
Vũ Động Càn Khôn
武动乾坤
Chiến Tâm Chi Dụ

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Giới Thiệu

Nội Dung Truyện : **Vũ Động Càn Khôn** - Từ xưa đến nay, con người luôn có khát vọng vươn lên đỉnh cao, để đổi lấy sự thành công họ đã hy sinh biết bao nhiêu mồ hôi và nước mắt. Tu Luyện chính là trộm đi âm dương, đoạt lấy tạo hóa, chuyển đổi Niết Bàn, nắm giữ sinh tử, chưởng quản Luân Hồi.

- Có người theo đuổi quyền lực và sức mạnh, có người thì truy cầu tình yêu, nhưng sống trong thời loạn không thể không có thực lực trong tay, muốn có chỗ đứng hay bảo vệ những người thương yêu đều cần phải có thực lực, đó là chân lý không bao giờ thay đổi tự cổ chí kim.

- Câu chuyện là một trang sách nói về cuộc đời của một tu luyện giả, bên cạnh đó còn miêu tả cuộc sống đời thường, những suy nghĩ bình thường, nhưng nếu như số mệnh đã sắp đặt bản thân phải đi trên một con đường đầy gian khổ và trắc trở thì sao? Con người đặc biệt luôn có số mệnh đặc biệt, bất kể xuất thân, bất kể địa vị. Chúng ta hãy cùng dõi theo những bước chân của họ, không chỉ đơn giản là xem những pha đánh nhau đẹp mắt, hay những chiêu thức tráng lệ, cũng không phải chỉ để bàn luận đến những âm mưu hay kế sách thâm độc, hèn hạ bỉ ổi, tuyệt vời ra sao. Thứ chúng ta cần là một cái gì đó lớn hơn thế, tất cả mọi thứ hòa quyện lại với nhau tạo ra một sự liên kết tuyệt vời, và sự liên kết đó chính là Võ Động Càn Khôn. Còn chờ gì nữa, các bạn hãy nhanh đọc lướt qua phần giới thiệu để cùng đắm mình trong thế giới của Vũ Động Càn Khôn, thưởng thức cái hay và hấp dẫn không thể cưỡng lại của tác phẩm.

- Câu chuyện kể về một thiếu niên Lâm Động, vốn là thiếu niên bình thường, cha của hắn là một cao thủ nhưng bị người khác đánh trọng thương khó có thể phục hồi, từ đó địa vị trong gia đình ngày càng giảm sút. Dù bị khinh thị và chế giễu nhưng Lâm Động với sự quyết tâm không ngừng nghỉ, rèn luyện điên cuồng chờ ngày báo thù.

- Ông trời có mắt không phụ người có lòng, Lâm Động may mắn gặp được kỳ ngộ, nhặt được một viên đá kỳ lạ, mà công dụng của nó nếu lọt ra ngoài thì chắc chắn sẽ khiến thế gian điên cuồng, rốt cuộc viên đá đó có tác dụng gì? Và xuất xứ từ đâu?

- Từng bước đi trên con đường cường giả, đối mặt với những địch thủ đỉnh cấp,

liệu Lâm Động sẽ thành công hay thất bại? Sẽ trở thành một cường giả đứng trên vạn người, được họ kính ngưỡng hay cũng giống như cha mình không thể ngóc đầu lên nổi... Mời các bạn cùng theo dõi!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 1

Chương 1: Lâm Động
Chương 2: Thông Bối Quyền
Chương 3: Thạch Trì Cổ Quái
Chương 4: Thạch Trì Bí Mật
Chương 5: Đây Là Vật Gì?
Chương 6: Bảy Tiếng Vang
Chương 7: Thối Thể Đệ Tứ Trọng!
Chương 8: Xung Đột
Chương 9: Lâm Hoành
Chương 10: Kim Ngọc Chi
Chương 11: Âm Châu
Chương 12: Tiếng Vang Thứ Mười
Chương 13: Chữa Thương
Chương 14: Ngũ Đẳng Âm Sát Khí
Chương 15: Thối Thể Đệ Ngũ Trọng.
Chương 16: Bát Hoang Chưởng.
Chương 17: Hạt Hổ
Chương 18: Nguyên Lực Mầm Mống
Chương 19: Đột Phá Trước Tộc Hội
Chương 20: Tộc Hội Bắt Đầu
Chương 21: Lâm Vẫn
Chương 22: Nghệ Kinh Toàn Trường
Chương 23: Nhóm Ba Người Mạnh Nhất!
Chương 24: Toàn Thắng!
Chương 25: Tiếp Quản Sự Vụ
Chương 26: Săn Thú.
Chương 27: Võ Học Quán
Chương 28: Kỳ Môn Ấn, Tàn Quyển. . .
Chương 29: Thạch Phù Biến Cố
Chương 30: Một Chút Thành Tựu
Chương 31: Yêu Nghiệt
Chương 32: Cơ Sở Giao Dịch Dưới Đất
Chương 33: Tạ Đình
Chương 34: Lôi Lực
Chương 35: Bước Đầu Giao Thủ
Chương 36: Liên Hoan
Chương 37: Đột Phá
Chương 38: Biến Cố
Chương 39: Địa Nguyên Cảnh
Chương 40: Săn Thú Bắn Đầu
Chương 41: La Thành
Chương 42: Hỏa Mãng Hổ
Chương 43: Tranh Đoạt Ấu Tử Hỏa Mãng Hổ.

Chương 44: Đắc Thủ
Chương 45: Dương Cung Bạt Kiếm
Chương 46: Toàn Trường Khiếp Sợ
Chương 47: Kịch Chiến
Chương 48: Thu Hoạch.
Chương 49: Võ Học Kỳ Tài
Chương 50: Thanh Nguyên Công
Chương 51: Tiểu Viêm
Chương 52: Chuyện Của Gia Tộc
Chương 53: Thiết Mộc Trang
Chương 54: Hủy Đất
Chương 55: Đánh Giết
Chương 56: Dương Cương Khí Trong Lòng Đất
Chương 57: Dương Nguyên Thạch
Chương 58: Mạch Khoáng
Chương 59: Giết Báo
Chương 60: Tôi Luyện
Chương 61: Dương Nguyên Đan
Chương 62: Viêm Thành
Chương 63: Phù Sư
Chương 64: Nham Đại Sư
Chương 65: Ngáng Chân
Chương 66: Thần Động Thiên
Chương 67: Hắc Vân
Chương 68: Hắc Long Trại
Chương 69: Đại Nạn
Chương 70: Rung Động
Chương 71: Đột Phá
Chương 72: Lui Kẻ Địch
Chương 73: Lâm Chấn Thiên Chi Nộ
Chương 74: Huyết Tẩy Hắc Long Trại
Chương 75: Toái Nguyên Toa
Chương 76: Thần Bí Thú Hài
Chương 77: Đóa Hoa Yêu Dị
Chương 78: Tinh Thần Lực Tăng Mạnh
Chương 79: Địa Hạ Phường Hội
Chương 80: Gặp Tập Kích
Chương 81: Giết Ngược
Chương 82: Một Chết, Một Bị Thương
Chương 83: Cổ Mộc
Chương 84: Cổ Tuyền Phú Ấn
Chương 85: Nhất Ẩn Phù Sư
Chương 86: Cứu Viện
Chương 87: Cản Phía Sau
Chương 88: Đột Phá
Chương 89: Thăm Dò
Chương 90: Tiểu Nguyên Đan Cảnh
Chương 91: Đám Cưới
Chương 92: Tính Toán Của Hai Nhà Lôi - Tạ
Chương 93: Cổ Đại Sư

Chương 94: Bại Lộ
Chương 95: Phù Sư Quyết Đấu
Chương 96: Bản Mệnh Linh Phù
Chương 97: Giết!
Chương 98: Tai Hoạ Ngầm
Chương 99: “Chuột” Trong Thạch Phù

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 2

Chương 100: Thiên Yêu Điêu
Chương 101: Huyết Y Lâm Môn
Chương 102: Đánh Cuộc
Chương 103: Tạm Thời Ly Biệt
Chương 104: Phòng Đấu Giá Vạn Kim
Chương 105: Tiêu Kim Quật
Chương 106: Đồng Tố
Chương 107: Đan Tiên Trì
Chương 108: Tiêm Loa Ba
Chương 109: Tống Thanh
Chương 110: Lên Đường
Chương 111: Tranh Đoạt Tiên Trì
Chương 112: Trận Đấu Cuối Cùng
Chương 113: Hóa Huyết Quy Nguyên Công
Chương 114: Tiến Vào Đan Tiên Trì
Chương 115: Hóa Khí Tinh Toàn
Chương 116: Bích Thủy Yêu Mãng
Chương 117: Hai Thú Đánh Nhau
Chương 118: Cung Phụng Và Tiêu Tiền
Chương 119: Kiếm Tiền
Chương 120: Tam Dương Quyết
Chương 121: Khổ Tu
Chương 122: Phúc Không Chỉ Có Một
Chương 123: Tiểu Nguyên Đan, Nhị Ấn Phù Sư
Chương 124: Bộc Lộ Thực Lực
Chương 125: Sinh Tử Đấu
Chương 126: Đối Chiến Nguy Thông
Chương 127: Kịch Chiến
Chương 128: Giết!
Chương 129: Kết Thúc
Chương 130: Tháp Đấu
Chương 131: Tử Nguyệt
Chương 132: Nói Lại Lần Nữa Xem
Chương 133: Tào Chú
Chương 134: Băng Huyền Kiếm
Chương 135: Tháp Đấu Bắt Đầu
Chương 136: Tầng Thứ 5
Chương 137: Cướp Đoạt
Chương 138: Đã Đuổi Kịp
Chương 139: Tiến Vào Tầng Thứ 7
Chương 140: Ý Chí
Chương 141: Hóa Sinh Phù Trận
Chương 142: Thắng Bại

Chương 143: Tam Ấn Phù Sư
Chương 144: Tổ Phù
Chương 145: Bản Đồ Tinh Thần.
Chương 146: Phong Ba Tái Khởi
Chương 147: Tính Cái Gì Đó?
Chương 148: Chỉ Giáo
Chương 149: Đối Chiến Quỷ Diêm
Chương 150: Hóa Sinh Phù Trận Hiển Uy
Chương 151: Bốn Thế Lực Lớn
Chương 152: Kinh Sợ
Chương 153: Sát Ma Chi Thể
Chương 154: Yêu Huyết Chu Quả
Chương 155: Cổ Mộ Phủ
Chương 156: Người Trong Dòng Họ
Chương 157: Lâm Trần
Chương 158: Khống Chế Hoàn Mỹ
Chương 159: Tiểu Viên Mãn
Chương 160: Thiên Viêm Sơn Mạch
Chương 161: Tống Đao
Chương 162: Linh Bảo
Chương 163: Tầng Thứ 3 Của Hóa Sinh Phù Trận
Chương 164: Dùng Sức Cướp Đoạt
Chương 165: Kết Thúc Trong Đêm
Chương 166: Lâm Lang Thiên
Chương 167: Cường Giả Đứng Đầu Bốn Người Trẻ Tuổi!
Chương 168: Phá Phong Ấn
Chương 169: Giàu Đột Ngột
Chương 170: Cướp Sạch Phòng Yêu Linh
Chương 171: Sáu Món Linh Bảo
Chương 172: Tranh Đoạt Linh Bảo
Chương 173: Thiên Lân Cổ Kích
Chương 174: Phù Khôi
Chương 175: Phù Khôi Trung Đẳng
Chương 176: Biển Lửa
Chương 177: Niết Bàn Tâm
Chương 178: Cường Đoạt Dương Khí
Chương 179: Chủ Nhân Mộ Phủ
Chương 180: Phiền Phức
Chương 181: Chuyện Hôm Nay, Trả Gấp Trăm Lần
Chương 182: Phù Tổ
Chương 183: Kích Đấu Vương Viêm!
Chương 184: Uy Lực Của Phù Khôi.
Chương 185: Cứu Viện.
Chương 186: Lời Tuyên Bố Trên Đỉnh Núi.
Chương 187: Thu Hoạch.
Chương 188: Huyết Sát.
Chương 189: Lấy Một Địch Ba.
Chương 190: Uy Lực Của Kích Pháp.
Chương 191: Giải Quyết.
Chương 192: Huyết Lang Bang Bi Thương.

Chương 193: Dẫn Bạo Khí Âm Sát.
Chương 194: Âm Đan Màu Đen.
Chương 195: Khai Mở Thạch Phù.
Chương 196: Đại Nhật Lôi Thể.
Chương 197: Khiêu Chiến Trước Lúc Đi Xa.
Chương 198: Đối Chiến Thành Chủ.
Chương 199: Hóa Giao Kích.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 3

Chương 200: Tu Luyện Nơi Rừng Sâu.
Chương 201: Dẫn Lôi Nhập Thể.
Chương 202: Thôn Phệ Sấm Sét.
Chương 203: Tiểu Viêm Gặp Nguy.
Chương 204: Địch Gia Quân Đại Dương.
Chương 205: Địch Đằng.
Chương 206: Lôi Nguyên Tinh Thú.
Chương 207: Cướp Đoạt Lôi Nguyên.
Chương 208: Đại Chiến Tạo Hình Cảnh.
Chương 209: Luyện Hóa Lôi Nguyên.
Chương 210: Sơn Động Bế Quan.
Chương 211: Thực Lực Đại Tăng.
Chương 212: Hiển Uy.
Chương 213: Đánh Bại.
Chương 214: Tống Tiền.
Chương 215: Mê Vụ Lâm.
Chương 216: Võ Quán Ưng Chi.
Chương 217: Ngạc Báo Vương.
Chương 218: Thực Lực Hiển Lộ.
Chương 219: Đại Hoang Cổ Bia.
Chương 220: Võ Quán Huyết Kền.
Chương 221: Đánh Cho Một Trận.
Chương 222: Mỹ Nhân Hiến Thân.
Chương 223: La Thứu.
Chương 224: Quyết Đấu Trường.
Chương 225: Tạo Hình Cảnh Đại Thành.
Chương 226: Ma Viên Biến.
Chương 227: Đánh Bại.
Chương 228: Gặp Gỡ Bất Ngờ.
Chương 229: Tinh Huyết Ma Viên.
Chương 230: Viễn Cổ Long Viên.
Chương 231: Viễn Cổ Phế Giản.
Chương 232: Cổ Kiếm Môn.
Chương 233: Vạn Thú Quả.
Chương 234: Khu Hổ Thôn Lang.
Chương 235: Cổ Kiếm Đấu Long Viên.
Chương 236: Đại Chiến Kinh Thiên.
Chương 237: Thu Được Tinh Huyết.
Chương 238: Luyện Hóa Tinh Huyết Long Viên.
Chương 239: Luyện Hóa Thành Công.
Chương 240: Đánh Nhau.
Chương 241: Thành Đại Khôi.
Chương 242: Mộ Thiên Thiên.

Chương 243: Đấu Giá Hội.
Chương 244: Uẩn Thần Bồ Đoàn.
Chương 245: Trình Đại Sư.
Chương 246: Thiên Lân Cổ Kích Tiến Hóa.
Chương 247: Sinh Chuyện Phiền Phức.
Chương 248: Bí Mật Của Bồ Đoàn.
Chương 249: Nguyên Tinh Lực.
Chương 250: Áp Chế.
Chương 251: Linh Phù Sư.
Chương 252: Kịch Đấu Hoa Tông.
Chương 253: Phá Giáp.
Chương 254: Oanh Sát.
Chương 255: Đại Thu Hoạch.
Chương 256: Toàn Lực Đột Phá.
Chương 257: Tranh Phân Đoạt Miễu.
Chương 258: Truy Tìm Tới.
Chương 259: Ngạnh Kháng Tạo Khí Cảnh Đại Thành
Chương 260: Đẩy Lui Cường Địch.
Chương 261: Thanh Niên Áo Đen.
Chương 262: Đại Hoang Cổ Nguyên.
Chương 263: Đẳng Lỗi.
Chương 264: Tái Ngộ.
Chương 265: Tái Chiến Vương Viêm.
Chương 266: Đánh Ngược.
Chương 267: Lời Nói Sắc Bén.
Chương 268: Phong Ấn Biến Mất.
Chương 269: Không Gian Cổ Bi.
Chương 270: Âm Phong Luyện Thể.
Chương 271: Hài Cốt Trong Thạch Đình.
Chương 272: Oan Gia Ngõ Hẹp.
Chương 273: Chặt Tay.
Chương 274: Khu Vực Trung Tâm.
Chương 275: Sào Huyệt Phù Khôi.
Chương 276: Cướp Đoạt.
Chương 277: Thu Phục Phù Khôi Cao Cấp.
Chương 278: Tế Đàn Màu Đen.
Chương 279: Hắc Đồng Lão Nhân.
Chương 280: Phong Tỏa.
Chương 281: Âm Ma Sát.
Chương 282: Sức Mạnh Của Phù Khôi Cao Cấp.
Chương 283: Tạo Hóa Võ Bi.
Chương 284: Mười Cái Bồ Đoàn.
Chương 285: Tranh Giành Vị Trí.
Chương 286: Hiển Lộ Hung Uy.
Chương 287: Cường Giả Thì Có Được.
Chương 288: Cường Giả Thì Có Được.
Chương 289: Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.
Chương 290: Truyền Thừa Vũ Kỹ.
Chương 291: Tạo Khí Cảnh.
Chương 292: Kho Báu Tông Phái Viễn Cổ

Chương 293: Viễn Cổ Huyết Bức Long
Chương 294: Chém Chết Huyết Bức Long.
Chương 295: Tài Phú Tự Đến
Chương 296: Chạy Trốn
Chương 297: Đoạt Bảo Bỏ Chạy
Chương 298: Phù Văn Màu Đen
Chương 299: Năng Lượng Trớ Chú

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 4

Chương 300: Nâng Cao Thực Lực
Chương 301: Tới Cửa Khiêu Chiến
Chương 302: Cường Thế Ra Tay
Chương 303: Huyết Đồ Thủ Tào Chấn
Chương 304: Đối Chiến Bán Bộ Tạo Hóa
Chương 305: Cửu Bộ Chấn Thiên Cước
Chương 306: Bình Yên Trở Ra
Chương 307: Tình Báo
Chương 308: Tử Ảnh Cửu Phá
Chương 309: Thành Âm Khôi
Chương 310: Đẳng Sát
Chương 311: Hư Ảnh Hắc Đồng Lão Nhân
Chương 312: Phá Trận
Chương 313: Tạo Hóa Cảnh Đại Thành.
Chương 314: Cướp Rồi Bỏ Chạy.
Chương 315: Đại Loạn.
Chương 316: Tâm Ngoan Thủ Lạt
Chương 317: Huyền Âm Giản
Chương 318: Không Đường Bỏ Trốn
Chương 319: Tuyệt Cảnh
Chương 320: Phá Giải Phong Ấn
Chương 321: Thế Giới Hắc Ám
Chương 322: Tổ Phù Chấp Nhận
Chương 323: Linh Phù Sư Cao Cấp
Chương 324: Thực Lực Tăng Vọt
Chương 325: Thâm Nhập Huyền Âm Giản.
Chương 326: Nguy Nan.
Chương 327: Tiến Vào Bán Bộ Tạo Hóa.
Chương 328: Sát Ý Ngập Trời
Chương 329: Báo Thù
Chương 330: Đại Chiến Tạo Hóa Cảnh Đại Thành
Chương 331: Huyết Chiến
Chương 332: Sát Khí Bức Nhân
Chương 333: Uy Lực Tổ Phù
Chương 334: Diệt Tông
Chương 335: Diệt Cỏ Tận Gốc
Chương 336: Huyết Linh Khôi
Chương 337: Hạ Quyết Tâm
Chương 338: Phong Ấn Huyết Linh Khôi
Chương 339: Nhu Cầu Thăng Cấp
Chương 340: Rời Đi
Chương 341: Kiếm Đủ Yêu Huyết
Chương 342: Lôi Thể Đại Thành

Chương 343: Lão Nhân Áo Thô
Chương 344: May Mắn Thoát Nạn
Chương 345: Quận Đại Viêm
Chương 346: Tộc Hội
Chương 347: Thanh Đàn Cường Đại
Chương 348: Lâm Động Trở Về
Chương 349: Lăn Ra Đây
Chương 350: Thế Nào Là Kiêu Ngạo
Chương 351: Một Quyền Oanh Bạo
Chương 352: Ta Cho Ngươi Một Chữ
Chương 353: Quyết Đấu Với Lâm Lang Thiên
Chương 354: Long Tranh Hổ Đấu
Chương 355: Đại Thiên Hoàng Ấn
Chương 356: Tuyệt Chiêu
Chương 357: Linh Luân Kính
Chương 358: Liều Mạng
Chương 359: Lâm Phạm
Chương 360: Hạ Màn
Chương 361: Cuộc Chiến Hạt Giống
Chương 362: Thế Giới Bên Ngoài Vương Triều Đại Viêm
Chương 363: Tộc Tàng
Chương 364: Đánh Lén
Chương 365: Tiểu Sơn Màu Đen Thần Bí
Chương 366: Trọng Ngục Phong
Chương 367: Tạo Hóa Cảnh Tiểu Thành
Chương 368: Nể Mặt Mà Không Biết Điều
Chương 369: Không Nể Mặt
Chương 370: Lần Nữa Đối Mặt
Chương 371: Tàn Khốc
Chương 372: Đến Hoàng Thành
Chương 373: Thiên Tài Tụ Họp
Chương 374: Thanh Sam Mạc Lăng
Chương 375: Mở Màn
Chương 376: Ban Sơn Nhi Tướng
Chương 377: Hoàng Phủ Ảnh
Chương 378: Ám Kích Thuật
Chương 379: Phá Ảnh
Chương 380: Đối Thủ Cuối Cùng
Chương 381: Vương Chung
Chương 382: Huyết Ma Tu La Thương
Chương 383: Kịch Chiến
Chương 384: Huyết Chiến.
Chương 385: Danh Ngạch.
Chương 386: Cuộc Chiến Hạt Giống Kết Thúc.
Chương 387: Vương Lôi Nổi Giận.
Chương 388: Nói Chuyện Đêm.
Chương 389: Thánh Linh Đàm.
Chương 390: Thi Triển Thủ Đoạn.
Chương 391: Cướp Đoạt Năng Lượng.
Chương 392: Cướp Sạch.

Chương 393: Tồn Tại Thần Bí Trong Lâm Lang Thiên.
Chương 394: Đại Thu Hoạch.
Chương 395: Thiên Ngạc Cốt Thương.
Chương 396: Luyện Hóa Thiên Ngạc Cốt Thương.
Chương 397: Huyết Linh Khôi Biến Hóa.
Chương 398: Đến Viễn Cổ Chiến Trường.
Chương 399: Không Gian Xa La.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 5

Chương 400: Điểm Tập Kết.
Chương 401: Vương Triều Thánh Quang.
Chương 402: Yêu Triều.
Chương 403: Xung Đột.
Chương 404: Tàn Sát.
Chương 405: Đoạt Thức Ăn Trước Miệng Cọp
Chương 406: Lê Thịnh.
Chương 407: Tạo Hóa Cảnh Đỉnh Phong.
Chương 408: Thánh Tượng Băng Thiên Chàng.
Chương 409: Ngũ Chỉ Động Càn Khôn.
Chương 410: Đánh Giết Tất Cả.
Chương 411: Ép Đuổi Đi.
Chương 412: Kiểm Kê Thu Hoạch.
Chương 413: Đại Sư Huynh Vương Triều Thánh Quang.
Chương 414: Tình Báo.
Chương 415: Tiểu Niết Bàn Kim Thân.
Chương 416: Tu Luyện Kim Thân.
Chương 417: Rắc Rối Đến.
Chương 418: Oanh Sát.
Chương 419: Đến Dương Thành.
Chương 420: Ba Người Đột Phá.
Chương 421: Giao Dịch Trường.
Chương 422: Tấn Mục.
Chương 423: Đối Chiến Bán Bộ Niết Bàn.
Chương 424: Chấn Nhiếp.
Chương 425: Danh Dự Mất Sạch.
Chương 426: Gom Đủ.
Chương 427: Thiên Phù Linh Thụ.
Chương 428: Tinh Lọc Huyết Linh Khôi.
Chương 429: Xuất Phát.
Chương 430: Tiến Vào Sơn Mạch Lôi Nham.
Chương 431: Gặp Lại Yêu Triều.
Chương 432: Trảm Sát.
Chương 433: Ngoan Độc.
Chương 434: Thu Hoạch.
Chương 435: Lại Đề Thăng.
Chương 436: Đòi Nợ.
Chương 437: Trảm Sát Tấn Mục.
Chương 438: Lăng Chí, Liễu Nguyên.
Chương 439: Lôi Nham Cốc.
Chương 440: Hai Đại Vương Triều Cao Cấp.
Chương 441: Đánh Cược.
Chương 442: Đa Tạ Đã Nhường!

Chương 443: Âm Mưu Ngầm.
Chương 444: Thạch Điện.
Chương 445: Phù Văn.
Chương 446: Tuyệt Chiêu.
Chương 447: Chủ Điện.
Chương 448: Cơ Quan.
Chương 450: Nữ Tử Áo Đỏ.
Chương 451: Mục Hồng Lăng
Chương 452: Biến Cố.
Chương 453: Đoạt Xá.
Chương 454: Thiên Phù Sư.
Chương 455: Lý Bàn.
Chương 456: Hiện Thân.
Chương 457: Thực Lực Thiên Phù Sư.
Chương 458: Sát Thủ.
Chương 459: Phiền Toái.
Chương 460: Tính Toán.
Chương 461: Tiếp Cận.
Chương 462: Giao Đấu
Chương 463: Lôi Xà.
Chương 464: Thôn Phệ Giới.
Chương 465: Con Mồi Ngon.
Chương 466: Bắt Cóc Tống Tiền.
Chương 467: Xung Kích Bán Bộ Niết Bàn.
Chương 468: Lấy Niết Bàn Đan.
Chương 469: Thạch Hiên.
Chương 470: Nhất Nguyên Niết Bàn.
Chương 471: Tình Huống.
Chương 472: Trận Pháp Trong Cơ Thể.
Chương 473: Càn Khôn Cổ Trận.
Chương 474: Cải Biến Huyết Mạch.
Chương 475: Viễn Cổ Chi Địa.
Chương 476: Đại Lực Liệt Địa Hổ.
Chương 477: Kịch Đấu.
Chương 478: Xuất Thủ.
Chương 479: Kinh Sợ Thối Lui.
Chương 480: Hổ Cốt Tới Tay.
Chương 481: Dung Hợp Hổ Cốt.
Chương 482: Tiểu Viêm Thoát Thai Hoán Cốt.
Chương 483: Ba Huynh Đệ.
Chương 484: Viễn Cổ Điện.
Chương 485: Đại Điện.
Chương 486: Tiểu Viêm Phát Uy.
Chương 487: Tinh Nguyên Đại Thôn Chưởng.
Chương 488: Lập Uy.
Chương 489: Thế Lực Khắp Nơi.
Chương 490: Bí Tàng Mở Ra.
Chương 491: Kim Thân Xá Lợi.
Chương 492: Đan Hà.
Chương 493: Vương Triều Thiên Ưng.

Chương 494: Xung Kích Niết Bàn Cảnh.
Chương 495: Vượt Song Kiếp
Chương 496: Đại Phát Sâu Dày
Chương 497: Thực Lực Đại Tăng
Chương 498: Thế Như Chẻ Tre
Chương 499: Rắc Rối Đến Tận Nơi

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 6

Chương 500: Linh Vũ Kỹ
Chương 501: Đánh Bại Thạch Khôn
Chương 502: Tái Ngộ
Chương 503: Di Tích Tông Phái
Chương 504: Sức Uy Hiếp
Chương 505: Liễu Bạch
Chương 506: Liên Minh Thiên Cương
Chương 507: Niết Bàn Phần Thiên Trận
Chương 508: Niết Bàn Ma Viêm
Chương 509: Người Thần Bí
Chương 510: Bát Cực Tông
Chương 511: Hồng Hoang Ma Long Khuyển
Chương 512: Chưởng Ấn, Quyền Ấn, Chỉ Động
Chương 513: Quyền Ý Hùng Hậu
Chương 514: Bát Cực Quyền Ý
Chương 515: Uy Lực Quyền Ý
Chương 516: Oanh Kích
Chương 517: Di Tích Tứ Đại Huyền Tông
Chương 518: Đan Trận
Chương 519: Đan Phòng
Chương 520: Sinh Tử Chuyển Luân Đan
Chương 521: Bạo Lang Điền Chấn
Chương 522: Tiểu Viêm Đấu Điền Chấn
Chương 523: Tái Ngộ
Chương 524: Cuộc Chiến Linh Vũ Kỹ
Chương 525: Quần Hùng
Chương 526: Cánh Cửa Đồng Đen
Chương 527: Dùng Đến Tuyệt Chiêu
Chương 528: Triệu Hồi Viễn Cổ Thiên Ngạc
Chương 529: Uy Lực Của Thiên Ngạc
Chương 530: Sát Tâm
Chương 531: Trảm Sát?
Chương 532: Vào Cánh Cửa Thanh Đồng
Chương 533: Thanh Long Thí Luyện.
Chương 534: Chịu Đựng Gấp Mười Lần.
Chương 535: Lựa Chọn Truyền Thừa.
Chương 536: Thanh Trĩ Thần Bí.
Chương 537: Thanh Thiên Hóa Long Quyết.
Chương 538: Bế Quan.
Chương 539: Niết Bàn Kiếp Lần Thứ Ba.
Chương 540: Đối Kháng
Chương 541: Niết Bàn Hỏa Lôi Châu
Chương 542: Thiên Yêu Điêu Chân Chính

Chương 543: Lão Nhân Thần Bí
Chương 544: Xuất Quan
Chương 545: Vương Triều Đại Càn
Chương 546: Hỏa Tướng, Sơn Tướng
Chương 547: Đối Đầu
Chương 548: Ác Chiến
Chương 549: Thanh Long Toái Thiên Thủ
Chương 550: Đại Bại
Chương 551: Rời Đi
Chương 552: Bị Theo Dõi
Chương 553: Sức Mạnh Của Tiểu Điêu
Chương 554: Cuộc Gặp Gỡ Ban Đêm
Chương 555: Tô Nhu
Chương 556: Ra Tay
Chương 557: Thủ Đoạn Lợi Hại Nhất
Chương 558: Đồng Hành
Chương 559: Niết Bàn Bi
Chương 560: Kiểm Tra Của Niết Bàn Bi
Chương 561: Thường Lăng
Chương 562: Chiếm Gọn Ba Hạng.
Chương 563: Đấu Giá Hội Vạn Tượng.
Chương 564: La Thông.
Chương 565: Mạnh Mẽ Đối Kháng.
Chương 566: Thanh Long Chỉ.
Chương 567: Sóng Gió Sắp Tới.
Chương 568: Tứ Đại Vương Triều Siêu Cấp.
Chương 569: Đấu Giá Hội Bắt Đầu.
Chương 570: Bình Hành Linh Quả.
Chương 571: Thiên Hoang Thần Ngưu.
Chương 572: Hắc Long Phiên Thiên Ấn.
Chương 573: Đọ Tài Lực
Chương 574: Kết Quả Cuối Cùng
Chương 575: Sắp Xảy Ra Quyết Đấu
Chương 576: Bách Triều Đại Chiến Bắt Đầu.
Chương 577: Đối Đầu.
Chương 578: Huyết Chiến! (1)
Chương 578: Huyết Chiến! (2)
Chương 579: Uy Lực Của Linh Bảo Thiên Cấp!
Chương 580: Kinh Thiên Động Địa!
Chương 581: Đoạt Bảo Vật
Chương 582: Bại Vong
Chương 583: Màn Mở Đầu
Chương 584: Tử Linh Tướng.
Chương 585: Nhị Đoạn Phong Ấn.
Chương 586: Thức Tỉnh.
Chương 587: Đuổi Cùng Giết Tận.
Chương 588: Thực Lực Tăng Tiến
Chương 589: Tiến Vào Sâu Hơn
Chương 590: Có Dám Không?
Chương 591: Gánh Vác

Chương 592: Liên Minh Địa Sát
Chương 593: Đối Đầu
Chương 594: Tìm Đến Tận Nơi.
Chương 595: Tiêu Sơn.
Chương 596: Long Linh Đấu Chu Yểm.
Chương 597: Quét Sạch
Chương 598: Tái Ngộ
Chương 599: Lam Anh

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 7

Chương 600: Thất Đại Tông Phái
Chương 601: Hợp Tác
Chương 602: Ứng Chiến
Chương 603: Tống Gia Tam Ma
Chương 604: Hành Động Quái La.
Chương 605: Đúng Là Biến Thái!
Chương 606: Tứ Nguyên Niết Bàn.
Chương 607: Hung Linh Thao Thiết.
Chương 608: Thôn Thực Và Thôn Phệ.
Chương 609: Thắng Thua.
Chương 610: Ngươi Còn Sức Mạnh Không?
Chương 611: Thảm Bại.
Chương 612: Tần Thiên.
Chương 613: Bách Triều Sơn Mở Ra.
Chương 614: Lên Núi.
Chương 615: Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp.
Chương 616: Gương Mặt Quen Thuộc.
Chương 617: Cuộc Chiến Niết Bàn Kim Bảng.
Chương 618: Hợp Tác.
Chương 619: Tái Chiến Lâm Lang Thiên.
Chương 620: Tụ Võ Linh.
Chương 621: Dốc Hết Thủ Đoạn.
Chương 622: Thanh Long Bất Động Chung.
Chương 623: Bạo Lực.
Chương 624: Trảm Sát Lâm Lang Thiên.
Chương 625: Đuổi Tận Giết Tuyệt.
Chương 626: Tranh Đoạt Không Gian
Chương 627: Tào Vũ
Chương 628: Ra Tay
Chương 629: Dốc Hết Đáy Hòm
Chương 630: Chồng Điệp
Chương 631: Chồng Điệp Ba Kiếp
Chương 632: Phong Lôi Kiếp Đối Đầu Đại Trận
Chương 633: Giải Nguy
Chương 634: Gặp Lại Lăng Thanh Trúc
Chương 635: Bốn Năm
Chương 636: Lai Lịch
Chương 637: Lựa Chọn Tông Phái
Chương 638: Gia Nhập Đạo Tông
Chương 639: Bách Triều Đại Chiến Khép Lại
Chương 640: Đạo Vực, Đạo Tông
Chương 641: Gia Nhập Hoang Điện
Chương 642: Ban Thưởng

Chương 643: Chỉ Giáo
Chương 644: Giao Thủ
Chương 645: Hoang Đao
Chương 646: Đan Hà Quán Đỉnh
Chương 647: Niết Bàn Kim Khí
Chương 648: Căn Nguyên Đan Hà
Chương 649: Động Tĩnh
Chương 650: Chấn Động
Chương 651: Long Nguyên Luân
Chương 652: Niết Bàn Kiếp Lần Thứ Năm
Chương 653: Ra Khỏi Đan Hà
Chương 654: Đại Đệ Tử Chân Truyền
Chương 655: Tưởng Hạo Ngăn Cản
Chương 656: Vũ Kỹ Điện
Chương 657: Hoang Quyết
Chương 658: Hoang Thạch
Chương 659: Ngưng Tụ Mầm Mống Hoang Lực
Chương 660: Bốn Tấm Bia Đá
Chương 661: Hoang Vu Yêu Nhãn
Chương 662: Hoang
Chương 663: Thành Công Hay Không?
Chương 664: So Tài Hàng Tháng
Chương 665: Kích Đấu Tưởng Hạo
Chương 666: Đại Tinh Cương Quyền
Chương 667: Uy Lực Của Yêu Nhãn
Chương 668: Đại Đệ Tử Thân Truyền Thứ Năm
Chương 669: Đối Thoại Đêm Trăng
Chương 670: Yên Tĩnh
Chương 671: Xuất Tông
Chương 672: Huyết Nham Địa
Chương 673: Tiên Nguyên Cổ Thụ
Chương 674: Hỏa Tinh Viên Vương
Chương 675: Kịch Đấu Viên Vương
Chương 676: Trảm Sát
Chương 677: Động Tĩnh
Chương 678: Không Ổn
Chương 679: Cục Diện Phiền Toái
Chương 680: Kích Đấu Đồ Tể
Chương 681: Linh Hồn Hoang Thú
Chương 682: Rút Lui
Chương 683: Vô Tướng Bồ Đề Âm
Chương 684: Cứu Người
Chương 685: Ân Oán
Chương 686: Đánh Bại Tô Lôi
Chương 687: Nuốt Hết Tiên Nguyên Cổ Quả
Chương 688: Trảm Sát Tô Lôi
Chương 689: Ma Nguyên Chú Thể
Chương 690: Trọng Thương
Chương 691: Dưỡng Thương
Chương 692: Ứng Tiếu Tiếu, Thanh Diệp

Chương 693: Chưởng Giáo Đạo Tông
Chương 694: Tỏa Linh Trận
Chương 695: Một Lần Nữa Vượt Song Kiếp
Chương 696: Đại Hoang Vu Bi
Chương 697: Năng Lượng Kỳ La
Chương 698: Hoang Vu
Chương 699: Ngươi Bị Bệnh Rồi

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 8

Chương 700: Phá Giải
Chương 701: Sinh Vật Chưa Được Biết Đến
Chương 702: Tham Ngộ Đại Hoang Vu Kinh
Chương 703: Thành Công
Chương 704: Bái Sơn
Chương 705: Hồng Nhai Động
Chương 706: Bạo Lực
Chương 707: Hồng Nhai Động Kinh
Chương 708: Đại Hoang Nhân Thiên Thủ Cường Hóa
Chương 709: Thiếu Nữ Đánh Đàn
Chương 710: Vương Diêm
Chương 711: Đối Đầu
Chương 712: Điện Thí Bắt Đầu
Chương 713: Đối Chiến Với Ứng Hoan Hoan
Chương 714: Đối Thủ
Chương 715: Trận Chiến Đỉnh Cao
Chương 716: Kịch Chiến
Chương 717: Địa Long Phong Thần Ấn
Chương 718: Long Dực
Chương 718: Long Dực
Chương 719: Đánh Giá Cực Cao
Chương 720: Vương Diêm Đấu Ứng Tiếu Tiếu
Chương 721: Thiên Hoàng Kinh Đấu Thiên Hoàng Kinh
Chương 722: Ra Tay
Chương 723: Long Tranh Hổ Đấu
Chương 724: Hắc Ma Giám Đấu Đại Hoang Vu Kinh
Chương 725: Ác Chiến
Chương 726: Thắng Bại
Chương 727: Quyền Chỉ Huy
Chương 728: Chọn Bảo Vật
Chương 729: Tĩnh Chỉ Bài
Chương 730: Động Tĩnh Của Lạc Ấn Yêu Linh
Chương 731: Mượn Đàn
Chương 733: Ba Huynh Đệ Tái Ngộ
Chương 734: Địa Tâm Dựng Thần Diên
Chương 735: Ma Âm Sơn
Chương 736: Kẻ Lạ Mặt
Chương 737: Biến Cố
Chương 738: Cục Diện Biến Đổi
Chương 739: Chỉ Vậy Mà Thôi
Chương 740: Diệt Cỏ Tận Gốc
Chương 741: Sức Mạnh Của Thiện Yêu Điêu
Chương 742: Bội Thu

Chương 743: Đấu Pháp
Chương 744: Luyện Hóa Nguyên Thần
Chương 745: Phá Đan Hóa Thần
Chương 746: Thực Lực Đại Tăng
Chương 747: Luân Hồi Giả
Chương 748: Trở Về
Chương 748b: Nói Chuyện
Chương 749: Nàng Còn Nhớ Không?
Chương 750: Lên Đường
Chương 751: Dị Ma Vực
Chương 752: Xung Đột
Chương 753: Như Chim Ưng Dang Cánh
Chương 754: Cuộc Giao Đấu Hoạt Kê
Chương 755: Xin Được Làm Quen
Chương 756: Cuộc Gặp Gỡ Sau Năm Năm
Chương 757: Muốn Chết?
Chương 758: Phần Thiên Cổ Tàng
Chương 759: Yêu Nghiệt Tụ Hội
Chương 760: Đối Lập
Chương 761: Dị Ma Vực Khai Mở
Chương 762: Sinh Huyền Cốt Châu
Chương 763: Biến Cố
Chương 764: Khổ Chiến Ma Thi
Chương 765: Khống Chế Ma Thi
Chương 766: Quấy Rối
Chương 767: Tin Tức Cổ Tàng
Chương 768: Đến Phần Thiên Cổ Tàng
Chương 769: Mượn Đao Giết Người
Chương 770: Huynh Muội Tương Ngộ
Chương 771: Thanh Đàn
Chương 772: Chiến Thư
Chương 773: Kịch Chiến Lôi Thiên
Chương 774: Lôi Đế Điển
Chương 775: Uy Lực Của Sự Nghịch Chuyển
Chương 776: Đối Đầu
Chương 777: Khai Mở Phần Thiên Cổ Tàng
Chương 778: Không Gian Quỷ Dị
Chương 779: Trung Khu
Chương 780: Chắc Chắn
Chương 781: Biến Cố
Chương 782: Đỉnh Lô
Chương 783: Xích Bào Nhân
Chương 783: Xích Bào Nhân
Chương 784: Xích Bào Nhân Đối Đầu Hắc Khí
Chương 785: Trấn Áp
Chương 786: Phần Thiên
Chương 787: Luyện Hóa
Chương 788: Bát Nguyên Niết Bàn
Chương 788: Bát Nguyên Niết Bàn
Chương 789: Thái Thanh Tiên Trì

Chương 790: Huynh Đệ Dương Thị
Chương 791: Võ Đế Điển
Chương 792: Uy Lực Của Phần Thiên Trận
Chương 793: Võ Đế
Chương 794: Biến Cố Dưới Đáy Hồ
Chương 795: Hậu Quả
Chương 796: Động Thủ
Chương 797: Khai Chiến
Chương 798: Giải Quyết Ân Oán
Chương 799: Cuộc Chiến Giữa Các Đệ Tử

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 9

Chương 800: Hỗn Chiến
Chương 801: Linh Ấn Của Nguyên Thương
Chương 802: Hai Thiếu Nữ Liên Thủ
Chương 803: Ác Liệt
Chương 804: Bản Lĩnh
Chương 805: Trận Đấu Đỉnh Cao
Chương 806: Tái Hiện Đại Hoang Vu Kinh
Chương 807: Kịch Chiến Nguyên Thương
Chương 808: Uy Lực Của Phần Thiên Đỉnh
Chương 809: Cục Thế Chuyển Biến
Chương 810: Điên Cuồng
Chương 811: Hoang Vu Châu
Chương 812: Chiến Thắng Thảm Liệt
Chương 813: Hạ Màn
Chương 814: Chấn Động
Chương 815: Trở Về
Chương 816: Xung Đột
Chương 817: Tái Ngộ
Chương 818: Thực Lực Của Tiểu Điêu
Chương 818: Thực Lực Của Tiểu Điêu
Chương 819: Một Địch Sáu
Chương 820: Nhân Nguyên Tử
Chương 821: Ác Liệt
Chương 822: Ba Huynh Đệ Thảm Bại
Chương 823: Một Ân Tình
Chương 824: Cường Giả Đỉnh Cấp Tụ Họp
Chương 825: Rời Khỏi Tông Phái
Chương 826: Liều Mạng
Chương 827: Chuyển Dịch Không Gian
Chương 828: Luyện Thành Thanh Long Thể
Chương 829: Trốn Thoát
Chương 830: Hẳn Sẽ Trở Về
Chương 831: Vùng Đất Xa La
Chương 832: Loạn Ma Hải, Hải Vực Thiên Phong
Chương 833: Sinh Sinh Huyền Linh Quả
Chương 834: Huyền Nguyên Đan
Chương 835: Trận Tập Kích Ban Đêm
Chương 836: Tiên Phù Sư
Chương 837: Thù Lao
Chương 838: Xung Kích Cửu Nguyên Niết Bàn
Chương 839: Huyền Linh Sơn
Chương 840: Trấn Áp
Chương 841: Thế Lực Các Phương

Chương 842: Cường Giả Tề Tựu
Chương 843: Uy Lực Của Thanh Long Thể
Chương 844: Tam Đầu Ma Giao
Chương 845: Hỗn Chiến
Chương 846: Thủ Đoạn Của Các Phương
Chương 847: Đoạt Được
Chương 848: Cục Thế
Chương 849: Hút Vào Phần Thiên Đỉnh
Chương 850: Thôn Phệ Tổ Phù Xuất Động
Chương 851: Tiêu Diệt Từ Vẫn
Chương 852: Địa Tâm Sinh Linh Tương
Chương 853: Xuống Đáy Hồ
Chương 854: Phía Sau Dòng Nham Thạch
Chương 855: Lấy Được Bảo Vật
Chương 856: Không Gian Thần Bí
Chương 857: Lệnh Bài
Chương 858: Viện Trợ Bên Ngoài
Chương 859: Sinh Huyền Cảnh
Chương 860: Hồng Hoang Tháp
Chương 861: Lên Đường Trở Về
Chương 862: Võ Hội Đảo
Chương 863: Tranh Chấp
Chương 864: Đa Tạ Đã Nhường
Chương 865: Cứng Đầu
Chương 866: Hợp Tác
Chương 867: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 868: Võ Hội
Chương 869: Phân Phối
Chương 870: Quyết Đấu Tô Nham
Chương 871: Một Chưởng
Chương 872: Thắng Lợi
Chương 873: Hình Thức Tu La
Chương 874: Khiêu Chiến
Chương 875: Võ Đế Nộ
Chương 876: Cường Thế
Chương 877: Tiếp Xúc Sơ Bộ
Chương 878: Hải Đồ Loạn Ma Hải
Chương 879: Đường Này Không Thông
Chương 880: Thanh Long Sáo Trang
Chương 881: Thanh Long Đại Chiến Tu La
Chương 882: Tu La Địa Sát Ngục
Chương 883: Ra Đủ Tuyệt Chiêu
Chương 884: Chiến Thắng
Chương 885: Hạ Màn
Chương 886: Tiến Nhập Hồng Hoang Tháp
Chương 887: Hải Dương Hồng Hoang Khí
Chương 887: Hải Dương Hồng Hoang Khí
Chương 889: Mảnh Da Tử Kim
Chương 890: Linh Hồn Tổ Thạch
Chương 891: Phiền Phức Đến Tận Nơi

Chương 892: Tà Cốt Lão Nhân
Chương 893: Bày Mưu Tính Kế
Chương 894: Rời Đi
Chương 895: Chiến Đấu Với Tà Cốt Lão Nhân
Chương 896: Sức Mạnh Của Viêm Thần Cổ Bài
Chương 897: Trọng Thương
Chương 898: Huyết Ma Sa Tộc
Chương 899: Nữ Đồng Thần Bí

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 10

Chương 900: Mộ Linh San
Chương 901: Cứu Người
Chương 902: Giao Đấu
Chương 903: Tiên Hạ Thủ Vi Cường
Chương 904: Giết Chóc Hàng Loạt
Chương 905: Kịch Chiến Trên Biển
Chương 906: Ma Sa Nha
Chương 907: Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc
Chương 908: Thiên Thương Vực
Chương 909: Đường Đông Vũ
Chương 910: Luyện Chế Phần Thiên Môn
Chương 911: Phần Thiên Đỉnh Hoàn Chỉnh
Chương 912: Đấu Giá Hội Thiên Thương
Chương 913: Đối Lập
Chương 914: Thôn Phệ Thiên Thi
Chương 915: Cạnh Tranh Giá Cả
Chương 916: Vật Áp Đáy Hòm?
Chương 917: Manh Mối Lôi Đình Tổ Phù
Chương 918: Tranh Đoạt Ngân Tháp
Chương 919: Khống Chế Thiên Thi
Chương 920: Trò Vui
Chương 921: Biến Cố
Chương 922: Động Thủ
Chương 923: Uy Lực Của Phần Thiên Môn
Chương 924: Đoạt Tháp
Chương 925: Truy Binh
Chương 926+927+928+929: Chương 926+927+928+929:
Chương 930: Lễ Mọn
Chương 931: Cuộc Trò Chuyện Ban Đêm
Chương 932: Đến Nơi
Chương 933: Tính Kế
Chương 934: Giết Gà Dọa Khỉ
Chương 935: Tạm Thời Hòa Hoãn
Chương 936: Nguy Hiểm Ẩn Tàng
Chương 937: Nơi Đầy Rẫy Nguy Hiểm
Chương 938: Động Phủ Khai Mở
Chương 939: Chiến Trường Lôi Quang
Chương 940: Bên Trong Động Phủ
Chương 941: Truy Sát
Chương 942: Tàn Sát
Chương 943: Hồng Bào Nhân Thần Bí
Chương 944: Lôi Đình Tâm
Chương 945: Giao Đấu

Chương 946: Náo Nhiệt
Chương 948: Thu Hoạch
Chương 949: Hỗn Chiến Dưới Đáy Hồ
Chương 950: Kéo Xuống Nước
Chương 951: Kịch Chiến Bàng Hạo
Chương 952: Hung Hãn
Chương 953: Dị Ma?
Chương 954: Tránh Né
Chương 955: Giúp Đỡ
Chương 956: Tam Đại Thần Vật
Chương 957: Xóa Bỏ Ma Văn
Chương 958: Tả Phí
Chương 959: Hấp Thụ
Chương 960: Lôi Điện
Chương 961: Cường Giả Hội Tụ
Chương 962: Cửu U Trấn Linh Trận
Chương 963: Dẫn Thi
Chương 964: Mất Tay
Chương 965: Lôi Đế Quyền Trượng
Chương 966: Tranh Đoạt
Chương 967: Hàng Phục
Chương 968: Tam Tiểu Vương Nguyên Môn Cũ
Chương 969: Ma La
Chương 970: Trục Xuất
Chương 971: Lôi Giới
Chương 972: Liên Thủ Trừ Ma
Chương 973: Tam Đại Tổ Phù
Chương 974: Tiêu Diệt Dị Ma Vương
Chương 975: Tranh Chấp
Chương 976: Dùng Mọi Thủ Đoạn
Chương 977: Liều Đến Phút Cuối
Chương 978: Ta Thắng Rồi
Chương 979: Mồi Nhử
Chương 980: Mười Vạn Lôi Đình Đúc Lôi Thân
Chương 981: Mười Vạn Lôi Đình Đúc Thành Lôi Thân
Chương 982: Luyện Hóa Lôi Đình Tổ Phù
Chương 983: Thực Lực Đại Tăng
Chương 984: Tuân Thủ
Chương 985: Cứu Người
Chương 986: Đồ Sát
Chương 987: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn
Chương 988: Dấu Vết Dị Ma
Chương 989: Trừ Ma
Chương 990: Lưỡng Đại Tổ Phù
Chương 991: Đồ Sát
Chương 992: Giải Quyết
Chương 993: Chấn Động
Chương 994: Tân Tú Bảng
Chương 995: Hỏa Viêm Thành
Chương 996: Người Quen

Chương 997: Xung Đột
Chương 998: Giao Đấu
Chương 999: Đường Tâm Liên

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 11

Chương 1000: Khó Lường
Chương 1001: Cứ Báo Tên Của Ta
Chương 1002: Sự Yên Bình Trước Cuộc Chiến
Chương 1003: Mở Màn
Chương 1004: Huyết Chi Trảm Đầu Vệ
Chương 1005: Tiến Về Phía Trước
Chương 1006: Gặp Mặt
Chương 1007: Lần Đầu Giao Đấu
Chương 1008: Vô Lượng Sơn
Chương 1009: Lên Núi
Chương 1010: Sa Lực
Chương 1011: Lên Đỉnh Núi
Chương 1012: Cuộc Chiến Ngôi Đầu Bảng
Chương 1013: Cuộc Chiến Đỉnh Cao
Chương 1014: Nhẫn Nhịn Chờ Bộc Phát
Chương 1015: Gươm Báu Tuốt Khỏi Bao.
Chương 1016: Tam Trọng Thế Công
Chương 1017: Thi Triển Toàn Bộ Thủ Đoạn
Chương 1018: Ba Tầng Công Thế
Chương 1019: Gãy Tay
Chương 1020: Thủ Đoạn Hung Hãn! Cả Không Gian Lặng Như Tờ.
Chương 1021: Ba Trăm
Chương 1022: Phá Kính
Chương 1023: Dịu Dàng
Chương 1024: Dị Ma Hiện Thân
Chương 1025: Thiên Mình Vương
Chương 1026: Thanh Trĩ Tái Hiện
Chương 1027: Thống Soái Của Viêm Thần Điện
Chương 1028: Nữ Hài Đáng Sợ
Chương 1029: Không Đề!
Chương 1030: Xung Kích
Chương 1031: Trấn Áp Vù Vù!
Chương 1032: Diệt Vương Thiên Bàn
Chương 1033: Sinh Tử Tổ Phù
Chương 1034: Diệt Vương Thiên Bàn
Chương 1035: Ma Ngục
Chương 1036: Tông Tích
Chương 1037: Tử Viêm Linh Trì
Chương 1038: Tử Khí Gột Rửa
Chương 1039: Đợt Cuối Cùng
Chương 1040: Rời Đi
Chương 1041: Ám Vân
Chương 1042: Thúc Chiến Vực

Chương 1043: Cướp Thịt Nướng Của Ta
Chương 1044: Đưa Đi
Chương 1045: Bước Đệm
Chương 1046: Tào Doanh
Chương 1047: Bộc Lộ Sức Mạnh
Chương 1048: Đạt Được Mục Đích
Chương 1049: Đến Nơi
Chương 1050: Cửu Vĩ Trại
Chương 1051: Tần Cương Và Mông Sơn
Chương 1052: Huynh Đệ Tương Phùng
Chương 1053: Viêm Tướng
Chương 1054: Hành Trình Của Tiểu Viêm
Chương 1055: Thương Lượng
Chương 1056: Không Đề!
Chương 1057: Tổ Hồn Điện
Chương 1058: Cửu Vĩ Linh Hồ
Chương 1059: Truyền Thừa
Chương 1060: Thôn Phệ Thần Điện
Chương 1061: Hy Vọng
Chương 1062: Còn Nghi Ngờ Gì Không
Chương 1063: Chế Phục
Chương 1064: Lôi Uyên Sơn
Chương 1065: Yêu Soái Từ Chung
Chương 1066: Mỗi Bên Đều Có Chuẩn Bị
Chương 1067: Đấu Yêu Soái
Chương 1068: Cuộc Chiến Lôi Uyên Sơn
Chương 1069: Phát Cuồng
Chương 1070: Giết Bỏ
Chương 1071: Đổi Chủ
Chương 1072: Tinh Huyết Truyền Thừa
Chương 1073: Thần Vật Bảo Khố
Chương 1074: Vô Gian Thần Ngục Bàn
Chương 1075: Tôi Luyện Tinh Thần
Chương 1076: Huyết Long Điện
Chương 1077: Lưỡng Đại Thống Lĩnh
Chương 1078: Thiên Long Yêu Soái
Chương 1079: Phong Ba Tạm Lắng
Chương 1080: Sự Tĩnh Lặng Trước Cơn Bão
Chương 1081: Thần Vật Sơn Mạch
Chương 1082: Ném Chuột Sợ Vỡ Lọ Quý
Chương 1083: Bảo Khố Xuất Hiện
Chương 1084: Lấy Bảo Vật
Chương 1085: Thi Triển Mọi Thủ Đoạn
Chương 1086: Trong Huyền Thiên Điện
Chương 1087: Vạn Ma Thực Trận
Chương 1088: Liên Thủ
Chương 1089: Trận Chiến Sinh Tử
Chương 1090: Chuyển Luân Chiến
Chương 1091: Huyền Thiên Điện
Chương 1092: Nói Lại Xem

Chương 1093: Ba Huynh Đệ Tái Ngộ
Chương 1094: Thiên Yêu Điêu Bá Đạo
Chương 1095: Tiểu Điêu Đấu Thiên Long
Chương 1096: Long Tộc
Chương 1097: Đối Đầu
Chương 1098: Vấn Đề Của Long Tộc
Chương 1099: Đến Long Tộc

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 12

Chương 1100: Long Tộc
Chương 1101: Rắc Rối Của Long Tộc
Chương 1102: Đáng Gờm
Chương 1103: Trấn Ma Ngục
Chương 1104: Hắc Ám Chủ
Chương 1105: Giải Quyết Ma Hải
Chương 1106: Số Lượng
Chương 1107: Nghiêm Sơn
Chương 1108: Long Cốt
Chương 1109: Hóa Long Đàm Khai Khởi
Chương 1110: Hóa Long Cốt
Chương 1111: Mai Cốt Chi Địa
Chương 1112: Long Cốt Viễn Cổ
Chương 1113: Lục Chỉ Thánh Long Đế
Chương 1114: Trợ Thủ
Chương 1115 + 1116: + 1116: Long Cốt Hồng Hoang
Chương 1117: Hình Phạt Trưởng Lão
Chương 1118: Rời Đi
Chương 1119: Mang Sơn
Chương 1120: Liên Thủ
Chương 1121: Tứ Tượng Cung
Chương 1122: Yêu Thú Cổ Nguyên
Chương 1123: Thiên Lôi Đài
Chương 1124: Thất Bại Liên Tiếp
Chương 1125: Thần Chuỳ Áp Chế Huyền Vũ
Chương 1126: Trận Cuối Cùng
Chương 1127: Kịch Chiến La Thông
Chương 1128: Cửu Phụng Hoá Sinh Quang
Chương 1129: Ác Liệt Quang
Chương 1130: Kết Thúc
Chương 1131: Đại Chỉnh Đốn
Chương 1132: Rắc Rối Của Tiểu Điêu
Chương 1133: Địa Ngục Tái Hiện
Chương 1134: Thiên Động
Chương 1135: Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa
Chương 1136: Thức Tỉnh
Chương 1137: Đối Quyết
Chương 1138: Ai Mạnh Ai Yếu
Chương 1139: Thủ Đoạn Của Ngô Cửu U
Chương 1140: Bắt Ma
Chương 1141: Dị Ma Vương Tái Hiện
Chương 1142: Đại Lễ
Chương 1143: Ra Tay

Chương 1144: Hồng Hoang Tái Hiện
Chương 1145: Vĩnh Hằng Ảo Ma Thân
Chương 1146: Tổ Phù Chi Thủ
Chương 1147: Phá Giải Cục Diện
Chương 1148: Xung Kích Phù Tông
Chương 1149: Luyện Ngục
Chương 1150: Hóa Kén
Chương 1151: Cửa Ải Cuối Cùng
Chương 1152: Tăng Cấp Phù Tông
Chương 1153: Xuất Quan
Chương 1154: Đầu Quân
Chương 1155: Đàn Áp
Chương 1156: Nhất Kiếm Đánh Bại Song Hùng
Chương 1157: Chấn Nhiếp
Chương 1158: Chấn Động Yêu Vực
Chương 1159: Cường Giả Tụ Hội
Chương 1160: Liễu Thanh
Chương 1161: Côn Linh
Chương 1162: Vào Hoang Nguyên
Chương 1163: Đến Nơi
Chương 1164: Hắc Ám Thánh Hổ
Chương 1165: Tam Đại Hổ Tộc
Chương 1166: Một Chọi Hai
Chương 1167: Đại Điện Trên Đỉnh Núi Cô Lập
Chương 1168: Hắc Ảnh Thần Bí
Chương 1169: Vượt Ải
Chương 1170: Cửu Phong
Chương 1171: Bên Trong Bóng Tối
Chương 1172: Hai Luồng Thôn Phệ Lực
Chương 1173: Thôn Phệ Chủ
Chương 1174: Bí Mật Truyền Thừa
Chương 1175: Mượn Thân Trảm Ma
Chương 1176: Thôn Phệ Chủ Thật Khủng Bố
Chương 1177: Phúc Trạch
Chương 1178: Ba Tầng Luân Hồi Kiếp
Chương 1179: Luân Hồi Hải
Chương 1180: Chiến Tranh
Chương 1181: Chúng Ta Nên Quay Về Rồi
Chương 1182: Điều Động Binh Mã
Chương 1183: Trở Về Đông Huyền Vực
Chương 1184: Cục Diện Ở Đông Huyền Vực
Chương 1185: Trở Về
Chương 1186: Đánh
Chương 1187: Truyền Kỳ
Chương 1188: Gặp Lại Ứng Hoan Hoan
Chương 1189: Xây Dựng Đạo Tông Lớn Mạnh!
Chương 1190: Trở Về Đạo Tông
Chương 1191: Biểu Hiện
Chương 1192: Vào Trong Đại Hoang Vu Bi
Chương 1193: Liên Thủ Trảm Ma

Chương 1194: Đâm Xe
Chương 1195: Phán Đoán Sai Lầm
Chương 1196: Kiếp Nạn Của Cửu Thiên Thái Thanh Cung
Chương 1197: Thái Thượng Cung
Chương 1198: Một Mình Nghênh Địch
Chương 1199: Không Kẻ Nào Được Tổn Thương Nàng

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 13

Chương 1200: Cẩn Thận Đấy!
Chương 1201: Bắt Đầu Đòi Nợ
Chương 1202: Hiển Uy
Chương 1203: Tấm Tổ Phù Thứ Tám
Chương 1204: Không Gian Tổ Phù
Chương 1205: Liên Minh Chu Nguyên
Chương 1206: Quyết Chiến Sắp Bùng Nổ
Chương 1207: Bên Ngoài Nguyên Môn
Chương 1208: Châu Thông
Chương 1209: Lâm Động Vs Châu Thông
Chương 1210: Ma Hoàng Tỏa
Chương 1211: Giải Cứu
Chương 1212: Ma Yến Thịnh Soạn
Chương 1213: Long, Hổ, Điêu
Chương 1214: Đấu Ma
Chương 1215: Trận Chiến Rửa Hận
Chương 1216: Tổ Phù Nhãn
Chương 1217: Giết Ba Cự Đầu Nguyên Môn
Chương 1218: Ứng Lăng Liên Thủ
Chương 1219: Tứ Vương Điện
Chương 1220: Viêm Chủ
Chương 1221: Cây Lặng Gió Dừng
Chương 1222: Đại Phù Tông
Chương 1223: Nộ Đấu Viêm Chủ
Chương 1224: Nắng Sau Mưa
Chương 1225: Nói Chuyện
Chương 1226: Thái Thượng Cảm Ứng Quyết
Chương 1227: Cuộc Nói Chuyện Trên Đỉnh Núi
Chương 1228: Vô Vàn Núi Cao
Chương 1229: Tái Ngộ Thần Khôi
Chương 1230: Chuyện Của Thanh Đàn
Chương 1231: Hắc Ám Thành
Chương 1232: Bức Cung
Chương 1233: Gặp Lại
Chương 1234: Hiển Uy
Chương 1235: Liềm Linh
Chương 1236: Thủ Đoạn
Chương 1237: Dị Ma Tấn Công
Chương 1238: Thất Vương Điện
Chương 1239: Ma Hoàng Giáp
Chương 1240: Lực Chiến
Chương 1241: Phương Pháp Tu Luyện
Chương 1242: Cảm Ứng

Chương 1243: Lôi Cung Hắc Tiễn
Chương 1244: Lôi Chủ
Chương 1245: Chuyện Về Ma Ngục
Chương 1246: Trở Lại Dị Ma Thành
Chương 1247: Thức Tỉnh Phần Thiên
Chương 1248: Đoàn Tụ
Chương 1249: Bình Yên
Chương 1250: Ưng Tông
Chương 1251: Cố Nhân
Chương 1252: Yêu Ma
Chương 1253: Cửu Vương Điện
Chương 1254: Tiêu Diệt
Chương 1255: Thiếu Một Chút
Chương 1256: Hồi Tông
Chương 1257: Sư Đồ Đoàn Tụ
Chương 1258: Khe Hở Vi Diện
Chương 1259: Bước Vào Luân Hồi
Chương 1260: Bắt Đầu Rối Ren
Chương 1261: Trở Lại Loạn Ma Hải
Chương 1262: Vạn Ma Vây Đảo
Chương 1263: Ngươi Quen
Chương 1264: Hồng Hoang Chủ
Chương 1265: Đại Chiến Đến Gần
Chương 1266: Tái Ngộ Thất Vương Điện
Chương 1267: Huyết Chiến
Chương 1268: Hư Ảnh Ma Hoàng
Chương 1269: Hỗn Độn Tiễn
Chương 1270: Ứng Hoan Hoan Ra Tay
Chương 1271: Không Gian Chủ
Chương 1272: Cường Giả Hội Tụ
Chương 1273: Cuộc Đối Đầu Đỉnh Cao
Chương 1274: Tổ Cung Khuyết
Chương 1275: Liên Minh
Chương 1276: Đại Hội
Chương 1277: Đại Hội
Chương 1278: Khai Khởi Tổ Cung Khuyết
Chương 1279: Con Đường Tu Luyện
Chương 1280: Rối Ren
Chương 1281: Ngưng Tụ Thần Cung
Chương 1282: Tam Đại Liên Minh
Chương 1283: Thiên Vương Điện
Chương 1284: Chớp Mắt Mười Năm
Chương 1285: Thanh Trĩ Quyết Chiến Dị Ma
Chương 1286: Bình Định Loạn Ma Hải
Chương 1287: Liên Minh Tứ Huyền Vực
Chương 1288: Cãi Vã
Chương 1289: Sinh Tử Chủ
Chương 1290: Đại Quân Tề Tựu
Chương 1291: Tấn Công Tây Huyền Vực
Chương 1292: Đại Sa Mạc Tây Huyền

Chương 1293: Thiên Địa Đại Chiến
Chương 1294: Kịch Đấu Tam Vương Điện
Chương 1295: Ma Hoàng Chi Tượng
Chương 1296: Ma Hoàng Chi Thủ
Chương 1297: Tự Mình Thủ Hộ
Chương 1298: Khe Nứt Vị Diện
Chương 1299: Hậu Thủ

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Quyển 14

Chương 1300: Lựa Chọn
Chương 1301: Thanh Dương Trấn
Chương 1302: Một Năm
Chương 1303: Thành Công Hay Không
Chương 1304: Cầu Nguyện
Chương 1305: Luân Hồi
Chương 1306: Phá Vỡ Phong Ấn
Chương 1307: Tiến Vào Tổ Cảnh
Chương 1308: Trận Chiến Cuối Cùng
Chương 1309: Ta Sẽ Đưa Nàng Trở Về! (Hết)

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1

Lâm Động

"A..."

Khi Lâm Động hao hết khí lực mở ra đôi mi nặng trĩu, nhất thời căn phòng đơn sơ mà sạch sẽ xuất hiện trong mắt, hình ảnh quen thuộc làm hắn ngẩn người ra, chợt vội quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy hai đạo thân ảnh, một nam một nữ ngồi bên cạnh bàn.

"Cha, nương..."

Nhìn hai đạo thân ảnh kia, Lâm Động vội gắng gượng tinh thần, nhỏ giọng gọi.

"Động nhi, con tỉnh?"

Nghe thấy tiếng kêu, nàng kia quay đầu sang, nhìn thấy Lâm Động vừa mở mắt, nhất thời vui sướng nói.

Cả người nữ tử kia có chút mộc mạc, nhìn qua chừng ba mươi, khuôn mặt hơi thanh tú làm người ta có loại cảm giác dịu dàng nhu hòa, mà nàng đúng là mẫu thân Lâm Động - Liễu Nghiên.

"Học nghệ chưa tinh mà đã đánh nhau với người ta, tự chuốc lấy khổ."

Ngồi bên cạnh nữ tử là một vị nam tử nhìn qua chừng ba bốn mươi tuổi, thân thể có chút đơn bạc, có thể mơ hồ nhìn thấy một chút sắc bén trong ánh mắt hắn, chẳng qua giống như có thương tích trong người, khuôn mặt hơi có vẻ tái nhợt, che lấp hơn nửa tia sắc bén kia, hắn là phụ thân Lâm Động - Lâm Khiếu.

Lâm Động hiển nhiên có chút e ngại với vị phụ thân xưa nay nghiêm khắc này, rụt cổ lại, chợt lại có chút không phục nói: "Ai bảo những tên kia đứng trước mặt ta mắng cha là phế vật..."

Khi nói chuyện, Lâm Động sờ sờ ngực, nơi đó vẫn còn chút nhói đau, không khỏi oán hận nghiến răng, vốn hôm nay là một lần khảo thí của Lâm gia, mà hắn cũng đi kiểm tra nhẹ, vì mới bắt đầu tu luyện chỉ hơn nửa năm nên thành tích cũng không bao nhiêu, mà hắn cũng không để trong lòng, nếu cho hắn có thời gian và điều kiện tu luyện như những người khác thì hắn tin rằng mình sẽ chẳng yếu hơn người khác.

Mà khi khảo thí chấm dứt, Lâm Động đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ thì vài tên ngày thường quan hệ không tốt, vốn dĩ hắn không để ý tới nhưng lại không nhịn được sự cố ý khiêu khích của đối phương, phẫn nộ, tuổi trẻ, tất nhiên Lâm Động không nhịn được ra tay, mà kết quả cũng thực rõ ràng, hắn trực tiếp bị đánh một trận, còn bị ngất đi.

"Lâm Sơn, ngươi nhớ kỹ cho ta, lần sau ta không đánh ngươi thành đầu heo thì ta không mang họ Lâm nữa!"

Lâm Sơn trong lời Lâm Động chính là người khởi xướng chuyện này, cũng là địch nhân lớn nhất hiện tại trong lòng Lâm Động, bởi vì quan hệ phụ thân hai bên cực kỳ ác liệt nên Lâm Sơn kia cũng thường xuyên đến gây sự với Lâm Động, mà lần này cũng là một trong số đó.

Hung hăng nghiến răng, nhưng ngay sau đó Lâm Động đột nhiên ủ rũ lại, tuy Lâm Sơn kia đáng giận đến cực điểm nhưng nói gì thì nói, hiện tại tên kia cũng đã Thối Thể tứ trọng, thành tích này ở trong đám tiểu bối Lâm gia cũng xem như đi đằng trước, so với thực lực Thối Thể nhị trọng như Lâm Động hắn thì quả thật mạnh hơn không ít.

Tu luyện nhất đạo, luyện thể vi tiên, hết thảy đều bắt đầu từ thân thể của mình, nhân thể vốn là thứ huyền ảo khó lường nhất trong thiên địa.

Cái gọi là Thối Thể, nói đơn giản hơn chính là tu luyện thân thể, làm cho thân thể mình dần dần cường hóa, hơn nữa cuối cùng từ ngoài vào trong, khi gân cốt cốt tủy trong cơ thể cường hóa đến trình tự nhất định cũng là lúc phát sinh ra một tia nguyên lực, mà khi xuất hiện nguyên lực tức là hắn đã chân chính trở thành một gã Tu Luyện Giả.

Thối Thể chia làm cửu trọng, tam trọng trước hiệu quả không lớn, không có tác dụng gì ngoài việc làm tố chất thân thể mạnh lên một ít, chỉ khi tu luyện đến Thối Thể tứ trọng mới dần dần bày ra chỗ tốt của tu luyện, đến tầng này thì làn da nhân thể sẽ chậm rãi cứng rắn như đá, bất luận khí lực hay tốc độ đều tăng lên không ít.

Mà Lâm Sơn kia lại đứng ở trình tự này, Lâm Động mới Thối Thể nhị trọng hiển nhiên không phải đối thủ.

Bất quá tuổi hai người xấp xỉ nhau nhưng có chênh lệch lớn đến vậy không phải vì cái gì mà thiên phú cả, tầng Thối Thể này không phải coi trọng cái gọi là thiên phú lắm, thậm chí tầng này ai cũng có thể tu luyện, nhưng đến tột cùng tu luyện đến đệ mấy trọng thì phải xem tiền vốn và cơ duyên.

Thối Thể cửu trọng, giai đoạn này rất khổ bởi vì chỉ có không ngừng thử nghiệm cực hạn của thân thể mới có thể làm thân thể dần dần cường đại được.

Bất quá, loại thử nghiệm cực hạn này cũng là một loại áp bức tiềm năng nhân thể, loại áp bức này mà không được bổ sung ngay thì thân thể sẽ xuất hiện tổn thương vì tiêu hao quá độ, đến lúc đó không chỉ ảnh hưởng đến tu luyện, ngược lại còn làm cho mình cả người là thương, mất nhiều hơn được.

Bởi vậy trong quá trình Thối Thể cần các loại linh dược đại bổ làm dịu thân thể mới có thể tiếp tục tu luyện, nhưng là những dược liệu này đa phần cực kỳ sang quý, nếu gia cảnh không khá giả thì quả thật không thể chịu nổi.

Mà đây là cái gọi là tiền vốn!

Sở dĩ Lâm Sơn có thể siêu việt Lâm Động lưỡng trọng không chỉ vì tu luyện nhiều hơn nửa năm, hơn nữa hắn có một phụ thân chưởng quản tài chính Lâm gia, mà trái lại, Lâm Động hắn không có phúc khí này, không có linh dược tẩm bổ thân thể thì tốc độ tu luyện tất nhiên kém xa...

...

Trong phòng, nghe lời nói thầm của Lâm Động, bàn tay đặt lên bàn của Lâm Khiếu đột nhiên nắm chặt lại một chút, sắc mặt cũng trầm xuống, Liễu Nghiên bên cạnh thấy thế vội vàng đánh mắt với Lâm Động, Lâm Động mới vội vàng ngậm miệng lại.

"Không cần so miệng lưỡi với người khác, tu luyện cho tốt, người khác tự nhiên sẽ ngậm miệng lại."

Lâm Khiếu phất phất tay nói: "Liễu Nghiên, đưa gốc Xích Tham kia cho Động nhi đi, có Xích Tham, tốc độ tu luyện của hắn hắn có thể nhanh hơn một chút, cách tộc bỉ cũng chỉ còn nửa năm, nếu không nhanh chóng tu luyện sẽ càng thêm mất mặt."

"Khiếu ca, gốc Xích Tham kia là để cho người chữa thương mà..." Nghe vậy, Liễu Nghiên nhất thời sửng sốt, vội vàng nói.

"Ta đã là một phế nhân, dù chữa trị thế nào đi nữa cũng không được gì, về sau ta sẽ vào núi nhiều hơn, tận lực tìm một ít linh dược cho Động nhi." Lâm Khiếu lắc lắc đầu, tự giễu cười.

"Cha không phải phế nhân, cha từng là người mạnh nhất Lâm gia ngoài gia gia ra!" Nghe lời Lâm Khiếu nói, Lâm Động lại đỏ bừng mặt nói, trong lòng tiểu hài tử, phụ thân vĩnh viễn là mạnh nhất.

"Người mạnh nhất..."

Nắm tay Lâm Khiếu không tự chủ được nắm chặt lại, trên khuôn mặt lại toát

ra vẻ thống khổ xâm nhập đến cốt tủy, một lát sau, hắn đứng dậy, có chút mỏi mệt đi ra ngoài.

"Liễu Nghiên, sắc thuốc cho đứa nhỏ đi, thương thế của ta không sao cả, đã nhiều năm như vậy rồi, một gốc Xích Tham có tác dụng gì?"

Lời nói mang theo một chút suy sụp kia làm ánh mắt Liễu Nghiên đỏ lên, ai từng nghĩ đến, nam tử năm đó khí phách nhất Thanh Dương Trấn, hiện tại lại chán nản như vậy.

"Nương, đừng khóc, Động nhi nhất định sẽ cố gắng tu luyện, đến lúc đó sẽ tìm cách chữa khỏi thương thế cho phụ thân." Lâm Động kéo kéo góc áo Liễu Nghiên, thấp giọng nói.

"Động nhi, đừng trách cha con nghiêm khắc, hắn chỉ trút hết tâm huyết của mình lên người con thôi, con cũng biết đó là kỳ vọng duy nhất của hắn."

Liễu Nghiên cúi đầu, nhìn khuôn mặt rất nghiêm túc non nớt của Lâm Động, nhẹ nhàng lau nước mắt, sau đó sờ sờ đầu Lâm Động, thấp giọng nói.

"Nương, ta nghe nói lần này tiền tam trong tộc bỉ có thể nhận được một loại tam phẩm linh dược tên là Ngưng Huyết Chu Quả, ta từng nghe đại bá nói nó chữa thương rất hiệu quả, nếu có thể có được nó chắc chắn sẽ có điều trợ giúp với thương thế phụ thân." Lâm Động như đột nhiên nhớ ra điều gì, ánh mắt sáng lên nhìn Liễu Nghiên nói.

"Ngưng Huyết Chu Quả sao..." Nghe vậy Liễu Nghiên cũng ngẩn người ra, chợt có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Tiền tam tộc bỉ không dễ dàng chút nào, con có tâm là được rồi, nương đi giúp ngươi sắc Xích Tham uống đây."

Nói xong Liễu Nghiên xoay người bước ra ngoài, trong thế hệ tiểu bối này của Lâm gia có vài vị thành tựu không nhỏ, Lâm Động muốn tiến vào tiền tam để đạt được Ngưng Huyết Chu Quả quả thật rất khó, bởi vậy nàng cũng không để trong lòng.

Nhìn bóng Liễu Nghiên dần xa, Lâm Động cũng nghiến răng thật chặt, nắm tay nhỏ nắm chặt lại: "Nương, yên tâm đi, ta sẽ đạt được Ngưng Huyết Chu Quả kia, như vậy có thể trị liệu thương thế trong cơ thể phụ thân!"

Vừa nghĩ tới thương thế Lâm Khiếu, trong mắt Lâm Động đột nhiên toát ra một loại hận ý thật sâu đậm, sở dĩ phụ thân bị không ít người ở Lâm gia châm chọc khiêu khích đều vì người kia!

...

Lâm gia của Lâm Động chỉ là một gia tộc nhỏ, mặc dù trong cái Thanh Dương Trấn cũng không tính đứng đầu, nhưng là Lâm gia nhìn thật bình thường này lại có một bối cảnh làm người ta nghẹn họng, đó là Lâm thị gia tộc.

Một trong tứ đại thị tộc của Đại Viêm Vương Triều - Lâm thị gia tộc!

Lâm gia Thanh Dương Trấn, từ một góc độ nào đó có thể xem như một chi ngoại tộc của Lâm thị gia tộc, bất quá, với Lâm Động, đứa nhỏ chưa từng đi quá trăm dặm chung quanh Thanh Dương Trấn này thì Lâm thị gia tộc có thực lực làm người ta kinh hãi thật quá xa xôi và xa lạ.

Ngẫu nhiên nghe được từ miệng phụ thân, Lâm Động biết được chi này của họ kỳ thật cũng từng là nội tộc của Lâm thị gia tộc, chẳng qua năm đó, vì gia gia Lâm Động thất bại trong một nhiệm vụ, làm tộc tổn thất rất lớn nên bị trục xuất khỏi nội tộc, đẩy đến Thanh Dương Trấn này.

Ở đây, hắn thành lập nên một cái Lâm gia nho nhỏ, hơn nữa trong mấy mươi năm luôn kiệt lực muốn phản hồi lại nội tộc, nguyện vọng này là mục tiêu lớn nhất trong mấy mươi năm còn sót lại của hắn.

Bất quá, cái loại cố gắng này của hắn cũng không có hiệu quả là bao, tất cả những gì hắn làm với Lâm thị gia tộc khổng lồ mà nói, căn bản không đáng nhắc tới nên hắn chỉ có thể đánh chủ ý đến chỗ khác, mà chỗ này chính là mười năm tộc hội của Lâm thị gia tộc!

Đây là đại hội trọng yếu nhất Lâm thị gia tộc, rất nổi danh toàn bộ Đại Viêm Vương Triều, mười năm một lần, mỗi một lần đại hội đều là cơ hội tốt nhất cho những người trẻ tuổi trong tộc muốn trở nên nổi bật, danh dương thiên hạ, mà phần thưởng của giải đấu tự nhiên cũng sẽ làm người ta thèm thuồng không thôi. Bất quá, hấp dẫn nhất là chỉ cần có thể tiến vào tiền mười, dù ngươi có là ngoại tộc nhưng cũng sẽ được thăng lên làm nội tộc, vinh quang vô cùng.

Bởi vậy, tộc hội trở thành ánh rạng đông trong tuyệt vọng của gia gia Lâm Động, nhưng vì tuổi cao nên hắn không thể tham gia được, bởi vậy hắn trút tất cả kỳ vọng vào những đứa con của mình, tất nhiên, Lâm Động phụ thân lúc đó đang bộc lộ tài năng trở thành ánh sáng hy vọng của gia gia và toàn bộ Lâm gia.

Mà đối với gánh nặng này, phụ thân Lâm Động quả thật cũng không phụ kỳ vọng, trong năm huynh đệ, là người đầu tiên đột phá Thối Thể cửu trọng tiến vào Địa Nguyên Cảnh, hơn nữa trong bốn năm ngắn ngủn sau đó lại đột phá Địa Nguyên, trở thành vị Thiên Nguyên cao thủ thứ hai trong Lâm gia ngoài gia gia Lâm Chấn Thiên.

Loại tộc độ tu luyện này làm cho gia gia trước nay không thích cười, mỗi một lần nhìn thấy phụ thân, khuôn mặt già nua sẽ lộ ra nụ cười vui vẻ, nghe nói lúc đó gia gia cười nhiều nhất trong mấy chục năm.

Mười năm tộc hội đến trong chờ mong, nhưng mà kết quả cuối cùng lại làm cho Lâm gia như rớt vào vực sâu.

Một chiêu!

Vẻn vẹn chỉ là một chiêu, phụ thân được coi như kỳ vọng lại thảm bại!

Hơn nữa, đây lại là trận đấu bắt đầu tộc hội!

Kỳ vọng nhiều năm, đào tạo nhiều năm, chỉ trong ngắn ngủn vài giây hóa thành bọt biển.

Kết quả của sự thất bại ấy tất nhiên là vô số ánh mắt khác thường, chịu đựng vô số đạo cười lạnh châm chọc trên đầu, đoàn người như chó nhà có tang về đến Thanh Dương Trấn.

Đêm đó, phụ thân mang theo cả nhà rời khỏi nội khu Lâm gia, đến trên một tòa núi nhỏ hẻo lánh nhất Lâm gia, không hề vận dụng bất cứ thứ gì của Lâm gia nữa, hắn nói, hắn đã không có tư cách này.

Mà phúc bất song chí, họa bất đan hành.

(Phúc không đến hai họa không đi một - DG) Thất bại đó không chỉ làm Lâm Khiếu suy sút mà lúc đó hắn còn sầu thảm phát hiện, người nọ không chỉ dùng một chưởng đánh bại hắn mà còn không lưu thủ, nguyên lực cuồng bạo như dã thú tàn phá thân thể hắn nát bét.

Dưới sự trọng thương đấy, thực lực Thiên Nguyên của Lâm Khiếu trực tiếp rớt xuống Địa Nguyên cấp, hơn nữa, trọng thương lắng đọng, kinh mạch trong cơ thể có mười thì bị chặn đến bảy tám, dù hắn tu luyện đến mức nào cũng khó có thể tiến thêm.

Trong gia tộc, ánh mắt kính sợ ngày xưa cũng dần dần biến thành thở dài, thất vọng...

Đối mặt với tai nạn này, rốt cục Lâm Khiếu cũng tuyệt vọng, mỗi khi say rượu sẽ điên cuồng vỗ ngực, tiếng vang trầm thấp như sấm rền làm mẫu thân ở một bên đau lòng gạt lệ, mà tuy Lâm Động còn nhỏ, nhưng nhìn thấy một màn như vậy, lòng đau như dao cắt, đồng thời trong hắn cũng đã sinh ra một tia hận ý với người đả thương phụ thân kia!

Hắn, hủy đi phụ thân, cũng hủy đi gia đình của mình!

Về phần người đầu sỏ kia, sau này, ngẫu nhiên Lâm Động cũng nghe thấy đám đại bá nhắc tới với ngữ khí oán hận và vô lực.

Mười tuổi bắt đầu tu luyện, mười hai tuổi đột phá Thối Thể cửu tiến vào Nguyên cảnh, mười bốn tuổi tấn Địa Nguyên cấp, mười bảy tuổi tấn Thiên Nguyên cấp, hai mươi lăm tuổi, nguyên khí trong cơ thể âm dương kết hợp, cuối cùng thành công hóa đan, cá chép nhảy long môn, trở thành cường giả trước ba mươi tuổi chỉ đếm được trên đầu ngón tay tại Đại Viêm Vương Triều kết thành nguyên đan!

Nhân sinh của hắn quả thật như truyền kỳ vậy.

Tên của hắn là Lâm Lang Thiên!

...

Trong phòng, nắm tay Lâm Động nắm chặt, trong mắt chỉ tràn ngập hận ý.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s! () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

2: Thông Bối Quyền Biên: (A Híp) Sáng sớm, sương mù dày đặc bao phủ cả ngọn núi tĩnh lặng này, làm tầm mắt của mỗi người trở nên nhìn không rõ.

"Hô ~ hô ~"

Trong một khu rừng ở phía sau núi, đột nhiên truyền ra tiếng thở dốc kịch liệt, đưa tầm mắt đến gần có thể nhìn thấy trên một khu đất trống ở trong rừng, một thân ảnh nho nhỏ đang dùng cả hai tay ôm lấy một thân cây cao lớn, thân thể hắn mượn lực kéo của hai tay, không ngừng nhấp nhô lên xuống, hơn nữa trong lúc lên xuống, thân thể hắn bày ra một loại tư thế có chút quái dị, loại tư thế này làm cho khắp cơ thể đều vận động cùng lúc.

Mặt khác, ngay tại cánh tay và cổ chân của hắn còn treo mấy khối sắt đen kịt,

từng giọt mồ hôi thẫm thấu ra từ trong quần áo, lan tràn khắp cả mấy khối sắt kia.

Thân ảnh nho nhỏ này tất nhiên là Lâm Động, tuổi thơ của hắn chưa từng hưởng qua phú quý bao giờ, hơn nữa lại có một phụ thân nghiêm khắc luôn dạy hắn những thứ quan trọng nhất trong tu luyện - nghị lực và chăm chỉ, những thứ này chính là tiền vốn và cũng là điều kiện duy nhất hắn có để cạnh tranh với những người khác.

Mồ hôi chảy vào trong mắt, cảm giác chát và xót làm hắn cắn chặt hàm răng, hắn có thể cảm giác được sau khi trải qua luyện tập cao độ, cả cơ thể hắn phát ra loại cảm giác ê ẩm và mỏi mệt, lúc này rất nhiều người sẽ lựa chọn nghỉ ngơi, nhưng mà phụ thân hắn từng nói cho hắn biết, chỉ có tại loại thời điểm như vậy mới có thể đột phá cực hạn nên... nhất định phải kiên trì!

Tuyệt đối không thể thả lỏng!

Vì tộc hội nửa năm sau, hắn buộc phải liều mạng tu luyện!

Cảm giác tiếp cận cực hạn làm đầu choáng váng, hoa mắt, bất quá cùng với sự kiên trì của Lâm Động, đột nhiên một tia nhiệt lực kỳ dị mạnh mẽ xuất hiện trong cơ thể, nhiệt lực này vừa xuất hiện làm tinh thần Lâm Động rung lên.

Là dược lực của Xích Tham!

Mấy ngày trước, gốc Xích Tham kia vốn dùng để trị liệu thương thế cho Lâm Khiếu, dưới sự kiên trì của hắn, cuối cùng đều bị đưa vào trong cơ thể Lâm Động.

Không thể không nói, loại linh dược này có hiệu quả rất lớn với Lâm Động đang bị vây trong Thối Thể kỳ, tu luyện mấy ngày ngắn ngủn mà Lâm Động có thể cảm giác rõ ràng thân thể hắn ít nhất mạnh gấp đôi so với mấy ngày trước. cái loại thân thể cường hóa này hắn có thể cảm giác được rất rõ ràng.

Đương nhiên, dược lực Xích Tham có hiệu quả rất tốt với Lâm Động, nhưng loại dược lực này dù sao cũng không phải vô cùng vô tận, dù sao Xích Tham cũng vẻn vẹn chỉ là nhất phẩm linh dược mà thôi, bởi vậy dược lực của nó phát huy trong năm ngày rồi dần dần tản ra.

Bất quá loại tản ra này không phải hoàn toàn biến mất, thân thể Lâm Động chỉ mới bắt đầu cường hóa, tất nhiên không thể hoàn toàn hấp thu tất cả dược lực được, bởi vậy một ít dược lực sẽ lắng đọng sâu trong thân thể hắn, nhưng đến khi cơ thể Lâm Động đạt đến đói khát cực độ, loại lắng đọng này cuối cùng cũng bị bức ra, bị gân cốt cơ thể Lâm Động giống như quỷ đói tham lam cắn nuốt...

Một tia dược lực ôn nhuận chậm rãi tiến vào cơ thể, lúc này Lâm Động như nghe được vô số tiếng reo hò từ tế bào trong cơ thể, loại cảm giác ê ẩm mệt mỏi yên lặng tiêu tán đi, thay vào đó là một loại cảm giác tinh lực dư thừa vô cùng vô tận.

"Hắc..."

Lâm Động nắm lấy thân cây, thân thể mạnh mẽ búng lên, lăng không lộn ra phía sau, vững vàng đứng trên mặt đất, xoay lưng lắc cổ, xương cốt cả người đột nhiên vang lên một tiếng răng rắc, sau đó Lâm Động vui sướng phát hiện thân thể hắn tựa hồ thoáng cường tráng hơn.

"Thối Thể đệ tam trọng!"

Nắm tay nhỏ bé Lâm Động nắm chặt lại, cảm thụ được cỗ lực lượng xuất hiện khi giãn cơ thể ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng, từ khi tu luyện đến nay, bởi gia cảnh nghèo hàn nên hắn rất ít có cơ hội dùng linh dược, không ngờ lần này dùng thử lại có hiệu quả lớn đến vậy.

"Ừm, cũng không tệ lắm..."

Khi Lâm Động đang vui sướng vì công lực tăng tiến, một âm thanh truyền đến từ bên cạnh, hắn vội vàng quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Lâm Khiếu mặc một

thân quần áo mộc mạc đang đứng dưới một đại thụ, trên khuôn mặt ngày thường không lộ ra nửa tia cười vui lúc này cũng xuất hiện một chút tươi cười.

"Cha!"

Nhìn thấy Lâm Khiếu, Lâm Động cũng kinh hỉ kêu lên.

Lâm Khiếu gật gật đầu, đến gần Lâm Động, ánh mắt từ trên xuống dưới quét một vòng thân thể Lâm Động, khóe miệng nhếch cười, nói: "Thối Thể đệ tam trọng, không tồi"

"Đều nhờ gốc Xích Tham kia." Lâm Động lắc lắc đầu, hắc hắc cười.

"Xích Tham vẻn vẹn chỉ là Nhất phẩm linh dược, dù những người khác dùng, muốn từ đệ nhị trọng đạt đến đệ tam trọng cũng cần một hai tháng, nhưng đây lại là thành quả một ngày một đêm của ngươi" Lâm Khiếu nhìn Lâm Động, trong lòng cũng khẽ thở dài một tiếng, trong khoảng thời gian này, thấy Lâm Động liều mạng tu luyện, trình độ rèn luyện như vậy làm mẫu thân đỏ mắt vài lần, tuy ngoài miệng hắn không nói gì, nhưng thân là phụ thân, trong lòng hắn cũng có chút đau lòng.

Hắn hiểu Lâm Động liều mạng tu luyện như vậy chỉ muốn ở trên tộc hội nửa năm sau lấy được một cái thành tích kha khá, nếu vậy, thân là phụ thân, hắn cũng có thể cứu vãng được một ít mặt mày trong Lâm gia.

Lâm Động ngây ngô cười, dù trong khoảng thời gian này rất mỏi mệt nhưng cũng có thu hoạch xa xỉ, ngày càng tiếp cận so với đám tinh anh trong Lâm gia.

"Đem mấy khối sắt buông bỏ đi, bây giờ ngươi đã đạt đến Thối Thể đệ tam trọng, cũng có thể miễn cưỡng tu luyện vũ kỹ, ta sẽ dạy ngươi một bộ quyền pháp." Lâm Khiếu nói.

Nghe vậy đôi mắt đen láy của Lâm Động nhất thời rực sáng, hiện tại hắn đã đạt đến Thối Thể đệ tam trọng nhưng lại không có nửa chiêu nửa thức nào, đánh

nhau với người ta cũng chỉ có thể cậy mạnh thôi, nên trong lòng đã sớm hướng tới vũ kỹ, là thứ có thể làm cho thực lực hắn tăng mạnh lên, bất quá vì tố chất thân thể nên Lâm Khiếu vẫn chưa từng dạy cho hắn, hiện tại rốt cục cũng có cơ hội, sao hắn không vui cho được?

"Võ học khắp thiên hạ chia làm cửu phẩm tam thừa, nhất đến tam phẩm là tiểu thừa, tứ đến lục phẩm là trung thừa, thất đến cửu phẩm là thượng thừa, ta muốn dạy ngươi là một loại quyền phẩm tiểu thừa nhất phẩm - Thông Bối Quyền" Lâm Khiếu nói.

Lâm Động liên tục gật đầu, cũng không thất vọng vì quyền pháp kia vẻn vẹn chỉ là tiểu thừa nhất phẩm, hắn hiểu được đạo lý cơm phải ăn từng chút, hơn nữa đối với không ít người mà nói, tiểu thừa nhất phẩm đã là không tồi rồi, nghe nói trong Lâm gia, vũ kỹ cao nhất cũng vẻn vẹn là một loại vũ kỹ trung thừa tứ phẩm mà thôi, hơn nữa là năm đó gia gia vẫn còn là Lâm thị nội tộc, từ trong Tàng Kinh Các may mắn tìm được.

"Vũ kỹ chia cấp nhưng quan trọng nhất vẫn ở bản thân, ở trong tay cường giả chân chính, mặc dù là vũ kỹ nhất phẩm tầm thường cũng mang theo lực sát thương kinh người, thực lực Tu Luyện Giả càng mạnh, uy lực vũ kỹ khi thi triển ra lại càng mạnh" Lâm Khiếu xòe bàn tay ra, ngoắc ngoắc Lâm Động: "Dùng lực lượng lớn nhất, tốc độ nhanh nhất của ngươi đến công kích ta đi"

Lâm Động trợn mắt, vứt bỏ hết thảy khối sắt trên người, trực tiếp đánh một quyền về Lâm Khiếu.

Đối mặt với một kích toàn lực của Lâm Động, Lâm Khiếu lại tùy tay vung lên, bàn tay nhanh như chớp lướt đến Lâm Động, ống tay áo vung lên, một tiếng "ba" vang lên, sau đó Lâm Động nhe răng trợn mắt nhảy dựng lên, vội vàng vén tay áo lên, chỉ thấy cả cánh tay đều đỏ lên.

"Thông Bối Quyền, nương y phát kình, nếu ta thoáng tăng lên hoặc vận dụng một chút nguyên lực thì xương cốt cánh tay này của ngươi đã bị đánh vỡ" Lâm

Khiếu từ từ nói: "Tu luyện Thông Bối Quyền cần lấy y phục luyện công, quyền pháp này chú trọng khi nương y phục phát kình, khi tu luyện nhờ vào y phục của mình phát ra tiếng vang là được. Thông Bối Quyền có cửu thức, cũng gọi là Cửu Âm Kình bởi mỗi một thức đều có tiếng vang, thức nối thức, cửu âm vang lên thì uy lực có thể so với nhị phẩm vũ kỹ"

"Ngươi chú ý nhìn, cố gắng nhớ kỹ cửu thức này!"

Lâm Khiếu quát khẽ một tiếng, đột nhiên triển khai tay chân, chân vừa động, chỉ thấy thân hình như hổ, song chưởng múa may như một đầu Thông Bối Viên Hầu đang mở ra thân mình, từng đạo âm thanh thanh thúy ba ba không ngừng vang lên.

Lâm Động không chớp mắt nhìn nhìn Lâm Khiếu múa quyền, bất tri bất giác tâm thần ngưng tụ lại, tất cả những gì chung quanh đều bị hắn tự động bỏ qua, trong mắt chỉ còn một bộ quyền pháp kia mà thôi!

Bởi vì dạy võ nên Lâm Khiếu cũng cố ý giảm tốc độ lại, diễn luyện vài lần mới từ từ thu công, nhìn về phía Lâm Động hỏi: "Nhớ chưa?"

Lâm Động trầm ngâm một chút, có điểm không quá xác định gật gật đầu.

"Hả? Đánh thử xem?"

Thấy thế khuôn mặt Lâm Khiếu cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, tuy hắn giảm tốc độ rất nhiều nhưng cửu thức Thông Bối Quyền cũng không phải đơn giản, lần đầu tiên Lâm Động tiếp xúc vũ kỹ nhưng lại có thể nhớ kỹ nhanh như vậy sao?

Dường như cũng biết Lâm Khiếu kinh ngạc, Lâm Động đi ra hai bước, hai nắm tay đưa ra, một bộ quyền pháp mang theo vài phần trúc trắc thong thả đánh ra.

Lâm Khiếu ở bên cạnh nhìn chằm chằm Lâm Động, khi thấy quả thật hắn

đánh đầy đủ cửu thức Thông Bối Quyền ra, trên khuôn mặt Lâm khiếu lại lần nữa xuất hiện một chút ý mừng, tuy Thông Bối Quyền của Lâm Động có chút cứng ngắc, thậm chí có thể nói là tốt mã dẻ cùi nhưng lần đầu tiên tiếp xúc quyền pháp này lại có thể học ra hình ra dạng đã nói lên ngộ tính con hắn không tồi rồi. Phát hiện này làm cho trong lòng Lâm Khiếu có chút vui sướng, xem ra đứa con này quả thật kế thừa thiên phú của hắn năm đó a.

"Cha, vì sao con thi triển Thông Bối Quyền mà không có chút tiếng vang nào vậy?" Một bộ quyền thong thả thi triển xong, Lâm Động có chút bất đắc dĩ nói.

"Tiểu tử nhà ngươi đúng là, nếu dễ dàng tu luyện ra tiếng vang như vậy thì Thông Bối Quyền này cũng quá mức hữu danh vô thực đi" Lâm Khiếu cười mắng một tiếng, sau đó nói: "Nhớ kỹ, khi tu luyện cẩn thận cảm ứng lực đạo, chỉ cần ngươi có thể làm cho ống tay áo ngươi đi theo lực đạo của ngươi chứ không phải ngược lại, lực đạo ngươi đi theo ống tay áo thì lúc đó xem như đã tu luyện thành công rồi, đến đây, thi triển lại vài lần đi"

Lâm Động lẩm nhẩm lại vài lần trong miệng, sau đó thi triển lại, mà Lâm Khiếu thì đứng bên cạnh, thường thường ra tiếng chỉ điểm hắn vài chỗ.

Trên khu đất trống trong rừng, từng đạo quyền ảnh không ngừng vũ động, nam hài mồ hôi như suốt nhưng vẫn không thể làm hắn có chút phân tâm nào, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ rất nghiêm túc.

Thời gian dần đến giữa trưa, Lâm Động không ngừng tu luyện, mà cố gắng như vậy cũng không phải không có thành quả gì, đối với Thông Bối Quyền cửu thức cũng ngày càng thuần thục, tuy rằng vẫn không phát ra tiếng vang, nhưng tư thế cũng đã không kém rồi.

"Hôm nay tu luyện đến đây thôi, mai rồi luyện tiếp" Nhìn thoáng qua sắc trời, lại nhìn thoáng qua Lâm Động đầu đầy mồ hôi, Lâm Khiếu đột nhiên nói, Lâm Động quả thật rất chăm chỉ và chấp nhất trong tu luyện, ngay cả hắn cũng thoáng có chút động dung, chợt lại âm thầm thở dài, xem ra mấy năm nay hắn suy sút

làm đứa bé này cũng trở nên sớm trưởng thành hơn nhiều.

"Ừ, cha về nghỉ ngơi trước đi, con sẽ về ngay" Lâm Động lên tiếng nhưng hai nắm tay vẫn chưa đình chỉ lại, hết sức chăm chú làm theo lời Lâm Khiếu, gắng sức cảm ứng biến hóa trong cơ thể.

Thấy thế Lâm Khiếu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tiến bộ của Lâm Động rất nhanh, bất quá muốn làm cho Thông Bối Quyền phát ra tiếng cũng không dễ dàng, năm đó hắn tu luyện ước chừng một tuần mới thành công.

Dặn thêm một tiếng, Lâm Khiếu xoay người bước đi, khi xoay người khuôn mặt hắn cũng hiện lên một chút ý cười, ngộ tính hôm nay mà Lâm Động bày ra làm hắn rất vừa lòng.

"Ngộ tính đứa nhỏ này quả thật không sai, hơn nữa nghị lực rất cao, đạt đến siêu việt như thời kì cường thịnh nhất của ta hắn sẽ không khó..."

"Ba!"

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Lâm Khiếu, sau lưng hắn lại truyền đến một đạo âm thanh vang dội và thanh thúy làm khuôn mặt hắn cứng đờ lại, cước bộ lảo đảo một chút nhưng trong mắt lại sáng ngời.

"Xem ra không phải không khó mà là rất đơn giản..."

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

coem_uk Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 2

Thông Bối Quyền

Biên: (A Híp) Sáng sớm, sương mù dày đặc bao phủ cả ngọn núi tĩnh lặng này, làm tầm mắt của mỗi người trở nên nhìn không rõ.

"Hô ~ hô ~"

Trong một khu rừng ở phía sau núi, đột nhiên truyền ra tiếng thở dốc kịch liệt, đưa tầm mắt đến gần có thể nhìn thấy trên một khu đất trống ở trong rừng, một thân ảnh nho nhỏ đang dùng cả hai tay ôm lấy một thân cây cao lớn, thân thể hắn mượn lực kéo của hai tay, không ngừng nhấp nhô lên xuống, hơn nữa trong lúc lên xuống, thân thể hắn bày ra một loại tư thế có chút quái dị, loại tư thế này làm cho khắp cơ thể đều vận động cùng lúc.

Mặt khác, ngay tại cánh tay và cổ chân của hắn còn treo mấy khối sắt đen kịt, từng giọt mồ hôi thẩm thấu ra từ trong quần áo, lan tràn khắp cả mấy khối sắt kia.

Thân ảnh nho nhỏ này tất nhiên là Lâm Động, tuổi thơ của hắn chưa từng hưởng qua phú quý bao giờ, hơn nữa lại có một phụ thân nghiêm khắc luôn dạy hắn những thứ quan trọng nhất trong tu luyện - nghị lực và chăm chỉ, những thứ này chính là tiền vốn và cũng là điều kiện duy nhất hắn có để cạnh tranh với những người khác.

Mồ hôi chảy vào trong mắt, cảm giác chát và xót làm hắn cắn chặt hàm răng, hắn có thể cảm giác được sau khi trải qua luyện tập cao độ, cả cơ thể hắn phát ra loại cảm giác ê ẩm và mỏi mệt, lúc này rất nhiều người sẽ lựa chọn nghỉ ngơi, nhưng mà phụ thân hắn từng nói cho hắn biết, chỉ có tại loại thời điểm như vậy

mới có thể đột phá cực hạn nên... nhất định phải kiên trì!

Tuyệt đối không thể thả lỏng!

Vì tộc hội nửa năm sau, hắn buộc phải liều mạng tu luyện!

Cảm giác tiếp cận cực hạn làm đầu choáng váng, hoa mắt, bất quá cùng với sự kiên trì của Lâm Động, đột nhiên một tia nhiệt lực kỳ dị mạnh mẽ xuất hiện trong cơ thể, nhiệt lực này vừa xuất hiện làm tinh thần Lâm Động rung lên.

Là dược lực của Xích Tham!

Mấy ngày trước, gốc Xích Tham kia vốn dùng để trị liệu thương thế cho Lâm Khiếu, dưới sự kiên trì của hắn, cuối cùng đều bị đưa vào trong cơ thể Lâm Động.

Không thể không nói, loại linh dược này có hiệu quả rất lớn với Lâm Động đang bị vây trong Thối Thể kỳ, tu luyện mấy ngày ngắn ngủn mà Lâm Động có thể cảm giác rõ ràng thân thể hắn ít nhất mạnh gấp đôi so với mấy ngày trước. cái loại thân thể cường hóa này hắn có thể cảm giác được rất rõ ràng.

Đương nhiên, dược lực Xích Tham có hiệu quả rất tốt với Lâm Động, nhưng loại dược lực này dù sao cũng không phải vô cùng vô tận, dù sao Xích Tham cũng vẻn vẹn chỉ là nhất phẩm linh dược mà thôi, bởi vậy dược lực của nó phát huy trong năm ngày rồi dần dần tản ra.

Bất quá loại tản ra này không phải hoàn toàn biến mất, thân thể Lâm Động chỉ mới bắt đầu cường hóa, tất nhiên không thể hoàn toàn hấp thu tất cả dược lực được, bởi vậy một ít dược lực sẽ lắng đọng sâu trong thân thể hắn, nhưng đến khi cơ thể Lâm Động đạt đến đói khát cực độ, loại lắng đọng này cuối cùng cũng bị bức ra, bị gân cốt cơ thể Lâm Động giống như quỷ đói tham lam cắn nuốt...

Một tia dược lực ôn nhuận chậm rãi tiến vào cơ thể, lúc này Lâm Động như nghe được vô số tiếng reo hò từ tế bào trong cơ thể, loại cảm giác ê ẩm mệt mỏi

yên lặng tiêu tán đi, thay vào đó là một loại cảm giác tinh lực dư thừa vô cùng vô tận.

"Hắc..."

Lâm Động nắm lấy thân cây, thân thể mạnh mẽ búng lên, lăng không lộn ra phía sau, vững vàng đứng trên mặt đất, xoay lưng lắc cổ, xương cốt cả người đột nhiên vang lên một tiếng răng rắc, sau đó Lâm Động vui sướng phát hiện thân thể hắn tựa hồ thoáng cường tráng hơn.

"Thối Thể đệ tam trọng!"

Nắm tay nhỏ bé Lâm Động nắm chặt lại, cảm thụ được cỗ lực lượng xuất hiện khi giãn cơ thể ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng, từ khi tu luyện đến nay, bởi gia cảnh nghèo hàn nên hắn rất ít có cơ hội dùng linh dược, không ngờ lần này dùng thử lại có hiệu quả lớn đến vậy.

"Ừm, cũng không tệ lắm..."

Khi Lâm Động đang vui sướng vì công lực tăng tiến, một âm thanh truyền đến từ bên cạnh, hắn vội vàng quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Lâm Khiếu mặc một thân quần áo mộc mạc đang đứng dưới một đại thụ, trên khuôn mặt ngày thường không lộ ra nửa tia cười vui lúc này cũng xuất hiện một chút tươi cười.

"Cha!"

Nhìn thấy Lâm Khiếu, Lâm Động cũng kinh hỉ kêu lên.

Lâm Khiếu gật gật đầu, đến gần Lâm Động, ánh mắt từ trên xuống dưới quét một vòng thân thể Lâm Động, khóe miệng nhếch cười, nói: "Thối Thể đệ tam trọng, không tồi"

"Đều nhờ gốc Xích Tham kia." Lâm Động lắc lắc đầu, hắc hắc cười.

"Xích Tham vẻn vẹn chỉ là Nhất phẩm linh dược, dù những người khác dùng,

muốn từ đệ nhị trọng đạt đến đệ tam trọng cũng cần một hai tháng, nhưng đây lại là thành quả một ngày một đêm của ngươi" Lâm Khiếu nhìn Lâm Động, trong lòng cũng khẽ thở dài một tiếng, trong khoảng thời gian này, thấy Lâm Động liều mạng tu luyện, trình độ rèn luyện như vậy làm mẫu thân đỏ mắt vài lần, tuy ngoài miệng hắn không nói gì, nhưng thân là phụ thân, trong lòng hắn cũng có chút đau lòng.

Hắn hiểu Lâm Động liều mạng tu luyện như vậy chỉ muốn ở trên tộc hội nửa năm sau lấy được một cái thành tích kha khá, nếu vậy, thân là phụ thân, hắn cũng có thể cứu vãng được một ít mặt mày trong Lâm gia.

Lâm Động ngây ngô cười, dù trong khoảng thời gian này rất mỏi mệt nhưng cũng có thu hoạch xa xỉ, ngày càng tiếp cận so với đám tinh anh trong Lâm gia.

"Đem mấy khối sắt buông bỏ đi, bây giờ ngươi đã đạt đến Thối Thể đệ tam trọng, cũng có thể miễn cưỡng tu luyện vũ kỹ, ta sẽ dạy ngươi một bộ quyền pháp." Lâm Khiếu nói.

Nghe vậy đôi mắt đen láy của Lâm Động nhất thời rực sáng, hiện tại hắn đã đạt đến Thối Thể đệ tam trọng nhưng lại không có nửa chiêu nửa thức nào, đánh nhau với người ta cũng chỉ có thể cậy mạnh thôi, nên trong lòng đã sớm hướng tới vũ kỹ, là thứ có thể làm cho thực lực hắn tăng mạnh lên, bất quá vì tố chất thân thể nên Lâm Khiếu vẫn chưa từng dạy cho hắn, hiện tại rốt cục cũng có cơ hội, sao hắn không vui cho được?

"Võ học khắp thiên hạ chia làm cửu phẩm tam thừa, nhất đến tam phẩm là tiểu thừa, tứ đến lục phẩm là trung thừa, thất đến cửu phẩm là thượng thừa, ta muốn dạy ngươi là một loại quyền phẩm tiểu thừa nhất phẩm - Thông Bối Quyền" Lâm Khiếu nói.

Lâm Động liên tục gật đầu, cũng không thất vọng vì quyền pháp kia vẻn vẹn chỉ là tiểu thừa nhất phẩm, hắn hiểu được đạo lý cơm phải ăn từng chút, hơn nữa đối với không ít người mà nói, tiểu thừa nhất phẩm đã là không tồi rồi, nghe nói

trong Lâm gia, vũ kỹ cao nhất cũng vẻn vẹn là một loại vũ kỹ trung thừa tứ phẩm mà thôi, hơn nữa là năm đó gia gia vẫn còn là Lâm thị nội tộc, từ trong Tàng Kinh Các may mắn tìm được.

"Vũ kỹ chia cấp nhưng quan trọng nhất vẫn ở bản thân, ở trong tay cường giả chân chính, mặc dù là vũ kỹ nhất phẩm tầm thường cũng mang theo lực sát thương kinh người, thực lực Tu Luyện Giả càng mạnh, uy lực vũ kỹ khi thi triển ra lại càng mạnh" Lâm Khiếu xòe bàn tay ra, ngoắc ngoắc Lâm Động: "Dùng lực lượng lớn nhất, tốc độ nhanh nhất của ngươi đến công kích ta đi"

Lâm Động trợn mắt, vứt bỏ hết thảy khối sắt trên người, trực tiếp đánh một quyền về Lâm Khiếu.

Đối mặt với một kích toàn lực của Lâm Động, Lâm Khiếu lại tùy tay vung lên, bàn tay nhanh như chớp lướt đến Lâm Động, ống tay áo vung lên, một tiếng "ba" vang lên, sau đó Lâm Động nhe răng trợn mắt nhảy dựng lên, vội vàng vén tay áo lên, chỉ thấy cả cánh tay đều đỏ lên.

"Thông Bối Quyền, nương y phát kình, nếu ta thoáng tăng lên hoặc vận dụng một chút nguyên lực thì xương cốt cánh tay này của ngươi đã bị đánh vỡ" Lâm Khiếu từ từ nói: "Tu luyện Thông Bối Quyền cần lấy y phục luyện công, quyền pháp này chú trọng khi nương y phục phát kình, khi tu luyện nhờ vào y phục của mình phát ra tiếng vang là được. Thông Bối Quyền có cửu thức, cũng gọi là Cửu Âm Kình bởi mỗi một thức đều có tiếng vang, thức nối thức, cửu âm vang lên thì uy lực có thể so với nhị phẩm vũ kỹ"

"Ngươi chú ý nhìn, cố gắng nhớ kỹ cửu thức này!"

Lâm Khiếu quát khẽ một tiếng, đột nhiên triển khai tay chân, chân vừa động, chỉ thấy thân hình như hổ, song chưởng múa may như một đầu Thông Bối Viên Hầu đang mở ra thân mình, từng đạo âm thanh thanh thúy ba ba không ngừng vang lên.

Lâm Động không chớp mắt nhìn nhìn Lâm Khiếu múa quyền, bất tri bất giác

tâm thần ngưng tụ lại, tất cả những gì chung quanh đều bị hắn tự động bỏ qua, trong mắt chỉ còn một bộ quyền pháp kia mà thôi!

Bởi vì dạy võ nên Lâm Khiếu cũng cố ý giảm tốc độ lại, diễn luyện vài lần mới từ từ thu công, nhìn về phía Lâm Động hỏi: "Nhớ chưa?"

Lâm Động trầm ngâm một chút, có điểm không quá xác định gật gật đầu.

"Hả? Đánh thử xem?"

Thấy thế khuôn mặt Lâm Khiếu cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, tuy hắn giảm tốc độ rất nhiều nhưng cửu thức Thông Bối Quyền cũng không phải đơn giản, lần đầu tiên Lâm Động tiếp xúc vũ kỹ nhưng lại có thể nhớ kỹ nhanh như vậy sao?

Dường như cũng biết Lâm Khiếu kinh ngạc, Lâm Động đi ra hai bước, hai nắm tay đưa ra, một bộ quyền pháp mang theo vài phần trúc trắc thong thả đánh ra.

Lâm Khiếu ở bên cạnh nhìn chằm chằm Lâm Động, khi thấy quả thật hắn đánh đầy đủ cửu thức Thông Bối Quyền ra, trên khuôn mặt Lâm khiếu lại lần nữa xuất hiện một chút ý mừng, tuy Thông Bối Quyền của Lâm Động có chút cứng ngắc, thậm chí có thể nói là tốt mã dẻ cùi nhưng lần đầu tiên tiếp xúc quyền pháp này lại có thể học ra hình ra dạng đã nói lên ngộ tính con hắn không tồi rồi. Phát hiện này làm cho trong lòng Lâm Khiếu có chút vui sướng, xem ra đứa con này quả thật kế thừa thiên phú của hắn năm đó a.

"Cha, vì sao con thi triển Thông Bối Quyền mà không có chút tiếng vang nào vậy?" Một bộ quyền thong thả thi triển xong, Lâm Động có chút bất đắc dĩ nói.

"Tiểu tử nhà ngươi đúng là, nếu dễ dàng tu luyện ra tiếng vang như vậy thì Thông Bối Quyền này cũng quá mức hữu danh vô thực đi" Lâm Khiếu cười mắng một tiếng, sau đó nói: "Nhớ kỹ, khi tu luyện cẩn thận cảm ứng lực đạo, chỉ cần ngươi có thể làm cho ống tay áo ngươi đi theo lực đạo của ngươi chứ không

phải ngược lại, lực đạo ngươi đi theo ống tay áo thì lúc đó xem như đã tu luyện thành công rồi, đến đây, thi triển lại vài lần đi"

Lâm Động lẩm nhẩm lại vài lần trong miệng, sau đó thi triển lại, mà Lâm Khiếu thì đứng bên cạnh, thường thường ra tiếng chỉ điểm hắn vài chỗ.

Trên khu đất trống trong rừng, từng đạo quyền ảnh không ngừng vũ động, nam hài mồ hôi như suốt nhưng vẫn không thể làm hắn có chút phân tâm nào, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ rất nghiêm túc.

Thời gian dần đến giữa trưa, Lâm Động không ngừng tu luyện, mà cố gắng như vậy cũng không phải không có thành quả gì, đối với Thông Bối Quyền cửu thức cũng ngày càng thuần thục, tuy rằng vẫn không phát ra tiếng vang, nhưng tư thế cũng đã không kém rồi.

"Hôm nay tu luyện đến đây thôi, mai rồi luyện tiếp" Nhìn thoáng qua sắc trời, lại nhìn thoáng qua Lâm Động đầu đầy mồ hôi, Lâm Khiếu đột nhiên nói, Lâm Động quả thật rất chăm chỉ và chấp nhất trong tu luyện, ngay cả hắn cũng thoáng có chút động dung, chợt lại âm thầm thở dài, xem ra mấy năm nay hắn suy sút làm đứa bé này cũng trở nên sớm trưởng thành hơn nhiều.

"Ừ, cha về nghỉ ngơi trước đi, con sẽ về ngay" Lâm Động lên tiếng nhưng hai nắm tay vẫn chưa đình chỉ lại, hết sức chăm chú làm theo lời Lâm Khiếu, gắng sức cảm ứng biến hóa trong cơ thể.

Thấy thế Lâm Khiếu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tiến bộ của Lâm Động rất nhanh, bất quá muốn làm cho Thông Bối Quyền phát ra tiếng cũng không dễ dàng, năm đó hắn tu luyện ước chừng một tuần mới thành công.

Dặn thêm một tiếng, Lâm Khiếu xoay người bước đi, khi xoay người khuôn mặt hắn cũng hiện lên một chút ý cười, ngộ tính hôm nay mà Lâm Động bày ra làm hắn rất vừa lòng.

"Ngộ tính đứa nhỏ này quả thật không sai, hơn nữa nghị lực rất cao, đạt đến

siêu việt như thời kì cường thịnh nhất của ta hẳn sẽ không khó..."

"Ba!"

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Lâm Khiếu, sau lưng hắn lại truyền đến một đạo âm thanh vang dội và thanh thúy làm khuôn mặt hắn cứng đờ lại, cước bộ lảo đảo một chút nhưng trong mắt lại sáng ngời.

"Xem ra không phải không khó mà là rất đơn giản..."

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

coem_uk Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 3

Thạch Trì Cổ Quái

“Ba…”

Trên khoảng đất trống, Lâm Động kinh ngạc nhìn nắm đấm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ mừng rỡ khó có thể che dấu, bất quá khi ngẩng đầu nhìn lên, cũng đã thấy thân ảnh chậm chạp của Lâm Khiếu đã ra khỏi rừng cây.

“Hắc hắc, ngày mai cho cha xem lại, để cho hắn vui mừng. ” Thấy thế, Lâm Động nhếch miệng một phát, đột nhiên thấy cánh tay truyền đến một trận đau đớn. Hắn vội vàng kéo ống tay áo lên, liền phát hiện trên cánh tay hiện đầy từng đạo đấu máu đỏ, thậm chí còn có vài chỗ trên lớp da bị giãn ra, máu tươi không ngừng thẩm thấu ra.

“Tê.. ~~.”

Lúc trước chuyên chú luyện công còn không cảm thấy, lúc này vừa nghỉ một chút, cảm giác đau đớn nhất thời vọt tới làm cho Lâm Động nhe răng trợn mắt một phen. Hắn biết đây là do tu luyện Thông Bối Quyền tạo thành, da cùng y phục ma sát kịch liệt vào nhau, lâu dài tạo ra một chút thương thế.

“Còn có thời gian, trước hết đi đến nơi đó một chút.”

Lâm Động ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, đột nhiên quay đầu chạy sâu vào phía sau núi. Ước chừng mười mấy phút đồng hồ, một vách đá cao chót vót xuất hiện trước mặt, ánh mắt của hắn lướt qua chung quanh, sau đó cẩn thẩn nhảy xuống hòn đá lồi ra dọc theo vách núi, những hòn đá này cũng không thấy được rõ ràng, nhưng lại vừa lúc tạo thành một cái ám lộ.

Đối với con đường này, Lâm Động coi như là quen thuộc, vì vậy dưới tình huống bảo trì cẩn thẩn, cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rồi sau đó một sơn động núp dưới mấy khối đá lớn xuất hiện trước mắt.

Sơn động cực kỳ bí mật, hơn nữa xung quanh còn có mấy khối đá lớn lồi ra che dấu, nếu không phải cố ý tìm kiếm, căn bản là không thể nào phát hiện được. Dĩ nhiên, bình thường thì sẽ không có người nào đến làm chuyện như vậy.

Nhảy vào sơn động, Cảm giác mát mẻ nhất thời cuốn trôi một thân mồ hôi của Lâm Động. Nơi này cùng phía ngoài nóng bức giống như hai khối thiên đia khác nhau, cũng là một nơi tránh nóng tốt.

Trong sơn động cũng không có gì rộng rãi, hơn nữa trong sơn động trừ một cái thạch trì chừng hai, ba thước cùng không có cái gì đặc biệt.

Đến gần thạch trì, chỉ thấy tràn ngập nước trong suốt nhìn thấy cả đáy, trên mặt thạch trì, hơi có một chút hàn khí phiêu lãng.

“Phù Phù!!...”

Đi tới bên cạnh thạch trì, Lâm Động nhanh chóng cởi áo, trực tiếp nhảy vào, thứ hàn khí phiêu lãng kia làm cho thân thể của hắn run rẩy một chút, rồi cũng nhanh chóng thích ứng.

Cái sơn động này là khi Lâm Động còn bé tình cờ tìm thấy, biết nơi này, cũng chỉ có hắn và Thanh Đàn mà thôi. Nước trong nơi này lạnh hơn rất nhiều so với những nơi khác. Giữa hè, Lâm Động thích nhất chính là đến nơi này tắm rửa, bất quá, nước nơi này ngoài trừ mát mẻ ra thì cũng không có hiệu quả kì dị gì khác.

Dĩ nhiên mà nói như thế cũng là có điểm không đúng, ít nhất mỗi một lần sau khi tắm ở chỗ này, không biết là ảo ảnh hay cái gì, Lâm Động cảm giác được tinh thần của mình trở nên vô cùng ngưng tụ, bất kể làm cái gì, cũng có thể nhanh chóng đi vào trạng thái chuyên chú.

Cảm giác như vậy, trước kia Lâm Động còn không cảm thấy có ích lợi gì, nhưng lúc vừa mới tu luyện Thông Bối Quyền, hắn mới phát hiện, ở dưới tình huống tu luyện tựa hồ có hiệu quả rất tốt. Nếu không, hắn cũng rất khó có thể tu luyện Thông Bối Quyền như thế mà đã tạo được tiếng vang.

“Hắn là ảo giác?”

Nằm ở trong thạch trì, Lâm Động đang cầm nước trong tay nhìn nó chậm rãi chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại, thứ này thực sự thần kỳ như vậy, đây cũng là cần để cho hắn sớm tu luyện ra nguyên lực, nó còn có thể chảy chậm như vậy.

“Tu luyện đến Thối thể đệ lục trọng, chính là có thể Luyện Tủy Hóa Nguyên, có nguyên lực, mới thật sự là Tu Luyện Giả.” Lâm Động đập mạnh, khuôn mặt nghĩ ngợi, chẳng quả hiện nay trong đám tiểu bối Lâm gia, có thể đạt đến tầng thứ này, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nguyên Lực, chính là thứ trọng yếu nhất trong khi tu luyện, nghe nói những cường giả thực lực cao thâm chỉ cần giơ tay nhấc chân là đã có thể khiến cho sơn băng địa liệt. Cái loại uy năng to lớn này, đối với mấy loại tiểu tử như Lâm Động đang còn ở giai đoạn ba lúc ban đầu mà nói, thật sự là quá sức tượng tưởng.

Mà cội nguồn của loại uy năng này, chính là Nguyên lực, một loại năng lượng kỳ dị phiêu đãng giữa thiên địa, bất quá muốn hấp thu Nguyên lực thiên địa, trước hết phải tự thân rèn luyện ra một tia mầm mống Nguyên lực, như thế mới có khả năng hấp dẫn càng nhiều Nguyên lực vào trong cơ thể.

Lâm Động dựa vào bên cạnh thạch trì ngửa mặt nhắm mắt, sau một hồi lâu suy nghĩ linh tinh, lại từ từ ngủ say. Trong khoảng thời gian tu luyện này, có thể nói hắn quá sức liều mạng, hôm nay thật vất vả mới có thể thư giãn một chút, nhất thời, mệt mỏi từ trong xương cốt tràn ra bên ngoài.

Trong lúc Lâm Động ngủ say, trong sơn động lần nữa trở nên u tĩnh, làn nước thạch trì nhẹ nhàng dập dờn bồng bềnh.

“Tích tích…”

Trong lúc yên tĩnh, đột nhiên nước thạch trì trong suốt chuyển động, một giọt máu đỏ theo cánh tay đầy vết tích của Lâm Động lặng lẽ chảy xuống trong thạch trì.

Theo một giọt máu tươi này chảy xuống, nước thạch trì vốn đang yên tĩnh trong giây lát liền sôi trào lên. Bọt nước mang theo huyết sắc nhàn nhạt từ trên mặt nước dâng lên, sau đó nổ ra xung quanh thân thể của Lâm Động đang ngủ say. Nhiều tia chất lỏng màu đỏ nhạt bắn ra bốn phía, cuối cùng giống như là có linh trí, quấn lên thân thể Lâm Động, sau đó nương theo lỗ chân lông nhanh chóng chui vào trong cơ thể.

Ngay lúc một chút chất lỏng màu đỏ nhạt chui vào trong cơ thể Lâm Động, da thịt cả người hắn liền phảng phất như nhận lấy áp súc mãnh liệt co rút lại, mồ hôi giống như thủy triều chi chít tuôn ra, hội tụ chung một chỗ, toàn bộ rơi tí tách vào trong nước thạch trì.

Mà mồ hôi xuất ra khỏi cơ thể mang theo một chút xíu tạp chất màu đen, trước đó không lâu Lâm Động bởi vì mới đột phá lên Thối Thể đệ tam trọng mà thân thể dài ra quá một phân, thế nhưng lại bị thay đổi trở về, cái loại cảm giác này giống như là bong bóng đang bành trướng lại bị chặn lại, đem toàn bộ dưỡng khí bên trong đẩy ra ngoài.

Nước thạch trì sôi trào cũng không kéo dài quá lâu, ước chừng sau mười mấy phút đồng hồ, liền từ từ giảm đi. Đúng lúc nước thạch trì an tĩnh trở lại, Lâm Động đang ngủ say mạnh mẽ mở hai mắt ra, trong miệng hô to: “Nóng quá!”

“Phù phù!”

Trong miệng hô to một tiếng, Lâm Động liền đem đầu lặn xuống nước, ở trong đó ngây ngốc một hồi lâu, rồi mới đem đầu lộ ra khỏi mặt nước. Thở hổn hển dồn dập mấy hơi, vẻ mặt hắn mờ mịt, trước lúc tỉnh, hắn giống như thân ở trong hỏa lò, cảm giác nóng hổi khiến cho hắn không nhịn được mà phải la lên

thất thanh.

“Làm sao ở chỗ này lại nóng như vậy?” Ở trong thạch trì một hồi, lần nữa cảm giác được mát mẻ, Lâm Động mới vội vàng leo lên, nhìn thạch trì, đầu đầy mê hoặc.

Đứng ở bên cạnh thạch trì suy nghĩ một hồi lâu, Lâm Động mới im lặng lắc đầu, nhặt y phục lên muốn mặc vào, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng tại trên cánh tay mình.

“Di?”

Lâm Động kinh ngạc ngó chừng cánh tay mình, hắn nhớ rõ ràng, lúc này trên tay đầy vết máu do tu luyện Thông Bối Quyền gây ra, làm sao bây giờ lại không có?

Lâm Động nghi ngờ vuốt ve cánh tay, đột nhiên thân thể cứng đờ. Khuôn mặt hắn nhanh chóng hiện lên thần sắc không thể tin nổi, bởi vì hắn phát hiện, làn da cánh tay mình đã trở nên cứng rắn hơn rất nhiều!

Tình huống như thế này là dấu hiện sắp đột phá lên Thối Thể đệ tứ trọng.

“Này… Làm sao có thể?!?”

Phát hiện ra chuyện này, cho dù Lâm Động là người trong cuộc cũng phải trợn mắt há mồm nhìn.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 4

Thạch Trì Bí Mật

"Ảo giác, ảo… ảo giác, nhất định là ảo giác!"

Ngu ngơ nhìn cánh tay trong một lát, Lâm Động đột nhiên nhắm mắt lại hung hăng hít vào mấy hơi, đợi cho đến khi tâm tình dần dần bình ổn trở lại giống như bình thường, bàn tay của hắn mới vừa rồi còn run run lại lần nữa vuốt ve cánh tay của mình.

Bàn tay lướt qua, cảm giác được có một lớp cương cứng như sừng được truyền tới, mặc dù loại cứng rắn này còn chưa đạt tới trình độ chân chính gỗ đá, nhưng so với làn da mới vừa rồi của Lâm Động rõ ràng cho thấy cứng rắn hơn mấy lần!

Dấu hiệu này chứng tỏ đã tiến nhập đến Thối Thể đệ tứ trọng, chỉ cần đợi làn da này cứng rắn hơn một chút nữa, đó cũng chính là Thối Thể đệ tứ trọng hàng thật giá thật!

Bất quá … Lâm Động há hốc miệng, khuôn mặt thì hiện lên vẻ bất khả tư nghị, như là gặp được quỷ vậy, hắn nhưng thật ra ngày hôm nay mới vừa tiến vào Thối Thể đệ tam trọng mà, sao hiện tại với thời gian trải qua không có bao nhiêu, làm thế nào trực tiếp đạp nhập đến đệ tứ trọng được cơ chứ?

Sự tình xảy ra một cách đột ngột, trực tiếp đem đầu óc Lâm Động nện cho choáng váng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, không ngừng đi lui đi tới bên cạnh Thạch Trì, nếu như hắn có thể có được cái loại tốc độ này mà nói … Tộc bỉ tiền tam tính là cái gì chứ? Coi như cái Tộc hội mười năm một lần của Lâm Thị gia tộc, hắn cũng sẽ không có chút sợ hãi nào.

“Nhưng … làm sao có thể chứ?”

Mặc dù chuyện mừng như điên xông lên khiến mặt có chút choáng, nhưng dù sao Lâm Động cũng muốn trưởng thành sớm hơn một chút, vì vậy một hồi sau cũng đã khôi phục lại tỉnh táo, khuôn mặt nhíu chặt lại, bắt đầu nhớ lại chuyện từ đầu đến cuối. Bất quá bên trong sơn động cũng không có kỳ quái gì, cho nên ánh mắt của hắn sau khi quay một vòng, liền dừng lại trên Thạch Trì.

“Chẳng lẽ nói cái Thạch Trì này thật sự có điểm cổ quái?”

Lâm Động với vẻ mặc ngạc nhiên, chợt lại lắc lắc đầu, cái Thạch Trì này, hắn từ nhỏ đến lớn đã ngâm mình không biết bao nhiêu lần, nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện tình huống như ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên phát sinh a!

Đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Nói chung, đây không phải là tác dụng của Xích Tham rồi, nó chỉ là một viên linh dược Nhất phẩm mà thôi, nếu để cho hắn tại trong mười ngày đạt tới Thối Thể đệ tam trọng thì hiệu quả đã là kỳ tích rồi.

“Nơi đây luôn có vài chỗ không bình thường chút nào”

Lâm Động mím miệng thật chặt, trên khuôn mặt cũng đã xông ra một cổ bướng bỉnh, hắn hiểu tầm quan trọng của chuyện này, nếu quả thật có thể phát hiện ra ảo diệu ở trong đó mà nói … đây đối với hắn cũng sẽ vô cùng trọng yếu.

“Hôm nay so sánh với trước kia phải là mệt mỏi hơn nhiều … nhưng đây cũng không phải duy nhất một lần … cảm giác khi ngủ ở chỗ này? So với ngủ ở chỗ khác … “ Lâm Động đứng bên cạnh Thạch Trì, chau mày, khi đang ở trong trầm tư, bàn tay của hắn lại không tự chủ vuốt ve cánh tay, một lát sau, bàn tay đột nhiên cứng đờ, ánh mắt của hắn chuyển dần đến cánh tay của mình, nơi đó, nguyên bản là có không ít màu mà … “Máu?”

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, đột nhiên đưa tay thò vào bên trong cái khe

nham thạch bên cạnh Thạch Trì, từ trong đó móc ra một thanh chủy thủ.

Chủy thủ mang theo một chút lực đạo xẹt qua ngón tay, một giọt huyết châu đỏ sẫm nhất thời xông ra, sau đó Lâm Động chần chờ một chút, rồi thật cẩn thận đem nó nhỏ giọt vào trong Thạch Trì.

“Tích … tách!

Thanh âm huyết châu khi tiếp xúc với Thạch Trì vang lên thanh thúy quanh quẩn tại bên trong sơn động, mà ánh mắt Lâm Động lại là không chớp không nháy nhìn chằm chằm vào điểm huyết châu tiếp xúc.

Huyết châu nhỏ giọt vào Thạch Trì, tạo nên từng đợt gợn sóng vòng tròn nho nhỏ, huyết sắc chậm rãi khuếch tán mà ra, sau đó, lập tức Thạch Trì yên lắng, tại trong ánh mắt khiếp sợ của Lâm Động, nhanh chóng bốc lên đám bọt nước, trong đám bọt nước đó, ẩn ẩn hiện hiện một chất lỏng màu đỏ nhạt bắt đầu khởi động.

Cổ họng Lâm Động bỗng nhúc nhích một cái, bàn tay run rẩy nhúng vào trong hồ nước, nhất thời những bọt nước kia bạo liệt, một tia chất lỏng đỏ nhạt dính vào trên bàn tay, sau đó theo lỗ chân lông lặng lẽ chui vào.

Theo những chất lỏng màu đỏ nhạt này rót vào, từ bàn tay Lâm Động đột ngột truyền ra một loại cảm giác nóng cháy, nhận thấy loại cảm giác này giống như một loại mới vừa rồi trước lúc thanh tỉnh, hơn nữa, lần này hắn cảm giác rất rõ ràng, loại chất lỏng màu đỏ nhạt này, sau khi thấm vào trong màng da thịt da bàn tay của hắn, khiến cho da ở trên tay càng lúc càng cứng rắn hơn.

“Quả nhiên là như vậy!”

Nhận thấy bàn tay có biến hóa, khuôn mặt Lâm Động tràn ngập vẻ mừng như điên, theo hắn suy đoán không sai biệt lắm, nước ở trong Thạch Trì này cần phải có máu quán nhập vào, mới có thể trở nên đặc thù!

Lâm Động nắm chặt tay, làn da trên bàn tay so với những chỗ khác hiển nhiên đều cứng rắn hơn rất nhiều, mà, bọt nước kia chỉ mới thẩm thấu ngắn ngủi mà đã có hiệu quả đến thế, hiệu quả như vậy cũng có thể nói là thần diệu. Dựa theo Lâm Động đánh giá, loại thần hiệu này cho dù là linh dược Tam phẩm cực kỳ trân quý được bày bán ở trong Thanh Dương Trấn, sợ rằng đều không thể đạt tới!

"Bất quá, tại sao nước trong hồ này mà ngay cả hiệu quả của linh dược Tam phẩm cũng đều không thể đạt tới?"

Trong Thạch Trì, những năm qua hắn đã dò xét không biết bao lần, nước đều là do từ sâu bên trong nham thạch rỉ ra, nhưng mà nó cũng giống như những loại nước suối bình thường khác thôi mà, tuy hơi có chút mát mẻ, nhưng Lâm Động dám chắc rằng, nước trong cái hồ này cũng không có hiệu quả kỳ lạ nào khác, nhưng hôm nay lại phát sinh trên thân thể của mình như vậy, kia là giải thích thế nào đây?

Lâm Động vuốt vuốt cái trán, thở dài một hơi, bị Thạch Trì cổ quái này làm cho tâm tình hắn dao động quá mức liền trực tiếp nằm xuống bên cạnh hồ, mặc dù không thể phát hiện ra được Thạch Trì này có điểm cổ quái kỳ dị gì?

Lâm Khiếu bởi vì do bị thương, nên không ngừng cần một chút linh dược nào đó để nuôi thân thể hoạt động, mà linh dược giá cả lại không rẻ tí nào, mà tính cách của hắn cực kỳ ngoan cố, cũng đã cự tuyệt bất cứ cái gì từ Lâm gia, cho nên thường ngày cũng chỉ có thể một mình một người vào núi, săn bắt một ít mãnh thú hoặc là dựa theo vận khí cũng tìm được một ít linh dược, nhưng thu hoạch của loại này hiển nhiên là không đủ cho Lâm Động dùng giống như những tiểu bối cùng thế hệ ở Lâm gia với đầy đủ điều kiện tu luyện được.

Mà một khi, tác dụng của Thạch Trì này đối với Lâm Động mà nói, chính là những điều trọng yếu nhất.

"Tác dụng của Thạch Trì này nhất định phải giữ bí mật"

Lâm Động nắm thật chặt quả đấm, bởi vì điều này không chỉ là hắn mượn dùng Thạch Trì làm nơi tu luyện, hơn nữa hắn cũng vô cùng hiểu rõ, nếu như tin tức này được truyền ra ngoài, sẽ đưa tới bao nhiêu hỗn loạn, thậm chí những thế lực cường đại tại Thanh Dương Trấn cũng đều muốn ngắm nghía đến nó, đến lúc đó, Lâm gia sẽ gặp phải một tai nạn không nhỏ chút nào.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Đạo lý này, Lâm Động mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng đã hiểu được.

Lâm Động miệng ngậm chặt, trong lòng cũng đã có chủ ý, mà tại lúc hắn đứng dậy, đột nhiên ánh mắt nhoáng lên, nhè nhẹ ồ lên một tiếng, tầm mắt ngoắc ngoắc ngó thẳng tắp lên phía trên đỉnh chóp sơn động, nơi đó tựa hồ có điểm ánh sáng như thiểm điện lướt qua.

Tình huống như thế, nếu như ở lúc bình thường, Lâm Động cho dù có thấy đi nữa cũng không chút để ý, nhưng mà hắn bây giờ đối với cái Thạch Trì đã để tâm, vì vậy bất cứ một vật gì trong sơn động này, hắn cũng muốn biết sự thật.

Tầm mắt Lâm Động tập trung vào chỗ có ánh sáng chớp động, ánh mắt không một chút nhấp nháy, mà dưới ánh mắt nhìn soi mói này của hắn, cái ánh sáng chớp động lúc trước lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa lần này có vẻ hơi dồn dập hơn, sau đó, một tia ánh sáng rất nhỏ chiếu xuống, ở Lâm Động nhìn chăm chú, trực tiếp chiếu thẳng xuống trung tâm Thạch Trì.

Trên bề mặt nước, bởi vì điểm sáng kia chiếu vào, tạo nên một vòng gợn sóng rất nhỏ.

Lâm Động kinh ngạc nhìn tia sáng rất nhỏ kia chiếu rọi xuống Thạch Trì, chợt nuốt từng ngụm nước miếng, trước đây lúc tia sáng chiếu xuống nước, hắn mơ hồ cảm thấy, bên trong đó tựa hồ có một giọt chất lỏng màu đỏ thẩm, mà loại chất lỏng này … cùng huyết châu mà lúc trước Lâm Động nhỏ giọt vào sau biến thành chất lỏng đỏ nhạt thì lại rất giống nhau!

“Xem ra, bí mật chính là ở phía trên kia …”

Quang mang trong ánh mắt Lâm Động trở nên sáng ngời hơn nhiều, hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh chóp trên sơn động, nhẹ giọng lẩm bẩm.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 5

Đây Là Vật Gì?

Biên: (A Híp) "Đây là vật gì?"

Lâm Động vẻ mặt mờ mịt nhìn vật trong tay, thứ đó thoạt nhìn trông giống một khối đá hình thù hai ngón tay lớn nhỏ, màu trắng xám. Chỉ có điều khi cầm trong tay lại có cảm giác mềm mại kì dị. Thứ này không hẳn là bằng đá, cũng không giống ngọc, lại càng khác xa gỗ.

Không phải đá, không phải ngọc, càng không phải gỗ!

Vật này là do Lâm Động hao tổn hết tâm cơ mới leo lên được đỉnh chóp sơn động, tìm được trong một cái khe nhỏ. Rõ ràng giọt chất lỏng ở bên dưới Thạch Trì được bắt nguồn từ vật này.

Vật này được khảm vào một nơi tối tăm trên nóc sơn động, nơi đó còn lưu lại một chưởng ấn cực kỳ rõ ràng, rõ đến mức có thể nhìn thấy dấu vân tay. Nhìn chưởng ấn thần bí đó, Lâm Động đoán rằng thật lâu về trước đã có người trú ngụ trong cái sơn động này.

“Thật là vật kỳ quái!”

Lâm Động thì thầm, nhìn khối đá hình thù như hai ngón tay lớn nhỏ, trong mơ hồ có thể thấy được một vài phù văn tối nghĩa. Phảng phất như là một ký hiệu thần kỳ nào đó.

Phù văn bao phủ gần trọn khối đá, thoạt nhìn rất giống với một khối Thạch Phù thần bí.

Khối Thạch Phù này ngoại trừ những ký hiệu thâm ảo ra dễ làm cho người ta tối tăm, còn lại đều không có chỗ nào đặc biệt. Bất quá Lâm Động cũng hiểu, giọt chất lỏng màu đỏ nhạt lúc nãy chắc chắn không phải là ảo giác.

Thạch Trì sở dĩ có công năng như vậy, nguyên nhân hẳn là do Thạch Phù này.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Động hiện lên vẻ do dự, lúc trước hắn đã tận mắt nhìn thấy tia sáng chiếu xuống Thạch Trì. Cũng chỉ có như thế mới giải thích được vì sao Thạch Trì lại có hiệu quả thần kỳ như vậy.

"Đát!"

Trong lúc Lâm Động còn đang trầm tư, ở bên ngoài sơn động đột nhiên truyền đến tiếng đá lăn, hắn lập tức đem Thạch Phù nhét vào trong lớp áo lót, ép chặt vào ngực.

"Lâm Động ca, hì hì, ta biết ngay huynh ở nơi này mà"

Lâm Động vừa cất xong Thạch Phù, một thân ảnh như hồ điệp đã hiện ra trước cửa động. Đó là một cô bé ước chường mười ba mười bốn tuổi, nàng mặc một bộ y phục đơn giản màu sáng, bất quá bộ y phục đơn giản ấy cũng không thể che giấu được vẻ lanh lợi trên gương mặt nhỏ nhắn. Cô bé mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng gương mặt đã hiện rõ vẻ tinh xảo, đôi mắt to sáng ngời, vô cùng khả ái.

Nhìn cô bé, Lâm Động âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô bé đó không phải là người của Lâm gia, mà là do Liễu Nghiên cứu sống từ trong đống tuyết đem về nuôi dưỡng. Lúc đó Lâm Động vừa mới ra đời không lâu, so với nàng, Lâm Động lớn tuổi hơn một chút. Hai người cùng nhau lớn lên, quan hệ tựa như huynh muội, cực kỳ thân mật. Bởi là cô nhi nên nàng không mang họ Lâm, được Liễu Nghiên đặt cho một cái tên dễ nghe, Thanh Đàn, với mong ước người cũng như tên, thanh nhã như tiếng đàn.

"Lâm Động ca, trời đang dần chuyển tối, mẹ kêu huynh về đấy"

Thanh Đàn cười hì hì tiến tới, đôi tay nhỏ bé tự nhiên cầm tay Lâm Động, sau đó kéo hắn ra phía ngoài cửa động, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Tối rồi, nơi này đường sá cũng không còn nhìn thấy, ca chẳng lẽ còn muốn giống như lúc trước ngủ lại sơn động sao?”

Nhìn Thanh Đàn không ngừng nói liến thoắng như một chú sơn ca nhỏ, Lâm Động không nhịn được mà nở nụ cười, hắn len lén đưa tay sờ lên ngực, nơi giấu Thạch Phù. Một tia cảm giác lạnh như băng nhè nhẹ truyền ra.

Mặc dù không rõ lai lịch Thạch Phù này như thế nào, nhưng trực giác cho Lâm Động biết nó chính là một vật bất phàm.

---------- Bóng đêm bao phủ khắp nơi, ánh trăng mát mẻ chiếu chênh chếch, quét sạch cái nóng còn vương vất trên mặt đất.

Trong phòng, Lâm Động đang nhắm mắt ngủ say. Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng, nhu hòa phủ lên thân mình hắn. Bất chợt, ánh trăng dường như biến đổi thành gợn sóng, một màn kì dị hiện ra, chỉ thấy ánh trăng mát mẻ ngưng tụ lại nơi lồng ngực Lâm Động. Từ nơi lồng ngực hắn bỗng phát ra ánh sáng, mơ hồ có thể thấy trong trung tâm luồng sáng là một Thạch Phù phong cách cổ xưa.

Lúc Thạch Phù phát sáng, Lâm Động vốn đang ngủ say bỗng mở he hé hai mắt, song đôi mắt hắn còn chưa mở ra hoàn toàn thì một cảm giác mê muội đã xâm chiếm đầu óc hắn, sau đó hắn hoảng sợ phát hiện một điều, lúc này hắn đang ở trong một không gian tối đen như mực.

Nơi này không có bất kỳ một tia sáng nào, hoàn toàn yên tĩnh, hơn nữa còn lạnh như băng.

Đột nhiên xuất hiện biến cố, làm Lâm Động sợ hãi trong lòng, bất kể như thế nào, hắn hiện tại chẳng qua là một hài tử mới mười bốn tuổi mà thôi.

"Xoẹt !"

Trong lúc Lâm Động còn đang hoảng sợ, một thanh âm rất nhỏ vang lên trong không gian u tối, một quang ảnh đột nhiên hiện ra trước mặt hắn, nhìn kỹ, quang ảnh đó giống hệt như Lâm Động, chỉ có điều khuôn mặt của người đó không có nửa điểm sinh khí, mà đầy rẫy vẻ chết chóc.

“Chuyện gì xảy ra thế này…?”

Lâm Động ngơ ngác ngắm nhìn quang ảnh giống hệt hắn trước mắt, đầu óc bị cảnh tượng kì dị đó làm cho sợ hãi.

"Ba!"

Lúc Lâm Động còn đang ngẩn người, quang ảnh “Lâm Động” kia đột nhiên cử động. Chỉ thấy thân ảnh nó chớp động, song quyền vung ra, thi triển một bộ quyền pháp mà Lâm Động vô cùng quen thuộc.

"Đây là... Thông Bối Quyền mà?"

Nhìn quang ảnh thi triển quyền pháp, ánh mắt Lâm Động nhất thời trợn trừng lớn hơn, ngay sau đó, một nỗi khiếp sợ cùng cực hiện ra trong mắt hắn. Hắn phát hiện Thông Bối Quyền mà quang ảnh thi triển tựa hồ so sánh với Lâm Khiếu còn muốn thuần thục hơn nhiều, như hành vân lưu thủy… Hoàn mỹ…!

“Ba ba ba ba ba ba ba ba ba!”

Trong không gian u tối, quang ảnh di chuyển như bay, song quyền huy động nhanh nhẹn, thân thủ linh động như một Viên Hầu. So với Lâm Khiếu, lại càng sung mãn linh khí hơn.

“Ba…ba…” Âm thanh của chín tiếng vang liên tiếp phát ra.

Ánh mắt Lâm Động mang theo một tia rung động quan sát quang ảnh “Lâm Động” đang thi triển Thông Bối Quyền, hắn có thể nhất thanh nhị sở nghe thấy chín đạo âm thanh thanh thúy!

“Chín tiếng vang sao …”

Lâm Động lẩm bẩm tự nói, song trong lúc hắn còn đang rung động, quanh ảnh kia sau thi triển xong bộ quyền pháp, thân thể đột nhiên run lên một cách kì dị, sau lần run người đó, lại thêm một tiếng vang rất nhỏ từ trên cánh tay quang ảnh truyền ra!

"Điều này..."

Một tiếng vang rất nhỏ vọng tới, nếu không phải nơi đây là vùng không gian yên tĩnh không một tiếng động, lại thêm lúc này tinh thần Lâm Động đang ngưng tụ đến cực hạn, e rằng hắn căn bản không cách nào nghe thấy tiếng vang đó.

“Mười … mười tiếng vang…”

Lâm Động ngốc trệ nhìn quang ảnh, Thông Bối Quyền rõ ràng chỉ có chín tiếng vang, tại sao ở trong tay quang ảnh lại phát ra tiếng vang thứ mười?

Lâm Động dám phi thường khẳng định, tiếng vang thứ mười này cho dù là Lâm Khiếu phụ thân hắn tự mình thi triển, cũng không cách nào tạo ra được.

"Đây là chuyện gì xảy ra?"

Lâm Động lâm vào trạng thái ngẩn ngơ, sau một hồi mới từ từ hoàn hồn, cau mày trầm tư. Tuy rằng hắn chỉ quan sát một lần nhưng Lâm Động lại có một cảm giác rất kì dị, Thông Bối Quyền do quang ảnh thi triển so với Lâm Khiếu thi triển lúc ban ngày rõ ràng là tự nhiên và linh động hơn, nói cách khác là hoàn mỹ hơn rất nhiều.

Về phần vì sao quang ảnh đó lại có năng lực kì lạ như vậy, Lâm Động không có khả năng thấu hiểu, bất quá trong lúc mơ hồ, hắn hiểu được có lẽ lần này hắn đã gặp được bảo bối… Trong lúc Lâm Động còn đang quay cuồng với các ý niệm trong đầu, quang ảnh thi triển xong quyền pháp cũng không tiêu tán đi mà

thân ảnh lại chớp động lần nữa, ngay sau đó lại là một bộ Thông Bối Quyền được thi triển lại từ đầu.

Nhìn quang ảnh linh động như một Viên Hầu, Lâm Động có chút thất thần, cảm giác hoảng sợ lúc ban đầu đã hoàn toàn biến mất. Hắn tập trung tinh thần, hết sức chăm chú nhìn quang ảnh linh động kia. Vẻ trầm tư trên gương mặt càng thêm nồng đậm, hắn một lần nữa quan sát ghi nhớ quyền thức của quang ảnh, thậm chí từng độ cong thân thể cũng tỉ mỉ ghi nhớ trong đầu.

Quan sát học hỏi một hồi lâu, Lâm Động bất tri bất giác triển khai đôi chân, tạo thành thủ thế, bắt đầu bắt chước quang ảnh, chậm rãi thi triển Thông Bối Quyền.

"Ba!"

Trong không gian tối đen, hai thân ảnh giống nhau liên tục thi triển quyền pháp, một lần lại một lần, không hề biết mệt mỏi. Từng đạo âm thanh “ba ba” không ngừng vang lên, bất quá phần lớn tiếng vang là thuộc về quang ảnh “Lâm Động”

Đối với tình huống như thế, Lâm Động cũng không có ngượng ngùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là vẻ trầm tĩnh. Đồng thời thi triển quyền pháp, hắn đã không tự chủ chiếu theo quyền thức của quang ảnh mà cải biến từng tiểu tiết nhỏ nhất trong chiêu thức của mình.

Sự thay đổi này mặc dù rất nhỏ bé nhưng phảng phất như vẽ mắt cho rồng. Cải biến nho nhỏ nhưng lại đem đến hiệu quả ngoài dự đoán.

"Ba! Ba! Ba! Ba!"

Quyền chưởng phóng ra, cánh tay linh hoạt như Viên Hầu, bốn đạo âm thành giòn tan liên tiếp vang lên, mà quyền phong của của Lâm Động lúc này đã mang theo tiếng gió rít!

Bốn tiếng vang!

Hai mắt Lâm Động lúc này đã trở nên sáng rực, hắn không ngờ chỉ có một chút xíu thay đổi như vậy mà việc tu luyện Thông Bối Quyền lại trở nên thuận buồm xuôi gió.

Cảm giác này giống như một người tìm được một danh sư siêu việt, hơn nữa trình độ của vị danh sư này lại đạt đến cấp bậc khủng bố.

Thu hoạch to lớn khiến nội tâm Lâm Động mừng như điên. Nếu Lâm Khiếu biết hắn trong vòng một ngày có thể đem Thông Bối Quyền tu luyện tới mức tạo thành bốn tiếng vang, sợ rằng cũng bị ngất xỉu vì chấn kinh. Lúc hắn tu luyện, phải mất gần một tháng mới miễn cưỡng đạt tới trình độ này, trong khi tốc độ tu luyện của Lâm Động lại vượt qua hắn đến vài chục lần!

Thu hoạch như vậy cũng khiến tinh thần Lâm Động trở nên tràn đầy hơn rất nhiều, hắn không nghỉ ngơi mà tiếp tục triển khai quyền thức một lần nữa. Cứ một lần nối tiếp một lần thi triển Thông Bối Quyền, cố gắng làm cho quyền pháp của mình giống hệt như của quang ảnh.

Trong không gian đen nhánh kia dường như thời gian không trôi đi, Lâm Động cứ như vậy không ngừng bắt chước quang ảnh, mồ hôi không ngừng tuôn rơi, càng lúc quyền pháp của hắn càng giống quyền pháp của quang ảnh.

Không gian đen nhánh, hai bóng người chớp động tựa như hai Viên Hầu thập phần linh tính, quyền chưởng phóng ra, xé gió từng trận.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 6

Bảy Tiếng Vang

Biên: (A Híp) "Nga. . ."

Trong phòng, khi Lâm Động mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, thì ánh mặt trời đã nghiêng hắt tới trên mặt của hắn, hắn mở to mắt, nhìn cả gian phòng sáng rực, đột nhiên như một con cá chép quẫy đuôi, trực tiếp từ trên giường nhảy xuống, vừa muốn nhấc chân lên bỗng nhiên có một cảm giác cực kì đau nhức từ trong cơ thể xuất hiện, thiếu chút nữa làm cho Lâm Động cong chân té lăn quay xuống đất.

"Điều này..."

Đột nhiên xuất hiện cảm giác đau nhức, khiến cho vẻ mặt của Lâm Động kinh ngạc, cái loại cảm giác này, phảng phất giống như hắn đã liều mạng rèn luyện cả một đêm vậy.

"Đây không phải là mộng chứ?"

Trong lúc bất ngờ, Lâm Động chợt nhớ ra cái gì đó, vẻ khiếp sợ hiện lên trên khuôn mặt, ngay sau đó, hắn cắn răng chống người dậy, tư thế Thông Bối Quyền cực kỳ thuần thục được triển khai, bộ dáng này của hắn tựa hồ như đã rèn luyện qua vô số lần rồi. Song, chỉ có chính bản thân hắn biết được, mới ngày hôm qua, hắn từ trong tay Lâm Khiếu đem một bộ quyền pháp này tập luyện mà thôi.

Trong phòng, thiếu niên sắc mặt chăm chú, một bộ quyền pháp kia ở trong tay cứ như ngựa quen đường cũ mà thi triển ra. Ngay sau đó, cánh tay cùng ống tay áo ma sát với nhau mang theo tiếng động bành bạch, đó chính là vang dội.

"Ba ba ba bành bạch!"

Khi bộ quyền pháp này phát ra năm âm thanh giòn vang, thân thể Lâm Động ngừng lại, trên khuôn mặt hiện đầy vẻ cổ quái, có chút khiếp sợ, có chút mừng như điên, nhưng cũng có chút hoảng sợ.

"Làm sao mà ta tu luyện nhanh như vậy được chứ?"

Lâm Động nhìn song chưởng, lẩm bẩm tự nói, hắn có thể cảm giác được, hiện tại năm tiếng vang đó có lẽ cũng không phải là cực hạn của hắn, nếu như hắn muốn …. sợ rằng đạt tới bảy tiếng vang cũng không phải việc gì khó khăn nha!

Loại tốc độ này làm cho Lâm Động cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong Lâm Gia, đám tiểu bối tu luyện Thông Bối Quyền cũng không ít, song có thể ở độ tuổi này mà đem tu luyện đạt tới trình độ phát ra bảy tiếng vang, sợ rằng thật sự là tồn tại cực ít.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra nhỉ?"

Lâm Động cau mày, trầm ngâm một lát, đột nhiên bàn tay hắn sờ lên ngực, rồi thò vào bên trong nội y lấy ra ngoài một khối Thạch Phù thần bí, đây chính là vật mà ngày hôm qua hắn lấy được từ trong sơn động kia.

Nếu như nói trên người Lâm Động có bất kỳ đồ vật gì đó đáng hoài nghi, vậy thì chính là khối Thạch Phù này rồi, tuyệt đối thuộc về vị trí dẫn đầu.

"Vật này, đúng là thần kỳ như vậy sao?"

Lâm Động cầm Thạch Phù, cảm giác mát lạnh nhàn nhạt theo lòng bàn tay truyền ra, loại cảm giác mát lạnh này, tựa hồ thân thể đang đau nhức đó cũng trở nên đỡ đau hơn một chút.

Đè nén cảm xúc đang ba động trong lòng xuống, Lâm Động lại lần nữa cẩn thận đem khối Thạch Phù cất đi, trong lúc mơ hồ hắn có thể cảm giác được

Thạch Phù này có chỗ bất phàm, nếu tin tức này được truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ đưa tới phiền toái không nhỏ, cho nên vật này phải tận lực không cho người thứ hai biết mới được.

Cất xong Thạch Phù, Lâm Động đẩy cửa ra, đầu tiên là tùy ý ăn một chút bữa ăn sáng mà Liễu Nghiên chuẩn bị, sau đó liền nhanh như chớp phóng tới trong sơn động kia, hiện tại thân thể của hắn đang cực kỳ đau nhức, nếu cứ tiếp tục tiến hành tu luyện kịch liệt, sẽ làm cho thân thể xuất hiện tổn thương, bất quá may mà tình huống như thế của Lâm Động đối với sự phát hiện diệu dụng Thạch Trì mà nói, cũng không coi là phiền toái gì.

Nhỏ máu tươi vào trong Thạch Trì, Lâm Động thoải mái ngâm nghê nửa giờ mới từ bên trong đứng lên, trong cơ thể không chỉ có đau nhức kia không cánh mà bay, hơn nữa trạng thái giống như đã khôi phục đến giai đoạn tốt nhất.

Sờ sờ da thịt trên thân thể, cái loại cảm giác cứng rắn này rõ ràng hơn rất nhiều, điều này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Động hiện lên thần sắc vui mừng, dựa theo loại tốc độ này mà nói, sợ rằng nhiều lắm chừng mười ngày thời gian, hắn có thể chính thức bước vào Thối Thể đệ tứ trọng!

Từ trong Thạch Trì leo ra, Lâm Động một lần nữa đánh ra một bộ Thông Bối Quyền, lần này hắn cơ hồ là dùng hết toàn lực, không có giữ lại chút nào.

"Ba ba ba ba ba ba ba!"

Bảy tiếng vang!

Quyền rơi chưởng ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Động vì kích động quá mà ửng đỏ lên, bằng vào bảy tiếng vang này của Thông Bối Quyền, hắn đã nắm chắc, hiện tại nếu gặp lại cái tên Lâm Sơn kia, hắn tuyệt đối sẽ không như lần trước bị đánh đến nỗi không hề có lực hoàn thủ!

Kích động một lúc lâu, Lâm Động mới bình tĩnh trở lại, hắc hắc cười ngây ngô một tiếng, sau đó leo ra khỏi sơn động, một lần nữa chuẩn bị tiến hành khổ

tu mỗi ngày, tuy nói hôm nay có được thần hiệu của Thạch Trì, nhưng Lâm Động cũng hiểu được một đạo lý đơn giản.

Tu luyện một đường, điều tối trọng yếu nhất chính là bản thân mình, hiệu quả của ngoại lực mặc dù có thể làm cho con đường tu luyện của ngươi thông thoáng một chút, nhưng đến tột cùng là muốn ở trên con đường tu luyện đó đi bao xa, vẫn quyết định bởi chính mình.

Vì vậy, cũng không thể bởi vì Thạch Trì mà bỏ đi sự cố gắng cùng chăm chỉ này, nói cho cùng thì đó mới là tài phú lớn nhất của Lâm Động.

. . .

Một ngày khổ tu, vào ban đêm, Lâm Khiếu với vẻ mặt nghiêm túc đi tới kiểm tra sự tu luyện của Lâm Động, đối với sự tu luyện của hậu nhân, hắn luôn tương đối nghiêm nghị cùng hà khắc.

Bất quá, loại nghiêm nghị này, khi nhìn thấy một bộ Thông Bối Quyền của Lâm Động đánh xuống lại phát ra ba đạo tiếng vang, cho dù là hắn cố ý giữ chặt, nhưng chân mày vẫn giãn ra, cũng biểu hiện ra trong lòng hắn rất vui mừng cùng hài lòng.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lâm Động cũng thở phào nhẹ nhõm, chợt âm thầm cười trộm, nếu như Lâm Khiếu biết hắn thật ra hiện tại đã có thể đem Thông Bối Quyền đánh ra bảy tiếng vang, vậy sắc mặt sẽ phấn khích đến bực nào?

. . .

Ngày hè chói chang, cả mùa hè Lâm Gia đồng lứa hậu bối đều luôn cố gắng khổ tu, bởi vì bọn họ cũng hiểu được, nửa năm sau, chính là Tộc Hội của Lâm Gia, Tộc Hội này đối với bọn hắn mà nói có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Lâm Gia cũng không phải …. là danh môn vọng tộc với thực lực cực kỳ hùng

hậu, cho nên không thể nào để cho mỗi một thành viên hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất, mà muốn vào trong gia tộc được bồi dưỡng linh dược cùng võ học tốt nhất, như vậy tự chính mình phải thể hiện ra sự khác biệt so với những người khác.

Mà cái gọi là Tộc Hội kia, chính là một trận thi đấu thể thao do bọn họ tổ chức, đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời bọn họ chính thức tranh tài, nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, cũng là quyết định thành tựu của bọn họ ngày sau.

Một gia tộc chú trọng bồi dưỡng tộc nhân, làm sao có thể so với dựa vào một thân một mình tu luyện, được bồi dưỡng hẳn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, dĩ nhiên, ngoại trừ một số tình huống đặc thù tự nhiên ra. . .

Bởi vì cũng là do cấp bách chuẩn bị cho Tộc Hội, vì vậy trong khoảng thời gian này cũng không có người nào tới quấy rầy Lâm Động, mà hắn thật mừng rỡ vì được thanh tĩnh, trong vòng mười ngày từ khi nhận được Thạch Phù thần bí kia, hắn cơ hồ mỗi khi trời tối sau cơn ngủ say cũng sẽ tiến vào cái không gian tối như mực, ở nơi đó, có một "Lão sư" vô cùng tuyệt vời.

Thông Bối Quyền chín tiếng vang, càng về sau càng khó luyện, đặc biệt là sau bảy tiếng vang, khó khăn kia lại càng trở nên gấp mấy lần, vì vậy cho dù Lâm Động đã khổ luyện x mười ngày thời gian, chẳng qua cũng chỉ có thể miễn cưỡng phát ra chín tiếng vang, nhưng mà điều này còn phải tùy thuộc vào trạng thái, về phần cái gọi là tiếng vang thứ mười kia, hắn lại càng không có nửa điểm đầu mối nào.

Bất quá đối với lần này, Lâm Động thật cũng không cảm thấy uể oải, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, có thể trong vòng mười ngày, đem Thông Bối Quyền tu luyện ra chín tiếng vang, cái loại tốc độ này đáng sợ đến bực nào.

Điểm này, Lâm Khiếu từ việc thường ngày kiểm tra đo lường tiến độ của Lâm Động đã bị nhìn ra, bất quá hắn chỉ có đánh ra sáu tiếng vang, đã làm Lâm Khiếu nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái, bởi lúc ban đầu Lâm Khiếu tu luyện Thông Bối Quyền, cũng phải hơn hai tháng, mới đạt tới trình độ phát ra sáu tiếng

vang, nhưng Lâm Động, chỉ ngắn ngủn trong mười ngày liền đạt tới, cái loại tốc độ này ngay cả hắn luôn hà khắc như thế cũng không có nửa câu chê trách.

Mà ở thời điểm khổ tu Thông Bối Quyền, đối với rèn luyện thân thể, Lâm Động cũng không có đình chỉ, hơn nữa ngược lại là ỷ vào diệu dụng của Thạch Trì, Lâm Khiếu lặng lẽ bố trí đem chương trình tu luyện của hắn tăng thêm mấy lần. Kể từ đó, mặc dù mỗi lần tiến vào Thạch Trì lúc nào cũng giống như chó chết, nhưng đợi đến nửa giờ sau leo ra, lập tức tinh thần lại phấn chấn, sự đau nhức da thịt cả người toàn bộ đều tiêu tán.

Khổ tu như vậy, mặc dù khổ công, nhưng hiệu quả cũng cực kỳ rõ ràng, ngắn ngủn chỉ mấy ngày thời gian, da thịt trên thân thể của hắn càng ngày càng có độ cứng, có đôi khi thậm chí có thể trực tiếp lấy quyền mà phá đá, hơn nữa thời điểm thi triển Thông Bối Quyền, cổ lực đạo kia cũng không ngừng tăng mạnh lên.

Dựa theo loại tốc độ này, chân chính đạt tới Thối Thể đệ tứ trọng, hắn là rất nhanh đạt được thôi!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Túy Thư Cư Sĩ Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 7

Thối Thể Đệ Tứ Trọng!

Trong sơn động mát lạnh, Lâm Động thoải mái dầm mình giữa Thạch Trì, mặc cho chất lỏng kì dị kia thâm nhập từ từ vào trong thân thể mà cảm thấy sảng khoái vô cùng, khuôn mặt gầy gò lim dim, đầy vẻ hưởng thụ.

Dưới làn nước hồ trong vắt, từng tia từng tia chất lỏng màu đỏ như rong tảo bám dính vào thân thể Lâm Động, rồi chui qua lỗ chân lông đi vào cơ thể nó, không ngừng bồi dưỡng, rèn đúc lại cốt cách, khiến cho toàn thân đau ngứa và nhức nhối lạ kỳ... Tuy vậy, cơ thể của Lâm Động tựa hồ không hề bài xích thứ chất lỏng này, mà ngược lại dường như hiểu được nó cực kỳ hữu ích nên tham lam hấp thụ một cách điên cuồng, tựa như quỷ đói ngàn năm không thấy máu vậy.

Lục bục..!

Khi Lâm Động còn đang lim dim, thì nước trong ao đột nhiên dập dềnh rồi lăn tăn nổi sóng, ngay sau đó, một cơn đau buốt nhói lan tràn toàn thân, như xé da lóc thịt mà trào ra.

Cơn đau bất ngờ khiến Lâm Động kinh hồn thất sắc, lập tức trợn mắt nhìn… Chỉ thấy... làn da trên thân thể nó từng mảng từng mảng trôi tuột xuống như rắn lột, khiến cho nét kinh hoảng trong mắt chợt hóa thành mừng như điên.

Thay da đổi thịt, nó vừa rồi cứ đơn giản vậy mà tiến vào Đệ Tứ trọng của Thối Thể rồi sao?!

- Cuối cùng cũng đạt tới bước này..!

Lâm Động liếm liếm môi, trong lòng vô cùng kích động! Trong Cửu trọng của Thối Thể, Tam trọng đầu chỉ thuần túy là rèn luyện thân thể. Chỉ khi nào đạt đến Đệ Tứ trọng, mới cảm nhận được lợi ích của tu luyện, làn da vừa sinh ra cứng rắn như gỗ đá, cho dù là lực lượng hay phòng ngự cũng đều mạnh mẽ hơn rất nhiều so với Tam trọng trước.

Lâm Động chăm chú nhìn, sau khi lớp da cũ hoàn toàn tuột xuống, nó liền bơi một vòng quanh hồ, sau đó nhảy ra khỏi Thạch trì, chậm rãi vuốt ve cánh tay trần chắc nịch. Chỉ thấy như vừa vuốt qua một khối sắt nguội trơn tru, một cảm giác cứng rắn kỳ lạ rần rật truyền khắp lòng bàn tay Lâm Động.

Phật… phật... phật..!

Đè nén sự phấn khích xuống, Lâm Động lập tức thi triển Thông Bối Quyền. Quyền pháp đánh ra, tạo nên tiếng gió vù vù, không ngờ lại có thể thổi bay bụi đất trên nền đá, uy lực hoàn toàn khác biệt trước nay.

Thu công dừng quyền, Lâm Động cười hắc hắc, nhìn về phía Thạch trì, cung tay cười:

- Thật đa tạ!

Nụ cười vừa nhạt, Lâm Động như chợt nhớ ra điều gì đó, bèn nheo mắt nhìn xuống Thạch Trì. Chỉ thấy qua mười ngày liên tục hấp thu, dường như chất lỏng màu đỏ nhạt bên trong Thạch Trì đã vơi đi không ít.

- Xem ra, chất lỏng này cũng không phải là vô tận...

Nó gãi gãi đầu, nhưng lại không tỏ ra tiếc nuối bất ngờ, thò tay lục lọi gì đó trong ngực rồi móc ra một cái lọ nhỏ tầm hai ngón tay. Cái lọ trong suốt, có thể thấy được hai giọt chất lỏng màu đỏ ở bên trong...

Thời gian vừa qua nó luôn mang theo bên mình Thạch Phù thần bí kia, nên cũng phát hiện, cứ năm ngày, từ một lỗ nhỏ trên Thạch Phù lại tiết ra một giọt

chất lỏng màu đỏ. Thứ chất lỏng này không hề xa lạ với Lâm Động, bởi nó chính là thứ đã nhỏ vào Thạch Trì, tạo ra loại nước màu đỏ bên trong, có điều so với nước Thạch Trì thì đậm đặc hơn rất nhiều.

- Có lẽ Thạch Trì kia cũng không lưu giữ lại được bao nhiêu!

Lâm Động liền suy nghĩ, bởi vì nhiều năm như vậy, Thạch Trì hẳn phải chứa đầy thứ chất lỏng này rồi, chứ không chỉ đủ cho nó dùng trong mười ngày ngắn ngủi như vậy đã có dấu hiệu tiêu tan.

- Về sau tới nơi đây, hẳn nhỏ một giọt vào.

Lâm Động vuốt ve cái lọ nhỏ, thầm tiếc nuối. Loại chất lỏng này quả thật trân quí, mãi năm ngày mới được một giọt nho nhỏ. Nó nhất định phải tìm cơ hội len lén cho Lâm Khiếu dùng. Với tác dụng thần kỳ như vậy, chắn chắn sẽ trợ giúp cho thương thế của Lâm Khiếu rất nhiều!

Thở dài một hơi, Lâm Động cất chiếc lọ nhỏ đi, mặc quần áo vào rồi chuồn ra khỏi sơn động, trở lại nơi tập luyện của nó. Có điều khi nó vừa định luyện tập thì một bóng người từ xa chạy ào tới, hô hoán:

- Lâm Động! Không ổn rồi..!

- Lâm Trường Thương, có chuyện gì vậy?

Lâm Động hờ hững liếc nhìn người kia, gập thân mạnh mẽ nhấc bổng hai khối đá lớn lên, rồi uể oải hỏi.

Người vừa đến là một thiếu niên tầm mười ba mười bốn tuổi, khá béo tốt, tên là Lâm Trường Thương, con Ngũ bá của Lâm Động, quan hệ cũng bình thường. Có điều Lâm Động biết, tên này làm quen với nó, chỉ để kiếm cơ hội gần gụi Thanh Đàn, nhưng mà tóm lại thì cũng không đến nổi tệ cho lắm.

- Thanh Đàn có chuyện rồi!

Lâm Trường Thương có vẻ vừa chạy một khoảng rất dài, hổn ha hổn hển nói!

Phịch!

Tảng đá trên tay Lâm Động đột nhiên rơi thẳng xuống đất, cát bụi văng tung tóe, nó nghiêm mặt hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Đối với mụi mụi mồ côi này, Lâm Động rất là quan tâm. Mà tiểu nha đầu kia tuy nhỏ tuổi nhưng cực kỳ thông minh hoạt bát, không có nửa điểm của một đứa nhỏ ương bướng khó bảo. Chính vì vậy, ngay cả phụ thân vốn vô cùng nghiêm khắc của Lâm Động cũng hết sức yêu thương, chưa một lần quở mắng. Tuy Thanh Đàn không cùng huyết thống, nhưng không nghi ngờ gì, cô bé này thật sự là tiểu công chúa của cả nhà.

- Con bà nó, đều do tên hỗn đản Lâm Sơn mà ra...

Lâm Trường Thương hùng hùng hổ hổ:

- Thanh Đàn hôm nay đến rừng rậm sau núi chơi, vô tình tìm được một gốc Xích Dương Thảo, ai ngờ đám mất dạy Lâm Sơn kia cũng nhìn thấy, giờ đang chặn đường Thanh Đàn ở đằng kia kìa..!

- Lại là Lâm Sơn..!

Lửa giận như bùng lên trong mắt Lâm Động! Thanh Đàn mấy hôm nay đều đi tới rừng rậm sau núi, Lâm Động biết tâm tư của con bé là muốn tìm cho nó một ít linh thảo linh dược hỗ trợ tu luyện. Trước đây nha đầu kia cũng từng làm vậy, chỉ là sau một lần té ngã bị thương nặng trong rừng, phụ thân Lâm Động đã cấm tiệt không cho vào rừng nữa, ai ngờ yên ổn chưa bao lâu, con bé lại lén lút trốn đi tìm!

- Dẫn đường cho ta!

Lâm Động phủi đám bụi đất trên tay, gằng giọng.

- Ớ! Một mình ngươi sao? Hay là gọi Tam bá đi… Nhìn Lâm Động lầm lũi bước đi, Lâm Trường Thương vội vã ngăn cản! Lần trước Lâm Động đã bị bọn Lâm Sơn đánh cho hôn mê bất tỉnh, giờ mà tới, chỉ tổ ăn đòn. Nó tuy ghét Lâm Sơn, nhưng cũng biết là tên kia quyền cước rất cứng a!

- Đừng có nhiều lời, chậm một chút, Thanh Đàn bị khi dễ, thì sau này ngươi đừng hòng tới đây mà tìm nó chơi đùa!

Lâm Động cau mày, Tam bá mà Lâm Trường Thương gọi chính là cha của nó, Lâm Khiếu! Bất quá những chuyện của trẻ con này, người lớn đứng ra cùng lắm chỉ là trách mắng dạy dỗ một phen, sao xóa được oán khí trong lòng nó!

- Được… được rồi..! Đi theo ta, nếu chút nữa tên Lâm Sơn kia động thủ, ta đây sẽ giúp các người ngăn cản nó. Hiện giờ ta đã đạt tới Thối Thể Đệ Tam trọng, ăn vài đấm hẳn sẽ không sao đâu!

Lâm Trường Thương gãi gãi đầu, tựa hồ sợ mấy lời hù dọa của Lâm Động, vội vàng quay đầu dẫn đường.

Nhìn thấy thân hình béo ú của Lâm Trường Thương ục ịch chạy trước, Lâm Động không nhịn được phì cười. Thế nhưng nụ cười không được bao lâu đã tắt hẳn, thay vào đó là vẻ mặt căng thẳng lầm lì:

- Lâm Sơn, lần này ta nhất định đánh ngươi như đánh một con chó..!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

coem_uk Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 8

Xung Đột

Lâm Gia, phía sau núi, liên tiếp một mảnh rừng rậm tương đối bát ngát, trong rừng rậm này, nếu vận khí tốt mà nói… thỉnh thoảng cũng có thể gặp được một hai gốc linh dược. Vì vậy bình thường nhãn rỗi, cũng có không ít tiểu bối Lâm gia chạy đến đây, mơ tưởng đạp đúng vận cứt chó, vì vậy, ở Lâm gia rừng rậm này cũng là một địa phương tương đối náo nhiệt.

Mà giờ khắc này, ở một lộ khẩu (nơi đường giao nhau) rừng rậm cũng tụ tập không ít người, những người này nhìn qua cũng số tuổi cũng chỉ chừng hơn mười tuổi một chút, hiển nhiên đều là tiểu bối Lâm gia.

Ánh mắt xuyên thấu qua bức tường người, chỉ thấy giữa lộ khẩu có mấy đạo thân ảnh hơi to con đứng sừng sững, vừa lúc đem toàn bộ lộ khẩu ngăn lại. Mà trước mấy đạo thân ảnh này, có một cô bé đang mặc bộ y sam màu sáng đạm bạc.

Cô bé mi mục như vẽ, da thịt như tuyết, số tuổi còn nhỏ, làm cho người ta có loại cảm giác tươi đẹp, mà giờ khắc này, trong đôi mắt nàng tràn ngập linh khí, tức giận nhìn mấy đạo thân ảnh ngăn trước mặt. Mà trên tay nàng còn một chút nước bùn, đang nắm chặt một gốc thực vật màu đỏ lửa, mơ hồ còn có cỗ hương thơm nhàn nhạt từ phía nó phát ra.

“Lâm Sơn, ngươi không nên quá phận!”

Thanh Đàn nhìn chằm chằm đầu lĩnh của mấy đạo thân ảnh, âm thanh nhẹ

nhàng còn mang theo tức giận.

“Hắc hắc, hôm qua chúng ta đã phát hiện ra gốc Xích Dương Thảo này, chẳng qua là chờ đến hôm nay đến đào thôi, ngươi trả lại đồ của chúng ta cho ta, lại còn nói ta quá đáng?” tên đầu lĩnh kia cũng là một gã thiếu niên, nhìn qua ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Lúc này, hắn vòng tay, nhìn Thanh Đàn tức giận, nói.

“Ngươi nói nhảm!”

Nghe được Lâm Sơn đổi trắng thay đen, Thanh Đàn lại càng tức giận khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, gốc Xích Dương Thảo này nàng phải phí thật nhiều công sức mới tìm kiếm được, làm sao có chuyện bị hắn phát hiện trước? Hơn nữa, nếu quả thật hắn phát hiện ra gốc Xích Dương Thảo này trước, làm sao còn có thể để lại đó? Chẳng lẽ cố ý chờ người khác đến đào cho sao?

“Ta không có nói nhảm…”

Lâm Sơn nhìn lúc Thanh Đàn tức giận cũng khả ái như vậy, liền cười cợt nhả, nói: “Thanh Đàn, giao gốc Xích Dương Thảo cho ta, ta sẽ để ngươi đi.”

“Ngươi nằm mơ!”

Thanh Đàn cắn hàm răng trắng nhỏ bé. Trong khoảng thời gian này Lâm Động liều mạng tu luyện đều nằm trong mắt nàng, hơn nữa nàng cũng hiểu, còn có mấy tháng thời gian nữa chính là tộc bỉ của Lâm gia, nếu như Lâm Động biểu hiện không tốt so với đám tiểu bối Lâm Gia, thì không chỉ có chính hắn bị đả kích, mà ngay cả cha mẹ hắn cũng không chịu nổi.

Cho nên trong khoảng thời gian này, nàng vẫn thường xuyên chạy đến nơi đây hy vọng có thể tìm được một hai gốc linh dược, giúp Lâm Động tu luyện nhanh hơn một chút. Mà hôm nay thật vất vả lắm mới kiếm được gốc Xích Dương Thảo, làm sao có thể giao cho con người ghê tởm này được!

“Đã như vậy chỉ sợ hôm nay ngươi phải ngủ lại nơi này a!” Lâm Sơn cười hắc hắc, nhìn Thanh Đàn một cái, nói: “Mới vừa rồi tiểu tử Lâm Trường Thương kia giống như chạy đi hắn là tìm Lâm Động sao? Cũng tốt, lần trước đánh hắn còn chưa đã nghiền đâu.”

Nghe được lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Đàn mới có chút ít thay đổi, nàng biết Lâm Động và Lâm Sơn xưa nay không vừa mắt, vừa thấy mặt đã muốn đánh nhau, mà mỗi lần đánh nhau, Lâm Động đều bị thua thiệt.

“Đưa Xích Dương Thảo cho ta, ta liền không đánh hắn, như thế nào?” Nhìn thấy Thanh Đàn biến sắc, Lâm Sơn cười ha ha một tiếng, đắc ý nói.

“Ngươi là tên khốn khiếp!”

Thanh Đàn cắn chặt môi, vành mắt cũng bắt đầu đỏ ửng, Nhìn bộ dạng của nàng làm không ít người đau lòng. Mặc dù Thanh Đàn không phải là người của Lâm gia, nhưng bởi vì tuổi đang nhỏ mà đã xinh đẹp động lòng người. Không nói ở Lâm Gia, ngay cả Thanh Dương Trấn cũng có không ít thiếu niên ái mộ nàng.

Bất quá mặc dù cảm thấy khó chịu, nhưng không ít người chần chờ một lúc, vẫn là không mở miệng nói gì. Trong đám tiểu bối, Lâm Sơn chính là một tiểu bá vương, bản thân thực lực không tồi, hơn nữa cha hắn lại là chưởng quản tài chính của Lâm gia, ai cũng không muốn đắc tội hắn. Coi như là bẩm báo bậc phụ bối chuyện này, chẳng qua nhiều lắm là phạt hắn bế quan một hai ngày gì đấy, đợi sau khi ra, lại len lén trả thù người tố cáo. Dần dần, trong đám tiểu bối, cũng có rất ít người cùng hắn xung đột.

“Có đưa hay không? Nếu không đưa, sợ rằng Lâm Động cũng nhanh tới.” Lâm Sơn nói, đồng thời hắn còn cố ý làm ra bộ dáng nhìn ra xa, tựa hồ như mong Lâm Động nhanh xuất hiện.

“Cầm đi.”

Trong mắt Thanh Đàn, nước mắt ủy khuất đã lưu chuyển, bất quá nàng cũng quật cường cố nén, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt gốc Xích Dương Thảo, sau đó cắn răng, hung hăng ném qua cho Lâm Sơn.

“Hắc hắc, thật biết nghe lời.”

Thấy thế, Lâm Sơn nhất thời mừng rỡ, bước nhanh ra, định bắt lấy gốc Xích Dương Thảo đang bay qua. Song, lúc hắn sắp bắt được thì, đột nhiên một đạo thân ảnh xông phá bước tường người, nặng nề đụng vào thân thể của hắn. Lực đạo mạnh như vậy lại đụng trực tiếp lên thân thể khiến hắn lăn mấy vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại.

Biến cố xảy ra đột nhiên làm cho tất cả mọi người sửng sốt một chút, ánh mắt vội vàng nhìn lại, muốn xem người đến kia là ai, nhất thời trong mắt toát ra vẻ đồng tình.

“Khốn khiếp!”

Lúc này Lâm Sơn mới từ trên mặt đất bò dậy, không kịp phủi đất bụi trên người, hắn nhìn về phía bóng người đang đứng nguyên tại chỗ, nhất thời trong mắt dâng lên một chút lệ khí, nói: “Lâm Động? Tốt, mấy ngày không thấy, đảm lược cũng tăng lên không ít nhỉ? Xem ra lần trước đánh ngươi còn hơi nhẹ, không có dạy dỗ được cái gì a?”

“Lâm Sơn, Xích Dương Thảo ta đã cho ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào?” Nhìn thấy bộ dạng của Lâm Sơn như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Đàn liền biến đổi, nhặt gốc Xích Dương Thảo rơi trên mặt đất ném về phía Lâm Sơn, cả giận nói.

“Thảo dược ta lấy, người ta cũng muốn đánh!” Lâm Sơn bắt được gốc Xích Dương Thảo, cười lạnh nói.

“Ngươi...” Nghe vậy, khuôn mặt Thanh Đàn tức đến đỏ bừng, đôi tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, nàng không nghĩ đến Lâm Sơn lại vô lại như vậy.

Nhìn thấy Lâm Sơn cậy mạnh vô lại, Lâm Động không nhịn được cười lạnh một tiếng, chợt kéo Thanh Đàn đang đứng trước mặt lại, đứng ra phía trước, học ngữ điệu Lâm Sơn, nói: “Thảo dược ta lấy, người ta cũng muốn đánh!”

"Ha ha!"

Nghe được Lâm Động nói như thế, rõ ràng Lâm Sơn cũng ngẩn người, chợt cười to một tiếng, hài hước nhìn hắn, nói: “Xem ra lần trước bị đánh làm cho đầu óc ngươi bị hỏng mất a?”

Những người khác cũng đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Động. Có chút kiên cường là tốt, nhưng cậy mạnh, chính là tự mình chuốc lấy khổ rồi. Trước kia hai người này cũng đã đánh nhau không ít lần, bất quá mỗi một lần, Lâm Động đều bị đánh cho sưng mày sưng mặt.

“Lâm Động ca, không nên đánh nhau với hắn, gốc Xích Dương Thảo kia ta không cần nữa.” Nhìn thấy Lâm Động ngạnh kháng với Lâm Sơn, Thanh Đàn vội vàng kéo hắn lại, thấp giọng nói.

"Đúng vậy a, Lâm Động, hảo hán không ăn thiệt thời trước mắt, chờ tu luyện nữa một thời gian ngắn, lại đến giáo huấn hắn.” Ngay cả tiểu tử Lâm Trường Thương kia cũng vội vàng mở miệng.

"Muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy!"

Lâm Sơn cười nhạo một tiếng, thân hình mạnh mẽ xông tới, chỉ mấy bước là hiện ra trước mặt Lâm Động, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, lập tức đánh về lồng ngực, mơ hồ còn hơi có tiếng gió truyền đến dồn dập.

"Ba!"

Nhìn một quyền tràn đầy lực đạo của Lâm Sơn, khóe miệng Lâm Động mang theo vẻ cười lạnh, cũng không tránh không né, bàn tay đưa ra, đang lúc ánh mắt mọi người kinh ngạc nhìn, đã cùng quyền đầu cứng rắn của Lâm Sơn đụng vào

nhau.

Quyền chưởng giao phong, âm thanh phảng phất như hai tảng đá va chạm vào nhau vang lên. Song, làm cho mọi người kinh ngạc chính là, cư nhiên Lâm Động lại có thể tiếp nhận một quyền này.

"Thối Thể đệ tứ trọng?!"

Giao thủ lần này, Lâm Sơn cảm giác được có cái gì không đúng, làn da đối phương, cho hắn cảm giác, dĩ nhiên là so với mình còn muốn cứng rắn hơn.

Người đạt đến Thối Thể đệ tứ trọng mới có thể có làn da cứng như vậy.

"Làm sao có thể? Nửa tháng trước tiểu tử này vẫn chỉ là Đệ Nhị trọng, làm sao đột nhiên đề thăng đến đệ tứ trọng rồi?" Trong mắt Lâm Sơn hiện lên vẻ không thể tin được. Nhưng chợt cắn răng một cái, cho dù là ngươi có đạt đến Thối Thể đệ tứ trọng, cũng đừng nghĩ tới đấu với ta.

"Lạc Thạch Quyền!"

Quyền thức Lâm Sơn vừa thu lại, đột nhiên quát ra một tiếng chói tai, gân xanh bắt đầu nổi lên trên cánh tay. Chợt mấy đạo quyền ảnh hiện ra, phảng phất như loạn thạch rơi đập, hung hăng bao trùm trên đầu Lâm Động. Thanh thế như vậy, giống như loạn thạch bay đến.

"Tiểu thừa nhất phẩm vũ kỹ, Lạc Thạch Quyền? Không nghĩ tới Lâm Sơn cũng bắt đầu tu luyện võ học rồi. Lâm Động gặp phải tai ương rồi." Vừa thấy tình hình của Lâm Động như vậy, xung quanh nhất thời ồ lên.

Ánh mắt Lâm Động thẳng tắp nhìn vào mấy đạo quyền ảnh đang đánh vào mặt. Tuy nói Lâm Sơn thể hiện ra thanh thế của bô Lạc Thạch Quyền không kém, nhưng chẳng biết tại sao, rơi vào trong mắt hắn, đều lộ ra sơ hở chồng chất. Lập tức hắn cũng không chậm trễ, tư thế lập tức thi triển ra Thông Bối Quyền.

"Ba! Ba! Ba!"

Ống tay áo vỗ lên cánh tay, âm thanh thanh thúy mà vang dội nhanh chóng truyền ra, mà cùng lúc đó, quyền đầu Lâm Động cũng cùng quyền ảnh của Lâm Sơn va chạm vào nhau.

"Phanh!"

Quyền đầu vừa mới tiếp xúc, thân thể Lâm Sơn đã run lên, một cỗ lực lượng mãnh mẽ nhanh chóng từ quyền đầu vọt tới. Sau đó hắn liền hoảng sợ cảm giác được song quyền cứng như gỗ đá lại truyền đến từng đợt cảm giác đau đớn.

"Thông Bối Quyền, ba tiếng vang? Làm sao có thể?!"

Giờ khắc này, trong mắt Lâm Sơn hiện ra sự kinh hãi càng nên nồng đậm. Thông Bối Quyền tự nhiên hắn cũng đã nghe qua, vũ kỹ này trong nhất phẩm võ học cũng có chút nổi bật, nguyên bản hắn cũng muốn tu luyện loại quyền pháp này, nhưng sau khi tu luyện qua mười ngày lại không thể phát ra tiếng vang liền đem vứt bỏ. Ai có thể nghĩ được, Lâm Động từ trước đến nay đều không phải là đối thủ của hắn, lại có thể tu luyện thành công?

"Không phải là ba tiếng vang, mà là bốn tiếng vang!"

Lâm Động cười một tiếng, ánh mắt chợt lạnh lùng, cánh tay run lên, lại là một đạo âm thanh thanh thúy vang lên, lại phát ra một quyền nặng nề, trực tiếp oanh trên hai cánh tay Lâm Sơn.

"Thình thịch!"

Đối mặt với Thông Bối Quyền có bốn tiếng vang, Lạc Thành Quyền của Lâm Sơn trực tiếp tan vỡ, cước bộ không vững lui nhanh, cuối cùng lảo đảo một chút. Ở xung quanh, tất cả đều trợn mắt há mồm nhìn Lâm Sơn suýt té lật trên mặt đất.

Bất quá, ngay khi Lâm Sơn sắp ngã xuống đất, một bàn tay đột nhiên lộ ra, nắm bờ vai của hắn nhấc lên nhẹ nhàng, rồi làm cho hắn ổn định lại.

"Ca!"

Lâm Sơn nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh hiện ra phía sau, nhất thời mừng rỡ, màn sắc mặt những người xung quanh lại càng biến đổi, trong mắt còn có sự sợ hãi chớp động.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 9

Lâm Hoành

Nhìn thân ảnh ở phía sau Lâm Sơn, Thanh Đàn cùng với Lâm Trường Thương sắc mặt liền có chút ít biến hóa, trong ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Lâm Động nét mặt cũng căng thẳng, ánh mắt đồng dạng quẳng ném về phía sau Lâm Sơn, nơi đó, một thân ảnh thiếu niên mặc bạch y đang dùng bàn tay nắm bả vai Lâm Sơn, khiến cho hắn không cách nào té ngã xuống đất được.

Niên kỷ thiếu niên này thoạt nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặt mũi có điểm tuấn tú, trên khuôn mặt ẩn hiện nụ cười, bất quá nụ cười rơi vào trong mắt Lâm Động, còn mang theo một chút lạnh lẽo.

Lâm Hoành là thân ca ca của Lâm Sơn, trong Lâm Gia tương đối ưu tú, lúc chưa tới mười lăm tuổi, nhưng sớm đạt tới trình độ Thối Thể đệ ngũ trọng, mà dưới loại trình độ này, mới có thể tu luyện ra Nguyên Lực mầm mống, khi đó, dõi mắt tại đồng lứa tiểu bối bên trong Lâm Gia, tất nhiên là tồn tại loại tiền tam giáp bàn (ứng cử viên lọt vào top ba).

“Ca!” Lâm Sơn mặc dù đối với người khác thịnh khí lăng nhân, nhưng ở trước mặt Lâm Hoành nhìn qua có vẻ ôn hòa, cũng là ngoan ngoãn giống như một con cừu non.

“Một chút bổn sự ấy cũng không tu luyện cho tốt vào, lại còn đi ngoài làm mất mặt xấu hổ?” Lâm Hoành buông tay ra, cười nhạt nói.

“Ta chỉ là khinh thường mà chịu thua thiệt thôi, nếu như đánh một lần nữa, ta sẽ không sợ hắn!” Nghe vậy, khuôn mặt Lâm Sơn nhất thời đỏ ửng lên, chỉ bất quá ở thời điểm đang nói lại hơi có chút lo lắng, mới vừa rồi một quyền kia của

Lâm Động, đúng là rất mạnh.

“Thông Bối Quyền bốn tiếng vang, không phải ngươi có thể đở được” Lâm Hoành ánh mắt quắng ném về phía Lâm Động, nhìn nhìn một hồi lâu, mới chợt nói: “Lâm Động biểu đệ, xem ra giấu diếm đã lâu rồi nha … “ Thông Bối Quyền tu luyện rất khó khăn, Lâm Hoành cũng hiểu được điều này, muốn đem quyền pháp này tu luyện ra bốn tiếng vang, dù nói thế nào đi nữa cũng cần phải đếm số tháng, nhưng mà trước đây, hắn lại chưa từng nghe nói qua, Lâm Động có công phu như vậy.

“Tiểu đệ…, sao bằng Lâm Hoành biểu ca được”

Khóe miệng Lâm Động giật giật, mở miệng nói, có lẽ là bởi vì khoảng cách giữa phụ thân với nhau, cho nên quan hệ giữa huynh đệ Lâm Hoành cùng Lâm Động là cực kém, mà đồng dạng, Lâm Động đối với bọn họ cũng không có cảm tình gì.

Vẻ bề ngoài Lâm Hoành thoạt nhìn hòa hòa khí khí, bất quá Lâm Động lại biết, người này, kỳ thật ngược lại so với vẻ bên ngoài chính là hung thần ác sát, Lâm Sơn còn muốn ghê tởm hơn. Lâm Sơn sở dĩ có thể ở trong đám tiểu bối Lâm Gia tung hoành ngang ngược, ngoại trừ vị phụ thân ra, cũng không thiếu vị Lâm Hoành này làm chỗ dựa.

Dĩ nhiên, điều trọng yếu nhất là, ở nửa năm trước, Lâm Động từng nghe từ miệng Lâm Khiếu nói qua, Lâm Hoành này nghĩ muốn đính hôn ấu thân cùng với Thanh Đàn, bất quá chuyện này đã bị Lâm Khiếu trực tiếp một ngụm cự tuyệt.

Mà cũng từ chuyện này, làm cho quan hệ song phương vốn đã không tốt, càng ác liệt thêm không ít.

“Lâm Động ca, chúng ta đi về trước ha”

Thanh Đàn len lén kéo kéo chéo áo Lâm Động, thấp giọng nói. Mặc dù lúc

trước Lâm Động thế nhưng đánh bại Lâm Sơn làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc, nhưng mà ở trong mắt Lâm Hoành này, bất luận là tâm cơ hay võ lực so với Lâm Sơn kia, muốn đối phó cũng khó khăn gấp mấy lần.

“Ha hả, Thanh Đàn, chúng ta đã nhiều ngày rồi chưa gặp mặt a” Lâm Hoành cười một tiếng, ánh mắt nhìn nhìn Thanh Đàn, trong ánh mắt nhịn không được lóe lên một chút tia sáng kỳ dị. Thanh Đàn mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng dĩ nhiên là một mỹ nhân tương lai nghiêng nước đổ thành, mà ở bên trong Thanh Dương Trấn này, không ít người đồng trang lứa đều đối với nàng có ý âm thầm ái mộ, mà hắn, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

“Lâm Sơn là người từ trước tới nay làm việc rất lỗ mãng, bất quá ngươi nếu cần linh dược chỉ cần tới tìm ta là được, còn Xích Dương Thảo chỉ là linh dược Nhất phẩm thôi mà, tóm lại một chút cấp bậc cũng không có”

Nghe được lời kia Lâm Hoành phảng phất cực kỳ quen thuộc, Thanh Đàn đôi lông mày cong cong không nhịn được nhíu lại, bất quá vì ngại thực lực của đối phương, nàng mặc dù có chút không vui, nhưng cũng không có mở miệng phản bác.

“Con mẹ nó, người này thật ghê tởm, sau này nhất định phải đánh chết hắn mới được” Lâm Trường Thương trong lòng cũng không thoải mái gì, ở phía sau Lâm Động thấp giọng thì thầm.

“Đa tạ hảo ý của Lâm Hoàng biểu ca, bất quá chúng ta vẫn là thích chính mình tìm kiếm hơn, gia tộc cực khổ kiếm tiền cũng đã không dễ dàng rồi, có lẽ tiết kiệm được chút ít cũng không tồi” Đối với Lâm Trường Thương thì thầm ở phía sau, Lâm Động cũng không cần để ý tới, mở miệng cười nói, nếu lúc trước hắn nhìn thấy Lâm Hoành này chỉ có thể cắn răng mà trở lui, nhưng bất quá hiện tại không cần thế nữa, hắn có Thạch Phù thần bí, vượt qua Lâm Hoành chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Nga? Lâm Động biểu đệ có cốt khí a, cũng giống như phụ thân ngươi vậy,

thật không hổ là cha truyền con nối” Lâm Hoành cười một tiếng, lời này rơi vào tai người khác, cũng là mang theo ý nghĩa trào phúng.

Nghe vậy, Lâm Động trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ tức giận.

“Ha hả, nếu Xích Dương Thảo này là do Thanh Đàn kiếm được, vậy tự nhiên là trả lại rồi, Thanh Đàn yên tâm, đợi sau khi trở về, ta sẽ thay ngươi dạy dỗ tên lỗ mãng này một trận” Lâm Hoành đem Xích Dương Thảo từ trong tay Lâm Sơn lấy ra, hướng về phía Thanh Đàn mỉm cười giơ giơ lên.

Nhìn thấy cử động hắn như vậy, Thanh Đàn mím mím cái môi nhỏ nhắn, trong lúc nhất thời không dám tiến lên phía trước, nàng đang cân nhắc trước sau có phải hay không mượn đề tài nói chuyện này mà tìm Lâm Động phiền toái, nếu vậy, không bằng bỏ gốc Xích Dương Thảo này thôi.

Thấy thế, Lâm Hoành khóe miệng không khỏi có chút nhếch lên.

“Vẫn là Lâm Hoành biểu ca có độ lượng a”

Bất quá, nụ cười trên khóe miệng hắn còn chưa khuếch tán, lúc này Lâm Động cười lên một tiếng, chợt dưới ánh mắt nhìn soi mói của mọi người sải bước đi tới trước mặt Lâm Hoành, cũng không chút khách khí nào vươn tay ra, cầm lấy Xích Dương Thảo.

Lâm Động cử động bất ngờ cũng làm cho sắc mặt Lâm Hoành cứng đờ lại, hắn chợt nhìn chằm chằm người ở trước mặt, trong con mắt ẩn hiện chớp động sắc lạnh, cử chỉ của Lâm Động, như là ở trước mặt mọi người chửi vào mặt mũi của hắn vậy.

Đối với ánh mắt kia của hắn, Lâm Động cũng xem như không thấy, thủ chưởng nắm Xích Dương Thảo khẽ dùng sức một cái, đã phát hiện bàn tay Lâm Hoành giống kìm sắt nắm chặt Xích Dương Thảo, lập tức cười nói: “Sao thế? Lâm Hoành biểu ca cũng coi trọng Xích Dương Thảo này rồi à?”

Nghe vậy, Lâm Hoành khóe mắt co giật một chút, chợt chậm rãi buông tay ra, mắt lộ hàn quang nhìn chằm chằm Lâm Động, cười lên một tiếng, nói: “Lâm Động biểu đệ, Thông Bối Quyền kia của ngươi, bản thân ta có một chút hứng thú, không bằng chúng ta luận bàn một hồi, được chứ?”

Lời nói sau cùng vừa xong, hắn cũng không đợi Lâm Động trả lời, mạnh mẽ tiến lên một bước, một chưởng hướng lồng ngực Lâm Động bổ tới, chưởng kia mang theo kình phong đập vào mặt, so với Lâm Sơn trước đây, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Vừa thấy Lâm Hoành nói xong thế nhưng nói đánh là đánh, sắc mặt Lâm Động cũng trầm xuống, hai cánh tay nhanh chóng đưa lên trước ngực đánh chặn, bảo vệ tốt những chỗ yếu hại.

“Bình … bang!”

Quyền chưởng giao nhau, Lâm Động nhất thời cảm thấy được từ cánh tay truyền đến một lực đạo cực mạnh cùng với đau nhức, lập tức cước bộ thối lui mười mấy bước, bất quá cũng may trụ cột cơ bản vững chắc, lúc này mới không ngã xuống đất.

“Nguyên Lực? Thối Thể đệ lục trọng?!”

Ổn định thân hình, Lâm Động ánh mắt ngưng trọng, nhìn chằm chằm Lâm Hoành, trầm giọng nói, trước đây, hắn nhìn thấy rõ ràng tại trên bàn tay Lâm Hoành hiện lên quang mang vô cùng nhạt, đây hiển nhiên là lực lượng Nguyên Lực.

Vậy, nói cách khác, Lâm Hoành này đã bước chân vào cấp bậc Thối Thể đệ lục trọng, hơn nữa bên trong nội thể, cũng đã cho ra đời một tia Nguyên Lực mầm mống.

Lâm Hoành liếc mắt nhìn Lâm Động một cái, chân mày nhíu lại, đối với một chưởng mới vừa rồi lại không thể đem Lâm Động đánh bại, làm hắn cũng lộ ra

vẻ rất không hài lòng, bất quá hắn có lòng tin, trong năm chiêu, chắc chắm đánh bại Lâm Động, đây là điều tự tin của Thối Thể đệ lục trọng a.

“Lâm Động biểu đệ thật sự rất bãn lãnh a, đánh tiếp nha!”

Ánh mắt chợt lóe lên sắc bén nhọn, Lâm Hoành hiển nhiên cũng không tính là bỏ qua cho Lâm Động, cười nhạt, một lần nữa hướng về phía trước vọt tới. Lần này, không ít người đều có thể nhìn thấy ở trên thân thể của Lâm Hoành xuất hiện quang mang vô cùng nhạt bắt đầu khởi động, lập tức không ít người đó cũng đều hít sâu vào một hơi.

Nhìn Lâm Hoành là người gây sự, sắc mặt giận dữ của Lâm Động càng đậm hơn, mà hắn đang ở cắn răng chuẩn bị toàn lực thi triển Thông Bối Quyền cùng liều mạng với hắn, chợt một đạo thanh âm quát mắng hàm chứa sự tức giận, đột ngột vang lên.

“Dừng tay lại cho ta!”

Lâm Hoành cước bộ cũng bởi vì đạo thanh âm này mà tạm ngừng, ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ đang tự tự động tách đám người đi ra, trên khuôn mặt đẹp hiện lên đầy tức giận.

Thiếu nữ này thân mặc hồng y, niên kỷ thoạt nhìn ước chừng mười bảy mười tám tuổi, số tuổi so với với những người khác ở đây lớn hơn một chút, dung mạo cũng có chút xinh đẹp, tóc màu nâu thắt kiểu đuôi ngựa thẳng đứng, cái eo nhỏ nhắn, hai hàng lông mày dựng lên, lộ ra vẻ nam nhi hơn, anh khí đàn ông hơn.

“Là Lâm Hà tỷ!”

Vừa nhìn thấy nàng đi ra, nhất thời chung quanh liền vang lên vài tiếng kinh hô.

“Nguyên lai là Lâm Hà tỷ” Khi Lâm Hoành nhìn thấy hồng y thiếu nữ, liền cười lên một tiếng, nói.

“Lâm Hoành, đều là người của Lâm Gia, lúc luận bàn cũng không cần phải thi triển ra Nguyên Lực chứ?” Thiếu nữ được gọi là Lâm Hà kia, nhìn thoáng qua tình hình trong sân, nhíu mày nói.

“Chỉ là vui đùa một chút thôi mà, nếu Lâm Hà tỷ đã nói như vậy, tự nhiên là không có chuyện gì rồi” Lâm Hoành không chút để ý nói.

Lâm Động giờ phút này đã thu quyền lại, cũng gọi lên một tiếng Lâm Hà tỷ, nàng này chính là nữ nhi của đại bá, tuy nói thân là nữ nhi, nhưng hiện giờ tại trong đám tiểu bối Lâm Gia là người có thực lực xuất chúng nhất, nghe nói vào khoảng nửa năm trước nàng đã đạt đến cấp bậc Thối Thể đệ lục trọng, và cũng không biết bây giờ có tinh tiến không nữa.

Danh tiếng Lâm Hà, cho dù là đồng trang lứa tại bên trong Thanh Dương Trấn, cũng được xem là kha khá, vì vậy ở trong Lâm Gia, địa vị của nàng tương đối cao, cho dù là Lâm Hoành cũng không dám đắc tội với nàng.

“Chơi đùa với chính huynh đệ của gia tộc mình thì có bản lãnh gì chứ? Chờ đến khi Thanh Dương Trấn bắt đầu mở hội săn thú, ngươi nếu có năng lực cùng với những tiểu bối đồng lứa của những gia tộc khác chơi đùa, đó mới gọi là bản lãnh” Lâm Hà trách mắng, dù ra vẻ là đại tỷ, những cũng tương đối chân chính.

“Lâm Hà tỷ nói rất đúng a”

Lâm Hoành lại dương dương tự đắc đáp một tiếng, sau đó nắm Xích Dương Thảo đến gần Lâm Động, đem nó vứt cho hắn, chợt dùng một loại âm thanh chỉ có hai người nghe, thản nhiên nói: “Tộc Hội nửa năm sau, ta sẽ tiến vào Tiền Tam (top ba), sau đó thỉnh cầu gia gia mở miệng để cho ta cùng với Thanh Đàn đính hôn ấu thân (ý đính hôn khi còn nhỏ, tên này lợm quá – DG), cho nên, thay ta hảo hảo chiếu cố Thanh Đàn, đây chính là vợ tương lai của ta đó”

Nói xong, hắn còn vỗ vỗ bả vai Lâm Động tựa như là thân thiết lắm, lúc này mới cười híp mắt xoay người, mang theo Lâm Sơn nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Hoành, Lâm Động nắm quả đấm thật chặt, trong con ngươi lãnh ý chớp động, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Thanh Đàn gả cho cái loại người đần độn này!

“Muốn Tiền Tam (lọt tóp ba) sao, không dễ dàng như vậy nha cưng!”

Tuy nói đã bị Lâm Hoành bỏ xa xa một đoạn, nhưng Lâm Động đã có được Thạch Phù, như có thêm lòng tin, phối hợp với sự cố gắng không ngừng nghỉ của hắn, tất nhiên có thể ở trước khi Tộc Hội diễn ra, vượt qua Lâm Hoành.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 10

Kim Ngọc Chi

Biên: (A Híp) Nhìn thấy hai người Lâm Hoành đã đi xa, Lâm Hà lúc này mới đi về phía mấy người Lâm Động, cười nói: - Lâm Động biểu đệ, không sao chứ?

- Vâng, đa tạ Lâm Hà tỷ. Lâm Động gật đầu, Lâm Hà này cùng với phụ thân của nàng từ nhỏ đối với hắn cũng không tệ lắm, vì vậy quan hệ của hai người cũng coi như là tốt, chẳng qua là những năm gần đây Lâm Hà chỉ lo chăm chú tu luyện, nên thời gian nói chuyện với nhau tính ra là rất ít.

- Lúc nãy, ta đã xem đệ giao thủ cùng với Lâm Sơn, hắn là đạt đến Thối Thể đệ tứ trọng rồi đúng không? Lâm Hà có chút kinh ngạc nói, nàng biết được thời gian tu luyện của Lâm Động thật ra vẫn chưa tới một năm, không tới một năm mà có thể đạt đến Đệ Tứ Trọng, tốc độ đó đã là tương đối không chậm rồi.

- May mắn thôi. Thối Thể đệ tứ trọng cũng không thể dễ dàng giấu diếm, dù sao đây chỉ là biểu hiện ở bên ngoài thân thể thôi, cho nên Lâm Động cũng cũng không có giấu diếm gì, lập tức gật đầu.

- Xem ra thiên phú tu luyện của cha đệ cũng được đệ kế thừa a. Lâm Hà cười duyên một tiếng, chợt nghiêm mặt nói: - Bất quá đệ bây giờ cùng với Lâm Hoành vẫn còn có chênh lệch rất lớn, theo ta được biết, hắn e rằng đã đạt đến Thối Thể đệ lục trọng từ ba tháng trước rồi, trong cơ thể đã sinh ra Nguyên Lực mầm mống, cho nên đệ hay là nên tận lực đừng có ngạnh đấu với hắn, để tránh phải bị thua thiệt.

- Vâng, đệ biết rồi. Lâm Động cũng không có ra vẻ cậy mạnh, hắn bây giờ

đúng là còn chưa phải là đối thủ của Lâm Hoành kia, bất quá, nhưng hắn rất có niềm tin sẽ vượt qua được tên kia!

- Hì hì, vậy đệ nên cố gắng nhiều hơn nữa đi, ta cũng phải đi về rồi, Tộc Hội nửa năm nửa cũng nhanh tới thôi, đệ nên gắn sức hơn nữa nha, cha đệ thật ra rất coi trọng Tộc Hội lần này đấy. Lâm Hà cười duyên vỗ vỗ đầu Lâm Động, sau khi cùng với hai người Thanh Đàn ở bên cạnh chào hỏi một tiếng, liền xoay người hất mái tóc đuôi ngựa tiêu sái rời đi.

- Hắc hắc, Lâm Hà tỷ thật là uy phong nha, ngay cả Lâm Hoành kia ở trước mặt tỷ ấy cũng không dám lớn lối, gia gia đối với nàng cực kỳ sủng ái nàng, có đôi khi đích thân dạy võ học cho nàng. Nhìn bóng hình xinh đẹp thon thả của Lâm Hà, Lâm Trường Thương có chút hâm mộ nói.

- Là do bản thân ngươi lười biếng mà thôi. Lâm Động lườm hắn một cái, sau đó cũng không tiếp tục lưu lại nữa, dẫn Thanh Đàn xoay người rời đi, Lâm Trường Thương chạy theo một đoạn, nhìn thấy sắc trời đã chuyển tối, cũng không thể làm gì khác hơn là phải mang theo một chút không đành lòng mà rời đi.

- Lâm Động ca, thật xin lỗi a, muội sau này sẽ không bao giờ... lén đi hái thuốc nữa... Khi hai người đang đi trên sơn đạo trở về nhà, Thanh Đàn kéo kéo chéo áo của Lâm Động, đáng thương nói.

- Không có việc gì, chờ sau này huynh trở nên mạnh mẽ rồi, sẽ không để ai dám khi dễ muội. Lâm Động vốn còn muốn trách cứ một chút, nhưng nhìn thấy bộ dáng điềm đạm đáng yêu của thiếu nữ kia, cơn tức trong đầu cũng là giảm bớt xuống, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, chợt vừa vỗ ngực cười nói.

- Muội cũng muốn tu luyện. Thanh Đàn hếch hếch cái mũi thon, đột nhiên nói.

- Muội không phải nói sợ tu luyện sẽ làm cho người tu luyện trở nên xấu xí sao? Lâm Động cười nói.

- Đâu có, huynh nhìn Lâm Hà tỷ không phải là xinh đẹp như vậy sao, muội nếu như có thể được giống như tỷ ấy, Lâm Hoành kia cũng không dám khi dễ Lâm Động ca rồi. Thanh Đàn thè chiếc lưỡi phấn hồng, dáng điệu thật khả ái nói.

Lâm Động lắc đầu cười, ngón tay gõ lên cái trán bóng loáng của Thanh Đàn, nói: - Sau khi trở về đừng có nói chuyện ngày hôm nay đó, có biết không?

- Nha… Thanh Đàn nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm kéo dài quanh quẩn ở trên sơn đạo.

*** Tuy nói Lâm Động cùng Thanh Đàn đều chưa từng nói đến chuyện lúc xế chiều, bất quá chuyện này hiển nhiên cũng không thể giấu diếm được bao lâu.

- Lúc xế chiều ngươi lại cùng huynh đệ Lâm Sơn đánh nhau hả? Lúc cơm tối, Lâm Khiếu đặt chén đũa trong tay xuống, thản nhiên nói.

Nghe được lời này, Lâm Động cùng Thanh Đàn ở bên cạnh thân thể nhất thời căng thẳng lên, Liễu Nghiên ở một bên cũng bất đắc dĩ lắc đầu, giận dữ nhìn hai người một cái.

- Cha, chuyện không liên quan đến Lâm Động ca, là ta… Thanh Đàn e sợ nói.

Lâm Khiếu liếc hai người một cái, trên khuôn mặt không có quá lớn ba động, ánh mắt của hắn chẳng qua nhìn chằm chằm Lâm Động, nói: - Nghe nói, ngươi đã đánh bại Lâm Sơn?

Lâm Động khẽ ngẩng đầu lên, chỉ có thể gượng cười gật đầu.

- Đưa tay cho ta xem. Nhìn thấy Lâm Động gật đầu, Lâm Khiếu trong mắt nhất thời nổi lên vẻ ba động, hắn vươn thủ chưởng to lớn ra, trực tiếp cầm lấy cánh tay của Lâm Động, nhẹ nhàng điểm một cái, trên khuôn mặt bình thản rốt cục thì hiện lên một tia vui mừng khó có thể che dấu: - Thối Thể đệ tứ trọng rồi

sao?

- Dạ. Lâm Động lần nữa kiên trì gật đầu.

- Ha ha, tốt! Nhận được xác nhận từ Lâm Động, Lâm Khiếu rốt cục thì cười lớn thành tiếng, trong tiếng cười đầy rẫy vẻ vui mừng cùng thích ý.

Nhìn thấy Lâm Khiếu cười vui vẻ như thế, trong lòng Lâm Động cũng là thở phào nhẹ nhõm, xem ra là sẽ không bị mắng rồi… Liễu Nghiên ở một bên, nhìn thấy Lâm Khiếu đang cười sung sướng, cũng là không khỏi hé miệng cười một tiếng, ánh mắt nhìn Lâm Động đầy sủng ái, trong nội tâm của nàng rõ ràng Lâm Khiếu đối với Lâm Động dốc vào tâm huyết lớn đến cỡ nào, hắn cho là năm đó, hắn làm cho Lâm Gia tổn thất đi một thiên tài, cũng như chôn vùi hi vọng của Lâm Gia, cho nên với tính cách có chút bướng bỉnh của hắn, những năm này hắn vẫn luôn muốn trả lại Lâm Gia một thiên tài, mà hắn chờ đợi nhất chính là một thiên tài - tất nhiên là Lâm Động.

- Ngươi tiến vào Đệ Tam Trọng tựa hồ cũng mới chừng có mười ngày thời gian đúng không? Làm sao lại nhanh như vậy? Ngoài việc vui mừng, Lâm Khiếu đột nhiên có chút nghi ngờ nói, chừng mười ngày thời gian, bắt đầu từ Đệ Tam Trọng đạt tới Đệ Tứ Trọng, tốc độ đó thực sự là quá nhanh, mà Lâm Động cũng không có dựa vào linh dược nào, vì sao tốc độ lại nhanh như vậy?

- Con cũng không biết… Từ sau khi ăn Xích Tham lần trước, con cảm giác lúc tu luyện bình thường hiệu quả tựa hồ tốt lên rất nhiều. Nghe Lâm Khiếu hỏi đến vấn đề này, Lâm Động trong lòng giật mình, ở trong nội tâm sau khi chần chờ một chút, rốt cục vẫn bày ra mặt không đổi sắc mà nói dối, chẳng biết tại sao, hắn luôn là cảm thấy, bí mật của Thạch Phù, tốt nhất là không nên tùy ý bộc lộ, nếu không, chỉ sợ sẽ có đại họa lâm đầu.

- Nga? Nghe vậy, Lâm Khiếu cũng nhíu nhíu mày, Xích Tham bất quá chỉ là linh dược Nhất phẩm, làm sao có thể có hiệu quả lớn như vậy được?

- Chẳng lẽ nguyên nhân là thân thể Động nhi hấp thu đối với linh dược đặc

biệt mạnh sao? Ta từng nghe nói qua có một ít người gặp may mắn, mức độ hấp thu của thân thể đối với linh dược so với người thường mạnh hơn mấy lần.

Liễu Nghiên ở một bên cười nói.

- Ừ, có lẽ là do nguyên nhân này. Lâm Khiếu cũng gật đầu, hắn cũng nghe nói qua chuyện như vậy, bất quá nếu như Lâm Động thật sự có thể chất kỳ dị như loại này mà nói..., vậy tốc độ tu luyện như thế này... cũng tịnh không phải là tự nhiên mà có.

- Xem ra trước kia cũng thật sơ sót a, Động nhi nếu thật sự có được thiên phú này, muốn ở Tộc Hội lấy được thành tích tốt, cũng không phải là chuyện không thể nào xảy ra. Lâm Khiếu vui mừng cười một tiếng, bàn tay thò trong ngực mò mẫm một lát, sau đó lấy ra một cái khăn vải, cẩn thận đem đặt ở trên bàn mở ra, nhất thời một cổ mùi thơm tràn ngập ra, một gốc cây cùng với cành khô màu vàng nhạt xuất hiện ra trong mắt mấy người.

Cành khô toàn thân vàng óng ánh, song ở bên trong lớp vàng óng ánh đó, cũng là có thể nhìn thấy được chất lỏng màu xanh biếc nhàn nhạt đang chậm chạp di động, giống như một loại ngọc tủy vậy.

- Đây là. . . Nhị phẩm linh dược - Kim Ngọc Chi? Nhìn thấy cành khô màu vàng này, Liễu Nghiên nhất thời che miệng kinh hãi nói.

- Đây chính là Nhị phẩm linh dược sao? Lâm Động cũng là tò mò rồi nhìn thoáng qua cành khô màu vàng kia, sau đó khóe miệng âm thầm khẽ hếch lên, vật này mặc dù nhìn như bất phàm, bất quá tựa hồ linh khí ẩn chứa trong đó, như cũ vẫn còn kém cái thần bí chất lỏng thẩm thấu ra ở trong Thạch Phù.

- Ha hả, ngày hôm qua đi một chuyến vào trong núi, vận khí không tệ, gặp được vật này, Liễu Nghiên, ngày mai liền đem Kim Ngọc Chi này sắc cho Động nhi uống. Lâm Khiếu cười nói, song không có cười bao lâu, sắc mặt liền hơi tái đi, kịch liệt ho khan hai tiếng.

- Cha, ta không cần, cha hay là cầm lấy để chữa thương đi. Thấy thế, Lâm Động vội vàng nói.

- Không có việc gì, lúc lấy thuốc gặp phải một con súc sinh khó dây dưa nên giao thủ làm động khí huyết mà thôi, không có gì đáng ngại, hơn nữa tổn thương của cha cũng đã nhiều năm như vậy, những thứ linh dược này, cũng đã không có tác dụng quá lớn. Lâm Khiếu khoát tay áo, nói: - Còn có mấy tháng nữa là tới Tộc Hội rồi, trong khoảng thời gian này, ngươi nên tận lực tu luyện đi, chuyện linh dược, cha sẽ nghĩ biện pháp.

Nhìn thấy trên khuôn mặt Lâm Khiếu mà thường ngày có chút nghiêm nghị lộ ra nụ cười, ánh mắt Lâm Động có chút đỏ lên, chợt không nói thêm gì nữa, khe khẽ gật đầu, sau đó hắn thì thầm ở trong lòng, lẩm bẩm tự nói: - Cha, yên tâm đi, ta sẽ không để cho ngài thất vọng.

- Thời gian không còn sớm nữa, đi nghỉ trước đi, ngày mai còn phải tu luyện. Lâm Khiếu phất phất tay, nói.

- Dạ Lâm Động đáp một tiếng, sau đó cùng với Thanh Đàn rời bàn ăn, sau khi đi ra khỏi cửa phòng, vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Lâm Khiếu ở bên trong, tiếng cười như vậy bọn họ đều là thật lâu chưa nghe được...

Nắm nhẹ quả đấm, Lâm Động quay đầu sang, vừa định bảo Thanh Đàn cũng nên đi trở về nghỉ ngơi, nhưng lại thấy vào thời khắc này trên khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như một loại phấn ngọc được mài dũa tỷ mĩ của nàng bất chợt xanh mét trắng bệch, một tia hàn khí mà mắt thường có thể nhìn thấy được đang chậm rãi từ trong cơ thể kia thẩm thấu ra, làm cho mặt đất ở phụ cận, cũng là xuất hiện vụn băng nhỏ.

- Nguy rồi… Hàn khí lại phát tác!

Nhìn thấy Thanh Đàn bất chợt xảy ra biến cố này, sắc mặt Lâm Động cũng chợt biến đổi.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s! () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 11

Âm Châu

Biên: (A Híp) "Thanh Đàn, hàn khí kia lại phát tác sao?"

Cảm thụ được từng đợt sóng Âm Hàn Chi Khí từ trong cơ thể Thanh Đàn thẩm thấu ra, Lâm Động cũng không nhịn được mà rùng mình một cái, chợt trên mặt lộ ra vẻ lo lắng hỏi.

"Ân" Thanh Đàn khẽ cắn răng, thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy, trên khuôn mặt nhỏ xinh xinh bắt đầu biểu lộ sự thống khổ.

"Ta đi kêu cha ngay!" Lâm Động vội vàng nói.

"Không cần đâu" Nghe vậy, Thanh Đàn vội vàng nắm lấy chéo áo của Lâm Động kéo kéo, hàn khí nhanh chóng tại trên quần áo của hắn kết thành một lớp băng mỏng manh: "Vô dụng thôi, cha đang vui vẻ khó có được, không cần đi quấy rầy người, muội cố gắng một chút là được rồi"

Nhìn dáng dấp khuôn mặt nhỏ nhắn mà trắng bệch kia của Thanh Đàn, trong lòng Lâm Động dâng lên một trận đau xót, hắn cắn chặt răng, rốt cục gật gật đầu. Thanh Đàn nói vậy cũng đúng, cho dù phụ thân bọn họ tới đây đi nữa cũng không có nửa điểm tác dụng gì, đến lúc đó chỉ sợ là vì hai người mà lo lắng nhiều hơn mà thôi.

Cái loại hàn khí phát tác này, đúng là chuyện mà Thanh Đàn từ nhỏ đến lớn đều thường xuyên trải qua, cứ mỗi một đoạn thời gian, trong cơ thể của nàng sẽ có một loại Âm Hàn Chi Khí cực kỳ nồng đậm bạo phát. Khi Âm Hàn Chi Khí phát tán, trong cơ thể của nàng sẽ trở nên vô cùng đau nhức. Trong mười mấy năm qua, cũng không biết bao nhiêu lần bởi vì bị Âm Hàn Chi Khí này mà nàng

chịu khổ sở, nhưng đối với loại Âm Hàn Chi Khí này, cho dù là Lâm Khiếu cũng không có biện pháp nào, hắn từng mưu toan sử dụng Nguyên Lực mạnh mẽ bức đi ra, nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho hắn nằm trên giường nửa tháng, mới có thể đem loại Âm Hàn Chi Khí quỷ dị này trong cơ thể bài trừ đi.

Bởi vậy, mỗi khi lúc mà hàn khí trong cơ thể Thanh Đàn bạo phát, ba người đều là chỉ có thể lòng như đao cắt mà đứng nhìn Thanh Đàn cuộn thành một khối và run rẩy không ngừng, nhưng cũng không trợ giúp được cho nàng chút nào.

"Để ta ôm muội về phòng trước cái đã" Lâm Động nhìn Thanh Đàn bị hàn khí đông lạnh khiến không thể động đậy, đột nhiên chuyển thân một tay bắt lấy nàng ôm vào lòng, sau đó điên cuồng chạy trốn vào trong phòng cách đó không xa.

"Tê tê!"

Vọt vào trong phòng, Lâm Động nhanh chóng đem Thanh Đàn đặt ở trên giường, sau đó vội vàng ở một bên dùng sức xoa xoa cánh tay, giờ phút này song chưởng hắn đều trở nên tê dại, tựa như bị kim đâm vậy.

"Lâm Động ca, huynh. . . huynh đi về trước đi, muội có thể chịu đựng được mà" Toàn bộ thân thể nhỏ nhắn của Thanh Đàn đều cuộn lại trong chăn, nói một cách suy yếu, bất quá tại lúc nói chuyện này, thân thể nàng càng ngày càng run rẩy kịch liệt, lúc này hàn khí đã bạo phát, tựa hồ có vẻ muốn mãnh liệt thêm vài phần.

"Lạnh quá. . . Lạnh quá. . ."

Thanh Đàn lộ cái đầu nhỏ ra từ trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trên mỗi sợi tóc đều bị những mảnh băng vụn che kín.

Lâm Động ở bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này cũng gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi tới đi lui bên cạnh giường. Một lát sau, cước bộ mạnh mẽ dừng lại, cuối cùng thì hung hăng cắn răng một cái, cởi giầy

nhảy lên giường, nhất cử nhất động đem Thanh Đàn cùng chăn ôm chặt lấy.

Tu Luyện Giả khí huyết luôn dồi dào, Lâm Động muốn dùng nhiệt lượng trong cơ thể của mình để hóa giải một chút thống khổ cho Thanh Đàn. Tuy rằng có lẽ hắn cũng hiểu được, khả năng có hiệu quả là không quá lớn, nhưng hắn cũng không thể nhẫn tâm để cho Thanh Đàn một mình một người chịu sự tra tấn của hàn khí như vậy.

"Lâm Động ca, đừng… đừng mà!"

Thần trí Thanh Đàn bị hàn khí đông lạnh có chút mơ hồ, nhưng vẫn cảm giác được hành động của Lâm Động, lập tức thanh tỉnh lên chút ít, liền vội vàng nói. Nàng đối với Âm Hàn Chi Khí có bao nhiêu sự lợi hại, nàng là người rõ ràng nhất, ngay cả thực lực Địa Nguyên cấp của Lâm Khiếu còn bị hàn khí làm cho chật vật như vậy, huống chi Lâm Động chỉ là Thối Thể đệ tứ trọng?

"Ngoan nào! Không có việc gì đâu..." Lâm Động cắn chặt hàm răng lại, gắt gao ôm lấy Thanh Đàn, mặc dù có tấm chăn ngăn cách, nhưng hắn vẫn có cảm giác được giống như ôm một khối huyền băng vạn năm vậy, hàn khí lạnh thấu xương kia phảng phất như một cây kim châm sắc bén, hung hăng hướng thân thể hắn mà đâm vào.

Không lâu sau khi ôm lấy Thanh Đàn, thân thể Lâm Động cũng trở nên run rẩy bẩy, trên lông mi đều xuất hiện sương trắng, hai hàm răng không ngừng lập cập, bất quá tuy khó chịu, nhưng hắn vẫn ôm lấy cánh tay của Thanh Đàn càng ngày càng chặt hơn.

Thanh Đàn đem cái đầu nhỏ chui vào trong lồng ngực Lâm Động, nhìn đôi mắt kia của Lâm Động không ngừng run rẩy, hàm răng không nhịn được mà cắn chặt môi, trong mắt mơ hồ có nước mắt chảy ra. Ở sâu trong nội tâm nàng, lại là có một tia ấm áp nhè nhẹ dâng lên, nàng biết thân thế của mình. Nhưng mà Lâm Động luôn đối với nàng giống như thân nhân chân chính của mình vậy.

"Cám ơn huynh, Lâm Động ca" Thần trí càng ngày càng trở nên mơ hồ, hai

mắt Thanh Đàn chậm rãi nhắm lại, nhẹ giọng lẩm bẩm nói.

Sương lạnh trên người Lâm Động càng ngày càng dầy và đậm, mà ý thức của hắn cũng dần dần trở nên mơ hồ. Nhưng mà đúng lúc khi hắn sắp sửa mê man, đột nhiên tại lồng ngực truyền ra một cỗ hấp lực kỳ dị, hắn chợt nhận thấy được đó là Âm Hàn Chi Khí kia đang điên cuồng tàn phá trong cơ thể, cư nhiên lại bị này cỗ hấp lực này hấp thụ hoàn toàn.

Hàn khí lạnh thấu xương nhanh chóng thoát ly khỏi thân thể, thần trí có chút mơ hồ của Lâm Động lại một lần nữa khôi phục thanh tỉnh. Hắn ngẩn người nhìn sương lạnh trên cánh tay đang dần tan chảy ra, bàn tay vội vàng cởi quần áo ra, chỉ thấy được Thạch Phù trên người, giờ phút này đang phóng thích quang mang nhàn nhạt, mơ hồ có một loại cảm giác lạnh lẽo truyền ra.

"Thạch Phù này sao có thể hút đi Âm Hàn Chi Khí nhỉ?" Lâm Động trừng mắt nhìn, trên mặt dâng lên một chút sợ hãi lẫn vui mừng, không nghĩ tới hàn khí này ngay cả hắn phụ thân đều không làm gì được, cư nhiên có thể bị Thạch Phù này hút đi!

Lúc Lâm Động đang vì thế mà kinh ngạc, thì Thanh Đàn trong lồng ngực vốn đã hôn mê bỗng phát ra "ưm" một tiếng, hai tròng mắt chậm rãi mở ra, nàng trước tiên cũng nhận thấy được tình trạng trong cơ thể mình, lập tức kinh hô: "Hàn khí đã thối lui rồi sao?"

"Hình như là vậy a" Lâm Động gãi gãi đầu, sau đó buông Thanh Đàn ra, cười nói: "Lui là tốt rồi, muội nghỉ ngơi sớm một chút đi"

"Ân! Lâm Động ca, cám ơn huynh" Nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Động, vẻ mặt xinh đẹp của Thanh Đàn thoáng có chút đỏ bừng, thấp giọng nói.

"Điều là người trong nhà mà nói những lời này làm cái gì?" Lâm Động vỗ vỗ lồng ngực, có chút khí khái nam nhi cười nói, chợt nhìn thấy sắc trời cũng không còn sớm, cũng không tiếp tục ở lâu, hướng Thanh Đàn phất phất tay sau đó xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng Lâm Động đi ra, Thanh Đàn giống như một tiểu mỹ nhân phủ phục trên giường, trong lúc mệt mỏi lại có vẻ có chút quyến rũ, bàn tay nhỏ bé của nàng nâng má hương, đôi chân rạng rỡ như ngọc ở sau người nhẹ nhàng lắc lư, lúc này trên khóe môi lại lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào.

Sau khi rời khỏi phòng của Thanh Đàn, Lâm Động liền nhanh chóng vọt vào phòng của mình, đầu tiên là đem cửa phòng đóng lại rồi mới đem khối Thạch Phù kia ở trên lồng ngực gỡ xuống, mượn ánh đèn, chỉ thấy cái khe nho nhỏ tại trung tâm Thạch Phù, giờ phút này dĩ nhiên xuất hiện thêm ba cây đậu lớn nhỏ màu trắng ngà như pha lê.

Lâm Động thật cẩn thận đem ba cây đậu lớn nhỏ màu trắng ngà như pha lê kia gỡ xuống, cầm nó trên tay, cảm giác được một mảnh lạnh lẽo thấu xương làn tràn trên bàn tay, cái loại hàn ý này cơ hồ cùng với Âm Hàn Chi Khí trong cơ thể Thanh Đàn giống nhau như đúc, chỉ có điều hàn khí trong tinh thể này, tựa hồ có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều.

"Đây chính là Âm Hàn Chi Khí từ trong cơ thể Thanh Đàn sau khi hấp thụ ngưng tụ mà thành. . ."

Lâm Động nắm ba cây đậu màu trắng như pha lê kia, trên mặt lộ vẻ trầm ngâm, loại Âm Hàn Chi Khí này, tại trong cơ thể Thanh Đàn đã còn cuồng bạo như vậy, thậm chí, chỉ sợ là khi đạt tới trình độ nào đó có thể đem người ta hấp thu cũng không chừng.

Tuy nói còn cách Địa Nguyên cấp một khoảng thật xa, nhưng Lâm Động cũng biết, sau khi bước vào Địa Nguyên cấp, chuyện quan trọng nhất đó là hấp thu Âm Sát Chi Khí trong thiên địa quán nhập vào thân thể, tiến tới dung hợp cùng Nguyên Lực trong cơ thể. Nói vậy, tăng cường Nguyên Lực sẽ tạo ra tính công kích thật lớn, mà nếu là đạt tới Thiên Nguyên cấp trong lời nói, thì phải là hấp thu Dương Cương Chi Khí trong thiên địa, cuối cùng là Âm Dương Hòa Hợp tại trong cơ thể, lúc đó mới có thể ngưng tụ thành Nguyên Đan.

Cho nên này quá trình tu luyện này được gọi là Thiết Âm Dương.

Vì thế, đối với hai cấp Địa Nguyên cấp và Thiên Nguyên cấp, Âm Sát cùng Dương Cương Chi Khí cơ hồ là quan trọng nhất, còn nữa, trong thiên địa Âm Sát cùng Dương Cương Chi Khí cũng chia làm ba bảy loại, đều có phẩm chất cao thấp khác nhau, bất quá đại đa số Tu Luyện Giả đều trực tiếp hấp thu Âm Dương Nhị Khí từ trong thiên địa, mặc dù trực tiếp và dứt khoát như thế, nhưng bất quá uy lực đương nhiên phải hơi yếu một chút. Dù sao Âm Dương Nhị Khí này cũng có tính đặc thù, đều không phải nói gặp là có thể gặp.

Đương nhiên, cũng không thiếu người có một chút tiền vốn hùng hậu hấp thu Âm Dương Nhị Khí đặc thù nào đó. Kể từ đó trong hàng ngũ cao thủ cùng cấp, bọn họ hiển nhiên là mạnh một chút ít.

Mặt khác, ở cảnh giới Địa Nguyên và Thiên Nguyên cấp lúc hút thụ Âm Dương Nhị Khí có phẩm chất càng cao, thì khả năng kết thành Nguyên Đan cũng sẽ càng mạnh hơn!

Bởi vậy, đối với một số người có chút tiền vốn mà nói, bọn họ sẽ trăm phương nghìn kế tìm kiếm các loại Âm Dương Nhị Khí kỳ lạ trong thiên địa, dùng những loại này làm cho bản thân mình tăng lên khả năng kết Nguyên Đan, phẩm chất càng tốt cơ hội càng nhiều.

Mà rất hiển nhiên, Lâm Động tuy rằng còn không có kiến thức qua cái gọi là Âm Sát Chi Khí, nhưng hắn có thể khẳng định loại Âm Châu màu trắng ở trong tay này của hắn, phẩm chất tuyệt đối so với trong Âm Sát Chi Khí trong thiên địa tự nhiên mạnh hơn không ít!

Nói không chừng Âm Sát Chi Khí này, đều đạt tới Tam Đẳng thậm chí còn có phẩm chất cao hơn.

Mà điều này, đối với một cao thủ Địa Nguyên cấp mà nói, có lực hấp dẫn thật trí mạng nha!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 12

Tiếng Vang Thứ Mười

Biên: (A Híp) "Âm Châu này thật ra có thể lén đưa cho cha sử dụng được không nhỉ. . .?"

Lâm Động liếm liếm môi, ánh mắt có chút nóng bỏng nhìn chăm chú vào ba cây đậu Âm Châu trong tay, vừa lúc hôm nay Lâm Khiếu đã lui về Địa Nguyên cấp, nếu hắn có thể đem Âm Sát Chi Khí ở trong Âm Châu này hút ra, thì thực lực tất nhiên sẽ tăng lên.

Chỉ có điều, trước hết phải đem thương thế trong cơ thể Lâm Khiếu chữa khỏi, nói cách khác, thương thế này nếu kéo dài càng lâu thì đối với hắn mà nói, sẽ càng bất lợi.

"Mấy ngày này mình sẽ tìm một cơ hội nào đó, đem chất lỏng từ trong Thạch Phù kia cho cha sử dụng, thử xem có thể chữa khỏi thương thế trong cơ thể cha hay không"

Hiện tại thương thế trong cơ thể Lâm Khiếu là quá nặng, hơn nữa đã qua nhiều năm như vậy tất sẽ dẫn đến bị ứ đọng, đối với thân thể hắn đã tạo thành những thương tổn thật lớn, nếu không đem những thương thế này thanh trừ đi, Lâm Khiếu chỉ sợ sẽ không thể bình yên mà hấp thu Âm Sát Chi Khí trong Âm Châu này.

"Nếu phụ thân khôi phục thực lực đỉnh phong như năm đó, thì địa vị tại Lâm Gia hắn là sẽ lập tức hồi phục, dù sao trôi qua nhiều năm như thế, trong Lâm Gia đạt tới Thiên Nguyên cấp, bất quá cũng chỉ mới có ba người mà thôi"

Thiên Nguyên cấp, phóng nhãn cả Thanh Dương Trấn, đều được sánh ngang

với danh hào cao thủ. Ở nơi này, một thế lực có cường đại hay không, quan trọng nhất đó là có số lượng cao thủ Thiên Nguyên cấp. Cho nên, nếu Lâm Khiếu lại một lần nữa khôi phục thực lực Thiên Nguyên cấp, không chỉ có địa vị sẽ tăng trở lại, mà hơn nữa sẽ đem những đau khổ của hắn sạch sẽ quét đi, điều này chính là điều mà Lâm Động, Liễu Nghiên, Thanh Đàn ba người tối ngày mong đợi muốn nhìn thấy nhất.

Nghĩ đến Lâm Khiếu khôi phục lại dáng dấp khí phách năm đó, Lâm Động cũng không nhịn được mà cười hắc hắc, sau đó từ trong phòng tìm ra một cái bình nhỏ, thật cẩn thận đem ba mai Âm Châu thu vào trong đó, thứ này nếu như xuất ra, chỉ sợ đủ để đổi cỡ Tam phẩm linh dược, giá trị tương đối cao đó!

Sau khi làm xong những việc này, Lâm Động mới nhẹ nhõm thở một hơi dài, bỗng một cỗ cảm giác đau nhức đột nhiên từ trong cơ thể lan tràn ra, lúc trước tuy nói có Thạch Phù hỗ trợ hấp thu Âm Hàn Chi Khí kia từ trong cơ thể Thanh Đàn phát ra. Nhưng thân thể hắn vẫn như cũ bị loại Âm Hàn Chi Khí lạnh thấu xương này xâm nhập một trận.

"Bị hàn khí nhập thể rồi sao?"

Trong cơ thể cảm giác được từng trận đau nhức, làm cho Lâm Động biến sắc. Bất quá ngay sau đó, hắn phát hiện ra loại cảm giác đau nhức này, tựa hồ như thực thể bám vào trên khung xương, cái loại cảm giác này giống như có một thứ gì đó muốn chui vào xương cốt tủy của hắn vậy.

"Luyện cốt?"

Phát hiện này lập tức làm cho mí mắt Lâm Động không nhịn được mà nhảy nhảy lên. Cái gọi là luyện cốt, đó chính là một bước tiến vào Thối Thể đệ ngũ trọng. Một bước này, đó là rèn luyện khung xương trong cơ thể làm cho xương cốt càng ngày càng cứng cỏi, do đó làm cho lực lượng cùng tốc độ đều có sự tăng phúc thật lớn. Bất quá Lâm Động mới tiến vào đệ tứ trọng không bao lâu, dựa theo dự đoán của hắn, cho dù có chất lỏng từ Thạch Phù tương trợ, mà muốn

xuất hiện cảm giác như vậy, ít nhất cũng cần trên dưới gần mười ngày. Nhưng, như thế nào hiện tại lại xuất hiện được cơ chứ?

"Chẳng lẽ nguyên cớ là do hàn khí trong cơ thể Thanh Đàn sao!"

Hơi suy nghĩ một chút, Lâm Động đã đoán được vấn đề ở chỗ nào, lập tức trên khuôn mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, hàn khí trong cơ thể Thanh Đàn, cư nhiên đối với rèn luyện thân thể kỳ diệu như vậy sao?

"Hàn khí trong cơ thể Thanh Đàn quá mức cường đại, có lẽ là Thạch Phù tự động loại bỏ cuồng bạo trong hàn khí, đem một chút hữu ích gì đó lưu lại trong cơ thể" Lâm Động cau mày, lúc trước Lâm Khiếu ở thực lực Địa Nguyên cấp, cũng còn bị loại Âm Hàn Chi Khí này khiến cho phải tu dưỡng nửa tháng, nếu nói hắn chỉ mới Thối Thể đệ tứ trọng mà có thể đem hàn khí chống cự, đó quả thực chính là chuyện nực cười, bởi vậy nghĩ tới nghĩ lui hơn phân nửa vẫn là công lao của Thạch Phù này.

"Không nghĩ tới hàn khí trong cơ thể Thanh Đàn không ngờ còn có hiệu quả như vậy, bất quá hàn khí bạo phát cũng cần một khoảng thời gian nữa. . ."

Vừa dứt lời, Lâm Động vẫn không nhịn được xì một tiếng khinh miệt, mỗi lần hàn khí bạo phát, đều làm cho Thanh Đàn chịu khổ đau, nếu muốn dùng đại giới này mà đổi lấy cái gọi là Âm Châu kia, Lâm Động tuyệt đối sẽ mặc kệ.

Đem một chút ý niệm trong lòng nhanh chóng áp chế, Lâm Động lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, thẳng tắp ngã xuống giường, chợt đôi mắt dần dần nhắm lại, Thạch Phù ở trước ngực cũng là lại một lần nữa tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Động đối với Thạch Phù này cũng có một chút hiểu biết, loại Hắc ám không gian khi hắn tiến vào, dường như là một cái không gian tinh thần, thân thể của hắn không thể tiến vào trong đó, nhưng hết thảy sở học ở trong lại có thể độc nhất vô nhị mang về hiệu quả trong hiện thực.

“…”

Trong Hắc ám không gian, bóng người cùng quang ảnh lại một lần nữa chớp động, tiếng động ba ba thanh thúy không ngừng vang lên.

Lâm Động hết sức chăm chú nhìn không bỏ sót bất luận động tác gì của quang ảnh, thậm chí ngay cả một tia lay động rất nhỏ của thân thể cũng đều bị hắn ghi tạc vào trong đầu.

Trải qua thời gian tu luyện lâu như vậy, đối với Thông Bối Quyền Lâm Động tuy rằng không dám nói là đăng phong tạo cực, nhưng cũng được cho là tiến bộ dần từng bước. Khi hắn ở trạng thái tốt, thường xuyên có thể hoàn toàn thi triển ra chín tiếng vang.

Bất quá tuy nói đối với Thông Bối Quyền cũng đã tương đối thuần thục, nhưng cái gọi là tiếng vang thứ mười này, hắn lại vẫn như cũ mà không có tiến triển gì quá lớn.

"Ba ba. . ."

Đúng lúc quang ảnh trong tay lại một lần nữa bộc phát ra tiếng vang thứ chín, tinh thần Lâm Động đột nhiên tập trung cao độ hơn, mà trong một thoáng đó, thần trí của hắn cư nhiên lại xuất hiện một cảm giác hoảng hốt rất nhỏ, cái loại cảm giác này giờ phút này hắn giống như đã biến thành một đạo quang ảnh kia, thân thể của quang ảnh mỗi một lần vận dụng lực đạo thậm chí có thể làm cho bắp thịt run run, đều hiện ra trong đầu hắn, cảm giác thanh tỉnh hiện ra rất rõ.

"Ba!"

Một đạo âm thanh vang vọng trầm thấp đến nỗi không thể nghe thấy, một lần nữa từ trong tay quang ảnh phát ra, một cỗ kình đạo mãnh liệt từ trong lòng bàn tay thành hình, cuối cùng gào thét mà phát ra uy lực thật là mạnh mẽ.

"Thì ra là như vậy. . ."

Hai mắt Lâm Động giờ phút này phát ra ánh sáng, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ hưng phấn, cuối cùng hắn đã phát hiện ra ảo diệu của cái gọi là tiếng vang thứ mười rồi!

Trong trạng thái kỳ dị này, Lâm Động cảm giác được rõ ràng tất cả lực đạo cùng với phương thức của quang ảnh, cái gọi là tiếng vang thứ mười kia, thì ra không phải từ trên cánh tay phát ra, mà là từ trong cơ thể phát ra!

Chín tiếng vang thì bên ngoài, còn tiếng vang thứ mười thì lại từ bên trong mà phát ra!

"Thông qua phương thức này, khiến cho bắp thịt cùng xương cốt phối hợp một cách hoàn mỹ, đem lực đạo tiếng vang thứ chín kia trở nên hoàn mỹ, sau đó một lần nữa lại đẩy một cái lên đến đỉnh điểm. Cái này chính là tiếng vang thứ mười của Thông Bối Quyền!"

Thân thể Lâm Động hưng phấn đến nỗi có chút run rẩy, loại phương thức phối hợp đặc thù này, cho dù là Lâm Khiếu, chỉ sợ cũng không biết được, nếu trước đó không có loại trạng thái kỳ dị này, Lâm Động cũng không có khả năng lần mò được ảo diệu của tiếng vang thứ mười này!

Dựa theo phỏng đoán của hắn, nếu thật đem này tiếng vang thứ mười thi triển ra mà nói, cho dù Thông Bối Quyền này chỉ là Nhị phẩm trong võ học, có lẽ cũng có thể có uy lực bất phàm.

Tuy nói Lâm Động còn chưa có hoàn toàn nắm giữ tiếng vang thứ mười, nhưng đã có lĩnh ngộ như vậy thì hắn tin tưởng sớm hay muộn sẽ đem tiếng vang thứ mười này tu luyện thành công!

Mà một khi đem tiếng vang thứ mười của Thông Bối Quyền tu luyện thành công, điều này không thể nghi ngờ sẽ trở thành một sát chiêu của hắn. Đến lúc đó, cho dù là đối mặt Lâm Hồng siêu việt hơn hắn hai cấp, cho dù đối thủ có Nguyên Lực, Lâm Động cũng là có thể đánh một trận!

Mỗi khi tưởng tượng đến Lâm Hồng muốn áp dụng loại thủ đoạn này để khiến cho phụ thân hắn đồng ý cho Lâm Hồng cùng với Thanh Đàn thành thân, là trong lòng Lâm Động lại bốc lên lửa giận.

"Lúc này đây, ta muốn đem ngươi đánh cho không còn chút mặt mũi nào để nói chuyện này nữa!"

Lâm Động cười lạnh một tiếng, chợt sắc mặt trang nghiêm mà đứng dậy, tư thế Thông Bối Quyền lại một lần nữa thi triển, hiện tại hắn cùng với Lâm Hồng vẫn còn có một chút chênh lệch quá xa, cho nên còn phải cố gắng thật nhiều!

"Ba ba. . ."

Trong không gian Hắc ám, thiếu niên kia một lần nữa thi triển dáng người như Viên Hầu, mồ hôi tuôn ra như mưa, giống như chẳng biết mệt mỏi là gì, một lần lại một lần thi triển ra Thông Bối Quyền, tiếng động ba ba thanh thúy quanh quẩn trong không gian không ngớt!

Hắn phải nhanh nhanh một chút đem tiếng vang thứ mười này hoàn toàn nắm trong tay!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 13

Chữa Thương

Trong mấy ngày kế tiếp, cuộc sống Lâm Động lại một lần nữa trở về như quy luật như trước đây, ban ngày điên cuồng tu luyện, một khi cảm thấy được mệt mỏi chống đỡ hết nổi, hắn nhanh chân chạy vào bên trong sơn động, không quá nửa giờ sau, liền vui vẻ chui ra, tinh lực dồi dào rời khỏi sơn động. Một bộ Thông Bối Quyền uy vũ sinh phong được thi triển ra, làm cho không gian rừng rậm này không ngừng vang lên âm thanh thanh thúy ba động.

Tu luyện với cường độ cao như thế, tính luôn trang đồng lứa tại Lâm Gia, chỉ sợ không có người nào đạt tới được, dù sao tác dụng của Thạch Phù kia, cho dù là linh dược Tam phẩm bình thường so ra vẫn kém hơn nhiều, với lại, cũng là bởi vì do bị pha loãng, nên loại chất lỏng này tương đối ôn hòa, sẽ không đối với thân thể có nửa điểm thương tổn, ý nói, ngược lại nó rất thích hợp cho người bắt đầu tu luyện giống như Lâm Động.

Mà vào lúc ban đêm, Lâm Động lại lần nữa tiến vào bên trong không gian Hắc ám tinh thần kia, ở nơi đây, rèn luyện một lần lại một lần Thông Bối Quyền càng phát ra thuần thục hơn. Dưới sự tu luyện như mất ăn mất ngủ kia, Thông Bối Quyền cũng có tiến triển tương đối to lớn, đến hiện tại, Lâm Động đã có thể dần dần thuần thục nắm giữ chín tiếng vang, thậm chí ngay cả tiếng vang thứ mười kia, đều đã lĩnh ngộ càng lúc càng sâu hơn, tuy nói như cũ vẫn không có tu luyện thành công, nhưng Lâm Động lại hiểu được, cái kia chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà có lẽ bởi vì lần trước Lâm Động bày ra thực lực kinh khủng, khiến Lâm Sơn vốn đã mấy năm nay Lâm Sơn luôn tìm đến phiền toái, nhưng hôm nay cũng không dám … xuất hiện tại trước mặt Lâm Động một lần nữa, hắn nghĩ đến

liền hiểu được, hiện tại mà đi tìm phiền toái, cũng chỉ là tự mình đi tìm chuốc lấy cực khổ mà thôi.

Lâm Sơn thu liễm cũng làm cho Lâm Động trong khoảng thời gian này thanh tịnh không ít, lúc này mới khiến cho hắn có thể an tâm đem toàn bộ tinh lực quẳng ném lên trên tu luyện.

Trong chớp mắt, thời gian một tuần đã trôi qua, đây là khoảng thời gian vô cùng yên ắng cùng sung tích, cứ như thế lặng yên mà trôi qua.

Mà trong những ngày này, Lâm Động cũng đã tìm kiếm cơ hội, muốn đem chất lỏng từ Thạch Phù cho Lâm Khiếu sử dụng, bất quá bởi vì trong khoảng thời gian này Lâm Khiếu một mực chạy ra bên ngoài, làm cho cơ hội của hắn cũng không nhiều lắm, cho nên hắn cũng chỉ tạm thời áp chế ý niệm trong lòng.

Nhưng, loại tình huống này kéo dài cho đến ngày thứ tám, Lâm Động cuối cùng cũng không thể nhẫn nại được nữa, bởi vì Lâm Khiếu một lần nữa bị thương.

Ngay khi đang còn luyện công thì Lâm Động nghe được thanh âm đầy lo lắng của Thanh Đàn, cơ hồ đầu của hắn vù vù ngay đương trường, sau đó vội vàng chạy như bay về nhà, xông vào phòng, đã nhìn thấy Lâm Khiếu đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, trên quần áo, có nhiều vết máu thẩm thấu từ trong ra.

“Cha hôm nay đi vào núi hái thuốc, kết quả gặp được một đầu yêu thú lợi hại.. “ Ở phía sau Lâm Động, Thanh Đàn với đôi mắt đỏ hoe thấp giọng nói.

Nghe vậy, một cổ áy náy từ trong tâm Lâm Động trào ra, trong mắt cũng không chịu được hiện lên chút điểm hồng.

“Nam nhân khóc thì có cái gì tốt chứ, chẳng qua chỉ bị thương thôi mà” Lâm Khiếu đã nhìn thấy Lâm Động đứng ở cửa, thân thân thoáng muốn ngồi dậy, vừa muốn bày ra một bộ mặt nghiêm khắc, lập tức từ miệng vết thương truyền đến

một trận đau nhức, làm cho hắn biểu hiện có chút vặn vẹo.

“Đến hiện giờ cũng còn cậy mạnh à, linh dược này ta trước hết giúp ngươi sắc (nấu)” Liễu Nghiên ở một bên giận dữ trừng mắt liếc nhìn Lâm Khiếu một cái, sau đó không nói không rằng nắm lấy một gốc thảo dược màu xanh ở bên cạnh.

“Ai, đó là của Động nhi mà” Thấy thế, Lâm Khiếu quýnh lên, gấp gáp nói.

“Mẹ, để con đi sắc thuốc cho, mẹ cùng với Thanh Nhi trông cha một chút nha” Lâm Khiếu vừa dứt lời thì Lâm Động đã vọt vào rồi, đoạt lấy gốc thảo dược từ trong tay Liễu Nghiên, sau đó bỏ lại một câu, nhanh nhạy vọt ra ngoài không chút quay đầu lại.

“Tiểu tử này …”

Nhìn thấy Lâm Động chạy nhanh còn hơn con thỏ, Lâm Khiếu cũng dở khóc dở cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong lòng thoáng có điểm lo lắng.

Lâm Động sau khi chạy đi không lâu, một lần nữa quay trở lại, nhưng lúc này trên tay hắn đang bưng một bát nước thuốc, trong bát đó đựng nước thuốc màu xanh lá, từ rất ra đã có thể ngửi thấy hương thơm xuất phát từ đó.

“Cha, uống hét bát nước thuốc này đi” Lâm Động cười cười đi tới.

“Ai, tên tiểu tử nhà ngươi …” Lâm Khiếu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, bất quá hiện tại cho dù có đau lòng đi nữa cũng không có nửa điểm tác dụng, hắn cũng chỉ có tiếp nhận bát thuốc mà thôi, sau đó cũng không nói gì nhiều, một ngụm rót nước thuốc vào trong miệng.

Nhìn Lâm Khiếu đã uống hết bát nước thuốc, tại trong mắt Lâm Động đã hiện lên một chút ‘bức thiết chi sắc’, trong bát thuốc kia, dĩ nhiên hắn đã trà trộn vào chất lỏng từ Thạch Phù, chỉ là không biết, linh dịch của Thạch Phù kia đối với thương thế Lâm Khiếu, đến tột cùng là có thể trợ giúp một vài phần hay

không.

“Ca”

Một ngụm uống hết bát nước thuốc, Lâm Khiếu đem cái bát bỏ xuống, nhìn thẳng Lâm Động đang nhìn chằm chằm bản thân mình, sắc mặt vừa muốn nghiêm lên, nhưng đột nhiên sắc mặt của hắn trở nên đỏ ửng giống như đang bị hỏa thiêu.

“Cha!”

Nhìn thấy Lâm Khiếu đột nhiên biến thành bộ dáng như vậy, Thanh Đàn ở một bên tức khắc sợ tới mức hoa dung thất sắc.

“Phốc xuy!”

Tại khuôn mặt hiện lên thất sắc của Liễu Nghiên và Thanh Đàn, nhiệt độ trên thân thể Lâm Khiếu càng lúc càng cao, sắc mặt cũng càng ngày càng đỏ lên, sau một lát, trên miệng đột nhiên há ra, một ngụm máu đen tanh hôi trực tiếp phun ra.

“Khiếu ca, chàng không sao chứ?” Thấy Lâm Khiếu không ngờ lại hộc máu, Liễu Nghiên vội vàng nhào tới, trong mắt nước mắt tuôn ra như suối, Lâm Khiếu là trụ cột gia đình, hắn nếu có điều gì đó xảy ra ngoài ý muốn, thì cô nhi quả phụ làm thế nào để sống đây?

Lâm Khiếu hơi thở dồn dập đến gấp gáp, sắc đỏ trên khuôn mặt nhanh chóng rút đi, một loại sắc thái chiếm đóng nó đích xác là loại hồng nhuận khỏe mạnh.

“Thương thế của ta … “ Lâm Khiếu ngơ ngác nhìn bàn tay của chính mình, trong thoáng chốc này, hắn có thể cảm giác được, tại bên trong cơ thể vết thương trầm tích đã mấy năm rồi, cư nhiên giờ phút này đã bị nhạt phai đi rất nhiều!

Cái loại cảm giác khí huyết thông thuận này, khiến cho lục phủ ngũ tạng tại bên trong thân thể hắn, một lần nữa đều tràn đầy lực lượng mênh mông, có cảm

giác như vậy, hắn đã rất nhiều năm rồi không có nếm thử qua a.

“Liễu Nghiên, ta … thương thế của ta, thương thế của ta … “ Lâm Khiếu cũng bởi vì quá kích động mà cả người run lẩy bẩy, hắn cầm lấy hai tay Liễu Nghiên, vốn lời nói không bao giờ tùy tiện, khuôn mặt không cười, mà giờ phút này cũng đã bắt đầu hiện lên vẻ mừng như điên.

Liễu Nghiên cũng bị bộ dáng đầy kích động như vậy của Lâm Khiếu mất một lúc mới hồi phục lại thanh tỉnh, trên gương mặt đã nảy lên một tia khó có thể tin được: “Thương thế của chàng tốt lên phải không?”

“Ân, ân, nhanh … nhanh …”

Thanh âm Lâm Khiếu bởi vì kích động mà có chút không liền mạch, cuối cùng, hắn … rốt cục cũng nhịn không được giang hai tay ra ôm Liễu Nghiên vào trong lồng ngực, ngữa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười còn có mang theo sự giải thoát và chua xót không đếm được. Mấy năm nay, bởi vì thương thế trong cơ thể, nên thực lực của hắn chưa từng tăng lên dù là một tí xíu, tuy rằng ở bên ngoài thì mạnh mẽ giả bộ không thèm quan tâm, nhưng dù ai đó cũng có thể cảm giác được, người mà trước đây tại Lâm Gia có khí phách nhất tao nhã nhất, đang dần dần bị sự chản nản thay thế.

Bất quá, ông trời không tuyệt đường người, không nghĩ tới, thương thế kia qua mấy năm vẫn không có bất cứ động tĩnh hồi phục nào, nhưng vào hôm nay, cư nhiên xuất hiện biến hóa như vậy!

Nhìn cha mẹ đang vui mừng ôm nhau mà khóc, Lâm Động cũng lau lau nước mắt, sau đó nhếch miệng cười, linh dược từ Thạch Phù đích xác hiệu quả, vượt xa xa qua dự đoán trước đây của hắn, ngày sau chỉ cần phục dược thêm vài lần nữa, chắn chắc sẽ trị liệu thương thế Lâm Khiếu hoàn toàn khỏi hắn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Mà đến lúc đó, một khi thương thế khỏi hắn, thực lực Lâm Khiếu đã dừng lại ở trước đây, tất nhiên sẽ một lần nữa bành trướng.

Lâm Động trong lòng thở nhẹ ra một hơi, sau đó nắm tay Thanh Đàn ở một bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ vui sướng tràn đầy, chậm rãi rời khỏi phòng.

“Dát … chi!”

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Lâm Động trên khuôn mặt cũng hiện lên chút mỉm cười, thanh âm lẩm bẩm chỉ đủ cho một mình nghe, nói: “Cha, yên tâm đi, ngài nhất định sẽ trở thành trụ cột Lâm Gia một lần nữa!”

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 14

Ngũ Đẳng Âm Sát Khí

Hiệu quả của chất lỏng từ Thạch Phù đối với thương thế Lâm Khiếu, điều nằm trong dự liệu Lâm Động, ngắn ngủi không tới năm ngày thời gian, trên khuôn mặt luôn tồn tại bệnh tật cùng tái nhợt đến mấy năm, chính là từ từ biến mất, thay vào đó là một loại hơi thở tràn đầy sinh cơ, một lần nữa hiện diện trên thân thể Lâm Khiếu.

Thương thế Lâm Khiếu cũng từ từ khôi phục, hiển nhiên tin tức này khiến người nhà là người phấn chấn nhất, bất kể như thế nào, dù sao Lâm Khiếu vẫn là trụ cột trong nhà, nếu hắn ngã xuống, cuộc sống cô nhi quả phụ đúng là không thật tốt.

Mà bởi vì thương thế khôi phục, tâm bệnh đã bị đè nén trong lòng nhiều năm qua lập tức biến mất, Lâm Khiếu xưa kia không nói tùy tiện, khuôn mặt không cười lúc này đã bày ra bộ dáng khóc lóc như trẻ con, nhìn ra được, trong lòng hắn đúng là rất kích động.

Đối với biến hóa Lâm Khiếu, Lâm Động trong lòng tự nhiên cũng tràn đầy vui mừng, thường ngày tu luyện cảm thấy sức sống càng thêm dư thừa hơn.

Trong khoảng thời gian này, cái chất lỏng ở trong Thạch Trì … từ Thạch Phù kia, cũng đã triệt triệt để để chậm rãi tiêu tán, vì vậy Lâm Động chỉ có thể bắt đầu mang chất lỏng từ Thạch Phù nhỏ giọt xuống, bất quá may mắn là một giọt chất lỏng từ Thạch Phù, có thể để cho hắn hấp thu tiêu xài mười mấy ngày, lấy tốc độ Thạch Phù ngưng tụ linh dịch, vẫn còn chống đỡ rất tốt.

Sự tiến triển tu luyện của Lâm Động, bởi vì do có linh dịch Thạch Phù cộng

với bản thân chăm chỉ, vẫn luôn duy trì tốc độ như thường ngày. Trong mười mấy ngày này, xương cốt trong cơ thể hắn truyền ra một loại cảm giác đau nhức ngứa ngáy càng lúc càng dày hơn, cái loại cảm giác này thoạt nhìn như có vô số con kiến đang không ngừng gặm nhấm xương tủy của hắn vậy.

Cảm giác thật sự rất là khó chịu, nhưng đây đối với Lâm Động mà nói, đều là tin tức cực tốt, bởi vì hắn hiểu được, đây là tu luyện đến thể khung xương mới xuất hiện loại tình huống này, mà xuất hiện tình huống như thế, vậy, nói cách khác, hắn đang rèn luyện bắt đầu từ da, xâm nhập đến tận xương cốt, đợi cho loại đau nhức này lên đến đỉnh điểm, như vậy xương cốt của hắn đã bước đầu được cường hóa, khi đó, thật sự mới bước chân vào Thối Thể đệ ngũ trọng.

Dĩ nhiên, loại cường hóa này phải cần thời gian không ngắn, mặc dù Lâm Động có linh dịch Thạch Phù phụ trợ, nhưng có lẽ không đến một tháng, cũng đều không thể hoàn thành được một bước này.

Thời gian không ngắn, nhưng Lâm Động cũng đã hưởng thụ được đối với loại lực lượng cơ thể, cảm giác rõ được tăng cường lên từng ngày, mà tu luyện điên cuồng hơn, tự nhiên cũng không thể thiếu Thông Bối Quyền khi thi triển ra càng ngày càng thuần thục.

Thông Bối Quyền chín tiếng vang, Lâm Động trải qua vô số trui luyện cùng với sự chỉ dạy của quang ảnh hoàn mỹ kia, đã miễn cưỡng có thể đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, lúc thi triển cũng là hạ bút thành văn, khí thế hơi có chút bất phàm.

Nhưng tiếng vang thứ mười, trong những ngày qua tìm hiểu, Lâm Động đối với lĩnh ngộ kia càng ngày càng sâu hơn, có đôi khi khi thi triển ra, trong lúc mơ hồ cũng có thể phát ra tiếng vang, tuy nói thanh âm phát ra còn không giống như quang ảnh truyền ra từ trong cơ thể là cứng cáp trầm thấp, nhưng xem như sự tiến bộ lên không ít.

*** "Ba ba ba. . ."

Trong khoảng rừng trống trải, một đạo thân ảnh linh hoạt như con khỉ, hai cánh tay giản ra, có âm thanh thanh thúy không ngừng quanh quẩn tại trong rừng.

Sáu tiếng vang, đánh xong một bộ quyền pháp, có khoảng sáu đạo tiếng vang được phát ra.

“Tốt, không tệ”

Lâm Khiếu nhìn Lâm Động đang thu công mà hài lòng gật đầu, có thể trong vòng một tháng thời gian, đem Thông Bối Quyền tu luyện tới sáu tiếng vang, cái tốc độ này đã là tương đối không chậm rồi.

“Hắc hắc” Lâm Động cười hắc hắc, nhưng trong lòng thì âm thầm cười trộm, nếu như Lâm Khiếu biết được hắn nhưng thật ra có thể đánh ra chín tiếng vang, thậm chí là tiếng vang thứ mười mà nói … kia không biết có thể hay không ngất xỉu tại chỗ?

“Cha, gần đây xem ra khí sắc cũng không tồi a? Thương thế toàn bộ đã lành hẳn chưa?” Lâm Động lau mồ hôi trên trán, cười nói.

“Ha hả, không sai biệt lắm” Đối với loại câu hỏi này của Lâm Động, nếu là đặt ở trước đây nửa tháng, Lâm Khiếu tất nhiên sắc mặt sẽ âm trầm xuống, nhưng hiện tại, hắn không thể nào, ngược lại trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười khó tìm thấy được.

Nghe vậy, trong lòng Lâm Động cũng vui mừng lên, nói: “Cha, nói vậy sẽ nhanh chóng có thể khôi phục lại Thiên Nguyên Cảnh sao?”

Lâm Khiếu trầm ngâm một chút, sau lại lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Nào có dễ dàng như vậy chứ, thương thế theo năm tháng càng thêm nặng, tuy nói gần đây chẳng biết vì sao thương thế lại nhanh chóng giảm bớt đến nhiều thế, nhưng dù sao cũng còn sót lại một chút di chứng, về phần có thể hay không lần nữa bước vào Thiên Nguyên cảnh, còn phải xem vận khí như thế nào mới được”

Nói thì nói vậy thôi, nhưng Lâm Khiếu hiển nhiên cũng có lòng tin không hề nhỏ, bất kể nói như thế nào, hắn năm đó được xem là nhân vật thiên tài trong Lâm Gia, cho dù những năm này nửa bước cũng không đi vào, chỉ là bởi vì do thương thế, chỉ cần thương thế tốt một chút, mọi việc hết thảy đều có thể… Lâm Động gật gật đầu, Thiên Nguyên Cảnh dõi mắt cả toàn Thanh Dương Trấn, cũng là đứng vào cao thủ thượng thặng, muốn khôi phục lại như xưa, đúng là không phải miệng nói được là được.

“Cha, hai ngày trước con ở trong rừng tìm kiếm được đồ chơi này, người nhìn một chút đi?” Lâm Động ánh mắt đảo qua một vòng, đột nhiên từ trong lồng ngực lấy ra một hạt châu màu trắng cỡ bằng cây đậu, sau đó đưa qua cho Lâm Khiếu.

Lâm Khiếu cũng không để ý làm chi, chỉ tiện tay nhận lấy thôi, liếc mắt một cái, vừa muốn trả lại, chợt cảm giác được một cổ Âm Sát Khí tinh thuần từ trong hạt châu thẩm thấu ra, lập tức sắc mặt trở nên kịch biến.

"Ngũ đẳng Âm Sát Khí?"

Lâm Khiếu ngơ ngác nhìn hạt châu màu trắng ở trong lòng bàn tay, trong ánh mắt lập tức xông lên vẻ khiếp sợ.

"Ngũ đẳng Âm Sát Khí?" Lâm Động tò mò nói, bởi vì không chỉ cấp độ kia còn có một nguyên nhân khác nữa, vì vậy, đối với cái gọi là Âm Sát Khí, hắn biết được cũng không nhiều lắm.

“Thứ này từ đâu mà có được thế?” Lâm Khiếu ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Động, thần sắc có chút kích động nói.

“Nhặt được nó ở trong núi” Lâm Động lẩm bẩm nói, mặc dù hoàn toàn tin tưởng phụ thân, nhưng hắn luôn cảm giác được Thạch Phù này có chút bất phàm, nếu như để truyền ra một chút tiếng gió, có lẽ, sẽ mang tới họa diệt môn, đây là chuyện cũng không phải không thể nào xảy ra.

Nghe vậy, Lâm Khiếu ngẩn ra, chợt cười khổ gật gật đầu, bảo bối bực này, nếu có một số lượng nhiều hơn, vậy đúng là hy vọng quá mức xa vời.

“Cha, Ngũ đẳng Âm Sát Khí là cái gì?” Lâm Động hỏi.

“Trong thiên địa, Âm Sát Khí cùng với Dương Cương Khí được chia làm cửu đẳng, loại kém nhất là Nhất đẳng, cao nhất là Cửu đẳng. Mà loại cao thủ Địa Nguyên Cảnh hấp thu Âm Sát Khí trong thiên địa, nhiều lắm là đạt đến cấp bậc Nhị đẳng hoặc là Tam đẳng, ta trước đây hấp thu Âm Sát Khí cũng bất quá tới Tam đẳng mà thôi” Lâm Khiếu trên mặt lộ vẻ nhớ lại, nói.

“Ngươi nhặt được Âm Châu này ở bên trong nó có ẩn chứa Âm Sát Khí, dựa theo phán đoán của ta, loại này đạt đến Ngũ đẳng cấp bậc, đây đối với cao thủ Địa Nguyên Cảnh mà nói, tuyệt đối lực hấp dẫn cực đại”

“Địa Nguyên Cảnh hấp thu Âm Sát Khí, Thiên Nguyên Cảnh hấp thu Dương Cương Khí, sau đó Âm Dương Giao Thái, ngưng tụ thành Nguyên Đan” Lâm Khiếu liếm liếm miệng, nói tiếp: “Ngươi có lẽ không biết, đồng dạng là Nguyên Đan Cảnh, nhưng phẩm chất lại được phân chia cao thấp, phân chia rất rõ ràng. Có chín loại, được gọi là Cửu tinh Nguyên Đan, Nhất tinh Nguyên Đan là kém nhất, về phần Cửu tinh Nguyên Đan …. Bản thân ta chưa từng nghe nói qua tại Đại Viêm vương triều có loại người có phẩm chất Nguyên Đan này tồn tại, mà cũng có lẽ do bản thân ta cô văn quả lậu cũng nên”

“Điều cuối cùng phẩm chất Nguyên Đan kia, cũng quyết định bởi ngươi đối với Địa Nguyên Cảnh hoặc Thiên Nguyên Cảnh lúc hấp thu Âm Sát Khí và Dương Cương Khí là ở cấp bậc nào, cho nên nói, Địa Nguyên Cảnh và Thiên Nguyên Cảnh đều là vì khi tiến nhập Nguyên Đan Cảnh làm cơ sở để súc tích”

Lâm Động nghe xong mà âm thầm chắc lưỡi, không nghĩ tới Âm Sát Khí cùng Dương Cương Khí lại trọng yếu như thế.

“Âm Châu này của ngươi nếu mang nó đi ra ngoài mà nói … sợ là khiến không ít cao thủ Địa Nguyên Cảnh ngắm nghía a, Ngũ đẳng Âm Sát Khí, hắc,

không dễ tìm đây mà” Lâm Khiếu nói.

“Hắc hắc, cha vừa lúc cũng đang Địa Nguyên Cảnh, Âm Châu này cha cầm lấy mà dùng đi” Lâm Động cười hắc hắc nói.

Nghe vậy, Lâm Khiếu với nét mặt già nua cũng đỏ lên, chợt ho khan một tiếng, cũng không chút khách khí, bàn tay vừa lật liền đem Âm Sát Khí thu hồi, Âm Sát Khí này đối với hắn mà nói, thật sự rất trọng yếu.

Nhìn thấy Lâm Khiếu nhận lấy Âm Châu, trong lòng Lâm Động lại lần nữa cười thầm, chợt chân mày ngưng lại, Âm Châu này là hàn khí từ trong cơ thể Thanh Đàn thẩm thấu ra ngưng tụ mà thành, chỉ là một chút ít hàn khí rỉ ra thôi, nhưng lại đạt đến cấp bậc Ngũ đẳng, vậy không biết, hàn khí trong cơ thể Thanh Đàn sẽ đáng sợ đến bực nào đây?

“Hàn khí đáng sợ như thế… sao lại ở trong thân thể Thanh Đàn, vậy đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

holakame Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 15

Thối Thể Đệ Ngũ Trọng.

Converter: Thương Long.

Trong những ngày nắng hạ chói chang, một tháng đã qua nhanh như bóng câu ngang cửa sổ.

Trong một tháng này, Lâm Động lại tiếp tục lấy thêm nước thuốc Thạch Phù Linh Dịch về cho Lâm Khiếu. Dưới công dụng kỳ diệu của dược thủy này, thương thế đã tồn tại bấy lâu trong cơ thể của Lâm Khiếu dường như đã khôi phục hoàn toàn, làm cho nỗi u sầu và chán chường từ trước đến nay của ông hầu như đã biến mất.

Trong thời gian này, thành tựu luyện thể của Lâm Động cũng tăng lên một cách thần kỳ. Dưới sự tác động của Thạch Phù Linh Dịch, cảm giác ngứa ngáy và đau nhức như giòi bọ đục từng lóng xương trong cơ thể của Lâm Động càng ngày càng dữ dội. Hơn nữa, dưới những cơn đau này, hắn có thể cảm giác được rõ ràng thể trạng và lực lượng đều tăng trưởng nhanh chóng.

Cảm giác này làm cho Lâm Động hết sức vui sướng, bởi vì hắn hiểu được mình sẽ rất nhanh có thể đạt tới Thối Thể đệ ngũ trọng chân chính.

Vù….. Vù…… Bên trong một sơn động mát mẻ, một thân ảnh đang vẻn vẹn dùng song chỉ ấn lên nền đất, hai chân song song với mặt đất, chỉ bằng lực lượng của song chỉ mà chống đỡ thân thể đang không ngừng rung động. Mồ hôi tuôn ra làm quần áo của hắn ướt đẫm, chảy thành từng dòng trên khuôn mặt hắn rồi tuôn xuống đất, tạo thành một vũng nước nhỏ.

Phanh…. phanh….!!!

Bắp thịt toàn thân của hắn lúc này nổi lên cuồn cuộn, bất quá ước chừng sau nửa giờ, Lâm Động cuối cùng đã hoàn toàn kiệt sức, cánh tay mềm nhũn ra, thân thể ngã xuống, nằm xoài trên mặt đất, không ngừng thở hổn hển. Mỗi bộ vị trên thân thể đều truyền đến một cảm giác vô lực tuyệt đối, càng ngày càng kéo dài.

Phốc…!!!

Lâm Động cắn răng, nhẫn nại hết sức, cố gắng gượng thân thể đang bủn rủn vì kiệt lực dậy, sau đó cũng không cởi quần áo, lê thân hình vào bên trong Thạch Trì.

Khi Lâm Động lọt vào Thạch Trì, trong ao lập tức trào ra bọt khí màu đỏ nhạt, sau đó vô khổng bất nhập (không chừa một lỗ nào trên thân thể - Lỗ ấy cũng vào à? Gớm! – DG) chui vào những lỗ chân lông trên người của Lâm Động.

Lâm Động duỗi thẳng tứ chi, phiêu phù trên mặt thạch trì. Hiện tại, hắn chỉ có khả năng hấp khí để bổ sung lực lượng và có thể cảm nhận được tất cả tế bào trong người giờ đều phát ra âm thanh phản đối. Nhưng sự kháng nghị này khi được chất lòng màu đỏ chảy qua lập tức biến thành một sự tham lam cực độ, điên cuồng thôn phệ từng ngụm từng ngụm một.

Lâm Động nhắm mắt lại, tận tình hưởng thụ cảm giác cạn kiệt rồi được bổ sung này, vừa muốn duỗi lưng một cách lười biếng, thì thân thể hắn không khống chế được nên kịch liệt run rẩy. Một cơn đau nhức từ tận trong xương tủy kéo đến, rồi lan nhanh ra mỗi bộ vị trên thân thể hắn.

Cơn đau thình lình ập đến làm cho Lâm Động nghiến chặt hàm răng, nhưng trong nháy mắt sắc mặt hắn lại hiện lên vẻ mừng như điên.

“Muốn đột phá!”

Cảm giác này, chính là cảm giác Lâm Động rất mong chờ trong một tháng nay, cơ hội để đột phá!

Cơn đau nhức nhanh chóng lan tràn. Loại cảm giác này giống như xương tủy của bản thân bị một mũi khoan bằng kim cương dùi thẳng vào bên trong. Ở thời khắc này, Lâm Động có thể nhận thấy rất rõ, cốt cách trong cơ thể tựa hồ ngày càng trở nên mạnh mẽ và cứng cáp dưới một tốc độ chậm rãi.

Cơn đau đến cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, bất quá chỉ duy trì trong năm phút thời gian thì đã nhạt đi dần dần.

Cùng với sự biến mất của cơn đau, tinh thần của Lâm Động đột nhiên trở nên phấn chấn, thân hình nhảy lên đứng thẳng trong thạch trì, mà bên trong cơ thể bắt đầu vang ra từng âm thanh lách cách thanh thúy. Thân thể vốn cao lớn của hắn giờ đây dường như lại được tăng lên một chút, nhìn qua lại cáng thêm cường tráng.

Ba…ba…ba…ba… Vừa rơi xuống đất, Lâm Động lập tức thi triển ra bộ Thông Bối Quyền mà hắn đã vô cùng thuần thục. Âm thanh thanh thúy kia càng liên tục vang vọng trong sơn động, ẩn ở bên trong hàm chứa lực đạo cường mãnh, còn hơn lúc trước nhiều, hiển nhiên là còn mạnh hơn một bậc.

Phanh…!!!

Đợi đến tiếng vang thứ chín kết thúc, Lâm Động đánh mạnh một quyền lên khối nham thạch, chỉ thấy tảng đá kia lập tức nứt ra vài cái khe. Sau khi tiến vào Thối Thể đệ ngũ trọng, bất luận là cường độ thân thể hay lực lượng thì Đệ Tứ Trọng cũng không cách nào so sánh được.

Nhìn thấy tràng cảnh này, Lâm Động cũng khẽ tươi cười, vừa định thu công trở lại, trong lòng chợt động, thủ thế chưa thu về mà ngược lại hắn nhắm chặt đôi mắt, cảm thụ kình đạo đang xuyên qua từng bắp thịt lẫn cân cốt một cách quỷ dị.

Trong lúc đang cảm thụ, thân thể của Lâm Động theo luồng kình đạo đang chảy xuôi qua, lại xuất hiện những dao động rất nhỏ, thậm chí từ y phục đến làm da đều giống như nổi lên từng gợn sóng rất nhẹ.

Tất cả cơ nhục trong người đều giống như bị thổi phồng lên, phát ra một tầng lực lượng mạnh mẽ, cuối cùng nhanh chóng ngưng tụ lại trên cánh tay của Lâm Động.

Ba…!!!

Khi lực lượng dũng mãnh tầng tầng lớp lớp tràn đến nắm tay của hắn, đôi mắt đang nhắm lại của Lâm Động đột nhiên mở ra, một âm thanh răng rắc cực nhỏ từ trong cơ thể hắn lặng yên truyền đến.

Âm thanh này cũng không lớn lắm, nhưng lại hàm chứa lực lượng cương mãnh tràn ngập!

Phanh…!!!

Lực tới quyền ra. Lâm Động hít sâu một hơi, quát khẽ một tiếng, trực tiếp hung hăng đánh mạnh một quyền lên tảng đá cứng rắn trước mặt. Một âm thanh trầm thấp vang lên, từng khe nứt trên tảng đá nhanh chóng lan ra, cuối cùng nghe “Bịch” một tiếng rồi bạo liệt vỡ vụn.

“Uy lực thật mạnh!”

Lâm Động trợn mắt há mồm nhìn tảng đá kia bị vỡ ra tứ phân ngũ liệt, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin. Loại uy lực này quả thật có thể so sánh với một số loại võ học Tam phẩm tiểu thừa!

“Tiếng vang thứ mười của Thông Bối Quyền cư nhiên lại cường mãnh như vậy!”

Một lát sau, cuối cùng Lâm Động cũng hồi phục lại tinh thần, trong mắt tràn đầy hưng phấn. Đây chính là lần đầu tiên hắn thi triển được tiếng vang thứ mười, mà uy lực kia cũng làm cho hắn hiểu được tại vì sao tiếng vang thứ mười cư nhiên lại khó tu luyện đến như vậy! Thì ra lại có uy lực đến bực này!

Dựa theo phỏng đoán của Lâm Động, nếu hiện tại hắn gặp Lâm Hồng, chỉ

cần bằng vào tiếng vang thứ mười của Thông Bối Quyền thì có thể đối chiến mà không phân cao thấp. Tam phẩm võ học, cho dù đối với Lâm gia mà nói, cũng chỉ có vài loại ít ỏi mà thôi. Hiện tại, trong lứa thiếu niên đồng bối, người có tư cách tu luyện chỉ sợ rằng thật sự muốn tìm cũng không được.

- Hắc…hắc…Lâm Hồng, người cứ chờ mà xem!

Nhớ lại ngày đó, Lâm Hồng mạn bất kinh tâm, cường ngạnh bắt Thanh Đàn làm vật của hắn! Nhớ đến hình dáng đáng hận của hắn, Lâm Động không nhịn được mà siết chặt nắm tay, cúi đầu cười lạnh, sau đó hướng mắt về Thạch Trì, rồi cau mày. Trải qua một thời gian dược Thạch Trì tẩy lễ, hắn phát hiện ra Thạch Phù Linh Dịch ngày ngày càng trở nên bị loãng, đã bắt đầu xuất hiện sự hao hụt, hiệu quả so với thời điểm bắt đầu xa xa cũng không bằng được.

- Xem ra, Thạch Phù Linh Dịch bị thạch trì pha loãng đã không còn đủ cho nhu cầu hiện tại của ta. Sau này muốn nhanh chóng đạt đến giai đoạn quan yếu, Thối Thể đệ lục trọng, có lẽ chỉ có khả năng sử dụng Thạnh Phù Linh Dịch đầy đủ mà thôi!

Thối Thể đệ lục trọng, xem như là quan ải trọng yếu nhất trong bước đầu tu luyện. Đã đạt đến tầng thứ này, đó chính là có thể tu luyện ra căn nguyên của Nguyên Lực, cũng là mới có thể được tính là bước vào cánh cửa lu luyện!

Bởi vậy, tầm quan trọng của nhất trọng này không cần nói thì cũng hiểu được.

Lâm Động lộ vẻ trầm ngâm. Sau đó, lấy một cái chai trong suốt từ trong người ra, Thạch Phù Linh Dịch chứa bên trong hầu như đã bị rót mất một nửa.

Nhìn số lượng Thạch Phù Linh Dịch đầy đủ còn lại, khóe miệng Lâm Động mới nở một nụ cười yên tâm.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

cuonghv Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 16

Bát Hoang Chưởng.

Converter: Macha91 (A Mã).

Kể từ khi thuận lợi đột phá đến Thối Thể đệ ngũ trọng, tốc độ tu luyện điên cuồng của Lâm Động đã chậm hơn rất nhiều. Tuy rằng có Thạch Phù Linh Dịch tương trợ nhưng dù sao mọi việc cũng đều có giới hạn của nó, cố gắng vượt qua cũng chỉ là lợi bất cập hại.

Vì vậy ở những ngày tiếp theo, Lâm Động vô cùng nhàn nhã, thời gian rảnh rỗi hắn chỉ một mực trui luyện Thông Bối Quyền cho đến mức lô hỏa thuần thanh. Trải qua lĩnh ngộ ngày trước, hiện tại Lâm Động đã có thể thuận lợi đem Thông Bối Quyền phát ra mười tiếng vang, bất quá chuyện này cũng chỉ có mình hắn biết, dù sao đây cũng là chiêu sát thủ của hắn, không thể để lộ ra ngoài.

Cứ như vậy, sau vài nghỉ ngơi và khôi phục, Lâm Động mới tiếp tục bắt tay vào tu luyện. Tuy nhiên lần này hắn không còn đến thạch trì ngâm mình nữa, bởi thạch trì lúc này đã không còn tác dụng nhiều với hắn.

Bởi vậy, Lâm Động tính toán chuẩn bị chính thức phục dụng Thạch Phù Linh Dịch.

Đối với ý định này, Lâm Động phải do dự chần chừ mất một ngày mới đưa ra quyết định như thế. Thạch Phù Linh Dịch ẩn chứa linh khí cực kỳ nồng đậm, chỉ sợ tam phẩm linh dược cũng còn thua xa. Dược lực cường hãn như vậy, chỉ cần có chút sơ sẩy, rất có thể sinh ra phản thệ làm tổn hại đến thân thể.

Nhưng nếu không làm như vậy, nếu chỉ dựa vào việc pha loãng Thạch Phù Linh Dịch, hiệu quả mang đến cho hắn là không đáng kể. Thời gian đến Tộc Hội

chỉ còn hơn ba tháng, Lâm Động phải cố gắng tiến nhập Thối Thể đệ lục trọng trước khi Tộc Hội diễn ra. Có như thế hắn mới nắm chắc việc đả bại Lâm Hoành, nếu không một khi Lâm Hoành chiếm được thành tích cao, tất sẽ dùng quyền lợi của mình mà hướng về gia tộc thỉnh cầu hôn sự với Thanh Đàn. Đến lúc đó, vạn nhất Lâm Khiếu không đồng ý sẽ xảy ra chuyện không hay, đây không phải là kết quả mà Lâm Động muốn thấy.

Cho nên để ngăn chặn chuyện này, phương pháp duy nhất chính là đánh cho Lâm Hoành không còn mặt mũi nào mà mở miệng!

Dẫu rằng Lâm Động cực kỳ không thích Lâm Hoành nhưng dù gì hắn cũng có vài phần năng lực, vài tháng trước hắn đã bước vào Thối Thể đệ lục trọng, ai mà biết được trước thời điểm Tộc Hội hắn có tiếp tục tinh tiến hay không? Cho nên, Lâm Động phải chuẩn bị mọi việc cho chu toàn.

Với những lo lắng đó, việc dùng Thạch Phù Linh Dịch để tu luyện hiển nhiên là điều không thể tránh khỏi.

….

“Ực … ực…”

Trong phòng, Lâm Động nhìn chén chất lỏng màu đỏ thẫm trước mặt, thở dài một hơi, sau đó cắn răng bưng chén lên, ừng ực nuốt vào miệng.

Theo chất lỏng màu đỏ thẫm dẫn vào cơ thể, cảnh vật trước mặt Lâm Động cơ hồ đều chuyển thành một màu lửa đỏ, một làn khói trắng bốc lên từ đỉnh đầu hắn, lượn lờ bay lên cao.

“Lách… cách..”

Hàm răng Lâm Động không ngừng lách cách va chạm, chất lỏng màu đỏ thẫm sau khi trôi vào bụng dường như đã biến thành nham tương, mang theo cảm giác nóng bỏng chạy dọc xuống bụng hắn. Cảm giác bỏng rát đó khiến hắn

gần như không thể chịu đựng nổi.

Hai cánh tay của hắn gắt gao ôm lấy thân thể, cả người co quắp ngã xuống. Hắn thống khổ co rút người lại, nhẫn nại chịu đựng sự đau đớn truyền ra từ trong thân thể.

Trong phòng, một thân ảnh thống khổ lăn qua lăn lại trên mặt đất, hô hấp khó khăn, khàn giọng rên rỉ nho nhỏ, hắn sợ rên rỉ quá lớn sẽ làm kinh động đám người Lâm Khiếu.

Loại hành hạ phi nhân tính này còn kéo dài chừng mười phút mới từ từ giảm bớt.

Theo tia cảm giác bỏng rát cuối cùng từ trong cơ thể truyền ra, thân thể run rẩy của Lâm Động mới chậm rãi khôi phục lại bình thường. Hắn nặng nề thở hổn hển vài hơi, sau đó cứ như vậy vô lực nằm ở trên mặt đất.

Lúc hắn còn đang nằm vật dưới đất, từ trong thân thể đột nhiên thẩm thấu ra một cỗ dược lực ôn hòa mát mẻ. Cỗ dược lực vừa xuất hiện, đã nhanh chóng dung nhập vào trong xương cốt toàn thân hắn. Trong lúc mơ hồ, hắn cảm giác dường như có thứ gì đó tiến sâu vào trong xương cốt, thoáng truyền ra một cảm giác tê dại.

"Luyện lực nhập tủy?"

Cảm giác sự tê dại đang truyền ra từ trong xương, tinh thần Lâm Động rung động mạnh. Luyện lực nhập tủy chính là cảnh giới Thối Thể đệ lục trọng. Giai đoạn này chính là phải đem lực đạo dung hợp vào trong xương tủy, từ đó làm cho xương tủy sinh ra mầm mống Nguyên Lực.

“Thống khổ quả nhiên đem lại lợi ích không nhỏ!”

Lâm Động lau mồ hôi đang đầm đìa trên khuôn mặt, đột nhiên cười hắc hắc. Dựa theo tình huống bình thường, muốn luyện lực nhập tủy, ít nhất phải cần thời

gian từ hai đến ba tháng, nhưng chỉ cần phục dụng Thạch Phù Linh Dịch đã rút ngắn thời gian vô số lần. Mặc dù phải chịu thống khổ không ít nhưng so với thu hoạch đem lại, thì sự thống khổ đó chỉ là chuyện nhỏ.

"Dược lực còn có thể lưu lại trong cơ thể mấy ngày nữa, ta không thể lãng phí được, bắt đầu gia tăng cường độ tu luyện thôi."

Lâm Động bò người đứng lên, hắn có thể cảm giác được trong cơ thể hãy còn lưu lại một chút dược lực của Thạch Phù Linh Dịch, dược lực này có giá trị không nhỏ, không thể dễ dàng lãng phí. Dù sao Thạch Phù Linh Dịch trong tay hắn cũng không phải vô hạn, tiết kiệm được chút nào hay chút đó. Khẽ duỗi cơ thể, Lâm Động hài lòng nở nụ cười, sau đó liền đẩy cửa đi ra, tiếp tục quá trình ngày qua ngày khổ tu.

. . .

Sau khi nhận được chỗ tốt của việc nếm trực tiếp Thạch Phù Linh Dịch, trong những ngày tiếp theo, Lâm Động cứ cách khoảng bốn ngày lại dùng một giọt Thạch Phù Linh Dịch.

Bốn ngày một giọt, tiêu hao như vậy làm Lâm Động đau lòng không ít. Mặc dù hắn không hiểu rõ lắm về giá trị thực tế của Thạch Phù Linh Dịch, nhưng ít nhất nó cũng phải hơn xa với một số tam phẩm linh dược bình thường. Cứ bốn ngày lại tiêu hao một khỏa tam phẩm linh dược như thế, kiểu xa xỉ này cả Thanh Dương Trấn sợ rằng cũng không có mấy người có thể chịu đựng nổi.

Dĩ nhiên, tiêu hao mặc dù khổng lồ nhưng hiệu quả đích xác là to lớn, chỉ ngắn ngủi nửa tháng thời gian, Lâm Động đã có cảm giác sâu trong xương cốt dường như có thứ gì đó đang thiêu đốt. Cảm giác này tựa như có một thứ gì đó chuẩn bị sản sinh từ trong xương tủy.

Trong thời gian Lâm Động nhàn hạ tiến sâu vào cảnh giới Thối Thể đệ lục trọng, hắn lại một lần nữa quấn lấy Lâm Khiếu, mục đích của hắn lần này chính là muốn học thêm một thân võ học từ lão.

Trải qua hơn tháng tu luyện, Lâm Động đã hoàn toàn nắm vững Thông Bối Quyền nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ. Có năng lực của Thạch Phù kỳ dị kia hỗ trợ, việc luyện võ đối với hắn quả thật chẳng khác nào có một con đường tắt cho riêng mình. Cho dù là những môn võ bình thường, chỉ cần được Thạch Phù quang ảnh chỉ dạy, lập tức sẽ trở nên không tầm thường.

Có thể luyện thêm nhiều môn võ một chút, đối với hắn chẳng có chỗ nào là xấu.

Mặc dù hắn nghĩ như vậy nhưng Lâm Khiếu lại không cho rằng như thế là đúng, theo hắn chiêu thức dù có nhiều thì tối trọng yếu nhất vẫn là thực lực của bản thân. Hắn lo lắng Lâm Động vì mải mê luyện võ mà trì hoãn việc tu luyện thân thể. Làm như vậy cũng chỉ là lợi bất cập hại mà thôi.

Bất quá, dưới sự lo lắng của hắn, sau khi Lâm Động đem Thông Bối Quyền thi triển ra bảy tiếng vang, rốt cục hắn đã không còn gì để nói, chỉ dùng ánh mắt cổ quái nhìn Lâm Động thật lâu. Lúc này hắn đành phải thừa nhận nhi tử của hắn tựa hồ trên phương diện tu luyện võ học, quả nhiên thiên phú vượt xa hắn.

Sau khi biểu hiện của bản thân đã thuyết phục Lâm Khiếu, Lâm Động thuận lợi học thêm được một bộ võ học khác từ Lâm Khiếu.

Bát Hoang Chưởng, tiểu thừa nhị phẩm vũ học.

Đối với bộ chưởng pháp này, Lâm Động rất hài lòng bởi hắn từng nghe nói bộ chưởng pháp này chính là chủ tu của Lâm Hoành.

Lâm Động rất muốn nhìn thấy cảnh trong ngày Tộc Hội, Lâm Hoành phát hiện người khác thi triển Bát Hoang chưởng còn vượt xa cả hắn, không biết vẻ mặt của hắn sẽ hay ho đến mức nào?

. . .

Đêm khuya yên lặng, Lâm Động một lần nữa tiến vào Hắc Ám không gian

tinh thần.

Lúc Lâm Động xuất hiện, trong bóng tối vẫn như cũ là hai đạo thân ảnh, vẫn thi triển bộ chưởng pháp quen thuộc đó.

Lâm Động nhịn không được mà nở nụ cười thỏa mãn trên gương mặt.

Hắn rất háo hức muốn biết bộ chưởng pháp tiểu thừa nhị phẩm này sau khi được quang ảnh thi triển, sẽ có bao nhiêu thay đổi?

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 17

Hạt Hổ

Biên: (A Híp) Trong không gian Hắc ám tinh thần, hai đạo quang ảnh cơ hồ đồng thời vũ động cùng lúc, thanh thế quyền pháp và chưởng pháp cũng không kém chút nào, đều là do thi triển mà tạo ra.

Ánh mắt của Lâm Động thật tập trung vào quang ảnh mới xuất hiện kia, giờ phút này trong tay hắn đang thi triển chính là Bát Hoang Chưởng mà hắn hôm nay mới học được từ Lâm Khiếu.

"Thạch Phù thần bí này thật là thần kỳ a, những thứ này hắn là từ trong đầu của ta lấy ra, sau đó đem ta vào trong này, lấy một phương thức đặc thù nào đó mà diễn luyện, hơn nữa trong quá trình diễn luyện, còn làm cho nó thay đổi thật là hoàn mỹ. . ."

Lâm Động có chút suy nghĩ về một điều gì đó, tuy nói loại năng lực kỳ lạ này có chút khó tin được, bất quá sự thật đã xuất hiện như vậy, thì hắn tự nhiên là sẽ tin tưởng lựa mà chọn.

Cái gọi là nguyên lý gì đó hắn cũng không rõ lắm, cho nên cũng chỉ có thể an tâm mà tu luyện thôi, dù sao điều này đối với hắn cũng không có chỗ gì xấu, buồn lo vô cớ chẳng qua là tự mình đi tìm điều không thoải mái mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lâm Động đem tâm thần hoàn toàn vùi đầu vào Bát Hoang Chưởng mà quang ảnh đang thi triển kia, Bát Hoang Chưởng nổi danh là cương mãnh, đại khai đại hợp, nhìn qua thì chất phác đơn giản, nhưng mà có cảm giác trong chưởng pháp đều tràn ngập lực lượng.

Lâm Động hết sức chăm chú nhìn quang ảnh đó thi triển Bát Hoang Chưởng

mấy lần, ánh mắt từ từ ngưng trọng, hắn phát hiện ra quang ảnh này có thể thi triển Bát Hoang Chưởng, trong đó ngoài sự cương mãnh lại còn lộ ra một tia nhu kình, cương nhu cùng xuất hiện. Tuy nói là thô sơ giản lược nhìn không ra điều gì lạ, nhưng nếu như cùng với người khác giao thủ, điều này sẽ làm cho người ta ăn phải thiệt thòi không nhỏ nha!

"Chỉ có làm một chút thay đổi rất nhỏ như vậy, lại có thể đem chưởng pháp cương mãnh thêm vào một tia nhu kình như thế, Thạch Phù này thật là thần kỳ."

Lâm Động chặc chặc lưỡi khen thầm, tuy nói thứ này với những điều ảo diệu võ học chẳng qua chỉ là đạt đến một chút tiểu thừa thôi, nhưng nếu cao thủ chân chánh dụng tâm muốn cải biến mà nói... thì thật cũng không phải là không thể nào, nhưng dù sao Thạch Phù này cũng không phải là người. . .

"Cương nhu kết hợp dẫn đến lực sát thương của Bát Hoang Chưởng này cũng trở nên mạnh hơn một chút, nếu ta tu luyện thành mà nói... thì uy lực chỉ sợ sẽ không kém hơn Thông Bối Quyền thứ vang thứ mười, nhưng muốn đạt đến điểm này cũng không phải dễ dàng nha!"

Dĩ nhiên, đối với lần này Lâm Động cũng là sớm đã chuẩn bị tâm tư, cho nên cũng không ủ rũ, mà ngược lại càng phát ra tinh thần hưng phấn ngó chừng đạo quang ảnh kia, tư thế Bát Hoang Chưởng, cũng bắt đầu thi triển. . .

*** Trong lúc tu luyện, thời gian phảng phất như đồng hồ cát đang chảy, thời gian nửa tháng đã lặng lẽ trôi qua.

Trong vòng mấy tháng gần đây, không khí tu luyện của cả Lâm Gia cũng là tương đối sôi nổi, những đứa trẻ nghịch ngợm gây sự trước kia cũng bị cha mẹ của chúng mạnh mẽ kéo về. Chỉ còn gần hai tháng nữa, chính là Tộc Hội của Lâm Gia, điều này đối với mọi người trong Lâm gia mà nói, cũng là một cuộc tỷ thí cực kỳ trọng yếu.

Từ Tộc Hội này lan truyền ra, không chỉ có bản thân được trọng điểm bồi dưỡng, hơn nữa ngay cả địa vị của cha mẹ ở trong Lâm Gia cũng là theo nước

lên thì thuyền cũng lên. Vì vậy, không ít người luôn mong mỏi con cái của mình, có thể ở trên Tộc Hội có biểu hiện không tệ.

Mà trong nửa tháng này, từ sâu trong xương cốt của Lâm Động bắt đầu có loại cảm giác thiêu đốt càng lúc càng nhiều, bất quá chẳng biết tại sao, cái gọi là mầm mống Nguyên Lực đó vẫn chưa ra đời, điều này quả thật là làm cho hắn có chút không phải biết làm sao.

Điều duy nhất làm cho hắn còn có một chút an ủi, đó chính là tu luyện Bát Hoang Chưởng, nhờ quang ảm của Thạch Phù dạy dỗ một cách hoàn hảo, Bát Hoang Chưởng đã được hắn nắm được chút ít, tuy nói còn không có cách nào thi triển ra trình độ cương nhu kết hợp, nhưng khi thi triển cũng phát ra từng trận xé gió, uy lực cũng không tầm thường nha!

Mặt khác, trong vòng nửa tháng này, thương thế bên trong cơ thể Lâm Khiếu, cũng đã hoàn toàn khôi phục, sau khi tu dưỡng vài ngày hắn đã hấp thu và nhập vào cơ thể mai Âm Châu do Lâm Động đưa cho hắn, mặc dù Lâm Động từ bên ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng trong lúc mơ hồ vẫn có thể cảm giác được thực lực của Lâm Khiếu đang đang nhanh chóng tinh tiến.

Nhìn loại tốc độ này, khôi phục đến Thiên Nguyên Cảnh, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

*** Trong một khu rừng rậm rạp, Lâm Động đứng ở trên một cây đại thụ, từ chỗ cao hướng mắt nhìn vào bên trong rừng cây, ở trên thân thể của hắn mơ hồ có một ít vết máu, một cổ huyết tinh nhàn nhạt truyền ra.

Máu tươi tự nhiên không phải là của Lâm Động, mà là do hắn săn giết một ít dã thú mà có, trải qua nửa tháng tới tu luyện, Lâm Động đã có thể cảm giác được ở trong xương tủy có thứ gì đó sắp sửa ra đời, nhưng một bước cuối cùng này bất luận hắn tu luyện như thế nào, cũng không có cách nào đột phá được.

Bất đắc dĩ, Lâm Động bèn đem ánh mắt chuyển sang hướng thực chiến, hắn muốn trong lúc chính thức thực chiến, làm cho mầm mống Nguyên Lực trong cơ

thể của mình ra đời, hơn nữa phương thức thực chiến mới thật sự là một tiêu chuẩn để khảo nghiệm thực lực chân chính của cá nhân.

Mà loại thực chiến này, không có biện pháp để tìm người khác, vậy thì chỉ có thể đi tìm một chút phiền toái cho đám dã thú vậy.

Trong thời gian mấy ngày nay, cũng đã có không ít dã thú bỏ mạng ở trong tay Lâm Động, hơn nữa trải qua lúc mới bắt đầu có sự bối rối tí xíu, nhưng Lâm Động hiện tại cũng đã có thể hoàn toàn bình tĩnh đối mặt với loại hoàn cảnh đánh giết này.

"Có động tĩnh!"

Ánh mắt Lâm Động quét qua rồi đột nhiên ngưng tụ, lộn một vòng từ thân cây nhảy xuống, bắn ra giống như một mũi tên rời cung. Song, khi hắn mới vừa vọt vào cách rừng cây không xa, thân thể đột nhiên ngừng lại, sắc mặt có chút biến hóa nhìn một đầu dã thú dữ tợn kia ở trong rừng.

"Hạt Hổ"

Đó là một đầu dã thú toàn thân hiện ra màu nâu xám, hình thể dã thú tựa như hổ, nhưng cái đuôi lại giống như là đuôi của bò cạp vậy, đuôi nhọn lộ ra sự sắc bén sáng bóng.

Hạt Hổ là một loại dã thú hung tàn thành tính, có một bộ lông cứng như sắt, vô cùng khó đối phó. Vì vậy khi phát hiện ra dĩ nhiên là loại dã thú quả thật là khó giải quyết này, làm Lâm Động cũng không khỏi có tâm tư thối lui.

Song đồng thời khi Lâm Động nhìn thấy Hạt Hổ, thì nó cũng đã phát hiện ra Lâm Động, lập tức một đôi mắt màu đỏ tươi đã phóng tới đây, miệng rộng như chậu máu phát ra một tiếng gầm trầm thấp, sau đó bò dậy.

Vào thời điểm nó bò dậy, đôi mắt của Lâm Động nhìn thấy ở phía sau một thân cây kia có một quả màu đỏ sậm trong suốt, trong lúc mơ hồ có mùi thơm

nhàn nhạt tràn ngập khắp mọi nơi.

"Cái đó… Đúng rồi!. . . Tam phẩm linh dược, Thủy Tinh Chu Quả?"

Khi tầm mắt nhìn thấy trái cây kia, Lâm Động lập tức hít nhẹ một hơi lãnh khí, không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể gặp được Tam phẩm linh dược, vận khí này cũng thật tốt quá mức đi chứ?

Thủy Tinh Chu Quả này, Lâm Động từng ở Thanh Dương Trấn đã nhìn thấy qua, nhưng giá tiền kia lại cao đến mức thái quá.

Đã có phát hiện ngoài ý muốn này, cước bộ của Lâm Động bỗng ngừng lại, mà nhìn thấy hắn có bộ dáng như vậy, trong mắt Hạt Hổ kia cũng hiện lên vẻ hung tàn, nó gầm nhẹ một tiếng, thật nhanh nhằm hướng Lâm Động mà phóng tới.

Thấy thế Lâm Động vội vàng lui về phía sau một cành cây to, một cành cây trực tiếp đã bị Hạt Hổ bổ nhào vào bẻ gãy.

"Phanh!"

Cước bộ của Lâm Động khẽ chuyển, hiện ra phía sau Hạt Hổ, liên tục vỗ ra mấy chưởng hung hăng đánh vào trên thân thể của nó với lực đạo mạnh mẽ, đem Hạt Hổ lật nhào đi, nhưng nhìn bộ dáng của nó hiển nhiên là không có tạo thành thương tổn gì.

"Da lông thật là quá cứng a. . .!"

Nhìn thấy một màn này, da đầu Lâm Động cũng cảm thấy tê rần, biết là mình đã khinh thường con hạt Hổ này rồi.

"Rống!"

Hạt Hổ bị đánh bay đi, trong nháy mắt nhảy dựng lên, bàn chân to dày thô ráp hung hăng hướng vào lồng ngực Lâm Động đạp tới.

"Ba ba ba. . ."

Cảm thụ được tinh phong kia lướt tới mặt, Lâm Động cũng không dám chậm trễ, Thông Bối Quyền trong nháy mắt chính là bộc phát ra mười tiếng vang, sau đó một quyền oanh kích lên móng chân của Hạt Hổ.

"Thình thịch!"

Quyền móng đụng nhau, hai đạo thân ảnh một to một nhỏ cùng bay ra, Lâm Động sau khi đụng gãy một gốc cây mới chật vật rơi xuống đất, lau khóe miệng, dĩ nhiên là có một ít máu tươi chảy ra. Vừa muốn giận dữ thì trong thân thể đột nhiên truyền ra một loại cảm giác nóng bỏng kịch liệt. Dưới sự nóng bỏng này, Lâm Động cảm giác được, trong xương tủy hắn có một loại năng lượng kỳ dị vừa được sinh ra đời!

"Mầm mống Nguyên Lực?!"

Thân thể Lâm Động vào thời khắc này chợt cứng ngắc, miệng hắn há hốc, thân thể vì kích động không khống chế được mà trở nên run rẩy, mầm mống Nguyên Lực kia luôn chậm chạp chưa từng xuất hiện, nay trong khi đang cùng với Hạt Hổ kia ngạnh kháng lại bị kích thích mà tạo ra!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 18

Nguyên Lực Mầm Mống

Biên: (A Híp) Tận trong xương tủy, một loại năng lượng kỳ dị đang chậm rãi lưu động, cảm giác được một loại lực lượng không cách nào hình dung được đang từ trong xương tủy truyền ra, cuối cùng phân bố đến từng các bộ vị trong thân thể.

"Đây chính là mầm mống Nguyên Lực sao?"

Lâm Động trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, ở nơi này một thoáng phảng phất như cả thế giới đều trở nên sáng ngời lên rất nhiều, thậm chí, hắn vẫn có thể cảm giác được, trong không khí xung quanh thân thể đang lưu động một loại đồ vật rất kỳ dị, loại đồ vật này cùng với mầm móng Nguyên Lực mới ra đời trong xương cốt hắn cực kỳ giống nhau.

"Nguyên Lực…"

Lâm Động đứng dậy, không nhịn được cười to lên một tiếng, trải qua khổ tu lâu như vậy, hơn nữa còn có Thạch Phù Linh Dịch tương trợ, rốt cục thì hôm nay, mầm mống Nguyên Lực kia đã ra đời ở trong người hắn, từ nay về sau, hắn cũng có thể coi là chính thức bước chân vào cánh cửa tu luyện!

"Rống!"

Lúc Lâm Động đang cười to, Hạt Hổ ở cách đó không xa, cũng đang đưa ánh mắt màu đỏ tươi gắt gao nhìn hắn, lúc này, nó từ trên thân thể của nhân loại lúc trước cảm thấy một loại hơi thở có chút quen thuộc, bất quá điều này hiển nhiên cũng không thể nào làm cho nó tự động thối lui, lập tức mở ra cái miệng to như chậu máu, phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp, hai chân đạp một bước, giống như

một mũi tên rời dây, hướng về phía Lâm Động nhảy vồ đi.

Cảm thụ được tinh phong (gió tanh) đến ngay trước mặt, Lâm Động ngẩng đầu lên, cũng phát hiện ra rằng Hạt Hổ lúc trước ở trong mắt của hắn lộ ra vẻ tương đối mau lẹ, nhưng vào giờ phút này phảng phất như tốc độ chậm đi rất nhiều, quỹ tích bay lượn của nó chỉ ngắn ngủn trong nháy mắt đã bị hắn nắm được.

“Đây là Thối Thể đệ lục lrọng sao…”

Ánh mắt Lâm Động càng trở nên sáng ngời, cước bộ nhẹ nhàng lướt ngang một bước, vừa lúc là né tránh được thế bổ tới của Hạt Hổ, chợt hữu chưởng dựng thẳng lên, một tia sáng nhàn nhạt không thể nhận ra chợt lóe lên ở lòng bàn tay, sau đó, một chưởng nhắm vào cái đầu của Hạt Hổ phách xuống!

“ Xoẹt!”

Thanh âm trầm thấp vang lên, có dòng máu nóng phiêu tán bay ra, tay chưởng của Lâm Động đã trực tiếp xuyên thấu lớp da lông cứng rắn của Hạt Hổ, một chưởng đã xuyên qua cái cổ của nó.

Thân thể Hạt Hổ vào thời khắc này trở nên cứng ngắc, sau đó ngã ầm xuống đất, máu tươi nhanh chóng chảy ra nhuộm đỏ một mảnh lớn trên mặt đất.

“Nguyên Lực… Thật là mạnh a…!”

Lâm Động nhìn Hạt Hổ bị mất mạng chỉ trong một chiêu, không nhịn được hít một hơi lãnh khí, đây chính là uy lực của Nguyên Lực ư, khó trách mọi người đều nói Thối Thể đệ ngũ trọng cùng Đệ Lục Trọng là hai tầng thứ hoàn toàn bất đồng.

“May là lần trước không có động thủ cùng với Lâm Hoành, nếu không, sợ là không thể không bị ăn thiệt rồi a” Lâm Động rút bàn tay ra, nhặt lên một chút lá cây đem vết máu lau đi, hơi có chút tim đập nhanh, đây là hắn lần đầu tiên chính

mình thể nghiệm đến lợi hại của Nguyên Lực.

Một cước đem Hạt Hổ đá sang một bên, Lâm Động cất hai bước, liền đi tới chỗ Thủy Tinh Chu Quả, nhìn trái cây trong suốt trong sáng đó, hắn thực sự có chút sáng mắt, Tam phẩm linh dược giá tiền tất nhiên sẽ tương đối không thấp, bình thường mà nói, chỉ có ở trong thâm sơn rừng rậm mới có thể gặp được, hôm nay hắn có thể ở chỗ này phát hiện được một bụi, không thể không nói vận khí tốt tới cực điểm rồi.

Lâm Động đánh giá kỹ lưỡng một chút loại Thủy Tinh Chu Quả này, sau đó cũng không chần chờ, liền khom người hướng một tay về phía chu quả bắt tới, bất quá, đúng lúc bàn tay mới vừa bắt được Thủy Tinh Chu Quả, Thạch Phù giắt thần bí ở trên lồng ngực của hắn bất chợt phát ra nhàn nhạt tia nóng.

Đối với biến hóa trong bất chợt của Thạch Phù thần bí, Lâm Động cũng ngẩn người ra, lấy Thạch Phù ra, để xuống trên lòng bàn tay, sau khi tấn nhập Thối Thể đệ lục trọng, cảm giác của hắn tựa hồ cũng nhạy cảm hơn rất nhiều, vì vậy, hắn dĩ nhiên là có thể trong lúc mơ hồ cảm giác được, Thạch Phù đang phóng thích ra một loại hấp lực rất nhỏ, mà dưới loại hấp lực trong tình huống này thì trong thiên địa chung quanh, có một loại năng lượng nhàn nhạt lại rót vào bên trong Thạch Phù.

“Thạch Phù Linh Dịch, có lẽ chính là do Thạch Phù đã hấp thu năng lượng từ trong thiên địa mà đọng lại!”

Cảm giác được một màn này, Lâm Động như có điều suy nghĩ, sau đó ánh mắt nhìn đến Thủy Tinh Chu Quả trong lòng bàn tay còn lại, biến cố này của Thạch Phù hình như là bởi vì... Thủy Tinh Chu Quả này gây ra.

Nắm Thủy Tinh Chu Quả trong tay, Lâm Động chần chờ một chút, sau đó thử dò xét, tính đem chu quả hướng về phía Thạch Phù đưa tới, song, lúc Chu Quả nhích tới gần Thạch Phù với khoảng cách hơn tấc, một cổ hấp lực thật mạnh, chợt từ trong Thạch Phù dữ dội tuôn ra, sau đó Chu Quả kia chính là ở dưới ánh

mắt kinh ngạc của Lâm Động, trực tiếp bắn về phía Thạch Phù, sau khi tiếp xúc trong chốc lát, liền quỷ dị biến mất đi.

Một màn như vậy làm cho Lâm Động cực kỳ sửng sốt, trong chốc lát, Thạch Phù đã đem Thủy Tinh Chu Quả thôn phệ đi?

Thạch Phù cũng ăn đồ vật ư?

Lâm Động mang vẻ mặt mờ mịt, mà lúc mới vừa phục hồi tinh thần lại, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy, ở vị trí lõm vào của Thạch Phù, đột nhiên có quang mang màu đỏ thắm lóe lên, sau đó, tia sáng càng lúc càng nồng nặc, tới cuối cùng, lại là ngưng tụ thành hai khỏa đan hoàn màu đỏ thắm lớn bằng quả đậu, sau đó lăn xuống, bị Lâm Động một phát bắt được.

Khi đan hoàn vào tay, liền phát sáng một mảnh ôn hòa, trong lúc mơ hồ, Lâm Động có thể nhận thấy được, trong đan hoàn này ngưng tụ một loại năng lượng tương đối nồng nặc và tinh thuần, loại năng lượng này sợ rằng vượt xa Thạch Phù Linh Dịch mà hắn sưu tập từ Thạch Phù xuống.

“Đan hoàn này hẳn là Thạch Phù sử dụng Thủy Tinh Chu Quả lúc trước ngưng tụ mà thành …” Từ bên trong đan hoàn, Lâm Động ngửi thấy được mùi vị cùng với Thủy Tinh Chu Quả lúc trước giống nhau như đúc, hơn nữa thêm một màn lúc nãy thì hắn cũng không khó khăn để đoán được đan hoàn này được sinh ra như thế nào.

“Xem ra Thạch Phù này không chỉ có có thể hấp thu trong năng lượng thiên địa, mà còn có thể đem linh dược hấp thu, qua đó tinh luyện thành dược dịch hoặc là đan hoàn tinh thuần hơn…”

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Động không khỏi hiện lên vẻ hưng phấn, một bụi Thủy Tinh Chu Quả, tinh luyện ra thành hai quả đan hoàn, hơn nữa dược lực của một quả bất kì, so với một mình Thủy Tinh Chu Quả cũng muốn mạnh hơn rất nhiều, loại chức năng kỳ lạ này chính là làm tăng hiệu quả của linh dược lên tới cực hạn.

“Xem ra chuẩn bị được nhiều hơn một chút linh dược rồi, loại này đan hoàn năng lượng so với Thạch Phù Linh Dịch còn mạnh hơn nhiều, nếu là có thể đủ dùng mà nói..., tốc độ tu luyện tất nhiên có thể tăng nhanh lần nữa!”

Vừa nghĩ tới cái loại tốc độ đột nhiên tăng mạnh, Lâm Động chính là không nhịn được nắm chặt quyền lại, đem Thạch Phù cất vào, sau đó mới xoay người nhanh chóng rời đi.

*** Sau khi phát hiện Thạch Phù có thêm cái loại kỳ hiệu đặc thù này, Lâm Động đích thực hưng phấn chừng mấy ngày, bất quá sau khi loại hưng phấn này từ từ đi qua, hắn mới thanh tỉnh lại, thì ra là chuyện này cũng không phải tốt như trong tưởng tượng.

Đầu tiên, hắn cũng không đủ linh dược để cung cấp cho Thạch Phù tinh luyện, tuy nói hiện tại Lâm Khiếu thương thế khỏi hắn, nhưng hắn vẫn như cũ không chấp nhận tiếp thụ tài nguyên từ Lâm Gia, vì vậy Lâm Động chỉ có thể tự mình động thủ đi tìm linh dược mà thôi.

Hơn nữa, ở Lâm Động sau khi thử thăm dò đem hai gốc cây Nhất phẩm linh dược cho Thạch Phù hấp thu, cũng há hốc mồm phát hiện, cũng chỉ có hai khỏa đan dược có hình dáng khác thường to như hạt đậu được Thạch Phù phun ra, sau khi trải qua mấy lần thí nghiệm, hắn cũng hiểu được, muốn tinh luyện ra cái loại đan hoàn tương tự như lần trước, ít nhất cũng phải cần Tam phẩm linh dược mới có thể làm được, nhưng Tam phẩm linh dược có thể dễ dàng tìm được như thế sao?

Lần trước là nhờ vận khí cứt chó, có thể tưởng nghĩ có lần thứ hai nữa, thì chuyện không phải dễ dàng như vậy rồi… Đối với cái ngăn cách to lớn này, Lâm Động cũng đành phải đem cái hy vọng xa vời đó tạm thời vứt ra khỏi đầu, chỉ cần chờ hắn ở Tộc Hội bộc lộ tài năng, thì sau này cũng có thể quang minh chính đại hưởng thụ tư nguyên trong tộc, đến lúc đó cũng không cần hao phí tâm tư như vậy nữa.

Yên tâm với hy vọng xa vời, Lâm Động lại một lần nữa đem tâm thần dồn vào việc tu luyện, tuy nói hôm nay đã là bước chân vào Thối Thể đệ lục trọng, nhưng nếu trực tiếp dùng Thạch Phù Linh Dịch, đối với Lâm động vẫn có hiệu quả không nhỏ như cũ, vì vậy, theo thời gian trôi qua, Lâm Động có thể cảm giác được, mầm mống Nguyên Lực lưu động ở trong xương tủy cũng từ từ đối với xương cốt ở ngoài bắt đầu tuôn ra.

Mà chờ đến lúc mầm mống Nguyên Lực đột phá trói buộc của xương cốt, lưu nhập vào kinh mạch trong cơ thể, đó chính là đạt đến Thối Thể tầng thứ bảy Luyện Nguyên Nhập Mạch!

Dĩ nhiên, một bước kia, coi như là Lâm Động có Thạch Phù Linh Dịch tương trợ, cũng vẫn phải còn cần một khoảng thời gian không ngắn nữa… Mà lúc thực lực của Lâm Động đột nhiên tăng mạnh, trong yên lặng, khi cái nóng bức giữa hè chấm dứt thì Tộc Hội, một hồi tối trọng yếu nhất trong Lâm Gia cũng đã sắp tới… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 19

Đột Phá Trước Tộc Hội

Biên: (A Híp) Thời gian như nước chảy mây trôi, trong lúc vô thức, mùa hè nóng bức đã trôi qua, khắp mặt đất, đâu đâu cũng tràn ngập hơi thở mát mẻ trong lành.

Bất quá tuy rằng nóng bức đó đã qua đi, nhưng trong lòng không ít người tại Lâm gia, lại càng ngày càng nóng hừng hực hơn, bởi vì kia chính là tràng diện quan trọng nhất - Tộc Hội sắp sửa khai mạc.

*** Trong một khu rừng rậm rạp, một đạo thân ảnh chớp động, một bộ quyền pháp gần như lô hỏa thuần thanh trong tay thân ảnh này được thi triển ra như mây bay nước chảy, âm thanh ba ba thanh thúy vang vọng không ngừng ở trong khu rừng.

Mà khi tiếng vang thanh thúy thứ tám vang lên, quyền thế của đạo thân ảnh bỗng biến đổi, hóa quyền thành chưởng, nhất thời tạo thành từng trận xé gió, chưởng phong cương mãnh còn đem cả lá khô trên mặt đất hất tung bay lên.

Hai đạo quyền pháp cùng chưởng pháp hoàn toàn bất đồng, tại trong tay của hắn, cũng đã chuyển biến dị thường linh hoạt, loại biến đổi linh hoạt này giống như đã rèn luyện qua vô số lần, không có cảm giác nửa điểm trúc trắc.

Chưởng pháp vừa hoàn thành, thì đạo thân ảnh kia cũng là vừa thu quyền lại và đứng yên.

"Hay lắm!"

Lúc Lâm Động vừa mới thu quyền, một đạo thanh âm mang theo sự hài lòng

từ cách đó không xa truyền đến, chỉ thấy được Lâm Khiếu với nụ cười tiêu sái tới gần bên cạnh hắn, Thanh Đàn cũng đi theo Lâm Khiếu, giờ phút này nàng đứng đối diện với Lâm Động nháy nháy mắt mà trộm, vẻ mặt cực kỳ đáng yêu.

"Không tệ, ngắn ngủi chỉ có thời gian ba bốn tháng, không chỉ đem Thông Bối Quyền tu luyện đến tiếng vang thứ tám, thậm chí ngay cả Bát Hoang Chưởng cũng đã luyện thuần thục tới trình độ này rồi, tốc độ này rất tốt!"

Lâm Động gãi gãi đầu, trong lòng thì cười hắc hắc, lần thi triển này, hắn tự nhiên là có điều dấu diếm, chớ nói tiếng vang thứ tám của Thông Bối Quyền, dù cho là tiếng vang thứ mười kia, hôm nay hắn cũng là có thể hạ bút thành văn. Còn như Bát Hoang Chưởng trải qua hai tháng khổ tu này, cũng đã bị hắn luyện tới trình độ cương nhu hợp nhất rồi, lực sát thương của nó cũng không yếu hơn so với tiếng vang thứ mười của Thông Bối Quyền.

Có hai đại sát chiêu này, tiểu bối đồng cấp trong Lâm Gia, chỉ sợ không có người nào là đối thủ của hắn.

"Ngày mai chính là Tộc Hội được bắt đầu rồi, lấy thực lực hiện tại Thối Thể đệ ngũ trọng của con, hơn nữa còn cộng thêm Thông Bối Quyền cùng với Bát Hoang Chưởng, muốn chiếm lấy một thành tích không tệ cũng không phải là việc khó" Vẻ mặt Lâm Khiếu lộ ra nụ cười nói.

Thối Thể gồm Cửu Trọng, chỉ có Đệ Tứ Trọng vô cùng rõ ràng, còn sau đó phần lớn đều là thay đổi ở bên trong thân thể, bởi vậy nếu là không thể tra xét rõ ràng mà nói, thì thật đúng là không có cách nào phát hiện ra. Mà tuy nói từ lúc hai tháng trước Lâm Động đã tiến vào Thối Thể đệ lục trọng, nhưng bởi vì duyên cớ của Thạch Phù cho nên hắn cũng không có quá mức lộ ra hắn có một tốc độ tu luyện nhanh đến dọa người này.

Cho nên, dù là Lâm Khiếu cũng chỉ biết là hiện tại Lâm Động vẫn là Thối Thể đệ ngũ trọng, mà đối với điều này, hắn cũng không có nửa điểm hoài nghi, dù sao Lâm Động có thể trong nửa năm trong từ Thối Thể đệ nhị trọng nhảy một

bước đến Thối Thể đệ ngũ trọng, đây đã là một tốc độ cực kỳ nhanh rồi.

"Cha thực lực của người đã khôi phục rồi sao?" Lâm Động nhìn vào sắc mặt của Lâm Khiếu, đột nhiên nói.

Nghe vậy, Lâm Khiếu cũng mỉm cười, vuốt đầu của Lâm Động nhẹ giọng nói: "Mấy năm nay bởi vì chuyện của ta, làm cho mẫu tử ba người các ngươi chịu không ít ủy khuất, bất quá hãy yên tâm đi, sau này cha sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh một lần nữa đâu!"

Lâm Động kinh ngạc nhìn Lâm Khiếu, giờ phút này cha hắn không ngờ đã hoàn toàn không còn loại cảm giác chán nản của dĩ vãng, loại cảm giác này rất giống năm đó, chỉ có điều năm đó có sự sắc bén như một mũi nhọn, còn Lâm Khiếu hiện tại lại có vẻ càng thêm nội liễm cùng trầm ổn.

Lâm Động khẽ gật gật đầu, mắt thoáng có chút đỏ hồng, những năm gần đây, hắn luôn nghĩ tới một chuyện, đó là một lần nữa nhìn thấy Lâm Khiếu tỉnh lại, may mà hắn đã thành công.

"Ha ha! Đã không còn sớm nữa rồi, hôm nay thì không cần tu luyện nữa, nghỉ ngơi một đêm để chuẩn bị cho Tộc Hội ngày mai đi" Lâm Khiếu vỗ vỗ bả vai Lâm Động, sau đó đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Lâm Khiếu, Lâm Động nắm chặt bàn tay, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Cha, người yên tâm đi, ngày mai con sẽ cho mọi người một sự chấn động, con trai mà người đã dạy, nhất định sẽ trở thành người ưu tú nhất!"

"Lâm Động ca, ngày mai nếu huynh gặp Lâm Hồng thì phải cẩn thận một chút nha!. Hôm nay muội nghe Lâm Trường Thương nói, cái tên gia hỏa kia có khả năng đã đạt tới Thối Thể đệ thất trọng rồi đó" Một bên Thanh Đàn nhìn thấy Lâm Khiếu rời đi, lúc này mới tiến lại đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thần sắc lo lắng.

"Thối Thể đệ thất trọng?"

Lâm Động rùng mình, rồi chợt cười lạnh, xem ra để có thể cho Lâm Hồng ở trên Tộc Hội lấy được thành tích tốt, cha của hắn quả thật đúng là mất không ít tâm tư nha!

Bất quá, Thối Thể đệ thất trọng, lại có năng lực như thế nào nhỉ?

*** Bóng đêm bao phủ mặt đất, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, nghiêng nghiêng mà tiến vào trong phòng.

Lâm Động ngồi xếp bằng trên giường, từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, sau đó trực tiếp từ trong đó lấy ra hai giọt linh dịch của Thạch Phù cho vào trong miệng.

Mấy tháng này, thân thể của Lâm Động, đối với Linh Dịch Thạch Phù này sớm đã hoàn toàn thích ứng, hiện tại mặc dù là phục dụng hai giọt, nhưng Lâm Động vẫn hoàn toàn có thể thừa nhận được.

Hai giọt Linh Dịch Thạch Phù sau khi nhập vào thân thể, khuôn mặt Lâm Động cũng thoáng có một chút hồng nhuận, khói trắng nhàn nhạt từ đỉnh đầu lượn lờ bốc lên, thân thể hắn cũng trở nên nóng bỏng không ít.

Bởi vì do đã thích ứng, hiện tại Lâm Động cũng không có giống như lần đầu tiên mà lăn lộn đầy đất, lần này thân thể chỉ vẻn vẹn run rẩy vài cái rất nhỏ, hắn cảm giác được, mầm mống Nguyên Lực trong cốt tủy đang lưu động, loại cảm giác ấm áp dào dạt này, càng ngày càng trở nên nồng đậm.

Trải qua hai tháng tu luyện, Lâm Động cơ hồ có thể cảm giác được rõ ràng, mầm mống Nguyên Lực bên trong xương cốt của hắn, đã càng ngày càng lớn mạnh, thậm chí có đôi khi đều có loại dấu hiệu muốn phá cốt mà ra, Lâm Động hiểu được loại dấu hiệu này chính là dấu hiệu để đột phá.

Bất quá đối với loại tình huống này, Lâm Động cũng không có chủ động sử dụng, tuy nói hắn hiểu được nếu chủ động sử dụng mà nói, chỉ sợ hắn đã sớm đạt tới Thối Thể đệ thất trọng rồi. Nhưng mà chẳng biết vì sao, tận sâu trong lòng

hắn lại cảm thấy, một bước này hay là cứ chờ như tự nhiên nước chảy thành sông, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Mà sự súc áp này, chính là chờ cho tới tận bây giờ. . .

Cùng với lúc hai giọt linh dịch của Thạch Phù này nhập vào thân thể, từ chỗ sâu trong xương cốt lại truyền lại ra cảm giác chấn động, càng lúc càng mãnh liệt, một lúc sau dĩ nhiên ngay cả thân thể của Lâm Động cũng xuất hiện sự chấn động rất nhỏ.

"Cuối cùng muốn phá cốt mà ra sao. . .?"

Nhận thấy được loại tình huống này, Lâm Động cũng không nhịn được mà hít sâu một hơi thật sâu, chỉ cần mầm mống Nguyên Lực đột phá sự trói buộc của xương cốt, thì nó sẽ chảy vào trong kinh mạch. Đến lúc đó, hắn sẽ có thể hấp thụ Nguyên Lực từ trong thiên địa mà rèn luyện thân thể, điều này chính là một bước ngoặt cực kì quan trọng đó!

"Ong ong!"

Thân thể run rẩy càng lúc càng kịch liệt, trong giây lát một đạo âm thanh trầm thấp giống như không tồn tại, đột nhiên từ trong cơ thể Lâm Động truyền ra.

Mà lúc đạo âm thanh trầm thấp đó vang lên, trước mắt Lâm Động đột nhiên tối sầm, trong thoáng chốc hoảng hốt này, hắn nhìn thấy trong thân thể hắn có một cây hạch đào trong suốt mà tỏa ra ánh sáng, ánh sáng đó ở trong cơ thể hắn chậm rãi lưu động, bỗng có một loại hấp lực kỳ dị trào ra, mà dưới loại này hấp lực này, thiên địa chung quanh cư nhiên cũng xuất hiện một tia năng lượng nhàn nhạt nhộn nhạo, cuối cùng theo hô hấp của Lâm Động mà chui vào thân thể của hắn.

"Đây cũng là mầm mống Nguyên Lực sao? Như thế nào mà trở nên lớn như vậy?"

Ánh mắt Lâm Động nhanh chóng hồi phục lại như bình thường, nhưng ngay sau đó, trên khuôn mặt hắn lại hiện lên thần sắc kinh ngạc. Theo lẽ thường mà nói, bình thường mầm mống Nguyên Lực phá cốt mà ra, nhiều lắm cũng chỉ lớn bằng ngón út mà thôi, nhưng mầm mống Nguyên Lực này của hắn, lại so với bình thường còn lớn hơn bình thường gấp mười lần nha!

"Chẳng lẽ là bởi vì nguyên do Linh Dịch Thạch Phù chăng?"

Ánh mắt của Lâm Động có chút cổ quái, mầm mống Nguyên Lực lớn hay nhỏ sẽ quyết định tốc độ hấp thu Nguyên Lực, mà mầm mống Nguyên Lực này của hắn, tại thời điểm mới bắt đầu, tựa hồ cũng đã vượt qua người khác một bước dài. . .

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Lâm Động cũng không thể nghĩ ra cái nguyên nhân bắt đầu từ đâu, hắn chỉ còn có thể lắc lắc đầu, rồi ngã xuống giường, hiện tại hết thảy đều đã chuẩn bị xong. Điều còn lại là chờ đợi tràng diện Tộc Hội ngày mai nữa thôi. . .

"Lâm Hồng, muốn mở miệng cưới Thanh Đàn, phải nhìn xem ngươi có bổn sự này hay không cái đã!"

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

kentus Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 20

Tộc Hội Bắt Đầu

Biên: A Híp Tia nắng ban mai xuyên qua tầng mây trải rộng khắp cả vùng đất, bên trong Lâm Gia chỉ trong chốc lát đã vang lên đủ loại âm thanh xôn xao, một luồng không khí náo nhiệt bao phủ toàn bộ trang viên.

Ở Lâm Khiếu mang theo Lâm Động và Thanh Đàn đi tới sân thí luyện Tộc Bỉ, nơi này từ sớm đã có không khí sôi trào, đầu người có không ít. Lâm Gia ở Thanh Dương Trấn mặc dù không coi là thế lực cao nhất, nhưng cũng có một chút phân lượng, vì vậy có không ít khách quý đến đây tham quan học tập buổi Tộc Hội này.

Đầu tiên là để kết giao quan hệ, thứ hai cũng nhân cơ hội nhìn xem năng lực mấy đứa nhỏ đời sau của Lâm Gia, dù sao đối với các gia tộc thành phần thiếu niên ưu tú có tính cực kỳ trọng yếu.

Nếu như những thiếu niên nhỏ tuổi này toàn là kẻ yếu, vậy thì gia tộc này suy tàn cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Tuy nói không phải lần đầu tiên nhìn thấy loại tràng diện này, nhưng trong lòng Lâm Động vẫn hay đang rất khẩn trương, dù sao lần này hắn cũng phải ra tay rồi.

Lâm Khiếu vỗ vỗ bả vai Lâm Động, ý bảo hắn không cần khẩn trương, sau đó dẫn hai người trực tiếp đi về phía sân thí luyện đã chuẩn bị xong việc tiếp đãi khách khứa.

Giờ phút này, ở trong sân thí luyện nơi hàng ghế khách quý đã có thêm không ít người ngồi, không ngừng đàm tiếu với nhau. Ở vị trí trên cùng có một vị trung niên nam tử hơi gầy gò, đang thoải mái bàn chuyện với mấy vị thoạt nhìn có

chút địa vị ở chung quanh Thanh Dương Trấn, mà khi đang nói chuyện ánh mắt của hắn đột nhiên liếc thấy mấy người Lâm Khiếu là lập tức ngẩn ra, hai hàng chân mày khẽ cau lại.

Tộc Hội năm trước, Lâm Khiếu căn bản không có lộ diện tham gia, thỉnh thoảng có ra ngoài cũng đứng ở góc không khiến ai chú ý, cử động chạy thẳng tới giữa sân giống như lần này lại là lần đầu tiên trong mấy năm này.

Ở vị trí bên trái vị trung niên gầy gò kia đang đứng hai gã thiếu niên, đương nhiên đó chính là Lâm Động rất có hiềm khích với hai huynh đệ Lâm Hoành và Lâm Sơn, theo bộ dáng này phụ thân của hai người hắn vị này là kẻ có quan hệ cực kém với Lâm Khiếu - Lâm Mãng. Thấy Lâm Mãng nhìn chăm chú, Lâm Khiếu phảng phất như không nghe không thấy, bước chân không ngừng đi tới, đột nhiên ngay khi hắn muốn đi qua một dãy bàn, đột nhiên một tiếng cười nổi lên, một gã tay nắm chén trà làm như tùy ý nói: "Tam đệ, thế nào mà lần này rời khỏi cái chỗ kia rồi?"

Cước bộ Lâm Khiếu hơi chậm lại, liếc mắt nhìn gã nhị ca cùng cha khác mẹ này, quan hệ cả hai từ nhỏ đã cực kém, trên khuôn mặt hắn hiện lên nét cười lạnh nhạt, nói: "Có vấn đề gì sao?"

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Lâm Khiếu, Lâm Mãng ngẩn người ra, nụ cười này ẩn chứa đủ loại sắc thái, thế nhưng chắc chắn là không có cái chủng loại nào gọi là sợ hãi, chán chường. Lâm Mãng phát hiện ra điều này khiến cho trong lòng hắn không thoải mái, lập tức thản nhiên nói: "Không có vấn đề gì, chỉ có điều hôm nay là đại sự Lâm Gia chúng ta, ngươi nếu đã đi ra thì ta hi vọng đừng có làm mất mặt Lâm gia đó."

Lâm Khiếu khẽ mỉm cười không để ý tới giọng nói giễu cợt của Lâm Mãng, trực tiếp chuyển thân bước ngang qua, sau đó ngồi ở chỗ cách đó không xa.

"Hừ." Thấy cử động này của Lâm Khiếu, sắc mặt Lâm Mãng có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng.

"Ha hả, Lâm Mãng huynh, vị này chính là người năm đó ở trong Lâm Gia được xưng là có cơ hội tấn nhập Nguyên Đan Cảnh nhất - Lâm Khiếu hả?" Một vị nam tử ngồi kế bên, cười hỏi.

"Lời đồn mà thôi, sao có thể là thật được." Lâm Mãng cười nhạt nói.

"Ha hả, cũng đúng, Lâm Mãng huynh hôm nay mới là người trong Lâm Gia có cơ hội tấn nhập Nguyên Đan Cảnh nhất, ngày sau nếu có cơ hội chúng ta nên tăng cường hợp tác mới được." Người kia cười nói, trong giọng nói bồi thêm chút mùi vị ngông nghênh, Lâm Mãng vào hai năm trước đã thành công bước vào Thiên Nguyên Cảnh, trở thành người thứ ba trong Lâm Gia tấn cấp vào hàng ngũ cao thủ Thiên Nguyên, hai năm qua hắn lại càng được trọng dụng, chưởng quản vị trí nắm giữ tài chính Lâm Gia, so sánh với nhau thì Lâm Khiếu bị mang tiếng phế vật nhiều năm, đã sớm bị người ta quên lãng rồi.

Mặc dù biết chỉ là lời nói nịnh nọt nhưng lọt vào trong tai Lâm Mãng, khóe miệng hắn vẫn không nhịn được mỉm cười đắc ý: "Ha ha, yên tâm đi, chờ đến khi Lâm Động thảm bại, sắc mặt của hắn sẽ không đẹp nổi đâu"

Lâm Hoành ở phía sau Lâm Mãng tựa như cũng biết trong lòng Lâm Mãng khó chịu, lập tức mở miệng cười nói: "Ừm"

Nghe vậy, Lâm Mãng chậm rãi gật đầu cười thêm một tiếng.

"Tên kia thật đáng ghét." Thanh Đàn đi theo Lâm Khiếu ngồi xuống ở một bên, bất mãn nói thầm, lúc trước Lâm Mãng gây khó khăn nàng cũng nhìn thấy.

"Nhất thời được thế mà thôi." Lâm Khiếu lắc đầu bất cần, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn về hướng đại môn, nơi đó đang có một nhóm người tràn vào, ở vị trí đầu não đám người là một vị lão nhân đầu đầy tóc trắng, lão nhân mặc áo gấm làm cho người ta có một loại cảm giác tương đối cường tráng, hai mắt chuyển động chậm rãi tỏa ra nét uy nghiêm.

Người này chính là gia chủ hiện tại của Lâm Gia, cũng là phụ thân Lâm

Khiếu, ông nội Lâm Động - Lâm Chấn Thiên. Ở phía sau Lâm Chấn Thiên còn có một người nam tử trung niên bám sát, bên cạnh là Lâm Hà đang mặc trang phục rực rỡ đứng đó, vóc người nàng yểu điệu nghiêng nước nghiêng thành, hấp dẫn không ít ánh mắt thanh thiếu niên đi ngang qua.

Lâm Chấn Thiên vừa xuất hiện, trong mảnh sân thí luyện lập tức sôi trào lên, tất cả mọi người liên tiếp đứng dậy, ở trong Thanh Dương Trấn này lão cũng coi như là nhân vật số một số hai rồi, năm đó một mình lão khi còn trẻ đi tới chỗ này, liều mạng chiến đấu máu đổ không biết bao nhiêu mới tạo ra Lâm Gia hiện tại, nói đến thủ đoạn và năng lực có không ít người phải bội phục trong lòng.

Lâm Chấn Thiên cười híp hai chào hỏi những vị khách quý, sau đó dừng lại ở vị trí chính giữa, ánh mắt cũng vừa lúc nhìn thấy Lâm Khiếu cách đó không xa đang đứng đón, lão lập tức ngẩn ra sau đó bước nhanh tới.

"Phụ thân" Nhìn Lâm Chấn Thiên đi tới, quả đấm trong tay áo Lâm Khiếu không nhịn được nắm chặc lại, đứng đó vòng tay chào.

"Rốt cục đã chịu tới gặp ta sao?" Ngắm Lâm Khiếu đang đứng trước mặt, ánh mắt Lâm Chấn Thiên có chút phức tạp, cuối cùng thản nhiên nói ra một câu.

Năm đó, Lâm Khiếu là nhi tử mà lão bỏ xuống nhiều tâm huyết nhất, tuy nói sau đó bị thảm bại từng làm cho lão thất vọng, nhưng làm cho lão thất vọng nhất chính là Lâm Khiếu bắt đầu nản chí. Lão là người ngoan cố, sau khi thấy Lâm Khiếu nản lòng thoái chí, lão cũng bất kể tư niệm trong lòng ra sao, chưa từng chủ động đi gặp hắn.

"Phụ thân, thật xin lỗi người." Lâm Khiếu thấp giọng nói, hắn biết những năm qua đã làm cho Lâm Chấn Thiên thất vọng đến cỡ nào.

"Ông nội. . ." Một bên, Lâm Động và Thanh Đàn cũng là mở miệng kêu lên.

"Ha hả, là Động nhi và Thanh Đàn hả, lại cao lớn không ít nha. . ." Nghe được hai người chào hỏi, trên khuôn mặt Lâm Chấn Thiên lại nở nụ cười hiền từ,

sờ sờ đầu hai người.

"Đi ra ngoài là tốt rồi, cuối cùng không đợi đến thời điểm ta vào quan tài ngươi mới đến thăm mà." Ánh mắt Lâm Chấn Thiên lại chuyển về phía Lâm Khiếu, khi hắn nói chuyện, Lâm Động cảm giác được bàn tay lão khẽ run rẩy, xem ra trong lòng lão cũng không bình tĩnh như ngoài mặt vậy.

"Ha hả, phụ thân, Tam đệ có thể đi ra ngoài là tốt rồi, cũng không cần thì thầm nữa, hôm nay còn có không ít khách nhân ở đây."

Vị nam tử trung niên vẫn đi theo phía sau Lâm Chấn Thiên mở miệng cười nói. Lâm Chấn Thiên thở dài một hơi, nhìn Lâm Khiếu thêm một lần mới xoay người trở về ghế ngồi.

"Đại ca." Lâm Khiếu cảm kích nhìn qua vị nam tử trung niên kia nói.

Vị nam tử gật đầu mỉm cười, sau đó vỗ vỗ bả vai Lâm Động, cười nói: "Động nhi, Tộc Hội lần này không nên làm mất mặt cha ngươi đó."

"Dạ, đại bá." Lâm Động gật đầu, người này chính đại bá của hắn, tên là Lâm Khẳng, vốn lánh đời, cũng là phụ thân Lâm Hà. Nhớ tới Lâm Hà, Lâm Động xoay chuyển ánh mắt sang bên liền nhìn thấy người thiếu nữ ở phía sau vị nam tử trung niên, đang vung quả đấm nhỏ dứ dứ về phía hắn, ý bảo hắn cố gắng lên.

Lâm Khẳng đang tán gẫu với Lâm Khiếu, mang theo Lâm Hà trở lại chỗ ngồi, theo sau mọi người đồng thời nhập tọa, trong sân thí luyện từ từ an tĩnh lại. Từng ánh mắt từng nụ cười, chan chứa trên môi, nước miếng nhễu thành giọt, tim đập thình thịch, mắt tam giác, mông đung đưa, tất cả đều giương mắt nhìn lên Lâm Chấn Thiên đang ngồi ở vị trí trung tâm kia.

Tộc Hội Lâm Gia chính thức bắt đầu!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s! () Túy Thư Cư Sĩ Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 21

Lâm Vẫn

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, Lâm Chấn Thiên đứng dậy, hướng về bàn thượng khách chắp tay, cười rạng rỡ:

- Hôm nay chính là ngày hội thi tài trong tộc của Lâm gia chúng ta! Đa tạ chư vị đã đến đây cổ vũ ủng hộ. Có mặt ở đây đều là người quen biết cả, cho nên lão phu cũng không nhiều lời vô ích, xin được vào thẳng chính đề.

Dứt lời, Lâm Chấn Thiên đưa mắt nhìn Lâm Khẳng, lão bèn gật đầu mỉm cười, tiến vào bãi đất rộng rãi trong Thí Luyện Quán rồi rút ra một cái ống trúc. Bên trong ống, có rất nhiều thẻ trúc.

- Quy củ vẫn như trước, rút thăm tìm đối thủ! Tiểu gia hỏa nào tham gia thi đấu của gia tộc, thì đi ra rút thăm!

Nghe Lâm Khẳng nói xong, trong Thí Luyện Quán có hơn bóng người hiên ngang tiêu sái lục tục bước ra. Rồi từng người một bốc lấy thẻ trên ống trúc.

- Ở đây có năm bãi đấu, ai bốc được thẻ trước số năm thì bước ra.

Nhìn mọi người đã rút thăm xong, Lâm Khẳng mới chỉ vào năm cái thạch đài cười nói.

Lâm Động nhìn thoáng qua cái thẻ trúc trong tay. Chỉ thấy mặt trên sơn trắng, dùng mực son viết vào một chữ "Tứ", liền không chậm trễ tiến đến thạch đài số bốn. Sau khi hắn lên đài, lập tức nhìn thấy một tên mập mạp múp míp đã đứng đó tự bao giờ, nhất thời há miệng trợn mắt...

- Lâm Trường Thương, sao lại là ngươi?

Lâm Động kinh ngạc nhìn khuôn mặt béo tròn đầy bất đắc dĩ của Lâm Trường Thương, buột miệng.

- Ta nào có muốn a...

Lâm Trường Thương méo miệng than thở. Từ sau khi Lâm Động đánh bại Lâm Sơn, gã đã hiểu rõ một điều, Lâm Động bây giờ không phải là Lâm Động ngày xưa. Nếu mà đánh nhau, thì quá nửa phần gã không phải là đối thủ của hắn. Có điều rút thăm lại là chuyện ngẫu nhiên, gã không có khả năng bỏ cuộc, nếu không lúc trở về, cha gã há có thể tha thứ cho gã được sao!

Lâm Động cũng tỏ vẻ đồng tình, khẽ lắc đầu:

- Cứ yên tâm, ta sẽ rất nhẹ tay...

-...

Lâm Trường Thương cũng không biết nói gì, nhãn thần có chút u oán ảo não.

Hai người đang bất đắc dĩ đứng nhìn nhau, thì sau khi khi Lâm Khắng nhìn thấy nhóm đầu tiên đều đã lên đài, mới vung tay hô lớn:

- Cuộc thi tài trong tộc, bắt đầu!

Tiếng hô của Lâm Khắng vừa dứt, bầu không khí bên trong Thí Luyện Quán lập tức sôi động hẳn lên. Trên thạch đài, mấy bóng người chớp động rồi bắt đầu va chạm, cực kỳ kịch liệt.

- Hắc hắc, hai tháng trước ta cũng đã tiến vào Thối Thể Đệ Tứ Trọng. Lâm Động, ngươi cũng phải cẩn thận đó!

Nghe hiệu lệnh tỉ thí bắt đầu, Lâm Trường Thương chợt cười hắc hắc, thân thể khẽ rung lên. Thân hình mũm mỉm mập mạp của gã bất ngờ trở nên săn chắc

cứng rắn hẳn. Chỉ thấy gã vừa nhấc chân lên, đã như một mũi tên lao thẳng về phía Lâm Động.

Nhìn cái bộ dạng hoạt kê của gã, Lâm Động không khỏi bật cười. Khi hắn còn đang cười thì Lâm Trường Thương cũng đã áp sát. Thân hình gã thoáng chững lại, cái chân phải to bè cực nhanh đá lên người Lâm Động.

- Võ Học Nhất Phẩm, Liệt Thạch Thối?

Nhận thấy cước phong đầy thanh thế của Lâm Trường Thương, Lâm Động khá là kinh ngạc. Hắn không ngờ gã cũng tu luyện võ học, tuy đối với hắn mà nói, chừng đó vẫn không thể mang lại uy hiếp gì.

Lâm Động phóng tay ra thật nhanh, linh hoạt luồn qua cước phong của Lâm Trường Thương mà vỗ lên đùi của gã.

- A!

Một chưởng vừa đến, chỉ nghe Lâm Trường Thương hét thảm một tiếng, thân hình loạng choạng thối lui, phệch mông té ngồi lên mặt đất.

Một chiêu đánh ngã Lâm Trường Thương, Lâm Động thuận thế giơ chưởng xông lên, tỏ ý vỗ xuống, thì đã thấy Lâm Trường Thương ôm đầu, hét toáng lên:

- Ta thua..!

- Lâm Động thắng!

Dưới thạch đài, Lâm Khắng lắc lắc đầu cười, ánh mắt có vẻ kinh ngạc nhìn Lâm Động. Lâm Trường Thương tại Lâm gia mặc dù không nổi danh gì, nhưng dù sao cũng đã đạt đến Thối Thể Đệ Tứ Trọng. Hơn nữa, một chưởng nhìn như tùy ý kia, lại vỗ đúng vào chỗ làm phân tán đi lực đạo của Lâm Trường Thương. Nếu chỉ là tình cờ thì thôi, nhưng nếu là cố ý, thì nhãn lực của thiếu niên Lâm Động này, phải nói là thực sự lợi hại.

Nghe Lâm Khẳng tuyên bố, trong Thí Luyện Quán cũng có một ít ánh mắt nhìn về chỗ Lâm Động, tuy có kinh ngạc, nhưng cũng không quá mức lưu ý. Bởi dù sao, thực lực của Lâm Trường Thương tại Lâm gia cũng chỉ đứng vào lớp giữa mà thôi. Lâm Động có thể thắng gã, chẳng phải là chuyện gì quá mức đến nỗi không thể tưởng tượng!

Đối với những ánh mắt này, Lâm Động cũng không mấy quan tâm. Hắn vừa đưa mắt nhìn ra khỏi thạch đài thì bắt gặp khuôn mặt lạnh lùng thờ ơ của Lâm Hoành khi y vung tay đánh bay đối thủ của mình xuống đài.

Đánh bại đối thủ một cách dễ dàng, Lâm Hoành cũng đồng thời nhận ra tia nhìn của Lâm Động. Y hờ hững đưa mắt nhìn lại hắn rồi cười nhạt.

Lâm Động liếc mắt nhìn y, sau đó thu hồi ánh mắt, kéo Lâm Trường Thương đi xuống thạch đài.

Vòng đầu tiên không gặp phải đối thủ nào quá khó chơi, nên sau khi thắng Lâm Trường Thương, Lâm Động lại thắng tiếp một trận nữa, nhẹ nhàng tiến vào vòng sau. Bởi hai trận tỷ thí đều kết thúc quá nhanh và dễ dàng, nên không ít người cho rằng Lâm Động hắn là chó ngáp phải ruồi, bốc thăm gặp toàn kẻ yếu.

Đối với hai trận so tài nhạt nhẽo của Lâm Động, thì không nghi ngờ gì nữa, Lâm Hoành và Lâm Hà đã trở thành tiêu điểm trong Thí Luyện Quán. Bởi vì từ đầu chí cuối, hai người này khi tỷ đấu, chỉ dùng vỏn vẹn một chiêu đã đánh bại đối thủ. Thắng lợi áp đảo như vậy đã làm cho người xem hiểu được, thực lực của bọn họ đã vượt xa đám tiểu bối còn lại của Lâm gia rồi.

- Chỉ sợ Lâm Hoành đã đạt tới Thối Thể Đệ Thất Trọng rồi...

Tại chỗ ngồi, Lâm Khiếu sau khi xem xong hai trận đấu của Lâm Hoành, gật đầu tấm tắc.

Nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Đàn liền hiện ra vẻ lo lắng vô cùng. Nàng còn nhớ như in mấy lời Lâm Hoành nói lúc trước, nếu y đạt được

thành tích tốt trong lần thi đấu này, sẽ nhân đó mà thỉnh gia gia tới cầu hôn mình. Lúc đó, vạn nhất phụ thân không đồng ý, không chừng sẽ khiến gia gia một lần nữa không vui.

- Yên tâm, không có việc gì đâu!

Nhìn thấy trên khuôn mặt thon gầy kia xuất hiện nét lo lắng, Lâm Động mới cười cười, vỗ nhẹ lên cánh tay nàng an ủi.

- Ừ!

Thanh Đàn khẽ gật đầu rồi bất chợt nói:

- Không biết đối thủ tiếp theo của ca ca sẽ là ai? Nếu như thắng tiếp trận này, sẽ tiến nhập vào nhóm năm đó!

Lâm Động nhếch miệng cười, nhưng trong lòng thật không thể nói. Với thực lực của hắn bây giờ, nếu gặp bất kể kẻ nào trong đám tiểu bối Lâm gia, cũng đủ sức đánh một trận!

- Đợt tỷ đấu thứ hai bắt đầu! Lâm Động..!

Giữa sân, Lâm Khảng đưa mắt nhìn về phía Lâm Động, rồi chỉ tay vào thạch đài lớn nhất ở trung tâm. Vòng hai qua đợt sàng lọc vừa rồi chỉ còn lại mười người, cho nên bất kể ra sao, so với vòng một thì những trận đấu của vòng này nhất định sẽ đặc sắc hơn. Chính vì thế bọn hắn không phải thi đấu đồng loạt năm trận như trước nữa, mà sẽ bắt đầu từng trận một. Do đó mọi người cũng được quan sát một cách kỹ càng hơn.

Nghe tiếng Lâm Khảng gọi tên, Lâm Động khẽ thở ra một hơi rồi bước nhanh về phía thạch đài.

- Lâm Động ca, cố lên!

Sau lưng hắn, Thanh Đàn vung cao nắm đấm nhỏ xíu, hô to cổ vũ.

Trong Thí Luyện Quán, đã có không ít ánh mắt nhìn về phía Lâm Động, bên trong ánh lên một chút gì đó hiếu kỳ và chờ đợi. Tuy nói danh khí và địa vị của Lâm Động tại Lâm gia đích xác thua xa hai đệ tử ưu tú Lâm Hà và Lâm Hoành, nhưng phụ thân hắn trước đây lại là thiên tài đệ nhất của Lâm gia. Ai nấy còn nhớ kỹ, ngày xưa Lâm Khiếu đoạt được vị trí đứng đầu đó hết sức nhẹ nhàng, cho nên đều tự hỏi, không biết đứa con này của hắn có được vài phần năng lực như hắn trước kia không?

Tại bàn khách quý, đám người Lâm Chấn Thiên cũng nhìn về phía Lâm Động, trong lòng bọn họ, cũng có sự hiếu kỳ như vậy.

Dưới đông đảo ánh mắt soi mói tò mò kia, Lâm Động đi lên thạch đài. Bên dưới, Lâm Khẳng nhìn vào bảng danh sách, lông mày khẽ cau. Lão hơi ngần ngừ một chút nhưng rồi vẫn hô lên:

- Lâm Vẫn!

Nghe được cái tên này, cả Thí Luyện Quán nhất thời xì xầm ồ lên! Một ít kẻ đồng lứa với Lâm Động đều tỏ ra thông cảm mà nhìn hắn.

Lâm Động cũng giật mình khi nghe cái tên này. Hiển nhiên hắn khá là kinh ngạc, bởi đối thủ lần này thật sự rất khó chơi.

Lâm Vẫn, cũng là một kẻ ưu tú trong hàng tiểu bối của Lâm gia. Phụ mẫu của hắn đều là người nhà họ Lâm, có điều đã chết cả trong tay đạo phỉ. Cho nên từ nhỏ hắn đã trầm mặc ít nói, nhưng lại cực kỳ có thiên phú. Nghe đâu hai tháng trước, trong cơ thể hắn đã ngưng tụ ra mầm mống của Nguyên Lực, trở thành người thứ ba trong hàng tiểu bối sau Lâm Hà và Lâm Hoành, đạt đến Thối Thể Đệ Lục Trọng!

Đối thủ như vậy, quả thật khó chơi!

Lâm Động liếm liếm môi, nhãn thần như có lửa mà từ từ bùng cháy lên. Cái hắn cần, chính là những đối thủ như thế!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 22

Nghệ Kinh Toàn Trường

Biên: (A Híp) "Hắc hắc, tên gia hỏa này thật đúng là xui xẻo. . ."

Lâm Sơn nhìn Lâm Động trên thạch đài, không nhịn được mà cười hả hê, tên Lâm Vẫn kia, từ trình độ mà nói, so với Lâm Hoành còn không thua kém bao nhiêu. Nếu như cho hắn sự đãi ngộ giống như Lâm Hoành, thì thành tựu ngày sau của người này cao hơn cũng là chuyện chưa biết trước được, hôm nay Lâm Động lại ở vòng này gặp phải Lâm Vẫn, xem ra bước tiến của hắn cũng chỉ có thể dừng ở chỗ này rồi.

"Đáng tiếc thật! Muốn tự mình xuất thủ dạy dỗ hắn một chút, mà bây giờ xem ra cái này tựa hồ là không có cần thiết rồi!" Lâm Hoành khẽ mỉm cười, có chút lười biếng dương dương tự đắc nói.

"Dĩ nhiên là Lâm Vẫn!!"

Lâm Khiếu nghe tên đối thủ lần này của Lâm Động, cũng không nhịn được mà nhíu mày, hiển nhiên là đối với cái tên này cũng không xa lạ gì.

Ở bên cạnh Lâm Khiếu, bàn tay trắng nõn của Thanh Đàn nắm chặt lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ lo lắng.

"Không cần quá lo lắng, dù không thắng được Lâm Vẫn cũng coi như được thông qua, dù sao thời gian hắn tu luyện vẫn còn tương đối ngắn" Lâm Khiếu nói, sau khi thương thế của hắn khôi phục, yêu cầu tu luyện nghiêm khắc đối với Lâm Động hiển nhiên cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Nghe vậy, Thanh Đàn cũng cũng không nói gì, đôi mắt nhìn chằm chằm đạo

thân ảnh thiếu niên ở trên thạch đài kia, chẳng biết tại sao, nhưng trong lòng nàng có một chút chờ mong khác thường. . .

"Lâm Động ca sẽ không dễ dàng thua đâu. . .!"

ooOoo Sau khi Lâm Khẳng tuyên bố tên người xuất chiến, thì có thêm một thiếu niên mặc áo xám lặng yên từ trong đám người đi ra, sau đó thong thả đi lên thạch đài.

Thiếu niên có chút gầy, song ánh mắt thì lại sắc bén như chim ưng, nhìn liền biết người này cũng thuộc hạng người tâm trí kiên nghị.

Tận mắt nhìn cha mẹ chết thảm ở trong tay thổ phỉ, thiếu niên này so với đám bạn cùng lứa tuổi càng lộ ra vẻ thành thục hơn một chút.

"Lâm Vẫn" Thiếu niên áo xám đứng đối diện với Lâm Động, chậm rãi nói.

"Lâm Động" Lâm Động cũng không chậm trễ, trịnh trọng ôm quyền hành lễ, giọng nói trầm ổn, tuy nói trước kia cùng Lâm Vẫn căn bản không có gì giao tình gì, nhưng đối với người này, hắn thật ra cũng có chút bội phục.

"Ta sẽ không nương tay đâu!" Lâm Vẫn nhìn Lâm Động một cái nói.

"Đa tạ" Lâm Động cười một tiếng!!

Nghe vậy, lúc này Lâm Vẫn mới ngơ ngác một chút, chăm chú nhìn Lâm Động thật sâu, sau đó mới chậm rãi thở ra một hơi, trên song chưởng tràn ngập quang mang chớp động, đó là dấu hiệu của vận dụng Nguyên Lực.

"Nếu hai bên đều đã chuẩn bị xong thì trận đấu…. bắt đầu!" Lâm Khẳng có chút lo lắng nhìn Lâm Động một cái, sau đó cũng không nhiều lời, vung bàn tay, sau đó quát lên.

"Phanh!"

Lời Lâm Khẳng vừa xong, hai mắt Lâm Vẫn càng trở nên sắc bén, chỉ thấy được cước bộ kia đạp lên mặt đất, thân hình mượn lực phóng về phía Lâm Động, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, không có hoa mỹ chút nào trực tiếp hướng về phía lồng ngực Lâm Động mà oanh kích.

Đối mặt với quyền phong của Lâm Vẫn, Lâm Động vẫn không lùi bước, mà ngược trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người lại trực tiếp tiến lên phía trước một bước, hữu chưởng thật nhanh mở ra, đỡ quyền phong của Lâm Vẫn, lòng bàn tay chợt vỗ, lại đem quyền này của Lâm Vẫn đánh bay đi.

Quả đấm mới vừa bị đẩy ra, thân hình Lâm Vẫn cũng đột nhiên chuyển động, thuận thế đem chưởng phong đánh tới của Lâm Động mà tránh né, song quyền nắm chặt, đột nhiên hướng về phía Lâm Động ập tới, quyền ảnh nặng nề rối loạn giống như muốn đập phá, thanh thế như vậy làm cho người ta quả thực không dám ngạnh kháng.

"Lạc Thạch Quyền sao?"

Quyền pháp quen thuộc như vậy, làm cho chân mày Lâm Động chau lại, bởi hắn đã từng thấy Lâm Sơn thi triển qua bộ quyền pháp này, bất quá so với Lâm Vẫn thi triển ra, thì bộ quyền pháp kia của Lâm Sơn còn lộ ra quá nhiều sơ hở.

"Hô. . . hêy"

Một luồng hơi theo cổ họng phun ra, Lâm Động trong lòng hiểu ra, Lạc Thạch Quyền này càng đánh càng thuận, mà đợi đến lúc lực đạo càng lúc càng lớn, thì càng không dễ ứng phó, cho nên, đối mặt với loại quyền pháp này không thể lui về phía sau được.

Nếu không thể lui, vậy thì chỉ có thể ngạnh kháng một phen thôi!

"Ba ba ba bành bạch. . ."

Sắc mặt Lâm Động trở nên nghiêm túc, song chưởng nắm chặt thành quyền,

trong nháy mắt, đột nhiên ở trên thạch đài tiếng bành bạch thanh thúy vang lên, mà tiếng vang lên đó chính là tám tiếng vang!

Thông Bối Quyền tám tiếng vang!

Ánh mắt của không ít người vào lúc này nảy lên sự kinh ngạc, bọn họ hiển nhiên là chưa từng ngờ tới, Lâm Động còn nhỏ tuổi như vậy mà có thể đem Thông Bối Quyền tu luyện tới loại cảnh giới này.

"Cái tên tiểu tử này, lại… lại có tiến bộ nữa sao. . .?" Lâm Khiếu cũng bị biểu hiện Lâm Động làm xuất hiện sự kinh ngạc một chút, trên mặt lộ vẻ vui mừng nói.

"Chà! Không tệ. . ."

Trên bàn tiệc khách quý, Lâm Chấn Thiên cũng vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi gật đầu, với tuổi như vậy mà có thể đem Thông Bối Quyền tu luyện tới trình độ tám tiếng vang, đã là tương đối khá rồi.

"Bất quá Lạc Thạch Quyền của Lâm Vẫn, hỏa hầu cũng không cạn, hơn nữa còn có Nguyên Lực tương trợ, tám tiếng vang Thông Bối Quyền mặc dù uy lực không nhỏ, nhưng muốn chiến thắng sợ rằng vẫn còn có chút khó khăn!"

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng ánh mắt của Lâm Chấn Thiên vẫn sắc bén thấy rõ tình thế, lập tức lẩm bẩm nói.

"Ba!"

Song, lần này khi lời của Lâm Chấn Thiên mới vừa dứt, thì trong sân lại truyền ra một đạo tiếng vang thanh thúy, lập tức cả Thí Luyện Quán cũng trở nên yên tĩnh, không ai chớp mắt lấy một cái.

Tiếng vang thứ chín sao!

Là cực hạn của Thông Bối Quyền đây mà!

Ba … Bá!

Ánh mắt của mọi người, trong nháy mắt đều ngưng tụ ở trên thân thể Lâm Động, hơn nữa lần này bọn họ còn thấy được trên nắm tay của hậu bối này còn có quang mang nhàn nhạt chớp động.

Nguyên Lực! Thối Thể đệ lục trọng!

"Răng rắc!"

Chén trà trong tay Lâm Khiếu trực tiếp vỡ tan thành những mảnh vụn, hai mắt hắn sững sờ nhìn thiếu niên trên thạch đài, Thông Bối Quyền chín tiếng vang? Thối Thể đệ lục trọng?

Lâm Động. . . Từ lúc nào trở nên mạnh như vậy?

"Tốt!!!"

Trên bàn tiệc khách quý Lâm Chấn Thiên sau một hồi trầm mặc, chậm rãi phun ra một chữ, rõ ràng lấy tính tình của hắn mọi người hiểu, thực lực của Lâm Động bày ra, làm cho hắn cực kỳ hài lòng.

Mà Lâm Mãng ở bên cạnh, sắc mặt có chút trầm xuống, ngậm chặt miệng lại, không nói một lời, Lâm Hoành ở kia phía sau, chân mày cũng hơi cau lại.

"Tiểu tử này, cũng có chút bản lãnh. . .!!"

"Phanh!"

Dưới đông đảo ánh mắt soi mói cùng kinh ngạc, một quyền của Lâm Động trực tiếp giống như là trọng thạch tiếp xúc với song chưởng của Lâm Vẫn, lực đạo cường hãn vào thời khắc này bộc phát ra, thân thể Lâm Vẫn giống như diều bị đứt dây bay ngược lên, cuối cùng té trên mặt đất ở ngoài thạch đài.

"Xôn xao. . .!!"

Nhìn thấy Lâm Động một quyền đánh bay Lâm Vẫn, chung quanh bất ngờ xảy ra một trận ồ lên, những người dĩ vãng từng quen biết với Lâm Động, miệng lại càng há hốc hơn, hiển nhiên là không thể tin tưởng nổi, lúc này mới ngắn ngủn nửa năm không thấy, mà hắn đã mạnh đến loại tình độ này rồi sao.

Lâm Khẳng cũng là bị thực lực của Lâm Động bày ra cho chấn động, một lát sau, mới vội mở miệng tuyên bố.

"Lâm Động thắng!"

Thanh âm của Lâm Khẳng vừa dứt, trong Thí Luyện Quán nhất thời vang lên một tràng vỗ tay thật to cùng thanh âm trầm trồ khen ngợi. Tới bây giờ bọn họ mới hiểu được, thì ra Lâm Động có thể không có chút nguy hiểm nào tiêu sái tới vòng này cũng không phải là hắn dựa vào vận khí gì, mà chính là thực lực chân chánh của bản thân hắn!

Đứng ở trên thạch đài, Lâm Động nhìn thấy Thí Luyện Quán sôi trào như vậy, cũng khẽ mỉm cười, nhảy xuống thạch đài, hướng về phía Lâm Vẫn vươn tay ra, nói: "Không có sao chứ?"

"Thông Bối Quyền chín tiếng vang, Thối Thể đệ lục trọng, ta thua không oan" Lâm Vẫn nhìn Lâm Động, trên khuôn mặt vẫn là hiện lên nụ cười, nói: "Chờ có cơ hội, ta sẽ hướng ngươi lãnh giáo tiếp"

Nói xong, Lâm Vẫn tựa như cũng không muốn ở lâu, trực tiếp xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Vẫn, Lâm Động cũng là cười cười, đối với con người này, hắn cũng có thêm hảo cảm không nhỏ, ngày sau nếu có cơ hội, có lẽ nên giao tiếp nhiều một chút.

Bất quá, trước mắt hắn phải đem Lâm Hoành kia thu thập cái đã, tránh cho hắn sau này không bao giờ quấn lấy Thanh Đàn nữa. . .

Lâm Động quay đầu lại, ánh mắt quẳng ném về hướng vị trí của Lâm Hoành, chỉ thấy được hắn cũng đang nhìn sang mình, trên khóe miệng kia tựa hồ vẫn thản nhiên mang theo vẻ khinh thường.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Túy Thư Cư Sĩ Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 23

Nhóm Ba Người Mạnh Nhất!

Lâm Động ca, ca thật là giỏi quá đi!

Nhìn Lâm Động trở về chỗ ngồi, Thanh Đàn nũng nịu cười, dựng ngón cái nho nhỏ về phía hắn!

- Cái tên tiểu tử này, tài ẩn dấu ngươi cũng thật xuất sắc đó!

Lâm Khiếu tủm tỉm cười, bất quá trong ngôn ngữ không hề có chút ý tứ nào trách mắng hắn cả! Trình độ Lâm Động như vậy, thực sự đã vượt xa dự đoán của ông.

Hơn nữa, biểu hiện ngày hôm nay của Lâm Động thật sự đã làm nở mày nở mặt Lâm Khiếu, khiến trong lòng ông tràn trề hưng phấn, so với lúc thương thế có hi vọng hồi phục còn mãnh liệt hơn!

- Hì hì..

Lâm Động lắc lắc đầu cười hì hì, thấy Lâm Khiếu không có ý định gặng hỏi gì thêm, bất giác thầm thở ra nhẹ nhõm.

Ở giữa sân, sau khi trận tỷ đấu của Lâm Động kết thúc, những cặp đấu khác cũng lục tục bắt đầu. Có thể tiến vào tốp mười, đại để đều là những kẻ có chút danh khí trong hàng tiểu bối của Lâm gia, trên cơ bản đều đã đạt đến Ngũ trọng, thậm chí cao hơn. Cho nên những trận đấu này thật sự đặc sắc, khiến cho trong sân không ngừng vang lên những âm thanh cổ vũ, ủng hộ.

Năm trận tỷ thí rất nhanh đã có kết quả! Không nằm ngoài dự đoán, Lâm Hà

và Lâm Hoành tiếp tục phô bày thực lực ngạo nhân mà tung hoành, cùng với Lâm Động và hai gã thiếu niên tinh anh khác của Lâm gia bước vào nhóm năm người mạnh nhất của đại hội thi tài trong tộc lần này.

Sau khi những cái tên này được đọc ra, bầu không khí yên lặng trong Thí Luyện Quán có chút ồn ào sôi động. Ai nấy đều biết, những trận đấu kế tiếp đằng sau, mới chân chính là trọng điểm của đại hội Lâm tộc lần này!

Rút thăm hoàn tất, chỉ một người may mắn ngẫu nhiên bốc phải thẻ trống thì không phải thi đấu, còn lại đối thủ của Lâm Động vòng này là Lâm Đình. Lâm Đình là một thiếu niên của nhà họ Lâm, thực lực đã đạt đến Thối thể Đệ lục trọng. Tuy vậy, với Lâm Động mà nói, cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Sau khi rút thăm ngẫu nhiên, trận đấu giữa hai người lập tức bắt đầu. Kết quả vẫn không ngoài dự đoán của tất cả! Dưới uy lực của Thông Bối Quyền đã đạt đến trình độ chín tiếng vang của Lâm Động, thì dù cho Lâm Đình đã dốc toàn lực thi triển công phu, vẫn bị hắn một quyền đánh bay xuống đài.

Bởi vậy, trong trận đấu lựa chọn kẻ tiến vào tốp ba người mạnh nhất này, Lâm Động lại dễ dàng đoạt lấy chiến thắng.

Trận tỷ thí của bọn họ không có gì đột ngột phát sinh ngoài ý muốn, cho nên ngay khi nó vừa kết thúc thì ai nấy đều dồn mắt vào trận thi đấu thứ hai.

Bởi vì trận đấu này, đã khiến mọi người kể cả Lâm Động đều tỏ ra vô cùng hứng thú. Sắp so tài với nhau trên thạch đài, chính là Lâm Hà và Lâm Hoành!

Hai người bọn họ trong đám tiểu bối Lâm gia đều là những kẻ nổi tiếng nhất. Không ít người đều có cùng suy đoán, đoạt ngôi vị số một trong đại hội dòng tộc lần này, không ai khác sẽ là một trong hai người đó.

Nhưng không ngờ lại có chút đột biến xảy ra, hai người họ không ngờ lại sớm gặp nhau ở vòng này. Nhưng cũng chính vì thế, trận đấu này mới thêm gay cấn và náo nhiệt...

- Lâm Hà!

Lâm Khẳng sau khi thấy thẻ trúc của bọn họ cũng ngẩn người ra một lúc, rồi chợt mở miệng hô lên.

Nghe tiếng xướng danh của Lâm Khẳng, Lâm Hà yêu kiều ứng tiếng. Chỉ thấy lưng ong khẽ uốn, thiếu nữ nhỏ nhắn thon thả này đã tung mình lên đài, bộ dạng vừa duyên dáng xinh tươi lại có vẻ anh thư hào sảng, khiến cho không ít con mắt thiếu niên trai trẻ phải sáng ngời lên.

Sau khi Lâm Hà lên đài, Lâm Hoàng cũng phong độ đường hoàng hiên ngang nhảy lên. Một thân bạch y khá là tuấn tú, đã làm cho khá nhiều người xem phải tấm tắc gật đầu.

- Lâm Hà tỷ, xin hạ thủ lưu tình nha!

Nhìn Lâm Hà, Lâm Hoành chắp tay cười cười.

- Kẻ nói lưu tình, e là ta mới đúng!

Lâm Hà bĩu môi, trong con ngươi hiện lên nét ngưng trọng hiếm thấy. Với thực lực của Lâm Hoành, nàng sợ rằng mình sẽ phải dốc toàn lực ra mà ứng phó rồi!

Lâm Hoành mỉm cười, trong mắt cũng có chút nóng bỏng! Lâm Hà trong lứa tiểu bối của Lâm gia cũng được xem là người xuất sắc nhất, nếu như hôm nay hắn có thể đánh bại nàng, thì vị trí đệ nhất kia, không dành cho hắn thì còn cho ai nữa!?

- Trận đấu bắt đầu..!

Dưới thạch đài, Lâm Khẳng nhìn thấy hai bên đã chuẩn bị đâu vào đó, mới trầm giọng hô to!

Tiếng hô của Lâm Khẳng vừa dứt, thì quanh thân thể của hai người trên đài

lập tức hiện lên một quầng sáng nhàn nhạt! Đó chính là Nguyên Lực.

- Thối Thể đệ thất trọng..?

Nhìn quầng sáng khá dày trên người bọn họ, trong Thí Luyện Quán không ít kẻ sợ hãi há miệng. Tuy tất cả khi xem những trận tỷ đấu lúc trước của hai người đều lờ mờ đoán ra rồi, nhưng đến lúc tận mắt nhìn thấy vẫn không khỏi giật mình than thầm.

Có thể với độ tuổi đó, mà đạt được Thối Thể đệ thất trọng, đã nói lên tiềm lực rất tốt của hai người, nếu được bồi dưỡng cẩn thận, tiền đồ sau này chắn chắn sẽ không thấp!

Ở chỗ ngồi của mình, Lâm Chấn Thiên nhìn thấy vậy, cũng khẽ gật đầu mỉm cười. Đám tiểu bối này càng xuất chúng, thì trong lòng lão càng vui mừng thoải mái chứ sao...

- Lâm Hà tỷ, cẩn thận nhé!

Quầng sáng trên thân thể Lâm Hoành bỗng nhiên chớp động, nhãn thần hắn liền sắc bén hẳn lên, thân hình đột ngột lao vụt tới. Trên song chưởng, kình phong lạnh thấu xương, hướng về phía Lâm Hà phách ngang.

Đối mặt với chưởng phong buốt giá của Lâm Hoành, Lâm Hà chỉ khẽ lùi một bước, song chỉ thon dài tinh tế co lại, cong cong như miệng ưng, cực nhanh điểm lia lịa vào lưng bàn tay của Lâm Hoành, đẩy dạt chưởng phong của hắn xuống.

- Bát Hoang Chưởng..!

Thấy chưởng phong bị phá, Lâm Hoành quát nhẹ một tiếng. Lập tức chưởng kình trên tay hắn đột nhiên cương mãnh vô bì, liên miên không ngừng, phủ xuống đầu Lâm Hà, phát ra những âm thanh gió rít vù vù, quả thật có chút bất phàm.

Bị chưởng phong cương mãnh kia bao phủ, đôi lông mày liễu của Lâm Hà

hơi hơi nhíu lại, song chỉ hợp lại thành chỉ kiếm, linh xảo xuyên qua chưởng phong của Lâm Hoành, đâm thẳng vào thân thể hắn, khiến cho Lâm Hoành không thể không rút tay phòng ngự.

Trên đài, bóng người thấp thoáng qua lại, chưởng chỉ đối chiến vi vu, cực kỳ kịch liệt. Hơn nữa, dưới sự tăng phúc của Nguyên Lực, khiến cho những âm thanh xé gió không ngớt vang lên, làm người xem nhìn không chớp mắt.

- Lâm Động ca, ai trong bọn họ sẽ thắng vậy?

Thanh Đàn cũng bị sự kịch liệt của trận chiến trên đài ảnh hưởng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt, khẩn trương hỏi.

- Cũng khó nói...!

Lâm Động ngần ngừ một lúc rồi lắc đầu. Bát Hoang Chưởng của Lâm Hoành hiển nhiên đã tu luyện tới trình độ vô cùng thuần thục. Chưởng phong cương mãnh như hùm, uy lực không nhỏ. Mà Lâm Hà cũng không kém, môn võ nàng ta đang thi triển, chính là Võ học Nhị phẩm của Lâm gia, Linh Kiếm Chỉ.

Công phu này nhìn thì uy lực không có gì là sắc bén, thế nhưng nếu tu luyện đến hỏa hầu, ngón tay liền giống như mũi kiếm vậy. Cho nên, kể cả Lâm Hoành cũng không dám để nàng đâm trúng một cách dễ dàng.

Chính vì thế, muốn phân định kẻ thắng người thua vào lúc này thật sự khó khăn, tuy thật ra trong lòng Lâm Động, vẫn mong Lâm Hà có thể chiến thắng...

Trong khi hai người đang nói chuyện, thì trận chiến trên thạch đài càng lúc càng gay cấn và quyết liệt. Quyền chưởng giao nhau chan chát, hàng loạt những âm thanh trầm thấp không ngừng vang lên.

Giằng co như vậy chừng mười phút, trên thân thể bọn họ lúc này, vầng sáng nhàn nhạt đã trở nên rõ ràng sáng sủa hơn. Hiển nhiên bọn họ đã thi triển Nguyên Lực trong cơ thể tới cực hạn rồi.

Ngay lúc quầng sáng đó nồng đậm nhất, thì hai người đồng loạt lùi ra đằng sau, rồi song chưởng đồng thời đẩy mạnh tới, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tầng tầng lớp lớp lao thẳng vào nhau.

Phanh!

Một âm thanh to rõ khô khốc nổ tung trên thạch đài, hai bóng người bắn ngược về hai phía trái, bàn chân loạng choạng đạp liên hồi lên mặt đất, rồi đồng thời ngã hết xuống dưới đài.

Nhìn thấy cả hai đều rơi đài, trong Thí Luyện Quán đồng loạt ồ lên, hiển nhiên không ai ngờ hai người lại kết thúc trận đấu này như vậy!

- Ha hả! Không tệ... không tệ..!

Lâm Chấn Thiên thấy Lâm Hoành và Lâm Hà thực lực ngang bằng nhau, không nhịn được nỗi vui mừng gật đầu cười lớn. Lâm Mãng ở bên cạnh nghe vậy cũng tươi rói mặt mày, đắc ý liếc nhìn Lâm Khiếu cách đó không xa.

- Trận đấu này kết quả là hòa! Cho nên bây giờ còn tất cả là bốn người. Nếu không có vấn đề gì nữa, thì Lâm Hà và Lâm Hoành cùng đoạt ngôi đầu, Lâm Động và Lâm Thần thì đứng nhì và ba. Đương nhiên, nếu có ai còn muốn luận bàn, cũng có thể lên tiếng...

Lâm Chấn Thiên đứng dậy mỉm cười rồi nói. Tình huống đã tới lúc này, trong tộc cơ bản đã có thể phân ra thứ tự, hẳn sẽ không xuất hiện biến hóa gì thêm...

Đối với lời tuyên bố của Lâm Chấn Thiên, mọi người đều gật đầu, hiển nhiên không có điều dị nghị!

- Tên gia hỏa kia đạt đệ nhất sao...?

Lâm Động cau mày, nhìn Thanh Đàn, chỉ thấy nàng đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé, trên khuôn mặt thanh tú thông minh, tràn đầy vẻ lo lắng.

Lâm Hoành đứng giữa sân nghe Lâm Chấn Thiên nói ra kết quả, tiếu ý trên nét mặt trở nên rõ ràng hơn rất nhiều. Hắn quay đầu nhìn về phía Lâm Động và Thanh Đàn, nhếch miệng cười nhạt, bất chợt bước ra, ý định sẽ ngay lúc sắt còn nóng mà rèn, nói ra lời thỉnh cầu của mình!

Có điều, lời trong miệng Lâm Hoành còn chưa kịp thốt lên, thì Lâm Động nảy giờ vẫn đang chằm chằm quan sát bộ dạng của hắn, thấy vậy, nhãn thần trầm xuống, đứng phắt dậy, một âm thanh lập tức vang vang trong khắp Thí Luyện Quán.

- Lâm Hoành biểu ca! Lâm Động tuy bất tài, nhưng không biết biểu ca có vui lòng chỉ giáo cho tiểu đệ này một phen hay không..!?

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

cuonghv Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 24

Toàn Thắng!

Biên: (A Híp) Thanh âm đột nhiên vang lên khiến cho cả Thí Luyện Quán bỗng trở nên yên tĩnh, vô số ánh mắt kinh ngạc đổ dồn vào trên người Lâm Động.

“Động nhi, ngươi làm cái gì vậy?”

Lâm Khiếu ngồi một bên cũng bị hành động của Lâm Động làm cho ngẩn người, chợt vội vàng quát to. Tuy rằng hôm nay biểu hiện của Lâm Động đã nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng chỉ với thực lực như vậy, Lâm Động vẫn còn một khoảng cách nhỏ mới có thể sánh ngang Lâm Hoành. Nếu chỉ dựa vào Thối Thể đệ lục trọng cùng với Thông Bối Quyền chín tiếng vang sẽ không cách nào đánh bại Lâm Hoành đã đạt tới Đệ Thất Trọng.

"Lâm Động ca, không nên làm thế!"

Thanh Đàn sau khi phục hồi lại tinh thần, lập tức trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã ngập tràn vẻ lo lắng. Nàng biết Lâm Động trong lúc bất chợt thốt ra những lời ấy, nguyên nhân sâu xa chính là lo lắng cho tương lai của nàng.

"Mọi người cứ yên tâm! Cha, con chỉ là muốn cùng Lâm Hoành biểu ca tỷ thí một chút thôi mà, nếu như thua cũng không có gì là mất mặt…!” Lâm Động cười nói.

Nghe vậy, Lâm Khiếu thoáng ngẩn người, hắn chần chờ một chút rồi đành gật đầu nói: "Vậy phải cẩn thận một chút."

Lâm Động gật đầu, xoa xoa đầu Thanh Đàn, sau đó dưới ánh mắt soi mói của

đông đảo mọi người liền xoay người tiến vào trong sân. Khi hắn xoay người, trong đôi mắt ánh lên một tia cười lạnh, nếu Lâm Hoành chỉ an an ổn ổn mà ôm ngôi vị thứ nhất thì hắn cũng chẳng muốn bại lộ thực lực quá mức làm gì. Đáng tiếc, người này đã đoạt ngôi đầu lại còn muốn được voi đòi tiên!

"Đã như vậy, chỉ có thể đánh cho ngươi không còn mặt mũi nào mà mở miệng nữa…"

Lâm Động dừng cước bộ nơi thạch đài, sau đó nhìn về phía Lâm Chấn Thiên đang ngồi, cười nói: "Gia gia, không biết con có thể đề xuất luận bàn hay không?"

Lâm Chấn Thiên lúc này đã phục hồi lại tinh thần, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Động. Đã chứng kiến rõ thực lực của Lâm Hoành mà Lâm Động vẫn còn dám khiêu chiến, nếu không phải là dạng đầu đất tự mình chuốc lấy nhục, ắt hẳn là có sự tự tin tuyệt đối.

"Xem ra ta vẫn đánh giá thấp tên tiểu tử này a…"

Sâu trong đôi mắt Lâm Chấn Thiên đột nhiên toát lên vẻ mong chờ nóng bỏng. Lần Tộc Hội rất nhiều năm trước đó, Lâm Khiếu cứ như vậy mà tỏa sáng đã thắp lên ngọn lửa hy vọng phản hồi gia tộc trong lòng lão… Không biết Lâm Động có thể giống Lâm Khiếu khi trước hay không, đem đến niềm kinh hỉ lớn lao cho lão?

“Điều này rất bình thường, tự nhiên là có thể!”

Nhìn thấy Lâm Chấn Thiên gật đầu, Lâm Động lúc này mới nở một nụ cười mãn nguyện.

"Cái tên gia hỏa này, không có chuyện gì lại tự nhiên đi mua dây buộc mình sao, Lâm Hoành kia hiện tại ngay cả ta cũng rất khó thu thập được hắn”

Lâm Hà bước nhanh về phía thạch đài, oán hận nói với Lâm Động:

"Hiện tại không phải là thời điểm để ra vẻ ta đây"

Nhìn thấy vẻ mặt oán trách của Lâm Hà, Lâm Động cũng chỉ cười cười, không nói thêm câu gì. Hắn nhún mình nhảy lên thạch đài, nơi đó Lâm Hoành đang đứng khoanh tay trước ngực, nở nụ cười lạnh nhìn Lâm Động.

"Lâm Động, xem ra sau khi đạt đến tiền tam (top ba), lòng tự tin của ngươi vô cùng mãnh liệt nha?"

"Cho nên mới muốn nhờ Lâm Hoành biểu ca làm cho đệ thanh tĩnh lại." Làm như không nghe ra ý tứ giễu cợt trong lời nói của Lâm Hoành, Lâm Động tủm tỉm cười trả lời.

“Điều này dễ thôi!” Lâm Hoành dương dương tự đắc nói.

"Đại bá, bắt đầu đi?" Lâm Động liếc xéo về phía hắn, sau đó nói với Lâm Khẳng ở dưới đài.

"Ngươi..."

Lâm Khẳng há miệng định nói, nhưng cuối cùng lại buông tiếng thở dài bất đắc dĩ, sau đó vung tay lên: "Tỷ thí bắt đầu!"

Thanh âm của Lâm Khẳng vừa dứt, vẻ mặt vốn đang dương dương tự đắc của Lâm Hoành lập tức trở nên băng lạnh, một tầng quang mang nhàn nhạt lập tức bao phủ lấy toàn thân hắn. Nhìn bộ dạng hắn như vậy, rõ ràng là không có ý đồ nương tay.

"Lâm Động, bây giờ ta sẽ cho ngươi biết, giữa chúng ta có sự chênh lệch lớn tới mức độ nào!"

Nguyên Lực trong kinh mạch sôi trào, truyền khắp cơ thể Lâm Hoành. Hắn buông tiếng cười lạnh, chỉ sau hai lần lắc mình đã hiện ra trước mặt Lâm Động, chưởng phong bén nhọn nặng nề oanh thẳng về phía trước.

Đối mặt với chưởng phong có lực đạo cực mạnh của Lâm Hoành, trái ngược với dự đoán của mọi người, Lâm Động cũng không hề có ý định tránh né. Chứng kiến cảnh tượng đó, không ít người đã âm thầm lắc đầu, xem ra cuộc tỉ thí này rất nhanh đã phân thắng bại… "Hắc hắc, tự mình chuốc lấy đau khổ, lại dám chủ động khiêu chiến."

Bên ngoài tràng, Lâm Sơn hả hê cười lớn, Lâm Mãng bên cạnh cũng cười nhạt, nhàn nhã dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng thưởng thức từng ngụm trà thơm.

"Phanh!"

Chưởng phong bén nhọn trong nháy mắt đã đánh tới trước ngực Lâm Động. Ngay khi chưởng phong gần chạm đích, Lâm Động rốt cuộc mới có động tác. Chỉ thấy hắn cũng vươn hữu chưởng ra, trực tiếp cứng đối cứng với quyền chưởng của Lâm Hoành.

Song chưởng đụng nhau, tràng cảnh dự liệu như trong suy nghĩ của mọi người cũng không xuất hiện. Ai nấy đều kinh ngạc khi chứng kiến thân hình Lâm Động vẫn như một tòa thiết tháp hiên ngang đứng vững. Bộ dáng nhàn nhã của hắn khiến người khác dễ hiểu nhầm một chưởng vừa rồi của Lâm Hoành căn bản không cách nào lay chuyển nổi thân hình hắn.

"Tại sao lại có thể như vậy?"

Một màn này làm cho không ít người cảm thấy bất khả tư nghị, lấy thực lực Thối Thể đệ thất trọng của Lâm Hoành lại không cách nào rung chuyển nổi Lâm Động chỉ có thực lực Thối Thể đệ lục trọng?

Cảm thấy kinh ngạc không chỉ có những người quan khán, mà ngay cả Lâm Hoành cũng phải biến sắc mặt. Hắn cảm nhận được hữu chưởng của Lâm Động tựa như một vách tường thật dày, không cách nào đột phá nổi.

Giờ khắc này, hắn mới thấy được sự bất ổn.

"Không phải chỉ có ngươi mới là Thối Thể đệ thất trọng!"

Lâm Động hả hê nhìn nét mặt đang biến đổi của Lâm Hoành, gằn giọng nói từng chữ. Kèm theo từng thanh âm của hắn, trên thân thể hắn cũng đã ngập tràn quang mang sáng bóng, đó chính là ba động của Nguyên Lực. Sự ba động này so với Lâm Hoành lại càng mạnh mẽ hơn.

Thối Thể đệ thất trọng!

"Hả…"

Nhìn Nguyên Lực sáng chói chớp động trên thân thể Lâm Động, trong Thí Luyện Quán đột nhiên vang lên từng tràng âm thanh kinh ngạc. Thì ra thực lực chân thật của Lâm Động cũng không phải là Đệ Lục Trọng, mà là Đệ Thất Trọng!

Khó trách hắn dám khiêu chiến Lâm Hoành như vậy! Thì ra hắn có đủ tiền vốn để khiêu chiến!

"Tên tiểu tử thối này..."

Lâm Khiếu ngơ ngác nhìn thân ảnh trên thạch đài, vẻ mặt ngập tràn sự phấn khích. Sự kinh ngạc lúc trước mà Lâm Động đem đến cho hắn còn chưa hoàn toàn tiêu hóa xong, giờ đây lại là một kích nặng nề nữa… Lâm Hà đứng dưới thạch đài, ngọc thủ lúc này đã không tự chủ được mà đưa lên bưng kín cái miệng nhỏ nhắn. Đôi mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

"Đệ Thất Trọng, sao có thể chứ?”

Lâm Hoành càng thêm biến sắc mặt, cuối cùng vẫn buông tiếng cười lạnh, cánh tay hắn run lên huy động song chưởng. Kình phong cương mãnh sắc bén như đao quét tới.

"Bát Hoang Chưởng sao?"

Nhìn chưởng phong của Lâm Hoành đang oanh thẳng đến mặt, Lâm Động buông một tiếng cười lạnh. Hắn huy động song chưởng tạo thành một đường cong xuyên qua chưởng ảnh, vỗ vào hai tay Lâm Hoành. Cái vỗ của hắn nhìn qua chỉ như là tùy ý nhưng lực đạo cương mãnh của Bát Hoang Chưởng do Lâm Hoành phát ra lập tức bị phân tán, trở nên yếu đi rất nhiều.

"Bát Hoang Chưởng, cũng không phải chỉ có mình ngươi mới biết sử dụng!"

Đánh tan chưởng phong của Lâm Hoành, Lâm Động khẽ mỉm cười, chỉ thấy chưởng phong của hắn tuôn ra vô số phong nhận, tạo thành những âm thanh xé gió. Lực đạo cương mãnh so với Bát Hoang Chưởng do Lâm Hoành thi triển, không biết còn cường hãn hơn bao nhiêu lần.

"Ngươi cũng biết Bát Hoang Chưởng?"

Nhìn thấy chưởng pháp quen thuộc phát ra từ tay Lâm Động, Lâm Hoành kêu lên thất thanh. Thanh âm còn chưa đứt, hắn đã nhận ra sự bất đồng trong chưởng pháp. Uy lực Bát Hoang Chưởng của Lâm Động so với hắn tựa hồ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Làm sao có thể?"

Phát hiện này làm cho sắc mặt Lâm Hoành trở nên trắng bệch, hắn tu luyện Bát Hoang Chưởng đã hơn nửa năm, làm sao có thể có chênh lệch với Lâm Động chứ?”

"Ta không tin!"

Sắc mặt tái nhợt, trong mắt Lâm Hoành hiện lên vẻ ngoan độc, Bát Hoang Chưởng được hắn thi triển đến mức tận cùng, Nguyên Lực trong cơ thể điên cuồng phát ra hai bàn tay, hình thành một chưởng toàn lực phách thẳng về phía Lâm Động.

Chưởng phong bén nhọn đó còn mang theo thanh âm ô ô vang dội, vừa nghe

đã đủ biến sắc mặt.

Đối mặt với một chưởng toàn lực đang ập đến, Lâm Động vẫn thong dong như cũ, chưởng phong cương mãnh như đao chợt biến ảo, trở nên nhu nhuyễn mềm mại, dính chặt vào thủ chưởng đang vung tới của Lâm Hoành.

Song chưởng vừa tiếp xúc, cánh tay Lâm Động chợt run lên một cách quỷ dị, lực đạo cực kỳ cương mãnh như thủy triều ồ ạt tuôn vào cơ thể Lâm Hoành.

"Phanh!"

Lực đạo cương mãnh vừa tuôn ra, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thân hình Lâm Hoành liền như diều đứt dây bị chấn bay lên không, sau đó ngã vật xuống thạch đài ngã gục.

Lâm Hoành vừa rớt xuống thạch đài, bầu không khí trong Thí Luyện Quán bỗng trở nên yên lặng như tờ. Không ai có thể tưởng tượng nổi việc người được coi là đệ nhất danh trong Tộc Hội lần này lại bại dưới tay Lâm Động, bại một cách nhẹ nhàng… "Tốt. . . Rất tốt. . ."

Lâm Chấn Thiên kinh ngạc nhìn thiếu niên trên thạch đài, một hồi lâu mới lẩm bẩm nói. Trong đôi mắt đã không giấu được vẻ vui mừng như điên loạn.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 25

Tiếp Quản Sự Vụ

Biên: (A Híp) Trong Thí Luyện Quán, yên tĩnh không một tiếng động, từng đạo ánh mắt kinh ngạc sững sờ nhìn thiếu niên ở trên thạch đài, trong lòng khiếp sợ, làm cho bọn họ thật lâu cũng không nói nên lời.

"Vậy mà thật sự thắng a… " Lâm Khiếu cũng bởi vì loại kết quả này mà giật mình, một lát sau, thân thể đột nhiên kịch liệt run rẩy lên, trên mặt thoáng chốc hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Hôm nay, niềm vui mừng mà Lâm Động mang đến cho hắn, quả thực chính là quá mức chấn động rồi.

Dưới thạch đài, Lâm Hà nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực, mượn cái này để trấn tĩnh sự rung động trong tâm, mà con ngươi thì là chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Động, lúc trước nàng cùng Lâm Hoành giao thủ, cũng chỉ có liều mạng đánh mới ngang tay mà thôi, nhưng Lâm Động, lại có thể đem Lâm Hoành đánh bại, đây cũng là gián tiếp nói rõ, coi như là nàng sợ rằng đã không phải là đối thủ của Lâm Động.

Từ một phương diện nào đó mà nói, lần này Tộc Hội chân chính người đứng thứ nhất hẳn phải là Lâm Động, đây chính là ngựa ô đột nhiên xuất hiện!

"Không hổ là nhi tử của Tam đệ… " Ở bên cạnh Lâm Hà, Lâm Khẳng cũng chậm rãi nói.

Trên mặt đất ngoài thạch đài, Lâm Hoành sắc mặt tái nhợt, ánh mắt có chút mờ mịt, hiển nhiên là còn chưa phục hồi tinh thần lại từ cái loại nghịch chuyển cục diện này, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, hắn cuối cùng thế nhưng lại thua

ở trong tay Lâm Động, người mà hắn chưa từng coi trọng bao giờ.

Cái kết quả này làm cho hắn khó mà đón nhận.

“Không thể nào!”

Từng tia ánh mắt xung quanh, khiến cho Lâm Hoành tựa như bị kim đâm vào lưng, sắc mặt hắn biến chuyển, đột nhiên gầm lên một tiếng, bàn chân đạp lên mặt đất, chính là xông lên thạch đài lần nữa, bộ dáng điên cuồng công kích Lâm Động.

Nhìn thấy tỷ thí đã kết thúc, mà Lâm Hoành này lại còn ở nổi điên, Lâm Động chân mày cũng nhíu lại, cước bộ sang ngang một bước, song chưởng giống như một loại kìm sắt đem Lâm Hoành khóa lại, mà đang trong lúc tính toán đem Lâm Hoành đẩy xuống lần nữa, một đạo thanh âm hung bạo đột nhiên vang lên.

“Cút đi!”

Tiếng quát chợt vang lên, một đạo nhân ảnh trực tiếp từ trên trời giáng xuống, bàn tay to giống như một loại ưng trảo, một đường hướng về phía Lâm Động chụp tới, Lâm Động cả kinh, vội vàng buông tay ra, song đối phương lại vẫn như cũ bám theo buông tha, hướng thẳng tới bả vai kia.

“Lâm Mãng!”

Đột nhiên xuất hiện biến cố, cũng làm cho mọi người kinh hãi, đợi đến lúc thấy được người xuất thủ, Lâm Khẳng ở dưới đài nhất thời phẫn nộ quát.

“Ngươi cũng cút đi, đừng đụng tới con trai của ta!”

Lâm Khẳng tiếng quát mới vừa hạ xuống, lại có một đạo thân ảnh chớp nhoáng bay lên, chớp mắt liền hiện ra trước người Lâm Động, đó chính là Lâm Khiếu “Lâm Khiếu, ngươi thật sự cho rằng ngươi bây giờ là đối thủ của ta sao?” Nhìn thấy Lâm Khiếu xuất thủ, Lâm Mãng không khỏi cười lạnh một tiếng,

trong lòng bàn tay Nguyên Lực bắt đầu khởi động, mang theo kình phong kinh người, hướng về phía Lâm Khiếu phẫn nộ phách tới.

"Cút!"

Đối mặt với thế công của Lâm Mãng, Lâm Khiếu sắc mặt hơi trầm xuống, thế nhưng cũng không tránh né, xuất ra một quyền cùng với Lâm Mãng đối chiến.

Phanh!

Cương khí mạnh mẽ ở dưới nắm tay của hai người tạo thành một loại vòng tròn khuếch tán ra, đem toàn bộ tro bụi trên thạch đài quét sạch, rồi sau đó, mọi người lại có dịp nhìn thấy việc không thể tin lần nữa hiện ra, Lâm Mãng, thế nhưng lại trực tiếp bị đẩy lui mấy bước!

Thiên Nguyên Cảnh Lâm Mãng, cư nhiên lại bị đẩy lui!

Vốn, Lâm Khắng mới vừa rồi định xuất thủ, nhưng vào thời khắc này cước bộ lại trở nên cứng ngắc lại, trên bàn thủ tịch, Lâm Chấn Thiên đang muốn giận tím mặt, trên khuôn mặt đang tức giận đồng dạng cũng đột nhiên ngừng lại!

"Thực lực của ngươi?!"

Lâm Mãng lảo đảo ổn định thân hình, vào thời khắc này trong lòng cũng là sóng nổi cuồn cuộn, hắn kinh hãi nhìn Lâm Khiếu, thất thanh nói.

"Thương thế đã khỏi, thực lực dĩ nhiên là khôi phục lại, trong lúc tiểu bối luận bàn tỷ thí, ngươi ra tay làm gì? Chẳng lẽ thật sự cho rằng cha con ta dễ khi dễ phải không?" Lâm Khiếu thản nhiên nói.

"Tam đệ, thực lực của ngươi đã khôi phục?"

Ở dưới đài, Lâm Khắng nghe được lời này, nhất thời trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như điên, một cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, đối với một thực lực gia tộc mà nói,

thật sự là có tác dụng cực kỳ trọng yếu, hiện nay cả Lâm Gia, bao gồm cả hắn, bất quá cũng chỉ mới có ba vị Thiên Nguyên Cảnh, song cho dù là như thế, Lâm Gia ở Thanh Dương Trấn coi như là rất có phân lượng, hôm nay Lâm Khiếu thương thế đã khỏi hẳn, thực lực cũng khôi phục như xưa, kia nói như vậy, Lâm Gia bọn họ, lại nhiều thêm một Thiên Nguyên Cảnh!

Trong Thí Luyện Quán, những khách nhân kia được mời đến, mặt cũng lộ vẻ chấn động, bọn họ hiểu, từ nay về sau, thực lực của Lâm Gia sợ rằng lại tăng lên rất nhiều rồi.

Trên ghế thủ tịch, Lâm Chấn Thiên khi phục hồi tinh thần lại, cũng vội vàng nhảy lên thạch đài, một phát bắt được cánh tay Lâm Khiếu, cảm nhận được trong cơ thể đối phương cuồn cuộn Nguyên Lực, nhất thời không nhịn được cười phá lên.

“ Tốt, cuối cùng không có để cho ta thất vọng!”

Lâm Chấn Thiên nặng nề vỗ bả vai Lâm Khiếu, Lâm Động ở một bên có thể nhìn thấy, ánh mắt của lão nhân gia hiện tại tựa hồ có chút đỏ bừng lên, hắn có thể nhìn ra được, trong lòng của người cũng là dị thường kích động.

“Lâm Mãng, giữa chốn đông người, ngươi lại dám tự mình xuất thủ, muốn đem mặt mũi Lâm Gia ném đi phải không?” Lâm Chấn Thiên ánh mắt màu đỏ bừng cũng không kéo dài quá lâu, sau đó liền đột nhiên xoay người, ánh mắt nghiêm nghị nhìn hướng Lâm Mãng, phẫn nộ quát.

Nghe được Lâm Chấn Thiên gầm lên, Lâm Mãng sắc mặt cũng khẽ biến, ở bên trong Lâm Gia, Lâm Chấn Thiên uy nghiêm vô cùng cao, từ trước đến giờ nói một là một, cho dù hôm nay hắn cũng tấn nhập vào Thiên Nguyên Cảnh, nhưng vẫn không dám cùng Lâm Chấn Thiên bắt bẻ, lập tức chỉ có thể cúi đầu, không dám mở miệng.

“Phụ thân, chuyện này để sau đi, bây giờ ở đây cũng có không ít khách nhân”

Lâm Khẳng tiến đến gần, thấp giọng nói.

Lâm Chấn Thiên hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng xuống, sau đó phất tay áo, nói: “Ngươi trước tiên hãy thu thập xong cục diện này, sau đó các ngươi đều ra hậu viện gặp ta!”

Sau khi nói xong, lão liền mang theo một chút tức giận xoay người rời đi.

Thấy thế, Lâm Khẳng cười khổ gật đầu, nhìn thoáng qua Lâm Khiếu cùng với Lâm Mãng, hai người này, đã nhiều năm như vậy, vẫn còn đối chọi gay gắt như thế, thậm chí còn khiến cho ngay cả tiểu bối của mình, cũng là như thế… *** Hậu viện Lâm Gia, thông thường, nơi này coi như là một nơi tương đối trọng yếu của Lâm Gia, vì vậy người bình thường cũng không cách nào tiến vào.

Trong một gian đại sảnh ở hậu viện, có một vài nhân ảnh đang ngồi ngay ngắn ở đó, vị trí thủ tọa tất nhiên là người mà trên khuôn mặt vẫn còn hiện lên một chút tức giận như cũ - Lâm Chấn Thiên, ở phía dưới lão, đó là Lâm Khẳng, Lâm Khiếu, Lâm Mãng và con cháu trực hệ Lâm Gia.

Lâm Động cùng Thanh Đàn cũng ngồi ở bên cạnh Lâm Khiếu, bất quá nhận thấy không khí ở đây không phải là tốt nên cũng ngậm chặt miệng lại.

“Lâm Mãng, hôm nay ngươi xem như là đã nổi danh rồi nha, một cái trưởng bối lại đối với tiểu bối xuất thủ, ngươi là muốn để cho Lâm Gia ta ở Thanh Dương Trấn không ngẩng đầu lên được, phải không?”

Ánh mắt Lâm Chấn Thiên nhìn lướt qua khuôn mặt của mọi người, chợt bàn tay vỗ mạnh xuống bàn, lạnh lùng nói.

“Phụ thân, là do con vọng động”

Lâm Mãng hít sâu một hơi, thấp giọng nói, lúc trước nhìn thấy Lâm Hoành lại thua ở trong tay Lâm Động, đích xác là làm cho hắn có chút khó có thể tiếp nhận, từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn luôn ganh đua cùng với Lâm Khiếu, loại này ganh

đua cũng bao gồm cả con cái của lẫn nhau.

“Phụ thân, Nhị đệ đích thực là có chút vọng động, người cũng không cần phải nổi giận quá mức” Lâm Khẳng thở dài một hơi, thân là đại ca, hắn không mở miệng không được.

“Thương thế của Tam đệ đã khỏi hẳn, hơn nữa thực lực cũng khôi phục đến Thiên Nguyên Cảnh, đây cũng là chuyện vui Lâm Gia ta, không nên tức giận”

Nghe được lời này, Lâm Chấn Thiên sắc mặt lúc này mới nới lỏng rất nhiều, hắn nhìn về phía Lâm Khiếu, lại đột nhiên bất mãn, hừ nói: “Thương thế vốn đã có thể sớm khôi phục, hết lần này tới lần khác bướng bỉnh muốn chết đi được”

Lâm Khiếu cười khổ gật đầu.

“Bất quá thì vô luận thế nào, có thể phấn chấn đứng lên lại là tốt rồi, hiện tại sản nghiệp của Lâm Gia ta cũng không ít, vừa lúc đang thiếu nhân thủ, sau này, ngươi cũng phải quản lí trông coi nhiều một chút, đừng có mà sống nhàn hạ không lo nghĩ gì đó” Lâm Chấn Thiên nói.

“ Dạ!” Lâm Khiếu chần chờ một chút, rốt cục vẫn gật đầu, hôm nay thực lực đã khôi phục, cũng nên vì Lâm Gia làm một chút chuyện.

Nhìn thấy Lâm Khiếu không có cự tuyệt, Lâm Chấn Thiên lúc này mới hài lòng gật đầu, chợt trầm ngâm một chút, nói: “Hỏa Viêm Trang gần đây có nhiều chuyện, ngươi hay là đi quản lý nơi đó một chút đi, sự vụ cụ thể, Lâm Khẳng có thể hiệp trợ cho ngươi”

Lâm Chấn Thiên thanh âm vừa dứt, da mặt Lâm Mãng lại nhịn không được kéo xuống, Lâm Gia ở Thanh Dương Trấn cùng với phụ cận có một chút sản nghiệp, mà Hỏa Viêm Trang lại là nơi trọng yếu nhất, lợi nhuận hàng năm quả thực chiếm năm sáu phần của cả Lâm Gia, hơn nữa, Hỏa Viêm Trang này, trước kia vẫn luôn do hắn quản lý… Trong lòng mặc dù cực kỳ không thoải mái, nhưng Lâm Mãng cũng không dám phản đối quyết định của Lâm Chấn Thiên, dù

sao hắn bây giờ vừa mới chọc giận Lâm Chấn Thiên.

Nghe thấy để cho mình trông coi Hỏa Viêm Trang, Lâm Khiếu cũng giật mình, hiển nhiên cũng là biết tầm quan trọng của cái thôn trang này đối với Lâm Gia như thế nào, sau khi hơi chần chờ một chút, rồi cũng gật đầu.

Phân phó những thứ này xong, Lâm Chấn Thiên ánh mắt hiền hoà nhìn về Lâm Động, Lâm Hà cùng với người có sắc mặt có chút khó coi như cũ, Lâm Hoành, lại cười nói: “Ngoài ra hôm nay Lâm Động cũng biểu hiện thật tốt, nói ra, hắn mới là người đứng nhất Tộc Hội lần này, phần thưởng tỷ thí đợi lát nữa ta sai người ta đưa cho các ngươi, Võ Học Quán của gia tộc, cũng tùy ý ba người các ngươi đi xem, nếu cần cái gì cứ việc nói với gia gia, tranh thủ ở trước cuộc săn thú của Thanh Dương Trấn, tiếp tục đột phá, đến lúc đó cũng là lúc để tăng thanh thế của Lâm Gia ở Thanh Dương Trấn”

Nghe được có thể tùy ý đi xem Võ Học Quán của gia tộc, Lâm Động ngồi yên ở một bên nãy giờ, ánh mắt cơ hồ sáng lên trong nháy mắt… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

holakame Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 26

Săn Thú.

Biên: (A Híp) Sau khi Tộc Bỉ kết thúc không lâu, gian nhà bên cạnh đầu núi nhỏ của Lâm Động trở nên nhiệt náo hơn rất nhiều. Từ xế chiều đến hiện tại, đã có không ít người đến chúc mừng. Ai cũng hiểu, bắt đầu từ hôm nay, qua biểu hiện của Lâm Động và Lâm Khiếu, bọn họ dĩ nhiên sẽ một lần nữa lại trở thành phần tử trọng yếu của Lâm Gia, địa vị cũng sẽ không hề thấp.

Đối với những người đến chúc mừng này, Lâm Khiếu đã phân phó Liễu Nghiên chiêu đãi họ một phen, sau đó mới tiễn họ trở về.

Trong phòng, một nhà bốn miệng một lần nữa lại quây quần bên nhau ăn bữa tối. Từ sáng đến giờ, nụ cười trên khuôn mặt của Liễu Nghiên vẫn còn chưa tắt. Đối với cái sự gọi là "Phú Quý", nàng thật ra cũng chẳng thèm quan tâm đến. Chỉ cần hai người Lâm Khiếu và Lâm Động lúc nào cũng tốt như thế này thì dù muốn nàng giao ra bất kỳ cái gì, nàng cũng đều nguyện ý.

- Động nhi, Thối Thể đệ thất trọng, Cửu hưởng Thông Bối Quyền (Thông Bối Quyền chín tiếng vang) nếu rèn luyện thành thục thì không hề thua kém Bát Hoang Chưởng của Lâm Hoành! Sự tiến bộ này của con thật là đáng sợ a!

Khi đang ăn cơm, Lâm Khiếu đột nhiên đặt chén đũa trong tay xuống, tự tiếu phi tiếu nói (tựa cười nhưng không cười).

Nghe được những lời này của Lâm Khiếu, một bàn tay Lâm Động đang để dưới bàn không nhịn được chợt run lên. Xem ra, tốc độ tu luyện của hắn nhanh như vậy đã làm cho Lâm Khiếu có chút hoài nghi rồi.

- Con cũng thấy vậy! Vào tối hôm qua, trước khi đi ngủ lại đột nhiên đột phá

đến Thối Thể đệ thất trọng. Về phần Thông Bối Quyền và Bát Hoang Chưởng, cũng không giống như tu luyện thường ngày, chẳng biết vì sao con lại lĩnh ngộ chúng nhanh hơn rất nhiều!

Lâm Động lắc lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu, rồi cau mày, trầm ngâm đáp.

- Sao?

Lâm Khiếu ngẩn người ra. Nhìn bộ dáng của Lâm Động cũng không giống đang nói dối, chợt cau mày lại. Võ học khắp Đông Tây, cũng có người ngoại lệ lĩnh ngộ rất mau. Nghe nói từng có một thiên tài võ học, phàm chỉ cần võ kỹ đến tay thì chỉ cần trong một thời gian ngắn là có thể luyện thành.

Đối với những chuyện này, Lâm Khiếu cũng chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng tốc độ tu luyện của Lâm Động lại quá nhanh chóng. Dù sao, nửa năm trước, hắn chỉ mới bất quá ở giai đoạn Thối Thể đệ nhị trọng mà thôi.

Nửa năm, một phát nhảy vọt lên Ngũ Trọng. Tốc độ như thế này, đừng nói là ở trấn Thanh Dương, chỉ sợ ngay cả trong tông tộc Lâm thị, cũng có thể coi là có một không hai.

- Nửa năm nay, con xác định là không có phục dụng qua bất cứ thứ gì ư?

Lâm Khiếu hỏi.

Mặc dù đúng như lần trước ông đã suy đoán, thân thể Lâm Động hấp thu linh dược cực kỳ tốt. Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất chính là điều kiện gia đình lại rất hạn chế, nên trong nửa năm này, Lâm Động cũng không có được loại linh dược có phẩm chất cao nào cả.

Nêu không có đủ linh dược để dùng, thì khả năng hấp thu có hiệu quả hơn cách mấy thì có thể có ích lợi gì?!

- Hình như là…? Bất quá, hai tháng trước, khi con tự mình vào trong núi huấn luyện thì gặp được một loại trái cây có màu hoàng kim, con liền ăn vào,

nhưng tựa hồ thân thể cũng không có thay đổi gì mấy…!!! Chẳng lẽ lại chính vì nguyên cớ này sao?

Lâm Động mở mắt thật to, làm ra bộ dáng đang cố gắng nhớ lại chuyện cũ. Sau đó mặt không đổi sắc, nói.

Lâm Khiếu trầm ngâm trong chốc lát, nhưng cũng không nghĩ ra trái cây mà hoàng kim kia đến tột cùng là vật gì, chỉ có thể lắc đầu, không quá khẳng định, nói:

- Có thể là như vậy… Tính ra, có lẽ do vận khí của con rất tốt nên mới ăn được linh quả gì đó rồi…?!?

Nhìn bộ dáng kia, ông dường như đã biết chuyện này cũng không thể tìm ra được đầu mối nào, nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Dù sao, bất kể như thế nào, chỉ cần thực lực của Lâm Động có thể tăng lên, đó mới chính là chuyện tốt nhất.

Nhìn thấy Lâm Khiếu đã bỏ qua chuyện truy vấn, trong lòng Lâm Động lúc này mới thở phào một hơi dài nhẹ nhõm. Chuyện Thạch Phù thần bí kia, hắn cũng không muốn tiết lộ ra quá sớm. Sau này, đến khi thời cơ chín muồi, hắn sẽ đích thân mang bí mật này nói cho Lâm Khiếu biết.

- Hôm nay, con có thể chiếm được vị trí thứ nhất trong Tộc Hội cũng đã nằm ngoài dự liệu của ta! Bất quá, cũng đừng nên kiêu ngạo mà chểnh mảng việc tu luyện! Nếu không, khi đến cuối năm, cũng là khi hoạt động săn thú của trấn Thanh Dương bắt đầu, thì những tiểu bối của các thế lực khác trong trấn cũng sẽ tham gia. Con cũng không được làm mất thanh danh của Lâm Gia ta đó!

Sắc mặt của Lâm Khiếu trịnh trọng, nói.

Hoạt động săn thú ba năm một lần của trấn Thanh Dương, tự nhiên là Lâm Động biết rất rõ. Đây cũng chính là thời gian náo nhiệt nhất trong vòng ba năm của trấn Thanh Dương. Thậm chí, ngay cả người bên ngoài trấn cũng phải chạy

đến xem nhiệt náo.

Nói đến hoạt động săn thú, chính là nhắc đến Tam đại thế lực của trấn Thanh Dương là: Lôi Gia, Tạ Gia và Cuồng Đao Võ quán.

Lôi gia và Tạ Gia, được coi như là gia tộc bản xứ của trấn Thanh Dương, đã phát triển mấy đời ở nơi đây. Nhưng nói về nội tình hùng hậu nhất, thì phải nói đến Võ quán Cuồng Đao. Dù chỉ mới được sáng lập trong một thời gian ngắn ngủi mấy năm nay, nhưng lại vượt xa những thế lực trước. Nói về thực lực, dù cho là Lôi Gia hay Tạ Gia cũng đều không dám xem thường.

Hơn nữa, Võ quán Cuồng Đao ở chu vi trăm dặm xung quanh trấn Thanh Dương cũng hơi có danh tiếng. Một vài thương đội đã ký hợp đồng bảo vệ với Võ quán Cuồng Đao, khi bình thời nhắc đến, thì những loại đạo phỉ bình thường cũng không dám dây vào.

Dưới Tam đại thế lực này thì mạnh nhất chính là Lâm Gia. Thậm chí, từ một phương diện khác mà nói, nếu như sau khi Lâm Khiếu khôi phục được thực lực, Lâm gia đồng dạng cũng có tư cách được liệt vào hàng ngũ của Tam đại thế lực. Dù sao, coi như là nội tình của Lôi gia, thì chẳng qua cũng chỉ có năm tên cao thủ Thiên Nguyên Cảnh mà thôi.

Như cái gọi là Hội săn thú, cũng chính do Tam đại thế lực này liên thủ tổ chức. Thật ra mà nói, suy cho cùng, đây cũng được coi như là một loại thí luyện dành riêng cho lớp thanh niên trẻ tuổi của những thế lực này đối chọi và ganh đua với nhau mà thôi.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng là một hình thức khác mà các thế lực lớn âm thầm đấu đá lẫn nhau từ trước đến giờ.

Mà người nào có thể từ trong thí luyện này đoạt được danh tiếng, khi lan truyền ra, tự nhiên những gia tộc, thế lực này cũng cảm thấy vinh quang. Đây chính là một sự ganh đua so sánh, mang danh tiếng của đối thủ cạnh tranh của mình từ trong phương diện này trấn áp xuống.

Cho nên, cái gọi là Hội săn thú này đối với các thế lực lớn trong trấn Thanh Dương cũng là tương đối trọng yếu. Trong thí luyện của Hội săn thú này đạt được thành tích không tệ, những tiểu bối thanh niên tham gia cũng là những người nổi bật trong gia tộc của mình. Độ ác liệt của nó, không phải bằng kinh nghiệm Lâm Động có được trong Tộc Hội bé nhỏ hôm nay có thể so sánh.

Hơn nữa, những đối thủ kia, so với Lâm Hoành còn mạnh hơn xa.

Đó mới là thí luyện chân chính!

- Dạ biết, thưa cha! Con sẽ không lười biếng!

Trong phòng, Lâm Động đã thu hồi những ý nghĩ trong đầu, ngước lên cười và đáp. Nghe nói, trong những năm gần đây, thành tích Lâm Gia đạt được trong những kỳ săn thú này cũng không tốt lắm, cũng dẫn đến không ít tiếng cười nhạo. Cho nên, gia gia hẳn là đặt kỳ vọng rất nặng vào lần săn thú này.

- Ừ!

Lâm Khiếu gật đầu hài lòng, nói:

- Lôi, Tạ hai nhà, bởi vì là thế lực bản địa, cho nên đối với Lâm Gia ta, thậm chí ngay cả với Võ quán Cuồng Đao đều có sự bài xích rất cao. Những năm gần đây, chúng cũng đã nghĩ ra hết biện pháp này đến biện pháp khác để áp chế Lâm Gia ta. Mục đích là gì? Chính là muốn làm cho người ngoài biết được bọn họ mới chính là lão đại! Lâm Gia ta muốn phát triển thì phải xem sắc mặt của bọn hắn đã!

Nói tới chỗ này, Lâm Khiếu không nhịn được hừ lạnh một tiếng, rồi tiếp tục nói:

- Những năm nay, Lâm gia ta coi như là ẩn dấu tài năng. Hiện tại, ta đã khôi phục thực lực, cũng không cần phải sợ bọn họ nữa! Cho nên, con phải cố gắng lên, tranh thủ lần săn thú này làm uy chấn thanh danh của Lâm gia!

Lâm Động một lần nữa lại gật đầu.

Thấy vậy, Lâm Khiếu cũng nở nụ cười. Sau đó, đưa cho Lâm Động một hộp gấm rồi dặn dò:

- Đây là phần thưởng của gia gia cho con! Bên trong có hai gốc linh dược Tam phẩm. Sau này, con đã có tư cách tiến vào Võ Học Quán, muốn tu luyện loại võ học nào…thì tự mình đến đó xem đi!

- Hai gốc linh dược Tam phẩm?

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Động nhất thời trở nên sáng ngời, vội vàng nhận lấy. Từ sau lần trước may mắn phát hiện được một trái Thủy Tinh Chu Quả, hắn chính là không còn cơ hội gặp qua linh dược Tam phẩm lần nào nữa. Mà Thạch Phù Linh Dịch đã bị hắn luyện chế ra hai hoàn đan dược, cũng bởi số lượng có hạn nên cũng không nỡ dùng. Hôm nay, khi có được hai gốc linh dược Tam phẩm này, thì hắn đã có thể thử nghiệm xem đan hoàn kia đến tột cùng sẽ có cường lực như thế nào?!

- Tốt lắm, thời gian đã muộn rồi, về nghỉ ngơi trước đi! Trong thời gian này, trước tiên ta sẽ đến Hỏa Viêm Trang xem thử vài sự tình về tu luyện! Con phải tự mình nắm chắc lấy cơ hội!

Nhìn thấy Lâm Động đã nhận lấy hộp gấm, Lâm Kiếu khoát khoát tay, nói.

- Dạ!

Lâm Động gật đầu, nhanh như chớp đã chạy ra khỏi phòng. Hắn đang gấp gáp muốn thử xem linh dược Tam phẩm luyện chế thành đan hoàn, đến tột cùng sẽ có hiệu quả lớn tới mức nào?!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 27

Võ Học Quán

Biên: (A Híp) Chuồn về phòng, đầu tiên, Lâm Động đem cửa phòng khóa trái lại, lúc này mới dựa lưng vào cửa phòng thở phào một hơi nhẹ nhõm, chợt đi đến trước bàn, cầm hộp gấm trong tay mở ra.

Hộp gấm vừa mở ra, ở bên trong hiện ra một mảnh lụa đỏ, mà trên mảnh lụa đó có hai gốc cây linh dược toàn thân màu đỏ tựa như ngọn lửa đang cháy bừng, lặng yên nằm đó, một mùi hương mê người đang lặng lẽ tán phát ra.

“Hỏa Huyết Chi”

Nhìn hai gốc linh dược màu đỏ này, trên khuôn mặt Lâm Động cũng nhịn không được mà hiện lên một vẻ vui mừng, hiển nhiên cũng đã nghe nói tới cái loại Tam phẩm linh dược có giá trị tương đối không rẻ này.

“Hai gốc Hỏa Huyết Chi này, chỉ sợ thấp nhất cũng có giá trị hơn một ngàn lượng bạc a…” Lâm Động tấm tắc tán thưởng một tiếng, khoản tiền lớn như vậy, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua.

Lâm Động chà chà bàn tay, đem Thạch Phù ở trên người lấy ra, sau đó liền đem nó hướng đến một gốc Hỏa Huyết Chi.

Mà lúc Thạch Phù tiếp xúc vào, gốc Hỏa Huyết Chi kia cũng nhanh chóng héo rũ không có gì bất ngờ xảy ra, dường như dược lực tinh hoa ở trong đó toàn bộ đều bị Thạch Phù thôn phệ như thông thường.

Sau khi thôn phệ gốc Hỏa Huyết Chi xong, từ trong Thạch Phù cũng rơi ra ba viên đan hoàn màu đỏ rực, bị Lâm Động một phát bắt được.

Đan hoàn vào tay, tức thì có tia ấm áp nhàn nhạt truyền đến, trên khuôn mặt Lâm Động sắc mặt vui mừng cũng không tự chủ được nồng đậm lên rất nhiều, xem ra Hỏa Huyết Chi này so với Thủy Tinh Chu Quả mà lần trước hắn may mắn gặp được thì độ dược lực còn mạnh hơn rất nhiều.

Có thu hoạch như vậy, Lâm Động cũng liền đem gốc Hỏa Huyết Chi còn lại để cho Thạch Phù thôn phệ, cuối cùng thì hai gốc Hỏa Huyết Chi đã biến thành sáu viên đan hoàn đỏ rực.

Đem sáu viên đan hoàn đỏ rực này bỏ vào trong bình, Lâm Động mới vừa lòng gật gật đầu, xếp bằng ngồi xuống ở trên giường, từ dưới gối đầu lấy ra hai cái bình, trong hai cái bình này, một cái chứa hai đan hoàn được tinh luyện ra từ Thủy Tinh Chu Quả, bình còn lại thì có hơn mười miếng Âm Châu màu trắng đục (sâm bạch sắc), mấy miếng Âm Châu này là lúc hàn khí trong cơ thể Thanh Đàn bạo phát trong khoảng thời gian gần đây, Lâm Động sử dụng Thạch Phù mà hấp thu được.

Dựa theo lời của Lâm Khiếu nói, mấy miếng Âm Châu này đều là có giá trị rất lớn, trong đó có ẩn chứa Âm Sát Khí, đối với cao thủ Địa Nguyên Cảnh mà nói thì lại cực kỳ trọng yếu, mà mấy cái này Lâm Động đều chuẩn bị cho mình ngày sau tiến vào Địa Nguyên Cảnh.

Đem cái bình đựng Thủy Tinh Chu Quả lấy ra đan hoàn, Lâm Động thật cẩn thận đổ ra một viên, sau đó cắn răng một cái, liền đem nó nhét vào miệng, một bộ dạng luyến tiếc không nỡ, ai, không quản nó có giá trị cao bao nhiêu, trước hết tăng thực lực lên rồi nói sau.

Thuận theo viên đan hoàn kia vừa vào trong cơ thể, Lâm Động lại cảm giác được một cỗ dược lực dị thường tinh thuần, chỉ trong thời gian ngắn ở trong cơ thể bạo phát ra.

Ở dưới loại dược lực mãnh mẽ như vậy, thân thể Lâm Động cứ giống như biến thành một con quỷ đói tham ăn, bất luận là da thịt hay phủ tạng, đều là điên

cuồng thôn phệ loại dược lực tinh thuần đó.

Trong lúc cả thân thể đều bắt đầu thôn phệ, mầm mống Nguyên Lực đang lưu động trong kinh mạch, cũng là phát ra từng cỗ hấp lực, đem từng chút một dược lực hấp thu, do đó làm cho mầm mống Nguyên Lực càng lúc càng lớn mạnh.

Tình cảnh huy động toàn bộ bộ phận đi hấp thu dược lực như vậy kéo dài ước chừng khoảng mười phút đồng hồ, dược lực mạnh mẽ đó lúc này mới bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy yếu, cứ như thế qua hơn nửa giờ, hai mắt Lâm Động cũng chậm rãi mở ra.

“Dược lực thật mạnh a…”

Mở ra hai mắt, Lâm Động cảm thụ được trong cơ thể, lực lượng cùng với mầm mống Nguyên Lực tại bên trong kinh mạch càng phát ra dồi dào, trong mắt khó có thể che giấu được sự sợ hãi lẫn vui mừng.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng đan hoàn được tinh luyện ra từ Tam phẩm linh dược, hiệu của nó có thể nói thực sự là tốt đẹp ngoài dự tính.

Phần lớn linh dược, tuy nói đối với thân thể có hiệu quả bổ trợ, nhưng dù sao là bởi vì các loại nguyên nhân khác nhau, nên có một chút tạp chất, nhưng đan hoàn mà Lâm Động phục dụng thì lại hoàn toàn không có cái loại tạp chất này, cái loại cảm giác giống như là trong lúc Thạch Phù tinh luyện ra đan hoàn thì cũng loại bỏ luôn những loại tạp chất này.

Cứ như vậy, khiến cho cơ thể con người có thể hấp thu hoàn toàn cái loại dược lực vừa ôn hòa vừa mạnh mẽ này.

Nói như thế thì hiệu quả của một viên đan hoàn cũng hơn xa so với linh dược.

Bởi vì trong lúc hấp thu thế này sẽ không có một sự lãng phí nào, để có được hiệu quả của một viên đan hoàn, người khác chỉ sợ phải dùng vài gốc Tam phẩm

linh dược mới có thể so được.

“Mầm mống Nguyên Lực cũng càng ngày càng lớn mạnh, dựa theo tốc độ này, có lẽ không cần thời gian quá lâu là có thể tiến vào Thối Thể đệ bát trọng”

Trong mắt Lâm Động hiện lên vẻ hưng phấn vô cùng, lúc nghe Lâm Khiếu nói rằng bọn họ đem hy vọng trong buổi săn bắn đặt trên thân mình thì trong lòng hắn nếu nói không có áp lực, đó là nói dối, nội tình hai nhà Lôi, Tạ so với Lâm Gia bọn hắn càng sâu hơn, với lại nghe nói trong thế hệ tiểu bối của bọn họ, cũng có một vài nhân vật tương đối không kém, Lâm Động muốn đuổi kịp bọn họ, hiển nhiên là phải nỗ lực không nhỏ.

Thân là người của Lâm Gia, hắn tự nhiên cũng muốn vì cái gia tộc này mà suy nghĩ một chút, hoạt động săn bắn đối với danh tiếng của Lâm Gia có trợ giúp không nhỏ, nếu như lần này có thể giành được thành tích không tệ, sau này Lâm Gia cũng có thể giống như Cuồng Đao Võ quán, cùng hai nhà Lôi, Tạ đứng ngang hàng.

“Thông Bối Quyền cùng Bát Hoang Chưởng ta đã hoàn toàn thông thạo rồi, ngày mai phải đi Võ Học Quán của gia tộc xem thử, nếu có thể luyện được một vài bộ võ học cường lực, đến lúc đó cũng có thể tăng thêm vài phần chiến lực”

Lâm Động lẩm bẩm nói, nói cho cùng, ưu thế của hắn có lẽ là được quang ảnh của Thạch Phù chỉ bảo, có thứ kia, hắn có thể đem uy lực của võ học phát huy đến mức tận cùng, cho nên, cái ưu thế này, cũng không thể bỏ quên.

Trong lòng đã có quyết định, lúc này Lâm Động mới đem cái bình cất đi, sau đó liền nằm xuống ngủ say như chết, mấy lần chiến đấu kịch liệt trong ngày hôm này, đối với hắn mà nói, cũng làm cho hắn có chút mỏi mệt.

**** Hôm sau, sau khi Lâm Động hoàn thành chương trình rèn luyện xong, liền chạy thật nhanh đến Lâm Gia, trên dọc đường, gặp không ít người, bất quá mấy người này lúc trước không hề quen biết mà bây giờ vừa nhìn thấy Lâm Động, thì chủ động tiến tới chào hỏi, bộ dáng giống như đã quen từ trước, làm

cho Lâm Động có chút không được tự nhiên, tùy ý ứng phó một chút, liền chạy nhanh đi.

Võ Học Quán, nằm ở bên trong hậu viện Lâm gia, chỗ này được coi là trọng địa của Lâm gia, bình thường chỉ có người đã được cho phép mới có thể đi vào trong đó.

Ở cửa Võ Học Quán, có hộ vệ trông coi, bất quá bọn họ hiển nhiên cũng nhận biết Lâm Động, cho nên sau khi hướng về phía hắn gật gật đầu một cách thiện ái, liền cho đi vào.

Bước vào Võ Học Quán, một cỗ hương vị sách nồng nặc đập vào mắt, ánh mắt Lâm Động nhìn lướt qua, phát hiện Võ Học Quán này có diện tích không nhỏ chút nào, trong đó khắp nơi là những cái giá bằng gỗ lim dựng đứng, trên cái giá, bày biện rất nhiều bộ võ học.

Nhiều bộ võ học như thế, coi như là Lâm Động lần đầu tiên nhìn thấy từ trước tới nay, lập tức trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt nồng đậm, hắn biết rằng, mấy bộ võ học ở chỗ này, thật ra là do Lâm gia tiêu tốn một lượng tiền tài cực kỳ to lớn, mới có thể sưu tập được.

Lâm Động bước chầm chậm trong Võ Học Quán đầy yên tĩnh, những bộ võ học rực rỡ muôn màu đập vào mắt hắn.

Nhất phẩm Võ học - Sơn Băng Quyền.

Nhất phẩm Võ học - Toàn Phong Thối Pháp.

Nhị phẩm Võ học - Du Thân Chưởng.

*** Đủ loại võ học làm cho Lâm Động nhìn hoa cả mắt, bất quá phần lớn võ học mà hắn nhìn thấy đều là tầng Nhất phẩm thứ, Nhị phẩm có rất ít, còn Tam phẩm thì một cái cũng chưa phát hiện được.

“Tam phẩm võ học đều ở sâu bên trong, ở nơi này tìm không thấy được

đâu…” Trong lúc Lâm Động nhíu mày thì một giọng nói yêu kiều đột nhiên vang lên ở phía sau, hắn vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy Lâm Hà hai tay đang ôm ngực, đứng dựa vào một cái giá sách, nhìn hắn cười.

“Lâm Hà tỷ, ngươi cũng ở đây à” Nhìn thấy Lâm Hà, Lâm Động cũng cười, nói.

“Lâm Động biểu đệ, thật nhìn không ra mà, không ngờ ngươi ẩn tàng sâu như vậy…” Lâm Hà lại gần Lâm Động, hé ra đôi má xinh đẹp, cười nói.

Đối với lời này, Lâm Động chỉ có thể gượng cười đáp lại.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi xem Tam phẩm võ học của gia tộc, bất quá gia gia nói, nếu như chưa đạt tới Địa Nguyên Cảnh thì không nên tu luyện Tam phẩm võ học hoặc cao hơn” Lâm Hà khẽ hừ một tiếng, sau đó vượt qua Lâm Động, dáng người thiếu nữ thon dài, lộ ra vẻ hết sức mê người.

Lâm Động buông một quyển Nhị phẩm Võ học trong tay ra, cười cười, liền theo đi lên.

Đi theo Lâm Hà vào sâu phía trong khoảng mấy phút, giá sách cũng trở nên ít hơn rất nhiều, cuối cùng, cước bộ của Lâm Hà cũng dừng lại trước một giá sách ở phía sau cùng, nói: “Đây chính là tất cả Tam phẩm Võ học của Lâm gia chúng ta”

Lâm Động tò mò thò đầu tới, chỉ thấy trên cái giá kia, có mười quyển sách màu vàng cổ xưa, ở bên cạnh quyển sách, còn có một miếng mộc bài dựng đứng, ở trên đó có giới thiệu vắn tắt về quyển võ học này.

“Tam phẩm Võ học Hồi Phong Miên Thủ…”

“Tam phẩm Võ học - Vô Ngân Trảo…”

- … Ánh mắt Lâm Động đảo qua mười cái mộc bài này, ánh mắt cũng có chút sáng rỡ, mấy bộ võ học này, nghe thấy tên đã thấy so với mấy cái trước đó càng

có khí phách hơn một chút.

“Ngươi sẽ không thật sự tu luyện Tam phẩm võ học chứ?” Lâm Hà ở một bên, nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Động, không khỏi buồn cười, nói.

Lâm Động cười hắc hắc, vừa định không cần khách khí, tùy tiện chọn một quyển, ánh mắt đột nhiên quét đến vị trí ở trong góc giá gỗ, ở nơi đó, lại còn có một bộ võ học màu đen nhạt.

“Đây là cái gì?”

Lâm Động đi tới trước nó, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn về phía mộc bài bên cạnh bộ sách.

Tam phẩm Võ học - Kỳ Môn Ấn, không hoàn chỉnh.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 28

Kỳ Môn Ấn, Tàn Quyển. . .

“Kỳ Môn Ấn, không hoàn chỉnh…”

Lâm Động kinh ngạc nhìn phần giới thiệu trên mộc bài kia, cũng không nghĩ tới Tam phẩm Võ học này cư nhiên lại là không trọn vẹn.

“Bộ Võ học này, nghe gia gia nói qua là trong một lần ngẫu nhiên mà tìm được, bất quá đúng như lời giới thiệu, đây chỉ là một bộ Võ học tàn quyển thôi, ngươi nếu thực sự muốn kiến thức qua Tam phẩm Võ học trong lời nói, hay là đổi một loại khác đi ha” Lâm Hà tiến bước lên, nói.

“Chỉ là một bản không hoàn chỉnh mà được gia gia lưu giữ ở trong này, Kỳ Môn Ấn chắc hẳn phải là rất lợi hại đây?” Lâm Động hơi có chút suy nghĩ nói.

“Cũng có thể nói như vậy, bất quá tu luyện không đầy đủ, vậy cũng không nên dùng. Dựa theo lời gia gia nói, Kỳ Môn Ấn không trọn vẹn này cho dù có tu luyện thành công đi nữa cũng chỉ có uy lực ở Tam phẩm Võ học thôi, thậm chí sợ là còn không được như thế nữa” Lâm Hà cười nói.

“Vả lại Kỳ Môn Ấn tàn quyển này, cũng rất khó tu luyện, trong Lâm gia đã không có ít người thử tu luyện qua, bất quá cuối cùng tựa hồ cũng giống như phụ thân ngươi và gia gia đã luyện thành mà thôi, nhưng bởi vì uy lực còn kém hơn so với những Tam phẩm Võ học khác, cho nên cuối cùng cũng buông tha cho” Nhìn thấy bộ dáng Lâm Động như cũ vẫn còn có chút động tâm, Lâm Hà sợ hắn chọn ẩu, nên báo lại cho hắn biết.

“A?”

Lâm Động có chút kinh ngạc, không ngờ gia gia và phụ thân cũng đã luyện thành, xem ra một Kỳ Môn Ấn không trọn vẹn này đích thật là có chút tà đạo a.

“Nếu đã là tàn quyển trong lời nói, vậy không biết quang ảnh Thạch Phù có hay không đem những điểm còn thiếu sót tự động chữa trị nhỉ?” Lâm Động chớp chớp mắt, từ kinh nghiệm tu luyện Thông Bối Quyền với Bát Hoang Chưởng mà nhìn lại, tựa hồ mặc kệ là cái võ học gì, tới trong tay quang ảnh Thạch Phù, đều có thể hoàn thiện hết thay, vậy không biết, Kỳ Môn Ấn tàn quyển này có như thế không?

Nếu quang ảnh Thạch Phù thật sự có thể đem Kỳ Môn Ấn khôi phục hoàn thiện, thì Lâm Động không thể nghi ngờ sẽ nhặt được một bảo bối cự đại, tuy rằng hiện tại đối với Kỳ Môn Ấn này đến tột cùng là có bao nhiêu cường đại không xác định được, nhưng là một tàn quyển lại đạt đến Tam phẩm Võ học thì có thể biết được có chỗ độc đáo của nó, nếu như là bản đầy đủ thì Kỳ Môn Ấn này chỉ sợ ít nhất phải là Tứ phẩm Võ học a!

Tứ phẩm Võ học – kia đã là thoát ly khỏi phạm trù Tiểu thừa rồi, cất bước tiến nhập cấp bậc Trung thừa Võ học!

Toàn bộ Lâm gia – Tứ phẩm Võ học đều chỉ có một bộ duy nhất, hơn nữa đây là bộ mà năm đó gia gia lấy được từ trong Lâm thị tông tộc!

Nếu Lâm Động có thể tu tập Tứ phẩm Võ học, cho dù đối mặt với đối thủ Thối Thể đệ cửu trọng, hắn tuyệt đối tin tưởng sẽ nắm chắc chiến thắng!

“Phải thử một lần mới được!”

Trong tâm Lâm Động bị danh xưng Tứ phẩm Võ học khiến cho nóng bỏng lên, hai mắt nóng cháy nhìn chằm chằm thư quyển màu đen nhạt kia, một lát sau, áp lực quyết tâm đã dao động, trực tiếp duỗi tay ra, đem nó vào tay.

“Ai, tiểu tử thúi nhà ngươi nói như thế nào cũng không nghe hả? Muốn bị đánh phải không!” Lâm Hà ở một bên, nhìn thấy nàng đã hao tâm tổn lực mà

Lâm Động vẫn như cũ cố ý lựa chọn bộ võ học Kỳ Môn Ấn không trọn vẹn này, không khỏi khiến cho mày liễu nàng dựng thẳng đứng, sẵn giọng.

“Ha hả, ta trước hết tu luyện xem sao cái đã, đến lúc đó không thích hợp thì đổi một bộ khác là được thôi mà” Lâm Động cười nói.

“Ngươi … Ai, quên đi, tùy ngươi vậy”

Lâm Hà bất đắc dĩ có điểm giận dữ dậm dậm chân, nàng đã gặp qua không ít người lúc lựa chọn sử dụng võ học, cũng đã chọn qua võ học tàn quyển này, mà những người này đều là ôm mộng giống như Lâm Động vậy, cũng chỉ nghĩ đến thành công sau khi tu luyện tàn quyển này, bất quá sau lại, những người này đều không ngoại lệ quay trở lại thay đổi võ học khác, cho nên, nàng cũng không muốn nhìn thấy Lâm Động dùng đến võ học vô dụng này.

“Lâm Hà tỷ yên tâm đi ha, ta cũng chỉ nhìn xem thôi mà, cũng không dự định chân chính tu luyện đâu” Lâm Động cũng biết nàng vì muốn tốt cho hắn, nên cười nói.

“Dù sao chuyện này chính tự ngươi giải quyết cho tốt đi, đừng bởi vì việc này mà trì hoãn sự tu luyện, Lôi, Tạ hai nhà khốn kiếp kia, cho đến bây giờ cũng không xem vừa mắt Lâm gia ta, đám tiểu bối hai bên cũng đã thường xuyên xung đột đó”

Nói lên điều này, Lâm Hà trên gương mặt ẩn ẩn chút nộ khí, chợt vẻ mặt ảm đạm thở dài, nói: “Bất quá, thật sự mà nói, nội tình của hai nhà Lôi – Tạ kia đích xác so với Lâm gia chúng ta cao dày hơn một chút, mỗi lần xung đột, người cuối cùng chịu thiệt chính là chúng ta, mà chuyện như vậy các vị đại nhân cũng không nhúng tay vào được, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mà thôi … “ “Trong đám cùng trang lứa hai nhà Lôi – Tạ, hiện tại thực lực của ai là mạnh mẽ nhất?” Lâm Động khẽ gật đầu, điều này cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao hai nhà đó tại Thanh Dương Trấn đã phát triển nhiều năm rồi, mà Lâm gia khi xuất ra cùng so với bọn họ, đích xác có chút hương vị ngoại lai.

“Trong đám tiểu bối Lôi gia, người có thực lực mạnh nhất phải là tên gia hỏa Lôi Lực, theo ta được biết, ở bốn tháng trước, hắn đã đạt tới Thối Thể đệ bát trọng, cũng không biết được hiện tại đã đạt tới Đệ Cửu Trọng hay chưa … “ “Mà tại Tạ gia, trang đồng lứa cực mạnh nhất chính là Tạ Doanh Doanh, thực lực của nàng đã là Đệ Bát Trọng” Ở thời điểm đang nói đến cái tên này, Lâm Hà hiển nhiên là chút nghiến răng nghiến lợi, xem ra ấn tượng với đối phương là cực kém a.

“Lôi Lực, Tạ Doanh Doanh … “ Lâm Động nhắc tới nhắc lui mấy từ này, trong tâm cũng là vì nội tình hùng hậu của hai nhà Lôi – Tạ này mà cảm thán không thôi, Lâm gia khi xuất phát so với bọn họ có chút kém hơn một ít hỏa hậu a.

“Vậy Cuồng Đao Võ Quán thì sao?” Lâm Động như là nhớ tới Võ Quán kia đến Thanh Dương Trấn phải là muộn hơn Lâm gia, nhưng tốc độ phát triển thế lực cũng đã nhanh hơn so với Lâm gia.

“Cuồng Đao Võ Quán sao, phải là gã Ngô Vân kia, thực lực của hắn hiện giờ cũng đã Thối Thể đệ bát trọng, bất quá tên gia hỏa này đối với trang đồng lứa hai nhà Tạ Lôi không cùng đường, hắn đã từng giao thủ với Lôi Lực, nhưng cuối cùng vẫn là bị đánh bại” Lâm Hà nói.

“Quả nhiên đều là những người cuồng mãnh a … “ Lâm Động mỉm cười, Kỳ Môn Ấn tàn quyển ở trong tay hắn đã bị bóp chặt lại, những người này so với Lâm Hồng còn ý nghĩa hơn nhiều, phải là muốn so sánh với những đồng trang lứa trẻ tuổi tại trấn Thanh Dương đích xác là người nổi bậc nhất.

“Đúng vậy, khi cùng xuất phát thì tuổi trẻ Lâm gia chúng ta hơi yếu hơn”

Lâm Hà thở dài một hơi, chợt tinh thần rung lên, con ngươi nhìn chằm chằm Lâm Động, đôi mắt xinh đẹp nói: “Bất quá sau này thì không giống nhau a, có ngươi là một hắc mã (ngựa ô) Lâm gia chúng ta nhất định có khả năng lấy được một cái thành tích không tệ đây”

“Lâm Hà tỷ chớ đề cao ta quá mức đó, thực lực của ta chỉ mới ngang bằng với ngươi thôi, cùng so với ba tên kia phải là còn một khoảng cách khá xa” Lâm Động cười lắc lắc đầu.

“Đừng có giả bộ cho ta, ngươi nếu chính thức tu luyện chỉ sợ chưa có một năm thời gian, ta tu luyện so với ngươi nhiều hơn không biết bao nhiêu mà kể, chiếu theo loại tốc độ này của ngươi, cho dù muốn vượt qua người được xưng là trẻ tuổi nhất Thanh Dương Trấn – Lôi Lực cũng không có vấn đề gì” Lâm Hà quắng ném ánh mắt khinh thường sang Lâm Động, bĩu môi nói.

“Bất quá, ta phải nói cho ngươi biết, sau này vạn nhất ngươi cường đại hơn so với tên Lôi Lực kia, nhất định phải giúp ta thu thập nữ xú nhân Tạ Doanh Doanh kia một trận, nói cách khác, ta đây cũng không tha cho ngươi đâu” Làm như nhớ ra cái gì đó, Lâm Hà đột nhiên làm ra bộ dáng hung ác nói.

Lâm Động ngẩn người, nhìn nhìn ánh mắt hung ác giống như tiểu cọp cái của Lâm Hà, lập tức không chút do dự gật đầu, cười gượng nói: “Lâm Hà tỷ đã nói như vậy, ta đây khẳng định sau này sẽ làm theo, bất quá muốn thu thập Tạ Doanh Doanh kia, vì cái gì bắt buộc phải mạnh hơn Lôi Lực vậy?”

“Bởi vì Tạ Doanh Doanh là vị hôn thê của tên gia hỏa đáng giận kia, a, ngươi muốn thu thập nàng trước hết phải giải quyết được Lôi Lực cái đã?” Lâm Hà khẽ cười nói.

“Hiểu rồi tỷ”

Lâm Động lại rùng mình lần nữa, chợt gật đầu.

“Đi thôi, thời gian đã không còn sớm, đi đăng ký mới có thể đem võ học tàn quyển này đi ra” Lâm Hà vừa lòng gật gật đầu, lúc xoay người, ngọc thủ chắp sau lưng, cái đuôi ngựa lúc lắc theo cái eo nhỏ nhắn, lắc qua lắc lại, đích xác là thiếu nữ vô cùng hoạt bát và tinh thần phấn chấn.

Đi theo phía sau Lâm Hà, Lâm Động đem tàn quyển đăng ký một lần, sau đó

thuận lợi mang Kỳ Môn Ấn không trọn vẹn ra khỏi Võ Học Quán.

Sau khi ra khỏi Võ Học Quán, Lâm Hà lại lần nữa cùng hàn huyên với Lâm Động một chút nữa mới rời đi, mà Lâm Động cũng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, liền như tuấn mã chạy về hang ổ của mình, hắn đã rất gấp gáp muốn thử qua một lần, Thạch Phù quang ảnh - Thạch Phù có thể đem Kỳ Môn Ấn không trọn vẹn này khôi phục hoàn thiện không a… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 29

Thạch Phù Biến Cố

Ánh trăng nhàn nhạt bao phủ cả đại địa, phảng phất như tấm lụa mỏng manh huyền ảo.

Bên trong không gian hắc ám, thân ảnh Lâm Động lại lần nữa xuất hiện, mà theo thân ảnh hắn hiện diện thì hai đạo quang ảnh cũng xuất hiện liền theo sát đó, Thông Bối Quyền và Bát Hoang Chưởng đều là tự mình thi triển ra.

Bất quá lần này, ánh mắt Lâm Động cũng chưa từng đặt trên người hai đạo quang ảnh này, mà là chăm chú nhìn chằm chằm đạo quang ảnh thứ hai, vẻ mặt rất ư là khẩn trương.

Tại lúc xế chiều, hắn đã đem cuốn Kỳ Môn Ấn lật ra xem toàn bộ, bất quá cũng như lời Lâm Hà nói, đây chỉ là tàn quyển, muốn đem cái loại thoạt nhìn cực kỳ phức tạp và nhiều hạn chế này tu luyện thành, đích xác là quá mức khó khăn.

Cho nên, tại xế chiều có nghiên cứu và tập qua, mà hiệu quả nhận được cực kỳ bé nhỏ, cũng không giống như Lâm Động đã tiếp xúc với những bộ võ học khác, tỷ như: Thông Bối Quyền, Bát Hoang Chưởng … đây đều là những bộ sách võ học cố định, nhưng mà Kỳ Môn Ấn này lại bất đồng, bộ võ học này muốn sử dụng nó phải dùng Ấn Pháp, dẫn động Nguyên Lực trong cơ thể, mà khi đem Nguyên Lực cùng với Ấn Pháp kết hợp với nhau, chính là có thể bộc phát ra lực lượng cực mạnh.

Mặc dù chỉ là vội vã thoáng nhìn qua, nhưng Lâm Động vẫn có đủ cảm giác được, Ấn Pháp thiếu hụt này cũng không hoàn toàn đầy đủ, đây có lẽ là nguyên

nhân chủ yếu vì sao mà Lâm Khiếu, Lâm Chấn Thiên hai người đã tu luyện thành công nhưng sau lại buông tha cho, không có Ấn Pháp đầy đủ thì không cách nào đêm Kỳ Môn Ấn phát huy ra uy lực chân chính.

Nhưng cho dù Ấn Pháp thiếu hụt ở phần sau đi nữa, thì phải là dựa vào quang ảnh Thạch Phù thử xem, có thể hay không đem tàn quyển này hoàn thiện một chút … Ở thời điểm Lâm Động đang khẩn trương nhìn soi mói, đạo quang ảnh thứ hai trong không gian hắc ám chỉ lặng yên chốc lát, rốt cục cuối cùng thì dập dờn bồng bềnh một hồi, lần nữa tạo thành một đạo quang ảnh.

Nhìn thấy quang ảnh đã thành hình, trong lòng Lâm Động cũng nhịn không được thở phào nhẹ nhõm.

Hình dáng của quang ảnh kia, hai tay chính là đang khép lại với nhau, kết xuất thành một thủ ấn phức tạp.

“Đích xác là Kỳ Môn Ấn – Khai Thiên Ấn Pháp”

Ánh mắt Lâm Động vào thời khắc này trở nên nóng cháy hơn, nhìn chằm chằm quang ảnh không chớp mắt.

Sau khi quang ảnh thi triển ra thủ ấn thứ nhất, nhưng lại không ngừng liên tiếp biến hóa năm lần, mỗi một lần ấn quyết cũng đều tương đối phức tạp, bất quá tại lúc xế chiều đã có chuẩn bị bài, Lâm Động vẫn có thể miễn cưỡng theo đuổi tiết tấu của cái ấn quyết này.

Mà khi thủ ấn quang ảnh biến hóa đến lần thứ bảy, Lâm Động đột nhiên thì thầm nói, bởi vì Ấn Pháp này không đầy đủ, chỉ là đến nơi này lại hoàn toàn không có, cho nên mới nói, phía sau Ấn Pháp này coi như là tàn quyển đi, cũng không có ghi lại … Mà ở thời điểm Lâm Động nóng lòng cùng với ánh mắt khẩn trường nhìn soi mói, quang ảnh vốn biến hóa Ấn Pháp như nước chảy mây trôi, đột ngột xuất hiện hơi hơi dừng lại, bất quá may mà cái loại dừng lại này chỉ kéo dài thời gian tính bằng hơi thở, Ấn Pháp trong tay quang ảnh liền tiếp tục biến ảo!

“Thành công!”

Nhìn đạo Ấn Pháp trong tay quang ảnh rõ ràng rất là xa lạ, nhưng có vẻ cực kỳ thích hợp, Lâm Động cơ hồ nhịn không được như muốn nhảy đựng lên, trên khuôn mặt kích động nồng đậm cùng với vẻ hưng phấn.

Vốn, võ học không trọn vẹn, nhưng dưới năng lực kỳ dị của quang ảnh Thạch Phù kia, nó đã được chữa trị hoàn thiện!

“Thế nhưng thật có thể …”

Lâm Động kích động được một hồi lâu mới từ từ khôi phục lại tỉnh táo, sau đó đưa mắt nhìn về quang ảnh Thạch Phù kia, mà ánh mắt nó đang hướng hắn nhìn lại, sắc mặt cũng đã biến đổi mạnh mẽ, bởi vì hắn phát hiện, quang ảnh bây giờ tựa hồ ảm đạm đi rất nhiều, thậm chí tốc độ biến chuyển Ấn Pháp ở trong tay cũng mơ hồ dần, và đã xuất hiện trì hoãn.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Nhìn thấy một màn này, Lâm Động trong tâm rất là kinh hãi, tình huống như thế này, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy từ sau khi hắn có được Thạch Phù.

Khi Lâm Động với sắc mặt có chút khó coi, tốc độ biến ảo Ấn Pháp của quang ảnh kia càng lúc càng chậm, sau đó liền trực tiếp ngừng lại đột ngột. Nhưng, nhìn bộ dáng của đạo thủ ấn cuối cùng, hiển nhiên đây cũng không phải một bước cuối cùng của Kỳ Môn Ấn.

“Chẳng lẻ ngay cả quang ảnh Thạch Phù cũng đều không thể hoàn toàn đem Kỳ Môn Ấn chữa trị hoàn toàn sao?”

Lâm Động nhíu chặt mày lại, hiển nhiên có chút không hiểu nổi, tại sao mới vừa rồi quang ảnh Thạch Phù còn tốt mà, nhưng sao lại đột nhiên không cách nào chữa trị hoàn thiện nữa vậy.

Quang ảnh Thạch Phù đình chỉ chữa trị, sau lại dừng lại hắn, chỉ là một lần

nữa bắt đầu thi triển Kỳ Môn Ấn lại từ đầu, bất quá làm cho Lâm Động buồn bực chính là, lần thi triển này vẫn dừng lại như ở chỗ mới vừa rồi kia… Cứ như thế lặp lại vài lần, vẫn là không có bất kỳ biến hóa gì nữa … Lâm Động ngơ ngác nhìn chăm chú quảng ảnh Thạch Phù, sau một hồi lâu, rốt cục thì vô kế khả thi đành thở dài một hơi, tự giễu nói: “Bỏ đi, được chữa trị là tốt rồi, tóm lại so với trên tàn quyển ghi lại muốn đầy đủ hơn một chút”

Vừa nói, Lâm Động cũng vươn hai tay ra, thủ ấn án chiếu theo Ấn Pháp mà quang ảnh đã chữa trị một chút kia khẽ kết động … Cứ như vậy, tu luyện kéo dài được một hồi lâu, Lâm Động vừa mới buông hai tay ra, thở ra một hơi thật sâu, những Ấn Pháp kia mặc dù phức tạp, bất quá dưới chỉ dạy hoàn mỹ của quang ảnh Thạch Phù kia, buộc phải nhớ trong đầu cũng phải là rất khó gì, dĩ nhiên nhớ ở trong đầu không tính là khó khăn, nhưng lúc muốn thi triển nó ra, cũng sẽ không dễ dàng như vậy rồi.

“Theo như lời tàn quyển này, Kỳ Môn Ấn chia làm Tứ Trọng, nhưng mà trên tàn quyển, bất quá chỉ ghi lại Ấn Pháp đệ nhất trọng. Nếu như đoán không lầm, lúc trước quang ảnh Thạch Phù chữa trị Ấn Pháp đó, hẳn là Kỳ Môn Ấn đệ nhị trọng. Nhưng lại không biết vì sao không cách chữa trị hoàn thiện xong Đệ Tam Trọng và Đệ Tứ Trọng, chẳng lẻ nói nguyên nhân của nó là do quá mức khó khăn sao?”

Lâm Động ánh mắt lóe sáng lên, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, thở dài nói: “Hai trọng thì hai trọng, dù sao lấy thực lực của ta bây giờ chỉ có thể đem Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng tu luyện thành công đã phi thường không tệ rồi”

Trong lòng an ủi một tiếng như vậy, Lâm Động mang theo chút tiếc nuối thoát khỏi tinh thần không gian hắc ám này.

*** Trên giường ở trong phòng, Lâm Động hai mắt nhắm chặc cũng từ từ mở ra, thân hình mạnh mẽ nhảy xuống, sau đó đề khí hóp bụng, hai tay hơi không lưu loát triển khai Ấn Pháp có chút phức tạp kia.

Theo Ấn Pháp chậm chạm hoàn thành từng bước một, Nguyên Lực mầm mống chuyển động trong kinh mạch Lâm Động liền đột nhiên truyền ra chút ba động, bất quá loại ba động này rất là nhỏ, chợt lóe lên, chợt biến mất không thấy gì nữa cả.

Dưới thời điểm loại ba động này biến mất, Lâm Động cũng bất đắc dĩ lắc đầu, tuy nói đã nhớ được Ấn Pháp, nhưng muốn đem Nguyên Lực cùng với Ấn Pháp đồng thời vận chuyển đến trình độ ăn ý, vẫn cần không ít thời gian luyện tập. Dù sao bất luận như thế nào Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng được xem như là Tam phẩm Võ học rồi.

“Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng chính là tương đương với Tam phẩm Võ học, nếu như đem Đệ Nhị Trọng kia tu tập mà nói … vậy coi như có thể so sánh với Tứ phẩm Võ học, và cũng có thể nói là đứng hàng đầu tiên trong Tam phẩm Võ học”

Nghĩ đến đây, Lâm Động sự buồn bực lúc trước ở trong lòng cũng giảm bớt đi nhiều, khẽ thở ra một hơi, đưa tay lấy Thạch Phù ra bên ngoài, song khi ánh mắt đảo qua sắc mặt liền đột nhiên biến đổi rất lớn.

“Đây là có chuyện gì xảy ra … “ Thạch Phù hiện giờ, toàn thân nó có chút ảm đạm, vốn cái loại cảm giác ôn hòa mát mẻ như ngọc cũng đã tiêu tán đi rất nhiều, thậm chí những ký hiệu kỳ dị dày đặc được khắc trên đó cũng đều phai nhạt đi không ít.

Hiện tại Thạch Phù, nhìn qua giống như một tảng đá bình thường không khác nhau gì mấy.

Cái bộ dáng này thoạt nhìn như là mất đi lực lượng duy trì, làm cho Thạch Phù trở nên giống như một loại tầm thường.

“Năng lượng thiếu hụt?”

Trong lòng hiện lên linh quang, đem bối rối trong lòng chợt tán đi, cho tới

bây giờ hắn mới hoảng hốt hiểu ra, tại sao quang ảnh Thạch Phù mới vừa rồi chỉ chữa trị có một nửa, và tự động ngừng lại.

Thạch Phù hoàn thiện võ học này, có lẽ cũng cần năng lượng để duy trì, mà trải qua khoảng thời gian này hoàn thiện Thông Bối Quyền và Bát Hoang Chưởng cùng Kỳ Môn Ấn mới vừa rồi, toàn bộ năng lượng trên Thạch Phù đã bị tiêu hao hầu như không còn một mống nào!

“Hắn là như vậy … “ Trong phòng, Lâm Động lau lau mồ hôi trên trán, nếu đã biết rõ vấn đề ở chỗ nào, vậy có thể nghĩ biện pháp đem vấn đề của Thạch Phù giải quyết triệt để đối với hắn mà nói quá mức trọng yếu, bất kể như thế cũng không thể để cho xảy ra vấn đề ngoài ý muốn.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 30

Một Chút Thành Tựu

Biên: (A Híp) Để thu được năng lượng, Lâm Động biết được hai phương thức đơn giản nhất, một là năng lượng ẩn chứa trong linh dược, và một loại khác chính là Nguyên Lực.

Loại trước tính khả thi tương đối nhỏ, dù sao thì từ năng lực tinh luyện linh dược thành đan hoàn của Thạch Phù mà xem, nó dường như đối với năng lượng ẩn chứa trong linh dược cũng không cảm thấy quá lớn hứng thú, nói như vậy thì chỉ còn loại sau mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lâm Động cũng chần chờ một chút, sau đó mới chậm rãi nhắm mắt lại, tâm thần thúc dục mầm móng Nguyên Lực trong kinh mạch, lát sau, có một điểm sáng vô cùng nhạt ở giữa lòng bàn tay Lâm Động bắt đầu khởi động, một tia Nguyên Lực yếu ớt đang du đãng dưới làn da ở lòng bàn tay, bất quá cũng không có cách nào phá thể mà ra, dù sao lấy thực lực của Lâm Động bây giờ còn không cách nào đem Nguyên Lực điều khiển đến trình độ đó.

"Xuy!"

Bất quá lúc Lâm Động đang vì thế mà cau mày thì Thạch Phù thần bí được nắm giữ tại lòng bàn tay đột nhiên run lên, sau đó Lâm Động liền cảm giác được, một cổ hấp lực đột nhiên từ trong Thạch Phù mãnh liệt xuất ra!

Ở dưới tình huống hấp lực này, một tia Nguyên Lực đang quanh quẩn ở dưới da ở giữa lòng bàn tay Lâm Động, trực tiếp bị Thạch Phù một ngụm nuốt vào, hơn nữa, sau khi cắn nuốt một tia Nguyên Lực này, Thạch Phù phảng phất như vẫn còn thèm thuồng, tức thì một cổ hấp lực nữa truyền vào bên trong cơ thể

Lâm Động, không ngừng hút lấy Nguyên Lực từ trong mầm móng Nguyên Lực.

Bến cố như vậy làm cho sắc mặt Lâm Động có chút hoảng sợ, mầm móng Nguyên Lực này chính là thành quả khổ tu của hắn trong hơn nửa năm thời gian, nếu như bị Thạch Phù hấp thu hết toàn bộ, vậy thì hắn phải làm như thế nào đây?

Lúc Lâm Động đang vì thế mà kinh hãi, thì trên bàn tay đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, vội vàng đưa ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy được Thạch Phù kia, trong lúc này lại bắt đầu chậm rãi khảm vào huyết nhục ở giữa lòng bàn tay của hắn!

Tốc độ khảm vào của Thạch Phù tăng nhanh, nên đợi cho đến lúc Lâm Động vội vàng muốn đem cái kia rút ra, thì Thạch Phù đã trực tiếp tiến vào ở bên trong huyết nhục ở giữa lòng bàn tay rồi, nhưng mà ở nơi đó lại bóng nhẵn như ngọc vậy, hoàn toàn không có vết thương nào.

Cùng lúc Thạch Phù được khảm vào bàn tay Lâm động, thì cái loại hấp lực này cũng là từ từ yếu dần đi, cho đến cuối cùng thì hoàn toàn biến mất.

"Đây là. . ."

Lâm Động đè xuống sự kinh hoảng trong lòng, nhìn về phía lòng bàn tay, phát hiện giờ phút này tại trong lòng bàn tay lại có một đạo ký hiệu vô cùng nhạt, ký hiệu này giống như ẩn sâu ở dưới lớp da thịt vậy, nếu không phải nhìn kỹ mà nói thì cũng không có cách nào phát hiện được.

Cái ký hiệu này, Lâm Động cũng không xa lạ gì, bởi vì nó cùng với cái ký hiệu trên Thạch Phù giống nhau như đúc.

Nhìn cái ký hiệu thần bí kia, Lâm Động cũng không biết nên làm thế nào cho phải, hắn có thể cảm giác được cái miếng Thạch Phù khảm vào trong lòng bàn tay, có lẽ bởi vì nguyên nhân huyết nhục tương liên, nên đối với Thạch Phù thần bí kia, hắn có cảm giác quen thuộc hơn nhiều.

Cảm ứng được Thạch Phù ở trong lòng bàn tay, Lâm Động nhắm đôi mắt lại, tâm niệm vừa chuyển, tinh thần trong thoáng chốc liền xuất hiện ở trong không gian tinh thần tối đen kia, mà giờ khắc này, trong không gian tinh thần, độ sáng trên thân thể của đạo quang ảnh thứ ba tựa hồ lại khôi phục thêm một chút.

"Thạch Phù hoàn thiện võ học, quả nhiên cũng cần Nguyên Lực để duy trì…"

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động như có điều suy nghĩ gì đó liền gật đầu, tâm thần vừa động, liền từ trong không gian tinh thần thối lui khỏi, kể từ sau khi Thạch Phù khảm vào huyết nhục, hắn dường như cũng có thể tùy ý tiến vào trong không gian tinh thần kia.

"Trong cơ thể, Nguyên Lực quá yếu ớt, vẫn còn chưa đủ để Thạch Phù đem Kỳ Môn Ấn hoàn thiện toàn bộ, xem ra bộ võ học này đúng là có chút phức tạp. . ." Lâm Động tay nắm chặt lại, chợt lẩm bẩm tự nói.

"Xem ra phải mau chóng tăng thực lực lên mới được…"

Lâm Động khẽ thở dài một hơi, tới lúc này hắn mới hiểu được, nếu Thạch Phù này muốn hoàn thiện một vài bộ võ học tương đối cao cấp, cũng cần không ít Nguyên Lực để duy trì, trước kia chẳng qua là tu luyện Thông Bối Quyền hay mấy bộ Nhất phẩm Võ học…, Thạch Phù cũng có thể đảm nhiệm được, chỉ khi nào gặp phải loại võ học có cấp bậc như Kỳ Môn Ấn, hơn nữa còn là không hoàn chỉnh, thì cần phải dùng tới Nguyên Lực để thúc dục Thạch Phù rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Động cũng đành tạm thời kiềm chế xuống sự nôn nóng ở trong lòng đối với Kỳ Môn Ấn, liền ngồi xếp bằng ở trên giường, sau đó lấy ra một lọ Thạch Phù Linh Dịch, nhỏ vài giọt vào trong miệng, tùy ý để thân thể chậm rãi hấp thu dược lực tinh thuần đó, mà lúc dược lực thấm vào thì mầm móng Nguyên Lực cũng lớn mạnh lại một chút… *** Trong thời gian một tháng kế tiếp, Lâm Động lại tiếp tục ru rú ở trong nhà, người ở bên trong Lâm Gia cũng rất ít nhìn thấy thân ảnh của hắn, toàn bộ thời gian của hắn đều đặt vào việc tu luyện.

Mà hắn dưới việc tu luyện đến độ quên ăn quên ngủ thế này, hơn nữa có Thạch Phù Linh Dịch lẫn đan hoàn linh dược phụ trợ, cho nên hiệu quả thu được cũng cực kỳ rõ ràng.

Chừng một tháng, mầm móng Nguyên Lực trong cơ thể Lâm Động thật sự lớn mạnh hơn mấy lần, Nguyên Lực ẩn chứa trong đó, so với Tộc Hội ngày trước cũng mạnh hơn rất nhiều, cái loại trình độ này, tuy nói còn chưa đạt tới Đệ Bát Trọng, nhưng cũng không còn bao xa nữa. Về phần Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng, sau khi trải qua không ngừng khổ tu ngày đêm ở trong khoảng thời gian này, Lâm Động cũng đã bước đầu nắm giữ được, sự phối hợp của cái loại Ấn Pháp này với Nguyên Lực cũng từ từ lộ ra vẻ ăn ý, bất quá Đệ Nhị Trọng Ấn Pháp, cho dù Lâm Động tu luyện như thế nào cũng không cách nào khiến cho nửa điểm Nguyên Lực trong cơ thể dao động, có lẽ nguyên nhân là bởi vì thực lực hắn quá thấp a.

Bất quá, chung quy mà nói, một tháng khổ tu này thu hoạch cũng không nhỏ.

*** Trong rừng rậm um tùm, Lâm Động ngồi xếp bằng ở trên tảng đá, hai mắt nhắm nghiền, ở trên thân thể có loáng thoáng mồ hôi, có lẽ hắn vừa mới rèn luyện kịch luyện xong.

Trong lúc Lâm Động nhắm mắt ngồi xếp bằng, ở trong thiên địa xung quanh có một tia Nguyên Lực bắt đầu khởi động, cuối cùng theo hô hấp của hắn, tiến vào trong thân thể, tiến tới làm dịu huyết nhục màng da của hắn.

Dĩ nhiên, loại Nguyên Lực chảy nhỏ giọt này, hiển nhiên không cách nào thỏa mãn nhu cầu của Lâm Động, vì vậy, một quả đan hoàn màu đỏ rực lọt vào trong miệng, cũng vào thời khắc này mà nhẹ nhàng nuốt xuống.

Kèm theo đan hoàn hòa tan vào cơ thể, dược lực tinh thuần hùng hồn nhất thời bộc phát ra, cái loại cảm giác đánh sâu vào này làm cho huyết nhục xương cốt trong cơ thể Lâm Động cũng truyền ra trận trận thư sướng.

Tinh thuần dược lực giống như thủy triều bắt đầu khởi động, trong lúc rèn

luyện xương cốt tạng phủ thì đồng thời cũng hóa thành một tia Nguyên Lực, dung nhập vào trong mầm móng Nguyên Lực.

"Ong ong."

Kèm theo Nguyên Lực tràn vào bên trong mầm mống Nguyên Lực càng ngày càng nhiều, thì mầm móng Nguyên Lực vẫn luôn chưa từng có động tĩnh lại đột nhiên xuất hiện run rẩy rất nhỏ, sương mù nhàn nhạt vốn lượn lờ ở chung quanh, tại thời khắc này hóa thành bộ dáng hào quang, quanh quẩn ở chung quanh mầm móng Nguyên Lực.

Lúc chút ít sương mù hóa thành hào quang nhàn nhạt, Lâm Động cảm giác được rõ ràng, mầm móng Nguyên Lực bắt đầu dọc theo kinh mạch hướng về từng bộ vị phía trong bụng mà lưu động tới, bất quá, lúc cái loại du động này sắp đạt tới một đường kinh mạch cuối cùng, một cổ lực cản vô hình liền xuất hiện ra, giống như một loại vách tường vô hình che kín, đem mầm móng Nguyên Lực đang du động ngăn lại.

Đối mặt với vách tường vô hình ngăn trở này, mầm móng Nguyên Lực đụng vào mấy cái, nhưng cũng không có hiệu quả quá lớn gì, cho nên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha thôi...

"Thối Thể đệ bát trọng…"

Lúc mầm móng Nguyên Lực bị bức tường vô hình kia ngăn cản lại, đôi mắt nhắm chặt của Lâm Động cũng chậm rãi mở ra, thở dài ra một hơi, trong mắt có vẻ vui mừng chớp động.

Kích thước của mầm móng Nguyên Lực so với Tộc Hội ngày trước đã lớn mạnh hơn mấy lần, cái loại trình độ chính thức đạt đến Thối Thể đệ bát trọng.

"Bức tường ngăn cản đó chắc hẳn là cái gọi là Đan Điền Chi Chướng, nếu như có thể chọc thủng được nó thì mầm móng Nguyên Lực có thể tiến vào đan điền, hơn nữa cắm rễ ở trong đó, từ đó căn cơ tu luyện hoàn toàn vững chắc

hơn…"

Lâm Động lẩm bẩm tự nói, dấu hiệu Thối Thể đệ cửu trọng chính là mầm móng Nguyên Lực cắm rễ vào đan điền, bất quá nhìn bộ dáng hiện tại, hắn còn phải cố gắng một đoạn thời gian nữa, có lẽ mới có thể làm được một bước này.

Bất quá, trong nửa tháng thời gian, bắt đầu từ Thối Thể đệ thất trọng tăng lên tới Đệ Bát Trọng, cái tốc độ này đã là cực kỳ không tệ, về phần Đệ Cửu Trọng, nghĩ đến cũng quá xa vời một chút, dù sao cơm cũng phải ăn từng ngụm chứ… Từ trên tảng đá nhảy xuống, thân thể Lâm Động thẳng tắp giống như một cây trường thương, sắc mặt ngưng trọng, hai tay ở trước người từ từ bày ra một đạo thủ ấn phức tạp.

Cùng với một đạo thủ ấn này kết thành, nhất thời trong lúc mơ hồ, dường như có được một loại khí thế đặc biệt nào đó lan ra dày đặc.

Thủ ấn của Lâm Động, nhanh chóng biến đổi, ngắn ngủn trong một hơi thở thời gian, liền iên tiếp biến ảo ra mấy đạo ấn quyết phức tạp, mà lúc ấn pháp thay đổi, mầm móng Nguyên Lực ở bên trong kinh mạch thân thể, cũng vào thời khắc này ào ạt xuất ra Nguyên Lực, nhanh chóng phóng mạnh về lòng bàn tay Lâm Động.

"Sát... sát!"

Kèm theo đó là một tia sáng từ trong lòng bàn tay Lâm Động càng lúc càng thịnh, mà trong miệng đột nhiên truyền ra một tiếng quát chói tai, bàn tay kết thành thủ ấn phức tạp, xoay người phách mạnh vào trên phiến đá cứng rắn kia.

"Phanh!"

Thủ ấn vừa dứt, phiến đá kia trong nháy mắt nổ tung ra từng mảnh đá vụn, bắn ra bốn phía chung quanh.

Trong miệng Lâm Động thở hổn hển, sắc mặt đỏ lên, nhìn phiến đá kia căn

bản đã bị bạo tạc hoàn toàn, trong ánh mắt bắt đầu hiện lên vẻ mừng rỡ như điên không cách nào ngăn lại được, sau khi tấn nhập Thối Thể đệ bát trọng, hắn rốt cục đã thành công đem Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng thi triển ra … Uy lực này, cho dù là Thông Bối Quyền mười tiếng vang cũng không cách nào sánh được, Tam phẩm võ học, quả nhiên không tầm thường chút nào!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s! () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 31

Yêu Nghiệt

Bên trong rừng rậm, Lâm Động thu quyền xong rồi đứng đó, cảm giác được từ trong cơ thể truyền ra một chút mệt mỏi yếu nhược, lấy thực lực hiện tại của hắn mà muốn thi triển Kỳ Môn Ấn một lần, cơ hồ đã đem Nguyên Lực chứa đựng bên trong mầm mống Nguyên Lực tiêu xài đi một nửa, may mà cái loại uy lực kia cũng đáng giá để tiêu xài nó.

"Mầm nống Nguyên Lực không thể chứa đựng quá nhiều Nguyên Lực a, nếu như đạt tới Thối Thể đệ cửu trọng mà nói, vậy thì tốt biết bao …"

Thối Thể đệ cửu trọng, đó là lúc đan điền có thể được khai mở, mà đan điền dung tích chứa đựng dĩ nhiên hơn xa so với Mầm mống Nguyên Lực, đến lúc đó thì tiêu xài thoải mái hơn.

"Tu luyện trong khoảng thời gian này cũng đã đem đan hoàn linh dược tiêu hết sạch sẽ rồi …"

Nghĩ đến việc tu luyện, Lâm Động liền cau mày nhăn nhó, ở thời gian nửa tháng nay hắn đã đạt tới Đệ Bát Trọng, nhưng trả giá đại giới thì không hề nhỏ chút nào, sử dụng Linh Dịch Thạch Phù không biết bao nhiêu mà kể, hơn nữa đan hoàn Thủy Tinh Chu Quả cũng đem ra tiêu dùng, thậm chí ngay cả sáu viên đan hoàn được tinh luyện ra từ Hỏa Huyết Chi, hiện tại chỉ còn có hai viên thôi.

Điều cuối cùng phải nói đến là, tu luyện trong nửa tháng này, Lâm Động đem những thứ đã sưu tầm được cơ hồ ăn sạch sẽ.

"Phải nghĩ biện pháp tìm linh dược mới được …"

Lâm Động thở dài một hơi, khuôn mặt lộ vẻ trầm ngâm, tuy nói hôm nay hắn bày ra thực lực đích thật, đã có thể có được một chút tài vật từ Lâm gia, nhưng linh dược tầm thường khi tinh luyện ra đan hoàn, hiện tại hắn lại không để mắtb tẹo nào, nhưng am phẩm linh dược đắt đỏ đó cho dù là Lâm gia cũng không có khả năng dự trự với lượng lớn, lần trước duy nhất khen thưởng cho hắn chỉ hai gốc Hỏa Huyết Chi đã là đãi ngộ tốt nhất rồi.

"Lâm Động ca."

Tại Lâm Động đang đau đầu như thế nào tìm được linh dược, thì một đạo thanh âm nũng nịu đột nhiên tại bên ngoài rừng vang lên, chợt Thanh Đàn giống như con bướm hiện ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng che kín sắc mặt vui mừng.

“Thanh Đàn, làm sao thế?” Lâm Động thoạt nhìn qua, khom người đem thạch đôn đã bị cắt đứt một nửa dựng lên, thuận miệng cười nói.

"Lâm Động ca, muội tu luyện đã xuất ra Nguyên Lực!"

“Phanh!”

Thạch đôn trong tay đột ngột rơi xuống đất, đem mặt đất biến thành một cái hố to, Lâm Động quay đầu sững sờ nhìn trên người Thanh Đàn.

“Nguyên Lực? Muội đã đạt tới Thối Thể đệ lục trọng?! Sao có thể chứ?!”

Trải qua kinh ngạc lúc ban đầu, Lâm Động đột nhiên phục hồi lại tinh thần, trên khuôn mặt lúc này cơ hồ nảy lên thần sắc hoảng sợ, tuy nói Thanh Đàn trong khoảng thời gian này luôn miệng nói là muốn tu luyện, nhưng cho đến bây giờ cũng đều có chút lén lút thôi. Dù sao Thối Thể đệ cửu trọng khổ luyện thật sự quá mức khó khăn, rất không thích hợp cho một nữ hài tử.

Dựa theo phán đoán của hắn, Thanh Đàn muốn đạt đến Thối Thể đệ lục trọng, dù cho có hắn âm thầm tương trợ, chỉ sợ phải mất nửa năm thời gian mới

đạt được, nhưng mà … hiện tại Thanh Đàn đã nói cho hắn biết, nàng đã có Nguyên Lực!

Chuyện đến nước này, quả thực có thể so với hắn là người có Thạch Phù có thể tin được, còn người khác khó mà tin.

Lúc vẻ hoảng sợ che kín khuôn mặt Lâm Động, Thanh Đàn vươn bàn tay lên, trên đó đích thực có quang trạch nhàn nhạt bắt đầu khởi động, một cổ dao động quen thuộc hiện diện ra, đích thật là Nguyên Lực rồi … "Tại sao có thể như vậy được?" Lâm Động hít sâu một ngụm lương khí, khiếp sợ nói, hắn căn bản không có gặp qua Thanh Đàn khổ tu như thế nào cả, sao đột nhiên xuất hiện Nguyên Lực vậy?

Nếu như nói, hắn tốc độ đã kinh người, vậy thì Thanh Đàn với tốc độ kia, căn bản chỉ dùng hai từ 'yêu nghiệt' để hình dung mà thôi.

"Muội cũng không biết mà.. vào một buổi sáng, thân thể giống như có điểm gì đó không thích hợp cho lắm, sau mới phát hiện ra cái này …" Thanh Đàn thè thè lưỡi, hồn nhiên nói.

Sắc mặc Lâm Động dần dần ngưng trọng, hắn nhanh chóng cầm ngọc thủ mềm mại bóng loáng của Thanh Đàn lên, chỉ thoáng chút dùng lực, đã có thể cảm giác được cốt cách của nàng, đúng là lộ ra một loại cảm giác mềm dẻo, cái loại cảm giác này hiển nhiên là đã trải qua sự rèn luyện rất lâu dài, mới có thể có được tình trạng như thế.

Lâm Động sau khi tinh tế quan sát một lúc, hắn đột nhiên phát hiện, tại trong sự mềm dẻo kia tựa hồ còn hiện hữu một loại hàn ý nhàn nhạt.

"Là do hàn khí bên trong cơ thể Thanh Đàn!"

Trong giây lát, trong đầu Lâm Động linh quang chợt lóe, hắn phát hiện, hơn một lần, cái loại âm hàn chi khí trong cơ thể Thanh Đàn tuy nói cuồng bạo, nhưng đối với rèn luyện thân thể đích xác có hiệu quả không nhỏ, đương nhiên,

đạt hiệu quả như vậy, chỉ sợ chỉ có Thạch Phù của Lâm Động cùng với hàn khí của Thanh Đàn mới có sẵn thôi.

Cái loại hàn khí này, trong hơn mười năm nay, cách mỗi một đoạn thời gian liền bạo phát, mà dưới tình huống bạo phát đó, Thanh Đàn mặc dù bị ăn thống khổ rất lớn, nhưng có lẽ cái loại âm hàn này hiện hữu ở bên trong cơ thể nàng và dưới sự ăn mòn đó, dần dần liền thay đổi thân thể nàng.

Được hàn khí này rèn luyện mặc dù là rất nhỏ, nhưng là thẩm thấu từng tấc xương cốt cho tới tận ngày hôm nay, thậm chí Thanh Đàn không cần chủ động khổ tu, cốt cách huyết nhục trong cơ thể nàng đạt tới cấp bậc mạnh nhất, Nguyên Lực xuất hiện quả thực chỉ là nước chảy thành sông mà thôi.

Thân thể của nàng, không có trải qua bất cứ ngày tháng tu luyện khổ cực nào, vậy mà tự nhiên đản sinh ra Nguyên Lực … "Thân thể Thanh Đàn, tất nhiên là không giống như người thường ở địa phương này rồi"

Khiếp sợ ở trong lòng được Lâm Động chậm rãi áp chế xuống, loại rèn luyện thân thể này, tự nhiên tại thân thể sẽ xuất hiện Mầm nống Nguyên Lực thì quả thật hắn chưa bao giờ nghe nói qua, nếu điều này được truyền ra ngoài, không biết sẽ làm cho bao nhiêu người cố gắng khổ tu đối với Đệ Lục Trọng sẽ hộc máu đây?

Đương nhiên, muốn nói ra lời như thế cũng không đúng, dù sao từ nhỏ đến lớn, mỗi một lần hàn khí bạo phát đều là đem Thanh Đàn tra tấn như chết đi sống lại, bởi vậy, đối với việc tự nhiên sản sinh ra Mầm nống Nguyên Lực này, Thanh Đàn kỳ thật vẫn trả đại giới nhiều lắm.

"Chuyện này, trước hết không cần nói cho người ngoài biết, chờ lúc cha trở về, xem cha nói như thế nào đã …" Lâm Động trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

"Ân" Thanh Đàn ngoan ngoãn gật gật đầu, nàng cũng biết được việc này rất quái dị, nếu truyền nó ra ngoài, không chừng có thể đưa tới những phiền toái

không đáng có.

“Lâm Động ca, mấy ngày nay đúng lúc vừa cuối tháng, Giao dịch phường ở Thanh Dương Trấn sẽ rất náo nhiệt đây, hay là chúng ta có thể đi đến đó dạo chơi một hồi không?” Thanh Đàn trong hai con mắt trong suốt mang theo một tia khẩn cầu nhìn Lâm Động, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Giao dịch phường?”

Lâm Động rùng mình, loại Phường này tại Thanh Dương Trấn được một vài đại thương gia liên hợp mà thành, bên trong đó đủ loại tài liệu, và nơi đây cũng có buôn bán, cho nên nhân khí cực cao, lại nói, coi như là là một trong địa phương tối cao tại Thanh Dương Trấn.

“Ân, đúng vậy đúng vậy, bọn người Lâm Hà tỷ đều đã đi cả … “ Thanh Đàn liên tục gật đầu, đối với một thiếu nữ hoạt bát thì cái địa phương này quả là thú vị, chỉ có điều nàng đang bị cấm chân, một người cũng không dám đi, lúc này mới nghĩ cách làm cho Lâm Động mang đi.

Lâm Động trong miệng thì thào một tiếng, trong lòng đột nhiên vừa động, hắn hôm nay đối với nhu cầu linh dược rất ư là cấp bách, có lẽ nên đi Giao dịch phường kia một chuyến xem sao. Mua linh dược cần phải có tài chính xa xỉ, mà trên tay Lâm Động dĩ nhiên là không có tài sản kếch xù đó, bất quá, hắn có Linh Dịch Thạch Phù cùng với hai mai đan hoàn linh dược… Hai thứ này, giá trị hiển nhiên là không thấp chút nào, đặc biệt là hai viên đan hoàn được tinh luyện ra từ Hỏa Huyết Chi thì có giá trị cực cao, hơn nữa hai thứ này đều là cực kỳ tinh thuần, bỏ xa linh dược bình thường, hiệu quả tốt không biết bao nhiêu mà kể, nếu xuất ra ngoài, tất nhiên sẽ có không ít người nguyện ý mua nó, chỉ có điều bán ra cũng không thể bán ra được quá nhiều, miễn cho dẫn đến hoài nghi của mọi người.

Còn nữa, Lâm Động cũng rất luyến tiếc đem Thạch Phù Linh Dịch cùng hai viên đan hoàn làm lợi khí tu luyện, đưa cho người khác là không rồi.

Còn vấn đề tài chính để mua những linh dược, chuyện này nhưng thật ra cực kỳ đơn giản … Nghĩ đến đây, Lâm Động trên khuôn mặt cũng không nhịn được hiện lên một nụ cười như trút đi gánh nặng, vấn đề khó giải quyết nhất tựa hồ cuối cùng cũng có biện pháp giải quyết a.

“Đi thôi, đi Giao dịch phường tham quan chút nào”

Đã có quyết định, Lâm Động cũng không muốn kéo dài hơn, vung tay lên, cười nói.

Nhìn thấy Lâm Động cư nhiên mang nàng đi Giao dịch phường, đôi mắt Thanh Đàn tức khắc giống như ánh trăng lưỡi liềm, ngọt ngào làm say đắm lòng người.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 32

Cơ Sở Giao Dịch Dưới Đất

Giao dịch phường nằm ở trên quảng trường phía Bắc Thanh Dương Trấn, nơi đó vừa vặn chính là nơi giao tiếp của đông đảo thế lực, bởi vì tranh chấp quá nhiều, ai ai cũng vô pháp muốn gặm nhấm một mình, cho nên Giao dịch phường cũng vì đều này mà được thành lập.

Bên trong Giao dịch phường có không ít sản nghiệp của các gia tộc có thế lực, mặc cho ai tìm cách vơ vét của nhau, nhưng phần đông các thế lực đều đồng ý ngầm với cái loại tồn tại này, dần dà tạo thành một loại thăng bằng đến kỳ lạ.

Thanh Dương Trấn – Giao dịch phường, ở trong vòng trăm dặm vùng phụ cận rất có danh tiếng, không chỉ có người của bổn trấn đến giao dịch, mà còn những thôn trang gần đó thậm chí đến những thế lực thổ phỉ không lộ ra ánh sáng, cũng thường xuyên đến nơi này, mà cái dạng này cũng khiến cho Giao dịch phường tại Thanh Dương Trấn đã trở thành nơi ngư long hỗn tạp, cho dù Lôi – Tạ hai nhà bản thân là độc xà địa chủ, cũng nhìn lợi ích của Giao dịch phường mà thèm nhỏ dãi, nhưng vẫn không dám độc chiếm nó.

*** Lâm Động cùng Thanh Đàn đã đi tới trước đại môn của Giao dịch phường, nhìn vào bên trong toàn là người và người hòa lẫn với tiếng nói ồn ào cũng không khỏi chép chép cái miệng, Giao dịch phường này thật không hổ là chợ giao dịch lớn nhất tại Thanh Dương Trấn và trong phạm vi trăm dặm vùng phụ cận, khí thế này quả thực là kinh khủng.

“Đi thôi”

Lâm Động cũng đem ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn thoáng qua Giao dịch

phường, những năm qua hắn rất ít khi đến nơi đây. Thiếu niên, bất kể là loại người gì đối với địa phương này, càng thêm có một chút tò mò.

Nói xong, Lâm Động lôi kéo cánh tay bé nhỏ của Thanh Đàn, hướng bên trong Giao dịch phường chui vào.

Trong Giao dịch phường, cửa hàng san sát muôn màu muôn vẻ rực rỡ làm người xem hoa cả mắt, tuy nói đường phố tại Giao dịch phương tương đối rộng rãi, nhưng với lượng người lưu thông trên đó, vẫn lộ ra một chút chật chội.

Lâm Động cùng Thanh Đàn chẳng qua chỉ dạo một vòng thôi, vì bị chen lấn mà mồ hôi đổ đầy người, ngược lại Thanh Đàn thì cực kỳ hăng hái hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp, bởi vì quá hưng phấn mà trên mặt hiện ửng hồng, thoạt nhìn rất khả ái, tiếng cười nói thanh thúy của nàng đưa tới không ít ánh mắt nhìn chăm chú, sau đó nhìn thấy khuôn mặt như tranh vẽ kia, làn da trắng như tuyết đó, thì trong những ánh mắt kia, đều xẹt qua cảm giác kinh diễm.

Hai người cuối cùng rốt cục cũng đi đến điểm cuối của một con đường rộng lớn thì dừng lại, nơi này được coi như là chỗ cao cấp tại Giao dịch phường, mà ở trong này, Lôi – Tạ hai nhà, Cuồng Đao Võ Quán, thậm chí là Lâm gia cũng có cửa hàng.

“Thanh Đàn, muội trước hết ngồi ở đây chờ ta, ta đi một lát sẽ trở lại ngay thôi …” Lâm Động ánh mắt quét quanh bốn phía, nhìn Thanh Đàn nhắc nhở một tiếng, sau đó xoay người xông vào trong đám đông, chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Xuyên qua đám người đông đúc, Lâm Động tiện tay mua một chiếc mũ đen ở trong tửu điếm, lúc này mới bình yên đi vào đường cái, đi vòng vo khoảng hai khu phố, cuối cùng dừng lại trước đại môn màu đen.

Bởi vì, bên trong Giao dịch phường đều có người tam giáo cửu lưu, mà trong đó cũng là buôn bán một ít thứ này nọ, vì do các nguyên nhân nơi phát ra vật phẩm, và cũng có một số người cũng vì khi rao bán ít đồ sẽ đưa tới một ít phiền

toái, cho nên, một số giao dịch được kiến lập ở dưới đất, chính là ứng phó với những điều này.

Mà Lâm Động đi tới cái chỗ này, đây chính là một cơ sở giao dịch bên dưới mặt đất tại Giao dịch phường, ở chỗ này, bất kể vật phẩm hoặc lai lịch của một ai đó cao đến đâu nữa cũng không rõ ràng minh bạch, chỉ có thuận lợi mua bán thôi, hơn nữa giá cả sẽ không thấp lắm so với bên ngoài.

Ở bên ngoài cánh cửa màu đen, có một số người đang lục tục ra vào, bất quá trên đỉnh đầu của những người này cũng đều giống như Lâm Động vậy, đội một chiếc mũ màu đen, làm cho người khác không thể nhìn thấy chân diện mục được.

Trong lòng khẽ thở ra một hơi, Lâm Động đè nén khẩn trương trong lòng, sau đó liền thong thả đi tới đại môn, mà khi cước bộ bước vào đại môn kia, một cổ âm u bắn đến bao phủ lấy, làm cho làn da hắn có chút rét run.

Ở phía sau đại môn có một lối đi lớn và dài, Lâm Động dọc theo lối này mà đi, sau đó hắn phát hiện tại hai bên lối đi có không ít cửa phòng đã được đóng chặc, Lâm Động biết, chỗ này chính là nơi giao dịch, lập tức tìm kiếm cửa một gian phòng được che kín, đi vào.

Sau khi tiến vào phòng, ánh đèn nhàn nhạt làm cho gian phòng có chút mơ hồ, bên trong phòng có một bàn rộng rãi, ở giữa chiếc bàn đó được ngăn cách bởi song sắt, tại bên dưới song sắt đó còn có vài ô cửa nho nhỏ.

“Mời ngồi, có cái gì cần giao dịch thì hãy đặt ở ô cửa là được rồi” Sau khi Lâm Động tiến vào phòng, ở phía sau song sắt kia có một đạo thanh âm truyền ra có vẻ già nua.

Lúc này, Lâm Động cũng không hề luống cuống tí nào nữa, trực tiếp ngồi xuống, từ trong tay áo lấy ra một bình ngọc, trong bình cất chứa mười giọt Thạch Phù Linh Dịch, những thứ này đều là Linh Dịch Thạch Phù cũng không tinh thuần lắm, bởi vì … nó đã được Lâm Động pha loãng qua.

“Một loại linh dược luyện chế ra dược dịch (nước thuốc), đối với người Thối Thể Cảnh rất có lợi, mà hiệu quả chữa thương cũng cực tốt” Lâm Động đem chiếc bình đặt ở dưới ô cửa, thanh âm của hắn đã bị cố ý áp chế thành giọng khàn khàn, mặc dù có điểm khó nghe, bất quá so với âm thanh nguyên bản chênh lệch lại không nhỏ.

Bên dưới ô cửa vươn ra một bàn tay gầy guộc, đem chiếc bình đó lấy vào, sau đó Lâm Động nghe thấy âm thanh tích giọt của dịch dược, nghĩ đến người ở bên trong đang dò xét hiệu quả của linh dịch kia.

Cái loại dò xét này kéo dài gần mười phút đồng hồ thời gian, thanh âm sau ô cửa đó lại lần nữa truyền ra: “Nước thuốc này phẩm chất gần bằng Nhị phẩm linh dược, dược tính ôn hòa, rất thích hợp cho người Thối Thể Cảnh sử dụng, xét thấy nó đối với chữa thương cũng có hiệu quả đặc thù, giá trị có thể tăng lên một chút, ngươi muốn đổi lấy vật gì thế?”

Lâm Động ngón tay nhè nhẹ run lên, có chút kinh ngạc nhiên năng lực đánh giá của đối phương, chợt hắn hơi có chút trầm ngâm, rồi mở miệng nói: “Bảy gốc Tam phẩm linh dược”

“Quá mắc, nước thuốc này của ngươi, đối người Thối Thể Cảnh phục dụng thì quá mức xa xỉ, hiệu quả chữa thương này đối với một số người mà nói cũng có điểm giá trị, nhưng nếu dùng nó để chữa thương không thôi cũng như trước – quá xa xỉ, cho nên, không tốt lắm” Người sau cửa song sắt liền một hồi trầm mặc. Hiển nhiên đối với công phu Sử Tử ngặm của Lâm Động có chút không vui.

“Như vậy đi, ba gốc Tam phẩm linh dược”

“Sáu gốc” Lâm Động mặt không đổi sắc nói.

“Năm gốc, đây là cực hạn cuối cùng rồi … “ Người ngồi sau cửa sổ lắc lắc đầu, giọng nói cũng không buông lỏng nữa, hiển nhiên là không cách nào tăng thêm.

“Thành giao”

Lâm Động nhún vai, khuôn mặt bên dưới chiếc mũ đen cũng đã lộ ra nụ cười, mười giọt linh dịch được pha loãng lại có thể đổi được năm gốc Tam phẩm linh dược, có được thu hoạch này đúng là rất tốt, bất kể đối phương có hay không diễn trò, hắn thế nhưng không để ý đến linh dịch được pha loãng này lắm.

Đối phương với tốc độ làm việc hiển nhiên là cực kỳ hữu hiệu, ngắn ngủi năm phút đồng hồ thời gian, liền có một bàn tay cầm cái hộp rất tinh xảo đưa ra ngoài ô cửa, Lâm Động nhận lấy, sau đó mở ra xem, năm loại quả thực sắc màu vàng sẫm lặng yên nằm trong đó, trong lúc mơ hồ mùi hương thơm thoang thoảng phiêu đãng.

“Tam phẩm linh dược – Địa Hoàng Quả”

Lâm Động dĩ nhiên cũng biết được loại quả vàng sẫm này, sau khi lấy ra tra xét một hồi, hài lòng gật đầu, tiện tay đem hộp gỗ nhét vào trong ngực, cũng không nói thêm lời nào nữa, xoay người rời khỏi gian phòng.

Sau khi Lâm Động đã đi khỏi phòng, song sắt chậm rãi dâng lên, lộ ra một vị lão giả áo xám, lão giả kia nắm cái bình, lúc này đang ngửi ngửi mùi ở trong bình, khẽ gật đầu.

“Cổ chấp sự, đồ vật này thật sự có trị giá năm quả Địa Hoàng Quả sao?” Ở phía sau lão nhân, một vị trung niên nhân trên thân toát ra một cổ mùi vị huyết tinh, hắn nhìn thoáng qua cửa phòng, thấp giọng nói.

“Những dược dịch này đối với người Thối Thể Cảnh có hiệu quả vô cùng tốt, ta nghĩ, Lôi – Tạ hai nhà kia hoặc là Cuồng Đao Võ Quán cũng sẽ rất vui lòng thu mua loại dược dịch này” Lão giả áo xám nhàn nhạt cười nói.

“Nga? Vậy có cần đi điều tra tên kia một chút không?” Trung niên nhân đầu tiên là ngẩn người ra, song tiếng cười của hắn vừa mới dứt, chính là nhìn thấy sắc mặt của lão giả áo xám trầm xuống, lập tức vội vàng ngậm miệng.

“Chúng ta quy củ ở nơi này, ngươi còn không hiểu sao? Làm hư chiêu bài, lại còn muốn đặt chân lên Thanh Dương Trấn sao?”

Nghe được lão giả áo xám mắng chửi, trung niên nhân kia cũng chỉ vội vàng gật đầu xác nhận.

“Hừ”

Lão giả áo xám hừ lạnh một tiếng, lúc này mới đứng dậy cầm lấy cái bình, phẩy áo bỏ đi.

*** Lâm Động sau khi đi ra khỏi cơ sở giao dịch dưới đất, đầu tiên là đi dạo quang một vòng trong Giao dịch phường khổng lồ này, vứt xong cái mũ đen đội trên đầu xuống, nhanh như chớp hướng một đầu đường phố chạy trối chết.

Chạy đến chỗ lúc trước tách ra, Lâm Động thuận lời tìm được chỗ Thanh Đàn đợi hắn, mà hắn đang chuẩn bị mang Thanh Đàn đi dạo chung quanh một lần nữa, đột nhiên nàng kéo kéo cánh tay của hắn.

Lâm Động ngẩn ra, giương mắt nhìn lên, lập tức nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc từ trong cửa lớn đi ra, chính là Lâm Sơn.

Lúc Lâm Động nhìn thấy Lâm Sơn, hắn cũng đã phát hiện ra hai người bọn họ, trong ánh mắt đầu tiên là bắn ra một cổ kinh hãi ý, sau đó như nghĩ tới điều gì, sắc mặt một trận biến hóa, đứng bất động ngay tại chỗ.

Lâm Động liếc mắt nhìn Lâm Sơn, trên khuôn mặt hắn bây giờ có chút bầm tím, nhìn bộ dáng này tựa hồ là bị người ta hành hung, rất ư là chật vật … Lâm Sơn đứng ở nơi đó nhìn Lâm Động, vừa muốn đi tới nhưng lại ngại từ trên mặt mũi của mình, hình như đang muốn nói gì đó cũng được dừng lại luôn, xem bộ dáng rất là quấn quýt a.

“Ai”

Lâm Động thở dài một hơi, kéo Thanh Đàn đi tới, nói: “Đã xảy ra chuyện gì

rồi?”

Lâm Sơn nhìn Lâm Động hơi hơi có chút sợ hãi, thoáng chần chờ một chút rồi mới nói: “Chúng ta cùng với lũ Tạ gia khốn kiếp kia va chạm nhau, sau đó Lâm Hà tỷ bị chúng khi nhục, chúng ta liền cùng bọn họ động tay động chân … cái này, bọn họ nhiều người. Chúng ta thua thiệt, nên ta chạy đi … là muốn tìm một ít … cứu binh”

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Lâm Sơn đỏ lên, đầu cũng không nhịn được cúi thấp xuống.

“Lâm Hà tỷ cũng ở đó?”

Lâm Động sửng sốt, chợt cau mày, hơi có chút trầm ngâm, phất phất tay nói: “Mang ta đi xem một chút”

Bất luận như thế nào, hắn cùng với Lâm Hà quan hệ cũng không tệ lắm, cho dù Lâm Sơn và Lâm Hoành trước kia có tranh giành gì đi nữa, đó cũng là trong gia tộc mà thôi, lòng dạ hắn cũng không có hẹp hòi như vậy, chuyện này, hắn cũng không thể nào khoanh tay đứng nhìn được.

Nghe Lâm Động nói như thế, Lâm Sơn nhất thời ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Động, dĩ nhiên là không nghĩ tới Lâm Động bất chấp hiềm khích trước kia mà ra tay trợ giúp bọn họ, lập tức ánh mắt có chút hồng lên, dùng toàn lực gật gật đầu.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 33

Tạ Đình

Biên: (A Híp) "Chúng ta vốn đang dạo chơi ở trong này, kết quả gặp phải đám hỗn đản của Tạ gia, Lâm Hà tỷ muốn mua chút đồ, nhưng những tên hỗn đản ấy lại cố ý quấy rối, Lâm Hà tỷ tức giận đến nỗi không nhịn được nên động thủ. . ."

"Bất quá đầu lĩnh bên phía Tạ gia là xú nữ nhân Tạ Đình, nàng chính là muội muội của Tạ Doanh Doanh, thực lực hiện tại đã đạt đến Thối Thể đệ thất trọng, hơn nữa bọn họ nhiều người… Trong lúc hỗn loạn, Lâm Hà tỷ bị nữ nhân kia nhân cơ hội đánh một bạt tai."

Ba người nhanh chóng hướng về phía lầu các rộng lớn ở sâu bên trong chạy tới, Lâm Sơn liền đem chuyện đã xảy ra lúc trước kể lại tỉ mỉ một lượt, mà sau khi nói xong sự tình trải qua thì nắm tay của hắn cũng nắm chặt lại, trong lòng hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ.

Lâm Động khẽ cau mày, tiểu bối của Tạ gia cũng đích thật là quá kiêu ngạo đi, Lâm Hà tỷ nói như thế nào cũng là nữ hài tử, đánh người không đánh mặt, chuyện này có lẽ đơn thuần chỉ là muốn gây rối thôi.

"Người của Tạ gia đích xác là rất chán ghét." Thanh Đàn ở một bên cũng có chút tức giận nói, mặc kệ như thế nào, thân là người của Lâm gia, hiện tại đều là muốn đứng trên một chiến tuyến.

"Nhanh lên một chút đi." Lâm Động gật gật đầu, chợt nhịp bước lại nhanh hơn rất nhiều.

*** Tại chỗ sâu ở trong lầu các, có một mảnh quảng trường đá vụn, chung

quanh quảng trường có vài cửa hàng có chút phồn hoa, các loại linh dược, vũ khí, khôi giáp, thậm chí là võ học, yêu thú (?) đều là có thể tìm thấy ở đây.

Chỗ này xem như là một địa phương tương đối cao cấp trong Giao dịch phường, có thể đến chỗ này phần lớn đều là người có một chút thân phận ở Thanh Dương Trấn, mà giờ phút này, ngược lại có không ít người quây quanh ở bên ngoài quảng trường, nhìn hai nhóm nhân mã ở bên trong.

Niên kỷ của nhân mã hai bên cũng không lớn lắm, nhưng bầu không khí gay gắt thì lộ ra vẻ cực kỳ nồng đặc.

Tạ gia cùng Lâm gia, tại Thanh Dương Trấn cũng xem như thế lực đại gia, hơn nữa đại đa số người cũng đều biết rằng Lôi - Tạ hai nhà đối với Lâm gia có chút chèn ép, bởi vậy lúc nhìn thấy đám tiểu bối hai nhà đối chọi gay gắt như thế, cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

"Lâm Hà, đưa Hồ Tinh Liên kia cho ta đi, bằng không, hôm nay các ngươi không dễ rời khỏi đây" Tại chỗ đầu lĩnh bên tiểu bối Tạ gia, một thiếu nữ cao gầy mặc cẩm y hoa lệ đang đứng một cách ngạo nghễ, trên khuôn mặt trái xoan trắng ngần lộ ra một chút trào phúng, môi có vẻ hơi mỏng, nhìn qua lộ ra một tia hương vị cay nghiệt.

"Đưa ngươi?" Ở phía đối diện với thiếu nữ, Lâm Hà vẻ mặt lại cười lạnh, trên gương mặt còn có một cái dấu đỏ nhàn nhạt, chính là lúc trước xú nữ nhân trước mặt thừa dịp nàng bị ngăn lại đã lén hạ thủ.

Tiếng cười lạnh hạ xuống, Lâm Hà trực tiếp đem một cái vòng trang sức trắng như tuyết cầm ở trong tay mạnh mẽ kéo đứt, kỳ thật trong lòng nàng cũng hiểu được, thứ này cũng chỉ là một loại vật phẩm trang sức mà thôi, lấy thân phận của Tạ Đình, như thế nào lại quá mức để ý đến thứ này, chuyện hôm nay, chỉ là đối phương cố ý gây sự mà thôi.

Đúng như Lâm Hà đoán trước, lúc nhìn thấy nàng đem vòng trang sức này bị kéo đứt, lông mày nhỏ bé của Tạ Đình kia chỉ nhướng lên, tựa tiếu phi tiếu nói:

"Quả nhiên là có tính cách kiên cường a, bất quá hôm nay xem ra ngươi muốn đối nghịch cùng bổn tiểu thư rồi"

"Tạ Đình, ngươi cũng không nên quá phận đó"

Ở bên cạnh Lâm Hà, Lâm Hoành tức giận nói, hắn cũng thoáng có chút chật vật, hiển nhiên là lúc trước đã trải qua một hồi đả đấu.

"Quá phận thì các ngươi làm thế nào? Nếu không phải Tạ gia ta đại lượng, Lâm gia ngươi còn muốn sinh tồn ở Thanh Dương trấn nữa sao?" Nghe vậy, khóe miệng Tạ Đình nổi lên một chút châm chọc.

"Hắc hắc, ta xem hay là trực tiếp động thủ đánh bọn họ một bữa đi, làm cho bọn họ sau này nhìn thấy người Tạ gia chúng ta, cũng đi đường vòng tránh xa." Ở bên cạnh Tạ Đình, một gã thiếu niên mặc y phục màu vàng cười quái dị nói.

"Đúng thế." Thanh âm của thiếu niên mặc y phục màu vàng vừa dứt, một vị thiếu niên khác đứng ở bên phía còn lại cũng cười gật gật đầu, từ vị trí đứng của hai người này mà xem, tựa hồ trong lớp tiểu bối Tạ gia cũng có một chút địa vị.

Nghe được lời nói của hai người, Lâm Hoành sắc mặt hơi trầm xuống, bọn họ bên này, chỉ có hắn cùng với Lâm Hà là Thối Thể đệ thất trọng, mà đối phương lại có đến ba người, cái này nếu như đánh lên mà nói, tất nhiên sẽ phải bị chịu thiệt a.

"Cũng tốt, giáo huấn bọn họ một lần, cũng để cho người biết địa vị của Tạ gia ta cũng không phải là loại nhà ngoại lai này có thể so sánh được" Tạ Đình cũng cười một tiếng, giống như một tiểu ác ma đang nhìn chằm chằm Lâm Hà, nói.

Nhìn thấy Tạ Đình cũng đồng ý, những tiểu bối khác của Tạ gia cũng không khỏi có chút phấn chấn, không có hảo ý nhìn chằm chằm nhóm người Lâm Hà.

"Động thủ!"

Hai người lúc trước nói chuyện cùng với Tạ Đình, trên thân thể giờ phút này

đều bộc phát ra một vài tia sáng nhạt, cước bộ ba người đạp lên mặt đất, liền như một loại mũi tên đối với Lâm Hoành, Lâm Hà vọt tới, mà những tiểu bối Tạ gia còn lại cũng đều xông lên, đem những tiểu bối khác của Lâm gia đều ngăn cản lại.

Nhìn ba người Tạ Đình trực tiếp vọt tới, sắc mặt Lâm Hà cùng với Lâm Hoành cũng thoáng có chút khó coi, hai người đối phó ba người, tóm lại sẽ có chút thua thiệt.

"Xuy!"

Nhưng mà, lúc ba người Tạ Đình xuất hiện ở trước mặt hai người Lâm Hà, đang muốn động thủ thì đột nhiên có tiếng phá gió từ một bên truyền đến, ba người vội vàng né tránh, ba hòn đá nặng nề đập vào trên cây cột ở một bên, phát ra tiếng vang thùng thùng trầm thấp.

"Ai?!"

Đột nhiên xuất hiện kẻ muốn nhúng tay, làm cho ba người Tạ Đình nhướng mày, ánh mắt chuyển qua, thì nhìn thấy ba đạo thân ảnh đang bước nhanh đến, một người ở phía trước, chính là Lâm Sơn lúc trước bị đánh cho chạy trốn thảm hại.

"Lâm Động!"

Nhìn thấy người ở phía sau Lâm Sơn, Lâm Hà cùng Lâm Hoành cũng sợ hãi kêu một tiếng, chợt trong mắt đều là hiện lên vẻ vui mừng.

"Không có việc gì chứ?"

Lâm Động mang theo hai người đi vào trong đám người, nhìn thoáng qua Lâm Hà, trong khi ánh mắt nhìn thấy dấu đỏ trên gương mặt, chân mày cũng nhíu chặt lại.

"Lâm Động? Ngươi chính là cái gia hỏa kia đột nhiên nổi lên từ trong Lâm

gia sao?" Ánh mắt Tạ Đình ở trên người Lâm Động lướt qua chợt khóe miệng nhếch lên một chút, nói.

"Ngươi như thế nào ở trong này?" Lâm Hà kinh hỉ một hồi, lại có chút lo lắng, cho dù là Lâm Động đến đây, bọn họ cũng bất quá là mới cân bằng với đối phương mà thôi.

"Tới đây tham quan một chút, vô tình gặp được Lâm Sơn." Lâm Động cười nói, từ lúc mới tới đến giờ, hắn chưa từng xem qua dáng người cao gầy kia của Tạ Đình một cái, cũng không để ý đến câu hỏi của đối phương.

Cử chỉ của Lâm Động, hiển nhiên cũng khiến cho Tạ Đình nổi giận, cái loại chuyện coi mình như không khí thế này, nàng thật đúng là rất ít gặp phải, mà lúc trong lòng đang tức giận, một người ở một bên thấp giọng ở bên tai nàng nói điều gì đó.

"Xuy, ta còn tưởng là ai, thì ra là con trai của Lâm Khiếu, cái tên từng là phế nhân của Lâm gia" Tạ Đình cười lạnh nói.

Sau khi nàng nói những lời này, thân thể Lâm Động rõ ràng dừng lại một chút, sau đó xoay người, lần đầu đem ánh mắt đặt ở trên gương mặt của Tạ Đình, cuối cùng lại cười phá lên, cất bước hướng về phía Tạ Đình đi đến.

"Cẩn thận" Nhìn thấy hắn hành động như vậy, Lâm Hà vội vàng nói, đối phương chính là có ba gã Thối Thể đệ thất trọng.

"Hắc hắc, để cho ta thử xem, vị thiên tài mới nổi của Lâm gia gần đây có chút tên tuổi đến tột cùng có bao nhiêu cân lượng nha" Nhìn thấy Lâm Động cất bước đi tới, vị thiếu niên mặc áo vàng kia cũng không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó cất bước tiến lên một chút, tia sáng nhàn nhạt ở trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ.

"Phanh!"

Cùng với thiếu niên mặc y phục màu vàng nhắm về phía Lâm Động đánh tới, một tiếng vang trầm thấp liền vang lên, sau đó một đạo thân ảnh tại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người bay ngược trở ra, cuối cùng nặng nề rơi trên mặt đất, cực kỳ thảm hại.

Nhìn thấy thiếu niên mặc y phục màu vàng vừa mới lao ra đi, lại liền chật vật ngã xuống đất, vẻ mặt không ít người đều hiện lên kinh ngạc, thậm chí ngay cả những người chung quanh vây xem, cũng đem ánh mắt kinh dị nhìn về phía Lâm Động, người có thể dễ dàng đả bại một vị Thối Thể Thất trọng như thế, xem ra vị thiên tài mới nổi lên của Lâm gia này thật đúng là có một chút bản lãnh a.

"Tạ Chấn!"

Tạ Đình cùng với tiểu bối Tạ gia, nhìn thấy thiếu niên mặc y phục màu vàng kia trực tiếp bị Lâm Động một chưởng đẩy trở về, sắc mặt đều là trở nên kịch biến xuống.

"Dám đánh người của Tạ gia ta, con mẹ ngươi muốn chết!" Một gã thiếu niên cũng đạt đến Thối Thể đệ thất trọng, trong mắt cũng dâng lên một cổ lửa giận, hắn không tin tà dị liền xông ra ngoài, bất quá, thân ảnh của hắn, cũng không có gì bất ngờ xảy ra, trực tiếp bị Lâm Động một chưởng đánh bay đi.

"Tê. . ."

Lúc này đây, không ít người đều là hít một ngụm lãnh khí, lần đầu tiên có lẽ sẽ là vận may, nhưng mà lần thứ hai cũng sẽ không xuất hiện cái gì là trùng hợp...

"Thối Thể đệ bát trọng…"

Bọn người Lâm Hà cùng Lâm Hoành ngơ ngác nhìn bóng dáng Lâm Động, có thể dễ dàng đả bại đối thủ Thối Thể đệ thất trọng như thế, vậy thực lực của Lâm Động, tất nhiên là đã tiến vào Đệ Bát Trọng rồi!

"Ngươi… Ngươi muốn làm gì? Mấy người tỷ của ta đang ở gần đây, nếu không muốn bị đánh mà nói, thì dẫn người cút nhanh đi!"

Nhìn Lâm Động kia dễ dàng giải quyết xong hai người Tạ Chấn, sau đó đi đến trước mặt nàng, trên gương mặt Tạ Đình rốt cuộc cũng xuất hiện một chút tái nhợt, bất quá vẫn ngang ngạnh như cũ, lạnh lẽo nhìn Lâm Động, nàng thật sự không tin, Lâm Động dám động thủ đánh nàng!

Nhìn khuôn mặt ở trước mặt nhìn giống như hạt dưa trắng nõn, Lâm Động cũng cười một tiếng, trong con ngươi hàn quang đột nhiên hiện lên, bàn tay giơ lên.

"Dừng tay!"

Trong khoảnh khắc Lâm Động giơ bàn tay lên, một thanh âm yêu kiều, thanh thúy nhưng dồn dập đột nhiên vang lên, ngay sau đó, một đạo kình phong, trực tiếp hướng Lâm Động bắn tới.

"Ba!"

Lúc thanh âm yêu kiều kia vang lên, ánh mắt Lâm Động cũng hơi trầm xuống, bàn tay trực tiếp tát xuống, cuối cùng trong từng đạo ánh mắt không thể tin được, hung hăng tát trên gương mặt Tạ Đình một cái, chưởng thanh vang lên, làm cho phiến quảng trường này đều trở nên yên tĩnh.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 34

Lôi Lực

Biên: (A Híp) Từng ánh mắt sửng sốt nhìn gò má đỏ bừng của Tạ Đình vừa mới bị Lâm Động tát, nhất thời, nơi đây vốn là chỗ ồn ào náo động bỗng trở nên yên lặng như tờ.

Sự yên lặng kéo dài trong một cái chớp mắt, rồi thì một vài người cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ dị, hiển nhiên là vì bất ngờ với sự quyết đoán của hắn. Tạ Đình kia dù nói thế nào đi nữa cũng được coi là một mỹ nhân yểu điệu. Song, với thân phận này tựa hồ cũng không khiến cho Lâm Động có một chút chần chờ mà thẳng tay với nàng.

“Ngoan độc, đầy đủ quyết đoán.” Một số người trong lòng âm thầm đánh giá Lâm Động, một thiên tài mới nổi lên gần đây của Lâm gia, tựa hồ thủ đoạn cũng có ít nhiều khác thường a.

Bọn người Lâm Hà cũng giống như vậy, sững sờ bởi vì hành động của Lâm Động, nhìn Tạ Đình đang ôm lấy gò má, vẻ mặt ngây dại chưa lấy lại tinh thần, thì trong lòng không hiểu sao lại nảy lên một cảm giác khoan khoái. Xú nữ nhân này lâu nay vẫn luôn xem thường Lâm gia, lần này một tát kia của Lâm Động đánh nàng thật là đúng lúc, làm cho nhiều người hả lòng hả dạ.

Giáng xuống trên gương mặt Tạ Đình một cái tát, Lâm Động đột nhiên đưa bàn tay ra, một đạo kình phong vững vàng bắt lấy một khối đá vụn thình lình như tên bắn đến, bất quá kình lực trên đá vụn không làm cho cánh tay Lâm Động run rẩy tẹo nào.

“Ngươi đánh ta…Ngươi dám đánh ta!”

Lúc Lâm Động trở tay tiếp được khối đá vụn bay tới, Tạ Đình rốt cuộc cũng hoàn hồn, sự đau đớn rát bỏng trên gương mặt làm cho thân thể nàng cũng run rẩy theo. Ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Lâm Động một cách dữ tợn, mất đi vẻ kênh kiệu lúc trước.

“Ăn nói không cẩn thận, thì phải trả giá cho lời nói của mình.” Lâm Động liếc nhìn nàng, thản nhiên nói.

“Ngươi tính là cái thá gì, mà muốn đánh ta?” Ngôn ngữ của Lâm Động làm cho Tạ Đình gần như muốn điên lên. Từ nhỏ đến lớn, không một ai dám đánh nàng cả?

Gương mặt xinh đẹp vào thời khắc này khẽ nhăn nhó, tiếp theo sau đó, nàng giương năm ngón tay lên, hung hăng giáng xuống khuôn mặt của Lâm Động.

“Ba!”

Lâm Động xòe bàn tay ra, dễ dàng chụp lấy bàn tay Tạ Đình, vừa tính gạt phăng ra thì một tiếng quát lạnh lùng như băng từ xa truyền tới.

“Ta nói, ngươi như vậy cũng đủ rồi, không nghe à?”

Lực đạo ẩn chứa ở lòng bàn tay dần dần thu liễm, Lâm Động quay đầu thấy được ở cách đó không xa, có một thiếu nữ mặt áo lông hồ đang rảo bước lại gần. Thiếu nữ nhìn qua có tác phong hiển quý, bộ dạng có chút tương tự Tạ Đình, bất quá bên ngoài không có cay nghiệt ngang ngược như Tạ Đình. Nhưng không hiểu tại sao, thiếu nữ nhìn có vẻ dễ tiếp xúc nhưng vẫn làm cho Lâm Động nhíu mày.

“Tỷ!”

Vừa thấy người thiếu nữ xuất hiện, Tạ Đình ánh mắt đỏ ngầu, kêu lên.

“Tạ gia Tạ Doanh Doanh” Lúc thiếu nữ xuất hiện, Lâm Động đã suy đoán được thân phận của nàng. Người đó nghe nói chính là tiểu bối xuất sắc nhất

đương thời của Tạ gia - Tạ Doanh Doanh.

“Ngươi tên là Lâm Động đúng không? Hành động trước đó của ngươi như vậy thật không mấy tốt. Có đôi khi, lỗ mãng quá có lẽ sẽ khiến cho gia tộc của ngươi trả một giá thật đắc” Tạ Doanh Doanh đôi mắt trong như nước mùa thu, ngó chừng Lâm Động, bên trong giọng nói vẫn bình thản, nhưng có chút lãnh ý.

“Mới vừa rồi trong lúc bọn họ khi dễ người Lâm gia ta, ngươi ở đâu?” Lâm Động buông tay Tạ Đình ra, nhìn qua dáng người yểu điệu của Tạ Doanh Doanh ở trước mặt, cười lạnh nói.

Tạ Doanh Doanh chân mày nhíu lại, như muốn nói gì thì Lâm Động đã nói tiếp: “Ngươi cũng đừng nói những lời nói đường đường chính chính vô tích sự đó. Nói cho cùng, chỉ nhìn coi nắm đấm người nào mạnh hơn mà thôi. Tạ gia ngươi đã sớm không vừa mắt Lâm gia ta, nếu quả thật có năng lực thì đã sớm đem Lâm gia ta đuổi ra khỏi Thanh Dương Trấn rồi. Sở dĩ không có là vì các ngươi không làm được, hoặc là các ngươi đã biết, cho dù làm được cũng sẽ phải trả một giá cực kỳ thảm trọng!”

“Nàng đánh người của Lâm gia ta, ta đánh lại nàng là việc thiên kinh địa nghĩa. Ngươi nếu muốn đòi lại công bằng mà nói những lời nói đó, ngược lại có vẻ buồn cười”

Lời Lâm Động nói ra tuy bén nhọn nhưng đúng với tình hình thực tế nên vài người đang đứng xung quanh nghe được cũng khẽ gật đầu. Những năm gần đây Lâm gia phát triển rất nhanh, tuy nói chưa từng cùng Lôi - Tạ hai nhà giao thủ, nhưng phàm là người biết chuyện đều hiểu, thực lực Lâm gia thật ra so sánh với Lôi - Tạ hai nhà, sẽ không thua bất kỳ nhà nào.

Hai nhà mà liên thủ nhất định là mạnh hơn Lâm gia, nhưng muốn làm bá chủ một phương tại Thanh Dương Trấn thì Cuồng Đao Vũ Quán chắc không để chuyện như vậy xảy ra. Dù sao chờ đến lúc Lôi - Tạ hai nhà giải quyết xong Lâm gia, mục tiêu kế tiếp của họ có lẽ sẽ là bọn hắn.

Cho nên, tới bây giờ, bốn thế lực lớn này vẫn duy trì loại cân bằng không ổn định này. Về phần nói ai diệt ai, ngược lại có vẻ có chút ấu trĩ.

Lời từ miệng Tạ Doanh Doanh nói ra đều bị lời nói sắc bén của Lâm Động chèn ép, lập tức sắc mặt của nàng trở nên khó coi.

"Ừ, nói thật hay, nắm đấm người nào lớn chính là đạo lý."

Trong lúc Tạ Doanh Doanh á khẩu không trả lời được, một chuỗi cười đột ngột vang lên, và ngay sau đó một đạo thân ảnh từ lầu hai trực tiếp nhảy xuống, thân thể cao ráo của hắn làm cho đám tiểu bối tại đây cảm thấy một áp lực.

"Lôi Lực!"

Nhìn trang phục rực rỡ của nam tử đĩnh bạt, đám người Lâm Hà sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng lũ lượt đứng phía sau Lâm Động, trong mắt có chút lo lắng.

"Lôi Lực đại ca!" Những người Tạ gia sau khi nhìn thấy người này liền mừng rỡ, Tạ Đình lại càng vui mừng kêu lên.

"Lôi Lực, hắn chính là vị hôn phu của Tạ Doanh Doanh, được xưng là đệ nhất nhân trong đám tiểu bối tại Thanh Dương Trấn sao?"

Vào thời khắc này, Lâm Động chau mày, mắt ngưng lại nhìn đạo thân ảnh kia. Người này nhìn sơ qua niên kỷ ước chừng mười bảy mười tám tuổi, thân thể cao ráo, bộ dáng có chút anh tuấn, hơn nữa trên khuôn mặt nở nụ cười đầy tự tin, hiển nhiên sỡ hữu một cổ mị lực mà những tiểu bối khác chưa từng có.

"Doanh Doanh, để đó cho ta" Lôi Lực ánh mắt dịu dàng nhìn Tạ Doanh Doanh, cười nói.

"Vâng" Nhìn thấy Lôi Lực, Tạ Doanh Doanh khẽ mỉm cười, sau quay lại nhìn về hướng Lâm Động, khóe môi không tự chủ được khẽ cong lên.

“Lâm Động đúng không? Ha hả, lời nói lúc nãy của ngươi ta đây cũng rất đồng ý. Có điều, trước tiên ngươi cần phải rõ là nếu như không phải Cuồng Đao Vũ Quán hạn định, Lâm gia sớm đã giống như chó hoang bị trục xuất ra khỏi Thanh Dương Trấn rồi.” Lôi Lực cười nhìn Lâm Động, nói.

“Nếu như Lôi - Tạ hai nhà không có hợp lực với nhau, ngươi cũng sẽ không nói những lời này đâu… Ngươi cũng biết, đó là nếu như…” Lâm Động cười nói.

“Được rồi, ngươi rất có tài ăn nói…”

Lôi Lực ánh mắt nhíu lại, nhún vai, sau đó nắm chặt hai tay lại, xương cốt phát ra tiếng vang cách cách, rồi hắn tươi cười nhìn Lâm Động nói: “Ta càng đồng ý với câu nói vừa rồi của ngươi. Thật ra thì nói cho cùng phải coi nắm đấm của ai mạnh hơn. Hiện tại … có lẽ quả đấm của ta, so sánh với ngươi thì mạnh hơn. Một cái tát ngươi đánh Đình Nhi lúc nãy, ta nghĩ đến lúc phải lấy lại rồi”

Nghe Lôi Lực nói như vậy, sắc mặt đám người Lâm Hà lập tức biến đổi. Nghe nói Lôi Lực sớm đã bước chân vào Thối Thể đệ cửu trọng. Cho dù khi nãy Lâm Động thể hiện được thực lực của Thối Thể đệ bát trọng, nhưng cũng không cách nào chống đỡ được Lôi Lực.

“Phanh!”

Lôi Lực hiển nhiên không tính để cho Lâm Động có bất kỳ cơ hội nào để cự tuyệt, vì vậy khi hắn vừa dứt lời, lòng bàn chân liền đạp lên mặt đất, di động đến trước mặt Lâm Động, trên nắm tay quang trạch dầy đặc cấp tốc bắt đầu khởi động, kình phong sắc bén làm cho gương mặt đám người Lâm Hà trở nên tái nhợt.

“Lui ra!”

Nhìn thấy Lôi Lực xuất thủ nhanh như tia chớp, ánh mắt Lâm Động ngưng tụ lại, đẩy mạnh bọn người Lâm Hà ở phía sau lưng, toàn bộ đẩy lui họ ra xa, rồi sau đó là một tiếng vang lanh lảnh, gần như nối liền liên tục vang lên ở trên

quảng trường.

“Ba ba ba ba …”

“Thông Bối Quyền chín tiếng vang?” Nghe được một ít thanh âm quen thuộc, không ít người ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn về phía Lâm Động, hiển nhiên không ngờ tới người ở chừng ấy tuổi lại có thể luyện Thông Bối Quyền đến mức tuyệt đỉnh. Có điều bằng vào cái này mà muốn ngăn cản Lôi Lực, sợ rằng vẫn còn có chút khó khăn.

“Ba”

Như biết được trong lòng người bênh cạnh suy nghĩ gì, nên sau khi tiếng thứ chín vang lên, trong cơ thể Lâm Động lại lần nữa truyền ra một đạo thanh âm cứng cáp cực kỳ nhỏ. Đạo thanh âm này không phải người ngoài có thể nghe thấy.

“Phanh!”

Dưới ánh mắt khẩn trương của mọi người, hai nắm đấm ẩn chứa kình phong sắc bén kia cuối cùng cũng chạm vào nhau, một cỗ khí lãng vô hình khuếch tán mà bung ra.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 35

Bước Đầu Giao Thủ

Biên: (A Híp) "Phanh!"

Lúc hai quyền đụng vào nhau thì tiếng vang trầm thấp nặng nề vang lên, kình khí mạnh mẻ đem bụi bặm ở trên mặt đất phụ cận toàn bộ quét bay đi.

Sau khi hai quyền đụng nhau, sự thảm bại như trong dự liệu của mọi người cũng không xuất hiện, thân thể Lâm Động giống như một loại bàn thạch vững vàng trụ trên mặt đất, đối mặt với một quyền của Lôi Lực có thực lực đạt đến Thối Thể đệ cửu trọng, hắn dĩ nhiên là đón đỡ được.

"Xoẹt xoẹt!"

Hai quyền vừa chạm vào lập tức phân ra, hai đạo thân ảnh cũng nặng nề lùi về phía sau, Lôi Lực lùi hai bước, Lâm Động lùi ba bước, chung quy mà nói, một quyền của Lôi Lực cũng không có hiệu quả đắc thủ như trong tưởng tượng của mọi người.

"Vậy mà lại đỡ được…"

Nhìn thấy Lâm Động cùng với Lôi Lực mơ hồ có lực lượng ngang nhau, bất luận là tiểu bối Tạ gia hay là Lâm gia, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi, danh tiếng của Lôi Lực ở Thanh Dương Trấn này thật sự không kém, theo như không ít người suy đoán, người này sợ rằng nhiều lắm là tại trong nửa năm thời gian nữa, thì có thể đột phá Thối Thể đệ cửu trọng, tiến vào Địa Nguyên Cảnh, đến lúc đó, thực lực của Lôi gia theo đó mà sẽ được tăng lên một bước.

Trong lớp tiểu bối ở Thanh Dương Trấn, Lôi Lực hoàn toàn xứng đáng là

người thứ nhất, đột nhiên ngày hôm nay, cái người được gọi là người thứ nhất này, lại bị một vị tiểu bối của Lâm gia so ra còn nhỏ tuổi hơn ngăn trở, chuyện này quả là làm cho ánh mắt của không ít người có chút dao động.

Sắc mặt của Tạ Doanh Doanh cùng với Tạ Đình kia, vào thời khắc này cũng đồng dạng khẽ biến sắc, trong mắt của Tạ Doanh Doanh lại càng nổi lên vẻ ngưng trọng, xem ra Lâm Động gần đây mới nổi lên ở Lâm gia, đích xác là có bản lãnh hàng thật giá thật.

Con ngươi của Tạ Doanh Doanh lóe lên, cho dù là nhanh chóng bình tĩnh trở lại, lúc trước Lâm Động đỡ được một quyền của Lôi Lực đúng là khiến cho mọi người bất ngờ, nhưng cũng không phải nói rằng, hắn thật sự có tư cách cùng Lôi Lực đối kháng.

Bất kể như thế nào, Lôi Lực dù sao cũng có thực lực Thối Thể đệ cửu trọng, so với Thối Thể đệ bát trọng của Lâm Động cường hãn hơn không biết bao nhiêu, hơn nữa lúc trước giao thủ, Lâm Động sử dụng võ học, còn Lôi Lực thì không dùng!

Cho nên, nếu thật sự muốn đánh nhau mà nói, Lâm Động bị thua là chuyện tất nhiên.

"Thông Bối Quyền chín tiếng vang? Không tệ…"

Lôi Lực lui về phía sau, ánh mắt cũng có chút ít kinh ngạc nhìn Lâm Động một cái, chợt cười nhạt, hai tay hơi cong: "Ta nghĩ tại sao lại lớn lối như thế, nguyên lai là có một chút năng lực, bất quá, kế tiếp, có lẽ ngươi sẽ không còn có cái may mắn kia…"

Thanh âm hạ xuống, chỉ thấy được Lôi Lực tay trảo giơ trên, lập tức nổi lên tia sáng nồng đậm, Nguyên Lực ba động cũng khuếch tán ra, nhìn bộ dáng này, hắn lại cũng muốn thi triển võ học để đối địch rồi.

Nhìn thấy cử động lần này của Lôi Lực, Lâm Hà đám người mới vừa rồi còn

đang bởi vì biểu hiện của Lâm Động mà trên mặt hiện sắc mặt vui mừng, thì giờ sắc mặt vui mừng trên gương mặt nhất thời tản đi, nhìn bộ dáng này, Lôi Lực tựa hồ là muốn thật sự động thủ rồi.

Lâm Động sắc mặt bình tĩnh, giữa Bát Trọng với Cửu Trọng đúng là có chênh lệch rất lớn, cho dù lúc trước hắn đem cả Thông Bối Quyền mười tiếng vang thi triển ra, cũng chỉ bất quá mới liều mạng cùng Lôi Lực có lực lượng ngang nhau, mà Lôi Lực hiển nhiên cũng đã tu luyện qua võ học, thậm chí lấy nội tình của Lôi gia, cấp bậc võ học của hắn còn là không thấp, nếu như thật sự muốn giao thủ tiếp, phần thắng của đối phương sợ rằng cũng cao hơn một chút.

Dĩ nhiên, Lâm Động cũng có lòng tin, mặc dù Lôi Lực có thể thắng hắn, cũng sẽ là một cuộc thắng thảm!

"Hô. . ."

Lâm Động thở dài ra một hơi, mười ngón tay nhẹ nhàng đong đưa, hắn cũng rất muốn thử xem, Kỳ Môn Ấn mình vừa mới luyện thành kia, nếu như toàn lực thi triển, sẽ có bao nhiêu uy lực, tuy nói chỉ là Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng, Lâm Khiếu cùng với Lâm Chấn Thiên bọn họ là bỏ đi không cần, nhưng Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng của Lâm Động, cũng đã được Thạch Phù quang ảnh hoàn thiện qua, uy lực tự nhiên cũng so với lúc bọn họ thi triển lại càng mạnh hơn.

Nhìn thấy không khí trong sân kiếm bạt cung trương nổi lên một lần nữa, càng làm cho không ít người xúm lại, rất hứng thú nhìn hai người đối mắt, bọn họ cũng rất muốn biết, vị này thiên tài gần đây nổi lên trong Lâm gia, có hay không sẵn sàng khiêu chiến loại tuổi trẻ thiên tài sớm thành danh như Lôi Lực… Lòng bàn tay Lôi Lực hơi cong, trong ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Động từ từ hiện lên một tia bén nhọn, Lôi gia coi như là thế lực có nội tình dày nhất Thanh Dương Trấn, vì vậy ở đối với Lâm gia loại thế lực ngoại lai lại là nhà giàu mới nổi này, trong lòng tóm lại là có chút xem thường, hôm nay cùng Lâm Động giao thủ trước mặt mọi người, nếu không thể hoàn toàn đánh bại hắn mà nói..., danh tiếng Thanh Dương Trấn trẻ tuổi người thứ nhất của hắn, có thể có chút chê

cười.

"Hắc hắc, nơi này thật đúng là náo nhiệt a…"

Nhưng mà, lúc Nguyên Lực trong cơ thể Lôi Lực bắt đầu lưu chuyển, một tiếng cười không hài hòa đột nhiên vang lên, sau đó chừng mười đạo thân ảnh từ một bên trên lầu các nhảy xuống, trực tiếp đi vào trong tràng.

Chừng mười người xuất hiện này, tất cả đều là thiếu niên trẻ tuổi ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, bọn họ đều là đang mặc y phục giống nhau, ở trên ngực, có một đồ văn, trên đồ văn thêu một thanh đại đao giống như đang cuồng phong vũ động.

"Cuồng Đao Võ Quán."

Vừa nhìn thấy được những người này, Lâm Động liền hơi ngẩn ra, từ trên những đồ văn dễ dàng nhận ra thân phận của bọn họ, chính là đứng ngang hàng với hai nhà Lôi - Tạ ở trong Thanh Dương Trấn, Cuồng Đao Vũ Quán.

Ở trước đám thiếu niên lộ ra vẻ kiệt ngạo, là một vị thiếu niên nhìn qua hơi có vẻ gầy gò, hai tay thiếu niên lộ ra vẻ đặc biệt rộng rãi, trên đó hiện đầy vết chai sạn, hiển nhiên là do thường xuyên luyện đao gây ra, giờ phút này vị thiếu niên đó, đầu tiên là liếc xéo Lôi Lực một cái, sau đó cười híp mắt hướng về phía Lâm Động giơ lên ngón cái, cười nói:

"Ngươi chính là Lâm Động của Lâm gia đúng không? Có đủ can đảm, thật không tệ."

"Ngô Vân, đây là chuyện giữa ta với hắn, ngươi tạm thời đừng xen vào việc của người khác!" Lôi Lực nhìn về phía thiếu niên cợt nhả kia, sắc mặt hơi trầm xuống, quát lên.

"Chuyện này nếu như không xen vào việc của người khác một chút mà nói..., Thanh Dương Trấn này các ngươi chẳng phải là muốn làm thành nhà của mình

rồi hay sao?" Ngô Vân đảo cặp mắt trắng dã, giễu cợt cười nói, nhìn bộ dáng này, hắn hiển nhiên cũng cực kỳ không thích đám người Lôi Lực.

"Hắc hắc, Lôi Lực, nếu ngươi thích đánh nhau như vậy thì..., ta tới chơi với ngươi có phải tốt hơn không?" Tiếng cười vừa hạ xuống, ánh mắt Ngô Vân đột nhiên có chút nóng bỏng, nhìn chằm chằm Lôi Lực, liếm liếm miệng, nói.

Nghe được lời nói như thế, sắc mặt Lôi Lực lại trầm xuống, hắn cũng không phải là đánh không lại Ngô Vân, chỉ là người này từ trước đến giờ có tiếng vô lại, hơn nữa còn ham đấu như mạng, một khi đánh nhau, chính là liên miên không dứt, giống như kẻ điên, cho nên cho dù là hắn, bình thường cũng không muốn động thủ cùng người này.

"Ngô Vân, Lôi Lực đại ca chẳng qua là không muốn tranh đấu cùng ngươi mà thôi, càn rỡ quấy rối, chẳng lẽ đó chính là tác phong của Cuồng Đao Vũ Quán ngươi sao?" Tạ Doanh Doanh thản nhiên nói.

"Có phải hay không là tác phong Cuồng Đao Vũ Quán, ta cũng không biết, nhưng cái này đích xác là tác phong của ta, ngươi có ý kiến gì..., ngươi cứ nói, mặc dù ta nhất định sẽ không tiếp thu" Đối với ý giễu cợt trong lời của Tạ Doanh Doanh, Ngô Vân cũng là tương đối nghiêm túc gật đầu, nói.

Tạ Doanh Doanh lấy răng cắn đôi môi đỏ mọng, gương mặt hơi có chút lộ ra vẻ xanh lét, hôm nay thật là cái gì cũng không thuận, đầu tiên là gặp phải Lâm Động một tên nói chuyện bén nhọn không lưu tình tí nào, hiện tại lại gặp một người vô lại, điều này làm cho cơn tức trong lòng nàng cũng chất đầy bụng.

Lâm Động đang nghe Ngô Vân trả lời, cũng nhịn không được cười lên, đối với cái người nói chuyện có chút tức cười này cũng có chút hảo cảm.

Da mặt Lôi Lực cũng nhăn lên, sắc mặt có chút âm trầm.

"Được rồi, ta nói những tên tiểu tử các ngươi, náo loạn cũng náo loạn đủ rồi, hay là tự mình đi về đi, nơi này còn phải làm ăn nha"

Ngay sau khi không khí đang kiếm bạt cung trương bị Ngô Vân phá rối, ở trên lầu các, cũng truyền đến một đạo thanh âm bất đắc dĩ, mọi người ngẩng đầu lêm, chỉ nhìn thấy một người nam tử trung niên đang ở trên cao nhìn chằm chằm xuống bọn họ, ở phía sau hắn, còn có một đám đại hán vạm vỡ tháp tùng.

"Đó là quản sự của giao dịch phường hội này, tên là Vương Kinh, là cao thủ Địa Nguyên Cảnh" Lâm Hà ở sau Lâm Động thì thầm, trong lòng của nàng vào thời khắc này cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu người này đã ra mặt, xem ra trò khôi hài này cũng nên kết thúc.

Nhìn thấy Vương Kính lộ diện, Lôi Lực cau chân mày lại, biết rằng hôm nay đã không cách nào thuận lợi động thủ, chỉ có thể lập tức tản đi Nguyên Lực ba động trong lòng bàn tay, nhìn Lâm Động một cái, thản nhiên nói: "Hôm nay coi như ngươi có vận khí tốt, bất quá yên tâm, chờ đến cuộc săn thú, đến lúc đó ta sẽ đặc biệt "Chiếu cố" ngươi một chút, một cái tát kia của Đình nhi, nếu ta đã nói sẽ giúp nàng đòi lại, vậy ngươi hãy chờ đợi xem…"

"Ngoài ra, Ngô Vân, lúc săn thú, ta cũng sẽ cho ngươi đánh thống khoái, đến lúc đó đừng có né tránh là được..."

Tiếng nói vừa dứt, Lôi Lực mới cười lạnh một tiếng, mang theo đám người Tạ Doanh Doanh xoay người rời đi, trong khoảng thời gian này, chỉ cần hắn đột phá đến Địa Nguyên Cảnh, đến lúc đó coi như là Lâm Động với Ngô Vân cùng liên thủ, hắn cũng có thể thuận tay giải quyết.

Nhìn bóng lưng đang đi xa của Lôi Lực, ánh mắt Lâm Động cũng híp lại, khóe môi khẽ nhếch lên, cuộc săn thú ư, hắn cũng là có chút mong đợi vùng lên a… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 36

Liên Hoan

Biên: (A Híp) Đám người Lâm Hà nhìn thấy Lôi Lực rốt cuộc rời khỏi, trong lòng cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Tuy nói Lâm Động trong thời gian này biểu hiện thực lực cực kỳ kinh người, nhưng thật sự muốn chống lại Lôi Lực, một người đã sớm ở bên ngoài có danh tiếng là thiên tài, trong lòng bọn họ cũng không thấy có gì tốt, cho nên, có thể tránh được giao thủ ở lúc này, đương nhiên đó là tình huống tốt nhất.

"Hắc hắc, Lâm Hà, xem ra Lâm gia ngươi rốt cuộc đã xuất ra một tiểu tử đặc biệt khác thường" Ngô Vân nhìn Lôi Lực rời khỏi, lúc này mới xoay người lại, ánh mắt lướt qua trên người Lâm Động, cuối cùng nhìn về phía Lâm Hà, cười nói.

Lâm Hà liếc nhìn hắn, chợt vỗ vỗ bả vai Lâm Động, khá tự hào cho biết: "Đó là đương nhiên. Lấy tốc độ tu luyện của biểu đệ Lâm Động, muốn vượt qua các ngươi không phải là chuyện khó khăn."

Đối với điệu bộ ra vẻ có thật nhiều lòng tin của Lâm Hà, Lâm Động cũng chỉ có thể lắc đầu không biết làm sao, sau đó hướng về phía Ngô Vân cười nói: "Việc hôm nay, xin đa tạ."

Hắn đương nhiên nhìn ra được Ngô Vân dẫn người lộ diện thật ra là muốn quấy rối, để Lôi Lực không cách nào an tâm ra tay với hắn.

"Không có gì phải tạ ơn, chúng ta cùng Lôi Lực cũng coi như là đối đầu. Có thể làm cho hắn khó chịu, ta rất vui lòng để làm." Ngô Vân khoát tay áo, cười. Ở trước mặt Lâm Động cũng không có lên mặt ra oai. Từ trận giao thủ ngắn ngủi

mới vừa xảy ra giữa người này và Lôi Lực, hắn nhìn ra được thực lực của người này e rằng, nếu đem so với hắn, không kém bao nhiêu.

Lâm Động cười cười. Xem ra quan hệ của Cuồng Đao Võ Quán cùng Lôi Tạ hai nhà vẫn như trước, không tốt cho lắm. Nói như vậy, đối Lâm gia bọn hắn, đây cũng là tin tức tốt. Dù sao nếu mà tam đại thế lực liên hiệp lại, với thực lực mới khôi phục của Lâm Khiếu, chỉ sợ cũng không có cách nào chống lại.

“Thời gian không còn sớm, ta đi trước đây. Ha ha, Lâm Động, hẹn gặp vào cuộc săn thú, bất quá đến lúc đó ta sẽ cùng ngươi giao thủ, hy vọng có thể đánh cho thống khoái chút.”

Hai người lại hàn huyên thêm một hồi, rồi Ngô Vân phất phất tay, sau đó xoay đi dẫn người rời khỏi.

“Chúng ta cũng trở về thôi.”

Nhìn thoáng qua khung cảnh gần như tán loạn này, Lâm Động cũng cười một tiếng, nghiêng đầu hướng về đám ngươi Lâm Hà, nói.

“Ân.”

Đã trải qua xung đột vừa rồi, đám người Lâm Hà cũng không muốn ở lâu, lập tức gật đầu. Vì vậy, đám người còn lại đang nhìn chăm chú cũng lũ lượt kéo nhau đi.

*** Sau khi trở lại Lâm gia, Lâm Động cùng Thanh Đàn cũng không có lập tức trở về Tiểu Sơn Đầu (nhà nhỏ dưới chân núi). Tính toán theo thời gian, hôm nay vừa đúng là cuối tháng, chính là thời điểm tụ tập liên hoan của Lâm gia. Mỗi tháng vào thời gian này, thành viên trọng yếu trong gia tộc đều hội tụ ở chung một chỗ, hồi báo lại tình hình trong tháng.

Vốn là trước đây, Lâm Động không cách nào tham gia loại tụ họp này, bất quá sau khi Tộc Hội kết thúc, địa vị hắn ở trong Lâm gia cơ hồ là bay thẳng lên,

thậm chí, hắn cũng có một chỗ vị trí trong buổi tụ họp của gia tộc hôm nay.

Trăng tròn nhô lên cao trên bầu trời, ánh trăng lạnh như băng, chiếu nghiêng xuống bao phủ cả một vùng.

Hậu viện Lâm gia lúc này hết sức náo nhiệt, hơn mười người ghé vào bàn tròn lớn, tiếng cười rộn rã không ngừng.

Lâm Động ngồi ở vị trí bên trái, ở phía dưới hắn còn có Lâm Hà, Lâm Hoành cùng những tiểu bối có chút ưu tú trong Lâm gia.

Điều duy nhất làm cho Lâm Động có chút vui mừng trong buổi liên hoan này chính là gặp được Lâm Khiếu, người vẫn hay bận rộn nhiều việc của Hỏa Viêm Trang trong thời gian vừa qua.

Ở tại bàn ăn, vị trí đứng đầu tất nhiên là Lâm Chấn Thiên. Giờ phút này, lão nhân gia cùng Lâm Khiếu đang trò chuyện với nhau, hỏi han đến tình hình của Hỏa Viêm Trang gần đây. Sau khi xét duyệt xong, hắn gật đầu hài lòng, sau đó ánh mắt cười cười đột nhiên di chuyển về hướng Lâm Động.

“Hôm nay ta nhận được tin, bọn tiểu tử các ngươi cùng tiểu bối Tạ gia xảy ra xung đột, hơn nữa cuối cùng còn khiến tiểu tử Lôi Lực của Lôi gia bỏ đi.”

Tất cả ánh mắt tại bàn ăn đều đang hướng về Lâm Chấn Thiên, và khi nghe nói như vậy, sắc mặt của một người trầm xuống, trợn mắt hung hăng nhìn con gái của mình.

Trước đây, chuyện như vậy cũng thường xuyên xảy ra, bất quá mỗi một lần, những con thỏ nhỏ này cũng là bị đánh đến mặt mày xám xịt quay trở về. Nhìn thấy bộ đáng đó, trong lòng bọn họ cũng hơi bực bội, có ý mốn tìm đối phương lý luận nhưng lại bị một câu “chỉ là đám tiểu bối đùa giỡn với nhau” làm cho á khẩu không trả lời được.

“Phụ thân, chuyện này hơn phân nửa là do nha đầu Lâm Hà gây ra. Đợi sau

khi trở về, con sẽ dạy dỗ lại nó.” Lâm Khẳng ở một bên, trầm giọng nói.

“Ha hả, không cần đâu, bọn họ lần này cũng đâu phải làm cho Lâm gia ta mất mặt.”

Lâm Chấn Thiên khoát tay áo cười, xem ra được lão nhân như có chút vui vẻ, hắn cười nói: “Tiềm lực của tên tiểu tử Lâm Động này quả thực mạnh hơn so với Lâm Khiếu lúc trước. Lần này hắn không chỉ đem hai tiểu tử Đệ Thất Trọng của Tạ gia đánh bại, cuối cùng còn ngăn được Lôi Lực, bản lãnh này, những người nhìn thấy khen không ngừng miệng.”

“Ồ?”

Nghe được lời này, người ở chỗ này có chút xúc động, Lâm Khiếu lại càng kinh ngạc hơn, nhìn về phía Lâm Động, hiển nhiên là không ngờ được hắn có thể cùng Lôi Lực giao thủ mà không thua.

“Là thật?” Lâm Khiếu không nhịn được hỏi nhi tử.

Đối diện với những ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, Lâm Động đành phải miễn cưỡng gật đầu, trả lời: “Con thi triển Thông Bối Quyền còn Lôi Lực vẫn chưa sử dụng võ học nên không thể coi là ngang tay.”

“Có điều Lôi Lực đã sớm bước chân vào Thối Thể đệ cửu trọng, ngươi có thể sử dụng Thông Bối Quyền, mang khoảng cách bù lắp đã là rất giỏi rồi.” Lâm Khẳng vui vẻ nói.

“Lâm Động đã tấn nhập Thối Thể đệ bát trọng rồi sao?” Lâm Chấn Thiên tươi cười hỏi.

Lâm Động trong lòng bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngoài mặt chỉ có thể gật đầu.

“Tốt, hảo tôn nhi, xem ra Lâm gia ta rốt cuộc cũng xuất ra một thiên tài không kém Lôi gia!” Nhìn thấy Lâm Động gật đầu, Lâm Chấn Thiên không nhịn

được phá lên cười. Nghe được tiếng cười vui mừng của phụ thân, Lâm Khiếu, Khắng cũng khẽ mỉm cười, riêng Lâm Mãng ở một bên, sắc mặt ra chiều phức tạp.

“Cách cuộc săn thú còn có thời gian chừng bốn tháng, trong khoảng thời gian này ngươi cần phải cố gắng tu luyện. Cần thứ gì cứ việc nói, chỉ cần Lâm gia ta có, tuyệt đối không cất giấu!” Lâm Chấn Thiên vuốt râu, cười nói.

Nghe nói như vậy, không ít người trong lòng giật mình, lời này của Lâm Chấn Thiên chính là muốn cho Lâm Động những thứ quý giá nhất để bồi dưỡng mầm móng quan trọng. Năm đó Lâm Khiếu mới lúc đầu cũng là như vậy.

Trong mắt đám người Lâm Hà có chút hâm mộ, bất quá Lâm Động gần đây chứng tỏ ra thành tích mà đích thật không ai bằng được.

“Đa tạ gia gia.”

Quan sát vẻ mặt đám đông, Lâm Động ngoài miệng mặc dù không từ chối, nhưng trong lòng không muốn nhận. Có Thạch Phù thần bí rồi, tài nguyên của Lâm Gia đối với hắn không còn lực hấp dẫn nữa.

Dĩ nhiên, lời này sẽ không nói ra miệng, hơn nữa mặc dù hắn không cần tài nguyên của Lâm gia, nhưng vào thời điểm cần thiết cũng có thể đòi hỏi, tránh việc nhờ Thạch Phù gia tăng tốc độ tu luyện làm cho người ta nghi ngờ.

Lâm Chấn Thiên khoát tay áo cười, rồi muốn thương lượng về chuyện gia tộc với những người khác, nên buổi tụ họp này mới từ từ tản đi.

Nhìn Lâm Chấn Thiên đi xa, nhưng tiếng cười sảng lãng vẫn không ngừng truyền đến, Lâm Động nắm chặc đôi tay Lão nhân đã đem hy vọng đặt ở trên người của hắn, cũng giống như lúc trước đem đặt hy vọng lên trên người Lâm Khiếu.

“Gia gia, xin yên tâm, nguyện vọng của gia gia con sẽ giúp gia gia thực

hiện.”

Lâm Động đang lẩm bẩm tự nói trong lòng, chợt ngẩng đầu lên, khóe môi cong lên, có chút lạnh như băng.

“Còn có … cái tên Lâm Lang Thiên ngươi nữa nhá…”

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 37

Đột Phá

Biên: (A Híp) Trong phòng, Lâm Động ngồi xếp bằng trên giường, cẩn thận từ trong mình lôi ra chiếc hộp gỗ, sau đó dùng hai ngón tay gắp lấy một quả Địa Hoàng Quả ở bên trong ra.

Khi Địa Hoàng Quả tiếp xúc với không khí, liền lan tỏa một mùi thơm thoang thoảng làm cho người ta phải say mê.

Lâm Động nhìn Địa Hoàng Quả, rồi đem nó đặt vào trong lòng bàn tay phải, sau đó, tâm niệm vừa động thì một tia Nguyên Lực bắt đầu từ bên trong mầm móng Nguyên Lực chảy ra, và cuối cùng chảy vào bên trong Thạch Phù đang ẩn tàng trong huyết nhục ở lòng bàn tay.

"Ông!"

Cùng với Nguyên Lực tuôn ra, thấy được ký hiệu mơ hồ ẩn dưới làn da nơi lòng bàn tay Lâm Động, lúc này một tia ánh sáng kỳ dị xuyên theo lỗ chân lông nơi lòng bàn tay phát ra, chiếu thẳng lên Địa Hoàng Quả.

Tiếp xúc với ánh sáng chiếu rọi kia, Địa Hoàng Quả tức khắc héo rũ nhanh chóng, cuối cũng do ánh sáng kia đan vào, hóa thành hai viên đan dược màu vàng đậm, nằm yên trong lòng bàn tay của Lâm Động.

Nhìn một màn diễn biến huyền diệu này, trong mắt Lâm Động tràn ngập vẻ kinh ngạc, trong lòng đối với Thạch Phù thần bí ở nơi lòng bàn tay càng cảm thấy thần bí hơn.

"Nghe nói, có một số người thực lực cực mạnh có khả năng sử dụng sinh lực

để ngưng tụ thành ký hiệu, do đó có được đủ loại thần hiệu. Chẳng lẽ Thạch Phù này cũng bởi vì vậy mà ra đời sao?

Lâm Động nắm viên đan dược đã nguội lạnh, ra chiều suy nghĩ, hắn trái lại ngẫu nhiên nghe nói qua về một ít sự tình này, bất quá đối với hắn, thậm chí đối với mấy người Lâm Khiếu mà nói đều là quá xa vời. Vì vậy, hắn đối với thế giới bên ngoài cũng không biết được rõ ràng lắm.

So với Đại Viêm Vương Triều rộng lớn kia, Thanh Dương Trấn quả thực là quá tầm thường… Thế giới bên ngoài, ta cũng muốn xông pha một lần… Lâm Động mỉm cười, trong lòng xuất hiện hào khí, hắn tin tưởng, bước chân của hắn không phải chỉ dừng lại tại đây, trong cái Thanh Dương trấn nhỏ nhoi này!

“Bất quá, muốn có được điều này, đầu tiên là cần phải cố gắng tu luyện, rồi hắn tính sau.”

Hào khí trong lòng Lâm Động nhanh chóng bị hiện thực đánh tan, hắn nhún vai một cách bất đắc dĩ. Hiện tại hắn còn chưa đứng đầu ở tại Thanh Dương Trấn, huống gì thế giới bên ngoài còn có nhiều đặc sắc cùng nguy hiểm hơn.

Đem một viên đan dược màu vàng đậm đang cầm trong tay bỏ vào trong miệng, Lâm Động khoanh chân ngồi xuống, cảm thụ được tinh hoa của dược lực như con sông cuồn cuộn đang khuếch tán ở trong người, mặt khác, khóe miệng xuất hiện một nụ cười, sau đó ngưng thần tĩnh khí, hấp thu dược lực, không ngừng phát triển mầm mống Nguyên Lực trong kinh mạch.

*** Kể từ ngày Lâm Động ra tay thu thập đám tiểu bối Tạ gia, lại còn cùng Lôi Lực giao thủ mà không bị thua, danh tiếng của hắn ở trong đám tiểu bối Lâm gia cũng tăng vụt hắn lên, với tình trạng này, thậm chí vượt qua luôn cả Lâm Hà, Lâm Hoành.

Người thiếu niên, chung quy tích cách vẫn sôi nổi. Lúc trước, khi cùng tiểu bối Lôi - Tạ hai nhà xảy ra xung đột, thì phần lớn đều là bọn hắn chịu thiệt, không chỉ có mặt mày xám xịt còn bị người ta nhạo báng. Nhưng bây giờ Lâm

Động đã nổi danh, làm cho cục diện thay đổi. Ít nhất, nếu như bây giờ tiểu bối của Lâm gia tiếp tục gặp tiểu bối của Tạ gia tại Thanh Dương Trấn, thì đối phương cũng không dám như lúc trước - không kiêng nể trắng trợn.

Mà đối với việc danh vọng đột nhiên tăng vọt, Lâm Động trái lại không tỏ rõ ý kiến. Phần lớn thời gian vẫn như xưa, chuyên tâm tu luyện, nếu tình cờ rời khỏi Lâm gia đi xuống núi, thì cũng chỉ dạo chơi ở võ học quán. Có đôi khi những tiểu bối khác mời mọc, hắn cũng thoái thoát khước từ chứ không có khoa trương làm càng quá mức tại Thanh Dương Trấn.

Và rồi, với cuộc sống trầm lặng này của Lâm Động, hai tháng thời gian cứ lặng lẽ như thế mà trôi qua.

Trong hai tháng này, việc tu luyện của Lâm Động không có ngừng trệ quá một lát. Dưới mức độ cố gắng tu luyện này, mầm mống Nguyên Lực trong kinh mạch ngày càng lớn mạnh và ngưng tụ, và đôi lúc, thử đánh sâu vào đan điền để thăm dò thì có thể mơ hồ cảm giác được bức tường ngăn cản kiên cố đó có chút lung lay sắp đổ.

Hai tháng tu luyện, vốn đã sử dụng hết mười viên đan hoàn được tinh luyện ra từ năm Địa Hoàng Quả, cộng thêm hai quả Hỏa Huyết Chi đan dược còn thừa lần trước, tất cả sớm đã bị tiêu dùng hầu như không còn gì. Bởi vậy nữa chừng, Lâm Động bất đắc dĩ phải trở lại Giao dịch phường, lấy Thạch Phù Linh Dịch để trao đổi mười gốc Tam phẩm linh dược mới đủ để hổ trợ cho việc tu luyện trong hai tháng.

Đương nhiên, khi tiếp tục trở lại Giao dịch phường thì Lâm Động phải cẩn thận bí mật thay đổi nơi giao dịch. Sự tình về Thạch Phù Linh Dịch có liên quan đến Thạch Phù thần bí kia, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Mà ở trong hai tháng đó, ngoại trừ Lâm Động có tiến triển không tệ thì sự tiến triển của Thanh Đàn ắt càng làm cho người biết được sẽ trợn mắt há mồm.

Có lẽ nguyên nhân là do thể chất thần kỳ kia, Thanh Đàn lúc tu luyện cũng

không có sử dụng nhiều linh dược, nhưng tốc độ tu luyện của nàng so với Lâm Động có được Thạch Phù thần bí kia, thì chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Hai tháng thời gian, Thanh Đàn với trạng thái cực kỳ thuận lợi, trực tiếp tiến vào Thối Thể đệ thất trọng. Trong lúc này, nàng cũng không có trải qua huấn luyện nghiêm khắc, mặc dù là như vậy, nhưng thân thể của nàng đối với tốc độ hấp thu Nguyên Lực của thiên địa, tựa hồ đã hơn xa người bình thường.

Đối với tình trạng quỷ dị này của Thanh Đàn, Lâm Động cũng chỉ ngây ngốc thôi. Thậm chí vào một lần Lâm Khiếu trở về nhà, sau khi biết được việc này, cũng giống vậy, vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ tới nghĩ lui đều không cách nào biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng, bọn họ cũng chỉ có thể đem loại biến hóa này mà đổ lỗi cho thể chất đặc thù của Thanh Đàn.

Mặc dù có điều tương đối mù mờ nhưng Lâm Khiếu cùng Lâm Động vẫn có thể cảm giác được thể chất của Thanh Đàn có chỗ không tầm thường. Đối với loại không tầm thường này, có mừng cũng có lo, bởi vậy, hai cha con sau một phen thương lượng thì quyết định trước tiên phải tạm thời kêu Thanh Đàn giữ kín bí mật này, vì dù sao cũng không ai biết được sẽ mang đến phiền toái gì nếu như việc này được truyền ra ngoài.

Mặc khác, sau khi nhìn thấy tốc độ tu luyện của Thanh Đàn nhanh như vậy, Lâm Động cũng trở lại Võ học quán của Lâm gia, tìm một ít võ học dường như thích hợp cho nữ hài tử tu luyện. Sau đó, việc đầu tiên là sử dụng quang ảnh của Thạch Phù đem những võ học này hoàn thiện, rồi mới bắt tay vào việc dạy cho Thanh Đàn, như vậy, sẽ giúp Thanh Đàn có được một ít lực để phòng thân.

*** Với thời gian càng gần đến ngày săn bắn, Thanh Dương Trấn ngày càng náo nhiệt hơn. Mặc dù hiện giờ cách cuộc săn bắn vẫn còn thời gian ước chừng hai tháng, nhưng vẫn như trước, không ngăn cản được nhiều người mang đề tài này ra đặt cược.

Mọi người đều biết, săn bắn ở phương diện nào đó, được xem như là một trò

chơi khác của mấy thế lực lớn trong Thanh Dương Trấn. Mỗi một lần săn bắn, các thế lực đều muốn thắng được một ít tiền cược. Số tiền cược này, kỳ thật tương đối có phân lượng, mà thật hiểu nhiên, nhà nào có thể thủ thắng, tất cả số tiền cược này liền thuộc về họ. Tại quá khứ, Lôi - Tạ hai nhà, kế theo là Lâm gia cùng Cuồng Đao Võ Quán đều nhờ mấy lần săn bắn này, lấy đi không ít tiền cược làm cho người ta phải ganh tỵ.

Còn cuộc săn bắn lần này, tất nhiên có rất nhiều người suy đoán người thắng cuối cùng sẽ là vị nào trong bốn thế lực lớn kia. Đương nhiên, trong lúc này, có triển vọng nhất vẫn là Lôi gia, vì dù bên trong Thanh Dương Trấn có rất nhiều thế lực, nhưng Lôi gia có di sản đồ sộ, mà hiện nay Lôi Lực tiểu bối của Lôi gia, vị trí đệ nhất nhân trong đám tiểu bối của người thanh niên này, đến nay vẫn chưa có ai lay động.

Theo như đồn đãi, Lôi Lực kia rất có thể trước cuộc săn bắn, sẽ bước vào Địa Nguyên Cảnh. Nếu thật như vậy, phần thắng ở cuộc săn bắn lần này, Lôi gia sẽ nắm đến tám phần … Trong ánh hào quang của Lôi Lực, tiểu bối của tam đại thế gia còn lại, trái lại có điểm mờ nhạt.

*** Đối với đàm luận suy đoán của người bên ngoài, do Lâm Động im lặng chú tâm tu luyện, nên không hay biết gì. Cho dù có biết đi nữa, e rằng hắn cũng sẽ không để ý quan tâm là mấy. Không thấy trước được kết quả, bất kỳ suy đoán thế nào đều không có tác dụng.

Do chăm chú tu luyện, thời gian lặng lẽ trôi qua, đến giữa thời gian hai tháng thì việc tu luyện của Lâm Động có tiến triển lớn. Trong hai tháng đó, chướng ngại trong đan điền bị hắn đánh sâu vào gần hai trăm lần, và cuối cùng trong một lần chuẩn bị đầy đủ, mặt khác nhất cổ tác khí, hoàn toàn phá tan, Khi mầm mống Nguyên Lực kia, mang theo cảm xúc vui mừng điên dại của Lâm Động, đột phá chướng ngại, chạy vào đan điền thì Lâm Động có thể cảm giác được một kiểu lột xác giống như ở từ nơi sâu thẳm trong thân thể mà khai tiễn… Cái loại cảm giác này như tiềm long thăng thiên, ngư nhập đại hải (rồng bay lên trời, cá nhập biển rộng) Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn

đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 38

Biến Cố

Biên: (A Híp) Tiến vào Đệ Cửu Trọng, nói cho cùng nhưng thật ra không nằm ngoài dự đoán của Lâm Động, tu luyện hơn hai tháng trời, hơn nữa còn tích tụ rất nhiều linh dược đan hoàn, mầm mống Nguyên Lực trong cơ thể hắn sớm đã đạt đến trình độ đủ để đột phá chướng ngại đan điền.

Mà sở dĩ hắn tích tụ nhiều như vậy là vì dã tâm của Lâm Động hơi lớn một chút, bởi vì hắn quyết định ở thời điểm đột phá đến Đệ Cửu Trọng thì thử đánh sâu một chút vào Địa Nguyên Cảnh!

Cái ý nghĩ này, nói ra đích xác có điểm điên cuồng, Thối Thể đệ cửu trọng cùng với Địa Nguyên Cảnh mặc dù chỉ cách có một bước, nhưng chênh lệch giữa chúng thì cực kỳ to lớn, không hề khách khí khi nói rằng, một cao thủ Địa Nguyên Cảnh có thể dễ dàng giải quyết ba bốn tên Thối Thể đệ cửu trọng. Đó chính là sự chênh lệch giữa chúng.

Rất nhiều người lúc đạt tới Thối Thể đệ cửu trọng, đợi cho Nguyên Lực trong đan điền phát triển đến một mức độ nhất định mới dám đánh sâu vào Địa Nguyên Cảnh, cái loại ý nghĩ giống như của Lâm Động vậy cũng là cực kỳ ít ỏi.

Dĩ nhiên, hành động lần này tuy nói là điên cuồng, nhưng đối với Lâm Động mà nói, cũng không phải là hoàn toàn không thể làm, mầm mống Nguyên Lực của hắn so với người bình thường, vốn là mạnh mẽ hơn rất nhiều, hơn nữa trong khoảng thời gian này đã hấp thu rất nhiều đan hoàn linh dược và trong tay còn không ít dự trữ, hắn thật sự có chút ít tiền vốn.

"Hô. . ."

Một ngụm trọc khí ở trong cổ họng Lâm Động phun ra, tựa như một loại mũi tên khí, hai mắt khép hờ của Lâm Động cũng từ từ mở ra, trong bụng truyền ra cảm giác ấm áp, làm cho cả người đều tràn đầy lực lượng.

"Sau khi đan điền được khai mở, quả nhiên không giống so với lúc trước a..."

Cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, tinh thần Lâm Động cũng có chút phấn khởi, đan điền khai mở, đối với một đường tu luyện mà nói, quả thực chính là có tầm quan trọng không cách nào hình dung được, đây là cơ sở mấu chốt nhất trong lúc tu luyện!

"Sau này nếu như tiến vào được Địa Nguyên Cảnh, thì có thể tu luyện công pháp bí tịch, đến lúc đó uy lực của Nguyên Lực cũng sẽ được tăng lên…"

Bí tịch, hai chữ thật đơn giản, nhưng đủ gây nên vô số tranh đoạt ở không ít địa phương, bí tịch bất đồng với võ học. Võ học - năng lực lớn nhất là dẫn phát ra uy lực của Nguyên Lực, mà bí tịch, lại có thể từ Nguyên Lực căn bản nhất để cường hóa nó!

Dựa theo một chút tin tức mơ hồ mà Lâm Động biết được, công pháp bí tịch cũng có phân chia cấp bậc, bất quá cũng không có phức tạp như võ học, mà chỉ có ba loại cấp bậc.

Từ thấp đến cao là Tam Lưu bí tịch, Nhị Lưu bí tịch, Nhất Lưu bí tịch, đơn giản, thông dụng, nhưng thực tế.

Ở trong Lâm gia, cũng có một quyển công pháp bí tịch, bất quá chỉ mới là Tam Lưu thôi, nhưng cho dù như vậy, bản gốc của bí tịch này, vẫn luôn do Lâm Chấn Thiên tự mình bảo quản, trong gia tộc, chỉ có cao thủ bước vào Địa Nguyên Cảnh, mới có thể biết được sự tồn tại của bí tịch và tu luyện nó.

Đối với bản công pháp bí tịch kia, Lâm Động tại trong lúc rất tình cờ mới nghe Lâm Khiếu đề cập sơ lược qua về nó, tuy rằng không có nghe được quá rõ ràng lắm, nhưng hắn cũng là hiểu được vật kia có tầm quan trọng lớn đến mức

nào.

Ở trên giường, Lâm Động lắc đầu, gạt đi những tạp niệm trong đầu, hiện tại nghĩ đến cái này còn hơi sớm, chờ khi hắn chân chính tiến vào Địa Nguyên Cảnh, không cần hắn nói, Lâm Chấn Thiên cũng sẽ đem bí tịch kia cho hắn tu luyện.

Lâm Động đưa tay mò mò ở dưới gối, sau đó lấy ra hai cái bình, trong một cái bình nhỏ chứa chừng mười viên đan hoàn có màu sắc sặc sỡ, còn một cái bình khác lại tràn ngập hàn khí dày đặc, một viên Âm Châu trắng như tuyết ở bên trong đó đang tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương.

Đầu tiên, Lâm Động lấy ra hai viên đan hoàn, sau đó bỏ vào miệng, mất gần nửa giờ mới hấp thu toàn bộ dược lực hùng hồn của chúng, sau khi hấp thu xong, Nguyên Lực trong đan điền của hắn cũng có vẻ cuồn cuộn một lên một chút.

Cảm thụ được Nguyên Lực cuồn cuộn trong đan điền, Lâm Động mới từ trong một bình khác lấy ra một viên Âm Châu, hàn khí lạnh thấu xương kia cho dù đã bị Nguyên Lực trong lòng bàn tay Lâm Động bao vây, nhưng vẫn cảm giác được một cổ đau nhói truyền ra.

Cái gọi là Địa Nguyên Cảnh, nói cho cùng chính là đem Nguyên Lực trong cơ thể dung hợp với Âm Sát Khí, khiến cho Nguyên Lực trở nên mạnh mẽ hơn, mà trong giai đoạn này điều tối trọng yếu nhất, chính là hấp thu được Âm Sát Khí trong thiên địa.

Dĩ nhiên, đối với Âm Sát Khí bình thường trong thiên địa, dĩ nhiên là Lâm Động không để mắt đến rồi, những viên Âm Châu này hấp thu hàn khí từ trong cơ thể Thanh Đàn cũng đã đạt đến phẩm chất Ngũ đẳng, nếu như thành công dung hợp mà nói..., tự nhiên là có vẻ lộ ra sự cường hãn hơn một chút.

Nắm mai Âm Châu này, Lâm Động hít sâu một hơi, sau đó cũng không chần chừ, trực tiếp bỏ vào trong miệng.

Khi mà Âm Châu tiến vào cơ thể, thân thể Lâm Động cơ hồ trong nháy mắt cứng ngắc lại, hàn khí lạnh như băng điên cuồng khuếch tán ra, trên da cũng xuất hiện một tầng băng mỏng.

Hơi lạnh thấu xương từ trong cơ thể truyền ra, bất quá may là trong khoảng thời gian này sau khi trải qua tu luyện, thể trạng Lâm Động đã tương đối cường tráng, nên lúc này mới có thể chống lại được sự ăn mòn của khí âm hàn đó.

"Khanh khách. . ."

Sắc mặt Lâm Động trắng bệch, hàm răng không ngừng run lên cầm cập, hắn có thể cảm giác được, viên Âm Châu khi vừa vào trong cơ thể thì nhanh chóng xông vào tận bên trong đan điền của hắn, mà khi viên Âm Châu tiến vào, đan điền vốn đang an tĩnh, cũng trong nháy mắt phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm) … Cảm thụ được tình hình lúc mà Nguyên Lực tiếp xúc với Âm Sát Khí giống như núi lửa đang phun trào, sắc mặt Lâm Động cũng có chút biến hóa, tới lúc này, hắn mới phát hiện ra rằng, lần này đích xác là có chút làm lớn chuyện rồi, đối mặt với sự ăn mòn của Âm Sát Khí, thì Nguyên Lực hiện có trong đan điền của hắn căn bản không cách nào ngăn cản được!

"Phốc xuy!"

Động tĩnh trong đan điền càng lúc càng lớn, ước chừng mười phút đồng hồ sau, sắc mặt Lâm Động rốt cục thì hiện lên một màu đỏ bừng, một ngụm máu tươi nhịn không được phun ra ngoài, ở trong máu tươi còn có một vài mảnh băng vụn.

Rất hiển nhiên, hành động lần này của Lâm Động, cuối cùng lại kết thúc trong thất bại.

"Đáng tiếc…"

Lâm Động xóa đi vết máu ở trên khóe miệng, sắc mặt tái nhợt dần dần hồng hào trở lại, đầu tiên, hắn tiếc hận lắc đầu, sau suy nghĩ lại thì lần này đánh sâu

vào Địa Nguyên Cảnh tuy nói là thất bại, nhưng mà cũng có được không ít kinh nghiệm, hơn nữa, không thể nói là hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất, bây giờ ở trong đan điền của hắn, có một tia Âm Sát Khí vô cùng nhỏ bé, dung hợp vào bên trong một đoàn Nguyên Lực, mặc dù cực ít, nhưng đây là một loại tiến bộ.

Cất xong mấy cái bình, Lâm Động nhỏ hai giọt Thạch Phù Linh Dịch vào miệng, lúc này mới đi ra khỏi phòng, mặc dù một viên Âm Châu cuối cùng chỉ dung hợp được vẻn vẹn một tia Âm Sát Khí, nhưng đối với Lâm Động có nhiều Âm Châu mà nói, đây cũng không phải là vấn đề quá lớn lao gì, có kinh nghiệm lần này, hắn có lòng tin, lần sau tỉ lệ thành công cũng tăng thêm một chút...

Bước vào Địa Nguyên Cảnh, chẳng qua là chuyện sớm muộn mà thôi.

*** Thời gian như nước trôi, thấm thoắt, Thu qua Đông đến, bông tuyết tung bay trong gió phủ trắng cả một mảnh đất, trông rất xinh đẹp.

Mà lúc Thanh Dương Trấn bị tuyết trắng bao phủ, thì nhân khí trong trấn cũng từ từ đạt đến đỉnh điểm, bởi vì khoảng cách đến hoạt động săn thú đã chỉ còn không tới mười ngày.

*** Trong rừng, ở một nơi rộng rãi bị tuyết trắng phủ một lớp thật dày, hai thân ảnh chuyển động rất nhanh, quyền chưởng giao nhau, kình phong mạnh mẻ làm cho bông tuyết trong hơn một trượng xung quanh đều trở nên xơ xác.

Hai cái thân ảnh, một cái trầm ổn, một cái phiêu dật như ong như bướm, tay ngọc vung chưởng, xảo trá linh hoạt, đúng là có chút hương vị tao nhã.

"Phanh!"

Song chưởng giao nhau, bả vai của một đạo thân ảnh run lên, liền đem kình lực tản đi, hiện ra một thiếu nữ đang lùi lại mấy bước liên tiếp.

"Không chơi nữa, dù sao thì cũng đánh không lại" Cái miệng nhỏ nhắn của

thiếu nữ cong lên, nhìn thiếu niên trước mặt, giận dỗi nói.

Nhìn thiếu nữ đang giận dỗi, Lâm Động lại khẽ mỉm cười, trong lòng đối với tiến bộ của nàng cũng cảm thấy rất kinh ngạc, chỉ trong ngắn ngủn hơn một tháng thời gian, Thanh Đàn dưới sự trợ giúp của hắn cùng với dựa vào thể chất đặc thù của bản thân, thì khoảng cách đột phá đến Thối Thể đệ bát Trọng đã gần trong gang tấc.

Hơn nữa, trong thời gian này, Lâm Động dạy cho Thanh Đàn một vài võ học, cũng được nàng tu luyện tới trình độ có chút thuần thục, Thanh Đàn bây giờ cũng không giống như trước kia không có sức mạnh, theo như Lâm Động suy đoán thì ở trong đám tiểu bối của Lâm gia, có thể vượt qua Thanh Đàn, sợ rằng cũng chỉ có hai người Lâm Hoành và Lâm Hà mà thôi.

"Lâm Động ca, còn mấy ngày nữa là tới cuộc tỉ thí săn thú, ngươi nên cố gắng nhiều hơn a" Thanh Đàn đến gần Lâm Động, vươn cánh tay nhỏ bé, phủi bông tuyết ở trên bả vai của hắn xuống, thản nhiên cười nói.

Nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều ở trước mặt, Lâm Động cũng gật đầu cười, xòe bàn tay ra, thân mật vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhắn của Thanh Đàn, nhưng mà, lúc tay hắn chạm vào cái đầu của nàng thì thân thể Lâm Động chợt cứng lại, trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh hãi.

Trong ánh mắt kinh hãi của Lâm Động, cái Thạch Phù thần bí ẩn trong lòng bàn tay phải, vào thời khắc này đột nhiên bộc phát ra một tia cường quang chói mắt, trong nháy mắt tia cường quang này xuất hiện, mắt Thanh Đàn tối sầm lại, trực tiếp hôn mê.

Mà trong lúc Thanh Đàn hôn mê, bàn tay Lâm Động lại bộc phát ra một cổ hấp lực cường hãn một lần nữa, dưới cái loại hấp lực này, Âm Sát Khí khủng bố trong cơ thể Thanh Đàn giống như như thủy triều dữ dội tuôn ra ra, cuối cùng nương theo lòng bàn tay, điên cuồng chảy vào trong cơ thể của Lâm Động.

Dưới sự ăn mòn của hàn khí khủng bố, bên ngoài thân thể Lâm Động gần

như trong ngắn ngủn mười mấy giây, liền bị phủ lên một tầng băng mỏng.

Mà thân hình vào lúc này, cũng đã quỷ dị hóa thành một băng nhân.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 39

Địa Nguyên Cảnh

Biên: (A Híp) Đột nhiên xảy ra biến cố cũng khiến cho Lâm Động trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi nồng đậm, Âm Sát Khí từ trong cơ thể Thanh Đàn tràn vào thân thể của hắn, khí tức băng hàn này cuồng bạo đến trình độ đáng sợ, loại Âm Sát Khí này, với loại hàn khí lúc trước hắn hấp thu từ Âm Châu căn bản không đủ khả năng để mà so sánh.

Lâm Động khống chế thân thể, cũng là lúc tầng băng bao trùm quanh thân thể hắn hoàn toàn biến mất, hàn khí lạnh thấu xương đồng dạng giống như cương châm, điên cuồng đâm tới từng bộ vị trên thân thể của hắn, lập tức thống khổ, khí quan, huyết nhục trong cơ thể Lâm Động cũng xuất hiện một chút vặn vẹo, thậm chí tốc độ lưu động của huyết dịch cũng dần trở nên chậm chạp… Hết thảy dấu hiệu này, cũng cho thấy cục diện hiện tại của hắn, cực kì nguy hiểm!

Bất quá, đối với tình huống vô cùng nguy hiểm này, Lâm Động cũng biểu hiện ra vô năng vô lực, đối mặt với hàn khí giống như Hồng Hoang mãnh thú trong cơ thể Thanh Đàn, lực lượng của hắn tỏ ra quá nhỏ bé, không đáng kể, hơn nữa, hắn cũng không hiểu tại sao Thạch Phù thần bí kia hôm nay lại bộc phát ra loại biến cố này, trước kia hắn cũng không phải chưa cùng Thanh Đàn tiếp xúc qua, nhưng chuyện này cũng là lần đầu tiên phát sinh.

Dưới sự ăn mòn của hàn khí, ý thức của Lâm Động bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng mà, ngay thời khắc ý thức của hắn gần như hoàn toàn chìm trong bóng tối, Thạch Phù thần bí ẩn tàng trong chưởng tâm tay phải rốt cuộc cũng đã xuất thủ.

Hấp lực, một lần nữa từ bên trong Thạch Phù bộc phát ra, sau đó, Âm Sát Khí

tràn ngập tại từng bộ vị thân thể Lâm Động nhanh chóng bị đẩy lui về, cuối cùng toàn bộ đều bị Thạch Phù nuốt vào bên trong.

"Ong ong."

Mà sau khi đem hàn khí tràn ngập trong cơ thể Lâm Động hấp thu, Thạch Phù khẽ run rẩy một chút, ngay sau đó, một tia hàn khí màu băng lam hiện ra, hắn là từ bên trong Thạch Phù thẩm thấu ra, cuối cùng dọc theo kinh mạch Lâm Động, nhanh chóng chạy về phía đan điền.

Một tia hàn khí màu băng lam này, mặc dù ít, nhưng Lâm Động vẫn còn sót lại một ít ý thức, vẫn như trước từ phía trên cảm nhận được trái tim đang đập nhanh, một tia hàn khí màu băng lam này chỉ sợ không phải chỉ đơn giản như vậy… Hàn khí màu băng lam một đường không gặp trở ngại, trực tiếp xông thẳng vào đan điền, sau đó, Lâm Động cảm giác được trong đan điền một lần nữa bộc phát ra một cuộc xung đột nảy lửa, ngay tại đây vừa ăn mòn vừa dung hợp lẫn nhau mà chiến đấu kịch liệt, đan điền của hắn cũng mơ hồ truyền ra cảm giác đau nhữ dù rất nhỏ.

Đối với loại chiến đấu kiểu này, Lâm Động đã mất đi quyền khống chế thân thể, cũng chỉ còn biết trơ mắt nhìn mà thôi, bất quá, khiến cho hắn có thể buông lỏng một hơi nào chính là hàn khí màu băng lam làm cho hắn cảm thấy tim đập nhanh, có lẽ nguyên nhân vì Thạch Phù, tựa hồ cũng không có bạo ngược giống như trong tưởng tượng, cho nên, Nguyên Lực trong đan điền bị một tia hàn khí màu băng lam tiêu hao gần bảy, tám phần mười, cả hai rốt cuộc cũng xuất hiện dấu hiệu dung hợp… Trong đan điền, kèm theo sự dung hợp của cả hai, Nguyên Lực vốn là không có màu sắc, lúc này dần chuyển sang màu lam đậm, hơn nữa mầm mống Nguyên Lực vốn chỉ to cỡ nắm tay, tại thời khắc này, biến thành một đoàn khí màu băng lam, xung quanh đoàn khí này thậm chí còn có thể mơ hồ cảm giác được hàn khí phiêu lãng.

Khi khối khí màu băng lam thành hình, thân thể Lâm Động đột nhiên run lên kịch liệt, một thứ cảm giác cường đại chưa từng có từ sâu tận đáy lòng nhanh

chóng trào dâng, cuối cùng khuếch tán đến từng bộ vị trên thân thể của hắn.

"Răng rắc… răng rắc. . ."

Tầng băng trên thân thể Lâm Động vào thời khắc này đột nhiên nứt ra từng khe, cuối cùng từng khối băng không ngừng rơi xuống.

Tâm thần Lâm Động trầm nhập vào đan điền, đây là lần đầu tiên hắn "nhìn thấy" đan điền của mình, khối khí màu băng lam kia, có vẻ cực kì mê người. khối khí chậm rãi xoay tròn, một tia Nguyên Lực mang theo hàn khí vờn quanh khắp nơi, tùy thời chờ đợi sự điều khiển của Lâm Động.

Tâm thần Lâm Động thối lui khỏi đan điền, nhắm mắt, một loại ba động kì lạ từ trong đầu khuếch tán ra, đem hoàn cảnh trong vòng mấy chục thước xung quanh chiếu lại trong đầu hắn, hơn nữa còn cực kì chính xác.

“Đây chính là Địa Nguyên Cảnh sao?”

Cái cảm giác chưởng khống (nắm trong nay) này khiến thân thể Lâm Động kích động đến nỗi không ngừng run rẩy, bước vào Địa Nguyên Cảnh, mới thật sự tiến nhập đại môn tu luyện!

Đây chính là quan ải trọng yếu đầu tiên trên con đường tu đạo!

Vì trùng kích vào quan ải này, trong khoảng thời gian này, Lâm Động không biết đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, không nghĩ tới biến cố lần này lại làm cho Nguyên Lực trong đan điền hắn cùng với Âm Sát Khí hoàn toàn dung hợp, do đó nhất cử nhất bước tiến vào Địa Nguyên Cảnh!

Sự hưng phấn đột nhiên xuất hiện này khiến Lâm Động xúc động muốn ngửa mặt lên trời mà hét lớn, bất quá cũng may thời khắc tối hậu hắn lại mạnh mẽ nhịn xuống.

Trong rừng rậm, tầng băng trên thân thể Lâm Động đã rớt xuống toàn bộ, hóa thành một vũng nước đọng trên mặt đất, mà hai mắt đang nhắm chặt khẽ run lên

một cái, rồi từ từ mở ra.

Hai mắt vừa hé mở, một luồng quang trạch màu băng lam từ trong mắt Lâm Động xẹt qua, chợt lóe lên rồi liền biến mất.

Lâm Động nắm tay lại, lực lượng ẩn chứa trong cơ thể so với lúc trước không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, dựa theo suy đoán của hắn, hiện tại chỉ sợ lực lượng của một quyền tầm thường cũng đủ để sánh ngang với mười lần thi triển Thông Bối Quyền lúc trước cộng lại!

“Vù…”

Một ngụm khí lạnh như băng từ trong miệng Lâm Động phun ra, hai tay Lâm Động đột nhiên kết lại một chỗ, xuất ra một ấn pháp phức tạp, chính là Kỳ Môn Ấn.

Lâm Động rất muốn biết, sau khi hắn bước vào Địa Nguyên Cảnh, uy lực Kỳ Môn Ấn có thể đạt tới tình trạng nào.

Cùng với biến ảo của ấn pháp mà Lâm Động rất thuần thục, khối khí màu băng lam trong đan điền cũng nhanh chóng xuất ra một đạo Nguyên Lực màu băng lam, cuối cùng rất nhanh đã ngưng tụ dưới thủ chưởng của Lâm Động.

Nguyên Lực màu băng lam hoa mỹ bao phủ quanh hữu chưởng của Lâm Động, hàn khí bay lên, khiến cho nhiệt độ xung quanh dần giảm xuống.

"Phanh!"

Thủ ấn biến ảo đột nhiên ngưng lại, Lâm Động bước lên một bước, Thủ ấn trực tiếp oanh kích trên một cây đại thu to bằng bắp đùi của hai người tráng kiện trước mặt.

Thủ ấn oanh xuất, một cây đại thụ, nhất thời bạo liệt mà nổ tung, vô số vụn gỗ nổ văng ra xa, mà trên bề mặt của vụ nổ trên thân cây, lại còn ngưng tụ một làn sương lạnh, một chưởng này, nếu như đánh trên thân thể người mà nói… chỉ

Nguyên Lực ẩn chứa khí âm hàn cũng khiến đối phương nhận một cái đau khổ thật lớn.

Uy lực của Địa Nguyên Cảnh, Thối Thể xa xa không thể sánh bằng!

Nhìn uy thế của một chưởng này, trong mắt Lâm Động cũng hiện lên vẻ vui mừng, bất quá lúc không nhịn được mà muốn hoan hô lên một tiếng, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Thanh Đàn vẫn còn đang hôn mê trên mặt đất, khuôn mặt lập tức hiện lên vẻ xấu hổ.

Lần này tấn nhập Địa Nguyên Cảnh, hiển nhiên là Thạch Phù thần bí mạnh mẽ hấp thu hàn khí kinh khủng này trong cơ thể Thanh Đản, hơn nữa trải qua sự rèn luyện của nó, sau khi đem loại bạo ngược đáng sợ ẩn tàng trong hàn khí tinh luyện, mới quán chú vào trong đan điền Lâm Động, nếu không… lấy nặng lực của Lâm Động, mạnh mẽ hấp thu loại hàn khí này trong cơ thể Thanh Đản mà nói…, kết quả sợ rằng phải vĩnh viễn biến thành tượng băng.

“Hoàn hảo không có chuyện gì, nếu không cha mẹ mà biết được, khó tránh khỏi bị mắng một trận.”

Lâm Động kiểm tra một chút, phát hiện Thanh Đàn chẳng qua chỉ hôn mê, lúc này mới như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, khẽ vuốt lòng bàn tay phải, cười khổ một tiếng, sau đó cõng thiếu nữ giống như thụy mỹ nhân, hướng phía ngoài rừng rậm bước ra.

Tấn nhập Địa Nguyên Cảnh, bởi vì tràng biến cố này, so sánh với dự liệu của Lâm Động sớm hơn rất nhiều, bất quá, có thể trước khi cuộc săn thú đạt tới một bước này, đối với Lâm Động mà nói, hiển nhiên là một chuyện vô cùng tốt.

Lôi - Tạ hai nhà, ăn tiền cược của Lâm gia nhiều lần như vậy, lần này, cũng nên phun ra rồi!”

Cõng thiếu nữ về nhà, trên gương mặt Lâm Động hiện lên một nụ cười lạnh.

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 40

Săn Thú Bắn Đầu

Biên: (A Híp) Cùng với thử thách cuối năm đến gần, mức độ náo nhiệt của Thanh Dương Trấn cũng từ từ đạt đến trạng thái cao nhất, trong vòng trăm dặm xung quanh, rất nhiều thế lực cũng đều chen chúc nhau đến, làm cho lưu lượng người ở Thanh Dương Trấn đạt đến đỉnh điểm trong mấy năm qua.

Tranh tài săn thú, tuy nói nhân vật chính coi như là mấy thế lực lớn ở Thanh Dương Trấn, nhưng đồng dạng còn có không ít thế lực ở nơi khác tham dự, bất quá ý niệm tranh đoạt trong đầu của những thế lực này cũng không có mãnh liệt như bốn thế lực lớn ở Thanh Dương Trấn, bọn họ nghĩ chỉ muốn thông qua cuộc tranh tài săn thú này, làm cho gia tộc hay thôn trang bọn họ tăng thêm danh khí mà thôi.

Nhưng bất kể là vì cái mục đích gì, cuộc tranh tài săn thú ở Thanh Dương Trấn, hiển nhiên là hoạt động có quy mô lớn nhất trong vòng trăm dặm trong mấy năm nay, thanh niên có tài năng đều là từ nơi này truyền ra cả, bất luận đối với bản thân hay là danh khí của gia tộc, đều nhận được sự tuyên dương to lớn.

Thời gian của cuộc tranh tài săn thú được xác định ở là mùa đầu tiên của năm, còn địa điểm thì được thiết lập ở trong trường săn thú bên ngoài Thanh Dương Trấn, đây là kiến trúc hùng vĩ nhất Thanh Dương Trấn, nó chiếm diện tích cực kỳ khổng lồ, thậm chí trực tiếp là đem một mảnh hơn mười dặm tùng lâm thâu tóm vào trong đó, ở trung tâm của tùng lâm, có một mảnh bình đài to lớn do một ngọn núi nhỏ cải tạo mà thành, ở nơi đó, sẽ có vô số ánh mắt chú ý đến, bởi nhà vô địch săn thú cũng sẽ ra đời ở nơi này.

*** Trong lúc này, trong vô số ánh mắt chờ đợi ngày săn thú bắt đầu, không

khí ở Thanh Dương Trấn không thể nghi ngờ sẽ hoàn toàn sôi trào, biển người đông nghịt sẽ tập hợp ở trường săn thú, quang cảnh như vậy làm cho người xem sôi trào nhiệt huyết hơn.

"Nơi này chính là nơi cuộc săn thú bắt đầu ư?"

Lâm Động đứng ở một góc trên đài cao, từ trên cao nhìn khu tùng lâm rậm rạp bên dưới, có chút kinh ngạc nói.

Ở phía sau Lâm Động, tất cả thành viên trọng yếu của Lâm gia đều ở chỗ này, đầu lĩnh tất nhiên là lão gia tử Lâm Chấn Thiên rồi, còn đám người Lâm Khiếu, Lâm Khẳng, Lâm Mãng cũng đang đứng ở bên cạnh lão.

"Ừ"

Nghe được câu hỏi của Lâm Động, Lâm Chấn Thiên cười híp mắt gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Động tràn ngập nụ cười cùng vui mừng, Lâm Động nổi lên gần đây đã làm cho lão đối với cái tôn tử này cũng càng ngày càng xem trọng, đoạn thời gian gần đây, thậm chí còn đưa ra đề nghị để đích thân mình dạy võ học cho Lâm Động, bất quá cái đề nghị này cuối cùng bị Lâm Động lấy cớ muốn chuyên tâm tăng lên thực lực của bản thân mà bác bỏ đi.

Có Thạch Phù quang ảnh, hắn căn bản không cần bất kỳ ai dạy võ học cho hắn, hơn nữa vạn nhất trong lúc tiếp xúc quá gần, bại lộ sự tồn tại của Thạch Phù, vậy thì có chút không tốt lắm.

"Phiến tùng lâm phía dưới trực tiếp thông với thâm sơn, trong đó có rất nhiều mãnh thú hung ác, người tham gia săn bắn sẽ được cấp một tấm bảng chứng minh thân phận, sau đó bị bỏ vào trong đó, ở trong mảnh rừng rậm này, các ngươi cần dựa vào năng lực của mình mà chạy trốn khỏi những móng vuốt của những mãnh thú kia."

Lâm Khiếu ở một bên cũng cười cười, nói tiếp: "Mặt khác, ở nơi này ngoài việc sống sót dưới móng vuốt của một vài mãnh thú, thì ngươi còn phải nghĩ

biện pháp lấy được mười tấm thẻ bài thân phận từ trên tay của người khác, lúc này mới có tư cách bước vào bình đài to lớn trong rừng, săn thú thú săn, bất quá không chỉ có mãnh thú thôi, mà thật ra, người so với thú còn nguy hiểm nhiều hơn"

Trong lòng Lâm Động khẽ rùng mình, cuộc săn thú này thì ra cũng không có đơn giản như trong tưởng tượng của hắn, muốn lấy được mười thẻ bài thân phận, đó chính là phải đánh bại mười người, lúc này mới có tư cách bước vào bình đài to lớn kia, có thể tưởng tượng ra, một khi những người dự thi này tiến vào mảnh tùng lâm kia, sẽ xuất thủ lẫn nhau, mặt trận kia sẽ bốc lửa và hỗn loạn đến cực đoan.

Hơn nữa, ngoài việc nghĩ biện pháp cướp lấy thẻ bài thân phận ở trong tay những người dự thi khác, còn phải phòng bị một vài mãnh thú ở trong rừng, chỉ cần sơ sẩy một cái, e rằng thật sự sẽ đem cái mạng nhỏ cũng vứt đi ở nơi này… Cái này cũng không phải là cuộc so tài thí luyện như bình thường, mà là thật sự đủ nguy hiểm đến tính mạng, cái loại sàng lọc này đã có một chút mùi vị của sự tàn khốc.

"Thẻ bài thân phận, tổng cộng có hơn một trăm cái, nói cách khác, cuối cùng có thể đi lên bình đài lớn kia, nhiều lắm cũng chỉ có chừng mười người mà thôi, cuộc săn thú có rất nhiều người dự thi, sẽ phải chấm dứt trong thất bại, cuộc cạnh tranh này cũng coi như kịch liệt." Lâm Chấn Thiên chắp hai tay sau lưng, nói.

Lâm Động gật đầu, một trăm lấy mười, đúng là không hề dễ dàng.

"Ha hả, lấy thực lực bây giờ của Lâm Động, muốn thuận lợi lên đài, là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi." Lâm Khẳng ở một bên cười nói.

Nghe vậy, nụ cười trên khuôn mặt Lâm Chấn Thiên cũng trở nên nồng nặc hơn rất nhiều, thời điểm nửa tháng trước, hắn nghe nói Lâm Động đã thuận lợi bước chân vào Thối Thể đệ cửu trọng, tốc độ tu luyện này so với Lâm Khiếu khi

còn ở thời kỳ cường thịnh năm đó, cũng mạnh hơn vài phần.

"Lần này, Lâm gia có thể đứng được thứ mấy, thì phải xem biểu hiện của Lâm Động rồi."

Lâm Khiếu ở một bên nghe vậy, trên khuôn mặt cũng không khỏi hiện lên nụ cười, vỗ vỗ bả vai Lâm Động, trong mắt có chút tự hào lẫn vui mừng.

"Ha hả, Lâm Chấn Thiên, đã lâu không gặp, xem ra lão già nhà ngươi vẫn còn cứng cáp như xưa a"

Lúc mọi người Lâm Gia đang nói chuyện, đột nhiên có một tiếng cười ở không xa truyền đến, mà nghe được tiếng cười, chân mày của Lâm Chấn Thiên cùng với đám người Lâm Khiếu cũng nhíu lại, nụ cười trên khuôn mặt cũng phai nhạt đi một chút.

Ánh mắt Lâm Động theo hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, chỉ thấy có một người to lớn hung dũng đi tới, ở những địa phương mà người này đi qua, đám người cũng nhanh chóng tản ra, bộ dáng kia biểu hiện có chút sợ hãi.

Ở phía trước đám người, có hai người đứng ngang hàng, trong đó có một người đang mặc áo khoác bằng tơ lụa màu xám nhạt, số tuổi nhìn qua so với Lâm Chấn Thiên chênh nhau không nhiều, hai mắt hãm sâu, lộ ra vẻ có chút lạnh lùng, mà một người khác, là trung niên nam tử, trên khuôn mặt của hắn luôn hiện hữu nụ cười, thoạt nhìn qua đúng là loại người rất hiền hòa, song chỉ có người quen mới biết được, người này nhưng thật ra là một người nham hiểm cực kỳ.

"Lão nhân kia là tộc trưởng Lôi gia, tên là Lôi Báo, còn người kia là tộc trưởng Tạ gia - Tạ Khiêm, hai người này đều là đối thủ của Lâm gia chúng ta, và không phải là loại người tốt đẹp gì" Ở bên cạnh Lâm Động, Lâm Hà thấp giọng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn hai người này một cái, trong lúc mơ hồ,

hắn có thể cảm giác được trong cơ thể hai người ẩn chứa một loại lực lượng cường hãn, có lẽ hai người này, hắn tất cả đều là cường giả Thiên Nguyên Cảnh.

Ánh mắt Lâm Động nhìn lướt qua hai người, cuối cùng dừng lại ở phía sau lưng bọn họ, ở nơi đó, còn có hai thân ảnh quen thuộc, Lôi Lực cùng với Tạ Doanh Doanh.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Động, Lôi Lực cùng Tạ Doanh Doanh cũng liếc hắn một cái, trên khuôn mặt Lôi Lực không khỏi hiện lên nụ cười, bàn tay hướng về phía Lâm Động vung khẽ một cái, ý tứ rất rõ ràng, hắn nhớ rõ Lâm Động còn thiếu hắn một cái tát.

"Lôi lão đầu, yên tâm, lão già ta, có thể so với ngươi bước vào quan tài muộn hơn một chút đó" Lâm Chấn Thiên nhìn người của hai nhà Lôi - Tạ đến gần, nụ cười rất rực rỡ, nếu không nghe được thanh âm, chỉ thấy vẻ mặt bên ngoài của hai người mà nói, ai cũng cho hai người này là bạn thân chí cốt của nhau.

"Chuyện phải lo nghĩ quá nhiều, muốn sống được lâu cũng không dễ dàng a…" Lôi Báo cười nhạt, ánh mắt lướt qua đám người Lâm gia, cuối cùng dừng ở trên người Lâm Khiếu, cảm giác được trong cơ thể Lâm Khiếu truyền đến một loại lực lượng hùng hồn đang ba động, chân mày hắn không khỏi có chút cau lại, xem ra quả đúng như bên ngoài đồn đãi, thực lực của Lâm Khiếu đã khôi phục lại.

"Mỗi lần săn thú cũng tổn thất không ít tiền thưởng, đổi lại trong lòng người nào cũng sẽ buồn bã, trong lòng mà buồn bã thì có thể sẽ sống không lâu a." Ở bên cạnh Lôi Báo, Tạ Khiêm mặt cười nhưng không cười, nói.

Nghe được ý giễu cợt nhàn nhạt trong lời nói của hắn, tất cả mọi người Lâm gia đều giận dữ, bất quá bị Lâm Chấn Thiên phất tay ngăn xuống, thanh âm bình thản nói: "Sợ rằng lần này sự phiền muộn trong lòng chính là Tạ gia ngươi đó nha"

"Nghe nói Lâm gia gần đây nổi lên một thiên tài? Nói vậy hắn là vị này rồi?"

Hai con mắt sâu hoắc của Lôi Báo đột nhiên nhìn về phía Lâm Động, trên khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười có chút âm lãnh.

Bị ánh mắt của Lôi Báo nhìn chằm chằm vào, Lâm Động cũng cảm giác được da đầu trở nên tê dại, lão quỷ này, quả nhiên không phải là thứ tốt gì.

"Khuyển tử hơi có nhủ danh mà thôi, sao có thể so sánh với Lôi gia" Lâm Khiếu tiến lên một bước, che ở trước mặt Lâm Động, thản nhiên nói.

"Có thể hay không so sánh được, chờ đến lúc cuộc săn thú bắt đầu, tự nhiên sẽ có kết luận, Lâm gia các ngươi chỉ cần chú ý chuẩn bị xong tiền thưởng lần này là được" Lôi Báo cười một tiếng, sau đó liền lười nhác phất phất tay, trực tiếp mang người ở trước mặt đám người Lâm Chấn Thiên lách thân đi vào.

Cước bộ của Lôi Lực lúc đi ngang qua trước mặt Lâm Động, đột nhiên hơi chút dừng lại, hắn nhìn Lâm Động cùng với Thanh Đàn, Lâm Hà, Lâm Hoành và đám tiểu bối Lâm gia ở bên cạnh một cái, đột nhiên thấp giọng cười nói: "Lâm Động, trong cuộc săn thú, mãnh thú không ít, ngươi nhưng thật ra phải cẩn thận đấy, chớ để biến thành thức ăn trong bụng mãnh thú đó nha..."

Thanh âm hạ xuống, khóe miệng Lôi Lực hiện lên vẻ lạnh lẽo, ánh mắt như rắn độc nhìn chằm chằm Lâm Động, sau đó mới thản nhiên xoay người đi.

"Tên khốn kiếp này, quá kiêu ngạo rồi!" Đám người Lâm Hà nhìn bóng lưng của Lôi Lực, căm giận nói.

Ánh mắt Lâm Động liếc nhìn bóng lưng Lôi Lực một cái, hắn tự nhiên là nghe ra lời đe dọa trong giọng nói của đối phương, lập tức trên khuôn mặt cũng hiện lên nụ cười lạnh như băng, lẩm bẩm tự nói.

"Người nào thành thức ăn trong bụng thú, bây giờ mà nói, e rằng vẫn còn sớm a…"

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc

click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s! (): rapi2:

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 41

La Thành

Biên: (A Híp) Tại xung quanh trường săn thú này có đến hàng nghìn chiếc ghế đá, chẳng qua những ghế đá vốn trống không giờ này đã có đến hàng nghìn người chen đẩy ngồi xuống, kéo dài không thấy điểm cuối. Không khí như vậy thì lần săn thú này quả không hổ là hoạt động lớn nhất trong mấy năm nay của Thanh Dương Trấn.

Đoàn người Lâm gia được Lâm Chấn Thiên dẫn dắt trực tiếp tiến vào bên trong trung tâm trường săn thú. Đây cũng là khu vực quan sát tốt nhất, ở chỗ này ngồi thì không chỉ thấy được quan cảnh ở khu rừng rậm rạp phía dưới, mà còn có thể thấy được cảnh vật trên cái đài to lớn kia.

Mà có thể tiến vào được khu vực này thì phần lớn đều là các thế lực có thanh danh không kém trong phạm vi trăm dặm quanh Thanh Dương Trấn. Mà các thế lực này cũng có quan hệ không tệ với Lâm gia, vì thế sau khi đến đây đều tiến đến chào hỏi, cuối cùng bị Lâm Chấn Thiên cười tủm tỉm tiếp đón.

Sau khi nói chuyện một hồi thì Lâm Chấn Thiên dẫn mọi người ngồi xuống ghế ngồi, mà khi bọn hắn ngồi xuống thì cũng có thể thấy hai nhà Lôi - Tạ cũng đang ngồi xuống. Nhưng mà bọn hắn cũng chỉ là nhìn Lâm gia một cái rồi thu mắt về, mặc dù biểu hiện của bọn họ nhìn qua rất là thong dong, nhưng trong nội tâm vẫn tràn đầy sự khinh thị đối với Lâm gia từ bên ngoài tới nơi này.

Đương nhiên, đối với cái thái độ lạnh lùng này thì hiển nhiên Lâm Chấn Thiên cũng không có tâm tình đi giải thích làm gì. Những năm qua đã tranh đấu gay gắt, nếu như không phải hắn cũng có một ít thủ đoạn thì chỉ sợ Lâm gia đã sớm bị hai nhà này đánh cho thành chó gà có tang chạy ra khỏi Thanh Dương

Trấn. Cho nên, tuy nói hai nhà Lôi - Tạ căm thù Lâm gia, nhưng hận ý của Lâm Chấn Thiên đối với hai nhà này cũng nồng đậm không kém.

Sau khi đội ngũ Lâm gia ngồi vào vị trí xong thì đằng sau cũng có không ít các thế lực xuất hiện, làm cho hào khí xung quanh cũng trở nên sôi động hơn.

Lâm Động cũng ngồi xuống một cái ghế đá, ánh mắt nhìn về khu rừng rậm rạp phía dưới, trong lúc mơ hồ hắn dường như nghe được âm thanh rống gào đầy hung lệ của các mãnh thú.

Đối với các mãnh thú trong khu rừng này thì Lâm Động cũng không để ý gì cả. Với thực lực hôm nay của hắn thì ngoại trừ gặp phải yêu thú chính thức, còn những mãnh thú bình thường căn bản không thể làm gì được hắn cả.

Yêu thú là một tồn tại vô cùng kinh khủng so với mãnh thú. Nghe nói, cho dù là yêu thú kém cỏi nhất thì cũng có thể nhẹ nhàng xé nát những người có tu vi Thối Thể đệ thất trọng trở xuống. Hơn nữa, một ít yêu thú có thực lực cường đại không chỉ có trí tuệ, mà còn có thể sử dụng năng lượng, tạo thành lực sát thương vô cùng khủng bố.

Nhưng mà nghe nói các yêu thú đều ẩn sâu trong núi lớn, mà ở đây khí người tràn đầy cho nên sẽ không có yêu thú xuất hiện. Bởi vì thế mới nói đối thủ lớn nhất của cuộc săn bắn này vẫn là những người dự thi kia, vì để cướp lấy thân phận bài trong tay những người khác, bọn hắn tất nhiên sẽ thi triển hết thủ đoạn.

Đương nhiên, mọi thủ đoạn quỷ kế trước mặt thực lực chân chính cũng là vô cùng yếu ớt. Hiện tại, Lâm Động đã có tư cách cùng tự tin như vậy.

Vào thời điểm Lâm Động đánh giá khu rừng rậm rạp đó thì bỗng nhiên phát hiện không khí trường săn thú có chút khác lạ, lúc quay đầu lại thì thấy có một đám người đang chen đẩy tiến vào khu vực này. Trước ngực áo của đám người này đều có một đồ văn giống như nhau.

- Cuồng Đao Võ Quán!

Với tư cách là thế lực lớn nhất quật khởi nhanh chóng ở Thanh Dương Trấn, sự xuất hiện của Cuồng Đao Võ Quán không thể nghi ngờ là hấp dẫn không ít ánh mắt.

Ánh mắt của Lâm Động nhìn lướt qua đám người bên trên thân ngựa, sau đó liền dừng lại ở trên một thân ảnh đầu tiên. Đó là một nam tử có thân thể cơ bắp cường tráng, mặt của hắn vô cùng lãnh đạm, trên mặt của hắn còn có một vết sẹo làm cho khí thế của hắn thêm vài phần hung ác. Ngay bên hông của hắn còn có một miếng vải đen quấn quanh một vật dài mảnh, xem bộ dáng này thì hắn là một thanh trường đao.

- Người đó chính là quán chủ của Cuồng Đao Võ Quán - La Thành. Cuồng Đao Võ Quán có thể quật khởi nhanh chóng như thế không thể không có phần của hắn, hắn cũng là một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, nếu như ta đoán không sai thì chỉ sợ hắn đã đến Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ rồi, cách Nguyên Đan Cảnh cũng không xa. Phóng nhãn khắp Thanh Dương Trấn này thì người có thể giao thủ với hắn cũng không quá năm người đâu.

Ngay bên cạnh Lâm Động, Lâm Khiếu thấp giọng nói.

Lâm Động nghe thế thì có chút kinh ngạc, khẽ gật đầu. Không ngờ rằng La Thành này cư nhiên cường hãn như thế.

- Vào năm hắn muốn thành lập Cuồng Đao Võ Quán tại Thanh Dương Trấn, thì hai nhà Lôi - Tạ đều ra mặt quấy nhiễu. Lúc đó hắn đã trực tiếp ước chiến với Lôi Báo, cuối cùng ngạnh kháng ba chưởng của Lôi Báo, mà hắn cũng bổ một đao vào ngực của Lôi Báo, cái khí thế dốc sức liều mạng đó khiến cho cả hai nhà đó chỉ đành bỏ qua.

- Ha ha, tính tình của La Thành này vô cùng hung ác, hơn nữa lại cực kỳ bao che thủ hạ, cho nên hai nhà Lôi - Tạ cũng không dám quá phận với Cuồng Đao Võ Quán. Những tên này đúng là rượu mời không muốn uống mà thích uống rượu phạt.

Lâm Động khẽ gật đầu. La Thành cùng Lâm Chấn Thiên đều dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, nhưng con đường đi của hai người lại có chút khác nhau, hơn nữa tính cách cũng không hề giống nhau. La Thành hung thần lăng lệ ác liệt, Lâm Chấn Thiên thì âm thầm giấu tài, lặng lẽ phát triển, nhưng nói đến đâu thì cũng phải nói hai người đều có bản lĩnh.

Ngay lúc Lâm Động cùng Lâm Khiếu đang thấp giọng nói chuyện thì đám người của Cuồng Đao Võ Quán cũng đã đến gần. Lâm Chấn Thiên đứng dậy, chắp tay chào hỏi La Thành, mà đối với cái chào của Lâm Chấn Thiên, trên khuôn mặt lãnh đạm của La Thành cũng xuất hiện nụ cười cứng ngắc. Những năm qua, bởi vì nguyên nhân bài xích của hai nhà Lôi - Tạ thì ngược lại quan hệ của hai nhà Cuồng Đao Võ Quán cùng Lâm gia lại khá gần, cũng không tệ lắm.

- Hắc hắc, xem ra ngươi quả nhiên tham gia lần săn bắn này a.

Ngay lúc La Thành cùng Lâm Chấn Thiên chào hỏi thì một đạo nhân ảnh cũng lẻn đến trước mặt Lâm Động, đúng là Ngô Vân đã xuất hiện ở Giao dịch phường lần trước.

Đối với Ngô Vân này thì Lâm Động cũng có hảo cảm, lập tức gật đầu cười.

- Đến lúc săn bắn bắt đầu, nếu có cơ hội thì hãy hợp tác a. Lôi Lực cùng con quỷ nhỏ Tạ Doanh Doanh nhất định sẽ liên thủ, một đối hai cũng có chút phiền toái.

Ngô Vân cười hắc hắc nói.

Đối với đề nghị của Ngô Vân, Lâm Động cũng khẽ gật đầu, không hề cự tuyệt!

- Hắn đây chính là Lâm Động đã tiếp một quyền của Lôi Lực mà ngươi nói qua?

La Thành đang đứng ở bên cạnh trò chuyện với Lâm Chấn Thiên, đột nhiên

quay đầu lại, nhìn Lâm Động nói.

- Lâm Động bái kiến Quán chủ.

Lâm Động gãi gãi đầu, chợt cung kính nói.

Ánh mắt có chút lăng lệ ác liệt của La Thành khẽ lướt qua Lâm Động một chút, cuối cùng gật đầu nhẹ, mở miệng nói:

- Là một hạt giống tốt, Lâm gia có phúc a.

Lâm Chấn Thiên nghe vậy, cũng là vuốt vuốt chòm râu, khuôn mặt cũng rạng rỡ lên. Hắn biết ánh mắt của La Thành xưa nay vô cùng ác độc (ý nói là sắc bén - DG), có thể có đánh giá này đã là vô cùng không dễ.

La Thành hiển nhiên cũng không phải loại người nói nhiều, cho nên sau khi nói chuyện một chút thì liền cáo từ, sau đó mang theo nhân mã Cuồng Đao Võ Quán ngồi xuống vị trí của mình.

Mà từ đầu đến cuối, hắn chưa từng nhìn qua hai nhà Lôi - Tạ, và cũng không có ý niệm đi qua chào hỏi hiện lên trong đầu. Cái việc đó, Lâm Chấn Thiên còn có thể miễn cưỡng làm, nhưng còn La Thành này thì lại rất khinh thường.

Sau khi Cuồng Đao Võ Quán ngồi vào chỗ thì các thế lực lớn tại Thanh Dương Trấn cơ hồ cũng đã đến đông đủ. Bởi vậy, ngay lúc mặt trời dần lên cao, Lôi Báo cũng đứng dậy. Hai mắt sâu thẳm của hắn nhìn lướt qua, khẽ hắng giọng một cái thì tiếng ồn ào quanh trường săn thú cũng yếu bớt đi. Lôi gia tại phương viên xung quanh Thanh Dương Trấn vẫn có uy áp không nhỏ.

- Các vị, hôm nay là lúc náo nhiệt nhất của Thanh Dương Trấn chúng ta, quy củ săn bắn thì ta cũng không nói nhiều. Chỉ cần có thể thu được mười thân phận bài mới leo lên cái bình đài kia, nơi đây chính là nơi ra đời của vị quán quân cuộc săn bắn này.

Âm thanh trầm thấp của Lôi Báo có xen lẫn Nguyên Lực của hắn cho nên

vang lên quanh quẩn khắp trường săn thú, làm cho mọi người đều có thể nghe rõ.

- Tất cả các nhà đều đã lấy thân phận bài, kế tiếp, mời tất cả các tiểu bối hãy đem thân phận bài của gia tộc mình tiến vào trường săn thú, chuẩn bị tiến hành săn bắn!

- Động nhi, cầm lấy thân phận bài đi, cẩn thận một chút.

Lâm Khiếu nhìn thoáng qua Lâm Chấn Thiên, nhìn thấy hắn cười cười gật đầu, lúc này mới lấy một khối mộc bài màu vàng đen từ trong ngực ra. Trên một bài có khắc một chữ Lâm cùng với ít hoa văn.

Dưới ánh mắt hâm mộ mọi người trong Lâm gia, Lâm Động trịnh trọng tiếp nhận cái thân phận bài này. Lâm Chấn Thiên đưa cái thân phận bài này cho hắn, hiển nhiên là để cho hắn thành người sẽ vì Lâm gia mà tranh vị trí.

Sau khi đem mộc bài nhét vào trong ngực, Lâm Động cũng khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa. Hắn nhìn qua, thấy có nhiều thân ảnh không ngừng đi vào trong trường săn thú kia thì cũng hít sâu một hơi, đi tới hai bước tới ngay biên giới của trường săn thú.

Ngay lúc Lâm Động chuẩn bị đi lên thì Lôi Lực cùng Tạ Doanh Doanh ở cách đó không xa cũng chậm rãi bước lên. Lôi Lực khẽ nhìn Lâm Động một cái, đột nhiên ngón tay cái duỗi ra đưa xuống dưới một cái, mà miệng của hắn cũng khẽ nói.

Mặc dù không có âm thanh truyền đến, nhưng nhìn qua cách phát âm thì Lâm Động vẫn biết Lôi Lực nói gì: "Nên trả nợ đi."

Thấy Lôi Lực nói vậy, Lâm Động cũng cười khẽ, miệng hắn cũng thì thầm rồi mới xoay người đi lên trường săn thú.

Nhìn qua thân ảnh của Lâm Động, hai mắt của Lôi Lực khẽ nhắm lại, nhẹ

giọng cười cười. Hắn cũng nhận ra được câu nói của Lâm Động.

Lâm Động đã nói:

- Ta chờ ngươi.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 42

Hỏa Mãng Hổ

Biên: (A Híp) Nhìn qua khu rừng rậm rạp trước mặt, Lâm Động khẽ nắm tay chặt lại, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua chung quanh khu rừng này. Chỉ thấy không ngừng có từng đạo thân ảnh đi lên xuống tấp mập, làm cho người ta có chút cảm giác mê muội, tiếng huyên náo cũng dần khuếch tán ra.

Lúc này đã có không ít người bắt đầu xông vào trong rừng, thấy như vậy thì tất cả mọi người cũng khẽ cảnh giác hơn.

Săn bắn đã bắt đầu, Lâm Động cũng không có chậm trễ nữa, bước chân không nhanh không chậm đi vào trong rừng. Mà theo những thân ảnh lần lượt đi vào trong rừng đó thì tiếng ồn ào cũng dần bị cái yên lặng của khu rừng che lấp đi, trong lúc nhất thời, không khí đã trở nên thanh tịnh đi.

Ngay khi Lâm Động tiến vào trong rừng, thì cách đó không xa cũng có vài đạo thân ảnh nhìn qua người hắn một chút, sau đó cẩn thận dè chừng. Xem bộ dáng này thì những người này cũng biết thân phận bài của Lâm Động không phải dễ dàng mà đoạt lấy.

Đối với sự dè chừng của những người này thì Lâm Động cũng không để ý mấy. Sau khi phân biệt được phương hướng thì đã đi nhanh về hướng của một ngọn núi cao. Dù sao thì những người dự thi đều sẽ đi vào trong đó, cũng miễn cho hắn phải bôn ba đi tìm.

Vốn khu rừng này rất yên tĩnh, nhưng sau khi có nhiều người đi vào thì cũng bắt đầu có sự bạo động… âm thanh của mãnh thú không ngừng vang lên, trong đó dường như còn có vài tiếng kêu kinh hoảng, xem ra một vài tên gia hỏa

không may đã gặp phải mãnh thú rồi.

Nhưng cước bộ của Lâm Động cũng không vì những nguyên nhân này mà dừng lại, vẫn duy trì tốc độ như trước mà tiến nhanh sâu vào bên trong rừng rậm. Sau khi đi được khoảng mấy phút thì rốt cuộc cũng có người ở hiện ra trước mặt hắn, hắn thấy vậy thì dừng bước một chút, rồi đưa mắt nhìn qua ba đạo thân ảnh ở phía trước.

Ba người xuất hiện ở phía trước, niên kỷ không hơn kém Lâm Động nhiều lắm. Ba người này thân thể tráng kiện, da ngăm đen, nhìn qua rất giống người cực kỳ khỏe mạnh. Mà làm điều Lâm Đông ngạc nhiên chính là, hầu hết những người vào khu rừng này đều đối địch với nhau, nhưng xem bộ dáng ba người này thì dường như đang liên thủ với nhau.

- Đem thân phận bài giao ra đây.

Vị thiếu niên da ngăm đen giữa ba người nhìn chằm chằm vào Lâm Động, nói. Mà ngay khi hắn nói chuyện thì hai gã đồng bạn bên cạnh cũng rất ăn ý, triển khai ra hai bên thành hình bán nguyệt, bao quanh Lâm Động lại.

Nhìn thấy ba người này làm như vậy, Lâm Động nhịn không được cười lắc đầu, chậm rãi đi đến, nhưng không có ý lấy thân phận bài ra.

- Động thủ!

Nhìn thấy cử động của Lâm Động thì cả ba người đều trầm mặt xuống. Ngay lúc này thì cũng có một vầng sáng hiện ra trên thân thể ba người, xem ra cả ba người đều đạt đến Thối Thể đệ lục trọng.

Khi Nguyên Lực bắt đầu khởi động thì ba người cũng tung quyền ra. Quyền phong đánh ra mang theo khí thế dữ đội đánh tới Lâm Động.

Xét về số lượng thì ba người này chiếm ưu thế hoàn toàn, nhưng mà đối với Lâm Động thì việc này không hề có chút uy hiếp nào. Lấy thực lực hắn hôm nay

muốn giải quyết ba người chỉ là việc trong nháy mắt mà thôi. Bởi vậy, chỉ trong thời gian ngắn ngủn, ba người ban nãy còn như hung thần ác sát, lúc này đã nằm trên mặt đất kêu la thảm thiết.

Lâm Động cười cười, rồi lấy thân phận bài trong ngực ba người ra, sau đó giang tay nói:

- Cảm tạ.

Nói xong, hắn thảnh thơi bước qua ba người, tiếp tục đi sâu vào trong khu rừng. Mà ba người đang nằm trên mặt đất vô cùng đau đớn, vẻ mặt thống khổ. Bọn họ không nghĩ rằng vừa mới ra tay thì đã đụng đến thiết bản như thế.

*** Sau khi gặp được ba người cản đường thì Lâm Động đi được một lúc lại gặp phải hai tên gia hỏa không may muốn động thủ với hắn. Thực lực của hai người này cũng mạnh hơn chút, đã đạt đến Thối Thể đệ thất tầng, nhưng mà đối với Lâm Động đã đạt đến Địa Nguyên Cảnh thì cũng chỉ là dê béo đưa tới cửa mà thôi.

Một đường nhàn nhã đi tới, Lâm Động đã thuận lợi thu được năm miếng thân phận bài, thêm một cái của hắn thì hắn đã được sáu miếng. Chỉ cần thêm bốn khối nữa là hắn có thể leo lên được cái bình đài kia.

Mà đối với việc này thì Lâm Động cũng không vội vàng. Nói thật ra, với thực lực Địa Nguyên Cảnh hắn bây giờ, việc thuận lợi thông qua khu rừng này chỉ là một việc dễ dàng, căn bản không có gì phải lo lắng cả.

Khi đi vào sâu trong rừng, thì ngoài những tên gia hỏa cản đường đoạt thân phận bài, Lâm Động cũng gặp phải một số mãnh thú trong rừng. Nhưng mà, những mãnh thú này hiển nhiên không có sức uy hiếp gì với hắn, chỉ mất chút thời gian đã chém giết sạch.

Qua một khoảng thời gian nữa, Lâm Động cũng đã dần đi vào sâu bên trong khu rừng. Những người gặp được lúc bấy giờ đã có thực lực không kém, dù sao

đi nữa thì có thể đến đây, nếu bản thân không có chút thực lực thì là việc rất khó làm được.

Sau khi tiến vào một chút nữa thì Lâm Động đã thu thêm được hai miếng thân phận bài nữa, cộng lại là được tám miếng, cách điều kiện mười miếng cũng chỉ còn hai mà thôi. Nhưng mà, trong lúc tiến vào, điều làm cho Lâm Động có chút kinh ngạc chính là vẫn chưa gặp phải Lôi Lực cùng với Tạ Doanh Doanh.

Lúc này thì Lâm Động đang ngồi xếp bằng dưới một cây đại thụ, rồi lấy một miếng bánh ra ăn. Sau khi ăn xong thì nhắm hai mắt lại, phảng phất như là đang nghỉ ngơi.

Vèo!

Ngay lúc Lâm Động vừa nhắm mắt thì đột nhiên có một mũi tên từ sâu trong khu rừng nhắm hướng Lâm Động bắn tới.

Mũi tên bay tới cực nhanh, mạnh. Nhưng khi tiến tới gần Lâm Động khoảng một trượng thì Lâm Động đột ngột đưa tay ra vẩy một trảo bắt lấy, sau đó quay lại phóng tới vào phương hướng đã phóng tên ra trong khu rừng.

Mũi tên vừa được phóng ngược lại thì đã có một đạo thân ảnh bắn ra, sau đó đáp xuống một cái cây khô, cảnh giác nhìn chăm chú vào Lâm Động.

Lâm Động hơi đưa mặt lên nhìn, sau khi nhìn thoáng qua thì trong mắt lại có chút ngạc nhiên, là một nữ nhân ư?

Thân ảnh trên cành cây đúng là một thiếu nữ thân mặc trang phục hơi mỏng. Thân thể mềm mại của thiếu nữ được quần áo da bó sát lại hiện ra những đường cong lung linh động lòng người, làn da của người nữ tử này không trắng nõn mà ngược lại có chút màu đồng cổ. Làm cho người ta lúc nhìn qua có cảm giác tràn đầy sự gợi cảm, ngoài ra còn có cảm giác người thiếu nữ này giống như một tiểu báo vậy, thân thể tràn đầy sức mạnh.

Lúc này, người thiếu nữ này đang nhìn Lâm Động. Trong tay nàng còn có một cái cây cung gỗ, không biết lúc nào đã có thêm một mũi tên được lắp lên.

Đương nhiên, điều làm cho Lâm Động kinh ngạc không phải vì đối phương là nữ nhân, mà là thân thủ của đối phương. Dựa theo suy đoán của hắn thì thiếu nữ này sợ rằng đã đạt đến Thối Thể đệ bát trọng, thực lực không yếu a.

- Muốn lấy được thân phận bài của ta ư? Chỉ sợ ngươi đã tìm nhầm mục tiêu rồi.

Lâm Động đem miếng bánh còn trong tay bỏ vào trong miệng, sau đó cười nói.

- Ngươi là Lâm Động đúng khôn?

Người thiếu nữ mặc bộ quần áo da này nhìn chằm chằm vào Lâm Động, đột nhiên mở miệng nói. Âm thanh của thiếu nữ này vô cùng thanh thúy, nhưng vẫn có chút khàn khàn. Giọng nói khàn khàn, cộng thêm cơ thể phát dục vô cùng tốt kia làm cho nàng càng thêm gợi cảm.

- Ồ?

Lâm Động khẽ giật mình, không ngờ rằng thiếu nữ này lại biết tên mình.

- Hắc hắc, là ta nói cho nàng biết đấy.

Ngay lúc Lâm Động đang kinh ngạc, đột nhiên có tiếng cười vang lên cách đó không xa. Sau đó lá cây hơi run lên, một đạo thân ảnh đã hiện ra tại trước mắt Lâm Động, chình là Ngô Vân.

Nhìn thấy Ngô Vân xuất hiện, Lâm Động nhíu mày, nói:

- Các ngươi đây là…?

- Đừng hiểu lầm, thân phận bài ở đây nhiều như vậy, ta sẽ không có chủ ý

đánh tới ngươi đâu. Ta đến đây tìm ngươi là vì có chuyện muốn hợp tác.

Ngô Vân liên tục khoát tay, nói.

- Hợp tác cái gì? Lấy thực lực của ngươi mà muốn có được mười miếng thân phận bài là việc đơn giản nhất mà.

Lâm Động nói.

- Chúng ta phát hiện ra một con yêu thú.

Ngô Vân tiến lên hai bước, thấp giọng nói.

- Hả? Là yêu thú sao?

Lâm Động hơi nhíu mày lại, trong khu rừng này thực sự có yêu thú tồn tại ư?

- Hỏa Mãng Hổ.

Âm thanh của Ngô Vân bỗng nhiên thấp xuống.

- Hỏa Mãng Hổ, loại yêu thú này sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Nghe thấy cái tên này, bàn tay Lâm Động không nhịn được mà run lên, sau đó nhìn sang Ngô Vân một cách cổ quái:

- Ngươi muốn chết à? Hỏa Mãng Hổ trưởng thành có thể sánh ngang với cao thủ Thiên Nguyên Cảnh! Con yêu thú này chúng ta không thể đối phó được.

Hỏa Mãng Hổ, vào một khoảng thời gian trước, Lâm Động đã từng xem qua một quyển Yêu thú giám tại Võ học quán Lâm gia, trong đó có nói về Hỏa Mãng Hổ. Con yêu thú này có hung danh không kém, khi trưởng thành thì sẽ có sức chiến đấu để để đánh một trận với cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, nhưng mà những con yêu thú như vậy thường chỉ ở sâu bên trong núi, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

- Đừng lo lắng, con Hỏa Mãng Hổ này đang bị trọng thương. Xem bộ dáng thì hẳn là nó từ sâu trong núi trốn ra, quan trọng nhất là con Hỏa Mãng Hổ này vừa mới sinh con xong.

Ngô Vân khẽ ghé sát vào tai Lâm Động, nói sát.

- Sinh con?

Hai chữ này lại làm cho Lâm Động một lần nữa hít vào một hơi lạnh, sắc mặt cũng biến ảo không thôi. Yêu thú Hỏa Mãng Hổ sau khi trưởng thành thì sẽ rất hung bạo, cũng vì tính tình quá hung bạo mà rất khó thuần dưỡng được. Cho nên, nếu như ai có thể có được Hỏa Mãng Hổ còn thơ ấu rồi thuần dưỡng, thì sau này người đó cũng sẽ có một sủng vật có thể sánh ngang với cao thủ Thiên Nguyên Cảnh!

Tin tức này nếu truyền ra ngoài Thanh Dương Trấn, sợ rằng tất cả các thế lực sẽ bắt đầu đỏ mắt mà đi tìm. Dù sao, coi như là Lâm gia đã phát triển nhiều năm như vậy, mà trong gia tộc cũng chỉ mới có bốn vị Thiên Nguyên Cảnh mà thôi.

- Lôi Lực cùng Tạ Doanh Doanh cũng đã chạy đến đó rồi, bọn họ còn có người giúp đỡ nữa. Cho nên ta chỉ còn có thể tìm tới ngươi mà thôi, ngươi nên biết, nếu như để hai nhà Lôi - Tạ lấy được ấu tử* Hỏa Mãng Hổ … thì sẽ không phải là việc tốt đối với Lâm gia cùng Cuồng Đao Võ Quán!

Sắc mặt Ngô Vân khẽ ngưng trọng, nói.

Lâm Động cau mày lại, không nghĩ tới chỉ là một cuộc săn bắn mà lại xuất hiện biến cố này. Nếu như hai nhà Lôi - Tạ biết được sự xuất hiện ấu tử Hỏa Mãng Hổ này, chỉ sợ bọn Lôi Báo sẽ không ở đó chủ trì cuộc săn bắn nữa, mà trực tiếp tự mình ra tay bắt lấy. Nhưng may mà, tin tức này hiển nhiên còn không có truyền đi.

- Như thế nào đây?

Ngô Vân cũng có chút khẩn trương nhìn Lâm Động đang suy tư. Bọn Lôi Lực binh hùng tướng mạnh, nếu như Lâm Động không ra tay, mà chỉ dựa vào hắn thì hiển nhiên sẽ không thể đắc thủ được.

Lâm Động hơi nhấp môi, trầm mặc trong chốc lát rồi nhìn thẳng vào mắt của Ngô Vân, đột nhiên gật đầu:

- Tốt, động thủ!

---------- * Ấu tử: Động vật mới sinh, ở đây là yêu thú con vừa sinh ra.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

holakame Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 43

Tranh Đoạt Ấu Tử Hỏa Mãng Hổ.

Biên: holakame (A Lạ) Tựa chương này bên CNT ghi là "Đoạt tể", đọc hơi khó hiểu! Nên mình mạn phép sửa lại cho dễ hiểu hơn! Mong mọi người góp ý! Thanks!

- Ha ha, Lâm Động huynh đệ quả nhiên đủ hào khí!

Nhìn thấy Lâm Động rốt cục đã gật đầu, Ngô Vân cũng không nhịn được cười to một tiếng, khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Đến đây, để ta giới thiệu cho ngươi! Vị này chính là Mục Lăng Sa, là người của Mục gia trang, nàng là một người bạn tốt của ta. Hắc hắc, đừng nhìn nàng là nữ tử mà coi thường, nàng đã tiến vào Thối Thể Đệ bát trọng rồi, hơn nữa tiễn pháp cũng tốt vô cùng, có nàng hỗ trợ thì chúng ta cũng sẽ thoải mái hơn một chút!

Ngô Vân chỉ vào thiếu nữ trên thân cây, cười nói.

- Mục gia trang?

Lâm Động khẽ giật mình, nhưng cũng gật đầu. Mục gia trang ở trong vòng trăm dặm phụ cận Thanh Dương trấn cũng có chút thanh danh, hắn tự nhiên có nghe nói qua.

- Theo ta được biết thì ấu tử Hỏa Mãng Hổ có khoảng ba con, nếu như lần này đắc thủ thì cả ba người chúng ta mỗi người đều được một.

Ngô Vân cười nói.

- Bây giờ đã phân chia chiến lợi phẩm thì còn hơi sớm, Hỏa Mãng Hổ không phải là yêu thú bình thường. Cho dù là trọng thương, hơn nữa dù có đang yếu sức do sinh con thì chỉ e rằng chúng ta cũng rất khó chế phục, còn có thể có chút tổn thương.

Lâm Động lắc lắc đầu, trầm ngâm nói.

- Ha hả, yên tâm đi! Hỏa Mãng Hổ cũng không đáng lo, vấn đề chủ yếu chính là bọn Lôi Lực. Nếu như ta không nhầm thì Lôi Lực giờ đã bước vào Địa Nguyên cảnh rồi! Với thực lực này thì chỉ sợ hắn là đệ nhất nhân trong cuộc săn này!

Ngô Vân đang cười, chợt thở dài nói.

- Cứ tới đó xem sao đã.

Lâm Động gật gật đầu, nói.

Nghe vậy, Ngô Vân cũng gật đầu rồi nhìn Mục Lăng Sa đang trên thân cây. Thiếu nữ lền mạnh mẽ này nhảy xuống, nhìn Lâm Động, rồi nói:

- Đi theo ta!

Nói xong, nàng làm người dẫn đầu, nhanh chóng xông vào khu rừng tùng phía bên phải. Sau đó, Lâm Động cùng Ngô Vân cũng nhanh chóng đi theo.

Ba người chạy như bay trong rừng, ven đường đi cũng gặp không ít những người dự thi chuẩn bị cướp thân phận bài. Nhưng mà khi những tên này hơi có chút rục rịch thì bỗng nhiên có một mũi tên xé hư không bắn vào dưới chân bọn họ. Nhìn thấy cảnh này thì cả bọn đó đều rùng mình, bọn họ đều hiểu nếu chủ nhân của cây tiễn này thật sự muốn động thủ thì sợ rằng trên thân thể họ sẽ có một lổ máu.

Dựa vào tiễn pháp sắc bén của Mục Lăng Sa, dọc đường đi theo cũng không có ai dám ra tay xuất thủ với ba người họ nữa. Cho nên, sau khi mất hơn mười

phút xuyên qua khu rừng thì tốc độ của Mục Lăng Sa mới chậm lại một chút, thân ảnh xinh đẹp linh hoạt lượn đến nấp sau một gốc đại thụ. Nhìn thân pháp như xe nhẹ chạy đường quen đến như vậy, thì hiển nhiên nàng cực kỳ quen thuộc khu rừng này.

- Tới rồi!

Ngô Vân thấp giọng nói với Lâm Động ở phía sau.

Nghe vậy, Lâm Động cũng khẽ đi tới trước mấy bước, khi nhìn về phía trước một lúc thì lập tức trở nên tập trung.

Trong tầm mắt của Lâm Động bây giờ là một mảnh rừng trống trải, ở đó đang có khoảng mười người tay cầm trường mâu bằng gỗ, dẫn đầu những người này đúng là Lôi Lực cùng với Tạ Doanh Doanh.

Tại vị trí trung ương của đám người là một yêu thú cao hơn khoảng một trượng. Toàn thân con yêu thú này được che kín bởi bộ lông đỏ như lửa, phần đầu của nó là một cái đầu hổ rất là hung ác và bạo ngược, cái đuôi của nó đang quấn tròn quanh lưng một cách linh hoạt, lưỡi rắn đang thò ra thụt vào nhìn qua giống y như một hỏa mãng vậy.

Hình dáng này rất giống Hỏa Mãng Hổ mà Lâm Động đã nhìn thấy trên Yêu Thú Giám, chỉ có điều con Hỏa Mãng hổ vốn rất uy phong lẫm lẫm thì giờ phút này lại giống như bất lực vô cùng. Từng luồng máu tươi không ngừng trào ra từ trong cơ thể, làm cho cả mảnh đất đều nhuộm đỏ một màu máu. Mà sau khi nhìn thấy thương thế của Hỏa Mãng Hổ như vậy, Lâm Động mới hiểu được vì sao Ngô Vân lại nói rằng Hỏa Mãng hổ không có gì để đáng lo cả.

Với thương thế như vậy, chỉ sợ cho dù không có ai xuất thủ thì sớm muộn gì nó cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Bọn Lôi Lực hiển nhiên biết rõ điều này cho nên chỉ phát ra công kích nhằm mục đích thăm dò, chứ không có ý định giao thủ thật sự với nó. Dù sao thì Hỏa Mãng Hổ cũng sánh ngang với cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, nếu như dồn ép quá dẫn đến việc nó liều chết phản kích, thì cũng

không phải là việc hay ho gì.

- Ấu tử Hỏa Mãng Hổ ở trên phiến đá trên núi kia!

Ngô Vân nhìn Lâm Động nói.

Ánh mắt Lâm Động lập tức nhìn về phiến đá trên núi sau Hỏa Mãng Hổ, quả nhiên nhìn thấy trên tảng đá đó có ba con tiểu thú cả người còn đầy máu, thậm chí còn chưa mở mắt đang lăn qua lăn lại, dường như đang muốn cố đứng dậy.

- Quả nhiên là ấu tử!

Nhìn thấy cảnh này thì cho dù Lâm Động vốn rất bình tĩnh cũng không nhịn được mà nóng mắt lên. Nếu như hắn có thể có được một con ấu tử thì Lâm gia hắn sau này cũng có nhiều hơn một cao thủ Thiên Nguyên Cảnh. Đối với Lâm gia thì việc này sẽ giúp họ mạnh lên không ít.

- Hắc hắc, ta nói đúng chứ? Bây giờ làm sao đây?

Nhìn thấy thần sắc của Lâm Động, Ngô Vân cười hắc hắc.

- Cứ chờ Mãng Hỏa Hổ tắt thở đã!

Lâm Động hít sâu một hơi, chờ sau khi thanh tỉnh lại thì thấp giọng nói. Nếu tên đại gia hỏa kia mà không chết thì rất khó mà đắc thủ được.

- Ừ...

Đối với đề nghị này của Lâm Động thì Mục Lăng Sa đồng ý, lập tức gật gật đầu.

- Đến lúc đó thì ta sẽ xuất thủ ngăn cản bọn Lôi Lực, Mục Lăng Sa âm thầm giúp ta bức lui những người khác. Ngô Vân, ngươi liền động thủ bắt lấy ấu tử! Nếu như đắc thủ thì lập tức rút đi, sau đó đi đến hội họp tại địa phương ban nãy.

Lâm Động liếm liếm môi, nói.

- Chỉ một mình ngươi?

Nghe vậy thì Ngô Vân cả kinh. Nhóm Lôi Lực bên kia có cả mười người, hơn nữa bản thân Lôi Lực cũng đã có thực lực Địa Nguyên cảnh. Nếu như chỉ một mình Lâm Động thì sẽ chống đỡ được bao lâu chứ?

- Yên tâm, ta không có cậy mạnh đâu!

Lâm Động khoát tay áo, cười nói.

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Lâm Động, Ngô Vân ngẩn người, bỗng nhiên trong lòng xuất hiện một ý niệm làm cho hắn hoảng sợ, nhưng mà ý niệm này vừa mới xuất hiện thì đã bị hắn bóp chết ngay.

- Cứ theo lời hắn nói đi. Ngươi chỉ cần cẩn thận Lôi Lực cùng Tạ Doanh Doanh là được rồi. Còn những người khác ta sẽ giúp ngươi ngăn lại!

Mục Lăng Sa cũng có chút kinh ngạc nhìn Lâm Động, nhưng lại không nghi ngờ mở miệng nói.

- Đa tạ!

Lâm Động mỉm cười, cũng không nói thêm nữa, mà quay đầu nhìn vào trong rừng.

Tình hình của Hỏa Mãng Hổ lúc này đã vô cùng thê thảm rồi. Đối mặt với sự khiêu khích của đám người Lôi Lực, nó chỉ có thể đuổi theo chung quanh. Nhưng nó càng đuổi theo thì máu tươi càng chảy ra nhiều hơn, tới một lúc sau thì ngay cả phần bụng cũng đã bị bung ra.

Phịch!

Thương thế này hiển nhiên là một loại thương tổn trí mạng, bởi vậy Hỏa

Mãng Hổ chưa chạy được bao lâu thì đã gầm lên một tiếng tuyệt vọng, rồi ngã ầm xuống đất.

Thấy Hỏa Mãng Hổ rốt cục cũng đã ngã xuống đất tắt thở thì trong mắt đám người Lôi Lực và Tạ Doanh Doanh cũng hiện lên vẻ mừng khôn xiết, ánh mắt tham lam lập tức nhìn về ba con ấu tử ở trên phiến đá trên núi. Thân hình bọn hắn liền động, xông lên trên đó.

- Động thủ!

Ngay lúc bọn Lôi Lực lướt đi thì Lâm Động cũng quát khẽ một tiếng. Bàn chân nhấn lên mặt đất một cái đã bắn ra ngăn cản hai người Lôi Lực cùng Tạ Doanh Doanh lại.

Vèo!

Lâm Động vừa lướt ra, thì khuôn mặt vốn xinh đẹp của Mục Lăng Sa cũng dần trở nên băng lãnh. Rất nhanh nàng đã giương cung lên, bắn ra từng mũi tên vun vút phá không, ngăn trở đám gia hỏa ở phía sau Lôi Lực và Tạ Doanh Doanh lại.

- Lâm Động!

Biến cố thình lình xảy ra như vậy cũng làm cho cả Lôi Lực và Tạ Doanh Doanh cả kinh, mà sau khi nhìn thấy người cản đường thì sắc mặt bọn họ cũng trở nên vô cùng khó coi. Lôi Lực cười lạnh, dẫm mạnh chân lên mặt đất thì thân thể đã bay vút lên, từ trên cao đánh xuống một quyền thẳng vào Lâm Động. Một quyền này này mang theo kình phong sắc bén, làm cho không khí bị xé rách ra, phát ra tiếng ô ô vang lên.

- Chính ngươi đã tự đưa mình tới cửa thì đừng trách ta không khách khí!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh đang không ngừng to lên trong đồng tử của mình. Qua khí thế của một quyền này thì hắn cũng nhận ra Lôi Lực đã

bước vào Địa Nguyên Cảnh rồi. Dù một người có tu vi Thối Thể Đệ cửu trọng đụng phải quyền này thì cũng phải bị trọng thương hộc máu.

- Lâm Động, cẩn thận, tránh mau!

Lúc này thì Ngô Vân đã phóng thẳng đến phiến đá đó, nhưng thấy một cảnh này thì lập tức biến sắc, liền quát lên.

Nhưng mà, Lâm Động cũng không hề ý đến tiếng quát của Ngô Vân. Hai mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Lôi Lực, hai chân khẽ lui ra sau nửa bước, năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi tung ra. Sau đó lập tức va chạm nặng nề với một quyền sắc bén kia của Lôi Lực.

Nhìn thấy Lâm Động cư nhiên lựa chọn lấy cứng đối cứng, sắc mặt Ngô Vân bỗng tái hẳn lại. Nhưng mà ngay lúc hắn chuẩn bị động thân đi cứu Lâm Động, thì cũng đột nhiên nhìn thấy, sau khi quyền phong tương giao thì không ngờ lại là Lôi Lực bị chấn lui ra, cước bộ hơi lảo đảo rơi xuống đất rồi lùi lại mấy bước, thậm chí thiếu chút nữa thì đã bị ngã xuống đất.

Cả mảnh rừng trống vốn đang huyên náo thì đột nhiên tĩnh lặng lại. Cho dù là Tạ Doanh Doanh cũng khẽ che miệng lại, bộ dáng không thể tin nổi khi nhìn thấy cảnh này. Lôi Lực đã bước vào Địa Nguyên Cảnh cư nhiên bị một quyền của Lâm Động đánh lui!

- Con bà nó…chẳng lẽ tên gia hỏa này thật sự đã bước vào Địa Nguyên cảnh sao?

Ngô Vân ngây người nhìn bóng hình của Lâm Động. Ý niệm đáng sợ lúc nãy, đến giờ phút này đã được xác minh rồi… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 44

Đắc Thủ

Biên: (A Híp) "Xoạt … xoạt!"

Thân hình Lôi Lực sau chút chật vật mới ổn định lại. Đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập kinh hãi nhìn về phía Lâm Động, thất thanh kêu lên: "Ngươi cũng đã bước chân vào Địa Nguyên Cảnh? Làm sao có thể?!"

Lôi Lực sợ hãi, thất thanh kêu lên, giống như sấm nổ đương trường, nổ vang bên tai mọi người ở giữa sân. Ngay sau đó, trên cánh rừng vang lên từng thanh âm hít lãnh khí.

"Ngươi có thể bước chân vào Địa Nguyên Cảnh, ta thì không thể sao?" Nhìn vẻ mặt giống như gặp quỷ của Lôi Lực, Lâm Động mỉm cười nói.

"Ngươi!"

Khuôn mặt Lôi Lực chợt cứng lại, thân thể cũng không nhịn được có chút run rẩy bẩy. Hắn ngay từ ba năm trước đã bắt đầu tu luyện, hơn nữa tài nguyên Lôi gia phong phú, lúc này mới có thể ở hai tháng trước mùa săn bắn thành công bước vào Địa Nguyên Cảnh, còn Lâm Động thì sao? Theo hắn được biết, thời gian tu luyện của người này tựa hồ chỉ mới chừng một năm mà thôi!

Một năm, chính là vượt qua ba năm tu luyện của hắn!

Đây là loại tốc độ gì? Loại tốc độ này, đối Lôi Lực ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói qua!

"Không thể nào!"

Lúc này sắc mặt Lôi Lực không ngừng biến ảo, cuối cùng khuôn mặt hắn có chút vặn vẹo, bước lên hai bước. Hắn không tin, Lâm Động đã thật sự đạt đến Địa Nguyên Cảnh!

"Lôi Lực đại ca, bọn họ muốn đoạt ấu tử Hỏa Mãng Hổ!" Lúc nội tâm Lôi Lực đang như có kinh đào hãi lãng. Ánh mắt Tạ Doanh Doanh đột nhiên thấy một cảnh xuất hiện ở phiến nham bích trên sườn núi kia, lập tức hai má biến sắc, vội vàng hô lên.

"Khốn kiếp!"

Nghe vậy, Lôi Lực đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Ngô Vân kia đã bò lên nham bích, nhất thời giận dữ. Nguyên Lực nồng đậm từ trong cơ thể bộc phát ra. Trong lúc mơ hồ, có một chút hàn khí phiêu đãng, nhìn bộ dáng kia, hắn tựa hồ cũng là hấp thu và dung hợp Âm Sát Khí cùng Nguyên Lực, bất quá nhìn cấp độ hàn khí kia, có lẽ chẳng qua là Âm Sát Khí bình thường từ trong thiên địa mà thôi.

"Lâm Động, bất kể ngươi đến tột cùng là tăng lên thực lực bằng cách nào, muốn dẫm lên trên đầu ta, ngươi còn không có tư cách!"

Trong cơ thể Nguyên Lực bắt đầu khởi động, cảm thụ được lực lượng dồi dào kia, sự lo lắng của Lôi Lực cũng lần nữa dâng lên. Lúc trước xuất thủ, hắn căn bản không thể ngờ tới thực lực Lâm Động lại dữ dội tăng tới loại trình độ này, cho nên thất thố phải ăn một cái thiệt thòi. Mà lúc này đã có chuẩn bị, cho dù Lâm Động đã bước chân vào Địa Nguyên Cảnh, cũng không thể làm cho hắn chật vật được nữa.

Gầm lên một tiếng, thân hình Lôi Lực như mũi tên lướt qua, song chưởng hơi cong lại, giống như một loại ưng trảo, kình phong bén nhọn, bao trùm khắp người Lâm Động.

"Doanh Doanh, đem Ngô Vân cản lại!"

Khi hướng về phía Lâm Động xuất thủ, Lôi Lực lại quát to một tiếng.

Nghe được Lôi Lực quát, Tạ Doanh Doanh cũng là gật đầu, song kia cước bộ còn chưa bước được mấy bước, Lâm Động chính là thoát khỏi Lôi Lực dây dưa, hiện ra ở trước mặt nàng, một chưởng huơ lên, liền đánh cho Tạ Doanh Doanh phải chật vật lui về phía sau.

"Các ngươi cũng động thủ đi!"

Nhìn thấy Lâm Động không cùng hắn chính diện giao thủ, ngược lại là cố ý cuốn lấy Tạ Doanh Doanh, Lôi Lực giận đến sắc mặt xanh mét, chỉ đành phải lần nữa hướng về những người kêu tới trợ giúp kia, quát lên.

Nghe được tiếng quát của Lôi Lực, những người kia chần chờ một chút, nhớ tới lúc trước Lôi Lực hứa sẽ trả thù lao của bọn hắn, vì thế bọn họ cũng đành cắn răng một cái. Bất quá, khi bọn hắn vừa động thân, trong rừng kia, lần nữa truyền ra tiếng xé gió. Từng chích mũi tên bạo xạ ra, làm cho bọn họ chật vật né tránh.

Tại thời điểm, Lâm Động cùng Mục Lăng Sa đem đám người Lôi Lực chế trụ, Ngô Vân cũng đã bò tới nham bích kia, từ trong lòng ngực lấy ra một tấm vải, đem ba con Hỏa Mãng Hổ ấu tể bọc lại, sau đó thật nhanh chóng nhảy xuống, trong miệng phát ra một tiếng huýt gió, cuối cùng một đầu vọt vào trong rừng rậm, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

"Đi!"

Nghe được tiếng huýt gió, trong lòng Lâm Động cũng là vui mừng, ánh mắt nhìn về vị trí Mục Lăng Sa, quát lên.

"Hưu Hưu!"

Trong rừng, Mục Lăng Sa khẽ gật đầu, Thanh Mộc cung trong tay thật nhanh bắn ra mấy tiễn cuối cùng, sau đó quay đầu bỏ chạy.

"Ha ha, Lôi Lực, chờ một lát nữa đi lên bình đài, ta tự nhiên sẽ cùng ngươi

hảo hảo cùng ngươi giao lưu, bất quá hiện tại phải đi chia của rồi. . . "

Nhìn thấy Mục Lăng Sa thuận lợi rút lui, lại thấy sắc mặt Lôi Lực kia xanh mét, Lâm Động trong lòng cũng là một trận sướng khoái, cười to một tiếng. Lòng bàn chân đạp mạnh xuống mặt đất, thân hình bắn ngược ra, cùng lúc đó, cánh tay kia vung lên. Đá vụn bén nhọn phô thiên cái địa từ kia trong tay áo bạo xạ ra, đem Lôi Lực kia muốn đuổi theo, hơi ngăn trở một chút.

Mà đợi khi Lôi Lực đỡ được những thứ đá vụn kia, chỉ còn nhìn thấy bóng lưng Lâm Động xông vào trong rừng rậm, lập tức nổi giận lôi đình, tiếng rống gầm thét giận dữ. Ở trong rừng rậm phiếm oán hận nồng đậm truyền ra.

"Lâm Động, ta nhất định phải giết ngươi!"

*** Chạy trốn ở trong rừng rậm rạp, Lâm Động nghe được phía sau truyền đến tiếng rít gào, cũng là nhàn nhạt cười cười. Hắn bây giờ, cũng sẽ không còn nửa điểm kiêng kỵ Lôi Lực, hơn nữa hắn cũng không sợ đắc tội Lôi - Tạ hai nhà, dù sao bọn hắn đối với Lâm gia, đã sớm là không thân thiện, đã như vậy, còn cần quan tâm dek gì?

Thân hình Lâm Động, giống như hầu tử linh hoạt xuyên qua lại ở rậm rạp tùng lâm (rừng tùng). Mười mấy phút đồng hồ sau, thân hình mới rơi xuống, ánh mắt quét nhìn bốn phía, sau đó ở một dưới đại thụ ngồi xếp bằng xuống.

Không lâu sau khi Lâm Động tới nơi này, nơi xa truyền đến thanh âm lá cây chấn động, ngay sau đó, thân ảnh Ngô Vân cùng với Mục Lăng Sa, cùng hiện ra trước mặt Lâm Động.

"Ha ha, thật là thuận lợi!"

Ngô Vân vừa rơi xuống, chính là không nhịn được cười to một tiếng, sau đó ánh mắt hơi có chút bội phục nhìn về hướng Lâm Động, cười hắc hắc nói: "Xem ra lần này tìm thật đúng người! Lâm Động huynh đệ, tốc độ tu luyện, cũng quá biến thái, bốn tháng thời gian, liền từ Thối Thể đệ bát trọng nhảy đến Địa

Nguyên Cảnh rồi"

"May mắn thôi" Lâm Động cười cười, cũng không nói gì thêm.

"Chúng ta hay là trước phân chiến lợi phẩm đi"

Ngô Vân cười đem áo trên lưng giải khai ra, cẩn thận để ở một bên trên tảng đá. Giờ phút này trong tấm vải kia, ba con Hỏa Mãng Hổ ấu tể cả người còn dính một chút vết máu, đang bò đi, bộ dáng nhỏ bé, làm người ta yêu thích. Thậm chí Mục Lăng Sa kia, giờ phút này hai mắt đã sáng lên, tuy nói vẫn là thiếu nữ, nhưng mẫu tính, tựa hồ là trời sanh có sẵn.

"Lâm Động huynh đệ lần này công lao lớn nhất, ngươi chọn trước đi" Ngô Vân cười nói, một bên Mục Lăng Sa cũng là khẽ gật đầu, hiển nhiên là không có ý kiến.

Nghe vậy, Lâm Động cũng không có từ chối, vươn ra hữu chưởng, nhẹ nhàng đụng đụng ba con tiểu thú, Như cảm ứng được có người đụng chạm, ba con tiểu thú đều co rúc một chút thân thể lại.

Bàn tay Lâm Động ở trên người ba con tiểu thú bồi hồi một trận, cuối cùng đột nhiên dừng lại ở tiểu thú bên trái. Hắn chăm chú nhìn con tiểu thú này, trong mắt chợt lóe sáng, đem ôm lấy, cười nói: "Ta muốn con này"

"Này … này. . . Lâm Động huynh đệ! Tiểu thú này, thoạt nhìn trong số ba con tiểu thú là suy yếu nhất đó, sợ rằng nuôi sống có chút khó khăn, hay là không đổi lại đi?" Nhìn thấy Lâm Động lựa chọn, Ngô Vân cùng Mục Lăng Sa cũng phải ngẩn ra, nói.

"Không có chuyện gì, chính nó"

Lâm Động cười lắc đầu, hắn tự nhiên không phải cố ý như thế, mà đang lúc bàn tay hắn theo thứ tự chạm tới tam đầu tiểu thú, khi sờ đến đầu tiểu thú này, Thạch Phù thần bí trong lòng bàn tay hắn, liền lay động dù rất nhỏ.

Bình thường Thạch Phù cực kỳ là an tĩnh, hãn hữu lắm mới chủ động phát ra động tĩnh, mà mỗi một lần xuất hiện loại động tĩnh này, đó chính là nói, hắn là gặp được đồ không một chút tầm thường.

Lâm Động cúi đầu nhìn Hỏa Mãng Hổ ấu tế trong ngực, ngay cả ánh mắt cũng còn không có mở ra. Mặc dù lấy nhãn lực của hắn, thật sự là nhìn không ra đầu tiểu thú này có cái gì đặc thù, nhưng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng vào Thạch Phù.

"Tên tiểu tử này, hắn là có một chút bất đồng gì đó so với các đồng loại kia sao?"

Lâm Động ôm tiểu thú, ở trong lòng có chút không xác định lẩm bẩm nói.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 45

Dương Cung Bạt Kiếm

Biên: (A Híp) Phân phối xong xuôi chiến lợi phẩm, trên mặt ba người Lâm Động đều hiện lên nụ cười thỏa mãn, ngay cả Mục Lăng Sa kia, trên gương mặt cũng chợt hiện lên vẻ mừng rỡ không gì sánh bằng, nàng tham gia cuộc săn thú này, chỉ là muốn đạt được một thứ hạng tương đối không tệ, để cho danh khí Mục gia trang bọn họ khuếch trương lên một chút mà thôi, nhưng không nghĩ tới, hôm nay lại có thể có được thu hoạch to đến bực này.

Lấy Hỏa Mãng Hổ ấu thú này ra để so sánh, thì cuộc săn thú kia tỏ ra nhỏ bé không đáng nhắc đến rồi.

"Chúng ta cũng phải lên đường đi tiếp chứ" Ngô Vân đem ấu thú thật cẩn thận đặt vào lồng ngực, cười nói.

Lâm Động gật gật đầu, hắn chỉ còn thiếu hai khối thẻ bài thân phận nữa mới có thể đạt được điều kiện, bất quá chuyện này đối với hắn mà nói, hiển nhiên sẽ không có vấn đề gì.

"Ta sẽ không đi" Ở một bên, Mục Lăng Sa trầm ngâm trong chốc lát rồi đột nhiên lắc đầu, nói.

Nghe vậy, Lâm Động với Ngô Vân đều ngẩn ra, chợt thoáng nhìn qua tiểu thú ở trong ngực Mục Lăng Sa, lập tức như hiểu ra điều gì liền gật đầu, ấu thú Hỏa Mãng Hổ khi trưởng thành có thể đạt đến Thiên Nguyên Cảnh, giá trị cực cao, nếu như nàng có thể mang về, và thuần dưỡng được mà nói, vậy thì Mục Gia Trang bọn họ sau này có thể có một đầu Hỏa Mãng Hổ cấp Thiên Nguyên Cảnh thủ hộ, kia đối với cả thôn trang mà nói, đều là chuyện tốt vô cùng.

Dù sao, hiện tại ở bên trong Mục gia trang, cũng chỉ có một người đạt tới Thiên Nguyên Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Ấu thú Hỏa Mãng Hổ rất dễ khiến người ta đỏ mắt, hơn nữa sau khi chuyện này truyền ra ngoài, hai nhà Lôi - Tạ chắc chắn sẽ không chịu để yên. Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán tuy đều có một chút lo lắng, nhưng cũng không phải đến nỗi là cực kỳ e ngại hai nhà Lôi - Tạ. Nhưng Mục gia trang của Mục Lăng Sa thì lại khác, bọn họ sẽ không có cách nào chống lại hai nhà Lôi - Tạ, cho nên, chuyện nàng có ấu thú không thể bại lộ ra ngoài, nếu không, chính là đưa tới tai vạ cho Mục gia trang.

"Chúng ta sẽ giúp ngươi giữ bí mật" Lâm Động nhẹ giọng nói.

"Cảm ơn" Mục Lăng Sa ánh mắt cảm kích nhìn Lâm Động một cái, chợt hoạt bát cười nói: "Nếu sau này các ngươi có thời gian, có thể tới Mục gia trang ta tham quan một lần nha, ta nhất định sẽ khoản đãi"

"Ha ha, tốt" Ngô Vân cũng gật đầu cười.

Nhìn thấy hai người không có ý kiến gì, Mục Lăng Sa cũng không hề nán lại lâu, sau khi hướng về phía hai người cáo từ, liền đem ấu thú giấu kỹ, thân thể mềm mại nhảy lên cành cây, giống như một con báo nhanh nhẹn, hướng về phía bên ngoài tùng lâm chạy trốn thật nhanh.

"Đi thôi"

Đưa mắt nhìn Mục Lăng Sa rời đi, Lâm Động cũng vung tay lên, xoay người hướng sâu bên trong rừng rậm nhanh chóng bước đi, Ngô Vân cũng vội vàng đuổi theo.

Có thể tiến vào sâu trong tùng lâm, nhân số đã tương đối thưa thớt, hơn nữa bản lãnh của những người đó đều không tệ, bất quá cái loại bản lãnh này, so với thực lực Địa Nguyên Cảnh của Lâm Động, cũng không tạo thành trở ngại quá lớn gì, hai khối thẻ bài thân phận cuối cùng, cũng bị hắn thuận lợi giành được.

*** Ánh nắng mùa đông cũng không quá nóng rực lắm, ngược lại làm cho người người cảm thấy vô cùng dễ chịu. Ở chung quanh Thú Giác Tràng (tràng thi đấu), biển người lan ra đến hết tầm mắt, vô số ánh mắt đều chiếu thẳng vào vị trí trung ương Thú Giác Tràng, ở nơi đó là một quảng trường rộng lớn.

"Theo tính toán thời gian, nói vậy những người dự thi kia cũng hẳn là sắp lên đài rồi…" Ở vị trí của Lâm gia, Lâm Chấn Thiên híp mắt nhìn thoáng qua bình đài cự đại kia, lẩm bẩm nói.

"Ha hả, phụ thân không cần lo lắng, lấy thực lực của Lâm Động hiện giờ, chỉ cần không phải gặp Lôi Lực của Lôi gia, muốn lấy được mười tấm thẻ bài thân phận, hẳn là chuyện không khó gì"

Lâm Khẳng ở một bên cười nói.

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên cũng gật đầu cười, mà ngay khi hắn thu hồi tâm thần lại, thì tại bên trong Thú Giác Tràng, đột nhiên truyền ra từng trận tiếng hoan hô, sau đó hắn nhìn lại thì thấy, ở đây trên bình đài to lớn kia, có mấy đạo thân ảnh chợt xuất hiện ở đó, trong số đó có một đạo thân ảnh quen thuộc, làm cho hắn lặng lẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trên cự đài, Lâm Động và Ngô Vân vừa hiện thân, ánh mắt quẳng ném về biển người đông nghìn nghịt ở chung quanh bình đài, cũng là không khỏi tấm tắc than thở một tiếng, nhân khí đến mức này, tại lúc bình thường thật đúng là không cách nào nhìn thấy được.

Lúc đám người Lâm Động tiến lên thạch đài (bình đài), liền có mấy vị trọng tài chủ trì nhanh chóng đi đến, sau khi đem số lượng thẻ bài thân phận trong tay bọn họ kiểm tra một phen, mới vừa lòng gật đầu thối lui.

Không lâu sau khi hai người Lâm Động lên đài, cách đó không xa, lại có hai đạo thân ảnh tiến lên thạch đài, mà hai người này mới vừa lộ diện, mang sắc mặt xanh mét và ánh mắt phẫn nộ trực tiếp nhìn về phía Lâm Động và Ngô Vân.

Đối với ánh mắt phẫn nộ của Lôi lực và Tạ Doanh Doanh, Lâm Động và Ngô Vân liếc nhau một cái, đều cười hắc hắc.

"Ta sẽ không để cho các ngươi yên ổn mang ấu thú đi như vậy được!"

Nhìn thấy nụ cười của hai người, trong lòng Lôi Lực lại càng thêm tức giận, chợt hắn đột nhiên xoay người, mặt hướng về chỗ ngồi quan sát của hai nhà Lôi - Tạ, hô to: "Gia gia, Tạ bá phụ, ta cùng với Doanh Doanh ở trong rừng vô tình gặp được một con Hỏa Mãng Hổ đã trọng thương cùng với ba con ấu thú vừa mới ra đời của nó, hai người chúng ta đã tranh đấu kịch liệt hồi lâu, mới đem nó đánh chết, nhưng không ngờ vào lúc then chốt nhất, Lâm Động và Ngô Vân đột nhiên đánh lén, cướp đi ba con ấu thú, kính xin các vị làm chủ cho chúng ta!"

Tiếng hô lớn quá bất thình lình của Lôi Lực làm cho tất cả mọi người đều ngẩn người, sau đó, lúc mà bọn hắn nghe tới ba con ấu thú Hỏa Mãng Hổ, khắp cả tràng đấu đều đột nhiên ồ lên.

"Cái gì?!"

Tại chỗ ngồi quan sát, bất luận là Lôi gia hay là Tạ gia, thậm chí cả đám người Lâm Chấn Thiên và La Thành cũng đều đột ngột đứng bật dậy, sắc mặt kịch biến, đối với sự lợi hại của Hỏa Mãng Hổ, bọn họ biết rất rõ ràng, ba con ấu thú, tương lai chính là ba cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, phần lực lượng này, bất luận là nhà nào cũng không thể coi thường được!

"Ba con ấu thú Hỏa Mãng Hổ?!"

Sắc mặt Lôi Báo vào thời khắc này cũng đỏ bừng lên, hắn cùng với Tạ Khiêm liếc nhau một cái, ánh mắt bén nhọn chợt lóe lên, chợt lời lẽ chính nghĩa, lạnh lùng nói:

"Lại có chuyện này sao?"

Trên cự đài, sắc mặt Lâm Động và Ngô Vân cũng khẽ biến, bọn họ không

ngờ tới Lôi Lực lại không biết xấu hổ như vậy.

"Hỏa Mãng Hổ vốn đã trọng thương, chẳng lẽ người nào nhìn thấy trước, thì nó sẽ thuộc về người đó hả? Nếu quả thật là nói như vậy, ngày mai ta đây liền đi vào thâm sơn đi dạo một vòng, phàm là yêu thú bị ta nhìn thấy, thì toàn bộ là của ta đó nha, sau này người nào nếu như đi bắt được, vậy phải bồi thường cho ta!" Trong mắt Ngô Vân hiện lên chút âm trầm, chợt cũng lớn tiếng cười lạnh nói.

Lời nói vô lại của Ngô Vân, cũng khiến cho mọi người quanh tràng một phen bật cười, và cũng có một số người gật đầu, nói như vậy cũng có chút đạo lý, Hỏa Mãng Hổ vốn là vật vô chủ, theo lý thuyết, người nào có bản lãnh lấy được ấu thú, thì thuộc về chính người đó… "Chớ có ngụy biện!" Sắc mặt Lôi Báo trầm xuống, quát lên.

"Phanh!"

Tiếng quát tháo của Lôi Báo vừa xong, La Thành cách đó không xa liền mạnh mẽ vỗ một cái trên ghế đá, lực đạo mãnh liệt, trực tiếp đem ghế đá chấn vỡ đi, hắn nắm chặt Trường Đao ở bên hông, thanh âm lạnh như băng, nói: "Lôi Báo tộc trưởng, lời nói của người nhà của ngươi chính là lời nói thật, lời nói người nhà của ta, ngươi lại cho là ngụy biện? Chẳng lẽ cho rằng Cuồng Đao Võ Quán bọn ta dễ bị bắt nạt phải không?"

"Thiên địa linh vật, người có duyên thì được, chuyện này thế nhưng không thể coi là có cử chỉ cướp đoạt gì đó được! Lôi lão đầu, làm việc cũng không nên quá đáng" Lâm Chấn Thiên cũng thản nhiên nói, lúc đang nói chuyện, Lâm Khiếu có thể nhìn thấy bàn tay của lão hơi có chút run rẩy, đó là do kích động mà ra, chuyện ấu thú Hỏa Mãng Hổ, làm cho Lâm Chấn Thiên cũng không cách nào tĩnh táo nữa rồi.

Nhìn thấy Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán trực tiếp cùng đứng chung một chiến tuyến, ánh mắt Lôi Báo cũng hơi trầm xuống, chợt thanh âm lạnh lùng nói:

"Hỏa Mãng Hổ đích xác là vật vô chủ, nhưng bất kể như thế nào, Lôi Lực

bọn họ cũng có bỏ ra công sức, nhưng cuối cùng chỗ tốt lại bị người của các ngươi đoạt được, chuyện này, cho dù hôm nay hai nhà các ngươi liên hợp lại, cũng phải trả lại công đạo cho chúng ta!"

Nghe giọng nói của Lôi Báo, hôm nay hắn cũng muốn bướng bỉnh lên, có lẽ là do tuyệt không cam lòng đem ấu thú đưa cho Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán một cách yên ổn như vậy được.

"Công đạo? Chẳng lẽ ngươi còn muốn cướp ấu thú về?" Vết sẹo trên khuôn mặt La Thành giống như một con rết (rít) đang ngọa nguậy, hơi có chút dữ tợn nói.

"La quán chủ, chuyện này thật sự muốn làm lớn lên đối với ai đi nữa cũng không tốt đẹp gì, nếu không thì như thế này, đúng lúc là cuộc tỷ thí, chúng ta lấy kết quả tỷ thí để giải quyết việc này, người nào thắng thì được mang ấu thú đi, như thế nào?" Nhìn thấy không khí căng thẳng, Tạ Khiêm đột nhiên mở miệng nói.

"Bằng vào ngươi vừa mới lên tiếng đã nghĩ đến tranh đoạt ấu thú, trong thiên hạ, làm gì có chuyện tốt như vậy?" Lâm Chấn Thiên cau mày, cười lạnh nói. Lôi Lực và Tạ Doanh Doanh đều là người ưu tú nhất của hai nhà kia, Lôi Lực nói không chừng đã bước chân vào Địa Nguyên Cảnh, Ngô Vân bên đó có lẽ còn dễ nói, nhưng Lâm Động thì hơn phân nửa không phải là đối thủ của Lôi Lực.

"Ta dùng Thiết Mộc Trang làm thế chấp, nếu như kết quả tỷ thí mà Lôi Lực bại dưới tay Lâm Động, Thiết Mộc Trang này sẽ là của Lâm gia ngươi, nhưng nếu là nhà các ngươi thua, chỉ cần đưa con ấu thú kia giao cho Lôi gia ta thôi, Lâm Chấn Thiên, ngươi có dám tiếp nhận hay không?" Ánh mắt Lôi Báo chợt lóe, nói.

"Thiết Mộc Trang?"

Nghe vậy, không chỉ Lâm Chấn Thiên và La Thành sửng sốt, mà ngay cả Tạ Khiêm cũng kinh ngạc, tài sản đặc thù của Thiết Mộc Trang là thiết mộc, coi như

là sản nghiệp cực kỳ không nhỏ trong Lôi gia, Lôi Báo này lại dám đem cái thôn trang này ra làm tiền đánh cuộc, dĩ nhiên, loại kinh ngạc này chỉ kéo dài trong phút liền tản đi, dù sao trận đánh cuộc này, phần thắng của Lôi Gia thật sự là rất cao.

Sắc mặt Lâm Chấn Thiên vào thời khắc này có chút biến sắc, hiển nhiên là bị tiền đánh cuộc kia làm cho kinh sợ một chút, nhưng ngay sau đó, hắn liền khẽ lắc đầu, tiền đánh cuộc đó tất nhiên là cực kỳ hậu hĩnh, nhưng phần thắng của bọn hắn lại quá thấp, thiên phú của Lâm Động tuy mạnh, nhưng dù sao thời gian tu luyện thì không lâu bằng Lôi Lực, nếu phải giao thủ mà nói, phần thắng cũng không cao.

"Phụ thân, coi như bỏ đi…"

Ở phía sau Lâm Chấn Thiên, ba người Lâm Khắng, Lâm Khiếu, Lâm Mãng cũng lộ vẻ chần chờ, cuối cùng cắn răng thấp giọng nói, vì tiền đánh cuộc kia mà đem vứt bỏ ấu thú Hỏa Mãng Hổ, tựa như cái được không bù nổi cái mất.

Nghe được lời nói của ba người, trong lòng Lâm Chấn Thiên cũng thở dài một tiếng, song, lúc hắn đang chuẩn bị mở miệng từ chối, thì ở trên thạch đài, đột nhiên một giọng nói lớn truyền ra, làm cho thân thể mọi người chung quanh tràng đều chấn động.

"Tốt, Lâm gia ta chấp nhận!"

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 46

Toàn Trường Khiếp Sợ

Biên: (A Híp) Thình lình xuất hiện âm thanh sang sảng khiến cho toàn trường trở nên yên lặng không có tiếng động, sau đó ánh mắt kinh hãi bất định nhắm thẳng hướng Lâm Động đang ở trên đài mà nhìn.

“Hồ đồ, việc này sao lại coi như trò đùa trẻ con được!”

Lâm Chấn Thiên cũng bị hành động của Lâm Động khiến cho cả kinh, chợt trầm giọng nói. Hắn nghĩ Lâm Động tánh tình năng động còn non nớt, nhất thời không nhịn được sự khích tướng của đối phương, cho nên lúc này mới đáp ứng lâm trận.

Ở một bên, đám người Lâm Khiếu cũng cau mày lại, hiển nhiên không hiểu một người mà bấy lâu nay tương đối trầm tĩnh như Lâm Động, tại sao đột nhiên lại hành động như vậy.

“Gia gia, tin tưởng con” Đối diện với rất nhiều ánh mắt nghi ngờ cùng chất vấn kia, Lâm Động lại nhìn thẳng vào Lâm Chấn Thiên, trịnh trọng nói.

Nhìn thấy ánh mắt tự tin của Lâm Động, Lâm Chấn Thiên hơi nhíu mày đăm chiêu suy nghĩ, chẳng lẽ Lâm Động thật sự nắm chắc là sẽ đánh bại Lôi Lực?

Nhưng Lôi Lực hôm nay nói không chừng đã bước vào Địa Nguyên Cảnh, Lâm Động nếu như muốn đánh bại hắn, thì bản thân cũng phải có thực lực của Địa Nguyên Cảnh, nhưng điều này có thể sao? Thời gian Lâm Động tu luyện mới hơn một năm mà thôi. Hơn một năm thời gian để hoàn thành Thối Thể đệ cửu trọng, điều này đã có chút khó tin, cho dù là một người có thanh danh cực vang trong Lâm thị tông tộc như Lâm Lang Thiên kia, thì cũng đã tốn gần hai

năm thời gian mới tiến vào được Địa Nguyên Cảnh.

“Hắc hắc, Lâm Chấn Thiên, xem ra bây giờ ngươi đã không còn nhuệ khí của năm xưa nha. Ngay cả một thiếu niên cũng dám tiếp chiến, còn ngươi lại không dám, đúng là làm cho người ta quá thất vọng mà” Nhìn thấy Lâm Chấn Thiên do dự, Lôi Báo thản nhiên giễu cợt nói.

Nhưng mà đối với sự chấm biếm kích tướng của hắn, Lâm Chấn Thiên không thèm quan tâm lý sự, hắn quay đầu lại, nhìn ba người Lâm Khẳng, Lâm Khiếu ở phía sau lưng mình, nói: “Các ngươi cảm thấy sao?”

Nghe hỏi, mặt của ba người lộ vẻ do dự, lý trí cho biết ván bài này tuy có số tiền đặc cược phong phú nhưng lại quá sức mạo hiểm. Bất quá trong lúc mơ hồ, trong lòng bọn họ lại nổi lên một sự kỳ vọng tham lam, đó chính là có được cả hai, thú lẫn trang.

Nếu như Lâm gia bọn họ chiếm được Thiết Mộc trang, lợi nhuận trong một năm tất nhiên có thể tăng lên bốn mươi phần trăm, đó không phải là số lượng cỏn con.

“Lâm Động bình thường tính cách luôn luôn trầm ổn. Loại khích tướng thấp kém này đối với hắn mà nói, hiển nhiên không có tác dụng. Hắn cũng biết là Lôi Lực đã bước vào Địa Nguyên Cảnh rồi, mà một khi đã biết rõ như vậy, nhưng hắn lại còn dám tiếp chiến, điều này chứng tỏ hắn có một con bài tẩy chưa lật mà chúng ta không biết đến” Lâm Khẳng trầm ngâm, thấp giọng phân tích.

“Nếu phụ thân muốn đọ sức đánh cược một lần, thì có thể thử một lần…”

Nghe được lời nói của Lâm Khẳng, Lâm Chấn Thiên hít sâu một hơi, sau đó hai mắt khép hờ. Một lát sau, mắt hắn từ từ hé mở, lấy lại sự trầm tĩnh của lúc nãy, hắn nhìn về phía Lôi Báo, thản nhiên nói: “Như Lôi lão đầu ngươi đã có quyết định, Lâm gia ta lúc này đây sẽ cùng ngươi đùa chơi vậy!”

“Lâm Động, việc này giao cho con” Lâm Chấn Thiên quay đầu, nhìn chằm

chằm vào Lâm Động, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Lâm Động trên khuôn mặt nở nụ cười, khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía Lôi Lực đang đứng cách đó không xa, khóe miệng tươi cười mang theo nét lạnh như băng.

“Ngươi thực sự quyết định cùng Lôi Lực giao thủ sao?” Ngô Vân ở một bên, có chút lo lắng hỏi. Tuy biết được tin tức gây sốc khi Lâm Động đã bước vào Địa Nguyên Cảnh, nhưng hắn không mấy lạc quan về việc giao thủ của hai người. Mặc kệ như thế nào, Lôi Lực kia với thời gian tu luyện lâu hơn, các loại võ học chắc hẳn đã nắm vững đến mức thuần thục rồi.

“Ngươi cho rằng bây giờ còn có thể đổi ý sao?”

Lâm Động cười cười, sau đó đem ấu thú Hỏa Mãng Hổ đã được dùng mảnh vải bọc lại, đưa cho Ngô Vân nhờ vả: “Giúp ta chăm sóc nó, tránh trong lúc giao thủ xảy ra sơ xuất gì”

“Vậy ngươi hãy cẩn thận một chút” Ngô Vân gật đầu, cẩn thận đón lấy ấu thú, ôm vào trong lòng giống như một vú em, thoạt nhìn hơi có điểm buồn cười.

Vốn chỉ là một cuộc thi săn bắn, nhưng bởi vì có biến cố bất thình lình xảy ra nên không thể không tạm thời bỏ dở. Bất quá có thể chứng kiến Lâm Động cùng Lôi Lực giao thủ, nhiều người cảm thấy rất hài lòng. Hơn nữa, bên trong trận đọ sức này còn hòa lẫn sự đối lập giữa hai nhà Lâm - Lôi, nếu có thể chứng kiến một trận thắng thua hào khí, thì chuyến đi này quả thật không tệ.

Những người khác vốn đi lên thạch đài để dự thi, giờ phút này đã thối lui ra xa một khoảng cách, nhường lại cho họ một mảnh sân rộng rãi, và một người trọng tài đi vào giữa sân để chủ trì trận đọ sức này.

Lâm Động chậm rãi bước vào giữa sân, dưới cái nhìn chăm chú của vạn chúng, tâm cảnh của hắn ngược lại, dần dần bình tĩnh lại. Cuộc tỷ thí này, đối với Lâm gia mà nói cực kỳ quan trọng, vì đây không chỉ là vấn đề của ấu thú

Hỏa Mãng Hổ, mà phần nhiều là vì mặt mũi của Lâm gia.

Lâm Động cũng hiểu được cuộc tỷ thí này đối với Lâm gia rất quan trọng, cho nên hắn mở miệng chấp nhận bởi vì hắn có tự tin sẽ thắng được trận tỷ thí trọng yếu này.

Lôi Lực xoắn xoắn cổ, sắc mặt có chút âm trầm, tiến vào trong sân, nhìn chằm chằm vào Lâm Động trong ánh mắt chợi hiện một vẻ âm tàn.

“Ta sẽ để cho ngươi thua không còn một thứ gì cả!” Đứng ở trước mặt Lâm Động, Lôi Lực điềm nhiên nói.

Đối diện với sự uy hiếp đáng sợ của Lôi Lực, Lâm Động chỉ cười châm biếm, không thèm đáp trả.

“Hai bên vào chỗ, tỷ thí bắt đầu!”

Nhìn thấy hai người đều đã vào sân, vị trọng tài kia đưa tay thẳng lên, sau đó đột nhiên vung xuống, quát lớn.

Ngau khi tiếng quát của trọng tài hạ xuống, sắc mặt Lôi Lực càng lạnh lùng hơn, quanh trạch dày đặc của Nguyên Lực ở bên ngoài thân thể chớp động, trình độ Nguyên Lực dao động đạt đến cấp bậc như vậy, hiển nhiên Thối Thể cửu trọng không thể nào so sánh được.

“Quả nhiên là Địa Nguyên Cảnh …”

Nhìn thấy Lôi Lực biểu hiện như vậy, tại mọi góc ngách xung quanh tràng thi đấu vang lên từng đợt tiếng than sợ hãi, và trên mặt của Lôi Báo lúc này cũng xuất hiện một nụ cười đắc ý.

Nhưng, nụ cười trên khuôn mặt của hắn vẫn còn chưa đạt tới cực khoái thì chậm rãi ngưng lại, bởi vì hắn thấy được trên thân thể của Lâm Động cư nhiên cũng bắt đầu lóe sáng, Nguyên Lực quang trạch chớp lên từng trận với đẳng cấp dao động dày đặc này, đương nhiên so sánh với Lôi Lực thì không hề nhỏ yếu

bao nhiêu!

“Lâm Động cũng đã tiếp vào Địa Nguyên Cảnh?”

Trên thân thể Lâm Động, ngay lúc Nguyên Lực bắt đầu khởi động thì toàn trường oanh động lên, phần đông trong ánh mắt đều xuất hiện vẻ khiếp sợ. Lôi Lực tiến vào Địa Nguyên Cảnh, bọn họ không cảm thấy ngạc nhiên cho lắm, nhưng không một ai nghĩ tới, Lâm Động Lâm gia chỉ mới nổi lên trong vòng nửa năm lại đây thôi, cũng đã đạt tới một bước này!

“Ba! Ba!”

Tại chỗ ngồi của Lâm gia, chén trà trong tay của Lâm Chấn Thiên trực tiếp rơi xuống đất, biến thành mảnh vụn. Hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn đạo thân ảnh thiếu niên ở giữa sân, miệng run lẩy bẩy, nói không thành lời.

“Lâm Động… đã bước vào Địa Nguyên Cảnh vào lúc nào thế?” Lâm Khẳng cùng Lâm Mãng cảm giác được miệng khô khốc, sau đó hai ánh mắt không hẹn cùng nhìn hướng về Lâm Khiếu đang ngồi kế bên.

“Chuyện này … ta cũng không biết …”

Đối diện với ánh mắt nhìn chăm chú của hai người, trên khuôn mặt Lâm Khiếu lộ ra nụ cười cứng ngắt, bàn tay đặt ở trên đùi đang run run không ngừng, Một niềm tự hào không gì so sánh được, dâng trào ở trong tâm khảm hắn, khiến hắn kích động cả người run rẩy.

Ở một bên, Lâm Hà, Hoành thuộc hàng Lâm gia tiểu bối, lúc này đang há to miệng, quang mang trong ánh mắt mơ hồ có chút cuồng nhiệt.

“Khó trách hắn dám ngang nhiên tiếp nhận cuộc tỷ thí này…” Lâm Khẳng nhìn Lâm Chấn Thiên đang ở trước mặt, lẩm bẩm nói: “Phụ thân, Lâm gia chúng ta rốt cuộc đã xuất được một thiên tài rất giỏi rồi …”

Lâm Chấn Thiên lặng thinh gật gật đầu, hai bàn tay đang run rẩy xóa đi dấu

vết của nước trà còn đọng lại trên quần áo, sau đó ngẩng đầu lên, khẽ hít một hơi, trong mắt lão có điểm ướt át, thanh âm khàn khàn nói: “Trời xanh có mắt…”

Cách đó không xa, sắc mặt Lôi Báo tái mét, thân hình chậm rãi ngồi bệch xuống, bên trong ánh mắt mơ hồ chợt hiện sát ý. Tốc độ phát triển của Lâm Động làm cho hắn cảm nhận được một sự sợ hãi từ trong đáy lòng.

Kẻ này, không thể lưu lại!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 47

Kịch Chiến

Biên: (A Híp) Đối với thanh âm huyên náo đầy kinh ngạc ở bên ngoài tràng đấu, Lâm Động cũng không có nửa điểm để ý, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lôi Lực ở trước mặt, Nguyên Lực giống như một loại gợn sóng, đang từ từ lưu động trên thân thể.

"Lâm Động, hiện tại đắc ý thì còn hơi sớm đó!"

Thanh âm huyên náo đầy kinh ngạc ở bên ngoài tràng lọt vào tai Lôi Lực, cũng không cách nào dễ chịu được, chợt cước bộ đột nhiên bước nhanh hơn, hai tay của hắn, vào thời khắc này cong thành một góc độ kỳ lạ, mười ngón tay mở ra nắm lại, tựa như một loại rắn độc đang bành mang, lại thêm Nguyên Lực đang tăng trưởng, khi song chưởng ma sát với không khí, liền truyền ra một chút âm thanh xé gió.

Linh Xà Chưởng, một loại Nhị phẩm Võ học, chiêu thức thiên về âm nhu tàn nhẫn, có thể nhìn ra được, Lôi Lực đối với bộ võ học này luyện tập đến thâm hậu, trong thế công, song chưởng lay động, làm cho người khác không thể bắt lấy được.

Trải qua lần đầu giao thủ ở bên trong tùng lâm, Lôi Lực đã hoàn toàn thu lại ý niệm khinh thường vốn có đối với Lâm Động, vì vậy khi vừa ra tay, liền sử dụng bộ võ học sở trường của mình, uy lực và thanh thế đó đích xác làm cho người xem gật đầu lia lịa.

Đối mặt với thế công hơi có vẻ bén nhọn của Lôi Lực, sắc mặt của Lâm Động cũng có chút ngưng trọng, bất quá, hắn cũng không có ý nghĩ tạm thời né

tránh, lấy thực lực của hắn bây giờ, đủ để đối kháng chính diện với Lôi Lực!

Tâm niệm vừa động, song chưởng của Lâm Động dựng thẳng lên, bày ra tư thế của Bát Hoang Chưởng, song chưởng vung lên, chưởng phong cương mãnh giống như tạo thành một một loại lốc xoáy vô hình, đem bụi bặm trên mặt đất ở phụ cận đều đánh bay đi.

"Bang bang!"

Chưởng phong bén nhọn, sau một khắc liền đột nhiên chạm vào nhau, Nguyên Lực ba động dữ dội khuếch tán ra, song chưởng hai người chạm vào nhau rất nhanh làm người ta hoa cả mắt, tiếng trầm thấp không ngừng vang lên.

Ở dưới ánh mắt hồi hộp của đông đảo mọi người đang chăm chú xem, hai đạo nhân ảnh trên thạch đài chuyển động ra vào rồi giáp chiến nhau, mỗi một chưởng đều là ngạnh đấu chính diện, Nguyên Lực hùng hồn làm cho mỗi một chưởng của hai người, đều mang theo lực lượng mạnh mẽ đủ để phá tan cả ngọn núi!

"Lâm Động lại có thể chính diện đối kháng với Lôi Lực mà không rơi vào thế hạ phong…"

Nhìn hai đạo thân ảnh đang giao chiến kịch liệt trong tràng, không ít người cũng nhịn không được mà cất tiếng kinh ngạc khen ngợi, tuy rằng thời gian tu luyện không bằng Lôi Lực, nhưng hình như bất luận là mức độ hung hồn của Nguyên Lực trong bản thân, hay là mức độ thuần thục đối với võ học của Lâm Động cũng không yếu hơn so với Lôi Lực.

"Người này, lại có thể tu luyện võ học đến mức độ lô hỏa thuần thanh như thế sao!"

Giữa trùng trùng chưởng ảnh, sắc mặt của Lôi Lực cũng hơi có chút âm trầm, hắn không nghĩ tới, cho dù hắn dùng đến trạng thái toàn tâm toàn sức, nhưng vẫn không cách nào nhanh chóng đánh bại Lâm Động, hơn nữa, chẳng biết tại sao,

mỗi một lần song chưởng hai người chạm nhau, hắn đều phát hiện rằng Nguyên Lực của đối phương lại làm cho da hắn có cảm giác kim châm âm hàn đâm vào.

"Không thể tiếp tục như thế được!"

Có phát hiện như vậy cũng làm cho ánh mắt của Lôi Lực ngưng tụ lại, chợt đột nhiên tiến lên một bước, cả người gần như tiếp xúc với Lâm Động, mà trong một thoáng hắn tiến đến gần cơ thể Lâm Động, khóe miệng của hắn lại hiện lên vẻ cười lạnh, sau một thoáng kia, cả người Lôi Lực giống như biến thành một cái máy giết chóc, nắm tay, khửu tay, ngón tay, chân, bất kỳ bộ vị nào trên cơ thể vào thời khắc này đều bộc phát ra lực đạo mạnh mẽ, công kích hệt như mưa rơi hướng về toàn thân thể Lâm Động mà đánh.

"Lôi Bạo Kích của Lôi gia…"

Ngô Vân ở bên ngoài tràng, nhìn thấy thế công đột nhiên cuồng mãnh lên của Lôi Lực, sắc mặt cũng hơi đổi, Lôi Bạo Kích chính là Tam phẩm Võ học, lúc thi triển ra giống như lôi bạo đột kích, lộ ra vẻ hết sức hung hãn.

Thế công bén nhọn đột ngột của Lôi Lực, lúc đầu cũng khiến cho tay chân Lâm Động hơi hoảng loạn một chút, nhưng ngay sau đó, hắn liền ổn định lại thân hình, một tay thành quyền, một tay thành chưởng, sau đó quyền chưởng đồng thời thi triển ra, mà lúc thi triển ra, quyền chưởng lại là hai loại võ học khác nhau hoàn toàn!

"Ba ba ba ba…."

Lâm Động với tay trái là Thông Bối Quyền, tay phải là Bát Hoang Chưởng, một quyền một chưởng ở trong tay của hắn lại phối hợp hết sức chặt chẽ hoàn mỹ, dưới tiếng vang thanh thúy đích thực đã hoàn toàn tiếp được thế công cuồng mãnh kia của Lôi Lực!

"Phân tâm nhị dụng, một tay là quyền, một tay là chưởng…" Ở chỗ ngồi của Lâm gia, đám người Lâm Chấn Thiên nhìn một màn này cũng không khỏi hít

một hơi lãnh khí, hiển nhiên là không cách nào nghĩ tới, Lâm Động lại là có thể tu luyện Thông Bối Quyền và Bát Hoang Chưởng đạt tới loại trình độ này!

"Tên tiểu tử này, quả thật là kỳ tài võ học a!"

Lâm Chấn Thiên kích động xoa xoa đôi bàn tay, trong lúc bất chợt, lão phát hiện ra rằng, so với đứa cháu này, thì cái gọi là Hỏa Mãng Hổ hay Thiết Mộc Trang kia, tựa hồ cũng trở nên bé nhỏ không đáng nhắc đến.

Lấy thiên phú mà Lâm Động đang thể hiện ra mà xem, thì đợi một thời gian nữa, tất sẽ trở thành báu vật, đến lúc đó, một cái Thanh Dương Trấn nho nhỏ này thì làm sao có thể trói buộc được hắn đây?

Lúc Lâm Chấn Thiên bên này đang mừng như điên, thì hai nhà Lôi - Tạ bên đó, lại lộ ra vẻ hơi nặng nề, sắc mặt của Lôi Báo và Tạ Khiêm cũng có chút u ám, còn mấy tên tiểu bối của hai nhà Lôi - Tạ ở bên kia cũng ngậm chặt miệng lại, đặc biệt là người mà ngày đó bị Lâm Động tát một cái - Tạ Đình, trên gương mặt lại càng có chút tái nhợt, hiển nhiên không nghĩ tới mới có mấy tháng ngắn ngủn, Lâm Động lại có thể cùng Lôi Lực chính diện giao thủ mà không rơi vào thế hạ phong chút nào.

"Nhìn tình huống này, tựa hồ cũng không tốt a? Tên tiểu tử Lâm gia kia, ẩn giấu quá sâu…" Tạ Khiêm lại gần Lôi Báo, âm trầm nói.

Sắc mặt Lôi Báo trầm xuống như nước, ngón tay xoay xoay một chiếc Ngọc Ban Chỉ, một lát sau, lành lạnh nói: "Yên tâm đi, tiểu tử kia muốn thắng được Lôi Lực, thì cũng không đơn giản như vậy"

"Ba ba ba…"

Trên thạch đài, giao chiến càng lúc càng cực kỳ kịch liệt, quyền đầu chưởng ấn của song phương, đều giống như một loại mưa lũ trút xuống trên thân thể của đối phương, mà dưới công kích có tính kịch liệt kia, hai người cũng đều bị trúng chiêu, áo cũng bị chấn động xé rách ra vài chỗ.

"Thình thịch!"

Lại là một cái đối chưởng mạnh mẽ, Lâm Động và Lôi Lực đều lùi lại mấy bước.

"Xoàn xoạt!"

Cước bộ Lôi Lực giẫm mạnh xuống đất, cưỡng ép thân thể ổn định lại, hắn lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt giống như độc lang nhìn chằm chằm Lâm Động, trên tay phải, đột nhiên Nguyên Lực ba động tuôn ra rất mãnh liệt. Một thoáng này, Lâm Động có thể cảm giác được, Lôi Lực phảng phất như đem tất cả Nguyên Lực trong cơ thể hắn đều ngưng tụ đến trên bàn tay.

Mà cùng với Nguyên Lực của Lôi Lực điên cuồng tuôn ra, chỉ thấy ánh sáng cũng càng ngày càng mãnh liệt, về sau co rút lại biến thành một đoàn quang ảnh không biết, cuồn cuộn điên cuồng tại trong lòng bàn tay hắn.

"Bôn Lôi Quang của Lôi gia!"

Lúc đoàn quang ảnh xuất hiện trong lòng bàn tay Lôi Lực, sắc mặt của đám người Lâm Chấn Thiên cơ hồ kịch biến trong nháy mắt, thất thanh kêu lên.

"Tứ phẩm Võ học - Bôn Lôi Quang, là một trong hai đại tuyệt học của Lôi gia, không nghĩ tới, Lôi Lực thật sự đã tu luyện thành công bộ võ học này!" Ở bên ngoài tràng, Ngô Vân cũng hít một hơi lãnh khí.

Sắc mặt Lôi Lực có chút tái nhợt nhìn về phía Lâm Động, trên khuôn mặt cũng hiện lên nụ cười âm lãnh, hắn muốn triệt để đem Lâm Động đánh cho tàn phế!

"Phụ thân, mau bảo Lâm Động nhận thua, thằng nhóc Lôi gia kia muốn hạ sát thủ!" Lúc sắc mặt Lôi Lực trở nên âm trầm, ánh mắt sắc bén của Lâm Khắng cũng đã phát hiện ra, lập tức vội vàng nói.

Nghe vậy, nắm tay Lâm Chấn Thiên nhất thời nắm chặt lại, chần chờ một

chút, mới vừa định đứng lên, Lâm Khiếu ở một bên đột nhiên trầm giọng nói: "Phụ thân, chờ một chút!"

Thân là phụ thân của Lâm Động, chẳng biết tại sao, hắn lúc này trong tâm lại dâng lên một lòng tin không hiểu, lòng tin khiến cho hắn cảm giác được, Lâm Động sẽ không để cho hắn thất vọng.

"Xuy!"

Trong tràng, Lôi Lực nhanh chóng lướt tới, đoàn quang ảnh ở trong lòng bàn tay lóe lên, xẹt qua không khí, bạo phát ra tiếng vang “xuy xuy”, có thể tưởng tượng ra một chưởng này nếu như đánh vào trên thân thể một người, tất sẽ lấy mạng của người đó!

"Lâm Động, ngươi thua!"

Bàn chân Lôi Lực giẫm mạnh xuống đất, thân hình nhảy lên, từ trên cao phách xuống một chưởng về phía Lâm Động. trên mặt vào thời khắc này lại hiện lên vẻ dữ tợn.

"Hô. . ."

Lâm Động ngẩng đầu, nhìn thân ảnh đang phóng lớn dần lên trong con ngươi, khẽ thở ra một hơi, sắc mặt vẫn bình tĩnh ung dung, nhưng hai tay vào thời khắc này kết lại với nhau, biến ảo thành một bộ ấn pháp cực kỳ phức tạp.

"Là Kỳ Môn Ấn!"

Lúc Lâm Động biến ảo ra ấn pháp, Lâm Khiếu và Lâm Chấn Thiên cũng đều nhận ra được, nhưng ngay sau đó, sắc mặt trắng bệch ra, Kỳ Môn Ấn này bất quá chỉ là Tam phẩm Võ học, làm sao có thể chống đỡ Bôn Lôi Quang của Lôi Gia được?

Thủ ấn của Lâm Động biến ảo cực nhanh, Nguyên Lực trong đan điền vào lúc này dường như điên cuồng tuôn ra, hội tụ lên trên thủ ấn.

"Ngươi cao hứng quá sớm rồi đó…"

Nguyên Lực điên cuồng tuôn ra, sau khi hoàn thành Đệ Nhất Trọng mà Lâm Động hiểu rõ nhất, ấn pháp Kỳ Môn Ấn lại biến ảo lần nữa, hắn muốn trực tiếp thi triển Kỳ Môn Ấn đệ nhị trọng để chống lại Bôn Lôi Quang của Lôi Lực!

Thủ ấn biến ảo thật nhanh, Nguyên Lực màu xanh đậm ở lòng bàn tay của Lâm Động ngưng tụ thành một quang ấn màu lam, sau đó đột nhiên nhấc tay lên, cùng với Lôi Lực ở trên cao đang hạ xuống, nặng nề chạm nhau!

"Oanh!" "Oanh!"

Nguyên Lực ba động mạnh mẽ nổ tung tại trong tràng đấu, kình phong hung hãn, như một loại cuồng phong tán loạn ra, rồi sau đó, mọi người liền nhìn thấy một thân ảnh như diều bị đứt dây đang bay ra, cuối cùng nặng nề rơi xuống mặt đất, một ngụm máu tươi đỏ sẫm, điên cuồng phun ra.

"Lôi Lực…"

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên khuôn mặt của người rơi xuống đất kia, khắp tràng, đều trong chốc lát mà yên tĩnh lại, mà người của hai nhà Lôi - Tạ, dưới loại tình huống yên tĩnh này, sắc mặt liền trắng bệch ra… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 48

Thu Hoạch.

Biên: (A Híp) Ánh mặt trời của ngày mùa đông chiếu rọi xuống, Thú Giác Tràng to lớn kia như chìm vào trong yên lặng, từng tia ánh mắt chứa đựng đầy vẻ kinh hãi nhìn chằm chằm vào trên người Lôi Lực vừa mới bị đánh thảm hại rơi xuống đất.

Kết cuộc như vậy, gần như ra ngoài dự kiến của đa số những người quan khán, không ai ngờ tới được một đệ nhất nhân trong đồng lứa tiểu bối tại Thanh Dương Trấn lại bị bại dưới tay một tiểu tử mà tiếng tăm không mấy vang vọng của Lâm gia.

“Không ngờ lại thắng…”

Lâm Chấn Thiên thân hình bật đứng dậy rồi chậm rãi ngồi trở lại trên ghế đá, trong khi đó, kết cuộc kia cứ như mộng ảo xuất hiện ở trước mắt hắn, hắn thực sự có chút không thể tin được.

“Aaaa!”

Ở bên cạnh, sau khi bọn người Lâm Hà trợn mắt há hốc mồm choáng váng vì kết quả, thì đột nhiên vui mừng kêu lên. Mấy năm nay, bọn họ không chịu nổi tác phong của những tên bối của Lôi gia này, mà những tên kia kiêu ngạo như vậy cũng vì sự tồn tại của Lôi Lực. Nhưng hôm nay, bọn họ trong lòng cảm nhận được người mạnh nhất như Lôi Lực kia cũng thua ở trong tay Lâm Động, khẩu khí này quả thực làm cho bọn họ cảm thấy thống khoái đến cực điểm.

“Lão Tam, ngươi sinh ra một nhi tử thật đặc biệt a …” Lâm Chấn Thiên dựa vào ghế đá, hắn cố gắng áp chế bàn tay đang run rẩy, sau đó vẻ mặt tươi cười

nhìn về phía Lâm Khiếu, nói.

Ở bên cạnh, Lâm Khẳng, Mãng khẽ gật đầu. Lâm Mãng cho dù khi xưa có chút không hợp với Lâm Khiếu, lúc này cũng không còn lời nào để nói. Lâm Động thể hiện ra được thành tựu như vậy, chính bản thân hắn cũng cảm thấy giật mình lẫn bất lực, vì hắn hiểu được ở điểm này đây, hắn vĩnh viễn không theo kịp Lâm Khiếu.

Lâm Khiếu cười khổ một tiếng, bởi vì gần đây phải chăm lo chuyện ở Hỏa Viêm trang, nên Lâm Động phần lớn đều là tự mình tu luyện thôi. Hơn nữa đối với thực lực thật sự của con hắn, hắn cũng không có hiểu rõ lắm. Việc ngày hôm nay, không chỉ có Lâm Chấn Thiên bọn họ cảm thấy giật mình, mà ngay chính hắn cũng có cảm giác không thể tin nổi.

“Kỳ Môn Ấn mà Động nhi thi triển lúc nãy tựa hồ không có điểm nào giống với chúng ta, với uy lực đó, thì Kỳ Môn Ấn tàn quyển không thể phát huy ra được” Nhớ tới uy lực mạnh mẽ của Kỳ Môn Ấn khi nãy, Lâm Khiếu đột nhiên nghi ngờ nói. Bôn Lôi Quang của Lôi gia là võ học Tứ phẩm, là hàng thật giá thật, như dựa vào Kỳ Môn Ấn tàn quyển, hiển nhiên không có thể chống lại họ được.

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên khẽ gật đầu, mày nhíu lại, có chút không mấy rõ về nguyên nhân ở bên trong. Dù sao, hắn có nghĩ nát óc cũng không thể đoán được, Lâm Động nương tựa vào quang ảnh của Thạch Phù, đem Kỳ Môn Ấn hoàn thiện.

So với Lâm gia bên này vui mừng tột đỉnh, thì không khí nơi chỗ Lôi - Tạ hai nhà lại trầm lặng. Tất cả mọi người trong Lôi gia, ai nấy đều có sắc mặt âm trầm, nhìn thấy cảnh tượng này Tạ Khiêm cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, không dám nói gì ở thời điểm đau lòng và kích động này.

Lúc này đây, Lôi gia không chỉ có thua một Thiết Mộc trang trọng yếu, mà quan trọng nhất, chính là bị Lâm gia vượt qua mặt nổi bật lên, đây mới thật sự là

cái mất mát lớn nhất.

Trọng điểm của vạn chúng bây giờ chính là giữa sân. Khi tro bụi lắng xuống, thân ảnh của Lâm Động bây giờ đã rõ ràng hơn, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, ống tay áo nơi hai tay bị đánh trúng lúc nãy đã nát vụn ra thành mảnh nhỏ. Bất quá điều này so với hình dáng nhếch nhác của Lôi Lực thì tốt hơn rất nhiều.

“Không ngờ ngươi thật sự đánh bại Lôi Lực. Thật sự là rất trâu bò nha!” Nhìn thấy Lâm Động vẫn như cũ, yên ổn đứng vững, Ngô Vân đứng cách đó không xa, hớn hở vội vàng chạy tới, sắc mặt kích động, nói.

Lâm Động nhếch mép, giờ phút này đây Nguyên Lực trong đan điền của hắn cơ hồ bị tiêu hao hầu như không còn gì. Mặc dù hôm nay đã bước vào Địa Nguyên Cảnh, nhưng thi triển Kỳ Môn Ấn đệ nhị trọng vẫn còn có chút miễn cưỡng. Hắn hiện tại, thật sự là miệng cọp gan thỏ, bất cứ là một người nào đều có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Đưa tay ra, Lâm Động đem ấu thú Hỏa Mãng Hổ ôm trở về, sau đó nhìn về phía trọng tài đang đứng gần đó.

Nhìn thấy ánh mắt Lâm Động ngó lại, vị trọng tài đang trong trạng thái ngớ ngẩn như bao người khác, mới trấn tĩnh lại tinh thần, ánh mắt phứt tạp nhìn thoáng qua Lâm Động rồi cao giọng hô lớn: “Trận tỷ thí này, Lâm Động của Lâm gia thắng!”

Thắng bại trong sân sớm đã được thấy rõ, bởi vậy đối với sự tuyên bố của trọng tài, thật ra không có ai cảm thấy kinh ngạc, từng đợt từng đợt bàn luận xôn xao hòa lẫn với nỗi sợ hãi, từ giữa sân lan rộng ra, cuộc chiến này đã mở rộng tầm mắt bọn họ.

Trong sân, Tạ Doanh Doanh gương mặt biến đổi bất thường nhìn Lôi Lực thảm hải té xỉu xuống đất, nhìn Lôi Lực có vẻ cực kỳ chật vật kia nụ cười ôn nhu đối với hắn trước kia, cũng bất tri bất giác phai mờ đi rất nhiều. Nàng chần chờ

một hồi, rồi phất phất tay, gọi hai gã hộ vệ trong Tạ gia tới để khiêng Lôi Lực trở về ghế ngồi.

“Hứ, nữ nhân này cũng không phải thứ tốt lành gì.” Ngô Vân nhìn thấy hành động của Tạ Doanh Doanh, bĩu môi khinh thường, thấp giọng nói với Lâm Động.

Lâm Động nghe vậy cũng chỉ cười qua loa, hắn chẳng buồn quan tâm đến tình cảm của hai người này như thế nào. Ôm ấu thú, hắn vươn vai chậm rãi tiến về hướng ghế ngồi gia tộc mình.

“Này … này, ngươi không tham gia cuộc thi săn bắn à?” Nhìn thấy cử chỉ của Lâm Động, Ngô Vân vội vàng hỏi.

“Không tham gia…” Lâm Động khoát tay áo, với tình trạng hiện tại của hắn, không có biện pháp để tiếp tục tham gia cuộc thi săn bắn, hơn nữa, trải qua trận này, tham gia cuộc thi săn bắn hay không đã không còn có ý nghĩa, bởi vì ở trong một trận đấu này, người mạnh nhất đã thua ở trong tay hắn.

Dưới ánh mắt bất đắc dĩ của Ngô Vân, Lâm Động ôm ấu thú trở về chỗ ngồi của Lâm gia. Nhìn thấy hắn trở về, mọi người của Lâm gia, thậm chí cả Lâm Chấn Thiên đều vội vàng đứng dậy, giống nhưng bảo hộ một thứ báu vật gì đó, đỡ hắn cẩn thận ngồi vào vị trí.

“Trước hết hãy nghĩ ngơi cho tốt, phần kế tiếp của cuộc thi săn bắn, không cần phải tham gia” Đỡ Lâm Động ngồi vào ghế, Lâm Chấn Thiên vung tay lên, thân thiết cười nói. Hắn nhìn ra trạng thái hiện tại của Lâm Động không phải tốt lắm, dĩ nhiên không muốn kêu hắn tiếp tục thi đấu sống chết với người khác. Bây giờ mà nói, thắng cuộc chiến trước mới là cái quý giá nhất của Lâm gia bọn hắn, tuyệt đối không thể để lộ một điểm sơ xuất nào.

Lâm Động gật gật đầu. Ở một bên, Lâm Hà bọn họ mon men lại gần, tò mò nhìn vào ấu thú Hỏa Mãng Hổ còn chưa mở mắt đang nằm trong lòng hắn.

“Ha hả, đa tạ Lôi gia đã tặng và giao lại việc của Thiết Mộc trang. Nếu có thể, xin hãy hoàn tất trong vòng nửa tháng, đối với danh dự của Lôi gia, ta vẫn luôn luôn tin tưởng. Lôi lão đầu, ngươi nói đi?” Lâm Chấn Thiên gọi mọi người chiếu cố Lâm Động, sau đó quay đầu nhìn về phía Lôi gia, cười nói.

Nghe được tiếng cười của Lâm Chấn Thiên, nét mặt già nua của Lôi Báo trở nên tái mét. Trong khi đó, một gã, người của Lôi gia ở phí sau tức giận nói: “Lâm Chấn Thiên, Lâm gia ngươi bất quá gặp vận khí tốt mà thôi, người không cần phải đắc ý!”

“Ba!”

Thanh âm của người này vừa mới truyền ra, vốn đang nổi giận, Lôi Báo trở tay tát người phía sau một cái, rồi Lôi Báo đứng dậy, với ánh mắt nhàn nhạt nhìn thoáng qua Lôi Lực vừa mới được khiêng trở về, khóe mắt không thể kềm chế được, co giật liên hồi.

“Đi”

Từng ánh mắt chung quanh giống như những mũi nhọn, làm cho Lôi Báo xanh mặt, không nói gì nhiều, nhấc nhanh chong chân rời khỏi Đấu thú trường. Những người trong Lôi gia thấy vậy, cũng chỉ có thể vội vàng đuổi theo, bóng dáng họ lộ ra chút bối rối, hỗn loạn.

Lúc này đây, người của Lôi gia mới lãnh hội được cái gì gọi là ăn trộm gà không thành còn mất cả nắm gạo.

Nhìn thân ảnh chật vật của Lôi gia, mọi người trong Lâm gia cảm thấy thoải mái. Mấy năm nay Lâm gia bọn họ không chịu nổi sự chèn ép của Lôi gia, bất quá từ nay về sau, sách lược của bọn họ sẽ dần dần vững vàng hơn.

“Chúc mừng.”

Cuồng Đao Võ Quán dưới sự lãnh đạo của La Thành đi đến, chắp tay với

Lâm Chấn Thiên, ánh mắt chợt có chút kỳ dị nhìn về phía sau nơi Lâm Động đang ngồi, trong thanh âm có chút hâm mộ: “Lâm gia có một người như vậy, đó mới là tài phú lớn nhất”

Nghe được như vậy, Lâm Chấn Thiên cười hả hê, gật gật đầu, rồi cùng La Thành nói chuyện một hồi, sau đó đứng dậy dẫn mọi người Lâm gia rời khỏi tràng đấu. Trận đấu kế tiếp đối với bọn họ mà nói đã không còn ý nghĩa. Có một trận chiến kịch liệt của Lâm Động cùng Lôi Lực ở trận đầu, những trận sau này đều là tiểu đả tiểu náo, không làm cho người ta thấy hứng thú nữa.

Tuy Lâm gia nói bỏ qua cuộc thi săn bắn cuối cùng, nhưng tất cả mọi người đều biết, cuộc thi săn bắn lần này nhân vật chính là hắc mã kia, đến để làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Động chính là tên của thiếu niên đó.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 49

Võ Học Kỳ Tài

Biên: (A Híp) Cuộc săn thú ở Thanh Dương Trấn, cuối cùng vẫn kết thúc thuận lợi, tuy nói không có Lâm Động và Lôi Lực tham gia khiến cho cuộc tranh tài phai nhạt đi không ít, nhưng đối với cuộc săn thú lần này, đại đa số mọi người đều cảm thấy có chút hài lòng, đặc biệt là trong cuộc so tài trước trận, lại còn được chứng kiến một trận đánh cuộc hào phóng giữa hai nhà Lâm gia và Lôi gia.

Vị trí quán quân cuối cùng của cuộc săn thú, không nằm ngoài dự đoán của mọi người là rơi vào tay của Cuồng Đao Vũ Quán, còn hai nhà Lôi - Tạ với phong quang ngày xưa, thế nhưng trong lần săn thú này lại không chiếm được nửa điểm chỗ tốt, đặc biệt là Lôi gia, lại tổn thất thêm một cái thôn trang trọng yếu như Thiết Mộc trang.

Còn Tạ gia, tuy rằng cũng đỏ mắt với ấu thú Hỏa Mãng Hổ mà Ngô Vân có được, nhưng đành chịu không biết phải làm sao, lấy thực lực của Tạ Doanh Doanh thì vẫn còn thua kém Ngô Vân một bậc, hơn nữa có vết xe đổ của Lôi gia nên bọn họ cũng không có loại khí phách đó, chỉ dùng một lượng lớn tiền bạc để đánh cuộc với Cuồng Đao Võ Quán, vì vậy, ấu thú Hỏa Mãng Hổ, bọn họ cũng không có quá nhiều hy vọng.

Cuộc tranh tài săn thú lần này, người hưởng lợi cuối cùng nhất không nghi ngờ gì chính là Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán!

*** Lâm gia, kể từ khi đoàn người Lâm Chấn Thiên từ Thú Giác Tràng trở về, thì chuyện Lâm Động đại triển thần uy đánh bại Lôi Lực của Lôi gia, liền giống như bay truyền vào trong tai mỗi người, tính chấn động của tin tức lần này làm cho mọi người trợn mắt há mồm, đồng thời, trong lòng của không ít người

đều dâng lên niềm tự hào, hành động lần này của Lâm Động quả thực làm cho người của Lâm gia nở mày nở mặt.

Bóng đêm dần dần bao phủ, nhưng ở hậu viện Lâm gia ngược lại đèn sáng trưng trưng, tràn đầy tiếng cười vui.

Trong đại sảnh, Lâm Chấn Thiên với vẻ mặt tươi cười đang ngồi ở chủ vị, ở bên phải chủ vị lại không phải là Lâm Khắng, cũng không phải Lâm Khiếu, mà là Lâm Động.

Đối với cái này vị trí tương đối đặc thù, Lâm Động cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng do không cự tuyệt được sự kiên trì của Lâm Chấn Thiên, nên hắn chỉ đành nhấp nhỏm không yên ngồi đó.

Trên bàn cơm, mọi người cười nói không ngừng, Lâm Động nhìn thoáng qua Thanh Đàn và đám người Lâm Hà cách hắn một chút, không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, chỉ có thể buồn bực mà tiếp tục dùng cơm.

“Ha hả, Động nhi…”

Sau một lúc cười nói, ánh mắt Lâm Chấn Thiên rốt cuộc thì hướng về phía Lâm Động ở bên cạnh, nhìn thấy bộ dáng cười híp mắt của lão, Lâm Động cũng hơi chút phát run.

Lúc Lâm Chấn Thiên mở miệng, thì ánh mắt của những người khác đều không hẹn mà tập trung đến trên người Lâm Động.

“Hôm nay coi như là ngày mà Lâm gia ta hãnh diện nhất trong mấy năm gần đây, mà hết thảy chuyện này đều là do ngươi mang đến đấy” Lâm Chấn Thiên nhìn chăm chú thiếu niên ở bên cạnh, khẽ thở dài một tiếng, nói.

“Gia gia, ta cũng là người của Lâm gia mà” Lâm Động khẽ để đũa xuống, ngẩn đầu lên, nói.

“Ha hả, nói thật hay…” Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên liền vui mừng cười, sau

đó, ánh mắt nhìn thoáng qua Lâm Khiếu với Lâm Mãng, nói: “Ta biết hai người các ngươi từ nhỏ đã bất hòa, nhưng mà đối với một gia tộc, tối trọng yếu nhất chính là đoàn kết, các ngươi đều là phần tử trọng yếu của gia tộc, muốn cho Lâm gia chân chính lớn mạnh thì không thể bởi vì chuyện tư mà làm lỡ chuyện công, nếu không, Lâm gia sớm muộn cũng sẽ suy tàn” Nói đến câu cuối cùng, sắc mặt Lâm Chấn Thiên cũng trở nên nghiêm nghị.

"Phụ thân nói chí phải."

Nghe được lời trách cứ của Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu cũng cung kính đáp, Lâm Mãng ở một bên với sắc mặt phức tạp cũng gật đầu.

"Biết là tốt rồi."

Nhìn thấy thái độ nghiêm chỉnh của hai người, Lâm Chấn Thiên lúc này mới khẽ gật đầu, chợt tầm mắt lại hướng sang Lâm Động, cười híp mắt nói: “Động nhi, ta xem võ học mà hôm nay ngươi sử dụng cuối cùng để ngạnh đấu với Lôi Lực, có phải là Kỳ Môn Ấn của Lâm gia chúng ta không?”

“Tới rồi…”

Nghe được lời này, trong lòng Lâm Động nhất thời hồi hộp một chút, hôm nay thi triển Kỳ Môn Ấn quả nhiên đã bị đám người Lâm Chấn Thiên nhìn ra một chút đầu mối, bất quá đối với chuyện này hắn cũng cực kỳ bất đắc dĩ, dù sao thì Kỳ Môn Ấn chỉ là một bản không hoàn chỉnh, uy lực bình thường, chỉ là Tam phẩm Võ học tầm thường mà thôi, sao lại có thể ngăn cản được Tứ phẩm Võ học của Lôi gia, là Bôn Lôi Quang được?

“Dạ, đính xác là Kỳ Môn Ấn.” Lâm Động mở miệng, kiên định nói.

“Vậy thì vì sao Kỳ Môn Ấn do ngươi thi triển ra tựa hộ có chút không giống Kỳ Môn Ấn của gia tộc chúng ta?” Lâm Chấn Thiên nghi ngờ nói.

Lâm Động hơi ngập ngừng, nhiều câu trả lời nhanh hiện ra tại trong đầu,

nhưng ngay sau đó lại bị hắn bác bỏ toàn bộ, cuối cùng, hắn chỉ đành hít một hơi, nói: “Kỳ Môn Ấn của gia tộc chỉ là bản không hoàn chỉnh… Con hoàn thiện nó một chút thôi mà…”

"Ba ba ba. . ."

Thanh âm của Lôi Động vừa dứt, trong đại sảnh nhất thời liên tiếp vang lên thanh âm bát đĩa rơi, ngay cả nụ cười trên khuôn mặt Lâm Chấn Thiên vào thời khắc này bất tri bất giác cứng ngắc lại.

“Ngươi nói… nói một mình ngươi … hoàn thiện Kỳ Môn Ấn?” Lâm Khiếu cố gắng đè xuống niềm kinh hãi trong lòng, chậm rãi để đôi đũa trong tay xuống, nói.

“Dạ.”

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người so với gặp quỷ còn đáng sợ hơn, trong lòng Lâm Động lại bất đắc dĩ than thầm, nói như vậy đích thực quá kinh hãi rồi, bất quá thì chuyện này so với việc để lộ Thạch Phù ra ngoài thì tốt hơn nhiều.

“Ừng ực.”

Trong đại sảnh yên tĩnh, đột nhiên có không ít thanh âm nuốt nước miếng vang lên. Hoàn thiện võ học sao? Mặc dù nói rằng số lượng Nhất phẩm Võ học rất nhiều nhưng những người có thể sáng tạo ra chúng đều có thành tựu võ học rất cao, vả lại, Kỳ Môn Ấn cũng không phải là cái gì Nhất phẩm Võ học, đó là một loại mà dù chỉ là bản không hoàn chỉnh cũng có thể đạt tới Tam phẩm Võ học!

Hoàn thiện Tam phẩm Võ học, có được năng lực bậc này cho dù phóng mắt cả Thanh Dương Trấn, sợ rằng cũng không tìm ra một người, có lẽ chỉ có loại cường giả chân chính bước vào Nguyên Đan Cảnh, mới có thể có năng lực bậc này!

Nhưng mà, Lâm Động bây giờ lại nói rằng, hắn hoàn thiện được Kỳ Môn Ấn! Hơn nữa, hắn chỉ có thực lực Địa Nguyên Cảnh thôi, điều tối trọng yếu nhất là Lâm Động hiện tại chỉ có mười lăm tuổi!

Một thiếu niên mười lăm tuổi lại có thể hoàn thiện được Tam phẩm Võ học, đây là loại năng lực yêu nghiệt gì?

Lý trí nói cho bọn người Lâm Chấn Thiên biết, loại chuyện này dĩ nhiên là giả dối, nhưng hôm nay bọn họ cũng đã tận mắt nhìn thấy Kỳ Môn Ấn mà Lâm Động thi triển ra, uy lực đó quả thực có thể sánh ngang với Tứ phẩm Võ học, nếu như nói đây là Kỳ Môn Ấn sau khi hoàn thiện xong thì thật sự cũng không phải là không thể.

Chẳng qua nếu như đây là sự thật thì đó chính là nguyên nhân duy nhất có thể giải thích chuyện này. Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Chấn Thiên và đám người Lâm Khiếu cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt vẻ mừng rỡ như điên đang hiện dần lên.

Võ học kỳ tài!

Bọn họ từng nghe nói, có một số người từ nhỏ đã có thiên phú đặc thù đối với võ học, tu luyện võ học cũng là luyện ít được nhiều, mà người như thế đều được mọi người gọi là võ học kỳ tài.

Nhưng những người như thế hiển nhiên là cực kỳ hiếm thấy, chẳng lẽ, Lâm Động lại có thiên phú bực này ở trên phương diện võ học sao?

“Lúc Động nhi tu luyện võ học, đúng là lĩnh ngộ rất nhanh…” Lâm Khiếu lẩm bẩm nói, hắn đang nhớ lại lúc dạy cho Lâm Động Thông Bối Quyền và Bát Hoang Chưởng, thì tựa hồ Lâm Động rất nhanh lĩnh ngộ được chúng.

Nghe được lời này, khóe mắt Lâm Chấn Thiên cũng giật giật mãnh liệt một chút, bàn tay vỗ vỗ ngực, thở hổn hển mấy hơi, chẳng lẽ nói Lâm gia bọn họ thật sự có loại thiên tài yêu nghiệt này sao?

Nhìn thấy phản ứng của đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Động cũng có chút dở khóc dở cười, hắn dĩ nhiên cũng không nghĩ tới, Lâm Chấn Thiên bọn họ lại đem một cái danh xưng 'võ học kỳ tài' gán lên trên đầu hắn, phải biết rằng, thật ra thì hắn bất quá có được một "Lão sư" hoàn mỹ cùng với sự kiên nghị và cố gắng của bản thân hắn mà thôi.

"Bản đầy đủ của Kỳ Môn Ấn hắn là có vài Trọng, bản của gia tộc chỉ có Đệ Nhất Trọng thôi, ta dùng nửa năm thời gian để hoàn thiện ra được Đệ Nhị Trọng, cũng chính là một chiêu mà hôm nay đã đánh bại Lôi Lực"

Lâm Động nói.

"Nếu như gia gia các người có hứng thú, sau này ta có thể đem Kỳ Môn Ấn đệ nhị trọng giao cho các người, về phần phía sau nữa, thì để xem sau này có thể tiếp tục hoàn thiện nó hay không cái đã"

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên và bọn người Lâm Khiếu đều há miệng trợn mắt, nhìn thiếu niên mà trên khuôn mặt nhỏ bé kia lại tràn đầy vẻ nghiêm túc, trong lòng không khỏi dâng lên một oại cảm giác mộng ảo, Lâm gia bọn họ lại có thêm một loại Tứ phẩm Võ học rồi?

Mọi người liếc nhau một cái, ai cũng không nói ra một câu nào, hôm nay nỗi khiếp sợ nối tiếp nhau mà đến tựa hồ làm cho bọn họ có chút chết lặng… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 50

Thanh Nguyên Công

Biên: (A Híp) Sau cuộc so tài săn bắn chấn động một thời kia, Thanh Dương Trấn từ từ trở lại yên tịnh như trước đây, có điều ở nơi này vẫn không thể thiếu đề tài câu chuyện để bàn luận. Đại đa số đều vây quanh trận đấu ở trong ngày săn bắn kia, là mấy chuyện mà Lâm Động đã bộc lộ tài năng ra. Tính cách Lâm Động cũng không khoa trương nên sau cuộc tranh tài ở buổi săn thú đó, hắn chỉ an tĩnh đợi ở bên trong Lâm gia, thỉnh thoảng mới ra bên ngoài, cho nên đối với người mà hôm nay đã thay thế Lôi Lực trở thành tiểu bối mạnh nhất trong Thanh Dương Trấn, đa số mọi người đều rất hiếu kỳ.

*** Sáng sớm, lớp sương mờ bao phủ cả hậu sơn của Lâm gia, ở trong rừng rậm sâu thẳm kia, đội nhiên có một tiếng bang bang lanh lảnh truyền ra.

Trên mảnh đất trống ở trong rừng, ba hình người bằng gỗ (mộc nhân) đang chuyển động thành hình tam giác, đứng sừng sững trên mặt đất. Ở giữa trung tâm mấy cái cọc gỗ là một đạo thân ảnh mạnh mẽ mà nhanh nhẹn, lúc lui lúc ngăn chặn, dùng cánh tay trần chống đỡ, đánh vào gần như từng bộ phận ở bên trong của cái cọc gỗ.

Tiếng động bang bang đó là do lúc cánh tay của bóng người kia đánh vào cọc gỗ mà phát ra, trong lúc lắng đọng xuống để lộ ra một lực lượng cảm giác thâm hậu.

Bóng người đó chính là Lâm Động, hắn trong giờ phút này đang hết sức chăm chú tấn công cái cọc gỗ, thân hình di chuyển nhanh nhẹn lúc công kích lúc phòng vệ. Cứ như vậy được một hồi, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng tụ, hai ngón tay cong lại, nhanh như chớp hướng về phía trước, điểm thật mạnh vào trên cọc

gỗ ở đối diện.

“Phanh!”

Lúc hai ngón tay Lâm Động điểm trúng vào cái cọc gỗ kia, quang trạch rực rỡ ở đầu ngón tay bộc phát ra, ngay sau đó, cái cọc gỗ cực kỳ cứng rắn kia tức khắc nổ tung thành những mảnh gỗ vụn, văng tung tóe.

“Bang bang!”

Chỉ điểm một cái mà đã đánh vỡ vụn một cái cọc gỗ, Lâm Động một lần nữa di chuyển hai ngón tay, điểm vào hai cái cọc gỗ ở hai bên, nó cũng cùng chung số phận, chúng nổ tung ra, gỗ vụn rải rác khắp mặt đất.

“Uy lực của Thuần Nguyên Chỉ này quả nhiên là cường hãn!”

Nhìn sức phá hoại của ba chỉ này, Lâm Động gật đầu hài lòng. Loại võ học này gọi là Thuần Nguyên Chỉ, là một bộ Tứ phẩm duy nhất của Lâm gia bọn hắn. Sau khi Lâm Chấn Thiên bọn họ đem cái danh là kỳ tài võ học đặt lên trên đầu Lâm Động, và đến ngày thứ hai, đem vật này kín đáo đưa cho Lâm Động.

Đối với Thạch Phù thần bí của Lâm Động mà nói, muốn tu luyện thuần thục Thuần Nguyên Chỉ này hiển nhiên là một chuyện tương đối dễ dàng, hơn nữa bản thân của bộ võ học này cũng không có yêu cầu và nhiều hạn chế như Kỳ Môn Ấn phức tạp kia, vì vậy sau khi có được nó khoảng mấy ngày thời gian, Lâm Động có thể thi triển sơ lược qua, và sau một tháng cho đến hôm nay, Lâm Động đã có thể tùy tâm sở dục thi triển, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là trong cơ thể phải có đầy đủ Nguyên Lực để hổ trợ sự tiêu hao.

Hoàn tất xong một giai đoạn tu luyện, Lâm Động lau mồ hôi trên trán, sau đó liền ngồi xếp bằng xuống ở trên tảng đá, sắc mặt trịnh trọng, từ trong lồng ngực móc một quyển sách cổ màu vàng.

Quyển sách cổ này chính là bí tịch công pháp của Lâm gia do Lâm Chấn

Thiên tự mình bảo quản. Vào ngày hôm qua, Lâm Động mới được Lâm Chiến Thiên đích tay đem giao cho. Tuy đây chỉ là Tam lưu bí tịch, nhưng nếu tu luyện thành công, đối với Lâm Động mà nói là một chuyện tương đối tốt.

Trong thời gian một tháng này, Lâm Động đối với bí tịch thần bí cũng bắt đầu có một chút hiểu rõ hơn.

Nói là bí tịch công pháp, thật ra nói cho cùng là một loại phương thức đặc biệt hướng dẫn và tu luyện Nguyên Lực, giống như "Thanh Nguyên Công" của Lâm gia bọn họ có thể đả thông bốn đường kinh mạch bí ẩn, mà bốn đường kinh mạch này chạy suốt dưới làn da. Đợi đến lúc tu luyện, chỉ cần công pháp được thúc dục là có thể trực tiếp thông qua bốn đường kinh mạch này hấp thu lấy Nguyên Lực trong thiên địa, tốc độ đó so với hấp thu tị tức (hơi thở), hiển nhiên là sẽ mau hơn nhiều.

Nghe nói loại Nhất lưu bí tịch (bí tịch hạng nhất) thậm chí có thể trực tiếp đả thông mấy chục đạo kinh mạch. Bí tịch thần kỳ hơn một chút có thể trực tiếp dùng một loại phương pháp đặc thù để tạo ra luồng khí toàn ngay tại bên trong huyết nhục dưới làn da. Khi đó, cho dù người không ở trong trạng thái tu luyện, những luồng khí toàn đó cũng vẫn hấp thu Nguyên Lực từ trong thiên địa, rèn luyện thân thể và bổ sung cho đan điền.

Dĩ nhiên, tuy nói Lâm Động đối với loại bí tịch ở cấp bậc này rất là thèm muốn, bất quá đó cũng chỉ mong muốn nghĩ tới mà thôi. Bí tịch rất là trân quý, cái gọi là Tam lưu bí tịch (bí tịch hạng ba) cũng là tương đối cao quý, các gia tộc thôn trang tầm thường, ngay cả Tam lưu bí tịch cũng đều không cách nào mà hưởng thụ được.

Tuy nói chẳng qua là cần phải đả thông bốn đường kinh mạch, nhưng điều này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Kinh mạch trong cơ thể con người vô cùng vô tận, hàm chứa nhiều ảo diệu không kể hết, mà đại đa số kinh mạch đều ở trong trạng thái phong bế, muốn giải khai những kinh mạch này không phải là chuyện một sớm một chiều.

Theo Lâm Động được biết, Lâm Chấn Thiên ở năm đó tu luyện "Thanh Nguyên Công" này, ước chừng tiêu hao nửa năm mới thuận lợi đả thông bốn đường kinh mạch, trong khi Lâm Khiếu tốn khoảng ba tháng.

Lâm Động chậm rãi lật qua lật lại cuốn sách cổ màu vàng, đem tất cả chú giải ở trong đó đến một chữ cũng không sót, tiếp thu hết vào trong đầu. Lúc tu luyện bí tịch thì khác xa so với võ học, nếu tu luyện không thành công thì dẫn đến hậu qủa chính là, khi tu luyện bí tịch này nếu xảy ra điều gì nhầm lẫn, nhẹ sẽ nằm liệt giường mấy ngày, nặng thì bị đứt kinh mạch, cho nên khi tu luyện bí tịch công pháp, tuyệt đối không thể để xuất ra cái sai sót gì.

Sở dĩ, quyển sách chỉ có mười trang ngắn ngủn, Lâm Động cũng đã tốn gần một canh giờ để xem, sau đó mới thu hồi ánh mắt, mặt tỏ vẻ do dự. Trên bí tịch có rất nhiều chú giải cặn kẽ, dựa theo vào đó mà tu luyện thì có thể bớt đi nhiều đường vòng.

"Không biết Thạch Phù thần bí đối với công pháp bí tịch sẽ giúp đỡ đến mức độ nào?"

Bàn tay Lâm Động vuốt ve trên bìa mặt của bí tịch, ánh mắt đột nhiên chợt lóe lên. Vị "Lão sư" hoàn mỹ nhất kia làm sao có thể quên mất.

Nghĩ đến đây, Lâm Động khẽ mỉm cười, hai mắt từ từ khép lại, tâm thần vừa động thì hắn liền hiện ra ở trong mảnh không gian tinh thần của Thạch Phù.

Hôm nay trong mảnh không gian này so với trước kia, giống như muốn lộ ra một ít ánh sáng hơn trước, số lượng của quang ảnh cũng biến thành bốn, gồm có Thông Bối Quyền, Bát Hoa Chưởng, Kỳ Môn Ấn và Thuần Nguyên Chỉ.

Sau khi Lâm Động tiến vào mảnh không gian tinh thần này, không gian ở phía sau đạo quang ảnh thứ tư kia từ từ vặn vẹo uốn éo và cuối cùng thì một đạo quang ảnh hiện lên, có điều quang ảnh lần này đang ngồi xếp bằng.

Sau khi đạo quang ảnh xuất hiện tại đây không lâu, thân thể của nó từ từ trở

nên trong suốt, vô số đạo ánh sáng giống như kinh mạch, theo mặt khác nhau trong cơ thể từ từ hiện ra.

Tại thân thể trong suốt kia chỉ thấy được loại kinh mạch rối loạn, đột nhiên có một đạo huỳnh quang sáng lên, lưu động dọc theo kinh mạch, cuối cùng thuận lợi tới dưới làn da.

Nhìn thấy diễn biến này, Lâm Động trong lòng vừa động và cũng đã hiểu được đây chính là "Thanh Nguyên Công" cần phải có để đả thông kinh mạch thứ nhất. Như vậy, so với chỉ dạy trên bí tịch thì không thể nghi ngờ là sinh động cùng với rõ ràng hơn vô số lần.

Khi đường kinh mạch thứ nhất được phát sáng thuận lợi, tiếp theo sau có thêm ba đường kinh mạch khác cũng phát ra quang trạch, lộ tuyến của những kinh mạch này cùng với quang ảnh lập thể biến đổi cho đến độ trong suốt nhất, rồi lộ ra vẻ cực kỳ sáng tỏ.

Lâm Động trong lòng đem lộ tuyến của bốn đường kinh mạch nhớ kỹ, sau đó mới yên lặng gật đầu. Có điều khi hắn chuẩn bị rút ra khỏi mảnh không gian tinh thần này, thì ánh mắt hắn di động, đột nhiên phát hiện sau khi đường kinh mạch thứ tư phát ra quang trạch, lại thêm có một đường kinh mạch khác từ từ phát ra ánh sáng, ánh huỳnh quang uốn lượn xuất ra, và cuối cùng vẫn thuận lợi liên thông đến da.

"Đường thứ năm sao!"

Nhìn lộ tuyến kinh mạch thứ năm kia, con ngươi Lâm Động hơi co giật. Xem ra Thạch Phù thần bí này quả nhiên không chỉ có thể hoàn thiện võ học, thậm chí ngay cả bí tịch, cũng có thể cường hóa!

Có biến cố như vậy, Lâm Động lần nữa yên tịnh trở lại, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào quang ảnh. Hắn muốn xem "Thanh Nguyên Công" có thể đả thông bốn đường kinh mạch này, khi vào đến trong tay của Thạch Phù quang ảnh, lại có thể tăng lên bao nhiêu?

Lâm Động chăm chú theo dõi thì nhìn thấy sau khi đường kinh mạch thứ năm sáng lên khoảng chừng mấy phút, thì có thêm hai đạo lộ tuyến kinh mạch theo nhau phát sáng!

Bảy đường kinh mạch!

Nhìn thấy quang ảnh trong cơ thể lòe lòe sáng lên bảy lộ tuyến kinh mạch, Lâm Động không nhịn được hít nhẹ một hơi, đã sắp đem "Thanh Nguyên Công" tăng trưởng lên gấp đôi!

Thạch Phù thần bí này quả nhiên là một thần vật!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 51

Tiểu Viêm

Biên: (A Híp) Sương mù bao phủ toàn bộ Lâm gia, hai mắt Lâm Động đang nhắm chặt cũng chậm rãi mở ra, trên khuôn mặt vẻ mừng rỡ vẫn còn lưu lại như cũ, trải qua sự hoàn thiện của quang ảnh Thạch Phù, số đường kinh mạch của Thanh Nguyên Công này, trực tiếp tăng từ bốn đường lên thành bảy đường, như vậy hiệu suất của Thanh Nguyên Công lại tăng lên gần gấp đôi!

"Phù…"

Lâm Động từ trong miệng phun một ngụm trọc khí, chợt hắn từ trong ngực móc ra một cái bình nhỏ, đổ ra hai viên đan hoàn màu đỏ rực, đây là đan hoàn luyện ra từ Tam phẩm linh dược - Hỏa Diễm Quả, trong một tháng này, Lâm Động cũng đã âm thầm sử dụng Thạch Phù Linh Dịch để đổi lấy không ít linh dược, dù sao thì hôm nay đã bước vào Địa Nguyên Cảnh, muốn tăng lên tốc độ tu luyện thì linh dược đan hoàn cần có cũng là một con số không nhỏ.

Lâm Động đem hai viên đan hoàn bỏ vào miệng, nhưng cũng không lập tức sử dụng, mà là từ từ nhắm mắt lại, tâm thần vừa động, từ trong đan điền liền tuôn ra một cổ Nguyên Lực màu xanh đậm, cổ Nguyên Lực này đầu tiên là tuần hoàn một vòng quanh cơ thể, sau đó đột nhiên rẽ vào một đường kinh mạch bí ẩn chẳng bao giờ tiến vào.

Đường kinh mạch này chính là đường thứ nhất mà Thanh Nguyên Công cần phải đả thông, lúc trước khi trải qua quan sát quang ảnh thì như lạc vào kỳ cảnh, Lâm Động gần như trong thời gian cực nhanh liền tìm ra được đường kinh mạch ẩn tàng trong cơ thể.

Cùng với Nguyên Lực chảy vào đường kinh mạch này, cảm giác tắc nghẽn như trong tưởng tượng cũng lập tức truyền đến, loại kinh mạch bị phong bế này, giống như đường lên Thiên Sơn chưa bao giờ được khai khẩn qua, cực kỳ khó khăn để chạy thông suốt.

Đối với kinh mạch bị tắc nghẽn kia, thì cổ Nguyên Lực này của Lâm Động chỉ vẻn vẹn đả thông được một đoạn ngắn liền tiêu tán hầu như không còn, bất quá ngay sau đó, vừa lúc một cổ Nguyên Lực khác tiếp tục bắn đến, giống như đang toàn tâm toàn ý làm một việc cực nhọc nào đó, dốc lòng khai khẩn không biết mỏi mệt… Cái loại đợt sóng khai khẩn này cứ như vậy nối tiếp nhau mà tới, kéo dài suốt nửa giờ, Nguyên Lực trong đan điền của Lâm Động liền xuất hiện vẻ cạn kiệt, nhưng sự tiến triển đến lúc này, bất quá mới được một phần mười đường kinh mạch mà thôi. Lúc này, Lâm Động mới cảm giác được một cách rõ ràng rằng chuyện đả thông kinh mạch khó khăn đến bực nào.

Hơn nữa, đây mới chỉ vẻn vẹn là đường kinh mạch đầu tiên, còn những đường kinh mạch phía sau mỗi một đường lại càng khó khăn hơn, khó trách ngay cả Lâm Khiếu, muốn đả thông được bốn đường kinh mạch này cũng tốn hết thời gian ba tháng.

“Ca!”

Cảm nhận được Nguyên Lực trong đan điền đang khô kiệt, cổ họng Lâm Động khẽ động, hai viên đan hoàn đang ngậm ở trong miệng, liền theo cổ họng chui vào trong cơ thể, dược lực tinh thuần trong chốc lát khuếch tán ra, cuối cùng bị thu nạp vào đan điền, lúc đó cái cảm giác khô kiệt kia mới dịu đi đôi chút.

Trong cơ thể Nguyên Lực lại tràn đầy, Lâm Động cũng tiếp tục vận công, khai mở những kinh mạch bị tắc nghẽn kia.

Đả thông kinh mạch, cũng không phải là việc một sớm một chiều, nhưng mà đối với người có tiền vốn hùng hậu như Lâm Động mà nói, hiển nhiên cũng

không phải là vấn đề quá lớn, Nguyên Lực trong đan điền Lâm Động, sau sáu lần bị khô kiệt rồi được đan hoàn bổ sung, thì đường kinh mạch đầu tiên kia, rốt cuộc cũng được Lâm Động hoàn toàn đả thông!

Trong một thoáng khi kinh mạch đó được thông suốt, Lâm Động đột nhiên cảm giác được, hắn đối với Nguyên Lực đang lưu động ở trong thiên địa, tựa hồ trở nên nhạy cảm hơn, làn da chỗ kinh mạch được đả thông, cũng mơ hồ có hấp lực tản ra, hấp thu lấy Nguyên Lực trong thiên địa, sau khi tuần hoàn một vòng trong cơ thể liền tuôn vào trong đan điền.

Cảm giác được cái tốc độ thu nạp Nguyên Lực này so với thường ngày nhanh hơn rất nhiều, trong mắt Lâm Động cũng hiện lên vẻ vui mừng, hiệu suất chênh lệch giữa tu luyện bí tịch với không tu luyện quả nhiên không thể so sánh được.

Lâm Động hài lòng mở mắt ra, cũng phát hiện ra sắc trời cũng đã chìm dần vào bóng tối, lập tức chép miệng, thời gian trong lúc tu luyện quả nhiên trôi qua một cách bất tri bất giác a.

Duỗi cái lưng mệt mỏi, Lâm Động đem bí tịch “Thanh Nguyên Công” cất vào trong ngực, một ngày thời gian liền đả thông được đường kinh mạch đầu tiên, cái tốc độ này, nếu bị bọn người Lâm Chấn Thiên biết được, hơn phân nửa là trợn mắt há mồm, bất quá Lâm Động cũng không cảm thấy có gì đặc biệt hơn người, dù sao thì có nhiều linh dược đan hoàn tương trợ như vậy, nếu như không đạt được tốc độ này mà nói, vậy thì thật sự có chút đầu gỗ rồi.

Sau khi đứng dậy, Lâm Động đột nhiên hướng về phía rừng sâu huýt lên một tiếng, khi tiếng huýt của hắn vừa dứt, mấy phút đồng hồ sau, đột nhiên có một bóng hình màu đỏ rực từ trong rừng sâu vọt ra, cuối cùng nhào vào ngực của Lâm Động.

Dưới ánh sáng của buổi chiều tà cuối ngày, hình dáng của bóng hình đỏ rực kia đã hiện ra, rõ ràng là một con tiểu thú lớn ước chừng bằng con chó con, toàn thân tiểu thú hiện ra một màu đỏ rực, nhìn qua giống như ngọn lửa đang cháy

vậy, từ bề ngoại mà xem thì đây là một con hổ con, bất quá ở trên lưng hổ có một cái đuôi hỏa mãng đang phe phẩy, cũng làm cho nó có thêm một tia thần bí và mùi vị rất quỷ dị.

Tiểu thú này dĩ nhiên chính là ấu thú Hỏa Mãng Hổ mà một tháng trước Lâm Động bắt được, Lâm Động đặt tên cho nó là Tiểu Viêm, mà trải qua một tháng thời gian nuôi nấng, tốc độ trưởng thành của Tiểu Viêm cũng phi thường kinh người, theo như Lâm Động suy đoán, nó hiện tại e rằng có thể so với người cấp Thối Thể ngũ trọng.

Đối với tốc độ trưởng thành này của Tiểu Viêm, ngay cả đám người Lâm Chấn Thiên cũng cảm thấy có chút bất khả tư nghị, nhưng mà Lâm Động đối với chuyện này cũng không cảm thấy kì quái, bởi vì mỗi ngày hắn đều sử dụng Thạch Phù Linh Dịch để nuôi nấng tên tiểu tử này, thậm chí, thỉnh thoảng còn dùng linh dịch để ngâm, tẩy rửa gân cốt, loại đãi ngộ này nếu để đám người Lâm Chấn Thiên biết được thì sợ rằng sẽ trực tiếp phun máu ra ngoài.

Tiểu Viêm ở trong lồng ngực, thân mật dụi đầu vào ngực Lâm Đông, người nó nhìn thấy đầu tiên sau khi mở mắt chính là Lâm Động, hơn nữa đã trải qua một tháng quen thuộc, trong tiềm thức của nó đã xem Lâm Động là người thân nhất, những yêu thú như thế này, lớn lên tất nhiên là hung ác, nhưng nếu như được huấn luyện thích hợp, thì đó chính là người bạn trung thành nhất.

“Ngươi là một tên tiểu tử tham ăn!”

Nhìn thấy động tác làm nũng của Tiểu Viêm, Lâm Động cũng bất đắc dĩ lắc đầu, từ trong ngực móc ra một cái bình nhỏ, nhỏ vào miệng hổ của Tiểu Viêm hai giọt Thạch Phù Linh Dịch.

Khi Thạch Phù Linh Dịch vào miệng, lúc này Tiêu Viêm mới hài lòng, vương cái đầu lưỡi phấn hồng hưng phấn liếm liếm trên mặt Lâm Động một chút.

“Về thôi, thức ăn hôm nay của ngươi chỉ có vậy thôi nhá”

Thu hồi cái bình, Lâm Động nắm Tiểu Viêm ở trên bả vại thả xuống, sau đó liền xoay người hướng ngoài rừng chạy nhanh đi, thanh âm ngao ô non nớt của Tiểu Viêm cũng vang vọng khắp cả trong rừng.

*** Trăng tròn như cái mâm bạc đang treo lơ lửng ở phía chân trời, ánh trăng lạnh lẽo bao phủ cả vùng đất.

Ở trong một gian phòng, Thanh Đàn điềm tĩnh nằm ở trên giường, cái chăn mỏng ôm lấy những đường cong đang dần dần trở nên tràn đầy vẻ hấp dẫn và mỹ lệ của thiếu nữ.

Ở bên cạnh Thanh Đàn đang ngủ say, còn có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng, nhìn kỹ lại thì chính là Lâm Động, bất quá vào giờ phút này, sắc mặt cực kỳ nghiêm chỉnh, Thanh Nguyên Công đang vận chuyển không ngừng trong cơ thể để hấp thu Âm Sát Khí từ phiêu tán ra từ trong cơ thể Thanh Đàn.

Sau khi tiến vào Địa Nguyên Cảnh, Lâm Động cũng cần hấp thu số lượng lớn Âm Sát Khí, bất quá đối với cái loại sát khí bình thường trong thiên địa, hắn lại không thèm để mắt, bất đắc dĩ chỉ có thể đem sự chú ý đặt trên người Thanh Đàn.

Cho nên, sau khi cùng thương lượng với Thanh Đàn một chút, dưới khuôn mặt đỏ bừng của thiếu nữ và hắn đã nhận được sự đồng ý, đó chính là cho phép hắn vào mỗi lúc trời tối sau khi Thanh Đàn ngủ say, ở bên cạnh nàng mà tu luyện hai canh giờ.

Trong hai canh giờ này, Lâm Động có thể không chút kiêng kỵ mà hấp thu Âm Sát Khí trong cơ thể Thanh Đàn.

Lúc việc này vừa mới bắt đầu một hai ngày, Thanh Đàn còn cảm thấy có chút không quen, dù sao thì bất kể là cô bé nào, ngủ ở trước mặt của một người nam tử, cũng sẽ không phải là chuyện gì quá mức tự nhiên, mặc dù đối với Lâm Động, nàng hoàn toàn tín nhiệm nhưng mà da mặt của các cô bé thường rất mỏng, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chung qui cũng có chút không tốt lắm.

Bất quá cái loại không có thói quen này sau đó mấy ngày, cũng từ từ phai nhạt đi, hơn nữa nàng còn phát hiện ra rằng, từ khi có Lâm Động ở bên cạnh thì Âm Sát Khí trong cơ thể vốn thỉnh thoảng lại hành hạ một phen, cũng thu liễm đi rất nhiều, như vậy làm cho giấc ngủ của nàng cũng được ngủ say hơn một chút.

Mà có loại chỗ tốt này, Thanh Đàn cũng không hề kháng cự nữa, ngầm đồng ý yêu cầu nho nhỏ có chút quá đáng này của Lâm Động… "Hô…"

Trong gian phòng yên tĩnh, Lâm Động thở dài ra một hơi, hai mắt đang nhắm chặt cũng từ từ mở ra, cảm thụ được từ trong đan điền truyền ra cảm giác nhàn nhạt lạnh như băng, hắn liền khẽ mỉm cười, thật cẩn thận nhảy xuống giường, nhìn thiếu nữ đang ôm Tiểu Viêm yên ổn ngủ.

Ánh trăng nhu hòa từ cửa sổ hắt vào, chiếu rọi trên gương mặt điềm tĩnh ôn nhu của thiếu nữ kia, lộ ra vẻ cực kỳ động lòng người.

Lâm Động rón rén nhẹ nhàng đắp lại cái chăn đã bị Thanh Đàn giãy ra, lúc này mới không một tiếng động lui ra khỏi gian phòng.

Lúc Lâm Động lui ra khỏi phòng, trên khóe miệng của thiếu nữ khẽ cong lên, trên mặt càng hiện ra vẻ vui sướng… Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 52

Chuyện Của Gia Tộc

“Heey aaaaa!”

Ở bãi đất trống trãi trong rừng, một thân ảnh như mãnh hổ đang chuyển động, cùng với song chưởng huy động, Nguyên Lực màu xanh đậm bồng bềnh khuếch tán ra, tỏa ra một cổ khí âm hàn, khiến cho toàn bộ lá khô trên mặt đất đều hiện lên một chút sương trắng.

“Rầm rầm rầm!”

Bóng người nhanh chóng sải bước tới, một kích mạnh mẽ liền đấm vào cây đại thụ trước mặt, lực đạo mạnh mẽ trực tiếp khiến cho cây đại thụ đó bị chấn động, bật gốc khỏi lớp bùn đất, bay ngược ra, bùn đất bắn đầy trời, cuối cùng ầm ngã xuống đất.

“Lâm Động ca thật giỏi a!”

Ở cách bãi đất trống không xa, một thiếu nữ mặc y phục màu sáng nhìn thấy cây đại thụ ngã xuống đất, nhất thời sung sướng reo hò hô lên.

Lâm Động cười cười, thu quyền đứng lên, bây giờ cách lúc tranh tài săn thú đã qua một tháng rưỡi thời gian, mà trong chừng một tháng rưỡi này, thực lực của hắn dưới sự tu luyện chăm chỉ của bản thân, vả lại có phối hợp đan hoàn từ Thạch Phù, cũng đã thành công từ Địa Nguyên Cảnh sơ kỳ tiến vào trung kỳ, Nguyên Lực trong đan điền cũng bởi vì hấp thú Âm Sát Khí trong cơ thể Thanh Đàn mà càng trở nên hùng hồn và bén nhọn.

Theo suy đoán của Lâm Động, chớ có nhìn thấy hắn hiện tại chỉ là Địa

Nguyên Cảnh trung kỳ, nhưng bởi vì dung hợp một ít Âm Sát Khí này, e rằng coi như là phải đối mặt với cao thủ Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ, cũng có thể liều mạng một phen.

Hơn nữa, ngoài cái này ra, "Thanh Nguyên Công" mà hắn đang tu luyện, tại trong nửa tháng này, bị hắn đả thông năm đường kinh mạch, hiệu suất thu nạp Nguyên Lực so với ngày trước, quả thật manh hơn gấp bội.

Nói tóm lại, thành quả tu luyện trong nửa tháng này cũng tương đối không tệ.

"Hưu!"

Cầm lấy khăn bông ở một bên lau một chút mồ hôi trên khuôn mặt, liền hướng về rừng sâu huýt một tiếng, ngay sau đó, một tiếng hổ gầm ngao ô từ trong rừng sâu truyền ra, sau mấy phút đồng hồ, một bóng hình màu đỏ rực chạy như bay ra, xuất hiện ở trước mặt Lâm Động.

Bóng hình đó tự nhiên chính là Tiểu Viêm, nửa tháng thời gian ngắn ngủn, thân thể của nó lại lớn lên gấp đôi, khi ngồi thẳng thì đã cao tới hông của Lâm Động, răng nanh dữ tợn cũng đã mọc ra, Tiểu Viêm hiện tại cũng đã từ từ lộ ra một tia dáng dấp của Hỏa Mãng Hổ.

Ở trên miệng hổ của Tiểu Viêm còn sót lại một chút vết máu với da lông, không biết là của mãnh thú gì, dù sao nó cũng là yêu thú, trong xương cốt có phần hung lệ, mà ăn thịt cũng là do bản năng của nó thúc giục, cho nên trong khoảng thời gian này, nó có xông vào trong rừng sâu một mình, tìm mãnh thú đánh một bữa.

Mà lấy khả năng hiện tại của Tiểu Viêm, coi như là gặp phải người hoặc mãnh thú chừng Thối Thể bát trọng đều có thểứng phó được, loại phát triển này, ngoài việc bản thân nó chính là yêu thú, càng nhiều hơn tự nhiên là không thể thiếu sự nuôi nấng cực kỳ xa xỉ của Lâm Động.

"Tiểu Viêm, ngươi thật là không quá ngoan rồi, mỗi lần đều làm cho bẩn như

thế này đây!” Thanh Đàn nhìn thấy Tiểu Viêm chạy tới, cũng thấp tiếng quát một tiếng, sau đó dùng một miếng vải thô, lau sạch vết máu ở trên miệng của Tiểu Viêm.

Lâm Động ở một bên cũng cười cười, bàn tay xoa đầu Tiêu Viêm, nhìn nó đã có thân thể khổng lồ, như có vấn đề để suy nghĩ, dựa theo lẽ thường, loại trưởng thành này của Tiểu Viêm, quả thực có chút quá nhanh, cho dù có sự tương trợ của Thạch Phù Linh Dịch cũng không thể có được như thế mới đúng.

“Khó trách Thạch Phù lại có phản ứng đặc biệt với Tiểu Viêm, xem ra thì có lẽ bởi vì duyên cớ này mà Tiểu Viêm với những Hỏa Mãng Hổ khác có chút bất đồng…”

“Đúng rồi, Lâm Động ca, cha đã về, và đang tìm huynh đó…” Lúc Lâm Động đang trầm ngâm, Thanh Đàn ở bên cạnh, đột nhiên nói.

“Nga? Cha đã về ư?”

Nghe vậy, Lâm Động cũng khẽ vui mừng, sau đó gật đầu, miệng huýt một tiếng, liền mang Tiểu Viêm chạy vội đi ra.

*** Ở trong phòng, Lâm Động cũng có nửa tháng không gặp được Lâm Khiếu, Lâm Khiếu nhìn thấy hắn, trên khuôn mặt vốn có chút mỏi mệt cũng hiện lên nụ cười, ngoắc bảo Lâm Động ngồi xuống ở bên cạnh, ánh mắt trước tiên đánh giá từ trên xuống một lần, cười nói:

“Thanh Nguyên Công đã đả thông được mấy đường kinh mạch rồi?”

“Được ba đường rồi ạ.”

Lâm Động gãi gãi đầu, xem ra Lâm Khiếu đã có kinh nghiệm từ những lần trước, nên hiện tại vừa mới thấy mặt thì liền mở miệng hỏi tiến triển của hắn, bất quá chuyện này, hắn tự nhiên cũng không thể nói rằng hiện tại hắn đã trực tiếp đả thông năm đường, nếu không, giải thích ra rất đau đầu.

Nghe thấy vậy, Lâm Khiếu cũng cười khổ một tiếng, thở dài nói: “Thật là tự đi tìm đả kích mà…”

Hắn nhớ lại năm đó, tiêu hao trọn ba tháng mới đả thông được bốn đường kinh mạch, mà Lâm Động chỉ có nửa tháng mà đã đả thông được ba đường, chênh lệch trong chuyện này, quả thực không cách nào so sánh được.

“Hắc hắc.” Lâm Động cười hắc hắc, vỗ vỗ đầu của Tiểu Viêm ở bên cạnh, Tiểu Viêm liền ngoan ngoãn nằm xuống ở một bên, hắn nhìn về phía Lâm Khiếu, nói: “Cha gần đây đang bận cái gì thế? Mấy lần con đi thôn trang, đều phát hiện sắc mặt của gia gia bọn họ có chút không tốt a.”

Nghe Lâm Động nói đến cái này, nụ cười trên khuôn mặt Lâm Khiếu cũng nhạt đi một chút, thở dài một hơi, chợt nói: “Đều do con mẹ nó mấy tên hỗn đản Lôi gia không biết xấu hổ.”

“Là chuyện Thiết Mộc trang sao?” Ánh mắt Lâm Động chợt lóe, thử hỏi.

“Ừm” Lâm Khiếu gật đầu, sắc mặt mơ hồ có chút tái xanh, hắn nói: “Những tên hỗn đản đó, vốn nói trong vòng nửa tháng sẽ hoàn thành việc chuyển giao, kết quả là hiện tại đã nửa tháng rồi mà bọn họ cũng không có động tĩnh gì, chúng ta phái người đi thúc dục, bọn họ cũng tránh không chịu gặp.”

“Đánh cuộc ngày hôm đó, ở trước mặt vô số người chấp nhận, Lôi gia hắn cũng không có gan đi đổi ý chứ?”

Lâm Động cau mày nói, nếu như quả thật đổi ý, danh dự của Lôi gia có thể sẽ bị phá hủy, chuyện này đối với bọn hắn mà nói, thật sự không phải là chuyện nhỏ.

“Bọn họ cũng không có nói là đổi ý, chỉ là trì hoãn bất chấp đạo lý.” Lâm Khiếu nghiến răng nói, Thiết Mộc trang sản xuất ra nhiều Thiết Mộc, là sản nghiệp quan trọng của Lôi gia, nếu như Lâm gia bọn họ có thể có được, thì chắc chắn sẽ làm cho bọn họ có được thu hoạch rất sung túc, nhưng mà hiện tại,

miếng thịt béo này vốn là sắp đến miệng, nhưng bị Lôi gia trì hoãn như vậy, cho dù là ai thì trong lòng cũng sẽ không thoải mái chút nào.

“Vậy gia gia bọn họ định làm như thế nào?” Lâm Động nói.

“Gia gia ngươi đã nói, bảo ta ngày mai dẫn người đi đến Thiết Mộc trang, nếu như bọn họ không chịu chuyển giao một cách yên ổn, vậy cũng chỉ có thể mạnh mẽ động thủ, dù sao thì chuyện này, chúng ta nắm được cái lý” Lâm Khiếu nói.

Nghe vậy, trong lòng Lâm Động khẽ rùng mình, xem ra gia gia bọn họ cũng không có ý định tiếp tục ẩn nhẫn rồi, lần động thủ này, bất luận là thành hay bại, cũng đã trở mặt với Lôi gia, hành động lần này đối với Lâm gia có chút trọng yếu.

“Cha, ngày mai con cũng đi nhá.” Lâm Động trầm ngâm một chút, đột nhiên nói.

“Ngươi là một đứa trẻ, quản gì đến những chuyện này…” Lâm Khiếu ngẩn ra, nhưng còn chưa nói xong, lại đột nhiên nhớ tới Lâm Động hiện tại thực lực đã đạt tới Địa Nguyên Cảnh, loại này cho dù là ở trong Lâm gia, cũng có thể coi là lực lượng trung kiên, lúc này thì những lời định nói ra lại nuốt ngược vào miệng, hơi có chút chần chờ.

“Cha, yên tâm đi, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân, hơn nữa những chuyện này, con sau này cũng phải trải qua a, con cũng là một phần tử của Lâm gia, cha cũng không thể tùy ý coi nhẹ một gã cao thủ Địa Nguyên Cảnh chứ” Lâm Động cười nói.

Lâm Khiếu tức cười, nhìn Lâm Động rồi trầm ngâm một chút, rốt cuộc cũng gật đầu cười, nói: “Được rồi, ngày mai ngươi đi theo cùng, bất quá đừng có xuất thủ loạn xạ, lo bảo vệ tốt cho bản thân là được.”

“Dạ! Con đi chuẩn bị một chút, ngày mai lên đường!”

Nhìn thấy Lâm Khiếu gật đầu, Lâm Động nhất thời mừng rỡ, sau đó vội vàng đứng dậy, chạy nhanh ra khỏi phòng, ở phía sau hắn, Tiểu Viêm cũng bò người dậy, nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn bóng lưng của một người một hổ kia, Lâm Khiếu cũng khẽ mỉm cười, chợt thu hồi ánh mắt, nụ cười trở nên lạnh lùng: “Lôi gia, chèn ép Lâm gia ta nhiều năm như vậy, cũng nên trả nợ rồi!”

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 53

Thiết Mộc Trang

Biên: (A Híp) Ở giữa một đám tuấn mã, một bóng đỏ rực càng làm người khác chú ý. Bộ dáng uy phong lẫm lẫm như vậy, tự nhiên chính là Tiểu Viêm. Mà giờ khắc này ở trên lưng Tiểu Viêm chính là Lâm Động. Hiện tại Tiểu Viêm, thể trạng cùng lão Hổ không xê xích bao nhiêu, đã có thể cưỡi. Cước lực cùng dáng dấp kia so với tuấn mã tầm thường không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Dù sao Tiểu Viêm mặc dù còn nhỏ, nhưng tóm lại vẫn là yêu thú.

"Nếu tên tiểu tử này cũng có hứng thú, ngươi liền dẫn hắn đi cho biết một chút, đây chỉ là một cuộc lịch lãm. Bất quá phải nhớ, trăm triệu lần không để cho hắn xảy ra chuyện không may, nếu không hai người các ngươi cũng đừng trở về gặp ta!" Ở trước cửa đại môn, Lâm Chấn Thiên đầu tiên là nhìn thoáng qua Lâm Động cưỡi ở trên lưng hổ, sau đó ánh mắt chuyển hướng Lâm Khiếu cùng Lâm Khẳng, lạnh lùng nói.

"Phụ thân yên tâm." Lâm Khẳng cười cười. Có hai gã Thiên Nguyên Cảnh cao thủ bảo vệ thì ở trong phạm vi trăm dặm quanh Thanh Dương Trấn, thật đúng là không có người nào có thể xúc phạm tới Lâm Động.

"Ừ, nhớ rõ liên lạc Phong Điểu, hết thảy phải cẩn thận. Lôi gia bên này, ta sẽ chú ý" Lâm Chấn Thiên gật đầu, trầm giọng nói.

"Dạ" Lâm Khiếu cùng Lâm Khẳng đều gật đầu, sau đó kiểm tra lại một chút nhân mã, rồi cũng không hề trì hoãn nữa, trực tiếp vung roi ngựa lên, quay đầu hướng về phía ngoài Thanh Dương Trấn chạy như điên.

"Tiểu Viêm, đuổi theo."

Nhìn thấy bắt đầu hành động, Lâm Động liền vỗ nhẹ Tiểu Viêm. Một tiếng hổ gầm trầm thấp vang lên, sau đó di chuyển bốn vó, cuồng phong nổi lên, đuổi theo.

Phong cách tọa kỵ như vậy, lúc xuyên qua Thanh Dương Trấn, không thể nghi ngờ là đưa tới trận trận tao loạn. Từng ánh mắt lộ ra ao ước nồng đậm.

*** Thiết Mộc trang, một thôn trang phụ cận Thanh Dương Trấn có chút nổi danh. Nơi này có rất nhiều Thiết Mộc. Loại Thiết Mộc này tựa như tinh thiết, không sợ thủy hỏa, hơn nữa chất liệu gỗ dầy và chắc chắn, cực kỳ thích hợp chế tạo vũ khí cùng với các loại kiến trúc khác. Vì vậy loại Thiết Mộc này từ trước đến giờ là giá tiền đều không thấp, hơn nữa trong vòng trăm dặm cũng chỉ có Thiết Mộc Trang này mới có loại đặc sản này thôi. Vì vậy những năm gần đây, sản nghiệp Lôi gia cũng vì có Thiết Mộc trang mà béo đến chảy mỡ.

Nếu Lâm gia có thể tiếp nhận Thiết Mộc trang này, một năm lợi nhuận, ít nhất có thể trở mình lên một phen, mà trái lại Lôi gia tổn thất một cái Thiết Mộc trang, sẽ phải chịu tổn thất không nhỏ.

Thiết Mộc tcách Thanh Dương Trấn ước chừng có lộ trình nửa ngày. Trải qua một thời gian cho tới trưa, đám người Lâm Khiếu đã đến phạm vi Thiết Mộc trang.

*** Lâm Động cưỡi trên lưng hổ, nhìn sườn dốc phía dưới, ở cuối cùng đại đạo là một tòa trang viên đồ sộ, chiếm diện tích cực kỳ bao la. Trang viên liếc mắt nhìn, đều là nhìn không thấy cuối. Ánh mắt nhìn về phía xa, trong mơ hồ có thể nhìn thấy tại chỗ sâu trong trang viên, những thứ cự mộc màu đen kia. Đó chính là đặc sản của Thiết Mộc trang - Thiết Mộc.

"Cửa trang đóng chặt, xem ra sẽ không quá thuận lợi a!" Lâm Khẳng híp mắt, nhìn cửa trang kia đã đóng kín, nhàn nhạt nói.

Lâm Khiếu cũng khẽ gật đầu, sau đó phất phất tay. Phía sau người Lâm gia cũng đều nâng lên cảnh giác, chỉ nghe tiếng soạt soạt vang lên, hàn mang của

đao kiếm được rút ra, từ trên lưng ngựa. Sắc mặt lạnh lùng, mơ hồ có sát khí bốc lên.

Bên này, Lâm Động nhìn thấy một màn này, thì bàn tay của hắn cũng không nhịn được nắm chặt lại, mơ hồ nổi lên gân xanh. Đây mới thực sự là thế giới, hắn đánh nhau trước kia cùng so sánh cái loại chân chính sinh tử đánh giết này, giống như một loại tiểu hài nhi. Loại tràng diện này, một lời không hợp, rất có thể chính là ngươi chết ta sống.

"Tần Ưng, mang hai người bảo vệ tốt Động nhi, đi!" Lâm Khiếu thấp giọng quát, sau đó vung roi ngựa lên, lập tức cưỡi ngựa lướt xuống dưới. Một đám bụi màu vàng bay lên.

"Đát đát!"

Lúc Lâm Khiếu lao xuống, phía sau hơn mười đám bụi màu vàng cũng là theo sát mà lên, ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, bọn họ liền hiện ra tại trước cửa trang viên.

"Người tới dừng bước, nơi này là trang viên Lôi gia, không có sự cho phép, không được đi vào!"

Lúc bọn Lâm Khiếu tới trước cửa trang viên, trên tường viện cao vút kia, cũng có chút ít hàn quang hiện lên, một người hướng về phía đám người Lâm Khiếu phía dưới, quát to.

"Hãy kêu quản sự của các ngươi ra đây! Hôm nay, Lâm gia ta là tới tiếp nhận Thiết Mộc trang!" Lâm Khiếu trầm giọng vừa quát. Dưới Nguyên Lực hùng hồn trợ giúp, thanh âm kia như sấm sét, vang vọng khuếch tán khắp cả trang viên.

"Hắc, ta nói, ngươi Lâm gia cũng kìm nén không nổi sao? Nếu là muốn tiếp nhận, hãy cùng Lôi gia trao đổi thủ tục, lại chạy tới nơi này là sao?" Trên tường viện, hai đạo nhân ảnh nhanh chóng hiện ra. Một thanh âm hơi chút châm chọc vang lên.

"Lôi Nhạ, Lôi Anh."

Nhìn thấy hai người trên tường viện, chân mày Lâm Khiếu cùng Lâm Khải đều hơi nhướng lên. Hai người này đều là phần tử trọng yếu của Lôi gia, hơn nữa thực lực hai người, cũng là đạt đến Thiên Nguyên Cảnh sơ kỳ, xem ra Lôi gia cũng có phòng bị a.

"Ha hả! Lâm Khiếu huynh! Lâm Khắng huynh! Nếu Lôi gia ta nói sẽ đem Thiết Mộc trang giao cho Lâm gia các ngươi, vậy thì tự nhiên sẽ làm được. Các ngươi cần gì lo lắng như vậy? Như vậy đi, đợi thêm năm ngày nữa, Lôi gia ta liền chính thức đem Thiết Mộc trang giao cho các ngươi, tuyệt không trì hoãn, thế nào?" Trên tường viện, một vị đang mặc áo màu xám tro, cười nói.

"Lôi Anh huynh, các ngươi đã kéo thời gian một tháng rồi. Lời này cũng không làm người ta tin tưởng ah!" Lâm Khắg nói.

"Bọn người kia hình như đang trì hoãn cái gì?" Ở phía xa khi Lâm Động nghe được lời cãi cọ của Lôi gia, chân mày không nhịn được nhíu lại. Hắn không chớp mắt ngó chừng hai người Lôi Anh kia, phát hiện tại thời điểm hai người nói chuyện, khóe mắt tựa hồ không tự chủ được đối với bên trong trang viên liếc mắt nhìn nhìn.

"Tần Ưng thúc, chuyện có chút không đúng, đi theo ta"

Lâm Động ánh mắt lóe lên, đột nhiên hướng về phía một vị hán tử hùng tráng bảo hộ hắn bên cạnh, thấp giọng nói.

"Lâm Động thiếu gia!"

Nghe vậy, Tần Ưng sửng sốt. Vừa muốn nói chuyện để cho Lâm Động thuận tiện ở chỗ này, nhưng khi ánh mắt liếc nhìn đến Lâm Động đang cười Tiểu Viêm, lúc này mới nhớ lại, thiếu niên trước mặt này cũng không phải là loại trẻ người non dạ, lập tức chần chờ một chút, rồi vung tay lên, lặng lẽ dẫn theo hai huynh đệ, đi theo Lâm Động, nhanh chóng xông vào một bên cánh rừng.

"Tần Ưng thúc, ngươi có biết những biện pháp khác tiến vào Thiết Mộc trang không?" Lúc đã tiến vào rừng cây, Lâm Động thấp giọng nói.

"Ừm, Thiết Mộc trang quá lớn, bọn họ không thể nào đề phòng hoàn toàn. Theo ta được biết, có không ít địa phương có thể đi vào" Tần Ưng trầm ngâm nói.

"Đi! Đi vào bên trong trang dò một chút, tùy thời chuẩn bị tín hiệu cho bọn họ biết." Lâm Động cũng là quyết đoán, trực tiếp nói.

"Cái này... à, được rồi!"

Nghe được Lâm Động không ngờ tính toán lẻn vào thôn trang, Tần Ưng cũng là kinh hãi. Nhưng nghĩ lại Thiết Mộc trang hôm nay, bên trong hai vị Thiên Nguyên Cảnh cao thủ cũng bị kiềm chế ở bên ngoài, lấy thực lực của bọn họ, muốn tự vệ lời mà nói, cũng không có vấn đề gì, hơn nữa gần như vậy, chỉ cần phát tín hiệu, Lâm Khiếu họ chính là có thể nhanh chóng vọt vào, lúc này mới gật đầu, sau đó đi phía trước dẫn đường.

Một nhóm bốn người một thú, nhanh chóng từ rừng rậm xuyên qua. Một hồi lâu sau, bọn họ chính là thuận lợi vượt qua một mảnh tường viện không người nào trông chừng, nhảy vào trong nội viện.

Tiến vào trang viên, hết thảy đều lộ ra vẻ rất an tĩnh. Lâm Động nhìn chung quanh một lần, sau đó len lén chạy về phía trong trang viên, địa phương nơi trồng Thiết Mộc.

Thiết Mộc tại Thiết Mộc trang, đều là trồng ở khu vực đặc biệt trong trang. Bất quá, lúc Lâm Động bốn người chuồn êm đến một mảnh khu vực kia, ánh mắt khẽ đảo qua, sắc mặt không nhịn được, tái nhợt hẳn.

"Những tên chó chết này..."

Nhìn một màn trước mắt này, Tần Ưng kia đi theo bên cạnh Lâm Động, cũng

là nghiến răng nghiến lợi giận mắng.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 54

Hủy Đất

Biên: (A Híp) Ở trước mắt đám người Lâm Động, nguyên vốn phải là khu vực có đông đảo Thiết Mộc sinh trưởng, nhưng mà giờ phút này lại trống trải hơn phân nửa. Một đoạn lại một đoạn cọc gỗ màu đen nhô ra khỏi mặt đất, nhìn vết cắt của những cọc gỗ gảy lìa kia, hiển nhiên là bị người ta chặt đứt. rõ ràng là trong lúc vội vàng cậy mạnh mà chém đứt.

Dĩ nhiên, làm cho sắc mặt đám người Lâm Động tái nhợt cũng không phải là phần lớn những Thiết Mộc đã bị chém đứt, mà là ở trên mảnh đất kìa, giờ phút này đang có nhiều bóng người, đang vội vàng đem một bồn chậu tràn ngập dược thủy mùi hôi thối, hắt vẩy lên trên mảnh đất đó.

Lôi gia này, không chỉ muốn đem Thiết Mộc đang sinh trưởng toàn bộ chém đứt, hơn nữa bọn họ còn muốn đem cấu tạo và tính chất của mảnh đất này tổn hại. Làm cho cấu tạo và tính chất của đất đai nơi này, không thể để cho Thiết Mộc tiếp tục sinh trưởng được nữa!

Loại sự tình tổn nhân bất lợi kỷ này (hại người không lợi mình), quả nhiên là vô cùng ti tiện!

"Những tên khốn kiếp này, là muốn đưa cho Lâm gia chúng ta một cái thôn trang vứt đi!" Tần Ưng nghiến răng nghiến lợi, nói.

Sắc mặt Lâm Động cũng hơi có chút âm trầm. Hắn đồng dạng là không có ngờ tới, Lôi gia vậy mà làm loại thủ đoạn hạ lưu này. Nếu như mảnh thổ địa Thiết Mộc trang này, thật sự bị bọn họ sử dụng dược thủy tổn hại mà nói, nơi này chính là hoàn toàn bị phá hủy.

"Làm sao bây giờ?" Một gã hộ vệ Lâm gia thấp giọng nói. Nhìn bộ dáng hiện tại của Lôi gia, hiển nhiên còn không có đem toàn bộ Thiết Mộc chém đi. Dù sao Thiết Mộc tại Thiết Mộc trang là cực kỳ tươi tốt, hơn nữa bởi vì cứng rắn kiên cố, cũng không dễ dàng chặt cây. Lúc này mới hơn một tháng, bọn họ đều không thể đem toàn bộ Thiết Mộc trang dọn sạch sẽ.

"Thiết Mộc không có, còn có thể sinh trưởng, nhưng nếu cấu tạo và tính chất của đất đai nơi này bị hủy đi, Thiết Mộc trang này cùng ngọn núi bình thường không khác biệt gì" Tần Ưng trầm giọng nói.

"Ừ."

Lâm Động cũng khẽ gật đầu. Tầm mắt quét qua khu vực kia thấy trong đó tuyệt đại đa số người, là Lôi gia mời tới, làm việc cực nhọc, cũng không phải là phiền toái. Cho nên, ánh mắt của hắn đảo qua, rồi dừng trên người một ít nhân ảnh tại phía xa. Những thứ này chính là Lôi gia hộ vệ.

"Hộ vệ Lôi gia ở nơi này có mười ba người, trong đó có hai người đạt đến Địa Nguyên Cảnh. Một vị đầu lĩnh kia ta biết, gọi Đái Ân, đã từng là đạo tặc, sau đã trở thành Lôi gia hộ viện. Thực lực người này, có lẽ tương đương cùng ta, đều là đạt đến trình độ Địa Nguyên Cảnh sơ kỳ. Người còn lại hắn cũng ở giai đoạn này" Tần Ưng cau mày thấp giọng nói. Tại đây bọn họ cùng Lâm Động đều là Địa Nguyên Cảnh, hơn nữa đều là kinh nghiệm loại tràng diện này lần đầu. Nếu thật sự chém giết, sợ rằng rất khó cùng cao thủ Địa Nguyên Cảnh đối phương chống lại.

"Hai gã Địa Nguyên Cảnh sơ kỳ" Ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, hơi chút trầm ngâm, nói: "Tần Ưng thúc, phóng tín hiệu, thông tri cho bọn họ biết."

"Nếu phóng tín hiệu, bọn họ sẽ phát hiện ra chúng ta, nếu không trước tiên chúng ta rút lui?" Tần Ưng cả kinh nó. Đối phương có hai gã Địa Nguyên Cảnh, hơn nữa có hơn mười vị hảo thủ kinh nghiệm phong phú, mà bọn họ, chỉ có bốn người mà thôi. Nếu như rút lui, hắn còn có thể bảo vệ Lâm Động rời đi, nhưng

chính diện giao chiến lời mà nói, hắn cũng là không đủ tâm tư chú ý nhiều hơn.

"Không có thời gian rút lui. Bọn họ chỉ cần hắt vẫy thêm một chút dược thủy, Thiết Mộc sẽ giảm sản lượng một phần" Lâm Động lắc đầu, nói: "Đợi tí nữa động thủ, hai người Đái Ân kia giao cho ta, ngươi cùng mọi người đem những người còn lại cản lại"

Nghe vậy, sắc mặt Tần Ưng chợt biến đổi. Lâm Động lại nghĩ lấy lực lượng một người tới ngăn trở đối phương, là hai gã cao thủ Địa Nguyên Cảnh sơ kỳ đó?

"Không nên trì hoãn nữa, chuyện tìm chết, ta tuyệt đối sẽ không đi làm"

Như biết ý nghĩ trong lòng bọn Tần Ưng, Lâm Động cũng không còn thời gian giải thích thêm. Hắn bây giờ đã đạt tới Địa Nguyên Cảnh trung kỳ, hơn nữa hấp thu Âm Sát Khí trong cơ thể Thanh Đàn nhiều như vậy, hơn nữa đã dung hợp với Nguyên Lực, lại càng mạnh mẻ thêm. Tuy nói kinh nghiệm, có lẽ không bằng đối phương già dặn, nhưng trong tay Lâm Động nắm giữ hai loại Tứ phẩm Võ học mà nói, cũng không thành vấn đề gì.

Nhìn thấy Lâm Động kiên trì như vậy, còn muốn nghĩ đến cục diện thế khắc lúc này, Tần Ưng cũng đành cắn răng một cái, sau đó từ trong lòng lấy ra một quả đạn tín hiệu, đem đốt lên. Một đạo hồng quang nhất thời phóng lên cao, ở trên bầu trời nổ tung khắp nơi, hồng mang chói mắt. Phương viên bên trong mấy ngàn thước, đều có thể thấy được rõ ràng.

"Người nào?!"

Lúc tín hiệu bắn ra, thì cũng là lúc Lôi gia hộ vệ ở cách đó không xa cũng phát hiện ra. Một vị nam tử đầu lĩnh che kín khuôn mặt kia, đột nhiên xoay người lại, ánh mắt hung ác ngó chằm chằm vào chỗ ẩn thân đám người Lâm Động. Cánh tay vung lên, chung quanh mười mấy đạo thân ảnh kia đang phân tán liền chậm rãi bao vây lại.

"Rống!"

Khi bọn hắn đang xúm lại, đột nhiên một tiếng hổ gầm vang lên. Một bóng hỏa hồng sắc mạnh mẽ vọt ra.

"Hỏa Mãng Hổ!"

Đám Lôi gia hộ vệ kia, hiển nhiên cũng có chút nhãn lực, liếc mắt một cái liền nhận ra được Tiểu Viêm đang xông tới, lập tức nhiều tiếng thét kinh hãi vang lên. Một ít người nhát gan lại càng sợ đến tè ra quần.

"Không nên sợ, đây chỉ là một con Hỏa Mãng Hổ còn nhỏ thôi!" Vị nam tử kia được Tần Ưng gọi là Đái Ân, lúc đầu cũng bị giật mình nảy người, nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấu một chút đầu mối, lớn tiếng quát lên.

"Lão Lục, theo ta xuất thủ làm thịt súc sinh này. Những người còn lại đem đám người phía sau kia bắt lại cho ta! Ta muốn nhìn thấy kẻ nào bị tinh trùng lên não, lại dám tới Thiết Mộc trang quấy rối!"

Hiển nhiên Đái Ân kia ở trong đám hộ vệ nơi này có một chút hiệu triệu lực, vì vậy lúc tiếng quát của hắn vang lên, những người còn lại kinh hãi cũng là giảm bớt một chút. Mặt khác vị Địa Nguyên Cảnh cao thủ còn lại, đứng ở bên cạnh nam tử kia, sắc mặt có chút âm tàn.

"Động thủ!"

Hai người liếc nhau một cái, cơ hồ là không hẹn mà cùng mạnh mẽ hướng về phía Tiểu Viêm nhào tới. Đột nhiên lúc hai người tiến đến gần Tiểu Viêm khoảng mấy trượng, chợt một đạo thân ảnh mạnh mẽ từ phía sau lao ra, sau vài bước đã hiện ra trước mặt hai người, mang theo Nguyên Lực mạnh mẽ lạnh lẽo như băng, hướng về phía hai người hung hăng oanh kích.

"Cẩn thận!"

Đột nhiên xuất hiện công kích làm cho hai người Đái Ân cả kinh, chợt

Nguyên Lực trong cơ thể cũng là dữ dội tuôn ra.

"Phanh!"

Ba đạo thân ảnh nặng nề chạm vào nhau, kình khí mạnh mẽ bạo phát, đem toàn bộ đất đá vụn trên mặt đánh bay đi. Rồi sau đó, thân ảnh kia lao ra tại phía sau Tiểu Viêm, thân thể chỉ vẻn vẹn run lên, rồi thân hình liền ổn định. Mà hai người Đái Ân, dưới từng ánh mắt kinh ngạc, phải lui lại mấy bước.

"Hí!"

Vốn ở phía sau chuẩn bị tùy thời viện thủ, đám người Tần Ưng nhìn thấy một màn này, cũng là không khỏi hít một hơi lãnh khí. Ánh mắt tràn ngập kinh hãi, nhìn chằm chằm vào bóng lưng thiếu niên kia. Bọn họ thật không nghĩ đến, Lâm Động lại có thể lấy một địch hai, còn chiếm được thượng phong.

"Không hổ là nhân vật thiên tài nhất. của Lâm gia!"

Nhìn bóng dáng thiếu niên kia, dù là Tần Ưng loại nhân vật thường xuyên ở đao kiếm đổ máu, trong lòng đều nổi lên một ít sự khâm phục. Lúc này, hắn cũng là quên mất khác biệt tuổi thọ giữa hai người, bất luận ở chỗ nào, tóm lại là thực lực vi tôn.

"Động thủ!"

Nhìn thấy Lâm Động có thể đem hai người Đái Ân ngăn trở, Tần Ưng quát lên một tiếng chói tai, lao ra, hướng về phía chừng mười vị Lôi gia hộ vệ kia đang xúm lại, phóng đi. Lấy thực lực của hắn là Địa Nguyên Cảnh, tuy nói trong hoàn cảnh nhân số ít ỏi, nhưng không chút lo lắng.

"Rống!"

Cùng lúc đó, Tiểu Viêm lại lần nữa rống giận, hóa thành một bóng đỏ rực thoát khỏi vòng vây, trực tiếp hướng về phía những người kia đang không ngừng hắt vẫy dược thủy làm việc cực nhọc phóng đi. Nhìn thấy hung thần ác sát quái

vật lớn bực này, những người kia vội vàng bỏ chạy, bỏ lại những thùng thuốc, chạy lấy mạng.

"Là người của Lâm gia!" Đái Ân nhìn thấy Tần Ưng lao ra, sắc mặt khẽ biến đổi, chợt trong mắt hung quang chớp động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Động ở trước mặt.

"Lão Lục, đồng loạt ra tay, giết tiểu tử này!"

Đái Ân liếm liếm miệng. Trên mặt sát ý dữ dội tuôn ra. Người bên cạnh được gọi là lão Lục, cũng là cao thủ Địa Nguyên Cảnh, nghe được lời của hắn cũng âm tàn gật đầu. Hai người cực kỳ ăn ý, giống như một loại ác lang hung tàn, từng bước hướng về phía Lâm Động.

Nhìn hai người đang tới, Lâm Động cũng hít sâu một hơi. Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên hắn gặp phải sinh tử chém giết!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 55

Đánh Giết

Biên: (A Híp) Hai người Đái Ân mắt lộ hung quang, chậm rãi áp sát Lâm Động.

"Phanh!"

Kèm theo cước bộ ngày càng gần, trong chốc lát, hai người Đái Ân cơ hồ đồng thời cùng bạo phát, Nguyên Lực hùng hậu ngưng tụ trong lòng bàn tay, chưởng phong đủ có thể chấn vỡ núi đá, một tả một hữu trực tiếp bổ về phía đầu Lâm Động.

Hai người vừa ra tay, đã thể hiện ra sự ăn ý không tầm thường, trong lúc đó thế công một tả một hữu, khiến cho người ta khó có thể đón đỡ.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn thế công của hai người, nhưng trong lòng cũng không có xuất hiện sự bối rối như trong dự liệu. Chỉ thấy được tay trái thành quyền, tay phải thành chưởng, đồng thời thi triển ra Thông Bối Quyền cùng với Bát Hoang Chưởng lần nữa.

"Phanh Phanh!?!"

Quyền chưởng giao đấu, chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp ở trong tay ba người vang lên. Mà quyền đầu vừa mới tiếp xúc trong chốc lát, vốn sắc mặt đầy hung quang trên khuôn mặt hai người Đái Ân đã có chút biến đổi, lực lượng trên quyền chưởng đối phương truyền đến cực kỳ mạnh mẽ, khiến xương cốt bọn họ chấn động mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn. Hơn nữa càng khiến cho bọn họ khiếp sợ chính là Nguyên Lực đối phương phảng phất như hàm chứa một loại hàn khí cực kỳ băng lãnh. Chỉ tiếp xúc trong nháy mắt đã làm cho làn da bọn họ

truyền đến một trận đau nhói.

“Có chút cứng rắn, không nên nương tay!”

Vừa mới tiếp xúc, hai người Đái Ân đã phát hiện ra thực lực của Lâm Động lại là cao hơn hai người bọn họ một bậc, bất quá có lẽ là nguyên nhân đối phương còn nhỏ tuổi, thời điểm đối chiến sinh tử còn lộ ra một chút trúc trắc.

“Phách Phong Trảo!”

“Ám Miên Chưởng!”

Trong nháy mắt hai người liền thay đổi chiêu thức, Phong trảo bén nhọn cùng với chưởng kình âm nhu, trực tiếp đem Lâm Động bao phủ. Hơn nữa chiêu thức của hai người, đều là chiêu tàn nhẫn, nhắm thẳng vào chỗ yếu hại, hoàn toàn không có nửa điểm ý tứ lưu tình.

Đối mặt với thế công tàn nhẫn của hai người, vừa mới bắt đầu Lâm Động cũng có hơi chút luống cuống tay chân. Bất quá loại trạng thái này cũng không kéo dài bao lâu liền được hắn ổn định lại, xu thế phòng thủ cũng bắt đầu biến chuyển, ỷ vào Nguyên Lực hùng hậu trong cơ thể và võ học tinh diệu, thỉnh thoảng lại tấn công, lại ngược lại đem hai người Đái Ân bức lui về phía sau.

Ngắn ngủi mấy chục hiệp, thế công của Lâm Động đã gần như hoàn toàn loại bỏ sự trúc trắc, có khi công kích còn mang theo một tia ngoan ý, làm cho hai người Đái Ân có chút chật vật.

“Con mẹ nó, tiểu tử này có chút tà môn.”

Ngay lúc đối mặt với thế công của Lâm Động càng ngày càng thuần thục, sắc mặt của Đái Ân cùng Lão Lục kia cũng tương đối khó coi. Làm đối thủ của Lâm Động, bọn họ có thể cảm giác được đối phương phảng phất như lột xác với một tốc độ cực nhanh, mà bọn họ lại chính là biến thành đá mài loại lột xác này.

“Đi!.”

Lại lần nữa triển đấu một phen, nhưng hai người Đái Ân cũng phát hiện ra càng ngày càng rơi xuống hạ phong, liền quyết đoán quát khẽ một tiếng, thân hình chợt lui lại.

Nhìn thấy thân hình hai người muốn thối lui, ánh mắt Lâm Động cũng chợt lóe, cước bộ đột nhiên nhảy qua hai bước, hai ngón chặt khép chặt vào nhau, nhanh như tia chớp hướng đến lồng ngực của hai người.

Một chỉ này của Lâm Động cực kỳ mãnh liệt, Nguyên Lực màu xanh đậm ngưng tụ ở trên đầu ngón tay kia. Cuối cùng trong ánh mắt của hai người Đái Ân cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, cánh tay cấp tốc đưa lên ngực che chắn.

“Phanh!”

Ngón tay và cánh tay tiếp xúc, chỉ nghe một đạo âm thanh trầm thấp vang lên, thân thể hai người Đái Ân bay ngược về sau, trên cánh tay hai người đều xuất hiện một lỗ, máu tươi chảy ra cuồn cuộn.

Tần Ưng đang giải quyết mấy người hộ vệ Lôi gia bên cạnh, nghe được âm thanh bên này liền quay đầu lại nhìn, thấy được máu tươi chảy ròng ròng trên cánh tay hai người kia khóe miệng liền có chút co quắp.

“Lấy lực lượng một người, đánh bại hai gã cao thủ Địa Nguyên Cảnh sơ kỳ kinh nghiệm đầy mình, chỉ sợ thực lực của Lâm Động thiếu gia đã đạt đến Địa Nguyên Cảnh Trung kỳ.”

Nghĩ đến đây, Tần Ưng không nhịn được mà phải thở dài một tiếng, bậc thiên phú này quả làm cho người khác cảm thấy vô lực.

“Hai người Đái Ân đã bại, các ngươi còn dám ngoan cố chống cự?”

Trong lòng thở dài một tiếng, Tần Ưng cũng nhanh chóng thu lại tinh thần, nhìn những hộ vệ Lôi gia kia đang còn chống cự, lớn tiếng quát.

Nghe được tiếng quát của hắn, những hộ vệ Lôi gia còn lại sắc mặt nhất thời đại biến, cước bộ cũng có phần chậm lại.

“Con mẹ nó, đám cẩu tử nào lại dám quấy rối trong Thiết Mộc trang chúng ta, muốn chết a!” Song cước bộ mấy người này vừa có chút chậm lại thì một tiếng rống giận vang dội như sấm sét đột nhiên từ phía xa truyền đến. Ngay sau đó, một đạo thân ảnh to con giống như hắc tháp, thật nhanh chạy lướt đến nơi này.

“Lôi Sơn!”

Nhìn thân ảnh như hắc tháp kia sắc mặt Tần Ưng nhất thời đại biến, mà sắc mặt đám hộ vệ Lôi gia lại mừng rỡ như điên.

“Lâm Động thiếu gia, mau rút lui, Lôi Sơn này là cao thủ Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ.” Thân ảnh Tần Ưng nhảy vọt một cái liền xuất hiện bên cạnh Lâm Động.

“Không còn kịp rồi”

Lâm Động lắc đầu, thân ảnh kia mặc dù to con, nhưng tốc độ lại cực kỳ không chậm, ngắn ngủi mười mấy giây đã xuất hiện cách trước mặt Lâm Động vài chục thước. Rồi sau đó, bàn chân người này đạp trên mặt đất, thân hình dữ dội đứng lên, Nguyên Lực hùng hồn cấp tốc ngưng tụ trên chân phải, lực lượng áp bách từ trên cao nhìn xuống, làm cho sắc mặt Tần Ưng có chút tái nhợt.

“Lâm Động thiếu gia, đi!”

Tần Ưng bắt lấy cánh tay của Lâm Động, vừa muốn mạnh mẽ đẩy đi, trên cánh tay kia cũng trực tiếp truyền lại một cỗ sức lực, ngược lại đem thân hình kéo lui trở lại.

Một tay đẩy Tần Ưng ra, hai mắt Lâm Động nhìn chằm chằm thân ảnh giống như hắc tháp kia hạ xuống, trong mắt cũng xông lên một điểm hỏa nhiệt. Cùng lúc đó, hai tay của hắn cũng thật nhanh kết xuất từng đạo ấn pháp phức tạp.

“Tiểu vương bát đản, nhìn một cước của đại gia đem ngươi dẫm thành thịt nát.”

Thân ảnh hắc tháp kia nhìn Lâm Động cư nhiên lại không trốn tránh, trên khuôn mặt không khỏi xẹt qua một nụ cười lạnh, Nguyên Lực trên chân phải ba động, lại càng phát ra nồng đậm.

Lâm Động sắc mặt bình tĩnh, ấn pháp tốc độ biến ảo càng lúc càng nhanh, mà bên trong đan điền, Nguyên Lực màu xanh đậm cũng xông ra thật nhanh, cuối cùng ngưng tụ trong lòng bàn tay.

“Chết đi!”

Khi ấn pháp của Lâm Động đình chỉ biến ảo, thân ảnh to con kia cũng đã đem hắn bao phủ, thối phong hung hăng nện xuống trên đầu Lâm Động.

“Phanh!”

Thối ảnh nện xuống, Nguyên Lực màu xanh đậm sáng bóng trong bàn tay Lâm Động cũng phụt ra, hàn ý lạnh lẽo thấu xương bộc phát ra, một đạo quang ấn xuất hiện ở trong bàn tay Lâm Động, rồi sau đó cùng với thối phong bén nhọn kia hung hăng nện vào nhau.

Một đạo âm thanh trầm thấp vang lên, hai chân Lâm Động, cũng bị chấn động cắm xuống mặt đất nửa thước. Bất quá, đại bại trong dự liệu cũng không có xuất hiện, thân ảnh to con kia cũng đồng dạng bắn ngược ra, cuối cùng cước bộ lảo đảo rơi xuống đất, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin nhìn đạo thân ảnh thiếu niên trước mặt. Hiển nhiên là không có cách nào tin tưởng thế nhưng đối phương có thể tiếp được công kích chính diện của hắn.

“Ngươi là tên tiểu tử Lâm gia kia sao?”

Khuôn mặt Lôi Sơn kinh hãi nhìn chằm chằm Lâm Động, đột nhiên quát to.

Khóe miệng Lâm Động nứt ra, ngay cả cánh tay vào thời khắc này cũng có

chút chết lặng, người này cũng không hổ là cao thủ Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ.

Nhìn chằm chằm Lâm Động, trong ánh mắt Lôi Sơn đột nhiên trở nên dữ tợn, đối với Lôi gia bọn họ mà nói, Lâm Động biểu hiện càng xuất sắc, thì uy hiếp bọn họ càng lớn.

Trong lòng xẹt qua sát ý, cước bộ Lôi Sơn lại một lần nữa đạp trên mặt đất, giống như một đầu man ngưu, dữ đội chạy tới phía Lâm Động. Lần này, trên hai nắm đấm của hắn cũng đã bắt đầu khởi động Nguyên Lực, xem ra hắn đã chân chính động sát thủ.

"Cút!"

Nhìn Lôi Sơn lại một lần nữa vọt đến, sắc mặt Lâm Động cũng có hơi chút trầm xuống. Song, đang lúc hắn chuẩn bị tránh né phong mang, thì đột nhiên một tiếng quát lạnh chợt vang lên.

Tiếng quát vừa mới dứt, một thân ảnh quen thuộc liền xuất hiện trước mặt Lâm Động, một quyền bình thường không có gì lạ nhẹ nhàng đánh ra, Lôi sơn như man ngưu kia lại như gặp phải một quyền nghiêm trọng, thân ảnh chạm trên mặt đất, bay ngược ra.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 56

Dương Cương Khí Trong Lòng Đất

Biên: (A Híp) “Cha!”

Nhìn thân ảnh xuất hiện ở trước mặt, Lâm Động chợt kinh hỉ, vội vàng kêu lên.

“Ngươi tiểu tử thúi này, đã nói chỉ được phép nhìn, ngươi lại dám một mình xông bừa vào đây là sao” Người xuất hiện trước mặt Lâm Động, tự nhiên chính là Lâm Khiếu nhìn thấy tín hiệu rồi vội vàng chạy đến. Lúc này hắn cũng là giận tái đi, hướng Lâm Động trách móc.

“Tam gia, ngài cũng đừng vội vàng trách cứ Lâm Động thiếu gia. Nếu như không phải hắn dẫn chúng ta xông vào đây mà nói, sợ rằng Thiết Mộc trang cũng đã bị Lôi gia phá hỏng hoàn toàn.” Tần Ưng đứng một bên vội vàng đi tới, chỉ vào mảnh đất nhếch nhác phía sau nói.

Nghe vậy, Lâm Khiếu cũng cả kinh, ánh mắt nhìn theo phương hướng Tần Ưng chỉ, sau đó lại nhìn thấy đầy rẫy dược thủy màu đen trên khu vực trồng cây Thiết Mộc, gương mặt lập tức trở nên rất khó coi.

“Lâm Khiếu, mặc dù Thiết Mộc trang này là Lôi gia chúng ta thua cho các ngươi, nhưng còn chưa giao nộp thì vẫn còn là tài sản của Lôi gia. Thật không ngờ hôm nay các ngươi lại xông vào, thật không để Lôi gia chúng ta vào trong mắt sao.”

Lâm Khiếu sắc mặt khó coi nhìn lên, cách đó không xa, cũng truyền đến một tiếng gầm phẫn nộ. Ngay sau đó, hai người Lôi Anh mang theo hơn mười người nhanh chóng chạy đến.

“Hừ, nếu chúng ta không cứng rắn xông vào mà nói, sợ rằng Lôi gia các ngươi đã đem Thiết Mộc trang phá hủy hoàn toàn.” Sắc mặt Lâm Khiếu âm trầm nhìn chằm chằm đám người Lôi Anh, cười lạnh nói.

Nghe được lời này, sắc mặt đám người Lôi Anh cũng có chút hơi đổi, ánh mắt nhìn hướng khu vực cây Thiết Mộc, chân mày cau lại, âm thầm mắng một tiếng đồ vô dụng.

“Tam đệ, xảy ra chuyện gì?”

Giờ phút này, Lâm Khẳng cũng mang theo hảo thủ Lâm gia vọt vào, nhìn thấy một màn như vậy, liền trầm giọng hỏi.

Lâm Khiếu đem chuyện tình sơ lược ở đây nói lại một phen, khi mà Lâm Khẳng nghe đến chỗ Lôi gia muốn đem đất đai nơi này phá hủy hoàn toàn, cho dù là lấy tâm tính của hắn, trong lòng cũng nổi lên một cỗ tà hỏa. Thủ đoạn này quả nhiên là ti tiện.

“Lôi gia quả nhiên là có thủ đoạn a. Trì hoãn lâu như vậy nguyên lai là nghĩ đến rút củi dưới đáy nồi, đem sinh cơ của Thiết Mộc trang chặt đứt toàn bộ.” Ánh mắt Lâm Khẳng lộ ra hàn quang, nhìn chằm chằm đám người Lôi Anh, lạnh lùng nói.

Vào giờ khắc này, Đám hảo thủ Lâm gia một bên cũng là tay nắm chặt đao kiếm, ánh mắt bất thiện. Nhìn bộ dạng kia, hiển nhiên là có khuynh hướng một lời không hợp liền động thủ.

Nhìn thấy kế hoạch bị phá, sắc mặt đám người Lôi Anh có chút không được tự nhiên, chợt dứt khoát không hề che dấu nữa, cười nhạt, nói: “Thiết Mộc trang là thành quả kinh doanh nhiều năm của Lôi gia ta, Lâm gia các người muốn tùy tùy tiện tiện ngồi mát ăn bát vàng, trên thế giới này làm gì có chuyện tốt như vậy.”

Nghe được lời này, đám người Lâm Khẳng lại càng giận tím mặt.

“Tác phong làm việc của Lôi gia quả làm cho người ta phải bội phục. Bắt đầu từ bây giờ, Thiết Mộc trang này đã là của Lâm gia. Mời các vị đi cho, nếu ai đó không phục mà nói, ta sẽ cùng các ngươi giao lưu một tí.” Ánh mắt Lâm Khiếu chợt lóe hàn mang, nói.

“Ngươi!”

Nghe vậy, da mặt đám người Lôi Anh cũng giật giật, bất quá vừa mới nghĩ tới thực lực Lâm Khiếu chính là Thiên Nguyên cảnh, nên chỉ có thể nuốt ngược nộ khí vào trong lòng. Hiện tại nếu có xung đột mà nói, chỉ sợ bọn họ không hề chiếm được chút tiện nghi nào.

“Hắc, nếu Lâm gia đã có hứng thú với Thiết Mộc trang này như vậy, vậy thì tặng cho các ngươi đi. Bất quá, thỉnh xin kinh doanh thật tốt, những thứ này, ngày sau Lôi gia chúng ta cũng sẽ lấy về.”

Lôi Anh ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm đám người Lâm Khiếu, đột nhiên cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì thêm, phất tay lên mang người rời đi.

Nhìn bóng lưng đám người Lôi Anh đi xa, sắc mặt mấy người Lâm Khiếu vẫn như cũ, không hề khá hơn chút nào. Thiết Mộc trang bị tổn hại thành như vậy, mặc dù vẫn có thể thu hoạch Thiết Mộc, nhưng chỉ sợ sản lượng giảm xuống không ít.

“Đúng là một đám tinh trùng thượng não.” Sắc mặt Lâm Khẳng xanh mét, thấp giọng mắng.

Lâm Khiếu cũng khẽ thở dài một tiếng, nói: “Trước tiên kiểm tra Thiết Mộc bên trong Thiết Mộc trang một chút, xem xem bị phá hoại thành cái dạng gì rồi.”

“Dạ!”

Nghe được lời của hắn, đám hộ vệ Lâm gia cũng chia ra, chạy vào khu vực trồng cây Thiết Mộc.

Xem xét kéo dài khoảng nửa giờ, đám người kia mới quay lại, mà nghe được những lời hồi báo, sắc mặt Lâm Khiếu và Lâm Khắng lại càng khó coi hơn.

Lâm Động một bên cũng là níu chặt chân mày, mặc dù Thiết Mộc trang vẫn còn lại một chút Thiết Mộc trưởng thành, nhưng thổ nhưỡng nơi này đã bị Lôi gia dùng dược thủy phá hủy. Cho dù sau này vẫn có thể trồng Thiết Mộc, nhưng sản lượng sẽ giảm trên phạm vi lớn.

"Ai, đem chuyện này báo cho phụ thân đi, lão nhân gia rất coi trọng cái Thiết Mộc trang này, nếu biết chuyện này, chỉ sợ bị chọc tức không nhẹ." Lâm Khiếu thở dài một hơi, nhìn Lâm Khắng nói.

"Ừh." Lâm Khắng cũng đành cười khổ gật đầu, kế sách hiện thời, cũng chỉ có thể như vậy.

Nhìn gương mặt hai người có chút sa sút cùng tức giận, Lâm Động cũng thầm than, chiêu thức này của Lôi gia quả thật thâm độc.

Sau khi tin tức này truyền về Lâm gia, ngắn ngủi thời gian nửa ngày, Lâm Chiến Thiên tự mình mang người chạy đến Thiết Mộc trang, nhìn mảng đất đầy rẫy mùi hôi thối, sắc mặt xanh mét đến đáng sợ.

Lâm Động ngồi ở trên một vách núi đá cao chót vót, cúi đầu nhìn xuống gian đại sảnh phía dưới, giờ phút này, trong đó đang truyền ra tiếng gầm gừ tức giận của Lâm Chấn Thiên. Nghe được tiếng gầm thét này, mặc dù Lâm Động không ngồi bên trong, nhưng cũng không khỏi co rụt lại. Đây cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến Lâm Chấn Thiên tức giận như vậy, xem ra lần này Lôi gia khiến hắn tức giận không nhẹ.

"Thật là đáng sợ."

Ở một bên, Thanh Đàn le lưỡi thấp giọng nói, lần này là nàng theo chân mấy người Lâm Chấn Thiên chạy đến.

Lâm Động cười khổ một tiếng, đứng dậy nói: “Đi dạo xung quanh một chút đi. Lửa giận của gia gia chỉ sợ cũng không nhanh tắt, đau khổ này để cho mấy người lớn chịu đi.”

“Ừm” Thanh Đàn cười trộm gật đầu.

Lâm Động để cho Thanh Đàn ngồi trên lưng Tiểu Viêm, sau đó hắn đi phía trước dẫn đường, đi về phía trong sâu sau Thiết Mộc trang.

Diện tích Thiết Mộc trang cực kỳ lớn, cảnh sắc cũng cực kỳ xinh đẹp, nếu không phải có một ít mùi hôi thối từ bốn phía truyền đến, thì nơi này cũng là một nơi nghĩ dưỡng tuyệt vời.

“Thiết Mộc trang có một đất đen đặc biệt, thích hợp với trồng Thiết Mộc. Nghe nói trước kia, khu vực Thiết Mộc trang này chính là một ngọn núi lửa, mà những thứ đất đen kia, chính là từ dưới đất phun lên. Bất quá bây giờ núi lửa đã biến mất, đất đen cũng có hạn, lại bị đám người Lôi gia phá hủy không ít, sau này sản lượng Thiết Mộc cũng sẽ ít đi rất nhiều, cho nên mới làm gia gia tức giận như thế.” Đi ở sâu trong rừng u tĩnh, Lâm Động cũng tùy ý giải thích cho Thanh Đàn.

“Nha.” Thanh Đàn khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua bốn phía, nói: “Nhiệt độ nơi này cao hơn so với phía ngoài.”

“Ừ?”

Nghe vậy Lâm Động ngẩn người ra, liền cảm ứng một chút, cũng không có cảm giác như vậy. Sau khi suy nghĩ một chút liền chợt hiểu ra, trong cơ thể Thanh Đàn có Âm Sát Khí vô cùng khủng khiếp, đối với nhiệt độ trong thiên địa, tự nhiên là cảm giác cực kỳ nhạy cảm.

“Nơi này rất ẩm ướt, như thế nào lại ấm lên?” Chợt giật mình, Lâm Động lại có chút kinh ngạc. Hắn trầm ngâm một chút, rồi ngồi xổm người xuống, tay phải bốc lên một nắm đất đen, mà khi tay vừa nắm vốc đất đen, thân thể của hắn đột

nhiên run lên, trong con ngươi nổi lên sự kinh hãi rõ ràng.

“Đất nơi này thế nhưng lại ẩn hàm một tia Cương Dương Khí?”

Thời điểm Lâm Động bốc nắm đất lên, hắn cảm giác được rõ ràng, Thạch Phù trong lòng bàn tay truyền đến một cỗ hấp lực. Mà dưới cỗ hấp lực này, nắm đất trong tay cơ hồ truyền đến một luồng khí lưu thưa thớt không đáng kể. Cỗ khí lưu này mặc dù mỏng manh, nhưng lại nóng rực như ánh mặt trời, đó là một loại khí hoàn toàn bất đồng với Âm Sát Khí.

Loại khí này, được gọi là Cương Dương Khí, thứ mà dành cho cao thủ Thiên Nguyên cảnh hút lấy.

“Tại sao có thể như vậy?”

Trong lòng Lâm Động có chút kinh ngạc, tuy nói đất đen có chứa Cương Dương Khí vô cùng mỏng manh, nếu không phải hắn có Thạch Phù thì chắc cũng không thể cảm ứng được. Nhưng bất kể thế nào, cái này đúng thật là có tồn tại.

Lâm Động ngẩng đầu, nhìn về phía sâu bên trong, khẽ nhíu chân mày, sau đó bước nhanh về trước mấy trăm bước, lại một lần nữa bốc mốt vốc đất đen lên.

“Càng về sâu bên trong, đất đen ẩn chứa Cương Dương Khí lại càng mạnh.” Nhận ra sự biến hóa này, trong lòng Lâm Động lại càng kinh ngạc hơn, tuy nói loại cường độ này chỉ là tương đối, nhưng trong bùn đất, làm sao có thểẩn chứa Cương Dương Khí?

“Trừ phi… dưới mặt đất này, có thứ gì đó thẩm thấu ra Cương Dương Khí, như thế mới làm cho bùn đất này cũng ẩn chứa một chút.”

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe, bàn chân cũng không nhịn được nhẹ nhàng giẫm lên cả vùng đất phía dưới.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc

click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 57

Dương Nguyên Thạch

Biên: (A Híp) “Lâm Động ca ca, chuyện gì vậy?”

Nhìn cử chỉ có chút kỳ quái của Lâm Động, Thanh Đàn ngồi ở trên lưng Tiểu Viêm không khỏi nghi ngờ, liền hỏi.

Lâm Động khoát tay áo không trả lời nàng, ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ do dựảnh chung quanh, sau đó từng nơi một ở Đông Tây Nam Bắc bốn phương tám hướng, đều bốc lên một ít đất đen, dò xét mức độ mạnh yếu của Dương Cương Khí trong đống bùn đất đó. khi nhìn hoàn c “Đất bùn ở phía Bắc ẩn chứa Dương Cương Khí mạnh hơn hết”

Lâm Động đem nắm đất đen trong tay vứt bỏ đi, quay sang Thanh Đàn vẫy tay gọi, sau đó liền hướng về khu rừng sâu ở phương Bắc chạy vào. Ở phía sau, Thanh Đàn thấy vậy liền vội vàng thúc dục Tiểu Viêm đuổi theo.

Hai người một thú chạy thật nhanh vào trong khu rừng rậm rạp. Ánh sáng chan hòa êm dịu xuyên qua cành lá, chiếu sáng khu rừng.

Trong Thiết Mộc trang, phần lớn đều là rừng rậm, nhưng cái rừng rậm có vẻ còn nguyên thủy chưa khai thác. Xem ra Lôi gia chỉ đem tất cả chú ý đặt vào trong Thiết Mộc, vì vậy đối với khu rừng rậm rạp này cũng không có kỹ càng tỉ mỉ thăm dò.

Chạy được một khoảng đường, Lâm Động dừng lại để bốc lấy một nắm bùn đất, sau đó nhận định phương hướng rõ ràng, rồi tiếp tục đi sâu vào.

Sau khi đi sâu vào ước chừng gần nửa canh giờ, Lâm Động mới đột nhiên

dừng chân lại. Bùn đất nơi này vẫn hiện lên màu thâm đen, nhưng lúc Lâm Động bốc lên một nắm thì có thể cảm giác được trong đống đất bùn này ẩn chứa Dương Cương Khí còn nặng hơn so với bên ngoài bìa rừng.

“Lâm Động ca ca, nơi này nóng quá!”

Thanh Đàn ngồi ở trên lưng Tiểu Viêm, mồ hồi toát ra đầm đìa trên gương mặt tinh xảo như tranh kia. Vào đến nơi này, nàng cơ hồ cảm giác như mình đang tiến vào một cái lò lửa, nếu như không phải Lâm Động khăng khăng đi vào, chỉ sợ nàng sớm đã nhịn không được, quay ngược trở ra.

“Nhẫn nại một chút, sắp được rồi.”

Lâm Động cười nhẹ một tiếng an ủi, ánh mắt nhìn về phía xa thì phát hiện ở cách đó không xa là nơi tận cùng của khu rừng. Trong lúc mơ hồ, hắn ngửi được một mùi của thú vật, lập tức trong lòng đề cao cảnh giác, đối với Thanh Đàn đánh cái dấu hiệu, sau đó cúi người tiến tới. Một lát sau, trước mắt của Lâm Động xuất hiện một cái thung lũng có chút bị lõm xuống.

Ánh mắt lướt qua mảnh đất trong thung lũng, đồng tử của Lâm Động đột nhiên co rụt lại dừng ở phía trên đáy cốc nơi có hai hình bóng màu đen.

Hai hình bóng kia giống như hai cái đầu hắc báo, cả vật thể đen nhánh, tựa nhưể được che kín bởi một loại tinh luyện màu đen, nơi ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ ra quang trạch chói mắt, con ngươi xanh mượt kia lộ ra nét hung tàn cùng xảo trá. trên thân th “Hắc Thiết Yêu Báo!” (Yêu báo màu đen) Nhìn hai cái đầu như kim loại của Hắc Báo kia, Lâm Động không kềm chế được khẽột hơi lãnh khí. Hắc Thiết Yêu Báo này thuộc loại yêu thú, danh tiếng không kém so với Hỏa Mãng Hổ vì sau khi yêu báo trưởng thành, chúng có thể so sánh với thực lực của một cao thủ Thiên Nguyên Cảnh. Xem hình thể hiện tại của hai đầu yêu báo này, hiển nhiên chúng đang ở trong thời khắc cường tráng nhất.

Nói cách khác, hai con hắc báo này tương đương với hai cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, Lâm Động thật không ngờ tới, ở trong chỗ sâu thẳm của Thiết

Mộc trang còn có loại hung hãn này tồn tại.

“Khó trách người của Lôi gia không dám xâm nhập vào trong rừng sâu, bởi vì những chỗ này rất là nguy hiểm” Lâm Động nhếch mép, trong lúc hắn tính lặng lẽ phía sau thì dấu ấn bên trên tay phải đột nhiên truyền ra một luồng dao động kỳ lạ.

Loại dao động này làm cho Lâm Đổng ngẩn người, rồi cẩn thận bò xuống vì nếu Thạch Phù truyền ra dao động, tất nhiên ở xung quanh đây phải có đồ vật gì đó hấp dẫn nó.

Lâm Động đặt bàn tay phải trên mặt đất, sau đó yên lặng cảm ứng loại dao động này, và thân thể hắn cũng từ từ di động, sau một lúc thật lâu, thì ngừng lại tại mảnh đất bị lõm xuống.

Nhìn mảnh đất bên cạnh hơi lõm xuống, Lâm Động có chút kinh ngạc, chợt dốc sức đấm xuống một đấm làm bùn đất bắn ra bốn phía, lộ ra một cái động khẩu cỡột thước. Động khẩu này đã sớm tồn tại, bất quá chỉ bị lớp đất bùn vùi lấp ởề mặt mà thôi. m trên b Khi động khẩu xuất hiện ra thì từ Thạch Phù lại truyền ra dao động liên hồi. Lâm Động chần chờ một lát, rồi luồn cánh tay vào bên trong cái hầm kia, sau đó đào bới một hồi.

Ở cách đó không xa, Thanh Đàn nhìn Lâm Động phủ phục trên mặt đất, hai tay giống như con xuyên sơn giáp (con tê tê) không ngừng lôi ra một ít loạn thạch từầm này. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hiện lên thần sắc kỳ quái, hiển nhiên là không biết rõ Lâm Động rốt cuộc là đang làm cái gì. bên trong cái h Dưới ánh mắt cổ quái đang soi mói của Thanh Đàn, hai bắp tay của Lâm Động tiếp tục đào bới trong cái hầm đến nửa ngày, bất quá những thứ đào ra chỉ có một ít loạn thạch, không có bất kỳ vật gì kỳ quái.

Sau một thời gian đào bới vẫn không có thu hoạch gì, mà Lâm Động vì không đạt được thứ mình cần vừa muốn chuẩn bị dừng tay, bàn tay đang luồn ở trong động khẩu đột nhiên bắt trúng một khối thạch đầu ấm áp, mà khi khối

thạch đầu này vào tay, thì Thạch Phù trong lòng bàn tay của Lâm Động mới ngừng phát ra dao động.

"Tìm được rồi…"

Nhận thấy được biến hóa của Thạch Phù, Lâm Động trong lòng sung sướng, vội vàng rút cánh tay về, bỗng nhiên một khối đá màu đỏ nhạt liền xuất hiện trước mắt của hắn.

Thạch khối hình lăng giác cũng không sắc nét lắm, cả vật thể màu hồng, nhìn qua có một tia trong suốt giống như một loại tinh thạch, độ ấm và ánh sáng từ trong tinh thạch phát ra, giống như nắm giữ một khối lượng ánh sáng mặt trời.

"Đây là … là Dương Nguyên Thạch…"

Lâm Động sững sờ nhìn khối tinh thạch màu đỏ nhạt ở trên bàn tay, đột nhiên ra sức hít một hơi lương khí, trong hai mắt hiện lên một vẻ khiếp sợ và kinh hoàng.

Dương Nguyên Thạch là một loại tinh thạch đặc biệt, nghe nói chỉ có ở chỗ sâu trong núi lửa mới có thể sinh ra. Loại tinh thạch này không chỉ có hấp thu Nguyên Lực trong thiên địa, còn phải trải qua nung nấu cho chảy ra trong một thời gian dài, sau đó dung nhập một tia dương cương lực ở trong đó. Loại Dương Nguyên Thạch này đối với cao thủ đạt tới Thiên Nguyên Cảnh mà nói, quả thực là một trang bị phù hợp để rèn luyện.

Lâm Động đi theo Lâm Khiếu đến một nơi, tình cờ nghe nói, trong Đại Viêm Vương Triều, không ít cao thủ đạt tới Thiên Nguyên Cảnh trong người mang theo mấy mảnh Dương Nguyên Thạch tùy thân. Ngược lại, sở dĩ hiếm khi thấy xuất hiện tại Thanh Dương Trấn vì giá cả của vật đó không rẻ chút nào.

Lâm Động từ trước đến giờ đều không hề nghĩ tới là tại chỗ này lại đào ra Dương Nguyên Thạch. Phải biết rằng Dương Nguyên Thạch là ít khi xuất hiện một mình, bởi vì nguyên nhân của nó, thường thường gần nơi chỗ Duyên

Nguyên Thạch xuất hiện sẽ có thêm một mỏ khoáng, có thể lớn, có thể nhỏ. Nhưng nếu thật là như vậy, thì chỉ cần là một cái mỏ khoáng nho nhỏ đối với Lâm gia mà nói, cũng sẽ trở thành một tài sản kếch sù.

“Nơi này lúc trước từng là núi lửa, nên nói ở đây tìm được mỏ khoáng Dương Nguyên Thạch, cũng không phải không có khả năng…”

Lâm Động không kềm chế được khóe miệng run rẩy một chút, sau đó nắm chặt khối Dương Nguyên Thạch trong tay, rồi đột nhiên đứng dậy.

“Grrrrào!”

Ngay lúc Lâm Động đứng dậy, trong sơn cốc ở phía trước, hai đầu Hắc Thiết Yêu Báo đột nhiên gầm gừ một tiếng, thanh âm kia truyền lại đúng nơi phương vị của hắn.

“Bị phát hiện…”

Lâm Động biến sắc, vội vàng quay trở ra, nhảy lên lưng Tiểu Viêm, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thanh Đàn, rồi trầm giọng ra lệnh: “Đi mau!”

Nghe được tiếng quát của hắn, Tiểu Viêm gầm nhẹ một tiếng, bốn vó di chuyển giống như một cơn lốc lao ra khỏi khu rừng.

*** “Aizz, trước tiên triệu tập nhân thủ lưu lại tại Thiết Mộc trang, dùng hết khả năng tẩy xạch dược thủy (nước thuốc) ở trong đất. Phần còn lại của Thiết Mộc, trước tiên là phải chặc bỏ, sau đó quan sát xem nơi này có thể tiếp tục gieo trồng Thiết Mộc không. Nếu như không thì không cần lưu lại nhiều người ở chỗ này.” Trong đại sảnh, gầm thét một hồi sau giờ ngọ, Lâm Chấn Thiên rốt cuộc giằng cơn lửa giận vô ích kia, ngồi vào vị trí thủ lĩnh, sắc mặc ảm đạm nói.

“Vâng.”

Nghe vậy, đám người Lâm Khiếu gật đầu cười khổ, vẻ mặt uể oải không nói nên lời. Còn tưởng rằng lần này có thể chiếm được tiện nghi nhưng không ngờ,

kết quả lại là một cái điền trang bị phế đi phân nửa.

“Rầm!”

Khi Lâm Khiếu bọn họ gật đầu thì cửa lớn nơi đại sảnh đột nhiên bị đẩy mạnh ra, thân ảnh Lâm Động xông thẳng vào. Nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác lại thêm cả người dính đầy bùn đất của hắn, mọi người ngẩn ra, vừa muốn hỏi chuyện thì Lâm Động từ trong người lấy ra một quả tinh thạch màu đỏ nhạt, đặt mạnh ở mặt bàn trước mặt Lâm Chiến Thiên.

“Gia gia, Lâm gia chúng ta lần này nhặt được bảo vật rồi!”

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () stevenqb1890 Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 58

Mạch Khoáng

Biên: (A Híp) "Dương Nguyên Thạch?"

Nhìn tinh thạch màu đỏ nhạt mà Lâm Động đặt thật mạch ở trước mặt mình, Lâm Chấn Thiên sững sờ, chợt trong ngực móc ra một khối tinh thạch màu đỏ, nhìn qua cũng biết vật cùng với vật Lâm Động lấy được giống nhau như đúc.

“Ha hả, tiểu tử ngươi ngược lại vận khí thật là may mắn…” Lâm Chấn Thiên cười cười, thuận tay bưng chén trà ở một bên, khẽ nhấp một miếng, rồi nói: “Đem Dương Nguyên Thạch này đưa cho cha ngươi, đúng lúc hắn cần dùng.”

“Thứ này được đào lên từ một chỗ sâu trong Thiết Mộc trang. Gia gia, ở dưới sâu trong lòng đất tại Thiết Mộc trang này, e rằng có một cái mỏ khoáng Dương Nguyên Thạch!” Lâm Động sắc mặc đỏ lên, nói.

“Phụt!”

Lời của Lâm Động vừa dứt thì Lâm Chấn Thiên phun ra ngụm trà trong miệng, đột ngột đứng bật dậy, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào Lâm Động, run rẩy hỏi: “Ngươi nói cái gì? Mỏ … mỏ khoáng Dương Nguyên Thạch?”

Trong đại sảnh, Lâm Khiếu cùng Lâm Khắng hai người cũng bị lời này của Lâm Động làm cho sợ đến thất sắc. Đối với tác dụng cũng như giá trị của Dương Nguyên Thạch, bọn họ đương nhiên rõ ràng nhất. Đối với một số cao thủ Thiên Nguyên Cảnh mà nói, đây quả thực là có mười phần sức hấp dẫn. Nếu có thể khai thác ra, tất nhiên sẽ được một tài sản khổng lồ, và với số tài sản này chắc hẳn việc buôn bán Thiết Mộc của Thiết Mộc trang ngược lại sẽ nằm ngoài tính toán.

Chẳng qua, ở ngay chỗ này mấy năm mà Lôi gia không ngờ tới được ở dưới lòng đất của Thiết Mộc trang lại còn có số tài nguyên làm cho người ta đỏ mắt ganh tỵ.

Đương nhiên, nếu như bọn họ đã biết được, thì cho dù có dùng mười ấu thú Hỏa Mãng Hổ để dẫn dụ, bọn họ cũng không mang Thiết Mộc trang ra làm tiền đặt cược.

Lâm Động gật gật đầu, chỉ vào khối tinh thạch màu đỏ nhạt, nói: "Đây chính là vật con đào được ở nơi đó. Gia gia các người nên biết, loại Dương Nguyên Thạch này ít khi xuất hiện một mình…"

"Vù … vù…"

Lâm Khiếu cùng Lâm Khẳng thở dài một hơi, liếc nhìn nhau, rồi một lát sau, với thanh âm có chút khàn khàn, mới nói: "Thiết Mộc trang trước đây thật lâu là một mảnh đất núi lửa, là nơi rất phù hợp để sinh ra Dương Nguyên Thạch. Nếu nói nơi đây là mỏ khoáng Dương Nguyên Thạch, cũng không phải là chuyện không thể."

"Dẫn ta tới xem mảnh đất đó đi!"

Hô hấp của Lâm Chấn Thiên trở nên dồn dập, hắn ở trong đại sảnh vội vàng đi tới đi lui, sau đó giọng gấp gáp, nói.

Lâm Động gật gật đầu, đáp: "Có điều ở đó còn có hai đầu Hắc Thiết Yêu Báo."

"Sao cơ?"

Nghe được ở đó còn có hai đầu Hắc Thiết Yêu Báo, Lâm Chấn Thiên sắc mặt biến đổi, chợt cắn răng nói: "Mặc kệ, nếu như nơi đó thực sự là mỏ khoáng Dương Nguyên Thạch, đừng nói là hai đầu Hắc Thiết Yêu Báo, dù là nhiều hơn nữa, chúng ta cũng phải nghĩ ra biện pháp nhanh chóng trừ khử bọn nó!"

Nghe vậy, Lâm Động lại gật đầu lần nữa, không nói thêm gì hết, xoay người rời khỏi đại sảnh, gọi Tiểu Viêm tới rồi lại lần nữa cỡi trên mình nó, dẫn theo Lâm Chấn Thiên, Khiếu, Khẳng ba người nhanh chóng chạy vào trong rừng sâu đối diện trang viên thêm một lần nữa.

*** Với tốc độ nhanh nhất, ngắn ngủ mười mấy phút đồng hồ, đoàn người liền xuất hiện ở nơi Lâm Động phát hiện ra Dương Nguyên Thạch lúc nãy.

“Quả nhiên là Hắc Thiết Yêu Báo”

Đứng ở phía trên cốc khẩu, Lâm Chiến Thiên nhìn về hướng hai đầu yêu báo màu đen nơi đáy cốc, sắc mặt ngưng trọng, đầu gật gù. Hai súc sinh này dù sao cũng ngang tầm với cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, việc thu thập chúng sẽ có chút phiền phức.

Lâm Chấn Thiên lẩm bẩm tự nói một tiếng, sau đó quay đầu lại. Một mặt khác, Lâm Khiếu cùng Lâm Khẳng hai người ở đằng sau, đang cầm xẻng nhanh chóng khai quật miệng hang nơi Lâm Động vừa rồi phát hiện Dương Nguyên Thạch. Việc này hết sức quan trọng, tạm thời không thể để cho người bình thường đến giúp tay, nên hai người chỉ có thể tự mình làm lấy thôi.

Ở một bên, Lâm Động nhìn thấy Lâm Khiếu cùng Lâm Khẳng cực nhọc đào đất, nhịn không được liền cười cười.

Đối với việc Lâm Động cười lén, Lâm Khiếu hai người ở lúc này không có thời gian để ý tới, chỉ hết sức chăm chú dùng xẻng dốc sức làm rộng miệng hang ra.

Lúc hai gã cao thủ Thiên Nguyên Cảnh làm lao công, vốn là một miệng hang tầm cỡ, nhưng chừng nửa canh giờ sau lại trở thành một cái hố to phạm vi hơn mười trượng. Có điều làm cho Lâm Động nhíu mày chính là đã đào sâu như vậy vẫn không có thấy những khối Dương Nguyên Thạch khác nào, nhưng Thạch Phù trong lòng bàn tay cứ phát ra dao động, điều này chứng tỏ nơi này, tất nhiên phải có gì đó ẩn tàng.

Ánh tà dương chiếu dài trên mặt đất rồi tàn dần để nhường cho ánh trăng mờ ảo nhô lên, làm cho không gian thoáng một cái đã trở nên ảm đạm hơn.

“Phụ thân, lần này e rặng chỉ là Động nhi … vận khí may mắn…”

Nơi hố sâu, Lâm Khiếu lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh hố, thấy vẻ mặt khẩn trương của Lâm Chấn Thiên, cười khổ nói.

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên thở dài một hơi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thất vọng. Xem ra hắn suy nghĩ thật sự là quá lạc quan rồi, loại mỏ khoáng Dương Nguyên Thạch làm sao có thể tình cờ dễ dàng tìm được cơ chứ.

“Kết thúc công việc thôi, trời đã không còn sớm nữa…” Lâm Chấn Thiên phất tay, khuôn mặt nhìn mệt mỏi.

Trong hố sâu, Lâm Khiếu hai người cũng lắc đầu cười khổ, xem ra hôm nay không có việc gì là suôn sẻ, trước là Thiết Mộc trang tới tay với tình trạng bị hủy hoại, bây giờ còn phải đào đất làm việc cực nhọc lâu như vậy mà ở nơi này… Nhìn thấy bộ dáng thất vọng uể oải của ba người họ, chân mày Lâm Động nhíu lại càng sâu hơn, đột nhiên hắn nhảy thẳng xuống hố sâu, lấy cái xẻng trong tay Lâm Khiếu, sau đó dốc sức khai thác mặt đất.

Nhìn thấy bộ dáng của Lâm Động như vậy, Lâm Khiếu cũng biết hắn không dễ dàng bỏ cuộc như vậy, liền than nhẹ một tiếng, vỗ vào bả vai Lâm Động vừa định bảo hắn buông lỏng thư giãn một chút, thì đúng lúc chỗ mà Lâm Động vừa hạ xẻng xuống, đột nhiên phát ra một đạo thanh âm giòn tan!

Trong khu rừng im lắng, mặc dù âm thanh này không vang dội nhưng làm cho Lâm Chấn Thiến, vốn đã thất vọng thân thể run lên, ánh mắt dường như tức khắc chuyển hướng về phía nơi cái xẻng của Lâm Động. Nơi đó bây giờ có thêm quang trạch màu hồng nhạt ở dưới bùn đất, như ẩn như hiện.

Ba người ngơ ngác nhìn tia hồng quang kia. Trong chớp mắt, Lâm Chấn Thiên liền nhảy thẳng xuống, tay áo vung lên, một cỗ cuồng phong nổi lên thổi

tung lớp bùn đất kia sang một bên.

Khi bùn đất bay đi, một lớp ánh sáng màu hồng nhạt đập vào mắt, trước mắt họ là một lớp nham thạch màu đỏ nhạt. Lớp nham thạch trong suốt, nếu chăm chú nhìn kỹ có thể mơ hồ thấy được bên trong của lớp nham thạch kia được vây quanh bởi khối tinh thạch màu đỏ nhạt, tựa như một loại bảo thạch, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Hồng quang nơi hố sâu chiếu vào khuôn mặt của bốn người, thấy được những khuôn mặt kia lộ vẻ ngây dại cùng rung động… "Đúng là … mỏ khoáng Dương Nguyên Thạch thật rồi…"

Lâm Khẳng ngơ ngác nhìn lớp nham thạch màu đỏ kia, thân thể đột nhiên run rẩy kịch liệt. Lâm gia bọn họ đã gặp thời để thay đổi vận.

"Trời cao thương đến Lâm gia ta a!"

Lâm Chấn Thiên ngửa đầu, nước mắt tuôn tràn trên khuôn mặt đầy kích động. Có được mỏ khoáng này, tốc độ phát triển của Lâm gia bọn họ cơ hồ sẽ tha hồ mà tăng vọt. Đến lúc đó, đừng nói là Thanh Dương Trấn này, cho dù là khắp toàn bộ Thiên Đô quận (?), Lâm gia bọn họ sẽ có được danh khí không nhỏ!

Nhìn ba người cực kỳ xúc động, Lâm Động thở phào nhẹ nhõm, ném cái xẻng trong tay xuống, ngồi bệch trên phiến đá, tay vốt nhẹ lớp nham thạch ấm áp nhàn nhạt hiện ra rồi khóe miệng của hắn nhếch lên để lộ một nụ cười châm biếm. Nếu Lôi gia kia biết được ở bên dưới lòng đất Thiết Mộc trang này có một bảo tàng như vậy, không biết Lôi Báo có bị tức đến hộc máu mà chết hay không?

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 59

Giết Báo

Biên: (A Híp) Về tin tức mạch quáng Dương Nguyên Thạch ở sau núi của Thiết Mộc trang, Lâm Chấn Thiên quyết định phong tỏa một cách nghiêm mật nhất, biết được tin tức đó, chỉ có mấy người đếm trên đầu ngón tay thôi như Lâm Khiếu, Lâm Động… Dù sao chuyện này đối với Lâm gia mà nói thì quả thực là cực kỳ trọng yếu, nếu như thật sự có thể khai thác cái mạch khoáng này ra ngoài, vậy thực lực của Lâm gia chắc chắn sẽ tăng vọt, đến lúc đó coi như là cái loại gia tộc có danh tiếng lâu năm ở Thanh Dương Trấn như Lôi gia, cũng tỏ ra không đáng nhắc tới.

Đương nhiên, trước khi khai thác ở đây, thì việc đầu tiên tất nhiên là phải giữ bí mật, nếu không thì, nếu để cho Lôi gia biết được mà nói, tự nhiên sẽ nghĩ mọi biện pháp để phá hoại, thậm chí nói không chừng còn trực tiếp lôi kéo Tạ gia liên thủ đối phó với Lâm gia, đều là những chuyện hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Sau khi xác định chuyện có mạch khoáng ở phía sau núi tại Thiết Mộc trang, Lâm Chân Thiên liền đem năm sáu phần nhân mã của Lâm gia đều triệu tập đến Thiết Mộc trang, chuyện phòng vệ cũng được tổ chức cực kỳ chu đáo, toàn bộ thôn trang được bố trí thành một loại trận địa kiên cố.

Mặt khác, Lâm Chấn Thiên lại còn điều động gần ngàn công nhân từ các thôn trang khác của Lâm gia đến Thiết Mộc trang, trong những người này tuyệt đại đa số được dùng để chặt đốn Thiết Mộc, chủ yếu là để che đậy thôi, còn một số người trung thành với Lâm gia, mới được âm thầm điều ra phía sau núi để khai thác mạch khoáng.

Dĩ nhiên, trước khi khai thác ở đây, thì điều trước tiên phải giải quyết xong

hai con Hắc Thiết Yêu Báo ở dưới đáy cốc, nếu không thì công việc khai thác cũng không có cách nào tiến hành thuận lợi được.

Hai con Hắc Thiết Yêu Báo đó chiếm giữ nơi này đã nhiều năm, lại có thực lực Thiên Nguyên Cảnh, hơn nữa da lông cứng rắn tựa như sắt, thân pháp lại nhanh như điện, coi như là cao thủ Thiên Nguyên Cảnh đồng cấp cũng đều cực kỳ khó ứng phó.

Để đối phó với hai đầu Hắc Thiết Yêu Báo này, đám người Lâm Chấn Thiên cũng đã chuẩn bị chu đáo, hơn nữa từ bộ dáng này mà xem ra thì lão gia tử hiển nhiên cũng quyết định tự mình xuất mã, đối mặt với hai con Hắc Thiết Yêu Báo nếu như không cẩn thận một chút mà nói, e rằng sẽ tạo ra thương vọng cực lớn.

Trên một bãi đất ở cửa cốc, Lâm Động ở trên cao nhìn xuống hai con Hắc Thiết Yêu Báo ở phía dưới, sau đó ánh mắt dời đi một chút, liền nhìn thấy ba thân ảnh từ trên vách núi nhanh chóng nhảy xuống, mũi chân khẽ đạp xuống một vài tảng đá nhô ra, sau cùng cũng hạ xuống đáy cốc một cách vững vàng.

“Rống!”

Lúc ba người Lâm Chấn Thiên xông vào đáy cốc, hai con Hắc Thiết Yêu Báo liền cảnh giới phát hiện bọn họ, lập tức một tiếng rống trầm thấp vang lên quanh quẩn trong sơn cốc.

“Ta đối phó một con, hai người các ngươi đối phó một con, quyết chiến, chớ để cho bọn chúng nó bỏ chạy, tránh sinh hậu hoạn về sau!” Ánh mắt sắc bén của Lâm Chấn Thiên nhìn hai con Hắc Thiết Yêu Báo mãnh mẽ nhảy kên núi đá, quát khẽ một tiếng, liền hung bạo xông lên, Nguyên Lực sáng chói từ trong cơ thể bộc phát ra, trong cổ Nguyên Lực cường hãn này, có hai khí Âm Dương lưu động, giữa chúng hiện ra vẻ cực kỳ ăn ý nhau.

“Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, thực lực của gia gia e rằng chỉ còn kém một bước cuối cùng là có thể giao thoa Âm Dương, tiến tới việc kết thành Nguyên Đan rồi” Nhìn thấy khí thế của Lâm Chấn Thiên như vậy, trong lòng Lâm Động

cũng khẽ gật đầu, bất quá vừa nghĩ tới mức độ khó khăn của việc bước vào Nguyên Đan Cảnh, chân mày hắn liền không nhịn được mà cau lại, có được thực lực Thiên Nguyên Cảnh, quả thực có thể xưng là cao thủ, nhưng không cách nào coi là cường giả có thể làm khiếp sợ một phương.

Ở Đại Viêm Vương Triều, chỉ có chân chính bước chân vào Nguyên Đan Cảnh, mới có thể được xưng là cường giả.

Ở Thanh Dương Trấn này, cao thủ Thiên Nguyên Cảnh tuy nói là rất ít ỏi, nhưng cũng không thể có là hiếm thấy, loại gia tộc giống như hai nhà Lôi - Tạ cũng có bốn năm vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh trấn giữ, bất quá, cả Thanh Dương Trấn cũng không có lấy một vị cường giả Nguyên Đan Cảnh nào.

Từ điểm này mà có thể nhìn ra được, cái gọi là một bước Âm Dương Giao Thái, ngưng tụ thành đan, khó có thể vượt qua được.

Lúc Lâm Động vì điều này mà phân tâm, thì ở phía dưới cũng đã sớm giao thủ, Nguyên Lực hùng hồn bắt đầu khởi động, đất đá tung bay mù mịt, khí thế cũng lộ ra vẻ bất phàm.

Hắc Thiết Yêu Báo tuy nói có chút khó giải quyết, nhưng công bằng mà nói thì dựa theo suy đoán của Lâm Động, thực lực chính xác của hai con yêu báo này là ở Thiên Nguyên Cảnh sơ kỳ, mà Lâm Chấn Thiên cũng là người đã tiến vào Thiên Nguyên Cảnh đã nhiều năm rồi, Lâm Khiếu với Lâm Khắng đều có thực lực Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ, cuộc đối chiến này phần thắng dĩ nhiên là rất lớn.

Mà đúng như suy đoán của Lâm Động, đối mặt với thế công của ba người Lâm Chấn Thiên, hai con yêu báo sau khi trải qua những đòn phản công bén nhọn lúc mới bắt đầu, cũng từ từ hiện ra xu thế bại trận, tiếng hống không ngừng vang lên, đã trở nên khốn đốn.

“Phanh!”

Trong sơn cốc, đột nhiên có tiếng trầm muộn vang lên, ánh mắt Lâm Động liền nhìn lại, liền nhìn thấy hai ngón tay của Lâm Chấn Thiên nặng nề điểm lên đỉnh đầu của một con Hắc Thiết Yêu Báo, Nguyên Lực cường hãn lập tức tuôn ra, hai ngón tay của Lâm Chấn Thiên tựa như một mũi đao sắc bén, trực tiếp xuyên thủng đỉnh đầu cứng rắn của Hắc Thiết Yêu Báo, chỉ dùng có một ngón tay mà đã lấy mạng của nó.

“Thuần Nguyên Chỉ!”

Nhìn thấy chiêu thức quen thuộc đó, trong mắt của Lâm Động cũng xẹt qua vẻ kinh ngạc, khổng hổ là thực lực Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, uy lực của Thuần Nguyên Chỉ này so với lúc hắn thi triển, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, ít nhất, Lâm Động cũng không mảy may tin tưởng, một ngón tay có thể xuyên thủng đầu của một yêu thú Thiên Nguyên Cảnh.

Lúc Lâm Chấn Thiên đánh chết một con Hắc Thiết Yêu Báo, con Hắc Thiết Yêu Báo còn lại liền gầm lên đầy căm phẫn.

“Ô!”

Khi tiếng hô của Hắc Thiết Yêu Báo truyền ra, ở trong rừng rậm xung quanh, liền truyền ra tiếng gào thét của không ít mãnh thú, nhìn tình hình này, hiển nhiên là bị tiếng hống của Hắc Thiết Yêu Báo hấp dẫn lại đây.

Nghe thấy tiếng chân ầm ầm của mãnh thú, sắc mặt Lâm Chấn Thiên cũng hơi trầm xuống, hắn không nghĩ tới con yêu báo này lại còn có thể triệu tập mãnh thú, tuy nói nhưng thứ mãnh thú kia không có hung hãn bậc này, nhưng nếu như là số lượng lớn thì cũng là một phiền toái lớn.

“Ngao!”

Lúc Lâm Chấn Thiên đang cau mày, ở phía trên sơn cốc, một bóng hình màu đỏ rực đột nhiên lướt đi, tiếng hổ gầm trầm thấp phát ra, nhất thời, đàn thú hỗn loạn ở trong rừng rậm liền dừng lại, cũng không tiếp tục lao ra.

“Ha hả, xem ra Hỏa Mãng Hổ này cũng có bản lãnh này a.” Thấy thế, Lâm Chấn Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, ở cách đó không xa, Lâm Khiếu và Lâm Khẳng liền xuất thủ trong nháy mắt, một trước một sau, một quyền đánh chết con Hắc Thiết Yêu Báo còn lại.

“Súc sinh này, thật đúng là khó thu thập.”

Nhìn hai con Hắc Thiết Yêu Báo nằm dưới đất, hai người Lâm Khiếu cũng phủi tay, vẻ mặt sợ hãi than.

“Tiểu Viêm, làm tốt lắm.”

Ở trên sơn cốc, Lâm Động vỗ vỗ Tiêu Viêm ở bên cạnh, cười nói.

Tiểu Viêm thâm mật dụi dụi vào người Lâm Động, chợt hướng về phía dưới gầm lên một tiếng, lại bất ngờ dọc theo vách núi nhảy xuống, sau đó xuất hiện ở bên cạnh thi thể của hai con Hắc Thiết Yêu Báo, hổ khẩu mở ra, tiếp đó là một trận cắn xé điên cuồng, cuối cùng, tìm được hai khỏa tinh thể màu đen trên hai thi thể, đầu lưỡi cuốn lại, nuốt vào trong bụng.

“Tiểu súc sinh này thật là có kiến thức, lại biết trong cơ thể bọn chúng có tồn tại tinh hạch, linh trí này cũng có chút cao a…” Nói đến cuối câu, Lâm Chấn Thiên cũng nhíu nhíu mày, yêu thú tầm thường không thể có được trí khôn cao như vậy.

“Phụ thân, phiền toái cuối cùng này đã được giải quyết, mảnh mạch khoáng này cũng nên khởi công đi chứ ạ?” Lâm Khẳng cười nói, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

“Ừ.”

Lâm Chấn Thiên cười híp mắt gật đầu, nói: “Ngày mai, ta sẽ bảo Lâm Mãng đi Viêm Thành, đầu tiên tìm một vài thương hội, đả thông con đường tiêu thụ, đến lúc đó, chỉ cần khai thác được Dương Nguyên Thạch, sẽ chuyển đi bán ra

ngoài.”

Thanh âm vừa dứt, hai tay Lâm Chấn Thiên chắp sau lưng, cười nhạt, thanh âm nhẹ nhàng, nói: “Đây là phong thủy luân chuyển, hắc hắc, hai nhà Lôi - Tạ chèn ép Lâm gia ta đã nhiều năm như vậy, sau này, nên phải trả nợ rồi!”

Nghe được lời này, trong mắt hai người Lâm Khiếu và Lâm Khẳng cũng lộ ra một chút lạnh lẽo, những năm này phải ẩn nhẫn, cũng làm cho bọn họ có một chút uất nghẹn.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 60

Tôi Luyện

Biên: (A Híp) Thanh Dương Trấn, Lôi gia.

Trong một gian đại sảnh trang trí sang trọng, Lôi Báo an tĩnh nằm trên chiếc ghế nệm dài, ở bên cạnh có hai nàng thị nữ dung mạo xinh đẹp đang thận trọng xoa bóp.

“Lâm gia có động tĩnh gì không?” Lôi Báo khép hờ mắt, một lát sau, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Lâm gia đem không ít nhân mã đến Thiết Mộc trang, canh phòng nơi đó rất nghiêm mật.” Đứng bên cạnh Lôi Báo là một trung niên nam tử mặc cẩm y lên tiếng trả lời. Người này tên là Lôi Phích, ở trong Lôi gia địa vị gần với Lôi Báo, và hắn cũng là phụ thân của Lôi Lực.

“Một đám nhà quê, quả nhiên là không đáng nhắc tới…” Nghe vậy, Lôi Báo không khỏi cười lạnh một tiếng. Thiết Mộc trang hiện tại đã bị hủy hơn phân nửa, giá trị đã không bằng trước kia, nhưng không ngờ rằng Lâm gia vẫn xem như nhặt được bảo khố, đem phòng bị nghiêm ngặt.

“Ha hả, tuy nói Thiết Mộc trang không như lúc trước, nhưng đối với nền tảng yếu như Lâm gia mà nói, đó vẫn là một khối tài sản… bọn họ làm sao dễ dàng buông tha cho được” Lôi Phích mỉm cười nói.

“Những tên khốn kiếp của Lâm gia này làm hại ta tổn thất Thiết Mộc trang, không thể dễ dàng tiếp nhận như vậy!” Lôi Báo mở hai mắt ra, ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn về phía Lôi Phích bên cạnh, nói: “Ngươi đi vận dụng những người có quan hệ với Lôi gia chúng ta ở Viêm Thành, chỉ cần Lâm gia bán Thiết Mộc

thì lập tức dùng mọi biện pháp ngăn chặn. Hắc, hắc, ta muốn cho Lâm gia hắn không có chỗ để buôn bán!”

“Dạ!”

Nghe vậy, Lôi Phích gật đầu vâng mệnh, trên khuôn mặt hiện ra một nụ cười lạnh lẽo.

“Lôi Lực hiện tại thế nào rồi?” Lôi Báo đột nhiên hỏi tới.

“Lần này thua vào tay tên tiểu tử của Lâm gia là một đả kích không nhỏ đối với hắn.” Lôi Phích thở dài đáp.

“Trong lúc tỷ võ, thắng bại là chuyện thường tình, nếu ngay cả việc này cũng chịu không nổi, sau này làm sao thành đại sự?”

Lôi Báo nhướng mày, chợt nói: “Đi khố phòng lấy Dương Nguyên Đan đưa cho hắn, có vật này rồi tốc độ tu luyện của hắn hắn sẽ tăng lên một chút. Sau này có cơ hội thì đem thằng nhãi con của Lâm kia phế đi là được.”

“Đa tạ phụ thân.”

Nghe tới Dương Nguyên Đan, Lôi Phích trên khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng cung kính nói.

“Đi đi, phân phó người khác đi xem chừng Lâm gia. Hừ, đồ Lôi gia ta cũng không phải dễ dàng mà có được …” Nói đến đây, khuôn mặt Lôi Báo hiện ra vẻ âm hàn.

*** Sau khi đem Hắc Thiết Yêu Báo giết đi, công việc khai thác mạch khoáng được khởi động dưới tình trạng bảo mật. Những người tham dự công trình khai thác phải được trải qua sự chọn lựa nghiêm khắc, và đối với những công nhân này, Lâm gia trả cho bọn họ thù lao cực kỳ thâm hậu, hơn nữa còn cho phép bọn họ mang người nhà vào ở trong Thiết Mộc trang, như vậy không những có chỗ cho bọn họ cư ngụ, hơn nữa có thể dù làm cảnh cáo kín đáo, tránh

có người tiết lộ bí mật.

Mà đối với việc khai thác này, Lâm Động hiển nhiên không giúp được bao nhiêu. Có điều hắn lúc này cũng không có trở về Thanh Dương Trấn vì gần bên Thiết Mộc trang có nhiều rừng sâu núi thẳm và trong những khu rừng rậm này có đầy dẫy yêu thú, mà hắn cần phải ở lại chỗ này để tôi luyện bản thân.

Trong lúc cùng những hộ vệ trong trang của Lôi gia động thủ, Lâm Động cảm giác được kinh nghiệm thực chiến của mình còn chưa đủ, nếu không phải ỷ vào Nguyên Lực sắn bén cùng với võ học tinh diệu, sợ rằng chỉ đối phó với Đái Ân hai người cũng sẽ làm cho hắn tay chân luống cuống.

Nếu mà nói tới thực chiến, Lâm Động không cách nào dùng người làm mục tiêu, cho nên đem tầm nhìn đặt lên trên mình của những thứ như yêu thú hung hãn, mà phụ cận Thiết Mộc trang là thâm sơn, đúng lúc phù hợp với điều kiện trong lòng Lâm Động.

“Gừrrrrrr!”

Trong rừng rậm u tĩnh, bất chợt có tiếng rống giận vang lên, làm lá cây cũng chấn động run rẩy liên hồi.

Nhìn theo phương hướng từ nơi tiếng rống truyền đến, chỉ thấy được một đầu Cự Lang toàn thân phát xanh, như một mũi tên nhào vào trên người của một đạo nhân ảnh. Đột nhiên, trong lúc cái miệng rộng phát ra mùi tanh của Cự Lang dữ tợn kia sắp cắn đứt cổ nhân ảnh, thì xuất hiện hai ngón Nguyên Lực hùng hồn, cắm vào bụng dưới mềm mại của Cự Lang, tức thì máu tươi nóng hổi phọt ra.

Khi máu tươi xối xả phun, đạo nhân ảnh kia lấy một tay đẩy thân thể Cự Lang màu xanh ra, ngửa mặt lên trời thở hổn hển không ngừng. Trên thân thể của hắn có đầy vết thương đủ loại lớn nhỏ, thoạt nhìn qua đã biết hắn trải qua nhiều lần chém giết.

Thở hổn hển lấy mấy hơi, đạo nhân ảnh kia mới bò đứng dậy, để lộ ra một

khuôn mặt thiếu niên. Thì ra là Lâm Động, hắn giờ phút này nhìn thoáng qua thân thể Cự Lang màu xanh ở dưới chân mình, không khỏi cười một tiếng.

Thanh Phong Lang cũng là một loại yêu thú có thực lực sánh ngang với Địa Nguyên Cảnh. Ở chỗ này gần hai tháng, Lâm Động và yêu thú này đã giao thủ mấy lần, kể từ lúc ban đầu bỏ trốn nhếch nhác cho đến bây giờ thắng một kích trí mạng.

Lâm Động của hiện tại so với hai tháng trước, mặc dù dung mạo không có thay đổi bao nhiêu, nhưng lại cho người ta có cảm giác sắc bén. Cái loại cảm giác này không liên quan đến dung mạo, mà là một loại khí thế, một loại khí thế mà sau khi trải qua chém giết thật sự mới có thể có được.

Sau khi Lâm Động giải quyết Thanh Phong Lang, một đạo hỏa hồng ảnh tử từ trong rừng phóng ra, cắn nhừ thi thể Thanh Phong Lang, nhưng lại không thấy có tinh hạch tồn tại nên phát ra một tiếng gầm gừ bất mãn.

Hỏa hồng ảnh tử này chính là Tiểu Viêm. Ở trong hai tháng qua, nó làm bạn với Lâm Động, trải qua thực chiến tôi luyện nặng nề. Vì vậy trên thân thể của nó bây giờ cũng có một ít vết thương do trong lúc cắn xé với yêu thú mà có.

Tiểu Viêm của hiện giờ, sau hai tháng trải qua nhiều lần ẩu đả, cũng là tanh mùi máu tươi, vết thương trên thân thể ngược lại làm cho nó nhìn rất hung hãn hơn, tài hoa của Hỏa Mãng Hổ từ từ hiển lộ ra.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, tốc độ phát triển của Tiểu Viêm hiển nhiên là rất kỳ quái. Tuy nói là từ lúc nó ở trong tay Lâm Động đã hưởng dụng thức ăn sang trọng, và trong khoảng thời gian này còn nuốt chửng một ít thứ gọi là tinh hạch, nhưng ngắn ngủi, không tới nửa năm thời gian, từ một ấu thú mới sinh ra đã biến thành hình thể Hỏa Mãng Hổ trưởng thành, tốc độ này có chút làm cho người ta tức cười khó tin.

Theo Lâm Động được biết, hiện tại cái đầu ấu thú Hỏa Mãng Hổ của Ngô Vân chỉ lớn bằng chừng bắp đùi mà thôi, hơn nữa lực chiến đấu rất kém so với

Tiểu Viêm.

Đối với sự chênh lệnh giữa hai bên, Lâm Động cũng rất kinh ngạc, thật ra cũng nhờ may mắn, ở ngày đó cảm ứng theo Thạch Phù chọn lựa, Tiểu Viêm so với hai đầu ấu thú kia đích xác có một chút đặc biệt hơn.

Hai tháng tu luyện này, Lâm Động và Tiểu Viêm cả hai đều có cải tiến không nhỏ, bất quá điều làm cho Lâm Động có chút tiếc hận chính là, hắn vẫn kém chút hỏa hầu để tấn nhập Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ. Nhưng điều an ủi chính là bảy đường kinh mạch của Thanh Nguyên Công đã bị hắn hoàn toàn đả thông… Cho nên dù sao cũng phải nói, là hai tháng tôi luyện trong rừng rậm cũng mang lại hiệu quả không tệ.

“Đã không còn sớm, cần phải trở về thôi …”

Lâm Động lấy từ trong lồng ngực ra một cái bình nhỏ, từ đó đổ ra một viên linh dược đan hoàn, rồi nhét vào trong miệng Tiểu Viêm. Sau đó nhìn thấy trong bình không còn lại bao nhiêu đan hoàn, hắn không khỏi lắc đầu cười khổ. Tiểu Viêm càng trưởng thành thì càng kén ăn, Thạch Phù Linh Dịch không thể thỏa mãn được nó nữa… Tung mình cỡi trên lưng hổ, Lâm Động trong miệng phát ra một tiếng cười, Tiểu Viêm liền hóa thành một đạo hỏa hồng ảnh tử, thật nhanh phóng ra khỏi khu rừng rậm… *** Về tới Thiết Mộc trang, Lâm Động trước tiên là tắm một cái, sau đó thay quần áo rồi chạy thẳng ra phía sau núi, trải qua nhiều tuyến phong tỏa trùng điệp, cuối cùng cũng thuận lợi đến được mạch khoáng.

Hoàn cảnh phía sau núi bây giờ đã thay đổi rất nhiều, một cái đường hầm thông vào trong núi, từ bên trong không ngừng có tiếng gõ đinh đinh đương đương truyền ra.

Ở nơi cửa ra vào của mạch khoáng, Lâm Khiếu đang đứng khoanh tay, bên cạnh có hai cái rương lớn, và trong rương chứa đầy Dương Nguyên Thạch màu đỏ nhạt.

“Cha, thu hoạch cũng không tệ lắm a?” Nhìn hai cái rương lớn chứa đựng

Dương Nguyên Thạch sáng long lanh, Lâm Động liếm môi, cười nói.

“Hiện tại không có nhiều người có thể dùng, nên mỗi ngày Dương Nguyên Thạch khai thác ra có hạn. Đây là tất cả thu hoạch trong hai tháng qua, có tổng cộng là bốn trăm tám mươi bảy miếng.” Lâm Khiếu nói, bất quá nhìn bộ dáng hắn hiển nhiên là đối với thu hoạch này hết sức hài lòng. Hơn bốn trăm miếng Dương Nguyên Thạch, đây cơ hồ tương đương với một năm tiền lời của Lâm gia ở lúc trước.”

“Chỗ này hơn bốn trăm miếng Dương Nguyên Thạch, có thể đủ để đối lấy hơn bốn mươi Dương Nguyên Đan.”

“Dương Nguyên Đan?” Lâm Động ngẩn người, kinh ngạc hỏi.

“Một ít cường giả có thể đem năng lượng bên trong Dương Nguyên Thạch ngưng tụ luyện thành Dương Nguyên Đan. Cái loại đan dược này đối với người từ Nguyên Đan Cảnh trở xuống thì có tác dụng rất lớn, bất quá dựa theo tỷ lệ mà tính, e rằng mười miếng Dương Nguyên Thạch mới có thể luyện ra một quả Dương Nguyên Đan. Ha hả, đối với thế lực lớn một chút mà nói, Dương Nguyên Thạch cùng với Dương Nguyên Đan đều so sánh với bạc hoàng kim càng ổn định hơn …” Lâm Khiếu do tâm tình khoan khoái, vì vậy cũng không sợ người khác làm phiền nên giải thích.

“Sao cơ?” Lâm Động có chút kinh ngạc, chuyện như vậy hắn đây là lần đầu tiên nghe nói tới.

“Phụ thân đã quyết định, ngày mai vận chuyển đi trước ba trăm Dương Nguyên Thạch lên Viêm Thành, đến lúc đó đổi lấy một số Dương Nguyên Đan, tăng cường thực lực của Lâm gia chúng ta cũng tốt.”

“Ngày mai đi Viêm Thành sao?” Nghe vậy, trong mắt Lâm Động nhất thời lộ ra sắc thái vui mừng. Viêm Thành là một thành phố lớn ở gần Thanh Dương Trấn nhất, thậm chí ở trong Đại Viêm Vương Triều, Viêm Thành cũng có một chút danh khí, hơn nữa nơi đó lại náo nhiệt và đặc sắc, Thanh Dương Trấn còn

lâu mới có thể sánh bằng.

“Ha ha, ngươi hiện tại đã là đại công thần của Lâm gia. Yên tâm đi, ngày mai sẽ dẫn người theo để nhìn xem thế giới bên ngoài.” Nhìn thấy bộ dáng của Lâm Động, Lâm Khiếu không khỏi cười nói.

Lâm Động cười hắc hắc, sau đó quay đầu nhìn cái rương bên cạnh chứa đầy ấp Dương Nguyên Thạch, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc. Còn Lâm Khiếu sau khi nói hai câu cuối cùng thì bỏ đi sang một bên, phân phó gia tăng hộ vệ trông giữ chặc chẽ.

Lúc Lâm Khiếu bỏ đi, Lâm Động không nhịn được vươn tay nắm lên ba miếng Dương Nguyên Thạch, song, trong lúc tay hắn nắm lấy, Thạch Phù trong lòng bàn tay đột nhiên truyền ra một cổ ba động. Vốn là ba miếng Dương Nguyên Thạch lóe ra quang trạch màu hồng nhạt, bỗng nhiên nhanh chóng trở nên ảm đạm lu mờ. Trong thời gian ngắn, toàn bộ ánh sáng tiêu tan, cuối cùng biến thành một nắm phấn vụn bay lả tả.

Nhìn biến cố bất thình lình xảy ra, sắc mặt Lâm Động trong chớp mắt thay đổi nhiều.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 61

Dương Nguyên Đan

Biên: (A Híp) Nhìn bột phấn rơi xuống lả tả từ trong lòng bàn tay, sắc mặt Lâm Động cũng đại biến. Song, ngay tại lúc hắn đang bối rối liền phát hiện ra, tại trong lòng bàn tay đột nhiên một đạo ánh sáng từ trong huyết nhục bắn ra, cuối cùng ánh sáng tụ lại, ngưng tụ thành một viên đan dược màu đỏ lửa lớn như đầu ngón tay cái.

Nhìn viên đan dược màu đỏ như lửa xuất hiện trong lòng bàn tay, mí mắt Lâm Động kịch liệt nhảy lên vài cái, hắn đang nhớ lại cái năng lực kỳ lạ kia của Thạch Phù. Nhìn bộ dạng này, chắc hẳn Thạch Phù đã tự động đem ba khối Dương Nguyên Thạch tinh luyện ra.

Khóe miệng nhếch lên, Lâm Động không hề để lại chút dấu vết đem viên đan dược nhét vào trong tay áo, ánh mắt lảo đảo nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy cũng không có người nào chứng kiến biến cố này, hắn mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Rồi sau đó, hắn lại đưa tay bắt lấy ba khối Dương Nguyên Thạch, xoay người chạy ra bên ngoài mạch khoáng, lúc sắp tiến vào trong rừng, hắn mới hướng về phía Lâm Khiếu nói lớn: “Cha, ta lấy mấy khối Dương Nguyên Thạch đi chơi a nha”

Hô lên một tiếng, Lâm Động cũng không chờ Lâm Khiếu trả lời mà đã nhanh như chớp chạy trốn ra ngoài.

“Tiểu tử này…”

Nhìn theo bóng lưng Lâm Động, Lâm Khiếu cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cũng không có để ý cái gì. Hôm nay Lâm Động đối với Lâm gia đã vô cùng trọng yếu,

cơ hồ so với hắn cũng đã cao hơn, muốn lấy đi mấy khối Dương Nguyên Thạch căn bản cũng không có ai nói gì.

Lâm Động ra khỏi mạch khoáng, liền trở về phòng mình, nhanh như chớp đem cửa phòng đóng lại thật chặt. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, một viên đan dược màu đỏ lửa lại xuất hiện trong tầm mắt.

Viên đan dược này so sánh với mấy viên đan dược lần trước dùng Tam phẩm linh dược tinh luyện ra, không thể nghi ngờ là lại càng thêm mượt mà bóng bẩy. Trong viên đan dược đỏ lửa này, phảng phất như hàm chứa năng lượng mạnh mẽ, khiến cho con người ta cảm thấy ấm áp.

“Chẳng lẽ đây chính là Dương Nguyên Đan như theo lời cha nói sao?” Lâm Động vuốt ve viên đan được màu đỏ tỏa ra ấm áp nhàn nhạt, có chút kinh ngạc lẩm bẩm nói.

Lúc trước Lâm Khiếu đã nói, cái gọi là Dương Nguyên Đan chính là đan dược mà một số ít cường giả tinh luyện ra từ Dương Nguyên Thạch. Mà Thạch Phù hành động như vậy, so với bọn họ cũng rất giống nhau.

“Bất quá cha cũng đã nói, muốn tinh luyện ra một viên Dương Nguyên Đan cần phải tiêu tốn mười khối Dương Nguyên Thạch, nhưng rõ ràng lúc trước Thạch Phù chỉ cần dùng có ba khối a?”

Lâm Động nhíu chặt chân mày, nếu như viên đan được này chính là Dương Nguyên Đan mà nói, như vậy chỉ có một nguyên nhân, hiệu suất tinh luyện của Thạch Phù thần bí này đã đạt đến một tầng thứ tương đối kinh khủng. Người khác cần mười khối Dương Nguyên Thạch mới có thể luyện chế ra một viên Dương Nguyên Đan, nhưng nó bất quá chỉ cần có ba khối đã thuận lợi tinh luyện ra Dương Nguyên Đan. Cái hiệu suất này, chính là gấp ba lần người ta a!

Nghĩ đến đây, coi như Lâm Động cũng phải có chút động dung, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ đưa đến chấn động không nhỏ. Dĩ nhiên, sau cái chấn động này, kết quả chính là hắn có thể bị một số thế lực lớn bắt đi, sau đó

nhốt vào một căn phòng tối, hằng ngày luyện chế Dương Nguyên Đan.

Lâm Động lau mồ hôi lạnh một cái, đột nhiên đưa ánh mắt nhìn ba khối Dương Nguyên Thạch trong ngực, Thạch Phù thần bí kia đến tột cùng là có loại công năng này hay không, chỉ cần thử một lần nữa không phải sẽ biết hay sao?

Đạo ý niệm này vừa xẹt qua trong đầu, Lâm Động cũng không có chần chừ, trực tiếp lấy ba khối Dương Nguyên thạch để trong ngực ra, sau đó đặt toàn bộ trong lòng bàn tay phải.

"Xuy!"

Nương theo ba khối Dương Nguyên Thạch này đặt trong lòng bàn tay phải, một đạo ánh sáng lại lần nữa từ trong huyết nhục bắn ra, mà khi luồng ánh sáng khi chiếu rọi xuống, lấy mắt thường có thể nhìn thấy được tốc độ Dương Nguyên Thạch bắt đầu ảm đạm, ngắn ngủi mấy giây, lại một lần nữa hóa thành bột phấn.

Mà kèm theo Dương Nguyên Thạch hóa thành bột phấn, ánh sáng ngưng tụ, một viên đan dược màu đỏ lửa lại một lần nữa xuất hiện trong tay Lâm Động.

"Quả nhiên là thế…"

Lâm Động kinh ngạc nhìn viên đan dược, cũng không nhịn được hít thở sâu một hơi, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

"Xem ra đúng là không thể để lộ chuyện này ra ngoài"

Khẽ thở dài một tiếng, Lâm Động cũng đành cười khổ. Có lẽ có một ít cường giả chân chính cũng có năng lực đề cao hiệu suất luyện chế như thế này, nhưng hắn lại bất đồng. Bây giờ hắn không phải cái gì là cường giả, nếu đem loại năng lực này thể hiện ra, chắc sẽ không đưa tới sự kinh thán, mà chỉ là tai họa. Thậm chí, loại tai họa này có thể liên lụy cả Lâm gia.

"Trước tiên thử Dương Nguyên Đan này một chút xem có năng lực gì?"

Lâm Động lắc đầu, làm cho tinh thần bình tĩnh lại, sau đó bỏ giầy ra, ngồi xếp bằng trên giường. Nhưng là hắn cũng không phục dụng Dương Nguyên Đan này ngay lập tức, mà là trước hết vận chuyên Thanh Nguyên Công, hấp thu lấy một tia Nguyên Lực trong thiên địa, rèn luyện thân thể, tăng cường đan điền.

Loại lẳng lặng tu luyện này kéo dài chừng một giờ, sau đó Lâm Động mới đem viên Dương Nguyên Đan này nhét vào trong miệng.

“Oanh!”

Nương theo Dương Nguyên Đan đi vào trong cơ thể, hai tai Lâm Động cũng ù ù trong chốc lát. Chợt một cỗ năng lượng ấm áp như thủy triều nhanh chóng khuyến tán trong người Lâm Động, cái loại năng lượng này nồng đậm nhưng lại không cuồng bạo, hơn nữa tựa hồ rất dễ hấp thu. Sự ấm ấp làm cho cả người hắn giống như là đang ngâm mình trong suối nước nóng, vô cùng thoải mái.

Năng lượng ấm áp dọc theo kinh mạch tuần hoàn, dọc đường không ngừng thẩm thấu vào trong xương cốt, kinh mạch, huyết nhục, cuối cùng mới đem quán chú tiến nhập vào trong đan điền.

“Ầm!?!...”

Tại lúc năng lượng như thủy triều rót vào trong đan điền, Lâm Động cũng có thể cảm giác được rõ ràng, Nguyên Lực trong đan điền đang nhanh chóng trở nên hùng hậu, sau nữa, thậm chí còn có tiếng âm thanh thanh thúy truyền ra.

“Hô…”

Nương theo Nguyên Lực đan điền đang trở nên hùng hậu, trên đỉnh đầu Lâm Động thậm chí cũng toát ra bạch khí nhè nhẹ. Sau một hồi lâu, thân thể hắn vẫn không nhúc nhích, cũng là kịch liệt run rẩy xuống. Đột nhiên hai mắt hắn mở ra, Nguyên Lực rực rỡ không bị khống chế du đãng bên ngoài thân thể của hắn giống như sóng nước.

“Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ!”

Cảm thụ được Nguyên Lực hùng hậu trong đan điền tuôn ra, trên khuôn mặt Lâm Động cũng khó có thể che dấu vẻ mừng rỡ như điên. Thực lực trải qua hơn hai tháng tu luyện không hề có biến chuyển, rốt cuộc vào thời khắc này cũng đã thuận lợi đột phá.

Ngắn ngủi chừng năm tháng thời gian, Lâm Động bắt đầu từ Địa Nguyên Cảnh sơ kỳ bước vào Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ. Tốc độ tu luyện bậc này cũng đủ khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải trợn mắt há mồm.

Lâm Lang Thiên của Lâm thị gia tộc kia từ Địa Nguyên Cảnh bước vào Thiên Nguyên Cảnh cần thời gian hai năm. Tuy nói từ Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ bước vào Thiên Nguyên Cảnh khó khăn cũng không phải là nhỏ, nhưng Lâm Động cũng có thừa tự tin, ở trong vòng một năm, chân chính đột phá đến Thiên Nguyên Cảnh.

Thiên phú của Lâm Động vốn là không kém, lại thêm tính cách bản thân cực kỳ kiên nghị, chăm chỉ cùng với Thạch Phù thần bí, tốc độ tu luyện lại càng như hổ thêm cánh, nên hắn tu luyện với tốc độ này cũng không tính là kỳ quái.

“Không hổ là Dương Nguyên Đan…”

Lâm Động ngửa đầu phun một đoàn bạch khí, một loại cảm giác thoải mái tràn ngập trong xương cốt, hắn khép hờ hai mắt, lẩm bẩm tự nói.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn

click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 62

Viêm Thành

Biên: (A Híp) Hôm sau, trước cửa đại môn Thiết Mộc trang, một lượng lớn xe ngựa xếp hàng chỉnh tề. Trên đó còn có buộc chặt nhiều khối cự mộc màu đen.

Lần này đi Viêm Thành, bề ngoài là tiêu thụ Thiết Mộc, nhưng mục đích thực sự chính là Dương Nguyên Thạch. Bất quá loại mục đích này hiển nhiên là không thể để bại lộ ra ngoài được, nếu không, nói không chừng sẽ đưa đến một ít phiền toái không cần thiết.

Mà đối với lần tiêu thụ này, hiển nhiên Lâm Chấn Thiên rất xem trọng, không chỉ muốn tự thân xuất mã, hơn nữa còn có Lâm Khiếu, Lâm Mãng và gần trăm vị hộ vệ đi cùng. Đội ngũ bậc này đã là tương đối không yếu, dạng thổ phỉ tầm thường căn bản không có dám đến đây càn rỡ.

Lâm Chấn Thiên cỡi tuấn mã, ánh mắt sắc bén, thân thể cường tráng, làm cho người ta không dám khinh thường lão nhân đã gây dựng sự nghiệp từ đôi bàn tay trắng ở Thanh Dương Trấn này.

"Mọi người đến đông đủ hết chưa?" Lâm Chấn Thiên kiểm duyệt lại một lần, ánh mắt hướng đến Lâm Khiếu, hỏi.

Ở bên cạnh, Lâm Khiếu, Lâm Động cũng cỡi một đầu tuấn mã. Lần này đi đến Viêm Thành, quan trọng nhất chính là tránh khỏi gây ra rắc rối, mà Tiểu Viêm quá mức khiến người khác chú ý, cho nên để lại Thiết Mộc Trang vẫn là thỏa đáng nhất.

Nghe thấy Lâm Chấn Thiên hỏi, Lâm Khiếu cũng gật đầu, trầm giọng nói:

"Đã chuẩn bị xong rồi, tùy thời có thể lên đường."

"Ừm"

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên mới hài lòng gật đầu, cũng không có nhiều lời liền giơ cánh tay lên, chiếc roi ngựa vung lên, điều khiển con ngựa chạy một mạch, mang theo một luồng bụi đất màu vàng, hướng về phía đường lớn chạy như điên.

Ngay lúc Lâm Chấn Thiên động thân, đoàn xe cuồn cuộn cũng di chuyển, từng đạo âm thanh hét lớn, nhanh chóng đi theo.

Hai chân Lâm Động đá nhẹ vào lưng ngựa, xoay người hướng Thanh Đàn vẫy vẫy tay, sau đó liền điều khiển con ngựa, đi cùng đoàn xe.

*** Viêm Thành, là một tòa thành cách Thanh Dương Trấn gần nhất. Dĩ nhiên, nói gần nhất chẳng qua cũng là tương đối thôi, bởi vì đoàn người Lâm Chấn Thiên đi vào phạm vi Viêm Thành thì trời cũng đã đến trưa.

Ở trên con đường lớn đi vào Viêm Thành, dòng người hối hả truyền đến âm thanh huyên náo, làm cho Lâm Động không khỏi tặc lưỡi. Ở đây còn chưa đến Viêm Thành mà nhân khí cũng đã đông đúc như vậy rồi, thật không biết bên trong Viêm Thành thì cảnh tượng như thế nào nữa.

"Động nhi, đi vào trong thành chớ có gây chuyện lung tung. Trong Viêm Thành này rồng rắn lẫn lộn, hạng người ngọa hổ tàng long không biết có bao nhiêu mà kể, có một số người không thể chọc đến được." Nhìn trên mặt Lâm Động đầy vẻ hiếu kỳ, Lâm Khiếu một bên liền mở miệng nói.

Lâm Động cười cười, đột nhiên nói: "Cha, Viêm Thành này lớn hơn rất nhiều so với Thanh Dương Trấn, như vậy thế lực tranh đoạt khẳng định sẽ kịch liệt hơn chứ?"

"Trong Viêm Thành trung bình cứ thời gian một tháng sẽ lại có một thế lực bị

diệt vong, đồng thời còn có mấy thế lực mới mọc lên, ngươi nói xem có kịch liệt hay là không?" Lâm Khiếu cười nói.

"Bất quá ở Viêm Thành này có tam đại thế lực, tiếu ngạo quần hùng. Không có người nào có thể đạt được như địa vị của bọn họ."

"Nha. Tam đại thế lực kia là những ai?" Lâm Động tò mò hỏi.

"Viêm Thành thành chủ, Vạn Kim Thương hội và Huyết Lang Bang." Lâm Khiếu mấp máy miệng nói. Tam đại thế lực này, đối với Lâm gia bọn họ mà nói thật có chút xa vời.

"Tam đại thế lực này cao thủ tập hợp cực đông, hơn nữa còn có thêm cường giả Nguyên Đan Cảnh trấn giữ. Tuy nói tiểu thế lực trong ngoài Viêm Thành này nhiều không đếm xuể, nhưng đại đa số thế lực cũng đều muốn cậy vào tam đại thế lực này mà sống sót."

Lâm Động khẽ thì thầm trong miệng một tiếng, sau đó yên lặng gật đầu. Ở loại địa phương này, chỉ có cường giả Nguyên Đan mới có thể chân chính có được quyền lực.

"Ha ha, cũng không cần nản chí, chờ Lâm gia ta đem mạch khoáng kia từng bước phát triển, đến lúc trong gia tộc lại sản sinh ra một vị cường giả Nguyên Đan Cảnh, thì Lâm gia chúng ta cũng sẽ có thể có một chỗ đứng trong Viêm Thành này." Nhìn Lâm Động trầm mặc, Lâm Khiếu còn tưởng hắn nhận lấy đả kích, lập tức nhích đến gần, thấp giọng cười nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng cười một tiếng. Nguyên Đan Cảnh sao... đối với loại tầng thứ chân chính cường giả này, hắn cũng rất tò mò.

*** Đoàn xe lấy một loại tốc độ không nhanh không chậm đi trong dòng người, rốt cuộc thì cũng đã đến ngoài thành Viêm Thành. Lúc nhìn thất tường thành hùng vĩ cao gần trăm trượng, Lâm Động lại tặc lưỡi một lần nữa. Thanh Dương Trấn so với nơi này, quả thật có chút khó coi.

Sau khi giao nộp một ít lệ phí vào thành, đoàn xe cũng đã thuận lợi đi vào bên trong Viêm Thành.

Đi qua đường hầm cửa thành hơi có vẻ u ám, ngay sau đó chính là tiếng ồn ào lớn đinh tai nhức óc dữ đội xô đến giống như là thủy triều, làm cho đầu óc Lâm Động không có chuẩn bị chút nào cũng có chút mơ hồ. Một lát sau hắn mới phục hồi lại tinh thần, nhìn dòng người đông nghịt trên đường phố, lại ngắm phần lớn kiến trúc to lớn, cũng không khỏi sợ hãi thở ra một hơi thật sâu.

“Đi tìm chỗ nghỉ chân trước.”

Hiển nhiên đám người Lâm Chấn Thiên cũng không phải là mới lần đầu đến Viêm Thành, vì vậy cũng lộ ra vẻ quen thuộc, dẫn đoàn xe dừng lại trước một khách sạn hơi có vẻ u tĩnh. Khách sạn cũng có phần sạch sẽ, ngăn nắp.

Sau đó đội nhân mã chia làm hai, một đội đi theo Lâm Mãng mang Thiết Mộc đem đi bán. Lâm Chấn Thiên cùng Lâm Khiếu thì tự thân xuất mã, mang đi hai rương có chứa Dương Nguyên Thạch. Về phần Lâm Động cùng một ít hộ vệ còn lại chính là lưu lại trong khách sạn.

Nhìn bóng lưng mấy người Lâm Chấn Thiên đi xa, Lâm Động cũng đành bất đắc dĩ ngồi lại khách sạn chờ ước chừng nửa giờ, Rốt cuộc hắn cũng không nhịn được tự mình chạy ra ngoài. Thật vất vả mới được đến Viêm Thành một chuyến, hắn cũng không muốn ở trong khách sạn ngồi ngây ngốc như vậy.

Một mình Lâm Động đi dạo ở Viêm Thành, bởi vì không có mục tiêu xác định nên hắn cũng như nước chảy bèo trôi, theo dòng người dần dần đi vào bên trong trung tâm.

Có lẽ nguyên nhân là có nhiều thế lực tồn tại, cho nên Viêm Thành so với Thanh Dương Trấn, hiển nhiên là có chút hỗn loạn hơn. Đi trên đường, Lâm Động đã không dưới ba lần nhìn thấy mấy đội nhân mã động thủ, bất quá đối với cái loại đánh nhau này, nhiều người tựa hồ lộ ra vẻ rất bình tĩnh, thậm chí còn có không ít người đứng bên cạnh vây xem trầm trồ khen hay. Bộ dạng phảng phất

không chút lo lắng sẽ chịu thảm như cá trong chậu.

Đối với cái loại hỗn chiến này, Lâm Động cũng không cảm thấy hứng thú đứng xem, cho nên hắn chỉ liếc mắt qua nhìn một cái rồi xoay người rời đi. Cứ đi qua mấy con phố như thế, cuối cùng hắn dừng trước một tòa đại lâu lộ ra vẻ vô cùng đặc biệt.

“Kỳ Vật Lâu!”

Nhìn ba chữ to lộ ra vẻ khí tứ phong cách cổ xưa trên lầu các, trong mắt Lâm Động cũng xẹt qua một tia kinh ngạc. Coi như hắn là người ở Thanh Dương Trấn cũng đã từng mơ hồ nghe nói qua danh tiếng của Kỳ Vật Lâu. Bởi vậy có thể thấy được, tòa đại lâu này đến tột cùng có bao nhiêu danh khí.

Đứng trước cửa chính, Lâm Động có chút chần chừ, rồi sau đó cũng đi vào.

Lâm Động vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy một đại sảnh có diện tích cực lớn xuất hiện trước mắt, có rất nhiều quầy hàng bày đầy vật phẩm rực rỡ muôn màu.

Linh dược, đan dược, vũ khí, tinh hạch, võ học … Dõi mắt nhìn theo, các loại vật phẩm tràn ngập trong mắt, hơn nữa nhìn phẩm chất là hiểu, những thứ này cũng không phải là vật bình thường.

“Ha Ha, vị tiểu ca này, muốn xem thứ gì sao?” Lúc Lâm Động đang chăm chú nhìn những vật phẩm trên quầy hàng, một gã sai vặt mặc đồ màu xanh khuôn mặt tươi cười đi đến, trong tay rút ra một thanh trường kiếm màu đen.

“ Hắc Thiết Kiếm, làm bằng hắc thiết bách luyện, cực kỳ sắc bén, thổi lông liền đứt. Hơn nữa trên món vũ khí này, còn có một vị đại sư khắc phù lên, quán chú Nguyên Lực, khôi giáp cứng rắn cũng có thể đâm xuyên. Tiểu ca cầm lấy, tự nhiên sẽ như hổ thêm cánh.”

Lâm Động nhìn qua thanh kiếm màu đen kia, chỉ thấy được phía trên điêu

khắc một phù ấn xiên xiên vẹo vẹo, ánh sáng nhàn nhạt chớt động lên.

Lắc lắc đầu, đối với vật này Lâm Động không chút hứng thú. Nhìn thấy thế, gã sai vặt cũng chỉ đành hậm hực đem Hắc Thiết Kiếm thu hồi, cũng không có giới thiệu vật gì đấy thêm lần nữa.

Lâm Động cũng không có chú ý đến hắn, ánh mắt lần nữa nhìn qua các quầy hàng. Một lát sau, ánh mắt hắn đột nhiên đừng lại trên một cái túi màu xanh lớn như lòng bàn tay đang đặt trên quầy, bên ngoài chiếc túi còn lóe ra ánh sáng khác thường.

“Túi Càn Khôn cấp thấp, bốn mươi tám khối Dương Nguyên Thạch.”

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 63

Phù Sư

Biên: (A Híp) "Túi Càn Khôn cấp thấp là dùng tài liệu Càn Khôn mộc làm thành, sau đó do một vị Nhị ấn Phù Sư khắc phù văn vào. Đừng thấy nó thể tích nhỏ, nhưng bên trong đủ để chứa những vật lớn cỡ một cái quầy, mang theo bên mình có thể tránh được rất nhiều phiền phức." Nhìn thấy Lâm Động tựa hồ đối với túi Càn Khôn kia cảm thấy hứng thú, gã tạp dịch áo xanh kia cười, vồn vã giới thiệu.

Lâm Động kinh ngạc một phen, không ngờ rằng lại có vật thần kỳ như vậy, từ trước tới giờ hắn chưa từng nghe nói qua. Quả nhiên Thanh Dương Trấn không thể so sánh được với Viêm Thành này.

“Nhị ấn Phù Sư?"

Trong lúc kinh hãi vì tác dụng đặc dị của túi Càn Khôn này, Lâm Động cũng vì một câu nói của gã tạp dịch kia mà trong lòng run rẩy. Tại Đại Viêm vương triều có một loại nghề nghiệp đặc thù mà mọi người gọi bọn họ là Phù Sư, nghe nói bọn họ có thể đem Nguyên Lực thiên địa ngưng tụ thành phù văn đặc dị.

Mà những phù văn này bởi vì mỗi cái đều có cấu tạo khác nhau, nên có năng lực khác nhau. Chẳng hạn như chuôi Hắc Thiết Kiếm kia, phía trên được khắc lên một cái phù văn, làm cho vũ khí bất luận là mức độ cứng cỏi hay sắc bén, đều gia tăng lên một cấp bậc.

Con đường võ đạo, từng sinh sản ra không ít môn phái, mà Phù Sư là một trong đó số đó. Bất quá, nghề nghiệp này không những cần phải có thực lực nhất định của bản thân để chống đỡ, mà đối với Tinh Thần Lực, yêu cầu cũng vô

cùng khắc nghiệt, do đó được xem là một nghề nghiệp khan hiếm.

Mà phù sư cũng có hệ thống cấp bậc của bọn họ, theo Lâm Động được biết, bọn họ dựa vào "Ấn" mà phân chia. Phù Sư tổng cộng chia thành Ngũ Ấn, Nhất ấn Phù Sư thấp nhất, Ngũ ấn Phù Sư là cao nhất, đương nhiên, sau Ngũ Ấn có lẽ vẫn còn cấp mạnh hơn nữa, chẳng qua là Lâm Động không biết mà thôi.

Bình thường mà nói, chỉ Nhất ấn Phù Sư thôi mà điều kiện thấp nhất là cần phải đạt đến Địa Nguyên Cảnh, còn nếu có thể đạt tới Nhị ấn Phù Sư mà nói, cũng đủ để các đại thế lực tại Viêm Thành lấy lễ khách quý mà đối đãi.

Vì vậy, khi Lâm Động nghe đến túi Càn Khôn này được một vị Nhị ấn Phù Sư khắc ghi ký hiệu thì không khỏi có chút kinh ngạc.

Mà đối với cái túi Càn Khôn này, Lâm Động rất có hứng thú, có điều với giá cả này làm hắn nhíu mày suy tư. Lâm gia bọn họ trong thời gian hai tháng mới khai thác ra hơn bốn trăm khối Dương Nguyên Thạch, mà đây chỉ là một cái túi Càn Khôn cấp thấp thôi, vậy mà cũng cần dùng đến mười phân trăm của số lượng đó.

Bốn mươi tám khối Dương Nguyên Thạch, Lâm Động nhất định là lấy không ra. Cho nên sau khi trầm ngâm suy nghĩ một chút, hắn móc ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, trong đó chứa đựng mười miếng đan dược có màu sắc khác nhau, và đương nhiên, mấy thứ này là do Lâm Động từ trong linh dược Tam phẩm tinh luyện ra.

"Ngươi đi tìm người nhìn xem, mấy thứ này đáng giá bao nhiêu?" Lâm Động đem cái chai đặt ở trên quầy, cười nói.

Nghe vậy, gã tạp dịch áo xanh kia đánh giá viên đan dược trong bình một chút, có thể ở trong này làm tạp dịch thì nhãn lực hiển nhiên là phải có, lập tức trên khuôn mặt của hắn thoáng có chút kinh ngạc, sau đó khẽ lay nhẹ một cái chuông nhỏ phía sau.

Sau khi tiếng rung chuông vang lên không bao lâu, liền có một người trung niên nhìn giống quản sự đi nhanh tới, cười híp mắt nói: "Vị tiểu huynh đệ này là muốn giao dịch món vật này à?"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn đã liếc nhìn cái chai ở trên quầy, sau đó đưa tay đem một viên đan dược lấy ra, đặt ở dưới mũi khẽ hít hai cái, chân mày nhíu lại, nói: "Tiểu huynh đệ, những viên đan dược này hắn là từ bên trong linh dược tinh luyện ra? Dược lực ngược lại ôn hòa tinh thuần, cực kỳ thích hợp để người ở Thối Thể Cảnh hoặc là Địa Nguyên Cảnh phục dùng"

"Chắc là vậy..."

Lâm Động gãi gãi đầu, thần sắc nhìn qua có chút ngu ngơ, bộ dáng hắn giống như đối hắn cũng không hiểu rõ về loại đan hoàn mà hắn lấy ra.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, người trung niên kia liền cười ha hả, trong lòng ngầm cho rằng là may mắn mới có được những viên đan dược này.

"Tiểu huynh đệ, như vậy đi, những viên đan dược này, ta lấy một đổi năm Dương Nguyên Thạch, ngươi thấy thế nào?" Người trung niên kia, ánh mặt chợt lóe lên, nói.

"Vậy rốt cuộc như không, mua xong cái túi Càn Khôn này ta sẽ chỉ còn hai khối Dương Nguyên thạch sao? Vậy thôi không bán." Lâm Động đảo cặp mắt trắng dã, một tay quơ lấy cái chai.

"Ha hả, đừng vội đừng vội, vậy tiểu huynh đệ muốn bao nhiêu?" Thấy thế, người trung niên kia vội vàng nói.

"Một đổi mười."

Đối với kiểu giống như con nít này, người trung niên kia ngược lại không biết làm sao, lắc đầu hỏi: "Một đổi bảy a, giá cả này xem như công bằng, sao hả?"

"Tốt"

Lúc này đây, Lâm Động ngược lại không chút chần chờ, một lời đồng ý ngay. Nhìn thấy hắn bộ dạng dứt khoát như vậy, người trung niên kia cũng không khỏi phải cười khổ một tiếng, sau đó phân phó gã sai vặt sát bên đem ra túi Càn Khôn lấy ra để trước mặt Lâm Động, khấu trừ đi giá cả của túi Càn Khôn, Dương Nguyên Thạch còn thừa lại, đều là bỏ vào bên trong túi Càn Khôn.

Lâm Động vội vã tiếp nhận túi Càn Khôn kia vào trong tay, rồi có chút thô bạo thò bàn tay vào bên trong lấy một ít Dương Nguyên Thạch vẫn còn hơi âm ấm.

Tuy nói diện tích bên trong túi Càn Khôn không lớn lắm, nhưng đây đối với Lâm Động mà nói, đã là rất hài lòng.

"Ha hả, tiểu huynh đệ, viên đan dược này nếu như ngươi còn thì có thể tiếp tục bán cho chúng ta, giá cả vẫn là như vậy" Nhìn thấy Lâm Động vuốt ve túi Càn Khôn, người trung niên kia cười nói.

"Ân, chờ ta lần sau trở lại nơi đã nhặt được những thứ này để xem có thể tìm thấy thêm một ít nữa hay không a" Đối với lời nói của người trung niên, Lâm Động lại là nghiêm túc gật đầu đáp.

". . ."

Người trung niên mặt chợt cứng lại, cuối cùng gật đầu gượng cười.

Trong lòng Lâm Động cười thầm một tiếng, sau đó cũng không để ý đến hắn nữa, tập trung kiểm soát túi Càn Khôn ở trong tay. Cuối cùng ánh mắt của hắn vô thức dừng lại ở bên trái của túi Càn Khôn, nơi đó mờ mờ ảo ảo như có một cái ký hiệu kỳ lạ như ẩn như hiện.

Ánh mắt Lâm Động chăm chú dán vào cái ký hiệu kỳ lạ đó, không tự chủ được tinh thần hắn tập trung lại, cái bộ dáng này giống như là đã nhìn thấy cái gì đó mà hắn cực kỳ hứng thú.

Trong thời gian Lâm Động như một con rối ngu ngơ nhìn chăm chú, đôi mắt của hắn dường như đột ngột mờ đi, trong khi thị giác chung quanh mờ nhạt, ký hiệu ẩn tàng ở trên túi Càn Khôn lại mỗi lúc mỗi rõ ràng hơn.

Trong trạng thái quỷ dị này, bên trong đại não của Lâm Động đột nhiên truyền ra một cổ dao động đặc thù, đó là Tinh Thần Lực. Tinh Thần Lực vô hình từng luồng một theo não bộ mà thẩm thấu ra, cuối cùng ở trước mặt Lâm Động từ từ phác họa, mà hình phác họa kia, tuy nói rất là thô ráp lại không rõ, nhưng cùng với cái ký hiệu phức tạp trên túi Càn Khôn kia, lại là cực kỳ giống nhau!

Phác họa vẫn chưa có hoàn thành, làm cho ký hiệu vô hình ở trước mặt Lâm Động ngưng tụ được một nửa, lúc đó trong đầu hắn liền là truyền ra một trận đau nhức. Hắn đột nhiên phục hồi lại tinh thần, đầu đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt kinh hãi, hiển nhiên là không rõ rốt cuộc chuyện gì đã vừa xảy ra.

Nơi một góc khuất ẩn ở trong đại sảnh của Kỳ Vật Lâu, một vị lão nhân áo xám ngồi đó có vẻ buồn ngủ, chung quanh hắn trông rất hỗn độn, có vẻ không thích hợp với Kỳ Vật Lâu sạch sẽ này. Nhưng từ đầu đến cuối không một ai lên tiếng quấy rầy hắn, một vài người đi ngang qua hắn, bất luận là khách hàng hay là quản sự, đều bước đi nhẹ nhàng, không dám lớn tiếng làm phiền.

Mà đối với mọi chuyện xung quanh, lão nhân giống như không có bất kỳ cảm giác gì, hai mắt khép kín, ngồi ngủ say sưa như sắp ngã. Có điều trạng thái mê man này ở trong khoảnh khắc đột nhiên bị phá vỡ, đôi mắt nhắm chặt kia bất chợt mở ra, ánh mắt vừa chuyển liền đọng lại ở trên người một cậu thiếu niên đang đứng trong đại sảnh cách đó không xa. Từ trong đôi mắt hiện ra vẻ kinh hãi, thanh âm thều thào, chậm rãi vang lên.

"Tinh thần thiên phú thật mạnh a!"

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 64

Nham Đại Sư

Biên: (A Híp) Khi Lâm Động từ trong trạng thái quỷ dị này tỉnh táo lại, cả người bị ướt nhẹp bởi mồ hôi lạnh, tim có chút đập nhanh, hắn thoáng nhìn qua túi Càn Khôn trong tay không rõ tại sao lại có cảnh đó xuất hiện.

Có điều cũng may là Tinh Thần Lực vô hình vô sắc, ký hiệu vẽ bên ngoài ở lúc trước cũng không bị người khác nhìn thấy, nếu không e rằng chắc chắc sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt kỳ lạ.

“Đan hoàn này là ngươi bán sao?”

Ngay khi trong lòng Lâm Động đang lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đem túi Càn Khôn nhét vào trong ngực áo, vừa chuẩn bị rời đi thì đột nhiên bên cạnh có một giọng nói nữ vang lên. Hắn sững sờ quay đầu nhìn lại thì thấy được ở bên cạnh quầy có một thiếu nữ mặc váy hồng đứng đối diện hắn, trong tay giơ lên một cái bình nhỏ.

Dung mạo thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, với cái miệng anh đào nhỏ nhắn, chân mày mỏng, vóc người cao gầy, hết thảy đều là nguồn gốc dẫn đến những ánh mắt nồng nhiệt của không ít nam tử. Chỉ bất quá, điều đáng tiếc duy nhất là trên gương mặt xinh đẹp kia đầy dẫy vẻ lãnh đạm dù nhất cử nhất động của nàng toát ra vẻ quý phái, hiển nhiên không giàu thì sang.

Ở phía sau thiếu nữ còn có một trung niên nam tử đi theo. Mặc dù nam tử này không nói một lời nhưng Lâm Động cũng có thể cảm nhận được trên người hắn truyền đến một loại áp lực, mà loại áp lực này hắn đã từng cảm nhận được trên đám người Lâm Khiếu, rất hiển nhiên, vị nam tử giống như hộ vệ này có thực

lực Thiên Nguyên Cảnh.

“Thì làm sao?” Lâm Động liếc mắt nhìn thiếu nữ, mặc dù hơi sửng sốt bởi sắc đẹp của nàng, nhưng vẫn không thất thố, chỉ có chút nghi ngờ nên mới hỏi.

“Đan hoàn này rất thích hợp để người ở Thối Thể Cảnh sử dụng, đúng lúc muội muội ta đang cần dùng, ngươi nếu còn, có thể bán cho ta một số lượng lớn, giá cả sẽ làm ngươi rất hài lòng” Thiếu nữ quan sát Lâm Động, hắn cũng không có chỗ nào đặc biệt, với bộ dáng xa lạ đó có thể suy đoán hắn không phải là thiếu gia trong một thế lực lớn nào của Viêm Thành, lập tức thản nhiên nói.

Chân mày Lâm Động nhẹ nhàng nhíu lại, mặc dù cái giọng nói của nàng làm cho hắn trong lòng có chút không thoải mái, bất quá điểm này hắn có thể nhịn được, nên lập tức buông tay ra, nói: “Không có, đây chỉ là ta may mắn nhặt được. Nếu như ngươi có hứng thú, lần sau ta có nhặt được nữa thì có thể đi tìm ngươi.”

Nghe vậy, chân mày thiếu nữ không khỏi nhíu lại, cách nói chuyện của Lâm Động làm cho nàng cảm giác có chút không được tự nhiên. Ở trong Viêm Thành này, những lời nịnh bợ tín ngưỡng nàng mỗi ngày đều nghe thấy, nhưng những lời nói vừa cứng vừa mềm này, đích xác là rất ít gặp.

“Ha hả, Thanh Nhứ, nếu ngươi cần đan dược thì nói với ta một tiếng là được, cần gì tìm người khác mua?” Khi thiếu nữ nhíu mày, một tiếng cười đột nhiên vang lên, sau đó Lâm Động nhìn thấy một vị nam tử tuấn tú đang mặc cẩm bào bước nhanh đến.

Khi nhìn thấy nam tử kia xuất hiện, trên gương mặt thiếu nữ được gọi là Thanh Nhứ, rõ ràng tỏ vẻ khó chịu.

Đứng một bên, Lâm Động nhìn thấy cảnh này thì lắc đầu, thật sự hắn không muốn dây dưa gì với cuộc sống của đám tiểu thư công tử quen ăn ngoan mặc đẹp này nên xoay người bỏ đi. Song, lúc hắn vừa xoay người thì một đạo nhân ảnh chắn ngay trước mặt. Lâm Động nhìn lại thì nhận ra hắn chính là vị nam tử trung

niên đứng đằng sau thiếu nữ kia.

“Vị tiểu thư này, đây là ý gì?” Lâm Động sắc mặt trầm xuống, quay đầu nhìn thiếu nữ kia, hỏi.

“Ta nghĩ ngươi hẳn còn có loại đan hoàn này.” Thiếu nữ áo hồng nói.

“A, ngươi có ý định muốn cường đoạt sao?” Khi nghe nói vậy, Lâm Động không khỏi cười lạnh một tiếng, hỏi nàng. Thiếu nữ nhìn qua trông rất xinh đẹp, không nghĩ tới lại có thể làm người khác sinh ra chán ghét, chẳng lẽ nàng cho là đem những đồ vật Đông Tây gì đó đến cho nàng mới là thiên kinh địa nghĩa hay sao?

“Ta đã nói là sẽ trả giá làm ngươi vừa ý.” Thiếu nữ áo hồng nhíu đôi lông mày được tô vẽ, nói, hiển nhiên không hiểu rõ tại sao Lâm Động lại phản ứng mạnh như vậy.

“Ha hả, vị bằng hữu kia, nếu Thanh Nhứ đã nhìn trúng vật này, ngươi tốt nhất bán cho nàng. Liễu gia ở Viêm Thành, hẳn ngươi đã nghe nói qua? Bằng hữu càng nhiều càng tốt a …” Nam tử đang đi tới kia nhìn thấy thiếu nữ áo hồng cố ý muốn mua đan hoàn trong tay Lâm Động, thì tủm tỉm cười tiêu sái tiến lên phía trước, hướng về phía Lâm Động thấp giọng nói.

“Liễu gia ở Viêm Thành?”

Nghe lời này, Lâm Động chợt hiểu ra là Liễu gia này được coi như một đại tộc của Viêm Thành, nghe nói thực lực chỉ sau phủ thành chủ, Vạn Kim Thương Hội cùng với Huyết Lang Bang, lại nói, là thế lực có mặt mũi trong Viêm Thành, khó trách thiếu nữ này kiêu ngạo, vốn là có bối cảnh như vậy.

“Xin lỗi, những đan hoàn này đích xác là ta trong lúc vô tình nhặt được, nếu muốn lấy nữa, ta lấy cũng không ra”

Lâm Động lại lắc đầu, sau đó không để ý tới sắc mặt hơi trầm xuống của nam

tử kia, xoay người bỏ đi.

“Đứng lại!”

Nhìn thấy Lâm Động cử động như vậy, nam tử tuấn tú kia sắc mặt xanh hồng luân phiên thay đổi, chợt lạnh lùng quát một tiếng, xuất chưởng nhắm đến bả vai của Lâm Động chụp tới.

“Cút ngay!”

Kình phong phía sau truyền tới làm cho Lâm Động trong lòng nổi cơn tức giận, Nguyên Lực hùng hồn tuôn đến nắm tay thật nhanh, sau đó một quyền đánh ngược lại, cùng với chưởng phong của nam tử kia đụng vào nhau.

“Phanh!”

Kình phong phát động, Lâm Động bả vai run lên. lập tức đem cổ đạo lực kia hóa giải ngay trước mặt của vị nam tử tuấn tú, sau đó lui về phía sau một bước.

“Thực lực của người này như vậy mà đã ở Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ!”

Đối phó xong một quyền, trong mắt Lâm Động thoáng chút kinh ngạc, hiển nhiên là hắn không nghĩ tới người đầu dầu mặt phấn (ý chỉ lòe loẹt) này lại có một ít bản lãnh.

So với kinh ngạc trong lòng Lâm Động, trong lòng nam tử kia chắc chắn là đang trỗi lên một cơn sóng gió hãi hùng. Thực lực của hắn ở trong thế hệ trẻ ở Viêm Thành này mặc dù không coi là đứng đầu, nhưng cũng không phải tệ, song không ngờ tới khi nãy xuất thủ, thậm chí ngay cả một thiếu niên nhìn qua độ mười lăm mười sáu tuổi cũng thu thập không được.

Một quyền đẩy lui nam tử nọ, thân hình Lâm Động cũng thối lui, và trong lúc thối lui về phía sau, vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh đứng kế bên đột nhiên xuất thủ, bàn tay to như ưng trảo nhắm vào đầu Lâm Động chụp xuống.

Nhìn thấy cao thủ Thiên Nguyên Cảnh kia thật sự ra tay, sắc mặt Lâm Động có hơi ảm đạm, Nguyên Lực trong đan điền nhanh chóng trào ra, mặc khác, hai tay của hắn cũng nhanh chóng kết xuất một ấn pháp phức tạp.

“Thình thịch!”

Song, trong lúc Lâm Động chuẩn bị thi triển một kích mạnh nhất tính cùng cao thủ Thiên Nguyên Cảnh sơ kỳ đấu một phen thì cước bộ của nam tử trung niên đang phóng tới đột nhiên ngừng lại, một cổ nhu kình vô căn cứ phát ra ở trước mặt hắn, trực tiếp đẩy lui hắn.

“Ở bên trong Kỳ Vật Lâu, cấm tranh đấu, đây là quy củ, chẳng lẽ các ngươi còn không biết sao?”

Đột nhiên xuất hiện một màn làm cho Lâm Động có chút ngạc nhiên quay đầu lại, thấy được một lão giả áo xám chẳng biết đã xuất hiện ở đằng sau hắn từ lúc nào.

“Nham Đại Sư.”

Thiếu nữ áo hồng cùng vị nam tử tuấn tú đứng bên cạnh vừa thấy vị lão gả áo xám này, cái gọi là ngạo khí cùng lật lọng ở trên khuôn mặt vội biến mất, bộ dáng tỏ ra cung kính, điều này làm cho Lâm Động hiểu được lão nhân này e rằng không phải là nhân vật tầm thường.

“Nham Đại Sư, là Thanh Nhứ thất lễ, mong đại sư bao dung.”

Nhìn thấy vẻ mặt cung kính của thiếu nữ, lão giả áo xám thuận tiện khoát tay áo, không để ý tới lắm, ánh mắt của hắn đang chăm chú nhìn chằm chằm vào Lâm Động ở trước mặt. Một lát sau, hắn đột nhiên vươn ra một ngón tay khô héo, điểm nhẹ hướng mi tâm của Lâm Động.

Nhìn thấy cử động của lão nhân áo xám, Lâm Động cả kinh có ý muốn tránh né, hiện lên hoảng sợ, hắn như vào trong thời khắc này, đánh mất đi quyền

khống chế đối với thân thể của mình.

Tay của lão nhân chỉ dừng lại ở mi tâm của Lâm Động, rồi sau đó, hắn rõ ràng cảm giác được lực lượng tinh thần dị thường hoạt bát, sống động trong đầu của người sau, lập tức không nói chỉ cười, trên khuôn mặt già nua hiện ra một chút sợ hãi lẫn vui mừng.

“Tiểu tử, ngươi đối với việc trở thành Phù Sư có hứng thú không?”

Một câu nói sau đó của lão nhân áo xám kia trực tiếp làm cho nụ cười trên khuôn mặt của thiếu nữ áo hồng cùng với vị nam tử đang đứng gần đó cứng ngắc lại.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 65

Ngáng Chân

Biên: (A Híp) Đoàn người Lâm Động đang ở vị trí của một khu vực nhỏ, bởi vì một câu nói đột ngột của lão nhân áo xám làm cho chỗ này trở nên yên lặng rất nhiều. Không riêng đám người của thiếu nữ áo hồng sắc mặt cứng đờ ra, mà ngay cả người quản sự đứng bên cạnh cung kính chờ đợi cùng với gã sai vặt đều trợn mắt há hốc mồm.

"Phù Sư?"

Lâm Động cũng ngẩn người ra, nhìn về phía lão nhân áo xám kia. Từ trên khuôn mặt cung kính của những người chung quanh cho thấy, người này ở trong Viêm Thành ắt là một đại nhân vật danh tiếng lẫy lừng vô cùng. Nhưng làm cho hắn có chút không rõ là tại sao đại nhân vật này đột nhiên lại nói với mình những lời này?

Đối với người xa lạ, Lâm Động trong lòng vẫn luôn có phần cảnh giác, đặc biệc là những lợi ích vô duyên vô cớ không biết từ đâu đến. Các ngón tay của hắn chạm vào lòng bàn tay, không để lại lộ ra sơ hở vì nơi đây, tại bên trong huyết nhục đang cất dấu bí mật lớn nhất của hắn. Hắn không có nắm chắc là ở trước mặt những cường giả chân chính có thể đem bí mật này hoàn toàn giấu diếm.

"Lão tiên sinh, tiểu tử thực lực bây giờ thấp kém, lại phân tâm đi tu luyện phù đạo mà nói …sợ rằng có chút không ổn, hy vọng có thể tha thứ cho."

Lâm Động cứ vòng vo mãi với ý niệm trong lòng, cuối cùng mới nói ra lời và lại một lần nữa làm cho sắc mặt đám người của thiếu nữ áo hồng phấn khích lên,

ánh mắt giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc. Chẳng lẽ người này không biết ở trong Viêm Thành này có bao nhiêu người cầu xin, muốn trở thành đệ tử của vị Nham Đại Sư ở trước mặt sao? Vậy mà hắn vẫn dám cự tuyệt?

“Ha hả, một Phù Sư không đơn giản chỉ khắc ký hiệu đạo cụ vào đồ vật, mà một Phù Sư thật sự có thể lật sông úp biển như đang giơ tay nhất chân trong lúc nói chuyện.” Cự tuyệt như vậy rõ ràng cũng làm cho lão nhân áo xám kinh ngạc một chút, nhưng hắn vẫn chỉ mỉm cười nói. Tinh thần thiên phú mạnh mẽ này thật sự không cách nào làm cho hắn không sinh ra lòng yêu mến nhân tài.

Bất quá, hắn càng nhiệt tình như vậy, thì Lâm Động càng không dám đáp ứng ngay lập tức, hắn nếu như không có bí mật gì đó, có lẽ cũng sẽ mừng rỡ bám víu một đại nhân vật thoạt nhìn trông rất bất phàm. Nhưng đáng tiếc, hắn đã có một Thạch Phù thần bí, hắn không dám xác định là nếu điều bí mật này bộc lộ ra, người ở trước mặt còn sẽ hiền hòa như vậy hay không… “Lão tiên sinh, có thể để tiểu tử về thương lượng với người nhà một phen hay không? Nếu có kết quả, sẽ đến chỗ này tìm ngài.” Lâm Động căn nhắc, rồi nói.

“Ngươi bây giờ còn chưa có mấy hứng thú, thôi thì tùy ngươi vậy. Chờ ngươi nghĩ thông suốt rồi thì có thể cầm lấy vật này tới Vạn Kim Thương Hội tìm ta. Gặp nhau là duyên, vật này coi như tặng cho ngươi để hiểu rõ về Phù Sư hơn một chút cũng tốt.” Đối với sự kiên trì của Lâm Động, lão nhân áo xám cũng có chút bất đắc dĩ, bất quá cũng không nói thêm gì nữa, từ trong lồng ngực móc ra vật phẩm khác biệt, một thứ là khối phù bài, một thứ khác là cuốn sách cũ kỹ, sau đó ném về phía Lâm Động.

“Đa tạ lão tiên sinh.”

Lâm Động nhận lấy hai thứ đồ này, sau đó tiện tay nhét vào ở bên trong túi Càn Khôn vừa mới mua. Nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của những người đứng gần bên, hắn không muốn lưu lại, nên xoay người hướng về phía nam tử tuấn tú đang đứng ngăn cản ở trước mặt nói: “Có thể nhường lối không?”

Nghe vậy, nam tử kia mới phục hồi lại tinh thần, khóe miệng run run một chút, bất quá cuối cùng hắn cũng biết điều đứng sang một bên nhường lối đi. Lúc trước hắn ỷ vào thế lực chống lưng, có lẽ không chú ý đến Lâm Động, nhưng hiện tại tình thế đã phong hồi lộ chuyển, Lâm Động đột nhiên có một chút quan hệ với Nham Đại Sư, chuyện này hắn không thể làm càn được nữa… Đôi môi thiếu nữ áo hồng đứng gần bên giật giật, nhưng nàng cuối cùng cũng trầm tĩnh lại. Nhìn tình huống này cho thấy, Nham Đại Sư tựa hồ đối với Lâm Động có chút hứng thú, nếu như Lâm Động sau này thật sự trở thành đệ tử của hắn, ở bên trong Viên Thành kia cũng sẽ là nhân vật số một, đắc tội quá mức cũng không tốt.

Khi bọn hắn trầm mặc suy tư, Lâm Động trực tiếp chen qua vị nam tử bên cạnh mà đi, nhanh chóng thoát ra khỏi Kỳ Vật Lâu có không khí cổ quái này, sau đó thật nhanh hòa nhập vào trong dòng người trên đường cái.

*** Hòa nhập vào dòng người qua lại, trong lòng Lâm Động mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cũng không làm bất cứ điều gì như đi dạo mà đi thẳng về nơi quán trọ mà bọn hắn nghỉ chân. Không lâu sau khi hắn trở lại quán trọ thì đám người Lâm Chấn Thiên ở bên ngoài lần lượt trở về.

“Cha, thế nào rồi?”

Vừa thấy Lâm Khiếu bọn họ trở về, Lâm Động nhịn không được, hỏi thăm.

“Ha hả, rất tốt. Dương Nguyên Thạch này không lo không tìm được người mua, giá tiền bán ra cũng được xem là tốt, ba trăm miếng Dương Nguyên Thạch đổi được đến ba mươi hai miếng Dương Nguyên Đan.” Lâm Khiếu cười híp mắt đầu gật gù, nhìn bộ dáng đó, tình trạng tựa hồ rất tốt.

Lâm Chấn Thiên một bên cũng đang gật đầu cười.

Trong lúc nói chuyện, cửa phòng đóng chặc bị mở tung ra, rồi thì thấy Lâm Mãng với sắc mặt có chút âm trầm, đi vào.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt khổ sở của hắn, Lâm Chấn Thiên nhướng mày hỏi.

“Giá cả của những Thiết Mộc kia đều bị đè ép đến ba mươi phần trăm, con mẹ nó ta mất thời gian thật dài mới hỏi thăm ra, vốn là do Lôi gia đã vận dụng quan hệ để ngáng chân (cản chân) chúng ta!” Lâm Mãng nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu cũng hơi trầm xuống. Lôi gia này vẫn chưa từ bỏ ý định, quyết tâm muốn gây sự với Lâm gia bọn hắn.

“Bỏ đi, trước hết tạm thời không tính toán với bọn họ, hôm nay chủ yếu nhất là Dương Nguyên Thạch, còn những chuyện này, tương lai sẽ tính sổ với bọn họ!” Lâm Chấn Thiên trầm ngâm chốc lát, cuối cùng phẩy tay. Chỉ cần mỏ khoáng làm ăn nên, bán Thiết Mộc cũng trở thành phần nhỏ.

“Dạ.”

Lâm Khiếu và Lâm Mãng gật đầu, vì thật sự, bây giờ quan trọng nhất chính là Dương Nguyên Thạch.

“Nếu chuện đã giải quyết, chúng ta xuất phát rời khỏi đây.” Lâm Chấn Thiên trầm ngâm nói. Lần này trong Lâm gia, người lão luyện bị điều động rất nhiều, không nên rời khỏi quá lâu.

Đối với sự quyết định của Lâm Chiến Thiên, tất cả lập tức gật đầu không có người nào phản đối, sau đó liền đi xuống phân phối mọi việc, chỉnh đốn đoàn xe, rồi xuất phát lên đường rời khỏi thành.

*** Lúc Lâm Chấn Thiên bọn họ khởi hành rời khỏi, trong một gian phòng nơi nào đó ở Viêm Thành, có hai đạo nhân ảnh ngồi đàm đạo và một người trong đó chính là Lôi Phích của Lôi gia.

“Ha hả, chuyện lần này xin đa tạ Hoa quản sự.” Lôi Phích cười híp mắt,

châm một chén trà cho một tên béo mặt mày bóng loáng, cười nói.

“Lấy quan hệ của chúng ta, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Viêm Thành này thu bó củi cũng có chút quan hệ với chúng ta, chúng ta nói thu bao nhiêu vậy thì thu bấy nhiêu, một Lâm gia nhỏ bé thì có thể làm được gì?”

Lôi Phích cười cười, gật đầu phụ họa.

Tên mập kia sờ sờ bản mặt béo phì, sau đó nhìn về phía Lôi Phích, nói: “Theo ta được biết, Lâm gia lần này thật ra đã đi tới hai chỗ, buôn bán Thiết Mộc chẳng qua chỉ là việc thứ nhất …”

“Sao?” Nghe vậy, Lôi Phích sửng sốt. Nhìn thấy nụ cười nham hiểm của tên mập kia, lúc này mới ngầm hiểu, liền lấy ra năm mảnh Dương Nguyên Thạch đặt ở trước mặt hắn, cười nói: “Làm phiền Hoa quản sự rồi.”

“Bọn họ phân ra thành hai nhóm, Lâm Mãng buôn bán Thiết Mộc, trong khi Lâm Chân Thiên mang những người còn lại đi đến một chỗ thương hội. Nếu như tin tức ta nhận được không phải là giả, thì bọn họ hẳn đang buôn bán một số Dương Nguyên Thạch ở đâu đó.” Bàn Tử vẻ mặt tươi cười, đem Dương Nguyên Thạch bỏ vào trong ngực áo, rồi mới nói tiếp.

“Ha hả, như vậy thì có chút kỳ quái. Lâm gia nhỏ bé vậy lại lấy đâu ra mấy trăm khối Dương Nguyên Thạch, không biết bọn họ cất giấu đã bao lâu rồi a …”

“Mấy trăm khối Dương Nguyên Thạch?”

Nghe được thanh âm nghi ngờ lúc tên mập lẩm bẩm, Lôi Phích sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 66

Thần Động Thiên

Biên: (A Híp) Khi Lâm Động ngồi ở trên lưng ngựa nhìn thấy thôn trang xuất hiện ở trong tầm mắt, liền nhịn không được thở một hơi dài nhẹ nhõm. Đoạn đường từ trấn Thanh Dương đến Viêm Thành, đạo phỉ mặc dù không có hung tàn ngang ngược quá mức, nhưng lớn nhỏ cũng chiếm cứ số lượng không ít, đôi khi có nghe tin tức truyền ra là thương đội đi ngang qua đã bị cướp, nhưng may mắn lần này Lâm gia hưng sư động chúng, với đội hình kia, ngược lại vẫn chưa xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

Xa đội thắng lợi trở về, chậm rãi đi vào trong trang nơi có đám đông hoan hô chào đón, Lâm Động từ trên lưng ngựa nhảy xuống, cười tủm tỉm nhìn cái bóng màu đỏ cách đó không xa đang nhào tới rất nhanh.

Bóng ảnh màu đỏ chạy lại, hiển nhiên là Tiểu Viêm, nó vô cùng thân thiết quay quanh đùn đùn lão đại Lâm Động, phát ra âm thanh trầm thấp.

Lâm Động cười sờ sờ Tiểu Viêm, sau đó nhìn Thanh Đàn đang đi từng bước nhỏ mà đến, rồi lấy từ trong lòng ngực ra một cái vòng tay lóng lánh trong suốt như thủy tinh: "Tặng cho muội này"

"Cảm ơn Lâm Động ca ca." Nhìn thấy món quà nhỏ bất ngờ đó, thiếu nữ liền thốt lên một tiếng vui mừng kinh ngạc, nhanh chóng đón nhận, sau đó kêu lên ngọt ngào.

"Ha hả, trời không còn sớm, tất cả đi về nghỉ ngơi trước đi. . ." Lâm Chấn Thiên ở một bên giải tán xa đội, sau đó vung tay lên, hướng về phía mọi người nói.

Lâm Động cười cười, sau đó liền xoay người trở về phòng, dọc đường đi, hắn không ngừng kể cho thiếu nữ bên cạnh nghe về những chỗ khác lạ trong Viêm Thành kia, làm cho thiếu nữ đôi lúc phát ra vài tiếng hô nhẹ, trong trẻo.

*** Ngọn đèn mờ mờ chiếu sáng cả căn phòng sạch sẽ, Lâm Động đang ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nương theo Thanh Nguyên Công bên trong cơ thể vận chuyển lên, Nguyên Lực thiên địa trong phòng nổi lên từng đợt xao động, một tia Nguyên Lực thẩm thấu mà ra, cuối cùng dọc theo những lớp bọc của kinh mạch bị đả thông, hấp thu vào trong cơ thể.

Lặng lẽ tu luyện ước chừng kéo dài cỡ một giờ, Lâm Động mới từ từ mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, sau đó lấy ra một cái bình ngọc từ trong túi Càn Khôn ở trong lòng ngực. Trong bình ngọc có năm miếng đan dược màu đỏ nhạt, đúng là Dương Nguyên Đan.

Lần này thuận lợi bán ra ba trăm (300) khối Dương Nguyên Thạch, Lâm gia đã lấy tới tay ba mươi hai (32) quả Dương Nguyên Đan, mà trong đó năm quả là do Lâm Chấn Thiên vung tay ban cho Lâm Động, dù sao lần này phát hiện được mạch khoáng, cơ hồ toàn bộ công lao đều là nhờ Lâm Động, trọng thưởng cho hắn như vậy, ngược lại không ai dám lên tiếng phản đối.

Đối với những quả Dương Nguyên Đan còn lại thì phân chia giữa bốn người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu, Lâm Khẳng, Lâm Mãng. Bọn họ đều ở Thiên Nguyên Cảnh, loại Dương Nguyên Đan này đối với bọn họ có hiệu quả hơn nhiều, nếu là thường xuyên phục dùng, tất nhiên có thể làm cho tốc độ tu luyện tăng lên không ít.

Đương nhiên, số lẽ còn lại thì chia cho một số tiểu bối trong Lâm gia, ví như Lâm Hà, Lâm Hoành đám người, mỗi người cũng chiếm được một quả Dương Nguyên Đan. Bây giờ tình hình của Lâm gia nhờ có mạch khoáng Dương Nguyên Thạch tồn tại, cũng sẽ từ từ mạnh lên, chuyện này nếu đặt ở lúc trước thì tuyệt đối không có thể đem Dương Nguyên Đan cho tiểu bối dùng.

"Phẩm chất loại Dương Nguyên đan này so ra, tựa hồ thua kém thứ Thạch Phù tinh luyện ra. . ."

Lâm Động vuốt vuốt một quả Dương Nguyên Đan, mày hơi cau lại, sau đó lấy ra một quả Dương Nguyên Đan do Thạch Phù tinh luyện ra, so sánh hai bên, từ độ quang trạch đến tinh khiết, lập tức so ra thấy kém cỏi hơn nhiều.

"Nghe nói muốn tinh luyện Dương Nguyên Đan từ trong Dương Nguyên Thạch ra thì cần phải có thực lực Nguyên Đan Cảnh, bất quá một số thế lực lớn có thể sử dụng phù trận làm dẫn, đem yêu cầu này giảm xuống một chút, nhưng nếu như vậy cũng sẽ làm cho phẩm chất Dương Nguyên Đan giảm theo, quả Dương Nguyên Đan này hẳn là như vậy mà luyện ra. . ." Lâm Động vân vê quả Dương Nguyên Đan kia, ra chiều suy nghĩ, lẩm bẩm nói.

Nhớ tới cái gọi là phù trận, trong lòng Lâm Động liền máy động, từ bên trong túi Càn Khôn lấy ra cuốn sách vị lão nhân áo xám kia cho hắn hôm nay.

"Thần Động Thiên."

Tên sách ngược lại lấy được đại khí, nhưng Lâm Động lật qua lật lại, phát hiện đây là một cuốn bí tịch viết về tu luyện tinh thần, bất quá tựa hồ ở trong đây chỉ có khẩu quyết tu luyện ba tầng đầu. Mặc dù vậy, cuốn sách nhỏ này cũng có giá trị không thấp, không ngờ vị lão nhân gia kia, tuy gặp mặt có lần đầu đã tặng vật quý trọng như vậy.

Cái gọi là Phù Sư, nói cho cùng, bất quá chỉ là một loại phương thức thi triển nguyên lực khác thôi, khác biệt duy nhất, là phương thức này cần lấy tinh thần lực để phát động.

Mà thật hiển nhiên, cái gọi là "Thần Động Thiên" này, hẳn là dùng để tu luyện tinh thần lực.

Lâm Động cẩn thận lật lật cuốc bí tịch "Thần Động Thiên", sau một hồi, cư nhiên khẽ gật đầu. Thực ra, từng đoạn khẩu quyết trong cuốn bí tịch này rất là

khó hiểu, nhưng chẳng biết tại sao Lâm Động lại là có thể lý giải rất nhanh, cái loại cảm giác này, giống như hắn thật sự có được một loại thiên phú đặc biệt.

Phát hiện điều này làm cho Lâm Động có chút kinh ngạc, hắn có thể nhận thấy được, thiên phú như vậy, có lẽ là do bẩm sinh, mà không phải là bất kỳ ai hay vật gì mang lại cho hắn.

Loại thiên phú này thuộc về bản thân hắn, nhưng chưa từng được khai thác qua.

Cẩn thận đặt "Thần Động Thiên" trong tay vào túi Càn Khôn, Lâm Động chần chờ một chút, sau đó chậm rãi nhắm mắt, ngũ tâm hướng thiên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

"Thần phân âm dương, thần chi động, mệnh điểm bắt đầu. . ."

Khẩu quyết khó hiểu này chậm rãi dâng lên trong lòng Lâm Động, mà tâm thần của hắn cũng từ từ trở nên ngưng tụ, giống như bức tượng không chút nhúc nhích cho đến chừng nửa canh giờ sau, tinh thần Lâm Động đột nhiên nổi lên một trận hoảng hốt, một tia tinh thần lực, từ bên trong đầu thẩm thấu mà ra, cuối cùng chậm rãi lan tràn ra.

Nương theo sự phát tán của tinh thần lực, Lâm Động lại lần nữa rõ ràng "thấy" được cảnh tượng trong phòng, rồi sau đó, tầm mắt lại khuếch trương, cuối cùng tinh thần lực vô hình phiêu đãng trên bầu trời, cư nhiên nhất cử nhất động của gần cả nửa trang viên đều phản xạ trở về trong đầu Lâm Động.

Sự phát tán của tinh thần lực không thể ngăn cản, xuyên tường phá địa, và khi đối diện với loại tinh thần lực vô hình này, rất nhiều người không mảy may phát hiện, vô tư không biết rằng cử động của bọn họ đã bị người khác nhìn trộm.

Diễn biến kỳ lạ này làm cho Lâm Động cảm thấy cực kỳ mới mẻ, so sánh với Nguyên Lực, tinh thần lực tựa hồ có vẻ càng thêm phiêu miểu (như có như không), nhưng loại lực lượng này quả thật là tồn tại.

Ở trong một gian phòng của trang viên, Lâm Chấn Thiên an nhiên ngồi xếp bằng, một tia Nguyên Lực của thiên địa không ngừng dũng mãnh nhập vào thân thể của hắn, bất quá hắn tu luyện như thế vẫn không cầm cự được lâu, hai mắt đột nhiên mở ra, ánh mắt sắc bén nhìn khoảng không hư vô trước mặt, lớn tiếng quát: "Không biết là cao nhân phương nào, vì sao vô cớ thăm dò Lâm gia ta!"

Sau khi tiếng quát của Lâm Chấn Thiên vừa dứt, một luồng Nguyên Lực hùng hồn dao động, rồi từ trong cơ thể bùng phát ra, hung hăng vọt tới vào khoảng không trước mặt.

"Phanh!"

Sự va chạm vô hình truyền ra một tiếng trầm đục cực nhỏ, rồi sau đó trở về như cũ, sắc mặt Lâm Chấn Thiên ngưng trọng, loại lực lượng lúc nãy rõ ràng là Tinh Thần Lực của Phù sư, có điều. . . Lâm gia hắn đã trêu chọc phải Phù Sư từ lúc nào? Chẳng lẽ là do Lôi gia mời tới sao?

Trong khi sắc mặt Lâm Chấn Thiên ngưng trọng, thì trong một căn phòng khác ở nơi xa, Lâm Động đột nhiên mở hai mắt ra, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong đôi mắt này chứa đựng kinh ngạc lẫn sợ hãi cùng hưng phấn.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 67

Hắc Vân

Biên: (A Híp) Lần đầu tiên buôn bán Dương Nguyên Thạch diễn ra thuận lợi, chắc chắn đã làm cho Lâm gia nếm được mật ngọt trong đó, lợi nhuận hậu hĩnh như vậy đủ để cho người khác đỏ con mắt mà thèm, cho dù Thiết Mộc của bọn họ rất nhiều nhưng mà sau khi tiêu thụ thì bất quá cũng mới tương đương với hơn hai mươi khối Dương Nguyên Thạch mà thôi, cứ tính như vậy thì thu hoạch một tháng bất quá cũng chỉ bằng lợi nhuận của một ngày khai thác Dương Nguyên Thạch.

Hai thứ này quả thực không thể nào so sánh với nhau được.

Mà cũng chính bởi vì như thế nên từ sau khi buôn bán đợt Dương Nguyên Thạch đầu tiên, Lâm Chấn Thiên gần như là điều động bảy tám phần nhân thủ của Lâm gia đến Thiết Mộc trang, bộ dáng đó giống như là muốn biến Thiết Mộc trang thành một đại bản doanh để kinh doanh vậy.

Mà cử động quái dị lần này của Lâm gia, dĩ nhiên sẽ đưa đến không ít cặp mắt lạ lùng, tuy nói Thiết Mộc trang có nhiều Thiết Mộc nhưng qua một đoạn thời gian này, phần lớn đều đã thông qua giao tiếp mà biết được việc Lôi gia đã làm, vì vậy mà giá trị của cái thôn trang đó trong mắt của một số người cũng đã giảm đi rất nhiều, nhưng hiện tại, Lâm gia không chỉ không vì thế mà xem nhẹ Thiết Mộc trang, ngược lại đối đãi cực kỳ nghiêm chỉnh như vậy, cho nên chuyện này tất có mùi vị khác thường trong đó.

Song, đối với những suy đoán nặng nề của giới bên ngoài thì Lâm gia vẫn duy trì sự trầm mặc, cũng không có bất cứ lời giải thích hay tuyên bố nào ra bên ngoài, hơn nữa bởi vì công việc giữ bí mật được thực hiện cực kỳ kín đáo nên

người ngoài không cách nào biết được suy nghĩ của Lâm gia… Dĩ nhiên, trong số này cũng có một chút ngoại lệ… *** Thanh Dương Trấn, Lôi Gia.

Trong đại sảnh ở sâu trong Lôi gia, mười mấy vị nhân vật trọng yếu đang ngồi ở đó, ngồi ở vị trí chủ tọa chính là gia chủ Lôi gia - Lôi Báo, bất quá vào giờ phút này, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm giống như báo hiệu bão táp sắp nổi lên, làm mọi người ở phía dưới đều cẩn thận, không dám chọc giận.

“Phụ thân, tin tức mà ta có được là tuyệt đối chính xác, Lâm gia lần này đi Viêm Thành, bề ngoài là tiêu thụ Thiết Mộc, nhưng mục đích thực sự chính là buôn bán mấy trăm khối Dương Nguyên Thạch, tuy nói Lâm gia mấy năm này cũng có chút phát triển nhưng mà số lượng như thế này thì coi như là Lôi gia ta đều không thể dễ dàng có được, một điều nữa là nội tình Lâm Gia tương đối nhỏ bé, sao lại có được nhiều như vậy chứ?” Ở bên trái của Lôi Báo, Lôi Phích với sắc mặt âm trầm, nói.

“Ý ngươi muốn nói là gì?”

Lúc nghe đến mấy trăm khối Dương Nguyên Thạch, khóe mắt Lôi Báo giật giật một chút, chợt nói.

“Hành động của Lâm gia trong khoảng thời gian này chắc hẳn mọi người đều thấy rõ, giá trị hiện tại của Thiết Mộc trang như thế nào trong lòng của chúng ta là người hết sức rõ ràng, nếu chỉ vì vài thứ tài nguyên Thiết Mộc đã bị hủy đi gần một nửa kia, vậy thì Lâm Chấn Thiên có lẽ chính là lão hồ đồ mất rồi…” Ánh mắt Lôi Phích nhìn quanh đại sảnh một vòng, trầm giọng nói.

Nghe thấy lời này của hắn, những người khác cũng khẽ gật đầu, Lâm Chấn Thiên từ việc thân cô thế cô năm đó, phát triển tới ngày hôm nay, nói là lão hồ ly cũng không quá đáng, bọn họ cũng không tin lão hồ ly này lại làm những chuyện ngu xuẩn không có ý nghĩa.

Nếu chuyện này không phải là không có ý nghĩa, như vậy thì tất nhiên là có mục đích khác, lại liên tưởng đến việc Lâm gia tiêu thụ một khối lượng lớn

Dương Nguyên Thạch, sắc mặt của không ít người cũng có chút biến sắc.

“Nếu như ta đoán không lầm thì Lâm gia chắc hẳn đã phát hiện được một loại tài nguyên khác ngoài Thiết Mộc ở Thiết Mộc trang, hơn nữa, loại tài nguyên này rất có thể chính là mạch khoáng Dương Nguyên Thạch”

Lời này của Lôi Phích thật sự là kinh động lòng người, làm cho cả đại sảnh tĩnh lặng trong nháy mắt, sau một hồi khá lâu mới có người không thể tin mà la lên: “Làm sao có thể? Chúng ta kinh doanh ở Thiết Mộc trang nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng nghe nói qua là có mạch khoáng Dương Nguyên Thạch!”

“Chúng ta có thể chưa từng dò xét kỹ càng qua.”

Khuôn mặt của Lôi Phích cũng dãn ra, ánh mắt liếc nhìn Lôi Báo ngồi trên thủ vị, hít sâu một hơi, nói:

“Phụ thân, chúng ta tựa hồ đem một cái thôn trang có giá trị không thể hình dung được đưa cho Lâm gia rồi.”

“Phanh!”

Chén trà trong tay Lôi Báo nổ tung thành một đống bụi phấn, nước trà theo ngón tay chảy xuống, trên khuôn mặt già nua vào thời khắc này lộ ra vẻ hết sức vặn vẹo và dữ tợn.

Mạch khoáng Dương Nguyên Thạch, chỉ là nhẹ nhàng mấy chữ nhưng cũng đủ làm cho trái tim của Lôi Báo vào giờ khắc này thắt lại, đối với giá trị của loại mạch khoáng này, trong lòng hắn hết sức rõ ràng, nếu như tại bên trong Thiết Mộc trang thật sự có một cái mạch khoáng Dương Nguyên Thạch, cho dù là diện tích của nó không lớn thì giá trị của nó cũng đã vượt xa cả Thiết Mộc Trang!

Mà lúc này đây, cái mạch khoáng có giá trị cực cao đó lại được bọn họ hai tay dâng tặng cho Lâm gia, trước đó, bọn họ còn thấy hả hê khi Lâm gia chỉ lấy được thôn trang khi đã bị hủy đi một nửa, nhưng lúc này nghĩ đến loại cười trên

nỗi đau của người khác này quả thực đúng là chuyện nực cười.

Nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Lôi Báo, tất cả mọi người đều thức thời mà im lặng lại, không ai dám mở miệng nói chuyện.

“Trong khoảng thời gian này, tập trung toàn bộ tai mắt có được thăm dò tin tức bên trong Thiết Mộc trang, ta muốn xác định xem nơi đó thật sự có mạch khoáng Dương Nguyên Thạch hay không!”

Hít sâu một hơi, trên khuôn mặt dữ tợn của Lôi Báo dần thu liễm lại, nhưng thanh âm kia lại như gió rét tháng chạp, lạnh băng thấu xương.

“Mặt khác, chú ý nhất cử nhất động của Lâm gia, nếu như bọn họ có hành động chuẩn bị đi Viêm Thành, lập tức thông báo cho ta!”

“Dạ!”

Nghe vậy, Lôi Phích cùng với những phần tử trọng yếu khác của Lôi gia đều vội vàng cung kính đáp ứng, chợt liếc nhau một cái, cũng không lưu lại thêm nữa, từ từ thối lui ra khỏi phòng nghị sự.

Sau khi mọi người thối lui ra khỏi thì đại sảnh lại trở nên yên tĩnh, Lôi Báo cùng với sắc mặt âm lãnh đang ngồi trên ghế, một hồi lâu sau, mới có tiếng lẩm bẩm âm tàn vang lên.

“Lâm Chấn Thiên, Lâm gia ngươi đã có ý muốn chết, vậy cũng đừng trách Lôi Gia ta lòng dạ độc ác rồi!”

*** Kể từ sau khi thuận lợi trở về từ Viêm Thành, trọng tâm của Lâm gia được chuyển dời đến mạch khoáng Dương Nguyên Thạch ở Thiết Mộc trang, mà cái loại chuyện khai thác thế này, Lâm Động cũng không giúp được gì nên phần lớn thời gian đều dồn vào việc tu luyện.

Tu luyện hiện giờ của hắn chủ yếu chia làm ba loại, Nguyên Lực, võ học và một loại mới liên quan đến tinh thần lực.

Thực lực bây giờ của Lâm Động dừng ở Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ, tình trạng này giống như là chỉ cần một lần tinh tiến nữa là có thể tiến vào Thiên Nguyên Cảnh, nhưng thực tế và tưởng tượng chung quy vẫn có chênh lệch cực lớn, trong khoảng thời gian một tháng từ sau khi Lâm Động trở về từ Viêm Thành, tuy nói lúc tu luyện cực kỳ chăm chỉ, hơn nữa còn có nhiều Dương Nguyên Đan phụ trợ, nhưng mà cảm giác đột phá vẫn còn xa xa không thấy, một bước nho nhỏ đó phảng phất như một cái khe trời, đem mọi thứ ngăn trở bên ngoài.

Đối với cái loại tiến triển này, Lâm Động mặc dù bất đắc dĩ nhưng cũng không lo lắng, Thiên Nguyên Cảnh vốn cũng không phải là dễ dàng tiến vào, không ít người dừng ở bước này đến mấy năm thời gian, đều là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra, hắn muốn có được thành quả trong một tháng thời gian ngắn ngủi này cũng có chút suy nghĩ hão huyền quá mức rồi.

Về phần nắm vững võ học, Lâm Động cũng càng ngày càng lô hỏa thuần thanh, về phần bản không hoàn chỉnh của Kỳ Môn Ấn kia, hiện giờ hắn đã có thể thi triển ra Đệ Nhị Trọng tương đối dễ dàng, thậm chí, ngay cả Đệ Tam Trọng thì hắn cũng bắt đầu tìm tòi ra, lấy thực lực Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ của hắn cũng miễn cưỡng cung cấp đủ Nguyên Lực để Thạch Phù hoàn thiện Kỳ Môn Ấn đệ tam trọng.

Tu luyện Nguyên Lực và võ học đều tiến bộ như cũ, chỉ có một điều khác biệt, đó là tu luyện tinh thần lực, một tháng thời gian ngắn ngủn, Lâm Động có thể cảm giác được một cách rõ ràng tinh thần lực vô hình trong đầu ngày càng mạnh lên, mà cái gọi là “Thần Động Thiên” tầng thứ nhất cũng được hắn thuận lợi luyện thành, hơn nữa cái tốc độ này cứ như nước chảy thành sông, cũng không hề có ngoại vật gì trợ giúp.

Mà đối với sự khác thường của tinh thần lực, ngay cả Lâm Động đều không thể không tin tưởng rằng trên phương diện này hắn thực sự có thiên phú khác người.

Trong lúc Lâm Động an tĩnh tu luyện như vậy, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, hai tháng thời gian lại trôi qua.

Mà đến tháng thứ ba, bên trong Thiết Mộc trang lại tập hợp một đoàn xe còn có quy mô lớn hơn lần trước… Lúc mà bên trong Thiết Mộc trang truyền ra động tĩnh, thì tin tức đó cũng theo một con chim ruồi mang đến trên vai của Lôi Báo ở trong Lôi gia.

Lấy ra mảnh giấy trắng thật nhỏ ở dưới chân chim ruồi ra, ánh mắt Lôi Báo khẽ đảo qua, khóe miệng cũng chậm rãi nhấc lên một vẻ âm tàn.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 68

Hắc Long Trại

Biên: (A Híp) "Vận chuyển lần này, tất nhiên sẽ không dễ dàng như lần trước. Theo tin tức ta có được, lần chuyển Dương Nguyên Thạch này sợ rằng có phiền phức" trong một tòa đại sảnh của Thiết Mộc trang, Lâm Chấn Thiên sắc mặt ngưng trọng, nhìn đám người Lâm Khiếu, trầm giọng nói.

"Ừm? Chẳng lẽ là Lôi gia muốn xuất thủ?" Nghe được như thế, sắc mặt đám người Lâm Khiếu cũng hơi đổi.

"Hắc, cáo già Lôi Báo như thế nào dễ dàng xuất thủ như vậy. Theo tin tình báo ta có được, đối với nhóm Dương Nguyên Thạch lần này, ra tay hắn là 'Hắc Long trại'" Lâm Chấn Thiên cười lạnh, nói.

"Hắc Long trại?"

Cái tên này lọt vào tai, ở bên cạnh chân mày Lâm Động cũng không nhịn được cau lại. Chung quanh Thanh Dương Trấn khoảng một trăm dặm, có không ít thế lực đạo phỉ, mà cái gọi là "Hắc Long trại" kia, là tương đối nổi danh ở trong số đó. Bọn đạo phỉ này, thủ đoạn tàn nhẫn vô tình, hơn nữa nghe nói hai vị đương gia "Hắc Long trại" kia, cũng đều có thực lực Thiên Nguyên Cảnh. Hung danh hai người này tại Thanh Dương Trấn cũng là có chút vang dội.

"Hắc Long trại làm sao biết được chúng ta vận chuyển một nhóm lớn Dương Nguyên Thạch như vậy? Bọn họ hắn là cũng hiểu được, Lâm gia ta cũng không phải là khúc xương dễ gặm" Lâm Khiếu nói. Dĩ vãng Lâm gia bọn họ cùng những thứ thế lực đạo phỉ này, từ trước đến giờ là nước sông không phạm nước giếng. Lần này Hắc Long trại làm sao đột nhiên đối với bọn họ xuất thủ?

"Hắc hắc, trong này sợ rằng không thể thiếu thủ đoạn của Lôi gia. Xem ra bọn hắn đối với hành động gần đây của Lâm gia ta, cũng sinh nghi a" Lâm Chấn Thiên cười lạnh một tiếng, nói.

"Ý của phụ thân là, Hắc Long trại kia đã bị Lôi gia giật dây?" Một bên Lâm Khẳng cùng Lâm Mãng sắc mặt cũng trầm xuống, nói.

"Lấy sự biểu biết của ta đối với Lôi Báo, hơn phân nửa là như thế"

Lâm Chấn Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt cũng là từ từ lạnh lùng rồi đứng lên. Hắn hơi chút trầm ngâm, nói: "Đoàn xe lần này vẫn như cũ, ta tự mình dẫn đội đi. Lâm Khiếu, Lâm Mãng hai người theo hỗ trợ, Lâm Khẳng trấn giữ Thiết Mộc trang, bản thân ta muốn nhìn xem Hắc Long trại kia thực có can đảm đối với Lâm gia ta xuất thủ hay không!"

"Dạ!" Nghe vậy, Lâm Khiếu cùng Lâm Mãng hai người cũng là lập tức đáp lại.

"Động nhi lần này cũng không cần đi theo, ở Thiết Mộc trang chờ là tốt nhất" Nói xong, Lâm Chấn Thiên lại hướng về phía Lâm Động nói. Chuyến này không thể không đại chiến một hồi, tuy nói hiện tại Lâm Động có năng lực tự bảo vệ, nhưng ở lại Thiết Mộc trang, hiển nhiên là an toàn hơn một chút.

Nghe được Lâm Chấn Thiên nói như vậy, Lâm Động cũng chỉ có thể gật đầu.

"Việc này không nên chậm trễ, hai người các ngươi nhanh đi chiêu tập nhân mã!"

"Rõ!"

Lâm Khiếu hai người gật đầu lần nữa, sau đó liền đứng dậy đi ra ngoài, sau đó trong trang, chính là truyền đến tiếng vó ngựa ầm ầm, tiếng vang trầm thấp, tựa như mưa bão gió táp.

*** Đứng ở trên tường viện, Lâm Động nhìn đoàn xe mênh mông ra khỏi

thôn trang. Sau đó trong ánh mắt của phần đông hộ vệ canh gác, mang theo bụi vàng ngất trời, hướng về phía cuối đại đạo lao đi.

"Hi vọng mọi người bình an"

Lâm Động khẽ thở ra một hơi, hắn có thể cảm nhận được không khí căng thẳng này trong Lâm gia. Trong bầu không khí này, coi như những tiểu đồng, sắc mặt cũng là trở nên ngưng trọng rất nhiều.

"Không cần lo lắng! Có gia gia ngươi tự mình dẫn đội đi, đám Hắc Long trại kia, cũng không dám động thủ!" Làm như biết lo lắng trong lòng Lâm Động, Lâm Khẳng ở bên, cười an ủi.

"Ừm"

"Hôm nay vừa lúc Lâm Hà, Lâm Hoành bọn họ đều ở Thiết Mộc trang, ngươi đi tìm bọn họ chơi đi. Những chuyện này, chúng ta sẽ giải quyết." Lâm Khẳng vỗ vỗ bả vai Lâm Động, sau đó quay đầu, quát khẽ: "Mọi người hãy mở to mắt cho ta. Gió thổi cỏ lay, lập tức báo động, bất kỳ người nào khả nghi, cũng không được cho vào bên trong trang!"

"Rõ!"

Nghe được tiếng quát Lâm Khẳng, trên tường viện cao chót vót liền vang lên đông đảo tiếng hô. Dưới ánh sáng chói chang từ mặt trời chiếu xuống, toàn bộ trang viên đều tiến nhập vào trạng thái đề phòng.

Lâm Động liền nhảy xuống tường viện, sau đó đi vào bên trong một mảnh sân huấn luyện. Nơi đó, Lâm Hà, Lâm Hoành cùng một đám tiểu bối Lâm gia, đang vây quanh, trong đó có mấy người đang luận bàn tỷ thí.

"Lâm Động ca!"

Nhìn thấy Lâm Động đi tới, lưng những thiếu niên kia đều thẳng tắp, hơi có chút hưng phấn kêu lên. Hiện tại địa vị Lâm Động trong lòng bọn hắn tương đối

cao.

"Hừ, ngươi hiện tại uy phong nha!" Hai tay Lâm Hà chống eo thon nhỏ, đứng ở trước mặt Lâm Động, bĩu môi nói.

"Lâm Hà tỷ, ngươi cũng đừng giễu cợt ta chứ " Nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều trước mặt kia, Lâm Động không khỏi cười khổ, nói.

"Phốc!" Nhìn thấy bộ dáng Lâm Động, Lâm Hà cũng là không nhịn được cười một tiếng, giơ giơ cánh tay nhỏ nhắn trắng như tuyết lên, sau đó liền ngồi xuống trên tảng đá, nói: "Được rồi! Được rồi! Không đùa với ngươi nữa. Ngươi nói lần này gia gia bọn họ, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Nói xong lời cuối cùng, gương mặt của nàng cũng hiện lên một chút vẻ lo lắng. Không khí trong trang, nàng không thể không cảm giác được. Tuy nói ở bên trong gia tộc, cuộc sống được che chở, nhưng bọn họ cũng rất rõ ràng, cái loại thế lực tranh đoan này là tàn khốc đến bực nào.

Lâm Chấn Thiên bọn họ là trụ cột Lâm gia, nếu như bọn họ xảy ra vấn đề gì, gia tộc này lập tức sẽ sụp đổ mất. Mà đến lúc đó, coi như là muốn cầu một cái yên ổn, sợ rằng cũng rất khó làm được.

"Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu!"

Lâm Động trong lòng thở dài một tiếng, nhìn vẻ lo lắng trên gương mặt Lâm Hà cùng những trang đồng lứa tiểu bối này, môi hắn không khỏi mấp máy. Nếu là hiện tại Lâm gia có một gã cường giả Nguyên Đan Cảnh mà nói, sao còn có thể lo lắng những vấn đề này? Nói cho cùng, chân chính lực lượng, mới là tài phú ổn thỏa nhất.

Nghe được Lâm Động an ủi, sắc mặt Lâm Hà mới khẽ tốt hơn chút, sau đó cùng Lâm Động nói đến một ít sự tình đã phát sanh trong khoảng thời gian này ở Thanh Dương Trấn.

Khi Lâm Động cùng Lâm Hà trò chuyện một hồi lâu, Lâm Hoành cách đó không xa kia đột nhiên đi tới, hắn nhìn Lâm Động, chần chờ một chút, khó nhọc nói: "Lâm Động biểu đệ, lúc ta tu luyện một môn võ học, gặp một chút phiền toái, không biết ngươi có thể chỉ điểm một chút giúp ta hay không?"

Nghe vậy, Lâm Động cùng Lâm Hà đều giật mình, có chút kinh ngạc ngước nhìn Lâm Hoành ở trước mặt. Người này từ trước đến giờ đều có chút ngạo khí, không nghĩ tới hôm nay lại chủ động hướng Lâm Động thỉnh giáo.

"Lâm Hồng biểu ca nói gì vậy! Người một nhà giúp đỡ cho nhau là lẽ thường phải làm mà" trong khi Lâm Hà đang có chút lo lắng Lâm Động sẽ bởi vì hành vi Lâm Hoành trước đây mà không để ý tới thì cũng là không có ngờ tới Lâm Động khẽ cười, nói.

Nghe được lời nói Lâm Động hiền hòa như vậy, Lâm Hoành cũng có chút ít kinh ngạc, chợt khuôn mặt trở nên có chút đỏ. Hiển nhiên là đối với những hành vi ấu trĩ trước kia, cảm thấy có chút xấu hổ.

"Lâm Hoành biểu ca, ngươi hãy thi triển võ học tu luyện một lần đi"

Lâm Hoành vội vàng gật đầu, thối lui một bước, mới vừa bày ra tư thế thì Lâm Động đang ngồi ở trên tảng đá, chợt đứng dậy. Nụ cười trên khuôn mặt vừa nãy, giờ phút này trở nên âm trầm đáng sợ.

"Lâm Động, làm sao vậy?” Nhìn thấy hắn bất chợt biến hóa, Lâm Hà ở bên, cũng bị sợ hết hồn, nói.

"Có phiền toái lớn rồi!"

Lâm Động hít sâu một hơi, không còn kịp giải thích thêm gì nữa, đột nhiên xoay người, nhanh chóng chạy tới cửa chính thôn trang, cuối cùng nhảy lên tường viện. Ánh mắt trông về phía xa, chỉ thấy được phía cuối đại đạo, đột nhiên bụi vàng bay lên đầy trời. Tiếng vó ngựa ầm ầm hóa thành làn sóng rất nhỏ, khuếch tán mà đến.

"Đây là cái gì vậy?"

Ở phía sau Lâm Động, Lâm Hà, Lâm Hoành thậm chí Thanh Đàn cũng đi theo tới đây, bất quá khi bọn họ nhìn bụi vàng đầy trời kia, trong mắt bắt đầu xuất hiện vẻ hoảng sợ.

"Là nhân mã Hắc Long trại, chúng ta trúng kế rồi, mục tiêu của bọn họ không phải Dương Nguyên Thạch mà gia gia bọn họ vận chuyển, mà là Thiết Mộc trang!"

Trong chớp mắt, sắc mặt Lâm Động trở nên âm trầm, nắm đấm nắm chặt lại. Lần này, nếu làm không tốt, Lâm gia bọn họ sợ rằng sẽ nguyên khí tổn thương nặng nề.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 69

Đại Nạn

Biên: (A Híp) Trên tường viện, khi đám người Lâm Hà nghe Lâm Động nói như vậy, sắc mặt bọn họ bỗng nhiên trở nên trắng bệch. Hôm nay cao thủ Lâm gia đều đã đi hộ vệ cho đoàn xe, hiện tại chỉ còn có một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh là Lâm Khẳng ở lại Thiết Mộc Trang mà thôi, vậy làm sao có thể ngăn cản Hắc Long trại?

Trong lòng của họ chứa đầy sự hoảng sợ, Lâm Khẳng nhanh chóng phóng lên trên tường viện, nhìn khí thế hung ác đang tiến tới mang theo bụi bặm đầy trời, khóe mắt hắn co quắp lại, chợt lớn tiếng quát lên: “Mọi người, đề phòng!”

“Bá bá”

Nghe được tiếng quát chói tai của Lâm Khẳng, bên trong thôn trang tức khắc chuyển sang trạng thái đề phòng, một số hộ vệ còn ở lại trong trang đều đã rút ra vũ khí, vội vã đi lên tường viện, khẩn trương nhìn chằm đám bụi màu vàng mỗi lúc mỗi gần kia.

Khi đám bụi màu vàng đến gần, một lá cờ màu đen hiện ra rõ ràng trong tầm mắt của đám người Lâm Động. Ở trên lá cờ có hình một con Hắc Long uốn éo quanh co cố thủ, lộ ra một khí thế dữ tợn ác liệt.

“Quả nhiên là người của Hắc Long trại!”

Nhìn thấy lá cờ kia, đám người Lâm Động không nhịn được, tay nắm chặt lại.

“Xem ra đích xác là đã trúng kế, phụ thân có được tình báo kia ắc là do Hắc Long trại cố tình để lộ ra, làm cho Lâm gia phân tán cao thủ đi theo hộ vệ đoàn

xe, trong khi bọn họ thật sự là đang nhắm vào lực lượng yếu kém nhất tại Thiết Mộc Trang!" Lâm Khẳng, thanh âm âm trầm, nói.

"Bây giờ phải tính sao đây?" Lâm Động hỏi, mắt nhìn đội nhân mã của Hắc Long trại. Lần này họ kéo tới hiển nhiên không phải là con số nhỏ, những người còn lại ở Thiết Mộc trang có thể cố thủ được sao?

"Trước đó ta đã báo tin cho Cuồng Đao Võ Quán, chỉ cần mình kiên trì một hồi, nhân mã của bọn họ sẽ tới trợ giúp" Lâm Khẳng nói.

Nghe vậy, Lâm Động lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra Lâm gia không phải là không có hoàn toàn chuẩn bị.

"Ha ha, Lâm Khẳng, chúng ta thật vất vả lắm mới tới được đây, không phải vừa thấy mặt là đã đóng sập cửa không cho chúng ta vào à?" Lúc trong lòng Lâm Động khẽ buông lỏng thì tiếng vó ngựa ùng ùng mang theo bụi bặm kia rốt cuộc chậm rãi ngừng lại ở bên ngoài Thiết Mộc trang, một tiếng cười lớn từ bên ngoài truyền vào, sau đó hai con ngựa đen từ từ tiến lên, và ở trên lưng ngựa có hai người đang cỡi.

Người phía bên tay trái, thân hình khỏe mạnh, lưng hùm vai gấu, trên khuôn mặt hắn lộ ra nụ cười thật thà hiền lành, nhưng chỉ có người quen thuộc hắn mới biết được, người này thủ đoạn rất ư là hung tàn và tàn nhẫn, danh tiếng Tê Phong Thủ Ô Sát không phải chỉ có hư danh.

Còn một người khác tương đối gầy gò, trên khuôn mặt không có gì đặc sắc ngoài những vết đao đan chéo đầy khắp nơi, hắn chính là đại đương gia của Hắc Long trại - Nghiêm Khoát.

Hai người cưỡi ngựa dẫn đầu, theo sau bọn hắn ít nhất cũng là hàng trăm nhân mã Hắc Long trại, từ từ khuếch tán ra, đao kiếm sáng loáng phản chiếu ánh sáng rét buốt, đây là cái loại không khí căng thẳng như đại chiến sắp bắt đầu, bao phủ lấy Thiết Một trang.

“Nghiêm Khoát, Ô Sát, hai đại đương gia của Hắc Long trại, quả nhiên đã đến đầy đủ.” Nhìn hai đạo nhân mã phía trước, trong lòng Lâm Khẳng cảm thấy nặng trĩu. Hai người này là cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hàng thật giá thật, trong đó Nghiêm Khoát thậm chí cũng giống hắn, đạt đến trình độ Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ.

“Nghiêm Soát, Ô Sát, Hắc Long trại các ngươi cùng Lâm gia ta xưa nay nước sông không phạm nước giếng, việc làm hôm nay không thấy quá đáng sao?” Lâm Khẳng phất phất tay, những dây cung trong tay đám hộ vệ Lâm gia ở trên tường đã căng sẵn sàng, rồi hắn xoay người quát lên.

“Hắc hắc, hai người bọn ta chẳng qua là nghe nói ở Thiết Mộc trang tựa hồ có bảo tàng lớn gì đó, cho nên mới tới muốn nhìn một lần cho biết, Lâm Khẳng huynh cần gì khẩn trương như vậy?” Nghiêm Khoát với bộ dáng gầy gò kia, cười nhạt, nói.

“Động thủ với Lâm gia ta, Hắc Long trại ngươi chỉ sợ cũng sẽ không sống được yên.” Sắc mặt Lâm Khẳng vào thời khắc này cũng trở nên có chút ảm đạm. Lâm gia hắn có bốn cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, nếu thật sự muốn diệt trừ Hắc Long trại, thì chuyện này cũng không phải là không thể nào.

“Nhân vi tài tử điểu vi thực vong (người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong - DG), chuyến đi này của bọn ta đã sớm nắm chắc trong tay, ta biết thực lực Lâm gia ngươi không kém, hắc hắc, bất quá đến lúc đó tự nhiên có người sẽ đối phó các ngươi. Còn hôm nay đây, những gì bên trong Thiết Mộc trang này, Hắc Long Trại ta trước hết sẽ cướp sạch một phen!”

Nghiêm Khoát cười quái dị một tiếng, đột nhiên trở tay rút ra trên lưng ngựa một thanh đao lớn, chân đạp nhẹ lưng ngựa, lập tức dữ dội quét ra Nguyên Lực hùng hồn ngưng tụ lên trên thanh đao to lớn, một đạo đao mang tức thì bổ xuống về phía cửa lớn của Thiết Mộc trang.

Nhìn thấy Nghiêm Khoát nói động thủ là động thủ, Lâm Khẳng giận tím mặt,

thuận tay lấy ra một thanh trường thương, thân hình nhanh phóng ra nhanh như điện, ở giữa không trung đón đỡ một đao kia.

“Đang, đang, đang!”

Ở giữa không trung, tia lửa bùng nổ bắn ra, kình phong bộc phát ác liệt, hai người liền bị đẩy lui ra.

“Ha ha, thật thống khoái. Lâm Khẳng, bất quá hôm nay Thiết Mộc trang cũng chỉ có một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh là ngươi, ngươi có thể cản được ta nhưng không ngăn được những người khác. Ô Sát, dẫn người xông vào đi!” Nghiêm Khoát thân hình đứng trên lưng ngựa, cười quái dị một tiếng, lòng bàn chân một lần nữa đạp mạnh xuống, với lực lượng dũng mãnh đó, hắn trực tiếp đánh gãy bốn vó của con ngựa kia, sau một trận ngựa hý vang trời, con ngựa liền ngã ầm xuống đất.

“Ha ha, tốt, các huynh đệ, theo ta xông vào trong thôi!”

Khi nghe được lệnh, Ô Sát há cái miệng cười lớn, tay vung lên, xung trận tiên phong mang theo nhân mã của Hắc Long trại, đằng đằng sát khí xông vào Thiết Mộc trang.

“Tất cả hộ vệ Lâm gia, giết!”

Thấy vậy, Lâm Khẳng trong mắt hiện lên sát ý, quát một tiếng chói tai.

“Vèo vèo vèo!”

Ở trên tường viện, dây cung giương căng trong tay đám hộ vệ Lâm gia lập tức bung ra, tiếng xé gió vang lên đầy trời, những mũi tên hướng về phía nhân mã Hắc Long trại bắn tới, lập tức có vài tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mùi máu tanh tràn ngập ở bên ngoài Thiết Mộc trang, nhân mã Hắc Long trại đằng đằng sát khí như không muốn sống cứ tiếp tục xông tới. Gương mặt Lâm Hà, người nắm đầu tiểu bối Lâm gia, trở nên tái nhợt, hiển nhiên đây là lần đầu

tiên nàng gặp phải trường hợp như vậy.

Đối với cục diện này, Lâm Động thật ra biểu hiện tương đối bình tĩnh, những thời giờ tôi luyện cũng không phải không có hiệu quả, thấy máu và xác chết đối với hắn mà nói, cũng không có gì bài xích nữa.

Nhìn đội nhân mã của Hắc Long trại mỗi lúc mỗi đến một gần, Lâm Hà không khỏi sợ hãi, bất thần nắm chặc lấy cánh tay của Lâm Động, lúc này đây, hắn mới thực sự trở thành người tâm phúc.

“Đợi khi người Hắc Long trại xông tới, các ngươi hãy cẩn thận một chút. Thanh Đàn, ngươi mang theo Tiểu Viêm bảo vệ cho bọn họ” Lâm Động trầm giọng nói.

Nghe vậy, Thanh Đàn đứng bên cạnh, cắn nhẹ môi gật đầu. Nàng hôm nay, sau Lâm Động, là người tấn nhập Địa Nguyên Cảnh nhanh nhất, hơn nữa đích thân Lâm Động dạy cho nhiều võ học, nên bàn về thực lực, ngoại trừ Lâm Động, nàng được coi là người mạnh nhất trong đám tiểu bối.

Khi Lâm Động nhanh chóng phân phối, đội nhân mã của Hắc Long trại đã như thủy triều tràn tới ở bên ngoài đại môn của Thiết Mộc trang. Thấy vậy, Lâm Khẳng sắc mặt lộ vẻ sợ hãi, vừa muốn ra tay thì một đạo kình phong phá không đánh tới, làm cho hắn phải vội vàng lui lại hai bước.

“Hắc, Lâm Khẳng, để ta cho ngươi thử bản lĩnh của ta!” Khi đối phương toan xông lên tường, Nghiêm Khoát cười hung tợn một tiếng, Nguyên Lực trên thanh đao ở trong tay bắt đầu khởi động, hóa thành từng đạo đao mang, vây chặc lấy Lâm Khẳng không buông.

“Phanh!”

Nơi cửa chính của thôn trang, Ô Sát nhảy dựng lên, hai bàn tay to bộc phát ra Nguyên Lực ba động hùng hồn, cuối cùng như một tảng đá nặng ngàn cân, hung hãn đập vào trên cửa lớn dày nặng.

“Phanh!” “Rầm!”

Tiếng cửa bị phá rớt xuống đất, đại môn của Thiết Mộc trang bị một chưởng của Ô Sát đánh mở toan ra, nhân mã Hắc Long trại như ngọn thủy triều tràn vào trong trang.

“Giết!”

Nhìn thấy người Hắc Long trại xông vào thôn trang, một số đầu lĩnh hộ vệ của Lâm gia lớn tiếng hét lên.

“Phụt!”

Song tiếng quát của những hộ vệ đầu lĩnh này vừa dứt thì một thân ảnh to con bạo phát xông tới, nụ cười ác độc trong mắt Ô Sát kia nhanh chóng khuếch đại, cuối cùng tay vung một chưởng trực tiếp đem đám người họ đánh bay đi, máu tươi phun xối xả.

Lấy thực lực Thiên Nguyên Cảnh của Ô Sát mà nói, thì ở chỗ này, căn bản giống như sói trong bầy cừu, mà cũng chính vì như vậy, sĩ khí nhân mã Hắc Long trại lập tức tăng cao, ánh mắt đỏ ngầu đối diện với hộ vệ Lâm gia ở bốn phía.

“Ha ha, một đám phế vật, muốn ngăn cản ta sao? Coi bộ Lâm gia bất quá cũng chỉ có như vậy mà thôi!”

Dùng thủ đoạn khốc liệt, trong nháy mắt đánh trọng thương mấy tên hộ vệ, Ô Sát liền ngửa mặt lên trời cười lớn, trên khuôn mặt lộ đầy vẻ khinh thường.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cái tên kia quá mạnh mẽ, phụ thân cũng bị hắn kềm hãm, nếu như không ai ngăn cản Ô Sát, căn bản chúng ta không ngăn được hắn!”

Nhìn vào tất cả, không người nào có thể ngăn chặn Ô Sát, sắc mặt bọn người Lâm Hà đều tái nhợt, nhưng khi nàng vừa dứt lời thì đột nhiên thấy được một

người bên cạnh mình nhanh chóng lao ra, và mục tiêu đương nhiên chính là Ô Sát!

“Lâm Động!”

Nhìn bóng lưng thiếu niên kia, đám người Lâm Hà kinh hãi thốt lên, thậm chí ngay trong lúc Lâm Khẳng đang bị Nghiêm Khoát quấn lấy, sắc mặt cũng thay đổi mãnh liệt.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 70

Rung Động

Biên: (A Híp) "Thình thịch!"

Nguyên Lực hùng hồn từ trong cơ thể Ô Sát bạo phát, một chưởng đem một vị Lâm gia hộ vệ trước mặt đánh cho hộc máu bay ngược về phía sau. Rồi sau đó một lần nữa nhe răng cười giơ bàn chân to lên, trong sự kinh hãi tột độ của người hộ vệ đó hung hăng mà đạp vào đầu hắn. Nhìn bộ dáng kia, nếu mà đạp trúng thì óc sẽ văng đầy bốn phía mất.

"Hưu!"

Song, khi Ô Sát sắp đạp một cước xuống thì một tiếng xé gió bén nhọn đột nhiên vang lên. Hắn trở tay vung một trảo lên, một thanh mâu gãy bị hắn bắt được. Ô Sát ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ở trước mặt hắn không xa, một thiếu niên thân hình có vẻ gầy yếu đang bình tĩnh mặt đối mặt mà nhìn chăm chú hắn.

"Hắc hắc, Lâm gia này thật đúng là không còn ai rồi sao? Ngay cả một tiểu tử chưa dứt sữa cũng dám phái ra, chẳng lẽ cho là ta sẽ nương tay hay sao?" Tiện tay ném thanh mâu gãy đi, Ô Sát một cước đem gã hộ vệ bên cạnh đá văng ra, sau đó nhe răng cười nhìn về phía Lâm Động.

"Lâm Động thiếu gia!"

Một số hộ vệ Lâm Gia chung quanh thấy thế vội vàng kêu lên, Tần Ưng và Lâm Động có duyên gặp mặt mấy lần cũng vội vàng mang người xông tới, đem bảo vệ Lâm Động ở phía sau.

"Lâm Động thiếu gia, mau chạy đi…! Tên Ô Sát này có thực lực Thiên

Nguyên Cảnh sơ kỳ, chúng ta sợ sẽ không ngăn được hắn quá lâu!"

Nhìn những hộ vệ Lâm gia trước mặt đang liều chết bảo vệ mình, Lâm Động không khỏi khẽ mỉm cười. Nhưng hắn không theo lời mà lui về phía sau, ngược lại là chậm rãi tiến lên: "Tần Ưng thúc, ngươi dẫn người đi đối phó với những người khác của Hắc Long trại đi. Tên Ô Sát này, ta sẽ chịu trách nhiệm ngăn cản hắn"

Nghe vậy một đám hộ vệ Lâm gia cùng Tần Ưng nhất thời quá sợ hãi, đang muốn khuyên can thì đột nhiên phát hiện một cỗ Nguyên Lực hùng hồn từ trong cơ thể Lâm Động bắt đầu bạo phát.

"Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ!"

Cảm nhận được sự hùng hồn của cỗ Nguyên Lực này, đám người Tần Ưng một lần nữa cả kinh, không nghĩ tới lúc này mới không tới một năm, mà Lâm Động đã đạt đến trình độ này.

"Yên tâm đi! Ta không dễ chết như vậy đâu. . ."

Lâm Động nhìn về phía đám người Tần Ưng cười một tiếng, sau đó cũng không nói nhảm thêm, di chuyển bước chân trực tiếp dừng lại trước mặt gã Ô Sát lưng hùm vai gấu kia.

Địa Nguyên Cảnh mà muốn tiến vào Thiên Nguyên Cảnh, thì đúng là chuyện không dễ dàng gì. Cho dù đã trải qua khổ tu ba tháng, nhưng Lâm Động vẫn không có cảm giác đột phá chút nào.

Bất quá, tuy nói là không bước vào Thiên Nguyên Cảnh, nhưng cũng không phải nói Lâm Động hoàn toàn không thể nào cùng với Ô Sát đã đạt đến Thiên Nguyên Cảnh sơ kỳ này cùng đánh một trận. Nguyên Lực của bản thân hắn bởi vì hấp thu Âm Sát Khí đặc thù kia ở trong cơ thể Thanh Đàn, cho nên so với thường nhân vốn đã lộ ra vẻ bén nhọn, hơn nữa võ học luôn thần kỳ, muốn chống lại cao thủ Thiên Nguyên Cảnh sơ kỳ cũng không phải là điều vọng

tưởng.

"Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ?"

Nhìn thiếu niên đang đứng trước mặt, khuôn mặt dữ tợn của Ô Sát là hiện lên vẻ kinh ngạc. Bằng chừng ấy tuổi mà đã đạt đến loại trình độ như vậy, thì ra Lâm gia này vẫn luôn che dấu một thiên tài.

"Theo tốc độ tu luyện của tiểu tử này, sợ rằng nhiều lắm là chỉ trong vòng một hai năm thì sẽ tấn nhập Thiên Nguyên Cảnh, nói không chừng sau này còn có thể trở thành cường giả Nguyên Đan. . ." Ánh mắt của Ô Sát lóe lên, ngay sau đó sát ý bắt đầu trong lòng bắt đầu trỗi dậy. Hôm nay Hắc Long trại và Lâm gia đã hoàn toàn phá vỡ quan hệ, nếu mà sau này Lâm gia thật sẽ có thêm một cường giả Nguyên Đan Cảnh, thì đối với Hắc Long trại bọn hắn không thể nghi ngờ gì là gặp phải một tai hoạ ngập đầu.

Loại tai họa này, tốt nhất là phải nhanh chóng trừ đi.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt dữ tợn của Ô Sát lại càng phát ra sát khí nồng đậm. Hắn nhìn Lâm Động rồi cười một cách cỗ quái nói: "Mặc dù ta đã giết qua không ít người, nhưng đúng là chưa từng thử qua giết loại thiên tài như ngươi, không biết sẽ có cảm giác gì nhỉ?"

"Phanh!"

Lời của Ô Sát vừa nói xong thì thân hình của hắn cũng ngay lúc đó mãnh liệt phóng ra, Nguyên Lực hùng hồn ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, sau đó hung hăng vỗ về phía Lâm Động.

"Thuần Nguyên Chỉ!"

Đối mặt với công kích của Ô Sát, sắc mặt của Lâm Động cũng trở nên ngưng trọng, Nguyên Lực trong đan điền vào lúc này cấp tốc hội tụ, cuối cùng một đạo ánh sáng tựa như bạch ngọc từ hai ngón phóng ra, nặng nề đánh vào lòng bàn tay

của Ô Sát.

"Thình thịch!"

Chỉ chưởng chạm nhau, Nguyên Lực ba động giống như gợn nước lan tràn ra, đem đá vụn trên mặt đất toàn bộ hất tung lên.

"Bịch.. bịch…!!!"

Chỉ chưởng chỉ tiếp xúc trong chốc lát, nhưng thân hình Lâm Động lại lui nhanh mấy bước, sau đó mới mạnh mẽ ổn định lại. Mà Ô Sát thì bất quá chẳng qua chỉ là lui về phía sau nửa bước mà thôi, ưu thế của Thiên Nguyên Cảnh rõ ràng là điều không thể nghi ngờ.

"Tiểu tử này có chút gì đó cổ quái quá!"

Tuy nói chẳng qua chỉ lui về phía sau nửa bước, nhưng ánh mắt của Ô Sát từ từ trở nên âm trầm. Lúc trước giao thủ trong chốc lát, hắn rõ ràng cảm giác được Nguyên Lực của đối phương lộ ra một cỗ hơi thở cực kỳ âm hàn. Tia âm hàn kia vô luận là tràn đến chỗ nào trong cơ thể liền ăn mòn ở chỗ đó, nếu như trong cơ thể hắn không phải là đã sáp nhập Dương Cương Khí, chỉ sợ dưới tình huống ứng phó không kịp mà phải chịu thiệt một chút.

"Chậm sẽ sinh biến, trước hết giết hắn rồi nói sau!"

Trong mắt Ô Sát hàn mang chợt lóe, thủ chưởng vốn đang mở rộng vào lúc này lại bành trướng thêm một phần, Nguyên Lực hùng hồn bắt đầu cấp tốc chuyển động. Ngay sau đó lòng bàn chân hắn nặng nề đạp lên mặt đất, lực lượng cường hãn trực tiếp là đem mặt đất chấn nứt thành một cái khe. Còn thân thể của hắn lấy sự tá trợ của cỗ lực lượng này, cơ hồ chỉ trong chốc lát đã hiện ra trước mặt Lâm Động!

"Tê Phong Thủ!"

Thân thể to lớn của Ô Sát như một bóng ma bao phủ lấy Lâm Động. Một cỗ

lực lượng đáng sợ bắt đầu bạo phát, hữu chưởng đột nhiên vung lên, trong sát na đó phảng phất như ngay cả không khí cũng đều bị xé thành hai mảnh. Tiếng xé gió bén nhọn “Ô... Ô…!” khuếch tán ra, làm cho sắc mặt những người đang quan chiến chung quanh kịch biến.

Tiếng xé gió chói tai quanh quẩn ở trong màng nhĩ của Lâm Động. Vào lúc này, hắn mới cảm nhận được một loại nguy cơ mãnh liệt. Hai mắt hắn gắt gao nhìn, ở trong hai mắt hắn một chưởng ấn trở nên lớn dần, cùng lúc đó Nguyên Lực chứa đựng bên trong đan điền cũng bị hắn điên cuồng điều ra, hướng về phía song chưởng mà tuôn đi dữ dội.

Đối mặt với loại hấp xả điên cuồng này của Lâm Động, đan điền của hắn rất nhanh xuất hiện tình trạng khô kiệt.

"Còn chưa đủ!"

Cảm nhận được sự khô kiệt của đan điền, hai mắt của Lâm Động nổi lên một màu đỏ. Hắn cắn răng một cái, ở trong lòng phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai quả Dương Nguyên Đan lúc trước được giấu ở đầu lưỡi dưới, trực tiếp là bị cuốn vào trong cơ thể.

Theo hai quả Dương Nguyên Đan nhập vào cơ thể, dược lực tinh thuần cũng nhanh chóng khuếch tán ở trong người, đồng thời Lâm Động cũng đem Thanh Nguyên Công vận chuyển liên tục, không ngừng hấp thu Nguyên Lực trong thiên địa.

Cứ như vậy dưới hai ống tay áo của hắn, Nguyên Lực trong lòng bàn tay của Lâm Động ba động càng ngày càng mạnh mẽ, hai tay nhanh như tia chớp biến ảo ra từng đạo ấn pháp phức tạp.

Kỳ Môn Ấn đệ nhất trọng, … Đệ Nhị Trọng!

Khi ấn pháp biến ảo đến thời điểm Đệ Nhị Trọng, trong mắt Lâm Động hiện lên một tia ngoan sắc, hắn không dừng tay mà tiếp tục biến ảo ấn pháp một lần

nữa!

"Tiểu tử, chịu chết đi!"

Chưởng phong đáng sợ đột nhiên tràn tới, mà Lâm Động cũng vào thời khắc này đột nhiên ngẩng đầu lên, ấn pháp kia đang biến ảo cũng đột nhiên ngừng lại. Ngay sau đó, hai tay hắn vẫn duy trì một đạo ấn quyết kỳ diệu mang theo một cỗ Nguyên Lực ba động dị thường cường hãn. Dưới ánh mắt chăm chú và hoảng sợ của đông đảo những người chung quanh, cùng với chưởng phong của Ô Sát, nặng nề chạm vào nhau!

Kỳ Môn Ấn đệ tam trọng!

"Lâm Động!"

Cách đó không xa đám người Lâm Hà nhìn thấy một màn này, nhất thời hét lên, sắc mặt trắng bệch.

"Ầm…Ầm…!"

Tiếng thét chói tai mới vừa vang lên thì một cỗ kình phong vô cùng cường hãn, lúc mới bắt đầu tiếp xúc đã bộc phát ra. Khắp nơi trên mặt đất đều là một tầng đá vụn bị bể nát văng tứ tán.

Quá trình va chạm hung hãn như vậy trực tiếp làm cho cả tràng diện đang hỗn loạn bỗng dưng tĩnh lặng. Thậm chí ngay cả Lâm Khẳng và Nghiêm Khoát đang giao thủ kịch liệt trên tường viện cũng lui về phía sau mấy bước, đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Động cùng Ô Sát.

"Đông!"

Ngay khi bọn hắn đem ánh mắt nhìn xuyên qua khu vực tràn ngập tro bụi kia, thì một đạo thân ảnh đột nhiên bay ra, cuối cùng nặng nề rơi trên mặt đất kéo lê thành một vết máu dài chói mắt.

"Phốc xuy!"

Đạo nhân ảnh kia vừa rơi xuống đất liền phun ra một ngụm máu tươi, tất cả ánh mắt mọi người trong nháy mắt ngưng tụ trên người của hắn. Sau đó cả tràng diện hỗn loạn trở nên yên tĩnh dần. Những ánh mắt kia trong chốc lát hiện lên vẻ không thể nào tin được.

Bởi vì, người trọng thương chật vật rơi xuống đất kia, không phải là Lâm Động như trong suy đoán của bọn họ, mà là Ô Sát nhị đương gia của Hắc Long trại!

Một vị Thiên Nguyên Cảnh cao thủ với hung danh hiển hách ở Thanh Dương Trấn, lại thua một cách thê thảm ở trong tay của Lâm Động!

Kết quả như vậy, không thể không nói là quá mức rung động rồi!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 71

Đột Phá

Biên: (A Híp) Trong thôn trang tràn ngập sự hỗn loạn vào thời khắc này bỗng trở nên an tĩnh một cách kỳ lạ. Từng đạo ánh mắt mang theo sự khiếp sợ nồng đậm, không ngừng quét qua quét lại hai đạo thân ảnh trong sân kia.

Ô Sát đã thua, hơn nữa còn là thua bởi một thiếu niên mới mười lăm, mười sáu tuổi!

Nhìn Ô Sát đang nằm trên mặt đất điên cuồng phun máu tươi, mất một hồi lâu lý trí mới khôi phục lại, tất cả mọi người đã bắt đầu tin tưởng cái sự thật khó có thể tiếp nhận này.

"Lâm Động thiếu gia. . . Con mẹ nó mạnh thật!"

Tần Ưng cùng đám hộ vệ Lâm gia, vào lúc này cũng hít một ngụm lãnh khí, nhịn không được mà nói tục một câu. Cho tới bây giờ bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải loại kết cục này, hung danh của Ô Sát, bọn họ sớm đã nghe thấy. Những năm trước, cao thủ chết ở trong tay hắn không biết bao nhiêu mà kể, song người vang danh là hung nhân này cũng đã thua ở trong tay Lâm Động rồi!

"Ực!"

Cách đó không xa, đám người Lâm Hà cũng đồng dạng nuốt nuốt nước miếng một cái, nếu như nói lần trước Lâm Động đánh bại Lôi Lực thì chiến thắng đó nhận được bọn họ tôn kính. Nhưng mà lần này, Lâm Động triệt để đã làm cho bọn họ rất cuồng nhiệt rồi.

Lấy tuổi mười sáu mà đã đánh bại một cao thủ Thiên Nguyên Cảnh với hung

danh hiển hách, đây là cái khái niệm gì chứ?

Chuyện này nếu được truyền ra thì danh tiếng của Lâm Động đừng nói là ở Thanh Dương Trấn, coi như là ở Viêm Thành cũng sẽ đưa tới không ít sự náo động đó.

"Ha ha… Tốt! Tốt!"

Trên tường viện, Lâm Khẳng ngu ngơ một hồi sau mới đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn. Trên khuôn mặt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, quả thực là không có cách nào che dấu được. Một màn này cũng đồng dạng làm cho hắn chấn kinh đến nỗi không có ngôn ngữ nào tả nổi.

Mà so với Lâm Khẳng đang mừng như điên thì sắc mặt của Nghiêm Khoát lại trong chốc lát lại khó coi dị thường, hắn làm sao cũng không thể nghĩ tới, lấy thực lực của Ô Sát lại thua ở trong tay một tiểu bối của Lâm gia!

Trong sự chú ý của toàn trường, Lâm Động vẫn duy trì động tác chưởng ấn đưa về phía trước, cứ như thế sau một hồi khá lâu, trên khuôn mặt mới hiện lên vẻ hồng nhuận, ngay sau đó liền phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn thấy Lâm Động phun ra máu tươi, những hộ vệ kia của Lâm gia cũng trở nên kinh hãi vội vàng muốn tiến lên, nhưng lại đột nhiên phát hiện một cổ hấp lực mạnh mẽ từ trong cơ thể Lâm Động dữ dội tuôn ra!

"Vù vù!"

Đột nhiên xuất hiện hấp lực mạnh mẽ như vậy, trực tiếp làm cho thiên địa Nguyên Lực xung quanh người Lâm Động cấp tốc ngưng tụ. Ngay sau đó, Nguyên Lực hùng hồn kia, dĩ nhiên là tạo thành xoáy nước Nguyên Lực mà mắt thường có thể thấy được, xoáy nước này quấn quanh thân thể Lâm Động, cuối cùng liên tục không ngừng quán chú và đả thông kinh mạch toàn thân của hắn.

Một màn này làm cho không ít người trở nên kinh ngạc, trên tường viện Lâm

Khắng cũng vì hiện tượng này mà ngẩn người, bất quá hắn lại cảm nhận được, xoáy nước Nguyên Lực bao phủ ở ngoài thân thể Lâm Động lại hàm chứa một tia Dương Cương Khí!

Nhận thấy được tình huống như thế, khuôn mặt Lâm Khắng cơ hồ là trong nháy mắt chính là đỏ rực lên, đó là biểu hiện của sự kích động đến cực hạn!

"Dương Cương Khí nhập vào cơ thể! Đây là dấu hiệu muốn bước vào Thiên Nguyên Cảnh!"

Trái tim trong lồng ngực như điên cuồng nhảy lên, đầu óc Lâm Khắng cũng bị khiếp sợ nối tiếp nhau làm cho chấn động choáng váng lên. Hắn không thể nào nghĩ tới, Lâm Động không chỉ đánh bại Ô Sát, hơn nữa còn dùng trận chiến hung mãnh này để cho hắn thành công cảm ứng được cơ hội đột phá!

Nếu như Lâm Động có thể thuận lợi đem Dương Cương Khí kia hút vào thể nội, thì hắn có thể chân chính tấn nhập Thiên Nguyên Cảnh, đến lúc đó Lâm gia bọn họ sẽ ra đời một cao thủ Thiên Nguyên Cảnh trẻ tuổi nhất từ trước tới nay!

"Tần Ưng, đem mọi người bảo vệ Lâm Động mau!"

Sắc mặt đỏ bừng, Lâm Khắng đột nhiên hét lớn, lúc này Lâm Động đang có cơ hội đột phá, tất sẽ không chịu nổi sự quấy nhiễu, nếu như ở chỗ này hắn xuất hiện bất kỳ một tình huống ngoài ý muốn nào, thì Lâm Khắng dám khẳng định đợi đến lúc Lâm Chấn Thiên trở lại tất sẽ giận đến mức long trời lở đất mất.

Nghe được tiếng quát nghiêm nghị mà dồn dập của Lâm Khắng, đám người Tần Ưng cũng phục hồi lại tinh thần, đưa mắt nhìn nhau, phảng phất như nghĩ tới điều gì đó, lập tức thân thể cũng không nhịn được mà trở nên run rẩy, ánh mắt nhìn thân ảnh Lâm Động mà lộ ra vẻ kính nể nồng đậm.

"Bảo vệ Lâm Động thiếu gia!"

Đông đảo hộ vệ Lâm gia nhanh chóng co rút phòng tuyến lại, cuối cùng đem

Lâm Động vây đến nỗi một giọt nước chảy cũng không lọt.

"Người nào giết được tên tiểu tử kia, ta sẽ cho hắn làm Tam đương gia của Hắc Long trại!"

Lúc này, Nghiêm Khoát cũng đã bình tĩnh lại, trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ, sau đó chợt quát lên một tiếng. Lâm Động bày ra thiên phú làm cho hắn, là vị hung nhân tay giết không ít người cảm thấy một tia sợ hãi. Nếu người này cứ như vậy mà phát triển lớn lên thì đối với bọn hắn mà nói, quả thực chính là một cơn ác mộng.

Nghe được tiếng quát của Nghiêm Khoát, những nhân mã của Hắc Long trại cũng trở nên sửng sờ, chợt ánh mắt nhất thời đỏ lên. Có trọng thưởng ắt có người liều chết, hơn nữa bọn họ cần gì những người này, họ vốn chỉ là dân liều mạng thôi!

"Giết!"

Không biết là người nào quát lên một tiếng chói tai, sau đó tất cả nhân mã Hắc Long trại trực tiếp phóng về phía đông đảo hộ vệ Lâm gia đang bảo vệ Lâm Động.

"Phải ngăn cản bọn họ!"

Tần Ưng cùng mấy đầu lĩnh hộ vệ Lâm gia, đồng dạng khuôn mặt cũng ngoan sắc, sau đó xung phong đem đám người Hắc Long trại ngăn lại toàn bộ.

"Nghiêm Khoát, ngày sau Lâm gia ta nhất định sẽ huyết tẩy Hắc Long trại của ngươi!" Thân hình Lâm Khẳng lóe lên, đem Nghiêm Khoát chuẩn bị tự mình xuất thủ ngăn cản, âm trầm nói.

Nghe vậy, khuôn mặt của Nghiêm Khoát không nhịn được mà trở nên co quắp. Vào lúc này, trong lòng hắn thật sự hối hận, nếu sớm biết được Lâm gia khó giải quyết thế này thì… hắn sẽ không bao giờ xuất thủ.

"Hừ, muốn huyết tẩy Hắc Long trại ta, thì phải xem ngươi có bổn sự này hay không đã"

Bất quá trong lòng hắn lại hối hận không thôi, chuyện đã phát sinh như vậy, Nghiêm Khoát cũng là nhân vật số một, lập tức cũng không làm những hối hận vô vị này. Hắn cười lạnh một tiếng, một lần nữa người tiến về phía trước mạnh mẽ giao thủ cùng Lâm Khắng.

"Xuy!"

Tình trạng hỗn chiến ở trong trang bắt đầu triển khai, mùi vị máu tanh tràn ngập ra, nhân mã song phương đều giận dữ, thanh âm đao kiếm chém vào cơ thể lộ ra sự chói tai ghê gớm.

*** "Phanh!"

Hai gã thực lực Địa Nguyên Cảnh trung kỳ của đầu mục Hắc Long trại, liên thủ đem Tần Ưng một quyền oanh hộc máu đánh lui, sau đó nhe răng cười nhìn thiếu niên vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân thể vẫn đang không nhúc nhích.

"Mau ngăn cản bọn họ!"

Tần Ưng lau vết máu trên khóe miệng, nhìn thấy hai người này chạy thẳng tới Lâm Động, lập tức vội vàng kêu lên. Nhưng lúc này, song phương nhân mã cũng đang dây dưa thì làm gì còn có bao nhiêu nhân thủ mà phân ra nữa?

"Ha ha, xem ra vị trí Tam đương gia Hắc Long trại đến phiên chúng ta ngồi rồi!"

Hai vị đầu mục Hắc Long trại nhảy lên vài cái đã hiện ra trước mặt Lâm Động, bàn tay nắm chặt chủy thủ sắc bén bắt đầu từ trong tay áo phóng ra, sau đó giống như rắn độc xuất động tàn nhẫn đâm về phía lồng ngực Lâm Động.

Song, khi khoảng cách chủy thủ hai người cách Lâm Động chỉ còn mấy xích, thì hai mắt Lâm Động đang nhắm chặt lại đột nhiên mở ra, cùng lúc đó xoáy

nước Nguyên Lực kia vờn quanh thân thể hắn tựa như một cỗ cuồng phong dữ dội mà nặng nề đụng vào thân thể hai người.

"Phốc xuy!"

Hai đạo thân ảnh theo đó bay ngược lên trời, ngửa mặt phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng bay vào giữa đám người.

Trong sân đột nhiên bộc phát Nguyên Lực cường hãn ba động như vậy lại làm cho sự hỗn loạn trong sân trở nên yên lặng hơn một chút, ngay sau đó, từng tia ánh mắt nhìn vào Lâm Động đang từ từ mở hai mắt ra, đặc biệt là sau khi cảm giác được khí thế hùng hồn này, sắc mặt của nhân mã song phương càng trở nên cực kỳ đặc sắc.

"Đây… chính là Thiên Nguyên Cảnh sao. . ."

Cũng không để ý đến những ánh mắt đó, Lâm Động thở ra một hơi thật sâu, cảm thụ được Nguyên Lực hùng hồn trong đan điền so với lúc trước mạnh mẽ gấp mấy lần, khóe miệng của hắn hiện lên nụ cười mừng rỡ khó có thể ngăn được. Ngày này, cuối cùng cũng đã đến rồi!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 72

Lui Kẻ Địch

Biên: (A Híp) “Thành công…”

Ở trên tường bao, Lâm Khẳng nhìn khí thế của Lâm Động đột nhiên mạnh mẽ lên mấy lần, trên khuôn mặt cũng hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Mà tương phản với vẻ mừng rỡ của Lâm Khẳng, sắc mặt của Nghiêm Khoát lại cực kỳ khó coi, ai cũng không thể ngờ tới, cục diện vốn đang ở thế thượng phong, mà lại đột nhiên biến thành cái bộ dáng như thế này!

Mà hết thảy ngọn nguồn của sự biến hóa này, chính là người thiếu niên Lâm gia ở phía dưới kia.

“Cũng nên thử một lần lực lượng của Thiên Nguyên Cảnh xem sao a…”

Lúc sắc mặt của Nghiêm Khoát đang khó coi thì người vừa mới đột phá thành công đến Thiên Nguyên Cảnh là Lâm Động lại thoáng khởi động thân thể một chút, sau đó quẳng ném về phía nhân mã Hắc Long trại một ánh mắt không hề có hảo ý chút nào.

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động nhìn lại đây, nhân mã Hắc Long trại lúc trước còn là hung thần ác sát, mà giờ đây lại hiện lên sắc mặt kinh hoảng vội lui về phía sau, cường giả Thiên Nguyên Cảnh cũng không phải là những người như bọn họ có thể ngăn cản.

“Phanh!”

Bất quá Lâm Động cũng không cho bọn họ quá nhiều thời gian, thuận tay

nhặt lên một cây trường côn hắc thiết ở trên mặt đất, Nguyên Lực cường hãn toàn bộ bộc phát ra, mà thân hình lại như lang lạc vào bầy cừu, vọt thẳng vào trong đám người Hắc Long trại, côn ảnh vũ động, tiếng xé gió ô ô vang lên, phàm là người nào bị côn ảnh dính lấy thì không ai không phải hộc máu lui ra.

Nhìn thấy Lâm Động đại triển thần uy, sĩ khí của nhưng hộ vệ Lâm gia cũng đại chấn, huy động vũ khí giống như lang sói lao ra.

Có Lâm Động dẫn đầu, nhân mã Hắc Long trại lúc trước còn chiếm được thượng phong thì lúc này nhất thời tan vỡ, đối với phản kích của Lâm gia, bọn họ liên tiếp bại lui, cũng không còn hung hãn như lúc trước nữa.

Nhìn thấy nhân mã phe mình đang không ngừng tan tác, sắc mặt Nghiêm Khoát cũng có chút trắng bệch, vào giờ khắc này, hắn cũng hiểu được, chuyện hôm này đã hoàn toàn thất bại.

“Ô!”

Ngay lúc mà trong lòng Nghiêm Khoát sinh ra thối ý, thì đột nhiên có thanh âm cảnh báo chói tai từ đàng xa truyền tới, sắc mặt Nghiêm Khoát lại biến sắc một lần nữa, trong lòng cũng không trì hoãn nữa, bàn chân khẽ đạp vào tường viện, thân hình chợt lui.

“Rút lui!”

Nghe được tiếng quát chói tai của Nghiêm Khoát, nhân mã Hắc Long trại vốn đã không còn chiến ý, vội vàng thối lui giống như thủy triều rút đi, cuối cùng, sau khi bỏ lại một lượng lớn thi thể, hoảng sợ trốn thoát khỏi Thiết Mộc trang, sau đó chật vật chạy vào trong núi sâu.

Nhìn thấy nhân mã Hắc Long trại tan tác, tinh thần của bên Lâm gia càng dâng cao, lúc một số người chuẩn bị truy đuổi đến cùng, thì Lâm Khẳng lại phất phất tay, ngăn toàn bộ bọn họ lại.

Mà theo nhân mã Hắc Long Trại chật vật chạy trốn thì sự hỗn loạn ở bên trong Thiết Mộc trang cũng dần trở lại bình thường, bất quá giờ phút này, thôn trang đã là một mảnh hỗn độn, máu tươi vãi đầy trên mặt đất, mùi máu tanh nồng đậm trong cả vùng không gian xung quanh.

Hắc Long trại lần này đến đây mang theo không ít nhân mã, tuy rằng cuối cùng có thể đánh lui bọn chúng nhưng mà hiển nhiên, Lâm gia cũng có một ít thương vong.

Tuy nói là có thương vong, nhưng chung quy chuyện này là không thể nào tránh khỏi, mà chuyện có thể làm cho nhân mã Hắc Long trại tan tác hoàn toàn lại khiến cho cả thôn trang vang lên tiếng hoan hô đinh tai điếc óc.

“Lâm Động thiếu gia, làm tốt lắm!”

Nhìn những ánh mắt nóng bỏng của nhân mã Lâm gia ở xung quanh đang nhìn mình chằm chằm, Lâm Động cười cười, tinh thần đang căng thẳng cũng dần buông lỏng, lúc này hắn mới cảm giác được một trận đau đớn từ trong cơ thể truyền ra, lúc trước ngạnh đấu với Ô Sát, tuy nói mượn uy lực cường hãn của Kỳ Môn Ấn đệ tam trọng để đánh bại được hắn, nhưng bản thân Lâm Động cũng phải chịu chấn động tương đối lớn, nếu như không phải là cảm ứng được cơ hội đột phá đúng lúc, sợ rằng tình huống của hắn so với Ô Sát cũng không tốt hơn là bao.

“Lâm Đông, không sao chứ?”

Lâm Hà cùng đám trang đồng lứa Lâm gia cũng nhanh chóng vây chặt lại, ánh mắt của bọn họ đều có chút cuồng nhiệt chăm chú nhìn Lâm Động, ngay cả người từ trước đến giờ có chút ngạo khí như Lâm Hoành thì lúc này trong mắt cũng bắt đầu xuất hiện vẻ kính sợ, lúc trước Lâm Động cố gắng xoay chuyển tình thế làm cục diện nghịch chuyển, quả thực làm cho nhiệt huyết bọn họ sôi trào lên.

“Ha ha, tốt lắm tốt lắm, để cho Lâm Động xuống nghỉ ngơi cho thật tốt đi ha”

Lúc Lâm Động đang bị mọi người vây quanh đến độ nước chảy không lọt, tiếng cười to của Lâm Khẳng vang lên, hắn đến gần đám người nhìn Lâm Động, chợt bàn tay hung hăng vỗ vỗ bả vai Lâm Động, thở dài nói: “Tiểu tử, tốt lắm!”

Nói ra câu đó, Lâm Khẳng lại phát hiện hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chuyện ngày hôm nay, Thiết Mộc trang quả thực sớm đã ở trong cơ nguy ngập, chỉ cần một chút sơ sẩy, không chỉ làm tổn thương nguyên khí của Lâm gia, mà còn làm cho Lâm gia mất hết mặt mũi.

Nhưng may mà, lúc nguy hiểm đang ở trước mắt, Lâm Động lại hiện thân ra, ngăn cản Ô Sát, hơn nữa cuối cùng lại mượn chuyện này để đột phá tới Thiên Nguyên Cảnh, triệt triệt để để làm cho Hắc Long trại mất đi tinh thần, lúc này mới cứu vãn được một lần tai họa cho Thiết Mộc trang.

“Lần này, nhờ có ngươi…”

Nghe được lời này của Lâm Khẳng, Lâm Động cũng lắc đầu cười cười, nói: “Đại bá đừng nói đến chuyện này, Lâm gia gặp nạn, chẳng lẽ con có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Nếu vậy thì khi cha trở về, chẳng phải là đánh con chết đi sống lại à.”

“Ha ha.” Lâm Khẳng lắc đầu cười, nói thêm mấy câu, sau đó liền xoay người phân phó một vài quản sự, bắt đầu dọn dẹp thôn trang sau cuộc đại chiến.

“Rầm rầm!”

Ngay lúc Lâm Khẳng bắt đầu cho mọi người dọn dẹp đống hỗn độn trong thôn trang, thì đột nhiên lại có tiếng vó ngựa ầm ầm truyền đến, nhất thời sắc mặt của mọi người trong thôn trang lại trầm hẳn xuống, trải qua cuộc chiến lúc trước, bọn họ đã giống như chim sợ cành cong.

“Không cần khẩn trương, là viện binh của Cuồng Đao Võ Quán!”

Lâm Khẳng quát nhẹ giải tỏa không khí đang căng thẳng lên, sau đó lão

mang theo đám người Lâm Động đi ra đến cửa thôn trang, quả nhiên nhìn thấy trong nhóm nhân mã đang hướng về Thiết Mộc trang chạy tới ở phía trước có một mài thân ảnh quen thuộc.

Cùng với nhân mã càng đến gần, Lâm Động cũng nhận ra được vị đầu lĩnh chính là Quán chủ Cuồng Đao Võ Quán - La Thành.

“Lâm Khẳng, quý trang thế nào rồi? Chúng ta khi nhận được tin, liền thúc ngựa chạy tới đây.” La Thành nhìn thấy đám người Lâm Khẳng đi ra ở cửa thôn trang, cũng thở phào nhẹ nhõ, chợt nói.

“Ha hả, đa tạ La Quán chủ rồi, lần này Hắc Long trại trắng trợn xâm phạm, bất quá may mà đã bị đánh lùi trở về.” Lâm Khẳng chắp tay cười, nói.

“Nga? Quả nhiên là nhân mã của Hắc Long trại.”

Nghe vậy, chân mày của La Thành cũng nhíu lại, chợt nói: “Lần này là Nghiêm Khoát dẫn đội hay là Ô Sát?”

“Hắc, cả hai vị đương gia cũng đều tới đây.” Lâm Khẳng hắc hắc cười lạnh nói.

Nghe được lời này, La Thành thực sự có chút kinh ngạc, hắn biết rằng hiện tại ở Thiết Mộc trang chỉ có một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh là Lâm Khẳng, chẳng lẽ bằng lực lượng của một mình hắn mà ngăn cản đươc cả Nghiêm Khoát và Ô Sát sao?

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của La Thành, Lâm Khẳng cũng biết hắn đang suy nghĩ điều gì, thản nhiên nói: “Bản thân ta không có cái bản lĩnh kia đâu, chẳng qua chỉ ngăn cản Nghiêm Khoát mà thôi, còn về phần Ô Sát, thì hắn thua ở trong tay của Lâm Động”

Chuyện Lâm Động đánh bại Ô Sát, hiển nhiên không thể nào giữ bí mật, lấy năng lực của Cuồng Đao Võ Quán, khi trở về chỉ cần nghe ngóng một chút là có

thể biết được cuộc giao chiến ở nơi này, cho nên cũng không cần phải giấu diếm.

“Lâm Động?”

Nghe vậy, không chỉ có một mình La Thành sững sờ, mà ngay cả mấy vị chấp sự của Cuồng Đao Võ Quán ở một bên cũng hiện lên vẻ mặt kinh ngạc, cho rằng mình đã nghe lầm, Ô Sát kia chính là có thực lực Thiên Nguyên Cảnh a!

La Thành giật mình, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động ở bên cạnh, nhãn lực của hắn có chút sắc bén, chỉ cần nhìn một chút liền đoán được điều gì đó, lập tức hít một hơi lãnh khí.

“Thiên Nguyên Cảnh?!”

Bàn tay nắm dây cương của La Thành khẽ run lên, trầm mặc chốc lát mới chậm rãi nói: “Lâm gia thật có phúc a”

La Thành vô cùng rõ ràng rằng, một gã cao thủ Thiên Nguyên Cảnh mới mười sáu tuổi, có tiềm lực đáng sợ đến bực nào, có lẽ chỉ cần năm nữa, Lâm gia sẽ có một vị cường giả Nguyên Đan Cảnh, đến lúc đó thì ở Thanh Dương Trấn này còn có ai có thể chống lại bọn họ chứ?

Đến giờ phút này, coi như là lấy tâm tình của La Thành cũng cảm thấy có chút may mắn, quan hệ giữa Cuồng Đao Võ Quán và Lâm gia xưa nay rất tốt, nếu không, bọn họ cũng sẽ giống như hai nhà Lôi - Tạ kia, cuộc sống hàng ngày luôn bất an!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn

click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 73

Lâm Chấn Thiên Chi Nộ

Biên: (A Híp) Tuy nói phiền toái của Hắc Long trại đã được giải quyết, nhưng Lâm Khẳng vẫn mời người của Cuồng Đao Võ Quán vào trong trang, khoản đãi nồng hậu. Bất quá hiện giờ do Thiết Mộc trang nơi nơi đều đẫm đầy máu tanh, không tiện giữ khách lâu dài, cho nên đám người La Thành cũng không lưu lại quá lâu, chủ động cáo từ ra về.

Đối với việc đám người La Thành rời khỏi, Lâm Khẳng cũng không khăng khăng lưu giữ, chỉ nói ngày sau sẽ đến nhà hậu tạ, và đích thân tiễn người của Cuồng Đao Võ Quán ra tận cửa.

*** Trải qua hơn nửa ngày dọn dẹp, tất cả những thứ lộn xộn bừa bãi bên trong Thiết Mộc trang đã được thu thập hơn phân nửa, bất quá vẫn còn có mùi máu tanh quanh quẩn đây đó. Trong cuộc giao chiến ở nơi này, Lâm gia cũng có người thương vong, thu xếp thỏa đáng những chuyện như vậy thật không phải dễ dàng.

Mặt trời từ từ khuất bóng, một xa đội (đoàn xe có hộ tống) lại xuất hiện ở cuối con đường lớn, và khi hộ vệ trên tường của trang viện nhận ra đoàn xe quen thuộc đó thì nhất thời mừng rỡ kêu lớn lên.

“Ha hả, không ngờ chuyến đi này lại thuận lợi như vậy. Xem ra Hắc Long trại cùng không dám tùy tiện ra tay a.” Trước đoàn xe, Lâm Mãng nhìn thôn trang xuất hiện ở trong tầm mắt, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

Ở một bên, Lâm Khiếu cũng cười cười, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn từ trong không khí đã ngửi ra được mùi máu tươi

nồng nặc.

“Đã xảy ra chuyện!”

Khi hắn ngửi được mùi máu tươi này, Lâm Chấn Thiên đồng thời cũng phát hiện ra, nét mặt già nua lập tức trở nên trầm mặc vô cùng, sau đó ra sức quất roi vào mông ngựa, điên cuồng phóng về hướng Thiết Mộc trang.

*** “Hắc Long trại! Lão phu nếu không huyết tẩy (giết sạch) Hắc Long trại ngươi, thì làm gì còn thể diện để sống yên tại Thanh Dương Trấn này!”

Ở bên trong Thiết Mộc trang, một số hộ vệ ở trong phòng nghe được tiếng gầm giận dữ đến mức tột cùng của Lâm Chấn Thiên, họ không khỏi rụt cổ một cái. Xem ra lần này, hắn thật sự có ý định giết người rồi.

Trong đại sảnh, chiếc bàn đã vỡ vụn thành những mảnh nhỏ rải rác khắp mặt đất. Sắc mặt Lâm Khiếu, Mãng hai người lạnh lùng đanh lại, trong mắt hiện ra sát ý điên cuồng. Khó trách chuyến đi này của bọn hắn lại thuận lợi như vậy, thì ra Hắc Long trại đã trực tiếp tập kích thôn trang!

“Phụ thân, chuyện này không thể dễ dàng bỏ qua được, bất quá trước hết tạm thời giữ bình tĩnh. May mắn thay đại ca đã bảo vệ được thôn trang, không để Hắc Long trại cướp đoạt thành công” Lâm Khiếu hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

Lồng ngực Lâm Chấn Thiên phập phồng kịch liệt một hồi, thân hình chậm rãi hạ xuống ghế, cảm xúc giận dữ cũng nguôi đi, dù sao trong cái rủi còn có cái may.

“Lâm Khẳng, lần này ngươi làm rất khá!”

Nghe được lời tán dương của Lâm Chấn Thiên, Lâm Khẳng cười khổ một tiếng, đột nhiên chỉ vào Lâm Động đang ngồi ở góc đàng kia, nói: “Phụ thân, lần này không phải là công lao của con. Nếu như lần này không phải Lâm Động

đánh bại Ô Sát, e rằng Thiết Mộc trang không thoát khỏi kiếp số.”

“Đánh bại Ô Sát?”

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu ba người đều giật mình, dường như không hoàn toàn hiểu cho lắm.

“Phụ thân, chúc mừng ngài, từ hôm nay trở đi, Lâm gia chúng ta lại có thêm một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh.” Lâm Khẳng khẽ mỉm cười, nói.

Yên tĩnh, trầm mặc.

Không khí vừa mới bị lửa giận đè ép xuống (chưa kịp giãn ra) thì trong khoảnh khắc này càng như bị ngưng đọng lại, cả đại sảnh trong chốc lát bỗng lặng ngắt như tờ.

“Ngươi … lặp lại lần nữa?” Biểu hiện trên khuôn mặt Lâm Chấn Thiên vào giờ phút này trông thật buồn cười, hắn nhìn Lâm Khẳng, miệng lắp bắp, nói.

“Lâm Động đã tấn nhập Thiên Nguyên Cảnh”

Nhìn ba khuôn mặt đờ đẫn kia, bất đắc dĩ, Lâm Khẳng phải nói lại một lần nữa.

“Hí!”

Nơi đại sảnh, ba người cơ hồ không hẹn mà cùng lúc hít vào một hơi lãnh khí, sau đó ba luồng ánh mắt, tức thì dán chặt vào trên người Lâm Động. Lâm Chấn Thiên bất ngờ đứng dậy, thân hình chợt lóe rồi nhanh như chớp hiện ra trước mặt Lâm Động, bàn tay nhăn nheo giống như một loại kìm sắt, chụp lấy cổ tay của Lâm Động.

Bắt lấy cổ tay Lâm Động, Lâm Chấn Thiên cảm giác được rõ ràng Nguyên Lực đang lưu động ở trong kinh mạch của Lâm Động quả nhiên ẩn chứa một tia Dương Cương Khí, đó là dấu hiệu của cao thủ Thiên Nguyên Cảnh.

“Ha ha ha ha, tốt! Tốt!”

Khuông mặt già nua của Lâm Chấn Thiên vào thời khắc này bộc lộ ra vẻ mừng rỡ như điên khó có thể ngăn lại, sau đó, hắn thậm chí nhịn không được, ngửa mặt lên trời cười điên dại, bởi vì trước đó, sự việc của Hắc Long trại đã làm cho tâm tình ảm đạm, nay trở nên sáng láng hẳn lên.

“Phụ thân, là sự thật sao?” Nhìn thấy phản ứng của Lâm Chấn Thiên như vậy, Lâm Khiếu và Lâm Mãng, trên mặt rung động, nói.

“Đích thật là Thiên Nguyên Cảnh, không giả được!” Đè nén sự vui mừng trong lòng, Lâm Chấn Thiên gật đầu thật mạnh.

Nhìn phản ứng của đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Động cũng chỉ cười khổ lắc đầu, mỗi lần đều phải dùng tới vẻ mặt này sao?

Lâm Khẳng đứng một bên, mỉm cười rồi đem chuyện xảy ra trong ngày hôm nay kể ra một lượt. Nghe đến lúc Lâm Động lấy thực lực Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ đánh bại Ô Sát, rồi nhân cơ hội đột phá Thiên Nguyên Cảnh, Lâm Chấn Thiên ba người lộ vẻ xúc động. Tuy nói là không có tận mắt nhìn thật trận đấu đó, nhưng tưởng tượng tới cũng phải kinh tâm động phách.

“Lâm Lang Thiên của dòng họ Lâm Thị kia, mười lăm tuổi tấn nhập Thiên Nguyên Cảnh, hắc, Động Nhi mười sáu tuổi tấn nhập, so với hắn cũng không thua kém gì nhiều, Lâm gia ta cuối cùng cũng có một vị thiên tài tuyệt đỉnh!

Nghe đến cái tên thanh danh hiển hách tại trong dòng họ Lâm Thị từ miệng Lâm Chấn Thiên, hai mắt Lâm Động hơi nhíu lại, bàn tay từ từ nắm chặt. Từ lúc hắn hiểu chuyện cho tới giờ, đây là người đầu tiên hắn sinh lòng hận ý, cho dù đến chết cũng sẽ không quên.

“Ngươi mới vừa tấn nhập Thiên Nguyên Cảnh, cảnh giới còn chưa ổn định, trong thời gian này không nên đi ra ngoài, tốt nhất là ở lại trong trang tu luyện.” Lâm Chấn Thiên vỗ bả vai Lâm Động, dặn dò.

“Dạ” Nghe vậy, Lâm Động gật đầu tuân theo.

“Ngày mai, chiêu tập nhân thủ, người của Lâm gia ta không thể chết vô ích!”

Lâm Chấn Thiên hướng về phía Lâm Động nở nụ cười ôn hòa, sau đó quay đầu đi, lập tức trên khuôn mặt già nua được thay vào bằng một vẻ lạnh lùng.

“Phụ thân, thỏ không có ba hang (ý nói nhiều nơi ẩn núp), người Hắc Long trại hôm nay bỏ chạy hoảng loạn, nói không chừng họ đã xảo quyệt ẩn núp đi.” Lâm Khiếu cau mày nói.

“Hôm nay bọn họ chạy trốn, ta đã phái người có năng lực đi theo dõi.” Lâm Khẳng cười nhạt, hắn đã sớm đoán được Lâm Chấn Thiên tuyệt đối sẽ không có ý bỏ qua, cho nên đã có chuẩn bị.

“Phụ thân, chuyện Hắc Long trại tập kích Thiết Mộc trang, sợ rằng là có một bàn tay đen ở phía sau dẫn dắt.” Lâm Khiếu nói. Với thực lực của Lâm gia ở chỗ này, nếu không có chỗ dựa, dù cho người Hắc Long trại có thêm một lá gan, chỉ sợ họ cũng không dám ra tay với Lâm gia.

Lâm Chấn Thiên gật đầu, trở lại ngồi vào chiếc ghế, trên khuôn mặt hiện ra vẻ tàn nhẫn. Ở trong Thanh Dương Trấn này, có thể làm chỗ dựa cho Hắc Long trại, ngoại trừ Lôi - Tạ hai nhà ra, thì còn có ai khác nữa?

“Ngày mai, huyết tẩy (giết sạch) Hắc Long trại. Đã ngấm ngầm chịu đựng nhiều năm như vậy, giờ cũng nên để cho người khác biết một chút, Lâm gia ta không phải là kẻ nhu nhược!”

“Nếu người nào muốn tới nhúng tay vào thì phải chuẩn bị hai tay sẽ nhuốm đầy máu tươi”

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 74

Huyết Tẩy Hắc Long Trại

Biên: (A Híp) Ngày hôm sau, khi sắc trời vẫn còn chưa sáng tỏ thì bên trong Thiết Mộc trang đã có không ít nhân mã tập trung lại. Những người này đều mặc áo đen, thậm chí ngay cả trên vó ngựa cũng được quấn vải lên, mọi người đều trầm mặc không nói gì, nhưng trong không khí lại ẩn ẩn có một cỗ sát ý âm lãnh đang bốc lên hừng hực.

Nhìn nhân mã đã tập hợp đầy đủ, hai mắt Lâm Chấn Thiên xẹt qua một tia lạnh lùng. Hắn cũng không nói gì nhiều, vung bàn tay lên, ngay sau đó Lâm Khiếu và Lâm Mãng dẫn đầu đám nhân mã lao ra khỏi Thiết Mộc trang. Nhìn ba người từ phía sau, đám nhân mã này giống như một dòng nước lũ màu đen xông ra khỏi thôn trang.

Lâm Động đứng ở trên tường viện nhìn nhân mã Lâm gia biến mất thật nhanh trong bóng đêm, thì khẽ thở ra một hơi. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâm gia hưng sư động chúng như thế, có thể tưởng tượng sau khi tin tức Hắc Long trại bị tiêu diệt truyền ra, đối với đông đảo thế lực phụ cận trong vòng phương viên trăm dặm sẽ chấn động đến bực nào.

Xem ra đám người Lâm Chấn Thiên đích xác là không muốn tiếp tục ẩn nhẫn giống như trước kia nữa rồi… o0o Sắc trời dần dần sáng lên, mặt trời dần trải rộng, một lần nữa đem ánh sáng rực rỡ ấm áp chiếu rọi tới mỗi một chỗ trên mặt đất.

Trên tường viện có không ít những trang đồng lứa Lâm gia đang tập trung một chỗ. Lâm Động ngồi một chỗ trên ụ đá, Thanh Đàn ngồi bên cạnh cùng với đám người Lâm Hà đàm tiếu.

Mà khi nói chuyện, hắn cũng nhìn thấy ánh mắt đám người Lâm Hà không ngừng nhìn ra phía xa, trong mắt có vẻ lo lắng không thôi.

"Ha hả! Yên tâm đi, Hắc Long trại tuy mạnh, nhưng lần này Lâm gia ta cũng đã dốc hết toàn bộ lực lượng, hơn nữa gia gia còn tự mình xuất thủ, Hắc Long trại kia sẽ không có kết cục gì tốt đẹp đâu" Lâm Động cười an ủi.

Nghe được Lâm Động an ủi, sắc mặt đám người Lâm Hà cũng dễ nhìn hơn một chút.

"Ta cùng với Lâm Hoành trong vòng hai tháng có thể sẽ đột phá đến Địa Nguyên Cảnh, mặc dù còn chưa so được với ngươi, bất quá đến lúc đó cũng có thể giúp đỡ người trong nhà một chút." Lâm Hà vén đám tóc đen che trước trán, đột nhiên nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Lâm Động khẽ mỉm cười, bởi vì nguyên nhân có mạch khoáng Dương Nguyên Thạch, cho nên hiện tại đãi ngộ mà Lâm Hà, Lâm Hoành hưởng thụ vượt xa trước kia. Thậm chí ngay cả Dương Nguyên Đan, thỉnh thoảng cũng có thể sử dụng, điều này nếu là trước kia sẽ là một chuyện cực kỳ khó có thể tưởng tượng được. Mà hiện nay có đãi ngộ như vậy, tốc độ tu luyện của bọn họ cũng tăng nhanh không ít.

"Về thôi. . ."

Lâm Động từ trên ụ đá nhảy xuống, vừa muốn để cho mọi người đi nghỉ ngơi một chút, thì trong lòng đột nhiên vừa động. Hắn ngẩng đầu có chút mừng rỡ, nhìn về cuối tầm mắt, ở nơi đó mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa trầm thấp.

Nghe Lâm Động nói thế, đám người Lâm Hà cũng trở nên mừng rỡ, vội vàng đứng dậy. Quả nhiên là nhìn thấy một lượng lớn nhân mã hiện ra tại cuối tầm mắt, cuối cùng mang theo tiếng vó ngựa ầm ầm hóa thành một dòngnước lũ, xông vào bên trong cửa trang đang mở rộng.

Theo nhóm nhân mã này vọt vào trong Thiết Mộc trang, mùi vị huyết tinh

nhàn nhạt cũng từ trên thân thể bọn họ bay ra, hiển nhiên trước đó bọn họ đã trải qua một cuộc huyết chiến.

Nhìn nhóm nhân mã này chiến thắng trở về, trong trang bỗng vang lên tiếng hoan hô điếc tai nhức óc.

"Cha, giải quyết xong rồi ạ?"

Lâm Động từ trên tường viện nhảy xuống, nhìn Lâm Khiếu thấp giọng nói, hắn có thể nhìn thấy trên quần áo Lâm Khiếu có dính một ít vết máu đỏ sẫm.

"Ừ! Từ nay về sau, ở nơi này Hắc Long Trại sẽ không còn tồn tại nữa" Vẻ mặt Lâm Khiếu cực kỳ hưng phấn, hắn cười híp mắt vỗ vỗ bả vai Lâm Động, sau đó vén miếng vải dầu màu đen ở phía sau trên xe ngựa, trong đó lộ ra một lượng lớn hoàng kim cùng với các loại vật phẩm khác.

"Những cái này là do từ Hắc Long trại thu thập được, những thứ này do bọn đạo phỉ cất dấu, con xem có cái gì cảm thấy hứng thú thì cứ cầm đi" Lâm Khiếu nói.

Ánh mắt Lâm Động có chút ngạc nhiên nhìn trên xe ngựa một hồi, phía trên bàn tay Lâm Khiếu lật ra, đối với cái gọi là vàng bạc châu báu, hắn cũng không có hứng thú quá lớn, cho nên ánh mắt của hắn, cơ hồ tất cả đều là dừng lại ở những vật nhìn qua có chút ly kỳ cổ quái.

Ở trên đống vật phẩm chơi đùa một hồi lâu, nhưng Lâm Động cũng không có tìm được đồ vật mà hắn đặc biệt cảm thấy hứng thú. Đang lúc hắn không nhịn được muốn buông tha, thì một khối kim loại đen ước chừng nửa cái đầu, hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Miếng kim loại đen này hiện đầy tro bụi, cũng không có người nào chú ý. Bất quá thời điểm khi Lâm Động đầu tiên nhìn thấy nó, bỗng cảm giác được tinh thần lực trong đầu khẽ động.

"Ha hả, ánh mắt của con thật không tệ! Đây là một miếng Toái Nguyên Huyền Cương, đối với hiệu quả bài trừ Nguyên Lực có cực kỳ không tệ, nếu trong vũ khí có trộn lẫn một chút Toái Nguyên Huyền Cương này, thì dù là Thiên Nguyên Cảnh cao thủ bình thường, cũng không dám bị đánh trúng chính diện. Nếu không e rằng sẽ trực tiếp tạo thành một lỗ thủng đó." Nhìn thấy ánh mắt Lâm Động bỗng nhiên dừng trên miếng kim loại màu đen, Lâm Khiếu cười nói.

"Với lại, điều kỳ lạ hơn chính là Toái Nguyên Huyền Cương này, đối với hiệu quả khai thông tinh thần lực rất tốt"

"Thì ra là như vậy. . ."

Nghe được câu này, Lâm Động mới chợt hiểu ra, tinh thần lực trong đầu chậm rãi phiêu tán ra một tia, quấn quanh miếng kim loại màu đen, một hồi sau tinh thần lực của hắn lại mạnh thêm một chút.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Lâm Động xẹt qua một đạo quang, cuối cùng không chút khách khí xòe bàn tay ra đem miếng kim loại đen bắt vào trong tay, cười nói: "Vậy, vật này sẽ thuộc về con. . ."

o0o Tin tức Hắc Long trại bị tiêu diệt sau khi đám người Lâm Chấn Thiên thuận lợi trở lại Thiết Mộc trang không lâu, thì lấy đủ loại phương thức truyền vào trong tai đông đảo các thế lực.

Mà đối với chuyện này, cũng đích xác không nằm trong dự liệu của Lâm Động, dẫn phát một chấn động không nhỏ, Hắc Long trại tuy nói thực lực đạo phỉ không coi là đứng đầu, nhưng bọn họ cũng có hai vị Thiên Nguyên Cảnh cao thủ cầm cờ đi trước. Song không nghĩ tới Hắc Long trại có thực lực mạnh tới bực này, mà cứ như vậy bị Lâm gia tiêu diệt dễ dàng, điều này làm cho không ít thế lực trong lòng bắt đầu thu hồi sự khinh thị trước kia.

Thanh Dương Trấn, Lôi Gia.

"Hắc! Lâm gia khá lắm, đây là đang cố ý hiển uy cho Lôi gia ta nhìn sao?" Ở trong một căn phòng xa hoa, Lôi Báo ngồi ở ghế thái sư bưng chén trà, nhàn nhạt cười lạnh nói.

"Phụ thân, xem ra hắn là Lâm Chấn Thiên cũng đoán được là Lôi gia ta khu sử Hắc Long trại đi tập kích Thiết Mộc trang." Lôi Phích cau mày nói.

"Biết thì thế nào? Hắn có thể gì được chứ?" Lôi Báo lắc đầu, chợt ánh mắt lóe lên nói: "Lần này Lâm gia đi Viêm Thành, hắn là muốn tiêu thụ Dương Nguyên Thạch sao?"

"Vâng! Bên trong Thiết Mộc trang, tất nhiên có một cái mạch khoáng Dương Nguyên Thạch! Nếu không, Lâm gia tuyệt đối không thể nào ở trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn, lại lấy ra nhiều Dương Nguyên Thạch như vậy." Lôi Phích trầm giọng nói.

Lôi Báo chậm rãi gật đầu, trong mắt chớp động vẻ tham lam và âm trầm.

"Đúng rồi! Phụ thân, lần này Hắc Long trại tập kích Thiết Mộc trang, sở dĩ bị thất bại, theo con được biết hình như là tiểu tử Lâm gia Lâm Động đã tấn nhập Thiên Nguyên Cảnh rồi!" Lôi Phích ngập ngừng một chút rồi đột nhiên nói.

"Lâm Động? Tiểu tử Lâm gia kia chỉ mới mười sáu tuổi, con thỏ nhỏ kia? Làm sao có thể như thế được!" Nghe Lôi Phích nói thế, Lôi Báo sững sờ một chút, rồi đột nhiên thất thanh nói, thanh âm cũng bởi vì khiếp sợ mà trở nên bén nhọn rất nhiều.

Thấy thế, Lôi Phích cũng là cười khổ một tiếng, hắn cũng không thể tin được nhưng đây đúng là sự thật.

Khuôn mặt già nua của Lôi Báo co quắp mấy cái, cuối cùng đột nhiên trở nên dữ tợn, điềm nhiên nói: "Lôi Phích! Con tìm cơ hội, đem tên tiểu tử kia diệt đi. Sắp tới Lâm gia, hắc, bọn họ cũng không lớn lối được bao lâu nữa đâu. . ."

"Phụ thân sắp đột phá sao?!"

Nghe vậy, Lôi Phích đầu tiên là ngẩn ra sau đó trên mặt lộ vẻ mừng như điên nói.

"Chờ một ngày kia ta thuận lợi đột phá, thì Thanh Dương Trấn này sẽ triệt để để biến thành địa bàn của Lôi gia ta!"

Khóe miệng Lôi Báo càng trở nên âm trầm, hắn nhìn về phương hướng Thiết Mộc trang, nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm nói: "Lâm Chấn Thiên! ta muốn Lâm gia ngươi, toàn bộ biến thành chó nhà có tang!"

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 75

Toái Nguyên Toa

Biên: (A Híp) Trong phòng, Lâm Động đang an tĩnh ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, không khí quanh thân phát tán ra từng trận ba động, một đạo Nguyên Lực từ trong thiên địa tách ra, cuối cùng theo làn da Lâm Động, bị hút liên tục không ngừng vào trong thân thể.

Tâm thần lúc này của Lâm Động cũng đang ở bên trong đan điền của hắn, hôm nay bước vào Thiên Nguyên Cảnh đã kéo theo đan điền của hắn cũng có một chút biến hóa.

Nguyên bản khối không khí Nguyên Lực bởi vì do hấp thu Âm Sát Khí trong cơ thể Thanh Đàn, cho nên có thiên hướng về màu xanh đậm, hơn nữa bên trong Nguyên Lực cũng hàm chứa âm hàn khí nồng đậm.

Bất quá kèm theo hôm nay bước vào Thiên Nguyên Cảnh, Lâm Động đã có thể hấp thu Dương Cương Khí trong thiên địa. Dương Cương Khí và Âm Sát Khí này có thuộc tính hoàn toàn bất đồng, một cương liệt thuần dương, một âm hàn như băng. Hai thái cực cùng phát ra, chính là có thể xem như nước với lửa, vô pháp hòa nhập.

Mà bên trong đan điền của Lâm Động, phần lớn khối không khí Nguyên Lực kia vẫn có màu sắc xanh đậm, chỉ hiện ra một chút ít màu hồng. Bất quá Nguyên Lực này so với màu xanh đậm kia thì quả thật là quá mức nhỏ bé rồi.

Hai màu hồng và lam, ở bên trong đan điền đan vào nhau, phân biệt rất rõ ràng.

Tâm niệm Lâm Động nhìn chăm chú vào cảnh tượng bên trong đan điền như

vậy, cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ mà thôi, Âm Sát Khí bên trong đan điền hắn, vốn đã bén nhọn dị thường mà gần đây hắn lại hấp thu Dương Cương Khí, chẳng qua cũng chỉ là một loại bình thường mà thôi. Điều này hiển nhiên không thể nào chống lại Âm Sát Khí.

"Muốn đạt tới Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, nhất định phải làm cho Âm Dương nhị khí trong cơ thể giữ vững cân bằng, chỉ có như thế mới có thể tiến thêm một bước dung hợp chân chính tạo thành Âm Dương Giao Thái, ngưng tụ thành đan"

Trong lòng xẹt qua đạo ý niệm này, hai mắt Lâm Động đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, trên khuôn mặt hiện lên vẻ cười khổ. Thì ra hấp thu nhiều Âm Sát Khí quá mức bén nhọn kia cũng có nhiều chỗ xấu. Dù sao Âm Sát Khí của hắn có thể trực tiếp đạt được từ Thanh Đàn, nhưng còn Dương Cương Khí? Hắn lại phải tìm kiếm Dương Cương Khí ở nơi nào để có thể cùng Âm Sát Khí trong cơ thể Thanh Đàn chống đỡ đây?

Phải biết rằng trong cơ thể Thanh Đàn có thể ngưng tụ thành Âm Châu chính là do Âm Sát Khí đã đạt đến trình độ Ngũ đẳng. Hơn nữa sau đó Lâm Động lại càng trực tiếp dạy dỗ Thanh Đàn tu luyện, lại càng đưa đến Âm Sát Khí nồng đậm hơn. Làm như thế đích xác là khiến cho Lâm Động ở thời điểm Địa Nguyên Cảnh lại dám can dám cùng Ô Sát cao thủ Thiên Nguyên Cảnh sơ kỳ giao thủ, nhưng đồng dạng cũng làm hắn nhận thức sâu sắc sự khó khăn của Thiên Nguyên Cảnh. . .

"Phải tiếp tục nghĩ biện pháp tìm Dương Cương Khí đặc thù một chút a! Nếu không chỉ hấp thu Dương Cương Khí trong thiên địa mà muốn đạt tới sự cân bằng, không biết sẽ phải đến năm tháng nào nữa?"

Lâm Động thở dài một hơi rồi đứng dậy, nửa tháng nay hắn cơ hồ mỗi ngày đều là có ý nghĩ này, bất quá Dương Cương Khí đặc thù, sao có thể dễ dàng nhận được như vậy? Ngay cả đám người Lâm Chấn Thiên, cũng chẳng qua là hấp thu Dương Cương Khí bình thường của thiên địa mà thôi. Cho nên nửa tháng nay,

Lâm Động nghĩ không ít biện pháp, nhưng vẫn như cũ mà tốn công vô ích.

Nghĩ đến đây, Lâm Động không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, chợt đem ý nghĩ này tạm thời đè xuống. Bàn tay vừa nhấc lên, mười đạo hắc mang bắt đầu từ trong tay áo bay vút ra, cuối cùng dĩ nhiên lại huyền phù ở xung quang thân hắn.

Nếu nhìn thật kỹ những hắc mang này, nguyên lai là mười đạo đoản toa ước chừng hai ngón đen sì và sắc bén, đoản toa này dài chừng hơn tấc, hiện ra bộ dáng hình nón thật nhỏ, mũi nhọn sắc bén hình lưỡi dao mang theo một chút răng cưa. Đồ tuy nhỏ, nhưng vừa nhìn cũng biết những vật nhỏ này chính là hung khí thật sự.

Hắc sắc đoản toa ở quanh thân Lâm Động gào thét chuyển động, nếu mà có Phù Sư tinh thông tinh thần lực ở chỗ này, có lẽ có thể cảm ứng được trên đoản toa này bị bao trùm bởi một tầng tinh thần lực vô hình, mà đây cũng là nguyên nhân khiến chúng có thể tự do chuyển động huyền phù.

Lâm Động nhìn những hắc mang này ở bên cạnh, khóe miệng hiện lên nụ cười. Kể từ khi vị Nham Đại Sư kia ở Viêm Thành cho hắn tu luyện "Thần Động Thiên", tinh thần lực của hắn hiển nhiên là ngày càng phát triển, hơn nữa những đoản toa này là do chiến lợi phẩm từ nửa tháng trước của Hắc Long trại trong đó làm bằng Toái Nguyên Huyền Cương. Lúc Lâm Động khống chế cũng có chút thuận buồm xuôi gió.

Những đoản toa này, Lâm Động gọi là "Toái Nguyên Toa", vật này có hiệu quả rất tốt đối với xuyên thấu Nguyên Lực, dùng để phòng thân hay bất quá dùng để đánh lén quả thực rất thích hợp. Hơn nữa tinh thần lực của Lâm Động âm thầm khống chế "Toái Nguyên Toa", không thể nghi ngờ là Lâm Động đang giấu diếm một đòn sát thủ chí mạng.

"Hưu!"

Toái Nguyên Toa quanh quẩn ở quanh thân Lâm Động, đột nhiên cánh tay Lâm Động vung lên, mười đạo hắc mang nhất thời đầu đuôi tiếp xúc dữ dội

phóng ra, cuối cùng tạo thành một tiếng vang thanh thúy bắn vào trụ cột to bằng bắp đùi ở trong phòng, đâm sâu nửa tấc!

Lực đạo cỡ này, nếu mà bắn trên cơ thể người e rằng máu sẽ chảy như suối.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động cảm thấy hài lòng gật đầu, cánh tay vung lên, Toái Nguyên Toa tự động phóng trở về, bị thu vào trong tay áo.

Làm xong những thứ này, Lâm Động mới vừa đẩy cửa ra, mà theo cửa phòng đẩy ra thì một tràng âm thanh huyên náo truyền vào trong tai. Từng thân ảnh bận rộn không ngừng ra ra vào vào trong quặng mỏ, mang ra từng cục Dương Nguyên Thạch mới khai thác.

"Lâm Động thiếu gia!"

Khi nhìn thấy Lâm Động đi ra ngoài, bất luận là những hộ vệ hay là những thợ mỏ cũng dừng bước, bộ dáng cực kỳ cung kính. Trong khoảng thời gian này, chuyện Lâm Động đánh bại Ô Sát cơ hồ được truyền đi một cách sôi sục. Tất cả mọi người điều hiểu, vị thiếu niên bất hiện sơn bất lộ thủy trước kia, thật ra mới là người có tiềm lực kinh khủng nhất Lâm gia.

Đối với những người này cung kính chào hỏi, Lâm Động cũng mỉm cười gật đầu, bởi vì nguyên nhân tấn nhập Thiên Nguyên Cảnh, hắn cũng phải vì gia tộc chia mà sẻ trách nhiệm nặng nề. Cho nên, Lâm Chấn Thiên liền trực tiếp đem mạch khoáng tại Thiết Mộc trang giao cho hắn trông coi.

Dĩ nhiên, nói là trông coi thật ra thì cũng không cần Lâm Động làm cái gì, chẳng qua là thỉnh thoảng kiểm tra số lượng khai thác một chút mà thôi. Dù sao những chuyện khác sẽ quản sự có kinh nghiệm đi làm.

Lâm Động đứng ở trên một khối nham thạch nhìn từng đạo thân ảnh đang đi vào núi khai thác quặng mỏ thì khẽ gật đầu. Theo sự khai thác ngày càng thuần thục, hiện tại mỗi tháng số lượng khai thác cũng đã tăng lên rồi gấp mấy lần, so với lợi nhuận bây giờ và trước kia của Lâm gia, thì quả thực chính là một trời

một vực.

Sau khi kiểm tra một chút, Lâm Động đang tính toán đi trở về trang trước, bất quá ý nghĩ này mới vừa mới hiện lên thì hắn nhìn thấy cửa ra vào của quặng mỏ kia đột nhiên có chút tao rối loạn lên. Hắn lập tức nhướng mày, hướng về Tần Ưng phía bên cạnh cách đó không xa nói: "Tần Ưng thúc, đi xem một chút xem đã xảy ra chuyện gì?"

"Dạ!"

Nghe vậy Tần Ưng gật đầu, sau đó nhanh chóng chóng đi về hướng động khẩu khoáng mạch, một lát sau bước nhanh đi trở về.

"Lâm Động thiếu gia, một gã thợ mỏ đang khai thác Dương Nguyên Thạch, tựa hồ đào được một vật nào đó. . ." Tần Ưng sau khi trở lại bên cạnh Lâm Động, thấp giọng nói.

"Sao? Vậy đi xem một chút đi."

Lâm Động ngẩn ra, chợt trong miệng huýt một tiếng sáo, Tiểu Viêm đang phơi nắng trên một tảng đá lập tức vọt xuống.

Thấy Lâm Động muốn đích thân xuống mỏ, Tần Ưng cũng vội vàng vẫy tay một cái, mười mấy hộ vệ cao thủ lập tức vây quanh lại, sau đó cùng Lâm Động đi vào quặng mỏ.

Quặng mỏ hiện giờ, theo thời gian nửa năm nay khai thác đã lộ ra vẻ rộng rãi, hơn nữa bởi vì nguyên nhân rất lâu trước đây nơi này từng là một ngọn núi lửa, làm cho trong sơn thể có rất nhiều khe hẹp lối đi. Những cái khe lối kia số lượng rất nhiều, coi như là nơi này lão thợ mỏ cũng không thể hoàn toàn biết rõ.

Dưới sự hướng dẫn của đốc công, đoàn người nhanh chóng xâm nhập vào bên trong quặng mỏ, dọc hai lối đi quanh co khúc khuỷu. Hầm mỏ phân nhánh rất nhiều đi về phía trước chừng mười mấy phút đồng hồ, cước bộ mọi người

mới dừng lại. Lúc này, ở cuối hầm mỏ có một cái cái khe đủ cho một người tiến vào, nhìn dấu vết những cái khe chung quanh kia hắn là mới bị đào lên không lâu.

"Thợ mỏ kia của chúng ta không cẩn thận đem nơi này đào thành một lối đi, hắn tò mò đi vào, kết quả là bị đả thương nghiêm trọng, nơi này giống như tràn ngập một loại khí thể cực đoan nóng bức" Tên đốc công kia thật cẩn thận nói.

Lâm Động khẽ gật đầu tiến lên hai bước, ánh mắt ngó vào cái sau khe kia, đột nhiên xòe bàn tay ra chậm rãi đưa vào bên trong cái khe.

Theo bàn tay đưa vào bên trong cái khe, Lâm Động nhất thời cảm giác được cả cánh tay chợt chốc lát nóng bỏng lên, một loại khí thể nóng rực hỏa bạo khác thường theo lỗ chân lông trên tay của hắn tiến vào trong cơ thể, cuối cùng rót vào đan điền. Nhất thời một loại hỏa nhiệt khác thường từ bên trong đan điền bắt đầu rục rịch.

Cảm thụ được biến hóa bên trong đan điền, tâm tư Lâm Động khẽ động, một lát sau ở trong hai mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bởi vì hắn phát hiện bên trong khí thể kia lại hàm chứa một loại hỏa nhiệt tựa như loại nham tương đặc thù - Dương Cương Khí!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 76

Thần Bí Thú Hài

Biên: (A Híp) "Là Dương Cương Khí?"

Phát hiện này làm cho Lâm Động ngây ngốc tại chỗ, bất quá ngay sau đó chân mày hắn không nhịn được mà nhíu lại, bởi vì hắn nhận thấy Dương Cương Khí ở nơi này lộ ra vẻ cực kì cuồng bạo, nếu thứ này mà hấp thu vào cơ thể quá nhiều thì e rằng có thể tổn hại đến thần trí của mình.

"Nơi này trước kia là núi lửa, ở dưới lòng đất có loại Dương Cương Khí này cũng không có gì kỳ quái, bất quá đáng tiếc là. . ."

Trong lòng Lâm Động tiếc chính là Dương Cương Khí ở bên trong cái khe kia luôn ẩn chứa sự cuồng bạo chết người. Dù sao thì Dương Cương Khí cuồng bạo như thế ai mà dám hấp thu cơ chứ?

Đứng trước cái khe, khuôn mặt Lâm Động lộ ra vẻ do dự, có chút không cam lòng. Hắn đã tìm loại Dương Cương Khí đặc thù này đã hơn nửa tháng rồi, hôm nay thật vất vả mới có chút thu hoạch, đương nhiên là không muốn cứ bỏ qua như vậy.

"Tần Ưng thúc, các người trông chừng nơi này cho, không để cho bất kỳ kẻ nào đi vào. Ta muốn đi xem một chút" Lâm Động nghiêng đầu về phía Tần Ưng nói.

Nghe Lâm Động muốn đích thân đi vào, Tần Ưng cả kinh, muốn ngăn cản theo phản xạ có điều kiện. Nhưng lại đột nhiên nghĩ đến thực lực hôm nay của Lâm Động đã vượt xa hắn, hắn chần chờ một chút rồi lập tức gật đầu.

Phân phó xong, Lâm Động trực tiếp nhảy vào cái khe, nhưng mà đi chưa được mấy bước thì hắn cũng đã nhìn thấy Tiểu Viêm đi theo sau hắn. Hơn nữa nhìn bộ dáng của nó, tựa hồ đối với Dương Cương Khí nóng bỏng nơi này cũng không bài xích gì.

Thấy vậy trong lòng hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rảo bước đi nhanh. Qua hai ba phút, cái khe hẹp đã hiện ra trước mắt. Ngay sau đó là một vùng đất đỏ rực đập vào tầm mắt.

Hiện ra trước mặt Lâm Động là một mảnh đất đỏ rực, nhìn từ xa giống như nham tương đang lưu động. Một cỗ nhiệt độ nóng rực từ trên mặt đất bay vọt lên cao làm cho không khí cũng trở nên vặn vẹo.

Ánh mắt Lâm Động thật cẩn thận quét qua vùng đất đầy toái thạch này, cuối cùng đột nhiên dừng lại ở trung tâm vùng đất toái nham kia, thì thấy được một bộ xương thú khổng lồ ước chừng mười trượng!

Đối thú cốt khổng lồ như thế thì Lâm Động từ nhỏ cho tới giờ chưa từng nhìn thấy qua. Tuy nói con yêu thú này chỉ còn lại bộ xương, nhưng Lâm Động vẫn có thể cảm giác được trên hài cốt đang tản ra một loại uy áp đặc thù, có thể tưởng tượng được, đây tất nhiên không phải là một con yêu thú bình thường. Chẳng qua là hắn không biết tại sao yêu thú này lại biến thành hài cốt ở nơi này.

Khi Lâm Động đang phân vân tự hỏi thì Tiểu Viêm bên cạnh lông mao trên cả người dựng lên xích hồng sắc, sau đó nó trực tiếp là hóa thành một đạo hồng ảnh phóng đi, mục tiêu rõ ràng là khối bạch cốt kia.

Một màn này làm cho Lâm Động biến sắc, nơi này quá mức cổ quái, hắn cũng không dám tìm hiểu gì thêm, không nghĩ tới Tiểu Viêm lại không nghe lời hắn như thế.

"Thật là không biết nghe lời gì cả!"

Chửi nhỏ một tiếng, Lâm Động cắn răng nhanh chóng phóng theo nó, lòng

bàn chân đạp lên nham thạch giống như giẫm phải than hồng, làm hắn sợ đến nỗi phải vội vàng điều động Nguyên Lực trong cơ thể truyền hai chân để bảo vệ, lúc này hắn mới cảm giác khá hơn một chút.

Một người một thú nhanh chóng xông qua vùng đất đầy toái nham, sau đó giảm bớt tốc độ đến gần bộ thú cốt kia.

Tiểu Viêm dừng lại cạnh thú cốt, thân thể vốn dĩ hùng tráng của nó so với thú cốt kia quả thật không đáng nhắc tới. Nó ngẩng đầu nhìn thú cốt thần bí, rồi đột nhiên trong sự kinh hãi của Lâm Động, nó nhanh chóng nhảy lên thú cốt. Qua mấy hơi thở đã đến vị trí đỉnh đầu của thú cốt.

"Nó rốt cuộc là muốn làm cái gì đây?"

Nhìn thấy hành động cổ quái của Tiểu Viêm, trong lòng Lâm Động dâng lên một chút nghi ngờ.

Dưới ánh mắt mê hoặc cùng soi mói của Lâm Động, Tiểu Viêm giơ hổ trảo sắc bén lên, trực tiếp vung một trảo không chút khách khí đem đỉnh đầu yếu ớt kia phá nát.

Đỉnh đầu khổng lồ rơi xuống đập cho nham thạch thành cốt vụn, Tiểu Viêm nhảy xuống, sau đó tìm kiếm một hồi, đột nhiên dùng cái mồm to như chậu máu cạp lấy một khỏa hỏa hồng sắc.

Ánh mắt sắc bén của Lâm Động nhìn rõ khỏa hỏa hồng sắc kia, rõ ràng là một hạt châu rất tròn to cỡ nắm tay nhỏ màu đỏ rực. Bất quá không biết có phải là hoa mắt hay không mà hạt châu màu đỏ này, nhìn qua có chút tương tự như hình dáng của trẻ con.

Mặc dù cách một khoảng xa, nhưng cảm giác nhạy bén của Lâm Động vẫn cảm thấy trên hạt châu màu đỏ cổ quái kia tràn ra một tia nguy hiểm.

"Rột…Ực!"

Dưới ánh mắt chăm chú của Lâm Động, đầu lưỡi của Tiểu Viêm trực tiếp cuốn lấy hạt châu màu đỏ nuốt xuống.

"Rống!"

Theo hạt châu màu đỏ kia xâm nhập vào trong cơ thể, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, một cỗ nhiệt hỏa hừng hực trực tiếp từ trên thân thể Tiểu Viêm phát ra. Lúc này thân thể nó chậm rãi bành trướng, một tiếng kêu trầm thấp vang lên khiến cho sơn động khổng lồ này chấn động run rẩy một hồi.

Nhìn tốc độ bành trướng kinh người của Tiểu Viêm, Lâm Động nuốt một ngụm nước miếng, cước bộ chậm rãi lui về phía sau.

Loại bành trướng này chỉ có kéo dài trong nháy mắt rồi đột nhiên ngừng lại. Ngay sau đó, thân thể Tiểu Viêm gần như một ngọn tiểu lâu lại thu nhỏ lại, cuối cùng biến trở về bộ dáng ban đầu.

"Tiểu Viêm?"

Nhìn thấy Tiểu Viêm biến đổi trở lại, trong lòng Lâm Động mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó thật cẩn thận gọi một tiếng.

"Rống!"

Nghe được tiếng kêu của Lâm Động, Tiểu Viêm lập tức ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhảy tới bên cạnh Lâm Động, rồi chạy tung tăng xung quanh hắn.

Nhìn thấy không xuất hiện cái tình huống gọi là bạo tẩu, Lâm Động mới lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, lúc này hắn mới cẩn thận xem xét tình trạng hiện tại của Tiểu Viêm.

Nguyên bản Tiểu Viêm một thân màu xích hồng vào lúc này lại phát ra hỏa hồng như ánh sáng ngọc. Nhìn qua thì giống như hỏa diễm, mà hổ trảo kia cũng trở nên bén nhọn sáng bóng hơn, hổ trảo sắc bén khảm sâu vào đất, làm cho người ta không nghi ngờ chút nào về lực sát thương của nó.

Ánh mắt Lâm Động chậm rãi quét một vòng trên người Tiểu Viêm, cuối cùng đột nhiên dừng lại trên cái đuôi mãng xà phía sau mông Tiểu Viêm.

Vào lúc này cái đuôi mãng xà đặc biệt đang chiếm cứ ở trên lưng Tiểu Viêm. Ở vị trí đầu mãng xà, tựa hồ có một vật nhọn nhô ra, phảng phất như có cái gì đó muốn xông ra vậy.

Đối với biến hóa này của Tiểu Viêm, Lâm Động hoàn toàn không hiểu tại sao. Đối với yêu thú, hắn căn bản cũng không biết nhiều lắm, bất quá hắn biết biến hóa vừa rồi của Tiểu Viêm, hắn là có liên quan tới hạt châu màu đỏ mà nó vừa mới sử dụng.

"Chẳng lẽ hạt châu kia chính là tinh hạch của chủ nhân thú cốt kia sao? Bất quá sao lại không giống với các tinh hạch bình thường nhỉ?" Lâm Động lẩm bẩm tự nói.

"Chỗ này có chút cổ quái, không nên ở lâu"

Trong đầu xẹt qua đạo ý niệm này, Lâm Động sinh ra thối ý. Bất quá khi hắn chuẩn bị mang theo Tiểu Viêm trở về thì Tiểu Viêm đột nhiên hướng về phía một chỗ, cúi đầu phát ra tiếng kêu.

Thấy vậy, Lâm Động liền ngẩn ra, ánh mắt nhìn về hướng đó thì thấy ở vị trí phía sau thú hài, tựa hồ có một ít nham tương từ dưới đất phun ra mà đọng lại mà thành cự nham. Lúc này trên đỉnh cự nham nở ra một đóa hoa màu đỏ, chung quanh đóa hoa đó tỏa ra một đám sương khói nhàn nhạt...

Nhìn kia đóa hoa màu đỏ đó, Lâm Động đột nhiên nhìn về vị trí hài cốt, thì phát hiện đỉnh đầu hài cốt lúc trước tựa hồ vẫn cố hướng về đóa hoa màu đỏ kia.

"Yêu thú thần bí kia hắn là muốn ăn đóa hoa màu đỏ này. . ."

Một đạo ý niệm nhanh như chớp xẹt qua đầu Lâm Động.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 77

Đóa Hoa Yêu Dị

Biên: (A Híp) Đóa hoa màu đỏ lẻ loi sinh ra từ trên mặt đá, sinh cơ chập chờn phiêu nhiên như có như không ở trong một thế giới nóng bỏng như thế này lại lộ ra một vẻ kỳ dị không nói nên lời.

Ánh mắt Lâm Động nhìn thoáng qua đóa hoa màu đỏ đẹp đẽ kia, trực giác nói cho hắn biết vật này không đơn giản. Nói thừa! Có thể dưới tình huống không có chút sinh cơ nào mà vẫn có thể nở hoa, thì chính bản thân nó đã nói lên điều kỳ lạ rồi.

Tiểu Viêm cào loạn đất đá hướng về phía đóa hoa yêu dị kia phát ra một tiếng gầm, nhưng thủy chung lại không dám xông lên.

Lâm Động đứng trên tầng nham thạch đang bốc lên hơi nóng, ánh mắt chần chờ nhìn đóa hoa yêu dị kia. Hắn do dự một hồi lâu rồi mạnh mẽ cắn răng một cái, dọc theo đám nham thạch kia nhảy tới.

"Xoát…xoát!"

Thủ chưởng của Lâm Động vừa chạm lên tảng đá, bỗng nhiên trong cơ thể bộc phát ra một tiếng vang rất nhỏ, một cỗ Nguyên Lực âm hàn nhanh chóng từ trong đan điền hắn xông ra, cuối cùng bao trùm lên thân thể, tránh cho thân thể bị nhiệt độ làm phỏng.

Lâm Động nhanh chóng bò lên đống cự nham kia, sau đó hắn mới phát hiện ra trên đỉnh cự nham này còn có một hắc động ước chừng một cái đầu. Hắc động phảng phất như chạy thẳng xuống dưới lòng đất, một cỗ khí thể nóng rực dị thường từ nơi đó phát ra.

"Thì ra Dương Cương Khí là từ sâu trong lòng đất phun ra. . ."

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động chợt hiểu rõ. Sau đó ánh mắt của hắn tập trung vào hắc động dọc theo nơi có đóa hoa yêu dị kia.

Dường như cảm thấy có người đang chăm chú nhìn mình, đóa hoa kia đột nhiên nhẹ nhàng lắc lư. Đám sương mù nhàn nhạt kia lượn lờ ở chung quanh nó phiêu đãng ra, lặng lẽ quấn quanh thân thể Lâm Động.

Khi đám sương mù đó quấn quanh thân thể của Lâm Động, thì tinh thần của hắn đột nhiên trở nên hoảng hốt. Một loại cảm giác mỏi mệt suy yếu đến cực đoan từ trong cơ thể hắn hiện ra, loại cảm giác này phảng phất như sinh cơ trong cơ thể hắn đang bị mạnh mẽ hút đi.

Kéo theo tinh thần Lâm Động càng ngày càng suy yếu, thì đóa hoa quỷ dị kia lại càng lộ ra vẻ kiều diễm ướt át.

Khi nguy cơ đang đến gần thì hữu chưởng Lâm Động đột nhiên rung lên, một cỗ ba động khuếch tán ra đem đám sương khói quỷ dị đang sinh sôi lượn lờ trong đầu óc Lâm Động toàn bộ đánh tan.

Khi đám sương khói tản đi, trong chốc lát Lâm Động đột nhiên tỉnh táo lại, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi nhìn đóa hoa màu đỏ trước mặt. Không nghĩ ngợi gì thêm hắn vội vàng muốn rút lui.

Bất quá, ngay khi hắn đang chuẩn bị vội vàng rời khỏi địa phương quỷ dị này, thì lòng bàn tay hắn lại một lần nữa bộc phát ra một cỗ hấp lực kỳ dị. Mà mục tiêu của cỗ hấp lực đó lại là đóa hoa đẹp đẽ kia!

Dưới hấp lực cuồng mãnh, đóa hoa màu đỏ kia bị nhổ lên rồi trong ánh mắt hoảng sợ của Lâm Động đụng vào hữu chưởng của hắn.

"Khúc khích!"

Khi đóa hoa đó đụng vào lòng bàn tay Lâm Động thì trong sát na, một đạo

ánh sáng từ lòng bàn tay hắn bắn ra. Chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, đóa hoa đẹp đẽ kia trực tiếp biến thành một đoàn chất lỏng sền sệt màu đỏ.

Khi đoàn chất lỏng đỏ ngầu ấy xuất hiện, thì tinh thần lực trong đầu Lâm Động đột nhiên kịch liệt ba động dậy sóng. Loại ba động này trực tiếp là làm cho huyệt Thái Dương của Lâm Động không ngừng nhảy lên.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Khiếp sợ trong lòng vừa mới dâng lên, thì Lâm Động lại nhìn thấy đoàn chất lỏng sền sệt kia đột nhiên chui vào lòng bàn tay của hắn.

"Oanh!"

Đoàn chất lỏng sền sệt kia vừa tiến vào trong lòng bàn tay của Lâm Động thì trong đầu của hắn đột nhiên nổ ầm ầm. Ở ngoại giới bất kỳ thanh âm gì hắn cũng không thể nghe thấy, hắn chỉ có thể cảm giác được một cỗ năng lượng mạnh mẽ đặc thù đang ở trong cơ thể hắn di chuyển cực nhanh, cuối cùng giống như một đầu hồng hoang mãnh thú cậy mạnh mà xông ào ào vào trong óc hắn.

"A!"

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, đột nhiên từ trong sự yên tĩnh của sơn động vang lên. Thân thể Lâm Động trực tiếp từ trên cự nham rơi xuống đất, điên cuồng lăn lộn, đầu của hắn giống như là bành trướng ra. Sự đau nhức làm cho khuôn mặt Lâm Động vặn vẹo, trở nên cực kỳ dữ tợn.

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động đang điên cuồng lăn lộn trên mặt đất thì phát ra một tiếng gầm khẽ lo lắng. Nhưng nó cũng không dám đến gần Lâm Động lúc này, bởi trực giác nhạy bén nói cho nó biết, vào thời khắc này trong cơ thể Lâm Động đang bắt đầu khởi động một cỗ năng lượng cực mạnh, cỗ năng lượng này đủ để cho nó cảm thấy sự nguy hiểm trí mạng.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết điên cuồng quanh quẩn trong sơn động. Trên

khuôn mặt Lâm Động gân xanh nổi lên giống như một con giun, hắn có thể cảm giác được tinh thần lực đang tồn tại ở trong óc hắn đang nhanh chóng cùng cỗ năng lượng cực mạnh này dung hợp. Mà khi chúng đang dung hợp thì tinh thần lực của hắn giống như là bị một chất xúc tác cực mạnh mà mạnh mẽ tăng lên.

Tinh thần lực nhanh chóng tăng cường thì loại đau nhức này càng ngày càng mãnh liệt, nếu cứ theo tình huống này thì đầu của Lâm Động tất sẽ bị tinh thần lực đang tăng lên làm nổ tung mất!

Dưới sự uy hiếp của tử vong, tâm trí Lâm Động hơi thanh tỉnh lại một chút, thân thể của hắn không ngừng run rẩy, gắt gao đè nén loại đau nhức không thể nào chịu được, còn trong lòng thì không ngừng nghĩ biện pháp giải quyết.

Cũng may từ nhỏ Lâm Động đã có một tính cách kiên nghị, nếu đổi lại là người khác thì sớm đã bị loại đau nhức này hành hạ đến phát điên rồi, làm gì còn có thể giữ được thanh tĩnh mà nghĩ tới biện pháp tự cứu mình nữa.

Ánh mắt Lâm Động trở nên điên cuồng, đột nhiên một đạo khẩu quyết lướt qua trong đầu hắn.

"Thần Phân Âm Dương, Thần Chi Động, Mệnh Chi Thủy. . ."

Đạo khẩu quyết này chính là “Thần Động Thiên”, mà lúc này Lâm Động giống như người chết đuối vớ được cọc, không chút nghĩ ngợi trong lòng hắn lập tức lóe lên khẩu quyết hai tầng phía sau của “Thần Động Thiên”.

Vị Nham Đại Sư ở Viêm Thành kia cho Lâm Động ba tầng đầu của “Thần Động Thiên”, mà trong mấy tháng này Lâm Động cũng đã thuận lợi đem tầng thứ nhất tu luyện thành công. Về phần tiến triển hai tầng phía sau thì lại giảm bớt một chút.

Bất quá loại tiến triển chậm chạp thường ngày vào lúc này lại đột nhiên tăng tốc, theo khẩu quyết Lâm Động có thể cảm giác được rõ ràng tinh thần lực trong đầu đang điên cuồng tăng lên rốt cục cũng bắt đầu từ từ bị khống chế.

Thân thể Lâm Động đã ngưng giãy dụa, ngồi xếp bằng trên mặt đất, khẩu quyết "Thần Động Thiên" luôn quanh quẩn trong đầu hắn.

Tinh thần lực vô hình mà mạnh mẽ, ở trong đầu Lâm Động gào thét. Dưới sự tăng vọt của tinh thần lực, hai tầng sau của "Thần Động Thiên" cơ hồ là chỉ ngắn ngủi trong thời gian mấy phút đồng hồ đã bị Lâm Động lấy phương thức dễ như trở bàn tay tu luyện xong.

Nếu vị Nham Đại Sư kia mà biết Lâm Động ở nơi này, ngắn ngủi chỉ trong thời gian mấy phút đồng hồ đã hoàn thành "Thần Động Thiên" tầng thứ hai và tầng thứ ba thì không biết sẽ kinh hãi mà tạo thành bộ dáng gì đây. . .?

Khi Lâm Động đem tầng thứ ba của "Thần Động Thiên" thuận lợi tu luyện thành công thì hắn cảm giác được trong đầu phảng phất như có một thứ gì bị phá vỡ, ngay sau đó tinh thần lực trong đầu nhanh chóng tuôn ra dữ dội!

"Nê Hoàn Cung thông suốt rồi sao?!"

Nhận thấy được hiện tượng này, trong lòng Lâm Động có chút chấn động, từ trên chú giải "Thần Động Thiên" hắn hiểu được, tu luyện tinh thần lực trọng yếu nhất là cần phải mở ra Nê Hoàn Cung!

Nếu nói đầu có Cửu Cung, thì trên ứng với Cửu Thiên, ở giữa một cung gọi là Nê Hoàn!

Nơi này chính là nơi tạo ra và trú ngụ của tinh thần lực, giống như đan điền cho Nguyên Lực vậy!

Tinh thần lực giống như như thủy triều tràn vào bên trong Nê Hoàn Cung, theo một tia tinh thần lực cuối cùng tràn vào loại cảm giác đau nhức nhất thời tiêu tán hầu như không còn. Mà hai mắt Lâm Động đang nhắm chặt lại đột nhiên mở ra!

Một đạo khiếu âm từ trong miệng Lâm Động truyền ra, mà khi đạo khiếu âm

này vang lên, một cỗ tinh thần lực vô hình mạnh mẽ đột nhiên từ bên trong Nê Hoàn Cung tuôn ra dữ dội!

"Oanh!"

Trong sơn động khổng lồ đột nhiên rung lên, một cỗ sóng lãng vô hình ba động lấy Lâm Động làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Trên mặt đất, một tầng nham thạch bắn ra theo vòng tròn, cuối cùng hung hăng đụng vào vách núi làm cho sơn động càng thêm rung động.

"Hô. . ."

Lâm Động thở ra một hơi, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn sự phá hoại bốn phía, trong mắt hiện lên vẻ rung động dữ dội.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 78

Tinh Thần Lực Tăng Mạnh

Biên: (A Híp) “Đây chính là uy lực của tinh thần lực sao…” Nhìn một đống hỗn độn bừa bãi trong sơn động, Lâm Động không kềm chế được lẩm bẩm tự nói một mình, trong mắt không che dấu được sự rung động. Lực phá hoại tầm cỡ này e rằng đủ để sánh ngang hàng với cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ.

“Đóa hoa chết tiệt kia rốt cuộc là thứ gì?”

Trấn tĩnh lại tinh thần, Lâm Động nhớ tới lúc nãy khi hắn đau nhức gần như muốn nổi điên lên, sắc mặt trở nên tái nhợt. Hắn có thể cảm giác được tinh thần lực hiện thời của hắn so với lúc trước thì mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, mà loại biến hóa này hắn là do đóa hoa đỏ ngầu kia mang lại.

Đối với tinh thần lực, Lâm Động chỉ có thể coi là người ngoại môn (không thành thạo-DG), nhưng hắn vẫn không ngờ rằng nắm giữ được tinh thần lực thô thiển nhất nhưng lại trở thành thứ mạnh nhất của hắn bây giờ.

Mặc dù không có thật sự thí nghiệm tinh thần lực hiện tại của hắn mạnh đến mức độ nào, nhưng Lâm Động lại có thêm một niềm tin tưởng kỳ diệu. Nếu như dùng tinh thần lực để giao thủ với người khác, cho dù là cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, e rằng hắn cũng sẽ không chút e ngại mà ra tay.

“Tu luyện tinh thần lực so với Nguyên Lực, tựa hồ dễ dàng hơn một chút.” Lâm Động nghĩ thoáng qua, tuy nói tu luyện hai tầng cuối cùng của “Thần Động Thiên” là có nguyên nhân đầu cơ trục lợi, nhưng dựa theo cảm giác của hắn, cho dù không có kỳ ngộ lần này, trong tương lai hắn cũng có thể trong vòng nửa năm, hoàn thành triệt để. So với việc tu luyện Nguyên Lực thì nhanh hơn rất

nhiều.

Dĩ nhiên, điều này là Lâm Động tự nói với mình, chứ nếu để cho vị Nham Đại Sư kia nghe được lời này, nói không chừng lão sẽ ói máu ra. Hắn ban đầu tu luyện ba tầng đầu của Thần Động Thiên tiêu hao khoảng chừng mấy năm thời gian. Ai dám nói với hắn là tu luyện tinh thần lực dễ hơn so với Nguyên Lực?

Lắc đầu xua đi sự đau đớn còn lại trong người, Lâm Động bò dậy từ trên mặt đất, ánh mắt đột nhiên ngừng lại trên tay phải của hắn. Biến cố mới xảy ra hiển nhiên là do Thạch Phù ẩn trong huyết nhục của hắn dẫn dắt, hơn nữa, chẳng biết tại sao, hắn lại có thêm một cảm giác kỳ lạ là năng lượng kỳ quái vừa rồi do đóa hoa đỏ ngầu ngưng tụ ra, một phần nào đó giống như bị Thạch Phù hấp thu.

Chính hắn hấp thu một ít năng lượng kia, chẳng qua một phần là do đóa hoa đỏ ngầu kia, cũng may chỉ là một phần thôi, chứ nếu hút lấy toàn bộ, Lâm Động tin tưởng đầu óc hắn bây giờ đã trở thành một đống huyết vụ.

Ngón tay lướt nhẹ qua trên lòng bàn tay, Lâm Động khẽ cau mày suy nghĩ, Thạch Phù này càng ngày càng thần bí, không biết rốt cuộc nó có lai lịch gì nữa … “Đát!”

Khi Lâm Động cau mày, trong cái khe thông qua sơn động, đột nhiên có tiếng đá vụn rơi xuống truyền ra, rồi sau đó có mấy đạo thân ảnh vội vàng phóng vào. Đợi đến lúc bọn họ nhìn thấy Lâm Động trong sơn động, lúc đó họ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cha, gia gia!”

Nhìn thấy những người kia, Lâm Động sững sờ, chợt vội vàng kêu lên, nhìn về phía mấy người mới vào sơn động, họ chính là mấy người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu.

“Tiểu tử ngươi đúng là không biết trời cao đất rộng là gì, chỗ nào cũng dám xông vào.”

Mấy người Lâm Chấn Thiên nhanh chóng dừng lại ở bên cạnh Lâm Động, ánh mắt cảnh giác lướt nhìn bốn phía, sau đó trách nhẹ.

Đối với chuyện lần này, Lâm Động chỉ có thể cười khan một tiếng.

Sau khi nhìn thấy Lâm Động không có chuyện gì, Lâm Chấn Thiên bọn họ cũng yên tâm hơn, lúc này mới có tâm tình quan sát hoàn cảnh trong sơn động. Ngay sau đó, trên khuôn mặt của mọi người liền hiện lê sự kinh hãi.

“Dương Cương Khí thật nồng đậm a”

Mấy người Lâm Chấn Thiên hít nhẹ không khí nóng nực ở nơi này, lúc đầu còn vui mừng nhưng sau đó chân mày nhíu lại: “Đáng tiếc, quá cuồng bạo, không thể hút vào trong thân thể, nếu không đây thật là một chỗ tốt để tu luyện.”

Nói đến đây, trên mặt Lâm Chấn Thên lộ vẻ thất vọng. Dương Cương Khí nơi này so với Dương Cương Khí bình thường trong thiên địa ở thế giới bên ngoài, không biết mạnh hơn bao nhiêu, nhưng nếu có thể bình yên hấp thu vào, nói không chừng thực lực của mười mấy năm có thể đột phá một lần nữa.

Lâm Chấn Thiên của ngày hôm nay đã ở thực lực của Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, tái tiến một bước là sẽ vào Nguyên Đan Cảnh, đối với cả Lâm gia mà nói, đây là một đại sự kinh thiên động địa.

Nhìn thấy vẻ thất vọng của Lâm Chấn Thiên, đám người Lâm Khiếu khẽ thở dài một tiếng, nếu như Lâm Chấn Thiên có thể bước vào Nguyên Đan Cảnh, đừng nói ở Thanh Dương Trấn này, ngay cả ở Viêm Thành, Lâm gia bọn họ sẽ có một chỗ đứng. Đến lúc đó, cho dù hai nhà Lôi-Tạ có liên thủ, thì cũng không còn là uy hiếp đối với bọn họ nữa.

Nhìn thoáng qua thấy mấy người Lâm Chấn Thiên đang trở nên trầm mặc, Lâm Động trên mặt lộ ra vẻ do dự, tay phải xoáy nhẹ, từ lòng bàn tay phát tán ra một cổ hấp lực, đem những Dương Cương Khí chung quanh hấp thu vào lòng bàn tay.

Lâm Động không có hút những Dương Cương Khí này thẳng vào trong thân thể, mà trước hết là quán chú vào bên trong Thạch Phù, với tinh thần lực trở nên mạnh mẻ, Lâm Động giống như có thể từ từ rút ra một chút năng lực của Thạch Phù, có thể nói là tinh luyện… "Động nhi, ngươi đang làm gì đó?"

Dương Cương Khí ở xung quanh bắt đầu khởi động liền lập tức gây chú ý của Lâm Khiếu, sắc mặt hắn lập tức biến đổi rất nhanh, lạnh lùng hỏi.

Nghe được tiếng quát của Lâm Khiếu, Lâm Chấn Thiên bọn họ cũng giật mình định thần lại, nhìn thấy Lâm Động đang hấp thu Dương Cương Khí nơi này, sắc mặt liền thay đổi.

"Cha, các người muốn, đúng là loại Dương Cương Khí này sao?"

Đang lúc mọi người biến sắc, Lâm Động khẽ mỉm cười, tay phải giơ lên, chỉ thấy được một làn khí thể màu hồng quanh quẩn ở trên tay của hắn.

Nhìn trên lòng bàn tay của Lâm Động có loại khí thể màu hồng kia, đám người Lâm Chấn Thiên sững sốt, bọn họ có thể cảm giác được đoàn khí thể trên tay Lâm Động chính là Dương Cương Khí đặc thù đang tràn ngập trong sơn động này. Hơn nữa, giờ phút này đây, phần tử cuồng bạo bên trong Dương Cương Khí này đã toàn bộ tiêu tán đi!

Nói cách khác, Dương Cương Khí này có thể để cho con người hấp thu!

"Này … này …"

Mấy người trợn mắt há hốc mồm nhìn diễn biến trước mặt, một hồi sau mới trấn tĩnh lại tinh thần. Lâm Chấn Thiên hai tay vội vàng nắm lấy Lâm Động, quá kích động đến nỗi hai cánh tay run rẩy không ngừng: "Tôn tử ngoan, sao ngươi làm được như vậy?"

Vì chấp nhận không nổi, Lâm Chấn Thiên mới kinh động thất thố như vậy, dù sao vật này có liên quan đến việc hắn có thể hay không bước vào Nguyên

Đan Cảnh, điều này bất luận đối với hắn và cả Lâm gia mà nói, là một chuyện cực kỳ quan trọng.

“À, chính là đem Dương Cương Khí nơi này hút vào trong thân thể, sau đó vận chuyển một vòng thì những phần tử cuồng bạo kia sẽ tự động tiêu tán à …” Lâm Động đương nhiên sẽ không đem bí mật Thạch Phù nói ra, nên mở lớn hai mắt ra vẻ ngây thơ vô tội, giải thích.

Nghe nói như vậy, mấy người Lâm Chấn Thiên đều ngớ ngẩn ra, không hiểu điều này sao lại có thể.

“Phụ thân, chẳng lẽ thể chất của Động nhi có chút đặc biệt? Có thể tự động đem những thứ có hại với thân thể con người bài trừ đi?” Lâm Khiếu cau màu, trầm ngâm hỏi.

Lâm Chấn Thiên cau mày, nói như vậy cũng có chút hơi huyền diệu không? Bất quá ngoại trừ như vậy ra, hắn tựa hồ cũng không nghĩ ra đáp án khác, nên cuối cùng chỉ có thể gật đầu.

“Ha hả, phụ thân, bất kể là vì nguyên nhân gì, bất quá cũng là chuyện tốt.” Lâm Khẳng ở một bên, mừng rỡ cười nói.

“Gia gia, sau này nếu ngài muốn tu luyện, con có thể hút những Dương Cương Khí này vào trong thân thể, rèn luyện qua một lần rồi sau đó truyền lại cho ngài. Như vậy, ngài cũng có thể hấp thu được, đúng không?” Lâm Động nghĩ qua rồi nói.

“Có thể! Có thể!”

Nghe vậy, thân thể Lâm Chấn Thiên liền giật bắn lên, dường như phản xạ ra hai tiếng rống lớn và đợi sau khi tiếng hô truyền ra, hắn mới lấy lại đươc bình tĩnh, và có chút lung túng khi thấy đám người Lâm Khiếu ở một bên phì cười, uy nghiêm thường ngày giờ đây có lẽ bị mất hết toàn bộ rồi… Nhìn thấy mấy người Lâm Khiếu bật cười, trong lòng Lâm Động cũng dâng lên một niềm vui. Ở trong

gia tộc, người có thể trong thời gian nhanh nhất đột phá đến Nguyên Đan Cảnh chính là Lâm Chấn Thiên. Lâm Động cũng rõ, một gia tộc nếu như có một vị cao thủ Nguyên Đan Cảnh, sẽ mang đến một sự biến hóa phiên thiên địa phúc.

Tới lúc đó, Lâm gia sẽ không còn lo lắng về Lôi - Tạ hai nhà nữa.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 79

Địa Hạ Phường Hội

Trên một mảnh sơn nham yên tĩnh, Lâm Động an tĩnh ngồi đó, thiên địa phiêu bồng ở bốn phía chung quanh không ngừng tản mát ra nhiều hơn một tia Nguyên Lực, sau cùng không ngừng rót vào bên trong thân thể Lâm Động.

Lúc này ở trước mặt Lâm Động có mười viên Dương Nguyên Đan màu đỏ thẫm, cứ cách mỗi nửa giờ thì miệng Lâm Động liền hé mở ra, lập tức một viên đan dược tự động bay vào trong đó.

Mỗi một lần đan dược tiến nhập vào trong cơ thể, trên đỉnh đầu Lâm Động bốc lên một luồng bạch khí nhàn nhạt, bên trong khí vụ này tỏa ra một mùi hương lạ lùng.

Lắng lặng tu luyện như thế kéo dài khoảng chừng năm giờ đồng hồ, hai mắt Lâm Động luôn nhắm chặt vào lúc này mới chậm rãi mở ra, một đoàn bạch khí từ trong cổ họng phun ra ngoài, cùng lúc đó, tại trong cơ thể của hắn dĩ nhiên truyền ra tiếng sấm trầm thấp cực kỳ kỳ dị, đó chính là do tiếng xương cốt tạng phủ phát ra … "Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ."

Thanh âm truyền ra ở đây là do Nguyên Lực ba động từ bên trong cơ thể Lâm Động tán phát ra, và cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Trên khóe miệng của hắn liền hiện lên nụ cười tươi, sau khi trải qua hai tháng tu luyện, cuối cùng hắn cũng thành công bước vào cấp độ Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ.

Đối với cái loại tấn nhập thuận buồm xuôi gió này, Lâm Động cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, không đề tập tới những nỗ lực cùng cố gắng, chỉ nội trong hai tháng thời gian này, hắn cơ hồ mỗi một ngày điều tiêu phí đi mười viên

Dương Nguyên Đan để cung ứng cho tu luyện của chính mình, dĩ nhiên toàn bộ Dương Nguyên Đan này đều do chính bản thân hắn sử dụng Thạch Phù tinh luyện mà ra.

Một ngày tiêu hao mười viên Dương Nguyên Đan, nếu như đổi thành Dương Nguyên Thạch mà nói … đó chính là một ngày mất một trăm khối, tiêu hao đến bực này có thể nói là quá xa xỉ. Không nói đến Thanh Dương Trấn, cho dù là dõi mắt tại Viêm Thành kia chỉ sợ cũng không có nhiều người có tài lực hùng hậu như vậy cả.

Mà ở tiêu xài xa xỉ đến nỗi này, nếu ở trong hai tháng mà không tấn nhập vào Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ … thì phải là không thể nào hiểu nổi, mặc dù điều này chỉ một mình Lâm Động nhận thức mà thôi.

"Hưu!"

Sau khi tu luyện hoàn tất, Lâm Động đứng dậy, hướng vào trong rừng huýt lên một tiếng, lập tức một đạo hỏa hồng ảnh tử nhanh như thiểm điện thoát ra, trong thời gian ngắn ngủi hai tháng này, hình thể Tiểu Viêm mặc dù không có biến hóa gì nhiều, nhưng trên thân thể của nó phát ra loại… hơi thở nhàn nhạt, mà ngay cả cao thủ Thiên Nguyên Cảnh như Lâm Khiếu, cũng cảm nhận được một tia hơi thở nguy hiểm, dựa theo lời nói của Lâm Chấn Thiên, Tiểu Viêm hiện giờ đã là yêu thú chân chính rồi.

Cái loại biến hóa cực lớn này Lâm Động cũng biết được, hắn là có liên quan đến hạt châu màu đỏ mà trước kia nó nuốt vào, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Viêm ngoại trừ trưởng thành một cách nhanh chóng ra, cũng không có xuất hiện những điểm không đúng nào khác, do vậy hắn cũng yên tâm phần nào.

Lâm Động vuốt vuốt lông mao ấm áp trên người Tiểu Viêm, sau đó mũi chân điểm lên trên mặt đá một cái, thân hình bắn lên phía trước hướng dưới chân núi mà lao đi, tốc độ kia quả thực kinh người.

Lúc này, nếu như có người quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện, dưới lòng bàn

chân Lâm Động thế nhưng lại cách mặt đất khoảng nửa tấc!

Đây không phải là chạy, mà là đang bay!

Cái bộ dáng này phảng phất như có thứ gì đó nâng hắn lên vậy.

Loại nâng lên vô hình này dĩ nhiên chính là tinh thần lực của Lâm Động. Tại hai tháng trước từ ngày hắn hấp thu năng lượng của đóa hoa yêu dị kia khiến cho tinh thần lực tăng lên rất nhiều, hiện bây giờ hắn cũng đã phát hiện ra tinh thần lực có không ít diệu dụng, hơn nữa, đối với khống chế tinh thần lực cũng đã bắt đầu thuận buồm xuôi gió – nước chảy mây trôi.

Bất quá dù sao cũng không có người chỉ bảo dãy dỗ, cho nên đối với cách sử dụng tinh thần lực, Lâm Động cũng chỉ dừng lại ở cấp độ thô thiển mà thôi, mặc dù hắn biết rõ, nếu có thể đem cổ lực lượng này thi triển ra hoàn toàn, tất nhiên là cực kỳ mạnh mẽ rồi, nhưng mà lại không có lương sư, cho nên chỉ có thể lục lọi đi từng bước một, vì thế điều này làm cho hắn có chút nhức đầu.

Một người một thú lướt nhanh xuống núi, sau đó xông vào bên trong mạch khoáng bên dưới chân núi, sau một lúc quanh co khúc khuỷu lướt qua vài cái khe, thì đã đi vào một mảnh đất kỳ lạ mà ngày đó phát hiện ra.

Kể từ khi Lâm Động cho thấy hắn khả năng tinh luyện cái loại Dương Cương Khí cuồng bạo ở trong sơn động, thì trong hai tháng này, cơ hồ cứ mỗi ngày ba lần, Lâm Động tinh luyện ra một ít Dương Cương Khí, sau đó rót vào bên trong cơ thể Lâm Chấn Thiên.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, Lâm Chấn Thiên cơ hồ lâm vào trạng thái hoàn toàn bế quan, mỗi khi tiếp thu Dương Cương Khí tinh khiết do Lâm Động truyền vào, hắn lập tức bế quan tu luyện, đợi cho đến khi hấp thu hoàn toàn Dương Cương Khí mới xuất quan, rồi lại hấp thu – rồi lại bế quan, cứ tuần hoàn như thế … Lâm Động sau khi đi vào sơn động, quả nhiên nhìn thấy Lâm Chấn Thiên sớm đã ngồi xếp bằng trên tảng đá, hắn liền cười cười, cũng không nói nhảm nhiều, nhảy tới phía sau lưng Lâm Chấn Thiên ngồi xuống, hữu chưởng

hướng hư vô không khí vẩy một cái, một cổ hấp lực bộc phát ra, đem Dương Cương Khí cuồng bạo kia hút vào, mà bàn tay trái còn lại đặt lên trên huyệt đạo ở sau lưng Lâm Chấn Thiên, đem Dương Cương Khí rèn luyện liên tục, mới rót vào trong cơ thể Lâm Chấn Thiên.

Một lần quán chú chính là mất đi một canh giờ.

"Hô…"

Cảm nhận được hấp lực truyền ra từ trong cơ thể Lâm Chấn Thiên từ từ yếu bớt đi, Lâm Động liền khẽ thở ra một hơi dài, hơi hơi có chút mệt mỏi. Làm cái chuyện lặt vặt này thế nhưng chẳng thoải mái tí nào, nếu như hôm nay tinh thần lực hắn không tăng mạnh mà nói … chỉ sợ hắn cũng không cách nào kiên trì được cho tới bây giờ.

"Động nhi, cực khổ cho ngươi rồi"

Lâm Chấn Thiên hai mắt cũng đã mở ra, trong con ngươi lưu động hai tia quang thải với sắc sáng khác nhau, tựa như Âm Dương nhị khí vậy, lộ ra vẻ kỳ dị phá lệ, hắn quay đầu nhìn khuôn mặt có điểm mệt mỏi của Lâm Động, thì không khỏi khẽ thở dài một tiếng, nói.

Lâm Động khẽ mỉm cười, chợt nhẹ giọng nói: "Gia gia, còn bao lâu nữa mới có thể đột phá?"

"Cho ta thêm hai tháng thời gian nữa, sau đó thử một lần" Lâm Chấn Thiên tinh mang trong ánh mắt bắt đầu lóe động, trầm giọng nói.

Lâm Động gật gật đầu. Lâm Chấn Thiên đã dừng bước ở Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ mười mấy năm rồi, hôm nay hấp thu rất nhiều Dương Cương Khí tinh khiết như thế, đột phá, bất quá chỉ là một cái cơ hội mà thôi.

*** Thanh Dương Trấn – Phường Giao dịch.

Lâm Động chậm rãi đi trên đường phố hối hả tấp nập, mắt thì không chút nào

để ý đến con người cùng với những cửa hàng ở hai bên đường, do thời gian bế quan của Lâm Chấn Thiên quá dài, mà gần đây chuyện Thiết Mộc trang đã giao cho Lâm Khẳng, Lâm Mãng quản lý, về phần Lâm Khiếu thì quản lý một chút ít sản nghiệp Lâm gia ở Thanh Dương Trấn, còn Lâm Động bởi vì do vừa mới đột phá đến Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ, chương trình tu học cũng đã chậm lại một chút, cho nên cũng theo tới đây trợ giúp một số việc.

Dĩ nhiên, nói là hỗ trợ nhưng thật ra hắn cũng chẳng làm được cái gì, cho nên rất nhanh vô cùng nhàn rồi, mà đúng lúc này hắn cũng đang tính đi đến Địa hạ Phường Giao dịch (sở giao dịch ở bên dưới lòng đất) một lần nữa.

Ngựa quen đường cũ, chỉ chuyển qua mấy con phố, Lâm Động từ trong túi Càn Khôn lấy một cái nón tre đội lên đầu, lúc này mới đi vào một nơi ở bên trong Phường Giao dịch, là một nơi trọng đại nhất tại sở giao dịch dưới lòng đất.

Bởi vì mấy lần trước đã tới nơi đây trao đổi linh dược rồi, cho nên Lâm Động coi như tương đối quen thuộc, đi vào một hành lang có vẻ âm u, hắn thế nhưng không có dừng lại một số ít phòng giao dịch ở hai bên, mà là đi một mạch vào chỗ sâu nhất, cuối cùng cũng dừng bước trước một khoảng trống khá rộng rãi, đây là một chỗ chiếm diện tích không nhỏ tại Phường Giao dịch ngầm dưới đất hiện ra tại trong mắt của hắn.

Bên trong phường hội lúc này cũng có không ít người, bất quá tất cả mọi người đều mang nón tre, làm cho người khác không thể nhìn rõ diện mạo của đối phương được. Phường Giao dịch ngầm dưới lòng đất so với phía trên đích xác giữ bí mật nghiêm cẩn hơn, nói cách khác, phần lớn những vật phẩm ở nơi này đều không thể lộ ra được bên ngoài, bởi vì như thế, nên ngược lại phẩm chất vật phẩm so với phía trên tốt hơn một chút.

Lâm Động di chuyển ở trong phường hội, ánh mắt không ngừng đảo qua những vật phẩm chung quanh tại trên quầy hàng, tuy nói nơi này có không ít linh dược, bất quá đại đa số đều chưa từng vượt qua Tam phẩm, mà từ linh dược Tam phẩm trở xuống, đối với Lâm Động hiện tại mà nói là không có tác dụng gì

nhiều. Từ Tam phẩm trở lên, dù rằng hiệu quả của nó vượt qua Dương Nguyên Đan, nhưng lại rất thưa thớt. Mà mục đích chuyến đi này của Lâm Động, là hy vọng tại chỗ này tìm kiếm được vài gốc Tứ phẩm linh dược.

Một đường đi qua, nhìn thấy không ít Tam phẩm linh dược, nhưng mà một gốc Tứ phẩm linh dược còn chưa thấy đâu, bất quá Lâm Động cũng không nóng nảy. Phường Giao dịch dưới lòng đất này luôn diễn ra một lượng lớn giao dịch, tuy nói Tứ phẩm linh dược khan hiếm, nhưng cũng không tới mức là không có.

Ôm suy nghĩ như vậy, Lâm Động chậm rãi đi sâu vào bên trong phường hội, sau đó cước bộ đột nhiên dừng hẳn lại, ánh mắt ném về quầy hàng bên cạnh, giờ phút này, ở trên kệ đá kia đang trưng bày một vật phẩm phát ra màu sắc rực rỡ hiện ra trong tầm mắt Lâm Động. Tại trung tâm cái kệ đá kia chính là một gốc rễ cây khô màu xanh biếc.

Thanh Mộc Linh Hành - Tứ phẩm linh dược.

Rốt cục cũng nhìn thấy được một gốc Tứ phẩm linh dược, trong lòng Lâm Động cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó tiến về phía trước, bàn tay vừa muốn với tới gốc thảo dược kia, thì tinh thần lực tại Nê Hoàn Cung trong đầu đột nhiên rung lên một trận rất nhỏ.

Cái loại chấn động này cho dù rất nhỏ, nhưng vẫn bị Lâm Động phát hiện được, lập tức chân mày nhích lên, ánh mắt không để lại một chút dấu vết quét qua bên cạnh, khóe mắt của hắn chiếu thẳng đến một khối cổ mộc tràn đầy rêu xanh ở trên tấm vải trong quầy hàng bên cạnh.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại

và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 80

Gặp Tập Kích

Biên: (A Híp) Trên cổ mộc phủ đầy rêu xanh, trong lúc mơ hồ, Lâm Động như có thể nhìn thấy được một ít ký hiệu mờ nhạt ở mặt ngoài. Lúc này hắn mới có chút giác ngộ, xem ra những ký hiệu này chính là nguyên nhân khiến cho tinh thần lực dao động.

Ánh mắt Lâm Động nhìn thoáng qua cổ mộc rồi vội vã thu hồi lại, chỉ tay về phía Tứ phẩm linh dược Thanh Mộc Linh Hành, nhìn về phía một người áo đen đứng sau quầy hàng, hỏi: “Giá bao nhiêu?”

Nghe vậy, người áo đen mang nón tre khẽ đẩy lên, thanh âm không mặn không nhạt (không trầm không bổng) trả lời: “Một trăm khối Dương Nguyên Thạch.”

“Quá mắc?” Lâm Động nhíu mày, nói.

Người áo đen buông tay xuống, không nói thêm lời nào, hành động gọn gàng dứt khoát. Thấy vậy, Lâm Động im lặng, những nơi buôn bán ở dưới này đây cũng đều có đặc tính như vậy sao?

“Vật này là cái gì thế?” Lâm Động chỉ vào cổ mộc phủ đầy rêu xanh, làm như chỉ là thuận tiện hỏi tới.

“Không rõ cho lắm.” Người áo đen thản nhiên trả lời.

Nhìn thấy người này thẳng thắng như vậy, Lâm Động cười một tiếng, rồi nói: “Vật này cộng thêm Thanh Mộc Linh Hành, có giá một trăm khối Dương Nguyên Thạch, sao hả?”

“Một trăm năm mươi khối”

“Vật này ngay cả là cái gì ngươi cũng không biết, vậy mà muốn bán với giá năm mươi khối Dương Nguyên Thạch?” Lâm Động nhướng mày, hỏi.

“Nếu ta biết nó là cái gì, không phải năm mươi khối Dương Nguyên Thạch là có thể mua được. Hãy xem ký hiệu mờ nhạt ở trên đó, nhất định là đồ vật có liên quan đến Phù Sư, nếu không phải Thanh Dương Trấn này không có sự tồn tại của Phù Sư, ta thật không có mang ra bán” Người áo đen vênh vang tự đắc nói: “Muốn mua thì mua, không mua ta cũng không miễn cưỡng, …”

Lâm Động lại một lần nữa không nói gì, vốn vẫn còn muốn thừa dịp tìm chút bảo bối, không ngờ tới rằng đám người buôn bán tại nơi này lại gian trá như vậy.

Đứng trước quầy hàng một hồi lâu, Lâm Động không biết làm gì hơn đành thở dài một hơi, lấy ra mười lăm viên Dương Nguyên Đan từ trong túi Càn Khôn, vứt cho người áo đen.

“Ha hả, rất hào phóng.” Một lúc nhận được mười lăm viên Dương Nguyên Đan, người áo bào đen kia, trong giọng nói mới có phần vui mừng, cười híp mắt nói.

Lâm Động liếc nhìn hắn, chẳng thèm khách sáo với hắn làm gì, nắm lấy Thanh Mộc Linh Hành và cổ mộc kia, sau đó nhét vào trong túi Càn Khôn, quay người bỏ đi.

Thời gian kế tiếp, Lâm Động đi dạo một vòng trong Phường hội dưới lòng đất, cũng chẳng trao đổi được gì ngoài một gốc cây Tứ phẩm linh dược mà thôi, tuyệt vọng, hắn cũng chỉ có thể bỏ qua, xoay người rời khỏi nơi giao dịch dưới đất này.

Ra khỏi trụ sở giao dịch, Lâm Động vẫn là cẩn thận, đi dạo lung tung một hồi, rồi khi đến một góc không có ai, đem nón tre gở xuống, vỗ vỗ vào ngực nơi túi Càn Khôn cất giấu, thản nhiên xoay người hướng về hướng bên trong

Phường Giao dịch mà đi tới.

Với những bước chân chậm chạp, Lâm Động tiêu sái đi qua mấy con phố, và trong lúc bất tri bất giá đó, những tiếng nói nhốn nháo náo nhiệt ở chung quanh cũng từ từ giảm dần.

Lâm Động lần nữa lại đi qua một con đường, bước chân đột nhiên ngừng hẳn lại, vẻ mệt mỏi biếng nhác trên khuôn mặt hầu như từ từ biến mất không còn nữa.

Bởi vì hắn phát hiện con đường này không có một bóng người qua lại!

Phường Giao dịch chính là chỗ lớn nhất trong Thanh Dương Trấn với lượng người đi lại quá nhiều, trên một con đường sao lại quá trống trãi vắng tanh như vậy được? Hơn nữa hắn hoàn toàn hiểu rõ là lúc trước, con phố này người qua lại khá đông mà… "Bắn!"

Đang khi Lâm Động thoáng dừng chân, một tiếng xé gió chói tai đột nhiên vang lên, một mũi tên sắc bén tựa như tia chớp, từ những ngôi nhà bạo xuất ra, với góc độ điêu ác, nhắm thẳng vào lưng, nơi tất yếu của Lâm Động.

Sự tập kích bất ngờ này làm cho Lâm Động sắc mặt thay đổi, vội vàng quay đầu lại nhìn thấy mũi tên đã đến gần ngay trước mắt, không thể né tránh.

Trong lúc nguy cấp, Lâm Động vẫn không mất bình tĩnh, tâm trí vừa động thì một đạo sóng tinh thần tức khắc dao động, từ trong Nê Hoàn Cung bùng phát ra.

"Ong!"

Mũi tên quỷ dị phóng ra từ không trung chỉ còn cách Lâm Động chừng nửa tấc, đầu mũi sắc bén phát ra một mùi thơm lạ lùng, rõ ràng đã bị thoa kịch độc. Nếu mà bị bắn trúng, e rằng sẽ phải bị mất mạng tại chỗ.

"Có người muốn giết ta!"

Trong đầu liền hiện lên ý niệm, Lâm Động lập tức lùi ra sau, mũi tên trước mặt vô lực rơi xuống đất. Trong khi Lâm Động thối lui, xung quanh tiếp tục vang lên những tiếng xé gió, sau đó hàng loạt mũi tên giống như mưa tuôn, mãnh liệt bắn xối xả vào người Lâm Động.

Lâm Động với sắc mặt ngưng trọng, bắt đầu khởi động Nguyên Lực ở quanh thân, tinh thần lực cũng lan tràn bung ra, đem quỹ tích của những mũi tên kia toàn bộ phân tán, thân hình chớp động, tránh né tất cả.

Xuy … xuy Mũi tên mãnh liệt bắn xuống mặt đất, cắm vào mặt đất khoảng chừng nửa ngón tay, đuôi tên nhanh chóng rung lên phát ra tiếng ong ong.

“Xuy xuy xuy!

Lâm Động chợt di chuyển ra phía sau, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, đồng thời vung cánh tay lên, mười đạo hắc mang (mũi nhọn màu đen) từ trong tay áo bạo xạ ra, nhanh như tia chớp bắn về hướng những ngôi nhà khắp bốn phía. Lập tức có vài tiếng kêu trầm thấp vang lên, mười bóng người trong tay cầm trường cung từ trên những ngôi nhà ngã lăn xuống.

“Người của Lôi gia!”

Vừa thấy được phục sức (áo quần) của những người đó, sắc mặt Lâm Động khẽ biến, hắn không ngờ tới Lôi gia lại hận thù hắn đến mức này.

“Bành bạch!”

Khi sắc mặt Lâm Động trở nên lạnh như băng, đột nhiên có tiếng vỗ tay vang lên đâu đó khiến Lâm Động xoay đầu lại, nhìn thấy hai vị nam tử đang đứng ở cách đó không xa, miệng cười tủm tỉm.

“Lôi Phích!”

Khi Lâm Động nhìn thấy người trung niên đứng bên trái, chân mày nhíu lại. Hắn đương nhiên biết được địa vị của người này ở Lôi gia tương đối không phải

là thấp, chẳng qua không nghĩ tới là người này sẽ đích thân ra tay. Hơn nữa, nhìn người theo bên cạnh hắn, hiển nhiên cũng là cao thủ của Lôi gia. Dựa theo cảm ứng của Lâm Động, thực lực hai người này sợ rằng cũng đạt tới Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ… "Ha hả, thật không hổ là thiên tài Lâm gia, chỉ trong một thời gian ngắn đã giết chết mười tên hảo thủ của Lôi gia ta, khó trách phụ thân có ý muốn giết chết ngươi…" Trong lúc Lâm Động cau mày suy nghĩ, Lôi Phích kia cười cười nói, có điều phía sau nụ cười đó để lộ ra đầy vẻ u ám, phản kích nhanh như chớp của Lâm Động thật sự là vượt xa tầm dự liệu của hắn.

"Hắc hắc, Lôi gia thật không biết xấu hổ, đối phó một tiểu bối như ta lại phải vận dụng nhiều người như vậy, nếu việc này truyền ra ngoài, e rằng mặt mũi Lôi gia sẽ bị mất sạch" Lâm Động cười lạnh nói.

"À, việc này thì ngươi yên tâm, tin tức kia sẽ không bị lan truyền đi." Lôi Phích buông tay xuống, ánh mắt lãnh đạm.

"Lôi gia thật sự định trở mặt với Lâm gia ta sao?" Ánh mắt của Lâm Động vẫn giống như trước, có chút âm u. Xem hành động lần này của Lôi gia, thật đã muốn động thủ với Lâm gia bọn họ.

"Trong vòng hai tháng, Lâm gia sẽ gặp cảnh chó nhà có tang, đến lúc đó, bọn người Lâm Chấn Thiên cũng sẽ đi theo ngươi thôi" Lôi Phích, khóe miệng hở ra lộ ra hàm răng trắng đều, âm trầm cười nói.

"Chẳng qua, trước hết ngay tại đây, phải thu thập tiểu súc sinh ngươi cái đã!"

"Vù…"

Lâm Động hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra, ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt non trẻ lộ ra một ý nghĩ toan tính đi kèm với vẻ lạnh lùng. Đột nhiên bàn chân đạp nhẹ trên mặt đất, hắn chủ động hướng về phía hai người Lôi Phích hung bạo phóng tới!

"Muốn giết ta? Bằng vào hai người các ngươi thì còn chưa đủ tư cách!"

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 81

Giết Ngược

Biên: (A Híp) “Tiểu tử không biết trời cao đất dày là gì!”

Nhìn thấy Lâm Động lại chủ động vọt tới, trên khuôn mặt Lôi Phích liền hiện lên vẻ cười lạnh, tuy nói rằng Lâm Động đã từng đánh bại Ô Sát, nhưng mà loại chuyện này sẽ không thể nào xảy ra trên người của hắn được!

Vừa mới lao lên thì Nguyên Lực ba động mạnh mẽ từ trong cơ thể Lôi Phích cũng tuôn ra dữ dội, trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn độc, sau đó đột nhiên xuất ra một quyền, kình phong bén nhọn làm phát ra tiếng vang trầm thấp.

Vừa ra tay liền sử dụng đến sát chiêu, hiển nhiên là Lôi Phích định dùng tốc độ nhanh nhất để đánh bại Lâm Động.

Nhìn thấy quyền đầu mang theo kình phong mạnh mẽ, đồng tử của Lâm Động lập tức mở rộng ra, một thoáng sau, bàn tay của hắn đột nhiên đưa ra, oạch một tiếng, ngay lúc quả đấm của Lôi Phích lướt qua, năm ngón tay liền chụm lại thành trảo, chụp lấy khuỷu tay của Lôi Phích, hung hăng kéo một cái, lực đạo cuồng mãnh làm thân thể của Lôi Phích nghiêng về phía trước.

Ngay thời điểm thân thể Lôi Phích nghiêng về phía trước, trong mắt Lâm Động cũng hiện lên vẻ hung quang, đột nhiên nhấc đầu gối lên, hung hăng đá tới cổ của Lôi Phích, loại thủ đoạn cũng tương đối tàn nhẫn.

Thế công của Lâm Động rất sắc bén và cường hãn, cho dù là lấy bản thân của Lôi Phích thì cũng có một thoáng luống cuống thất thần, bất quá ngay sau đó, hắn liền phục hồi tinh thần lại, song chưởng vội vàng đánh về phía đầu gối của Lâm Động.

“Phanh!”

Song chưởng của Lôi Phích nặng nề đánh lên đầu gối của Lâm Động, một cảm giác đau đớn liền từ trên tay truyền tới, giống như là hắn vừa đụng phải một tấm sắt cứng vậy, bất quá cũng mượn lấy sự ngăn cản này mà Lôi Phích liền nhanh chóng ổn định thân hình, rồi sau đó một chân liền hung hăng hướng cái đầu của Lâm Động đá tới.

Sắc mặt của Lâm Động cực kỳ bình tĩnh, toàn bộ Nguyên Lực tuôn ra dồn vào trên quyền đầu, mạnh mẽ cương ngạnh một cước đá xuống của Lôi Phích.

“Đông!”

Quyền cước chạm nhau, một cổ kình phong mạnh mẽ khuếch tán ra, bả vai của Lâm Động run lên kịch liệt, mà Lôi Phích cước bộ cũng lảo đảo lui về sau mấy bước, chợt trên khuôn mặt hiện lên một vẻ kinh hãi: “Thiên Nguyên Cảnh!”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi trên khuôn mặt của Lôi Phích, sắc mặt của Lâm Động lại cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong lòng thì có chút tiếc hận, lúc nãy nếu nhanh hơn một chút nữa mà nói, thì trước khi Lôi Phích kịp phòng thủ thì có thể đánh gảy cổ của hắn rồi.

“Lôi Hình, cùng nhau ra tay giết hắn đi.”

Lôi Phích nhìn thiếu niên đứng ở trước mặt mà kinh hãi không thôi, trong lòng như đang có sóng to gió lớn nổi lên, tuy hắn đã sớm có nghe qua, Lâm Động đã đánh bại Ô Sát của Hắc Long trại, nhưng mà hắn vẫn cho rằng đó là do Lâm Động có trợ thủ, mà cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ qua Lâm Động cũng đã bước chân vào Thiên Nguyên Cảnh, dù sao thì một Thiên Nguyên Cảnh mười sáu, mười bảy tuổi thật sự là làm cho mọi người đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Ngay khi trong lòng đang nổi đầy sóng gió thì Lôi Phích chợt quát một tiếng chói tai, Lâm Động thể hiện ra thực lực càng mạnh thì sát ý trong lòng của hắn

cũng càng dày hơn, nếu như để cho người này khoảng mấy năm thời gian nữa, thì tại Lôi gia còn ai có thể là đối thủ của hắn nữa?

Một đại hán với vóc người có chút khôi ngô ở bên cạnh, sắc mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng gật gật đầu, song chưởng cũng nắm chặt lại, Nguyên Lực hùng hồn dao động ở quanh thân, truyền ra tiếng ong ong.

“Phanh!”

Hai người cơ hồ như lao ra cùng một lúc, một trái một phải, như cặp gọng kìm vây Lâm Động vào giữa, đối mặt với hai gã cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hùng hổ lại có kinh nghiệm phong phú, sắc mặt của Lâm Động cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Với khoảng cách mười mấy bước cơ hồ chỉ trong nháy mắt liền bị thu hẹp lại, thế công bén nhọn của hai người Lôi Phích trong chốc lát liền bao vây Lâm Động lại.

“Rầm rầm rầm!”

Sắc mặt của Lâm Động đầy khẩn trương, hai ngón tay khép lại, Nguyên Lực hùng hồn ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, mỗi một chỉ phong xuất ra liền đẩy lui thế công của một người, lấy thực lực Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ hiện tại của Lâm Động, đơn đả độc đấu, căn bản sẽ không sợ bất kỳ người nào trong hai người Lôi Phích, Lôi Hình.

Ba đạo thân ảnh giống như lốc gió chuyển đổi vị trí cho nhau, Nguyên Lực hùng hồn va chạm nhau, phát ra những tiếng vang trầm thấp.

Mà cùng với việc ba người giao thủ càng ngày càng kịch liệt thì sắc mặt của hai người Lôi Phích còn trở nên khó coi, Lâm Động biểu hiện ra thực lực cùng với kinh nghiệm chiến đấu, làm cho bọn họ cảm thấy khó giải quyết, hơn nữa, quan trọng nhất là Lâm Động hình như là còn nắm giữ được một vài võ học có uy lực cực mạnh, mỗi một lần hai tay Lâm Động kết ấn thì bọn họ không thể

không thu lại thế công của mình.

“Lôi Hình!”

Ánh mắt của Lôi Phích hiện lên vẻ thâm trầm, đột nhiên hắn quát lên một tiếng chói tai, cùng lúc đó trên quyền phải của hắn cũng bộc phát ra Nguyên Lực cực kỳ sáng bóng, chỉ trong giây lát những tia sáng này liền ngưng tụ thành một cột ánh sáng, truyền ra năng lượng bén nhọn ba động làm cho da đầu người khác trở nên tê dại.

Bôn Lôi Sát - Tứ phẩm võ học của Lôi gia, khi Lâm Động giao thủ với Lôi Lực lúc trước ở cuộc săn thú, đã nhìn thấy đối phương thi triển qua, uy lực đúng là cực kỳ cường hãn.

Lúc Lôi Phích thi triển Bôn Lôi Sát, trên tay của Lôi Hình cũng bộc phát ra ánh sáng như ngọc, chợt quyền đầu của hai người một trước một sau hung hăng xuất ra, giống như hai cột quang ảnh oanh thẳng vào đỉnh đầu của Lâm Động.

Trong một thoáng này, cho dù là Lâm Động cũng dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, ánh mắt nhất thời mở to ra, thân thể dừng lại trong tích tắc rồi sau đó, hắn đột nhiên quay đầu, một cỗ sóng xung kích tinh thần lực trực tiếp đánh tới đầu của Lôi Hình một cách mãnh liệt.

Đột nhiên xuất hiện tinh thần lực đánh tới, làm cho trong đầu Lôi Hình vốn không có chút chuẩn bị nào phát ra một trận đau nhức, kình phong bén nhọn trên nắm tay cũng nhanh chóng giảm đi trong nháy mắt.

Mà ngay lúc Lôi Hình đang bị rối loạn trận cước thì thân thể Lâm Động cực kỳ nhạy bén xông tới trước ngực của hắn, một cổ tinh thần lực lại nhanh chóng truyền ra, một đạo hắc mang nhất thời ở một nơi không xa mạnh mẽ lao tới, phụp một tiếng, liền cắm ở trên đầu của Lôi Hình.

Biến hóa như vậy quả thực như ánh lửa điện chớp lóe sáng, Lâm Động vốn là vừa mới bị vây trong trạng thái nguy hiểm, trong chốc lát liền giải trừ nguy cơ,

hơn nữa còn dùng thủ đoạn quỷ dị mà đánh gục Lôi Hình!

“Lôi Hình!”

Nhìn thấy khóe miệng của Lôi Hình trào ra bọt máu, con ngươi của Lôi Phích cũng co rút lại, chợt sắc mặt hiện lên vẻ dữ tợn đáng sợ, quang đoàn Nguyên Lực ở trong tay liền hung hăng phách về phía lưng của Lâm Động.

“Xuy!”

Bất quá, ngay lúc quang đoàn Nguyên Lực còn cách thân thể của Lâm Động còn hơn một thước, một cổ lực lượng vô hình cũng đột nhiên xuất hiện, liền ngăn cản công kích của Lôi Phích lại.

Nhờ có tinh thần lực ngăn trở, bàn tay của Lâm Động liền đem một cái “Toái Nguyên Toa” hút vào, sau đó thân hình liền thối lui mấy chục bước, tay áo liền vung lên, lại có thêm mấy đạo hắc mang bay vào trong ống tay áo của hắn.

Làm xong những việc này, hắn liền giương cặp mắt lạnh lùng nhìn Lôi Hình đang chậm rãi ngã xuống đất, cùng với sắc mặt dữ tợn của Lôi Phích.

“Ngươi đã giết Lôi Hình…”

Trên khuôn mặt của Lôi Phích kịch liệt co quắp lại, ánh mắt mở to ra, nhìn thấy Lôi Hình chết không nhắm mắt, ngoài việc nổi giận ra, thì trong lòng hắn cũng hiện lên một chút lãnh ý, đối mặt với sự liên thủ của hai người bọn họ, Lâm Động không chỉ không nhanh chóng bị giết chết, mà ngược lại còn tìm được cơ hội, giết một người trong bọn họ, loại thủ đoạn này cho dù là cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng không thể làm một cách dễ dàng đến thế!

Nhưng, Lâm Động lại làm được!

Sắc mặt của Lâm Động hiện lên vẻ hờ hững, sau khi thu lại “Toái Nguyên Toa”, thủ chưởng liền nhẹ nhàng run lên, đây là lần đầu tiên từ trước đến nay mà hắn thật sự giết người, nhưng mà hắn tựa hồ cũng không có quá nhiều sự sợ hãi.

“Kế tiếp thì đến phiên ngươi a…”

Lâm Động chậm rãi lấy ra một vài mảnh “Toái Nguyên Toa”, thanh âm có chút khàn giọng, đồng thời cũng hiện lên một vẻ lạnh lùng mà làm người khác cảm thấy không rét mà run.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 82

Một Chết, Một Bị Thương

Ánh mắt Lôi Phích nhìn mảnh "Toái Nguyên Toa" sáng bóng sắc bén tại trong lòng bàn tay của Lâm Động, thì chẳng biết tại sao da lông trên toàn thân hắn vào thời khắc này tựa như bị một loại ràng buộc nào đó khiến cho dựng đứng lên.

Hắn chưa từng ngờ tới, Lâm Động thoáng nhìn qua mặc dù có điểm non nớt, nhưng mà xuất thủ thì cực kỳ tàn nhẫn, lúc nãy đối mặt với hai cao thủ vây giết không chỉ có chưa từng lộ vẻ bối rối, mà ngược lại còn có thể giết chết một người, với thủ đoạn bực này, cho dù là Lôi Phích thì nội tâm cũng không nhịn được dâng lên một trận run rẩy.

"Lần này khinh thường rồi …"

Trong đầu Lôi Phích dâng lên ý niệm này, bất quá ngay sau đó tại trong thâm tâm của hắn cũng nổi lên một trận khổ sở. Kỳ thật bọn hắn không phải khinh thường, mà là Lâm Động bày ra thực lực quá ư là mạnh mẽ, cho dù là ai đi nữa cũng không ngờ tới, cái vị thiếu niên kia cách đây nửa năm chỉ có thể miễn cưỡng thắng được Lôi Lực thôi, nhưng mà một năm sau đã đạt đến trình độ kinh khủng bực này.

"Động nhi!"

Ngay khi ánh mắt Lôi Phích đang lấp lóe, thì ở một nơi xa xa truyền đến tiếng quát dồn dập của Lâm Khiếu, ngay sau đó là tiếng bước chân rầm rập hướng bên này chạy nhanh tới.

Lôi gia mặc dù nội tình không kém, nhưng Lâm gia tại Thanh Dương Trấn

cũng có một chút địa vị, tai mắt cũng có không ít, mà ở bên này phát sinh động tĩnh lớn như vậy, thì rất nhanh truyền đến tai Lâm Khiếu.

“Chết tiệt!”

Nhận thấy không ngờ bọn người Lâm Khiếu đã phát hiện nhanh như vậy, sắc mặt Lôi Phích liền âm trầm xuống, lại nhìn thoáng qua tròng mắt lạnh như băng cùng “Toái Nguyên Toa” trong lòng bàn tay Lâm Động ở cách đó một đoạn không xa, rốt cục hắn cũng hiểu được, lần hành động này không chỉ có hoàn toàn thất bại, mà hơn nữa còn làm cho Lôi gia mất đi một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, đối với tổn thất này có thể nói là quá mức thảm trọng.

“Tiểu súc sinh, chuyện này sẽ không dừng ở đây đâu, chờ đó!”

Lôi Phích ôm lấy thi thể Lôi Hình, ánh mắt oán độc mà dữ tợn nhìn Lâm Động, sau khi bỏ lại một câu ngoan độc, thân hình bắn đi, muốn nhảy lên nóc nhà, định tháo chạy.

“Muốn đi sao?”

Nhìn thấy Lôi Phích chạy trốn, Lâm Động liền cười lạnh một tiếng, đã hoàn toàn vạch mặt nhau như vậy, thế thì hắn cũng không cần phải lưu lại cái gì là tình cảm, cao thủ Thiên Nguyên Cảnh đối với Lôi gia mà nói, chính là tài phú trọng yếu nhất, có thể giết được một người, vậy đối với bọn hắn không thể nghi ngờ là quả cốt chi đau.

“Hưu!”

Cánh tay Lâm Động đột ngột vung lên, “Toái Nguyên Toa” trong tay liền hóa thành một đạo hắc mang, nhanh như tia chớp hướng Lôi Phích bắn mạnh tới.

Mà hiển nhiên Lôi Phích kia sớm đã cảnh giác hành động của Lâm Động, vì vậy vừa thấy hắn xuất thủ, lập tức Nguyên Lực hùng hồn tản mát ra chung quanh thân, thân hình liền nhích sang một bên đem đạo hắc mang kia tránh đi.

“Hừ”

Tránh được công kích của Lâm Động, Lôi Phích muốn cười lạnh một tiếng, thì ở phía sau lưng đã truyền đến một cổ xé gió, hắn giật mình, khóe mắt vừa chuyển thì nhìn thấy, đạo hắc mang mà hắn tránh né lúc nãy, lấy một góc độ bất khả tư nghị quay ngược đầu lại, một lần nữa hướng cái đầu của hắn bắn tới.

"Làm sao có thể? !"

Lôi Phích bị một màn này làm cho hồn vía lên mây, lúc này đây việc duy nhất có khả năng làm được chính là, vội vàng dùng hai cánh tay ngăn chặn ở sau ót.

“Phập!”

Hắc mang nặng nề cắm tại trên cánh tay của Lôi Phích, trên Nguyên Lực phòng ngự dày đặc của hắn đã bị trực tiếp xuyên thấu qua, cơ hồ đoản toa sắc bén kia cắm ngập vào trong cánh tay Lôi Phích chỉ chừa lại phần đuôi, máu tươi từ trong đó chảy ra đầm đìa.

Một kích trúng kẻ địch, trong Nê Hoàn Cung lại lần nữa truyền ra một cổ ba động, muốn khống chế rút “Toái Nguyên Toa” ra, bất quá vào lúc này Lôi Phích tựa như đã biết Lâm Động có thể điều khiển đoản toa này, cho nên hắn lập tức khẽ nghiến răng, da thịt trên cánh tay đột ngột căng lên, hiển nhiên là muốn đem “Toái Nguyên Toa” kia lưu lại trong cơ thể, sau đó thân hình hắn chuyển động, chạy trốn một cách chật vật.

“Tiểu súc sinh, sau này ta chắc chắn đem xương cốt ngươi nghiền nát thành tro bụi!”

Thân hình Lôi Phích nhanh chóng đi xa, tiếng gầm rú oán độc được truyền từ xa xa tới đây.

“Đáng tiếc a …”

Nhìn thân ảnh Lôi Phích đã đi xa, Lâm Động lắc lắc đầu có chút tiếc hận, giương bàn tay lên, mấy đạo “Toái Nguyên Toa” mà lúc trước hắn lặng lẽ bắn đi, đã hóa thành hắc mang quay trở về chui vào trong tay áo của hắn, nếu người kia chầm chậm một chút nữa, thì hắn có thể thao túng những “Toái Nguyên Toa” này thành thế công dày đặc, có thể hoàn toàn đánh chết Lôi Phích kia.

"Động nhi!"

Ngay khi Lâm Động vừa cất xong Toái Nguyên Toa, thì tại đầu một con đường liền xuất hiện hơn mười thân ảnh, mà người vượt lên trước nhất chính là Lâm Khiếu.

“Cha”

Nhìn thấy Lâm Khiếu, Lâm Động cười lên một tiếng, nói.

Lâm Khiếu chạy như điên mà đến, ánh mắt hắn quét qua liền nhìn thấy trên mặt đất còn rải rác vài cổ thi thể, lập tức sắc mặt kịch biến, vọt lên đem Lâm Động chặn lại phía sau, con ngươi quét qua bốn phía chung quanh, còn những hộ vệ Lâm gia kia liền rút đao kiếm ra khỏi vỏ, đem hai người vây quanh vào giữa.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Nghe được âm thanh trầm trọng của Lâm Khiếu, Lâm Động nghĩ nghĩ, cười nói: “Người của Lôi gia, Lôi Phích, Lôi Hình cùng nhau xuất thủ, tưởng nghĩ là muốn giết con”

"Lôi Phích, Lôi Hình?"

Nghe đến hai cái tên này, không chỉ có khuôn mặt Lâm Khiếu co giật, thậm chí đám hộ vệ chung quanh kia sắc mặt cũng biến đổi rất nhiều, bất cứ người nào cũng biết được hai vị kia chính là phần tử trọng yếu nhất tại Lôi gia, hơn nữa thực lực của hai người kia là Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ, thanh danh tại Thanh Dương Trấn cũng tương đối nổi tiếng.

“Lôi gia là bọn tạp chủng”

Lâm Khiếu nghiến răng nghiến lợi mắng chửi một câu, không nghĩ tới vì muốn đối phó với một tiểu bối Lâm gia như Lâm Động thế nhưng trực tiếp xuất động đến hai gã phần tử trọng yếu nhất. Nghĩ đến đây hắn không khỏi nổi lên một trận hoảng sợ, xem ra Lâm Động bày ra thiên phú kinh người đã khiến cho Lôi gia dâng lên sát ý. Ngày sau, nhất định phải phái người bảo hộ mới được.

“Ngươi không sao chứ?” Mà bọn họ đâu rồi?”

“Không có chuyện gì” Lâm Động cười cười, nói: “Lôi Hình kia hắn là đã chết, còn Lôi Phích thì xem như đã bị phế đi một cánh tay, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không sử dụng tay được”

Suy nghĩ của Lâm Khiếu vào thời khắc này phảng phất như ngừng lại, sau đó hắn mạnh mẽ quay đầu, hai mắt trắng dã nhìn chằm chằm Lôi Động: “Lôi Hình đã chết? Lôi Phích phế đi một cánh tay? Do ngươi làm?”

Bá bá!!!

Cả đám hộ vệ Lâm gia ở chung quanh, đồng dạng vào giờ phút này cũng đều há miệng trợn mắt, nhìn nhìn vị thiếu niên đang được bọn họ bao vây vào giữa thì cảm giác được da đầu có chút tê dại. Nghe nói Lôi Phích và Lôi Hình đều là cao thủ đạt tới cấp độ Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ rồi, mà hôm nay hai người bọn họ cùng nhau liên thủ, với lại còn mang theo một ít thủ hạ, không chỉ không có đạt được thành quả gì, ngược lại còn chết một, bị thương một?

“Vận khí tốt, vận khí tốt thôi mà…”

Nhìn những tia ánh mắt ở chung quanh, Lâm Động hơi chút lúng túng, nếu như không phải chuyện này sớm muộn gì cũng truyền ra ngoài… hắn đúng là không muốn nói đến.

“Con mụ nó, vận khí tốt thì có thể giết một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh

sao chứ?” Một ít hộ vệ trung thành Lâm gia cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, lẩm ba lẩm bẩm nói.

Miệng của Lâm Khiếu cũng giật giật vài cái, nhưng sau cùng hắn cũng không nói ra lời nào, giờ phút này tại trong tim hắn, đồng dạng là nổi lên kinh đào hãi lãng, đối mặt với hai cao thủ liên thủ như Lôi Hình và Lôi Phích, cho dù là hắn cũng không dám nói có thể có được chiến tích như vậy.

"Hảo tiểu tử."

Bàn tay nặng nề vỗ vỗ bả vai Lâm Động, cuối cùng Lâm Khiếu cũng mang theo một nỗi vui mừng và tự hào hô lên ba từ như vậy.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 83

Cổ Mộc

Biên: (A Híp) “Thằng khốn. Ngươi là đồ vô dụng!”

Nơi thâm viện của Lôi gia, đột nhiên có một tiếng gầm gừ tức giận đến tột đỉnh truyền ra. Nghe được tiếng gầm gừ này, thân thể của tất cả mọi người trong Lôi gia đều run lên lẩy bẩy, không một ai ở giờ phút này dám phát ra một âm thanh nào khác, sợ bị tai vạ ập đến bất ngờ.

“Ba, ba!”

Trong một gian phòng nơi thâm viện, sắc mặt Lôi Báo trông dữ tợn đáng sợ, hắn nhìn vào cổ thi thể nằm ngay trước mặt, thân thể không ngừng run lẩy bẩy kịch liệt, cuối cùng hung hăng giáng xuống một cái tát thật mạnh vào trên khuôn mặt Lôi Phích đang đứng cúi thấp đầu ở trước mặt mình. Sau tiếng tát mạnh lanh lảnh vang lên đó, thì thân hình Lôi Phích bay thẳng ra xa đụng mạnh vào vách tường, vốn trên thân thể đã có thương tích, sự va chạm lần này trực tiếp làm hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn thấy cảnh này, những phần tử quan trọng khác trong Lôi gia đều run lên, miệng khép kín không dám hó hé một tiếng. Bọn họ biết được trong giờ phút này, Lôi Báo đã nổi giận đến độ mất đi một chút lý trí.

“Hai gã cao thủ Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ, cộng thêm mười tên hảo thủ Lôi gia ta, thậm chí ngay cả một tiểu súc sinh mười sáu mười bảy tuổi đầu cũng không thu thập được? Nhiều người đi như vậy mà cuối cùng chỉ có một mình ngươi quay trở về? Ngươi còn có mặt mũi trở lại sao hả?” Lôi Báo với sắc mặt hung tợn cùng bộ dáng điên cuồng, gầm hét lên.

Đối mặt với Lôi Báo đang lúc nổi giận, Lôi Phích chỉ biết cúi thấp đầu thôi, hai tay nắm chặt. Hắn biết lần này thảm hại trở về đã mất hết thể diện, lúc đi mang theo đội ngũ hùng hậu nhưng kết quả cuối cùng chỉ còn một mình hắn giống như chó hoang chạy trốn về. Lần này nếu như địa vị của hắn ở Lôi gia không phải cao, e rằng dưới sự nổi giận của Lôi Báo, hắn đã bị một chưởng đánh chết rồi.

Lôi Báo giống như trâu điên tức giận, sắc mặt xanh mét, không ngừng đi tới đi lui trong phòng. Mất một gã cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, đối với Lôi gia hắn mà nói là tổn thất quá nặng nề, nhớ tới chuyện này thôi thì lý trí của hắn đã bị sự nổi giận che mất hết khuynh hướng.

Cả gian phòng yên lặng nặng nề đến lạ thường, cuối cùng, bước chân của Lôi Bao cũng chậm lại rồi ngừng hẳn, là chủ của một gia tộc, định lực của hắn quả nhiên là không tệ lắm.

Sắc mặt vẫn âm trầm, hắn quay trở lại ghế ngồi, thanh âm khàn đục, hỏi chuyện: “Lần này là trúng mai phục của Lâm gia sao?”

Lôi Phích trên mặt lộ ra vẻ cay đắng, chậm rãi lắc đầu, nói: “Trước khi bọn người Lâm Khiếu đuổi tới, tổn thất đã là như vậy rồi. Lần này, nhân thủ của chúng ta bao gồm Lôi Hình, cũng là chết ở trong tay một mình Lâm Động.”

Tuy biết rõ bầu không khí vào giờ phút này bất thường, nhưng khi nghe nói vậy, những người Lôi gia vẫn không kềm chế được sự hoảng sợ liền ngẩng đầu lên. Nhiều người như vậy, tất cả đều chết ở trong tay tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi của Lâm gia?

“Hãy cho ta một giải thích thỏa đáng.” Lôi Báo bàn tay run rẩy, ngửa đầu hít một hơi thật sâu, giọng trầm thấp, run rẩy nói.

“Thực lực Lâm Động bây giờ đã là Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ, một mình giao chiến, ta không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa hắn tựa hồ am hiểu rành mạch về ám khí, sử dụng nhanh chóng làm chúng ta không kịp đề phòng, Lôi

Hình thua chính là bởi ở điểm này” Lôi Phích thấp giọng nói, rồi hắn từ trong ngực móc ra một đoản toa đã nhuốm đầy máu, cung kính đưa về phía Lôi Báo.

Lôi Báo nhận lấy, sắc mặt u ám, ngón tay vuốt nhẹ qua mũi nhọn sắc bén của đoản thoi ngắn, phía trên toàn là răng cưa nhỏ làm cho tiểu hung khí trở nên bén nhọn vô cùng.

“Xét cho cùng cũng là do ngươi quá sơ suất. Cho dù tiểu súc sinh của Lâm gia kia thật có thực lực Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ, với sự liên thủ của ngươi với Lôi Hình cũng đủ giết chết hắn.” Lôi Báo thản nhiên nói.

“Đi dưỡng thương trước đi, chuyện này tạm thời ghi nhớ, đợi đến sau này khi giải quyết Lâm gia xong, ngươi sẽ nhận lấy hình phạt của gia tộc.”

“Dạ.”

Lôi Phích không dám nửa lời dị nghị, ngược lại cung kính đáp.

“Triệu tập nhân thủ của Lôi gia, rồi báo cho Tạ gia biết, trong vòng hai tháng, ta bắt Lâm gia phải cửa nát nhà tan!”

Lôi Báo búng nhẹ đoản toa trong tay ra, trên khuôn mặt thoáng xuất hiện vẻ dữ tợn, cánh tay vung lên, đoản toa kia hóa thành một đạo hắc mang, bắn mạnh xuống xà nhà, cắm sâu đến phần đuôi!

*** “Cái gì? Lôi gia ngang nhiên ra tay với Động nhi như vậy sao?”

Trong Thiết Mộc trang, sau khi Lâm Chấn Thiên nghe Lâm Khiếu hồi báo, khuôn mặt đang nở nụ cười bỗng trở nên lạnh lẽo.

“Ha hả, phụ thân không cần lo lắng. Lôi Phích và Lôi Hình không những không đạt được thành quả gì, mà ngược lại Lôi Hình còn bị Động nhi đánh chết, Lôi Phích bị thương bỏ chạy. Lần này lão quỷ Lôi Báo kia chắc bị chọc tức giận đến ói máu đây” Lâm Khiếu cười nói.

Lời nói của Lâm Khiếu khiến cho không khí trong đại sảnh trở nên tĩnh lặng, chợt hắn bất ngờ thấy được trên khuôn mặt của đám người Lâm Chấn Thiên hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Cái tên tiểu tử này, thật làm cho người ta cảm thấy khó có thể tin được.”

Nỗi khiếp sợ chỉ kéo dài trong chốc lát, mọi người cũng từ từ phục hồi lại tinh thần, chép chép miệng, trên mặt hiện ra vẻ thán phục lẫn vui mừng.

“Phụ thân, Lôi gia lần này đã quyết định ra tay với Lâm gia ta, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Lâm Mãng ánh mắt lạnh lẽo, hỏi.

“À.” Lâm Chấn Thiên khẽ gật đầu, chợt cười một tiếng, rồi nói: “Ăn nhiều như vậy tất sẽ thiệt thòi, với tính tình của Lôi Báo, hắn sẽ không nuốt vào dễ dàng như vậy đâu. Phân phó xuống dưới, Lâm gia sẽ tiến vào trạng thái đề phòng, tùy theo nhất cử nhất động của Lôi gia”

“Phụ thân khi nào có thể tấn nhập Nguyên Đan Cảnh?” Lâm Khiếu hỏi. Nguyên Đan Cảnh mới thật sự tính là lực lượng kinh sợ nhất, nếu Lâm Chấn Thiên thành công tấn nhập, thì Lôi gia kia, sau này sẽ không dám lỗ mãng khinh suất.

“Nhanh thôi, trong vòng một hai tháng, ta tất nhiên có thể đột phá!” Lâm Chấn Thiên, tinh quang trong mắt bắt đầu khởi động, chậm rãi nói.

“Đến lúc đó, bản thân ta muốn coi thử, Lôi gia hắn đến tột cùng là có chỗ nào tốt để mà lớn lối!”

*** Bởi vì sự cố ám sát của Lôi gia, Lâm Động lần này trở lại Thiết Mộc trang vì nơi này, hiện tại nghiễm nhiên đã trở thành chỗ có phòng vệ mạnh nhất của Lâm gia, nên chỗ này mới là chỗ an toàn nhất.

Ở trong phòng, Lâm Động ngồi xếp bằng ngay trên giường, ở trước mặt của hắn có chín mảnh “Toái Nguyên Toa” lơ lửng trên không. Những đoản toa này

trôi lơ lửng quanh thân Lâm Động, giống như những con cá bơi lội tán loạn, có vẻ linh hoạt vô cùng.

Trận đấu hôm nay có chút xung đột mãnh liệt, làm cho Lâm Động tận mắt nhìn thấy được uy lực của tinh thần lực, mà ở dưới sự khống chế của tinh thần lực, sự sát hại của những mảnh "Toái Nguyên Toa" hiển nhiên cực mạnh, con người khó mà nắm bắt lấy quỹ đạo. Mạnh như Lôi Phích cũng phải chịu mất mát lớn, còn Lôi Hình thì phải dùng đến tánh mạng để làm học phí.

Lâm Động nhắm mắt lại, cảm ứng tinh thần lực trong Nê Hoàn Cung, trong lòng hắn hiểu rõ, đối với chưởng khống của tinh thần lực, hắn dù sao vẫn còn yếu. Nếu mà có thể thi triển toàn bộ uy lực của tinh thần lực, hắn tin tưởng, Lôi Phích căn bản là không có cơ hội chạy thoát.

"Trước kia mình đã khinh thường tinh thần lực a …" Lâm Động thở dài, nhẹ giọng nói. Khó trách ngày đó ở Viêm Thành, vị Nham Đại Sư kia nói, Phù Sư không chỉ có khả năng làm vũ khí khôi giáp, khắc chữ vào đồ vật làm ký hiệu, mà thủ đoạn của bọn hắn, đồng dạng có thể nghiên trời lệch đất.

Bất quá những thủ đoạn đó, hiện tại Lâm Động tựa hồ không có cách nào làm được.

Nghĩ tới đây, Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, chợt đột nhiên làm như nhớ lại cái gì, có chút tò mò, lấy từ trong túi Càn Khôn ra mảnh cổ mộc phủ đầy rêu xanh.

Cố mộc này chính là vật đổi được tại Phường hội dưới lòng đất, ký hiệu mờ nhạt trên mặt của vật này hẳn phải có liên quan đến Phù Sư … Mà bây giờ, thứ mà Lâm Động cần nhất chính là đồ vật có liên quan đến Phù Sư. Hắn rất muốn biết khi hắn thi triển toàn bộ tinh thần lực, thì sẽ mạnh mẽ đến mức độ nào?

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 84

Cổ Tuyền Phú Ấn

Lâm Động đem cổ mộc lật qua lật lại một lúc, sau đó đem đám rêu xanh phủ đầy bên ngoài cẩn thận lau sạch. Bất quá hắn cũng không biết cái gã bán hàng kia đến tột cùng là đào được nó ở chỗ nào, mà những phù văn ở bên ngoài kia lại có vẻ dị thường mơ hồ.

Những phù văn này hơn phân nữa đều không rõ ràng, khiến cho chân mày Lâm Động nhíu lại, trầm ngầm một lát sau, tâm thần khẽ nhích động, chợt hai mắt chậm rãi nhắm mắt lại, một tia tinh thần lực từ Nê Hoàn Cung bắn ra, cuối cùng tiếp xúc với cổ mộc kia.

Ngay khi sát na tiếp xúc, cổ mộc kia luôn không có động tĩnh gì chợt lay động mặc dù cực nhỏ. Nhưng mà, vẫn như cũ cũng chẳng xuất hiện biến hóa gì quá lớn.

"Ở bên trong cổ mộc này được một tầng tinh thần lực tạo thành một bức tường ngăn cách lại sao"

Trong tiếp xúc chốc lát đó, Lâm Động lại cảm giác rất rõ ràng, ở bên ngoài cổ mộc thế nhưng được một tầng tinh thần lực vô cùng nhạt bao phủ lấy, mà cổ tinh thần lực này tương đối nhạt, xem ra với thời gian hiện hữu của nó hắn là không ngắn a.

Phát hiện được sự ngăn cản mạnh mẽ của bức tường tinh thần lực kia, Lâm Động liền thở phào nhẹ nhõm, tâm thần vừa động, nhất thời một cổ tinh thần lực từ bên trong Nê Hoàn Cung gào thét mà ra, khi cố gắng ngưng tụ nó lại, sau đó hung hăng hướng bên trong cổ mộc kia chui vào.

“Ông… ông!”

Cùng với biến hóa mà Lâm Động đã làm lúc nãy, cổ mộc kia liền phát ra tiếng vù vù, sau đó là một đạo thanh âm răng rắc rất nhỏ đột ngột vang lên, rồi thì ở phía trên cổ mộc lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng đó ngưng tụ thành một đạo quang thúc, quẳng ném đến trên trán của Lâm Động.

Ngay khi đạo quang thúc kia ấn vào trên trán Lâm Động, hắn lập tức cảm giác được rất rõ ràng có một loại tin tức kỳ lạ được lưu lại tại trong đầu của mình.

Cổ Tuyền Phù Ấn – Ngưng Ấn Pháp.

Chỉ hai dòng chữ ngắn ngủn đó đã làm cho tâm tình Lâm Động kích động mãnh liệt. Cái gọi là Ngưng Ấn Pháp kia là thứ trọng yếu nhất mà một Phù Sư tất phải có, bởi vì chỉ có đem tinh thần lực của chính mình ngưng tụ thành một Bản Mệnh Phù Ấn, lúc đó bản thân hắn mới có thể chân chính được xưng là Phù Sư.

Vị Nham Đại Sư ở Viêm Thành kia, bất quá chỉ đưa cho Lâm Động ba tầng đầu tiên của Thần Thiên Động, dù vậy cũng có thể làm cho Lâm Động tiến nhập vào con đường tu luyện tinh thần lực, nhưng mà cũng không thể cho hắn cái trọng yếu nhất chính là Ngưng Ấn Pháp. Vì thế, cho dù hiện giờ Lâm Động cũng cảm giác được tinh thần lực của mình hơi chút mạnh mẽ, nhưng thủy chung cũng không tính là một Phù Sư chân chính được.

Mà một khi ngưng tụ thành công Bản Mệnh Phù Ấn này, không chỉ có làm cho tinh thần lực của bản thân mình tăng lên, mà còn khiến cho tinh thần lực càng chân thật hơn.

Mặt khác, loại Bản Mệnh Phù Ấn này, nếu như không thuộc loại cha truyền con nối (nhất mạch tương truyền) mà nói…, thì khi ngưng tụ thành Phù Ấn, nhưng cũng có điểm bất đồng, dĩ nhiên năng lực mạnh yếu cũng sẽ cho xuất hiện những khác biệt. Cho nên muốn trở thành Phù Sư, nếu như có lão sư chỉ dạy

trong lời nói… không thể nghi ngờ là bớt đi không ít đường quanh co.

Hiển nhiên, Lâm Động vào lúc này còn không có được những loại kia, hắn có khả năng làm được chính là chỉ tự tìm tòi lấy mà thôi, cho nên, ngay khi hắn phát hiện tại bên trong cổ mộc còn cất giấu một loại Ngưng Ấn Pháp, thì trong tâm không khỏi lộ ra vẻ vui sướng cực độ.

Chậm rãi đem những tin tức lưu lại này ghi nhớ xong, Lâm Động sau khi tinh tế quan sát bên phải bên trái cổ mộc này, rồi mới từ từ mở hai mắt ra, trong ánh mắt hơi lóe sáng một chút. Cái gọi là Cổ Tuyền Phù Ấn này đã làm cho hắn đối với sự lĩnh ngộ tinh thần lực so với trước kia tăng lên không ít.

“Hô…”

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm hơi thở dài, Lâm Động một lần nhắm mắt lại, tinh thần lực từ trong Nê Hoàn Cung bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

"Ào ào. . ."

Theo đó tinh thần lực tại Nê Hoàn Cung xoay chuyển thành lốc xoáy, thì một loại âm thanh kỳ lạ ở trong đầu Lâm Động vang lên.

Sắc mặt hắn Lâm Động liền ngưng trọng, mặc dù đây là lần đầu tiên hắn ngưng tụ Bản Mệnh Phù Ấn, nhưng đối với tinh thần lực của chính mình, hắn cũng có lòng tin vững chắc.

Cái loại thanh âm kỳ lạ vang lên một cách chậm rì đó khiến cho hai lỗ tai Lâm Động xuất hiện ù ù, trong ánh mắt của hắn cũng đột ngột lóe lên ánh sáng ngời, tốc độ của lốc xoáy kia thì bắt đầu xuất hiện tăng lên từng chút một.

Lốc xoáy tinh thần kia lúc thì chậm chạp lúc thì khoan thai, thoạt nhìn nó tựa hồ như đang cất dấu một loại tiết tấu cực kỳ đặc biệt nào đó, dĩ nhiên là Lâm Động hoàn toàn chăm chú nhìn sự biến hóa ở bên ngoài của Cổ Tuyền Phù Ấn kia, nếu không chỉ dựa vào chính hắn thôi thì cho dù nghĩ đến nát đầu cũng

không cách nào làm được một bước này.

Cứ như vậy tinh thần lốc xoáy tại Nê Hoàn Cung vẫn duy trì chuyển động một loại tiết tấu cổ quái mà kỳ lạ. Đột nhiên, Lâm Động mơ hồ cảm giác được, tựa hồ có một cổ hấp lực nhè nhẹ như có như không từ bên trong tinh thần lốc xoáy kia tản mát ra.

“Ngưng!”

Ngay khi cổ hấp lực nhè nhẹ đó xuất hiện, Lâm Động trừng hai mắt lên, từ trong miệng quát ra một tiếng trầm thấp, hắn hung hăng áp súc tinh thần lốc xoáy!

"Ong ong!"

Khi tinh thần lốc xoáy bị áp súc đến cực hạn, toàn bộ tại bên trong Nê Hoàn Cung đều truyền ra tiếng vang như ong kêu, vốn tinh thần lốc xoáy đang an an ổn ổn, nhưng vào giờ phút này lại xuất hiện bắn ngược trở lại.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng dị thường, hắn hiểu được, hiện giờ đúng là lúc tối trọng yếu nhất để ngưng tụ thành Bản Mệnh Phù Ấn. Vậy, lúc này đây thế nhưng không được xảy ra một cái sơ suất gì.

“Ngưng lại cho ta!”

Hít sâu một hơi, chợt một đạo tiếng quát từ trong miệng Lâm Động phát ra lần nữa. Một cổ tinh thần ba động mạnh mẽ từ trong đầu đột ngột khuếch tán ra, mà tinh thần lốc xoáy từ bên trong Nê Hoàn Cung kia cũng đã chịu không nổi sự áp súc, phịch một tiếng, tức thì bạo liệt bung ra.

Ngay khi tinh thần lốc xoáy nổ tung, thì hai mắt Lâm Động cũng đã trở nên bừng sáng dị thường.

“Thình thịch!”

Từ trung tâm nổ mạnh chợt bắn ra vô số quang tuyến nho nhỏ, mà những quang tuyến này chỉ trong nháy mắt liền đem một vài mãnh vỡ tinh thần lực lắp ghép lại, sau đó lấy một loại trạng thái co rút kỳ dị, cuối cùng kiến tạo thành một đạo phù văn thần kỳ cỡ chừng bằng hai ngón tay cái.

Đạo phù văn này là do vô số mãnh vỡ tinh thần lực khắc họa mà thành, thoáng nhìn qua, chính là làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ huyền ảo, phảng phất toàn bộ thiên địa cũng đều bị đạo phù văn tưởng chừng như đơn giản này bao phủ lấy.

Phù văn thành hình đã lộ ra vẻ nhàn nhạt cùng mơ hồ, nếu như nhìn kỹ mà nói… sẽ thấy được phù văn này, kỳ thật là rất giống lốc xoáy bị biến dị, quang mang chớp động, tựa như đang lặng lẽ sinh trưởng vậy.

"Tê tê!"

Một cổ hấp lực từ bên trong đạo phù văn kỳ lạ kia tán ra, mà những mảnh nhỏ tinh thần lực trong Nê Hoàn Cung cũng đã bị đạo phù văn này hút vào bên trong, lúc này ánh sáng nhàn nhạt kia mới trở nên sáng ngời hơn một chút.

“Hêy…”

Ngay khi lốc xoáy hình thành phù văn, thì hai mắt Lâm Động cũng đã hoàn toàn mở ra, mà ở một thoáng mở ra đó, Lâm Động lại cảm giác được rất rõ ràng mọi động tĩnh ở bên trong Thiết Mộc trang, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng khó thoát được cảm ứng của hắn.

Đột nhiên bàn tay Lâm Động vỗ xuống giường, thân hình nhảy bậc lên, tâm thần vừa động, chín đạo hắc mang từ trong tay áo bay ra, sau đó ngưng tụ lại thành một khối, giống như một thanh hắc kiếm, bay xuống dưới chân Lâm Động.

Tiếp đó, thân thể Lâm Động ngự ở trên Toái Nguyên Toa, ổn định giữa không trung.

Ngự toa mà đi!

Sau khi ngưng tự Bản Mệnh Phù Ấn, Lâm Động không ngờ có đầy đủ tinh thần lực mới có thể hành động đến cấp độ này.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 85

Nhất Ấn Phù Sư

Biên: (A Híp) Lâm Động thật cẩn thận đem "Toái Nguyên Toa" hợp lại thành ‘hắc kiếm’ đặt dưới chân, ở trong phòng bay qua bay lại một hồi. Tuy nói tư thế điều khiển có chút quái dị nhưng điều này cũng không thể giảm bớt được sự mừng rỡ như điên hiện lên trên khuôn mặt còn non trẻ. Ngự kiếm phi hành, có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới chuyện thần thoại bực này mà hắn cũng có thể làm được.

Lâm Động ngự lên "Toái Nguyên Toa" bay qua bay lại ở trong phòng một hồi lâu. Sau đó tâm thần khẽ động, ‘hắc kiếm’ lập tức phân liệt hóa thành chín đạo hắc mang chui vào bên trong ống tay áo của hắn, mà thân thể của hắn thì lại nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

"Thật không tệ nha, bất quá vẫn còn thiếu một chút tinh thần lực nữa. . ."

Lâm Động vừa phủi tay sợ hãi than lại vừa có chút tiếc nuối, nếu như tinh thần lực của hắn mạnh mẽ hơn một chút nữa thì…. nói không chừng đúng là có thể giống như những cường giả trong truyền thuyết – phi thiên mà đi. Nhưng hiện tại e rằng phi hành chưa được bao lâu thì tinh thần lực đã tiêu hao hết mà rơi từ trên trời cắm đầu xuống đất mất.

Cất Toái Nguyên Toa xong, Lâm Động quan sát Bản Mệnh Phù Ấn ở bên trong Nê Hoàn Cung một chút. Bản Mệnh Phù Ấn vào lúc này đang huyền phù ở trong đó, bất quá Phù Ấn này nhìn qua có vẻ mơ hồ và ảm đạm quá mức. Có lẽ Lâm Động cần phải trui rèn lại một thời gian dài nữa thì Bản Mệnh Phù Ấn mới có thể hoàn toàn thành công.

"Nhất Ấn. . ."

Nhìn Bản Mệnh Phù Ấn tại bên trong Nê Hoàn Cung, Lâm Động không nhịn được mà cười to lên. Bắt đầu từ bây giờ, hắn chính thức có thể được coi là Nhất Ấn Phù Sư, đối với khắc chữ vào đồ vật như khôi giáp vũ khí… hắn cũng không có hứng thú quá lớn. Bất quá về diệu dụng của tinh thần lực, hắn lại cực kỳ coi trọng, bởi vì theo như lời Nham Đại Sư kia, nếu như tu luyện đạt tới cảnh giới cao thâm thì dù là so với một số cường giả tu luyện Nguyên Lực phiên giang đảo hải vẫn không yếu hơn, nhưng đây cũng chỉ là một ý niệm vừa lóe lên trong đầu mà thôi.

Bất quá, so với sự hiện diện của Nguyên Lực thì tinh thần lực lại phảng phất lộ ra vẻ hư vô huyền bí, nếu như trên phương diện này mà không có một chút thiên phú nào thì…sợ rằng sẽ rất khó khăn để tiến triển.

Trong tu luyện tinh thần lực thì thiên phú là trọng yếu nhất, đây cũng là điều mà vị Nham Đại Sư kia khi nhìn thấy Lâm Động sở hữu thiên phú tinh thần lực lại động tâm như thế.

Cái loại sức mạnh thông thiên phiên giang đảo hải này hiện tại đương nhiên là mục tiêu Lâm Động mà hướng tới. Bất quá điều may mắn chính là, khi Bản Mệnh Phù Ấn ngưng tụ thành công thì hắn có thể cảm giác rõ ràng, tinh thần lực nắm trong tay hiện giờ so với lúc trước hiển nhiên tăng thêm một bậc. Bây giờ Lâm Động có đủ tự tin nếu gặp sự tập kích của Lôi Phích một lần nữa thì tên kia chắc chắn không bao giờ thoát được.

Đối với tinh thần lực này Lâm Động cảm thấy rất hài lòng. Lần hành động đó của đám người Lôi Phích hiển nhiên chỉ là khúc nhạc dạo cho tính toán muốn đối phó với Lâm gia. Đối mặt với gia tộc uy tín lâu năm ở Thanh Dương Trấn này, Lâm gia đương nhiên sẽ phải toàn lực ứng phó, vì nếu như có điều sơ sẩy một chút thôi thì Lâm gia sẽ phải chân chính nhà tan cửa nát.

Mà đối mặt với sự phản kích của Lâm gia, Lôi gia tất nhiên sẽ chém tận giết

tuyệt. Điều này vốn không phải là điều mà Lâm Động hy vọng xảy đến.

Cho nên, trước khi Lôi gia động thủ với Lâm gia thì bản thân hắn phải cố hết sức để tăng lên thực lực của chính mình, chỉ có như vậy hắn mới có thể đảm bảo thêm một phần sự an toàn cho gia tộc.

"Lôi gia...!!!"

Đôi mắt của Lâm Động híp lại, hàn mang trong con ngươi bắt đầu lóe sáng, người có sát ý với hắn, hắn nhất định sẽ coi người đó là địch nhân. Nếu có cơ hội hắn muốn Lôi gia vì hành động của ngày hôm nay mà phải trả giá thật lớn.

*** Trong những ngày kế tiếp không khí ở Thanh Dương Trấn tựa hồ đang trở nên im ắng khẩn trương hơn. Cao tầng của hai nhà Lôi - Tạ cũng thường xuyên lui tới với nhau hơn, dù chỉ là một thế lực nhỏ nhoi với tai mắt linh thông cũng cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Dĩ nhiên điều bất thường này Lâm gia cũng đã nhận thấy, bất quá bởi vì thời gian cấp bách, hơn nữa Lâm Chấn Thiên cũng đã tiến vào thời khắc mấu chốt nhất để bế quan đột phá. Lúc này, ai ai cũng không dám quấy rầy hắn, bởi vì ai cũng biết chỉ khi Lâm Chấn Thiên thành công tấn nhập Nguyên Đan Cảnh, thì Lâm gia mới sẽ không e ngại sự liên thủ của hai nhà Lôi - Tạ. Nếu không lần giao chiến này, phần thắng của Lâm gia sẽ chỉ là một con số không tròn trĩnh.

Dù sao tuy nói một năm nay vì nguyên nhân có được mạch khoáng Dương Nguyên Thạch, nhưng tại trong tâm Lâm Động thì Lâm gia cũng không thể nào yếu hơn bất kỳ một nhà nào trong hai nhà Lôi - Tạ. Nhưng nếu như hai nhà này liên thủ, vậy Lâm gia vẫn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Cho nên, bất kể là như thế nào, cũng phải đợi đến khi Lâm Chấn Thiên thuận lợi xuất quan mới được!

*** Không khí ở Thanh Dương Trấn có vẻ bất bình thường khiến bên trong Thiết Mộc trang cũng phá lệ mà cảnh giác cao độ. Phòng ngự bình thường không

chỉ làm kiên cố thêm mà ngay cả ban đêm cũng có người thay nhau tuần tra.

Cư như vậy dưới loại không khí căng thẳng này, thời gian nửa tháng đã nhanh chóng qua đi.

Trên một bãi đất trống dưới bóng cây mát mẻ, thân thể Lâm Động di chuyển, quyền chưởng huy động mang theo quyền phong cuồn cuộn, từng đạo âm thanh trầm thấp ô ô vang lên, đem toàn bộ lá cây trên mặt đất tung bay.

"Phanh."

Sau một lúc, Lâm Động mạnh mẽ oanh một quyền trên một cây đại thụ. Nguyên Lực cuồng mãnh, đem thân cây đang tươi tốt phá tan thành từng mảnh.

"Lâm Động ca, cha gọi huynh nhanh vào phòng nghị sự!"

Khi Lâm Động mới vừa thu quyền xong thì một đạo thân ảnh yểu điệu xinh đẹp đột nhiên từ đằng xa chạy tới, thanh âm thanh thúy giống như một con chim sơn ca truyền tới.

"Sao?"

Nghe vậy, Lâm Động chợt ngẩn ra sau đó gật đầu, hắn biết hiện tại Lâm gia đang bị vây trong tình trạng căng thẳng.

"Đi thôi!"

Chạy đến bên cạnh Thanh Đàn phất phất tay, Lâm Động cũng không chậm chạp, quay đầu chạy về phía phòng nghị sự. Thanh Đàn thấy thế thì cái miệng nhỏ chu lên, rồi vội vàng đuổi theo Lâm Động.

Phòng nghị sự.

Khi Lâm Động đi vào, không chỉ có Lâm Khiếu mà ngay cả Lâm Hà, Lâm Hoành cùng những tiểu bối khác cũng ở đây. Bất quá thấy sắc mặt mọi người có

vẻ ngưng trọng, trong lòng lại Lâm Động nhảy lên.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy ạ?" Lâm Động bước nhanh đi vào, mở miệng hỏi.

Nhìn thấy Lâm Động đi tới, đám người Lâm Khiếu, Lâm Khẳng cũng thở phào nhẹ nhõm. Bất tri bất giác, bọn họ tựa hồ đã đem Lâm Động trở thành trụ cột của Lâm gia rồi.

"Trong khoảng thời gian này, chúng ta đã âm thầm đem gia quyến Lâm gia ở Thanh Dương Trấn chuyển đến Thiết Mộc trang."

Nghe vậy, Lâm Động cũng gật gật đầu, nếu Lôi gia lại tiếp tục sử dụng thủ đoạn như đã đối phó với hắn, thì những gia quyến của Lâm gia nếu bị Lôi gia bắt gọn. Sau đó dùng điều này để uy hiếp, đối với Lâm gia sẽ tạo thành kiềm chế thật lớn.

"Bởi vì lo lắng bị hai nhà Lôi - Tạ phát hiện, cho nên hiệu suất cũng không cao, hôm nay là nhóm cuối cùng, bất quá lần này lại bị hai nhà Lôi - Tạ phát hiện ra, theo tình báo chúng ta có được hiện giờ Tạ gia đang phái người đuổi bắt nhóm gia quyến cuối cùng của Lâm gia chúng ta!" Lâm Khiếu mặt sắc ngưng trọng nói.

Lâm Động cau mày lại, hắn nhìn thấy trên gương mặt của Lâm Hà còn vương một chút nước mắt cùng với mặt sắc âm trầm của Lâm Khiếu, đột nhiên khiến hắn có cảm giác không ổn: "Vậy nhóm gia quyến cuối cùng có những ai vậy cha?"

"Phần lớn là gia quyến là đại tẩu cùng với mẹ của con." Thân thể Lâm Khiếu nhẹ nhàng run rẩy, thanh âm trầm thấp tới mức đáng sợ.

Mà đại tẩu trong miệng hắn chính là thê tử của Lâm Khẳng - mẫu thân của Lâm Hà.

"Mẹ?" Khuôn mặt Lâm Động trong nháy mắt biến đổi, quả đấm lập tức nắm

chặt lại, ánh mắt trở nên băng hàn.

"Lần đuổi bắt này là do Tạ Khiêm Tạ gia tự mình dẫn đầu, ta muốn báo cho Cuồng Đao Vũ Quán tương trợ, nhưng Lôi gia cũng đang bị bọn họ giám thị, cho nên bọn họ sẽ không thể ra tay được" Sắc mặt Lâm Khẳng lúc này cực kỳ khó coi.

"Tạ Khiêm có thực lực Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, ít nhất cũng phải do ta cùng Lâm Khiếu tự mình xuất thủ mới có thể ngăn cản hắn. Nhưng một khi chúng ta rời đi, thì phòng ngự của Thiết Mộc trang sẽ yếu bớt, hiện tại phụ thân đang trong giai đoạn khẩn yếu nhất, tuyệt đối không thể để bất kỳ điều gì ảnh hưởng!"

Lời của Lâm Khẳng vừa nói xong, tức thì trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, ý của hắn chính là không thể điều nhân thủ đi cứu người được...

Nước mắt Lâm Hà lại chảy ra, nàng cắn môi gắt gao nhìn Lâm Khẳng.

Lâm Khẳng nắm chặt quả đấm, nhắm chặt hai mắt, trên khuôn mặt hắn hiện đầy vẻ thống khổ. Hai nhà Lôi - Tạ đã tính toán xuất thủ với Lâm gia, hi vọng duy nhất của bọn họ bây giờ chính là Lâm Chấn Thiên đột phá đến Nguyên Đan Cảnh. Nếu không đến lúc đó, cho dù có cứu được gia quyến thì kết cục cũng vẫn giống nhau thôi.

"Cha, mọi người ở lại bảo vệ cho Thiết Mộc trang. Chuyện của mẹ con sẽ đi!"

Trong sự im lặng, sau cùng vị thiếu niên kia cũng hít sâu một hơi, thanh âm lộ ra sự băng hàn cùng sát ý vang vọng trong đại sảnh.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 86

Cứu Viện

Biên: (A Híp) “Ngươi đi?”

Trong đại sảnh, khi nghe Lâm Động nói như vậy, sắc mặt của một số người liền biến đổi. Lâm Khiếu mang vẻ căng thẳng liếc sang nhìn Lâm Khẳng, ba người trao đổi ánh mắt, rồi Lâm Khiếu trầm giọng nói: “Lần này người dẫn đầu chính là Tạ Khiêm Tạ Gia, hắn là một người nham hiểm lại còn có thực lực của Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, không kém so với đám người Lôi Phích!”

“Là hắn sao?” Lâm Động thanh âm bình tĩnh, hỏi.

Nghe hỏi vậy, Lâm Khiếu ba người đều do dự, không biết phải trả lời làm sao cho phải.

“Chẳng lẽ trơ mắt nhìn mẹ và các người khác bị Lôi - Tạ hai nhà bắt giữ?”

“Dĩ nhiên không thể được, ta sẽ dẫn người đi, cùng lắm liều một mạng và nhất định sẽ đem người trở về.” Vẫn trầm mặc, Lâm Mãng đột nhiên trầm giọng, nói. Trong lúc nói chuyện, trong ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng âm tàn giống như sói dữ, Lôi-Tạ hai nhà muốn giết chết Lâm gia bọn họ, vậy bọn họ sẽ cùng bọn hắn liều mạng.

Lâm Khiếu và Lâm Khẳng hít một hơi thật sâu, bọn họ biết được nếu để Lâm Mãng đi, có lẽ sẽ cứu được người về, nhưng chính bản thân hắn, hơn phân nửa sẽ không trở về được.

Một lần nữa, không khí trong đại sảnh trở nên nặng nề, Lâm Khiếu và Lâm Khẳng đang cố gắng hết sức để giữ mình tỉnh táo. Hiện tại Lâm gia đang ở trong

tình cảnh nguy hiểm, nếu đi nhầm một bước, nói không chừng sẽ có kết cục cửa nát nhà tan.

“Cha, con có thể giết chết Lôi Hình, đả thương Lôi Phích, điều đó chứng minh thực lực của con có thể so sánh với các người!” Lâm Động ngó thẳng vào Lâm Khiếu ba người, chậm rãi nói.

Mặc dù lời này nghe ra có vẻ đụng chạm, nhưng Lâm Khiếu ba người không thể cãi lại, vì thực tế, thực lực của Lâm Động bây giờ, sợ rằng đúng là đã vượt qua bọn họ.

“Ta lập tức an bài một đội hảo thủ theo ngươi đi trước để tiếp ứng!”

Nhìn người thiếu niên ở trong đại sảnh, thân hình thẳng tắp như cán thương, Lâm Khiếu không có chút do dự chần chờ, trầm giọng nói.

Ở một bên, Lâm Khẳng và Lâm Mãng nghe vậy, hai mày nhíu lại, nhưng vẫn giữ yên lặng và cuối cùng cũng gật đầu tán thành.

Lâm Khiếu làm việc nghiêm túc cương quyết, một khi đã ra quyết định liền lập tức gọi hộ vệ tới. Ngay sau đó, khoảng hai mươi vị hảo thủ với thực lực không tệ của Lâm gia đã có mặt, tụ tập ở bên ngoài đại sảnh chờ xuất phát.

“Hêy!”

Nhìn đội nhân mã này, Lâm Động gật đầu hài lòng, huýt sáo một tiếng. Khi tiếng huýt sáo từ trong miệng truyền ra, chợt có một tiếng hổ gầm trầm thấp ở trong trang vang lên, tức thì một đạo hỏa hồng ảnh tử giống như một ngọn lửa, nhanh chóng hiện ra trong tầm mắt của Lâm Động, dĩ nhiên đạo hồng ảnh đó chính là Tiểu Viêm.

“Đi theo ta!”

Lâm Động nhảy lên lưng hổ, ánh mắt lạnh như băng, không nhiều lời vô nghĩa, bàn tay đưa lên cao ra hiệu, dẫn đầu đội ngũ chạy về hướng cửa trang.

“Lâm Động, nhớ cẩn thận!”

Mặc dù nhìn hắn có chút gầy yếu, nhưng khi thấy bóng lưng của thiếu niên kia mọi người cũng dần dần an tâm, Lâm Hà lau nhẹ mắt, kêu lên.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ mang tất cả mọi người trở về an toàn!”

Thiếu niên cưỡi trên lưng hổ không chút quay đầu lại, chỉ giơ tay vẫy vẫy về phía đằng sau, sau đó phóng ra khỏi cửa trang mang theo một luồng bụi mờ, theo sát sau hắn là mười mấy tên hảo thủ của Lâm gia, trên người cũng mang đầy sát khí.

Nhìn bóng người nhanh chóng rời xa, đám người Lâm Khiếu hai tay từ từ nắm chặc lại.

*** Trên sơn đạo ở cách Thiết Mộc trang khoảng chừng hơn mười dặm, một đám người có vẻ hoảng sợ, nhếch nhác đang nhanh chóng đi về phía trước, xung quanh họ có một số người đi theo hộ vệ, đao kiếm lăm le trong tay, ánh mắt cảnh giác và ngưng trọng, luôn luôn quan sát hoàn cảnh trước sau.

“Chíp chíp”

Đột nhiên một bóng ảnh màu xám bắn ra từ trong rừng cây với tốc độ nhanh nhất, rơi ngay vào giữa đám hộ vệ. Khi mọi người nhận được tin tức, sắc mặt liền tái nhợt.

“Như thế nào rồi?” Ở trong đội ngũ, một phụ nữ với dáng người mỹ lệ, nhìn thấy cảnh này thì chân mày bỗng nhíu lại, hỏi. Nàng chính là mẫu thân của Lâm Động - Liễu Nghiên.

“Toàn bộ những người ở lại đằng sau để cản địch đều đã chết hết.” Người nam tử trung niên được gọi là La Lăng thở dài một hơi, sắc mặt khó coi, bàn tay thô ráp nắm chặt đại đao ở bên hông đã bị nhuộm vết máu.

“Tạ gia dùng hết tốc độ để đuổi giết, với tốc độ của chúng ta thì không thể thoát được bọn họ. Đợi lát nữa ta sẽ dẫn số hộ vệ còn lại cản trở phía sau, phu nhân và các người khác nên nắm giữ lấy thời gian này chạy tới Thiết Mộc trang. Đến đó rồi các người sẽ được an toàn”

Liễu Nghiên và một người phụ nữ khác trên mình mặc cẩm y liếc nhìn nhau, rồi cả hai lẳng lặng gật đầu, sau đó lặng lẽ sờ vào con dao găm trong tay áo. Đây là con đường cùng, đến lúc đó nếu rơi vào trong tay Tạ gia, họ sẽ tuyệt đối không để mình trở thành con cờ trong tay của Tạ gia.

“Tất cả các huynh đệ, chuẩn bị cung tên, bảo vệ cho các phu nhân rời khỏi!” La Lăng kia cũng là người quyết đoán, tay rút đại đao bên hông ra, lớn tiếng quát lên.

Khi nghe được lệnh, những hộ vệ còn lại cũng mạnh dạn cắn răng, trên mặt tràn đầy ý quyết chiến.

“Hưu hưu”

Song, trong lúc những hộ vệ này dừng lại xoay người chuẩn bị chặn lại người Tạ gia đang đuổi giết họ, thì từ trong rừng cây đột nhiên bắn ra vô số mũi tên, lập tức có khoảng chừng mười người bị những mũi tên đó bắn thủng thân thể, máu tuôn ra đầm đìa.

“Cẩn thận! Dàn trận bảo vệ!”

Nhìn thấy cảnh này, La Lăng biến sắc, vội vàng quát lớn.

“Ha hả, Tạ Khiêm ta đích thân xuất mã, nếu ngay cả những con cá nhỏ như các ngươi cũng không thu thập được, vậy có quá hoang đường lắm không?” Sau khi tiếng quát của La Lăng vừa dứt, một tiếng xé gió lần nữa lại phát ra từ phía rừng cây kia, theo sau đó, một đạo thân ảnh từ trong rừng thoáng hiện, vững vàng đáp xuống trên mặt đất, mỉm cười nhìn đám người La Lăng. Hắn không ngoài ai khác chính là gia chủ của Tạ gia - Tạ Khiêm.

Cùng lúc đó, mười đạo thân ảnh khác đồng thời xuất hiện bên cạnh Tạ Khiêm, lập tức vây chặt toàn bộ đám người La Lăng.

“Đem giao người ra đây, ta sẽ cho người một con đường sống.” Tạ Khiêm nhìn về phía La Lăng, cười nói.

“Ta nộp lão nương ngươi!” La Lăng dùng sức phun nước bọt về hướng Tạ Khiêm, lớn tiếng mắng.

Tạ Khiêm lui nhẹ ra sau hai bước, tránh đống nước bọt đó, nụ cười trên mặt cũng mờ đi một chút. Hắn ngó chừng La Lăng, khẽ cười nói: “Đợi ngươi rơi vào trong tay của ta, ngươi sẽ biết cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.”

“Giết!”

Nghe được những lời nói bình thản của Tạ Khiêm kia, những hộ vệ của Tạ gia giống như thủy triều hướng về phía trước, chuẩn bị liều chết bảo vệ chủ nhân.

“Xông lên!”

Nhìn thấy tình hình này, La Lăng cắn chặc răng, hét lớn một tiếng, sau đó dẫn đầu mang theo đội ngũ, nhắm về phía vòng vây xông tới.

“Đang đang!”

Nương theo sau hai đội nhân mã va chạm nhau, đao kiếm xẹt qua tạo nên những tiếng vang trầm thấp, và theo sau là máu tươi văng tứ tung, lập tức mùi máu tanh tràn ngập một mảnh rừng.

“Giết!”

Mắt La Lăng đỏ ngầu, hắn giống như một dã thú, đại đao trong tay mang theo Nguyên Lực cuồn cuộn, giận dữ chém giết như máy móc những kẻ địch trước

mặt. Là Địa Nguyên Cảnh hậu kỳ, lúc hắn liều mạng thì không ít hộ vệ của Tạ gia đã bị hắn chém thành hai khúc, bất quá những hộ vệ đang xung phong liều mình chết ở bên cạnh hắn cũng ở trong một tình cảnh tương tự, từ từ gục ngã.

"Đang!"

Lại thêm một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt hắn, La Lăng với ánh mắt giận dữ đỏ ngầu, lần nữa giơ thanh đao lên nhưng lần này, có một cổ cự lực đột nhiên truyền đến làm hắn không thể chống đỡ, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hắn như diều bị đứt dây, bị văng ra phía phía sau của đám đông.

Tạ Khiêm tung thanh kiếm trong tay lên, sau đó lạnh lùng liếc nhìn La Lăng đang giãy dụa cố gắng bò dậy, búng một cái đoạn kiếm trong tay liền biến thành một đạo kiếm quang, nhanh như chớp nhắm ngay đầu La Lăng bắn tới.

Nhìn thấy đạo kiếm quang cấp tốc phóng đại dần lên trong đồng tử, La Lăng cảm nhận được cái chết đang cần kề, bất quá trong giờ phút hắn không thể xuất lực để chống lại, mà chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt lại, thở dài một tiếng, chung quy là không hoàn thành được nhiệm vụ a … "Đinh!"

Song, đang lúc La Lăng nhắm mắt chuẩn bị chờ chết, một đạo hắc mang đột nhiên từ trong rừng sâu bạo xuất ra, thật mạnh đụng vào đạo kiếm quang kia, đánh nát ngay đương trường.

"Ai?"

Nhìn thấy cảnh này, nhất thời sắc mặt Tạ Khiêm trở nên sợ hãi.

"Đại gia ngươi đây!"

Đối lại tiếng quát của Tạ Khiêm là một tiếng cười lạnh đến rợn người, sau đó, một đạo hồng ảnh mang theo một tiếng trầm thấp của mãnh hổ lao ra từ trong rừng rậm, phong thái chấn động hạ xuống trước mặt đám người La Lăng cùng với Liễu Nghiên.

Mọi người vội vàng nhìn lại thì thấy ở trên lưng hổ là một thiếu niên, thân hình thẳng tắp như một cây trường thương, vẻ mặt lạnh lùng, trên người toát ra một cổ sát khí mãnh liệt.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 87

Cản Phía Sau

"Lâm Động!"

Khi nhìn thấy thiếu niên cưỡi trên lưng hổ, sắc mặt Tạ Khiêm hơi đổi, bởi vì có quan hệ không tệ với Lôi gia, hiển nhiên hắn cũng biết được chuyện Lâm Động đánh chết Lôi Hình, đả thương Lôi Phích. Tuy nói lúc đầu vừa nghe nói xong, hắn cũng cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng chuyện xảy ra trước mắt đã làm cho hắn tin đó là sự thật, với lại bắt đầu coi trọng và kiêng kỵ cái tên tiểu bối Lâm gia kia.

“Động nhi!”

Vào lúc này, Liễu Nghiên vừa nhìn thấy được thân ảnh đó thì trên gương mặt cũng không lộ vẻ vui mừng gì, mà ngược lại còn gấp gáp vội vã hơn. Thực lực của Tạ Khiêm đạt đến trình độ nào, trong thâm tâm nàng là người rõ nhất, bởi vậy ở chỗ này nàng không muốn nhìn thấy Lâm Động xuất hiện bất cứ cái gì ngoài ý muốn.

“Mẹ, yên tâm đi, không có chuyện gì đâu”

Lâm Động quay đầu hướng về phía Liễu Nghiên cười cười, sau đó vung cánh tay lên, lập tức có hơn mười đạo thân ảnh phóng nhanh ra từ trong rừng rậm, đem đám người Liễu Nghiên bao vây bảo hộ, điều trước nhất là đem những người bị thương dựng dậy, băng bó vết thương.

Nhìn những Lâm gia hộ vệ chết thảm trọng, đôi môi Lâm Động mấp máy, trong con ngươi lóe lên hàn quang chớp động, chợt ánh mắt của hắn nhẹ nhàng lướt qua tại trên người Tạ Khiêm: “Lôi – Tạ hai nhà đã cấu kết với nhau làm

điều chuyện xấu, và thủ đoạn cũng ti tiện giống nhau a”

“Hắc, cha ngươi ở chỗ này cũng không dám nói chuyện với ta như vậy, mà tiểu súc sinh ngươi thật sự là không biết lễ phép gì” Mặc dù tại thâm tâm Tạ Khiêm hơi đổi một chút, nhưng khi nhìn thấy một tên thiếu niên miệng còn hôi sữa đối với hắn chẳng có chút khách khí nào, thì sắc mặc hắn liền trầm xuống, cười lạnh nói.

“Cho ngươi mặt mũi, ngươi là người không biết xấu hổ mà, cần gì phải quan tâm đến chứ?”

Lâm Động lắc lắc đầu châm chọc nói. Sau đó đem ánh mắt quét quanh toàn trường, lần này Tạ gia phái ra cũng không ít người, bất quá may mà chỉ có một vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ là Tạ Khiêm thôi, có lẽ tên kia cho rằng như vậy đã đủ rồi.

“Tiểu súc sinh, ngươi cho là có chút thực lực thì đứng ở trước mặt ta mà cuồng vọng sao? Hắc, vốn dĩ chỉ muốn bắt một ít gia quyến ngươi mà thôi, nhưng ngươi đã tự động tới cửa, vậy ta đây liền thu nhận thôi!” Tạ Khiêm cười lên một tiếng âm trầm, chợt vung tay lên.

“Hưu!”

Theo cánh tay Tạ Khiêm vung xuống, tại bên trong rừng rậm ở chung quanh, tức thời có rất nhiều hàn quang bạo xạ ra ngoài, còn mang theo âm thanh xé gió hướng đám người Lâm Động bắn tới.

“Hừ!”

Thấy thế, Lâm Động trong lòng hừ lạnh một tiếng, tay áo run lên, vài đạo hắc mang bắn ra nhanh như tia chớp, trực tiếp đem toàn bộ những mũi tên hàn quang bắn gãy ở giữa không trung, tiếp đó kình lực không hề giảm hung hăng xẹt vào trong rừng rậm, lập tức có rất nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Quả nhiên tên tiểu tử này am hiểu ám khí!” Nghe được tiếng kêu thảm thiết từ trong rừng rậm truyền ra, Tạ Khiêm khẽ cau mày, chợt cười lạnh, lần này hắn mang theo không ít nhân thủ, hắn còn không tin Lâm Động có thể từ trong tay hắn thuận lợi đem người cứu đi.

“Giết!”

Tiếng quát lạnh của Tạ Khiêm vừa xong, nhân mã Tạ gia sớm đã nhìn chằm chằm liền nắm chặt vũ khí trong tay, trên mặt lộ ra vẻ hung quang hướng đám người Lam Động tấn công liều chết.

“Cẩn thận!”

Nhìn thấy nhân mã Tạ gia vọt tới, La Lăng với sắc mặt tái nhợt liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

“La Lăng thúc, ngươi dẫn những bảo vệ mẹ ta cùng với các nàng trở về Thiết Mộc trang, những người còn lại hiệp trợ ngươi, ta cản ở phía sau!” Lâm Động thở một hơi dài, trầm giọng nói.

Nghe được Lâm Động muốn một mình một người cản hậu, đám người La Lăng cũng đều biến sắc.

“Động nhi!” Liễu Nghiên cũng gấp giọng nói.

“Phu nhân xin yên tâm, Lâm Động thiếu gia không có việc gì đâu” Một vị hộ vệ đi cùng Lâm Động từ Thiết Mộc trang chạy tới vội vàng can ngăn Liễu Nghiên, thấp giọng nói.

“Tốt, Lâm Động thiếu gia hãy cẩn thận một chút!”

Nhìn thấy vị hộ vệ Lâm gia vẫn còn tỉnh táo nhìn mọi người nói như vậy, trong mắt La Lăng cũng hiện lên vẻ kinh sắc, chợt hắn cũng không nói thêm bất kỳ lời nào nữa, trực tiếp quay đầu chắn trước đám người Liễu Nghiên nhanh chóng rời đi, rất nhanh hướng bên trong rừng rậm đi tới.

Lâm Động từ trên lưng Tiểu Viêm nhảy xuống, bàn tay nắm chặt lại, lập tức một thanh thiết kiếm đang nằm ở trên mặt đất bị hít lên trong tay, Nguyên Lực hùng hồn từ đan điền nhanh chóng mà dữ dội tuôn trào ra, đem lá khô trên mặt ở bốn phía chung quanh chấn bay tứ tung.

“Rống!”

Vào lúc này Tiểu Viêm cũng phát ra tiếng hổ gầm trầm thấp, thân thể khẽ chúi về phía trước, một cổ lực lượng cực mạnh từ trong cơ thể cấp tốc ngưng tụ bùng phát ra. Tiểu Viêm hiện giờ đủ để so sánh ngang bằng với cao thủ Thiên Nguyên Cảnh, hơn nữa da thịt rất dày, hành động nhanh nhẹ, lực sát thương lại lộ ra vẻ kinh khủng.

Lâm Động cầm thiết kiếm ở trong tay, một thoáng sau, thân hình lướt đi, trực tiếp xông vào đám nhân mã Tạ gia, huy động thiết kiếm, mỗi một lần xẹt qua liền mang theo một đạo vết máu.

"Bang bang!"

So với Lâm Động vừa xuất thủ, thì Tiểu Viêm kia hiển nhiên càng thêm đáng sợ hơn, thân thể to cao va chạm vào nhau, phàm người bị đụng thì lồng ngực không khỏi bị lõm vào, máu tươi phun ra như suối, hổ trảo sắc bén cùng với răng nanh đều dính đầy dẫy huyết nhục.

Một người một thú trực tiếp đem toàn bộ nhân mã Tạ gia kềm chế lại, nơi hắn đi qua, quả thực là thi thể nằm ngổn ngan.

Lúc nhìn thấy nhân mã Tạ gia hao tổn nhanh như vậy, cho dù là Tạ Khiêm cũng không thể kềm chế được liền rống to lên một tiếng, thân thể hắn giống như kiêu ưng vọt về phía Lâm Động, đại đao trong tay mang theo kình phong áp bức sắc bén, hung hăng bổ xuống đầu Lâm Động.

“Đinh!”

Tuy nói đang ở trong vòng vây khốn, nhưng hắn ỷ vào tinh thần lực thần kỳ, tất cả mọi cử động ở nơi này đều phản hồi đến trong đầu Lâm Động, vì vậy, ngay khi Tạ Khiêm xuất thủ đột ngột thì Lâm Động đã phát hiện, thiết kiếm trên tay trong nháy mắt rung lên, cực kỳ tinh chuẩn điểm trên mũi đao kia, hai cổ Nguyên Lực nặng nề va chạm nhau, một trận kình phong mạnh mẽ khuếch tán mà ra, đem hơn mười người ở chung quanh gần đó trực tiếp chấn đắc lui về phía sau dài dài.

Chính diện đón đánh một chiêu, cước bộ Lâm Động lui về sau mấy bước, mà Tạ Khiêm kia ở giữa không trung lộn một vòng rồi mới rơi xuống mặt đất, nhưng hắn còn chưa ra tay đánh tới Lâm Động lần nữa, thì Lâm Động đã vọt tới đám người Tạ gia, huy động thiết kiếm, mỗi một lần huy ra đều mang theo một vài tia máu.

“Vô liêm sỉ!”

Nhìn thấy Lâm Động căn bản không cùng hắn chính diện giao thủ, mà là tận dụng khả năng đánh chết đám người Tạ gia, làm cho sắc mặt Tạ Khiêm tái mét lên, hắn lần nữa nhanh chóng truy theo, song bất luận hắn toàn lực đuổi theo cũng không kịp được, bởi thân hình Lâm Động giống như con lươn, dưới tình huống hỗn loạn này thì hắn giống như cá gặp nước. Bóng người lướt qua, khiến cho đám người Tạ gia chật vật chạy trốn.

“Thình thịch!” Xuy!

Ngay lúc một số người Tạ gia chạy trốn, tại bên trong rừng rậm từng đạo hắc mang lặng lẽ bắn ra, cực kỳ tàn nhẫn xuyên thủng không ít cổ họng của những người đó.

Ở thời điểm một người một thú tiến hành giết chóc, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mười mấy phút, mà nhân mã Tạ gia cơ hồ tổn thất hơn phân nửa. Thấy vậy, Tạ Khiếm liền quát lên như sấm, lấy thực lực Thiên Nguyên Cảnh của hắn, hắn rất có tự tin quấn lấy Lâm Động, nhưng Lâm Động lại rất xảo trá, mỗi

một lấn hắn truy đến, thì Lâm Động dùng thân pháp hơi có chút quỷ dị, dễ dàng bỏ lại hắn ở phía sau.

“Hô!”

Quấy rối một lúc nữa, Lâm Động tính toán thời gian không sai biệt lắm, vào lúc này đám người Liễu Nghiên hắn là có khoảng cách rất an toàn, lập tức từ trong miệng truyền ra một đạo thanh âm, bàn chân điểm lên mặt đất một cái, thân hình bay bay lui về phía sau, liền trực tiếp vọt vào trong rừng rậm, Tiểu Viêm cũng hóa thành một đạo hỏa hồng ảnh tử vọt theo, đám người Tạ gia kia kinh tâm đảm hàn nhìn nhìn thi thể đầy dẫy trên mặt đất, không dám đuổi theo.

"Đuổi theo cho ta!"

Tạ Khiêm sắc mặt âm hàn, đây là lần đầu tiên làm hắn kinh ngạc như thế, với lại là do một vị thiếu niên làm ra, hắn chính là nuốt không trôi khẩu khí này, lập tức quát lên một tiếng chói tai, làm gương cho binh sĩ liền nhanh chóng vọt vào rừng rậm, hướng phía Lâm Động mà đuổi tới.

Vừa mới vọt vào trong rừng rậm, Tạ Khiêm chỉ thấy một đạo hỏa hồng ảnh tử hướng nơi xa xa chạy trốn, trong ánh mắt quang mang chớp động, nhanh chóng đuổi theo.

Song, khi Tạ Khiêm vừa xuyên qua một phiến tùng lâm, một đạo hàn quang không một tiếng động đột nhiên hung mãnh đâm đến, Tạ Khiêm giật mình liền vội vã vung đao lên đón đỡ.

“Đinh, đang!”

Trên thiết kiếm, Nguyên Lực hùng hồn tán ra làm cho bàn tay nắm đao của Tạ Khiêm run lên liên hồi, thân hình vội vàng bay lui về phía sau, nghiến răng nghiến lợi nói: “Khá lắm, tiểu súc sinh gian xảo!”

Cho đến bây giờ hắn mới hiểu được, Lâm Động kỳ thật không có rút lui ngay

tức thì, mà là muốn ở nơi này ám toán hắn, nếu lúc này hắn phản ứng chậm đi một chút mà nói … vậy bây giờ trên thân thể Tạ Khiêm chỉ sợ rằng có không ít vết thương không nhẹ a.

“Tên họ Tạ khốn kiếp kia, lần sau ngươi cũng sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu …”

Ngay khi thân hình Tạ Khiêm lui dần về phía sau, Lâm Động từ trong rừng lướt đi, hướng Tạ Khiêm cười lạnh một tiếng, xoay người vọt vào bên trong rừng rậm, liền đó là một đạo hỏa hồng ảnh tử phóng đi cực nhanh, mau chóng biến mất tại trong tầm mắt của Tạ Khiêm.

“Tiểu súc sinh, ta muốn đem ngươi băm thành vạn đoạn!”

Nhìn thân ảnh Lâm Động đi xa, sắc mặt Tạ Khiêm liền xanh mét, nổi giận gầm gừ lên một tiếng quanh quẩn tại bên trong rừng rậm.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Chỉ bỏ 1s ra click vào link bên dưới, đợi 5s để click lướt qua là bạn đã đóng góp 1 phần để duy trì diễn đàn rồi, cũng là góp 1 phần để diễn đàn được tồn tại và sân chơi được duy trì, sau khi website đếm 5s ở góc phải màn hình, các bạn click skip AD là hoàn thành đóng góp rồi, đơn giản mà phải không nào.

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 88

Đột Phá

Biên: (A Híp) Bóng sáng hỏa hồng ảnh tử tựa như là một đoàn hỏa diễm lướt nhanh qua tại trong rừng rậm, ngồi ở trên lưng hổ Lâm Động nghe được từ phía sau truyền đến tiếng gầm thét tức giận của Tạ Khiêm, cũng chỉ cười lạnh một tiếng thôi.

Tuy nói hiện tại vẫn là dừng lại ở cấp độ Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ, mà nếu như Lâm Động thi triển tinh thần lực công kích mà nói, muốn đánh chết Tạ Khiêm cũng không phải là chuyện không có khả năng, nhưng là hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của hắn là bảo vệ đám người Liễu Nghiên thuận lợi đến được Thiết Mộc trang, nên cũng không muốn tại chỗ này cùng bọn hắn làm quá nhiều chuyện dây dưa mất thời gian.

Nếu không, hôm nay cũng muốn để cho Tạ gia nếm thử cái gì gọi là tổn thất xương máu.

Ở trong lúc Lâm Động chuyển động ý niệm này, thì Tiểu Viêm cũng đã lao ra khỏi rừng rậm, quang cảnh trước mặt cũng đã trở nên sáng rõ hơn rất nhiều, hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy được ở đây cách đó không xa trên gò đất nhỏ, đám người Liễu Nghiên đang lo lắng đứng ở nơi đó.

"Lâm Động Thiếu gia trở lại rồi!"

La Lăng tinh mắt, thoáng cái là nhìn thấy thân ảnh hỏa hồng ảnh tử đang chạy nhanh mà đến, lập tức trên khuôn mặt cũng là hiện lên vẻ mừng rỡ, hô to lên.

Nghe được tiếng hét, đám người Liễu Nghiên cũng đều đem ánh mắt nhanh

chóng liếc sang, sau khi nhìn thấy hắn ta bình yên vô sự, lúc này mới liên tiếp thở phào nhẹ nhõm.

"La Lăng thúc, đi thôi."

Tiểu Viêm giống như một trận như gió lốc xông lên gò đất nhỏ, thuận tay vất đi thiết kiếm dính đầy máu đang cầm trong tay, hướng về phía La Lăng cười nói.

La Lăng ánh mắt quét qua ở trên người Lâm Động, lúc này trên toàn thân hắn dính không ít vết máu, Tiểu Viêm ở bên dưới trong cái mồm rộng thì còn có máu và thịt, nhìn bộ dáng kia, hiển nhiên là trải qua một cuộc đại chiến cực kỳ mãnh liệt, nhưng làm cho hắn kinh hãi chính là, cho dù là đã trải qua đại chiến bực này, nhưng Lâm Động tựa hồ vẫn như sinh long hoạt hổ, cũng không có nhìn ra nửa điểm bộ dáng suy yếu.

"Lâm Động Thiếu gia, bọn người của Tạ gia đâu?" La Lăng lo lắng cẩn thận hỏi.

"Đã chết một nửa, còn Tạ Khiêm hắn là không dám đuổi theo tới đây." Lâm Động tùy ý nói.

Nghe vậy, trên khuôn mặt La Lăng không nhịn được run lên, giờ hắn mới hiểu được tại sao những hộ vệ còn lại kia có lòng tin như thế, hóa ra là, thực lực của vị tiểu thiếu gia Lâm gia này, đã đạt đến trình độ tương đối cao cường.

Mặc dù đối với độ tuổi này mà đã có thể đạt tới mức như thế, thì cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng La Lăng cũng rất nhanh tiếp nhận sự thật, có thể dưới con mắt không coi trọng của Tạ Khiêm, mà giết một nửa nhân mã Tạ gia, thì cái này đủ để nói lên rằng thực lực Lâm Động rất mạnh, cho dù cường đại như Tạ Khiêm cũng là không thể làm được gì.

"Mẹ, không có chuyện gì rồi, trở về Thiết Mộc trang thôi." Lâm Động hướng về phía Liễu Nghiên cười cười, nói.

"Ngươi… đứa nhỏ này." Nhìn bộ dáng Lâm Động người đầy máu tươi, Liễu Nghiên cũng là đau lòng ánh mắt có chút hồng lên, ở một bên cầm vải bông bước qua, không ngừng lau lau.

Lâm Động tùy ý để Liễu Nghiên lau đi vết máu trên người, sau đó mới vung tay lên, mang theo đội nhân mã thật nhanh chạy tới Thiết Mộc trang, ước chừng khoảng hai giờ sau, Thiết Mộc trang liền hiện ra trong tầm mắt.

Ở bên trên tường viện Thiết Mộc trang, đám người Lâm Khiếu đứng chờ kể từ khi Lâm Động dẫn người rời đi, cũng một mực đứng ở nơi này chờ đợi trong lo lắng, bất quá loại nôn nóng này cho đến khi nhìn thấy một nhóm nhân mã quen thuộc hiện ra tại nơi xa, rốt cục thì yên tâm xuống.

"Sóng sau đè sóng trước a, cái thằng tiểu tử này, … thật không thể nói gì. . ." Nhìn đến một đạo thân ảnh hỏa hồng cấp tốc hướng nơi này chạy tới, Lâm Mãng không khỏi khẽ thở dài một hơi, đối với thực lực của Tạ Khiêm, bọn họ biết rất rõ ràng, nhưng mà, Lâm Động lại lần nữa mang đến cho bọn họ kinh ngạc mừng rỡ.

Dưới sự hướng dẫn của Lâm Động, nhóm gia quyến Lâm gia cuối cùng này đã thuận lợi tiến vào bên trong Thiết Mộc trang, nghe được đến chung quanh từng đợt tiếng hoan hô, Lâm Động cũng không khỏi lắc lắc đầu.

"Mẹ!"

Lâm Hà thật nhanh từ bên trên tường viện nhảy xuống, sau đó nhào vào trong ngực nữ nhân đi cùng với Liễu Nghiên, nước mắt không ngừng chảy ra, lần này, nàng đã bị kinh sợ không nhỏ.

"Lâm Động, cám ơn ngươi."

Sau khi Lâm Hà ở trong ngực mẹ nàng tựa sát, sau đó xoay người, không nhịn được nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Động, thấp giọng nói.

"Người một nhà mà, khách khí làm gì." Lâm Động cười cười, nói.

"Động nhi, không có sao chứ?" Đám người Lâm Khiếu cũng xúm lại tới đây, ánh mắt có chút khẩn trương nhìn vết máu dày đặc ở trên người Lâm Động, nói.

Nhìn những ánh mắt khẩn trương của đám của người Lâm Khiếu, Lâm Động cười lắc đầu.

Nhìn thấy Lâm Động không bị làm sao, đám người Lâm Khiếu cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tên khốn kiếp Tạ Khiêm này, khoản ân oán lần này nhất định muốn cùng bọn hắn hảo hảo tính toán một lần!" Lâm Mãng có chút âm tàn nói.

"Chỉ cần chờ cha thuận lợi đột phá, cũng không cần lại e ngại hai nhà Lôi - Tạ, đến lúc đó, Lâm gia ta vẫn có thể tìm kiếm cơ hội tiến vào Viêm Thành, phát triển ở nơi đó thế nhưng vượt xa xa hiện tại có thể sánh bằng." Lâm Khiếu nói.

"Ừ, trong khoảng thời gian này, ta sẽ phái người toàn lực chú ý hai nhà Lôi - Tạ nhất cử nhất động."

Lâm Khiêm liền gật đầu, sau đó đóng lại cổng trang, hạ lệnh toàn bộ trang tiến vào trạng thái đề phòng, sau đó mang nhóm người gia quyến này vào trang nghỉ ngơi cho tốt.

*** Sau khi đem tất cả gia quyến cũng đã rút về Thiết Mộc trang, Lâm gia chính là lựa chọn phong bế cửa trang, không cùng nữa hai nhà Lôi- Tạ có bất kỳ tiếp xúc gì.

Mà đối với Lâm gia có cử động như vậy, hai nhà Lôi- Tạ thế nhưng cũng làm ra lựa chọn trầm mặc, không có nghĩ đến liên hợp với nhau cùng xuất thủ, một màn có chút quỷ dị như vậy đã mang đến người xem có chút không giải thích được. Dù sao hiện tại ai cũng biết, Lâm gia cùng Lôi gia đã là thế như nước với lửa, mà lấy tính khí Lôi gia, nhất định sẽ không dễ dàng lương thiện như thế. . .

Bất quá, tuy nói song phương cử động có chút quỷ dị, nhưng một số người vẫn có thể đủ cảm giác được không khí giương cung bạt kiếm giữa hai nhà, người nhạy cảm đều hiểu, song phương chân chính giao thủ, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

*** Dưới loại tình huống cố thủ này giằng co qua một tháng thời gian chỉ trong nháy mắt.

Thiết Mộc trang ở phía sau núi, trên một chỗ mỏm núi cao chót vót, Lâm Động đang ngồi xếp bằng, ở chỗ này có thể nhìn bao quát toàn bộ Thiết Mộc trang dưới chân núi, trong khoảng thời gian này, bởi vì lo lắng có người đến quấy nhiễu Lâm Chấn Thiên đang bế quan, cho nên hắn cũng âm thầm xuất thủ, giám sát chung quanh Thiết Mộc Trang.

Chẳng qua, làm cho hắn có chút may mắn cùng nghi ngờ chính là, trong suy nghĩ chắc sẽ bị tấn công nhưng lại không có xuất hiện, hai nhà Lôi - Tạ vào khoảng thời gian này, quả thực là muốn trầm mặc hơn so với Lâm gia bọn hắn.

"Bọn người kia đến tột cùng đang làm cái quỷ gì?" Lâm Động nhẹ giọng lẩm bẩm nói, hai nhà Lôi- Tạ hiện tại đã đem Lâm gia hắn như là cái đinh trong mắt, là gai cắm trong da thịt, tuyệt đối không thể nào mà yên hơi lặng tiếng như vậy được, nếu không phải vậy, thế thì bọn họ rất có thể là đang âm mưu điều gì đó.

"Muốn diệt ta Lâm gia, còn không có dễ như vậy."

Lâm Động thấp giọng cười lạnh, trong con ngươi lóe ra ánh sáng có chút kỳ dị, trong một tháng này bản thân hắn tu luyện Nguyên Lực vẫn còn không có xuất hiện dấu hiệu đột phá, nhưng đối với điều khiển tinh thần lực hắn càng ngày càng thuần thục, hơn nữa ngưng tụ thành công Bản Mệnh Phù Ấn, càng làm cho tinh thần lực của hắn có điểm tăng trên diện rộng.

Hắn bây giờ, mỗi một lần toàn lực vận chuyển tinh thần lực bên trong Nê Hoàn Cung, thì trong tâm lại tràn đầy vẻ tự tin mạnh mẽ đến cực đoan, điều này làm cho Lâm Động cảm giác được, tựa hồ ngay cả cao thủ cấp Thiên Nguyên

Cảnh hậu kỳ, cũng không cách chống lại với hắn.

"Không biết, lấy tinh thần lực của ta hiện giờ, có thể hay không chân chính cùng cường giả Nguyên Đan Cảnh đối chiến?"

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe sáng, trong mắt đột nhiên trở nên nhiệt huyết hơn rất nhiều, chuyện như vậy, nếu như là ở trước kia sợ rằng nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng hiện tại hắn phát hiện hiểu rõ tinh thần lực mạnh mẻ của chính mình, đối kính sợ trong dĩ vàng với cường giả Nguyên Đan Cảnh, thì cũng trở nên phai nhạt đi rất nhiều.

Trong lòng bởi vì tia ý nghĩ này mà nóng bỏng một chút, nhưng thoáng cái Lâm Động lại bất đắc dĩ, Nguyên Đan Cảnh cường giả cũng không phải tùy ý có thể tìm được, muốn tỷ thí một chút cũng không có cơ hội a.

"Hôm nay, xem ra là không có vấn đề gì rồi."

Lâm Động từ trên tảng đá đứng dậy, ánh mắt trông về phía xa xa một cái, chợt cười một tiếng, thân hình vừa động như muốn trở về trong trang. Nhưng, ngay lúc thân hình hắn vừa động chợt cảm giác nhạy bén, lập tức hắn làm cho thân thể dừng lại, ánh mắt chuyển về hướng một tòa tĩnh thất ở sâu nhất trong Thiết Mộc trang, nơi đó, vào lúc này xuất hiện một đạo Nguyên Lực ba động cường hãn làm cho người khác cảm thấy hít thở không thông, đột nhiên dữ dội tuôn ra!

"Nguyên Lực ba động quá mạnh mẽ. . ."

Nhìn Nguyên Lực tạo thành lốc xoáy trên không ở chỗ sâu trong Thiết Mộc trang, Lâm Động cũng không nhịn được hít sâu một hơi, chợt trong mắt nảy lên vẻ mừng rỡ như điên, Lâm Chấn Thiên rốt cục đã thuận lợi đột phá!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 89

Thăm Dò

Biên: (A Híp) Bằng mắt thường cũng có thể thấy được Nguyên Lực lốc xoáy, bao phủ tại một mảnh phía trên không tĩnh thất, nhìn qua lộ ra vẻ chấn động lòng người, loại này quang cảnh, đối mọi người nơi này e rằng đều là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy.

Nguyên Lực lốc xoáy tựa như một cái vòi rồng trên lớn dưới thì nhỏ, một đầu ở bên dưới trực tiếp cắm vào bên trong tĩnh thất.

Một màn rung động như thế, tự nhiên là ở trong khoảnh khắc đã đưa tới toàn trang chấn động, lập tức cơ hồ tất cả mọi người đều chạy ra khỏi phòng, ánh mắt kinh hãi nhìn Nguyên Lực lốc xoáy ở phía trên không của tĩnh thất.

"Đây là. . ."

Đám người Lâm Khiếu là người đầu tiên lao ra khỏi phòng, khi bọn hắn nhìn thấy Nguyên Lực lốc xoáy đầu tiên là cả kinh, sau đó trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như điên.

"Cha đã thành công rồi!"

Vẻ kích động cùng mừng rỡ như điên hiện diện trên khuôn mặt của tất cả mọi người. Trong khoảng thời gian này, bọn họ co đầu rút cổ như vậy chính là đợi đến khi Lâm Chấn Thiên đột phá, bất quá may mà cái ngày này rốt cục đã đến!

"Sau này, không cần lo lắng hai nhà Lôi -Tạ nữa rồi. . ." Lâm Khẳng sắc mặt đỏ ửng, hưng phấn lẩm bẩm nói.

Ở một bên, Lâm Khiếu cùng Lâm Mãng cũng đều gật đầu thật mạnh, một cái gia tộc nếu là có Nguyên Đan Cảnh cường giả tọa trấn, thực lực bực này đủ để dùng vượt bậc mà hình dung, đến lúc đó, đừng nói là ở Thanh Dương Trấn, coi như là ở đây bên trong Viêm Thành Lâm gia cũng có thể có chút ít địa vị. Dù sao, cho dù các thế lực tại bên trong Viêm Thành cũng không nhất thiết toàn bộ đều có cường giả Nguyên Đan Cảnh!

"Chờ sau khi đem hai nhà Lôi - Tạ giải quyết xong, Lâm gia ta có thể coi đây là mục đích tiến hành xâm nhập Viêm Thành, nơi đó cao thủ nhiều như mây mới có thể làm cho Lâm gia chúng ta phát triển và tăng nhanh" Lâm Khiếu cười nói.

"Ừm"

Lâm Khẳng cùng Lâm Mãng gật đầu đồng ý, Viêm Thành được xem là một thành thị lớn và cũng khá quan trọng, nếu như tại nơi đây phát triển đầy đủ cùng vững chắc thì thế lực Lâm gia cũng sẽ tăng mạnh hơn nhiều.

"Ông!"

Ở lúc đám người Lâm Khiếu mang theo một ít kích động cùng chờ đợi, thì Nguyên Lực lốc xoáy trên không trung của tĩnh thất đột nhiên dao động kịch liệt, rồi sau đó hóa thành từng đạo Nguyên Lực trụ khí bằng mắt thường có thể thấy được.

"Hưu!"

Khi Nguyên Lực lốc xoáy hóa thành khí trụ, một đạo thân ảnh đột nhiên từ trong tĩnh thất manh mẽ bay ra, sau đó xông thẳng lên không trung, ngửa mặt lên trời, há miệng ra một đạo quang cỡ như ngón cái từ bên trong miệng bắn ra.

Quang điểm này vừa xuất hiện thì Nguyên Lực khí trụ đầy trời kia, giống như nhận được sự dẫn dắt nào đó rất nhanh hội tụ mà đến, chỉ ngắn ngủn mấy phút đồng hồ thời gian, tất cả Nguyên Lực khí trụ đều nhập vào cái này bên trong quang điểm nho nhỏ thoạt nhìn cũng không có chút thu hút nào.

Mà khi một đạo Nguyên Lực khí trụ cuối cùng tràn vào quang điểm, thì quang điểm sáng ngời kia càng thêm sáng, cuối cùng một tia sáng sau cùng tản đi liền biến thành một viên châu màu trắng tinh khiết to như ngón cái.

"Đây chính là Nguyên Đan sao?"

Ánh mắt Lâm Động ngưng tụ lên viên châu nho nhỏ màu trắng kia, vào lúc này hắn cảm nhận được một cỗ Nguyên Lực ba động cực kỳ cường hãn, cái loại ba động này so với Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, quả thực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Mà, cái dấu hiệu nhận biết cường giả Nguyên Đan Cảnh một cách rõ ràng nhất, chính là ngưng tụ Nguyên Đan!

Lâm Động hai mắt híp lại, bằng vào tinh thần lực tinh tế của mình, hắn cảm nhận được, ở bên ngoài khỏa Nguyên Đan kia của Lâm Chấn Thiên, còn có hình dạng bốn đạo tinh văn cực kỳ nhỏ.

"Tứ tinh Nguyên Đan."

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Lâm Động cũng lóe lên vẻ kinh ngạc, ở thời điểm ngưng tụ thành Nguyên Đan, Địa Nguyên Cảnh cùng Thiên Nguyên Cảnh đối với tầm quan trọng khi hấp thu Âm Sát Chi Khí cùng Dương Cương Chi Khí chính là hoàn toàn hiển lộ ra ngoài.

Đồng cấp Nguyên Đan, nhưng phẩm chất lại không giống nhau, mà nguyên tố trọng yếu nhất quyết định cho loại phẩm chất này, chính là Âm Sát cùng Dương Cương nhị khí.

Phẩm chất Nguyên Đan phân chia thành Cửu tinh, mà Lâm Chấn Thiên vừa mới ngưng tụ thành Nguyên Đan đã thuộc về Tứ tinh Nguyên Đan, thành thật ra mà nói điều này cũng không tính là thấp, dù sao trước đây Lâm Chấn Thiên hấp thu Âm Sát cùng Dương Cương nhị khí, chỉ là loại bình thường nhất trong thiên địa, tưởng nghĩ nếu như không phải là trong đoạn thời gian này hấp thu đại

lượng Dương Cương chi khí đặc thù tại bên trong mạch khoáng mà nói, thì phẩm chất Nguyên Đan của hắn nhiều lắm chỉ có thể đạt tới cấp bậc Nhị tinh mà thôi.

Mà hiện tại, có thể ngưng tụ Nguyên Đan đạt tới Tứ tinh, nói vậy coi như chính bản Lâm Chấn Thiên cũng đã cảm thấy rất là kinh ngạc cùng vui sướng.

Giữa không trung, Lâm Chấn Thiên hé miệng đem Nguyên Đan kia nuốt vào trong cơ thể, thân hình nhẹ nhàng hạ xuống trên một gốc cây cổ thụ, tuy nói Nguyên Đan Cảnh cường giả có thể trong thời gian ngắn ngừng lại ở trên không, nhưng vẫn không đủ trình độ để ngự không mà đi.

Thân thể Lâm Chấn Thiên hạ xuống trên cây, cũng không làm ra một động tác nào nữa, nhưng lại có một cỗ khí thế kỳ lạ lan tràn tản mát ra, trong lúc thở ra hít vào đúng là có Nguyên Lực cuồn cuộn thêm vào.

Bước vào Nguyên Đan Cảnh, lúc này mới là chân chính bước vào cánh cửa tu luyện!

"Không hổ là Nguyên Đan Cảnh, lại có thể làm được một bước này a" Đám người Lâm Khiếu nhìn Lâm Chấn Thiên nuốt vào nhả ra Nguyên Lực, thì trên khuôn mặt không khỏi hiện lên nét hâm mộ, Nguyên Đan Cảnh cường giả với thủ đoạn đích xác là xa xa không phải Thiên Nguyên Cảnh có thể sánh bằng.

"Khí thế thật là mạnh nha, đây chính là thực lực của Nguyên Đan cường giả sao. . .?"

Trong ánh mắt Lâm Động hiện ra dị quang, nhìn Lâm Chấn Thiên đang đứng trên đỉnh cây đại thụ, hắn bởi vì có tinh thần lực mạnh mẽ, cho nên mới có thể cảm giác được rõ ràng, người kia hiện giờ tại trong cơ thể ẩn chứa lực lượng cường hãn đến bực nào.

"Không biết lấy tinh thần lực hiện giờ của ta có thể hay không cùng Nguyên Đan Cảnh cường giả giao thủ?" Lâm Động liếm liếm môi, ánh mắt chớp động một cái, đột nhiên bắn vào trong rừng rậm, hắn rất muốn thử một chút, tinh thần

lực của hắn tột cùng là đạt đến trình độ nào!

Trên đỉnh cây, Lâm Chấn Thiên từ trên cao nhìn xuống xem xét toàn bộ Thiết Mộc trang, vào lúc này hắn cảm thụ được cái loại lực lượng giơ tay nhấc chân so với trước kia cường hãn không biết bao nhiều lần, trên khuôn mặt già nua liền hiện lên nụ cười thỏa mãn.

"Lôi gia, Lâm gia ta đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, bây giờ cũng nên hướng các ngươi đòi nợ rồi!" Lâm Chấn Thiên hai tay chắp sau lưng, ánh mắt nhìn về hướng Thanh Dương Trấn ở xa xa, lẩm bẩm tự nói.

"Oanh!"

Vừa mới nói xong, Lâm Chấn Thiên thân hình vừa động muốn nhẹ nhàng hạ xuống đất. Nhưng, thân hình vừa chuyển thì sắc mặt lập tức biến đổi, hắn cảm giác được ở bên trong rừng rậm, một cỗ vô hình lực lượng cường hãn đột nhiên từ trên không trung khuếch tán phát ra, cuối cùng nó trực tiếp hướng về chính hắn mà lao đến.

"Tinh thần lực? Phù Sư?!"

Vô hình tinh thần lực kia làm cho sắc mặt Lâm Chấn Thiên trầm xuống, thân hình lui nhanh, cùng lúc đó một quyền đấm ra, hùng hồn Nguyên Lực dữ dội tuôn ra, không khí trước mặt trực tiếp bị áp bách đến mức phát âm thanh bén nhọn kêu ô ô vang không ngừng.

"Phanh!"

Một quyền của Lâm Chấn Thiên nặng nề oanh kích vào khoảng không giữa trên bầu trời, ngay sau đó, dĩ nhiên là bộc phát ra một trận âm thanh trầm thấp cộng hưởng, Nguyên Lực hùng hồn này giống như đón nhận một loại ngăn cản vô hình nào đó, sau khi va chạm xong, rồi từ từ tiêu tán.

"Bang bang!"

Thân hình Lâm Chấn Thiên không ngừng lui về phía sau, từng đạo dị thường Nguyên Lực hùng hồn gào thét ra, không ngừng oanh kích lên không trung.

Mà bọn người Lâm Khiếu ở phía dưới, giờ phút này rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần, lập tức sắc mặt đại biến, tại bên trong Thiết Mộc Trang này như thế nào lại ẩn giấu một địch nhân đáng sợ như vậy được?

"Cảnh giới, lục soát toàn trang!" Lâm Khiếu sắc mặt âm trầm, lớn tiếng quát lên.

Nghe được tiếng quát Lâm Khiếu, cả đám hộ vệ cũng đều vội vàng phân tán đi ra, tìm kiếm bất kỳ người nào khả nghi.

"Ứng với tinh thần lực, sợ rằng người xuất thủ chính là một vị Phù Sư." Lâm Khẳng với sắc mặt khó coi nhìn Lâm Chấn Thiên đang không ngừng đối với trên không cuồng oanh, thấp giọng nói.

Nghe vậy, khóe mắt Lâm Khiếu cùng Lâm Mãng cũng đều không nhịn được mở to hết cỡ. Từ khi nào Lâm gia bọn họ đi trêu chọc loại địch nhân này thế? Chẳng lẽ là Lôi gia phái tới sao?

"Rầm rầm!"

Giữa không trung, Lâm Chấn Thiên sau khi đánh ra mười mấy quyền, thân hình liền hạ xuống mặt đất, ánh mắt ngưng trọng nhìn giữa không trung, khi nhận thấy tinh thần lực quá mạnh mẽ của thần bí nhân nọ không có dồn ép nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc nãy giao thủ, đối phương rất có thể là một vị Nhất ấn thậm chí là Nhị ấn Phù Sư, nếu đối phương chân chính phát ra toàn lực mà nói, ai thắng ai thua đúng là khó phân biệt.

"Vị bằng hữu kia, không biết là phương nào cao nhân? Nếu Lâm gia ta có cái gì đó đắc tội, xin cứ việc nói ra, lão phu có thể hướng ngươi nói lời xin lỗi!" Sau khi hạ xuống đất, Lâm Chấn Thiên ôm quyền cất cao giọng.

Tuy nói, lúc nãy tinh thần lực của người kia chính là không ngừng công kích hắn, nhưng Lâm Chấn Thiên cũng có thể cảm giác được, người nọ tựa hồ không có ý xuất thủ độc ác, vậy xem ra, hắn là không có thâm cừu đại hận gì đối với Lâm gia.

Âm thanh rung trời của Lâm Chấn Thiên không ngừng quanh quẩn ở thiên không, Nhưng, cũng không có đưa tới bất cứ tiếng nói nào, mà tinh thần lực mạnh mẽ lúc nãy của người kia vào thời khắc này đã tiêu tán vô hình, phảng phất không có tồn tại qua bao giờ.

Nhìn thấy không có ai trả lời, Lâm Chấn Thiên đành phải thở dài một hơi, nhướng mày lắc lắc đầu.

Khi mà đám người Lâm Chấn Thiên vì tình huống như vậy mà có chút sầu lo, thì ở một chỗ sâu trong rừng sâu, một vị ngồi xếp bằng ở trên một cây đại thụ đột nhiên mở hai mắt ra, tuy nói sắc mặt hơi có chút tái nhợt, nhưng trong con ngươi lại hiện lên vẻ hưng phấn tột độ cùng kích động.

Lâm Động cho tới bây giờ cũng không bao giờ ngờ tới, tinh thần lực của hắn vẫn tiến triển một cách cực kỳ thuận lợi, thế nhưng lại có được lực lượng mạnh mẽ đến trình độ này!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Click ủng hộ banlonghoi. com () Tuyết Kiếm Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 90

Tiểu Nguyên Đan Cảnh

Biên: (A Híp) “Phụ thân, xảy ra chuyện gì ?”

Nhìn thấy Lâm Chấn Thiên bình yên đáp xuống mặt đất, đám người Lâm Khiếu vội vàng chạy lại, giọng gấp gáp nói.

“Không biết” Lâm Chấn Thiên nhướng mày lắc lắc đầu nói: “Lúc nãy xuất thủ hẳn là một gã Nhất ấn Phù Sư, thậm chí là đã đạt đến Nhị ấn Phù Sư”

Nghe vậy, mặc dù đã sớm phỏng đoán, nhưng sắc mặt đám người Lâm Khiếu cũng không nhịn được mà biến đổi, lo lắng nói: “Chẳng lẽ là cao thủ do Lôi gia mời tới sao?”

Lâm Chấn Thiên liền trầm mặc, hạ giọng nói: “Chắc là không phải, lúc nãy người kia tuy tinh thần lực mạnh mẽ nhưng chưa từng có ý đè ép ta, ngược lại giống như là đang thử dò xét vậy, nếu như là người do Lôi gia mời tới mà nói thì chắc… không phải như thế đâu”

“Chẳng lẽ ở chung quanh gần đây của Thiết Mộc trang còn có cao nhân ẩn mình sao?” Lâm Khiếu kinh ngạc nói.

“Có lẽ vậy …” Lâm Chấn Thiên gật đầu, đột nhiên nhớ tới đoạn thời gian trước cũng có lần bị tinh thần lực thăm dò, bất quá đạo tinh thần lực thăm dò khi đó so với hôm nay thì thua kém rất nhiều, mà cũng không biết hai người này có phải hay không cùng một người.

“Trong khoảng thời gian này, phải âm thầm phái người đi vùng phụ cận Thiết Mộc trang điều tra xem, nếu thật sự có người khả nghi thì không được đắc tội,

nếu đối phương chỉ là muốn so tài thử, có lẽ còn có khả năng lôi kéo vào Lâm gia ta" Lâm Chấn Thiên nói.

"Dạ"

Đám người Lâm Khiếu gật gật đầu, nếu như đối phương thật sự là một gã Phù Sư hơn nữa còn cam kết cung phụng cho gia tộc… vậy, đối với Lâm gia mà nói, không thể nghi ngờ được ông Trời phái Thần linh xuống giúp đỡ.

Khi đám người Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu còn đang nói chuyện, thì một đạo thân hỏa hồng ảnh tử từ chỗ sâu nhất trong thôn trang hướng nơi này lướt nhanh đến, Lâm Động mũi chân điểm trên lưng hổ, nhảy tới trước mặt Lâm Chấn Thiên, vui vẻ nói: " Gia gia, ngài thành công rồi"?

"Ha hả, đúng vậy, lần này có thể bước vào Nguyên Đan Cảnh cũng là nhờ tiểu tử ngươi nha" Vừa nhìn thấy Lâm Động, trên khuôn mặt Lâm Chấn Thiên chợt nở nụ cười ôn hòa, gật đầu cười.

"Vậy, sau này Lâm gia chúng ta đã có một vị cường giả Nguyên Đan Cảnh đầu tiên rồi" Lâm Động cũng có chút hưng phấn, hắn trước sau rất rõ ràng, một vị cường giả Nguyên Đan cảnh đối với Lâm gia mà nói, đã có được lực chấn nhiếp đến bực nào.

"Thôi thôi, cái gì mà Nguyên Đan cường giả chứ, nhiều nhất chỉ là tiểu Nguyên Đan cảnh thôi" Lâm Chấn Thiên cười cười, khoát tay áo, nói.

"Tiểu Nguyên Đan Cảnh?" Lâm Động sửng sốt.

"Nguyên Đan Cảnh, nói một cách chính xác là có tới ba cấp bậc, như ta đây chỉ vừa mới tấn nhập được gọi là tiểu Nguyên Đan Cảnh, mà sau khi vượt qua tiểu Nguyên Đan Cảnh này còn có Nguyên Đan tiểu viên mãn và đại viên mãn hai cấp bậc nữa" Lâm Chấn Thiên cười nói. Trong quá khứ, Nguyên Đan Cảnh đối với bọn hắn mà nói cũng có chút xa vời, cho nên những thứ phân chia cấp bậc tương đối cao tầng kia, Lâm Động không biết cũng là chuyện bình thường

thôi.

Lâm Động có chút ngạc nhiên, dĩ nhiên là không ngờ tới cái gọi Nguyên Đan Cảnh kia thế nhưng mà cũng được phân chia cấp bậc tỉ mỉ như vậy.

“Vậy, sau Nguyên Đan Cảnh là cảnh giới gì?” Lâm Động tò mò chợt hỏi.

“Chưa nghe nói qua có một câu ca quyết sao? Tu luyện một đường chính là Trộm Âm Dương, đoạt tạo hóa, chuyển Niết Bàn, cầm sinh tử. Đó, chính là bao hàm trình tự các cấp bậc tu luyện của chúng ta”

Lâm Chấn Thiên mỉm cười nói: “Trộm Âm Dương chính là Địa Nguyên cảnh và Thiên Nguyên Cảnh đó là hấp thu Âm Dương nhị khí, Âm Dương Giao Thái, ngưng tụ thành đan, mà sau Nguyên Đan Cảnh còn được gọi là Tạo Hóa Tam Cảnh”

“Tạo Hóa Tam Cảnh?”

“Tạo hình Cảnh, Tạo khí Cảnh, Tạo hóa Cảnh - gọi chung là Tạo Hóa Tam Cảnh” Lâm Chiến Thiên trên khuôn mặt biểu hiện ra một chút kính sợ, tuy hôm nay hắn đã bước chân vào tiểu Nguyên Đan Cảnh, nhưng cũng hiểu rằng, cách cảnh giới Tạo hóa Cảnh kia, hắn còn có một khoảng rất là xa.

“Nếu có thể tiến nhập vào Tạo hóa Cảnh kia, vậy có thể xưng là đệ nhất cường giả tại Đại Viêm vương triều, đương kim Tộc trưởng của Lâm thị gia tộc chính là một vị cường giả Tạo hóa Cảnh, có khả năng thông thiên triệt địa” Lâm Chấn Thiên khẽ thở dài.

Nhìn vẻ mặt kính sợ của Lâm Chấn thiên, Lâm Động liếm liếm môi, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút chờ mong, mục tiêu của hắn không phải chỉơn thuần là Nguyên Đan Cảnh a. đ “Về phần cảnh giới Niết Bàn ở phía sau Tạo Hóa Tam Cảnh là một tầng cảnh giới cao thâm mà ta không có khả năng biết đến…”

Lâm Động yên lặng gật đầu, đem một câu ca quyết này khắc sâu vào trong

lòng.

“Ha hả, phụ thân cũng khiêm tốn quá rồi, tuy nói bất quá chỉ là tiểu Nguyên Đan Cảnh, nhưng dù sao cũng đã đột phá qua một cửa ải quan trọng, cái này cho dù đặt ở Viêm Thành cũng coi như là không tồi rồi” Đám người Lâm khiếu đứng bên cạnh cũng cười nói.

Lâm Chấn Thiên cười cười, sau đó nói: “Tình hình gần đây như thế nào rồi?”

Nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt của đám người Lâm Khiếu cũng dần tan đi, sau một lát chần chờ, liền đem những chuyện hai nhà Lôi -Tạ ra tay với gia quyến Lôi gia, và cùng với những hành động kỳ quái gần đây của của bọn chúng điều nói ra hết.

“Hừ, quả nhiên Lôi gia đã xem Lâm gia ta như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt muốn loại bỏ rồi” Nghe xong những lời Lâm Khiếu nói, sắc mặt Lâm Chấn Thiên trong phút chốc cũng âm trầm.

Lâm Khiếu gật đầu, trước kia Lâm gia luôn nhẫn nhịn, Lôi gia mặc dù đối với bọn họ không có chút hảo cảm nhưng mà bề ngoài cũng tỏ ra có chừng mực, không quá thù địch. Nhưng, kể từ khi Thiết Mộc trang bị Lâm gia đoạt được, hơn nữa ở nơi này còn tìm ra và khai khác mạch khoáng Dương Nguyên Thạch, thì Lôi gia đã triệt triệt để để xem bọn họ là tử địch, nếu như có cơ hội, bọn họ sẽ triệt để làm cho Lâm gia nhà tan cửa nát.

“Phụ thân, chuyện kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?” Lâm Khẳng thấp giọng hỏi, hôm nay Lâm Chấn thiên đã thành công bước vào tiểu Nguyên Đan Cảnh, nhìn khắp Thanh Dương Trấn sợ rằng đã không có người nào là đối thủ, vậy, đích xác cũng không lo lắng đến hai nhà Lôi - Tạ cùng nhau liên thủ.

“Phái người thăm dò nhất cử nhất động Lôi - Tạ hai nhà. Mặt khác, liên lạc với Cuồng Đao Vũ Quán, đến lúc đó nếu như bọn họ nhận lời xuất thủ mà nói… cùng hợp tác với bọn họ là tốt nhất” Vẻ mặt Lâm Chấn Thiên lộ ra vẻ do dự nói.

“Đợi đến lúc việc hiệp đàm hợp tác được ổn thỏa, sẽ lập tức động thủ giải quyết Lôi gia” Nói đến câu cuối, ánh mắt của Lâm Chấn Thiên xẹt qua hàn quang lạnh lẽo, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy cũng đã đến lúc đáp trả rồi!

“Dạ”

Đám người Lâm khiếu nặng nề gật đầu, trong thời gian này chỉ cố thủ không ra, tuy rằng không để ý tới không khí nghi kỵ có chút nặng nề ở bên ngoài, nhưng tóm lại trong lòng cũng có chút ủy khuất, hơn nữa Lôi - Tạ hai nhà còn sử dụng những thủ đoạn ti tiện, vì thế trong lòng bọn họ đã sớm nhen nhóm một cỗ lửa giận.

Nhìn tinh thần của mọi người phấn chấn như vậy, Lâm Chấn Thiên liền cười một tiếng, trong mắt hàn quang bắt đầu chớp động.

“Lôi Báo - ngươi muốn Lâm gia ta nhà tan cửa nát, ta sẽ không để ngươi được như ý!”

*** Kể từ lúc Lâm Chấn Thiên thuận lợi tiến nhập tiểu Nguyên Đan Cảnh, phòng ngự của Thiết Mộc trang cũng hơi có chút nới lỏng, Lâm gia cũng không còn cố thủ nữa, mà là phái ra một ít thám tử quay trở lại Thanh Dương Trấn thăm dò nhất cử nhất động của hai nhà Lôi - Tạ.

Về chuyện hợp tác cũng đã nhanh chóng liên hệ với Cuồng Đao Võ Quán, quan hệ giữa hai nhà là bởi vì nguyên nhân thế lực hai nhà Lôi - Tạ hợp lại, nên khi nói đến cũng coi là rất tốt, vì vậy khi nghe Lâm gia đề nghị liên thủ cũng không từ chối, bất quá chỉ hơi do dự một chút thôi. Bởi vì không một ai muốn chân chính động thủ với Lôi - Tạ hai nhà, cho dù hai nhà kia làm người ta quá chán ghét, nhưng dù sao cũng là hai thế lực lớn nhất nơi này.

Bất quá loại do dự này từ khi bọn hắn nhận được tin tức Lâm Chấn Thiên đã thành công bước vào tiểu Nguyên Đan Cảnh, liền lập tức tan thành mây khói, chuyện hợp tác cũng không còn trở ngại, bọn họ cũng rất rõ ràng, lúc này Lâm Chấn Thiên đã bước vào tiểu Nguyên Đan Cảnh, rốt cục sẽ đáng sợ đến bực nào.

Chẳng qua, đến ngày thứ hai khi song phương đang thảo luận chuyện hợp tác, thì một tấm thiếp mời từ Lôi - Tạ hai nhà đã được đưa đến Thiết Mộc trang.

Lôi - Tạ hai nhà trước sau yên lặng những hai tháng rốt cuộc cũng đã hành động.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Click ủng hộ banlonghoi. com () Tuyết Kiếm Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 91

Đám Cưới

Biên: (A Híp) Trong đại sảnh, một tấm thiệp mời hồng sắc lặng yên nằm trên mặt bàn, Lâm Chấn Thiên cùng những phần tử trọng yếu khác của Lâm gia đều ngồi ở nơi này, ánh mắt dừng lại trên tấm thiếp hồng đó.

"Lôi - Tạ hai nhà đến tột cùng là muốn làm cái quái quỷ gì? Lúc này, thế nhưng lại đưa thiếp mời tới đây, là cố ý khiêu khích sao?" Lâm Khiếu cau mày, trầm ngâm nói.

Lâm Động đưa tay cầm lấy tấm thiếp mời từ trên mặt bàn, lật nhìn một chút, đây là một thiếp mời đám cưới, theo như nội dung trong đó, Lôi gia và Tạ gia chuẩn bị vào hai ngày sau tiến hành hôn lễ, mà nhân vật chính của hôn sự này chính là Lôi Lực của Lôi gia cùng với Tạ Doanh Doanh, đối với chuyện hôn sự này, Lâm Động cũng không để ý cho lắm, cái mà hắn để ý tới là tại sao Lôi - Tạ hai nhà vào lúc này lại muốn mời người Lâm gia bọn hắn?

Hiện tại, song phương đã ở vào thế như nước với lửa khó dung hợp, đối với những chuyện này mà nói… sợ rằng chính là một cái âm mưu, muốn đưa họ vào bẫy sao?

"Tựa hồ, lần này Lôi - Tạ hai nhà tổ chức rất lớn đây, không chỉ có Lâm gia chúng ta nhận được thiếp mời, mà nội trong phạm vi trăm dặm quanh Thanh Dương trấn, chỉ cần là thế lực có chút danh tiếng cũng đều nhận được thiếp mời." Lâm Chấn Thiên thản nhiên nói.

"Số lượng nhiều như vậy đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua a" Lâm Khẳng khẽ thở dài.

“Lôi - Tạ hai nhà làm như vậy sợ rằng chính là muốn tuyên bố ra bên ngoài, Lôi - Tạ hai nhà sau này sẽ hoàn toàn liên thủ, mà một khi bọn họ liên thủ chỉ sợ sẽ có không ít thế lực hướng tới bọn họ để lấy lòng, mà đến khi đó, nội trong phạm vi trăm dặm Thanh Dương trấn, Lôi - Tạ hai nhà sẽ hoàn toàn xứng đáng là bá chủ”

Lâm chấn Thiên bưng chén trà nhấp một hớp, chợt cười lạnh nói: “Thật là giỏi tính toán a”

“Vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ? Có đi hay không đi?” Lâm Khiếu hỏi.

Lâm Chấn Thiên ngón tay nhẹ nhàng ma sát trên mặt bàn, ánh mắt hơi chút âm trầm, một lát sau nói: “Đi, lúc này đây có co đầu rụt cổ cố thủ nữa là không có ý nghĩa gì rồi, chuyện lần này, nếu thuận lợi mà nói… cũng sẽ là một cái cơ hội cùa Lâm gia ta”

Tuy nói đi tới địa bàn của Lôi gia hơi có chút mạo hiểm, nhưng Lâm Chấn Thiên hiện tại đã không có chút băn khoăn như những ngày trước đây, hơn nữa cùng Cuồng Đao Võ Quán hợp tác cũng đủ chống lại Lôi - Tạ hai nhà.

Nếu như có thể ở trước mặt nhiều thế lực như vậy mà Lâm gia ta thể hiện ra thực lực chân chính, thì địa vị của họ ở trấn Thanh Dương này, cũng sẽ không có người nào dám khiêu khích.

Trong khoảng thời gian này, cho dù Lôi - Tạ hai nhà vẫn cứ tiếp tục giữ im lặng, thì Lâm gia cũng sẽ chủ động bắt đầu hành động.

Nếu song phương đã đối đầu, thì tất nhiên cũng muốn đem đối phương đánh cho tàn phế. Vì thế, vấn đề động thủ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Truyền lệnh xuống dưới, chỉnh đốn nhân mã, hai ngày sau đi Thanh Dương trấn tham dự tiệc cưới, bản thân ta muốn xem xem, Lôi Báo lão bất tử kia đến tột cùng là muốn làm cái gì!” Lâm Chấn Thiên cười lạnh nói.

“Dạ!”

Nghe Lâm Chấn Thiên nói thế, bọn người Lâm Khiếu nặng nề gật đầu, chợt trong con ngươi bùng lên nóng bỏng, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy rốt cục cũng không còn bình tĩnh nữa.

*** Chuyện đám cưới của hai nhà Lôi - Tạ, không thể nghi ngờ là vào khoảng thời gian này là chuyện oanh động nhất tại Thanh Dương trấn, Hai nhà Lôi – Tạ là những gia tộc lập nghiệp lâu đời và uy tín nhất tại Thanh Dương trấn suốt mấy đời, có thể nói là thâm căn cố đế, hôm nay hai nhà liên thủ thì tất nhiên thực lực sẽ tăng mạnh, nội trong vòng năm trăm dặm quanh Thanh Dương trấn, sợ rằng khó có thế lực nào có thể chống đỡ nổi bọn họ.

Cũng chính bởi vì như thế, đối với việc Lôi gia muốn mời gọi thì không ít thếực không dám trậm trễ. Trong nhất thời, Thanh Dương trấn lại một lần nữa trở nên náo nhiệt cực độ.

Nhưng mà, những người có chút nhạy cảm cũng có thể cảm giác được phía sau cái loại náo nhiệt này ẩn dấu một mối nguy cơ, lần này Lôi - Tạ hai nha cử hành đám cưới, chỉ sợ sẽ không phải bình thường… *** “Thùng … thùng!”

Một cỗ âm thanh thanh thúy, kinh hỉ vang lên tạo thành tiếng động lớn ầm ĩ quanh quẩn Thanh Dương trấn, ở bên ngoài trang viên của Lôi gia, các thế lực khắp nơi lui tới nối liền không dứt, tiếng cười nói chúc tụng vang lên không ngừng.

Thanh Dương trấn nội tình hùng hậu nhất là Lôi gia, bọn họ cử hành tiệc cưới đích xác hơi có chút khí khái.

“Lâm gia đến!”

Ngay tại lúc đông đảo tiếng chúc mừng lẫn nhau, thì đột nhiên có tiếng nghênh đón của tôi tớ quát lớn tiếng, chợt sự náo nhiệt ở bên ngoài đại môn tạm thời rơi vào tĩnh lặng, kế đó từng đạo ánh mắt chuyển hướng ra sau, chỉ thấy

cách đó không xa là tiếng vó ngựa vang lên ầm ầm, khoảng gần trăm con tuấn mã ở xa phóng đến, cuối cùng một bàn tay vung lên, toàn bộ đều dừng lại ở bên ngoài đại môn của Lôi gia, với nhân mã như vậy đã chiếm hết phân nửa con đường, khí thế kinh nhân.

“Là Lâm gia, bọn họ thế mà cũng tới a…”

“Nghe nói hiện tại Lôi - Tạ hai nhà nhìn Lâm Gia rất không vừa mắt, không nghĩ tới Lâm gia thật là dám đến, hắc hắc, xem ra lần này có trò hay để xem rồi"

“Ai, Lâm gia này cũng là tự mình hướng mũi thương mà đụng lên a”

Không ít ánh mắt đảo qua nhân mã của Lâm gia, cùng nhau bàn luận xôn xao, một số thế lực lúc trước kia có qua lại cùng Lâm gia, cũng chần chờ đến chào hỏi, hôm nay Lôi - Tạ hai nhà đã liên thủ, vậy thực lực ngày càng mạnh hơn, bọn họ nếu cùng đứng chung với Lâm gia, dĩ nhiên hậu quả đúng là tự mình gánh chịu.

Đối với những thái độ của bọn người này, Lâm Chấn Thiên cũng không để ý, tung mình xuống ngựa, sắc mặt cực kỳ bình thản.

“Ha hả, Lâm lão gia tử thật đúng là càng già càng dẻo dai a, lần này có thể tới tham gia quan hệ hữu nghị giữa hai nhà Lôi - Tạ, Lôi Phích ta xin cám ơn trước” Ngay khi nhân mã Lâm gia vừa tới, trong đại môn Lôi gia, một đạo thân ảnh được một nhóm người vây quanh bước nhanh đi ra, ánh mắt quét qua phần lớn nhân mã Lâm gia, mà vẻ mặt cũng không đổi sắc, híp mắt cười nói.

“Lão phu biết trong lòng ngươi ước gì ta tắt thở sớm một chút.” Lâm Chấn thiên cũng không có giữ mặt mũi cho một kẻ đã từng không biết xấu hổ tập kích Lâm Động, thản nhiên nói.

Lôi Phích khóe mắt có chút co quắp, chợt nhìn về phía phần lớn nhân mã Lâm gia nói: ” Lâm lão gia tử, trong trang chỗ ngồi không nhiều cho lắm, cho nên những người ngày kính mời ở lại bên ngoài trang nha”

“Thế sao? Ngươi còn sợ chúng ta quấy rối phải không?” Một bên, Lâm Động mở miệng cười một tiếng, chợt như nghĩ ra điều gì đó liền nói: “Thương thế của ngươi có tốt lắm không?”

Nghe được lời này của Lâm Động, sắc mặt Lôi Phích không nhịn được có chút âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn nhìn Lâm Động, thoạt nhìn giống như một con dã thú đang muốn ăn thịt người Lâm Chấn Thiên sải bước đi ra, đứng ở trước mặt Lâm Động, thân thể của lão cũng không lộ ra vẻ khỏe mạnh, thế nhưng cũng làm cho hô hấp của Lôi Phích có chút chậm lại, cước bộ không tự chủ lùi về sau hai bước.

Đem Lôi Phích đẩy lui, Lâm Chấn Thiên liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó vung tay lên, trên trăm đạo thân ảnh phía sau liền phân tán ra.

Lần này đến dự, Lâm Chấn Thiên cơ hồ mang đi phần lớn nhân mã tinh nhuệ của Lâm gia, mặc dù nay đã bước chân vào tiểu Nguyên Đan Cảnh, nhưng Lâm Chấn Thiên tâm tư cẩn thận cũng không ít, tóm lại là không để ra sơ sót, những nhân mã này tuy phần lớn không tiến vào Lôi gia, nhưng chỉ cần phân tán một khi phát sinh biến cố thì chỉ cần phát tín hiệu là có thể lấy tốc độ nhanh nhất vọt vào Lôi gia.

“Mời!”

Nhìn thấy Lâm Chấn Thiên phân tán nhân mã, Lôi Phích bên này mới mở đại môn, nói.

Thấy thế, Lâm chấn Thiên nghiêng đầu về phía đám người Lâm Khiếu gật đầu, cho dù ở dưới đông đảo ánh mắt nhìn soi mói, tiêu sái bước vào đại môn Lôi gia, ở phía sau đám người Lâm Động, Lâm Khiếu cũng nhanh chóng đi theo.

Nhìn bóng lưng đoàn người Lâm Chấn Thiên, Lôi Phích liếm liếm môi, trong con mắt như có thêm vẻ âm trầm và dữ tợn, dùng âm thanh chỉ mình hắn nghe thấy lẩm bẩm nói: “Hôm nay qua đi, ta muốn cho Lâm gia các ngươi quỳ gối dưới chân Lôi gia ta!”

Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 92

Tính Toán Của Hai Nhà Lôi - Tạ

Biên: (A Híp) Ở trong đại viện của Lôi gia có một cái đại sảnh rộng rãi giống như quảng trường, và trong giờ phút này, đại sảnh ồn ào ầm ĩ khác thường, người người tấp nập qua lại, cho thấy nơi đây tràn ngập không khí vui mừng.

Đoàn người Lâm Chấn Thiên đi thẳng vào trong đại sảnh, sau đó, dưới nhiều ánh mắt kinh ngạc của những người ở bên trong, bọn họ tự mình tìm một chỗ, an nhiên ngồi xuống.

Trong đại sảnh, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía đám người Lâm gia, bất quá không có ai chủ động tiến lên chào hỏi. Hôm nay, thanh thế hai nhà Lôi - Tạ đang trong thời kỳ thịnh vượng, mà Lâm gia lại là kẻ đối đầu bọn họ. Trong lúc này, người nào qua lại với bọn họ chính là đắc tội với hai nhà Lôi - Tạ, xem ra chẳng có lời lãi gì.

Mà cũng chính bởi vì vậy mới dẫn đến việc, mọi người Lâm gia ngồi ở một góc không ai lai vãng, đại đa số mọi người có ý tránh xa bọn họ.

Đối với tình huống như vậy, Lâm Chấn Thiên ngược lại tỏ ra lạnh nhạt không thèm quan tâm, và cũng không cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn.

Thời gian trôi qua, trong đại sảnh càng lúc càng náo nhiệt tưng bừng, phần đông thế lực trong vòng trăm dặm quanh Thanh Dương trấn đều lục đục kéo đến, sau đó ngồi vào bàn tiệc.

Thực lực ở trong những thế lực này cũng không có kém bao nhiêu, tuy nói có chút chênh lệch nếu so sánh với Lâm gia, nhưng nếu liên hợp lại thì trở thành một lực lượng hùng mạnh mà ai cũng không dám tùy tiện chọc đến.

Không lâu, sau khi hơn phân nửa các thế lực tụ họp tại đây, nơi cửa lớn của đại sảnh truyền lại vài tiếng to nhỏ, sau đó đoàn nhân mã đi thẳng vào bên trong.

“Cuồng Đao Võ Quán cũng tới rồi”

Nhìn đám nhân mã kia đang tiếng vào đại sảnh, những tiếng xì xầm bàn tán nổi lên.

Nghe được những âm thanh này, Lâm Động liền quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của La Thành, và ở phía sau La Thành, hắn còn nhìn thấy Ngô Vân, một người mà hắn đã lâu rồi không gặp.

Sau khi La Thành tiến vào đại sảnh, ánh mắt đảo quanh rồi bỗng nhiên dừng lại nơi Lâm gia đang ngồi, trên khuôn mặt đầy những vết sẹo làm người khiếp sợ kia nở một nụ cười, và rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của khách khứa trong ở trong đại sảnh, hắn dẫn người đến trước mặt đám người Lâm gia.

“Lâm lão gia tử, xem ra thân thể vẫn còn cường tráng a…” La Thành hướng về Lâm Chấn Thiên chấp tay chào, ánh mắt lướt qua trên người của đối phương, chợt trong lòng có chút run sợ, vì từ trên thân thể người này hắn tựa hồ có được cảm giác bị áp bách, một loại cảm giác mà hắn chừa từng có bao giờ. Xem ra, theo như lời Lâm gia, đích xác Lâm Chấn Thiên đã thành công đột phá đến Nguyên Đan Cảnh.

“Ha hả, La quán chủ cũng không kém a.” Lâm Chấn Thiên cười đáp lại.

Trong lúc La Thành cùng chuyện trò với Lâm Chấn Thiên, Ngô Vân cũng đến gần Lâm Động, ánh mắt lướt nhìn đánh giá một hồi, sau đó mới thấp giọng nói: “Hắc, ta nghe quán chủ nói, ngươi như đã đem Lôi Hình của Lôi gia …” Nói đến đây, Ngô Vân đưa tay lên làm cái động tác cắt cổ.

Lâm Động cười qua loa, tùy ý gật đầu.

“Con mẹ nó, ngươi khủng khiếp vậy sao?” Nhìn thấy Lâm Động gật đầu,

Ngô Vân không khỏi kinh hoàng trợn mắt. Hắn bây giờ, sau khi trải qua một đoạn thời gian khổ luyện, chỉ mới đạt được trình độ Địa Nguyên Cảnh trung kỳ. Tốc độ này vốn đã là không chậm, nhưng không ngờ, Lâm Động bây giờ đã có thể đánh chết cao thủ Thiên Nguyên Cảnh.

Nhìn thấy bộ dáng buồn bực kia, Lâm Động cười cười, sau đó liền chuyển đề tài.

Sau khi La Thành cười nói cùng Lâm Chấn Thiên, hắn liền kéo Ngô Vân đang ở bên cạnh vui vẻ chuyện trò cùng Lâm Động, vào chỗ ngồi.

Sau lúc đám người La Thành ngồi xuống, những tiếng ồn ào nhộn nhịp cũng giảm xuống đôi ba phần. Đột nhiên, bên ngoài đại sảnh truyền lại một tiếng động lớn, rồi sau đó Lôi Báo - trên người mặc bộ y phục đen, tươi cười mang theo số lớn nhân mã của Lôi - Tạ hai nhà đi vào đại sảnh.

Không thể không nói tới, Lôi Báo ở trong Thanh Dương trấn này quả thật có một chút uy tín, vì vậy khi thấy hắn xuất hiện, một số thế lực vội vàng đứng dậy, miệng không ngớt chúc mừng.

Đối với cái loại sao quanh trăng sáng (xu nịnh) này, Lôi Báo hiển nhiên cực kỳ hài lòng, nếp nhăn trên khuôn mặt giống như một loại hoa cúc nở rộ, bung cánh ra.

Ở phía sau Lôi Báo, Tạ Khiêm cũng cùng với một số phần tử trọng yếu của hai nhà cũng tươi cười đáp lễ.

Ánh mắt của Lâm Động dừng lại trên người của Lôi Báo khi hắn vừa xuất hiện, Chợt hắn có vẻ không kềm được nhíu mày nhăn mặt. Không hiểu tại sao hắn luôn có cảm giác là Lôi Báo bây giờ và lúc trước có gì khác lạ.

Trong lúc Lâm Động cau mày suy nghĩ, Lôi Báo và đám người Tạ Khiêm cũng vừa đi ngang qua chỗ ngồi của Lâm gia, trong lúc nhất thời, trong đại sảnh chợt trở nên yên lặng, mọi ánh mắt đều đổ về hướng bên này.

Lâm Chấn Thiên thong dong ngồi thẳng, ánh mắt nhìn chăm chú trên bàn, làm như không nhìn thấy đám người Lôi Báo, cũng chẳng có bấy kỳ dấu hiệu muốn đứng dậy chúc mừng.

Vì Lâm Chân Thiên tỏ ra thái độ đó, Lâm Khiếu và những người còn lại tự nhiên cũng như vậy, mắt nhìn xuyên qua, vào trong lúc này giống như người mù.

Nhìn thấy như vậy, nụ cười ở trên khuôn mặt xanh xao của Lôi Báo trở nên gượng gạo một chút, ánh mắt của những người trong Lôi - Tạ hai nhà cũng lạnh lùng hơn, trong chốc lát, không khí trở nên cổ quái.

Không khí cổ quái này không có kéo dài bao lâu, Lôi Báo liếc nhìn đám người Lâm Chấn Thiên một cái rồi mang người đi ngang qua coi như không nhìn thấy gì, chứ không như dự đoán của những người khác, tất sẽ xảy ra xung đột.

Nhìn thấy hai bên không thèm nhìn đối phương lấy một cái, một số người trong đại sảnh lặng lẽ thở dài tiếc nuối. Có điều, Lâm gia lại dám ngang nhiên làm mất mặt mũi Lôi - Tạ hai nhà, bọn họ cảm thấy có chút kinh ngạc, vì dù sao, thực lực của Lâm gia mà so với hai nhà thì quả có chút chênh lệch.

Lôi Báo ngồi xuống ở nơi trung tâm của đại sảnh, sau đó cười vang nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ của Lôi - Tạ hai nhà ta, được các vị nể mặt tham dự, Lôi Báo ta trước tiên ở đây xin nói một tiếng cám ơn. Hôm nay là ngày vui của hai trẻ thì không nên nói lảm nhảm, bắt đầu cử hành đại hôn vậy.”

Lâm Động ngáp một cái, đối với cái gọi là đám cưới này, hắn thật không có chút hứng thú. Hắn chỉ muốn biết Lôi - Tạ hai nhà phô trương như vậy là có mục đích gì? Nếu chỉ để vẻ vang tuyên bố hai nhà kết giao mà nói, thì không đáng làm vậy.

Trình tự sau đó thì lại càng thêm nhàm chán, hai nhân vật chính Lôi Lực cùng với Tạ Doanh Doanh, trước lạy trưởng bối, sau đó dưới sự hướng dẫn của trưởng bối của gia tộc mình, đứng giữa đại sảnh tiếp khách tới dự.

Tuy nói danh vọng của hai nhà Lôi - Tạ không tệ, nhưng số người ở tại đây cũng đều có uy tín cùng danh dự ở trong vùng phụ cận Thanh Dương trấn. Đối với hôn lễ của hai tiểu bối, thật sự không có gì hứng thú, cho nên vẫn có nhiều người thờ ơ lạnh nhạt không chút hào hứng. Bọn họ cũng hiểu rằng lần này Lôi – Tạ hai nhà gióng chóng khua chiêng như vậy, hẳn sẽ không phải vì tiệc cưới này.

Dưới tình huống thoạt nhìn thì như náo nhiệt lắm, nhưng mà không khí có chút kỳ lạ. Lôi Lực và Tạ Doanh Doanh sau khi lui xuống rồi, cho nên, những ánh mắt trong đại sảnh như có như không hướng về Lôi Báo đang tươi cười.

Tựa như đã biết mình lại trở thành tiêu điểm chính, Lôi Bảo cười nhạt, đem chén rượu cầm trong tay uống cạn một hơi, sau đó đứng dậy, cất cao giọng: “Hôm nay mời các vị đến chỗ này, một là cùng vui, mừng đám cưới của hai nhà Lôi - Tạ, hai là muốn cùng với các vị thương lượng một chuyện.”

“Đã vào đề.” Khi nghe nói đến đây, Lâm Động đang nhàm chán cơ hồ muốn ngủ gục liền phấn chấn lại tinh thần.

“Ha hả, không biết Lôi lão gia tử muốn thương lượng chuyện gì?” Trong đại sảnh, có một người cười lên tiếng phụ họa.

“Các thế lực lớn nhỏ trong phạm vi trăm dặm của Thanh Dương trấn không ít, bất quá nói khó nghe một chút, đại đa số đều không có chút tăm tiếng, mà muốn gầy dựng tiếng tăm thì phải phát triển ở Viêm thành và thu nhập lợi nhuận từ nơi Viêm thành hẳn các vị cũng đã rõ, nếu so với nơi đó, thì Thanh Dương trấn chỉ là nơi hẻo lánh khỉ ho gà gáy.

“Bất quá, mặc dù Viêm thành béo bở đến mức làm cho người ta đố kỵ, nhưng muốn ở đó chia phần thì trong chúng ta, bất cứ ai tự mình đơn độc cũng không cách nào làm được. Cho nên, Lôi gia ta và Tạ gia đã có thương nghị muốn thành lập một Hội thương nhân, và lần này mời các đại gia tộc đến, cốt ý là muốn mời các vị gia nhập Hội thương nhân này để cùng nhau làm lợi.” Lôi Báo cười cười nói.

Khi tiếng cười của Lôi Báo vừa dứt thì trong đại sảnh từ từ trở nên yên lặng, một số đông nhíu mày lại, họ suy nghĩ hoài vẫn không ngờ tới Lôi gia và Tạ gia lại thành lập cái gọi là Hội thương nhân, hơn nữa còn có ý kéo họ nhập bọn.

Nói như vậy, bọn họ không phải sẽ trở thành thuộc hạ của hai nhà Lôi - Tạ sao? Chuyện này… không phải quá là hoang đường sao?

“Lão gia hỏa này, chắc não bị đầy rồi…”

Lâm Động lắc đầu, thầm nhủ trong lòng. Lôi - Tạ hai nhà tuy nói có chút danh vọng ở Thanh Dương trấn, nhưng còn xa mới đạt tới trình độ nhất hô bá ứng (được nhiều người ủng hộ). Trước tiên hãy khoan đề cập tới cái gọi là Hội thương nhân có thể mưu lợi hay không, nhưng với đầu óc của những người tại chỗ này, thì có người nào lại vui vẻ khi phải trở thành thuộc hạ của hai nhà chứ?

Cho nên, việc đề nghị này có chút tức cười. Lôi - Tạ hai nhà còn chưa có tư cách để cho những thế lực đang ngồi ở chỗ này phải nghe theo.

Quả nhiên, đúng như Lâm Động đã đoán, khi lời của Lôi Báo vừa dứt không bao lâu thì lập tức có một đạo nhân ảnh đứng lên.

“Chí hướng của Lôi lão gia tử quả thật cao xa mà bọn ta không thể sánh bằng. Bất quá chúng ta chỉ nghĩ đến coi chừng phần của mình, còn phần béo bở ở Viêm thành, chúng tôi không có khả năng để ăn, cho nên, việc liên hiệp này xin miễn, cáo từ.” Nói xong, nhóm người đó đứng dậy, xoay người rời khỏi.

“Sở dĩ các vị không muốn tham gia chẳng qua là vì cảm thấy Lôi gia ta không có tư cách dẫn dắt các vị mà thôi.”

Nhìn đám người chuẩn bị rời khỏi, Lôi Báo cười nhạt, sau đó chậm rãi đứng dậy và theo thân thể hắn là một luồng Nguyên Lực cực mạnh đột nhiên bùng phát ra, để rồi trong khoảnh khắc tràn ngập cả đại sảnh và áp lực cực lớn đó đã làm cho sắc mặt của không ít người phải đỏ lên.

“Nguyên Đan Cảnh!”

Cảm thụ được mức độ áp bách cường đại đó, trong đại sảnh lập tức xuất hiện những tiếng kêu thất thanh sợ hãi. Những người lúc nãy chuẩn bị xoay người rời khỏi, bây giờ bước chân cũng bị tê dại đứng yên một chỗ.

Một Lôi Báo ở cấp bậc Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ có thể không có cách nào làm cho bọn họ cảm thấy kính sợ, nhưng nếu lấy Nguyên Đan Cảnh ra mà nói … thì khác xa.

Trong phạm vi trăm dặm Thanh Dương trấn, có thể đạt tới Nguyên Đan Cảnh mà nói, thì e rằng chỉ có một người, đó là Lôi Báo.

“Lão phu nếu như dám mở miệng này, đương nhiên phải có chút tự tin, có đúng không? Bây giờ các vị có thể tin tưởng Lôi gia ta có thực lực này rồi chứ?” Nhìn khuôn mặt khiếp sợ của toàn trường, Lôi Báo cười nhạt nói.

Lần này không có ai dám mở miệng phản bác, sắc mặt biến đổi không ngừng. Lôi Báo biểu lộ ra vũ lực tuyệt đỉnh như vậy, nếu phối hợp với hắn thì còn có đường thỏa hiệp (sống) bằng không nếu chấp mê bất ngộ, sẽ trở thành địch nhân của Lôi gia.

Một cường giả Nguyên Đan Cảnh đủ để làm cho đại đa số mọi người ở đây cảm thấy e ngại.

“Nếu không muốn, lão phu cũng không bắt buộc, cứ việc đi.”

Nghe Lôi Báo nói như vậy, không ít người chửi thầm trong bụng, nhưng vẫn không dám quay đầu rời khỏi, nhất thời, không khí trong sân trở nên ngột ngạt lẫn lúng túng.

Nhìn cảnh này, trong ánh mắt Lôi Báo hiện lên một nụ cười đắc ý, uy hiếp của Nguyên Đan Cảnh quả nhiên không giống người thường.

“Nếu Lôi gia có chí nguyện to lớn như vậy, Lâm gia ta không thể phụng bồi,

cáo từ.”

Song, nụ cười trong mắt của hắn không kéo dài được bao lâu vì có một âm thanh bình thản chậm rãi vọng lại. Ngay sau đó, dưới ánh mắt dữ tợn chằm chằm nhìn họ, toàn bộ nhân mã Lâm gia đều đã đứng dậy.

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Click ủng hộ banlonghoi. com () Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 93

Cổ Đại Sư

Biên: (A Híp) Nhìn thấy đám người Lâm gia đang từ từ đứng dậy, không ít người cũng có chút ngạc nhiên, hiển nhiên bọn họ không ngờ tới Lâm gia sau khi biết được Lôi Báo đã thành công bước vào Nguyên Đan Cảnh, nhưng lại dám không cấp cho đối phương một chút mặt mũi nào.

Tuy nói, lúc này đây có không ít thế lực không muốn gia nhập cái gọi là Thương Minh này, bất quá bọn họ vì lo ngại thực lực cường hãn của Lôi Báo, nên không có ai có can đảm làm chim đầu đàn mà rời khỏi đây, dù sao làm người dẫn đầu này tất nhiên sẽ rước lấy cơn thịnh nộ của Lôi gia và Lôi Báo, từ đó mà tự tìm lửa thiêu mình.

Ở chỗ ngồi của Cuồng Đao Võ Quán, La Thành cũng đồng dạng bởi vì Lôi Báo hiển lộ ra thực lực mà có chút biến sắc, bất quá sau khi nhìn thấy Lâm Chấn Thiên tỏ rõ thái độ, đầu tiên hắn chần chờ một chút, sau hung hăng cắn răng một cái, cũng đứng dậy, chắp tay lại, nói: “Cuồng Đao Võ Quán cũng không thể làm theo ý nguyện này.”

Mặc dù, La Thành có thể lường trước được cục diện phía trước là gì, nhưng hắn cũng không muốn Cuồng Đao Võ Quán mà mình đã cực khổ tạo dựng nên lại trở thành tay sai cho hai nhà Lôi - Tạ, nói đến Thương Minh này nghe có vẻ thật là hay, thế nhưng lợi ích cuối cùng chỉ sợ rằng đều chảy vào hai nhà Lôi - Tạ, những người như bọn họ nhiều lắm có được phân chia một chút nước canh mà thôi.

Cuồng Đao Võ Quán tỏ thái độ như vậy lập tức làm cho mọi người ở trong đại sảnh đều ồ lên, từ một góc độ khác mà nói, Cuồng Đao Võ Quán cũng coi

như là thế lực mạnh mẽ nhất ngoài hai nhà Lôi - Tạ, nên bọn họ làm ra lựa chọn như vậy thì chắc chắc sẽ khiến cho tính toán của hai nhà Lôi - Tạ có phần khó khăn để thực hiện nó.

Trong đại sảnh, trong lòng không ít người cũng có chút dao động, có hai con chim đầu đàn này dẫn đầu, thì những suy tính trong lòng bọn họ cũng bắt đầu có chút lung lay.

Ở giữa đại sảnh, khuôn mặt Lôi Báo vẫn trầm như nước, ai cũng không nhìn ra được hỉ nộ trong lòng hắn ta, một đôi mắt có chút hãm sâu đang dùng ánh mắt như lưỡi dao nhìn chằm chằm Lâm Chấn Thiên, một lát sau, khóe miệng hiện ra nụ cười âm lãnh, tình huống như thế này, hắn không phải là chưa nghĩ tới, cho nên cũng không lộ ra vẻ trở tay không kịp, hơn nữa, bây giờ hắn còn cần những con chim đầu đàn như thế này.

Muốn chân chính đem những thế lực này trói buộc trở thành thủ hạ của mình, thì một cuộc giết gà dọa khỉ cũng không thể thiếu được, mà cái gọi là "Gà" kia, dĩ nhiên chọn Lâm gia là thích hợp nhất.

"Nếu như Lâm gia không thèm nhập bọn với bọn ta, vậy lão phu cũng khong gây khó dễ." Trong đại sảnh hơi có chút tĩnh lặng, thanh âm có chút khàn khàn của Lôi Báo chậm rãi vang lên, nhưng ngay sau đó, trên khuôn mặt của hắn cũng trở nên lạnh lẽo như huyền băng.

"Bất quá, chuyện Lâm gia các ngươi giết chết Lôi Hình của Lôi gia ta, nên hôm nay phải cho lão phu một cái công đạo!"

Ngay lúc một chữ cuối cùng được Lôi Báo phát ra thì một cổ khí thế cực mạnh đột nhiên từ trong cơ thể dữ dội tuôn ra, giống như một loại cuồng phong quét tới, đem những người ở gần đó ép cho không thở nổi.

"Rốt cuộc cũng muốn động thủ rồi!"

Nhìn thấy Lôi Báo hành động như vậy, trong lòng mọi người đều hiện lên suy

nghĩ này, bọn họ sớm đã lường trước tại trong tiệc cưới ngày hôm nay tất nhiên sẽ có một cuộc tranh phong.

"Lâm gia gặp phải xui xẻo rồi"

Cảm thụ được khí thế mạnh mẽ phát ra từ trong cơ thể của Lôi Báo, một vài thế lực từng có qua lại với Lâm gia trước kia đều âm thầm thở dài một hơi ở trong lòng, bọn họ cũng hiểu được rằng, hiện tại Lôi Báo đang muốn lập uy mà ngay lúc này Lâm gia có nhiều mâu thuẫn với bọn họ, cho nên liền trở thành đối tượng để lập uy.

Sắc mặt Lâm Chấn Thiên vẫn luôn duy trì sự bình tĩnh, lão ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Lôi Báo, đột nhiên cười nhạt, nói: "Lôi Báo, ngươi đã sống lâu như vậy mà da mặt của người vẫn còn không biết xấu hổ như thế, ngày đó hai người Lôi Phích, Lôi Hình của Lôi Gia các ngươi dẫn người đánh lén Lâm Động, bị nó phản kích giết chết một người, đó chính là gieo gió gặp bão thôi, lại nói đến chuyện này thì lão phu còn muốn Lôi gia các ngươi nói rõ ràng mới đúng a!"

Lời nói của Lâm Chấn Thiên lại làm cho mọi người trong đại sảnh cả kinh thêm lần nữa, một vài ánh mắt kinh ngạc quắng ném về phía Lâm Động đang đứng ở trong góc im lặng chưa nói một lời nào, hiển nhiên bọn họ không thể nghĩ tới, vị thiếu niên tuổi còn trẻ này lại có thể giết chết Lôi Hình, tên đó chính là một cao thủ Thiên Nguyên Cảnh a.

"Chớ có cho rằng ngươi đã bước chân vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh liền thật sự có thể cuồng vọng, muốn lấy Lâm gia ta để lập uy, Lôi gia ngươi còn chưa đủ tư cách!" Sắc mặt của Lâm Chấn Thiên vào giờ khắc này đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén. Chợt, lão đột nhiên tiến lên một bước, một cổ khí thế mạnh mẽ bị đè nén đã lâu vào thời khắc này cũng bộc phát ra, mấy cái bàn trong phạm vi gần đó bị cổ khí thế này chấn nát thành vụn gỗ.

"Lại thêm một Nguyên Đan Cảnh?!"

Ngay lúc Lâm Chấn Thiên bộc phát khí thế ra thì khắp đại sảnh chỉ trong khoạh khắc đều trở nên dao động, từng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía người ở trước mặt, tới bây giờ bọn họ mới hiểu được, tại sao Lâm gia cho dù phải đối mặt với sự liên thủ của hai nhà Lôi - Tạ mà bình thản như vậy, không chút sợ hãi, thì ra Lâm gia cũng có một vị cường giả Nguyên Đan Cảnh!

“Lâm gia này ẩn nhẫn cũng quá sâu a!” Không ít người cũng đưa mắt nhìn nhau, lúc này bọn họ mới biết được trước kia đã thực sự xem thường cái gia tộc vốn bé nhỏ từ trước đến nay rồi.

“Lão gia hỏa này cũng tiến vào Nguyên Đan Cảnh rồi?!”

Đối mặt với khí thế cường hãn mà Lâm Chấn Thiên vừa bộc phát ra, sắc mặt của hai nhà Lôi - Tạ cũng có chút biến hóa, hiển nhiên là loại biến cố này thật sự nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

“Bản thân ta đang tự hỏi Lâm gia vì sao hiện tại lại có lá gan đi khiêu khích hai nhà Lôi - Tạ ta, thì ra là lão quỷ nhà ngươi cũng đã bước chân vào Tiểu Nguyên Cảnh” Ánh mắt Lôi Báo chăm chú nhìn Lâm Chấn Thiên, trên khuôn mặt của lão cũng hiện thêm một phần ngưng trọng, thực lực mà Lâm Chấn Thiên hiển lộ ra khiến lão có chút trở tay không kịp, một thế lực có cường giả Nguyên Đan Cảnh với một thế lực không có thì quả thực khác nhau hoàn toàn.

Lúc này, cho dù là lão cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, con “Gà” được chọn ra này quả thực có chút khó đối phó.

Bất quá, điều này cũng chỉ có chút khó giải quyết thôi, vì chuyện ngày hôm nay, một người có thiên tính cẩn thận như Lôi Báo cũng sẽ có những chuẩn bị khác.

Nghĩ đến sự chuẩn bị của mình, Lôi Báo cũng yên tâm một chút, chợt trong ánh mặt hiện lên một vẻ dữ tợn, Lâm gia đã thể hiện ra thực lực càng mạnh thì sát ý trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt, hắn hiểu được nếu như để cho Lâm gia tiếp tục lớn mạnh như vậy, thì vị trí của Lôi gia bọn họ có lẽ sẽ thật sự bị chiếm

lấy rồi.

Lâm Động đứng ở phía sau Lâm Chấn Thiên, ánh mắt của hắn từ khi bắt đầu vẫn luôn chăm chú quan sát Lôi Báo, hắn phát hiện tuy lúc nãy Lâm Chấn Thiên bộc phát thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh, nhưng mà trong ánh mắt Lôi Báo ngoài việc hiện lên vẻ kinh hãi ra thì cũng không xuất hiện vẻ bối rối hay lúng túng như trong dự liệu.

Một màn này làm cho Lâm Động khẽ cau mày, ánh mắt chợt quét qua chỗ ngồi của hai nhà Lôi - Tạ, một lát sau, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Vị trí mà ánh mắt Lâm Động dừng lại chính là một nơi rất tầm thường ở trong hàng ghế ngồi của Lôi gia, ở nơi đó có một gã mặc y sam màu vàng nhạt đang mỉm cười, gã đó có bộ dáng rất bình thường, hơn nữa không một ai cố ý nói chuyện cùng với hắn, vì vậy lúc mọi người nhìn tới hắn thì cũng sẽ nhanh chóng quên đi. Nhưng, Lâm Động từ trên thân thể thoạt nhìn như bình thường của người này, lại cảm ứng được một cổ dao động quen thuộc.

Tinh Thần Lực!

“Người này không phải là người của hai nhà Lôi - Tạ!”

Nhận ra được việc này, ánh mắt của Lâm Động cũng chợt lóe lên, xem ra hai nhà Lôi - Tạ vì chuyện của ngày hôm này mà nhọc lòng rồi.

“Lâm Chấn Thiên, ngươi hãy đem hung thủ giết chết Lôi Hình là Lâm Động giao ra đây, Lôi gia ta có thể bỏ qua chuyện này, không nhắc tới nữa!” Thanh âm trầm thấp của Lôi Báo lại vang lên.

“Hắc hắc, nếu như ngươi đem Lôi Phích giao ra đây thì Lâm gia ta cũng sẽ bỏ qua chuyện này!” Lâm Chấn Thiên cười lạnh, nói.

Nghe thấy lời nói châm chọc lẫn nhau của hai người, tất cả mọi người đều

hiểu chuyện này đã không thể nào hòa đàm được nữa rồi.

“Hô.”

La Thành thở ra một hơi, sau đó vung tay lên, mang toàn bộ nhân mã của Cuồng Đao Võ Quán đứng ở bên cạnh Lâm gia, lộ ra bộ dáng như vậy hiển nhiên là biểu hiện lập trường của bọn hắn.

“Tốt.”

Nhìn thấy một màn này, nụ cười trên khuôn mặt Lôi Báo lại càng trở nên âm trầm hơn, lão nhìn chằm chằm La Thành, nói: “La Quán Chủ, chẳng lẽ ngươi cho rằng Lâm Chấn Thiên cũng đã đột phá đến tiểu Nguyên Đan Cảnh thì có thể đối kháng với Lôi gta sao?”

“Tất cả mọi người đều là người hiểu biết, trong lòng người đang suy nghĩ gì thì bản thân ngươi cũng hiểu rõ, nếu như đứng về phía Lôi gia ngươi, chỉ sợ rằng sau này Cuồng Đao Võ Quán ta ngay cả xương cốt cũng không còn a” La Thành thản nhiên nói.

“Nếu đã như vậy thì La Quán Chủ ngươi chớ có hối hận nha”

Thanh âm vừa dứt thì trên khuôn mặt của Lôi Báo càng thêm âm trầm, chợt dưới rất nhiều ánh mắt kinh ngạc xung quanh, lão xoay người lại, hướng về một nơi trong góc phía chỗ ngồi, chắp tay lại, có chút khách khí, nói: “Cổ Đại Sư, sự tình có chút biến hóa, có lẽ còn phải nhờ đến đại sư xuất thủ tương trợ rồi.”

Nghe được Lôi Báo nói như thế, tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay cả sắc mặt của Lâm Chấn Thiên cũng có chút biến sắc, trong nháy mắt lão hướng ánh mắt về nơi vị trí nọ, chỉ thấy nơi đó có một trung niên nam tử mặc y sam màu vàng nhạt đang an tĩnh ngồi đó.

“Ai… Lôi Báo, xem ra uy vọng của Lôi gia ngươi ở Thanh Dương Trấn cũng không có cao như trong tưởng tượng a, bất quá cũng không sao, nếu như đã hứa

sẽ ủng hộ các ngươi thì ta tự nhiên sẽ giúp các ngươi giải quyết một ít phiền toái vậy.

Ở dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, nam tử mặc y sam màu vàng nhạt khẽ mỉm cười, chợt ngẩn đầu lên, đôi mắt của hắn đột nhiên sáng lên một cách dị thường, khiến cho trong đầu của không ít người đang nhìn hắn xuất hiện một trận đau nhức.

“Phù Sư!”

Lâm Chấn Thiên hít sâu một hơi, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, chẳng ai có thể nghĩ rằng Lôi gia lại có thể mời đến một vị Phù Sư để trợ trận!

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Click ủng hộ banlonghoi. com () AHIP Vũ Động Càn Khôn..:: o0o ::..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 94

Bại Lộ

“Phù Sư?”

Đám người Lâm Khiếu vào thời khắc này sắc mặt cũng đã trở nên cực kỳ ngưng trọng, Lôi Báo kia quả nhiên là một tên cáo già, hiển nhiên có chỗ dựa vững chắc, nhìn bộ dáng của vị được gọi là ‘Cổ Đại Sư’ kia, hắn là đến từ Viêm Thành rồi.

“Phụ thân, chẳng lẻ nói ở đoạn thời gian trước đây người thăm dò Lâm gia ta chính là vị này đây sao?” Lâm Khiếu tiến sát gần Lâm Chấn Thiên, thấp giọng nói.

Ở thời điểm Lâm Chấn Thiên tiến nhập vào tiểu Nguyên Đan Cảnh, thì một vị Phù Sư thần bí chạy đến thử dò xét, hiện tại liền liên tưởng đến vị Phù Sư mà Lôi gia mời tới đây, khiến cho bọn người Lâm Khiếu đem hai người này hợp thành một người.

“Cũng không rõ ràng lắm”

Lâm Chấn Thiên lắc lắc đầu, lúc này đây sắc mặt của hắn cũng không thể thong dong bình thản giống như lúc nãy, Lôi Báo ra chiêu này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn, tuy nói không biết vị Cổ Đại Sư này tột cùng đạt đến mấy ấn Phù Sư, nhưng mà có thể khiến cho Lôi Báo kính cẩn như thế, vậy nhất định đã đạt đến trình độ Nhị ấn Phù Sư rồi, Phù Sư ở cấp bậc này coi như là hắn cũng không dám nói là ứng phó một cách dễ dàng, huống chi đối phương còn có một người mà thực lực cũng tương đương với hắn – tiểu Nguyên Đan Cảnh đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Vốn, cục diện đang cân bằng nhau, cơ hồ chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện nghịch chuyển nghiêng trời lỡ đất như thế này.

Biến cố xảy ra khiến cho mọi thế lực hiện diện trong đại sảng đều âm thầm nuốt nước miếng cái ực. Lôi gia đích xác không hổ là thế lực uy tín lâu năm nhất tại Thanh Dương Trấn, có thể mời được cường giả bực này đến trợ trận.

“Ha ha, không nghĩ tới ở cái Thanh Dương Trấn nho nhỏ này, thế nhưng cũng có thể nhìn thấy hai vị tiểu Nguyên Đan Cảnh, xem ra ở chỗ này thật đúng là một nơi phong thủy cực tốt a” Vị trung niên nam tử mặc sam y màu vàng khẽ mỉm cười, ánh mắt bắn về phía Lâm Chấn Thiên, nói.

“Không biết đại danh của các hạ là gì? Chuyện hôm nay chính là chuyện riêng giữa Lôi gia và Lâm gia ta, nếu các hạ có thể khoanh tay đứng nhìn thì Lâm gia ta sẽ trả thù lao gấp đôi mà Lôi gia đã trả cho các hạ!” Lâm Chấn Thiên trầm giọng nói.

“Bản nhân là Cổ Ảnh, là Phó môn chủ Huyết Y Môn tại Viêm Thành, Nhị ấn Phù Sư”

Trung niên nam tử kia nhìn Lâm Chấn Thiên, thần sắc hơi có chút cổ quái nói: “Lôi gia trả thù lao cho ta chính là, sáu phần khoáng mạch Dương Nguyên Thạch trong Thiết Mộc trang, nếu như Lâm gia ngươi nguyện ý đem toàn bộ Thiết Mộc trang kia tặng cho ta mà nói… ta sẽ khoanh tay đứng nhìn, đây là chuyện cũng không phải không thể a”

Nghe được lời như thế, sắc mặt đám người Lâm Chấn Thiên liền trở nên khó coi hơn mấy lần, Huyết Y Môn tại Viêm Thành là thế lực hơi có chút danh tiếng, không nghĩ tới cánh tay của bọn hắn lại vươn tới nơi Thanh Dương Trấn nhỏ nhoi này. Lôi gia kia không sợ dẫn sói vào nhà hay sao … “Yêu cầu của các hạ chỉ sợ Lâm gia ta không thể đáp ứng được” Lâm Chấn Thiên vung tay lên ý bảo đám người Lâm Khiếu ở phía sau cẩn thận làm việc.

Nghe vậy, Cổ Ảnh kia liền dang tay ra cười híp mắt, bộ dáng này liền làm

cho người ta cảm thấy một trận lạnh lẽo, vẻ mặt hung ác đáng sợ, đáng sợ hơn là trong nụ cười này mang theo ánh đao sắc bén.

"Loảng xoảng!"

Ở một bên, Lôi Báo cũng cười lên một tiếng quái dị, bàn tay vung lên lập tức cửa phòng bốn phía chung quanh đại sảnh toàn bộ bị đánh bay tứ tung, nhân mã hai nhà Lôi – Tạ liền đem nơi này vây lại, đến nước chảy cũng không lọt, đao kiếm sáng loáng tỏa t ra hàn khí, trong nháy mắt đem không khí vui vẻ nơi này xua tan đi không còn một mống.

Nhìn thấy Lôi gia xuất ra chiến trận như vậy, lập tức khiến cho thế lực còn lại liền cả kinh, chợt vội vàng lui về phía sau, mơ hồ cùng nhau tụ tập nhau cùng một chỗ, phòng ngừa Lôi – Tạ hai nhà hướng đến bọn họ xuất thủ.

“Hừ!”

Ở thời điểm hai nhà Lôi – Tạ động thủ, một tiếng rít nhanh chóng truyền ra từ trong miệng Lâm Khiếu, ngay sau đó, bên ngoài trang viên liền vang lên tín hiệu ùng ùng.

Sau khi tín hiệu truyền đi không lâu, ở bên ngoài Lôi gia liền vang lên tiếng chém giết nhau rất hỗn loạn, hiển nhiên Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán bố trí nhân mã ở bên ngoài cũng đã bắt đầu vọt vào.

Hiện tại, song phương đã bắt đầu xung đột bằng vũ trang rồi!

“Hôm nay mục tiêu của hai nhà Lôi – Tạ ta chính là Lâm gia cùng Cuồng Đao Võ Quán, những người còn lại mong rằng không nên nhúng tay vào, nếu không ngày sau dĩ nhiên là Lôi Báo ta sẽ tự mình tìm tới cửa!”

Nghe được tiếng chém giết ở bên ngoài truyền vào, sắc mặt Lôi Báo lại càng thêm âm hàn, hắn bước tới một bước, ánh mắt lạnh lẽo quét qua những thế lực còn lại ở trong đại sảnh, quát lạnh nói.

Nghe được tiếng quát của hắn, đại đa số thế lực kia đều gật đầu lia lịa, bọn họ bất luận là hai nhà Lôi – Tạ hay Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán cũng đều kém hơn nhiều, cho nên bọn họ đều không muốn cuốn vào vào vòng chém giết này.

“Lâm Chấn Thiên, ta và ngươi đã tranh đấu nhiều năm, hôm nay chỉ sợ sẽ đạt được kết quả mong muốn! Muốn dẫm lên đầu Lôi gia ta, ngươi là một tên vô dụng bị Lâm thị gia tộc đuổi đi thì không có tư cách xen vào được!” Nhìn thấy những thế lực khác đã kinh sợ, Lôi Báo liền cười lạnh một tiếng, ánh mắt quắng sang Lâm Chấn Thiên, điềm nhiên nói.

“Có tư cách hay không cũng không phải đến lượt ngươi nói, muốn Lâm gia ta cửa nát nhà tan, thì Lôi gia ngươi cũng phải chuẩn bị giao ra thật nhiều huyết tinh!” Lâm Chấn Thiên vào lúc này sắc mặt đã trở nên dị thường băng lãnh. Những năm gần đây, hắn vì sinh tồn của gia tộc mà chịu không nhẫn nhục hai nhà Lôi – Tạ, ngày hôm nay đã đến lúc đem khẩu khí này phun ra rồi!

“Hắc hắc, tốt … tốt, bản thân ta muốn xem một tên nghèo túng phế nhân lưu lạc đến Thanh Dương Trấn có bản lãnh gì mà mạnh miệng lớn tiếng như thế!”

Lôi Báo cười giận một tiếng, Nguyên Lực hùng hồn từ bên trong cơ thể dữ dội tuôn trào ra, cuối cùng rất nhanh ngưng tụ trên hai cánh tay, trong mơ hồ có thể nhìn thấy một cổ năng lượng bạch sắc cực kỳ bén nhọn, từ trong lỗ chân lông thẩm thấu ra.

Cái loại năng lượng bạch sắc này thoạt nhìn như bạc nhược, nhưng mà những người có nhãn lực sắc bén cũng biết, loại này đủ để chấn vỡ kim thạch!

“Thuần nguyên cương khí!”

Lâm Động nhìn thấy một màn này, thì khóe mắt nhịn không được co giật liên hồi, một người sau khi tấn nhập vào Nguyên Đan Cảnh thì Nguyên Lực tại trong đan điền đều bị áp súc thành một loại năng lượng tinh thuần và vô cùng cường hãn, mà cái loại năng lượng này so với Nguyên Lực bình thường kia lại càng hung hiểm hơn, nó được gọi là ‘Thuần nguyên cương khí’, mà cương khí bất

luận là lực công kích hay lực phòng ngự cũng đều vượt xa xa Nguyên Lực trước đây.

Có thể nói, Thuần nguyên cương khí chính là sát khí mạnh nhất của cường giả Nguyên Đan Cảnh!

Mà Lôi Báo vừa ra tay chính là thi triển Thuần nguyên cương khí, dĩ nhiên là chân chính động sát thủ rồi, trong lòng hắn rất hiểu, Lâm gia sở dĩ dám đối nghịch với Lôi gia bọn họ, không có gì hơn chính là sự tồn tại của Lâm Chấn Thiên, chỉ cần đem Lâm Chấn Thiên phế bỏ, Lâm gia sẽ là một đàn kiến nhỏ mặc cho hắn tùy ý dẫm đạp!

"Cổ Đại Sư, Lâm gia cùng với Cuồng Đao Võ Quán và những người khác, làm phiền ngài rồi!"

Thuần nguyên cương khí bắt đầu khởi động, Lôi Báo khẽ quát lên một tiếng, chợt lòng bàn chân đạp thật mạnh trên mặt đất, thân hình trực tiếp hướng Lâm Chấn Thiên dữ dội lướt tới, nơi lướt qua bởi vì tốc độ quá cao làm cho tất cả bàn ghế chung quanh đều trong nháy mắt nổ tung, với thanh thế như vậy thật quả tương đối kinh người.

Tuy, đột nhiên xuất hiện một vị Phù Sư Nhị ấn làm cho Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán lâm vào hạ phong một lần nữa, nhưng mà chuyện tình đã đến nước này đã không còn đường lui nữa rồi, chỉ có thể liều mạng thì còn có đường sống, nhưng nếu buông bỏ vũ khí đầu hàng mà nói … dựa theo tính cách cùng thủ đoạn của Lôi Báo, chỉ sợ hoàn toàn đem Lâm gia và Cuồng Đao Võ Quán triệt triệt để để bại vong.

"Các ngươi hãy cẩn thận!"

Đối mặt với thế công hùng hổ của Lôi Báo, Lâm Chấn Thiên liền bước lùi về sau, hướng đám người Lâm Khiếu quát nhẹ một tiếng, trên hai nắm đấm cũng đã xuất hiện Thuần nguyên cương khí dị thường bén nhọn, chợt dữ dội bắn ra, sau một thoáng va đụng vào thế tới hung ác của Lôi Báo.

"Rầm rầm rầm!"

Giao nhau trong giây lát, quyền chưởng bén nhọn đối oanh sinh ra kình phong làm cho người khác cảm thấy kinh sợ, nó giống như cuồng phong tịch quyển quét qua làm con mắt người ta đau nhức, chưởng phong lướt qua khiến cho cả không khí cũng phát khí bạo trầm thấp!

Cường giả Nguyên Đan Cảnh giao thủ, với thanh thế kia đúng là bỏ xa xa Thiên Nguyên Cảnh không thể sánh bằng được!

Nhìn hai đạo thân ảnh giao nhau cùng một chỗ, không ít người cũng đều âm thầm ách lưỡi, kình phong sắc bén đó, cho dù là Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng bị xoắn nhập vào trong đó, sợ rằng dữ nhiều lành ít. Nguyên Đan Cảnh – quả nhiên danh bất hư truyền.

"Động thủ!"

Ngay khi Lôi Báo xuất thủ cuốn lấy Lâm Chấn Thiên, khuôn mặt của Tạ Khiêm cũng lộ ra nụ cười lành lạnh, quát nhẹ một tiếng, làm đầu tàu gương mẫu, mang theo cao thủ của hai nhà hướng đám người Lâm Khiếu phóng đi.

“Phải tự mình cẩn thận!”

Nhìn thấy đám người Tạ Khiêm vọt tới, La Thành cùng Lâm Khiếu cùng đồng thời quát lên một tiếng chói tai. Ngay sau đó, cơ hồ hai người không hẹn mà cùng bước nhanh ra, Nguyên Lực hùng hồn bộc phát ra làm cho khí thế của đám người Tạ Khiêm giảm xuống nhiều.

“Hai gã Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ sao?!” Ánh mắt đám người Tạ Khiêm hiện lên vẻ kinh dị khi thoáng nhìn qua Lâm Khiếu, hiển nhiên là không ngờ tới, trong khoảng thời gian này Lâm Khiếu cũng có tinh tiến, trực tiếp bước vào cấp bậc Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ!

“Ha hả, Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ, có cái gì kinh ngạc chứ?” Khi mà đám

người Tạ Khiêm đang còn kinh dị, một đạo thân ảnh sam y màu vàng phiêu phiêu lướt nhanh tới trước mặt hai người Lâm Khiếu và La Thành, thanh âm nhàn nhạt đó khiến cho đám người Tạ Khiêm vui mừng hẳn lên.

“Hai người này giao cho ta đối phó đi, các ngươi bằng tốc độ nhanh nhất đem đám người còn lại giải quyết triệt để” Cổ Ảnh cười híp mắt nhìn hai người Lâm Khiếu, nghiêng đầu sang đám người Tạ Khiêm phân phó.

“Ha hả, vậy làm phiền Cổ Đại Sư rồi!” Tạ Khiêm cười lên một tiếng, hướng Lâm Khiếu cười lên một tiếng quái dị, sau đó mang theo những người khác vượt qua ở chỗ này.

“Hừ!”

Nhìn thấy đám người Tạ Khiêm chuẩn bị vượt qua, Lâm Khiếu cùng La Thành đều hừ lạnh một tiếng, cùng liếc nhau một cái, thân hình chuyển động, tách ra hướng về phía Tạ Khiêm lao đi.

“Xuy!”

Song, khi thân hình hai người vừa động, một cổ kình phong bén nhọn đột ngột bắn tới, với góc độ khó tin làm cho bước chân hai người vội vàng dừng lại, rồi cấp tốc lùi lại mấy bước mới tránh khỏi.

Hai cánh tay Cổ Ảnh vòng trước ngực, hai thanh kiếm vô hình giống như độc xà vờn quanh xoay tròn thân thể của hắn, mà chân của hắn lại cách mặt đất khoảng nửa tấc, một cổ lực lượng vô hình vô cùng khổng lồ lượn lờ quanh thân, làm cho hai người Lâm Khiếu cùng La Thành cảm nhận được áp lực cực lớn.

“Các ngươi chỉ là mấy tên nhà quê, sợ là chưa từng thấy qua lực lượng Phù Sư bao giờ, được rồi, hôm nay ta khai mở nhãn giới cho các ngươi a” Cổ Ảnh pha trò nhìn hai người, chợt ngón tay điểm ra, hai đạo kiếm vờn quanh hắn trực tiếp hóa thành hai đạo bạch quang, lấy một loại tốc độc đến cực đoan bạo xạ đến hai người Lâm Khiếu.

"Cẩn thận!"

Kiếm phong sắc bén với tốc độ nhanh đến kinh người kia, cho dù là hai người Lâm Khiếu cũng chỉ thấy được ánh sáng lóe lên trong mắt mà thôi, ngay sau đó liền cảm giác được hàn mang đã vọt tới rồi, lập tức hai người vô cùng chật vật lùi lại mấy bước.

“Đông!”

Nhìn thấy hai người tránh né công kích, Cổ Ảnh liền cười nhạt, một đạo sóng tinh thần đột nhiên khuếch tán, hung hăng oanh kích lên thân thể hai người Lâm Khiếu, chợt thần trí hai ngươi vì thế mà hoảng hốt một chút, bước chân tránh né cũng trở nên chậm chạp hơn.

“Cách!”

Ngay khi thần trí của hai người hoảng hốc trong chốc lát đó, kiếm quang sắc bén kia lại lần nữa lướt đến, mà đợi cho hai người lấy lại tinh thần thì kiếm phong đã treo ở trước cổ họng rồi, như là muốn đâm thủng!

“Chiến đấu chẳng có chút thú vị gì cả” Cổ Ảnh liếc nhìn vẻ mặt kinh hãi của hai người cười cười, đầu ngón tay khẽ động, kiếm phong kia liền hung mãnh đâm xuống.

“Đinh!”

Song, ngay khi kiếm quang sắp đâm thủng cổ họng hai người Lâm Khiếu, chợt hai đạo hắc mang đột nhiên bạo xạ tới, cực kỳ tinh chuẩn đụng vào kiếm phong kia, đem đạo kiếm quang trực tiếp bắn bay đi.

“Hả?”

Đột nhiên xuất hiện biến cố làm cho Cổ Ảnh, Lâm Khiếu cùng La Thanh ba người giật cả mình, ánh mắt nhìn hai đạo hắc mang đang xoay tròn trên không trung, cuối cùng hướng sau lưng bọn hắn lướt đi.

Ánh mắt của ba người theo hắc mang mà nhìn lại, liền nhìn thấy một thiếu niên an tĩnh đứng đó, từng từng đạo hắc mang đang chậm rãi xoay quanh thân thể của người thiếu niên kia.

“Động nhi?!”

Nhìn thấy người xuất thủ, Lâm Khiếu ngay lập tức kinh hô lên một tiếng, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn thấy sắc mặt khiếp sợ của Lâm Khiếu, trong lòng Lâm Động có chút bất đắc dĩ, vốn hắn cũng không muốn bại lộ, nhưng bất quá Lôi gia mời tới vị Phù Sư này, đã làm cho hắn không xuất thủ cũng không được”

Hai mắt Lâm Động nhìn chằm chằm sắc mặt có chút kinh nghi của Cổ Ảnh, trong con ngươi cũng xẹt qua hàn mang nhàn nhạt, tên kia xuất thủ quá tàn nhẫn hiển nhiên là muốn trực tiếp lấy đi tính mạng của Lâm Khiếu cùng La Thành.

Thiếu niên kia giơ tay chỉ chỉ Cổ Ảnh, nhẹ giọng nói: “Cha, hắn giao cho ta đi”

Thảo luận, góp ý sửa lỗi cho bản dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Tham gia dịch Vũ Động Càn Khôn xin mời bạn đọc click vào đây ()!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 95

Phù Sư Quyết Đấu

Nghe thấy Lâm Động nói thế, Lâm Khiếu cũng cả kinh, vừa định nói thì lại nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của con mình, lời nói vừa ra tới miệng thì phải nuốt trở lại, hiện giờ Lâm Động đã mang lại cho hắn một cảm giác khác xa so với dĩ vãng, hơn nữa, hắn còn cảm nhận được một loại áp lực từ thân hình của Lâm Động tỏa ra.

Cái loại áp lực này không khác gì so với Cổ Ảnh!

"Đúng là không ngờ ở cái Thanh Dương trấn nhỏ nhoi này lại có một vị Phù sư trẻ tuổi tới như vậy!"

Trong lúc Lâm Khiếu kinh ngạc thì ánh mắt Cổ Ảnh đã nhìn chằm chằm vào Lâm Động, một lát sau, khuôn mặt đang cười cợt của hắn đã hiện lên sự kinh ngạc, chậm rãi nói.

"Phù Sư?"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Khiếu và La Thành đều kinh hãi, không biết nói gì nhìn Lâm Động, bọn họ đều biết Lâm Động tu luyện Nguyên Lực rất nhanh, nhưng không có ai phát hiện ra Lâm Động còn một cái thân phận Phù sư!

"Phù Sư. . . , lẽ nào, vị Phù sư thần bí ở Thiết Mộc Trang thử thực lực của phụ thân không phải ai khác, mà chính là Lâm Động?"

Lâm Khiếu đương nhiên cũng là người tinh nhanh, thoáng cái đã nghĩ tới vị Phù sư thần bí đã xuất thủ ở Thiết Mộc Trang trước kia, sau đó hắn thở dài một hơi, có chút dở khóc dở cười, bởi vì hắn vẫn coi Lâm Động là một đứa trẻ.

"Nếu như là thực, thì sợ rằng thực lực của Lâm Động cũng đã có thể sánh ngang với cao thủ Tiểu Nguyên Đan Cảnh. . ."

Lâm Khiếu vẫn nhớ rõ những đánh giá của Lâm Chấn Thiên đối với vị Phù sư hồi trước, trong lòng lập tức dâng lên sự tự hào và vui mừng, đồng thời cũng cảm thấy chấn động, không ai có thể ngờ, Lâm Động không chỉ có thiên phú trong việc tu luyện Nguyên Lực, mà còn có một thiên phú tuyệt vời trong lĩnh vực Tinh thần lực thâm ảo, Lâm Động hắn có người con, người cháu như thế này đúng là trời ban phúc lớn.

La Thành đứng bên cạnh cũng ngưng mắt nhìn Lâm Động, trong lòng thở dài một hơi, trong lòng hắn cũng dâng lên một sự hâm mộ, Lâm gia có người này thì chắc chắn một Thanh Dương trấn nhỏ nhoi không thể hạn chế được.

Đối với sự kinh hãi của mọi người, Lâm Động không có thời gian giải thích, nhìn chằm chằm vào Cổ Ảnh ở trước mặt, Phù sư đối chiến vô cùng nguy hiểm, hơn nữa Cổ Ảnh đâu phải là Phù sư bình thường, mà là một gã Nhị ấn Phù sư!

Đẳng cấp của người này đương nhiên là cao hơn Lâm Động, mong là đối phương tiến vào nhị ấn chưa lâu, chứ nếu không thì hôm nay Lâm Động gặp phiền phức lớn rồi.

"Phụ thân, các người đi giúp những người khác đi."

Lâm Động nhẹ giọng nói.

"Được, con cẩn thận một chút.

Lúc này, Lâm Khiếu cũng hiểu, hắn ở lại đây cũng chẳng giúp được Lâm Động gì cả, Lâm Động nếu như đã là một Phù sư, vậy thì cho dù không cách nào đánh bại Cổ Ảnh, cũng có thể kiềm chế một thời gian. Tới lúc đó, với việc hai vị cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ xuất thủ, hai nhà Lôi Tạ chắc chắn sẽ gặp tổn thất không ít.

Sau khi trả lời, Lâm Khiếu và La Thành liếc mắt nhìn nhau, sau đó cẩn thận từng li từng tí lui về phía sau, Cổ Ảnh liếc mắt nhìn hai người, hai thanh kiếm phong sắc bén vẫn quay tròn quanh người, hắn ngón tay giật giật, nhưng mà không dám ra tay, tất cả sự chú ý của hắn đều dồn vào người thiếu niên trước mặt.

Tuy nói Lâm Động chỉ là một thiếu niên, nhưng Cổ Ảnh lại cảm nhận được từ trên người của thiếu niên này tán phát ra một cỗ tinh thần ba động không kém.

"Bây giờ chắc ngươi vẫn chỉ là một vị Nhất ấn Phù sư, đúng không? Với độ tuổi này mà có thành tựu như vậy, thực không dễ dàng."

Cổ Ảnh ngón tay nhẹ nhàng vuốt một đạo kiếm phong, nhàn nhạt cười nói.

"Sau đó này ngươi chắc chắn có thành tựu không kém, nhưng mà hiện giờ ngươi không phải đối thủ của ta. . . , hơn nữa, ta lại là người không thích lưu hoạn, hôm nay giúp Lôi gia diệt Lâm gia, đại thù phải xong, cho nên đừng có trách ta thủ đoạn độc ác."

Nói đến câu cuối cùng, trên khuôn mặt tươi cười của Cổ Ảnh phát ra sát ý khiến cho người khác lạnh buốt trái tim.

Lâm Động im lặng không nói, cũng không trả lời hắn bất cứ điều gì, Bản Mệnh Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung đang chấn động rất nhỏ.

"Thình thịch ~ bình"

Kèm theo cái nhịp điệu vốn có, một cỗ Tinh Thần Lực mạnh mẽ chậm rãi tỏa ra bao quát toàn bộ đại sảnh, hai chân hắn cũng cách mặt đất nửa tấc.

Đột nhiên có thêm một cỗ tinh thần uy áp, đã khiến cho đại sảnh vốn hỗn loạn trở nên im lặng, ngay sau đó, vô số ánh mắt đều tập trung nhìn vào thiếu niên kia, khi họ nhìn thấy thiếu niên này và Cổ Ảnh hai chân cùng cách mặt đất nửa tấc, trong lòng không nhịn được mà hít một hơi lạnh.

"Phù Sư. . ."

"Là tên tiểu tử Lâm gia kia, hắn lại là một một gã Phù Sư!"

Vô số thế lực hai mặt nhìn nhau, Lâm gia này còn ẩn chứa bao nhiêu lực lượng nữa đây? Một gã cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh, một gã Phù Sư, thực lực bực này đã có thể đặt chân ở Viêm Thành được rồi!

Tới lúc này, bọn họ phương mới phát hiện, hóa ra trường giao phong này ai thắng ai bại đúng là không thể nói trước, Lâm gia từ từ bộc lộ lực lượng làm cho cục diện lại xoay chuyển.

"Ầm!", Trong đại sảnh có một cỗ lực lượng do quyền chưởng giao phong tán phát ra bốn phía, kình phong thổi tới làm cho mặt đất có những vết nứt, sau đó Lâm Chấn Thiên và Lôi Báo đồng thời lui về phía sau mấy bước.

Thân hình hai người vừa mới đứng vững, định một lần nữa lao vào nhau, thì đúng vào lúc này, bọn họ cũng cảm nhận được một loại tinh thần uy áp ập tới, hai người giệt mình, vội vàng quay đầu, khi bọn họ phát hiện ra tinh thần uy áp kia từ đâu tới thì sắc mặt cả hai đều đại biến.

" Tinh Thần Lực thật mạnh, điều này... sao có thể?"

Lâm Chấn Thiên trợn mắt há mồm nhìn vào thân ảnh thiếu niên kia, cỗ Tinh thần lực cường hãn này hắn có chút quen thuộc. . .

Quen thuộc? Nghĩ đến đây, Lâm Chấn Thiên ngạc nhiên một chút, bỗng nhiên nhớ ra một điều gì đó, trên mặt lộ vẻ cổ quái:

"Tiểu tử thúi này vẫn còn che dấu, vậy thì nó chính là người thử thực lực của ta ngày trước, không thể là người khác."

Trong lòng mặc dù có chút dở khóc dở cười nhưng trong mắt Lâm Chấn Thiên lại hiện lên vẻ vui mừng như điên, lần này Lôi gia mời Cổ Ảnh, là một chuyện cực xấu với bọn họ, một gã Nhị ấn Phù sư, cho dù là bản thân hắn cũng

khó mà chống đỡ được, nhưng mà may mắn là Lâm gia bọn họ lại có một Lâm Động, một tên chuyên che dấu. . .

"Ha ha Lôi Báo, chẳng phải là ngươi mời người khác tới hủy diệt Lâm gia chúng ta hay sao?"

Lâm Chấn Thiên đưa mắt nhìn Lôi Báo, lúc này sắc mặt Lôi Báo đang cực kỳ khó coi, cười lạnh nói.

"Hắc" lão quỷ, ngươi đắc ý cái gì, thằng tiểu súc sinh này có là Phù sư thì sao? Chẳng lẽ nó đấu lại được với Cổ Ảnh? Đợi tới lúc Cổ Ảnh giải quyết tên tiểu tử kia, ta xem ngươi còn vui mừng kiểu gì nữa đây!"

Tuy rằng lúc đầu có hơi chấn kinh, nhưng Lôi Báo lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, châm chọc lắc đầu, hắn không tin Lâm Động có thể chống lại được Cổ Ảnh đã có thực lực Nhị ấn Phù sư!

Trong lòng Lâm Chấn Thiên cũng giật thót, Lâm Động tuy rằng che giấu rất tài, nhưng mà đối thủ hiện giờ của nó không phải là Lôi Phích.

"Vậy hãy chờ xem!"

Tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng nét mặt Lâm Chấn Thiên vẫn chẳng có thay đổi gì, cười lạnh một tiếng, đồng thời cũng lười nói chuyện, hai ngón tay khép lại, một cỗ kình phong vô cùng sắc bén lao tới Lôi Báo, Lôi Báo vội vàng thi triển toàn lực đón tiếp.

"Tiểu tử này chắc chắn chỉ là Nhất ấn Phù sư mà thôi? Nhưng vì sao Tinh Thần Lực lại mạnh như vậy?"

Khi thấy Lâm Động tán phát Tinh thần lực, trong lòng Cổ Ảnh cũng kinh ngạc một chút, sát ý trong lòng càng lúc càng mạnh, tính tình hắn vốn tàn nhẫn, nếu đã kết oán thù với người khác thì phải trảm thảo trừ căn (1), miễn cho ngày sau mang họa lớn!

(1) Trảm thảo trừ căn: nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

"Vù!", Khi ý niệm này hiện lên trong đầu, hai đạo kiếm phong vô thanh vô tức trực tiếp hóa thành hai đạo hào mang, nhanh như tia chớp bắn mạnh tới yết hầu và trái tim Lâm Động.

Đối với chiêu này, đám người Lâm Khiếu chắc chắn khó mà né tránh, nhưng Lâm Động đã dùng Tinh thần lực quan sát, cho nên ngón tay lập tức điểm một cái, "Toái Nguyên Toa" lập tức bay ra, đập mạnh vào trên đạo kiếm phong kia.

"Tiểu tử này đúng là đã học được một chút khả năng khống chế."

Kiếm phong bị ngăn cản, thân hình Cổ Ảnh chợt lóe lên sau đó hiện ra trước mặt Lâm Động, trong mắt lộ hàn mang, một cỗ Tinh Thần Lực rất mạnh hung hăng đánh vào Lâm Động.

"Ầm!"

Tinh Thần Lực không tiếng động va chạm, sau đó ở trước mặt Lâm Động lan tỏa ra xung quanh, ngay sau đó, hai thân thể của hai người đều run lên, Tinh Thần Lực quyết đấu còn nguy hiểm hơn nhiều so với việc dùng Nguyên Lực liều mạng, chỉ một chút sơ sẩy sẽ để lại di chứng cực lớn.

"Trở lại!"

Tinh Thần Lực va chạm làm cho phải Lâm Động cau mày, nhưng mà trong mắt hắn lại có sự phấn khởi, đây là lần đầu tiên hắn giao thủ cùng với Phù sư, cho nên hắn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ và mới mẻ.

Sau khi quát xong, Lâm Động không lùi mà lại chủ động công kích, một cỗ Tinh Thần Lực kích thẳng vào người Cổ Ảnh ở trước mặt, cùng lúc đó "Toái Nguyên Toa" vốn đang vờn quanh thân hình cũng như độc xà không ngừng đâm vào cơ thể Cổ Ảnh.

Hai đạo thân ảnh giống như một cơn lốc giao thủ trong đại sảnh, tốc độ của

bọn họ cực nhanh, những nơi hai người họ đi qua đều có Tinh thần lực trùng kích, khiến cho sắc mặt những người xung quanh trắng bệch.

Trong lúc hai người đang giao thủ liên tục, sắc mặt Cổ Ảnh cũng trở nên nghiêm túc, tuy nói lúc đầu Lâm Động vận dụng Tinh thần lực vẫn còn chút thô thiển, nhưng mà sau đó dường như tên này có khả năng vừa đánh vừa học, uy lực của Tinh thần lực càng lúc càng mạnh, hiện giờ hắn đã phải dốc toàn lực ứng phó.

"Tinh Thần Lực của tiểu tử này không phải là Nhất ấn Phù sư!"

Lại một cú va chạm, thân hình hai người đều run lên một cái, sau đó thân hình Cổ Ảnh lui nhanh, trong mắt hàn mang phụt ra, Tinh Thần Lực hùng hồn từ trong đầu tuôn ra, nhưng nó không công kích mà lại ngưng tụ ở trước mặt "Tiểu tử, Tinh Thần Lực của ngươi tuy mạnh, nhưng phương pháp vận dụng lại thô thiển vô cùng, đây chính là nhược điểm trí mạng của ngươi, ta không cho ngươi cơ hội để mà sửa chữa đâu!"

Cái môi Cổ Ảnh lại nở một nụ cười lạnh lùng, Tinh Thần Lực trước mặt chậm rãi ngưng tụ thành một vật thể dài như một ngón tay.

Tinh thần lực lúc này không phải là hư ảo, mà đã hóa thành hình thái cụ thể!

Hiển nhiên, lúc này Cổ Ảnh đã chân chính xuất chiêu sát thủ!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 96

Bản Mệnh Linh Phù

"Tinh Thần Lực thực chất hóa?"

Nhìn thấy một thanh vũ khí được thực chất hóa ở trước mặt, Lâm Động trong lòng cũng cả kinh, tuy rằng Tinh Thần Lực của hắn hoàn toàn là do tự tìm tòi tu luyện, nhưng mà dù sao hắn cũng nghe nói tới chuyện, Tinh thần lực mà thực chất hóa thì cường hãn vô cùng.

Đương nhiên, lấy thực lực của Cổ Ảnh, hiển nhiên là vẫn chưa đủ khả năng thực chất hóa hoàn toàn, nhưng dù vậy uy lực của nó cũng không thể khinh thường. Một đạo công kích này nếu cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ bị đánh trúng, sợ rằng thần trí sẽ bị thương tổn, loại thương thế này còn khó chữa trị hơn rất nhiều so với thương thế về thân thể.

Bởi vậy, khi nhìn thấy Cổ Ảnh thi triển thủ đoạn công kích này, sắc mặt của Lâm Động cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, cùng lúc đó mấy đạo hắc mang vốn đang vờn quanh thần hình hắn cũng nhanh như tia chớp bắn về phía Cổ Ảnh, muốn dùng tấn công để ngăn cản Cổ Ảnh phát động tiến công.

"Leng keng!"

Đối mặt với sự quấy nhiễu của Lâm Động, Cổ Ảnh kia không chút hoang mang, bấm tay liên tục, kiếm phong vô thanh vô tức vũ động liên hoàn, đẩy lệch toàn bộ số Toái Nguyên Toa ra ngoài.

"Tiểu tử, tiếp theo ta sẽ cho ngươi xem cái gì mới được gọi là tinh thần bí kỹ của Phù Sư!"

Cổ Ảnh nhìn về phía Lâm Động cười lạnh, một ngón tay bỗng nhiên điểm ra!

"Hóa Thần Châm!", Khi Cổ Ảnh quát lớn, vũ khí hóa hình của hắn kêu lên những tiếng ong ong, sau đó thân vũ khí chấn động, ba một tiếng nó hóa thành một đạo hào quang, dùng một loại tốc độ cực kỳ nhanh chóng và mãnh liệt bắn vào Lâm Động.

Nhìn thấy "Hóa Thần Châm" kia lao nhanh như tia chớp tới, Lâm Động cũng cảm thấy một loại hàn ý, thân hình hắn lui nhanh, bàn tay vung lên, chín đạo Toái Nguyên Toa bắn tung ra, nặng nề va chạm với Hóa Thần Châm.

"Vù!"

Va chạm trong chốc lát, một đạo hào mang dùng một tốc độ khủng bố, trực tiếp xuyên qua 9 đạo Toái Nguyên Toa, lực đạo của nó không giảm, đâm thẳng vào Lâm Động!

Nhìn thấy đạo hào mang này lại có thể trực tiếp xuyên thấu qua sự phòng ngự của 9 đạo Toái Nguyên Toa, sắc mặt Lâm Động khẽ biến, Bản Mệnh Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung đập thình thịch, tốc độ đập tăng lên, Tinh thần lực mạnh mẽ cũng nhanh chóng ngưng tụ trước mặt Lâm Động, hình thành một bức tường phòng ngự tinh thần.

Đối phó với loại tinh thần công kích này, hiển nhiên là phải sử dụng Tinh Thần Lực phòng ngự!

"Phốc!"

Ngay lúc tinh thần phòng ngự của Lâm Động hình thành, đạo hào mang kia cũng lao tới, đâm thẳng vào nó!

Khi tiếp xúc với bức tường tinh thần phòng ngự, tốc độ của hào mang cũng chậm lại, nhưng nó vẫn lao tới, hướng vào cái trán của Lâm Động đâm thẳng.

Một giọt mồ hôi rơi theo khuôn mặt của Lâm Động chảy xuống, hai mắt hắn

nhìn chằm chằm vào đạo hào mang đang bắn tới, một cỗ Tinh Thần Lực cuồn cuộn không ngừng từ trong Bản Mệnh Phù Ấn ở Nê Hoàn Cung lao ra, nó giống như một loại bùn đặc, bám chặt lấy đạo hào mang kia.

Cổ Ảnh đứng cách đó không xa, hai tay vẫn duy trì thế tiến công, tăng cường Tinh thần lực lên đạo hào mang kia, muốn đột phá phòng ngự của Lâm Động, lúc này hai người đã trực tiếp so đấu Tinh thần lực, sự nguy hiểm tăng tới mức tận cùng!

Thân hình của hai người lúc này đã dừng lại và đứng im, nhưng mà những người ở xung quanh không ai dám bước chân vào phạm vi giao thủ của hai người này.

Hai mắt Lâm Động nhìn chằm chằm vào đạo hào mang đang sáng bóng kia, thấy nó càng lúc càng tiến tới gần, cảm giác nguy hiểm cũng theo đó tăng cao. Hắn hiểu, nếu như bị đạo hào mang này bắn vào trong đầu, thì Bản Mệnh Phù Ấn sẽ lập tức bị phá hủy, mà khi đó, hắn có dùng tinh thần thiên phú để phục hồi lại, thì chắc chắn cũng không thể đạt được thành tựu gì nữa.

"Muốn ta chết ư, không dễ dàng như vậy đâu!"

Trong lúc nguy cấp, lửa giận trong lòng Lâm Động cũng bốc lên, Bản Mệnh Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung kịch liệt lay động, phảng phất như nó đã dồn toàn bộ Tinh thần lực ra ngoài, bức đạo hào mang kia lui từng chút một.

"Tiểu tử này, sao lại khó đối phó như vậy? !"

Đối mặt với cục diện giằng co này, trong lòng Cổ Ảnh cũng cả kinh, hắn có nghĩ thế nào cũng không hiểu, vì sao Lâm Động chỉ có thực lực Nhất ấn Phù sư, Tinh thần lực lại có độ mạnh ngang với hắn.

"Cổ Ảnh ta không tin hôm nay ta lại không giải quyết được một tiểu tử miệng còn hôi sữa!"

Giằng co như vậy khiến cho Cổ Ảnh tức giận muốn điên lên, nếu như ở Viêm Thành mà lan truyền tin đồn hắn bị một thiếu niên ép cho chất vật, vậy thì chắn chắn sẽ bị cười nhạo chẳng còn thể diện gì nữa.

Trong lòng nảy sinh sự độc ác, Cổ Ảnh đột nhiên cắn đầu lưỡi, trong hai mắt hắn có hai đạo quang mang sáng bóng, ngay sau đó, hai đạo quang mang sáng bóng này lại biến thành hai quả Phù Ấn!

Cổ Ảnh đã đem Bản Mệnh Phù Ấn ở trong Nê Hoàn Cung tế xuất ra ngoài!

Sau khi tế xuất Bản Mệnh Phù Ấn, Cổ Ảnh nhìn về phía Lâm Động cười lạnh, quát một tiếng chói tai, hai quả Phù Ấn mang theo một làn sóng tinh thần công kích, hung hăng đánh về phía Lâm Động đang cố gắng chống đỡ Hóa Thần Châm.

Nhìn thấy cảnh tượng này Lâm Động cũng bị kinh ngạc một chút, trong lúc hắn còn đang chần chờ không biết nên ứng phó như thế nào với cục diện hiện giờ, thì Phù Ấn ở trong Nê Hoàn cung của hắn bất chợt trở nên kịch liệt run rẩy, ngay sau đó, nó thoát khỏi sự khống chế của Lâm Động, bay ra khỏi Nê Hoàn Cung, xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn.

Biến cố này, làm cho sắc mặt Lâm Động đại biến, hắn không thể nào ngờ tới, cái Bản Mệnh Phù Ấn này lại tự mình biết chạy ra ngoài!

"Ùng!"

Cái Phù Ấn này vừa xuất hiện đã trực tiếp bay về phía hai quả Phù Ấn của Cổ Ảnh, trong lúc nó bay lượn, quả Phù Ấn của Lâm Động trở nên vặn vẹo, trong ánh mắt khiếp sợ của Lâm Động và Cổ Ánh, biến thành một dòng xoáy.

"Bản Mệnh Linh Phù? !"

Nhìn thấy sự biến hóa của Phù Ấn, Cổ Ảnh kêu lên một tiếng thất thanh kinh hãi, ngay sau đó hắn vội vàng khống chế hai quả Bản Mệnh Phù Ấn, muốn thu

hồi chúng ngay lập tức.

Nhưng mà, trong lúc hắn định thu hồi, cái Phù Ấn kia đã biến thành một cái dòng xoáy lao tới, một cỗ hấp lực khủng khiếp phát ra, làm cho Lâm Động cảm nhận được, Tinh Thần Lực trong hai quả Bản Mệnh Phù Ấn của Cổ Ảnh đang không ngừng bị hút vào trong dòng xoáy.

Loại tình huống này, làm cho Lâm Động hít một hơi lạnh, tuy hắn không biết nhiều việc trong con đường tu luyện Tinh Thần Lực, nhưng mà hắn cũng chưa bao giờ nghe nói tới, có loại Phù Ấn nào có năng lực đáng sợ bực này.

"Phụt!"

Trong một dòng xoáy hấp lực điên cuồng, hai quả Bản Mệnh Phù Ấn của Cổ Ảnh nhanh chóng trở nên ảm đạm, mà bản thân hắn cũng bị thương tổn, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó mặt của hắn trở nên co rúm lại, cắn răng khống chế hai quả Bản Mệnh Phù Ấn liều mạng lui lại, mới thoát khỏi được phạm vi của dòng xoáy, hắn kinh hãi kinh hãi vô cùng vội vàng đem Bản Mệnh Phù Ấn thu vào trong Nê Hoàn Cung.

Trong lúc Cổ Ảnh đem Bản Mệnh Phù Ấn thu vào Nê Hoàn Cung, cái dòng xoáy kia lại trở nên vặn vẹo, tiếp tục hóa thành một quả Phù Ấn có phong cách cổ xưa, bay trở lại lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Động, nó phóng ra một cỗ hấp lực, hút luôn cái "Hóa Thần Châm" vốn không người điều khiển vào bên trong, sau đó mới chui vào đỉnh đầu Lâm Động, trở lại Nê Hoàn Cung.

Sau khi Phù Ấn trở về Nê Hoàn Cung, Lâm Động lập tức cảm nhận được, Tinh Thần Lực của mình đã mạnh hơn trước rất nhiều.

"Cái quả Phù Ấn này đã hấp thu Tinh Thần Lực của Cổ Ảnh sau đó truyền sang cho mình"

Nhận thấy cảnh tượng này, hai bàn tay Lâm Động nhịn không được run rẩy một chút, hắn không bao giờ ngờ rằng quả Phù Ấn của mình lại có năng lực kỳ

dị như thế này.

"Phù Sư bình thường chỉ ngưng tụ được Bản Mệnh Phù Ấn, nhưng mình đâu có nghe nói tới Bản Mệnh Linh Phù. . . Lẽ nào, nguyên nhân là do thứ kia?"

Trong đầu Lâm Động hiện lên thanh âm của Cổ Ảnh, đang suy nghĩ.

"Ngươi lại có Bản Mệnh Linh Phù? !"

Trong lúc Lâm Động trầm ngâm, Cổ Ảnh lại đột nhiên lên tiếng, sắc mặt hắn lúc này tái nhợt, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Động, hai mắt hắn hiện lên sự điên cuồng và tham lam.

"Tiểu tử, ngươi đem phương pháp tu luyện Bản Mệnh Linh Phù giao cho ta, ta có thể trợ giúp Lâm gia ngươi diệt hai nhà Lôi Tạ, những thù lao khác ta không cần! Thế nào?"

Hai mắt Lâm Động giật giật, trải qua giao thủ lần trước, hắn đã biết người này lòng dạ thâm sâu, nhưng không ngờ hắn lại có cả ý tưởng này, hiện giờ có ngu mà đi giao dịch với hắn, xem ra cái quả Phù Ấn của mình đúng là có chỗ đặc biệt.

"Được."

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, sau đó mỉm cười, hắn bước nhanh lên phía trước, từ trong lòng lấy ra một khối ngọc giản, đưa về phía Cổ Ảnh.

Hành động này của Lâm Động, làm cho Cổ Ảnh mừng như điên, nhưng mà, khi hắn bước lên phía trước rồi mới nghĩ ra cục diện bây giờ đã phát triển như thế nào, đối phương đâu phải đứa ngu, sao có thể giao đồ vật quan trọng như vậy cho hắn một cách dễ dàng như thế này?

"Keng!"

Nhưng mà, khi hắn dừng chân lại, một cỗ kình phong sắc bén đã lao tới, hai

đạo hàn mang nhanh như tia chớp bắn vào ngực.

"Đinh!", Trong lúc nguy cấp, Cổ Ảnh vội vàng khống chế hai đạo kiếm phong cản hai đạo hàn mang lại, nhưng mà, trong lúc hắn thở phào một hơi, thì một cỗ Tinh thần lực vô cùng hung hãn đã ập tới, công kích mạnh mẽ vào trong óc của hắn, làm cho đầu hắn vang lên những tiếng ong ong, hai quả Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung bị chấn động, ảm đạm không sáng.

Việc thần trí hoảng hốt chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng khi Cổ Ảnh tỉnh táo lại được, thì khuôn mặt của thiếu niên đã ở sát mặt mình, một đạo hàn mang trong tay của thiếu niên kia đâm thẳng ra.

"Dừng tay! Ta không nhúng tay vào chuyện của các ngươi nữa!"

Lông tóc của Cổ Ảnh vào thời khắc này đều dựng đứng hết cả lên, hắn ngửi thấy được mùi vị tử vong nồng đậm, vội vàng hô lên một tiếng.

Sắc mặt Lâm Động hờ hững, thân hình không có chút nào dừng lại, Toái Nguyên Toa sắc bén trong tay háo thành một đạo hắc mang, không chút lưu tình đâm vào cổ của Cổ Ảnh.

"Cổ Ảnh đại sư, chậm rồi, cái vũng bùn này vốn ngươi không nên dính vào mới đúng!"

Cảm giác đau đớn truyền tới, bên tai Cổ Ảnh vang lên thanh âm của thiếu niên Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 97

Giết!

Lâm Động đã hạ thủ thì không chút nào do dự, thậm chí ngay cả Cổ Ảnh cũng nghĩ không ra, một khắc trước thiếu niên trước mặt còn nho nhã, bây giờ đã trở nên độc ác, không có chút nhân từ nào.

Cảm giác đau nhức từ yết hầu truyền tới làm cho thanh âm trong miệng Cổ Ảnh không cách nào phát ra được, bọt máu từ trong miệng hắn không ngừng phun ra, ánh mắt của hắn vẫn mang theo sự kinh hãi nhìn vào thiếu niên trước mặt.

Cho dù như thế nào, hắn cũng là Phó môn chủ của Huyết Y Môn, hắn nghĩ, với cái thân phận này thôi, cho dù có điều gì ngoài ý muốn thì cũng không ai dám hạ thủ với hắn, vậy mà tình cảnh lúc này làm cho hắn hiểu rõ, hắn đã sai lầm một điểm trí mạng. . .

Nếu chuyến này đi chỉ cần mang theo một ít cao thủ, vậy thì tình cảnh này sao có thể xảy ra?

Tầm nhìn trước mắt nhanh chóng trở nên tối đen, hai tay của hắn tóm chặt lấy tay của Lâm Động, máu tươi không ngừng phun ra, hai mắt hắn lộ rõ sự u oán không nói thành lời, hắn truyền âm nói vào trong tai Lâm Động trong tai:

"Huyết Y Môn sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

Sắc mặt của Lâm Động không thay đổi chút này, hắn hiểu rất rõ tính cách có thù tất báo của Cổ Ảnh, nếu như lần này hắn chạy thoát thì hậu hoạn sẽ cực lớn, hắn coi trọng mỏ Dương Nguyên Thạch của Lâm gia, sau khi trở lại sẽ mang theo toàn bộ cao thủ của Huyết Y Môn, vậy thì. . .

Loại chuyện thả hổ về rừng này, Lâm Động tuy rằng còn nhỏ, nhưng đã hiểu thấu làm như vậy sẽ phải trả một cái giá như thế nào, đám nhân vật như Cổ Ảnh có thể giải quyết thì nên giải quyết, chứ nếu như cho chúng chuẩn bị đầy đủ trở lại, thì Lâm gia sẽ gặp phải khó khăn hơn ngày hôm nay rất nhiều.

Rút Toái Nguyên Toa đang cắm ở yết hầu Cổ Ảnh ra, hai bàn tay hắn cũng nhanh như chớp thò vào trong người của hắn, sau một khắc, Lâm Động rút ra một cái Càn Khôn Đại, sau đó không chút khách khí thu vào trong tay áo, thân hình Cổ Ảnh lúc này mới chậm rãi đổ xuống.

"Rì rầm!"

Tiếng thi thể đổ xuống đất không lớn, nhưng mà lại khiến cho không ít người rung động, vô số ánh mắt đều tập trung về phía này.

Khi họ nhìn thấy thi thể kia là Cổ Ảnh, thì ánh mắt của họ hiện lên sự hoảng sợ, mặt mũi cứng ngắc, thậm chí những tiếng chém giết bên ngoài đều trở nên im bặt. . .

"Cổ Ảnh đã chết?"

Nhìn Cổ Ảnh hai mắt mở to như chết không nhắm mắt, trong lòng mọi người đều nổi lên sóng biển ngập trời, bọn họ hiển nhiên không thể liên hệ nổi, thi thể này với một vị Nhị ấn Phù Sư đầy phong quang trước đây.

Những ánh mắt này dừng ở trên thi thể Cổ Ảnh một hồi, sau đó chuyển sang thiếu niên đứng bên cạnh, khi bọn họ nhìn thấy Toái Nguyên Toa còn đang nhuốm máu trong bàn tay thiếu niên kia, thì một cỗ hàn khí đột nhiên chạy từ chân lên tới đỉnh đầu.

Những người có thực lực của Nhị ấn Phù sư cho dù đứng ở Viêm Thành cũng có một vị trí tương đối, vậy mà bây giờ, một đại nhân vật như Cổ Ảnh lại bị một thiếu niên 16, 17 tuổi hoàn toàn giải quyết.

Cảnh tượng này quá mức chấn động, chấn động tới mức làm cho người khác không thể nào tin nổi.

"Lâm gia sắp vùng lên rồi. . ."

Khi tỉnh táo lại, ý niệm này đồng loạt hiện lên trong đầu mọi người, Lâm gia đã thể hiện một thực lực vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ, thực lực bực này cho dù là hai nhà Lôi Tạ liên thủ, cũng không cách nào địch nổi.

"Ầm!"

Giữa đại sảnh, hai đạo thân ảnh giống như gió xoáy lao qua, mọi người nhanh chóng né tránh, không một ai dám cản đường hai vị Tiểu Nguyên Đan Cảnh đang giao thủ.

Lâm Chấn Thiên và Lôi Báo khổ chiến đã lâu, nhưng mà do họ đều có thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh, cho nên trong thời gian ngắn không có cách nào phân định thắng bại.

Trải qua khổ chiến lâu như vậy, trên thân thể hai người đã xuất hiện không ít vết thương, khí thế đã không còn hung mãnh như trước.

"Cổ Ảnh đã chết!"

Khi nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi trong đại sảnh vang lên, thân hình của hai người vốn đang đứng vững cũng lảo đảo, ngay sau đó, họ đồng thời đưa mắt về phía thi thể đang nằm trên mặt đất.

"Ực. . ."

Khi hai người nhìn thấy cỗ thi thể này, không hẹn mà đồng thời nuốt nước miếng một cái, sắc mặt Lôi Báo trắng bệch, hắn không thể nào ngờ được, Cổ Ảnh không đánh chết được Lâm Động mà còn chết trong tay đối phương.

Đương nhiên, không chỉ Lôi Báo cảm thấy bất ngờ, mà ngay cả Lâm Chấn

Thiên cũng phải hít tới hai hơi, mới có thể tiếp nhận sự thực như mộng như ảo này.

Hắn chỉ hi vọng Lâm Động có thể cầm cự được Cổ Ảnh trong một thời gian mà thôi, nhưng mà. . . hắn không ngờ Lâm Động lại trực tiếp giải quyết đối phương một cách đơn giản như vậy.

"Lôi Báo, giờ chỉ còn một mình ngươi thì đã không làm gì được rồi!"

Lâm Chấn Thiên chậm rãi nói.

Sắc mặt Lôi Báo âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Chấn Thiên, đột nhiên cười một cách cổ quái, nói:

"Lâm lão quỷ, ta nghĩ ngươi cao hứng như vậy không được bao lâu nữa đâu, Cổ Ảnh là Phó môn chủ của Huyết Y Môn, hắn lại chết trong tay Lâm Động, hắc hắc, Huyết Y Môn tất sẽ không bỏ qua, đến lúc đó, Lâm gia các ngươi, sẽ bị giết tới mức chó gà không tha!"

“Lão phu sớm đã nói, Lâm gia chúng ta là một mẩu xương cứng, ai muốn nhai tất phải chuẩn bị tâm lý gãy răng, Lôi gia ngươi cũng vậy, mà Huyết Y Môn cũng sẽ như vậy!"

Lâm Chấn Thiên cười lạnh nói, chuyện này đã xảy ra thì có sợ cũng chẳng giải quyết được gì, hơn nữa, cho dù Cổ Ảnh không chết thì khi trở về hắn cũng không bỏ qua đơn giản như vậy, vậy thì tốt hơn hết là làm thịt hắn cho xong.

"Chỉ cần giết một lão già xương cứng như ngươi đi, thì Lâm gia đương nhiên sẽ tan vỡ!"

Lôi Báo cười lạnh nói, Lâm gia dù sao căn cơ cũng rất mỏng, nhân vật trọng yếu nhất chính là Lâm Chấn Thiên, chỉ cần lão ngã xuống, Lâm gia sẽ không còn ý nghĩa mà tồn tại.

"Muốn gặm xương của lão phu, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó!"

Lâm Chấn Thiên ngạo nghễ cười nói.

"Vậy thì thử xem!"

Lôi Báo cười lạnh một tiếng, Thuần Nguyên Cương Khí nhanh chóng hội tụ ở hai bàn tay, hai bàn tay sáng bóng, trong đó có những thanh âm ì ùng như sấm truyền ra, đây chính là tứ phẩm võ học của Lôi gia, Bôn Lôi Quang. Khi tứ phẩm võ học này được Lôi Báo thi triển, quả thực giống như là vạn đạo sấm sét cùng dâng, khí thế vô cùng.

"Rì rầm!"

Hai chân của Lôi Báo điểm lên mặt đất một cái, thân hình giống như một đạo ánh sáng bất định, nhanh như tia chớp lao về phía Lâm Chấn Thiên, những chiếc bàn ghế trên đường lập tức bị vỡ tung thành những mảnh nhỏ.

Thấy Lôi Báo này dùng một chiêu dồn tòan bộ công lực để công kích, Lâm Chấn Thiên cũng không có dự tính là tạm lánh mũi nhọn, mà hai tay của hắn bắt đầu kết những ấn pháp thần bí.

Hai ấn pháp này có chút quen thuộc, nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra, đây chính là Kỳ Môn Ấn của Lâm gia, nhưng mà, khi ấn pháp của Lâm Chấn Thiên biến ảo tới mức tận cùng của tàn quyền, hai bàn tay vẫn không dừng lại, mà tiếp tục thi triển, hóa ra, Lâm Động đã giao toàn bộ ba tầng đầu của Kỳ Môn Ấn cho Lâm Chấn Thiên, bởi vậy, hiện giờ Kỳ Môn Ấn không còn là tàn quyển nữa!

Thuần Nguyên Cương khí hùng hậu nhanh chóng ngưng tụ ở trong hai bàn tay của Lâm Chấn Thiên, khi kết ấn tầng thứ 3 thành công, hắn bắt đầu xuất chiêu!

Khi quang ấn ngưng tụ, Lâm Chấn Thiên ngẩng đầu, nhìn vào quang ảnh đang tới gần, hắn không chút nào do dự, một quyền tung ra, quang ấn thần bí vang lên những âm thanh ì ùng, đập thẳng vào vòng sáng đang lao tới!

"Ầm!"

Một dòng khí mạnh mẽ nhanh chóng lan tỏa khắp đại sảnh, toàn bộ cánh cửa bàn ghế đều nổ tung thành bụi phấn, kình phong hùng hậu tới mức, ngay cả những cao thủ Thiên Nguyên cảnh cao thủ đều bị thổi bay ra ngoài đại sảnh, chật vật hạ xuống phía bên ngoài.

"Ầm!"

Sau khi mọi người bị quét bay ra khỏi phòng khách, cột đại sảnh cũng đổ xuống, sau một lát nữa, gian đại sảnh to lớn kia đã biến thành một đống phế tích, Ở khu đất trống ngoài đại sảnh lúc này vô cùng hỗn loạn, nhân mã đôi bên sau khi rơi xuống đất đều lập tức ngẩng đầu nhìn về đống phế tích, ai cũng hiểu thắng bại được quyết định bởi kết quả trận đấu vừa xảy ra.

"Rì rầm!"

Trong lúc mọi người đang trông ngóng, một đạo thân ảnh chật vật đứng dậy trong đám phé tích, sau đó lảo đảo ngã xuống đất, cả người đầy máu tươi.

"Phụ thân!"

Nhìn thấy thân ảnh kia, đám người Lâm Khiếu nhất thời đại hỉ.

Nhưng mà, bọn họ còn chưa kịp vui mừng thì ở bên cạnh cũng có một thân ảnh đứng dậy, thanh chủy thủ sắc bén trong tay vung lên, định đâm thẳng vào thân hình lung lay sắp đổ của Lâm Chấn Thiên.

"Tạ Khiêm!"

Biến cố đột nhiên phát sinh làm cho sắc mặt đám người Lâm Khiếu kịch biến, nhưng vào lúc này cũng có một tiếng quát chói tai vang lên.

Đối với tiếng quát này, Tạ Khiêm không thèm để ý, hắn vô cùng hiểu rõ tầm quan trọng của Lâm Chấn Thiên, chỉ cần đoạt được tính mạng của hắn, Lâm gia

tất sẽ sụp đổ!

Cục diện hiện giờ, hai nhà Lôi Tạ bọn họ đang rơi vào thế hạ phong, nếu như Lâm Chấn Thiên còn sống, bọn họ sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu dậy!

"Chết đi, lão quỷ!"

Tốc độ của Tạ Khiêm lúc này nhanh kinh người, chỉ lóe lên một cái đã xuất hiện trước mặt Lâm Chấn Thiên vốn đang suy yếu, chủy thủ trong tay lia ngang một cái, muốn cắt đứt cổ lão.

"Xuy!"

Đột nhiên có một thanh âm trầm thấp vang lên, máu tươi phun ra tung tóe, cánh tay vốn đang giương lên của Tạ Khiêm lúc này đột nhiên ngừng lại, hắn chậm rãi cúi đầu, ở ngực của hắn không biết từ lúc nào có một lỗ hổng, máu tươi đang theo đó không ngừng trào ra.

Khi hắn ngã xuống đất, hắn mời nhìn thấy thân ảnh của một thiếu niên hiện ra từ trong đống phế tích, người này tiện tay vứt luôn hai cái thi thể xuống bên cạnh hắn.

Cổ Ảnh, Lôi Báo.

Toàn bộ không gian lúc này trở nên im lặng, nhìn hai cỗ thi thể nằm ở đó, tất cả mọi người đều biết. . .

Lôi gia đã xong rồi. . .

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 98

Tai Hoạ Ngầm

Một đám cưới biến thành một trường tranh đấu, kết quả là Lôi Báo và Tạ Khiêm đều bỏ mình, khi nhìn thấy hai người này chết, ai cũng hiểu, vốn hai nhà Lôi Tạ chuẩn bị cực kỳ chu đáo cho tình huống hôm nay, nhưng lại không thể thành công tiêu diệt Lâm gia, mà lại còn bỏ mình và phải trải một cái giá thật lớn.

Mà cái giá lớn nhất đó chính là hai gia tộc lâu đời từ nay sa sút.

Mất đi hai vị trụ cột, địa vị của hai nhà Lôi Tạ ở Thanh Dương Trấn sẽ giảm xuống nhanh chóng, không còn khả năng khôi phục địa vị như trước kia nữa.

Mà hiển nhiên, trận đấu này đã làm cho danh tiếng của Lâm gia trở nên vang dội, không có ai còn dám khinh thường gia tộc non trẻ này nữa.

. . .

Sau khi thấy kết thục đã định, Lâm gia liền đem nhân mã của mình trở lại Thanh Dương trấn, trước kia phải co đầu rút cổ buôn bán thì nay liên tiếp khai trương cửa hàng. Hiện giờ địa vị của Lâm gia ở Thanh Dương trấn như mặt trời ban trưa, không còn bị hai nhà Lôi Tạ kiềm chế và uy hiếp, Lâm gia ở Thanh Dương trấn đã hoàn toàn xứng đáng là thế lực đệ nhất.

Cái dang tiếng này đã dẫn tới không ít cao thủ xin gia nhập dưới trướng Lâm gia, đối với chuyện này Lâm gia tương đối vui vẻ, nhưng mà so với cái mỏ Dương Nguyên Thạch thì chẳng là gì cả.

Nhưng, sau trận đấu với hai nhà Lôi Tạ, Lâm gia cũng tổn thất không nhỏ,

việc thu nạp nhân mã là điều tất yếu, cho nên sau khi điều tra qua một chút, họ thu nhận những cao thủ có nhân thân trong sạch, thực lực của Lâm gia cũng theo đó mà được đề cao.

*** Trong lúc đám người Lâm Chấn Thiên đang bận rộn thu xếp công việc sau trận đại chiến, Lâm Động lại trở về hậu sơn của Lâm gia trước kia, từ sau khi thân phận Phù sư của hắn bị bại lộ, địa vị của hắn ở Lâm gia đã có một tầm cao mới, cho dù là Lâm Chấn Thiên khi nói chuyện với thằng cháu này, trên khuôn mặt già nua của lão luôn có sự yêu thương và tự hào.

Đương nhiên, một thiếu niên mười bảy tuổi có thực lực Thiên Nguyên cảnh trung kỳ và Nhất ấn Phù sư, đúng là khiến cho hắn đáng tự hào, thành tựu như thế này cho dù ở dòng họ Lâm thị cũng đã rất tốt rồi.

Tất cả mọi người đều hiểu, lão gia tử luôn có mong muốn được trở lại dòng họ Lâm thị, tất cả hi vọng của lão đều đặt ở trên người Lưu gia, mà Tộc Hội 3 năm một lần sắp tới của dòng họ Lâm thị, không biết Lâm Động có thể hiện được bản lĩnh gì không.

Trên một tảng đá ở phía sau núi, Lâm Động an tĩnh ngồi xếp bằng trên đó, quanh thân hắn đang có nhiều Nguyên Lực tuôn ra, sau đó lại bị hút vào, bổ sung vào đan điền.

Đồng tời tu luyện với Nguyên Lực, Bản Mệnh Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung của Lâm Động cũng có nhịp đập như trái tim, một cỗ Tinh thần lực di chuyển xung quanh Phù Ấn, khi tiến vào Phù Ấn thì lại có một luồng Tinh thần lực khác tuôn ra, quá trình này tuần hoàn liên tục, Phù Ấn càng lúc càng cô đọng.

Do Bản Mệnh Phù Ấn hấp thu không ít Tinh thần lực, cho nên Tinh thần lực hiện giờ của Lâm Động đã mạnh hơn trước không ít, đối với loại chuyện này Lâm Động cũng tương đối kinh ngạc, cái "Cổ Tuyền Phù Ấn" mà hắn đang tu luyện chắc chắn có danh tiếng không nhỏ.

"Phù"

Trải qua khoảng hơn 2h tu luyện, Lâm Động mới thở phù ra một hơi trắng, hai mắt từ từ mở ra, những điểm óng ánh trong nháy mắt cũng biến mất.

"Chắc phải mất chừng 1 tháng nữa ta mới có thể bước vào Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, Thanh Nguyên Công đẳng cấp quá thấp, tới Thiên Nguyên cảnh đã không còn cách nào thỏa mãn nhu cầu tu luyện của mình nữa rồi."

Tu luyện hoàn tất, hai hàng lông mày của Lâm Động nhăn lại, hắn dừng lại ở Thiên Nguyên Cảnh trung kỳ đã khoảng hơn 4 tháng, nhưng mà không có cảm giác đột phá, tốc độ tu luyện tương đối chậm, điều này làm cho hắn có chút bất đắc dĩ, hắn đổ tội cho công pháp tu luyện của mình quá thấp.

Đương nhiên, nếu để cho đám người Lâm Khẳng Lâm Mãng nghe thấy hắn nói thế, chắc họ phải phun máu ra mất, họ dừng lại ở cấp độ này đã mấy năm rồi, tuy nói gần đây có dấu hiệu đột phá, nhưng mà thời gian của họ dài gấp 10 lần Lâm Động, nếu như tốc độ này không làm cho Lâm Động hài lòng, vậy thì họ làm sao mà sống được.

Lắc đầu, Lâm Động bỏ qua những tạp niệm trong lòng, hiện giờ Lâm gia đang phát triển một cách mạnh mẽ, hơn nữa hai nhà Lôi Tạ có nhiều sản nghiệp cũng bị gia tộc hắn dần dần nuốt chửng.

Tình hình này chẳng có gì là quá đáng, thực tế luôn tàn khốc, tranh đấu gia tộc có thể xảy ra cả chuyện đuổi tận giết tuyệt. Lâm Động tin rằng nếu như Lâm gia thất bại thì với tính cách của Lôi Báo, chắc chắn sẽ chẳng tha cho cả con gà con chó trong Lâm gia đâu.

*** "Bản Mệnh Linh Phù. . ."

Sau khi thôi không suy nghĩ về chuyện gia tộc, Lâm Động lại nghĩ tới chuyện của mình, khi giết Cổ Ảnh, hắn chiếm được Càn Khôn Đại trên người của đối phương, đối với con đường Phù sư Lâm Động chỉ biết một chút. Dù sao khi ở Viêm Thành, Nham đại sư chỉ cho hắn phương pháp tu luyện 3 tầng đầu "Thần Động Thiên", cho nên đối với con đường Phù sư hắn có hiểu biết cực thấp

Nhưng mà cũng may là ở trong Càn Khôn Đại của Cổ Ảnh có một số tin tức có liên quan tới Phù sư, bao gồm cả tin tức liên quan tới cái "Bản Mệnh Linh Phù" đã khiến Cổ Ảnh phải thét lên kinh hãi.

Bản Mệnh Phù Ấn, là cái tối quan trọng của Phù sư, chỉ có cô đọng được Bản Mệnh Phù Ấn, mới có thể phát huy được uy lực của Tinh thần lực, mà Bản Mệnh Phù Ấn lại phân chia thành những cấp bậc đặc biệt.

Theo như tin tức trong này ghi chép, thì Bản Mệnh Phù Ấn có 3 loại cấp bậc đặc biệt, Bản Mệnh Phù Ấn, Bản Mệnh Linh Phù, và Bản Mệnh Thiên Phù.

Bản Mệnh Phù Ấn chỉ là loại bình thường nhất, chẳng có năng lực gì đặc biệt, tuyệt đại đa số Phù sư chỉ có loại Bản Mệnh Phù Ấn phổ thông này.

Mà Bản Mệnh Linh Phù lại là loại Phù Ấn hiếm có hơn, loại Phù Ấn này có thể hóa hình, đồng thời ẩn chứa một loại năng lực đặc biệt, giống như "Cổ Tuyền Phù Ấn" của Lâm Động có năng lực hấp thu Tinh thần lực.

Bản Mệnh Thiên Phù lại càng khủng bố, có người nói một khi nó được thi triển thì có khả năng thôn thiên phệ địa (1), đương nhiên, thứ này quá mức đặc biệt, trong sách này cũng chẳng giới thiệu gì nhiều.

(1) Thôn thiên phệ địa: nuốt trời cắn đất Đây cũng là lý do vì sao khi Cổ Ảnh nhìn thấy "Cổ Tuyền Phù Ấn" có thể biến thành dòng xoáy thì lại khiếp sợ, dù sao loại "Bản Mệnh Linh Phù" này cực kỳ hiếm lạ, hơn nữa Phù sư có thể cô đọng ra Bản Mệnh Linh Phù, sẽ trợ giúp cực lớn đối với quá trình tu luyện.

"Đây là Bản Mệnh Linh Phù sao. . ."

Lâm Động hai mắt trợn trừng, một tia sáng vô hình từ trong con ngươi bắn ra, hóa thành một Phù Ấn cổ xưa bay trước mặt, hắn không thể nào nghĩ ra được, một cái Phù Ấn bình thường giản dị thế này lại có năng lực thần kỳ tới như vậy.

Dù sao, có thể hấp thu Tinh thần lực của người khác đúng là vô cùng đáng

sợ. . .

Sau khi ngắm nghía một hồi, Lâm Động thu Phù Ấn vào trong Nê Hoàn Cung, tiếp tục xem xét tinh thần bí kỹ mà Cổ Ảnh để trong Càn Khôn Đại. . .

Đơn giản mà nói, đây là một loại " võ học" khác, chẳng qua võ học cần Nguyên Lực thi triển, tinh thần bí kỹ cần Tinh thần lực thi triển mà thôi.

Mà đẳng cấp của tinh thần bí kỹ được con người chia thành 3 đẳng cấp, từ thấp tới cao chia thành … Tinh, Khí, Thần.

Tinh thần bí kỹ trước Tinh cấp chỉ là loại phổ thông, không ít Phù sư chỉ có loại tinh thần bí kỹ phổ thông này.

Trước kia, khi Cổ Ảnh thi triển "Hóa Thần Châm", tuy rằng tên nghe vô cùng hoành tráng, nhưng nó cũng chỉ là tinh thần bí kỹ phổ thông mà thôi, tinh thần bí kỹ cường đại không phải muốn có là có.

"Con đường Phù sư quả nhiên là vô cùng bí hiểm. . ."

Lâm Động nhíu nhíu hai mắt, sau đó lấy Càn Khôn Đại của Cổ Ảnh ra, nhíu mày.

Lần đại chiến vừa rồi, tuy nói thắng hai nhà Lôi Tạ, nhưng mà nó cũng để lại một tai họa ngầm rất lớn. . .

Cái tai họa ngầm này đương nhiên là Viêm Thành Huyết Y Môn, Lâm Động giết Phó môn chủ của Huyết Y Môn, một khi việc này truyền ra ngoài, với phong cách hành sự của Huyết Y Môn thì họ sẽ không bỏ qua.

Chuyện này cũng chính là một hòn đá đè nặng trong lòng của Lâm Chấn Thiên và những phần tử nòng cốt của Lâm gia, tuy nói bên ngoài họ không biểu hiện, nhưng Lâm Động cũng biết bọn họ có chút lo lắng.

Huyết Y Môn báo thù không đơn giản như hai nhà Lôi Tạ!

Dù sao Huyết Y Môn cũng là một thế lực ở Viêm Thành, thực lực này so với hai nhà Lôi Tạ thì lớn hơn gấp nhiều lần, Lâm gia lần này phải đối mặt với một nguy cơ tồn vong thực sự.

Nếu điều đó xảy ra thì cái thế đang quật khởi của họ sẽ bị tan tành mây khói!

Thanh Dương Trấn có không ít thế lực đều biết, mặc dù Lâm gia hiện tại đắc ý nhất thời, nhưng không có mấy thế lực kéo tới bày tỏ giao hảo, Lâm gia đắc ý chắc cũng chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi. . .

Huyết Y Môn giống như một thanh lợi kiếm treo trên đầu của Lưu gia, hơn nữa thanh lợi kiếm này nhất định sẽ chém xuống, đây không phải là tình huống mà Lâm Động muốn thấy.

Thở sâu một hơi, Lâm Động nắm chặt hai tay, đối mặt với những thế lực có danh tiếng ở Viêm Thành, hắn cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn.

"Bất kể là ai muốn diệt Lâm gia ta, cũng phải trả trả giá bằng máu!"

Lâm Động mím chặt môi, hàn mang trong mắt hiện lên, đúng như Lâm Chấn Thiên nói, Lâm gia họ là một khối xương cứng, ai muốn gặm cũng phải có tâm lý chuẩn bị gãy răng!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 99

“Chuột” Trong Thạch Phù

Trong một gian phòng đèn đuốc sáng trưng, bầu không khí trong phòng này có chút áp lực, đám người Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu đang ngồi trong đó, sặc mặt có vẻ nghiêm túc.

"Phụ thân, những sản nghiệp mà Lâm gia trước đây phải kinh doanh giấu diếm nay sắp được khai trương rồi, chắc cũng nhanh đi vào quỹ đạo thôi."

Lâm Khiếu nhìn thoáng qua Lâm Chấn Thiên đang mang sắc mặt nghiêm trọng, thấp giọng nói.

"Ừ."

Lâm Chấn Thiên có chút không yên lòng gật đầu, một lát sau, đột nhiên lão ngẩng đầu nhìn về phía đám người Lâm Khiếu, khẽ thở dài:

“Vốn tưởng rằng sau khi đánh bại hai nhà Lôi Tạ, tình hình của Lâm gia chúng ta sẽ khá hơn một chút, không nghĩ tới chúng ta lại trêu chọc vào Huyết Y Môn."

"Phụ thân, là do Lâm Động lỗ mãng, do con dạy dỗ không nghiêm." Lâm Khiếu trầm mặc chợt nói, hắn biết việc này đã làm cho đám người Lâm Chấn Thiên suy nghĩ rất nhiều, dù sao Huyết Y Môn cũng có thực lực vượt xa hai nhà Lôi Tạ.

"Không liên quan tới Động nhi, Cổ Ảnh trời sinh tính tình tham lam hung ác, cho dù có thả hắn trở về, hắn cũng mang tai họa tới cho chúng ta, cho nên giết hay không giết cũng giống nhau mà thôi."

Lâm Chấn Thiên khoát tay áo, nói.

"Muốn trách thì trách lão quỷ Lôi Báo kia quá giảo hoạt, vì mỏ Dương Nguyên Thạch lại dám dùng cả thủ đoạn này. "

"Phụ thân, vậy thì làm sao bây giờ? Con đã phái không ít người đi thám thính tin tức của Huyết Y Môn, hiện giờ họ vẫn không động thủ, chắc là đang điều tra thực lực của Lâm gia chúng ta, một khi bọn họ điều tra rõ thì… "

Lâm Khẳng trầm ngâm nói.

"Môn chủ Huyết Y Môn có tên là Ngụy Thông, thực lực Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn, dưới trướng còn có một vị Cung Phụng có thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh, mà cao thủ Thiên Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng có gần 10 vị, thực lực như thế này thì Lâm gia ta rất khó chống đỡ."

Lâm Chấn Thiên chậm rãi nói, trong khoảng thời gian này lão đã tổn bao tâm huyết dò hỏi tình hình của Huyết Y Môn, nhưng mà càng biết nhiều thì lại càng lo lắng.

"Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn."

Nghe thấy nói thế, sắc mặt đám người Lâm Khiếu cũng hơi đổi, tuy chỉ cao hơn Tiểu Nguyên Đan Cảnh một cấp bậc, nhưng mà lại khác nhau hoàn toàn. Cho nên, Lâm Chấn Thiên hiện giờ không phải là đối thủ của Ngụy Thông, huống chi ở Huyết Y Môn còn có 1 cung phụng Tiểu Nguyên Đan Cảnh, thực lực của họ đúng là mạnh hơn Lâm gia rất nhiều.

Trong không khí đầy áp lực, đám người Lâm Chấn Thiên trầm mặc.

"Lâm Khiếu, trong khoảng thời gian này con âm thầm chuyển đám tiểu bối trong gia tộc tới một nơi khác, nếu như thực sự có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Lâm gia chúng ta còn bảo tồn được một số huyết mạch."

Lâm Chấn Thiên có chút uể oải, hắn phất phất tay, nói.

Nghe vậy, đám người Lâm Khiếu cũng nắm chặt tay, bây giờ họ không còn đường lui rồi.

'Mỏ Dương Nguyên Thạch là một cái bánh ngọt vô cùng hấp dẫn, Huyết Y Môn nếu đã biết tất sẽ tìm cớ cướp đoạt, huống chi cái cớ bây giờ của họ người ngoài không nói gì được cả."

Lâm Chấn Thiên cười khổ nói:

"Cho nên, bọn họ nhất định sẽ ra tay, chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi."

"Lâm Khiếu, ngươi nhớ kỹ, nếu nếu như Huyết Y Môn ra tay, cho dù phải liều mạng cũng phải bảo vệ Động nhi, thiên phú của nó cực kỳ kinh người, sau này tất sẽ thành danh!"

"Được rồi, không còn sớm nữa, các ngươi về nghỉ ngơi đi."

Lâm Chấn Thiên thở dài một hơi, không muốn nói thêm gì nữa, phất tay một cái, quay sang nhìn đám người Lâm Khiếu nói.

"Dạ."

Thấy lão nhân uể oải, đám người Lâm Khiếu gật đầu, yên lặng rời khỏi gian phòng, vị gia chủ một gia tộc này đang có tâm tình không tốt.

*** Khi đám người Lâm Khiếu rời đi, thì ở trong một gian phòng trong hậu viện, Lâm Động đang ngồi xếp bằng ở trên giường cũng chậm rãi mở hai mắt ra, lấy thực lực của hắn bây giờ có nghe trộm cũng không ai có khả năng phát hiện.

"Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn."

Lâm Động mím chặt môi, với thực lực hiện giờ của hắn nếu như thi triển toàn lực Tinh thần lực thì có thể địch nổi cường giả Nguyên Đan cảnh, nhưng nếu gặp

phải cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn thì phần thắng sẽ cực thấp.

"Nhiều lắm là trong vòng nửa tháng nữa, Huyết Y Môn sẽ điều tra xong tình hình của Lâm gia, dưới sức hấp dẫn của mỏ Dương Nguyên Thạch, chắc chắn bọn chúng sẽ hưng sư động chúng mà tới."

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, trong nửa tháng này hắn có thể làm được gì đây? Nhiều lắm hắn cũng chỉ có thể đạt tới Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ mà thôi, nhưng mà như vậy có chống được Ngụy Thông có thực lực Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn hay không?

"Phù."

Lâm Động thở sâu ra một hơi, nửa tháng này có lẽ không có tiến bộ gì lớn, nhưng mặc kệ nó, Lâm Động sẽ không nhụt chí, Lâm gia phải vất vả lắm mới có ngày hôm nay, hắn không muốn mình trợn mắt nhìn Lâm gia tan tành mây khói.

Ngón tay mân mê lòng bàn tay phải, hai mắt Lâm Động chậm rãi nhắm lại, tinh thần của hắn lại xuất hiện trong một không gian hắc ám.

Trong tinh thần không gian của Thạch Phù hiện giờ đã có mấy đạo quang ảnh, chỉ là quang ảnh của Kỳ Môn Ấn đã hoàn thiện Kỳ Môn Ấn tàn quyển rồi.

Hiện giờ Kỳ Môn Ấn có 4 tầng, theo như Lâm Động suy đoán nó đã có uy lực sánh ngang với Ngũ Phẩm Võ Học, đây là một chiêu mạnh nhất ngoại trừ Tinh thần lực của Lâm Động, tuy rằng nó không đủ để đánh bại môn của Huyết Y Môn - Ngụy Thông, nhưng ít ra nó cũng được coi là một con bài chưa lật.

Lâm Động đứng ở trước mấy đạo quang ảnh, nhưng mà hắn không bắt tay ngay vào việc tu luyện, mà dùng ánh mắt của mình chậm rãi đánh giá lại không gian hắc ám này.

Tinh thần lực hiện giờ của Lâm Động cũng được coi là có chút thành tựu, cho nên hắn đã dám làm một số việc mà trước kia không làm nổi, Lâm Động có suy

đoán, cái thân thể của hắn hiện giờ không phải là thực thể, mà do Thạch Phù ngưng tụ Tinh thần lực mà thành.

Đồng thời, khi Tinh thần lực trở nên cường đại hơn, Lâm Động bắt đầu tìm hiểu cái Thạch Phù thần bí này, cho nên, hắn rất muốn biết ngoại trừ năng lực hoàn thiện võ học và tinh luyện linh dược, Thạch Phù này còn có năng lực gì khác không?

Lâm Động chuyên tâm đánh giá cái không gian hắc ám này, nhưng mà thời gian trôi đi, hắn vẫn chẳng phát hiện được ra thứ gì, không gian vẫn im lặng như cũ.

Cứ nhìn ngắm trong vòng nửa giờ, Lâm Động ngồi xuống, Tinh thần lực tản ra xung quanh, từng tấc từng tấc bao phủ lấy bóng tối vô hình.

Không biết là vì sao, nhưng sử dụng Tinh thần lực trong không gian này Lâm Động cảm thấy nó tiêu hao cực kỳ kinh người, chỉ trong mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, Lâm Động đã cảm giác được tinh thần của mình yếu đi không ít.

Nhưng mà Lâm Động không dừng lại, thiếu niên vốn có tính quật cường và bền bỉ bây giờ lại tiếp tục tán phát Tinh thần lực, không ngừng mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Không gian đen tối, im lặng không tiếng động, Tinh thần lực vô hình như một gợn nước thi nhau tỏa ra xung quanh.

"Phù"

Tán phát như vậy không biết bao nhiêu lâu, trên khuôn mặt Lâm Động bây giờ hiện lên sự mệt mỏi vô cùng, hắn chẳng đạt được kết quả gì cả.

"Chẳng lẽ là mình đã nghĩ nhiều. . ."

Thì thào tự nói một tiếng, Lâm Động cau mày, dò xét lâu như vậy không có kết quả cho Lâm Động chủ động bỏ qua, tinh thần rung lên một cái rồi nhanh

chóng tiêu tán.

Khi Tinh Thần Lực tiêu tán, trong bóng tối dường như có một tiếng thở dài nhẹ nhõm vang lên.

"Ai!"

Tiếng thở dài kia nhỏ vô cùng, nhưng mà Lâm Động vẫn nghe thấy, hai mắt hắn mở lớn, chuyển hướng nhìn vào một khoảng không gian đen tối, quát lớn.

Sau khi quát xong, lông tóc Lâm Động dựng đứng cả lên, không gian hắc ám này quả nhiên không phải chỉ có một mình hắn!

Lâm Động thường ngày hay sử dụng Thạch Phù tinh luyện linh dược, hắn cũng hiểu, có một số dược lực bị Thạch Phù này hút lấy, ví như khi Thạch Phù hút đóa hoa yêu dị ở trong thạch động, đại bộ phận dược lực của nó Lâm Động không thể nào hấp thu nổi, mà cái Thạch Phù này đã hấp thu hộ!

Điều này đã dấy lên sự nghi ngờ trong lòng Lâm Động, mà đây cũng chính là một nguyên nhân khiến Lâm Động quyết định dò xét Thạch Phù này.

Sau khi Lâm Động quát lớn, không gian hắc ám này vẫn im lặng như thường, tình cảnh này giống y như trước khi có tiếng thở dài, không biết tiếng thở dài kia có phải là ảo giác hay không.

Nhưng mà, Lâm Động không cho rằng đây là ảo giác, hắn nghiêm túc nhìn vào một khoảng không gian hắc ám, Tinh thần lực nhanh chóng ngưng tụ ở trước mặt, biến thành một loại vũ khí dài bắn thẳng vào khu đó, giống như Cổ Ảnh thi triển "Hóa Thần Châm".

Tuy rằng đây chỉ là một tinh thần bí kỹ phổ thông, nhưng mà hiện giờ Lâm Động đâu có biết gì ngoài cái bí kỹ này.

"Nếu như không hiện thân, ta sẽ công kích!"

"Hóa Thần Châm" lóe sáng, chậm rãi di chuyển vào khu không gian hắc ám đó.

Lâm Động vẫn không thấy động tĩnh gì, hai mắt hắn lóe lên, không hề do dự trực tiếp thôi động Hóa Thần Châm bắn vào trong đó.

"Vù!"

Khi "Hóa Thần Châm" bắn vào trong đó, có một đạo hào quang hiện lên trong bóng tối, sau đó nhanh như chớp bỏ chạy vào sâu trong bóng tối.

"Còn muốn chạy?"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tinh thần lực của Lâm Động như một sợi dây vô hình thoáng cái đã đuổi theo đạo quang ảnh kia, tóm lấy nó rồi kéo lại.

"Bịch!"

Đạo quang ảnh kia rơi xuống cách hắn không xa lắm, khi hắn nhìn vào nó thì trở nên ngạc nhiên, chỉ thấy nó giống như một con chuột đen kịt to chừng bàn tay!

Mà để cho được Lâm Động cảm thấy khiếp sợ là 'Vậy hắc thử nhỏ tiểu trong ánh mắt, nhưng không khàn khàn, ngược lại là đầy dẫy một loại cực kỳ nhân tính hóa tức giận.

"Đây là con gì?"

Nhìn thấy con chuột đen kịt kia, Lâm Động nhịn không được nhẹ hít một hơi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 100

Thiên Yêu Điêu

(1): Thiên Yêu Điêu: Con chồn Thiên Yêu: Loại chồn này là một loài chuột to như con rái cá, đuôi to lông rậm dài hơn một tấc, sắc vàng và đen, sinh ở xứ rét, da nó làm áo mặc rất ấm, nên rất quý báu.

(2) : Điêu: chồn, con chồn, chứ không phải là chim Điêu.

“Chuột?!”

Lâm Động kinh ngạc nhìn con chuột màu đen chỉ to bằng bàn tay, hắn thất thanh bật ra một tiếng, không ngờ thứ ẩn nấp trong Thạch Phù lại một con chuột.

“Đồ khốn, ngươi mới là chuột!”

Khi nghe thấy Lâm Động thốt ra một câu như vậy, lông đen của con chuột màu đen dựng đứng hết cả lên, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Lâm Động, hóa ra nó biết nói tiếng người!

“Chuột nó thể nói chuyện?"

Lâm Động cũng bị con chuột màu đen này làm cho hoảng sợ, ánh mắt quái dị nhìn vào nó, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một con chuột mà biết nói chuyện.

"Một thằng nhóc không hiểu chuyện, đại gia là Thiên Yêu Điêu, không phải con chuột!"

Nghe thấy Lâm Động cứ liên mồm gọi nó là con chuột, "con chuột màu đen" kia rít lên một thanh âm chói tai.

“. . . Thiên Yêu Điêu. . ."

Nhìn thấy con chuột kia bực bội trả lời, Lâm Động vui vẻ, chợt yên lặng gật đầu, cái tên nghe thì oai nhưng hóa ra chỉ là một con chuột màu đen.

“Được rồi, ta mặc kệ ngươi là Thiên Yêu Điêu hay là Nhân yêu điêu, ngươi nói cho ta biết, tại sao ngươi ở chỗ này!”

Trước khi tương đối khẩn trương, nhưng bây giờ Lâm Động đã bình tĩnh lại, hắn phát hiện ra con Thiên Yêu Điêu này dường như không có mấy thực lực, nếu không thì cũng không bị hắn tóm tới đây “Tiểu tử, cái gì mà tại sao ta ở chỗ này? Ta chính là chủ nhân của Thạch Phù này, ta không ở đây thì ở đâu?”

Hai mắt của con Tiểu Điêu màu đen kia lóe lên, hai cái móng sắc bén của nó chắp ở trước ngực, nói.

“Ngươi là chủ nhân của Thạch Phù?”

Lâm Động sửng sốt, chợt cúi đầu nhìn chằm chằm vào con Tiểu Điêu màu đen này, dưới cái nhìn soi mói của hắn, con Tiểu Điêu nhất thời vội vã lui về phía sau mấy bước, lúc nào cũng có thể chuẩn bị quay đầu chạy trốn.

"Ngươi không phải chủ nhân của Thạch Phù."

Sau khi nhìn chăm chú vào con Tiểu Điêu một lát, lâm động lắc đầu, tuy nói con Tiểu Điêu không giống Điêu bình thường, nhưng mà trực giác nói cho Lâm Động biết, nó đang nói láo.

“Không tin thì thôi, tiểu tử, hiện giờ Thạch Phù ở trong tay ngươi, ngươi muốn vào đây thì vào, nhưng mà chúng ta nước sông không phạm nước giếng, Điêu gia không quấy nhiễu ngươi, ngươi cũng chớ có quấy rầy Điêu gia! . . ."

Tiểu Điêu bĩu môi, nói.

Lâm Động nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào con Tiểu Điêu này, đột nhiên

nói:

“Ngươi dường như rất sợ ta?"

“Ha ha, ha ha. . ."

Nghe vậy, hai cái móng vuốt của con Tiểu Điêu nhất thời co lại sau lưng, ngửa mặt lên trời cười to, bộ dáng của nó giống như là vừa nghe thấy một chuyện gì cực kỳ buồn cười.

Thấy thế, Lâm Động mỉm cười, một mũi Hóa Thần Châm lại được ngưng tụ.

“Vèo!"

Khi Hóa Thần Châm ngưng tụ thành công, con Tiểu Điêu đang cười to đột nhiên bay vút ra rất xa, ánh mắt có chút khẩn trương nhìn chằm chằm vào Lâm Động, cất giọng the thé nói:

"Ngươi muốn làm gì?"

Sau khi nói xong, nó thấy Lâm Động cười như không cười mới chợt hiểu, nhất thời tức giận xì một tiếng khinh miệt, sau đó chậm rãi đi tới, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách tương đối an toàn với Lâm Động, đặt mông ngồi xuống, nói:

“Tiểu tử, đến tột cùng là ngươi muốn làm gì? Tuy rằng Điêu gia bây giờ chỉ là một Yêu Linh, nhưng mà ngươi đừng hòng “làm lông” được Điêu gia, Điêu gia không dễ nuốt như vậy."

“Yêu Linh."

Nghe thấy nó nói thế, ánh mắt Lâm Động trở nên nghiêm túc, có người nói, một số loài yêu thú cực kỳ cường hãn mới có thể ngưng tụ ra Yêu Linh, lẽ nào cái con chuột nhỏ tự xưng là Thiên Yêu Điêu này lại có một lai lịch cực kỳ khủng bố?

“Ngươi có chắc là mình đang tỉnh táo không?"

Lâm Động đột nhiên hỏi.

“Phì, chính ngươi không tỉnh táo thì có, nếu không vì “Hỏa Tổ Yêu Hoa" kia thì 100 năm nữa ngươi cũng đừng mong thấy được Điêu gia, hơn nữa nếu như không có Điêu gia hấp thu giúp ngươi đại bộ phận dược lực của Hỏa Tổ Yêu Hoa, thì ngươi đã chết từ lâu rồi."

Tiểu Điêu khinh thường nói.

“Được rồi, lần đó đúng là phải cám ơn ngươi."

Lâm Động ngẩn ra, khẽ cười nói.

Nhìn thấy Lâm Động sảng khoái thừa nhận như vậy, Tiểu Điêu cũng hơi có chút ngạc nhiên, chợt dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm vào Lâm Động, nói:

“Tiểu tử, chẳng nhẽ ngươi muốn mê hoặc Điêu gia, sau đó nhân cơ hội nuốt Yêu Linh của Điêu gia sao?"

“Nuốt Yêu Linh của ngươi đối với ta có chỗ tốt gì?"

Nghe vậy, Lâm Động không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Ách, không có gì tốt, không có gì tốt.”

Tiểu Điêu khua móng vuốt, nó thấy Lâm Động dường như không biết điều này, nên trong lòng cũng lặng lẽ thở dài một hơi, bây giờ nó mới tỉnh lại không lâu, thực lực tương đối yếu, cho dù Lâm Động cũng có thể đơn giản nuốt trọn Yêu Linh của nó, cho nên nó mới cẩn thận, không dám hiện thân.

“Vậy thì ngươi có thể nói vì sao ngươi ở chỗ này không? Đừng lừa dối ta, nếu không thì. . ."

Sắc mặt Lâm Động đanh lại, hắn có một cảm giác không được tự nhiên khi có một ai đó trốn trong Thạch Phù.

“ Ta nói rồi, ta là chủ nhân của Thạch Phù, được rồi, ta chỉ là một trong những người đã từng là chủ nhân của nó."

Nhìn thấy Lâm Động có thần sắc hoài nghi, Tiểu Điêu đành phải đổi giọng, nói:

“Ta có được thứ này không lâu thì bị đuổi giết, cuối cùng đành phải tự bạo, Yêu Linh thì trốn trong Thạch Phù."

“Ngươi trước đây rất mạnh?"

Lâm Động cười hỏi.

“Đương nhiên, loại như ngươi trước đây ta chỉ cần đánh một quả rắm cũng giết được ngươi rồi."

Tiểu Điêu vung vung móng vuốt, dường như nói một cách rất thoải mái, nhưng mà câu này làm cho Lâm Động trợn mắt, không tin tưởng nhiều lắm.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngươi lấy được này Thạch Phù, cũng không biết là may mắn hay xui xẻo. . ."

Tiểu Điêu thấy ánh mắt Lâm Động như vậy thì đột nhiên nhìn chằm chằm vào hắn, cười quái dị nói.

“Sao vậy?"

Lâm Động vô cùng kinh ngạc nói.

“Không có gì, sau này ngươi sẽ biết, tuy rằng ngươi chết đi cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ta, nhưng mà thấy ngươi không có ý đồ xấu, ta nhắc nhở ngươi một câu, thứ này đừng cho bất cứ người nào biết, bằng không, hắc hắc.”

Lâm Động nhíu mày, liên tục gật đầu, nói:

"Đa tạ nhắc nhở."

Tiểu Điêu giả vờ vung vung móng vuốt, đương nhiên nó còn giấu diếm không ít, Lâm Động nếu chết cũng chẳng ảnh hưởng trực tiếp gì tới nó, nhưng mà nếu như Thạch Phù rơi vào tay người khác, không biết người mới có suy nghĩ gì về Yêu Linh của nó hay không.

“Được rồi, nói cũng chẳng thay đổi được gì nhiều, ngươi đang làm gì thì làm đi, cứ coi như Điêu gia không tồn tại như trước kia là được rồi, mặt khác, đừng tưởng rằng ngươi có thể nhờ ta trợ giúp, Điêu gia ta sẽ không giúp ngươi làm bất cứ chuyện gì, hơn nữa ta cũng không làm được."

Tiểu Điêu vỗ vỗ cái mông, sau đó định xông vào trong bóng tối.

“Chờ một chút."

Nhìn thấy Tiểu Điêu giảo hoạt này muốn đi, Lâm Động vội vàng kêu lên.

“Thế nào?"

Nghe vậy, Tiểu Điêu nhất thời cảnh giới lui về phía sau một chút, nói.

"Nếu ngươi đã từng là chủ nhân của Thạch Phù, vậy thì công năng của nó ngươi cũng biết một chút chứ?"

Lâm Động hỏi, nếu như có người này chỉ dẫn thì hắn sẽ không phải mất công tìm hiểu.

"Biết thì biết, nhưng mà Điêu gia vì sao phải nói cho ngươi biết?"

Tiểu Điêu đảo mắt một vòng, nói.

"Hình như ta có thể giải quyết ngươi một cách đơn giản."

Lâm Động mỉm cười, nhìn thấy hắn cười như vậy, con Tiểu Điêu nhất thời trở nên khẩn trương, Lâm Động nói tiếp:

"Thứ hai, chúng ta hợp tác là có lợi cho cả hai, ngươi bây giờ vô cùng suy yếu, ngươi chỉ dẫn cho ta những công năng của Thạch Phù, ta có thể nghĩ biện pháp giúp ngươi khôi phục nhanh hơn một chút, thế nào?"

Nghe thấy lời này, ánh mắt Tiểu Điêu sáng ngời, liếm liếm miệng, nói:

"Ta cần một số linh dược có thể diều dưỡng Yêu Linh như Hỏa Tổ Yêu Hoa lần trước."

“Thứ đó quá hiếm, nhưng mà ta sẽ tận lực."

Lâm Động trầm ngâm một chút, nói:

"Ngươi cũng đừng đặt hi vọng vào ta nhiều quá, hiện giờ ngươi không có nhiều lựa chọn, ta có thực lực cường đại mới có khả năng tìm linh dược giúp ngươi điều dưỡng Yêu Linh được."

Tiểu Điêu trầm mặc một chút, hiện giờ nó trở nên thẳng thắn hơn nhiều, nói:

"Nói đi, ngươi muốn biết cái gì?" "

“Thạch Phù này có thể rèn luyện Tinh Thần Lực hay không?"

Lâm Động vui vẻ, nhanh chóng hỏi, chỉ cần Tinh Thần Lực của hắn có thể đạt tới nhị ấn, vậy thì hắn có lòng tin có thể đánh với Ngụy Thông một trận.

” Có!"

Tiểu Điêu suy tư một chút, sau đó gật đầu.

“Nhưng mà, ngươi phải có khả năng chịu đau đớn, nếu không thì có cũng vô dụng mà thôi." "

“Dẫn ta đi!"

Lâm Động tim đập hơi nhanh, không chút do dự lựa chọn, bây giờ hắn phải làm tất cả để bảo vệ Lâm gia!

“Đi theo ta, không gian trong Thạch Phù này rất phức tạp, đại đa số đều bị phong ấn rồi, nhưng rất may là thứ ngươi cần vẫn có thể đi vào."

Tiểu Điêu gật đầu, chợt xoay người đi vào trong bóng tối, Lâm Động hơi chần chờ sau đó cắn răng đi theo.

Trong bóng tối, Lâm Động theo sát Tiểu Điêu, con đường đi cực kỳ khúc khuỷu, sau một lúc lâu, Tiểu Điêu ở phía trước đột nhiên biến mất, Lâm Động nhất thời kinh hãi, đang định lùi lại thì ở phía trước có ánh sáng lóe lên.

Trong ánh sáng, Lâm Động nhìn thấy hai cái Thủy Tinh Ma Bàn (2) thật lớn, đang ở chậm rãi xoay tròn, khi cái cối xay này xoay tròn, bản thân nó phát ra một loại ba động kỳ lạ.

(2): Thủy Tinh Ma Bàn: Cối xay Thủy Tinh “Đây là cái gì?"

Nhìn hai cái Thủy Tinh Ma Bàn to lớn, Lâm Động nhịn không được thì thào nói.

“ Đây là cối xay tinh thần.”

Tiểu Điêu chẳng biết từ lúc nào đã leo lên vai Lâm Động, nó dùng móng vuốt chỉ vào nơi giao nhau giữa hai cái Thủy Tinh Ma Bàn, nơi đó có ánh sáng ngưng tụ, ngay cả không gian cũng trở nên vặn vẹo.

“Nếu như ngươi muốn tu luyện Tinh Thần Lực thì ngồi vào chỗ đó, cái cối xay sẽ đem tinh thần của ngươi nghiền nát, sau đó phục hồi như cũ, cứ như vậy không ngừng tuần hoàn, nếu như ngươi chịu đựng được thì có lợi rất lớn, nhưng mà nếu như không chịu được thì nói không chừng nó sẽ làm tổn thương tinh thần, để lại một di chứng cực lớn.”

Tiểu Điêu dùng móng vuốt vỗ vỗ Lâm Động, nói:

"Nếu như không phải ngươi yêu cầu thì ta cũng không mang ngươi tới đây, không biết tên biến thái nào đã nghĩ ra phương pháp tu luyện này, Điêu gia ta năm đó cũng thử một chút, sau đó thì có đánh chết cũng không thử nữa, cái sự đau đớn này không phải ai cũng chịu đựng được."

Lâm Động yên lặng gật đầu nhìn Thủy Tinh Ma Bàn, trong lòng đắn đo sau đó hít sâu một hơi, quay sang nhìn Tiểu Điêu nói một câu cám ơn.

“Không phải ngươi định đi vào trong đó tu luyện thực đấy chứ?”

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong ánh mắt Tiểu Điêu hiện lên sự kinh hãi, nói.

Lâm Động không trả lời mà mỉm cười, sau đó tung mình nhảy vào nơi giao tiếp giữa hai cái cối xay, lọt vào trong ánh sáng.

“Tiểu tử này cũng là người điên, mong rằng ngươi có thể chịu được, Điêu gia không có chủ ý làm hại ngươi đâu. . ."

Nhìn thấy Lâm Động làm như vậy, Tiểu Điêu nhịn không được lắc đầu, thở dài một tiếng.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 101

Huyết Y Lâm Môn

Đau nhức!

Khi Lâm Động chui vào chỗ giao tiếp của hai cái Thủy Tinh Ma Bàn, một lực lượng thật lớn không thể kháng cự lập tức bao phủ lấy hắn, dưới cái loại lực lượng đáng sợ này, trong nháy mắt Lâm Động đã mất đi quyền khống chế thân thể, ngay sau đó, hắn có cảm giác thân hình bắt đầu vỡ vụn văng tung tóe khắp nơi!

Khi thân hình vỡ vụn văng khắp nơi thì một cảm giác đau nhức cũng lập tức kéo tới!

Hai cái Thủy Tinh Ma Bàn dùng một tốc độ cố định, chậm rãi xoay tròn, dường như không có bất kỳ thứ gì trong thiên địa có thể ngăn cản chúng.

Mà thân hình Lâm Động ở trong cái Thủy Tinh Ma Bàn này chỉ như con kiến hôi, cảm giác đau nhức làm cho thân hình hắn co rúm lại, chỉ dùng mắt thường thôi cũng có thể nhìn thấy, thân hình hắn đang ít dần.

Khi tự cảm nhận cái nỗi đau nhức này Lâm Động mới hiểu vì sao mà khi Tiểu Điêu nghe nói hắn sẽ dùng cái cối xay tinh thần này để rèn luyện Tinh thần lực, thì lại dùng ánh mắt vô cùng khác lạ nhìn hắn, hóa ra sự đau đớn này vô cùng ác liệt!

Lâm Động cắn răng, cố gắng dùng tia thần trí cuối cùng bảo trì sự tỉnh táo, cố gắng không để cho mình bị cơn đau nhức như hồng thủy bao phủ.

"Ca ca ca. . ."

Dưới dự dày vò như thế này, thân hình Lâm Động càng lúc càng lứt ra, một lát sau, thân thể hắn bỗng nhiên run lên, rồi vỡ vụn, hóa thành vô số điểm sáng. . .

Cái thân thể tinh thần này của hắn đã bị cái cối xay kia nghiền nát.

Trong khi thân hình Lâm Động tan vỡ, thì một đạo ánh sáng đột nhiên từ trong hai cái Thủy Tinh Ma Bàn tuôn ra, sau đó hút những điểm sáng tinh thần kia lại.

Một tia thần trí của Lâm Động lúc này đang phiêu đãng trong những điểm sáng tinh thần kia, hắn có thể cảm giác được đạo ánh sáng từ trong Thủy Tinh Ma Bàn tuôn ra chứa đựng một loại năng lượng kỳ dị, loại năng lượng này phủ khắp những điểm sáng tinh thần của hắn, làm cho thần trí của hắn lại hội tụ trở lại!

"Vù vù!"

Ngày càng nhiều những điểm sáng tinh thần được ngưng tụ, Tinh thần lực của Lâm Động vốn đã bị nghiền nát bây giờ lại được phục hồi như cũ!

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Lâm Động cũng tràn ngập vẻ khiếp sợ, nhưng mà không đợi cho hắn có thời gian cảm nhận sự kỳ diệu của cái cối xay tinh thần này, cái cảm giác đau nhức điên cuồng lại một lần nữa kéo tới!

"Thình thịch!"

Bên ngoài Thủy Tinh Ma Bàn, Tiểu Điêu nhìn thân thể tinh thần của Lâm Động lại một lần nữa tan vỡ, trong miệng không khỏi kêu lên những thanh âm tấm tắc, móng vuốt ôm ở trước ngực, tâm tình buồn chán bây giờ đã trở nên hứng thú nhiều hơn:

"Hắc hắc, Điêu gia đúng là muốn nhìn xem tiểu tử này chịu đựng được mấy lần. . ."

Năm đó, khi nó đoạt được cái Thạch Phù này, nó cũng từng nếm trải nỗi đau này, nghĩ tới nó hiện giờ nó vẫn còn dựng đứng hết cả lông tóc, thứ này tuy rằng có thể tôi luyện Tinh Thần Lực, nhưng mà người bình thường không thể chịu đựng được.

Trong ánh sáng mờ ảo, hai cái Thủy Tinh Ma Bàn vẫn duy trì tốc độ xoay tròn chậm rãi cố định, trong lúc nó xoay chuyển thì có một cỗ lực lượng khủng bổ phủ xuống, trực tiếp bao trùm lấy thân ảnh của thiếu niên.

"Ầm. . . ầm. . ."

Thanh âm rất nhỏ của thân thể tinh thần bị nghiền nát, vang lên quanh quẩn trong không gian hoang vu này, chỉ là, mỗi khi thanh âm này vang lên, móng vuốt của Tiểu Điêu lại run nhè nhẹ.

Cối xoay tinh thần chậm rãi xoay tròn, giống như một vòng tuần hoàn vô hình, bên dưới cái cối xay này có một đạo thân ảnh, giống như một con kiến hôi đang dùng nghị lực và ý chí của bản thân để chống lại nỗi đau đớn, rèn luyện thân thể!

"Lần thứ tám. . ."

Chẳng biết từ lúc nào, sự cười cợt trong mắt Tiểu Điêu đã biến mất, ánh mắt của nó đã có chút kinh ngạc nhìn thiếu niên trong cái cối xay kia, nó có thể cảm giác được, người này thực ra đã là nỏ mạnh hết đà, đang dùng ý chí cố gắng duy trì mà thôi.

"Ầm. . ."

Lại một thanh âm giòn tan vang lên, sự cả kinh trong mắt của Tiểu Điêu càng lúc càng nhiều, sắc mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Mười lần.

Lâm Động ngồi trong cái cối xay tinh thần, hưởng thụ đúng 10 lần bị nghiền

nát, sau đó lại phục hồi, rồi lại nghiền nát. . .

"Tiểu tử này, đúng là có sự kiên trì. . ."

Tiểu Điêu buông móng vuốt ôm ở ngực, lần đầu tiên hắn nhìn thế thiếu niên này cũng có chút khác với người bình thường.

Khi Tiểu Điêu còn đang cảm thán, thì một đạo thân ảnh gần như trong suốt từ trong cối xay tinh thần bay ra ngoài, sau đó dừng lại trước mặt nó, thân ảnh này chính là Lâm Động hiện đang mang một khuôn mặt cực kỳ yếu ớt.

Hiện giờ tuy Lâm Động đã thoát khỏi cối xay tinh thần, nhưng mà hắn vẫn cảm nhận được cái nỗi đau khủng khiếp trong đầu.

"Tiểu tử, rất tốt, lần đầu tiên mà có thể chịu đựng được 10 lần. . ."

Nhìn thấy Lâm Động cực kỳ suy yếu, Tiểu Điêu cười cười, nói.

Lâm Động miễn cưỡng cười, tuy rằng hôm nay vô cùng suy yếu và uể oải, nhưng mà hắn có một cảm giác Tinh thần lực hôm nay so với trước kia mạnh hơn rất nhiều, đúng là nó có tác dụng không nhỏ.

"Hiện giờ ngươi đã ở trong trạng thái cực hạn không thích hợp để tu luyện, nên đi nghỉ ngơi cho tốt đi, mặt khác, Điêu gia ta cũng khuyên rằng ngươi nên đi tìm một số linh dược có khả năng điều dưỡng Tinh thần lực, nó sẽ có hiệu quả vô cùng lớn đối với việc ngươi rèn luyện Tinh thần lực, nếu không thì việc suy yếu quá cũng có khả năng bị thương, dễ lưu lại di chứng."

Tiểu Điêu lười biếng nói.

"Được, đa tạ."

Lâm Động gật đầu, tuy rằng Tiểu Điêu này không rõ lai lịch, nhưng mà hắn cũng hiểu lời nói này tương đối chính xác.

Tiểu Điêu khua móng vuốt, không nói thêm gì nữa, xoay người hóa thành một đạo hào mang biến mất trong bóng tối, mà Lâm Động thì cũng không ở lâu, tâm thần khẽ động, rời khỏi phiến không gian này.

Trong phòng, Lâm Động mở hai mắt ra, một cảm giác mê muội lập tức từ trong đầu truyền ra, hắn lắc lắc đầu, cười một tiếng, tuy rằng tu luyện trong không gian của Thạch Phù không bị tổn thương gì, nhưng đối với tinh thần lại là một sự tiêu hao cực lớn.

Khẽ thở ra một hơi, Lâm Động lại quan sát Nê Hoàn Cung, chỉ thấy cái Bản Mệnh Linh Phù lúc này vô cùng lờ mờ, nhưng mà hình thể của nó càng thực chất, chắc là hiệu quả của việc tu luyện Tinh thần lực vừa rồi.

"Đúng thật là cần phải có linh dược điều dưỡng Tinh thần lực, xem ra phải đi mua một phen rồi."

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Động gật đầu, sau đó duỗi thắt lưng, mang theo sự mệt mỏi ngã người ngủ thiếp đi.

Trong mấy ngày kế tiếp, ngày nào Lâm Động cũng tiến vào trong Thạch Phù không gian, sử dụng cối xay tinh thần rèn luyện Tinh Thần Lực, tuy nói việc này quá mức đau đớn, nhưng mà lại là con đường duy nhất giúp Lâm Động có thể nhanh chóng đề thăng Tinh Thần Lực.

Về phần linh dược có thể khôi phục Tinh Thần Lực, thứ đó mức hiếm thấy, cho dù Lâm Động có tới phường hội ngầm trong Thanh Dương trấn cũng chỉ kiếm được hai gốc nhị phẩm linh dược mà thôi, tóm lại là rất hiếm.

Trong khi Lâm Động mất ăn mất ngủ tu luyện, 7 ngày đảo mắt đã qua.

Trưa ngày thứ 7, Tinh thần lực Lâm Động đã có sự tiến bộ không nhỏ, Bản Mệnh Linh Phù càng lúc càng thực chất, đôi khi còn thấy một loại phù văn nhàn nhạt, nhưng mà muốn đặt chân vào Nhị ấn Phù sư thì vẫn còn chưa đủ.

Đối với kết quả này, Lâm Động đã sớm có dự liệu, nếu như Nhị ấn Phù sư có thể dễ dàng đột phá như vậy thì Phù sư đâu còn đáng giá nữa. . .

Trong khi Lâm Động tu luyện thì Lâm Động cũng âm thầm chuyển một số tiểu bối ra ngoài, phòng ngừa biện pháp xấu nhất.

Lại một ngày một đêm nữa trôi qua, bầu không khí trong Lâm gia càng lúc càng khẩn trương, các thế lực khác trong Thanh Dương trấn đều dang dõi mắt xem, đứng trước cái trường tai họa này họ chỉ thờ ơ lạnh nhạt quan sát.

Trong khu rừng ở hậu sơn Lâm gia, hai mắt Lâm Động vốn đang nhắm từ từ mở ra, một cái Hóa Thần Châm nhanh chóng ngưng tụ ở trước mặt.

Việc khống chế Hóa Thần Châm này Lâm Động đã làm tới mức lô hỏa thuần thanh, nhưng mà dù sao đây cũng chỉ là tinh thần bí kỹ phổ thông, uy lực không mạnh tới mức làm cho người khác phải sợ hãi.

"Mười ngày. . ."

Hóa Thần Châm chậm rãi biến mất, sắc mặt Lâm Động có chút nghiêm túc, trong 10 ngày này hắn dựa vào cối xay tinh thần làm cho Tinh thần lực tăng tiến không ít, nhưng mà vẫn chưa bước chân vào Nhị ấn Phù sư, dựa theo Lâm Động suy đoán, chắc phải mất tới 2 tháng mới có thể đột phá.

Nhưng mà, thời gian bây giờ quá cấp bách, nếu như không bước chân được vào nhị ấn thì sẽ không phải là đối thủ của Ngụy Thông có thực lực Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn.

"Phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian. . ."

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, thời gian cấp bách khiến hắn phải lo nghĩ rất nhiều.

"A?"

Sau khi Lâm Động vừa thở dài, hắn đột nhiên cảm giác được mặt đất chấn động rất nhỏ, sắc mặt hắn khẽ biến, đầu ngón chân điểm xuống mặt đất, sau đó nhảy lên một ngọn cây, Tinh thần lực bộc phát bao trùm xung quanh, hai mắt hắn nhắm lại Theo như Lâm Động biết thì ở cổng của Thanh Dương trấn có một cỗ không khí màu đỏ đột nhiên hiện lên, sau đó giống như cuồng phong cuốn tới hướng của Lâm gia, thanh thế kinh người.

"Huyết Y Môn. . ."

Nhìn đại đội nhân mã toàn mặc trang phục màu đỏ, Lâm Động nhẹ nhàng hít một hơi, cuối cùng chúng cũng tới.

"Huyết Y lâm môn, tất cả mọi người ở Lâm gia ra đây nhận lấy cái chết!"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 102

Đánh Cuộc

Một tiếng quát vang lên như sấm, kèm theo đó là sát khí kinh người bộc phát ra, toàn bộ thôn trấn lúc này trở nên yên tĩnh vô cùng, sau đó có vô số ánh mắt đều nhìn về phương hướng của Lâm gia.

"Huyết Y Môn cuối cùng cũng tới rồi..."

"Lâm gia đúng là nhiều kiếp nạn, vừa mới diệt xong hai nhà Lôi Tạ, bây giờ lại… gặp một đối thủ hung mãnh gấp nhiều lần."

"Ài..."

Ở bên ngoài trang viên của Lâm gia, có một người mặc áo đỏ thẫm dẫn theo một đội nhân mã đem toàn bộ thôn trang vây chặt như nêm cối, sát khí tràn ngập, nhìn thấy mà giật mình.

Đứng đầu của đại đội nhân mã kia là một người một ngựa, người này thân thể cường tráng, da ngăm đen, nhìn qua trông giống như một cái Thiết Tháp, hắn đứng đó làm cho người khác có cảm giác hít thở không thông, không ai dám khinh thường hắn.

Nam tử mặc một cái áo bào màu đỏ, diện mục băng lãnh, không nhận hắn đang vui hay buồn, hai hàng lông mày đỏ tươi tỏa ra sát khí, người này chính là môn chủ Huyết Y Môn Ngụy Thông, ở Viêm Thành cũng có chút danh tiếng, có thực lực Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn!

Ở bên cạnh Ngụy Thông còn có một lão giả gầy gõ, quanh thân hắn Nguyên Lực ba động như ẩn như hiện, chắc lão này chính là cung phụng cường giả của

Huyết Y Môn, có thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh.

"Khặc khặc, Huyết Y Môn ta tự mình tới cửa, một cái Lâm gia nho nhỏ như thế này mà lại dám đóng kín đại môn, chẳng nhẽ các ngươi cho rằng Huyết Y Môn ta không dám huyết tẩy nơi này hay sao?"

Vị lão giả mũi ưng kia, sắc mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vào Lâm gia trang viên, cười quái dị nói.

"Két!"

Người này vừa nói xong, đại môn đang đóng chặt chậm rãi mở ra, rất nhiều Lâm gia hộ vệ lao ra, sắc mặt khẩn trương nhìn đám nhân mã ở bên ngoài.

"Lão phu Lâm Chấn Thiên, gia chủ Lâm gia, tham kiến Ngụy Thông môn chủ."

Lâm Chấn Thiên mang theo đám người Lâm Khiếu nối đuôi nhau kéo ra, hắn nhìn hồng bào nam tử ở trên lưng ngựa, ôm quyền nói.

"Không nghĩ tới ở cái Thanh Dương Trấn nho nhỏ này lại có một vị cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh."

Ngụy Thông ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm vào Lâm Chấn Thiên, chợt phất phất tay, nói:

"Mục đích mà Huyết Y Môn ta tới đây, Lâm gia các ngươi chắc cũng đã rõ, Cổ Ảnh chính là phó môn chủ Huyết Y Môn, hắn lại chết trong tay Lâm gia của các ngươi, nợ máu trả bằng máu, ngươi chắc cũng biết nên làm thế nào rồi chứ."

Lâm Chấn Thiên thần sắc hơi đổi, cắn răng nói:

"Ngụy Thông môn chủ, khi đó Lâm gia ta và hai nhà Lôi Tạ đang tranh đấu, Cổ Ảnh Phó môn chủ tự dưng lại nhúng tay vào, cho nên mới có kết quả như vậy."

"Ta tới nơi này không phải để nghe trình bày."

Ngụy Thông lãnh đạm nói, ánh mắt hắn có chút âm hàn nhìn chằm chằm vào Lâm Chấn Thiên, nói:

"Ta nói rồi, ta tới đây để giúp hắn báo thù, cho nên không cần nói lý do."

Ngụy Thông nói một cách bình thản, nhưng trong sự bình thản đó còn mang theo một sự liều lĩnh và khí phách, mà đối với điều này, Lâm gia tất nhiên là không cam lòng, tuy tức giận nhưng cũng chẳng dám nói gì.

Lâm Chấn Thiên sắc mặt biến đổi, một lát sau mới trầm giọng nói:

"Ngụy Thông môn chủ, vậy thì nói thẳng đi, đến tột cùng người muốn Lâm gia ta như thế nào mới có thể hóa giải điều này?"

Huyết Y Môn hưng sư động kéo tới, nhưng mà chỉ vây trang, không lập tức ra tay, bộ dáng như vậy hiển nhiên là có mưu đồ, Lâm Chấn Thiên cũng là người tinh nhanh, cho nên lập tức đoán ra Huyết Y Môn muốn triển khai công phu sư tử ngoạm mà thôi.

"Ngươi đúng là người hiểu lý lẽ."

Nghe thấy Lâm Chấn Thiên nói như vậy, Ngụy Thông lúc này mới nhếch miệng cười, hai hàm răng trắng nhởn của hắn hiện ra làm cho người khác giật cả mình:

"Đem Thiết Mộc Trang cùng với hung thủ sát hại Cổ Ảnh giao ra đây, đồng thời Lâm gia các ngươi đầu nhập vào Huyết Y Môn, việc Cổ Ảnh ta có thể bỏ qua."

Nghe thấy Ngụy Thông nói thế, trong lòng đám người Lâm Chấn Thiên đều trầm xuống, tuy rằng họ đã sớm đoán ra Huyết Y Môn kiểu gì cũng triển khai công phu sư tử ngoạm, nhưng mà bọn còn đánh giá thấp khẩu vị của đám người này.

"Ngụy Thông môn chủ, chẳng lẽ không thể rộng rãi hơn một chút hay sao?"

Lâm Chấn Thiên khàn khàn nói.

"Hắc hắc, Lâm Chấn Thiên, ngươi cũng không nên quá đáng, môn chủ không lập tức ra tay huyết tẩy Lâm gia ngươi, đã là vô cùng rộng rãi rồi, ngươi còn ở nơi này nhiều lời, cẩn thận không thì chúng ta sẽ không tha cho cả gà chó trong Lâm gia các ngươi đâu!"

Lão giả đứng bên cạnh Lâm Chấn Thiên dùng tham âm sắc bén nói.

"Không phải các ngươi không muốn trực tiếp huyết tẩy Lâm gia ta, mà là các ngươi cũng hiểu, mặc dù các ngươi có thể làm được điều này, nhưng Huyết Y Môn cũng sẽ phải trả một cái giá không nhỏ"

Sau khi lão giả kia vừa nói xong, một giọng nói cũng lập tức vang lên, một thân ảnh bay từ trong Lâm gia ra ngoài, đứng trên tường viện, người này chính là Lâm Động.

"Ngươi chính là tên tiểu tử giết Cổ Ảnh?"

Khi Lâm Động hiện thân, ánh mắt Ngụy Thông cũng dính chặt vào người hắn, hai mắt híp lại, hàn quang lưu động, chậm rãi nói.

"Ngươi quá đề cao Lâm gia của mình rồi."

"Ngụy Thông môn chủ, ta tin rằng người cũng hiểu, nếu như các ngươi động thủ, Lâm gia ta tất sẽ bị diệt, nhưng mà ít nhất vị lão tiên sinh bên cạnh ngươi cũng sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này, Viêm Thành cạnh tranh không nhỏ, nếu như liên tiếp mất đi hai vị phụ tá đắc lực, ta nghĩ đây sẽ là một đả kích cực lớn với Huyết Y Môn."

Lâm Động nhìn chằm chằm vào Ngụy Thông, có chút suy nghĩ nói.

"Ngươi!"

Nghe thấy Lâm Động nói vậy, lão giả kia giận tím mặt, vừa muốn gầm lên, Ngụy Thông đã phất phất tay, ngăn hắn lại, chợt cười lạnh nói:

"Tiểu tử, theo như ngươi nói thì Huyết Y Môn chúng ta không làm gì được Lâm gia các ngươi hay sao?"

"Huyết Y Môn muốn tiêu diệt Lâm gia ta, đương nhiên có thể làm được, thế nhưng cần phải trả một giá cao, Ngụy Thông môn chủ trong lòng chắc cũng hiểu rõ, nếu như Lâm gia ta có thể chạy trốn khỏi cuộc tàn sát hôm nay, thì sau này Ngụy Thông môn chủ chắc chắn sẽ khó ngủ rồi."

Lâm Động nhìn thẳng vào Ngụy Thông, nói.

"A?"

Ngụy Thông ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào Lâm Động, sự âm lãnh xẹt qua trong mắt, chân của hắn điểm lên lưng ngựa một cái, thân hình giống như mũi tên, nhanh như tia chớp bắn về phía trước.

"Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi có thể giết Cổ Ảnh, là có thể kiêu ngạo ở trước mặt ta đúng không? Ngươi nói ngươi có thể trốn chạy để khỏi chết, vậy thì ta sẽ giết ngươi trước!"

Hành động của Lâm Động đúng là đã nằm ngoài dự liệu của mọi người, không ai ngờ vị môn chủ Huyết Y Môn này lại ra tay với một thiếu niên!

Lâm Chấn Thiên lúc này cũng phục hồi tinh thần, ánh mắt lập tức đỏ lên, nhưng mà khi hắn định lao ra ngăn cản, thì lão giả đứng bên cạnh Ngụy Thông đã xuất hiện ở trước mặt, ngăn hắn lại.

"Choang choang!"

Biến cố này làm cho nhân mã đôi bên liên tiếp rút đao kiếm, bầu không khí

đã vô cùng khẩn trương, đánh nhau tới nơi.

Lâm Động bình tĩnh nhìn Ngụy Thông đang hung hãn lao tới, phản ứng của người này không nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn cũng hiểu hiện giờ hắn không phải là đối thủ của cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn.

Cho nên, khi Ngụy Thông lao tới, thân hình Lâm Động cũng lập tức lùi lại, mấy đạo hắc mang trong tay áo hắn bay ra, phiêu phù dưới chân Lâm Động, hắn điểm chân một cái bay vút lên bầu trời, đứng giữa không trung, nhìn thấy cảnh tượng này không ít người đều ồ lên.

Ngự không mà đi, cho dù là cường giả Nguyên Đan cảnh cũng không thể nào làm được.

Lâm Động nhảy lên giữa không trung, dễ dàng tránh thoát khỏi sự tấn công của Ngụy Thông. Ngụy Thông bây giờ mới hiểu vì sao Lâm Động lại cuồng vọng cho rằng hắn có thể chạy trốn khỏi sự tấn công của mình, với chiêu thức này đúng là hắn không cách nào ngăn cản được Lâm Động.

Đám người Lâm Chấn Thiên thấy Lâm Động sử dụng phương thức này khiến cho Ngụy Thông bó tay, trong lòng cũng thở dài một hơi.

Lâm Động thân hình từ từ hạ xuống, đứng trên một ngọn cây, sau đó từ trên cao nhìn xuống Ngụy Thông, nói:

"Ngụy Thông môn chủ, Huyết Y Môn nếu như muốn diệt Lâm gia ta, ta sẽ lẩn trốn, sau đó âm thầm tu luyện, nhưng mà thời gian sau đó Huyết Y Môn ngươi sẽ không được bình an đâu."

"Ngươi uy hiếp ta?"

Ngụy Thông giận dữ cười, đây là lần đầu tiên hắn bị một thiếu niên uy hiếp, hơn nữa làm cho hắn bực hơn là hắn không cách nào ngăn cản được Lâm Động. Ở độ tuổi này mà có thể đánh chết Cổ Ảnh, đủ để nói rõ tiềm lực của người này,

có một đối thủ kiểu này thì phải giết sớm bao nhiêu tốt bấy nhiêu, nếu không thì hậu hoạn vô cùng.

Lâm Động sắc mặt bình tĩnh, thực lực hiện giờ của Lâm gia không cách nào chống lại Huyết Y Môn, nhưng mà Ngụy Thông cũng không dám xuống tay với Lâm gia, bởi vì hắn kiêng kị Lâm Động.

"Ngụy Thông môn chủ, không biết ngươi có dám đánh cuộc với ta không?"

Lâm Động đột nhiên nói.

"Đánh cuộc gì?"

Ngụy Thông hai mắt híp lại, cười lạnh nói.

"Ba tháng nữa ta với ngươi tiến hành sinh tử quyết chiến, nếu như ngươi thắng, không chỉ Thiết Mộc Trang giao cho ngươi mà Lâm gia ta cũng chắp tay xưng thần, còn nếu như ta thắng, việc Cổ Ảnh bỏ qua, được không?"

Lâm Động chậm rãi nói.

Lâm Động nói xong câu này làm cho vô số người sợ hãi, ngay cả đám người Lâm Chấn Thiên cũng biến sắc, liếc mắt nhìn nhau, nhưng mà họ khô mở miệng nói gì, nếu như kiếp nạn hôm nay phủ xuống, Thiết Mộc Trang chắc chắn sẽ mất, Lâm gia cũng sẽ xong đời.

Có thể kéo dài thêm ba tháng cũng là chuyện tốt, về phần Lâm Động có thể đánh bại Ngụy Thông hay không thì chỉ trong lòng hắn mới rõ.

"Ngươi muốn cùng ta tiến hành sinh tử quyết chiến?"

Ngụy Thông cũng kinh ngạc với cái kiểu đánh cuộc này, Lâm Động tuy đã đánh chết Cổ Ảnh, nhưng mà hắn khác với Cổ Ảnh, thực lực của Lâm Động không thể nào so bì với hắn được.

Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn, có thể tương đương với tam ấn Phù sư! Tam ấn Phù Sư, nhân vật có thực lực bực này cho dù ở Viêm Thành cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hắn tuyệt đối không tin x, Lâm Động có thể đạt tới trình độ này!

"Không biết Ngụy Thông môn chủ có dám nhận không?"

Lâm Động cười nói.

"Tiểu tử, ngươi đang muốn kéo dài thời gian phỉa không?"

Ngụy Thông cười lạnh nói.

Lâm Động từ chối cho ý kiến, nhìn chằm chằm vào Ngụy Thông, nói:

"Có hai sự lựa chọn, một là ngươi chỉ cần đánh thắng ta, thì không những có Thiết Mộc Trang mà Lâm gia còn thần phục ngươi, còn một nữa chọn nữa là bây giờ động thủ, ta với các ngươi chém giết một hồi, sau đó ta sẽ trốn đi."

Nghe thấy hai chữ cuối cùng, da mặt Ngụy Thông co lại, đây là một chuyện vô cùng mất mặt, nhưng lại bị Lâm Động nói ra trước mặt mọi người, hơn nữa còn làm cho Ngụy Thông nghẹn họng… đây đúng là điều hắn kiêng kị nhất.

Hắn không sợ một cái giá cao khi diệt Lâm gia, nhưng hắn lại sợ một con độc xà lúc nào cũng rình rập, đặc biệt là con độc xà này có tiềm lực cực cao, điều này sẽ khiến cho cuộc sống sau này của hắn khó có thể bình an!

Nếu như muốn giết phải giết sạch, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc!

Nhưng mà bây giờ hắn không nắm chắc mình có thể giết được Lâm Động!

Ánh mắt Ngụy Thông đang lóe lên, trong lòng đang suy nghĩ được mất.

Nhìn thấy sắc mặt hắn như vậy, những người còn lại đều im lặng, nhìn chằm chằm vào Ngụy Thông, lựa chọn của hắn có thể khiến cho hôm nay máu chảy

thành sông, hoặc là tất cả bình an. "

" Ngụy Thông môn chủ, nghĩ xong chưa?"

Sau một lúc lâu, Lâm Động nhẹ giọng nói.

Ngụy Thông chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt hơi có chút âm lệ nhìn chằm chằm vào Lâm Động, chợt cười nhạt, thân hình khẽ động, bay về lưng ngựa.

"Được, ta chấp nhận lời đề nghị này, nhưng mà ba tháng quá lâu, ta cho ngươi 2 tháng, sau hai tháng ta sẽ chờ ngươi trên Giác Đấu Trường ở Viêm Thành, nhưng mà trong khoảng thời gian này, Lâm gia ngươi không được rời khỏi Thanh Dương Trấn, thám tử của Huyết Y Môn ta sẽ giám sát chặt chẽ, một khi các ngươi rời đi ta sẽ huyết tẩy Lâm gia!"

"Đi!"

Ngụy Thông nói xong quay đầu ngựa, phóng ra ngoài Thanh Dương trấn, nhân mã của Huyết Y Môn cũng theo đó hóa thành một dòng nước lũ, ùn ùn đuổi theo.

Đứng ở trên ngọn cây, Lâm Động nhìn đám người của Huyết Y Môn rời đi, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Hai tháng."

Trong hai tháng này, hắn phải đạt tới Nhị ấn Phù sư, nếu không thì Lâm gia sẽ phải chịu họa lớn!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 103

Tạm Thời Ly Biệt

Ùng ùng! ...

Bên ngoài Thanh Dương Trấn, một đạo sát khí màu hồng nhanh chóng rút lui, để lại một đám bụi vàng.

"Môn chủ, tiểu tử kia rõ ràng là muốn kéo dài thời gian, cần gì phải đồng ý đánh cuộc với hắn?"

Ở phía trước đạo nhân mã này, lão giả gầy gò có chút không cam lòng nhìn thoáng qua thôn trang phía sau, quay đầu nhìn Ngụy Thông nói.

"Thực lực của Lâm gia có chút ngoài dự liệu của ta, một vị Tiểu Nguyên Đan Cảnh, hơn nữa còn có một Phù sư trẻ tuổi có khả năng đạt tới nhị ấn, nếu như bọn họ liều mạng thì mặc dù Huyết Y Môn ta có thể diệt Lâm gia, nhưng cũng phải mất một cái giá không nhỏ."

Ngụy Thông sắc mặt lạnh lùng, âm trầm nói.

"Hiện giờ Huyết Y Môn ta đang cùng với đám gia hỏa Thiết Sơn Bang tranh đoạt địa bàn, nếu như bây giờ mà có tổn thất lớn ở đây, vậy thì không đáng."

"Trong hai tháng này ta sẽ đem đám Thiết Sơn Bang hoàn toàn giải quyết, đến lúc đó, Lâm gia có thể chạy trốn khỏi bàn tay ta sao?"

"Với lại... Tên tiểu tử kia phải giết cho bằng được, nếu không thì hậu hoạn vô cùng, nhưng mà trải qua lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, ta có thể đánh bại hắn nhưng mà hắn cũng có khả năng chạy trốn, vạn nhất đúng như lời hắn nói, hắn

tìm một nơi âm thầm tu luyện, cuộc sống sau này của chúng ta sẽ tương đối khó khăn."

"Tiểu tử kia cũng là điểm ấy, cho nên mới dám đặt đề nghị đánh cuộc với ta."

Vị cường giả Cung Phụng kia cau mày nói:

"Nhưng mà môn chủ không sợ đêm dài lắm mộng hay sao?"

"Nếu như mà hắn chạy thoát thì biết đâu, đêm dài mộng sẽ nhiều hơn."

Hàn mang trong mắt Ngụy Thông lóe lên, một lát sau hắn cười lạnh nói:

"Không cần lo lắng, đến lúc quyết đấu, Giác Đấu Trường không phải là nơi có thể thi triển Tinh thần lực chạy trốn, không có cái trợ lực này chắc chắn hắn phải chết."

"Mà chỉ cần tiểu tử này vừa chết, chuyện Lâm gia và Thiết Mộc Trang sẽ đơn giản như lật bàn tay?"

"Môn chủ anh minh."

Nghe vậy, lão giả kia cũng cười nói.

Ngụy Thông cười, không nói thêm gì nữa, giương roi ngựa, mang theo đại đội nhân mã, chạy về Viêm Thành.

"Động nhi, cháu có nắm chắc hai tháng sau đánh bại Ngụy Thông không?"

Trong một gian phòng của Lâm gia, tất cả mọi người đang nhìn vào thiếu niên, Lâm Chấn Thiên thoáng có chút lo lắng nói.

"Dù sao cũng phải thử xem."

Lâm Động cũng không đưa ra một đáp án khẳng định, cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn không phải là một tiểu nhân vật gì.

"Ai, cháu làm rất tốt, nếu không thì hôm nay Lâm gia chúng ta sẽ không thoát khỏi độc thủ đâu."

Lâm Chấn Thiên cười khổ thở dài một hơi, hôm nay Huyết Y Môn hưng sư động chúng kéo đến, nếu không phải hôm nay hắn đã thành công bước vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh, thì việc Lâm Động đánh chết Cổ Ảnh sẽ không bằng hai ba câu nói ba hoa mà giải quyết được, trường đổ máu chắc chắn sẽ diễn ra.

"Hai tháng..."

Lâm Khiếu ở bên cạnh đám người cũng âm thầm thở dài, sắc mặt phức tạp.

"Trong hai tháng này ta sẽ đình chỉ tu luyện, tận lực ngưng luyện hai viên Thuần Nguyên Đan cho Động nhi."

Lâm Chấn Thiên trầm ngâm một hồi, nói.

"Thuần Nguyên Đan?"

Nghe thấy Lâm Chấn Thiên nói thế, đám người Lâm Khiếu cũng cảm thấy kinh hãi, Thuần Nguyên Đan chính là đan được mà cường giả Nguyên Đan cảnh ngưng tụ Nguyên Lực tinh thuần trong cơ thể mình tạo thành, so với các loại đan dược thông thường có hiểu quả hơn gấp bội, vì vậy mới có tên là "Thuần Nguyên Đan..."

Thứ này, đối với tu luyện có tác dụng cực lớn, còn hơn Dương Nguyên Đan không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà, ngưng tụ Thuần Nguyên Đan phải là cường giả Nguyên Đan cảnh, với lại việc áp súc Nguyên Lực thành đan cần một thời gian không phải là ngắn.

Lâm Chấn Thiên với thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh muốn ngưng tụ ra một viên "Thuần Nguyên Đan..." ít nhất cũng phải cần một tháng thời gian. Hơn nữa trong vòng 1 tháng này hiệu quả tu luyện sẽ cực kỳ ít, dù sao đã tập trung hấp

nạp Nguyên Lực áp súc thành đan, thì còn Nguyên Lực đâu mà tu luyện?

Tuy việc ngưng tụ Thuần Nguyên Đan phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng mà Thuần Nguyên Đan có tác dụng cực lớn với việc tu luyện Nguyên Lực. Nghĩ lại thì cũng thấy đúng, ngưng tụ 1 viên Thuần Nguyên Đan phải mất tới một tháng, cho dù người sử dụng không hoàn toàn hấp thu được dược lược của nó thì cũng bằng cả 10 ngày khổ tu.

Bởi vậy giá của "Thuần Nguyên Đan" vô cùng cao, có người nói nếu so sánh giữa Thuần Nguyên Đan và Dương Nguyên Đan thì là 1 so với 100, nói cách khác, 1 viên Thuần Nguyên Đan có trị giá bằng 1000 viên Dương Nguyên Thạch, đây chính là sản lượng khai thác Dương Nguyên Thạch trong vòng nửa tháng của Lâm gia.

Nhưng mà bởi vì cô đọng "Thuần Nguyên Đan" tiêu hao quá nhiều thời gian và tinh lực, cho nên nếu không vì việc gì gấp gáp cường giả Nguyên Đan cảnh sẽ không cam tâm tình nguyện dùng Nguyên Lực bản thân để ngưng tụ.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho đám người Lâm Khiếu kinh ngạc.

"Uổng phí hai tháng tu luyện không tính là cái gì, ta mới tiến vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh, muốn đạt tới Tiểu Viên Mãn chắc cũng phải mất cả năm, đã như vậy không bằng trợ giúp Động nhi một tay, tiềm lực của nó lão già như ta không thể nào sánh bằng."

Lâm Chấn Thiên khoát tay áo, nói.

Nhìn khuôn mặt của lão nhân, trong lòng Lâm Động cảm thấy ấm áp, hắn lắc đầu, cười nói:

“Gia gia, không cần, hai tháng này cháu sẽ tới Viêm Thành."

"Đến Viêm Thành?"

Nghe vậy, đám người Lâm Chấn Thiên nhất thời ngẩn ra.

"Đúng."

Lâm Động gật đầu, cái hắn cần bây giờ rất nhiều, tu rằng sử dụng cối xay tinh thần có hiệu quả tu luyện rất tốt, nhưng hắn lại thiếu linh dược khôi phục Tinh thần lực, loại linh dược này hiếm vô cùng, ở Thanh Dương trấn khó mà có được, cho nên, hắn chỉ có cách đi tới Viêm Thành, ở nơi đó chỉ cần có tiền là có thể có được những thứ mình cần.

Linh dược, tinh thần bí kỹ, công pháp bí tịch... đẳng cấp võ học, đương nhiên, cái quan trọng là Dương Nguyên Đan ở trong túi anh phải có nhiều.

Nhắc tới "Dương Nguyên Đan..." thì Lâm Động không khỏi thỏa mãn, mấy hôm nay hắn đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo, dù sao bản thân hắn cũng phụ trách trông coi một cái mỏ khoáng thạch, hơn nữa Thạch Phù lại có hiệu suất tinh luyện cực tốt, muốn thành phú ông không phải là việc khó khăn, đương nhiên việc dính tới Thạch Phù thì hắn không nói cho đám người Lâm Khiếu biết.

Hiện giờ Lâm Động tuy nói có thiên phú Tinh Thần Lực, nhưng mà tinh thần bí kỹ thì hắn mới chỉ có "Hóa Thần Châm" lấy được từ trên người Cổ Ảnh, về phần công pháp bí tịch, lại càng ít, Thanh Nguyên Công hiện giờ đã không còn đáp ứng được nhu cầu luyện tập của hắn, mấy thứ này cần phải thay đổi, Thanh Dương trấn này đã không còn khả năng đáp ứng được nữa rồi.

"Cháu làm việc tương đối có chứng mực, muốn đi Viêm Thành chắc có dự định của mình, lão đầu như ta cũng không nói gì, nhưng mà phải nớ, Viêm Thành không phải là nơi Thanh Dương trấn có thể so sánh, phải cẩn thận, cháu định khi nào khởi hành?"

Lâm Chấn Thiên trầm ngâm một hồi, không phản đối, nói.

"Ngày mai cháu sẽ đi, dù sao cũng chỉ có hai tháng."

Lâm Động cười nói.

"Được."

Lâm Chấn Thiên khẽ gật đầu, từ trong lòng móc ra một cái Càn Khôn Đại cấp thấp, bởi vì có mỏ Dương Nguyên Thạch nên trong tay những người của Lâm gia cũng bắt đầu có những thứ tương đối cao cấp.

"Trong này có một trăm viên Dương Nguyên Đan, chính là tài sản mà gia tộc chúng ta tích lũy được trong thời gian vừa qua, cháu cầm lấy, tới Viêm Thành mà không có Dương Nguyên Đan thì không làm gì được."

Nhìn vậy lão nhân cầm Càn Khôn Đại đưa tới, mắt Lâm Động cay cay, một trăm viên Dương Nguyên Đan này đối với Lâm gia mà nói chính là một khoản tài phú cực lớn, nếu như trước đây thì nó có giá trị bằng cả tài sản của gia tộc.

"Gia gia, yên tâm đi, cháu sẽ không để cho Lâm gia bị hủy ở trong tay Huyết Y Môn."

Tuy Lâm Động tư tàng cực kỳ phong phú, nhưng mà hắn biết thứ này không thể cự tuyệt, nếu không thì đám người Lâm Chấn Thiên sẽ không để cho hắn tới Viêm Thành, cho nên lập tức tiếp nhận, nhẹ giọng nói.

Lâm Chấn Thiên cười cười, vỗ vai Lâm Động, đột nhiên nói:

"Không nên tự đặt gánh nặng cho mình, nhớ kỹ nếu như trong vòng hai tháng tới cháu vẫn thấy mình không phải đối thủ của Ngụy Thông thì không phải đi tham gia đánh cuộc làm gì, khí phách nhất thời không phải là anh hùng."

Lâm Động yên lặng gật đầu, song quyền trong tay áo cũng chậm rãi nắm chặt, nếu hắn có chuyện gì thì Lâm gia sẽ gặp phải họa lớn ngay.

"Trong khoảng thời gian vừa qua, Lâm gia chúng ta cũng có xây dựng một số cứ điểm ở Viêm Thành, nếu như có vấn đề thì cháu cứ tới đó, tối nay Lâm Khiếu sẽ nói cho cháu biết."

"Sau hai tháng, chúng ta cũng sẽ đến Giác Đấu Trường ở Viêm Thành, vẫn

chỉ nhắc cháu một câu, không nắm chắc thì đứng tới, chỉ cần ngươi còn sống thì sau này mới báo thù được."

"… "

Thấy lão nhân trở nên lải nhải, Lâm Động cũng yên tĩnh lắng nghe, cho tới lúc lão nhân có chút uể oải phất tay, bọn họ mới chậm rãi rời khỏi phòng.

Ngày hôm sau, ở đại môn của Lâm gia, Lâm Động dắt theo một con ngựa đứng đó, chuyến đi này hắn không mang theo bất cứ ai, cho dù là Tiểu Viêm, hắn để nó lại trong Thanh Dương Trấn, trong khoảng thời gian này, hắn không muốn có phiền phức gì quấy nhiễu việc hắn tu luyện.

"Lâm Động ca, huynh phải cẩn thận đấy."

Ở bên cạnh Lâm Động, hai mắt Thanh Đàn đỏ lên, nhẹ giọng nói.

Lâm Động cười sờ sờ cái đầu nhỏ của Thanh Đàn, sau đó ngẩng đầu, nhìn đám người Lâm Chấn Thiên đứng ở cửa, cười nói:

"Gia gia, phụ thân, hai tháng sau gặp lại!"

Nói xong, hắn cũng không dài dòng làm gì nữa, trực tiếp tung mình nhảy lên ngựa, giương roi, sau đó hóa thành một luồng bụi vàng, rời khỏi Thanh Dương trấn.

Nhìn theo bóng lưng của thiếu niên kia dần biến mất, đám người Lâm Chấn Thiên lại thở dài một hơi, tới lúc này họ cũng chỉ biết cầu nguyện ở trong lòng, mong rằng trong hai tháng Lâm Động có tiến bộ đủ để chống lại Ngụy Thông...

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 104

Phòng Đấu Giá Vạn Kim

Khi Lâm Động chạy tới Viêm Thành đã là xế chiều, cũng may là sau khi vào thành hắn tìm được một khách điếm tương đối yên tĩnh nghỉ chân, đồng thời nhân tiện hỏi thăm một chút về tình hình trong Viêm Thành, dù sao hắn cũng mới đến đây, có rất nhiều thứ không biết.

Vào trong phòng mình, Lâm Động ngồi xếp bằng ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, một lúc sau hắn mới chậm rãi mở hai mắt ra, khuôn mặt trở nên tái nhợt, vừa nãy hắn lại vào trong tinh thần không gian, sử dụng cối xay tinh thần rèn luyện Tinh thần lực một phen.

Cái loại đau nhức này mặc dù đã trải qua nhiều lần nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

Lâm Động từ trong Càn Khôn Đại lấy ra một cái bình ngọc, trong bình ngọc có một viên đan hoàn màu trắng nhạt, đây chính là đan hoàn do hắn sử dụng linh dược ở Thanh Dương trấn luyện thành, mặc dù có một chút công hiệu khôi phục Tinh thần lực, nhưng mà do đã sử dụng nhiều nên chỉ còn lại có một viên.

"Xem ra ngày mai phải tới "Phòng đấu giá Vạn Kim" xem có linh dược khôi phục Tinh Thần Lực nào không."

Nhìn viên đan hoàn duy nhất, Lâm Động khẽ thở dài một hơi, linh dược bình thường không có hiệu quả mấy đối với việc khôi phục Tinh Thần Lực, mà linh dược khôi phục Tinh thần lực lại tương đối hiếm thấy, hắn tìm khắp Thanh Dương Trấn cũng chỉ có được 1 gốc mà thôi, hơn nữa phẩm chất không được cao cho lắm.

Phòng đấu giá Vạn Kim mà Lâm Động nhắc tới chính là một phòng đấu giá lớn nhất ở Viêm Thành, phòng đấu giá này thuộc sở hữu của Vạn Kim Thương Hội, một trong ba thế lực đứng đầu Viêm Thành, quy mô và danh tiếng của nó vượt xa so với giao dịch phường hội ở Thanh Dương trấn, ở nơi đó chắc chắn có một số linh dược mà hắn muốn tìm.

Ôm ý niệm như vậy trong đầu, Lâm Động khẽ thở ra một hơi, ngả đầu ngủ tít.

Ngày hôm sau, Lâm Động dậy thật sớm, thu dọn hành lý một chút sau đó ra khỏi khách sạn, tiến về vị trí của "Phòng đấu giá Vạn Kim" ở trung tâm thành.

Phòng đấu giá Vạn Kim không chỉ có ở Viêm Thành, mà còn có cả ở Thiên Đô Quận, danh tiếng của nó không nhỏ, sau khi Lâm Động đi một lúc đã tới được tới bên ngoài "Phòng đấu giá Vạn Kim".

Lần đầu tiên nhìn thấy "Phòng đấu giá Vạn Kim", Lâm Động cảm nhận được cái gì gọi là khí thế hào hùng, nếu đem giao dịch phường hội ở Thanh Dương trấn so với nơi này quả thực không đáng là gì cả.

Bên ngoài "Phòng đấu giá Vạn Kim" người đi ra đi vào đông như kiến, khí thế đáng sợ như thế này chỉ có hoạt động săn bắn của Thanh Dương trấn mới miễn cưỡng có thể so sánh.

Lâm Động đứng ở ngoài phòng đấu giá, xoa xoa khuôn mặt cố gắng làm cho mình không quá mức nhà quê, sau đó tự giễu một tiếng, xâm nhập vào trong dòng người, bước vào trong phòng đấu giá.

Phòng đấu giá Vạn Kim chia thành hai khu trong ngoài, bên ngoài diện tích lớn nhất nhưng những thứ giao dịch lại không quá mức quý trọng, bởi vì đại đa số đồ tốt đều được đấu giá ở bên trong, đương nhiên, muốn mua được một số thứ thì số lượng tiền bỏ ra cũng không ít.

Lâm Động đi một vòng quanh bên ngoài phòng đấu giá, ở nơi này tứ phẩm

linh dược cũng không được coi là hiếm, còn về phần linh dược có thể khôi phục Tinh Thần Lực, Lâm Động cũng nhìn thấy một chút, nhưng mà chỉ ở trình độ tam phẩm mà thôi.

Nếu như trước kia, loại tam phẩm linh dược này Lâm Động cũng có thể sử dụng, nhưng mà hiện giờ thời gian quá cấp bách, mục đích của hắn là phải làm sao đạt tới Nhị ấn Phù sư một cách nhanh nhất, cho nên linh dược mà hắn lựa chọn cũng phải là loại tốt nhất. Sau khi đi dạo một vòng, hắn không phát hiện ra linh dược gì làm hắn động tâm, cho nên hắn đành phải tiến vào khu bên trong.

Sau khi bước tới cửa vào khu bên trong, Lâm Động bị thị vệ ngăn lại, sau khi nghe nói là muốn vào bên trong phải nộp 10 viên Dương Nguyên Thạch làm phí, thì khuôn mặt hắn đen sạm, Vạn Kim Thương Hội này đúng là hắc điếm mà.

Sau khi mắng ở trong lòng một tiếng, Lâm Động đành phải nộp 10 viên Dương Nguyên Thạch, đám thị vệ ngăn cản lúc này mới thối lui, khi Lâm Động định tiến vào thì ở phía sau vang lên sự ồn ào.

Nghe thấy tiếng ồn ào, Lâm Động có chút ngạc nhiên quay đầu, thấy ở một con đường đối diện có mấy thân ảnh xuất hiện, những người xung quanh đang chăm chú nhìn vào.

Trong mấy người kia có một thiếu nữ mặc váy đỏ, vô cùng hấp dẫn, da thịt trắng nõn như tuyết, gương mặt hoa đào, ung dung sang trọng, những đường cong đầy áp, dáng người ưu nhã, khiến cho người khác mê muội.

Ở bên cạnh nàng có một nữ tử mặc áo xanh cao gầy, cực kỳ mỹ lệ, nhưng mà trên gương mặt xinh đẹp kia có chút lãnh đạm, cũng mang một chút non nớt, tạo nên một khí chất đặc biệt của riêng nàng, trông nàng còn hơn Tạ Doanh Doanh của Tạ gia một bậc.

Hai cô gái đều có thể coi là cực phẩm, lại đi cùng với nhau nên trông như một đôi hoa tỷ muội (1), các càng xuất hiện không muốn người khác chú ý cũng khó, mấy người xung quanh ai nấy cũng có đôi mắt nóng như lửa, nhưng lại ẩn

chứa sự kính trọng, thân phận của hai cô gái này chắc chắn không bình thường.

(1): Hoa tỷ muội: hai chị em xinh đẹp như hoa "Tố tổng quản và tiểu thư càng ngày càng đẹp, trông hai người y như hai tỷ muội..."

"Hắc hắc, không biết sau này nam nhân nào chiếm được tiện nghi, vưu vật như thế này, quả thực..."

"Ngươi muốn chết à? Thủ đoạn của Tố tổng quản ngươi chẳng lẽ không biết?"

"Nói một chút mà thôi, nói một chút mà thôi..."

Thấy hai tên thị vệ đang bàn luận xôn xao, trong lòng Lâm Động cũng chợt nghĩ, chắc đây là người của Vạn Kim Thương Hội, hắn đảo mắt quét qua hai cô gái này, sau đó thu hồi tầm nhìn, đối với thân phận của hai nàng, hắn không có hứng thú, hiện giờ hắn quan tâm nhất đó chính là linh dược có khả năng điều dưỡng Tinh thần lực, cho nên hắn không dừng lại mà xoay người đi vào trong phòng đấu giá.

Khi Lâm Động tiến vào bên trong phòng đấu giá, trong phòng đã có không ít người, hắn hơi trầm ngâm, từ trong Càn Khôn Đại lấy ra một cái nón, đội ở trên đầu, sau đó mới tìm một vị trí ở giữa ngồi xuống.

Tuy nói đây không phải Thanh Dương Trấn, chắc không mấy ai nhận ra hắn, nhưng mà đội vào cũng chẳng sao, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Khi Lâm Động ngồi xuống, phiên đấu giá vẫn chưa bắt đầu, mà hắn cũng không vội, nhắm mắt dưỡng thần, an tĩnh đợi hội đấu giá bắt đầu.

Sau khi hắn nhắm mắt dưỡng thần không lâu, thanh âm ồn ã lại vang lên, lúc này Lâm Động không cần quay đầu lại cũng biết, tình hình này chắc chắn là do hai cô gái kia tạo nên, hắn cũng không định quay đầu lại, nhưng mà đột nhiên Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung lại rung lên.

Phát hiện này làm cho Lâm Động hơi kinh hãi, hắn đưa mắt nhìn về phía sau, ánh mắt đảo qua hai cô gái, cuối cùng dừng lại trên người của một lão giả áo xám.

"Hóa ra là tiên..."

Nhìn vị lão giả áo xám kia, Lâm Động mới biết người này không phải ai khác, mà chính là Nham đại sư, người đã giao ba tầng đầu của Thần Động Thiên cho hắn, mà tinh thần ba động lúc trước chắc chắn là do hai người đều đã tu luyện qua Thần Động Thiên.

Lâm Động nhìn chằm chằm vào lão giả áo xám, ánh mắt chợt lóe lên, nhưng không dự tính bước tới, hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, tuy nói hắn đã nhận một lần ân tình của vị Nham đại sư kia, nhưng mà bởi vì trong người hắn còn có Thạch Phù thần bí, cho nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

"A?"

Khi Lâm Động thu hồi ánh mắt, vị lão giả áo xám kia cũng kinh dị a một tiếng, ánh mắt đảo qua vô số người trong phòng đấu giá, lão cũng cảm thấy một tia Tinh Thần Lực dị động, nhưng sau khi dò xét một phen lại không thấy gì, cho nên trong lòng cảm thấy nghi hoặc.

"Nham đại sư, làm sao vậy?"

Vị nữ tử mặc áo sườn xám màu đỏ kia thấy thế cũng có chút nghi ngờ hỏi.

"Ha hả, không có chuyện gì..."

Lão giả áo xám lắc đầu, cho rằng cảm nhận lúc trước chỉ là ảo giác, khoát tay áo, nói:

"Đấu giá hội sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi vào trong thôi."

"Dạ."

Đối với vị Nham đại sư này, nữ tử kia mặc dù có địa vị không thấp ở Vạn Kim Thương Hội, nhưng vẫn kính trọng lão, lập tức gật đầu cười, đi trước dẫn đường bước vào trong phòng đấu giá.

Nhìn thấy bọn họ đi xa, Lâm Động lúc này mới lặng lẽ thở dài, vừa nãy hắn cảm nhận được Tinh thần lực của vị Nham đại sư vô cùng mạnh, tuy chỉ lướt qua, nhưng tới trình độ của Lâm Động cũng đã tương đối tốt, cho nên cũng có phát hiện.

"Tinh Thần Lực của vị Nham đại sư này thật mạnh, sợ rằng đã đạt tới tam ấn hoặc tứ ấn rồi."

Trước kia hắn không biết thì không sợ, nhưng mà hiện giờ hắn mới cảm thấy được chỗ cường hạn của vị lão nhân này, thảo nào ngay cả nữ tử kia cũng đối với hắn tôn kính như vậy.

"Keng!"

Trong khi Lâm Động đang suy nghĩ, thì trong phòng đấu giá cũng vang lên một tiếng chuông thanh thúy, sau đó không khí như có lửa, ánh mắt Lâm Động cũng hướng về đài đấu giá, hắn biết đấu giá hội của Vạn Kim Thương Hội sắp bắt đầu...

Đây là lần đầu tiên Lâm Động được tham dự một trường đấu giá kiểu này, cho nên trong lòng hắn cũng có chút chờ mong, không biết ở đây sẽ có đồ gì tốt đây?

chicken2911 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 105

Tiêu Kim Quật

"Dưới vô số ánh mắt nóng như lửa nhìn chằm chằm, hai vị nữ tử xinh đẹp đi lên đài, ở trước mặt nàng có một trung niên mặc cẩm bào mập mạp, vẻ mặt tươi cười chắp tay nhìn về khách nhân ở bốn phía.

"Các vị khách nhân, hoan nghênh đã tham gia hội đấu giá của phòng đấu giá Vạn Kim chúng tôi, mong rằng các vị hôm nay đều được như ý khi trở về."

Mập mạp kia cười tủm tỉm nói vài lời khách sáo, khi thấy vẻ mặt những người ở trong này không còn kiên nhẫn, hắn cười cười không nó gì nữa mà bắt đầu nói về chủ đề đấu giá.

"Các vị, kiện vật phẩm thứ nhất mà hội đấu giá chúng tôi mang ra đấu giá, chính là Thu Lân Kiếm, do Chủ tịch Cung Phụng của Vạn Kim Thương Hội, tứ ấn phù sư, Nham Huyền đại sư làm."

Ở phía sau mập mạp, có một thị nữ tay cầm đĩa bạc dâng lên, trên đó có một thanh kiếm dài chừng hai xích (1), màu vàng nhạt, ba quang trong veo, có những phù văn như vẩy cá được khắc trên đó, hơn nữa còn có một hơi lạnh bay vào mặt.

(1): Xích: 1 xích bằng 1/3 mét "Danh tiếng của Nham Huyền đại sư, ta không giới thiệu thêm với các vị làm gì, bởi nó vốn đã như sấm bên tai, cái Thu Lân Kiếm này là do Nham đại sư tự mình khắc phù văn, có thể nói là thổi lông đứt đôi, chém sắt như bùn, cho dù cao thủ có nguyên khí hộ thể cũng khó mà phòng ngự được, nó chính là một lợi khí."

"Gía của thanh kiếm này là năm trăm Dương Nguyên Thạch, vị nào có hứng

thú xin mời bắt đầu."

Nói xong, mập mạp kia cười tủm tỉm chắp tay với mọi người.

"Năm trăm Dương Nguyên Thạch, chính là 50 viên Dương Nguyên Đan."

Khi Lâm Động nghe thấy cái giá này thì miệng hơi giật giật một chút, hắn có thể nhận ra thanh Thu Lân Kiếm này đúng là một thanh lợi khí, nhưng mà hiển nhiên giá trị của nó còn không tới múc này, sở dĩ đắt như vậy là bởi vì có quan hệ tới tên tuổi của người tạo ra nó.

"Nham Huyền đại sư? Chắc chính là vị Nham đại sư này, không nghĩ tới hắn lại là tứ ấn phù sư, quả nhiên là cao nhân."

Ở trong lòng cảm thán giá tiền của thanh kiếm này, miệng của Lâm Động cũng lẩm bẩm.

Lúc này trong phòng đấu giá đã có thêm không ít người ra giá tranh đoạt cái Thu Lân Kiếm này, xem ra vị Nham Huyền đại sư này đúng là có một cái danh hiệu vàng.

Đối với cái Thu Lân Kiếm này, Lâm Động không có nhiều hứng thú, hắn không am hiểu sử kiếm, mua cũng không có tác dụng quá lớn, cho nên hắn vẫn ung dung nhìn cái thanh kiếm được đẩy lên giá 800 Dương Nguyên Thạch, nhưng trong miệng thì không ngừng cảm thán.

Kiện vật phẩm thứ nhất này cuối cùng được bán với giá 800 Dương Nguyên Thạch, đối với cái giá tiền này, mập mạp kia đương nhiên là cảm thấy thoả mãn, cười chúc mừng chủ nhân của nó một tiếng, sau đó lại tiếp tục đấu giá vật phẩm thứ hai.

Vật phẩm thứ hai chính là một quyển tam phẩm võ học, do nó không phải là thứ hấp dẫn, cho nên giá cả cũng chỉ là 100 viên Dương Nguyên Thạch, người tham gia mua ít hơn lần đầu rất nhiều, cuối cùng nó chỉ bán được với gía 150

viên Dương Nguyên Thạch.

Trải qua mấy lần đấu giá, trên khuôn mặt Lâm Động cũng mất đi vẻ mới mẻ khi tham dự chương trình này, hắn dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, đợi thứ mình cần xuất hiện.

Bầu không khí trong phòng đấu giá luôn duy trì trong tình trạng rất náo nhiệt, trải qua khoảng 10 lần đấu giá, thứ Lâm Động cần cuối cùng mới xuất hiện.

Hư Linh Thảo, ngũ phẩm linh dược, có tác dụng điều dưỡng tinh thần, giá bán đấu giá hai trăm Dương Nguyên Thạch.

Lời giới thiệu vô cùng đơn giản làm cho Lâm Động đang nhắm mắt phải mở ra, dùng ánh mắt nóng hổi nhìn chằm chằm vào cái hộp ngọc đựng linh dược trên đài đấu giá.

Loại linh dược này là thứ để tranh giành, với lại linh dược có phẩm chất cao tới ngũ phẩm linh dược Lâm Động chưa từng thấy bao giờ, cho nên, khi thứ này đưa ra, có không ít người lập tức ra giá, chỉ trong vòng 1 phút đồng hồ ngắn ngủi, giá cuả nó đã lên tới ba trăm Dương Nguyên Thạch.

Đối với việc những người kia ra giá, Lâm Động hơi cau mày lại, nhưng hắn không lập tức tham gia, mà yên lặng theo dõi kỳ biến.

Giá của Hư Linh Thảo tiếp tục được dâng cao, nhưng mà tốc độ hiển nhiên là chậm đi nhiều, sau đó chỉ còn hai người đấu giá, mà giá cả đã đột phá năm trăm Dương Nguyên Thạch.

"Sáu trăm Dương Nguyên Thạch.”

Thanh âm đột nhiên vang lên trong phòng đấu giá làm cho mọi người run lên, ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về một người đội nón trên đài, nhưng mà lại thôi ngay, hiển nhiên là không ai để ý nhiều.

Cái giá cuối cùng này là của Lâm Động, hắn tăng một nhát thêm một trăm

Dương Nguyên Thạch làm cho người khác chỉ còn cách phẫn nộ ngồi xuống, nghe được cái giá của Lâm Động, người ta tưởng hắn là thằng lắm tiền nhiều của, có tiền không biết dùng vào việc gì.

Sau khi hắn ra giá, mập mạp kia hỏi lại ba lần xem có ai tiếp tục ra giá nữa không, sau đó cầm cái búa gõ đánh cộp một cái, Hư Linh Thảo này coi như đã nằm trong túi của Lâm Động.

"Phù.”

Nhìn thấy mình thuận lợi mua đồ, Lâm Động cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, cho dù như thế nào thì cuối cùng mình cũng có thu hoạch.

Sau khi thuận lợi mua được một gốc ngũ phẩm linh dược có tác dụng điều dưỡng Tinh thần lực, Lâm Động lại tiếp tục lựa chọn nhắm mắt dưỡng thần, sau một lúc hắn lại tiếp tục dùng 3500 viên Dương Nguyên Thạch, để liên tiếp mua 4 gốc ngũ phẩm linh dược nữa, thu hoạch hôm nay tương đối nhiều.

Đương nhiên, loại thu hoạch này cũng phải bỏ ra một cái giá khá lớn, năm gốc cây ngũ phẩm linh dược hao tốn của Lâm Động hơn bốn ngàn viên Dương Nguyên Thạch, tương đương với nó là tròn bốn trăm viên Dương Nguyên Đan. Nếu như không có Thạnh Phù tinh luyện giúp hắn thì với một trăm viên Dương Nguyên Đan mà Lâm Chấn Thiên cho, sợ rằng hắn chỉ có thể giương mắt nhìn cuộc đấu giá này diễn ra.

"Viêm Thành này quả nhiên khác so với Thanh Dương trấn."

Chỉ trong vòng nửa giờ ngắn ngủi đã ném ra bốn trăm viên Dương Nguyên Đan, cho dù là Lâm Động cũng có chút đau lòng, đến nơi này hắn mới biết cái gì mới là Tiêu Kim Quật (2).

(2) Tiêu Kim Quật: Động tiêu tiền Nhưng mà chỉ cần trong vòng hai tháng tiến vào Nhị ấn Phù sư, có phải trả công lớn hơn nữa cũng đáng giá!

"Hôm nay còn dư lại sáu trăm viên Dương Nguyên Đan, xem ra không phải dùng tới nữa rồi." Lâm Động nhẩm tính số Dương Nguyên Đan còn lại, không khỏi chắt lưỡi.

"Ha hả, vật phẩm tiếp theo mang ra bán đấu giá chính là một loại Tinh Cấp tinh thần bí kỹ, nó có lực hấp dẫn không hề nhỏ với Phù Sư, giá bán đấu giá, một nghìn Dương Nguyên Thạch."

Ngay khi Lâm Động tính toán thiệt hơn thì trên đài lại vang lên một thanh âm làm cho hắn cứng đờ.

"Tinh Cấp tinh thần bí kỹ " "

Lâm Động nhẹ nhàng liếm liếm môi, quả nhiên không hổ là đấu giá hội có danh tiếng cực lớn ở Viêm Thành, không nghĩ tới nơi này cũng có Tinh Cấp tinh thần bí kỹ đem ra bán đấu giá, thứ này cho dù là Cổ Ảnh cũng không có.

Cái mà bây giờ Lâm Động thiếu nhất chính là phương thức công kích Tinh Thần Lực!

"Một nghìn một trăm Dương Nguyên Thạch!"

"Một nghìn hai trăm!"

"..."

Nhìn cái giá như như lửa cháy tăng dần, ánh mắt Lâm Động híp lại, thật không ngờ ở nơi này lại có người cảm thấy hứng thú với Tinh Cấp tinh thần bí kỹ.

Khi mọi người tranh giành Tinh Cấp tinh thần bí kỹ, trong một gian phòng khách quý cũng có mấy ánh mắt nhìn xuống bên dưới.

"Không nghĩ tới hôm nay ở đây lại có người bán đấu giá Tinh Cấp tinh thần bí kỹ."

Nham đại sư mặc áo xám vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua trường đấu giá, cười nói.

"Ha hả, nếu như nham sư có hứng thú thì Đổng Tố sẽ sai người mang xuống."

Ở bên cạnh Nham đại sư có một thân ảnh mặc quần áo màu đỏ ưu nhã, thản nhiên cười nói.

"Không cần đâu, Tinh Cấp tinh thần bí kỹ mặc dù không tệ, nhưng đối với lão phu mà nói, nó không phải là vật cần thiết!”

Nham đại sư cười lắc đầu.

"Cũng đúng, với thực lực hiện giờ của Nham đại sư thì Tinh Cấp tinh thần bí kỹ cũng không có lực hấp dẫn quá lớn."

Nữ tử mỉm cười nói.

Nham đại sư cười cười, đang định nói thì a một tiếng, ánh mắt nhìn vào một nơi trong trường đấu giá, nói:

"Người này đúng là lắm tiền nhiều của, lại bỏ ra cả 2500 viên Dương Nguyên Thạch để mua Tinh Cấp tinh thần bí kỹ này, ta thấy hắn lúc trước mua toàn là linh dược có tác dụng điều dưỡng Tinh Thần Lực, xem ra người này chắc cũng là một vị Phù Sư."

Nghe vậy, nữ tử mặc quần áo màu xanh ở bên cạnh cũng đưa mắt nhìn xuống đó, đây chính là vị trí của Lâm Động.

"Nhưng mà Tinh Thần Lực của người này vì sao lại có chút quen thuộc."

Ánh mắt của Nham đại sư nhìn chằm chằm vào vị trí đó, hai lông mày đột nhiên nhíu lại, Tinh Thần lực nhanh chóng tuôn ra, chỉ một hô hấp đã lan tới chỗ Lâm Động.

Khi Lâm Động đang vui mừng vì mua được Tinh Cấp tinh thần bí kỹ thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn có cảm giác có một luồng tinh thần lực đang lan tới Phát hiện được điều này, tinh thần lực như một phản xạ có điều kiện từ trong Nê Hoàn Cung của Lâm Động tuôn ra, sau đó ngăn lại, nhưng mà khi tinh thần lực của hắn mới tuôn ra thì đã chậm một bước, chắc chắn hình dáng của hắn đã bị người kia do thám được.

Lúc Lâm Động nhíu màu, thì trong gian phòng khách quý Nham đại sư vốn đang cười, thì trở nên khiếp sợ vô cùng, trong hai mắt hắn hiện lên sự thất thố, khiến cho hai cô gái ở bên cạnh cũng kinh ngạc.

"Hóa ra là hắn?!"

chicken2911 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 106

Đổng Tố

"Nham đại sư, có chuyện gì vậy?”

Thấy một lão nhân từ trước tới nay luôn bình thản, nay lại thất thố như vậy, nữ tử áo đỏ cũng kinh ngạc, vội vàng hỏi.

“Hóa ra là hắn "

Ánh mắt Nham đại sư khiếp sợ nhìn thân ảnh kia, trong lòng như nổi sóng, hóa ra đây chính là thiếu niên mà hắn tặng 3 tầng đầu của Thần Động Thiên!

Lần đầu gặp Lâm Động, lão nhân thấy hắn mới có thực lực Địa Nguyên cảnh, hơn nữa Tinh thần lực cũng mới chỉ ở giai đoạn ban đầu, Nham đại sư quý tinh thần thiên phú cảu hắn, mới chủ động đem 3 tầng đầu của Thần Động Thiên cho đối phương, nhưng lão không bao giờ ngờ tới, một thiếu niên chưa biết tí gì về Tinh thần lực lần trước, bây giờ đã mạnh tới mức này!

Lúc trước dò xét, Tinh thần lực của lão đã tiếp xúc với Tinh thần lực của Lâm Động, chỉ trong một thoáng qua như vậy, lão đã cảm nhận được rằng, Tinh thần lực của người này tương đối mạnh mẽ, chắc chắn là đã đả thông Nê Hoàn Cung!

Với thực lực của Nham đại sư bây giờ, chớ nói đả thông Nê Hoàn Cung, cho dù là nhất ấn thậm chí nhị ấn Phù sư cũng chẳng khiến lão kinh ngạc, nhưng Lâm Động không giống, mấy tháng trước hắn còn chưa nhập môn Tinh thần lực, vậy mà mấy tháng sau, từ một tay mơ về Tinh thần lực, hắn đã chân chính trở thành Phù sư. Tốc độ này khiến cho Nham đại sư cảm thấy khiếp sợ, năm đó để lão đạt tới mức độ này cũng phải mất vài năm, vậy mà Lâm Động lại rút ngắn khoảng thời gian tu luyện này xuống 10 lần!

Tinh thần thiên phú bực này đúng là quá đáng sợ.

"Nham sư quen người này?"

Cô gái mặc áo xanh ở bên cạnh đột nhiên hỏi, gương mặt xinh đẹp thoáng có chút lãnh đạm, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy vị lão nhân này thất thố.

“Đúng, có quen.”

Nham đại sư tới tận bây giờ mới phục hồi lại được tinh thần, nhìn chằm chằm vào thân ảnh trong phòng đấu giá, nhẹ giọng nói:

"Bây giờ hắn đã chính thức là Phù Sư rồi.”

"A?"

Nghe vậy, thanh y nữ tử hai mày liễu giật giật, sau đó lại trở lại bình thường, Phù sư bình thường thì Vạn Kim Thương Hội cũng có nhiều, người này cũng chỉ mới vừa đả thông Nê Hoàn Cung mà thôi, có khi nhất ấn Phù sư còn chưa tới, cho nên không thể đánh lại Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ được.

"Ha hả, Nham đại sư, vị Phù sư này có chỗ nào đặc biệt?"

Cô gái áo đỏ là một người tinh thế, lập tức nhận ra người có thể làm cho Nham đại sư thất thố đâu phải bình thường, nên lập tức mỉm cười hỏi.

“Phù sư bình thường đúng là không thể làm cho ta kinh ngạc, nhưng mà tên tiểu tử này mấy tháng trước còn chẳng hiểu Phù sư là cái gì."

Nham đại sư thản nhiên cười nói.

"Thời gian tu luyện Tinh thần lực của hắn cũng chỉ có mấy tháng mà thôi."

Nghe thấy lời này, cô gái Đổng Tố và cô gái mặc áo xanh kia mới chấn động, các nàng tương đối hiểu Phù sư là gì, nhưng mà chưa từng nghe nói tới ai có thể

trong vòng mấy tháng trực tiếp từ tay mơ bước vào trình độ Phù sư.

"Lần đầu tiên khi ta nhìn thấy tiểu tử này ở Kỳ Vật Lâu, ta muốn thu hắn làm đệ tử, nhưng lại bị hắn cự tuyệt." Nham đại sư cười cười, cái chuyện cự tuyệt lời mời của lão, lão ít khi thấy, cho nên khi nói mấy câu này sắc mặt có chút cổ quái.

Đương nhiên, không chỉ sắc mặt hắn cổ quái mà sắc mặt của Đổng Tố và cô gái áo xanh cũng vậy, trong mắt họ hiện lên sự kinh ngạc, trong Viêm Thành có không biết bao nhiêu người muốn bái làm môn hạ của Nham đại sư, vậy mà người này lại cự tuyệt, không biết là có chỗ nương tựa hay là ngu ngốc đây."

"Khi hắn đi, ta đưa cho hắn phương pháp tu luyện 3 tầng đầu của Thần Động Thiên, vốn cho rằng hắn có thiên phú nhưng cũng phải mất chừng một năm thời gian, mới có khả năng đả thông Nê Hoàn Cung, nhưng mà bây giờ hắn đã đạt được rồi."

Nham đại sư có chút tiếc hận nói.

“Căn cứ theo lời Nham đại sư nói thì người này là một mầm ươm tốt."

Đổng Tố có chút hứng thú nói, nàng làm việc từ trước tới nay đều chọn lâu dài, nếu như người này thực có thiên phú như lời Nham đại sư nói, vậy thì thành tựu sau này sẽ không thấp, nếu kéo vào Vạn Kim Thương Hội thì sẽ là một trợ lực lớn với các nàng.

"Ai biết được, trên thế giới này thiên tài không ít, có thể thành tài hay không vẫn còn chưa biết, Tố di (1), chẳng lẽ dì lại định lôi kéo người này?" Cô gái áo xanh mâm mê tay áo, để lộ một chút ngạo khí không thể che giấu.

(1): Tố di: dì Tố.

"Nha đầu này thực là tâm cao khí ngạo, chớ có xem thường người trong thiên hạ, cứ mang loại ý nghĩ này thì kiểu gì cũng thiệt thòi."

Đổng Tố liếc mắt nhìn cô gái áo xanh một cái, ngón tay mảnh khảnh điểm

một cái vào trán của nàng, có chút bất đắc dĩ nói.

"Ha hả, Đổng Tố, việc tranh đoạt tiên trì hình như chúng ta vẫncoòn một suất trống."

Nham đại sư nhìn chằm chằm vào thân ảnh trong phòng đấu giá, đột nhiên cười nói.

"Dạ, vẫn còn trống một suất, vốn định cho Tống Thanh nhưng mà nha đầu Chỉ Lam này lại chết cũng không chịu hợp tác với hắn."

Đổng Tố gật đầu, đôi mắt đẹp chợt lóe lên, nói:

"Ý của Nham đại sư là để cho người này vào suất trống đó?"

"Tố di, tranh đoạt tiên trì là việc rất trọng yếu, dì không thể tìm người một cách tùy tiện đâu! Hơn nữa người này chẳng qua mới chỉ vừa đả thông Nê Hoàn Cung mà thôi, năng lực cũng có hạn."

Nghe thấy Đổng Tố nói vậy, cô gái áo xanh vội vàng nói.

“Vậy ngươi định hợp tác với tiểu tử Tống Thanh kia à?" Đổng Tố mỉm cười nói.

“Không được, nếu bắt con hợp tác với Tống Thanh kia thì con thà hợp tác với người này còn hơn!" Nghe thấy cái tên Tống Thanh, sắc mặt cô gái áo xanh tên là Chỉ Lam kia nhất thời biến đổi, trong mắt hiện lên sự chán ghét không thể che giấu.

"Ha hả, Chỉ Lam yên tâm, ánh mắt lão phu không kém, thiên phú của tên tiểu tử này có thể đứng đầu trong số thanh niên tuấn kiệt mấy năm nay ta nhìn thấy, năng lực của hắn chắc chắn vẫn còn, để cho hắn đi sẽ chắc ăn hơn cho cái tên Tống Thanh kia.”

Nham đại sư cười nói.

"Nếu Nham đại sư đã nói như vậy, thì có lẽ cũng nên mời hắn một câu? Nếu như hắn trợ giúp Vạn Kim Thương Hội chúng ta trong lần tranh đoạt tiên trì này thì chúng ta sẽ không bạc đãi hắn." Đổng Tố nhẹ nhàng kéo tay Chỉ Lam đang không vui, mỉm cười nói.

"Đúng."

Nham đại sư vuốt ve chòm râu, khẽ gật đầu.

Trong phòng đấu giá, từ khi bị đạo Tinh thần lực kia phát hiện, Lâm Động có cảm giác không được tự nhiên, ở thêm một lúc nữa không thấy gì khiến hắn phải động tâm, nên đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng mà, ngay khi hắn định đi ra ngoài, thì có một bàn tay vươn ra, một vị trung niên nam tử gầy gò, nhìn hắn cười nói:

“Vị tiên sinh này, không biết có thể bớt chút thời gian rỗi hay không, quản sự của chúng ta có việc cần gặp."

Nhìn vị trung niên nam tử trước mặt này, Lâm Động nhíu mày, ánh mắt đảo qua một vòng, hắn phát hiện có thêm 10 người khác đang đi tới gần, khí tức của họ không kém, bước chân vững chắc, hiển nhiên đều là hảo thủ.

“Dẫn đường đi."

Lâm Động ánh mắt lóe lên, bình tĩnh gật đầu, căn cứ vào tình hình mà nói thì người muốn gặp hắn chắc chắn có lai lịch không nhỏ, một đám hộ vệ mạnh mẽ như thế này thì Huyết Y Môn vẫn còn kém xa, hắn lại nghĩ tới đạo Tinh thần lực dò xét hắn lúc trước, nên nghĩ là người muốn gặp không đơn giản.

Nhìn thấy Lâm Động không chống lại, trung niên kia nở một nụ cười hiền lành, sau đó nhanh chóng xoay người dẫn đường.

Lâm Động đuổi kịp hắn đi qua một cái hành lang, sau đó tiến vào một gian phòng xa hoa, ngay sau đó hắn nhìn thấy một lão giả áo xám đang mỉm cười.

“Ha hả, vị tiểu hữu này, chúng ta lại gặp mặt."

Thấy Lâm Động đi vào phòng, Nham đại sư mỉm cười, nói.

"Quả nhiên đã bị nhận ra."

Nghe vậy, Lâm Động không khỏi cười khổ một tiếng, gỡ nón trên đầu xuống, chắp tay trịnh trọng ôm quyền, nói:

"Tiểu tử Lâm Động, tham kiến đại sư!"

“Hì hì, quả niên là thiếu niên lang (2), trẻ tuổi thế này mà đã đạt tới Phù sư, tiền đồ sau này đúng là không thể đoán trước."

Trong phòng, cô gái áo đỏ hiếu kỳ đánh giá Lâm Động một chút, chợt thản nhiên cười nói.

(2): Thiếu niên lang: ý chí của thanh niên, đại khái muốn nói thanh niên thường nhiệt huyết.

Ở bên cạnh nàng, Chỉ Lam cũng dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Lâm Động, sau đó lại uể oải thu mắt trở về.

"Không biết ba vị gọi tiểu tử tới chỗ này là có việc gì?"

Lâm Động biết ba người trước mặt chắc chắn có thân phận không thấp ở Viêm Thành, cho nên lập tức nói thẳng vào vấn đề.

"Lâm Động tiểu hữu, ba tầng đầu của "Thần Động Thiên" lúc trước ta cho ngươi, ngươi đã tu luyện thành công chưa?"

Nham đại sư lại cười nói.

"Dạ, rồi."

Lâm Động gãi gãi đầu, ba tầng đầu của Thần Động Thiên hắn đã tu luyện thành công.

"Vị này là quản sự của phòng đấu giá Vạn Kim, ngươi có thể gọi nàng là Tố tổng quản, toàn bộ phòng đấu giá này đều do nàng quản lý, vị này chính là thiên kiêm của hội trưởng Vạn Kim Thương Hội, Hạ Chỉ Lam."

Nham đại sư giới thiệu cho Lâm Động biết hai cô gái bên cạnh.

Lâm Động nhẹ nhàng gật đầu, hắn cũng không quá mức chấn động, bởi vì một là đã đoán được đối phương có thân phận không tầm thường, hai là hắn chẳng có chút quan hệ gì với hai người này, cho nên chỉ liếc mắt nhìn hai nàng một cái, sau đó lại nhìn vào Nham đại sư, hắn biết, những người này gọi mình tới không chỉ để giới thiệu.

Đối với cái nhìn bình tĩnh của Lâm Động, Đổng Tố chỉ thản nhiên cười, phong tình động lòng người, mà cô gái áo xanh thì mày liễu hơi nhíu lại.

"Lần này mời ngươi tới đây là có một chuyện muốn nhờ."

Nham đại sư lại nói vào chủ đề chính, hắn nhìn Lâm Động, cười nói: “Hiện giờ tiểu hữu đã đả thông Nê Hoàn Cung, nếu như giúp chúng ta hoàn thành việc này, lão phu có thể trợ ngươi ngưng luyện Bản Mệnh Phù Ấn."

Nghe thấy Nham đại sư nói thế, sắc mặt của Lâm Động nhất thời có chút cổ quái, chần chờ một chút, lựa chọn ngôn từ, nhẹ giọng nói:

"Nham đại sư, mặc dù tiểu tử không biết người nhờ làm chuyện gì, nhưng mà Bản Mệnh Phù Ấn, tiểu tử đã ngưng luyện thành công rồi.”

Trong phòng, thanh âm của thiếu niên chỉ vang lên một cách nhẹ nhàng, nhưng mà nụ cười của Nham đại sư và hai cô gái ở bên cạnh trở nên cứng đờ.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 107

Đan Tiên Trì

"Ngươi đã ngưng luyện được Bản Mệnh Phù Ấn?"

Trong gian phòng yên tĩnh, Nham đại sư thất thanh thốt lên, trên khuôn mặt hiện lên sự không thể nào tin tưởng.

Đả thông Nê Hoàn Cung là việc tất yếu phải làm khi tu luyện Tinh Thần lực, mà ngưng luyện Bản Mệnh Phù Ấn là việc trọng yếu trong những việc trọng yếu, mặc dù vị Nham đại sư này cực kỳ thỏa mãn với tinh thần thiên phú của Lâm Động, nhưng mà cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ tới, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mà Lâm Động vừa đả thông được Nê Hoàn Cung, lại còn ngưng luyện Bản Mệnh Phù Ấn!

Các loại chuyện kinh dị lão nhân này cũng trải qua không ít, nhưng mà chuyện này đã khiến lão đánh mất phong động ung dung tự tại vốn có của mình.

Bên trong gian phòng, Tố tổng quản cùng với Hạ Chỉ Lam cũng khiếp sợ, cho dù Hạ Chỉ Lam tâm cao khí ngạo cũng dùng ánh mắt khác xưa đánh giá Lâm Động. Nếu như thực sự bước chân vào Nhất ấn Phù sư thì đúng là có thực lực để chống lại cao thủ Thiên Nguyên cảnh, cộng thêm với tinh thần thiên phú của hắn, Hạ Chỉ Lam cảm thấy người này thực là khủng bố.

"Ha hả, Nham đại sư, xem ra ánh mắt của ngài đúng là cực chuẩn."

Bộ ngực đầy ắp của Đổng Tố phập phồng, giống như là gặp chuyện gì đó cực kỳ kinh dị, một lát sau nàng mới dùng đôi mắt đẹp của mình nhìn chằm chằm vào Lâm Động, thản nhiên cười nói.

"Ngươi đã cô đọng được Bản Mệnh Phù Ấn?"

Nham đại sư vẫn không dám tin tưởng, nhìn chằm chằm vào Lâm Động, nói.

"Tiểu tử may mắn gặp được kỳ ngộ, ngẫu nhiên có được phương pháp ngưng luyện Phù Ấn."

Lâm Động nhẹ giọng nói, tinh thần hắn rung lên, một viên Phù ấn sáng bóng được ngưng tụ ở trước mặt, hắn không sợ người khác nhận ra Bản Mệnh Linh Phù, dù sao Bản Mệnh Linh Phù chỉ cần không biến hình thì không ai có thể nhận ra.

"Quả nhiên là Bản Mệnh Phù ấn!"

Khi nhìn thấy một viên Phù Ấn kia, vẻ hoài nghi trong mắt Nham đại sư và hai cô gái mới hoàn toàn biến mất.

"Đúng là vẫn đánh giá thấp tiểu tử này... Tu luyện Tinh Thần Lực chưa tới một năm đã đạt tới Nhất ấn Phù sư, tinh thần thiên phú bực này có thể nói là đứng đầu trong số những người mà lão phu từng gặp!"

Nham đại sư vuốt vuốt chòm râu, tự đáy lòng thở dài nói.

"Nham đại sư quá khen, tiểu tử chỉ may mắn mà thôi."

Lâm Động cười cười, thu hồi Bản Mệnh Phù Ấn.

"Ha hả, Đổng Tố, các ngươi còn hoài nghi gì về thực lực của tiểu gia hỏa này không? Với thực lực Nhất ấn Phù sư của hắn cũng chẳng kém Tống Thanh bao nhiêu."

Nham đại sư nhìn về phía hai cô gái ở sau, cười nói.

"Không có hoài nghi gì cả."

Lúc này đây, không chỉ cô gái mặc áo đỏ không có ý kiến mà cô gái áo xanh cao ngạo cũng chấp nhận.

"Nham đại sư, không biết các người tìm tiểu tử là có chuyện gì vậy? Thực lực của ta thấp, sợ rằng không giúp được chuyện gì quá lớn."

Lâm Động đảo mắt một vòng, mặt không đổi sắc nói "Hì hì, tiểu tử kia, quá khiêm tốn cũng không tốt đâu nha."

Một làn gió thơm đập vào mặt, Lâm Động nhìn mỹ nhân trước mặt đang đi tới, dung mạo của vị Tố tổng quản này thực là động lòng người, chí ít đây chính là nữ nhân xinh đẹp nhất mà Lâm Động nhìn thấy trong mấy năm nay, cộng thêm sự trưởng thành của nàng đúng là khiến cho người khác phải xiêu lòng, Lâm Động chỉ dám nhìn thoáng qua một cái, sau đó nhìn xuống dưới.

"Không biết ngươi đã nghe nói tới Đan Tiên Trì hay chưa?"

Đổng Tố nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mặt, mỉm cười nói.

"Vẫn chưa."

Lâm Động lắc đầu.

Thấy thế, Đổng Tố có chút buồi cười, khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói:

"Đan Tiên Trì này là một loại thiên địa kỳ vật hiếm thấy, trong Đan Tiên Trì này ẩn chứa âm dương nhị khí cực kỳ tinh thuần, nếu như có thể hấp thu năng lượng trong đó thì sẽ rất nhanh tiến vào Nguyên Đan cảnh, hơn nữa sau khi ngưng tụ thành Nguyên Đan, phẩm chất ít nhất cũng là 6 sao."

"A."

Lâm Động trong lòng kinh ngạc, không ngờ trong thiên địa vẫn còn kỳ vật như vậy, việc tiến vào Nguyên Đan Cảnh đúng là khiến cho người khác đỏ mắt.

"Trong một thâm sơn ở phía Đông Viêm Thành, Vạn Kim Thương Hội chúng ta phát hiện ra một cái "Đan Tiên Trì" nhưng mà khi đó lại có cả người của Huyết Lang Bang."

Nói tới Huyết Lang Bang, nụ cười trên mặt nàng không còn được tươi như trước, hiển nhiên đôi bên có ân oán với nhau không nhỏ.

"Đan Tiên Trì có hiệu quả không lớn đối với cường giả đã kết thành Nguyên Đan, nhưng đối với tiểu bối Thiên Nguyên cảnh mà nói, nó có thể gọi là thần vật, cho nên hai bên đều rất coi trọng "Đan Tiên Trì" này."

Lâm Động yên lặng gật đầu, nếu như "Đan Tiên Trì"này thật sự có kỳ hiệu như vậy, nhân mã bên nào hấp thu được năng lượng trong đó, thì cũng đồng nghĩa với việc có thêm một vị cường giả Nguyên Đan cảnh, hơn nữa Nguyên Đan sau khi ngưng tụ có phẩm chất tương đối cao, sức chiến đấu vượt xa cường giả Nguyên Đan bình thường, bởi vậy cho dù là 3 thế lực đứng đầu Viêm Thành ai cũng muốn có được nó.

"Đan Tiên Trì tuy có hiệu quả rất tốt, nhưng năng lượng lại không đủ cho đôi bên đồng thời hấp thu, vì thế Vạn Kim Thương Hội và Huyết Lang Bang đã giao thủ, cuối cùng nhượng bộ, bởi vậy mới có cuộc tranh đoạt Tiên Trì."

"Cuộc tranh đoạt Tiên Trì này thực chất chỉ là một cuộc tỷ võ trong đám tiểu bối của đôi bên mà thôi, mỗi bên đưa ra ba người chỉ trong đám người tiểu bối trẻ tuổi, tiến hành giao thủ."

Đổng Tố khẽ cười nói.

"Các ngươi cho ta một suất, là muốn ta giúp các ngươi tranh đoạt Đan Tiên Trì?"

Lâm Động nhíu mày, lắc đầu nói:

"Vạn Kim Thương Hội thế lực khổng lồ, việc tìm một người mạnh hơn ta là

một chuyện vô cùng dễ dàng, ta thấy nên thôi đi."

"Ngươi cũng quá khiêm nhường đó thôi, thực lực của ngươi cho dù ở Viêm Thành cũng có tư cách để kiêu ngạo, vốn chúng ta đã xác định xong rồi, chẳng qua là có một người trong đó Chỉ Lam rất là không thích, cho nên phải thay đổi một chút."

Đổng Tố có thể quản lý phòng đấu giá lớn như thế này, đương nhiên là hiểu tâm tư của người khác, khi nghe thấy câu nói của Lâm Động, nàng đã hiểu thiếu niên trước mặt này muốn gì, nên lập tức mỉm cười, nói:

"Ngươi cần thù lao gì cứ việc nói ra đi."

Nhất ấn Phù Sư có thể tương đương với Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, trong đám tiểu bối có thực lực như thế này đã là rất tốt rồi, nàng không muốn bỏ qua một người như vậy.

Nghe tới hai chữ thù lao, Lâm Động hai mắt híp lại, trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói:

"Cũng được, chỉ cần cho ta vào trong Đan Tiên Trì là được rồi."

Loại Đan Tiên Trì này là thiên địa kỳ vật, công hiệu của nó khiến cho Lâm Động động tâm.

"Ngươi đúng là có công phu sư tử ngoạm, Đan Tiên Trì năng lượng có hạn, đâu phải ai muốn vào là vào!"

Nghe vậy, Hạ Chỉ Lam ở bên cạnh nhất thời nhịn không được lạnh lùng nói.

"Hơn nữa lần này ngươi chẳng qua chỉ là người bổ sung mà thôi, ba trận thắng hai có khi ngươi không cần phải xuất chiến, đâu thể nào cho ngươi vào Đan Tiên Trì được?"

Lâm Động sắc mặt bình tĩnh, chỉ liếc nhìn Hạ Chỉ Lam một cái, sau đó nhìn

về phía Đổng Tố đang nhíu mày, nói:

"Nếu như ta không phải xuất thủ, ta sẽ không nhận bất cứ thù lao gì, nhưng nếu như hai trận đầu các người không thắng thì sao?"

Hạ Chỉ Lam bị chẹn họng, có chút á khẩu không trả lời được, người của Huyết Lang Bang nếu như dễ đối phó như vậy, Vạn Kim Thương Hội bọn họ đâu phải cực khổ tìm người.

"Đan Tiên Trì năng lượng có hạn, nhưng mà nếu như ngươi thể hiện tốt trong cuộc tranh đoạt tiên trì, yêu cầu của ngươi không phải là không thể."

Đổng Tố trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói.

"Tố di!"

Nhận ra ý của Đổng Tố, Hạ Chỉ Lam vội vã kêu lên, nhưng mà khi thấy Đổng Tố trợn mắt, nàng đành ngậm miệng lại.

Nghe vậy, trên khuôn mặt Lâm Động cũng hiện lên một nụ cười, hắn nhận ra thực lực của Hạ Chỉ Lam này là Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, cho nên đoán đám người của Huyết Lang Bang chắc cũng chẳng khác là mấy, hắn đã từng đánh chết Cổ Ảnh, thì loại đối thủ này chẳng khó khăn gì.

"Ha hả, cái tên tiểu tử này lại có thể làm cho Đổng Tố nhượng bộ, quả nhiên là hiếm thấy."

Nhìn thấy cuộc trả giá đã kết thúc, Nham đại sư cũng nhịn không được lắc đầu, cười nói.

Lâm Động cười gượng một tiếng, đây chính là một kỳ ngộ, nếu như không tóm vào trong tay thì thực là có lỗi với trời đất.

Ở bên cạnh, Hạ Chỉ Lam liếc mắt nhìn Lâm Động, hiển nhiên là không nghĩ tới cái tên gia hỏa tương đối thuận mắt lại xảo quyệt tới như vậy.

"Không biết tỷ thí khi nào bắt đầu?"

Lâm Động cũng để ý tới ánh mắt của nàng, nhìn về phía Đổng Tố, nói.

"Ba ngày sau."

Đổng Tố mỉm cười nói:

"Nếu như ngươi thích thì trong khoảng thời gian này có thể ở lại trong Vạn Kim Thương Hội, ngươi có nhu cầu gì chỉ cần nói ra là được."

"Không cần, ba ngày sau ta sẽ tới nơi này tìm các ngươi."

Lâm động lắc đầu, hắn có bí mật trong mình, Vạn Kim Thương Hội nhiều người phức tạp, vạn nhất bại lộ thì vô cùng không ổn. Hắn muốn tranh thủ thời gian này tu luyện Tinh Cấp tinh thần bí kỹ vừa có được, tới lúc đó hắn lại có thêm một con bài chưa lật.

Nói xong điều này, Lâm Động nói vài câu với Đổng Tố, sau đó chủ động cáo từ rời đi.

"Tố di, dì thực sự đáp ứng cho tiểu tử này tiến nhập Đan Tiên Trì? Năng lượng trong Đan Tiên Trì đâu có đủ cho nhiều người hấp thu.”

Nhìn thấy Lâm Động đi xa, Hạ Chỉ Lam vẫn còn có chút bực tức nói.

"Ha hả, vẫn là câu nói cũ, hắn bỏ ra cống hiến khiến ta vừa lòng, thì sao lại không thưởng cho hắn thứ vừa ý?"

Đổng Tố cười nhạt, nói.

Nghe vậy, Hạ Chỉ Lam cũng chỉ còn cách cắn môi, hừ nhẹ nói:

"Cũng tốt, đến lúc đó con sẽ làm cho hắn hiểu, hắn chỉ tới trợ trận mà thôi, hừ, người này còn tưởng mình là nhân vật chính cơ chứ!"

Ở bên cạnh, nghe thấy nàng nói như vậy, Đổng Tố không khỏi thản nhiên cười, đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phương hướng Lâm Động biến mất, trong lòng thì nghĩ, có lẽ tiểu tử này có bản lĩnh thực sự."

"Là ngựa hay lừa, sau này tự nhiên sẽ rõ."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 108

Tiêm Loa Ba

Lâm Động ra khỏi phòng đấu giá Vạn Kim, nhưng vì cẩn thận, hắn không lập tức trở về khách điếm, mà đi lang thang trong thành một lúc lâu, rồi mới trở về khách điếm.

Trở lại khách điếm, Lâm Động ăn qua loa một chút cho no bụng, sau đó dặn tiểu nhị là cho dù có chuyện gì cũng không được làm phiền hắn, rồi đóng chặt cửa phòng.

Vừa vào trong phòng, Lâm Động đã khẩn trương lấy 5 hộp ngọc từ trong Càn Khôn Đại ra ngoài, hắn mở nắp nộp, một mùi thơm theo đó tán phát ra ngoài, ánh sáng nhàn nhạt chuyển động xung quanh, ánh sáng của nó chứng tỏ linh dược này tốt hơn những tứ phẩm linh dược mà Lâm Động mua được ở Thanh Dương trấn rất nhiều lần.

Lâm Động tươi cười nhìn thu hoạch hôm nay, Viêm Thành đúng là hơn xa so với Thanh Dương trấn, ở nơi này thứ gì cũng có, nhưng mà cái giá của nó cũng không hề rẻ.

Tay phải của Lâm Động đưa ra, những ánh sáng kì dị kia lập tức bay vào trong lòng bàn tay của hắn, linh dược nhanh chóng bị hòa tan, sau chừng 10 phút đồng hồ nó hóa thành 5 viên đan dược hình tròn.

"Không hổ là ngũ phẩm linh dược, ngay cả Thạch Phù cũng phải mất thời gian rất lâu mới tinh luyện được."

Nhìn đan dược êm dịu trong lòng bàn tay, Lâm Động nhẹ giọng nói một câu, trước kia lúc Thạch Phù tinh luyện linh dược, thì hoàn thành trong một thời gian

cực ngắn, vậy mà bây giờ phải cần tới hơn chục phút.

Sau khi tinh luyện thành công một gốc ngũ phẩm linh dược, Lâm Động đem nốt 4 gốc còn lại tinh luyện, tổng cộng được 24 viên đan dược.

Nhìn số đan dược trong ngọc bình, Lâm Động cũng thoả mãn gật đầu, trải qua Thạch Phù tinh luyện, những ngũ phẩm linh dược này đã trở thành đan hoàn tương đối hoàn mỹ.

"Để xem hiệu quả của đan dược thế nào!"

Lâm Động liếm liếm miệng, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng ở trên giường, tiến nhập vào trong không gian Thạch Phù!

Cối xay tinh thần vẫn chậm rãi xoay tròn, ở nơi giao nhau của hai cái cối xay, Lâm Động vẫn ngồi đó, tiếp tục chịu đựng những vòng tuần hoàn bị nghiền nát.

Khi vòng tuần hoàn này duy trì tới lần thứ 10, Lâm Động mở hai mắt, sắc mặt tái nhợt tái nhợt dị thường, cái cảm giác suy yếu mê muội không ngừng tán phát, đau đớn như kim châm, làm cho thân hình Lâm Động co quắp lại, hiện giờ hắn đang ở trong trạng thái cực kỳ suy yếu.

Lấy một viên đan dược vừa mới được Thạch Phù tinh luyện ra, Lâm Động nhét vào miệng, tiếp tục nhắm mắt, một cỗ dược lực êm dịu lập tức khuếch tán ra khắp cơ thể.

Hơi lạnh êm dịu lập tức tán phát ra khắp kinh mạch, giống như một làn hơi nước, lao vào trong Nê Hoàn Cung.

Khi đám khí lạnh này lao vào trong Nê Hoàn Cung, cảm giác suy yếu trong đầu nhanh chóng tiêu tán.

Trải qua khoảng hơn 1 giờ đồng hồ, khi dược lược hoàn toàn được hấp thu vào trong Nê Hoàn Cung, Lâm Động mới mở hai mắt, trên khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng khó che giấu.

Hiệu quả của đan dược tốt hơn nhiều so với dự liệu của hắn, tu luyện trong cối xay tinh thần, lại có đan dược này phụ trợ, vậy thì hiệu quả sẽ vô cùng. Bản Mệnh Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung đã trở nên thực chất hơn một chút!

"Phù."

Lâm Động vui mừng hít sâu một hơi, trước kia khi không có đan dược phụ trợ, hắn chỉ có thể ở trong cối xay tinh thần khoảng 10 vòng, muốn tiếp tục thì phải đợi hôm sau.

Nhưng hiện tại, có đan dược do ngũ phẩm linh dược hỗ trợ, Lâm Động có thể tăng công suất của mình lên gấp mấy lần!

"Tiếp tục!"

Cảm nhận được bản thân đã khôi phục tương đối nhiều, Lâm Động phấn chấn tinh thần, ánh mắt như lửa quát khẽ một tiếng, tiếp tục tiến vào trong Thạch Phù không gian!

Khoảng nửa giờ tiếp theo, Lâm Động liên tiếp chịu đựng 30 nghiền nát, sau đó lại phục hồi, thấy cách thức tu luyện như vậy, ngay cả con Tiểu Điêu kia cũng phải trợ mắt há mồm, lẩm bẩm là người điên.

Trải qua 30 vòng, Lâm Động hoàn toàn mệt mỏi, sau khi kết thúc lần thứ 30, mặc dù có đan dược phụ trợ, nhưng Lâm Động vẫn cảm giác được mình đang lịm đi, hắn biết bây giờ đã đạt tới cực hạn, nếu như tiếp tục tu luyện chỉ có hại cho bản thân.

Đến lúc này Lâm Động mới dừng trạng thái tu luyện điên cuồng của mình, xem ra hiện giờ hắn chỉ chấp nhận được 30 lần mà thôi.

Nhưng dù sao, so với dĩ vãng, hiệu suất đã tăng gấp 3 lần, kết quả này cũng được cho là tương đối.

Kết thúc quá trình tu luyện, Lâm Động mở Càn Khôn Đại lấy ra một cái ngọc phiến, đây chính là Tinh Cấp tinh thần bí kỹ mà Lâm Động đấu giá được.

Trên ngọc phiến có khắc một số phù văn, Lâm Động quan sát ngọc phiến một vòng, hắn phát hiện ra một vòng Tinh thần lực tương đối mỏng, một luồng Tinh Thần Lực từ trong Nê Hoàn Cung của Lâm Động bay ra, xâm nhập vào bên trong ngọc phiến.

Khi Tinh thần lực của Lâm Động xâm nhập vào bên trong, trong ngọc phiến cũng có một số tin tức tự động hiển thị, được Lâm Động tiếp thu.

Tiêm Loa Ba, Tinh Cấp tinh thần bí kỹ...

Cái tên của Tinh cấp bí kỹ này cũng tương đối cổ quái, nhưng mà sau khi Lâm Động nghiên cứu nó đã hiểu rõ, Tiêm Loa Ba này thực ra chính là một làn sóng xung kích đặc thù, chẳng qua là nó có mộ tần suất kỳ lạ, cho nên có lực sát thương cực mạnh.

Muốn nắm được cái tần suất đặc thù này không phải là chuyện đơn giản.

Trong phòng Lâm Động sắc mặt trầm tư, hồi lâu sau, một cỗ tinh thần trùng kích đột nhiên từ trong Nê Hoàn Cung lao ra, Lâm Động nhanh chóng khống chế làn sóng tinh thần xung kích đó, thay đổi theo tần suất đặc thù của bí kỹ.

Khi được Tinh thần lực được khống chế theo tuần suất đặc thù kia, nó ngưng tụ thành một cái dùi nhọn tinh thần.

Đạo sóng tinh thần trùng kích kia không những có hình thể là một cái dùi nhọn, mà trên cái dùi đó còn có một cái rãnh hình xoắn ốc, liếc mắt là nhận ra lực sát thương của nó không kém chút nào.

Nhưng nó cũng có một nhược điểm đó là nhìn nó quá mức hư huyễn, chẳng qua chỉ được vẻ bề ngoài mà thôi, đương nhiên Lâm Động cũng chỉ mới tập Tiêm Loa Ba mà thôi, có thể làm được điều này đã là tốt rồi, sau khi tập luyện

thuần thục thì có lẽ sẽ tốt hơn không ít.

Trong phòng, Lâm Động cảm thấy vô cùng hứng thú với tinh thần bí kỹ Tiêm Loa Ba này, hắn tiếp tục ngưng tụ, sau đó khống chế theo một tần suất đặc thù.

Trong quá trình tập luyện, hình thể của Tiêm Loa Ba chậm rãi trở nên thực chất hơn Trong ba ngày tiếp theo, Lâm Động không hề ra ngoài, tất cả thời gian hắn đều dùng để rèn luyện Tinh Thần Lực cùng với tu luyện Tinh Cấp tinh thần bí kỹ Tiêm Loa Ba.

Trong ba ngày này Lâm Động tu luyện với một mức độ điên cuồng, 25 viên đan dược trân quý hắn đã sử dụng hết một phần ba, thành quả tu luyện được cũng tương đối làm hắn vừa lòng.

Hiện giờ Bản Mệnh Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung của Lâm Động đã tương đối thực chất, trong Phù Ấn, Lâm Động có thể cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ nhanh chóng ngưng tụ.

Hơn nữa, ở giữa của cái Bản Mệnh Phù Ấn kia có một cái khe nhỏ tương đối mơ hồ, nó không phải là một vết thương, mà là tiêu chí việc Nhất ấn Phù sư đã đạt tới đỉnh phong, nếu như cái khe này nứt ra, Bản Mệnh Phù Ấn phân thành hai, thì đó chính là lúc tiến vào Nhị ấn Phù sư!

Về phần Tiêm Loa Ba, Lâm Động cũng đã sử dụng thuần thục hơn trước một ít, tuy rằng không thử nghiệm uy lực của nó, nhưng mà nhất định nó sẽ mạnh hơn Hóa Thần Châm không ít, Lâm Động lại có thêm một sát chiêu chưa lật.

Đến sáng thứ 4, Lâm Động chậm rãi mở mắt, một quang mang chói mắt xẹt qua trong đôi mắt của hắn, biến mất vô hình.

"Cũng nên ra ngoài rồi."

Lâm Động từ trên giường nhảy xuống đất, hôm nay chính là ngày tranh đoạt Tiên Trì, tuy hắn không biết Vạn Kim Thương Hội có thể thắng Huyết Lang

Bang hay không. Nhưng hắn lại vô cùng động tâm với thần hiệu của Đan Tiên Trì, nếu như hắn có thể vào trong đó, hấp thu âm dương nhị khí, vậy thì thời gian hắn bước vào Nguyên Đan cảnh sẽ được giảm bớt không ít.

Mà chỉ cần hắn có thể bước vào Nguyên Đan cảnh, cộng thêm với Tinh thần lực phụ trợ, Ngụy Thông sẽ không còn uy hiếp, mà bản thân hắn cũng có năng lực tự bảo vệ mình ở Viêm Thành!

Trải qua nguy cơ Huyết Y Môn, trong lòng Lâm Động hiểu rõ, trên thế giới này muốn bảo vệ mình cần phải có lực lượng!

Mà cũng chính vì như vậy, hắn mới chịu đáp ứng Vạn Kim Thương Hội, bổ sung vào suất còn trống, vì bọn họ tranh đoạt Đan Tiên Trì!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 109

Tống Thanh

Viêm Thành, Vạn Kim Thương Hội.

"Ta nói là chúng ta đã chọn được người tốt nhất, cho nên lần tranh đoạt Tiên Trì này, ngươi không cần tham dự."

Ở trong một gian đại sảnh của thương hội, Hạ Chỉ Lam nhìn một vị thanh niên áo xanh ở bên cạnh, nói một cách nhạt nhẽo.

"Chỉ Lam, tuy rằng ta biết nàng có thành kiến với ta, nhưng mà tranh đoạt Tiên Trì hôm nay sắp bắt đầu, trong những người trẻ tuổi ở Viêm Thành này, Tống Thanh ta không coi là đứng đầu, nhưng mà nhân vật tầm thường cũng không thể thay thế được, hiện giờ không nên đùa giỡn như vậy."

Bộ dáng của thanh niên áo xanh này có chút âm nhu, bởi vì câu nói của Hạ Chỉ Lam mà sắc mặt trầm xuống, mặc dù mặt vẫn còn tươi cười nhưng mà mắt lại liếc vào những đường cong động lòng người của thiếu nữ trước mặt, trong hai mắt hắn sự dâm ô bắt đầu hiện lên.

Tuy rằng không nhìn thấy vẻ dâm ô của thanh niên áo xanh, nhưng Hạ Chỉ Lam vẫn luôn chán ghét người này, người này luôn cậy nhà có tiền mà khinh thường người khác, cho nên từ trước tới nay nàng chẳng có hảo cảm gì với hắn, thậm chí chỉ tiếp xúc cũng khiến nàng buồn nôn.

"Tống Thanh, chuyện này đã định rồi, ta sẽ đích thân giải thích với phụ thân ngươi sau."

Đổng Tố ở bên cạnh cười nhạt, nhẹ nhàng nói.

Nhìn thấy nàng mở miệng, khóe mắt Tống Thanh giật giật, hắn cúi đầu nhìn bàn chân đầy đà như ngọc dưới làn váy của Đổng Tố, một cỗ tà hỏa trong tiểu phúc dâng lên, nhưng mà hắn cũng biết vưu vật này vô cùng lợi hại, cho nên không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, do sợ bị phát hiện lên hắn quay lại nhìn vào hai vị lão giả ngồi ở bên cạnh.

"Đổng Tố việc này có phải là hơi nóng vội hay không? Chẳng phải đã thống nhất là Tống Thanh sẽ chiếm vị trí cuối cùng hay sao? Chúng ta không thể tùy tiện một người để thay thế được, vạn nhất vì người nọ mà thua trận, Đan Tiên Trì không thuộc về chúng ta, thì sẽ hơi khó giải thích."

Hai lão giả kia đều mặc áo vàng, một người trong đó liếc mắt nhìn Tống Thanh, thả chén trà trong tay xuống, vẻ mặt tươi cười nhìn Đổng Tố, mở miệng nói.

"Nếu không hãy để cho Tống Thanh tham gia đi, thực lực của tiểu tử này thế nào chúng ta đều biết rõ cả."

Một người khác cũng cười nói.

Đổng Tố mỉm cười nói:

"Hai vị quản sự, việc thay đổi người không phải do nguyên nhân riêng tư gì cả, lần tranh đoạt này vô cùng trọng yếu, tất cả phải lấy phần thắng làm đầu, chỉ cần có thể nâng cao tỷ lệ thắng thì cho dù có người tốt hơn Chỉ Lam, ta cũng sẽ không do dự mà thay thế."

Ý của nàng đã rất rõ ràng, việc thay Tống Thanh không phải do nàng có thành kiến với hắn, mà là có sự lựa chọn tốt hơn.

Nghe được Đổng Tố nói thế, hai vị lão giả nhíu mày, nhưng bọn họ không tin là như vậy, liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên cười nói:

"Nếu Tố tổng quản đã nói như vậy, chắc là người này có bản lĩnh rất cao, hai

người lão phu lúc này cũng đang rảnh, đành ở nơi này chờ một chút vậy, chúng ta muốn xem người mà Tố tổng quản chọn có chỗ nào tốt hơn so với Tống Thanh?"

"Nhưng mà, Tố tổng quản, việc này quan hệ trọng đại, nếu như người kia không có bản lĩnh thực sự, thì phải chọn người cũ, Vạn Kim Thương Hội chúng ta không muốn vì nguyên nhân này lại bại bởi tay Huyết Lang Bang."

"Ha hả, ta cũng đang muốn xem, đến tột cùng là cao nhân phương nào, mà có thể làm cho Tố tổng quản có đánh giá cao như vậy."

Trong mắt Tống Thanh hiện lên sự tự tin, cười cười, lùi lại ngồi xuống cái ghế phía sau.

Nhìn thấy bộ dáng ba người như vậy, Đổng Tố nhíu mi, ưu nhã nâng chung trà lên, sắc mặt bình tĩnh, Hạ Chỉ Lam ngồi ở bên cạnh có chút lo lắng, bọn người này hiển nhiên là muốn đợi Lâm Động lộ diện, sau đó xuất thủ thử công phu, nếu Lâm Động biểu hiện kém một chút thì chắc chắn bọn họ sẽ hủy bỏ tư cách.

Trong lòng có chút lo lắng, nhưng Hạ Chỉ Lam cũng không có biện pháp gì khác, hai vị lão giả này là lão nhân trong Vạn Kim Thương Hội, ở trong thương hội cũng có chút danh tiếng, nếu như để bọn họ nắm được nhược điểm, thì hôm nay nàng cũng không có cách nào hủy bỏ tư cách của tên Tống Thanh này được.

"Ai, chỉ có thể hi vọng rằng tên tiểu tử kia có chút bản lĩnh.”

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, Hạ Chỉ Lam đành ngồi xuống đợi Lâm Động đến.

Chẳng bao lâu sau, có một thị vệ vào bẩm báo.

Khi Lâm Động đi vào trong phòng khách, Lâm Động cảm thấy bầu không khí ở đây có chút gì đó kỳ quái, hắn đảo mắt nhìn thấy hai cô gái Đổng Tố và Hạ

Chỉ Lam, sau đó nhìn vào ba người ở bên cạnh.

Trong ba người, hai người là lão giả, một người khác ước chừng hơn hai mươi tuổi, mặc áo xanh, diện mục có chút âm nhu, trong mắt hắn có sự âm lãnh, giống như độc xà nhìn chằm chằm vào Lâm Động.

Vừa thấy tình huống này, Lâm Động có cảm giác như sắp có phiền phức.

"Tố tổng quản, đây là lựa chọn tốt hơn của các người hay sao? Ta thấy đâu có gì đặc biệt."

Hai vị lão giả kia liếc mắt nhìn Lâm Động, nói một cách nhạt nhẽo.

"Lâm Động, hai vị này là quản sự của Vạn Kim Thương Hội, vị này là thiếu gia của Tống gia Viêm Thành, Tống Thanh."

Đổng Tố nhẹ nhàng đưa tay ngọc, mỉm cười giới thiệu.

"Tống Thanh..."

Nghe được cái tên này, Lâm Động mới hiểu tại sao người này lại nhìn hắn với ánh mắt bất hiện, hóa ra đây chính là tên gia hỏa xui xẻo bị hắn thay thế.

"Tại hạ Tống Thanh, người của Tống gia Viêm Thành, vị bằng hữu này rất lạ mặt, dường như không phải là người của Viêm Thành?"

Tống Thanh đứng dậy, đến gần Lâm Động, chắp tay cười nói.

Nụ cười mới xuất hiện trên mặt Tống Thanh, Lâm Động còn chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy một thanh âm băng lãnh, truyền vào trong tai của Lâm Động:

"Ta mặc kệ ngươi tới từ nơi nào, nhưng mà bản thiếu gia có lòng tốt khuyên ngươi một câu, làm việc nên thức thời một chút, chủ động nói lời từ bỏ với Tố tổng quản đi, ta sẽ cho ngươi thù lao thỏa mãn, nếu không thì hành sự ở Viêm Thành nên cẩn thận một chút."

Nhìn khuôn mặt băng lãnh kia, Lâm Động bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Đổng Tố, nói:

"Tố tổng quản khi nào chúng ta khởi hành?"

Nhìn thấy Lâm Động không để ý tới cảnh cáo của hắn, Tống Thanh cũng giật mình ngạc nhiên, ngay sau đó trong mắt hiện lên sự dữ tợn.

"Tiểu tử, muốn có một suất tham dự tranh đoạt Tiên Trì của Vạn Kim Thương Hội chúng ta, không đơn giản như vậy."

Một vị lão giả giễu cợt nói.

"Tố tổng quản, ta biết việc này đối với Vạn Kim Thương Hội rất là quan trọng, cho nên mọi việc đều phải suy nghĩ cho lợi ích của thương hội, nếu như người này là một nhân tuyển tốt như lời người nói, thì ta sẽ chủ động rút lui."

Tống Thanh xoay người, vẻ dữ tợn trên khuôn mặt lập tức biến mất, hắn nhìn về phía Đổng Tố, cung kính nói.

"Ngươi muốn như thế nào?"

Hạ Chỉ Lam cau mày nói.

"Ha hả, ai là người lựa chọn tốt nhất, không khẩu vô bằng (1), giao thủ một chút chẳng phải là sẽ biết ngay hay sao?"

Một vị lão giả khác, uống một ngụm trà nóng, cười nói.

(1): Không khẩu vô bằng: Nói miệng không được coi là bằng chứng.

"Ngươi."

Nghe thấy mấy lão gia hỏa này quả nhiên muốn cho hai người giao thủ, Hạ Chỉ Lam mày liễu dựng thẳng, Đổng Tố ở bên cạnh cũng nhíu mày, đôi mắt đẹp

đột nhiên nhìn về phía Lâm Động. Lấy thực lực Nhất ấn Phù Sư của Lâm Động, sợ rằng chỉ tương tương với Thiên Nguyên cảnh sơ kỳ Tống Thanh mà thôi, nhưng mà nàng còn lo những chuyện ngoài ý muốn sẽ xảy ra.

"Toàn bộ do Tố tổng quản an bài."

Thấy đôi mắt đẹp nhìn về phía mình, Lâm Động bình tĩnh nói.

"Đã như vậy thì luận bàn một chút, nhớ kỹ, điểm tới là dừng."

Thấy thế, Đổng Tố gật đầu, nói.

"Ầm."

Ngay khi Đổng Tố mới nói xong, một cỗ Nguyên Lực hùng hậu trong nháy mắt từ trong cơ thể Tống Thanh tuôn ra dữ dội, hắn tung ra một quyền, nhanh như tia chớp đấm thẳng vào ngực Lâm Động, hắn làm như vậy là vì không muốn cho đối phương có thời gian phản ứng.

"Vô sỉ."

Nhìn thấy Tống Thanh xuất thủ như vậy, sắc mặt Hạ Chỉ Lam lạnh lại.

Nhưng mà, đối mặt với đòn tấn công hung mãnh không kịp trở tay của Tống Thanh, khuôn mặt Lâm Động chẳng có gì thay đổi, để mặc cho quyền phong kia lao tới.

"Bịch."

Ngay khi quyền đầu của Tống Thanh chỉ còn cách ngực Lâm Động nửa thước, quyền phong đột nhiên dừng lại, một tiếng vang trầm thấp hiện lên, giống như có một bước tường vô hình, che chắn trước mặt Lâm Động.

"Tinh Thần Lực?"

Cảnh tượng này làm cho Tống Thanh kinh ngạc, nhưng mà ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng hơn, Nguyên Lực càng thêm ba động một cách dữ dội!

"Thiên Nguyên cảnh trung kỳ?"

Nhận thấy Nguyên Lực của Tống Thanh ba động một cách mạnh mẽ, Đổng Tố và Hạ Chỉ Lam cũng bất ngờ, sắc mặt hơi đổi, không ngờ Tống Thanh này đã đạt tới Thiên Nguyên cảnh trung kỳ rồi!

Nguyên Lực đột nhiên tăng vọt làm cho bức tường vô hình trước mặt Lâm Động vỡ nát, ngay sau đó, hàn mang trong tay áo hắn đột nhiên lóe lên, một chuôi đao sắc bén đâm thẳng vào yết hầu Lâm Động.

Khuôn mặt của Lâm Động vẫn vô tình nhìn Tống Thanh tấn công, hắn không có ý định kéo dài, đột nhiên tiến lên trước một bước, một cỗ tinh thần lực vô cùng hùng hậu trong Nê Hoàn Cung tuôn ra dữ dội, giống như sóng biển cuộn trào, hung hăng đánh vào cỗ Nguyên Lực phòng ngự trên thân hình Tống Thanh.

"Phụt."

Đối mặt với tinh thần trùng kích vô cùng hung hãn của Lâm Động, Nguyên Lực phòng ngự bao quanh Tống Thanh chỉ trong chốc lát là tan vỡ, một cảm giác đau đớn như bị búa tạ nện trúng xuất hiện ở trong đầu, trong ánh mắt kinh ngạc của Đổng Tố và Hạ Chỉ Lam, thân hình Tống Thanh bay ngược ra sau, ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Lâm Động xuất thủ giống như chớp xẹt đêm đông, thậm chí có thể nói là hắn chưa từng xuất thủ, bởi vì từ đầu tới cuối, Lâm Động chỉ có tiến lên một bước mà thôi!

Chỉ tiến lên một bước, với Tinh thần lực mạnh mẽ, trực tiếp đánh bại Tống Thanh!

Một trận thắng rất đơn giản.

Nhìn thiếu niên trong đại sảnh, đôi mắt đẹp của Hạ Chỉ Lam chợt lóe lên, nhẹ giọng nói:

"Người này coi như có chút bản lĩnh."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 110

Lên Đường

Kết quả chiến đấu nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người, nhìn Tống Thanh đang chật vật vịn tường, hai vị lão quản sự của Vạn Kim Thương Hội cũng kinh ngạc, ngay sau đó, sắc mặt hai người trở nên khó coi, vừa nãy bọn họ còn nói Tống Thanh đủ khả năng, không ngờ lại có kết quả thế này.

"Ha hả, hai vị, lựa chọn của ta không tệ chứ?"

Đổng Tố che miệng cười, lúc này nàng đã hết kinh ngạc, đôi mắt đẹp có chút kỳ lạ nhìn Lâm Động, Tinh thần lực của người này nhìn thì giống như Nhất ấn Phù sư, nhưng lại mạnh mẽ hơn, không thì làm sao có thể đánh bại một cao thủ Thiên Nguyên cảnh trung kỳ như Tống Thanh được.

Hai vị lão quản sự cười gượng một tiếng, chỉ có thể gật đầu, nói:

"Nhãn lực của Tố tổng quản đúng là vô cùng tốt, hai người lão phu bội phục."

Nhìn thấy hai lão này không còn dây dưa gì nữa, Hạ Chỉ Lam ở bên cạnh thở dài một hơi, sau đó liếc mắt nhìn Tống Thanh đang chật vật, sắc mặt khẽ biến, cấp quát lớn:

"Tống Thanh, ngươi làm cái gì đấy?!"

"Ầm!"

Hạ Chỉ Lam vừa mới quát xong, thì đã thấy Tống Thanh sắc mặt âm trầm, một lần nữa lao lên, một thanh đoản kiếm sắc bén xuất hiện ở nó trong tay, tàn

nhẫn đâm tới Lâm Động.

Nhìn thấy người này thua rồi còn cố, Lâm Động cũng nhíu mày, đang định xuất thủ thì thấy trước mặt hoa lên một cái, một thân ảnh đầy phong tình xuất hiện, ngọc thủ nhẹ vẫy, một cỗ Nguyên Lực giống như cuồng phong thổi bay Tống Thanh, khiến hắn phải lộn vài vòng mới ngã xuống.

"Thực lực thật mạnh!"

Nhìn Đổng Tố xuất hiện ở trước mặt trong lòng Lâm Động cả kinh, ánh mắt có chút kỳ dị nhìn vào bóng hình xinh đẹp động lòng người này, không nghĩ tới vị Tố tổng quản trông thì quyến rũ phong tình, nhưng lại có thực lực không yếu hơn Huyết Y Môn Ngụy Thông.

"Không hổ là Vạn Kim Thương Hội."

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, trong lòng hắn cũng bắt đầu thấy sợ sự mạnh mẽ của 3 thế lực đứng đầu Viêm Thành.

"Tống Thanh, nơi này là Vạn Kim Thương Hội, không phải Tống gia của nhà ngươi, hôm nay Lâm Động đã là khách nhân của Vạn Kim Thương Hội, mong rằng ngươi có thể tôn trọng một chút!"

Đổng Tố nhíu mi nhìn Tống Thanh, đối với kẻ âm nhu này nàng lại thêm một phần chán ghét.

"Ngươi trở về đi, chuyện hôm nay ta sẽ nói lại với phụ thân ngươi."

Nghe thấy Đổng Tố nói như vậy, sắc mặt Tống Thanh lúc trắng lúc xanh, nhưng mà hắn không có can đảm đùa giỡn vị Tố tổng quản này, ánh mắt hắn oán độc liếc ngang nhìn sang Lâm Động, sau đó chật vật rời đi.

"Hai vị lão quản sự, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng phải lên đường thôi."

Đuổi Tống Thanh đi, ngữ khí của Đổng Tố vẫn chưa được bình thường, nhìn hai vị lão giả nói một cách lạnh nhạt.

Nghe vậy, hai vị lão giả cũng chỉ có thể phẫn nộ gật đầu, đứng dậy cáo từ rời đi.

“Hừ, hai lão già này chắc chắn đã nhận được không ít chỗ tốt từ Tống gia, cho nê mới cực lực đề cử Tống Thanh."

Nhìn hai vị lão giả đi xa, Hạ Chỉ Lam cũng hừ nhẹ nói.

"Tống gia bề ngoài thì luôn biểu hiện thân cận với Vạn Kim Thương Hội chúng ta, nhưng cũng qua lại không ít với Huyết Lang Bang và Phủ thành chủ, lần này họ muốn Tống Thanh chiếm tiện nghi, chuyện đâu có đơn giản như vậy."

Nói đến chỗ này, đôi mắt đẹp của Đổng Tố đột nhiên nhìn về phía Lâm Động ở bên cạnh, như có thâm ý cười nói:

"Tiểu tử kia, xem ra ngươi đúng là có bản lĩnh che giấu đấy."

"Tố tổng quản quá khen, chút bản lĩnh của tiểu tử đâu có thể so sánh với người."

Lâm Động cười gượng một tiếng, nói.

"Đừng có ba hoa với ta, đi thôi, chúng ta lên đường."

Đổng Tố trợn mắt một cái, sau đó cũng không nói nhiều, giơ giơ ngọc thủ, quay đầu bước ra ngoài Vạn Kim Thương Hội.

"Coi như ngươi có chút bản lĩnh, đánh bại được Tống Thanh thì ngươi có tư cách tham gia, nhưng mà đừng để phải mất mặt."

Hạ Chỉ Lam đi tới bên cạnh Lâm Động, thản nhiên nói.

Lâm Động vuốt tay, từ chối cho ý kiến.

"Yên tâm, chúng ta sẽ cố gắng thắng hai trận đầu, tới lức đó ngươi không cần phải xuất thủ."

"Nói như vậy, Đan Tiên Trì không có phần của ta, đúng không?"

Lâm Động cười nói.

Nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp của Hạ Chỉ Lam cũng hiện lên một nụ cười động lòng người:

"Nói rất chính xác."

Nói xong, nàng không dừng lại, tiêu sái xoay người, nhanh chóng đuổi theo Đổng Tố ở phía trước.

"Hi vọng là như vậy."

Lâm Động cười cười, sau đó đi theo.

Khi Lâm Động bước ra ngoài, ở đại môn của Vạn Kim Thương Hội có hơn 10 tuấn mã xuất hiện, hắn nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú đang trò chuyện với Hạ Chỉ Lam.

"Đây chính là người thay thế Tống Thanh, tên là Lâm Động, có chút thực lực, lúc nãy vừa đánh bại Tống Thanh."

Khi Lâm Động đi tới, Hạ Chỉ Lam giới thiệu.

"A? Ha hả, thảo nào vừa rồi nhìn thấy sắc mặt của tên Tống Thanh kia vô cùng khó coi, hóa ra là bị Lâm Động huynh đánh bại."

Nghe thấy vậy, thanh niên tuấn tú kia cũng có chút kinh ngạc, chợt hướng về phía Lâm Động chắp tay cười nói, bộ dáng của hắn tương đối có thiện ý, tốt hơn

Tống Thanh lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Thấy đối phương khách khí, Lâm Động cũng có hảo cảm, ôm quyền đáp lễ lại.

"Lần tranh đoạt tiên trì này, bên Vạn Kim Thương Hội chúng ta mời tới hai người, đây chính là Liễu Nghị, thực lực của hắn khá hơn ngươi một chút, theo ta nghĩ, hiện giờ hắn đã có thực lực Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ."

Hạ Chỉ Lam ở một bên chen miệng vào nói.

“Ha hả, Lâm Động huynh đài đừng nghe Chỉ Lam nói quá."

Thấy Hạ Chỉ Lam nói câu này, Liễu Nghị vội vàng cười nói.

Lâm Động cười cười, hắn đã sớm nhận ra cô gái này nói năng không khách khí, cho nên cũng không chấp nhặt.

"Được rồi, đừng nói chuyện nữa, lên đường thôi."

Đổng Tố đứng ở bên cạnh, xoay người nhảy lên một con tuấn mã, sau đó quát nhẹ một tiếng, mang theo đám người lao vút ra ngoài Viêm Thành.

"Đi thôi, Lâm Động huynh, mục tiêu của chúng ta là một tòa thâm sơn phía Đông của Viêm Thành, cách đây khoảng 1 giờ lộ trình."

Liễu Nghị quay sang Lâm Động chào hỏi một tiếng, đồng thời cũng phi thân lên ngựa, nhanh chóng đuổi kịp đại đội nhân mã ở phía trước, sau đó Lâm Động cũng nhanh chóng bám theo.

….

Mục tiêu của đám người Lâm Động lần này là một địa điểm trong một ngọn thâm sơn ở phía đông Viêm Thành, do vấn đề Đan Tiên Trì thuộc về ai giải quyết một cách khó khăn, cho nên Vạn Kim Thương Hội và Huyết Lang Bang

đều phái không ít nhân thủ trấn giữ nơi này, cẩn thận giám thị lẫn nhau, không ai chịu ai.

Cho nên, địa điểm tranh đoạt Tiên Trì lần này cũng được lập ngay ở bên cạnh Đan Tiên Trì, sau khi phân thắng bại là có thể trực tiếp nhận thành quả.

Một canh giờ chớp mắt đã qua, đại đội nhân mã đã di chuyển chậm lại, Lâm Động nhìn về phía ngọn thâm sơn trước mặt, thỉnh thoảng hắn nghe thấy những tiếng thú rống trầm thấp, chỗ này kiểu gì chẳng có yêu thú qua lại, đám người Huyết Lang Bang và Vạn Kim Thương Hội đúng là có can đảm khi đóng quân ở đây.

"Đi thôi, lên núi, mỗi người đều phải cẩn thận, tuy rằng yêu thú đã bị xua đuổi, nhưng mà không tránh khỏi cá lọt lưới."

Đổng Tố xoay người xuống ngựa, không nói thêm gì lao vào trong thâm sơn, mọi người cũng theo đó mà tiến lên.

Lâm Động đi trong nhóm đầu của đội ngũ, hắn cảnh giác nhìn bốn xung quanh, hắn có thể nhận ra trong núi này có không ít yêu thú, đội ngũ này thực lực không kém, nhưng bị tập kích bất ngờ thì kiểu gì cũng có phiền phức, tốt hơn hết là cẩn thận một chút.

May mắn là chuyện Lâm Động lo lắng không xảy ra, ước chừng mười mấy phút đồng hồ sau đó, rừng rậm um tùm trở nên quang đãng hơn, tầm nhìn trước mặt được mở rộng, bọn họ đã thuận lợi đến đỉnh núi.

Đám người Lâm Động vừa xuất hiện trên đỉnh núi thì tiếng kẽo kẹt cũng vang lên, Lâm Động còn chưa kịp lùi lại thì một tiếng quát đã truyền tới.

Lâm Động nhìn về phía đỉnh núi, hắn nhận ra trên đó có hai phe nhân mã ở hai lập trường khác nhau, mỗi bên chiếm một mặt của quả núi, trước mặt có một cái vách núi, bên dưới là một cái trông như một hồ nước, một lửa thì bọt khí không ngừng bay lên, hiển nhiên là nóng tới cực độ, một nửa thì hàn khí lạnh

thấu xương, hai thuộc tính đối lập với nhau.

"Chắc đây là Đan Tiên Trì rồi."

Lâm Động đảo mắt qua cái hồ trước mặt, nói lẩm bẩm.

"Tố tổng quản, các người tới chậm quá đó."

Trong lúc Lâm Động đang bị Đan Tiên Trì hấp dẫn, thì có một thanh âm lạnh nhạt vang lên, hắn đưa mắt nhìn lại thì thấy một người đứng đầu một phe, người này vóc người khôi ngô, đang đưa mắt nhìn thẳng vào bọn họ.

Nguyên Lực mạnh mẽ trong cơ thể đại hán kia không khởi động, nhưng mà trông hắn lại như một ngọn núi khiến cho người khác không dám có chút khinh thường.

Lâm Động nhìn vào vị đại hán kia, hắn rùng mình vội vàng thu hồi ánh mắt, hắn cảm nhận được một loại uy lực cực mạnh từ trên người này, loại cảm giác này Ngụy Thông cũng không thể bằng.

"Người này chính là bang chủ Huyết Lang Bang, người ta gọi là Phá Sơn Thủ Nhạc Sơn, hắn là cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, ở trong Viêm Thành này không mấy người có thể chống lại hắn, có thể nói hắn chính là cường giả một phương ở Viêm Thành!"

Ở bên cạnh Lâm Động, Liễu Nghị thấp giọng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn chỉ còn cách "Tạo Hóa Tam Cảnh" một bước chân mà thôi, nếu như Nhạc Sơn này có thể một bước sổ lồng thì đừng nói là Viêm Thành, cho dù là Thiên Đô Quận cũng là những nhân vật đứng đầu.

"Ha hả, Nhạc bang chủ cần gì phải vội vàng như vậy."

Thấy Nhạc Sơn mở miệng, ở trong đội ngũ của Vạn Kim Thương Hội cũng

có một nam tử mặc cẩm bào bước ra mỉm cười, hắn là người duy nhất không sợ loại uy áp này.

"Đây chính là Hội trưởng Vạn Kim Thương Hội, Hạ Vạn Kim."

Lúc này không cần Liễu Nghị giới thiệu, Lâm Động đã đoán ra, người có thể ở trong Viêm Thành nói chuyện một cách không kiêng kị với Nhạc Sơn, thì chỉ có Hội trưởng của Vạn Kim Thương Hội - Hạ Vạn Kim, cùng với Thành chủ Viêm Thành, Thạch Hạo Thiên.

"Hai vị Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn."

Nhìn hai thân ảnh kia, trong lòng Lâm Động cũng bừng bừng khí thế, nhóm cường giả này ở Thanh Dương trấn làm sao có thể gặp được.

Nhạc Sơn liếc mắt nhìn Hạ Vạn Kim, sau đó tay vung lên, nói:

"Hãy bớt nói nhảm đi, nếu như mọi người đã tới vậy thì chúng ta bắt đầu đi, nếu như tiếp tục kéo dài thì năng lượng trong Đan Tiên Trì sẽ bốc hơi hết."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 111

Tranh Đoạt Tiên Trì

Nghe thấy Nhạc Sơn nói như vậy, Hạ Vạn Kim cũng cười, nhìn về phía đám người Đổng Tố, ánh mắt đảo qua một vòng đột nhiên dừng ở trên người Lâm Động, hơi có chút ngạc nhiên nói:

"Đổng Tố, Tống Thanh sao không tới?"

"Vừa mới thay một người khác."

Đổng Tố mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hạ Vạn Kim không khỏi cười khổ một tiếng, đảo mắt qua người Lâm Động một hồi, hắn nhận ra người này tương đối lạ mặt cho nên có chút hoài nghi.

"Phụ thân, đừng nhìn nữa, Lâm Động tuy rằng không quá mạnh, nhưng ít ra cũng đánh bại được Tống Thanh, để hắn thay Tống Thanh cũng là chuyện bình thường."

Hạ Chỉ Lam ở một bên chen miệng vào nói.

"A?"

Hạ Vạn Kim hơi bất ngờ, nhìn Lâm Động nở một nụ cười hiền lành, nếu mà như vậy thì đương nhiên là tốt.

"Lần này Huyết Lang Bang phái ra ba người, trong đó có hai người các ngươi đã biết rồi, chính là hai huynh muội Nhạc Phong và Nhạc Linh, họ đều có thực

lực là Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, tương đương với Chỉ Lam, Liễu Nghị, ai thắng ai thua rất là khó nói."

"Còn một người nữa?"

Hạ Chỉ Lam dường như không quan tâm tới hai người này, mở miệng nói.

"Nghe nói là một vị Cung Phụng của Huyết Lang Bang, danh tiếng trước đây không cao, nhưng mà theo như ta thấy thì hắn chắc chắn không yếu hơn Thiên Nguyên cảnh trung kỳ."

Hạ Vạn Kim nói.

"A..."

Nghe vậy, Hạ Chỉ Lam cùng với Đổng Tố lặng lẽ thở dài một hơi, Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, căn cứ vào việc Lâm Động vừa đánh bại Tống Thanh, chắc là hắn có thể ứng phó được.

Khi đám người Vạn Kim Thương Hội đang nói chuyện thì bên phía Huyết Lang Bang cũng đã chi tổ xong, ba đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, đứng ở phía sau Nhạc Sơn.

Lâm Động đảo mắt nhìn ba người này, hai nam một nữ, trong hai người con trai có một người mặc áo trắng, dáng dấp anh tuấn, trên khuôn mặt luôn nở một nụ cười ôn hòa, người này đứng ở chỗ này cực kỳ không hợp với sát khí mà đám người Huyết Lang Bang tạo ra.

Một người con trai khác mặc áo xám, dáng dấp phổ thông, đối lập hắn với người mặc áo trắng, trông như một hộ vệ bình thường mà thôi.

Nhưng mà, khi Lâm Động nhìn vào nam tử áo xám này, chẳng biết tại sao lông mi hắn lại nhíu lại.

Nữ tử còn lại cũng được coi là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng mà vẫn còn kém

Hạ Chỉ Lam một chút, nếu như so sánh thì chỉ hơn Tạ Doanh Doanh một bậc mà thôi.

"Người mặc áo trắng chính là con của Nhạc Sơn, tên là Nhạc Phong, hắn có thực lực Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, vô cùng nổi danh ở Viêm Thành này, người con gái là muội muội của hắn, Nhạc Linh, cũng có thiên phú ngạo nhân, thực lực cũng xấp xỉ với huynh trưởng, về phần người cuối cùng chắc là do Huyết Lang Bang tìm về, Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, cũng không tệ lắm."

Ở bên cạnh, Liễu Nghị cười nhìn Lâm Động nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn đảo mắt nhìn vài lần vào nam tử áo xám, khi nhận ra người này không có gì đặc biệt mới thu hồi ánh mắt.

"Không nói nhiều nữa, ai đấu trận đầu?"

Trong lúc Lâm Động đang đánh giá ba người thì Nhạc Linh đã nói một câu tương đối kiêu ngạo, cầm một cây trường tiên màu đỏ, tiến lên hai bước, nhìn về phía đám người Lâm Động, bĩu môi nói.

Nhìn thấy Nhạc Linh ra sân, ánh mắt của tất cả nhân mã bên Vạn Kim Thương Hội đều nhìn về phía Hạ Chỉ Lam, Hạ Chỉ Lam cũng cười một tiếng, bước ra nói:

"Ra sớm để mất mặt à?"

"Hắc, Hạ Chỉ Lam, đợi khi ngươi bị thua thì đừng có khóc.”

Nhạc Linh ngang ngược kiêu ngạo, hình như có thù hận gì đó với Hạ Chỉ Lam thì phải.

Hai nàng vốn có ân oán, hơn nữa Vạn Kim Thương Hội và Huyết Lang Bang cũng chẳng hợp nhau, lần gặp mặt này đương nhiên phải hạ uy thế của đối phương.

"Nếu như đã chuẩn bị xong, tranh đoạt Tiên Trì, bắt đầu."

Nhìn thấy hai nàng đã vào sân, những người còn lại lập tức lui về phía sau, tạo ra một khoảng trống tương đối lớn.

"Hừ!"

Sau khi tiếng nói kia hạ xuống, Nguyên Lực ba động hùng hậu không hẹn mà từ trong cơ thể hai nàng bùng phát, Nguyên Lực giống như cuồng phong thổi bay toàn bộ lá cây trên mặt đất.

"Xích lạp "

Một cái bóng trường tiên màu đỏ xuyên thấu qua hư không, giống như một con rắn màu đỏ, nhanh như tia chớp vụt tới Hạ Chỉ Lam.

Đối mặt với công kích không chút lưu tình của Nhạc Linh, Hạ Chỉ Lam hừ lạnh một tiếng, ngọc thủ nắm chặt, một thanh trường kiếm màu đỏ cũng hiện ra, sau đó nhẹ nhàng bước lên, lao vào Nhạc Linh đánh đấm túi bụi.

Hai nàng đều có thực lực Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, mà cũng là những nhân vật nổi danh trong thế hệ tiểu bối ở Viêm Thành, lần giao tranh này tương đối là kịch liệt, bóng kiếm bóng trường tiên giao nhau, phát ra những luồng kình phong mạnh mẽ, tạo thành những vết hằn sâu trên mặt đất.

Lâm Động nhìn chăm chú vào trận đấu, một lát sau, mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, tuy nói hai người đều có thực lực Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng hiển nhiên mức độ hùng hậu của Hạ Chỉ Lam cao hơn Nhạc Linh một bậc, trận đấu này nếu tiếp tục kéo dài thì chênh lệch giữa hai bên sẽ thể hiện ra rõ ràng.

Trận tỷ thí này phần thắng của Hạ Chỉ Lam cao hơn một chút.

Mà cũng đúng như Lâm Động dự đoán, thời gian qua đi, Nhạc Linh dần dần rơi vào hạ phong, mà Hạ Chỉ Lam đang tấn công dữ dội.

"Thắng..."

Lâm Động nhẹ giọng lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó, trong sân lập tức vang lên một tiếng kim loại va chạm với nhau, trường tiên trong tay Nhạc Linh đã bị Hạ Chỉ Lam xuyên qua khe hở, một kiếm đánh bay ra ngoài, trường kiếm của nàng cũng dừng lại ở trước mặt Nhạc Linh.

"Trận đầu tiên, Vạn Kim Thương Hội thắng "

Người trọng tài được đôi bên mời tới lúc này lập tức lên tiếng.

Nghe vậy, Hạ Chỉ Lam mỉm cười, nhìn Nhạc Linh hắng giọng sau đó xoay người đi về phía trận doanh của Vạn Kim Thương Hội.

"Nhạc Linh, trở về đi."

Đối với việc Nhạc Linh bại trận, Huyết Lang bang chủ Nhạc Sơn dường như không có gì bất ngờ, chỉ lãnh đạm nói một câu, sau đó nhìn về phía thanh niên mặc áo trắng bên cạnh, nói:

"Phong nhi, con lên đi.”

"Dạ."

Nhạc Phong gật đầu cười, chậm rãi đi lên, ánh mắt quét qua người Lâm Động một cái, sau đó chuyển hướng sang Liễu Nghị, nói:

"Liễu Nghị, tới phiên ngươi rồi đấy."

Nhìn thấy Nhạc Phong chỉ tên điểm họ, Liễu Nghị cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó đi ra, đứng ở trước mặt người này, bàn tay nắm chặt, một thanh tinh thiết trường thương lao vút ra cắm xuống đất, chắp tay nói:

"Xin chỉ giáo!"

Không thể không nói, Liễu Nghị là một nhân vật mà Đổng Tố và Hạ Chỉ Lam rất coi trọng, hắn không chỉ có thực lực mà còn có phong độ, điều này làm cho đám người bên Vạn Kim Thương Hội không ngừng gật đầu.

Nhạc Phong cười nhạt, một thanh trường thương cũng xuất hiện, cánh tay run lên vô số hoa thương bay ra, kỹ thuật dùng thương của người này cực tốt.

Nhìn thấy kỹ thuật dùng thương của Nhạc Phong, sắc mặt Liễu Nghị trở nên nghiêm túc, hắn cũng hiểu rõ đối thủ này cực kỳ khó giải quyết, trong đám trẻ tuổi số người mạnh hơn hắn cực ít.

"Trận thứ hai, tỷ thí bắt đầu."

Sau khi trọng tài tuyên bố, ánh mắt Nhạc Phong trở nên sắc bén, trường thương trong tay run lên, mấy đạo thương ảnh đồng thời đâm tới những vị trí yếu hại của Liễu Nghị.

"Phong Toản!"

Đối mặt với thế tiến công sắc bén của Nhạc Phong, Liễu Nghị không dám chậm trễ, trường thương trong tay giống một con rắn, lao tới đối phương, khi thấy một luồng đại lực từ trường thương đối phương truyền tới, sắc mặt Liễu Nghị hơi trầm xuống.

Lần chiến đấu này còn kinh tâm động phách hơn trận của Hạ Chỉ Lam và Nhạc Linh nhiều, hai người đều là hảo thủ dùng thương, trong lúc công thủ làm cho thương ảnh bay khắp trời, ba động mạnh tới mức khiến người khác hít thở không thông cũng theo đó mà truyền ra.

Nhìn hai đạo thân ảnh đang giao thao trong vô số tia lửa, sắc mặt của đám người bên Vạn Kim Thương Hội đã trở nên nghiêm túc và khẩn trương, nếu như trận này Liễu Nghị có thể thắng Nhạc Phong, thì lần tranh đoạt Tiên Trì này Vạn Kim Thương Hội sẽ đại tháng mà về!

Lúc này Lâm Động cũng nghiêm túc nhìn vào hai thân ảnh đang giao đấu, đây là lần đầu tiên hắn xem những người nổi danh trong tầng lớp trẻ tuổi giao thủ, nếu như so sánh với họ, Lôi Lực ở Thanh Dương trấn không đáng nhắc tới.

"Keng, keng, keng!"

Hai thanh trường thương giống như đôi mắt, không ngừng tiếp xúc trên không trung, tia lửa bắn ra bốn phía.

"Đinh!"

Mũi thương chạm vào nhau, phát ra một thanh âm thanh thúy, hai thanh trường thương đều rung lên, kình lực tán phát làm cho hai người đều bật lui lại một bước.

"Vù!"

Trong lúc thân hình đang bay ngược lại, ánh mắt Nhạc Phong đột nhiên biến đổi, nhanh chóng nhảy sang bên hai bước, dùng một tốc độ cực nhanh và mãnh liệt phất tay áo tấn công.

Khi hắn phất tay, không khí quanh thân hình hắn gào thét, vô số thương ảnh hội tụ lại với nhau tạo thành một cơn lốc bóng thương, sau khi được Nguyên Lực quán nhập, một ba động khiến tim người khác đập thình thịch theo đó mà khuếch tán ra xung quanh.

"Trọng Ảnh Thương, tứ phẩm võ học..."

Nhìn thấy chiêu thức ác liệt của Nhạc Phong, sắc mặt đám người bên Vạn Kim Thương Hội biến đổi, ngay cả sắc mặt Tố tổng quản cũng trở nên nghiêm túc.

"Trọng Ảnh Thương có 4 tầng, tầng sau mạnh hơn tầng trước, có người nói Nhạc Phong có thể thi triển ra 3 tầng đầu, uy lực này trong đám đồng lứa không ai có thể đỡ được."

Nghe thấy thanh âm của Hạ Vạn Kim, Lâm Động cũng âm thầm gật đầu, hắn cũng có thể cảm giác sự bá đạo của thương này, nếu đổi lại là hắn thì hắn phải thi triển Kỳ Môn Ấn tầng thứ 3 mới có thể chống được.

"Phong!"

Trong lúc nói chuyện, gió xoáy do trường thương của Nhạc Phong tạo ra đã hình như một cột gió, lao ra xung quanh, đập thẳng vào trường thương của Liễu Nghị.

Một tiếng nổ vang dội, kình phong khuếch tán thổi tung dất đá trên mặt đất, Liễu Nghị lui về sau mấy bước, nhưng hắn còn chưa kịp hít thở thì chiêu thức như vũ bão của Nhạc Phong lại kéo tới, buộc hắn phải chống đỡ một cách kịch liệt.

"Phong!"

"Phong!"

Hai tiếng kêu vang dội làm cho trái tim của đám người Vạn Kim Thương Hội đập thình thịch, bọn họ có thể nhìn thấy sau khi tiếp 3 chiêu Trọng Ảnh Thương của Nhạc Phong, cổ tay của Liễu Nghị đã rách toạch, máu tươi chảy ròng ròng.

"Nếu chỉ là 3 tầng thì Liễu Nghị vẫn còn có thể đánh một trận.”

Nhìn cảnh tượng này, đám người Hạ Vạn Kim cũng thoáng thở dài một hơi, nhưng mà vừa mới nói xong thì Nhạc Phong lại cười một cách quỷ dị, thương ảnh trong tay lại ngưng tụ tạo thành một luồng gió xoáy, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, đập thẳng vào thân trường thương của Liễu Nghị.

"Phụt!"

Một kích mạnh này làm cho Liễu Nghị không chịu nổi nữa, hắn phun ra một ngụm máu tươi, tinh thiết trường thương trong tay đã bị đập cong.

Nhìn Liễu Nghị phải lùi hơn 10 bước mới đứng lại được, trong lòng Hạ Vạn Kim cùng với đám người Đổng Tố hơi trầm xuống, không nghĩ tới Nhạc Phong này lại có thể tu luyện tới tầng thứ 4 Trọng Ảnh Thương.

Cứ như vậy, trận này Huyết Lang Bang thắng, tỷ số hòa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Động.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 112

Trận Đấu Cuối Cùng

Một thắng một bại.

Cục diện trong sân đã trở nên căng thẳng, vô số ánh mắt bắt đầu dồn về phía hai người chưa xuất thủ, đó chính là Lâm Động và vị nam tử áo xanh kia.

"Lâm Động, tới phiên ngươi. . . cố lên nha?"

Hạ Chỉ Lam tươi cười, nhưng trên mặt vẫn có sự khẩn trương, ánh mắt của nàng có chút phức tạp nhìn Lâm Động, nếu như Lâm Động thua trận này, vậy thì Vạn Kim Thương Hội đã vô duyên với Đan Tiên Trì rồi.

Lâm Động môi khẽ mím môi, ánh mắt của hắn không chớp nhìn về phía nam tử bình tĩnh, có diện mạo phổ thông kia, nhẹ giọng nói:

"Ta sẽ cố gắng hết sức."

"Thực lực của tên kia chắc chỉ tương đương với Tống Thanh mà thôi, với bản lĩnh đánh bại Tống Thanh của ngươi, muốn thắng cũng không khó."

Hạ Chỉ Lam thấp giọng nói.

"Có lẽ vậy... ..."

Lâm Động từ chối cho ý kiến, hắn luôn luôn nghĩ, người nào nhìn bình thường thì bản lĩnh sẽ không đơn giản.

"Vị lần tranh đoạt tiên trì này đành phải nhờ vào tiểu hữu vậy."

Hạ Vạn Kim nhìn về phía Lâm Động mỉm cười, nói.

"Hạ hội trưởng, tiểu tử sẽ làm hết sức."

Lâm Động cũng chắp tay, sau đó không nói thêm gì nữa, chậm rãi đi vào trong sân.

"Đổng Tố, người mà muội tìm có được không?"

Nhìn bóng lưng Lâm Động, Hạ Vạn Kim nhíu mày, thấp giọng dò hỏi.

"Muội nên hiểu là Đan Tiên Trì quan trọng như thế nào với chúng ta, nếu Vạn Kim Thương Hội chúng ta có được Đan Tiên Trì, thì trong vòng 2 năm Chỉ Lam có thể đột phá tới Nguyên Đan cảnh khác, thậm chí còn thừa năng lượng để bồi dưỡng mấy vị Nguyên Đan cảnh, việc này khiến cho thực lực của Vạn Kim Thương Hội chúng ta tăng lên rất nhiều!"

"Bản lĩnh của hắn hơn Tống Thanh."

Đổng Tố cười nhạt, nhưng mà nàng cũng không hiểu bản lĩnh thực sự của người này, cho nên không dám nói nhiều.

"Mong là như vậy."

Đối với tình tình của cô em gái vợ này, Hạ Vạn Kim hiểu rất rõ, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, đã tới lúc này rồi còn biết làm gì hơn?

Sau khi Lâm Động đi vào trong sân, không ít người của Huyết Lang Bang đưa mắt nhìn hắn, những ánh mắt này đều có chút nghi hoặc, hiển nhiên là bởi vì khuôn mặt này quá mức xa lạ.

"Ta nhớ lần ứng chiến này là một người khác, hình như là Tống gia Tống Thanh mới đúng, sa lại đổi thành người này?"

Ở bên cạnh Nhạc Sơn, một vị lão giả gầy gò thấp giọng nói.

"Muốn đổi thì đổi thôi."

Nhạc Sơn tùy ý lắc đầu, sau đó nhìn về phía nam tử áo xám không nói câu gì, cười nói:

"Khương Lập, tới phiên ngươi."

"Được."

Người được gọi là Khương Lập, khuôn mặt chẳng chút biến đổi, nói:

"Nhớ kỹ ước định của chúng ta."

"Ha ha, yên tâm, nếu như Huyết Lang Bang chúng ta có được Đan Tiên Trì này, thì thù lao của ngươi sẽ không ít!"

Nhạc Sơn cười nói.

Nghe vậy, Khương Lập lúc này mới cười, không nhanh không chậm đi vào trong sân, đứng sửa sang lại áo bào, thản nhiên nói:

"Ta không luận bàn với ngươi, một khi đã ra tay là xuất thủ hết sức, nếu như ngươi chưa chuẩn bị tốt thì rời đi, ta nghĩ làm vậy sẽ tốt hơn."

"Đa tạ nhắc nhở.”

Lâm Động cười chắp tay, nhưng không lui lại, đưa tay lên nói:

"Mời!"

Khương Lập ngẩng đầu, nhìn Lâm Động một cái, sau đó vươn đôi tay gầy gò dài bất thường của mình ra.

"Đã như vậy. . . thì chớ trách ta thủ đoạn độc ác..."

Nghe thấy Khương Lập lẩm bẩm, Lâm Động vừa định nói thì hai mắt đột

nhiên giật giật, chỉ thấy mấy ngón tay của đối phương như đao phong, xuyên thấu qua hông khí, lao tới yết hầu của Lâm Động.

Trên ngón tay mảnh khảnh của đối phương, Nguyên Lực hùng hậu ba ngưng tụ thành một luồng gió nhỏ, uy lực của một chỉ này cho dù là sắt thép cũng bị xuyên thủng.

"Chỉ phong thật ác liệt!"

Ở ngoài trận, mọi người nhìn thấy thế tấn công của Khương Lập thì không khỏi có chút kinh ngạc.

Đối mặt với thế tiến công của Khương Lập, sắc mặt Lâm Động cũng trở nên nghiêm túc, hai mắt của hắn nhìn chăm chú vào chỉ phong đang tới gần, khi chỉ còn cách người hắn một xích, thì hắn mới như một con báo đột nhiên xuất thủ!

Nguyên Lực ngưng tụ ở bàn tay của Lâm Động, sau đó đánh thẳng vào chỉ phong của Khương Lập, bàn tay của Lâm Động trượt lên, đập vào mu bàn tay của đối phương, Nguyên Lực hóa thành xảo kình, háo giải thế tiến công của Khương Lập.

Dựa vào Tinh thần lực hắn có thể cảm nhận được rằng, thế tiến công của Khương Lập không chỉ dừng lại ở đó, cho nên hắn chỉ dùng xảo kình đơn giản hóa giải công kích của đối phương.

"Xuy xuy!"

Nhưng mà Khương Lập đâu phải nhân vật tầm thường, chiêu đầu tiên bị hóa giải, hắn không lùi bước mà tiến tới, mười ngón tay như múa, kình phong sắc bén giống như mưa bao phủ thân hình Lâm Động.

"Ba ba ba ba. . ."

Thấy thế tiến công của Khương Lập trở nên hung hãn, Lâm Động cũng không tránh né, quyền thức biến đổi, những âm hưởng thanh thúy vang lên liên

tiếp.

Lâm Động tu luyện Thông Bối Quyền đã tới mức đăng phong tháo cực (1), khi đã thi triển thì quyền phong cuồn cuộn, giản dị vô cùng.

(1): Đăng phong tháo cực: Lên tới đỉnh điểm Thấy quyền thế như vậy, đám người Hạ Vạn Kim đều cảm thấy kinh ngạc, tuy rằng Thông Bối Quyền chỉ là nhất phẩm võ học phổ thông, nhưng tu luyện tới mức này thì vô cùng ít.

Quyền ảnh cuồn cuộn khắp trời giống như tường đồng vách sắt, đơn giản hóa giải thế tiến công của Khương Lập.

"Phụ thân, Khương Lập kia hình như không chiếm được thượng phong?"

Nhìn thấy tình hình chiến đấu trong sân, Nhạc Phong nhướng mày, thấp giọng nói, hắn không hiểu vì sao Nhạc Sơn lại có lòng tin như vậy vào người này.

"Cứ xem tiếp đi."

Nhạc Sơn cười, hắn không có quá nhiều lo lắng, bởi hắn có lòng tin vào bản lĩnh của Khương Lập.

"Xèo!"

Chỉ phong ác liệt xẹt qua nắm tay của Lâm Động, những âm thanh xèo xèo vang lên, bàn tay của Lâm Động đã có những vết máu nhàn nhạt, nhưng mới chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Hơn nữa khi chỉ phong của Khương Lập bắn xượt qua tay của Lâm Động, thì Lâm Động cũng đấm một đấm vào ngực của đối phương, tuy rằng hắn có Nguyên Lực chống đỡ, nhưng mà vẫn phải bật ngược về sau nửa bước.

"Ầm!"

Sau khi lùi về phía sau nửa bước, thân hình của Khương Lập trở nên cứng đờ, hai mắt có những tia máu bắt đầu khởi động.

Khi tia máu hiện lên trong mắt của Khương Lập, một áp lực khủng bố lập tức khuếch tán ra xung quanh.

Loại Nguyên Lực ba động này không yếu hơn đám người Nhạc Phong, Hạ Chỉ Lam!

"Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ!"

Nhìn thấy thực lực của Khương Lập bất ngờ tăng vọt, đám người Vạn Kim Thương Hội sắc mặt đại biến, không ít người đều cả kinh kêu lên.

"Quả nhiên là ẩn tàng thực lực."

Hạ Vạn Kim chau mày, tình huống hắn không muốn nhất đã xuất hiện, không biết lần này Huyết Lang Bang mời vị cao thủ trẻ tuổi này từ đâu tới.

Hạ Chỉ Lam thì nắm chặt tay, trong lòng cũng trở nên lo lắng.

"Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ ư. . ."

Ánh mắt của Lâm Động biến đổi, hắn đúng là có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó hắn khép hai ngón tay lại, Nguyên Lực hùng hậu ác liệt ngưng tụ thành một kiếm phong, trong chớp mắt đã công tới Khương Lập.

"Ầm!"

Đối mặt với thế tiến công của Lâm Động, Khương Lập cười lạnh một tiếng, không nhượng bộ chút nào, hai ngón tay trực tiếp điểm thẳng vào chỉ phong của Lâm Động.

Bốn chỉ chạm nhau, Nguyên Lực mạnh mẽ bộc phát ra xung quanh.

"Xuy!"

Khi bốn ngón tay chạm nhau, Khương Lập định lập tay bẻ ngón tay của Lâm Động, thì đột nhiên nhìn thấy hai mắt Lâm Động như điện, một cỗ ba động vô hình nhanh như tia chớp bắn thẳng vào hắn.

"Tinh thần lực? !"

Cảm nhận được loại ba động này, Khương Lập cả kinh, vội vàng thôi động Nguyên Lực trong cơ thể ngưng tụ thành một vòng phòng ngự.

"Bộp!"

Tuy nói đã có Nguyên Lực phòng ngự, nhưng mà Khương Lập cũng không ngờ hết được sự mạnh mẽ của Tinh thần lực, đạo Tinh thần lực này sau khi tiếp xúc với lớp Nguyên Lực phòng ngự, lực công kích đã giám sút mấy lần, nhưng mà vẫn còn một số truyền vào trong đầu Khương Lập, làm cho hắn cảm thấy đau đầu vô cùng.

"Tinh thần lực thật mạnh!"

Cảm giác đau đớn ở trong đầu làm cho Khương Lập cảm thấy kinh hãi, hắn giờ mới hiểu được, hóa ra không chỉ có mình ẩn tàng thực lực, mà người trước mặt cũng có lưu thủ!

"Thình thịch!"

Khi Khương Lập còn đang đau đớn, thì một cỗ cuồng phong lao tới, chỉ phong của Lâm Động lợi dụng thời cơ này xuất thủ, hắn điểm một ngón tay, một cỗ kình lực mạnh mẽ tuyền vào trong hai ngón tay của Khương Lập!

"Răng rắc!"

Kình lực như nước chảy, hai ngón tay của Khương Lập lập tức cong lại, giống như là bị một bức tường cứng đập vào, hai ngón tây lập tức bị đánh nát.

Dính phải một đòn như vậy làm cho Khương Lập bị chấn bay vọt ra sau, đập mạnh vào một tảng đá lớn, lực đạo mạnh tới mức làm cho tảng đá kia nứt thành mấy cái khe nhỏ.

"Thắng rồi!"

Nhìn thấy tình hình đột nhiên biến đổi, đám người Vạn Kim Thương Hội reo lên vui mừng, sắc mặt Hạ Chỉ Lam cũng vui vẻ.

"Vẫn chưa đâu. . ."

Thấy đám nhân mã bên mình vui mừng, sắc mặt Hạ Vạn Kim vẫn nghiêm túc lắc đầu nói.

Nghe thấy hắn nói như vậy, đám người Hạ Chỉ Lam kinh ngạc, vội vàng đưa mắt nhìn về phía Khương Lập, chỉ thấy người này đang chậm rãi bò lên, một mảng khí vụ màu đỏ đang ngưng tụ, có mùi tanh như máu.

Khương Lập đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Lâm Động đứng cách đó không xa, khàn khàn nói:

"Có thể ép ta tới mức này, ngươi đúng là có bản lĩnh, nhưng mà, tất cả chấm dứt ở đây thôi...”

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 113

Hóa Huyết Quy Nguyên Công

"Xuy xuy!"

Một cỗ khí vụ màu đỏ như máu không ngừng từ trong cơ thể Khương Lập xì ra, sau đó ngưng tụ thành một tầng hơi mỏng màu đỏ như máu ở xung quanh thân hình hắn, ở hai bàn tay của hắn cũng bị hơi máu bao phủ, trông cực kỳ âm hàn.

Biến hóa này chỉ xảy ra trong nháy mắt đã hoàn thành, sau khi huyết khí bao phủ toàn thân, khí tức của Khương Lập đã tăng lên một cách kinh khủng!

Hiện giờ thực lực của Khương Lập đã là Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, nếu như tiếp tục tăng lên chính là Tiểu Nguyên Đan Cảnh, hai cấp bậc này khác nhau vô cùng lớn!

"Đây là..."

Nụ cười của Đổng Tố chậm rãi biến mất, nhìn Khương Lập, nàng nghĩ tới điều gì đó, trong đôi mắt đẹp hiện lên sự khiếp sợ vô cùng.

"Hóa Huyết Quy Nguyên Công."

Hạ Vạn Kim đứng ở bên cạnh dùng thanh âm trầm thấp nói.

"Hóa Huyết Quy Nguyên Công?"

Đám người Hạ Chỉ Lam ngẩn ra.

"Đây là một loại bí tịch công pháp cực kỳ tàn nhẫn, phương pháp thi triển

này khiến cho máu huyết trong cơ thể bốc hơi, làm cho thực lực tăng trưởng trong một thời gian ngắn, nhưng mà di chứng của nó cực lớn, hiện giờ thi triển ít nhất tên Khương Lập này phải nằm nhà tĩnh dưỡng nửa năm mới có thể hoàn toàn khôi phục!"

Hạ Vạn Kim chậm rãi nói.

"Vậy thực lực của Khương Lập này có thể tăng tới mức nào?"

Hạ Chỉ Lam vội vàng nói.

"Chắc là Tiểu Nguyên Đan Cảnh."

Hạ Vạn Kim cười khổ một tiếng, nói.

"Tiểu Nguyên Đan Cảnh..."

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói thế, đám người Hạ Chỉ Lam sắc mặt nhất thời có chút tái nhợt, ai cũng biết Thiên Nguyên cảnh và Tiểu Nguyên Đan Cảnh chênh lệch vô cùng lớn, bọn họ có thể ôm hi vọng Lâm Động có thể chống lại Khương Lập ở trạng thái Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng không hề hi vọng xa vời rằng, Lâm Động có thể đánh bại Khương Lập ở thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh.

Loại chuyện này cho dù là bọn họ cũng không cách nào làm được.

"Trận này chắc thua rồi..."

Sự mừng rỡ lúc trước bây giờ chẳng còn lại chút gì, đám người Hạ Chỉ Lam mặt như bị sương mù bao phủ, trông như đưa đám.

Nhìn thấy sĩ khí hạ xuống, Đổng Tố cũng bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, làm gì có ai ngờ rằng, trong 3 trận Khương Lập lại là người mạnh nhất, thảo nào mà lúc đầu Nhạc Sơn chẳng có chút lo lắng, hóa ra hắn đã biết từ trước.

"Hóa ra người này còn có thủ đoạn này, vẫn là phụ thân cao minh."

Ở bên Huyết Lang Bang, Nhạc Phong kinh ngạc nhìn Khương Lập đang bị huyết vụ bao phủ, vui vẻ nói.

"Phải vất vả lắm ta mới nhờ được Khương Lập trợ giúp, khi hắn thi triển Hóa Huyết Quy Nguyên Công thực lực sẽ đạt tới Nguyên Đan cảnh, ở mức này chưa thể đứng đầu ở Viêm Thành, nhưng mà trong đám người trẻ tuổi thì không có ai địch nổi, Đan Tiên Trì là của Huyết Lang Bang chúng ta..."

Nhạc Sơn cười nói.

"Nhưng mà tiểu tử kia có thể ép Khương Lập tới mức này đúng là ngoài dự liệu của ta, trong trận đấu có Tinh thần lực ba động, nói không chừng người này còn là một vị Phù Sư, Vạn Kim Thương Hội đúng là có một chút năng lực..."

"Cho dù như vậy thì họ vẫn bại mà thôi!"

Nhạc Phong cười nói.

"Ha ha!"

"Trách không mình vẫn có một cảm giác cổ quái, hóa ra là vì nguyên nhân này..."

Trong lúc đôi bên đang khiếp sợ vì biến hóa của Khương Lập, Lâm Động cũng kinh ngạc nhíu mày, đây là lần đầu tiên hắn hắn chứng kiến một người sử dụng một biện pháp hại mình làm cho thực lực trong thời gian ngắn ngủi tăng cao.

"Tiểu Nguyên Đan Cảnh..."

Lâm Động mấp máy môi, đây chính là lần đầu tiên hắn giao thủ với người có đẳng cấp này.

Lần trước ở Thanh Dương Trấn, tuy nói hắn đã giết Nhị ấn Phù sư Cổ Ảnh, nhưng mà trận thắng đó là nhờ may mắn, nếu không nhờ Cổ Ảnh xuất Bản Mệnh Phù Ấn ra ngoài, mà Bản Mệnh Linh Phù của Lâm Động lại có chút cổ quái, trực tiếp hấp thu Tinh thần lực trong hai quả Bản Mệnh Phù Ấn của Cổ Ảnh, thì kết quả khó mà nói trước.

Nhị ấn Phù sư có thể cùng tiểu cường giả Nguyên Đan cảnh bình thủ, nhưng mà đây lại là lần đầu tiên Lâm Động giao chiến với một cường giả Nguyên Đan cảnh.

Nhưng mà, thời gian tu luyện vừa qua của Lâm Động cũng không phải là bỏ không, hiện giờ cho dù hắn không sử dụng năng lực hấp thu kỳ dị của Bản Mệnh Phù Ấn cũng có thể đánh bại Cổ Ảnh, cho nên hiện giờ Lâm Động cũng không kiêng kỵ cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh cho lắm.

"Có thể ép ta tới bước này, ngươi có chết cũng không hối tiếc..."

Trong lúc Lâm Động đang suy nghĩ, thân hình của Khương Lập đã bị bao phủ hoàn toàn trong tầng huyết vụ, đôi mắt đỏ tươi giống như dã thú nhìn chằm chằm vào Lâm Động.

Bị hai mắt con mắt đỏ tươi này nhìn chằm chằm, Lâm Động lập tức cảnh giác, hắn cảm thấy sự nguy hiểm từ thân hình của Khương Lập.

"Ầm!"

Trong lúc Khương Lập đang nhìn chằm chằm vào Lâm Động, thì đột nhiên hắn tung một cước, cả người hóa thành một đạo thân ảnh đỏ như máu bay vút lên, tốc độ này nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Nhìn đạo hồng ảnh nhanh chóng tới gần, sắc mặt Lâm Động trở nên nghiêm túc, bằng vào sự cảm ứng của Tinh thần lực hắn có thể nắm được quỹ tích của Khương Lập, cho nên hắn vội vàng di chuyển sang một bên.

"Xuy!"

Ngay khi thân hình Lâm Động di chuyển sang bên, một đạo hồng quang xẹt qua chỗ hắn đứng, một đạo cương khí sắc bén mang theo mùi máu tươi xẹt qua, để lại một cái rãnh sâu trên mặt đất.

"Hừ!"

Một kích thất bại, hồng quang trong mắt Khương Lập càng đậm, huyết vụ cô đọng lại trong lòng bàn tay, trực tiếp chém ngang, mục tiêu chính là yết hầu của Lâm Động, người này ra tay quả nhiên độc ác.

Tốc độ công kích của Khương Lập hiển nhiên là nhanh hơn lúc trước rất nhiều, hồng mang chỉ mới lóe lên đã tới gần yếu hầu Lâm Động, thân hình của Lâm Động lúc này đột nhiên bay lùi lại phía sau, hai chân mở ra, hai đạo hắc mang chẳng biết từ lúc nào huyền phù ở dưới chân Lâm Động, nâng đỡ thân hình hắn.

Mượn Tinh Thần Lực, thân pháp của Lâm Động cũng trở nên tinh nhanh, hắn nhanh chóng rời khỏi phạm vi công kích của Khương Lập, Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung chấn động, một cỗ Tinh thần lực mạnh mẽ ngưng tụ trước mặt hắn.

Tinh Thần Lực vô hình nhanh chóng ngưng tụ, trong chớp mắt đã biên thành một đạo gió xoáy hình mũi dùi!

"Tinh Thần Lực thật mạnh!"

Nhìn thấy Lâm Động có thể khống chế Tinh thần lực tới mức này, Hạ Vạn Kim cùng với Nhạc Sơn đều hơi kinh hãi, muốn làm cho Tinh Thần Lực ngưng tụ thành hình, Nhất ấn Phù sư phổ thông không thể làm được.

Khương Lập cũng cảm nhận được Tinh thần lực ngưng tụ ở trước mặt Lâm Động, sắc mặt hắn cũng trở nên nghiêm túc, ngay sau đó, hắn dừng chân, vỗ một

chưởng lên tầng huyết vụ ở trên ngực, sau đó tầng huyết vụ trên thân hình hắn chậm rãi hòa tan.

Khi huyết vụ bị hòa tan, một dòng máu hội tụ lại ở trong lòng bàn tay Khương Lập, cánh tay của hắn đỏ tươi như máu, giống y như một cánh tay của Tu La!

Cánh tay máu ngưng tụ, Khương Lập không để cho Lâm Động có thời gian, đầu gối hơi cong, sau đó giống như một con ác lang nhanh như tia chớp quay Lâm Động lao đi.

"Hóa Huyết Thủ!"

Một tiếng quát chói tai, huyết ảnh trên đỉnh núi bốc lên, ngay sau đó, một đạo huyết sắc quang ấn chừng một xích xuất hiện ở trong lòng bàn tay Khương Lập!

"Tiêm Loa Ba!"

Nhìn thấy đạo huyết tinh chi khí nhanh chóng vọt tới, trong mắt Lâm Động cũng hiện lên sự tàn nhẫn, hắn quát khẽ một tiếng, đạo gió xoáy hình mũi dùi trước mặt đột nhiên xoay tròn, cuối cùng giống như Độc Long Toản gào thét lao ra!

Trong vô số ánh mắt nhìn chăm chú, huyết quang và đạo tinh thần lốc xoáy trực tiếp va chạm trên không trung!

"Ầm!"

Một tiếng nổ lớn giống như sấm rền vang vọng khắp ngọn núi, kình phong lan tỏa thổi bay cây cối ở xung quanh.

Mọi người vừa chống đỡ đạo kình phong kia vừa chăm chú nhìn vào giữa không trung, ở nơi đó huyết quang và tinh thần lực sau khi va chạm đã nổ tung!

"Ầm!"

Sau vụ nổ, một thanh ảnh bay ngược ra phía sau, kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi từ trong miệng ộc ra, sắc mặt tái nhợt, một dòng máu ở miệng vẫn không ngừng chảy ra, sau khi rơi xuống mặt đất làm nát mấy tảng đá mới dừng lại được.

"Khương Lập!"

Nhìn thân ảnh rơi xuống đất, ánh mắt của mọi người đều kinh ngạc sững sờ, có những tiếng thất thanh kêu lên, hiển nhiên đây là sự thực khó có thể tin.

Trong những tiếng thanh đó, sắc mặt Khương Lập đột nhiên đỏ ửng, phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt hắn hiện lên sự độc ác, nhưng mà ngay khi hắn định động thủ, thì một đạo hắc mang lóe lên, hàn khí kéo tới làm cho hắn không dám nhúc nhích.

Thân hình cứng ngắc, nhưng Khương Lập vẫn cố gắng di chuyển ánh mắt nhìn vào hai thanh Đoản Toa sắc bén đang dừng ở trước cổ, yết hầu hắn giật giật, nếu hắn chỉ hơi động đậy, Đoản Toa sắc bén kia sẽ ngay lập tức xuyên thủng yết hầu.

Trước khi giao thủ hắn đã biết, đối thủ của mình chẳng phải là thiện nam tín nữ gì...

Nhìn hai thanh Đoản Toa không nhúc nhích đứng trước yết hầu Lâm Động, đỉnh núi lập tức trở nên yên tĩnh, sắc mặt đám người Hạ Chỉ Lam trở nên vui vẻ, cho dù thế nào các nàng cũng không ngờ tới, Khương Lập dù đã thi triển "Hóa Huyết Quy Nguyên Công" khiến cho thực lực tăng mạnh, vậy mà vẫn có kết quả này.

"Bịch."

Trong lúc đỉnh núi đang im lặng, có một đạo thân ảnh chậm rãi hạ xuống đất, sau đó nhìn vị trọng tài đang trợn mắt, cau mày nói:

"Tỷ thí kết thúc chưa?"

"Kết thúc, kết thúc!"

Nghe thấy thanh âm của Lâm Động, vị trọng tài kia vội vàng gật đầu.

"Trận thứ ba, Vạn Kim Thương Hội thắng!"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 114

Tiến Vào Đan Tiên Trì

Khi thanh âm của trọng tài vang lên, nhân mã hai bên đều rơi vào im lặng, ngay sau đó, bên phía Vạn Kim Thương Hội vang lên những tiến hoan hô ầm trời.

Kết quả này nằm ngoài dự liệu của mọi người!

Không ai ngờ rằng, ngay cả khi Khương Lập sử dụng "Hóa Huyết Quy Nguyên Công" đề thăng thực lực của mình lên tới Tiểu Nguyên Đan Cảnh, nhưng vẫn bị Lâm Động đánh bại.

"Đổng Tố ánh mắt của mọi đúng là lão luyện, Nguyên Lực của Lâm Động không tính là mạnh, nhưng mà Tinh thần lực của hắn lại cực kỳ mạnh mẽ, căn cứ vào cái chiêu hắn vừa thi triển kia có lẽ đã ở vào trình độ nhị ấn Phù sư."

Hạ Vạn Kim cũng vì thắng lợi ngoài dự đoán này mà tươi cười hớn hở, quay sang nhìn Đổng Tố ở bên cạnh, cười nói.

Nghe thấy Hạ Vạn Kim vậy, Đổng Tố cũng mỉm cười, ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng mà trong lòng lại nổi sóng ba đào.

Căn cứ theo lời của Nham đại sư, thời gian mà Lâm Động tu luyện Tinh thần lực chưa tính là nhiều, nhưng mà thực lực hiện giờ của hắn đã đạt tới Nhị ấn Phù sư, loại tốc độ này. . . chỉ nghe mà rợn cả người!

"Tinh thần thiên phú của người này sợ rằng còn vượt xa dự liệu của Nham đại sư, thành tựu sau này sẽ vô cùng khủng bố. . ."

Trong đôi mắt đẹp của Đổng Tố đã trở nên nghiêm túc, thực lực hiện giờ của Lâm Động không tính là mạnh, nhưng mà tiềm lực của hắn thì không ai bằng!

Loại người này không thể kéo được họ về phe mình thì cũng không thể đắc tội.

Đối với ánh mắt của mình, Đổng Tố vẫn luôn có lòng tin khá lớn.

"Sao hắn lại che giấu thực lực tốt tới vậy."

Vậy Hạ Chỉ Lam nhìn thoáng qua Khương Lập, sau đó nhìn vào thiếu niên đang tán phát một loại khí thế mạnh mẽ ở giữa sân, khuôn mặt nhỏ thoáng đỏ hồng.

Đương nhiên, đây chẳng phải là sự ngượng ngùng gì cả, chẳng qua nàng nhớ lại những gì nàng nói với Lâm Động trước kia mà thôi, cái gì mà ba trận thắng hai, ngươi tới chẳng qua chỉ để xem biểu diễn mà thôi. . .

Kết quả hiện nay và những lời nói lúc trước làm cho khuôn mặt Hạ Chỉ Lam nóng hổi, đây thực là tự mình tát vào mặt mình mà.

. . .

"Thua ư. . ."

Đối lập với sự mừng rỡ bên Vạn Kim Thương Hội, bên Huyết Lang Bang yên tĩnh hơn rất nhiều, sắc mặt đám người Nhạc Sơn trở nên khó coi vô cùng.

Vốn tưởng là trận này thắng dễ dàng, vậy mà kết quả lại thảm bại!

"Xem ra tên tiểu tử này mới là con bài chưa lật của Vạn Kim Thương Hội."

Ở bên cạnh Nhạc Sơn, có một vị lão giả thấp giọng cười khổ nói.

"Tên tiểu tử kia có lai lịch gì?"

Nhạc Phong cau mày, thanh âm có chút lạnh lùng hỏi, trong đám trẻ tuổi ở Viêm Thành, hắn đã có thể nói là ở trong số người đứng đầu, nhưng mà hắn cũng không nắm chắc việc có thể chiến thắng một vị cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh, nhưng mà lúc này Lâm Động lại làm được, điều này khiến cho hắn không cam lòng.

"Không biết, người này cực kỳ xa lạ, có thể hắn không phải là người của Viêm Thành."

Nghe thấy đám người Nhạc Phong nói vậy, hai mắt Nhạc Sơn cũng híp lại, nhìn chằm chằm vào Lâm Động, trong mắt có hàn mang hiện lên.

"Nhạc Sơn bang chủ, hôm nay ba trận thắng bại đã phân, đa tạ."

Khi Nhạc Sơn nhìn vào Lâm Động, Hạ Vạn Kim chắp tay cười nhạt, nói.

"Hắc hắc, Hạ hội trưởng đã mời được trợ giúp tốt."

Nhạc Sơn cười lạnh nói.

"Giống nhau mà thôi, nhưng mà hôm nay Vạn Kim Thương Hội chúng ta ba trận thắng hai, Đan Tiên Trì này đã thuộc về Vạn Kim Thương Hội chúng ta sử dụng, điểm này, Nhạc Sơn bang chủ chắc là không có ý kiến gì chứ?"

Hạ Vạn Kim cười nói.

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói thế, đám người Nhạc Sơn nắm chặt tay lại, khuôn mặt Nhạc Phong Nhạc Linh thể hiện sự không cam lòng, Đan Tiên Trì đối với những người có thực lực Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ như bọn họ cực kỳ trọng yếu, nếu như bọn họ có thể hấp thu năng lượng trong đó, vậy thì thời gian đột phá tới Nguyên Đan cảnh sẽ rút ngắn xuống mấy lần!

Nhìn thấy hành động của đám người bên Huyết Lang Bang, đông đảo cao thủ Vạn Kim Thương Hội cũng nắm lấy vũ khí.

"Thế nào? Nhạc Sơn bang chủ lẽ nào không chịu nhận thua? Chuyện hôm nay, rất đông thế lực trong Viêm Thành đều biết, nếu việc này truyền ra, sợ rằng danh tiếng của Huyết Lang Bang sẽ có ảnh hưởng không tốt."

Hạ Vạn Kim vẫn ung dung, nhìn chằm chằm vào Nhạc Sơn, thản nhiên nói.

Sắc mặt Nhạc Sơn biến ảo, sau một lúc lâu, hắn mới cười lạnh nói:

"Yên tâm, Huyết Lang Bang chúng ta đúng là đã thua."

"Phụ thân!"

Nghe vậy, Nhạc Phong không cam lòng kêu lên.

"Đi!"

Nhạc Sơn trầm giọng quát một tiếng, vung tay lên, bảo hai người khênh Khương Lập lên rồi mang theo nhân mã của người xuống núi. Khi hắn đi ngang qua bên cạnh Lâm Động thì hơi dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua một cái, đột nhiên cười nói:

"Vị tiểu hữu này có thực lực hơn người, Huyết Lang Bang chúng ta thua cũng không oan, nếu như sau này có hứng thú tiểu hữu có thể tới Huyết Lang Bang chúng ta, ta chắc chắn sẽ lấy lễ đối đãi!"

"Đa tạ Nhạc Sơn bang chủ ưu ái."

Đối với vị cường giả Viêm Thành đứng đầu này, Lâm Động không dám chậm trễ, chắp tay cười, khi nhìn vào mắt Nhạc Sơn, trong lòng cũng hơi rùng mình, từ trong mắt người này hắn đã nhận ra một sự âm trầm, xem ra bên ngoài thì người này biểu hiện ngông cuồng, nhưng tâm cơ cũng không kém.

Thấy Lâm Động nói vậy, Nhạc Sơn không nói thêm gì nữa, hắn dẫn theo người của mình rời đi, đám người Nhạc Phong thì dùng ánh mắt bất thiện nhìn Lâm Động.

Đối với ánh mắt của bọn họ, Lâm Động không thèm chú ý, tuy nói lần này có lẽ sẽ đắc tội Huyết Lang Bang, nhưng vì Đan Tiên Trì hắn cũng chẳng có cách gì hơn, đồng thời hắn muốn tận dùng cơ hội này mượn hơi Vạn Kim Thương Hội, chuyện gì tới cũng phải tới, thu hoạch mới là trọng yếu.

Khi đám người của Huyết Lang Bang như thủy triều rời đi, trên đỉnh núi đã trở nên trống trải hơn rất nhiều.

"Ha hả, lần tranh đoạt Tiên Trì này xin đa tạ sự tương trợ to lớn của Lâm Động tiểu hữu."

Khi người của Huyết Lang Bang rút đi, Hạ Vạn Kim cười cười đi tới, thái độ của hắn tốt hơn trước kia rất nhiều.

"Chỉ là làm tròn phận sự được nhờ vả mà thôi."

Lâm Động cười nói.

"Yên tâm, nếu như ta đã đáp ứng cho ngươi hấp thu năng lượng trong Đan Tiên Trì, vậy thì sẽ không đổi ý."

Đổng Tố bước chân nhẹ nhàng, thản nhiên cười nói.

Nghe thấy câu nói này của nàng, Hạ Vạn Kim giật mình, nhưng mà hắn không nói thêm gì, thực lực của Lâm Động đúng là để cho Vạn Kim Thương Hội phải lưu tâm.

Đổng Tố đi tới vách núi, đám người Vạn Kim Thương Hội lập tức đi theo, Lâm Động cũng cmar giác được sự nồng đậm của âm dương nhị khí đang từ trong cái hồ kia bay ra.

"Lúc ta phát hiện ra Tống Thanh, ở đây còn có một yêu thú cực kỳ lợi hại thủ hộ, ta chiến đấu với nó một hồi lâu, không những không thể đẩy lùi nó mà còn bị Nhạc Sơn phát hiện, hai người chúng ta liên thủ mới khiến cho con yêu thú kia trọng thương bỏ chạy, nhưng mà cũng chính vì như vậy mới có lần tranh đoạt

Tiên Trì này."

Hạ Vạn Kim đứng ở cạnh Đan Tiên Trì, khẽ thở dài.

"A?"

Nghe vậy, Lâm Động có một suy nghĩ, yêu thú gì mà lợi hại tới mức cần hai vị cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn mới có thể đẩy lùi.

"Năng lượng của Đan Tiên Trì này chúng ta đã thăm dò qua, nó chỉ đủ cho 4 người hấp thu, nếu như Đổng Tố đã đồng ý cho Lâm Động tiểu hữu đi vào tỏng, vậy thì danh sách bốn người này sẽ là Chỉ Lam, Liễu Nghị, Lâm Động cùng với Hạ Sư."

Nhìn Đan Tiên Trì, Hạ Vạn Kim quyết định.

Ba người đầu đều là người tham gia tỷ thí, người cuối cùng là một người rất có danh vọng trong Vạn Kim Thương Hội.

Đối với cái danh sách này, người của Vạn Kim Thương Hội chẳng phản đối ai, nếu không có Lâm Động nghịch chuyển cục diện thì người phải rời đi chắc chắn là Vạn Kim Thương Hội rồi.

Cho nên cho dù là Hạ Chỉ Lam cũng không nói điều gì, hiển nhiên là công nhận thực lực và cống hiến của Lâm Động.

"Bốn người các ngươi tiến vào trong Đan Tiên Trì đừng đi sâu quá, cái Đan Tiên Trì này không rộng, nhưng lại cực sâu, vào càng sâu thì hàn khí càng mạnh, để tránh khỏi những điều không may, các ngươi không nên vào sâu quá, ta ở nơi này cảnh giới cho các ngươi."

"Về phần các ngươi đạt được bao nhiêu lợi ích trong Đan Tiên Trì thì phải trông vào tạo hóa của các ngươi rồi."

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói thế, bốn người Lâm Động cũng gật đầu, ánh mắt

nóng bỏng nhìn vào cái hồ âm dương nhị khí kia.

"Ha hả, nếu đã rõ vậy thì vào đi. . ."

Hạ Vạn Kim cười nhạt, ngồi xếp bằng xuống tảng đá bên cạnh, đám nhân mã còn lại của Vạn Kim Thương Hội cũng phân ra cảnh giới.

"Phù phù!"

Người đầu tiên tiến vào Đan Tiên Trì đương nhiên là Hạ Chỉ Lam, chỉ thấy nàng đem Nguyên Lực vận chuyển quanh thân giống như một tầng cát mỏng, sau đó trực tiếp tiến vào bên trong Đan Tiên Trì.

Thấy Hạ Chỉ Lam tiến vào Đan Tiên Trì, cái hồ âm dương nhị khí kia hình thành một dòng khí lưu nhỏ, bắt đầu tiến vào trong cơ thể Hạ Chỉ Lam, hiển nhiên là nàng đã bắt đầu hấp thu.

Mà nhìn thấy cảnh tượng này, Liễu Nghị cùng với người tên là Hạ Sư cũng vội vã kích động tiến vào bên trong, năng lượng của cái hồ này có hạn, nếu như đi chậm thì chẳng phải là uống nước đục hay saox.

Nhìn thấy hai người khẩn cấp tiến vào bên trong, Lâm Động cũng học theo cách của Hạ Chỉ Lam, đem Nguyên Lực trải rộng quang thân, tiến vào trong Đan Tiên Trì.

"Phù phù."

Khi bốn người Lâm Động tiến vào trong Đan Tiên Trì, những dòng khí lưu trong Đan Tiên Trì cũng nhanh chóng hình thành những luồng chảy, tiếng nước chảy ầm ầm bên dưới cũng nhanh chóng hiện ra. . .

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 115

Hóa Khí Tinh Toàn

'Âm dương nhị khí tinh thuần thật mạnh!"

Khi Lâm Động tiến vào trong Đan Tiên Trì hắn lập tức cảm nhận được năng lượng hùng hồn của cái hồ này, đây là lần đầu tiên Lâm Động gặp loại năng lượng mạnh thế này.

"Thảo nào "Đan Tiên Trì" này có thể giúp cho con người giám bớt thời gian tiến vào Nguyên Đan cảnh..."

Lúc này trong lòng Lâm Động cũng thoáng có chút hiểu ra.

"Cũng nên nhanh chóng hấp thu năng lượng thôi..."

Ánh mắt Lâm Động đảo qua một vòng, hắn đã phát hiện ba người Hạ Chỉ LAm đang phiêu phù, nhắm mắt tiến vào trạng tháitu luyện, một cỗ cổ hấp lực mạnh mẽ không ngừng từ trong cơ thể ba người tuôn ra, hấp thu âm dương nhị khí vào trong cơ thể.

Nhìn thấy ba người Hạ Chỉ Lam tranh thủ từng giây hấp thu năng lượng của Đan Tiên Trì, Lâm Động cũng không hề chậm trễ, ngồi xếp bằng, vận chuyển những kinh mạch đã được Thanh Nguyên Công đả thông, một cỗ hấp lực được tuôn ra, hấp thu những luồng âm dương nhị khí tinh thuần và nồng đậm.

Không thể không nói, năng lượng ở trong Đan Tiên Trì mạnh hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần, Lâm Động mới chỉ bắt đầu hấp thu đã cảm nhận được từng đạo khí ôn nhu từ trong hồ thấm thấu ra, dọc theo những luồng kinh mạch đã đả thông, chui vào trong cơ thể Lâm Động.

Dưới sự hấp thu này, Lâm Động có thể cảm nhận được Nguyên Lực ở trong đan điền tăng trưởng một cách rất khả quan.

"Không hổ là Đan Tiên Trì..."

Nhận thấy Nguyên Lực trong đan điền tăng trưởng, trên mặt Lâm Động hiện lên sự vui mừng, nhưng mà sự vui mừng này chẳng duy trì được bao lâu, hai hàng lông mày của hắn đã nhíu lại, hắn phát hiện ra tốc độ hấp thu năng lượng trong Đan Tiên Trì của hắn kém xa so với ba người Hạ Chỉ Lam.

"Thanh Nguyên Công đáng chết, đúng là quá vô dụng!"

Phát hiện loại tình huống này, Lâm Động không khỏi có chút tức giận, cho tới bây giờ hắn mới nhận ra, công pháp bí tịch cao cấp trọng yếu như thế nào với việc tu luyện Nguyên Lực, mặc dù hắn đã thi triển Thanh Nguyên Công tới cực hạn, nhưng mà tốc độ này vẫn kém so với ba người bên cạnh.

Dùng Tinh Thần Lực để quan sát, hắn có thể phát hiện quanh thân Hạ Chỉ Lam có 15 dòng hấp lực, Liễu Nghị có mười hai dòng, thậm chí Hạ Sư cũng có 10 dòng, điều này đã chứng minh, công pháp bí tịch mà họ tu luyện có hiểu quả đả thông kinh mạch tốt hơn Thanh Nguyên Công của hắn, bởi lúc này hắn mới chỉ có 7 đường kinh mạch được đả thông mà thôi.

"Lần sau nhất định phải kiếm một bộ công pháp bí tịch thật tốt!"

Lâm Động cắn răng, trong lòng đã quyết định chủ ý, cho dù phải trả giá như thế nào cũng phải kiếm một bộ công pháp bí tịch cho ra hồn!

Nhưng mà, hiện giờ thì hắn chỉ có thể chấp nhận dùng loại tốc độ hấp thu này mà thôi...

Tàn bạo liếc mắt nhìn ba người Hạ Chỉ Lam, Lâm Động rất không cam lòng, hắn mạo hiểm đắc tội Huyết Lang Bang, vậy mà vào trong Đan Tiên Trì rồi lại không bằng người khác.

"Hắc hắc, tiểu tử, có muốn đẩy nhanh tốc độ hâp thu âm dương nhị khí không?"

Trong lúc Lâm Động đang nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên có một thanh âm quen thuộc vang lên ở trong đầu của hắn.

Đột nhiên trong đầu mình có giọng nói làm cho Lâm Động hoảng sợ, nhưng mà ngay sau đó bàn tay phải của hắn nắm lại, hắn có thể cảm nhận được đây chính là thanh âm của Tiểu Điêu nằm trong Thạch Phù thần bí.

"Đừng ngạc nhiên, muốn đẩy nhanh tốc độ thì đem tinh thần lực thẩm thấu vào Thạch Phù là được.".

Nghe vậy, Lâm Động giật mình, đem một tia Tinh Thần Lực chui vào Thạch Phù, dùng ý niệm nói:

"Ngươi có thể giúp ta?"

"Nói nhảm."

Thanh âm không chút khách khí của Tiểu Điêu kia truyền tới "Sao tự dưng có lòng tốt vậy?."

Lâm Động có chút hoài nghi, Tiểu Điêu này tuy rằng lai lịch thần bí, khiến cho hắn cực kỳ cảnh giác, từ lúc bị phát hiện cho tới bây giờ con chồn này chưa từng chủ động yêu cầu hỗ trợ bao giờ.

"Hắc hắc, Điêu gia đương nhiên không phải người tốt, ta có biện pháp giúp ngươi đẩy nhanh tốc độ hấp thu âm dương nhị khí ở đây, nhưng mà sau khi xong ngươi phải giúp ta một chuyện."

Tiểu Điêu cười quái dị nói.

"Chẳng phải ngươi nói mình không có lực lượng gì sao?"

Lâm Động mặt không đổi sắc nói.

"Chỉ là một loại pháp môn khiến ngươi có thể đẩy nhah tốc độ hấp thu mà thôi, còn làm thế nào thì phải tùy thuộc vào chính ngươi."

"Ngươi muốn ta giúp chuyện gì?"

Lâm Động đảo mắt một cái, không đồng ý ngay mà hỏi lại.

"Sâu trong cái hồ này ta cảm nhận được một thứ, lát nữa chỉ cần ngươi vào trong đó xem một chút..."

Tiểu Điêu nói.

"Có cái gì? Thứ gì vậy?"

Lâm Động sửng sốt, nhanh chóng hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, ta mới chỉ cảm ứng được nó một chút mà thôi, còn cụ thể là cái gì thì phải lát nữa vào trong đó mới biết được, ngươi có làm hay không? Nếu như còn do dự thì năng lượng trong cái hồ này sẽ bị ba tên kia hấp thu hết đó." Tiểu Điêu thúc giục.

Sắc mặt Lâm Động hơi biến ảo, nhìn thoáng qua ba người Hạ Chỉ Lam đang điên cuồng hấp thu năng lượng trong Đan Tiên Trì, cuối cùng hắn đành phải cắn răng gật đầu:

"Được, ta đồng ý!"

"Ông!"

Ngay khi Lâm Động gật đầu, trong đầu hắn đã xuất hiện một loại tin tức.

Hóa Khí Tinh Toàn, tinh thần bí kỹ...

Xuất hiện ở trong đầu Lâm Động là một loại tinh thần bí kỹ, nhưng mà hắn

không biết nó có cấp độ gì, Lâm Động hơi cân nhắc, sau đó trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, thì thào nói:

"Tinh Thần Lực lại có thể sử dụng như vậy, quả nhiên là kiến thức mình còn hạn chế nhiều..."

Hóa Khí Tinh Toàn này không có lực công kích, thứ này thì dùng để phụ trợ, nó có một phương pháp đặc thù ngưng tụ Tinh thần lực thành những dòng xoáy Tinh Thần Lực, tốc độ hấp thu của dòng xoáy này vượt xa so với tốc độ của Thanh Nguyên Công.

Muốn ngưng tụ "Hóa Khí Tinh Toàn" này không khó, chỉ cần cân đối một số huyệt vị trong cơ thể, sắp xếp theo một vị trí đặc thù, điều nó sẽ làm đảo lộn sự vận chuyển Nguyên Lực trong cơ thể, dựa theo những tin tức mà Tiểu Điêu truyền cho, Lâm Động chỉ cần hơi điều chỉnh một chút, một cỗ Tinh Thần lực mạnh mẽ từ trong Nê Hoàn Cung đã truyền ra.

Luồng Tinh Thần Lực này ngưng tụ ở gần đan điền, sau đó bị Lâm Động khống chế, ngưng tụ thành một dòng xoáy.

Do mới tiếp cận với phương phức tu luyện này cho nên hai lần đầu tiên Lâm Động ngưng tụ thất bại, đợi tới lần thứ ba hắn mới ngưng tụ thành công Hóa Khí Tinh Toàn.

"Ông!"

Khi mà "Hóa Khí Tinh Toàn" ngưng tụ thành công, một tiếng ông thanh thúy truyền ra, ngay sau đó, cái dòng xoáy kia xoay tròn với một tốc độ cực nhanh, một cỗ hấp lực cũng theo đó mà tuôn ra, hấp thu âm dương nhị khí trong hồ!

"Ào ào!"

Khi hấp lực từ trong cơ thể Lâm Động bạo phát, âm dương nhị khí ở trong hồ lập tức rít lên, những đạo âm dương nhị khí hùng hậu mà mắt thường có thể nhìn

thấy từ trong mặt hồ bốc lên, cuồn cuộn không ngừng tiến vào dòng xoáy tinh thần ở bên cạnh Đan Điền của Lâm Động.

Mặt hồ lúc này rung chuyển, những đạo năng lượng tinh thần lấy Lâm Động làm trung tâm không ngừng bị hấp thu vào trong cơ thể của hắn.

"Người này!"

Động tĩnh đột nhiên xảy ra làm cho ba người Chỉ Lam giật mình tỉnh giấc, đợi khi họ nhìn thấy Lâm Động dùng một phương thức khủng bố cướp đoạt năng lượng trong Đan Tiên Trì, họ mới giật mình, Hạ Chỉ Lam giận tới mức mắng nhỏ một tiếng, ngay sau đó vội vàng vận chuyển công pháp của mình tới cực hạn, nếu không thì sợ rằng toàn bộ năng lượng trong Đan Tiên Trì sẽ bị một mình Lâm Động hấp thu hết mất.

Nhưng mà ba người tăng cường hấp thu cũng chẳng ảnh hưởng là mấy tới Lâm Động, hắn cũng không để ý tới họ mà cố gắng vận chuyển dòng xoáy tinh thần, tham lam hấp thu năng lượng trong Đan TIên Trì.

Trải qua một thời gian hấp thu năng lượng điên cuồng, trong đan điền của Lâm Động, Nguyên Lực tăng trưởng một cách mạnh mẽ.

Mà khi luồng khí Nguyên Lực bên trong đan điền nhanh chóng lớn mạnh, thì một loại lực lượng mạnh mẽ cũng lan tràn khắp tứ chi bách hải của Lâm Động...

"Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ!"

Cảm nhận được biến hóa đột ngột, trong lòng Lâm Động cũng hiện lên sự vui mừng, mượn năng lượng của Đan Tiên Trì, hắn đã thành công tiến vào cảnh giới Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ!

"Hắc hắc..."

Tuy nói thành công tiến vào Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng mà hắn vẫn không ngừng tay, ngưng tụ Nguyên Đan đâu phải là chuyện đơn giản, lợi lộc từ

trong này tốt như vậy, đương nhiên là phải nắm chặt, hấp thu càng nhiều âm dương nhị khí tinh thuần thì sẽ rút ngắn thời gian ngưng tụ Nguyên Đan, thậm chí có thể đề thăng phẩm chất của Nguyên Đan!

Tham lam hấp thu năng lượng trong vòng nửa giờ, Lâm Động cảm nhận Nguyên Lực trong đan điền mình không thể nào tăng trưởng nữa, lúc này hắn vẫn không chịu ngừng tay, tinh thần khẽ động, đem dòng xoáy tinh thần này tán vào trong Hóa Khí Tinh Hoàn, tuy rằng nó không có lực công kích, nhưng mà có tác dụng không nhỏ đối với việc tu luyện Nguyên Lực.

"Tiểu tử, ngươi hấp thu thì hấp thu nhưng nên để lại một chút..."

Lúc Lâm Động dừng tay, thanh âm của Tiểu Điêu lại vang lên.

"Yên tâm, nếu như ta đã đáp ứng ngươi thì sẽ không đổi ý."

Lâm Động cười trả lời một câu, sau đó cúi đầu nhìn vào sâu trong "Đan Tiên Trì", đối với đồ vật thần bí có khả năng hấp dẫn Tiểu Điêu, Lâm Động cũng có hứng thú không nhỏ.

"Thời gian mà ba người Hạ Chỉ Lam dừng lại chắc cũng còn khá lâu, chúng ta tranh thủ thời gian này vào trong đó xem một chút..."

Lâm Động nhìn thoáng qua ba người còn đang chìm đắm trong việc hấp thu, hắn hơi trầm ngâm, nhưng không chần chờ, thần hình nhoáng lên một cái khởi động Nguyên Lực, thân hình như một con cá lẻn vào sâu trong Đan Tiên Trì.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 116

Bích Thủy Yêu Mãng

Đi vào sâu bên trong Đan Tiên Trì không thuận lợi như Lâm Động tưởng tượng, đường đi rất khó hơn nữa còn có nhiều ngã rẽ, dòng nước từ những ngã rẽ này tuôn ra mạnh vô cùng, ào ạt liên tục.

"Hàn khí thật lạnh."

Càng đi vào trong, Lâm Động càng cảm nhận được cái loại hàn khí lạnh thấu xương, xem ra đúng như lời Hạ Vạn Kim nói, phía dưới Đan Tiên Trì này có hàn khí cực lạnh.

Nguyên Lực hùng hậu từ bên trong đan điền tuôn ra, sau đó vây kín lấy thân hình Lâm Động, lúc này hắn mới cảm thấy đỡ lạnh một chút.

"Càng vào sâu trong Đan Tiên Trì địa hình càng phức tạp, cứ theo đà này, ta sẽ không chống đỡ được lâu đâu!"

Lúc này, Lâm Động truyền giọng nói của mình vào trong Thạch Phù.

"Nhanh, nhanh, đi về phía bên phải ấy."

Thanh âm của Tiểu Điêu rất là gấp gáp.

Nghe vậy, Lâm Động quay đầu nhìn thoáng qua cái ngã rẽ tối đen như mực, đành cắn răng một cái, giống như con cá chui vào bên trong.

Sau khi chui vào cái ngã ba này không lâu, cảm giác lạnh dường như bớt đi một chút, hắn cảm thấy hơi bị kinh ngạc.

"Mau tới đó đi..."

Thanh âm của Tiểu Điêu có chút hưng phấn.

Nghe thấy Tiểu Điêu nói thế, tốc độ của Lâm Động lại chậm lại, hắn cảnh giác nhìn ngắm, Nguyên Lực trong cơ thể cũng bắt đầu khởi động, cái vật kia đến tột cùng là vật gì hắn không biết, cho nên cẩn thận vẫn tốt hơn.

Một thời gian sau khi Lâm Động giảm tốc độ, cái ngã rẽ đen tối này nổi lên những điểm sáng nhạt, tầm nhìn đột nhiên rộng hơn rất nhiều.

"Phốc!"

Một thanh âm rất nhỏ vang lên, khiến cho Lâm Động chú ý, hắn cảm thấy nước hồ đột nhiên biến mất, mà hắn lúc này đã ở trong một sơn động ướt át.

Sơn động diện tích cũng không lớn, có một lối vào duy nhất đó chính là gốc cây Lâm Động vừa mới chui vào, nhưng mà cái kỳ dị đó chính là nước hồ, nó hình như bị một lớp gì đó vô hình chặn ở cửa động.

Lâm Động kinh dị nhìn cái sơn động này, hiển nhiên là hắn không ngờ tới, ở dưới đáy tiên trì lại có một chỗ kỳ lạ thế này.

Hắn thoáng đánh giá sơn động một chút, sau đó nhìn chằm chằm vào vị trí trung ương của sơn động, ở nơi đó có một chùm ánh sáng màu xanh đậm, đang yên tĩnh lở lửng trên không trung, Lâm Động cảm thấy dường như có một con rắn nhỏ đang du động trong đó.

Nhìn cái chùm ánh sáng màu xanh đậm này, sắc mặt Lâm Động trở nên nghiêm túc, hắn có thể cảm giác được thứ này ẩn chứa một cỗ năng lượng cực mạnh.

"Đây là cái gì?"

Lâm Động cẩn thận từng li từng tí hỏi Tiểu Điêu ở trong Thạch Phù.

"Bích Thủy Yêu Mãng, nói một cách chính xách, nó chính là yêu linh Bích Thủy Yêu Mãng."

Trong thanh âm của Tiểu Điêu ẩn chứa một sự hưng phấn khó che giấu.

"Yêu Linh?"

Nghe thấy Tiểu Điêu nói như thế, da đầu Lâm Động tê dại, tuy rằng hắn không biết Bích Thủy Yêu Mãng này mạnh như thế nào, nhưng hắn cũng biết, phàm là yêu thú có thể ngưng tụ Yêu Linh đều là những con có lực lượng cực mạnh, với lực lượng như hắn thì trong nháy mắt đã bị giết rồi.

"Đừng sợ đừng sợ, này Yêu Linh này đã bị thương, hơn nữa linh trí không cao, rất dễ đối phó."

Dường như cảm thấy Lâm Động đã có ý định thối lui, Tiểu Điêu vội vàng nói.

"Vậy nó hiện tại mạnh như thế nào?"

Lâm Động không tin tưởng lời của con chồn này, lật lọng hỏi.

"Ách..."

Tiểu Điêu phân vân một lát, sau đó đắn đo nói:

"Chắc là tương đương với Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn của nhân loại các ngươi."

"Con mẹ ngươi!"

Nghe thấy Tiểu Điêu nói như thế, Lâm Động nhịn không được chửi một câu, Bích Thủy Yêu Mãng này chỉ là Yêu Linh bị thương cũng có sức mạnh tương đương với cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, nếu như nó ở trạng thái bình thường thì chẳng phải tương đương với cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh còn

gì? Vậy mà dễ đối phó?

"Đi!"

Vừa nghĩ tới con yêu thú trong chùm ánh sáng kia, trong lòng Lâm Động có chút bất an, không chút nghĩ ngợi muốn chạy trốn, hắn đương nhiên biết mình hiện giờ không có thực lực của cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn.

"Đừng, đừng, ngươi có nhìn thấy đồ vật phía sau chùm ánh sáng kia không?"

Nhìn thấy Lâm Động muốn chạy, Tiểu Điêu nóng nảy, bây giờ nó vô cùng cần những Yêu Linh khác để tăng cường thực lực.

Nghe thấy Tiểu Điêu lại câu dẫn, Lâm Động đành liếc mắt nhìn phía sau chùm ánh sáng, ở nơi đó có ba hạt châu có hai màu đen trắng tỏa ra ánh sáng êm dịu, lơ lửng trên không trung, mặc dù cách nó tương đối xa, nhưng Lâm Động vẫn cảm nhận được âm dương nhị khí vô cùng tinh thuần từ nó phát ra.

Loại năng lượng tinh thuần này cho dù năng lượng bên ngoài Đan Tiên Trì cũng không thể nào so sánh được!

"Đấy là cái gì?"

Đối với loại năng lượng này, Lâm Động có chút động tâm, hỏi.

"Đó là Âm Dương châu, đây mới là bảo bối của Đan Tiên Trì, chúng nó là kỳ vật mà cái hồ này phải ngưng tụ nhiều năm mới được, âm dương nhị khí mà ngươi hấp thu bên ngoài không bằng một phần mười của nó, hơn nữa độ tinh thuần cũng không cách nào so sánh được, nếu như ngươi có Âm Dương châu này thì Điêu gia đảm bảo chỉ trong vòng nửa năm, không chỉ trong vòng ba tháng, ngươi có thể thành công tiến vào Nguyên Đan cảnh!"

Tiếng nói của Tiểu Điêu trở nên gấp gáp.

"A?"

Nghe vậy, trái tim Lâm Động đập thình thịch, ánh mắt của hắn nóng bỏng nhìn chằm chằm vào ba hạt châu có hai màu đen trắng giao nhau kia, nhưng mà một lát sau hắn chậm rãi lắc đầu, Âm Dương châu tuy rằng quý giá, nhưng cái mạng nhỏ của hắn càng quý giá hơn, vạn nhất tới lúc cuối cùng kinh động Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng, thì chỗ này đúng là nơi táng thân của hắn.

"Ta đánh không lại Yêu Linh này! Hay là thôi đi."

Lâm Động bất đắc dĩ nói.

"Ngươi đánh không lại, ta có thể!"

Tiểu Điêu cười hắc hắc nói.

"Chẳng phải ngươi nói ngươi không có lực lượng sao?"

Nghe Tiểu Điêu nói như thế, Lâm Động nhất thời hoài nghi hỏi.

"Hiện giờ lực lượng của ta không nhiều, cho nên phải mượn Nguyên Lực trong cơ thể của ngươi."

Tiểu Điêu nói.

"Hiện giờ ta mới có thực lực Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, cho dù đem Nguyên Lực cho ngươi mượn cũng không phải đối thủ của Yêu Linh kia!"

Lâm Động nhíu mày, hắn cảm giác biện pháp này không ổn, hắn không muốn giao cái mạng nhỏ cho con Tiểu Điêu này.

"Hắc, ngươi cũng quá coi thường thủ đoạn của bộ tộc Thiêu Yêu Điêu rồi, cho dù hiện giờ thực lực của ta chỉ bằng 1 phần vạn thời kỳ toàn thịnh, nhưng mà chẳng có gì khó khăn khi giải quyết một con Bích Thủy Yêu Mãng cả."

Tiểu Điêu khinh thường nói.

Lâm Động có chút chần chờ, Thiên Yêu Điêu là cái gì hắn không biết, nhưng mà con chồn này đúng là không giống chồn bình thường, yêu thú bình thường đâu thông minh như thế này.

"Ta nói cái tên tiểu tử này sao lại lề mề như vậy, làm đại sự phải phiêu lưu, nếu như ngươi nói cho những tên ở ngoài kia biết, nơi này có ba viên Âm Dương châu, thì Điêu gia dám đám cam đoan với ngươi, sẽ có vô số người đỏ mắt mà lao xuống, chém giết lẫn nhau mà tranh đoạt!"

Nhìn thấy Lâm Động không dám quyết định, Tiểu Điêu cũng nóng nảy, mắng một câu tiếc hận.

Lâm Động đảo cặp mắt trắng dã, tuy rằng hắn biết con chồn này có chút khoác lác, nhưng mà từ năng lượng tinh thuần trong Âm Dương châu đang tán phát có thể thấy, thứ này đúng là không phải vật tầm thường.

"Được rồi, thử một lần! Ta phải làm như thế nào?"

Sau khi trầm ngâm, Lâm Động rốt cục cũng cắn răng một cái, Tiểu Điêu nói không sai, làm đại sự phải phiêu lưu, vì ba viên Âm Dương Châu có liều cũng đáng!

"Đem Nguyên Lực quán nhập vào Thạch Phù, chuyện còn lại giao cho ta là được!"

Mấp máy môi, nếu đã hạ quyết tâm, thì Lâm Động sẽ không do dự, tinh thần khẽ động, Nguyên Lực bên trong đan điền tuôn ra, nhập vào bên trong Thạch Phù ở lòng bàn tay phải!

"Ông!"

Khi có một lượng Nguyên Lực lớn quán nhập, Thạch Phù cũng kêu lên ông một tiếng, sau đó quang mang chớp động, có một hư ảnh xuất hiện ở trên bàn tay của Lâm Động, nó chính là Tiểu Điêu.

Hấp thu một số lượng lớn Nguyên Lực của Lâm Động, thân thể của Tiểu Điêu trở nên đen nhánh, hiện giờ quan sát Tiểu Điêu, Lâm Động mới phát hiện ra, nó đúng là không phải chuột, ở trán của nó có một loại phù văn cực kỳ mờ nhạt, trông như một loại phù văn thần bí.

"Xong chưa?"

Sau khi đem Nguyên Lực quán nhập vào bên trong Thạch Phù, sắc mặt Lâm Động trở nên tái nhợt, nói.

"Rồi."

Tiểu Điêu gật đầu, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên màu tử kim, một loại uy áp lập tức bao phủ xung quanh.

"Ầm!"

Khi loại uy áp này vừa mới xuất hiện, hai chân Lâm Động đã cong lại, thiếu chút nữa quỳ xuống, hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn vào Tiểu Điêu ở trong lòng bàn tay.

"Hắc hắc, cái tên vô dụng, có thể này mà cũng không chịu nổi."

Thấy thế, Tiểu Điêu nhếch miệng cười nhạo một tiếng, sau đó một đạo hắc mang lóe lên, nó lao thẳng tới chùm sáng kia.

Nhìn chùm sáng màu lam đậm, sắt mặt Tiểu Điêu trở nên nghiêm túc, hai cái móng nhanh chóng vũ động, từng đạo hắc mang từ trong móng vuốt của nó bay ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một cái dòng xoáy như một cái hắc động (1).

(1): Hắc động: Lỗ đen "Thiên Yêu Chi! Nuốt!"

Khi hắc động kia hình thành, một thanh âm khàn khàn từ trong miệng của Tiểu Điêu truyền ra, thanh âm này hoàn toàn khác với giọng nói bình thường của nó.

"Ô!"

Khi thanh âm của Tiểu Điêu phát ra, cái hắc động kia đột nhiên điên cuồng xoay tròn, mà khi nó xoay tròn, hắc mang cũng được ngưng tụ, giống như một cái miệng khổng lồ, chậm rãi hút chùm ánh sáng kia vào.

Nhìn thấy Tiểu Điêu ra tay, sắc mặt Lâm Động trở nên nghiêm túc, lặng lẽ lui về phía sau một chút, dừng lại ở cửa động, chỉ cần nhận ra tình hình có chút không ổn, là lập tức quay đầu bỏ chạy.

Bị một lực lượng cường đại thôn phệ, cái chùm ánh sáng kia cũng dần dần bay về phía hắc động, nhưng mà Lâm Động dùng Tinh thần lực quan sát đã nhận ra, trong chùm ánh sáng có một cỗ lực lượng đang ngày càng mạnh mẽ.

"Nguy rồi..."

Nhận thấy được cảnh tượng này, chân tay Lâm Động trở nên lạnh toát.

"Tê!"

Ngay khi Lâm Động phát hiện ra điều này, thì một thanh âm như tiếng ngựa hí vang lên, vang vọng trong sơn động, trong chùm ánh sáng kia có một thân ảnh hình rắn đang chậm rãi hình thành!

Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng đang bị hôn mê cuối cùng cũng tỉnh lại!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 117

Hai Thú Đánh Nhau

"Thình thịch!"

Chùm ánh sáng màu xanh đậm kịch liệt bành trướng, khi xà ảnh trong đó bành trướng, Bích Thủy Yêu Mãng dường như cũng cảm thấy có người có mưu đồ bất chính đối với nó, cho nên nó điên cuồng giãy dụa, những đạo ánh sáng màu xanh không ngừng từ trong chùm sáng bắn ra, chống đỡ với lực lượng thôn phệ (1) ở phía trước.

(1): Thôn phệ: Cắn nuốt "Ầm!"

Hai loại lực lượng này va vào nhau làm cho sơn động rung lên bần bật, đá vụn không ngừng từ trên đỉnh rơi xuống.

"Hừ!"

Nhìn thấy Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng phản kháng, Tiểu Điêu hừ lạnh một tiếng, tốc độ vũ động của móng vuốt càng lúc càng nhanh, mà cỗ lực lượng thôn phệ cũng tăng vọt, không ngừng kéo cái chùm ánh sáng kia tới gần hắc động.

"Tê tê". . .

Đối mặt với lực thôn phệ càng lúc càng mạnh này, những đạo quang mang màu xanh cũng không ngừng từ trong chùm sáng lao ra, Lâm Động nhận rõ, có một đạo ánh sáng hình thành một cái cột sáng, trên đỉnh cột sáng có một cái khe đen kịt nhìn không thấy đáy.

"Ừng ực!"

Nhìn thấy lực lượng khủng bố này, Lâm Động không khỏi nuốt nước miếng một cái, nếu như hắn bị loại lực lượng này đánh trúng, thì không chết cũng bị thương.

"Tiểu Điêu này hình như có đủ lực lượng chống lại được Bích Thủy Yêu Mãng..."

Tuy rằng trong lòng cảm thấy hoảng sợ thực lực của Bích Thủy Yêu Mãng, nhưng Lâm Động cũng không lập tức quay đầu bỏ chạy, bởi vì hắn phát hiện, cho dù Bích Thủy Yêu Mãng giãy dụa thế nào cũng không cách nào thoát khỏi lực thôn phệ của cái hắc động đang xoay tròn.

Lực lượng của Tiểu Điêu đều là mượn Nguyên Lực của Lâm Động, nhưng mà chiêu thức nó thi triển lại cực kỳ mạnh mẽ, cái dòng xoáy của hắc động này dường như có một nhịp điệu như tim đập, có thể tưởng tượng, nếu như Tiểu Điêu khôi phục một phần thực lực thì không biết nó sẽ khủng bố tới mức nào.

Đến lúc này, Lâm Động buộc phải tin tưởng con chồn thần bí này, tin tưởng nó có một lực lượng khủng bố tới mức tận cùng.

"Tê tê!"

Trong khi Lâm Động đang suy nghĩ, thì việc giằng co trong sơn động đã tới hồi kịch liệt, những tiếng tí tách xèo xèo không ngừng từ trong chùm sáng màu xanh đậm truyền ra, mà xà ảnh cũng không ngừng bị kéo gần lại.

"Bụp!"

Bích Thủy Yêu Mãng kịch liệt phản kháng, nhưng đột nhiên cái chùm sáng màu xanh đập kia vỡ ra, một cỗ năng lượng ba động cực mạnh lập tức khuếch tán ra xung quanh, cho dù Lâm Động đang đứng sát cửa động cũng bị chấn bay, đập thẳng vào vách núi, trước ngực của hắn vô cùng đau đớn.

"Tê!"

Khi chùm ánh sáng vỡ tan, Yêu Linh xuất hiện, trông nó giống như một con cự mãng khổng lồ cao chừng 10 trượng, chẳng qua là thân thể của nó hiện giờ rất mờ ảo, chính là hình thái đặc thù của Yêu Linh.

"Phốc!"

Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng vừa xuất hiện đã mở miệng phóng ra một cột nước màu xanh sền sệt về phía Tiểu Điêu, cột nước này có lực lượng ăn mòn vô cùng khủng bố.

"Nuốt"

Đối mặt với công kích của Bích Thủy Yêu Mãng, Tiểu Điêu cười lạnh một tiếng, móng vuốt nắm chặt, hắc động trước mặt trực tiếp tuôn ra một cỗ lực lượng thôn phệ, hấp thu cái cột nước kia.

"Súc sinh gian ngoan mất khôn, Điêu gia muốn nuốt Yêu Linh của ngươi, ngươi còn dám phản kháng! Muốn chết!"

Bích Thủy Yêu Mãng ra sức giãy dụa, điều này đã làm cho Tiểu Điêu không còn kiên nhẫn, móng vuốt lập tức vung lên, một cỗ hắc khí nồng nặc phun ra, sau đó ngưng tụ thành một con quái vật lớn ở phía sau Tiểu Điêu!

Hắc vụ lượn lờ, Lâm Động tuy đứng gần nhưng cũng không nhìn rõ hình dáng con quái vật kia ra sau, nhưng hắn đoán đây có lẽ là hình dáng phóng đại của… Tiểu Điêu.

"Đây là hình dáng thực của Tiểu Điêu hay sao?"

Nhìn con quái vật cổ xưa hung ác, Lâm Động nhịn không được thì thào tự nói.

"Rống!"

Khi con quái vật lớn vừa thành hình, Bích Thủy Yêu Mãng đã gầm nhẹ một tiếng, trong tiếng gầm ẩn chứa một loại uy áp khủng bố, nhưng mà thân hình của Bích Thủy Yêu Mãng lại run rẩy, hiện lên sự sợ hãi.

"Đi vào cho Điêu gia!"

Con quái vật to lớn do khí đen ngưng tụ thành đột hiên vươn một bàn tay, hung hăng nện mạnh lên Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng, bị tấn công một đòn mạnh như vậy, Yêu Linh kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó hóa thành một đạo lam quanh, bị nuốt vào trong cái hắc động đang điên cuồng xoay tròn.

"Phốc!"

Sau khi Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng bị nuốt vào trong hắc động, hư ảnh phía sau Tiểu Điêu cũng biến mất, hắc động trước mặt cũng tiêu tán.

"Thành công?"

Nhìn thấy cuộc chiến đấu diễn ra rất nhanh, Lâm Động cả kinh, ánh mắt của hắn nhìn về phía Tiểu Điêu đang dần dần trở nên trong suốt, hắn biết hiển nhiên là Tiểu Điêu đã tiêu hao năng lượng cực lớn, tuy nó lai lịch bất phàm, nhưng hiện giờ chỉ mượn Nguyên Lực của Lâm Động để hóa hình mà thôi, mà Nguyên Lực của hắn thì không đủ cho Tiểu Điêu thi triển bí pháp.

Sau khi thôn phệ Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng, thân hình của Tiểu Điêu hóa thành một tia sáng, chui vào trong Thạch Phù của Lâm Động.

"Tiểu tử, ân tình lần này Điêu gia ta ghi nhớ, nhưng mà hiện giờ ta phải ngủ trong một thời gian..."

Sau khi Tiểu Điêu vào trong Thạch Phù, một thanh âm vô cùng yếu ớt cũng vang lên trong đầu của Lâm Động, sau đó là sự im lặng, Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng đúng là đã làm cho Tiểu Điêu phải cật lực.

Lâm Động im lặng nhìn cái sơn động đã trở nên hỗn loạn, một lát sau hắn

nặng nề thở dài một hơi, cũng may là thắng trận chứ nếu không hắn sẽ bị Yêu Linh của Bích Thủy Yêu Mãng truy sát chạy rẽ đất.

"Rầm rầm!"

Trong khi Lâm Động bỏ được tảng đá ra khỏi đầu thì phía sau đột nhiên có tiếng nước chảy ầm ầm, cái màng chắn ở cửa động đã biến mất, nước thi nhau kéo vào ầm ầm.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Động vội vàng lao tới tóm ba viên Âm Dương Châu đang lơ lửng ở trên không vào trong tay.

Cầm Âm Dương Châu ở trong tay, một luồng năng lượng ấm áp và lạnh lẽo đồng thời tràn vào trong cơ thể của Lâm Động, loại cảm giác này cực kỳ thoải mái, làm cho Lâm Động phải ngẩn ngơ, mới tiếp xúc mà đã như vậy rồi, xem ra lời nói của Tiểu Điêu không giả.

Âm Dương Châu này đúng là bảo bối!

Cố gắng đè nén ý niệm vui mừng trong lòng, Lâm Động nhanh chóng nhét Âm Dương Châu vào Càn Khôn Đại, sau đó điều động Nguyên Lực trong đan điền, vội vàng dọc theo thông đạo bơi ra.

Bên ngoài Đan Tiên Trì, ba người Hạ Chỉ Lam đã kết thúc hấp thu năng lượng, tất cả đã rời khỏi hồ, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn vào bên trong, họ không hiểu vì sao tới lúc này mà Lâm Động vẫn còn chưa ra.

"Không phải là có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra đó chứ?"

Đổng Tố nhíu mi, nói.

"Chắc là không, trước kia ta với Nhạc Sơn đã đồng thời lục soát Đan Tiên Trì, tuy rằng địa hình phía dưới tương đối phức tạp, nhưng mà không có gì nguy hiểm.”

Hạ Vạn Kim lắc đầu, hắn cũng có chút nghi hoặc tại sao Lâm Động tới giờ này vẫn chưa ra.

"Như vậy đi, chờ thêm một chút nữa, nếu như hắn không ra thì ta tự mình vào trong đó một chuyến."

Hạ Vạn Kim hơi trầm ngâm, cho dù thế nào thì hắn cũng là người nói đạo nghĩa, không nói tới tiềm lực của Lâm Động, chỉ cần nghĩ tới chuyện hắn ra tay trợ giúp Vạn Kim Thương Hội thắng lợi, hắn cũng phải đảm bảo cho Lâm Động được an toàn.

"Cũng đành vậy."

Nghe vậy, Đổng Tố nhẹ nhàng gật đầu, nếu có thể thân cận với loại nhân vật có tiềm lực như thế này thì ngày sau Vạn Kim Thương Hội tất sẽ có lợi ích cực lớn.

"Phù phù!"

Hạ Vạn Kim vừa mới nói xong không lâu, có một giọng nói đã vang lên, ngay sau đó, có một thân ảnh hiện ra, đứng bên cạnh hồ nước.

"Đã ra rồi!"

Nhìn thấy thân ảnh của thiếu niên, đám người Hạ Chỉ Lam cũng thở dài một hơi.

"Ha hả, xin lỗi, vì hiếu kỳ nên xuống đáy hồ đi dạo, đã làm chậm trễ thời gian của mọi người."

Nhìn thấy mọi người đang nhìn mình, Lâm Động chắp tay ôm quyền cười nói.

"Còn tưởng rằng ngươi bị chết đuối rồi chứ."

Hạ Chỉ Lam liếc mắt nhìn Lâm Động, hừ nhẹ nói, nghĩ tới việc Lâm Động trắng trợn cướp đoạt năng lượng của mình, nàng lại có chút khó chịu.

Lâm Động cười cười, không đấu khẩu với nàng làm gì, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Đan Tiên Trì, nước hồ bây giờ đã trở nên trong suốt, cái mùi thơm của nước cũng chỉ còn thoang thoảng, cái cảnh một nước thì sôi sùng sục, một nửa lạnh thấu xương đã không còn tồn tại, có thể nhận ra, năng lượng ở nơi này đã bị mọi người hấp thu hầu như không còn, sau này Đan Tiên Trì chỉ là một cái hồ bình thường mà thôi.

"Ha hả, xem ra Lâm Động tiểu huynh đệ lần này thu hoạch không nhỏ a."

Hạ Vạn Kim đảo mắt nhìn Lâm Động, hắn nhận ra ba động của Nguyên Lực trên người hắn mạnh hơn trước rất nhiều.

"Ha hả, chỉ có chút đột phá nhỏ mà thôi."

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói như thế, trong lòng Lâm Động cũng nhảy lên, hắn cho rằng Hạ Vạn Kim đã nhận ra thành quả hắn thu hoạch được ở dưới đáy hồ. Nhưng mà sau khi quan sát một lúc, hắn nhận ra hình như không phải, lúc này hắn mới lặng lẽ thở dài một hơi, thuận miệng cười nói.

Đúng như lời Tiểu Điêu nói, Âm Dương Châu này có lực hấp dẫn không nhỏ, hắn cũng không dám đảm bảo, vạn nhất bị Hạ Vạn Kim phát hiện, , hắn cũng không dám bảo chứng, vạn nhất bị Hạ Vạn Kim phát hiện, người này có mưu đồ gì với mình hay không nữa.

Trong khi nói chuyện, Lâm Động cũng đảo mắt nhìn ba người Hạ Chỉ Lam, hiện giờ ba động Nguyên Lực của người này vô cùng mạnh mẽ, họ đã dừng lại ở Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ đã lâu, trải qua lần hấp thu năng lượng này, việc họ đột phá vào Nguyên Đan cảnh sẽ không còn lâu nữa.

Hạ Vạn Kim khẽ gật đầu, trong lòng hắn lại coi trọng Lâm Động hơn một chút, tuổi tác thế này mà có thể vừa tu luyện Nguyên Lực và Tinh thần lực, hơn

nữa lại có thành tựu bậc này, đúng là thiên phú vô cùng tốt.

"Nếu như chuyện ở đây đã xong, chúng ta về Viêm Thành thôi."

Ở bên cạnh Đổng Tố nhẹ nhàng cười nói.

Nghe thấy nàng nói vậy, Lâm Động cũng gật đầu cười, năng lượng của Đan Tiên Trì đã hết, cái hồ nước này chỉ là một hồ bình thường, ở lại đây cũng vô dụng, hành trình tới Đan Tiên Trì lần này hắn là người có thu hoạch nhiều nhất, chuyến đi này đúng là không uổng phí.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 118

Cung Phụng Và Tiêu Tiền

Đại đội nhân mã thắng lợi trở về Viêm Thành, có lẽ do thu hoạch không nhỏ nên không khí rất vui vẻ, trên đường trở về Viêm Thành, Hạ Vạn Kim cũng hỏi thăm lai lịch của Lâm Động, trong cách nói chuyện đã bộc lộ ý lôi kéo.

Mà đối với việc Hạ Vạn Kim lôi kéo, Lâm Động hơi suy nghĩ, hắn không trực tiếp cự tuyệt bởi vì lúc hắn trợ giúp Vạn Kim Thương Hội đánh bại Huyết Lang Bang, thì với phong cách của Huyết Lang Bang kiểu gì cũng có một số mâu thuẫn, trong khi hắn đang cần thời gian, nếu như có thể có quan hệ với Vạn Kim Thương Hội – một trong 3 thế lực đứng đầu Viêm Thành, vậy thì tình hình tốt hơn nhiều.

Cho nên, hắn không giấu diếm lai lịch của mình, dù sao những loại chuyện này với năng lực của Vạn Kim Thương Hội thì chỉ cần điều tra một chút là rõ.

"Thanh Dương Trấn Lâm gia?"

Khi nghe thấy Lâm Động nói hắn đến từ Lâm gia của Thanh Dương Trấn, chỉ có Hạ Vạn Kim là trấn tĩnh, còn Đổng Tố lại kinh ngạc, che miệng khẽ cười nói:

"Lâm gia gần đây có buôn bán một số lượng Dương Nguyên Thạch ở Viêm Thành, người thu mua lại chính là Vạn Kim Thương Hội chúng ta, không nghĩ tới Lâm Động tiểu hữu lại là người của Lâm gia, chờ sau khi trở về sẽ phân phó xuống dưới, sau này khi buôn bán với Lâm gia, chúng ta sẽ chú ý nhiều hơn một chút."

"Ha hả, vậy thì phải cám ơn Tố tổng quản rồi."

Lâm Động cười chắp tay.

"Lâm gia. . . hình như gần đây ta có nghe nói, Huyết Y Môn của Viêm Thành có ân oán gì đó với các ngươi? Hơn nữa sau một tháng nữa, môn chủ Huyết Y Môn Ngụy Thông sẽ tiến hành quyết đấu sinh tử với người của Lâm gia ở Giác Đấu Trường?"

Hạ Vạn Kim đột nhiên nghĩ tới chuyện này, nói.

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói như vậy, đám người Đổng Tố và Hạ Chỉ Lam ở bên cạnh sửng sốt, đưa mắt nhìn về phía Lâm Động, Huyết Y Môn ở Viêm Thành tuy rằng kém hơn Vạn Kim Thương Hội, nhưng mà thực lực của họ đâu có thấp, Ngụy Thông lại là cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn, thực lực bực này Lâm gia có thể chống lại được hay sao?

"À, đúng là có chút ân oán."

Đối với sự kinh ngạc của bọn họ, Lâm Động cũng chỉ cười, nói một cách bình tĩnh:

"Hơn nữa người mà quyết đấu sinh tử với Ngụy Thông cũng chính là ta."

"A?"

Nghe vậy ngay cả Hạ Vạn Kim cũng phải nhíu mày, Hạ Chỉ Lam ở bên cạnh bật thốt lên:

"Cái tên tiểu tử này không tiếc mạng nữa hay sao? Ngụy Thông kia kiểu gì cũng là cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn, tên Khương Lập hôm nay nào sao sánh bằng!"

"Đúng, câu này của Chỉ Lam không sai, sinh tử đấu của Giác Đấu Trường không phải là chuyện đùa, nếu như cần ta có thể đứng ra hòa giải một chút."

Đổng Tố cũng gật đầu, nói.

"Sợ rằng sẽ khó, Huyết Y Môn từ trước đến nay luôn hoạt động theo sự chỉ đạo của Huyết Lang Bang, hiện giờ Lâm Động làm cho bọn họ thua trong lần tranh đoạt Đan Tiên Trì, cho dù Vạn Kim Thương Hội chúng ta có đứng ra, cũng khó làm cho Huyết Y Môn buông tay."

Hạ Vạn Kim trầm ngâm nói.

"Ha hả, đây là chuyện vốn không thể hòa giải, cám ơn hai vị. ."

Lâm Động mỉm cười nói.

"Sao ngươi lại đắc tội với Huyết Y Môn?"

Phục Chỉ Lam nhịn không được hỏi.

"Ta giết phó môn chủ Cổ Ảnh của bọn họ. ."

Lâm Động thuận miệng nói.

Hắn nói xong câu này thì cảm thấy xung quanh trở nên yên tĩnh, Lâm Động quay đầu nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của đám người Hạ Chỉ Lam.

"Cổ Ảnh kia hình như là Nhị ấn Phù sư mà?"

Đổng Tố cũng ngẩn người, chợt phục hồi tinh thần lại, có chút bất đắc dĩ nói:

"Cái tên tiểu tử này giết hắn thảo nào mà không thể hòa giải."

"Tên biến thái."

Hạ Chỉ Lam cũng thấp giọng nói thầm, Nhị ấn Phù sư tương đương với cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh, không nghĩ tới Lâm Động có thể giết được người này, thảo nào mà khi đối phó với Khương Lập, Lâm Động chẳng có gì kinh hoảng, hóa ra hắn đã sớm nắm chắc.

Lâm Động vuốt tay, đây chỉ là chuyện bất đắc dĩ, không giết sau này kiểu gì

cũng có hậu quả, còn về chuyện sinh tử đấu với Ngụy Thông thì vẫn còn hơn một tháng nữa, ai thắng ai thua bây giờ kết luận vẫn còn sớm.

"Ha hả, Lâm Động tiểu hữu đúng là quyết đoán, Cổ Ảnh kia là người dâm tà, chết cũng đáng."

Hạ Vạn Kim cười cười, chợt chuyển lời:

"Ta muốn mời Lâm Động tiểu hữu nhận danh hiệu Cung Phụng của Vạn Kim Thương Hội chúng ta, không biết Lâm Động tiểu hữu có bằng lòng hay không?"

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói câu này, Lâm Động giật mình, nhìn người đang cười trước mặt, đột nhiên hắn hiểu ra, đây là một hành động trợ giúp của Hạ Vạn Kim với Lâm gia, có quan hệ với Vạn Kim Thương Hội, sau này Lâm gia sẽ có thể phát triển ở Viêm Thành mà không cần lo lắng Huyết Y Môn và Huyết Lang Bang trả thù.

"Đã như vậy, cám ơn hảo ý của Hạ hội trưởng."

Lâm Động hơi làm trầm ngâm, sau đó chắp tay ôm quyền, đối với Lâm gia mà nói, Vạn Kim Thương Hội là một cây đại thụ, hắn chỉ có một mình đơn độc không thể lo cho cả Lâm gia được.

Khi thấy Lâm Động đồng ý, Hạ Vạn Kim cười to một tiếng, thực lực của Lâm Động hắn không để tâm, nhưng hắn lại coi trọng tiềm lực của người này. Bản thân hắn là thương nhân, rất coi trọng đầu tư lâu dài, nếu như bỏ qua cơ hội này thì sau này khi Lâm Động phát triển, Vạn Kim Thương Hội sẽ không còn tư cách để mở lời. Nhìn thấy cảnh tượng này, Đổng Tố cũng mỉm cười, nàng luôn coi trọng Lâm Động, Vạn Kim Thương Hội có thể lôi kéo được người này thì đúng là một chuyện tốt.

Sau khi trở lại Viêm Thành, Lâm Động và đám người Hạ Vạn Kim chia tay, hắn trở về khách điếm của mình.

Thu hoạch hôm nay đúng là không nhỏ, quan trọng nhất là thứ hắn có được ở đáy hồ, trải qua một ngày kịch liệt, hắn cảm thấy mình hình như đã yếu đi không ít.

Cũng vì chuyện này mà Lâm Động không bắt tay ngay vào nghiên cứu Âm Dương Châu, mà xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện.

Lúc hắn mở mắt ra thì trời đã khuya.

Tu luyện nửa ngày, Nguyên Lực trong đan điền khô kiệt đã được khôi phục hơn phân nửa, cái cảm giác yếu ớt cũng dần dần biến mất.

Nhận thấy trạng thái đã được khôi phục, Lâm Động mới lôi ba viên Âm Dương châu từ trong Càn Khôn Đại ra ngoài.

Ba hạt châu trắng đen đan xen huyền phù ở trước mặt Lâm Động, một cỗ năng lượng thuần khiết không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Lâm Động nhìn chằm chằm vào ba viên "Âm Dương Châu" này, hắn có thể cảm giác được, năng lượng trong một viên Âm Dương Châu bằng cả năng lượng trong Đan Tiên Trì mà hôm nay bọn họ hấp thu!

"Đây mới là bảo bối thực sự của Đan Tiên Trì!"

Lâm Động cười hắc hắc, cũng may là địa hình dưới đáy Đan Tiên Trì phức tạp, chứ không thì bảo bối này đâu tới phiên hắn, với tính cách của Hạ Vạn Kim và Nhạc Sơn, chắc chắn hai người này đã kiểm tra qua một lượt, nếu không phải cái ngã rẽ kia quá bí hiểm thì đã bị họ phát hiện rồi.

Người đời chỉ nói bảo bối của Đan Tiên Trì là năng lượng tinh thuần, chứ chưa có ai nói tới chuyện, Đan Tiên Trì có thể ngưng tụ ra kỳ vật như Âm Dương Châu.

Sau khi cười trộm, Lâm Động cẩn thận từng li từng tí cất hai viên Âm Dương Châu, hắn để lại một viên, áp hai lòng bàn tay vào nhau, sau đó nhắm mắt, vận

chuyển Thiên Nguyên công, tiếp tục sử dụng Tinh thần lực ngưng tụ thành một luồng gió xoáy ở gần đan điền.

"Ô!"

Khi Lâm Động hấp thu, viên Âm Dương Châu kia rung lên bần bật, ngay sau đó, một cỗ năng lượng tinh thuần khiến cho người khác phải khiếp sợ, trông như một cột nước đen trắng tuôn ra, bị hấp lực trong cơ thể Lâm Động hấp thu!

Khi Lâm Động đang điên cuồng hấp thu năng lượng của Âm Dương Châu, thì xung quanh thân hình hắn cũng hình thành một luồng khí vụ ẩm ướt!

Lần hấp thu này, năng lượng mạnh hơn rất nhiều lần so với năng lượng trong Đan Tiên Trì!

Nhưng mà việc hấp thu chỉ diễn ra trong chừng nửa canh giờ, Lâm Động nhận thấy luồng khí Nguyên Lực trong đan điền đã bị lấp đầy, hắn ngừng việc hấp thu, bắt đầu vận chuyển Thanh Nguyên Công, dùng luồng khí nguyên lực này để ngưng luyện.

Tốc độ ngưng luyện không làm cho Lâm Động vừa lòng nhưng mà cũng chẳng biết làm sao, Thiên Nguyên cảnh chỉ là công pháp bí tịch tam lưu (hạng 3), có thể làm được thế này đã là cực hạn rồi, muốn tăng tốc độ thì phải cần một cuốn bí tịch tu luyện cao cấp hơn!

Đương nhiên, bí tịch cao cấp ngồi cầu sẽ không bao giờ có, cho nên hiện giờ Lâm Động chỉ còn cách chấp nhận sự thực.

Trong mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của Lâm Động yên tĩnh hơn rất nhiều, đa số thời gian hắn đều chìm trong tu luyện, có Âm Dương Châu trong tay, việc tu luyện Nguyên Lực của Lâm Động tiến triển cực nhanh, hắn có thể cảm nhận được, thời gian mà hắn tiến vào Nguyên Đan cảnh đang rút ngắn lại, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Hơn nữa, với tốc độ này, ngày đột phá cũng không còn xa nữa.

Đồng thời với việc tu luyện Nguyên Lực, Tinh Thần Lực của Lâm Động không giảm, hắn tốn rất nhiều tiền mua ngũ phẩm linh dược, tinh luyện thành đan dược, cho nên Tinh thần lực của hắn cũng có tiến triển cực nhanh.

Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung đã hình thành một cái khe, càng ngày càng thấy rõ, sắp phân thành hai.

Nhưng là tốc độ của hắn chỉ duy trì tới ngày thứ 10 thì dừng lại, Lâm Động xấu hổ phát hiện, trong thời gian gần nửa tháng này, hơn ngàn viên Dương Nguyên Đan mang tới Viêm Thành đã dùng hết, cho nên bây giờ ngay cả tiền mua ngũ phẩm linh dược cũng không có.

Tiêu xài kiểu này, nếu như đám người Lâm Chấn Thiên biết sẽ bị dọa tới mức trợn mắt há mồm, với việc tu luyện của một mình Lâm Động, cả Lâm gia cũng không chu cấp nổi.

"Phải kiếm tiền. . ."

Nhìn Càn Khôn Đại trống rỗng, Lâm Động không khỏi cười khổ lắc đầu.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 119

Kiếm Tiền

Đối với Lâm Động, chuyện kiếm tiền hắn không sành như Đổng Tố, hắn cũng không dự định xây dựng một đế quốc thương nghiệp gì cả, cái hắn muốn chỉ là có đủ tiền mua linh dược tu luyện mà thôi.

Sau khi Lâm Động suy nghĩ, hắn phát hiện ra hai biện pháp có thể kiếm được tiền, một là là tinh luyện Dương Nguyên Thạch, bằng vào khả năng tinh luyện của Thạch Phù, hắn chỉ cần 3 viên Dương Nguyên Thạch là tinh luyện thành 1 viên Dương Nguyên Đan, hiệu suất này gấp 3 so với cường giả bình thường. Nhưng mà lúc này hắn làm gì có Dương Nguyên Thạch trong tay, thứ này đi mua bán cũng tương đối phiền phức.

Cho nên, Lâm Động chỉ có thể để ý tới phương pháp đơn giản hơn, đó chính là trực tiếp sử dụng Thạch Phù tinh luyện linh đan.

Một cây ngũ phẩm linh dược, Lâm Động có thể tinh luyện ra năm viên linh đan, phẩm chất và dược tính của đan dược còn cao hơn bình thường nhiều lần, hiệu quả cũng cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Dựa theo Lâm Động suy đoán, người khác dùng một gốc cây ngũ phẩm linh dược để luyện hóa, thì dược lực chỉ hấp thu được khoảng 1/5, đa phần dược lực đều bị hủy bỏ, việc này không thể nào so sánh với đan dược do Thạch Phù tinh luyện được.

Nói cách khác, đối với người thường mà nói, mua một gốc cây ngũ phẩm linh dược không bằng mua một viên linh đan, mà đây cũng chính là phương pháp nhanh nhất mà Lâm Động có thể kiếm tiền. . .

Đương nhiên, muốn tiêu thụ linh đan thì phải tới phòng đấu giá Vạn Kim, chỉ có ở nơi đó mới bán được giá cao nhất.

Cho nên, Lâm Động thu xếp hành lý đi thẳng đến Vạn Kim Thương Hội.

Hiện giờ Lâm Động đã là Cung Phụng của Vạn Kim Thương Hội, coi như cũng có chút địa vị, cho nên khi nhìn thấy hắn, đám thị nữ liền cung kính dẫn tới gặp Đổng Tố.

"Ha hả, Lâm Động tiểu đệ lâu như vậy không đến tìm tỷ tỷ, còn tưởng rằng đệ quên mất tỷ rồi chứ."

Đổng Tố đang xem sổ sánh, nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, quyến rũ nhìn Lâm Động cười.

Lâm Động cười gượng một tiếng, hắn nuốt không nổi việc trêu đùa của vị mỹ nữ động lòng người này, hắn biết tuổi tác của Đổng Tố hơn Hạ Chỉ Lam rất nhiều, chẳng qua là do bối phận, nên Hạ Chỉ Lam chỉ còn cách kêu một tiếng dì.

"Nói đi, tìm đến tỷ tỷ là có chuyện gì?"

Đổng Tố thả tay xuống, mỉm cười nói.

"Ta muốn nhờ Vạn Kim Thương Hội bán đấu giá ít đồ."

Lâm Động cũng không có vòng vo, trầm ngâm một chút, từ trong Càn Khôn Đại lấy ra hai cái bình ngọc, trong mỗi bình ngọc đều có 10 viên ngũ phẩm đan dược.

"A?"

Đổng Tố vội vàng vươn ngọc thủ, tiếp nhận lấy hai cái bình ngọc, sau đó lấy một viên đan dược trong bình ra kiểm ra, nhẹ giọng nói:

"Đây là linh đan do sử dụng linh dược luyện chế ra đúng không?"

"Đúng."

Lâm Động cười gật đầu.

Đổng Tố hơi trầm ngâm, sau đó gọi một vị Bạch Phát Lão Giả (1) tới, đem linh đan này cho đối phương xem, vị lão giả này cực kỳ có kinh nghiệm trong việc đánh giá đan dược, sau một lúc kiểm tra, hắn kinh ngạc, nói:

"Đây là một loại linh đan có thể khôi phục Tinh Thần Lực, dược tính ôn hòa, hiệu quả còn hơn ngũ phẩm linh dược nhiều."

(1): Bạch Phát Lão Giả: ông già tóc trắng "A? Lâm Động tiểu đệ lại có thêm bảo bối rồi."

Nghe vậy, Đổng Tố cũng hơi kinh ngạc, một viên linh đan như thế này cũng có giá trị tương đương với một gốc ngũ phẩm linh dược.

"Linh đan này lão phu kiến nghị bán đấu giá với giá ba trăm Dương Nguyên Thạch, bởi linh đan có thể khôi phục Tinh Thần Lực, người mua tất phải là Phù sư, mà Phù sư toàn là người giàu, cho nên giá cả của nó sẽ có thể cao hơn, Tố tổng quản nghĩ như thế nào?"

Bạch Phát Lão Giả nói.

"Được."

Đổng Tố khẽ gật đầu, hiển nhiên cho rằng cái giá này là hợp lý.

Lâm Động cũng rất hài lòng với cái giá này, một viên ba trăm Dương Nguyên Thạch, hai mươi viên này có ít nhất sáu ngàn Dương Nguyên Thạch, vậy thì hắn sẽ có sáu trăm viên Dương Nguyên Đan, đây đúng là một số lượng không nhỏ.

"Tố tổng quản, nếu như đấu giá thành công đan dược này, chỉ cần giao cho ta số gốc là được."

Lâm Động cười nói, chỉ cần có Dương Nguyên Thạch hắn có thể tinh luyện ra số lượng Dương Nguyên Đan cực lớn.

"Muốn đựng nhiều Dương Nguyên Thạch như vậy thì cần phải có trung cấp Càn Khôn Đại mới làm được."

Đổng Tố nhìn chằm chằm Lâm Động vào, khẽ cười nói: "Lâm Động tiểu đệ, giá của một cái trung cấp Càn Khôn Đại khoảng trên dưới hai nghìn Dương Nguyên Thạch, do ngươi là Cung Phụng của Vạn Kim Thương Hội chúng ta, cho nên chúng ta thu của ngươi 1000 được không?"

Nghe thấy Đổng Tố nói như thế, Lâm Động sửng sốt, sau đó nhịn không được đau lòng một trận, Càn Khôn Đại cấp thấp chỉ có giá hơn mười Dương Nguyên Thạch, cái trung cấp này lại gấp những 10 lần.

“Cứ làm theo lời Tố tổng quản nói đi."

Tuy rằng đau lòng, nhưng hắn cũng hiểu việc này cần phải chuẩn bị, Càn Khôn Đại cấp thấp rẻ thì rẻ thực, nhưng lại không thể dùng mãi.

"Hì hì."

Nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Lâm Động, Đổng Tố cũng nhịn không được che miệng cười, vui vẻ nói:

"Lâm Động tiểu đệ, tỷ tỷ đùa ngươi mà thôi, trung cấp Càn Khôn Đại này coi như là quà gặp mặt của Vạn Kim Thương Hội chúng ta dành cho ngươi đi, ngươi không được cự tuyệt, nếu không chúng ta sẽ không giúp ngươi đấu giá linh đan đâu."

Nhìn Đổng Tố phong tình mê người, Lâm Động cũng chỉ có thể khổ gật đầu cười, trong lòng thầm than, không hổ là Vạn Kim Thương Hội, phất tay một cái đã có thể tung ra mấy ngàn Dương Nguyên Thạch.

"Tố tổng quản. . ."

"Tuổi ta còn nhỏ, không thích lễ nghi, nếu như không chê tỷ tỷ gì thì cứ gọi một tiếng tỷ là được."

Nghe thấy Lâm Động cứ Tố tổng quản hoài, Đổng Tố có chút không vui, sẵng giọng.

"Được rồi. . . Tố tỷ."

Lâm Động từ khi lớn lên tới nay mới thấy một nữ nhân lợi hại như vậy, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, nói:

"Ta cần một cái công pháp bí tịch cao cấp, kính Tố tỷ lưu ý giúp một chút."

"Công pháp bí tịch cao cấp?"

Nghe thấy yêu cầu này, Đổng Tố nhíu mi, công pháp bí tịch tam lưu có thể dễ dàng có, nhưng mà nhị lưu lại tương đối khó khăn, về phần nhất lưu thì vô cùng hiếm thấy, cho dù Vạn Kim Thương Hội cũng rất ít khi gặp.

"Được, ta sẽ phân phó xuống dưới lưu ý giúp ngươi, nếu như có người muốn bán, ta sẽ lén lút liên hệ giúp."

"Đa tạ Tố tỷ."

Lâm Động thở dài một hơi, ôm quyền nói, tuy nói hắn có thể bán linh đan lấy tiền, nhưng hắn cũng biết, Viêm Thành có rất nhiều người giàu, vạn nhất có gì tranh đấu với người ta thì mình sẽ phải chịu thiệt thòi.

"Linh đan cứ để ở chỗ này, vài hôm nữa chúng ta sẽ bán đấu giá, mà chuyện công pháp bí tịch, chờ khi nào có tin tức ta sẽ thông báo cho ngươi."

Lâm Động gật đầu cười, tuy nói mọi chuyện đã xong, nhưng hắn cũng biết thêm được tính cách của vị mỹ nhân này, hắn không dám nói gì thêm, sau vài câu chuyện phiền liền cáo từ rời đi.

Vài ngày tiếp theo, bởi vì không có linh đan phụ trợ, tốc độ tu luyện của hắn tương đối chậm, nhưng mà như vậy cũng tốt, việc vùi đầu khổ tu đã mang lại cho hắn một hiệu quả bất ngờ.

Nói với việc bán đấu giá thì Vạn Kim Thương Hội là tuyệt vời, chỉ mất gần 3 ngày đã bán xong 20 viên đan dược, thủ đoạn kinh doanh của Đổng Tố không kém, nàng không bán đấu giá một lượt mà chia thành từng đợt, làm như vậy sẽ giúp cho giá ngày sau cao hơn ngày trước.

Qua các đợt bán đấu giá, 20 viên đan dược bị các Phù sư tranh cướp hết, tổng cộng thu được hơn 8000 Dương Nguyên Thạch, vượt xa dự tính của Lâm Động.

Sau khi cầm đống Dương Nguyên Thạch trong tay, Lâm Động lại mất thêm 20 ngày tinh luyện toàn bộ chúng thành Dương Nguyên Đan.

Sau lần này, Lâm Động có 2600 viên Dương Nguyên Đan, tiền vốn đang cháy túi nay lại đầy. . .

Sau khi có được Dương Nguyên Đan, Lâm Động mua tiếp một đợt ngũ phẩm linh dược, tiếp tục vùi đầu vào khổ tu.

Mà khi hắn chìm đắm trong khổ tu tới ngày thứ 3, Đổng Tố đột nhiên phái người tới báo cho hắn, cái mà hắn cần đã có.

Sau khi nghe được tin tức này, Lâm Động vui mừng tới mức tim suýt bay ra ngoài, Thanh Nguyên Công đúng là không còn sức hấp dẫn với hắn nữa rồi.

Đây là chuyện khiến hắn đâu đầu nhất, hắn không do dự một chút nào, lao thẳng ra ngoài khách điếm, vọt tới Vạn Kim Thương Hội.

Nếu như tìm được bí tịch thích hợp, giá có cao bao nhiêu hắn cũng phải mua cho bằng được!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 120

Tam Dương Quyết

Lâm Động vô cùng sốt ruột chạy tới phòng đấu giá Vạn Kim, thị nữ đã sớm đợi hắn ở bên ngoài, sau đó cung kính dẫn hắn tới phòng khách.

Lúc này ở bên trong phòng khách, có hai người đang ngồi, một người chính là Đổng Tố, người còn lại là một trung niên nam tử hơi gầy, hai mắt hõm sâu.

"Vị này chính là người muốn bán đấu giá công pháp bí tịch, Nghiêm Chung tiên sinh."

Nhìn thấy Lâm Động tới, Đổng Tố đứng dậy, mỉm cười giới thiệu.

"Là ngươi muốn mua riêng công pháp bí tịch của ta?"

Nghiêm Chung liếc mắt nhìn Lâm Động, hai lông mày nhíu lại, hắn cảm thấy đối phương quá trẻ.

Lâm Động gật đầu cười, nói:

"Không biết công pháp bí tịch của Nghiêm Chung tiên sinh là cấp nào?"

"Yên tâm, công pháp bí tịch này của ta không phải là thứ bình thường."

Nghe vậy, Nghiêm Chung ngạo nghễ nói, từ trong lòng móc ra một quyển sách cổ màu vàng nhạt.

"Tam Dương Quyết."

Khi thấy hắn lôi cuốn sách cổ ra ngoài, Lâm Động liếc mắt nhìn ba chữ cổ

xưa ở bìa.

"Tam Dương Quyết, nhị lưu công pháp bí tịch, công pháp này không chỉ có có thể đả thông mười lăm đạo kinh mạch, mà còn có thể tu luyện được một chùm nguyên khí như mặt trời ở bên trong đan điền, vào thời khắc mấu chốt, có thể kích nổ, cho dù đối thủ mạnh hơn mình một cấp cũng không kịp trở tay, ăn một quả đắng."

Nghe thấy Nghiêm Chung ngạo nghễ nói chuyện, trong lòng Lâm Động cũng sôi sục, chỉ độc nghe cũng thấy Tam Dương Quyết này mạnh hơn Thanh Nguyên Công mấy lần, hơn nữa quan trọng nhất là Tam Dương Quyết này chính là một bộ công pháp hoàn chỉnh, có hiệu quả giống như Hóa Huyết Quy Nguyên Công của Khương Lập, nếu như ngưng tự được đoàn khí giống như lựu đạn kia thì khi đối địch sẽ có hiệu quả bất ngờ.

"Nhị lưu bí tịch đả thông 15 đường kinh mạch thì bình thường, nhưng mà như ngươi nói thì nó còn có bí pháp công kích, nhưng nó có hại người hại mình không?"

Trong lúc Lâm Động đang hứng khởi, Đổng Tố ở bên cạnh cũng cười nói.

Ánh mắt của Đổng Tố đương nhiên tinh hơn Lâm Động nhiều, chỉ cần đảo mắt ra là có thể nhìn thấy mánh khóe bên trong.

Nghe vậy, Lâm Động lúc này mới tỉnh táo một chút, cho dù Khương Lập thi triển Hóa Huyết Quy Nguyên Công thì cũng sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng, Tam Dương Quyết này chẳng nhẽ lại không có chút vấn đề gì?

"Hắc hắc, hảo nhãn lực."

Nghiêm Chung kia hiển nhiên là đã coi thường ánh mắt của Đổng Tố, xấu hổ cười, chỉ đành nói:

"Di chứng không lớn, muốn ngưng tụ "Tam Dương Đoàn" này cần phải có

một lực khống chế tương đối lớn, nếu không khi nổ sẽ làm bị thương bản thân, khống chế càng cao, tổn thương càng nhỏ.”

Tam Dương Quyết tu luyện không phải dễ, sau khi Nghiêm Chung này có được bí tich, hắn chưa từng ngưng tụ thành công Tam Dương Đoàn, hơn nữa còn khiến nó phát nổ làm mình bị thương mấy lần, khiến cho hắn không dám tu luyện "Tam Dương Đoàn" này nữa.

Lâm Động cũng ngạc nhiên, thầm thở dài một tiếng, nhìn Đổng Tố với ánh mắt cảm kích, nhưng mà hứng thú của hắn đối với Tam Dương Quyết lại lớn hơn nữa, bởi vì hắn tu luyện Tinh Thần Lực cho nên lực khống chế của hắn tương đối cao, không dám nói là lô hỏa thuần thanh, nhưng mà so với người đồng cấp hắn cũng tự tin là mạnh hơn một bậc, Nghiêm Chung này tu luyện không thành công, không có nghĩa là hắn cũng không tu luyện được.

"Mặc dù không phải là hoàn mỹ, nhưng mà do nó là nhị lưu công pháp cho nên cũng tạm cho qua."

Đổng Tố mỉm cười, nói:

"Không biết Nghiêm Chung tiên sinh bán với giá bao nhiêu."

"Ánh mắt của Tố tổng quản đúng là sắc bén, ta cũng không nói nhiều, năm vạn Dương Nguyên Thạch."

Nghiêm Chung hơi trầm ngâm, sau đó dứt khoát trầm giọng nói.

"Năm vạn Dương Nguyên Thạch."

Nghe thấy con số này, mắt Lâm Động giật giật, vốn cho rằng mình không tính là đại phú, nhưng mà cũng không nghèo, ai ngờ ngay cả một quyển nhị lưu bí tịch cũng mua không nổi. . .

"Năm vạn Dương Nguyên Thạch tuy rằng hơi đắt một chút, nhưng mà cũng hợp lý."

Đổng Tố nhẹ giọng nói, với ánh mắt của nàng, nếu Tam Dương Quyết được đem đi bán đấu giá thì giá cả còn cao hơn.

Lâm Động trong lòng cười khổ, hiện giờ trong tay hắn nhiều lắm chỉ có hai nghìn viên Dương Nguyên Đan, đổi ra cũng chỉ có hai vạn Dương Nguyên Thạch, đúng là hắn đã đánh giá thấp mức độ quý hiếm của bí tịch rồi.

"Nghiêm Chung tiên sinh, ở đây có năm nghìn viên Dương Nguyên Đan, mời kiểm tra và xác nhận một chút."

Trong lúc Lâm Động đang xấu hổ, thì Đổng Tố đã từ trong tay áo lấy ra một cái Càn Khôn Đại, đưa cho Nghiêm Chung, hình như nàng đã chuẩn bị xong từ trước. . .

Nghiêm Chung có chút ý mừng tiếp nhận Càn Khôn Đại, sau khi kiểm tra xong, hắn giao cuốn sách cho Đổng Tố, trực tiếp cáo từ đi.

"Này, Lâm Động tiểu đệ, Tam Dương Quyết này tuy rằng hơi khó tu luyện, nhưng mà uy lực của Tam Dương Đoàn không kém, Nghiêm Chung này bản lĩnh quá kém, cho nên mới không thể lãnh ngộ mà thôi, nếu không thì năm vạn Dương Nguyên Thạch không mua được thứ này."

Nhìn thấy Nghiêm Chung rời đi, Đổng Tố mới mỉm cười xoay người, đem Tam Dương Quyết đưa cho Lâm Động.

"Tố tỷ, đa tạ, trong vòng 3 ngày ta sẽ Dương Nguyên Thạch trả lại cho Vạn Kim Thương Hội."

Lâm Động chần chờ một chút, hắn không quá làm kiêu tiếp nhận cuốn sổ, năm vạn Dương Nguyên Thạch không phải là con số nhỏ, hắn cũng không muốn nợ nhân tình của người khác.

Nhìn thấy Lâm Động khách sáo, Đổng Tố có chút bất đắc dĩ gật đầu, sẵng giọng:

"Cái tên cứng đầu này đúng là làm cho ta đau đầu. . ."

Nhìn mỹ nhân phong tình hờn dỗi, Lâm Động cười một tiếng, đem Tam Dương Quyết cất vào trong Càn Khôn Đại, trò chuyện thêm một lúc rồi mới đứng dậy rời đi.

Trở về khách điếm, Lâm Động không bắt tay vào nghiên cứu Tam Dương Quyết, mà kiểm tra số ngũ phẩm linh dược hôm qua thua mua được, trong đám linh dược này không có thứ nào có thể khôi phục Tinh Thần Lực, nhưng đối với Nguyên Lực lại có lợi ích cực lớn.

Đống linh dược này đều bị Lâm Động sử dụng Thạch Phù tinh luyện thành linh đan, tổng cộng hơn 60 viên, đem đấu giá số này cũng được một khoản tiền, hắn không có thói quen nợ ân tình của người khác.

Sau khi mất nửa ngày, việc tinh luyện đã xong, Lâm Động thở dài một hơi, từ trong Càn Khôn Đại lấy ra cuốn Tam Dương Quyết bắt đầu nghiên cứu.

Trải qua hơn 1 giờ tìm hiểu, Lâm Động mới thu hồi ánh mắt, nhịn không được gật đầu, không hổ là nhị lưu bí tịch công pháp, các phương diện đều mạnh hơn Tam Nguyên Công mấy lần.

Sau khi hiểu rõ Tam Dương Quyết này, Lâm Động nhắm mắt, tinh thần chậm rãi chìm vào Thạch Phù ở trong lòng bàn tay.

Lâm Động lại xuất hiện trong tinh thần không gian quen thuộc, nhưng mà lần này hắn không đi tới cối xay tinh thần, mà đứng ở chỗ những quang ảnh, ở nơi đó có một quang ảnh mới đang ngồi xếp bằng.

Lâm Động yên tĩnh ngồi xếp bằng trước quang ảnh kia, hết sức chăm chú nhìn vào những đạo ánh sáng đang lưu chuyển trên quang ảnh đó, lộ tuyến của những đạo ánh sáng này chính là những kinh mạch mà Tam Dương Quyết cần phải đả thông.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Động, lộ tuyến đả thông 15 đường kinh mạch dần dần hiện lên.

Sau khi kết thúc đường kinh mạch thứ 15, ánh mắt Lâm Động không rời đi, mà lại càng chăm chú hơn, hắn rất chờ mong, sau khi Thạch Phù cường hóa Tam Dương Quyết này thì có thể đả thông thêm mấy đường kinh mạch?

Thạch Phù thần bí không làm cho Lâm Động thất vọng, đạo ánh sáng kia chỉ hơi ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục di chuyển, một đường kinh mạch bí hiểm lại hiện lên, chậm rãi hoàn tất.

Nhưng, nó vẫn chưa kết thúc!

Ngay sau đó, lại thêm một đường kinh mạch nữa xuất hiện!

Trong 15 phút đồng hồ ngắn ngủi, đạo ánh sáng kia làm cho Lâm Động mừng rỡ hết lần này tới lần khác, đả thông được 7 đường kinh mạch!

Bảy đường kinh mạch mới cộng thêm với 15 đường kinh mạch của Tam Dương Quyết, tổng cộng chính là 23 đường!

Con số này đã vượt xa Thanh Nguyên Công mấy lần!

Nhìn thấy hiệu quả cường hóa mà Thạch Phù mang tới, Lâm Động vui sướng cười to một tiếng, năm vạn Dương Nguyên Thạch này đúng là có giá trị.

Sau khi hưng phấn, Lâm Động cố gắng làm cho tâm tình bình tĩnh, tiếp tục chăm chú nhìn vào những đường kinh mạch, ghi nhớ lộ tuyến của 23 đường kinh mạch vào trong đầu.

Sau khi ghi nhớ kỹ 23 lộ tuyến, Lâm Động mới cảm thấy mỹ mãn rời khỏi tinh thần không gian, ngồi xếp bằng trên giường, lôi ra một viên Âm Dương Châu đặt vào giữa hai lòng bàn tay, cùng lúc đó, một tia Nguyên Lực từ bên trong đan điền tuôn ra, dưới sự khống chế của hắn nhanh chóng lao vào một trong những đường kinh mạch vừa mới ghi nhớ vừa rồi.

Có kinh nghiệm của những lần trước, cho nên việc đả thông kinh mạch trở nên dễ dàng hơn, khi mà toàn bộ số đường kinh mạch kia được đả thông, thì hắn sẽ cảm nhận được lợi ích mà nhị lưu công pháp bí tịch mang lại.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 121

Khổ Tu

Trong vòng 1 đêm ngắn ngủi, việc đả thông lộ tuyến kinh mạch của Tam Dương Quyết chỉ có dùng bốn chữ “thông suốt vô cùng” để hình dung, trong 22 đường kinh mạch Lâm Động đã đả thông được 8 đường!

Loại tốc độ này quả thực là chẳng biết nói sao, phải biết rằng lúc trước Lâm Động tu luyện "Thanh Nguyên Công" phải mất nửa tháng mới đả thông được 7 đường kinh mạch, vậy mà bây giờ chỉ trong vòng 1 đêm đã đả thông được 8 đường!

Có được hiệu suất kinh khủng như vậy là bởi vì có Âm Dương Châu.

Có Âm Dương Châu là có một luồng năng lượng hùng hậu như hoàng hà duy trì, Nguyên Lực trong đan điền của Lâm Động ở thời khắc nào cũng đầy ắp, nếu như không có nó, việc đả thông kinh mạch sẽ cực kỳ khó khăn!

Khi 8 đường kinh mạch đả thông, Lâm Động đã cảm giác được một số hiệu quả của nó, tốc độ hấp thu hay tốc độ vận chuyển của Tam Dương Quyết đều cao hơn so với Thanh Nguyên Công nhiều, mặc dù bây giờ chỉ mới đả thông được 8 đường kinh mạch, nhưng hiệu quả của nó đã sánh ngang với Thanh Nguyên Công thời kỳ toàn thịnh.

Lâm Động cực kỳ thoả mãn với thành quả này, năm vạn Dương Nguyên Thạch mất cũng không uổng!

Ngày hôm sau, Lâm Động mang 60 viên linh đan cho Đổng Tố, bởi vì tính năng của linh đan đợt này có khả năng khôi phục Nguyên Lực, cho nên chỉ trong vòng 2, 3 ngày ngắn ngủi, toàn bộ số linh đan đã được bán đấu giá sạch sẽ, hơn 2

vạn Dương Nguyên Thạch lại chui vào trong túi của Lâm Động.

Dùng 2 vạn Dương Nguyên Thạch tinh luyện trong 2 ngày tiếp theo, Lâm Động biến nó thành hơn 6000 viên Dương Nguyên Đan, mang 5000 viên trả cho Đổng Tố, số còn lại vẫn còn dư khá nhiều.

Sau khi hoàn thành công việc này, Lâm Động mới thở dài một hơi, nợ của người khác đúng có trách nhiệm không nhẹ.

Sau khi giải quyết vấn đề nợ nần, thời gian còn lại Lâm Động đều dành để tu luyện, cái hẹn hai tháng cũng chỉ còn có một tháng ngắn ngủi, trong khoảng thời gian này phải mau chóng đề cao thực lực, nếu không khi đó đối mặt với một cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn như Ngụy Thông thì sẽ đau đầu vô cùng.

Cho nên, trong một tháng tiếp theo, Lâm Động hầu như không ra ngoài khách điếm, chỉ khi nào dùng hết linh đan mới tới Vạn Kim Thương Hội để mua linh dược, đa số thời gian còn lại hắn đều chìm trong tu luyện.

Dưới tình trạng tu luyện mất ăn mất ngủ, tiến bộ của Lâm Động cũng cực kỳ khả quan.

Đầu tiên là 22 đường kinh mạch của "Tam Dương Quyết", Lâm Động dùng thời gian nửa tháng để đả thông 20 đường, 2 đường còn lại quá khó khăn vì có một số huyệt vị trọng yếu chưa đả thông được, nhưng mà muốn hoàn toàn đả thông cũng chỉ cần một thời gian ngắn nữa mà thôi.

Đồng thời với chuyện đả thông 20 đường kinh mạch, uy lực của Tam Dương Quyết cũng từ từ hiện ra, việc hấp thu năng lượng trong Âm Dương Châu đã giúp cho luồng khí Nguyên Lực trong đan điền lớn mạnh cực hạn, không cách nào hấp thu được Nguyên Lực nữa.

Hiện giờ, việc hấp thu năng lượng đã có hiệu suất gấp 3 lần trước kia, hơn nữa luồng khí Nguyên Lực trong đan điền càng ngày càng thực chất, đã có một

loại năng lượng đặc thù tán phát.

Khi những loại năng lượng đặc thù này xuất hiện, đó chính là dấu hiệu ngưng tụ Nguyên Đan!

Trong khi Nguyên Lực của Lâm Động tiến bộ thần tốc thì Tinh Thần Lực của hắn cũng không kém hơn, có cối xay tinh thần rèn luyện, Tinh thần lực của hắn hiện giờ càng lúc càng mạnh. Cái khe trên Bản Mệnh Linh Phù càng ngày càng rộng, đã có xu hướng vỡ đôi, chỉ còn lại một sợi dây tinh thần cứng đầu ngoan cố chống lại, nhưng loại kháng cự này hiển nhiên chỉ là châu chấu đá xe.

Tất cả đều nằm trong dự định của Lâm Động!

Khi Lâm Động chìm trong tu luyện, có một chuyện đã xảy ra mà hắn không biết, người gây ra việc này chính là Huyết Lang Bang.

Huyết Lang Bang ở Viêm Thành chẳng phải là thế lực lương thiện gì, đây chính là thế lực mà Nhạc Sơn dùng đao của mình dựng lên, bản thân hắn đã là Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn" cách Tạo Hóa Tam Cảnh cũng chỉ còn 1 bước, loại nhân vật này ở Viêm Thành là những nhân vật phong vân.

Nhưng mà nhân vật phong vân này lại luôn canh cánh trong lòng chuyện để tuột mất Đan Tiên Trì, nếu như cái Đan Tiên Trì này rơi vào tay của Huyết Lang Bang, thì họ sẽ bồi dưỡng được 2 tới 3 cường giả Nguyên Đan cảnh, đây chính là một lực lượng rất mạnh với họ, dù sao thì nhìn cả Huyết Lang Bang, số cường giả Nguyên Đan cảnh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Một khi đã canh cánh trong lòng như vậy, hắn sẽ không bỏ qua cho Lâm Động, âm thầm tiến hành điều tra.

Lấy năng lực của Huyết Lang Bang muốn điều tra lai lịch của Lâm Động thì không có gì khó khăn, chỉ trong vòng 10 ngày ngắn ngủi toàn bộ tin tức về Lâm Động và Lâm gia đã ở trong tay Nhạc Sơn.

Chỉ là, khi Nhạc Sơn nhận được tin tức này thì cũng nhận được tín hàm từ Vạn Kim Thương Hội, thế lực của Vạn Kim Thương Hội ở Viêm Thành không kém Huyết Lang Bang chút nào, thậm chí ở trên phương diện tin tình báo còn mạnh hơn Huyết Lang Bang, cho nên hành động tìm hiểu Lâm gia đương nhiên bị bọn họ phát hiện.

Hạ Vạn Kim và Đổng Tố cực kỳ coi trọng tiềm lực của Lâm Động, hai người này lại là hai người quyết đoán, đương nhiên sẽ không ngồi xem Huyết Lang Bang hành sự.

Trong tín hàm kia có viết, Vạn Kim Thương Hội và Lâm gia có quan hệ, mong rằng Nhạc Sơn bang chủ nể mặt… tóm lại, ý của bức thư là Nhạc Sơn đừng có xuất thủ với Lâm gia.

Đối với bức thư cảnh cáo của Vạn Kim Thương Hội, Nhạc Sơn cực kỳ giận dữ, nhưng mà giận thì giận, hắn cũng không dám mạo hiểm khai chiến đối với Vạn Kim Thương Hội chỉ vì một cái Lâm gia nho nhỏ.

Tuy nói hai thế lực này đều nàm trong số tam đại thế lực của Viêm Thành, nhưng mà do Huyết Lang Bang hung danh thành tính, đã đắc tội khôn gits thế lực ở Viêm Thành, nếu như họ liên minh lại với nhau đối phó, thì Huyết Lang Bang sẽ ở trong tình thế khó khăn, đó là còn chưa kể những thế lực khác cầm đao đâm trộm.

Mà loại cục diện khó xử này sẽ lập tức xuất hiện khi khai chiến với Vạn Kim Thương Hội.

Vạn Kim Thương Hội cường giả không ít, hơn nữa quan trọng nhất là trong những thời khắc quyết định, họ có thể mang tiền ra dụ, lôi kéo một số minh hữu, lúc đó Huyết Lang Bang sẽ cực kỳ đau đầu.

Nhưng mà lấy tính cách của Nhạc Sơn thì hắn sẽ không dễ nuốt trôi cục tức này, chuyện ân oán giữa Huyết Y Môn và Lâm gia trở thành trọng điểm trong mắt hắn.

Trong một gian đại sảnh ở tổng bộ Huyết Lang Bang đang có mấy người ngồi, trong đó có cả môn chủ Huyết Y Môn, Ngụy Thông.

"Bang chủ, Huyết Y Môn ta và Lâm gia đúng là có chút ân oán, Cổ Ảnh bị tiểu tử Lâm Động kia giết chết, cho nên ta mới hạ sinh tử đấu với hắn, sau nửa tháng nữa sẽ tiến hành so tài ở trong Giác Đấu Trường của Viêm Thành."

Khi nghe Nhạc Sơn vừa mở miệng đã hỏi tới ân oán của Huyết Y Môn và Lâm gia, Ngụy Thông cũng kinh ngạc một chút, còn tưởng rằng rằng Lâm gia và Huyết Lang Bang có quan hệ, cho nên vô cùng cẩn thận nói từng chữ một.

"Quả nhiên là Lâm Động!"

Nghe vậy, Nhạc Sơn chớp mắt một cái.

"Bang chủ, nếu như Lâm Động có quen biết với ngài, ta có thể tha cho hắn một lần."

Thấy thế Ngụy Thông vội hỏi.

"Tha cho hắn một lần? Vì sao phải tha?"

Nhạc Sơn cười lạnh một tiếng, nhìn Ngụy Thông đang ngạc nhiên, thản nhiên nói:

"Lâm gia kia có quan hệ với Vạn Kim Thương Hội."

"Vạn Kim Thương Hội?"

Ngụy Thông sắc mặt khẽ biến, tuy nói Huyết Y Môn ở Viêm Thành có chút thực lực, nhưng mà không cách nào so sánh với Vạn Kim Thương Hội, không nghĩ tới chỉ trong vòng 1 tháng ngắn ngủi, Lâm gia kia đã có một cây đại thụ thế này chống lưng, việc này làm cho hắn vô cùng đau đầu, nếu diệt Lâm gia thì Vạn Kim Thương Hội sẽ không bỏ qua.

"Không cần lo lắng Vạn Kim Thương Hội, đây là các ngươi tự nguyện tiến hành sinh tử đấu, Vạn Kim Thương Hội, Huyết Lang Bang chúng ta sẽ không ngăn cản, nhưng ta muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ."

Nhạc Sơn nói.

"Bang chủ mời nói!"

Nghe thấy Huyết Lang Bang muốn làm chỗ dựa cho mình, Ngụy Thông cũng bớt lo lắng, vội vàng nói.

"Giết tên tiểu tử Lâm Động, ra tay quyết đoán không lưu lại đường sống nào cho hắn!"

Nhạc Sơn nói một cách hờ hững, nếu Vạn Kim Thương Hội muốn lôi kéo tiểu tử này, vậy thì phải nhân cơ hội giết hắn!

Nghe giọng nói lạnh lùng của Nhạc Sơn, Ngụy Thông rùng mình, nhưng lại nhe răng hung hăng gật đầu: "Bang chủ yên tâm, ta sẽ bầm thây vạn đoạn tên tiểu tử kia ở Giác Đấu Trường!"

Lại một ngày một đêm nữa trôi qua, việc sinh tử đấu giữa Ngụy Thông và Lâm Động đã được bí mật truyền khắp Viêm Thành, đối với cái tên Lâm Động, đa phần các thế lực đều cảm thấy xa lạ, nhưng đối với Ngụy Thông, bọn họ cũng có chút hiểu rõ, cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn danh tiếng không nhỏ, vậy mà đối thủ của hắn lại là một tên tiểu tử chỉ mới 17 tuổi.

Loại tỷ đấu trái ngược này làm cho không ít người ngạc nhiên, chợt âm thầm lắc đầu, cái tên tiểu tử kia đúng là không biết trời cao đất rộng.

Viêm Thành cũng bởi chuyện này mà trở nên náo nhiệt vô cùng, Lâm Động vẫn chìm trong tu luyện, không để ý tới bên ngoài, bởi vì lúc này hắn đã đạt tới thời khắc then chốt nhất.

Dựa vào kỳ hiệu của Âm Dương Châu chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi,

luồng năng lượng đặc thù trong đan điền của Lâm Động càng lúc càng nhiều, hiện giờ đã đạt tới cực hạn, luồng khí Nguyên Lực vào thời khắc này đang điên cuồng xoay tròn.

Âm dương nhị khí, cuối cùng cũng có dấu hiệu dung hợp!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 122

Phúc Không Chỉ Có Một

Trong một gian phòng u tĩnh có những luồng năng lượng ba động mạnh mẽ, Lâm Động ngồi xếp bằng trên giường, những luồng Nguyên Lực mà mắt thường có thể nhìn thấy đang bao quanh hắn, trông như một làn sương mù.

Lâm Động có vẻ rất bình tĩnh, nhưng mà ở trong cơ thể hắn lại không như vậy.

Bên trong đan điền, luồng khí Nguyên Lực đã chiếm cứ hầu hết các vị trí, trong những luồng khí này có hai thuộc tính trái ngược nhau, âm dương nhị khí vốn đối nghịch nhua thì bây giờ đã không còn sự kháng cự, mà bị một tia Nguyên Lực quấn lấy, không ngừng dung hợp.

Lâm Động nhìn chăm chú vào những luồng khí Nguyên Lực đang dung hợp trong đan điền, hắn hiểu cái này đại diện cho việc gì, trong lòng cũng có một chút kích động, nhưng mà ngay sau đó lại bình tĩnh như thường, tinh thần hắn vận chuyển làm cho những luồng khí Nguyên Lực này xoay tròn.

"Ì ùng"

Đồng thời, khi luồng khí Nguyên Lực xoay tròn, Nguyên Lực hùng hậu trong đó cũng phát ra những thanh âm như thác đổ, những luồng hơi nước từ trong cơ thể không ngừng tán phát ra ngoài.

Luồng khí Nguyên Lực xoay tròn với tốc độ càng lúc càng nhanh, càng về sau những thanh âm ì ùng lại càng nhiều, nó xoay tròn làm cho toàn bộ đan điền đều run rẩy.

Khi tốc độ xoay tròn của luồng khí Nguyên Lực tới cực hạn, tốc độ dung hợp của âm dương nhị khí cũng càng lúc càng nhanh.

Âm dương giao hòa, ngưng tụ Nguyên Đan!

Một bước này chính là bước quan trọng nhất trong quan trình ngưng tụ Nguyên Đan!

Lúc này, Lâm Động không dám sơ ý, tất cả tinh thần đều tập trung vào bên trong đan điền.

Trong khi Nguyên Lực đang điên cuồng xoay tròn, thì tốc độ bành trướng của nó cũng giảm bớt, mà khi Nguyên Lực giảm đi, những luồng khí năng lượng ẩm thấp cũng nhanh chóng tràn ra, càng lúc càng nhiều.

Những luồng khí năng lượng ẩm ướt này khác với Nguyên Lực bình thường, trong chúng ẩn chứa âm dương nhị khí hoàn mỹ, trước kia đan điền điên cuồng kháng cự lại âm dương nhị khí thì bây giờ đã dung hợp hoàn mỹ biến thành một loại năng lượng mới cường đại hơn.

"Ô!"

Luồng khí Nguyên Lực nhanh chóng xoay tròn, Nguyên Lực giảm thiểu càng nhanh, sau đó hoàn toàn khô kiệt.

Khi Nguyên Lực khô kiệt, Lâm Động cũng tiến hành bước tiếp theo, hai bàn tay lật một cái, Âm Dương Châu đã hiện ra.

Hiện giờ viên Âm Dương Châu này đã bị Lâm Động hấp thu trong vòng 1 tháng, thể tích của nó đã nhỏ đi rất nhiều, chỉ còn lại một nửa, mà màu sắc đen trắng cũng nhạt dần.

Nhưng mà cho dù có như vậy, năng lượng ẩn chứa trong Âm Dương Châu này cũng tương đối nhiều.

Âm Dương Châu vừa xuất hiện, một cỗ năng lượng tinh thuần như hồng thủy tràn vào trong đan điền của Lâm Động, luồng khí Nguyên Lực lại tiếp tục xoay tròn, biến chúng thành những luồng năng lượng ẩm ướt, bập bềnh bên trong đan điền.

Khi năng lượng của Âm Dương Châu không ngừng dồn vào bên trong được Lâm Động không ngừng luyện hóa, năng lượng ẩm ướt bên trong đan điền càng lúc càng nhiều.

"Răng rắc!"

Dường như đã không còn cách nào hấp thu nữa, trải qua một thời gian khá lâu tiếp theo, viên Âm Dương Châu trong tay Lâm Động đột nhiên vỡ tung, biến thành bụi phấn, hiển nhiên năng lượng trong đó đã bị hấp thu hoàn toàn.

Sau khi hấp thu hoàn toàn viên Âm Dương Châu này, bên trong đan điền của Lâm Động cũng đã tràn ngập những luồng âm dương nhị khí đã được dung hợp.

"Vù"

Cảm giác được những luồng năng lượng ẩm ướt bên trong đan điền đã tràn đầy, Lâm Động mới thoả mãn gật đầu, tâm thần khẽ động, luồng khí Nguyên Lực vốn đang xoay tròn đột nhiên tuôn ra một cỗ hấp lực cực mạnh.

"Ô!"

Khi hấp lực tuôn ra, những luồng năng lượng ẩm ướt như dính chặt lại với nhau, tạo thành một khối không khí!

Trong cái hấp lực này, đa phần những luồng năng lượng ẩm ướt bên trong đan điền đều chui vào trong luồng khí Nguyên Lực, ngay sau đó những luồng năng lượng ẩm ướt đó nhanh chóng biến mất, một giọt dịch thể năng lượng có thể tích cực nhỏ xuất hiện bên trong khối không khí!

Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, những luồng năng lượng ẩm ướt kia đã

biến thành hơn 10 giọt dịch thể năng lượng!

"Âm dương giao hòa, Nguyên Đan, ngưng!"

Khi năng lượng ẩm ướt ngưng tụ thành dịch thể, trong lòng Lâm Động cũng vang lên một tiếng quát chói tai, ngay sau đó có một bàn tay to lớn vô hình tóm lấy những dịch thể này, nén nó lại, có một vài giọt dịch thể bị nén dung hợp lại với nhau.

“Ầm ầm ầm!"

Một lực lượng vô hình không ngừng đánh vào khối dịch thể, những giọt dịch thể năng lượng không ngừng bị ép vào dung hợp với nhau!

"Xuy xuy!"

Khi những giọt dịch thể năng lượng bị ép vào nhau, một luồng sức mạnh lớn ép cho chúng hoàn toàn dung hợp, hình thành nên một đan hoàn to bằng nửa đầu ngón tay!

Viên đan hoàn này chỉ to bằng nửa đầu ngón tay, nhưng mà Nguyên Lực ba động trong đó khiến cho tim của người khác phải đập thình thịch.

Đây là hình thái ban đầu của Nguyên Đan!

Một giọt dịch thể năng lượng bắn thẳng lên Nguyên Đan, sau đó nhanh chóng dung nhập, ba động Nguyên Lực càng lúc càng mạnh.

Xuy xuy xuy xuy!

Bên trong đan điền vang lên những âm thanh rất nhỏ, rất nhiều giọt dịch thể năng lượng giống như những ngôi sao xẹt qua bầu trời, như con tiêu thân lao vào Nguyên Đan.

"Ong ong!"

Năng lượng dịch thể bên trong đan điền tuy nhiều nhưng cũng có hạn định, khi giọt dịch thể cuối cùng dung nhập vào trong Nguyên Đan, thân hình Lâm Động run lên một cái, một cảm giác cường đại không cách nào hình dung từ trong đan điền tán phát ra ngoài, lấy hắn làm trung tâm khuếch đại ra xung quanh!

Cái cảm giác cường đại này Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ không thể nào so sánh, đây mới thực chất là một xác, chứ không phải là tăng trưởng về năng lượng!

Tiểu Nguyên Đan Cảnh!

Bước vào cảnh giới này có thể coi là cường giả, nhưng mà cũng chỉ là cường giả phổ thông mà thôi!

Đây là một đẳng cấp khác hẳn với Thiên Nguyên cảnh!

Trong phòng, hai mắt Lâm Động vốn đang nhắm chặt nay đột nhiên mở ra, tinh mang sắc bén tràn ngập trong tròng mắt, nó giống như những mũi nhọn khuếch tán ra xung quanh sao đó biến mất một cách vô hình.

". . ."

Lâm Động thở ra một luồng hơi, khẽ mở miệng, một viên đan hoàn từ trong đó bay ra.

Đây chính là Nguyên Đan mà Lâm Động ngưng tụ thành công!

Nguyên Đan hiện giờ đã to bằng ngón cái, hơn nữa màu của Nguyên Đan không còn là màu trắng như trước, hiện giờ nó có màu vàng kim hơi nhạt, tương đối khác so với Nguyên Đan mà Lâm Chấn Thiên ngưng tụ được.

Hơn nữa, bên trên Nguyên Đan này có 8 luồng tinh văn cực nhỏ!

Nguyên Đan 8 sao!

Nhìn tám đạo tinh văn, Lâm Động ngây người, sau một lát mới phục hồi được tinh thần.

Nguyên Đan 8 sao, đây là phẩm chất cao hơn so với Lâm Động dự định, tuy rằng khi ở Địa Nguyên cảnh và Thiên Nguyên cảnh hấp thu Âm Sát Khí và Dương Cương Khí không bình thường, nhưng mà hắn cũng không ngờ phẩm chất Nguyên Đan của mình lại cao như vậy.

Vốn hắn cho rằng, với Âm Sát Khí hấp thu từ cơ thể của Thanh Đàn, Dương Cương Khí hấp thu trong sơn động của mỏ Dương Nguyên Thạch, cộng thêm với Âm Dương Châu, thành quả cuối cùng nhiều lắm cũng chỉ chừng 6, 7 sao, nhưng mà bây giờ lại là Nguyên Đan 8 sao!

"Ha ha!"

Dần dần bình tĩnh lại, Lâm Động kích động cười ha hả, tu luyện lâu như vậy đúng là có hiệu quả tốt!

Hiện giờ hắn đã bước chân vào đại môn của Nguyên Đan cảnh!

Há miệng, Lâm Động thu hồi Nguyên Đan vào trong đan điền, đang muốn đứng dậy thì trong Nguyên Đan cảnh đột nhiên rung lên một cái.

Cái rung này làm cho Lâm Động ngẩn ra, sắc mặt đỏ bừng, thân hình như động kinh co giật, hắn có cảm giác cái tia Tinh thần lực vốn quấn Bản Mệnh Linh Phù nay đã đứt, Bản Mệnh Linh Phù phân thành hai!

Trong Nê Hoàn Cung, Bản Mệnh Linh Phù giờ đã không còn, thay vào đó là hai vật có kích thước giống nhau, cùng có hình linh phù (1), đang nằm yên trong Nê Hoàn Cung, một cỗ Tinh Thần Lực mạnh mẽ từ trong hai cái linh phù đó tuôn ra, sau đó lại nuốt vào.

(1): Hình linh phù: Hình lá bùa Nhị ấn, đây là tiêu chí của Nhị ấn Phù sư!

Trong lúc Lâm Động thành công đột phá vào Nguyên Đan cảnh, tinh thần lực

của hắn cũng có đột phá!

Tiểu Nguyên Đan Cảnh, Nhị ấn Phù sư!

Người ta thường nói “họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai” (2) nhưng mà hiện giờ Lâm Động cảm thấy, họa đâu chẳng thấy, phúc không tới một mình!

(2) Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai: Họa không tới đơn lẻ, phúc không tới hai lần.

Thực lực của Lâm Động hiện giờ đang phát triển với một tốc độ đáng sợ!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 123

Tiểu Nguyên Đan, Nhị Ấn Phù Sư

Lâm Động như một cọc gỗ đứng sững trong phòng! Song hỉ đột nhiên lâm môn làm cho trái tim hắn như một cái trống đập thình thịch, tuy rằng hắn hiểu hai thứ này sớm muộn gì cũng tới, nhưng không ngờ nó lại đồng thời tới một lúc.

Tinh Thần Lực đột phá dễ hơn nhiều so với ngưng tụ Nguyên Đan, dù sao trong khoảng thời gian này Lâm Động cũng điên cuồng tu luyện, vốn cái khe trên Bản Mệnh Linh Phù đã nứt tới cực hạn, chỉ còn lại một tia Tinh thần lực ngoan cố quấn lấy mà thôi.

Mà hôm nay, Lâm Động vừa tiến vào Nguyên Đan cảnh, Nguyên Lực đột nhiên tăng trưởng mạnh mẽ, chính nó đã làm cho cái dây quấn cuối cùng ở Bản Mệnh Linh Phù đứt gãy.

"Phù. . ."

Bên trong gian phòng, Lâm Động ngẩn ngơ một lát, sau đó phục hồi tinh thần, từ nay về sau hắn đã có thể cùng những cường giả chân chính giao đấu, với thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh của hắn, cộng thêm với Nhị ấn Phù sư, chiến lực của cả hai chắc chắn sẽ không kém hơn cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn, điển hình là Ngụy Thông!

Hiện giờ hắn đã không còn sợ Ngụy Thông, không còn sợ Huyết Y Môn!

"Chỉ còn mấy ngày nữa, Ngụy Thông, ngươi cứ rửa cổ mà chờ!"

Trong phòng, Lâm Động tự nói một mình, trong mắt hắn có hàn mang sắc

bén như đao phong.

Nguyên Lực và Tinh Thần Lực đồng thời đột phá làm cho Lâm Động không phải đóng cửa khổ tu nữa, kỳ hạn hai tháng cũng chỉ còn lại có vài ngày, hắn tu luyện lâu như vậy cũng nên thư giãn một chút.

Lâm Động ra khỏi khách điếm đi dạo trong Viêm Thành, hắn ngạc nhiên phát hiện, không phải ai tuyên truyền gì mà trường sinh tử đấu của hắn và Ngụy Thông đang được bàn tán một cách sôi nổi, trong khách điếm tửu lâu, nơi nào cũng nói về chuyện này.

"Hắc, Huyết Y Môn đang tưởng rằng đây là một cơ hội quảng cáo."

Nhận thấy loại tình huống này, Lâm Động không khỏi cười nhạt, chuyện này ngoài Huyết Y Môn thì còn ai làm?

Ngụy Thông tuyên truyền như vậy là vì hắn chắc thắng, một khi thắng trận, danh tiếng của Huyết Y Môn cũng đề cao không ít.

Đối với suy nghĩ của Ngụy Thông, Lâm Động âm thầm cười nhạt, xoay người đi tới Vạn Kim Thương Hội.

"Lâm Động tiểu đệ, ngươi đã nửa tháng không tới đây rồi, nếu như không phải ngươi trả xong nợ nần, ta còn tưởng ngươi xù nợ rồi chứ."

Đổng Tố đang ở trong thư phòng nhìn thấy thiếu niên đi vào, không khỏi cười, trêu đùa.

"Sinh tử đấu sắp tới rồi, đương nhiên phải liều mạng tu luyện."

Lâm Động cười cười, nói.

Nghe thấy chuyện sinh tử đấu, nụ cười trên mặt Đổng Tố không còn tươi tắn như trước, hai mi cau lại, nói:

"Gần đây trong Viêm Thành ở đâu cũng bàn chuyện này, chúng ta đã âm thầm điều tra, Huyết Y Môn có Huyết Lang Bang trợ giúp, xem ra việc bại trận trong trường tranh đoạt Đan Tiên Trì đã làm họ hận ngươi rồi."

"Lại là Huyết Lang Bang?"

Lâm Động sắc mặt khẽ biến, hắn không ngờ tới, Nhạc Sơn nhìn thì thô cuồng, nhưng lại là một người âm độc.

"Huyết Lang Bang đã từng điều tra nội tình của ngươi, chắc cũng biết ngươi là người của Lâm gia, nhưng mà ngươi không cần quá lo lắng, Vạn Kim Thương Hội chúng ta đã gửi tín hàm cảnh cáo bọn họ, Nhạc Sơn kia không dám ra tay với Lâm gia đâu."

Đổng Tố nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Động tối lại, nói:

"Đa tạ Tố tỷ."

"Ngươi là Cung Phụng của Vạn Kim Thương Hội chúng ta, hơn nữa ta lại đang muốn lôi kéo, cho nên đương nhiên phải biểu hiện thành ý, tỷ tỷ đây chuyên đầu tư lâu dài, vạn nhất sau này thực lực của Lâm Động tiểu đệ tiến triển nhanh, lúc đó đừng quên Vạn Kim Thương Hội chúng ta là được."

Đổng Tố cười dài nói.

"Tố tỷ yên tâm, ngày sau nếu như cần trợ giúp, Lâm Động nhất định sẽ dốc toàn lực."

Lâm Động thành khẩn nói, mặc kệ Vạn Kim Thương Hội có coi trọng tiềm lực của hắn hay không, chỉ cần họ tận tình giúp mình, Lâm Động đã có hảo cảm rồi.

Đổng Tố mỉm cười, đôi mắt đẹp đảo qua trên người Lâm Động một vòng, đột

nhiên ngẩn ra, cả kinh nói:

"Ngươi đã tiến vào Nguyên Đan cảnh?"

Đổng Tố dù sao cũng cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn, luôn nhạy cảm với ba động Nguyên Lực, ba động của Lâm Động hiện giờ mạnh hơn trước mấy lần!

"Đúng, mới đột phá trong hôm nay.”

Lâm Động gật đầu cười.

"Chà chà, xem ra Vạn Kim Thương Hội chúng ta đầu tư đúng chỗ rồi."

Đổng Tố tấm tắc nói, nàng nhớ lại, khi mới gặp Lâm Động, người này mới có thực lực Thiên Nguyên cảnh trung kỳ, nhưng mà chưa tới hai tháng, hắn đã đột phá tiến vào cảnh giới Nguyên Đan cảnh, tốc độ này khiến cho trái tim nàng đập thình thịch, ánh mắt của nàng lần này đúng là chuẩn xác.

"Lấy thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh của ngươi, cộng thêm với Tinh thần lực mạnh tương đương nhị ấn Phù sư, chắc là có thể đánh với Ngụy Thông một trận rồi, nhưng mà vẫn phải cẩn thận."

Đổng Tố nhắc nhở, đều là cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn, nàng đương nhiên hiểu rõ chiến lực của Ngụy Thông.

"Cám ơn."

Lâm Động gật đầu, đương nhiên sẽ không phạm lỗi khinh địch.

"Tố tổng quản, lần trước ngài căn dặn quan tâm một số người, hiện giờ họ đã tới rồi. . ."

Trong khi Lâm Động và Đổng Tố trò chuyện, một gã thị nữ đột nhiên bước nhanh vào, nói một cách cung kính.

"A?"

Nghe vậy, Đổng Tố giật mình, đảo mắt nhìn Lâm Động, thản nhiên cười nói:

"Lâm Động tiểu đệ, ngươi cũng nên tới gặp bọn họ một chút."

"Ai?"

Lâm Động sửng sốt, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cười cười của Đổng Tố, hắn đã đoán ra điều gì đó:

"Là phụ thân ta?"

"Đúng."

Đổng Tố nhẹ gật đầu cười.

Trong một gian phòng khách của Vạn Kim Thương Hội, đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu, Lâm Khẳng đang ngồi, bên cạnh hắn còn một vị quản sự trung niên, đang dùng vẻ mặt tươi cười nói chuyện.

Đối với loại chuyện này, đám người Lâm Chấn Thiên đám đương nhiên là phải ngạc nhiên, trước kia bán Dương Nguyên Thạch, vị quản sự này luôn làm khó dễ, thái độ lãnh đạm, mà đối với việc này đám người Lâm Chấn Thiên cũng chẳng biết làm sao, dù sao người ta cũng là Vạn Kim Thương Hội, là một trong ba thế lực đứng đầu ở Viêm Thành, có ngạo khí cũng là điều dễ hiểu.

Thừa dịp vị quản sự kia quay người căn dặn thị nữ, Lâm Khẳng lặng lẽ dò xét, thấp giọng nói:

"Dường như có chút kỳ lạ."

Lâm gia bọn họ chỉ là một thế lực bình thường trong mắt Vạn Kim Thương Hội, đâu có lý do gì khiến cho vị quản sự này nhiệt tình đối đãi như vậy? Chuyện khác thường tất có nguyên nhân, điều này khiến cho đám người Lâm

Chấn Thiên cảnh giác.

Lâm Chấn Thiên gật đầu, đang định nói thì từ bên cửa hông có tiếng bước chân truyền tới.

Cửa phòng bị đẩy ra, một vị mỹ nhân ưu nhã đi vào, quản sự đang ngồi thấy vậy thì vội vàng khom người đón chào.

"Đây chính là tổng quản sự của Vạn Kim Thương Hội."

Ở nhìn thấy Đổng Tố xuất hiện, trong lòng mấy người Lâm Chấn Thiên run lên, đối với vị đại nhân vật của Vạn Kim Thương Hội này, bọn họ đương nhiên là đã nghe nói qua, nhưng bọn họ lại càng thêm nghi hoặc, người này có chuyện gì mà cần phải nói chuyện với họ?

"Gia gia, phụ thân!"

Giữa lúc đám người Lâm Chấn Thiên đang nghi hoặc, có một thanh âm quen thuộc từ phía sau Đổng Tố truyền đến, Lâm Động đang vội vàng bước tới.

"Động nhi? !"

Nhìn thấy Lâm Động, đám người Lâm Chấn Thiên kinh ngạc.

"Ha hả, tham kiến Lâm lão gia tử, Lâm gia có nhân vật thiên tài như Lâm Động tiểu đệ, đúng là có tài phú bằng trời."

Đổng Tố dáng người thướt tha tiến lên hai bước, hướng về phía Lâm Chấn thi lễ một cái, mỉm cười nói.

Lâm Chấn Thiên vội vã đáp lễ, hắn tuổi tác tuy rằng so lớn rất nhiều với Đổng Tố, nhưng mà con người luôn luận thực lực và địa vị, hắn dám khinh thường.

"Động nhi, tại sao con ở chỗ này?"

Lâm Khiếu cũng vui mừng, từ khi Lâm Động một mình tới Viêm Thành, hắn vẫn lo lắng không nguôi.

"Con làm chức Cung Phụng trong Vạn Kim Thương Hội."

Lâm Động nói.

"A "

Nghe vậy, đám người Lâm Chấn Thiên hơi chấn động, Cung Phụng của Vạn Kim Thương Hội đâu phải ai cũng có thể làm, hóa ra mọi chuyện đều có quan hệ với Lâm Động.

"Chuyện của Lâm gia tương đối ổn thỏa, lần này tới Viêm Thành ta cũng đang muốn gặp con một chút."

Lâm Khiếu nhìn đứa con đã lâu không gặp của mình, hình như nó trưởng thành hơn rất nhiều.

"Kỳ sinh tử đấu chỉ còn bốn ngày nữa. . . Nếu như con chưa chuẩn bị tốt thì đừng ra."

Lâm Khiếu nói một câu rất nhỏ, chỉ đủ cho Lâm Động nghe.

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của Lâm Khiếu, trong lòng Lâm Động cảm thấy ấm áp, khẽ gật đầu, hắn nói một câu nhỏ nhưng tràn ngập tự tin!

"Phụ thân, yên tâm, con đã nắm chắc."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 124

Bộc Lộ Thực Lực

Đám người Lâm Chấn Thiên đến Viêm Thành, Lâm Động đương nhiên là phải đi cùng, họ trở về một tòa đại viện của Lâm gia ở Viêm Thành, Lâm gia tuy chỉ là một thế lực ở Thanh Dương trấn, nhưng mà ở Viêm Thành cũng có một sản nghiệp nhỏ, nơi có thể đặt chân của họ không ít.

Hiện giờ, Lâm Động đã không còn lo lắng chuyện đám người Lâm Chấn Thiên ở lại Viêm Thành nữa, bởi hắn hiện giờ không còn lo lắng hy, hơn nữa còn có quan hệ tương đối tốt với Vạn Kim Thương Hội, Lâm gia đã có thể đặt chân vào Viêm Thành rồi.

Sau khi đám người Lâm Chấn Thiên trở về đại viện, họ đóng chặt cửa, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Lâm Động.

"Động nhi, đám tiểu bối của Lâm gia chúng ta đã được âm thầm rời đi, đến lúc đó cho dù Huyết Y Môn có hưng sư động chúng (1) kéo tới, chúng ta vẫn có thể duy trì một số huyết mạch."

(1) Hưng sư động chúng: Huy động nhân mã Lâm Chấn Thiên nghiêm túc nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mặt, trầm giọng nói: "Còn có 4 ngày nữa là tới ngày sinh tử đấu của cháu với Ngụy Thông, nếu cháu không nắm chắc thì hãy rời đi, núi xanh vẫn còn đó cơ mà!"

"Ngụy Thông tính cách tàn nhẫn, lần sinh tử đấu này chắc chắn sẽ là một cơ hội để hắn lấy mạng cháu, hơn nữa, đến lúc đó hắn cũng sẽ không nương tay với Lâm gia chúng ta!"

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của Lâm Chấn Thiên, Lâm Động yên lặng gật đầu,

hắn biết Lâm gia hiện giờ đã đem toàn bộ hi vọng đặt lên người của hắn.

"Gia gia, trận chiến này đã được truyền đi khắp Viêm Thành, nếu như thắng thì sẽ là một cơ hội cực tốt đối với Lâm gia chúng ta, sau này chúng ta có thể quang minh chính đại chuyển sản nghiệp tới Viêm Thành, hơn nữa còn có Vạn Kim Thương Hội bảo trợ, chúng ta sẽ phát triển vượt xa khi còn ở Thanh Dương trấn."

Lâm Động mấp máy môi, nhẹ giọng nói.

"Ta biết nếu như thắng, Lâm gia chúng ta sẽ có chỗ tốt cực lớn. . . nhưng còn thua thì sao?"

Lâm Chấn Thiên chậm rãi nói.

"Gia gia, sẽ không thua."

Thiếu niên khẽ lắc đầu, đột nhiên ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt vẫn còn non nớt nhưng lại vô cùng kiên định.

Nhìn Lâm Động nói chắc như đinh đóng cột, đám người Lâm Chấn Thiên hai mặt nhìn nhau theo, dường như họ đang không hiểu tại sao Lâm Động lại chắc chắn như vậy, dù sao Ngụy Thông cũng là cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn.

"Tiếp ta một chỉ!"

Lâm Chấn Thiên nhìn chằm chằm vào Lâm Động, sau một lúc lâu hắn đột nhiên trầm giọng quát lớn, cùng lúc đó một cỗ năng lượng vô cùng mạnh mẽ ngưng tụ trên bàn tay hắn, hai ngón tay của hắn gấp lại, kình phong sắc bén xé rách không khí, bắn tới Lâm Động.

Lâm Chấn Thiên muốn thử thực lực của Lâm Động!

Một chỉ này, Lâm Chấn Thiên không hề lưu thủ, không chỉ điều động Thuần

Nguyên Cương Khí mà Nguyên Đan cảnh mới có thể sử dụng, đồng thời còn thi triển luôn "Thuần Nguyên Chỉ" của Lâm gia.

Nhìn thấy Lâm Chấn Thiên công kích một chiêu mạnh như vậy, đám người Lâm Khiếu, Lâm Khẳng sắc mặt khẽ biến, muốn cản được một kích này của Lâm Chấn Thiên, sợ rằng Lâm Động phải thi triển Tinh thần lực của mình rồi Nhưng mà, sự thực với ý nghĩ của bọn họ khác nhau, đối mặt với một chỉ của Lâm Chấn Thiên, Lâm Động vẫn bình tĩnh, quanh thân hắn không hề có ba động Tinh thần lực, hắn bình thản nhìn một ngón tay của Lâm Chấn Thiên đâm tới, không hề có cử động gì.

Hành động này của Lâm Động làm cho đám người Lâm Khiếu kinh ngạc vạn phần, nhưng mà bọn họ cũng hiểu thiếu niên trước mắt, chắc chắn hắn sẽ kháng cự.

Lần này thì đúng như dự liệu của bọn họ, khi ngón tay của Lâm Chấn Thiên chỉ cách Lâm Động có vài thước, thì bàn tay của hắn đột nhiên giơ lên, hai ngón tay gấp lại thành kiếm, một luồng kình phong sắc bén nhanh chóng quấn lấy kình phong của đối phương.

"Thuần Nguyên Cương Khí!"

Ở nhìn thấy luồng năng lượng trên đầu ngón tay Lâm Động, đám người Lâm Khiếu chấn động.

"Ầm!"

Song chỉ nhanh như tia chớp giao nhau, kình phong sắc bén như cuồng phong thổi tung tất cả, đám người Lâm Khiếu phải lui lại hơn 10 bước mới có thể ổn định thân hình.

Kình phong thổi tung bụi đất, khi đám người Lâm Khiếu ổn định được thân hình thì Lâm Chấn Thiên đã bị đánh bay đi, hai bàn chân kéo lên trên mặt đất tạo thành hai vết tích thật dài, sau đó dừng lại ở bậc cửa.

"Ngươi đã tiến vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh? !"

Thân hình dừng lại, Lâm Chấn Thiên ngẩng đầu, không cách nào tin tưởng vào sự thực trước mắt, Lâm Động không hề lùi một bước, vậy mà hắn còn chưa tri triển Tinh Thần Lực!

Chiêu thức giống nhau, lực lượng giống nhau, vậy mà Lâm Chấn Thiên lại bị đánh bay, vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là Lâm Động cũng tiến vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh!

"Mới đột phá mấy ngày trước."

Nhìn những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lâm Động mỉm cười, hắn biết, nếu như hắn không thể hiện thực lực có khả năng liều mạng với Ngụy Thông, thì mọi người sẽ không cho hắn tham gia sinh tử đấu!

"Tốt! Tốt!"

Nét mặt già nua của Lâm Chấn Thiên vào thời khắc này đã đỏ lên, mừng rỡ như điên, hắn kích động chỉ biết nói hai chữ tốt.

Tuổi còn trẻ như vậy đã là cường giả Nguyên Đan cảnh, đừng nói là ở Viêm Thành, cho dù nhìn khắp Đại Viêm vương triều cũng cực kỳ ít, cho dù ở dòng họ Lâm có Lâm Lang Thiên, khi tiến vào Nguyên Đan cảnh cũng là 20 tuổi, hiện giờ Lâm Động còn sớm hơn hắn tận 2 năm!

Đám người Lâm Khiếu Lâm Khẳng cũng mừng như điên, trong hai tháng này đám người Huyết Y Môn ép cho họ thở không nổi, tuy nói Lâm Động đã thành công kéo dài thêm hai tháng, nhưng mà trong hai tháng này họ không nghĩ ra cách gì ứng phó được với Huyết Y Môn, thậm chí lần này tới Viêm Thành, bọn họ đã ôm ý định cùng chết với Huyết Y Môn, chỉ là trước kia chết cũng phải bảo toàn cho Lâm Động.

Trong phòng, sau khi hưng phấn qua đi, hắn nhìn Lâm Động, giọng nói tuy

lạc đi nhưng lại mang phần nghiêm túc:

"Tuy rằng thực lực của cháu hiện giờ tăng mạnh, nhưng mà Ngụy Thông cũng không phải đèn dầu trước gió, không thể coi thường, nếu như cháu đã quyết định tham gia sinh tử đấu, chúng ta sẽ ủng hộ cháu, nếu như cháu tháng thì tốt, còn nếu như lão phu sẽ liều mạng cũng phải cắn mấy miếng thịt của Huyết Y Môn!"

Sinh tử đấu chỉ có sống với chết, nếu như Lâm Động thua, với thủ đoạn của Ngụy Thông thì hắn sẽ không lưu tình, nếu như vậy đám người Lâm gia sẽ phải liều mạng một trận với Huyết Y Môn!

Lâm Động khẽ gật đầu, nhìn thấy sát ý trong mắt Lâm Chấn Thiên, hắn biết nếu như hắn thua, đám người Lâm Chấn Thiên sẽ không mang ý định sống rời khỏi Viêm Thành.

Cho nên, hắn chỉ có thể thắng, không thể thua!

"Ngụy Thông, mạng chó của ngươi, ta đã định rồi!"

Bốn ngày này, đám người Lâm Chấn Thiên ở lại Viêm Thành, lần này họ mang theo không ít hảo thủ của Lâm gia, có thể nhận thấy, nếu như thực sự Lâm Động thua, thì bọn họ sẽ liên hợp lại liều mạng cắn xé Huyết Y Môn.

Đối với việc đám người Lâm Chấn Thiên mang theo một số lượng lớn nhân mã tới Viêm Thành, lấy năng lực của Huyết Y Môn đương nhiên họ đã đoán được điều gì, nhưng họ không hành động, trong mắt Ngụy Thông, Lâm gia chỉ là cá trên thớt mà thôi, chỉ cần ở Giác Đấu Trường giải quyết Lâm Động, Lâm gia sẽ không còn uy hiếp, muốn tiêu diệt thì quá đơn giản.

Mỗi bên đều ôm một ý định khác nhau, cho nên thời gian đi qua chỉ như lá vàng rụng xuống.

Sáng ngày thứ 4, Viêm Thành không còn bình lặng như ngày trước, họ ùn ùn

kéo tới Giác Đấu Trường, trong khoảng thời gian này Huyết Lang Bang tuyên truyền tương đối hiệu quả, có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với trận sinh tử đấu này, bọn họ rất muốn biết, vị thiếu niên của Lâm gia kia có phải là cuồng vọng vô tri hya không!

Trong lúc không khí bên ngoài đang náo nhiệt, cửa phòng ở đại viện của Lâm gia tại Viêm Thành bị đẩy ra, Lâm Động chậm rãi bước ra ngoài, hắn ngẩng đầu nhìn vào ánh bình minh đang ấm áp, nở nụ cười lạnh như băng.

"Đi thôi."

Cúi đầu, Lâm Động nhìn đám người Lâm Chấn Thiên đang đợi ở trong viện từ lâu, sau đó Lâm Chấn Thiên vung tay lên, mang theo toàn bộ hảo thủ của Lâm gia bước tới, nhìn theo bóng lưng của đms người này, hắn là họ đã mang khí thế phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn (2).

(2): Sự tích Kinh Kha ám sát Tần Thủy Hoàng Khi lên đường, tại bờ sông Dịch (biên giới nước Triệu), Kinh Kha đã ứng tác hai câu thơ với các bạn đi tiễn:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn Dịch Gió đìu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê Tráng sĩ một đi không trở về Lần này, nếu như Lâm Động thắng Lâm gia hoàn toàn có thể đặt chân ở Viêm Thành, nếu như thất bại bọn họ sẽ thêm một phần hung danh cho Huyết Y Môn.

Thất bại, không phải là thứ mà Lâm Động nghĩ tới, cho nên tính mạng của Ngụy Thông, hắn phải nhận!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 125

Sinh Tử Đấu

Giác Đấu Trường nằm ở vị trí trung tâm của bắc thành, đây cũng là một nơi đông người tập trung sinh sống, nhân khẩu của Viêm Thành rất nhiều, phân thành nhiều khu do các thế lực khác nhau quản lý, việc sống mái với nhau đương nhiên là chuyện thường ngày. Mà tình hình này đã làm cho Phủ thành chủ đau đầu, để giải quyết đống phiền phức này, Giác Đấu Trường được thành lập, giết người ở đây là chuyện hợp pháp.

Tuy nói hành động này không làm cho Viêm Thành bình lặng, nhưng cũng có tác dụng không nỏ, hơn nữa trải qua thời gian, đây chính là một nơi tổng kết ân oán của mọi người trong Viêm Thành.

Khi đám người Lâm Động tới Giác Đấu Trường, ở đây đã tập trung một số lượng người khủng khiếp, họ âm thầm lè lưỡi, không hổ là Viêm Thành, cho dù là chuyện gì cùng vượt xa Thanh Dương trấn.

Giác Đấu Trường có hình tròn rất lớn, xung quanh có rất nhiều cửa đi vào, nhưng mà dù vậy đám người Lâm Động vẫn thấy những hàng dài người xếp hàng.

"Ha hả, Lâm Động tiểu đệ, các ngươi tới hơi sớm."

Khi đám người Lâm Động tiến vào trong đội ngũ xếp hàng, đột nhiên có một tiếng cười duyên vang lên, bọn họ quay đầu lại thấy một đám người đang bước nhanh tới, đầu lĩnh của đám người này chính là Đổng Tố cùng với Hạ Vạn Kim, hơn nữa bên cạnh họ còn có vị Nham đại sư đã lâu không gặp mặt.

"Tham kiến Hạ hội trưởng, Nham đại sư."

Nhìn thấy Hạ Vạn Kim tự thân xuất mã tới đây, Lâm Động kinh ngạc, chợt ôm quyền cười nói, đám người Lâm Chấn Thiên đương nhiên biết tên tuổi của người này, cho nên không dám chậm trễ, chắp tay hành lễ.

"Lâm Động tiểu hữu, ngươi bây giờ là Cung Phụng của Vạn Kim Thương Hội, cái trận đấu này ta đương nhiên phải tới, tuy nói chưa biết ai tháng, nhưng mà nếu có người định tìm tới ngươi gây phiền toái, Vạn Kim Thương Hội nhất định không đáp ứng." Hạ Vạn Kim cười tủm tỉm nói.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Hạ Vạn Kim đảo qua người Lâm Động, cảm nhận được ba động Nguyên Lực của hắn, mắt hắn giật nhẹ.

"Xem ra quả thực đúng như lời Đổng Tố nói, Lâm Động đã thành công tiến vào Nguyên Đan cảnh."

Hạ Vạn Kim ánh mắt chợt lóe lên, nhưng trong lòng thì thầm than sợ hãi, trẻ tuổi như vậy mà đã bước chân vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh, cho dù hắn đã nhìn qua vô số người, nhưng mà đúng là phải thán phục người này. Đồng thời, ngay sau đó, hắn lại trở nên vui mừng, hắn đã hiểu, mình đã đầu tư đúng chỗ.

Nếu như trong khoảng 10 năm nữa, thiếu niên này thành công bước vào Tạo Hóa Tam Cảnh, thậm chí cao hơn, vậy thì...

Tới lúc đó, tất cả đầu tư của hắn đều đáng giá.

Lâm Động cũng mỉm cười, chợt xoay người giới thiệu với đám người Lâm Chấn Thiên:

"Gia gia, phụ thân, vị này là Hạ hội trưởng của Vạn Kim Thương Hội, đây là Nham đại sư, tứ ấn phù sư, người đã hướng dẫn cháu nhập môn Tinh thần lực."

"Ha hả, cái tên tiểu gia hỏa này đừng có làm tổn thọ lão phu."

Nham đại sư cười nói, tuy nói hắn đưa cho Lâm Động phương pháp tu luyện ba tầng đầu của "Thần Động Thiên", nhưng mà việc này cùng lắm chỉ giúp Lâm

Động trở thành một gã Phù Sư mà thôi, những điều còn lại phải do Lâm Động tự mình cố gắng.

Nghe thấy hai đại nhân vật chỉ cần dậm chân cũng có thể khiến cho Viêm Thành chấn động, trong lòng đám người Lâm Chấn Thiên kinh ngạc, họ không ngờ, Lâm Động mới chỉ tới Viêm Thành chưa được 2 tháng, đã có quan hệ tốt với những nhận vật kiểu này.

"Tiểu tử này đúng là không đơn giản!"

Đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu liếc mắt nhìn nhau, có chút tự hào, nhưng cũng có chút cảm thán, hiện giờ Lâm Động đã siêu việt hơn bọn họ rồi. . .

"Thời gian đã tới, chúng ta vào trước đi."

Nhìn thấy mọi người đã làm quen xong, Đổng Tố ở một bên cười nói.

Nghe vậy, đám người Lâm Động, Hạ Vạn Kim cũng gật đầu, Đổng Tố đi trước dẫn đường, nhưng mà không đi vào thông đạo phổ thông, họ đi vào một thông đạo đặc biệt vào Giác Đấu Trường, thân là một trong tam đại đứng đầu Viêm Thành, Vạn Kim Thương Hội luôn luôn có thể hưởng thụ rất nhiều ưu đãi đặc biệt.

Đoàn người dọc theo thông đạo đi chừng mấy phút đồng hồ, sau đó tầm nhìn trước mắt trở nên mở rộng, ánh mặt trời chiếu xuống những tiếng động như sóng biển ì ùng lập tức truyền vào trong tai.

"Phù. . ."

Nhìn Giác Đấu Trường to lớn, Lâm Động cũng không khỏi thở hắt ra, giống như mang toàn bộ sự kinh ngạc đẩy ra ngoài.

Đám người Lâm Động đi vào trong khán đài, mà ở trên khán đài lúc này đã có một số người ngồi, trông bộ dáng của họ hiển nhiên không phải là nhân vật tầm thường, xem ra đây chính những chỗ dành riêng cho những nhân vật có

danh tiếng ở Viêm Thành.

Vạn Kim Thương Hội là một trong tam đại đứng đầu Viêm Thành, mà lúc này Hạ Vạn Kim lại đi cùng với Nham đại sư, cho nên có không ít người tới chào hỏi, Hạ Vạn Kim cười tủm tỉm ứng phó, Nham đại sư thì bình thản hơn nhiều, không ai dám biểu hiện bất mãn với hắn cả.

"Trong Giác Đấu Trường có không ít khu vực, nhưng mà do hôm nay ngươi với Ngụy Thông tiến hành sinh tử đấu, nên người ta đã ngồi chật cả rồi."

Trong khi Lâm Động đang mải miết ngắm nhìn Giác Đấu Trường, Đổng Tố cười và giải thích cho hắn hiểu.

Lâm Động nhìn thoáng qua những người ngồi trên đài, cười khổ một tiếng gật đầu, đây toàn là do Huyết Lang Bang gây nên, vốn đây chỉ là một trường sinh tử đấu lại bị họ làm cho thành thế này.

"Hạ hội trưởng, các ngươi tới thực sớm."

Đột nhiên, ở phía sau có một tiếng cười quen thuộc vang lên, nghe được thanh âm này, hai hàng lông mày của Lâm Động nhíu lại, quay đầu nhìn sang quả nhiên là thấy Huyết Lang Bang bang chủ Nhạc Sơn đang đi vào, mặt khác ở bên cạnh hắn còn có một nhân ảnh quen thuộc, đó chính là môn chủ Huyết Y Môn, Ngụy Thông.

Khi Lâm Động nhìn thấy Ngụy Thông, người này hiển nhiên là cũng nhận ra hắn, trên mặt hiện một nụ cười nhạt, bàn tay chém một cái, hiển nhiên hắn muốn làm thịt Lâm Động.

Lâm Động hờ hững theo dõi hắn, đây chính là đối thủ hai tháng trước khiến hắn vô cùng đau đầu, nhưng bây giờ đã không còn khó giải quyết, nhưng đáng tiếc là Ngụy Thông không biết lợi thế của hắn đang dần mất đi.

"Trận sinh tử đấu hôm nay vốn là một chuyện giải trí, nhưng mà chắc phải

nhìn thấy máu rồi."

Nhạc Sơn chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Động, cười cười, nhưng mà nụ cười này vô cùng lạnh lẽo.

"Không nghĩ tới ngươi lại giết được Cổ Ảnh của Huyết Y Môn, nói như thế nào thì Huyết Y Môn cũng được coi như một thế lực của Huyết Lang Bang chúng ta."

"Nhạc Sơn, Cổ Ảnh kia nhúng tay vào chuyện của ngươi khác, chết coi như là đáng đời."

Hạ Vạn Kim thản nhiên nói.

"Oan có đầu nợ có chủ, ta với ngươi không nói làm gì, trận sinh tử đấu hôm nay chính là việc kết thúc mọi ân oán."

Nhạc Sơn trào phúng nói, chợt vỗ vỗ vai Lâm Động:

"Tiểu tử, mong rằng ngươi có thể sống qua hôm nay, Nhạc Sơn ta dù sao cũng là người yêu tài, nếu như có hứng thứ thì tới Huyết Lang Bang của chúng ta."

Nói xong, Nhạc Sơn cười cười, không nói thêm gì nữa, xoay người đi vào trong khán đài.

"Tiểu tử, hiện giờ ta xem ngươi còn trốn đi đâu!"

Ngụy Thông gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Động, nụ cười của hắn trông vô cùng dữ tợn.

Lâm Động liếc mắt nhìn Ngụy Thông, sau đó liền quay đầu đi, hành động này khiến cho Ngụy Thông tức giận tới mức gân xanh đầy trán.

"Ngươi bây giờ cứ kiêu ngạo đi, đợi lát nữa có muốn chết cũng không xong!"

Ngụy Thông nghiến răng nghiến lợi cười lạnh nói, phẩy tay áo một cái, xoay người đuổi theo Nhạc Sơn.

Lâm Động nhìn theo bóng lưng của đám người Nhạc Sơn, hàn mang trong mắt hắn hiện lên, Nhạc Sơn này nhìn thì trông như thô lỗ, nhưng mà là người có thù tất báo, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu như có ai chỉ hơi đắc tội, hắn sẽ coi là cái đinh trong mắt, nhưng mà nếu hôm nay giết Ngụy Thông, Nhạc Sơn cũng khó mà cản nổi.

"Lát nữa nên cẩn thận một chút."

Đổng Tố ở bên cạnh nghiêm túc nhắc nhở, cho dù Lâm Động đã thành công bước chân vào Nguyên Đan cảnh, nhưng nếu như chỉ cần hơi sơ sẩy sẽ rất có thể bị táng thân trong tay Nhạc Sơn, dù sao thì Ngụy Thông cũng là cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn.

Lâm Động mỉm cười gật đầu, sư tử dù vồ thỏ cũng dùng toàn lực, hơn nữa Ngụy Thông này lại chính là một con chó độc có răng nanh dài, trận sinh tử đấu này nếu hắn thua thì Lâm gia xong đời, cho nên, cho dù như thế nào hắn cũng phải thắng!

Sau khi đám người Huyết Lang Bang, Huyết Y Môn xuất hiện, mặt trời cũng dần dần đi vào chính giữa (1), tiếng ồn ào trong Giác Đấu Trường cũng theo đó mà tăng vọt.

(1): Mặt trời chính giữa: giữa trưa, Trung Quốc gọi là chính ngọ: 12h Trong Giác Đấu Trường có một tổ trọng tai, khi tới giờ họ phân công một thân ảnh đứng ở giữa đấu trường.

"Sinh tử đấu, lấy mạng đặt cược, sinh tử do trời, đừng có oán người!"

Trọng tài phổ biến quy củ, sau đó nhìn về phía khán đài của đám người Lâm Động, trầm giọng nói:

"Lần sinh tử đấu này là của môn chủ Huyết Y Môn Ngụy Thông và Lâm gia Lâm Động, kính xin hai vị lập tức lên đài!"

"Vù!"

Tiếng trọng tài vừa dứt, Ngụy Thông lao như chim ưng lên đài, hai mắt đỏ ngầu trông vô cùng dữ tợn và tàn khốc nhìn chằm chằm vào Lâm Động, cười lạnh nói:

"Lâm gia tiểu nhi, cút lên đây cho ta, bản môn chủ hôm nay muốn ngươi nợ máu trả bằng máu!"

Đối mặt với tiếng quát của Ngụy Thông, Lâm Động cũng điểm nhẹ chân một cái, từ trên đài cao nhảy xuống, vững vàng đứng ở trong sân, ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào Ngụy Thông, nói một câu bình thản nhưng lại khiến gân xanh trên trán của Ngụy Thông nổi chằng chịt.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 126

Đối Chiến Ngụy Thông

"Hay cho một tên tiểu tạp toái (1) miệng lưỡi sắc bén, đợi ta bẻ từng cái răng của ngươi xuống xem ngươi còn nói được nữa hay không!"

(1): Tiểu tạp toái: thằng nhóc nói nhiều Ngụy Thông bị Lâm Động nói một câu khiến gân xanh nổi lên, cho dù như thế nào thì hắn cũng là người co uy tín ở Viêm Thành, vậy mà bây giờ lại bị Lâm Động ở trước mặt bao nhiêu người nhục mã, Ngụy Thông lòng dạ vốn không rộng rãi, bây giờ chỉ hận không thể lập tức đem Lâm Động bầm thây vạn đoạn.

"Hãy bớt nói nhảm đi, có gì thể hiện ra xem nào."

Lâm Động cười lạnh nói.

"Thình thịch!"

Ngụy Thông nhìn chằm chằm vào Lâm Động, hắn bước một chân lên, Nguyên Lực hùng hậu từ trong cơ thể tuôn ra dữ dội, làm cho áo bào của hắn bay phấp phới, một cỗ uy áp tràn ngập xung quanh.

Có thể tạo dựng một thế lực ở Viêm Thành, đương nhiên không phải là hạng tầm thường gì cả, kinh nghiệm nhiều năm sinh tử huyết chiến, bản lĩnh được tôi luyện trong máu và lửa đã giúp cho Ngụy Thông sống tới bây giờ, điều này thì Lâm Động trẻ người non dạ không thể nào bằng.

Kinh nghiệm chiến đấu của Ngụy Thông phong phú hơn Lâm Động mấy lần, hơn nữa thủ đoạn của hắn lại độc ác, chỉ hơi sơ ý là có thể lật thuyền trong rãnh.

Bởi vậy, sắc mặt của Lâm Động cũng nhanh chóng trở nên nghiêm túc.

Tuy nói lúc đầu bị Lâm Động chọc giận, nhưng khi ở trong trạng thái chiến đấu, sự giận dữ trong mắt Ngụy Thông nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một loại ánh mắt âm lãnh tàn nhẫn, giống như hung tàn hiện lên.

"Ầm!"

Lúc này, Ngụy Thông đã trực tiếp ra tay, chỉ thấy thân hình hắn như tia chớp, mang theo một cỗ khí thế uy áp vô cùng lao tới trước mặt Lâm Động, hữu quyền nắm chặt đấm thẳng vào ngực Lâm Động.

Một quyền này của Ngụy Thông trông thì bình thường, nhưng Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén lại như một lưỡi đao có thể phá hoại bất cứ thứ gì!

"Ô!"

Quyền phong lướt qua làm cho không khí bị chấn động phát ra những thanh âm ô ô.

Cảm thụ được quyền phong vô cùng mạnh mẽ của Ngụy Thông, trong lòng Lâm Động hơi lạnh, Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn quả nhiên không giống như Tiểu Nguyên Đan Cảnh, chỉ cần so sánh độ hùng hậu của Thuần Nguyên Cương Khí cũng đã thấy sự khác biệt.

Trong phương diện Nguyên Lực, Lâm Động kém hơn Ngụy Thông, cho hên hắn không ngu xuẩn liều mạng trực diện với Ngụy Thông, hai chân hắn mau chóng lui lại, một cỗ Tinh Thần Lực nhanh chóng từ trong Nê Hoàn Cung tuôn ra, bố trí thành một bức tường tinh thần ngăn cản ở trước mặt.

"Ầm!"

Đối mặt với sự phòng ngự của Lâm Động, trong mắt Ngụy Thông hiện lên sự khinh miệt, quyền phong rung lên mạnh mẽ đấm vào bức tường tinh thần, Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén giống như núi lửa phun trào đột nhiên tuôn ra.

"Răng rắc!"

Đối mặt với đòn công kích mạnh mẽ của Ngụy Thông, bức tường tinh thần không kiên trì được lâu thì bị nghiền nát, Ngụy Thông không buông tha người, tiếp tục dồn Lâm Động từng bước.

Dưới thế công điên cuồng của Ngụy Thông, thân hình Lâm Động nhanh chóng lui lại, ngưng tụ những bức tường tinh thần, nhưng đều bị người này phá vỡ.

Cảnh tượng một đuổi một chạy trong sân làm cho những người trong Giác Đấu Trường la ó, hiển nhiên là có chút thất vọng, vốn họ cho rằng tiểu tử Lâm Động tiến hành sinh tử đấu với Ngụy Thông chắc phải có chút đảm lượng, ai ngờ toàn là chạy trốn.

Lâm Động không để ý tới bên ngoài, ánh mắt của hắn chỉ chăm chú nhìn vào Ngụy Thông, sắc mặt nghiêm túc nhưng không hoảng loạn.

"Bịch!"

Trong lúc bỏ chạy, thân hình của Ngụy Thông bất chợt dừng lại, Lâm Động cũng dừng lại, hắn chợt nhận ra một loại ba động quen thuộc, đó chính là Tinh thần lực.

"Hắc, tiểu tạp toái, ngươi định dùng Tinh thần lực để bay lên không trung chạy trốn, đúng là si tâm vọng tưởng!"

"Phá Sát Quyền!"

Trong lúc Lâm Động còn đang kinh ngạc, Ngụy Thông lại một lần nữa chặn đường lui của Lâm Động, hai tay đồng thời đấm ra, Thuần Nguyên Cương Khí tuôn ra dữ dội, quyền ảnh đầy trời bao phủ lấy Lâm Động.

Khi quyền ảnh lao tới, Lâm Động cũng đưa mắt nhìn lại, hắn cảm thấy tim

mình đang đập nhanh, giống như đang đối mặt với một con độc xà ẩn mình trong bụi cỏ, chỉ đợi tung một kích trí mạng!

Lâm Động hít sâu một hơi, hai mắt nhìn chằm chằm vào quyền ảnh đầy trời đang lan tới, Tinh Thần Lực tràn ra, hắn biết trong đám quyền ảnh kia có ẩn chứa sát chiêu của Ngụy Thông!

Tốc độ của quyền ảnh cực nhanh, dường như chỉ trong chớp mắt, đám quyền ảnh kia đã lao tới Lâm Động.

"Tìm được rồi!"

Trong khi bị quyền ảnh bao phủ, hai mắt Lâm Động chợt sáng rực lên, hắn không để ý tới quyền ảnh bên ngoài, hai ngón tay gấp lại, giống như một thanh kiếm sắc bén điểm thẳng vào quyền một quyền ảnh bên trong.

"Ầm!"

Ngay khi Lâm Động điểm tới, quyền ảnh lập tức biến mất, ngay sau đó, một cỗ Nguyên Lực cường hãn như cuồng phong tán phát ra xung quanh.

"Hừ!"

Bị Lâm Động tìm được sát chiêu, Ngụy Thông hừ lạnh một tiếng, xương cốt cứng như sắt trên bàn tay mang theo ám kình đấm thẳng vào hai ngón tay của Lâm Động, hắn muốn đấm gãy hai ngón tay của đối phương!

Ngụy Thông mặc dù độc ác, nhưng Lâm Động cũng giảo hoạt không kém, dựa vào Tinh thần lực hắn có thể nhận ra phương hướng lưu động của kình lực, cho nên nhanh chóng chuyển chỉ thành trảo, Thuần Nguyên Cương Khí giống như mũi khoan ngưng tụ trên đầu ngón tay của hắn, chụp vào mu bàn tay của Ngụy Thông.

"Xuy!"

Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén như lưỡi đao, lướt qua bàn tay của Ngụy Thông để lại năm vết máu dài!

"Đồ khốn!"

Nhìn thấy Lâm Động thủy luôn tránh né thế công của mình, trong lòng Ngụy Thông tràn ngập lửa giận, nhưng mà dù sao hắn cũng là một người có kinh nghiệm phong phú, ngay khi nắm tay xuất hiện vết máu, thân hình hắn cũng nghiêng đi, giống như một vách núi, lấy lưng làm vũ khí, nặng nề huých vào thân hình Lâm Động.

"Bịch!"

Một thanh âm trầm thấp vang lên, thân hình Lâm Động bị chấn bay ngược trở ra, nhưng khi thân hình của hắn bị đẩy lui, từ trong ống tay áo của Lâm Động có những đạo hàn mang gào thét, theo thứ tự bay tới mắt, hầu, trái tim, đan điền, những điểm yếu hại của Ngụy Thông.

Đang muốn thừa cơ truy kích tặng cho Lâm Động một kích trí mạng, nhưng lại bị chiêu này của Lâm Động làm hỏng, Ngụy Thông phải chọn cách né tránh những đạo hàn mang này, nhưng mà, tuy rằng tránh được công kích nhưng trên mặt hắn vẫn bị lưu thêm một vết máu.

Trải qua giao thủ, Ngụy Thông chiếm thượng phong, nhưng chính hắn lại là người bị thương đầu tiên.

Nhìn ống tay áo vỡ tan, 5 vết máu trên tay Ngụy Thông, tới lúc này ai cũng hiểu, Ngụy Thông công kích tuy hung mãnh, nhưng lại chẳng nhận được chỗ tốt gì cả.

Hơn nữa, trải qua lần giao chiến vừa rồi, người bên ngoài cũng dần cảm thấy, trận chiến đấu này vô cùng đặc sắc!

Vốn bị Ngụy Thông đụng bay, thân hình của Lâm Động cố gắng ổn định lại ở

giữa không trung, mấy đạo hắc mang lập tức ngưng tụ ở dưới chân của hắn.

Lâm Động sắc mặt băng lãnh nhìn chằm chằm vào Ngụy Thông, hắn thấy quần áo ở ngực của mình đã bị rách, hơn nữa còn cảm thấy hơi đau, chỉ một cách huých của cường giả Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn đã khiến cho hắn bị thương nhẹ.

Nhưng mà, trong lúc giao thủ, Lâm Động cũng đã hiểu được thực lực của Ngụy Thông, Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn không khó chống đỡ như trong tưởng tượng của hắn.

"Phù. . ."

Lâm Động chân đạp Toái Nguyên Toa, huyền phù ở giữa không trung, nhìn hai mắt đỏ ngầu của Ngụy Thông, hắn thở ra một hơi, nếu như người này đã hết chiêu, vậy thì tới hắn xuất thủ.

Hai quả Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung vào thời khắc này kịch liệt run rẩy, một cỗ Tinh Thần Lực hùng hậu cuồn cuộn không ngừng tuôn ra, ngưng tự ở trước mặt Lâm Động!

"Tinh Thần Lực thật mạnh!"

Ngay khi Lâm Động điều động Tinh Thần Lực, Nham đại sư ở trên khán đài cũng bất ngờ, cường độ Tinh thần lực này đúng là đã vượt qua Nhị ấn Phù sư, thậm chí có thể so sánh với Tam ấn Phù sư rồi!

Lúc này, Lâm Động đang tận lực khống chế Tống Thanh, ngưng tụ chúng thành một cơn lốc xoáy, dần biến thành một làn sóng xung kích hình mũi dùi.

Khi làn sóng xung kích hình mũi dùi hình thành, sắc mặt Ngụy Thông cũng trở nên vô cùng khó coi, hắn đã nhận ra, Tinh thần lực hiện giờ của Lâm Động đã mạnh hơn trước mấy lần!

Hơn nữa, chỉ bằng mắt thường quan sát, hắn cũng nhận ra một sự uy hiếp tới

tính mạng.

Ngụy Thông ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt băng lãnh của đối thủ, khuôn mặt hắn dần trở nên dữ tợn, Thuần Nguyên Cương Khí guống như núi lửa tuôn ra.

"Tiểu tạp toái, muốn đấu với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Dốc toàn bộ Nguyên Lực trong cơ thể, sự hung ác trên khuôn mặt của Ngụy Thông càng lúc càng kinh người!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 127

Kịch Chiến

Đối với tiếng quát thô bạo của Ngụy Thông, Lâm Động không thèm để ý, hết sức chăm chú khống chế Tinh Thần Lực đang ngưng tụ ở trước mặt mình, "Tiêm Loa Ba" càng lúc càng trở nên sắc bén.

"Ô ô!"

"Tiêm Loa Ba" giống như một cơn lốc, nhanh chóng xoay tròn, làm cho không khí phát ra những thanh âm chói tai.

Sắc mặt Ngụy Thông lúc này đã trở nên âm hàn nhìn chằm chằm vào Lâm Động, Nguyên Lực hùng hậu lượn lờ quanh thân hình hắn, khí thế của Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn đã được hắn hoàn toàn bộc phát Ngụy Thông có thể cảm ứng được sự cường đại trong lần công kích này của Lâm Động, cho nên hắn không dám bảo lưu chút nào, song quyền chậm rãi mở ra, Thuần Nguyên Cương Khí nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay, khiến cho bàn tay hắn trở nên óng ánh, một cỗ nguyên lực vô cùng mạnh mẽ nhanh chóng tán phát ra xung quanh!

"Thiên Liệt Chưởng!"

Đối với những người hiểu Ngụy Thông, thì khi thấy hành động của hắn, họ trở nên kinh ngạc, đồng thời cũng ngạc nhìn về phía Lâm Động, hiển nhiên là không bao giờ ngờ tới, Ngụy Thông lại bị ép tới mức này.

Đám người Lâm Chấn Thiên cũng nhíu mày, trên mặt hiện vẻ lo lắng, tuy rằng bọn họ không rõ "Thiên Liệt Chưởng" mạnh thế nào, nhưng họ cảm thấy sự đáng sợ của âm phong được ngưng tụ.

"Thiên Liệt Chưởng mặc dù chỉ là tứ phẩm võ học, nhưng vô cùng mạnh mẽ, nó chính là sát chiêu của Ngụy Thông, bằng vào chiêu này hắn đã từng đánh chết ba vị cường giả Nguyên Đan cảnh."

Đổng Tố ở bên cạnh nói một cách nghiêm túc.

Khi nghe thấy Đổng Tố nói như vậy, tim của đám người Lâm Chấn Thiên đập thình thịch, hai bàn tay nắm chặt lại.

"Tiểu tử, nhận lấy cái chết đi!"

Trong vô số tiếng ồn ào, song chưởng của Ngụy Thông càng trở nên óng ánh, Nguyên Lực ba động khiến cho mọi người cảm thấy rét lạnh, Ngụy Thông cười lạnh, hai tay hợp lại làm một, tạo thành một công kích mạnh nhất!

"Ầm!"

Khi song chưởng của Ngụy Thông như một cái búa đánh xuống, Nguyên Lực óng ánh tạo thành một chùm sáng khổng lồ, nổ tung ra bốn phía!

Trong chùm sáng ẩn chứa Thuần Nguyên Cương Khí rất mạnh, nó biến đổi bất định, giống như một hòn núi lớn nổ tung, kình phong khiến cho trái tim người khác phải lạnh giá.

"Tiêm Loa Ba!"

Khi thế công sắc bén của Ngụy Thông nổ tung, ánh mắt của Lâm Động cũng trở nên lạnh lùng, một ngón tay điểm ra, "Tiêm Loa Ba" lập tức điên cuồng xoay tròn, sau đó giống như một cơn lốc, mang theo những âm thanh ô ô, lao vào chùm ánh sáng kia.

Trên khán đài, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn vào hai thế công hung hãn, đây là Tinh Thần Lực và Nguyên Lực đánh nhau!

Tốc độ công kích của hai người cực nhanh, chỉ lóe lên một cái đã đập thẳng

vào nhau!

"Ầm!"

Một tiếng nổ làm rung chuyển Giác Đấu Trường, Nguyên Lực và Tinh thần lực mạnh mẽ hình thành một vòng tròn, khuếch tán ra xung quanh, cái vòng tinh thần vô hình bao phủ Giác Đấu Trường bị công kích, rung lên mạnh mẽ.

Lúc này, Tinh thần lực hùng hậu và Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén sau khi tiếp xúc với nhau đang không ngừng bào mòn đối phương, giống như đang thôn phệ nhau vậy.

Khi mới bắt đầu đối kháng, "Tiêm Loa Ba" không mang lại hiệu quả tốt, bị Thuần Nguyên Cương Khí không ngừng đẩy lùi.

Nhìn cảnh tượng này, nhiều người đoán Tinh thần lực của Lâm Động không có hiệu quả lớn.

Sắc mặt đám người Lâm Chấn Thiên cũng biến đổi, vốn họ cho rằng Tinh thần lực của Lâm Động rất mạnh, chẳng nhẽ như vậy còn chưa đủ chống lại Ngụy Thông?

"Tinh Thần Lực vốn là không bằng Thuần Nguyên Cương Khí cương mãnh sắc bén, cảnh tượng này không có gì kỳ quái, đợi kết quả đi."

Nham đại sư cười nhạt, nói.

Nghe thấy đại nhân vật về Tinh thần lực nói như vậy, đám người Lâm Chấn Thiên mới yên tâm hơn một chút.

Trong khi họ nói chuyện, Tiêm Loa Ba của Lâm Động liên tiếp lùi lại, thậm chí Nguyên Lực còn tới sát thân hình hắn, nhưng mà Lâm Động không lùi lại, sắc mặt của hắn trầm xuống, tiếp tục điểm một ngón tay ra!

Khi Lâm Động điểm thêm một ngón tay, "Tiêm Loa Ba" vốn đang bị đẩy lùi

đã dừng lại, một luồng lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa trong đó lúc này bộc phát ra ngoài!

"Ầm!"

Ba động vô hình bộc phát, trong chớp mắt đã phá tung chùm ánh sáng của Nguyên Lực, sau đó nó vẫn không giảm, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Ngụy Thông.

Thấy kình khí của Thiên Liệt Chưởng không mang lại hiệu quả như ý muốn, sắc mặt Ngụy Thông biến đổi, đầu gối hơi cong, thân hình bật về phía sau.

"Véo!"

Dưới sự điều khiển của Lâm Động, Tiêm Loa Ba lao theo hình vòng cung đuổi theo Ngụy Thông đang chạy trốn.

"Nổ!"

Ngụy Thông né phải tránh trái, nhưng hắn vẫn thấy Tinh thần lực của Lâm Động đuổi theo, ánh mắt trở nên âm trầm, quát lớn một tiếng.

"Ầm!"

Tiếng quát của Ngụy Thông vừa dứt, "Tiêm Loa Ba" đã bị chùm ánh sáng của Ngụy Thông đánh cho tan nát!

"Muốn dùng thứ này phản kích ta, đúng là ngu muội." Ngụy Thông cười nhạt nhìn "Tiêm Loa Ba" bị Thuần Nguyên Cương Khí đánh cho tan nát, châm chọc nói.

"Vù vù!"

Nhưng mà, khi hắn vừa nói xong thì trong "Tiêm Loa Ba" đột nhiên bắn ra hơn 10 vật, nhanh như tia chớp vọt tới Ngụy Thông.

"Hóa Thần Châm? !"

Công kích đột ngột xuất hiện làm cho gương mặt của Ngụy Thông cứng lại, khi những thứ kia tới gần hắn mới phát hiện, đây chính là "Hóa Thần Châm" mà Cổ Ảnh thường sử dụng, chỉ có điều uy lực của nó mạnh hơn nhiều, số lượng cũng vượt trội!

"Trúng kế!"

Lúc này đã không còn đủ thời gian để phòng ngự, Ngụy Thông nhận ra ra, Tiêm Loa Ba không phải là sát chiêu của Lâm Động, mà sát chiêu chân chính chính là "Hóa Thần Châm" được đối phương giấu trong Tiêm Loa Ba!

"Tốt!"

Trên khán đài, ánh mắt của Nham đại sư vào thời khắc này đột nhiên sáng ngời, nhịn không được hô một tiếng tốt, người khác không cảm thấy gì, nhưng hắn lại hiểu, muốn đem Hóa Thần Châm giấu trong Tiêm Loa Ba thì lực điều khiển phải vô cùng tốt!

"Xuy xuy!"

"Hóa Thần Châm" đột nhiên công tới làm cho một kẻ thân kinh bách chiến (1) như Ngụy Thông đều không ngờ tới, nếu như hắn dính một kích này thì thân hình sẽ lập tức như một cái tổ ong vò vẽ, nhưng hắn cũng chỉ kịp điều chuyển Nguyên Lực hộ thể, sau đó hắn lập tức cảm nhận được, hơn 10 đạo Hóa Thần Châm kia đã đâm vào trong cơ thể.

(1): Thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến Phòng ngự hiện giờ không mang lại hiệu quả lớn, cho nên khi Hóa Thần Châm đâm vào trong cơ thể, Ngụy Thông nhận ra, trong đầu hắn bộc phát một cảm giác đau nhức, đây chính là triệu chứng khi bị Tinh thần lực ăn mòn.

"A!"

Trong sân, Ngụy Thông ôm đầu, kêu lên những tiếng thê lương thảm thiết, thân hình lảo đảo lui về phía sau, Tinh Thần Lực công kích mặc dù không trực tiếp như Nguyên Lực, nhưng mà nó phá hủy tinh thần, một khi tinh thần bị đánh tan, thì con người chỉ như một cái xác không hồn mà thôi.

Đây là một kết quả đáng sợ hơn chết.

Giữa không trung, Lâm Động hờ hững nhìn Ngụy Thông đang kêu thảm thiết, nhưng không dừng tay, dù sao Hóa Thần Châm cũng không đủ để giải quyết vị cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn này!

Mà đối với người này, Lâm Động đang mang quyết tâm phải giết, hắn không chết, Huyết Y Môn sẽ không không ngừng tìm Lâm gia gây phiền phức, cho nên người này phải chết!

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Động hàn quang chợt lóe, thân hình nhanh như tia chớp bay về phía Ngụy Thông, mà khi hắn bay tới, hai tay hắn cũng kết ấn, Thuần Nguyên Cương Khí hùng hậu dùng tốc độc kinh người ngưng tụ trong lòng bàn tay, ba động kinh người theo đó truyền ra.

"Tiểu tạp toái, ta muốn giết ngươi".

Hành động của Lâm Động đã bị Ngụy Thông phát hiện, hắn một con người cứng rắn, cảm giác đau đớn trong đầu không làm hắn mất đi ý chí, hắn điều động tất cả Nguyên Lực trong cơ thể tập trung ở chân phải, sau đó cước phong sắc bén giống như một con bọ ngựa bổ vào đầu Lâm Động.

Đối mặt với chiêu thức liều mạng của Ngụy Thông, thân hình Lâm Động không dừng lại, Kỳ Môn Ấn ấn pháp nhanh chóng biến ảo, trực tiếp thi triển Kỳ Môn Ấn tầng 4, hắn muốn cùng Ngụy Thông liều mạng đánh một trận!

"Ào ào!"

Khi ấn phát biến ảo, Nguyên Lực cũng nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn

tay của hắn, sau đó hóa thành một chưởng ấn màu vàng, tán phát ra một loại ba động khiến cho người khác tim đập chân run.

Khi chưởng ấn màu vàng được ngưng tụ, sát khí trong mắt Lâm Động cũng hiện lên, vỗ thẳng một chưởng vào chân phải của Ngụy Thông!

"Ầm!"

Thấy hai người trong sân liều mạng chém giết, trên khán đài có không ít người đang ngồi bật dậy, bọn họ đều hiểu chiêu này sẽ phân thắng bại!

Chỉ là họ không biết ai thắng ai bại mà thôi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 128

Giết!

Nhìn vào vụ va chạm cực mạnh trong đấu trường, trên khán đài không ít người đều đứng bật dậy, nhìn thẳng vào trong khu vực Nguyên Lực va chạm.

Đám người Lâm Chấn Thiên, Đổng Tố vào thời khắc này cũng trở nên khẩn trương, tuy rằng bọn họ hiểu Lâm Động có tiềm lực kinh người, nhưng mà dù sao đó là chuyện của tương lai, hiện giờ bắt hắn phải đối phó với Ngụy Thông, cao thủ mạnh hơn hắn một tầng đúng là có chút nguy hiểm.

Bang chủ Huyết Lang Bang Nhạc Sơn ngồi trên ghế thái sư, hai mắt híp lại nhìn chằm chằm vào trong sân, tuy nói sắc mặt hắn bình tĩnh, nhưng thân hình đang dựa vào ghế cũng hơi cứng lại một chút, thực lực của Lâm Động làm cho hắn chấn động, loại chấn động này làm cho sát ý của hắn tăng lên. Lần trước tranh đoạt Đan Tiên Trì, thực lực của Lâm Động chưa tới mức này, cho nên hắn mới tranh thủ cơ hội này bảo Ngụy Thông hạ sát chiêu.

Trong mắt hắn, Lâm Động tuy rằng có thực lực nhưng vẫn chưa đểu chống lại Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn Ngụy Thông, dù sao thì người này Khương Lập cũng không sánh bằng.

Nhưng mà, khi chứng kiến Lâm Động và Ngụy Thông đánh nhau sống chết, cái ý nghĩ này cũng dần biến mất, bởi vì Lâm Động không thảm bại như hắn dự đoán, bằng vào thủ đoạn xảo trá và Tinh thần lực mạnh mẽ, hắn đã biến nguy thành an, mấy lần đẩy Ngụy Thông vào trong hiểm cảnh.

Còn nhỏ tuổi mà đã ép Ngụy Thông thành thế này, nếu như để cho hắn phát triển thì sẽ tới mức nào?

Nhạc Sơn có thể trở thành thủ lĩnh của một trong ba thế lực đứng đầu Viêm Thành, đương nhiên không phải là người đơn giản, hắn nhìn bề ngoài thì thô lỗ, nhưng trong lòng lại cực kỳ độc ác, có thù tất báo, hiện giờ hắn và Lâm Động đã có khoảng cách, nếu như không tin tưởng có thể lôi kéo được người này, vậy phải tìm mọi cách sớm giải quyết.

Mà phiền toái này tốt nhất là nhờ Ngụy Thông giải quyết, đây chính là một hành động vẹn toàn nhất.

Chỉ là ý định của hắn không dễ thực hiện.

"Xuy!"

Trong khi có vô số ánh mắt nhìn vào trong sân, có một thân ảnh đột nhiên bắn ra ngoài, thân hình lộn ở trên không trung mấy lần, sau đó rơi xuống đất, trong tay hắn vốn cầm một thanh vũ khí giống như chủy thủ, hiện giờ đã cắm xuống đất, những thanh âm xèo xèo vang lên chói tai.

Nhìn thân ảnh kia bắn ra phía sau mấy chục thước, phải mất một lúc mọi người mới nhận rõ được diện mạo, trong sân truyền ra vô số tiếng ồ lên.

"Lâm Động!"

Đám người Lâm Chấn Thiên, Đổng Tố nhìn thấy thân ảnh chật vật kia, sắc mặt cũng hơi đổi, trông tình hình này thì hình như Lâm Động rơi vào tình huống hạ phong?

Lúc này, Lâm Động chậm rãi ngồi thẳng lên, bàn tay nắm chặt Toái Nguyên Toa đỏ hồng, hai mắt chăm chú nhìn vào nơi sương mù đang dần tiêu tán.

Gió nhẹ thổi qua trong sân, sương mù đều tán đi, sau đó có một thân ảnh khác xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thân ảnh kia nửa quỳ nửa ngồi, quần áo rách nát, vết thương đầy người, đặc biệt là ở chân phải có một vết thương thật sâu, máu tươi không ngừng chảy ra,

máu nhuộm đỏ mặt đất.

"Ngụy Thông? !"

Nhìn bóng người còn chật vật hơn Lâm Động mấy lần, những người ngồi trong đài bật thốt lên, vốn họ tưởng rằng Lâm Động bị thua thiệt trong lần va chạm vừa rồi, nhưng mà bây giờ lại trái ngược, người thua thiệt hình như là Ngụy Thông!

Trên khán đài, Nhạc Sơn đã đứng dậy, nhìn chằm chằm vào trong sân, ánh mắt âm trầm đáng sợ, hắn chưa từng ngờ tới, Ngụy Thông lại bị Lâm Động đánh cho thảm tới như vậy.

"Cái đồ hỗn trướng này..."

Nhạc Sơn thốt lên một câu, lửa giận trong lòng bùng lên, người ngoài không biết là hắn đang chửi bên nào.

Trái ngược với Nhạc Sơn, đám người Lâm Chấn Thiên nặng nề thở dài một hơi, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, có thể nhận ra bọn họ khẩn trương tới mức nào.

"Phốc xuy!"

Trong vô số ánh mắt kinh ngạc, Ngụy Thông phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt của hắn cũng hiện lên sự khó tin, hắn không cách nào tưởng tượng, Lâm Động chỉ dựa vào thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh có thể đánh bại hắn!

"Cái tên tiểu tạp toái này!"

Đùi phải truyền đến đau nhức làm cho Ngụy Thông hiểu rõ, xương chân đã bị chấn gãy, hắn không khỏi nghiến răng nghiến lợi mắng một tiếng, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Lâm Động cách đó không xa, hắn thề rằng phải làm cho Lâm Động và toàn bộ Lâm gia trả bằng máu!

Nhưng mà, ngay khi hắn nghiến răng nghiến lợi thề thốt, Lâm Động cách đó không xa cầm Toái Nguyên Toa đỏ bừng, chậm rãi đi tới.

Hai chân Lâm Động bước càng lúc càng nhanh, sau đó hóa thành một cái bóng lao tới Ngụy Thông, sát khí từ cơ thể hắn cũng tỏa ra.

Nhìn thấy Lâm Động lao tới, thân hình của Ngụy Thông trở nên lạnh toát, sự oán độc trong mắt được thay thế bằng sự kinh khủng, với trạng thái của hắn hiện giờ nếu như Lâm Động muốn giết, thì hắn không thể nào ngăn cản được.

"Ta chịu thua!"

Trong lúc tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Ngụy Thông sắc mặt biến đổi mấy lần, sau đó đột nhiên quát lớn, thua mất mặt nhưng còn hơn là chết!

Hơn nữa tuy nói đây là sinh tử đấu, nhưng mà giết hay không giết là do đối thủ, cho nên, lúc này Ngụy Thông hy vọng rằng việc mình chịu thua sẽ bảo toàn được cái mạng nhỏ!

Nhưng mà, hi vọng của hắn cực kỳ nhỏ, bởi vì Lâm Động lúc này vẫn dùng một tốc độ cực kỳ nhanh lao tới, sát ý của hắn chỉ có tăng không giảm!

Đối với Ngụy Thông, hắn đã sớm có ý định phải giết, hắn tin tưởng nếu như tình cảnh thay đổi, Ngụy Thông cũng sẽ không do dự lựa chọn cách hạ sát thủ với hắn, nếu như hắn có lòng dạ đàn bà, vậy thì đúng là ngu xuẩn vô cùng.

Cho nên, tiếng quát nhận thua của Ngụy Thông không làm cho sát ý của hắn vơi bớt.

Hành động của Lâm Động làm cho trong sân ồ lên, không ít người vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên họ không ngờ thiếu niên còn nhỏ tuổi kia lại ra tay tàn nhẫn tới như vậy.

"Tiểu tử, ngươi dám!"

Nhạc Sơn cũng bị hành động của Lâm Động làm cho kinh ngạc, bàn tay vỗ mạnh vào cái ghế đá, quát lớn một tiếng.

Huyết Y Môn dù sao cũng là một thế lực phụ thuộc vào Huyết Lang Bang, nếu như để cho Lâm Động giết Ngụy Thông, thì kiểu gì Huyết Y Môn cũng bị giải tán, tới lúc đó Huyết Lang Bang sẽ mất đi một thế lực không nhỏ, đây không phải là chuyện mà Nhạc Sơn muốn thấy.

Đương nhiên, Nhạc Sơn hiểu rõ, chỉ với một tiếng quát của hắn không làm cho Lâm Động bỏ sát ý, cho nên khi quát xong, hắn tung mình muốn nhảy vào trong sân cứu người.

Nhưng mà, khi thân hình hắn định tung lên thì có một thân ảnh đã xuất hiện trước mặt hắn, cười tủm tỉm nói:

"Nhạc Sơn bang chủ, sinh tử đấu, tính mạng do trời định, đây là quy củ không ai có thể thay đổi được."

"Hạ Vạn Kim, ngươi!"

Nhìn thấy Hạ Vạn Kim tự mình xuất thủ ngăn cản, Nhạc Sơn tuy giận dữ nhưng mà không dám xuất thủ với đối phương, trong lúc nhất thời hắn chỉ biết đứng tại chỗ.

Khi Hạ Vạn Kim ngăn cản Nhạc Sơn, Lâm Động ở trong sân cũng lao tới trước mặt Ngụy Thông.

"Tiểu tạp toái, muốn giết ta, không phải chuyện đơn giản như vậy!"

Cảm nhận được sát khí đang lao tới, sắc mặt Ngụy Thông đột nhiên trở nên dữ tợn, hai bàn tay của hắn vỗ mạnh xuống đất, thân hình lao ra, khuôn mặt hắn đỏ bừng, thậm chí còn nhìn thấy cả tia máu thẩm thấu từ trong lỗ chân lông ra ngoài.

Nhìn thấy hành động của Ngụy Thông, Lâm Động hai mắt híp lại, hắn có thể

cảm giác được khí tức uể oải của người này đã biến mất, xem ra đối phương đang thi triển một loại công phu tương tự như "Hóa Huyết Quy Nguyên Công" của Khương Lập.

Đối với loại công pháp đề cao thực lực này, Lâm Động từ trước đến nay luôn cảnh giác, đương nhiên hắn sẽ không để cho Ngụy Thông có cơ hội này, bởi vậy hai chân hắn nhanh chóng bước tới, cánh tay vung lên, Toái Nguyên Toa mang theo Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén hóa thành một cái dùi chói mắt, cắt nát không khí, dùng tốc độ kinh người đuổi theo Ngụy Thông!

Tiếng xé gió sắc bén làm cho Ngụy Thông sợ hãi vô cùng, hắn vội vàng điều động toàn bộ Nguyên Lực còn sót lại trong đan điền, ngưng tụ thành một cái màn sáng ở trước mặt.

Nhưng mà, ngay khi cái màn sáng kia hình thành, cái dùi nhọn đỏ hồng kia đã lao tới, đập thẳng vào màn sáng Nguyên Lực.

"Cạch!"

Chỉ mới tiếp xúc, Thuần Nguyên Cương Khí trong Toái Nguyên Toa đột nhiên xoay tròn, giống như một cái mùi khoan chui vào trong màn sáng Nguyên Lực.

"Răng rắc!"

Với tốc độ xoay tròn của Toái Nguyên Toa, màn sáng kia lập tức nứt vỡ, ngay sau đó dưới sự kinh hãi của Ngụy Thông, Toái Nguyên Toa bắn thẳng vào đầu hắn, một cột máu theo đó phun ra.

Toàn bộ Giác Đấu Trường trở nên yên tĩnh không một tiếng động, vô số ánh mắt kinh ngạc đang nhìn vào cột máu phun từ đầu Ngụy Thông ra ngoài, sau đó lại nhìn thiếu niên trước mặt, họ chậm rãi thở ra một hơi.

Chiến đấu vô cùng thảm liệt, nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu

của vô số người, không ngờ rằng Ngụy Thông hung danh đầy mình ở Viêm Thành vậy mà lại táng thân trong tay một thiếu niên chưa tới 20 tuổi.

Bằng vào tuổi tác này đánh chết một vị cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn, ở trong thế hệ trẻ của Viêm Thành không mấy ai có thể làm được.

Một trận thành danh, Lâm Động Lâm gia tất sẽ vang dội trong Viêm Thành!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 129

Kết Thúc

Ngụy Thông đã chết.

Nhìn thân thể Ngụy Thông chậm rãi ngã xuống đất, tất cả mọi người đều hiểu, vị Huyết Y Môn môn chủ này đã táng thân trong Giác Đấu Trường, hơn nữa đối tượng khiến hắn ngã ngựa chỉ là một thiếu niên chưa tới 20 tuổi.

Trong sân, Lâm Động nhìn chằm chằm vào thi thể Ngụy Thông, Tinh thần lực của hắn cũng buông lỏng, một cảm giác ngọt ngọt xông lên tận cổ, nhưng lại bị Lâm Động cố gắng nuốt xuống.

Thực lực Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn cường đại nằm ngoài dự liệu của Lâm Động, hắn vốn cho rằng với thực lực Tiểu Nguyên Đan Cảnh, cộng với thực lực Tam ấn Phù Sư, muốn chém giết Ngụy Thông không phải làm chuyện quá khó khăn, nhưng bây giờ mới thấy nó hung hiểm thế nào.

"Tiểu Viên Mãn đã khó thu thập như thế này, vậy cường giả Đại Viên Mãn khó giải quyết như thế nào?"

Lâm Động há miệng, ánh mắt nhìn về phía trên đài, ở nơi đó Nhạc Sơn sắc mặt vô cùng khó coi, nắm chặt song quyền, lửa giận và sát ý bùng lên, trong lòng hắn cũng không ngờ Lâm Động lại hạ sát thủ một cách dứt khoát như vậy.

"Tốt, tốt!"

Trên khán đài, ánh mắt Nhạc Sơn âm trầm nhìn chằm chằm vào Lâm Động, liên tục phun ra hai chữ đầy sát khí, sau đó tay áo bào vung lên, xoay người rời đi, ai cũng cảm nhận được việc Lâm Động giết Ngụy Thông đã làm cho vị bang

chủ Huyết Lang Bang, tiếng tăm lừng lẫy Viêm Thành này cực kỳ bất mãn.

Nhân vật kiểu này mà bất mãn thì kiểu gì cùng có một trường mưa gió máu tanh.

Nghĩ đến đây, một số thế lực lại đưa mắt nhìn Lâm Động đứng trong sân, người này đã hoàn toàn đắc tội với Huyết Lang Bang rồi.

Đối với những ánh mắt này, Lâm Động vẫn bình thản, Nhạc Sơn sớm đã nhìn hắn không thuận mắt, hành động của đối phương cũng chẳng có gì kỳ quái, về phần Ngụy Thông hắn đã mang ý định phải giết, bởi vì hắn hiểu rõ nếu hôm nay không giết Ngụy Thông, thì tương lai sẽ bị một con chó điên trả thù, loại chuyện tự tìm phiền toái cho mình này Lâm Động sẽ không làm, thà rằng đắc tội Nhạc Sơn, đắc tội Huyết Lang Bang, cũng phải làm cho bằng được!

Khi Nhạc Sơn sát ý đầy người rời đi, trọng tài mới xuất hiện trong sân, hắn nhìn thi thể Ngụy Thông một chút, sau đó mang theo sự kinh phục nhìn Lâm Động, ở trong lòng nói thầm:

"Tiểu tử thật độc ác."

Lâm Động đã một kích xuyên thủng yết hầu của đối phương, loại vết thương trí mạng này không ai cứu được.

Sau khi xác định Ngụy Thông đã chết, trọng tài trầm giọng tuyên bố:

"Lần quyết đấu này, Lâm gia Lâm Động thắng!"

Trận đánh trong Giác Đấu Trường này đã trở thành tin tức sốt dẻo nhất ở Viêm Thành, kết quả nằm ngoài dự đoán của hầu hết mọi người, cho dù là những người ở trong Lâm gia, tin tức Lâm Động lần đầu tiên truyền bá trong Viêm Thành, mà gia tộc tới từ Thanh Dương trấn của hắn cũng đã có nhiều người biết đến, muốn tới làm quen.

Sau khi trận huyết chiến kết thúc không lâu, Huyết Y Môn tự loạn mà tan rã,

tuy nói có Huyết Lang Bang áp chế, nhưng mà vẫn chia năm xẻ bảy, lòng người bàng hoàng, chẳng được bao lâu Huyết Y Môn hơi có danh tiếng trong Viêm Thành đã hoàn toàn giải tán, địa bàn của họ bị các thế lực khác chiếm đoạt.

Đối với loại kết cục này, Huyết Lang Bang dù có tức giận nhưng cũng không thể làm gì được, họ chỉ còn cách dùng tên tuổi của một trong ba thế lực lớn nhất Viêm Thành, chiếm một số địa bàn, nhưng vẫn không cách nào cứu được chuyện Huyết Y Môn giản tán.

Khi Huyết Y Môn tan rã, danh tiếng Lâm gia theo đó mà lên như diều gặp gió, hiện giờ họ không chỉ đứng vững ở Viêm Thành, mà còn đặt quan hệ với Vạn Kim Thương Hội và Nham đại sư, danh tiếng của họ lúc này như mặt trời giữa trưa.

Nhưng mà, trong cái danh vọng đó, đám người Lâm Chấn Thiên không vì hưng phấn mà mất đi lý trí, họ nhanh chóng tỉnh táo lại, Viêm Thành không thể so với Thanh Dương Trấn, nơi này có rất nhiều thế lực, danh tiếng cao mà không có thực lực duy trì thì kiểu gì cũng bị đạp ngã.

Hiện giờ Lâm gia nếu bàn về thực lực đã đủ đặt chân ở Viêm Thành, nhưng dù sao họ cũng là người mới, tóm lại là cẩn thận một chút sẽ tốt hơn, phiền toái Huyết Y Môn qua đi, họ lại đắc tội thêm Huyết Lang Bang khủng bố hơn nhiều.

Đương nhiên, tuy không phô trương, nhưng Lâm Chấn Thiên vẫn âm thầm mời chào không ít cao thủ, ở trong Viêm Thành, cho dù thực lực hay tài nguyên đều phải vượt xa Thanh Dương trấn, không chỉ cần tiền mà cường giả Nguyên Đan cảnh cũng phải có.

Vấn đề tiền nong, Lâm gia không mấy lo lắng, dù sao bọn họ còn có một cái mỏ Dương Nguyên Thạch, bởi vậy mà trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, Lâm gia đã mời được hơn mười vị cao thủ Thiên Nguyên cảnh, Địa Nguyên cảnh.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, thực lực của Lâm gia đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, tuy nói biến hóa này phải bỏ ra một cái giá cực lớn, nhưng

mà nếu như không có thực lực, thì Lâm gia chỉ như một cái thùng rỗng kêu to mà thôi.

Lúc trước, nếu như Lâm gia có thực lực thế này thì Ngụy Thông sao dám tới cửa diễu võ dương oai?

Nếu như lần đó Lâm Động không cố tình kéo dài thời gian, thì sao Lâm gia lại có thực lực như bây giờ? Có vết xe đổ trước kia, đám người Lâm Chấn Thiên đã hiểu, thực lực mới là trọng yếu nhất!

Trong một khu vực ở bắc Viêm Thành có một toàn trang viên, nơi đó cao thủ tụ tập, đây chính là trang viện mới của Lâm gia, nếu như đã xác định đem trọng tâm chuyển hướng tới Viêm Thành, vậy thì nơi đặt chân ắt không thể thiếu, sau khi bỏ ra một cái giá khá lớn để mua và tu sửa trang viên, từ nay về sau nó mang họ Lâm.

Ở sâu trong trang viên có một tiểu viện u tĩnh, đây chính là nơi ở của Lâm Động, địa vị của hắn ở trong Lâm gia đã vô cùng cao, thậm chí có thể sánh ngang với Lâm Chấn Thiên, đại ngộ kiểu này không có ai phản đối, bởi vì nếu không có Lâm Động, thì Lâm gia bọn họ mãi cũng chỉ ru rú trong Thanh Dương trấn mà thôi, mà khi đó vẫn còn bị hai nhà Lôi Tạ chèn ép.

Trong viện cỏ xanh mượt mà, Lâm Động ngồi xếp bằng trên tảng đá, hai mắt nhắm nghiền, thiên địa Nguyên Lực quanh thân hắn bập bềnh, hóa thành những tia Nguyên Lực, chui vào trong thân thể.

Trải qua hơn nửa tháng tiềm tu, 22 đường kinh mạch của "Tam Dương Quyết" đã được hoàn toàn đả thông, hiệu quả vượt xa Thanh Nguyên Công rất nhiều.

Không bao lâu sau, Lâm Động đã mang "Tam Dương Quyết" đưa cho Lâm Chấn Thiên, dù sao Thanh Nguyên Công của Lâm gia quá thấp, nếu như có điều kiện thì đương nhiên phải đổi.

Sau khi đem "Tam Dương Quyết" cho Lâm gia, Lâm gia xác định đây là bí tịch chủ tu công pháp, Lâm Động cũng âm thầm mang một viên Âm Dương Châu cho Lâm Khiếu, hiện giờ Lâm Khiếu đã có thực lực Thiên Nguyên cảnh hậu kỳ, thiên phú của hắn còn cao hơn hai người Lâm Khẳng, Lâm Mãng, nếu như có cơ hội tiến vào Nguyên Đan cảnh đương nhiên là phải nắm lấy, cho nên viên Âm Dương Châu này chỉ có Lâm Khiếu mới được dùng, vì nó mang lại hiệu quả lớn nhất.

"Phù. . ."

Trong tiểu viện, Lâm Động tu luyện hơn 1 canh giờ, hai mắt nhắm chặt mới chậm rãi mở, một luồng khí trắng từ trong miệng hắn bya ra, lòng bàn tay lóe lên một chùm quang mang, một lát sau chùm quang mang này biến thành hai cái chùm ánh sáng to bằng nắm tay, có màu vàng nhạt.

Chùm ánh sáng kia có thể biến hóa, nó mang theo một cỗ Nguyên Lực ba động tán phát ra xung quanh.

Chùm ánh sáng này chính là "Tam Dương Đoàn" được Tam Dương Quyết ngưng tụ thành công, trải qua hơn nửa tháng nghiên cứu tu luyện, Lâm Động đã thành công ngưng tụ hai cái "Tam Dương Đoàn" trong đan điền, tuy nói hắn không toàn lực thi triển, Lâm Động cũng có cảm giác được sát thương của thứ này tương đối lớn, nếu như trước kia có thể thi triển thì việc thắng Ngụy Thông sẽ thoải mái hơn một chút.

Lâm Động nhìn chằm chằm vào hai cái "Tam Dương Đoàn", khi hắn cảm nhận được ba động mạnh mẽ, hắn mới thỏa mãn gật đầu, sau đó thu vào trong đan điền.

Trong nửa tháng này, Lâm Động không vì chuyện đánh bại được Ngụy Thông mà ngừng tu luyện, sau chuyện này hắn hoàn toàn đắc tội Huyết Lang Bang, dựa theo tính tình của Nhạc Sơn, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, tuy rằng hắn kiêng kỵ Vạn Kim Thương Hội, nhưng khi tìm được cơ hội hắn sẽ không do dự

mà xuất thủ, dưới loại áp lực này, Lâm Động không dám buông lỏng tu luyện.

Hắn có thể giết Tiểu Viên Mãn Ngụy Thông, nhưng không thể chiến thắng Đại Viên Mãn Nhạc Sơn, hai người này tuy rằng chỉ khác nhau một chữ, nhưng thực lực lại cách nhau khá xa.

Lâm Động đúng là có chút đau đầu, hắn bây giờ chỉ có thể tạm thời cất trong lòng, huýt gió một tiếng.

Thanh âm vừa mới nổi lên, một cái bóng đỏ nhanh như tia chớp lao vào trong, chỉ trong chớp mắt nó đã tới bên cạnh Lâm Động, khí tức uy áp làm cho hai hàng lông mày của Lâm Động giật giật.

Cái bóng đỏ kia đương nhiên là Tiểu Viêm đượcc Lâm Chấn Thiên mang từ Thanh Dương trấn tới, mấy tháng không gặp, thân hình Tiểu Viêm không tăng lên, nhưng mà bộ lông của nó càng lúc càng đỏ, thậm chí nếu mới nhìn sẽ tưởng như là một bộ khôi giáp, cực kỳ kỳ dị.

Đối với biến hóa của Tiểu Viêm, đám người Lâm Chấn Thiên không ai biết nguyên nhân, nhưng mà bọn họ chỉ biết duy nhất một điều, nếu như là Hỏa Mãng Hổ bình thường, nó sẽ không có hình dáng như thế này.

Hơn nữa, điều làm cho bọn họ vô cùng hoảng sợ là sau khi Lâm Động rời đi được một tháng, Tiểu Viêm lâm vào tình trạng ngủ say, khi nó tỉnh, đám người Lâm Chấn Thiên nhận ra, thực lực của Tiểu Viêm đã tăng vọt, theo bọn họ suy đoán, nó đã có thể đánh nhau với cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh.

Đối với biến hóa của Tiểu Viêm, đám người Lâm Chấn Thiên rất ngỡ ngàng, nhưng mà Lâm Chấn Thiên không thể đoán ra, hình dáng của nó có quan hệ với yêu tinh ở trong mỏ Dương Nguyên Thạch.

"Lâm Động thiếu gia, Nham đại sư phái người tới truyền tin, mời người tới chỗ đại sư một chuyến."

Khi Lâm Động đang chơi đùa với Tiểu Viêm, một thị nữ đứng ở bên ngoài tiểu viện, cung kính nói.

"A?"

Nghe vậy, Lâm Động ngẩn ra, đây là lần đầu tiên hắn được Nham đại sư mời, nhưng mà hắn tương đối kính trọng người này, cho nên lập tức gật đầu đồng ý.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 130

Tháp Đấu

"Đây là nơi Nham đại sư ở hay sao. . ."

Lâm Động đứng ngoài một cái đại viện bình thường, có chút kinh ngạc nhìn nơi ở chẳng xa hoa chút nào, trong lòng hắn không ngờ đây chính là nơi ở của Nham đại sư đại danh đỉnh đỉnh.

"Rống!"

Ở bên cạnh Lâm Động, Tiểu Viêm gầm nhẹ một tiếng, hiện giờ đi ra ngoài Lâm Động cũng mang nó theo, tuy rằng thể hình của nó khiến cho người khác chú ý, nhưng mà họ cũng chỉ đứng nhìn Lâm Động dẫn theo Hỏa Mãng Hổ thần tuấn, không ai dám động thủ.

Lâm Động vỗ vỗ đầu Tiểu Viêm, bảo nó yên tĩnh một chút, sau đó đi tới đại viện, hai mắt hắn cảnh giác nhìn chằm chằm vào hai hộ vệ, chắp tay nói:

"Thỉnh cầu hai vị vào trong thông báo với Nham đại sư một tiếng, nói là có Lâm Động cầu kiến!"

Nghe thấy Lâm Động tự báo họ tên, hai hộ vệ kia hơi kinh ngạc nhìn hắn một cái, hiển nhiên họ họ cũng nghe tới thanh danh của hắn, sau đó một người gật đầu đi vào bên trong, một lúc sau hắn xuất hiện, cung kính nói:

"Nham sư cho mời, xin mời đi theo ta."

Lâm Động gật đầu, mang theo Tiểu Viêm đi vào bên trong, đại viện này cực kỳ rộng, trúc xanh như rừng, không khí an tường tới kỳ lạ.

Hơn nữa, trong đại viện này hiện giờ có không ít người, mà càng làm cho Lâm Động cảm thấy khiếp sợ chính là, người ở đây toàn bộ đều là Phù sư!

"Không biết đây là địa phương nào?"

Trong lúc Lâm Động ngạc nhiên không hiểu, thì tên hộ vệ cũng dẫn hắn tới trước một gian phòng trúc, dừng chân đưa tay ra mời.

"Mời!"

Thu hồi suy nghĩ, Lâm Động gật đầu cám ơn người kia, sau đó hắn mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào, bên trong phòng trúc yên ắng, có một lão giả mặc áo xám đang ngồi, dường hư đang suy nghĩ gì đó.

Sau khi đi vào gian phòng trúc này, Lâm Động cảm giác được một tia Tinh thần lực rất nhỏ giống như mạng nhện chăng khắp phòng, hắn biết đây chính là kiệt tác của Nham đại sư, làm thế này mọi hành động của người nào ở trong gian phòng này đều sẽ bị phát hiện.

"Đại sư!"

Đối với lão nhân này, Lâm Động vô cùng tôn kính, cung kính thi lễ một cái.

"Ha hả, tới rồi sao, ngồi đi. . ."

Nham đại sư mỉm cười, hai mắt chậm rãi mở, trong đôi mắt hiện lên vẻ thâm thúy, tràn đầy cơ trí.

Lâm Động cung kính gật đầu, sau đó trực tiếp ngồi xuống chiếu bên cạnh hắn, Tiểu Viêm cũng yên tĩnh nằm xuống, cảm giác của nó cho nó biết, lão nhân này nhìn thì như yếu đuối, nhưng lại có lực lượng vô cùng cường đại.

"Yêu thú thật thông minh, chắc là Hỏa Mãng Hổ rồi, nhưng mà linh trí kiểu này mạnh hơn nhiều so với Hỏa Mãng Hổ."

Nham đại sư hơi có hứng thú nhìn Tiểu Viêm một chút, sau đó lão đã lập tức phát hiện ra chỗ đặc biệt.

"Đúng vậy."

Lâm Động gật đầu cười, sau đó nói:

"Không biết đại sư gọi tiểu tử đến đây là có điều gì căn dặn?"

"Ha hả, căn dặn thì không có."

Nham đại sư cười, ánh mắt chuyển sang nhìn Lâm Động, mỉm cười nói:

"Chắc là hiện giờ ngươi đã đạt tới Nhị ấn Phù sư rồi đúng không?"

"Dạ."

Lâm Động hơi chần chờ, sau đó gật đầu, hắn biết mình không lừa được vị lão nhân có ánh mắt tinh tường này.

"Hơn nữa Tinh Thần Lực của ngươi còn mạnh hơn không ít với những Phù sư đồng cấp, nếu như ta đoán không lầm, Bản Mệnh Phù Ấn mà ngươi ngưng tụ chắc là Bản Mệnh Linh Phù."

Câu nói tiếp theo của Nham đại sư đã làm cho sắc mặt Lâm Động biến đổi, số người biết Bản Mệnh Linh Phù cực kỳ ít, đồng thời hắn cũng kiệt lực che giấu, không nghĩ tới như vậy mà còn bị lão nhân này phát hiện.

"Ngươi có tinh thần thiên phú mạnh nhất trong những người mà ta từng gặp."

Nham đại sư cười cười, nhưng không có dừng lại quá nhiều ở một đề tài.

"Dù sao cũng được đại sư hướng dẫn."

Lâm Động cung kính nói.

"Ta chỉ cho ngươi phương pháp tu luyện 3 tầng đầu của Thần Động Thiên mà thôi, đấy không phải là phương pháp tu luyện Tinh thần lực cao thâm gì cả, ngươi có thành tựu hiện giờ hoàn toàn là do công lao của ngươi, không có liên quan gì tới ta."

Nham đại sư cười dài nói.

"Nhưng mà, hiện giờ ngươi cũng chỉ mới bước chân vào con đường Tinh thần lực mà thôi."

"Nguyện nghe đại sư chỉ điểm."

Lâm Động sắc mặt nghiêm túc, nói.

"Ha hả, nói thực ra ta cũng không hơn ngươi chút nào đâu."

"Đại sư quá khiêm nhượng, ngài là tứ ấn phù sư, là Phù Sư mạnh nhất Viêm Thành!"

Lâm Động vội nói.

"Ai, tứ ấn, cho dù là ngũ ấn cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi. . ."

Nham đại sư khẽ thở dài một tiếng, nói:

"Ngươi có biết sau ngũ ấn Phù sư là cái gì không?"

"Không biết."

Lâm Động lắc đầu, cấp độ này đối với hắn còn tương đối xa xôi.

"Sau Ngũ ấn Phù sư chính là Linh Phù Sư, đạt tới trình độ này, Bản Mệnh Phù Ấn đã có linh tính, cường giả cấp độ này một ý nghĩ có thể bạt núi, một ý nghĩ có thể lấp biển, khi giao thủ với người khác chỉ cần một ý nghĩ thôi cũng đủ để thổi bay một ngọn núi."

Lâm Động há to mồm, một ý nghĩ bạt núi, đây là thực lực kiểu gì, đạt tới trình độ này nếu ai dám ngăn cản trước mặt họ, họ sẽ điều ngay một ngọn núi nện xuống, người đó sẽ nát thành tương, nếu như họ muốn hủy diệt một tòa thành, chắc cũng chỉ là chuyện giơ tay nhấc chân mà thôi?

"Lực lượng này người bình thường không thể có được, cho nên ở trong Đại Viêm vương triều, số lượng Linh Phù Sư cũng chỉ đếm trong đầu ngón tay, nó quý hiếm như lông phượng, sừng kỳ lân."

"Sau Linh Phù Sư là một cấp độ mạnh hơn, chẳng qua là ta cũng không biết, trong lòng chỉ mang sự kính nể, không dám hi vọng xa vời."

Thấy vẻ mặt của Nham đại sư hiện lên sự kính nể, Lâm Động yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng hắn cháy bỏng, hắn đang hướng tới loại lực lượng như thế này.

"Ha hả, thôi bỏ qua đi. . ."

Trong lúc Lâm Động đang chìm vào mộng tưởng, Nham đại sư cười lắc đầu, nói:

"Ngươi đã nghe nói tới Phù Sư Hội chưa?"

"Dạ, chưa."

Lâm Động sửng sốt, tiếp tục lắc đầu.

"Đây chính là thế lực mà Phù sư tập trung, ở mỗi tòa thành thị đều có một Phù Sư Hội, Viêm Thành cũng không ngoại lệ, người ta chỉ nói tới 3 thế lực đứng đầu Viêm Thành, nhưng mà Phù Sư Hội cũng không kém, chẳng qua quy củ của hội quá nghiêm ngặt, người ngoài chỉ tôn sùng một cách tương đối, vì Phù Sư Hội không ảnh hưởng mấy tới thế tục."

Nham đại sư nói.

Lâm Động có chút ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới một thế lực khác sáng ngang với Vạn Kim Thương Hội, mà ngay sau đó hắn cũng liên tưởng tới đám Phù sư vừa gặp bên ngoài.

"Ngươi không biết Phù Sư Hội, vậy chắc cũng không biết Phù Sư Tháp?"

Lâm Động xấu hổ gật đầu, lúc này hắn có cảm giác mình thực là cô lậu quả văn.

"Phù Sư Tháp là một kỳ tháp do vô số tiền bối dùng Tinh thần lực ngưng tụ thành, tháp này có công hiệu rèn luyện tẩy lễ tinh thần, trong Phù Sư Hội của Viêm Thành cũng có một tòa Phù Sư Tháp, đây là thành quả trăm năm nỗ lực của các vị tiền bối!"

"Đây cũng là sự kiêu ngạo của Viêm Thành chúng ta, dù sao trong hơn mấy trăm ngàn thành thị của Đại Viêm vương triều, số thành có Phù Sư Tháp cũng chỉ chừng 1/10 mà thôi."

Nhìn thấy Nham đại sư ngạo nghễ tự hào, Lâm Động gật đầu, cái mà các vị tiền bối phải nỗ lực trăm năm chắc không phải thứ bình thường.

"Nhưng mà. . ."

Sự tự hào không duy trì bao lâu trên khuôn mặt của Nham đại sư, sau đó được thay thế bằng sự cay đắng, lão than thở:

"Phù Sư Tháp có tác dụng cực lớn đối với Phù sư trong thành thị, đây chính là thành địa trong lòng bọn họ, những Phù Sư Hội trong các tòa thành thị khác đều mong có thứ này, có mong muốn tất có đấu tranh?"

Lâm Động mở trừng hai mắt, hắn biết lão nhân này đã đi vào chủ đề chính rồi.

"Có thành thị có Phù Sư Tháp, có thành thị không có, điều này sẽ khiến cho người khác bất bình, phiền toái cũng theo đó mà phát sinh, tỷ như bọn họ dùng

thực lực cướp đoạt Phù Sư Tháp. . . Nhưng mà cũng may, loại chuyện này bị các thế lực và hoàng thất ngăn lại, sau đó lập nên một quy định bất thành văn, đó chính là tháp đấu!"

"Tháp đấu?"

"Đây là chuyện giao đấu giữa các thành thị, đương nhiên nói một cách chính xác, đây là loại giao đấu của các Phù sư trẻ tuổi, thắng sẽ được Phù Sư Tháp."

Nham đại sư than thở.

"Ý của đại sư muốn nói, cái thành thị khác có thể giao đấu với chúng ta, nếu như bọn họ thắng thì có thể mang Phù Sư Tháp đi?"

Lâm Động chân mày cau lại, nói.

"Nhưng mà muốn lấy Phù Sư Tháp phải chiến thắng 3 lần, mỗi năm chỉ được khiêu chiến một lần."

"Vậy thì tốt, họ phải thắng 3 năm liên tục mới được."

Nghe vậy, Lâm Động cũng thở dài một hơi, cười nói.

" Phù Sư Hội của Viêm Thành đã thua hai lần, đây là lần cuối cùng."

Nham đại sư cũng cười, nhưng là cười khổ lắc đầu, nói.

Nụ cười của Lâm Động cứng lại, đã thua hai lần. . . vậy thì thực lực của Phù Sư Hội ở Viêm Thành cũng không quá cao.

"Đối phương là thành thị nào?"

Lâm Động có chút hiếu kỳ hỏi, không biết Phù Sư Hội nào mà lại thắng Phù Sư Hội của Viêm Thành tới tận hai lần.

"Thiên Hỏa thành."

Nghe thấy cái tên này, Lâm Động mới chợt hiểu, nếu như xếp hạng các thành thị trong Thiên Đô Quận thì Thiên Đô thành xếp thứ nhất, Viêm Thành đứng thứ 3, thứ 2 đương nhiên là Thiên Hỏa thành.

"Lần tháp đấu này chính là một chuyện vô cùng trọng yếu với Phù Sư Hội ở Viêm Thành, nếu như để thua, Phù Sư Tháp sẽ bị di chuyển tới Thiên Hỏa thành."

Nham đại sư nhìn chằm chằm vào Lâm Động, cười khổ nói.

"Vậy đại sư tìm ta tới là vì chuyện gì?"

Lâm Động cũng cười khổ, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Nham đại sư vẫn nhìn chăm chú vào Lâm Động, chậm rãi nói:

"Lần tháp đấu này, ta muốn mời ngươi xuất thủ!"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 131

Tử Nguyệt

"Quả nhiên. . ."

Nghe được câu này, Lâm Động nhất thời nở nụ cười khổ, hắn không nghĩ tới mình lại là đối tượng tranh giành như vậy, trước đó không lâu hắn mới bị Vạn Kim Thương Hội lôi đi tranh đoạt Đan Tiên Trì với Huyết Lang Bang, hiện giờ lại bị Nham đại sư mời tham gia tháp đấu.

Lần trước vì Đan Tiên Trì đã đắc tội Huyết Lang Bang, lần tháp đấu này chính là việc tranh đoạt giữa hai Phù Sư Hội của hai thành thị lớn, nó có ý nghĩa là đại biểu cho toàn bộ Phù sư của hai thành thị, nó khó giải quyết hơn tranh đoạt Tiên Trì nhiều.

"Đại sư, tiểu tử cũng mới chỉ sơ luyện Tinh Thần Lực, giao cho tiểu tử chuyện quan trọng như vậy sợ rằng không ổn đâu?"

Lâm Động nghĩ trước ngôn từ sau đó cẩn thận nói, nếu như là người bình thường thì hắn đã cự tuyệt rồi, nhưng dù sao Nham đại sư cũng có ân tình với hắn, nếu như thẳng thắn cự tuyệt thì không ổn.

"Tuy rằng thời gian tu luyện Tinh Thần Lực của ngươi không dài, nhưng mà năng lượng lại vượt trội so với đám Phù sư trẻ tuổi ở Viêm Thành, thực lực là trên hết, thời gian tu luyện ngắn hay dài chỉ là thứ yếu."

Nham đại sư mỉm cười, nói.

Lâm Động cười khổ, xem ra Nham đại sư đã quyết tâm phải mời bằng được hắn xuất thủ.

"Ha hả, ngươi có lo lắng chuyện Huyết Lang Bang không?"

Nhìn thấy Lâm Động không nói lời nào, Nham đại sư cũng hiểu tiểu tử này lo lắng điều gì, lập tức nói.

Lâm Động chần chờ một chút, khẽ gật đầu, lần này giết Ngụy Thông, đã hoàn toàn đắc tội với Huyết Lang Bang, mà thực lực hiện giờ của Lâm gia không cách nào chống lại Huyết Lang Bang, tuy nói có Vạn Kim Thương Hội trông chừng, nhưng đối mặt với một thế lực như Huyết Lang Bang không đơn giản, đây cũng là nguyên nhân vì sao nửa tháng này Lâm Động một mực khổ tu không dám buông lỏng.

"Nếu như ngươi có thể làm cho Phù Sư Tháp ở lại Viêm Thành, ta cam đoan với ngươi, Huyết Lang Bang sẽ không dám động tới Lâm gia."

Nham đại sư cười nhạt nói.

Nếu như trước đây mà Nham đại sư nói câu này thì hắn sẽ có chút hoài nghi, thực lực của lão tuy mạnh nhưng lại chỉ có một mình, nhưng hiện giờ lại khác, phía sau lưng lão này có một Phù Sư Hội không thua kém gì Huyết Lang Bang, cho nên khi nghe lão nói vậy, hai mắt Lâm Động sáng rực lên.

"Mượn lực lượng bên ngoài bảo hộ gia tộc chỉ là hạ sách, dùng lực lượng của chính mình mới là thượng sách."

Nhìn thấy Lâm Động vẫn chưa quyết định, Nham đại sư cũng không vội, cười nhạt nói:

"Dựa theo ta suy đoán, ngươi chắc phải mất chừng 1, 2 tháng mới có thể đột phá tới nhị ấn Phù sư, cho dù tinh thần thiên phú của ngươi rất mạnh nhưng muốn đạt tới tam ấn, chí ít cũng phải chừng một năm, đúng không?"

Lâm Động hơi gật đầu, nửa tháng này tuy hắn vẫn khổ tu, nhưng mà hắn vẫn cảm giác được loại tốc độ không còn nhanh như trước nữa, hiển nhiên là muốn

tiến vào Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn hay tam ấn Phù sư không phải là chuyện đơn giản gì, cho dù Lâm Động có Thạch Phù thần bí trợ giúp, nếu không mất chừng hơn 1 năm thì cũng không đột phá được.

Hiện giờ thời gian đang cấp bách, Huyết Lang Bang đang đứng một bên nhìn chằm chằm, một năm thời gian này ai biết sẽ phát sinh những biến cố gì?

"Ta có biện pháp có thể giúp ngươi trong vòng nửa năm đạt tới tam ấn Phù sư."

Câu nói này của Nham đại sư làm cho trái tim Lâm Động đập liên hồi, tam ấn Phù Sư, nếu như hắn có thể đạt tới mức này thì chỉ cần dùng Tinh thần lực cũng có thể sánh ngang với tứ ấn Phù sư, đến lúc đó cho dù không thể chiến thắng Nhạc Sơn, nhưng cũng khiến cho hắn không dám làm bậy.

Chỉ là… nếu như Nham đại sư đã có biện pháp, vậy thì hắn phải tham gia lần tháp đấu này hay sao?

"Lúc nãy ta đã nói, Phù Sư Tháp chính là thánh địa được tôn sùng trong lòng mỗi Phù sư, đây là chuyện vô cùng quan trọng, đồng thời nó còn có một kỳ hiệu nữa là tẩy lễ và rèn luyện tinh thần."

Giống như biết Lâm Động đang suy nghĩ gì, Nham đại sư cười nói:

"Phù Sư Tháp có 9 tầng, cứ lên trên một tầng thì hiệu quả tẩy lễ và rèn luyện tinh thần sẽ mạnh hơn, nếu như ngươi có thể tiến vào tầng thứ 7 thì trong vòng nửa năm có cơ hội đạt tới tam ấn Phù sư."

"Ở tầng thứ 7 này có ẩn chứa Tinh thần lực mà các vị tiền bối suốt đời ngưng tụ, tinh thần uy áp ở nơi đó cực kỳ mạnh, muốn lên được tầng thứ 7 không phải chuyện đơn giản, những năm gần đây trong thế hệ trẻ của Viêm Thành, không một ai có thể leo lên tầng thứ bảy."

"Nhưng mà ta nghĩ với năng lực của ngươi, việc leo lên tới tầng thứ 7 không

phải là chuyện gì khó, chỉ cần có thể kiên trì ở tầng thứ 7 mười ngày, thì trong vòng nửa năm chắc chắn ngươi có thể đột phá lên tới tam ấn Phù sư!"

Nhìn Nham đại sư tươi cười, Lâm Động vẫn không nói, hóa ra cái lợi này vẫn phải tự mình tranh thủ, tuy rằng hắn còn chưa trông thấy Phù Sư Tháp, nhưng mà hắn có thể tưởng tượng được mức độ khó khăn khi vượt tháp, ai biết hắn có thể leo lên tới tầng thứ 7 hay không?

Nhìn thấy Lâm Động chần chừ, Nham đại sư nhịn không được cười mắng:

"Lẽ nào điều này vẫn còn chưa thỏa mãn được ngươi hay sao? Trên thế giới này làm gì có chuyện cho không, muốn nhận được điều tốt thì phải tự mình giành lấy, ngươi có thể leo lên tới tầng bao nhiêu thì phải dựa vào chính ngươi, ta cũng chẳng có cách nào giúp cả."

"Mặt khác, nếu như ngươi có bản lĩnh thì có thể xông lên tới tầng thứ 8, ở nơi đó còn có một tinh thần bí kỹ Khí cấp do một vị tiền bối lưu lại, lấy được hay không đó chính là cơ duyên của ngươi."

"Khí cấp tinh thần bí kỹ? !"

Nghe thấy điều này, hai mắt Lâm Động bừng bừng sự hưng phấn, trong khoảng thời gian này hắn có tới Vạn Kim Thương Hội tìm kiếm tinh thần bí kỹ, nhưng mà chúng đều là Tinh Cấp, còn Khí cấp tinh thần bí kỹ thì không thấy cái nào.

"Tiểu tử, những cái tốt ta đã cho ngươi vậy mà ngươi vẫn chưa thấy đủ, ta cũng không còn cách nào khác."

Nham đại sư thổi thổi râu mép, nói.

Tới lúc này, da mặt Lâm Động có dày hơn cũng phải xấu hổ, liên tục gật đầu:

"Tất cả đều theo đại sư căn dặn."

Tuy nói giúp người mà tranh thủ lợi ích là không tốt, nhưng mà thù lao của Nham đại sư quá mức mê người, thậm chí mê người tới mức Lâm Động không thể cự tuyệt.

Nhìn thấy Lâm Động cuối cùng cũng đồng ý, Nham đại sư cũng không khỏi thở dài một hơi, vừa nghĩ tới những thứ mình hứa kia bất giác lại đau lòng, tiểu tử này đúng là một người khó nhờ vả.

"Đại sư, tháp đấu khi nào bắt đầu? Đối thủ của ta có thực lực gì?"

Nếu như đã đáp ứng thì Lâm Động cũng phải tìm hiểu một chút về đối thủ của mình.

"Ha hả, tỷ thí tháp đấu tương đối kỳ lạ, bởi vì nó không phải tỷ thí bình thường, mà lại lấy một phương pháp khác phân định thắng bại, đó chính là vượt tháp!"

Nham đại sư mỉm cười nói.

"Vượt tháp?"

Lâm Động ngẩn người, dường như hắn cũng đoán được một chút:

"Vượt Phù Sư Tháp?"

"Đúng, phương thức tỷ thí chính là vượt Phù Sư Tháp, người nào có thể lên tới tầng cao hơn, kiên trì trong thời gian lâu hơn, người đó là người thắng."

Nham đại sư cười nói.

"Vậy đây chẳng phải là thù lao cho ta hay sao?"

Lâm Động ngạc nhiên nói.

"Hình như là vậy."

Nham đại sư nở nụ cười, trong nụ cười của hắn đúng là cực kỳ giảo hoạt.

Nhìn Nham đại sư cười giảo hoạt, da mặt Lâm Động co rút lại, hóa ra thù lao chính là thứ phải tỷ thí!

"Xem như đại sư lợi hại."

Lúc này, không thể đổi ý được cho nên Lâm Động chỉ còn cách oán hận nói một câu.

"Lần trước, người của Thiên Hỏa thành leo tới tầng thứ mấy?"

"Tầng thứ sáu, đồng thời ở nơi đó kiên trì 6 ngày."

Nham đại sư khẽ thở dài:

"Nghe nói hiện giờ ở Thiên Hỏa thành có xuất hiện một thiên tài Phù sư trẻ tuổi, nếu như ta đoán không sai, thành tích của họ năm nay có lẽ sẽ tốt hơn so với năm ngoái."

Lâm Động gật đầu, Thiên Hỏa Thành là thành thị đứng thứ 2 ở Thiên Đô Quận, tài nguyên cung cấp cho những thiên tài này đương nhiên phải hơn Viêm Thành.

"Cho nên hiện giờ nếu ngươi muốn thắng thì phải xông lên được tầng thứ 7."

Nham đại sư sắc mặt nghiêm túc nói.

"Viêm Thành lớn như vậy, trong Phù Sư Hội kiểu gì chẳng có Phù sư trẻ tuổi?"

Lâm Động nhíu nhíu mày, lẽ nào bọn họ đã đem toàn bộ hi vọng đặt trên người của hắn?

"Ha hả, Phù Sư Hội của ta đương nhiên là cũng có người tài."

Nham đại sư mỉm cười, chợt vỗ nhẹ bàn tay, khi tiếng vỗ tay vang lên, cửa trúc cũng được đẩy ra, ngay sau đó, một thân thể thướt tha chậm rãi đi vào.

Lâm Động quay đầu lại nhìn về phía sau, trong hai mắt lập tức hiện lên sự kinh ngạc.

Nữ tử này vóc người cao gầy, mặc một chiếc váy màu tím, da thịt trắng như tuyết, mày liễu mảnh khảnh, mặt trái xoan, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, đúng là một cô gái mỹ lệ, chỉ là gương mặt quá lạnh lùng khiến cho người khác khó mà thân cận.

"Lão sư."

Cô gái áo tím đi vào trong trúc phòng, quay sang Nham đại sư thi lễ một cái, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Từ khi tiến vào trong này, cô gái áo tím không hề liếc nhìn Lâm Động một cái, nhưng mà điều này cũng không ngoài ý muốn của Lâm Động, con gái mỹ lệ đương nhiên thường như một khối băng không để ý tới nhân tình, muốn nàng đối với mình tốt trừ khi gặp quỷ.

"Cô gái này chính là người kiệt xuất nhất của Phù Sư Hội chúng ta, Tử Nguyệt, hiện giờ nó cũng là Nhị ấn Phù sư."

Nham đại sư cười nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới băng sơn mỹ nhân này lại có thể là Nhị ấn Phù sư, xem ra tinh thần thiên phú của nàng cũng không kém.

"Tử Nguyệt, Lâm Động tiểu hữu đây cũng là Phù sư của Viêm Thành chúng ta, lần này ta mới hắn tới là muốn chia sẽ trách nhiệm trong tháp đấu với con."

Nham đại sư nhìn về phía băng sơn mỹ nhân tên là Tử Nguyệt, dùng thanh âm ôn hòa nói.

Nghe thấy Nham đại sư nói như vậy, Tử Nguyệt mới dùng đôi mắt băng lãnh của mình nhìn Lâm Động, sau đó lập tức thu hồi, thản nhiên nói:

"Lão sư, lần này con sẽ đánh cho Thiên Hỏa thành hoa rơi nước chảy mà về."

Câu nói của nàng tuy bình thản nhưng lại lạnh lùng, tuy rằng không nói thẳng, nhưng Lâm Động hiểu được, cô ta muốn nói với Nham đại sư rằng, việc mời người này là quá thừa. . .

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 132

Nói Lại Lần Nữa Xem

Đối mặt cho với những câu nói lạnh nhạt chẳng lưu tình của Tử Nguyệt, Lâm Động cũng không để ý, trước khi tranh đoạt Đan Tiên Trì, Hạ Chỉ Lam cũng có thái độ như thế này, nhưng mà so với Hạ Chỉ Lam, cô gái Tử Nguyệt này còn kiêu ngạo hơn.

So với Tử Nguyệt, Hạ Chỉ Lam sẽ được tính là hòa ái hơn.

Nham đại sư khụ một tiếng, cười khổ nói:

"Nha đầu này thực là, ngươi yên tâm đi, Tinh thần lực của Lâm Động không thua gì ngươi đâu."

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Tử Nguyệt lóe sáng, thân hình di động một cái, một làn sóng xung kích mạnh mẽ như một tia chớp bắn về phía Lâm Động.

Từ lúc nàng đi vào trong phòng, cô gái này chưa từng nói câu nào, thấy nàng triển khai tinh thần công kích, hai hàng lông mày của Lâm Động nhíu lại, một cỗ Tinh thần lực không thua gì đối phương từ trong Nê Hoàn Cung tuôn ra, sau đó ngăn cản đạo Tinh thần lực kia.

"Vù!"

Đối mặt với phòng ngự của Lâm Động, Tử Nguyệt lập tức phát hiện ra, một cỗ Tinh thần lực ba động khác lập tức đánh thẳng vào phía sau người của Lâm Động.

Sự điều khiển Tinh thần lực của Tử Nguyệt đúng là có chút ngoài dự liệu của

Lâm Động, người có thể khiến cho Nham đại sư coi trọng thì chắc chắn phải có chút bản lĩnh.

Đối với đạo tinh thần công kích kia, Lâm Động không ngăn cản, hắn phất tay áo một cái, một cỗ Tinh thần lực lập tức hình thành đâm tới Tử Nguyệt.

Hai cổ Tinh Thần Lực đều nhằm vào đối phương, nhìn thì bình tĩnh nhưng mà nếu như bị đánh trúng thì kiểu gì cũng bị thương.

Bị tinh thần công kích, khuôn mặt Tử Nguyệt như phủ sương lạnh, nàng nhìn chằm chằm vào Lâm Động không nhúc nhích, hừ lạnh một tiếng, giải tán cỗ tinh thần công kích của mình, một cỗ Tinh thần lực khác từ trong Nê Hoàn Cung tuôn ra, nhắm thẳng vào đạo tinh thần công kích của Lâm Động.

"Răng rắc!"

Bị bắn trúng, đạo tinh thần công kích của Lâm Động lập tức vỡ tan, nhưng mà nó không biến mất như Tử Nguyệt dự tính, mà lại biến thành vô số đạo tinh thần công kích nhỏ hơn, nhanh như tia chớp bắn về phía Tử Nguyệt.

"Hừ!"

Tử Nguyệt đương nhiên là không ngờ tới sự khống chế Tinh thần lực của Lâm Động lại tới mức này, nàng hừ lạnh một lần nữa, cánh tay ngọc vung lên, Tinh thần lực nhanh chóng ngưng tụ ở trước mặt mình, chỉ trong chớp mắt đã hình thành một thuẫn bài vô hình.

"Đang đang đang!"

Những mảnh nhỏ tinh thần đụng vào thuẫn bài phát ra những thanh âm ba động.

"Tinh thần bí kỹ dạng phòng ngự."

Nhìn tinh thần thuẫn bài trước mặt Tử Nguyệt, trong mắt Lâm Động hiện lên

sự kinh ngạc, âm thầm thở dài, con đường tu luyện đúng là nhiều bất ngờ.

Đỡ phản kích của Lâm Động, tinh thuần thuẫn bài của Tử Nguyệt cũng tiêu tán, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lâm Động một lần nữa, sau đó nói một câu:

"Có chút bản lĩnh."

Tuy nói chỉ là sơ bộ giao thủ, nhưng Tử Nguyệt cũng cảm nhận được Lâm Động đúng là có năng lực, cho nên sự lạnh lùng không còn nhiều như trước, tóm lại thực lực là yếu tố quan trọng nhất, mà Lâm Động cũng chẳng quan tâm nàng ta có đồng ý chuyện của mình hay không.

"Ha hả, không đánh nhau không thành bằng hữu. . ."

Lúc này, Nham đại sư vốn đang đứng xem đã mở miệng cười tủm tỉm.

Lâm Động trợn mắt một cái, sau đó thở dài một hơi, nói:

"Tháp đấu khi nào bắt đầu?"

"Hai ngày sau."

Nham đại sư cười nói:

"Nhưng mà hôm nay đã có một Phù Sư Hội của một thành thị khác tới, ngươi đối với Phù Sư Hội vẫn chưa biết gì, nhân tiện ta cho Tử Nguyệt dẫn ngươi đi xem một lượt."

Lâm Động kinh ngạc, cố tình muốn cự tuyệt nhưng Tử Nguyệt ở bên cạnh đã nói:

"Dạ, lão sư."

Sau khi nói câu này, nàng chẳng làm gì cho thấy là mình có dấu hiệu khởi hành, Lâm Động nhìn nàng một chút, sau đó mang Tiểu Viêm ra ngoài trước.

Chứng kiến một người một hổ ra ngoài, ngọc thủ của Tử Nguyệt đưa lên vuốt mái tóc đen vương trên trái, mày liễu cau lại, lúc này mới nói:

"Lão sư không tin con sao."

"Ai, con nha đầu này lại nghĩ ngợi lung tung, với thực lực của ngươi cũng có phần nắm chắc, lão sư làm như vậy là vì suy nghĩ đề phòng mà thôi, dù sao Phù Sư Hội của Viêm Thành chúng ta cũng đã thua 2 lần, lần này nếu lại thua thì Phù Sư Tháp sẽ bị chuyển tới Thiên Hỏa thành, chuyện này quá trọng đại, phải cẩn thận."

Nham đại sư bất đắc dĩ nói.

"Nếu như con không thắng thì người kia cũng vô dụng."

Tử Nguyệt trầm mặc một chút, nói, bằng vào lần giao thủ vừa rồi, nàng cảm thấy đối phương với nàng tám lạng nửa cân, nếu như ngay cả nàng cũng thua thì Lâm Động cũng sẽ có kết quả như vậy mà thôi.

"Khó nói. . ."

Nhưng mà, Nham đại sư lại chậm rãi lắc đầu, nhấn mạnh:

"Ngươi phải biết rằng, một năm trước đây, Lâm Động chẳng biết Tinh thần lực là thứ gì, vậy mà bây giờ hắn đã tới mức này, tinh thần thiên phú của hắn cực mạnh."

"Có thể hắn có kỳ ngộ."

Tử Nguyệt nhẹ giọng nói, trực giác của nữ nhân đúng là đáng sợ.

"Có lẽ vậy, nhưng mà đôi khi may mắn cũng chính là một loại thực lực."

Nham đại sư khẽ gật đầu, chợt trầm giọng nói:

"Hơn nữa, cho dù Tinh thần lực của ngươi không kém hắn, nhưng nếu giao thủ thì chắc chắn ngươi sẽ thất bại, bởi thủ đoạn của Lâm Động tàn ác hơn ngươi, cứ là địch thì sẽ. . ."

"Lần gia thủ vừa rồi, nếu bình thường ngươi sẽ chọn phòng ngự, nhưng mà hắn lại chọn công kích, đấu pháp của hắn liều mạng như lang sói, điểm này ngươi không bằng hắn, cho nên ngươi phải phòng ngự."

"Không nên xem thường Lâm Động, tuy rằng tuổi của hắn chưa quá 20, nhưng mà ngay cả hai lão hồ ly Cổ Ảnh và Ngụy Thông đều bị giết, sau này tên tiểu tử này còn khó lường hơn nữa."

Nham đại sư nói một câu thấm thía.

Tử Nguyệt im lặng, nhưng không biết nàng có nghe thấy hay không.

"Ha hả, ngươi không cần suy nghĩ nhiều, trước tiên dẫn Lâm Động đi xem xung quanh một chút đi, đồng thời cũng nên chuẩn bị, lần tháp đấu này cho dù như thế nào chúng ta cũng không thể thua bởi Thiên Hỏa Thành!"

"Dạ!"

Tử Nguyệt gật đầu, sau đó thi lễ một cái, chậm rãi rời khỏi căn phòng trúc.

"Đi thôi."

Tử Nguyệt đi ra cửa phòng, nhìn Lâm Động đang đứng phía trước, lạnh nhạt nói một tiếng, sau đó đi trước dẫn đường, Lâm Động cười khổ, hắn muốn nói là có việc cần phải đi trước, nhưng cô gái Tử Nguyệt này đâu có cho hắn cơ hội.

Đêm cũng đã khuya, Lâm Động đi theo phía sau Tử Nguyệt, nơi này trông thì bình thường nhưng lại có địa vị cực cao trong lòng đám Phù sư ở Viêm Thành, trên đường đi hắn gặp không ít Phù sư, những người này thấy hắn đi phía sau Tử Nguyệt thì trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Trên đường đi, Lâm Động nhận ra, Tử Nguyệt rất có uy vọng, một số Phù sư nhìn thấy nàng còn tỏ ra khúm núm, Lâm Động đang tự hỏi vì sao băng sơn mỹ nhân này lại có thể khiến cho người khác kinh sợ tới vậy?

Hai người đi thẳng không có chào hỏi ai cả, Tử Nguyệt cũng chẳng có chút nào muốn hướng dẫn cho hắn, đối với điều này, Lâm Động vô cùng bất đắc dĩ, dính vào nữ nhân đúng là đau đầu.

Đi được chừng 10 phút, hai người đi tới một gian hậu viện, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào một tòa tháp màu xám, ánh mắt trở nên nghiêm túc, hắn cảm nhận được một loại Tinh thần lực cực kỳ khủng bố, loại Tinh thần lực này cho dù là Nham đại sư cũng kém xa.

"Đó chính là Phù Sư Tháp, do vô số tiền bố dùng Tinh thần lực suốt đời ngưng tụ, là thánh địa trong lòng Phù sư của Viêm Thành."

Trong lúc Lâm Động đang chấn động vì tinh thần uy áp, Tử Nguyệt cuối cùng cũng mở miệng giới thiệu.

Lâm Động gật đầu, Phù Sư Tháp này đúng là kỳ dị, thảo nào Nham đại sư coi trọng như vậy.

Hắn đang định nói một câu thì Tử Nguyệt lại tiến lên, sau mấy phút đồng hồ cước bộ của nàng chậm lại, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào quảng trường phía trước, lúc này trên quảng trường đã có không ít người, mà làm cho Lâm Động kinh ngạc chính là những người này toàn bộ đều là Phù sư.

Tử Nguyệt đi vào một hành lang bên cạnh quảng trường, từ trên cao nhìn xuống sân, mày liễu mảnh khảnh hơi nhíu lại.

Lâm Động ở bên cạnh cũng quan sát trong sân, hắn nhận ra ở trong sân đang có hai người luận bàn tỷ thí, ở xung quanh bọn họ có một số người đang hò hét trợ uy.

Lâm Động đảo mắt nhìn qua một lượt, hắn kinh ngạc phát hiện, trogn sân có một nam tử mặc quần áo màu trắng có thực lực nhị ấn Phù sư, mà đối thủ của hắn lại là một vị Nhất ấn Phù sư mà thôi, trường tỷ thí này chắc cũng chẳng có gì đặc sắc.

Đúng như Lâm Động dự doán, chỉ mới có mấy lượt ngắn ngủi, vị Nhất ấn Phù sư kia đã bị thua, ở xung quanh vang lên những tiếng thở dài.

"Viêm Thành Phù Sư Hội đúng là bình thường, xem ra Phù Sư Tháp này Thiên Hỏa thành chúng ta nhất định là mang đi rồi."

Bạch y nam tử kia tính cách hiển nhiên là hơi kiêu ngạo, không những không khiêm tốn mà còn cười nhạo.

Câu nói này làm cho một số người bất mãn trợn mắt, nhưng mà hắn không để ý, nhảy ra bên ngoài cười lạnh nói:

"Ai không phục thì có thể ra đây, ta nói cho các ngươi biết, ta là người có xếp hạng bình thường ở Phù Sư Hội của Thiên Hỏa thành, nếu như các ngươi hôm nay không thắng được ta, thì ta thấy lần tháp đầu này nên miễn đi thì hơn, đỡ phải tự chuốc lấy nhục!"

"Tam sư huynh nói không sai!"

Bạch y nam tử nói câu này làm cho đám Phù sư ở Thiên Hỏa thành hò hét tán thành, mà sắc mặt của Phù sư Viêm Thành lại trở nên khó coi, thực lực của họ với đối phương chênh lệch không nhỏ, tức giận nhưng không ai dám đứng ra ứng chiến.

"A. . . Người này đã đạt tới Nhị ấn Phù sư, vậy mà lại chỉ xếp hạng bình thường ở Thiên Hỏa thành, xem ra Thiên Hỏa Thành quả nhiên là nhân tài vô số."

Trên hành lang, Lâm Động sờ sờ cằm, dường như có điều suy nghĩ.

Hắn nói xong câu này lập tức cảm thấy có một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn mình, hắn ho nhẹ một tiếng, dường như cảm thấy có gì đó không ổn, nhanh như sóc mở miệng nói:

"Tử Nguyệt cô nương, trong nhà có việc, ta xin cáo từ trước. . ."

Nhưng mà, Tử Nguyệt lại chẳng nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn, nở một nụ cười thực mê người.

"Ngươi thân là Phù Sư Viêm Thành thì phải có nghĩa vụ giữ thể diện cho bản thành, cái tên gia hỏa khẩu xuất cuồng ngôn kia ta giao cho ngươi."

Mặc dù câu nói chỉ là ướm lời, nhưng mà hắn lại cảm thấy có một cỗ Tinh thần lực vô hình đột ngột xuất hiện ở phía sau đẩy tới, làm cho hắn bắt buộc phải nhảy xuống quảng trường, vị trí cách không xa bạch y nam tử kia.

"Tốt, có đảm lược!"

"Không hổ là Phù Sư Viêm Thành!"

Lâm Động nhảy xuống khiến cho đám Phù sư Viêm Thành kinh ngạc, ngay sau đó những thanh âm ủng hộ liên tiếp vang lên, tuy rằng không biết Lâm Động có bản lĩnh gì, nhưng chỉ căn cứ vào mức độ gan dạ cũng đủ để tán thưởng Nghe thấy những thanh âm ủng hộ xung quanh, hai mắt Lâm Động trợn trắng.

"Hắc, Viêm Thành hóa ra vẫn còn một tên không biết trời cao đất rộng, nhưng mà cũng tốt, hôm nay ta còn chưa đã tay!"

Bạch y nam tử kia miệng cười to nói.

"Xin lỗi, đi lộn chỗ. . ."

Lâm Động nhún vai, nói một câu làm cho những người xung quanh trợn mắt há mồm, sau đó hắn xoay người rời đi, tuy hắn không sợ gì tên này, nhưng mà hắn không thích cách mà Tử Nguyệt làm vừa rồi.

Đứng trên lầu, Tử Nguyệt cũng bị hành động của Lâm Động làm cho ngẩn ngơ, tức giận tới mức hai mày liễu nhíu chặt.

"Đồ rác rưởi."

Bạch y nam tử bĩu môi, lắc đầu cười lạnh một tiếng.

"Phù. . ."

Lâm Động vừa mới xoay người định đi thì dừng lại, sau đó ngửa đầu, khẽ thở ra một hơi, hắn quay người, nở một nụ cười tươi tắn.

"Có thể nói lại một lần nữa không?"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 133

Tào Chú

Nhìn Lâm Động tươi cười như hoa, trong mắt bạch y nam tử kia hiện hàn mang, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Động, phun ra hai từ lạnh lùng:

"Rác rưởi!"

Khi hắn nói hai chữ này, bầu không khí trong sân trở nên căng thẳng hơn trước nhiều, ai cũng biết chuyện này không thể nào giải quyết một cách đơn giản.

Trên hành lang, Tử Nguyệt cũng lặng lẽ thở dài một hơi, nàng không nghĩ tới Lâm Động lại có cá tính như vậy, lúc trước thì xoay người bỏ đi, vậy mà chỉ vì một câu nói lại quay đầu trở lại.

"Ta rất muốn xem ngươi có bản lĩnh gì mà có thể làm cho lão sư coi trọng tới vậy. . ."

Tử Nguyệt nhìn chằm chằm vào thân ảnh trong sân, thì thào tự nói, tuy nói lần giao thủ vừa rồi đã làm cho nàng hiểu, Lâm Động này đúng là có chút bản lĩnh, nhưng nàng lại không tin tưởng lời của Nham đại sư nói.

Thân là người nổi bật nhất trong thế hệ Phù sư trẻ tuổi ở Viêm Thành, Tử Nguyệt rất có tự tin, hiện giờ nàng đã có thực lực Nhị ấn Phù sư đỉnh phong, thậm chí đã tiếp cận tới gần tam ấn, loại thực lực lực này có thể nói là nhân tài kiệt xuất.

Tuy rằng nàng có nghe nói chuyện Lâm Động đánh bại Ngụy Thông, nhưng nàng cho rằng, đó là do Lâm Động nhờ vào Nguyên Lực của bản thân, từng này

tuổi mà bước vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh đúng là làm cho nàng có chút kinh ngạc, nhưng mà cũng chỉ kinh ngạc mà thôi, bởi Nguyên Lực có mạnh tới đâu một khi vào trong Phù Sư Tháp cũng vô dụng, ở nơi đó chỉ có Tinh thần lực mạnh mẽ mới phát huy được ưu thế.

Phù sư giao thủ với nhau toàn là so đấu Tinh thần lực, cho nên chỉ cần Lâm Động giao thủ với bạch y nam tử, Tử Nguyệt có thể nhìn ra được thực lực của người này.

Trong sân, Lâm Động cười nhạt nhìn bạch y nam tử, hắn nhận ra người này đang cố ý khiêu khích Phù sư Viêm Thành.

"Ngươi muốn làm lính tiên phong thử thực lực Phù sư Viêm Thành?"

Nghe thấy Lâm Động nói như vậy, bạch y nam tử chớp mắt một cái, nhưng không trả lời chỉ cười lạnh nói:

"Tiểu tử, đừng ở đây sủa những lời vô nghĩa, không dám đánh thì cút sang một bên, để cho người khác thế chỗ."

Ngoài miệng thì cười lạnh, nhưng trong lòng bạch y nam tử cũng có chút cảnh giác, tính cách của hắn tuy rằng cuồng ngạo, nhưng không phải người ngu, đương nhiên không vô duyên vô cớ chạy tới địa bàn người khác gây sự. Sở dĩ hắn làm như vậy, đó là phụng mệnh tới thăm dò xem trong đám Phù sư trẻ tuổi của Viêm Thành hiện giờ có bản lĩnh gì.

"Nếu như vậy. . . Vậy thì động thủ đi."

Lâm Động cười, sau đó tiến lên trước hai bước, thản nhiên nói.

"Hừ, tiểu tử, ta là Tào Chú của Phù Sư Hội ở Thiên Hỏa Thành, ngươi cần phải nhớ cho kỹ cái tên này!"

Bạch y nam tử cười ra tiếng, nhưng mà đây chỉ là thủ đoạn che mắt, bởi vì hắn còn chưa cười xong thì một đạo hàn mang đã nhanh như tia chớp bắn về

phía Lâm Động.

"Leng keng!"

Đối mặt với với Tào Chú đột nhiên tập kích, Lâm Động không thèm nhúc nhích, ngón tay cong lại bắn ra mấy đạo hắc mang, đơn giản ngăn trở công kích của Tào Chú.

Sau khi ngăn cản công kích của Tào Chú, người bên ngoài mới phát hiện đạo hàn mang kia chính là một đoản kiếm sắc bén, đoản kiếm này mình trắng như tuyết, hàn khí phát ra lạnh người, khi đụng vào Toái Nguyên Toa của Lâm Động, hắn phát hiện, Tinh thần lực trên Toái Nguyên Toa bị cái đoản kiếm này đâm thủng.

"Băng Huyền Thiết."

Lâm Động liếc mắt nhìn cái đoản kiếm trắng như tuyết, thân kiếm có hình răng cưa sắc bén, đây là một thanh kiếm được làm từ Băng Huyền Thiết, một loại kim loại quý hiếm đặc thù, chỉ có ở nơi cực hàn, trời sinh ẩn chứa một loại khí tức kinh người, cho dù là Tinh thần lực cũng có thể bị hàn khí này xuyên thủng.

Lâm Động đúng là không ngờ tới Tào Chú lại có bảo bối như thế này, thảo nào mà hắn dám ở đây kiêu ngạo.

Trong khi Lâm Động chịu thiệt thòi vì hàn khí, thì Tào Chú lại tỏ ra kinh hãi hơn, mới chỉ giao thủ trong chốc lát, hắn đã nhận ra Tinh thần lực trên Băng Huyền Kiếm suýt nữa thì bị đánh tan, hiển nhiên là Tinh thần lực của người này mạnh hơn hắn!

"Trong thế hệ trẻ tuổi ở Viêm Thành sao tự dưng lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như thế này?"

Tào Chú ở trong lòng thì thào một tiếng, hàn mang trong mắt lóe lên, Băng

Huyền Kiếm nhất thời vũ động, hóa thành từng đạo kiếm ảnh tràn ngập hàn khí bắn về phía Lâm Động.

Căn cứ vào tình hình này, có thể nhận ra Tào Chú là người khống chế Tinh thần lực tương đối tốt, với quỹ tích của đoản kiếm, hàn khí của thân kiếm cho dù gặp phải cường giả Tiểu Nguyên Đan Cảnh bình thường cũng không sợ.

Nhưng mà, những điều này đối với Lâm Động chẳng có chút uy hiếp nào, hắn nhấc tay, 10 đạo Toái Nguyên Toa bay ra, những tiếng đinh đinh đang vang lên, ngăn 3 cái Băng Huyền Kiếm của Tào Chú lại.

Tào Chú chứng kiến Lâm Động khống chế Tinh thần lực, hắn đã biết mình còn kém xa đối phương, tuy rằng hắn ỷ vào hàn khí của Băng Huyền Kiếm lợi hại, nhưng vẫn không cách nào đột phá được bức tường phòng ngự của 10 đạo Toái Nguyên Toa.

"Vèo!"

Sau khi sử dụng Toái Nguyên Toa ngăn cản công kích của Băng Huyền Kiếm, Lâm Động cười nhìn Tào Chú, bàn chân dậm một cái, thân hình như mũi tên lao về phía trước, cùng lúc đó Nguyên Lực hùng hậu từ trong cơ thể bộc phát ra xung quanh.

Nhìn thấy Lâm Động vọt tới, Tào Chú cả kinh, thân hình vội vàng lui lại, một đạo sóng tinh thần xung kích nhanh chóng từ trong Nê Hoàn Cung tuôn ra dữ dội, đập thẳng vào Lâm Động.

Cảm nhận được Tinh thần lực đánh tới, ánh mắt Lâm Động lóe lên, hắn không né tránh mà lại đưa tay ra, một quả Bản Mệnh Linh Phù xuất hiện ở dưới lòng bàn tay, Bản Mệnh Linh Phù vừa xuất hiện đã có biến hóa, biến thành một cái dòng xoáy linh phù.

"Xuy xuy!"

Bàn tay Lâm Động trực tiếp tiếp xúc với đạo Tinh thần lực, điều làm cho Tào Chú khiếp sợ chính là, Lâm Động không những không bị thương mà đạo Tinh thần lực kia còn lập tức biến mất.

Nhìn Tào Chú khiếp sợ, trong lòng Lâm Động vui mừng, bởi vì hắn phát hiện, dòng xoáy linh phù có thể trực tiếp thôn phệ tinh thần xung kích!

"Linh phù thật bá đạo, ngay cả sóng tinh thần của người khác cũng có thể thôn phệ, hóa thành lực lượng của mình!"

Vui mừng thì vui mừng, nhưng Lâm Động cũng cảm thấy chấn động, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới Bản Mệnh Linh Phù bá đạo như vậy, điều này làm cho hắn hoài nghi, Bản Mệnh Phù Ấn này chẳng nhẽ chỉ là linh phù thôi sao?

Lâm Động cố gắng đè nén sự chấn động này xuống, hắn ngẩng đầu nhìn Tào Chú đang khiếp sợ, không khỏi cười lạnh một tiếng, thân hình khẽ động đã xuất hiện ở trước mặt đối phương, tay phải giấu dòng xoáy linh phù, trực tiếp chộp vào đầu Tào Chú.

Nhìn thấy bàn tay Lâm Động chộp tới, Tào Chú cũng vội vàng lui về phía sau, một cỗ Nguyên Lực ba động từ trong cơ thể tán phát ra, nhưng mà nếu so sánh với Tinh thần lực của Lâm Động thì số Nguyên Lực kia chẳng đáng là bao, bởi vậy hắn mới chỉ lui được mấy bước, đã thấy Lâm Động quỷ dị xuất hiện ở phía sau, bàn tay vẫn áp lên đầu hắn như cũ.

Khi bàn tay Lâm Động để lên đầu mình, Tào Chú kinh hoàng phát hiện, hai quả Bản Mệnh Phù Ấn trong Nê Hoàn Cung lúc này đang chấn động kịch liệt, dường như là bị người khác khống chế muốn nhảy ra ngoài, Tinh thần lực bị hút vào trong lòng bàn tay của Lâm Động.

"Phụt!"

Cảnh tượng quỷ dị này khiến cho Tào Chú sợ hãi tới mức ba hồn bảy vía bay lên trời, hắn bất chấp tất cả, cố gắng quay đầu, phun ra một ngụm máu bắn tới

yết hầu Lâm Động.

Trong ngụm máu này ẩn chứa Nguyên Lực ba động rất mạnh, hiển nhiên là người này đã liều mạng, điều này khiến cho thân hình Lâm Động run rẩy, Tào Chú tranh thủ cơ hội này thoát ra khỏi bàn tay Lâm Động.

"Vù vù!"

Khi Tào Chú thoát ra ngoài, hai hàng lông mày của Lâm Động nhíu lại, tâm thần khẽ động, Tinh Thần Lực hùng hậu ngưng tụ thành 10 cái "Hóa Thần Châm", hàn mang lóe lên xuất hiện ở trước mặt Tào Chú.

"Dừng, ta chịu thua, ta chịu thua!"

Nhìn thấy những cái mũi khoan tinh thần này nhắm vào mình, thân hình Tào Chú cứng ngắc, chỉ mới mấy phút giao thủ hắn đã bị đánh cho không còn sức đánh trả, Băng Huyền Kiếm vốn là một lợi khí vậy mà bị đối phương đơn giản khóa lại, không thể động đậy, lúc này cảm thấy tính mạng bị uy hiếp, hắn lập tức kêu dừng tay.

"Hư!"

Nhìn thấy người này chịu thua, đám Phù sư Viêm Thành ở xung quanh không khỏi thở ra một hơi, không ít người lúc nãy bị thua nhục nhã bây giờ mở giọng châm chọc khiêu khích Tào Chú, làm cho hắn tức giận tới mức sắc mặt xanh lè, nhưng dưới sự uy hiếp của Hóa Thần Châm, hắn không dám mở miệng nói chuyện.

Trên hành lang, Tử Nguyệt vô cùng kinh ngạc, tuy rằng nàng chứng kiến trận đấu này nhưng mà vẫn không hiểu, dù sao Tào Chú cũng là Nhị ấn Phù sư, Lâm Động cho dù có thể thắng hắn nhưng làm sao lại thắng dễ dàng như vậy.

Mà cho dù có thắng thì cũng phải trong một khoảng thời gian, vậy mà không ngờ Lâm Động với dòng xoáy linh phù quỷ dị của mình đã hút đi phân nửa Tinh

thần lực trong Nê Hoàn Cung của Tào Chú, điều này khiến cho Tào Chú mất đi lực lượng chiến đấu.

Lâm Động cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Tào Chú, hắn không lập tức triệt thoái "Hóa Thần Châm", mà ngoắc tay một cái, thu hồi hơn 10 đạo Toái Nguyên Toa, sau đó lại thu luôn ba thanh Băng Huyền Kiếm vào trong tay.

Nhìn thấy Lâm Động lấy đi "Băng Huyền Kiếm" của mình, da mặt Tào Chú co rút lại, thân hình run rẩy.

"Thứ này coi như là tiền bồi thường, đa tạ."

Lâm Động cười cười, không để ý tới ánh mắt như sắp phun lửa của Tào Chú, hắn đút ba thanh Băng Huyền Kiếm vào trong Càn Khôn Đại, sau đó chắp tay xoay người, liếc mắt nhìn Tử Nguyệt đang đứng trên hành lang, cười lạnh một tiếng, xoay người nghênh ngang rời đi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 134

Băng Huyền Kiếm

Nhìn thân ảnh Lâm Động đi xa, phải mất một thời gian mọi người ở trong sân mới phục hồi tinh thần lại được, những tiếng than sợ hãi như thủy triều vang lên.

"Người này là ai vậy? Ngay cả Tào Chú cũng không phải đối thủ của hắn."

"Chắc cũng là Phù sư Viêm Thành?"

"Lâm Động! Ta đã từng gặp hắn ở Giác Đấu Trường, chính hắn giết môn chủ Huyết Y Môn, Ngụy Thông."

"Hóa ra hắn chính là Lâm Động, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt. . ."

"… "

Nghe thấy những tiếng bàn luận xôn xao ở xung quanh, sắc mặt Tào Chú vô cùng khó coi, một tên Phù sư Thiên Hỏa thành muốn đi tới dìu hắn dậy, nhưng lại bị hắn đẩy ra, hiện giờ không những thể diện bị mất mà Băng Huyền Kiếm cũng bị người ta lấy đi, đây đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo!

"Băng Huyền Kiếm. . ."

Nhớ tới bảo bối của mình, trong tim Tào Chú như rỉ máu, Băng Huyền Thiết rất hiếm nên giá cả cực cao, để chế tạo được Băng Huyền Kiếm hắn đã phải mất gần 3 vạn Dương Nguyên Thạch, vậy mà cái thứ quý giá đó đã bị Lâm Động coi là chiến lợi phẩm, không chút nương tay cầm đi, nếu như không phải kiêng kị

thủ đoạn quỷ dị của Lâm Động, thì hắn nhất định phải xông lên cướp Băng Huyền Kiếm lại!

"Đi!"

Đồ đã bị cầm đi, có đứng đây cũng vô dụng, Tào Chú cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, xoay người đi ra ngoài sân.

"Lâm Động ngươi chờ đó cho lão tử, mấy hôm nữa các sư huynh của Thiên Hỏa thành tới, ta sẽ bắt ngươi phải nôn ra!"

Nhìn Tào Chú vừa đi vừa nghiến răng nghiến lợi, mấy vị Phù sư Thiên Hỏa thành phía sau hắn nhìn nhau, không ai dám khuyên can, đi theo phía sau hắn.

Nhìn đám người Tào Chú chật vật rời đi, Tử Nguyệt lắc đầu, sau đó nhìn về phía xa xa, ánh mắt Lâm Động đã làm cho nàng hiểu, hắn rất không thích cách làm của nàng.

Đối diện với ánh mắt này, Tử Nguyệt có chút kinh ngạc, từ nhỏ đến lớn, bởi vì thân phận đặc thù cùng với tinh thần thiên phú hơn người, hơn nữa bản thân còn có một dung mạo xinh đẹp, những ánh mắt nhìn nàng không phải là kính nể thì cũng là nóng bỏng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cái ánh mắt không kiên nhẫn này.

"Hừ, muốn đùa giỡn trước mặt ta ư, không có cửa đâu, chờ ngươi biểu hiện trong tháp thì biết, về thôi."

Nhớ tới ánh mắt kia, Tử Nguyệt nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, phất ngọc thủ, xoay người rời đi, với tính cách kiêu ngạo của mình, ở Viêm Thành còn chưa có người để nàng phục.

Cho dù là Lâm Động cũng không thể!

Lâm Động không đi dạo trong Phù Sư Hội của Viêm Thành mà trực tiếp trở về Lâm gia, sau đó đi vào tiểu viện của mình.

"Đồ vật của Tào Chú đúng là đồ tốt."

Trong viện, Lâm Động nhìn ba cái "Băng Huyền Kiếm" đang bay trước mặt, những tia hàn khí lạnh lẽo theo đó tán phát ra xung quanh, những âm thanh xuy xuy cũng vang lên, bên ngoài nó như phủ một tầng sương mỏng.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Động cảm thoả mãn gật đầu, co thu hoạch này cũng không tính là thua thiệt, mười cái Toái Nguyên Toa do chống lại Băng Huyền Kiếm đã bị hỏng 4 cái, toàn bộ đều bị hàn khí của Băng Huyền Kiếm ăn mòn.

Một chùm sáng từ trong đầu Lâm Động bắn ra, hóa thành một cái quang phù xuất hiện ở trên ba cái Băng Huyền Kiếm, một cỗ Tinh thần lực hùng hậu tuôn ra dữ dội, chỉ trong chớp mắt đã bao phủ lấy Băng Huyền Kiếm.

Tuy nói Tào Chú không có bản lĩnh lưu lại một tinh thần ấn ký trên Băng Huyền Kiếm, nhưng do sử dụng lâu ngày, nên cũng có một hơi thở quen thuộc, Lâm Động muốn hoàn toàn sử dụng được Băng Huyền Kiếm thì phải xóa được toàn bộ số Tinh thần lực quen thuộc kia đi.

Tinh thần lực của Tào Chú đương nhiên không thể so sánh với Lâm Động, bởi vậy việc xóa bỏ không có gì là khó, chỉ ngắn ngủi mấy phút đồng hồ Tinh thần lực của Lâm Động đã làm xong nhiệm vụ, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Tào Chú.

"Hưu hưu!"

Tinh Thần Lực bao vây lấy "Băng Huyền Kiếm", ba cái Băng Huyền Kiếm nhanh chóng xoay tròn quanh thân hắn, khi thì giao nhau, khi thì hợp lại, kiếm phong sắc bén, cộng thêm hàn khí lạnh lẽo, lực sát thương của nó mạnh hơn nhiều so với Toái Nguyên Toa.

"Tốt!"

Nhìn thấy kiếm ảnh của mình, sắc mặt Lâm Động trở nên vui mừng, sau khi thưởng thức một lúc lâu, hắn mới thu vào trong Càn Khôn Đại.

" Tào Chú đã là Nhị ấn Phù sư, nhưng nghe nói trong Phù Sư Hội ở Viêm Thành hắn chỉ đứng thứ 3, trên hắn còn có hai người lợi hại hơn."

Sau khi thưởng thức chiến lợi phẩm, Lâm Động nhăn mày, Thiên Hỏa thành mạnh hơn không ít Viêm Thành, đây cũng là điều đáng suy nghĩ.

Tuy nói tỷ thí tháp đấu chính là ai vượt được nhiều tầng nhất, ở trong đó lâu nhất, nhưng Lâm Động không tin trong đó không có người âm thầm giở thủ đoạn, hai đám người cùng vào bên trong, việc giải quyết đối thủ là chuyện bình thường, cho nên phải phòng bị.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Động trở nên nghiêm tuc, khẽ gật đầu, sau đó hai mắt chậm rãi nhắm lại, tinh thần chìm vào trong Nê Hoàn Cung.

Khi chăm chú quan sát Nê Hoàn Cung, Lâm Động kinh ngạc phát hiện, hai quả Bản Mệnh Linh Phù hôm nay còn sáng hơn hôm qua một chút, trong đó tràn ngập tinh thần ba động.

"Chắc là do thôn phệ Tinh thần lực của Tào Chú?"

Lâm Động nhớ tới chuyện phát sinh hồi nãy, sắc mặt thoáng thay đổi, thôn phệ Tinh thần lực của người khác tăng cường thực lực của bản thân, đây là chuyện quá mức bá đạo tà môn, tuyệt đối không thể bị phát hiện, nếu không phiền toái sẽ liên tiếp tới cửa.

Nhưng mà rất may, chỉ cần Lâm Động không nói ra thì người khác cũng không biết hắn đã thôn phệ Tinh thần lực của Tào Chú, cho dù là Tào Chú cũng chỉ biết Lâm Động có năng lực làm tán phát Tinh thần lực của mình, chỉ không bao giờ nghĩ tới số Tinh thần lực bị tán đi kia đã trở thành một phần thực lực của Lâm Động.

" Bản Mệnh Linh Phù không biết là thứ gì nhỉ?"

Lâm Động nhìn chăm chú vào hai quả Bản Mệnh Linh Phù trong lơ lửng trong Nê Hoàn Cung, nghi ngờ thì thào tự nói, hắn không ngờ tới, cái thứ tưởng chừng như bỏ đi thì nay lại có năng lực thần kỳ như vậy.

Trái lo phải nghĩ, Lâm Động vẫn chẳng nghĩ ra cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, thu hồi tinh thần khỏi Nê Hoàn Cung, tiến nhập vào trong tinh thần không gian của Thạch Phù, tiếp tục rèn luyện Tinh thần lực.

Đối với tháp đấu, hắn không có hứng thú, nhưng đối với việc tẩy lễ tinh thần trong Phù Sư Tháp hắn lại hứng thú vô cùng. Mặt khác, đối với Khí cấp tinh thần bí kỹ ở tầng thứ 8 mà Nham đại sư nói hắn cực kỳ tò mò, hắn sẽ cố hết sức thử một lần, nếu có đương nhiên là tốt, nhưng mà không có thì cũng hết cách.

Cho nên, trong hai ngày này phải tranh thủ thời gian rèn luyện Tinh thần lực, dù sao Phù sư ở Thiên Hỏa thành cũng không phải đơn giản.

Hai ngày chỉ đảo mắt đã qua.

Tới sáng ngày thứ 3, Lâm Động thức dậy thật sớm, chuyện hắn tham gia tháp đấu hắn không nói cho mọi người biết, với lại hiện giờ hắn đã không còn nhỏ, mọi việc đều có thể tự mình làm chủ, mọi người cũng biết đạo lý này cho nên không ai can thiệp vào công việc của Lâm Động.

Về chuyện tranh đoạt Phù Sư Tháp giữa hai thành thị không thấy bên ngoài bàn tán gì, Lâm Động nghĩ chắc là do hai bên cố ý phong tỏa tin tức, ngoài một số đại nhân vật thì người bình thường không thể nào biết.

Khi Lâm Động đi tới Phù Sư Hội Viêm Thành, hắn phát hiện đại viện của hội đã mở toang, nhân số hôm nay nhiều hơn mấy lần so với hai ngày trước, rừng trúc hôm trước còn yên tĩnh hiện giờ đã trở nên ồn ào.

"May mà chưa tới chậm."

Khi Lâm Động tiến vào trong đại viện chưa lâu, có một người mặc áo tím xuất hiện ở trước mặt, người này chính là Tử Nguyệt, Lâm Động thật sự là có chút đau đầu, cô gái này cho rằng ai cũng thiếu nợ tiền của mình hay sao mà cả ngày mặt mũi lúc nào cũng lạnh lùng.

"Dẫn đường đi."

Lâm Động trong lòng thầm than, cũng không khách khí, trực tiếp phất phất tay, dường như hắn đã coi Tử Nguyệt là người dẫn đường.

Thấy Lâm Động có thái độ như vậy, Tử Nguyệt mày liễu hơi dựng thẳng, sau đó liền quay đầu rời đi.

Đi theo Tử Nguyệt vào sâu trong Phù Sư Hội, tới Phù Sư Tháp.

Bên dưới Phù Sư Tháp có một khoảng đất trống, chẳng qua khoảng đất trống này đã bị vô số bóng người đứng chật, Lâm Động không khỏi cười khổ một tiếng, có lẽ toàn bộ Phù Sư ở Viêm Thành hôm nay đều tới đây.

Quét mắt nhìn vào khu đất trống, Lâm Động chợt phát hiện, nhân mã ở đây chia thành hia phe, phe đông hơn chính là Phù Sư Hội Viêm Thành, còn bên ít hơn đương nhiên là số Phù Sư tới từ Thiên Hỏa Thành.

Lâm Động nhìn vào đám Phù Sư Thiên Hỏa Thành, hắn nhận ra Tào Chú, trên miệng nở một nụ cười.

Khi Lâm Động nhìn thấy Tào Chú, người này cũng phát hiện ra hắn, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi, sau đó hắn xoay người, nhìn một vị nam tử tuấn tú mặc áo màu bạc thấp giọng nói gì đó.

Lâm Động hứng thú nhìn cảnh tượng này, hai tay ôm trước ngực.

"Đó là nhị sư huynh của Tào Chú, Lưu Long, khó đối phó hơn Tào Chú nhiều."

Trong lúc Lâm Động đang xem cuộc vui, thì Tử Nguyệt lại cất giọng nói lạnh lùng, Lâm Động đoán là nàng có ý nhắc nhở mình.

Lâm Động vô cùng kinh ngạc nhìn nàng một cái, đang định nói thì phát hiện vị nam tử áo bạc kia mang theo Tào Chú, mỉm cười đi tới chỗ mình.

"Ha hả, vị này chính là Lâm Động huynh đệ phải không?"

Nam tử áo bạc nhìn về phía Lâm Động mỉm cười, ánh mắt hơi dừng lại trên người của Tử Nguyệt, sau đó tiếp tục cười nói: "Hai ngày trước là Tào Chú lỗ mãng, mong rằng Lâm Động huynh đệ có thể thông cảm một chút."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì."

Lâm Động cũng cười tủm tỉm nói, hắn nhận ra Lưu Long này mạnh hơn Tào Chú một chút, bởi vì hắn biết che răng khi định cắn người, người này biểu hiện thì đường hoàng, nhưng bên trong lại âm hiểm vô cùng.

"Ha hả, nếu như vậy thì ta cũng yên tâm rồi."

Nghe vậy, Lưu Long phảng phất như trút được gánh nặng thở dài một hơi, sau đó mỉm cười nói:

"Vậy không biết Lâm Động huynh đệ có thể trả Băng Huyền Kiếm lại cho sư đệ của ta không?"

"Băng Huyền Kiếm?"

Nghe Lưu Long nói như thế, Lâm Động sửng sốt, gãi gãi đầu, nói:

"Nó là thứ gì vậy?"

Thấy Lâm Động làm như vậy, sắc mặt Tào Chú xám xịt, hai mắt như muốn phun lửa, ngay cả Lưu Long vốn đang cười, sắc mặt cũng đờ ra.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 135

Tháp Đấu Bắt Đầu

Tử Nguyệt ở bên cạnh cũng bị hành động vô lại của Lâm Động làm cho run run, hai môi cong lại, tuy rằng nàng không thích hành động vô lại này, nhưng mà khi nhìn thấy biểu tình của Tào Chú và Lưu Long, trong lòng cũng dâng lên một sự thích thú.

"Lâm Động, ngươi đừng có chối!"

Tào Chú mặt mũi đỏ bừng, chỉ vào Lâm Động tức giận nói, hắn không ngờ Lâm Động lại vô lại như vậy, mới có hai hôm mà đã “quên” mất chuyện hôm trước rồi.

Lưu Long tâm cơ hiển nhiên là tốt hơn Tào Chú một chút, hắn đương nhiên biết Lâm Động đùa giỡn mình, nhưng mà trên mặt vẫn nở nụ cười:

"Lâm Động huynh đệ, có câu không đánh nhau không thành bằng hữu, người đi cùng đường đều là bạn, vì 3 cái Băng Huyền Kiếm mà lưu lại ấn tượng không tốt cho vô số Phù sư Thiên Hỏa thành, đây không phải là chuyện có lợi."

Lưu Long nói câu này tuy rằng bình thản, nhưng trong đó đã ẩn chứa sự uy hiếp.

Nghe vậy, Lâm Động lại cười, nhìn chằm chằm vào Lưu Long, nói: "Ta đúng là không biết ngươi đang nói cái gì."

"Hỗn đản!"

Tào Chú tức giận đến thổ huyết, ánh mắt như phun lửa nhìn Lâm Động, trông

bộ dáng hắn giống như là muốn động thủ.

Trong lúc Tào Chú sắp không nhịn được, Lưu Long kia đưa tay ra cản hắn, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vào người trước mặt, chậm rãi nói:

"Đã như vậy, ta đây cũng không ép, nhưng mà hình như Lâm Động huynh đệ cũng tham gia tháp đấu phải không? Ha hả, tháp đấu tương đối mạo hiểm, nên cẩn thận một chút."

Sau khi nói xong câu này hắn xoay người đi trở về, Tào Chú đi phía sau hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Lâm Động.

"Khi tiến hành tháp đấu ngươi nên cẩn thận một chút."

Ở bên cạnh, Tử Nguyệt lạnh nhạt cất tiếng.

"Trong Phù Sư Tháp có thể động thủ?"

Lâm Động cười nói.

"Chỉ cần ngươi có thể chấp nhận được uy áp của Tinh thần lực, ra tay với nhau đương nhiên là hợp lệ."

"Hiểu rồi."

Lâm Động gật đầu, xem ra tháp đấu không yên bình gì cả.

Sau khi hai người Lưu Long rời đi không lâu, phía Phù Sư Hội Thiên Hỏa thành đột nhiên ồn ã, có mấy thân ảnh đi vào, đi đầu chính là một lão giả mặc áo xám, sắc mặt lạnh lùng.

"Đó chính là trưởng đoàn của Phù Sư Hội Thiên Hỏa Thành lần này, Hàn Duẫn, hắn cũng là tứ ấn phù sư."

Nghe thấy thanh âm lạnh lùng trong trẻo của Tử Nguyệt, Lâm Động khẽ gật

đầu, hắn có thể nhận ra tinh thần ba động của người này không kém gì Nham đại sư.

"A?"

Ánh mắt Lâm Động đảo qua người Hàn Duẫn, sau đó nhìn vào một vị nam tử đằng sau hắn, hai hàng lông mày nhíu lại, từ thái độ của những Phù sư xung quanh, Lâm Động nhận ra người này có địa vị vượt trên cả Lưu Long.

"Đó chính là đối thủ lớn nhất của Phù sư Viêm Thành chúng ta lần này, người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Phù sư Thiên Hỏa thành, Chu Thông, có người nói hai năm trước hắn đã tiến vào Nhị ấn Phù sư."

Thấy Lâm Động nhìn người nọ, Tử Nguyệt nghiêm túc thấp giọng nói.

"Hai năm trước đã tiến vào Nhị ấn Phù sư. . ."

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, thực lực của Phù Sư Hội Thiên Hỏa thành đúng là mạnh hơn Viêm Thành một chút, thảo nào mà họ thắng tới hai lần liên tiếp.

Trong khi hai người nói chuyện, Nham đại sư cũng mang theo vấy vị Phù sư hơi có danh tiếng trong Viêm Thành tới chào hỏi đám người Hàn Duẫn, tuy đôi bên đều cười với nhau, nhưng Lâm Động vẫn nhận ra nụ cười kia chẳng có gì thân mật, đương nhiên, đối với một đám người muốn tới đoạt Phù Sư Tháp của mình, thì không ai có thể vui vẻ đón tiếp cả.

"Các vị, quy định của tháp đấu không nhiều, ai có thể vượt lên tầng cao hơn, ở trong thời gian lâu hơn thì người đó thắng."

"Mặt khác, xin khuyên các vị một câu, không thể kiên trì được thì đừng kiên trì, cố quá sẽ không tốt!"

Bởi vì trong lòng hai bên đều không tốt, cho nên sau khi chào hỏi, Nham đại sư đã lên tiếng.

"Đương nhiên, trong tháp có luận bàn chỉ nên điểm tới là dừng."

Đối với việc tư đấu phát sinh trong tháp, Nham đại sư cũng hiểu là không thể tránh khỏi, trước kia hắn cũng từng tham gia, cho nên mở miệng nhắc nhở trước.

"Trong lúc tranh đấu khó tránh khỏi bị thương, đó là chuyện bình thường mà." Nhưng mà, khi nghe thấy câu này, Hàn Duẫn đại sư của Thiên Hỏa thành lại thản nhiên nói.

"Mặt khác, Nham Huyền, đây chính là cơ hội cuối cùng của Phù Sư Hội Viêm Thành các ngươi, nếu như lần này tiếp tục bại trong tay Thiên Hỏa thành chúng ta, vậy thì Phù Sư Tháp chúng ta phải mang đi rồi."

"Hừ, chờ các ngươi thắng lần này rồi hãy nói."

Nghe vậy, Nham đại sư sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh nói.

Hàn Duẫn cười nhạt một tiếng, nói:

"Hiện giờ nói gì cũng vô dụng, mở Phù Sư Tháp đi."

Sắc mặt Nham đại sư hơi có chút khó coi, nhưng mà bây giờ không phải là thời gian trở mặt, lão vung tay lên, mang theo ba vị Phù sư trung niên, tới trước đại môn của Phù Sư Tháp.

Nhìn thấy bốn người di chuyển, đám Phù sư xung quanh lập tức giãn ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn vào Phù Sư Tháp, tuy nói Phù Sư Tháp có hiệu quả tẩy lễ tinh thần, nhưng mà cơ hội hưởng thụ của bọn họ là cực nhỏ.

Tinh thần ba động mạnh mẽ từ trong bốn người Nham đại sư tuôn ra, thân hình bọn họ từ từ bay lên trên không, dừng lại khi cách mặt đất chừng 1 trượng.

"Khai mở Phù Sư Tháp!"

Nham đại sư trầm giọng quát một tiếng, ngay sau đó Tinh thần lực mạnh mẽ

cũng tuôn ra nhắm thẳng vào cửa đá của Phù Sư Tháp, sau đó ngưng tụ thành một đạo quang ấn, rót vào một cái vết lõm của cửa đá.

"Ùng ùng!"

Toàn bộ Tinh thần lực lúc này chấn động, cửa đá đang đóng chặt lúc này chậm rãi mở ra, nhất thời một cỗ Tinh thần lực ba động cường hãn khuếch tán ra xung quanh, làm cho đám Phù sư ở gần phải liên tiếp thối lui.

"Tinh thần uy áp thật mạnh!"

Khi tinh thần ba động tuôn ra, Lâm Động cũng kinh dị cảm giác được một loại uy áp đặc thù từ trong Phù Sư Tháp khuếch tán ra xung quanh, dưới uy áp này thân hình hắn giống như nặng hơn rất nhiều.

Sắc mặt của một số người đứng trước đỏ bừng, vội vàng lùi ra xa.

"Không hổ là Phù Sư Tháp. . ."

Hàn Duẫn dùng ánh mắt tham lam nhìn vào Phù Sư Tháp, nếu như Thiên Hỏa thành có được cái tháp này, trong vòng 10 năm chắc chắn có thể vượt qua Phù Sư Hội của Thiên Đô Quận!

"Phù Sư Tháp đã mở, tháp đấu chính thức bắt đầu!"

Nham đại sư nhìn chằm chằm vào Phù Sư Tháp, sau đó đảo mắt nhìn về phía Lâm Động và Tử Nguyệt, trầm giọng quát lớn.

Câu nói này của Nham đại sư không khác gì một quả lựu đạn nổ, làm cho toàn bộ ánh mắt của Phù sư nơi này đều đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Phù Sư Tháp, không biết là ai hét lớn một tiếng, lao vào trong Phù Sư Tháp đầu tiên.

Có người đi đầu đương nhiên là đám Phù sư ở đây đều mau chóng hành động, ở trong Phù Sư Tháp có hiệu quả rèn luyện và tẩy lễ tinh thần, cho dù không đạt được thành tích cao của Phù Sư Tháp, thì cũng có thể đi dạo một

vòng, đối với bọn họ chỉ có lợi mà không có hại.

"Chu Thông, Lưu Long, các ngươi cũng đi đi."

Nhìn cảnh tượng này, Hàn Duẫn cười nhạt, đưa mắt nhìn vào Tử Nguyệt và Lâm Động, đương nhiên, hắn đặt sự chú ý ở trên người Tử Nguyệt nhiều hơn.

"Phù sư Viêm Thành dù sao ngoài Tử Nguyệt ra cũng chỉ là những người bình thường, lần tháp đấu này Thiên Hỏa thành ta tất thắng không thể nghi ngờ."

"Hàn sư, Lâm Động kia cũng có chút bản lĩnh, Băng Huyền Kiếm của con bị hắn cướp đi."

Tào Chú nghiến răng nghiến lợi nói.

"Lâm Động? Chỉ là tiểu bối vô danh mà thôi, về phần Băng Huyền Kiếm. . . chờ sau khi xong Phù Sư Tháp, ta thay ngươi đòi lại."

Hàn Duẫn nói một cách bình tĩnh.

"Dạ!"

Khi nghe Hàn Duẫn nói như thế, Tào Chú hưng phấn gật đầu, trong mắt Lưu Long ở bên cạnh cũng hiện hàn mang.

"Đi thôi."

Chu Thông đứng cạnh Hàn Duẫn, vốn không nói lời nào thì bây giờ mở miệng, Lưu Long và Tào Chú đều gật đầu đáp ứng.

"Chu Thông, lần này phải nhờ ngươi rồi."

Hàn Duẫn thấp giọng nói.

Chu Thông bình tĩnh gật đầu, đầu ngón chân điểm xuống mặt đất, thân hình bay lên lao vào trong Phù Sư Tháp, Lưu Long và Tào Chú lập tức theo sau, khi

vào tháo, Tào Chú quay đầu nhìn Lâm Động một cách độc ác và đầy khiêu khích.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Nhìn thấy đám Phù sư của Thiên Hỏa thành đã vào Phù Sư Tháp, Tử Nguyệt cũng mở miệng nói, thân hình hóa thành một đạo ánh sáng tím, lao vào bên trong.

Lâm Động nhìn Phù Sư Tháp cao vót, trong mắt cũng hiện lên sự hưng phấn, hắn cũng rất muốn biết, với năng lực của hắn có thể leo tới được tầng thứ mấy đây?

Lâm Động nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Tử Nguyệt biết mất, hắn không do dự bay vào trong đại môn.

"Lâm Động, lần này nhờ vào ngươi, cẩn thận một chút!"

Ngay khi Lâm Động lao vào trong tháp, có một thanh âm rất nhỏ truyền vào trong tai của hắn, đó chính là thanh âm của Nham đại sư.

Lâm Động khẽ gật đầu, thân hình không dừng lại, lao vào bên trong.

"Phú. . ."

Nhìn theo bóng lưng Lâm Động cho tới khi biến mất, Nham Huyền cũng khẽ thở dài một hơi, tới lúc này cũng chỉ còn cách đợi kết quả cuối cùng mà thôi. . .

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 136

Tầng Thứ 5

Sau khi bước vào đại môn, Lâm Động cảm thấy một cỗ tinh thần uy áp cực mạnh phủ xuống, bao vây lấy hắn, làm cho thân hình hắn trở nên nặng nề hơn.

Lâm Động đặt chân xuống đất, ngẩng đầu lên, nhìn tầng thứ nhất của Phù Sư Tháp, bên trong tháp không gian chỉ rộng bằng khoảng nửa cái sân bên ngoài, hiện giờ đang chật kín người.

Ở giữa không trung của tháp có một luồng Tinh thần lực cường hãn ba động, uyển chuyển gấp khúc, khiến cho người khác phải kính nể.

Trong tầng thứ nhất có rất nhiều người, có không ít người mới xông vào thì trán đã đổ mồ hôi ngồi xếp bằng dưới đất, hiển nhiên là chịu không thấu tinh thần uy áp ở đây.

Nhìn tầng thứ nhất ồn ã, Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, hắn đảo mắt một vòng, phát hiện không thấy đám người Chu Thông, Tử Nguyệt ở đâu cả, Phù sư có thể chống lại tinh thần uy áp của tầng này đang hưng phấn chạy vào vị trí ở giữa, ở nơi đó có thông đạo đi tới tầng thứ 2.

Lâm Động không vội vã đi vào đó, hắn từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận một loại ba động vô hình đang từ bốn phương tám hướng kéo tới.

Cái loại ba động này chính là một loại Tinh thần lực, chẳng qua nó vô cùng tinh thuần, tinh thuần tới mức đáng sợ, nó giống như một tia sáng, không hề có một quỹ tích quét qua toàn bộ không gian bên trong tháp, bởi vậy, mọi người trong này đều bị loại ba động này bao phủ.

Lâm Động thoải mái để cho loại ba động đó bao phủ, sau đó hắn kinh dị cảm giác được, cái loại ba động này xuyên thấu qua thân hình của hắn, trực tiếp xông thẳng vào trong Nê Hoàn Cung!

Ba động kỳ lạ đảo qua Nê Hoàn Cung, thuận thế quét qua hai quả Bản Mệnh Linh Phù.

"Ông!"

Khi loại ba động này đảo qua hai quả Bản Mệnh Linh Phù, Lâm Động rõ ràng cảm giác được, linh phù của mình chấn động rất nhỏ, màu sắc của nó cũng trở nên sáng hơn một chút, cái cảm giác này giống như là những tạp chất bám trên linh phù bị nó gột bỏ!

Tuy cái cảm giác này không quá mạnh, nhưng Lâm Động lại cảm nhận được, Bản Mệnh Linh Phù của mình trở nên cô đọng hơn một chút.

"Đây là lực lượng tẩy lễ của Phù Sư Tháp hay sao? Quả nhiên thần kỳ!"

Lâm Động mở hai mắt, trong mắt có sự kinh ngạc vô cùng.

"Nhưng mà lực lượng tẩy lễ của tầng thứ nhất này quá yếu, không thể mang lại hiệu quả rõ rệt."

Nghĩ đến đây, Lâm Động đảo mắt nhìn về phía thông đạo đi tới tầng thứ 2, hắn không do dự, điểm chân một cái rồ lao đi.

Không gian bên trong tháp không phải là rộng không thấy đáy, cho nên chỉ chừng khoảng 5 phút, Lâm Động đã xuất hiện ở một cầu thang thông đạo, ở nơi đó một một bức tường tinh thần.

Tinh Thần Lực hùng hậu từ trong Nê Hoàn Cung của Lâm Động tuôn ra, vây kín lấy thân hình hắn, sau đó tung mình nhảy qua, thuận lợi leo lên tầng thứ 2.

Trong Phù Sư Tháp tầng thứ 2, số lượng người ít hơn tầng 1 một chút, nhưng

mà cũng vẫn tương đối đông, Lâm Động chỉ đơn giản đảo mắt qua, sau đó đi thẳng tới tầng thứ 3.

Với Tinh Thần Lực của Lâm Động, 4 tầng đầu của Phù Sư Tháp đối với hắn mà nói không có nửa chút cản trở, bởi vậy chỉ ước chừng 10 phút, hắn quá quan trảm tướng (1), đơn giản leo lên tới tầng thứ 4.

(1): Quá quan trảm tướng: sự tích Quan Vân Trường qua ải chém tướng.

Khi lên tới tầng thứ 4, không gian trong tháp trở nên thoáng hơn, chỉ có một số ít Phù sư đã leo tới đây, đang thử vượt qua bức tường tinh thần để lên tầng thứ 5, nhưng mà lại không được, cho nên họ hết hi vọng, ở lại nơi này để dùng lực lượng tẩy lễ, cho dù thế nào, nơi này cũng tốt hơn 3 tầng trước.

"Có thể chịu đựng được loại tinh thần uy áp này, những người ở đây đã gần tiến vào Nhị ấn Phù sư, trong đám người phía dưới, họ cũng tính là những người nổi bật."

Lâm Động nhìn thoáng qua khu vực này, Phù sư của Viêm Thành và Phù sư của Thiên Hỏa thành ngồi ở hai khu vực khác nhau, bầu không khí của hai bên vô cùng căng thẳng.

Khi Lâm Động tiến vào, ánh mắt của hai bên hiện lên sự kinh ngạc, sau đó phát hiện ra khí chất của hắn khác hắn với nhân mã hai bên.

Số Phù sư của Viêm Thành có ấn tượng tương đối sâu với Lâm Động khi hắn đánh bại Tào Chú, họ thở dài một hơi, trong khi số Phù sư của Thiên Hỏa thành lại khẩn trương vô cùng, im lặng khống chế Tinh thần lực bảo vệ thân thể.

Lâm Động chỉ liếc mắt nhìn họ, phát hiện trong 8 vị Phù sư của Viêm Thành, thì có 3 người tinh thần ba động cực kỳ hỗn loạn, hơn nữa nhìn sắc mặt là biết đã bị thương.

Đối với loại tình huống này, Lâm Động đã dự đoán trước nên không có ý bất

ngờ, khả năng hai bên xuất thủ là tương đối lớn, chắc là họ đã giao thủ rồi.

Tuy vậy, Lâm Động không có ý định dừng lại hỗ trợ, mà trực tiếp đi tới thông đạo lên tầng thứ 5.

Nhìn thấy hắn làm như vậy, trong mắt đám Phù sư Viêm Thành hiện lên sự thất vọng, đám Phù sư Thiên Hỏa thành lại có phần hưng phấn.

Dưới cái nhìn của đôi bên, Lâm Động dừng lại ở trước bức tường tinh thần đi lên tầng thứ 5, số Phù sư trong này lập tức tập trung nhìn hắn, leo lên tới tầng thứ 4 có thể coi là ưu tú, leo lên tới tầng thứ 5 sẽ lọt vào trong tốp những người dẫn đầu.

Lâm Động tiếp tục cho Tinh thần lực phủ kín thân hình, đang định nhấc chân bước vào trong thì từ phía sau có một giọng nói truyền đến:

"Lâm Động huynh đệ, Tào Chú và Lưu Long vừa tiến vào tầng thứ năm, huynh đệ lên đó phải cẩn thận!"

Nghe vậy, Lâm Động ngẩn ra, quay đầu lại phát hiện người nhắc nhở hắn chính là một trong 3 người bị thương.

Thấy sắc mặt người này tái nhợt, lại mang phần chân thành, Lâm Động trầm mặc một chút, sau đó thu chân trở lại, mở miệng nói:

"Ngươi tên là gì? Sao các ngươi lại bị thương?"

Phong cách làm người của Lâm Động chính là, người ta kính mình một thước, mình kính lại người ta một trượng, nếu như không có ai nhắc nhở hắn, thì hắn sẽ thản nhiên vô tư leo lên tầng thứ 5, như vậy thì đám người này sẽ bị Phù sư của Thiên Hỏa thành đuổi ra ngoài, hiện giờ đã có người nhắc nhở thì hắn đành phải dừng chân.

Nghe thấy Lâm Động nói như vậy, đám Phù sư Viêm Thành ngẩn ra, trong mắt hiện lên sự vui mừng, do dự một chút rồi nói:

"Tại hạ Lý Hổ, chúng ta đều bị Tào Chú và Lưu Long làm bị thương."

Lâm Động ánh mắt lóe lên, mặc dù bên Viêm Thành và Thiên Hỏa thành đều có 8 người, nhưng mà Tào Chú Lưu Long đã đả thương ba người, phá vỡ thực trạng cân bằng, nếu như hắn đi thì đám Phù sư Thiên Hỏa thành chắc chắn sẽ thu thập được đám Phù sư Viêm Thành.

"Thủ đoạn khá hay.”

Lâm Động mỉm cười, quay đầu lại nhìn đám Phù sư Thiên Hỏa thành cười nói.

"Lâm Động, ngươi muốn thế nào?"

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động, sắc mặt đám Phù sư Thiên Hỏa thành xám xịt, quát lớn.

"Số người chưa bị thương lên đi."

Lâm Động không để ý tới đám người Thiên Hỏa thành, nhìn đám Phù sư Viêm Thành, nhấc tay lên một cái, ba đạo kiếm ảnh từ trong Càn Khôn Đại bay ra.

"Được!"

Nhìn thấy Lâm Động ra tay, 8 Phù sư Viêm Thành đại hỉ, 5 người chưa bị thương lập tức xông lên, bao vây đám Phù sư Thiên Hỏa thành lại.

Chiến đấu chẳng diễn ra trong thời gian bao nhiêu lâu, với thực lực của Lâm Động, cộng với ba cái Băng Huyền Kiếm, muốn thu thập đám người tiếp cận nhị ấn Phù sư, quả thực là chuyện tương đối đơn giản.

Bởi vậy, chỉ trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, 5 Phù sư Thiên Hỏa thành bị Lâm Động đánh trọng thương, hàn khí nhập thể, sắc mặt tái xanh.

Nhìn 3 Phù sư còn lại của Thiên Hỏa thành đang ngoan cố chống cự, Lâm Động lật tay một cái, thu hồi ba thanh Băng Huyền Kiếm, thản nhiên nói:

"Chuyện còn lại các ngươi tự làm đi."

Trong 8 vị Phù sư Thiên Hỏa thành thì Lâm Động đã đánh bị thương 5 vị, chỉ còn lại 3 người có sức chiến đấu, trong khi bên Viêm Thành còn lại tận 5 người, cục diện nhất thời nghịch chuyển!

"Đa tạ Lâm Động sư huynh!"

Nhìn thấy Lâm Động thu kiếm, 8 Phù sư Viêm Thành nhất thời cung kính, ván này phần thắng đã ở trong tay họ rồi.

"Muốn cám ơn thì cám ơn Lý Hổ huynh đệ đi. . ."

Lâm Động bấm tay bắn ra ba viên linh đan có thể khôi phục Tinh Thần Lực vào trong tay 3 người bị thương, sau đó không do dự nữa, thân hình lao thẳng vào trong bức tường tinh thần lên tầng thứ 5.

Nhìn thấy Lâm Động dễ dàng tiến vào trong tầng thứ 5, trong mắt 8 vị Phù sư Viêm Thành hiện lên sự hâm mộ, sau đó nhìn về phía mấy vị Phù sư Thiên Hỏa thành, trong mắt hiện lên sự cười nhạo.

Nhìn thấy đám người này nhìn mình, 8 vị Phù sư Thiên Hỏa thành sắc mặt trắng bệch, không nghĩ tới cục diện lại thay đổi bất ngờ, vận rủi rơi vào đầu họ. . .

Khi Lâm Động xuất hiện ở tầng thứ 5, đầu gối hắn hơi cong lại, loại tinh thần uy áp này cao hơn tầng thứ 4 gấp cả chục lần.

"Phù"

Thẳng lưng, Lâm Động thở ra một hơi, sau đó bước về phía thông đạo lên tầng thứ 6, tầng thứ 5 này không phải là nơi hắn muốn dừng chân.

Khoảng chừng 10 phút đồng hồ qua đi, Lâm Động đã tới thông đạo của tầng thú 6, chẳng qua lúc này hắn nhìn thấy hai thân ảnh đang ngồi xếp bằng trước bức tường tinh thần.

Tào Chú, Lưu Long.

Khi hai người này nhìn thấy Lâm Động thì sắc mặt trở nên lạnh lùng, nắm tay Tào Chú run lên.

Lưu Long cười dài nhìn chằm chằm vào Lâm Động, thanh âm âm nhu của hắn vang lên trong tháp.

"Lâm Động huynh đệ, ta đã nhắc nhở ngươi, trong tháp có nguy hiểm, nên cẩn thận một chút rồi mà."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 137

Cướp Đoạt

Trong tầng 5 Phù Sư Tháp vắng vẻ, Lâm Động bình thản nhìn hai người Tào Chú và Lưu Long đang ngồi ở trước thông đạo đi tới tầng thứ 6, hắn đã dự đoán được hai người này sẽ không dễ từ bỏ ý đồ.

"Tiểu tử, ngươi đã rượu mời không uống, vậy thì đừng trách chúng ta!"

Tào Chú cười nhạt nhìn Lâm Động, trong mắt xẹt qua vẻ đắc ý, bây giờ đã có thể trả lại mối hận rồi.

Lâm Động liếc mắt nhìn Tào Chú và Lưu Long, trong hai người này thực lực của Lưu Long đương nhiên là mạnh hơn, nhưng mà mạnh thì cũng chưa tới tam ấn Phù sư.

"Ha hả, Lâm Động huynh đệ, hai người chúng ta không muốn làm khó dễ ngươi, chỉ cần ngươi đem "Băng Huyền Kiếm" trả lại Tào Chú sư đệ, bồi thường cho hắn hai vạn Dương Nguyên Thạch, sau đó rời khỏi Phù Sư Tháp, hai người chúng ta sẽ không truy cứu nữa."

Lưu Long cười tủm tỉm nói.

Nghe thấy điều kiện của Lưu Long, Lâm Động cũng cười, nói:

"Đúng là sư tử há mồm, nếu như ta không đồng ý thì sao?"

"Ai, vậy thì ta chỉ còn cách phế ngươi tại đây mà thôi."

Lưu Long thở dài một hơi, nói.

"Ở chỗ này cũng có thể lấy tính mạng của người khác hay sao?"

Lâm Động tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Tuy quy củ không cho phép lấy tính mạng của ngươi, nhưng mà đánh gãy hai tay hai chân vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được."

Lưu Long khẽ cười nói.

"Đa tạ đã báo cho biết."

Lâm Động sắc mặt nghiêm nghị, sau đó nói:

"Nếu vậy thì mời hai vị tự chặt tay chân của mình đi."

"Đồ khốn kiếp, ngươi đã muốn chết, vậy lão tử sẽ thanh toàn cho ngươi!"

Nghe thấy Lâm Động nói như vậy, Tào Chú cũng hiểu, người này đang đùa giỡn bọn họ, hắn giận tím mặt, mắng một tiếng, vô số đạo hàn mang từ trong tay áo bay ra, nhanh như tia chớp bắn về phía Lâm Động.

"Đinh đinh đang đang!"

Lâm Động vẫn đứng im, ba thanh Băng Huyền Kiếm giống ba con rắn bạc bay mua trước trước mặt, ngăn cản đám hàn mang kia.

"Nếu ngươi đã cứng đầu, vậy thì đừng trách hai người chúng ta hạ thủ vô tình!"

Lưu Long đảo mắt, sắc mặt âm trầm, phẩy ta một cái, một đạo kiếm ảnh đỏ hồng từ trong Càn Khôn Đại bay ra.

Đạo kiếm ảnh đỏ hồng này vừa xuất hiện đã tỏa ra một luồng không khí nóng bỏng, ánh sáng bập bùng, cực kỳ bất phàm.

Lâm Động mắt lộ dị quang nhìn vào cái trường kiếm đỏ hồng này, trên thân

kiếm còn khắc một số phù văn kỳ lại, chỉ cần liếc mắt là biết đây chính là một thanh kiếm cho người có cấp bậc đại sư chế tạo.

"Đám này không hổ tới từ Thiên Hỏa thành, ai cũng có đồ vật lợi hại như vậy."

Lâm Động cực kỳ hâm mộ, vũ khí của hắn trước đây chỉ do Toái Nguyên Huyền Cương chế tạo mà thành, nếu so sánh với vũ khí của đám người này đúng là cực kỳ khó coi.

Trong lúc Lâm Động thầm than thì Tào Chú và Lưu Long đã xuất thủ, tinh thần ba động hùng hậu từ trong cơ thể hai người tuôn ra, hai người này đều có tiềm lực tiến vào tam ấn Phù sư, hiện giờ lại liên thủ thanh thế đương nhiên mạnh hơn cả 8 vị Phù sư Thiên Hỏa thành ở tầng 4.

"Ô!"

Tào Chú hai tay nắm chặt, Tinh Thần Lực nhanh chóng ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, sau đó hình thành hai cái viên nhận sắc bén xoay tròn, phát ra những thanh âm ô ô.

"Lên!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thanh trường kiếm đỏ hồng đang lơ lửng trên không trung cùng với hai cái viên nhận sắc bén kia lao thẳng vào Lâm Động.

"Keng!

Nhìn hai người tấn công, Lâm Động bấm tay bắn ra ba thanh Băng Huyền Kiếm, hai thanh chặn trường kiếm đỏ hồng ở giữa không trung, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Một thanh Huyền Băng Kiếm còn lại ngăn cản hai cái viên nhận của Tào Chú, trong lúc nhất thời tia lửa bay toán loạn ở giữa không trung, những thanh âm leng keng thanh thúy vang lên liên tục.

Loại khống vật giao thủ này (1), chủ yếu dựa vào sự mạnh mẽ của Tinh thần lực, cũng giống như hai người cầm đại đạo chém nhau, không sử dụng đao pháp tinh diệu mà chỉ dùng lực lượng bản thân đánh đấm túi bụi.

(1): Khống vật giao thủ: điều khiển vũ khí đánh nhau "Keng, keng!"

Kiếm ảnh tung bay, trong lúc giao thủ sắc mặt của Lưu Long trở nên nghiêm túc, hắn nhận ra mỗi lần đụng vào Băng Huyền Kiếm, có một luồng lực lượng cực lớn truyền tới, Tinh thần lực trên trường kiếm của mình bị đánh tới mức hơi tán đi, hiển nhiên Tinh thần lực của Lâm Động mạnh hơn một chút.

Mà quan trọng nhất chính là hiện giờ Lâm Động đang lấy một địch hai, nhưng mà hắn vẫn chiếm cứ thượng phong.

"Thảo nào ngay cả Tào Chú cũng thua trong tay người này, quả nhiên là có chút bản lĩnh."

Đến lúc này, Lưu Long mới cảm thấy khó giải quyết, nhưng mà nếu đã động thủ, vậy thì hắn sẽ không hối hận.

"Tào Chú, hợp thần!"

Lưu Long không muốn kéo dài, tinh thần khẽ động, Ly Hỏa kiếm đột phá sự phong tỏa của hai thanh Băng Huyền Kiếm, xuất hiện trước mặt hắn.

Nghe thấy Lưu Long quát, ánh mắt của Tào Chú trở nên nghiêm túc, thủ ấn biến đổi, một cỗ Tinh thần lực hùng hậu tuôn ra, quán nhập vào thanh Ly Hỏa kiếm trước mặt.

Khi Tào Chú dồn Tinh thần lực vào thanh kiếm, Lưu Long cũng không nhàn rỗn, một cỗ Tinh thần lực mạnh mẽ cũng lao vào trong Ly Hỏa kiếm.

"Ong ong!"

Khi Tinh thần lực của hai người chui vào trong, Ly Hỏa kiếm nhất thời bộc phát hồng mang chói mắt, kiếm phong sắc bén khuếch tán ra xung quanh.

"Ly Hỏa kiếm, chém!"

Lưu Long sắc mặt âm hàn, quát một tiếng chói tai, chỉ thấy Ly Hỏa kiếm nhất thời hóa thành một đạo kiếm ảnh đỏ hồng dài chừng 1 trượng, xé rách không khí, chém về phía Lâm Động.

Lâm Động cũng bị kiếm phong sắc bén này làm cho kinh ngạc một chút, hắn mà hắn đã dự tính tới trường hợp hai người liên tục, cho nên bàn tay lật một cái, ba thanh Băng Huyền Kiếm giống như ba con rắn trắng giao với nhau, xoay tròn trên không trung, hàn khí tỏa ra nồng nặc, nặng nề va chạm vào cái Ly Hỏa kiếm kia.

"Xuy!"

Lửa và băng đan vào nhau, những thanh âm xuy xuy vang lên, nhưng mà công kích này là cực hạn của hai người Lưu Long và Tào Chú, cho nên ba thanh Băng Huyền Kiếm của Lâm Động cũng mất đi vẻ sáng bóng lúc đầu.

"Chém!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lưu Long và Tào Chú vui mừng, cánh tay tiếp tục vung lên, Ly Hỏa kiếm xé rách phòng ngự của ba thanh Băng Huyền Kiếm, chém vào đầu Lâm Động!

Ngoài dự kiến của hai người, Lâm Động không né tránh, mà còn vươn bàn tay phải, một luồng Tinh thần lực hùng hậu bao phủ lấy bàn tay.

"Muốn chết!"

Nhìn thấy Lâm Động hành động như vậy, hai người Lưu Long cười ra tiếng, một kiếm này chém xuống cho dù một tảng đá lớn cũng phải nát thành bụi phấn, vậy mà Lâm Động lại dám lấy bàn tay bằng xương thịt ra cản.

"Xuy!"

Kiếm ảnh đỏ hồng chỉ lóe lên một cái đã chém xuống bàn tay của Lâm Động, trên kiếm còn bao trùm tầng tầng Tinh thần lực, kiếm khí sắc bén khuếch tán ra xung quanh, đột nhiên vào lúc này, từ trong lòng bàn tay Lâm Động tuôn ra một cỗ hấp lực kỳ lạ.

"Ong ong!"

Dưới tác dụng của hấp lực, Tinh thần lực trong Ly hỏa kiếm của hai người Lưu Long và Tào Chú cuồn cuộn không ngừng tiến vào trong lòng bàn tay của Lâm Động.

Khi Tinh thần lực của Ly Hỏa Kiếm bị Lâm Động hấp thu, quang mang đỏ rực trên thanh kiếm trở nên ảm đạm, kiếm khí sắc bén biến mất không còn.

"Sao có thể như vậy?!"

Nhìn thấy một kích long trời không hiểu vì sao bị hóa giải, trong mắt hai người Lưu Long hiện lên vẻ hoảng sợ.

Lâm Động nhìn về phía hai người mỉm cười, vươn tay tóm lấy Ly Hỏa kiếm, Nguyên Lực hùng hậu từ trong cơ thể tuôn ra dữ dội, đầu ngón chân điểm xuống mặt đất, lao tới.

"Mau lui lại!"

Nhìn thấy Lâm Động đoạt Ly Hỏa kiếm lao đến, da đầu của Lưu Long và Tào Chú tê dại, họ không ngờ tới ngay cả chiêu thức mạnh nhất của hai người cũng chẳng gây một chút thương thế nào cho Lâm Động, cho nên vội vàng lui ra sau.

Tinh thần lực của hai người còn mạnh chứ Nguyên Lực thì không phải là đối thủ của Lâm Động, cho nên khi thân hình hai người mới lui lại, thân ảnh của Lâm Động đã xuất hiện ở trước mặt họ, chẳng khách khí dùng Ly Hỏa kiếm

chém ra hai đạo kiếm quang sắc bén, nhanh như tia chớp đâm vào hai người.

Kiếm quang sắc bén và nóng bỏng chui vào trong cơ thể làm cho hai người Lưu Long hồn bay phách tán, một chiêu vừa rồi đã tiêu hao gần như toàn bộ Tinh thần lực của bọn họ, hơn nữa đây là tầng thứ 5, phải chống đỡ tinh thần uy áp, cho nên hai người chỉ còn cách điều động Nguyên Lực bảo vệ thân thể mà thôi.

Chỉ là loại hình phòng ngự này đối với Lâm Động chỉ như một lớp giấy mỏng, kiếm quang xẹt qua, phòng ngự Nguyên Lực lập tức tan vỡ, chặt đứt mấy ngón tay của hai người!

"A!"

Những tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức vang lên.

Sắc mặt Lưu Long và Tinh cấp trắng bệch, ôm lấy bàn tay máu tươi chảy ròng ròng, lúc này bọn họ đã không còn chịu nổi tinh thần uy áp nữa, mà đặt mông ngồi xuống đất, tiếng kêu của họ còn chưa dứt thì một thanh trường kiếm đỏ hồng đã dừng lại ở yết hầu.

"Lâm Động, ngươi giết chúng ta, Phù Sư Hội của Thiên Hỏa Thành sẽ không bỏ qua ngươi!"

Tiếng gào im bặt, hai người nhìn vào thanh kiếm trước mặt, sắc mặt như tro tàn.

Lâm Động mỉm cười, nói:

"Yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi. . ."

Nghe Lâm Động nói như thế, Lưu Long và Tào Chú lặng lẽ thở dài một hơi, nhưng mà câu nói tiếp theo của Lâm Động lại khiến cho sắc mặt hai người trở nên trắng bệch.

"Nhưng mà muốn mua tính mạng thì phải trả tiền, ta cho các ngươi một cái giá hợp lý, mỗi người năm vạn Dương Nguyên Thạch, thế nào?"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 138

Đã Đuổi Kịp

"Mỗi người năm vạn Dương Nguyên Thạch. . ."

Nghe thấy Lâm Động nói như vậy, lại biết là cái mạng nhỏ đang nằm trong tay đối phương, nhưng mà Tào Chú vẫn không nhịn được, tức giận tới mức toàn thân run rẩy, giận dữ hét:

"Năm vạn Dương Nguyên Thạch? Ngươi sao không đi cướp đi?"

"Chẳng phải hiện giờ ta đang cướp sao?"

Lâm Động mỉm cười giơ giơ Ly Hỏa kiếm trong tay, kiếm phong sắc bén mang theo một tia kình khí nóng bỏng phả vào yết hầu của hai người.

"Dừng! Dừng!"

Nhìn kiếm phong đang lao tới, Lưu Long nhịn không được, vội vàng mở miệng, khi hắn nhìn thấy Lâm Động dừng lại mới cười khổ nói:

"Lâm Động huynh đệ, năm vạn Dương Nguyên Thạch đúng là quá nhiều, chúng ta không trả được."

"Muốn chết hay là muốn Dương Nguyên Thạch, các ngươi có thể lựa chọn."

Lâm Động lại cười nói, nụ cười kia nhìn trông hiền lành, nhưng mà ở trong mắt hai người Lưu Long lại giống như ác ma, cho tới bây giờ Lưu Long mới hiểu, hành động chặn đường báo thù của hai người ngu ngốc thế nào, thực lực của đối phương chỉ có Chu Thông đại sư huynh mới có thể so sánh.

"Thời gian của ta không nhiều lắm, ta còn muốn vượt tháp, nếu như các ngươi không quyết định được thì để ta quyết định cho vậy?"

Ngón tay Lâm Động nhẹ nhàng gõ vào Ly Hỏa kiếm, cười nói.

"Được, cho ngươi!"

Nhìn thấy Lâm Động không còn kiên nhẫn nữa, Lưu Long không dám nói gì cả, cắn răng móc ra một cái Càn Khôn Đại, ném về phía Lâm Động.

Lâm Động tóm lấy sau đó kiểm tra, hài lòng gật đầu, chuyển hướng nhìn Tào Chú sắc mặt trắng bệch, ôn tồn nói:

"Ngươi thì sao?"

"Toàn bộ trên người của ta chỉ có bốn vạn Dương Nguyên Thạch mà thôi."

Tào Chú nghiến răng nghiến lợi, sau đó nhìn Lâm Động, nói:

"Cầm lấy."

Khóe miệng hơi giật giật, Tào Chú đau lòng mới mức thổ huyết, móc Càn Khôn Đại đưa cho Lâm Động.

"Ha hả, đa tạ hai vị ban tặng."

Đem hai cái Càn Khôn Đại nhét vào trong lòng, Lâm Động nở một nụ cười, giơ giơ Ly Hỏa kiếm trong tay, thấy Lưu Long đang nhìn chằm chằm bèn nói:

"Kiếm này không tệ lắm, ta nhận."

Nói xong, hắn chẳng khách khí ném luôn Ly Hỏa Kiếm vào trong Càn Khôn Đại, quay người chắp tay với hai người đang ngồi dưới đất, lại cười nói:

"Đa tạ hai vị, sau này hoan nghênh hai vị lại tới. . ."

"Phụt."

Vốn đã mang tâm trạng tức giận, Lưu Long và Tào Chú nghe thấy Lâm Động nói như vậy lập tức phun ra một ngụm máu, trước mặt tối đen, vừa vét toàn bộ gia sản của họ xong, giờ lại còn mở miệng châm chọc, đây là đạo lý gì?

Thu Càn Khôn Đại, Lâm Động không để ý tới hai người này nữa, bước vào trong bức tường tinh thần.

Bức tường tinh thần này tương đối mạnh, với thực lực của hai người Lưu Long và Tào Chú thì không thể vào, tầng 5 cũng chính là thành tích tốt nhất của bên Viêm Thành lần trước, trong khi bên Thiên Hỏa thành tiến được tới tầng 6.

Lâm Động đứng trước bức tường tinh thần, Tinh thần lực tuôn ra bao phủ lấy thân hình, sau đó bước chân vao trong.

Khi thân hình hắn tiếp xúc với cái bức tường tinh thần, bức tường hơi rung động, thân thể hắn chậm rãi biến mất.

"Thành công?!"

Nhìn thân ảnh Lâm Động biến mất, sắc mặt hai người Lưu Long và Tào Chú đều biến đổi, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ, lần tháp đấu này chỉ có hai người tiến vào tầng 6 thành công, đó chính là Thiên Hỏa Thành Chu Thông cùng với Viêm Thành Tử Nguyệt, vậy mà bây giờ lại có thêm Lâm Động.

"Lưu Long sư huynh, làm sao bây giờ?"

Tào Chú cay đắng nói, hiện giờ đúng là tổn thất thảm trọng.

"Còn biết làm sao? Cố gắng ở lại nơi này càng lâu càng tốt."

Lưu Long oán hận liếc mắt, nói.

"Vậy Dương Nguyên Thạch chẳng nhẽ cứ để cho Lâm Động cầm đi?"

Tào Chú trầm mặc một chút, cực kỳ không cam lòng nói.

"Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa? Thực lực của tên tiểu tử kia ít cũng tương đương với Chu Thông đại sư huynh, hai người chúng ta có liên thủ cũng không phải đối thủ của hắn, nếu như tháp đấu quy định không thể lấy tính mạng của người khác, thì vừa rồi hắn đã lấy tính mạng của hai chúng ta rồi, ngươi muốn chết cứ đi tìm hắn, đừng có kéo ta vào!"

Lưu Long phẫn nộ quát, chỉ cần nghĩ tới kết quả hôm nay đã làm cho hắn lửa giận bừng bừng, sớm biết như vậy thì dù chết hắn cũng không làm.

Nhìn thấy Lưu Long nổi giận, Tào Chú rụt cổ, không dám nói gì nữa, thần tình uể oải vô cùng.

Bên ngoài Phù Sư Tháp, đám người Nham đại sư đều nhìn vào cái tháp xám xịt, hiện giờ Phù Sư Tháp đang tỏa ra quang mang, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện quang mang này do vô số điểm sáng tạo nên.

Những điểm sáng này càng lên cao càng ít, tầng thứ 7 không có điểm sáng nào, tầng thứ 6 chỉ có hai điểm, độ sáng của hai điểm này sáng hơn những điểm ở dưới rất nhiều.

"Chắc là Tử Nguyệt và Chu Thông, đều đã tiến vào tầng thứ sáu. . ."

Nhìn hai cái điểm sáng trong tầng thứ 6, một trung niên Phù sư bên cạnh Nham đại sư nói, mỗi một điểm sáng đại diện cho một người.

"Xem ra thắng bại lần này phải đặt trên hai người bọn họ rồi."

Một vị trung niên Phù sư khác cũng mở miệng nói, lần tháp đấu trước Viêm Thành chỉ mới tới được tầng 5, lần này đã có tiến bộ vượt bậc.

Nham đại sư nghe vậy những không có ý kiến, ánh mắt hắn dừng lại ở tầng thứ 5, hắn tin tưởng Lâm Động có thể tiến vào tầng thứ 6, chỉ nhưng mà không biết vì sao bây giờ còn chưa vào?

"Hắc hắc, Nham Huyền, xem ra Viêm Thành ngươi đã có tiến bộ hơn năm ngoái không ít nha, nếu bây giờ có ai tiến được vào tầng thứ 7 là phân thắng bại."

Thiên Hỏa Thành Hàn Duẫn mở miệng nói.

Nham đại sư liếc mắt nhìn hắn, đang định nói thì có tiếng kinh hô truyền tới:

"Lại có một người tiến vào tầng thứ sáu? Là ai vậy?"

Tiếng kinh hô này làm cho Nham đại sư vội vàng quay đầu, Hàn Duẫn cũng giật mình không nhỏ, đưa mắt nhìn về phía tầng thứ sáu, quả nhiên tầng này đã có thêm một điểm sáng.

"Người kia là ai? Phù sư Thiên Hỏa thành của chúng ta không có ai có thực lực tiến vào tầng thứ 6 mà?"

Nhìn thấy điểm sáng xuất hiện, hai hàng lông mày của Hàn Duẫn nhíu lại, nếu không phải người của Thiên Hỏa thành, vậy chẳng lẽ là Viêm Thành?

Nghĩ đến đây, Hàn Duẫn đưa mắt nhìn về phía Nham đại sư, quả nhiên thấy sắc mặt của đối phương hiện lên sự vui mừng.

"Điểm sáng này chắc là Lâm Động!"

Trong lúc Hàn Duẫn nhíu mày, một vị trung nhiên Phù sư Viêm Thành đột nhiên mở miệng nói, trong thế hệ trẻ Phù sư của Viêm Thành, người có khả năng tiến vào tầng 7 cũng chỉ có Lâm Động và Tử Nguyệt.

"Lâm Động? Là tên tiểu tử nhìn người không chớp mắt kia?"

Nghe thấy đối phương nói như thế, Hàn Duẫn nheo mắt, hắn đúng là không ngờ tới, tên tiểu tử đứng bên cạnh Lâm Động mà lại có thực lực như vậy.

"Hừ, cho dù có tiến vào tầng thứ 6 cũng vô dụng, Thiên Hỏa thành ta nhất định mang Phù Sư Tháp đi!"

Hàn Duẫn trong lòng hừ lạnh một tiếng, trong mắt hắn, trong thế hệ trẻ của Viêm Thành, không có một ai được cho là thiên tài kinh diễm, Tử Nguyệt có thể tính là một nửa, nhưng mà so với Chu Thông thì vẫn chẳng tính là cái gì, tới lúc đó, hắn sẽ cho bọn Nham Huyền biết, ai mới là thiên tài!

Nếu lấy góc độ thiên tài so sánh, Tử Nguyệt và Lâm Động không thể bằng được Chu Thông!

Tầng thứ 6 Phù Sư Tháp im lìm, tiếng bước chân đột nhiên vang lên cứ quanh quẩn trong tai.

Hai đạo thân ảnh cách nhau một khoảng đang đồng thời đi tới vị trí ở giữa.

"Phù. . ."

Mới chỉ đi được hơn trăm bước ngắn ngủi đã làm cho Tử Nguyệt đổ mồ hôi nhễ nhại, tinh thần uy áp trong này như một tảng đá lớn đè xuống, làm cho hai chân nàng như muốn khụy xuống, nhưng mà nàng vẫn cố gắng kiên trì.

"Cái tên kia chẳng nhẽ không biết mệt hay sao?"

Tử Nguyệt ngẩng đầu, nhìn vào một bóng người, bóng người này chính là Thiên Hỏa Thành Chu Thông, bước chân của người này cũng nặng nề, nhưng mà lại duy trì một tốc độ cố định.

"Cô sẽ không đột phá được bức tường tinh thần tầng thứ 6."

Trong Phù Sư Tháp im lìm, Chu Thông đột nhiên mở miệng nói.

Tử Nguyệt cắn môi đỏ mọng, không dám đáp lời mà im lặng tiến lên, Tinh Thần Lực của nàng đã thi triển đến mức tận cùng, khiến cho nàng cảm thấy mê muội.

Cố gắng bước đi trong áp lực nặng nề, cuối cùng hai người đều dừng lại trước bức tường tinh thần thông lên tầng thứ 7.

"Xin lỗi, lần này Viêm Thành các ngươi lại thua rồi."

Chu Thông nhìn bức tường tinh thần trước mặt, hắn có thể cảm nhận được một ba động tinh thần mãnh liệt, sau đó quay đầu cười nhạt nhìn Tử Nguyệt.

"Nằm mơ đi!"

Ánh mắt Tử Nguyệt vẫn lạnh lùng như trước.

Chu Thông cười cười, trong đám Phù sư trẻ tuổi của Viêm Thành, Tử Nguyệt cũng được hắn chú ý, nhưng mà chưa coi là đối thủ.

"Ta tới tầng thứ 7 trước, nếu như cô có bản lĩnh thì lên đi."

Sau khi nói xong, Chu Thông bước tới, bức tường tinh thần chấn động mãnh liệt, một cỗ ba động kinh khủng khuếch tán ra, giống như đè bẹp hắn, nhưng mà thân hình Chu Thông vẫn như cũ, dùng một tốc độ thong thả bước vào trong, sau đó hoàn toàn biến mất.

"Hắn đã thành công. . ."

Nhìn thân ảnh Chu Thông biến mất, hai tay Tử Nguyệt nắm thật chặt, dùng toàn bộ Tinh thần lực ngưng tụ ở bên ngoài thân, nhảy vào trong bức tường tinh thần.

"Ông!"

Khi thân hình Tử Nguyệt chạm vào bức tường tinh thần, sắc mặt nàng ngay lập tức tái nhợt, một cỗ tinh thần ba động kinh khủng khuếch tán, giáng một đòn nặng nề vào nàng, nàng phun ra một ngụm máu, bay ngược ra sau.

"Mình thua sao. . ."

Cái cảm giác mê muội càng lúc càng kéo tới, Tử Nguyệt nhìn bức tường tinh thần, nở nụ cười cay đắng, nàng đã cố hết sức.

"Xoạt!"

Ngay khi Tử Nguyệt chuẩn bị nhắm mắt lại, hoàn toàn buông bỏ, thì một bàn tay ấm áp đột nhiên áp vào tấm lưng ngọc của nàng, thân hình nàng đang bay ra sau chậm rãi hạ xuống.

Trợ giúp bất ngờ làm cho Tử Nguyệt ngẩn ra, trong lúc nàng chưa kịp nhìn thì bóng người đó đã vượt qua nàng, đi tới trước bức tường tinh thần lên tầng thứ 7.

"Chuyện tiếp theo giao cho ta đi, dù sao ta cũng được Nham đại sư mời, cũng nên tận lực một chút, miễn cho người khác nói ta là đồ vô dụng."

Nhìn bóng người vượt qua mình, lại nghe thấy tiếng cười nhạt vang lên bên tai, thân hình mềm mại của Tử Nguyệt chấn động, dung đôi mắt tràn ngập kinh ngạc nhìn vào hắn, nàng không ngờ, Lâm Động lại có thể tiến vào tầng thứ 6!

Creator Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 139

Tiến Vào Tầng Thứ 7

Lâm Động xuất hiện làm cho Tử Nguyệt chấn kinh một hồi lâu sau đó mới phục hồi lại tinh thần được, nàng nhìn Lâm Động đang bước nhẹ nhàng tới chỗ bức tường tinh thần lên tầng thứ 7, nhịn không được mở miệng nói:

"Tầng thứ bảy không phải nơi dễ tiến vào như vậy, ngươi cũng nên lượng sức mình!"

Cho tới giờ, Tử Nguyệt vẫn chỉ cho rằng thực lực của Lâm Động xấp xỉ mình, lúc trước nàng không qua nổi bức tường tinh thần, theo nàng nghĩ, Lâm Động có thể đi tới đây cũng đã là cực hạn rồi.

"Ừ."

Đối với sự nhắc nhở của Tử Nguyệt, Lâm Động vẫn bình thản ừ một câu, hai chân dừng trước bức tường tinh thần, hai mắt chậm rãi nhắm lại, hai quả Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung vào thời khắc này kịch liệt chấn động, một cỗ Tinh Thần Lực hùng hậu cuồn cuộn không ngừng tuôn ra dữ dội, ngưng tụ trước mặt Lâm Động.

Làm xong điều này, Lâm Động không chậm trễ nhảy tới, dưới ánh mắt khẩn trương của Lâm Động, thân hình hắn dần dần tiến vào trong bức tường tinh thần.

"Ong ong!"

Khi Lâm Động bước vào, bức tường tinh thần nhất thời chấn động kịch liệt, những tiếng ông ông kỳ dị lập tức truyền ra, ngay sau đó lực ép từ bốn phía kéo tới, muốn đẩy Lâm Động ra ngoài.

"Hừ!"

Đối mặt với lực ép của bức tường tinh thần, ánh mắt Lâm Động trở nên nghiêm túc, chợt hừ lạnh một tiếng, thân hình nghiêng về phía trước, chậm rãi tiến lên.

"Xuy!"

Khi Lâm Động tiến vào, bức tường tinh thần như một mặt nước rung động, càng về sau càng mạnh, sau đó, thân hình Lâm Động biến mất.

"Thành công. . ."

Thấy thân ảnh Lâm Động biến mất, nụ cười trên khuôn mặt của Tử Nguyệt trông có vẻ cứng lại, thì thào nói:

"Làm sao có thể. . ."

Tới lúc này nàng mới hiểu việc Nham đại sư làm đương nhiên có đạo lý, thực lực của Lâm Động mạnh hơn nàng!

"Người này!"

Hiện thực ở trước mặt, cho dù Tử Nguyệt lạnh lùng cỡ nào cũng phải chấp nhận, nàng từ từ khôi phục bình tĩnh, thở dài, ngồi xếp bằng, nếu như không cách nào tiến vào tầng thứ 7, vậy thì kết quả của lần tháp đầu này chỉ dựa vào Lâm Động mà thôi.

"Mong rằng ngươi có thể thắng Chu Thông. . ."

Bên ngoài Phù Sư Tháp, khi Chu Thông tiến vào tầng thứ 7, đám Phù sư xung qunh lập tức ồ lên, sắc mặt của Nham Huyền và Phù sư Viêm Thành có vẻ khó coi, trong khi Hàn Duẫn lại đắc ý vuốt râu.

"Ha hả, Nham Huyền, xem ra lần tháp đấu này thắng bại đã phân."

Hàn Duẫn đưa mắt nhìn về phía Nham đại sư, cười nói.

Nghe thấy Hàn Duẫn nói vậy, đám Phù sư Viêm Thành tức giận nhưng không dám nói gì, trong mấy năm tháp đấu vừa qua, đây là người đầu tiên bước vào tầng thứ 7, nếu như lần này không có gì ngoài ý muốn, việc Viêm Thành thua là rất lớn.

"Không nên đắc ý quá sớm."

Nham đại sư lãnh đạm trả lời một câu, sau đó tập trung nhìn vào hai điểm sáng ở tầng thứ 6, hắn biết, hai điểm sáng kia chính là Tử Nguyệt và Lâm Động, thân là lão sư của Tử Nguyệt, hắn hiểu rất rõ năng lực của nàng, muốn nàng tiến được tới tầng 7 rất khó, tất cả kỳ vọng chỉ có thể đặt ở trên người Lâm Động mà thôi. . .

"Lâm Động, hiện giờ chỉ dựa vào mình ngươi thôi. . ."

Nham đại sư khẽ thở dài một tiếng, lần như lần này thất bại, Phù Sư Tháp sẽ bị đưa tới Viêm Thành,, đến lúc đó, danh vọng và thực lực của Phù sư Viêm Thành sẽ đại giảm.

Nhìn Nham đại sư chau mày, Hàn Duẫn càng đắc ý, hắn cho rằng mình đã có thể mang Phù Sư Tháp về Thiên Hỏa thành rồi.

"Tầng 6 có một điểm sáng biến mất!"

Trong lúc Hàn Duẫn đang đắc ý, có một thanh âm vang lên, hắn kinh ngạc vội vàng nhìn vào tầng thứ 7, quả nhiên vốn ở nơi đó có hai điểm sáng, nay chỉ còn lại có một.

Thấy vậy, Hàn Duẫn không đưa mắt nhìn về phía tầng cao hơn, mà là chuyển hướng nhìn về phía tầng thứ năm, nhưng mà khi hắn không thấy có điểm sáng nào xuất hiện thêm thì sắc mặt mới biến đổi, a một tiếng nhìn về phía tầng thứ bảy, quả nhiên, ở tầng thứ 7 có thêm một điểm sáng!

"Lại có người tiến vào tầng thứ bảy!"

Khi có thêm điểm sáng xuất hiện ở tầng thứ 7, bên ngoài Phù Sư Tháp lập tức ồ lên, vô số ánh mắt nhìn về vị trí tầng thứ 7, không ngờ ngoài Chu Thông vẫn còn có người có thể tiến lên đó.

"Người nọ là ai vậy? Là Tử Nguyệt sao?"

Sau khi ồ lên, đám người này lập tức bàn luận, trong suy đoán của bọn họ, người này chính là Tử Nguyệt, trong đám Phù sư Viêm Thành nàng có danh tiếng không nhỏ.

"Không phải Tử Nguyệt, Tử Nguyệt chắc chắn không vào được tầng thứ bảy."

Một vị tam ấn Phù sư trung niên nói, đối với Tử Nguyệt, bọn họ cực kỳ hiểu rõ, muốn đi vào tầng thứ bảy chí ít cũng phải có thực lực tam ấn Phù sư, tuy nói Tử Nguyệt đã gần tới trình độ này, nhưng dù sao cũng không thể so sánh với tam ấn Phù sư chân chính được.

Trong tầng thứ 6, ngoài trừ Chu Thông đã tiến lên tầng thứ 7, chỉ còn lại có Tử Nguyệt và Lâm Động, nếu không phải Tử Nguyệt, vậy thì. . .

"Là Lâm Động? !"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ chẳng lạ gì tên thiếu niên đã làm cho Viêm Thành sôi sục, tuổi tác chưa tới 20 mà đã thành công tiến vào Tiểu Nguyên Đan cảnh, thiên phú bực này đúng là kinh người, nhưng bọn họ không nghĩ tới, không chỉ đạt được thành tựu vượt bậc ở Nguyên Lực, trên lĩnh vực Tinh thần lực, người này còn khủng bố như vậy.

"Người này là người phi thường!"

Trong lòng mọi người đều vang lên một câu như vậy.

"Sao có thể là tên tiểu tử kia?"

Hàn Duẫn đương nhiên là nghe thấy tiếng mọi người bàn luận, khi hắn nghe thấy người tiến vào tầng 7 không phải là Tử Nguyệt, mà chính là tên tiểu tử Lâm Động hắn không coi trọng, tim hắn giật thót một cái.

"Ha hả, Hàn Duẫn, lão phu đã nói, đừng có đắc ý quá sớm."

Nham đại sư ở bên cạnh vào thời khắc này thở dài một hơi, cười tủm tỉm nói.

"Hừ, cái gì mà đắc ý? Cho dù tên tiểu tử kia tiến vào được tầng thứ 7 thì cũng như nỏ mạnh hết đà, không biết hắn chịu được mấy ngày tinh thần uy áp."

Hàn Duẫn cười lạnh nói.

Nham đại sư mỉm cười, không tranh luận với hắn làm gì, đưa mắt nhìn vào hai điểm sáng ở tầng 7. Đọ sức hiện giờ là Lâm Động và Chu Thông, với tình hình hiện giờ, thắng bại sẽ quyết định ở tầng 7, chuyện tiếp theo là xem ai kiên trì được lâu hơn mà thôi. . .

….

Phù Sư Tháp tầng thứ bảy.

Sau khi bước vào tầng 7, Lâm Động thấy không gian ở đây nhỏ hơn một chút, tinh thần uy áp sền sệt mạnh hơn tầng trước cả chục lần.

"Đông!"

Trong tầng tháp vắng vẻ vang lên tiếng bước chân, khi đưa mắt nhìn lại phát hiện ra một thân ảnh, đang dùng một tốc độ cực kỳ thong thả, như một người đang kéo xe tiến lên phía trước.

Bước chân của hắn nặng nề giống như trên thân hình hắn có mang một ngọn núi cao, mỗi bước chân của hắn đều phát ra những tiếng xì xì, mồ hôi như thủy

triều rơi xuống, làm cho quần áo hắn ướt nhẹp.

Đạo thân ảnh này chính là Chu Thông, hắn là người có thực lực mạnh nhất trong đám Phù sư trẻ tuổi ở Thiên Hỏa thành, nửa năm trước hắn đã thành công bước chân vào tam ấn Phù Sư, nhưng mà tinh thần uy áp ở tầng 7 cũng khiến cho hắn cảm thấy được một áp lực cực lớn, mỗi bước chân đều không thua gì cùng người khác đại chiến.

"Viêm Thành Phù Sư cũng chỉ vậy thôi."

Chu Thông lau mồ hôi trên mặt, nở nụ cười nhạt, thân là nhân vật ngôi sao của Thiên Hỏa thành, bề ngoài hắn trông thì bình thường, nhưng lòng kiêu ngạo không kém ai cả, lần này hắn tới đây một là giúp Thiên Hỏa Thành thắng được Phù Sư Tháp, hai là cũng muốn xem Phù sư Viêm Thành có gì đặc biệt, kết quả này làm cho hắn hơi thất vọng, không một ai có thể cản được bước chân của hắn.

"Trong đám Phù sư của Thiên Đô Quận, chỉ có một người ở Thiên Đô Thành khiến ta bội phục."

Nhớ tới người này, Chu Thông khẽ nhíu mày, chợt lắc đầu, ngoái cổ nhìn lại phía sau, hóa ra hắn chỉ mới đi được một đoạn đường cách bức tường tinh thần chừng 100 bước.

"Chắc là thắng bại đã phân rồi?"

Chu Thông nhẹ giọng lẩm bẩm, hắn còn chưa dứt lời thì trong tai vang lên một thanh âm, sau đó là một bước chân nặng nề, có người ở phía sau hắn hừ lạnh một tiếng.

Tiếng bước chân đột ngột làm cho Chu Thông giật mình, hắn hơi chần chờ một chút, sau đó quay đầu, hắn phát hiện ra một bóng người đang chậm rãi tiến lên.

Hóa ra, bóng người kia lại chính là một thiếu niên với khuôn mặt còn non

nớt, những giọt mồ hôi tuôn ra làm toát lên tính cách kiên nghị của hắn.

"Là hắn. . . sao có thể?"

Nhìn thiếu niên đang cố gắng đi tới, sự kinh hãi trong lòng Chu Thông dâng lên như sóng biển. . .

Creator Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 140

Ý Chí

Khi Chu Thông nhìn chăm chú vào thân hình Lâm Động, đối phương cũng phát hiện ra hắn đang nhìn, ngẩng đầu, Lâm Động nở nụ cười:

"Cuối cùng cũng đuổi kịp."

"Ngươi tên là Lâm Động?"

Trong tầng 7 Phù Sư Tháp trống trải, Chu Thông nhìn chằm chằm vào Lâm Động, sau một lúc mới mở miệng nói.

Lâm Động cười chắp tay, đảo qua người vị Phù sư trẻ tuổi mạnh nhất Thiên Hỏa thành, người này không cao lớn nhưng tuấn tú, ẩn chứa một năng lực khiến người khác không dám khinh thường.

"Lần này đã nhìn nhầm người rồi."

Thanh âm của Chu Thông mới đầu là kinh ngạc sau đó khôi phục bình tĩnh, cho dù có biến cố gì xảy ra, hắn vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của mình, trong lòng hắn luôn nghĩ, trong Phù sư trẻ tuổi ở Thiên Đô Quận, người có thể hơn hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, Lâm Động trước mắt tuy rằng có chút ngoài dự liệu, nhưng chưa tới mức khiến hắn phải chịu thua.

"Chu Thông huynh quá khen, tại hạ chỉ là may mắn mới vào được đây mà thôi."

Lâm Động cười nói, đối với Chu Thông này hắn không có ác cảm dù sao hai người cũng chỉ mới gặp mặt, có lẽ có chút địch ý, nhưng cũng chỉ vì lập trường

hai phe đối lập mà thôi.

"Trong Phù Sư Tháp không tồn tại may mắn, thực lực của ngươi mạnh hơn so với vị Tử Nguyệt cô nương kia."

Chu Thông cười nhạt, thanh âm hơi ngừng một chút, nói tiếp:

"Nhưng mà, lần tháp đấu này chắc chắn Thiên Hỏa thành chúng ta có được Phù Sư Tháp."

"Ta cũng sẽ cố hết sức lưu Phù Sư Tháp lại Viêm Thành."

Lâm Động mỉm cười, sắc mặt hắn vô cùng nghiêm túc.

"Nếu như vậy thì thể hiện bản lĩnh đi, mong rằng ngươi có thể vượt qua được ta."

Chu Thông cười nhạt, sau đó không hề để ý tới Lâm Động nữa, xoay người lại, điều động tất cả Tinh Thần Lực trong Nê Hoàn Cung, chống cự lại tinh thần uy áp vô hình, nặng nề bước tới vị trí trung ương của tầng 7.

"Phù. . ."

Khi Chu Thông khởi hành, Lâm Động cũng thở ra một hơi, uy áp của tầng 7 mạnh hơn tầng 6 nhiều, tinh thần uy áp ở đây sền sệt giống như là đang đi trong đầm lầy, vô cùng khó khăn.

Nhìn thoáng qua bóng lưng Chu Thông, Lâm Động mím môi, tuy nói tinh thần uy áp này làm người khác khó chịu, nhưng hắn cũng không phải là người được nuông chiều từ bé, trong lòng hắn luôn có sự kiên nghị và bướng bỉnh, điểm này đã giúp hắn chịu đựng được sự rèn luyện của cối xay tinh thần.

Người ngoài chỉ cảm thấy Tinh thần lực của hắn phát hiện vô cùng nhanh, nhưng đâu có thể biết, hắn phải trả công như thế nào.

Tinh thần lực hùng hậu cuồn cuộn không ngừng từ trong Nê Hoàn Cung tuôn ra, hai chân Lâm Động nặng nề nhấc lên.

"Đông!"

Tiếng bước chân nặng nề cứ vang vọng trong Phù Sư Tháp, mỗi một thanh âm này vang lên là có vô số giọt mồ hôi đổ xuống.

Khi nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau vọng lại, hai mắt của Chu Thông hơi nhíu, nhưng hắn không quay đầu, chậm rãi bước đi.

Trong tầng 7 trống trải, hai đạo thân ảnh không ai nói với ai một câu, một trước một sau dùng tốc độ cực kỳ thong thả, nhưng lại vững vàng đi tới vị trí giữa tầng 7.

Hai người đều có tính cách kiên nghị, mặc dù uy áp đè nặng tới mức khó thở, nhưng mà họ vẫn cắn răng, không chịu dừng bước.

Mới đi được chừng trăm bước đã mất nửa giờ. . .

"Bịch!"

Trong im lặng đột nhiên có một thanh âm vang lên, chỉ thấy Chu Thông ở phía trước đã quỳ bịch xuống đất, hai tay hắn chống xuống dưới chống đỡ thân hình, miệng thì thở dốc.

Lúc này, ở chỗ Chu Thông đã có thể thấy được bức tường tinh thần lên tầng thứ 8, nhưng mà chỉ cách có vài bước nữa thôi nó cũng như đường lên trời, khó có thể vượt qua.

Càng gần vị trí chính giữa, tinh thần uy áp lại càng mạnh, đặc biệt là ba bước cuối cùng, nó mạnh hơn trước mấy lần, Chu Thông chỉ còn cách nó chừng 3 bước, hắn bị loại uy áp này đè phải quỳ gối, có thể nhận ra tinh thần uy áp ở đây mạnh tới mức nào.

"Tí tách. . ."

Mồ hôi như thác lũ chảy thành dòng từ trên khuôn mặt Chu Thông xuống dưới, hắn cắn răng, dưới tinh thần uy áp đáng sợ kia chậm rãi đứng dậy, sau đó lại cất bước.

"Thình thịch!"

Chu Thông mới bước được thêm một bước, thân hình đã cong vẹo, đầu gối cong lại, run rẩy vô cùng, hiển nhiên là hắn đã dốc toàn lực không để cho mình sụp xuống lần nữa.

"Hai bước cuối cùng. . ."

Nhìn bức tường tinh thần gần trong gang tấc, trong lòng Chu Thông lần đầu tiên hiện lên sự vô lực.

"Đông!"

Khi Chu Thông chỉ còn cách bức tường tinh thần một chút, thì tiếng bước chân sau lưng hắn lại vang lên, hắn hơi liếc mắt nhìn về phía sau, thấy một thân ảnh mồ hôi nhễ nhại bốc cả mùi xuất hiện ở sau lưng hắn.

"Cái tên này. . ."

Nhìn thấy Lâm Động đuổi kịp mình, trong lòng Chu Thông cũng có chút rung động, hơi nghiêng đầu, lần đầu tiên hoàn toàn nhìn chính diện vào thiếu niên kia.

"Không hổ là Phù Sư Tháp, tinh thần uy áp lại mạnh như vậy."

Nhìn Chu Thông, Lâm Động khàn giọng nói, tiếng nói vừa dứt hắn đã cắn răng tiến thêm một bước.

"Hắt xì!"

Khi Lâm Động bước thêm bước này, người hắn cũng cong lại, trong cơ thể hắn truyền ra những thanh âm rất nhỏ, giống như là xương cốt bắt đầu gẫy vụn vì sức nặng quá lớn.

Khi hạ chân xuống, thân hình Lâm Động khẽ run, sau đó hắn liều mạng cắn răng chống lại tinh thần uy áp, tiếp tục bước một bước nữa.

Đứng thẳng mình, Lâm Động nhìn chằm chằm vào bức tường tinh thần, trong mắt hiện lên sự kiên nghị, Nham đại sư đã nói, lên tới được tầng thứ 8, sẽ có Khí cấp tinh thần bí kỹ, hắn rất muốn có thứ này, cho nên phải nhất định bước lên được tầng 8!

"Ta muốn vào tầng thứ tám."

Nghe thấy thiếu niên biên cạnh tự an ủi, hai mắt Chu Thông hơi co rụt lại, chợt chậm rãi lắc đầu:

"Không có khả năng!"

"Không thử một chút thì ai biết?"

Lâm Động cười cười, sau đó không nói thêm gì nữa, tiếp tục cất bước!

"Bịch!"

Bước thêm bước này, tinh thần uy áp bỗng nhiên tăng vọt, thân hình Lâm Động quỳ rạp xuống đất, đầu gối va chạm với sàn tháp phát ra một tiếng động thanh thúy.

Nhìn Lâm Động bị tinh thần uy áp ép không đứng dậy nổi, Chu Thông cười khổ một tiếng, đây không phải là cười nhạo, bởi vì hắn biết nếu hắn bước thêm một bước cũng sẽ có kết cục giống như thế này.

"Bỏ đi, buông tha thôi, tiếp theo chúng ta sẽ tỷ thí xem ai ở trong này lâu hơn."

Chu Thông nói, trước giờ hắn luôn trầm mặc ít lời, căn bản không thể nói nhiều tới vậy, huống chi đây còn là đối thủ của mình, nhưng mà chứng kiến nghị lực của Lâm Động, hắn đúng là có chút bội phục.

"Ha hả, sao có thể buông tha như vậy, ta muốn lên tầng thứ tám."

Bị tinh thần uy áp ép tới mức quỳ cả xuống đất, Lâm Động cười khan một tiếng, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Chu Thông, thân hình hắn từ từ đứng thẳng dậy.

"Hắt xì hắt xì!"

Khi Lâm Động đứng dậy, Chu Thông nhìn thấy da, lông của Lâm Động biến thành màu đỏ, một giọt máu tươi đã hiện ra ở lỗ chân lông, biểu hiện của việc cơ thể không thể nào chịu đựng thêm được nữa.

"Người này điên rồi"

Nhìn thấy Lâm Động điên cuồng như vậy, Chu Thông cũng nhịn không được thì thào tự nói.

"Bịch!"

Nhưng mà, hắn vừa mới dứt lời, Lâm Động đã bước thêm một bước nữa, tinh thần uy áp tiếp tục tăng vọt khiến cho thân hình hắn dán chặt trên mặt đất, mấy dòng máu tươi từ trong lỗ chân lông cuồn cuộn tuôn ra ngoài.

Thân hình Lâm Động không ngừng run rẩy, hai mắt đầy tơ máu, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bức tường tinh thần trước mắt, trong mắt hiện lên sự kiên nghị đáng sợ.

Sau đó, hắn lại run rẩy đứng dậy.

"Xuy!"

Khi Lâm Động đứng lên, thân hình hắn lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ, một giọt máu theo quần áo rơi xuống dưới chân hắn tạo thành một vũng máu.

"Dừng lại, thắng bại còn chưa định, nếu như ngươi làm liều sẽ thua đấy!"

Nhìn thấy vũng máu dưới đất, Chu Thông hít sâu một hơi, thấp giọng nói, hắn thực sự không hiểu vì sao thiếu niên này lại có nghị lực tới vậy.

Nếu nói tới nghị lực thì phải nói tới cả cố chấp và bướng bỉnh, bởi vì hiện giờ trong mắt Lâm Động chỉ còn lại duy nhất một bức tường tinh thần, hành động của hắn trông thì lỗ mãng, nhưng mà nó được chất từ một ngọn núi ý chí, võ đạo tu luyện quan trọng nhất là ý chí!

"Ông!"

Khi thân hình đứng thẳng được, hai lỗ tai Lâm Động vang lên những thanh âm u u, một cảm giác đau nhức tràn ra, tầm nhìn hắn mờ đi, đây là biểu hiện của cực hạn.

"Ong ong!"

Tầm nhìn của Lâm Động càng ngày càng không rõ, nhưng mà ngay khi tầm nhìn của hắn sắp trở nên tối đen, thì có một thanh âm từ trong Nê Hoàn Cung truyền ra. . .

Hai quả Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung đột nhiên trở nên vặn vẹo, tự động hóa thành hai dòng xoáy linh phù, bắt đầu xoay tròn.

Khi hai dòng xoáy linh phù này xuất hiện, Lâm Động đột nhiên cảm giác được cỗ tinh thần uy áp cường đại nhanh chóng bị hút vào trong Nê Hoàn Cung, sau đó bị hai quả linh phù thôn phệ!

Bản Mệnh Linh Phù dị biến làm cho áp lực của Lâm Động giảm đi, hắn không hề do dự, đột nhiên bước tới, trong ánh mắt kin hãi của Chu Thông, Lâm Động nhảy thẳng vào trong bức tường tinh thần!

"Ong ong!"

Khi Lâm Động bước vào, bức tường tinh thần bộc phát ra một cỗ ba động khủng bố, cỗ ba động này mạnh tới mức làm cho Chu Thông đang đứng ở gần đó bị đánh bay đi, phun ra một ngụm máu tươi.

Chật vật rơi xuống đất, Chu Thông bất chấp thương thế, vội vàng đưa mắt nhìn tới chỗ bức tường tinh thần, sau đó hắn đờ người ra, thân ảnh đã biến mất. . .

"Trời ơi, hắn thực sự. . . thành công?"

Thấy thân ảnh của Lâm Động biến mất, ngay cả Chu Thông cũng phải hít một hơi dài, trong mắt hắn tràn ngập sự chấn động khó có thể tin.

Khi Chu Thông đang khiếp sợ vì chuyện Lâm Động bước vào được tầng thứ 8, thì ở bên ngoài Phù Sư Tháp cũng vang lên đủ loại âm thanh điên cuồng.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 141

Hóa Sinh Phù Trận

Bên ngoài Phù Sư Tháp, khi một điểm sáng trong tầng 7 biến mất, vốn cái sân đầy tiếng động, đột nhiên trở nên im lặng như tờ.

Loại im lặng quỷ dị này chỉ duy trì được trong chốc lát, ngay sau đó nó bị vô số tiếng động điên cuồng phá vỡ.

"Có điểm sáng biến mất!"

"Có người tiến nhập tầng thứ tám!"

"Làm sao có thể? Tầng thứ tám cho dù là tam ấn Phù Sư cũng rất khó tiến vào, là ai làm được điều này?"

"Là ai vậy? Chu Thông hay Lâm Động?"

"Ta thấy khả năng rất lớn là Chu Thông. . ."

"Nói bậy, Lâm Động đâu có kém gì Chu Thông. . ."

"… "

Nghe thấy những tiếng cãi vã bàn luận xôn xao, Nham đại sư vốn đang ngồi cũng bật thoắt dậy, nhìn chằm chằm vào tầng 8 Phù Sư Tháp, đã nhiều năm rồi cái tầng đó chưa từng có một điểm sáng nào.

"Là ai vậy? Lẽ nào đúng là Lâm Động?"

Lúc này, cho dù một người tu tâm dưỡng tính như Nham đại sư cũng khó giữ

được bình tĩnh, trong mắt tràn ngập sự khẩn trương và vẻ kích động, lão biết rõ tầng 8 tiến vào khó như thế nào, Lâm Động và Chu Thông tuy rằng bản lĩnh không kém, nhưng chắc chắn không có khả năng bước vào tầng thứ 8, vậy mà lúc này lại có người tiến vào, chứng tỏ hắn đã đoán sai rồi.

Hiện giờ hắn không thể nào xác định nổi, người tiến vào tầng thứ 8 là Lâm Động hay là Chu Thông, không ai biết được trong tháp đang xảy ra chuyện gì. . .

Vốn họ cho rằng, thắng bại chỉ khoảng một thời gian nữa sẽ rõ, dù sao hai người đồng thời ở tầng thứ 7, chỉ cần ai kiên trì hơn là thắng, vậy mà có người xông tới tầng 8 đã phá vỡ quy tắc này.

Dựa theo quy củ của tháp đấu, không cần biết anh kiên trì được bao lâu, chỉ cần có người vượt lên được một tầng, cho dù chỉ đứng ở được ít thời gian, cũng sẽ được xử thắng, đây cũng chính là nguyên nhân mà Lâm Động và Chu Thông liều mạng, chỉ cần có thể leo lên tầng thứ tám, là có thể phân thắng bại!

Nhưng hiện giờ Nham đại sư không biết ai đã bước chân vào tầng thứ tám?

Nếu là Chu Thông, vậy thì Viêm Thành hoàn toàn thất bại, Phù Sư Tháp cũng sẽ đổi chủ, nhưng nếu là Lâm Động, Phù Sư Tháp này vẫn sẽ là vật của Viêm Thành!

Trong lúc Nham đại sư khẩn trương, Hàn Duẫn cũng nắm chặt tay, nhưng mà sắc mặt hắn khó coi hơn một chút, đối với Chu Thông, hắn hiểu rất rõ, nếu như người này dừng lại ở tầng thứ 7, hắn sẽ không bao giờ nghi ngờ, nhưng muốn bước vào tầng thứ 8 thì tỷ lệ cực thấp.

Nói cách khác, người thành công bước vào tầng thứ 8 rất có thể là tên tiểu tử Lâm Động!

Nghĩ đến đây, khóe mắt Hàn Duẫn giật giật, hắn không ngờ vốn phe mình đã chắc thắng, vậy mà chỉ vì Lâm Động xuất hiện đã làm cho thế cục thay đổi.

"Đây chỉ là suy đoán, không nhất định là thật, nói không chừng Chu Thông đột nhiên bạo phát, cơ duyên xảo hợp tiến vào tầng thứ tám, tiểu tử Lâm Động kia nhìn bề ngoài trông không giống một người có bản lĩnh, làm sao có thể tiến vào tầng thứ tám. . ."

Lúc này, Hàn Duẫn cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, nhưng chẳng biết tại sao, càng an ủi thì sự bất an của hắn càng lớn.

Khi bên ngoài Phù Sư Tháp chấn động, thì trong tháp bản thân Lâm Động cũng có chút ngỡ ngàng.

Diện tích của tầng 8 nhỏ hơn mấy tầng trước một chút, tuy không lớn nhưng mà tinh thần uy áp lại đáng sợ vô cùng, điều thần kỳ ở chỗ, Lâm Động lại chẳng có cảm giác áp lực nặng nề đối với tinh thần uy áp có thể khiến người ta mất mạng này.

"Nguyên nhân là do Bản Mệnh Linh Phù. . ."

Lâm Động cũng hiểu, bản chất của sự việc chính là hai quả Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung, đột nhiên hắn nhắm mắt, tinh thần chìm vào Nê Hoàn Cung, quả nhiên nhìn thấy hai quả Bản Mệnh Linh Phù đã tự động hóa thành hai dòng xoáy.

Mà làm cho Lâm Động khiếp sợ đó là, hai quả Bản Mệnh Linh Phù kia tự động thôn phệ tinh thần uy áp sền sệt!

"Linh Phù này đúng là cổ quái. . ."

Đối với loại tình huống này, Lâm Động sau khi sửng sốt thì chỉ biết cười khổ lắc đầu, hắn hiểu mình có thể vượt qua được bức tường tinh thần cũng vì công năng kỳ dị này, nếu không thì hắn sẽ không vượt qua nổi.

"Lúc trước đúng là có chút lỗ mãng. . ."

Nhớ tới chuyện lúc trước, Lâm Động không nghĩ mà run, nếu như Bản Mệnh

Linh Phù không biến hóa thì chắc chắn bản thân hắn sẽ bị thương cực nghiêm trọng.

Nhưng mà cũng chẳng còn cách nào khác, nếu như hắn không tìm cách tiến lên, một khi mà bị Chu Thông vượt qua thì Viêm Thành chắc chắn sẽ thua, điều này buộc hắn phải liều mạng.

"Trước tiên đi tìm Khí cấp tinh thần bí kỹ đã. . ."

Cười khổ một tiếng, Lâm Động đảo mắt, có Bản Mệnh Linh Phù hộ thân, hắn đã không còn sợ hãi tinh thần uy áp kia nữa, bây giờ hắn chỉ việc đi tìm thù lao của mình mà thôi.

Diện tích của tầng 8 không lớn, hơn nữa đồ vật cũng không nhiều, sau khi đảo mắt một vòng, Lâm Động phát hiện ở phía trước không xa có một tấm bia đá.

Lâm Động chậm rãi đi tới chỗ tấm bia đá, do có Bản Mệnh Linh Phù nên việc đi lại không còn khó khăn như trước, chỉ mất một khoảng thời gian ngắn hắn đã xuất hiện trước tấm bia đá.

Tấm bia đá này cao chừng 1 trượng, không có quá nhiều điểm kỳ quái, nhưng mà Lâm Động vẫn cảm nhận được tinh thần ba động từ bên trong nó truyền ra.

Nhìn chằm chằm vào tấm bia đá, Lâm Động chần chờ một chút, sau đó khép hờ đôi mắt, vươn một ngón tay nhẹ nhàng điểm tới.

"Ông!"

Ngay khi ngón tay Lâm Động chạm vào tấm bia đá, tinh thần ba động của nó lập tức khuếch tán, hóa thành một quỹ tích huyền ảo giữa không trung, trong quỹ tích đó có thể nhận thấy một số tinh thần thực thể đang lơ lửng, giống như đang hình thành một trận pháp.

"Hóa Sinh Phù Trận. . ."

Lâm Động nhìn chằm chằm vào những tinh thần thực thể này, sau đó trở nên mừng rỡ, Nham đại sư không lừa hắn, trong tầng 8 quả nhiên có chứa Khí cấp tinh thần bí kỹ.

Loại bí kỹ này chỉ cần dựa vào văn tự đã có thể phán đoán, các loại tinh thần bí kỹ phổ thông còn lâu mới bằng được nó.

Lâm Động học thuộc không bỏ sót một chữ nào, sau đó trầm ngâm trong chốc lát, lật bàn tay một cái, Tinh thần lực lập tức biến thành một quỹ tích huyền ảo, bay vào trong đầu hắn.

Khi Tinh thần lực kia chui vào trong đầu Lâm Động, trong óc hắn hiện lên hơn 10 trận đồ lớn nhỏ, những phù trận này cực kỳ tối nghĩa thâm ảo, Lâm Động chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy đau đầu, nhưng đồng thời hắn cũng nhận ra, nếu học xong được những phù trận này, uy lực khi thi triển chắc chắn sẽ vượt qua Tinh cấp tinh thần bí kỹ "Tiêm Loa Ba".

Lâm Động nhắm mắt bắt đầu nghiên cứu "Hóa Sinh Phù Trận" mới thu được, qua khoảng 1 canh giờ, hắn từ từ mở hai mắt, hơi trầm ngâm, tâm thần khẽ động, có một đạo Tinh thần lực từ trong Nê Hoàn Cung tuôn ra, sau đó di chuyển theo một quỹ tích kỳ quái, đây chính là trận pháp "Hóa Sinh Phù Trận".

"Xuy!"

Lâm Động không vẽ được bao lâu đã có một sai sót nhỏ, toàn bộ phù trận lập tức biến mất.

Nhìn thấy kết quả này, Lâm Động cười khổ một tiếng, thứ này quả nhiên vượt xa Tinh Cấp tinh thần bí kỹ, chỉ tính riêng độ khó khi tu luyện đã cao hơn gấp mấy lần.

"Từ từ rồi sẽ thành công, ta không tin đồ đã ở trong tay mà mình còn không luyện được!"

Lần đầu tiên thất bại không nằm ngoài dự liệu của Lâm Động, sau khi bình tĩnh lại, hắn tiếp tục chăm chú cẩn thận từng li từng tí điều khiển Tinh Thần Lực, vẽ một tinh thần phù trận cổ quái.

Lực tẩy lễ của tầng 8 đương nhiên có công hiệu vượt xa tầng thứ 7, cho nên mỗi khắc trôi qua là Tinh thần lực của Lâm Động lại có một bước phát triển, cộng thêm Bản Mệnh Linh Phù liên tục cắn nuốt tinh thần uy áp, khiến cho Tinh thần lực của hắn phát triển một cách rõ rệt.

Tu luyện ở đây một cách có hiệu quả gấp mấy lần ở bên ngoài!

Chuyện lên tầng thứ 9, Lâm Động không dám lỗ mãng đi bừa, tuy nói có Bản Mệnh Linh Phù tương trợ, nhưng hiện giờ tỷ thí đã thắng, lại có Khí cấp tinh thần bí kỹ, hắn không có tâm trạng mạo hiểm.

Cho nên lúc này Lâm Động bắt đầu hưởng thụ các loại tác dụng mà tầng 8 mang lại. . .

Dường như việc tranh nhau vượt tháp đã kết thúc, cả tòa Phù Sư Tháp trở nên yên tĩnh hơn nhiều, tất cả mọi người bắt đầu nhẩm tính thời gian, cứ thêm một ngày tinh thần uy áp sẽ mạnh hơn một bậc, bắt đầu loại trừ những người không đủ khả năng.

Sự yên tĩnh này chính là sự dày vò đối với những người ở bên ngoài như Nham đại sư, cho tới bây giờ, bọn họ vẫn không biết, người thành công bước vào tầng thứ 8 thuộc về phe nào. . .

Cứ qua một ngày lại có không ít Phù sư trẻ tuổi mang theo sự không cam lòng từ trong Phù Sư Tháp đi ra, tinh thần uy áp ngày một mạnh, bọn họ không cách nào chịu được.

Đám Phù sư sau khi từ trong Phù Sư Tháp đi ra nhìn thấy sắc mặt của Nham đại sư thì hoảng sợ, lúc đầu họ tưởng rằng đã có biến cố, nhưng mà sau khi hỏi thăm họ mới kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn về vị trí của tầng 8, đã rất lâu rồi mới

có người thành công bước vào tầng này.

Người chỉ có một, nhưng người đó là ai?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau sự chấn động là sự nghi ngờ và hiếu kỳ.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 142

Thắng Bại

Chỉ chớp mắt 6 ngày đã trôi qua, nhân số trong Phù Sư Tháp không ngừng giảm đi, bên ngoài lại không ngừng tăng lên, trong sân đã đông nghịt người, ánh mắt của đám người này không hẹn mà cùng nhìn lên tầng 8 Phù Sư Tháp, ở nơi đó có một điểm sáng không nhúc nhích tí nào.

"Sáu ngày. . ."

Nham đại sư giật mình, hắn cũng giống như mọi người tập trung quan sát điểm sáng ở tầng 8.

Vốn bọn họ cho rằng cho dù là Lâm Động hay Chu Thông thì cũng không kiên trì được lâu, nhưng lúc này họ lại hiểu, bọn họ đã đoán sai rồi.

Khi chứng kiến điểm sáng kia ở trong tầng 8 sáu ngày liên tiếp, nếu như không phải đám Phù Sư đều có lòng tin tuyệt đối vào Phù Sư Tháp, thì sợ rằng sẽ có không ít người sẽ coi đó là một sự nhầm lẫn. . .

"Người này nếu như là Chu Thông thì Phù sư Viêm Thành chúng ta sẽ bị ép tới mức không ngóc đầu lên nổi, thậm chí ngay cả Phù Sư Hội của Thiên Đô Thành cũng bị uy hiếp."

Sắc mặt của Nham đại sư trở nên nghiêm túc, hắn biết hậu quả của việc hôm nay, tuy khẩn trương nhưng sâu trong lòng hắn vẫn còn một sự hi vọng.

Đó chính là người thành công bước vào tầng thứ 8 không phải là Chu Thông, mà là Lâm Động!

Nếu quả thật như vậy, vậy thì chắc chắn sau này Viêm Thành sẽ có một vị Linh Phù Sư có khả năng làm chấn động Đại Viêm vương triều!

Linh Phù Sư có thực lực ngang ngửa với cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh, một ý nghĩ bạt núi, thực lực này cho dù ở trong vương triều cũng sẽ thuộc hàng nhất lưu!

Nhưng khi chưa xác định được người kia là Lâm Động hay Chu Thông thì bọn họ chỉ biết ngồi đợi.

Bước sang ngày thứ 7, điểm sáng trong Phù Sư Tháp chỉ còn lại lèo tèo, số người có thể ở trong đó cho tới bây giờ toàn là những Phù sư tinh anh của hai thành.

Trưa ngày thứ 7 qua đi, Lưu Long và Tào Chú sắc mặt âm trầm từ trong Phù Sư Tháp bước ra, bộ dáng người này có chút chật vật, bàn tay dính đầy máu tươi, nhưng trong mắt họ lại hiện thần quang, hiển nhiên là việc tu luyện đã bù đắp cho họ rất nhiều.

Hai người vừa mới đi ra đã thấy bên ngoài Phù Sư Tháp có vô số bóng người, họ sửng sốt cẩn thận đi tới bên cạnh Hàn Duẫn.

"Hàn sư, sao vậy?"

Lưu Long và Tào Chú đều bị cảnh tượng này làm chấn động, dò hỏi.

Hàn Duẫn không trả lời, chỉ vào Phù Sư Tháp, Tào Chú và Lưu Long thấy vậy cũng vội vã ngẩng đầu, khi ánh mắt của họ nhìn thấy điểm sáng trong tầng thứ 8 thì mồm há ra không ngậm lại được.

"Tầng thứ tám? !"

Cố hít một hơi, hai người Lưu Long và Tào Chú mừng như điên nói:

"Là Chu Thông đại sư huynh? !"

Trong mắt của hai người này, họ không bao giờ hoài nghi năng lực của Chu Thông, trong Viêm Thành không có ai có thể tiến vào tầng thứ 8.

Nhưng mà bọn họ vừa nói xong đã thấy môi Hàn Duẫn giật giật, im lặng không trả lời.

Nhìn thấy bộ dáng của lão, sắc mặt hai người Lưu Long cũng biến đổi, thử hỏi:

"Chẳng lẽ là Tử Nguyệt?"

Hàn Duẫn chậm rãi lắc đầu, cố gắng làm cho thanh âm của mình trở nên bình tĩnh:

"Có thể là Lâm Động, nhưng mà khả năng của Chu Thông vẫn lớn hơn một chút."

"Có thể là Lâm Động. . ."

Nghe được câu nói này, thân hình Lưu Long và Tào Chú run lên một cái, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hoảng sợ, cái tên kia sao có thể vượt qua được Chu Thông đại sư huynh?

"Nhất định là đại sư huynh."

Lưu Long miễn cưỡng cười nói, nhưng khi nhìn nét mặt lo lắng của Hàn Duẫn, nụ cười của hắn lại biến mất.

Tào Chú không dám nói nửa câu, vốn họ nghĩ rằng sau sự kiện này sẽ ép cho Lâm Động phải nôn những thứ đã đoạt ra, nhưng bây giờ hắn đã hiểu, mình trêu chọc người này sẽ rước họa vào thân, tổn thất lần này coi như là tiền ngu mua một bài học.

Hắn tuy rằng là người cuồng ngạo nhưng không phải người ngu, hắn biết rất rõ, nếu như Lâm Động thực sự tiến vào tầng thứ tám, vậy thì một người như hắn

không có khả năng đả động.

Sau khi hai người Lưu Long và Tào Chú ra khỏi tháp, điểm sáng trong tháp chỉ còn lại có 3 cái, ba điểm sáng này đại biểu cho ba người.

Gần kết thúc ngày thứ 7, điểm sáng trong tầng 6 biến mất, sau một lúc có một bóng hình xinh đẹp màu tím xuất hiện ở ngoài cửa.

Nhìn thấy Tử Nguyệt, bên ngoài Phù Sư Tháp ồ lên một trận, nếu như Tử Nguyệt đã hiện thân thì hai điểm sáng kia chắc chắn là Lâm Động và Chu Thông.

Khi Tử Nguyệt ra ngoài nhìn thấy một quảng trường đông nghịt người, trên khuôn mặt lạnh lùng của nàng cũng hiện lên sự kinh ngạc, nàng đi tới trước mặt Nham đại sư, nhẹ giọng nói:

"Xin lỗi, lão sư."

"Ha hả, hết sức là được rồi."

Nham đại sư cười lắc đầu, sau đó ngẩng đầu, nói:

"Hơn nữa ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết. . ."

Nghe vậy, Tử Nguyệt cũng ngẩng đầu nhìn lên Phù Sư Tháp, khi đôi mắt đẹp của nàng nhìn thấy ở tầng 8 có một điểm sáng, hai tay ngọc lập tức nắm chặt, trong lòng kinh hãi dậy sóng.

"Là ai vậy?"

Thanh âm Tử Nguyệt run run hỏi.

"Vẫn chưa rõ."

Nham đại sư cười khổ một tiếng, nói:

"Có thể là Chu Thông, cũng có thể là Lâm Động. . ."

"Lâm Động. . ."

Tử Nguyệt nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng, nàng không nghĩ tới một thiếu niên trông bề ngoài bình thường lại có thể phân cao thấp với người giỏi nhất Thiên Hỏa thành.

"Ánh mắt của mình hóa ra quá bình thường."

Tử Nguyệt tự diễu lắc đầu, một thiếu niên bị nàng không quan tâm hiện giờ đã mang trọng trách quyết định sự vinh nhục của toàn bộ Viêm Thành.

Khi Tử Nguyệt ra khỏi Phù Sư Tháp, không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, ai cũng hiểu người tiếp theo ra khỏi tháp sẽ quyết định sự thắng bại của lần tháp đấu này!

Trong sự dày vò, hai ngày nữa tiếp tục qua đi. . .

Khi bước sang ngày thứ 9, bên ngoài Phù Sư Tháp đột nhiên vang lên những tiếng kinh hô, kèm theo những thanh âm đó là bầu không khí căng thẳng tới tột độ.

"Điểm sáng ở tầng 7 biến mất!"

Tất cả mọi người đều nhìn vào cửa Phù Sư Tháp. . .

Người xuất hiện này sẽ quyết định sự thắng thua!

Bên ngoài Phù Sư Tháp trở nên yên tĩnh như tờ, trong lúc chờ đợi mọi người còn nghe được cả tiếng bước chân vang lên trong tháp, có một thân ảnh mơ hồ từ từ xuất hiện.

Nam tử đứng ở cửa Phù Sư Tháp trông có vẻ hơi cụt hứng và uể oải, bên ngoài Phù Sư Tháp không một tiếng động, gió nhẹ phất phơ thổi tung những

chiếc lá khô trên mặt đất.

Chu Thông!

Khi nhìn rõ người đứng ở cửa, trong đầu Hàn Duẫn xuất hiện cảm giác mê muội, trong mắt Lưu Long và những Phù sư tới từ Thiên Hỏa thành xuất hiện sự chấn động không thể tin.

Lúc này họ lại đưa mắt nhìn về phía điểm sáng ở tầng thứ 8, sau khi xác nhận điểm sáng kia vẫn còn tồn tại, họ mới hít một hơi lạnh.

Đáp án đã có, người thành công bước vào tầng thứ 8 không phải là Chu Thông, mà là Lâm Động!

Sự im lặng chỉ giữ được trong chốc lát, ngay sau đó vang lên những tiếng hoan hô đinh tai nhức óc của Phù sư Viêm Thành, liên tiếp hai năm họ thua trong tay Viêm Thành, lần cuối cùng họ đã giành thắng lợi.

Nghe thấy những tiếng hoan hô rung chuyển mặt đất, khuôn mặt già nua của Nham đại sư cũng nở nụ cười, lão như trút được gánh nặng thở dài một hơi, lần này lão đã thắng. . .

Ở bên cạnh Nham đại sư, Tử Nguyệt mím đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp nhìn vào điểm sáng ở tầng thứ 8, sự lạnh lùng trong đôi mắt đã tan rã rất nhiều, cho dù nàng có lãnh ngạo ra sau, nhưng với biểu hiện kinh người của Lâm Động hiện giờ, nàng không khỏi không nói một tiếng tâm phục. Phục!

Trong vô số tiếng hoan hô, Chu Thông trầm mặc đi ra đứng trước mặt Hàn Duẫn, cố sức xoa mặt làm giảm bớt sự chán chường, thần quang lại hồi phục.

"Đi thôi, quay về Thiên Hỏa Thành."

Chu Thông nói với Hàn Duẫn một cách bình tĩnh, hắn không suy sụp vì thất bại lần này.

Thấy Chu Thông vẫn bình tĩnh như thường, Hàn Duẫn cười khổ một tiếng, cũng không có trách cứ cái gì, tâm tính của người này lão phải bội phục, sau này dù có kém Lâm Động nhưng thành tựu sẽ không nhỏ.

Sau khi Chu Thông nói một câu như vậy, đám Phù sư Thiên Hỏa thành lập tức cất bước, những Phù sư Viêm Thành lập tức tách thành một con đường cho họ ra ngoài.

Khi đi qua chỗ Nham đại sư, Chu Thông đột nhiên dừng bước, sự chú ý của mọi người cũng theo đó tập trung lên người hắn.

"Nham đại sư, xin chuyển cáo tới Lâm Động, lần này ta thua tâm phục khẩu phục, nhưng mà lần sau ta sẽ vượt hắn!"

Nói xong câu này, Chu Thông không dừng lại tiếp tục di ra ngoài, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

"Người này bại không nản, đúng là một nhân vật đáng sợ. . ."

Nhìn theo thân ảnh Chu Thông, Nham đại sư khẽ thở dài một tiếng, nói.

Đám Phù sư xung quanh nghe Chu Thông nói vậy cũng gật đầu, tuy rằng thất bại nhưng khí độ của người này đã khiến người khác tâm phục, khẩu phục.

Nham đại sư mỉm cười, xoay đầu lại nhìn vào điểm sáng ở tầng thứ 8.

"Ha hả, nhưng mà Lâm Động của Viêm Thành chúng ta về sau chắc chắn sẽ là một đại nhân vật. . ."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 143

Tam Ấn Phù Sư

Khi bên ngoài Phù Sư Tháp náo nhiệt vô cùng thì trong tầng 8 vẫn im lặng không tiếng động, Lâm Động ngồi xếp bằng trước tấm bia đá, giống y như một bức tượng không nhúc nhích tí nào.

Tuy nói thân hình Lâm Động không nhúc nhích tí nào, nhưng mà quanh thân hắn tràn ngập hấp lực cực mạnh, dưới loại hấp lực này, tinh thần ba động trong tầng thứ 8 đều bị hắn hút vào, cuồn cuộn không ngừng viến vào bên trong Nê Hoàn Cung.

Mười ngày, tính từ sau khi tiến vào tầng thứ 8, Lâm Động đã ở trong này 10 ngày, trong 10 ngày này, Tinh thần lực của hắn tăng trưởng một cách mạnh mẽ.

10 ngày ngắn ngủi nhưng hiệu quả thu được tương đương với nửa năm bên ngoài!

Đương nhiên, có được thành quả này là do Bản Mệnh Linh Phù hóa thành dòng xoáy linh phù, lực lượng thôn phệ này đáng sợ tới mức có thể thôn phệ tinh thần uy áp, biến nó thành Tinh thần lực, chứa đựng trong Nê Hoàn Cung.

Mười ngày, Lâm Động có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, Tinh thần lực của hắn đang nhanh chóng tiếp cận Tam ấn, dựa theo tốc độ này chắc chắn không bao lâu nữa hắn sẽ đột phá tiến vào Tam ấn Phù sư!

Loại tốc độ này chỉ có thể dùng hai từ đáng sợ để hình dung, dù sao thì Nham đại sư cũng đã nói, cho dù Lâm Động có thể tiến vào tầng thứ 8 nhưng cũng phải mất chừng nửa năm mới có thể đột phá tới Tam ấn Phù sư, nhưng lúc này. . . Lâm Động đã rút ngắn khoảng thời gian đó hơn chục lần!

Tuy nói tuyệt đại bộ phận công lao đều là công của Bản Mệnh Linh Phù, nhưng có được tốc độ này đúng là rất dọa người.

Theo thời gian trôi qua, thân ảnh ngồi xếp bằng trước tấm bia đá đột nhiên run lên, hai mắt vốn đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong đó xẹt qua một tia sáng.

Lâm Động mở hai mắt, trầm ngâm một lát, sau đó nhấc tay, một đạo Tinh Thần Lực tự trong Nê Hoàn Cung tuôn ra dữ dội, nhanh chóng ngưng tụ ở trước mặt hắn theo những đường vẽ kỳ lạ, từ từ tạo thành một cái phù trận nho nhỏ huyền ảo.

Lâm Động nhìn chăm chú vào phù trận, trong 10 ngày này hắn thất bại vô số lần, muốn sử dụng Tinh thần lực vẽ phù trận phức tạp không chỉ có yêu cầu cực kỳ hà khắc về trình độ điều khiển, mà còn yêu cầu không được phân tâm, chỉ cần hơi sơ ý một chút là có thể dẫn đến kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trải qua vô số lần thất bại, việc ngưng tụ Tinh thần lực của Lâm Động càng lúc càng thuần thục, việc vẽ hình dáng của phù trận không còn khó khăn như trước.

Khi Lâm Động hết sức chăm chú thì một cái phù trận cũng hình thành ở giữa không trung, trải qua một khoảng thời gian khá lâu, khi bước cuối cùng hoàn tất, một phù trận hoàn mỹ được tái hiện.

"Ông!"

Sau khi phù trận hình thành, một tiếng ông kỳ lạ lập tức vang lên, truyền khắp tầng thứ 8, ngay sau đó, một cỗ tinh thần ba động cực kỳ cường hãn từ trong Phù trận tuôn ra.

"Tinh thần ba động thật mạnh!"

Cảm nhận được ba động từ trong phù trận tuôn ra, Lâm Động hơi chấn động,

đây là uy lực của Khí cấp tinh thần bí kỹ sao? Hóa ra nó cường hạn tới mức độ này.

Nếu như lúc đối chiến với Ngụy Thông, Lâm Động có "Hóa Sinh Phù Trận" này, hắn tuyệt đối có lòng tin sẽ đánh cho Ngụy Thông không có lực phản kích!

Sau một lúc cảm nhận sự cường đại của "Hóa Sinh Phù Trận", Lâm Động mừng rỡ, chợt vung tay lên, cái phù trận đang lơ lửng trên không trung chợt thu nhỏ lại, hóa thành một đạo ánh sáng vô hình phóng vào trong mắt Lâm Động.

Loại phù trận này nếu đã vẽ thành công thì sau này lúc nào cũng có thể sử dụng, sau này khi đối chiến với người khác không cần phỉa vẽ lại nữa, chỉ cần triệu hó phù trận ra ngoài, quán chú Tinh Thần Lực, là có thể nhanh chóng tiến hành chiến đấu, nhưng mà nếu như mầm mống phù trận bị người khác đánh tan, sẽ khiến cho bản thân bị thương, coi như là họa phúc tương y (1).

(1) Họa phúc tương y: May dở cùng tồn tại Đem phù trận thu vào trong mắt, đồng thời nuôi nó trong Nê Hoàn Cung, Lâm Động lúc này mới thở dài một hơi, trải qua thời gian tu luyện trong Phù Sư Tháp, Lâm Động mới sơ bộ nắm được "Hóa Sinh Phù Trận", chỉ cần sau này tu luyện tốt thì đây sẽ là một sát chiêu cường đại nhất của hắn.

Sau khi tu luyện thành công "Hóa Sinh Phù Trận", Lâm Động mới có thể đem toàn bộ tinh thần tập trung tu luyện Tinh thần lực.

Ngồi xếp bằng ở trước tấm bia đá, Lâm Động cố gắng nghỉ ngơi và hội phục thể trạng, sau đó chìm đắm trong trong Nê Hoàn Cung, hiện giờ trong Nê Hoàn Cung tràn ngập vô số Tinh thần lực, hai cái dòng xoáy Linh Phù xoay tròn không mệt mỏi, không ngừng hấp thu Tinh Thần Lực tinh thuần từ bên ngoài, quán chú vào trong dòng xoáy.

Đối mặt với việc hấp thu không ngừng này, dòng xoáy Linh Phù như một cái động không đáy, không biết thế nào cho đủ, nhưng mà bản thân Lâm Động vẫn cảm nhận được, trong dòng xoáy Linh Phù có một cỗ Tinh thần lực vô cùng

cường hãn đang ngưng tụ, đợi tới lúc dòng xoáy Linh Phù ngừng lại, hắn có thể thành công tiến vào tam ấn Phù Sư.

Sau khi chú ý quan sát dòng xoáy Linh Phù, Lâm Động cũng phát hiện một điều, hình như hắn không nắm giữ được toàn bộ dòng xoáy Linh Phù, cái dòng xoáy này tự động vận mành, cho dù hắn không có ý điều khiển thì dòng xoáy đó vẫn vận chuyển không biết mệt mỏi, hấp thu vô số Tinh thần lực trong tầng thứ 8 này.

Đối với loại tình huống này, Lâm Động cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, hắn lấy một viên đan hòn trong Càn Khôn Đại nuốt vào miệng, hai mắt nhắm lại, trải qua 10 ngày tu luyện, hắn đã bắt đầu hiểu được chỗ thần kỳ ở nơi này, vất vả lắm mới xông lên được đây, đương nhiên phải tu luyện cho đủ rồi mới rời đi.

… Hiện giờ bên ngoài Phù Sư Tháp dòng người đông nghịt không còn nữa, chỉ có đám người Nham đại sư mỗi ngày đều tới nơi này, đợi tên gia hỏa trong tháp ra ngoài.

Lúc đầu, khi thấy Lâm Động kiên trì trong tháp được 10 ngày, đám người Nham đại sư cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, ai cũng biết tinh thần uy áp ở tầng thứ 8 mạnh thế nào, có thể kiên trì ở đó 3, 4 ngày đã là rất giỏi rồi, vậy mà Lâm Động ở trong đó 10 ngày vẫn chưa có dấu hiệu ra ngoài.

Nhưng mà trạng thái khiếp sợ của họ dần dần biến thành chết lặng, đặc biệt khi bọn họ thấy Lâm Động ở trong Phù Sư Tháp 20 ngày, khuôn mặt họ dại ra, nếu như Lâm Động ở trong đó cả đời thì họ cũng chỉ biết chết lặng gật đầu.

Bên ngoài Phù Sư Tháp, Nham đại sư ngẩng đầu nhìn vào điểm sáng trong tầng thứ 8, xoay cổ nói:

"Hai mươi bốn ngày, người này chẳng nhẽ không định ra ngoài hay sao?"

"Trong Phù Sư Tháp tinh thần uy áp rất mạnh, người kia sao có thể chịu được?"

Ở bên cạnh hắn, Tử Nguyệt nhíu mi, có chút nghi ngờ nói.

"Ai biết. . ."

Nham đại sư cười khổ một tiếng, hắn mặc dù có chút lòng tin đối với Lâm Động, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn không nghĩ rằng Lâm Động có thể vượt lên tới tầng 8, đồng thời lại còn ở trong đó tận 24 ngày, phải biết rằng, Phù Sư Tháp tồn tại ở Viêm Thành đã bao nhiêu năm, nhưng người ở trong đó 20 ngày thì cực ít, đặc biệt là còn ở tầng thứ 8, vậy thì ít như lông phượng và sừng lân (2).

(2): Lông phượng và sừng lân: nguyên văn Phượng mao Lân giác Người có thể ở trong đó lâu như vậy, sau này chắc chắn là một nhân vật đại danh vang dội khắp Đại Viêm vương triều.

"Có thể đã xảy ra chuyện gì không?"

Tử Nguyệt hơi có chút lo lắng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Nham đại sư hơi đổi, trầm mặc một chút, nói:

"Chắc không đâu, nhưng mà đợi thêm 2 ngày nữa, nếu Lâm Động vẫn chưa ra, thì ta sẽ tự mình vào trong đó xem một cái, trong Phù Sư Tháp tinh thần uy áp quá mạnh, cho dù là ta cũng không thể khinh thường. . ."

Tử Nguyệt khẽ gật đầu, đang định nói thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào tầng thứ 8, ở nơi đó nàng cảm nhận thấy được một cỗ tinh thần ba động rất mạnh!

"Là tinh thần ba động của Lâm Động!"

Nham đại sư cũng đồng thời phát hiện, hắn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào tầng thứ tám của Phù Sư Tháp, ánh mắt trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói:

"Cái tên nhóc kia. . . thảo nào lâu như vậy không ra, hoa ra hắn muốn đột phá

tới tam ấn Phù Sư!"

"Làm sao có thể?"

Tử Nguyệt kinh hãi hô lên, Phù Sư Tháp tuy có tác dụng vô cùng đối với việc ngưng luyện Tinh thần lực, nhưng dù sao nó cũng không phải là nghịch thiên, làm sao có thể trong vòng 1 tháng ngắn ngủi giúp con người đột phá từ nhị ấn tới tam ấn? !

" Đúng là không thể nào, nhưng sự thực đã hiện ra, tuy vậy đột phá thành công hay không còn rất khó nói. . ."

Nham đại sư cười khổ một tiếng, cái loại tinh thần ba động này rất mạnh, đây đúng là do Lâm Động làm ra.

Trong khi hai người nói chuyện, tinh thần ba động càng lúc càng mạnh, khiến cho cả Nham đại sư cũng phải giật mình, ba động thế này tam ấn Phù sư bình thường sao có thể sánh bằng, bí mật trên người của tên kia chắc chắn không ít.

Trong khi đám người Nham đại sư đang kinh dị vì tinh thần ba động khuếch tán từ trong Phù Sư Tháp ra ngoài, ở trong tầng thứ 8, Nê Hoàn Cung của Lâm Động cũng xảy ra biến hóa rất lớn, hai cái dòng xoáy Linh Phù chẳng biết dung nhập vào với nhau từ lúc nào, cỗ tinh thần ba động cường hãn cũng từ trong đó không ngừng khuếch tán ra ngoài.

"Ong ong!"

Khi tinh thần ba động khuếch tán, dòng xoáy Linh Phù cũng trở nên vặn vẹo, một lát sau nó biến thành một quang phù huyền ảo, trên quang phù có hai cái khe, càng lúc cái khe càng rộng, cuối cùng vỡ tung biến thành ba cái linh phù lơ lửng trong Nê Hoàn Cung!

"Ầm!"

Khi ba cái Bản Mệnh Linh Phù xuất hiện, trong Nê Hoàn Cung của Lâm

Động lập tức xuất hiện một cơn lốc tinh thần, ba động khủng khiếp từ trong đó không ngừng khuếch tán ra, cuối cùng xâm nhập vào trong cơ thể Lâm Động!

Xương cốt trong cơ thể của Lâm Động lúc này như run lên, hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra, một cỗ tinh thần ba động lập tức lao ra, phát ra một tiếng huýt lanh lảnh, Tinh thần lực mạnh mẽ như núi lửa phun trào!

Khi cố Tinh thần lực mạnh mẽ dị thường bạo phát, bên ngoài Phù Sư Tháp, đám người Nham đại sư hít sâu một hơi, thì thào nói:

"Tên kia. . . vậy mà lại thành công. . ."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 144

Tổ Phù

"Ầm!"

Tinh Thần Lực ba động mạnh mẽ như hồng thủy cuộn trào mãnh liệt, từ trong tầng thứ 8 Phù Sư Tháp quét ra ngoài, tinh thần uy áp của nơi này bị đánh bay, uy áp không còn là mấy.

Trước tấm bia đá, hai mắt Lâm Động giống như sao sáng, lấp lánh dọa người, sau một lát, độ sáng và Tinh thần lực ba động mới giảm bớt và dần biến mất.

"Phù. . ."

Lâm Động phun ra một luồng khí trắng thật dài, đứng dậy, tinh thần uy áp vốn bị biến mất nay đột nhiên phủ xuống, nhưng mà hiện giờ Tinh thần lực của Lâm Động đã tăng mạnh, tinh thần uy áp này chỉ khiến hai vai hắn hơi trùng xuống, không làm khó được thân hình.

"Có lẽ là do dòng xoáy Linh Phù đã biến mất."

Tinh thần uy áp này khiến cho Lâm Động giật mình, trong Nê Hoàn Cung bây giờ đã có ba viên Bản Mệnh Linh Phù, hấp lực không còn nữa làm cho tinh thần uy áp phủ xuống.

"Tam ấn Phù Sư. . ."

Cảm nhận được cái tinh thần uy áp đã từng khiến cho mình chết đi sống lại, nay không còn bao nhiêu lực uy hiếp, Lâm Động cười cười, tam ấn Phù sư đúng là mạnh hơn nhị ấn Phù sư nhiều lắm, nếu như không thì hiện giờ hắn đã bị tinh

thần uy áp này đè dán xuống sàn tháp rồi.

"Đây đúng là một nơi tu luyện tốt. . ."

Lâm Động duỗi thắt lưng một lát, hành trình vào trong Phù Sư Tháp này đã có thu hoạch cực kỳ phong phú, không chỉ có được Khí cấp tinh thần bí kỹ, mà quan trọng nhất là chỉ trong vòng 1 tháng hắn đã thuận lợi đột phá tới tam ấn Phù Sư, điều này mới chính là một giấc mộng khiến cho Lâm Động giật mình Với sự kỳ dị của Bản Mệnh Linh Phù, thực lực của Lâm Động hiện giờ chỉ là tam ấn Phù sư, nhưng sức mạnh chân chính đã có thể sánh ngang với một tứ ấn Phù sư phổ thông. Tứ ấn Phù sư có thể chống lại được cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, cho nên hiện giờ Lâm Động đã có thực lực giao thủ với cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, tuy rằng không thể bằng nhưng cũng không còn kiêng kỵ như trước kia.

Tuy nói Phù Sư Tháp là một nơi tu luyện Tinh thần lực cực kỳ tốt, nhưng ở chỗ này kiên trì hơn 20 ngày đã là cực hạn của Lâm Động rồi, huống chi bây giờ dòng xoáy Linh Phù đã biến mất, kiểu gì hắn cũng sẽ bị tinh thần uy áp ở đây đẩy ra ngoài.

"Cũng nên ra ngoài thôi."

Lâm Động thì thào tự nói một tiếng, đang định xoay người, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn về phía bức tường tinh thần lên tầng thứ 9, đây chính là con đường bước tới tầng cuối cùng.

Lâm Động chăm chú nhìn vào cái bức tường tinh thần, sắc mặt biến đổi liên tục, đối với tầng 9 Phù Sư Tháp, hắn cực kỳ tò mà, tầng thứ 8 đã có Khí cấp tinh thần bí kỹ, vậy ở tầng thứ 9 sẽ có vật gì?

Đứng tại chỗ, Lâm Động do dự trong chốc lát, nếu như nói không tò mò gì với tầng thứ 9, đương nhiên là nói dối, nhưng mà cũng chẳng ai biết được, trong tầng thứ 9 nguy hiểm tới mức nào?

"Tới thử một lần cũng tốt, dù sao cũng phải ra ngoài, nếu như thất bại thì cùng lắm bị đẩy ra ngoài ngay lập tức mà thôi."

Chần chừ một lúc lâu, Lâm Động mới cắn răng, vất vả lắm mới lên được tầng thứ 8, nếu như bỏ qua tầng thứ 9 thì thực là đáng tiếc.

Nếu đã quyết định, Lâm Động không còn chần chờ, nhanh chóng bước tới vị trí của bức tường tinh thần.

Tuy nói dòng xoáy Linh Phù đã biến mất, nhưng với Tinh thần lực hiện giờ của Lâm Động muốn kháng cự đương nhiên có thể làm được, mất một thời gian mới tới được bức tường tinh thần, Lâm Động hơi trầm ngâm sau đó mới bước vào.

"Đông!"

Khi Lâm Động xông vào bức tường tinh thần tầng thứ 9, một thanh âm trầm thấp từ trong đó truyền ra, một cỗ áp lực cực kỳ khủng bố xuất hiện, khiến cho thân hình Lâm Động như muốn bắn ra ngoài.

"Hừ!"

Nhận thấy lực bài xích đã xuất hiện, Lâm Động hừ lạnh một tiếng, ba viên Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung nhất thời phát ra một cỗ Tinh thần lực hùng hậu, trực tiếp kháng cự lại lực bài xích của bức tường tinh thần.

Tinh thần ba động hỗn loạn không ngừng từ trong bức tường tinh thần khuếch tán ra xung quanh, thân hình Lâm Động lúc này như được đóng đinh ở trong đó, nếu cẩn thận quan sát vẫn có thể phát hiện, không phải là hắn không nhúc nhích, mà tốc độ của hắn cực kỳ chậm, không ngừng tiến vào trong bức tường tinh thần.

Cứ giằng cơ như vậy chừng 10 phút, mỗi một nhích chân tưởng chừng như rất nhỏ, nhưng cho dù tinh thần ba động mạnh tới mức nào, cũng không thể ép

Lâm Động lùi bước.

"Phá cho ta!"

Trải qua quá trình giằng co liên tục, Lâm Động đã hơi mất kiên nhẫn, có tia sáng xẹt qua hai mắt, ba viên Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung hơi co lại sau đó căng phồng lên.

"Ầm!"

Ba viên Bản Mệnh Linh Phù bành trướng tuôn ra một cỗ Tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ, giống như một cơn lốc trực tiếp ép cái vũng bùn sền sệt này dạt ra ngoài.

Tận dụng khoảnh khắc Tinh thần lực sền sệt bị đẩy ra, Lâm Động nhanh chóng bước vào trong, thân hình chỉ lóe lên một cái đã biến mất.

Một lát sau, Lâm Động xuất hiện, hắn thấy trước mắt tối sầm, phải mất một thời gian mới khôi phục lại được, ngay lập tức hắn đảo mắt nhìn xung quanh.

Phù Sư Tháp tầng thứ 9 vô cùng phổ thông, diện tích cực nhỏ, chỉ rộng chừng 10 trượng mà thôi, trên mặt đất phủ đầy bụi, nếu so sánh với tầng dưới thì ở đây vô cùng bừa bãi.

Lâm Động nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà ngẩn người, hiển nhiên là hắn bất ngờ, không ngờ tầng thứ 9 thần bí lại phổ thông như vậy, chẳng có chút thần kỳ nào.

Cau mày, Lâm Động tỉ mỉ quan sát tầng thứ chín, một lát sau hắn nhìn chăm chú vào hai bức tường của tháp, ở trên đó có rất nhiều đường nét mờ mờ, có chút khó hiểu, trải qua một phen quan sát kỹ lưỡng, Lâm Động nhận ra những đường nét mờ mờ này dường như là phù văn cổ xưa cực kỳ phức tạp.

Phù văn cổ xưa phức tạp làm cho Lâm Động váng đầu hoa mắt, nhưng nó dường như lại ẩn chứa đạo lý của thiên địa, làm cho người nhìn trầm mê trong

đó, thật là thần kỳ.

Lâm Động trước tiên nhìn vào phù văn ở bức tường bên trái, hắn đột nhiên phát hiện, cái phù văn cổ xưa giống như bình thường kia đang tản mát ra một cỗ hấp lực, Bản Mệnh Linh Phù ở trong Nê Hoàn Cung của hắn đang có dấu hiệu muốn bay ra ngoài.

Nhận thấy cảnh tượng quỷ dị này, lông tơ trên người Lâm Động dựng đứng cả lên, vội vàng lùi ra phía sau, hắn quá bất ngờ, phù văn bình thường trông giống như một bức tranh của người nào đó vẽ trên tường, cũng không phải do Tinh thần lực ngưng tụ, sao lại có năng lực quỷ dị như vậy?

"Lực hút. . ."

Khi nhận ra loại năng lực quỷ dị này, sắc mặt Lâm Động hơi đổi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm vòa những phù văn cổ xưa trên tường, hắn đã cảm nhận được một sự tương đồng giữa những phù văn trên tường và Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung!

Đương nhiên, đây chỉ là một chỗ giống nhau, Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung của hắn không phức tạp thâm ảo như phù văn cổ xưa kia, giống như nó được đơn giản hóa đi vô số lần, trong lòng Lâm Động lúc này kinh hãi dậy sóng.

Lẽ nào, Bản Mệnh Linh Phù mà hắn tu luyện có mối quan hệ đặc biệt nào đó phù văn cổ xưa thần bí ở đây?

Nhớ lại năng lực quỷ dị của Bản Mệnh Linh Phù, sắc mặt của Lâm Động trở nên cổ quái, không hiểu phù văn cổ xưa kia là thứ gì?

"Phù văn này đến tột cùng là thứ gì?"

Lâm Động thì thào tự nói, nhìn lên tường quan sát loại năng lực quỷ dị đáng sợ của phù văn, nếu như những phù văn bực này bị người ta ngưng luyện thành

Bản Mệnh Phù Văn, vậy nó sẽ có năng lực nghịch thiên như thế nào?

Phát hiện cổ phù thần bí làm cho lòng Lâm Động rối như tư vò, hắn không nghĩ ở đây có thể gặp được thứ này, hơn nữa dường như Bản Mệnh Linh Phù của hắn có mối quan hệ đặc biệt nào đó với phù văn kia.

Lâm Động há miệng, đảo mắt qua những phù văn ở trên tường, một lát sau, hắn nhìn chăm chú vào một góc, ở nơi đó có một số chữ viết, chắc là đã tồn tại qua vô số năm, cho nên hơi mờ, Lâm Động phải nhìn một lúc lâu mới nhận rõ được hai chữ.

Tổ Phù.

Nhìn hai chữ không rõ kia, trong lòng Lâm Động hiện lên một sự kính nể, thậm chí ngay cả ba viên Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung cũng chấn động rất nhỏ.

"Tổ Phù. . . Là cái gì?"

Lâm Động nhìn chằm chằm vào hai chữ kia, thì thào tự nói.

"Trong thiên địa, Phù Sư lấy Tinh Thần Lực ngưng tụ Bản Mệnh Chi Phù, tạo ra vô số phân nhánh, có đẳng cấp khác nhau, nhưng Phù ấn cường đại nhất trong thiên địa chính là Tổ Phù, Tổ Phù không phải do con người sáng tạo ra, mà do quy tắc của thiên địa ngưng tụ thành, mỗi một viên Tổ Phù đều có năng lực thông thiên, Tổ Phù Giả là loại người cường đại nhất trong thiên địa."

Trong lúc Lâm Động đang ngỡ ngàng, đột nhiên có một thanh âm quen thuộc vang lên trong đầu, thanh âm này là của Tiểu Điêu.

"Ngươi đã tỉnh rồi?"

Nghe được thanh âm này, Lâm Động vui mừng hỏi.

"Ừ. . ."

Trên bả vai của Lâm Động có một đạo ánh sáng ngưng tụ, thân hình Tiểu Điêu hiện ra, nó nhìn chằm chằm vào những phù văn cổ xưa trên hai bức tường, thở dài thì thào nói:

"Đúng là không ngờ, ở một nơi nho nhỏ như thế này lại có sự tồn tại của Tổ Phù. . ."

Tiểu Miêu Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 145

Bản Đồ Tinh Thần.

'Tổ Phù này cường đại như vậy sao?"

Thấy con Tiểu Điêu thần bí cũng phải kính nể Tổ Phù, Lâm Động cảm thấy kinh ngạc, chợt vui vẻ nói:

"Vậy thì chẳng phải ở đây có hai cái Tổ Phù hay sao?"

"Tiểu tử, trông ngươi mơ mộng thực là ngu ngốc?"

Tiểu Điêu nhìn Lâm Động như nhìn một thằng ngốc, cười nhạo nói:

"Tin tức Tổ Phù nếu xuất hiện ở trong Đại Viêm vương triều, chẳng cần tới hai quả, chỉ cần một quả cũng sẽ khiến cho thiên hạ rối loạn long trời lở đất, một cái Đại Viêm vương triều nhỏ nhỏ mà muốn giữ được thần vật thế này ư, đúng là nằm mơ."

Bị Tiểu Điêu khinh thường, Lâm Động có chút xấu hổ, hắn cũng cảm thấy ý nghĩ của mình đúng là quá viển vông.

"Hai cái Tổ Phù mà ngươi nói ở đây chỉ là thác ấn mà thôi, đây là phù văn do người ta lưu lại, người lưu lại chắc chắn là người đã nhìn thấy hai hai cái Tổ Phù này, hắc, mà người này đúng là có bản lĩnh, lại có khả năng phác thảo ra phù văn của hai cái Tổ Phù, phải biết rằng, Tổ Phù là vật do quy tắc thiên địa ngưng tụ, muốn vẽ phác thảo hình dáng của nó Linh Phù Sư bình thường không thể nào làm nổi. Người khắc họa thành công hai cái Tổ Phù chắc chắn là người có thực lực tương đối cao."

Tiểu Điêu nhìn thoáng qua hai cái Tổ Phù do phù văn cổ xưa hình thành, nói.

"Nếu như vị tiền bối kia đã nhìn thấy Tổ Phù, vậy thì chắc chắn sẽ biết nó ở chỗ nào?"

Lâm Động thử hỏi.

Nghe vậy, Tiểu Điêu trầm mặc một chút, sau mới khẽ gật đầu:

"Cũng có khả năng này, Tổ Phù ẩn dấu trong thiên địa, Tổ Phù Giả toàn là những người có tiếng tăm lừng lẫy, không biết người này ở nơi nào mà lại nhìn thấy tận hai cái Tổ Phù."

"Trong thiên địa có tổng cộng bao nhiêu cái Tổ Phù?"

Lâm Động có chút hiếu kỳ hỏi, hắn biết đối với cái loại thần vật như thế này ngay cả nhìn hắn cũng không đủ thực lực, nhưng mà trong lòng vẫn hiếu kỳ.

"Theo ta được biết, trong thiên địa dường như có tổng cộng tám cái Tổ Phù, năm đó ta gặp một vị cường giả mang một cái Tổ Phù, thực lực của người này vô cùng khủng bố, ngay cả ta ở trong thời kỳ đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của hắn."

Tiểu Điêu trầm ngâm nói.

Đối với chuyện Tiểu Điêu trong thời kỳ đỉnh phong mạnh như thế nào, Lâm Động không biết, nhưng mà từ trong giọng nói của con chồn này, Lâm Động nhận ra nó chắc chắn phải vượt qua Tạo Hóa Tam Cảnh, thậm chí đã đạt tới cả Niết Bàn Cảnh.

Vậy mà khi đứng trước cường giả có Tổ Phù, nó vẫn không địch nổi, không biết thực lực của người kia khủng bố như thế nào.

"Tám cái Tổ Phù cực kỳ thần bí, người này có thể may mắn nhìn thấy hai cái Tổ Phù đúng là có chút bản lĩnh, căn cứ vào hai cái thác ấn phù văn trên hai bức

tường này, ta nhận ra nó không phải là cái Tổ Phù trước kia ta nhìn thấy, hai cái Tổ Phù này có khả năng còn chưa hiện thế."

Tiểu Điêu nói.

"Ý của ngươi này, sẽ có một cái Tổ Phù tương tự như Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung của ta?"

Lâm Động trầm mặc một chút, đột nhiên thử hỏi.

Hắn rất muốn biết điều này, vốn tưởng Bản Mệnh Chi Phù của hắn chỉ là Phù ấn bình thường, vậy mà không ngờ nó lại có lai lịch không nhỏ.

"Điều này. . ."

Nghe thấy Lâm Động hỏi như vậy, Tiểu Điêu cũng phải trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

"Bản Mệnh Linh Phù của ngươi chắc chắn có mối quan hệ nào đó với Tổ Phù, nếu như ta đoán không sai thì có lẽ đây chính là phù văn do một vị cao nhân nào đó lĩnh ngộ được từ Tổ Phù, có thể nói đây là một thứ được mô phỏng từ Tổ Phù. . ."

"Nếu là như vậy thì vị cao nhân kia sẽ vô cùng mạnh, ta đã sống nhiều năm như vậy rồi nhưng chưa từng nghe nói ai đủ khả năng hiểu thấu đáo Tổ Phù, càng không nói tới chuyện từ nguyên hình của Tổ Phù lĩnh ngộ ra được phù văn ảo diệu."

Nói đến câu cuối cùng, trong thanh âm của Tiểu Điêu hiện lên sự bội phục.

Lâm Động khẽ gật đầu, nói vậy thì hắn biết vậy, thứ này hắn ngẫu nhiên có được, không có cách nào biết được cái Cổ Tuyền Phù Ấn này là do vị cao nhân nào sáng tạo ra.

"Đáng tiếc, ở đây chỉ có thác ấn Tổ Phù, nếu như có được một cái Tổ Phù thì

quá tốt, thứ này mới chính là thần vật của trời đất."

Tiểu Điêu có chút tiếc nuối nói.

Lâm Động nhún vai, trong lòng hắn cũng cảm nhận thấy như vậy, Tổ Phù này tuy rằng cường đại, nhưng đối với hắn là một sự xa vời, mục tiêu trước mắt của hắn hiện giờ chỉ là muốn bảo hộ Lâm gia, đạt được một thành tích không tệ trong Tộc hội của dòng họ Lâm, hoàn thành tâm nguyện mấy chục năm của Lâm Chấn Thiên mà thôi.

"Ở đây không còn gì thú vị nữa, đi thôi."

Lâm Động phất phất tay, định xoay người rời đi.

"Chờ một chút."

Nhìn thấy Lâm Động định đi, Tiểu Điêu vội vã kêu lên, nó chỉ vào một bức tường nói:

"Đem Bản Mệnh Linh Phù của ngươi dán lên phù văn của vách tường."

Nghe thấy Tiểu Điêu nói vậy, Lâm Động khẽ nhíu mày, hắn chần chờ một chút rồi cũng triệu hoán hai quả Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung ra ngoài, nhưng vì an toàn, hắn để lại một quả.

Bản Mệnh Linh Phù phát ra ánh sáng ở giữa không trung, Lâm Động cẩn thận từng tí một điều khiển một quả hướng tới một bức tường.

"Ông!"

Dưới cái nhìn khẩn trương của Lâm Động và Tiểu Điêu, Bản Mệnh Linh Phù khi tới gần bức tường thì đột nhiên chấn động, sau đó thoát khỏi sự khống chế của Lâm Động, hóa thành một cái dòng xoáy Linh Phù.

Biến cố này làm cho Lâm Động cả kinh, vội vàng thu hồi Bản Mệnh Linh

Phù, nhưng hắn lại kinh hãi phát hiện, hắn đã mất đi sự khống chế với Bản Mệnh Linh Phù.

"Đừng hoảng hốt, chỉ là một quả Bản Mệnh Linh Phù mà thôi, mất rồi có thể tu luyện lạ được, nếu như đạt được thu hoạch thì mất 100 viên cũng chỉ là chuyện nhỏ."

Thấy Lâm Động kinh hãi, Tiểu Điêu ở bên cạnh vội vàng nói.

"Ngươi đừng có hại ta đấy!"

Lâm Động cắn răng, nói.

"Trời, nếu như không phải lúc trước ngươi giúp ta, thì Điêu gia chẳng thèm nói cho ngươi biết, Tổ Phù chính là thần khí của Phù sư, nếu như ngươi có được nó thì Điêu gia đảm bảo sau này thanh danh của ngươi sẽ truyền khắp thiên địa!"

Tiểu Điêu bĩu môi, nói một cách khinh thường.

Trong khi Lâm Động và Tiểu Điêu nói chuyện, cái dòng xoáy Linh Phù kia cũng tản mát ra một cỗ Tinh thần lực, giống như những tia sáng chiếu vào thác ấn Tổ Phù trên bức tường.

Khi những tia sáng tinh thần chiếu vào, Thác ấn Tổ Phù cũng phản xạ ngược lại những tia sáng, khi lan tới giữa không trung, nó tự động hình hành một bản đồ.

"Đây là. . . Bản đồ Đại Viêm vương triều?"

Nhìn thấy đồ hình mà Tinh thần lực ngưng tụ, Lâm Động cũng hơi cảm kinh ngạc, sau khi nói xong, ánh mắt hắn tập trung nhìn thẳng vào một điểm đỏ trên bản đồ.

"Đây là địa điểm có Tổ Phù."

Tiểu Điêu thản nhiên nói, chợt nhếch miệng:

"Thật không biết cái tên tiểu tử này có vận cứ chó gì mà lại có bản đồ này, nếu như để cho đám Phù sư biết được, thì kiểu gì Đại Viêm vương triều cũng trở nên điên cuồng."

Lâm Động gãi gãi đầu, hắn nhìn chăm chú vào cái bản đồ Tinh thần này, ngoại trừ một điểm đỏ ở trong lãnh thổ Đại Viêm vương triều, còn có một điểm đỏ khác, nhưng mà hắn không biết nơi này, chắc chắn đây không nằm trong lãnh thổ của Đại Viêm vương triều.

Bản đồ tinh thần không duy trì được lâu, sau đó nó hóa thành những tia sáng nhập vào trong dòng xoáy Linh Phù, dòng xoáy vặn vẹo một lúc rồi biến lại thành Bản Mệnh Linh Phù, nhập vào trong đầu Lâm Động.

Khi Bản Mệnh Linh Phù trở về, Lâm Động cảm nhận thấy trong đầu mình hình như có thêm một vật gì đó, hắn nghĩ chắc đây là bản đồ tinh thần kia.

"Trong cái Đại Viêm vương triều nho nhỏ này lại có người biết vị trí của hai cái Tổ Phù, con mẹ nó đúng là không thể tin được."

Tiểu Điêu từ từ phục hồi tinh thần lại, hắn vô cùng chấn động khi nhìn thấy cái bản đồ này, dù sao, Tổ Phù tổng cộng chỉ có 8 cái, vậy mà trong cái Phù Sư Tháp rách nát này lại có vị trí của hai cái Tổ Phù, đây đúng là điều khiến cho người khác chẳng biết nói gì.

"Tại sao vị tiền bối này lại không tự mình đi lấy? Chẳng phải Tổ Phù có lực hấp dẫn cực lớn đối với Phù Sư hay sao?"

Lâm Động có chút nghi ngờ nói.

"Ta làm sao mà biết được, hơn nữa ngươi cho rằng Tổ Phù muốn lấy là lấy hay sao? Thần vật trong thiên địa, người bình thường có thể hàng phục ư."

Tiểu Điêu đảo cặp mắt trắng dã, rồi mới từ từ nói:

"Có thể người này có một bản lĩnh dò xét kỳ dị nào đó."

Đối với các suy đoán này, Lâm Động cũng chẳng biết làm sao, lúc này mới chỉ có được vị trí của Tổ Phù mà thôi, hắn cũng không có ý định lập tức khởi hành đi tìm, bởi vì với thực lực của hắn hiện giờ, cho dù gặp Tổ Phù cũng chẳng thể làm gì được, hắn cũng hiểu loại thần vật này sẽ không coi trọng một người bình thường.

"Hiện tại có thể ra ngoài rồi chứ?"

Lâm Động nhìn về phía Tiểu Điêu vuốt tay, nói.

"Đi thôi, thực lực hiện giờ của ngươi đúng là chưa thích hợp để đi tìm Tổ Phù, chờ bản lĩnh của ngươi mạnh hơn chút rồi tính."

Tiểu Điêu liên tục đả kích Lâm Động, giơ giơ móng vuốt, thân hình nó chậm rãi biến mất, hóa thành luồng ánh sáng, chui vào trong Thạch Phù ẩn dấu trong người Lâm Động.

Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, hiện giờ hắn mới chỉ có chút danh tiếng trong Viêm Thành, vậy mà Tiểu Điêu cũng chẳng thèm quan tâm, liên tục đả kích.

"Cũng nên rời đi rồi."

Ngẩng đầu, Lâm Động nhìn lại bức tường một lần, hắn phát hiện thác ấn Tổ Phù mờ hơn trước rất nhiều, giống như là thần vận đã biến mất.

Đối với loại biến hóa này, Lâm Động hơi suy nghĩ một chút là đoán ra, nguyên nhân chắc là do bản đồ Tinh thần, sau này cho dù có người bước chân vào đây, cũng không thể nào có được bản đồ.

Nghĩ đến đây, Lâm Động mỉm cười, xoay người trực tiếp đi xuống, thân ảnh hắn chậm rãi biến mất trong tầng thứ 9.

"Ca ca!"

Khi thân ảnh của hắn biến mất, bức tường ẩn chứa thác ẩn tổ phù đột nhiên nổ tung, gạch đá rơi tung tóe, phù văn mô phỏng hai cái Tổ Phù biến mất không còn tung tích.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 146

Phong Ba Tái Khởi

Khi Lâm Động từ trong Phù Sư Tháp đi ra ngoài, hắn nhìn thấy một đống người đứng như cọc gỗ và nhìn hắn như gặp quỷ.

"Nham đại sư, các người không sao chứ?"

Bị đám người này nhìn một cách quái dị như vậy, Lâm Động không khỏi cười gượng một tiếng.

"Ngươi lên tầng thứ chín?"

Nham đại sư nhìn chằm chằm vào Lâm Động, thanh âm của lão run rẩy, tầng 9 Phù Sư Tháp ngay cả lão cũng không thể tiến vào, vậy mà Lâm Động lại có thể.

"Ách? Làm sao vậy? Tiểu tử chỉ thử một chút xem có vào được tầng 9 hay không. . ."

Nhìn thấy biểu tình của Nham đại sư, Lâm Động hoảng sợ, hắn còn tưởng rằng những chuyện hắn làm trong tầng 9 bị người khác biết, cho nên cẩn thận hỏi lại.

"Cái tên tiểu tử này. . ."

Thấy Lâm Động thừa nhận, Nham đại sư cùng với mấy vị trung niên tam ấn Phù Sư ở bên cạnh phải hít sâu một hơi, ánh mắt không thể nào che giấu được sự kinh hãi, đã bao năm rồi không có ai tiến vào được tầng 9, không ngờ Lâm Động lại có thể.

"Rất may là đám người Thiên Hỏa thành bỏ về sớm, chứ không thì sẽ bị đả kích tới mức ói máu."

Một trung niên Phù Sư cười khổ nói, những người khác cũng đồng ý gật đầu.

Lâm Động cười gượng một tiếng, hắn biết, nếu như dựa vào bản lĩnh thực sự thì hắn cũng chỉ như Chu Thông mà thôi, nếu không có Bản Mệnh Linh Phù thì hắn sẽ không bao giờ đạt được thành tích này.

Đương nhiên, điều này cũng chứng minh tinh thần thiên phú của Lâm Động vô cùng kinh người, nếu bỏ yếu tố Bản Mệnh Linh Phù kỳ dị thì bản thân hắn cũng tương đương với Chu Thông.

Phải biết rằng, Chu Thông là người đứng đầu trong số Phù sư trẻ tuổi của Thiên Hỏa thành, hơn nữa thời gian hắn khổ tu Tinh thần lực dài hơn Lâm Động rất nhiều, Lâm Động có thể đi sau vượt trước đã chứng minh tinh thần thiên phú của hắn thuộc loại yêu nghiệt.

"Lần này cám ơn ngươi."

Trong lúc Lâm Động cười gượng, Tử Nguyệt tiến lên nhẹ nhàng nói, hiện giờ gương mặt nàng không còn sự lạnh lùng như trước, đứng trước Lâm Động, nàng không còn sự lãnh ngạo như xưa.

Nhìn thấy băng mỹ nhân dịu dàng hơn trước nhiều, Lâm Động lạ trở thành người mất tự nhiên, cười nói:

"Cũng chỉ được người khác nhờ vả mà thôi."

"Hiện giờ ngươi đã bước chân vào tam ấn Phù sư rồi chứ?"

Nham đại sư vuốt chòm râu cười nói, từ khi Lâm Động tiến vào trong Phù Sư Tháp, đám người này không hề rời khỏi đây, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào những động tĩnh ở bên trong, cho nên việc Lâm Động tấn cấp đương nhiên là bọn họ có thể cảm ứng.

"Đúng vậy."

Điều này thì Lâm Động không cách nào giấu được, cho nên chỉ còn các gật đầu cười, cái gật đầu này lại làm cho mọi người xung quanh than thở, họ tu luyện trên chục năm, nhưng mà Lâm Động chỉ cần hai năm thời gian đã đuổi kịp, tốc độ này khiến cho người khác phải kinh hãi.

"Trước khi đám Thiên Hỏa thành rời đi, ha hả, Chu Thông có nhắn lại với ngươi rằng, lần sau hắn sẽ thắng ngươi."

Lâm Động cười cười, đối với Chu Thông hắn không có ác cảm, thậm chí còn tương đối có hảo cảm, nếu như sau này gặp lại không biết hai người có khả năng thành bằng hữu hay không.

Do việc tháp đấu đã xong, Lâm Động không còn việc gì phải ở lại, hơn nữa thời gian từ lúc hắn đi đã là hơn một tháng, hắn phải mau chóng trở về, cho nên sau khi nói chuyện hàn huyên vài câu, hắn nhanh chóng nói lời cáo từ.

Ra khỏi Phù Sư Hội, Lâm Động trực tiếp về thẳng Lâm gia, sau khi vào cổng lớn, hai hàng lông mày của hắn nhíu lại, hiện giờ Lâm Động vắng vẻ hơn trước khi hắn rời đi rất nhiều.

"Lâm Động ca!"

Trong lúc Lâm Động đang nhíu mày, có một thanh âm quen thuộc vang lên thanh thúy, hắn ngẩng đầu thấy Thanh Đàn đang chạy tới, trên mặt mang theo một nụ cười dịu dàng:

"Thanh Đàn."

"Lâm Động ca, huynh cuối cùng cũng về."

Thanh Đàn chạy tới trước mặt Lâm Động, đôi mắt đẹp mang theo sự mừng rỡ, Tiểu Viêm đứng cạnh Lâm Động cũng gầm nhẹ một tiếng.

"Lâm Động ca đã trở về!"

Khi Thanh Đàn cất tiếng gọi, có một số người khác cũng chạy ra, điều khiến Lâm Động vô cùng kinh ngạc chính là, đây hầu như toàn là đám tiểu bối của Lâm gia, mà dẫn đầu chính là đám người Lâm Hà và Lâm Hoành.

"Lâm Hà tỷ, sao vậy? Gia gia đâu rồi?"

Nhìn Lâm Hà, Lâm Động nhướng mày hỏi.

"Gia gia và mọi người đi xử lý chút chuyện."

Lâm Hà chần chờ nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe vậy, trong lòng Lâm Động hơi trầm xuống, hắn đã sớm nhận ra bầu không khí này có gì đó không ổn, cho nên lập tức hỏi.

"Lâm gia chúng ta vận chuyển Dương Nguyên Thạch rời khỏi Thiết Mộc Trang thì bị cướp, hơn nữa phụ thân và đại bá cũng bị thương."

Thanh Đàn đứng bên cạnh nhỏ giọng nói, hơn nữa trong khi nói hai tay nàng cũng nắm chặt, hiển nhiên là vô cùng tức giận.

"Phụ thân bị thương?"

Nghe thấy Thanh Đàn nói thế, trong mắt Lâm Động hiện lên sự tức giận, chậm rãi nói:

"Có điều tra ra là ai làm không?"

"Ta nghe gia gia và mọi người nói, là do Quỷ Đao Môn ở Viêm Thành làm."

Lâm Hà nói.

"Quỷ Đao Môn? Môn chủ bọn họ là Quỷ đao Quỷ Diêm?"

Lâm Động nhíu mày, Quỷ Đao Môn hắn có nghe nói, tuy môn phái này không thể so sánh với ba thế lực đứng đầu Viêm Thành, nhưng mà cũng không kém quá xa.

Quan trọng nhất chính là, môn chủ Quỷ Đao Môn Quỷ Diêm là một nhân vật có danh tiếng ở Viêm Thành, tuy chưa tiến vào Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, nhưng mà lại là người đứng đầu trong số người dưới Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, nếu so sánh với Quỷ Diêm, Ngụy Thông chẳng đáng gì.

"Lâm gia và chúng không có ân oán gì chứ?"

"Chúng ta không có ân oán gì với họ, nhưng mà nghe nói Quỷ Đao Môn đã liên minh với Huyết Lang Bang."

Lâm Hà cười khổ nói.

"Huyết Lang Bang!"

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt Lâm Động cũng âm trầm xuống, hắn biết Lâm gia trong khoảng thời gian này hoạt động luôn giữ ý, sao có thể chọc vào Quỷ Đao Môn được chứ, hóa ra Huyết Lang Bang đang đứng sau âm thầm quấy phá.

"Chúng ta không có chứng cứ chứng minh việc này là do Quỷ Đao Môn làm, bọn họ hành động quá sạch sẽ, đối phương sống chết không thừa nhận, hơn nữa có không ít thế thế lực khác để mắt tới mỏ Dương Nguyên Thạch của chúng ta, ai, tình hình hiện giờ vô cùng hỗn loạn, những tên này đều chờ Lâm gia chúng ta đổ, để mò vào kiếm lợi. . ."

"Hôm qua Huyết Lang Bang có truyền tin tới là có thể đứng ra chủ trì chuyện này, hừ, mọi chuyện đều do họ làm ra, bây giờ còn giả bộ làm người tốt, chúng coi chúng ta là người ngu hay sao?"

Lâm Hà căm giận nói, hiển nhiên nàng rất tức giận với thủ đoạn ti tiện của

Huyết Lang Bang.

Lâm Động khẽ gật đầu, đôi mắt hắn trở nên lạnh lùng, xem ra lần trước giết Ngụy Thông chưa đủ để cho Lâm gia phát triển vững chắc ở Viêm Thành. Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất chính là có Huyết Lang Bang đứng sau, nếu không những thế lực khác sẽ không dám động tay động chân vào Lâm gia.

Dù sao, thực lực của hai bên cách nhau quá lớn, Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn cảnh không giống như bình thường.

"Hôm nay Gia Gia mang theo mọi người tới quảng trường trong thành đàm phán, nhưng mà may là có Vạn Kim Thương Hội đi cùng.”

"Vạn Kim Thương Hội cùng đi à."

Nghe vậy, Lâm Động hơi thoải mái một chút. Tuy rằng Quỷ Đao Môn có Huyết Lang Bang làm chỗ dựa, nhưng họ chắc chắn sẽ kiêng kị Vạn Kim Thương Hội, không dám thẳng thừng lấn áp người khác.

"Danh tiếng của Lâm gia chúng ta ở Viêm Thành vẫn còn ít. . ."

Lâm Động há miệng, nở nụ cười khó hiểu.

"Mọi người nên ở trong nhà, không nên ra ngoài, Tiểu Viêm ở lại cùng mọi người, ta ra ngoài có chút việc."

Lâm Động bình tĩnh nói, sau đó xoay người rời đi, Huyết Lang Bang liên tiếp làm phiền hắn, nếu như tạm thời không thể giải quyết họ thì sẽ chặt từng những “mũi thương xung kích” của họ!

Đối với đám người độc ác như sài lang này, chỉ có thể dựa vào trái tim băng giá và thủ đoạn độc ác mới có thể làm cho bọn họ kiêng kỵ và sợ hãi!

Nhìn theo bóng lưng Lâm Động, Lâm Hà và mọi người há miệng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, hiện giờ danh vọng của Lâm Động ở Lâm gia đã tương đương

với Lâm Chấn Thiên, cho dù Lâm Khiếu và Lâm Khắng cũng khó mà bằng được.

Hiện giờ thực lực của Tiểu Viêm đã tương đương với cường giả Nguyên Đan cảnh tiểu thành, nó đã có thể bảo vệ Lâm gia, điều này làm cho Lâm Động yên tâm rời đi.

Rời khỏi đại môn của Lâm gia, Lâm Động xác định phương hướng, sau đó chạy như bay vào thành, trong mắt sát ý đã hiện.

"Quỷ đao Quỷ Diêm, Lâm gia ta không phải là trái hồng mềm, đánh bị thương phụ thân ta, ta sẽ cho ngươi đi gặp Diêm Vương!"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 147

Tính Cái Gì Đó?

Quảng trường của Viêm Thành tương đối nổi tiếng, đây là nơi các thế lực ở Viêm Thành sống mái với nhau, những chuyện mà Giác Đấu Trường không giải quyết được thì họ kéo nhau ra quảng trường, cho nên nghiễm nhiên nơi này được coi là nơi giao thủ hợp pháp, rồng rắn lẫn lộn, loạn tới mức Phủ thành chủ phải cử một vệ đội trông coi.

Hiện giờ ở quảng trường đã có không ít thế lực của Viêm Thành tập trung, số lượng người tương đối lớn.

Đông người nhiều thế lực, muốn chia một chén canh ở đây không phải là chuyện dễ, Lâm gia muốn đặt chân ở chỗ này đương nhiên phải có thực lực, Lâm gia phát triển đã khiến cho một số thế lực không vừa mắt, tình huống này kiểu gì cũng phải diễn ra mà thôi!

Trải qua một thời gian trắng trợn phát triển, thực lực của Lâm gia đã được đề cao không ít, do có mỏ Dương Nguyên Thạch làm chỗ dựa, dùng nhiều tiền mua cao thủ để tăng thực lực, tuy vậy, Lâm gia bây giờ vẫn chưa đủ sức đối địch với Quỷ Đao Môn.

Trong quảng trường hôm nay có mấy phe nhân mã, Huyết Lang Bang, Quỷ Đao Môn, Vạn Kim Thương Hội cùng với nhân vật chính Lâm gia, tất cả đều đã tới đông đủ.

Huyết Lang Bang vẫn do Nhạc Sơn suất lĩnh, vóc người hắn khôi ngô, tỏa ra một cỗ khí thế cực kỳ sắc bén, làm cho số cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn cũng không dám khinh thường.

Bên cạnh vị trí của Huyết Lang Bang có một đám nhân mã mặc toàn áo đen, đứng đầu cũng là một nam tử gầy gò mặc áo đen, hai mắt trũng sâu, trông hơi nham hiểm, môi mỏng khiến cho người khác liên tưởng tới nhiều điều.

Người này chính là môn chủ Quỷ Đao môn, có danh là người đứng đầu Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn của Viêm Thành, Quỷ đao Quỷ Diêm!

"Ha hả, các vị, Viêm Thành không phải của riêng ai, ai có năng lực đều có thể thu lợi ở nơi này, đương nhiên, họ phải tuân theo quy củ."

Nhạc Sơn cười tủm tỉm đảo mắt nhìn xung quanh.

"Ha hả Nhạc Sơn bang chủ, Huyết Lang Bang đã vi phạm không ít quy củ rồi đấy, câu này ngươi nói ra đúng là hơi buồn cười."

Nhạc Sơn vừa mới nói xong, Hạ Vạn Kim đã thản nhiên nói.

"Hôm nay tới đây không phải để nghe ngươi nói quy định gì cả, Quỷ Đao Môn đoạt Dương Nguyên Thạch của Lâm gia, mà Lâm gia lại là minh hữu của Vạn Kim Thương Hội chúng ta, nếu như Quỷ Đao Môn không có giải thích và hành động thỏa đáng, Vạn Kim Thương Hội chúng ta sẽ không bỏ qua!"

"Hạ hội trưởng, Quỷ Đao Môn cũng là minh hữu của Huyết Lang Bang chúng ta."

Nhạc Sơn cười cười, nói một cách thoải mái:

"Ngươi đã nói như vậy thì ta cũng nói thẳng, nếu như hôm nay Vạn Kim Thương Hội ra tay với Quỷ Đao Môn, Huyết Lang Bang chúng ta sẽ không ngồi xem đâu!"

Mới qua một hai câu mà bầu không khí trong sân đã bị hai thế lực lớn của Viêm Thành đẩy lên tới mức giương cung bạt kiếm, không ít người nhìn nhau, vốn họ tưởng rằng hai bên chỉ khách sáo vài câu, không ngờ mới chỉ như vậy đã có dấu hiệu trở mặt.

"Quỷ Đao Môn tuy mạnh nhưng mà Lâm gia chúng ta cũng không dễ bị bắt nạt, các ngươi âm thầm dùng vũ lực cướp đoạt Dương Nguyên Thạch của Lâm gia ta, đồng thời đả thương người của Lâm gia, cục tức này kiểu gì cũng phải báo, nếu không sau này Lâm gia chúng ta làm gì còn thể diện mà đặt chân ở Viêm Thành!"

Trong khi bầu không khí đang căng thẳng, Lâm Chấn Thiên vẫn tiếp lời, nhưng hắn cũng là người thông minh, Huyết Lang Bang thế mạnh cho nên hắn chỉ nhằm vào Quỷ Đao Môn.

"Hắc, Lâm lão đầu, ăn thì có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói nhảm, Quỷ Đao Môn ta động tới Dương Nguyên Thạch của Lâm gia các ngươi từ lúc nào?"

Đối mặt với tiếng quát của Lâm Chấn Thiên, môn chủ Quỷ Đao Môn Quỷ Diêm cũng cười lạnh nói. Bộ dáng của hắn lúc này cũng dương dương đắc ý, tuy rõ ràng là người của hắn ra tay, nhưng mà làm gì có chứng cớ gì, hơn nữa đạo lý là do nắm tay ai mạnh hơn quyết định, Quỷ Diêm có kiêu ngạo cũng chẳng lạ!

"Ha hả, Lâm gia chủ, việc này có lẽ là có hiểu lầm, trong khoảng thời gian vừa rồi Lâm gia và Quỷ Đao Môn đã giao thủ, mỗi bên đều có thiệt hại, nếu như tiếp tục làm căng cũng không tốt, vạn nhất Phủ thành chủ nổi giận, sợ rằng. . ."

Nhạc Sơn cười cười nói.

Sắc mặt đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu trầm xuống, bọn họ có thể cảm nhận được các ánh mắt của những người khác đang nhìn mình, căn cơ của Lâm gia ở Viêm Thành rất mỏng, không thể so sánh được với Quỷ Đao Môn và Huyết Lang Bang được.

"Lâm gia chúng ta toàn là những người tâm huyết, cho dù phải trả giá lớn cũng phải đòi lại thể diện!"

Lâm Chấn Thiên hít sâu một hơi, thanh âm già nua của lão có vẻ vô cùng kiên định, đây không còn là Thanh Dương Trấn, ẩn nhẫn không mang lại điều tốt, đây là chỗ của bầy sói, phải biểu hiện sao cho hung ác hơn đám sói cũ, nếu không thì sau chuyện hôm nay sẽ có vô số chuyện khác diễn ra!

Nghe thấy Lâm Chấn Thiên nói thế, ánh mắt Nhạc Sơn trầm xuống, hắn không ngờ rằng Lâm Chấn Thiên dám ở trước mặt mọi người phản bác câu nói của hắn.

"Hắc, lão già này, ngươi cho rằng Quỷ Đao Môn chúng ta sợ Lâm gia các ngươi phải không? Nếu không có Nhạc Sơn bang chủ khuyên bảo, Lâm gia các ngươi chắc đã chạy về Thanh Dương trấn rồi, ta khuyên các ngươi một câu, thức thời mới là tuấn kiệt!"

Quỷ Diêm lạnh nhạt cười nói.

"Quỷ Diêm, ngươi ngày càng ngang ngược rồi đấy!"

Ánh mắt Hạ Vạn Kim lạnh lẽo, đột nhiên bước lên một bước, cách không đánh một quyền, một cỗ kình phong sắc bén xé rách không khí, nhanh như tia chớp bắn về phía Quỷ Diêm.

"Ầm!"

Đạo kình phong kia không bắn trúng Quỷ Diêm, bởi vì Hạ Vạn Kim vừa mới xuất thủ, Nhạc Sơn cũng lập tức bước ra, tay áo bào vung lên tiếp lấy đạo kình phong này, thân hình không nhúc nhích tí nào.

"Hạ hội trưởng, hôm nay ta gọi các vị tới đây là muốn dùng phương thức hòa bình thương lượng chuyện này, ngươi vừa gặp mặt đã ra tay, hình như không tốt cho lắm?"

Nhạc Sơn thản nhiên nói.

"Hừ, Nhạc Sơn bang chủ, đây mà gọi là phương thức hòa bình hay sao, có mà

lấy thịt đè người!"

Bên cạnh Hạ Vạn Kim, Đổng Tố lạnh lùng nói.

Nhạc Sơn cười cười, đưa mắt nhìn sang đám người Lâm gia, nói:

"Ta có một phương pháp thỏa đáng, việc này đúng là Quỷ Đao Môn không đúng, ta sẽ bảo bọn họ nhận lỗi với Lâm gia các ngươi."

Nghe thấy Nhạc Sơn nói như thế, Lâm Chấn Thiên không những không vui mừng mà còn cảnh giác hơn, hắn không cho rằng Nhạc Sơn muốn giúp bọn họ.

"Sau này khi Lâm gia vận chuyển Dương Nguyên Thạch phải cam kết cho Quỷ Đao Môn hộ tống, đến lúc đó, chỉ cần trả công cho bọn họ một phần nhỏ là được rồi, ha hả, ta tin rằng như vậy thì Quỷ Đao Môn sẽ hợp tác tốt với Lâm gia, trong phạm vi Viêm Thành, ta đảm bảo tuyệt không có ai dám động vào xe vận tải của Lâm gia các ngươi. Được không?"

"Ngươi khinh người quá đáng!"

Nghe thấy phương pháp thỏa đáng mà Nhạc Sơn nói, sắc mặt đám người Lâm Chấn Thiên xám xịt, Lâm Mãng tính cách nóng nảy cho nên hai mắt đã đỏ hồng, cái tên khốn kiếp này định khua môi múa mép hai ba câu đã đòi phân chia lợi ích mỏ Dương Nguyên Thạch ư!

"Nhạc Sơn bang chủ, biện pháp của ngài đúng là thỏa đáng quá a!"

Đổng Tố cười lạnh châm chọc, nàng nhận ra, Huyết Lang Bang đã động tâm với mỏ Dương Nguyên Thạch của Lâm gia, trong chuyện này người khởi sự có khi chính là Nhạc Sơn.

"Hảo ý của Nhạc Sơn bang chủ, Lâm gia ta tâm lĩnh."

Lâm Chấn Thiên cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống, dùng thanh âm nặng nề nói.

"Được rồi, nếu các ngươi không chấp nhận phương án của ta, vậy thì chuyện này sẽ do Quỷ Đao Môn và Lâm gia tự giải quyết, nhưng mà ta cũng nói trước, người ngoài đừng mong nhúng tay vào chuyện này, nếu không Huyết Lang Bang chúng ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho dù phải là địch nhân của Vạn Kim Thương Hội."

Thấy mọi người phản ứng như vậy, Nhạc Sơn chẳng có gì bất ngờ, cười nhạt nói.

Hạ Vạn Kim chớp mắt một cái, Nhạc Sơn đang định kiềm chế Vạn Kim Thương Hội, dù sao thực lực của Lâm gia trong khoảng thời gian vừa rồi có tăng cao, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Quỷ Đao Môn, mà quan trọng nhất chính là Quỷ Đao Môn có Quỷ Diêm, thực lực của Quỷ Diêm đứng đầu trong số Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn của Viêm Thành, cho dù Ngụy Thông cũng không phải là đối thủ của hắn.

Cho nên, nếu như Vạn Kim Thương Hội không nhúng tay vào thì khi Lâm gia và Quỷ Đao Môn giao thủ, sợ rằng Lâm gia sẽ phải trả một cái giá đắt.

Đám người Nhạc Sơn đương nhiên cũng hiểu rõ điều này, hắn phải nghĩ biện pháp kiềm chế Vạn Kim Thương Hội, xem ra đám người này đã mất không ít thời gian chuẩn bị kế hoạch.

Dù sao cho dù Vạn Kim Thương Hội có ra tay, thì Huyết Lang Bang cũng sẽ xuất thủ kiềm chế Vạn Kim Thương Hội, Lâm gia vẫn đơn độc đối mặt với Quỷ Đao Môn, đến lúc đó, nói không chừng tình hình Lâm gia còn tồi tệ hơn vì phải đối mặt với cả Huyết Lang Bang.

Trong sân trở nên yên tĩnh, một số thế lực khác cũng lặng lẽ lắc đầu, tình hình của Lâm gia bây giờ vô cùng xấu, chắc chắn sẽ không thể thiếu được một trận huyết chiến.

Đương nhiên bọn họ cũng nhận ra, Huyết Lang Bang và Quỷ Đao Môn đang có ý định dòm ngó mỏ Dương Nguyên Thạch của Lâm gia, đối với đống tiền

này, bọn họ cũng đỏ mắt nhưng không dám nhúng tay, thực lực của Lâm gia trong thời gian vừa qua tăng nhanh, ngoại trừ 3 thế lực đứng đầu Viêm Thành, thì chỉ có Quỷ Đao Môn mới có khả năng áp chế.

Quỷ Diêm dùng ánh mắt âm hiểm nhìn đám người Lâm Chấn Thiên, quái dị cười một tiếng, uể oải nói:

"Các ngươi mau chóng quyết định đi, thời gian của ta không nhiều lắm, cho dù các ngươi có lựa chọn như thế nào, Quỷ Đao Môn ta cũng sẽ phụng bồi."

Ánh mắt đám người Lâm Chấn Thiên trầm xuống, trong mắt đã có ánh sáng lóe lên.

"Có người nói Lâm gia các ngươi có một tiểu tử rất lợi hại, giết được cả Ngụy Thông, ta nghĩ các ngươi có thể đem quyền quyết định giao cho hắn."

Quỷ Diêm nghiêng đầu, cười nói.

Nghe thấy Quỷ Diêm tìm mọi cách khiêu khích, Lâm Khắng không còn nhịn được nữa, lửa giận bùng lên, nhưng trong lúc bọn họ định xông ra thì có một tiếng cười lạnh vang từ bên ngoài vào, có một thân ảnh lướt không mà tới, trong vô số ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân ảnh này hạ xuống trước mặt đám người Lâm gia.

"Các ngươi đang tính cái gì đó? Có phải định phân chia mỏ Dương Nguyên Thạch của Lâm gia ta không?"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 148

Chỉ Giáo

Tiếng cười nhạt đột nhiên vang lên có vẻ vô cùng nổi bật trong bầu không khí căng thẳng này, khi thân ảnh kia xuất hiện, vô số ánh mắt đều tập trung nhìn thật kỹ.

"Lâm Động? !"

Khi những ánh mắt này nhận ra người đứng trước mặt đám người Lâm Chấn Thiên, họ đều ngẩn ra, những tiếng bàn luận xôn xao vang lên, trong khoảng thời gian này, do Lâm Động đánh chết Ngụy Thông, cho nên trong Viêm Thành hắn cũng tạo dựng được chút danh tiếng, họ biết, trong Lâm gia người có thực lực mạnh nhất không phải là Lâm Chấn Thiên, mà là thiếu niên chưa tới 20 tuổi này!

"Động nhi!"

Nhìn thấy Lâm Động hiện thân, đám người Lâm Chấn Thiên trở nên vui vẻ hơn, không biết từ lúc nào, thiếu niên này có tầm quan trọng vô cùng đối với Lâm gia bọn họ.

"Phụ thân, không sao chứ?"

Đối với những ánh mắt nhìn mình, Lâm Động không để ý, mà nhìn đám người Lâm Khiếu, thấy sắc mặt phụ thân mình tái nhợt, lửa giận trong mắt đã bùng lên.

"Không sao đâu."

Lâm Khiếu lắc đầu, than thở:

"Con về là tốt rồi, trong khoảng thời gian này chuyện xảy ra cũng không ít."

"Con biết rồi, giao cho con đi."

Lâm Động khẽ gật đầu, nói:

"Có phải Quỷ Diêm đả thương người không?"

Lâm Khiếu gật đầu cười khổ.

"Ta tưởng rằng đệ đã mất tích chứ!"

Đổng Tố đứng bên cạnh bước nhanh tới, trợn mắt nhìn Lâm Động, tức giận nói.

"Đa tạ Tố tỷ và Hạ hội trưởng."

Lâm Động quay sang nhìn Đổng Tố và Hạ Vạn Kim trịnh trọng chắp tay, nói.

"Ha hả, nói những lời này làm cái gì."

Hạ Vạn Kim cười tủm tỉm khoát tay áo, sau đó nhíu mày, nói:

"Chuyện này có chút phiền phức, Huyết Lang Bang và Quỷ Đao Môn liên thủ nhòm ngó mỏ Dương Nguyên Thạch của Lâm gia các ngươi, trông tình hình này thì hình như bọn họ đã bàn bạc rất kỹ. . ."

"Thù oán của ngươi và Huyết Lang Bang xét tới cùng cũng là do Vạn Kim Thương Hội chúng ta mang tới, nếu như bọn họ muốn làm bậy thì Vạn Kim Thương Hội chúng ta tất sẽ ra tay ngăn cản, nhưng Quỷ Đao Môn sẽ nhân cơ hội này mà xuất thủ với Lâm gia các ngươi."

"Nếu như tình hình không ổn, Vạn Kim Thương Hội chúng ta sẽ ban bố Vạn Kim lệnh, triệu tập nhân mã đấu một trận với Huyết Lang Bang Quỷ Đao Môn!"

Trong đôi mắt đẹp của Đổng Tố hiện lên sự lạnh lùng.

"Đa tạ, nhưng mà chưa cần phải làm vậy, Quỷ Đao Môn, Lâm gia chúng ta có thể ứng phó."

Lâm Động cười cười, nói.

"Lâm Động, lần này không phải chuyện đơn giản đâu, Quỷ Diêm được xưng người đứng đầu Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn ở Viêm Thành, ngay cả Ngụy Thông nhìn thấy hắn cũng phải cúi đầu, ngươi chớ có liều lĩnh!"

Nghe thấy Lâm Động nói thế, sắc mặt Hạ Vạn Kim nghiêm túc nói.

Lâm Động mỉm cười, nếu như một tháng trước hắn sẽ phải kiêng kị người đứng đầu Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn này, nhưng bây giờ. . .

"Ngươi chính là Lâm Động, người đã giết Ngụy Thông?"

Trong khi Lâm Động và đám người Hạ Vạn Kim nói chuyện, Quỷ Diêm dường như cũng nhận ra hắn, hắn liếc mắt với Nhạc Sơn, thản nhiên nói.

Nghe thấy Quỷ Diêm nói, Lâm Động cũng quay đầu nhìn chằm chằm vào Quỷ Diêm, nụ cười trên khuôn mặt dần biến mất.

"Nếu ngươi có thể quyết định thì nên cho một đáp án đi, chỉ cần sau này việc vận chuyển Dương Nguyên Thạch do Quỷ Đao Môn chúng ta hộ thống, ta có thể cam đoan với ngươi, không có bất cứ người nào dám động tới chúng!"

Quỷ Diêm nhìn Lâm Động với ánh mắt âm hàn, nụ cười trên mặt đúng là khó coi:

"Đương nhiên, nếu như ngươi không đồng ý thì chúng ta cũng không miễn cưỡng, nhưng các ngươi cũng nên cẩn thận, có khi khai thác được Dương Nguyên Thạch mà không vận chuyển được đâu."

Câu nói cuối hiển nhiên là uy hiếp, sắc mặt đám người Lâm Chấn Thiên xám xịt, tức giận hằng giọng.

"Quỷ Diêm môn chủ, xem ra ngươi rất có hứng thú với Dương Nguyên Thạch của Lâm gia chúng ta?"

Lâm Động vẫn bình thản nói.

"Nếu như Lâm gia các ngươi yên ổn làm bá chủ Thanh Dương trấn thì chuyện Dương Nguyên Thạch sẽ có rất ít người biết, nhưng mà các ngươi đã si tâm vọng tưởng dự định đặt chân ở Viêm Thành, ta đây cũng dạy cho các ngươi biết một chút quy củ của Viêm Thành!"

Quỷ Diêm âm hiểm cười nói.

"Quy củ này chẳng qua là nắm tay ai lớn hơn mà thôi, Quỷ Diêm môn chủ, làm kỹ nữ thì cũng đừng nên lập miếu thờ? Mọi người đều là người mắt sáng, sao phải làm như vậy?"

Lâm Động cười mà như không cười.

Nghe thấy Lâm Động không lưu tình phun lời châm chọc, sắc mặt Quỷ Diêm đột nhiên xám lại, số người ở Viêm Thành dám nói như vậy với hắn cực ít. . .

"Vậy thì xem ra Lâm gia các ngươi không muốn áp dụng kiến nghị tốt của Huyết Lang Bang và Quỷ Đao Môn chúng ta?"

"Không cần các ngươi quan tâm, vấn đề hộ tống Lâm gia sẽ tự mình giải quyết."

Lâm Động thản nhiên nói.

"Ha hả, thật là anh hùng xuất thiếu niên, Nhạc Sơn ta lăn lộn ở Viêm Thành nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến một người trẻ tuổi ngông cuồng tới mức này."

Nhạc Sơn cười nhạt nói, trong mắt hắn hiện lên sự âm trầm.

"Lâm Động, đừng tưởng rằng có Vạn Kim Thương Hội làm chỗ dựa là không cần kiêng nể gì ai ở Viêm Thành, tới khi nhận quả đắng thì đừng nên hối hận."

"Đa tạ Nhạc Sơn bang chủ giáo huấn."

Lâm Động chắp tay, có chút nghiêm túc nói.

"Nếu Lâm gia không lĩnh tình, vậy thì đàm phán tới đây kết thúc." Nhạc Sơn cười cười, sau đó xoay người đi ra chỗ khác, trên mặt hắn nở nụ cười, những người quen hắn đều không khỏi thầm than một tiếng, thương hại nhìn cái tên tiểu tử Lâm Động không biết trời cao đất rộng. . .

Quỷ Diêm liếm liếm môi, nhìn chằm chằm vào Lâm Động, cười một cách âm hiểm, hắn cũng xoay người, sắp tới sẽ thực hiện kế hoạch huyết tẩy Lâm gia như đã bàn bạc với Huyết Lang Bang.

"Chờ một chút.”

Nhưng mà, ngay khi Nhạc Sơn xoay người, Lâm Động lại cất tiếng nói.

"Thế nào? Thay đổi chủ ý?"

Nhạc Sơn và Quỷ Diêm dừng lại, cười lạnh nói.

"Quỷ Đao Môn đoạt Dương Nguyên Thạch của Lâm gia ta, đả thương phụ thân và đại bá ta, lẽ nào cứ như vậy mà đi?"

Lâm Động nghiêng đầu, cười nói.

Lâm Động nói câu này làm cho ai cũng phải kinh ngạc nhìn hắn, tuy rằng mọi người đều hiểu lần đàm phán này đã thất bại, nhưng hành động này rõ ràng là cố ý khiêu khích Quỷ Đao Môn? Lẽ nào hắn không biết, nếu thật sự chọc giận Quỷ Diêm, Lâm gia bọn họ lấy ai ra mà ngăn cản?

Quỷ Diêm cũng ngẩn người, hắn còn đang kiếm cớ ra tay với Lâm gia, vậy

mà tên Lâm Động này lại tự mình dâng tới cửa?

"Lâm Động!"

Đổng Tố vội vàng thấp giọng nói:

"Không nên vọng động, chờ sau khi trở về chúng ta thương lượng một chút!"

Đám người Lâm Chấn Thiên liếc mắt nhìn nhau, nhưng mà không ai nói gì cả, đối với Lâm Động bọn họ có lòng tin không nhỏ, bọn họ đều hiểu, Lâm Động không phải người ngu, nếu như không nắm chắc hắn sẽ không bao giờ nói lời như thế.

"Huyết Lang Bang và Quỷ Đao Môn muốn tóm Lâm gia để khai đao, Huyết Lang Bang bởi vì Vạn Kim Thương Hội nên tạm thời không xuất thủ, bọn họ muốn dùng Quỷ Đao Môn áp chế Lâm gia chúng ta, Quỷ Đao Môn tuy rằng cường đại, nhưng cường giả chỉ có mình Quỷ Diêm, chỉ cần đánh bại hắn, Quỷ Đao Môn sẽ không chịu nổi một kích!" Lâm Động nhẹ giọng nói.

"Quỷ Diêm không như tên Ngụy Thông! Người này không chỉ là người đứng đầu trong đám Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn, mà còn là người có khả năng tiến vào Đại Viên Mãn nhất ở Viêm Thành!"

Đổng Tố gấp gáp nói.

Lâm Động mỉm cười, không muốn giải thích gì nữa.

"Ngươi có nắm chắc đối phó được với Quỷ Diêm không?"

Hạ Vạn Kim ánh mắt lóe lên, giống như đã phát hiện được điều gì đó, thấp giọng nói.

"Sao có thể?!"

Đổng Tố kinh hãi.

"Ta tự có chừng mực, yên tâm đi, ta không làm bậy đâu."

Lâm Động mỉm cười nói, sau đó trong vô số ánh mắt chăm chú tiến lên phía trước.

"Quỷ Diêm, ngươi trả Dương Nguyên Thạch đã cướp của Lâm gia, sau đó nhận lỗi, chuyện hôm nay ta sẽ bỏ qua."

"Hắc hắc, tiểu vương bát đản (1), ta thấy ngươi còn chưa tỉnh ngủ!"

Nghe thấy Lâm Động nói như vậy, khuôn mặt Quỷ Diêm giật giật, âm trầm nói.

(1): Tiểu vương bát đản: Con rùa đen nhỏ Nhạc Sơn đứng bên cạnh khẽ nhíu chân mày, hắn không ngờ Lâm Động lại nói một câu ngu xuẩn như vậy, lẽ nào hắn cho rằng đánh chết Ngụy Thông là không cần kiêng kị gì nữa?

"Nhạc Sơn bang chủ, xem ra không cần thương lượng gì nhiều, tiểu tử này có thể để cho ta giải quyết bây giờ không?"

Quỷ Diêm nhìn về phía Nhạc Sơn, cười lạnh nói.

Thân là môn chủ Quỷ Đao môn, hắn thật sự không thể chịu đựng được chuyện một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu ở trước mặt mình ngông cuồng!

"Ài "

Nhìn thấy sát ý trong mắt Quỷ Diêm, trong lòng Nhạc Sơn âm thầm cười nhạt, nhưng trên mặt hắn lại thể hiện sự bất đắc dĩ, nói:

"Lâm Động, ngươi đã hại Lâm gia rồi. . ."

"Hạ hội trưởng, sao ngươi lại không nói gì?"

Sau khi than thở, Nhạc Sơn nhìn về phía Vạn Kim Thương Hội, thản nhiên

nói.

"Ngươi!"

Đổng Tố mày liễu dựng thẳng, đang định quát thì lại bị Hạ Vạn Kim ngăn cản, hắn nhìn Lâm Động một cái, chậm rãi gật đầu nói:

"Việc này Lâm gia và Quỷ Đao Môn tự giải quyết, Vạn Kim Thương Hội và Huyết Lang Bang không ai được nhúng tay vào!"

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói thế, Đổng Tố nhất thời kinh hãi, đang định nói thì nghe tiếng Hạ Vạn Kim truyền âm:

"Ta tin Lâm Động không phải là người lỗ mãng."

"Ha hả, đó là đương nhiên."

Nhìn thấy Hạ Vạn Kim gật đầu, Nhạc Sơn cũng hơi kinh ngạc, hắn cảm thấy có gì đó không ổn nhưng lại không biết không ổn ở chỗ nào, cho nên vẫn cười cười, nhìn về phía Quỷ Diêm, nói:

"Việc này, do các ngươi tự giải quyết, đã hạ thủ thì phải cẩn thận!"

Nhạc Sơn nhận mạnh hai chữ cuối cùng, nhưng mà Quỷ Diêm hiểu ý cười lạnh một tiếng, chậm rãi gật đầu, nếu như có thể thu thập đệ nhất cao thủ của Lâm gia ở chỗ này, vậy thì Lâm gia không đánh cũng tự tan!

Trong vô số ánh mắt để ý, Quỷ Diêm chậm rãi đi ra, nhìn Lâm Động cười nói:

"Tiểu tử, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, cho dù ngươi đánh bại Ngụy Thông, nhưng mà ở trong Viêm Thành, ngươi vẫn chẳng là cái thá gì cả!"

"Viêm Thành không cần cái đồ nhà quê như các ngươi, mau cút về Thanh Dương trấn, đó mới là nơi của các ngươi!"

Nghe thấy Quỷ Diêm nói như vậy, Lâm Động cười cười, chậm rãi xòe tay.

"Toàn nói lời nhảm nhỉ, xin chỉ giáo!"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 149

Đối Chiến Quỷ Diêm

"Đồ cuồng vọng!"

Nhìn thấy Lâm Động vẫn bình thản, sát ý trong mắt Quỷ Diêm càng lúc càng nhiều, trong tay hắn là một thanh trường đao màu đen, thân đao có vô số hình khắc, hơi lạnh thấu xương.

Quỷ Diêm có danh hiệu là Quỷ Đao, đao pháp vô cùng tàn nhẫn quỷ dị, những năm gần đây có không biết bao nhiêu cường giả táng thân trong tay hắn.

Thậm chí trong đó còn có cả cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn, tên tuổi của Quỷ Diêm mạnh hơn Ngụy Thông không biết bao nhiêu lần, hơn nữa, nếu như vài năm nữa hắn thành công tiến vào Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, danh vọng của hắn sẽ có bước nhảy vọt!

Cũng bởi vì vậy, nhiều người biết Lâm Động từng giết Ngụy Thông, nhưng lại không coi trọng hắn, bởi vì đối thủ của hắn lần này chính là Quỷ Diêm.

Đối với cái nhìn cợt nhả kia, Lâm Động không thèm để ý, lật tay một cái, bốn đạo kiếm quang trong Càn Khôn Đại bay vút ra, trong bốn đạo kiếm ảnh thì có ba thanh hàn khí thấu xương, có một thanh tỏa ra nhiệt độ nóng rực, chúng bay quanh thân hình Lâm Động.

"Lâm Động, cẩn thận!"

Nhìn thấy Lâm Động và Quỷ Diêm chuẩn bị đánh nhau, Đổng Tố quan tâm nhắc nhở.

Lâm Động khẽ gật đầu, vẫy tay với đám người Đổng Tố ở phía sau.

"Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, chẳng phải ngươi muốn được chỉ giáo hay sao? Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết cái gì mới là chỉ giáo!"

Quỷ Diêm nhếch miệng, trên khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn, Nguyên Lực hùng hậu như thủy triều tuôn ra, khí thế hung hãn cũng theo đó bộc phát, tràn ngập phạm vi xung quanh!

"Khí thế thật mạnh, xem ra Quỷ Diêm cách Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn không còn xa nữa!"

Cảm nhận được khí thế trong người Quỷ Diêm tuôn ra, những người bên ngoài đứng xem lập tức bàn luận.

"Thực lực của người này đúng là mạnh hơn Ngụy Thông!"

Trong mắt Lâm Động hiện lên sự kinh ngạc, cái danh người đứng đầu Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn đúng là không giả, cỗ khí thế này Ngụy Thông còn lâu mới bằng được.

"Vù!"

Cầm trường đao trong tay, ánh mắt Quỷ Diêm trở nên sắc bén hơn nhiều, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Động, đột nhiên hóa thành một bóng đen, nhanh như tia chớp lao tới, trường đao trong tay biến thành một đạo hắc mang sắc bén, chém một cái theo đường vòng vung, bổ về phía Lâm Động.

"Keng!"

Đối mặt với việc Quỷ Diêm vọt tới, thân hình Lâm Động vẫn không nhúc nhích, ngón tay điểm một cái, ba thanh Băng Huyền Kiếm đang bay vòng quanh thân lập tức lao ra, mang theo hàn khí thấu xương, ngăn cản trường đao.

Mặc dù không có kiếm pháp tinh diệu, nhưng mà dưới sự điều khiển của Tinh

thần lực, kiếm ảnh không thể khinh thường, quỷ tích kỳ lạ của tạo thành một bức tường dày đặc, không một chỗ hở.

"Leng keng!"

Cảm nhận được kiếm khí thấu xương, Quỷ Diêm hừ lạnh một tiếng, đại đao trong tay đột nhiên vũ động, trực tiếp hóa thành những đạo đao mang bay vút ra.

"Quỷ Trảm!"

Đao mang bắt đầu khởi động đột nhiên thu lại, Quỷ Diêm hai tay cầm đao, Thuần Nguyên Cương Khí vô cùng mạnh mẽ hội tụ ở trước mặt, sau đó chém xuống!

"Keng!"

Đao mang lấp lánh sức bén giống như một con Rồng nổi giận, ba thanh Băng Huyền Kiếm bị đánh tan tác, đao mang cắt thành những vết sâu trên thân kiếm.

"Đao mang thật mạnh!"

Nhìn thấy uy lực của đao vừa rồi, không ít người bật thốt lên, cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn bình thường sợ rằng không dám đón đỡ.

Đao mang như Nộ Mãng (1), phóng đại trong mắt Lâm Động, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Lâm Động không lùi lại một bước nào, tay phải vươn ra đón đỡ đao mang sắc bén này!

(1): Nộ Mãng: con rắn nổi giận "Muốn chết!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên khuôn mặt Quỷ Diêm hiện lên vẻ tàn nhẫn.

"Vù!"

Đao mang chỉ chớp mắt đã tới, nhưng mà khi nó sắp chạm vào thân hình Lâm

Động, thì bị bàn tay của đối phương tóm chặt!

"Ông!"

Khi Lâm Động vươn tay tóm lấy trường đao, Tinh thần lực của hắn nhanh chóng ngưng tụ thành một bức tường tinh thần, đao mang kia bổ vào bức tường tinh thần làm cho nó phát ra những gợn sóng, nhưng mà không thể khiến nó sụp đổ!

Đao mang hung mãnh sắc bén không thể tiến thêm một tấc nào, trong mắt những người đứng xem hiện lên sự chấn động, không ngờ một kích mạnh mẽ của Quỷ Diêm lại bị Lâm Động dễ dàng chống đỡ.

"Tinh Thần Lực của Lâm Động. . . lại mạnh hơn trước rồi!"

Đám người Hạ Vạn Kim, Đổng Tố, Lâm Chấn Thiên cũng cả kinh, sau đó là vui mừng, chỉ trong 1 tháng ngắn ngủi, Tinh thần lực của Lâm Động đã mạnh hơn trước không ít, khó trách hắn dám khiêu khích Quỷ Diêm.

"Người đứng đầu Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn cũng chỉ như vậy mà thôi!"

Nhìn đao mang sắc bén bị bức tường tinh thần cản lại, Lâm Động cười nhạt, bấm tay bắn ra, hơn mười cái Hóa Thần Châm nhanh chóng ngưng tụ ở trước mặt, sau đó những tiếng xé gió ù ù vang lên, chúng đồng thời bắn về phía Quỷ Diêm.

"Hừ, chỉ được cái to mồm!"

Mắt thấy Lâm Động hóa giải thế công của mình một cách đơn giản, hai mắt của Quỷ Diêm co rụt lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc, hắn nhận ra, thực lực của Lâm Động đã mạnh hơn rất nhiều so với thời điểm đánh bại Ngụy Thông.

Có thể lăn lộn ở Viêm Thành tới lúc này, Quỷ Diêm đương nhiên không phải là người khinh thị đối thủ dẫn tới lật thuyền trong cống, tuy ngoài miệng nói

những câu khinh thường Lưu gia, nhưng trong lòng lại cẩn thận vô cùng, trận chiến này quyết định rất nhiều thứ, cho nên hắn càng phải cẩn thận.

"Xuy xuy!"

Thuần Nguyên Cương Khí hùng hậu từ trong cơ thể Quỷ Diêm tuôn ra dữ dội, giống như sóng biển cuộn trào đẩy bay hơn 10 cái Hóa Thần Châm, sau đó ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén, tay phải nắm chặt trường đao, thân hình hơi cong, giống như một con báo chuẩn bị săn mồi, đầy tính công kích.

"Thình thịch!"

Hai bàn chân Quỷ Diêm nhấn mạnh xuống đất phát ra những thanh âm trầm thấp, thân hình hắn vào thời khắc này cũng bắn tung lên.

Bá! Bá!

Thân hình Quỷ Diêm chớp động, hai đạo tàn ảnh lập tức hình thành sau lưng hắn, làm cho người khác khiếp sợ chính là đao mang của hắn lúc này trở nên vô cùng khủng bố!

"Tam Bộ Quỷ Ảnh Đao!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt đám người Đổng Tố trở nên khó coi, đây chính là sát chiêu thành danh của Quỷ Diêm, với chiêu này hắn đã từng giết chết hai vị cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn!

Chiêu này có ba bước, đợi tới khi ba đạo tàn ảnh hiện lên, đao mang sẽ mạnh mẽ tới mức tận cùng, cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn của Viêm Thành sợ rằng không ai dám đón đỡ chiêu này!

"Lâm Động, cẩn thận, hắn muốn hạ sát thủ!"

Không cần Đổng Tố nhắc nhở, Lâm Động cũng cảm nhận được ba động đáng sợ từ trên đao mang của Quỷ Diêm tỏa ra, ánh mắt hắn lóe lên, đầu ngón chân

điểm xuống mặt đất, thân hình lăng không bay lên, đứng trên một thanh Băng Huyền Kiếm, trong mắt hắn đột nhiên bắn ra một đạo tinh thần ba động.

Cỗ tinh thần ba động nay vừa mới xuất hiện lập tức tỏa ra khắp không trung, Tinh thần lực hùng hậu như thủy triều từ trong Nê Hoàn Cung của Lâm Động tuôn ra ngoài!

"Xuy xuy!"

Được Tinh thần lực quán chú, đạo tinh thần ba động kia nhanh chóng lao tới, hóa thành một cái tinh thần phù trận nho nhỏ, trong phù trận toàn những phù văn kì dị, như ẩn như hiện ở bốn phía xung quanh.

Khí cấp tinh thần bí kỹ, Hóa Sinh Phù Trận!

Đây chính là tinh thần bí kỹ đạt được trong Phù Sư Tháp, lúc này Lâm Động đã phải dùng tới nó!

Phù trận này vừa xuất hiện, đám người ở ngoài lập tức cảm nhận được tinh thần ba động cực mạnh, chứng kiến cỗ ba động này, đám người Nhạc Sơn, Hạ Vạn Kim cũng phải giật mình.

Khi Hóa Sinh Phù Trận xuất hiện, ba đạo tàn ảnh của Quỷ Diêm ở phía dưới cũng đã hiện ra, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vào Lâm Động đang đứng trên không trung, lòng bàn tay rồi đột nhiên nắm chặt chuôi đao.

Đao mang óng ánh giống như một cột sáng, cương phong sắc bén nhanh chóng ngưng tụ ở thân đao, giống như một cơn lốc nhỏ, trong vô số ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nó xé rách không khí, bắn mạnh tới chỗ Lâm Động.

"Lâm Động, nhận lấy cái chết!"

Trường đao rời tay, sắc mặt Quỷ Diêm lập tức tái nhợt, chiêu thức này tuy mạnh, nhưng cũng tiêu hao cực lớn, nhưng hắn có niềm tin cực lớn vào chiêu

này, khi chiêu này được thi triển ra, cho dù cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn cũng không thể chống đỡ!

Thân hình Lâm Động lơ lửng phía sau Hóa Sinh Phù Trận, tuy rằng hắn cảm nhận được sự công kích khủng bố đang nhanh chóng phóng tới, nhưng mà hai mắt hắn lại chậm rãi nhắm lại.

"Ong ong!"

Khi Lâm Động nhắm hai mắt lại, Hóa Sinh Phù Trận cũng nhanh chóng phát ra vô số tia sáng kỳ dị, những tia sáng này nhanh chóng ngưng tụ ở trước người Lâm Động thành một chùm sáng lớn.

Lúc chùm sáng kia hình thành, hai mắt khép hờ của Lâm Động đột nhiên mở ra, trong hai mắt của hắn hiện lên sự lạnh lẽo, đối mặt với một kích toàn lực của Quỷ Diêm, hắn không tránh né mà chọn cách ngạnh kháng, trong vô số ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngón tay hắn điểm ra một cái.

"Hóa Sinh Phù Trận, Hóa Sinh Quang. . ."

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 150

Hóa Sinh Phù Trận Hiển Uy

Tinh Thần Lực cường hãn hình thành trước đầu ngón tay Lâm Động, sau đó bộc phát như núi lửa thành những tinh thần ba động óng ánh khủng bố.

Tinh Thần Lực vốn vô hình, lúc này trở nên óng ánh như mặt trời, sau đó tổng hợp thành một cột sáng lớn, giống như một ngôi sao chổi phá bầu trời, trong vô số ánh mắt chăm chú theo dõi, nó va chạm ầm ầm với đao mang của Quỷ Diêm!

"Ầm!"

Mới va chạm với nhau, năng lượng khủng bố như nước lũ bộc phát ra khắp nơi, ngoại trừ một số người có thực lực không kém, những người khác ở xung quanh đều bị ép tới mức phải lùi lại phía sau.

"Phá!"

Sắc mặt Lâm Động trở nên dữ tợn, thấy năng lượng ba động khuếch tán ra xung quanh, hắn quát lạnh một tiếng, một cỗ Tinh thần lực cực kỳ tinh thuần ngưng tụ tạo thành một chùm tia sáng, uy lực của cột sáng lập tức tăng vọt, sau đó lao ra, xé toạc đao mang sắc bén của Quỷ Diêm "Làm sao có thể? !"

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên quảng trường lập tức vang lên vô số tiếng kinh hô, sát chiêu mạnh nhất của Quỷ Diêm lại không cản được thế tấn công của Lâm Động?

"Tinh thần ba động thật mạnh!"

Đám người Hạ Vạn Kim, Đổng Tố khiếp sợ, cỗ tinh thần ba động này cho dù là tam ấn Phù sư cũng không bằng được, lẽ nào chỉ với 1 tháng ngắn ngủi Lâm Động đã mạnh tới mức này rồi sao?

"Hay!"

Đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu vui mừng thốt lên.

"Đồ khốn!"

Đối lập với sự vui mừng của bên này, sắc mặt Quỷ Diêm trở nên cực kỳ khó coi, khi thấy đao mang của mình bị xé toạc, lại nhìn thấy chùm tia sáng vọt tới, hắn chửi thề một tiếng, Nguyên Lực hùng hậu nhanh chóng tuôn ra, hội tụ trên thân đao.

"Bá!"

Hai tay Quỷ Diêm nắm chặt trường đao, bỗng nhiên giận dữ chém, Thuần Nguyên Cương Khí ngưng tụ ở trên thân đao giống như một thanh lợi khí, tạo thành những phong nhận (1) thổi qua, chém mặt đất thành những khe rộng.

(1): Phong nhận: Đao hình trăng khuyết bằng gió "Ầm Trường đao chém tới bổ thẳng vào chùm tia sáng Tinh thần lực Khi chúng tiếp xúc với nhau, một lực lượng mạnh mẽ không thể hìn dung nổi như thủy triều lan tỏa ra xung quanh, Thuần Nguyên Cương Khí của Quỷ Diêm từng bước bị ăn mòn, sau đó bị đánh bay, một cỗ lực lượng đáng sợ trút vào thân thể hắn.

"Phụt!"

Sắc mặt Quỷ Diêm trong nháy mắt trắng bệch, sau đó đỏ bừng, hắn phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bị đánh bay đi, kéo lê trên mặt đất vài chục thước, sau đó nặng nề đập vào một tảng đá.

Thắng bại phân định trong chớp mắt, mọi người chỉ nhìn thấy hai đạo quang mang lóe lên, sau đó đã thất Quỷ Diêm bị đánh bay ra. . .

"A!"

Nhìn thấy Quỷ Diêm phun máu, chật vật khó coi, bầu không khí trong sân trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại những tiếng thốt bất ngờ.

Bọn họ không bao giờ ngờ tới, người đứng đầu Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn ở Viêm Thành - Quỷ Diêm, lại không phải đối thủ của Lâm Động!

"Thực lực của người này. . . thật mạnh!"

Không ít thế lực có chủ ý với mỏ Dương Nguyên Thạch của Lâm gia nhìn vào thân ảnh trẻ tuổi đứng trên trường kiếm lơ lửng trên không trung, sắc mặt của họ thay đổi liên tục, bắt đầu loại bỏ dần lòng tham, ngay cả cường giả như Quỷ Diêm mà còn bị bại trong tay Lâm Động, mình có đi cũng chỉ rước lấy nhục mà thôi!

"Hắt xì!"

Nhạc Sơn chăm chú theo dõi cục diện trận đấu, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, mặc dù hắn cố nén kích động trong lòng, nhưng hai tay vẫn nắm chặt, miệng phát ra một tiếng thở bất ngờ.

Hắn biết Lâm Động có thực lực không kém, cho nên mới tìm Quỷ Diêm để giải quyết, nhưng mà cảnh tượng hiện giờ làm cho bầu nhiệt huyết bừng bừng của hắn bị dội một gáo nước lạnh.

"Làm sao có thể. . . Làm sao có thể? !"

Trong lúc sắc mặt Nhạc Sơn xám xịt, Quỷ Diêm lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt hắn hiện lên sự khó có thể tin tưởng, hắn không thể nào hiểu nổi, tại sao hắn lại bại một cách nhanh chóng tới vậy. . .

Có lẽ vì hắn không chú tâm phòng ngự!

"Ta không tin!"

Máu tươi phun như suối, nhưng sắc mặt Quỷ Diêm lại trở nên dữ tợn vô cùng, hắn gầm nhẹ một tiếng, định đứng dậy thì máu tươi lại trào ra.

Đứng giữa không trung, Lâm Động hờ hững nhìn chằm chằm vào Quỷ Diêm, hắn vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm xuống vị trí của Quỷ Diêm một cái, ba thanh Băng Huyền Kiếm mang theo hàn khí thấu xương, chém thẳng vào đầu đối phương, chuyện đã tới nước này, đánh rắn phải đánh giập đầu, hắn cũng chẳng phải là người ngại phiền phức!

"Dừng tay!"

Nhìn thấy Lâm Động muốn hạ sát thủ, Nhạc Sơn cũng không nhịn được nữa phải quát lên, lần trước Ngụy Thông đã bị Lâm Động giết chết, bây giờ lại tới Quỷ Diêm thì sau này ai dám hợp tác với hắn!

Trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc. . . Nhạc Sơn đã hiểu, Lâm Động này tuy rằng còn trẻ tuổi, nhưng mà ra tay quyết đoán và độc ác, cho nên hắn cũng không ngây thơ cho rằng chỉ bằng một tiếng quát của mình có thể làm cho Lâm Động dừng tay. Bởi vậy đồng thời với tiếng quát, thân hình của hắn cũng lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt Quỷ Diêm.

"Nhạc Sơn!"

Nhìn thấy Nhạc Sơn bất chấp quy củ xuất thủ, sắc mặt Hạ Vạn Kim cũng trầm xuống, nhưng khi hắn định xuất thủ, thì thanh âm của Lâm Động lại truyền tới:

"Hạ hội trưởng, cứ để cho ta đi."

Nghe thấy Lâm Động nói như thế, Hạ Vạn Kim nhất thời cả kinh, Lâm Động muốn đối phó Nhạc Sơn? Đây là cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn chứ có đùa đâu!

"Hừ!"

Lâm Động nói câu này, Nhạc Sơn đương nhiên là cũng nghe tiếng, trong mắt hắn xẹt qua vẻ độc ác, nhưng mà không quá mức giận dữ, quyền đầu tiên của hắn đánh bay ba thanh Băng Huyền Kiếm, sau đó thân hình hơn trầm xuống giống như một ngọn núi cao, khí thế trầm ổn như núi cũng theo đó mà tuôn ra.

"Sơn Nhạc Quyền!"

Nhạc Sơn tâm cơ thâm hiểm, hắn hiểu đây là một cơ hội vô cùng tốt, Lâm Động lớn mật muốn giao thủ với hắn, tạo cho hắn một cơ hội hạ sát thủ tuyệt vời, Thuần Nguyên Cương Khí nhanh chóng hội tụ trên đầu nắm tay, sau đó hắn đấm một cú mạnh như trời giáng!

Chùm sáng óng ánh từ trên nắm tay của Nhạc Sơn tuôn ra, chùm sáng này co duỗi bất định, trông y như hình một ngọn núi!

"Nhạc Sơn này đã cơ bản nắm giữ được Tạo Hình Ý rồi!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Hạ Vạn Kim rồi đột nhiên trở nên nghiêm túc, Tạo Hình Ý là con đường tất yếu phải qua để bước vào Tạo Hóa Tam Cảnh, chỉ có lĩnh ngộ Hình Ý thì mới có thể tiến vào cảnh giới thứ nhất của Tạo Hóa Tam Cảnh, Tạo Hình Cảnh!

"Lâm Động, mau lui lại!"

Mang theo sắc mặt nghiêm túc, Hạ Vạn Kim vội vàng quát lớn, Nhạc Sơn đang muốn hạ sát thủ!

Lâm Động không nghe lời hắn lui lai, trong hai mắt của Lâm Động lúc này bùng lên một ngọn lửa nhiệt huyết, Nhạc Sơn chính là cường giả đứng đầu Viêm Thành, hiện giờ hắn đã tiến vào tam ấn Phù Sư, Bản Mệnh Linh Phù kỳ dị, Nguyên Lực đã đạt tới Tiểu Nguyên Đan Cảnh, hắn muốn thử xem mình có đủ sức đánh một trận với cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn hay không!

"Phù!"

Một luồng hơi trắng từ trong miệng Lâm Động phun ra, ba viên Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung cũng bộc phát những tia sáng chói mắt, Tinh thần lực như thủy triền tuôn ra quán nhập vào trong phù trận trên đỉnh đầu.

Xôn xao! Xôn xao!

Thanh âm Tinh thần lực dồn vào phù trận như một dòng nước chảy, ngay sau đó, Tinh Thần Lực đột nhiên tuôn ra dữ dội, hóa thành một cơn sóng lớn, những tiếng ì ùng vang lên, không ngừng lan tỏa khắp xung quanh.

"Hóa Sinh Bích Ba!" (2) (2): Hóa Sinh Bích Ba: Hóa thành sóng xanh Sóng lớn bắt đầu khởi động, ánh mắt Lâm Động lóe lên, cơn sóng tinh thần mang theo thanh thế kinh người, nặng nề va chạm với năng lượng quyền phong hình núi!

"Ầm!"

Một tiếng nổ rõ to vang khắp bầu trời, kinh phong chấn động khắp nơi, trực tiếp thổi bay tất cả, cho dù là cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh cũng bị ép tới mức không thở nổi.

"Bịch!"

Thế tiếng công của Lâm Động không đạt được hiệu quả như trước, cơn sóng tinh thần chỉ ngăn cản được quyền phong của Nhạc Sơn trong một lát, sau đó ầm ầm đổ vỡ.

Khi cơn sóng tinh thần biến mất, phù trận trên đỉnh đầu của Lâm Động cũng suy yếu theo, nó bập bềnh như sóng, sau đó nhạt đi, hoàn toàn biến mất.

Thực lực của cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn đúng là vượt xa Tiểu Viên Mãn!

"Thực lực của Lâm Động này. . . đúng là đáng sợ, lại có thể miễn cưỡng

kháng cự được Nhạc Sơn!"

"Đúng vậy, tuy rơi xuống thế hạ phong, nhưng Lâm Động còn quá trẻ."

"Lâm gia này đúng là khó lường, sau này không nên dính vào. . ."

Lâm Động cứng rắn đối chiến với Nhạc Sơn, nhưng mà không bị thảm bại, cảnh tượng này đã làm cho vô số người trong lòng dậy sóng, họ liếc mắt nhìn nhau và đều nhìn thấy.

Nghe thấy những tiếng bàn luận xôn xao ở xung quanh, sắc mặt Nhạc Sơn xám xịt, căn cứ vào Tinh thần lực của Lâm Động đã cho thấy, thực lực của đối phương siêu việt hơn tam ấn Phù sư nhiều. . .

Từng này tuổi đầu mà có thành tựu như vậy, ngay cả một cường giả như hắn cũng lạnh bụng!

Người này, hôm nay phải giết!

"Ngươi không phải là đối thủ của ta!"

Khi ý niệm đó hiện lên trong đầu, Nhạc Sơn nhìn chằm chằm vào Lâm Động đang đứng giữa không trung, lạnh lùng nói.

"Vậy cũng chưa hẳn."

Nghe vậy, Lâm Động mỉm cười, ngón tay lăng không điểm một cái.

Nhìn thấy Lâm Động hành động như vậy, Nhạc Sơn dường như đã nhận ra cái gì đó, sắc mặt rồi đột nhiên biến đổi, vội vàng xoay người nhìn thấy một mũi kiếm mang theo hàn khí thấu xương, giống như độc xà đâm thẳng vào Quỷ Diêm đang bị thương!

Vừa chiến đấu với Nhạc Sơn, Lâm Động lại có thể phân tâm phát động một kích trí mạng với Quỷ Diêm!

Tâm cơ như vậy, thực lực thế này, quả là đáng sợ!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 151

Bốn Thế Lực Lớn

“Ngươi dám. . .”

Nhìn thấy mũi kiếm bất thình lình chém về phía Quỷ Diêm, sát ý trong lòng Nhạc Sơn bốc lên, nếu như hắn không thể ngăn cản Lâm Động hạ sát thủ, vậy thì sau hôm nay còn ai dám hợp với với Huyết Lang Bang nữa?

Kinh nghiệm của Nhạc Sơn cực kỳ phong phú, sau khi quát lớn, hắn vung tay đánh ra một chưởng, một cỗ Thuần Nguyên Cương Khí tuôn ra dữ dội, xé rách không khí đập thẳng vào mũi kiếm.

Bị một chưởng đánh trúng, mũi kiếm đi trật khỏi quỹ đạo vốn có.

Thấy mũi kiếm của mình bị đánh bay, hai mắt Lâm Động lóe lên, mũi kiếm đột nhiên lướt ngang, kiếm quang sắc bén chói mắt, nhanh như tia chớp xẹt qua cánh tay của Quỷ Diêm.

"Bịch!"

Một thanh âm nặng nề vang lên, kèm theo đó là một cánh tay rơi xuống!

"A!"

Tiếng kêu thê lương thảm thiết đột ngột vang lên, Quỷ Diêm ôm cánh tay cụt tới bả vai gào thét, trong lòng những người đứng xem đột nhiên lạnh toát.

Không ai nghĩ rằng, Nhạc Sơn tự mình xuất thủ mà Quỷ Diêm vẫn phải chịu mất một cánh tay, tuy tính mạng được bảo toàn nhưng mà mất tay thực lực sẽ đại giảm, Quỷ Đao Môn mạnh hay yếu được quyết định bởi thực lực của hắn, bây

giờ bản thân bị thương nặng, danh vọng của Quỷ Đao Môn sẽ xuống dốc không phanh.

"Hôm nay ta phải làm thịt tên súc sinh này!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt Nhạc Sơn đỏ ngầu, hai chân dẫm mạnh lên mặt đất, thân hình lao lên phía trước, một cỗ Nguyên Lực cực kỳ mạnh mẽ tuôn ra, đánh tới vị trí Lâm Động.

"Hừ, Nhạc Sơn, ngươi cho rằng ta không tồn tại hay sao? !"

Nhìn thấy Nhạc Sơn muốn hạ sát thủ với Lâm Động, sắc mặt Hạ Vạn Kim trở nên lạnh lùng, thân hình lóe lên một cái đã đứng trước mặt Lâm Động, cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn tuy rằng không thể phi hành, nhưng có thể đứng trên không trong một khoảng thời gian ngắn.

"Hạ Vạn Kim, cút ngay!"

Nhạc Sơn đã bị Lâm Động làm cho tức giận tới cực điểm, nhìn thấy Hạ Vạn Kim xuất thủ, hắn không những không lui về mà còn quát lớn.

Thấy Nhạc Sơn quát lớn, Hạ Vạn Kim cũng hừ lạnh một tiếng, Nguyên Lực óng ánh điên cuồng ngưng tụ ở hai bàn tay, sau đó đấm ra phía trước.

"Ô!"

Một quyền của hắn tung ra, tiếng xé gió vang khắp bầu trời, uy áp của Nguyên Lực mạnh tới mức khiến cho sắc mặt vô số người trở nên khó coi.

"Thình thịch!"

Đối mặt với một quyền của Hạ Vạn Kim, Nhạc Sơn cũng đấm ra một quyền, hai quyền chạm nhau trên không trung, âm thanh cực lớn vang lên, Nguyên Lực ba động đáng sợ cũng theo đó tỏa ra, mọi người nhìn thấy một thân hình bay ngược ra sau, lùi lại hơn 10 bước, một người thì rơi ngay xuống đất.

Hai người đều là cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, từ trước tới giờ đã giao thủ không biết bao nhiêu lần, muốn thắng được đối phương đương nhiên là rất khó.

"Nhạc Sơn bang chủ, cần gì phải tức giận như vậy, lúc trước bang chủ nói không ai được nhúng tay vào, vậy sao bây giờ lại. . ."

Nhìn sắc mặt âm trầm của Nhạc Sơn, Đổng Tố che miệng cười, nói.

Hai mắt Nhạc Sơn giật giật, nhìn chằm chằm vào Lâm Động đứng giữa không trung, điềm nhiên nói: "Tiểu tử, người ta đã thua, sao lại còn tàn nhẫn tới như vậy?"

Thân hình Lâm Động từ trên không hạ xuống, nghe thấy Nhạc Sơn nói câu này, hắn không khỏi cười, nói: "Nhạc Sơn bang chủ, trước mặt người mắt sáng không nói tiếng lóng, ngươi thừa biết, nếu như hôm nay ta thua Quỷ Diêm, sợ rằng kết quả không chỉ đơn giản là mất một cánh tay đâu?"

Chiến đấu không phải trò đùa, nhân từ với đối thủ chính là nuôi hổ dưỡng hoạn cho mình, Lâm gia nếu không thi triển một số thủ đoạn tàn nhẫn, sợ rằng ngày sau hậu hoạn sẽ tới liên miên không dứt, cho nên bây giờ Lâm Động thi triển thủ đoạn độc ác cũng chẳng có gì khó hiểu.

Ánh mắt Nhạc Sơn trầm xuống, hắn đương nhiên biết đạo lý này, nhưng mà Lâm Động vừa giao thủ với hắn lại còn chém đứt một cánh tay Quỷ Diêm, nếu hắn bỏ qua chẳng phải là bỏ luôn cả thể diện của mình hay sao.

"Việc đã xảy ra, nếu như ngươi không cho ta một câu trả lời hợp lý, cho dù Vạn Kim Thương Hội có xuất thủ, Nhạc Sơn ta cũng dám cam đoan với ngươi rằng, ta sẽ diệt Lâm gia ngươi đầu tiên!"

Ngữ khí của Nhạc Sơn lạnh lùng vô cùng, chuyện hôm nay đã làm mất thể diện của hắn, nếu như không tìm một việc gì đó lấy lại danh dự, sợ rằng sau ngày hôm nay sẽ có vô số người khác cười nhạo hắn, việc này hắn không thể nào

chịu nổi.

Hơn nữa, hắn cũng có lòng tin, cho dù Lâm gia có Vạn Kim Thương Hội tương trợ, nhưng nếu như thật sự giao thủ, với thực lực của Huyết Lang Bang, hắn có thể dùng thế sét đánh không kịp bưng tai hoàn toàn tiêu diệt Lâm gia!

Ánh mắt Lâm Động vẫn hờ hững, hắn không trả lời nhưng bàn tay lại lật một cái, bốn thanh Bằng Huyền Kiếm bay về lơ lửng trước mặt hắn, hành động này đã chỉ rõ, muốn xin lỗi không có, nhưng muốn kiếm thì có 4 thanh.

"Được!"

Nhìn thấy Lâm Động làm như vậy, sắc mặt Nhạc Sơn trở nên khó coi, hắn đã kiên nhẫn tới cực hạn của mình rồi.

"Keng!"

Ở phía sau, đông đảo nhân mã của Huyết Lang Bang đã cảm nhận được sát ý của Nhạc Sơn, tất cả đều tuốt vũ khí, hàn mang chói mắt tỏa ra xung quanh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nhân mã của Vạn Kim Thương Hội và Lâm gia cũng nắm chặt vũ khí trong tay, không khí trong sân trở nên căng thẳng vô cùng, chỉ một đốm lửa nhỏ cũng có thể làm bùng cháy cả một thảo nguyên.

Nhìn trường đại hỏa hoạn chuẩn bị bùng phát, những thế lực khác trong sân lập tức lùi lại, họ rất sợ nhân mã đôi bên giết nhau đỏ mắt chém bừa, hậu quả thực khó mà hình dung nổi.

"Cốp cốp!"

Khi mà nhân mã đôi bên sắp sống mái với nhau, đột nhiên có tiếng vó ngựa gấp gáp từ bên ngoài truyền tới, một dòng người màu đen nhanh chóng lao tới dừng lại bên ngoài quảng trường, đây là một đám người mặc áo giáp và mũ màu đen.

"Hắc Giáp Vệ của Phủ thành chủ?"

"Bọn họ sao lại tới đây? Chẳng nhẽ Phủ thành chủ cũng quản chuyện này hay sao?"

Nhìn đội quân được trang bị hoàn mỹ và huấn luyện nghiêm chỉnh kia, mọi người trong sân đồng thời cả kinh, những tiếng bàn luận xôn xao truyền ra.

Hắc Giáp Vệ đột ngột xuất hiện làm cho Lâm Động và đám người Hạ Vạn Kim ngạc nhiên, bầu không khí giương cung bạt kiếm trong sân đã được giảm bớt.

"Nhạc Sơn, ngươi dù sao cũng là lão nhân của Viêm Thành, sao lại ra tay với một người trẻ tuổi?"

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, một thân ảnh già nua cưỡi hắc mã từ trong Hắc giáp vệ đi ra, cười nói.

"Nham đại sư?"

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, Lâm Động mừng rỡ nở một nụ cười.

"Nham Huyền đại sư, đây là ân oán giữa Huyết Lang Bang chúng ta và Lâm gia, mong rằng đại sự không nên nhúng tay vào."

Nhạc Sơn nói một cách khó khăn.

"Lâm Động giúp Phù Sư Hội Viêm Thành bảo vệ Phù Sư Tháp, đây là một đại ân, lão phu không phải người nhận ơn không báo, nếu Lâm gia gặp nạn, Phù Sư Hội đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

Nham đại sư thản nhiên nói.

Nham đại sư vừa nói xong câu này, những người trong quảng trường lập tức ồ lên, một số người biết được sự mạnh mẽ của Phù Sư Hội còn kinh ngạc hơn.

Thực lực của họ không kém tam đại thế lực đứng đầu Viêm Thành, chỉ là xưa nay họ đều duy trì trung lập, khả năng họ xuất thủ trợ giúp là cực nhỏ.

Sắc mặt của Nhạc Sơn vô cùng khó coi, bởi vì hắn không ngờ được câu nói của Nham Đại sư, Phù Sư Hội từ trước tới giờ đều duy trì trung lập, không biết vì sao hôm nay lại tương trợ Lâm Động!

Nếu như vậy thì chỉ vì một Lâm gia nho nhỏ, Huyết Lang Bang sẽ phải là địch thủ của hai thế lực lớn?

Vừa nghĩ tới chuyện Vạn Kim Thương Hội và Phù Sư Hội liên thủ, trong lòng Nhạc Sơn nhịn không được phải run lên, nếu như khai chiến, kết cục của Huyết Lang Bang sẽ không tốt.

"Ta thấy chuyện hôm nay kết thúc ở đây thôi, Quỷ Đao Môn đem Dương Nguyên Thạch trả lại cho Lâm gia, duy trì hòa khí sẽ có lợi cho cả hai bên, ngươi thấy có đúng không, Nhạc Sơn bang chủ?"

Nham đại sư cười nói.

Nhạc Sơn da mặt giật giật, ánh mắt âm trầm, hắn không trả lời vì hắn cực kỳ bất mãn với quyết định này.

"Nhạc Sơn bang chủ, việc này do ai khơi mào, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu, bảo Quỷ Đao Môn giao Dương Nguyên Thạch đã cướp là tương đối nhẹ nhàng rồi, nếu như làm căng, Huyết Lang Bang sẽ không tốt đâu."

Trong lúc Nhạc Sơn im lặng, ở bên cạnh Nham Đại sư đột nhiên vang lên một thanh âm trong trẻo, một người mặc áo giáp đen cưỡi ngựa đi ra, thân ảnh này vô cùng thon thả, thậm chí con ngựa cũng mảnh khảnh, vừa nhìn đã biết sau bộ áp giáp này là một thân hình vô cùng động lòng người.

"Mong rằng Nhạc Sơn bang chủ nể mặt Phủ thành chủ, sau này không tìm Lâm gia gây chuyện."

"Phủ thành chủ?"

Nghe thấy người này nói như thế, sắc mặt Nhạc Sơn cứng lại, đám người xung quanh cũng ồ lên.

Viêm Thành tuy có ba thế lực lớn, nhưng người quản lý lại là Phủ thành chủ, bọn họ chính là chúa tể của cái thành thị này, tuy rằng bình thường chỉ duy trì trật tự, nhưng thực lực của Phủ thành chủ không ai dám hoài nghi, hơn nữa, bọn họ cũng giống như Phù Sư hội, rất ít khi nhúng tay vào ân oán của người khác.

Ba chữ Phủ thành chủ đã làm cho cả quảng trường trở nên im lặng, trong lòng những người ở đây hiện lên sự kinh hãi, một cái Lâm gia nho nhỏ vậy mà có cả Phủ thành chủ, Vạn Kim Thương Hội, Phù Sư Hội, ba đại thế lực của Viêm Thành đứng sau lưng, đây là cái khái niệm gì?

Nếu ba đại thế lực này liên thủ cho dù Huyết Lang bang cũng sẽ bị tiêu diệt trong vòng vài ngày ngắn ngủi!

"Thằng nhóc thật đáng sợ. . ."

Một số ánh mắt hồi hộp nhìn về phía Lâm Động, Lâm gia có thể lôi kéo những đại thế lực như thế này, ngoại trừ người đó, làm gì còn ai đủ khả năng?

Đương nhiên bọn họ cũng không biết, Lâm Động hiện giờ cũng ngỡ ngàng nhìn vào thân ảnh được che kín bởi giáp đen kia, Phù Sư hội giúp Lâm gia, hắn có thể hiểu, nhưng mà Phủ thành chủ thì hắn không hiểu tại sao cả. . .

Trong lúc Lâm Động ngỡ ngàng, thân ảnh mặc giáp đen kia vươn những ngón tay ngọc nhỏ dài, tháo mũ giáp xuống, để lộ một khuôn mặt với nụ cười lạnh lùng.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 152

Kinh Sợ

“Tử Nguyệt?”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, Lâm Động sửng sốt nhìn Tử Nguyệt, hóa ra nàng mới là người chỉ huy của Hắc Giáp vệ.

“Ha hả, Tử Nguyệt là con gái của thành chủ Viêm Thành."

Trong lúc Lâm Động đang nghi hoặc, Nham đại sư cười đến gần, giải thích.

Nghe vậy, Lâm Động lúc này mới hiểu, thảo nào mà từ trước tới giờ Nham Đại sư cực kỳ kính nể Tử Nguyệt, hóa ra bên trong còn có một nguyên nhân này nữa.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, Lâm Động đặt toàn bộ tinh thần của mình vào Phù Sư Tháp, những chuyện khác hắn không quan tâm, sau khi xong hắn còn phải giải quyết phiền phức của Lâm gia và Huyết Lang Bang.

Thanh âm của Nham Đại sư mang theo sự áy náy, sau khi biết được chuyện này hắn lập tức lật đật chạy tới đây, còn về chuyện Tử Nguyệt mang theo Hắc giáp vệ tới thì chỉ là chủ ý của mình nàng mà thôi. Dù sao Huyết Lang Bang không phải là một thế lực bình thường, không làm cho Nhạc Sơn kinh sợ thì với tâm tính của hắn, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đối với việc Nham đại sư áy náy, Lâm Động cười lắc đầu, hắn không để ý tới chuyện này, mọi người có thể kéo tới tương trợ đã thể hiện mức độ quan hệ và thành ý rồi.

“Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, tiểu tử này đã lôi kéo được Vạn Kim Thương Hội, Phù Sư Hội cùng với Phủ thành chủ.”

Phía sau Lâm Động là 3 con quái vật lớn, cho dù có mạnh như Nhạc Sơn thì trong lòng cũng cảm thấy vô lực, hắn luôn cho rằng Lâm gia không chịu nổi một kích, nhưng mà lúc này hắn đã hiểu, ở Viêm Thành này, Lâm gia đã là một trong những thế lực không thể trêu chọc.

Lâm gia có ba thế lực lớn làm hậu thuẫn, hơn nữa Lâm Động còn có thiên phú kinh người, có thể tưởng tượng ra viễn cảnh sau này khi tiềm lực của hắn bộc phát sẽ vô cùng kinh khủng.

Mặc dù đối với cái viễn cảnh này Nhạc Sơn không thích, nhưng mà lúc này hắn cũng hiểu, Lâm Động bây giờ đã không còn giống lần đầu tiên hắn gặp, không còn là một người mà hắn có thể tiện tay bóp chết.

Hít thật sâu một hơi, vẻ âm hàn trên mặt Nhạc Sơn mất dần, sau đó hắn lại tươi cười, quay sang phía Tử Nguyệt chắp tay, cười nói:

"Nếu như Tử Nguyệt tiểu thư đã tự mình đứng ra, Nhạc Sơn mà không nể mặt thì đúng là quá đáng."

Đối với thực trạng này, nếu Nhạc Sơn mà còn làm cứng, Huyết Lang Bang cũng chẳng nhận được chỗ tốt nào cả. Dù sao Huyết Lang Bang tuy mạnh, nhưng có mạnh cũng chẳng địch nổi mấy thế lực lớn như Phủ thành chủ, Vạn Kim Thương Hội, Phù Sư Hội liên thủ. Mà nếu không cứng được thì mềm, lăn lộn ở Viêm Thành nhiều năm như vậy, Nhạc Sơn rất hiểu cái câu, “núi xanh còn đó”.

Thứ thực sự khó đối phó không phải là con ác lang hung ác, mà lại là con độc xà núp trong bóng tối.

“Lâm gia có Lâm Động, không ai dám động vào nữa rồi."

Nhìn thấy Nhạc Sơn bắt đầu xuống nước, các thế lực khác ở trong quảng trường chỉ biết hai mặt nhìn nhau, trong lòng thở dài một tiếng, bọn họ hiểu, sau này phải nhanh chóng tận dụng quan hệ thật tốt với Lâm gia, Huyết Lang Bang còn bị dính quả đắng này, bọn họ mà đòi chiếm tiện nghi thì sợ rằng kết quả còn thê thảm hơn Quỷ Diêm mấy lần.

“Ha hả, Lâm Động tiểu ca đúng là anh hùng xuất thiếu niên, tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu như thế này, sợ rằng không bao lâu nữa, cái tên Viêm thành đệ nhất cường giả sẽ rơi vào trong tay Lâm gia mà thôi."

Nhạc Sơn tiến lên, cười tủm tỉm nói, trông hắn rất là hiền lành, cái bộ dáng hung ác lúc trước hình như chưa từng tồn tại.

Lâm Động cười cười, hắn nhận ra ý gây xích mích trong câu nói của người này, lập tức nhẹ giọng nói:

"Nhạc Sơn bang chủ co được dãn được, đúng là người làm đại sự, sau này mong bang chủ đừng ghi hận ta."

Lâm Động nói như vậy đã kéo ba thế lực lớn vào trong một phe, cho nên cái ý châm chọc gây xích mích kia sẽ không có đất dụng võ.

Nụ cười trên mặt Nhạc Sơn cứng lại, nhưng lại nhanh chóng giãn ra, tuổi của Lâm Động không lớn nhưng lời lẽ vô cùng sắc bén.

“Đâu có, lần này đúng là Quỷ Đao môn có lỗi, Lâm Động tiểu ca yên tâm, đợi sau khi trở về, ta sẽ sai bọn họ mang Dương Nguyên Thạch trả lại."

Nhạc Sơn cười cười, sau đó quay sang nhìn Tử Nguyệt chắp tay:

"Nếu chuyện hôm nay đã xong, ta không ở lâu nữa, Tử Nguyệt tiểu thư, nếu như có thời gian xin gửi lời hỏi thăm của ta tới thành chủ đại nhân."

Tử Nguyệt hơi gật đầu, Nhạc Sơn thấy thế lập tức xoay người mang theo nhân mã rời đi. Lúc hắn xoay người nụ cười trên mặt dần dần biến mất, sâu

trong ánh mắt lóe lên vẻ âm hàn, không khác gì khuôn mặt hắn lúc nãy.

“Đi!"

Lúc hắn đi ngang qua chỗ Quỷ Diêm, lại nhìn bộ dáng chật vật của người này, hắn không khỏi thầm mắng một tiếng:

"Đồ vô dụng."

Nếu như vừa rồi Qủy Diêm có thể giết chết Lâm Động, chuyện tình tiếp theo cũng không diễn biến tới mức này, Phủ thành chủ, Vạn Kim Thương Hội, Phù Sư Hội trợ giúp Lâm gia, đơn giản là bởi vì có quan hệ với Lâm Động, chỉ cần Lâm Động chết là cái quan hệ này biến mất, bọn họ sẽ không dám mạo hiểm khai chiến với Huyết Lang Bang.

Đương nhiên mắng thì mắng như vậy, nhưng Nhạc Sơn cũng có kiêng kị trong lòng, hắn vung tay, bảo người của Quỷ Đao Môn khiên Quỷ Diêm đi, sau đó mang theo nhân mã của Huyết Lang Bang đi thẳng.

Nhìn đám nhân mã của Huyết Lang Bang như thủy triều rút đi, những thế lực khác trong quảng trường không ai dám dừng lại, họ sợ Lâm Động nhớ mặt gây phiền phức cho mình.

Vì vậy, không tới mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, quảng trường vốn ồn ã đã im bặt.

“Lần này cám ơn ba vị."

Nhìn thấy mọi người rút lui, Lâm Động cũng thở dài một hơi, xoay người nhìn Tử Nguyệt, Nham đại sư, Hạ Vạn Kim chắp tay nói câu cám ơn.

“Ha hả, không nghĩ tới cái tên tiểu tử này lại có nhiều người trợ giúp như vậy."

Hạ Vạn Kim cười nói, nói thật, trong lòng hắn rất rung động với chuyện Phù

Sư Hội và Phủ thành chủ ra tay giúp đỡ Lâm gia, tuy Nham đại sư có quan hệ thân cận với Vạn Kim Thương Hội, nhưng mà nếu như Vạn Kim Thương Hội thật và Huyết Lang Bang khai chiến, Phù Sư Hội rất có khả năng sẽ giữ trung lập, về phần Phủ thành chủ chắc chắn cũng như vậy.

Nhưng mà hôm nay vì một Lâm gia, hai đại thế lực đã đồng thời hiện thân trợ giúp, loại chuyện này chưa từng xuất hiện trong mấy năm nay.

“Lâm Động tiểu tử này quả nhiên không phải người thường, ánh mắt của Đổng Tố thật chính xác. . .”

Vừa rung động, Hạ Vạn Kim vừa có cảm giác may mắn, rất may là quan hệ của Vạn Kim Thương Hội và Lâm Động cũng không tệ.

Nham đại sư cười cười, nói:

"Lâm Động có đại ân với Phù Sư Hội Viêm Thành, nếu như ta không ra mặt, những vị Phù Sư khác cũng sẽ kéo tới."

“Phụ thân nói ngươi đáng giúp."

Tử Nguyệt liếc mắt nhìn Lâm Động, thản nhiên nói.

Câu này của Tử Nguyệt làm cho Lâm Động sửng sốt, có chút không hiểu, dường như hắn chưa từng gặp mặt vị thành chủ thần bí kia mà?

“Ha hả, Trữ thành chủ cũng nghe nói tới chuyện ngươi biểu hiện trong Phù Sư tháp, với thực lực của ngươi chỉ cần không tới mấy năm nữa chắc chắn sẽ bước vào Linh Phù Sư, một Linh Phù Sư đáng giá để cho người khác trợ giúp."

Nham đại sư cười nói.

“Linh Phù Sư. . ."

Nghe thế ba chữ này, sắc mặt Hạ Vạn Kim hơi cứng lại, có chút chấn động

nhìn về phía Lâm Động, Linh Phù Sư là người có thực lực ngang ngửa với cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh, đây là những cường giả hàng đầu trong Đại Viêm vương triều, nếu như thực sự có thể bước tới trình độ này, chắc chắn đáng để cho Phủ thành chủ tự thân xuất mã.

“Nếu Nhạc Sơn kia biết được điều này thì chắc chắn hắn sẽ hối hận vô cùng khi đã kết oán cùng với Lâm gia.”

“Nham đại sư đã quá đề cao tiểu tử rồi, chuyện tương lai làm gì có ai biết được."

Lâm Động cười cười, hắn không muốn nói thêm về chuyện này, cho nên sau khi hàn huyên, Tử Nguyệt mang theo Hắc giáp vệ rời đi đầu tiên, sau đó Nham đại sư, Vạn Kim Thương Hội cũng lục tục rút về.

“Đi thôi, chúng ta cũng về đi."

Nhìn thấy mọi người đều đã về hết, Lâm Động cũng quay đầu nhìn về phía đám người Lâm Chấn Thiên cười cười.

Nhìn Lâm Động, Lâm Chấn Thiên cười khổ một tiếng, vốn trong lần tranh đấu này Lâm gia sẽ phải chịu thiệt, nhưng mà trong tình thế nước sôi lửa bỏng lại chuyển ngược được tình thế, làm cho Huyết Lang Bang kinh hãi mà về, không dám có một chút bất mãn nào.

“Lâm gia ta có nó thực là có phúc."

Lâm Chấn Thiên thở dài một tiếng, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn đã hiện lên sự vui mừng.

Một tình hình tưởng chừng như sắp chém giết kịch liệt, vậy mà lại kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột, Huyết Lang Bang và Quỷ Đao Môn hùng hổ mà tới, chẳng những không đạt được lợi ích gì, trái lại còn đánh mất cả thể diện.

Sau khi việc này truyền ra đã làm cho cả Viêm Thành chấn động, tới bây giờ

người bên ngoài mới biết, cái thế lực mới lâm gia có thực lực đáng sợ, đương nhiên, bọn họ cũng hiểu thực lực đáng sợ này đến từ một thiếu niên chưa tới 20 tuổi.

Nhưng mà tất cả mọi chuyện đều đã qua, trong Viêm Thành chắc chỉ có người đui mù mới tới Lâm gia gây phiền phức, dù sao, ngay cả Huyết Lang Bang còn bị đánh cho hoa rơi nước chảy mà về, các thế lực khác đâu có ngu gì mà lên?

Lấy Huyết Lang Bang, Quỷ Đao Môn làm bàn đạp, Lâm Động đã chứng minh cho thiên hạ thấy thủ đoạn của mình, địa vị của Lâm gia cũng được củng cố vững chắc ở Viêm Thành, không còn ai dám khiêu khích.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 153

Sát Ma Chi Thể

Lâm gia hậu viện, trong một căn phong u tĩnh. . . có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng, trông như một tượng đá không nhúc nhích tí nào, quanh thân hắn Nguyên Lực tuôn ra, sau đó phân tán ra xung quanh, rồi lại hút vào bên trong cơ thể.

Hai bàn tay của người này úp lại với nhau, trong đó có một hạt châu đen trắng đan xen, chậm rãi xoay tròn, một cỗ năng lượng sền sệt vô cùng tinh thuần từ trong hạt châu đó tuôn ra cuồn cuộn, rồi không ngừng nhập vào trong đan điền.

Tu luyện đơn độc như vậy trong suốt hai canh giờ, người này mới mở mắt.

"Tu luyện Nguyên Lực khó hơn nhiều so với tu luyện Tinh thần lực."

Lâm Động thì thào tự nói, Tinh thần lực của hắn hiện giờ đã đạt tới trình độ tam ấn Phù sư, nhưng Nguyên Lực vẫn dừng lại ở Tiểu Nguyên Đan Cảnh, tuy nói Tinh thần lực nhận được cơ duyên rất lớn trong Phù Sư Tháp, nhưng nếu bỏ yếu tố đó ra thì tốc độ tiến triển của Nguyên Lực vẫn chậm hơn một chút.

"Dựa theo loại tốc độ này, ít nhất cũng phải mất vài tháng nữa mới đạt tới Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn."

Lâm Động khẽ nhíu chân mày, hắn không hài lòng với tốc độ này, nhưng mà nếu để cho người khác nghe thấy thì chắc họ phải phun máu mất, người thường muốn từ Tiểu Nguyên Đan Cảnh đạt tới Tiểu Viên Mãn mất vài ba năm là chuyện bình thường, Lâm Động chỉ mới dừng lại ở trình độ này vài tháng mà đã cho là chậm, cứ như vậy thì người khác còn đâu đất sống?

"Lâm Động ca!"

Trong lúc Lâm Động đang trầm ngâm so sánh tốc độ tu luyện, một thiếu nữ áo xanh đột nhiên chạy vào trong phòng, trên khuôn mặt xinh xắn kia có chút u buồn.

"Vẫn không có cách nào hấp thu Dương Cương Khí à?"

Nhìn thấy cô gái áo xanh như vậy, Lâm Động lại nhíu mày, hỏi.

"Dạ."

Thanh Đàn gật đầu, từ lúc nàng tiến vào Thiên Nguyên cảnh, tốc độ tiến triển của nàng đã ngừng lại, hơn nữa làm cho nàng buồn hơn là, cho dù nàng cố gắng hấp thu Dương Cương Khí như thế nào cũng chẳng có chút hiệu quả, Dương Cương Khí chỉ mới vào trong cơ thể đã bị Âm Sát khí khủng bố thôn phệ.

Đối với loại tình huống này, ngay cả Lâm Động cũng bó tay, thể chất Thanh Đàn có chút đặc thù, Âm Sát Khí quá nặng, dựa theo nguyên lý bình thường thì phải âm dương giao hòa mới ngưng tụ được Nguyên Đan, căn cứ vào tình hình của Thanh Đàn có khi cả đời cũng không cách nào ngưng tụ được Nguyên Đan.

"Ta sẽ nghĩ biện pháp, đừng nên lo lắng quá."

Lâm Động cưng chiều xoa xoa cái đầu nhỏ của Thanh Đàn.

"Dạ, a, đúng rồi, phụ thân mấy hôm trước đã đột phá tới Tiểu Nguyên Đan Cảnh rồi đó, gia gia và mọi người rất vui vẻ."

Thấy Lâm Động nói một cách chắc chắn như có thể giải quyết tình hình của mình, tiểu ni tử (1) này lập tức vui vẻ, đối với nàng không có chuyện gì mà Lâm Động không có cách giải quyết.

(1): Tiểu ni tử: cô gái nhỏ "A, phụ thân cuối cùng cũng bước vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh."

Nghe vậy, Lâm Động cũng vui mừng, nhưng không cảm thấy ngoài ý muốn, dùng viên Âm Dương Châu kia chắc chắn sẽ có hiệu quả như vậy.

Thanh Đàn cười hì hì gật đầu, quấn quít lấy Lâm Động đùa giỡn, sau một lúc cô gái nhỏ này mới nhảy chân sáo rời đi, nhìn thiếu nữ tràn ngập vui vẻ, nụ cười trên mặt Lâm Động tươi vui hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Lâm gia đã yên bình hơn trước nhiều, ở Viêm Thành, cho dù Huyết Lang Bang cũng không dám thi triển thủ đoạn gì với Lâm gia, ngày đó Lâm Động lôi kéo ba thế lực lớn, khiến cho Nhạc Sơn sợ hãi, nếu như không nắm chắc, lão cáo già này chắc chắn sẽ không xuất thủ.

Có thời gian yên tĩnh đương nhiên thực lực của mọi người cũng có tiến bộ, Lâm Hoành và đám tiểu bối lục tục bước chân vào Thiên Nguyên cảnh, vơi tài lực của Lâm gia hiện giờ đủ để cho bọn họ đề cao tốc độ tu luyện hơn gấp 10 lần trước kia.

Tất cả đều phát triển theo một quỹ đạo tốt đẹp.

"Ài, hay là nghĩ biện pháp giải quyết tình hình của Thanh Đàn trước đã. . ."

Lâm Động lắc đầu, bài trừ tạp niệm trong đầu, hắn đã tra cứu không ít thư tịch, nhưng mà không có được phương pháp nào hiệu quả.

"Thể chất của tiểu nha đầu này có chút đặc biệt. . ."

Trong lúc Lâm Động đang trầm ngâm, một đạo ánh sáng hiện lên trên vai Lâm Động, Tiểu Điêu hiện ra, nhìn theo phương hướng Thanh Đàn rời đi, nói.

"Ừ, thể chất của Thanh Đàn dường như là loại Âm Sát."

Lâm Động cười cười, nói.

"Phì, đồ không kiến thức, thế chất của nha đầu kia mà là loại Âm sát rác rưởi hay sao, nếu như Điêu gia đoán không lầm, thì đây là sát ma chi thể."

Tiểu Điêu bĩu môi, nói.

"Sát ma chi thể?"

Lâm Động kinh ngạc, nhưng hắn cũng biết mình không thể nào so sánh được với kiến thức của Tiểu Điêu, vội hỏi:

"Nói rõ hơn một chút xem nào."

"Trong thiên địa có một số loại thể chất kỳ lạ, trong đó có loại sát ma chi thể này, người mang loại thể chất này có một thân thể âm sát cực kỳ bá đạo, thể chất Âm sát ít nhiều cũng có thể hấp thu Dương Cương Khí tiến hành dung hợp, nhưng sát ma chi thể này lại không giống, cho dù Dương Cương Khí có phẩm chất như thế nào đi nữa cũng không thể hấp thu."

Tiểu Điêu nói.

"Vậy hóa giải như thế nào?”

Lâm Động cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Tiếp tục hấp thu các loại Âm Sát Khí, càng nhiều càng tốt."

Tiểu Điêu bĩu môi:

"Ngươi đúng là ngu xuẩn khi bảo nàng hấp thu Dương Cương Khí để hóa giải Âm Sát Khí trong cơ thể, sát khí trong cơ thể nàng không thể nào hóa giải, hơn nữa cũng không có khả năng ngưng tụ Nguyên Đan theo cách bình thường."

"Nếu nói như vậy thì con đường tu luyện của Thanh Đàn sẽ phải dừng ở đây?"

Lâm Động biến sắc, buồn bã nói.

"Sát ma chi thể cũng không phải là phế thể, nàng tuy rằng không thể ngưng

kết Nguyên Đan, nhưng lại có thể ngưng kết Âm Đan."

"Vì Nguyên Đan là kết quả của việc dung hợp âm dương nhị khí, trong khi Âm Đan chỉ cần độc Âm Sát Khí, hơn nữa Âm Sát Khí trong cơ thể nha đầu kia lại là Sát Ma chi khí, cho nên có thể ngưng kết Sát Ma Âm Đan, hắc hắc, uy lực của nó vô cùng khủng bố."

Tiểu Điêu tấm tắc cười, nói một cách quái dị.

"Nếu như so sánh thì Âm Đan, Dương Đan sẽ mạnh hơn Nguyên Đan bình thường một chút, nhưng đây là thứ dành cho người có thể chất đặc thù, người bình thường không cách nào ngưng kết được."

Trong mắt Lâm Động hiện lên những ánh sáng kỳ dị, hiển nhiên đây là lần đầu tiên hắn biết, ngoài Nguyên Đan còn có nhiều phương pháp ngưng kết Đan khác như vậy.

"Sau này ngươi không nên bảo nha đầu kia hấp thu Dương Cương Khí nữa, nghĩ cách cho nàng hấp thu nhiều Âm Sát Khí một chút, có người nói ngưng kết loại Âm Đan này có cách đặc thù, nhưng cách này ta lại không rõ lắm, có lẽ trong một số môn phái sẽ có cách này, hơn nữa bọn họ cũng thích nhất người có thể chất thuần âm thuần dương."

Tiểu Điêu lười biếng nói.

"Đa tạ."

Nghe vậy, Lâm Động cũng khẽ gật đầu, nói một tiếng cám ơn.

Tiểu Điêu giơ giơ móng vuốt, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất, trong khoảng thời gian này tần suất xuất hiện của nó càng lúc càng nhiều, sự đề phòng với Lâm Động cũng ít đi trông thấy.

"Âm Sát khí tinh thuần, cái này hơi khó tìm."

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, đem việc này ghi nhớ ở trong lòng, sau đó bước ra khỏi phòng đi tới phòng của Lâm Khiếu.

"Phụ thân."

Lâm Động đi tới phòng của Lâm Khiếu, cười cười cất tiếng gọi.

"Động nhi à."

Nhìn thấy Lâm Động, Lâm Khiếu nở nụ cười, hắn nhìn trước mặt thiếu niên, trong mắt tràn đầy sự tự hào, từ sau khi hắn bị đánh trở thành phế nhân, hắn đặt toàn bộ hi vọng vào hắn, trời không phụ người có lòng, cuối cùng hắn cũng thành công, hơn nữa Lâm Động không chỉ là nhân tài, mà còn là thiên tài!

Lâm gia từ Thanh Dương Trấn phát triển tới Viêm Thành hầu như hoàn toàn dựa vào một mình Lâm Động!

"Phụ thân, thương thế đã khỏi chưa?"

Lâm Động rót một ly trà cho Lâm Khiếu, cười nói.

"Đã khỏi rồi, hiện giờ ta đã đột phá tới Tiểu Nguyên Đan Cảnh."

Lâm Khiếu mỉm cười gật đầu, hắn nhìn thiếu niên trước mặt, trầm mặc một chút, đột nhiên nói:

"Cách Tộc Hội của dòng họ chỉ còn hơn hai năm nữa thôi. . ."

Lâm Động ngơ ngác, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, hắn nhớ tới chuyện mấy năm trước Lâm Khiếu chán chường, mẫu thân đêm nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, hơn nữa từ khi hắn hiểu chuyện, hắn đã oán hận một người.

Lâm Lang Thiên.

Người này được xưng là thiên tài ưu tú nhất trong vòng năm trăm nay của

dòng họ.

"Động nhi, trở lại nội tộc của dòng họ Lâm là kỳ vọng cả đời của Gia gia đấy."

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Động, Lâm Khiếu còn tưởng rằng hắn không muốn nên khẽ thở dài.

"Phụ thân, con biết mà."

Lâm Động cười cười, tuy rằng hắn rất xa lạ với dòng họ Lâm, đồng thời cũng không thích, nhưng dù sao đây cũng là tâm nguyện cả đời của ông mình, làm con cháu đương nhiên phải có nghĩa vụ hoàn thành nó.

Hơn nữa, ở trong đáy lòng của thiếu niên này luôn ghi nhớ cảnh Tộc Hội của phụ thân mình năm đó, hắn muốn có một ngày đứng ở trên đài, dùng thực lực nói cho những tên kia biết, hắn chính là con của người đã thảm bại năm đó, hắn sẽ đứng ở chỗ này thách đấu toàn dòng họ, không cần biết đối thủ là ai.

"Ta sẽ giúp gia gia trở lại nội tộc."

Thiếu niên mấp máy môi, vô cùng kiên định.

"Hơn nữa. . . Ta còn muốn đánh bại người kia."

Câu nói cuối cùng Lâm Động không nói thành lời, mà vang vọng trong đầu hắn, hắn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của phụ thân mình, hắn biết khi bị người khác đánh bại một cách nhục nhã, phụ thân mình khi đó chắc chắn sẽ vô cùng thống khổ.

"Lâm Lang Thiên, ta sẽ trả món nợ của phụ thân ta."

Thiếu niên ngẩng đầu, hít sâu một hơi, vì nguyện vọng hắn sẽ cố gắng bằng mọi giá, vậy vì báo thù. . .

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 154

Yêu Huyết Chu Quả

Thiếu chút nữa thì xảy ra một trường đại chiến sống mái với nhau, lúc này Viêm Thành đã trở lại bình thường, Lâm Động cũng an nhàn hơn rất nhiều, hiện giờ hắn không phải di chuyển như một người lính cứu hỏa nữa.

Đương nhiên, tuy rằng an nhàn hơn, nhưng tuyệt đại bộ phận thời gian Lâm Động đều dùng để tu luyện, Tinh thần lực mới đột phá tam ấn Phù sư không lâu nên trong khoảng thời gian này rất khó có tiến bộ thêm, Lâm Động tập trung toàn bộ vào việc tu luyện Nguyên Lực.

Dưới sự tu luyện mất ăn mất ngủ, Nguyên Lực cũng có tiến bộ không nhỏ, tuy vẫn chưa đột phá tới cảnh giới Tiểu Viên Mãn nhưng mà Lâm Động đã cảm giác được thời gian cũng không còn lâu nữa.

Hai tháng chỉ như nước qua cầu, đạt được hiệu quả như vậy là khá rồi, đương nhiên, trong hai tháng này Lâm Động đã dùng hết viên Âm Dương Châu cuối cùng, đây là một lợi khí để tu luyện Nguyên Lực, đáng tiếc là nó quá mức quý hiếm, Lâm Động đã từng nhờ Đổng Tố giúp hắn thu mua loại Âm Dương Châu này, nhưng mà chẳng có tin tức gì, loại vật này có lấy được cũng chẳng ai đem bán.

Đối với việc hết Âm Dương Châu, Lâm Động cũng bất đắc dĩ, nhưng mà may mắn là hắn vẫn còn linh đan do ngũ phẩm linh dược được Thạch Phù tinh luyện, hiệu quả tuy thua Âm Dương Châu nhưng mà còn tốt hơn tu luyện bình thường.

Đương nhiên, nếu sử dụng lục phẩm linh dược thì tốc độ tu luyện sẽ tốt hơn

không ít, nhưng mà lục phẩm linh dược cực kỳ hiếm thấy, cho dù Vạn Kim Thương Hội cũng khó mà tìm ra, cho dù cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn cũng phải thèm nhỏ dãi, mà cũng bởi vì giá trị của nó nên người ta rất ít đem bán. Cho nên trong hai tháng này, Lâm Động đang phiền muộn vì chuyện không mua được gốc lục phẩm linh dược nào cả.

Tuy không mua được lục phẩm linh dược, tốc độ tu luyện của Lâm Động tuy không giống như tên lửa, nhưng mà vẫn rất tốt, dựa theo tốc độ này, thời gian hắn đột phá tới Tiểu Viên Mãn cũng không còn xa nữa.

Đương nhiên nếu như có thể sử dụng linh đan do lục phẩm linh dược luyện chế thành, vậy là tốt nhất.

Trong căn phòng u tĩnh, Lâm Động rời khỏi trạng thái tu luyện, bên ngoài vang lên một thanh âm, có một bóng đỏ đột nhiên bay vào.

"Tiểu Viêm, đem số linh đan này mang cho Thanh Đàn, không được ăn vụng!"

Nhìn Tiểu Viêm đứng trước mặt, Lâm Động mỉm cười, Tiểu Viêm hiện giờ đã vượt xa thực lực mà Hỏa Mãng Hổ có thể đạt tới, bộ lông của nó đỏ rực, dưới bộ lông mơ hồ có lân giáp đang mọc ra, vô cùng kỳ dị.

Dựa theo Lâm Động suy đoán, hiện giờ sức chiến đấu của Tiểu Viêm đã vượt qua cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn, dù sao với bộ lân giáp ẩn chứa sau bộ lông, lực công kích hay phòng ngự của nó cũng tăng lên đáng kể.

"Ngao!"

Tiểu Viêm mở miệng rộng, đón cái bình của Lâm Động sau đó bất mãn gầm lên một tiếng.

"Gia hỏa tham ăn."

Thấy thế, Lâm Động không khỏi cười cười, bấm tay bắn ra một số viên linh

đan vào miệng Tiểu Viêm, tức giận nói:

"Mau đi làm đi!"

Sau khi nuốt linh đan vào trong bụng, Tiểu Viêm thân thiết cọ đầu vào người Lâm Động, sau đó mới xoay người lao ra ngoài.

"Con vật này càng lúc càng không giống Hỏa Mãng Hổ."

Nhìn thân hình như lửa của Tiểu Viêm, Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, hắn chưa từng nghe nói Hỏa Mãng Hổ lại có linh trí như vậy.

"Huyết mạch Hỏa Mãng Hổ đã xảy ra biến dị, chắc là do yêu linh của "Thiên Hỏa Giao".

Tiểu Điêu lại hiện lên trên vai của Lâm Động, thản nhiên nói.

"Thiên Hỏa Giao?"

Nghe thấy cái tên này, Lâm Động ngơ ngác, chợt nhớ tới cái bộ xương cốt của yêu thú thần bí ở trong sơn động, nói:

"Con đó rất lợi hại à?"

"Tạm được, yêu thú có thể ngưng tụ yêu linh, có thể so sánh với cường giả Tạo Hóa Cảnh trong nhân loại các ngươi, hơn nữa loại yêu thú này còn có huyết mạch truyền thừa, năng lực chiến đấu rất mạnh, nhân loại cùng cấp rất khó đánh bại được chúng."

Tiểu Điêu nói.

"Tạo Hóa Cảnh."

Lâm Động ngạc nhiên, hiển nhiên không ngờ tới con yêu thú đã chết kia lại có thực lực kinh khủng tới vậy, theo như lời gia gia nói, tộc trường của dòng họ

Lâm cũng chỉ mới có thực lực như vậy?

"Mãng, Giao (1) có địa vị rất quan trọng trong yêu thú giới, chúng nó có một chút huyết mạch tương liên với rồng, tuy Hỏa Mãng Hổ có cấp bậc thấp nhất trong loại này, nhưng nếu đã may mắn dùng hợp Yêu Linh của "Thiên Hỏa Giao", sau này sẽ vô cùng hung hãn, còn đột phá tới mức nào còn phải xem tạo hóa của nó."

(1): Mãng: rắn lớn (2): Giao: Giao Long là con vật có dáng rồng, sống ở dưới nước, có mào, xuất thân từ cá sấu.

Lâm Động gật đầu, xem ra Tiểu Viêm bây giờ đã là một loại yêu thú mới kỳ lạ, chỉ cần sau này bồi dưỡng tốt nói không chừng sẽ có được siêu cấp tiến hóa, giống như cá chép vượt long môn.

"Nhóm linh dược ẩn chứa Âm Sát khí cuối cùng đã dùng hết."

Tạm thời bỏ qua chuyện Tiểu Viêm, Lâm Động trầm mặc một chút, đột nhiên nói:

"Tần suất Âm Sát Khí trong cơ thể Thanh Đàn bạo phát càng ngày càng nhiều, hơn nữa còn mạnh hơn so với trước đây, có phải là do hấp thu Âm Sát khí không?"

Trong khoảng thời gian này, khí sắc của Thanh Đàn kém hơn rất nhiều, đây là do Âm Sát khí trong cơ thể hành hạ, tuy Lâm Động có thể sử dụng Thạch Phù giúp nàng giảm bớt một số thống khổ, nhưng mà cứ tiếp tục để nàng bị hành hạ thế này cũng không phải là biện pháp tốt.

"Ách. . ."

Nghe vậy, Tiểu Điêu có chút xấu hổ, ho khan một tiếng, nói:

"Đây là chuyện không có cách giải quyết, trước kia ta quên nói với ngươi, sát ma chi thể chỉ khi nào ngưng kết Âm Đan mới có thể khống chế sát ma chi khí,

nếu không thể sẽ bị sát ma chi khí phản phệ, thậm chí còn ăn vào thần trí biến thành một người sống thực vật. . ."

"Tại sao ngươi không nói sớm!"

Nghe thấy hậu quả nghiêm trọng như vậy, sắc mặt của Lâm Động tái mét, tức giận nói.

"Ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tức giận nói vậy, nhưng mà Lâm Động cũng biết có tức giận bây giờ cũng vô cùng, phải nghĩ biện pháp giải quyết.

"Tìm kiếm vật chí âm, tăng tốc độ ngưng kết Âm Đan của nàng lên."

Tiểu Điêu nhanh chóng nói.

"Vật chí âm"

Lâm Động cười khổ, chỉ vì tìm kiếm linh dược có chứa Âm Sát khí hắn đã hao hết tinh thần, bây giờ lại tìm kỳ bảo vật chí âm, chỉ cần nó xuất hiện là sẽ bị không biết bao nhiêu người tranh đoạt, muốn có được nó dễ vậy sao?

"Bỏ đi, đến Vạn Kim Thương Hội cái đã, biết đâu người họ nhiều có thể nghĩ ra cách. . ."

Lâm Động khẽ thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa, đi ra khỏi phòng, rời khỏi Lâm gia, bước theo phương hướng của Vạn Kim Thương Hội ở trong thành.

Đang đi trong phố xá náo nhiệt của Viêm Thành, Lâm Động đột nhiên nhíu mày, hắn cảm nhận được ở Viêm Thành đã có thêm không ít người ngoài, quan trọng hơn chính là, khí tức của những người này không hề kém chút nào.

Tuy nói có chút kinh ngạc, nhưng mà Lâm Động cũng không để trong lòng,

Viêm Thành dù sao cũng là một thành thị lớn ở Viêm Thành, có một số lượng lớn người từ bên ngoài kéo vào cũng không tính là kỳ quái.

Cố bỏ qua ý niệm đếm người ngoài đang đi trên đường, Lâm Động tiến vào trong phòng đấu giá Vạn Kim, sau đó theo người ở trong đó dẫn tới phòng của Đổng Tố.

"Lâm Động tiểu đệ, ngươi đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, dường như chỉ khi nào cần linh dược, ngươi mới tới tìm ta thì phải?"

Trong thư phòng, Đổng Tố duỗi thắt lưng một cái, để lộ những đường cong tuyệt mĩ, cắp mắt đẹp đảo một cái, sẵng giọng.

Đối với cái đại mỹ nhân phong tình vạn chủng này, Lâm Động đành cười gượng:

"Tố tỷ, có tin tức của lục phẩm linh dược không?"

Đổng Tố khẽ hừ một tiếng, cười một cái đương nhiên, sau đó gật đầu.

Thấy thế, Lâm Động sửng sốt, sắc mặt trở nên vui mừng, bởi vì hắn không ôm hi vọng quá lớn.

"Gốc lục phẩm linh dược này vốn được đem làm vật Áp giá của lần đấu giá này, nhưng mà ngươi đã cần, chúng ta liền thương lượng với bên bán, mua trực tiếp, đương nhiên giá cả không thấp."

Đổng Tố cười nói.

Trong khi nói chuyện, bàn tay ngọc của Đổng Tố ấn một cái vào cái chuông ở trên bàn, lập tức có một thị nữ cầm một cái đĩa ngọc đi vào, trên cái đĩa ngọc có che một tấm vải hồng, Lâm Động lập tức cảm nhận được một luồng năng lượng thật tinh thuần.

Thị nữ cẩn thận từng li từng tí vén tấm vải lên, trong đó là một cái hộp ngọc,

trong hộp ngọc có một quả to như hạt châu màu đỏ nhạt, mang đậm tính thiên nhiên, ẩn chứa một luồng năng lượng cực kỳ mạnh.

Cái quả màu đỏ nhạt vừa xuất hiện đã làm cho cả gian phòng đều tràn ngập mùi thơm.

"Lục phẩm linh dược, Yêu Huyết Chu Quả."

Nhìn cái quả chỉ nhỏ bằng nắm tay này, Lâm Động vui mừng vô cùng, bởi vì hắn cực kỳ thỏa mãn.

"Lâm Động tiểu đệ, giá cả của Yêu Huyết Chu Quả là sáu vạn Dương Nguyên Thạch, đủ mua 10 gốc ngũ phẩm linh dược đó."

Ở bên cạnh, Đổng Tố cười dài nói.

"Mua."

Lục phẩm linh dược đối với hiện tại Lâm Động quan trọng vô cùng, cho nên hắn không để ý tới đắt hay rẻ, vung tay đặt một cái Càn Khôn Đại lên bàn, sau đó tóm lấy hộp ngọc.

"À, Tố tỷ, trong khoảng thời gian tới phiền tỷ để ý giúp ta một chút, nếu như xuất hiện kỳ vật hoặc linh dược chí âm cực hàn nào đó, xin thông báo cho ta một tiếng."

Cất xong Yêu Huyết Chu Quả, Lâm Động trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói.

"Chí âm cực hàn. . ."

Nghe vậy, Đổng Tố hơi nhíu mày, mấy thứ này không dễ kiếm, cho dù là Vạn Kim Thương Hội cũng khó mà gặp được nó, nhưng sau khi suy nghĩ, nàng đã đồng ý.

Thấy thế, Lâm Động cũng thở dài một hơi, đang định cáo từ thì Đổng Tố đột nhiên khẽ cười nói:

"Lâm Động tiểu đệ có biết gần đây Thiên Đô Quận phát sinh đại sự gì hay không?"

Nghe thấy Đổng Tố nói như thế, Lâm Động sửng sốt, đột nhiên nhớ tới một số lượng lớn người bên ngoài xuất hiện ở Viêm Thành, không khỏi có chút ngạc nhiên hỏi.

"Phát sinh chuyện gì?"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 155

Cổ Mộ Phủ

Nhìn thấy Lâm Động hiếu kỳ đặt câu hỏi, Đổng Tố bĩu môi nói:

"Có biết dãy núi ngăn cách giữa Viêm Thành và các thành thị khác không?"

"Thiên Viêm Sơn Mạch? Nơi đó xảy ra chuyện gì?"

Lâm Động có chút kinh ngạc hỏi.

"Có người phát hiện một cái mộ phủ ở Thiên Viêm Sơn Mạch."

"Mộ phủ? Của ai?"

Lâm Động ngẩn ra, phát hiện mộ phủ không phải là chuyện quan trọng, điều quan trọng là mộ phủ đó của ai.

"Niên đại của cái mộ phủ kia quá xa xưa, nhưng mà nghe nói đây là mộ phủ của một cường giả Niết Bàn Cảnh."

Đổng Tố đảo mắt một vòng, thấp giọng nói.

"Niết Bàn Cảnh."

Nghe thế ba chữ đơn giản, Lâm Động sửng sốt một chút, sau đó hít một hơi thật sâu, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ nhìn về phía Đổng Tố, nói:

"Sao có thể như vậy được?"

Số người có thể bước chân vào Niết Bàn Cảnh ở Đại Viêm vương triều ít tới

hiếm hoi, mà những cường giả này ai chẳng có thanh danh hiển hách, tại sao hiện giờ lại mọc ra một cái mộ phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh?

"Việc đúng là khó tin nhưng lại là thật, Vạn Kim Thương Hội chúng ta đã dò hỏi một số thế lực khác, được biết cường giả Thiên Đô Quận đang kéo tới đây, ngay cả người của bốn dòng họ lớn cũng tới. "

Đổng Tố nói.

"Bốn dòng họ lớn. . ."

Lâm Động hai mắt giật giật, sắc mặt hơi cứng lại, mộ phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh không phải là chuyện bình thường, di vật lưu ở trong đó đủ làm cho vô số người điên cuồng.

"Thảo nào gần đây có rất nhiều người thực lực không kém xuất hiện ở Viêm Thành, hóa ra họ toàn vì chuyện này."

Lâm Động chậm rãi gật đầu, lúc này mới hiểu.

"Lâm Động tiểu đệ, nếu như ngươi có hứng thú thì cũng có thể đi xem, biết đâu cơ duyên tốt chiếm được truyền thừa của vị cường giả Niết Bàn Cảnh kia, chậc chậc, tới lúc đó sẽ giống như cá chép vượt long môn."

Đổng Tố mỉm cười nói.

"Chỉ sợ ta không có năng lực tranh đoạt trong Mộ phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh."

Lâm Động cười khổ lắc đầu, tuy rằng hắn có chút danh tiếng ở Viêm Thành, nhưng mà bảo vật trong mộ phủ sẽ khiến cho các cường giả của Thiên Đô Quận, thậm chí là Đại Viêm vương triều kéo tới, với thực lực của hắn có đi cũng chẳng được gì.

"Được rồi, Lâm Động tiểu đệ, chẳng phải ngươi đang muốn tìm vật cực hàn

hay sao, ở trong mộ phủ hình như là có đấy. . ."

Đổng Tố làm như chợt nhớ ra điều này, trầm ngâm một chút, nói.

"Cái gì?"

"Cực Sát Âm Long Tiên."

"Tê. . ."

Nghe thấy cái tên này, Lâm Động nhịn không được hít một hơi, không hổ là Cổ Mộ Phủ (1), ngay cả kỳ vật chí âm bực này cũng có, nếu như Thanh Đàn có được vật này thì có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề Âm Sát Khí phệ thể, hơn nữa còn có khả năng ngưng kết Âm Đan!

(1): Cổ Mộ Phủ: ngôi mộ cổ xưa Nhưng mà Cổ Mộ Phủ này thu hút quá nhiều cường giả, muốn ở nơi đó chiếm được "Cực Sát Âm Long Tiên" đương nhiên không phải là chuyện dễ.

"Đa tạ Tố tỷ."

Lâm Động thầm than một tiếng, quay sang nhìn Đổng Tố nói một tiếng cám ơn, cùng nàng nói chuyện thêm một lúc về tình hình Cổ Mộ Phủ rồi mới rời đi.

"Niết Bàn Cảnh."

Ra khỏi Vạn Kim Thương Hội, Lâm Động nhìn con đường đông đúc nhộn nhịp, không khỏi khẽ thở ra một hơi, cường giả trình độ này quá mức xa vời đối với hắn và nhiều người khác, chỉ cần đạt tới mức này đã có thể đứng trên đỉnh của vương triều rồi.

Phải biết rằng, ngay cả tộc trưởng dòng họ Lâm cũng mới chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh mà thôi!

"Đáng tiếc."

Lâm Động thở dài lắc đầu, hắn biết chỉ cần có thể chiếm được một số đồ trong mộ phủ sẽ mang lại lợi ích vô cùng lớn, nhưng số cường giả kéo tới hiện giờ người nào mà chẳng có thực lực vượt xa Quỷ Diêm.

"Hắc, tiểu tử, đây chính là một lần kỳ ngộ, đừng có bỏ qua một cách lãng phí như vậy."

Trong lúc Lâm Động than thở thì tiếng của Tiểu Điêu lại vang lên.

Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện này đâu có dễ nuốt như vậy.

"Cường giả Niết Bàn Cảnh cho dù đã tọa hóa (2), Nguyên Lực cũng sẽ không biến mất, thời gian qua đi nó sẽ ngưng tụ lại một chỗ, chính thứ này đã hình thành nên tinh hoa một đời của cường giả Niết Bàn Cảnh, người ta gọi nó là Niết Bàn Tâm."

(2): Tọa hóa: chết theo kiểu ngồi, thường dùng cho đệ tử nhà phật "Người bình thường mà có được Niết Bàn Tâm, chỉ cần thiên phú không quá thấp sẽ có tiềm lực để đột phá tới Tạo Hóa Cảnh, còn đối với người thiên phú hơn người, nếu có được loại tinh hoa này thì việc tiến vào Niết Bàn Cảnh không phải là chuyện không thể."

"Đối với ngươi, nó chính là kỳ vật."

Lâm Động di chuyển chậm lại một chút, trong lòng có chút rung động.

"Tuy rằng ta không dám khẳng định trong mộ phủ kia có Niết Bàn Tâm hay không, nhưng mà ngươi có thể thử một lần, hắc hắc, thuận tiện tìm xem trong Cổ Mộ Phủ có thứ gì có thể khôi phục Yêu Linh hay không."

Câu nói cuối cùng đã bộc lộ ý đồ của Tiểu Điêu, Lâm Động chỉ có thể cười khổ một tiếng, hắn không quyết định ngay lập tức, Cổ Mộ Phủ tuy rằng có sức hấp dẫn cực lớn, nhưng mà mức độ phiêu lưu cũng không nhỏ.

Dường như biết Lâm Động đang suy nghĩ điều gì, Tiểu Điêu cũng im lặng,

Lâm Động thở dài một hơi, nhanh chân trở về Lâm gia.

Trong những ngày tiếp theo, Lâm Động không ra ngoài, nhưng mà hắn vẫn dò hỏi được biết, số cường giả từ Thiên Đô Quận tới đây càng lúc càng nhiều, tin tức Cổ Mộ Phủ ở Thiên Viêm Sơn Mạch đã làm rung chuyển cả Viêm Thành.

Trong một gian phòng u tĩnh, Lâm Động ngồi trên giường, lúc này, Thanh Đàn đang cuộn mình như một con mèo nhỏ nằm trong lòng hắn, một cỗ hàn khí kinh người không ngừng từ trong cơ thể nàng tỏa ra xung quanh, tuy rằng Lâm Động không ngừng sử dụng Thạch Phù hấp thu hàn khí, nhưng mà khuôn mặt của Thanh Đàn vẫn tái nhợt, khiến cho người khác phải thương cảm.

"Lâm Động ca, muội… không sao đâu."

Thanh Đàn không ngừng run rẩy, bàn tay nhỏ bé xinh đẹp tuyệt trần nắm chặt lấy ống tay của Lâm Động, mấy đầu ngón tay dùng lực bấm vào nhau đã trắng bệch, nhưng mà dường như cô gái nhỏ này sợ Lâm Động lo lắng, nên cố gắng chịu đựng khổ sở khi hàn khí phản phệ, nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Động miễn cưỡng mỉm cười một cái.

Lâm Động lặng lẽ đưa tay vuốt mái tóc đen của Thanh Đàn, một lát sau, trong mắt hắn hiện lên sự kiên định, thì thào nói:

"Tiểu ni tử, yên tâm đi, huynh sẽ giúp muội giải quyết triệt để nỗi khổ bị hàn khí phản phệ."

Dường như nghe thấy Lâm Động nói, Thanh Đàn khẽ gật đầu, sau đó hai mắt chậm rãi nhắm lại, uể oải chìm vào trong cơ mê.

Lâm Động ôm Thanh Đàn đặt lên trên giường, lấy chân phủ kín, sau đó mới cẩn thận rời khỏi phòng, thở dài một hơi.

"Hắc hắc, thế nào? Có định thử một chuyến không?"

Tiểu Điêu lại hiện ra trên vai Lâm Động, cười nói.

"Muốn đoạt được đồ trong Cổ Mộ Phủ không phải là chuyện đơn giản, cho nên, ta có thể sẽ cần ngươi hỗ trợ."

Lâm Động trầm ngâm nói.

"Không thành vấn đề, nhưng mà nếu như gặp được linh vật có thể giúp ta khôi phục thực lực, thì người phải toàn lực trợ giúp ta cướp đoạt!"

Tiểu Điêu không chút do dự nói.

"Đồng ý!"

Lâm Động cười, gật đầu, sau lần thôn phệ Yêu Linh Bích Thủy Yêu Mãng trong Đan Tiên Trì, thực lực của Tiểu Điêu hiện giờ đã tương đương với cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, cộng thêm với thực lực của bản thân Lâm Động, một người một thú liên thủ, trong Nguyên Đan cảnh khó tìm địch thủ.

Sau khi Tiểu Điêu đồng ý hợp tác, Lâm Động cũng thoáng yên tâm hơn một chút, đóng cửa phòng, ra khỏi tiểu viện, tiến tới Giáo Luyện trường.

Trong Giáo luyện đường của Lâm gia phần lớn toàn là đám tiểu bối đang luyện tập, khi họ nhìn thấy Lâm Động tới, trong mắt của họ hiện lên sự kính nể và sùng bái. Uy vọng của Lâm Động ở Lâm gia bây giờ cực cao, khi có thời gian rảnh rỗi hắn tự mình chỉ điểm võ học cho đám tiểu bối, cứ như vậy, hắn nghiễm nhiên được người khác kính nể.

Nhìn mọi người cười cười, Lâm Động tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó không lâu, đám tiểu bối Lâm gia lục tục kéo tới thỉnh giáo võ học, Lâm Động một mực dốc lòng truyền thụ. Do có Thạch Phù, cho nên lĩnh ngộ với võ học của hắn đứng đầu trong Lâm gia, đây cũng là nguyên nhân đám người Lâm Chấn Thiên giao nhiệm vụ này cho Lâm Động.

Khoảng 2 canh giờ sau, thấy sắc trời cũng đã muộn, Lâm Động đang định đứng dậy thì đột nhiên có một thanh âm cười nhạt truyền tới.

"Lâm gia đã sa sút tới mức này rồi à? Công việc chỉ điểm võ học lại đem giao cho một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, thảo nào nhiều năm như vậy mà họ không có cách nào trở lại nội tộc."

Tiếng cười đột ngột xuất hiện làm cho không khí trong sân trầm xuống, sau đó vô số ánh mắt tức giận nhìn về hướng có thanh âm phát ra.

Lâm Động khẽ nhíu mày, quay đầu lại nhìn về bên ngoài sân, hai mắt hơi cau lại.

Lúc này, ở bên ngoài sân tập chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện 4 người trẻ tuổi bất phàm, bốn người này đang cười cười, có vẻ khinh thường nhìn vào đám tiểu bối của Lâm gia, tay chân chỉ trỏ, trông có vẻ cợt nhả.

Lâm Động đảo mắt nhìn bốn người này, sau đó hắn nhìn vào hai cái cây gỗ được thêu ở trước ngực của bọn họ.

Lâm Động không lạ gì loại phù hiệu này, hắn đã từng thấy Lâm Chấn Thiên trịnh trọng cất giữ một bộ quần áo, trên đó cũng có thêu loại phù hiệu này, cho nên hắn hiểu cái phù hiệu này đại biểu cho điều gì.

Một trong bốn dòng họ lớn của Đại Viêm vương triều, dòng họ Lâm!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 156

Người Trong Dòng Họ

"Dòng họ Lâm. . ."

Nhìn cái phù hiệu đặc biệt, hai mắt Lâm Động híp lại, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người trong dòng họ Lâm, từ nhỏ tới lớn hắn chỉ nghe đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu kể về một con quái vật lớn có thanh danh hiển hách ở Đại Viêm vương triều, chứ chưa bao giờ chính thức gặp mặt.

"Bọn người này tới Lâm gia ta làm cái gì? Chẳng nhẽ họ tới vì Cổ Mộ phủ?"

Lâm Động suy nghĩ, cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích được việc người trong họ chủ động tới một chi lẻ.

"Đây là sân tập của Lâm gia, ai cho phép các ngươi vào?!"

Trong lúc Lâm Động đang trầm ngâm thì có một gã tiểu bối Lâm gia không chịu nổi sự khiêu khích của mấy người này, phẫn nộ quát lớn.

"Ha hả, Lâm gia thì sao, 4 người chúng ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đừng nói những tiểu tử như các ngươi, cho dù là Lâm Chấn Thiên ở chỗ này cũng không dám nói với chúng ta như vậy!"

Một trong bốn người kia cười nhạt, nói.

"Ha ha, lúc bình thường các ngươi có mời chúng ta tới đây, ta cũng chẳng thèm quan tâm."

Một người khác cũng cười nói:

"Nhưng mà cho dù như thế nào các ngươi cũng là một nhánh của dòng họ Lâm, nếu như không mời được võ học giáo luyện (1) thì sau khi ta trở về, ta sẽ phái một người tới đây dạy dỗ các ngươi một phen, tránh Lâm gia các ngươi làm cho dòng họ Lâm ta mất mặt.”

(1): Võ học giáo luyện: người dạy võ Từ giọng nói của hai người này có thể nhận ra, đối với chuyện Lâm Động dạy võ, bọn họ cực kỳ coi thường và buồn cười, mà chính những câu nói này đã làm cho đám tiểu bối Lâm gia nổi giận, trải qua hơn một năm nay, địa vị của Lâm Động trong lòng bọn họ tương đối cao, hiện giờ làm sao nhịn được khi người khác chế giễu.

"Mặc kệ các ngươi là ai, đã tới Lâm gia thì phải tuân theo quy củ của chúng ta, nếu như các ngươi khinh thường Lâm Động biểu đệ chỉ điểm võ học thì ta sẽ lĩnh giáo các ngươi!"

Trong đám người bên Lâm gia đột nhiên có một người đi ra, hừ lạnh nói.

"A, có đảm lược, cũng được, đúng lúc ta đang rảnh, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là nội tộc, thế nào là chi lẻ!"

Một người mặc áo xanh trong nhóm bốn người kia nhìn Lâm Hoành với vẻ trêu tức, sau đó phất tay một cái:

"Lâm Cường."

"Ha ha, Lâm Phong ca, yên tâm."

Nghe thấy thanh niên áo xanh gọi tên mình, một thanh niên khôi ngô khác đứng bên cạnh mở miệng cười, hắn bước lên hai bước, đứng trước mặt Lâm Hoành, hai tay nắm lại, một cỗ Nguyên Lực ba động bập bềnh khuếch tán ra xung quanh.

"Tiểu tử, mười hiệp, ta sẽ khiến cho ngươi nằm xuống."

Lâm Cường liếc mắt nhìn Lâm Hoành bĩu môi nói.

"Ầm!"

Lâm Hoành sắc mặt vô tình, không nói gì, Nguyên Lực trong cơ thể bộc phát, thân hình như một cái cung, đấm thẳng một quyền vào người Lâm Cường.

"Thiên Nguyên cảnh trung kỳ? Cũng không tệ lắm."

Cảm nhận được Nguyên Lực ba động của Lâm Hoành, Lâm Cường hơi kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ trong một cái chi lẻ nho nhỏ, mà vẫn có tiểu bối đạt tới Thiên Nguyên cảnh trung kỳ.

"Nhưng với thực lực này mà muốn đánh bại ta thì còn chưa đủ!"

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng Lâm Cường không quan tâm, hắn đưa tay ra, tóm thẳng lấy nắm tay Lâm Hoành, nhếch miệng cười một cái, lòng bàn tay bỗng nhiên chấn động, Nguyên Lực ba động hóa thành một cỗ xảo kình hất Lâm Hoành lùi lại phía sau.

"Ha ha!"

Một chưởng đắc thế, Lâm Cường cười to một tiếng, thân hình tiến lên, song chưởng mang theo Nguyên Lực hùng hậu, chưởng ảnh tung bay, tiếng xé gió vang lên, có thể nhận ra, chưởng pháp do người này thi triển là một loại võ học có đẳng cấp không thấp.

Nhìn thấy Lâm Hoành rơi vào thế hạ phong, sắc mặt đám tiểu bối Lâm gia ở trong sân tập biến đổi, hiển nhiên là bất ngờ trước thực lực của đối phương, họ chỉ tùy tiện phái ra một người đã ép Lâm Hoành tới mức này.

"Bốp bốp chát!"

Trong sân, hai đạo thân ảnh điên cuồng lao vào nhau, Nguyên Lực ba động khuếch tán ra xung quanh, làm cho bụi bặm trên mặt đất bị thổi tung lên.

"Tiểu tử, ngươi thua rồi!"

Trong lúc đang đánh nhau kịch liệt, Lâm Cường đột nhiên cười cười, chỉ thấy cánh tay của hắn đột nhiên trơn như rắn, xuy một tiếng, chuyên qua chưởng phong phòng ngự của Lâm Hoành, dí thẳng vào ngực của địch thủ.

"Bịch bịch!"

Một luồng đại lực truyền từ ngực tới làm cho sắc mặt Lâm Hoành tái nhợt, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên vẻ tàn nhẫn, tay trái rút lại khóa cánh tay của Lâm Cường, sau đó tay phải tung ra, không chút khách khí đấm thẳng vào ngực của đối phương.

Quyền phong trúng trích làm cho cả hai người đều bật về phía sau, nhưng mà hiển nhiên, Lâm Hoành bị thương nặng hơn một chút.

"Lâm Cường, chẳng nhẽ ngươi không thu thập được cả một tên tiểu tử hay sao?"

Nhìn thấy Lâm Cường bị đấm trúng một quyền, hai đồng bọn của hắn cười nói.

"Đồ khốn!"

Nghe thấy đám người bên mình cười nhạo, sắc mặt Lâm Cường không khỏi trở nên âm trầm, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Hoành, hai chân dẫm lên mặt đất một cái, giống như ác lang vồ mồi, lao tới địch thủ.

Nhìn thấy Lâm Cường lao tới, ánh mắt Lâm Hoành trở nên âm lãnh, đang định bước lên thì có một bàn tay vỗ vào vai hắn.

"Đừng đánh nữa."

Lâm Hoành quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Động đứng sau lưng mình, hắn hơi chần chừ sau đó không phản đối, gật đầu, lui về phía sau.

"Còn muốn chạy? Nào có dễ dàng như vậy?"

Nhìn thấy Lâm Hoành dừng tay, Lâm Cường phẫn nộ, hắn vừa mới chịu thiệt thòi, đang định xả giận, sao có thể đơn giản cho Lâm Hoành dừng tay?

Bởi vậy, thân hình hắn không dừng lại, Nguyên Lực ba động từ trong cơ thể bộc phát ra càng lúc càng mạnh, chưởng phong hung hãn lao thẳng tới Lâm Động.

"Tiểu tử, cút ngay!"

Nghe thấy Lâm Cường quát, đám Lâm gia tiểu bối trong sân tập đều sửng sốt, nhưng trong mắt lại hiện lên sự hả hê.

Lâm Động liếc mắt nhìn Lâm Cường, ống tay áo vung lên, một cỗ Tinh Thần Lực mạnh mẽ tuôn ra.

"Ầm!"

Giữa không trung, thân hình Lâm Cường đột nhiên đứng im, sau đó giống như bị một cái chùy lớn đập trúng, bay ngược ra phía sau, cuối cùng rơi thẳng xuống đất, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

"Tinh Thần Lực!"

Ba người còn lại cũng vì cảnh này mà giật mình, hai mắt Lâm Phong lóe lên, sắc mặt hơi nghiêm túc.

"Lâm Động ca, tuyệt quá!"

Nhìn thấy Lâm Động chỉ vung tay áo mà đã đánh cho Lâm Cường tan tác, đám tiểu bối Lâm gia lập tức vỗ tay ủng hộ.

"Mấy vị, ta không cần biết các vị tới từ đâu, nhưng nơi này là Lâm gia, ta thân là chủ nhà, đương nhiên hiểu đạo đãi khách, nhưng nếu như đã là khách

nhân thì kính xin tuân thủ phép tắc của khách nhân, vừa mới đã định đoạt quyền chủ nhà, vậy đừng trách Lâm gia ta trở mặt!"

Lâm Động nhìn thoáng qua Lâm Phong, lạnh lùng nói một câu.

"Hắc, khẩu khí thật ngông cuồng!"

Nghe thấy Lâm Động nói với ngữ khí như vậy, sắc mặt bốn người kia trở nên khó coi, thân là người trong dòng họ, từ trước tới nay họ đều coi thường người của chi lẻ, bây giờ lại bị đối đãi như vậy, thể diện của họ còn đâu nữa?

"Hừ, ta nhớ ra ở trong mấy lần Tộc Hội trước, có một tên bị đánh thành phế vật, hình như là tới từ chi lẻ của các ngươi!" Một thanh niên sắc mặt âm trầm, cười lạnh nói.

Người này vừa nói xong thì đã cảm nhận thấy bầu không khí có cái gì đó không đúng, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động, đã thấy sắc mặt của đối phương vô cùng lạnh lẽo.

"Cẩn thận!"

Ngay khi sắc mặt Lâm Động chuyển thành lạnh lùng, sắc mặ Lâm Phong cũng đột nhiên biến đổi, hắn cảm giác được thân ảnh của đối phương mờ đi, dùng một tốc độ cực kỳ nhanh chóng lao tới.

"Bốp!"

Nhưng mà hắn mới quát xong thì thân ảnh kia đã nhanh như nhanh như tia chớp xuất hiện ở trước mặt thanh niên có sắc mặt âm trầm, bàn tay giương lên, một cái bạt tai vang dội vang lên khắp sân tập.

"Phụt!"

Cái tát này của Lâm Động không hề lưu tình, chưởng phong khiến cho thanh niên kia phun ra một ngụm máu tươi, trong máu còn lẫn lộn 2, 3 cái răng, thân

hình của hắn xoay như một con quay, xoay tròn trên không trung mấy vòng rồi mới nặng nề rơi xuống đất.

"Tiểu tử, ngươi dám động thủ? !"

Nhìn thấy người bên mình bị Lâm Động tát một cái suýt ngất, sắc mặt Lâm Phong trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: "Bắt hắn lại cho ta, người của chi lẻ mà dám có lá gan như vậy?"

Nghe thấy Lâm Phong quát, Lâm Cường và một người còn lại nhìn Lâm Động một cách độc ác, nhưng mà bọn họ còn chưa kịp ra tay, đã thấy một đạo hàn mang bay tới, khi bọn họ định thần được thì hai thanh Băng Huyền Kiếm sắc bén chẳng biết từ lúc nào đã gác trên cổ.

Lâm Động không để ý tới hai người n, hắn quay đầu nhìn Lâm Phong, bước lên một bước, Tinh Thần Lực hùng hậu ép tới chỗ Lâm Phong.

"Bịch!"

Cảm nhận được tinh thần uy áp cực mạnh, sắc mặt Lâm Phong hiện lên vẻ hoảng sợ, đánh định dùng Nguyên Lực phòng ngự thì đã thấy hai chân mềm nhũn, bịch một tiếng, quỳ gối trước trận.

"Chỉ là Tiểu Nguyên Đan Cảnh mà dám ở trước mặt ta làm càn, ngươi tính là cái thá gì?"

Khi Lâm Phong bị ép quỳ xuống đất, tiếng nói băng lãnh thấu xương chậm rãi vang lên.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 157

Lâm Trần

“Tinh Thần Lực thật mạnh!”

Sắc mặt Lâm Phong tái nhợt như người chết, hắn đã điều động toàn bộ Nguyên Lực trong cơ thể, nhưng tinh thần uy áp này vẫn như một ngón núi ép xuống, hắn không thể động đậy một chút nào, ngay cả việc hô hấp cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

“Làm sao có thể! Chỉ là một tên tiểu tử chi lẻ, sao có thể mạnh tới mức này?!”

Cảm giác vừa kinh hãi vừa không tin tưởng đồng thời hiện lên, tuy Lâm Phong không phải là những người nổi bật trong thế hệ trẻ của dòng họ Lâm, nhưng hắn cũng không phải là người bình thường, sự thực trước mặt đã nói cho hắn biết, thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn hắn này đã có thực lực vượt xa hắn rồi!

Hai người Lâm Cường nhìn thấy Lâm Phong bị ép quỳ gối trước mặt Lâm Động, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi như sóng biển cuộn trào, nhưng bởi thanh kiếm sắc bén treo trên cổ, nên bọn họ không dám nhúc nhích.

Lâm Động hờ hững nhìn Lâm Phong đang chống lại tinh thần uy áp, muốn cố gắng đứng lên, bất thình lình Lâm Động lại tiến thêm một bước nữa.

“Thình thịch!”

Khi Lâm Động tiến thêm một bước nữa, tinh thần uy áp lại mạnh hơn một chút, sắc mặt của Lâm Phong trắng bệch, cả thân hình bị ép dán xuống đất, trông vô cùng khổ sở.

“Đồ hỗn trướng!”

Thấy mặt mình đã dán xuống đất, sắc mặt Lâm Phong trong nháy mắt đỏ bừng, bên trong đan điền, Nguyên Lực hùng hậu điên cuồng tuôn ra, nhưng mà lúc này tinh thần uy áp đột nhiên biến mất, cái cảm giác phá thì không nổi, cố hết sức phá thì uy áp lại biến mất làm cho hắn phiền muộn tới mức muốn ói máu.

“Khụ. . .”

Tinh thần uy áp biến mất, Lâm Phong ho sù sụ, Lâm Động hờ hững liếc mắt nhìn hắn, bàn tay lật một cái, hai thanh Băng Huyền Kiếm trên cổ của Lâm Cường và người còn lại cũng bay về.

“Các ngươi hình như có ý kiến gì với chuyện ta chỉ điểm võ học à?”

Lâm Động quay đầu lại nhìn về phía đám người Lâm Cường, thản nhiên nói.

“Sao lại không nói gì.”

Bị Lâm Động nhìn chằm chằm, hai người Lâm Cường cảm thấy lông tóc của mình dựng đứng hết cả lên, bọn họ kinh hãi liếc mắt nhìn Lâm Động một cái, sau đó vội vàng lắc đầu, ngay cả Lâm Phong thực lực đạt tới Tiểu Nguyên Đan Cảnh mà còn bị Lâm Động ép tới mức không còn sức đánh trả, nếu như Lâm Động sờ tới bọn họ thì chắc chắn họ còn thảm hơn nhiều.

“Con mẹ nó, cái chi lẻ này sao lại lòi ra một con quái vật kinh khủng như vậy, thực lực của hắn chắc chỉ có Lâm Trần đại ca mới có thể thu thập. . .”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, họ đều nhận thấy sự khiếp sợ trong mắt đối phương.

“Nếu mấy vị không còn chuyện gì nữa thì xin mời đi ra ngoài.”

Lâm Động nhìn Lâm Phong sắc mặt khó coi đang bò dậy, tùy ý nói một tiếng,

sau đó đi vào trong sân, nói một câu:

“Tiếp tục tu luyện.”

“Dạ!”

Nghe thấy Lâm Động nói vậy, tất cả đám tiểu bối Lâm gia đều phấn khởi dạ vang, ánh mắt của họ trở nên cuồng nhiệt vô cùng, ở trong lòng bọn họ, dòng họ Lâm luôn vô cùng cường đại, vậy mà hôm nay Lâm Động đã chứng minh cho họ thấy, không gì là không có thể chiến thắng.

“Lâm Phong ca!”

Nhìn thấy Lâm Động xoay người rời đi, hai người Lâm Cường lúc này mới dám đi tới đỡ lấy Lâm Phong, sắc mặt có chút cay đắng, vốn bọn họ muốn đi dạo xung quanh thể hiện uy phong cho đám tiểu bối biết mà sợ, nhưng không ngờ việc lập uy không thành, mà còn đánh mất luôn cả thể diện.

Lâm Phong sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hất tay đám người kia ra, dùng ánh mắt âm độc ác nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Động, sau đó liền xoay người rời đi.

“Đi, tìm Lâm Trần đại ca.”

Nghe thấy Lâm Phong quát lên, trong mắt đám người Lâm Cường hiện lên sự vui mừng, vội vàng đi theo.

Lâm Động ngồi ở trong sân huấn luyện, ánh mắt nhìn về hướng đám người Lâm Phong rời đi, hai lông mày nhíu lại, hắn thực sự không có hảo cảm đối với người của dòng họ Lâm, tuy nói hắn cũng họ Lâm, nhưng mà tình cảm máu mủ ruột già chỉ là con số 0.

“Lần này dòng họ Lâm sẽ phái tới bao nhiêu cường giả vì Cổ Mộ phủ. . .”

Lâm Động suy nghĩ, xem ra sức hấp dẫn của Cổ Mộ phủ đúng là không nhỏ,

ngay cả các thế lực như dòng họ Lâm cũng tới, cơ hội đoạt được vật trong đó lại ít hơn rồi.

Có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, Lâm Động lắc đầu, vì giải quyết nỗi khổ sát khí phản phệ của Thanh Đàn, cho dù có khó thế nào hắn cũng phải tới Cổ Mộ phủ, còn về cái Niết Bàn Tâm quý hiếm kia, đành phải nhờ vào may mắn vậy.

Dù sao lấy thực lực của Lâm Động, cộng thêm có Tiểu Điêu tương trợ, cho dù là cường giả Tạo Hình cảnh họ cũng có thể ứng phó.

Lâm Động không nghĩ tới chuyện này nữa, tiếp tục chỉ đạo mọi người luyện võ trong nửa canh giờ, đột nhiên có một bóng hình xinh đẹp chạy tới.

“Lâm Hà tỷ, sao vậy?”

Nhìn thấy bóng hình xinh đẹp chạy tới, Lâm Động cười, nói.

“Gia gia bảo đệ tới phòng khách một chuyến.”

Lâm Hà vỗ ngực thở hổn hển, sau đó đột nhiên nói:

“Có phải ngươi vừa thu thập mấy tên gia hỏa của dòng họ hay không?”

“Thế nào? Bọn họ đến tố cáo?”

Lâm Động thản nhiên cười nói.

“Tố cáo thì không, nhưng hình như viện binh của họ đã tới.”

Lâm Hà che miệng cười khẽ, sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói:

“Không hiểu vì sao dòng họ Lâm lại phái không ít người tới đây, đại bộ phận đều là người trẻ tuổi, với thực lực của đệ đương nhiên không cần để ý tới đám người Lâm Phong. . . nhưng mà có hai người trong đó đệ cần cẩn thận một

chút.”

“Ai?”

“Một nam một nữ, ta nghe phụ thân nói, hai người đều là những người nổi bật trong dòng họ, nam tên Lâm Trần, nữ tên là Lâm Khả.”

Lâm Hà trịnh trọng nói.

“Đi thôi.”

Lâm Động mỉm cười gật đầu, sau đó đứng dậy, trực tiếp đi về hướng phòng khách, Lâm Hà vội vàng đuổi theo, khi nhìn thấy hai người này rời đi, đám tiểu bối trong sân cũng ngừng luyện tập, trực giác nói cho bọn hắn biết, sắp có chuyện lớn xảy ra nên họ im lặng đi theo.

Khi Lâm Động đẩy cửa đi vào trong phòng khách, thấy có người đang cười nói chuyện với nhau, hắn đưa mắt đảo một vòng.

Trong phòng khách có không ít người, ngoại trừ đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu, còn có cả đám người Lâm Phong, khi bọn họ nhìn thấy Lâm Động bước vào, trên môi họ hiện lên nụ cười nhạt.

Lâm Động chỉ đảo mắt lướt qua đám người Lâm Phong, sau đó dừng lại trên thân hình hai người, một nam một nữ, nam tử ước chừng 24, 25 tuổi, vóc người khôi ngô, trông có vẻ anh tuấn, mặc một bộ quần áo sang trọng, khí chất có vẻ bất phàm.

Cô gái mặc một bộ đồ màu trắng, dung mạo thanh lệ động lòng người, càng khiến cho người khác kinh dị chính là, đôi mắt của cô gái này có màu đồng, bên trong có ẩn chứa lam quang, cực kỳ yêu dị.

Trong đám người trẻ tuổi ở đây, chỉ có hai người này khiến Lâm Động phải rùng mình.

Khi Lâm Động quan sát hai người này, họ cũng đồng thời nhìn Lâm Động, nam tử kia hơi nhíu mày, nở một nụ cười khiến người khác không hiểu, còn trong mắt của cô gái kia hiện lên sự kinh ngạc.

“Hai người này chắc là Lâm Trần và Lâm Khả mà Lâm Hà tỷ vừa nói. . .”

Sau khi nghĩ vậy, Lâm Động thi lễ một cái với Lâm Chấn Thiên.

“Ha hả, Động nhi, vị này chính là người dẫn đoàn tiên phong của dòng họ, ngươi phải gọi là Đào lão tiên sinh.”

Nhìn thấy Lâm Động bước vào, Lâm Chấn Thiên chỉ vào một vị lão giả áo xám ở bên cạnh, cười nói.

“Tiểu tử tham kiến Đào lão tiên sinh.”

Lâm Động nhìn thoáng qua vị lão giả áo xám kia, hai mắt giật giật, thực lực của Đào lão tiên sinh này sợ rằng đã đạt tới Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, dòng họ Lâm này quả nhiên không thể khinh thường, chỉ là một người đi tiên phong mà đã có thực lực thế này rồi.

“Ha hả quả nhiên là nhất biểu nhân tài, xem ra Tộc Hội hai năm sau, tâm nguyện của lão có thể hoàn thành rồi.”

Đào lão tiên sinh nhìn Lâm Động một chút, cười nói.

“Đào lão, Tộc Hội đâu có dễ dàng như vậy.”

Nghe thấy Đào lão tiên sinh nói câu này, nam tử ngồi bên cạnh cô gái áo trắng mỉm cười, nói.

Nghe vậy, Đào lão tiên sinh dường như có chút xấu hổ, bất đắc dĩ trợn mắt nhìn vị nam tử kia, sau đó ánh mắt chuyển hướng nhìn Lâm Chấn Thiên, nói:

“Lão hữu (1), lần này tới mộ phủ, có phải lão định cho Lâm Động đi theo ta

hay không?”

(1): Lão hữu: ông bạn già “Đúng vậy, Lâm Động là hạt giống tốt, rèn luyện nhiều thì hắn sẽ càng phát triển, lần này mong lão có thể quan tâm chiếu cố nhiều hơn.”

Lâm Chấn Thiên nói một cách khẩn thiết.

Đào lão tiên sinh trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng gật đầu, nói:

“Cũng được, nếu lão đã lên tiếng, ta sẽ đem hết toàn lực bảo vệ sự an toàn cho người này.”

“Đa tạ lão hữu.”

Nhìn thấy hắn gật đầu đáp ứng, Lâm Chấn Thiên nhất thời đại hỉ, nhưng lại không phát hiện ra ánh mắt phiền muộn của Lâm Động.

“Chờ một chút!”

Lâm Chấn Thiên vừa mới nói xong câu cám ơn, thì đột nhiên có một giọng nói vang lên, Đào lão tiên sinh nhíu mày, nhìn về phía nam tử kia, bất đắc dĩ nói:

“Lâm Trần, ngươi định thế nào?”

“Đào lão, hành trình tới Cổ Mộ phủ lần này vô cùng quan trọng, cho thêm người vào mà ảnh hưởng tới kết quả, khi các trưởng lão hỏi thì người biết trả lời ra sao?”

Lâm Trần cười cười, nói.

“Ha hả, chuyện này xin yên tâm, căn cứ vào thực lực của Lâm Động, không tới mức gây ảnh hưởng tới mọi người.”

Lâm Chấn Thiên vội vàng cười nói.

“A, Lâm Chấn Thiên lão tiên sinh, việc này nếu chỉ nói miệng thì đâu có tác dụng gì, nếu muốn chiếm được chút tiện nghi thì phải dùng bản lĩnh thực sự mà lấy.”

Lâm Trần quay đầu nhìn Lâm Động, hất hất cằm, cười dài nói:

“Ngươi thấy có đúng không?”

Thấy Lâm Trần nói câu này, ai cũng biết hắn có ý khiêu khích, trong mắt bốn người Lâm Phong đứng sau hiện lên sự trào phúng, sắc mặt đám người Lâm Chấn Thiên khó coi vô cùng.

“Ngươi!”

Lâm Hà không thích thái độ ương ngạnh của người này, mày liễu lập tức dựng thẳng, đám tiểu bối Lâm gia càng bất mãn, sự tức giận hiện rõ trên khuôn mặt.

“Ngươi muốn như thế nào?”

Thân là đương sự, nhưng Lâm Động lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“Đánh với ta một trận, nếu như tiếp ta được 10 hiệp, ngươi sẽ có tư cách này.”

Lâm Trần đứng dậy, thản nhiên nói.

Lâm Động xoay người đi thẳng ra ngoài phòng khách.

“Nếu như ngươi thắng ta, việc đi theo ta không đề cập tới nữa!”

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 158

Khống Chế Hoàn Mỹ

"Ha hả, có ý tứ. . ."

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Động, nụ cười của Lâm Trần trở nên xán lạn hơn nhiều, vừa nãy khi hắn chứng kiến cảnh tượng bốn người Lâm Phong bị đánh tới mức bi thảm, tuy hắn không thích bốn tên hay gây sự này, nhưng dù sao chúng cũng là người của dòng họ Lâm, nếu như bị một người của chi lẻ khi dễ, thì sau này danh tiếng của dòng họ sẽ bị ảnh hưởng.

Cũng chính vì vậy Lâm Trần mới mở miệng gây chuyện, đơn giản chỉ là muốn khích cho Lâm Động nổi giận giao thủ với hắn, hắn có thể thừa dịp này kiếm chút thể diện cho đám người Lâm Phong.

Chỉ là, hắn không ngờ, một thiếu niên chưa tới 20 lại dám thốt ra những lời cuồng ngạo như vừa rồi.

"Lâm Trần! Không được làm bậy!"

Đào lão tiên sinh nhìn thấy cảnh tượng này, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, trầm giọng quát lớn.

"Đào lão, không có chuyện gì đâu, chỉ là bàn luận hữu nghị một chút thôi, ta sẽ chú ý nặng nhẹ."

Lâm Trần cười nhạt, sau đó cất bước đi ra ngoài, mọi người liếc mắt nhìn nhau cũng vội vàng ra theo.

"Ai, lão hữu, tính tình của nó từ xưa đã như vậy, mong lão chớ trách."

Đào lão tiên sinh cười khổ, thở dài một hơi, nói.

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên cười cười, trong mắt của Đào lão hiện lên sự khó hiểu, dường như ông bạn già của mình không lo lắng gì về trận đấu này thì phải.

"Ha hả, chỉ là tiểu bối luận bàn mà thôi, chúng ta ra ngoài xem đi, coi như là thi đấu giải trí giúp vui cho mọi người."

Đám người Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu liếc nhau, cùng nở nụ cười sau đó đi ra ngoài, trải qua hai năm lăn lộn, lòng tin với Lâm Động của bọn họ đã tăng lên rất nhiều. Ngay cả những cường giả như Nhạc Sơn mà còn bị Lâm Động dọa sợ, Lâm Trần này tuy mạnh, nhưng cũng không có khả năng đánh bại Lâm Động trong 10 hiệp.

Ở bên ngoài phòng khách, trên một bãi đất trống đông nghịt người, có không ít người của Lâm gia nghe phong thanh đã kéo tới đây.

Dòng họ Lâm, từ một góc độ nào đó mà nói, đây chính là cái đích mà người trong Lâm gia ngắm tới, một thế lực tiếng tăm lừng lẫy trong Đại Viêm vương triều, chỉ cần có thể trở thành một thành viên trong đó, thì khi đi lại trong biên giới Đại Viêm vương triều sẽ rất ít người dám trêu chọc, thanh thế tất sẽ mang lại lợi ích.

Bởi vậy, đối với dòng họ Lâm, trong lòng rất nhiều người của Lâm gia đều có sự kiêng kị, nghĩ người nào trong đó cũng như hổ như rồng, nhưng mà, biểu hiện của Lâm Động trong hai năm vừa qua đã làm cho bọn họ hiểu, mặc dù họ là người của chi lẻ nhưng cũng có thể trở nên siêu việt, đâu cần thiết phải có sự đầu tư của nội tộc!

Trận giao thủ này sẽ là một trấn đấu chứng minh cho điều đó!

Hai tay Lâm Động buông thõng, nhìn Lâm Trần đang từ trong phòng khách đi ra, hắn rất bình tĩnh nhìn bốn người Lâm Phong đang cười nhạt, sau đó quay mặt đi.

Lâm Trần dừng chân ở một vị trí cách Lâm Động không xa, vươn hai tay, ánh mắt trời chiếu xuống phản xạ ra những ánh sáng trong như ngọc.

"Lần giao thủ này chỉ là một cuộc luận bàn bình thường, không được đả thương đối phương, nếu không sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc!"

Đào lão tiên sinh đảo mắt nhìn hai người, sau đó nói một cách nghiêm khắc.

"Yên tâm."

Lâm Trần lười biếng lên tiếng, hắn không muốn lấy tính mạng của Lâm Động, hắn chỉ muốn chứng minh cho mọi người biết, người của chi lẻ vĩnh viễn không có tư cách khiêu chiến người nội tộc!

"Chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Trần cười nhìn về phía Lâm Động, nói.

Lâm Động vẫn im lặng, tâm thần khẽ động, ba thanh Băng Huyền Kiếm cùng với một thanh Ly Hỏa kiếm từ trong Càn Khôn Đại bay ra, xoay tròn quanh thân, mũi kiếm sắc bén xẹt qua không khí, vang lên những tiếng xé gió u u.

"Quả nhiên là Phù Sư."

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Trần cau mày, trong mắt Lâm Khả hiện lên sự hứng thú.

"Vù!"

Lâm Động điểm nhẹ ngón tay, bốn thanh kiếm hóa thành bốn đạo ảo ảnh, dưới sự điều khiển của Tinh thần lực hùng hậu, uy lực của chúng có thể xuyên kim phá thạch (1)!

(1): Xuyên kim phá thạch: xuyên thủng kim loại, phá tan gạch đá Nhìn thấy Lâm Động ra tay, Lâm Trần cười cười, một cỗ Nguyên Lực vô cùng hùng hậu,

trong nháy mắt từ trong cơ thể tuôn ra dữ dội!

Nguyên Lực bắt đầu khởi động, hai tay Lâm Trần đột nhiên trở nên trong suốt, một cỗ Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén nhanh chóng ngưng tụ ở trong lòng bàn tay, hai tay múa may tạo thành những tàn ảnh, cứng rắn đón đỡ những kiếm phong đang lao tới.

"Đang đang!"

Kiếm quyền đụng vào nhau vang lên những thanh âm như kim loại va chạm, những tia lửa bắn ra tứ phía, bốn thanh kiếm phong đã bị đẩy lùi.

"Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn. . ."

Mới chỉ bước đầu giao phong, ánh mắt Lâm Động đã lóe lên, thực lực của Lâm Trần hiển nhiên là mạnh hơn Quỷ Diêm, thậm chí hắn đã đặt được nửa bước chân vào vào cảnh giới Đại Viên Mãn!

"Không hổ là người của dòng họ."

Lâm Động có chút kinh ngạc về thực lực của Lâm Trần, dựa theo tốc độ tu luyện của người này, có lẽ một hai năm sau hắn có thể hoàn toàn tiến vào Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, đây là một tốc độ cực tốt, hắn có thể trở thành một thành viên ưu tú trong dòng họ Lâm quả nhiên không phải bình thường.

"Ha ha, tới thử Phá Ngọc Thủ của ta xem!"

Đánh bay bốn thanh kiếm phong, Lâm Trần cười to một tiếng, trên hai tay thon dài mơ hồ có ngọc dịch lưu động, một cỗ Thuần Nguyên Cương Khí ngưng tụ trên hai bàn tay, lao tới chỗ Lâm Động, chưởng phong xé gió, vô cùng mạnh mẽ, những tiếng nổ lốp bốp cũng theo đó vang lên.

"Uy lực thật mạnh!"

Nhìn thấy thanh thế do chưởng phong của Lâm Trần tạo ra, sắc mặt không ít

người biến đổi, Phá Ngọc Thủ này chí ít cũng là tứ phẩm võ học!

Chưởng phong ập tới làm cho quần áo của Lâm Động tung bay, hắn nhìn không chớp mắt vào Lâm Trần, cũng không thi triển Tinh Thần Lực công kích, bàn chân khẽ giậm một cái, Nguyên Lực mạnh mẽ đột nhiên từ trong cơ thể tuôn ra.

"Tiểu Nguyên Đan Cảnh?"

Cảm nhận được ba động Nguyên Lực của Lâm Động, khóe môi Lâm Trần hơi nhếch lên một cái.

Nguyên Lực bắt đầu khởi động, hai tay Lâm Động nhanh chóng kết ấn theo một ấn pháp kỳ lạ, sau khi ấn pháp biến hóa, hai bàn tay cũng trở nên óng ánh.

Kỳ Môn Ấn, ấn thứ 4!

Nguyên Lực của Lâm Động đã ở trạng thái Nguyên Đan cảnh đỉnh phong, cách Tiểu Viên Mãn chỉ còn một bước chân, mà uy lực của ấn thứ 4 Kỳ Môn Ấn có thể so sánh với ngũ phẩm võ học, hiện giờ toàn lực thi triển, uy lực tất nhiên không thể khinh thường!

Ấn pháp biến ảo nhanh chóng, Nguyên Lực ba động từ hai tay Lâm Động truyền ra càng lúc càng khủng bố, một quang ấn bắt đầu hình thành, Nguyên Lực rung động mắt thường có thể nhìn thấy, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Cảm nhận được Nguyên Lực ba động, sắc mặt Đào lão tiên sinh trở nên nghiêm túc, trong lòng tràn ngập sự kinh ngạc, hiển nhiên lão không ngờ Lâm Động lại có một võ học mạnh mẽ tới như vậy.

"Tốt!"

Nhìn thấy võ học của Lâm Động, hai mắt Lâm Trần trở nên sắc bén, hai tay sáng bóng như ngọc.

"Toái Ngọc Trảo!"

Chưởng phong của Lâm Trần biến đổi, hóa chưởng thành trảo, kình phong sắc bén ngưng tụ, cái màu xanh như ngọc bây giờ ngưng tụ y như ngọc thật, khiến cho trái tim người khác phải rét lạnh.

Thế công của hai người đều sắc bén đáng sợ, làm cho người bên ngoài kinh tâm động phách.

Quang ấn lao ra từ trong lòng bàn tay Lâm Động, hóa thành một luồng ánh sáng óng ánh ở giữa không trung, trong ánh mắt khẩn trương của mọi người, nặng nề bắn về phía Lâm Trần.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Nhìn thấy Lâm Động dám dùng võ học và Nguyên Lực chính diện tấn công mình, trong lòng Lâm Trần không khỏi cười lạnh một tiếng, trảo phong đập thẳng vào luồng ánh sáng kia.

"Ầm!"

Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén vào thời khắc này điên cuồng bộc phát, bụi bay mù mịt, những cái rãnh sâu nhanh chóng hiện ra.

Nhìn quang ấn và ngọc trảo tiếp xúc với nhau, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi.

"Vỡ cho ta!"

Nguyên Lực ba động điên cuồng khuếch tán, trong mắt Lâm Trần hiện lên sự tàn khốc, bên trong đan điền, Nguyên Lực không bảo lưu chút nào ngưng tụ ở hai tay!

"Xuy!"

Ngọc mang bắt đầu khởi động, sau đó xé rách luôn quang ấn, độ mạnh mẽ của nó khiến cho người khác kinh sợ vô cùng!

"Hay!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Lâm Phong nhất thời đại hỉ, nhịn không được trầm trồ khen ngợi, trong khi đó Lâm Hà và đám tiểu bối Lâm gia lại trở nên lo lắng.

"Ngươi thua rồi!"

Thấy quang ấn bị phá, Lâm Trần nở nụ cười.

"Chưa chắc đâu. . ."

Liếc mắt nhìn Lâm Trần một cái, Lâm Động cười nhạt.

Nhìn thấy Lâm Động cười cười, Lâm Trần đầu tiên là ngẩn ra, sau đó con ngươi đột nhiên co lại, chỉ thấy quang ấn bị hắn xé rách đột nhiên vỡ tung, một cái Mũi dùi tinh thần hình xoắn ốc nhỏ bằng bàn tay quỷ dị xuất hiện giữa không trung, dùng một tốc đọ kinh người bắn tới.

Cảnh tượng đột ngột phát sinh làm cho Lâm Trần hoảng sợ, song trảo vũ động, vội vàng chộp tới cái mũi dùi tinh thần kia.

"Bang bang!"

Mũi dùi tinh thần hình xoắn ốc nhỏ nặng nề đập vào song trảo của Lâm Trần, từ từ xuyên thấu tầng ánh sáng như ngọc kia, một lực lượng đáng sợ theo đó chấn bay Lâm Trần.

"Vù!"

Mũi dùi tinh thần hình xoắn ốc nhỏ hóa thành một luồng ánh sáng, trực tiếp bắn mạnh tới trán của Lâm Động, mặc cho người này có lui lại hay điều động

Nguyên Lực ngăn cản, đều bị mũi dùi tinh thần kia xuyên thấu!

Tới lúc này, Lâm Trần mới hiểu được, hóa ra sát chiêu thực sự của Lâm Động không phải là quang ấn, mà chính là mũi dùi được giấu trong quang ấn!

"Lực khống chế thật đáng sợ!"

Khi ý niệm này hiện lên trong đầu, Lâm Trần biết, muốn giấu được mũi dùi kia trong quang ấn, yêu cầu khống chế Tinh thần lực cao tới mức đáng sợ.

"Thình thịch!"

Thân hình của Lâm Trần đột nhiên dừng lại, bởi vì sau lưng hắn chính là một cái cột đá, trong khi đó mũi dùi tinh thần đã lao tới.

"Ta chịu thua!"

Hít sâu một hơi, Lâm Trần vội vã quát lớn.

"Ầm!"

Tiếng quát của Lâm Trần vừa mới vang lên, cái mũi dùi tinh thần kia lập tức ngừng lại, sau đó ầm một tiếng, nổ thành hư vô, chậm rãi biến mất.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 159

Tiểu Viên Mãn

Nhìn thân hình dính vào cột đá kia, trong sân trở nên im ắng lạ thường, nụ cười của mấy người Lâm Phong cứng ngắc.

Lâm Trần thảm bại chỉ trong một tích tắc, trước đây hắn vẫn chiếm cứ thượng phong, vậy mà chỉ một chớp mắt sau, tất cả các ưu thế của hắn đã bị sụp đổ dưới mũi dùi tinh thần.

Kết quả này khiến cho Đào lão tiên sinh sửng sốt và ngẩn ngơ, thực lực của Lâm Trần như thế nào, lão hiểu rõ nhất, người này tuy rằng cuồng ngạo, nhưng mà bản lĩnh không kém, tình hình bây giờ thực khiến cho lão không biết nói gì.

"Anh hùng xuất thiếu niên, lão hữu, chúc mừng!"

Đào lão tiên sinh thở dài một hơi, quay sang chắp tay với Lâm Chấn Thiên, dựa theo thực lực mà Lâm Động biểu hiện, sợ rằng Tộc Hội hai năm sau sẽ đại tỏa kỳ quang, tâm nguyện trở về nội tộc của Lâm Chấn Thiên sẽ được hoàn thành.

Lâm Chấn Thiên cười khoát tay áo, ngoài miệng thì nói mấy lời khiêm tốn, nhưng mà sự vui mừng trong mắt không cách nào che lấp được.

"Lâm Động ca, thật tuyệt!"

Đám tiểu bối Lâm gia vào thời khắc này đại hỉ, Lâm Động đã chứng minh cho họ thấy chi lẻ thì sao, người nội tộc chắc gì đã chiến thắng!

"Khống chế tinh thần rất tốt."

Đôi mắt đẹp của Lâm Khả đảo qua người Lâm Động, hai môi nở nụ cười, nàng nhận ra thực lực của Lâm Động mạnh vô cùng, một chiêu vừa rồi người khác không nhận ra, nhưng nàng phát hiện, lúc Lâm Động ngưng tụ quang ấn, đã âm thầm ẩn dấu một đạo tinh thần công kích, loại công kích dung hợp Nguyên Lực và Tinh thần lực này sẽ mang lại hiệu quả ngoài dự đoán.

Hơn nữa khi cái mũi dùi tinh thần tán đi, đấy cũng là một cách thể hiện sự khống chế tinh thần của Lâm Động đã đạt tới mức như ý muốn.

"Không nghĩ tới, ở trong cái chi lẻ này mà lại có người thiên phú như vậy, Lâm Trần thua cũng không oan."

Lâm Khả thì thào tự nói.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, sắc mặt Lâm Trần có chút khó coi, nhưng mà hắn còn chưa tới mức trơ trẽn, cho nên chắp tay, không cam lòng nhìn Lâm Động nói:

"Thảo nào ngươi cuồng ngạo như vậy, hóa ra cũng có chút bản lĩnh, lần này ta nhận thua."

Lâm Động sắc mặt vẫn như cũ, không mừng rỡ khi thắng được Lâm Trần, tuy đối phương chỉ còn nửa bước chân nữa là bước vào Đại Viên Mãn, nhưng mà đẳng cấp này khó tạo thành được uy hiếp cho hắn.

Không nhìn Lâm Trần nữa, Lâm Động liếc mắt nhìn cô gái áo trắng ở phía sau, thấy hắn nhìn tới, đối phương cũng mỉm cười.

"Cô gái này không đơn giản. . ."

Lâm Động nhìn chằm chằm vào Lâm Khả, nhưng trong lòng lại nghĩ tới ý niệm khác, không hiểu tại sao, hắn luôn nghĩ cô gái này còn mạnh hơn Lâm Trần nhiều.

"Người này luôn bằng mặt không bằng lòng."

Đào lão tiên sinh bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lâm Trần, nói.

"Ngươi bây giờ đã tin Lâm Động không làm vướng tay vướng chân ngươi chưa?"

Lâm Trần có chút phẫn nộ, đánh bại hắn rồi bây giờ còn hỏi như vậy, chẳng phải muốn ngáng chân hắn hay sao?

"Ha hả, lão hữu, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, thực lực của Lâm Động cũng không phải yếu, nói không chừng chuyến này còn có thể trợ giúp mọi người một chút."

Đào lão tiên sinh quay đầu nhìn Lâm Chấn Thiên cười nói.

Nghe vậy, Lâm Chấn Thiên cũng gật đầu cười, xoay đầu lại nhìn Lâm Động nói:

"Động nhi, lần này tới Cổ Mộ Phủ chính là một cơ duyên khó có được, ba ngày sau, ngươi theo Đào lão tiên sinh đi tới Thiên Viêm Sơn Mạch, trên đường đi phải nghe Đào lão tiên sinh sai khiến."

Nghe thấy Lâm Chấn Thiên nói như thế, Lâm Động trợn mắt, nhưng mà lại thấy thần sắc Lâm Chấn Thiên có vẻ hi vọng nhìn mình, hắn chỉ còn cách gật đầu, nhưng nhưng trong lòng thì nghĩ khác, lúc đó hắn sẽ kiếm một cơ hội bỏ trốn, với thực lực của hắn cộng với Tiểu Điêu, cho dù không có được bảo vật, nhưng mà một số đồ bình thường vẫn có thể có được.

Mà tới lúc đó, giữa hắn và đám người dòng họ Lâm, ai chiếm tiện nghi còn phải chờ xem.

Lâm Chấn Thiên đương nhiên là không biết trong đầu Lâm Động đang có ý định rời khỏi đội ngũ, cho nên sau khi nhìn thấy hắn gật đầu thì thoả mãn cười, sau đó mời toàn bộ mọi người vào phòng khách, trò chuyện vui vẻ cho tới khi mặt trời xuống mới mời khách đi ăn cơm.

Sau khi kết thúc trận đấu, Lâm Động rời đi ngay, đầu tiên là đến thăm Thanh Đàn, phát hiện cô nàng vẫn ngủ say, cho nên về phòng của mình.

Trong phòng ngọn đèn dầu lấp lánh, Lâm Động ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, Nguyên Lực trong thiên địa không ngừng chui vào trong thân thể của hắn.

Tu luyện như vậy trong khoảng 2 canh giờ, Lâm Động mới chậm rãi mở hai mắt, nhíu mày, hắn đã nhận ra mình bị vây ở trong trạng thái Thuần Nguyên Đan cảnh đỉnh phong, bây giờ cần nhất là một cơ hội đột phá!

Lần này tới Cổ Mộ Phủ đương nhiên là sẽ không bình an, tuy với thực lực của hắn cộng với Tiểu Điêu đã có thể ứng phó với đa số phiền phức, nhưng mà cường giả kéo tới Cổ Mộ Phủ lần này không ít, lại có cả các thế lực lớn, thực lực càng mạnh bao nhiêu càng nắm chắc bấy nhiêu.

Cho nên, trước khi khởi hành, hắn phải cố hết sức đề cao thực lực!

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Động hiện lên vẻ kiên định, bàn tay lật một cái, một cái hộp ngọc từ trong Càn Khôn Đại bay ra, mở nắp hộp, một mùi hương thuốc bay vào mũi, tràn ngập khắp gian phòng.

Trong một hợp là một quả màu đỏ nhạt, đây chính là lục phẩm linh dược, Yêu Huyết Chu Quả!

Nhìn Yêu Huyết Chu Quả này, Lâm Động hít một hơi mùi hương, trên mặt hiện lên sự thỏa mãn, so với ngũ phẩm linh dược, dược lực của lục phẩm linh dược mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Động xòe bàn tay ra, Yêu Huyết Chu Quả lập tức bay lơ lửng trên không, sau đó Thạch Phù trong bàn tay Lâm Động chấn động, một tia sáng kỳ dị bắn ra, vây kín lấy Yêu Huyết Chu Quả.

"Ông!"

Dưới tia sáng của Thạch Phù, Yêu Huyết Chu Quả bắt đầu héo rũ.

Tốc độ héo của Chu Quả tương đối chậm, hiệu suất so với việc tinh luyện ngũ phẩm linh dược chậm hơn một bậc.

Một bậc này mất gần 3 canh giờ.

Sau khi Yêu Huyết Chu Quả héo rũ tới cực hạn, nó bắt đầu hóa thành bột phấn rơi xuống và biến mất, ba viên linh đan màu xậm xuất hiện trên không trung.

Xòe bàn tay ra, cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận ba viên linh đan màu xậm này, linh đan vừa vào tay, Lâm Động đã cảm nhận thấy dược lực khủng bố ẩn chứa bên trong, hai mắt hiện lên vẻ vui mừng, dược lực này mạnh hơn ngũ phẩm linh dược mấy lần!

"Không hổ là lục phẩm linh dược!"

Trong lòng than thở một tiếng, Lâm Động không ngay lập tức sử dụng mà điều tức trong nửa giờ, sau đó mới nghiêm túc mở mắt, ném một viên linh đan vào trong miệng.

"Ầm!"

Lục phẩm linh đan vừa vào miệng, dược lực như nước lũ, lấy một tốc độ kinh người di chuyển khắp tứ chi bách hải của Lâm Động, thậm chí bên ngoài da của Lâm Động còn hiện lên một đám sương Nguyên Lực, vây kín lấy thân hình hắn.

Hít sâu một hơi, Lâm Động vội vàng thôi động "Tam Dương Quyết" và tinh thần bí kỹ tăng tốc độ hấp thu do Tiểu Điêu truyền dạy, dòng xoáy tinh thần hình thành trong đan điền và mấy huyệt đạo trọng yếu, điên cuồng hấp thu dược lực tinh thuần đang di chuyển trong người, cuồn cuộn không ngừng quán chú vào trong đan điền.

Dưới tình trạng hấp thu điên cuồng, Nguyên Đan chỉ nhỏ bằng ngón tay cái lúc này nhanh chóng xoay tròn như biến thành một cái động không đáy, không cần biết bao nhiêu Nguyên Lực được hấp thu vào, nó vẫn chẳng có một dấu hiệu đột phá nào cả.

Đương nhiên, với tốc độ hấp thu điên cuồng này, thể tích của Nguyên Đan cũng chậm rãi phát triển, ba động Nguyên Lực khuếch tán ra xung quanh cũng mạnh dần.

Trải qua một đêm hấp thu, dược lực tinh thuần trong cơ thể Lâm Động mới được hấp thu hết.

Khi dòng năng lượng tinh thuần cuối cùng di chuyển trong kinh mạch bị hấp thu thành Nguyên Lực quán chú vào Nguyên Đan nằm trong đan điền, cơ thể Lâm Động mới dần dần trở lại bình thường.

"Ong ong!"

Nhưng mà cái trạng thái bình thường chỉ duy trì được một thời gian ngắn, Nguyên Đan trong đan điền vốn đã phát triển như một hạt đào đột nhiên phát ra những tiếng ong ong rất nhỏ.

Trong tiếng ong ong này, Nguyên Đan hiện lên màu vàng xám, đột nhiên nhanh chóng bành trướng, chỉ trong 5 phút ngắn ngủi, cái màu vàng xám này đã bao trùm được một nửa Nguyên Đan!

"Bùm!"

Khi Nguyên Đan bị màu vàng xám bao trùm một nửa, một cỗ Nguyên Lực cường hãn giống như núi lửa phun trào đột nhiên bạo phát, hơn nữa Nguyên Lực lúc này đã có màu vàng chói!

Nguyên Lực màu vàng xám còn lại trong đan điền giống như là một dòng sông màu vàng, tràn ngập thần bí!

Khi cỗ Nguyên Lực màu vàng xám bộc phát, hai mắt Lâm Động vốn nhắm chặt một đêm đã mở ra, ánh sáng màu vàng xám chói mắt lan tỏa, một cỗ khí thế rất mạnh từ trong cơ thể hắn tỏa ra, bao phủ không gian xung quanh.

Nguyên Đan cảnh, Tiểu Viên Mãn!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 160

Thiên Viêm Sơn Mạch

Cảm nhận được Nguyên Lực cuồn cuộn trong kinh mạch, trên khuôn mặt Lâm Động hiện lên sự vui mừng cực độ, hắn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, Nguyên Đan bên trong đan điền ẩn chứa Nguyên Lực hùng hồn, gấp mấy lần so với Tiểu Nguyên Đan Cảnh!

"Không hổ là cảnh giới Tiểu Viên Mãn."

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, chỉ có tự mình kiểm nghiệm Nguyên Lực mới biết nó mạnh tới mức nào, dựa theo hắn cảm nhận, cho dù không thi triển Tinh thần lực, hắn cũng mạnh hơn Lâm Trần 5, 6 lần!

Tuy nói đây chỉ mới bước vào cảnh giới Tiểu Viên Mãn, nhưng Nguyên Đan của Lâm Động là Nguyên Đan 8 sao, độ tinh thuần của Nguyên Lực vượt xa các loại Nguyên Đan khác, chỉ cần dựa vào điều này cũng đã đủ để thắng Lâm Trần, người đã bước được nửa bước chân vào cảnh giới Đại Viên Mãn.

"Với thực lực của ta hiện giờ cho dù gặp phải cường giả Đại Viên Mãn cũng không sợ!"

Khi Lâm Động chưa bước vào cảnh giới Tiểu Viên Mãn, chỉ dựa vào thực lực tam ấn Phù sư và Tiểu Nguyên Đan Cảnh hắn đã có thể giao thủ với Nhạc Sơn, hiện giờ Nguyên Lực hắn đã có bước phát triển không nhỏ, sức chiến đấu đương nhiên là được đề cao, nếu như sau này gặp phải Nhạc Sơn hoặc cường giả Đại Viên Mãn, hắn cũng chẳng cần phải kính cẩn làm gì nữa.

Thở ra một luồng khí trắng, Lâm Động nắm chặt tay, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ đợi khởi hành.

"Lúc này ta muốn nhìn xem Cổ Mộ Phủ có gì mà hấp dẫn nhiều cường giả tới vậy? !"

Từ sau khi thuận lợi đột phá tới cảnh giới Tiểu Viên Mãn, thời gian tiếp theo Lâm Động cũng không được ra ngoài dạo chơi, tần suất bạo phát của Âm Sát khí trong cơ thể Thanh Đàn càng lúc càng nhiều, đa phần hắn đều ở bên cô gái nhỏ bị sát khí hành hạ.

Trong mấy ngày này, đám người đến từ dòng họ Lâm cũng ở trong Lâm gia, nhưng mà do có lần trước nên không ai dám kiêu ngạo với đám tiểu bối Lâm gia nữa, bởi vậy trong thời gian này tương đối yên tĩnh.

Tới ngày thứ 3, khi mặt trời vừa ló rạng, Viêm Thành lại một lần nữa sôi sùng sục, trong mấy ngày nay, tin tức Cổ Mộ Phủ đã lan tỏa với một tốc độ khủng bố.

Viêm Thành cách Thiên Viêm Sơn Mạch không xa cho nên không ít người đều đổ dồn tới thành thị này, họ chỉnh đốn đội ngũ, kết thành bè phái kéo tới Thiên Viêm Sơn Mạch.

Mộ phủ của cường giả Niết Bàn có một sức hấp dẫn cực lớn đối với bất cứ ai.

Ai cũng hiểu, dù cho một người có là phế vật, nhưng lại may mắn chiếm được Niết Bàn Tâm, vậy thì người đó sẽ có tiềm lực bước vào Tạo Hóa Cảnh, đây chính là khả năng thay đổi số phận của một con người.

Chỉ cần có thể bước vào Tạo Hóa Tam Cảnh thì có thể trở thành thế lực một phương, dù sao, mạnh như Huyết Lang Bang, Vạn Kim Thương Hội mà cũng làm gì có cường giả Tạo Hóa Cảnh, thế mới biết Tạo Hóa Cảnh khó bước vào tới mức nào.

Trong lúc Viêm Thành đang náo nhiệt, trong tiền viện của Lâm gia, Đào lão tiên sinh cùng với đám người của dòng họ Lâm đã chuẩn bị hoàn tất, khi Lâm Động tới đây, họ chuẩn bị khởi hành.

"Ha hả, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy thì chúng ta bắt đầu khởi hành.”

Đào lão tiên sinh liếc mắt nhìn Lâm Động, sau đó dừng lại trên người Tiểu Viêm, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc vô cùng, không ngờ Lâm Động lại có một sủng vật cường hãn tới mức này.

"Động nhi, tất cả cẩn thận."

Lâm Khiếu vỗ vỗ vai Lâm Động, thân thiết nói.

"Yên tâm đi, phụ thân."

Lâm Động cười cười, sau đó ngồi lên lưng Tiểu Viêm, nói: "Đào lão tiên sinh, đi thôi."

Trải qua ba ngày này, Lâm Động đã biết, vị Đào lão tiên sinh này vốn mang họ Đào, là một vị Cung Phụng của dòng họ Lâm.

"Cáo từ."

Nghe thấy Lâm Động nói vậy, Đào lão cười cười, quay sang chắp tay với đám người Lâm Chấn Thiên, sau đó liền lên ngựa, dẫn đầu đoàn người lao đi, đám người Lâm Trần, Lâm Khả vội vàng đuổi theo.

Lâm Động phất phất tay với đám người Lâm Chấn Thiên, vỗ nhẹ lưng hổ, Tiểu Viêm gầm lên một tiếng, trực tiếp hóa thành một cái bóng đỏ, một cỗ tinh phong theo đó tỏa ra.

Nhìn thân ảnh của Lâm Động dần biến mất, đám người Lâm Chấn Thiên nhìn nhau cười, bọn họ đương nhiên hiểu, tiềm lực của Lâm Động đã vượt xa khỏi Viêm Thành, chỉ có tiếp xúc và tôi luyện nhiều hơn với cường giả bên ngoài, Lâm Động mới có thể vươn tới đỉnh cao nhất.

Thiên Viêm Sơn Mạch chính là biên giới ngăn cách giữa hai tòa thành thị, dãy núi này cực kỳ dài, có khi bằng cả một nửa diện tích của Thiên Đô Quận,

nói nó là đệ nhất sơn mạch của Thiên Đô Quận cũng không quá đáng.

Thiên Viêm Sơn Mạch có vô số yêu thú, càng xâm nhập vào sâu, cho dù là cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh chỉ cần sơ sẩy cũng khó mà bảo toàn tính mạng, bởi vậy lúc bình thường ngoại trừ một số đội mạo hiểm tiến vào giết yêu thú thì có rất ít người tiến vào Thiên Viêm Sơn Mạch.

Đương nhiên, sau khi tin tức Cổ Mộ Phủ bị truyền ra, cho dù có vô số nguy hiểm, nhưng vẫn có rất nhiều người bắt đầu kéo nhau và bên trong dãy núi.

Cho nên, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, một Thiên Viêm Sơn Mạch vắng vẻ đã biến thành một thắng địa du lịch, trong dãy núi thường xuyên xuất hiện những bóng người qua lại.

Trong số dòng người khủng bố tiến vào dãy núi, không ai biết có bao nhiêu người trở thành mồi của yêu thú, nhưng mọi người đều hiểu, muốn đi qua Thiên Viêm Sơn Mạch tới vị trí Cổ Mộ Phủ, nếu không phải là cường giả thì kiểu gì cũng bị yêu thú giết hoặc là bị người khác bắn lén mà chết.

Viêm Thành cách Thiên Viêm Sơn Mạch chừng 1 ngày đường, cho nên khi đoàn người Lâm Động chạy tới biên giới của dãy núi, sắc trời đã dần tối, trong lúc mơ hồ có thể nhận ra một số đống lửa trại trong rừng.

"Hôm nay chúng ta dựng trại ở ngoài Thiên Viêm Sơn Mạch, ngày mai sẽ khởi hành tiến vào bên trong."

Đào lão nhìn thoáng qua sắc trời, sau đó giơ tay làm hiệu cho đoàn người phía sau dừng lại, nói.

Không ai phản đối ý kiến này, Lâm Trần phân phó người dựng trại, chẳng bao lâu sau những cái lều trại nhỏ nhắn đã xuất hiện.

"Đào lão tiên sinh, tin tức Cổ Mộ Phủ truyền ra lâu như vậy rồi, hiện giờ chúng ta mới đi có chậm không?"

Trong lúc nghỉ ngơi, Lâm Động cười hỏi.

Sau khi tới Thiên Viêm Sơn Mạch, hắn mới hiểu được nơi này đã thu hút bao nhiêu người tới, người tới như biển, nếu như tràn vào trong Cổ Mộ Phủ, vậy thì một cái lông cũng chẳng sót lại?

"Ha hả, yên tâm, vị cường giả Niết Bàn Cảnh kia đã bố trí một đạo năng lượng phong ấn bên ngoài Cổ Mộ Phủ, tuy nói đã qua nhiều thời gian, phong ấn hơi giảm một chút, người may mắn có thể chạy vào trong, nhưng cũng không thể vào sâu, còn người bình thường lại không có năng lực phá vỡ phong ấn.”

Đào lão cười nói.

"Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn cũng không được?"

Lâm Động nhíu mày, hiển nhiên hắn không ngờ tới, muốn vào Cổ Mộ Phủ lại phiền phức như vậy.

"Không được, chí ít cũng phải là cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh."

Đào lão lắc đầu, chợt cười nói:

"Chẳng nhẽ ngươi tưởng dòng họ Lâm chỉ phái mấy người chúng ta tới Cổ Mộ Phủ? Chúng ta chỉ là đám người đi dò đường thôi, cường giả chân chính sẽ tới sau, chính họ mới là người phá vỡ phong ấn.”

"Cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh. . ."

Nghe thấy Đào lão nói như thế, sắc mặt Lâm Động hơi đổi, tuy rằng hắn đã sớm dự đoán Cổ Mộ Phủ sẽ hấp dẫn một số cường giả chân chính, nhưng khi nghe thấy loại cường giả này, hai tay hắn vẫn phải nắm chặt lại.

"Thảo nào lúc trước mình còn nghi ngờ thực lực của họ, hóa ra họ chỉ là quân tiên phong."

Lâm Động cười khổ một tiếng, dòng họ Lâm không hổ là một con quái vật lớn tiếng tăm lừng lẫy ở Đại Viêm vương triều, chỉ một cái Cổ Mộ Phủ mà đã phái ra vô số cường giả.

"Vậy thì lần này các trưởng lão phái ai dẫn đoàn tới tranh đoạt Cổ Mộ Phủ?"

Trong lúc Lâm Động cười khổ, Lâm Phong đột nhiên hiếu kỳ hỏi.

"Ha hả, còn có thể là ai nữa, chẳng nhẽ các ngươi không đoán được hay sao?”

Nghe vậy, Đào lão cười nói.

"Lẽ nào…"

Thấy Đào lão nói thế, bọn người Lâm Trần ngẩn ra, ngay cả Lâm Khả cũng tỏ vẻ kinh hãi:

"Là Lâm Lang Thiên đại ca?"

"Lâm Lang Thiên!"

Lâm Động đang đi bộ bỗng nhiên dừng bước, hai tay nắm chặt, trong mắt lóe lên sự điên cuồng, tim đập như đánh trống.

Cái tên này. . . sáu năm trước hắn đã khắc ghi ở trong lòng!

Chỉ cần mấy ngày sau, hắn đã có thể gặp mặt người hắn oán hận trong suốt 6 năm trời!

Lâm Lang Thiên!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 161

Tống Đao

Ngày hôm sau, khi trời còn tinh mơ, những tiếng động lớn từ bên ngoài Thiên Viêm Sơn Mạch đã truyền vào, không ít đội ngũ đã thu dọn lều trại, lục tục tiến vào trong dãy núi.

Có không ít người vội vã, làm như là tới chậm thì bảo bối trong đó sẽ bị người khác đoạt mất vậy, Lâm Động nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Đi thôi."

Đào lão phất phất tay, căn dặn hộ vệ thu dọn lều trại, sau đó cũng không nói thêm gì nữa, xoay người bước vào trong dãy núi, đám người Lâm Phong cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đi vào trong rừng rậm, sắc trời dường như tối hơn không ít, một cỗ áp lực lập tức bao phủ lấy đoàn người, mỗi khi nghe thấy tiếng yêu thú gầm gào vọng ra, nụ cười trên khuôn mặt mọi người lại hơi cứng lại, ở loại địa phương như thế này nếu như không cẩn thận, thì cái mạng nhỏ có mất cũng chẳng có gì lạ.

Số lượng đội ngũ tiến vào trong dãy núi rất nhiều, chỉ tính riêng Lâm Động quan sát được cũng đã hơn 10 đoàn, nhân số của họ có ít có nhiều, nhưng đoàn nào cũng cảnh giác, sau khi tiến vào trong dãy núi là lập tức tách nhau mà đi.

Đối với điều này, đám người Lâm Động không quan tâm mấy, đám người Đào lão hiển nhiên là có chuẩn bị từ trước, trong tay đã có một tấm bản đồ cực kỳ chi tiết địa hình của Thiên Viêm Sơn Mạch, cho nên đỡ được rất nhiều thời gian và công sức dò đường, hành trình của họ cực kỳ xuôn xẻ, nhanh chóng tiến

sâu vào trong dãy núi.

Khi đội ngũ tiến vào trong, những tiếng động ở phía sau cũng theo đó biến mất, sác mặt của đám người Đào lão cũng trở nên nghiêm túc và cảnh giác hơn nhiều, trong Thiên Viêm Sơn Mạch này yêu thú hoành hành bá đạo, hơn nữa còn có những con yêu thú có thực lực rất mạnh, từ trước tới nay đã có không biết bao nhiêu người mất mạng trong tay chúng.

Lâm Động ngồi ở trên lưng Tiểu Viêm, sắc mặt bình tĩnh mà ung dung, nhưng mà Tinh thần lực của hắn luôn tỏa ra, quan sát tình hình xung quanh.

"Ở phía trước có một đội ngũ không ít người, có mùi máu tươi nhưng không phải là máu của yêu thú."

Một gã hộ vệ trung niên có kinh nghiệm phong phú đi trước dò đường, thấp giọng nói.

"Đi thẳng."

Đào lão khẽ gật đầu, không cảm thấy ngoài ý muốn, số lượng người tới vì Cổ Mộ Phủ rất lớn, giữa các đội ngũ luôn có sự cạnh tranh với nhau, chuyện một lời không hợp động thủ với nhau là bình thường.

Nhìn thấy Đào lão không có ý định chuyển sang đi con đường khác, mọi người gật đầu nhưng mà lại nắm chặt đao kiếm trong tay.

Đôi mắt Lâm Động híp lại nhìn vào những phiến cây um tùm trước mặt, hắn cảm nhận được không ít khí tức của con người ở cách đây không xa, thậm chí ở đó còn có một cỗ khí tức khá lợi hại, chắc là Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn.

Đối với cỗ khí tức mạnh mẽ này, Lâm Động cũng chỉ có thể thầm than một tiếng, sực mê hoặc của Cổ Mộ Phủ đúng là không nhỏ, bây giờ mới chỉ tiến vào Thiên Viêm Sơn Mạch không lâu mà đã đụng phải một thế lực không kém Huyết Lang Bang chút nào.

Khi Lâm Động đang thầm than thì đội ngũ đã đi qua rừng cây, phía trước có một khu đất trống, trên đó có khoảng hơn 10 người.

Khi đội ngũ của Lâm Động xuất hiện, hơn 10 người ở khu đất trống kia lập tức nắm chặt đao kiếm, ánh mắt bất thiện nhìn thẳng tới.

Trong nháy mắt, bầu không khí đã trở nên căng thẳng.

Lâm Động đảo mắt nhìn đám người một vòng, sau đó tập trung vào trung niên nam tử đứng ỏ giữa, nam tử này có vóc người cường tráng, lưng hùm vai gấu, hai tay để trần, trên đó có những vết sẹo khủng khiếp, trên cơ thể tỏa ra một cỗ sát khí đáng sợ, nhìn qua đã biết hắn chính là một người đã lấy máu khá nhiều người khác.

"Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn."

Lâm Động nhìn người này, hai mắt híp lại, đây chắc là thủ lĩnh của đội ngũ này, thực lực quả nhiên là không kém, hơn nữa căn cứ vào động tác của đám người này thì đương hiên họ cũng là một thế lực, không biết là ở thành thị nào.

"Có hai vị Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn."

Sau khi Lâm Động nhìn nam tử kia, hắn lại đảo mắt nhìn hai người ở bên cạnh, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, thực lực của đám người này đã mạnh hơn Huyết Lang Bang không ít.

"Đi."

Đào lão bình thản nhìn đám người này, không nói gì thêm, phất phất tay, dẫn đầu đi thẳng.

Nhìn thấy đám người Lâm Động không tránh không né mà lại đi thẳng, trong mắt đám người kia hiện lên sự độc ác, dùng sức nắm chặt thêm đao kiếm ở trong tay.

Khi hai đội ngũ này tới gần nhau, khoảng cách của đôi bên thu hẹp lại chỉ còn mấy trượng, bầu không khí càng lúc càng trở nên căng thẳng.

Dưới sự hướng dẫn của Đào lão, đám người Lâm Động đi qua đám người kia, nhưng mà khi mọi người sắp qua hết, một bàn tay đột nhiên vươn ra đặt lên vai Lâm Khả.

"Hắc hắc, cô bé thật xinh đẹp, xuống đây vui đùa một lát có được không?"

Nghe thấy tiếng cười ẩn chứa sự cợt nhả, sắc mặt Lâm Khả trở nên lạnh như băng, nàng không chút do dự, một đạo hàn mang lập tức từ trong tay áo bay ra.

"Đinh!"

Hàn mang bắn ra, nhưng mà chủ nhân của bàn tay kia hiển nhiên là có đề phòng, sống đao quét ngang một cái ngăn đạo hàn mang lại, nhưng mà lực lượng ẩn chứa trong đạo hàn mang kia khiến cho hắn phải lui lại phía sau hai bước.

Dường như là đồng thời với việc người kia ngăn cản đạo hàn mang của Lâm Khả, trước mặt Lâm Động đột nhiên xuất hiện một thanh tường đao, một vị cường giả Nguyên Đan Cảnh Tiểu Viên Mãn quay sang hắn cười tươi tắn:

"Tiểu tử, đem tọa kỵ của ngươi cho ta có được hay không?"

Hắn còn chưa hết lời thì một đạo kiếm ảnh đột nhiên xẹt đến, tên này cả kinh lùi ngay lại phía sau, thu đao lại ngăn cản.

"Keng!"

Kiếm ảnh nặng nề đập vào sống đao, lực lượng mạnh tới mức làm cho hai tay của hắn tê rần, hai chân lật bật lui lại phía sau, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất.

"Keng, keng!"

Hai trận giao thủ lập tức phá vỡ thế đề phòng, hai bên lập tức rút đao kiếm,

Nguyên Lực ba động tỏa ra khắp một vùng.

Lâm Động bình tĩnh nhìn cái tên bị chấn lùi lại phía sau, mà người này cũng đang độc ác nhìn hắn, sát ý trong mắt càng lúc càng nhiều.

Lâm Động liếc mắt một cái, hắn nhận ra những người này có vẻ điên cuồng, hiển nhiên họ chính là người kẻ có thể liều mạng, hành sự không kiêng nể gì cả, cũng chẳng quản đối phương có thân phận gì.

Sắc mặt Đào lão lúc này cũng trở nên âm trầm, lão bước lên trước một bước, khí tức Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn không hề bảo lưu tuôn ra dữ dội.

Cỗ khí tức hùng hậu này lập tức làm đám người kia chùn chân nhưng mà trên mặt vẫn còn sự bất chấp.

"Chậm đã!"

Khi Đào lão bộc lộ thực lực, vị nam tử tay sẹo kia mở miệng, hắn vung tay lên, những tên gia hỏa hung ác lập tức hạ vũ khí trong tay xuống, nhưng ánh mắt nhìn đám người Lâm Động vẫn tàn nhẫn như trước.

"Ha hả, tại hạ Tống Đao, thiết nghĩ chúng ta có sự hiểu lầm, mấy vị huynh đệ của ta không hiểu quy củ cho lắm, đã đắc tội, mong được lượng thứ."

Nam tử kia cười chắp tay với Đào lão, nói.

Đào lão liếc mắt nhìn hắn một cái, với kinh nghiệm của mình, lão đương nhiên nhận ra thực lực của đối phương.

"Đi."

Đào lão cũng không có ý muốn mang cái danh dòng họ Lâm ra dọa đám người này, đối những những tên liều mạng, danh có cao tới mấy cũng vô dụng.

Lâm Khả vẫn ngồi ở trên lưng ngựa, đôi mắt màu xanh liếc nhìn đám người

kia, trong mắt ẩn chứa sự lạnh lùng, nhưng mà nàng không động thủ, điều khiển con ngựa đi theo đội ngũ.

Khi đoàn người Lâm Động biến mất trong rừng cây, không khí giương cung bạt kiếm mới giảm xuống.

"Lão đại, chẳng nhẽ cứ thả bọn họ đi như vậy? Cô nàng kia cũng kiêu ngạo đấy chứ, ta chỉ muốn lột sạch nó ra, xem nó còn kiêu ngạo nữa không?"

Nhìn theo phương hướng đám người Lâm Động biến mất, nam tử cản Lâm Khả liếm liếm miệng, quái dị cười nói.

"Tọa kỵ của tiểu tử kia rất thần tuấn, dường như là Hỏa Mãng Hổ, nếu như cướp được sẽ đổi được một số lượng lớn Dương Nguyên Thạch."

Một người khác cũng không cam lòng, nói.

"Có chút cứng rắn, khó đối phó."

Tống Đao cười nhạt, nói:

"Hơn nữa chúng ta còn vẫn còn chuyện làm ăn phải làm, nếu muốn mỹ nhân thì vị Tố tổng quản của Vạn Kim Thương Hội kia ngon hơn."

" Tố tổng quản của Vạn Kim Thương Hội ở Viêm Thành?"

Nghe thấy Tống Đao nói như thế, trong mắt không ít người hiện lên sự nóng bỏng.

"Ngươi nói xem."

Tống Đao nghiêng đầu, nhìn một người mặc trang phục có in hình đầu sói ở trước ngực.

"Tống Đao lão đại, Vạn Kim Thương Hội lần này cũng tới Thiên Viêm Sơn

Mạch, Hạ Vạn Kim và Đổng Tố kia cũng tới đây, Huyết Lang Bang chúng tôi đang theo dõi bọn họ, chỉ chờ Tống Đao lão đại dẫn nhân mã tới là có thể tận diệt Vạn Kim Thương Hội, hắc hắc, bang chủ của chúng tôi nói, thù lao sau khi diệt Vạn Kim Thương Hội sẽ làm cho các ngài thỏa mãn."

Người kia cung kính cười nói.

"Vạn Kim Thương Hội không phải là thế lực dễ xơi, bang chủ của các ngươi không phải lần đầu tiên làm ăn với chúng ta, nên biết giá cả, nếu không đừng trách ta trở mặt."

Tống Đao trầm ngâm một hồi, thản nhiên nói.

"Tống Đao lão đại cứ việc yên tâm!"

Nghe vậy, người kia nhất thời đại hỉ.

"Khởi hành tới nơi tập trung với Huyết Lang Bang, cuộc làm ăn này, chúng ta nhận."

Tống Đao cười, sau đó vung tay lên, nói.

Nghe thấy hắn nói như vậy, những người còn lại nhất thời đại hỉ, trên mặt người nào cũng hiện lên sự hung hác, giống như là sắp được đại sát tứ phương.

"Ài. . .”

Khi đám người Tống Đao chuẩn bị khởi hành, trong một khu rừng cách đó không xa, có một bóng người đang dựa vào thân cây, khẽ thở dài một hơi.

"Quả nhiên là Huyết Lang Bang."

Lâm Động day day trán, trước đây hắn đã từng gặp người có in phù hiệu như vậy, việc hắn lẩn ở lại nghe trộm đúng là đã phát hiện ra một vài thứ.

"Vạn Kim Thương Hội, Tố tỷ "

Nhẹ nhàng vuốt tay, Lâm Động nghiêng đầu, liếc mắt nhìn những người ở phía sau, ánh mắt trở nên lạnh lùng, im lặng bay vào trong rừng.

"Vẫn phải xuất thủ rồi..."

Bóng người biến mất, một giọng nói nhẹ như tơ vang lên.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 162

Linh Bảo

Khi Lâm Động lao từ trong rừng ra hạ xuống lưng của Tiểu Viêm, đám người Đào lão cũng chỉ nhìn thoáng qua một cái, không hỏi hắn ở lại phía sau làm gì, trước kia Lâm Động đánh bại Lâm Trần đã khẳng định được thực lực của hắn, cho nên không ai dám trêu chọc gì nữa.

"Đào lão, những tên kia quá đáng như vậy chẳng nhẽ cứ để cho chúng đi hay sao!"

Sau khi Lâm Động trở lại đội ngũ, Lâm Trần vẫn còn tức giận đám người kia, mở miệng nói.

Họ là người của dòng họ Lâm, từ trước tới giờ chỉ có họ bắt nạt người khác, chứ làm gì có chuyện người khác bắt nạt mình, lúc nãy nếu như không phải là Đào lão ra lệnh rời đi, thì kiểu gì cũng có một trận đánh nhau.

"Đám người kia có chút bản lĩnh, nếu như giao thủ chúng ta có thể thắng, nhưng cũng phải trả một cái giá đắt."

Đào lão lắc đầu, nói:

"Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là tới Cổ Mộ Phủ, đợi cường giả trong tộc tới, tới khi đó các ngươi muốn đối phó với họ thế nào cũng được. . . .

Đào lão đương nhiên là có chút tức giận.

"Đến lúc đó không thể tha cho bọn họ một cách đơn giản được!"

Lâm Trần nghiến răng nghiến lợi nói.

Lâm Khả thì chỉ hơi nhíu nhíu con mắt, nhưng trong mắt lại hiện lên sự lạnh lẽo, đột nhiên nàng quay đầu, nhìn về phía Lâm Động, nhoẻn miệng cười, nói:

"Những tên kia chắc sẽ có kết quả không tốt, đúng không?"

Nghe vậy, Lâm Động giật mình, từ chối cho ý kiến:

"Có lẽ vậy."

Lâm Khả thâm ý cười cười, không hỏi gì nữa.

Hành trình tiếp theo tương đối yên tĩnh, mặ dù hiện giờ đã vào sâu trong Thiên Viêm Sơn Mạch, nhưng đám người Lâm Động vẫn gặp một số đội ngũ đang đi tới, thực lực của họ không kém, ai cũng cảnh giác, hiển nhiên là sợ đối phương bất ngờ xuất thủ.

Ngoài gặp những đoàn người tiến vào, đám người Lâm Động còn gặp phải những con yêu thú, nhưng số lượng cực ít, không phải là yêu thú không dám công kích bọn họ, mà là đám người Đào lão chuẩn bị chu toàn, mang theo một số thuốc bột có tính khắc chế đặc thù với yêu thú. Còn về những yêu thú mạnh hơn, sau khi phát hiện, đội ngũ tránh đường một chút, cho nên hành trình vô cùng an bình.

Trên đường đi, Lâm Động phát hiện ra Lâm Khả cũng chính là một Phù Sư, tuy nói hắn chưa thấy nàng triển khai Tinh Thần Lực công kích, nhưng dựa theo Lâm Động cảm ứng, thực lực của cô nàng chắc chắn không kém.

Một ngày vội vã di chuyển qua đi, cho tới khi bóng đêm qua bao phủ dãy núi, đám người Lâm Động cũng dừng lại, ban đêm là thế giới của yêu thú, không ai dám cậy mạnh mà di chuyển cả.

Sau khi trò chuyện một lúc, Lâm Động trở về lều của mình, ngồi xếp bằng tu luyện.

Ánh trăng nhàn nhạt từ phía chân trời chiếu xuống, làm cho dãy núi này như phủ một tầng bạc mỏng, thỉnh thoảng lại có những tiếng thú rống trầm thấp truyền ra.

Trong đội ngũ im lìm, đột nhiên có một thân ảnh lao ra, một người mốt thú xuất hiện, không tiếng động biến mất trong rừng rậm.

Khi vào trong rừng, Lâm Động hạ mình xuống một bãi đất trống, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi."

Lâm Động nhẹ giọng nói, thân hình đang định di chuyển thì đột nhiên xoay người, ở trên một thân cây phía sau chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một thiếu nữ áo xanh thanh lệ, đang mỉm cười nhìn hắn.

"Lâm Khả?"

Nhìn bạch y nữ tử kia, Lâm Động nhíu mày.

"Có phải ngươi muốn đi tìm đám người hôm nay không?"

Lâm Khả mà bay xuống, thấp giọng cười nói:

"Thêm ta nữa, có được không?"

Lâm Động ngẩn ra, nói:

"Cô cũng có dự định này?"

Đám người Tống Đao hiển nhiên không phải là nhân vật bình thường, sự hung ác độc địa của họ Huyết Lang Bang còn kém xa, nếu như không có liên quan tới Vạn Kim Thương Hội và Đổng Tố thì Lâm Động không muốn nhúng tay vào.

"Chẳng nhẽ ngươi không biết nữ nhân là sinh vật có thù tất báo hay sao?"

Đối với câu hỏi của Lâm Động, Lâm Khả đáng yêu nghiêng đầu cười.

"Chỉ vì một câu nói ư. . ."

Lâm Động khóe miệng co quắp một chút, chẳng nhẽ nữ nhân nào trong dòng họ cũng có tính cách này?

"Tùy cô."

Tuy rằng không biết được đáp án chuẩn xác, nhưng Lâm Động cũng không hỏi thêm gì nữa, bỏ lại một câu sau đó ngồi lên lưng Tiểu Viêm, hóa thành một cái bóng đỏ lao vào trong rừng.

"Vù!"

Trong khi Lâm Động xuất phát thì ở phía sau Lâm Động đột nhiên vang lên một tiếng xé gió, hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lâm Khả chân đạp một thanh trường kiếm kỳ lạ do băng tuyết ngưng tụ thành, trường kiêm phát ra những đốm sáng trong đêm, Lâm Động nhìn thấy nó mà tim đập thình thịch.

"Đây là loại kiếm gì mà có uy lực như vậy?"

Trong lòng Lâm Động rung động, hắn biết cái băng kiếm này không phải là vật bình thường, nếu so sánh thì Băng Huyền Kiếm và Ly Hỏa kiếm của hắn chỉ là rác rưởi.

"Đây là Linh Bảo, ai, cái tên tiểu tử này đúng là kiến thức hạn hẹp, cũng khó trách, ngươi chỉ ru rú ở cái thôn này sao biết được thế giới như thế nào. . ."

Trong lúc Lâm Động đang kinh ngạc thì thanh âm của Tiểu Điêu lại vang lên.

"Linh Bảo? Nó là cái gì?"

Nghe vậy, Lâm Động sửng sốt, hỏi.

"Nói một cái đơn giản, những thứ gì có linh tính thì gọi là Linh Bảo, thứ này phải Linh Phù Sư mới rèn ra được, ở Đại Viêm vương triều thứ này rất ít."

Tiểu Điêu tùy ý trả lời.

"Phải Linh Phù Sư mới có thể rèn. . ."

Trong mắt Lâm Động chấn động, nếu như vậy thì Nham đại sư cũng không có thực lực rèn ra Linh Bảo, thảo nào khi ở Viêm Thành hắn không nhìn thấy vật này.

"Không hổ là người nội tộc. . ."

Lâm Động có chút thèm thuồng nhìn thoáng qua thanh Toái Băng Kiếm dưới chân Lâm Khả, đây là thứ tốt trong nội tộc, Lâm Khả đạp kiếm trong đêm trông như một tiên tử.

"Ngươi biết vị trí của bọn họ không?"

Lâm Khả cười nói.

"Có, hôm nay khi ta động thủ với họ. . . có để lại một tinh thần ấn ký trên đao của đối phương."

Lâm Động gật đầu, nhìn Lâm Khả nhíu mày, cổ quái nói:

"Ngươi cũng để lại?"

"Ta nói rồi, nữ nhân có thù tất báo."

Lâm Khả thản nhiên cười nói.

Lâm Động đảo cặp mắt trắng dã, hóa ra cô gái này đã có ý định từ khi đám người kia động thủ, đúng là không ngờ, trông Lâm Khả xinh đẹp động lòng

người mà thủ đoạn cũng độc ác như vậy.

Không nhìn vào Toái Băng kiếm nữa, Lâm Động vỗ vào lưng Tiểu Viêm, tốc độ của Tiểu Viêm bỗng nhiên nhanh hơn, giống như một cái bóng đỏ biến mất trong rừng cây.

Ở phía sau, Lâm Khả nhàn nhã bay theo, trông tình hình này thì khống chế Toái Băng kiếm không tốn bao nhiêu Tinh thần lực của nàng.

Hai người một thú nhanh chóng xẹt qua trong rừng, ước chừng mười mấy phút đồng hồ sau đó, tốc độ của họ mới chậm lại, Tinh Thần Lực của hai người đều không kém, năng lực phân biệt phương vị đương nhiên cũng tốt, họ nhận ra ở phía trước có Nguyên Lực ba động cộng với thanh âm chém giết nho nhỏ truyền ra.

"Đã động thủ rồi ư. . .

Nghe thấy mấy câu này, đôi mắt Lâm Động co rút lại.

Trong khe núi, lửa trại hừng hực, mấy trăm thân ảnh đang giao thủ với nhau. . . Tiếng chém giết cùng với thanh âm đao kiếm chạm nhau liên tiếp vang lên, mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa trong đêm khiến cho người khác thấy ớn lạnh.

"Tống Đao, Vạn Kim Thương Hội chúng ta không oán không cừu gì với Đao Đồ Bang của ngươi, vì sao các ngươi tương trợ Huyết Lang Bang gây khó dễ cho bọn ta!"

Hạ Vạn Kim sắc mặt âm trầm, hắn tung một chưởng đánh cho một tên địch thủ phun máu bật ra, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn vào nam tử cường tráng, mà người này chính là Tống Đao!

"Bắt người vì tiền, giúp người giải nạn, Hạ hội trưởng chẳng lẽ không hiểu cả đạo lý này hay sao?"

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói như vậy, Tống Đao kia không khỏi cười, liếm vết

máu trở trên tay, cười nói.

"Huyết Lang Bang trả ngươi giá như thế nào, Vạn Kim Thương Hội chúng ta trả gấp đôi!"

Hạ Vạn Kim trầm giọng nói.

"Ha ha, Hạ Vạn Kim, cái giá của Huyết Lang Bang chúng ta chính là khi Vạn Kim Thương Hội bị diệt, ta sẽ đem một nửa tài sản của các ngươi cho Đao Đồ Bang, cái giá này, ngươi đáp ứng được sao?"

Nghe thấy Hạ Vạn Kim nói như vậy, Nhạc Sơn không khỏi điên cuồng cười nói.

"Muốn nuốt Vạn Kim Thương Hội chúng ta, chỉ sợ các ngươi cũng sẽ chết!"

Hạ Vạn Kim sắc mặt âm hàn, lạnh lẽo nói.

"Cái này không cần ngươi quan tâm, giết cho ta!"

Nhạc Sơn cười dữ tợn, bàn tay vung lên, đông đảo hảo thủ của Huyết Lang Bang như hổ đói lao ra, điên cuồng xông tới đám nhân mã của Vạn Kim Thương Hội.

Thấy Huyết Lang Bang và Đao Đồ Bang toàn lực hạ thủ, áp lực đè lên Vạn Kim Thương Hội tăng lên nhiều, nhân số giảm xuống nhanh chóng.

"Đổng Tố, ngươi bảo hộ cho Chỉ Lam chạy đi, ta yểm hộ cho các ngươi!"

Nhìn thấy nhân mã phe mình tử thương thảm trọng, ánh mắt Hạ Vạn Kim đỏ lên, hắn gầm nhẹ một tiếng.

Ở phía sau, Đổng Tố mặt biến sắc, trong mắt hiện lên sự không cam chịu, hiện giờ Vạn Kim Thương Hội đang ở thế hạ phong, đối phương có hai gã cường giả Đại Viên Mãn, bằng vào thực lực này, nếu liều mạng với họ chỉ có

con đường chết.

"Đi, nếu các ngươi rơi vào trong tay bọn họ sẽ chết thảm hơn đó!"

Nhìn thấy Đổng Tố chần chờ, Hạ Vạn Kim phẫn nộ quát.

Đổng Tố cắn môi, bỗng nhiên gật đầu một cái, quay người ôm Hạ Chỉ Lam, sau đó liều mạng đột phá vòng vây.

"Còn muốn chạy? Ha ha, Tố tổng quản, sự xinh đẹp của ngươi mấy huynh đệ Đồ Đao Bang chúng ta hâm mộ đã lâu, sao có thể để cho một đại mỹ nhân như ngươi chạy được chứ?"

Nhìn thấy Đổng Tố chuẩn bị lui lại, Tống Đao vốn đang đợi thời cơ, nhất thời cười lớn một tiếng, vung tay lên:

"Các huynh đệ Đao Đồ Bang, bắt lấy nàng!"

"Ha ha!"

Nghe thấy Tống Đao cười ra lệnh, ánh mắt đám nhân mã Đồ Đao Bang đỏ bừng, trong miệng bọn họ phát ra những tiếng cười như thú, như thủy triều lao tới hai người.

Nhìn thấy rất nhiều nhân mã vọt tới, sắc mặt Đổng Tố biến đổi, tóm lấy Hạ Chỉ Lam, dồn Nguyên Lực đẩy một cái:

"Chỉ Lam, chạy đi!"

"Đám rùa đen!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hạ Vạn Kim cũng nổi giận, khí tức Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn đột nhiên tuôn ra dữ dội, nhưng mà lúc hắn định lao tới thì Nhạc Sơn đã xuất hiện ngăn cản.

"Ha ha, Hạ Vạn Kim, hôm nay chính là ngày Vạn Kim Thương Hội các ngươi bị diệt!"

Trong lúc Nhạc Sơn ngăn cản Hạ Vạn Kim, Tống Đao cười lớn một tiếng, thân hình lóe lên lao tới đám người Đổng Tố, trong ánh lửa trại bừng bình, thân hình của nữ nhân trước mặt càng gợi cảm, ánh mắt của Tống Đao trở nên đỏ bừng.

Nhìn thấy Tống Đao tự mình xuất thủ, Đổng Tố mặt lạnh như băng, trong lòng dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

"Tố tổng quản, Vạn Kim Thương Hội không có gì đáng lưu luyến, không bằng tới Đao Đồ Bang, Tống Đao ta nhất định sẽ lấy lễ đối đãi!"

Tống Đao nhìn chằm chằm vào Đổng Tố, cười nói.

Khuôn mặt Đổng Tố băng lãnh, ngọc thủ nắm chặt, một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện ở trong tay.

Thấy thế, Tống Đao có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể phất phất tay, nói:

"Bắt lấy nàng, nhớ kỹ, không nên làm bị thương mỹ nhân."

"Dạ!"

Nghe thấy Tống Đao căn dặn, đám nhân mã Đao Đồ Bang nhất thời nở nụ cười dâm đãng, sau đó tản ra xung quanh, vây lấy Đổng Tố.

"Ra tay!"

Một người trong bọn họ ra lệnh, đám nhân mã Đồ Đao Bang đồng thời lao tới, ba động Nguyên Lực cũng lập tức bạo phát.

"Giết!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đổng Tố cắn răng, quát một tiếng lạnh lẽo, lúc này ngoại trừ liều mạng thì làm gì còn con đường nào khác.

"Rống!"

Nhưng mà, ngay khi Đổng Tố định liều mạng với đám người Đồ Đao Bang, một tiếng thú gầm đột nhiên từ trong rừng rậm truyền ra, một cái bóng đỏ nhanh như chớp lao vào trong đám người, cái đuôi đỏ của nó dựng lên, quét một cái, đánh bay mấy người của Đồ Đao Bang.

Biến cố đột nhiên xảy ra làm cho đội ngũ của đám nhân mã Đồ Đao Bang rối loạn, trong mắt Tống Đao hiện hàn mang, nhìn về con hổ lớn ở trước mặt, sau đó chuyển sang nhìn người đang ở trên lưng hổ:

"Là ngươi?"

"Lâm Động? !"

Đổng Tố cũng ngẩn người vì cứu binh đột nhiên xuất hiện, khi nàng thấy thiếu niên ngồi trên lưng hổ, trong mắt hiện lên sự hưng phấn.

Nhưng khi nàng thấy Lâm Động chỉ tới một mình, sự hưng phấn lập tức giảm xuống, trong mắt hiện lên sự lo lắng, với tình hình bây giờ, Lâm Động có tới cũng chỉ chịu chết mà thôi!

Dù sao, Tống Đao và Nhạc Sơn đều là cường giả Đại Viên Mãn!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 163

Tầng Thứ 3 Của Hóa Sinh Phù Trận

“Tiểu tử, ta có lòng tốt không muốn động tới ngươi, nhưng ngươi đừng tưởng rằng Đồ Đao Bang dễ bắt nạt!"

Tống Đao dùng ánh mắt âm hàn nhìn chằm chằm vào Lâm Động, chậm rãi nói.

Vừa nói chuyện, Tống Đao vừa đảo mắt nhìn quanh khu rừng, ban ngày hắn biết Lâm Động đi với một đoàn người thực lực không kém, nếu như lúc này họ nhúng tay vào thì trận này đúng là bất lợi.

"Ha hả, Tống Đao bang chủ, hành sự cần gì phải đuổi tận giết tuyệt, hay là chuyện này dừng ở đây đi."

Lâm Động cười cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lông của Tiểu Viêm.

Tiểu Viêm phối hợp há cái miệng to như chậu máu, thân hình khổng lồ hơi nghiêng về phía trước, làm động thái công kích, một cỗ khí tức hung hãn từ trong cơ thể nó tràn ra.

"Ngươi cho rằng ngươi là ai mà dám cản trở Đao Đồ Bang?"

Bên cạnh Tống Đao, cường giả Tiểu Viên Mãn ban sáng cản Lâm Khả, không khỏi cười lạnh nói.

"Tiểu tử, nếu như ngươi lúc này rời đi, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!"

Tống Đao nhìn chằm chằm vào Lâm Động, trầm giọng nói.

"Lâm Động, ngươi mau dẫn theo Chỉ Lam đi đi!"

Ở phía sau Lâm Động, Đổng Tố nói một cách vội vã, Đao Đồ Bang và Huyết Lang Bang liên thủ, thực lực tương đối mạnh, lấy thực lực của Lâm Động, làm sao có thể ngăn cản bọn họ được.

Lâm Động khẽ lắc đầu, hắn tập trung nhìn vào Tống Đao, Đao Đồ Bang tuy mạnh, nhưng người làm cho hắn kiêng kỵ cũng chỉ có một mình Tống Đao mà thôi, chỉ cần đánh bại Tống Đao, tình hình hôm nay sẽ được giải quyết.

"Rượu mời không uống!"

Nhìn thấy Lâm Động vẫn không lùi lại, trong mắt Tống Đao hiện lên vẻ hung dữ, hắn vung tay lên, điềm nhiên nói:

"Giết hắn!"

"Làm thịt thằng nhãi con này!"

Nghe vậy, nhân mã Đao Đồ Bang nhất thời cười rộ lên, Nguyên Lực từ trong cơ thể chúng bộc phát ra ngoài, đao kiếm sắc bén cầm trong tay mang theo hàn mang lạnh lẽo, bổ về phía Lâm Động.

Đối với đám nhân mã Đồ Đao Bang ồ ạt lao tới, Lâm Động không để ý mà chỉ tập trung vào Tống Đao, khi đám người này chỉ còn cách hắn mấy trượng, từ trong rừng đột nhiên vang lên những tiếng xé gió, mấy đốm sáng theo đó tỏa ra.

"Phốc phốc!"

Đột nhiên xảy ra công kích làm cho nhân mã Đao Đồ Bang cả kinh, chúng vội vàng huy động đao kiếm trong tay, đồng thời vận chuyển Nguyên Lực tạo thành một bức tường phòng ngự trước mặt, nhưng những đốm sáng kia mạnh tới mức phá tan tất cả, xuyên thủng đao kiếm, chui qua yết hầu những tên xui xẻo này.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã có hơn 10 hảo thủ Đồ Đao Bang chết dưới những đốm sáng kia.

Khi những đốm sáng kia từ trong yết hầu chui ra, nó đã dính máu, ngưng tụ ở giữa không trung tạo thành một trường kiếm, ngay sau đó, một bóng hình xinh đẹp mặc áo trắng từ trong rừng bay ra, nhẹ nhàng đặt chân lên trường kiếm, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, cười cười nhìn đám nhân mã Đồ Đao Bang.

"Không hổ là Linh. . ."

Lâm Động rùng mình nhìn hơn 10 hảo thủ chết trong tay trường kiếm kia, thanh Toái Băng trường kiếm này hiển nhiên là lúc nào cũng có thể biến đổi hình thái công kích, hơn nữa lại cực kỳ sắc bén, cương đao, cương kiếm trong tay mấy người kia đứng trước thanh trường kiếm này chỉ như đậu hủ, ngay cả Nguyên Lực phòng ngự cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

Dựa theo Lâm Động suy đoán, cái thanh Toái Băng trường kiếm này có thể làm cho thực lực của Lâm Khả tăng lên 3 thành, oai lực của Linh Bảo đúng là không giống như bình thường.

"Dám giết người của Đồ Đao Bang ta, tốt, tốt rất!"

Tống Đao nhìn chằm chằm vào Lâm Khả đang đứng trên thanh Toái Băng trường kiếm, âm trầm quát lớn.

"Đao Đồ Bang? Chưa nghe nói qua."

Lâm Khả mỉm cười, sau đó nhìn về phía Lâm Động, hai mi nhíu lại:

"Ngươi thực sự định thu thập người này?"

"Nếu như ngươi muốn ta có thể tặng cho ngươi."

Lâm Động cười nói.

"Cái tên khó nhai này chỉ có nam nhân như ngươi mới tốt, những người còn lại giao cho ta và con hổ già kia là được."

Lâm Khả giảo hoạt nói, nàng đương nhiên là cảm giác được Tống Đao không phải là người dễ giải quyết.

"Lâm Động, ta với ngươi cùng nhau đối phó Tống Đao!"

Nghe thấy Lâm Động muốn một mình đối phó Tống Đao, Đổng Tố biến sắc, người này là cường giả Đại Viên Mãn hàng thật giá thật, tuy Lâm Động có Tinh thần lực rất mạnh, nhưng muốn đối phó người này thì cũng sẽ lành ít giữ nhiều.

"Tố tỷ, giao cho đệ được rồi."

Lâm động lắc đầu, thực lực của Đổng Tố đương nhiên không phải là đối thủ của Tống Đao, nếu như nàng nhúng tay vào thì sẽ khiến cho Lâm Động phải phân tâm bảo vệ nàng.

"Một mình ngươi có được không?"

Nhìn thấy Lâm Động kiên trì, Đổng Tố mày liễu nhíu lại, lo lắng nói.

Lâm Động cười cười, không trả lời mà chậm rãi đi ra, hướng đi chính là hướng mà Tống Đao đang đứng.

"Tiểu tử không biết trời cao đất rộng!"

Nhìn thấy Lâm Động từng bước đi tới, trong mắt Tống Đao xẹt qua vẻ dữ tợn.

"Tống Đao bang chủ, tên tiểu tử kia có quan hệ với Vạn Kim Thương Hội, nên giết hết!"

Động tĩnh bên này đương nhiên là hấp dẫn sự chú ý của Nhạc Sơn, mặc dù hắn đang kịch liệt giao thủ với Hạ Vạn Kim, nhưng mà khi hắn phát hiện Lâm

Động chỉ tới có hai người, sát ý trong lòng đại thịnh, quát lớn.

Tống Đao khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào người Lâm Động "Nếu ngươi đã không thức thời vụ, vậy thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác!"

"Ầm!"

Tiếng nói lạnh nhạt của Thanh Đàn vừa dứt, một cỗ Nguyên Lực cường hãn, bỗng nhiên từ trong cơ thể hắn tuôn ra dữ dội, Nguyên Lực màu trắng giống như một ngọn lửa lan tỏa, bao quanh thân hình hắn, một cỗ uy áp cường đại cũng theo đó tỏa ra xung quanh.

Nguyên Lực cuồn cuộn tuôn ra, Tống Đao dậm một chân xuống đất, thân hình như một cái bóng mờ chợt lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Động, biến trưởng thành đao chém, Thuần Nguyên Cương Khí sắc bén cấp tốc hình thành, trực tiếp xé rách không khí tàn nhẫn bổ về phía yết hầu Lâm Động.

"Thuần Nguyên Chỉ!"

Khi Tống Đao xuất thủ, Nguyên Lực màu vàng nhạt cũng đồng thời từ trong cơ thể Lâm Động tuôn ra, hai ngón tay gập lại, Thuần Nguyên Cương Khí cấp tốc ngưng tụ ở đầu ngón tay, cuối cùng biến thành một mũi dùi, nhanh như tia chớp điểm vào đao phong của Tống Đao.

"Xuy!"

Chỉ chưởng tiếp xúc, Nguyên Lực hung hãn chấn động sau đó đột nhiên tỏa ra, những chiếc lá trên mặt đất trực tiếp bị đánh thành bụi phấn.

"Hừ, mới chỉ Tiểu Viên Mãn mà đã dám cứng đối cứng với ta, muốn chết!"

Tống Đao sắc mặt âm hàn, chưởng phong sắc bén trực tiếp kích vỡ Nguyên Lực của Lâm Động, nhưng khi hắn đang định tiếp tục triển khai công kích thì Lâm Động đã giảo hoạt đưa tay ra, nhanh chóng kết thành một đạo ấn pháp.

Trong lúc ấn pháp đang biến ảo, Nguyên Lực màu vàng nhạt giống như thủy triều từ trogn cơ thể Lâm Động tuôn ra, ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của hắn.

Kỳ Môn Ấn, tầng thứ 4!

Lâm Động rất hiểu sự cường hãn của cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, bất luận là mức độ hùng hậu của Nguyên Lực hay kinh nghiệm thì Tống Đao đều mạnh hơn hắn một bậc, cho nên khi xuất thủ, hắn phải thi triển võ học có đẳng cấp không thấp.

Khi Lâm Động kết được ấn pháp cuối cùng, Nguyên Lực màu vàng nhạt đã ngưng tụ thành một cái quang ấn màu vàng nhạt lớn chừng vài thước ở trong lòng bàn tay của hắn.

Lúc này quang ấn màu vàng nhạt ẩn chứa Nguyên Lực ba động mạnh hơn không biết bao nhiêu lần khi hắn giao thủ với Lâm Trần, đây cũng là lần đầu tiên sau khi tiến vào Tiểu Viên Mãn, Lâm Động toàn lực thi triển võ học mạnh nhất!

"Vù!"

Quang ấn màu vàng nhạt vừa hình thành, cánh tay Lâm Động đã chấn động, quang ấn trực tiếp lao ra, hình thành một cái đuôi màu vàng, lao tới chỗ Tống Đao.

Quang ấn mang theo một cỗ kình phong mạnh mẽ đập vào mặt, con ngươi Tống Đao cũng hơi co rụt lại, hắn bất ngờ khi thấy Lâm Động mới chỉ ở cảnh giới Tiểu Viên Mãn đã có thể thi triển ra chiêu thức cường hãn bậc này.

"Ngũ Hổ Đoạn Đao Chưởng!"

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng Tống Đao đã hạ thủ thì không lưu tình, Nguyên Lực màu trắng điên cuồng ngưng tụ ở trong lòng bàn tay phải, trong lúc mơ hồ, nó ngưng tụ thành một thanh đao, trên thanh đao có hình con hổ.

"Tiểu tử, một chiêu lấy mạng ngươi!”, Đao hình ngưng hiện, sự dữ tợn trên

khuôn mặt Tống Đao càng nhiều, hắn bước lên một bước, một chưởng đập thẳng vào quang ấn!

"Ầm!"

Đao ảnh do Nguyên Lực hùng hậu ngưng tụ nặng nề chém vào quang ấn màu vàng nhạt, ngay sau đó, một ba động Nguyên Lực cường hãn giống như một cơn lốc tỏa ra, cuốn theo tất cả, thậm chí mặt đất còn bị đánh nứt thành mấy cái khe.

"Phá cho ta!"

Đao mang sắc bén và cuồng bạo tuôn ra dữ dội, sắc mặt Tống Đao trở nên lạnh lùng, thì thấy quang ấn màu vàng nhạt của Lâm Động bị chém tách đôi.

Đám người Đổng Tố nhìn thấy cảnh tượng này thì trên mặt không còn chút máu.

"Tiểu tử, ngươi chết tới nơi rồi!"

Một chiêu đắc thế, trong mắt Tống Đao hiện lên sự tàn nhẫn, đao mang sắc bén trong tay nhanh như tia chớp bắn về phía cổ của Lâm Động.

"U u!"

Đối mặt với thế tiếng công trí mạng của Tống Đao, Lâm Động vẫn bình tĩnh, thủ ấn biến đổi, thì thấy trong quang ấn đang vỡ đột nhiên bắn ra vô số sợi tơ tinh thần, chúng kết vào với nhau, chỉ trong một thời gian ngắn đã ngưng tụ thành một cái phù trận huyền ảo, lơ lửng trước mặt Lâm Động.

"Hóa Sinh Phù Trận, Vạn Hóa Viêm!"

Lúc Phù trận hình thành cũng là lúc thân hình Tống Đao ở ngay trước mặt, khóe miệng Lâm Động nở một nụ cười lạnh như băng.

Hóa Sinh Phù Trận, có ba tầng biến hóa, Hóa Sinh Quang, Hóa Sinh Bích Ba,

cùng với tầng biến hóa mạnh nhất - Vạn Hóa Viêm (1), trước kia Lâm Động không thể thi triển được tầng 3, nhưng hiện giờ, sau khi bước chân vào cảnh giới Tiểu Viên Mãn, hắn đã có thể thành công thi triển Khí cấp tinh thần bí kỹ!

(1): Vạn Hóa Viêm: Tất cả biến thành lửa Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 164

Dùng Sức Cướp Đoạt

Khi Lâm Động quát lên một tiếng, cái phù trận huyền ảo kia đột nhiên xoay tròn, một cỗ tinh thần ba động rất mạnh theo đó khuếch tán ra xung quanh.

"Ào ào!"

Phù trận bồng bềnh, Tinh Thần Lực hùng hồn ngưng tụ ở phù trận, đột nhiên ở tâm của phù trận hiện lên một ngọn lửa kỳ dị.

Ngọn lửa này nhìn qua thì giống như ngọn lửa bình thường, nhưng mà nó lại không phải là lửa, bởi vì đây chính là Tinh thần lực ngưng tụ biến hóa thành.

Ngọn lửa chỉ lớn bằng ngón cái, nhưng tinh thần ba động lại tán phát một cách cuồng bạo, ngay cả Lâm Động cũng giật mình, hắn không nghĩ tới, cái Hóa Sinh Phù Trận này lại mạnh mẽ tới như vậy.

Tống Đao cũng phát hiện ra loại ba động này, trong mắt hắn hiện lên sự khiếp sợ, nhưng bây giờ đã không còn cách nào thu tay được nữa, hắn vội vàng điều động toàn bộ Nguyên Lực trong cơ thể, quán chú vào trong đao mang, muốn dùng thứ này để ngăn cản.

"Tích!"

Lâm Động lạnh lùng nhìn Tống Đao, ngón tay lăng không điểm ra, ngọn lửa trong tâm phù trận run rẩy dữ dội, sau đó vù một tiếng bay ra ngoài!

"Rầm rầm!"

Ngọn lửa bay ra làm cho không khí ở xung quanh chấn động, khí lãng vô hình điên cuồng rít lên, những thanh âm trầm thấp cũng theo đó nổ ra, thanh thế kinh người.

Tống Đao bị một kích này của Lâm Động làm cho hoảng sợ vô cùng, cho tới bây giờ hắn mới phát hiện, tuyệt chiêu của thiếu niên trước mặt không phải là Nguyên Lực mà là tinh thần công kích!

Hiện giờ đã không còn đường lui, Tống Đao không hổ là thủ lĩnh của một đám người liều mạng, trong mắt hiện lên vẻ độc ác, đao mang trong tay trở nên óng ánh, sau đó liều mạng chém thẳng xuống ngọn lửa!

"Ầm!"

Đao mang chém vào ngọn lửa, một tiếng nổ như sấm vang lên, nhưng mà đao mang trong nháy mắt sụp đổ, ngọn lửa kia không hề chậm lại, xông thẳng vào Tống Đao!

Nhìn thấy ngọn lửa điên cuồng xông tới, tay chân Tống Đao trở nên lạnh lẽo, ánh mắt của hắn đảo qua thiếu niên phía trước, thấy người này sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có nửa điểm đắc ý khi đẩy được một cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn vào chỗ chết.

"Đá trúng cửa sắt rồi. . .

Lúc này trong đầu Tống Đao chỉ có một ý niệm như vậy, nhưng hắn cũng không đứng im chờ chết, hai mắt hắn lóe lên một cái, âm thầm quyết định.

Ý niệm điên cuồng hiện lên, Tống Đao há mồm, một viên Nguyên Đan nhỏ như trúng chim bồ câu bỗng nhiên từ trong miệng hắn chui ra.

"Rầm rầm!"

Nguyên Đan vừa xuất hiện đã khiến cho không khí trong sân xoay tròn giống như một cơn lốc, những người đang chiến đấu kịch liệt cũng dừng tay, ánh mắt

họ không hẹn mà cùng nhìn sang bên này.

Nhưng mà, khi họ thấy Tống Đao phun ra Nguyên Đan, trên mặt họ bắt đầu hiện lên sự kinh hãi, đặc biệt người của Đao Đồ Bang kinh hãi như gần chết.

Ai cũng hiểu, Nguyên Đan là thứ quan trọng nhất của người tu luyện, đây chính là căn cơ của việc tu luyện, ngoại thương nội thương cho dù nặng vẫn còn cơ hội chữa trị, nhưng nếu như Nguyên Đan bị thương thì sẽ để lại di chứng, có khi bị phế!

Cho nên, trừ khi tới lúc sống chết, nếu không thì cường giả Nguyên Đan cảnh sẽ không bao giờ tế xuất Nguyên Đan ra ngoài. . .

Mà cũng chính vì như vậy, khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, sự sợ hãi trong lòng như sóng ngập tràn, đặc biệt là Nhạc Sơn, hắn thật sự không thể tin, chỉ độc một mình Lâm Động mà có thể ép Tống Đao tới mức này!

"Ầm ầm!"

Trong vô số ánh mắt nhìn chăm chú, cơn lốc do Nguyên Đan tạo ra đã gào thét đập thẳng vào ngọn lửa!

Va chạm trong giây lát khiến cho toàn bộ chấn động, không gian im ắng lạ thường, một làn sóng xung kích như núi lửa phun ra lan tỏa ra xung quanh!

"Ầm!"

Lâm Động là người đứng đầu nên bị làn sóng xung kích này đánh bay mấy chục thước, nặng nề đập vào một thân cây, hắn kêu lên đau đớn, hiển nhiên là đã bị thương.

Rơi xuống đất, Lâm Động lập tức nhìn vào chỗ giao phong, mà sau khi hắn nhìn vào cái hố to hơn 10 trượng, trong mắt cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Xung quanh cái hố có mấy người xui xẻo bị làn sóng xung kích lan tới, trông

tình hình này chắc là đã bị thương nặng.

"Thình thịch!"

Do Lâm Động chuẩn bị chu đáo nên vết thương không nặng lắm, nhưng Tống Đao hiện giờ đang mím môi, hắn đứng gần làn sóng xung kích nhất, bị ảnh hưởng cũng mạnh nhất, bởi vậy khi làn sóng xung kích lan tới thân hình, sắc mặt hắn trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, như một cái diều đứt dây bay ngược ra sau, chật vật rơi xuống đất, tiếp tục phun máu.

Thương thế của Tống Đao lúc này hiển nhiên rất nặng, nhưng mà hắn vẫn chịu được đau, bàn tay lật một cái, viên Nguyên Đan ảm đạm lập tức bay về chỗ hắn, đối với người tu luyện, chân tay có thể bị chặt đứt, nhưng Nguyên Đan không thể mất!

Trải qua vụ va chạm vừa rồi, tuy rằng Nguyên Đan đã tạo được một kích trí mạng cho Lâm Động, nhưng mà nó cũng đã trở nên ảm đạm đi rất nhiều, hiển nhiên là có một số thương tổn, hiện giờ Tống Đao không có tâm tình để ý tới cái này, đầu tiên phải giữ mạng mới nói chuyện được.

Nguyên Đan bay theo hình vòng cung tới chỗ Tống Đao, nhưng khi nó sắp sửa chui vào trong miệng Tống Đao thì một đạo ánh sáng đột nhiên hiện ra, giống như một cái móng vuốt nhanh như tia chớp chụp lấy Nguyên Đan.

Thấy Nguyên Đan bị tóm, sắc mặt Tống Đao tái mét, hắn liều mạng khống chế viên Nguyên Đan kia.

"Xuy xuy!"

Nhưng mà, Tống Đao hiện giờ đang trọng thương, hiển nhiên không có biện pháp mạnh, đặc biệt là cái móng vuốt kia lại có một cái gì đó giống như một cái hắc động, Nguyên Đan đang bị nó dần dần thôn phệ.

Khi Nguyên Đan bị hắc động kia thôn phệ, sắc mặt Tống Đao không còn chút

máu, trong miệng phun ra một tràng máu tươi, hắn đã mất đi cảm ứng với Nguyên Đan!

Nguyên Đan mất đi thực lực đương nhiên là đại giảm, cái lực lượng hùng hậu đã biến mất, Tống Đao chỉ còn cảm thấy thân hình mình yếu ớt, hắn biết, lúc này hắn đã xong rồi. . .

"Đi! Đi mau! Tống Khuyết đâu?"

Sợ hãi cái chết, hắn tóm lấy mấy hảo thủ của Đao Đồ Bang, khàn giọng nói.

Nhìn thấy vị đầu lĩnh Đao Đồ Bang này như vậy, tên kia cũng bị dọa cho kinh hãi.

"Tống Khuyết đại ca đã bị nữ nhân kia giết rồi. . ."

Nghe thấy Tống Đao hỏi như vậy, tên thủ hạ kia sợ hãi nói.

"Cái gì?"

Nghe thấy tên thủ hạ của mình nói như thế, Tống Đao vốn đã suy yếu trước mắt đột nhiên tối sầm, hắn ngẩng đầu nhìn về phía không trung cách đây không xa, ở nơi đó có một nữ tử mặc áo trắng thanh lệ, đang cười cười như hoa hàm tiếu chém ra vô số đạo hàn mang, những cột máu đỏ tươi theo đó là tóe ra.

"Rống!"

Ở một chỗ khác, có một bóng thủ đỏ hồng đang điên cuồng đuổi giết hảo thủ Đao Đồ Bang, mỗi một lần cái bóng đỏ kia di chuyển là lại có một người bị nó xé làm đôi.

Cục diện đã xoay chuyển – bây giờ chỉ còn lại một bên tàn sát và một bên bị tàn sát!

"Đi!"

Tống Đao liều mạng dùng những khí lực cuối cùng, quay đầu lùi nhanh vào trong rừng, hắn biết nếu như lần này hắn chết thì Đao Đồ Bang sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt trong cái Thiên Viêm Sơn Mạch này.

Nhìn thấy Tống Đao chạy trốn, những người còn lại của Đồ Đao Bang đều mất hết dũng khí, toán loạn bỏ chạy, về phần Huyết Lang Bang, thân họ còn lo chưa xong sao có thể lo được cho người. . .

Nhìn thấy Đao Đồ Bang bỏ trốn, Lâm Động nhướng mày đang định truy sát thì có một đạo ánh sáng vọt tới, sau đó rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

"Không cần đuổi, tên kia xong rồi."

Nghe thấy thanh âm của Tiểu Điêu, Lâm Động ngẩn ra, sau đó hắn đó hắn nhận ra trong lòng bàn tay mình có cái gì đó, cúi đầu thoáng nhìn, hai mắt giật giật, hóa ra trong tay hắn đang có một viên Nguyên Đan to bằng trứng chim bồ câu!

" Nguyên Đan của Tống Đao!"

Nhìn thấy Nguyên Đan, Lâm Động sợ hãi giật mình, sau đó lật tay ném nó vào trong Càn Khôn Đại, mất Nguyên Đan sợ rằng Tống Đao sẽ không ra được khỏi Thiên Viêm Sơn Mạch.

"Vậy mà tên kia lại bị ngươi đánh bại. . ."

Một bóng hình xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, Lâm Khả đạp Toái Băng Kiếm chậm rãi huyền phù ở trước mặt Lâm Động, trong đôi mắt màu xanh lam hiện lên sự kinh ngạc, nàng đúng là không ngờ, Lâm Động có có đánh bại Tống Đao.

Đương nhiên, đó chỉ là hơi cảm thấy khiếp sợ và kinh ngạc thôi, Đổng Tố ở bên cạnh nàng cũng che miệng cười cười, sự khiếp sợ khó mà che giấu.

Chỉ một mình Lâm Động mà có thể đánh bại được một vị cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn!

Ở bên cạnh Đổng Tố, Hạ Chỉ Lam dùng ánh mắt cổ quái nhìn Lâm Động, nàng vẫn còn nhớ kỹ, mới cách đây nửa năm Lâm Động còn bị Ngụy Thông đánh cho sứt đầu mẻ trán, vậy mà bây giờ hắn đã có thể đánh bại được cường giả Đại Viên Mãn!

Tốc độ tu luyện gì vậy?

Cho tới bây giờ, Hạ Chỉ Lam mới hiểu tại sao Đổng Tố lại coi trọng Lâm Động, hóa ra người này là một quái thai!

Nhìn thấy các nàng kinh ngạc, Lâm Động chỉ cười cười, hắn cũng hiểu nếu như không có Tiểu Điêu xuất hiện cướp Nguyên Đan của Tống Đao, thì kiểu gì hắn cũng bị thương phải tĩnh dưỡng vài tháng là ít.

Chỉ là, tên Tống Đao đã hoàn toàn bị phế rồi.

Lâm Động nhẹ nhàng sờ sờ Càn Khôn Đại trong tay áo, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về phía Nhạc Sơn, tủm tỉm cười nói.

"Nhạc Sơn bang chủ, bây giờ còn muốn giết ta nữa không?"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 165

Kết Thúc Trong Đêm

Trong thung lũng, Đồ Đao Bang thua trận chạy tứ tán, tuy cục diện được vãn hồi nhưng mà trải qua một trường chém giết kịch liệt, Vạn Kim Thương Hội cũng tử thương không ít, Huyết Lang Bang đương nhiên cũng có tổn thất, quan trọng nhất chính là khi Đao Đồ Bang thảm bại, người của Huyết Lang Bang cũng bị mất đi sĩ khí, ưu thế lúc trước bây giờ tan tành chẳng còn gì.

Nhạc Sơn là một người rất am hiểu tình thế, khi Tống Đao bại bỏ chạy, hắn đã hiểu là trận này không thể giải quyết Vạn Kim Thương Hội được rồi, người phá hỏng tâm kế của hắn không phải ai khác chính là Lâm Động.

Mất đi sự hỗ trợ của Đao Đồ Bang, Huyết Lang Bang đã không còn thực lực giải quyết Vạn Kim Thương Hội, hơn nữa Lâm Động còn đứng một bên chờ đợi thời cơ.

Lúc trước khi Lâm Động và Tống Đao giao thủ, Nhạc Sơn cũng đã chú ý quan sát, trong lòng hắn cũng dâng lên một nỗi sợ hãi đối với thiếu niên chưa đầy 20 tuổi này, thực lực của người này xấp xỉ Tống Đao, vậy mà hắn có thể đánh cho Tống Đao thảm bại, đương nhiên cũng có thể làm như vậy với mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Động, Nhạc Sơn chỉ hơi có chút kinh ngạc về thực lực của người này, nhưng hắn không quá để ý, bởi lúc đó Lâm Động còn chưa bước chân vào Nguyên Đan cảnh, hắn chỉ dùng một ngón tay là có thể bóp chết.

Nhưng mà, trải qua các chuyện tiếp theo, cách nhìn của hắn với Lâm Động đã thay đổi, tốc độ phát triển của tên gia hỏa này vượt khỏi phạm vi tưởng tượng

của hắn, lúc này thấy hắn đánh bại Tống Đao, trong lòng Nhạc Sơn đã có sự run sợ.

Hiện giờ tên thiếu niên trước kia bị hắn khinh thường nay đã có thực lực làm hắn sợ hãi. . .

Ánh lửa hắt lên khuôn mặt của Nhạc Sơn làm hiện rõ vẻ âm tình bất định của hắn, đám nhân mã của Huyết Lang Bang đã mất đi sát khí, ánh mắt khẩn trương nhìn vào đám nhân mã của Vạn Kim Thương Hội, nếu như không phải Nhạc Sơn chưa có ý kiến thì họ đã bỏ chạy giữ mạng giống như đám nhân mã của Đồ Đao bang rồi.

"Nếu sớm biết như vậy thì lúc ở Đan Tiên Trì ta đã giết ngươi rồi!"

Nhạc Sơn nhìn chằm chằm vào Lâm Động, khàn giọng nói.

"Đa tạ khích lệ."

Lâm Động cười cười, ánh mắt đảo qua đám nhân mã của Huyết Lang Bang, nhíu mày, Nhạc Sơn lần này mang tới toàn là tinh nhuệ của Huyết Lang Bang, trông bộ dạng thì hình như Nhạc Sơn chưa bị thương.

Đánh bại một gã cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn là rất khó, muốn giết lại càng khó khăn hơn.

"Lần này Huyết Lang Bang chúng ta nhận thua." Nhạc Sơn hít sâu một hơi, nói một câu không cam lòng nhưng hắn vẫn phải chấp nhận, với lực lượng có trong tay lúc này, hắn có thể bảo toàn cho đội ngũ trở về, nhưng nếu như còn kéo dài sợ rằng phải táng thân nơi này mất.

"Nhạc Sơn, đợi sau khi trở về, Vạn Kim Thương Hội chúng ta sẽ báo thù này!"

Hạ Vạn Kim lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhạc Sơn, hắn hiểu nếu như hôm nay không có Lâm Động xuất hiện thì kiểu gì Vạn Kim Thương Hội cũng

bị diệt.

Lúc này ai cũng biết, sau khi Vạn Kim Thương Hội trở về Viêm Thành sẽ dốc toàn bộ lực lượng đánh một trận sống mái với Huyết Lang Bang.

Nhạc Sơn hai mắt giật giật vài cái, hắn nhìn Hạ Vạn Kim lạnh lùng nói:

"Hân hạnh đón tiếp!"

Ngoài miệng thì mạnh mồm như vậy nhưng trong lòng Nhạc Sơn cũng có chút khó chịu, từ ánh mắt của Hạ Vạn Kim hắn đã nhận ra sau này Vạn Kim Thương Hội sẽ hoàn toàn liều mạng với hắn, đối mặt với một thế lực có cả tài và lực như Vạn Kim Thương Hội, Huyết Lang Bang sẽ ở trong tình thế khó khăn vô cùng.

"Đi!"

Nhạc Sơn sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không dám dừng lại ở đây lâu, hắn hung hăng nhìn Lâm Động một cái, sau đó dưới sự bảo vệ của đông đảo tinh nhuệ Huyết Lang Bang nhanh chóng rút lui vào trong rừng, mượn bóng đêm lao về như nước lũ.

Nhìn Huyết Lang Bang bỏ chạy, người của Vạn Kim Thương Hội cũng thở dài một hơi, không ít người trực tiếp ngồi bệt xuống, trận chiến tối nay đúng là thảm liệt.

"Ngươi cứ thả hắn đi như vậy sao?"

Lâm Khả liếc mắt nhìn theo phương hướng Nhạc Sơn đào tẩu, sau đó nhìn về phía Lâm Động cười nói.

"Hắn liều mạng muốn chạy chúng ta không ngăn được, hơn nữa với lực lượng của họ bây giờ muốn liều mạng thì Vạn Kim Thương Hội cũng không chịu nổi."

Lâm động lắc đầu, nói.

"Vậy sao lúc trước không đuổi theo Tống Đao?"

Lâm Khả nhíu mi, nói.

"Có lòng nhưng không đủ lực."

Lâm Động tùy tiện bịa ra một cái cớ, hắn không thể nói thẳng cho Lâm Khả biết rằng Nguyên Đan của Tống Đao đã ở trong tay của hắn? Dù sao thì chuyện đoạt Nguyên Đan của người khác cũng là một chuyện rất kiêng kị.

"Tin ngươi mới là lạ."

Lâm Khả trợn mắt nhìn Lâm Động, nàng nhận ra, trải qua trường đại chiến hôm nay, Lâm Động có tổn thương, nhưng mà tốt hơn vô số lần so với Tống Đao.

Lâm Động cười cười, không nói gì thêm nữa, trải qua lần liên thủ tối nay, nữ tử thanh lệ này khiến cho hắn hơi có chút kiêng kỵ, nói chính xác là kiêng kị Toái Băng Kiếm dưới chân của nàng, thủ đoạn của nàng khiến cho hắn không dám khinh thường chút nào.

Lúc trước khi hắn và Tống Đao giao thủ, không ít nhân mã của Đồ Đao bang bị cô gái này lấy đi tính mạng, trong đó còn có cả hai gã cường giả Tiểu Viên Mãn, đặc biệt là người vừa cợt nhả với nàng ban ngày, thi thể của hắn lúc này bị đâm cho thủng lỗ chỗ, hiển nhiên là trước khi chết còn bị hành hạ một phen.

Tấm lòng của cô gái này tuyệt đối khác so với những gì thể hiện trên mặt, Lâm Động không muốn trêu chọc vào người như vậy.

"Lâm Động tiểu hữu, lần này nhờ có cậu rồi."

Trong khi Lâm Động và Lâm Khả đang nói chuyện, Hạ Vạn Kim âm trầm đi tới, nhìn Lâm Động miễn cưỡng nở nụ cười, tối nay tuy rằng đánh lùi được

Huyết Lang Bang, nhưng mà tổn thất của bọn họ cũng không nhỏ, nếu như Lâm Động tới chậm một chút thì sợ rằng số người bị chết còn nhiều hơn.

"Hạ hội trưởng nói gì vậy, khi ở Viêm Thành ta được Hạ hội trưởng và Tố tỷ quan tâm rất nhiều, việc trợ giúp là chuyện theo lý phải làm."

Lâm Động cũng hiểu tâm tình của hắn lúc này, chắp tay nói.

"Lần này vốn chúng ta còn muốn xem bảo bối trong Cổ Mộ Phủ nhưng xem ra bây giờ chỉ còn cách dẹp đường về phủ."

Đổng Tố ở một bên nhẹ giọng nói.

"Tiếp theo chúng ta trở về Viêm Thành, thù này không thể không báo."

Hạ Vạn Kim cũng gật đầu, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Lần này Huyết Lang Bang về tới nơi nhất định sẽ phòng bị nghiêm mật, khoảng thời gian này ta lại tới Cổ Mộ Phủ, gia tộc của ta xin nhờ Hạ hội trưởng quan tâm nhiều hơn."

Lâm Động trầm ngâm nói, vạn nhất Huyết Lang Bang có hành động gì thì Lâm gia sẽ có biến cố.

"Yên tâm, chỉ cần Vạn Kim Thương Hội chúng ta còn ở Viêm Thành một ngày thì Lâm gia tuyệt đối sẽ không có chuyện gì!"

Hạ Vạn Kim trầm giọng nói.

"Ha hả, Lâm gia còn có Phù Sư Hội và Phủ thành chủ trông coi, Nhạc Sơn không có gan đắc tội hai thế lực lớn như vậy đâu."

Đổng Tố cười nói.

"Đa tạ."

Lâm Động chắp tay nói, hiện giờ thế của Lâm gia ở Viêm Thành cũng đã ổn định, nếu không thì hắn sẽ không bao giờ yên tâm rời đi.

"Hạ hội trưởng, Tố tỷ, các người nghỉ ngơi sau đó cũng khởi hành đi, chúng ta còn có một đội ngũ ở bên kia, chắc phải đi trước."

Nhìn thoáng cô gái đạp Toái Băng Kiếm ở bên cạnh, Lâm Động nói với Hạ Vạn Kim và Đổng Tố.

"Cũng được."

Hạ Vạn Kim nhìn Lâm Khả một chút sau đó nghiêm túc nhìn thanh Toái Băng Kiếm dưới chân nàng, trong mắt hắn hiện lên sự caanrtrongj, thân là người quản lý Vạn Kim Thương Hội, ánh mắt của hắn đương nhiên sắc bén, chi cần liếc mắt đã nhận ra thanh Toái Băng Kiếm dưới chân của Lâm Khả, loại bảo bối này thế lực bình thường không thể nào có được.

"Cáo từ."

Lâm Động gật đầu vung tay lên, Tiểu Viêm mang theo mùi máu tươi lao tới, hắn điểm chân một cái ngồi trên lưng hổ, vẫy vẫy tay với đám người Hạ Vạn Kim, sau đó hóa thành một cái bóng đỏ rực lao vào trong rừng. Ở phía sau của hắn, Lâm Khả đạp Toái Băng Kiếm nhẹ nhàng theo sau.

Đối với Lâm Động mà nói, lần này xuất thủ không những có được cảm tình của Vạn Kim Thương Hội, mà quan trọng hơn chính là hắn được một quả của cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, này nếu như sử dụng hợp lý thì hiệu quả sẽ cực lớn!

Bởi vậy, hành động lần này của hắn có thu hoạch không nhỏ.

Nhìn theo hai bóng hình biến mất trong đêm, Hạ Vạn Kim thở dài một hơi, chậm rãi nói:

"Mới chỉ 2, 3 tháng ngắn ngủi không gặp Lâm Động đã mạnh tới mức này,

với thực lực của hắn hiện giờ, ta cũng không cách nào thắng được hắn rồi."

Nhớ tới tình cảnh chật vật của Tống Đao lúc trước, đám người Đổng Tố, Hạ Chỉ Lam gật đầu.

"Tên kia cứ mỗi lần gặp mặt là mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng đối với chúng ta đó là chuyện tốt."

Đổng Tố mỉm cười, nói.

"Đúng."

Hạ Vạn Kim gật đầu, chợt cười nói:

"Lúc đầu ta cũng có chút hoài nghi khi muội xem trọng Lâm Động, ha hả, xem ra ánh mắt của ta thiển cận rồi, người này chắc chắn không phải vật trong ao, thành tựu về sau không phải những người như chúng ta có khả năng dự liệu."

Thu hồi ánh mắt, Hạ Vạn Kim nhìn thoáng đám nhân mã bên mình, thấy đã chuẩn bị xong hắn vung tay, trên mặt đột nhiên hiện lên sát ý.

"Đi thôi, khởi hành quay về Viêm Thành, Huyết Lang Bang, ta muốn đuổi họ ra khỏi Viêm Thành!"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 166

Lâm Lang Thiên

Khi Lâm Động và Lâm Khả im lặng trở lại doanh trại, đống lửa trại vẫn tí tách bập bùng, nếu so sánh với Vùng Đất Hỗn Loạn lúc trước thì đây đúng là hai thế giới khác nhau.

Trở lại doanh trại, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều lặng lẽ trở về trướng bồng của mình.

"Khụ."

Khi hai người định quay đi thì có một tiếng ho khan rất nhỏ đột nhiên vang lên, làm cho hai người giật mình xoay đầu lại, thấy Đào lão đang xốc cửa trướng lên, dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn.

"Ách, Đào lão trễ như thế này rồi vẫn chưa nghỉ ngơi hay sao?"

Lâm Động cười gượng một tiếng, Lâm Khả đứng bên cạnh đảo mắt, đang nghĩ cớ.

"Hai tên tiểu tử các ngươi đúng là không chịu yên tĩnh."

Đào lão bất đắc dĩ lắc đầu, lão nói như thể đã biết hai người Lâm Động đi làm chuyện gì.

Nghe vậy, Lâm Động cũng chỉ có thể cười gượng.

"Thôi, ta đi nghỉ trước đây."

Lúc này, Đào lão hết cách đành phất phất tay, Lâm Động thấy vậy thì nhanh

chóng chạy vào trong trướng bồng của mình.

"Các ngươi đi giải quyết đám người kia phải không."

Nhìn thấy Lâm Động tiến vào trướng bồng, Đào lão chuyển sang nhìn Lâm Khả, nhẹ giọng than thở:

"Đúng là không ngờ, cái tên tiểu tử Lâm Động này có thể đánh bại được cả cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, xem ra lần trước khi giao thủ với Lâm Trần, hắn vẫn còn che giấu thực lực."

Đối với điều này, mặc dù Lâm Khả cũng phải khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp liếc mắt nhìn trướng bồng của Lâm Động, nói:

"Thực lực của hắn đúng là rất mạnh, có thể đứng trong top 10 của thế hệ trẻ, Tộc Hội hai năm hắn sẽ vang danh.”

"Lão gia hỏa Lâm Chấn Thiên kia có được thằng cháu như thế này, đúng là có phúc khí tốt."

Đào lão hít một tiếng, trong giọng nói mang theo niềm hi vọng ước ao.

"Được rồi, ngươi cũng đi nghỉ đi, sáng mai còn phải lên đường sớm."

"Dạ."

Sáng sớm hôm sau, khi dãy núi còn bị sương mù bao phủ, đám người Lâm Động đã khởi hành, chứng kiến thái độ của đám người Lâm Trần, Lâm Động nhận ra họ không biết chuyện đêm qua.

Tiến sâu vào trong sơn mạch thêm nửa ngày, đường đi đã yên lặng hơn không ít, sắc mặt đám người Đào lão càng lúc càng nghiêm túc, hiện giờ đã tiến vào trong Thiên Viêm Sơn Mạch, yêu thú hoành hành đều lợi hại hơn ở ngoài, chỉ chút sơ sẩy lạc vào sự tấn công của bầy yêu thú thì chẳng còn ai có cơ hội thoát thân.

Nhưng mà cũng may có Lâm Khả dò đường, cô gái này cực kỳ nhạy cảm với những yêu thú có khí tức cường đại, chỉ cần ở trong phạm vi nhất định là nàng có thể phát hiện ra, sau đó dẫn đội ngũ cẩn thận từng li từng tí di chuyển sang chỗ khác, đôi khi, ngay cả Lâm Động cũng phải bội phục cô gái này, bởi vì có khi hắn cũng chẳng phát hiện ra những loại yêu thú có thiên phú ẩn nấp.

Số đội ngũ tiến vào trong sơn mạch càng lúc càng ít, đám người Lâm Động đi nửa ngày đường mới chỉ phát hiện duy nhất một đội ngũ, dù sao vượt qua trùng trùng tầng yêu thú ngăn trở tiến vào trong đó là không dễ.

Đương nhiên, tuy nói Lâm Khả cảm giác có nhạy cảm, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, đám người Lâm Động cũng gặp phải một lần yêu thú tập kích, đó là 3 con yêu thú Tiểu Viên Mãn cảnh, 3 con yêu thú này bắt đầu công kích thì đội ngũ đã hoảng loạn, nhưng mà ngay sau đó dần dần ổn định trận tuyến, yêu thú Tiểu Viên Mãn cảnh tuy rằng không kém, nhưng chưa để mang tới uy hiếp trí mạng cho đội ngũ của Lâm Động.

Trải qua một trận chiến kịch liệt, 3 con yêu thú này đã bị giết, mà yêu tính của chúng bị Tiểu Viêm xông lên nuốt sạch, đây đúng là một món đại bổ.

Trải qua lần bị tập kích này, đội ngũ trở nên cẩn thận hơn trước nhiều, nhưng mà cũng may là đường đi phía sau không xảy ra chuyện gì, khoảng buổi chiều, đám người Lâm Động cũng xuyên qua được khu rừng thiên nhiên, xuất hiện trước một ngọn núi thật lớn.

Ngọn núi không có đỉnh núi, cây cối xanh tươi mọc khắp nơi, nhưng mà chỉ cần tinh ý là có thể nhận ra ở trên đỉnh núi có những kiến trúc bằng đá.

"Đó chính là Cổ Mộ Phủ sao. . ."

Nhìn đỉnh núi, trong mắt Lâm Động xẹt qua vẻ kích động, nói.

"Đúng."

Đào lão gật đầu cười, có chút cảm thán:

"Nhưng mà trên đỉnh núi kia còn phong ấn, muốn đi vào không dễ, cường giả Niết Bàn Cảnh đúng là công tham tạo hóa, phong ấn đã bố trí nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn cường hãn tới mức này."

Lâm Động cũng gật đầu, bằng vào Tinh Thần Lực hắn biết trên bầu trời của đỉnh núi có một loại ba động kỳ lạ, chắc đây là do phong ấn.

"Đi thôi, chúng ta tới chân núi, ở đó đã có một đám người đợi rồi."

Đào lão cười nói.

Lâm Động đưa mắt nhìn về phía chân núi, quả nhiên hắn nhận ra không ít lều trại, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ có nhiều người tới trước hắn như vậy, sức hấp dẫn của Cổ Mộ Phủ đúng là không còn cách nào để diễn tả.

Đoàn người đi nhanh hơn, sau khoảng mười mấy phút đồng hồ, họ xuất hiện trong khu lều trại dưới chân núi. Cái khu đất này có rất đông đội ngũ trú ngụ, ở trong Thiên Viêm Sơn Mạch nguy hiểm trùng trùng, thường xuyên có yêu thú thực lực cường hãn lao tới, nếu như đơn độc bố trí lều trại, cho dù là cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn cũng không có lá gán như vậy. Cho nên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau dựng lều trại ở một chỗ, nếu như có yêu thú cường đại công kích thì có thể liên thủ đối phó.

Tuy nói họ đều là những đối thủ tranh đoạt, nhưng trước khi bảo bối xuất hiện thì không cần phải trở mặt làm gì.

Khi đoàn người Lâm Động xuất hiện, hiển nhiên là cũng khiến không ít người chú ý, nhưng mà khi họ nhìn thấy phù hiệu trên ngực của đám người Lâm Khả, trong mắt họ hiện lên sự kiêng dè, dòng họ Lâm ở Đại Viêm vương triều là một con quái vật lớn, những thế lực bình thường không dám trêu tới.

Bằng vào thanh uy của dòng họ Lâm, đám người Lâm Khả cực kỳ thuận lợi tiến vào trong khu lều trại, nhìn cảnh tượng nhốn nháo nơi này, họ đều không khỏi ngạc nhiên.

"Người của dòng họ Vương hóa ra cũng tới rồi."

Sau khi đoàn người tiến vào khu lều trại, họ đột nhiên nhìn về phía một đám người đứng dưới một gốc cây đại thụ cách đó không xa, người trên bãi đất đó cũng đang nhìn họ.

"Dòng họ Vương. . ."

Nghe thấy cái tên này, hai mắt Lâm Động hơi giật giật, dòng họ Vương cũng là một trong bốn dòng họ lớn của Đại Viêm vương triều.

Khi Lâm Động nhìn sang, thấy đám người kia cũng nhìn chằm chằm sang bên này, Lâm Động đảo mắt một lượt, sau đó dừng lại trên người một vị nam tử ở giữa.

Nam tử mày mặc quần áo màu vàng, quý khí hiển lộ, khuôn mặt tuấn tú, khí chất bất phàm, nổi bật trong đám đông, mà khiến Lâm Động kiêng kị là khí tức người này không thua gì đám người Đào lão, Nhạc Sơn.

"Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn!"

Trong mắt Lâm Động hiện lên sự nghiêm túc, những dòng họ này quả nhiên căn cơ phi phàm, người này chắc cũng chỉ chừng 25, 26 là cùng, vậy là đã có thực lực như thế này, có thể suy luận, người này chắc cũng là một trong những nhân vật nổi bật của dòng họ Lâm.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Lâm Động nhìn thấy một người trẻ tuổi như vậy có tu vi Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn.

"Không nghĩ tới ngay cả con rùa đen kia cũng tới đây."

Nhìn vị nam tử mặc quần áo màu vàng, hai mi Lâm Trần nhíu lại, nói.

"Không cần phải xen vào bọn họ, chúng ta nghỉ ngơi trước đã."

Lâm Khả thản nhiên nói, từ giọng nói của nàng có thể nhận ra, nàng không ưa gì dòng họ Lâm cho lắm.

Những người còn lại cũng gật đầu, sau đó căn dặn mọi người dựng lều.

"Lần này có mấy nhóm của bốn dòng họ lớn?"

Khi dựng lều, Lâm Động tới gần chỗ Lâm Khả, hỏi.

"Cũng giống như chúng ta, dòng họ mình và dòng họ Vương phái đám tiểu bối tới chỉ là để rèn luyện, cường giả chân chính họ sẽ tới sau."

Lâm Khả trả lời.

"Cổ Mộ Phủ nếu quý giá như vậy, tứ đại gia chủ trực tiếp xuất thủ, chẳng phải là dễ dàng hơn sao.”

"Gia chủ đâu có dễ dàng xuất thủ như vậy, hơn nữa một khi ra tay, gia chủ bên đối phương cũng sẽ xuất thủ ngăn cản, đánh đi đánh lại cũng chỉ uổng phí thời gian mà thôi. Theo như ta được biết, lần này cường giả của bốn dòng họ lớn phải tới toàn là cường giả đứng đầu trong thế hệ trẻ, tắc tắc, những tên đó đúng là biến thái, nhìn khắp Đại Viêm vương triều, họ chính là những ngôi sao chói mắt."

Lâm Khả cười nói.

Lâm Động yên lặng gật đầu, người đại diện cho bốn dòng họ này chắc chắn là người kinh tài tuyệt diễm, họ là người đại diện cho toàn bộ thế hệ trẻ của Đại Viêm vương triều!

"Ngày mai Lâm Lang Thiên đại ca sẽ tới đây, tới lúc đó phong ấn chắc chắn

sẽ sụp đổ."

Lâm Khả đảo đôi mắt đẹp, nhìn bầu trời cười dài nói.

Lâm Động trầm mặc, ánh mắt hơi chớp, ngày mai hắn có thể gặp người kia rồi.

Tuy đêm hôm nay không ai nói chuyện với ai, nhưng do toàn bộ những đội ngũ tụ tập ở đây cho nên cũng mang lại cho mọi người cảm giác an toàn giữa thâm sơn rừng rậm, tuy rằng nửa đêm có không ít tiếng thú rống nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, lều trại đã bắt đầu nhộn nhịp, tâm tình của aic ũng kích động, hiển nhiên bọn họ cũng biết, hôm nay sẽ có người phá vỡ phong ấn. Tuy vô duyên với bảo bối trong Cổ Mộ Phủ, nhưng có thể được một số đồ vật khác cũng không tính là vô dụng.

Lâm Động ngồi xếp bằng trên một tảng đá, hai mắt khép hờ, đám người Lâm Trần ở phía dưới nôn nóng chờ mong.

Càng chờ mong thì thời gian trôi qua càng chậm, tới giữa trưa có một tiếng xé gió ì ùng vang lên từ phía chân trời.

Khi nghe thấy tiếng động này, Lâm Động mở mắt, hắn nhận ra ba động nguyên lực của mảnh đất này hình như đã có xu hướng mạnh lên.

"Lâm! Lang! Thiên!"

Lâm Động ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời, ở nơi đó có một đạo ánh sáng màu đỏ, giống như sao băng xẹt qua bầu trời, ngự không mà đến. . .

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 167

Cường Giả Đứng Đầu Bốn Người Trẻ Tuổi!

Hồng mang phá không dẫn động kỳ lực của thiên địa, thanh thế này đúng là khiến cho người ta sợ hãi vô cùng.

Khi đạo hồng mang kia gần tới nơi, tất cả mọi người trong khu lều trại đều dùng ánh mắt kinh ngạc tập trung vào người này.

"Vút!"

Trong vô số ánh mắt hiếu kỳ, đạo hồng mang kia dùng một loại tốc độ cực kỳ nhanh chóng và mãnh liệt phá không mà đến, khi hồng mang tới gần mọi người mới kinh ngạc phát hiện, cái bóng đỏ kia lại chính là một con ưng khổng lồ vô cùng thần tuấn.

Con ưng khổng lồ có tốc độ cực nhanh, chỉ cần hai cánh vỗ vỗ là tiếng sấm ì ùng vang lên.

Khi tốc độ của con ưng khổng lồ chậm lại, ánh mắt của mọi người dừng lại trên lưng của con ưng, ở nơi đó có một người mặc áo xanh chắp tay đứng thẳng, mái tóc nhẹ đưa theo gió, có vẻ hào hiệp vô cùng, khí thất như vậy thôi cũng khiến cho người khác khâm phục.

Người đứng trên con ưng khổng lồ hơi cúi đầu, bình thản như nước đảo mắt nhìn qua đám người phía dưới, sau đó liền thu hồi ánh mắt, giống như ở bên dưới chẳng có gì khiến hắn phải chú ý.

"Lâm Lang Thiên đại ca tới rồi!"

Nhìn bóng người mặc áo xanh trên lưng con ưng khổng lồ, đám người Lâm Trần nhất thời kinh hỉ reo lên, trong ánh mắt của họ hiện lên sự hâm mộ.

"Hắn chính là Lâm Lang Thiên sao. . ."

Lâm Động cũng nhìn chằm chằm vào nam tử áo xanh đứng trên con ưng ngạo thị thiên địa, hắn nhận ra người này vô cùng bình thản nhìn mọi người, mà chính xác hơn đó là không thèm nhìn.

Đương nhiên, lấy thực lực của hắn, đúng là có tư cách thể hiện như vậy.

Nhìn người này, Lâm Động không thừa nhận không được, Lâm Lang Thiên này đúng là một tuấn nam hiếm có, chỉ độc tính khí chất thôi, hắn cũng là một biểu tượng rồi.

"Đứng dưới chân ưng"

Lâm Động nhìn chằm chằm bóng người áo xanh, sau một lát hắn mới nhìn con ưng bên dưới, ánh mắt của hắn lập tức co rút lại.

"Con ưng này là do hắn sử dụng Nguyên Lực biến thành, chứ không phải ưng thật, nhưng mà con ưng khổng lồ này lại chẳng khác gì ưng thực, trên mình nó cũng có khí chất của ưng, nếu như ta đoán không sai, tiểu từ này sợ rằng đã bước chân vào Tạo Khí Cảnh trong Tạo Hóa Tam Cảnh!"

"Hắc hắc, cần này tuổi mà đã bước chân vào Tạo Khí Cảnh, Lâm Động, đối thủ của ngươi đúng là vô cùng cường hãn."

Thanh âm của Tiểu Điêu đột nhiên vang lên trong đầu Lâm Động.

"Tạo Khí Cảnh!"

Nghe thấy Tiểu Điêu nói thế, hai mắt Lâm Động giật giật, hắn biết rõ thực lực như vậy đại diện cho cái gì, cho dù ở trong vương triều Đại Viêm, cường giả Tạo Khí Cảnh cũng sếp vị trí hạng nhất!

Lâm Động chăm chú mím môi, ánh mắt bướng bỉnh ngoan cường nhìn vào thân ảnh mặc áo xanh, sau đó chậm rãi nhìn xuống, từ khi hắn hiểu chuyện, hắn đã nói với cha hắn rằng, tôn nghiêm của cha bị mất, có một ngày hắn sẽ đòi lại!

Có thể Lâm Lang Thiên đã sớm quên mất người của chi lẻ trong Tộc Hội năm đó bị hắn đánh tàn phế, nhưng đối với cho Lâm Động mà nói, hắn không thể quên!

Năm tháng qua đi nhưng ý nghĩ kia chưa bao giờ phai nhạt, ngược lại nó đã thấm sâu vào trong linh hồn, cho nên cho dù đối thủ của hắn có mạnh bao nhiêu thì hắn cũng không nhụt chí từ bỏ quyết tâm!

Đương nhiên, hiện giờ hắn vẫn phải cố gắng kiềm chế hận ý trong lòng, bởi vì hiện giờ hắn không thể chống lại được thiên tử chi kiêu (1) của dòng họ Lâm này!

(1): Thiên tử chia kiêu: Con cưng của trời Đám người Lâm Trần không nhìn thấy sắc mặt của Lâm Động, ánh mắt của bọn họ hoàn toàn chăm chú hướng lên bầu trời, ở nơi đó có Lâm Lang Thiên đang đứng, uy vọng của hắn dường như đã có chút vượt qua trưởng lão của dòng họ, trong lòng thế hệ trẻ, Lâm Lang Thiên chính là chiến thần bất bại!

Dưới ánh sáng của hắn, thế hệ trẻ của dòng họ Lâm trở nên nhạt nhòa!

"Ha ha, Lâm Lang Thiên, vẫn bị ngươi tới trước một bước!"

Trong khi mọi người đang kinh hãi vì khí chất của Lâm Lang Thiên thì một tiếng cười vang rền như sấm vọng từ chân trời tới, sau đó mọi người nhìn thấy một đạo ánh sáng màu vàng phá không lao tới, một cỗ khí thế cường hãn lập tức bao phủ thiên địa.

Cổ khí thế này tràn đầy cuồng ngạo, nhưng cho dù có cuồng ngạo, người khác cũng không dám có ý niệm bất mãn.

Kim quang phá không, Nguyên Lực trong thiên địa bập bềnh, kim quang đang bay từ phía chân trời kia hóa ra lại là một thanh trường thương màu vàng dài chừng 10 trượng, trên trường thương có một bóng người mặc áo màu vàng, một cỗ ngạo khí cũng theo đó tỏa ra, giống như là một thanh tuyệt thế cuồng thương đứng thẳng trong thiên địa!

Mọi người nhìn bóng người đạp trên cây thương lớn màu vàng, trên mặt không ít người đều hiện lên sự hâm mộ, đời mình nếu mà được uy phong như thế này thì đúng là không uổng phí công phu khổ tu.

"Vương Viêm đại ca cũng tới!"

Mấy người của Dòng họ Vương nhìn bóng người đạp trên cây thương lớn màu vàng, trên mặt hiện lên sự vui mừng.

"Không nghĩ tới lần này dòng họ Vương lại cử Vương Viêm tới."

Đám người Lâm Khả nhìn bóng người đứng trên cây thương lớn màu vàng, hơi kinh ngạc nói.

"Hắn không nên tới?"

Lâm Động ngẩn ra, hỏi.

"Dòng họ Vương có hai vị tuyệt thế thiên tài. . . Người này là Vương Viêm, còn có một người khác chính là ca ca của hắn, tên là Vương Chung, Lâm Lang Thiên cũng rất kiêng kị người này, năm đó hai người mấy lần giao thủ nhưng chưa bao giờ phân định thắng bại."

Lâm Khả cười nói.

"Thực lực của Vương Viêm này chắc là Tạo Hình Cảnh, so với Lâm Lang Thiên kém một bậc, nhưng mà cây thương lớn màu vàng dưới chân hắn lại có chút bất phàm, chắc là một kiện cao cấp Linh Bảo, có Linh Bảo này tương trợ, cho dù hắn phải đối mặt với cường giả Tạo Khí Cảnh, hắn cũng có thể đánh một

trận."

Thanh âm của Tiểu Điêu lại vang lên.

"Cao cấp Linh Bảo."

Nghe thấy Tiểu Điêu nói như thế, hai mắt Lâm Động giật giật, hắn biết chia thành 3 cấp bậc đó là thấp, trung, cao, thanh Toái Băng Kiếm trong tay Lâm Khả chỉ là Linh Bảo cấp thấp, không nghĩ tới này Vương Viêm này lại giàu có như vậy, chân đạp cao cấp Linh Bảo, loại bảo vật này cho dù có đào tung 3 tấc đất trong Viêm Thành cũng chẳng tìm ra một kiện.

"Đám người của dòng họ lớn này quả nhiên có đãi ngộ phong phú." Lâm Động trong lòng cười khổ một tiếng, hắn từng này tuổi rồi mà Linh Bảo cấp thấp còn chưa được sờ, vậy mà những người này ai cũng có một kiện.

"Ha hả, không nghĩ tới lần này ngươi lại tới đây."

Trên bầu trời, Lâm Lang Thiên đảo mắt nhìn cây thương lớn màu vàng dưới chân Vương Viêm, sau đó khẽ cười nói.

"Thế nào? Khinh thường ta?"

Nghe vậy, hai hàng lông mày của Vương Viêm nhíu lại, cười nói:

"Lần này đại ca ta đang bế quan tới giai đoạn quan trọng, nếu không thì bảo bối trong Cổ Mộ Phủ lần này sẽ về tay dòng họ Vương chúng ta tất cả."

"Ha hả, Vương Viêm, một năm không gặp, khẩu khí của ngươi vẫn còn cuồng ngạo như xưa."

Vương Viêm vừa mới nói xong thì bên cạnh đã vang lên một tiếng cười khẽ, lam quang đột nhiên hiện lên, có một cái bóng đỏ lao vút tới, chớp mắt đã xuất hiện trên bầu trời.

Những người bên dưới vội vàng nhìn sang, chỉ thấy đây chính là một con Phong Loan (2) dài hơn 10 trượng (3), hai cánh đang vỗ, thân hình nó đứng trên bầu trời, một cỗ khí tức rất mạnh thì trên cơ thể Phong Loan khuếch tán ra xung quanh.

(2): Loan: một loài chim Phượng trong truyền thuyết.

(3): Trượng: một trượng = 10 thước, 1 thước tương đương với 1 mét.

Trên lưng Phong Loan có một nam tử áo xanh lam đang đứng, khuôn mặt của nam tử này tuấn tú với mức yêu dị, nếu bàn về khoản hình dáng thì người này còn hơn Lâm Lang Thiên một chút, hắn cầm trong tay một cái quạt lông màu xanh đậm, chậm rãi phe phẩy, khí chất quý tộc ưu nhã cũng hiện ra.

"Đấy là thiên tài của dòng họ Tần, Tần Thế."

Nghe thấy Lâm Khả nói, Lâm Động im lặng gật đầu.

"Lại là một tên Tạo Hình Cảnh, hơn nữa Phong Loan của hắn cũng co thực lực Tạo Hình Cảnh, tắc tắc, tiểu tử, hôm nay ngươi gặp đả kích rồi."

Lâm Động đảo cặp mắt trắng dã, nhưng hắn không cảm thấy bị đả kích giống như lời Tiểu Điêu nói, những người này tuy rằng đều còn trẻ, nhưng mà tuổi tác lại hơn hắn mấy năm, hắn có tự tin sau này mình còn siêu việt hơn đám thiên tử chi kiêu này!

"Tần Thế, cái tên gia hỏa nam không ra nam, nữ không ra nữ ngươi cũng tới góp vui sao, hắc, lại còn đem theo cả Phong Loan Điểu của dòng họ Tần nữa, đúng là chuẩn bị chu đáo đấy."

Vương Viêm liếc mắt nhìn Tần Thế một cái, cười hắc hắc nói.

"Ngươi chẳng phải cũng mang Đại La Kim Thương của dòng họ Vương tới đây sao, Lâm Lang Thiên đã tiến vào Tạo Khí Cảnh, nếu như chuẩn bị không chu toàn toàn, tới lúc đó chỉ có cách đứng nhìn người khác mà thôi."

Tần Thế phe phẩy cây quạt lông màu xanh đậm trong tay, mỉm cười nói.

Vương Viêm bĩu môi, ánh mắt chuyển sang nhìn phong ấn trên đỉnh núi, nói:

"Khi nào ra tay phá phong ấn này?"

"Không vội, chúng ta còn phải chờ một người nữa."

Lâm Lang Thiên cười nhạt nói.

"Chờ ai? Gia tộc Hoàng Phổ chẳng phải nói rằng họ không có người tới sao?"

Vương Viêm ngẩn ra, cau mày nói.

"Gia tộc Hoàng Phổ đúng là không có người tới, nhưng mà họ còn mời một người lợi hại hơn tới đây."

Lâm Lang Thiên cười nói.

"A? Là ai vậy? Trong vương triều Đại Viêm, người có thể để ngươi nói là lợi hại đâu có nhiều?"

Nghe vậy, ngay cả Vương Viêm cũng có chút ngạc nhiên.

"Ha hả, Lang Thiên huynh thật ra quá đề cao Thanh Trúc rồi, có mấy người đứng đầu thế hệ trẻ của vương triều Đại Viêm ở đây, Thanh Trúc lần này sợ rằng không có thu hoạch gì rồi."

Ngay khi Vương Viêm vừa nói xong, một thanh âm nhẹ nhàng êm du vang lên khắp thiên địa, tiếng nói kia cực kỳ ưu nhã, giống như có một ma lực đặc thù khiến cho không ít người ngỡ ngàng say mê.

"Người này thật là lợi hại!"

Trong đầu Lâm Động cũng bị tiếng nói kia mê hoặc nhưng mà hắn tỉnh lại

ngay, trong mắt hắn hiện lên sự hoảng sợ, sau đó nhìn lên bầu trời, thấy một đạo thanh quang đang bay tới, cuối cùng hóa thành một đóa Thanh Liên (4).

(4) Thanh Liên: sen xanh Đứng trên Thanh Liên là một bóng hình xinh xắn, tuy có sa mỏng che mặt, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt trong suốt như pha lê kia thôi cũng đủ làm cho bầu trời ảm đạm.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 168

Phá Phong Ấn

Nữ tử mặc một chiếc váy màu nhạt, mi như thúy vũ, da như tuyết trắng, đáy thắt lưng ong, gương mặt được che bởi một lớp sa mỏng, đôi mắt màu xanh khiến cho thiên địa thất sắc.

Nữ tử thế này, khí chất tuyệt sắc như vậy, đúng là hiếm thấy trong thiên địa.

Toàn bộ chân núi vốn nhốn nháo bây giờ trở nên im lặng, tuy nói khuôn mặt cô gái này được che bởi một tấm sa mỏng, nhưng mà qua những khuôn viền ẩn hiện, người ta có thể nhận thấy một khuôn mặt hoàn mỹ, hận không thể đưa tay xé tấm sa mỏng, thỏa mộng nhìn dung mạo tuyệt sắc khiến cho trăm hoa buồn bã.

"Cô gái này thật là xinh đẹp!"

Lâm Động nhìn chằm chằm vào đôi chân ngọc của giai nhân được ẩn trong làn vay đứng trên Thanh Liên, trong lòng hắn nhẹ giọng than thở, cho dù Đổng Tố với phong tình tuyệt đại đứng trước cô gái thần bí này vẫn thua một bậc.

Nhưng mà tuy nói thanh âm của cô gái này nhẹ nhàng, nhưng Lâm Động có thể nhận ra sự cương quyết trong đó, đây chính là một cô gái lạnh lùng.

Nàng chính là một người ngoài nóng trong lạnh!

Loại nữ nhân trong lạnh này vô cùng khó đối phó.

"Cô gái này là ai vậy? Người của dòng họ Hoàng Phổ?"

Lâm Động quay đầu lại nhìn về phía Lâm Khả nhẹ giọng nói.

"Không phải. . ."

Nghe vậy, Lâm Khả hai mi hơi giật, trong đôi mắt nàng có chút nghi hoặc, dung mạo khí chất của cô gái này khiến cho nàng phải đố kỵ.

"Địa vị của cô gái này hình như không nhỏ, lần này dòng họ Hoàng Phổ mời nàng đến đây, tên nàng dường như là Lăng Thanh Trúc, về phần nàng có lai lịch gì, những người như ta không thể biết được."

Đào lão ở bên cạnh xen vào nói chuyện.

"Có thể khiến cho một nhân vật như Lâm Lang Thiên khách khí như vậy, cô gái này tất có một thân phận không bình thường."

Lâm Động khẽ gật đầu, ở trong lòng thì thào nói.

"Ha hả, hóa ra là Thanh Trúc cô nương, Tần Thế có lễ."

Trên bầu trời, Tần Thế hướng về phía cô gái chân đạp Thanh Liên mỉm cười, hình như người này có biết thân phận của nàng.

"Hắc hắc, không nghĩ tới các ngươi cũng có hứng thú với đồ vật của Đại Viêm vương triều chúng ta."

Vương Viêm nhìn về phía cô gái thần bí, trong mắt không hề che giấu sự ham muốn, giai nhân thế này chỉ cần là đàn ông đương nhiên phải động tâm, hắn khác người ta là không che giấu mà thôi.

"Đúng dịp mà thôi."

Lăng Thanh Trúc mỉm cười nói, đôi mắt nàng chuyển sang nhìn Lâm Lang Thiên, nhẹ giọng nói:

"Nếu người đã đến đông đủ, vậy thì ra tay phá phong ấn đi?"

"Ha hả, cũng được."

Lâm Lang Thiên ôn hòa gật đầu, ánh mắt hắn nhìn về phía Lăng Thanh Trúc đương nhiên là có chút hâm mộ, nhưng không kiêng nể gì như Vương Viêm.

"Ba vị, phong ấn này chính là thủ đoạn do cường giả Niết Bàn Cảnh bố trí, tuy nói đã trải qua vô số nắm nhưng uy lực vẫn không bình thường, với thực lực của chúng ta, phá nó không khó."

Nghe thấy Lâm Lang Thiên nói như vậy, ba người Vương Viêm cũng gật đầu.

"Nói nhảm ít thôi, ra tay!"

Vương Viêm là người ra tay đầu tiên, chỉ thấy chân của hắn đạp một cái vào cây thương màu vàng, thân thương kịch liệt rung động, kim sắc quang mang ở mũi thương nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một đạo thương mang màu vàng dài hơn 10 trượng, bay ra ngoài!

"Ầm!"

Thương mang bắn ra khiến cho xung quanh phát ra những tiếng nổ ì ùng, khí thế kinh người.

"Ào ào!"

Thấy Vương Viêm ra tay, Tần Thế đứng ở trên Phong Loan Điểu cũng mỉm cười, nhẹ nhàng phất cái quạt lông, hóa thành một làn sóng màu xanh xoay tròn, trong làn sóng đó tràn ngập Nguyên Lực.

"Vù!"

Tần Thế vung quạt lông lên, làn sóng màu xanh đó gào thét lao ra, giống như phủ kín bầu trời.

"Ong ong!"

Lâm Lang Thiên hai tay chắp sau lưng, không thấy hắn hành động gì nhưng trên đầu hắn lại xuất hiện một cái dòng xoáy rất lớn, Nguyên Lực đáng sợ từ trong thiên linh cái (1) tuôn ra dữ dội, chỉ chớp mắt đã hóa thành một thanh kiếm lớn màu đỏ rực, sau đó hồng mang lóe lên, xé rách trời cao, giống như một cánh đồng cỏ bén lửa, khuếch tán khắp bầu trời.

(1) Thiên Linh Cái: đầu người, người ta thường lấy đầu của người bị sét đánh chết niệm bùa chú đùng để may mắn trong việc trộm cắp, nghề nghiệp. Ở mỹ người ta còn một quan niệm thiên linh cái là bào thai của trẻ dưới 9 tuổi, người ta lấy ra và dùng làm bùa phép.

Nếu so sánh với thanh thế công kích của ba người Lâm Lang Thiên, công kích của Lăng Thanh Trúc lại có vẻ bình thản hơn, nàng giương tay bóc lấy một cánh hoa sen, cánh hoa này im lặng bay tới chỗ phong ấn.

Bốn người vừa ra tay, Nguyên Lực trong phiến không gian này kịch liệt rung động, trong đám lều trại không ít người sắc mặt tái mét, trong lòng sợ hãi, muốn thi triển Nguyên Lực tới mức xuất thần nhập hóa thế này, sợ rằng chỉ có cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh mới có thể làm được.

"Bước vào Tạo Hóa Tam Cảnh là có thể thi triển Nguyên Lực tới mưc này sao."

Lâm Động hít sâu một hơi, cái trình độ chỉ giơ tay nhấc chân cũng có thể khiến cho Nguyên Lực trong thiên địa hóa hình thật đúng là làm cho kẻ khác rung động.

Dưới loại lực lượng này, cho dù Lâm Động cũng phải thấy chấn động, hiện giờ tuy hắn đã có thể đánh bại cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, nhưng khi đối mặt với cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh, lực lượng của hắn vẫn không thể nào so sánh.

Nhưng mà, hắn tin tưởng sẽ có một ngày hắn siêu việt hơn đám người này!

Trong lúc ánh mắt Lâm Động lóe sáng, thì trên bầu trời, thế công kia bắt đầu oanh kích phong ấn.

Khi thế công này tới gần, bầu trời có cảm giác như vặn vẹo, ngay sau đó, một vòng sáng năng lượng chậm rãi hiện ra, trên vòng sáng đó những phù văn kỳ lạ.

"Ầm!"

Đến đầu tiên chính thương mang màu vàng cuồng ngạo của Vương Viêm, thương mang nặng nề đập vào một điểm trên vòng sáng, thương mang sắc bén và cuồng bạo đánh vào khiến cho vòng sáng phải rung động.

"Thình thịch!"

Làn sóng do Nguyên Lực hình thành cũng tới sát theo sau đó, hai công kích đồng thời đánh vào một điểm, nhất thời rung động của vòng sáng càng lúc càng lớn, màu sắc của vòng sáng cũng ảm đạm đi không ít.

"Ầm!"

Kiếm mang đỏ rực như mang theo cả một thảo nguyên cháy lao tới, hung hăng cắm vào vòng sáng, tốc độ của nó vô cùng thong thả.

"Nổ!"

Trên bầu trời, Lâm Lang Thiên há miệng, phát ra một thanh âm.

"Ầm!"

Lâm Lang Thiên vừa mới nói xong, cự kiếm đỏ rực cắm vào vòng sáng nhất thời nổ tung, Nguyên Lực vô cùng cuồng bạo điên cuồng khuếch tán, phù văn trên vòng sáng đã biến mất.

Khi Nguyên Lực biến mất, màu sắc trên vòng sáng đã trở nên vô cùng ảm đạm, nhưng mà nó vẫn tồn tại, cảnh tượng này khiến cho không ít người tặc lưỡi, không ngờ phong ấn này vẫn còn ngoan cường sau khi bị ba cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh công kích.

"Vù!"

Trong lúc mọi người than thở vì sự mạnh mẽ của phong ấn, công kích cuối cùng chính là một cánh hoa sen kia nhẹ nhàng bay tới, cắm thẳng vào vòng sáng.

Khi cánh hoa sen tiếp túc với vòng sáng, thanh mang (2) nồng đậm khuếch tán ra, phủ lấy toàn bộ vòng sáng.

(2) Thanh mang: ánh sáng màu xanh "Răng rắc răng rắc!"

Thanh mang bao phủ khiến cho vòng sáng kêu lên răng rắc, sau đó mọi người nhìn thấy vòng sáng kia bắt đầu nứt vỡ, tạo thành những cái khe mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

"Phong ấn sắp bị phá rồi!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, không ít người vui mừng kêu lên, nhưng ánh mắt của họ lại khiếp sợ nhìn về phía cô gái thần bí, hiển nhiên họ không ngờ thủ đoạn của cô gái này lại mạnh như vậy, không biết là thần thánh phương nào.

"Ha hả, Bích Thiên Liên của Thanh Trúc cô nương quả nhiên không tầm thường."

Ba người Lâm Lang Thiên, Vương Viêm, Tần Thế cũng cảm thấy kinh ngạc, chợt cười nói, ánh mắt của họ đồng thời nhìn về phía đài sen dưới chân Lăng Thanh Trúc.

"Nó chỉ trùng hợp có tính khắc chế với phong ấn mà thôi."

Lăng Thanh Trúc dịu dàng cười nói.

"Ầm!"

Lăng Thanh Trúc vừa mới nói xong thì vòng sáng rốt cục cũng nổ ầm một tiếng, vỡ tung ra, một cơn lốc mạnh mẽ hiện lên trên bầu trời phá tan tất cả.

"Đi!"

Khi cơn lốc vẫn còn chưa biến mất, bốn người kia chỉ thấy vòng sáng bị vỡ đã biến thành những mũi tên lao lên, trong chớp mắt đã xuất hiện ở đỉnh núi.

"Tỉnh ấn (3) đã mở, mau xông lên!"

(3): Tỉnh ấn: phong ấn lâu năm như giếng bị bỏ hoang lâu ngày, người Trung Quốc hay dùng giếng để chỉ thời gian quá lâu.

Nhìn thấy bốn người lao về phía Cổ Mộ Phủ, đám người phía dưới cũng mừng như điên, Nguyên Lực bạo phát, từng thân hình hóa thành những luồng sáng, nhanh chóng bay lên đỉnh núi, trong lúc nhất thời ngọn núi này tràn ngập tiếng xé gió.

"Chúng ta cũng khởi hành thôi!"

Nhìn cảnh tượng này, đám người Lâm Khả cũng chở nên vội vã, họ nhìn thoáng qua người dẫn đường của dòng họ Vương đã lên tới đỉnh núi, sau đó vội vàng thi triển thủ đoạn đi theo.

"Tiểu Viêm, đi!"

Lâm Động nhảy lên lưng Tiểu Viêm, trong mắt cũng hiện lên sự mừng rỡ, nếu như đã tới đây rồi đương nhiên không thể tay không mà quay về, hắn thật sự muốn biết trong Cổ Mộ Phủ này có bảo bối gì mà ngay cả đám cường giả như Lâm Lang Thiên cũng khẩn trương như vậy!

"Rống!"

Tiểu Viêm ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, toàn thân hóa thành một cái bóng đỏ rực, nhanh như tia chớp quay phóng lên đỉnh núi.

Tranh đoạt Cổ mộ cuối cùng cũng bắt đầu!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 169

Giàu Đột Ngột

Ngọn núi vốn an tĩnh lúc này trở nên bạo động, tất cả mọi người đều lao về phía Cổ Mộ Phủ trên đỉnh núi, nhưng mà trên núi hiển nhiên cũng có yêu thú tồn tại, những tiếng thú rống và tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng vang lên, nhưng tóm lại nó không đủ ngăn cản đoàn người, chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, đã có không ít người vọt tới đỉnh núi.

Lâm Động không đi quá nhanh, ngược lại hắn còn đi ở phía sau, do tránh né đám yêu thú ven đường nên hắn thuận lợi lên tới đỉnh núi mà không vướng bận gì.

Trên đỉnh núi có một cái cửa đá khổng lồ được che khuất sau những bụi cây um tùm, cái cửa đá cực dày lúc này đã bị người ta dùng thủ đoạn mạnh mẽ phá vỡ, đá vụn bay đầy đất, từ khí tức cuồng ngạo của thương pháp lưu lại ở nơi này, rất có thể chính là tên Vương Viêm của dòng họ Vương đã xuất thủ, thực lực của người này thật là hung hãn.

Ở ngoài cửa đá có một dòng người cuồn cuộn vọt vào trong, giống như một con sói bị bỏ đói nhiều năm, bây giờ nhìn thấy một mỹ nhân trần truồng, trong óc lập tức dâng lên một cảm giác điên cuồng.

Lâm Động đảo mắt qua cửa đá, hắn không nhìn thấy đám người Lâm Khả, chắc là họ đã vội vã vọt vào Cổ Mộ Phủ rồi, nhưng đây cũng là điều là Lâm Động muốn, sau khi tới Cổ Mộ Phủ, hắn không muốn đi chung với đám người này.

Tuy nói Lâm Khả đã biết một chút thực lực của hắn, nhưng hắn vẫn còn bí

mật Thạch Phù và Tiểu Điêu thần bí, mấy thứ này phải toàn lực bảo mật.

"Phù."

Khẽ thở ra một hơi, bàn tay Lâm Động chợt vỗ lưng hổ, Tiểu Viêm gầm một tiếng, thân hình lao vọt vào bên trong.

Chạy vào cửa đá, một cỗ áp lực cường đại ập tức, tuy vị cường giả Niết Bàn Cảnh này đã mất không biết bao nhiêu nắm, nhưng mà dư uy của hắn phảng phất như vẫn còn tồn tại ở nơi này, khiến cho Nguyên Lực lưu động trong cơ thể mọi người giống như bị ngừng lại.

"Cường giả Niết Bàn Cảnh thật là đáng sợ, dư uy qua bao năm tháng rồi mà vẫn còn uy lực như vậy, thật không biết thời kỳ toàn thịnh sẽ kinh khủng tới mức nào."

Cảm nhận được áp lực này, trong mắt Lâm Động hiện lên sự nghiêm túc, hắn đảo mắt nhìn vào đại điện ở bên trong, ở đây có hơn 10 thông đạo dẫn vào sâu bên trong, hiện giờ có không ít người chia nhau tiến vào.

"Lâm Động đi vào thông đạo thứ 5 ở bên trái!"

Trong lúc Lâm Động đang chần chừ chọn thông đạo thì thanh âm của Tiểu Điêu đã vang lên trong đầu hắn.

Nghe vậy, Lâm Động giật mình, hắn không hỏi nhiều mà vỗ Tiểu Viêm, một người một thú hóa thành một cái bóng đỏ, vượt lên một số người sau đó phóng thẳng còn thông đạo thứ 5.

Tuy nói ở đây thông đạo không ít, nhưng do số lượng người vào quá nhiều, tuy có phân tách nhau ra, nhưng sau khi Lâm Động tiến vào bên trong vẫn gặp một số người đang dùng ánh mắt tham lam tìm kiếm hai bên đường.

"Không nên để ý đến bọn họ, đi về phía trước!"

Nghe thấy thanh âm của Tiểu Điêu, Lâm Động lập tức khởi hành, hắn không dừng lại ở căn phòng đá đầu tiên, trực tiếp dọc theo thông đạo phóng vào bên trong.

Trải qua khoảng mấy phút đồng hồ sau, ánh mắt Lâm Động lóe lên, hắn vỗ Tiểu Viêm một cái, Tiểu Viêm lập tức dừng lại, Lâm Động nhìn vào một căn nhà đá nhìn như bình thường, từ nơi đó hắn cảm nhận được một cỗ Nguyên Lực ba động rất mạnh.

"Chắc chắn là đồ tốt!"

Loại ba động này từ trước tới giờ chưa từng gặp, trái tim Lâm Động đập thình thịch, nhanh chóng xông lên phía trước, nhưng khi hắn vừa tiếp xúc với cửa đá thì bị một luồng năng lượng mạnh mẽ đẩy bật lại "Ở đây không có năng lượng phòng hộ, nhưng lại có một cơ quan huyền bí, dùng Tinh Thần Lực bào mòn nó là được, nếu mà dùng lực phá hủy sẽ tốn thời gian hơn!"

Thanh âm của Tiểu Điêu lại vang lên, lúc này kinh nghiệm của nó có tác dụng cực lớn.

Lâm Động gật đầu, tâm thần khẽ động, Tinh Thần Lực theo đó tuôn ra quấn quanh cửa đá, nhanh chóng dung nhập vào bên trong, một lát sau cửa đá đột nhiên lay động, Lâm Động vui mừng nhìn nó đang từ từ mở ra.

Cửa đá mở ra, Lâm Động bước vào bên trong, ánh sáng mãnh liệt dọi thẳng vào mắt khiến hắn phải híp lại, căn nhà đá này hóa ra được dựng bằng hàn ngọc, hàn khí hơi lạnh bao phủ bên trong.

Đương nhiên, Lâm Động lúc này chỉ lướt qua đám hàn ngọc, sau đó hắn nhìn chăm chú vào đống đan hoàn êm dịu trên đất.

Những đan hoàn này đều to bằng nắm tay trẻ con, mỗi viên đều nhẵn bóng như ngọc, hiển nhiên phẩm chất rất tốt, hơn nữa cỗ Nguyên Lực ba động kinh người kia cũng từ những đan hoàn này truyền ra.

"Đây là. . . Thuần Nguyên Đan. . ."

Lâm Động ngơ ngác nhìn đan hoàn phủ kín nhà đá, một lát sau, hắn hung hăng hít một hơi lạnh, đám đan hoàn nhìn như hạt đậu nằm một đống trong nhà lại chính là Thuần Nguyên Đan, là đan dược mà cường giả Nguyên Đan cảnh phải mất nửa tháng hoặc một tháng mới cô động ra được!

Nhìn số lượng Thuần Nguyên Đan có trong nhà đá, Lâm Động thầm ước tính,... ít nhất... cũng phải có hơn vạn viên, nếu như đổi thành Dương Nguyên Đan thì cũng phải được ít nhất trên 100 vạn hoặc mấy trăm vạn!

Ngẫm lại chuyện Lâm Động khổ cực tinh luyện linh đan, trải qua bao vất vả hắn mới tinh luyện được mấy vạn Dương Nguyên Đan, vậy mà bây giờ đối mặt với một đống lớn như vậy, tâm tình Lâm Động đúng là rung động mạnh mẽ.

Điều này giống như một người nhà quê nghèo đột nhiên nhìn thấy một đống vàng xuất hiện trước mặt, hơn nữa lại còn để mặc cho mình tự do lấy tiêu.

Khiếp sợ và ngẩn ngơ cũng chỉ diễn ra trong mấy giây, Lâm Động đột nhiên phục hồi tinh thần lại, không nói hai lời, lập tức lấy Càn Khôn Đại, Tinh Thần Lực khuếch tán ra xung quanh, nhất thời đám Thuần Nguyên Đan trong nhà đá bay vút lên, cuồn cuộn không ngừng bay vào trong Càn Khôn Đại.

Mấy vạn Thuần Nguyên Đan nếu như thu đủ có lẽ mua được cả Linh Bảo cấp thấp, nghĩ đến chuyện mình vừa mới vào Cổ Mộ Phủ đã nhặt được một cái bánh ngọt lớn, Lâm Động khó mà ngăn được kích động trong lòng.

Chuyến đi này đúng là đáng giá!

Ánh mắt Lâm Động đỏ như lửa, cực kỳ chuyên chú nhanh chóng thu thập Thuần Nguyên Đan, Tiểu Viêm ở bên cạnh cũng lao tới, thu một đống lớn Thuần Nguyên Đan vào trong bụng, nếu như là trước đây khẳng định Lâm Động sẽ đau lòng, nhưng bây giờ hắn mặc kệ.

"Xẹt xẹt!"

Thấy số lượng Thuần Nguyên Đan trong căn phòng đá quá nhiều, Lâm Động dùng Tinh Thần Lực điều khiển thu thập cũng chỉ mới được một nửa, mà trong lúc hắn đang kiên nhẫn thu thập thì bỗng nhiên ngay thấy những tiếng bước chân rất nhỏ.

Nghe thấy tiếng bước chân, sắc mặt của Lâm Động trong nháy mắt trầm xuống, chợt xoay người lại, chỉ thấy ở chỗ cửa đá có 4 người, nhưng mà bốn người này đang trợn mắt há mồm nhìn đan hoàn chất đống trong phòng, hai mắt họ đỏ bừng di chuyển lên người Lâm Động.

"Tiểu tử đem toàn bộ số Thuần Nguyên Đan đã thu được giao ra đây. . .".

Bốn người hiển nhiên là cùng một bọn, họ đi vào nhà đá, thấy cửa đã phá hỏng, lúc này đang nhe răng cười theo nhìn về phía Lâm Động, nếu như thấy hơn 1 vạn viên Thuần Nguyên Đan, cho dù là cường giả Tạo Hình Cảnh cũng phải động lòng.

Vì tiền mà chết không phải là một câu nói xuông, đôi khi tham lam dễ nói chuyện hơn lý trí.

Lâm Động mặt không đổi sắc, từ khi bốn người này xuất hiện, Lâm Động đã nhận ra bốn người này có người có thực lực Nguyên Đan cảnh Tiểu Viên Mãn, lánh người ở phía ngoài, cũng có người mới bước chân vào Tiểu Nguyên Đan Cảnh, bốn người liên thủ hiển nhiên là không kém.

"Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, bọn họ giao cho các ngươi!"

Lâm Động cười nói Lâm Động vừa mới nói xong thì ở bả vai của hắn có một cái bóng hiện lên, Tiểu Điêu đảo cặp mắt trắng dã nhưng không phản đối ý kiến của Lâm Động, lần này tới Cổ Mộ Phủ hai người đã thỏa thuận hợp tác từ trước.

"Rống!"

Tiểu Viêm vừa nghe thấy Lâm Động ra lệnh đã há cái miệng to như chậu máu, cái đuôi mãng xà cũng ve vẩy, sau đó một cỗ khí tức hung hãn như một cơn lốc lao ra, sắc mặt bốn người kia đều biến đổi, hiển nhiên là không nghĩ tới Tiểu Viêm lại có thực lực như vậy, họ vội vàng điều khiển Nguyên Lực đón đỡ.

Nhiên mà khi một vị cường giả Tiểu Nguyên Đan cảnh đang chuẩn bị thôi động Nguyên Lực thì trong mắt hắn đột nhiên xẹt qua một tia sáng, ngay sau đó hắn cảm thấy ngực mình nhói đau cúi đầu nhìn lại đã thấy trên đó có một lỗ thủng, máu tươi đang cuồn cuộn tuổn a.

Tia sáng xẹt qua, Tiểu Điêu hiện lên ở giữa không trung, hắc hắc cười nhạt nhìn ba người đang kinh hoảng, móng vuốt giương lên, lần thứ hai lao tới, nó hiện giờ đã có thực lực Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, muốn giải quyết đám người này chỉ giống như tàn sát mà thôi.

Chiến cuộc kết thúc nhanh vượt qua dự đoán của mọi người, Tiểu Viêm chưa kịp ra tay thì bốn người kia đã ngã trên mặt đất.

Khi người cuối cùng ngã xuống, trong nhà đá chỉ còn lại một viên Thuần Nguyên Đan duy nhất, nhưng lập tức nó bị Lâm Động thu vào trong Càn Khôn Đại, sau khi nhét Càn Khôn Đại vào trong tay áo, hắn mới dám thở phào nhẹ nhõm vì an toàn.

Trong lúc Lâm Động định rời đi thì bên ngoài cửa đá lại vang lên tiếng bước chân, sau đó có không ít người đứng chặn ở cửa, khi họ nhìn thấy bốn người không còn sức sống nằm trên mặt đất, họ đều rùng mình, sau đó kiêng kị nhìn về phía Lâm Động.

Lâm Động sắc mặt vô tình trực tiếp đi ra ngoài cửa đá, Tiểu Viêm với mùi máu tươi đi theo, khi nhìn thấy một người một thú này, đám người này tuy không xác định được Lâm Động có lấy được bảo bối hay không, nhưng không ai dám manh động xuất thủ, người ta đâu phải người lương thiện gì, thấy Lâm Động đi tới, họ tự động tránh thành một con đường.

Lâm Động mang theo Tiểu Viêm xuyên qua đám người, sau đó an nhàn đi xa, cái bộ dáng không nhanh không chậm khiến cho người khác không dám làm gì.

"Nguy hiểm thật."

Khi rẽ sang một con đường khác, sắc mặt nghiêm trọng của Lâm Động mới dần mất đi, hắn nặng nề thở hổn hển một hơi thở, may mà hắn thu xong Thuần Nguyên Đan rồi chứ không bị đám người kia nìn thấy, hắn sẽ có phiền toái thật lớn.

Sau khi xả hơi, Lâm Động lại vội vàng nhảy lên lưng Tiểu Viêm, một người một thú dùng một tốc độ kinh người lao đi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 170

Cướp Sạch Phòng Yêu Linh

"Hai vạn ba nghìn viên Thuần Nguyên Đan!"

Trong hành lang, sau khi Lâm Động sử dụng Tinh Thần Lực kiểm tra Càn Khôn Đại, một cảm giác hạnh phúc cuộn tới làm cho hắn có chút mê muội.

Hai vạn ba nghìn viên Thuần Nguyên Đan, đó chính là 230 vạn Dương Nguyên Đan!

Đổi thành Dương Nguyên Thạch sẽ được 2300 vạn, không biết mỏ khoáng thạch của Lâm gia khai thác xong có bằng con số này hay không. Nếu như bằng cần này, một khi Huyết Lang Bang có được, với tài lực có sẵn của bọn họ sẽ nhanh chóng bắt kịp Vạn Kim Thương Hội, đủ thực lực tranh vị trí đệ nhất Viêm Thành, vì vậy có thể hiểu, 230 vạn Dương Nguyên Đan đại biểu cho cái gì.

"Ai, gia hỏa không kiến thức, hơn hai vạn Thuần Nguyên Đan có thể làm được cái gì? Mua một kiện Linh Bảo hơi cao hoặc võ học thượng thừa cũng không được."

Trong khi Lâm Động đang vui tươi như hoa thì thanh âm Tiểu Điêu đột nhiên vang lên.

Đối với tên gia hỏa hay đả kích người này, Lâm Động chịu đựng mãi thành thói quen, hơn nữa hắn còn đang hưng phấn nên không thèm tính toán, hắn đảo mắt nhìn qua hành lang, thấy những bóng người đang di chuyển vội vã, hỏi Tiểu Điêu:

"Hiện tại đi như thế nào?"

"Đi về bên trái đi, ngươi có thu hoạch đương nhiên cũng phải tìm cho ta chỗ tốt chứ."

Tiểu Điêu cười nói, trong giọng nói của hắn có chút vội vã.

Nếu như trước đây, mộ phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh hắn sẽ không quan tâm, nhưng bây giờ phượng hoàng rơi xuống đất không bằng gà, hiện tại nó chỉ còn cách tiếp thu sự thực, dù sao mong chóng khôi phục thực lực mới là vương đạo.

"Không thành vấn đề."

Lâm Động đáp ứng một cách vô cùng sảng khoái, hiện tại hai bên đã cùng chung một thuyền, trải qua những chuyện lúc trước, Tiểu Điêu coi như đã chiếm được tín nhiệm của hắn, lần này có thu hoạch làm cho hai bên điều hiểu, chỉ có thành tâm hợp tác mới là con đường mang lại hiệu quả cao nhất.

Đáp ứng một tiếng, Lâm Động lập tức giục Tiểu Viêm xoay người đi vào thông đạo bên trái.

Lúc này trong Cổ Mộ Phủ đã có không ít bóng người di chuyển, nhưng vô cùng hỗn loạn, nhìn cảnh tượng này là biết họ không chiếm được gì. Đương nhiên, cũng bởi vì quá nhiều người dẫn tới tâm lý tức giận, khi gặp được bảo vật thì kết quả không cần nói cũng biết, một trường giao chiến thảm liệt xuất hiện, đầu rơi máu chảy, bất diệc nhạc hồ.

Nhưng mà Cổ Mộ Phủ diện tích cực kỳ khổng lồ, đường đi lối lại giao nhau chằng chịt, với sự thăm dò của Tiểu Điêu mới có thể mang Lâm Động đi vào sâu bên trong.

"Ở tận cùng thông đạo này ta cảm nhận được Yêu Linh ba động mạnh mẽ, nhưng mà không cần phải lo lắng, những Yêu Linh này đã ở trong trạng thái phong ấn, chắc là vị cường giả Niết Bàn Cảnh kia hạ thủ." Một cái bóng đỏ hồng chạy như bay trong thông đạo, Tiểu Điêu nhìn Lâm Động nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, một lát sau hắn ngẩng đầu lên, nhìn cái cửa đá ở cuối thông đạo, hắn nhận ra đây không phải là một cái cửa đá bình thường, nó được làm từ hàn ngọc, chỉ căn cứ vào mức độ hào nhoáng của phía trước cũng có thể đoán được, đồ vật trong này được vị cường giả Niết Bàn Cảnh kia coi trọng, chí ít nó còn tốt hơn cái gian phòng trước kia Lâm Động gặp được.

"Trên cửa ngọc này có phong ấn, hình như tương đối mạnh. . ."

Lâm Động dứng chân đứng ngoài cửa, hắn nhìn thoáng qua phù văn thoáng ẩn thoáng hiện, nói.

"Ừ, giao cho ta là được."

Tiểu Điêu cũng gật đầu, nó hiện ra trên vai Lâm Động, móng vuốt vũ động, một đạo hắc quang màu xám chì từ trong móng tay nó bay vút ra, bám vào trên cửa đá.

"Xuy xuy!"

Cái ánh sáng màu đen này dường như có hiệu quả ăn mòn cực kỳ mạnh, vừa mới dính trên cánh cửa ngọc đã làm cho cái màn sáng phù văn kia rung động kịch liệt, một lát sau đó vang lên những tiếng răng rắc và vỡ vụn.

"Ùng ùng!"

Phù văn biến mất, cửa đá chậm rãi mở ra.

"Thình thịch!"

Lâm Động híp hai mắt nhìn cửa đá mở ra, đang định bước chân vào thì một cỗ ba động rất mạnh từ trong cửa đá vọt tới, đẩy hắn lùi lại mấy bước.

"Không cần hoảng, ở đây phong bế lâu năm rồi nên có một số năng lượng lắng đọng mà thôi."

Tiểu Điêu cười nói, sau đó nhanh chóng bay vào trong, Lâm Động mang theo Tiểu Viêm cũng nhanh chóng bước vào.

Khi bước vào trong cửa đá, một gian phòng đá diện tích không nhỏ xuất hiện trước mắt hắn, bốn bức tường của gian phòng đá có đầy các loại phù văn huyền ảo, hơn nữa bên trong thạch thất còn có không ít những chùm sáng lơ lửng.

"Những thứ này toàn bộ đều là Yêu Linh!"

Lâm Động nhìn căn phòng đá… ở đây có ít nhất cũng phải gần trăm chùm sáng, trong mắt hắn hiện lên sự khiếp sợ, bởi vì hắn phát hiện trong chùm sáng kia toàn là những Yêu Linh đang ở trạng thái ngủ say!

"Ha ha!"

Nhìn thấy nhiều Yêu Linh bị phong ấn như vậy, Tiểu Điêu cũng nhịn không được cười lớn một tiếng, sau đó xoay người điểm một cái vào bức tường, cửa ngọc chậm rãi đóng lại.

Ngay sau đó nó chỉ vào bức tường nói với Lâm Động:

"Lâm Động, ta tới thu Yêu Linh, ngươi giúp ta ngăn cản những người khác."

"Phong ấn trên cửa ngọc này đã bị ngươi phá giải, nếu như nhiều người tới thì ta không đỡ được."

Lâm Động nhướng mày, nói.

"Không sao, chỉ cần ngươi đem Nguyên Lực đưa vào trong đó sẽ có thể kích hoạt phong ấn, tận lực ngăn cản một lúc là được!"

Tiểu Điêu giơ giơ móng vuốt, nó cũng biết thời gian cấp bách không cho phép nói nhiều, thân hình nó nhoáng lên đã hiện lên giữa không trung, móng vuốt huy động tạo thành một cái hắc động chậm rãi xoay tròn, thôn phệ từng Yêu Linh.

Thấy thế, Lâm Động cũng bất đắc dĩ đành phải đem Nguyên Lực rót vào cái quả cầu ngọc trên cánh cửa, sau đó cửa ngọc vang lên những tiếng ì ùng, một tấm màng năng lượng mỏng hiện ra.

"Rống!"

Trong khi Lâm Động đang phòng thủ, Tiểu Viêm đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động, nó lao tới há cái miệng nuốt một chùm sáng Yêu Linh vào trong cơ thể.

"Cái con hổ ngu xuẩn kia dám giành Yêu Linh của Điêu gia!"

Tiểu Điêu đang thu Yêu Linh thấy Tiểu Viêm làm như vậy thì hai mắt trợn tròn, cả giận nói.

"Rống!"

Tiểu Viêm hướng về phía Tiểu Điêu gầm nhẹ một tiếng, hiện giờ nó đã có chút linh trí đương nhiên biết việc cắn nuốt Yêu Linh sẽ mang tới chỗ tốt như thế nào.

"Ngươi cũng đừng keo kiệt, ở đây nhiều Yêu Linh như vậy, chẳng nhẽ còn không đủ cho ngươi nuốt? Vậy mà còn lãng phí thời gian, chờ người khác xông tới, Yêu Linh ở đây sẽ bị họ giành hết!"

Nhìn thấy Tiểu Viêm cùng Tiểu Điêu vì tranh giành Yêu Linh mà xung đột, Lâm Động dở khóc dở cười, đành phải giảng hòa.

"Mẹ nó, tiện nghi cho con Hổ ngu xuẩn này."

Nghe vậy, Tiểu Điêu tiếc hận mắng một tiếng, sau đó không để ý tới Tiểu Viêm, vội vàng dùng tốc độ cao nhất thu thập Yêu Linh, hiện giờ không có thời gian luyện hóa từng cái một, đành phải thu toàn bộ vào trong sau đó chậm rãi luyện hóa.

Vì vậy, bên trong phòng đá, một Chồn một Hổ, con thì huy động móng vuốt, con thì ngoác miệng cắn nuốt Yêu Linh không ngừng, Lâm Động ở một bên nhìn một hồi, sau đó phát hiện Tiểu Viêm nuốt Yêu Linh nhưng không luyện hóa, không biết những Yêu Linh bị nó giấu ở chỗ nào. . .

"Ầm!"

Thôn phệ như vậy kéo dài chừng mười mấy phút đồng hồ, trong lúc Lâm Động định giục hai con này nhanh lên thì cửa ngọc đột nhiên rung động kịch liệt.

"Có người đến, đang công kích cửa ngọc!"

Biến cố này làm cho Lâm Động cả kinh, vội vàng lên tiếng nhắc nhở, sau đó vội vàng thôi động Nguyên Lực quán nhập vào quả cầu bằng ngọc, ngăn cản những người bên ngoài.

Nghe thấy thanh âm của Lâm Động, Tiểu Điêu cũng trở nên vội vã, nhanh chóng đẩy cao tốc độ thu thập.

"Rầm rầm!"

Những tiếng chấn động càng lúc càng nhiều, xem ra đã có không ít người đã bị hấp dẫn tới nơi này, để ngăn cản bọn họ, Nguyên Lực trong đan điền Lâm Động như thủy triều cuồn cuộn tuôn ra. Nếu cứ dùng tốc độ này thì sẽ không ngăn cản được bao lâu nữa, hắn cắn răng một cái, một viên Thuần Nguyên Đan bay vào trong miệng, dù sao hiện giờ hắn cũng là người giàu có, tiêu hao thế này chưa đủ để hắn quan tâm.

Thuần Nguyên Đan có được trong Cổ Mộ Phủ vô cùng tinh thuần, không cần luyện hóa quá nhiều đã có thể biến thành Nguyên Lực cho mình sử dụng, vừa ăn Thuần Nguyên Đan vừa ngăn cản mới giúp cho Lâm Động miễn cưỡng duy trì, nhưng nhìn sắc mặt đỏ bừng của hắn có thể hiểu, tình hình càng lúc càng không tốt.

"Con mẹ nó, các ngươi xong chưa vậy? !"

Kiên trì thêm mấy phút đồng hồ, Lâm Động không khỏi bực tức nói, mỗi lần quả cầu bằng ngọc kia rung động lại làm cho hai cánh tay hắn đâu nhức không ngớt.

"Xong rồi!"

Khi thanh âm của Tiểu Điêu vang lên cũng là lúc nó hút một chùm sáng vào trong hắc động, cái hắc động kia được thu vào trong móng vuốt, nói:

"Đi bên này, bên này có thể trực tiếp ra ngoài."

Nghe thấy Tiểu Điêu nói như thế, Lâm Động nhất thời như trút được gánh nặng thở dài một hơi, quay đầu bỏ chạy, trong lúc bỏ trốn hắn vẫn nhìn thấy trong phòng đá vẫn còn mấy chùm sáng.

"Hắc hắc, mấy thứ này để lại cho mấy tên kia. . ."

Tiểu Điêu lơ lửng bay tới trước một chùm sáng, một móng vuốt của nó vung lên, mấy đạo hắc quang theo đó bay ra, nặng nề đập vào chùm sáng.

"Ầm!"

Khi ánh sáng màu đen bắn trúng chùm sáng thì phong ấn trên chùm sáng bị ăn mòn, sau đó Lâm Động nhận ra Yêu Linh trong chùm sáng kia đang từ từ tỉnh lại.

"Thình thịch!"

Khi Yêu Linh này tỉnh lại cũng là lúc cửa ngọc ầm ầm mở ra, vô số người giống như thủy triều tràn vào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ở trong lòng Lâm Động nhất thời vang lên một tiếng thở dài ai oán, sau đó nhanh chóng thoát ra ngoài cửa đá, Tiểu Điêu, Tiểu

Viêm theo sát hắn, tiếng ầm ầm vẫn vang lên nhưng lần này trong đó còn mang theo tiếng gào thảm.

"Ngươi thật sự là quá độc ác!"

Nghe thấy mấy thanh âm này, Lâm Động không khỏi cười khổ một tiếng, nhìn thoáng qua Tiểu Điêu trên vai, nó chẳng những đã cướp sạch cả một căn phòng Yêu Linh mà còn khiến cho những người tới sau phải chịu đau khổ.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 171

Sáu Món Linh Bảo

“Ha ha, lần này thu hoạch thật lớn!"

Tiểu Điêu ngồi ở trên vai Lâm Động, ánh mắt tràn đầy hưng phấn, lúc nãy nó đã thu không ít Yêu Linh, đại đa số đều có thực lực như Yêu Linh của "Bích Thủy Yêu Mãng" dưới đáy Đan Tiên Trì, nếu như nó có thể luyện hóa toàn bộ thì chỉ trong một thời gian ngắn sẽ khôi phục thực lực Tạo Hóa Tam Cảnh.

Tuy cách thời kỳ đỉnh phong còn xa nhưng cũng mạnh hơn hiện tại rất nhiều.

Nhìn thấy Tiểu Điêu mặt mày hớn hở, Lâm Động đảo cặp mắt trắng dã, sau đó nhìn thoáng qua thông đạo phía sau, ở nơi đó vẫn có một số bóng người lao tới, xem ra mấy Yêu Linh còn lại trong đó mang tới lực hấp dẫn không nhỏ.

"Cũng tốt, ít người tới gây phiền phức cho mình."

Lâm Động có chút hả hê cười cười, tuy chắc chắn vẫn có người tiến tới nhưng sẽ ít hơn nếu như không có mấy con Yêu Linh.

"Đi thôi, hiện giờ có thể tới chính điện của Cổ Mộ Phủ."

Tiểu Điêu giơ giơ móng vuốt, cười nói:

"Nơi đó mới có bảo bối chính thức, nhưng mà cẩn thận một chút, phòng hộ ở nơi đó cũng rất mạnh."

Lâm Động gật đầu, nói tới hai chữ bảo bối, trong lòng hắn nhịn không được có chút sốt ruột, từ nơi này có một cái thông đạo, hắn với Tiểu Điêu giống như là nạn châu chấu, chẳng những cướp sạch Thuần Nguyên Đan mà còn vơ vét cả

một cái phòng Yêu Linh.

Hơn nữa, trong lòng hắn hiểu rõ những gì mình lấy hiện giờ không thể bằng được đồ tốt trong chính điện. . .

"Đi!"

Kiềm chế tâm trạng sốt ruột, Lâm Động vỗ Tiểu Viêm, một người một thú hóa thành một cái bóng đỏ lao đi, lúc trước Tiểu Viêm ở phòng Yêu Linh điên cuồng cắn nuốt, hiển nhiên là cũng chiếm được lợi ích cực lớn, tuy rằng còn chưa kịp luyện hóa nhưng cũng đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Một người một thú lại tiếp tục lao đi, nhưng lúc này họ không dừng lại giữa đường nữa, bởi vì những căn phòng ở hai bên đường đều đã hoang phế, không có giá trị tìm kiếm.

Vì vậy, qua chừng 10 phút đồng hồ, đường của thông đạo dần dần rộng hơn, những tiếng ì ùng cộng với những tiếng động lớn bắt đầu truyền tới.

Lâm Động bảo Tiểu Viêm di chuyển chậm lại, hiện giờ hắn đã tiến vào đại điện, xung quanh đại điện cũng có mấy thông đạo dẫn tới nơi khác.

Trong đại điện hiện giờ đã có không ít thân ảnh, chỉ cần lướt qua cũng đã hơn 10 người, hơn nữa ở trong đó Lâm Động còn nhìn thấy đám người Lâm Khả và đám người của dòng họ Vương.

"Rầm rầm!"

Nhưng mà đám người Lâm Khả lại không chú ý tới Lâm Động khi hắn xuất hiện, mọi người trong đại điện đều tung ra những đạo công kích hùng hồn, đập vào một chùm sáng ở giữa không trung của đại điện, nhiều người công kích như vậy khiến cho chùm sáng ở giữa đại điện rung lên bần bật.

Lâm Động đảo qua chùm sáng kia, sau đó cẩn thận nhìn những luồng sáng đang di chuyển vòng quanh chùm sáng, xuyên qua luồng sáng hơi mỏng, hắn mơ

hồ nhận ra trong đó có mấy thứ giống như là đao, tiễn, khiên, giáp.

"Linh Bảo!"

Nhìn mấy luồng sáng kia, hai mắt Lâm Động giật giật, hắn hít thật sâu một hơi, 6 luồng sáng kia toàn bộ đều là Linh Bảo!

"Thật là hấp dẫn!"

Lâm Động thì thào tự nói, ở Viêm Thành có tìm cũng không thấy một kiện Linh Bảo nào, vậy mà ở chỗ này lại xuất hiện 6 món, trong 6 luồng sáng kia có một thứ giống đao vô cùng lấp lánh, cái loại lấp lánh này cho dù là Toái Băng Kiếm của Lâm Khả cũng không cách nào so sánh được, chắc đây là trung cấp Linh Bảo!

Giá trị của một trung cấp Linh Bảo vượt xa số lượng Thuần Nguyên Đan mà Lâm Động thu được!

"Không hổ là động phủ của cường giả Niết Bàn Cảnh!"

Lâm Động cố gắng kiềm chế trái tim đang đập thình thịch, đảo mắt nhìn qua đám người, phát hiện trên mặt người nào cũng hiện lên sự tham lam cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào 6 món Linh Bảo trong chùm sáng, bọn họ bây giờ đang hợp lực để phá vỡ chùm sáng kia, sau đó, cướp đoạt Linh Bảo!

Mà đến lúc đó, chắc chắn nơi này sẽ xảy ra một trường đại chiến thảm liệt để cướp đoạt Linh Bảo.

Vì Linh Bảo có liều mạng cũng đáng!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, hắn lật tay chém ra một đạo Nguyên Lực, đập thẳng vào chùm sáng giữa không trung, đồng thời hắn cũng im lặng dặn Tiểu Viêm di chuyển dần về phía chùm sáng.

Hành động này của Lâm Động không thu hút sự chú ý của mọi người, bởi vì

không chỉ một mình hắn hành động như vậy, những người khác cũng vừa công kích chùm sáng, nhưng đồng thời cũng chuẩn bị sẵn tâm thế, một khi chùm sáng vỡ, bọn họ sẽ ra tay ngay lập tức!

Khi Tiểu Viêm di chuyển tới phía dưới chùm sáng thì ngừng lại, ánh mắt của Lâm Động trở nên điên cuồng, Nguyên Lực hùng hậu giống như thủy triều lao ra khỏi kinh mạch, đồng thời Tinh Thần Lực ở trong Nê Hoàn Cung cũng ở trạng thái chuẩn bị.

Dưới sự oanh tạc của mọi người, chùm sáng kia trở nên ảm đạm, rung động giống như sắp bị phá nát.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bầu không khí trong đại điện trở nên có chút cổ quái, vốn mọi người còn đang hợp lực với nhau bây giờ tự nhiên phân tán ra xung quanh, trong mắt ai nấy đều tràn ngập sự cảnh giác.

Lâm Động cũng đã nhận ra bầu không khí cổ quái này, nhưng hắn không cảm thấy ngoài ý muốn, dưới sức hấp dẫn của Linh Bảo, chuyện này chỉ là bình thường.

"Lâm Động, khi động thủ đừng nên lấy cái Linh Bảo hình đao, có thấy một kiện ở ngoài cùng bên phải không? Lấy nó!"

Trong lúc Lâm Động đang chú ý vào Linh Bảo hình đao thì thanh âm của Tiểu Điêu đột nhiên vang lên.

"Vì sao?"

Nghe Tiểu Điêu nói như thế, Lâm Động nhịn không được bật hỏi, cái Linh Bảo hình đao kia rõ ràng là thứ mạnh nhất trong 6 món ở đây, không lấy nó còn lấy cái gì?

Vừa nói Lâm Động vừa nhìn về phía kiện Linh Bảo ở bên phải, sắc mặt hắn lập tức xám xịt, cái kiện Linh Bảo kia có hình thương, đen thui, nhìn qua có chút

thô ráp, mà quan trọng hơn, ánh sáng do nó phát ra ảm đạm nhất trong 6 món, nếu không phải nó ở trong đám Linh Bảo kia sợ rằng không ai cho nó là Linh Bảo.

Có là Linh Bảo nó cũng là cấp thấp nhất.

"Đúng là đồ không kiến thức, Linh Bảo hình đao tuy mạnh, nhưng cái kiện Linh Bảo kia không yếu hơn nó chút nào, hơn nữa người khác không nhận ra nhưng Điêu gia lại nhận ra, cái Linh Bảo này vẫn chỉ là bán thành phẩm. Hừ, chỉ là bán thành phẩm, nhưng uy lực của nó đã có thể so với trung cấp Linh Bảo, nếu như toàn phẩm có thể so sánh với kim thương dưới chân tên tiểu tử họ Vương kia đấy!"

Tiểu Điêu coi thường nói.

"Bán thành phẩm?"

Nghe vậy, Lâm Động cả kinh, chần chờ nói:

"Ta không biết luyện chế, nếu như muốn nó trở thành toàn phẩm, vậy không biết đến bao giờ, không bằng trực tiếp đoạt cái Linh Bảo hình đao kia có tác dụng hơn."

"Yên tâm, đến lúc đó Điêu gia sẽ dạy ngươi làm sao luyện chế, đừng có nói nhảm nữa, nếu ngươi muốn đoạt cái Linh Bảo hình đao vô dụng kia thì cứ đi thôi!"

Nghe Tiểu Điêu nói như thế, Lâm Động lúc này mới chợt hiểu, hễ ai có thực lực trong đại điện đều muốn cướp cái Linh Bảo hình đao, đến lúc đó hắn có cướp được hay không cũng là một chuyện khó nói.

Hơn nữa cơ hội xuất thủ chỉ có một lần, nếu như bây giờ chần chừ thì có khả năng thành công dã tràng.

"Được, nghe lời ngươi đoạt kiện cuối cùng!"

Ánh mắt Lâm Động trở nên kiên định, hắn cắn răng một cái hạ quyết tâm, hắn vẫn tương đối tín nhiệm khả năng của Tiểu Điêu, kiểu gì thì nó cũng mạnh hơn mình.

"Yên tâm, không để cho ngươi thất vọng đâu!"

Thấy thế, Tiểu Điêu lúc này mới thoả mãn nói.

Trong lúc một người một chồn nói chuyện thì chùm sáng ở giữa đại điện càng lúc càng ảm đạm, mọi người trở nên khẩn trương hơn, thậm chí có một số người đã lén lấy vũ khí.

"Răng rắc!"

Đột nhiên có một thanh âm vỡ nát nhỏ vang lên, lúc này đại điện trở nên lặng ngắt như tờ, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào những khe nứt trên chùm sáng.

"Răng rắc răng rắc!"

Cái khe nhanh chóng mở rộng, cuối cùng lan ra khắp chùm sáng.

"Ầm!"

Sau khi lan tỏa, cái khe kia đã đạt tới cực hạn, chùm sáng không chịu nổi nữa, ầm ầm vỡ tung, hóa thành vô số mảnh vụn ánh sáng, từ trên không trung rơi xuống.

"Ầm!"

Ngay khi chùm sáng vỡ tung, đại điện vốn an tĩnh nay tràn ngập những đạo Nguyên Lực hùng hậu, ánh mắt của mọi người lúc này trở nên đỏ như máu, thân hình bay lên, trong mắt hiện lên vẻ tham lam, chụp tới những Linh Bảo ở trên không trung!

"Ra tay!"

Cũng vào lúc này, Lâm Động điểm chân lên lưng Tiểu Viêm một cái, thân hình bay lên giữa không trung, mà đúng như hắn dự liệu, tuyệt đại đa số những người ở đây đều không kháng cự được lòng tham, lao tới chỗ Linh Bảo hình đao, 5 món Linh Bảo khác số lượng người tranh đoạt ít hơn rất nhiều.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Lâm Động hắc hắc cười lạnh một tiếng, thân hình vừa chuyển đã tới cái Linh Bảo hình thương ít người tranh đoạt nhất.

Nếu Tiểu Điêu đã nói cái Linh Bảo hình thương này là món có uy lực mạnh nhất trong 6 món Linh Bảo, vậy thì hôm nay hắn phải có nó trong tay!

Nghĩ đến đây, Lâm Động liếc mắt nhìn 4 vị cường giả cũng lao tới cái Linh Bảo hình thương, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng.

Thứ này, hắn chắc chắn phải có!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 172

Tranh Đoạt Linh Bảo

Năm bóng người đứng trên không trung, ánh mắt nóng bỏng nhìn vào Linh Bảo hình thương.

Lâm Động đảo mắt nhìn bốn người còn lại, sau đó tập trung vào trên người của một trung niên nam tử ở phía bên trái, trong cơ thể người này tràn ngập Nguyên Lực ba động hùng hậu, làm cho Lâm Động nhận ra thực lực của người này chính là Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn.

Ba người còn lại chỉ có thực lực Tiểu Viên Mãn, tuy không kém nhưng mà sự uy hiếp đối với Lâm Động không nhiều.

"Thật nhiều cường giả!"

Đây chỉ là một số ít người trong số người vào Cổ Mộ Phủ, vậy mà đã có một vị Đại Viên Mãn, ba vị Tiểu Viên Mãn, thanh thế này làm cho Lâm Động than một tiếng sợ hãi.

Nhưng mà sợ hãi thì sợ hãi, Lâm Động vẫn xuất thủ một cách không nương tay, tuy nói cường giả Nguyên Đan cảnh có thể miễn cưỡng đứng trên không, nhưng mà không bao giờ có thể làm cho khí hóa hình giống như Lâm Lang Thiên, cho nên sự linh hoạt ở trên không trung kém xa Lâm Động, người có Tinh Thần Lực phụ trợ.

Thân hình của Lâm Động lúc này đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng tiếp cận Linh Bảo hình thương.

"Tiểu tử, muốn chết!"

Bốn người ở phía sau thấy Lâm Động tới trước thì nhất thời giận dữ, đồng loạt ra tay, bốn đạo Nguyên Lực hùng hậu mạnh mẽ bắn thẳng vào sau lưng Lâm Động.

"Hừ!"

Nhận thấy kình phong hung hãn ở phía sau, Lâm Động hừ lạnh một tiếng, tâm thần khẽ động, Tinh Thần Lực hùng hồn tạo thành một bức tường phòng ngự ở phía sau, ngăn cản bốn đạo Nguyên Lực lại.

"Vù!"

Vừa chống đỡ sự công kích của bốn người kia, ngón tay Lâm Động điểm một cái, bốn thanh trường kiếm từ trong Càn Khôn Đại bay vút ra, tạo thành những luồng kiếm khí sắc bén bắn vào bốn người ở phía sau. Kiếm khí chém loạn làm cho 4 người luống cuống tay chân, hơn nữa họ đang đứng ở giữa không trung, không chỗ mượn lực, hành động tương đối khó khăn.

Trong lúc 4 người này luống cuống thì Lâm Động đã tới gần Linh Bảo hình thương, sau đó đưa tay tóm lấy.

"Ông!"

Ngay khi bàn tay Lâm Động chạm vào Linh Bảo hình thương, thì trên thân thương bộc phát ra một lực phản kháng rất mạnh, đánh văng bàn tay của Lâm Động ra ngoài.

"Ầm!"

Nhìn thấy cái Linh Bảo hình thương này biết chống cự, Lâm Động cũng cả kinh, không hổ là Linh Bảo, có cả bản lĩnh như thế này.

"Ầm!"

Tóm một lần không được, Lâm Động định tiếp tục tóm lần thứ hai thì đột

nhiên có một đạo Nguyên Lực mạnh mẽ từ phía sau vọt tới, điều này làm cho sắc mặt của hắn trầm xuống, quay đầu lại nhìn thấy vị cường giả Đại Viên Mãn kia đang nhìn hắn với con mắt giận dữ.

"Tiểu tử, mau mau cút đi, đừng để lão tử phải ra tay độc ác!"

Nhìn thấy trung niên nam tử kia mang bộ dáng hung thần ác sát, Lâm Động nhịn không được cười lạnh một tiếng, hắn không nói lời vô nghĩa, tâm thần khẽ động, Hóa Sinh Phù Trận lập tức ngưng tụ thành hình.

"Vạn Hóa Viêm!"

Chẳng có khúc nhạc dạo đầu cũng như thăm dò, Lâm Động không có thời gian dây dưa với người này, cho nên vừa ray tay hắn đã dùng tới công kích cường đại nhất của mình, đó là Hóa Sinh Phù Trận.

Một ngọn lửa nhỏ từ trong phù trận bay ra, tiếng không khí nổ liên tục trên đường đi của nó, sắc mặt của trung niên nam tử kia kịch biết, không ngờ Lâm Động có thể thi triển ra công kích mạnh mẽ tới mức này, hắn vội vàng vận chuyển Nguyên Lực trong cơ thể, nhanh chóng ngưng tụ thành một bức tường trước mặt.

"Ầm!"

Ngay khi Nguyên Lực của hắn hình thành bức tường phòng ngự, ngọn lửa nhỏ kia đã lao tới, một tiếng nổ mạnh vang lên, trung niên nam tử lập tức phun ra một ngụm máu, thân hình rơi thẳng xuống đất, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Đánh bại cường giả Đại Viên Mãn một cách nhanh chóng, Lâm Động không có vẻ gì là hưng phấn, hắn quay đầu định tóm lấy Linh Bảo hình thường thì đột nhiên phát hiện, có một cỗ lực hút xuất hiện ở cách đó không xa, hơn nữa, điểm hướng tới của cỗ lực hút kia chính là chỗ Linh Bảo hình thương.

Không ngờ lại có thêm người tham gia cướp đoạt cái Linh Bảo hình thương này!

Nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt Lâm Động hơi tối lại, hắn quay đầu, sắc mặt lập tức thay đổi, bởi người xuất thủ kia chính là Vương Bàn, người của dòng họ Vương!

"Người này không tới đoạt Linh Bảo hình đao, sao lại tới đoạt cái Linh Bảo hình thương yếu nhất này? Lẽ nào hắn cũng nhận ra bản chất bên trong?"

Ánh mắt của Lâm Động lóe lên, sắc mặt trở nên biến hóa khôn lường.

Trong lúc sắc mặt Lâm Động biến ảo, thì Vương Bàn ở cách đó không xa lạnh nhạt nhìn hắn một cái, trong mắt hiện lên sự uy hiếp cực kỳ mạnh mẽ, hiển nhiên là muốn cảnh cáo Lâm Động không nên xuất thủ.

"Con mẹ nó, cần gì để ý ngươi có phải là người của dòng họ Vương hay không, Linh Bảo này phải là của ta!"

Lâm Động sắc mặt âm trầm, nếu như Linh Bảo hình thương này thực sự có tiềm lực như lời Tiểu Điêu nói, vậy thì giá trị của nó tương xứng với việc cần phải mạo hiểm tranh đoạt, Lâm Động không biết cao cấp Linh Bảo có giá trị bao nhiêu, nhưng mà hắn đoán, trong bốn dòng học lớn, người được sở hữu thứ này chắc cũng không có bao nhiêu.

"Tiểu Điêu, ngươi ra tay cản hắn, ta đoạt Linh Bảo!"

Trong lòng Lâm Động quát một tiếng, sau đó hắn phất tay đánh ra một đạo Tinh Thần Lực, trực tiếp đánh bật cỗ lực hút của Vương Bàn, sau đó thân hình lóe lên tiếp tục tóm lấy cái Linh Bảo hình thương.

"Tiểu tử, lá gan của ngươi thật lớn!"

Nhìn thấy Lâm Động vẫn tiếp tục xuất thủ, sắc mặt Vương Bàn lập tức trở nên âm hàn, hung quanh trong mắt chớp động, Thuần Nguyên Cương Khí sắc

bén nhanh chóng ngưng tụ ở trước mặt, hóa thành một chưởng ấn vô cùng hung hãn, đập thẳng vào lưng của Lâm Động.

Nhưng mà, đối mặt với công kích của Vương Bàn, Lâm Động chẳng có dấu hiệu nào là muốn quay đầu lại, khi chưởng ấn sắp đập tới thân hình của Lâm Động thì có một đạo hắc quang đột nhiên từ trong cơ thể hắn lóe lên, tạo thành một cái dòng xoáy, thôn phệ công kích của Vương Bàn.

"Hảo tiểu tử, có chút thủ đoạn!"

Cảnh tượng này làm cho Vương Bàn hơi kinh ngạc, ánh mắt trở nên nghiêm túc, một thứ gì đó lấp lánh hiện lên trong bàn ta của hắn, trông hình dáng thì hình như là một cái Linh Bảo.

"U u!"

Vũ khí hình tròn kia vừa xuất kiện đã điên cuồng xoay tròn, từng đạo ánh sáng sắc bén vờn quanh phát ra những tiếng kêu thê lương.

"Đi!"

Vương Bàn lăng không điểm một cái, vũ khí hình tròn kia nhanh chóng lao ra, tốc độ mạnh tới mức đáng sợ, ngay cả không khí cũng bí xé rách tạo thành một con đường màu đen, có không ít người không nhận ra được đâu là cái vũ khí nữa, khi cái vũ khí kia xuất hiện ở sau lưng Lâm Động, một cỗ khí thế sắc bén làm cho da đầu hắn tê dại, đây là uy lực của Linh Bảo sao?

"Vù!"

Ngay khi Lâm Động khiếp sợ định quay người, thì Tiểu Điêu chợt qua một tiếng, một đạo ánh sáng màu đen từ trong cơ thể Lâm Động bay ra, giống như một thứ bùn đặc, bao trùm lấy cái vũ khí kia.

"Vù vù!"

Khi vũ khí kia bị luồng ánh sáng màu đen kia vây lại, nó phát ra một luồng khí trắng, trong đó mơ hồ có tiếng kêu thê lương.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Vương Bàn hiện lên vẻ kinh hãi, bởi vì hắn cảm giác được, linh khí trên món Linh Bảo của mình đã bị ánh sáng màu đen ăn mòn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì kiểu gì Linh Bảo cũng bị phá hỏng.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn vội vàng ngoắc tay, cái vũ khí kia điên cuồng giẳng co, sau đó mới chật vật bay ra khỏi luồng ánh sáng màu đen, nhưng khi nó bay trở lại tay của Vương Bàn, thì ánh sáng vàng nhạt trên vũ khí đã ảm đạm đi nhiều, hiển nhiên vũ khí đã tổn thương không nhỏ.

"Giỏi thật!"

Lâm Động cũng bị cảnh tượng này làm cho thất kinh, hiển nhiên hắn không ngờ Tiểu Điêu lại có thủ đoạn bậc này, hắn nhanh chóng tiến lên, một lần nữa tóm Linh Bảo hình thương vào trong tay.

"Ong ong!"

Khi mà Lâm Động tóm lấy nó, cái Linh Bảo hình thương kia lập tức chống cự, nhưng do lần này Lâm Động đã có chuẩn bị, Nguyên Lực hội tụ ở trong lòng bàn tay, sau đó nắm chặt lấy Linh Bảo.

Nhưng Lâm Động thề chết không buông tay, sự phản kháng của Linh Bảo càng lúc càng điên cuồng.

"Đồ khốn!"

Nhìn thấy loại tình huống này, Lâm Động hắng giọng, bỏ ra công sức lớn như vậy, ngay cả công kích của Vương Bàn còn đỡ được, bây giờ mà thua trong tay cái Linh Bảo này thì còn gì là thể diện?

"Linh Bảo có linh, tự biết kháng cự người ngoài, ngươi mau dồn Nguyên Lực vào trong Thạch Phù ở trong lòng bàn tay!"

Trong lúc Lâm Động đang khổ cực chống cự, thì thanh âm của Tiểu Điêu đột nhiên vang lên.

Nghe vậy, Lâm Động không chậm trễ vội vàng vận chuyển Nguyên Lực, sau đó quán nhập vào trong Thạch Phù nằm trong lòng bàn tay.

"Ông!"

Nguyên Lực vừa mới được dồn vào trong Thạch Phù thần bí, Thạch Phù hơi chấn động một cái, phát ra một tiếng ông, một cỗ ba động kỳ dị theo lòng bàn tay truyền ra, sau đó lan tới cái Linh Bảo hình thương đang điên cuồng giãy dụa.

Khi ba động lan tới, cái Linh Bảo hình thương đang giãy dụa đột nhiên ngừng lại, thậm chí ngay cả ánh sáng của nó phát ra cũng mờ đi, trong lúc mơ hồ, Lâm Động dường như cảm thấy Linh Bảo trong tay mình đang sợ hãi.

Hiện giờ Lâm Động không có tâm tư suy nghĩ xem tại sao Linh Bảo lại biết sợ hãi, hắn nhìn thấy cái Linh Bảo hình thương kia cuối cùng cũng bị thu phục thì trong lòng vui vẻ vô cùng, hắn lật tay một cái, lập tức thu nó vào trong Càn Khôn Đại.

"Ha ha!"

Kiện Linh Bảo đầu tiên trong cuộc đời lọt vào trong tay, Lâm Động vui mừng vô cùng, sau đó hắn nhịn không được cười thành tiếng.

"Tiểu tử, ngươi dám làm tổn hại Linh Bảo của bản thiếu gia, nếu như hôm nay ngươi không đưa Linh Bảo kia ra bồi tội, thì ngươi sẽ không sống ra khỏi Cổ Mộ Phủ đâu!"

Nhưng mà, khi Lâm Động đang cười vui vẻ khì có một thanh âm tức tối từ xa vọng tới.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 173

Thiên Lân Cổ Kích

Nghe thấy thanh âm tức tối, Lâm Động mặt không đổi sắc, xoay người lại nhìn Vương Bàn với sắc mặt vô cùng u ám, thản nhiên nói:

"Tranh đoạt Linh Bảo vốn không có mắt, bị thương tổn là chuyện bình thường."

"Tiểu tử còn dám ngụy biện!"

Trong mắt Vương Bàn hiện lên sự giận dữ, nhưng mà trong lúc nhất thời hắn không dám xuất thủ thêm, mới chỉ trải qua giao thủ ngắn ngủi, linh khí của Quang Diễm Nhận Bàn (1) trong tay của hắn đại giảm, nếu như còn tiếp tục thì kiểu gì cái Linh Bảo này cũng bị phế.

(1) Quang Diễm Nhận Bàn: Cái khay sắc bén có thể phát ra ánh lửa.

Linh Bảo này mặc dù chỉ là Linh Bảo cấp thấp nhất, nhưng đối với Lâm Động mà nói nó là một thứ quý giá, cho dù bốn dòng họ lớn căn cơ thâm hậu, nhưng nhân vật thiên tài trong đó không ít, để có Quang Diễm Nhận Bàn này hắn đã phải nỗ lực rất lớn, bây giờ bị hỏng một phần như vậy sao hắn không đau lòng?

Còn nữa, Linh Bảo hình thương bị Lâm Động bỏ túi cũng có điểm bất phàm, cho nên hắn không giống như người khác đi tranh đoạt Linh Bảo hình đao mạnh nhất, mà đổi sang đoạt Linh Bảo hình thương.

Vốn tưởng rằng với thực lực của hắn, cộng thêm có Linh Bảo tương trợ thì việc đoạt bảo không khó, nhưng không ngờ lại xuất hiện một tên cản đường,

đúng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo!

Với tâm tình của Vương Bàn, làm sao hắn có thể nuốt trôi cục tức này!

Lâm Động bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Vương Bàn, Nguyên Lực trong cơ thể cũng bắt đầu di động, sau đó bàn tay của hắn đột nhiên xuất hiện thanh Linh Bảo hình thương, hắn cắn đầu lưỡi, phun vào nó một ngụm máu, sau đó sử dụng Tinh Thần Lực bọc lấy ngụm máu kia, nhỏ dần vào trong Linh Bảo hình thương.

"Ong ong!"

Khi máu tươi dung nhập vào thanh Linh Bảo hình thương này, thân thương xuất hiện những ánh sáng màu đỏ, sau đó quang mang đại thịnh, hình thể của nó cũng có những biến đổi không nhỏ.

Vốn Linh Bảo đen thui không rõ hình dáng thì bây giờ thân của nó đã dài hơn không ít, nó không còn là hình thương nữa mà là một thanh trường kích!

Trường kích màu đỏ sậm, thân kích thẳng tắp, trên chuôi kích có những phù văn hình vảy Kỳ Lân, mũi kích thì vô cùng sắc bén, có hàn mang tỏa ra, hơn nữa, trên mũi kích còn có một vảy Lân nhỏ hung tợn, nếu như bổ trúng đối phương thì lực công kích của nó sẽ vô cùng kinh người.

Lâm Động nhìn thanh Linh Bảo đột nhiên biến hình của mình, trong mắt hiện lên sự kinh diễm, tay của hắn đảo một cái, không khí quanh thân đã bị xé rách vang lên những tiếng u u, những lưỡi đao gió vô hình mặc dù cách đất một chút, nhưng mà vẫn để lại trên sàn động những rãnh sâu.

"Thiên Lân Cổ Kích!"

Lâm Động nhìn về phía chuôi kích, thấy trên những vảy Lân có 4 chữ lớn cổ xưa.

"Một thanh Thiên Lân Cổ Kích thật tốt!"

Tay cầm Thiên Lân Cổ Kích, hào khí trong lòng Lâm Động bắt đầu khởi động, có lợi khí này, cho dù cường giả cảnh giới Đại Viên Mãn cũng chẳng uy hiếp hắn được bao nhiêu nữa!

"Thằng khốn kia, ngươi dám hạ tinh huyết lạc ấn (2)!"

(2): Tinh huyết lạc ấn: lạc ấn bằng máu Động tác của Lâm Động cực kỳ nhanh chóng, nhưng do Linh Bảo biến thân đã làm cho Vương Bàn phát hiện, gương mặt hắn lập tức đen như đít nồi, Thiên Lân Cổ Kích trước kia chỉ là vật vô chủ, ai hạ tinh huyết lạc ấn đầu tiên thì người đó chính là chủ nhân của Linh Bảo, bây giờ Lâm Động đã hoàn toàn có được cái Linh Bảo này rồi!

Nếu như đoạt được nó vẫn có thể xóa tinh huyết lạc ấn nhưng vô cùng phiền phức.

Vương Bàn nổi giận không còn nghĩ gì nữa, hai tay hắn vung lên, Quang Diễm Nhận Bàn điên cuồng xoay tròn, một vòng lửa hình thành ở xung quanh, tỏa ra ba động cực kỳ sắc bén và mạnh mẽ.

"Đi!"

Vương Bàn sắc mặt âm hàn, bàn tay vung lên, Quang Diễm Nhận Bàn đang điên cuồng xoay tròn trên đỉnh đầu đột nhiên vù một tiếng, xé rách không khí, dùng tốc độ kinh người bay tới chỗ Lâm Động, uy lực này cho dù cường giả cảnh giới Đại Viên Mãn bình thường cũng phải tạm tránh mũi nhọn.

"Hừ!"

Nhìn thấy Vương Bàn không từ bỏ ý định, Lâm Động hừ lạnh một tiếng, Nguyên Lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, Thiên Lân Cổ Kích ở trong tay chấn động, ánh sáng màu vàng nhạt hình thành ở mũi kích, hắn tiến lên một bước, cổ kích tạo thành một quỹ tích màu vàng nhạt ở giữa không trung, không khí nổ vang ầm ầm, chẳng chút chần chừ bổ vào Quang Diễm Nhận Bàn.

"Xì!"

Hai người mạnh mẽ va chạm làm cho tia lửa bay tán loạn, mỗ cỗ ba động kinh người tuôn ra dữ dội, Quang Diễm Nhận Bàn đủ để phá tan phòng ngự của cường giả Đại Viên Mãn đã bị Lâm Động đánh bật lại.

Phản chấn cực mạnh xuyên qua mũi kích truyền tới tay Lâm Động, nhưng mà khi lực phản chấn này truyền tới chuôi kích, đám vảy Lân đột nhiên rung lên một cái, hóa giải toàn bộ số lực phản chấn kia.

Linh Bảo quá kỳ dị, quả nhiên không tầm thường.

Mượn oai lực của cổ kích, Lâm Động trực tiếp đánh bay Quang Diễm Nhận Bàn của Vương Bàn, bản thân hắn không nhúc nhích chút nào, ánh sáng của cổ kích tản ra làm cho hắn trở thành mục tiêu được chú ý nhất của đại điện.

Cuộc tranh đoạt Linh Bảo trong đại điện lúc này đã kết thúc, 5 món Linh Bảo còn lại sau một hồi tranh đấu kịch liệt cũng đã có chủ.

"Vương Bàn đại ca!"

Người của dòng họ Vương đã phát hiện ra Vương Bàn giao thủ với Lâm Động, đặc biệt khi họ nhìn thấy Quang Diễm Nhận Bàn của Vương Bàn bị Lâm Động đánh bay thì trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

"Tiểu tử kia cũng thu được một Linh Bảo!"

Ánh mắt của đám người của dòng họ Vương đột nhiên nhìn chằm chằm vào Thiên Lân Cổ Kích trong tay của Lâm Động, hai mắt nhất thời bốc lên ngọn lửa tham lam.

"Linh Bảo thật mạnh!"

Vương Bàn cũng gắt gao nhìn chằm chằm vào Thiên Lân Cổ Kích trong tay Lâm Động, Quang Diễm Nhận Bàn của hắn chỉ là Linh Bảo cấp thấp nhưng lại

bị Thiên Lân Cổ Kích đánh bay, hiển nhiên Linh Bảo của người này cũng không kém so với Linh Bảo hình đao, chắc chắn là trung cấp Linh Bảo.

Nghĩ tới đây, sự tham lam trong mắt Vương Bàn càng trở nên nhiều, nếu như hắn có Thiên Lân Cổ Kích kia thì không có bao nhiêu đối thủ cùng cấp có thể chống lại hắn!

"Tiểu tử này có Linh Bảo hình thương, đồng loạt ra tay giết hắn!"

Trong mắt Vương Bàn hiện lên sự độc ác, đột nhiên quát lớn.

Vương Bàn hiển nhiên có địa vị không thấp trong dòng họ Vương, thấy hắn quát lớn, trong mắt đám người còn lại xuất hiện hàn mang, dòng họ Vương hành sự vốn ương ngạnh, càng trẻ tuổi càng liều lĩnh, loại chuyện này không phải là lần đầu tiên.

Nhìn thấy hơn 10 người của dòng họ Vương dùng ánh mắt bất thiện nhìn mình, ánh mắt Lâm Động cũng hơi có vẻ âm hàn, nhưng không có ý sợ hãi, bàn tay nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích, một cỗ khí thế sắc bén tỏa ra xung quanh!

"Vương Bàn, các ngươi muốn làm gì? !"

Nhưng mà vào lúc này đột nhiên có một tiếng quát lạnh lùng vang lên, Lâm Động nhìn thấy đám người Lâm Khả đang kéo tới.

Lâm Khả đi đầu đoàn người, nàng đưa mắt nhìn vào Thiên Lân Cổ Kích trong tay Lâm Động, còn trên mặt đám người Lâm Trần lại hiện lên sự hâm mộ, nuốt nước miếng, chỉ có Lâm Khả là bình thường, nhưng mà nàng vẫn vô cùng kinh ngạc khi thấy Lâm Động có được bảo bối bực này.

"Lâm Động là người của dòng họ Lâm chúng ta, đâu thể để cho các ngươi nói muốn giết là giết!"

Lâm Khả quay đầu, nhìn về phía Vương Bàn, lạnh lùng nói.

"A? Ta chưa từng nghe nói tới trong dòng họ Lâm có người nào tên là Lâm Động!"

Nghe vậy, Vương Bàn sắc mặt hơi u ám, chợt cười lạnh nói.

"Lâm Động tuy chỉ là người của chi lẻ, nhưng cũng miễn cưỡng là người của dòng họ Lâm."

Lâm Phong ở một bên đột nhiên mở miệng nói.

"Hắc hắc, người của chi lẻ? Lâm Khả, giá trị của dòng họ Lâm bị hạ xuống từ lúc nào vậy? Ngay cả người của chi lẻ giống như một con kiến hôi mà các ngươi cũng có thể nói là người của dòng họ?"

Nghe thấy Lâm Phong nói như thế, Vương Bàn cười quái dị, nói.

Lâm Khả quay đầu hung hăng liếc mắt nhìn Lâm Phong, sau đó thản nhiên nói:

"Điều này không cần ngươi quan tâm, cho dù thế nào thì hắn cũng mang họ Lâm, được rồi, các ngươi muốn ở trước mặt ta giết hắn thì cần phải hỏi đao kiếm của ta có đồng ý hay không."

Trong khi nói chuyện, ngọc thủ của Lâm Khả đã vung lên, hai thanh đao kiếm bay lượn quanh thân, thanh kiếm kia thì Lâm Động đã nhìn thấy, chính là Toái Băng Kiếm, còn một thanh đao màu hơi đỏ mang theo một cỗ linh khí cường đại thì hơi giống Linh Bảo hình đao vừa rồi, khả năng là nàng đã đoạt được Linh Bảo hình đao.

"Keng!"

Thấy thanh đao kiếm của Lâm Khả tỏa ra ba động kinh người, sắc mặt Vương Bàn trở nên cực kỳ khó coi, hắn không ngờ cái thanh Linh Bảo hình đao lại rơi vào trong tay Lâm Động, từ giờ hắn không còn là đối thủ của Lâm Khả khi mà nàng có hai thanh Linh Bảo, hơn nữa, ở bên cạnh còn có Lâm Động cầm

Thiên Lân Cổ Kích chờ chực.

Căn cứ vào tình hình hiện giờ, bên hắn không chiếm được lợi thế.

"Đồ khốn, ngươi chờ đó cho bản thiếu gia, đồ của ta không dễ đoạt như vậy!"

"Bản thiếu gia sớm muộn cũng bắt ngươi nhổ ra!"

Thế cục không bằng người, Vương Bàn đành phải nuốt sự tức giận trong lòng xuống, tàn bạo liếc mắt nhìn Lâm Động, sau đó phất tay áo đi về một phía của đại điện, người của dòng họ Vương cũng không cam lòng đi theo.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 174

Phù Khôi

Nhìn đám người Vương Bàn phẫn nộ rời đi, trong lòng Lâm Động thở dài một hơi, hắn không sợ đám người này, với thực lực của hắn hiện giờ, muốn đánh bại cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn không quá khó khăn, những người còn lại tuy thực lực không kém nhưng với đám Lâm Trần, Lâm Phong cũng đủ sức đối phó, họ không có nhiều uy hiếp với Lâm Động.

Lâm Động từ giữa không trung hạ xuống đất, không để ý tới ánh mắt thèm thuồng của đám người Lâm Trần, hắn đem Thiên Lân Cổ Kích thu vào trong Càn Khôn Đại, sau đó hướng về phía Lâm Khả chắp tay, nói:

"Đa tạ."

"Ngươi tới chậm quá đấy, chúng ta vào một lúc rồi mà vẫn phải đứng đợi ngươi."

Lâm Khả cũng cất hai kiện Linh Bảo đang bay lơ lửng trước mặt, cười dài nói.

"Ta có thói quen hành động một mình."

Lâm Động cười cười, nói.

"Đúng là không ngờ thủ đoạn của ngươi lại lợi hại như vậy, có thể cướp được cả Linh Bảo trong tay Vương Bàn, thảo nào mà hắn trông như là mèo bị cắt đuôi."

Lâm Khả không thèm để ý, thản nhiên cười nói.

"Vận khí tốt mà thôi."

Lâm Động cười nói, hắn không nói nhiều về đề tài này mà đảo mắt nhìn vào một nơi khác trong đại điện, ở nơi đó có thông đạo đi sâu vào trong Cổ Mộ Phủ, đám người Vương Bàn vừa mới đi tới chỗ này, xem ra bọn họ còn chưa từ bỏ ý định, muốn được nhiều lợi ích hơn nữa.

"Lâm Lang Thiên đại ca chắc đã vào trong trung tâm Cổ Mộ Phủ rồi, những Linh Bảo ở đây có lực hấp dẫn không lớn đối với họ."

Lâm Khả nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, lấy địa vị trong dòng họ của đám người Lâm Lang Thiên, Vương Viêm thì trung cấp Linh Bảo không thể khiến họ dừng chân, dù sao ở sâu trong Cổ Mộ Phủ còn có bảo vật trân quý hơn nhiều.

"Chúng ta định ở nơi này nghỉ ngơi hồi phục sau đó tiếp tục tiến vào bên trong, còn ngươi? Muốn đồng hành không?"

Đào lão ở bên cạnh cười hỏi.

Nghe vậy, Lâm Động nhìn thoáng qua cái đại điện này, hiện giờ tranh đoạt Linh Bảo đã kết thúc, đại đa số mọi người đã tiến vào sâu hơn, không có thu hoạch gì đương nhiên bọn họ không cam lòng rời đi, vì vậy họ không chút do dự tiến vào sâu bên trong, trong lúc nhất thời, cái đại điện này vắng tanh như bỏ hoang lâu ngày.

"Ta đi vào trước xem tình hình thế nào, nếu vượt quá khả năng thì thôi."

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Động cười cười, tuy lần này hắn thu hoạch rất tốt rồi nhưng vì chưa tìm được "Cực Sát Âm Long Tiên" nên hắn chưa từ bỏ, nếu không Thanh Đàn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Cho nên, hiện giờ hắn chưa thể lùi bước.

Còn về chuyện đồng hành với đám người Lâm Khả, trong lòng Lâm Động không muốn, đối với Đào lão và Lâm Khả hắn còn tương đối tin tưởng, chứ đối với đám người Lâm Trần, đặc biệt là Lâm Phong, người đã từng nói một cách ẩn ý bảo Vương Bàn xuất thủ, đương nhiên hắn không muốn đồng hành với người độc ác kiểu này rồi.

Trong đầu suy nghĩ như vậy, Lâm Động đảo mắt nhìn Lâm Phong ở phía sau Đào lão, trong mắt mang theo sát ý, dường như người này cũng cảm nhận được cái nhìn của Lâm Động, thân hình hắn trở nên cứng ngắc, lặng lẽ núp sau lưng Đào lão.

Lâm Khả tâm tư nhanh nhạy, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động, nàng đã biết hắn muốn gì cho nên chỉ có thể than nhẹ một tiếng, nói:

"Nếu ngươi không muốn thì tùy ngươi, cẩn thận một chút."

Lâm Động mỉm cười gật đầu, hướng về phía Đào lão và Lâm Khả chắp tay, sau đó huýt gió một tiếng, Tiểu Viêm đứng cách đó không xa lao tới, sau đó sải bước hóa thành một trận cuồng phong, trực tiếp vọt vào trong thông đạo.

"Tiểu tử này càng lúc càng điên. . ."

Nhìn thấy Lâm Động đã đi xa, Lâm Phong không khỏi thấp giọng cười lạnh nói.

"Câm miệng!"

Hắn vừa mới dứt lời, Lâm Khả đã quay đầu, lạnh lùng nói:

"Lấy thực lực của Lâm Động, Tộc Hội hai năm sau nhất định sẽ có thành tích tuyệt vời, tiền đồ của hắn lúc đó sẽ không thể dự đoán được, nếu như ngươi còn gây sự với hắn thì phiền toái về sau ngươi tự chịu lấy!"

Bị Lâm Khả quát lớn như vậy, sắc mặt Lâm Phong lúc trắng lúc xanh, nhưng mà do ái ngại thân phận và thực lực của Lâm Khả cho nên hắn không dám phản

bác, chỉ có thể phẫn nộ ngậm miệng lại.

Sau khi bước vào một thông đạo, tầm nhìn của Lâm Động trở nên rộng hơn, đây là một khu đất tương đối rộng, ở trung tâm của khu đất có chi chít những cọ gỗ thật lớn, trông có vẻ vô cùng chắc chắn, những cọc gỗ này chia thông đạo thành những con đường quanh co khúc khuỷu, không biết dẫn tới nơi nào.

Lâm Động nhìn tình hình trước mặt mà ngẩn người, hắn tiến tới gần hơn thì phát hiện mặt đất có một thứ gì đó màu đen, hắn cúi người nhặt lên thì nhận ra đây chính là một người cụt tay, chẳng qua người cụt tay này ngăm đen, hơn nữa trọng lượng cực nặng, hiển nhiên được làm bằng sát, ở chỗ cụt tay còn có một số phù văn huyền ảo.

"Đây là Phù Khôi (1), là trò chơi của một số cường giả, dùng để thủ nhà tương đối tốt. . ."

Trong lúc Lâm Động đang sững sờ, thanh âm của Tiểu Điêu đã vang lên trong đầu.

(1): Phù Khôi: Khôi là con rối, Phù Khôi là những con rối được khắc phù văn.

"Phù Khôi" Lâm Động thì thào lẩm bẩm.

"Nói một cách đơn giản, Phù Khôi có 3 cấp, thượng trung hạ, Phù Khôi cụt tay ngươi đang cầm sợ rằng chưa đạt tới hạ đẳng, chỉ có thể nói là tàn thứ phẩm, Phù Khôi thượng đẳng thì cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng có khó thu thập, hơn nữa có người nói trên Phù Khôi thượng đẳng còn có một loại Phù Khôi cao cấp hơn, nhưng loại đó ta không rõ. . ."

"Ở bên ngoài vương triều Đại Viêm có một số môn phái đặc biệt, họ nổi tiếng về sản xuất Phù Khôi, những Phù Khôi của bọn họ mới thực sự là khủng bố, có một lần ta nhìn thấy một vị cường giả Niết Bàn Cảnh bị hai Phù Khôi giết tại trận. . ."

"Giết cường giả Niết Bàn Cảnh tại trận. . ."

Nghe thấy Tiểu Điêu nói như thế, Lâm Động giật mình, Phù Khôi gì mà có uy lực khủng bố như vậy? Ngay cả cường giả Niết Bàn Cảnh cũng có thể giết chết?

Lâm Động suy nghĩ trong chốc lát, nhưng không cách nào tưởng tượng nổi sự khủng bố của loại Phù Khôi kia, ddahf phải cười khổ lắc đầu, thế giới bên ngoài vương triều Đại Viêm này đúng là kỳ lạ cổ quái.

"Nếu ngươi muốn tìm kiếm linh dược thì đi về phía bên trái đi, bên đó hình như có một chút ba động của linh dược."

Tiểu Điêu không có hứng thú với đám Phù Khôi này cho nên sau khi giảng giải cho Lâm Động hiểu, thì lập tức chỉ đường đi.

"Ừ."

Lâm Động gật đầu, sau đó vỗ vỗ Tiểu Viêm, một người một thú nhanh chóng biến mất.

Đi lại trong Mộc Thung Trận (2) kỳ lạ, Lâm Động phát hiện thêm không ít Phù Khôi bị gãy chân tay, hơn nữa còn có cả vết tích đánh nhau, chắc là có người đã giao thủ với Phù Khôi ở nơi này.

(2): Mộc Thung Trận: Trận pháp được làm bằng cách đóng cọc gỗ lên mặt đất theo một quy tắc nhất định.

Trên đường đi, Lâm Động cũng gặp một số Phù Khôi hoàn chỉnh, nhưng mà thấy chúng di chuyển chậm, thân hình thì không linh hoạt, hắn mới hiểu tại sao chúng lại gãy tay chân, bởi vì ngoại trừ khí lực lớn thì chỉ là bia ngắm cho người khác.

Sau khi tiện tay tiêu diệt mấy Phù Khôi, Lâm Động mất đi hứng thú, vỗ nhẹ nhẹ Tiểu Viêm tăng tốc độ.

Nhưng mà, với tốc độ cao nhất của Tiểu Viêm, Lâm Động cũng phải mất hơn 10 phút vẫn chưa ra khỏi Mộc Thung Trận, con đường trước mặt dường như không có điểm cuối.

"Có chút kỳ lạ. . ."

Lại thêm mấy phút đồng hồ nữa, Lâm Động bảo Tiểu Viêm ngừng lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc, bọn họ dường như đang đi loạn trong con đường này thì phải, bởi vì không thấy một bóng người nào khác, nếu không phải nhìn thấy dấu vết giao tranh, Lâm Động sẽ cho rằng chỉ có mình hắn ở nơi này.

"Hình như đây là một cái trận pháp"

Tiểu Điêu dường như phát hiện ra đầu mối, nó hiện lên trên vai Lâm Động, đảo mắt nhìn xung quanh, bất đắc dĩ nói:

"Thật phiền phức, trận pháp đáng ghét luôn làm ta nhức đầu."

"Chúng ta làm sao bây giờ?"

Lâm Động gãi đầu, chẳng nhẽ mình cứ tiếp tục đi như vậy? Vậy thì kiểu gì chẳng bị mệt mà chết?

"Để ta thử thăm dò một chút, tuy rằng ra không rành về trận pháp, nhưng mà cái Mộc Thung Trận này cũng chẳng có gì là cao thâm."

Tiểu Điêu khua khua móng vuốt, hai mắt nhắm lại, một cỗ ba động rất nhỏ theo đó khuếch tán ra xung quanh.

"Đi về phía trước ba trăm bước."

Sau một lúc thăm dò, Tiểu Điêu mở mắt, móng vuốt chỉ về phía trước.

Nghe vậy, Lâm Động nửa tin nửa ngờ đi thêm 300 bước, nhưng không thấy

điểm ra, hắn vuốt tay:

"Làm sao bây giờ?"

"Đừng nhìn phía trước, ngươi đẩy cái cọc gỗ thứ 8 ở bên trái một cái xem nào."

Tiểu Điêu nói.

"Ách?"

Lâm Động ngẩn người, con đường ở phía trước không đi, lại đi về hai bên, chẳng nhẽ con đường kia chỉ dùng để lừa người. .

Nghĩ tới chuyện mình đi loạn lâu như vậy, Lâm Động không khỏi trợn mắt, đưa tay đẩy một cái vào chiếc cọc gỗ thứ 8.

"Kẹt!"

Bị đẩy một cái, cái cọc gỗ trước mặt tự động di chuyển, tạo thành một cái lối đi ở trước mặt Lâm Động.

"Cơ quan thật tài tình."

Lâm Động thầm khen một tiếng, lửng thửng đến gần, phía trước vẫn có nhiều cọc gỗ, nhưng mà đã có kinh nghiệm một lần, hắn không hoảng loạn tiếp tục đẩy, một cái sân huấn luyện rộng rãi xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Nhìn thấy mình thoát khỏi Mộc Thung Trận, Lâm Động thở dài một hơi, sau khi đi vào sân hắn trở nên ngẩn ngơ, bởi vì trong sân có không ít Phù Khôi xếp hàng một cách chỉnh tề, nhìn số lượng chắc phải có gần 200 chiếc.

"Loại Phù Khôi vô dụng này có nhiều hơn cũng chẳng để làm gì. . ."

Lâm Động nhìn thoáng qua sau đó lắc đầu.

Nhưng mà, ngay khi hắn chuẩn bị cất bước, thanh âm của Thanh Đàn lại vang lên.

"Đồ ngu, đám Phù Khôi này toàn bộ đều là Phù Khôi hạ đẳng, sức chiến đấu của nó không thua gì cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn."

Lâm Động vừa mới cất bước thì thân hình đã đứng im, sau đó da đầu bỗng nhiên tê dại, Phù Khôi Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn? Hơn nữa còn hơn trăm cái?

"Con mẹ nó, mình chẳng nhẽ có bệnh?"

Lâm Động chậm rãi thu hồi bước chân, nhìn đám Phù Khôi yên tĩnh trong sân huấn luyện mà da đầu tê dại.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 175

Phù Khôi Trung Đẳng

Hơn trăm cái Phù Khôi có thực lực ngang ngửa với Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, đây là cái khái niệm gì? Nếu như đám này đồng thời xông lên thì cho dù là cường giả Tạo Hình Cảnh cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Cho nên, khi Lâm Động nghe thấy Tiểu Điêu nói như vậy, hắn lập tức quay đầu kích động, tuy rằng tự tin nhưng không mù quáng cuồng vọng, lấy thực lực của hắn hiện giờ muốn đánh bại một vị cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn thì không quá khó khăn, nhưng nếu như muốn đánh bại hơn trăm người chỉ là nằm mộng.

"Sợ cái gì? Đám Phù Khôi này tuy rằng có thực lực của Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, nhưng mà chúng đã hỏng rồi."

Trong lúc Lâm Động đang sợ hãi thì Tiểu Điêu cười nhạo nói.

"Hỏng? . . .”

Lâm Động sửng sốt, cẩn thận quan sát đám Phù Khôi, quả nhiên thấy trong cơ thể chúng không hề có chút ba động nào, thân hình không động đậy giống như là một đống sắt.

"Phù văn bố trí trong đám Phù Khôi này đã tiêu tán hết rồi, không thể nào dùng lại nữa, nhìn thì khiến cho người ta sợ hãi, nhưng thực ra chúng chỉ là một đống sắt mà thôi, đi nào."

Nghe vậy, Lâm Động thở dài một hơi, chậm rãi đi vào sân huấn luyến, nhưng mà hắn vẫn rất cẩn thận, bàn tay nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích, mũi kích lấp lánh

ánh sáng đỏ, có như vậy trong lòng Lâm Động mới yên tâm hơn một chút.

Trong sân yên tĩnh không có bất kỳ thanh âm nào khác ngoài tiếng bước chân rất nhỏ của Lâm Động, hắn đi trong đám Phù Khôi, nhìn những cục sắt lạnh lẽo này mà trong lòng cảm khái, nếu như nó đột nhiên sống lại thì hắn thảm rồi.

Cũng may tình huống bi kịch đó không xảy ra, Tiểu Điêu tuy rằng thích đả kích hắn, nhưng chưa nói ra câu nào không đáng tin.

Nhìn đội quân Phù Khôi hung mãnh, không có động tĩnh gì, Lâm Động đi qua chúng mới dám thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn phía trước, ở đó có mùi thơm của thuốc rất nồng.

Ở trước mặt Lâm Động là một cái hồ nước trong thấy đáy, ở giữa hồ nước lại có một cái ao nhỏ dùng ngọc thạch vây thành, trong ao nhỏ có không ít linh dược, hơn nữa nhìn thân hình chúng thì phẩm chất đều không thấp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Lâm Động hiện lên sự vui mừng, hắn lao tới cạnh ao, đảo mắt nhìn một vòng sau đó tập trung vào cái gốc cây linh dược màu đen, trông hình dáng của nó rất giống một con rắn nhỏ, khí chất âm hàn nồng nặc từ trên thân cây phát ra, làm cho xung quanh cái ao này đều bao trùm một tầng hàn khí, nhìn qua có chút kỳ lạ.

" Cực Sát Âm Long Tiên!"

Nhìn gốc cây linh dược màu đen này, trong lòng Lâm Động hiện lên vẻ kích động, trải qua ngàn vạn lần tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được thứ mình muốn.

Lâm Động dùng một tia Tinh Thần Lực nhẹ nhàng cắt lấy "Cực Sát Âm Long Tiên", sau đó cẩn thận đựng vào hộp ngọc đã chuẩn bị từ trước.

Lấy được "Cực Sát Âm Long Tiên", Lâm Động như trút được gánh nặng, lúc này hắn mới thanh thản thu thập những linh dược khác, phẩm chất của linh dược trong ao không tháp, trước kia Lâm Động phải miễn cưỡng lắm mới có được một

gốc lục phẩm linh dược ở Viêm Thành. . . Ở chỗ này, có... ít nhất... hơn mười gốc cây, hơn nữa, ở vị trí ao nhỏ còn lưu lại mùi thuốc nồng nặc, chỉ nhìn qua cũng có thể nhận thấy, trong ao có một cái gốc cây, hiển nhiên có người nào đó nhanh chân tới trước hái mất.

Nhìn thấy linh dược tốt nhất đã bị người khác lấy đi, Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện này chắc là do đám người Lâm Lang Thiên làm, linh dược có thể khiến bọn họ động tâm chắc chắn không phải là thứ bình thường, may mắn là họ không để ý tới Cực Sát Âm Long Tiên. . .

"Lục phẩm linh dược cũng không tệ lắm."

Trong lòng tự an ủi một tiếng, sau đó Lâm Động ra tay thu thập, chẳng quản phẩm chất của chúng ra sao, đã ra tay là thu toàn bộ, chỉ sau mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, vốn một cái ao linh dược chi chít bây giờ đã trọc lốc, chỉ còn lại nước ao màu xanh nhạt, tỏa ra mùi hương của thuốc.

Không thể trách Lâm Động tham được, dù sao hắn đâu có căn cơ vững chắc như đám Lâm Lang Thiên, Vương Viêm, thực lực của hắn hoàn toàn là do hắn tự mình cực khổ luyện tập, đám linh dược này chẳng là gì với họ nhưng đối với Lâm Động lại vô cùng quý giá.

"Phù. . ."

Thu xong gốc cây cuối cùng, Lâm Động thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn cái cửa đá đã bị phá vỡ ở phía trước, hắn có thể cảm giác được, đám người Lâm Lang Thiên có thể ở phía trước không xa, mà đây cũng có thể là vùng đất trung tâm của Cổ Mộ Phủ.

"Ta đúng là muốn nhìn xem, ở đây có bảo bối gì!"

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, nhưng hắn không lập tức rời đi, hắn không thể tranh đoạt bảo bối với đám Lâm Lang Thiên được, nhưng hắn lại rất muốn biết họ đoạt được cái gì.

"Chờ một chút!"

Nhưng mà, trong lúc Lâm Động dự định bước đi thì Tiểu Điêu đột nhiên hiện ra, ánh mắt của nó không nhìn về phía trước mà lại nhìn về phía cái ao linh dược đã sạch trơn.

"Làm sao vậy?"

Lâm Động cũng bị hành động của nó khiến cho sửng sốt, ánh mắt cũng đảo qua ao linh dược màu xanh nhạt nhưng không phát hiện thêm gì, cho nên nghi hoặc hỏi lại.

"Bên dưới cái ao linh dược này hình như còn một thứ."

Tiểu Điêu nhìn ao linh dược, đột nhiên vung móng vuốt, nước ao đột nhiên xoay tròn bốc lên.

Sau khi cái ao linh dược bị hút ra ngoài, đáy ao lộ ra, Lâm Động nhìn thấy ở trong đám bùn của đáy ao có một cái đầu màu đồng, trông giống như Phù Khôi.

"Lại là một Phù Khôi. . ."

Thấy thế, Lâm Động thất vọng lắc đầu.

"Hắc, tiểu tử, Phù Khôi này có chút không đơn giản, ta nghĩ nó là Phù Khôi trung đẳng đấy, sức chiến đấu của nó có thể sánh ngang với cường giả Tạo Hình Cảnh."

Tiểu Điêu nói.

"Phù Khôi trung đẳng?”

Lâm Động ngẩn ra, chợt lắc đầu:

"Cần gì biết nó là trung đẳng hay hạ đẳng, nó chỉ là sắt vụn mà thôi."

"Ngươi sai rồi, cái Phù Khôi này không phải là sắt vụn, nó có thể sử dụng!"

Tiểu Điêu cười quái dị nói:

"Đừng xem thường nó, phù văn trong Phù Khôi này vẫn còn toàn vẹn, chỉ thiếu năng lượng để khởi động mà thôi."

"Vậy có thể lấy đi hay không?”

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, nói.

Tiểu chiêu vung móng vuốt, trực tiếp lôi cái Phù Khôi ở trong bùn ra, sau đó nhúng nó vào nước hồ, sau khi sạch sẽ mới đặt ở trước mặt Lâm Động.

Phù Khôi cao khoảng 2 trượng, trong tay cầm một thanh trường mâu bằng đồng xanh, trông rất vạm vỡ, thân hình nó màu xanh nhạt, dường như được chế tạo từ một loại tài liệu đặc thù, trên thân nó còn có những phù văn phức tạp, nhưng mà hai mắt nó lại ảm đạm không sáng.

Chỉ nhìn từ bên ngoài, cái Phù Khôi này còn mạnh hơn những thứ Lâm Động nhìn thấy trước tới mấy lần.

Tiểu chiêu vung móng vuốt điểm vào trán Phù Khôi một cái, ở nơi đó lập tức xuất hiện một vòng xoáy, trong vòng xoáy chẳng có một thứ gì.

"Lạc ấn đã mất nhưng vẫn có thể dùng, ngươi sử dụng Tinh Thần Lực của mình lưu lại lạc ấn ở chỗ này."

Tiểu Điêu nói.

Nghe vậy, Lâm Động nhất thời đại hỉ, một tia Tinh Thần Lực nhanh chóng chui vào trong vòng xoáy, trực tiếp hạ tinh thần lạc ấn ở trong đó, mà khi hạ lạc ấn thành công, trên cái Phù Khôi kia xuất hiện một đạo ấn ký rất nhỏ.

"Được rồi, Phù Khôi này là của ngươi."

Trong mắt Lâm Động tràn đầy vẻ mừng rỡ như điên, đơn giản như vậy đã có một Phù Khôi thực lực sánh ngang với cường giả Tạo Hình Cảnh?

Trong lúc mừng như điên, Lâm Động hạ một mệnh lệnh, nhưng mà mệnh lệnh hạ xong Phù Khôi vẫn không nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra?"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Động không khỏi ngạc nhiên nói.

"Ta chẳng phải đã nói rồi ư, Phù Khôi thiếu năng lượng để khởi động."

Tiểu Điêu đảo cặp mắt trắng dã, nói.

Lâm Động mở trừng hai mắt, trong lúc bất chợt hắn cảm thấy có cái gì đó không đúng, lập tức cẩn thận từng li từng tí nói:

"Làm sao để đưa năng lượng vào trong đó? Mặt khác, nếu như muốn nó có thực lực của cường giả Tạo Hình Cảnh, vậy cần bao nhiêu năng lượng?"

"Năng lượng ư, trực tiếp đem Thuần Nguyên Đan bỏ vào trong cơ thể Phù Khôi là được, còn muốn phát động công kích sáng ngang với cường giả Tạo Hình Cảnh thì cần hai nghìn viên Thuần Nguyên Đan ba, nhớ kỹ, đây chỉ là năng lượng cần thiết để phát động một lần công kích, sau khi phát động xong lại phải tiếp tục sử dụng Thuần Nguyên Đan."

Tiểu Điêu vung móng vuốt, nói.

"Một lần công kích, hai nghìn viên Thuần Nguyên Đan? ! Con mẹ nó, tại sao không đi cướp đi!"

Điều không đúng trong lòng Lâm Động lúc này đã được giải đáp, Lâm Động mặt mũi đỏ bừng, hổn hển quát lớn, hai nghìn viên Thuần Nguyên Đan một lần công kích, con mẹ nó, vậy chẳng phải hắn đem cả gia sản bỏ vào cũng chỉ đủ cho cái Phù Khôi này phát động hơn mười lần công kích thôi sao?

Cái đồ rắm chó này, tiêu hao như vậy ai mà dùng được!

"Tiểu tử, ngươi tưởng rằng một kích của cường giả Tạo Hình Cảnh yếu hay sao? Người ta tu luyện khổ cực cả chục năm, trăm năm mới đạt đến bước này, hiện tại ngươi chỉ cần dùng hai nghìn viên Thuần Nguyên Đan là có thể phát động công kích cường đại giống như vậy, ngươi còn không biết đủ?"

Tiểu Điêu cười lạnh nói, nhưng mà trong thanh âm của nó hình như có chút hả hê.

Lâm Động không nói gì, cực kỳ bi phẫn nhìn con súc sinh Phù Khôi trước mặt, vốn tưởng rằng hắn có được một sự trợ giúp tốt, ai dè đây chỉ là một thứ đốt tiền.

Nếu như là người có tiền tài hùng hậu có được Phù Khôi này, sợ rằng họ sẽ mừng như điên, nhưng mà Lâm Động không có nhiều tiền tài, nếu như ở trong Cổ Mộ Phủ hắn không thu được hai vạn viên Thuần Nguyên Đan, sợ rằng muốn cho Phù Khôi này công kích một lần hắn cũng không làm được. . .

Thứ này, nếu như không phải là người nhiều tiền thì không dùng nổi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 176

Biển Lửa

"Đừng than, muốn sử dụng nó tuy phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng ngươi muốn sử dụng lúc nào cũng được, ở thời điểm mấu chốt nó còn có thể cứu mạng ngươi đấy."

Nhìn thấy Lâm Động buồn bực, Tiểu Điêu không khỏi trợn mắt nói.

"Người khác mà có được Phù Khôi trung đẳng không biết sẽ hưng phấn thành cái dạng gì, vậy mà chỉ vì hai nghìn viên Thuần Nguyên Đan ngươi lại như thế này."

Nghe thấy Tiểu Điêu nói những lời này, Lâm Động trợn mắt, hắn đâu phải đại nhân vật, cũng không có mấy dòng họ lớn ở đằng sau lưng ủng hộ, phía sau hắn chỉ có một cái Lâm gia nhỏ nhỏ bình thường mà thôi.

"Ai, cũng được, coi như là mình có được một cái mặt hàng bảo mệnh."

Lâm Động khẽ thở dài, đúng như lời Tiểu Điêu nói, mặc dù phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng đôi khi nó lại có công dụng nghịch chuyển càn khôn, hai nghìn viên Thuần Nguyên Đan với một cái mạng nhỏ, cái mạng đương nhiên đáng giá hơn rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Động khoát tay, đem Phù Khôi này thu vào trong Càn Khôn Đại, sau đó quay đầu nhìn cánh cửa vỡ nát không xa, thở sâu ra một hơi, không chút do dự phất tay, chậm rãi đi tới đó, Tiểu Viêm và Tiểu Điêu nhanh chóng đi theo.

Đi vào trong đại môn vỡ nát, đập vào mắt hắn chỉ là một đống bừa bãi, trên

mặt đất có không ít Phù Khôi gãy tay chân, hơn nữa còn có cả vết tích giao thủ, chắc là do đám Lâm Lang Thiên lưu lại.

Lâm Động chậm rãi đi trong thông đạo hỗn loạn, mặc dù không có bảo bối gì, nhưng mà trở ngại thì chưa chắc đã không có.

Trong im lặng, Lâm Động đi thêm mười mấy phút đồng hồ, ven đường đã đi qua mấy cái đại điện mở toang, mà càng về sau, vết tích tranh đấu càng kịch liệt, có thể nhận ra đám Phù Khôi ở phía sau mạnh mẽ hơn trước, số lượng của chúng có thể khiến cho đám Lâm Lang Thiên vất vả.

"Rộp!"

Khi Lâm Động tiến vào trong một cái đại điện bừa bãi, ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn vào một cái màn sáng ở phía trước.

Thông đạo này đã tới tận cùng, chỉ còn một cái màn sáng đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt, Lâm Động cẩn thận từng li từng tí đi tới gần cái màn sáng kia, sau đó tầm nhìn của nó tập trung vào một cái Phù Khôi vỡ nát ở trên đó, màu sắc của Phù Khôi này giống như đúc với cái Phù Khôi mà Lâm Động đã thu được ở dưới đáy ao, xem ra đây cũng là một cái Phù Khôi trung đẳng.

Hơn nữa nhìn dấu vết quanh đây, có thể nhận ra cái Phù Khôi này đã chiến đấu một trận kịch liệt với đám người Lâm Lang Thiên, chỉ là nó vẫn không thể ngăn cản bước tiến của họ, đương nhiên kết quả sẽ là bị phá hủy.

"Ngay cả Phù Khôi trung đẳng có thể sánh ngang với cường giả Tạo Hình Cảnh cũng không thể ngăn cản bọn họ."

Lâm Động cúi đầu sờ sờ cái Phù Khôi vỡ nát, trong mắt xẹt qua vẻ nghiêm túc, đám người kia không hổ là đám người đỉnh phong nhất trong thế hệ trẻ của vương triều Đại Viêm, thực lực như vậy đúng là làm cho người khác thán phục.

"Lạc ấn do vị cường giả Niết Bàn Cảnh kia lưu lại ở nơi này vẫn chưa hoàn

toàn tiêu tán, cho nên sức chiến đấu của nó vẫn còn, cũng chính vì như vậy đám người kia mới không còn cách thu làm vật cho mình sử dụng, đành phải phá hủy. Thực lực của đám người này coi như là những người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của vương triều Đại Viêm, nhưng mà vẫn còn kém xa so với cường giả Niết Bàn Cảnh, lạc ấn đã qua bao nhiêu năm rồi, nhưng những người như họ không thể nào xóa đi được."

Tiểu Điêu ngồi ở trên vai Lâm Động nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn đúng là may mắn như có được một Phù Khôi không còn lạc ấn.

"Từ nơi này đi vào chắc là trung tâm của Cổ Mộ Phủ, ngươi tính vào trong đó hay sao? Bên trong đó sợ rằng nguy hiểm hơn nơi này mấy lần."

Tiểu Điêu nhìn màn sáng trước mắt, nói.

Lâm Động gật đầu cười nói:

"Đã tới đây rồi chẳng nhẽ còn tính quay lại?"

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Động đã tung mình nhảy qua, màn sang rung động một cái, thân hình Lâm Động biến mất, Tiểu Điêu và Tiểu Viêm cũng theo sát chui vào trong màn sáng.

Đi vào trong màn sáng, trước mắt Lâm Động chỉ là một không gian tối đen, sau một lát là màu đỏ đậm, hơi nóng đập vào mắt, làm cho hắn cả kinh phải vận Nguyên Lực bảo vệ quanh thân.

Sau khi bảo vệ thân thể, Lâm Động mới đưa mắt nhìn tình hình xung quanh, trong mắt hắn lập tức hiện lên sự kinh ngạc, bởi vì trước mặt hắn chính là một biển lửa đỏ bừng, hơi nóng cũng từ nơi này tán phát ra xung quanh.

"Những ngọn lửa này có phải hư huyễn không?"

Lâm Động nhíu nhíu mày, nói.

"Thật thật giả giả, ai mà đoán được, ở đây chắc cũng là một đại trận, hơn nữa còn có chút bản lĩnh."

Tiểu Điêu nhìn một chút, sau đó dùng móng vuốt chỉ vào trong biển lửa:

"Kìa, mấy tên kia dường như đang bị vây khốn."

Nghe vậy, Lâm Động vội vàng đưa mắt nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy trong biển lửa có một số bóng người đang chật vật chống lại ngọn lửa, họ chính là đám người Lâm Lang Thiên.

"Đại trận thật mạnh, ngay cả đám người Lâm Lang Thiên cũng bị vây nhốt!"

Lâm Động hít một hơi lạnh, sau đó nói:

"Vậy thì cái đại trận này không thể xông qua rồi."

"Cũng không nhất định, phàm là trận pháp, đương nhiên phải có cách đi qua."

Tiểu Điêu không cho là đúng, móng vuốt chỉ chỉ về biển lửa phía trước, nói:

"Có thấy biển lửa kia chia thành mấy con đường không?"

Lâm Động đưa mắt nhìn sang, lúc này mới thấy trong biển lửa đúng là có mấy con đường không có lửa.

"Đây là cách đi qua? Nhưng mà ở đây có mấy con đường. . . cái nào mới là thật?"

Lâm Động vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc, những thông đạo này đều là giả, đám Lâm Lang Thiên muốn dùng chúng đi qua trận pháp nên mới bị đại trận vây khốn."

Tiểu Điêu cười quái dị nói.

"Tất cả đều là giả? Vậy cái thật ở nơi nào?"

Lâm Động sửng sốt.

"Con đường trước mặt là thật."

Tiểu Điêu tiếp tục chỉ về phía trước, hướng chỉ của nó không phải là một con đường nào cả, mà chính là biển lửa.

"Chỗ không có khả năng mới là chỗ dùng được."

Thấy Lâm Động khả nghi, Tiểu Điêu cười, sau đó nhanh chóng bay lên vai Lâm Động, lười biếng nói:

"Đi thôi, tiểu tử, mang dũng khí ra đi."

Nhìn biển lửa cháy hừng hực, Lâm Động cười khổ.

"Ai, thử xem thế nào. . ."

Do dự một hồi, Lâm Động rốt cục vẫn phải cắn răng, đã đi tới đây không thể nào trở về được, tuy nói đám Lâm Lang Thiên bị vây nhốt, nhưng hắn có Tiểu Điêu kinh nghiệm phong phú ở bên cạnh làm quân sư, chắc chắn phải hơn bọn họ.

Đã quyết định, Lâm Động không do dự, Nguyên Lực tuôn ra bảo vệ quanh thân, cùng lúc đó, Tinh Thần Lực trong Nê Hoàn Cung cũng rục rịch, chuẩn bị ứng phó với tất cả những chuyện đột nhiên phát sinh.

Sau khi chuẩn bị chu đáo, Lâm Động chậm rãi tiến lên, trước khi tiến vào biển lửa, hắn phải cắn răng thêm một lần sau đó mới nhảy vào trong.

Đi vào trong biển lửa, cái cảm giác đau đớn thiêu đốt trong dự tính không

truyền tới, sự căng thẳng trong lòng Lâm Động mới giảm xuống, hắn đưa tay vuốt vuốt mồ hôi trên trán.

"Đi về phía trước là được rồi."

Tiểu Điêu cười nhạo Lâm Động một cái, sau đó mới vung móng vuốt, nói.

Lâm Động gật đầu, gọi Tiểu Viêm sau đó nhanh chóng bước đi, ở xung quanh lửa cháy rừng rực nhưng chẳng ảnh hưởng gì tới Lâm Động.

"Quả thật là kỳ dị."

Trong lòng thầm khen một tiếng Lâm Động đi nhanh hơn, càng đi vào sâu hắn lại nhìn rõ đám người Lăng Thanh Trúc đang kiệt lực chống lại biển lửa, trông họ hình như đang luống cuống tay chân, đám người này đi lầm đường, lạc vào công kích của đại trận.

Lâm Động bị biển lửa vây dưới chân, hắn có thể nhận ra đám người Lâm Lang Thiên nhưng họ lại không cách nào nhìn thấy hắn, cũng bởi vì như vậy, Lâm Động chẳng kiêng nể gì mà không nhận xét.

"A. . ."

Khi ánh mắt Lâm Động đảo qua phía trên biển lửa, hắn a lên một tiếng, bởi vì hắn phát hiện nữ tử thần bí chân đạp thanh liên kia đã từng ở đây.

"Lẽ nào nàng cũng đã xông qua được đại trận?"

Ánh mắt Lâm Động biến ảo, hắn có thêm Tiểu Điêu chỉ điểm mới có thể phá giải được đại trận, nếu cô gái kia bằng vào thực lực của bản thân mà xông qua được nơi này thì chẳng phải là quá mạnh hay sao? Dù sao, mạnh như đám người Lâm Lang Thiên cũng bị nhốt ở đây mà. . .

Trong lúc sắc mặt Lâm Động đang biến ảo, thì ở phía trước biển lửa đột nhiên xuất hiện một cánh cửa bằng đồng xanh đang khép hờ.

Nhìn cái cánh cửa bằng đồng xanh khép hờ, trong lòng Lâm Động hơi trầm xuống, không ngờ nơi này vẫn bị người ta xông vào trước, nếu như hắn đoán không sai thì người này chắn chắn là nữ tử thần bí chân đạp thanh liên.

"Đã xông vào tới tận đây rồi thì kiểu gì cũng phải vào xem!"

Đứng trước cánh cửa bằng đồng xanh, Lâm Động chần chờ một chút, sau đó không cam lòng đi vào bên trong.

Khi Lâm Động tiến vào bên trong, màu đỏ chậm rãi tiêu tán, bên trong là một tòa thạch điện yên tĩnh xuất hiện ở trong tầm mắt.

Trong thạch điện không bày biện một cách xa hoa, trái lại nó có vẻ vô cùng đơn giản, vắng vẻ, ánh mắt Lâm Động đảo qua một vòng sau đó dừng lại ở giữa khu vực trung tâm, ở nơi đó có một cái quan tài đá không có nắp, trên quan tài có một chùm sáng sinh cơ bừng bừng.

Lâm Động híp mắt tập trung nhìn vào chùm sáng, sau đó hắn mơ hồ nhận ra trong chùm sáng có một trái tim xanh biếc do năng lượng ngưng tụ thành, nó đang đập nhè nhẹ, khi nó rung lên một cái, Nguyên Lực trong đại điện lại rung động một lần.

"Niết Bàn Tâm!"

Tiểu Điêu than một tiếng sợ hãi.

"Đây chính là Niết Bàn Tâm trong truyền thuyết hay sao? !"

Ánh mắt Lâm Động nhìn chằm chằm vào chùm sáng, trong mắt chấn động, hai chân chậm rãi tiến lên.

Nhưng mà, ngay khi Lâm Động vừa bước lên, một thanh âm đột nhiên vang lên trong thạch điện yên tĩnh.

"Đây không phải là chỗ ngươi có thể tới. . ."

Lâm Động dừng chân, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên không trung, hai mắt híp lại, ở nơi đó có một cái thanh liên đang bay lơ lửng, một bóng hình xinh đẹp đang dùng đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm vào hắn.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 177

Niết Bàn Tâm

Nhìn nữ tử thần bí đứng trên Thanh Liên, lúc này Lâm Động mới cảm nhận được vẻ đẹp kinh diễm của nàng, đôi mắt trong suốt kia giống như một cái đầm nước kín đáo lặng lẽ, váy màu nhạt bao lấy vóc người gần như hoàn mỹ.

Nữ tử này giống như tiên nữ hạ phàm, mỹ lệ kinh diễm thế nhân, loại xinh đẹp này kinh tâm động phách, đẹp tới mức không nhuốm bụi trần, đồng thời cũng khiến cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác xa lạ không thể lại gần.

Ánh mắt Lâm Động đảo qua nhìn nữ tử này vài lần sau đó mới chẫm rãi nhìn sang chỗ khác.

"Tiểu Điêu, chúng ta liên thủ có thể đánh thắng nàng ta không?"

"Khó, nữ nhân này tuổi tác không lớn nhưng thực lực vô cùng khủng bố, sợ rằng không kém Lâm Lang Thiên chút nào, cho dù chúng ta liên thủ cũng thắng ít bại nhiều."

Tiểu Điêu nói một cách nghiêm túc, nếu như nó ở trạng thái toàn thịnh đương nhiên không quan tâm tới cô gái này, nhưng mà hiện giờ không thể.

Nghe vậy, Lâm Động cười khổ một tiếng, ánh mắt đảo một vòng, nhìn nữ tử thần bí kia chắp tay nói:

"Tại hạ Lâm Động không có ý cướp đoạt bảo vật với cô nương, chỉ nhầm đường vào đây, đồng thời cũng muốn biết cường giả Niết Bàn Cảnh lưu lại bảo bối gì, không biết quý tính cô nương là gì?"

"Ngay cả đám người Lâm Lang Thiên cũng bị đại trận vây bên ngoài, ngươi có thể xông vào đây đúng là có chút bản lĩnh."

Nữ tử thần bí nói một cách nhẹ nhàng, tấm sa mỏng trên mặt hơi rung động, thanh âm thanh thúy như ngọc rơi, từ giọng nói có thể nhận ra nàng ta không tin Lâm Động đi nhầm đường vào đây, cô gái này không chỉ có dung mạo tuyệt thế mà tâm tư cũng không kém.

"Ta là Lăng Thanh Trúc, nếu Lâm Động công tử không có ý tranh đoạt, Thanh Trúc xin đa tạ trước, việc dùng sức ép người, Thanh Trúc không muốn, cho nên kính xin Lâm Động công tử đừng nảy sinh ý nghĩ gì không hay."

Giữa không trung, Lăng Thanh Trúc quay người nhìn Lâm Động thi lễ một cái, giọng nói thì lễ độ nhưng lại mang ý uy hiếp, điều này Lâm Động nhận thấy rõ.

Đối với việc này, Lâm Động đành phải bó tay, nữ nhân này quá khủng bố, đánh không lại chỉ đành phải nhún nhường, hành sự tùy theo hoàn cảnh, hơn nữa Lâm Động cũng hiểu, đừng thấy cô gái này biểu hiện hiền lành, hắn dám khẳng định, nếu như hắn ra tay phá hỏng chuyện tốt thì sợ rằng nàng sẽ hạ thủ không lưu tình.

Ở Viêm Thành, Tử Nguyệt ngoài mặt lạnh lùng nhưng tâm tư không tệ, vị mỹ nhân dung mạo tuyệt thế trước mắt này khác hẳn, tuy giọng nói mang theo hòa khí bình thường, nhưng trong lòng sợ rằng lại lạnh như một tấm băng.

Nữ nhân này quá lợi hại.

Lợi hại đến mức Tiểu Điêu còn phải kiêng kị, tất cả đều liên quan tới thực lực.

Nhìn thấy động tác của Lâm Động, Lăng Thanh Trúc thu hồi ánh mắt, nàng nhận ra thực lực của Lâm Động, tuy nàng có nghi ngờ về việc tại sao người này lại xông được vào đây, nhưng mà cũng không cần quá để ý, tuấn kiện trẻ tuổi

nàng đã thấy rất nhiều, cho nên nàng có tự tin, cho dù Lâm Động có ở đây thì chỉ cần hắn hơi có dị động, nàng cũng có thể chế phục một cách đơn giản.

Bởi vậy, hành động dùng sức ép người sẽ mang ý nghĩ khinh thị đối phương, nàng tự tin Lâm Động không gây ảnh hưởng gì với nàng cả.

Lăng Thanh Trúc đảo mắt nhìn Lâm Động một lần sau đó nhìn về phía chùm sáng, nàng đương nhiên nhận ra Niết Bàn Tâm ở trong đó, nhưng mà trên mặt nàng không có chút vui mừng, định lực như vậy thật bất phàm.

"Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được Niết Bàn Tâm. . ."

Trong thanh âm của Lăng Thanh Trúc mang theo một sự kinh ngạc, nàng chợt phất tay, một đạo thanh quang từ đầu ngón tay bay ra, sau đó hóa thành một bàn tay, trực tiếp vây lấy chùm sáng kia.

"Ong ong!"

Đối mặt với việc Lăng Thanh Trúc tấn công, chùm sáng kia trở nên rung động, tản mát ra một cỗ lực cản mạnh mẽ.

"Phá!"

Nhìn thấy chùm sáng kháng cự mạnh mẽ như vậy, Lăng Thanh Trúc lại điểm một cái nữa, đóa sen dưới chân tự động tách ra một cánh hoa, sau đó hóa thành một mũi khoan màu xanh đỏ nhạt, nặng nề đập vào trên chùm sáng.

"Ong ong!"

Bị đạo ánh sáng xanh đỏ công kích, chùm sáng kia rung động mãnh liệt, một cái khe hở theo đó hiện ra, trông tình hình hiển nhiên là nó không thể chống được sự công phá của Lăng Thanh Trúc.

Chùm sáng rung động không được bao lâu thì vỡ tung, Niết Bàn Tâm tinh hoa tu luyện của cường giả Niết Bàn Cảnh cũng theo đó hiện ra giữa không

trung.

"Ào ào!"

Khi Niết Bàn Tâm hiện ra, Nguyên Lực trong phòng đá bạo động giống như thủy triều, tiếng ầm ầm vang lên như tiếng sóng vỗ.

Lâm Động nghiên đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào trái tim được bao bọc bởi ánh sáng màu xanh nhạt, đây chính là bảo bối trân quý nhất trong Cổ Mộ Phủ!

Tuy trong lòng thèm nhỏ dãi, nhưng khi nhìn người ngọc thì hắn lại không dám động thủ, Lâm Động nhíu chặt mày, tuy rằng cực kỳ không chấp nhận, nhưng hắn cũng rõ hiện giờ hắn có xuất thủ thì tỷ lệ thành công cũng không cao, hơn nữa, đám Lâm Lang Thiên còn phải trịnh trọng đối đãi với cô gái này, thì tất nhiên nàng ta sẽ có phòng bị với hắn.

Giữa không trung, Lăng Thanh Trúc nhìn Niết Bàn Tâm màu xanh phiêu phù ở trước mặt, ngọc thủ nhẹ nhàng nắm chặt, mấy đạo thanh quang từ dưới chân bắn ra, chiếu thẳng vào Niết Bàn Tâm.

"Xuy xuy!"

Bị thanh quang chiếu vào, Niết Bàn Tâm tản ra một làn sương trắng, hơn nữa bề ngoài của nó đang có dấu hiệu hòa tan.

"Xèo xèo!"

Đối với cảnh tượng này, Lăng Thanh Trúc không có gì kỳ quái, ngón tay nhẹ đưa, có rất nhiều đạo thanh quang bắn ra, tập trung vào Niết Bàn Tâm.

Thanh quang hội tụ càng nhiều, tốc độ hòa tan của Niết Bàn Tâm càng nhanh, chỉ trong khoảng mấy phút đồng hồ, Niết Bàn Tâm đã hoàn toàn biến thành một khối dịch thể màu xanh biếc.

Dịch thể chậm rãi lưu động ở giữa không trung, một cỗ ba động khủng bố cũng theo nó tuôn ra, đồng thời uy áp cực mạnh phủ xuống phòng đá.

Lâm Động đứng bên dưới, bị loại uy áp này chụp xuống, thân hình như nặng thêm mấy lần, thậm chí ngay cả Nguyên Lực đang lưu động trong cơ thể cũng chậm chạp hơn nhiều, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Cái loại uy áp mà Lâm Động cảm thấy giống như núi cao đè xuống lại chẳng ảnh hưởng gì tới Lăng Thanh Trúc, nàng nhìm chăm chú vào dịch thể màu sắc xanh biếc, bàn tay ngọc nhẹ vươn vén một phần lớp sa mỏng, số dịch thể màu xanh nhạt kia gào thét lao xuống, chui vào trong cái miệng đỏ tươi kia.

"Hắt xì!"

Lâm Động không có thời gian nhìn vẻ đẹp kinh hồn khi Lăng Thanh Trúc vén sa mỏng, khi hắn thấy cô gái này không chút do dự hút Niết Bàn Tâm vào miệng, tay hắn nắm chặt lại, ánh mắt không ngừng lóe lên, cân nhắc lợi hại và thắng bại khi ra tay. . .

Sau một lát Lâm Động bình tĩnh lại, sắc mặt thoáng có chút khó coi, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, lý trí đã bảo hắn dừng tay, cũng bởi vì Tinh Thần Lực mà hắn cảm nhận được, cô gái kia đang quan sát từ cử động của hắn.

"Thôi vậy, Niết Bàn Tâm tuy rằng trân quý, nhưng không đáng để mình đổi cái mạng nhỏ."

Lâm Động tự an ủi mình một tiếng, tuy rằng có chút buồn chán nhưng mà không thể làm gì khác hơn được, thực lực không bằng người, cho dù có liều mạng cũng chẳng làm gì được.

Khi Lâm Động quyết định dừng tay, thì số dịch thể màu xanh biếc cũng đã chui hết vào miệng cô gái, Lăng Thanh Trúc quay người lại nhìn Lâm Động:

"Lâm Động công tử đúng là người thủ tín, tiếp theo ta muốn luyện hóa năng

lượng của Niết Bàn Tâm, mong rằng công tử không nên quấy rầy."

Nghe vậy, Lâm Động cười gượng một tiếng, tuy có chút khó chấp nhận nhưng vẫn phải gật đầu.

Lăng Thanh Trúc không quan tâm tới nụ cười của Lâm Động thật giả bao nhiêu phần, nàng ưu nhã ngồi xếp bằng trên đóa sen, đôi mắt đẹp chậm rãi nhắm lại, đóa sen tỏa ra một màn sáng màu xanh bao phủ lấy nàng.

"Ai, con mẹ nó thật là xui xẻo!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Động không khỏi chửi thầm một tiếng, biết bao nhiêu khổ sở mới tới được chỗ này, vậy mà chẳng thu hoạch được cái gì.

Nhưng mà chửi thì chửi, Lâm Động cũng không có cách gì cả, đóa sen của Lăng Thanh Trúc cũng là một bảo bối cực kỳ cường đại, hơn nữa người này luôn luôn phòng bị hắn.

Sau khi chửi, Lâm Động đảo mắt nhìn căn phòng đá, sau đó lại nhìn cái quan tài đá, hơi chần chờ một chút rồi chậm rãi đi tới, biết đâu ở đấy lại có bảo bối nào khác.

Đến gần thạch quan, Lâm Động thấy bên trong chỉ có một bộ hài cốt, chắc là của vị cường giả Niết Bàn Tâm kia, hắn nhìn bên ngoài một chút rồi nhìn vào trong, thấy ngoài bộ xương này ra thì chẳng còn vật gì khác, lập tức thất vọng thở dài một hơi.

"Dù sao mình cũng đoạt được không ít đồ của tiền bối, vãn bối xin có lễ."

Liếc mắt nhìn bộ hài cốt, Lâm Động nói một cách bất đắc dĩ, sau đó khom người hành lễ.

"A?"

Nhưng mà, ngay lúc Lâm Động khom người, hắn phát hiện ra trên vách quan

tài đá bên cạnh bộ hài cốt dường như có một số chữ nhỏ, cho nên lập tức vội vàng đi tới.

"Cuộc đời của ta lấy Âm Dương lực đột phá Niết Bàn, Niết Bàn Tâm của ta phải có Âm Dương lực để hòa giải, nếu không bản thân sẽ bị thiêu đốt."

Dòng chữ ngắn ngủi này làm cho Lâm Động ngẩn cười, hắn cau mày suy nghĩ trong chốc lát, mới hiểu được dòng chữ này có ý gì, hắn quay đầu nhìn về phía Lăng Thanh Trúc đang ngồi giữa không trung, trên khuôn mặt hiện lên sự cổ quái vô cùng.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 178

Cường Đoạt Dương Khí

Âm Dương Lực ở đây đương nhiên không phải thiên địa âm dương, mà là nam dương nữ âm, nói một cách hoa mỹ thì gọi là Âm Dương Lực, nói một cách khó nghe thì gọi là song tu lực, mà người dùng lực lượng này tiến hóa bản thân nói một cách dễ nghe thì là hoan hỉ đại sư, khó nghe một chút gọi là oai môn tà đạo, mà khó nghe hơn nữa gọi là dâm tặc.

Cho nên, khi Lâm Động phát hiện chủ nhân của Cổ Mộ Phủ dùng lực lượng này tiến nhập Niết Bàn Cảnh, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi, hắn đưa mắt nhìn về phía Lăng Thanh Trúc đang ngồi xếp bằng trên đóa sen giữa không trung.

Dựa vào hàng chữ nhỏ, Lâm Động biết đây là do chủ nhân Cổ Mộ Phủ cố ý lưu lại, bình thường làm gì có ai để ý tới góc khuất này, ai đó nếu như không nắm được ảo diệu bên trong mà tự luyện hóa Niết Bàn Tâm thì kết quả cuối cùng sẽ giống như dòng chữ kia, dục hỏa đốt người.

Chủ nhân của Cổ Mộ Phủ đã chết rồi mà còn lưu lại chiêu này, đúng là làm cho người khác không biết nói gì.

Lâm Động nhìn chăm chú nhưng vẫn không thấy Lăng Thanh Trúc có biểu hiện gì, dáng vẻ rất bình tĩnh, chẳng giống bị dục hỏa thiêu đốt chút nào, điều này làm cho Lâm Động hoài nghi tính chân thực của dòng chữ trên vách.

"Lẽ nào dòng chữ kia lưu lại có mục đích là hại người?”

Lâm Động có vẻ hơi thất vọng thì thầm một tiếng.

"Ầm!"

Nhưng mà khi Lâm Động vừa mới nói xong thì trong phòng đã vang lên một tiếng nổ thật lớn, hắn vội vàng ngẩng đầu, thấy trong đóa sen kia có một cỗ năng lượng cuồng bạo đang ba động, mà nơi phát ra ba động này chính là trong cơ thể Lăng Thanh Trúc.

"Quả nhiên!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim Lâm Động nhất thời đập thình thịch.

Trong đóa sen, da thịt của Lăng Thanh Trúc đã trở nên đỏ bừng, một cỗ năng lượng âm hàn cực kỳ cường đại không ngừng từ trong cơ thể gào thét tuôn ra, khiến cho màn sáng của đóa sen không ngừng rung động.

Lúc này Lăng Thanh Trúc đã phát hiện ra có chuyện không ổn, nàng lập tức tăng thêm hàn ý của đóa sen, chỉ thấy bàn tay mảnh mai kia vung lên, một cỗ Nguyên Lực rất mạnh từ trong cơ thể tuôn ra, muốn áp chế cỗ năng lượng thuần âm kia xuống.

Đóa sen lóe lên một cái, năng lượng thuần âm cuồng bạo đang đối kháng kịch liệt với Nguyên Lực của Lăng Thanh Trúc.

Lâm Động thấy Lăng Thanh Trúc có khả năng áp chế cả năng lượng của Niết Bàn Tâm thì không khỏi tặc lưỡi, thực lực của nữ nhân này đúng là khủng bố.

Nhưng mà tuy tình hình hiện giờ đang giằng co, nhưng chỉ diễn ra trong thời gian ngắn, Niết Bàn Tâm dù sao cũng là tinh hoa tu luyện một đời của cường giả Niết Bàn Tâm, cho dù Lăng Thanh Trúc kinh diễm tuyệt thế ra sao thì vẫn có chênh lệch không nhỏ. Vì vậy, khi hai luồng năng lượng đối kháng nhau được vài phút, màn sáng của đoán sen lập tức vỡ tan, quanh thân Lăng Thanh Trúc lập tức bị bao phủ bởi một màn năng lượng thuần âm.

Nếu như ở trạng thái bình thường thì đây chính là một năng lượng đại bổ cho

Lăng Thanh Trúc, nhưng mà thứ này hiện giờ lại là một độc dược tuyệt thế, nếu như không cách nào hóa giải loại khí tức thuần âm này, một khi nó tích lũy nhiều trong cơ thể sẽ biến thành ngọn lửa thuần âm, thiêu đốt thân thể cả trong lẫn ngoài.

"Đồ vô sỉ!"

Trên đóa sen, Lăng Thanh Trúc đột nhiên đứng dậy, nói một câu lạnh lùng, hai tay vung lên, một cỗ Nguyên Lực rất mạnh tản ra, hóa thành một cái bàn tay lớn, hung hăng vỗ mạnh vào quan tài đá của cường giả Niết Bàn Cảnh.

"Ầm ầm!"

Hai tiếng nổ vang lên, bộ hài cốt và quan tài đá bị Lăng Thanh Trúc đánh tan thành, nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Lâm Động hơi giật giật, cô gái này quả nhiên không phải là người lương thiện gì cả, vừa lấy được Niết Bàn Tâm của người ta, một khắc sau đã trở mặt đánh cho người ta tới mức xương cốt không còn.

Lâm Động cẩn thận từng li từng tí lui về phía sau, nữ nhân này hiện giờ đang ở trong trạng thái giận dữ, bây giờ có đập chết mình cũng chẳng biết kêu oan với ai.

Nhưng lúc này hai người đều không phát hiện ra, trong lớp bụi của quan tài đá, có một luồng ánh sáng đỏ hơi hiện lên.

Sau khi một chưởng đập vỡ quan tài đá, thân hình của Lăng Thanh Trúc trở nên run rẩy, nàng có thể cảm giác được, trong người đang có một ngọn lửa hình thành, ngọn lửa này không nóng bỏng, mà lại tỏa ra sự âm hàn và băng lãnh vô tận, Nguyên Lực hùng hậu trong cơ thể nàng đang dần dần bị đông cứng.

Với thực lực hiện giờ của nàng không thể nào chống lại được lực lượng do cường giả Niết Bàn Cảnh lưu lại.

Lăng Thanh Trúc cắn răng một cái, đảo mắt nhìn về phía người duy nhất trong căn phòng này.

Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc đột nhiên nhìn mình, da mặt Lâm Động hơi giật, chậm rãi lui về phía sau, cười khan nói:

"Thanh Trúc cô nương, ta thấy nơi này không thích hợp ở lâu, ta đi trước một bước đây, cáo từ."

Chưa nói xong hắn đã bỏ chạy về phía cửa phòng.

Nhìn thấy Lâm Động chạy trốn, Lăng Thanh Trúc tức giận, trong lòng thầm gào lên, tại sao lúc nãy ngươi không đi?

Lâm Động không chạy được như ý muốn, khi hắn chạy gần tới cửa phòng thì có một cỗ kình phong cực kỳ mạnh mẽ vọt tới, nặng nề đập vào cánh cửa, trực tiếp đóng nó lại.

Nhìn thấy cánh cửa đã đóng chặt, Lâm Động chỉ có thể xoay người, nhìn Lăng Thanh Trúc đứng trên đóa sen cách đó không xa, nhíu mày nói:

"Ngươi muốn thế nào? Ngươi trúng chiêu không liên quan tới ta."

"Ngươi biết Niết Bàn Tâm có chuyện?"

Nghe thấy Lâm Động nói như thế, hàn quang trong mắt Lăng Thanh Trúc lóe lên, thanh âm của nàng trở nên lạnh lùng.

"Bên trong quan tài có viết, chỉ là sau khi ngươi ăn Niết Bàn Tâm ta mới phát hiện, chẳng nhẽ ngươi không biết?"

Lâm Động vội vã biện minh, nữ nhân này hiện giờ tâm tình không tốt, nếu như không thích là có thể xuất thủ đánh mình ngay.

Gương mặt Lăng Thanh Trúc biến ảo bất định, hiển nhiên là giận dữ, lúc nãy

đúng là nàng không nhìn thấy những dòng chữ trong quan tài, nếu có thì đâu bị khổ sở như thế này.

"Lâm Động công tử."

Trong lúc gương mặt Lâm Động biến đổi thì khí thuần âm quanh cơ thể nàng càng lúc càng trở nên dày đặc, nàng nhìn chằm chằm vào Lâm Động, vốn thanh âm của nàng lạnh lùng bây giờ lại trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

"Chuyện gì?"

Nếu là người bình thường, khi thấy một cô gái xinh đẹp như tiên nữ nói vậy, sợ rằng đầu khớp xương cũng nhũn ra, nhưng Lâm Động lại cảm nhận được có một lưỡi đao nào đó đã phóng tới.

"Thanh Trúc muốn mượn dương khí trong cơ thể của công tử dùng một chút, sau khi hoàn thành chắc chắn sẽ có thù lao xứng đáng."

Lăng Thanh Trúc nhẹ giọng nói.

"Cái này không tốt lắm đâu, Gia sư đã từng dặn, trước khi tu luyện tới Niết Bàn Cảnh thì không thể phá tấm thân đồng tử!"

Lâm Động cười khan nói.

Câu này chỉ là câu nói ngụy biện của Lâm Động, hắn đâu có lão sư, mà làm gì có nguyên tắc nào nói trước khi tu luyện tới Niết Bàn Cảnh thì không được phá thân, hắn nói câu này có ngụ ý là cự tuyệt.

"Công tử xin yên tâm, không cần nam nữ giao hoan mới có thể lấy được dương khí, Thanh Trúc tự có biện pháp của mình."

Nghe thấy Lâm Động nói như vậy, ngọc thủ của Lăng Thanh Trúc nắm chặt lại, cười khan nói.

"Lâm Động, cẩn thận một chút, nữ nhân này muốn dùng lực hút dương khí của ngươi, nếu như bị hút căn cơ sẽ bị tổn thương, để lại di chứng cực kỳ nghiêm trọng."

Thanh âm của Tiểu Điêu vang lên trong đầu Lâm Động.

"Hắc hắc, nếu như dùng phương thức hấp thu khí âm dương bình thường thì đôi bên đều có lợi ích không nhỏ, nhưng mà nữ nhân này hiển nhiên là rất cao ngạo, ngay cả đám thiên tài như Lâm Lang Thiên cũng không để trong mắt, đương nhiên là không thể dùng cách này áp dụng với ngươi, ngươi đừng có mơ nàng đem thân thể thuần khiết cho mình. . ."

"Con mẹ nó, nữ nhân này thật ác độc!"

Nghe thấy Tiểu Điêu nói như vậy, da đầu Lâm Động tê dại, không chút do dự nói:

"Thanh Trúc cô nương cõ lẽ nên tìm người khác, ta thấy mình không thích hợp, ở ngoài còn có đám Lâm Lang Thiên đấy. "

"Ngươi!"

Nghe thấy Lâm Động nói như thế, ánh mắt Lăng Thanh Trúc trở nên sắc bén và giận dữ, câu này của Lâm Động đúng là đả kích quá mức.

"Lâm Động công tử, Thanh Trúc đã nói, cho dù công tử có bị tổn thất thế nào thì ta cũng sẽ bồi thường gấp mấy lần."

Giận thì giận, công phu hàm dưỡng của Lăng Thanh Trúc rất tốt, nàng hít một hơi, cố gắng làm cho giọng điệu của mình trở nên nhẹ nhàng.

"Không có hứng thú, cáo từ!"

Lâm Động không muốn nghe nàng nói thêm nữa, hắn ôm quyền sau đó tung mình, một thanh Băng Huyền Kiếm xuất hiện ở dưới chân, bàn tay nắm lại,

Thiên Lân Cổ Kích hiện ra.

"Bình bịch!"

Khi Lâm Động về phía sau, Tiểu Viêm cũng đập mạnh vào cánh cửa, muốn dùng lực lượng mạnh mẽ đẩy cánh cửa ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt Lăng Thanh Trúc trở nên lạnh lùng, trạng thái trong cơ thể không cho phép nàng kéo dài, ngọc thủ lập tức vung lên, mấy đạo thanh quang từ dưới chân bay ra, lao tới chỗ Lâm Động.

"Nếu Lâm Động công tử không muốn phối hợp, vậy Thanh Trúc phải đắc tội rồi."

Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc xuất thủ, sắc mặt Lâm Động hơi trầm xuống, Nguyên Lực trong cơ thể tuôn ra cuồn cuộn, Thiên Lân Cổ Kích tỏa ra một màn sáng đỏ đậm, kích ảnh tung bay điểm mạnh vào mấy đạo thanh quang kia.

"Leng keng!"

Tia lửa xuất hiện khắp nơi, mỗi khi tiếp xúc với thanh quang, Lâm Động cảm nhận được một lực lượng phản chấn cường đại lan tới, tuy được Thiên Lân Cổ Kích hóa giải không ít, nhưng mà dư lực vẫn khiến cho Lâm Động bay ngược lại phía sau, trong miệng hắn cảm thấy ngọt ngọt, lực lượng của hắn đúng là có sự chênh lệch rất lớn với Lăng Thanh Trúc.

"Vù vù!"

Giữa không trung, thanh ảnh bay khắp trời, hóa thành vô số thanh quang, vây kín lấy Lâm Động, phạm vi di chuyển của hắn càng lúc càng nhỏ.

"Xuy!"

Khi phạm vi di chuyển bị hạn chế, Thiên Lân Cổ Kích của Lâm Động không còn cách nào phát huy hết tác dụng, chỉ hơi chút sơ sẩy đã bị thanh quang đánh

bay, sau đó thanh quang vây kín lấy Lâm Động.

Sau khi chế phục được Lâm Động, Lăng Thanh Trúc di chuyển tới gần, từ ánh mắt nàng có thể thấy nàng đã nổi giận, nàng không nói chuyện mà vươn ngón tay ngọc, nhẹ nhàng điểm lên trán của Lâm Động một cái, khiến cho Lâm Động cảm thấy trong cơ thể hắn có một thứ vô cùng quan trọng sắp tuôn ra.

"Tiểu Điêu, liên thủ đánh nàng!"

Ánh mắt Lâm Động trở nên điên cuồng, hắn quát lớn trong lòng, đồng thời chuẩn bị sử dụng Phù Khôi trung đẳng, cho dù có mất toàn bộ Thuần Nguyên Đan cũng không thể bị nữ nhân này hút mất dương khí.

"Chờ một chút!"

Nhưng mà, thấy Lâm Động quát lớn, Tiểu Điêu lại trì hoãn.

"Chờ cái rắm ấy, đợi lát nữa Lão Tử đã bị phế rồi!"

Nghe thấy Tiểu Điêu trả lời như vậy, Lâm Động tức muốn ói máu.

"Ài, ta không muốn nhìn thấy tình cảnh hiện giờ…”

Nhưng mà, Tiểu Điêu còn chưa trả lời thì có một thanh âm khác đột nhiên vang lên trong căn phòng đá, thanh âm này làm cho Lâm Động và Lăng Thanh Trúc giật mình, vội vàng đưa mắt nhìn lại, thấy trên đống vụn của quan tài có một luồng ánh sáng màu đỏ trôi nổi, sau đó biến thành một bóng người, cười tủm tỉm nhìn hai người Lâm Động.

Lệ Kiếm Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 179

Chủ Nhân Mộ Phủ

Bóng người kia chỉ ở trạng thái hư huyễn, hiển nhiên không phải là thực thể, người này ước chừng khoảng 30 tuổi, trông có vẻ trẻ trung, khuôn mặt hồng hào, khí chất nho nhã.

"Ngươi là ai? !"

Nhìn thấy người này bất chợt hiện lên, Lăng Thanh Trúc mày liễu cau lại, trầm giọng nói.

"Ha hả, cô gái này đúng là hung hãn, đánh tan hài cốt và quan tài của ta thành mảnh nhỏ, vậy mà còn hỏi ta là ai."

Nghe vậy, nam tử nho nhã kia không khỏi mỉm cười, nói.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lâm Động và Lăng Thanh Trúc đều biến đổi:

"Ngươi là chủ nhân mộ phủ?"

"Ha hả, không cần khẩn trương, ta đã chết rồi, đây chỉ là một đạo Nguyên Linh của ta mà thôi, hơn nữa nó còn bị quan tài phong ấn, nếu như ngươi không phá quan tài thì ta không thể nào hiện thân được."

Nam tử nho nhã cười nói.

"Đồ vô sỉ, ngươi dù sao cũng là tiền bối vậy mà lại sử dụng thủ đoạn ti tiện như vậy!"

Lăng Thanh Trúc cắn răng ngọc nói, trong thanh âm của nàng có sự tức giận.

"Chuyện nam nữ vốn phù hợp thuyết thiên địa âm dương, sao có thể nói tới chuyện vô sỉ, chỉ cần hai bên đồng ý sẽ có tác dụng hỗ trợ tu luyện, chẳng phải là rất tốt hay sao?"

Nam tử nho nhã nói.

"Nói bậy, chuyện này ta sẽ tự dùng thủ đoạn của mình để giải quyết!"

Lăng Thanh Trúc nói.

"Biện pháp của ngươi không mang lại lợi ích cho thiếu niên này."

Nam tử nho nhã thản nhiên nói.

"Ta sẽ bồi thường cho hắn, không cần ngươi nhiều chuyện!"

"Khó lắm, cửa ải này ta bố trí ra không phải để hại người, mà là giúp ngươi hoàn thành ước nguyện."

Trên khuôn mặt của nam tử nho nhã hiện lên vẻ kỳ quái, ánh mắt của hắn đảo qua người của Lâm Động và Lăng Thanh Trúc, chợt mỉm cười nói:

"Tiểu tử kia, lần này đúng là tiện nghi cho ngươi, mỹ nhân tuyệt sắc thế này cho dù là ta cũng chưa từng nhìn thấy, sau này cần phải đối tốt với nàng biết chưa."

Lâm Động cảm thấy kỳ quái, đầu óc người này chẳng nhẽ có bệnh?

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Nghe thấy hắn nói như vậy, ánh mắt Lăng Thanh Trúc trở nên lạnh lùng, trong thanh âm của nàng đã có sự đề phòng.

"Giúp ngươi hoàn thành ước nguyện."

Nam tử nho nhã mỉm cười, ngón tay điểm một cái lên không trung, Niết Bàn

Tâm vốn dược Lăng Thanh Trúc hút vào trong cơ thể lúc này toàn bộ bạo phát, âm tính tinh thuần băng lãnh giống như thủy triều tuôn ra, đông cứng Nguyên Lực trong cơ thể Lăng Thanh Trúc lại.

Khi Nguyên Lực trong cơ thể Lăng Thanh Trúc bị đông lại, một cảm giác suy yếu bắt đầu hiện lên, đóa sen dưới chân lúc này bộc phát quang mang óng ánh, nó muốn hóa giải lực thuần âm trong cơ thể nàng.

Nhận thấy biến hóa trong cơ thể, Lăng Thanh Trúc bắt đầu sợ hãi.

"A? Có bảo bối bực này, chắc là bối cảnh sau lưng ngươi không nhỏ, nhưng mà đối với một người chết như ta mà nói, nó không có một chút tác dụng nào cả."

Nhìn thấy đóa sen cố gắng kháng cự lại sự khuếch tán của âm khí, nam tử nho nhã vô cùng kinh ngạc, chợt cười cười, ngón tay lại điểm một cái, một chùm tia sáng bắn ra, trực tiếp bọc lấy đóa sen, cắt đứt liên hệ giữa nó và Lăng Thanh Trúc.

"Ong ong!"

Thanh liên điên cuồng giẳng co, bắn ra vô số thanh quang, nhưng vẫn bị nam tử nho nhã kia phong bế.

Khi đóa sen bị phong bế, ánh sáng xanh trên cơ thể Lâm Động cũng biến mất, nó thoát khỏi ràng buộc, Lâm Động lập tức bỏ chạy, hắn không ngờ ngay cả cường giả Niết Bàn Cảnh đã chết hiện thân, địa phương quỷ quái này không nên ở lâu thì tốt hơn.

"Ha hả, cái tên gia hỏa này, ta muốn cho ngươi một vận may, ngươi chạy làm gì."

Nhìn thấy Lâm Động bỏ chạy, nam tử nho nhã kia cười cười.

"Hắc hắc, ý tốt của tiền bối tiểu tử tâm lĩnh, nhưng mà vận may này ta không

muốn nhận."

Lâm Động cười gượng một tiếng, hắn nhận thấy Lăng Thanh Trúc không thể động đậy, đương nhiên là biết nam tử nho nhã này muốn làm gì, có được mỹ nhân như nàng đúng là giấc mộng khó cầu của nam nhân, nhưng mà nó cũng mang tới phiền phức không nhỏ.

"Vận may ta muốn tặng cho ngươi, ngươi không thể từ chối."

Nam tử nho nhã cười lắc đầu, ngón tay điểm một cái, thân hình Lâm Động lập tức cứng ngắc, sau đó từ từ bay về phía Lăng Thanh Trúc.

"A, còn thiếu một chút thuốc dẫn."

Thấy Lâm Động và Lăng Thanh Trúc mặt đối mặt vẫn trợn mắt nhìn nhau, nam tử nho nhã kia sờ sờ cằm, sau đó bấm tay bắn ra, hai luồng sáng màu đỏ nhạt chui vào trong cơ thể hai người.

Luồng ánh sáng màu đỏ nhạt vừa chui vào trong cơ thể, Lâm Động đã cảm nhận được thân hình mình nóng lên, một cỗ tà hỏa từ dưới bụng bốc lên, chỉ một lát đã khuếch tán ra khắp thân thể.

Khi thân hình Lâm Động nóng bừng, thì da thịt của Lăng Thanh Trúc cũng đỏ bừng, đôi mắt trong suốt của nàng bây giờ đã bị một loại khí chất mờ mịt bao phủ, trong cơ thể nàng, đã tràn ngập khí thuần âm, trong khi đó Lâm Động đứng trước mặt nàng lại tỏa ra khí thuần dương, cái loại cảm giác này giống như một người đang phải chịu cảm giác cực lạnh, nhìn thấy một cái lò sưởi ám áp, nhịn không được phải bổ nhào vào sưởi.

"Đồ vô sỉ!"

Lý trí từ từ biến mất, thân thể mềm mại của Lăng Thanh Trúc không ngừng run rẩy, nhưng nàng vẫn nghiến răng nghiến lợi quát mắng.

"Chuyện gì cũng có nhân quả, nếu như ngươi không hủy quan tài của ta, ta sẽ

không xuất hiện, nếu như muốn ta hiện thân thì ta sẽ hiện thân.”

Nam tử nho nhã lại cười nói.

"Tiền bối, trò đùa này không hay đâu, người thả ta ra đi."

Lâm Động cũng đau khổ kháng cự.

Nam tử nho nhã hai tay chắp sau lưng, mặt mỉm cười nhưng không nói một câu nào.

"Con mẹ nó, đồ hãm hại người! Tiểu Điêu, Tiểu Điêu!"

Thấy thế, Lâm Động cũng bất đắc dĩ, trong lòng la hét ầm ĩ muốn Tiểu Điêu lộ diện, nhưng mà Tiểu Điêu lúc này lại biến mất một cách vô hình, mặc cho Lâm Động gọi thế nào nó cũng không trả lời nửa câu, cho tới khi Lâm Động tức giận tới mức hai mắt trợn ngược, trong bụng chửi thầm đồ không đáng tin nó vẫn không xuất hiện.

Nhưng mà, trong lúc Lâm Động đang cố hết sức kháng cự cỗ tà hỏa trong người thì một bàn tay như ngọc đột nhiên kéo cái cổ hắn xuống, một thân thể mềm mại không xương chui vào trong lòng Lâm Động, một mùi hương thơm tự nhiên cũng bay vào mũi hắn.

"Ầm!"

Mùi hương thơm này, thân thể mềm mại này giống như một khối bộc phá, làm cho hai mắt Lâm Động đỏ bừng, lý trí đang cực khổ chống cự nay trở nên mềm yếu.

"Lâm Động, ngươi dám đụng vào ta, khi ta tỉnh lại nhất định sẽ lấy mạng của ngươi!"

Mỹ nhân vô lực nằm ở trong lòng Lâm Động trông giống như một tiên tử không nhiễm bụi trần, lúc này ánh mắt nàng như tơ, trông như ma nữ câu hồn

đoạt phách, nàng thở gấp gáp, xụi lơ nằm trong lòng Lâm Động, nhưng thanh âm vẫn tỏ ra cứng rắn.

Nhìn thấy tới lúc này rồi mà cô gái này vẫn nói lời độc ác, Lâm Động đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì tức giận, nghĩ tới việc nàng không để ý tới sự sống chết của hắn muốn cường đoạt dương khí, hắn lại càng tức giận không thôi.

"Vậy thì ta sẽ đụng cho ngươi xem!"

Lửa giận bùng cháy, hai mắt Lâm Động đỏ bừng, lý trí đã bị câu nói kia của Lăng Thanh Trúc phá hủy hoàn toàn, hắn tức giận quát một tiếng, trực tiếp vứt bỏ các loại kiêng kị trong lòng, đưa bàn tay ra tháo sa mỏng trên mặt Lăng Thanh Trúc xuống.

"Ực!"

Sa mỏng chậm rãi rơi xuống để lộ một dung nhan kinh thế.

Mặc dù sớm biết sau cái sa mỏng kia là một dung mạo cực đẹp, nhưng trong giờ phút này, Lâm Động vẫn hít thở không thông, thậm chí lý trí đã bị dục vọng bao phủ cũng trở nên tỉnh táo lại.

"Một cái nhìn nghiêng thành, một cái nhìn nghiêng nước, mỹ nhân tuyệt thế."

Thậm chí ngay cả nam tử nho nhã cũng phải bật khen một tiếng, hắn chợt mỉm cười, bàn tay nhẹ vung, từng tia sáng bắn ra sau đó hóa thành một chùm sáng, trực tiếp chui vào trong người Lâm Động và Lăng Thanh Trúc.

"Tiểu tử kia, ngươi có thể đoạt được Thiên Lân Cổ Kích coi như là duyên phận của ta và ngươi, còn đây là lễ vật khi ngươi cúi đầu hành lễ với ta."

Chùm sáng ngưng tụ, nam tử nho nhã cười bắn ngón tay, một tia sáng chui vào đầu Lâm Động.

"Ha hả, sau khi chết mà còn có thể giúp ngươi hoàn thành ước nguyện, quả

nhiên là vui vẻ, sảng khoái. "

Làm xong điều này, nam tử nho nhã kia thoả mãn gật đầu, ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, mà thân hình hắn thì biến thành vô số điểm sáng rồi biến mất.

Khi nam tử nho nhã này biến mất, trong phòng đá này trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ có một cái chùm sáng cực lớn lơ lửng giữa không trung, trong đó có xuân ý đang tràn ngập.

Hai bóng hình mờ mờ lúc này đang quấn lấy nhau, âm dương giao hòa.

Phòng đá vắng vẻ khoảng một thời gian rất lâu, sau đó vang lên những tiếng răng rắc, chỉ thấy cái chùm sáng kia nứt thành một cái khe rồi nhanh chóng lan ra.

"Ầm!"

Những cái khe nứt lan tràn cực nhanh, chỉ trong vòng một thời gian ngắn ngủi sau đó ầm ầm nổ tung!

Mà khi chùm sáng kia nổ tung thành những tia sáng, hai bóng người cũng nhanh chóng bay ra.

Khi thiếu niên rơi xuống đất đã mặc quần áo chỉnh tề, hai chân nhanh như chớp đạp một cái xuống sàn, sau đó hóa thành một bóng mờ lao ra cửa.

"Tiểu Viêm, đi mau!"

Lâm Động quát một tiếng gọi Tiểu Viêm đang nằm dài ở một bên.

Nghe thấy Lâm Động quát, Tiểu Viêm cũng nhanh chóng lao ra ngoài.

Khoảng cách 10 trượng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng mà khi Lâm Động gần ra tới cửa phòng thì một bóng hình xinh đẹp mang theo sát khí giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt.

"Bốp!"

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 180

Phiền Phức

Ánh sáng màu xanh ẩn chứa sát khí ầm ầm lao tới, trong lòng Lâm Động kinh hãi, đầu ngón chân điểm xuống mặt đất, thân hình chợt lui lại, tinh thần khẽ chuyển, Tinh Thần Lực ngưng tụ thành một bức tường phòng ngự ở trước mặt.

"Xuy!"

Phòng ngự tinh thần không mang lại mấy tác dụng, ánh sáng xanh trong nháy mắt đã xé rách nó, tốc độ vẫn không giảm, lao thẳng tới yết hầu Lâm Động.

Tuy không mang lại hiệu quả lớn, nhưng cũng hoãn lại được một chút thời gian, trong tay Lâm Động lúc này đã có Thiên Lân Cổ Kích, Nguyên Lực ầm ầm lao ra, tiếng gào rú sắc bén đập thẳng vào luồng ánh sáng xanh kia.

"Ầm!"

Kình phong năng lượng tuôn ra dữ dội, kình phong mạnh mẽ đẩy bay tất cả, thân hình Lâm Động bị chấn lui lại hơn 10 bước, phải chống cổ kích xuống đất mới đứng lại được "Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn?"

Thân hình ổn định, trong mắt Lâm Động đột nhiên hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện thực lực của hắn lúc này, đã tăng vọt lên một cấp, dựa theo hắn suy đoán, cảnh giới của hắn đã đột phá tới Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn rồi.

Hơn nữa, trong lúc mơ hồ, hắn dường như cảm giác được, thân thể của hắn được cường hóa hơn trước rất nhiều, nếu như không phải là thực lực của mình tăng lên, thì một kích vừa rồi của Lăng Thanh Trúc đã làm hắn ói máu.

Đương nhiên, Lâm Động cũng hiểu, cho dù bây giờ hắn cũng chẳng có vốn chống lại Lăng Thanh Trúc, thực lực của cô gái này quá mức khủng bố, dù có liều mạng hắn cũng chẳng phải là đối thủ. Dù sao, chênh lệch giữa Nguyên Đan cảnh và Tạo Hóa Tam Cảnh cũng không phải là nhỏ!

Sau khi ổn định thân hình, ánh mắt Lâm Động nhìn về phía cánh cửa bằng đồng xanh, ở nơi đó có một đóa sen xanh đang xoay tròn. Trên đóa sen, thân hình Lăng Thanh Trúc được bao trùm bởi sát khí băng lãnh, trong đôi mắt đẹp kia ẩn chứa sự giận dữ tột cùng.

"Đồ xấu xa, hôm nay ta sẽ lấy tính mạng của ngươi!"

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động, tiếng nói băng lãnh thấu xương.

"Việc này không trách ta được, là do tên quỷ quái kia!"

Nhìn thấy đôi mắt của Lăng Thanh Trúc, Lâm Động dựng cả tóc gáy.

Hắn đảo mắt nhìn thạch điện, nhưng không tìm thấy nam tử nho nhã kia, trong lòng lập tức mắng ầm lên.

"Ngươi làm nhục sự trong nhạc của ta, đương nhiên phải trả một cái giá rất cao."

Lăng Thanh Trúc ánh mắt băng lãnh, nàng đương nhiên biết tên đầu sỏ của chuyện này, nhưng cũng chẳng có lý do gì để buông tha cho Lâm Động cả!

Nàng là người thanh ngạo, mấy năm gần đây gặp không biết bao nhiêu tuấn kiệt, có thiên tài yêu nghiệt gì nàng chưa từng nhìn thấy, nhưng có như vậy nàng cũng chưa bao giờ động tâm. Vậy mà hôm nay, ở một cái nơi nho nhỏ này, tấm thân thuần khiết của nàng đã mất!

Hơn nữa, người đoạt đi lại chỉ là một tên xa lạ!

Loại nhân vật này có ở trước mặt nàng cũng chẳng thèm nhìn, mà bây giờ

hắn lại dám đoạt thân thể thuần khiết của nàng!

Nghĩ tới chuyện này, tâm cảnh của Lăng Thanh Trúc có cao cũng chẳng ẩn giấu được sự nhục nhã và sát ý.

"Giết ngươi xong, ta sẽ lập mộ cho ngươi."

Đóa sen dưới chân Lăng Thanh Trúc quang mang nở rộ, ánh sáng lóe lên, thân hình của nàng biến mất một cái quỷ dị.

"Xuy!"

Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc biến mất một cách quỷ dị, hai mắt Lâm Động co rut lại, Tinh Thần Lực mạnh mẽ lập tức quét ngang, tiếp đó, Thiên Lân Cổ Kích trong tay cũng lóe lên một đạo quang mang màu đỏ đậm, xé rách không khí trước mặt.

Cổ kích xẹt qua, nhưng lại chỉ đâm trúng một tàn ảnh, thấy thực lực Lăng Thanh Trúc khủng bố, sắc mặt Lâm Động kịch biến, hai tay nắm chặt chuôi kích, thân hình xoay tròn, một cơn lốc mang theo kình phong sắc bén bao phủ nơi này.

"Ô ô!"

Kích ảnh chớp động, kình phong sắc bén lưu lại trên mặt đất những vết tích thật sâu.

"Đinh!"

Kích ảnh bay múa khắp bầu trời, đột nhiên có một bàn tay như ngọc xuất hiện trong cơn lốc, ngọc thủ nắm chặt, kích ảnh lập tức biến mất, thân của Thiên Lân Cổ Kích bị Lăng Thanh Trúc nắm chặt, cho dù Lâm Động dùng sức thế nào cũng không làm nó nhúc nhích được.

Ngọc thủ chế trụ Thiên Lân Cổ Kích, bóng hình xinh đẹp của Lăng Thanh Trúc chớp động, thân hình ưu nhã tiến tới trước mặt Lâm Động, đồng thời, một

bàn tay nhẹ nhàng thò vào trong ngực Lâm Động, trên tay có thanh quang, ẩn chứa sát khí sắc bén.

Cảm nhận được thanh quang cường hãn trên tay Lăng Thanh Trúc, Lâm Động kinh hãi, trong lúc hắn định buông kích bỏ chạy, thì cánh cửa bằng đồng xanh ở sau lưng đột nhiên vỡ tan, hóa thành vô số mảnh nhỏ, tạo thành những hố sâu trên mặt đất.

Khi cánh cửa kia vỡ tan, mấy đạo thân ảnh nhanh như tia chớp lao vào, sau đó liếc mắt nhìn cảnh tượng bên trong.

Do Lâm Động xoay lưng về phía cánh cửa, mà Lăng Thanh Trúc lại giống như đang chăm chú dựa sát vào ngực hắn, cảnh tượng này khiến cho mấy thân ảnh mới vào trợn mắt há mồm.

Khi cánh cửa vỡ nát, Lăng Thanh Trúc đương nhiên nhận ra, thanh quang trên ngọc thủ yếu đi rất nhiều, sau đó rơi vào lồng ngực của Lâm Động.

"Ầm!"

Một cỗ lực lượng cường đại ập tới, thân hình Lâm Động lập tức bị chấn bay ra sau, nhưng mà do thực lực của hắn hôm nay tiến bộ mạnh mẽ, cho nên thân hình lộn vài vòng trên không trung, rơi mạnh xuống đất, lùi lại mấy bước, nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lăng Thanh Trúc.

"Thanh Trúc cô nương, đây là?"

Nhìn cảnh tượng này, ba người vào cửa lập tức ngơ ngác, sau đó có một người mỉm cười nói.

"Không có gì, ta đang giao thủ với vị công tử này mà thôi."

Lúc này sát ý băng lãnh trong mắt Lăng Thanh Trúc biến mất một cách vô hình, sau đó khôi phục lại sự ôn nhu như trước, giọng nói lại mang kiểu coi

thường thiên địa.

Ba người vào cửa đương nhiên là ba người bị nhốt trong đại trận, Lâm Lang Thiên, Vương Viêm cùng với Tần Thế, khi họ nghe Lăng Thanh Trúc nói như vậy thì đồng loạt nhìn Lâm Động, sau đó lông mày hơi nhíu lại.

Bọn họ đương nhiên nhận ra, Lâm Động chẳng qua chỉ có tu vi Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, kém xa vạn dặm so với Lăng Thanh Trúc, có gì khiến nàng phải hạ thủ?

Ánh mắt ba người mang theo sự thẩm vấn nhìn Lâm Động, sau đó liền thu hồi ánh mắt, người này cho dù là thực lực hay ngoại hình cũng chẳng mang lại cho họ sự uy hiếp nào cả.

"Thanh Trúc cô nương, nhìn cảnh tượng nơi này thì hình như Niết Bàn Tâm đã có chủ?"

Lâm Lang Thiên nhìn thoáng qua thạch điện, chợt nho nhã cười nói.

"Ba vị chậm một bước rồi."

Lăng Thanh Trúc hai mắt đảo một cái, nhẹ giọng nói.

"Xui xẻo, toàn là do cái trận chết tiệt kia hại mình."

Nghe vậy, Vương Viêm bất đắc dĩ, nhưng sau đó lại cười to nói:

"Nhưng mà Thanh Trúc cô nương có được nó cũng là dựa vào bản lĩnh, có được nbt sẽ tăng thêm tỷ lệ tiến vào Niết Bàn cảnh. Ba người chúng tôi không để ý mấy, dù sao không có nó, việc tiến vào Niết Bàn cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

"Vậy thì đa tạ Vương Viêm công tử."

Lăng Thanh Trúc mỉm cười, tuy có sa mỏng che mặt, nhưng vẫn diễm lệ kinh

người, ngọn lửa trong mắt Vương Viêm cháy bừng bừng.

"Khụ, nếu Niết Bàn Tâm đã có chủ nhân, ta đây xin cáo từ trước."

Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc và đám trẻ tuổi nổi danh của vương triều Đại Viêm trò chuyện, chẳng biết tại sao, trong lòng Lâm Động có một chút khó chịu.

Đối với hắn, ba người Lâm Lang Thiên, Vương Viêm không thèm để ý, chỉ là một tên Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, còn chưa đủ tư cách khiến họ coi trọng.

"Đứng lại!"

Bọn họ không để ý, nhưng Lăng Thanh Trúc lại cắn răng, quát lớn.

"A?"

Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc thanh nhã thất thố, ba người Lâm Lang Thiên sửng sốt, hai hàng lông mày nhăn tít, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động, bọn họ không phải là kẻ ngốc, phản ứng của Lăng Thanh Trúc đương nhiên có chút khác với tâm tình của nàng.

"Thanh Trúc cô nương, không biết còn chỉ giáo gì nữa không?"

Nhìn thấy cô gái này vẫn không chịu buông tay, Lâm Động chỉ còn cách dừng chân, có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, Lăng Thanh Trúc cũng do dự, lúc này chẳng nhẽ nàng lại bộc phát? Nhưng mà nàng là người thông tuệ, chỉ hơi do dự một chút rồi thản nhiên nói:

"Công tử võ học tinh diệu, lúc trước còn chưa phân thắng bại, Thanh Trúc quyết định đi theo người, tìm một nơi luận bàn, công tử thấy sao?"

"Lâm Lang Thiên công tử, Thanh Trúc ở đây nói lời chia tay với ba vị, nếu

sau này có dịp sẽ tới cửa bái phỏng."

Nói xong, Lăng Thanh Trúc quay người nhìn ba người Lâm Lang Thiên thi lễ một cái, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của họ, chậm rãi đi về phía Lâm Động.

Nhìn bóng hình thướt tha xinh đẹp của Lăng Thanh Trúc, ba người Lâm Lang Thiên chân mày nhíu chặt hơn, lúc này, cho dù kẻ ngốc cũng biết, Lâm Động và cô gái này lúc nãy phải có chuyện, cái gì mà võ học tinh diệu, chỉ là một tên tiểu tử Nguyên Đan cảnh, có thể tinh diệu tới mức nào? Chẳng lẽ có thể so sánh với ba người đứng đầu trong đám trẻ tuổi ở vương triều Đại Viêm như bọn họ sao?

Trong ba người, Vương Viêm có tính cách cuồng ngạo nhất, hắn không nhịn được hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Động, tay áo khẽ đưa.

"Ta chịu thua."

Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc uyển chuyển đi đến, Lâm Động vội vàng nói.

Nhưng mà, Lăng Thanh Trúc vẫn chẳng thèm để ý, đi tới bên cạnh Lâm Động, thản nhiên nói:

"Đi."

Lâm Động cười khổ, ánh mắt hơi lóe lên, nhưng trong lòng thì đang nghĩ kế thoát thân.

Trong lúc Lâm Động chớp mắt, ở ngoài cửa đột nhiên có một nhóm người tràn vào, người đi đầu chính là Vương Bàn cùng với đám người Lâm Khả.

Đám người Vương Bàn vừa tiến đến, đã nhìn thấy Lâm Động, hắn nở nụ cười nhạt, giống như ong vỡ tổ chạy tới chỗ Vương Viêm, thấp giọng nói chuyện gì đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt Lâm Động hơi trầm xuống, hắn biết, đám người này nói chuyện tất có quan hệ với hắn.

"Đi!"

Trong lúc ánh mắt Lâm Động đang âm trầm, Lăng Thanh Trúc lại một lần nữa thúc giục.

"Chờ một chút."

Nhưng mà, ngay khi Lâm Động định rời khỏi nơi này, một thanh âm đột nhiên ở phía sau vang lên, người nói chính là Vương Viêm.

"Tới rồi. . ."

Nghe thấy giọng nói này, Lâm Động thở ra một hơi, tóm lại là vẫn không trốn thoát khỏi phiền phức này.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 181

Chuyện Hôm Nay, Trả Gấp Trăm Lần

Thanh âm của Vương Viêm vang lên ở trong thạch điện, Lâm Động đang đi cũng dừng lại, hắn xoay người, nhìn đám người phía trước, sau đó liếc mắt nhìn về phía đám người Vương Bàn đang cười âm hiểm, cau mày nói:

"Có gì chỉ giáo?"

"Ngươi đoạt Linh Bảo của dòng họ Vương chúng ta, chẳng lẽ còn muốn đi như vậy sao?"

Vương Viêm thản nhiên nói.

Nghe thấy Vương Viêm nói như thế, ánh mắt Lâm Động trầm xuống, nhịn không được cười lạnh nói:

"Các hạ đúng là quá mức buồn cười, vật trong mộ phủ, vốn là vật vô chủ, từ khi nào biến thành vật của dòng họ Vương các ngươi rồi? Nếu nói như vậy, chẳng nhẽ toàn bộ bảo bối do những người khác lấy được trong này, toàn bộ phải giao cho các ngươi, đúng không?"

"Hừ, tiểu tử, đừng mơ ngụy biện, Linh Bảo vốn ta đoạt được trước, nhưng bị ngươi xuất thủ lén cướp đi!"

Vương Bàn hừ lạnh nói.

Nhìn thấy người này không biết xấu hổ tới mức độ này, Lâm Động giận dữ bật cười, bản lĩnh đổi trắng thay đen của người này đúng là không nhỏ.

Trong phòng lúc này đã có biến hóa, cũng có người hiểu, cái dòng họ Vương này và Lâm Động chênh lệch quá lớn, họ cũng không quan tâm tới nguyên nhân của chuyện này là gì. Bởi vì ai cũng biết tới sự ngang ngạnh và liều lĩnh của dòng họ Vương.

Hôm nay Lâm Động chỉ có một thân một mình, với tâm tính của Vương Bàn thì chắc chắn hắn sẽ không dừng tay.

"Thanh Trúc cô nương, đây là ân oán riêng của dòng họ Vương và người này."

Vương Viêm nhìn về phía Lâm Động, sau đó quay sang nhìn Lăng Thanh Trúc nói.

Hắn không nói tới phần sau, nhưng Lăng Thanh Trúc đương nhiên hiểu ý của hắn, nàng không nói thêm gì, chậm rãi rời ra chỗ khác, ý bảo nàng sẽ không nhúng tay.

Đối với hành động của nàng, Lâm Động cũng chẳng cảm thấy ngoài ý muốn, Lăng Thanh Trúc này không đứng sau lưng đâm hắn một đao là tốt lắm rồi, giờ vào nàng xuất thủ giúp đỡ ư, đúng là nằm mơ đi.

Lâm Lang Thiên và Tần Thế chỉ lạnh nhạt nhìn hai người, thái độ thờ ơ lạnh nhạt.

"Vương Bàn, ngươi nói bậy, Linh Bảo là do Lâm Động đoạt được đầu tiên, ai nói hắn lén cướp của ngươi? Chúng ta đều có thể làm chứng, lời nói của ngươi chẳng thật chút nào cả!"

Đúng lúc mọi người đã chuẩn bị tâm lý xem kịch vui, thì có một tiếng quát vang lên, người đang nói chính là Lâm Khả.

Nhìn thấy Lâm Khả mở miệng, sắc mặt Vương Bàn khẽ biến, Vương Viêm cũng khẽ nhíu chân mày, hắn không ngờ người của dòng họ Lâm lại bước ra

ngăn cản.

"Khả nhi, chớ có nói bậy, không nên nhúng tay vào việc của người khác!"

Lâm Lang Thiên nhìn thấy Lâm Khả đứng ra, hai hàng lông mày nhíu lại, thản nhiên nói.

"Lâm Lang Thiên đại ca, Lâm Động dù sao cũng là người của dòng họ Lâm chúng ta, sao lại nói chuyện của người khác được."

Lâm Khả mà vội vàng nói, Vương Viêm hành sự xưa nay ương ngạnh, hiện giờ ở đây chỉ có Lâm Lang Thiên mới có thể đứng ra ngăn cản được.

"Ta ở trong dòng họ sao không thấy người này bao giờ, hắn là người của chi nào?"

Lâm Lang Thiên cũng ngẩn ra, liếc mắt nhìn Lâm Động, cau mày nói.

"Hắn, hắn hắn là người của chi lẻ."

Lâm Khả cắn răng nói, nàng biết những người trong dòng họ xem người của chi lẻ chẳng ra gì, thậm chí có rất nhiều người không thừa nhận chi lẻ.

"Chi lẻ."

Lâm Lang Thiên lắc đầu, ánh mắt hờ hững, nếu như là người trong dòng họ thì hắn còn giúp một chút, nhưng mà nếu như chi lẻ có thân phận thấp như vậy, việc này đâu đáng giá làm hỏng mối quan hệ giữa hai dòng họ Lâm – Vương, đúng là không đáng.

"Việc này muội không cần xen vào nữa."

Nghe thấy thái độ thản nhiên của Lâm Lang Thiên, trong lòng Lâm Khả mát lạnh.

Lâm Động đứng tại chỗ, song quyền nắm chặt, hắn có thể nghe thấy ý tứ coi thường trong lời nói của Lâm Lang Thiên, tuy rằng đều là họ Lâm, nhưng hiển nhiên, người của chi lẻ không phải người trong họ.

Thái độ hờ hững khinh thị ấy như đao lướt qua trái tim Lâm Động, làm cho ánh mắt của hắn trở nên lạnh lùng.

"Không nghĩ tới người này lại là người thuộc chi lẻ của dòng họ Lâm, đã như vậy, ta đây cũng không làm khó nữa, Lang Thiên huynh, việc này huynh đứng ra giải quyết đi."

Vương Viêm cười nói.

Nghe vậy, Lâm Lang Thiên mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động, hơi trầm ngâm, nói:

"Nể tình ngươi cũng có quan hệ với dòng họ Lâm, ta làm chủ cho ngươi một lần, như vậy đi, ngươi đem Linh Bảo giao ra đây, sau đó xin lỗi đám người Vương Bàn, việc này coi như xong."

Nghe thấy Lâm Lang Thiên nói như thế, sắc mặt Lâm Khả biến đổi, bảo giao vật xin lỗi, làm chủ kiểu gì vậy?

"Cách cách!"

Lâm Động nắm chặt nắm tay tới mức xương cốt kêu lên răng rắc, sắc mặt hắn vô tình, lửa giận tron lòng hắn chưa bao giờ bốc cao như bây giờ.

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh tuấn của Lâm Lang Thiên, cúi đầu cười lạnh nói:

"Đúng là làm chủ thực hay."

"Ngươi có nghe ta nói gì không?"

Nghe thấy Lâm Động cười nhạt, ánh mắt Lâm Lang Thiên trở nên lạnh lùng, hắn có địa vị cực cao trong dòng họ Lâm, trong đám người trẻ tuổi không ai dám phản bác hắn, thậm chí, các thế hệ trước trong dòng họ còn phải khách khí với hắn.

Vậy mà hôm nay, có một người của chi lẻ, địa vị thấp bé mà dám nghi vấn cãi lời của hắn?

Tôn nghiêm của hắn dường như đã bị khiêu khích!

"Ta chưởng quản chấp pháp đội của Lâm gia, chỉ cần nói một câu cũng có thể bắt ngươi tới Từ Đường của dòng họ, nhận hình phạt của tộc!"

"Nói lại lần nữa xem, ngươi có làm theo lời nói của ta không?"

Sắc mặt Lâm Lang Thiên lạnh lùng, bỗng nhiên bước lên một bước, khí tức khủng bố của cường giả Tạo Khí Cảnh trực tiếp tuôn ra, sau đó giống như một ngọn núi cao ép xuống người Lâm Động.

"Cách cách!"

Dưới khí tức khủng bố đó, đầu gối Lâm Động đột nhiên cong lại, ánh mắt hắn đỏ ngầu, cố gắng chống lại lực ép này, xương cốt toàn thân hắn kêu lên canh cách, dường như phải chịu một áp lực quá lớn.

"Đúng là có chút ương bướng!"

Nhìn thấy Lâm Động không quỳ dưới khí tức của mình, trong mắt Lâm Lang Thiên hiển lên sự âm độc, khí tức của hắn càng lúc càng mạnh, thậm chí, ngay cả những viên gạch nát nền chỗ Lâm Động cũng bị ép cho nổ tung.

Nguyên Lực trong cơ thể Lâm Động điên cuồng vận chuyển, cố hết sức chống lại khí tức chèn ép mình.

Hiện giờ hắn mời hoàn toàn hiểu rõ, chênh lệch giữa Nguyên Đan cảnh và

Tạo Hóa Tam Cảnh khổng lồ tới mức nào.

Khí tức mạnh mẽ tới mức ép hai chân Lâm Động cong dần xuống, nhưng ánh mắt hắn vẫn điên cuồng, hắn đang đắn đo có nên vận dụng toàn bộ con bài tẩy của mình không.

Nhưng mà, khi hắn còn đang tính toán thì trong lòng cũng phát lạnh, Lâm Lang Thiên quá độc ác, quá cường đại.

"Lâm Lang Thiên đại ca!"

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Động đỏ bừng, ngay cả làn da cũng sắp rách, Lâm Khả lại một lần nữa lên tiếng.

Cho dù như thế nào, Lâm Động cũng có chút quan hệ với dòng họ Lâm, hôm nay bị người ta khinh nhục như vậy, còn đâu thể hiện cho dòng họ nữa.

Nghe thấy Lâm Khả khẩn cầu mình, Lâm Lang Thiên nhíu mày, hai tay chắp sau lưng, đưa mắt nhìn xuống thân hình Lâm Động đang bị uốn cong, thản nhiên nói:

"Nể mặt Khả nhi, Lâm Động, nếu ngươi có thể đứng vững dưới khí tức của ta mà đi ra khỏi căn phòng đá này, ta sẽ bỏ qua chuyện này."

Thân hình Lâm Động điên cuồng run rẩy dưới cái nhìn của Lâm Lang Thiên, một sự giận dữ tới mức kích động muốn hắn bùng nổ, muốn hoàn toàn liều mạng với Lâm Lang Thiên, cho dù kết quả có là chết ở nơi này!

"Lâm Động, ta và ngươi liên thủ, hơn nữa còn có Phù Khôi trung đẳng, có hai thành nắm chắc đánh trọng thương thậm chí đánh chết hắn, nếu ngươi muốn, ta giúp ngươi."

Trong khi ánh mắt Lâm Động đỏ bừng, thanh âm của Tiểu Điêu mang theo sự lạnh lẽo vang lên trong đầu hắn.

"Hai thành."

Nghe thế cái tỷ lệ thấp như vậy, Lâm Động vốn bị lửa giận bao trùm lý trí lập tức tỉnh táo lại. Ánh mắt đỏ màu máu của hắn nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Lâm Lang Thiên đang nhìn xuống người mình. Hắn không nói thêm gì nữa, khó khăn cất bước xoay người, mỗi bước chân nặng như núi tiến dần ra ngoài phòng.

Hắn biết, ván bài này hắn không có sức phá giải, cho dù cuối cùng có may mắn đánh chết Lâm Lang Thiên, vậy thì sao? Tiếp theo sẽ lãnh hậu quả của dòng họ, khi đó, Lâm gia, là mục tiêu đầu tiên bị diệt, hiện giờ bản thân hắn không thể so sánh với Lâm Lang Thiên ở mọi phương diện.

Hiện giờ hắn chưa có thực lực bảo toàn Lâm gia dưới sự giận dữ của dòng họ, bởi vì, hắn chưa đủ mạnh!

"Lâm Động "

Nhìn thấy Lâm Động chọn lý trí, mà không bị kích động bao trùm tâm trí, trong thanh âm của Tiểu Điêu cũng mang theo sự than thở, nó biết, để cho một thiếu niên huyết khí phương cương chọn lựa chọn này, khó khăn tới mức nào, mặc dù dưới cục diện hôm nay, có thể cho phép lý trí bị lửa giận bao phủ.

"Bịch! Bịch!"

Tiếng bước chân nặng nề vang lên trong thạch điện, dưới khí tức càng ngày càng mạnh này, lỗ chân lông ở chân của Lâm Động đã rỉ máu, mỗi một bước đều có máu tươi dính lên mặt đất, tạo thành một vết chân máu đỏ tươi, nhì thấy mà giật mình.

Cả người mặc dù đẫm máu như vậy, nhưng hắn vẫn tiến bước hướng ra ngoài thạch điện.

Người ở trong phòng lúc này trở nên yên tĩnh hơn trước rất nhiếu, vốn những người này đang xám náo nhiệt, nhưng ánh mắt cũng chậm rãi trở nên nghiêm

túc, nghị lực của thiếu niên này đáng để cho họ phải chấn động.

Lăng Thanh Trúc nhìn chăm chú vào thiếu niên đang chậm rãi di chuyển ra ngoài, hơi thở của nàng hơi hỗn loạn, nàng nhìn vào đôi mắt đỏ tươi của thiếu nine kia, lại nhìn ngọn lửa bừng bừng bị chôn dấu sâu trong đáy mắt ấy, tim nàng bất giác đập thình thịch.

Lâm Động máu tươi đầy người, khó khăn tiến bước, khi đi qua bên cạnh Lăng Thanh Trúc, ngọc thủ của nàng nắm chặt, có lẽ bởi vì nàng nhận ra cái khí thế sắc bén ẩn sâu trong mắt người thiếu niên kia, trái tim nàng tự dưng mềm nhũn, đây có lẽ là lần đầu tiên, tuy vậy nàng cũng không lên tiếng.

Dưới vô số ánh mắt của mọi người, Lâm Động vẫn cố gắng bước ra ngoài, đột nhiên khí tức mạnh mẽ hơn so với núi cao kia biến mất không thấy.

"Phụt!"

Lực ép biến mất, Lâm Động phun ra một ngụm máu, hai đầu gối nặng nề đập thẳng xuống đất, sau đó hắn lấy hết sức, không quay đầu lại, kéo theo một thân hình đầy máu chậm rãi đi xa. Ánh trời chiều rọi xuống vết máu trông có vẻ đặc biệt chói mắt.

Khi thân ảnh kia sắp biến mất, một thân ảnh khàn khàn như thú rống chậm rãi truyền đến, sau đó quanh quẩn không tán trong thạch điện.

"Lâm Lang Thiên, Tộc Hội 2 năm sau, chuyện hôm nay, trả gấp trăm lần!"

Nhìn theo vết chân đỏ tươi, Lâm Khả cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cỗ nghị lực như núi của Lâm Động khiến cho mọi người rùng mình.

Hít sâu một hơi, Lâm Khả nhìn Lâm Lang Thiên với sắc mặt bình tĩnh, nhưng mà trong lòng nàng lại biết, nhân vật đỉnh cao luôn tự phụ trong dòng họ này, sợ rằng. . . đã tạo cho mình một địch nhân đáng sợ.

Hai năm sau, trong Tộc Hội của dòng họ, nàng tin rằng mình sẽ gặp thiếu

niên này.

Khi đó dòng họ Lâm, sẽ vì hắn mà long trời lở đất.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 182

Phù Tổ

Khi Lâm Động đã đi xa, nhưng trong thạch điện vẫn yên tĩnh, tất cả mọi người đều khiếp sợ vì Lâm Động chịu đựng được khí thế chèn ép của cường giả Tạo Khí cảnh.

Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, tuy rằng chỉ kém Tạo Khí cảnh 2 cấp độ, nhưng mà chênh lệch giữa chúng giống như trời và đất.

Cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn có thể là cường giả đứng đầu ở địa phương giống như là Viêm Thành, nhưng mà nếu ra ngoài, nó chẳng đáng là gì.

Chỉ khi nào thực sự bước chân vào hàng ngũ cường giả Tạo Hóa Tam Cảnh, mới có thể có danh tiếng ở vương triều Đại Viêm.

Một gã bước vào cảnh giới đầu tiên trong Tạo Hóa Tam Cảnh, đó là cường giả Tạo Hình Cảnh, cũng có thể dễ dàng đánh bại mười tên cường giả Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn liên thủ, sự chênh lệch giữa hai cấp độ không thể lấy số lượng mà bù đắp.

Lâm Động có thể dùng tu vi Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn để chống lại khí tức của cường giả Tạo Khí cảnh, đã là rất khó rồi.

Cho nên, khi hắn đứng vững trước khí thế của Lâm Lang Thiên, đi ra khỏi thạch điện, trong lòng ai nấy đều cảm thấy khiếp sợ, nghị lực như vậy rất khó có thể có ở trên người của một thiếu niên vẫn còn ngây ngô.

"Hắc, Lang Thiên huynh, xem ra lần này huynh lại có thể một người khiêu

chiến rồi."

Nhìn dấu chân máu trên mặt đất, hai mắt Vương Viêm híp lại, chợt cười nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Lang Thiên từ chối cho ý kiến cười, thản nhiên nói:

"Trong vương triều Đại Viêm này có không ít người muốn nện ta xuống đất để dương danh thiên hạ, thêm một người cũng chẳng sao, bớt một người cũng chẳng mất đi cái gì. Những người này nói ra chỉ là để phát tiết tức giận của họ mà thôi, đợi khi bọn họ tỉnh lại, họ sẽ cảm thấy vô cùng buồn cười."

Vương Viêm cười cười, ánh mắt của hắn nghiêm túc nhìn dấu chân máu trên đất, hai mắt lại một lần nữa híp lại.

Lúc này, Lâm Động đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá ở trên một ngọn núi của Thiên Viêm sơn mạch, máu tươi trên người đã đông lại, loại thương thế này khiến cho người khác phải sợ hãi, nhưng mà nó không nghiêm trọng.

Lâm Lang Thiên muốn ép cho hắn phải quỳ xuống, nhưng chưa được toại nguyện, mà Lâm Động cũng không cho phép chuyện đó xảy ra.

Hắn lạy trời, lạy đất, lạy cha mẹ, nhưng không vì một tên Lâm Lang Thiên mà quỳ gối!

Tiểu Viêm ghé sát vào phía sau Lâm Động, dường như nó cũng biết tâm tình của Lâm Động không tốt, thay vì ầm ĩ, nó chọn cách yên lặng ngồi một bên.

"Tiểu tử, có quyết đoán!"

Ở trước mặt Lâm Động, Tiểu Điêu mới hình dáng của một đạo ánh sáng xuất hiện, nó không cười nhạo giống như trước kia, mà lại giơ móng vuốt về phía hắn quơ quơ.

"Bị người ta vũ nhục như vậy mà còn nói là có quyết đoán?"

Lâm Động cười, có vẻ tự giễu nói.

"Tiểu tử, nếu lúc đó ngươi liều mạng tới tên kia, người khác cũng coi là người có dũng khí và quyết đoán, nhưng mà sẽ chẳng ai tới viếng ngươi cả. Sau đó, cha mẹ ngươi sẽ thương tâm mà chết, Lâm gia cũng không gượng dậy được nữa. Mà cho dù ngươi có chém chết được tên kia, thì kết quả cũng giống nhau, bồi tháng theo ngươi đó là toàn bộ Lâm gia, nguyên nhân thì ngươi cũng hiểu, bởi vì hiện giờ, ngươi không có giá trị.”

Tiểu Điêu cười cười, nói với giọng thấm thía:

"Đôi khi liều mạng cũng chẳng là gì, thực sự có quyết đoán, mới hiểu được thế nào là nhẫn nhịn lùi một bước. Cho dù người bên ngoài có châm chọc khiêu khích, vẫn cứ không để ý, đây mới thực sự là dũng khí và quyết đoán, bởi vì chỉ có giữ được tính mạng của mình, mới có ngày lật ngược tình thế."

"Chờ khi ngươi cường đại hơn Lâm Lang Thiên, ngươi có giết hắn, dòng họ Lâm kia cũng chẳng dám ho he với Lâm gia ngươi, đạo lý này, thực ra ngươi cũng hiểu, cho nên vừa rồi, ngươi chọn cách giống như là khuất nhục. Hắc hắc, lựa chọn của ngươi đúng là làm cho ta cũng có chút bội phục."

Lâm Động thở sâu ra một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, đột nhiên nói:

"Ta muốn hai năm sau đánh bại hắn, có được không?"

"Có thể, nhưng rất khó."

Tiểu Điêu chậm rãi gật đầu, nói:

"Thiên phú của tên kia đúng là rất mạnh, hơn nữa phía sau hắn còn có dòng họ Lâm giúp đỡ, hắn có thể sử dụng điều kiện tu luyện tốt nhất, ngươi tiến bộ, hắn có thể còn tiến bộ nhanh hơn ngươi, hai năm rất ngắn, Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn bình thường muốn đột phá đến Tạo Hình Cảnh, cũng phải mất vài

năm thậm chí cả chục năm, huống chi, tên kia lại là Tạo Khí Cảnh!"

Lâm Động yên lặng gật đầu, hắn cũng biết việc này khó khăn như thế nào, nhưng mà hắn không bỏ cuộc.

"Hai năm sau, ta muốn đánh bại hắn!"

Nghe thiếu niên nói như đinh đóng cột, Tiểu Điêu cũng đột nhiên cười, nói:

"Đương nhiên không phải là không có cách."

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, nhìn chằm chằm vào Tiểu Điêu.

"Tổ Phù."

Tiểu Điêu thản nhiên nói.

"Tổ Phù?"

Lâm Động ngẩn ra, hắn nhớ lại cảnh tượng hắn lấy được bản đồ Tinh Thần trong Phù Sư Tháp, trên đó có đánh dấu hai vị trí của Tổ Phù.

"Sự cường đại của Tổ Phù vượt xa sự tưởng tượng của ngươi, thậm chí, ở trong vương triều Đại Viêm này cũng không có ai có thể tưởng tượng được. Trong trí nhớ truyền thừa của ta có một chi tiết, trong thiên địa bao la mênh mông này, đã từng xuất hiện cường giả của vi hệ cấp cao, hắn là một trong những cường giả thống trị thiên địa, ta không có cách nào nói rõ sự khủng bố của người này cho ngươi biết. Ta chỉ có thể nói với ngươi, nếu như người đó bấm tay một cái, vương triều Đại Viêm này sẽ chẳng còn sót lại một cái lông tơ!"

Trong giọng nói của Tiểu Điêu lần đầu tiên xuất hiện một cảm giác kính nể tới cực đoan.

Nhưng mà Lâm Động cũng không có cảm giác gì nhiều, bởi vì hắn thật sự không cách nào tưởng tượng được, có sự khủng bố nào chỉ cầm bấm tay cũng có

thể xóa sổ vương triều Đại Viêm.

Việc này đối với hắn là quá mức xa vời.

"Vị cường giả thống trị thiên địa này được người ta gọi là Phù Tổ, mang tên thiên địa."

"Phù Tổ? có quan hệ gì với Tổ Phù?"

Lâm Động giật mình, hắn đã có phản ứng.

"Ta đã nói rồi, trong thiên địa này có 8 cái Tổ Phù sinh ra trong quy tắc của thiên địa, mà năm đó, vị Phù Tổ kia chính là chủ nhân của 8 cái Tổ Phù. Trải qua bao năm tháng dài dằng dặc, Tổ Phù bị phân tách khắp nơi, không có người thứ hai nào có được toàn bộ. Nhưng mà có thể lấy được một trong số đó, cũng có thể là cường giả đứng đầu thời đại hiện nay, uy năng của nó có thể đốt núi nấu biển!"

"Cho nên, nếu như ngươi có thể tìm được Tổ Phù, ta đảm bảo, sau hai năm nữa, trong Tộc Hội của dòng họ, ngươi có thể coi Lâm Lang Thiên là bao cát để đánh đấm! Nếu như không được, ngươi đánh chết ta cũng chẳng sao!"

Nghe thấy câu nói cuối cùng, Lâm Động đang nghiêm túc cũng phải bật cười, chợt nói:

"Tổ Phù này cường đại như vậy, sợ rằng rất khó tìm? Chẳng phải là vị tiền bối kia (trong Phù Sư Tháp) cũng không có thu hoạch gì hay sao."

"Nói nhảm, nếu như dễ dàng lấy được thì đâu tới phiên ngươi."

Tiểu Điêu đảo cặp mắt trắng dã, nói:

"Nếu ngươi muốn trong vòng 2 năm vượt qua Lâm Lang Thiên, thì đây là biện pháp tốt nhất cho ngươi."

Lâm Động tỏ vẻ trầm ngâm, trong đầu hắn lại hiện lên ánh mắt coi thường của Lâm Lang Thiên, nắm tay hắn bỗng nhiên nắm chặt, chậm rãi gật đầu:

"Được, chúng ta phải đi tìm Tổ Phù!"

"Hắc hắc, tiểu tử, lúc này mới được gọi là có quyết đoán, sau khi có được Tổ Phù, thành tựu không cách nào hạn định, một cái dòng họ Lâm chó má mà thôi, đến lúc đó bảo họ ôm đùi ngươi mời ngươi gia nhập cũng được."

Thấy thế, Tiểu Điêu cũng vui vẻ nói.

"Tại sao ngươi lại giật dây ta đi tìm Tổ Phù?"

Lâm Động đột nhiên quay đầu, hoài nghi nói.

"Ách"

Thấy Lâm Động nhìn mình như vậy, Tiểu Điêu đảo tròng mắt, sau đó bất đắc dĩ giơ móng vuốt, nói:

"Tiểu tử, ta chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi, Thạch Phù kia có lai lịch bất phàm, nếu như hiện giờ đã ở trong tay ngươi, ngày sau sẽ có đại phiền toái tới tìm. Nếu như không có bản lĩnh thực sự, thì kể quả cũng chỉ là pháo hôi mà thôi."

Nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Điêu, Lâm Động cũng nghiêm túc, ngón tay của hắn mân mê lòng bàn tay, trong đó có Thạch Phù thần bí, mà không biết lai lịch và tác dụng của thứ này ra sao nhỉ? Ngay cả tên Tiểu Điêu tự cao tự đại cũng phải kiêng kị nó như vậy.

"Đừng lo lắng, thứ này bây giờ vẫn còn ở trạng thái phong bế, ngươi cũng quá yếu, cho nên không sợ ai phát hiện cả."

Thấy Lâm Động hoảng hốt, Tiểu Điêu vội an ủi.

Cười khổ gật đầu, Lâm Động đột nhiên phát hiện, cái Thạch Phù kia chính là một quả lựu đạn.

"Khi nào ngươi dự định đi tìm Tổ Phù?"

Tiểu Điêu hỏi.

"Về Viêm thành một chuyến trước đã, sau khi giải quyết mọi chuyện, chúng ta sẽ lên đường!"

Lâm Động trầm ngâm một chút, nói.

"Được, đi thôi."

Tiểu Điêu gật đầu, sau đó hóa thành một chùm sáng chui vào trong tay Lâm Động.

"Tiểu Viêm!"

Đứng dậy, Lâm Động kêu một tiếng, Tiểu Viêm ở bên cạnh nhanh chóng bay tới.

Lâm Động xoay người leo lên lưng nó, bàn tay vung lên, Tiểu Viêm gầm lên một tiếng, hóa thành một bóng đỏ, lao ra ngoài Thiên Viêm sơn mạch.

Dưới tốc độ cao nhất của Tiểu Viêm, việc rời khỏi Thiên Viêm sơn mạch chỉ mất chừng nửa ngày, so với khi tiến vào thì nhanh hơn rất nhiều.

Một cái bóng đỏ xẹt qua núi, sau đó, bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía ngọn núi phía trước gầm lên một tiếng.

Lâm Động ngồi trên lưng hổ, ánh mắt cũng chậm rãi nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh núi có một bóng người màu vàng ngồi xếp bằng, ánh mặt trời chiếu xuống, tạo thành một cái bóng chói mắt.

Ở bên cạnh hắn, có một kim thương dựng đứng, một cỗ ngạo khí kinh người phóng lên cao, bồng bềnh tận trời.

"Vương Viêm!"

Nhìn thấy bóng người trên đỉnh núi, ánh mắt Lâm Động trở nên âm trầm.

"Lâm Lang Thiên tự phụ, không để ý tới ngươi, nhưng ta không muốn để lại một mầm tai họa, chuyện hôm nay, ngươi đã ghi hận dòng họ Vương chúng ta, cho nên mạng của ngươi, ta phải lấy!"

Trên đỉnh núi, bóng người mặc áo vàng chậm rãi cúi đầu, dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Lâm Động ở phía dưới, thanh âm của hắn thản nhiên, nhưng sát khí bao trùm.

Bạch Yên Nguyệt Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 183

Kích Đấu Vương Viêm!

"Vương Viêm!"

Lâm Động nhìn chằm chằm bóng người áo vàng ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, sự lạnh lùng bắt đầu lan tỏa trong mắt hắn, chuyện hôm nay, người này mới chính là tên đầu sỏ gây ra!

"Đem Linh Bảo giao ra đây, ta cho ngươi chết toàn thây!"

Trên đỉnh núi, Vương Viêm chậm rãi đứng lên, một cỗ khí thức vô cùng mạnh mẽ theo đó lan tỏa ra xung quanh, giống như là thủy triều lên xuống, gào thét lao tới chỗ Lâm Động.

"Ngươi cho là ngươi là Lâm Lang Thiên? !"

Khí tức chèn ép một lần nữa ập tới, thân hình Lâm Động khẽ run lên, sau đó ngang nhiên ngẩng đầu, nói một cách lạnh lùng.

Hắn đúng là không phải đối thủ của Lâm Lang Thiên, thậm chí có dùng hết bài tẩy cũng chỉ có 2 phần đánh trọng thương hoặc đánh chết đối phương.

Nhưng đối với mặt một tên Tạo Hình Cảnh Vương Viêm, hắn không bao giờ không có sức phản kháng như vậy!

"Để giết ngươi cũng đủ rồi!"

Vương Viêm cười nhạt, cây trường thương màu vàng trong tay kêu lên ông một tiếng, bay lơ lửng trên bầu trời.

"Không nên vọng tưởng có người sẽ tới cứu ngươi, mục đích của ta lần này, Lâm Lang Thiên cũng biết rõ, chỉ là hắn không muốn tự mình ra tay mà thôi, người của chi lẻ ở trong mắt dòng họ, chỉ là một con kiến hôi!"

Vương Viêm đạp không mà đến, mỗi lần bước chân hạ xuống, Nguyên Lực mạnh mẽ ngưng tụ thành một hình bàn chân, giống như một bậc thang để cho hắn đi tới trước mặt Lâm Động.

"Muốn giết ta, vậy hãy thể hiện bản lĩnh thực sự xem nào!"

Thanh âm của Lâm Động lạnh lùng, chuyện hôm nay, trong bụng hắn đã có sẵn một cỗ lửa giận, bây giờ Vương Viêm lại không chịu buông tha, một lần nữa giết tới, nếu đã như vậy, hắn đã có thể động thủ rồi!

"Ầm!"

Sau khi quát một tiếng, Lâm Động nắm chặt bàn tay, Thiên Lân Cổ Kích hiện ra, nặng nề chọc xuống mặt đất, lực đạo mạnh tới mức làm cho mặt đất nứt ra mấy cái khe.

"Tiểu tử, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, lực lượng của cường giả Tạo Hình Cảnh mạnh tới mức nào!"

Vương Viêm cười nhạt, trường thương màu vàng trong tay đứng im trên không, hắn vung tay một cái, Nguyên Lực màu vàng cường hãn tuôn ra, trực tiếp tạo thành một cự quyền bằng Nguyên Lực khổng lồ, to hơn 10 trượng, nó xé rách không khí, lao ầm ầm tới chỗ Lâm Động.

Cự quyền đấm dưới, giống núi cao đập xuống, tiếng nổ đì đùng vang lên liên tục, lá khô trên mặt đất bị biến thành bột phấn chỉ trong nháy mắt!

Tạo Hình Cảnh, đã có thể ngưng tụ lực lượng thành hình, Nguyên Lực trong cơ thể có thể thoải mái biến thành bất kỳ hình dáng nào, uy lực của nó hơn xa so với Nguyên Lực thời Nguyên Đan cảnh!

Nhìn thấy Vương Viêm ra tay, sắc mặt Lâm Động lạnh lẽo nhưng trong mắt lại ẩn chứa sự nghiêm túc, hắn biết rõ sự chênh lệch giữa Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn và Tạo Hình Cảnh, cho nên hắn không ngu tới mức liều mạng tới đối phương.

"Bá!"

Tâm thần khẽ động, ba chuôi Băng Huyền Kiếm lao ra, nhưng mà vừa mới tiếp xúc với cự quyền, nó đã bị đấm nổ. Lâm Động cũng không trông chờ vào 3 thanh kiếm này có thể chống lại được cự quyền, thân hình hắn bay lùi lại, một thanh trường kiếm màu đỏ đã bay lượn dưới chân.

"Ầm!"

Cự quyền Nguyên Lực mạnh mẽ đập xuống chỗ Lâm Động vừa đúng, thanh âm như sấm, mặt đất bị nó đấm thụt sâu, tạo thành một cái hố sâu chừng mấy trượng.

"Muốn chạy? !"

Cự quyền Nguyên Lực thất bại, Vương Viêm cũng cười lạnh ra tiếng, bàn tay nắm chặt, cự quyền Nguyên Lực lại một lần nữa lao tới.

"Hóa Sinh Phù Trận, Vạn Hóa Viêm!"

Lâm Động chân đạp trường kiếm, một cái phù trận lơ lửng trên đỉnh đầu, Tinh Thần Lực nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một ngọn lửa, đột nhiên lao tới, đập thẳng vào cự quyền.

"Thình thịch!"

Hai người chạm nhau, một cỗ ba động cực kỳ mạnh mẽ đột nhiên bộc phát, cây cối xung quanh lập tức bị phạt ngang.

"Tinh Thần Lực?"

Nhìn thấy phù trận trên đỉnh đầu Lâm Động, trong mắt Vương Viêm hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, hắn hiển nhiên là không ngờ tới, Lâm Động còn có thủ đoạn Tinh Thần Lực bực này.

Đỡ được cự quyền Nguyên Lực, sắc mặt Lâm Động lại càng thâm lạnh, ba viên Bản Mệnh Linh Phù trong Nê Hoàn Cung vào thời khắc này kịch liệt run rẩy, một cỗ Tinh Thần Lực cuồn cuộn không ngừng tuôn ra, nhập vào trong phù trận trên đỉnh đầu.

"Vạn Hóa Viêm!"

Lâm Động quát lớn, phù trận xoay tròn, hóa thành ba ngọn lửa, đây là cực hạn biến hóa mà hiện giờ Lâm Động có thể thi triển!

Ba ngọn lửa nhanh như tia chớp xẹt qua giữa không trung lao tới chỗ Vương Viêm.

"Ánh sáng đom đóm!"

Nhìn thấy ba ngọn ngọn lửa lao tới, ánh mắt Vương Viêm trở nên lạnh lùng, bàn tay đưa ra, Nguyên Lực óng ánh nhanh chóng hình thành trong lòng bàn tay.

"Kim Đài Trấn Ma Chưởng!"

Kim quang chói mắt lan tỏa khắp bầu trời, sau đó ngưng tụ thành một cái kim đài (bệ vàng) chừng 10 trượng, rồi ầm một tiếng, không khí nổ tung, đè xuống ba ngọn lửa.

"Ầm!"

Trên bầu trời, kim quang óng ánh chợt hóa thành vạn đạo kim quang lan xa, tiếng nổ ì ùng như sấm liên tiếp truyền ra.

"Phá!"

Kim quang bạo xạ, ánh mắt Vương Viêm đột nhiên trở nên nghiêm túc, kim đài đang ngăn cản ba ngọn lửa, đột nhiên nổ đùng một tiếng, biến thành hư vô.

Khi ba ngọn lửa nổ tung, Lâm Động cũng rên lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, cường giả Tạo Hình Cảnh hóa ra khủng bố tới mức này.

"Chết đi!"

Chấn vỡ ba ngọn lửa, hàn mang trong mắt Vương Viêm càng nhiều, hắn quát một tiếng chói tai, kim đài nhất thời lao tới, đập mạnh xuống đầu Lâm Động, thanh thế giống như là sắp đập nát cường giả Nguyên Đan cảnh thành một đống thịt bầy nhầy.

Kim quang bao phủ trong phạm vi 10 trượng, tránh cũng không thể tránh, Lâm Động bỗng nhiên nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích, một chùm ánh sáng màu đỏ đậm bỗng nhiên lao tới mũi kích ra ngoài.

"Đinh!"

Mũi kích sắc bén đột nhiên điểm trúng kim đài, làm cho tốc độ của nó giảm đi.

"Ong ong!"

Cổ kích mạnh mẽ chặn kim đài, một cỗ lực lượng đáng sợ truyền tới, lúc này trên cổ kích đã hiện ra vô số vảy mềm, ánh sáng đỏ đậm tràn ngập thân kích, nhanh chóng hóa giải lực lượng ăn mòn đang lan tới.

"Thiên Lân Kích Pháp, Ngư Lân Kích!"

Trong đan điền Lâm Động, Nguyên Lực gào thét tuôn ra, điên cuồng chui vào trong Thiên Lân Cổ Kích, sắc mặt hắn đỏ bừng, quát lên chói tai.

"Ầm!"

Trên cổ kích vào thời khắc này đột nhiên bộc phát ánh sáng đỏ đậm, sau đó ngưng tụ và nổ tung, trông giống như một con cá lớn đỏ tươi!

Võ học thượng thừa, Thiên Lân Kích Pháp!

Đây chính là lễ vật cuối cùng mà chủ nhân cổ mộ dành cho Lâm Động!

Lấy thực lực của Lâm Động hiện giờ, đương nhiên là không cách nào biến Nguyên Lực thành hình, nhưng mượn lực của Thiên Lân Cổ Kích, lại phối hợp Thiên Lân Kích Pháp, hắn có thể miễn cưỡng làm được điều này!

Cá lớn vảy đỏ dữ tợn lao tới, tạo thành một làn sóng trùng kích, đập thẳng vào kim đài, kình phong sắc bén tàn sát bừa bãi, đánh rách luôn kim đài!

Đứng giữa không trung, nhìn thấy cá lớn vây đỏ xé rách kim đài, sắc mặt Vương Viêm biến đổi, hiển nhiên cũng ở khiếp sợ việc Lâm Động có thể ngưng tụ Nguyên Lực thành hình ở cảnh giới này.

Nhưng mà loại khiếp sợ này chỉ hiện lên trong nháy mắt, hắn đã nhận ra, hóa ra là cái cổ kích trong tay đối phương đang tác quái.

"Một cái Linh Bảo thật tốt, nhìn cảnh tượng này có lẽ nó là Linh Bảo trung cấp, nhưng mà ngươi không cần phải lo lắng, Linh Bảo và tính mạng của ngươi hôm nay, ta đều thu!"

Vương Viêm cười lạnh, vung tay một cái, trường thương màu vàng bay vào trong tay hắn, thân thương chấn động, một luồng kim quang sắc bén hơn cả Thiên Lân Cổ Kích theo đó tuôn ra dữ dội, kim quang tràn ngập một nửa bầu trời.

"Tiểu tử, trước khi chết, có thể nhìn thấy sự lợi hại của Đại La Kim Thương của Vương gia chúng ta, ngươi chết cũng có phúc!"

Tay cầm kim thương, Vương Viêm giống như một pho tượng chiến thần, kim quang bắt đầu khởi động, khí tức cuồng ngạo xông thẳng lên trời.

"Linh Bảo cao cấp!"

Lâm Động thấy khí thế bất phàm của kim thương kia, hai mắt nhíu lại, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Nói thật ra, Vương Viêm cũng không muốn vận dụng Đại La Kim Thương đối phó Lâm Động, bởi vì hắn tự cao tự đại cho rằng, bảo bối bực này chỉ khi nào giao thủ với những cường giả cỡ Lâm Lang Thiên mới sử dụng.

Nhưng hắn cũng chẳng ngờ được, chỉ một tên Nguyên Đan cảnh Đại Viên Mãn, cũng có thể sống sót dưới mấy lần tấn công của hắn.

Tuy đối phương có Tinh Thần Lực và Thiên Lân Cổ Kích tương trợ, nhưng điều này cũng khiến cho Vương Viêm không thể nào chịu nổi.

Cho nên, hắn bắt buộc phải dùng tới sát chiêu chân chính!

Đại La Kim Thương vừa đến tay, khí tức của Vương Viêm đã dâng lên như thủy triều, sắc bén bá đạo, hắn lành lạnh nhìn chằm chằm vào Lâm Động, không nói nhiều lời, thân thương chấn động, đập thẳng xuống dưới.

"Ầm!"

Kim thương vũ động, Nguyên Lực trong phạm vi 10 trượng quanh thân Vương Viêm giống như bị chấn nổ, tạo thành một luồng kim quang khổng lồ dài hơn 10 trượng, giống như một con kim long mang theo uy thế đáng sợ, đập thẳng vào đầu Lâm Động.

Với tốc độ của luồng kim quang kia, Lâm Động không thể nào tránh được, hắn thở sâu một hơi, Nguyên Lực trong Nguyên Đan gào thét lao ra, quán nhập vào trong Thiên Lân Cổ Kích!

"Ong ong!"

Khi cỗ Nguyên Lực cường đại đó chui vào, Thiên Lân Cổ Kích cũng chấn động, phát ra tiếng ong ong, dường như có dấu hiệu tuột khỏi tay Lâm Động.

Lâm Động nắm chặt chuôi kích, bỗng nhiên vũ động, quang mang đỏ đậm giống như hồng thủy lao ra, nhanh như tia chớp ngưng tụ lại, hóa thành một con cự mãng (rắn lớn) khổng lồ dài hơn 10 trượng!

"Thiên Lân Kích Pháp, Mãng Lân Kích!"

Màu đỏ khởi động, tràn ngập chân trời, ánh mắt Lâm Động co lại, Nguyên Lực trong cơ thể vào lúc này bị vận dụng tới mức tận cùng, vung cổ kích trong tay ứng chiến.

"Ầm!"

Cổ kích rung động, con cự mãng đỏ đậm vào thời khắc này thoát ra khỏi cổ kích, mang theo một cỗ ba động cuồng bạo và sắc bén, xẹt qua phía chân trời, ầm ầm chạm vào nhau!

Trong thời khắc này, Nguyên Lực gào rú, núi cao run rẩy!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 184

Uy Lực Của Phù Khôi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Cơn lốc nguyên lực đáng sợ, ngay lúc này với một khí thế dời non lấp biển, điên cuồng thổi quét qua, xung quanh gần trăm trượng, tất cả cây cối, đều bị làm cho gãy, trong thời gian ngắn ngủi, mảnh rừng này, liền trở nên trống trải lạ thường.

Hưu!

Kim quang đỏ rực tràn ngập chân trời, một thân ảnh từ trong đó phi ngược ra, rơi mạnh xuống giữa núi rừng, giữa đường làm gãy rất nhiều cây to, cuối cùng mới từ từ dừng lại.

Phốc xích!

Người rớt xuống đất, chính là Lâm Động, sắc mặt của hắn lúc này có chút tái nhợt, cuối cùng một ngụm máu tươi phun ra, có điều, tuy rằng tình hình không được tốt lắm, nhưng ánh mắt của hắn, lại nóng vô cùng, đây là là lần đầu tiên hắn đối chiến với cao thủ Tạo Hình Cảnh, tuy rằng gian nan, nhưng lại vô cùng vui sướng.

Giữa không trung, kim quang gào thét, một đạo thân ảnh cũng bị chấn kinh nhanh chóng lui ngược lại, có điều khi cước bộ lùi khoảng mười bước, hắn mạnh mẽ quát một tiếng, kim thương trong tay xoay mạnh giữa không trung, mới có thể đứng vững lại, tuy rằng nói cơ thể đứng vững, nhưng vẫn có một luồng kình phong phá thể cường mãnh mà ra, khiến cho một mảnh núi đá phía sau đối phương vỡ vụn ra.

- Hảo tiểu tử!

Sắc mặt Vương Viêm lúc này có vẻ tái mét, bàn tay nắm chặt lấy Đại La Kim Thương. Ánh mắt điềm nhiên nhìn về phía thân ảnh của Lâm Động ở nơi xa, hắn không ngờ tới rằng đối phương lại khó giải quyết đến như vậy, thậm chí cho dù là sau khi hắn sử dụng đến Đại La Kim Thương, vẫn có thể ngoan cường chống trả đến mức này.

Hắn vốn rất ương ngạnh, tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân mình trong tay một tên tiểu tử chỉ là Nguyên Đan Đại viên mãn có được kết quả như thế này, cho nên, hôm nay, bất luận thế nào, đều phải giết cho được Lâm Động!

- Ta đây muốn biết ngươi hôm nay rốt cuộc có thể đỡ được bao nhiêu thương của ta?

Trong ánh mắt sự lạnh lùng dâng tràn, sát ý tràn ngập, Vương Viêm lớn tiếng quát, lúc nãy sự công kích của Lâm Động đích thực là cuồng mạnh kinh người, thậm chí đã có thể giao thủ cùng hắn, nhưng nhãn lực của Vương Viêm cũng hơn người, tự nhiên cũng nhìn ra được sự công kích khi nãy của Lâm Động chỉ là khinh lực mà thôi, cùng với mức hùng hồn của nguyên lực, không thể kéo dài như vậy được.

Oanh!

Tiếng quát vừa dứt, kim thương trong tay Vương Viêm lại rung lên, thân ảnh nhanh chóng phi tới, người thương hợp nhất, hóa thành một luồng sáng màu vàng cắt ngang trời, đem theo một luồng thương khí sắc bén vô cùng bá đạo, điên cuồng hướng về phía Lâm Động.

Những nơi kim quang lướt qua, dưới mặt đất, trực tiếp bị nứt ra thành những cái hố sâu, giống như một con mãng xà dữ tợn, lăn lộn dưới nền đất.

Nhìn dáng vẻ đó, Vương Viêm hiển nhiên là sát ý nồng nặc, những biểu hiện của Lâm Động, đều khiến hắn hiểu rằng, người này vẫn là sớm ngày trừ diệt vẫn tốt hơn, nếu không thì, ngày sau e rằng sẽ là một phiền phức lớn.

Kim quang tràn ngập phía chân trời, nhanh chóng phóng lớn trong nhãn đồng của Lâm Động, có điều lần này, hắn lại không hề né tránh, chỉ là ánh mắt điềm nhiên nhìn chằm chằm vào đạo kim quang đó.

- Chịu chết đi!

Kim quang trong nháy mắt đã phi đến, nhìn Lâm Động không hề động đậy, gương mặt Vương Viêm cũng hiện lên nét dữ tợn, cánh tay đột nhiên rung lên, kim quang trong tay giống như một con giao long màu vàng, tỏa ra sát khí sắc bén bá đạo, bổ xuống Lâm Động.

Hưu!

Kim quang xẹt qua, chớp mắt đã tới, nhưng mà, ngay lúc đạo kim quang đó sắp bổ xuống Lâm Động, một thân ảnh khôi ngô, đột nhiên xuất hiện, cơ thể màu thanh đồng, cũng ngay lúc này phát ra ánh sáng chói mắt, chợt một quyền tung ra!

Oanh long long!

Một quyền này, không hề có dấu vết gì, nếu có, cũng chỉ là nguyên lực chuyển động cuồng bạo vô cùng, những nguyên lực này, dường như ngưng tụ thành tinh thể, một quyền tung ra, không khí nổ tung, thậm chí ngay cả những cây cối gần đó, đều ‘bang’ một tiếng, nổ tung thành bột phấn rải khắp trời.

Quyền phong đáng sợ như đột nhiên ào tới, cũng khiến cho trong mắt Vương Viêm xuất hiện vẻ kinh sợ, nhưng mà vẫn chưa đợi hắn lấy lại tinh thần, quyền phong thanh đồng, đã không chút thương tiếc hung hăng trút xuống mũi nhọn của cây thương.

Đông!

Tiếng gào thét trầm thấp vang lên, đột nhiên vang lên trong khu rừng này, từng đám từng đám rừng, lần lượt đổ rạp xuống, nếu như trên bầu trời, lại có thể

được nhìn thấy, một luồng kình phong vô cùng mạnh mẽ, đang khếch tán ra với dạng hình tròn, những nơi kình phong lướt qua, rừng cây rậm rạp, trực tiếp trở thành bình địa, những Yêu thú xui xẻo trong đó, ngay đến kêu gào còn không kịp, đều bị đè thành những đống thịt nát.

Bang!

Kình phong đáng sợ gào thét, hai thân ảnh trong chính giữa đó, cũng đều bị chấn động đến mức bay ngược ra gần trăm trượng, trên mặt đất, tạo thành hai vết tích cực kỳ dữ tợn.

- Chuyện gì đây?

Ổn định lại thân hình, trên khuôn mặt của Vương Viêm cũng hiện lên một chút đỏ, chợt ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn thân ảnh thanh đồng ở cách đó không xa, sau đó, nhãn đồng chợt co lại.

- Phù khôi!

Đạo thân ảnh thanh đồng, Vương Viêm vốn không xa lạ gì, vì trong Mộ phủ, bọn họ đã gặp mặt, chỉ có điều lần đó, là bốn người bọn họ liên thủ, mới giải quyết được đối phương. Lúc ấy bọn họ còn thèm thuồng đối với vật đó, có điều đáng tiếc là trong Phù khôi đó còn có tàn dư của một vị cao thủ Niết Bàn Cảnh cường giả lại ấn ký, cho nên bọn họ chỉ có thể cam tâm bỏ cuộc.

Nhưng mà, hắn có làm thế nào cũng không ngờ rằng, Phù khôi khiến hắn nảy lòng tham ấy, ngày nay, lại xuất hiện trong tay Lâm Động.

- Tên tiểu tử này, rốt cuộc là có được bao nhiêu bảo bối trong mộ phủ chứ?

Vương Viêm sắc mặt xám xanh, hắn biết rất rõ điểm mạnh của Phù khôi này, không chỉ có thể so sánh với cao thủ Tạo Hình Cảnh, vả lại không có chút cảm giác đau đớn, hoàn toàn là một thứ vũ khí giết người lợi hại, đương đầu với nó, có thể xem là rất khó giải quyết.

Lâm Động chân dẫm lên mũi kiếm, huyền phù trên Phù khôi, ánh mắt điềm nhiên nhìn chằm chằm vào Vương Viêm ở nơi xa cũng bị thương giống như hắn, chợt lòng bàn tay phất lên, Thuần Nguyên Đan liền từ trong túi Càn Khôn nhanh chóng bay ra, mà khi những viên Thuần Nguyên Đan này tiếp xúc với cơ thể Phù khôi, liền hóa thành vô số những Thuần Nguyên Lực tuôn ra.

Giờ phút này đây, tuy rằng mỗi lần Phù khôi công kích, liền sẽ tiêu hao một lượng lớn Thuần Nguyên Đan, nhưng Lâm Động đã không còn lo được nhiều như vậy nữa, cho dù là có liều đến khuynh gia bại sản, hôm nay hắn cũng phải đánh chết hoặc đánh cho tàn phế tên khốn kiếp này.

Cùng với một lượng lớn Thuần Nguyên Đan hòa thành nguyên lực trút vào trong Phù khôi, bên ngoài cơ thể hắn, ánh sáng thanh đồng cũng sáng ngời, thậm chí, trong khóe mắt sâu thẳm đó, đều có thể nhìn thấy tia sáng thanh đồng xuất hiện.

- Đi!

Lại thêm hai ngàn viên Thuần Nguyên Đan như nước chảy được trút ra, Lâm Động không còn thời gian để đau lòng, bàn tay nắm chặt, Phù khôi liền nhanh chóng ‘bang’ một tiếng hóa thành một đạo thanh ảnh mơ hồ bắn ra, tốc độ ấy, khiến vang lên tiếng nổ dữ dội, xuất hiện trước mặt Vương Viêm, không chút chần chừ, quyền tay phát ra tia sáng thanh đồng vô cùng nồng nặc, một quyền tung ra.

Quyền xuất, khí bạo!

Tốc độ của Phù khôi, lại một lần nữa vượt ngoài dự liệu của Vương Viêm, cho đến hiện tại, hắn mới hiểu rằng đơn độc một mình đối phó với Phù khôi là khó khăn đến mức nào, có điều trước mắt đã không còn đường thoái lui, bàn tay vừa phất, Đại La Kim Thương trong tay liền đặt ngang trước mặt.

Bang!

Quyền đầu thanh đồng, giống như một ngọn núi, đập mạnh lên thanh Đại La Kim Thương, sức mạnh đáng sợ, khiến cho thanh kim thương chấn động đến mức cong xuống, sau đó, thân hình của Vương Viêm bay ngược ra sau, hung hăng quật vào trên vách núi, cơ thể đều bị lún sâu vào trong, nơi khóe miệng, thậm chí còn có máu tươi chảy ra.

- Đi!

Lâm Động theo sát mà đến, sắc mặt âm hàn, lại thêm hai ngàn viên Thuần Nguyên Đan rót vào trong Phù khôi, mà cỗ máy giết chóc không biết mệt mỏi và đau đớn này, lại một lần nữa tung ra.

Ngay lúc Phù khôi tiến công, tên Vương Viêm đó cũng bay lên không trung, sắc mặt dữ tợn, kim thương trong tay phát ánh sáng màu vàng, một tiếng quát giận dữ, kim thương trút xuống, hung hăng quét trên thân Phù khôi.

Xuy!

Đại La Kim Thương không hổ danh là Linh bảo Cao cấp, khi sức mạnh sắc bén trút xuống thân Phù khôi, lại trực tiếp khiến nó dao động.

Trọng thương này nếu là kẻ khác, e rằng sẽ lấy mạng người, nhưng Phù khôi lại không có chút cảm quan đau đớn, thân thể dao động, hắn vẫn điềm nhiêm nắm chặt tay, sau đó trong ánh mắt kinh hãi của Vương Viêm, chen vào, cuối cùng một quyền hung hãn tung ra trên người hắn.

Oanh!

Cơ thể của Vương Viêm, cuối cùng bị oanh ngay chính diện, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, trên khắp áo quần của hắn, đều bị luồng cự lực ấy làm cho tan nát.

Ngay lúc Vương Viêm bị đánh thành một người lỏa thể, một vật màu đen cũng bay ra, Lâm Động ở nơi không xa thấy thế, một lực hút vội vàng tuôn ra,

trực tiếp trong ánh mắt kinh hãi phẫn nộ của Vương Viêm, đem vật đó hút vào lòng bàn tay mình, đó chính là một cái túi Càn Khôn màu tím đen.

Nhìn cái túi tạo hình tinh xảo này, hiển nhiên chính là túi Càn Khôn cao cấp hiếm thấy!

- Khiến ta ra tay một cách lãng phí như vậy, đây chính là thù lao!

Bắt lấy túi Càn Khôn, Lâm Động không hề khách khí bỏ vào trong ngực, cười nhạt nói.

Nhìn thấy túi Càn Khôn bị Lâm Động đoạt mất, Vương Viêm gần như tức đến thổ huyết, chợt lớn tiếng quát:

- Thẩm lão, giết chết tên tiểu tử này!

Nghe thấy tiếng quát lớn đó của Vương Viêm, Lâm Động cũng đột nhiên cả kinh, tên này, lại còn có trợ thủ sao?

Tuy trong lòng có chút khiếp sợ, phản ứng của Lâm Động cũng không chậm lại, vội vàng vẫy tay, triệu hồi Phù khôi, sau đó thân hình nhanh chóng thoái lui.

- Vương Viêm thiếu gia, lão phu sớm đã nói qua, để ta ra tay là ổn, người cứ phải phí công sức.

Ngay lúc thân hình Lâm Động nhanh chóng thoái lui, một giọng nói có chút già dặn, cũng đột nhiên vang lên trong không trung, chợt một thân ảnh già nua, liền xuất hiện bên cạnh Vương Viêm, dưới chân hắn, giẫm lên một luồng sáng màu xám.

Cùng lúc với sự xuất hiện của thân ảnh già nua ấy, một luồng khí thế không kém gì so với Lâm Lang Thiên, cũng lặng lẽ lan tràn ra.

- Tạo Khí Cảnh?

Nhìn lão giả áo xám đó, nhãn đồng của Lâm Động co mạnh lại, trong lòng cũng dần dần trầm xuống.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 185

Cứu Viện.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Lão giả áo xám chân giẫm trên vòng tròn màu xám, khoanh tay mà đứng, chòm râu dài phất phơ, một luồng khí tức cường hãn khiến cho người ta phải kinh hãi, từ trong cơ thể lão ta chậm rãi tỏa ra, khiến cho nguyên lực ba động giữa trời đất đều chấn động cả lên.

Vương Viêm lúc này đã nhận lấy quần áo từ trong tay lão giả áo xám đó mặc vào, dáng vẻ có chút chật vật, vốn dĩ với thực lực của hắn, lại cộng thêm Đại La Kim Thương, cũng không đến nỗi bị Phù khôi bức đến mức này, chỉ là khi nãy giao đấu với Lâm Động, bản thân vốn dĩ đã bị tiêu hao sức lực, điều chủ yếu là, trước đây hắn lại coi Phù khôi chính là đối thủ chủ chốt của mình, cây thương sắc bén của hắn, vốn dĩ đã đâm xuyên qua tim của Phù khôi, đây được coi là một kích chí mạng, nhưng đáng tiếc là, Phù khôi không có tim, nhược điểm của tất cả nhân loại, vốn không tồn tại trên cơ thể nó.

Cho nên, ngay lúc Vương Viêm đang xả hơi, Phù khôi lại một lần nữa đưa ra sự phản kích vô cùng lợi hại, nếu hắn không kịp đề phòng, hắn cũng sẽ bị đánh cho đến tơi tả, thương thế trên mình hôm nay, cũng không phải là nhẹ.

- Thẩm lão, chém chết tên tiểu tử đó!

Mặc xong quần áo, sắc mặt của Vương Viêm cũng trở nên âm trầm dị thường, lão giả ở bên cạnh hắn, chính là hộ vệ mà Gia tộc phái đến, suy cho cùng địa vị của hắn trong Gia tộc Vương thị cũng không thấp, thiết nghĩ có chút đặc quyền cũng là lẽ dĩ nhiên, có điều lúc ở trong mộ phủ, vì Tứ Đại Gia Tộc đều có ước định, chỉ riêng có hắn ta là chưa từng lộ mặt.

Mà chuyến này khi đến cản trở Lâm Động, Vương Viêm cũng có nghĩ qua trực tiếp để Thẩm lão ra tay nhanh chóng giải quyết đối phương, nhưng suy nghĩ lại, hắn cuối cùng vẫn đích thân động thủ, nguyên nhân rất đơn giản, vì hắn vốn không cho rằng giải quyết Lâm Động sẽ có khó khăn gì.

Hắn vốn là một cao thủ Tạo Hình Cảnh, trong tay còn có Linh bảo Cao cấp Đại La Kim Thương, nói ra, cho dù là ở trong Tạo Hình Cảnh, sức chiến đấu cũng vô cùng mạnh mẽ, thực lực này, chẳng lẽ ngay đến một tên tiểu tử Nguyên Đan Đại viên mãn cũng giải quyết không xong sao?

Đương nhiên, hiện thực tàn khốc cuối cùng đã cho hắn đáp án, tên tiểu tử nhìn vào thấy chướng mắt này, quả thực không dễ giải quyết như vậy.

Nghe thấy âm thanh phẫn nộ đó của Vương Viêm, lão giả được gọi là Thẩm lão đó, cũng mỉm cười, chợt ánh mắt quét qua người Lâm Động, cười nói:

- Với thực lực Nguyên Đan Đại viên mãn, lại có thể bức Vương Viêm thiếu gia đến mức này, ngược lại đây lại là lần đầu tiên lão phu nhìn thấy trong nhiều năm qua.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, bàn tay nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích không chế Phù khôi đang ở trước mặt, cho dù là có giao đấu với Vương Viêm, hắn cũng đều dùng hết thủ đoạn, còn thực lực của lão giả này, lại đạt đến Tạo Khí Cảnh, nếu như lão ta ra tay, Lâm Động hiểu rằng, kết cục của hắn sẽ rất thảm.

Có điều, bất luận đối phương có đánh bại đến mức nào, chí ít, cũng cũng không dễ dàng bỏ cuộc.

- Ngươi đem Linh bảo giao ra, sau đó tự trói chân tay, để Vương Viêm thiếu gia đích thân tự xử phạt đi.

Lão giả áo xám đỡ lấy chòm râu, nhàn nhạt cười nói.

Trong lòng Lâm Động cười nhạt, cũng không thèm để ý tới, thân hình vừa

động, liền giẫm lên mũi kiếm cực tốc thoái lui, nhưng ngay lúc hắn thoái lui, tay áo hắn vừa vung, một lần nữa đem hai ngàn viên Thuần Nguyên Đan trút vào trong Phù khôi.

- Ai… Nhìn thấy Lâm Động có ý muốn chạy trốn, lão giả áo xám đó cũng khẽ thờ dài một hơi, thân hình khẽ động, vô số đạo tàn ảnh hiện lên trên bầu trời, mà thân hình của ông, lại với một tốc độ cực kỳ khủng khiếp, đuổi theo Lâm Động.

Ngay lúc lão giả áo xám đó đuổi theo, tâm thần Lâm Động khẽ động, Phù khôi lại một lần nữa bắn ra ánh sáng thanh đồng, phóng thẳng tới đối phương.

- Chỉ dựa vào Phù khôi Trung đẳng đó, vẫn không cách nào cứu được mạng ngươi!

Nhìn Phù khôi bắn tới, lão giả áo xám cười nhạt, bàn tay thô ráp đột nhiên thám thính, nguyên lực hung hãn tuôn ra mạnh mẽ, hóa thành một núi nguyên lực lớn gần mười trượng, sau đó tung xuống, trực tiếp dập nát Phù khôi trên mặt đất, ép chặt nó lại.

Nhìn thấy Phù khôi chỉ dưới một chiêu đã bị chế phục, trong lòng Lâm Động cũng thấy kinh ngạc, đây chính là sức mạnh thực sự của Tạo Khí Cảnh sao? So với Tạo Hình Cảnh, quả nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Bang!

Thân hình vội lui, Phù khôi mà Lâm Động khống chế đang giãy giụa dưới sự trấn áp của ngọn núi nguyên lực, lúc này đây, Lâm Động toàn thân đã ảm đạm, hiển nhiên là đã tiêu hao không ít nguyên lực, chợt Lâm Động cũng chỉ có thể khẽ thở dài, đem nó thu vào lại túi Càn Khôn, ánh mắt lập tức lóe lên, nảy lên kế thoát thân.

Nhìn thấy Lâm Động thu lại Phù khôi, lão giả áo xám đó cũng không cản trở, cười nhạt một tiếng, bàn tay lại cử động, nguyên lực hội tụ, lại một lần nữa hội

tụ thành một ngọn núi nguyên lực, lần này, lại trực tiếp hướng tới Lâm Động bổ xuống.

Ngọn núi nguyên lực gào thét mà xuống, mang theo tiếng kêu âm bạo kịch liệt, chấn động khiến cho màng nhĩ cũng đau nhức.

Thế tiến công này, quả thực còn mạnh hơn cả Vương Viêm thi triển Đại La Kim Thương.

- Lâm Động, đem ba ngàn viên Thuần Nguyên Đan hóa thành nguyên lực, trút vào trong thạch phù!

Trong lúc nguy cấp, giọng nói của tiểu điêu đột nhiên vang lên trong lòng Lâm Động, Nghe vậy, Lâm Động khẽ cắn răng, chợt cũng không chần chừ thêm, tâm thần khẽ động, Thuần Nguyên Đan không ngừng từ trong túi Càn Khôn tuôn ra, cuối cùng rơi vào trong lòng bàn tay, sau đó, thạch phù cũng phát ra một luồng lực hút, với trạng thái như muốn nuốt chửng, đem tất cả Thuần Nguyên Đan tuôn ra nuốt hết vào.

Mà cùng với rất nhiều viên Thuần Nguyên Đan như vậy rót vào trong thạch phù, Lâm Động cũng có thể cảm nhận được, một luồng nguyên lực cực kỳ mạnh đang chuyển động, đang nhanh chóng khếch tán ra.

Ong ong!

Sức mạnh khuếch tán, đột nhiên có từng luồng khí màu tím đen tuôn ra từ lòng bàn tay của Lâm Động, sau đó luồng khí màu tím đen này nhanh chóng hội tụ giữa không trung, trong chớp mắt, liền hóa thành một cơn lốc xoáy màu tím đen lớn gần mười trượng.

Xuy xuy!

Lốc xoáy vừa thành hình, ngọn núi nguyên lực ấy liền áp bách tới, mà ngay lúc chúng tiếp xúc, từng luồng sức ăn mòn khủng khiếp thoáng chốc từ trong

cơn lốc xoáy khếch tán ra, mà dưới sức ăn mòn đó, ngọn núi nguyên lực, lại dần dần sụp đổ.

Nhìn thấy ngay đến ngọn núi nguyên lực được ngưng tự từ cao thủ Tạo Khí Cảnh, đều trực tiếp bị tiểu điêu ăn mòn đi, Lâm Động cũng không khỏi trừng mắt há hốc miệng, bản lĩnh của tên này, quả nhiên không tầm thường.

- Đừng quá ỷ lại vào ta, giờ đây thực lực ta quá yếu, chống đỡ với cao thủ Tạo Khí Cảnh quá sức, cứ tiếp tục như vậy, không đến hai ba chiêu nữa sẽ tận lức mất, vẫn là nhanh chóng chạy thoát đi.

Ngay lúc Lâm Động vui mừng, tiếng thở gấp của tiểu điêu cũng vang lên trong lòng hắn.

Nghe thấy lời này, tâm trạng đang vui vẻ lúc nãy của Lâm Động chợt trở nên lạnh lùng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tên này, thì ra là ngoại cường nội nhược.

- Ý?

Lão giả áo xám đó cũng vì cảnh tượng này mà ngẩn người, chợt ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn về phía Lâm Động, nói:

- Không ngờ rằng ngươi còn có thủ đoạn quỷ dị như thế này. Có điều lão đây ngược lại là muốn xem thử ngươi có thể đỡ nổi lần công kích này của ta hay không!

Giọng nói của lão giả áo xám vừa dứt, thân hình lập tức cử động lên, vòng tròn màu xám dưới chân lão ta, lại gào thét lên, điên cuồng chuyển động ngay trước mặt hắn, một luồng sáng sắc bén đến cực hạn, xoay quanh cái vòng tròn đó.

- Ô Quang Nhận, Thiết Thiên Địa!

Vòng tròn màu xám đó điên cuồng chuyển động, cho dù cách xa gần trăm trượng, nhưng Lâm Động vẫn cảm nhận được da thịt đau nhói, thậm chí, ngay

đến thanh Thiên Lân Cổ Kích trong tay cũng đang rung lên, thiết nghĩ cũng đã cảm nhận được nguy hiểm cực độ.

- Đi!

Lão giả áo xám vốn không cho Lâm Động bất cứ thời gian nào để thoát thân, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào đối phương, đột nhiên một chỉ điểm ra, tốc độ chuyển động của cái vòng tròn đó đột nhiên gia tăng, với một tốc độ mà mắt thường không thể nào phát giác ra được, oanh về phía Lâm Động.

Trong nhãn đồng Lâm Động, chỉ có thể nhìn thấy một đạo ánh sáng lướt qua bầu trời, rồi sau đó, hắn liền cảm giác được, trên bề mặt da dường như bị những luồng kình phong cực kỳ sắc bén cắt thành từng đường vết thương nhỏ, từng giọt từng giọt máu tươi, bao trùm lấy ngoài thân thể.

Đối mặt với thế tấn công này, trong lòng Lâm Động cũng bị bao trùm bởi sự nguy hiểm, tâm thần khẽ động, tinh thần lực hùng hồn liền hình thành một hàng rào tinh thần phòng ngự.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay hắn cũng một lần nữa bắn ra những luồng ánh sáng màu tím đen, chợt ngưng tụ lại với nhau, hung hãn bổ xuống đạo Ô Quang Bàn đó.

Xuy!

Tia sáng màu đen tím va chạm với Ô Quang Bàn, lần này, lại vốn không đạt được hiệu quả rõ ràng như mong muốn, sức ăn mòn đó, chỉ khiến cho tốc độ của Ô Quang Bàn chậm lại đôi chút, liền bị cắt đứt ra.

Bang bang!

Phá vỡ sự kiềm hãm của tia sáng màu tím đen, tốc độ của Ô Quang Bàn đó thoáng chậm lại đôi chút, song vẫn vô cùng sắc bén xông thẳng tới Lâm Động, phòng tuyến Tinh thần của Lâm Động, gần như không đạt được hiệu quả quá

lớn, liền trong khoảng thời gian ngắn, bị phá giải hoàn toàn.

Nhìn Ô Quang Bàn nhanh chóng phóng lớn trong nhãn đồng, Lâm Động cũng nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích trong tay, sau đó ngay lúc hắn chuẩn bị liều một phen, bên tai hắn, lại đột nhiên truyền đến âm thanh xé gió, bất chợt, một đạo thanh mang lướt qua khóe mắt, cuối cùng va chạm với Ô Quang Bàn đó.

Thanh mang xem ra rất nhỏ, nhưng mà ngay lúc va chạm, lại phát năng lượng vô cùng lớn mạnh, thậm chí, ngay đến Ô Quang Bàn mà Lâm Động và tiểu điêu liên thủ cũng chỉ bó tay không biện pháp, đã trực tiếp bị thanh mang ấy làm cho bay ngược ra sau.

Viên trợ đột nhiên mà tới, khiến cho cả Lâm Động và lão giả áo xám đó đầu ngẩn người, ánh mắt chợt vội vàng nhìn về phía thanh mang đó, chỉ nhìn thấy ánh sáng xanh tản ra, hóa thành một cánh hoa sen màu xanh.

Đem Ô Quang Bàn ấy dội ngược về, Lâm Động vẫn chưa kịp phản ứng, lại thêm một tia sáng xanh xé trời mà đến, trực tiếp bao trùm lên người hắn, sau đó hắn liền cảm nhận được, từng trận xé gió bên tai, trong mơ hồ, có một mùi hương thấm sâu vào lòng người, lặng lẽ bay đến.

Nhìn thấy Lâm Động được kẻ khác cứu đi mất, sắc mặt của lão giả áo xám chợt thay đổi, vừa muốn đuổi theo, lại truyền đến giọng nói của Vương Viêm:

- Không cần đuổi nữa!

Lão giả áo xám khựng lại, quay người qua, nhìn Vương Viêm với sắc mặt có chút âm trầm, chân mày chau lại, nói:

- Vương Viêm thiếu gia biết người đó là ai?

Sắc mặt Vương Viêm xanh xám bất định, chợt xoay người phất tay áo mà đi, để lại một âm thanh lạnh lùng.

- Nàng ta nếu như muốn cứu người, ngươi không cản nổi nàng ta đâu!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 186

Lời Tuyên Bố Trên Đỉnh Núi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Gió núi lạnh thấu xương, Lâm Động nhìn bóng hình xinh đẹp tao nhã bên cạnh vách núi đen phía trước, gió nhẹ phất đến, tóc đen nhẹ hất lên, rất có một loại phong thái thoát tục phá không mà đi.

Đối với viện binh đột nhiên tới, Lâm Động hiển nhiên cực kỳ kinh ngạc, hắn thế nào cũng không thể tưởng tượng được, nữ nhân này còn thần tình sát khí ở trước đó không lâu, lại chủ động ra tay cứu hắn.

- Khụ khụ!

Giằng co trầm mặc trên đỉnh núi sau nửa ngày, Lâm Động cuối cùng ho khan một tiếng, chắp tay nói:

- Đa tạ Thanh Trúc cô nương ra tay tương trợ.

- Ta cứu ngươi, chỉ là muốn giết ngươi!

Âm thanh của Lâm Động vừa dứt, đã bị một câu nhàn nhạt phiêu phiêu nghẹn lại, khiến cho sắc mặt xấu hổ, chợt cười khổ nói:

- Vậy điều này cũng khó tránh khỏi vẽ rắn thêm chân?

Lăng Thanh Trúc cũng không trả lời, thần sắcc vẫn lạnh như băng, chỉ có điều, sau khi lạnh như băng, có một tia ba động cực nhạt. Một lát sau, nàng ta xoay người, nhìn thiếu niên, nói:

- Thực lực của ngươi, quá yếu!

Âm thanh của nàng, không có vẻ khinh thường, nếu có, chỉ là sự thật được thuật lại.

- Không ai đã mạnh ngay từ đầu.

Dưới sự lãnh đạm đó, Lâm Động cũng thở một hơi, chậm rãi nói.

- Hai năm sau, ngươi vẫn không phải là đối thủ của Lâm Lang Thiên, sự khiêu chiến này của ngươi, không hề ý nghĩa, chính là uy phong giống thất bại cuối cùng mà thôi.

Lăng Thanh Trúc nhàn nhạt nói.

Nghe được Lăng Thanh Trúc nói thế, sắc mặt của Lâm Động lập tức trầm xuống, có lẽ là trong lòng có cái sợi tơ nào đó quấy phá, hắn có thể vẫn duy trì bình tĩnh khi bọn người Vương Viêm khinh thường cười lạnh, nhưng trước mặt Lăng Thanh Trúc, người nữ nhân đầu tiên có quan hệ xác thịt với hắn, lời nói này khiến hắn không thể chịu nổi.

- Hai năm sau, ta sẽ đánh bại hắn!

Lâm Động hít sâu một hơi, giương mắt nhìn Lăng Thanh Trúc nói.

Lăng Thanh Trúc nhìn thấy trong mắt thiếu niên lộ ra vẻ vô cùng bướng bỉnh cùng kiên nghị, phảng phất không biết tự tin của hắn từ đâu đến. Một lát sau, lông mày nàng khẽ động, quay đầu đi, nói:

- Lần này cứu ngươi, chỉ muốn ngươi đáp ứng ta một cái điều kiện. Việc của Cổ mộ phủ, vĩnh viễn giấu ở trong bụng của ngươi, không cần truyền ra, thậm chí, lập tức chính ngươi, cũng phải cho rằng chưa từng phát sinh!

Nghe được bên tai âm thanh mang theo nhiều điểm lãnh ý của Lăng Thanh Trúc, chẳng biết vì sao, máu Lâm Động trong cơ thể cũng đột nhiên xúc động,

hai đấm nắm chặt lại rung động. Đối với sự tình này, hắn sớm có đoán trước, nhưng mà thiếu niên tâm nhiệt, tóm lại là có thêm các loại cảm xúc, có lẽ xem ra không thiết thực tế, thậm chí ảo tưởng non nớt.

Nhưng đồng thời, hắn cũng là hiểu được hơn rõ ràng, Lăng Thanh Trúc đều không phải là loại nữ tử sau khi bị chiếm thân mình, liền sẽ đem thể xác và tinh thần đều giao cho đối phương. Nữ nhân này, nội tâm thanh ngạo quá mức, rất khó tưởng tượng nam tử trong thiên địa sẽ chân chính có được nàng để ý.

Mà hắn ở trong mắt của nàng, Lâm Động tin tưởng rằng, nếu không phải bởi vì việc của Cổ mộ phủ, hai người, tuyệt không có gì giao thiệp.

Nàng là Phượng Hoàng bay lượn bầu trời, còn Lâm Động, chính là một con ấu lang đang trên đường cường đại, mặc dù bởi vì ngẫu nhiên, xuất hiện gặp gỡ bất ngờ, nhưng không thể trông cậy vào, Phượng Hoàng sẽ dừng lại, dựa vào bên cạnh hắn.

Việc này, Lâm Động biết rõ, nhưng rõ ràng thì rõ ràng, muốn tiếp nhận, lại là chuyện không dễ. Thiếu niên mặc dù biết ẩn nhẫn, nhưng đồng dạng có lòng tự trọng rất cao, hắn có thể khuất nhục ẩn nhẫn trước Lâm Lang Thiên, nhưng rất khó bình tĩnh ở trong giọng nói Lăng Thanh Trúc, vẫn duy trì thái độ hờ hững.

Từ góc độ nào đó mà nói, tất cả kích thích sau này, càng lớn hơn.

- Bởi vì ta rất yếu?

- Mặc dù ngươi là Lâm Lang Thiên, những lời ta đã nói, vẫn không thay đổi.

Đôi mắt Lăng Thanh Trúc cụp xuống, ngữ khí bình tĩnh.

- Nếu ta mạnh hơn Lâm Lang Thiên thì sao?

Lâm Động đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao giương mắt nhìn Lăng Thanh Trúc.

- Ngươi đang muốn chết?

Lăng Thanh Trúc mày liễu khinh túc, âm thanh lạnh như băng nói:

- Nếu như ngươi còn như vậy, ta liền trực tiếp giết ngươi ở trong này, không nên cho rằng ta không thể ra tay! Không cần cho rằng ta đang nhục nhã ngươi, chuyện của ta và ngươi, chỉ cần lộ ra chút ít, đừng nói là ngươi, cho dù là Gia tộc Lâm thị kia, cũng tất nhiên sẽ hoàn toàn bị trừ khử. Ngươi không phải là kẻ ngu dốt, nên biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, một số sự việc, bất luận ngươi có bao nhiêu nghị lực, quả quyết là không thể làm được! Làm người, đương lượng lực mà đi!

Nghe được Lăng Thanh Trúc lời đến cuối cùng tiếng động lãnh lệ, Lâm Động ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, một lúc lâu, mới âm thanh trầm thấp nói:

- Việc của Cổ mộ phủ, ta sẽ không nhắc tới với bất luận kẻ nào. Mặc dù ngươi luôn khinh thường ta, nhưng hôm nay ngươi với ta có cứu mạng chi ân, ân này, Lâm Động ngày sau sẽ trả!

- Muốn báo đáp ân tình, chờ ngươi có được tư cách tham gia Bách Triêu chi chiến rồi nói sau.

Lăng Thanh Trúc thanh mâu liếc Lâm Động, sau đó tao nhã xoay người, thướt tha mà đi.

- Bách Triêu chi chiến?

Lâm Động rùng mình.

- Đợi khi ngươi thật sự thắng Lâm Lang Thiên, tự nhiên có tư cách biết này là cái gì, nhưng nếu như ngay cả điểm này ngươi chưa từng đạt tới, ngươi nghị lực cùng với lý do thoái thác như vậy, cũng chỉ có điều là võ mồm mà thôi, khiến cho người chê cười.

- Ta nếu là có thể thoát ra từ Bách Triêu chi chiến, có đủ tư cách hay không?

Theo giọng nói đột nhiên có chút biến hóa của Lăng Thanh Trúc, Lâm Động phảng phất nhận thấy được cái gì, rồi đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn tuyệt thế thiên hạ kia bước trên thanh liên, trầm giọng nói.

Tư cách mà hắn nói, hắn tin tưởng rằng, Lăng Thanh Trúc có lẽ hiểu được.

Cũng đúng như hắn dự đoán, bóng hình xinh đẹp của Lăng Thanh Trúc, khẽ dừng một chút, trầm mặc được một lát, mới vừa rồi nhàn nhạt nói:

- Miễn cưỡng đủ, chẳng qua, ta không cho rằng ngươi có thể đi đến bước đó, đây không phải là khinh thị, mà là sự thật, bất luận ngươi tiếp thu hay không tiếp thu, nó cũng không thay đổi.

Lâm Động gắt gao giương mắt nhìn bóng hình xinh đẹp kia, phảng phất tụ tập thiên địa linh khí, ánh mắt đột nhiên trở nên cực kỳ nóng cháy cùng với không chút nể nang:

- Sẽ có ngày nào đó, đến lúc đó, ta sẽ lại đứng ở trước mặt ngươi, sau đó nói với ngươi, nữ nhân nào ngủ cùng ta, thì nhất định phải là của ta!

Thiếu niên đột nhiên không hề sợ hãi thậm chí làm càn, trực tiếp khiến cho bóng hình xinh đẹp kia cứng đờ, có thể tưởng tượng, giờ phút này hai má tuyệt mỹ dưới sa mỏng kia, đúng là đặc sắc cỡ nào.

Phanh!

Mà lời nói Lâm Động làm càn, cuối cùng cũng đưa tới một chưởng ấn thanh quang đúng như dự đoán, hung hăng oanh phía trên ở lồng ngực của hắn, giống như một khối cự nham oanh kích lên, thậm chí lập tức khóe miệng đều chảy ra vết máu, nhưng mà đối với việc này, Lâm Động lại không chút vẻ thống khổ, ngược lại cười lớn.

- Lời nói ngu xuẩn chẳng biết thế này, trước khi bước được đến bước đó đã lớn tiếng nói, cuối cùng không thể đạt tới… Chỉ một lần này, nếu không, hậu quả

liền không phải là một chưởng có thể triệt tiêu. Ta đối với ngươi đã lưu tình, nếu tiến thêm bước nữa, liền thực phải giết ngươi!

Bóng người tuyệt thế thiên hạ bước lên thanh liên, khẽ nghiêng đầu, nhìn thiếu niên bướng bỉnh cơ hồ là bị khảm vào trong cự thạch, nhưng ánh mắt lại vẫn cực kỳ nóng cháy cùng với kiên cường, trong con ngươi trong suốt kia, đột nhiên nảy lên một luồng ba động cực nhạt.

- Lâm Động, hy vọng lần sau gặp mặt, ngươi sẽ không yếu ớt như vậy, mạnh thật sự, không phải dựa vào võ mồm.

Nhẹ tiếng động xoay quanh đỉnh núi, thanh liên hào quang bắt đầu khởi động, xoay trở lại, dưới ánh mắt Lâm Động, hóa thành một thanh quang, liền hướng về phía chân trời, trong giây lát, đều tiêu tán.

Nhìn thanh quang biến mất ở phía chân trời, Lâm Động cũng hút một hơi, từ đá núi nhảy xuống, phun ra huyết bọt trong miệng. Nữ nhân kia một chưởng nhìn như nặng nề, chẳng qua hiển nhiên cũng là có chừng mực, nếu không, hắn cũng không có khả năng nói chuyện đơn giản như thế.

- Tiểu tử, ngươi thật đúng to gan, lúc trước nữ nhân kia nổi giận thật sự, ngươi có chín cái mạng cũng không đủ!

Tiểu điêu thoáng hiện ra trước mặt Lâm Động, cười quái dị nói.

- Nghẹn như vậy để làm chi? Cũng không sợ bị nghẹn ra nội thương sao?

Lâm Động cười cười, ánh mắt nhìn nơi Lăng Thanh Trúc biến mất, nói:

- Đợi lần sau gặp lại, ta muốn quang minh chính đại kéo cái khăn che mặt của nàng xuống.

- Có mê lực, hắc, chẳng qua cũng có chút khó thực hiện, muốn chính đại quang minh kéo cái khăn che mặt nữ nhân kia xuống, còn khó khăn hơn so với việc đánh bại Lâm Lang Thiên.

Tiểu điêu dựng móng vuốt, sau đó đả kích nói:

- Tuy rằng ta không biết rõ thân phận thật của nữ nhân đó, nhưng mà nghĩ đến có lẽ có chút khó lường, tiểu tử ngươi nghĩ muốn dụ dỗ người ta, còn non lắm!

Lâm Động khẽ cười, cũng không cần tiểu điêu đả kích, mặc kệ thân phận của Lăng Thanh Trúc có cao quý thế nào, gia cảnh có cường đại thế nào, nhưng hắn lại kiên quyết sẽ không dễ dàng buông tha.

Hắn thực không tin hắn thật sự không thể đạt tới bước đó, Lâm Động như vậy, liền sự thực dùng cuối cùng để khiến nàng ta tin tưởng!

Mặc dù đây là phải trả giá lớn lao gian khổ, nhưng Lâm Động không hối hận chút nào, con người sống một đời, trong lòng vô chí, đó là sống uổng phí!

Mà chí của Lâm Động, đó là khi trở thành cường giả chân chính, lại lần nữa đứng ở trước mặt nàng, không phải muốn căn cứ nhiệt huyết chứng minh cái gì, chính là muốn cho nàng ta biết, nhiều năm trước trên đỉnh núi, lời nói phủ định của nàng, thiếu niên này cũng có thể nghịch chuyển!

Ý tưởng như vậy, hiện tại có lẽ xem ra không thể thành công, nhưng Lâm Động cũng sẽ không từ bỏ!

- Đừng nghĩ quá xa, sự thật đi, tiểu tử, lần này vì chạy trốn, ngươi ước chừng xuất ra ngoài một vạn một ngàn mai Thuần Nguyên Đan, hiện tại ngươi ở nơi đây, cũng bất quá chỉ còn lại có một vạn mai cuối cùng.

Khi ánh mắt Lâm Động nhìn ra xa, thanh âm của tiểu điêu nhàn nhạt, đột nhiên làm cho hắn mặt cứng ngắc một chút, đau lòng lập tức nảy lên trong lòng, một vạn một ngàn mai - Này Vương Bát Cao Tử!

Thuần Nguyên Đan trong tay, cơ hồ là khoảnh khắc ngâm nước một đống, chuyện này khiến Lâm Động đau lòng đến mức cắn răng nghiến lợi, mắng

Vương Viêm vô số lần. Đây không phải là đánh nhau, rõ ràng chính là ở dùng tiền ném ngươi mà.

- Hoàn hảo, lần này một phen đem túi Càn Khôn tên kia đoạt đi tới, người này có địa vị không thấp trong Gia tộc Vương thị, thân gia nên coi như là đền bù.

Sau khi đau lòng, Lâm Động đột nhiên nhớ tới túi Càn Khôn đoạt được từ nơi Vương Viêm, lúc này mới vội vàng lấy túi Càn Khôn ra, sau đó bắt đầu bốc lên, hắn thật ra phải xem xem tài sản của người này, đến tột cùng có bao nhiêu thâm hậu?

- Ngàn vạn lần đừng cho ta thâm hụt tiền!

Khi mở túi Càn Khôn, Lâm Động cắn răng nói.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 187

Thu Hoạch.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trên đỉnh núi, khi Lâm Động lật qua lật lại cái túi Càn Khôn, vẻ mặt đau khổ trên khuôn mặt hắn, cũng là dần dần tiêu tán mà đi, lấy được cái đó, quả là một niềm vui sướng, rất hiển nhiên, thu hoạch lúc này đây, lớn hơn cái giá hắn phải trả.

Tài sản của Vương Viêm hùng hậu ngoài dự kiến của Lâm Động, trong túi Càn Khôn kia, chỉ riêng số lượng Thuần Nguyên Đan, đã đạt tới hơn hai vạn mai, loại đại thủ bút này, làm cho người ta phải táp lưỡi, Gia tộc Vương thị này quả nhiên là tài đại khí thô, chỉ là trong tay một gã tiểu bối tuổi trẻ, liền nắm giữ số tiền lớn như thế, quả nhiên là làm cho người ta không thể không hâm mộ.

- Khó trách mấy tên này cũng không cảm thấy hứng thú đối với Thuần Nguyên Đan bên trong mộ phủ, quả nhiên là đồng nhân bất đồng mệnh!

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, thu hết mấy cái Thuần Nguyên Đan này, sau đó bàn tay vừa lật, một quyển sách cổ màu vàng xuất hiện trong tay, trên bìa mặt ố vàng kia, có mấy chữ màu vàng.

- Kim Đài Trấn Ma Chưởng!

Ánh mắt Lâm Động chớp chớp, nhớ tới vũ kỹ giống như kim đài mà Vương Viêm thi triển, trong mắt cũng là có chút lửa nóng, uy lực của Kim Đài Trấn Ma Chưởng hắn đã từng thể nghiệm, quả nhiên là chí dương chí cường, từ nguyên lực mà ngưng tụ thành kim đài, vừa vỗ ra thanh thế như vậy, quả thực chính là dời non lấp biển, không ai dám cản trở.

- Vũ kỹ Thấp phẩm!

Lâm Động mở ra cổ sách, thoáng nhìn, khẽ gật đầu, Thất phẩm, này đã là xem như vũ kỹ thượng thừa, phải biết rằng, Lục phẩm cùng Thất phẩm tuy rằng chính là cách nhau một phẩm, nhưng cách nhau cũng cực xa, một là Trung thừa, một là Thượng thừa, uy lực trong đó, tự nhiên là trong lòng biết rõ ràng.

Hơn nữa uy lực Kim Đài Trấn Ma Chưởng này, Lâm Động đã tự mình lĩnh giáo, nói thật ra, đối với vũ kỹ này, trong lòng hắn cũng là có chút thèm nhỏ dãi, không nghĩ tới hôm nay dĩ nhiên là một lần được dâng tới.

- Nhận!

Đối với bảo bối như vậy, Lâm Động không có lý do không nhận, lập tức nhếch miệng cười, liền không chút do dự thu vào trong lòng. Theo thực lực mạnh mẽ hôm nay, vũ kỹ ngày xưa của Lâm Động, cũng là dần dần có vẻ có chút kém lực, mặc dù là Kỳ Môn Ấn, đều là rất khó lấy được hiệu quả quá mức rõ ràng trong lúc cùng Tạo Hình Cảnh cường giả đối kháng.

Tỷ như lúc trước khi chiến đấu cùng Vương Viêm, Kỳ Môn Ấn cơ bản không có lập công, nói đến là biết vũ kỹ bản thân mình có hạn chế, khó có thể một vốn một lời, đối với Vương Viêm so với thực lực cường hãn của Lâm Động có được hiệu quả gì.

Mà tuy nói hôm nay Lâm Động từ chỗ mộ phủ của vị Niết Bàn Cảnh cường giả kia, đạt được một môn vũ kỹ thượng thừa chân chính. Chẳng qua môn vũ kỹ này, cũng phải do Thiên Lân Cổ Kích phối hợp, mới có thể chém ra uy lực lớn nhất.

Rốt cuộc Lâm Động còn chưa thật sự bước vào Tạo Hình Cảnh, cũng không có lĩnh ngộ lực tạo hình, cứ như vậy, uy lực Thiên Lân Kích Pháp cũng là có chút suy giảm, cho nên, lúc Kim Đài Trấn Ma Chưởng này này, thật ra có thể bù lại chỗ thiếu hụt.

Vũ kỹ Thất phẩm, tuy nói vừa mới tiến nhập ngưỡng cửa vũ kỹ thượng thừa, nhưng cũng đã là tương đương không kém, mức vũ kỹ này, nói vậy cho dù là

phóng nhãn trong Gia tộc Vương thị, cũng không có khả năng là mỗi người đều có tư cách tu luyện.

Thu được Kim Đài Trấn Ma Chưởng này, Lâm Động lại phát hiện một ít kim chúc kỳ lạ từ trong túi Càn Khôn của Vương Viêm, nhìn vài thứ kia cũng có hoàn cảnh bảo tồn tốt, nghĩ đến nên có chút quý hiếm.

- Ngô, vận khí cũng không tệ lắm, mấy cái kim chúc hy hữu này, có một chút vừa lúc là vật liệu cần để rèn luyện Thiên Lân Cổ Kích.

Tiểu điêu nhìn nhìn, chợt cười nói.

- Đúng rồi, Thiên Lân Cổ Kích như thế nào mới có thể tăng lên thành Linh bảo Cao cấp?

Nói đến Thiên Lân Cổ Kích, Lâm Động mới nhớ lại, vội vàng hỏi.

Khi cùng chiến đấu với Vương Viêm, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được chỗ cường hãn của Linh bảo Cao cấp, thậm chí lập tức Phù khôi kia đẳng cấp thân thể cường hãn, đều là trực tiếp bị đánh cho tiêu tan. Uy lực kia, quả thực làm cho người ta sợ hãi, lúc này đây nếu không có Thiên Lân Cổ Kích cùng với Phù khôi, hắn hơn phân nửa chính là nằm trong tay tên kia.

- Còn thiếu một ít vật liệu, hơn nữa Linh bảo chỉ có Linh Phù sư mới có thể luyện chế, muốn đem Thiên Lân Cổ Kích tăng lên tới cấp bậc Linh bảo Cao cấp, có lẽ còn cần một ít thời gian.

Tiểu điêu nói.

- Đạt tới Linh Phù sư!

Nghe vậy, sắc mặt của Lâm Động khẽ cứng đờ, chợt bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể tạm thời giấu việc này trong lòng, chờ hắn tiến vào cấp bậc Linh Phù sư, chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian mới được.

Đem cất hết mấy cái vật liệu kim chúc kỳ lạ, Lâm Động tiếp tục lật một hồi, nhưng cũng không gặp cái gì đáng chú ý, lập tức chỉ có thể từ bỏ, sửa sang lại chút xíu, thu hoạch cuối cùng, cũng tạm được.

- Hắc hắc, ít nhất không thâm hụt tiền!

Vỗ vỗ nhẹ lên túi Càn Khôn, Lâm Động lúc này mới vừa lòng cười nói.

- Tiểu tử, chỉ là Kim Đài Trấn Ma Chưởng kia cùng với vật liệu kim chúc đặc thù này, thậm chí là đạt được Thuần Nguyên Đan cho ngươi tiêu xài, càng miễn bàn còn trực tiếp thu được hơn hai vạn mai Thuần Nguyên Đan, nhưng lần này khiến ngươi thu hoạch lớn.

Tiểu điêu bĩu môi, nói.

Lâm Động cười cười, đứng lên, nói:

- Đi thôi, về Viêm Thành trước đã, lần này có thể phải rời khỏi một thời gian dài, một số phiền toái phải giải quyết trước đã.

Phiền toái theo như lời của Lâm Động, tự nhiên đó là Huyết Lang Bang, hôm nay Lâm gia đã ổn định ở Viêm Thành, nhưng so sánh với thế lực Huyết Lang Bang, vẫn còn có một ít chênh lệch, mà ân oán giữa hắn và Huyết Lang Bang, đã là tương đương sâu đậm, hắn sao có thể không lo lắng để lại một cái phiền toái lớn như vậy bên cạnh Lâm gia?

Một khi đã đi, liền phải làm sạch sẽ tất cả phiền toái này mới được!

- Hừ!

Mũi chân Lâm Động dẫm mạnh một chút, kiếm quang xuất hiện ở dưới chân, thân hình phiêu lược mà đi. Một đạo thanh âm huýt sáo từ trong miệng nhanh chóng truyền mở ra, rồi sau đó, phía dưới núi rừng liền vang lên một tiếng hú, một cái bóng lửa đỏ từ trong rừng bay nhanh thoát ra.

Thân hình của Lâm Động, phiêu nhiên dừng ở trên lưng Tiểu Viêm, nhẹ nhàng vỗ, sau đó như một mũi tên, hướng tới Viêm Thành, bạo lược mà đi.

o0o Khi Lâm Động về đến Viêm Thành, đã là chạng vạng, nhưng sao khi vào thành, hắn cũng phát hiện không khí trong thành thoáng có chút không đúng, không ít người đều vội vàng mà đi, còn địa phương bọn chúng hướng tới cũng giống nhau, thẳng đến vị trí trong thành.

- Lần này náo nhiệt, Huyết Lang Bang cùng Thương hội Vạn Kim hoàn toàn động thủ rồi!

Khi Lâm Động đang có chút nghi hoặc, đám người vội vàng hành tẩu qua đường, cũng đột nhiên truyền đến một ít tiếng nói khe khẽ.

- Đánh nhau sao?

Nghe thấy thế, trong lòng Lâm Động cũng giật mình, nhưng thật cũng không cảm thấy kỳ quái, Huyết Lang Bang lập mưu đánh lén Thương hội Vạn Kim, khẩu khí này bọn họ quyết không nhẫn nhịn nữa, sau khi trở về, một hồi đại chiến tự nhiên là khó tránh khỏi.

Đối với đại chiến song phương nổ ra, Lâm Động thật sự cũng không có nhiều lo lắng, tài lực Thương hội Vạn Kim hùng hậu, nếu là đánh, hắn là sẽ không e ngại đối với Huyết Lang Bang, chẳng qua đều là ba đại thế lực đỉnh phong, giằng co một thời gian là điều khó tránh khỏi.

- Cũng khó trách, xem ra lần này Thương hội Vạn Kim sẽ gặp tai ương. Theo tin tức nội bộ ta có được, Huyết Lang Bang lần này cơ hồ là khuynh hết tất cả tài lực, mời hai vị cao thủ Hắc Mãng Sơn tới. Hai người này đều là cấp bậc Nguyên Đan Đại viên mãn. Lúc trước Nhạc Sơn còn chưa đến Viêm Thành khai sáng Huyết Lang Bang, quan hệ với bọn chúng cực kỳ tốt, mà lần này hắn lại tiêu tốn số tiền lớn tương cầu, hai vị cao thủ Hắc Mãng Sơn này, đương nhiên sẽ ra tay giúp đỡ!

- Đúng vậy, nghe nói hiện tại Huyết Lang Bang đã vây quanh Tổng bộ Thương hội Vạn Kim, xem ra chuẩn bị của Thương hội Vạn Kim, vẫn là không chu toàn bằng Huyết Lang Bang, bằng không dựa vào tài lực của bọn họ, vẫn có thể mời viện binh đến.

Nhưng mà, khi ý niệm ở trong lòng Lâm Động suy nghĩ như vậy, phía trước không xa, một người cũng có vẻ rất hứng thú cười nói.

- Hắc Mãng Sơn?

Nghe thấy vậy, cước bộ Lâm Động mới dừng lại, cặp mày cũng là nhíu chặt, không nghĩ tới Nhạc Sơn này thế nhưng thật ra giao du rộng rãi, thời điểm này thế nhưng lại có thể đưa đến cứu binh, hơn nữa nhìn bộ dáng này, hiển nhiên là định liều mạng đánh nhau. Nếu là Thương hội Vạn Kim thực bị hắn liều mạng tiêu diệt, địa vị của Huyết Lang Bang ở Viêm Thành, chỉ sợ sẽ lập tức nước lên thuyền cao.

Đối mặt ba vị Nguyên Đan Đại viên mãn cường giả liên thủ, cho dù là Thương hội Vạn Kim, tất nhiên cũng rất khó chống cự. Tuy nói bọn họ cũng có thể mời ngoại viện, nhưng cũng là cần có thời gian chuẩn bị, nhìn mấy động tác của Huyết Lang Bang, hiển nhiên là Nhạc Sơn từ lúc trước khi ở Sơn mạch Thiên Viêm đánh lén Thương hội Vạn Kim đã chuẩn bị hoàn tất.

Cái tên giả dối này, mặc dù là ngay cả kết cục kém cõi nhất đều cũng đã chuẩn bị, có thể tưởng tượng ra, vì mời hai vị cao thủ Hắc Mãng Sơn ra tay, Huyết Lang Bang tất nhiên là chân chính thương cân động cốt, bọn họ đây là định cùng Thương hội Vạn Kim phân sinh tử.

- Nhạc Sơn này, thật đúng là tên phiền toái!

Lâm Động lẩm bẩm nói, người này tâm cơ thâm trầm, phạm vi trong vòng mấy trăm dặm Viêm Thành, về mặt hắc đạo cũng là có lực kêu gọi không kém, cùng loại đối thủ này giao chiến, mặc dù là Thương hội Vạn Kim, cũng là cảm thấy rất phiền toái. Hơn nữa mấu chốt là luận về trình độ tâm ngoan thủ lạt, mấy

cái Thương hội bọn họ này, tự nhiên là so ra kém Huyết Lang Bang nhiều.

Chẳng qua, Nhạc Sơn càng phiền toái, Lâm Động lại càng không yên tâm rời đi Viêm Thành, bằng không, chờ hắn lại trở về, chỉ sợ Viêm Thành này đã thành thiên hạ của Huyết Lang Bang, mà đến lúc đó, Lâm gia tất nhiên cũng sẽ không sống khá giả.

Sự việc này, là việc hắn quả quyết không thể dễ dàng bỏ qua.

- Ta thật ra muốn xem ngươi đưa đến cứu binh lần này, có thể nào cứu tính mệnh ngươi hay không?

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, bàn tay Lâm Động vỗ nhẹ Tiểu Viêm, sau đó là một tiếng hổ rống, đem phần đông người qua đường phía trước cả kinh vội vàng né sang một bên, mà Tiểu Viêm còn lại là hóa thành một cái bóng lửa đỏ, nhanh như tia chớp xẹt qua ngã tư đường rộng mở, trong chốc lát, đã ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, biến mất mà đi.

Lúc này đây, Lâm Động đã quyết định, hoàn toàn loại trừ Huyết Lang Bang, mà tính mệnh của Nhạc Sơn, lúc này đây, cũng phải thu lấy!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 188

Huyết Sát.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ở ngoài Tổng bộ Thương hội Vạn Kim, đã không còn cảnh phồn hoa, thay vào đó chính là một loại không khí vô cùng gượng ép, rất nhiều người toàn thân đầy sát khí, vây quanh nơi này thật chặt. Mà ở bên trong Thương hội Vạn Kim, cũng là có một lượng lớn người ngồi chờ. Loại quy mô này, làm cho người ta táp lưỡi không thôi. Dù sao, từ sau khi Thương hội Vạn Kim cùng Huyết Lang Bang quật khởi, đều là kiềm chế nhau, loại quy mô sống mái với nhau như vậy, đã là cực kỳ hiếm thấy.

Mà ở chung quanh cách đó không xa, cũng đồng dạng là có thêm dày đặc người vẫn duy trì vây xem. Đối với hai thế lực lớn Viêm Thành này chung cực sống mái với nhau, rất nhiều người cũng cực kỳ cảm thấy hứng thú, bọn họ cũng hiểu được, quyết chiến lúc này đây, chỉ sợ sẽ làm thế lực Viêm Thành lại một lần nữa xuất hiện huyết tẩy.

Huyết Lang Bang làm việc tâm ngoan thủ lạt, nếu là đả bại Thương hội Vạn Kim, tuyệt đối sẽ không cho đối phương còn cơ hội sót lại, mà một khi Huyết Lang Bang chiến thắng Thương hội Vạn Kim, như vậy thanh thế Huyết Lang Bang, chỉ sợ tăng vọt khoảng cách.

- Thương hội Vạn Kim lần này tính sai, bọn họ vốn nghĩ đến mượn hơi, mượn sức một ít thế lực khác trong thành, đó là có thể áp chế đối với Huyết Lang Bang, vậy dự đoán được người ta trực tiếp mời kia hai vị cao thủ Hắc Mãng Sơn tới, đó không ngờ lại là hai vị Nguyên Đan Đại viên mãn cường giả.

- Đúng vậy, những tên ở Viêm Thành, đều là khi mềm sợ cứng, lúc trước nhìn

sự suy thoái của Huyết Lang Bang, đã nghĩ ra sức đánh chó rơi xuống nước, hôm nay người ta tìm đến giúp đỡ, mỗi người chạy nhanh nhảy ra duy trì trung lập, Thương hội Vạn Kim này cái gọi là minh hữu, cũng là không dựa vào được.

- Điều này cũng không trách, chính vì Huyết Lang Bang thủ đoạn ngoan độc, lập tức mời đến sự giúp đỡ của hai vị Nguyên Đan Đại viên mãn, nghe nói vì mời hai vị này đến, Huyết Lang Bang cơ hồ là khuynh gia bại sản a.

- Chỉ cần có thể thắng Thương hội Vạn Kim, mấy tổn thất đều có thể lấy trở về, hắc hắc, Nhạc Sơn đúng là thật sự tinh minh, biết liều mạng đánh nhau một trận.

Bên ngoài vòng vây vô cùng mạnh mẽ kia, đông nghịt người cũng bao vây nơi này, tiếng nói khe khẽ, rất nhanh khuếch tán mở ra.

Đối với phần đông tiếng khe khẽ này, trong phần đông người vây quanh Thương hội Vạn Kim, có ba người ngồi trên lưng ngựa, ba người bên trong, đó là Nhạc Sơn, mà hai vị tả hữu, thì đều là toàn thân quần áo màu đen, hơn nữa hình dáng hai người cũng có chút tương tự, nghĩ đến nên là có thêm một chút quan hệ huyết thống.

Lúc này hai người này, chính diện mang nụ cười nhìn kia Tổng bộ Thương hội Vạn Kim xa hoa, trong mắt những người này che dấu không được vẻ tham lam. Bọn chúng thích nhất chính là cái gọi là Thương hội, mấy tên này, không chỉ có thu thập dễ dàng, hơn nữa lại còn cực béo bở.

Hai vị này, đó là hai vị cao thủ Hắc Mãng Sơn, tên là Hàn Tông và Hàn Thịnh. Lại nói tiếp, hai người tại đây phạm vi mấy trăm dặm Viêm Thành, bên phía hắc đạo chính là nhân vật xem như đỉnh phong. Những thương đội thông thường đi ngang qua nơi này, đều phải chủ động nộp lên trên phí mãi lộ cực lớn. Tên tuổi của bọn họ, không kém gì ba thế lực lớn của Viêm Thành, thậm chí, bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn, danh khí còn có thể nói vượt xa.

- Ha hả, hai vị chớ vội, hôm nay Thương hội Vạn Kim này nhất định khó

tránh khỏi một kiếp, đến lúc đó đoạt được, tám phần thuộc về hai vị!

Nhìn thấy hai người này bộ dáng nôn nóng, Nhạc Sơn không khỏi cười nói.

Đang nói chuyện, trong mắt Nhạc Sơn cũng là có vẻ dữ tợn lành lạnh chớp động, thời gian trước Huyết Lang Bang cơ hồ là bị Thương hội Vạn Kim đè ép, địa bàn không thể không thu nhỏ. Chẳng qua may mà hắn ở Viêm Thành phạm vi mấy trăm dặm trong giới hắc đạo nói chung có một ít nhân mạch, nhưng mặc dù là như thế, vì mời hai vị cao thủ này đến, hắn cũng là hao hết tất cả tâm cơ cùng tài lực. Thậm chí, ngay cả tất cả tài phú của Thương hội Vạn Kim, hắn đều cho phép đem tặng. Lại nói tiếp, quyết đoán này cũng không tính là không tệ.

Đương nhiên, hết thảy quyết đoán này, đều là vì muốn loại bỏ Thương hội Vạn Kim!

Nếu không phải tới thời điểm cuối cùng, cho dù là Nhạc Sơn, cũng không có quyết tâm đó, phá phủ trầm thuyền!

- Hạ Vạn Kim, muốn diệt Huyết Lang Bang ta, ta đây liền trước hết đem các ngươi tiêu diệt!

Ánh mắt Nhạc Sơn lành lạnh nhìn Tổng bộ Thương hội Vạn Kim, hôm nay, hắn tuyệt đối tin tưởng, ba gã Nguyên Đan Đại viên mãn, đội hình này, phóng nhãn trong vòng Viêm Thành, ai có thể địch lại?

- Đợi đến lúc thu thập xong Thương hội Vạn Kim, nhất định phải đem Lâm gia huyết tẩy, tiểu tử kia cũng dám phá chuyện tốt của ta, tuyệt không thể tha!

Tưởng tượng đến phục kích vốn dĩ hoàn mỹ, lại bị Lâm Động phá hoại, trong lòng Nhạc Sơn liền bắt đầu nổi giận, nếu không phải Lâm Động, hắn lại như thế nào bị ép đến loại nông nỗi này?

- Bang chủ, nhân mã đã tụ tập hoàn tất, nhưng mà thám tử báo lại, Lâm gia tựa hồ phái ra không ít người tới rồi.

Ở trong mắt Nhạc Sơn, sự lành lạnh bắt đầu khởi động, một gã thám tử đột nhiên đưa tin.

- Không ngờ là Lâm gia, thế nhưng còn dám ra tay tương trợ, thật sự là ăn gan hùm, Lưu Trọng, ngươi dẫn người cản bọn họ lại, không cần lưu tình, giết!

Nhạc Sơn rồi đột nhiên quay đầu, nhìn thủ hạ, là một gã Nguyên Đan Tiểu viên mãn cường giả, lạnh lùng nói.

- Vâng!

Nghe vậy, nam tử dáng người khôi ngô nhất thời nhe răng cười đáp, sau đó vung tay lên, mang theo một nhóm nhân mã gào thét mà đi.

- Giết! Hôm nay, huyết tẩy Thương hội Vạn Kim!

Phái ra một đội nhân mã, ánh mắt Nhạc Sơn lại lần nữa chuyển hướng Thương hội Vạn Kim, âm lãnh cười, sau đó cánh tay rồi đột nhiên giơ lên cao, hung hăng huy hạ, tràn ngập sát khí quát chói tai, chốc lát không khí dẫn bạo giữa sân kiếm cung giương nỏ.

Oanh!

Theo tiếng quát Nhạc Sơn hạ xuống, nhân mã Huyết Lang Bang nhất thời trào ra như thủy triều, tiếng la hét chém giết, vang vọng mà dậy, sát khí đầy người hướng về phía Tổng bộ Thương hội Vạn Kim đang được phòng thủ vững chắc kia xung phong liều chết.

Nhìn trong khoảnh khắc bạo mở ra giao chiến thảm thiết, bên ngoài không ít người thấy thế đều là sắc mặt có chút biến hóa, Huyết Lang Bang này, quả nhiên hung hãn!

Chẳng qua tuy nói Huyết Lang Bang thế công cực mạnh, nhưng Thương hội Vạn Kim phản kháng cũng là cực kỳ kịch liệt, đúng là mạnh mẽ đem nhân mã Huyết Lang Bang chặn ở ngoài Tổng bộ, tiến lên không được đến nửa điểm.

- Hai vị, Thương hội Vạn Kim này hắn vẫn còn có một ít năng lực, mặt sau chỉ sợ cũng phải mời hai vị ra tay.

Nhìn thấy Thương hội Vạn Kim phòng ngự nghiêm ngặt, cặp mày Nhạc Sơn vừa nhíu, chợt đối với hai huynh đệ Hàn Tông bên cạnh kia chắp tay nói.

- Ha ha, không vấn đề, lấy tiền tài của người, thay người giải tai ương, huống chi chúng ta cùng Nhạc Sơn huynh quen biết đã lâu, tự nhiên là phải hỗ trợ!

Nghe vậy, hai người Hàn Tông kia cũng mỉm cười.

Nhạc Sơn cũng là thần tình cười nụ, chẳng qua trong lòng lại là có chút cắn răng nghiến lợi. Lần này tuy nói một phen này mời hai người này tới, chẳng qua bọn họ cũng không bôi nhọ cái thanh danh tâm ngoan thủ lạt kia, không chỉ bởi vì từng quen biết liền vui ra tay, ngược lại trực tiếp là sư tử đại há mồm, đem thù lao đề cao lên mấy lần, mà ở thời điểm này, Nhạc Sơn tự nhiên cũng là không dám không đáp ứng, chỉ có thể cắn răng, một phen phẫn nộ hướng trong bụng mặt nuốt xuống.

- Đợi thu thập xong Thương hội Vạn Kim, liền đến phiên các ngươi!

Tuy nói trong lòng có tâm tư, nhưng hai người Hàn Tông cũng là hiểu được đạo lý nhận tiền phải xuất lực, hơn nữa Nhạc Sơn hứa chia tài phú Thương hội Vạn Kim cho bọn hắn, còn phải chờ tới đem sau thu thập mới có thể thực hiện, cho nên hiện tại xuất lực ít lại, đối với bọn họ không có gì tốt cả.

Bởi vậy, sau khi đáp ứng xong Nhạc Sơn một tiếng, hai người liền vung tay lên, phía sau hơn trăm đạo thân ảnh theo sát mà đến. Những người này đều là trang bị giống nhau, lưng đeo đại đao, hơn nữa mỗi người ánh mắt sắc bén hung ác liền không phải là bọn ô hợp tầm thường có thể sánh bằng.

- Các huynh đệ, làm xong chuyến này, đủ chúng ta hưởng thụ mười năm!

Hàn Tông nanh cười một tiếng, chợt toàn thân chấn động, hơi thở Nguyên

Đan Đại viên mãn cường hãn hoàn toàn bạo mở ra, một đạo đao mang khổng lồ mấy trượng bạo lược mà ra, mang theo tiếng phá phong sắc bén, hung hăng bổ về phía đại môn Tổng bộ Thương hội Vạn Kim.

Phanh!

Khi đao mang sắp bổ trúng đại môn, lại có một đạo kình phong hùng hồn từ bên trong Tổng bộ Thương hội Vạn Kim phóng ra, cùng với đao mang va chạm vào nhau, kình phong bạo phát, chống đỡ với đạo đao mang.

Kình phong bạo tràn ra, một đạo thân ảnh phóng tới phía trên đại môn Tổng bộ, ánh mắt lạnh như băng nhìn hai người Hàn Tông kia, lạnh lùng nói:

- Hai vị, Thương hội Vạn Kim ta ngày xưa cùng các ngươi coi như là có chút quan hệ, cần gì đau khổ ép nhau đau khổ chứ?

- Hắc hắc, muốn trách thì trách Thương hội Vạn Kim ngươi tiền nhiều lắm của, khiến bản nhân đỏ mắt, muốn lao vào một phen!

Hàn Tông cười quái dị nói, đã nháy mắt với Hàn Thịnh bên cạnh, hai người cơ hồ là cùng thời gian bạo lược mà ra, một tả một hữu, đem Hạ Vạn Kim vây lại, nhìn bộ dáng này, hai người đúng là phải đồng thời ra tay đánh chết Hạ Vạn Kim.

Nhìn thấy một màn này, Huyên Tố trong Tổng bộ cùng với bọn người Hạ Chỉ Lam cũng là kinh hãi thất sắc, nếu là Hạ Vạn Kim xảy ra việc gì, sĩ khí của Thương hội Vạn Kim chỉ sợ cũng liền không còn chút gì nữa.

Rầm rầm!

Ba đạo nhân ảnh ở giữa không trung hung hãn phát ra nguyên lực ba động hùng hồn giống như thủy triều khuếch tán ra. Mà đối mặt hai gã cường giả đạt tới Nguyên Đan Đại viên mãn liên thủ, Hạ Vạn Kim hiển nhiên là không thể lấy được quá nhiều tốt chỗ, bởi vậy thời gian không bao lâu, đã rơi xuống hạ phong,

đau khổ chống đỡ.

Nhìn thấy Hạ Vạn Kim rơi xuống hạ phong, trên khuôn mặt của Nhạc Sơn, cũng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, ba gã Nguyên Đan Đại viên mãn, đội hình thế này, bằng vào Thương hội Vạn Kim, như thế nào có thể chống đỡ?

- Nhanh hơn gia tăng thế công, phá tan phòng ngự của Thương hội Vạn Kim!

Nhạc Sơn liếc mắt nhìn phòng ngự dần dần có dấu hiệu vỡ ra, bàn tay vung lên, quát lạnh nói.

Phanh!

Khi tiếng quát của Nhạc Sơn vừa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến từng trận xao động, chợt từng đạo nhân mã Huyết Lang Bang bay ngược mà ra, ầm ầm rơi xuống đất.

- Chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên có biến cố, làm cho Nhạc Sơn cả kinh, sắc mặt âm trầm quát lên.

- Bang chủ, Lâm gia xông vào rồi!

Một người vội vàng nói.

- Làm sao có thể? Lưu Trọng đâu?

Nghe vậy, sắc mặt Nhạc Sơn biến đổi, hắn phái nhiều cường giả như vậy cản đường, làm sao có thể một mình Lâm gia đều không cản được?

- Lưu Cung phụng bị giết rồi!

Một người thê thảm nói.

Nghe lời như thế, trong lòng Nhạc Sơn trầm xuống, bên trong Lâm gia, cũng không có ai có thể đánh chết cường giả Nguyên Đan Tiểu viên mãn, duy nhất

một người có thể, đó là Lâm Động, hiện tại đã đi Sơn mạch Thiên Viêm rồi.

- Chẳng lẽ… Ánh mắt Nhạc Sơn âm trầm, chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn đoàn người nọ xa xa, nơi đó, nhân mã Huyết Lang Bang đang nhanh chóng tan rã.

Trước khi nhân mã Huyết Lang Bang tan tác, một đạo thân ảnh, cầm trong tay trường kích, từng bước mà đến, những chỗ đi ngang, máu tươi nhiễm hồng mặt đất!

- Lâm Động!

Nhìn một đạo thân ảnh kia, sắc mặt của Nhạc Sơn, chốc lát khuôn mặt liền tái mét!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 189

Lấy Một Địch Ba.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trong khi bị bọn người Huyết Lang Bang bao vây, một thân ảnh tựa như cá mập xé rách sóng lớn, mang theo một luồng khí thế hung hãn không thể địch nổi, xé rách tầng phòng ngự mà đi.

Tại phía sau một thân ảnh kia, còn có đại đội nhân mã Lâm gia theo sát, chẳng qua có một người phía trước kia đứng vững tất cả áp lực, phòng tuyến kia bị xé rách đối với bọn họ mà nói cơ hồ vốn không có tính ngăn trở, bởi vậy chỉ trong thời gian ngắn, đã bị phá tan.

- Đó là nhân mã Lâm gia?

- Bọn họ cũng dám nhúng tay vào giao phong, thật sự là cuồng vọng!

- Thực lực mạnh nhất của người phía trước, ngay cả Lưu Trọng Nguyên Đan Tiểu viên mãn cũng trực tiếp bị hắn một kích đâm đã chết.

- Vậy đó là Lâm Động? Ta nghe nói lần trước hắn có thể phế đi Quỷ Diêm của Quỷ Đao Môn, nhưng mà lần này Huyết Lang Bang có thêm ba vị Đại viên mãn cường giả, hắn lần này lại lộ diện, thật là không sáng suốt.

- Xem ra một ít thu lợi vài lần trước, khiến cho tiểu tử này có chút đánh giá cao chính mình.

Đối với tiếng xì xầm của đám đông, thân ảnh kia bước chân cũng chưa từng có chút tạm dừng, ánh mắt hắn hờ hững phóng qua vòng vây nhân mã Huyết Lang Bang, sau đó nhìn về phía Nhạc Sơn trên lưng ngựa ở phía trước, giờ phút

này, chính diện mắt âm trầm theo dõi hắn.

Phanh!

Cổ kích trong tay khinh huy, trực tiếp đem vài tên bang chúng Huyết Lang Bang thần tình sát khí vọt tới đánh cho hộc máu bay ngược, mũi chân Lâm Động dẫm một chút mặt đất, thân hình xuyên khoảng không mà dậy, cuối cùng trong ánh mắt của đám đông, dừng ở trận giao phong giữa Huyết Lang Bang cùng Thương hội Vạn Kim, cổ kích thật mạnh đập xuống mặt đất, một đạo kình phong giống như tia chớp khuếch tán mở ra, đẩy lui nhân mã Huyết Lang Bang đang chen chúc.

- Lâm Động!

Người đột nhiên xuất hiện, không ngoại dự kiến lại lần nữa ở bên trong Tổng bộ Thương hội Vạn Kim dẫn tới vô số tiếng kinh hỉ, đối với thực lực của Lâm Động, bọn họ đã nhìn thấy ở Sơn mạch Thiên Viêm. Trước ngày hôm nay, đã là có thể chống lại cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, tuy nói khí thế Huyết Lang Bang phóng tới rào rạt, nhưng cũng là một trợ lực không nhỏ.

- Lâm Động, ngươi ba lần bảy lượt phá hoại chuyện của ta, ta nhất định sẽ không dễ dàng tha cho ngươi!

Ánh mắt Nhạc Sơn lành lạnh giương mắt nhìn Lâm Động, lạnh lùng nói.

- Đây là lần cuối cùng!

Lâm Động khẽ cười, nhẹ giọng nói:

- Lần này, sẽ giải quyết hoàn toàn Huyết Lang Bang!

- Ha ha, tên tiểu tử cuồng vọng, lần này Huyết Lang Bang ta đến đây là ba vị Đại viên mãn cường giả, ngươi là thứ gì?

Nghe vậy, Nhạc Sơn nhất thời cười lạnh nói.

Lâm Động cười cười, ánh mắt liếc nhìn Hạ Vạn Kim đang bị hai gã cao thủ Hắc Mãng Sơn ép nhập hạ phong. Ba gã Nguyên Đan Đại viên mãn, đội hình này ở Viêm Thành đích xác không yếu. Nhưng mà đối với hắn hôm nay mà nói, thật đúng là không có lực uy hiếp quá lớn. Tuy đối mặt với đối thủ Vương Viêm, hắn cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng bọn người Nhạc Sơn, so sánh với Vương Viêm, cũng không phải một cái cấp bậc.

- Lâm Động quả nhiên xuất hiện!

Khi Lâm Động xuất hiện, trên một tòa cao kiến trúc ngất vật cách Tổng bộ Thương hội Vạn Kim không xa, lại là có thêm thân ảnh, đang nhìn chăm chú vào thế cục nơi đây.

Trong mấy người này, có một ít gương mặt quen, chính là Nham đại sư cùng với Tử Nguyệt, mà ở phía trước Tử Nguyệt, giờ phút này đang đứng một vị nam tử trung niên mặt trắng, hắn cười nhìn thân ảnh xa xa, nói:

- Huyết Lang Bang lần này không ngờ khuynh hết mọi thứ mà đến, không biết Lâm Động này, có năng lực để vãn hồi sóng to không?

- Ha hả, Thành chủ không định ra tay à? Nếu để Huyết Lang Bang thực tiêu diệt Thương hội Vạn Kim, cân bằng ở Viêm Thành, sẽ bị phá vỡ.

Nham đại sư đứng cạnh cười nói.

Trung niên áo tím kia, khẽ cười, nhưng không nói gì.

- Ta hôm nay phải xem tiểu tử ngươi có loại gan dạ sáng suốt thế nào?

Máu tươi giàn giụa giữa sân, Nhạc Sơn bàn tay to lớn nắm chặt, một thanh đại đao màu đậm, xuất hiện ở trong tay hắn, nguyên lực hùng hồn trong cơ thể, tràn ra như thủy triều.

Sắc mặt Nhạc Sơn âm trầm, tay cầm huyết đao, thân hình vừa nhảy, đã từ trên lưng ngựa nhảy xuống, sau đó một đao mang sắc bén hung hăng bổ tới phía Lâm

Động.

Đối mặt thế công sắc bén, mang theo tiếng động phá phong ô ô mà đến, Lâm Động cũng chưa từng có chút lui về phía sau, cổ kích trong tay rồi đột nhiên giơ lên, thân kích chấn động, quang mang đỏ đậm bắt đầu khởi động, đã đem đao mang kia chấn thành hư vô.

Nhìn thấy công kích của chính mình thế nhưng dễ dàng bị Lâm Động hóa giải như thế, Nhạc Sơn cũng là cả kinh, nhưng mà còn không đợi trong lòng hắn có ý niệm quay đầu, Lâm Động đột nhiên một bước, bạo lược mà đến. cổ kích trong tay, hóa thành đạo đạo kích ảnh, bạo thứ mà đến.

Đang đang!

Nhìn thấy kích ảnh đập vào mặt mà đến, Nhạc Sơn cũng không dám chậm trễ, vội vàng thúc dục nguyên lực trong cơ thể, sau đó thật mạnh bổ vào phía trên kích ảnh kia. Nhưng mà, trong chốc lát hai bên tiếp xúc, sắc mặt của hắn cũng ở khoảnh khắc trở nên cực kỳ kinh hãi. Bởi vì hắn có thể cảm giác được, phía trên kích ảnh như hư ảo, bắt đầu khởi động loại lực lượng vô cùng đáng sợ, cái loại lực lượng này, Đại viên mãn cường giả bình thường không thể sánh bằng!

Răng rắc!

Chỉ đón nhận hai luồng kích ảnh của Lâm Động, Nhạc Sơn hoảng sợ, đại đao của hắn mặc dù có Thuần nguyên Cương khí bao phủ, không ngờ xuất hiện từng cái khe nứt. Phàm binh tầm thường, làm sao có thể chống đỡ nổi Thiên Lân Cổ Kích của Lâm Động?

Lâm Động cũng không cho Nhạc Sơn nhiều thời gian, hắn hiển nhiên muốn chính mình nhanh chóng giải quyết chiến đấu. Kích ảnh trong tay, trực tiếp là tựa như một cái thiết côn, xé rách không khí, hung hăng nện ở phía trên huyết đao của Nhạc Sơn, lập tức một đạo âm thanh thanh thúy vang lên giữa không trung, sau đó mọi người kinh ngạc nhìn thấy, huyết đao trong tay của Nhạc Sơn, trực tiếp vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Phanh!

Hơn nữa, khi huyết đao vỡ vụn, một luồng lực lượng rất mạnh, cũng xuyên thấu qua huyết đao, hung hăng oanh ở phía trên ngực của Nhạc Sơn, lập tức mặt hắn liền trắng bệch, một ngụm máu tươi cuồng phun ra, cuối cùng thật mạnh rơi xuống đất, bộ dáng thật thảm hại.

Chiến đấu chấm dứt, nhanh hơn ngoài dự kiến, trước đó mọi người chỉ nhìn thấy Nhạc Sơn chính là tiếp nhận mấy chiêu thế công của Lâm Động, sau đó Nhạc Sơn đã hoàn toàn bại trận. Trận chiến này, đều xuất hiện sự yên tĩnh trong nháy mắt, lúc trước phần đông tiếng xì xầm, cũng dừng lại, từng ánh mắt, hết sức kinh ngạc, giương mắt nhìn Nhạc Sơn thất bại.

Nhạc Sơn bại trận rồi sao?

Vị Nhạc Sơn này được xưng Bang chủ Huyết Lang Bang đỉnh phong cường giả Viêm Thành, thế mà thua trong tay Lâm Động?

Màn này, làm cho rất nhiều người đều là nảy lên một cảm giác vớ vẩn, tuy nói bọn họ đều biết trước đó không lâu Lâm Động đã có đủ thực lực miễn cưỡng giao thủ cùng Nguyên Đan Đại viên mãn cường giả, nhưng tình huống trước mắt, cũng không phải là cái gì miễn cưỡng mà là một loại gần như nghiêng về một bên tan tác!

Nhưng lại là cái loại bị bại cực kỳ hoàn toàn này, lập tức vũ khí đều bị mạnh mẽ chấn vỡ nát, còn chưa đủ thua triệt để hay sao?

- Làm sao có thể?

Đương nhiên, cảm thấy khó hiểu không chỉ có bọn hắn, liền ngay cả Nhạc Sơn thân là nhân vật chính, đều là thần tình không thể tin nổi. Từ khi ở trong Sơn mạch Thiên Viêm, chính mắt hắn nhìn thấy Lâm Động đánh bại Tống Đao, nhưng đó cũng là ở trải qua cả một phen đại chiến thảm thiết, sau đó mới may mắn thủ thắng, nhưng hiện tại… Lâm Động chân đạp kiếm quang, huyền phù

giữa không trung, cổ kích trong tay, tán ra quang mang nhàn nhạt, hắn bình tĩnh nhìn Nhạc Sơn vẻ mặt thần tình khiếp sợ phía dưới kia, cước bộ cất nhẹ, một hơi thở ba động cường hãn, đã chậm rãi tràn ngập.

- Nguyên Đan Đại viên mãn!

Cảm thụ được hơi thở cường hãn trào ra trong cơ thể Lâm Động, phía dưới lập tức truyền ra một ít thanh âm hít vào lãnh khí, không ngờ mới không đầy một tháng, hắn đã chính thức bước vào cấp bậc Nguyên Đan Đại viên mãn!

- Trường kích trong tay người này có chút cổ quái, bằng không cho dù hắn bước vào cấp bậc Đại viên mãn, cũng không có khả năng dễ dàng đánh bại ta như thế!

Sắc mặt Nhạc Sơn biến ảo, chợt ánh mắt đột nhiên chuyển hướng nhìn hai người Hàn Tông đang đánh Hạ Vạn Kim, lớn tiếng quát:

- Hàn Tông huynh, bên này có chút khó chơi, chúng ta cần phải liên thủ!

Nghe được tiếng quát của Nhạc Sơn, sắc mặt Hàn Tông cùng Hàn Thịnh cũng khẽ biến đổi, đối thủ nào, lại cần ba người bọn họ liên thủ? Chẳng lẽ đến đây là cường giả bước vào Tạo Hóa Tam Cảnh hay sao?

Trong lúc trong lòng đang có ý nghĩ, hai người đột nhiên cực kỳ có ăn ý đồng thời ra tay, thế công mạnh mẽ, trực tiếp là đánh cho Hạ Vạn Kim rơi xuống hạ phong, chấn động phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân hình hai người chợt lóe, liền quay về, cuối cùng xuất hiện ở bên cạnh Nhạc Sơn, ánh mắt âm lãnh, nhìn về phía Lâm Động ở phía trước.

- Tiểu tử này?

Khi hai người Hàn Tông nhìn thấy chút khó chơi của Nhạc Sơn không ngờ lại là một gã thiếu niên, cặp mày đều là nhịn không được vừa nhíu, có chút hoài nghi nói.

- Tiểu tử này cũng là Nguyên Đan Đại viên mãn, hơn nữa trường kích trong tay hắn, hắn là một Linh bảo, uy lực rất mạnh!

Nhạc Sơn quẹt vết máu ở khóe miệng, điềm nhiên nói.

- Linh bảo?

Nghe Nhạc Sơn nói thế, trong mắt hai người Hàn Tông cơ hồ là lập tức lộ ra vẻ tham lam, ánh mắt lửa nóng giương mắt nhìn trường kích trong tay Lâm Động. Cái gọi là Linh bảo, bọn chúng tự nhiên là nghe nói, chẳng qua thứ quý hiếm kia, cho dù là bọn chúng, đều chưa từng có được.

- Cùng ra tay, giết hắn trước!

Hàn Tông âm lãnh khẽ nói, tuy nói Lâm Động tay cầm Linh bảo, nhưng bọn hắn dù sao cũng là ba gã Nguyên Đan Đại viên mãn cường giả, liên thủ lại, muốn giết kẻ này, cũng không phải chuyện khó.

Oanh!

Đối với hai người Hàn Tông, Nhạc Sơn cũng không có chút dị nghị, đều hung tợn gật đầu một cái, đồng thời, ba cỗ nguyên lực ba động cường hãn, trực tiếp là trong cơ thể ba người bạo dũng mà ra, thanh thế như vậy, thu hút ánh nhìn của mọi người.

- Bọn Nhạc Sơn lại phải lấy ba đánh một?

- Thật là hấp dẫn, ta thật ra lần đầu nhìn thấy trận đấu như thế, chẳng qua có thể làm cho Nhạc Sơn cùng với hai vị cao thủ Hắc Mãng Sơn liên thủ đối địch, Lâm Động này thật đúng là mạnh mẽ!

- Cũng không biết Lâm Động có thể kiên trì bao lâu trước việc ba người liên thủ?

Cục diện trận đấu như vậy, lập tức đã đưa tới một hồi chấn động, ba vị

Nguyên Đan Đại viên mãn cường giả, liên thủ ra tay với một vị thiếu niên Viêm Thành, hiển nhiên gã thiếu niên lúc này vẫn là chịu thiệt.

- Lâm Động tiểu ca, ta đến trợ ngươi!

Hạ Vạn Kim bị hai người Hàn Tông liên thủ đả thương nhìn thấy một màn này, sắc mặt cũng biến đổi, quẹt vết máu trên khóe miệng, sau đó liền lao ra.

- Không cần, Hạ Hội trưởng, ngươi thủ hộ Tổng bộ được rồi, ba người này, để ta ứng phó!

Nhưng mà, đối với ý tốt của Hạ Vạn Kim, Lâm Động cũng khẽ cười, cổ kích trong tay qua mạnh, tiêm kích chỉ xéo mặt đất, trong mơ hồ, phía trên cổ kích, có luồng xích mang lưu động.

- Cuồng vọng!

Nhìn thấy Lâm Động lại cự tuyệt Hạ Vạn Kim viện trợ, lựa chọn một mình ứng đối ba người Nhạc Sơn, trong lòng không ít người, đều âm thầm lắc đầu.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 190

Uy Lực Của Kích Pháp.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ba khí tức dị thường hùng hồn, từ giữa sân bàng bạc mở ra, nguyên lực ba động cường hãn, giống như thủy triều, tràn ngập mà ra, khiến cho không ít người gần đó đều hô hấp có chút khó khăn.

Nguyên Đan Đại viên mãn!

Cấp bậc này, phóng nhãn khắp Viêm Thành, tuyệt đối là thực lực đỉnh phong, nhưng mà hôm nay, lại là có thêm ba vị một lần ra tay, đối kháng này, thấy không ít người có chút nhiệt huyết sôi trào!

Rất nhiều người cũng muốn biết, ba gã Nguyên Đan Đại viên mãn cường giả liên thủ, có thể mạnh tới cỡ nào?

- Lấy một địch ba, Lâm Động này, tựa hồ mỗi một lần lộ mặt, thực lực đều đã tăng lên không ít!

Trên kiến trúc xa xa, người trung niên mặt trắng kia nhìn trong sân, trong mắt cũng xẹt qua một chút vẻ kinh ngạc.

- Ba người Nhạc Sơn đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, Lâm Động lấy một địch ba, sợ có chút khó khăn.

Nham đại sư nhíu mày nói.

- Ha hả, cái đó thì chưa chắc, mặc dù đứa trẻ này vẫn chưa bước vào Tạo

Hình Cảnh, nhưng ở trên người hắn, ngay cả ta cũng đều cảm giác được một mùi vị nguy hiểm.

Nam tử trung niên khẽ mỉm cười nói.

- Ồ?

Nghe vậy, Nham đại sư khẽ động, nhưng mà hắn rõ ràng, người đứng trước mặt này, hai năm trước đã thành công bước vào Tạo Hình Cảnh, không ngờ một cường giả như vậy, cũng còn nói như vậy, xem ra thời gian một tháng ngắn ngủi này, tiến bộ của Lâm Động thật lớn!

Ở phía sau hai người, Tử Nguyệt trong đôi mắt đẹp có một ít tia sáng kỳ quái giương mắt nhìn giữa sân. Nơi đây, gã thiếu niên quơ ngang cổ kích, đối mặt ba đại Nguyên Đan Đại viên mãn cường giả, bình tĩnh không sợ, phong thái như vậy, làm cho người ta sợ hãi.

- Thật sự không ra tay giúp Lâm Động sao?

Ở trong Tổng bộ Thương hội Vạn Kim, Huyên Tố nhìn ngoài trường, cũng là nhíu lại lông mày, lo lắng nói.

- Lâm Động cũng không phải người lỗ mãng, yên tâm, nếu xảy ra việc gì, ta nhất định sẽ ra tay!

Hạ Vạn Kim trầm ngâm nói lời này, lông mày của hắn cũng khẽ nhăn lại, tuy rằng luôn cực kỳ xem trọng Lâm Động, nhưng lần này, đối thủ lại là ba vị Nguyên Đan Đại viên mãn.

Trong ánh mắt nóng lòng của vô số người, Lâm Động bị ba hơi thở hùng hồn bao trùm, sắc mặt cũng bình tĩnh, nguyên lực ba động phía trên thân thể vẫn bằng phẳng, cũng không có bởi vì ba người liên thủ đó là xuất hiện vẻ khẩn trương lo sợ.

Ba gã Nguyên Đan Đại viên mãn, cái này nếu là đặt ở trước kia, có lẽ Lâm

Động thật đúng sẽ cảm thấy đau đầu, chẳng qua từ sau khi đi đến Cổ mộ phủ trở về, ở trong kiến thức đối kháng với Lâm Lang Thiên, Vương Viêm, mấy cái gã cường giả ở cả Vương triều Đại Viêm cũng xem như hiển hách nổi danh, Nguyên Đan Đại viên mãn, hiển nhiên đã là không thể làm cho Lâm Động có vẻ kiêng kỵ. Đương nhiên, điều này không phải là khinh thị mù quáng, mà là chân chính có năng lực đối kháng được vậy.

Lấy năng lực Lâm Động hôm nay, tuy nói nếu đối chiến Vương Viêm, bực cao thủ bước vào Tạo Hình Cảnh cường giả thì có vẻ phá lệ khó giải quyết. Nhưng phóng nhãn Nguyên Đan Đại viên mãn, hắn đã là dám nói hiện tại không ai có thể cùng hắn địch nổi, lần này tuy nói số người đối thủ không ít, nhưng này kết quả lại khó có thể thay đổi.

- Giết!

Giữa sân, ba người Nhạc Sơn, hơi thở không ngừng kéo lên, mà sát ý trong mắt, cũng là tùy thời trở nên nhiều hơn. Thời khắc nào đó, ánh mắt ba người cơ hồ là cùng trở nên lành lạnh, nện bước một bước, đã hóa thành ba thân ảnh mơ hồ, bạo phóng ra. Thế công hung hãn, khoảnh khắc bao phủ toàn thân Lâm Động.

Đối mặt thế công sắc bén của ba người thi triển, Lâm Động cũng cười, không lùi mà tiến tới, cổ kích trong tay rồi đột nhiên vũ động, ba đạo kích ảnh xé rách không khí, bị bám một tiếng động âm bạo trầm thấp, đối với yết hầu ba người hung hăng mạnh mẽ mà đi.

Leng keng đinh đang!

Vũ khí trong tay ba người, bị Thuần nguyên Cương khí cực kỳ hùng hồn bao vây, rồi sau đó thật mạnh oanh kích tại mặt đất, nghênh diện kích ảnh mà đến phía trên, thanh thúy cùng hỏa hoa, trong khoảnh khắc bạo ra.

Phanh!

Đồng thời bạo còn có nguyên lực cực kỳ cuồng bạo đánh sâu vào, trong phạm vi chung quanh hơn mười trượng, còn có người đã bị chấn động vội vàng rút lui, cỗ kình phong áp bách kia, khiến bọn họ bị áp bức tới mức thở chẳng ra hơi.

- Hừ!

Đón đỡ một đạo công kích của Lâm Động, sắc mặt ba người Nhạc Sơn cũng lại lần nữa biến hóa. Cổ kích của Lâm Động, liền phảng phất là một ngọn núi nhạc bình thường, mỗi một lần công kích, lực lượng đều là cực kỳ kinh người.

Lúc trước nếu không có bọn họ sớm có chuẩn bị đem Thuần nguyên Cương khí thật mạnh bao trùm vũ khí, chỉ sợ lập tức lại đã bị Lâm Động chấn bạo vũ khí.

- Sơn Nhạc Quyền!

Sắc mặt ngưng trọng, Nhạc Sơn đột nhiên thu đao phóng quyền, một quyền hung hăng oanh ra, Thuần nguyên Cương khí trong cơ thể giống như núi lửa từ trong quyền này phun ra. Rồi sau đó, Thuần nguyên Cương khí hùng hồn, đúng là mơ hồ ngưng tụ thành hình dạng núi cao, áp bách một đạo kình phong hỗn loạn rất mạnh, hung hăng hướng đầu Lâm Động chụp xuống.

- Liệt Địa Giảo Sát!

Lúc Nhạc Sơn ra tay, đồng thời trong cơ thể hai người Hàn Tông, nguyên lực cũng bạo dũng ra, sau đó đột nhiên một quyền hung hăng oanh ở mặt đất trước mặt. Nguyên lực hùng hồn nhất thời lấy một loại phương thức kỳ lạ dung nhập mặt đất, sau đó, mặt đất trước mặt đã trực tiếp bị xé rách, lưỡng đạo nguyên lực tựa như lốc xoáy, mang theo lượng lớn bùn đất, bay nhanh giao triền, sau đó xé rách mặt đất, hướng Lâm Động gào thét mà đi.

Thế công ba người, cơ hồ là ở chốc lát trở nên sắc bén cực độ, vừa lên một chút, hai trọng sát chiêu, hướng về phía sát khí dày đặc, hiển nhiên là định bằng

tốc độ nhanh nhất hoàn toàn đánh chết Lâm Động!

Ba người tuy nói cũng đều là Nguyên Đan Đại viên mãn, nhưng bởi vì thời gian tiến vào đã lâu, coi như là lĩnh ngộ một ít lực tạo hình, hôm nay toàn lực thi triển, uy lực kia, cũng là phá lệ không tầm thường, thấy vậy không ít người đều là tâm thần chấn động.

Lâm Động nhìn thế công sắc bén ở trong đồng tử mắt cấp tốc phóng đại, trên khuôn mặt cũng không có chút ba động, cổ kích trong tay nhẹ nhàng chạm đất. Một lát sau, thân kích chậm rãi hạ khuynh, cánh tay đột nhiên chấn động, tiếng động ong ong kỳ lạ, đó là từ phía trên cổ kích truyền ra, hào quang đỏ đậm, lặng yên quanh quẩn.

- Thiên Lân Kích Pháp, Ngư Lân Kích!

Hai tròng mắt bình tĩnh, đột nhiên xẹt qua, vẻ mặt sắc bén đối mặt thế công hung mãnh do ba người liên thủ, Lâm Động không chỉ không tạm lánh phong mang, ngược lại là ở trong ánh mắt kinh ngạc phần đông mọi người đạp từng bước tiến tới, cổ kích trong tay nhất thời tuôn ra quang mang đỏ đậm, bất chợt, mấy cái quang mang này đại thịnh, trực tiếp là bay nhanh hóa thành một con cá lớn đỏ đậm dữ tợn!

- Đây là Tạo Hình Cảnh?

Nhìn con đại ngư dữ tợn thật lớn nhìn tựa như thật thể kia, giữa sân nhất thời vang lên từng đạo thanh âm kinh hãi, nguyên lực của Lâm Động biến hóa, còn hơn cả ba người Nhạc Sơn, hiển nhiên là muốn mạnh hơn mấy lần.

- Làm sao có thể?

Nhạc Sơn đồng dạng là bị chấn cho thần tình hoảng sợ, trong lòng giống như tạo nên cự lãng thật mạnh.

- Là duyên cớ Linh bảo trong tay hắn, thực lực của chính hắn, không thể nào

ngưng ra loại công kích có thể cùng Tạo Hình Cảnh cường giả so sánh này!

Ánh mắt Hàn Tông âm trầm, quát lớn.

Oanh!

Tại dưới phần đông ánh mắt khiếp sợ, con cự ngư dữ tợn dưới nguyên lực hùng hồn bao vây bốc lên, trực tiếp hung hăng cùng thế công mạnh mẽ của ba người Nhạc Sơn va chạm với nhau, trong chốc lát, một đạo nổ vang đột nhiên vang lên. Ngay sau đó, kình phong dị thường cuồng bạo mạnh mẽ, quét ngang mở ra, không ít người ứng phó không kịp, đều là bị trực tiếp ném đi, bộ dáng thật thảm hại.

Bang bang!

Tại dưới con cự ngư dữ tợn tựa như thực thể cuồn cuộn kia, thế công của ba người Nhạc Sơn, cơ hồ không thể làm được quá nhiều ngăn trở, đã bạo liệt mà đi, mà cự ngư sau khi trải qua một phen tiêu hao mà trở nên có chút ảm đạm cùng hư ảo, vẫn như trước là mang theo một cỗ kích quang sắc bén, hung hăng oanh kích phía trên thân thể ba người Nhạc Sơn.

Phốc xích!

Thân thể tự mình thừa nhận cỗ công kích, ba người Nhạc Sơn mới hiểu được thế công đó đáng sợ ra sao. Một ít phòng ngự phía trên thân thể, cơ hồ là tấc tấc hỏng mất. Trong cơ thể khí huyết bốc lên, một ngụm máu tươi đã nhịn không được bắn ra ngoài, mà thân thể ba người, cũng là giống như diều bị đứt dây, bay ngược mà ra, cuối cùng thật mạnh văng trên mặt đất.

Tê!

Nhìn thấy ba người Nhạc Sơn, thế nhưng dưới một chiêu của Lâm Động đã đều bị bại trận, giữa sân cũng là vang lên âm thanh lãnh khí. Đám người đến từ Huyết Lang Bang, sĩ khí giảm mạnh.

Hưu!

Thân thể Hàn Tông chật vật rơi xuống đất, quẹt vết máu khóe miệng, trong mắt lại là có thêm vẻ hung ác xẹt qua.

Xuy!

Cổ kích trong tay Lâm Động khẽ chạm mặt đất, ánh mắt nhìn phía ba người kia chật vật rơi xuống đất, đột nhiên mày vừa nhíu, tinh thần lực mạnh mẽ cấp cho hắn cảm giác phá lệ linh mẫn, hắn có thể nhận thấy được, một đạo công kích cực kỳ nhỏ bé, nhưng hàm chứa một cổ hơi thở nguy hiểm, đang nhanh chóng tiếp cận.

Phanh!

Ánh mắt lóe ra, cổ kích trong tay Lâm Động đột nhiên hung hăng chống ở mặt đất trước mặt, một cổ lực ba động ám kim bằng mắt thường có thể thấy được bạo mở ra. Ngay sau đó, chỗ mặt đất trước mặt cách Lâm Động mấy trượng, đúng là nổ mạnh mở ra, một đạo quang mang ám kim bị mạnh mẽ chấn ra khỏi mặt đất, sau đó, hào quang vừa chuyển, lấy một loại tốc độ cực kỳ kinh người, xé rách không khí, mang theo một khí tức sắc bén ngay cả Lâm Động cũng phải khẽ động dung, hướng Lâm Động bắn tới.

Đinh!

Cổ kích bạo thứ mà ra, sau đó kích tiêm cấp tốc luân chuyển, tựa như biến thành một cái lốc xoáy thật mạnh, đem kia nói quang mang ám kim triền nhập trong đó, không ngừng hóa giải năng lượng này.

Mà theo lốc xoáy hóa giải, đạo quang mang ám kim kia cũng nhanh chóng ảm đạm, cuối cùng biến thành một thanh chủy thủ nhỏ ước chừng cỡ ngón cái, cả vật thể vàng sẫm, hơn nữa che kín một tầng răng cưa cực kỳ tinh mịn.

Phía trên thanh chủy thủ này, Lâm Động cảm giác được một hơi thở cực kỳ

sắc bén. Thứ này, cho dù là hắn bị đánh trúng, cũng tuyệt đối sẽ bị đục ra một dòng máu tươi, hơn nữa chính yếu chính là thứ này vô thanh vô tức, quả thực chính là tuyệt hảo vật dùng để đánh lén.

- Linh bảo Hạ cấp!

Lâm Động vươn ngón tay, kẹp lấy tiêm nhận răng cưa vẻn vẹn cỡ một ngón tay này, một cỗ hơi thở rét lạnh, làm cho bàn tay hắn khẽ run rẩy một chút. Ngay sau đó, trong mắt hắn, đã xẹt qua một chút vẻ kinh dị, sau đó cười tủm tỉm nhìn về phía Hàn Tông mặt đang trắng bệch, mỉm cười nói:

- Không ngờ ngươi lại còn có loại bảo bối thế này, một khi đã như thế, ta đây cũng không khách khí nữa!

Lời nói vừa dứt, bàn tay hắn vừa lật, trực tiếp đem thanh chủy thủ răng cưa bỏ vào trong túi Càn Khôn, nhìn thấy một màn này, trước mắt Hàn Tông tối sầm, lại là một ngụm máu tươi văng ra, thanh Ma Vân Nhận chính là thứ quý giá nhất của Hắc Mãng Sơn hắn a!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 191

Giải Quyết.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ngay lúc bỏ cây đao nho màu đen đó vào trong túi Càn Khôn, huyết ấn ẩn chứa trong đó cũng bị tinh thần lực hùng hồn của Lâm Động giải trừ đi không còn.

- Ma Vân Nhận!

Mà cảm giác như mối liên hệ giữa bản thân và Ma Vân Nhận đã tan biến hoàn toàn, sắc mặt Hàn Tống trong chốc lát trở nên xám ngoét. Trong những năm gần đây bọn chúng có thể hô mưa gọi gió, thậm chí ngay đến cả những cao thủ Nguyên Đan Cảnh cũng không dám đắc tội với Hắc Mãng Sơn bọn chúng cho dù chỉ là một chút, trong đó tuyệt đại đa số công lao, chính là nhờ vào Ma Vân Nhận này. Tuy đây chỉ là Linh bảo Hạ cấp, nhưng dùng để đánh lén lại có công hiệu vô cùng tuyệt diệu, nếu như một người nào đó không cẩn thận, cho dù là một cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn đi nữa, cũng rất có khả năng bị một nhát chí mạng.

Chỉ là Ma Vân Nhận ngày thường vẫn được coi là đại công lao này, hôm nay không ngờ đã gặp phải trở ngại không nhỏ, không chỉ đánh lén bị Lâm Động phát giác ra trước mà còn xóa sạch hết ấn ký lưu lại trong đó nữa.

Như vậy, bọn họ căn bản như đã mất đi một vũ khí lợi hại, lập tức những tia máu màu đỏ trong mắt bọn chúng dần hiện lên rõ!

- Chém chết tên khốn kiếp đó cho ta!

Ngay lúc hai tên Hàn Tống sắc mặt xanh xám, Nhạc Sơn cũng lau đi vết máu nơi khóe miệng, không lo nhiều đến sự kinh sợ mà sự công kích mạnh mẽ lúc

nãy của Lâm Động tạo nên, lớn tiếng quát.

Hắn rất rõ rằng, lần này nếu như lại thất bại, e rằng quả thật sẽ không có ngày trở mình. Liều một phen, may ra còn đường sống, nếu như không liều, vậy thì coi như chết là cái chắc!

Bang!

Nhạc Sơn có thể trở thành Bang chủ của Huyết Lang Bang, đương nhiên là cũng có chút quyết đoán, tiếng quát vừa ra khỏi miệng, liền lập tức xuất trận đầu tiên.

Hắn rất rõ rằng, thế tấn công lúc nãy của Lâm Động, tất nhiên đã khiến hai người Hàn Tông, Hàn Thịnh có sự e dè, đề phòng. Nếu như hắn ngay lúc này lại thể hiện ra bất kỳ sự thoái lui nào, e rằng hai tên này sẽ trốn còn nhanh hơn bất kỳ người nào khác. Mà đến lúc đó, mất đi sự tương trợ của hai người bọn chúng, chỉ với một mình hắn đương nhiên không thể nào tạo thành mối uy hiếp đối với Lâm Động!

Mà cũng như Nhạc Sơn đang dự liệu, với nỗi đau mất đi Ma Vân Nhận, trong mắt của hai tên Hàn Tông, Hàn Thịnh lúc này đang nổi lên những tia máu đỏ, do đó khi nhìn thấy hắn không sợ chết liều xông lên, trong não tuôn lên một dòng khí nóng, dậm chân, liền bắn thân lên, nguyên lực hùng hồn chuyển động, một lần nữa bổ về phía Lâm Động.

Bang bang!

Ba người tuy nói là đang ngoan cố chống lại, nhưng có lúc, đối diện trước mặt thực lực chân chính, cái gọi là sự ngoan cường cũng không hề có tác dụng.

Do đó, thân ảnh xông về phía trước của ba người, vừa tiến đến gần Lâm Động khoảng gần một trượng liền bị kích ảnh sắc bén đẩy lùi ra một cách chật vật. Thậm chí ngay đến trên ngực đều bị để lại những vết máu, máu tươi thấm cả ra ngoài, ướt hết cả nửa áo.

Ngoài sân, những ánh mắt nhìn một thiếu niên dường như đang chuyển động liên tiếp nhưng chưa hề có biểu hiện di chuyển quá nửa bước, chỉ dựa vào một thanh trường kích trong tay, khiến cho ba người Nhạc Sơn bị bức đến mức vô cùng chật vật. Trong mắt mọi người đều hiện rõ sự kinh hãi ghê gớm.

Ở đây có không ít người vẫn còn có thể nhớ được, Lâm Động lúc đầu vì muốn đánh bại một Ngụy Thông, đó là một chiến thắng rất cực khổ, nhưng hôm nay chỉ với thời gian ngắn ngủi một năm, lại đã trưởng thành đến mức này, nếu như Ngụy Thông dưới cửu tuyền biết được, e rằng cũng sẽ cảm thấy an ủi. Trận thua đó, hắn cũng thua không oan uổng!

Phốc!

Giữa sân, ba đạo thân ảnh lại một lần nữa chật vật bay ngược ra, phun ra ba đường máu dài gần một trượng trên mặt đất.

Lần này, đợi cho đến khi bọn chúng một lần nữa giãy dụa đứng lên, lại đã không còn vẻ hung hãn của lúc nãy. Sâu trong ánh mắt, bắt đầu xuất hiện sự e dè sợ hãi. Bởi vì thế liên thủ tiến công một cách liều mạng của ba tên bọn chúng, lại không hề khiến Lâm Động lùi nửa bước, ngược lại thương thế trên người bọn chúng, dưới sự đối kháng đó lại càng lúc càng nhiều.

Nhìn thanh trường kích trong tay, gã thiếu niên với nét mặt bình tĩnh, trong lòng ba người Nhạc Sơn cũng hiện lên một ý nghĩ chịu thua. Hiển nhiên, thực lực của đối phương cho dù ba người chúng liên thủ, đều đã không thể nào đạt được bất kỳ hiệu quả nào.

- Vẫn là để lại tai họa!

Trong lòng Nhạc Sơn tràn đầy khổ sở, tuy rằng hắn sớm đã muốn xử lý Lâm Động, nhưng đã lại đánh giá thấp sự trưởng thành của đối phương. Vốn tưởng rằng cho dù Lâm Động thiên phú bất phàm, muốn đạt đến mức có thể uy hiếp được hắn, cũng cần phải mất khoảng thời gian trên hai năm. Nhưng hiện thực trước mắt lại khiến hắn hiểu rằng, hắn đã đem khoảng thời gian này kéo ra gấp

mấy lần.

- Hai vị, hắn tất nhiên cũng không chống đỡ được bao lâu, chỉ cần chúng ta tiếp tục, tất nhiên sẽ có thể dìm chết hắn được!

Ánh mắt lóe lên, Nhạc Sơn đột nhiên lại quát lớn tiếng một lần nữa.

Mà ngay lúc tiếng quát ấy ra khỏi miệng, thân hình của Nhạc Sơn lại một lần nữa cuồng bạo bắn ra. Bên cạnh hắn, hai người Hàn Tông Hàn Thịnh cũng theo lên như một phản xạ có điều kiện.

Có điều, ngay lúc thân hình của hai tên xông lên, bọn chúng đột nhiên phát hiện, thân hình của Nhạc Sơn trực tiếp quay người bay ngược về hướng khác.

Cảnh tượng này khiến cho hai người bọn Hàn Tông, Hàn Thịnh khẽ sửng sốt, lập tức đầu óc cũng dần bình tĩnh trở lại, chợt sắc mặt liền trở nên cực kỳ khói coi.

- Tên khốn kiếp!

Trong miệng hai tên đó tức giận mắng một tiếng, tên Nhạc Sơn này hiển nhiên là muốn dự định trốn, mà để lại hai người bọn chúng làm bia đỡ đạn. Hành động thế này này, trước đây chính là việc mà hai huynh đệ bọn chúng thích làm nhất, không ngờ rằng ngày hôm nay lại cũng nếm trải được mùi vị này.

Bọn chúng với Nhạc Sơn tuy rằng có chút quan hệ, nhưng muốn để bọn chúng chết vì hắn thì còn cách một bước rất xa. Cho nên, sau khi nhìn thấy Nhạc Sơn trốn chạy, hai người bọn chúng không hẹn mà đồng thời cùng gập người xuống, vừa muốn chạy trốn, một đạo thân ảnh lại lướt qua từ đỉnh đầu, kình phong sắc bén đột nhiên mà đến, cuối cùng bổ mạnh vào ngực của hai tên đó.

- Phốc xuy!

Sức mạnh đáng sợ trong chốc lát bổ xuống, hai người Hàn Tông Hàn Thịnh lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thậm chí ngay cả đến ngực đều bị dập nát,

sau đó bay ngược ra phía sau, rớt xuống bên trong phạm vi Tổng bộ của Thương hội Vạn Kim, nằm trên mặt đất, toàn thân co quắp, máu tươi tràn ra, giống như hai con chó chết.

- Trói lại!

Nhìn hai tên bị đánh cho gần như be bét, khóe mắt Hạ Vạn Kim khẽ co lại, lập tức liền có một đám người Thương hội Vạn Kim tràn lên, cột chặt hai người Hàn Tông Hàn Thịnh lại.

- Tên Lâm Động này thật đáng sợ, lấy một chọi ba, lại còn có thể chiếm thế thượng phong một cách tuyệt đối, thực lực này, trong Nguyên Đan Đại viên mãn, còn có ai là đối thủ của hắn chứ?

Nhìn thấy hai tên Hàn Tông Hàn Thịnh bị bắt mà không chút sức lực phản kháng, trong lòng Hạ Vạn Kim cũng than nhẹ một tiếng, trào dâng lên một cảm giác, lúc đầu những công sức đầu tư trên người Lâm Động đích thực là không gì chính xác bằng.

- Tên Nhạc Sơn đó lại muốn thoát thân rồi!

Huyên Tố đứng một bên, đôi mắt đẹp nhìn về nơi cách đó không xa, đột nhiên nói.

Tuy nói lần này nếu như thất bại, Huyết Lang Bang tất nhiên sẽ không còn tồn tại, nhưng nếu như để Nhạc Sơn trốn thoát, vậy cũng sẽ là sự phiền phức không nhỏ, suy cho cùng tên này trong Viêm Thành có khá nhiều tay chân, có sức hiệu triệu cũng không nhỏ, nếu như thoát được, sau này khó tránh khỏi sẽ thành đại hoạn.

- Lâm Động sẽ không cho hắn chạy thoát đâu!

Hạ Vạn Kim ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, từ thủ pháp từng đối với Ngụy Thông và Quỷ Diêm mà thấy, ông hiểu được tâm tính tuyệt đối sẽ không thả hổ

về rừng của Lâm Động. Vả lại ngày nay sự uy hiếp của Nhạc Sơn mạnh hơn so với đám người Ngụy Thông khá nhiều, Lâm Động tuyệt đối sẽ không để cho hắn trốn thoát một cách thuận lợi, ngày sau sẽ lại đến gây rắc rối.

Nghe vậy, Huyên Tố cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, lập tức gật gật đầu.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thân hình của tên Nhạc Sơn đã rất nhanh xuyên qua khu vực bên này. Mà ngay lúc hắn đang chạy trốn, đám người Huyết Lang Bang đó cũng tứ tán đào vong.

Nhất thời khu vực bên này có vẻ vô cùng hỗn loạn, mà tên Nhạc Sơn đó lại nhân lúc này vội vàng phóng chạy đi xa.

Ánh mắt Lâm Động nhìn về phía thân ảnh đang nhanh chóng chạy trốn đó, sắc mặt có vẻ bình thản, một thanh kiếm lướt tới dưới chân, sau đó cơ thể dần dần nâng lên, nhưng lại chỉ dừng lại ở giữa không trung, vốn không có ý định tiến về phía trước truy kích.

Cử động của Lâm Động, tuy rằng khiến một số người có chút ngạc nhiên, nhưng xét thấy thực lực hung hãn mà hắn thể hiện ra lúc nãy, lại không có kẻ nào dám nghi hoặc điều gì cả.

Trong sự hỗn loạn kia, thân ảnh của Nhạc Sơn cũng càng lúc càng xa. Một lát sau, đợi hắn ra khỏi đám người hỗn loạn, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó nghiêng đầu qua, nhìn Lâm Động đang đứng giữa không trung, trong ánh mắt mang theo vẻ dữ tợn.

- Tiểu tử thúi, ngươi đợi đó cho ta, ngươi hủy đi Huyết Lang Bang của ta, Nhạc Sơn ta phải làm cho ngươi tan cửa nát nhà!

Nhạc Sơn thấp giọng thâm độc tự nói, đương nhiên, ngay lúc trong đầu hắn đang quanh quẩn ý nghĩ thâm độc đó. Nhưng tốc độ của hắn lại cũng không hề chậm lại, thoáng chốc, hắn đã xuất hiện ngoài xa cách đó mười mấy trượng.

Bang!

Nhưng mà, ngay khi Nhạc Sơn bước ra khỏi đám người hỗn loạn đó gần mười trượng, khu đất trước mặt hắn đột ngột nổ ầm lên. Trong khi đá vụn bắn tung tóe, một đạo hắc mang mà mắt thường khó cảm giác ra được xẹt qua khóe mắt, trong mơ hồ, mang theo mùi vị của sự chết chóc.

Ngay lúc tia hắc mang đó lướt qua khóe mắt, cả người Nhạc Sơn liền đột nhiên dựng tóc gáy, kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm khiến hắn liều mạng vận động nguyên lực trong cơ thể, ngay trước mặt hình thành một luồng nguyên lực hộ thuẫn yếu ớt.

Phốc phốc!

Màng quang nguyên lực hộ thuẫn vừa mới hình thành, vẫn còn chưa đợi Nhạc Sơn thở phào nhẹ nhõm, tia hắc mang đột nhiên lao tới. Tiếp theo đó, lớp mang quang nguyên lực tưởng chừng như rất kiên cố, lại nháy mắt tan vỡ ra… Tốc độ vỡ tan của màn quang nguyên lực nhanh đến mức khiếp sợ, chỉ vỏn vẹn trong tích tắc, liền xé nát lớp màn nguyên lực phòng ngự cuối cùng, xuất hiện ngay trước mặt Nhạc Sơn, khuôn mặt đang bao trùm bởi sự sợ hãi.

- Đừng!

Sự công kích đến quá nhanh, nhìn luồng khí đen nhanh chóng được phóng lớn trong nhãn đồng, giữa cổ họng của Nhạc Sơn, cũng vội vàng truyền đến một âm thanh van xin.

Xuy!

Giọng nói vừa ra tới miệng, một đạo âm thanh rất nhỏ vang lên, luồng khí đen trực tiếp từ cổ họng của hắn xuyên qua, mang theo những dòng máu bắn tung tóe, mà cơ thể của Nhạc Sơn, cũng ngay vào lúc này trở nên cứng ngắt lại.

Bang!

Cơ thể của Nhạc Sơn chầm chậm đổ xuống, cuối cùng gục mạnh xuống nền đất, âm thanh thấp trầm, khiến không ít ánh mắt đều đổ dồn về phía này.

Sau đó, khi bọn họ nhìn thấy Nhạc Sơn nằm trong vũng máu, âm thanh trong miệng gần như đều như trong giây lát bị ngắt đoạn… Trong sân đột nhiên trở nên im lặng.

Nhìn thấy thi thể dần dần đông cứng và trở nên lạnh lẽo đó, đầu óc của tất cả mọi người như trống rỗng, một cao thủ lợi hại đứng vững ở Viêm Thành trong gần mười năm qua, Bang chủ Huyết Lang Bang, hôm nay lại chết như vậy sao?

Trong không khí im lặng của toàn trường, Lâm Động đang đứng giữa không trung, lòng bàn tay khẽ nhấc lên, luồng khói đen đó bay vút trở lại, cuối cùng hóa thành một thanh đao có răng cưa màu đen, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đây chính là Linh bảo Hạ cấp mà trước kia vừa lấy được từ trong tay của hai tên Hàn Tông Hàn Thịnh, Ma Vân Nhận.

- Hiệu quả không tệ!

Lâm Động cúi đầu nhìn vật trong lòng bàn tay, khóe miệng cũng hiện lên vẻ cười.

Đối tượng từng được coi là mối uy hiếp lớn nhất của hắn, hôm nay cuối củng đã giải quyết một cách triệt để rồi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 192

Huyết Lang Bang Bi Thương.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Tin tức Nhạc Sơn bị đánh bại nhanh như gió đã quét qua hiện trường, đám nhân mã của Huyết Lang Bang còn lại, đấu chí dường như biến mất chỉ trong chốc lát, sự hung hãn khi nãy đã biến mất sạch sẽ, thay thế hiện giờ, chỉ là sự khủng hoảng vô cùng.

Ai nấy đều rõ ràng, Huyết Lang Bang mất đi Nhạc Sơn, sẽ không còn chỗ đứng ở Viêm Thành, thậm chí, tiếp theo đó là sự truy bắt của đám người Thương hội Vạn Kim, e rằng sẽ bị xóa sổ hoàn toàn ở Viêm Thành này.

Thế lực lợi hại đã đứng vững ở Viêm Thành hơn mười năm này, hôm nay, cuối cùng đã bị suy tàn hoàn toàn, mà người khởi xướng lên thảm cuộc này, lại chỉ là một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi… Nhìn thân ảnh tay cầm thanh trường kích dần dần hạ xuống, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một luồng sát khí từ trên cơ thể của hắn toát ra. Trong đôi mắt đó, lộ ra vẻ sắc bén khiến kẻ khác phải khiếp sợ.

Với thực lực của một người, đối kháng với ba cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn mà chiến thắng, thực lực này, thử hỏi trong Viêm Thành này, còn có ai có thể địch nổi?

Ngay khi thân hình Lâm Động hạ xuống, tất cả đám nhân mã của Huyết Lang Bang đều bắt đầu chạy tán loạn. Ngoài một số tên có chút danh vọng trong Huyết Lang Bang đang dốc hết sức chống cự lại ra, đại đa số bọn họ đều bắt đầu chạy trốn.

Mà cơ hội hiếm có này, Thương hội Vạn Kim đương nhiên sẽ không dễ dàng

bỏ qua.

Đại môn của Tổng bộ Thương hội Vạn Kim nháy mắt đã mở to ra, đám người Thương hội Vạn Kim từ sớm đã chịu ấm ức, ào ra như nước thủy triều, vẻ mặt đầy sát khí truy kích đám nhân mã đang chạy tán loạn của Huyết Lang Bang. Những tên ngoan cường chống trả, cũng trực tiếp bị luồng sóng này dìm chết.

Cái chết của Nhạc Sơn là một minh chứng rõ ràng cho cái gọi là binh bại như núi đổ. Nhìn Huyết Lang Bang vẻ như kiên cô không gì có thể phá vỡ, lại chỉ trong vài phút ngắn ngủi, quân tướng tan rã, dưới sự truy bắt đến cùng của Thương hội Vạn Kim, đã tử thương thảm trọng.

Đối với việc truy kích đám nhân mã tàn dư của Huyết Lang Bang, Lâm Động lại không hề có hứng thú gì. Những việc thế này, Thương hội Vạn Kim sẽ giải quyết thỏa đáng không cần hắn phải lo.

Bước chân của hắn chầm chậm bước tới bên cạnh Nhạc Sơn, đang nằm trong vũng máu, ánh mắt nhìn người từng là một trong những bá chủ của Viêm Thành.

Ánh mắt này lướt qua đầy sự hững hờ!

Hắn rất rõ thủ đoạn của tên này, cho nên lần này, hắn tuyệt đối không thể để cho hắn tự do thoát thân một lần nữa, nếu không, sẽ phiền phức vô cùng!

Ngay lúc Lâm Động quan sát thi thể của Nhạc Sơn, đám người Lâm gia phía sau cũng nhanh chóng tiến qua, nhìn thi thể đang dần lạnh ngắt đi đó, trong mắt hiện lên vẻ chấn động.

- Thực lực của Động nhi, đã đến mức chúng ta cũng không phải là đối thủ của nó rồi.

Lâm Chấn Thiên vuốt chòm râu, nhìn Lâm Động đang ở kế bên, sắc thái trên mặt đã là sự vui mừng và tự hào không cách nào biểu đạt hết được.

Ông phấn đấu hơn nửa đời người, cũng chẳng qua chỉ có thể khiến Lâm gia có được một chỗ đứng ở trấn Thanh Dương. Nhưng mà từ sau khi Lâm Động xuất hiện, mới chỉ với khoảng thời gian chưa tới hai năm, Lâm gia đã có được địa vị như thế này ở Viêm Thành. Nếu so sánh với trước kia, tất nhiên là chuyện không thể nào tưởng tượng được.

Đám người Lâm Khang một bên cũng gật gật đầu, cười nói:

- Xem ra chuyến đi Cổ mộ phủ lần này, Động nhi cũng thu được thành quả không nhỏ.

Lâm Động cười cười, bàn tay lật lại, liền đem Thanh Lân Cổ Kích cho vào túi Càn Khôn, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu, khẽ trầm ngâm, nói:

- Gia gia, cha, lần này sau khi giải quyết xong Huyết Lang Bang, con sẽ rời khỏi Viêm Thành một khoảng thời gian.

- Rời khỏi? Đi đâu?

Nghe thấy vậy, bọn người Lâm Chấn Thiên nhất thời ngẩn người.

- Đến nơi có thể khiến con trở nên mạnh hơn!

Lâm Động trầm ngâm một lúc, nói. Nếu như không trải qua những chuyện ở Cổ mộ phủ, có lẽ hắn sẽ vẫn ở lại nơi này, đợi Tộc hội Gia tộc một năm sau đó… Đến lúc đó, hắn ở trong mắt của Lâm Lang Thiên vẫn chỉ là một con kiến mà thôi.

Hắn của lúc đó, cho dù là đi khiêu chiến với Lâm Lang Thiên, hiệu quả đạt được cũng chẳng qua cũng chỉ giống với những gì mà Lâm Khiếu năm đó gặp phải mà thôi.

Đó là điều hắn vốn không muốn nhìn thấy. Đánh bại Lâm Lang Thiên đã là chuyện mà hắn mơ ước từ rất lâu rồi.

Khi hắn còn nhỏ nhìn thấy khí thế hăng hái của phụ thân, đã trở thành một mục tiêu trong lòng hắn, chuyện Cổ mộ phủ, chẳng qua chỉ là nâng tầm mục tiêu này lên mà thôi.

Từ mức độ nào đó mà nói, Lâm Động có lẽ còn phải cám ơn Lâm Lang Thiên, vì đối phương đã khiến hắn hiểu được sự khác biệt giữa hai người. Có lúc, biết được khoảng cách chênh lệch của hai người vốn không đáng sợ, điều đáng sợ là, khi bản thân mình biết được, đã không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Điều may mắn là, Lâm Động trước lúc đi đến bước không thể nào cứu vãn được đã phát giác ra được khoảng cách đó, điều đó khiến hắn có được cơ hội để đuổi kịp.

Vả lại, hắn có nói qua, hắn phải đánh bại Lâm Lang Thiên!

Trong Đại hội Tông tộc đó, trước mặt tất cả mọi người, đánh bại một thiên chi kiêu tử trong Vương triều Đại Viêm!

Vì thế hắn phải đưa ra sự nỗ lực gấp bội và phải trả một cái giá cực kỳ lớn.

- Động nhi, xảy ra chuyện gì rồi, có phải lần này đến Cổ mộ phủ, bọn họ khi dễ con không?

Thân làm cha của Lâm Động, Lâm Khiếu hiển nhiên rất hiểu rõ tính cách của đứa con mình, ánh mắt vừa lướt qua liền chau mày nói.

- Cha, không có gì, chỉ là Viêm Thành đã không còn thích hợp với con hiện giờ rồi.

Lâm Động cười nói. Hắn hiện giờ đã trưởng thành, có một vài việc cần bản thân tự mình gánh vác, với lại những xung đột giữa hắn và Lâm Lang Thiên, cho dù là bây giờ có nói ra, Lâm Khiếu ngoài việc phẫn nộ ra cũng không còn cách nào khác.

Lâm Khiếu nhìn chằm chằm Lâm Động, một lúc sau, bàn tay vỗ mạnh vào vai của hắn, chậm rãi nói:

- Bất luận quyết định của con là gì, chúng ta đều sẽ không có ý kiến. Có điều con phải nhớ rằng, cho dù con có ở đâu, trải qua bất cứ việc gì, chỉ cần con trở về, nơi đây sẽ là nhà của con. Mọi người có lẽ không phải là những cường giả mạnh nhất, nhưng chí ít, có thể vì con mà dốc hết sức mình!

Nhìn thấy vẻ trịnh trọng của Lâm Khiếu, Lâm Động chợt thấy ấm áp trong lòng, hắn gật gật đầu, cười nói:

- Yên tâm đi, cha, Tộc hội Gia tộc của hai năm sau, con sẽ trở về đúng lúc!

- Đến lúc đó, sự sỉ nhục mà năm đó cha phải chịu, con sẽ đòi lại cho cha!

Câu nói phía sau, cũng không có rời khỏi miệng, mà chỉ vang lên trong lòng Lâm Động. Ngày đó, hắn muốn tất cả mọi người của Gia tộc Lâm thị đã chế giễu cha mình đều biết rằng, nợ của cha, con sẽ đòi lại!

Đám người Lâm Khiếu một bên nghe thấy Lâm Động dự định rời khỏi, cũng có chút luyến tiếc, có điều cũng không ngăn cản, đều vỗ vỗ vai của đối phương, nói những lời khiến người khác nghe mà ấm lòng. Lâm gia này tuy không lớn mạnh như những gia tộc khác, nhưng lại có sự chân tâm mà những nơi khác không hề có.

- Lâm Động tiểu hữu!

Khi đám người Lâm Động và Lâm Khiếu đang nói chuyện, Hạ Vạn Kim cũng dẫn theo rất nhiều người trong Thương hội Vạn Kim vội vàng bước qua, sắc mặt ngưng trọng khom người cúi xuống bái Lâm Động một cái.

- Lâm Động tiểu hữu, đại ân không lời nào cảm tạ. Ngươi đã giúp Thương hội Vạn Kim ta không ít, ngày sau chỉ cần chuyện gì cần đến Thương hội Vạn Kim này, chúng ta sẽ tận hết sức lực, tuyệt không do dự!

Vẻ mặt Hạ Vạn Kim vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói.

Nếu như nói trước kia thực lực mà Lâm Động thi triển ra cùng với tiềm lực khiến lão ta cảm thấy có giá trị đầu tư, thì hiện tại, năng lực mà Lâm Động thể hiện ra, đã đạt đến mức khiến hắn phải ngưỡng mộ ngước nhìn.

Lấy một chọi ba với Nguyên Đan Đại viên mãn, giết chết một, đánh trọng thương hai tên!

Chiến tích này, cho dù là bản thân hắn cũng đều bị kinh hãi đến mức tim đập nhanh.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ, ngay lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Động, đối phương vẫn chưa qua tới cảnh giới Thiên Nguyên Cảnh, nhưng mà hiện tại, với thực lực của Lâm Động, e rằng muốn dương danh tại Viêm Thành này, cũng không phải là chuyện không thể!

- Ha ha, Hạ Hội trưởng khách khí rồi, lúc đầu đều nhờ vào sự chiếu cố của Thương hội Vạn Kim và Tố tỷ, hôm nay quý Thương hội gặp nạn, Lâm Động ta đương nhiên phải toàn sức tương trợ rồi.

Lâm Động mỉm cười nói.

Phía sau Hạ Vạn Kim, khuôn mặt xinh đẹp của Huyên Tố cũng hiện lên nét cười dịu dàng. Thương hội Vạn Kim có thể có được mối quan hệ như thế này với Lâm Động, phần lớn là nhờ vào công lao của nàng. Mà năng lực và tâm tính của đối phương, đích thực là chưa từng làm cho nàng thất vọng qua.

- Hạ Hội trưởng, sau sự việc này không lâu, ta có lẽ sẽ rời khỏi Viêm Thành một khoảng thời gian, đến lúc đó, mong rằng ngài có thể giúp tại hạ chiếu cố đến Lâm gia một chút.

- Ồ? Ngươi muốn đi xa?

Nghe vậy, Hạ Vạn Kim cũng ngẩn người, mắt lộ ra vẻ lưu luyến không muốn, nhưng cuối cùng hắn cũng không nói gì thêm, trịnh trọng gật gật đầu:

- Ngươi yên tâm, chỉ cần Thương hội Vạn Kim ta còn ở Viêm Thành một ngày, thì tuyệt đối sẽ là đồng minh vững chắc của Lâm gia!

Tới bước này rồi, tiềm lực của Lâm Động không còn gì để hoài nghi. Cho dù hắn có rời khỏi Viêm Thành, nhưng cũng sẽ có một ngày phải trở về. Mà đến lúc hắn trở lại, cũng không biết rằng hắn đã mạnh đến mức nào rồi, điều này đối với Thương hội Vạn Kim bọn họ mà nói, là một trợ lực ngầm cực lớn!

- Nhạc Sơn đã chết, Huyết Lang Bang danh tồn thực vong, có điều suy cho cùng lạc đà chết đói vẫn lớn hơn ngựa mập, nếu như mọi người không để ý, cũng sẽ để lại không ít phiền phức.

Lâm Động mỉm cười, sau đó liếc qua thi thể dưới đất, nói.

- Ha ha, Lâm Động tiểu hữu xin cứ yên tâm, tàn dư của Huyết Lang Bang, ngày sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong Viêm Thành này nữa!

Hạ Vạn Kim cũng là người tinh minh, hắn biết Lâm Động phải đi xa, nhất định sẽ không yên tâm về Lâm gia. Mà hôm nay hắn lại hủy cả Huyết Lang Bang, nếu như đám tàn dư đó tâm vẫn còn mang thù hận, nói không chừng sẽ ngầm hãm hại Lâm gia, cho nên ông liền vỗ ngực, cười nói.

Nghe vậy, Lâm Động lúc này mới nhẹ gật đầu, cười nói:

- Nếu đã như vậy, vậy thì làm phiền Hạ Hội trưởng rồi. Còn về hai tên Hắc Mãng Sơn đó, cũng không thể để cho chúng tiêu diêu tự tại được… Nghe thấy những lời nói tựa như mây trôi gió nhẹ này, trong lòng Hạ Vạn Kim cũng khẽ run. Hắn nghe ra được, Lâm Động hiển nhiên không muốn tha cho hai tên Hàn Thịnh và Hàn Tông đó, tránh cho thả hổ về rừng.

- Việc này để ta xử lý!

Hai mắt Hạ Vạn Kim khẽ nhắm, chợt nhẹ giọng nói.

- Đa tạ, việc ở đây coi như đã xong, vậy ta về trước đây, nếu như có chuyện gì, xin hãy đến Lâm gia tìm ta.

Lâm Động cười cười, cũng không muốn dừng lại thêm ở nơi hỗn loạn như thế này, chắp tay với Hạ Vạn Kim và Huyên Tố, sau đó liền dẫn theo đoàn người Lâm gia, chậm rãi bước đi.

Trên đường đi, đám người lúc nãy vội vàng đến xem cũng tách ra. Lúc này, đã không còn ai dám xem thường Lâm gia vẫn chưa trụ được ở Viêm Thành bao lâu này… Hôm nay thực lực kinh người mà Lâm Động thi triển ra, xem như đã thực sự khiến bọn họ chấn động đến mức chưa trấn tĩnh lại được.

o0o - Đi thôi, Huyết Lang Bang xong rồi!

Ở trên một tòa kiến trúc không xa, vị trung niên nhân mặt trắng như ngọc cũng khẽ mỉm cười, chợt quay người bỏ đi. Khi đi được vài bước, cước bộ của hắn ngừng lại.

- Ngày sau hãy qua lại nhiều với Lâm gia một chút. Tên Lâm Động này, tiềm lực phi phàm, thành tựu của ngày sau sẽ khó mà lường được. Viêm Thành này e rằng không cách nào bó buộc hắn được!

Nghe được sự đánh giá của vị trung niên nhân này, Tử Nguyệt và Nham đại sư ở phía sau, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 193

Dẫn Bạo Khí Âm Sát.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Nhạc Sơn bỏ mạng, Huyết Lang Bang bị diệt vong, đây không còn nghi ngờ gì đã trở thành tin tức nóng hổi nhất của Viêm Thành trong khoảng thời gian này. Thế lực đứng vững ở Viêm Thành gần mười năm chưa từng sụp đổ, lại chỉ trong khoảng một tháng ngắn ngủi, bị sụp đổ hoàn toàn.

Đương nhiên, trong lời đàm tiếu này, nhân vật chủ chốt trong câu chuyện chính là Lâm Động tự nhiên được đồn thổi lên. Lấy một chọi ba, vả lại đối thủ còn là những cao thủ có thanh danh nổi tiếng ở gần Viêm Thành.

Nhưng mà cho dù là như vậy, hắn vẫn có thể đạt được chiến tích giết một trọng thương hai. Người thường chỉ là bàn về chuyện này, nhưng đã lại cảm giác được máu thịt trong cơ thể đang sôi sục. Phong thái như vậy, quả thực không thể không khiến người khác khâm phục. Vả lại, đặc biệt là tuổi tác hiện tại của người này vẫn chưa đến hai mươi. Sự khâm phục đó càng trở thành sự kinh thán sâu sắc. Thiên phú này, ở Viêm Thành gần trăm năm nay đều chưa từng xuất hiện qua. Có thể có được hậu bối như vậy, Lâm gia này quả thực là có vận may.

Trong nửa tháng kế tiếp đó, Huyết Lang Bang tiếng tăm hiển hách của ngày trước, cũng dưới sự truy bắt không chút lưu tình của Thương hội Vạn Kim, dần dần tiêu tan thành mây khói.

Những tên tinh nhuệ khá cứng đầu trong Huyết Lang Bang, không có bất cứ tên nào chạy thoát được, trực tiếp bị Thương hội Vạn Kim tận diệt sạch sẽ. Những bang hội tầm thường nhìn thấy tình trạng này cũng bỏ mặc không can. Những thế lực trước kia có mối giao hảo khá tốt với Huyết Lang Bang, cũng

ngay vào lúc này nhanh chóng xóa sạch mọi mối liên hệ của đôi bên, sợ bản thân bị liên lụy đến.

Cùng với sự diệt vong của Huyết Lang Bang, thanh danh của Thương hội Vạn Kim ở Viêm Thành cũng như mặt trời giữa ban trưa. Ngược lại, nếu so với Thương hội Vạn Kim hùng mạnh, Lâm gia lại khép kín hơn rất nhiều, vẫn sinh hoạt giống như thường lệ.

Đương nhiên, trải qua những sự việc này, những công việc làm ăn của Lâm gia ở Viêm Thành trở nên vô cùng thuận lợi, cũng không còn thế lực nào dám cản trở. Suy cho cùng, ai nấy đều hiểu rằng Thương hội Vạn Kim có thể chuyển bại thành thắng, chiến thắng Huyết Lang Bang, nguyên nhân lớn nhất trong đó chính là do Lâm Động của Lâm gia.

Lâm gia sở hữu một nhân vật đẳng cấp như Lâm Động, thực lực đỉnh cao, cho dù là Thương hội Vạn Kim cũng không thể nào so bì được, kẻ nào còn dám đắc tội với bọn họ? Chẳng khác nào đi tìm cái chết!

Do đó, tuy nói với thực lực chỉnh thể của Lâm gia có lẽ vẫn không cách nào đạt đến trình độ của Thương hội Vạn Kim, nhưng sau khi Huyết Lang Bang bị xóa sổ, Lâm gia nghiễm nhiên đã trở thành một thế lực đứng đầu mới ở Viêm Thành!

o0o Tại Viêm Thành, vì Thương hội Vạn Kim đã tiêu diệt tận gốc Huyết Lang Bang mà gây nên sự huyên náo khá lớn, thế nhưng Lâm Động lại không hề đặt chân ra ngoài nửa bước.

Trong khoảng thời gian này hắn đều ở lại Lâm gia. Vì được biết hắn sắp phải đi xa, cho nên không ít các tiểu bối đều vội vàng đến thỉnh giáo vũ kỹ với hắn. Mà Lâm Động cũng không hề tỏ ra cự tuyệt, suy cho cùng thực lực của Lâm gia có thể tăng thêm một phần, vậy thì hắn cũng có thể bớt đi một phần lo lắng.

o0o Oanh!

Trong thâm viên của Lâm gia, giữa không trung lóe lên luồng sáng màu vàng đậm, một bên kim đài huyền phù, phát tán ra một nguồn lực áp bách vô cùng mạnh mẽ.

Kim đài hiện ra màu vàng đậm, lớn ước chừng khoảng một trượng, cho người khác cảm giác nặng nề như núi, có điều kim đài này, cũng không cô đọng như lúc Vương Viêm thi triển ban đầu, mà có vẻ như hư tán đi một chút.

Bang!

Kim đài cuồn cuộn giữa không trung, sau đó rớt ầm xuống đất, trực tiếp giáng xuống khiến cho một tảng đá lớn vỡ vụn thành nhiếu mảnh, thậm chí ngay cả mặt đất đều bị chấn động, nứt ra thành nhiều khe nứt lớn.

Nhìn sức công phá đó, Lâm Động lại chỉ khẽ lắc đầu, có chút không vừa ý. Kim Đài Trấn Ma Chưởng mà hắn vừa thi triển ra, uy lực hiển nhiên là không bằng Vương Viêm.

Có điều cũng không có gì lấy làm kỳ lạ, yêu cầu tu luyện thấp nhất của Kim Đài Trấn Ma Chưởng, đó chính là cần phải đạt đến mức Tạo Hình Cảnh, nếu không thì không cách nào ngưng tụ ra kim đài, sức công kích cũng chỉ tương đối có hạn, không phát huy ra được khí thế chí cương chí cường của nó.

Hiện tại Lâm Động tuy rằng đã bước vào Nguyên Đan Đại viên mãn, nhưng suy cho cùng cũng còn một khoảng cách khá dài với Tạo Hình Cảnh, khi thi triển Thiên Lân Kích Pháp, hắn vẫn còn có thể mượn sức của Thiên Lân Cổ Kích, đem uy lực đó phát huy ra, nhưng Kim Đài Trấn Ma Chưởng này, lại cần phải có thực lực của bản thân để chống đỡ.

Nhưng mà Lâm Động có thể ở cấp bậc Nguyên Đan Đại viên mãn đã có thể đem kim đài cô đọng thành như vậy, nói ra đã là rất khá rồi. Nếu như không phải hắn có tinh thần lực tương trợ, cũng không cách nào đem nguyên lực cô đọng lại.

Thực ra cái cấp bậc gọi là Tạo Hình Cảnh này, nói một cách đơn giản, chính

là một trình độ thao túng đối với nguyên lực. Chỉ có khi đạt tới trình độ đó, mới có thể đem nguyên lực cô đọng thành các loại hình vật, từ đó mà có được sức công kích mạnh hơn.

Tinh thần lực của Lâm Động không yếu, khi thao túng nguyên lực, tinh thần lực cũng có thể tương trợ với nó, đạt được hiệu quả khá tốt.

Đương nhiên, con đường cùng tu luyện tinh thần lực kết hợp nguyên lực này, cũng không chỉ có một mình Lâm Động thử qua, mà là tuyệt đại đa số người, đối với hai việc này đều rất nhập tâm, chỉ là một bên trọng một bên nhẹ mà thôi.

- Lâm Động ca!

Trong lúc Lâm Động đang trầm ngâm, tiếng cười hoạt bát đầy sức sống của một thiếu nữ, cũng đột nhiên vọng lại.

Nghe thấy âm thanh đó, Lâm Động cũng mỉm cười, ngẩng đầu lên, nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp mặc chiếc áo màu xanh nhạt ở nơi không xa. Chợt hắn nhanh chóng bước qua, ánh mắt nhìn qua khuôn mặt có chút nhợt nhạt của Thanh Đàn, chau mày nói:

- Cơ thể không khỏe thì đừng có chạy!

Khoảng thời gian này, khí Âm Sát trong cơ thể Thanh Đàn càng lúc càng trở nên lợi hại, nhưng Lâm Động lại không vội vàng gì lập tức để nàng sử dụng Cực Sát Âm Long Tiên, vì hắn còn cần phải đợi, đợi đến lúc khí Âm Sát giữa trời và đất mạnh nhất trong tháng, cũng chính là vào đêm hôm nay mới cho nàng sử dụng, sẽ đạt được hiệu quả cao nhất.

Nghe vậy, Thanh Đàn cũng chỉ cười hi hi, làm mặt xấu với Lâm Động. Sau đó nàng liền nắm lấy cánh tay của đối phương, vẻ mặt tinh tế đột nhiên trở nên có chút ảm đạm, thấp giọng nói:

- Lâm Động ca có phải rất nhanh sẽ rời khỏi đây, đúng không?

- Muốn bảo vệ người mà mình muốn bảo vệ, thì phải cần có sức mạnh. Sức mạnh của ta hiện giờ, vẫn không thể tùy tâm sở dục mà bảo vệ mọi người được, cho nên, ta còn cần phải có sức mạnh lớn hơn. Sức mạnh đó, ở Viêm Thành ta không có được!

Lòng bàn tay Lâm Động thương tiếc vuốt khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Đàn, nói.

- Muội cũng muốn bảo vệ Lâm Động ca!

Thanh Đàn véo véo miệng, đột nhiên nói.

- Ha ha, vậy thì phải đợi đến khi muội vượt qua ta trước đã!

Lâm Động chợt vui mừng, đột nhiên sờ sờ cái cằm của mình, nói:

- Đêm nay nếu có thể chế phục khí Âm Sát trong cơ thể muội, ngày sau muội có thể dần dần không chế khí Âm Sát trong cơ thể. Thành tựu sau này, có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung, vượt qua ta cũng là chuyện rất đơn giản.

- Thật sao?

Đôi mắt trong suốt xinh đẹp của Thanh Đàn sáng lên, vui vẻ nói.

Lâm Động mỉm cười gật gật đầu, chợt có chút trầm mặc, nói:

- Có điều việc này có hơi nguy hiểm, thậm chí là chí mạng.

- Lâm Động ca, muội không sợ!

Như cảm nhận được sự do dự trong ngữ khí của Lâm Động, Thanh Đàn ngước mặt lên, nói không chút do dự.

Thấy thế, Lâm Động lại trầm ngâm thêm lần nữa, cuối cùng gật gật đầu, cười nói:

- Ân, ta đi chuẩn bị trước, việc tối nay là khá quan trọng!

Nghe vậy, Thanh Đàn lúc này mới vui vẻ ra mặt, liên tục gật đầu, bước tiến nhanh nhẹn, phiêu nhiên mà đi giống như một đóa hoa hồ điệp.

Nhìn bóng dáng Thanh Đàn đang dần xa, sắc mặt Lâm Động lại có vẻ ngưng trọng, trên vai hắn, tiểu điêu lặng lẽ xuất hiện, nói:

- Nhắc nhở ngươi trước, nếu như triệt để gây bạo tạc khí Âm Sát trong cơ thể cô ta, cô ta không cách nào thao túng, nhẹ thì trọng thương, nặng ắt mạng vong! Đương nhiên, nếu như thành công, đối với cô ta sẽ có lợi ích rất lớn. Đừng nói sau này, chỉ cần Âm Đan của cô ta thành hình, vậy thì thực lực sẽ tăng vọt, đến lúc đó, cho dù là ngươi, cũng khó mà thắng nổi cô ta! Thể chất này, tuy rằng nói phải trải qua sự trui rèn đau khổ, nhưng một khi cởi bỏ được sự ràng buộc, nhất định sẽ trở thành thiên chi kiêu tử!

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn ngược hắn không quan tâm đến việc Thanh Đàn sẽ trở nên mạnh như thế nào, chỉ cần cô ta có thể sống một cách vui vẻ, đó chính là việc vui nhất của hắn.

- Nếu như không được như vậy, cơ thể Thanh Đàn cũng sẽ không thể chống đỡ nổi được lâu. Nếu như đã như vậy, vậy thì không bằng triệt để làm một lần!

Vì chuyện lần này, Lâm Động đã suy nghĩ hết nửa tháng, mà trong khoảng thời gian này, khí Âm Sát trong cơ thể Thanh Đàn đã bộc phát càng lúc càng gấp gáp. Cứ tiếp tục như vậy nhiều nhất cũng chỉ được nửa năm, cơ thể Thanh Đàn sẽ không còn cách nào chống đỡ nổi sự xâm hại của khí Âm Sát.

Nếu như kết quả cuối cùng đều là như nhau, vậy thì liều một phen vậy!

- Hô!

Hít một hơi mạnh, Lâm Động ngước nhìn bầu trời đang dần chìm vào bóng đêm, lẩm bẩm nói:

- Nhất định sẽ thành công!

o0o Đêm khuya, nội viên Lâm gia, trên một thạch đài, Thanh Đàn đang yên tĩnh ngồi xếp bằng. Xung quanh cô ta, khí Âm Sát dần dần bao quanh, thậm chí ngay cả thạch đài cũng bị bao phủ bởi một lớp sương lạnh mỏng.

Khí Âm Sát trong cơ thể Thanh Đàn cho đến lúc này vẫn chưa bùng phát ra, thì đã khiến cho hoàn cảnh xung quanh xuất hiện sự thay đổi. Khó mà tưởng tượng được khi mà nó bùng phát ra thực sự, sẽ khủng bố đến mức nào?

Dưới thạch đài, Lâm Động ngước nhìn bầu trời đêm. Cùng với ánh trăng trên bầu trời đang dần nhạt đi, khí Âm Sát giữa trời và đất cũng dần dần trở nên nồng nặc. Vả lại hắn còn có thể cảm nhận được, những khí Âm Sát đó dường như đang không chịu sự khống chế, từng tia từng tia xâm nhập vào cơ thể Thanh Đàn.

Hai mắt Thanh Đàn nhắm chặt, cùng với những luồng khí Âm Sát xâm nhập vào cơ thể, hàn khí ẩn chứa sâu bên trong cơ thể của cô ta cũng đang có vết tích xuất hiện. Từng tia hàn ý lặng lẽ thẩm thấu ra bên ngoài.

Hàn ý lặng lẽ thẩm thấu ra ước chừng khoảng nửa canh giờ sau, cơ thể Thanh Đàn đột nhiên khẽ run lên, khí Âm Sát trong cơ thể cũng bị hàn khí nồng nặc của trời và đất dẫn dụ ra.

Vù vù!

Khí Âm Sát giữa không trung chuyển động, không ngừng tiến vào cơ thể Thanh Đàn, gây nên những âm thanh bạt gió.

Hai mắt của Lâm Động nhìn chăm chú vào Thanh Đàn, đợi sau khi khí Âm Sát trong cơ thể Thanh Đàn đạt đến điểm cực hạn, hai mắt của hắn đột nhiên ngưng lại, bàn tay nhấc lên, một cái hộp đen liền bay ra từ trong túi Càn Khôn.

Hộp đen mở ra, một viên Đan hoàn màu đen, phát ra luồng khí Âm Sát tinh

thuần dày đặc, chầm chầm bay lên, cuối cùng dừng lại trên Thiên Linh Cái của Thanh Đàn.

- Vỡ!

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, bàn tay đột nhiên hạ xuống Cực Sát Âm Long Tiên đó. Viên đan hoàn liền trực tiếp bạo liệt ra.

Tiếp theo đó, dưới sức áp bức của một nguồn tinh thần lực vô hình, viên Đan hoàn hóa thành những giọt dịch thể màu đen đậm, nhưng lại lộ ra một luồng khí âm hàn vô tận, rớt xuống đỉnh đầu của Thanh Đàn, mà sau đó nhanh chóng xâm nhập vào trong cơ thể nàng.

Oanh!

Cùng với những giọt màu đen đậm đó hòa vào cơ thể Thanh Đàn, bỗng chốc, một luồng khí Âm Sát giống như long quyển phong khủng bố, từ trong cơ thể Thanh Đàn phóng ra.

Dưới luồng khí Âm Sát khủng bố đó, ngay đến cả Lâm Động cũng đều chấn động kinh hãi trong chốc lát.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 194

Âm Đan Màu Đen.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Khí Âm Sát đáng sợ giống như một đầu giao long vậy, điên cuồng từ trong cơ thể Thanh Đàn bạo dũng phóng ra. Trong khoảnh khắc đó, khiến cho không khí trong viện trở nên lạnh thấu xương, giống như là những thanh đao vô cùng sắc bén, phát ra hàn ý sâm sâm.

Rắc rắc!

Bãi đá mà Thanh Đàn đang ngồi xếp bằng, lúc này đã trực tiếp bị khí Âm Sát cực lạnh kia khiến cho đóng băng lại, phát ra thanh âm nứt gãy, vô cùng thanh minh, không ngừng nhanh chóng lan tràn ra.

- Cơ thể của Thanh Đàn lại ẩn chứa luồng khí Âm Sát đáng sợ đến như vậy?

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng quan sát cảnh tượng này. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy khí Âm Sát khủng khiếp như thế này. Dưới sự xâm nhập của khí Âm Sát đó, cho dù là hắn, đều cảm giác được vết tích máu thịt đang cuộn trào đọng lại. Hắn lập tức vội vàng thúc đẩy nguyên lực, bao quát hết cả thân mình, cảm giác âm hàn đó mới giảm bớt phần nào.

- Thể Sát Ma, vốn là chí âm chí hàn, những năm gần đây, cô ta không thời khắc nào là không ngừng hấp thụ khí Âm Sát giữa trời và đất, trải qua hơn mười năm trầm lắng tích tụ, đã vô cùng lớn mạnh. Nếu như cô ta có thể nắm bắt chúng, vậy thì cô ta sẽ sở hữu một nền tảng tu luyện không gì có thể so sánh. Thành tựu sau này, không thể lường được!

Tiểu điêu cũng đã xuất hiện trên vai của Lâm Động, nó nhìn qua hàn khí

đang bao trùm trước mắt, mở miệng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn không hy vọng Thanh Đàn có thể trở nên mạnh như thế nào, chỉ cần cô ta có thể bình an, hắn đã mãn nguyện lắm rồi.

Oanh!

Ngay lúc sắc mặt Lâm Động ngưng trọng quan sát, Thanh Đàn đang ngồi trên thạch đài, vẻ mặt đột nhiên hiện lên nét đau khổ, cơ thể rung lên một cách kịch liệt. Khí Âm Sát từ trong cơ thể bộc phát ra đó, trong mơ hồ có vết tích chuyển thành màu đen, vả lại, loại khí Âm Sát đó, cũng đột ngột trở nên vô cùng nồng nặc.

- Khí Sát Ma bị dẫn phát ra rồi!

Nhìn thấy cảnh này, tiểu điêu cũng trầm giọng nói. Thứ này mới chính là thứ đáng sợ nhất trong cơ thể Thanh Đàn.

Khí Sát Ma này, cho dù Lâm Động bị nhiễm phải, e rằng đều trực tiếp bị đông cứng nguyên lực, sau đó toàn thân tan nát vỡ vụn.

Khí Sát Ma màu đen nồng nặc, như từng dòng xúc tu màu đen khổng lồ quấn quanh lấy cơ thể Thanh Đàn. Những luồng khí Sát Ma này đan xen vào nhau, giống như một cơn lốc màu đen cực lớn, xông thẳng lên mây.

- A!

Cùng với khí Sát Ma không ngừng từ trong cơ thể tuôn trào ra, trong hai mắt của Thanh Đàn cũng đã hiện lên những tia màu đen, nhìn có vẻ rất quỷ dị. Tiếp đó âm thanh thống khổ khàn khàn truyền ra từ miệng nàng ta.

Xuy!

Trên tay của Thanh Đàn, khí Sát Ma đang lượn lờ, sau đó tiến vào trong cự thạch trước mặt. Khối đá vốn dĩ rất cứng, dưới sự xuyên thấu của nó dường như

trở thành một miếng đậu hủ, vô cùng yếu ớt.

- Thanh Đàn sắp chịu không nổi rồi!

Nhìn Thanh Đàn mái tóc dài đang bay loạn xạ, cơ thể không ngừng rung lên, sắc mặt Lâm Động cũng có chút biến hóa.

- Khí Sát Ma bộc phát quá kịch liệt, cần phải áp chế nó trước!

Tiểu điêu suy nghẫm một hồi, trầm giọng nói:

- Sử dụng Thần Nguyên Đan, khí Sát Ma này vô cùng bá đạo, ngươi không được nhiễm vào, nếu không sẽ cực kỳ phiền phức!

Nghe vậy, Lâm Động không hề có chút chần chừ, bàn tay vừa nhấc lên, liền có vô số viên Thuần Nguyên Đan lướt ra từ trong túi Càn Khôn, cuối cùng xuất hiện dày đặc giữa không trung, ít nhất có trên hơn một ngàn viên.

Lấy ra hơn một ngàn viên Thuần Nguyên Đan, lòng bàn tay Lâm Động lại huy động một lần nữa, một luồng nguyên lực màu vàng sẫm liền từ trong lòng bàn tay hắn tuôn ra.

Mà cùng lúc với với luồng nguyên lực ấy tuôn ra, những Thuần Nguyên Đan lo lửng giữa không trung đó, lập tức xuất hiện vết tích bị hòa tan, cuối cùng hóa thành những luồng nguyên lực cô đọng vô cùng hùng hồn.

- Đi!

Sau khi đem một ngàn viên Thuần Nguyên Đan hóa thành nguyên lực, tay áo của Lâm Động vừa vẫy, luồng nguyên lực liền giống như nước sông chảy, gào thét mà ra, cuối cùng ầm ầm rơi xuống trên cơ thể Thanh Đàn, không ngừng dung nhập vào cơ thể cô.

Xuy xuy!

Cùng với nguyên lực tuôn xuống một cách mạnh mẽ như vậy, những trận khói đen do khí Sát Ma bộc phát ra dày đặc, bao lấy cơ thể Thanh Đàn, xu thế chuyển động ấy, cũng bị áp chế lại.

Lâm Động hiện tại, tuy rằng vẫn như cũ đối với Khí Sát Ma này cảm thấy cực kỳ khó nuốt, nhưng hắn vốn có nguồn vốn không tệ. Một ngàn viên Thuần Nguyên Đan bị thôi hóa đó, cũng có thể coi như một cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn toàn lực ra tay, muốn áp chế khí Sát Ma vốn vẫn chưa thành thục trong cơ thể Thanh Đàn, ngược lại không phải là chuyện không thể.

Nguyên lực cuồn cuộn trút xuống, nét thống khổ trên khuôn mặt Thanh Đàn cũng tiêu tan đi phần nào, mà ngay lúc trong lòng nàng trút một tiếng thở phào nhẹ nhõm, tiếng quát của Lâm Động cũng đột nhiên vang lên bên tai:

- Thanh Đàn, ngưng tụ tinh thần, thu nạp khí Sát Ma, chỉ có đem khí Sát Ma trong cơ thể muội ép thành Âm Đan, muội mới có thể khống chế nó một cách hoàn toàn.

Nghe thấy tiếng quát của Lâm Động, Thanh Đàn cũng như tỉnh táo lại đôi chút, sau đó vội vàng ngưng tụ tinh thần, dốc toàn lực thao túng khí Sát Ma dày đặc trong cơ thể, hội tụ về phía đan điền.

Cùng với sự thao túng của Thanh Đàn, những khí Sát Ma trong nội bộ cơ thể nàng gào thét lên, nhanh chóng xuyên toa trong cơ thể.

Những khí Sát Ma này khi mỗi lần xuyên qua kinh mạch, máu thịt, xương cốt, đều sẽ khiến cơ thể Thanh Đàn run lên một cách dự dội. Một sự đau đớn như bị dao cứa từ từ thẩm thấu ra bên ngoài, bao lấy mỗi một bộ phận trên cơ thể.

Có điều, tuy rằng khí Sát Ma xâm nhập cơ thể sẽ đem đến sự thống khổ mãnh liệt, nhưng trong lúc đau đớn, Thanh Đàn cũng có thể cảm nhận được máu thịt, xương cốt thậm chí phủ tạng trong cơ thể nàng, đều trở nên mạnh hơn sau khi trải qua từng đợt đau đớn ấy….

Loại cường hóa này, cuối cùng cũng dần dần khiến Thanh Đàn thích ứng hoàn toàn sự bá đạo của khí Sát Ma đó.

Cảm nhận được sự biến hóa này, Thanh Đàn cũng có cắn chặt răng, cố gắng kiên trì. Nàng hiểu rằng, nếu như có thể trải qua một cách thành công, thực lực của cô nhất định sẽ tăng vọt. Đây là điều mà nàng muốn nhất, vì nàng vốn không muốn mỗi lần đều nhìn thấy Lâm Động dùng đôi vai của mình để gánh hết gánh nặng của cả gia đình này.

Nàng muốn giúp hắn, nàng không muốn trở thành vật trói buộc hắn. Cho nên, nàng cũng muốn trở nên kiên cường, mà hiện giờ, chính là thời khắc then chốt nhất để trở nên mạnh mẽ!

Nhất định không được thất bại!

Trong đôi mắt trong suốt mà linh động ấy, lướt qua một ý chí kiên định. Hai tay Thanh Đàn nắm chặt lại, tâm niệm nhất động, khí Sát Ma lượn lờ xung quanh nàng liền cuồn cuộn chuyển động, cuối cùng đều bị nàng trực tiếp hút vào trong miệng.

Vù vù!

Những làn khói đen bám xung quanh nàng cũng ngay trong lúc này chuyển động một cách điên cuồng. Một đầu liên kết với Thiên Linh Cái của Thanh Đàn một đầu gào thét lên, khiến cho khí Âm Sát trong vòng trăm trượng đều bị hút ngược lại.

- Điều này?

Nhìn động tĩnh kỳ quái ấy, Lâm Động cũng thấy kinh ngạc, thân hình vội lùi ra sau một chút. Dưới sự chuyển động cuồng bạo của khí Âm Sát, ngay đến hắn cũng không dám đến quá gần.

- Hôm nay tuy là đêm khuya, nhưng động tĩnh này, tất nhiên sẽ bị một số cao

thủ phát giác được… Ánh mắt Lâm Động khẽ lướt, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời nơi xa. Hắn có thể cảm nhận được, ở hướng đó có một nguồn nguyên lực ba động xuất hiện, hiển nhiên là có một số cao thủ bị động tĩnh này thu hút đến.

- Thanh Đàn hiện giờ không thể bị quấy rầy!

Lâm Động chau mày, kiếm quang dưới chân chợt lóe, liền nhanh chóng bay lên, nắm tay lại, Thiên Lân Cổ Kích liền xuất hiện. Trường kích vừa vung lên, liền có một khí thế cường hãn lan tràn ra.

Các nơi trong Viêm Thành, những tên cao thủ vốn dĩ bởi vì cảm giác được động tĩnh này mà muốn đến thám thính, chợt nhìn thấy thân ảnh của thiếu niên đang lơ lửng trên không trung, sắc mặt chợt biến đổi, đều liền tự giác dừng bước chân.

Thanh danh của Lâm Động hiện giờ ở Viêm Thành đã không thể xem thường, thậm chí còn có không ít kẻ xưng hắn là đệ nhất cao thủ trong Viêm Thành, hôm nay có hắn tọa trấn, ngược lại không có kẻ nào dám nhìn trộm cả.

- Đó là hướng nhà Lâm gia, động tĩnh này, xem ra là có kẻ đột phá Nguyên Đan Đại viên mãn, Lâm gia này, quả thực là tàng long ngọa hổ… - Đúng vậy, ngày sau Viêm Thành này, e rằng Lâm gia mới là chủ nhân thật sự.

- … Trong màn đêm, có những âm thanh mang theo sự kinh ngạc, lặng lẽ truyền đến.

Ở vị trí trung ương của Viêm Thành, một nam tử sắc mặt như ngọc ngẩng đầu nhìn về hướng Lâm gia, có vẻ khá ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận được chỗ đáng sợ của luồng khí Âm Sát đó.

- Lâm gia này… quả thực là không tầm thường!

o0o Sau khi trấn áp những tên cao thủ đó, Lâm Động cúi đầu, nhìn Thanh Đàn đang ở phía dưới.

Lúc này, đang có những làn khí màu đen, không ngừng khuếch tán ra từ trong cơ thể nàng. Trong những luồng khí đen đó, mang theo sự bá đạo và sắc bén vô cùng. Những nơi mà nó đi qua, trên mặt đất gần như biến thành một vùng đất lạnh màu đen.

Cả thâm viên đều bị bao phù bởi một màu đen. May mắn là Lâm Động biết được động tĩnh lần này sẽ không bình thường, cho nên lần này hắn cố ý tìm một nơi khá vắng vẻ, nếu không thì những hàn khí này một khi thấm vào người, sẽ tạo nên sự tổn thương không nhỏ.

- Khí Sát Ma trong cơ thể cô ta càng lúc càng khủng khiếp rồi! Cô nàng này, nghị lực không hề thua kém ngươi, lại có thể nhẫn nhịn được sự đau đớn khi khí Sát Ma xâm nhập cơ thể!

Tiểu điêu quan sát kỹ Thanh Đàn, đột nhiên nói.

Bang!

Tiếng của tiểu điêu vừa thốt ra, hai mắt Thanh Đàn đột nhiên mở ra, hai đạo tia sáng màu đen có vẻ rất quỷ dị bắn ra từ trong mắt nàng. Nơi những nơi tia sáng ấy đi qua, chỉ nghe thấy âm thanh ‘rắc rắc’ vang lên, vô số những cột băng màu đen trực tiếp bắn mạnh ra từ mặt đất.

Ngay lúc hai mắt mở ra, hơi thở trong cơ thể Thanh Đàn cũng bắt đầu xuất hiện một loại trướng động điên cuồng. Thiên Nguyên Tiền kỳ, Trung kỳ, Hậu kỳ….

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, Thanh Đàn đã trực tiếp vượt qua đến Thiên Nguyên Hậu kỳ, cách Nguyên Đan Cảnh cũng chỉ còn một bước mà thôi!

Khi hơi thở đạt đến Thiên Nguyên Hậu kỳ, cái miệng nhỏ của Thanh Đàn khẽ mở ra, khí Sát Ma gào thét xung quanh, giống như cơn lốc màu đen nhất thời lướt xuống, cuối cùng trút vào chiếc miệng nhỏ anh đào ấy.

Có tất cả mười cơn lốc khí Sát Ma khổng lồ quét qua, liền chỉ trong vài phút, đều bị Thanh Đàn hút hết vào trong cơ thể.

Ong ong!

Cùng với luồng khí Sát Ma cuối cùng bị hút vào trong cơ thể Thanh Đàn, mái tóc dài không có gió cũng tung bay của nàng đột nhiên cũng dừng lại. Tiếp theo đó, Thanh Đàn bỗng ngẩng đầu, một luồng hắc quang từ trong miệng cô nổi lên.

Hắc quang bốc lên, khí Âm Sát giữa trời và đất dường như bị hấp dẫn, không ngừng hội tụ lại.

Cùng với vô số khí Âm Sát bị hút vào luồng hắc quang đó, hắc quang đó cũng dần dần tích tụ. Sau đó, trong lúc nó chuyển động, dần dần ngưng tụ thành một viên Nguyên Đan màu đen thẫm lớn bằng ngón tay cái.

Thể tích của Nguyên Đan vốn không lớn, được bao bọc bởi một màu đen thâm trầm. Màu đen đó, dường như ngay cả ánh mắt cũng có thể nuốt vào, nhìn qua có vẻ rất quỷ dị.

Hơn nữa, chính vào lúc viên Nguyên Đan màu đen thẫm này hình thành, hơi thở của Thanh Đàn, dưới sự kinh ngạc của Lâm Động và không ít cao thủ khác, một lần nữa điên cuồng tăng vọt!

Sát Ma Thể, một khi thức tỉnh, thì sẽ kinh khủng như vậy… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 195

Khai Mở Thạch Phù.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Nguyên lực ba động thật mạnh!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn nguồn nguyên lực dày đặc tỏa ra từ trong viên Nguyên Đan màu đen đó.

Nguyên Đan màu đen này hoàn toàn khác so với những Nguyên Đan mà trước kia hắn từng thấy qua, vì trong đó, hắn không cảm nhận được một chút lực âm dương nào, có chăng chỉ là lực Âm Sát thuần túy tới cực điểm.

Loại lực Âm Sát này, cực kỳ bá đạo và sắc bén!

Có thể tưởng tượng, nếu như tương chiến với người khác sẽ đạt được hiệu quả mạnh mẽ đến mức nào.

- Loại thể chất thuần âm thuần dương này, vốn rất thích hợp để tu luyện. Nói ra, chúng mới chính là thiên chi kiêu tử thật sự. Thể chất của cô ta hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, đợi sau này khi đã hoàn toàn trưởng thành rồi, vậy thì thành tựu sẽ không kém chút nào.

Trong mắt của tiểu điêu cũng ánh lên sự kinh ngạc. Tuy nói đây không phải là lần đầu tiên nó nhìn thấy loại thể chất này, có điều trong lòng khó tránh khỏi có chút ngưỡng mộ. Thể chất thuần túy này, về việc tu luyện cũng có thể đạt được hiệu quả gấp đôi.

- Thanh Đàn chắc đã thành công rồi?

Lâm Động hỏi.

- Ân, ả nha đầu này nghị lực thật tốt. Sự đau đớn của khí Sát Ma ấy, lại bị cô ta nhẫn nhịn đến mức đó. Có điều cũng may là ngươi đã sử dụng một nguồn nguyên lực lớn áp chế khí Sát Ma đó lại, nếu không thì nghị lực của cô ta có tốt hơn đi chăng nữa, cũng khó mà chịu đựng được sự xung kích đó.

Tiểu điêu gật gật đầu, nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Chuyện của Thanh Đàn, điều mà hắn có thể giúp được cũng chỉ có hạn, hôm nay thấy được nàng bình an, hắn cũng đã thấy yên tâm không ít.

Ngay lúc Lâm Động thở phào nhẹ nhõm, phía dưới, viên Âm Đan màu đen lớn bằng ngón tay cái vẫn đang xoay tròn. Mà cùng với khí Âm Sát bị hút vào nó càng lúc càng nhiều, nguồn nguyên lực đang chuyển động phát ra từ trong Âm Đan cũng càng lúc càng mạnh mẽ và sắc bén hơn.

Âm Đan màu đen trong lúc chuyển động, thể tích tăng lên với một tốc độ cực chậm. Một lát sau, khi nó lớn được khoảng bằng hột hồ đào, cuối cùng cũng dần dần ngừng lại.

Lúc này trên bề mặt Âm Đan, màu sắc càng trở nên thâm trầm hơn. Dường như mọi tia sáng đều bị nó nuốt hết. Nhìn từ xa, giống hệt như cái một hắc động, tuy rằng nhỏ bé, nhưng lại phát tán ra một nguồn sức mạnh khiến người khác kinh hãi.

Ngay lúc Âm Đan ngừng tăng trưởng, cái miệng nhỏ của Thanh Đàn khẽ hé, nó liền hóa thành một đạo hắc mang lướt xuống, cuối cùng chui vào trong cơ thể của nàng.

Oanh!

Ngay khi Âm Đan tiến vào trong cơ thể Thanh Đàn, một luồng nguyên lực

chuyển động cực kỳ mạnh mẽ cũng ầm ầm bộc phát ra. Sự chuyển động mạnh mẽ đó trực tiếp làm cho những khối băng màu đen kiên cố trong viện vỡ thành nhiều mảnh vụn, cuối cùng hóa thành hơi nước, bay lên biến mất.

- Thành công rồi sao?

Cảm nhận được nguồn sức mạnh cường đại đang chảy trong cơ thể mà trước đây chưa từng có, đôi mắt của Thanh Đàn cũng hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

- Sau này khí Sát Ma trong cơ thể của muội, sẽ không tùy ý bùng phát ra nữa rồi.

Thân hình của Lâm Động chầm chầm rơi xuống bên cạnh Thanh Đàn, nhìn đối phương mỉm cười.

Thực lực hiện giờ của Thanh Đàn, e rằng không thua gì so với một cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn. Như vậy, cho dù là hắn có rời khỏi Viêm Thành, nhưng Lâm gia vẫn có được một thực lực không yếu kém. Thời gian sau này, Thanh Đàn tất nhiên sẽ trở thành người giỏi nhất sau hắn ở Lâm gia.

- Lâm Động ca, thực lực hiện giờ của muội không kém, có thể đi cùng huynh không?

Thanh Đàn đột nhiên giơ tay lên. Trên đầu ngón tay thanh mảnh, những dòng nguyên lực màu đen lặng lẽ chuyển động, nàng có chút mong đợi nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động khẽ giật mình, chợt không chút do dự lắc đầu.

Hắn đi xa lần này, không phải là đi du ngoạn. Thế giới bên ngoài, nguy hiểm gấp trăm ngàn lần so với Viêm Thành. Ở những nơi đó, ngay đến hắn cũng khó mà nói chắc có thể tự bảo vệ bản thân, làm sao có thể dẫn theo Thanh Đàn?

Nhìn thấy biểu hiện đó của Lâm Động, Thanh Đàn liền biết rằng việc này không còn gì để thương lượng, chợt chỉ có thể thì thầm thất vọng một tiếng.

Thấy thế, Lâm Động không thể không cười, vỗ về sờ sờ cái đầu nhỏ của Thanh Đàn, nói:

- Yên tâm đi, đợi đến khi Tộc hội Gia tộc bắt đầu, ta sẽ trở về.

- Đến lúc đó cũng là lúc tên đó phải trả món nợ!

Lâm Động ngẩng đầu, nhìn ánh trăng sáng, trong lòng suy nghĩ. Trong lòng hắn hiện lên những ánh mắt nhìn về phía hắn, một thân ảnh ngạo nghễ như nhìn như một con kiến hôi vậy.

- Lâm Lang Thiên, hai năm sau, chúng ta sẽ gặp lại!

o0o Giải quyết được rắc rối của Thanh Đàn, Lâm Động hiển nhiên cũng coi như đã yên tâm hoàn toàn.

Do đó trong khoảng thời gian hai ngày còn lại, hắn ngược lại nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Ngoài ra, hắn cũng đem Thuần Nguyên Đan trong tay, chia ra một vạn viên để lại cho Lâm Chấn Thiên bọn họ. Số vốn này, đối với Lâm gia mà nói là vô cùng to lớn. Có được nguồn vốn này, thiết nghĩ sự phát triển của Lâm gia cũng có thể vững chắc hơn nhiều.

Trong căn phòng tĩnh mịch, Lâm Động ngồi xếp bằng trên giường, một luồng tinh thần lực chuyển động bắn ra từ trong mắt hắn, cuối cùng hóa thành một địa đồ tinh thần trước mắt hắn, bay ngược trở lại.

Phần địa đồ tinh thần này, phần lớn đều là địa đồ của Vương triều Đại Viêm. Mà ở vị trí góc trái phía dưới của địa đồ, có một điểm màu đỏ. Ở đó, chính là nơi mà Tổ phù tồn tại, cũng là mục tiêu lần này của Lâm Động Trên tấm địa đồ tinh thần đó, có hai viên Tổ phù đang tồn tại. Có điều Lâm Động chỉ nhận biết tấm này, còn một phần tấm địa đồ khác, lại vô cùng lạ lẫm, hiển nhiên không nằm trong ranh giới của Vương triều Đại Viêm. Cho nên Lâm Động cũng chỉ có thể

định mục tiêu của mình trên tấm này mà thôi.

Trên vai Lâm Động, tiểu điêu cũng thoáng xuất hiện, mắt không hề chuyển dịch nhìn tấm địa đồ tinh thần đó.

- Khoảng thời gian này ta đã tra những tấm địa đồ chi tiết khác, nơi mà Tổ phù tồn tại, có lẽ nằm ở chỗ quận Đại Hoang, biên giới phía Tây của Vương triều Đại Viêm.

Lâm Động chỉ vào chấm đỏ đó, lẩm bẩm nói.

Quận Đại Hoang, một quận thành rộng lớn ở phía Tây Vương triều Đại Viêm. Diện tích phạm vi đều lớn hơn rất nhiều so với quận Thiên Đô. Có điều nơi đó do gần biên giới, vô cùng hỗn loạn, các tông phái thế lực cứ chen chúc nhau, long xà hỗn tạp.

Nói ra, cho dù là thanh vọng của bốn đại Gia tộc ở Viêm Thành, ở đó cũng đều phải có phần suy giảm.

Mức nguy hểm ở những nơi như thế này, những nơi như Viêm Thành thậm chí quận Thiên Đô đều không thể so sánh. Cái gọi là cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn, ở Viêm Thành có lẽ có thể hô mưa gọi gió, nhưng ở nơi này, có lẽ không cách nào đạt đến mức đó.

Có điều, sống cùng với nguy hiểm, suy cho cùng cũng là một loại cơ ngộ. Tương truyền trong mảnh đất rộng lớn đó, có những bảo tàng vô tận. Trong những thâm sơn ấy, có không ít những cao nhân tồn tại. Các loại vũ kỹ thần bí, công pháp vô tận, chỉ cần ngươi có năng lực và cơ duyên, thì có thể ở đó vượt long môn, trở thành một cao thủ tương đối ở Vương triều Đại Viêm.

Đương nhiên, nếu như bất cẩn, bỏ mạng tại nơi đó cũng là một việc không gì bình thường hơn.

- Địa đồ tinh thần chỉ có một phương hướng đại khái, lại không cách nào biết

Tổ phù rốt cuộc ở nơi nào trong quận Đại Hoang. Xem ra chỉ có thể đợi đến được đó điều tra kỹ càng mà thôi.

Lâm Động chau mày, đối với việc Tổ phù lại ở một nơi nguy hiểm và hỗn loạn nhất ở Vương triều Đại Viêm, khiến hắn cũng cảm thấy đau đầu. Nhưng cũng đành vậy, nơi mà hai Tổ phù này tồn tại, nơi duy nhất mà hắn có thể chọn lựa, đó chính là nơi này.

- Ừm!

Tiểu điêu gật gật đầu, nói:

- Ngươi chuẩn bị lúc nào thì rời đi?

- Ở Viêm Thành cũng đã dừng lại một khoảng thời gian, cũng không cần thiết tiếp tục ở lại, ngày mai sẽ đi!

Lâm Động trầm ngâm hồi lâu, liền không chút chần chừ, nói.

- Nhưng nơi đó, không giống như Viêm Thành nhỏ bé này, muốn có được Tổ phù một cách thuận lợi, thực lực của ngươi vẫn cần phải nâng cao nữa.

Tiểu điêu vuốt vuốt cằm, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn đương nhiên là biết được đạo lý này. Đừng thấy hắn hiện giờ đang rất có ưu thế ở Viêm Thành, nhưng sau khi đến quận Đại Hoang ấy, vẫn chỉ là con số không, còn về việc nâng cao thực lực, hắn đã cố gắng hết sức mình rồi.

- Với thực lực hiện giờ của ngươi, có lẽ đã có thể khai mở ra một số thạch phù rồi.

- Khai mở Thạch phù?

Lâm Động thoáng kinh ngạc, chợt trong mắt hắn liền phát ra những tia nhìn

gắt gao, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tiểu điêu.

Hắn biết rằng thạch phù thần bí này lai lịch tất nhiên bất phàm, năng lực mà nó sở hữu, có lẽ không chỉ là những gì mà nó thể hiện ra.

Mặc kệ hắn dò xét thế nào, cũng đều không cách nào phát giác ra năng lực thần kỳ nào khác của thạch phù.

- Xét thấy lần này ở Cổ mộ phủ ngươi đã giúp ta không ít, điêu gia ta sẽ giúp lại chút sức cho ngươi!

Nhìn thần sắc như đang mong đợi của Lâm Động, tiểu điêu cũng đắc ý cười, thân hình chuyển động, hóa thành một luồng ánh sáng lướt vào trong thạch phù trong lòng bàn tay Lâm Động. Mà tâm thần Lâm Động trong giây phút khẽ động ấy, tinh thần lực cũng theo đó mà vào.

Trong Không gian Tinh thần tối đen, so với trước kia đã sáng hơn rất nhiều.

Những luồng quang ảnh vẫn đang không ngừng thi triển những loại vũ kỹ mà Lâm Động đã từng luyện qua. Thậm chí ngay cả Thiên Lân Kích Pháp cùng với Kim Đài Trấn Ma Chưởng đều có quang ảnh đang thi triển. Vả lại sự thi triển đó, cũng vô cùng hoàn mỹ.

Lâm Động sở dĩ có thể trong khoảng thời gian nhanh như vậy, nắm bắt được hai loại vũ kỹ này, cũng nhờ vào công phu của quang ảnh không ít.

- Lai lịch của thạch phù này vô cùng thần bí, vả lại từng trải tay không ít cao thủ, mà khi những cao thủ ấy gục ngã, đều sẽ đem những sở học đắc ý nhất của mình, phong ấn vào trong thạch phù. Có điều thực lực của ngươi vẫn còn khá yếu, căn bản không cách nào đạt được.

Tiểu điêu lượn lờ trong Không gian Tinh thần, ánh mắt nhìn nơi tăm tối đó, nhàn nhạt nói.

- Đẳng cấp của ngươi hiện giờ, chỉ có thể nói miễn cưỡng, về mặt vũ kỹ,

cũng duy chỉ có Thiên Lân Kích Pháp và Kim Đài Trấn Ma Chưởng có thể khá hơn. Có điều, công pháp mà ngươi tu luyện lại quá bất kham. Đây chính là khuyết điểm hiện tại của ngươi, nếu cứ tiếp tục như vậy, khi giao thủ với người khác, e rằng với thực lực công pháp hiện tại của ngươi, rất khó để duy trì lâu dài.

Lâm Động yên lặng gật đầu, Tam Dương Quyết mà hắn tu luyện, chỉ là công pháp Nhị lưu, mà vũ kỹ của hắn, như Thiên Lân Kích Pháp và Kim Đài Trấn Ma Chưởng, đều thuộc về phạm trù thượng thừa. Khi thi triển tuy uy lực mạnh, nhưng lượng tiêu hao cũng không ít, tuy nói có sự chống đỡ của Thuần Nguyên Đan, nhưng suy cho cùng cũng không phải là kế giải quyết dài lâu.

- Nếu như trong thạch phù này có không ít cao thủ sở lưu, vậy… Ánh mắt Lâm Động di chuyển, nhìn về phía tiểu điêu.

- Hắc hắc, xem như ngươi may mắn. Vốn dĩ theo thường lệ, e rằng chỉ sau khi ngươi bước vào Tạo Hóa Tam Cảnh, mới có thể phá vỡ một số ấn phù mỏng manh. Nhưng do nguyên nhân thời gian lâu dài, những ấn phù trong đó cũng đã có phần suy yếu, hiện giờ cũng có thể phá giải một cách miễn cưỡng.

Tiểu điêu cười gian một tiếng, chợt hai móng vuốt đột nhiên di chuyển:

- Đem tinh thần lực của ngươi đưa hết vào cơ thể ta!

Nghe vậy, Lâm Động cũng không do dự nhiều, tâm thần khẽ chuyển động, liền có vô số những luồng tinh thần lực quán chú, tiến vào trong cơ thể tiểu điêu, mà cùng với tinh thần lực tiến vào, cơ thể của tiểu điêu cũng trở nên ngưng thực một chút. Bất chợt, từ trong móng vuốt của nó bay ra những tia sáng tử hắc. Những tia sáng ấy xuyên toa tiến nhập vào Không gian Tinh thần tối tăm.

Trong mơ hồ, Lâm Động có thể cảm nhận được, ở đó có một thứ đồ được ấn chứa rất sâu, đang lặng lẽ vỡ tan ra.

Những luồng chuyển động từ trong không gian tối tăm ấy phát tán ra.

Một lát sau, móng vuốt của tiểu điêu đột nhiên dò thám, một luồng lực hút bạo dũng mà ra, một quang trụ màu vàng bắn ra mạnh mẽ từ trong nơi tăm tối, trực tiếp xé rách khoảng không đen tối đó, mang theo một luồng khí cương liệt dị thường, bay vút đi, cuối cùng lơ lửng trước mặt Lâm Động.

Ánh mắt Lâm Động hướng về đạo kim quang đó, chỉ nhìn thấy bên trong dường như có một vòng dịu nhạt từ từ chuyển động, trên vùng dịu nhạt màu vàng ấy có bốn chữ cổ triện, thoắt ẩn thoắt hiện.

- Đại Nhật Lôi Thể!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 196

Đại Nhật Lôi Thể.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Đại Nhật Lôi Thể, cái tên cổ xưa, phảng phất quang mang dịu nhạt như ẩn như hiện tại chính giữa vầng sáng. Một luồng khí chí dương mạnh mạnh mẽ ập đến trước mặt, khiến cho Lâm Động ngay cả hít thở thở cũng cảm thấy khó khăn.

- Đây là… Ánh mắt Lâm Động hướng nhìn tiểu điêu, trong cặp mắt gần như bốc lửa.

- Đây có lẽ là một loại công pháp Nhất lưu, vả lại còn là công pháp có hiệu quả rèn luyện cơ thể hiếm thấy. Chủ nhân công pháp này từng là cường giả mạnh nhất trên thế gian, dựa vào công pháp này đã giết chết không ít cường giả, hung danh lẫm liệt!

Tiểu điêu cười nói.

- Công pháp Nhất lưu?

Nghe thấy thế, lửa nóng càng dâng cao lên hơn trong mắt Lâm Động. Tuy nói giữa công pháp Nhất lưu và công pháp Nhị lưu chỉ có khoảng cách là một cấp, nhưng khoảng cách đó lại là một trời một vực.

Công pháp Nhị lưu, Lâm Động chỉ cần dùng hơn vài vạn Dương Nguyên Đan là có thể mua được, nhưng công pháp Nhất lưu, cho dù hắn có được vài vạn khỏa Thuần Nguyên Đan, e rằng cũng khó tìm được người nào bán.

Loại công pháp đẳng cấp này, thiết nghĩ cho dù là trong Gia tộc Lâm Thị thế cao lực mạnh, cũng chỉ có những thành viên trung tâm mới có tư cách tu luyện.

Nếu như có kẻ nào đó có thể có được, sao lại có thể dễ dàng đem ra cơ chứ?

Rốt cuộc cũng đã có được công pháp Nhất lưu, hắn tu luyện loại công pháp này, ít nhất cũng có thể giảm bớt không ít đường vòng. Điều này đối với việc tu luyện của hắn mà nói, cũng có tác dụng rất quan trọng.

- Đại Nhật Lôi Thể, phân làm ba tầng. Tầng thứ nhất không chỉ có thể đả thông bốn mươi ba đường kinh mạch, mà còn có thể hình thành nguyên lực khí toàn ẩn ở dưới da, vận chuyển một chút, thì có thể hấp thu nguyên lực trong trời đất vào cơ thể, tốc độ đó so với hiện tại, có thể nói là nhanh gấp mấy chục lần.

- Nguyên lực do Đại Nhật Lôi Thể ngưng tụ mà thành, còn gọi là Đại Nhật Lôi Nguyên, có khả năng rèn luyện huyết nhục, có hiệu quả luyện tập gân cốt. Nếu là thành công tu luyện tới tầng thứ nhất, càng có thể mở ra bí kíp tầng thứ nhất của Đại Nhật Lôi Thể, Đồng Lôi Thể!

- Đồng Lôi Thể?

Lâm Động ngẩn người ra.

- Các gọi là Đồng Lôi Thể, chính là có thể cường hóa thân thể của ngươi đến mức độ cực cao. Ngươi nếu như thực sự có thể tiến hành tu luyện thành công, đến lúc đó, coi như là Linh hảo Hạ cấp cũng đều khó có thể phá tan được phòng ngự trên người ngươi. Gọi là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm cũng không quá đáng.

Tiểu điêu nhàn nhạt cười nói.

- Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm?

Lâm Động nhịn không được hít một ngụm lãnh khí. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy công pháp hung hãn như vậy, cái gọi là Đại Nhật Lôi Thể, quả nhiên là phi thường.

- Không có gì đáng kinh ngạc, Đại Nhật Lôi Thể phân ba tầng, tầng thứ nhất

là tu luyện Đồng Lôi Thể. Tầng thứ hai là tu luyện Ngọc Lôi Thể, tầng thứ ba là tu luyện Đại Nhật Lôi Thể. Chủ nhân đầu tiên của công pháp này, lúc tu luyện Đại Nhật Lôi Thể đại thành, tại lúc đó, Linh bảo Cao cấp va chạm với thân thể cũng đều bị phá hủy triệt để. Cường giả Niết Bàn Cảnh, cũng là không dám tiếp hắn một chiêu!

Nghe thấy tiểu điêu bình thản nói như vậy, Lâm Động cũng nhịn không được đổ mồ hôi đầy đầu. Uy lực của Linh bảo Cao cấp hắn cũng đã từng trải nghiệm rồi. Ngay cả thân thể kiên cố của Phù khôi Trung cấp, cũng đều bị nó xuyên thủng. Kết quả là những thứ báu vật này, dưới Đại Nhật Lôi Thể lại là khó mà chống đỡ được. Uy lực khó lường này, thực sự khiến cho người ta cảm thấy chấn động!

Lâm Động thở ra một hơi thật sâu, tựa hồ như muốn phun ra nỗi khiếp sợ trong lòng. Sau đó hắn khẽ vươn tay thủ chưởng, mặt mạnh xuống chùm ánh sáng kim quang dịu nhạt đang huyền phù ở trước mặt.

Ong ong!

Theo thủ chưởng của Lâm Động chặt xuống, kim quang nhất thời run rẩy, hóa thành từng sợi từng sợi dịch thể kim sắc, quấn tại bên trên thủ chưởng của Lâm Động, sau đó theo các lỗ chân lông của hắn, tiến vào trong thân thể.

Lúc dịch thể kim sắc dũng mãnh tiến vào thân thể, các luồng kim quang kia cũng ầm ầm nổ tung, trong đầu Lâm Động, những pháp quyết tu luyện mới cũng đều hiện lên trong óc.

Lâm Động đứng thẳng tại chỗ, nhắm mắt, trên đỉnh đầu lóe ra kim quang nhàn nhạt. Một lát sau, hắn mới chậm rãi mở ra hai mắt. Lúc này trong mắt hắn, đã có thêm một chút kim quang bắt đầu khởi động.

- Không hổ là công pháp Nhất lưu, nhưng mà nếu muốn tu luyện Đồng Lôi Thể, không ngờ lại là cần phải dẫn lôi luyện thể.

Trong mắt Lâm Động tràn đầy kim quang, vùng xung quanh lông mày cũng mạnh mẽ nhíu lại. Sấm sét trong thiên địa uy lực cường đại, thường nhân tránh còn không kịp, ai dám dẫn lôi luyện thể? Công pháp nghe qua mặc dù hung mãnh, nguyên lai tu luyện lại còn quá nguy hiểm như thế.

- Việc thế gian này, nào có chuyện gì không trả giá mà đòi nhận thành quả? Thậm chí ngay cả ngươi tu luyện công pháp Nhị lưu, Tam lưu cũng đều có một ít nguy hiểm, huống chi Đại Nhật Lôi Thể? Đừng có mà khoe mã đòi tiện nghi với lão tử nữa.

Tiểu điêu bĩu môi, nói.

Lâm Động buông thỏng hai tay.

Hắn tự nhiên cũng là biết đạo lý này, ngoài miệng lẩm bẩm bực tức một chút, sau đó ánh mắt mới hướng về phía vị trí đám quang ảnh ở sau lưng.

Ở nơi đó, đã xuất hiện thêm một quang ảnh mới sinh ra, đang ngồi xếp bằng. Bên trong thể nội của quang ảnh đó, mơ hồ có từng luồng kim quang chớp động. Đó chính là những luồng quang thải kim quang ngưng tụ, theo lộ tuyến tu luyện Đại Nhật Lôi Thể mà hiển thị ra.

Trong những lộ tuyến tu luyện đó, kim tuyến bắt đầu chậm rãi khởi động, vận chuyển theo những đường kinh mạch nhỏ huyền ảo cực kỳ mịt mờ, vòng quanh trên một cái nhân thể… Bên dưới những đường kim tuyến vẽ ra trong thể nội, một cái đường lộ tuyến kinh mạch hoàn toàn mới, từ từ chậm rãi tiến nhập vào trong tầm mắt của Lâm Động.

Một đường, hai đường… bốn mươi ba đường!

Khi mà đường lộ tuyến kinh mạch thứ bốn mươi ba đã hoàn toàn được thể hiện rõ ràng ra, hai mắt Lâm Động cũng đột nhiên mở lớn lên thêm một chút. Hắn chăm chú nhìn chằm chằm đường kim tuyến cuối cùng, tốc độ di chuyển đã bắt đầu chậm lại.

Hắn rất muốn biết, cái loại cấp bậc công pháp Nhất lưu này vốn đã tương đương cường hãn rồi, đến tột cùng có thể bị thạch phù thần bí này cường hóa cùng với hoàn thiện lên nữa hay không.

Đang lúc Lâm Động nhìn không chớp mắt quan sát, đường kim tuyến cuối cùng vốn đã di chuyển chậm lại, lại một lần nữa từ từ nhanh lên, sau đó, rốt cục cũng di chuyển bằng một cái quỹ tích kinh mạch khá xa lạ mà ngay cả trên Đại Nhật Lôi Thể cũng không có xuất hiện qua.

Đạo kinh mạch thứ bốn mươi bốn!

Nhìn thấy một màn này, khuôn mặt Lâm Động cũng toát ra vẻ kinh hỉ, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới thạch phù thần bí này ngay cả đẳng cấp công pháp loại này, cũng có thể hoàn thiện được.

Công pháp Nhất lưu, từ trình độ nào đó mà nói, đã bắt đầu được cho là có chút hoàn mỹ. Bởi vậy, sau khi thạch phù mở ra lộ tuyến kinh mạch thứ bốn mươi bốn, tốc độ di chuyển của đường lộ tuyến kim sắc cũng là triệt để đình trệ.

Nhưng mà đối với điều này, Lâm Động cũng đã tương đương thỏa mãn, bởi vì hắn biết rõ, một đường lộ tuyến kinh mạch cộng thêm, chí ít cũng có thể khiến cho tốc độ tu luyện của hắn nâng lên gấp đôi rồi!

Trong lòng cảm thán một tiếng đối với năng lực của thạch phù, Lâm Động một lần nữa đem những quỹ tích lộ tuyến kinh mạch huyền ảo mà tối nghĩa vững vàng ghi nhớ rõ ràng trong lòng, sau đó mới tự rời khỏi Không gian Tinh thần.

o0o Trong phòng, Lâm Động vừa từ trong Không gian Tinh thần đi ra, đã trực tiếp tiến nhập trạng thái tu luyện.

Tâm thần khẽ động, viên Nguyên Đan ám kim sắc trong đan điền đột nhiên chậm rãi xoay tròn, một luồng nguyên lực kinh người từ trong đó gào thét mà ra.

Oanh!

Nguyên lực hùng hồn tại trong những đường kinh mạch phóng chạy, tâm niệm Lâm Động vừa chuyển, nguyên lực cuồn cuộn đã ầm ầm lao vào một đường kinh mạch xa lạ, sau đó dường như một đầu giao long cuồng nộ, đem tất cả những chướng ngại trên đường đi của mình đều phá tan hết.

Dựa vào thực lực của Lâm Động hiện tại, muốn xung phá những chỗ bế tắc của kinh mạch, cũng không phải là chuyện gì quá mức khó khăn, bởi vậy chỉ mất gần mấy phút, đường kinh mạch đầu tiên của tầng thứ nhất Đại Nhật Lôi Thể, đã được đả thông một cách dễ dàng.

Ngay sau đó nguyên lực một lần nữa ngưng tụ, điên cuồn gào thét, chẳng biết mệt mỏi phóng đi sang đường kinh mạch thứ hai.

Ào ào!

Nguyên lực trong thể Lâm Động, ở giờ khắc này hầu như là được thôi động đến cực hạn. Trong mơ hồ, lại là có thanh âm giống như tiếng nước chảy thanh thúy truyền ra. Từng đường từng đường lộ tuyến kinh mạch, cũng dưới sự trùng kích của nguyên lực hùng hồn, cấp tốc bị giải khai.

Nhưng mà cái loại xung kích đả khai kinh mạch như thế này, cũng không thể duy trì liên tục quá lâu. Công pháp Nhất lưu cố nhiên uy lực cường đại, nhưng này độ khó khi tu luyện, cũng là gia tăng lên gấp bội phần.

Lâm Động có thể trong khoảng thời gian ngắn đem lộ tuyến kinh mạch của Tam Dương Quyết toàn bộ đều giải khai, nhưng mà hiển nhiên cũng không thể nào đem cái hiệu suất này áp dụng cho Đại Nhật Lôi Thể được. Cho nên, khi Lâm Động một hơi đem chín đường lộ tuyến kinh mạch hoàn toàn giải khai, nguyên lực trong thể đã xuất hiện dấu hiệu khô kiệt.

Nhận thấy được loại tình huống này, Lâm Động cũng không chút chần chờ, ngay tiếp theo từ trong túi Càn Khôn móc ra hơn mười khỏa Thuần Nguyên Đan, sau đó đều hút vào trong thể nội, bổ sung nguyên lực tiêu hao quá nhiều trong cơ thể.

Mà có sự chống đỡ như vậy, Lâm Động cũng một lần nữa tĩnh tâm trở lại, cần mẫn đả thông thêm từng cái từng cái đạo lộ tuyến kinh mạch dường như một đạo thông thiên khó có thể vượt qua.

Khi Lâm Động khổ cực mở ra thêm một lộ tuyến kinh mạch xa lạ vốn dĩ còn bị ách tắc, nguyên lực trong thể hắn cũng là tại thời điểm bất tri bất giác xảy ra một ít biến hóa. Nguyên bản nguyên lực hiện ra ám kim sắc, nương theo những đường kinh mạch vừa mới được đả thông, đã từ từ biến thành có màu sắc như ánh sáng ngọc, một loại ý tứ bá đạo mà cương mãnh lặng yên hiện ra!

Đại Nhật Lôi Nguyên Thể!

Rất hiển nhiên, cái loại nguyên lực được cường hóa như thế này, chính là loại Đại Nhật Lôi Nguyên Lực theo như lời của tiểu điêu đã nói.

Đây là chỗ mạnh mẽ của công pháp Nhất lưu, có thể cải biến thậm chí cường hóa cả nguyên lực, loại thần hiệu này, công pháp tầm thường căn bản không có khả năng có được.

Lâm Động có thể nhận thấy được, nếu như hắn có thể triệt để chuyển hóa toàn bộ nguyên lực trong cơ thể thành loại Đại Nhật Lôi Nguyên Lực này, như vậy chiến đấu của hắn, tất nhiên sẽ dâng lên thêm một cấp bậc mới!

Thậm chí, nếu là tu luyện thành công Đồng Lôi Thể, sợ rằng lúc đó còn có thể đạt được năng lực cùng với cường giả Tạo Hình Cảnh chân chính chống lại!

Rầm rầm!

Nguyên lực màu ánh sáng ngọc, dường như những luồng hồng thủy chảy xuôi trong thể nội Lâm Động. Trong mơ hồ, phảng phất như có từng đạo lôi điện nổ vang.

Hơn nữa, mỗi khi những đạo nguyên lực này chảy qua kinh mạch, cốt cách, huyết nhục, Lâm Động đều có thể cảm giác được một tia năng lượng kỳ dị phảng

phất như là những cổ điện lưu, lặng yên xâm nhập vào. Mà cùng với sự thâm nhậm của loại năng lượng kỳ dị này, thân thể của Lâm Động cũng bằng một loại tốc độ thong thả, lặng yên được cường hóa.

Công pháp Nhất lưu quả thật là rất tốt, toàn bộ công hiệu của nó đã ở thời khắc này, từ từ được hiển hiện ra!

Cảm nhận được sự biến hóa lớn trong cơ thể, trong lòng Lâm Động cũng là nảy lên sự mừng rỡ như điên.

Hiển nhiên ngay cả bản thân hắn cũng chưa từng ngờ tới tu luyện công pháp Nhất lưu dĩ nhiên lại có thể mang đến những biến hóa kỳ diệu như thế này, lập tức hắn cũng không do dự nữa, bấm tay bắn ra.

Hơn mấy trăm mai Thuần Nguyên Đan từ trong túi Càn Khôn bay vút ra, cuối cùng bị hòa tan thành những luồng nguyên lực tinh thuần, bị Lâm Động hút vào trong thân thể, hóa thành từng luồng hồng thủy cuồn cuộn, nhằm về phía những kinh mạch bế tắc chưa được đả thông!

Bang bang bang!

Đối mặt với thế trùng kích hung mãnh này của Lâm Động, từng đường từng đường kinh mạch huyền ảo còn bế tắc, dường như cũng được cộng hưởng với nhau, phát ra từng đạo từng đạo âm hưởng thanh thúy, không ngừng liên tục được đả thông!

Mà cùng với từng đường kinh mạch mới được đả thông, nguyên lực trong cơ thể của Lâm Động cũng nhanh chóng được lột xác theo!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 197

Khiêu Chiến Trước Lúc Đi Xa.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Thời gian một đêm trôi qua, Lâm Động đã tiến hành đả thông lộ tuyến kinh mạch suốt đêm.

Sau khi gần như tiêu hao hơn một nghìn khỏa Thuần Nguyên Đan, lúc này hắn cũng đạt được một thành tích khá xa xỉ. Trong số bốn mươi bốn đường kinh mạch, đã trực tiếp được hắn mạnh mẽ đả thông đến mười lăm đường. Tốc độ này, cũng đã có thể nói là tương đối nhanh chóng. Dù sao, Đại Nhật Lôi Thể này bản thân thật sự chính là công pháp Nhất lưu, độ khó khăn tự nhiên là vượt các loại công pháp bình thường khác.

Mà sau khi đả thông mười lăm đường kinh mạch, nguyên lực trong cơ thể Lâm Động cũng đã tới hơn một phần ba bị chuyển hóa thành Đại Nhật Lôi Nguyên Lực.

Hơn nữa nguyên nhân Nguyên Đan của bản thân hắn có phẩm chất khá cao, cường hóa ra Đại Nhật Lôi Nguyên Lực càng có thêm uy lực hơn. Dựa theo suy đoán của Lâm Động, sợ rằng chỉ bằng vào một phần ba Đại Nhật Lôi Nguyên Lực này, sức chiến đấu của hắn đã có thể so sánh với nguyên lực bản thân tại thời điểm sử dụng toàn lực trước đây.

Tên gọi công pháp Nhất lưu này, quả nhiên cũng không phải là lời tuyên bố vô căn cứ!

Ánh dương quang từ ngoài cửa sổ khuynh chiếu vào trên mặt đất, bị phân cách thành từng mảnh lốm đốm ấm áp. Lâm Động ngồi trên giường, cũng là tại thời điểm này chậm rãi mở mắt ra, tại lỗ chân lông cả người, đều mơ hồ có kim

quang tràn đầy, sau đó lặng yên phai nhạt đi.

- Mười lăm đường kinh mạch!

Dò xét một chút thu hoạch của cả đêm, Lâm Động khẽ gật đầu, cảm thấy vô cùng hài lòng. Những đường kinh mạch còn lại này, càng ngày càng khó đả thông hơn… Dựa theo dự đoán của Lâm Động, nguyên lực cần để đả thông một đường kinh mạch, cũng cần gấp mấy lần so với trước đây. Nói cách khác, chí ít Lâm Động cũng phải lấy ra thêm một gần nghìn khỏa Thuần Nguyên Đan nữa, hắn mới có thể đả thông được đường kinh mạch thứ mười sáu.

Mà muốn đả thông hơn hai mươi chín đường kinh mạch còn lại, Lâm Động ít nhất phải chuẩn bị hơn ba vạn khỏa Thuần Nguyên Đan nữa. Nhưng rất hiển nhiên, mặc dù là trước đây đã cướp đoạt của Vương Viêm một khoản tài sản khủng bố, thế nhưng Lâm Động vẫn như cũ không thể nào xuất ra được lượng tài phú khủng bố như thế.

Giờ phút này, Lâm Động mới hiểu rõ Thuần Nguyên Đan đối với người tu luyện rốt cuộc có tác dụng khổng lồ như thế nào. Nếu như lúc này hắn có đủ Thuần Nguyên Đan, nói vậy chỉ cần chuyên tâm tu luyện thêm mấy tháng nữa, liền có thể đả thông hoàn toàn bốn mươi bốn đường kinh mạch này.

Đương nhiên, nếu là dựa vào nguyên lực bản thân chính mình thu nạp từ trong thiên địa để tiến hành, tốc độ đả thông có khả năng chậm lại đến gấp mười lần, thậm chí càng nhiều hơn nữa.

Bên cạnh đó, Lâm Động cũng hiểu rõ hiện tại hắn rốt cuộc là may mắn đến thế nào. Con đường tu luyện, thiên phú cố nhiên trọng yếu, nhưng nếu không có đủ tài nguyên, cũng là không bột đố gột nên hồ.

Lâm Động ngồi xếp bằng tại giường, kiểm tra một chút lượng Thuần Nguyên Đan còn lại trong túi Càn Khôn. Bởi vì đã để lại cho Lâm gia một vạn khỏa, hiện tại hắn cũng chỉ lại gần khoảng hai vạn khỏa mà thôi. Bấy nhiêu đây hiển nhiên không đủ để hắn tiếp tục tiến hành đả thông kinh mạch. Hơn nữa, vì lý do an

toàn, hắn cần phải lưu lại một ít Thuần Nguyên Đan nữa. Vạn nhất nếu như gặp phải chuyện phiền toái, đến lúc đó ngay cả Thuần Nguyên Đan dùng để thôi động Phù khôi cũng đều không lấy ra được.

- Thật nghèo mà!

Một phen kiểm kê cẩn thận, Lâm Động cũng là bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó mới nhảy từ trên giường xuống, ánh mắt nhìn quanh, lẩm bẩm nói:

- Có lẽ đã đến lúc nên rời khỏi đây!

Thời gian hắn nán lại ở Viêm Thành đã không ít, hôm nay chuyện Sát Ma Thể của Thanh Đàn cũng đã được giải quyết, cũng là lúc Lâm Động nên xuất phát.

Dù sao, thời gian còn lại của hắn cũng không nhiều, hai năm ngắn ngủn, nhìn thì không ngắn, nhưng càng gần đến lúc đó, lại có chút nhanh chóng khiến cho người khác phải cảm thấy luyến tiếc.

Mà Lâm Động, trong khoảng thời gian hai năm này, cần phải vượt qua một cái mục tiêu vô cùng to lớn trước mắt!

Lâm Động cũng không phải là người ướt át, nếu như đã quyết định hôm nay rời khỏi, liền không trì hoãn thêm gì nữa. Hắn nhanh chóng thu thập đồ đạc, sau đó đem tin tức truyền cho bọn Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu.

Mà tin tức này vừa truyền ra, Lâm gia không thể nghi ngờ lại trở nên rối loạn.

Trong tiền viện, hầu như tất cả mọi người đều tụ tập lại. Mọi việc diễn ra cho tới bây giờ, địa vị của Lâm Động ở trong Lâm gia, quả thực đã vượt qua Lâm Chấn Thiên. Dù sao, Lâm gia sở dĩ có thể đặt chân tại Viêm Thành, có được địa vị như hiện nay, cơ bản là nhờ vào công lao của Lâm Động.

Đối mặt với sự ưu việt của người này, trong Lâm gia, bất luận là tiểu bối hay là một ít trưởng bối, trong lòng đều ít hoặc nhiều cũng có một ít kính ý. Thiên hạ

này, lực lượng vi tôn, chỉ cần ngươi có sức mạnh, địa vị của ngươi cũng sẽ được thay đổi trong mắt của người khác.

Nhìn thấy số người đông nghịt tụ tập trong tiền viện, Lâm Động cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Đặc biệt là khi nhìn thấy cặp mắt sưng to ngập nước của Thanh Đàn, càng có chút đau đầu hơn.

- Động nhi, xuất môn tại ngoại, nên cẩn thận nhiều hơn!

Mang theo vẻ mặt không nỡ, Lâm Chấn Thiên không ngừng căn dặn. Tuy rằng lão cũng biết cháu trai mình cũng không phải là vật trong ao, một cái Viêm Thành nho nhỏ không thể nào ràng buộc được hắn, nhưng tới khi hắn rời đi, trong lòng vị lão nhân này, vẫn có chút không nỡ đành xa.

- Gia gia, yên tâm đi!

Lâm Động cười cười. Hiện tại hắn không phải là thiếu niên không biết chuyện thế gian. Hai năm nay, hắn một mình đấu với hai nhà Lôi Tạ, mãnh đấu Huyết Y Môn, Huyết Lang Bang, thậm chí lại còn đã giao thủ với Vương Viêm, kẻ có thể xưng là một trong những cường giả trẻ tuổi đứng đầu Vương triều Đại Viêm nữa, thế giới bên ngoài quả là nguy hiểm, nhưng mà hắn đương nhiên là không sợ hãi.

- Rống!

Bên cạnh Lâm Động, Tiểu Viêm cũng gầm nhẹ một tiếng. Trong tiếng gầm còn mang theo một loại uy áp kỳ lạ.

Sau khi thôn phện nhiều Yêu linh như vậy trong Cổ mộ phủ, thực lực của Tiểu Viêm cũng đột nhiên tăng mạnh trong mấy tháng này.

Nếu dựa theo sức chiến đấu của nó mà tính toán, coi như là đối mặt với cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, cũng đều có thể giữ nắm chắc phần thắng, cho nên lần này đi xa, Lâm Động cũng dự định dẫn nó đi theo.

Theo như lời nói của tiểu điêu, trước đây Tiểu Viêm chỉ là Hỏa Mãng Hổ bình thường, nhưng huyết mạch của nó hiển nhiên là có sự biến dị, ngày sau thành tựu sẽ không kém. Có một Yêu thú đầy tiềm lực như vậy giúp đỡ, Lâm Động tự nhiên sẽ nâng cao năng lực hơn một chút.

- Nam nhi chí tại tứ phương, rồng nên tung bay ở trên chín tầng mây. Động nhi, hãy đi làm chuyện mà con muốn làm. Thật ra cha rất muốn nhìn một chút, đứa con trai của ta, rốt cuộc có thể mạnh đế cỡ nào?

Lâm Khiếu mạnh mẽ vỗ vỗ vai Lâm Động, cười nói.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của Lâm Khiếu, trong lòng Lâm Động cũng có một tia tình cảm ấm áp thoáng qua, khẽ gật đầu, chợt thân hình lướt đi, đã nhảy lên lưng hổ, nói:

- Gia gia, cha, đại bá, các người bảo trọng!

Thanh âm Lâm Động mạnh mẽ vang dội, sau đó liền ôm quyền, không hề dừng lại chút nào, vỗ lưng Tiểu Viêm.

Tiểu Viêm phát ra một âm thanh gầm nhẹ, trực tiếp hóa thành một cái bóng hỏa hồng sắc, dưới ánh mắt dõi theo của đám người Lâm gia, chạy ra khỏi đại viện… - Tộc hội Gia tộc hai năm sau, ta sẽ trở về! Gia gia, đến lúc đó, Gia tộc Lâm thị chắc chắn sẽ mời người quay trở lại Nội tộc!

Theo thân ảnh hỏa hồng sắc đi xa, một câu quát khẽ kiên định cùng với chân thật đáng tin, cũng từ xa truyền tới, xoay quanh trong tiền viện.

Nghe được câu nói này, không ít tiểu bối Lâm gia nhiệt huyết sôi trào, nguyên lực mạnh mẽ thế này, không hổ danh là Lâm Động ca!

- Ha ha… Cặp mắt của Lâm Chấn Thiên cũng có chút đỏ ửng. Lão nhìn theo bóng lưng Động đi xa, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Lão hiểu rất rõ ràng, muốn để Gia tộc Lâm thị thế lực to lớn kia mời bọn họ

một lần nữa quay trở lại Nội tộc, thì sao có thể được? Thế nhưng đối với những lời Lâm Động nói, lão vốn cũng không chút hoài nghi.

Tộc hội Gia tộc vào hai năm sau, hắn tin tưởng rằng đứa cháu trai này, sẽ dùng một loại khí thế chấn động không gì so sánh được, một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người!

Khi đó, trước mặt của hắn, bất cứ thiên tài chói mắt gì cũng sẽ lu mờ không chút ánh sáng!

- Lâm gia ta tuy là phân chi, nhưng đứa cháu trai này, cũng nhất định sẽ là phi long cửu thiên!

Ánh dương quang từ bầu trời soi sáng xuống, chiếu xạ lên khuôn mặt già nua của Lâm Chấn Thiên. Ở trên đó đó, tràn đầy vẻ tự hào và vui mừng.

Có thể có được một đứa cháu như thế này, có chết cũng không tiếc!

o0o Cái bóng hỏa hồng sắc, lướt xuyên qua đường phố Viêm Thành mang theo tiếng thú gào rống trầm thấp, khiến cho không ít cường giả sắc mặt thay đổi. Nhưng mà cũng không có ai bất mãn cả, bởi vì hiện tại ai ai cũng biết, đầu Yêu thú hỏa hồng sắc này, chính là thuộc về ai.

Cái bóng hỏa hồng sắc, lướt mạnh trong những con đường nội thành. Nhưng lúc gần tới thành môn, đột nhiên chợt dừng lại.

Lâm Động ngồi trên lưng hổ, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn phía trên tường thành xa xa. Ở nơi đó, có một đạo thân ảnh chân đạp thành tường, còn ánh mắt thì lại dừng trên người hắn!

- Cường giả Tạo Hình Cảnh!

Nhìn thân ảnh trung niên nhân mặt trắng như ngọc, ánh mắt Lâm Động hơi rùng mình. Nếu như hắn đoán không sai, người này có lẽ là vị Thành chủ thần bí kia của Viêm Thành. Quả thật không hổ danh là đệ nhất cường giả ở Viêm

Thành!

- Ha hả, Lâm Động tiểu hữu từ xa đến, Thạch mỗ ta chân tay ngứa ngáy khó nhịn, muốn thi đấu một trận!

Thân ảnh trung niên kia, nhìn về phía Lâm Động xa xa, mỉm cười phát ra một câu, cũng là cuồn cuộn nguyên lực bao vây, khuếch tán mà ra, hầu như vang vọng khắp toàn bộ Viêm Thành!

- Đó là… Thạch Thành chủ?

- Trời ạ, ngay cả Thạch Thành chủ cũng xuất hiện, mặt mũi của Lâm Động thật lớn!

- Đúng vậy, có người nói Thạch Thành chủ đã tiến vào Tạo Hóa Tam Cảnh, chính là hoàn toàn xứng đáng danh hiệu đệ nhất cường giả ở Viêm Thành, Lâm Động đi xa, ngay cả hắn đều là tự mình tiễn đưa… - Hai người này, mới là cường giả đứng đầu chân chính ở Viêm Thành, nếu bọn họ giao thủ, lúc đó mới có thể biết, ai mới là đệ nhất cường giả chân chính ở Viêm Thành!

Theo thân ảnh trung niên nhân cất tiếng cười truyền đi, toàn bộ Viêm Thành hầu như chốc lát sôi trào lên. Tuy nói Viêm Thành trước đây có ba thế lực lớn, nhưng mà ai ai cũng biết rõ ràng, phủ Thành chủ mới là thế lực chân chính nắm trong tay Viêm Thành. Còn vị Thành chủ thần bí sâu không thể lường kia kia, mới là người có danh vọng cao nhất ở Viêm Thành này!

Bởi vậy, trong lúc tiếng cười còn chưa dứt, trong Viêm Thành, khắp bầu trời vang lên từng tiếng xé gió, vô số những bóng đen không ngừng nhảy lên nóc nhà, ánh mắt nhìn về phía thành môn.

Lâm Động cũng giật mình bởi vì lời nói của vị Thành chủ này.

Hắn cùng với Tử Nguyệt quan hệ khá tốt, bởi vậy đối với phủ Thành chủ cũng là có cảm tình tốt.

Lập tức ánh mắt của hắn dừng ở trên người nam tử trung niên. Từ trong ánh mắt của người này, hắn cũng không nhìn thấy bất cứ địch ý gì cả. Ở trong đó, cũng chỉ có một loại chiến ý nóng cháy mà thôi.

Đây là loại ánh mắt chỉ có ở trên người của kẻ đã thật lâu không có gặp qua đối thủ chân chính. Từ trong ánh mắt của vị Thạch Thành chủ này, tựa hồ như đã thật lâu chưa từng thống khoái chiến đấu một trận.

Nhìn chăm chú vào thân ảnh đó, Lâm Động đột nhiên nhẹ nhàng cười, một cỗ chiến ý hào hùng từ trong lòng tuôn ra. Nếu như đã sắp đi xa, vậy hôm nay liền thống khoái chiến đấu một trận vậy!

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của vô số người, Lâm Động đạp nhẹ một cái lên trên lưng hổ, thân hình phóng về phía chân trời. Dưới chân kiếm quang chớp động, bàn tay nắm chặt lại, Thiên Lân Cổ Kích tạo hình mạnh mẽ thoáng hiện ra, quơ ngang không gian một cái, liền phát ra một luồng khí tức cường hãn khiến kẻ khác phải động dung, mạnh mẽ phun trào ra!

- Lệnh của Thành chủ, Lâm Động làm sao dám không tuân?

Nhìn thân ảnh trên bầu trời hoành kích mà đứng, máu huyết trong cơ thể của vô số cao thủ, cũng đều lập tức sôi trào lên… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 198

Đối Chiến Thành Chủ.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Lâm Động cước đạp kiếm quang, trong tay cầm cổ kích, ánh mắt đồng dạng cũng là một tia nóng cháy nhìn chằm chằm về phía nam tử trung niên. Hắn hiện tại so sánh với lần trước cùng Vương Viêm giao thủ hiển nhiên là mạnh hơn rất nhiều.

Lúc này đây, thật ra hắn cũng rất muốn xem lại, dựa vào sức lực bản thân hắn có thể giao thủ với cường giả Tạo Hình Cảnh chân chính hay không.

- Ha hả, có quyết đoán, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên!

Nhìn phong thái của Lâm Động, vị Thạch Thành chủ kia cũng mỉm cười, trong mắt có chút ý ca ngợi. Chợt ông ta nắm chặt bàn tay, một thanh kiếm màu xanh ngọc liền xuất hiện trong tay của hắn.

Thanh trường kiếm này, có chút thon dài, chừng khoảng một trượng, nhìn qua quả thực giống như một thanh trường kiếm màu bích lục. Thân kiếm hiện ra ánh sáng xanh ngọc, mơ hồ có ngọc quang lưu động. Bản thân thanh kiếm phát tán ra kiếm khí sắc bén, vừa nhìn liền biến đó hắn là một Linh bảo.

- Đại Ngọc Kiếm, ha hả, xem ra Thạch Thành chủ đối với Lâm Động cũng không dám sơ sài… Trong những tiếng thì thầm vang lên khắp nơi trong thành, cách thành tường một khoảng không xa, cũng có mấy thân ảnh đang nhìn lên bầu trời, chính là Hạ Vạn Kim cùng với Nham đại sư.

- Đúng vậy, nhiều năm rồi không thấy Thạch Thành chủ dùng đến Đại Ngọc Kiếm… Hạ Vạn Kim cũng khẽ thở dài một tiếng, nói.

- Cha vì sao lại đột nhiên xuất hiện? Không phải ông dặn dò chúng ta phải cùng với Lâm gia tạo mối quan hệ tốt hay sao?

Bên cạnh hai người, Tử Nguyệt cau cặp mày liễu, nghi hoặc nói.

- Ha hả, Thạch Thành chủ không thể nào nhiệt huyết trùng não như vậy đâu. Lâm Động nếu như chấp nhận đánh một trận ở đây, bất luận là thắng hay thua, danh tiếng của Lâm gia chắc chắn sẽ triệt để vững chắc tại Viêm Thành này. Thậm chí ngay cả các thế lực lớn ở các thành thị khác cũng không dám có ý nghĩ khác.

Nham đại sư khẽ mỉm cười nói.

Tuy nói Lâm Động đã đánh chết Nhạc Sơn, hủy đi Huyết Lang Bang, nhưng Nhạc Sơn dù sao vẫn chỉ là cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, còn Thạch Thành chủ, mới chính là cường giả Tạo Hình Cảnh hàng thật giá thật. Giữa hai người chênh lệch thật sự quá lớn. Mà trong mắt rất nhiều người, Tạo Hình Cảnh chính là một loại cảnh giới cực kỳ cường đại.

Nếu như hôm nay Lâm Động có thể giao thủ với Thạch Thành chủ tại trước mặt nhiều người như vậy, bất luận là thắng hay thua, đối với hắn, đối với Lâm gia, đều cũng là có lợi lớn.

Đương nhiên, nếu như bọn hắn biết Lâm Động kỳ thực trước đó đã giao thủ với cường giả như Vương Viêm, thực lực đã đạt đến cấp bậc Tạo Hình Cảnh đỉnh phong, đồng thời còn đem túi Càn Khôn của đối phương đoạt đi, như vậy thì cuộc chiến ngày hôm nay, có thể trực tiếp miễn đi… Thạch Thành chủ tay cầm ngọc kiếm, một luồng khí tức cường hãn dị thường, đã chậm rãi khuếch tán từ trong cơ thể mà ra. Khí tức này, so với Nhạc Sơn không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!

Khí tức mạnh mẽ như vậy, tự nhiên cũng khiến cho bên trong thành dẫn phát nên một trận kinh hãi. Cường giả Tạo Hình Cảnh, phóng nhãn toàn bộ Viêm Thành sợ rằng cũng đều là cường giả độc trấn nhất phương!

Nguyên lực bắt đầu khởi động, Thạch Thành chủ nhìn chăm chú vào Lâm Động, tiếp theo, khí tức thiên địa giống hệt như phong vân đột nhiên bắt đầu khởi động.

Mọi người chỉ cảm thấy một trận nguyên lực dập dờn bồng bềnh trong thiên địa, sau đó nhìn thấy một kiếm quang sắc bén dị thường, xẹt qua phía chân trời, xé rách không khí, hung hăng bổ về phía Lâm Động chân đạp kiếm kiếm quang giữa không trung!

Đinh!

Sắc mặt Lâm Động đanh lại, cánh tay run lên, nguyên lực kim ngọc sắc tại trên thân kích lan tràn mà ra, sau đó nhất thời hóa thành kim mang, nhanh như sấm chớp đánh thẳng lên trên đạo kiếm quang sắc bén kia. Nguyên lực kim sắc nhất thời dâng trào, cuối cùng trực tiếp mạnh mẽ đánh lên đạo kiếm quang của Thạch Thành chủ.

- Thạch Thành chủ, với cấp bậc công kích này mà muốn phân thắng bại, sợ rằng có chút khó khăn a!

Một kích chấn vỡ kiếm quang, vai của Lâm Động nhất thời chấn động, tay cầm Thanh Lân Cổ Kích chỉ xéo, cười nói.

- Nhạc Sơn bị bại dưới tay ngươi, thật ra cũng là chuyện hoàn toàn hiển nhiên.

Thạch Thành chủ mỉm cười, Lâm Động chỉ hời hợt như vậy đã có thể tiếp được một kiếm của hắn. Từ điều này mà xem ra, hiển nhiên thực lực của tiểu tử này, cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn tầm thường không thể nào sánh được, Nhạc Sơn chết ở tay hắn tuyệt đối không chút oan uổng.

Lời nói cũng vừa mới dứt, nhãn thần của ông ta cũng chậm rãi lóe lên một tia quang mang sắc bén, mà khí tức của ông ta cũng trở nên mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Hưu!

Khí tức sắc bén bắt đầu khởi động, Thạch Thành chủ đột nhiên dẫm mạnh lên thành tường một cái, thân hình hóa thành một đạo hồng quang bạo liệt phóng ra. Mà tay trái của ông ta, cũng tại thời điểm này bộc phát ra ánh sáng ngọc sáng bóng. Bên dưới luồng áng sáng ngọc đó, có một luồng nguyên lực hội tụ cực kỳ mạnh mẽ.

- Đại Ngọc Chưởng!

Nhẹ nhàng từ trên bầu trời hạ xuống, chợt mọi người nhìn thấy một chưởng ấn màu xanh ngọc to hơn một trượng, đột nhiên từ trong tay Thạch Thành chủ mạnh mẽ oanh kích xuống. Dưới sự công kích cường mãnh đó, ngay cả không khí đều bị chấn động khiến cho phát sinh từng luồng khí bạo có thanh âm trầm thấp.

Nhìn thế tiến công khủng bố này, trong Viêm Thành không ít người sắc mặt đều cũng nhất thời biến đổi.

Thạch Thành chủ ra tay, hiển nhiên là không có dự định sẽ nương tay. Một kích như vậy, đủ để làm một cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn oanh bạo, cường giả Tạo Hình Cảnh ra tay, quả nhiên không hề tầm thường.

Nhưng mà, một kích tiến công hung hãn khiến cho rất nhiều người biến sắc này, thế nhưng cũng không khiến cho Lâm Động có chút lùi bước.

Trong ánh mắt của hắn, trái lại còn bộc phát ra vẻ hứng khỏi nóng nảy. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn, quang mang kim ngọc sắc bắt đầu khởi động, cuối cùng dưới đông đảo ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp biến thành một kim đài nguyên lực to lớn đến mấy trượng!

Phốc!

Kim đài ngưng tụ lại, nhất thời bay vút ra, cùng với chưởng ấn màu xanh

ngọc hung hăng va chạm với nhau. Nhất thời, trên bầu trời, nguyên lực ba động cường hãn gào thét mãnh liệt.

Ầm!

Kim đài cùng với chưởng ấn màu xanh ngọc hung mãnh va chạm vào nhau, nguyên lực bạo dũng mà ra. Mà bước chân của Lâm Động, trong lúc này cũng đột nhiên bước lên một bước, chân đạp kiếm quang, cổ kích trong tay vũ động, trực tiếp phá tan từng tầng từng tầng nguyên lực ba động. Kim quang bắt đầu khởi động, hướng về phía Thạch Thành chủ ở đằng kia mà phóng tới.

Đinh đinh!

Kiếm kích tương giao, bộc phát ra một luồng hỏa hoa chói mắt. Từng luồng kình phong sắc bén khuếch tán mà ra. Mặc dù là địa phương va chạm cự ly vô cùng xa xôi, nhưng vẫn như cũ khiến cho không ít người đang quan chiến phía dưới cảm thấy da đầu tê lạnh cả lên.

Hai người giao thủ nhau với tốc độ cực nhanh, trong thời gian ngắn, đã đấu với nhau hơn mười hiệp. Mà ở trong trận chiến này, nguyên lực trong thể của Lâm Động cũng thôi động lên tới cực hạn, nguyên lực kim ngọc sắc tràn đầy thân thể, mơ hồ thậm chí cũng có một ít tiếng sấm trầm thấp truyền ra, đó là Đại Nhật Lôi Nguyên Lực!

Không thể không nói, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực do Đại Nhật Lôi Thể tu luyện ra, còn mạnh mẽ hơn nguyên lực phổ thông rất nhiều, quả thực là mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

Nếu như là lúc trước, Lâm Động muốn đấu với cường giả Tạo Hình Cảnh, sợ rằng chỉ có thể va chạm một hai lần, đã liền gặp phải dấu hiệu tan tác, nhưng hôm nay hắn lại có cảm giác càng đánh càng mạnh mẽ, nhãn thần nóng bỏng, cổ kích điên cuồng vũ động.

Dáng dấp của hắn như vậy, Thạch Thành chủ nhìn thấy cũng phải lộ ra thần

sắc kinh dị. Hiển nhiên ông ta chưa từng ngờ tới, Lâm Động lại có thể dựa vào thực lực Nguyên Đan Đại viên mãn, mà giao thủ ngang tay với chính.

- Thiên Lân Kích Pháp, Ngư Lân Kích!

Bầu trời tràn ngập bóng người giao thủ, kích pháp của Lâm Động đột nhiên biến đổi. Nguyên lực kịch liệt ba động, quang mang kim ngọc sắc, trực tiếp ở trên kích tiêm ngưng tụ lại, tạo thành một con con cự ngư dữ tợn, sau đó mang theo một cỗ khí thế cực kỳ hung hãn, bổ thẳng về phía Thạch Thành chủ phía trước.

Nhìn thế tiến công như vậy của Lâm Động, trong Viêm Thành cũng dâng lên một tiếng kinh thán. Lúc đầu Lâm Động đánh bại ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn Nhạc Sơn, cũng chính là dựa vào một chiêu này!

- Nguyên Đan Đại viên mãn, lại có thể hóa ra hình vật nguyên lực ngưng tụ như vậy, quả nhiên là không tệ!

Nhìn con cự ngư dữ tợn cả người tràn ngập kích quang sắc bén như thế, trong mắt Thạch Thành chủ cũng toát ra vẻ ngưng trọng, chợt thân hình lui nhanh về sau hai bước, ngọc kiếm trong tay bắt đầu phát ra kiếm quang xanh ngọc, nguyên lực trong cơ thể thể, đồng dạng cũng bị ông ta thôi động lên đến cực hạn, sau đó, nguyên lực ngưng tụ tại mũi kiếm, từ trên cao đánh xuống!

Xuy!

Ngọc kiếm mạnh mẽ bổ mạnh vào thân thể con cự ngư tràn ngập trứ kích quang nguyên lực sắc bén. Ngọc quang trên mũi kiếm không ngừng lưu chuyển, không chút tiếng động mạnh mẽ chém xuống, trực tiếp bổ lên con cự ngư kia. Một kích toàn lực của cường giả Tạo Hình Cảnh, quả nhiên không giống với người thường.

- Thiên Lân Kích Pháp, Nộ Mãng Kích!

Một chiêu bị phá, Lâm Động cũng không kinh ngạc gì, kích pháp lại một lần nữa vũ động, nguyên lực lần thứ hai bắt đầu điên cuồng khởi động. Ngay sau đó, nguyên lực càng phát ra cuồng bạo và sắc bén hơn, trực tiếp là ở trên kích tiêm của Thiên Lân Cổ Kích hóa thành một con cự mãng kim sắc dài đến mấy trượng!

Nhìn con cự mãng khổng lồ do nguyên lực hội tụ ra, thân thể hầu như hoàn toàn tương đồng thực thể, cảm thụ được nguyên lực ba động hung hãn từ trong đó tán phát ra, tất cả mọi người nhất thời đều bị động dung. Ai cũng không thể ngờ tới, cự ngư nguyên lực lúc nãy, không ngờ cũng không phải là một chiêu mạnh nhất của Lâm Động!

Lúc này đây, trong mắt Thạch Thành chủ vẻ ngưng trọng càng mạnh mẽ hơn. Ông ta có thể cảm giác được sự sắc bén và cuồng bạo trong con cự mãng kim sắc kia, lập tức cũng không dám khinh thường, kiếm pháp nhất thời biến đổi.

Chỉ thấy trên thân cây ngọc kiếm kia, quang mang đột nhiên bắt đầu ngưng tụ, một lúc sau, đã biến thành một tầng quang mang bằng ngọc mỏng tựa như thực thể. Trong mơ hồ, có thể cảm nhận được kiếm khí cực kỳ mạnh mẽ tỏa ra ra.

- Đại Ngọc Kiếm Pháp!

Nhìn trên bầu trời tràn đầy những luồng nguyên lực ba động cuồng bạo, cách đó không xa, trên khuôn mặt của bọn Hạ Vạn Kim cũng bị một vẻ kinh hãi khủng bố hoàn toàn thay thế. Bọn họ biết rõ, Đại Ngọc Kiếm Pháp chính là vũ kỹ mà Thạch Thành chủ đắc ý nhất, không nghĩ tới lúc này đây lại bị Lâm Động bức cho phải thi triển ra!

- Đại Ngọc Kiếm Pháp, Đại Ngọc Kiếm!

Tiếng quát trầm thấp từ trong miệng của Thạch Thành chủ truyền ra, chợt tốc độ huy vũ của thanh ngọc kiếm từ nhanh biến mạn, nhẹ nhàng chém xuống, sau đó cùng với con cự mãng bạo lược mà đến kia, va chạm cùng một chỗ.

Phanh!

Va chạm chỉ trong chốc lát, nguyên lực ba động kinh người từ trên bầu trời bạo phát ra mãnh liệt. Thậm chí ngay cả một vài cao thủ trên mặt đất không may đứng gần đó, cũng bị luồng chấn động này ném đi xa, thân thể cực kỳ thê thảm.

Kình phong cường hãn ập mặt mà đến, Lâm Động cũng bị chấn liên tục lui về phía sau. Chợt Thiên Lân Cổ Kích mạnh mẽ hoành ngang một cái, thân thể hắn lúc này mới có thể đứng vững được, vận chuyển công pháp, áp chế khí huyết đang dâng lên trong cơ thể.

- Không hổ là cường giả Tạo Hình Cảnh!

Nhìn đầu cự mãng nguyên lực bị chặn lại, trong mắt của Lâm Động cũng dâng lên một tia chớp động nóng cháy.

Đây là hoàn toàn một hồi chiến đấu thống khoái nhất từ trước đến nay mà Lâm Động từng đánh. Trước đây khi giao thủ cùng với Vương Viêm, hai người chênh lệch nhau quá lớn, Lâm Động vẫn luôn bị đặt ở thế hạ phong, thậm chí còn phải mượn Phù khôi tương trợ, mới có thể miễn cưỡng cầm cự được với hắn.

Nhưng mà lúc này, dựa vào Đại Nhật Lôi Nguyên Lực, Thiên Lân Cổ Kích cùng với Thiên Lân Kích Pháp, hắn đã có thể chính diện chống đỡ với Thạch Thành chủ, cường giả Tạo Hình Cảnh chân chính!

- Ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, tuổi tác như vậy, mà đã giỏi như vậy rồi!

Trong lúc hai mắt Lâm Động toát ra vẻ hưng phấn nóng cháy, Thạch Thành chủ cũng cười rộ lên. Ông ta nhìn chăm chú Lâm Động phía trước, chiến ý trong mắt dâng trào, giơ ngang ngọc kiếm, chậm rãi bước tới.

- Lâm Động tiểu hữu, nếu như ngươi có thể tiếp được một chiêu này của ta,

cuộc chiến này, ngươi sẽ thắng!

Trên bầu trời, Lâm Động nhẹ nhàng nắm lấy Thiên Lân Cổ Kích, liếm liếm môi, nhìn chằm chằm vào ánh mắt Thạch Thành chủ, trong lòng chợt có một cỗ chiến ý nóng rực chợt dâng lên.

Lập tức, một đạo thanh âm khiến cho người khác phải nhiệt huyết sôi trào từ trên bầu trời vang lên:

- Xin chỉ giáo!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 199

Hóa Giao Kích.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Tốt!

Nhìn chiến ý nóng bỏng trong mắt Lâm Động, Thạch Thành chủ cũng không khỏi cất lên một tiếng khen ngợi.

Chợt sắc mặt ông ta chậm rãi ngưng trọng, y phục cả người không gió mà mạnh mẽ tung bay phất phới, một luồng nguyên lực ba động cực kỳ cường hãn, giống như từng luồng hồng thủy bắt đầu khởi động, từ từ tỏa rộng ra.

Dưới sự tác động của ba động nguyên lực cường mãnh, không ít người trong Viêm Thành sắc mặt đều cũng có chút thay đổi. Một ít người cơ linh, cũng vội vàng lùi ra một khoảng cự ly, tránh khỏi đến lúc đó bị tay bay vạ gió.

- Chẳng lẽ là Thạch Thành chủ muốn thi triển chiêu đó?

Hạ Vạn Kim nhìn trên bầu trời, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kinh hãi nói.

- Một chiêu sắc bén nhất của Đại Ngọc Kiếm Pháp, có người nói đã đạt được trình độ vũ kỹ Thượng phẩm. Lúc trước khi Thạch Thành chủ còn chưa tiến vào cảnh giới Tạo Hình Cảnh, chỉ dựa vào một chiêu này, một kiếm đã có thể đánh chết hai vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn… Sắc mặt Nham đại sư cũng có vẻ ngưng trọng, nói.

- Chẳng phải là cha muốn lấy luôn tính mệnh Lâm Động hay sao?

Tử Nguyệt cắn khẽ cặp môi anh đào, nói. Nàng tự nhiên cũng rất rõ ràng chiêu thức cực mạnh của phụ thân đến tột cùng hung hãn đến thế nào. Nếu như

thi triển ra một chiêu này, vạn nhất xảy ra việc ngoài ý muốn, như vậy là sẽ lấy luôn tính mạng của Lâm Động.

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra sao? Thạch Thành chủ lúc trước thi triển ra Đại Ngọc Kiếm Pháp, vẫn như cũ không thể đánh bại được Lâm Động hay sao? Hơn nữa tiểu tử này cũng sẽ không cậy mạnh lung tung. Nếu như hắn đã dám đón đỡ, chí ít cũng có một chút năng lực bảo mạng.

Nham đại sư trầm ngâm một chút, chợt lắc đầu, nói.

Nhưng mà, tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng hắn cũng không khỏi có chút lo lắng. Dù sao, uy lực một chiêu tối cường của Thạch Thành chủ, hắn đã từng tận mắt nhìn thấy… Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, sắc mặt của Lâm Động cũng từ từ ngưng trọng lại. Hắn cũng cảm giác được nguyên lực cường hãn bắt đầu khởi động từ trên cơ thể của Thạch Thành chủ, nghĩ đến một chiêu kế tiếp tất nhiên sẽ là long trời lở đất.

Cổ kích trong tay chỉ xéo mặt đất, Lâm Động đột nhiên chậm rãi phun ra một ngụm bạch khí. Bên trong đan điền, Nguyên Đan vốn dĩ vẫn còn bảo lưu lại một chút Đại Nhật Lôi Nguyên Lực, đột nhiên khẽ rung lên một chút. Sau đó liền không hề bảo lưu lại, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực gào thét mà ra, sau cùng toàn bộ đều quán nhập vào Thiên Lân Cổ Kích.

Ong ong!

Theo nguyên lực quán chú khổng lồ đến như vậy, Thiên Lân Cổ Kích nhất thời toàn thân phát ra quang mang kim ngọc sắc. Trong mơ hồ, có tiếng sấm trầm thấp phát ra.

Phốc!

Trong lúc Thiên Lân Cổ Kích toàn thân biến thành kim ngọc sắc, Đại Ngọc Kiếm trong tay của Thạch Thành chủ đồng dạng cũng trong lúc này bộc phát ra quang mang cường liệt. Trên thân kiếm, nguyên lực ba động cực kỳ hùng hồn

bắt đầu khởi động. Sau đó, những luồng nguyên lực này cực kỳ nhanh chóng hướng về phía mũi kiếm mà ngưng tụ lại.

Chỉ trong chốc lát, thân Đại Ngọc Kiếm vốn dĩ đang tràn ngập quang mang, đột nhiên trở nên ảm đạm thất sắc, trái lại ngay trên mũi nhọn của Đại Ngọc Kiếm, lại hiện ra một quang điểm nhỏ như nắm tay, nhưng cái quang điểm lại có ánh sáng ngọc cực kỳ chói mắt!

Trong quang điểm này, tràn đầy một loại ba động sắc bén vô cùng đáng sợ. Tựa hồ như là Thạch Thành chủ đã đem toàn bộ nguyên lực trong cơ thể của hắn đều ngưng tụ ở trong một chút quang điểm kia.

Quang điểm rung lên, tản mát ra một vòng tròn nguyên lực ba động, khiến cho thiên địa nguyên lực quanh thân Thạch Thành chủ cũng đều cũng dâng lên hỗn loạn… - Đại Ngọc Kiếm Pháp, Ngọc Thạch Câu Phần!

Quang điểm xuất ra, cánh tay của Thạch Thành chủ cũng phảng phất có chút khống chế không nổi luồng năng lượng khổng lồ trong đó, bắt đầu xuất hiện sự run rẩy. Tiếp theo, trong chốc lát, nhãn thần ông ta đột nhiên phát ra quang mang sáng rọi… Quát lớn một tiếng, thanh âm vang lên ầm ầm như sấm chớp giữa không trung.

Phanh!

Một tiếng trầm thấp vang lên, chỉ thấy đạo quang điểm ở trên mũi nhọn của Đại Ngọc Kiếm, đột nhiên dùng một loại tốc độ sấm chớp bạo phóng mà ra.

Mà theo đạo quang kia điểm phóng ra, khí tức cả người Thạch Thành chủ cũng giảm mạnh. Thậm chí ngay cả quang mang trên thân Đại Ngọc Kiếm, cũng liền trở nên ảm đạm vô quang. Một kích này, tựa hồ đã dùng hết lực lượng toàn thân ông ta!

Nhưng mà, tuy nói một kích này tiêu hao cực lớn, nhưng mà uy lực phát ra, hiển nhiên cũng khiến cho người khác phải cảm thấy hoảng sợ.

Đạo quang điểm kia thể tích cũng không lớn, nhưng tựa hồ như một khỏa lưu tinh bay xuyên qua đường chân trời. Những nơi mà nó đi qua, không khí trực tiếp phát ra thanh âm đùng đùng nổ vang.

Một vào tòa kiến trúc cao vót ở phía dưới, thì lại càng trực tiếp bị chấn động nổ văng tung tóe lên. Thanh thế khủng bố vậy, khiến cho không ít người phải cảm thấy kinh hoảng. Thế tiến công khủng bố như thế này, nếu như là hướng về phía bọn họ, e rằng sẽ tạo nên một trận huyết tinh mưa máu rồi… Quang điểm kia biến thành một luồng tia sáng, xẹt qua phía chân trời, phảng phất như ngay cả khoảng không cũng đều bị nó xé rách ra vậy!

Khi luồng tia sáng khủng bố kia lướt qua, mí mắt của Lâm Động cũng là nhướng thẳng lên kịch liệt. Một kích này của Thạch Thành chủ, đích thật là phi thường kinh người!

Mí mắt run run, chợt từ từ biến thành bình tĩnh, thủ chưởng của Lâm Động nắm chặt lấy Thiên Lân Cổ Kích đang tràn ngập một màu kim sắc óng ánh.

Thân kích đột nhiên rung lên, toàn thân cổ kích chợt bao phủ đầy một tầng lân phiến tinh mịn. Ngay tại thời điểm này liền hơi dựng thẳng lên một chút, giống như một đầu giao long đang muốn thức tỉnh lại sau một giấc ngủ dài vậy!

Oanh!

Từng đạo kim quang đột nhiên từ trên thân cổ kích cuồng bạo phóng thẳng ra. Bất chợt Lâm Động một cước dẫm mạnh lên đạo kiếm quang dưới chân mình, thân hình dưới đông đảo ánh mắt khiếp sợ của mọi người bạo phóng mà ra.

Mà mục tiêu của Lâm Động, rõ ràng lại chính là đạo tia sáng ẩn chứa nguyên lực khủng bố của Thạch Thành chủ kia!

Nhìn thấy Lâm Động không ngờ cũng không có tránh né, trái lại còn chủ động nghênh đón nữa, toàn bộ Viêm Thành cũng đều phát ra một tiếng ồ lên

khiếp sợ. Không ít người đều cho rằng Lâm Động nhất định là đã phát điên rồi… Cách đó không xa, mấy người Nham đại sư đang quan chiến, cũng bị hành động của Lâm Động dọa cho hoảng sợ một trận. Một chiêu này của Thạch Thành chủ, cho dù là cường giả Tạo Hình Cảnh cùng cấp bậc cũng đều phải tạm lánh phong mang, Lâm Động không ngờ lại còn dám xông lên như vậy… Ba người nhìn nhau, hiển nhiên đều là không rõ Lâm Động từ trước đến nay luôn hành động có chút lãnh tĩnh, hiện tại vì sao lại có cử chỉ điên cuồng như vậy.

Lẽ nào, hắn thật sự có tự tin có thể chống loại thủ đoạn công kích sắc bén như thế của Thạch Thành chủ hay sao?

- Rống!

Khi tất cả mọi người đang vì những hành động nhìn qua có chút lỗ mãng của Lâm Động mà khe khẽ thảo luận, trên bầu trời đột nhiên phảng phất có một đạo thanh âm gầm gừ vang vọng kỳ lạ vang lên.

Ngay sau đó, mọi người chợt nhìn thấy từ trong thanh cổ kích trong tay Lâm Động, trong nháy mắt chợt bộc phát ra một luồng kim quang rất chói mắt. Những luồng kim quang này ngưng tụ tại trên cổ kích. Trong mơ hồ, nháy mắt đã biến thành một hư ảnh một con giao long thật lớn!

Hư ảnh giao long này bay lên không, lại mang theo một luồng khí tức cực kỳ hung lệ từ trên bầu trời bạo phát ra. Loại cảm giác này, phảng phất như là đã xuất hiện một đầu tuyệt thế hung giao thực thể vậy!

Biến hóa thình lình xảy ra, lập tức đem tất cả những thanh âm thảo luận khe khẽ của mọi người khiến cho đột nhiên ngừng bặt lại. Lúc này bọn họ mới chân chính hiểu được, Lâm Động làm như vậy cũng không phải là hành động lỗ mãng, mà là hắn có thủ đoạn chân chính có thể chống lại!

- Thiên Lân Kích Pháp, Hóa Giao Kích!

Một tiếng quát lãnh liệt cũng đột nhiên vang vọng khắp cả chân trời. Hư ảnh

giao long kia mang theo một luồng kim quang khủng bố bao vây khắp thân thể, sau đó mang theo từng trận từng trận sấm chớp, dùng một loại tư thái cực kỳ chấn động nhân tâm, bay xẹt qua phía chân trời!

Oanh!

Ngay lúc mọi người đang nhìn chăm chú, hư ảnh giao long kim quang và một đạo tia sáng ngưng tụ đến mức tận cùng ầm ầm va chạm vào nhau. Chỉ trong chốc lát, một luồng cơn lốc nguyên lực đang sợ đã tại bầu trời bạo phát ra. Kim quang cùng với quang mang ngọc sắc, cũng ngay vào lúc này tràn ngập toàn bộ phía chân trời… Những luồng nguyên lực ba động từ trên bầu trời áp bách xuống, khiến cho không ít người phía dưới bị áp bách đến mức khó có thể ngẩng đầu lên… Những người có thực lực hơi yếu một chút, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đều trở nên khó khăn.

Tất cả bọn họ không khỏi phải kinh hãi. Đây cũng chỉ là một luồng dư ba yếu ớt nhất mà thôi, nếu như là bản thân ở ngay trong cuộc, chẳng phải là ngay cả tro cốt cũng không còn tồn tại hay sao?

- Công kích thật mạnh!

Bọn Nham đại sư, Hạ Vạn Kim cũng tại thời khắc nheo lại cặp mắt, nhìn chăm chú lên bầu trời, trong mắt mang đầy vẻ khiếp sợ.

Đạo hư ảnh giao long bằng kim quang kia, thật sự khiến cho bọn họ đều cảm giác được một loại khí tức mạnh mẽ đến mức tim đập nhanh. Bọn họ ai nấy cũng đều hiểu rõ, nếu như một chiêu này là hướng bọn họ mà công kích, như vậy kết cục của bọn họ, cũng chỉ có một kết quả, đó là bị đánh chết ngay tại chỗ!

Ầm ầm!

Quang mang kim ngọc sắc từ trên bầu trời trút thẳng xuống. Ngay sau đó, một đạo thanh âm như sấm sét vang lên, trong phảng phất, tựa hồ như có một thanh âm vỡ tan lặng lẽ vang lên.

Bất chợt mọi người đột nhiên nhìn thấy, đạo kim quang kia dùng một loại tốc độ nhanh đến không ngờ mạnh mẽ xé rách đường chân trời, bất chợt lóe lên, liền xuất hiện ở tại thành tường phía sau.

Chiến đấu va chạm với nhau, diễn ra nhanh chóng cùng với bộc phát lực lượng mạnh mẽ hoàn toàn vượt ra ngoài sự dự đoán của tất cả mọi người. Phảng phất như kim quang cùng với ánh sáng ngọc ở trên bầu trời chỉ chợt lóe sáng lên, ngay sau đó liền đột nhiên chậm rãi ảm đạm xuống. Mãi cho đến cuối cùng, thân ảnh giao long bằng kim quang kia, cũng là lặng yên tiêu tán đi… Nhìn bầu trời thoáng đãng an tĩnh, vô số ánh mắt hầu như trừng lớn lên một chút, nhìn chằm chằm về phía Lâm Động vừa xuất hiện tại trên thành tường, cùng với Thạch Thành chủ đang đứng cách đó không xa.

- Là ai thắng?

Nhìn hai thân ảnh đó, vô số âm thanh bức thiết cũng chợt cấp tốc từ trong thành truyền ra. Lúc trước kim quang sáng bóng lóe lên quá mức chói mắt, bọn họ không có thấy rõ đến tột cùng là ai thắng ai thua.

- Ha hả, không nghĩ tới, Viêm Thành ta lại có thể có một thanh niên tuấn kiệt như vậy. Không đầy năm năm nữa, trong danh sách các cường giả đứng đầu Vương triều Đại Viêm ta, nhất định sẽ có tên ngươi. Lâm Động tiểu hữu, trận chiến này đây, ta thua khâm phục khẩu phục!

Thân thể của Thạch Thành chủ chậm rãi bước lên tường thành. Hắn nhìn thanh Đại Ngọc Kiếm ảm đạm trong tay, bờ vai khẽ rung lên một chút, nhẹ nhàng thở dài.

Ông ta biết, một kích trước đó của Lâm Động, uy lực cực kỳ kinh người, cho dù là ông ta dốc hết toàn lực của mình, cũng rất khó có thể chống đỡ được.

- Thạch Thành chủ không ngờ lại thua!

Nghe lời Thạch Thành chủ vừa nói, không thể nghi ngờ giống như một quả

bom bạo tạc vậy, khiến cho toàn bộ Viêm Thành trong khoảnh khắc oanh động mãnh liệt. Từng đạo ánh mắt cũng đều nhìn về phía bóng lưng trẻ tuổi kia.

Lâm Động có thể đánh bại Nhạc Sơn, khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không phải cảm thấy cực kỳ chấn động. Nhưng lúc này từ sự sợ hãi ban đầu, cũng đã phải bắt đầu thay đổi. Với độ tuổi như vậy, lại có thể đánh bại cường giả Tạo Hình Cảnh, tương lai sau này, còn có khả năng phát triển đến cấp bậc nào nữa?

Không ít người nhìn nhau, sau đó bắt đầu thấu hiểu khắc sâu trong lòng, Lâm Động của Lâm gia, rốt cuộc là nhân vật đáng sợ đến mức nào. Người này chỉ cần còn sống, ai dám có chút ý đồ với Lâm gia đây?

- Thạch Thành chủ quá khiêm nhượng rồi. Hiện tại, ta cũng đã không còn sức chiến đấu nữa.

Lâm Động cười cười, bàn tay nắm chặt lại, đem Thiên Lân Cổ Kích nhất thời thu nhập vào trong túi Càn Khôn. Sau đó thân hình hắn trực tiếp từ trên trên tường thành cao vót nhảy xuống. Một cái bóng hỏa hồng sắc phóng vọt tới, nhẹ nhàng đón lấy hắn, sau đó nhanh chóng bay thẳng ra bên ngoài Viêm Thành.

- Ha hả, Thạch Thành chủ, sau này còn gặp lại!

Thân ảnh hỏa hồng sắc phóng đi xa, thế nhưng lại có một tiếng cười nhàn nhạt từ xa xa truyền đến, khiến cho mọi người còn đang ngẩm trâm trong kết quả giao thủ giữa hai người nhất thời tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh mơ hồ không rõ ở phía xa xa, trong lòng không khỏi toát lên ý kính nể nồng đậm.

Trên tường thành, Thạch Thành chủ nhìn theo hướng Lâm Động biến mất, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười khổ. Một kích lúc trước đã tiêu hao hết lực lượng của Lâm Động, nhưng mà bản thân ông ta, lúc này cũng có còn được chút lực lượng nào nữa đâu?

Lần giao chiến này, nhiều nhất chỉ có thể tính ngang tay mà thôi… - Ta thực

sự rất muốn biết, chờ đến khi hắn một lần nữa quay trở lại Viêm Thành thì đã là nhân vật như thế nào?

biglove Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 200

Tu Luyện Nơi Rừng Sâu.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trong khu rừng rậm rạp, một cái bóng hỏa hồng sắc bay vút mà ra, bóng người trên lưng hổ chợt phất tay lên, cái bóng hỏa hồng sắc chậm rãi ngừng lại.

- Khụ khụ!

Đợi đến lúc Tiểu Viêm hoàn toàn dừng lại, khuôn mặt của Lâm Động cũng phát ra vẻ tái nhợt, chợt ho nhẹ một tiếng, từ trong túi Càn Khôn lấy ra hơn mười khỏa Thuần Nguyên Đan hấp thụ vào. Cảm thụ được trong cơ thể dần dần khôi phục lại một ít nguyên lực, lúc này mới thở dài một hơi.

- Một chiêu của Thạch Thành chủ, thực sự quá mạnh mẽ!

Lâm Động hạ giọng lẩm bẩm.

Lúc trước hắn trực tiếp bị buộc phải thi triển ra một chiêu mạnh nhất của Thiên Lân Kích Pháp, Hóa Giao Kích. Một chiêu này, dựa vào thực lực hiện tại của hắn, thi triển ra vẫn còn có chút miễn cưỡng, nhưng mà uy lực cũng không thể chê.

Mặc dù là như vậy, nhưng nó vẫn như cũ cũng có thể đem một kích kinh thiên của Thạch Thành chủ chống đỡ, lễ vật của vị tuyệt thế cường giả Tạo Hóa Cảnh dành cho, quả nhiên không giống bình thường.

- Nhưng mà, tuy cũng đều là cường giả Tạo Hình Cảnh, nhưng thực lực của Thạch Thành chủ, cũng yếu hơn so với Vương Viêm không chỉ một chút.

Khi nguyên lực trong cơ thể khôi phục lại, lông mày của Lâm Động khẽ nhăn lại. Lúc đầu cùng Vương Viêm giao thủ, hắn hầu như luôn rơi xuống xuống hạ phong, cuối cùng nếu như không do Vương Viêm khinh địch sơ sẩy, cho dù hắn có Phù khôi tương trợ, cũng chưa chắc đã có khả năng một kích đả thương hắn. Nhưng mà hôm nay, hắn lại có thể dựa vào lực lượng của chính mình, độc chiến ngang tay với vị cường giả Tạo Hình Cảnh Thạch Thành chủ này.

- Tạo Hóa Tam Cảnh đồng dạng cũng chia ra những cấp bậc nhỏ. Nhưng cũng không phiền phức như Nguyên Đan Cảnh vậy, chỉ là chia ra tiểu thành và đại thành mà thôi. Mặc dù là chia ra thành hai tầng cấp khác nhau, nhưng mà chênh lệch giữa hai tầng cấp đó cũng có khoảng cách thật lớn… Trên vai Lâm Động, tiểu điêu hiện ra, nhàn nhạt nói:

- Người vừa mới đánh với ngươi kia, nhiều lắm cũng chỉ là Tạo Hình Cảnh tiểu thành mà thôi, còn Vương Viêm lúc trước, đã là cấp bậc đại thành, sắp sửa đột phá đến cấp bậc Tạo Khí Cảnh, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hơn nữa công pháp mà tên Vương Viêm kia tu luyện, vũ kỹ thậm chí là vũ khí nữa, đều phải mạnh hơn gã Thành chủ kia không ít. Ngươi không phải đối thủ cũng là chuyện đương nhiên.

- Tiểu thành và đại thành?

Nghe vậy, lúc này Lâm Động mới chợt hiểu ra.

Thảo nào hắn luôn cảm giác được hai người có sự chênh lệch không nhỏ. Thì ra Tạo Hình Cảnh còn có sự phân biệt này nữa. Còn những lời nói phía sau của tiểu điêu, hắn đã quen thuộc, cho nên căn bản không thèm quan tâm tới.

- Tiểu tử, bây giờ ngươi dự định làm gì?

Tiểu điêu ngồi xuống trên vai Lâm Động, lười biếng hỏi.

Lâm Động trầm ngâm một chút, nói:

- Trước hết đi tới quận Đại Hoang, đường xá cũng không ngắn, dọc đường còn phải đi qua mấy quận thành cùng với sơn mạch lớn. Nhưng mà cũng tốt, quận Đại Hoang tông phái nhiều vô kể, cường giả các nơi tập hợp, cực kỳ nguy hiểm và hỗn loạn. Nếu như ta có thể trên đường đi đột phá đến cấp bậc Tạo Hình Cảnh hoặc là Phù sư Tứ ấn mà nói, tới nơi đó đạt được Tổ phù, khả năng thành công cũng có thể lớn hơn một chút… - Ân, tốt nhất cũng tu luyện thành công Đồng Lôi Thể, tầng thứ nhất của Đại Nhật Lôi Thể, đến lúc đó coi như là gặp phải đối thủ Tạo Hình Cảnh đại thành, cũng có thể ứng phó được.

Tiểu điêu cười nói.

- Điều này không dễ dàng gì!

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, chỉ việc đả thông toàn bộ các kinh mạch còn lại đã phải tiêu hao không ít thời gian rồi, về phần muốn tu luyện thành công Đồng Lôi Thể cũng phải cần dẫn lôi luyện thể. Bước này tương đương nguy hiểm, một người vô ý bị lôi điện đánh cháy thành than mà chết, như vậy thật là có oan nhưng cũng không thể nói ra a!

- Cứ từ từ!

Tiểu điêu xoa xoa móng vuốt:

- Đây cũng không phải là chuyện khó gì. Đồng Lôi Thể uy lực không nhỏ, tu luyện tự nhiên cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nghe được tiểu điêu kiến nghị không có chút quan tâm như vậy, Lâm Động cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Sau đó lấy ra bản đồ, quan sát một chút, cuối cùng vỗ nhẹ lưng hổ.

Tiểu Viêm nhất thời phát ra một tiếng gầm nhẹ, cả người giống như mũi tên rời cung, phóng vọt vào trong cánh rừng sâm u.

o0o Mục đích cuối cùng của Lâm Động là quận Đại Hoang, cách quận Thiên Đô của hắn hầu như hơn phân nửa lãnh thổ của Vương triều Đại Viêm. Quãng đường đó, chí ít cũng lên đến một vạn dặm. Cho dù là Lâm Động cưỡi Tiểu Viêm thay vì đi bộ, nhưng mà không có thời gian mấy tháng cũng đừng hòng nghĩ đến nơi. Huống chi trên quãng đường đi, còn phải đi xuyên qua một vài quận thành khác nữa.

Chuyến hành trình xa xôi này, Lâm Động và tiểu điêu đã từng thương lượng qua, để không dẫn tới bất kỳ phiền phức gì nên đã quyết định không đi đường lớn, không vào các thành quận, mà là trực tiếp xuyên qua các rừng rậm cùng với các sơn mạch mà đi.

Những địa phương này tuy rằng có Yêu thú hoành hành, cũng không coi là hết sức an toàn, nhưng mà so sánh với những con người âm mưu nham hiểm, những đầu Yêu thú hiển nhiên là đơn giản hơn rất nhiều rồi. Hơn nữa, băng xuyên qua rừng rậm, sơn mạch, Lâm Động không chỉ có thể tìm kiếm các loại bảo dược hiếm có, còn có thể thông qua chiến đấu với Yêu thú để tôi luyện thực chiến, coi như là một chuyến đi thực chiến đi… o0o - Rống!

Bên trong một cánh rừng rậm đầy những đại thụ che trời, đột nhiên có một tiếng thú rống tràn ngập phẫn nộ vang lên, chợt một đạo thân ảnh khổng lồ mang theo khí tức huyết tinh, từ trong cánh rừng rậm phóng thẳng ra.

Mà lúc đầu cự thú này lao ra, liền có thể thấy, trên thân thể khổng lồ của nó đầy những vết thương dữ tợn, máu tươi cuồn cuộn đổ ra như suối, cuối cùng sau khi giãy dụa lao ra khỏi phiến rừng rậm một khoảng cách, liền ầm ầm ngã xuống đất.

Ngay khi con cự thú ngã xuống đất, một thân ảnh khác cũng từ trong khu rừng phóng ra, mạnh mẽ nhào lên trên thân thể của con cự thú. Trên khuôn mặt của thân ảnh này mà một nụ cười mỉm nhàn nhạt.

- Hừ!

Thân ảnh đó thân trên xích lõa, trên thân thể mơ hồ có thể nhìn thấy một vài vết thương chằng chịt. Thân thể này nhìn qua cũng không có quá mức cường hãn bức người, nhưng thân thể kia thân dài vai rộng, bên dưới da màu cổ đồng cũng phảng phất cất dấu một lực lượng bạo tạc mạnh mẽ.

Thân ảnh đó tự nhiên chính là Lâm Động.

Từ sau rời khỏi Viêm Thành, hắn đã xâm nhập vào khu rừng rậm rạp nguyên thủy này sắp được thời gian nửa tháng rồi. Trong nửa tháng này, hắn lấy trời làm màn lấy đất làm chiếu, tiến hành chiến đấu sinh tử với vô số loại Yêu thú khác nhau. Hầu như mỗi một ngày đều có trải qua một trận chiến kịch liệt gian khổ.

Vừa rồi hắn vừa mới khổ chiến với đầu Ma Ngạc Báo này. Đó là một loại Yêu thú hung hãn, thực lực siêu việt tuyệt đại đa số cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn bình thường. Hơn nữa cộng với tốc độ và lực lượng vốn có của nó, cho dù là cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành gặp phải, cũng cần phải cẩn thận đối phó. Mà Lâm Động cùng với đầu Ma Ngạc Báo này dây dưa đến hơn nửa ngày, mới có thể triệt triệt để để oanh kích cho đối thủ kiệt sức mà chết.

Mỗi ngày đều trải qua loại chiến đấu sinh tử mang theo khí tức huyết tinh tàn khốc như thế này, suốt nửa tháng này, Lâm Động hiển nhiên cũng thay đổi không nhỏ. Tuy rằng khi khuôn mặt cười rộ lên, nhưng vẫn như cũ bình thản kiên nghị. Nhưng mỗi khi cặp mày hắn nhăn lại, cũng sẽ có một tia khí thế băng giá hung ác mơ hồ toát ra.

Cái loại cảm giác này, cũng giống như là phía sau khuôn mặt bình thản còn cất dấu một khuôn mặt đại biểu cho sự hung hiểm vậy. Một khi có ai gây bất lợi cho hắn, như vậy sẽ lập tức triển lộ ra răng nanh dữ tợn.

Phốc!

Thủ chưởng của Lâm Động dưới sự bao vây của nguyên lực kim sắc, từ trên phần miệng tương đối mềm mại của đầu Ma Ngạc Báo này thọc thẳng vào trong đầu của nó, sau đó móc ra một khỏa tinh hạch thấm đẫm máu tươi, sau đó quay

về hướng trong rừng huýt một tiếng chói tai.

Thanh âm huýt sáo vừa dứt, một đạo thân ảnh hỏa hồng sắc cũng mang theo khí tức huyết tinh đầy người lao ra, chính thị là Tiểu Viêm. Lúc này trong miệng rộng của nó, cũng còn đang ngậm một con hắc điêu, hắn cũng là một đầu Yêu thú. Bất quá nhìn dáng dấp của đầu Yêu thú kia, hiển nhiên đã khí tuyệt thân vong.

Tiện tay cầm khỏa tinh hạch trong ném về phía Tiểu Viêm, nhìn thấy dáng dấp vui mừng của Tiểu Viêm, Lâm Động cũng mỉm cười.

Trong khoảng thời gian này Tiểu Viêm giống như hắn, đều là liên tục trải qua các trận đại chiến kịch đấu hung hiểm. Mà dưới loại chiếu đấu kịch liệt như thế này, thực lực của nó cũng rất nhanh tinh tiến.

Lâm Động có thể cảm nhận được số Yêu linh trong Cổ mộ phủ bị Tiểu Viêm nuốt chửng lúc trước, cũng nhanh chóng bị nó hoàn toàn luyện hóa hết. Vì vậy, khí tức phát tán ra từ trên cơ thể Tiểu Viêm càng ngày càng trở nên nguy hiểm hơn. Dựa theo Lâm Động suy đoán, Tiểu Viêm hiện tại, cho dù là cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đi nữa, nó cũng có thể dễ dàng ứng phó.

- Lộ tuyến kinh mạch của Đại Nhật Lôi Thể, hiện tại đã đả thông được hai mươi đường, còn lại khoảng hơn một nửa vẫn còn chưa thể đả thông… Trong lúc xếp bằng nghỉ ngơi, Lâm Động trầm giọng lẩm bẩm. Theo những đường lộ tuyến kinh mạch từng cái từng cái một được đả thông, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực trong cơ thể cũng càng lúc càng hùng hồn hơn. Nhưng mà những đường lộ tuyến kinh mạch phía sau này, độ khó khăn khi đả thông cũng càng ngày càng tăng cao. Còn lại hơn hai mươi bốn đường, muốn hoàn toàn quán thông cũng không biết phải đợi đến lúc nào.

- Coi như không tệ.

Trên vai Lâm Động, tiểu điêu chìa ra móng vuốt, miễn cưỡng nói.

- Ngươi chừng nào mới có thể khôi phục lại lực lượng cấp bậc Tạo Hóa Tam Cảnh?

Lâm Động nhìn thoáng qua tiểu điêu, thể hiện vẻ mặt vẫn không có việc gì, có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, móng vuốt tiểu điêu cứng đờ, có chút thẹn quá hóa giận nói:

- Chuyên tâm mà tu luyện tốt thực lực của ngươi đi. Tạo Hóa Tam Cảnh ở trong mắt điêu gia ta tính là cái gì? Chỉ cần điêu gia ta tâm tình tốt, bất cứ lúc nào đều có thể đạt được!

Lâm Động đảo cặp mắt trắng dã, cũng mặc kệ cái tên tự cao tự đại này, không thèm để ý đến nữa.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục một, hắn đứng dậy, vẫy tay về phía tiểu điêu, chuẩn bị dựa theo lộ trình đã vạch sẵn mà đi tiếp.

- Chờ một chút!

Khi Lâm Động dự định mang theo Tiểu Viêm xuất phát, tiểu điêu một bên đột nhiên nói.

- Chuyện gì?

Lâm Động ngẩn người ra, nghi hoặc nhìn về phía tiểu điêu. Chỉ thấy lúc này tên gia hỏa kia đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt có chút quang mang chớp động.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi thật có phúc, có được lôi điện thích hợp a!

Tiểu điêu cười quái dị nói.

- Lôi điện?

Lâm Động lần thứ hai ngẩn người, ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đột nhiên trở nên hôn ám hơn một chút. Ở nơi đường chân trời, mơ hồ có tiếng sấm chấn động vang lên.

- Muốn tu luyện thành công Đồng Lôi Thể, dẫn lôi luyện thể ắt là không thể thiếu được. Hơn nữa nếu như thuận lợi, ngươi còn có thể mượn uy lực lôi điện mà trùng kích kinh mạch còn bế tắc, như vậy hiệu suất ngươi đả thông hơn kinh mạch sẽ nhanh hơn không ít!

Sầm!

Tiểu điêu vừa dứt lời, bầu trời đã vang lên một tiếng sấm chấn động. Một luồng ngân quang chớp mắt hiện lên.

Khi Lâm Động nhìn lại, tia lôi điện khủng bố kia đã đem một gốc đại thụ che trời cách đó không xa oanh kích thành than.

- Cái này… Nhìn gốc đại thụ che trời chỉ còn là một đống than đen không ngừng bốc ra khói đen nghi ngút, Lâm Động đột nhiên phát hiện gáy mình đã đầy mồ hôi lạnh, nuốt một ngụm nước bọt, cười gượng nói:

- Xem ra, sẽ không cần thiết như vậy chứ?

Không có việc gì lại chạy đi tìm sét đánh, loại sự tình này những người bình thường cũng đều sẽ không đi làm.

- Haizzz, sao lại sợ hãi rụt rè như thế? Đừng nói là ngươi mơ tưởng có thể đánh bại cô ả Lăng Thanh Trúc cùng với đánh bại Lâm Lang Thiên, ta xem ngay cả Vương Viêm ngươi cũng đấu không lại.

Tiểu điêu vươn móng vuốt móc móc lỗ tai, lười biếng nói.

- Đừng có khích tướng ta!

Lâm Động hung hăng liếc mắt nhìn tiểu điêu. Sau đó phun ra một bãi nước

bọt, trên khuôn mặt toát ra một vẻ ngoan cường, sải bước hướng về phía một đỉnh núi gần nhất mà đi.

- Con mẹ nó… Ai sợ ai? Có giỏi thì đánh chết ta luôn đi!

Nhìn dáng dấp nghiến răng nghiến lợi của Lâm Động, tiểu điêu lúc này mới cười tủm tỉm gật đầu, nhìn dáng dấp của hắn, có vẻ đặc biệt gian trá giảo hoạt.

biglove Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 201

Dẫn Lôi Nhập Thể.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ầm ầm!

Lâm Động đứng trên đỉnh một ngọn núi, sắc mặt có chút cứng ngắc nhìn lên những tia chớp điên cuồng lấp lóe trên bầu trời. Dưới lưới chớp dày đặc đó, thân ảnh hắn lúc này bé nhỏ như một con kiến vậy.

Từng tia chớp xé rách hư không, một số ít rơi xuống rừng rậm, những nơi nó rơi xuống, cây cao ngút trời phút chốc biến thành cột than cháy xém, từng cột khói đen bốc lên trời cao, khiến Lâm Động nhìn mà kinh hãi.

- Ồ, không tệ lắm, vừa hay thích hợp với tu luyện Đại Nhật Lôi Thể.

Tiểu điêu xuất hiện bên cạnh Lâm Động, nhìn mây đen dày đặc trên trời, vô tâm nói.

Đối với điều đó, Lâm Động chỉ có thể run run khóe mắt, quay đầu nhìn Tiểu Viêm đã trốn ra xa tít, không khỏi thầm mắng một tiếng:

- Đồ vô dụng!

- Được rồi, tiểu tử, bắt đầu đi.

Tiểu điêu cũng không để ý tới vẻ bực tức của Lâm Động, khoát khoát móng vuốt, sau đó hắn cũng khoan thai lui lại phía sau, cách Lâm Động một khoảng cách khá xa. Bộ dạng đó dường như cũng sợ bị sét đánh trúng vậy.

Nhìn thấy hai tên gia hỏa nhát gan này chạy ra xa tít, Lâm Động cũng đành

nghiến răng nói:

- Ta nếu bị sét đánh chết, làm quỷ cũng không tha cho hai ngươi!

- Yên tâm, đánh không chết được đâu, cùng lắm thì bị thương thôi.

Tiểu điêu ra vẻ tốt bụng an ủi.

Lâm Động lườm một cái, rốt cuộc đành từ bỏ ý định chống cự, giống như chấp nhận số phận ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, ánh mắt nhìn xuống rừng rậm vô tận phía dưới, sau đó hít sâu một hơi, sắc mặt dần dần ngưng trọng lại.

Dẫn lôi nhập thể tuy có lợi cho việc tu luyện Đại Nhật Lôi Thể nhưng đồng thời cũng ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, sức mạnh của sấm sét dù sao cũng quá ư khủng khiếp, chỉ cần không cẩn thận thì kết cục chắc chắn sẽ rất thê thảm.

Đối với những nguy hiểm cùng đau khổ sắp phải chịu đựng, tuy Lâm Động bề ngoài vẫn không ngừng đấu khẩu cùng với tiểu điêu, nhưng thực sự tới lúc này thì hắn lại không hề có ý rút lui. Sự tu luyện những năm nay đã khiến thân thể hắn trở nên vô cùng bền bỉ dẻo dai.

Ngồi xếp bằng trên đất, Lâm Động tay vừa nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích đã xuất hiện trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn lên những tia sấm sét lấp lóe trên trời, cảnh tay đột nhiên rung lên, một đạo nguyên lực đột nhiên từ Thiên Lân Cổ Kích bắn lên, xuyên qua hư không bắn trúng một tia sấm sét nhỏ nhất.

Lâm Động rất hiểu đạo lý ‘cơm phải ăn dần dần’, cho nên không lựa chọn những tia sấm sét to như bắp đùi kia mà lại lựa chọn tia nhỏ nhất.

Chỉ là, cho dù là tia sấm sét nhỏ nhất, hiển nhiên uy lực cũng không thể coi thường.

Ầm!

Khi tia nguyên lực kia đánh trúng vào tia sấm sét, thiên không đột nhiên

truyền tới một tiếng nổ vang động. Ngay sau đó tia sấm sét đó như một con cự xà tỉnh giấc, cơ hồ trong nháy mắt liền giương ra nanh vuốt dữ tợn. Lôi mang lấp lóe quấn quanh đạo nguyên lực kia, hóa thành lôi mang chói mắt đánh thẳng xuống Lâm Động đang ngồi phía dưới.

Nhìn lôi mang nhanh chóng to dần trong đồng tử kia, Lâm Động hít sâu một hơi, nguyên lực kim sắc nhanh chóng bao phủ khắp cơ thể.

Lôi mang xẹt tới với tốc độ cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt tia sấm sét đã ầm ầm kéo tới, mạnh mẽ đánh xuống thân thể Lâm Động.

Ầm!

Lôi mang rực rỡ bùng nổ chói mắt trên đỉnh núi, còn Lâm Động trong khoảnh khắc tia sấm sét chạm vào thân thể liền run rẩy mãnh liệt lên, cả thân thể như bị lưỡi búa ngàn cân hung dữ đập thẳng xuống, thậm chí xương cốt toàn thân trong lúc này đều phát ra tiếng kêu như không chịu đựng nổi.

Xì xì!

Lôi mang như ngàn vạn tia sáng nhỏ quấn quanh người Lâm Động, trực tiếp hòa tan nguyên lực kim sắc bao phủ bên ngoài thân thể Lâm Động, sau đó cuồn cuộn đổ vào thân thể của hắn.

Lôi điện nhập thể, cảm giác đau đớn kịch liệt đột nhiên không hề có dấu hiệu trước bạo phát ra, tế bào huyết nhục trong cơ thể phảng phất như bị kích thích, đột ngột co rút lại.

- A!

Đau đớn vô cùng tràn ngập mọi ngóc ngách trong thân thể Lâm Động, sau đó, một tiếng gầm trầm thấp đầy thống khổ rốt cuộc không nhịn được từ cổ họng Lâm Động phát ra, song quyền mạnh mẽ đấm xuống mặt đất trước mắt, đem nền đá cứng rắn đấm thành những vết nứt lớn.

- Nhanh thôi động Đại Nhật Lôi Thể!

Khi thân thể Lâm Động dường như sắp bốc cháy, thanh âm của tiểu điêu cũng nhanh chóng vang lên bên tai hắn.

Nghe thấy thanh âm của tiểu điêu, Lâm Động cũng vội vàng hoàn hồn lại, cố gắng kìm nén nỗi đau trong cơ thể, bắt đầu thôi động Đại Nhật Lôi Thể.

Đại Nhật Lôi Thể chuyển động, từng cỗ quang mang kim sắc chầm chậm từ trong thân thể Lâm Động phát tán ra, đem sức mạnh cường hãn của tia sấm sét kia ngăn chặn lại.

Kim sắc và ngân sắc trong thân thể Lâm Động hòa quyện, nửa màu vàng nửa ánh bạc vô cùng đẹp mắt.

Tuy Đại Nhật Lôi Thể đã có chút hiệu quả, nhưng toàn thân Lâm Động đã hoàn toàn lâm vào tình trạng tê dại, thậm chí hắn đã cảm nhận thấy tế bào huyết nhục trong thân thể hắn đã phát ra tiếng gào thét đau thương. Sức mạnh của sấm sét quả là đáng sợ, sức phá hoại thân thể vô cùng cường hãn, nếu không có thủ đoạn đặc biệt, cứ để sấm sét đánh thế này thì đúng là tự tìm cái chết.

Tuy nhiên may mà Lâm Động không phải thực sự muốn tìm cái chết, thậm chí, hắn có được Đại Nhật Lôi Thể, đối với sự cuồng bạo của sấm sét vẫn có chút khả năng chống cự.

Xì xì!

Trên đỉnh núi, lôi mang hóa thành đám sáng trông như một con nhím, đem thân thể Lâm Động bao chặt lấy, trong phạm vi mười dặm, những tia sấm sét đan xen vào nhau trên mặt đất, ngay cả chút đá nhỏ cũng bị làm cho nát vụn.

Nhìn một mà này, tiểu điêu và Tiểu Viêm cũng vội vàng lui lại một lần nữa. Thân là Yêu thú, đối với thiên địa chi lực thế này dù sao bọn chúng vẫn có chút sợ hãi.

Lôi mang lóe lên, trong tia lôi điện đó, có một đạo kim quang xuất hiện, tuy rằng rất nhỏ nhưng đang với tốc độ chậm chạp dần trở nên mạnh mẽ. Hơn nữa, theo sự lớn mạnh của kim quang, từng tia lôi mang cường hãn kia không ngờ dần dần dung hợp với kim quang.

- Có hiệu quả rồi!

Sau khi tia lôi mang đầu tiên cùng dung hợp với Đại Nhật Lôi Nguyên Lực, tinh thần Lâm Động rung động dữ dội, vội vàng thôi động tia nguyên lực kia dung nhập vào cơ thể.

Xì xì!

Tia nguyên lực này vừa xuất hiện trong cơ thể, tế bào huyết nhục trong cơ thể vốn bị lôi mang cường bạo làm cho co rút lại, như nhận thấy sự hấp dẫn không thể cưỡng lại, không ngờ bừng bừng sức sống một lần nữa, tham lam đem từng tia nguyên lực đã dung hợp lôi mang kia nuốt chửng.

Khi tia nguyên lực dung hợp này bị tế bào huyết nhục trong cơ thể nuốt chửng, Lâm Động đột nhiên cảm thấy cảm giác tê dại kia dần dần biến mất.

Cảm nhận thấy biến hóa đó, trong lòng Lâm Động cũng vô cùng mừng rỡ, vội vàng toàn lực thôi động Đại Nhật Lôi Thể, chậm rãi đem tia sấm sét cường bạo trong cơ thể dung hợp.

Càng nhiều tia sấm sét bị Đại Nhật Lôi Nguyên Lực dung hợp, cảm giác đau đớn đó càng dần biến mất, cuối cùng đã không còn dấu vết, thân thể Lâm Động đã bắt đầu thích ứng.

- Thân thể dần trở nên cường đại hơn!

Từng cỗ Đại Nhật Lôi Nguyên Lực dung hợp cả lôi lực bị thân thể Lâm Động điên cuồng thôn phệ. Trong hoàn cảnh đó, Lâm Động cũng dần cảm nhận thấy, thân thể của hắn bất kể trong hay ngoài đều đang dần trở nên mạnh hơn. Cảm

giác này vô cùng rõ ràng, thậm chí hắn còn có thể mơ hồ cảm nhận được, sức mạnh ẩn chứa trong từng thớ thịt đang dần dần tăng lên.

- Dùng Đại Nhật Lôi Nguyên Lực đã dung hợp lôi lực tấn công kinh mạch!

Khi những nguyên lực này cuồn cuộn trong cơ thể, tâm thần Lâm Động vừa động, liền phân ra một cỗ, sau đó mạnh mẽ tấn công vào một đường kinh mạch vốn còn đang bế tắc kia.

Dưới sức tấn công hùng hậu của nguyên lực này, đường kinh mạch kia cũng dần dần được khai thông, tốc độ đó so với tốc độ ngày thường của Lâm Động không biết đã nhanh hơn biết bao nhiêu lần.

Với tốc độ này, không quá hai giờ đồng hồ, hắn đã thuận lợi đánh thông đường kinh mạch này.

Phát hiện ra điều đó, trong lòng Lâm Động xuất hiện chút kích động, nhưng lập tức thu lại, tập trung tinh thần dung hợp lôi lực, sau đó dẫn nhập vào cơ thể, đả thông kinh mạch.

Trên đỉnh núi, sấm sét dày đặc đã bắt đầu yếu dần, mà trên bề mặt thân thể Lâm Động, lúc này quang mang kim sắc lại càng ngày càng nồng đậm, trên da hắn có những tạp chất màu nâu đen bị bài thải ra ngoài.

Khi những tạp chất này dần dần rơi xuống cũng liền để lộ ra lớp da bên dưới, ở đó xuất hiện một màu xanh rất nhạt, nhìn qua giống như màu đồng xanh.

Đám lôi mang này kéo dài gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng chậm rãi tiêu tán.

Lôi quang tiêu tán đi, Lâm Động cũng đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt lôi quang lấp lánh, đem theo vẻ hưng phấn nồng đậm, hiển nhiên hắn đã nhận được không ít lợi ích của dẫn lôi nhập thể.

Lâm Động cúi đầu, sờ sờ vào làn da mình, hắn có thể cảm nhận được lực

lượng dần dần mạnh lên ở dưới đó, thân thể hắn lúc này cũng đã dần trở nên cường hãn.

- Thêm một đạo lôi mang nữa là ta có thể đả thông một đường kinh mạch!

Ánh mắt Lâm Động cháy bỏng nhìn lên bầu trời sấm sét chằng chịt, lần này hắn không còn chút do dự nào nữa, Thiên Lân Cổ Kích trong tay rung lên, lại một đạo nguyên lực bắn đi, bắn vào một tia sấm sét càng lớn hơn lúc trước.

Ầm!

Trên thiên không, sấm sét ầm ì, lôi mang như cự mãng bị chọc giận lao xuống, đâm thẳng vào thân ảnh đang ngồi trên đỉnh núi.

Trong khoảnh khắc lôi quang bộc phát ra, soi sáng cả một khoảnh rừng rậm, lôi uy nồng đậm trong đó khiến không ít Yêu thú phải sợ hãi run rẩy.

Mơ hồ, có tiếng cười sảng khoái của thiếu niên, cùng với tiếng sấm truyền ra xa.

biglove Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 202

Thôn Phệ Sấm Sét.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Sấm sét dày đặc trên thiên không, tiếng sấm như bao phủ khắp rừng rậm, vô số Yêu thú dưới tiếng sấm hung hãn này đều vô cùng hoảng hốt, không dám phát ra một tiếng gầm gừ.

Khi vạn vật đều bị sấm sét làm cho im bặt, trên một đỉnh núi chốc chốc lại phát ra một đạo ánh sáng, đem sấm sét trên thiên không hút xuống, cuối cùng phát ra ánh sáng chói lòa.

Đốm sáng trong quang mang lấp lóe kia tất nhiên chính là Lâm Động. Tính toán một chút thì hắn đã ở trong đám mây sấm sét đó được mười tiếng đồng hồ. Trong thời gian này hắn đã hấp thu tám đạo lôi lực, nhờ đó, thân thể hắn không ngừng cường hãn mà kinh mạch trong cơ thể cũng đã đả thông thêm được bốn đường nữa. Như vậy, bốn mươi bốn đường kinh mạch trong cơ thể đã đả thông được hai mươi bốn đường.

Mười tiếng đồng hồ đả thông bốn đường kinh mạch, tốc độ này là không hề tệ. Dù sao so với bình thường, Lâm Động cho dù có Thuần Nguyên Đan trợ lực cũng phải mất mấy ngày mới có thể đạt được kết quả như vậy.

Lôi lực hiện tại quả là không hề tầm thường!

Vù!

Trên vách đá, Lâm Động thở sâu ra một ngụm khí trắng, trong đám khí đó thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy có điện quang lấp lóe, vô cùng thần kỳ.

Mắt mở to, Lâm Động nhìn đám mây sấm sét trên bầu trời, ở đó đã có dấu

hiệu yếu đi, có lẽ đám mây sấm sét ở đây sắp tiêu tán đi rồi.

Thấy vậy, hắn lại có chút tiếc rẻ chặc chặc lưỡi, sau khi cảm nhận được lợi ích của lôi lực đem lại, hắn phát hiện mình dường như rất thích thú với cảm giác đó.

Bàn tay Lâm Động sờ sờ vào cánh tay, da thịt chỗ đó đã xuất hiện màu xanh nhạt, có nơi đã có chút giống màu đồng xanh. Đây chính là nguyên nhân nhục thân đang dần dần mạnh lên, đợi khi thân thể hắn hoàn toàn biến thành màu đồng xanh, đó cũng là lúc Đồng Lôi Thể đại thành.

Đương nhiên sự biến đổi thành màu đồng xanh này chỉ khi ở trong trạng thái chiến đấu, và khởi động Đồng Lôi Thể thì mới biến thành bộ dạng đó, nếu không thì hình tượng đó cũng quả là đáng sợ. Dù sao Lâm Động cũng không muốn mình biến thành một quái nhân da xanh.

Lâm Động vươn tay ra, một tia Đại Nhật Lôi Nguyên Lực hiện ra trong lòng bàn tay hắn, trong kim sắc đó còn có thể nhìn thấy lôi quang lấp lóe, đó là do lôi lực trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn được dung hợp hết.

Bộp!

Đang cảm nhận tàn dư còn sót lại của lôi lực trong cơ thể, Lâm Động đang muốn thôi động Đại Nhật Lôi Nguyên Lực dung hợp chúng, đột nhiên phát hiện Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung của mình đột nhiên phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Biến cố đột ngột này khiến Lâm Động khẽ sửng sốt, nhưng chưa đợi hắn hoàn hồn trở lại, ba viên Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung đột nhiên trở nên méo mó, sau đó hóa thành ba Dòng xoáy Linh phù, từng cỗ hấp lực chậm rãi khuếch tán ra.

Dưới hấp lực đó, lôi lực còn sót lại trong cơ thể Lâm Động không ngờ dưới con mắt kinh ngạc của hắn, mạnh mẽ tuôn vào nê hoàn cung, cuối cùng bị ba

Dòng xoáy Linh phù hấp thu sạch sẽ.

Những tia lôi lực này bị Dòng xoáy Linh phù hấp thu, Lâm Động có thể cảm nhận thấy rõ ràng một tia điện mang rất nhỏ không ngờ lượn lờ bên ngoài Dòng xoáy Linh phù kia.

Hơn nữa, khi điện mang này xuất hiện, Lâm Động phát hiện thấy tinh thần lực của hắn dần dần trở nên ngưng luyện, biến hóa đó giống như tinh thần lực bị lôi lực ngưng luyện qua vậy.

- Cái này… Nhìn thấy cảnh đó, Lâm Động có chút không hiểu nổi. Hắn lần đầu tiên nghe nói tinh thần lực có thể thôn phệ lôi lực. Phải biết rằng, cho dù là Đại Nhật Lôi Nguyên Lực trong cơ thể hắn cũng chỉ có thể dung hợp cùng lôi lực mà thôi, nhưng Bản mệnh Linh phù trước mặt này không ngờ lại có thể trực tiếp thôn phệ lôi lực.

Hai cái này, không phải là một sự chênh lệch đơn giản!

Lâm Động sửng sốt trong chốc lát mới có chút tỉnh táo trở lại, ánh mắt lóe lên, liền có một đạo tinh thần lực từ trong mắt bắn ra. Lúc này tinh thần lực vốn dĩ vô hình không ngờ lại pha trộn chút điện quang. Trong lúc phát ra, lực sát thương rõ ràng mạnh hơn không ít so với trước đây. Hiển nhiên, Bản mệnh Linh phù sau khi nuốt lôi lực cũng đã khiến cho tinh thần lực mạnh lên không ít.

- Đó là nhờ vào Bản mệnh Linh phù?

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, hắn biết rằng, ngọn nguồn của mọi việc này có lẽ là do Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung gây ra. Thứ này quả thật vô cùng kỳ bí, sức mạnh thôn phệ kia không chỉ có thể hấp thu tinh thần lực của người khác, thậm chí ngay cả lôi lực cũng có thể hấp thu được.

- Linh phù thật mạnh!

Phát hiện ra tình huống này, trong lòng Lâm Động cũng nảy sinh sự vui

mừng điên cuồng. Năng lực của linh phù này quả thật đáng sợ, hơn nữa theo như tiểu điêu nói thì chỉ là loại Linh phù diễn tiến từ Tổ phù mà ra. Như vậy, Tổ phù có lẽ còn có năng lực hủy diệt cả đất trời.

- Nếu quả thật như vậy thì có thể dựa vào đó mà tu luyện tinh thần lực.

Lâm Động ngẩng đầu lên, nhìn mây đen đã chuẩn bị tiêu tán đi hết, đột nhiên cười lớn, ngón tay điểm lên thiên không, liền bắn ra một đạo nguyên lực, lần này hắn trực tiếp lựa chọn tia sấm sét to bằng hai cánh tay.

Đối mặt với sự khiêu khích của Lâm Động, tia sấm sét kia phát ra tiếng gầm rú tức giận, sau đó hóa thành lôi quang, bắn thẳng xuống dưới.

Lâm Động ngẩng đầu lên, nhìn lôi quang đang bắn thẳng xuống, khẽ mỉm cười, tâm thần vừa động, ba viên Bản mệnh Linh phù từ trong nê hoàn cung bay ra, sau đó hóa thành ba Dòng xoáy Linh phù trên đỉnh đầu.

- Tiểu tử này muốn làm gì?

Tiểu điêu đứng ở xa nhìn thấy cảnh này đột nhiên sửng sốt.

Ầm!

Lôi quang hung hăng đập mạnh xuống ba Dòng xoáy Linh phù chỉ bằng bàn tay, tuy nhiên, sự tan rã như trong tưởng tượng đã không xuất hiện. Ba Dòng xoáy Linh phù điên cuồng chuyển động, lực thôn phệ cường hãn phát tán ra, trực tiếp đem sức mạnh của sấm sét kia hấp thu cả vào.

Nhìn lôi quang nhanh chóng trở nên mỏng manh, trong mắt tiểu điêu cũng xuất hiện vẻ chấn kinh nồng đậm, giây lát sau mới thì thào tự nói:

- Tiểu tử này, gan cũng không nhỏ, không ngờ dám thôn phệ cả lôi lực, tuy nhiên Bản mệnh Linh phù của hắn cũng thật ghê gớm, chỉ là một Linh phù diễn tiến từ Tổ phù ra đã có năng lực như vậy, có nhân duyên này chưa biết chừng thực sự sẽ có được Tổ phù trong truyền thuyết a… Xì xì!

Đạo lôi quang kia bị ba Dòng xoáy Linh phù dần dần nuốt chửng, dòng xoáy kia cũng dần trở nên rực rỡ, lôi quang trong đó không ngừng lấp lóe.

Ào ào!

Khi lôi quang kia hoàn toàn bị hấp thu hết, trong ba Dòng xoáy Linh phù xuất hiện tiếng động như tiếng nước chảy. Tiếp theo đó, Lâm Động liền cảm thấy đầu óc càng ngày càng tỉnh táo, tinh thần lực trong linh phù cũng với tốc độ kinh người trở nên ngưng luyện, cường đại hơn.

Vù!

Điện quang lóe lên, kéo dài trong gần mười phút mới dần mờ xuống, ba Dòng xoáy Linh phù lại biến thành ba viên Bản mệnh Linh phù, bay vào trong nê hoàn cung, trở nên an tĩnh, không ngừng nuốt vào nhả ra tinh thần lực có kèm theo cả từng tia điện mang.

Thôn phệ một đạo sấm sét, Lâm Động có thể phát hiện thấy tinh thần lực của hắn so với trước đã cường hãn hơn hai phần. Với tốc độ lớn mạnh này muốn đạt tới Phù sư Tứ ấn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hơn nữa, tốc độ lớn mạnh nhanh chóng như vậy lại không hề có di chứng gì, bởi lôi lực này vốn đã có năng lực ngưng luyện, không cần lo lắng chuyện nền móng không vững chắc.

- Đúng là thứ tốt!

Hai mắt Lâm Động lấp lánh, lôi điện mà người khác nhìn thấy liền tránh đi trong mắt hắn lại trở thành vật đại bổ hoàn hảo, không chỉ có thể cường hóa thân thể, đả thông kinh mạch thậm chí ngay cả tinh thần lực cũng có thể ngưng luyện.

- Nhưng thật đáng tiếc, sấm sét này chuẩn bị tan rồi.

Lâm Động ngẩng đầu nhìn lên thiên không, hơi có chút nuối tiếc, nếu có thể

tiếp tục tu luyện như vậy, thì tốc độ tiến triển sẽ là rất nhanh.

Đương nhiên, cảm giác nuối tiếc này chỉ có trong giây lát, sấm sét này có lẽ ngày sau vẫn còn gặp nhiều, chỉ cần nắm lấy cơ hội là được. Đây là một con đường để gia tăng tốc độ tu luyện, Lâm Động tự nhiên không dễ dàng từ bỏ.

- Phù!

Thở nhẹ một hơi, Lâm Động đứng dậy, thu cổ kích trong tay trở về túi Càn Khôn, sau đó nhìn về phía tiểu điêu và Tiểu Viêm ở xa, đột nhiên tức giận nói:

- Còn nhìn cái gì, đi!

- Grào!

Nghe thấy thanh âm của Lâm Động, Tiểu Viêm đột nhiên rống lên một tiếng, sau đó nhanh chóng lao tới, dụi đầu vào người Lâm Động như đang lấy lòng, không thèm để ý trên đầu nó vẫn còn dấu tích máu thịt của những con Yêu thú khác đang dính trên đó.

- Tiểu tử, không sao chứ?

Tiểu điêu cũng bay tới, đáp trên vai Lâm Động, cười tủm tỉm nói.

Lâm Động lườm hắn một cái, nhìn sấm sét đã biến mất trên thiên không, khóe mép hiện ra một nụ cười, nói:

- Cảm giác không tệ, sau này cứ tu luyện như vậy đi… Tiểu điêu sửng sốt, hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Động đã bị nghiện cách tu luyện này, đành lắc đầu nói:

- Biến thái thật!

Về tiếng lẩm bẩm của hắn, Lâm Động không thèm để ý. Sức mạnh của Lâm Động đối với hắn có rất nhiều hiệu quả, tuy ban đầu có chút khó chịu, nhưng

những cơn đau đớn này so với sức mạnh được tăng cường hiển nhiên có thể bỏ qua.

- Đi thôi, trong thời gian tiếp theo ta phải cố gắng đả thông toàn bộ kinh mạch, không có thực lực thì không có cách nào đi tranh đoạt Tổ phù kia.

Lâm Động cười cười, vươn vai một cái, nhảy lên lưng Tiểu Viêm, sau đó huýt sáo một cái, Tiểu Viêm đột nhiên phát ra một tiếng gầm lớn, hóa thành một đạo thân ảnh đỏ rực lao đi.

- Tên này đúng là một kẻ điên khi tu luyện, tuy nhiên nghị lực đó quả thật không tệ. Cứ như vậy thì việc đuổi kịp Lâm Lang Thiên cũng không phải là chuyện không thể.

Nhìn thân ảnh của Lâm Động, tiểu điêu cũng cười, móng vuốt chắp sau lưng, phiêu hốt bay theo sau.

biglove Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 203

Tiểu Viêm Gặp Nguy.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Vương triều Đại Viêm đất đai rộng lớn, ít nhất trong mắt Lâm Động thì có thể coi là vô cùng rộng lớn, đó là kết luận sau hai tháng hắn đi lại trong rừng sâu mà vẫn không nhìn thấy được điểm cuối.

Trên một cây lớn trong rừng rậm, một đạo thân ảnh đang đứng thẳng, ánh mắt nhìn ra khoảng rừng mênh mông không nhìn thấy điểm cuối, trong lòng phảng phất trở nên tĩnh lặng rất nhiều.

Đạo thân ảnh này hơi có chút mệt mỏi, tóc xõa trên vai, y phục rách rưới. Tuy nhiên mặc dù hình tượng không đẹp đẽ, nhưng lại có một cỗ khí tức sắc bén, giống như lưỡi kiếm đang từ trong thân thể hắn tỏa ra. Trong ánh mắt tĩnh lặng mơ hồ như có quang mang rung động, phảng phất ẩn giấu dưới đó là một con mãnh hổ lúc nào cũng có thể giương nanh múa vuốt.

Đạo thân ảnh này tất nhiên chính là Lâm Động. Trong hai tháng qua hắn đã sống cuộc sống ăn tươi nuốt sống như người nguyên thủy, mỗi ngày đều là chiến đấu với Yêu thú, tuy vô cùng vất vả và nguy hiểm nhưng lợi ích với Lâm Động thì không nói cũng biết. Kinh nghiệm chiến đấu tích lũy được từ trong chiến đấu vượt xa so với bế quan tu luyện.

Cường giả thực sự không phải chỉ ngồi tu luyện mấy chục một trăm năm là có thể luyện thành!

Gió nhẹ lướt qua, thổi bay từng mảnh y phục rách nát của Lâm Động, chỉ thấy da thịt chỗ đó đã hiện ra màu xanh thẫm, nhưng màu xanh này không phải

lúc nào cũng có, có lúc rất rõ ràng, có lúc lại rất mờ nhạt.

Từ sau khi biết được lợi ích của việc hấp thu lôi lực, Lâm Động liền như bị nghiện, trong thời gian về sau chỉ cần có sấm sét xuất hiện hắn liền lập tức nhảy lên đỉnh núi, dẫn động sấm sét, tôi luyện thân thể và tinh thần lực.

Dưới hình thức tu luyện người thường cảm thấy như tự tìm cái chết đó, tốc độ tiến bộ của Lâm Động cũng vô cùng kinh người, bốn mươi bốn đường kinh mạch Đại Nhật Lôi Thể đã bị Lâm Động đả thông đến bốn mươi ba đường, chỉ còn một đường duy nhất vẫn ngoan cố kháng cự.

Kinh mạch đã đả thông nhiều như vậy, nguyên lực trong cơ thể Lâm Động cơ hồ đã hoàn toàn chuyển hóa thành Đại Nhật Lôi Nguyên Lực, sức chiến đấu đó so với khi mới rời khỏi Viêm Thành ít nhất dã tăng lên hai ba lần. Hắn hiện nay nếu giao thủ với Thạch Thành chủ của Viêm Thành một lần nữa, hắn tin rằng sẽ không đến nỗi sức cùng lực kiệt như trước đây.

Hơn nữa, sức mạnh của nhục thân dưới sự tôi luyện của sấm sét cũng trở nên vô cùng cường hãn, tuy vẫn chưa thể tu luyện ra Đồng Lôi Thể, nhưng Lâm Động có tự tin chỉ cần dựa vào nhục thân này mà không cần dùng bất cứ nguyên lực nào cũng có thể đấu ngang ngửa với bất cứ cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn nào.

Đồng thời với việc nhục thân và nguyên lực trở nên cường hãn, tinh thần lực của Lâm Động đồng thời cũng được lôi lực tôi luyện. Ba viên Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung, viên ở trong cùng đã xuất hiện một vết nứt, đây là dấu hiệu sắp đột phá lên Phù sư Tứ ấn.

Chỉ cần thành công tiến lên Phù sư Tứ ấn, tới lúc đó cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành cũng không thể tạo được sự uy hiếp gì với Lâm Động. Thậm chí, cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành hắn cũng có thể sẵn sàng nghênh chiến.

- Phù!

Đứng trên cây cao chọc trời, Lâm Động đột nhiên thở ra một đám khí trắng, âm thầm cảm nhận những biến hóa trong cơ thể. Giây lát sau, nhíu mày một cái, thì thào:

- Đường kinh mạch cuối cùng… không ngờ khó đả thông tới vậy.

Đại Nhật Lôi Thể vốn dĩ chỉ có bốn mươi ba đường kinh mạch, nhưng qua sự cường hóa của thạch phù không ngờ lại xuất hiện thêm một đường kinh mạch nữa, đường kinh mạch này khó đả thông tới nỗi khiến người ta đau đầu. Bởi vì Lâm Động đã hấp thu mười đạo lôi lực vẫn không thể đả thông được nó, độ khó đó quả là cường hãn!

Hơn nữa, nếu không đả thông được đường kinh mạch cuối cùng này, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực trong cơ thể Lâm Động không thể chuyển động tới cực hạn, từ đó mà ngăn trở sự tu luyện Đồng Lôi Thể.

- Đường kinh mạch cuối cùng này quả là khó đả thông, hơn nữa Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung của ngươi cũng đã ở trong thời khắc quan trọng nhất, chỉ cần bước được một bước này, thực lực của ngươi sẽ đột phá mạnh mẽ.

Tiểu điêu bay lượn sau lưng Lâm Động, mở miệng nói.

Lâm Động bất đắc dĩ gật đầu, dường như lúc này cũng chỉ có thể chờ đợi thời khắc đó xảy ra.

- Chúng ta hiện tại có lẽ ở trong phạm vi của quận Đại Dương, nơi này đã cách xa quận Thiên Đô rồi, với tốc độ này, thêm ba tháng nữa liền có thể tới được phạm vi của quận Đại Hoang.

Lâm Động từ trong túi Càn Khôn lôi ra tấm bản đồ, sau khi xem xét liền nói.

- Thời gian còn lại nhất định phải đả thông đường kinh mạch còn lại, đồng thời đem Đồng Lôi Thể tu luyện thành công.

Khẽ nắm tay lại, Lâm Động lộ ra vẻ kiên định. Quận Đại Hoang hỗn loạn và

nguy hiểm, ngay cả một người chưa từng đặt chân tới cũng đã nghe tới. Ở nơi đó, nếu không có thực lực thì không thể làm được việc gì.

- Đi, tiếp tục tu luyện!

Thu lại bản đồ trong tay, ánh mắt Lâm Động sáng lên, thân hình như đại bàng tung cánh lướt qua rừng rậm. Thiên Lân Cổ Kích trong tay vũ động, kim quang bá đạo phát tán ra, trong rừng rậm lại phát tới tiếng gầm gừ phẫn nộ của Yêu thú, nguyên lực ba động hùng hậu khuếch tán ra trong rừng rậm.

o0o Ầm!

Trong rừng cây rậm rạp, một đạo thân ảnh và một đầu Yêu thú va mạnh vào nhau, thể hình hoàn toàn không tương thích nhưng lại có một kết quả khiến tất cả bất ngờ.

Yêu thú thân hình to lớn đó bị bay đi, để lại một rãnh sâu trên mặt đất. Nhưng không đợi Yêu thú đó phẫn nộ phản kích, thân ảnh kia đã lại lướt tới, chỉ phong sắc bén điểm trên đầu Yêu thú, ầm một tiếng, óc trắng bắn ra.

Một chỉ xuyên thủng đầu cứng như thép của Yêu thú, khuôn mặt Lâm Động cũng hiện lên một nụ cười, thuận tay đem máu tươi trên ngón tay lau đi.

Thực lực của Yêu thú này cho dù là cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn cũng không thể thu thập được, nhưng hiện tại trong tay hắn đã một đòn mất mạng.

Trong thời gian đi xuyên rừng vừa qua, Yêu thú nào Lâm Động cũng đã từng gặp, thậm chí khí tức của một số Yêu thú so với Lâm Lang Thiên còn khủng bố hơn, may mà có tiểu điêu nhắc nhở trước, nếu không đụng phải thì e rằng chỉ còn đường chết.

Lâm Động xếp bằng trên đất, đem tinh hạch trong não Yêu thú kia lấy ra, sau đó nhắm mắt lại, hơi nghỉ ngơi một chút, đợi Tiểu Viêm đi kiếm ăn bên ngoài

quay lại.

Lần đợi này kéo dài gần nửa tiếng, lông mày của Lâm Động cũng khẽ nhíu lại.

Lúc bình thường Tiểu Viêm sẽ không đi lâu như vậy. Trong lúc nhíu mày, một tia tinh thần lực cũng nhanh chóng từ nê hoàn cung lan ra, sau đó nhanh chóng tỏa ra xung quanh.

- Ồ?

Tinh thần lực lan tỏa ra, không lâu sau sắc mặt Lâm Động đột nhiên biến đổi, mạnh mẽ đứng lên, mục quang âm trầm nhìn về hướng Tây, ở đó hắn đã cảm nhận được khí tức của Tiểu Viêm, hơn nữa còn có không ít khí tức của con người.

Tiến nhập vào rừng rậm lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Lâm Động phát hiện được khí tức của con người. Tuy nhiên lần này có lẽ không phải việc tốt.

Mục quang lóe lên, bàn chân Lâm Động vừa điểm đất, thân hình đi lao vào trong rừng cây, nhanh chóng lướt về phía có khí tức truyền tới.

o0o Trong rừng rậm toàn cây chọc trời, có một bãi đất trống đầy lá khô, lúc này trên bãi đất trống đó có bóng người thấp thoáng, một vài tiếng gào thét lan ra.

- Hừ, Hỏa Mãng Hổ này không ngờ có thể lớn tới mức độ này, thật là hiếm gặp, bắt lấy cho ta. Bắt về nuôi dưỡng cho tốt sẽ không tầm thường đâu!

Trên bãi đất trống, một thanh niên mặc áo đen lúc này sắc mặt ngưng trọng nhìn vào một con mãnh hổ đỏ rực đang bị đám người vây quanh. Ở cuối đuôi mãnh hổ có một con cự mãng đỏ rực đang nhe răng tức giận. Một mùi tanh lan ra, chính là Tiểu Viêm lúc trước đang đi kiếm ăn.

Xung quanh thanh niên này tụ tập không ít người, xem ra người này thân

phận không thấp, mà những người kia đứng cũng rất ăn ý, đem người thanh niên bảo vệ không có chút sơ hở.

Nghe thấy tiếng của thanh niên này, những người đang bao vây Tiểu Viêm kia đột nhiên lên tiếng đáp, nguyên lực ba động, dây thừng trong tay đã ném về phía Tiểu Viêm.

- Grào!

Đối mặt với công kích của những người này, Tiểu Viêm cũng lộ ra vẻ hung tợn, chân trước nhấc lên liền hóa thành một đạo hồng ảnh tránh đi, trảo phong vũ động, một vài kẻ xui xẻo lập tức bị phanh thây.

- Thiếu gia, Hỏa Mãng Hổ này có chút cổ quái, e rằng cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn cũng khó mà thu thập được nó. Thật là kỳ quái, Hỏa Mãng Hổ này sao có thể mạnh được như thế?

Nhìn dáng vẻ hung dữ của Tiểu Viêm, một nam tử trung niên đứng cạnh thanh niên kia nhíu mày nói.

- Hừ, nếu không phải có chút cổ quái, bổn thiếu gia ta đã không có hứng thú với nó. Tào thúc, ngươi đem hai cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn bắt lấy súc sinh này, làm nhanh lên, không được để lỡ việc chính.

Thanh niên áo đen cười nhạt nói.

- Dạ!

Nghe thấy vậy, nam tử trung niên đột nhiên đáp lời, tay vung lên, hai nam tử bên cạnh bước ra, khí tức của bọn họ rất cường hãn, hiển nhiên đều đã tiến vào Nguyên Đan Đại viên mãn.

- Động thủ!

Ba người hiển nhiên thường xuyên liên thủ đối địch, bởi vậy hành động rất ăn

ý, thân hình vừa động liền đã hợp thành trận hình tam giác, đem Tiểu Viêm phong tỏa trong phạm vi rất hẹp.

- Grào!

Nhìn thấy phạm vi bị thu hẹp, Tiểu Viêm đột nhiên gầm lớn, trảo phong đủ để xé nát vách đá sắc bén quét về phía ba người.

- Nghiệt súc, còn dám phản kháng?

Thấy Tiểu Viêm mãnh liệt phản kháng, ba vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đột nhiên hừ lạnh. Ba người nhất tề ra tay, nguyên lực hùng hậu phảng phất đan thành một cái lưới, đem Tiểu Viêm khóa chặt lại, ba cánh tay lớn hung hãn và giảo hoạt đặt xuống người Tiểu Viêm.

Ầm!

Nguyên lực ba động, Tiểu Viêm bị chấn bay lại, tuy không có thương thế gì nhưng ánh mắt đã phẫn nộ tới đỏ rực.

- Súc sinh này phòng ngự thật mạnh, quả nhiên thú vị!

Thanh niên áo đen nhìn thấy ngay cả ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đều không tạo được thương thế gì cho Tiểu Viêm, đột nhiên vui mừng nói.

- Trói!

Ba vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng bước lên một bước, hai ngón tay khoanh lại, một đạo quang tuyến nguyên lực bắn mạnh ra, giống như dây trói lao đi, đem Tiểu Viêm trói chặt lại.

- Grào!

Thân thể bị trói, Tiểu Viêm đột nhiên điên cuồng giãy dụa, nhưng bị ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn khống chế chặt.

- Súc sinh, xem ngươi còn hung hãn đến đâu?

Thấy Tiểu Viêm bị trói, ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn cũng cười lạnh nói, thanh niên áo đen ở không xa càng cười lớn.

Vù!

Tuy nhiên, khi những người khác đang định tiến lên trói Tiểu Viêm lại, một đạo kình phong sắc bén đột nhiên từ trong rừng bay ra, đem vòng trói nguyên lực kia chấn cho vỡ tan.

- Ai?

Biến cố bất ngờ khiến ba vị cường giả sắc mặt đại biến, lớn tiếng quát.

Vù!

Nhưng mà, đáp lại tiếng quát của bọn họ không phải là câu trả lời, mà là một đường kích mang lao tới với kình phong vô cùng sắc bén.

biglove Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 204

Địch Gia Quận Đại Dương.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Muốn chết!

Khi kích ảnh sắc bén kia lao đến, ba vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn cũng sửng sốt một chút, nhưng rồi lập tức sắc mặt trở nên âm lãnh. Quát to lên, ba người nhất tề ra tay, va mạnh vào kích ảnh kia.

Ầm!

Khoảnh khắc tiếp xúc, sắc mặt ba vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đại biến, bởi vì lần này bọn họ đã cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ trên kích ảnh kia. Lực lượng đó đã vượt xa Nguyên Đan Đại viên mãn!

Kình phong ba động cường hãn trong giây lát tiếp xúc liền nổ bùng ra, lá khô trên mặt đất trực tiếp bị chấn bay đi. Ngay sau đó, thân thể ba vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đều chật vật bay ngược trở lại, rơi bịch xuống đất.

Nhìn thấy ba vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn vừa đánh đã bại, những người xung quanh đột nhiên sửng sốt.

- Ai?

Sắc mặt thanh niên áo đen kia cũng phát lạnh, mục quang lãnh liệt nhìn về phía rừng sâu, quát lên.

Vù!

Tiếng quát của thanh niên áo đen vừa dứt, tiếng phá gió liền vang lên, tiếp đó

một đạo thân ảnh mạnh mẽ từ trong rừng lao ra, đáp xuống cạnh Tiểu Viêm, mục quang lạnh lẽo nhìn vào thanh niên áo đen kia.

Nhìn thấy người đó hiện thân, thanh niên áo đen và ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đều sửng sốt, hiển nhiên không ngờ rằng người này lại trẻ đến vậy.

Tuy nhiên bọn họ vẫn có chút nhãn lực, tuy người trước mắt nhìn rất trẻ, nhưng khí tức lại khá sắc bén, hiển nhiên là cũng có chút bản lĩnh.

- Chư vị vô duyên vô cớ ra tay với đồng bọn của ta, không khỏi có chút thất thố rồi?

Người vừa hiện thân chính là Lâm Động đã nhanh chóng chạy tới. Hắn vươn tay đem dây trói nguyên lực trên người Tiểu Viêm dứt sạch đi, trong ánh mắt nộ hỏa lấp lánh, miệng thản nhiên nói.

Nghe thấy vậy, người thanh niên áo đen khẽ nheo mắt, chợt cười nói:

- Bằng hữu, Hỏa Mãng Hổ của ngươi ta rất có hứng thú, nếu ngươi là chủ nhân của nó, vậy thì tốt, ngươi bán nó cho ta, ta trả ngươi một cái giá khiến ngươi hài lòng.

Lời của hắn là lời thương lượng, nhưng ngữ khí lại không hề cho người khác quyền được lựa chọn.

Lâm Động liếc hắn một cái, thanh âm vẫn bình thản:

- Không bán!

Nhìn thấy Lâm Động không hề khách khí, thanh niên áo đen cũng hơi sững người, tiếp đó ánh mắt trầm xuống.

- Tiểu tử, đừng có không biết điều, thiếu gia nhà ta là người của Địch gia tại quận Đại Dương!

Lời Lâm Động vừa dứt, ba vị cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn cũng lên tiếng quát lớn.

- Quận Đại Dương, Địch gia?

Lâm Động hơi nhíu mày, đối với gia tộc này hắn tất nhiên chưa hề nghe qua. Nhưng kể quả có nghe qua thì đã sao? Ngay cả Vương Viêm của Gia tộc Vương thị hắn còn dám cướp, Địch gia này là cái thá gì chứ?

- Đi!

Vỗ nhẹ vào Tiểu Viêm vẫn đang há rộng mồm thở hồng hộc, Lâm Động không thèm để ý tới đám người này, quay người định đi.

- Đồ cứng đầu ngu xuẩn!

Nhìn Lâm Động quay người định đi, ánh mắt ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn kia đột nhiên âm trầm xuống, nhìn về phía thanh niên áo đen kia. Thấy hắn gật đầu, nguyên lực cường hãn liền đột nhiên từ trong cơ thể ba người bột phát ra.

Vừa nãy tuy bị chút thua thiệt, nhưng bọn chúng tin rằng đó là do bọn chúng bị bất ngờ, bọn chúng không tin rằng thanh niên trẻ tuổi này lại là đối thủ của ba người bọn họ.

Ầm!

Ba đạo nhân ảnh lao lên, giống như kền kền vồ mồi, nguyên lực rung động, trảo phong vô cùng sắc bén.

- Tê Phong Trảo!

Tiếng phá gió chói tai xèo xèo vang lên, trảo phong của ba người vây chặt tất cả những đường lui của Lâm Động, uy lực liên thủ của ba người họ đủ đưa một cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn vào chỗ chết.

Phát hiện thấy kình phong sắc bén đang ầm ầm kéo tới, cước bộ của Lâm Động cũng dừng lại, sắc mặt dần trở nên âm lãnh. Hắn giơ tay ra vỗ nhẹ vào Tiểu Viêm đang định lao lên tấn công, quay người lại, ngẩng đầu lên, mục quang lạnh lẽo nhìn ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đang tấn công tới.

- Tiểu tử, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, vậy thì đừng trách chúng ta!

Nhìn Lâm Động đang gần trong gang tấc, ba người bọn họ cười lạnh một tiếng, kình phong trong tay càng trở nên sắc bén.

Ầm!

Tuy nhiên, nụ cười lạnh trên mặt bọn chúng không kéo dài lâu, trước mắt liền đột nhiên xuất hiện kim quang rực rỡ. Sau đó bọn họ liền nhìn thấy bàn tay bao phủ kim quang với một tư thế vô cùng hung bạo mạnh mẽ đánh về phía bọn họ.

Nắm đấm đó không hề có góc độ xảo diệu gì, chỉ có duy nhất lực lượng vô cùng hung bạo, nhưng dưới sức tấn công của lực lượng này, trảo phong của ba người đột nhiên tan rã, liền sau đó quyền ảnh vũ động, đánh mạnh xuống chưởng trảo của bọn họ.

Rắc!

Trong giây phút va chạm, mơ hồ có tiếng xương gãy vang lên. Lập tức mọi người liền thấy, ba người vừa rồi còn tấn công mãnh liệt thì nay lại mạnh mẽ bay ngược lại phía sau, máu tươi phun ra, cuối cùng thê thảm đập mạnh vào một thân cây lớn.

Nhìn ba người phun máu tươi bay đi, hiện trường đột nhiên im lặng. Thậm chí nụ cười trên mặt thanh niên áo đen kia cũng trở nên cương cứng, hiển nhiên là không ngờ rằng Lâm Động lại có thể dễ dàng đánh bại ba cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn đến như vậy.

Thanh niên áo đen hơi nheo mắt lại, nhìn Lâm Động đứng im tại chỗ, dường như còn không hề động đậy, ánh mắt hàn quang lấp lánh:

- Hà hà, không ngờ ở đây có thể gặp một nhân vật khó chịu, tuy nhiên, người của Địch gia, nếu đã đánh vào thì e rằng sẽ bị phiền phức không nhỏ.

Trong khi thanh niên áo đen nói, không ít người xung quanh sắc mặt cũng không thân thiện nhìn Lâm Động, bước chân di chuyển không ngờ đem Lâm Động bao vây lại.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lâm Động cũng âm trầm xuống, hắn nhìn thanh niên áo đen, chậm rãi nói:

- Các ngươi đả thương đồng bạn của ta, ta đã không thèm so đo, nhưng nếu còn không biết tốt xấu thì không cần biết Địch gia cái cóc khô gì, đánh cho bằng hết!

- Có gan!

Nghe thấy những lời này, khóe miệng thanh niên áo đen khẽ nhếch lên, sắc mặt cũng trở nên âm lãnh, cánh tay nâng lên.

Xuy!

Nhìn thấy tên này vẫn không chịu dừng tay, sự nhẫn nại của Lâm Động cũng đã hết, tay nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích đã xuất hiện, nguyên lực kim sắc ào ào tuôn ra, thân hình biến thành một đạo kim quang lướt đi, Thiên Lân Cổ Kích trong tay nhằm thẳng vào cổ họng thanh niên áo đen.

- Ngăn hắn lại!

Nhìn thấy Lâm Động không ngờ thực sự dám hạ thủ, đám tùy tùng của thanh niên áo đen đột nhiên hét to lên. Lập tức có hơn chục người lao lên.

Nhưng chưa đợi bọn chúng chạm được vào Lâm Động, kích ảnh đã quét tới,

chấn mạnh trên người bọn họ, khiến bọn họ thổ huyết bay đi.

- Hừ!

Nhìn thấy Lâm Động dễ dàng phá nát mấy tầng bao vây lao về phía mình, sắc mặt thanh niên áo đen cũng trở nên âm lãnh. Tay hắn nắm lại, một thanh trường thương màu xanh liền xuất hiện trên tay. Trên trường thương thanh quang tuôn động, có ba động không yếu truyền ra, hiển nhiên là một Linh bảo không tệ.

Thanh niên áo đen này tuổi ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, thực lực không yếu, cũng đã đạt tới Nguyên Đan Đại viên mãn. Hiển nhiên thế lực đằng sau hắn cũng không hề yếu, nếu không muốn ở tuổi này mà đạt được thực lực đó, không có tiền bạc hùng hậu chống đỡ cho là việc vô cùng khó khăn.

Có thực lực như vậy, thêm vào Linh bảo trong tay, thanh niên áo đen hiển nhiên vô cùng tự phụ. Với thực lực của hắn nhìn khắp đám tiểu bối trong quận Đại Dương, người có thể thắng được hắn vô cùng ít ỏi.

Cho nên Lâm Động trước mặt còn ít tuổi hơn hắn, hắn đương nhiên sẽ không lùi bước.

- Thanh Quang Sát!

Cánh tay thanh niên áo đen rung lên, trường thương trong tay thanh quang tuôn ra, phảng phất che rợp cả phiến rừng rậm này. Trong thanh quang, vô số hàn mang tàn bạo mà xảo quyệt đâm vào những yếu điểm trên người Lâm Động.

Keng keng!

Đối mặt với thế công của thanh niên áo đen, Lâm Động chỉ cười lạnh, tâm thần vùa động, lớp da trên người liền biến thành màu đồng xanh, hàn mang bắn trúng thân thể phát ra những tia lửa nhưng không thể phá vỡ được lớp phòng ngự của Lâm Động.

Nhìn thấy một màn kia, sắc mặt thanh niên áo đen rốt cuộc biến sắc. Tuy

nhiên không đợi hắn lui lại, Lâm Động đột nhiên bước lên, bắt lấy trường thương kia, chưởng ấn nhanh như thiểm điện đánh vào ngực thanh niên áo đen.

Bịch!

Kình phong mạnh mẽ bắn ra, thanh niên áo đen bị một chưởng đánh bay đi, trường thương trong tay đã bị Lâm Động cướp lấy.

Thanh niên áo đen chật vật rơi xuống, nhưng dường như không có thương thế gì. Điểm này Lâm Động cũng không hề thấy kỳ lạ, vừa rồi khi đánh vào ngực hắn liền phát hiện ra hắn dường như mặc một loại áo giáp có lực phòng ngự rất mạnh, chưa biết chừng còn là một kiện Linh bảo phòng ngự.

- Thứ này coi như là tiền lời!

Lâm Động một tay cầm Thiên Lân Cổ Kích, một tay cầm trường thương thanh quang, liếc mắt nhìn thanh niên áo đen, thản nhiên nói.

- Ngươi dám?

Thanh niên áo đen sắc mặt âm lãnh, lạnh lùng quát.

Lâm Động cũng không để ý tới hắn, bước đi về phía rừng sâu. Những tùy tùng bên cạnh cũng không dám ra tay ngăn lại, thực lực Lâm Động thể hiện ra khiến bọn chúng hiểu rằng, những người ở đây không ai là đối thủ của hắn.

Không có ai ngăn trở, Lâm Động chuẩn bị biến mất vào rừng sâu. Đột nhiên, một tiếng cười khẽ chợt từ trên không rơi xuống:

- Hà hà, vị tiểu huynh đệ, việc này là do tiểu nhi không đúng, huynh đệ giáo huấn là được rồi, nhưng còn Thanh Nguyên Thương mong là hãy lưu lại.

Thanh âm đột nhiên truyền tới khiến cước bộ của Lâm Động cũng dừng lại.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh xoáy lại, nhìn đạo thân ảnh từ trên không đáp xuống,

ánh mắt không hề có chút bất ngờ. Sớm từ lúc ra tay, hắn liền cảm nhận thấy sự tồn tại của người này.

Thân ảnh từ trên không hạ xuống thân mặc áo bào xanh, tuổi cũng không ít, trên đầu có ít tóc bạc, nhưng ánh mắt sáng ngời có thần, hiển nhiên là kẻ có địa vị cao. Lúc này, hắn đang mỉm cười nhìn Lâm Động, ánh mắt thâm sâu ẩn giấu thâm ý sâu xa.

- Tạo Hình Cảnh tiểu thành?

Lâm Động liếc người này, không hề có chút sợ hãi, với thực lực hiện tại của hắn đã có thể đương đầu với cường giả ở tầng lớp này. Hắn đem trường thương thanh quang vứt xuống đất, nói một câu khiến bọn người thanh niên áo đen khuôn mặt bạo nộ:

- Muốn lấy về cũng được, dùng Thuần Nguyên Đan đổi!

biglove Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 205

Địch Đằng.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Tiểu tử, ngươi thực sự muốn chết sao?

Nhìn thấy Lâm Động lúc này vẫn còn ương ngạnh như vậy, thanh niên áo đen kia mặt âm lãnh lại, nghiến răng nói.

- Hà hà, nếu vị tiểu huynh đệ này thực sự thiếu Thuần Nguyên Đan thì Địch gia ta có thể giúp đỡ một ít, kết bạn rộng rãi là phương châm hành động của Địch gia chúng ta.

Trung niên áo bào xanh kia hiển nhiên cũng bị những lời rất trực tiếp của Lâm Động làm cho sững sờ một chút, tuy nhiên hắn tâm cơ rất sâu sắc, trên mặt không hề có chút tức giận, cười nói.

- Hai vạn Thuần Nguyên Đan ta nghĩ cái giá đó không đắt.

Lâm Động cười nhạt nói.

Nghe thấy cái giá đó, thanh niên áo đen sắc mặt vô cùng khó coi, thậm chí trung niên áo bào xanh nụ cười cũng thu lại không ít. Đây rõ ràng là hành động tống tiền giữa ban ngày, hai vạn Thuần Nguyên Đan không phải là con số nhỏ, bởi vậy không khí ở đây cũng âm thầm trở nên căng thẳng hơn nhiều.

Nhưng Lâm Động lại như không phát hiện thấy sự thay đổi này, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng Đại Nhật Lôi Nguyên Lực trong cơ thể đã dần dần thôi động, mơ hồ có tiếng sấm rất khẽ đem theo ba động kỳ lạ truyền ra.

Loại ba động này người thường không thể cảm nhận được, nhưng trung niên áo bào xanh kia dường như đã phát hiện ra, ánh mắt có chút ngưng trọng.

- Phụ thân, tiểu tử này quá ngông cuồng!

Thanh niên áo đen nghiến răng nói:

- Chúng ta còn có không ít người ở quanh đây, chỉ cần gọi lại, hắn tuyệt đối chạy không thoát.

Nghe vậy, ánh mắt trung niên áo bào xanh khẽ dao động, nhìn chằm chằm vào Lâm Động vẫn đang nở nụ cười, giây lát sau lại chầm chậm lắc đầu.

Hắn vốn tính cẩn thận, hơn nữa từ thân thể của Lâm Động hắn có thể cảm nhận thấy khí tức nguy hiểm. Hơn nữa hiện nay tình huống đặc biệt, địch nhân này không nên sơ ý trêu vào.

- Hà hà, hai vạn Thuần Nguyên Đan phải không? Được, coi như Địch Đằng ta kết giao một người bằng hữu.

Nụ cười hào sảng đột nhiên xuất hiện trên mặt trung niên áo bào xanh, hắn nhìn Lâm Động cười nói.

- Đợi đã!

Thấy trung niên áo bào xanh không ngờ lựa chọn thỏa hiệp, sắc mặt thanh niên áo đen đại biến, vội vàng nói, nhưng khi hắn còn chưa nói xong đã bị trung niên áo bào xanh dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại, chỉ có thể không cam lòng đem lửa giận trong lòng chế ngự xuống.

Lâm Động cũng kinh ngạc một chút trước sự thỏa hiệp của hắn, vốn dĩ hắn còn nghĩ rằng đối phương sẽ không kìm được mà động thủ. Tuy nhiên như vậy cũng tránh được phiền phức, hai vạn Thuần Nguyên Đan đối với kẻ nghèo rớt mùng tơi như hắn mà nói là một món tài sản không nhỏ.

Trung niên áo bào xanh làm việc rất lanh lẹ, lời vừa nói xong liền lôi từ trong tay áo ra một túi Càn Khôn, sau đó cười cười tiến lên trước, đưa cho Lâm Động, nói:

- Tiểu huynh đệ, đây là hai vạn Thuần Nguyên Đan!

Nhìn túi Càn Khôn đưa ra trước mắt, ánh mắt Lâm Động lóe lên, cũng không khách sáo, trực tiếp giơ tay ra cầm lấy túi Càn Khôn. Tuy nhiên khi tay hắn vừa cầm lấy, một cỗ lực lượng cường hãn đột nhiên từ tay Địch Đằng truyền ra.

Đối với cỗ lực lượng cường hãn này, sắc mặt Lâm Động không hề biến đổi, bàn tay đột nhiên xuất hiện màu đồng xanh, đồng thời với đó, dưới da kim quang tuôn động, bàn tay vừa chấn, trực tiếp chấn tan cỗ lực lượng kia.

Ầm!

Thanh âm rất nhỏ nổ ra trên túi Càn Khôn, bàn tay to lớn của Địch Đằng cũng run lên một chút, sắc mặt hắn cũng xuất hiện chút thay đổi. Tuy nhiên ngay lập tức lại xuất hiện nụ cười, buông tay ra nói:

- Không biết tiểu huynh đệ quý tính đại danh là gì? Dường như chưa từng nghe nói trong quận Đại Dương có thanh niên tuấn kiệt như vậy.

- Tiểu bối vô danh, tu luyện trong núi rừng này mà thôi.

Lâm Động khẽ cười, không khách khí cầm lấy túi Càn Khôn, sau đó đem Thanh Nguyên Thương đưa cho Địch Đằng.

Địch Đằng cầm lấy Thanh Nguyên Thương, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Động. Lần giao thủ ngắm ngầm vừa rồi khiến hắn hiểu rằng thiếu niên trước mặt này có thực lực rất cường hãn, khiến lòng hắn khẽ chấn động.

Tuổi nhỏ như vậy đã đạt tới mức này, nhân vật thiên tài này trong quận Đại Dương tuyệt đối không có ai sánh kịp.

- Nếu không còn việc gì, vậy tại hạ xin cáo từ!

Không khí ở đây có chút kỳ quái, mà Lâm Động cũng có thể cảm nhận thấy xung quanh đây có không ít khí tức ẩn núp, có lẽ là người của Địch gia.

Tuy hắn cảm thấy kỳ quái đối với việc tại sao trong rừng sâu này đột nhiên lại xuất hiện nhiều người như vậy, nhưng hắn hiểu rằng lúc này không phải lúc để hỏi, do vậy ôm quyền hướng về phía Địch Đằng liền quay người bỏ đi.

Nhìn thấy Lâm Động tiêu sái bước đi, ánh mắt Địch Đằng khẽ lóe lên, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay ngăn chặn, để mặc Lâm Động cùng Tiểu Viêm bước đi, cuối cùng biến mất trong rừng rậm.

- Phụ thân, cứ để hắn đi như vậy sao? Hắn đả thương bao nhiêu người của chúng ta.

Thấy Lâm Động đi xa, thanh niên áo đen kia không kìm được lên tiếng. Địch gia của hắn chưa từng bị hạ nhục như vậy bao giờ, hơn nữa đối phương lại chỉ có một người.

- Vậy ngươi muốn thế nào? Hắn đã nương tay rồi, nếu không sẽ không đơn giản vậy đâu.

Địch Đằng thản nhiên nói.

- Chẳng phải còn có phụ thân sao, với thực lực Tạo Hình Cảnh của người, lẽ nào còn không thu thập được hắn?

Địch Vân bĩu môi nói.

Nghe thấy những lời này, Địch Đằng trầm mặc một chút nói:

- Cho dù ta ra tay, nhiều nhất cũng đánh hắn bị thương mà thôi, không thể giết được hắn. Nhưng mà như vậy là sẽ kết thêm một kẻ địch. Chỉ mấy ngày nữa là tới lúc Lôi Nguyên Tinh Thú thăng cấp, chúng ta cần dùng tất cả lực lượng đi

vây bắt nó. Lúc này đắc tội với hắn thật không thông minh.

- Tiểu tử đó mạnh vậy sao? Phụ thân là cường giả Tạo Hình Cảnh mà?

Nghe thấy ngay cả Địch Đằng cũng không nắm chắc giết được Lâm Động, Địch Vân đột nhiên ngạc nhiên hỏi.

- Tiểu tử kia cách Tạo Hình Cảnh chỉ còn một chút khoảng cách, hơn nữa ta có thể cảm nhận thấy người này quá ư nguy hiểm, nếu động thủ khó phân thắng bại. Hơn nữa lần này dòm ngó Lôi Nguyên Tinh Thú còn có Liễu gia. Lúc này động thủ với hắn rõ ràng là đẩy hắn về phía Liễu gia, tới lúc đó thì càng phiền toái.

Địch Đằng nói.

- Để cho tiểu tử đó chiếm tiện nghi, tống tiền của chúng ta hai vạn Thuần Nguyên Đan!

Địch Vân nghiến răng nói.

- Giải quyết Lôi Nguyên Tinh Thú trước, chỉ cần chúng ta đoạt được Lôi nguyên là liền có có cơ hội tiến lên Tạo Hóa Cảnh, thậm chí không biết chừng còn có cơ hội tiến lên Niết Bàn Cảnh, tới lúc đó tìm ra tên kia, nếu hắn chịu làm việc cho Địch gia thì còn tốt, nếu hắn không nghe lời thì ta sẽ đòi cả gốc lẫn lãi.

Địch Đằng chậm rãi nói, lúc này trong lời của hắn mới toát ra chút sát ý, xem ra với những hành động của Lâm Động, trong lòng hắn cũng vô cùng không thoải mái.

Nghe vậy, Địch Vân kia mới chậm rãi gật đầu, ánh mắt hướng về phía Lâm Động vừa biến mất, trong mắt hàn quang dày đặc.

o0o - Lôi Nguyên Tinh Thú… đó là thứ gì vậy?

Trong một cây đại thụ lớn trong rừng rậm, Lâm Động thu lại tinh thần lực

đang tiến hành thăm dò kia, nhìn về tiểu điêu đang đứng trên vai, hỏi.

- Lôi Nguyên Tinh Thú, hà hà, không ngờ ở đây cũng có thứ đó!

Tiểu điêu đưa móng vuốt lên gãi gãi bộ lông, trong ánh mắt cũng có chút kinh ngạc.

- Đây là một loại Yêu thú tương đối kỳ lạ, không lấy huyết nhục làm thức ăn mà lấy sấm sét làm thức ăn. Yêu thú này thực lực cường hãn, tuy nhiên mỗi lần thăng cấp đều có một giai đoạn rất suy yếu. Vừa rồi theo lời của mấy tên kia dường như là vừa lúc gặp Lôi Nguyên Tinh Thú sắp sửa thăng cấp.

- Nó có tác dụng gì?

Lâm Động ngây ngô hỏi.

- Trong cơ thể Lôi Nguyên Tinh Thú có một viên Lôi nguyên, trong đó có chứa đựng lôi lực rất thuần khiết và cường hãn. Không chỉ có thể giúp ngươi đả thông đường kinh mạch cuối cùng kia, thậm chí còn có thể giúp ngươi tu luyện Đồng Lôi Thể tới đại thành nữa. Đương nhiên chưa biết chừng ngay cả tinh thần lực cũng có thể lên tới Tứ ấn, quan trọng nhất là khi luyện hóa Lôi nguyên, sau khi ngươi tiến vào Tạo Hình Cảnh liền có thể lấy nguyên lực hóa sấm sét, uy lực đó tương đối cường hãn.

Nghe thấy những lời này của tiểu điêu, cặp mắt Lâm Động cũng đỏ lên, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Hắn gần đây đau đầu nhất là đạo kinh mạch cuối cùng bất luận nỗ lực thế nào vẫn không thể đả thông được. Cái gọi là Lôi nguyên này, không ngờ có thể đả thông được.

- Tuy nhiên thực lực của Lôi Nguyên Tinh Thú thường có thể so được với cường giả Tạo Khí Cảnh, thậm chí một vài con cường đại hơn còn có thể đấu lại được cường giả Tạo Hóa Cảnh nữa, thực lực của ngươi e rằng có chút khó khăn.

Nghe thấy những lời này của tiểu điêu, Lâm Động như bị dội một gáo nước

lạnh, sững người lại một chút, ánh mắt chuyển động, cười nói:

- Không sao, mình ta đánh không lại Lôi Nguyên Tinh Thú không phải còn có Địch gia hay sao? Vừa rồi nghe bọn chúng nói, dường như còn có Liễu gia cũng định ra tay với Lôi Nguyên Tinh Thú, nếu đã vậy thì cứ để bọn chúng ra tay trước. Hắc hắc… Lần này để ta làm ngư ông vậy.

Nhìn nụ cười giảo hoạt của Lâm Động, tiểu điêu lườm một cái, nói:

- Tiểu tử, đừng có ngư ông không làm được, lại thành cá trong chậu nhé.

Lâm Động xua xua tay, hắn dám nói những lời này, tất nhiên cũng có chút bản lĩnh. Hắn hiện tại cho dù là đối mặt với cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành đều không hề sợ hãi, thêm vào Phù khôi và tiểu điêu, tới nay cho dù là gặp cường giả như Vương Viêm, tuy không dám nói có thể đánh bại nhưng muốn bảo toàn tính mạng cũng không khó.

- Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai bắt đầu đi theo những tên kia. Hà hà, định đánh ta thì phải có tâm lý chuẩn bị mất cả vốn lẫn lãi… Lâm Động vươn vai, ánh mắt nhìn về hướng nhân mã Địch gia ở đằng xa, nụ cười trên mặt cũng có chút lạnh lẽo.

- Lôi nguyên này phải là của ta!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 206

Lôi Nguyên Tinh Thú.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Lâm Động đứng trên một đỉnh núi đầy quái thạch, mục quang nhìn về hai địa phương khác nhau, ở hai địa phương đó có rất nhiều khí tức tồn tại, nhân số rất đông.

- Không ngờ thực lực của quận Đại Dương này lại mạnh như vậy, tuy không biết Địch gia và Liễu gia ở quận Đại Dương này địa vị thế nào, nhưng thực lực hiện có hơn hẳn Viêm Thành… Lâm Động nhìn về hai hướng đó, nhíu mày, hai nhà này bất cứ nhà nào thực lực đều mạnh hơn xa Huyết Lang Bang, thậm chí e rằng còn hơn cả phủ Thành chủ Viêm Thành nữa.

Trong hai ngày này, Lâm Động theo sát phía sau nhân mã Địch gia, nhờ có tinh thần lực cường đại nên không bị bọn Địch Đằng phát hiện.

Trong quá trình theo dõi, thực lực mà hai nhà huy động ra khiến hắn không khỏi có chút kinh ngạc, thực lực thế này ở Viêm Thành tuyệt đối chưa từng có.

- Trong Liễu gia cũng có một người đã bước vào Tạo Hình Cảnh tiểu thành, thêm vào cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, số lượng tương đương với Địch gia. Nếu hai bên mà xảy ra xung đột thì nhất định sẽ giằng co, đây chính là cơ hội của ta.

Lâm Động thì thào tự nói, nếu trong hai nhà có một nhà thực lực hơn hẳn thì hắn sẽ không có cách nào khuấy nước đục thả câu.

- Cái gọi là Lôi Nguyên Tinh Thú kia có lẽ ở trên đỉnh núi kia.

Mục quang của Lâm Động nhìn vị trí giữa hai đội nhân mã kia, ở đó có một

đỉnh núi dựng đứng tách biệt, trên đỉnh núi đó có ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, tuy nhiên Lâm Động vừa nhìn qua đã biết ánh bạc đó thực chất là lôi mang di động. Trong thời gian này hắn hấp thu lôi lực không ít, bởi vậy đối với thứ này vô cùng nhạy cảm.

Hơn nữa, trên núi kia, Lâm Động có thể cảm nhận thấy khí tức cuồng bạo như sấm sét, khí tức đó khiến hắn lạnh cả sống lưng. Nếu đoán không sai, đó chính là mục tiêu tranh chấp của Liễu gia và Địch gia, Lôi Nguyên Tinh Thú.

- Thực lực của Lôi Nguyên Tinh Thú này có lẽ là Tạo Khí Cảnh đại thành, hơn nữa khí tức rất không ổn định, xem ra là sắp sửa thăng cấp. Đợi nó thăng cấp xong liền có thể so sánh với cường giả Tạo Hóa Cảnh, tới lúc đó trong cả Vương triều Đại Viêm cũng không có mấy người có thể thu thập được nó.

Ánh mắt tiểu điêu quét qua, cười nói.

- Tuy nhiên may mà mỗi lần sau khi thăng cấp nó đều có một thời gian suy yếu, đó chính là cơ hội tốt nhất để động thủ. Nếu không như vậy Địch gia và Liễu gia cũng không dám ra tay. Dù sao cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh thì bọn họ cũng đã không thể đối phó được.

Lâm Động gật đầu, hỏi:

- Lôi Nguyên Tinh Thú khi nào thăng cấp?

- Không quá hai ngày.

- Hừ, hai ngày sao?

Nghe thấy vậy, Lâm Động cũng khẽ cười, lập tức liền ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, thuận tay từ trong túi Càn Khôn lôi ra một miếng thịt khô vứt cho Tiểu Viêm bên cạnh.

- Nếu đã vậy thì đành đợi vậy!

o0o Ở phía Tây Bắc của Lâm Động có một đám lều trại dựng lên, không ít nhân ảnh đi lại trong đó, hơn nữa thường xuyên có nhân vật như thám tử từ trong rừng lao ra, chui vào trong một chiếc lều lớn ở chính giữa.

Trong lều này có mười mấy đạo nhân ảnh, khí tức đều rất cường hãn, đặc biệt là người đứng giữa. Người này mặt đỏ râu trắng, mặt có chút già nua nhưng song mục lại lộ ra ánh mắt sắc bén, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng vào.

- Gia chủ, Địch gia lần này cũng đã huy động không ít nhân lực, ngay cả Địch Đằng cũng đích thân xuất mã, xem ra lần này cũng có nhất định muốn đoạt được Lôi Nguyên Tinh Thú.

Trong lều, một thám tử cung kính báo cáo.

Nghe thấy vậy, lão nhân râu trắng thản nhiên gật đầu, không cảm thấy bất ngờ, ánh mắt quét qua khắp căn lều, nói:

- Phân phó xuống, đem Yêu thú xung quanh Lôi Nguyên Sơn dọn sạch đi, nếu gặp phải người nào khác, bất luận là ai lập tức đuổi đi, không nghe theo, giết! Ngoài ra lúc nào cũng phải giám sát mọi động tĩnh của Địch gia, Lôi Nguyên Tinh Thú có lẽ sắp thăng cấp, tới lúc đó lập tức ra tay.

Những lời này của lão nhân sát ý trùng trùng, không có chút do dự, hiển nhiên là một nhân vật tâm địa ngoan độc.

- Vâng!

Nghe thấy những lời này của hắn, tất cả các cường giả trong lều đều lên tiếng đáp, không dám có chút chậm trễ.

- Địch Đằng, hừ, muốn tranh Lôi Nguyên Tinh Thú với Liễu gia ta? Không dễ vậy đâu!

Thấy vậy, lão nhân râu trắng cười lạnh, lẩm bẩm nói.

o0o Trong khi Liễu gia có chút động tĩnh thì ở phía Địch gia đồng thời cũng có thám tử ra vào thường xuyên, xem ra tâm tư cũng giống như Liễu gia. Hai đại thế lực của quận Đại Dương lần này e rằng không tránh được sẽ xảy ra đụng độ quyết liệt.

Đối với động tĩnh này của song phương, Lâm Động đứng trong chỗ tối lại có chút vui mừng, những tên này đấu nhau càng quyết liệt, cơ hội của hắn lại càng lớn.

o0o Thời gian hai ngày cơ hồ nháy mắt đã qua, trong hai ngày này khu vực này đã xuất hiện mấy lần giao thủ, tất nhiên nhân vật chính là Địch gia và Liễu gia.

Tuy quy mô các trận giao thủ đều nhỏ nhưng cũng đã có thương vong, đồng thời khiến không khí giữa song phương càng ngày càng căng thẳng. Nếu không phải chờ đợi Lôi Nguyên Tinh Thú thăng cấp thì có lẽ đã sớm đánh nhau rồi.

Trong hai ngày này, Lâm Động cũng nằm im ở chỗ này không hề di động, cho dù là thời gian tu luyện cũng bị hắn cố ý giảm bớt, tránh xảy ra động tĩnh khiến Địch gia và Liễu gia phát hiện ra.

Theo quá trình chờ đợi buồn tẻ này, thời khắc quan trọng nhất cuối cùng đã tới.

o0o Ầm ầm!

Lâm Động nhìn lên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc, ánh mắt có chút kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận thấy ba động dẫn động lôi lực không ngờ phát đi từ đỉnh núi kia, cũng có nghĩa là Lôi Nguyên Tinh Thú không ngờ có thể dẫn động sấm sét, bản lĩnh đó quả là thần kỳ.

- Nó sắp thăng cấp rồi!

Tiểu điêu ngồi trên vai Lâm Động, nhìn mây đen phủ kín đỉnh núi kia, có

chút chờ đợi nói.

Ánh mắt Lâm Động lúc này cũng trở nên nóng bỏng, mục quang nhìn về phương xa, rất nhiều khí tức ở đó trong lúc này cũng đều bạo phát ra, từng đạo thân ảnh cường tráng lao vào trong rừng rậm, ánh mắt nhìn nhau rồi ngưng trọng nhìn lên đám mây đen trên bầu trời.

Ở phía trước hai phương nhân mã, hai đạo thân ảnh khoanh tay đứng nhìn. Trong đó một người Lâm Động đã gặp qua, chính là Địch Đằng của Địch gia, còn một lão nhân râu trắng có lẽ là Gia chủ Liễu gia, xem khí tức của hắn hiển nhiên cũng đã tiến vào Tạo Hình Cảnh tiểu thành.

- Liễu gia có một cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành và sáu cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, thực lực cũng tương đương với Địch gia.

Lâm Động nhìn lướt qua rừng cây, không kìm được mấp máy môi. Tất cả cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn của Viêm Thành e rằng cũng không nhiều bằng Địch gia. Xem ra nhìn khắp Vương triều Đại Viêm, thực lực của Viêm Thành cũng không có gì đáng nói.

Ầm!

Khi Lâm Động đang nhìn chăm chú động tĩnh ở phía dưới, mây đen trên bầu trời cũng bốc lên ngùn ngụt, từng tia sấm sét to lớn xé ngang bầu trời, mang theo những tiếng sấm chói tai.

Lâm Động có chút thèm thuồng nhìn những tia sấm sét kia, tuy nhiên lần này hắn không dám liều lĩnh dẫn động lôi lực nữa. Dù sao ở không xa còn có Địch gia và Liễu gia đang nhìn chăm chú.

- Grào!

Mây đen vần vũ kịch liệt, đột nhiên trong núi kia vang lên một tiếng gầm cực lớn, tiếng gầm này rất kỳ quái, giống như sư tử gầm, lại giống tiếng sấm, hòa

vào tiếng sấm trên bầu trời vang ra xa tít.

Nghe thấy tiếng gầm này, ánh mắt tất cả mọi người đều sáng ngời, tay nắm chặt vũ khí.

Sau tiếng gầm đó lại truyền tới những tiếng gầm gừ không ngừng, mỗi khi có một tiếng gầm vang lên, mây đen trên trời liền rung động kịch liệt, phảng phất như đang ẩn giấu điều gì đó.

Ánh sét đầy trời, thỉnh thoảng lại có tia sấm sét đánh xuống rừng rậm, đem theo những cột khói đen bốc lên tận trời xanh.

Ầm!

Lại là một tia sấm sét đánh xuống, tuy nhiên lần này không ngờ lại đánh thẳng xuống đỉnh núi kia. Đỉnh núi chấn động, một đạo ngân quang như cột ánh sáng xuyên thủng bầu trời từ trên đỉnh núi bắn ra, trực tiếp bắn thẳng vào mây đen trên trời.

Hai mắt Lâm Động khẽ híp lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cột sáng kia, mơ hồ, hắn nhìn thấy một đầu cự thú to lớn kỳ dị xuất hiện trong đó.

Cự thú kia toàn thân màu bạc, lôi quang không ngừng lưu chuyển trên thân thể, từng tia chớp không ngừng bắn ra, kéo theo năng lượng ba động kịch liệt. Da của cự thú này không phải là lông bình thường mà giống như một lớp tinh giáp, vô cùng đặc biệt.

Lôi Nguyên Tinh Thú đạp lên cột sáng, bốn chân như núi, dáng vẻ trầm ổn, lực có cánh, hung tợn mở rộng miệng, lôi quang lấp lóe không ngừng. Phảng phất khi há miệng ra liền có thể bắn ra lôi quang uy lực kinh người vậy.

Dáng vẻ bề ngoài này là Yêu thú uy mãnh và quái dị nhất mà Lâm Động từng nhìn thấy, chỉ cần nhìn ngoại hình đã khiến người khác biết rằng, cự thú này vô cùng đặc biệt.

- Lôi Nguyên Tinh Thú!

Nhìn cự thú uy mãnh xuất hiện trong cột sáng, trong mắt bọn người Địch Đằng đột nhiên lộ ra ánh mắt kích động, cự thú này cho dù là bọn họ cũng lần đầu tiên nhìn thấy.

- Đây chính là Lôi Nguyên Tinh Thú trong truyền thuyết sao? Quả nhiên hoàn toàn khác Yêu thú thông thường.

Lâm Động cũng bị ngoại hình của cự thú này khiến cho có chút kinh hãi, hít sâu một hơi sợ hãi lẩm bẩm nói.

- Ta năm xưa đã gặp qua một con mạnh hơn con này không biết bao nhiêu lần. Hắc hắc, đó mới gọi là lợi hại, cường giả Niết Bàn Cảnh trước mặt nó chỉ cần há miệng là xong… Tiểu điêu mấp máy môi cười nói.

Lâm Động không nói gì, cường giả Niết Bàn Cảnh ở Vương triều Đại Viêm như là một truyền thuyết, tới miệng tiểu điêu lại giống như gà rừng vậy, muốn ăn là ăn.

Ầm!

Khi Lâm Động đang im lặng, mây đen trên bầu trời đột ngột co rút lại, sau đó một đạo lôi quang cường đại bắn xuống, trút thẳng xuống thân thể to lớn của Lôi Nguyên Tinh Thú kia.

- Bắt đầu thăng cấp rồi sao?

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lâm Động cũng trở nên khẩn trương.

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 207

Cướp Đoạt Lôi Nguyên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ầm!

Tia lôi điện cực lớn như cự long trút xuống, mạnh mẽ đập xuống thân thể của Lôi Nguyên Tinh Thú, đột nhiên tiếng nổ vang trời lan ra khắp không trung.

- Grào!

Đối mặt với công kích khủng bố như vậy, Lôi Nguyên Tinh Thú đột nhiên phát ra tiếng gầm đau khổ. Trên thân thể nó, lôi quang trào ra. Lôi lực điên cuồng tràn vào trong thân thể cự thú, đồng thời với việc tạo ra sự đau đớn ghê gớm thì cũng với tốc độ vô cùng nhanh chóng khiến thân thể nó trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Nếu Lôi Nguyên Tinh Thú kia có thể thuận lợi vượt qua thì thực lực sẽ có bước nhảy vọt, nhưng nếu không vượt qua được, cho dù nó dùng sấm sét làm thức ăn nhưng cũng sẽ bị sấm sét đánh cho tan xương nát thịt.

Lôi quang rực rỡ bạo phát trong thiên không, trong phạm vi trăm dặm đều có thể nhìn thấy. Không ít Yêu thú đều bị uy thế sấm sét này dọa cho run rẩy, chỉ có một vài Yêu thú cường hãn mới có thể chống chọi lại cảm giác sợ hãi với sấm sét của đất trời từ trong xương tủy.

Trong rừng rậm, cường giả của Địch gia và Liễu gia đều khẩn trương nhìn lên đỉnh núi. Nếu Lôi Nguyên Tinh Thú thăng cấp thất bại, bị sấm sét đánh cho tan xương nát thịt thì e rằng Lôi nguyên cũng theo đó mà tan rã. Tới lúc đó, chuyến đi lần này của bọn họ hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa. Kết quả này không phải thứ bọn họ muốn nhìn thấy.

Ầm oành!

Đạo sấm sét thứ nhất vừa dứt, đạo sấm sét cường hãn thứ hai lại đánh xuống, cuối cùng vô cùng chuẩn xác đánh lên người Lôi Nguyên Tinh Thú, phát ra ánh sáng chói mắt.

- Lôi Nguyên Tinh Thú kia dường như chống lại có chút khó khăn.

Lâm Động nhìn Lôi Nguyên Tinh Thú dưới sự oanh kích của sấm sét, không ngừng phát ra tiếng kêu thống khổ, khẽ nhíu mày nói.

- Hừ, loại sấm sét này cường hãn hơn nhiều so với loại ngươi hấp thu, ngươi thử mà xem, đảm bảo một tia cũng không đỡ được.

Tiểu điêu bĩu môi nói.

- Chờ đợi vậy, bất luận nhân loại hay Yêu thú, muốn thăng cấp đều không dễ dàng.

Lâm Động khẽ gật đầu, kềm chế lại tâm tình nóng bỏng của mình, nhìn Lôi Nguyên Tinh Thú đang chống đỡ lại sấm sét, im lặng chờ đợi kết quả.

Trong rừng cây rộng lớn, tiếng sấm vang rền. Lôi quang cực lớn rạch ngang thiên không, trong hoàn cảnh đó, bất luận vật gì cũng đều trở nên bé nhỏ. Ngay cả nhân mã của Địch gia và Liễu gia cũng đều yên lặng, như e sợ di động quá nhiều sẽ kéo sấm sét trên trời xuống chỗ của mình vậy.

Phía trước hai phương nhân mã đó, cũng chỉ có Địch Đằng và Gia chủ Liễu gia là khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt có chút kích động, nhìn chằm chằm vào Lôi Nguyên Tinh Thú đang giãy dụa trong sấm sét. Thân thể bọn họ khẽ vươn lên phía trước, hiển nhiên dự định có chút biến cố liền lập tức ra tay.

Dưới con mắt chăm chú theo dõi của song phương nhân mã và một người ở trong bóng tối, đám mây đen trên trời cũng đã có dấu hiệu yếu đi. Nhưng đồng thời Lôi Nguyên Tinh Thú đứng trên đỉnh núi toàn thân cũng vô cùng ảm đạm,

hiển nhiên đã bị thương rất nặng.

- Grào!

Tuy nhiên mặc dù là bị thương, nhưng Lôi Nguyên Tinh Thú đó dường như vẫn rất dũng mãnh, ngẩng đầu lên gầm một tiếng vang trời.

Ầm ầm!

Dường như bị tiếng gầm dẫn động, mây đen trên trời đột nhiên vần vũ kịch liệt, tầng mây hình thành dòng xoáy, một lỗ hổng hình thành ở chính giữa, trong lỗ hổng đó sấm chớp lấp lóe vô cùng kinh người.

Ầm!

Lỗ hổng hình thành, đột nhiên một tia chớp to bằng đầu người dưới con mắt kinh sợ của Lâm Động và nhân mã của Địch gia và Liễu gia ầm ầm trút xuống thân thể to lớn của Lôi Nguyên Tinh Thú.

Ầm!

Tia sấm sét đánh trúng thân thể lôi thú, đem nó từ trên đỉnh núi đánh văng xuống rừng cây. Cây đại thụ cao gần nghìn mét bị dư ba đánh cho tan nát, mặt đất cũng trở nên chấn động.

- Tia sấm sét thật đáng sợ!

Nhìn sức phá hoại ghê gớm đó, Lâm Động không kìm được nuốt một ngụm nước bọt. Tia sấm sét này e rằng đủ để đem một cường giả Tạo Khí Cảnh đánh cho tan xương nát thịt.

- Không biết Lôi Nguyên Tinh Thú kia thế nào rồi?

Ý niệm Lâm Động vừa chuyển, mục quang vội vàng nhìn vào nơi tia sấm sét đánh xuống. Ở đó có khói đen bốc cao, một cái hố cực lớn xuất hiện ngay trước

mắt hắn.

- Lẽ nào bị đánh chết rồi?

Lâm Động nhìn cái hố lớn đó, nhíu mày lại. Ngay khi tiếng thì thào vừa dứt, một tiếng gầm yếu ớt và đau khổ vang lên. Tuy nhiên trong tiếng gầm lần này, hiển nhiên đã không còn lực lượng như lần trước.

Dưới ánh mắt vui mừng của mọi người, một đạo ngân quang chậm rãi từ dưới hố bốc lên, cuối cùng bồng bềnh giữa không trung, ngẩng đầu nhìn lên quầng mây, phát ra tiếng gầm bất khuất.

Dưới sự ngoan cường chống trả của Lôi Nguyên Tinh Thú, mây đen cuối cùng đã có dấu hiệu tan biến, từng tầng mây nhanh chóng bay đi.

Lúc này thân thể Lôi Nguyên Tinh Thú vô cùng ảm đạm, thân thể như tinh giáp kia đều xuất hiện rất nhiều vết nứt. Tuy nhiên nếu nhìn cẩn thận thì có thể phát hiện ra, dưới vết nứt đó tựa hồ có một tầng tinh giáp càng sáng bóng hơn đang âm thầm xuất hiện. Đợi tới khi lớp tinh giáp này xuất hiện hoàn chỉnh, thực lực của Lôi Nguyên Tinh Thú sẽ càng cường hãn hơn rất nhiều.

Có thể nói, lần này Lôi Nguyên Tinh Thú đã thăng cấp thành công!

Lâm Động nhìn Lôi Nguyên Tinh Thú đang lơ lửng trên thiên không, liếm nhẹ môi, hắn có thể cảm nhận thấy rõ ràng lúc này Lôi Nguyên Tinh Thú đang suy yếu nhất, hiển nhiên cũng là lúc Địch gia và Liễu gia ra tay.

Đúng trong khoảnh khắc ý niệm trong đầu Lâm Động vừa xẹt qua, Địch Đằng trong rừng rậm ở xa xa, ánh mắt liền sáng lên, cơ hồ trong khoảng khắc liền quát to:

- Bày trận!

- Vâng!

Nhân mã Địch gia hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, bởi vậy lời Địch Đằng vừa dứt, đám nhân mã đó liền lui lại, nhanh chóng hình thành một trận pháp, nguyên lực tuôn ra, cuối cùng hình thành những sợi dây nguyên lực to nhỏ không đều bắn lên hư không, với tốc độ cực nhanh vây lấy Lôi Nguyên Tinh Thú.

Vù!

Khi nhân mã của Địch gia ra tay, bên phía Liễu gia cũng có không ít sợi dây nguyên lực mạnh mẽ bắn lên, trong nháy mắt đã đem Lôi Nguyên Tinh Thú trói chặt lại.

- Grào!

Công kích bất ngờ khiến Lôi Nguyên Tinh Thú phẫn nộ gầm lên, con mắt màu bạc nhìn xuống đám nhân mã đang công kích nó, thân thể nó đột nhiên giãy dụa kịch liệt, lôi quang rực rỡ từ trong thân thể bạo phát ra, không ngờ trực tiếp giựt đứt toàn bộ những sợi dây nguyên lực kia.

Keng!

Trong khoảnh khắc khi Lôi Nguyên Tinh Thú giãy dụa để thoát khỏi những sợi dây nguyên lực kia, một đạo thân ảnh cũng đột nhiên lao tới, một thanh đại dao mang theo đao mang nguyên khí cực kỳ sắc bén hung hãn chém xuống thân thể nó.

Lực đạo cường hãn không ngờ đem tinh giáp trên người Lôi Nguyên Tinh Thú chém thành một vài vết rạn nứt.

- Grào!

Gặp phải công kích mãnh liệt, ánh mắt Lôi Nguyên Tinh Thú đỏ rực, mở miệng ra, một đạo lôi quang bắn thẳng về phía đạo thân ảnh kia.

Xuy!

Nhìn thấy lôi qung ầm ầm kéo đến, đại đao lại đem theo nguyên lực cường hãn chém xuống, không ngờ ngăn chặn đứng lôi quang kia. Sau đó nguyên lực bao trùm toàn thân lại công kích tới.

- Hà hà, Địch Đằng lão đệ, thấy mình ngươi vất vả như vậy, để lão phu giúp cho một tay.

Khi đao mang sắc bén bao phủ Lôi Nguyên Tinh Thú, lại có một tiếng cười vang lên trên hư không. Lập tức một đạo đao mang lao tới, khí thế như nước lũ trút xuống người Lôi Nguyên Tinh Thú. Đồng thời với tấn công Lôi Nguyên Tinh Thú, một vài đao mang cũng mơ hồ bay về phía Địch Đằng.

- Hừ, Liễu lão quỷ, ngươi cuối cùng cũng không nhịn được sao?

Địch Đằng búng tay ra, đem đao mang lén lút bay tới chấn cho nát vụn, ánh mắt xẹt qua tia sát ý, cười lạnh nói.

- Hà hà, Lôi nguyên là bảo vật, Liễu gia ta tự nhiên có hứng thú. Cơ hội ngàn năm có một này Liễu gia ta sao có thể bỏ qua? Lẽ nào ngươi cho rằng chỉ có Địch gia mới có được tin tình báo này hay sao?

Lão nhân được gọi là Liễu lão quỷ kia chính là lão nhân râu trắng của Liễu gia.

Hai người tuy trên miệng không ngừng châm chọc, nhưng đao trong tay lại vô cùng tàn nhẫn, đem Lôi Nguyên Tinh Thú ép cho vô cùng khổ sở.

Vốn dĩ nếu trong trạng thái mạnh mẽ nhất, Lôi Nguyên Tinh Thú muốn giết hai người bọn Địch Đằng không chút khó khăn gì, nhưng hiện tại không giống vậy. Vừa rồi chống đỡ lại sấm sét, Lôi Nguyên Tinh Thú đã tiêu hao đến tám chín phần sức lực, hiện tại không thể nào chống đỡ lại hai cường giả Tạo Hình Cảnh.

- Grào!

Tiếng gầm phẫn nộ như tiếng sấm không ngừng vang động trên không trung, vết nứt trên thân thể cũng ngày càng nhiều thêm.

Trên đỉnh núi phía xa, Lâm Động cũng chăm chú nhìn cảnh tượng này, Thiên Lân Cổ Kích đã xuất hiện trong tay, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực trong cơ thể từ từ tuôn ra, sẵn sàng chuẩn bị bạo phát ra lực lượng cường đại.

Giữa không trung, hai đạo thân ảnh mang theo đao mang hung hãn đánh xuống thân thể Lôi Nguyên Tinh Thú, phát ra nguyên lực ba động mạnh mẽ.

- Súc sinh này thật khó thu thập!

Trong lúc giằng co, hai người bọn Địch Đằng cũng vô cùng chấn động. Bọn họ không ngờ rằng hai người liên thủ còn không thể giải quyết Lôi Nguyên Tinh Thú đang suy yếu, nếu để nó khôi phục lại sức mạnh thì sẽ khủng bố thế nào.

- Đánh nhanh thắng nhanh!

Tuy hai bên đều nhìn nhau không thuận mắt, nhưng hai người lúc này ý niệm như tương thông, ánh mắt ngoan độc, hai lưỡi đao mang theo nguyên lực cường hãn chém xuống một vết nứt trên thân thể Lôi Nguyên Tinh Thú.

Đột nhiên huyết dịch màu bạc từ trong vết nứt chảy ra.

- Grào!

Gặp phải công kích nghiêm trọng như vậy, ánh mắt Lôi Nguyên Tinh Thú hoàn toàn đỏ lên, lập tức một tiếng gào lớn vang lên, mồm mở to ra, một đám lôi quang rực rỡ từ trong mồm bay ra.

Lâm Động đứng ở xa khi thấy đám lôi quang này xuất hiện, đồng tử lập tức co rút lại, từ trong đám lôi quang đó hắn có thể cảm nhận thấy lôi lực vô cùng cưỡng hãn, cũng vô cùng thuần khiết.

- Lôi nguyên!

Nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của tiểu điêu bên cạnh, bàn tay Lâm Động đột nhiên nắm lấy Thiên Lân Cổ Kích, ánh mắt nóng bỏng.

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 208

Đại Chiến Tạo Hình Cảnh.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Lôi nguyên!

Khi đám lôi quang rực rỡ từ trong miệng Lôi Nguyên Tinh Thú phun ra, ánh mắt Địch Đằng và Liễu Quý đều lộ ra vẻ tham lam, nguyên lực hùng hậu tuôn ra trực tiếp hóa thành hai bàn tay nguyên lực lao tới nắm lấy Lôi nguyên kia.

Ầm!

Lôi Nguyên Tinh Thú tuy là Yêu thú, nhưng hiển nhiên vẫn có linh trí, tự nhiên là không thể đem Lôi nguyên ra tặng cho kẻ khác, bởi vậy đối diện với sự cướp đoạt của hai người, Lôi nguyên kia đột nhiên rung lên kịch liệt, một đạo lôi quang hình tròn mãnh liệt từ trong Lôi nguyên bắn ra.

Ầm ầm!

Lôi quang bắn ra, cánh tay nguyên lực của Địch Đằng và Liễu Quý nhanh chóng tan rã, sắc mặt hai người cũng đột biến, nhưng chưa đợi hai người lui lại, lôi quang kia đã bắn tới.

Vù!

Xung kích cường hãn lao tới, sắc mặt hai người có chút trắng bệch, sau đó một ngụm máu tươi phun ra, thân hình chật vật bay lại phía sau.

Ầm!

Tuy bị chấn lùi, nhưng hai người bọn Địch Đằng cũng là những kẻ tâm địa

ngoan độc, trong khi thân hình bay lùi lại, hai bàn tay nguyên lực bắn ra, lần này trực tiếp bắn vào thân thể Lôi Nguyên Tinh Thú.

Ầm!

Một tiếng vang lớn vang lên, tinh giáp trên thân thể Lôi Nguyên Tinh Thú đã bị chấn vỡ rất nhiều, máu tươi màu bạc tuôn ra.

Không trung vốn hỗn loạn trong lúc này lại trở nên trống trải hơn nhiều, chỉ có đám lôi quang kia là còn lơ lửng trên không, phát ra ánh sáng rực rỡ và lôi lực mạnh mẽ.

- Cướp Lôi nguyên!

Nhân mã của Địch Đằng và Liễu gia cũng đều đang chú ý nhìn tranh đoạt trên tầng không, nhìn thấy cảnh này, một một tiếng quát vang lên, lập tức nhân mã song phương lập tức ra tay, bắn ra từng sợi dây nguyên lực quấn lấy Lôi nguyên kia.

Vù!

Tuy nhiên, khi những sợi dây nguyên lực kia đang chuẩn bị quấn lấy Lôi nguyên, một thanh cổ kích đột ngột xuất hiện trong hư không, hơi chấn một chút liền đem những sợi dây nguyên lực kia chấn nát. Sau đó bàn tay vươn ra, trong ánh mắt kinh ngạc và phẫn nộ của chúng nhân, đem Lôi nguyên cầm trong tay.

- Muốn chết?

Biến cố đột ngột này khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, tiếp đó, tiếng quát giận dữ liền vang lên.

- Hà hà, Địch Đằng lão ca, Lôi nguyên ta cầm đi trước, người của Liễu gia ngươi ngăn lại, gặp nhau ở chỗ cũ.

Người vừa xuất hiện đương nhiên là Lâm Động, vốn đã sớm ngồi thăm dò

bên cạnh, hiện tại Lôi nguyên đã vào tay, trong lòng hắn cũng vô cùng vui mừng, cười to liền rút lui.

Tiếng cười này của Lâm Động vang lên rất đột ngột, nhưng lại khiến thế công của mọi người với hắn dừng lại một chút. Nhân mã của Địch Đằng cũng ngẩn người ra, hiển nhiên là không biết Địch Đằng và hắn từ lúc nào đã có ước định.

- Địch Đằng, ngươi không ngờ còn tìm bang thủ?

Sắc mặt Liễu Quý đột nhiên đại biến, lập tức quát to, đại đao trong tay mạnh mẽ chém xuống Địch Đằng đang đứng cách đó không xa.

Keng!

Đối diện với công kích của Liễu Quý, Địch Đằng vội vã nghênh tiếp, sau đó tím mặt quát:

- Lão già, động não một chút đi! Tiểu tử đó đang giở trò, ngươi xem hắn sắp cầm Lôi nguyên chạy rồi còn không đi ngăn hắn lại?

Lúc bắt đầu Địch Đằng này cũng sững người lại một chút, nhưng cũng may phản ứng nhanh, hiểu ra Lâm Động đang có ý làm bọn họ bị rối loạn.

Nghe thấy vậy, Liễu Quý cũng cả kinh, ánh mắt vội vàng nhìn qua, quả nhiên thấy Lâm Động đã cầm lấy Lôi nguyên nhanh chóng lui đi, lập tức hiểu rằng đã trúng kế, nhanh chóng quát to:

- Tiểu tử giảo hoạt! Bắt lấy tiểu tử đó!

Địch Đằng và Liễu Quý cùng quát to, sau đó nhân mã Địch gia như mới hiểu ra, bọn họ cũng bị lừa rồi!

Lập tức ánh mắt tóe lửa, nhưng khi bọn họ kịp hoàn hồn lại thì Lâm Động đã rút lui một khoảng cách xa. Nhưng khi hắn vừa định tháo lui, Lôi nguyên trong

tay đột nhiên rung động kịch liệt, có dấu hiệu như muốn vọt ra khỏi tay hắn.

- Hừ!

Phát hiện ra chuyện này, ánh mắt Lâm Động hơi lạnh lẽo, Thiên Lân Cổ Kích trong tay đột nhiên vung lên, một đạo kích mang sắc bén mạnh mẽ lao đi, đánh trúng vào Lôi Nguyên Tinh Thú từ xa đang cố gắng điều khiển Lôi nguyên.

Ầm!

Kích mang đánh trúng Lôi Nguyên Tinh Thú, đem nó chấn bay lại phía sau. Tới lúc này Lôi Nguyên Tinh Thú mới phát ra tiếng gầm không cam tâm, ánh mắt đỏ lòm nhìn Lâm Động, sau đó quay người bỏ chạy. Nó biết lúc này không thể đoạt lại Lôi nguyên được nữa rồi.

Một kích chấn lui Lôi Nguyên Tinh Thú, Lâm Động bây giờ mới thở phào một cái, vừa định tháo lui thì từ trên không trung, một bàn tay nguyên lực đã nhanh chóng hình thành, hung hãn tát xuống.

Vù!

Lâm Động nhíu mày, Thiên Lân Cổ Kích vũ động, hóa thành hàn mang trực tiếp đem bàn tay nguyên lực kia phá tan.

- Tiểu tử, ta đối tốt với ngươi, ngươi không ngờ lại có chủ ý với ta, hiện tại không băm vằm ngươi ra, khó giải nỗi hận trong lòng ta!

Trong khi Lâm Động chấn tan bàn tay nguyên lực kia, tiếng quát âm lãnh cũng truyền tới, lập tức thân ảnh của Địch Đằng đã quét tới, ánh mắt âm lãnh nhìn hắn.

- Hừ, tiểu tử này thật giảo hoạt, suýt nữa bị để hắn trốn thoát rồi!

Phía sau Lâm Động, Liễu Quý cũng đã lướt tới, cười lạnh đáp.

Nhìn thấy vẫn chưa thể thoát đi được, Lâm Động khẽ nhíu mày, sắc mặt đại biến, đem Lôi nguyên trong tay cất vào túi Càn Khôn, cười nói:

- Hai vị sao lại như thế, bảo vật này người có duyên sẽ đoạt được, sao phải làm căng?

- Đợi giết ngươi rồi, ta sẽ là người có duyên!

Địch Đằng mắt lộ hung quang, đã không còn nhìn thấy vẻ ôn hòa lần trước, hiển nhiên là không thể kiềm chế được sát ý đối với Lâm Động.

- Liễu lão quỷ, chúng ta liên thủ giết tên tiểu tử giảo hoạt này, sao đó mới quyết định quyền sở hữu Lôi nguyên, thế nào?

Địch Đằng quát lớn.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Liễu Quý khẽ sáng lên, lập tức chầm chậm gật đầu:

- Cũng được, tiểu tử này quá giảo hoạt, không giải quyết đi trong lòng lão phu cũng không yên.

Vù!

Hai người còn chưa nói xong, kiếm mang dưới chân Lâm Động đã lóe lên, thân hình hạ thấp xuống, sau đó quay người bỏ chạy.

- Muốn chạy?

Hai người bọn Địch Đằng cũng là hạng giảo hoạt nhiều kinh nghiệm, vừa rồi đã chịu thua thiệt từ Lâm Động, sao dám không đề phòng hắn? Bởi vậy Lâm Động vừa có chút động tĩnh, hai người đã lập tức lao lên.

- Thiên Lân Kích Pháp, Ngư Lân Kích!

- Thiên Lân Kích Pháp, Nộ Mãng Kích!

Tuy nhiên, khi hai người vừa lao lên, thân hình đang ra sức bỏ chạy của Lâm Động đột nhiên dừng lại, Thiên Lân Cổ Kích trong tay rung lên, cự ngư và nộ mãng hung hãn lao đi, đem theo kích mang sắc bén lao về phía hai người kia.

- Trọng Sơn Đao Pháp!

- Thôi Cốt Đao!

Đối diện công thế mạnh mẽ mà bất ngờ của Lâm Động, cho dù là hai người bọn Địch Đằng, sắc mặt cũng khẽ biến, nguyên lực trong cơ thể tuôn ra, đại đao trong tay vung lên.

Ầm ầm!

Đao mang kích ảnh va chạm vào nhau, kình phong sắc bén đột nhiên quét tới, không khí xung quanh đều bị chấn bay đi, phảng phất hình thành một khu vực chân không.

Hai cường giả Tạo Hình Cảnh liên thủ, uy lực đó không hề tầm thường. Kích pháp của Lâm Động không kéo dài lâu liền bị phá vỡ, lập tức đao mang áp sát thân thể, tạo thành thế tiến công sắc bén quấn lấy người Lâm Động.

Xem bộ dạng đó, hai người bọn Địch Đằng thực sự ra tay ngoan độc, triệt để muốn tiêu diệt Lâm Động.

Đối diện với đao pháp đầy sát ý này, ánh mắt Lâm Động cũng có chút trầm xuống, kích mang trong tay vũ động, dựa vào nhục thân thời gian gần đây đã được tu luyện ngày càng cường hãn, hắn đã có thể miễn cưỡng đỡ được thế công liên thủ của hai người kia.

Trong khi Lâm Động đang cố gắng chống đỡ, trong lòng Địch Đằng và Liễu Quý lại trào dâng sự kinh hãi. Hai người bọn chúng đều là cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nếu liên thủ lại có thể giết chết một cường giả Tạo Hình Cảnh bình thường. Nhưng trước mắt, Lâm Động lại có thể dựa vào sức của một mình

hắn chống đỡ lại. Thực lực đó, tuổi đó cho dù là hai người bọn Địch Đằng cũng cảm thấy kinh sợ.

Tiếp đó là sát ý mãnh liệt dâng lên, người có tiềm lực như vậy, không thể lưu lại!

Sát ý trong lòng dâng lên, lập tức hai tiếng quát vang lên, nhân mã hai nhà từ đằng xa lập tức lao tới. Xem bộ dạng này quyết không cho Lâm Động bất cứ cơ hội chạy thoát nào.

- Hừ!

Lâm Động cũng đã phát hiện ra ý định của bọn họ, lập tức hừ lạnh một tiếng, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực điên cuồng khởi động, mơ hồ phát ra tiếng sấm, da thịt toàn thân hắn cũng biến thành màu đồng xanh, trên cánh tay gân xanh nổi lên như độc xà, đầy sự uy hiếp.

- Thiên Lân Cổ Kích, Hóa Giao Kích!

Kim quang rực rỡ như núi lửa từ trong cổ kích trong tay Lâm Động tràn ra, nguyên lực cường hãn trực tiếp đem thân kích biến thành hư ảnh giao long cực lớn, với khí thế không thể chống đỡ ầm ầm quét tới.

Ầm ầm!

Một kích vừa ra, ngay cả nguyên lực thiên địa xung quanh cũng đột nhiên dao động. Hóa Giao Kích mà Lâm Động vừa toàn lực thi triển ra so với khi giao thủ cùng Thạch Thành chủ hiển nhiên càng cường hãn hơn. Bởi vậy cho dù là hai người bọn Địch Đằng, trong ánh mắt cũng xuất hiện vẻ kinh sợ.

Giao ảnh kích mang đem theo sức mạnh toàn thân của Lâm Động quét tới, cuối cùng va mạnh vào hai người bọn Địch Đằng. Đột nhiên một tiếng vang lớn rền vang khắp tinh không, kình phong lan ra, ngay cả rừng cây phía dưới cũng bị ảnh hưởng.

Ầm ầm!

Kim quang tuôn trào, hai người bọn Địch Đằng trực tiếp dưới con mắt chăm chú theo dõi của nhân mã hai nhà bay lại phía sau, cuối cùng bước chân loạng choạng đáp xuống, nhìn sắc mặt bọn họ rõ rằng là không hề tốt đẹp gì.

- Tiểu tử này, thực lực thật khủng bố!

Với lực lượng của một người chấn lui hai cường giả Tạo Hình Cảnh, một cảnh này khiến nhân mã hai nhà chấn động ngây ngốc.

- Hà hà, đa tạ hai vị tặng cho, Lôi nguyên này tiểu tử không từ chối!

Thi triển toàn lực đánh lui hai người, màu đồng xanh trên người Lâm Động cũng nhanh chóng tan đi, lập tức nhân cơ hội bỏ chạy, tốc độ lên tới cực hạn, nháy mắt đã chạy vào trong rừng rậm.

- Đuổi theo cho ta!

Nhìn Lâm Động bỏ chạy, Địch Đằng và Liễu Quý đột nhiên tím mặt, tức giận quát lên âm vang khắp cả núi rừng.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 209

Luyện Hóa Lôi Nguyên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Rừng rậm mờ mịt, sau khi đám nhân mã Địch gia cùng Liễu gia xông vào liền trở nên náo loạn, thỉnh thoảng lại có tiếng gầm phẫn nộ của thú rừng vang lên, sau đó liền phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Ở một nơi sâu trong rừng rậm, Lâm Động ẩn thân trong một lùm cây rậm rạp, cố gắng áp chế khí tức, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên trên không trung, ở trên đó mơ hồ có thể nhìn thấy Địch Đằng và Liễu gia đang phẫn nộ tìm kiếm bốn phía xung quanh.

Lâm Động trước mặt tất cả bọn chúng cướp lấy Lôi nguyên, hành động này đã kích thích Địch Đằng và Liễu Quý tới phát cuồng. Bọn chúng vì hành động lần này mà chuẩn bị lâu như vậy, kết quả lại bị một tiểu tử đoạt lấy hết, sao không khiến bọn chúng tức giận cơ chứ?

Tuy nhiên tức giận thì tức giận, rừng rậm này rộng lớn như vậy, một người muốn trốn không hề khó, bởi vậy cho dù nhân mã Địch gia và Liễu gia không hề ít, nhưng muốn bắt được Lâm Động cũng không phải là chuyện đơn giản.

Ánh mắt Lâm Động nhìn chăm chú vào hai đạo thân ảnh đang dần đi xa, Địch Đằng là Liễu Quý tuy là cường giả Tạo Hình Cảnh, nhưng rõ ràng cũng không có cách nào kéo dài quá lâu, dù sao bọn chúng không giống như Lâm Động, còn có tinh thần lực cường đại có thể ngự kiếm mà bay, cho nên loại tìm kiếm từ trên không hao tổn sức lực này không thể kéo dài được.

- Mảnh rừng này đã bị Địch gia và Liễu gia phong tỏa, muốn xông ra có chút

phiền toái, kế hoạch hiện tại chỉ có thể đem Lôi nguyên hấp thu, nếu có thể đem Đồng Lôi Thể tu luyện tới đại thành hoặc tấn thăng lên Phù sư Tứ ấn thì mình liền có thể đánh bại một người trong bọn chúng.

Mục quang Lâm Động lấp lóe, với thực lực của hắn hiện tại muốn chống lại hai cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành liên thủ vẫn còn khá khó khăn, nhưng nếu Đồng Lôi Thể đại thành hoặc tiến lên Phù sư Tứ ấn thì khả năng chống đỡ sẽ tăng lên rất nhiều.

Tình hình trước mắt, Địch Đằng và Liễu Quý hiển nhiên đã nổi lên sát ý, nếu không đề thăng thực lực e rằng có chút nguy hiểm.

- Tiểu Viêm không biết lại chạy đi đâu rồi, phải tìm thấy nó trước, sau đó mới tìm một chỗ bế quan luyện hóa Lôi nguyên.

Trong lòng đã quyết, mục quang Lâm Động chuyển động, sau khi không phát hiện ra thân hình Tiểu Viêm, có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Nhưng cũng may lần này hắn đã lưu lại một dấu ấn tinh thần lực trên người Tiểu Viêm, nên có thể cảm nhận thấy vị trí của nó. Lập tức ánh mắt cẩn thận nhìn ra bốn xung quanh, sau đó thân hình hóa thành một đạo hắc tuyến lao đi.

Thân ảnh của Lâm Động lướt qua rừng cây rậm rạp, sau khoảng mười phút, thân ảnh mới từ một cây to lao xuống, dừng lại ở một bãi đất trống phía trước, sau đó mặt hắn liền trở nên cứng đờ.

Trên bãi đất trống đó, Tiểu Viêm thân đầy vết thương, xem bộ dạng thì vừa trải qua một trận đại chiến. Đương nhiên, khiến Lâm Động kinh hãi nhất không phải là thương thế của Tiểu Viêm, mà là bộ xác thú đang nằm dưới chân nó.

Xác thú này trên người đầy tinh giáp, nhưng lôi quang rực rỡ đã hoàn toàn ảm đạm, máu tươi màu bạc không ngừng từ các vết thương chảy ra. Xác chết này không ngờ chính là Lôi Nguyên Tinh Thú mà Lâm Động vừa cướp lấy Lôi nguyên.

- Là ngươi làm sao?

Lâm Động ngây ngốc nhìn cảnh này, một lát sau mới định thần lại, nhìn Tiểu Viêm hỏi.

- Grào!

Nhìn Lâm Động ngây ngốc, Tiểu Viêm phát ra tiếng gầm nhẹ, đặt mông ngồi lên bộ xác thú, trong ánh mắt có vẻ đắc ý.

- Hừ, con hổ ngu ngốc này cũng có chút tác dụng.

Tiểu điêu lúc này cũng hiện ra, kinh ngạc nói.

Lôi Nguyên Tinh Thú này thực lực kinh người, cho dù là vô cùng suy yếu cũng đã ép hai người bọn Địch Đằng vô cùng vất vả. Lúc nó bỏ chạy Lâm Động còn có chút tiếc nuối, dù sao Yêu thú như thế này toàn thân đều là bảo vật, nhưng không ngờ rằng Tiểu Viêm lại âm thầm bám theo Lôi Nguyên Tinh Thú bỏ chạy, thừa cơ giết đi.

Tuy nhiên nhìn thương thế của Tiểu Viêm, hiển nhiên cũng đã phải trải qua chiến đấu kịch liệt, đồng thời phải trả giá không ít. Hai con Yêu thú này dù sao vẫn còn chênh lệch rất lớn.

- Grào!

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động, lại gầm lên một tiếng, sau đó há miệng cắn xé Lôi Nguyên Tinh Thú, miệng lưỡi nhồm nhoàm liền đem cả thịt lẫn máu của Lôi Nguyên Tinh Thú nuốt sạch.

- Phần lớn năng lượng của Lôi Nguyên Tinh Thú tập trung trong Lôi nguyên, tuy nhiên huyết nhục của nó đối với Yêu thú mà nói lại có tác dụng rất lớn. Hơn nữa con hổ ngốc này huyết mạch có chút biến dị, năng lực thích ứng rất mạnh, đối với nó mà nói lại là một lần thu hoạch lớn.

Tiểu điêu ở bên cạnh chẹp chẹp nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, chỉ cần không có tác hại gì là được.

Huyết nhục của Lôi Nguyên Tinh Thú đối với Tiểu Viêm mà nói hiển nhiên có sức hấp dẫn rất lớn, mồm miệng nhồm nhoàm không lâu sau đã đem Lôi Nguyên Tinh Thú kia chỉ còn lại mấy khúc xương, khiến Lâm Động nhìn mà dựng tóc gáy. Con hổ này ăn quả không ít.

Nhìn thấy Tiểu Viêm đem Lôi Nguyên Tinh Thú ăn sạch sẽ, Lâm Động đang định gọi nó đi chợt phát hiện trên thân thể nó đã thẩm thấu ra chút lôi quang, dưới lớp lông màu lửa phảng phất cũng có ánh sáng xuất hiện.

- Đây là?

Nhìn thấy biến cố bất ngờ này, sắc mặt Lâm Động đột nhiên đại biến.

- Không cần lo lắng, đây là nó đang luyện hóa lực lượng của Lôi Nguyên Tinh Thú. Hắc hắc, con hổ ngốc này cũng thật may mắn, Lôi Nguyên Tinh Thú này đã thăng cấp thành công, hiển nhiên vẫn chưa khôi phục thực lực, nhưng trong huyết nhục đã mạnh hơn nhiều. Bây giờ bị nó ăn hết, tất cả năng lượng cũng được nó hấp thu. Lần này chưa biết chừng thực lực của con hổ ngốc này sẽ lại tăng lên.

Tiểu điêu cười an ủi.

Nghe thấy vậy, Lâm Động mới thở phào ra một cái, vừa định nói, lông mày chợt nhíu lại nhìn ra phía sau, ở đó mơ hồ có khí tức đang tuôn ra.

- Đi thôi, phải tìm nơi nào đó luyện hóa Lôi nguyên!

Lâm Động khẽ phất tay, sau đó thân hình lao vào trong rừng rậm, ở phía sau Tiểu Viêm toàn thân lấp lóe lôi quang cũng vội vàng đuổi theo.

o0o Một người một thú phi như bay trong rừng rậm, khu rừng này Lâm Động

trong thời gian này đã khá quen thuộc, bởi vậy sau một hồi liền tìm được một hang động vô cùng bí mật.

Hang động này nằm ở trên sườn một ngọn núi, xung quanh là đá tảng dựng đứng, nếu không quan sát cẩn thận rất khó phát hiện ra hang động này. Lâm Động sau khi chui vào trong động liền làm một vài công tác ngụy trang ở cửa động, khiến hang động càng thêm bí mật hơn.

Làm xong những việc này Lâm Động mới thở phào một cái, hắn dù sao sức lực cũng có hạn, không thể nào chống lại được cả hai gia tộc, cho nên lúc này phải im ắng một chút mới được.

- Phì!

Trong khi Lâm Động thở phào, Tiểu Viêm bên cạnh lại phát ra tiếng phì phì, Lâm Động đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên mình Tiểu Viêm, lôi quang càng ngày càng nhiều, cơ hồ biến thành một cái kén lấp lóe ánh chớp, đem thân thể nó bọc kín lại.

Nhìn thấy bọc kén này, Lâm Động cũng có chút ngạc nhiên, đưa tay sờ nhẹ thân nó. Hắn có thể cảm nhận thấy bên trong cái kén tràn ngập sức mạnh, lúc này mới hết lo lắng.

Xem ra đúng như tiểu điêu đã nói, lần này ăn được huyết nhục của Lôi Nguyên Tinh Thú đối với Tiểu Viêm mà nói là một cơ duyên lớn lao.

Thực lực hiện tại của Tiểu Viêm đã đủ để so sánh với cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, nếu tiến thăng thêm thì sẽ tương đương với cường giả Tạo Hình Cảnh, thực lực đó đối với Lâm Động mà nói cũng là một sự giúp đỡ rất lớn.

- Thực lực Tiểu Viêm cũng tăng rồi, ta cũng nên tu luyện thôi!

Lâm Động khẽ cười, ngồi xếp bằng trên một tảng đá bên cạnh. Tình hình hiện tại của hắn có chút gấp gáp, nơi ẩn thân này tuy bí mật, nhưng với thực lực

của Địch gia và Liễu gia cuối cùng cũng sẽ tìm ra được. Tới lúc đó hiển nhiên sẽ là một trận đại chiến thảm khốc.

Đối phương có hai cường giả Tạo Hình Cảnh, cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn càng có hơn chục người, mà thực lực hiện tại của Lâm Động chỉ tương đương với Tạo Hình Cảnh tiểu thành, còn về Phù khôi thì không thể chiến đấu lâu dài, như vậy tiêu hao Thuần Nguyên Đan rất nhiều, Lâm Động không thể cung cấp nổi. Còn về tiểu điêu thì có thể chống được một cường giả Tạo Hình Cảnh, nhưng đối phương còn nhiều Nguyên Đan Cảnh cường giả như vậy… Thực lực hai bên hoàn toàn không tương xứng, cho nên trước khi bọn chúng tìm thấy, Lâm Động phải mau chóng tu luyện thành công Đồng Lôi Thể, nếu không cục diện đó sẽ vô cùng phiền toái.

Vù!

Trong lòng lóe lên ý niệm này, sắc mặt Lâm Động cũng hơi ngưng trọng, bàn tay nắm lại, một đám lôi quang bằng đầu người lại xuất hiện trên tay.

Nhìn gần Lôi nguyên này mới thấy hết sự diễm lệ của nó, trên bề mặt Lôi nguyên, tia sấm sét tuôn động, phảng phất như trên bề mặt hình thành một cơn bão sấm sét nho nhỏ, mơ hồ còn nghe thấy cả tiếng sấm vang rền truyền tới.

- Lôi lực thật cường hãn!

Lâm Động hít sâu một cái, trong mắt lộ ra vẻ chấn kinh. Lôi lực mạnh mẽ như vậy so với thường ngày hắn hấp thu không biết phải mạnh hơn gấp bao nhiêu lần. Lôi nguyên này không hổ là thứ quý giá nhất trên người Lôi Nguyên Tinh Thú, khó trách Địch Đằng và Liễu Quý đều quyết tâm đoạt được.

Hai tay Lâm Động áp chặt vào Lôi nguyên, hai mắt từ từ nhắm lại, công pháp Đại Nhật Lôi Thể chầm chậm thôi động, giữa hai tay phát tán ra một cỗ hấp lực.

Ầm!

Công pháp của Lâm Động thôi động, cơn bão sấm sét trong Lôi nguyên đột nhiên trở nên mạnh mẽ khác thường, sau đó lôi tương mà mắt thường có thể nhìn thấy, như một thứ chất lỏng chầm chậm từ trong Lôi nguyên chảy ra, theo hai tay Lâm Động tuôn chảy vào trong cơ thể hắn.

Ầm!

Trong khoảnh khắc lôi tương kia tuôn vào trong cơ thể Lâm Động, y phục trên thân thể hắn cơ hồ trong khoảng khắc liền nổ tan thành từng mảnh vụn, thậm chí cự thạch đang ngồi cũng nứt ra vài đường nhỏ.

Xuy xuy!

Lôi quang điên cuồng quấn quanh thân thể Lâm Động, một cỗ lực lượng cường bạo không ngừng tuôn vào cơ thể hắn, đồng thời với đó, màu đồng xanh trên thân thể Lâm Động cũng càng ngày càng nồng đậm.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 210

Sơn Động Bế Quan.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Tiếng sấm trầm thấp từ trong thân thể Lâm Động vang lên, bề mặt thân thể hắn cũng bị lôi mang bọc lấy như một con nhím, dưới sự tôi luyện của lôi lực, da toàn thân hắn ngày càng có màu đồng xanh đậm nét.

Sức mạnh lôi đình ẩn chứa bên trong Lôi nguyên vô cùng hùng hậu, tuy nhiên may mà trong thời gian này Lâm Động cũng đã hấp thu không ít lôi lực, do vậy đối với loại năng lượng cuồng bạo này cũng có chút thích ứng, bởi vậy trạng thái lúc này cũng không tệ lắm. Ít nhất cũng chưa hề xuất hiện tình trạng bất thường gì.

Lôi quang tuôn động chiếu sáng trên khuôn mặt nghiêm nghị của Lâm Động, hiển nhiên vô cùng ngưng trọng. Đương nhiên tình hình trong cơ thể lúc này không hề bình tĩnh như trên bề mặt, lôi lực hùng hậu như nước lũ cuồn cuộn trong kinh mạch của hắn, cảm giác nóng bỏng khiến kinh mạch có hắn có chút đau rát.

Tuy nhiên cảm giác đau rát này so với lần đầu Lâm Động hấp thu lôi lực hiển nhiên không đáng nhắc tới, bởi vậy Lâm Động không hề để ý tới, tâm thần vừa động, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, cùng với lôi lực hùng hậu trong cơ thể hắn hòa trộn làm một, trong khi thôi động nhanh chóng dung hợp.

Ào ào!

Hai nguồn sức mạnh nhanh chóng dung hợp, Lâm Động có thể cảm nhận

thấy, nguyên lực trong cơ thể đang với tốc độ kinh người nhanh chóng trở nên cường đại.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, nguyên lực tăng lên trong cơ thể Lâm Động đã đủ so với khổ sở tu luyện trong mấy ngày, tốc độ này quả thật kinh người.

Đại Nhật Lôi Nguyên Lực sau khi dung hợp lôi lực, hòa trộn cả những tia sấm sét nho nhỏ, uy lực so với trước càng trở nên cường hãn, chuyển động theo đường kinh mạch cuối cùng trực tiếp đổ vào đan điền, bị Nguyên Đan trong đó hấp thu sạch sẽ.

Theo sự trút vào không ngừng của nguyên lực, viên Nguyên Đan có màu vàng sẫm kia bắt đầu lớn lên với tốc độ chậm rãi, thậm chí trên bề mặt Nguyên Đan cũng bắt đầu tuôn ra những tia sấm sét nho nhỏ, nhìn rất kỳ dị.

- Lôi lực trong Lôi nguyên quá hùng hậu, tốc độ tu luyện của Đại Nhật Lôi Thể có chút không theo kịp!

Tuy nhiên, sau khi ngày càng nhiều lôi lực cuồn cuộn không ngừng tuôn vào trong cơ thể, Lâm Động lại phát hiện tốc độ dung hợp lôi lực của Đại Nhật Lôi Nguyên Lực bắt đầu không theo kịp tốc độ tuôn vào của lôi lực.

- Xem ra bắt buộc phải đả thông đường kinh mạch cuối cùng mới được!

Ý niệm xuất hiện trong đầu, tâm thần Lâm Động vừa động, nguyên lực hùng hậu đang cuồn cuộn đổ vào đan điền lập tức chuyển hướng, trực tiếp tuôn vào đường kinh mạch cuối cùng của Đại Nhật Lôi Thể.

Nguyên lực hùng hậu tuôn vào trong đường kinh mạch kia, cả thân thể Lâm Động lúc này đột ngột rung lên. Hắn có thể mơ hồ cảm nhận thấy, kinh mạch ngày thường mà hắn dùng mọi cách đều không cách nào lay chuyển được, lúc này đây không ngờ đã có xu hướng suy yếu đi.

Cảm nhận thấy biến hóa nhỏ này, trong lòng Lâm Động đột nhiên vui mừng

như điên, lập tức ngưng định tinh thần, đem nguyên lực hùng hậu kia vận chuyển tới, không ngừng tấn công vào đường kinh mạch.

Ầm ầm!

Nguyên lực hùng hậu nối tiếp nhau đổ vào kinh mạch vững như bàn thạch kia. Hiện nay trong thân thể Lâm Động như có nguồn nguyên lực dùng không thể hết, cũng không sợ giằng co cùng đạo kinh mạch này. Hắn muốn nhìn xem thứ đáng ghét này có thể chống chọi đến lúc nào?

Nguyên lực màu vàng trong cơ thể Lâm Động gào thét, giống như nước lũ tuôn vào vào trong đường kinh mạch kia.

Va chạm mãnh liệt như vậy, thân thể Lâm Động cũng không kìm được run rẩy, đường kinh mạch này tuy vững như bàn thạch nhưng cũng không thể mãi như vậy được, bởi vậy khi tấn công tới mấy chục lần, một tiếng 'tách' rất nhỏ phảng phất từ trong thân thể Lâm Động vang lên.

Ầm!

Lại một lần tấn công như quán tính nữa, nhưng lần này nguyên lực tuôn vào không bị triệt tiêu đi mất, cửa đường kinh mạch kia không ngờ trong lúc này đột nhiên rách ra, nguyên lực hùng hậu lập tức như nước triều tuôn vào, uy thế không thể ngăn chặn đó quét sạch mọi chướng ngại trong kinh mạch.

Hiển nhiên, bước khó khăn nhất cuối cùng đã hoàn thành!

Kinh mạch đột nhiên thông thoáng cũng khiến Lâm Động đang trong tình trạng ngây dại thôi động nguyên lực đột nhiên sững lại, giây lát sau mới định thần lại, niềm vui không thể kìm nén được từ sâu trong đáy lòng trào lên.

- Đả thông rồi!

Trong khoảnh khắc đường kinh mạch cuối cùng được đả thông, một cảm giác sảng khoái vô cùng từ trong thân thể Lâm Động lan ra, cảm giác đó như một thứ

không được hoàn thiện cuối cùng đã được bổ sung mảnh khuyết cuối cùng, trở nên hoàn mỹ.

Rất hiển nhiên, Đại Nhật Lôi Thể có đủ bốn mươi bốn đường kinh mạch mới là hoàn mỹ!

Ào ào!

Đại Nhật Lôi Nguyên Lực cuộn cuộn chảy trong cơ thể, ánh sáng màu bạc đột nhiên trong lúc này trở nên rực rỡ, kim sắc kia vô cùng chói mắt, mơ hồ còn toát ra sự cương mãnh và bá đạo không thể hình dung nổi.

Đây mới là Đại Nhật Lôi Nguyên Lực chân chính.

Cảm thụ Đại Nhật Lôi Nguyên Lực như thay đổi hoàn toàn bản chất, trong lòng Lâm Động cũng vô cùng kích động. Tâm thần vừa động, chỉ thấy trong thân thể hắn không ngờ lại ngưng tụ ra mấy dòng xoáy màu vàng, dòng xoáy phát ra hấp lực khủng khiếp, lôi lực cuồn cuộn trong cơ thể vừa tuôn vào liền trực tiếp bị hút vào trong dòng xoáy này.

Hơn nữa lôi lực này vừa tiến vào dòng xoáy màu vàng liền với tốc độ không thể tưởng tượng được dung hợp với Đại Nhật Lôi Nguyên Lực, sau đó trực tiếp đổ vào trong Nguyên Đan.

Hấp lực và hiệu quả dung hợp lúc này so với trước đây quả thật đã tăng lên gấp hơn mười lần.

Cảm nhận thay đổi đáng kinh ngạc trong cơ thể, Lâm Động cơ hồ không kìm được cười lớn. Khó trách đạo kinh mạch cuối cùng khó đả thông đến vậy, thì ra đây mới là bước quan trọng nhất, bước này vượt qua thì phẩm chất của Đại Nhật Lôi Nguyên Lực đã mạnh hơn một bậc.

- Hà hà, Đồng Lôi Thể, ngưng luyện cho ta!

Trong lòng Lâm Động đột nhiên vang lên tiếng quát khẽ, rồi nguyên lực vàng

óng bạo phát ra từ trong dòng xoáy đột nhiên ầm ầm nổ ra, biến thành vô số điểm sáng màu vàng rất nhỏ, bắn về các ngóc ngách trong thân thể Lâm Động.

Xuy xuy!

Nguyên lực màu vàng ẩn chứa cả lôi lực bắn ra, huyết nhục tế bào trong thân thể Lâm Động dường như cũng phát ra tiếng reo khẽ, sau đó tham lam hấp thu quang điểm màu vàng có thể thay đổi chúng kia.

Càng ngày càng nhiều nguyên lực màu vàng nổ tung, đồng thời bị thân thể Lâm Động hấp thu, chỉ thấy trong thân thể hắn như đã biến thành màu vàng rực rỡ, tất cả huyết nhục, cơ bắp, xương cốt đều có thêm một lớp kim quang mỏng như vải lụa, vô cùng đẹp mắt.

Khi trong thân thể Lâm Động đang điên cuồng ngưng trào nguyên lực đã dung hợp cả lôi lực, lớp da bên ngoài thân thể hắn cũng càng ngày càng xanh, sau đó giống như một bức tượng đồng xanh, an tĩnh ngồi xếp bằng trên tảng đá. Hô hấp của hắn cũng trở nên yếu ớt, thậm chí ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng giảm xuống.

Nhưng nếu người có tinh thần lực nhạy bén mà ở đây thì có thể phát hiện ra, bên dưới lớp đồng xanh kia, có một loại lực lượng đang với tốc độ kinh người tăng lên, đợi khi dừng lại nhất định sẽ vô cùng cường đại.

Sơn động yên tĩnh không tiếng động, tượng đồng xanh ngồi xếp bằng, cái kén bên cạnh cũng giãy dụa, phát tán ra những tia sấm sét nhỏ.

o0o - Khốn kiếp, vô dụng, lâu như vậy còn không tìm ra bọn chúng!

Trên một vùng đất trống ở phía Bắc nơi Lâm Động ẩn trốn, sắc mặt Địch Đằng tối sầm, tức giận gào thét, khiến đám nhân mã Địch gia trước mặt sợ không dám ngẩng đầu lên.

- Phụ thân, tiểu tử đó phải chăng đã chạy rồi?

Địch Vân áo đen nói.

- Không thể nào!

Địch Đằng không do dự đáp:

- Mấy ngày nay ta và Liễu Quý đích thân ra tay, tìm kiếm khắp khu vực, hơn nữa chúng ta còn điều nhân mã ở các nơi tới, đem khu vực này bao vây chặt lại. Tiểu tử đó tuyệt đối không thể chạy thoát. Hắn nhất định vẫn trốn trong rừng!

Địch Vân cười khổ, nói:

- Nếu như vậy thì phải tìm kiếm kỹ hơn, tuy nhiên Yêu thú bên trong lại càng khó đối phó hơn. Nếu điên cuồng tra xét thì tổn thất e rằng cũng không nhỏ.

- Mặc kệ tổn thất thế nào cũng nhất định phải tìm cho ra tiểu tử đó, ta bắt hắn xong nhất định phải giẫm nát xương hắn!

Sắc mặt Địch Đằng hung tợn, hiển nhiên đã vô cùng tức giận.

- Gia chủ!

Nhìn thấy Địch Đằng tràn đầy sát ý, những người xung quanh trong lòng phát lạnh. Mà đúng lúc bọn chúng đang im lặng, một đạo thân ảnh từ xa vọt tới, vừa định nói liền cảm giác thấy ánh mắt âm lãnh của Địch Đằng quét tới, sợ toát mồ hôi.

- Nói!

Ngữ khí Địch Đằng âm lãnh như băng.

Nghe thấy vậy, người kia lập tức gật đầu, hắn biết nếu còn chậm trễ, Địch Đằng đang nổi giận kia sẽ tát hắn đến chết.

- Tôi vừa nhận được tin tức của Liễu gia, bọn họ tựa hồ đã phát hiện ra chỗ

tiểu tử đó ẩn thân.

Ầm!

Lời hắn vừa nói xong, Địch Đằng đang ngồi trên một tảng đã vội bật dậy, một chưởng đem cự thạch dưới tay đánh cho vỡ tan, sát ý ngút trời tuôn ra, thanh âm lạnh lẽo rót xuống tai mỗi người.

- Đi! Đi tập hợp với nhân mã Liễu gia, ta muốn đích thân giết tên tiểu tử đó!

Thanh âm của Địch Đằng vừa dứt, thân hình đã hóa thành một đạo hắc ảnh lao đi. Phía sau hắn, nhân mã Địch gia cũng vội vàng đi theo, sát ý trùng trùng khiến Yêu thú trong rừng kinh hãi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 211

Thực Lực Đại Tăng.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trong sơn động tĩnh mịch, một đạo thân ảnh yên tĩnh xếp bằng trên đá, màu đồng xanh lạnh lẽo bao phủ toàn thân, toát ra sự lạnh lẽo và cả cảm giác sức mạnh tràn đầy.

Bên dưới lớp đồng xanh kia, dường như là một sức mạnh khủng khiếp.

Đồng thời, bên dưới lớp đồng xanh kia, khi sức mạnh tuôn tràn thì một loại sức mạnh vô hình khác cũng chậm rãi từ trong đạo thân ảnh kia lan ra, tràn ngập khắp hang động. Đó chính là tinh thần lực.

Hiển nhiên, khi nguyên lực của Lâm Động bắt đầu trở nên mạnh hơn thì trong nê hoàn cung của hắn cũng có những thay đổi nghiêng trời lở đất.

Ba viên Bản mệnh Linh phù lơ lửng trong nê hoàn cung, một viên ở chính giữa đã có một vết nứt rất rõ, đó chính là dấu hiệu sắp phân ra thành Tứ ấn.

Rắc!

Từng tia lôi quang lấp lóe trong nê hoàn cung, còn vết nứt trên Bản mệnh Linh phù cũng càng ngày càng lớn, tốc độ xoay chuyển của linh phù cũng ngày càng nhanh hơn.

Ong ong!

Cả nê hoàn cung đều trong quá trình phân liệt này phát ra chấn động nhỏ, tinh thần lực ẩn chứa trong đó cũng theo sự chấn động này mà tăng vọt.

Rắc!

Quá trình chấn động này không kéo dài lâu lắm, đột nhiên, một thanh âm rất khẽ vang lên trong nê hoàn cung, sau đó liền thấy vết nứt đó cuối cùng đã lớn dần lên, hóa thành hai đạo Linh phù, nhẹ nhàng phân tách ra.

Bản mệnh Linh phù thứ tư!

Bản mệnh Linh phù thứ tư cuối cùng trong lúc này cũng đã rời ra!

Ong ong!

Bản mệnh Linh phù thứ tư rời ra, trong nê hoàn cung đột nhiên như dâng lên từng cơn sóng lớn, tinh thần lực vô hình đem theo từng tia sấm sét nhỏ tập trung lại, không ngờ hình thành một cơn bão tinh thần lực. Cơn bão gào thét, một cỗ tinh thần ba động điên cuồng lan ra.

Lần này, tinh thần lực trong nê hoàn cung của Lâm Động ít nhất cũng đã tăng lên gấp năm lần, hắn hiện nay cũng đã thực sự trở thành Phù sư Tứ ấn.

Khi nê hoàn cung của Lâm Động xảy ra biến hóa lớn lao, thân thể của Lâm Động cũng không chịu thua kém, từng cỗ Đại Nhật Lôi Nguyên Lực vô cùng hùng hậu tuôn vào trong đan diền, Nguyên Đan màu vàng sẫm vốn chỉ bằng hạt đào trong lúc này lại vô cùng rực rỡ, đồng thời thể tích cũng đã bằng nắm tay trẻ con. Nguyên lực ẩn chứa trong đó so với trước đã là một trời một vực.

Nguyên Đan màu vàng óng lơ lửng trong đan điền, với tốc độ không nhanh không chậm đều đều chuyển động, trong đan điền, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực hùng hậu như sóng lớn cuồn cuộn nổi lên.

Oanh!

Nguyên lực gào thét, cùng với tinh thần lực ba động trong nê hoàn cung tích tụ tới một thời điểm nhất định, giống như núi lửa bừng bừng phun trào.

Thanh âm vô cùng trầm thấp mãnh liệt bạo phát từ trong thân thể Lâm Động mà ra. Trong sơn động, đôi mắt nhắm chặt của hắn cũng đột nhiên mở ra, trong hai mắt kim quang lấp lánh, bá đạo mà sắc bén.

Ầm!

Luồng khí lãng vô hình từ trong thân thể Lâm Động trào ra, đá vụn xung quanh đều trở thành cát bụi, thậm chí cả vách đá cũng vỡ ra mấy vết nứt rất sâu.

- Phù!

Ánh mắt Lâm Động quét qua, một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ từ trong thân thể hắn lan ra, cỗ khí tức này so với trước kia không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

- Tạo Hình Cảnh!

Hai mắt Lâm Động tràn ra vẻ vui mừng khó che giấu được, một bước cuối cùng này, nhờ có Lôi nguyên, hắn cuối cùng đã đạt tới.

Vốn dĩ với tốc độ hiện tại của Lâm Động, muốn đạt tới Tạo Hình Cảnh ít nhất phải cần vài tháng nữa, nhưng Lôi nguyên đến tay khiến cho thời gian rút ngắn đi mấy lần.

Lâm Động chậm rãi vươn tay ra, lập tức nắm lại, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực màu vàng óng từ lòng bàn tay hắn trào ra, lập tức quay cuồng trước mặt hắn, chỉ trong tích tắc đã hóa thành một cự thú màu vàng. Hình dáng đó, không ngờ lại chính là Lôi Nguyên Tinh Thú.

Chỉ có điều Lôi Nguyên Tinh Thú do nguyên lực tạo thành không có được khí phách như thật, muốn dùng nguyên lực ngưng tụ thành vật giống hệt như thật ít nhất phải đạt tới Tạo Khí Cảnh thì mới có thể.

Đương nhiên, mặc dù như thế, Lôi Nguyên Tinh Thú tạo thành từ nguyên lực này cũng vẫn có sức tấn công rất mạnh mẽ. Ngưng tụ thành vật để công kích, đó

chính là tiêu chí và thủ đoạn của cường giả đã tiến vào Tạo Hóa Tam Cảnh.

Lâm Động rất có hứng thú, khống chế nguyên lực không ngừng tạo thành các loại hình thù khác nhau. Trên phương diện ngưng tụ các hình thù nguyên lực này, hắn có ưu thế không nhỏ so với các cường giả Tạo Hình Cảnh bình thường khác, bởi hắn còn có tinh thần lực cường đại. Những thứ này đủ giúp hắn trên phương diện khống chế nguyên lực càng thuần thục hơn.

- Đây chính là khả năng ngưng hình tụ vật của Tạo Hình Cảnh sao?

Lâm Động nhìn nguyên lực dưới sự điều khiển của mình không ngừng biến đổi ra các hình dạng khác nhau, ánh mắt có chút hưng phấn chớp động.

Hắn trước kia ngưng tụ vật phần lớn nhờ năng lực của Thiên Lân Cổ Kích mới có thể phát huy được uy lực của Thiên Lân Kích Pháp, tuy nhiên hiện nay hắn đã tiến vào Tạo Hình Cảnh, sau này cho dù mất đi Thiên Lân Cổ Kích hắn vẫn có thể thi triển ra Thiên Lân Kích Pháp được.

Chơi một lát, Lâm Động mới đem nguyên lực thu vào trong cơ thể, cúi đầu nhìn lại thân thể mình, trong mắt xẹt qua sự ngạc nhiên. Lúc này thân thể hắn đang có màu đồng xanh, sờ vào liền toát ra cảm giác lạnh lẽo và cứng rắn.

Rắc!

Lâm Động chậm chậm nắm bàn tay lại, hắn cơ hồ có thể cảm nhận thấy rõ ràng lực lượng cường hãn ngưng tụ trên lòng bàn tay. Hắn hiện tại có đủ tự tin, cho dù không thi triển nguyên lực cũng có thể dùng nắm đấm đánh nát một gã cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, thậm chí, nếu cường giả Tạo Hình Cảnh trúng phải, e rằng cũng không dễ chịu gì.

Ầm!

Lâm Động cúi đầu, đấm mạnh xuống tảng đá cứng rắn phía dưới. Tay hắn như đấm phải một đống đậu phụ, cả bàn tay ngập hắn vào trong, cánh tay vừa

chấn một cái, một cỗ ám kình từ trong tảng đá bạo phát ra, chỉ nghe ầm một tiếng, cả tảng đá liền nát vụn.

- Lực lượng thật cường hãn!

Cảm nhận được lực lượng cường hãn dưới làn da kia, hô hấp Lâm Động cũng không khỏi có chút gấp gáp. Đây chính là Đồng Lôi Thể sao? Quả nhiên cường đại, có thứ này hộ thân, có lẽ Linh bảo tầm thường cũng không thể gây ra thương tổn cho hắn nữa.

- Tạo Hình Cảnh, Phù sư Tứ ấn, Đồng Lôi Thể!

Hai tay Lâm Động khẽ vươn ra, hắn hiện tại bất luận là nguyên lực hay tinh thần lực hoặc nhục thân so với khi mới rời khỏi Viêm Thành đều đã mạnh lên mấy lần. Xem ra lần này đi xa tu luyện quả là đúng đắn!

- Tiểu Viêm vẫn còn ngủ say?

Màu đồng xanh trên thân thể Lâm Động dần dần nhạt đi, để lộ ra thân thể xích lõa. Hắn lấy một bộ y phục từ trong túi Càn Khôn ra mặc vào, sau đó nhìn chiếc kén làm từ sấm sét bên cạnh. Trên bề mặt kén lúc này đã ngưng luyện hơn nhiều, từng tia sấm sét dồn dập rung đập. Nhờ vào tinh thần lực đại tăng, Lâm Động có thể cảm nhận được khí tức trong đó vẫn tràn ngập sức sống, xem ra Tiểu Viêm vẫn chưa hoàn thành xong quá trình cường hóa.

- Tiểu tử, lần này ngươi phát tài rồi, hà hà… Tiểu điêu từ trong thạch phù nhảy ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Động, hiển nhiên cũng cảm thấy kinh hãi trước sự tiến bộ lần này của hắn.

- Lôi nguyên đó, đúng là thứ tốt!

Lâm Động khẽ cười. Quả thật, nếu như không có Lôi nguyên, hắn muốn trong thời gian ngắn như vậy làm cho thực lực tăng vọt hiển nhiên là điều không thể.

- Tuy rằng hiện tại ngươi vừa tiến vào Tạo Hình Cảnh, nhưng nếu đấu một chọi một, e rằng đủ để đánh bại một cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành.

- Chỉ một thôi sao?

Nghe thấy vậy, khóe mép hắn khẽ nhếch lên, ánh mắt kim quang rung động, lóe lên sự sắc bén vốn có của Đại Nhật Lôi Nguyên Lực. Dã tâm của hắn không chỉ có vậy!

Ầm!

Chính lúc kim quang trong mắt Lâm Động lóe lên, đột nhiên một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, lập tức cả sơn động xuất hiện hàng loạt vết nứt rất lớn, đá rơi lả tả, hiển nhiên sơn động sắp sập.

- Hắc hắc, mấy tên này cuối cùng đã tới!

Thấy vậy, tiểu điêu không khỏi cười nói:

- Hai cường giả Tạo Hình Cảnh, sao nào, có thể đối phó được không?

- Để đó cho ta!

Nghe vậy, Lâm Động cũng mỉm cười, kim quang trong mắt càng nồng đậm.

o0o Bên ngoài sơn động có rất nhiều thân ảnh. Nhân mã của Địch gia và Liễu gia dường như đã bao vây chặt cả ngọn núi này. Địch Đằng và Liễu Quý đứng trên một ngọn cây lớn, ánh mắt âm lãnh nhìn sơn động sắp sụp xuống.

Qua mấy ngày tra xét bọn chúng cuối cùng đã khẳng định Lâm Động trốn ở trong đây.

- Lần này, ta xem tên khốn đó trốn được đi đâu?

Nhìn nhân mã song phương đem nơi này vây kín lại, ánh mắt hai người bọn

Địch Đằng tràn đầy sát ý.

Ầm!

Dưới con mắt chăm chú của bao nhiêu người, sơn động đột nhiên sụp xuống, tuy nhiên khi mọi người đang chuẩn bị động thủ, cự thạch đang sụp xuống đột nhiên ngưng lại.

Vù!

Khi không ít người còn đang kinh ngạc, cự thạch đang sụp xuống đột nhiên bay người lại, xen lẫn với tiếng xé gió hung hãn bắn về phía đám nhân mã kia, nhất thời khiến bọn chúng cả kinh tháo chạy.

- Tinh thần lực!

Nhìn cự thạch bay ra, trong mắt bọn người Địch Đằng hiện quang mang, đồng thời ra tay, nguyên lực hùng hậu trực tiếp đem những cự thạch kia chấn cho nát vụn.

- Đồ khốn, cút ra đây cho ta!

Sắc mặt Địch Đằng âm trầm quát.

- Hà hà, Địch Đằng lão ca, sao lại vội vàng thế, các ngươi đem theo bao nhiêu người tới, lẽ nào còn sợ ta chạy mất?

Tiếng cười khẽ từ trong sơn động truyền ra, sau đó một đạo thân ảnh chân đạp kiếm mang chậm rãi bay ra, xuất hiện trước mặt bọn người Địch Đằng. Khoảnh khắc khi hắn xuất hiện, một cỗ khí tức rất mạnh mẽ cũng đột nhiên từ trong thân thể hắn như gió lốc trào ra.

- Tạo Hình Cảnh?

Cảm nhận được khí thức hùng hậu từ trong cơ thể Lâm Động phát ra, sắc mặt

Địch Đằng và Liễu Quý trở nên vô cùng khó coi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 212

Hiển Uy.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Đồ khốn, ngươi đã luyện hóa Lôi nguyên rồi?

Sắc mặt Địch Đằng và Liễu Quý xám xịt nhìn Lâm Động, bộ dạng đó phảng phất như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống vậy. Lần giao thủ trước tuy lực chiến đấu Lâm Động kinh người, nhưng bọn chúng biết rằng Lâm Động chưa hề tiến vào Tạo Hình Cảnh. Nhưng hiện tại khí tức của Lâm Động đã thực sự là cường giả Tạo Hình Cảnh.

Trong mấy ngày ngắn ngủi thực lực tăng lên kinh người như vậy, tu luyện thông thường tuyệt đối không thể đạt được. Vậy rất hiển nhiên, đáp án chỉ có một, đó là Lâm Động đã nhân cơ hội mà luyện hóa Lôi nguyên.

Nghĩ tới đây, trong lòng hai người bọn Địch Đằng cực kỳ tức giận, bọn chúng vì Lôi nguyên mà chuẩn bị lâu như vậy, cơ hồ đã dùng đến lực lượng của toàn bộ gia tộc, nhưng không ngờ rằng cuối cùng lại để cho tiểu tử này chiếm lấy tiện nghi.

Đối mặt với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của hai người bọn chúng, Lâm Động coi như không thấy, tay nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích lấp loáng hiện ra, kim quang nhàn nhạt chớp động, vô cùng bá đạo.

Hắn hiểu được, hôm nay không thể nào giảng hòa với đối phương, Địch Đằng và Liễu Quý đều muốn giết chết hắn, bất cứ lời nói nào cũng đều là vô nghĩa.

- Đồ khốn, đừng tưởng ngươi luyện hóa Lôi nguyên là chúng ta hết cách, đợi

chúng ta bắt được ngươi sẽ mời một vị Linh Phù sư ra tay, dùng tinh thần lực luyện hóa ngươi, đem năng lượng của Lôi nguyên từ trong Nguyên Đan và huyết nhục của ngươi luyện hóa ra.

Sắc mặt Địch Đằng âm trầm, những lời hắn nói ra đầy vẻ dữ tợn và tàn khốc.

- Vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh đó không!

Lâm Động cười lạnh đáp.

- Liễu Quý lão quỷ, tiểu tử này rất giảo quyệt, chúng ta liên thủ không được nương tay. Lần này để hắn chạy thoát, e rằng không còn cơ hội bắt hắn nữa.

- Được!

Hàn mang trong mắt Liễu Quý tuôn động, gật mạnh đầu. Đối với việc Lâm Động luyện hóa Lôi nguyên hắn cũng vô cùng giận dữ, tự nhiên sẽ không để Lâm Động chạy thoát lần nữa.

- Tất cả nghe lệnh, phong tỏa mọi khu vực xung quanh, một khi tên khốn này bỏ chạy, lập tức ngăn lại!

Hai người bọn Địch Đằng hô lớn, truyền lệnh cho đám nhân mã.

- Vâng!

Nghe thấy vậy, đám nhân mã Địch gia và Liễu gia vội vàng đáp, lập tức ánh mắt không thân thiện nhìn Lâm Động. Ai nấy tản ra, chỉ cần Lâm Động có ý chạy trốn bọn chúng sẽ đồng loạt ra tay ngăn lại.

- Giết!

Tiếng quát vang lên, Địch Đằng và Liễu Quý hiển nhiên không cho Lâm Động thời gian chuẩn bị, nguyên lực hùng hậu đột nhiên từ trong cơ thể lan ra, lập tức tay nắm lại, hai bàn tay nguyên lực nhanh chóng hình thành, mạnh mẽ

nhằm vào hướng Lâm Động đánh xuống.

- Tiểu tử, cho dù ngươi tiến vào Tạo Hình Cảnh, hai ta muốn giết ngươi cũng dễ như trở bàn tay!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn bàn tay nguyên lực đang tiến nhanh lại gần, trên mặt nở nụ cười lạnh:

- Kẻ ngốc nằm mơ!

Lần này, đối mặt với hai cao thủ liên thủ tấn công, Lâm Động không thi triển bất cứ nguyên lực hay tinh thần lực gì. Bàn tay nắm lại, cả cánh tay biến thành màu đồng xanh, sau đó bước lên một bước, trực tiếp một quyền đánh vào hai bàn tay nguyên lực kia.

Ầm ầm!

Cánh tay đồng xanh mạnh mẽ đánh ra, đem theo tiếng nổ chói tai, sau đó chỉ thấy hai tiếng nổ trầm thấp vang lên, hai bàn tay nguyên lực liền bị một quyền của Lâm Động đánh tan.

- Sao có thể?

Nhìn Lâm Động không ngờ chỉ dựa vào tay không có thể đánh tan hai bàn tay nguyên lực của bọn họ, Địch Đằng và Liễu Quý cũng thất sắc.

- Chút bản lĩnh này cũng muốn bắt ta? Cút!

Trong mắt Lâm Động kim quang tuôn động, đột nhiên một chưởng đánh ra, nguyên lực màu vàng rực rỡ trên không trung ngưng tụ thành một kim đài rộng vài trượng.

- Kim Đài Trấn Ma Chưởng!

Cánh tay Lâm Động vừa vung lên, kim đài tràn đầy lực lượng cương mãnh

gào thét lao xuống.

Với thực lực Tạo Hình Cảnh hiện tại của Lâm Động, thi triển ra Kim Đài Trấn Ma Chưởng, kim quang rực rỡ chói mắt tới chấn động lòng người. Kim quang tuôn ra như một đài vuông làm bằng vàng thật, uy thế không hề kém so với kim đài do Vương Viêm thi triển ra.

Hắn hiện tại mới thực sự đem uy lực của vũ kỹ Thượng phẩm Kim Đài Trấn Ma Chưởng phát huy ra hoàn toàn.

Rầm rầm!

Kim đài gào thét lao xuống, không khí bị chấn cho vỡ vụn, dư chấn khiến đá vụn trên mặt đất cũng bị chấn thành cát bụi.

- Tiểu tử này, thực lực tăng lên không ít!

Cảm nhận áp lực của kim đài kia, sắc mặt Địch Đằng và Liễu Quý trở nên vô cùng âm trầm. Dưới kim đài kia, bọn họ có thể cảm nhận thấy mùi vị của sự nguy hiểm.

- Liên thủ!

Hai người tuy là kẻ thù lâu năm, nhưng lúc này rất ăn ý, đưa mắt nhìn nhau, nguyên lực trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra, lập tức ngưng tụ thành hai thanh đại đao nguyên lực vô cùng sắc bén ở ngay trước mặt.

- Đi!

Cánh tay rung lên, hai thanh đại đao nguyên lực xé nát hư không, mạnh mẽ chém xuống kim đài.

Keng!

Âm thanh chói tai lan dần ra xa, Lâm Động thấy vậy chợt cười lạnh, bàn tay

ấn mạnh xuống:

- Phá!

Ầm!

Kim đài đè mạnh xuống, hai thanh đại đao nguyên lực trực tiếp tan ra, Kim Đài Trấn Ma Chưởng là vũ kỹ Thượng phẩm, uy lực cương mãnh, vũ kỹ tầm thường sao có thể chống đỡ được?

Dễ dàng phá nát đại đao đang ngăn cản, kim quang trên kim đài chỉ hơi ảm đạm một chút, sau đó liền mạnh mẽ đè xuống hai người bọn Địch Đằng đang ở gần trong gang tấc.

Ở vòng vây bên ngoài, nhân mã hai nhà thấy Lâm Động chỉ bằng sức của hắn đã khiến hai người bọn Địch Đằng rơi vào thế hạ phong, khuôn mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Mấy ngày trước Lâm Động vẫn chỉ có thể miễn cưỡng chống cự, nhân cơ chạy thoát, không ngờ tới nay cục diện đã xoay chuyển thành như vậy.

- Thực lực của tên khốn này sao lại có thể mạnh như vậy?

Thanh niên áo đen đã từng bị Lâm Động cướp trường thương Linh bảo trong tay nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng tái xanh, ánh mắt mơ hồ có chút kinh hoàng. Hiển nhiên lúc này đã bị biểu hiện của Lâm Động khiến cho chết khiếp.

- Lão quỷ, ngươi còn nương tay thì chuẩn bị chết đi.

Kim quang đè xuống, Địch Đằng tức giận quát.

- Hừ!

Liễu Quý hừ lạnh một tiếng, lập tức song chưởng vũ động, nguyên lực hùng hậu nhanh như thiểm điện ngưng tụ giữa tay hắn, sau đó không ngờ ngưng tụ lại thành hình vật thực thể màu đen nhạt, tỏa ra từng tia lực lượng âm lãnh.

- Tiểu Âm Phong Chưởng!

Lực âm hàn trên tay Liễu Quý ngưng tụ thành từng đạo huyền phong màu đen, sau đó ánh mắt hắn lóe lên, một chưởng cực mạnh cuối cùng cũng đánh ra.

- Đại Viêm Không Chỉ!

Nhìn thấy Liễu Quý cuối cùng đã thi triển ra vũ kỹ nổi tiếng của Liễu gia, Địch Đằng mới thở phào một cái, sau đó hai ngón tay cong lại, chỉ thấy hai ngón tay đột nhiên đỏ sẫm, phảng phất nguyên lực toàn thân đều tập trung trên cả hai ngón tay này.

- Đồ khốn, xem hai ta phá vũ kỹ của ngươi!

Chỉ chưởng đột nhiên bắn ra, đem theo nguyên lực hùng hậu mạnh mẽ va chạm cùng kim đài kia. Nhất thời, nguyên lực ba động vô cùng cuồng bạo khuếch tán ra.

- Vỡ!

Ánh sáng màu đỏ và đen chạm mạnh vào kim quang, kình phong cường đại không ngờ trực tiếp đem kim đài khổng lồ chấn ra những vết nứt lớn, cuối cùng, ầm một tiếng liền vỡ tan.

- Hừ!

Nhìn thấy phá được chiêu này của Lâm Động, Địch Đằng và Liễu Quý đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Tuy nhiên, khi bọn chúng chuẩn bị công kích lần nữa, giữa đám kim quang kia, một đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện xông tới. Không dùng bất cứ nguyên lực công kích nào, chỉ dùng nắm tay màu đồng xanh mà mỗi lần đánh ra đều mang theo tiếng khí nổ trầm thấp lao tới.

Cận chiến bất ngờ hiển nhiên khiến hai người bọn Địch Đằng có chút không kịp trở tay, nguyên lực tuôn động, từng đạo chưởng ấn vội vàng nhằm xuống thân ảnh màu đồng xanh đang ở ngay trước mặt.

Keng keng!

Chưởng ấn đánh xuống thân ảnh kia, lại chỉ kéo theo từng đám tia lửa cũng tiếng kim loại lanh lảnh vang lên.

- Mau lui lại!

Cảm giác lạnh lẽo và cứng rắn ở tay khiến trong lòng hai người bọn Địch Đằng trầm xuống, thân hình không hẹn mà gặp cũng lui lại một khoảng, nhưng Lâm Động không để bọn họ được như ý muốn, Đồng Lôi Thể thi triển ra, thân thể hắn đã mạnh mẽ như một kiện Linh bảo, hơn nữa tốc độ và sức mạnh cũng có sự tiến bộ, hắn hiện tại đã giống như một Phù khôi có trí tuệ.

Keng keng!

Thân thể Lâm Động như thiểm điện lướt qua liền áp sát lại hai người bọn Địch Đằng, lúc này mỗi bộ phận trên thân thể hắn đều đã trở thành vũ khí sắc bén.

Quyền, chỉ, đầu, khủy tay… không ngừng công kích ra. Đây là loại công kích không có tiết tấu, nhưng cuồng bạo như vũ bão.

Lúc này, ở xung quanh đỉnh núi đều trở nên yên tĩnh, nhân mã của hai nhà đều tròn mắt ngây ngốc. Gia chủ lúc thường ngày như thiên hạ vô địch trong mắt bọn chúng, lúc này dưới thế công của Lâm Động lại giống như bao cát, mấy lần thối lui lại bị đuổi theo, sau đó bị đánh cho sưng cả mặt mũi.

Bịch!

Lại là một cú đấm mạnh mẽ, Địch Đằng cuối cùng không kìm được, một ngụm máu tươi phun ra, trước mặt hắn đã xuất hiện một rãnh sâu dài chừng hơn mười mét.

Bịch!

Một quyền đánh bay Địch Đằng, thân hình Lâm Động lóe lên, một cước cực mạnh đá lên ngực Liễu Quý, tiếng vang trầm thấp phảng phất từ trong cơ thể Liễu Quý vang lên, đem hắn đánh bay ra mấy chục mét.

- Ực!

Nhìn hai người bị Lâm Động dùng quyền cước đánh cho vô cùng chật vật, tất cả mọi người không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, thanh âm đó trong hoàn cảnh tĩnh lặng hiện tại lại vô cùng chói tai.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 213

Đánh Bại.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Phụ thân!

Nhìn Địch Đằng và Liễu Quý bị Lâm Động một quyền một cước đánh lăn ra đất, sắc mặt thanh niên áo đen đại biến, vội vàng hô to.

- Khụ!

Trên mặt đất, Địch Đằng có chút khó nhọc đứng dậy, trên mặt có chút tái nhợt. Thế công vừa rồi của Lâm Động quá ư hung mãnh, cận chiến đấm đá như vũ bão đó trực tiếp đánh cho bọn chúng không kịp trở tay. Tuy nhiên may mà tuy có chút thương thế, nhưng vẫn không bị thương trí mạng. Hiển nhiên vừa rồi tuy bọn họ trong tình trạng bị đánh, nhưng vẫn ra sức bảo vệ yếu điểm của mình.

- Hừ, không ngờ còn bò dậy được!

Nhìn Địch Đằng và Liễu Quý đứng dậy, hai mắt Lâm Động khẽ nheo lại, cười lạnh nói.

- Đồ khốn, hiện tại bất kể phải trả giá thế nào, ta cũng sẽ băm vằm ngươi ra!

Hai mắt Địch Đằng âm lãnh, trong đó chứa đựng đầy vẻ oán độc, mục quang nhìn Liễu Quý, sau đó mạnh mẽ gật đầu, nhất thời, nguyên lực trong cơ thể ào ào kéo ra, sau đó tập trung lại trên bàn tay phải của hắn.

Nguyên lực hùng hậu ngưng tụ, chỉ thấy ngón tay giữa của Địch Đằng như bị hỏa diệm đỏ rực bao bọc lấy. Thậm chí, mơ hồ còn có từng giọt máu tươi tràn ra, tỏa ra sự âm lãnh ghê người.

Trong khi ánh mắt Địch Đằng dữ tợn, trên một cánh tay của Liễu Quý cũng tràn ngập nguyên lực cường hãn, những nguyên lực này ngưng tụ cuộn cuộn trên cánh bàn tay, phảng phất như đem cánh tay đó biến thành một thanh đao sắc bén vậy.

Một chỉ một chưởng, nguyên lực cuồn cuộn, ba động khiến kẻ khác tim đập chân run truyền ra. Ai cũng có thể tưởng tượng được, một đòn này nhất định sẽ là công kích mạnh nhất của hai người.

- Huyết Nguyên Tàn Chỉ!

- Hắc Ma Chưởng Đao!

Nhìn thấy một màn này, không ít cường giả của hai nhà đều thất kinh, hiển nhiên là nhận ra hai môn tuyệt học này. Hai môn vũ kỹ này đều là loại Thượng phẩm, là loại vũ kỹ mạnh nhất của hai nhà.

Tuy hai môn vũ kỹ này sau khi thi triển sẽ có chút tổn thương với cơ thể, nhưng uy lực cường hãn thì trong quận Đại Dương ai ai cũng biết, thực sự là tuyệt chiêu của hai người.

Vốn dĩ những quân át chủ bài này nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không thi triển ra. Tuy nhiên tình hình hiện tại đã vượt khỏi dự liệu của bọn họ, hai người liên thủ còn bị Lâm Động đánh cho thảm thương như vậy, nếu còn giấu bài e rằng sẽ phải mang chúng xuống địa phủ.

- Vũ kỹ Thượng phẩm?

Cảm nhận nguyên lực cường hãn trên tay hai người, Lâm Động khẽ nhíu mày, nhưng không cảm thấy bất ngờ. Địch gia và Liễu gia này hiển nhiên thực lực mạnh hơn nhiều so với Viêm Thành, nếu ngay cả vũ kỹ Thượng phẩm cũng không có thì e rằng quá khó coi.

Bàn tay Lâm Động khẽ nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích lại xuất hiện trên tay,

Thiên Lân Cổ Kích vừa rung lên, kim quang tuôn động, liền có một cảm giác bá đạo và sắc bén phát tán ra.

- Đồ khốn, chịu chết đi!

Hai người bọn Địch Đằng, nguyên lực trong cơ thể đã tuôn ra đến cực điểm, một giây sau ánh mắt hai người đột nhiên âm lãnh, chỉ chưởng đồng thời đánh ra.

Vù!

Chùm sáng đỏ rực như lửa từ ngón tay giữa của Địch Đằng bắn ra, ba động bao phủ trên đó khiến người khác lạnh cả xương sống, mơ hồ còn có mùi máu tanh lan ra. Mục quang chuyển qua cánh tay Địch Đằng thì phát hiện cánh tay đó không ngờ khô héo đi rất nhiều, giống như máu tươi đã bị ngọn lửa vừa bắn đi hút cạn vậy.

Trong khoảnh khắc chùm sáng đỏ rực kia bắn ra, Liễu Quý cũng một chưởng chém xuống, một đạo chưởng đao hắc ảnh nhìn như hư huyễn, vô cùng quỷ dị quét đi. Đạo công kích này không kinh hãi bằng của Địch Đằng, nhưng giống như rắn độc ẩn nấp trong bóng tối, khiến người khác lo sợ bất an.

Ầm ầm!

Vũ kỹ ẩn chứa toàn lực của hai vị cường giả Tạo Hình Cảnh quét đi, những nơi đi qua mặt đất bị rạch nát thành hai rãnh sâu hàng trượng, uy lực đó khiến kẻ khác nhìn mà hồn bay phách tán.

Một đỏ một đen, hai đạo quang mang một sáng một tối lớn dần trong mắt Lâm Động. Sắc mặt Lâm Động cũng có chút ngưng trọng, lập tức vũ động Thiên Lân Cổ Kích trong tay, Đại Nhật Lôi Nguyên Lực cuồn cuộn tuôn ra, tiếng sấm nổ trầm thấp từ trong cơ thể dần truyền ra.

- Thiên Lân Kích Pháp, Hóa Giao Kích!

Kim quang vũ động, một con cự giao cực lớn ngưng tụ trên Thiên Lân Cổ Kích, lập tức ngửa mặt lên gào rít, giống như nộ long đang ngủ chợt thức tỉnh, đang phát tiết ra một cỗ lực lượng cường đại đến đáng sợ.

Giao ảnh kim quang hiện lên, chợt Lâm Động bước lên một bước, ánh mắt sắc lạnh, không chút sợ hãi, cổ kích chém mạnh xuống, giao ảnh kim quang liền va chạm mạnh vào chùm sáng màu đỏ cùng đao ảnh màu đen kia.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trong khu vừng, một cỗ nguyên lực ba động vô cùng cường đại từ đỉnh núi bạo phát ra. Trong phạm vi mấy chục trượng tất cả các cây đại thụ đều bị chấn cho tan nát, đá vụn trên mặt đất cũng trở thành cát bụi, tung bay mù mịt.

Nhìn một màn đối đầu cường hãn này, nhân mã của hai nhà cũng sợ đến toát mồ hôi, vội vàng lui lại một chút để tránh bị ảnh hưởng.

- Đồ khốn, phá cho ta!

Ba chùm ánh sáng màu sắc khác nhau đan xen vào nhau, soi sáng khuôn mặt có chút cuồng dại của Địch Đằng. Ánh mắt hắn hung tợn nhìn Lâm Động, chợt một ngụm máu tươi ẩn chứa nguyên lực hùng hậu bắn ra. Nhất thời mùi máu tươi trên chùm sáng màu đỏ kia càng trở nên nồng đậm, nguyên lực trong đó cũng đột nhiên trở nên cuồng dã hơn.

- Liễu Quý lão quỷ, ngươi còn đợi gì nữa?

Phun ra ngụm máu chứa đầy nguyên lực, khí tức Địch Đằng giảm mạnh, ánh mắt đỏ ngầu quát lớn.

- Phù!

Nghe thấy tiếng quát của Địch Đằng, ánh mắt Liễu Quý lóe lên, sau đó cũng xẹt qua một tia ngoan độc, đồng thời mấy ngụm máu tươi ẩn chứa nguyên lực

nồng đậm cũng đột nhiên bắn ra.

Đột nhiên công thế của hai người tăng lên đột ngột, không ngờ đem giao ảnh kim quang của Lâm Động đánh vỡ hoàn toàn.

Ầm!

Giao ảnh tan vỡ, đột nhiên vô số điểm sáng màu vàng bạo phát ra vô cùng chói mắt.

- Đồ khốn, xem ngươi lần này còn huyên hoang thế nào?

Nhìn giao ảnh tan vỡ, Địch Đằng đột nhiên cười độc ác, trong lòng dâng lên khoái cảm khó nói.

- Ngươi vui mừng có chút quá sớm!

Tuy nhiên, nụ cười của Địch Đằng không kéo dài lâu, thanh âm của Lâm Động đã từ nơi kim quang tuôn động kia truyền tới.

Nghe thấy thanh âm này, đồng tử Địch Đằng và Liễu Quý đều mạnh mẽ co rút lại, sau đó bọn chúng liền nhìn thấy, nơi kim quang tuôn động đột nhiên có một cỗ năng lượng hùng hậu không giống nguyên lực trào ra.

- Tinh thần lực?

Cảm nhận thấy cỗ lực lượng này, sắc mặt Địch Đằng và Liễu Quý đều hơi biến.

Xuy xuy!

Tinh thần lực cường hãn từ trong kim quang trào ra, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một đạo phù trận kỳ dị: Hóa Sinh Phù Trận, Vạn Hóa Viêm!

Phù trận xoay chuyển, tinh thần lực hùng hậu ngưng tụ lại ở giữa, chỉ trong

nháy mắt, liền ngưng tụ ra hai ngọn lửa to lớn.

Vạn Hóa Viêm ngưng tụ lần này so với trước kia đã có biến hóa rung trời lở đất. Không chỉ thể tích to lớn hơn gấp mấy lần, thậm chí cả hình thể cũng trở nên vô cùng đặc biệt, từng tia lôi quang tràn ngập ở trong, nhìn giống như ngọn lửa tinh thần do sấm sét ngưng tụ thành.

- Đi!

Hai ngọn lửa lôi quang vừa hình thành liền gào thét lướt đi, đột nhiên tiếng xé gió bén nhọn vang lên trên không trung, khiến người ta có cảm giác đinh tai nhức óc, thần trí hoảng hốt.

- Tinh thần chi hỏa?

Nhìn ngọn lửa lôi quang ầm ầm quét tới, Địch Đằng và Liễu Quý trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh hãi. Bọn họ không thể ngờ rằng, Lâm Động không chỉ cường hãn trên phương diện nguyên lực, mà trên phương diện tinh thần lực cũng có thực lực rất cường hãn.

Ầm ầm!

Trong lúc kinh hoàng, hai người vội vàng điều động tất cả nguyên lực trong cơ thể hình thành từng tầng nguyên lực phòng ngự trước mặt, tuy nhiên những lớp phòng ngự này trước mặt ngọn lửa lôi quang kia không hề có tác dụng gì lớn, liền ầm một tiếng liên tiếp tan vỡ.

Ầm!

Thế như chẻ tre phá nát những tầng phòng ngự kia, ngọn lửa lôi quang mạnh mẽ nổ tung trên thân thể hai người.

Xì xì!

Tinh thần lực nổ tan ra, Địch Đằng và Liễu Quý lập tức phun ra mấy ngụm

máu tươi, thân thể đập mạnh lên vách đã, trong đầu truyền tới những trận đau buốt kịch liệt, tiếng kêu gào thê thảm lập tức vang lên.

Lần này, thương thế của hai người thực sự nghiêm trọng, ngọn lửa lôi quang kia không chỉ đả thương thân thể chúng, mà còn tàn phá tinh thần chúng.

Tuy nhiên hai người bọn Địch Đằng vẫn là cường giả Tạo Hình Cảnh, bởi vậy cho dù thân bị trọng thương vẫn cố đứng dậy, đang định tháo chạy thì kình phong sắc lạnh đã lướt tới, cổ kích sắc bén đã ở trước mặt bọn chúng.

- Còn động đậy sẽ chết!

Nghe thấy thanh âm bình thản vang lên bên tai, sắc mặt hai người bọn Địch Đằng đột nhiên trắng bệch, thân thể cứng ngắc không dám nhúc nhích. Bọn chúng biết, người trước mặt họ không phải đang nói đùa.

- Giết tiểu tử đó!

Nhìn thấy hai người bọn Địch Đằng bị Lâm Động đánh bại hoàn toàn, ánh mắt thanh niên áo đen kia cũng vô cùng kinh hãi, vội quát to lên.

- Vâng!

Lúc này hai người bọn Địch Đằng bị bắt, thanh niên áo đen như trở thành thủ lãnh, bởi vậy lời hắn vừa nói ra, nhân mã hai nhà đã đồng thời ra tay. Từng đạo nguyên lực hùng hậu hung hãn lao về phía Lâm Động.

Nhìn thấy mấy tên này trong hoàn cảnh như vậy mà còn dám ra tay, ánh mắt Lâm Động cũng càng trở nên lạnh lẽo. Nhưng khi hắn vừa định ra tay giáo huấn những tên này thì đột nhiên, một tiếng thú gầm quen thuộc vang vọng khắp núi rừng.

Ầm!

Tiếng thú gầm vang lên, lập tức một đạo lôi quang rực rỡ trực tiếp bắn vào

những tia nguyên lực kia, năng lượng cuồng bạo đem những tia nguyên lực kia chấn vỡ tan tành.

- Grào!

Công kích đột ngột khiến tất cả mọi người đều sững sờ, mục quang vội chuyển lại. Chỉ thấy trên tầng không của sơn động đổ nát, một con cự thú vỗ đôi cánh sấm sét, sừng sững trên không, một cỗ khí tức không có chút gì yếu hơn Lâm Động chầm chậm lan ra.

Nhìn thấy cự thú quen thuộc đó, sắc mặt bọn người thanh niên áo đen cũng đột nhiên trắng bệch.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 214

Tống Tiền.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Tiểu Viêm!

Nhìn cự thú đang đứng trên không trung, Lâm Động cũng sửng sốt một chút, sau đó mắt lộ ra vẻ vui mừng tột độ.

Trên bầu trời kia, cự thú đứng giữa không trung, trên thân thể nó che kín bằng một loại tinh giáp đỏ sẫm, trên tinh giáp đó thỉnh thoảng có tia sấm sét lấp lóe. Cái này rất giống với tinh giáp của Lôi Nguyên Tinh Thú, hơn nữa trên lưng Tiểu Viêm hiện tại không ngờ đã mọc ra một đôi cánh lấp lóe lôi quang, hai cánh vỗ dập dềnh phát ra tiếng sấm trầm thấp.

Hiển nhiên lần này sau khi ăn huyết nhục của Lôi Nguyên Tinh Thú, Tiểu Viêm đã hấp thu được chút tinh hóa trong huyết mạch của nó, nên mới có thay đổi thoát thai hoán cốt như vậy.

Trên lưng Tiểu Viêm, một con cự mãng mình đầy tinh giáp màu đỏ sẫm đang cuộn tròn, bộ dạng vô cùng hung tợn.

Tiểu Viêm hiện tại so với trước kia đã hoàn toàn thay đổi hình dáng, không ngờ sau khi hấp thu tinh hoa của huyết mạch Lôi Nguyên Tinh Thú, Tiểu Viêm lại có biến hóa kinh người như vậy.

- Grào!

Tựa hồ nghe thấy thanh âm của Lâm Động, cự thú oai phong lẫm liệt trên không trung cũng cúi xuống phía Lâm Động gần lên một tiếng, sau đó liền lao vào giữa đám nhân mã của hai nhà, nhất thời lôi quang tuôn động, năng lượng

cường hãn tuôn ra, đem theo từng tiếng kêu la thảm thiết.

Thực lực hiện tai của Tiểu Viêm hiển nhiên đã đủ để so sánh với cường giả Tạo Hình Cảnh, tinh giáp đỏ sẫm bao phủ toàn thân khiến nó có lực phòng ngự cường đại, lôi quang tuôn động càng khiến nó tấn công cường hãn.

Địch gia và Liễu gia tuy có không ít cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, tuy nhiên lúc này hiển nhiên đã không thể gây ra chút uy hiếp gì với Tiểu Viêm, bởi vậy cuộc đấu này giống như một chiều. Tuy vậy, mặc dù bị Tiểu Viêm tấn công cho hỗn loạn, nhưng dù sao người cũng đông, sau một hồi bọn chúng rốt cuộc cũng quây lại ở một chỗ, liên thủ chống đỡ lôi quang đang hung hãn bắn tới.

- Hừ, còn làm loạn nữa có lẽ các ngươi sẽ phải nhặt xác cho bọn chúng!

Nhìn đám nhân mã hai nhà bị Tiểu Viêm tấn công cho điên đảo, thanh âm Lâm Động thản nhiên nói, đồng thời cổ kích trong tay cũng sát gần hơn cổ họng hai người bọn Địch Đằng, khiến bọn chúng không dám có chút nhúc nhích.

Lời của Lâm Động lập tức khiến nhân mã hai nhà chân tay cứng đờ, nhìn cảnh phía trước, bọn chúng đã hiểu rằng lần này hai nhà bọn chúng đã gặp hạn rồi, hơn nữa đối tượng kia chỉ là một thiếu niên vô cùng trẻ tuổi mà thôi.

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Thân thể Địch Đằng khẽ run, trong đầu truyền ra những trận đau nhức khiến hắn hiểu rằng lần này thọ thương là vô cùng nghiêm trọng, nếu không cẩn thận e rằng sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng. Đương nhiên, hiện tại nghĩ cái này cũng không có tác dụng gì, cấp bách trước mắt là phải giữ mạng đã.

Hắn là người thông mình, thấy Lâm Động không lập tức giết người liền hiểu rằng Lâm Động tạm thời vẫn chưa có ý định giết người, nếu không cũng sẽ không phí lời như vậy.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Lâm Động cũng khẽ cười. Nhìn thấy thế, trong lòng Địch Đằng và Liễu Quý lại cảm thấy có điều không ổn.

- Có muốn sống không? Vậy dùng Thuần Nguyên Đan để đổi!

Nghe thấy tiếng cười nhạt bên tai, trong lòng Địch Đằng và Liễu Quý nhất thời thở phào một cái, chỉ cần giữ được mạng là tốt nhất rồi.

- Mỗi người hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan!

Nhưng mà, khi bọn chúng còn chưa kịp thở phào xong, lời nói tiếp đó của Lâm Động lại khiến bọn chúng nghẹn đắng.

- Hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan? Cho dù ngươi bán cả Địch gia cũng không kiếm được!

Sắc mặt Địch Đằng tái xanh, gầm nhẹ, số tiền cực lớn này bọn chúng không thể nào kiếm ra được. Tiểu tử này thực sự coi bọn họ là mỏ Thuần Nguyên Đan sao?

- Hai mươi vạn, ngươi giết luôn chúng ta cho xong, nếu không đợi kiếm đủ số tiền đó, gia tộc chúng ta cũng phá sản rồi, sống cũng chẳng ích gì.

Liễu Quý nghiến răng nói.

Nhìn thấy hai lão già này phản ứng kịch liệt như vậy, Lâm Động xoa xoa cằm, xem ra con số hắn thuận miệng nói ra quả thật có chút khổng lồ, nếu không hai tên này cả mạng cũng không cần.

- Thế này đi, ta lùi một bước, mỗi người mười vạn Thuần Nguyên Đan, đừng cò kè với ta nữa.

Lâm Động hơi trầm ngâm, lập tức chậm rãi nói.

Nghe thấy chút không kiên nhẫn được nữa trong giọng nói của Lâm Động,

Địch Đằng và Liễu Quý đang định mở miệng nói lập tức đành ngậm miệng. Mười vạn Thuần Nguyên Đan tuy vẫn không phải là con số nhỏ, nhưng ít nhất hai nhà bọn chúng còn có thể lấy ra được.

Ở không xa, nhân mã hai nhà ngây ngốc nhìn cảnh tống tiền đang diễn ra trước mắt, nhất thời ánh mắt nhìn Lâm Động cũng có chút cổ quái.

- Hừ, đừng nhìn nữa, mỗi người mười vạn Thuần Nguyên Đan, mau lên!

Nhìn mục quang cổ quái của bọn họ, Lâm Động bất giác mỉm cười nói.

Nghe thấy thanh âm ôn hòa của Lâm Động, hiện trường trở nên yên tĩnh, Địch Đằng và Liễu Quý lôi từ trong ngực ra túi Càn Khôn đựng Thuần Nguyên Đan. Nhưng mười vạn Thuần Nguyên Đan quả là quá lớn, bởi vậy hai người bỏ hết cả túi Càn Khôn ra cũng vẫn còn thiếu năm vạn Thuần Nguyên Đan nữa.

Nhìn thấy sắc mặt cứng ngắc của hai người bọn Địch Đằng, Lâm Động cũng không thèm để ý tới, cười tủm tỉm nói:

- Này, các ngươi còn bao nhiêu thủ hạ, bảo bọn chúng góp lại, không đủ hai mươi vạn ta không thả người đâu.

Nghe thấy những lời đó, không chỉ hai người bọn Địch Đằng chân tay run rẩy, ngay cả nhân mã hai nhà mặt cũng xám đen lại, tên gia hỏa này ngay cả đám tiểu tốt cũng không bỏ qua.

- Các ngươi gom đủ năm vạn Thuần Nguyên Đan đi!

Địch Đằng nuốt một ngụm nước bọt, nhìn cổ kích sắc lạnh trên cổ, hắn đành trơ mặt nói với đán nhân mã hai nhà.

Nhìn thấy ngay cả Gia chủ cũng đã mở miệng, nhân mã hai nhà đành cười khổ lôi Thuần Nguyên Đan ra, cuối cùng mới góp đủ năm vạn Thuần Nguyên Đan đưa cho Lâm Động.

Cầm túi Càn Khôn trong tay, Lâm Động dùng tinh thần lực quét qua bên trong, lập tức hài lòng gật đầu, đem tất cả Thuần Nguyên Đan cất vào túi Càn Khôn cao cấp cướp được từ tay Vương Viêm, sau đó cười hì hì đem túi Càn Khôn nhét vào trong ngực áo.

- Thuần Nguyên Đan đưa ngươi rồi, có thể thả phụ thân ta và Liễu Gia chủ ra được chưa?

Thanh niên áo đen sắc mặt xám xịt nói.

Lâm Động liếc hắn một cái.

Thấy Lâm Động nhìn mình, gã thanh niên áo đen vội lui lại mấy bước, trốn vào trong đám người. Hiện tại Thuần Nguyên Đan của bọn chúng có ở đây đã đưa cả cho Lâm Động rồi, nếu mình còn bị hắn bắt đi tống tiền nữa thì e rằng không còn tiền để mà cứu người.

- Ôi, Địch Đằng lão ca, vốn dĩ các ngươi có thể không bị mất Thuần Nguyên Đan này.

Lâm Động quay đầu lại, nhìn Địch Đằng cười nhạt, cổ kích trong tay rung lên, đập lên ngực hai người bọn chúng, đem chúng như những bao cát đánh văng vào đám đông.

- Hà hà, lần này xin đa tạ hai vị đã tặng lễ vật, chúng ta sau này có dịp gặp lại!

Lâm Động thu lại cổ kích trong tay, sau đó ôm quyền về phía bọn Địch Đằng, thân hình vọt lên đã ngồi trên lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm vỗ cánh trực tiếp hóa thành lôi quang vọt đi mất.

- Khốn kiếp!

Nhìn thấy thân ảnh Lâm Động xa dần, Địch Đằng và Liễu Quý tức giận tới mức suýt nữa đã lại phun máu tươi ra. Lần này đã nhọc công vô ích, hơn nữa còn

tổn thất mười vạn Thuần Nguyên Đan, điều này đối với thế lực như bọn chúng cũng là một đòn đả kích rất lớn.

Tuy nhiên tức giận thì tức giận, bọn chúng cũng không có cách nào, thực lực Lâm Động thể hiện ra đủ khiến bọn chúng khiếp sợ. Đặc biệt hiện nay Tiểu Viêm cũng tiến lên Tạo Hình Cảnh, thực lực càng trở nên cường hãn, bọn chúng không hề nghi ngờ, lúc trước nếu Lâm Động thực sự ra sát chiêu, bọn chúng nơi đây sẽ máu chảy thành sông, tử thương vô số.

So sánh với kết cục này, tổn thất mười vạn Thuần Nguyên Đan dường như là kết quả tốt nhất.

- Tên khốn này từ đâu chui ra vậy? Trong quận Đại Dương từ lúc nào xuất hiện tiểu bối khủng bố tới vậy? Trẻ tuổi như vậy đã là Tạo Hình Cảnh, tiềm lực đó nhìn khắp Vương triều Đại Viêm cũng vô cùng ưu tú, sao lại có thể xuất hiện trong rừng núi rất ít người tới này?

Liễu Quý bụng đầy lửa giận, nói.

- Khi chúng ta lần đầu gặp hắn, đã bị hắn tống tiền mất hai vạn Thuần Nguyên Đan.

Địch Đằng trầm mặc một lát, nói.

Nghe thấy vậy, Liễu Quý nhất thời ngây ngốc, có chút đồng tình nhìn Địch Đằng. Tên này hóa ra đã lần thứ hai hưởng thụ loại đãi ngộ này.

- Bây giờ làm thế nào?

Liễu Quý hỏi.

- Còn làm thế nào? Thực lực của tiểu tử đó, e rằng đã tương đương với cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành, chúng ta có thể chống lại được cường giả như vậy sao? Hơn nữa đừng quên rằng tên đó còn có một con Yêu thú thực lực không hề yếu hơn chúng ta.

Địch Đằng sa sầm mặt nói.

- Thực là con mẹ nó xui xẻo, sớm biết thế này thì đã không ra tay với Lôi Nguyên Tinh Thú kia, hiện tại ai dè lại để tiểu tử đó chiếm tiện nghi.

Liễu Quý không cam lòng nói, dưới sự nâng đỡ của thủ hạ đứng dậy, sau đó phất tay áo, đem theo một bụng lửa giận khó nhọc rời đi.

- Con mẹ nó, đi thôi!

Thấy thế, Địch Đằng cũng không cam lòng chửi một câu, đem theo đám nhân mã phẫn nộ rời đi.

o0o Trong rừng rậm mờ mịt, lôi quang rạch qua trời xanh, mang theo tiếng sấm trầm thấp.

- Tiểu tử, ngươi cứ như vậy mà tha cho bọn chúng sao?

Tiểu điêu lại xuất hiện trên vai hắn, nhìn lại phía sau cười nói.

- Địch gia và Liễu gia tuy thực lực không tệ, tuy nhiên đối với ta đã không còn uy hiếp gì nữa, chỗ này chỉ là trạm dừng chân tạm thời, bọn chúng muốn làm gì ta cũng không có cách nào nữa. Hơn nữa nếu bọn chúng không phải đồ ngốc thì có lẽ sẽ không có gan tới trêu ta nữa.

Lâm Động cười nhạt nói.

Với thực lực hiện tại của hắn, Tiểu Viêm cộng thêm vào tiểu điêu và Phù khôi kia, cơ bản là đã tương đương với bốn cường giả Tạo Hình Cảnh, đội ngũ như vậy muốn diệt Địch gia và Liễu gia không thể coi là quá khó khăn.

Có sức mạnh, tất nhiên sẽ không sợ bất cứ uy hiếp nào nữa.

- Lần này ngươi thu hoạch không ít, không chỉ tu luyện thành công Đồng Lôi

Thể mà còn tiến lên Tạo Hình Cảnh, Phù sư Tứ ấn. Thực lực hiện tại cho dù trong cả Vương triều Đại Viêm cũng đã được coi là cường giả một phương rồi.

Tiểu điêu gật gật đầu, nhìn Lâm Động một cái, sau đó nói.

Lâm Động cười cười, lần này luyện hóa Lôi nguyên mà giành được lợi ích đã vượt xa dự liệu của hắn.

- Hiện tại trực tiếp tiến tới quận Đại Hoang thôi, đối với nơi được gọi là hỗn loạn và kích thích nhất của Vương triều Đại Viêm này, ta vô cùng tò mò… Lâm Động ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lên tinh không xa xôi, nhẹ giọng thì thầm.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 215

Mê Vụ Lâm.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Mẹ nó chứ, nơi này là nơi quỷ quái nào vậy?

Lâm Động ở trong một cánh rừng rậm, ở trong cánh rừng này nơi đâu cũng bao phủ bởi một màn sương trắng. Màn sương này vô cùng cổ quái, thậm chí ngay cả tinh thần lực cũng rất khó xuyên qua. Hơn nữa ở trên thiên không còn dày đặc hàn khí băng lãnh. Thứ hàn khí đó, cho dù là có thực lực như Lâm Động cũng cảm thấy khó chịu, cho nên sau trong hai ngày lạc vào nơi này, hắn cơ bản là đi lòng vòng lung tung ở trong đó.

Hai ngày đi lòng vòng hiển nhiên cũng khiến cho Lâm Động có chút buồn bực, hắn cơ hồ đã bị giam cầm trong này rồi.

- Sương mù ở đây có chút cổ quái, ta cũng không giúp gì được cho ngươi.

Tiểu điêu ở bên cạnh khua khua móng vuốt, tỏ vẻ không thể giúp đỡ được.

Lâm Động bất đắc dĩ thở dài một cái, bóp bóp trán, từ trong túi Càn Khôn lôi ra một tấm bản đồ, nhìn một hôi lâu mới lẩm bẩm nói:

- Tính thời gian thì chúng ta đã rời Viêm Thành được gần bốn tháng rồi, trên dường đã đi qua bốn quận thành, bao gồm cả quận Đại Dương. Nếu bản đồ không sai chúng ta hiện tại đã tới địa phận quận Đại Hoang rồi.

- Đúng rồi, ta nghĩ ra rồi, đây là Mê Vụ Lâm, là một cánh rừng quỷ dị ở ngoài rìa quận Đại Hoang, chúng ta không ngờ lại đi vào đây, khó trách không thể tìm được lối ra.

Trầm ngâm một lát, ánh mắt Lâm Động chợt sáng lên như nhớ ra điều ra.

- Vậy phải đi ra thế nào?

Tiểu điêu miễn cưỡng hỏi.

Nghe thấy vậy, Lâm Động lại ngẩn người ra, rồi cười khổ đáp:

- Chúng ta không biết chút gì về địa hình ở đây, nghe nói chỉ có một con đường đúng duy nhất, trừ phi có người dẫn đường, nếu không muốn đi ra e rằng rất khó.

- Cần có người dẫn đường?

Tiểu điêu bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi trên đầu Tiểu Viêm, nói:

- Đi về bên phải, ở đó có chút nguyên lực ba động.

Lâm Động khẽ sửng sốt, hiển nhiên không ngờ rằng tiểu điêu ở nơi như thế này vẫn có thể cảm nhận được một khoảng cách xa như vậy.

- Đừng ngạc nhiên, đó là cực hạn của ta rồi, sương mù này có năng lực ngăn chặn dò xét rất mạnh mẽ, xa hơn nữa ta cũng hết cách.

Tiểu điêu lườm lườm nói.

Lâm Động cười khổ, trên đường tới đây bọn họ chưa cái khổ gì là chưa nếm qua, một tháng trước còn bị hai con Yêu thú cấp bậc Tạo Khí Cảnh truy sát hai ngày liền mà vẫn không làm sao, không ngờ lọt vào nơi này lại trở nên thê thảm như vậy.

- Đi thôi!

Vẫy tay với Tiểu Viêm, Lâm Động nhằm về phía bên phải bước đi. Tiểu Viêm cũng nhanh nhẹn đi theo.

o0o Ầm!

Trên một mảnh đất trống bao phủ bởi sương mù dày đặc, mấy chục người đang dựa sát vào nhau, ở xung quanh bọn họ thỉnh thoảng lại có một con Yêu thú dữ tợn mình toàn mùi máu tanh xuất hiện. Tuy nhiên ngay sau đó liền bị mấy chục đạo nguyên lực hùng hậu đánh tan thành thịt vụn.

- Những con súc sinh này thật là đáng ghét. Quán chủ, bao giờ mới kết thúc đây!

Trong đám người kia, một gã nam tử một kiếm chém chết một con Yêu thú, quệt đi vệt máu bắn lên trên mặt, chửi mắng.

- Chú ý một chút, đợi ra khỏi đây là xong!

Một nam tử trung niên lưng hổ eo gấu trả lời. Tay hắn cầm một thanh trọng kiếm màu đen tràn ngập sức mạnh, những Yêu thú kia chỉ cần chạm vào một chút là rách da rơi thịt.

Vị nam tử trung niên này thực lực hiển nhiên là mạnh nhất trong đám người này, đã tiến vào cấp bậc Tạo Hình Cảnh tiểu thành, cho dù là đối diện với vô vàn Yêu thú vây hãm vẫn không có chút hoảng loạn, ngược lại còn đem tất cả Yêu thú chém bay di.

- Phụ thân cố lên!

Ở chính giữa đám người có một cô bé chừng mười hai mười ba tuổi, thân mặc áo hồng nhạt, nhìn thấy nam tử trung niên biểu hiện anh dũng không kìm được vỗ tay nói. Thanh âm ngây thơ mà dễ thương như thiên sứ khiến tất cả mọi người không khỏi cười lên, phảng phất tất cả sự mệt nhọc đều đã bị bé gái xinh xắn này xua tan đi.

- Nhân Nhân, cẩn thận!

Bên cạnh bé gái, một nữ tử chừng hai mươi tuổi vội vàng lôi bé gái lại bên

mình. Nữ tử này thân hình cao ráo, chiếc áo hơi ôm sát người khiến thân hình càng thêm vẻ lả lướt quyến rũ, dáng vẻ khá xinh đẹp, chỉ là sống mũi cao tỏa ra dáng vẻ đầy kiêu ngạo.

- Dạ!

Bé gái được gọi là Nhân Nhân ngoan ngoãn đáp, trốn vào sau lưng nữ tử, đôi mắt to lén lút nhìn ra ngoài.

Giao chiến ở đây đã kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ, những Yêu thú kia mới chịu bỏ lại một đống thi thể rút lui.

Khi những Yêu thú này đã rút đi hết, những người ở đây đa số đều ngồi phịch xuống đất, không ngờ thở phì phì, hiển nhiên là đã rất mệt mỏi.

Nhìn thấy mọi người mệt mỏi, nam tử trung niên cũng không khỏi lắc đầu, vừa định nói gì ánh mắt đột nhiên biến động, mục quang nhìn chằm chằm về đám sương mù phía trước, lớn tiếng quát:

- Ai?

Nghe thấy nam tử trung niên đột nhiên quát, những người vừa ngồi xuống ở đây vội vàng đứng dậy, tay cầm chặt vũ khí, mục quang khẩn trương nhìn về phía trước.

Dưới ánh mắt khẩn trương chăm chú của bọn họ, một đạo thân ảnh chậm rãi từ trong sương mù đi ra, nhìn đám người đang vô cùng căng thẳng, hắn gãi gãi đầu, nói:

- Các vị không cần lo lắng, ta không có ý xấu, chỉ là xông nhầm vào đây, không tìm được đường ra.

Nhìn thấy thiếu niên xuất hiện trước mặt, những người kia mới thở phào một cái. Tuy nhiên nam tử trung niên vẫn nhìn chăm chú vào Lâm Động, không hề vì tuổi tác của hắn mà tỏ ra lơi lỏng, bởi vì hắn đã từ trên thân thể của Lâm Động

cảm nhận thấy mùi vị sự nguy hiểm.

- Vị tiểu huynh đệ này từ xa tới sao?

Nam tử trung niên nhìn Lâm Động, đột nhiên nói.

- Ừ!

Lâm Động cười, sau đó ôm quyền nói:

- Vị lão ca này không biết có thể cho ta đi theo được không, nếu có thể thuận lợi rời khỏi nơi này ta sẽ trả thù lao cho các người.

- Không được, chúng ta không đem theo người lạ! Ngươi tự đi đi!

Lúc này, nữ tử xinh đẹp đem theo bé gái tiến lên, mục quanh nhìn dò xét trên người Lâm Động, nói.

- Tỷ tỷ, hắn một mình lạc đường rồi!

Bé gái xinh đẹp dễ thương bên cạnh nói nhỏ.

Nữ tử xinh đẹp lườm bé gái một cái, sau đó nói nhỏ với người trung niên:

- Phụ thân, tình trạng của chúng ta hiện nay không tốt, đem theo một người lai lịch bất mình làm vướng chân, quá nguy hiểm!

Nghe thấy lời của nàng ta, người trung niên không lập tức bày tỏ thái độ, mục quang nhìn chằm chằm vào Lâm Động, một lúc sau mới trầm giọng nói:

- Vị huynh đệ này, đội ngũ của chúng ta đang có chút rắc rối, nếu ngươi đi theo chúng ta e rằng sẽ bị nguy hiểm. Đương nhiên, chúng ta không phải không muốn giúp ngươi, nếu ngươi không sợ nguy hiểm thì có thể đi cùng, chúng ta có thể đem ngươi ra khỏi Mê Vụ Lâm.

- Phụ thân!

Thấy người trung niên không ngờ đồng ý, nữ tử xinh đẹp vội vàng nói, nhưng đã bị nam tử trung niên giơ tay ngăn lại.

- Đa tạ lão ca!

Lâm Động cười cười, lại chắp tay hướng về phía nam tử trung niên tạ ơn. Đây là đội ngũ đầu tiên hắn gặp sau mấy ngày lang thang ở đây, hắn tất nhiên không dễ dàng bỏ qua. Nơi quỷ quái này, hắn thực sự không muốn ở lâu thêm nữa.

Nhìn thấy Lâm Động quả nhiên đi tới, nữ tử xinh đẹp nhướng mày lên.

- Tiểu tử tên Lâm Động, đa tạ lão ca trượng nghĩa tương trợ!

Lâm Động đi tới gần nam tử trung niên, cười nói.

Nam tử trung niên xua tay, ánh mắt nhìn cẩn thận vào Lâm Động, sau đó dừng lại một lát vào con hổ nhỏ lông đỏ rực trong lòng hắn.

Con hổ nhỏ trong lòng Lâm Động đương nhiên là Tiểu Viêm, qua lần thăng cấp vừa rồi, nó đã có thể khống chế sự biến hóa của thân hình. Vì để không kéo tới sự cảnh giác và bài xích của những người này, cho nên hắn không cho Tiểu Viêm biến thành trạng thái chiến đấu.

- Hà hà, tại hạ Khương Lôi, Quán chủ Võ quán Ưng Chi, đây là hai con gái của ta, Khương Tuyết và Nhân Nhân. Những người khác đều là huynh đệ trong Võ quán Ưng Chi.

- Tiểu tử Lâm Động, xin chào Khương Quán chủ!

Lâm Động cười cười chắp tay, trong lòng thầm kinh ngạc, không hổ là nơi mạnh nhất của Vương triều Đại Viêm, chỉ là một võ quán đã có cường giả Tạo Hình Cảnh tọa trấn, so với Võ quán Cuồng Đao ở trấn Thanh Dương rõ ràng là một trời một vực.

- Hà hà, tiểu huynh đệ Lâm Động đừng khách khí, ngươi nghỉ ngơi trước, chúng ta tạm nghỉ một lát rồi xuất phát, có lẽ ngày mai là có thể ra khỏi Mê Vụ Lâm rồi.

Khương Lôi cười lớn, vỗ vỗ vai Lâm Động, sau đó quay người chỉnh đốn lại đội ngũ.

- Hừ, phụ thân lòng tốt quen rồi, hy vọng ngươi tốt nhất đừng giở trò, nếu không ta là người đầu tiên giết ngươi!

Nhìn thấy Khương Lôi quay người đi, nữ tử xinh đẹp tên là Khương Tuyết dùng thanh âm băng lãnh nói.

Đối với thái độ thù địch của nữ tử xinh đẹp, Lâm Động không hề để ý, đợi ra khỏi rừng này thì ai đi đường nấy, không cần quan hệ sâu.

- Đại ca, nó đẹp thật!

Bên cạnh, bé gái xinh đẹp như búp bê ánh mắt to tròn nhìn Tiểu Viêm trong lòng Lâm Động, đột nhiên cười giòn tan nói.

- Ừ, cho ngươi ôm nó!

Nhìn bé gái xinh đẹp trước mặt, trên mặt Lâm Động cũng nở ra nụ cười hòa nhã, bé gái này khiến hắn nhớ lại Thanh Đàn.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt xinh xắn của Nhân Nhân nhất thời rạng rỡ, cẩn thận đưa tay ra đem Tiểu Viêm mà Lâm Động vừa đưa ra ôm vào lòng. Tiểu Viêm giẫy dụa một lát cũng đành bất đắc dĩ dừng lại.

Khương Tuyết thấy Lâm Động khi nói chuyện với Nhân Nhân vẻ mặt ôn hòa, vẻ băng lãnh mới bớt đi một chút, nhưng ngữ khí vẫn không tốt đẹp lắm:

- Trong thời gian này ngươi đi theo chúng ta, không hy vọng ngươi bỏ sức lực gì, chỉ cần trốn trong vòng bảo vệ là được, nếu ngươi bị Yêu thú bắt đi,

không ai có thể cứu được ngươi.

Nói xong, nàng ta liền cầm tay Nhân Nhân đi về phía đội ngũ kia. Nhân Nhân tay ôm Tiểu Viêm còn quay đầu lại làm ra bộ mặt nghịch ngợm với Lâm Động, khiến Lâm Động không nhịn được cười.

- Đội ngũ này dường như đang bị thứ gì đó theo dõi… Lâm Động vươn vai một cái, ánh mắt tùy tiện ngó về phía sau, hắn mơ hồ có thể cảm nhận thấy, có thứ gì đó đang đi theo phía sau đội ngũ này.

- Hy vọng có thể bình an rời khỏi nơi quỷ quái này.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 216

Võ Quán Ưng Chi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Lâm Động ngồi trên xe ngựa, mục quang nhìn về đám người đang đưa mắt chăm chú quan sát động tĩnh xung quanh. Từ ánh mắt ngưng trọng của những người này hắn có thể nhìn ra tựa hồ đám người này trong thời gian vừa qua bị Yêu thú tấn công không ít, điều đó khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

Thông thường tuy Yêu thú hung hãn nhưng cũng không thể ngoan cố truy sát như vậy, cũng không biết Võ quán Ưng Chi này ở đây đã làm việc gì mà lại bị tập kích như vậy.

- Hà hà, tiểu huynh đệ Lâm Động, uống nước!

Trong lúc Lâm Động đang trầm ngâm, đột nhiên một tiếng cười truyền đến, lập tức tay hắn đưa ra, cầm lấy một túi nước, sau đó mới ngẩng đầu nhìn người vừa đưa nước cho mình, cười cười.

Người vừa tới cũng là một trung niên, tên gọi Ngô Chấn, nhìn tuổi tác có lẽ cũng là lão nhân của Võ quán Ưng Chi, bản thân cũng là cường giả Nguyên Đan Đại viên mãn, trong Võ quán Ưng Chi cũng rất có uy vọng. Người này cũng giống như Khương Lôi rất phóng khoáng, Lâm Động cũng rất có thiện cảm.

- Đa tạ Ngô lão ca!

Lâm Động cười, sau đó cầm lấy túi nước uống hai ngụm, lập tức mặt có chút đỏ lên, bởi hắn uống không phải là nước, mà là rượu.

- Ha ha… Nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Lâm Động, những người xung quanh

cũng không khỏi cười lên một tiếng.

- Ha ha, lão Ngô, ngươi không được khi dễ tiểu huynh đệ Lâm Động tuổi trẻ nhé.

Khương Lôi dẫn đầu ở phía trước cũng cất tiếng cười vang.

Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, đem túi rượu vứt lại cho Ngô Chấn. Hắn biết bọn họ không có ý chế nhạo, mà đối với cảm giác này, nói thực lòng hắn cũng rất thích, có lẽ do chịu ảnh hưởng bởi tình các phóng khoáng của Khương Lôi mà đa số người của Võ quán Ưng Chi đều khiến người khác rất yêu quý.

Lâm Động đã ở nơi núi rừng này gần nửa năm, đối với những trò đùa giỡn đầy thiện ý này rất có thiện cảm.

Đương nhiên, có một ngoại lệ!

Lâm Động ngẩng đầu nhìn Khương Tuyết không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh, trong lòng chợt thấy nữ tử này dường như có chút bài xích một ngoài như hắn gia nhập vào đoàn người này, ánh mắt đó tràn đầu sự cảnh giác và nghi ngờ.

- Võ quán Ưng Chi của chúng ta cách một đoạn thời gian đều vào Mê Vụ Lâm giết Yêu thú lấy tinh hạch, tìm linh dược.

Khương Tuyết ngồi cạnh Lâm Động, đột nhiên chầm chậm nói:

- Tuy nhiên lần này chúng ta có một người bạn trong khi thu hoạch linh dược đã giết một con ấu thú, khi chúng ta bị đám Yêu thú này tấn công trả thù mới biết, ấu thú đó là con của Ngạc Báo Vương. Ngạc Báo Vương là Yêu thú nổi tiếng hung ác trong Mê Vụ Lâm, một đực một cái, nếu mà liên thủ đủ để sánh với cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành. Thời gian này chúng ta liên tục bị tấn công cũng là do bọn chúng sai khiến. Ngày mai chúng ta có thể rời khỏi Mê Vụ Lâm rồi, với sự hung tàn và giảo hoạt của bọn chúng, đêm nay nhất định sẽ động thủ.

Nghe vậy, Lâm Động mới có chút giật mình. Khó trách luôn cảm thấy không khí của đám người này có chút cổ quái, thì ra đang bị truy sát. Nếu đúng như Khương Tuyết nói thì Ngạc Báo Vương kia nhất định sẽ là đực cái cùng tới, tới lúc đó nếu đem theo một đám Yêu thú nữa thì những người này quả thật lành ít dữ nhiều.

- Ta không đồng ý cho ngươi gia nhập đội ngũ của ta, bởi vì ta cảm thấy ngươi lúc này sẽ làm quấn chân chúng ta.

Lời của Khương Tuyết rất thẳng thắn, tuổi của Lâm Động so với nàng ta còn ít hơn, xem giống như tiểu tử ngây ngô mặt non da sữa, đội ngũ của bọn họ hiện tại bảo vệ Nhân Nhân đã rất vất vả rồi, nếu thêm Lâm Động vào thì lại phải chia thêm nhân thủ ra.

- Ồ, tới lúc đó không cần lo cho ta!

Lâm Động xoa xoa mặt vừa bị rượu làm cho đỏ hồng, cười nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Khương Tuyết nhìn Lâm Động, đột nhiên nói:

- Phụ thân nói ngươi không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lâm Động hơi sửng sốt, nhưng cũng không bác bỏ.

- Tuy ta không tin lắm, nhưng hy vọng ngươi không có ý đồ xấu với Võ quán Ưng Chi của chúng ta. Thêm nữa, tối nay nếu tình hình khẩn cấp, hy vọng ngươi giúp ta chiếu cố cho Nhân Nhân.

Thanh âm của Khương Tuyết ôn hòa hơn một chút, thanh âm vừa dứt cũng liền bước đi, để lại một mùi hương dịu nhẹ.

- Nữ nhân này… Nhìn Khương Tuyết rời đi, Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu.

- Ha ha, tiểu huynh đệ Lâm Động đừng để ý, nha đầu Tuyết nhi chỉ là có tình cảm rất sâu với Võ quán Ưng Chi, không muốn Võ quán Ưng Chi có bất cứ

chuyện gì. Nói gì thì nói, tâm địa của nàng ta cũng không tệ, thức ăn hiện tại của ngươi cũng do nàng ta gọi người đưa tới.

Ngô Chấn tiến lại nói.

- Không sao!

Lâm Động mỉm cười.

- Tối nay chú ý một chút, tiểu tử ngươi chạy tới Võ quán của chúng ta cũng thật là xui xẻo.

Ngô Chấn vỗ vai Lâm Động, thở dài.

Lâm Động gật đầu, hắn có thể nhìn thấy vẻ lo âu trên khóe mắt Ngô Chấn, xem ra đang lo lắng về mối phiền phức tối nay.

Sau khi nói chuyện cùng Lâm Động một lát, Ngô Chấn cũng xoay người bước đi, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của những người xung quanh, Lâm Động cũng khẽ thở dài.

- Đại ca, chúng ta sẽ không sao chứ?

Nhân Nhân từ trên xe ngựa chui ra, ôm lấy Tiểu Viêm, đôi mắt to tròn nhìn Lâm Động nói.

- Hà hà, không có việc gì, hai con súc sinh ngu ngốc mà thôi, có gì đáng sợ đâu?

Lâm Động mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ đầu Nhân Nhân nhẹ giọng nói.

o0o Đội ngũ không ngừng đi, sắc trời cũng dần tối xuống, không khí trong đội ngũ cũng ngày càng căng thẳng, tất cả mọi người đều cầm chặt vũ khí trong tay. Bọn họ đều hiểu rằng, tối nay mới là buổi tối khó vượt qua nhất.

- Hạ trại!

Khương Lôi dẫn đầu đột nhiên dừng bước, hắn nhìn một chút sắc trời, trầm giọng nói.

Nghe thấy tiếng hô của hắn, tất cả mọi người của Võ quán Ưng Chi liền trở nên bận rộn, chỉ một lúc sau một đám doanh trướng đã xuất hiện trên mảnh đất trống. Sau đó, các loại vũ khí phòng ngự đơn giản cũng được dựng nên, có thể nhìn ra Võ quán Ưng Chi đối phó với Yêu thú tập kích rất có kinh nghiệm.

Đối với những thứ này, Lâm Động cũng không giúp được gì, chỉ có thể ngồi trên xe ngựa nhìn mọi người bận rộn.

- Tiểu huynh đệ Lâm Động, ban đêm cẩn thận một chút, qua khỏi đêm nay thì tốt rồi.

Làm xong mọi việc chuẩn bị, Khương Lôi cũng cười đi lại, nói.

- Ừ!

Lâm Động mỉm cười gật đầu.

- Đúng rồi, tiểu huynh đệ Lâm Động, ban đêm nếu có thể, xin giúp chiếu cố cho Nhân Nhân một chút.

Khương Lôi nhìn Nhân Nhân đang đứng cạnh Lâm Động, đột nhiên thành tâm nói.

- Khương lão ca, yên tâm, nàng ta sẽ không sao đâu.

Lâm Động cười cười.

- Đa tạ!

Khương Lôi thở phào một cái, trịnh trọng ôm quyền hướng về Lâm Động.

Hắn có thể cảm nhận được Lâm Động không hề đơn giản, nhưng không mở miệng yêu cầu đối phương ra tay cứu giúp bọn họ một phen. Bởi hắn biết rõ, song phương hiện tại vẫn chưa có giao tình sâu đậm, bọn họ giúp chỉ đường cho Lâm Động, Lâm Động bảo vệ Nhân Nhân, đó là chuyện rất công bằng.

Bóng đêm dưới ánh mắt khẩn trương của không ít người cuối cùng cũng đã tới. Mê Vụ Lâm trong bóng tối tầm quan sát càng thấp, cho dù có ngọn lửa chiếu rọi nhưng vẫn chỉ hạn chế trong một phạm vi rất nhỏ.

Mọi người chỉ vội vàng ăn qua loa liền tập trung tinh thần cảnh giác, các loại chông nhọn bày đầy xung quanh, mấy chục người ngồi xếp bằng bên trong, tay cầm chặt vũ khí, ánh mắt lộ ra vẻ khẩn trương lẫn hung tàn. Bị những con súc sinh này truy sát mấy ngày, trong lòng bọn họ đã vô cùng phẫn nộ.

Cả bãi đất vô cùng an tĩnh, chỉ có tiếng ngọn lửa bập bùng phát ra tiếng nổ lách tách.

Lâm Động ngồi xếp bằng chính giữa, bên cạnh hắn là Nhân Nhân và mấy người bị thương. Hắn là người duy nhất ánh mắt vẫn giữ được bình tĩnh. Nửa năm tu luyện trong rừng sâu, những khó khăn nguy hiểm hắn từng gặp quả thật quá nhiều, trong đó có không ít nguy hiểm chí mạng, so với những Yêu thú đó, tình trạng hiện tại căn bản không thể gọi là nguy hiểm.

Sương mù nồng đậm bao trùm khắp khu rừng, đột nhiên có cỗ máu tanh âm thầm truyền tới.

- Tới rồi!

Bàn tay Lâm Động nhẹ nhàng sờ nhẹ lên đầu Nhân Nhân, dùng thanh âm chỉ hắn nghe thấy lẩm bẩm nói.

Xào xào!

Lời hắn vừa dứt, trong rừng rậm đột nhiên vang lên thanh âm xào xạc, sau đó

những đôi mắt thú đỏ lừ liền xuất hiện từ trong sương mù.

Keng keng!

Nhìn đám Yêu thú quả nhiên đã kéo tới, mọi người trong Võ quán sắc mặt băng lãnh, chầm chậm đứng lên, đao kiếm trong tay chậm rãi giương ra.

Yêu thú kéo tới xung quanh theo thời gian càng ngày càng nhiều, chỉ trong vòng mười phút đã tập trung hàng trăm con, hơn nữa xem bộ dạng này thì còn có xu hướng tăng lên.

Nhìn Yêu thú nhiều đến vậy, trong mắt Lâm Động cũng thoáng hiện qua vẻ ngạc nhiên. Xem ra Ngạc Báo Vương trong Mê Vụ Lâm này lực hiệu triệu cũng không hề kém.

Bên cạnh Lâm Động, Nhân Nhân nhìn đám Yêu thú hung tàn, khuôn mặt bé nhỏ cũng có chút trắng nhợt, bàn tay xinh xắn nắm chặt lấy vạt áo Lâm Động.

Ầm ầm!

Không lâu sau khi dám Yêu thú này xuất hiện, đột nhiên mặt đất rung chuyển, tiếp đó, hai cỗ khí tức vô cùng hung hãn xuất hiện trong sương mù.

- Ngạc Báo Vương!

Cảm nhận thấy hai cỗ khí tức hung hãn này, sắc mặt đám người của Võ quán Ưng Chi đều tái nhợt, thậm chí ngay cả ánh mắt Khương Lôi cũng có chút âm trầm.

Thân ảnh khổng lồ ngày càng hiện rõ trong sương mù, cuối cùng biến thành hai con Yêu thú to lớn hung tợn xuất hiện trước ánh lửa.

Nhìn đôi mắt hung tợn đỏ lừ của hai con Yêu thú dữ tợn, trong lòng tất cả mọi người của Võ quán Ưng Chi đều chấn động, Khương Tuyết ở phía trước thân hình cũng khẽ run lên.

Phiền phức lớn nhất, cuối cùng cũng đã tới.

- Đây chính là Ngạc Báo Vương sao?

Ánh mắt Lâm Động liếc nhìn hai con Yêu thú khí tức hung tàn, bộ dạng hung hãn, ngón tay cũng nhẹ nhàng xoa đùi, đúng là có chút hung hãn.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 217

Ngạc Báo Vương.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Tất cả cẩn thận!

Nhìn đám Yêu thú đang bao vậy chặt bãi đất trống lại, lại nhìn hai con Yêu thú khổng lồ mà hung hãn kia, sắc mặt Khương Lôi vô cùng ngưng trọng, thấp giọng quát.

- Lão Ngô, đem người bảo vệ doanh địa!

- Vâng!

Ngô Chấn sắc mặt ngưng trọng đáp, đại đao trong tay sáng loáng bị nguyên lực hùng hậu bao trùm lên, phát ra ánh sáng nồng đậm, trong bóng đêm khiến người ta còn thấy an toàn hơn cả ánh lửa.

- Quán chủ, hai con Ngạc Báo Vương làm thế nào?

Một người của Võ quán Ưng Chi hỏi.

Khương Lôi trầm mặc một chút rồi trầm giọng đáp:

- Ta đi ngăn lại, các ngươi nhanh chóng giải quyết đám Yêu thú còn lại.

- Quán chủ!

Nghe thấy Khương Lôi muốn một mình ngăn chặn hai con Ngạc Báo Vương, sắc mặt của những người trong Võ quán Ưng Chi đều đại biến, vội nói.

- Không cần nói nhiều, không muốn ta chết thì nhanh tay giải quyết đám Yêu

thú kia, sau đó lại giúp ta.

Khương Lôi quát.

- Vâng!

Nghe thấy vậy, nắm tay của đám người Võ quán Ưng Chi càng nắm chặt, cuối cùng thấp giọng đáp lại.

- Tiểu huynh đệ Lâm Động, bọn người Nhân Nhân phiền ngươi chiếu cố. Nhân thủ của chúng ta thực sự không đủ!

Khương Lôi đột nhiên quay đầu lại, nhìn vào hướng của Lâm Động nói to.

Nghe thấy lời hắn, không ít người của Võ quán Ưng Chi đều sững lại một chút. Một ngày giao tiếp bọn họ đối với Lâm Động cũng coi như có chút quen thuộc, nhưng Lâm Động không hề có điểm nào khác biệt, Khương Lôi đem nhiệm vụ này giao cho hắn có chút liều lĩnh.

- Khương lão ca yên tâm!

Đối với những ánh mắt hoài nghĩ, Lâm Động cũng không để ý, bàn tay vỗ nhẹ đầu Nhân Nhân, cười nói.

- Grào!

Tiếng cười của Lâm Động vừa dứt, trong đám Yêu thú đang bao vây chặt bãi đất trống, hai con Ngạc Báo Vương dữ tợn liền rống lên một tiếng. Tiếng rống này vô cùng chói tai, như tiếng sư tử gầm, tiếng cá sấu rít đan lẫn vào nhau, khiến người nghe đau tai nhức óc.

- Ồ, súc sinh này không ngờ còn có thể thi triển công kích tinh thần.

Trong mắt Lâm Động chợt hiện ra chút kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Yêu thú có thể thi triển công kích tinh thần, tuy nhiên tinh thần lực này

trước mặt hắn hiển nhiên không đáng nói đến, một cỗ ba động vô hình liền không có dấu vết dập dệnh bay ra, trực tiếp đem thanh ba ẩn chứa tinh thần lực kia triệt tiêu đi.

Ầm!

Tiếng gầm của Ngạc Báo Vương hiển nhiên là tín hiệu xung phong, bởi vậy khi tiếng gầm vừa dứt, ánh mắt đỏ ngầu của đám Yêu thú càng nồng đậm hơn, lập tức bốn chân tiến lên, cả mặt đất rung chuyển, đám Yêu thú như nước lũ hướng về phía doanh địa.

Thanh thế đó quả thật đáng sợ!

- Giết!

Đối mặt với xung kích của đám Yêu thú, ánh mắt đám người của Võ quán Ưng Chi cũng lộ ra hung quang, đã không còn đường lùi thì chỉ có thể liều mạng một phen mới còn đường sống.

Thình!

Đám Yêu thú va mạnh vào bẫy chông bên ngoài doanh địa, không ít bị đâm chết, nhưng do số lượng Yêu thú quá nhiều, thi thể nhanh chóng lấp lên, những lớp phòng ngự đơn giản kia nhanh chóng mất tác dụng, đám Yêu thú phía sau nhanh chóng xông tới.

Cuộc chiến bắt đầu!

Mùi tanh đập vào mặt, tất cả mọi người của Võ quán Ưng Chi đều hiểu rằng, tiếp đó sẽ là thời khắc ác liệt nhất trong đêm nay.

Vù vù!

Nguyên lực hùng hậu trong khoảng khắc cơ hồ phát tán ra, đám người của Võ quán Ưng Chi phối hợp vô cùng ăn ý, ba người một tổ hình thành một trận

hình nhỏ, đao kiếm sắc bén trong tay bao phủ bởi nguyên lực nồng đậm, trực tiếp đem từng con Yêu thú lao tới chém cho tan tành.

Hơn chục trận hình nhỏ đã hình thành, ở xung quanh bọn họ máu tươi bắn ra, xác thú chất đầy.

Màu máu đỏ sẫm trong phút chốc thấm hồng mặt đất, mùi máu tươi và tiếng kêu thảm thiết khuếch tán ra trong cả khu rừng.

- Grào!

Nhìn lớp phòng ngự do người của Võ quán Ưng Chi dùng thân thể tạo nên, hai con Ngạc Báo Vương hung hãn, đôi mắt đỏ ngầu cũng lộ ra vẻ hung tàn giảo hoạt. Sau đó bốn chân lao nhanh về phía doanh trận. Với thực lực cường hãn của bọn chúng, lực xuyên phá tạo nên, bất kể trận hình của đối phương bố trí tinh diệu, phối hợp ăn ý thế nào, cuối cùng cũng đều chỉ có một kết quả, đó là, trận vỡ người chết!

Sau khi trận hình bị phá vỡ, bọn người Nhân Nhân cùng đám người bị thương đã không còn được bảo vệ.

Keng keng!

Cho nên, khi Khương Lôi nhìn thấy cử động của hai con Ngạc Báo Vương này, sắc măt cũng đại biến, tay múa ra hàng loạt đạo kiếm ảnh đem mấy con Yêu thú xung quanh chém ra làm đôi, sau đó bước lên một bước, thân hình vọt lên, thân hình đã đứng phía trước hai con Ngạc Báo Vương, nguyên lực trong cơ thể không hề có chút bảo lưu cuồn cuộn tuôn ra, một kiếm giận dữ chém xuống.

Ầm!

Nguyên lực ba động mạnh mẽ trong lúc này nổ ra, một đạo miếm mang rạch một vết dài trên đất, cuối cùng chém mạnh lên người hai con Ngạc Báo Vương.

Keng!

Tiếng kim loại giòn tan vang lên, nguyên lực hùng hậu nổ mạnh trên người hai con Ngạc Báo Vương, thế công bất ngờ kia không ngờ đã đem thế xung phong của hai con Ngạc Báo Vương ngăn chặn lại một chút.

- Grào!

Gặp phải công kích, hai con Ngạc Báo Vương cũng phát ra tiếng gầm phẫn nộ, trên thân thể, năng lượng màu đỏ sẫm tuôn động, cuối cùng bốn chân lại bước lên lao tới, giống như hai cỗ xe tăng hung hãn đâm vào Khương Lôi.

Phía sau Khương Lôi chính là lớp phòng ngự, không thể lui lại, trọng kiếm trong tay cắm mạnh xuống đất, nguyên lực trong cơ thể cũng thôi động tới cực hắn, xem bộ dạng đó không ngờ định liều lĩnh ngăn chặn thế tiến công của hai con Yêu thú.

Keng!

Trong khoảnh khắc va chặm, hai con cự thú như cỗ xe tăng hung hãn đâm vào trọng kiếm, một vòng khí kình nổ ra, mặt đất trong vòng mấy trượng xung quanh đều bị chấn vỡ từng vết nứt như mạng nhện.

- Hừ!

Va chạm cực mạnh khiến cổ họng Khương Lôi phát ra một tiếng kêu âm trầm, thân thể cũng lui lại sau mười mấy bước mới đứng vững được. Đấu sức mạnh cùng Yêu thú rõ ràng không phải sự lựa chọn sáng suốt.

- Phụ thân!

Nhìn thấy Khương Lôi bị thương, Khương Tuyết ở phía sau đang vất vả chém giết cùng Yêu thú đột nhiên kêu lên, Nhân Nhân bên cạnh Lâm Động, đôi mắt to cũng trở nên ươn ướt.

- Bảo vệ tầng phòng ngự!

Khương Lôi tay nắm chặt trọng kiếm, có chút máu tươi từ lòng bàn tay chảy ra, hắn thở ra một hơi, không quay đầu lại, trầm giọng nói.

- Đến đây, súc sinh, ta muốn xem xem các ngươi có thể làm gì Võ quán Ưng Chi chúng ta.

- Grào!

Đối mặt với tiếng quát của Khương Lôi, hai con Yêu thú lại phát ra tiếng gầm chói tai, bốn chân đập mạnh vào mặt đất, trong tiếng ầm ầm lại xông tới phía Khương Lôi.

Thấy vậy, sắc mặt Khương Lôi cũng trở nên ngưng trọng, nguyên lực trong cơ thể điên cuồng tích tụ trên trọng kiếm.

Nhưng khi hai con Yêu thú sắp lao vào Khương Lôi, một con đột nhiên xoay đầu, vô cùng xảo diệu vòng qua Khương Lôi, sau đó vẫn duy trì tốc độ kinh người xông vào tầng phòng ngự ở phía sau.

Keng keng!

Bởi tốc độ cao, ở phía trước Ngạc Báo Vương, không khí đã bị đè nén thành từng đạo không khí bắn ra, đem mặt đất bắn thành những hố lớn.

Biến cố bất ngờ ngoài dự liệu của Khương Lôi, lập tức sắc mặt hắn cũng trở nên vô cùng khó coi, định quay đầu lại, nhưng con Ngạc Báo Vương còn lại đã xông tới, nếu bị đâm trúng vào e rằng đương trường sẽ bị phanh thây thành bốn mảnh.

- Tuyết nhi, cẩn thận, mau lui lại!

Trong lúc bất đắc dĩ, Khương Lôi đành quát to một tiếng, bởi trên đường xông vào của con Ngạc Báo Vương kia, người bị tấn công đầu tiên chính là trận hình của đám người Khương Tuyết, Ngô Chấn.

Tiếng quát vừa dứt, bọn người Khương Tuyết, Ngô Chấn cũng đã phát hiện ra Ngạc Báo Vương đang lao tới phía bọn họ, sắc mặt lập tức xuất hiện vẻ tái nhợt, bọn họ không phải là Khương Lôi, không thể nào ngăn chặn được Ngạc Báo Vương đang ầm ầm lao tới.

Keng!

Một đạo không khí bị đè nén bắn tới, mạnh mẽ đánh trên đại đao của Ngô Chấn, lập tức đem hắn chấn cho bay đi, cuối cùng rơi mạnh xuống phía sau.

- A!

Tuyến phòng ngự đột nhiên bị phá vỡ khiến tất cả ngươi của Võ quán Ưng Chi đều phát ra tiếng kêu kinh hoàng, đặc biệt là khi nhìn thấy Ngạc Báo Vương lao tới, sắc mặt càng tái nhợt.

- Tuyết nhi, mau tránh ra!

Một vài người nhìn thấy Khương Tuyết vẫn còn đứng trên đường Ngạc Báo Vương đao lao tới, lập tức vội vàng kêu lên.

Nhưng mà, đối với tiếng quát của bọn họ, Khương Tuyết chỉ nghiến chặt răng, nàng cũng hiểu rằng, nàng mà lui thì tuyến phòng ngự sẽ hoàn toàn tan vỡ, tới lúc đó, kết cục của bọn họ vẫn sẽ như vậy mà tiêu vong.

Vù!

Hít sâu vào một hơi, một cỗ nguyên lực đột nhiên từ trong cơ thể Khương Tuyết trào ra, tiếp đó, tiếng không khí nổ lại vang tới.

Xuy!

Kiếm mang trong tay Khương Tuyết vũ động, đem một đạo không khí bị đè nén bắn đến đánh văng đi. Nhưng ngay tiếp đó, hàng đạo không khí khác lại ầm ầm đánh tới, khí lãng cường hãn trực tiếp đem trường kiếm trong tay Khương

Tuyết đánh bay đi, còn người cũng loạng choạng lui lại, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt tái nhợt nhìn Ngạc Báo Vương hung tợn đang ầm ầm lao đến.

- Không!

Không ít người của Võ quán Ưng Chi ở xung quanh nhìn thấy cảnh này đều giật mình kinh hãi, một vài người định lao lên ngăn chặn, nhưng cũng đành bất lực.

- Tỷ tỷ!

Đôi mắt Nhân Nhân đỏ ngầu, nếu không bị một người của Võ quán Ưng Chi giữ chặt e rằng nàng ta cũng đã xông ra.

- Haizzz!

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Động ngồi xếp bằng trên đất cũng thở dài một cái, sau đó đứng lên.

- Tiểu huynh đệ Lâm Động, đừng đi ra!

Ngô Chấn bị chấn bay đi nhìn thấy hành động này của Lâm Động, vội vàng nói.

Nhưng mà, thanh âm của hắn vừa dứt đã thấy Lâm Động mũi chân chạm đất, đã xuất hiện trước mặt Khương Tuyết.

- Ngươi muốn chết sao, đó là Yêu thú Tạo Hình Cảnh!

Nhìn thấy bang thủ đột nhiên xuất hiện này, Khương Tuyết lúc đầu cả kinh, đợi nhìn rõ người này rồi sắc mặt đại biến, vội vàng quát.

Nhưng Lâm Động không hề để ý tới thanh âm của nàng ta, tay nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích hình dạng hung tợn đã xuất hiện trên tay.

Thiên Lân Cổ Kích đập mạnh xuống đất, sau đó tất cả mọi người đều có thể cảm nhận thấy, một cỗ khí tức còn mạnh hơn cả Khương Lôi như giao long tỉnh giấc, từ trong cơ thể gầy gò của Lâm Động quét ra.

Tiếng quát trong miệng đột nhiên dừng lại, động tác của tất cả mọi người trong doanh địa lúc này đều chậm lại trong giây lát, sắc mặt Khương Tuyết kinh ngạc nhìn thân ảnh trước mặt, trong giây lát đó, thân ảnh vốn dĩ gầy gò phảng phất như có thể gánh cả đất trời.

- Phụ thân… nói đúng!

Trong thời khắc này, trong đầu Khương Tuyết chỉ có một câu này vang lên, tên gia hỏa xem bộ dạng lười biếng kia, quả nhiên không đơn giản.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 218

Thực Lực Hiển Lộ.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Khí tức cường hãn đột nhiên nổ ra khiến không khí nơi đó phảng phất như bị ngưng đọng lại. Tuy nhiên, Ngạc Báo Vương kia vẫn không vì thế là ngừng lại, con mắt đỏ ngầu của Yêu thú tràn ngập vẻ tàn khốc và hung tợn.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển khiến tất cả mọi người nhanh chóng tỉnh lại, nhìn Ngạc Báo Vương thanh thế kinh người, trong lòng mọi người không khỏi giật mình.

Lâm Động một tay cầm Thiên Lân Cổ Kích, một tay nắm chặt, cánh tay lộ ra ngoài áo với một tốc độ kinh người nhanh chóng bị màu đồng xanh bao phủ, cường hãn và lạnh lẽo cơ hồ trong cùng thời gian từ trong thân thể tuôn ra.

Sắc mặt Lâm Động bình tĩnh nhìn Ngạc Báo Vương đam ầm ầm lao đến, tiếng xé gió cùng từng đạo không khí bị đè nén chói tai lướt tới. Tuy nhiên những đạo không khí này còn cách Lâm Động khoảng một trượng thì đã nổ tan, bộ dạng đó phảng phất như xung quanh Lâm Động có một lớp bảo vệ vô hình đang che chắn cho hắn.

- Grào!

Ngạc Báo Vương mắt đỏ lừ ầm ầm lao tới, lớp phòng ngự vô hình của Lâm Động đối diện với sức lao tới cường hãn này không có hiệu quả lớn lắm, do đó thân thể Ngạc Báo Vương không hề chậm lại liền xé rách lớp phòng ngự này mà lao tới. Lâm Động nhất thời cảm nhận được kình phong cường hãn đang cuộn cuộn kéo tới.

Đối mặt với thế xông lên vô cùng hung hãn của Ngạc Báo Vương, Lâm Động không chỉ không lùi về phía sau, ngược lại còn mạnh mẽ tiến lên một bước, hơn nữa khiến mọi người kinh ngạc nhất là, hắn không hề thi triển trường kích trong tay để chống đỡ, mà trực tiếp một quyền mạnh mẽ đánh ra.

Ầm!

Một quyền đánh ra, trực tiếp đem theo tiếng nổ trầm thấp, mơ hồ có thể nhìn thấy trên nắm tay hắn có kim quang và thanh quang tuôn động.

- Hắn không ngờ muốn dùng nắm tay chống lại Ngạc Báo Vương!

Nhìn thấy cảnh này sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên kinh hãi, cho dù mạnh như Khương Lôi cũng phải mượn trọng kiếm trong tay mới có thể kháng cự lại với Ngạc Báo Vương, còn dùng nắm đấm trực tiếp đối đầu với đám Yêu thú trời sinh cường hãn này, quả thật là hành động vô cùng ngu ngốc.

Đối với sự sợ hãi trong mắt mọi người, Lâm Động không thèm để ý tới, trên cánh tay hắn nhanh chóng xuất hiện màu đồng xanh thẫm, mơ hồ có thể cảm nhận thấy một cỗ lực lượng cường hãn đang tuôn động.

Ầm!

Nắm đấm màu đồng xanh cuối cùng trong giây lát sau đánh mạnh xuống phần đầu được bao phủ bởi lớp da dày của Ngạc Báo Vương. Cả không gian phảng phất trong lúc này đều ngưng đọng lại. Tiếp theo đó, một vòng kình khí ba động mà mắt thường có thể nhìn thấy trực tiếp từ chỗ tiếp xúc lan ra.

Ầm!

Bùn đất từ dưới mặt đất ùn ùn bay lên, trên không trung vỡ vụn thành đám mưa bụi đất trút xuống.

- Grào!

Bụi đất bay đầy trời, sau đó mọi người liền nghe thấy tiếng gầm giận dữ, ánh mắt nhìn lại, lập tức đồng tử đột nhiên co rút lại, sự kinh ngạc đến khiếp sợ xuất hiện trên mặt.

Ở nơi bùn đất rơi xuống, thân hình Ngạc Báo Vương khổng lồ không hề giống sự dự đoán của mọi người đem Lâm Động đánh bay đi, ngược lại bị một cỗ lực lượng hung hãn chấn lui lại mấy chục mét, bốn chân lê dài trên đất, kéo thành bốn rãnh đất sâu.

- Không ngờ một quyền đem Ngạc Báo Vương đánh bay đi!

Mọi người của Võ quán Ưng Chi không kìm được nuốt vào một ngụm nước bọt, mục quang nhìn lại Lâm Động chỉ lui lại hai bước, trong lòng nổi lên sự kinh ngạc và sợ hãi. Lực lượng cường hãn đến như vậy, tên gia hỏa này đúng là người sao?

Khương Tuyết đứng sau lưng Lâm Động cũng bị một cảnh này làm cho chấn động không nói nên lời. Một quyền đánh lui Ngạc Báo Vương nổi tiếng cường hãn, năng lực này cho dù là Khương Lôi cũng không thể làm được.

- Đi xem bọn người Nhân Nhân đi, con súc sinh này giao cho ta!

Khi mà đầu óc Khương Tuyết vẫn còn chút hỗn độn, Lâm Động ở phía trước đột nhiên giơ tay lên, đầu không quay lại nói.

- Cẩn thận một chút!

Khương Tuyết khẽ mở miệng nhẹ giọng nói, tới lúc này nàng ta mới hiểu ra, người trước mặt từng bị nàng ta cho là sẽ làm vướng chân Võ quán Ưng Chi, không ngờ lại có năng lực đáng sợ đến vậy.

Lâm Động cười cười, nhìn Ngạc Báo Vương mắt đỏ ngầu, bàn tay chầm chậm cầm lấy Thiên Lân Cổ Kích:

- Súc sinh này, quả thật da dày.

- Grào!

Ngạc Báo Vương bị Lâm Động một quyền đánh lui, ánh mắt dữ tợn nhìn Lâm Động, đột nhiên toàn thân tuôn động hồng mang, dưới hồng mang này, một vài gai giáp trên thân đột nhiên lớn lên, giống như những lưỡi kiếm sắc nhọn.

Ngạc Báo Vương hiện tại mới thực sự là một cỗ máy chết chóc có sinh mạng.

Gai giáp mọc ra, Ngạc Báo Vương phì một cái liền với tốc độ kinh người xông vào Lâm Động, mùi tanh quét tới vô cùng đáng sợ.

Nhìn Ngạc Báo Vương lại xông tới, Lâm Động hừ lạnh một tiếng, ngón chân chạm đất, thân hình lao đi, thân ở trên không trung, cổ kích trong tay đột nhiên vũ động, mang theo nguyên lực ba động hùng hậu chém xuống.

Keng keng!

Kim quang rực rỡ từ cổ kích tuôn ra, sau đó hóa thành từng đạo kích ảnh sắc bén mạnh mẽ điểm trên thân thể cứng rắn như thép của Ngạc Báo Vương, phát ra từng đám tia lửa lớn.

- Hừ!

Thân thể Ngạc Báo Vương vô cùng cứng rắn, Tạo Hình Cảnh tầm thường e rằng không thể phá vỡ lớp phòng ngự của nó, nhưng Lâm Động có Thiên Lân Cổ Kích thì lại khác. Dựa vào uy lực của Linh bảo Trung cấp, kích mang sắc bén kia trực tiếp chém ra một vết sâu chừng nửa tấc trên thân thể Ngạc Báo Vương, thậm chí trên miệng vết thương đã có máu đỏ mang theo mùi tanh nồng chảy ra.

- Ngư Lân Kích!

Cự ngư hung tợn lao ra, mang theo kích mang sắc bén khắp toàn thân mạnh mẽ chém xuống thân thể Ngạc Báo Vương, đột nhiên khiến những vết thương trên thân thể nó liền lên hơn nhiều. Yêu thú trong mắt Khương Tuyết vô cùng

khó chống đỡ này, trong tay Lâm Động lại trở nên vô cùng chật vật.

- Grào!

Bị Lâm Động đánh cho thê thảm, Ngạc Báo Vương hiển nhiên vô cùng phẫn nộ, chỉ thấy thân thể nó đột nhiên rung mạnh, ánh sáng màu đỏ sẫm tuôn ra, mười mấy chiếc gai giáp đột nhiên bắn ra, kình phong đó vô cùng sắc bén, không hề thua kém uy phong của Linh bảo Hạ cấp. Hiển nhiên, Ngạc Báo Vương này cũng đã liều mạng phản kích.

- Kim Đài Trấn Ma Chưởng!

Tuy nhiên, đối diện với phản kích của Ngạc Báo Vương, Lâm Động lại thầm cười lạnh, tay vừa nắm lại, kim quang rực rỡ ngưng tụ trong không trung, trực tiếp đánh xuống, đem mười mấy chiếc gai giáp kia chấn vỡ, dư lực không giảm giống như một hòn núi đè xuống người Ngạc Báo Vương.

Rầm rầm!

Dưới ánh mắt sững sờ của mọi người, kim đài ầm ầm hạ xuống, lực lượng cương mãnh đáng sợ đó thậm chí đem thân thể to lớn của Ngạc Báo Vương đè lún xuống đất một nửa.

Đối diện với công kích hung hãn này, lớp giáp dày trên thân thể Ngạc Báo Vương cũng nứt ra nhiều đường, máu tươi chảy ra.

- Grừ grừ!

Ngạc Báo Vương hiển nhiên cũng bị một trận này đánh cho có chút mơ hồ, điên cuồng giãy dụa, phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

Tiếng gầm của Ngạc Báo Vương hiển nhiên có kích thích rất lớn đối với đám Yêu thú kia, lập tức công kích của đám Yêu thú kia trở nên hung mãnh hơn rất nhiều, khiến áp lực của mọi người trong Võ quán Ưng Chi tăng lên rất nhiều, thậm chí ngay cả bọn người Khương Tuyết phải ra tay lần nữa, hình thành tầng

phòng ngự.

- Tiểu Viêm!

Thấy thế, Lâm Động khẽ nhíu mày, quát khẽ.

- Grào!

Nghe thấy tiếng quát của Lâm Động, Tiểu Viêm đang được Nhân Nhân ôm trong lòng đôi mắt chợt sáng lên, lập tức dễ dàng giãy dụa thoát ra. Lôi quang tràn ra, trong nháy mắt dưới con mắt kinh ngạc của bọn người Khương Tuyết đã trở lại hình dạng chiến đấu, sau đó phát ra một tiếng gầm lớn, xông vào đám Yêu thú, lôi quang lấp lóe, đuôi mãng xà gào thét, giống như hổ giữa bầy cừu trực tiếp đem đám Yêu thú kia ngăn lại.

Bọn người Khương Tuyết nhìn Tiểu Viêm lúc trước còn là con mèo nhỏ hiền lành, lúc này đã trở thành con hổ khiến đám Yêu thú khiếp sợ, biểu tình trên mặt vô cùng thú vị.

Bọn họ không thể ngờ rằng, không chỉ Lâm Động cường hãn như vậy, thậm chí cả vật cưng của hắn không ngờ cũng vô cùng đáng sợ.

- Chết cho ta!

Kim quang gào thét, kim đài do nguyên lực tạo thành không ngừng đem theo lực lượng cường đại hung hãn tấn công xuống người Ngạc Báo Vương, khiến nó bốn phương tháo chạy, vô cùng chật vật.

- Grào!

Lại bị đánh trúng mấy đòn nữa, cho dù là Ngạc Báo Vương cường hãn cũng không thể chống lại sức tấn công cường hãn đó, lập tức phát ra tiếng kêu phẫn nộ mà bất lực, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Yêu thú cầm đầu vừa chạy, đám Yêu thú còn lại cũng hoàn toàn tan rã, nhanh

chóng chật vật tháo lui, chỉ trong vòng mấy phút tất cả Yêu thú đã trốn chạy sạch sẽ, ngay cả con Ngạc Báo Vương đang chiến đấu kịch liệt cùng Khương Lôi cũng đành không cam tâm mà tháo chạy, để lại xác thú chất đầy mặt đất.

Đám thú tan đi, áp lực đột nhiên tiêu tán, đám người của Võ quán Ưng Chi ngồi phịch xuống đất. Hiển nhiên trận chiến vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều thể lực của bọn họ.

Đương nhiên, trong tiếng thở gấp gáp, ánh mắt bọn họ cũng không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía thiếu niên đang từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Vốn dĩ là kết cục phải chết không ngờ, lại bị Lâm Động dễ dàng hóa giải, Ngạc Báo Vương rất khó đối phó trong Mê Vụ Lâm suýt nữa đã bị Lâm Động đánh thành một đám bùn.

Hình tượng như thần thánh này so với gã thiếu niên hiền lành vô hại trước kia, hiển nhiên là khác nhau một trời một vực.

- Lâm Động tiểu ca, bội phục!

Khương Lôi thu lại trọng kiếm trong tay, ánh mắt nhìn Lâm Động cũng có chút kỳ lạ. Hắn hiện tại đã hiểu ra, thực lực của Lâm Động cho dù là hắn không không sánh được, bởi vì khi hắn còn đang khổ chiến cùng Ngạc Báo Vương thì Lâm Động đã dễ dàng đem Ngạc Báo Vương đánh cho tháo chạy, đó chính là khoảng cách giữa hai người.

- Đại ân không biết nói lời cảm tạ thế nào, lần này ngươi có ân với Võ quán Ưng Chi, sau này nếu có cơ hội, Võ quán Ưng Chi chúng ta nhất định sẽ báo đáp.

Nhìn Khương Lôi vẻ mặt ngưng trọng, Lâm Động cũng đành cười cười gật đầu, nếu không phải tình hình nguy hiểm, hắn thực sự không muốn bộc lộ thực lực, lưu lại một chút dù sao vẫn an toàn.

- Xin đa tạ!

Một trận gió thơm bay vào trong mũi, Lâm Động quay đầu, vừa hay nhìn thấy thân thể mềm mại lả lướt, tiếp đó, tiếng nói thấp nhẹ của Khương Tuyết cũng nhẹ nhàng truyền đến tai hắn.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 219

Đại Hoang Cổ Bia.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Lâm Động ngồi trên chiếc xe ngựa xa hoa nhất trong đội ngũ, đối với ánh mắt kinh dị của mọi người trong Võ quán Ưng Chi đang nhìn đến, hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ. Từ tối qua khi hắn thể hiện ra thực lực ánh mắt của những tên gia hỏa này liền chưa từng bình thường trở lại.

- Đại ca, ngươi đêm qua thật là lợi hại!

Ở bên cạnh, Nhân Nhân đôi mắt mở to đầy sùng bái nhìn Lâm Động, trong mắt cơ hồ đầy sao đêm lấp lánh.

- Lời này ngươi đã nói mấy chục lần rồi.

Da mặt Lâm Động giật giật, nhìn Nhân Nhân cười miễn cưỡng, ai nghe một câu nói quá nhiều lần có lẽ cũng đều có biểu tình như vậy.

- Nhân Nhân, không được quấy rầy đại ca tĩnh dưỡng!

Thân thể mềm mại chậm rãi bước đến, bàn tay ngọc ngà gõ nhẹ lên đầu Nhân Nhân, thanh âm có ý trách móc.

Lâm Động ngẩng đầu lên, Khương Tuyết lúc này bởi trận hỗn chiến hôm qua mà tóc có vẻ lộn xộn, trên làn da trắng lộ ra ngoài y phục có những vết máu khô, nhưng nhìn qua không có vẻ mệt mỏi lắm, ngược lại còn có một ý nhị rất đặc biệt.

Nữ tử này hắn có thể nhìn ra, nàng ra có tình cảm rất đặc biệt với Võ quán,

bởi vậy do tối qua ra tay tương trợ, nên cho tới nay trên mặt xinh đẹp của nàng ta đã không còn sự lãnh đạm lúc trước, càng nhiều hơn là một sự dịu dàng nhẹ nhàng.

Trang phục giản dị, nữ tử này hiển nhiên không có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Lăng Thanh Trúc, nhưng lại có mê lực của riêng nàng ta.

Ánh mắt hai người nhìn nhau trong giây lát, sau đó Khương Tuyết vội vàng dời ánh mắt đi, trên mặt có chút đỏ hồng, lập tức cúi đầu xuống, lui lại hai bước.

- Hà hà, Lâm Động tiểu ca, chúng ta còn nửa ngày nữa liền có thể rời khỏi Mê Vụ Lâm được rồi.

Ở phía trước, Khương Lôi cưỡi ngựa tới cạnh xe ngựa, cười nói với Lâm Động.

Từ đêm qua nhìn qua thực lực của Lâm Động, xưng hô của hắn với Lâm Động cũng có chút thay đổi, đối với điều đó Lâm Động cũng không có cách nào. Ở quận Đại Hoang, thực lực là tất cả, nếu không phải do tuổi hắn quá nhỏ, có lẽ Khương Lôi đã phải gọi hắn một câu tiền bối rồi.

Nghe vậy, Lâm Động cũng thở phào một cái. Nơi quỷ quái này, hắn thực sự không muốn ở lâu hơn nữa.

- Lâm Động tiểu ca, ngươi tới quận Đại Hoang có lẽ cũng là vì Đại Hoang Cổ Bia phải không?

Khương Lôi dường như nghĩ ra điều gì, đột nhiên nói.

- Đại Hoang Cổ Bia? Đó là thứ gì?

Nghe thấy vậy, Lâm Động hơi sững lại, kinh ngạc hỏi.

- Ồ?

Nghe thấy câu trả lời của Lâm Động, không chỉ Khương Lôi sững lại một chút, ngay cả Khương Tuyết bên cạnh cũng có chút kinh ngạc nhìn về Lâm Động, hiển nhiên không nghĩ rằng hắn ngay cả Đại Hoang Cổ Bia cũng không biết.

- Khụ… ta chỉ là đi ra ngoài du ngoạn chút thôi.

Bị ánh mắt của bọn họ nhìn, Lâm Động cảm thấy không thoải mái, cười gượng nói:

- Khương lão ca có thể nói xem Đại Hoang Cổ Bia kia rốt cuộc là thứ gì không?

- Ha ha, Đại Hoang Cổ Bia có thể nói là thứ nổi tiếng nhất của quận Đại Hoang. Nghe nói đó từng là di chỉ của một tông phái cổ xưa, ở thời mà quận Đại Hoang còn chưa có, Đại Hoang Cổ Bia nằm ở trong đó, sau này quận Đại Hoang cũng lấy đó mà đặt tên.

Khương Lôi cười cười giải thích.

- Thực lực của tông phái cổ xưa kia khi đó vô cùng khủng bố, trực tiếp trong Đại Hoang Cổ Bia mở ra một không gian vô cùng rộng lớn, trong đó không chỉ có rất nhiều di chỉ, hơn nữa thiên địa nguyên lực so với bên ngoài thì cũng mạnh hơn mấy lần, tu luyện trong đó một ngày bằng mười ngày ở bên ngoài. Trong Đại Hoang Cổ Bia có rất nhiều bảo vật… Nghe nói đã có người ở trong đó đoạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp… thậm chí ngay cả Linh bảo Địa cấp cũng đã xuất hiện.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, Linh bảo Địa cấp?

Nghe thấy những lời này, trong lòng Lâm Động rung động, vũ kỹ phân thành Thượng, Trung, Hạ ba loại, nhưng trên Thượng phẩm lại còn có vũ kỹ mạnh hơn gọi là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp. Vũ kỹ cấp bậc này có uy năng nghiêng trời bạt núi, nếu có thể đoạt được, khiêu chiến vượt cấp không phải là việc không thể.

Còn về Linh bảo, bình thường chỉ có Cao Trung Hạ ba loại, nhưng trên Linh bảo Cao cấp còn có thứ mạnh hơn, tương truyền là Linh bảo Địa cấp và Linh bảo Thiên cấp.

Đương nhiên Linh bảo cấp bậc này đại đa số đều có linh tính, uy lực phi phàm, cho dù không cần điều khiển cũng phát ra uy lực kinh người. Nhìn khắp Vương triều Đại Viêm có lẽ chỉ có một vài thế lực lớn có được Linh bảo Địa cấp, còn về Linh bảo Thiên cấp có lẽ cả Vương triều Đại Viêm vẫn chưa có thế lực nào có được.

Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, Linh bảo Địa cấp, những thứ này cơ hồ ở quận Thiên Đô chưa từng có ai nhìn thấy, thậm chí là nghe thấy cũng vậy. E rằng cũng chỉ có nơi rộng lớn và hỗn loạn nhất của Vương triều Đại Viêm là quận Đại Hoang này mới có thể xuất hiện.

Những thứ này tùy tiện lấy ra đều có thể dẫn tới tranh đoạt rung trời.

- Cái gọi là Đại Hoang Cổ Bia nếu thực sự quý báu như vậy, e rằng sớm đã bị các thế lực lớn kia chiếm lấy rồi.

Mục quang Lâm Động chớp động, có chút nghi hoặc nói.

- Hà hà, chính vì Đại Hoang Cổ Bia quý báu, cho nên không có thế lực nào có đủ gan chiếm đoạt. Thậm chí cho dù là Hoàng thất Vương triều Đại Viêm cũng không dám.

Khương Lôi cười nói.

- Ở quận Đại Hoang, những việc như vậy không phải chưa xảy ra, nhưng cuối cùng những thế lực này đều thất bại, những kẻ xui xẻo thậm chí nguyên lực đại thương, thậm chí tan rã… Lâm Động giật mình, nhưng không hề phản bác. Sở dĩ không có thể lực nào có năng lực độc chiếm bởi vì thực lực bản thân chưa đủ, không thể trấn áp được các thế lực khác cũng đang thèm thuồng nhìn ngó.

- Hơn nữa Đại Hoang Cổ Bia còn có phong ấn cực mạnh, loại phong ấn đó cho dù trăm nghìn năm qua vẫn còn rất cường đại, cho dù cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không thể phá vỡ được.

- Phong ấn mà cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không thể phá vỡ?

Lâm Động có chút chấn kinh. Hắn đã từng được biết sự khủng bố của cường giả Niết Bàn Cảnh, lúc đó chỉ là một đạo tàn ảnh đã đem Lăng Thanh Trúc khống chế như một con rối không có sức kháng cự, lẽ nào cường giả như vậy vẫn không thể phá vỡ được phong ấn đó sao?

- Đại Hoang Cổ Bia này… rốt cuộc là thứ gì? Không ngờ lại thần kỳ đến vậy… - Ha ha, tuy nhiên phong ấn của Đại Hoang Cổ Bia cứ cách ba năm lại có một thời kỳ yếu nhất, muốn đi vào thì đó là cơ hội tốt nhất. Cho nên mỗi lần tới thời kỳ này đều có vô số cường giả kéo tới quận Đại Hoang, những cường giả này không chỉ đến từ Vương triều Đại Viêm, thậm chí các thế lực ở xung quanh cũng sẽ kéo đến thử vận may. Tính thời gian thì khoảng năm tháng nữa là tới thời kỳ đó. Trong thời gian này cũng sẽ có càng nhiều cường giả kéo tới quận Đại Hoang, cho nên vừa rồi ta mới hỏi người phải chăng là tới Đại Hoang Cổ Bia, ha ha.

Khương Lôi nói.

- Năm tháng… Lâm Động xoa cằm, trong lòng rất có hứng thú với Đại Hoang Cổ Bia. Chuyến đi này hắn đi tu luyện vốn là để đề thăng thực lực, nếu hắn có thể trong Đại Hoang Cổ Bia có chút cơ ngộ thì đuổi theo bước chân Lâm Lang Thiên hiển nhiên sẽ nhanh hơn một chút.

- Hơn nữa không biết Đại Hoang Cổ Bia này phải chăng còn có quan hệ cùng Tổ phù.

Ánh mắt Lâm Động hơi sáng lên, quận Đại Hoang là nơi lớn nhất của Vương triều Đại Viêm, muốn tìm tung tích Tổ phù ở đây không phải là việc đơn giản.

- Có thể có liên hệ, Đại Hoang Cổ Bia này nếu là di chỉ của tông phái cổ xưa thì rất có thể có quan hệ với Tổ phù. Thời cổ xưa, những tên kia cũng hiểu biết không ít về Tổ phù, tới lúc đó cho dù không đoạt được Tổ phù có lẽ cũng sẽ tìm được chút tin tức liên quan tới Tổ phù.

Ở trong lòng Lâm Động, thanh âm của tiểu điêu đột nhiên vang lên.

Lâm Động lặng lẽ gật đầu, nếu đã vậy thì Đại Hoang Cổ Bia này có thể đi một chuyến, vẫn còn năm tháng nữa, việc này cũng không vội.

- Hà hà, Khương lão ca, trong quận Đại Hoang có những thế lực nào cần đặc biệt chú ý? Ta lần đầu tới đây, e rằng phải cẩn thận một chút.

Lâm Động đột nhiên cười hỏi.

- Với thực lực của ngươi, muốn ngao du trong quận Đại Hoang không có vấn đề gì lớn. Trong quận Đại Hoang tông phái rất nhiều, lớn nhỏ nhiều như lá mùa thu, tuy nhiên trong đó có ba thế lực lớn ngươi cần chú ý một chút.

Khương Lôi trầm ngâm một chút, nói.

- Ba thế lực này lần lượt là Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn và Võ Minh.

- Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn và Võ Minh.

Lâm Động lẩm bẩm nhắc lại, đem ba cái tên này nhớ kỹ trong đầu.

- Âm Khôi Tông thần bí nhất, từ tên mà đoán ra, bọn họ giỏi về khống chế Phù khôi. Đệ tử tinh nhuệ đều mang theo Phù khôi, lực chiến đấu kinh người. Năm xưa từng có một tông phái khiêu chiến Âm Khôi Tông, cuối cùng bị rất nhiều Phù khôi huyết tẩy. Hai cường giả sắp tiến lên Tạo Hóa Cảnh trực tiếp bị bắt về luyện thành Phù khôi, những tên này là đáng sợ nhất.

- Phù khôi?

Nghe thấy vậy, trong lòng Lâm Động khẽ rung động, nghĩ tới Phù khôi Trung đắng trong túi Càn Khôn của hắn.

- Đại Ma Môn, những tên này giỏi về tôi luyện thân thể, ai ai thân thể cũng đều cường hãn hơn Yêu thú, đối địch cùng bọn chúng nếu mà cận chiến thì lành ít dữ nhiều.

Nói tới đây, Khương Lôi nhìn cánh tay Lâm Động, hiển nhiên nhớ lại đêm qua Lâm Động cũng dựa vào lực lượng của nhục thân một quyền đánh bay Ngạc Báo Vương, lẩm bẩm một câu tiểu quái vật.

- Còn về Võ Minh, ha ha, đó là một liên minh do rất nhiều các võ quán hợp thành, quản lý Võ Minh là Thiên Vũ Quán, thực lực cũng vô cùng khủng bố, so với hai thế lực trước thì Võ Minh có số lượng nhân thủ lớn nhất.

Lâm Động lặng lẽ gật đầu, quận Đại Hoang này quả nhiên hơn hẳn quận Thiên Đô, ba thế lực này e rằng so với Tứ đại Gia tộc của Vương triều Đại Viêm cũng không hề yếu hơn.

- Kỳ thực trong quận Đại Hoang có không ít tông phái vô cùng kín tiếng, những tông phái này có lẽ không thể hiện ra, nhưng thực lực cũng vô cùng cường hãn, cho dù là ba đại thế lực cũng không muốn trêu vào. Ôi, nước ở đây sâu lắm đấy, long xà hỗn tạp, ngươi ở đây phải cẩn thận một chút.

Khương Lôi thầm than nói.

Lâm Động cười cười gật đầu, nói:

- Võ quán Ưng Chi trong thành Đại Ưng có lẽ là thế lực mạnh nhất?

Trải qua nói chuyện, Lâm Động đã biết Tổng bộ của Võ quán Ưng Chi nằm ở thành Đại Ưng cách Mê Vụ Lâm không xa.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Khương Lôi có chút không tự nhiên, thở dài nói:

- Trước đây có lẽ đúng vậy!

Thấy vậy, Lâm Động cũng vội chuyển qua đề tài khác.

o0o Trên đường trò chuyện, mấy giờ đồng hồ sau phát hiện ra sương mù xunh quanh cuối cùng đã trở nên nhạt đi. Cảm nhận được sự biến hóa này, trong lòng Lâm Động cũng thở dài một cái, cuối cùng cũng đã thoát khỏi Mê Vụ Lâm rồi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 220

Võ Quán Huyết Kền.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Khi ánh mặt trời ấm áp một lần nữa xuyên qua sương mù, chiếu lên thân thể mọi người, đám người của Võ quán Ưng Chi vốn đã vô cùng mệt mỏi đột nhiên kêu lên mừng rỡ. Bọn họ không phải lần đầu tiên vào trong Mê Vụ Lâm, nhưng lần này giữa đường nếu không có Lâm Động tương trợ, e rằng cả đoàn người bọn họ đã vĩnh viễn ở lại trong Mê Vụ Lâm rồi.

Lâm Động đứng trên xe ngựa, cảm nhận ánh nắng ấm áp chiếu trên người mình, trên mặt cũng nở nụ cười, ánh mắt hắn nhìn ra xa. Quận Đại Hoang, hắn cuối cùng đã đến rồi.

- Lâm Động tiểu ca, ngươi cùng quay về Võ quán Ưng Chi với chúng ta nhé. Ngươi lần đầu tiên tới đây, ta nghĩ nên ở lại Võ quán Ưng Chi một thời gian, tìm hiểu về tình hình các thế lực ở đây thì sẽ tốt hơn một chút.

Có thể thoát ra khỏi Mê Vụ Lâm, Khương Lôi hiển nhiên cũng rất vui mừng, hắn cười cười rồi quay đầu lại nói với Lâm Động.

Nghe thấy vậy, Lâm Động thoáng chút trầm ngâm, sau đó gật đầu.

Khương Lôi nói không sai, hắn lần đầu tới quận Đại Hoang, nếu cái gì cũng không biết mà chạy linh tinh, quả thật không phải việc hay. Nếu đã vậy chẳng thà theo người của Võ quán Ưng Chi đi vào ở tạm trong thành Đại Ưng, nhân cơ hội chuẩn bị một chút.

Nhìn thấy Lâm Động gật đầu, Khương Lôi cũng có chút hưng phấn. Mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút rồi lại lên đường, cả đoàn người đem theo

thu hoạch đầy xe hướng về phía thành Đại Ưng.

Theo lời Khương Lôi, thành Đại Ưng nằm ở phía Đông Bắc quận Đại Hoang, chỗ này tuy nằm ở ngoài rìa, nhưng vẫn rất phồn hoa, thành phố thế này theo lời Khương Lôi nói e rằng có thể so sánh được với các quận thành ở quận Thiên Đô.

o0o Khi đoàn người đi tới thành Đại Ưng thì đã là chạng vạng tối. Lâm Động đứng trên xe ngựa, nhìn thành Đại Ưng ở xa xa, trong mắt không khỏi có chút kinh ngạc. Thành phố này rõ ràng còn lớn hơn cả Viêm Thành. Quận Đại Hoang quả thật danh bất hư truyền, chỉ là một thành phố ở ven rìa mà cũng đã to lớn như vậy.

- Võ quán Ưng Chi trong thành Đại Ưng có lẽ có thể coi là một thế lực tương đối mạnh mẽ?

Nhìn thành Đại Ưng ngày càng gần trước mắt, trong lòng Lâm Động cảm nhận thấy tuy trước mắt chỉ có chưa tới trăm người, nhưng phối hợp rất ăn ý, hơn nữa kinh nghiệm tác chiến cũng rất phong phú, hiển nhiên thành viên của Võ quán Ưng Chi lực chiến đấu không hề yếu. Có thực lực như vậy, cho dù đây là quận Đại Hoang nhưng có lẽ địa vị của Võ quán Ưng Chi cũng là không thấp.

Đoàn xe dưới ánh mắt chăm chú của Lâm Động chậm rãi tiến vào trong thành Đại Ưng, mà theo thái độ cung kính của người xung quanh đối với Khương Lôi, Lâm Động có thể biết rằng, dự đoán lúc trước của hắn cũng không hề sai.

Đoàn xe tiến vào trong thành, đi dọc theo con đường rộng rãi chừng mười phút, sau đó một võ quán vô cùng rộng rãi liền xuất hiện trước mắt Lâm Động.

- Quán chủ trở về rồi!

Ở cổng lớn có Võ quán có không ít hộ vệ, khi bọn họ nhìn thấy đoàn xe liền vui mừng reo lên. Sau đó Lâm Động có thể cảm nhận thấy cả Võ quán náo động lên rất nhiều, cả người đông nghịt từ trong Võ quán chạy ra khiến Lâm Động có

chút kinh ngạc.

Võ quán Ưng Chi này quả thật so với Võ quán Cuồng Đao ở trấn Thanh Dương thì mạnh hơn nhiều lần.

Tin Khương Lôi trở về truyền ra, liền có mấy vị nhìn như quản sự từ trong Võ quán chạy ra nghênh đón.

- Quán chủ, người đã trở về rồi!

Những người nhìn như thuộc đám quản lý của Võ quán Ưng Chi nhìn thấy Khương Lôi quay về liền vội vàng lên đón, có chút lo âu nhỏ giọng nói.

Nghe thấy những lời này, nụ cười trên mặt Khương Lôi cũng giảm đi một chút, đầu tiên phất phất tay, sau đó nghiêng đầu lại, nói với Khương Tuyết:

- Tuyết nhi, đem Lâm Động tiểu ca đi nghỉ, sắp xếp một gian phòng tốt nhất.

- Phụ thân?

Khương Tuyết trong lòng rất tinh tế, mẫn cảm phát hiện ra sự thay đổi trong thần sắc, không khỏi nhẹ giọng hỏi.

- Đi đi!

Khương Lôi cười cười thúc giục.

- Dạ!

Thấy thế, Khương Tuyết đành gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn sang Lâm Động:

- Lâm Động công tử, xin đi theo ta!

Nói xong, nàng liền mềm mại xoay người, đi vào trong võ quán, Lâm Động nhìn Khương Lôi một cái, cũng không nói gì, đi theo Khương Tuyết.

- Ồ, đó là ai mà Đại sư tỷ đối với hắn khách khí vậy?

- Đúng vậy, Đại sư tỷ lần đầu tiên hòa nhã với người ngoài như vậy.

Những học đồ xung quanh của Võ quán nhìn thấy thái độ ôn hòa của Khương Tuyết với Lâm Động, hiển nhiên đều có chút kinh ngạc. Không ít người còn có chút chua xót, có thể nhìn thấy địa vị của Khương Tuyết trong lòng bọn họ rất cao.

- Dường như khiến nhiều người tức giận rồi.

Theo Khương Tuyết đi vào Võ quán rộng rãi, Lâm Động cười nói.

Nghe vậy, Khương Tuyết cũng đưa miệng cười quyến rũ, nhưng Lâm Động vẫn có thể nhìn thấy, giữa hàng lông mi vẫn hiện ra một chút lo âu.

- Võ quán Ưng Chi ở thành Đại Ưng địa vị không thấp, lẽ nào còn có phiền toái sao?

Lâm Động đột nhiên hỏi.

Đối với câu hỏi của Lâm Động, Khương Tuyết khẽ cắn cắn môi, chần chờ một hồi mới nói:

- Trước kia Võ quán Ưng Chi quả thật là thế lực lớn nhất của thành Đại Ưng, tuy nhiên trong nửa năm nay có một võ quán ngoại lai tên gọi Võ quán Huyết Kền cũng đóng tại thành Đại Ưng. Những tên đó hành sự ngông cuồng, đã có không ít xung đột với Võ quán Ưng Chi. Tuy nhiên thực lực của bọn chúng quả thật rất mạnh, trong mấy lần xung đột Võ quán Ưng Chi của chúng ta không chiếm được thượng phong, điều này khiến bọn chúng càng kiêu ngạo. Cứ như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tiếng tăm của Võ quán Ưng Chi.

- Ồ?

Lâm Động lúc này mới giật mình, thì ra trong lúc kể ra chuyện này, sắc mặt

Khương Tuyết cũng có chút không tự nhiên.

- Lâm Động công tử, phòng khách đã tới rồi, hiện tại ngươi tạm nghỉ ngơi, bản đồ quận Đại Hoang và bản đồ phân bố các thế lực ngày mai ta đưa người vào thành tìm mua.

Khương Tuyết dừng lại, ánh mắt sáng lên nhìn Lâm Động, nói.

- Gọi ta Lâm Động đi, cứ gọi công tử nghe không tự nhiên.

Lâm Động cười nói.

Nghe thấy thế, Khương Tuyết cũng nở ra nụ cười khẽ, gật đầu nói:

- Nghỉ sớm đi!

Vừa nói xong, nàng liền quay người bước đi, khí chất như của khuê nữ nhà đại gia khiến Lâm Động có chút sững sờ. Ở trong rừng hắn đã không nhìn thấy vẻ dịu dàng khuê các của nữ tử lãnh đạm và quật cường này.

- Nghỉ ngơi đi!

Lắc lắc đầu, Lâm Động đẩy cửa đi vào. Còn về những phiền phức của Võ quán Ưng Chi, hắn sẽ xem tình hình, dù sao hắn cũng coi như đã được giúp đỡ ít nhiều, nếu tới lúc đó ra tay tương trợ một chút cũng được. Dù sao hắn hiện tại đơn độc một mình, Lâm gia cách đây không biết mấy trăm nghìn dặm, ai cũng không có cách gì uy hiếp được. Còn hắn đánh mà không được thì chạy, đợi tới lúc tu luyện thành cường hãn rồi lại quay về báo thù. Những việc này Lâm Động không hề cảm thấy hổ thẹn.

o0o Hôm sau, Khương Tuyết từ sớm đã đợi ở ngoài phòng, Lâm Động tự nhiên cũng không dám để mỹ nhân đợi lâu, hơi sửa sang một chút liền đi ra, sau đó đi vào trong thành.

Khi ra tới cổng liền gặp Nhân Nhân, tiểu nha đầu nhìn rất buồn chán, cũng

liền đòi đi theo, Khương Tuyết rõ ràng là không có cách nào kháng cự lại người muội muội này, bị nàng ta làm nũng một lát liền đem theo nàng ta đi.

Ba người cùng với Tiểu Viêm trong lòng Nhân Nhân ra khỏi Võ quán, sau đó liền đi vào một số nơi giao dịch trong thành, ở những nơi này không chỉ mua được đồ, thậm chí cả những tin tình báo cũng đều có thể có được. Đương nhiên, tiền đề là phải có đủ Thuần Nguyên Đan.

Những thứ lần này Lâm Động cần không nhiều, chỉ là một vài bản đồ về quận Đại Hoang. Hắn dù sao cũng không thể ở mãi tại thành Đại Ưng, cho nên phải nhanh chóng làm quen địa hình và phạm vi phân bố của các thế lực, tránh tới lúc đó cái gì cũng không biết lại phiền phức lớn.

Đi lòng vòng trong thành một lúc, Lâm Động đã mua đủ những thứ cần thiết liền không có ý ở lại thêm. Những thứ như linh dược, linh thảo hắn đều không thèm để ý tới, tất nhiên cũng không định mất tiền oan. Tuy rằng hắn hiện tại sau khi tống tiền Địch gia và Liễu gia thì cũng đã có thể coi là một phú hào.

Thấy Lâm Động đã mua sắm đủ, Khương Tuyết làm người dẫn đường cũng khẽ cười, đang định đưa Lâm Động quay về theo đường cũ, tuy nhiên khi ba người bọn họ vừa ra khỏi khu giao dịch, Lâm Động đã phát hiện thấy cước bộ của nàng ta chậm đi rất nhiều, liền ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy không xa phải trước đang có mười mấy người đang kéo tới.

Phía trước ngực những người này đều có huy hiệu của Võ quán, thêu một con kền kền màu đỏ máu.

- Võ quán Huyết Kền?

Thấy vậy, Lâm Động khẽ nhíu mày.

- Hà hà, thì ra là Tuyết nhi, thật là trùng hợp!

Mục tiêu của đám người này hiển nhiên là Khương Tuyết, bởi vậy liền đi

thẳng tới. Trong đám người đó có một nam tử tay cầm quạt gấp, bộ dạng khoảng hai bốn hai lăm tuổi, nụ cười trên mặt khiến người khác cảm thấy rất không tự nhiên.

- Đi!

Đôi mắt Khương Tuyết có chút lạnh lẽo nhìn nam tử kia một cái, sau đó nghiêng đầu nói nhỏ với Lâm Động.

- Lâu lắm không gặp, Tuyết nhi lẽ nào ngay cả câu chào hỏi cũng không có sao?

Nam tử khẽ cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Khương Tuyết, sâu trong ánh mắt có chút dâm đãng, còn đám thủ hạ bên cạnh cũng cười hì hì tách ra, che hết lối đi của Khương Tuyết.

- La Sơn, cút đi!

Thấy vậy, sắc mặt Khương Tuyết băng lãnh, thanh âm lạnh lẽo nói.

- Tuyết nhi, như vậy thật không tốt với ngươi. Ngươi biết không, Võ quán Huyết Kền của chúng ta đã phát đi thiệp khiêu chiến với Võ quán Ưng Chi các ngươi, phụ thân ta và phụ thân ngươi hẹn gặp ở võ đấu đài, sinh tử tương đấu. Ngoài ra, nói nhỏ cho ngươi biết, phụ thân ta hai tháng trước đã tiến vào Tạo Hình Cảnh đại thành rồi.

Quạt gấp trong tay La Sơn khẽ phe phẩy, nhẹ giọng nói.

- Tạo Hình Cảnh đại thành… Nghe thấy vậy, khuôn mặt Khương Tuyết đột nhiên có chút tái nhợt, nếu thực sự như vậy, trận quyết chiến này, phụ thân nàng thắng ít thua nhiều rồi.

- Hà hà, Tuyết nhi, tình cảm của ta với ngươi, ngươi có lẽ là biết, nếu ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, có lẽ Võ quán Ưng Chi vẫn còn đường sống.

Ánh mắt La Sơn nhìn chằm chằm vào thân hình quyến rũ của Khương Tuyết, bộ dạng đó như đang nhìn một con cừu non không còn đường chạy thoát.

- Ngươi nằm mơ!

Khương Tuyết tức giận đến run rẩy cả người, nghiến răng nói.

- Hà hà, ngươi sẽ tới tìm ta thôi!

La Sơn cười nhàn nhạt, ánh mắt liếc sang Lâm Động vẫn đang im lặng, cười khẽ nói:

- Những thứ người như thế này, lần sau đừng mang theo bên cạnh, ta nhìn không thuận mắt. Ồ, mang theo Nhân Nhân thì không tệ!

Trong lúc nói, La Sơn đã thò tay ra vuốt đầu Nhân Nhân, ánh mắt có chút biến thái.

- Khốn kiếp!

Nhân Nhân ra sức giãy dụa tránh bàn tay của La Sơn, sau đó liền cắn một cái.

- Ngươi!

Bị Nhân Nhân cắn vào tay, ánh mắt La Sơn trầm xuống, cánh tay vung lên, mấy đạo kình lực tuôn ra, trực tiếp đem Nhân Nhân chấn bay ra.

Ầm!

Thân hình Nhân Nhân bay ngược đi, trong lúc Khương Tuyết mặt tái mét, một cánh tay đã xuất hiện sau lưng Nhân Nhân, đỡ cô bé lại.

- Có chút bản lĩnh!

Nhìn thấy người đã đưa tay ra, La Sơn đột nhiên cười quái dị, mười mấy người phía sau cũng cười rống lên.

Lâm Động nhìn La Sơn một cái, cũng không nói gì, đưa đồ trong tay cất vào túi Càn Khôn, sau đó từ bên cạnh Khương Tuyết chậm rãi đi qua, để lại một đạo thanh âm khe khẽ.

- Che mắt Nhân Nhân lại!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 221

Đánh Cho Một Trận.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Lâm Động!

Nhìn bóng dáng lướt qua của Lâm Động, Khương Tuyết cũng khẽ rùng mình, nắm lấy tay của tiểu Nhân Nhân, muốn nói điều gì đó, nhưng khi nghe thấy âm thanh bình tĩnh của Lâm Động, lại chỉ có thể nuốt lại lời nói đó ngược vào trong. Nàng ta biết rõ, gã thiếu niên trước mắt, tuy rằng thoạt nhìn có vẻ như vô hại, nhưng khi đã nổi giận, lại vô cùng đáng sợ.

- Muốn thể hiện bản lĩnh anh hùng à?

La Sơn hơi nghiêng đầu, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào Lâm Động đang dần bước tới, chợt hắn cười nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi là người mới đến của Võ quán Ưng Chi đúng không? Lần trước Võ quán Ưng Chi các ngươi cũng có một tên cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn muốn ra mặt, có điều tên xui xẻo đó cuối cùng gần như đã bị phế mất một cánh tay thì phải?

- Ha ha, đó là do Thiếu Quán chủ lương thiện, nếu không tên đó đừng hòng sống sót.

Bên cạnh La Sơn, một nam tử tỏa ra một cỗ nguyên lực hùng hồn, cười tiếp lời.

- Vậy thì lần này phế luôn hai cánh tay của hắn đi, không cần lấy mạng hắn.

Trên khuôn mặt của tên La Sơn hiện lên một nụ cười mỉm, trong nụ cười đó,

ẩn chứa một vẻ hung tàn âm lãnh.

- Vâng!

Nghe vậy, khoảng hơn mười mấy tên thuộc hạ bên cạnh La Sơn đồng thanh cung kính đáp, chợt nhìn Lâm Động với vẻ không chút ý tốt nào. Bọn chúng có tới hai tên cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn, lại công thêm vài tên Nguyên Đan Tiểu viên mãn. Thế trận này, xét ra đủ để khiến cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày trước mắt bị đánh cho tàn phế hoàn toàn.

Những tên này lấy đông hiếp yếu hiển nhiên cũng không phải là lần đầu tiên, do đó chúng có vẻ vô cùng có kinh nghiệm. Các bước chân bắt đầu phân tán ra, tạo nên trạng thái nửa bao vây, quay lấy Lâm Động. Cùng lúc đó, nguyên lực hùng hồn mạnh yếu khác nhau, cũng chuyển động.

Nơi đây cũng vừa hay là nơi ngoài Phòng giao dịch của thành Đại Ưng, người qua lại khá nhiều, do đó những việc xảy ra nơi đây lập tức khiến xung quanh đến không ít người.

Từng ánh mắt mang theo chút hoài nghi nhìn về phía Lâm Động.

Tên tuổi của Võ quán Huyết Kền tuy rằng không phải là rất tốt trong thành Đại Ưng, nhưng thực lực thì không cần nói. Trước đây một số kẻ có gan khiêu chiến với Võ quán Huyết Kền, phần đông kết cuộc cũng không phải tốt đẹp gì. Không ngờ rằng hôm nay, tên thiếu niên có vẻ chưa đến hai mươi tuổi này lại có dũng khí đó.

Có điều, kết quả mà sự dũng cảm đó đem lại, e rằng cũng sẽ không đi được tới đâu.

- Tiểu tử kém cỏi chỉ biết dùng nghĩa khí bốc đồng hành sự.

Đây chính là cách nhìn của tất cả mọi người đối với Lâm Động.

Đối với dòng người xung quanh, tên La Sơn dường như không đề ý tới, bọn

chúng xưa nay hành sự ương ngạnh quen rồi. Quận Đại Hoang tuy được coi là ranh giới của Vương triều Đại Viêm, nhưng những tông phái mọc lên nơi đây vô cùng hỗn loạn. Cho dù uy tín của Tứ Đại Gia Tộc Vương triều Đại Viêm ở nơi đây đều cũng không là gì cả, cho nên ở nơi đây, cho dù giết người giữa chợ cũng không phải là việc gì ghê gớm.

La Sơn phe phẩy chiếc quạt gấp trong tay một cách nhẹ nhàng, trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười âm nhu, ngược lại có chút vẻ của một công tử. Hắn mỉm cười nhìn đám thuộc hạ trong sân với từng luồng nguyên lực chuyển động hung hãn giống như một đám ác lang đang xông tới Lâm Động, nụ cười trên gương mặt cũng càng lúc càng hiện rõ hơn.

Bang bang bang!

Âm thanh trầm buồn lan truyền trong sân, từng bóng người như tráng hán, lại dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người giống như con tôm cúi gập nửa thân người xuống, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ thống khổ cực độ, máu tươi phun ra đầy miệng.

Nụ cười trên gương mặt dần dần bị đông cứng lại, La Sơn nhìn Lâm Động với sắc mặt bình tĩnh, từng bước từng bước tiến đến chỗ hắn. Mỗi lần hắn bước lại có hai tên thuộc hạ thổ huyết gục xuống, khóe mắt cũng giật lên liên tục.

- Giết hắn!

Trong thời gian ngắn ngủi không đầy một phút, người còn sót lại đứng trong sân, chỉ còn có hai tên cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn. Chỉ có điều hai tên đó lúc này, gương mặt dữ tợn lúc nãy cũng thay thế bằng sắc mặt kinh hãi, chợt chúng nhìn nhau, cắn răng dùng hết sức tung ra một quyền.

Thình thịch!

Bàn tay của Lâm Động, nhẹ nhàng bao phủ lấy hai nắm tay của hai tên cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn, nắm nhẹ một cái. Trong chốc lát, tiếng xương cốt

vỡ vụn liền truyền đến nghe chói tai, sau đó nháy mắt một cái, giống như ném rác vậy, quẳng hai tên đó ra xa mười mấy mét, lúc chạm đất, đã biến thành hai đống bùn nhão.

Nhìn đám nhân mã Võ quán Huyết Kền trở thành đống bùn nhão trong chưa đầy một phút, đám người xung quanh hiển nhiên cũng đột nhiên yên lặng đi khá nhiều. Cho đến hiện tại, bọn họ mới hiểu rằng, gã thiếu niên đó hóa ra lại có một thực lực hùng mạnh đến như vậy!

- Ngươi có chút bản lãnh, có điều ngươi đã chọc giận chúng ta rồi! Võ quán Huyết Kền sẽ truy sát ngươi đến bước đường cùng. Bây giờ rời đi, ta có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!

La Sơn nhìn Lâm Động đang đứng trước mặt mình, bàn tay nắm lấy cây quạt khẽ rung, nhưng giọng nói của hắn lại vẫn thể hiện vẻ bình tĩnh, âm thanh cũng đang cố gắng duy trì sự lạnh nhạt. Hắn cũng không ngờ rằng, ngay đến hai cao thủ Nguyên Đan Đại viên mãn cũng đều bị Lâm Động đánh cho đến thê thảm như vậy.

Mà có thể làm được thế này, rất hiển nhiên, cái gã thanh niên trước mặt cũng chính là một cao thủ đã bước vào Tạo Hình Cảnh. Cảnh giới này, một tên thực lực Nguyên Đan Tiểu viên mãn như hắn vẫn còn phải mất một đoạn đường rất xa mới có thể chống lại được.

- Rộng lượng như vậy sao?

Lâm Động nhìn tên La Sơn đó, trên khuôn mặt dường như phảng phất có chút vẻ kinh ngạc.

La Sơn đương nhiên cũng có thể nghe ra trong ngữ khí của Lâm Động có chút sự trào phúng, chợt trên gương mặt nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, đột nhiên ánh mắt âm trầm, miệng đột nhiên há ra, một luồng quang mang nhỏ bé bắn ra, nhắm thẳng tới giữa trán Lâm Động.

Đinh!

Mũi nhọn ấy nhanh như chớp bắn trúng vào giữa trán, nhưng hiệu quả xuyên thấu qua như dự liệu lại không hề xảy ra, ngược lại nó lại giống như đụng phải một miếng sắt cứng rắn, trực tiếp bị dội ngược ra sau.

Một kích không có hiệu quả, tên La Sơn này trong lòng cũng phát lạnh, thân hình vội vã thoái lui. Thế nhưng chính ngay lúc thân hình hắn động đậy, Lâm Động với sắc mặt không chút biểu hiện liền xuất hiện trước mặt hắn giống như quỷ mị, bàn tay đột nhiên giơ lên, trong thoáng chốc, hiện lên một luồng ánh sáng thanh đồng.

Ba!

Bàn tay ẩn chứa một luồng sức mạnh hung hãn quật xuống, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của La Sơn, không chút lưu tình giáng ngay xuống trên mặt hắn.

- Phốc xuy!

Lực lượng đó đủ để quật nát một khối đá, vì thế, gương mặt của La Sơn chợt nổi lên một màu đỏ rực, hàm răng cũng ngay lúc này vỡ vụn, máu tươi thấm ướt cả khóe miệng phun mạnh ra. Cơ thể hắn dưới những ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, lộn mấy vòng trên không trung, sau đó mới rớt mạnh xuống đất, chật vật lăn mười mấy vòng mới dừng lại được.

Nhìn miệng đầy máu tươi, lúc quay người ra lộ ra một gương mặt sưng húp tím tái, gương mặt của những người xung quanh đều có chút co rút lại, chợt ánh mắt có chút cổ quái nhìn về phía Lâm Động. Cái tát này, quả thực có chút độc ác, ít nhất, cho dù La Sơn có thể nhặt lại được cái mạng, nhưng gương mặt này e rằng cũng bị đánh cho nát rồi.

- Nhưng mà lẽ nào tên tiểu tử này không sợ Võ quán Huyết Kền trả thù sao?

Một số người thì thầm trong lòng, La Sơn lại chính là con trai của Quán chủ

Võ quán Huyết Kền, nếu như ông ta biết được La Sơn bị đánh đến nông nỗi này, ông ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Lâm Động.

Bàn tay của Khương Tuyết che đi ánh mắt của tiểu Nhân Nhân, nàng ta cũng bị sự ra tay tàn nhẫn của Lâm Động dọa cho khiếp sợ một phen. Tuy nói nhìn thấy cái tên mà nàng ta ghét đến cực điểm bị đánh ra nông nổi này, trong lòng có chút vui sướng, nhưng rất nhanh chóng, nàng ta liền nghĩ tới những phiền phức tiếp theo sẽ đến từ Võ quán Huyết Kền.

- Bỏ đi, dù sao Võ quán Huyết Kền cũng đã mất mặt đến mức này rồi, thôi thì bây giờ hòa giải vậy.

Lúc này, Khương Tuyết chỉ có thể nghĩ như vậy trong lòng.

- Đi thôi!

Lâm Động thu hồi nắm tay, quay người nói với Khương Tuyết một tiếng. Hắn nhìn ra những sầu lo của đối phương, nhưng cũng không nói gì. Võ quán Huyết Kền cho dù là có một cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành thực sự, vậy cũng không cách nào khiến hắn có chút tâm lý sợ sệt gì. Đối thủ hạng đó, hiện giờ hắn vẫn có thể ứng phó được.

- Ừm!

Nghe thấy câu nói của Lâm Động, Khương Tuyết cũng gật gật đầu, kéo theo tiểu Nhân Nhân đi theo, sau đó ba người liền quay người bỏ đi một cách hiên ngang, để lại tên La Sơn không biết sống chết ra sao.

o0o Trở về Võ quán Ưng Chi, Lâm Động trở về phòng mình trước, còn Khương Tuyết lại tâm sự trùng trùng đi tìm Khương Lôi.

Trong thư phòng, Khương Tuyết nhìn Khương Lôi dường như chỉ trong một đêm mà đã già đi rất nhiều, khóe mắt cũng cay cay, nàng khẽ nói:

- Cha, Võ quán Huyết Kền khiêu chiến với chúng ta rồi à?

- Ừm!

Khương Lôi hít sâu một hơi, nói:

- Hai ngày sau, ta sẽ quyết chiến với La Thứu trên Quyết đấu trường, đến lúc đó nếu như ta thua rồi, con hãy đem Nhân Nhân rời khỏi thành Đại Ưng. Còn về Võ quán Ưng Chi, e rằng không còn cách nào để tiếp tục tồn tại.

Ngay lúc đang nói chuyện, trong lòng Khương Lôi hiển nhiên vô cùng buồn bã, Võ quán Ưng Chi là tâm huyết bao nhiêu năm của ông, hôm nay lại hoàn toàn bị sụp đổ trong chính tay ông.

- Cha, nghe nói tên La Thứu đó đã đột phá đến Tạo Hình Cảnh đại thành rồi, trên Quyết đấu trường, hắn ắt sẽ hạ độc thủ.

Trong mắt Khương Tuyết có những hạt lệ đang dâng trào.

- Cuộc khiêu chiến làn này, không thể không tiếp nhận. Nếu không tiếp nhận, Võ quán Ưng Chi sẽ không còn chỗ đứng ở thành Đại Ưng này nữa, vả lại đến lúc đó, Võ quán Huyết Kền cũng sẽ không tha cho chúng ta.

Khương Lôi nói.

- Nhưng cha cũng không phải là đối thủ của La Thứu!

Khương Lôi trầm ngâm, không biết phải trả lời thế nào. Trước đây ông cùng lắm cũng là không phân cao thấp với La Thứu, hôm nay đối phương lại có thêm đột phá, khả năng ông thất bại đích thực là rất cao.

- Cha, chúng ta có thể tìm người giúp đỡ không?

Khương Tuyết đột nhiên khẽ cắn cắn môi, thấp giọng nói.

- Trong thành Đại Ưng, không ai có thể đánh lại La Thứu.

Khương Lôi thở dài nói.

- Vậy Lâm Động thì sao?

Bàn tay Khương Tuyết khẽ nắm chặt lại, nói nhỏ.

- Lâm Động?

Nghe vậy, Khương Lôi khẽ rùng mình, một lúc sau mới lắc lắc đầu, nói:

- Thực lực của Lâm Động mạnh hơn ta. Còn về chuyện có thể đánh lại La Thứu hay không, ta cũng không rõ lắm. Nhưng mà, Lâm Động và chúng ta cũng không có thâm tình gì sâu sắc, làm sao có thể mở miệng? Lỡ như gây khó cho đối phương, ngược lại sẽ khiến người ta chán ghét. Bỏ đi! Không nên nghĩ chuyện này nữa, cha sẽ lo liệu, con cứ đi nghỉ ngơi trước đi.

Khương Lôi phất phất tay, có chút mệt mỏi nói.

Khương Tuyết khẽ gật đầu, từ từ lui ra khỏi phòng, mà ngay lúc cô kéo cửa phòng lại, trong đôi mắt đẹp đó, có một sự quyết đoán hiện lên.

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 222

Mỹ Nhân Hiến Thân.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trong phòng, Lâm Động ngồi trên giường, cặp mày khẽ nhíu lại, lần này đánh cho La Sơn đến nông nỗi đó, sướng thì có sướng thật, nhưng sự việc lần này tất nhiên không phải tốt lành gì. Theo như phong cách hành sự ngang ngạnh tùy ý của Võ quán Huyết Kền, hành động lần này của Lâm Động, không nghi ngờ gì chính là đang thách thức uy nghiêm của bọn chúng. Cho nên bất luận thế nào, bọn chúng đều không thể nào nhẫn nhịn cho qua được.

- Tạo Hình Cảnh đại thành… Bàn tay Lâm Động khẽ xoa xoa cằm, hiện nay thực lực của hắn được coi là Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nhưng cộng thêm thân phận Phù sư Tứ ấn cùng với Đồng Lôi Thể, cho dù hắn có đối mặt với một cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành cũng có khả năng chiến thắng được.

- Tên Vương Viêm kia, có lẽ thực lực cũng đến như vậy.

Lâm Động nhớ lại lúc đầu khi giao thủ với Vương Viêm, hắn lúc đó, nếu không phải dựa vào chút may mắn, e rằng lúc đó đã bị gãy mất cánh tay phải rồi. Cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành lúc đó trong mắt hắn quả thực quá mạnh, nhưng hôm nay cảnh giới đó bản thân mình đã sắp chạm tới!

Đương nhiên, nếu như muốn nói đến sức chiến đấu, Lâm Động lại tuyệt không tin rằng tên Quán chủ Võ quán Huyết Kền đó có thể bì được với Vương Viêm. Công pháp mà tên Vương Viêm đó tu luyện, võ học thậm chí Linh bảo trong tay, đều là Thượng thừa. Nếu như ngay đến một tên Quán chủ Võ quán tầm thường cũng có thể bì kịp với thiên chi kiêu tử của Gia tộc Vương thị, vậy thì thiên tài của Gia tộc Vương thị cũng quá mất mặt rồi.

- Ta hôm nay, nếu như gặp lại Vương Viêm, nhất định sẽ không chật vật như lúc đó nữa.

Bàn tay Lâm Động khẽ nắm chặt lại, tuy chỉ có thời gian nửa năm, nhưng thực lực của hắn, lại trưởng thành rất nhiều.

Cộc cộc!

Trong lòng Lâm Động có một ý nghĩ đang manh nha, đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng vang lên, sau đó tiếng nói dịu dàng của Khương Tuyết liền truyền đến:

- Ta vào được không?

Nhìn thấy đêm đã khuya như vậy mà Khương Tuyết còn đến tìm hắn, Lâm Động hiển nhiên có chút kinh ngạc, chợt liền nói:

- Có việc gì?

Cửa phòng được đẩy ra, ánh trăng len qua khe cửa lọt vào trong, chợt một dáng vẻ yêu kiều bước vào, giẫm lên ánh trăng mà tiến vào phòng.

Lâm Động nhìn Khương Tuyết bước vào phòng, hiển nhiên là ngẩn người, trong ánh mắt lướt qua một vẻ kinh ngạc.

Khương Tuyết hiện giờ, hiển nhiên là đã kinh qua một phen trang điểm rất công phu. Váy màu xanh nhạt ôm lấy áo màu tím, cặp mắt như tranh vẽ, da trắng như tuyết, mái tóc đen mượt rũ xuống dưới chiếc eo thon, lại cộng thêm hai má ửng đỏ cùng với ánh sáng trăng chiếu rọi, đúng là một vẻ đẹp vô cùng động lòng người.

Bị ánh mắt đó của Lâm Động chăm chú nhìn, hai má hồng của Khương Tuyết lại càng đỏ hơn, cô trở tay khóa chặt cửa phòng lại. Trên tay cô, đang cầm một bộ quần áo gọn gàng sạch sẽ.

- Khương Tuyết cô nương.

Lâm Động ho nhẹ một tiếng, thoáng cảm thấy có chút không tự nhiên. Cô nam quả nữ canh ba nửa đêm, lại ở cùng một gian phòng như vậy, có chút không thỏa đáng cho lắm.

- Đây là quần áo để tắm gội.

Khương Tuyết đem bộ quần áo đã được gấp gọn gàng ấy đặt trên bàn, âm thanh dịu dàng khẽ cúi đầu. Ánh đèn chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm ấy, nóng bỏng như một ngọn lửa vậy.

- Những việc này, tùy tiện phái một tỳ nữ đem đến là được rồi, sao dám làm phiền Khương Tuyết tiểu thư chứ?

Lâm Động gượng cười một tiếng, chợt ánh mắt nhìn Khương Tuyết nói:

- Khương Tuyết cô nương nếu như có chuyện, xin cứ tự nhiên nói!

Nghe vậy, thân thể mềm mại của Khương Tuyết như chợt cứng lại, khuôn mặt khẽ cúi xuống, trầm ngâm một lúc mới khẽ nói:

- Võ quán Huyết Kền đưa ra lời khiêu chiến với Võ quán Ưng Chi chúng ta, theo như quy củ giữa các Võ quán, cuộc khiêu chiến này, không được từ chối. Một khi từ chối, thì cũng đồng nghĩa với việc danh tiếng sẽ mất hoàn toàn. Cho nên, hai ngày sau, cha ta sẽ cùng với Quán chủ của Võ quán Huyết Kền, La Thứu tiến hành tỷ thí trên Quyết đấu trường của thành Đại Ưng trước mặt tất cả mọi người. Cuộc tỷ thí này, quyết định vận mệnh của Võ quán hai bên, nếu như cha ta thua, Võ quán Ưng Chi sẽ đứng trước nguy cơ bị giải tán.

Trong gian phòng im lặng, có mùi hương đang lan tỏa, giọng nói của thiếu nữ mang theo sự u buồn sâu kín lặng lẽ lan truyền.

- Mẫu thân ra đi quá sớm, cho nên từ trước tới này đều là cha ta nuôi lớn ta và Nhân Nhân. Sau này chúng ta đến thành Đại Ưng, lập nên Võ quán Ưng Chi

nơi đây. Đây là tâm huyết mười mấy năm của cha ta, nếu như Võ quán bị giải tán, cha ta nhất định sẽ không chịu nổi trận đả kích này. Ta vốn không muốn nhìn thấy cha ta trở thành người không hồn.

Hàm răng Khương Tuyết cắn nhẹ lấy môi, trong mắt có vầng sương mù đang bao phủ, âm thanh dịu nhẹ có vẻ như là vô cùng bất lực và thương cảm.

- Cho nên, ta muốn nhờ ngươi giúp chúng ta. Chúng ta biết yêu cầu này rất quá đáng, thậm chí sẽ đẩy ngươi vào chỗ chết. Nhưng ta quả thực đã không còn cách nào khác. Cha ta hiện giờ không phải là đối thủ của La Thứu, nếu như lên Quyết đấu trường, ắt kết quả sẽ là thất bại.

Gương mặt Lâm Động vốn không có quá nhiều sự kinh ngạc, hiển nhiên là đã sớm dự liệu được thỉnh cầu của Khương Tuyết.

- Lâm Động công tử, nếu như có thể khiến Võ quán Ưng Chi tránh được kết cục bị giải tán, Tuyết nhi nguyện ý làm nô làm tỳ cho người!

Khương Tuyết nhìn Lâm Động với khuôn mặt bình tĩnh, đột nhiên hít sâu một hơi, ngọc thủ nhẹ nhàng tháo bỏ thắt lưng, chiếc váy trượt xuống. Trong chốc lát, một thân thể kiều diễm như bạch ngọc, liền xuất hiện trong gian phòng đóng chặt cửa ấy.

Sự thay đổi đến như đột ngột, trực tiếp làm cho sự bình tĩnh trên khuôn mặt Lâm Động tuyên bố phá bỏ. Hắn có chút trừng mắt há hốc miệng nhìn thân thể hoàn mỹ trắng như tuyết trước mặt.

Dáng người của Khương Tuyết, cao gầy mà đầy đặn, chiếc eo mảnh mai. Sờ vào da thịt như tuyết như ngọc, trắng mịn mà mềm mại, có thể nói là vưu vật của trời đất.

- Có thể đừng lộ liễu và khách sáo như vậy được không?

Với góc độ của nam nhân, Lâm Động không thể không thừa nhận, vưu vật

trước mắt như một con dê non tùy ý ngắt lấy ấy, sở hữu một sự mê hoặc khiến nam nhân khó mà kháng cự lại được. Nhưng hắn suy cho cùng không phải là một sinh vật giống đực dễ dàng bị dục vọng chi phối đầu óc như vậy. Chợt hít sâu một hơi, sau đó chuyển dịch ánh mắt một cách miễn cưỡng qua một bên, giọng nói của chút khô khốc.

Ngay lúc giọng nói của Lâm Động vừa thốt ra, hắn lại nghe thấy một âm thanh cực kỳ nhỏ thấp, khẽ ngạc nhiên. Nhìn về phía gương mặt kiều diễm của Khương Tuyết, chỉ nhìn thấy đôi hàng mi dài của đối phương đang run rẩy, có những hạt nước mắt lướt qua khuôn mặt xinh đẹp trượt xuống bên dưới.

- Ta biết như vậy dường như rất đê tiện, nhưng ta không còn cách nào khác. Nếu như quả thực có thể bảo toàn được Võ quán, cho dù là có phải làm nô tỳ cho kẻ khác, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nơi đây là nhà của ta, lúc nhỏ ta đã lưu lạc qua một lần, ta không muốn lúc Nhân Nhân hiểu chuyện, lại phải chịu đựng cảm giác ấy.

Giọng nói của Khương Tuyết vô cùng bất lực, trong tính cách của nàng ta có chút nhân tố quật cường, nhưng đứng trước hiện thực, nàng lại chỉ có thể đưa ra một sự lựa chọn tàn khốc nhất.

Nhìn thấy Khương Tuyết khóc như vậy, gương mặt xinh đẹp động lòng người, Lâm Động cũng khẽ thở dài một tiếng. Hắn hiểu cảm nhận của Khương Tuyết, vì năm đó hắn từng trải qua. Người cha đã từng khí phách hiên ngang, sau khi trở thành kẻ mất hồn thất chí, đã đem lại một sự ám ảnh cho cả gia đình.

Bàn tay nắm lấy chiếc áo mỏng manh khoác lên vai, cánh tay khẽ run lên, liền che phủ thân thể hoàn mỹ khiến cho bất kỳ nam nhân nào cũng phải thèm muốn ấy. Lâm Động nhìn Khương Tuyết, cười khổ nói:

- Mỹ nhân đẹp như vậy dâng đến tận cửa, tùy ý muốn ngắt hái, sợ là không có nam nhân không động lòng. Ta không phải là thánh nhân tâm tịnh bất loạn gì, có điều nếu như ta quả thực làm như ý nàng, vậy thì so với tên La Sơn đó, có gì

khác đâu chứ? Vả lại hôm nay ta đánh La Sơn ra nông nỗi này, các người chỉ cần lặng lẽ sử dụng chút thủ đoạn, thì đã có thể kéo ta lên con thuyền chống đối với Võ quán Huyết Kền, vậy còn cần phải làm như vậy sao?

Lâm Động cười cười nói.

- Nếu như quả thực dùng đến cách đó, e rằng ngươi đã lập tức bỏ đi rồi.

Ngọc thủ Khương Tuyết khẽ lau hai bên má, khẽ nói. Nàng cũng rất thông minh, tuy rằng quen biết không bao lâu, nhưng mà đối với tính cách của Lâm Động nàng lại thấu hiểu không ít. Nàng hiểu rằng, gã thiếu niên trước mắt tuyệt đối chỉ ưa mềm mỏng không thích cứng rắn. Ngươi càng ép hắn, hiệu quả đạt được sẽ chỉ càng ít đi mà thôi.

Lâm Động cũng có chút kinh ngạc nhìn Khương Tuyết trước mặt, nữ tử này lại có một vẻ mặt lung linh như vậy.

- Cô cũng đừng nghĩ nhiều quá, các người đưa ta ra khỏi Mê Vụ Lâm, đối với ta mà nói cũng như ân nhân. Nếu như các người đã xem ta là bằng hữu, Lâm Động ta đương nhiên cũng không phải là người máu lạnh vô tình gì. Hôm nay ta ra tay với La Sơn, đương nhiên cũng không dự tính là buông tay không can dự vào… Nghe thấy lời nói này của Lâm Động, đôi mắt đẹp vốn còn vương chút u sầu cũng chợt mở to. Bàn ta nàng ôm lấy chiếc áo mỏng trên thân thể, sau đó ngồi xuống bên một chiếc ghế dài. Chiếc áo tuy rất rộng, nhưng vẫn hiện lên những đường cong mê người, nghĩ lại chiếc áo ấy trượt xuống khỏi thân người kiều diễm, ngay đến Lâm Động, ánh mắt cũng khẽ rung động. Dưới hoàn cảnh ấy, đối với hắn mà nói quả thực là một sự giày vò.

- Vậy ý của Lâm Động công tử là đồng ý giúp Võ quán Ưng Chi chúng ta sao?

Khương Tuyết khẽ cắn mối, âm thanh mang theo chút kỳ vọng, cũng có chút ý sợ hãi, dường như sợ rằng Lâm Động sẽ phủ nhận lời nói vừa rồi.

- Haizz, cô đã như vậy rồi, nếu như ta không tỏ thái độ nữa, e rằng không còn mạng sống để bước ra khỏi Võ quán Ưng Chi rồi. Những đệ tử của Võ quán nếu như biết được ta làm ô uế Đại sư tỷ trong lòng bọn họ như vậy, không biết rằng ta sẽ bị truy sát thành như thế nào?

Lâm Động có chút bất đắc dĩ nói.

- Phốc!

Nghe hắn nói vậy, Khương Tuyết không khỏi cười, nụ cười hiện lên trên gương mặt xinh đẹp kiều diễm ấy, giống như một đóa hoa bách hợp đẹp đẽ động lòng người.

- Mặc áo vào đi, tránh lúc nữa có người xông vào lại hiểu nhầm.

Lâm Động ho khẽ một tiếng, nói.

- Lâm Động công tử có thể nhắm mắt lại chút được không?

Gương mặt Khương Tuyết có chút ửng đỏ, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

- Lúc nãy không phải đã xem qua rồi sao?

Một câu nói theo thói quen được thoát ra khỏi miệng Lâm Động, chợt lập tức im lặng, nhìn Khương Tuyết với khuôn mặt đỏ ửng giống như khỏa than hồng, lúc này hắn mới gượng cười một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại.

Cùng lúc Lâm Động nhắm mắt lại, trong gian phòng liền vang lên tiếng mặc quần áo khiến người khác phải động tâm. Một lát sau, một mùi thơm ập tới, không đợi Lâm Động kịp có phản ứng gì, hắn liền cảm nhận được, trên môi mình đã nhẹ nhàng bị bao phủ bởi một bờ môi mềm mại mà nóng bỏng.

- Lâm Động công tử, nếu như người quả thực cảm thấy thỉnh cầu của ta đối với người là gánh nặng, ta sẽ không trách người. Chỉ là, mong người đến lúc đó,

người có thể đem Nhân Nhân an toàn rời khỏi thành Đại Ưng, cám ơn!

Cảm giác đôi môi mềm mại ấy nhanh như chớp rời khỏi, giọng nói nhẹ như tơ của Khương Tuyết vang lên bên tai Lâm Động, rồi sau đó nàng ta liền nhanh chóng quay người, trong tiếng cửa mở, đã biến mất trong ánh trăng với mùi hương còn vương lại.

Cùng với mùi hương dần dần tan đi, Lâm Động lúc này mới từ từ mở mắt ra, nhìn cửa phòng được khép hờ, khẽ than một tiếng:

- Xem ra lần này quả nhiên vẫn phải ra tay rồi!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 223

La Thứu.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ngày hôm sau, lúc Lâm Động mở mắt ra, ánh nắng ấm áp đã len qua cửa sổ vào trong, hóa thành từng vầng sáng, chiếu rọi trong căn phòng.

Ưỡn lưng một cái, Lâm Động trở mình xuống giường, thân hình chuyển động, bên trong thân thể chợt truyền đến từng tiếng sấm sét kêu thấp trầm. Đó chính là âm thanh đặc biệt phát ra khi cơ bắp và nguyên lực dung hòa với nhau. Mà ngay lúc âm thanh ấy phát ra, còn có từng luồng sức mạnh vô cùng hùng hồn tỏa ra nữa.

Lâm Động tùy tiện trong phòng đánh một bài quyền rèn luyện cơ thể, đợi cho đến lúc trán toát mồ hôi, hắn mới dừng lại. Chợt ánh mắt chuyển hướng về cửa phòng, ở đó, cửa phòng đột nhiên được đẩy ra một cách nhẹ nhàng. Sau đó, Khương Tuyết tay bê chậu nước chầm chậm bước vào, ánh mắt long lanh nhìn Lâm Động. Trên gương mặt xinh đẹp vẫn còn mang theo một chút đỏ ửng.

- Công tử dậy rồi sao?

Thanh âm Khương Tuyết mềm mại, đặt chậu nước trên bàn, thấm ướt khăn, vắt nhẹ, sau đó mới đưa cho Lâm Động. Dáng vẻ đó giống như một người vợ khéo léo vậy, khiến Lâm Động ngẩn người. Hắn lớn từng này, vẫn chưa từng được một người con gái đẹp như vậy ân cần chăm sóc qua.

Bị Lâm Động ngây ngô đứng nhìn, vẻ ửng đỏ trên gương mặt Khương Tuyết càng lúc càng nghiêm trọng, hơi chút cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

- Ta, điều mà ta có thể làm được, cũng chỉ có như vậy mà thôi… - Ha ha, cám

ơn!

Lâm Động cười cười, giơ tay đón lấy chiếc khăn tay nóng ấm vẫn còn mang theo mùi thơm, chà mạnh lên mặt, lau sạch những mồ hôi trên đó, cuối cùng mới có chút ngại ngùng đưa chiếc khăn trắng muốt đã dính lên những vệt đen cho Khương Tuyết.

Khương Tuyết đưa cánh tay nhỏ nhắn, cũng không chần chừ nhận lấy chiếc khăn, nụ cười trên gương mặt vô cùng dịu dàng. Đây cũng là lần đầu nàng hầu hạ một nam nhân như vậy, ai cũng không ngờ rằng, lúc này đây trái tim nàng, cũng đang đập một cách mãnh liệt.

Nhìn Khương Tuyết cúi đầu im lặng giặt chiếc khăn, Lâm Động nghiêng nghiêng đầu, không biết là có phải mình đã cảm giác sai lầm hay không. Hắn luôn cảm thấy ánh mắt mà Khương Tuyết nhìn hắn hôm nay, có chút khang khác. Ánh mắt thay đổi này, dường như bắt đầu từ tối hôm qua.

- Cô không cần ép bản thân mình đến hầu hạ ta. Ta cũng không quen lắm, tuy rằng quen biết không lâu lắm, có điều ta luôn coi cô như một người bạn thật sự.

Lâm Động nhìn thẳng vào Khương Tuyết, đột nhiên nói.

Khương Tuyết khẽ rùng mình, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, đôi mắt đẹp ấy đối diện với Lâm Động, một lát sau, một nụ cười trên khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp ấy lan toản ra.

- Đại sư tỷ!

Ngay lúc căn phòng đang khá yên lặng, đột nhiên một tiếng gọi gấp từ bên ngoài truyền vào. Khương Tuyết vội vàng quay người ra khỏi phòng, ngay sau đó, Lâm Động liền nghe thấy một vài tiếng động gấp gáp vang lên ngoài cửa.

- Đại sư tỷ, không hay rồi, Võ quán Huyết Kền đột nhiên đem người đến bao vây lấy Võ quán chúng ta rồi!

Trong phòng, đôi mắt của Lâm Động khẽ nheo lại.

Hắn khẽ vận động cơ thể một chút, sau đó liền cất bước ra khỏi gian phòng, cười nói với Khương Tuyết, trên khuôn mặt đã có chút nhợt nhạt:

- Đi thôi, đi xem xem!

Nói xong, hắn liền tiến ra ngoài Võ quán trước.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn, gương mặt của Khương Tuyết cũng dần bình tĩnh trở lại, áp chế cảm giác lo lắng trong lòng, hít sâu một hơi, vội vàng bước theo.

o0o Bên ngoài Võ quán Ưng Chi, lúc này đây bị bao vây đến mức nước chảy cũng không lọt. Trong đám đông nhân mã, trên ngực đều có những huy chương giống nhau, đó chính là huy chương của Võ quán Huyết Kền. Hiển nhiên, đám nhân mã này chính là người của Võ quán Huyết Kền.

Mà ở các nơi của Võ quán Ưng Chi, cũng tuôn ra rất nhiều người. Ánh mắt của bọn họ nhìn vào những tên đang đứng ở bên ngoài vốn không hề có chút thân thiện. Đương nhiên, người của cả thành Đại Ưng đều biết Võ quán Huyết Kền và Võ quán Ưng Chi đã là đối thủ một mất một còn, đều nhìn không lọt mắt đối phương. Có khí thế như vậy, cũng không có gì là lạ.

Trước cửa lớn của Võ quán Ưng Chi, sắc mặt Khương Lôi lặng như tờ nhìn đám nhân mã đen nghịt của Võ quán Huyết Kền, một lát sau, mới nhàn nhạt nói:

- Quán chủ La Thứu, ngươi vội vàng như vậy muốn đuổi Võ quán Ưng Chi chúng ta ra khỏi thành Đại Ưng này sao?

- Khương Lôi, chuyện giữa Võ quán Huyết Kền và Võ quán Ưng Chi, ngày mai ắt sẽ phân thắng thua trên Quyết đấu trường. Hôm nay ta đến nơi này là muốn ngươi đem tên súc sinh đã đả thương con trai ta giao ra!

Vị trí dẫn đầu của đám nhân mã Võ quán Huyết Kền, là một gã trung niên

ngồi trên ngựa, dáng người gầy gò, mặc quần áo mỏng, hai mắt hãm sâu. Lúc này sắc mặt của hắn cực kỳ âm trầm, ánh mắt có sát ý dữ tợn, hiển nhiên đang ở vào trạng thái nổi giận.

Tiếng quát của hắn vừa ra, phía sau hắn liền có vài người mang theo một cái cán chen lên phía trước. Trên chiếc cán đó, La Sơn đang nằm với gương mặt đều là máu thịt mơ hồ. Hắn lúc này dường như đang ở trong trạng thái hôn mê. Xem ra một cái tát ngày hôm qua của Lâm Động quả thực không nhẹ.

Ánh mắt của Khương Lôi liếc qua La Sơn đang nằm hôn mê, khóe mắt cũng khẽ run rẩy. Ông ta đã nghe qua việc Lâm Động đả thương La Sơn ngày hôm qua, nhưng hiển nhiên cũng không ngờ tới rằng Lâm Động hạ thủ lại không chút nương tay như thế. Cú đánh này, thật giúp ông ta nguôi giận không ít… Đám người của Võ quán Ưng Chi nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ vui sướng như nhau. Nếu như không phải hiện giờ cục diện không tốt, e rằng không ít người đã phá cười lên rồi.

Có điều tuy rằng bọn họ đã nhịn cười, nhưng vẫn bị tên La Thứu đó phát giác ra, sắc mặt hắn vốn đã âm trầm, chợt lại trở nên càng đáng sợ hơn. Ánh mắt hắn lóe lên sự dữ tợn nhìn chằm chằm Khương Lôi, điềm nhiên nói:

- Hôm nay nếu như ngươi không đem tên tiểu súc sinh đó giao ra, vậy thì đừng trách ta độc ác!

- La Thứu, ngươi quả thực tưởng ra sợ ngươi sao?

Khương Lôi cũng cười nhạt một tiếng, bàn tay nắm lại, một thanh kiếm liền xuất hiện, một cổ khí tức thanh lãnh đột nhiên bùng nổ.

- Ha ha, Khương Lôi, ta đã là Tạo Hình Cảnh đại thành, khoảng cách giữa ta và ngươi càng lúc càng lớn, dựa vào thực lực hiện giờ của ngươi, cũng đáng giao thủ với ra sao?

Thấy thế, La Thứu lại cười lớn một tiếng, trong lời nói có vẻ hết sức khinh

thường.

- Vậy thì thử đi!

Ánh mắt Khương Lôi âm trầm, bàn chân dậm mạnh xuống mặt đất, thân hình đột nhiên lướt ra, đem theo một luồng kiếm mang sắc bén hung hăng xông thẳng tới La Thứu đang ngồi trên lưng ngựa.

- Muốn chết!

Thấy thế, ánh mắt La Thứu cũng lóe lên, bàn tay nắm lại, một cây cự chùy, liền xuất hiện trong tay hắn. Bàn tay vừa vỗ lên lưng ngựa, thân hình liền bay lên. Cây cự chùy gào thét, rơi xuống giống như núi đá nhanh như chớp hung hăng oanh tới kiếm mang của Khương Lôi.

Đang!

Tiếng động thấp trầm cùng với nguyên lực chuyển động giữa không trung bùng nổ. Ngay sau đó, thân hình của Khương Lôi liền bị chấn động đến mức lùi thẳng ra phía sau, rớt xuống mặt đất kéo thành một vệt dài khoảng mười mét.

Xôn xao!

Nhìn thấy chỉ dưới một kích Khương Lôi đã rơi vào thế hạ phong, đám người của Võ quán Ưng Chi chợt phát ra thanh âm lo lắng.

- Ngươi đã muốn động thủ, vậy thì hôm nay giải quyết ngươi luôn thể!

Một chùy oanh ra, trong ánh mắt La Thứu có sự hung hãn chớp động. Chợt hắn lại cũng không dự tính dừng lại, thân hình chuyển động, giống như một con kền kền xông thẳng tới. Cây cự chùy trong tay, đem theo một luồng sức mạnh hung hãn cùng với nguyên lực đang chuyển động, hung hăn oanh xuống thân thể Khương Lôi.

Đang đang!

Hai thanh kiếm, chùy giao nhau, phát ra những tia lửa hoa chói mắt. Từng luồng nguyên lực hung hãn giống như sóng dữ ập tới, trực tiếp làm cho mặt đất nứt ra thành nhiều đường.

Nhìn một màn giao phong kịch liệt, nhân mã hai bên Võ quán đều vô cùng chú tâm, mắt không chớp nhìn chằm chằm trận chiến trước mắt.

- Ha ha, Khương Lôi, ngươi quả nhiên vẫn không ổn, khoảng cách giữa Tạo Hình Cảnh tiểu thành và đại thành không đơn giản như ngươi nghĩ đâu!

Hai bóng người giao nhau, nguyên lực tuôn trào, cây cự chùy gần như áp chế hoàn toàn thanh kiếm, mỗi lần giao kích đều khiến cho thanh kiếm bị rung lên kịch liệt. Còn bàn tay nắm chặt thanh kiếm của Khương Lôi, cũng đang dần có máu tươi chảy ra.

Đang!

Lại thêm một lần hung hãn giao thủ nữa, một tiếng vang lớn, thanh kiếm liền bị oanh ngược ra sau. Thấy thế, vẻ dữ tợn trong ánh mắt La Thứu chớp động, cây cự chùy trong tay dưới sự bao trùm của nguyên lực hùng hồn, chợt liền hung hăng oanh xuống ngực và mặt của Khương Lôi. Nhìn khí thế oanh kích này, nếu như bị oanh trúng, cả ngực và gương mặt Khương Lôi cũng đều sẽ bị oanh bạo.

- Chết đi!

Sắc mặt La Thứu dữ tợn, cây cự chùy tung ra.

Bất chợt, ngay lúc cây cự chùy của hắn sắp oanh lên cơ thể của Khương Lôi, một đạo kình phong sắc bén đột nhiên như xé toạc không trung mà tới, mang theo tiếng rít chói tai.

- Kẻ nào?

Kình phong tới đột nhiên như sấm chớp, khiến cho sắc mặt La Thứu phát lạnh, trở tay một cái, cây cự chùy hung hăng hạ xuống, va chạm với kình khí sắc

bén thần bí đó.

Đang!

Tia lửa hoa bắn ra chói mắt, thế nhưng lần này kết quả như trong dự liệu của La Thứu cũng không có xuất hiện. Trong đạo kình phong thần bí ấy, lại ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, trong lúc nguyên lực chuyển động, đã khiến cho cây cự chùy đó bị đẩy lùi.

Cự lực tuôn đến từ cây cự chùy khiến cho trong lòng La Thứu khẽ chùng xuống. Cây cự chùy trong tay vũ động, bảo vệ thân thể, vội vàng lui nhanh ra sau.

Ánh mắt hắn ngẩng lên, chỉ thấy ngay trước mặt Khương Lôi, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thân ảnh một thanh niên. Bóng người đó, tay cầm trường kích, trong mơ hồ có một luồng khí tức nguy hiểm đang lan tỏa ra.

- Tiểu súc sinh, rốt cuộc thì ngươi cũng bước ra rồi!

Nhìn thấy thân ảnh đó, nhãn thần của La Thứu chợt hiện lên vẻ dữ tợn, hiển nhiên đã biết được, gã thanh niên này chính là tên đầu sỏ đã đánh cho La Sơn thành ra nông nỗi này.

- Cánh tay nào đã đánh con trai ta, nếu như biết điều, hãy tự mình chặt xuống. Nếu không hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong!

Nghe thấy giọng nói ác độc của La Thứu, trên gương mặt Lâm Động cũng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 224

Quyết Đấu Trường.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Nhìn bóng dáng đột nhiên xuất hiện, Khương Lôi cũng cảm thấy kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ đến việc đối phương sẽ xuất hiện, vội vàng nói:

- Cẩn thận, thực lực của La Thứu rất mạnh!

Lâm Động khẽ gật đầu, mắt nhìn chăm chú vào La Thứu đang đứng trước mặt.

Cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành, chỉ một nguồn nguyên lực thôi cũng đã mạnh hơn rất nhiều so với Tạo Hình Cảnh tiểu thành, chẳng trách ngay cả Khương Lôi cũng đều bị đẩy vào thế hạ phong.

- La Quán chủ hà tất phải tức giận. La công tử đây không hiểu lễ nghĩa, ta chỉ giúp ngài dạy dỗ hắn mà thôi. Quận Đại Hoang này có chút hỗn loạn, nếu như gặp phải người khác, e rằng hắn đã bị làm thịt ngay tức khắc rồi… Lâm Động cười nhạt nói.

- Hừ, tiểu súc sinh ngông cuồng!

La Thứu hiển nhiên bị lời nói của Lâm Động khiến cho vô cùng tức giận, khuôn mặt hắn dữ tợn nói:

- Ngươi là cái thá gì mà xứng đáng dạy dỗ con ta? Nếu như ngươi thích dạy dỗ người khác, vậy hôm nay bổn Quán chủ sẽ thay mặt cha mẹ ngươi, dạy dỗ ngươi biết thế nào là trời cao đất dày!

Âm thanh rầm rầm vang lên dày đặc.

Cây cự chùy cầm trong tay hắn đột nhiên bùng phát một nguồn nguyên lực cực mạnh. Chợt thanh cự chùy hung hăng nện mạnh xuống mặt đất. Ngay lúc đó, mặt đất nứt toát, một luồng kình lực cực mạnh, giống như một con rồng đang xâu xé mặt đất, nhanh như chớp hướng về phía Lâm Động công kích, đá vụn văng tung tóe lên không trung, thanh thế quả thật không kém.

- Hừ!

Đối mặt với thế công kích của La Thứu, Lâm Động chỉ hừ một tiếng, cổ kích trong tay nện mạnh xuống đất. Một luồng ám kình tương tự từ dưới mặt đất nổi lên, tựa như một tia chớp màu vàng, sau đó va đụng vào con rồng đất một cách hung hăng.

Phanh!

Con rồng đất và luồng kim quang va chạm vào nhau, ngay lúc đó phát ra một luồng nguyên lực ba động cực mạnh, xung kích sâu vào, khiến mặt đất liền bị xé toạc, tạo nên một khe hở lớn.

- Quả nhiên là có chút tài năng!

Nhìn thấy thế công của mình rốt cuộc bị Lâm Động hóa giải dễ dàng, ánh mắt La Thứu hiển nhiên có đôi chút ngần ngại.

Cục diện này, hiển nhiên nằm ngoại dự đoán của một số thành viên cả hai Võ quán. Trong mắt từng người đều lộ vẻ ngạc nhiên, kinh sợ.

Xét từ tình huống Khương Lôi bị La Thứu chèn ép trước kia, thực lực của La Thứu đã đạt đến mức độ rất cao, nhưng Lâm Động lại có thể đánh một trận ngang sức với La Thứu. Chẳng lẽ, chàng trai trẻ tuổi trước mặt này, thực lực còn mạnh hơn cả Khương Lôi sao?

- Quán chủ La Thứu hà tất sốt ruột như thế. Quyết đấu trường ngày mai, ta sẽ

đại diện Quán chủ Khương Lôi đấu cùng ngươi. Đến lúc đó, nếu ngươi có thủ đoạn gì, cứ việc trổ ra hết. Còn việc ngươi muốn báo thù cho con trai mình, cứ việc ra tay cùng lúc.

Lâm Động tay cầm cổ kích chỉ xéo mặt đất, mắt nhìn vào La Thứu, đột nhiên cười nói.

- Ngươi?

Nghe vậy, không chỉ La Thứu thất kinh, cả Khương Lôi cùng đám nhân mã cả hai bên cũng đều bất chợt ngẩn người ra.

- Hừ, đây là việc giữa Võ quán Huyết Kền chúng ta và Võ quán Ưng Chi, ngươi là thứ gì mà dám nhúng tay vào?

Ánh mắt La Thứu có chút âm lãnh, cười lạnh nói.

- Ta được xem như học trò của Võ quán Ưng Chi, vừa mới gia nhập. Phải không, Khương lão ca?

Lâm Động cười khẽ, nghiêng đầu nói với Khương Lôi.

- A? Ha ha, Lâm Động tiểu hữu nói không sai!

Khương Lôi mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng phản ứng rất nhanh, lập tức cười rộ lên. Tâm tình hắn vốn dĩ có chút trầm tính, ngay lúc này cũng chợt linh hoạt hẳn lên.

Thực lực của Lâm Động hắn nhất thời nhìn không thấu, gã thanh niên này xem ra tuổi tác không lớn, nhưng cả người lại tràn đầy khí tức nguy hiểm. Mặc dù hắn không dám khẳng định Lâm Động tuyệt đối có thể đánh bại La Khứu, đối thủ cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành, nhưng ít nhất nếu như giao thủ, phần thắng sẽ nhiều hơn rất nhiều so với mình xuất chiến.

Đối với Lâm Động, gã cường giả đột nhiên xuất hiện này, hắn không phải

không nghĩ tới mượn sức tương trợ. Nhưng suy cho cùng mối giao tình không sâu, sợ không đấu lại cường giả sẽ khiến cho Lâm Động khó xử. Trước mắt Lâm Động đã chủ động lên tiếng, hắn tự nhiên thấy lòng ngập tràn vui mừng, cầu mà không được.

Khương Tuyết đứng trước cổng Võ quán, nghe được những lời nói này của Lâm Động, trong lòng cũng thả lỏng đôi phần, ngắm nhìn bóng dáng gã thanh niên cầm trường kích trong tay, đôi mắt khẽ nhấp nháy.

- Khương Lôi, tìm tới tìm lui mãi, ngươi lại tìm đến đây loại trợ thủ như thế này sao? Hừ thật đáng xấu hổ… Ánh mắt La Thứu lộ vẻ châm chọc. Hắn có thể cảm nhận được năng lực của Lâm Động, có thực lực tuyệt đối mạnh hơn Tạo Hình Cảnh tiểu thành, có thể nói thực lực của gã này mạnh hơn Khương Lôi một chút. Nhưng điều này vẫn không thể tạo sự uy hiếp đối với hắn. Nếu như đây là chỗ cậy nhờ cuối cùng của Khương Lôi, như vậy Võ quán Ưng Chi này thật sự không cần thiết để tiếp tục tồn tại nữa.

Nếu như ngươi đã đem vận mệnh của Võ quán Ưng Chi giao cho tên tiểu súc sinh này, vậy ta đành phải cho mi toại nguyện. Quyết đấu trường ngày mai, ta sẽ cho ngươi hiểu được, kết cục Võ quán Ưng Chi của ngươi, bất luận là ai lên cũng đều không thể nào thay đổi được.

Ánh mắt âm lãnh của La Thứu nhìn chằm chằm vào Lâm Động, khóe miệng mở rộng dữ tợn:

- Tiểu súc sinh, cho ngươi sống sót thêm một ngày. Quyết đấu trường ngày mai, ta sẽ khiến ngươi xương cốt rã rời, tan thành tro bụi! Đi!

Âm thanh vừa dứt, ánh mắt âm lãnh của La Thứu liếc mắt nhìn Khương Lôi cùng những người trong Võ quán Ưng Chi một vòng, lúc này mới xoay người leo lên yên ngựa, vẫy tay ra hiệu, dẫn đám nhân mã của Võ quán Huyết Kền ầm ầm rút lui.

Dõi theo bóng dáng đám nhân mã của Võ quán Huyết Kền đang dần khuất

xa, trong mắt Lâm Động lóe lên vẻ lạnh lùng.

Hắn thật ra có thể trực tiếp động thủ với La Thứu ngay tại đây, nhưng đến lúc đó tất nhiên Võ quán Ưng Chi cùng với Võ quán Huyết Kền có thể sẽ bùng nổ đại chiến, sẽ gây không ít thương vong. Nếu như có thể ở Quyết đấu trường đánh La Thứu trước mặt mọi người, thậm chí đánh chết hắn, như vậy thanh danh của Võ quán Huyết Kền sẽ bị hạ bệ đến mức thấp nhất. Sĩ khí hạ thấp, thậm chí không người tìm cách tháo chạy. Đến lúc đó, không cần ra tay thì Võ quán Huyết Kền cũng tự nhiên bị tan rã.

Mà rất hiển nhiên, La Thứu ắt cũng đã có tính toán trước, nếu không, hôm nay không dễ dàng mà bỏ đi như vậy. Mặc dù thực lực của Võ Quán Huyết Kền ngày càng mạnh, nhưng nếu xảy ra đại chiến với Võ quán Ưng Chi, bọn chúng cũng có thể bị hao tổn nặng nề. Cái giá như vậy, không phải hắn cũng có thể gánh chịu nổi.

- Lâm Động tiểu hữu, lần này xin nương tay!

Khương Lôi thu hồi trường kiếm, trịnh trọng nói với Lâm Động.

Lâm Động cười xua tay, liếc mắt nhìn Khương Lôi, nói:

- Khương lão ca yên tâm, ta sẽ thay mặt Võ quán Ưng Chi giao đấu với Võ quán Huyết Kền ở Quyết đấu trường, nếu như ta thua… - Lâm Động tiểu ca có thể tương trợ Võ quán Ưng Chi là một việc may mắn, còn việc thắng thua, tùy theo ý trời vậy, tuyệt đối không trách ai cả!

Khương Lôi trầm giọng nói.

- Chỉ là nếu đến cuối cùng tình hình diễn biến xấu đi, thì xin Lâm Động tiểu ca chăm sóc hai tiểu nữ của tôi… Khương Lôi chần chờ một hồi, lại nói.

- Vì câu nói này của ngươi… Ta không thể thất bại… Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu. Những lời nói này của Khương Lôi, thật sự vô cùng nặng nề, nặng hơn

so với bất kỳ áp lực nào.

Lâm Động quay đầu nhìn về phía La Thứu biến mất, đột nhiên, hắn cảm thấy dòng máu trong người đang sục sôi. Hắn biết ngày mai, hắn sẽ phải đối mặt với một trận đại chiến kịch liệt!

- Tạo Hình Cảnh đại thành, để ta xem thử xem, rốt cuộc nó mạnh đến cỡ nào!

o0o Hôm sau khi ánh rạng đông chiếu vào thành Đại Ưng, cả thành phố lúc này dường như trở nên náo nhiệt. Vô số người đều đổ xuống đường phố. Ai cũng biết, hôm nay, tại Quyết đấu trường sẽ diễn ra một trận chiến kinh thiên động địa.

Võ quán Ưng Chi cùng với Võ quán Huyết Kền, là hai đối thủ có thế lực lớn ở thành Đại Ưng, đã nhiều lần giao đấu với nhau không ai nhường ai, nhưng chưa lần nào phân thắng bại rõ ràng. Chẳng qua hôm nay, hiển nhiên sẽ chấm dứt sự giằng co bấy lâu nay.

Quyết đấu trường nằm tại trung tâm thành phố, diện tích cực kỳ rộng lớn. Đây là kiến trúc quy mô rộng lớn nhất trong thành Đại Ưng. Ở nơi này đã từng nhiều lần quyết định vị trí chúa tể cuối cùng của thành Đại Ưng.

Lúc này chung quang Quyết đấu trường khổng lồ, người vây kín như nước. Mọi người đều hiểu rằng, lần này ai sẽ chiến thắng trong trận quyết đấu này, như vậy kẻ đó sẽ trở thành chúa tể duy nhất của thành Đại Ưng.

Đây là hai đại Võ quán lớn nhất, quan trọng nhất chính là một trận giao đấu!

- Sau ngày hôm nay, hai đại Võ quán thành Đại Ưng chỉ còn lại một!

- Nghe nói thực lực của La Thứu đã bước vào Tạo Hình Cảnh đại thành, mạnh hơn cả Khương Lôi. Xem ra lần này phần thắng nghiêng về Võ quán Huyết Kền là rất lớn.

- Cũng không hẳn là vậy, theo tin tức mà ta được biết, Võ quán Ưng Chi lần

này có mời đến một bang thủ, thực lực không kém. Nghe nói hôm qua đã từng giao đấu bước đầu với La Thứu, và cũng đã ngang tay. Hắc hắc, trận quyết đấu hôm nay, khẳng định sẽ gây cấn lắm đây… - Người mà Võ quán Ưng Chi mời đến, nhìn tuổi chưa quá hai mươi, cũng không biết tiểu tử này từ nơi nào đến, cho dù thực lực không kém, nhưng cũng khó có thể kháng cự được La Thứu đâu… - Đúng vậy đúng vậy, kẻ mạnh thật sự, không phải bế quan tu luyện mười bữa nửa tháng là có thể tu luyện thành. Một khi giao đấu sinh tử, người tuổi trẻ khẳng định sẽ bị bất lợi.

- Khương Lôi không phải kẻ ngu dốt, hắn có thể quyết định như vậy, nên có đạo lý riêng của hắn. Dù sao trận tỷ thí hôm nay, thật đáng để xem… Chung quanh Quyết đấu trường, trong đám người đông nghìn nghịt phát ra từng hồi tiếng đàm luận xôn xao. Đề tài đàm luận của tất cả mọi người, hiển nhiên đều liên quan đến trận đấu võ hôm nay.

- Người của Võ quán Huyết Kền đã đến!

Ngay khi khắp nơi đang không ngừng đàm luận ồn ào, đột nhiên một đám nhân mã xuất hiện, băng ngang đám người chen chúc đông như kiến, tiến đến khu vực trung tâm Quyết đấu trường.

- Người của Võ quán Ưng Chi cũng đã đến!

Ngay sau khi đám nhân mã của Võ quán Huyết Kền tới không bao lâu, lại xuất hiện thêm một đám nhân mã từ hướng khác đến, cũng dừng lại bên cạnh trung tâm Quyết đấu trường, hai bên nhìn nhau, không khí căng thẳng sục sôi.

Ánh mắt La Thứu lạnh lùng như con độc xà quét mắt nhìn về phía Võ quán Ưng Chi, cuối cùng dừng mắt tại Lâm Động, cười khinh thường. Ngay sau đó ánh mắt hắn liền trở nên dữ tợn, dường như hắn đang hình dung cảnh tượng mình đánh cho xương cốt Lâm Động tan nát, rã rời.

La Thứu đặt chân xuống mặt đất, thân hình giống như một con kền kền đang bay lượn trên không trung, sau đó vững vàng đặt chân xuống trung tâm Quyết

đấu trường dưới con mắt quan sát của hàng vạn người. Ánh mắt băng lãnh chuyển về phía Lâm Động:

- Tiểu súc sinh, bây giờ quỳ xuống sinh tha may ra còn kịp.

Ánh mắt của toàn hội trường chuyển động theo âm thanh, cuối cùng dừng mắt trước bóng dáng gã thanh niên bên Võ quán Ưng Chi. Lập tức lại vang lên từng hồi tiếng xầm xì to nhỏ, tỏ ra có chút kinh ngạc đối với độ tuổi của gã thanh niên.

Đối với đám ánh mắt tò mò đó, Lâm Động không để ý tới, khẽ xoay người, vừa định bước vào. Bất chợt có một cánh tay ngọc ngà lạnh lùng và mềm mại, khẽ kéo cánh tay hắn ta lại. Bất chợt, một giọng nói nhẹ nhàng thanh thúy, truyền vào bên tai hắn:

- Cẩn thận một chút!

Lâm Động quay đầu, nhìn về phía Khương Tuyết nhướng cặp mày liễu đứng phía sau. Hắn khẽ mỉm cười, xoay mũi chân dẫm mạnh trên mặt đất, nhanh nhẹn lướt vào Quyết đấu trường. Cùng lúc đó, tiếng cười của hắn, cũng nhanh chóng truyền đi:

- Muốn ta quỳ xuống đất cầu xin, chỉ sợ La Thứu ngươi không đủ tư cách!

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Lâm Động, vẻ dữ tợn trong mắt La Thứu ngày càng dữ dội hơn. Hắn liếm liếm môi, trong giọng nói trầm trầm lộ ra sát ý cùng sự tàn khốc khó có thể che dấu:

- Tiểu súc sinh, ngươi đã đánh mất cơ hội cuối cùng, nếu đã như vậy, chịu chết đi!

Sau khi nói xong hai chữ cuối cùng, một nguồn nguyên lực màu đỏ sậm từ trong người La Thứu bùng phát ra, khí thế vô cùng mạnh mẽ, bao trùm toàn bộ hội trường.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 225

Tạo Hình Cảnh Đại Thành.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Một luồng khí tức hùng hồn, tỏa ra từ giữa trận đấu, nguyên lực màu đỏ thẫm, bao quanh cơ thể của La Thứu, một áp lực vô hình khiến cho những người thực lực kém cũng phải cảm thấy khó thở.

- Tạo Hình Cảnh đại thành!

Cảm nhận được bầu không khí căng thẳng của trận đấu, không ít người sắc mặt đều thay đổi, ánh mắt đều trầm trọng. Thực lực mạnh như vậy, cho dù là trong cả quận Đại Hoang này, cũng có thể coi là cao thủ. Thậm chí, trong thành Đại Ưng này, có thể tìm được người có thể chống đỡ nổi đã là một chuyện cực kỳ khó khăn. La Thứu tuy rằng ương ngạnh, nhưng có được thực lực như vậy, cũng đáng để hắn kiêu ngạo.

Đương nhiên, nếu không có được thực lực mạnh mẽ như vậy, thì La Thứu đã không dám huênh hoang!

Sắc mặt Khương Lôi có chút phức tạp nhìn chằm chằm vào La Thứu, khí phách dũng mãnh đang đứng trên võ đài. Tạo Hình Cảnh tiểu thành và Tạo Hình Cảnh đại thành, chỉ là khác nhau một chữ thôi, nhưng sự chênh lệch giữa hai cấp bậc, lại như một trời một vực.

Ít nhất, ông hiểu được, với thực lực hiện tại của mình nếu giao đấu với La Thứu, thì phần thua sẽ nắm chắc tám phần rồi.

- Cha, Lâm Động chắc là có thể đánh thắng La Thứu chứ?

Khương Tuyết cắn nhẹ môi, trong tiếng nói có chút thấp thỏm không yên. Lâm Động là do nàng mời đến, nếu như hắn ta có chuyện gì, thì cả đời này nàng cũng sẽ không yên.

Khương Lôi mím môi, không biết trả lời như thế nào. Ông hiểu được, thực lực của Lâm Động, thật ra cũng nằm trong khoảng Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nếu nhìn bề ngoài, Lâm Động tuyệt đối không phải là đối thủ của La Thứu. Nhưng khi giao đấu sinh tử, thực lực bề ngoài không phải là một thước đo chính xác.

Mọi người đều cho rằng Lâm Động cho dù là có chút thực lực, thì chẳng qua cũng là dựa vào các ngoại lực bên ngoài. Khi giao đấu sinh tử thật sự, chẳng bao lâu sẽ lộ ra sơ hở. Nhưng khi lần đầu tiên Khương Lôi nhìn thấy Lâm Động, ông đã cảm nhận được một sự nguy hiểm toát ra từ trên thân thể hắn… Lâm Động lúc đó, giống như một con thú hoang vừa xông ra từ rừng sâu, cái khí chất hung hãn đó, người mà suốt ngày chỉ vùi đầu vào tu luyện tuyệt đối không thể có được!

Thậm chí, ông còn tin rằng, những trận huyết chiến mà gã thiếu niên trông có vẻ chưa quá hai mươi tuổi này từng trải qua, không ít hơn những người đã bôn ba giang hồ nhiều năm như chính ông!

- Có lẽ La Thứu sẽ phải trả giá cho lời nói của mình!

Khương Lôi thở hắt ra, sau đó chậm rãi nói.

Nghe những lời này, bàn tay nắm chặt của Khương Tuyết mới hơi buông ra một chút. Đôi mắt đẹp nhìn về phía bóng dáng sừng sững của gã thiếu niên, đang đối diện với áp lực mãnh liệt của La Thứu cũng không hề hoảng sợ. Trong ánh mắt nàng thoáng có nét khác lạ.

- Đây là uy áp của Tạo Hình Cảnh đại thành sao?

Hai mắt Lâm Động khẽ nhắm lại, hắn có thể cảm nhận được khí tức hùng

hồn của La Thứu bao la như hồ nước, đang dần dần rộng ra, bao trùm cả thân thể hắn. Từng đợt áp lực, từ bốn phía ập tới.

Bị áp lực dồn dập như vậy, có thể khiến cho một cao thủ Nguyên Đan Cảnh cũng phải nhụt chí.

Khí tức này, hắn đã từng cảm nhận được trên thân thể của Vương Viêm. Bản thân hắn lúc đó, đứng dưới áp lực đó phải liều mạng chống trả. Nhưng hiện tại, đồng dạng dưới áp lực như vậy, lại không thể làm cho hắn mảy may thương tổn.

Sự so sánh rõ ràng này làm cho Lâm Động hiểu rằng, hắn hiện tại đang dần dần mạnh lên. Sớm muộn sẽ có một ngày, hắn sẽ đạt đến cảnh giới như Lâm Lang Thiên!

- Tạo Hình Cảnh đại thanh cũng chỉ có như thế!

Khóe miệng gã thiếu niên khẽ nhếch, chậm rãi nói.

- Không biết trời cao đất dày!

Thanh âm rất nhẹ của Lâm Động, lại không lọt khỏi tai của La Thứu. Sắc mặt hắn khẽ chùng xuống, cười lạnh một tiếng, đột nhiên bước mạnh một chân ra.

Ầm!

Nguyên lực màu đỏ thẫm bùng nổ như ngọn lửa. La Thứu nhảy lên giữa không trung, tựa như đại bàng săn mồi, sắc mặt lạnh như băng, song quyền đột nhiên tung ra.

- Hống Thiên Chùy!

Nguyên lực dào dạt từ song quyền của La Thứu tuôn ra như đạn pháo. Ngay sau đó, nguyên lực đó nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một cây cự chùy đỏ rực mang theo kình phong mãnh liệt, hung hăng đánh về phía Lâm Động.

Mắt nhìn cây chùy khổng lồ được tạo ra từ nguyên lực hóa lớn lên trong đồng tử, Lâm Động không hề có ý định né tránh. Tâm vừa khẽ động, bốn Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung lập tức bay nhanh ra. Tinh thần lực dũng mãnh tuôn trào, quanh người Lâm Động dường như hình thành một lớp hộ vệ tinh thần lực đặc sệt tựa như bùn lầy vậy.

Xuy xuy!

Cây cự chùy nguyên lực khổng lồ đánh về phía tinh thần lực đặc sệt đó, tốc độ bay tới chậm dần. Rồi sau đó, trước sự kinh ngạc của mọi người xung quanh, treo lơ lửng cách đỉnh đầu Lâm Động một tấc.

- Tinh thần lực?

Chứng kiến tình cảnh quỷ dị này, bên dưới không ít người thét lên.

Ánh mắt nhìn Lâm Động cũng có chút trầm trọng hơn, có thế tu luyện tinh thần lực đến cảnh giới này, xem ra hắn cũng là một vị Phù sư Tứ ấn.

- Đi!

Ngày càng có nhiều cây cự chùy nguyên lực khổng lồ lơ lửng trên đỉnh đầu, ánh mắt Lâm Động chợt lóe, ngón tay lăng không một chút, một cổ tinh thần lực nhanh như chớp lan tỏa ra.

Ngay sau đó, những cây cự chùy nguyên lực đó lại thay đổi phương hướng, quay ngược lại tấn công La Thứu.

Những cây cự chùy nguyên lực khổng lồ đột nhiên đổi hướng tấn công, khiến cho La Thứu đang trên không trung cả kinh. Hắn điểm mũi chân một cái, nguyên lực đều tụ lại dưới chân hắn, còn hắn thì mượn lực bay lùi lại phía sau.

Rầm rầm!

Trong lúc đang lui về, song chưởng của La Thứu múa may liên tục, những

cây cự chùy nguyên lực khổng lồ một lần nữa hiện ra, đánh tan những cây cự chùy từ bên kia đánh tới.

- Thì ra còn kiêm tu tinh thần lực, khó trách lại huênh hoang như vậy!

Thân hình vừa ổn định lại, La Thứu cười lạnh một tiếng, nói.

Thế nhưng trong lòng hắn, lại là vô cùng kinh ngạc, một thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi, có thể luyện đến Tạo Hình Cảnh, đích thực là một nhân tài. Nhưng nếu như cùng một lúc, có thể tu luyện tinh thần lực đạt đến cảnh giới như nguyên lực, vậy thì sẽ là một đối thủ cực kỳ đáng sợ… Mãi cho đến bây giờ, La Thứu mới hiểu được, tại sao Lâm Động chỉ dựa vào thực lực của Tạo Hình Cảnh tiểu thành đã dám khiêu chiến với hắn. Thì ra, còn có tinh thần lực chống đỡ.

- Tên tiểu tử này, cũng khó giải quyết đây… Ánh mắt khẽ chớp, hai tay La Thứu đột nhiên nắm chặt, hai cây cự chùy màu đỏ rực liền xuất hiện trên tay hắn. Trên hai cây cự chùy hào quang lưu động, khiến cho người ta có một cảm giác nặng nề. Chỉ cần liếc nhìn, liền có thể biết được, hai cây cự chùy này, đều là Linh bảo, tuy chỉ là Linh bảo Hạ cấp, nhưng cũng giúp cho La Thứu như hổ mọc thêm cánh.

- La Thứu đem cả Thiên Địa Chùy ra rồi!

Nhìn thấy hai cây cự chùy khổng lồ màu đỏ thẫm trên tay La Thứu, xung quanh võ đài vang lên những tiếng kinh ngạc. Nghe nói La Thứu từng dùng hai cây cự chùy này giết chết cao thủ Tạo Hình Cảnh!

- Tiểu tử, đường rộng thênh thang ngươi không đi, lại đến can thiệp vào chuyện của thành Đại Ưng. Nếu đã như vậy, thì hôm nay ta phải lấy cái mạng nhỏ của ngươi rồi. Hây, thiên tài trong thiên hạ đếm không xuể, nhưng loại nửa đường gãy gánh, chính là ngươi rồi!

Tay cầm song chùy, khí tức cả người La Thứu trở nên sắc bén hơn rất nhiều. Hắn nhìn Lâm Động cười lạnh một tiếng, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh, thân hình

chợt lóe, đã mạnh mẽ xông lên.

Rầm!

Tốc độ của La Thứu cực kỳ mau lẹ, chỉ trong chớp mắt đã vọt đến trước mặt Lâm Động. Song chùy trong tay, sừng sừng như hai ngọn núi, choáng ngợp cả không gian, trực tiếp xông về phía Lâm Động.

Choeng!

Cự chùy lao đến, cổ kích trong tay Lâm Động nhanh như chớp đâm ra, chạm vào phần thân của cặp song chùy một cách vô cùng xảo diệu, rồi đột nhiên xuất ra kình lực, đẩy lùi cặp song chùy khổng lồ đó.

Trong chớp mắt lúc khoảng cách được nới rộng, ánh mắt Lâm Động bình tĩnh, cánh tay rung lên, cổ kích trong tay liền hóa thành mười cây trường kích sắc bén, nhằm vào những chỗ yếu hại trên người La Thứu mà đánh tới.

Choeng choeng!

Đối mặt với sự tấn công dồn dập của Lâm Động, La Thứu không hề hoảng loạn. Song chùy trong tay tuy rằng rất nặng, nhưng nằm trên cánh tay cuồn cuộn gân xanh của hắn lại vô cùng vững chải. Nguyên lực tuôn trào trên song chùy, hóa thành một mảng nguyên lực chói lòa, đánh tan hết sự tấn công xung quanh.

Bùm!

Song chùy đánh xuống đất, từng tảng đá cứng rắn vỡ vụn. Hai nguồn nguyên lực đỏ thẫm như dòng suối phun ra từ dưới chân Lâm Động. Nguyên lực nháy mắt đã lao ra khắp mặt đất, quang mang mấp máy, hóa thành những mũi đao phong sắc nhọn.

- Hừ!

Đối mặt với sự tấn công hiểm ác của La Thứu, Lâm Động vẫn không hề né

tránh. Hai chân đột nhiên biến thành màu đồng xanh. Sau đó đùng đùng tiếp đất, lực lượng mạnh mẽ cùng với nhục thể đập xuống, đã đập tan tất cả dòng nguyên lực đó. Rồi sau đó thân hình khẽ động, kim quang tuôn trào, hóa thành một đạo kích ảnh sắc bén, nhằm hướng La Thứu bay tới.

Choeng choeng!

Trên võ đài, hai đạo nhân ảnh bay xẹt qua nhau trong chớp nhoáng. Chỉ thấy vũ khí nhấp nhoáng, mỗi lần chạm vào nhau, đều tạo ra sự chấn động ghê hồn. Sự giao đấu vô cùng kịch liệt đó khiến cho mọi người đứng xem bên dưới cũng đều nhiệt huyết sôi sục cả lên.

Bùm!

Lại một nguồn nguyên lực khiến người ta kinh sợ bùng nổ ra, hai đạo thân ảnh bay xẹt qua nhau, đều để lại trên mặt đất những dấu vết sâu hoắm.

Một phen đấu kịch liệt, không phân cao thấp!

- Thực lực của Lâm Động, mạnh thật!

Chứng kiến trận đấu kịch liệt không phân thắng bại đó, ngay cả Ngô Chấn cũng kinh ngạc thốt lên.

- Ừm!

Khương Lôi gật gật đầu, thoáng có chút hưng phấn. Thực lực mà Lâm Động thi triển ra, đã vượt qua dự đoán của ông ta.

Một bên, Khương Tuyết không nhịn được khẽ đặt tay lên lồng ngực đang phập phồng vì lo sợ, trận đấu mới nãy đáng sợ như vậy, nàng bị dọa đến suýt rớt cả tim ra.

Vù!

Trên võ đài, khí tức của La Thứu, hơi dồn dập lên đôi chút. Trong ánh mắt hắn lúc này không còn sự châm chọc của lúc nãy nữa, mà thay vào đó là một sự ngưng thần tuyệt đối.

Tuy biểu hiện thực lực bên ngoài của Lâm động chỉ là Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nhưng sức chiến đấu bộc lộ ra không hề kém hắn ta chút nào.

Trận tỷ thí lần này, quả thật cũng trở nên khá thú vị!

La Thứu liếm liếm môi, hai tay chậm rãi nắm chặt song chùy, nguyên lực hùng hồn màu đỏ thẫm như một ngọn lửa quấn quanh cơ thể hắn. Dường như, có một sự dao động cực mạnh, đang chậm rãi khuếch tán ra xung quanh.

- Tiểu tử, cho dù thực lực ngươi có nằm ngoài dự đoán của ta như thế nào đi nữa, thì cũng nên kết thúc ở đây rồi!

La Thứu ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hắn, những tia nguyên lực màu đỏ thẫm đang chuyển động dữ dội, một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm từ trong cơ thể hắn chậm rãi tản ra!

Cảm nhận được khí tức như vậy, Khương Lôi đang đứng bên cạnh võ đài, sắc mặt cũng liền thay đổi hẳn.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 226

Ma Viên Biến.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Rầm rầm!

Nguyên lực từ trong cơ thể của La Thứu phát ra đỏ rực như một ngọn lửa, cuồn cuộn như thủy triều, nhìn từ xa giống như đang bị bao vây trong biển lửa vậy.

Hơn nữa, cùng với nguyên lực đang phát ra cuồn cuộn đó, ánh mắt của La Thứu cũng đang có sự biến hóa. Một khí tức nguy hiểm như một đầu dã thú đang tỏa ra từng chút một từ trên thân thể của hắn.

Cùng lúc đó, hai tay của La Thứu lúc này cũng hơi to lên, rắn chắc như móng vuốt của loài vượn, nắm thật chặc cặp song chùy nặng nề trên tay.

Cảm nhận được khí tức nguy hiểm đang tỏa ra từ cơ thể của La Thứu, ánh mắt của Lâm Động cũng trở nên thận trọng. Dù sao đi nữa, người trước mặt cũng là cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành, Lâm Động không thể có chút khinh suất nào. Vả lại nhìn hoàn cảnh trước mắt, đối phương rõ ràng là đang sử dụng đến sát chiêu thật sự.

Một tuyệt chiêu giết người dốc hết toàn lực của một cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành, uy lực đó đủ để hoàn toàn giết chết một cao thủ Tạo Hình Cảnh tiểu thành.

- Lâm Động, cẩn thận, hắn ta sắp thi triển Ma Viên Biến, đó là vũ kỹ Thượng thừa, có thể nâng cao sức mạnh nhục thể lên rất nhiều lần trong một khoảng thời gian ngắn!

Trong lúc Lâm Động đang ngưng thần ứng chiến, thì tiếng quát của Khương Lôi đột nhiên vang dội truyền đến.

- Ma Viên Biến?

Ánh mắt Lâm Động hơi động, nhìn về phía hai tay của La Thứu, quả nhiên nhìn thấy bàn tay của hắn to lên rất nhiều. Gân xanh cuồn cuộn, cảm giác được toàn thân ngập tràn sức mạnh. Nguyên lực màu đỏ thẫm, từng tia một quấn quanh bàn tay, không ngừng vào ra theo lỗ chân lông.

- Tiểu tử, có thể khiến ta thi triển ra Ma Viên Biến, cho dù ngươi bị ta giết chết, cũng không phải luyến tiếc gì rồi!

Ánh mắt của La Thứu lúc này đang có sự biến hóa, trông có vẻ như một con ma viên đã điên cuồng. Khóe miệng của hắn, hướng về phía Lâm Động lộ ra một nụ cười hung ác, chợt bàn chân đạp mạnh một cái, cả thân hình biến thành một đạo hồng quang bay vọt tới.

Sau khi thi triển xong loại vũ kỹ kỳ quái như vậy, thì tốc độ của La Thứu có vẻ như đã tăng lên không ít.

Thấy vậy, Lâm Động cũng khẽ cười, dẫm mũi chân một cái, Thiên Lân Cổ Kích hoành ngang, dừng lại trên không trung, tránh khỏi đạo hồng quang khí thế mạnh mẽ đó. Đột ngột hắn khẽ vươn tay ra, quang mang vàng rực nhất thời ngưng tụ trên không trung, hình dáng giống như là một kim đài được đúc bằng vàng vậy.

Kim đài lơ lửng trên trời, trông vững chải và sừng sững như núi khiến cho không ít người vô cùng kinh ngạc. Bọn họ rõ ràng là không ngờ, Lâm Động lại có thể dùng nguyên lực ngưng tụ ra thành cái kim đài như thế này.

Rầm!

Kim đài ngưng tụ lại, Lâm Động đột nhiên dùng tay nhấn một cái, kim đài

tựa như một ngọn núi khổng lồ giáng xuống đất, nện thật mạnh về phía đạo hồng quang đó.

- Hừ!

Nhìn cái kim đài rực rỡ mang theo uy lực khủng bố kia đang lao về phía mình, La Thứu cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không những không né tránh mà còn lao thẳng ra phía trước. Đồng thời, cặp song chùy lớn trong tay hung hăng nện vào cái kim đài đang giáng xuống đó.

Đùng đùng đùng!

Những thanh âm kinh khủng đinh tai nhức óc tức thì vang lên. Từng đợt nguyên lực mạnh mẽ chấn động, cũng là nổ tung giữa không trung. Sự đối đầu kịch liệt đó, khiến cho không ít người đều kinh động đến đờ đẫn cả người.

Sau khi thi triển xong Ma Viên Biến, thực lực của La Thứu tăng lên không ít, đặc biệt là sức mạnh càng trở nên dồi dào. Thêm vào cặp song chùy nặng nề trong tay, thì lại càng không gì có thể ngăn cản. Cặp song chùy kia giáng xuống, thậm chí là ngay cả cái kim đài kia cũng không phải là đối thủ. Từng vết nứt lần lượt hiện ra trên thân của kim đài.

- Sức mạnh ghê gớm thật!

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, ngay cả Lâm Động cũng thoáng kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người có thể dùng sức mạnh để đánh bại Kim Đài Trấn Ma Chưởng. Vem ra Ma Viên Biến của La Thứu quả thực có chỗ độc đáo, ngay cả hắn cũng không tránh khỏi có chút chấn động.

- Ha ha, tiểu tử, vũ kỹ của ngươi cũng khá lắm. Đợi ta giết ngươi rồi thì vũ kỹ này sẽ thuộc về ta!

Kim Đài Trấn Ma Chưởng dưới sự tấn công điên cuồng của cặp song chùy đã bị đánh bại.

Tiếng cười điên cuồng của La Thứu cũng cùng lúc truyền đến. Trong lúc Lâm Động đang kinh ngạc vì Ma Viên Biến của hắn, thì hắn cũng cảm thấy thích thú đối với Kim Đài Trấn Ma Chưởng của Lâm Động. Về việc sau khi thi triển Ma Viên Biến xong, cơ thể của mình mạnh đến mức nào thì trong lòng La Thứu tự biết rõ. Nhưng kim đài trước mặt này, lại có thể liên tiếp chịu đựng sự tấn công dồn dập của hắn mà không bị hủy, vũ kỹ này nếu như hắn có thể có được, thì trong Tạo Hình Cảnh đại thành chắc chắn sẽ có được một địa vị khá cao.

- Vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã!

Lâm Động lên tiếng cười nhạt, tức thì đưa bàn tay ra, kim đài bay ngược trở ra. Ánh sáng chói lọi tuôn ra ào ạt, mang theo tiếng sấm sét trầm thấp, ồ ạt trút vào kim đài.

Ông!

Theo sau sự gia tăng nguyên lực hùng hồn đó, những vết nứt trên kim đài đều lập tức biến mất. Hơn nữa thể tích của nó lại tăng lên gấp đôi, trên bề mặt của nó còn thấy thấp thoáng ánh sáng của những tia lôi điện nữa.

- Lại lần nữa thử xem!

Sau khi làm cho kim đài mạnh thêm, Lâm Động lại dùng tay nhấn một cái. Kim đài giống như một tòa núi được đúc bằng vàng, không ngừng gào thét phóng đi, thậm chí cả không khí cũng bị luồng khí tức khủng bố đó hút cạn.

Đùng!

Đối mặt với kim đài lại một lần nữa đến gần, La Thứu vẫn như cũ, cầm song chùy lên nện mạnh vào kim đài.

Thanh âm kinh thiên động địa vang lên. Nhưng lần này kim đài không hề bị đẩy lui, ngược lại thì La Thứu lại bị nện mạnh xuống mặt đất, cả cơ thể lún xuống, tạo ra trên võ đài một cái hố to sâu hơn một trượng.

Rầm!

Sau khi hất bay La Thứu, Lâm Động vẫy tay một cái, kim đài lại ầm ầm bay xuống, không chút do dự giáng thẳng xuống cái hố to nơi La Thứu đang nằm. Dưới những ánh mắt sửng sốt của mọi người, dường như muốn chôn sống cả La Thứu dưới võ đài.

Nhìn kim đài đang đứng sừng sững trên võ đài đó, không khí bỗng yên lặng hẳn đi. Nhân mã của Võ quán Huyết Kền sắc mặt đều trắng bệch cả ra.

Đùng!

Nhưng mà, sự yên lặng này không kéo dài được lâu, chính là bị cái kim đài lại chấn động phá vỡ.

Một tiếng gầm gừ như thú hoang truyền đến từ phía dưới của kim đài. Tiếp theo, nguyên lực màu đỏ rực, giống như hỏa diễm tuôn ra ào ạt. Sự bùng phát kinh khủng đó, đã hất tung cả kim đài.

Kim đài bị hất tung, một đạo hồng quang bay vọt ra. Chỉ trong chớp mắt, đã bay đến bên trên kim đài, cặp song chùy trong tay biến thành khổng lồ, hung hăng giáng thẳng xuống kim đài.

Bùm!

Một nguồn nguyên lực cực mạnh nháy mắt bùng nổ. Trên thân cái kim đài cực kỳ kiên cố đó, lại một lần nữa chằng chịt những vết nứt. Đột nhiên bùm một tiếng vang lên, kim đài bị nổ tung thành trăm mảnh.

Trong lúc kim đài bị nổ tung, sắc mặt của Lâm Động cũng có sự biến hóa, ánh mắt hướng về phía đạo hồng quang đó bất chợt khựng lại.

Trong ánh hồng quang đó, vẫn là La Thứu, chỉ là lúc đó cơ thể của hắn đã to lên gấp đôi, cánh tay vươn dài, thậm chí, ngay cả mặt hắn, cũng thấp thoáng dấu hiệu biến thành ma viên.

Đôi mắt của La Thứu đỏ rực những tia máu, thấp thoáng có thể thấy được sự hoang dại của loài thú hoang ẩn chứa trong đó.

- Ngươi đã ép ta đến bước này, hôm nay ta phải xé xác ngươi!

Đôi mắt đỏ ngầu, ánh mắt La Thứu hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Động. Đôi tay to lớn nắm chặt cặp song chùy, từng đợt nguyên lực cuồn cuộn ào ạt không dứt toát ra từ cơ thể hắn.

- Lại biến thành bộ dạng như thế này… Nhìn La Thứu gần như sắp biến thành ma viên kia, xung quanh võ đài vang lên những tiếng kêu thất thanh. Loại vũ kỹ thay đổi cơ thể như thế này, xưa nay rất hiếm thấy, hơn nữa tu luyện không hề dễ dàng. Cái chính là, việc này sẽ để lại di chứng không nhỏ, rất có thể sẽ tu luyện đến mức người không ra người ma không ra ma, giống như La Thứu lúc này vậy… - Nhưng mà thực lực lúc này của La Thứu đã mạnh lên rất nhiều, tên tiểu tử kia sẽ gặp nguy hiểm rồi!

Nghe được những lời bàn tán kia, sắc mặc của Khương Lôi cũng trở nên nghiêm trọng hơn nhiều. Khương Tuyết ở bên cạnh, sắc mặt càng trắng bệch, cắn chặt môi đến gần như bật máu.

Đùng!

Cặp song chùy trong tay La Thứu va chạm vào nhau, phát ra một âm thanh chói tai, mắt hắn đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Lâm Động. Nguồn nguyên lực đang ồ ạt không ngừng tuôn ra từ cơ thể hắn, cũng bắt đầu điên cuồng tích tụ lên hai cây cự chùy.

Ong ong!

Theo sau sự ngưng tụ nguyên lực hùng hồn như vậy, chỉ nhìn thấy nguyên lực tạo thành từng vòng tròn cực lớn, từ trên hai cây cự chùy của La Thứu tuôn ra, một sự chấn động mạnh mẽ, đang dần dần lan tỏa.

- Đại Lực Ma Viên Chùy!

Đôi mắt La Thứu ngày càng đỏ ngầu, một thanh âm tựa như tiếng rống của loài vượn đột nhiên phát ra từ cổ họng hắn. Ngay sau đó, cả thân hình hắn biến thành một đạo quang mang màu đỏ. Hai cây cự chùy khổng lồ trong tay, mang theo một sức mạnh đáng sợ, thậm chí ngay cả không khí vô hình, cũng tựa hồ như tan biến dưới cây cự chùy của hắn.

- Lâm Động, cẩn thận!

Cảm nhận được sự đáng sợ của đợt tấn công lần này của La Thứu, Khương Lôi nhanh chóng biến sắc, hoảng hốt kêu lên.

- Phù!

Lâm Động hít một hơi sâu, mắt nhìn về đạo hồng quang đang lao nhanh đến, bàn tay nắm chặt, Thiên Lân Cổ Kích lại xuất hiện trên tay. Tên La Thứu này có sức chiến đấu rất mạnh, quả thật nằm ngoài dự đoán của Lâm Động, nhưng hắn vẫn có thể đối phó được.

- Tuy rằng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển, nhưng dùng để đối phó với ngươi thì đã đủ rồi!

Nhìn đạo hồng quang đó, Lâm Động cười nhạt một tiếng, đột nhiên bàn tay siết lại, những tấm vảy chi chít trên Thiên Lân Cổ Kích cùng lúc bắn ra. Ánh vàng rực rỡ, ồ ạt tuôn ra.

- Grừ!

Trong ánh vàng đầy trời đó, thấp thoáng có thanh âm như tiếng rồng ngâm vang vọng khắp nơi.

- Thiên Lân Kích Pháp, Thiên Long Kích!

Kim quang phủ đầy trời, tiếng rồng ngâm vang lên, trước những ánh mắt hốt

hoảng xung quanh, bóng dáng của một con rồng khổng lồ từ trong kim quang đó bay ra!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 227

Đánh Bại.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Kim quang đầy trời, vô số ánh mắt đang nhìn vào bóng dáng con rồng khổng lồ được tạo nên từ những ánh vàng rực rỡ, vẻ mặt đều vô cùng kinh hãi.

Rồng là một loài thần thú cổ xưa vô cùng dũng mãnh, cho dù là trong thế giới Yêu thú, nó cũng là tồn tại đứng hàng đầu. Sự tồn tại của nó, chỉ sợ toàn bộ Vương triều Đại Viêm cũng chưa hề biết đến, người thường chỉ có thể nghe qua, bởi vậy cái bóng hình hư ảo này, thật sự là hiếm gặp trong đời.

Linh bảo của cao thủ Niết Bàn Cảnh để lại, quả thật vô cùng dũng mãnh. Thiên Lân Kích Pháp này chia làm bốn tầng, càng lên cao càng lợi hại. Đặc biệt là tầng cuối cùng, Thiên Long Kích, gần như có sức mạnh vô đối. Theo như dự đoán của Lâm Động, thì uy lực của một chiêu này, e là có thể xếp vào những vũ kỹ Cửu phẩm Thượng thừa.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, chiêu thức dũng mãnh này cho dù là Lâm Động hiện tại cũng chỉ có thể thi triển một cách miễn cưỡng. Khó có thể tưởng tượng được nếu như đem chiêu thức này thi triển một cách hoàn toàn, uy lực đó sẽ đáng sợ đến mức nào.

Cả một mảng trời lấp lánh kim quang, một con rồng vàng khổng lồ đang lơ lửng. Dường như có một luồng khí tức đáng sợ đang tỏa ra, khiến cho những cao thủ đứng xung quanh cũng rợn tóc gáy. Trong tiếng hò hét, mọi người đều tản ra thật xa khỏi võ đài, hiển nhiên là đều sợ bị vạ lây.

- Tên tiểu súc sinh này lại còn có một vũ kỹ đáng sợ như thế ư?

Dưới làn kim quang phủ đầy trời đó, thân hình đã to hơn gấp đôi của La Thứu trông có vẻ thật nhỏ bé. Những tia máu trong mắt hắn đã bị sự chấn động xung quanh làm cho nhạt đi phần nào. Từ nơi đó, hắn cảm nhận được một cổ khí tức nguy hiểm.

- Cho dù ngươi chống trả thế nào, ta đều sẽ dùng một chùy phá vạn pháp của ngươi!

Lúc này đây, La Thứu đã hết đường thối lui. Sau khi thi triển Ma Viên Biến, lý trí của La Thứu đã mất đi không ít. Những tia máu trong mắt hắn lại còn nhiều lên, hóa thành một đạo hồng quang. Bóng chùy to lớn vụt ngang trời, hung hãn nhằm vào mảng kim quang trên không trung.

Lâm Động hờ hững nhìn hồng quang đang hung hăng tiến đến, Thiên Lân Cổ Kích đang nắm trong tay không ngừng rung động, những miếng vẩy chi chít trên thân kích bắn ra, khiến cho cổ kích trông như một con nhím hung dữ, xung quanh tràn ngập không khí cổ quái.

Ào ào!

Từng đợt nguyên lực ào ạt trào ra từ trong Nguyên Đan tại đan điền không ngừng tuôn vào trong Thiên Lân Cổ Kích. Muốn thi triển một chiêu này, Lâm Động phải vận dụng tất cả sức lực của mình.

- Gầm!

Dưới sự bổ sung nguyên lực dồi dào như vậy, bên ngoài thân kích, hư ảnh của con kim long khổng lồ đó lúc ẩn lúc hiện. Một lát sau, con mắt đang nhắm nghiền của con rồng đột ngột mở trừng ra. Kim quang tuôn trào, một thanh âm tựa như rồng ngâm vang rền cả đất trời.

Ong ong!

Ngay lúc tiếng rồng ngâm đó vang lên, Thiên Lân Cổ Kích đột nhiên rời khỏi

tay Lâm Động, kích long hòa hợp, cuối cùng ầm ầm nện xuống, kim quang sáng cả một góc trời.

Kim long kích ảnh gào thét, nguyên lực trong đất trời đều bị khuấy động mạnh mẽ. Từng đợt sóng nguyên lực có thể nhìn thấy được từng vòng một tản ra từ vùng kim quang đó. Thấp thoáng còn nghe có tiếng sấm sét, thanh thế kinh người.

Hồng quang, kim quang dường như phân cách bầu trời thành hai mảng, thanh thế kinh người đó khiến cho người xem hoa cả mắt. Ra tay như vậy, mới đúng là cao thủ!

Ầm!

Kim quang hào quang sáng chói rực rỡ, va chạm chỉ là xảy ra trong chốc lát, nhưng trong mắt mọi người giống như những tảng đá lớn, ầm ầm va chạm vào nhau.

Sự chấn động nguyên lực cực kỳ to lớn bùng phát. Tại nơi va chạm đó giống như vừa bị gió lốc thổi qua. Trên võ đài, xuất hiện những vết nứt thô to như cánh tay.

Trong khoảng khắc va chạm đó, La Thứu rõ ràng cũng cảm nhận được sức mạnh ghê gớm chứa đựng bên trong hư ảnh kim long. Chỉ là sự tiếp xúc trong nháy mắt mà hắn đã cảm nhận được cả cơ thể như bị đè ép bởi một ngọn núi lớn. Cho dù là xương cốt đã được mạnh lên nhiều nhờ Ma Viên Biến, thế nhưng trong lúc này cũng đã nghe kêu răng rắc.

Cho đến bây giờ hắn mới hiểu được, một chiêu này của Lâm Động rốt cuộc mạnh đến cỡ nào!

Những tia máu không ngừng chuyển động trong mắt hắn. La Thứu đang cố sức chống đỡ, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào khàn khàn. Hồng quang tuôn trào, dốc hết sức bình sinh để chống đỡ hư ảnh kim long vô cùng sắc bén kia.

- Chỉ dựa vào sức mạnh mà muốn phá kích pháp của ta à? Nằm mơ đi!

Lâm Động lạnh lùng nhìn La Thứu đang chống đỡ một cách vô cùng khổ sở, bàn tay chưởng mạnh vào không trung. Kim long kích ảnh ở bên dưới tức thì tuôn ra vạn đạo kim quang.

Đùng!

Cổ kích bổ thật mạnh lên song chùy. Ngay sau đó, từng vết nứt lần lượt xuất hiện, trong sự kinh hãi của La Thứu, xuất hiện đầy trên song chùy.

- Gầm!

Hư ảnh kim long đang quấn quanh bên ngoài cổ kích, trong lúc này bỗng nhiên xuyên vụt qua, nhanh như chớp giáng mạnh xuống cơ thể của La Thứu.

Bình!

Một thanh âm rất trầm truyền đến từ giữa không trung. Nguyên lực hùng hồn đang phủ kín cơ thể La Thứu dường như trong chớp mắt đều tan biến. Tiếp sau đó quần áo rách toạc, lộ ra một bộ áo giáp mặc bên trong. Trên áo giáp, có hào quang lấp lánh phát ra, hiển nhiên cũng lại là một kiện Linh bảo.

Nhưng mà, một kiện áo giáp Linh bảo Hạ cấp đương nhiên không thể chống đỡ nổi sự tấn công mạnh mẽ như vậy. Vì thế, khi hư ảnh kim long uy lực mạnh mẽ đánh tới, thì hào quang trên áo giáp mờ hẳn đi. Từng vết nứt dần dần hiện ra, lại bùm một tiếng, nổ tung!

Rắc rắc!

Lớp áo giáp cuối cùng bị phá vỡ, sắc mặt của La Thứu trắng bệch ra. Máu tươi trong miệng không ngừng phun ra. Cơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng xương cốt đang rạn nứt.

Dưới sự chứng kiến của những ánh mắt kinh hoàng dưới võ đài, cơ thể của

La Thứu từ trên không trung rơi thẳng xuống, cuối cùng nện mạnh xuống võ đài, lập tức tạo nên một vết nứt sâu dài gần trăm mét trên võ đài. Bên cạnh đó, máu tươi phun đầy, mùi tanh xộc cả vào mũi.

Thắng bại trong nháy máy đã được phân định. Kim long kích ảnh đó, với sự tấn công vô cùng mạnh mẽ đã phá tan hết mọi sự tấn công và phòng vệ của La Thứu.

Một cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành lại bị thua thê thảm như vậy!

Nhìn La Thứu như một khúc gỗ đang nằm dưới đất, xung quanh võ đài bỗng nhiên yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhân mã của Võ quán Huyết Kền, ai nấy mặt cắt không còn giọt máu. Có một số người trong đó, thậm chí còn len lén lùi về phía sau.

Võ quán Huyết Kền sở dĩ cường thịnh hoàn toàn đều nhờ có La Thứu. Hiện giờ, La Thứu thảm bại, Võ quán đã mất đi cây cột chống đỡ, việc này đối với Võ quán Huyết Kền mà nói là một sự đả kích rất lớn.

Đương nhiên, so với sự thảm thương của Võ quán Huyết Kền, thì bên Võ quán Ưng Chi, sau một màn tĩnh lặng đột nhiên vang lên những tiếng hoan hô vang dội. Tất cả mọi ánh mắt rạo rực nhìn về phía gã thiếu niên đang lơ lửng giữa trời kia.

- Đã thắng rồi!

Khương Lôi lẩm bẩm một mình. Bàn tay của ông ta không ngừng run rẩy, hiển nhiên trong lòng vô cùng kích động. Trong mắt ông cũng tràn ngập niềm vui và hưng phấn.

- Phù!

Khương Tuyết ở bên cạnh, nhè nhẹ vỗ vào bộ ngực đang phập phồng, thở ra một hơi. Vẻ lo lắng trên gương mặt đang chậm rãi biến mất.

Hưu!

Lâm Động chân đạp kiếm quang, lạnh lùng nhìn La Thứu đang nằm bên dưới. Bàn tay đưa ra, Thiên Lân Cổ Kích đã nằm trong tay, sau đó thân hình lắc mạnh một cái, cổ kích trong tay lao mạnh về phía La Thứu.

Dường như cảm nhận được luồng khí sắc bén đang tiến đến, La Thứu vốn đang nhắm nghiền hai mắt đột ngột mở trừng mắt ra, giọng nói vô cùng thê lương:

- Ta nhận thua!

Xuy!

Mũi kích sắc bén dừng lại trước mặt La Thứu, luồng kình phong sắc bén vẫn vạch trên mặt La Thứu một đường dài, máu tươi chảy ròng ròng.

Lâm Động trừng mắt nhìn La Thứu đang vô cùng kinh hoảng, chậm rãi nói:

- Cút ra khỏi thành Đại Ưng!

Nghe vậy, cơ mặt La Thứu nhất thời giật giật. Sau một lúc lâu, hắn mới gật đầu một cách cực kỳ không cam lòng, giãy giụa ngồi dậy. Trong ánh mắt u ám của hắn, đột nhiên lóe lên những tia hung ác.

Cùng lúc những tia hung ác đó lóe lên, La Thứu bất ngờ đưa tay lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn, bắt đầu nhúc nhích. Sau đó, hơn mười luồng sáng xuyên thấu làn da, nhanh như chớp lao về phía Lâm Động. Dường như có một mùi tanh tỏa ra từ những luồng sáng ấy, rõ ràng là có kịch độc.

- Lâm Động, cẩn thận!

Sự tập kích đột ngột đó khiến cho tất cả mọi người đều cả kinh, Khương Tuyết vội hét lên.

Hào quang càng ngày càng đến gần, thế nhưng, khi sắp bắn trúng Lâm Động, thì trong mắt hắn đột nhiên trào ra một luồng tinh thần lực.

Xuy xuy!

Hơn mười luồng hào quang hóa thành vô số độc châm, phiêu phù lơ lửng trước mặt Lâm Động, sau đó từng cây một rơi xuống đất.

Chiêu đánh lén cuối cùng vẫn thất bại, trong lòng La Thứu hoàn toàn nguội lạnh, cũng không nói thêm lời nào, huy động nguyên lực cuối cùng trong cơ thể, mau chóng rời khỏi.

Xuy!

Thế nhưng, Lâm Động lúc này không cho hắn thêm một cơ hội nào nữa, bước nhanh một bước, cổ kích trong tay mang theo tia sắc lạnh nhanh như chớp đâm về phía cánh tay của La Thứu.

Máu tươi phụt ra, cánh tay văng đi. Không để cho La Thứu kêu lên tiếng nào, thân kích chợt lóe, đâm thật mạnh vào ngực La Thứu.

- Phốc!

Lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người La Thứu bay lên, sau đó rơi xuống một cách thê thảm vào vị trí đám người Võ quán Huyết Kền.

Trong lúc cơ thể La Thứu đang bay lên, Lâm Động vươn tay ra chộp, một luồng sức mạnh trào ra, từ thắt lưng của La Thứu đoạt lấy túi Càn Khôn. Cầm túi Càn Khôn trong tay, sau đó vẻ mặt Lâm Động không chút biểu tình bỏ vào trong áo mình.

Bình!

Nhìn La Thứu chưa biết sống chết kia rơi mạnh xuống đất, mọi người đều hiểu rằng, sau này, trong thành Đại Ưng, e là Võ quán Huyết Kền sẽ không còn

tồn tại nữa!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 228

Gặp Gỡ Bất Ngờ.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Chuyện La Thứu thảm bại nằm ngoài sức tưởng tượng của rất nhiều người. Trước đó ai cũng không ngờ đến, vị cường giả hung danh hiển hách ở thành Đại Ưng này cuối cùng lại thua ở trong tay một gã thiếu niên còn không quá hai mươi tuổi… Chẳng qua, bất kể trong lòng khó tin như thế nào, khi bọn hắn chính mắt nhìn thấy La Thứu kia nằm dưới đất chẳng biết sống chết ra sao cũng chỉ có thể dùng lý trí mạnh mẽ áp chế sự kinh hãi dâng trào trong lòng mình, sau đó ánh mắt rung động nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi trên võ đài kia.

Mọi người ai nấy đều hiểu, lúc này đây, trận chiến giữa Võ quán Ưng Chi cùng với Võ quán Huyết Kền, không còn nghi ngờ gì nữa, Võ quán Ưng Chi chiếm được thượng phong tuyệt đối.

Đại đa số các Võ quán, cùng một vài thế lực tông phái thì hoàn toàn bất đồng. Thế lực tông phái hùng hậu, cho dù tỷ thí thua người, vậy thì cùng lắm cũng chỉ tổn thương một chút danh khí mà thôi, cũng không ảnh hưởng đến nguyên khí. Nhưng mà các Võ quán thì lại không giống vậy, Quán chủ cơ bản chính là nhân vật chủ chốt của Võ quán. Một khi Quán chủ thảm bại, đặc biệt trong trường hợp bị đánh bại, sẽ khiến cho uy nghiêm của hắn nhanh chóng giảm xuống. Điều này đối với một Võ quán mà nói, sẽ là đả kích trí mạng.

Mà rất hiển nhiên, lúc này đây, Võ quán Huyết Kền chính là cục diện như vậy.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả các Võ quán đều bạc nhược như thế. Trong quận Đại Hoang này, một ít Võ quán cực kỳ hùng hậu, thậm chí đủ để

tranh đua với một vài tông phái cường đại, tỷ như Thiên Vũ Quán chưởng quản là Võ Minh, thế lực cường hãn này có thể nói là cực kỳ đáng sợ, cho dù là so sánh với các tông phái thế lực cường hãn truyền thừa lâu đời như Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn cũng hoàn toàn có thể.

La Thứu bị thua, tạo nên một tràng yên tĩnh toàn trường. Thế nhưng rốt cuộc cuối cùng thì cũng có tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc vang lên. Mặc kệ kẻ thắng trên võ đài có trẻ tuổi bao nhiêu đi nữa, nhưng vừa rồi kẻ này đã bày ra thực lực mạnh mẽ cũng đã có thể chinh phục mọi người tại nơi này… Ở quận Đại Hoang này, hết thảy đều là thực lực vi tôn.

Trong tiếng vỗ tay vang trời, mọi người trong Võ quán Huyết Kền thì lại bắt đầu lặng lẽ lui về phía sau. Thậm chí một ít tên lại còn không hề để ý tới La Thứu bị trọng thương nằm đó, quay đầu bỏ trốn. Cuối cùng, duy nhất còn lại một người có chút lòng trung thành, vác La Thứu giống như chó nhà có tang bỏ đi.

Lâm Động cũng không ngăn trở đám người Võ quán Huyết Kền rời đi. Hôm nay La Thứu thảm bại đã khiến cho sĩ khí Võ quán Huyết Kền toàn bộ tiêu tan. Hơn nữa, La Thứu lần này tuy rằng vẫn còn mạng sống, nhưng đã hoàn toàn trọng thương, lại còn bị chặt mất một cánh tay, thương thế như vậy, cho dù là có thể sống sót đi nữa thì thực lực cũng sẽ giảm mạnh.

Võ quán Huyết Kền ngày thường làm việc ngang tàng, hôm nay La Thứu bị trọng thương, lúc trước đã từng đắc tội biết bao kẻ thù, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này. Cho nên nếu La Thứu nếu thông minh sẽ biết giải tán Võ quán Huyết Kền, sau đó mang theo một ít người trung thành rời khỏi thành Đại Ưng, đó mới là lựa chọn tốt nhất!

Lâm Động cúi đầu liếc mắt nhìn túi Càn Khôn trong tay khẽ cười. Hắn cho tới bây giờ không buôn bán lỗ vốn. Đánh một trận với người này đã lâu như vậy, thu chút điểm lợi tức đó hẳn phải là chuyện nên làm.

Thu túi Càn Khôn vào trong lòng, ánh mắt của Lâm Động đột nhiên chuyển

hướng sang Thiên Lân Cổ Kích trong tay, cũng phát hiện Cổ Kích lúc này màu sắc đã trở nên ảm đạm hơn một chút. Lớp vảy tinh mịn lúc trước đã từng dựng thẳng lên trên thân kích, cũng lại một lần nữa gắt gao dán sát tại thân kích.

Nhìn Thiên Lân Cổ Kích, trong mắt Lâm Động có vẻ suy tư. Thời điểm trước đây thi triển ra Thiên Long Kích, hắn rõ ràng cảm giác được bên trong Cổ Kích tựa hồ là có một luồng khí tức cực kỳ nhỏ bé yếu ớt chậm rãi thẩm thấu. Mà cũng chính bởi vì luồng khí tức kỳ bí này nên Lâm Động vừa rồi mới có thể thi triển ra tuyệt chiêu Thiên Long Kích cuối cùng.

- Khí tức này… Ánh mắt Lâm Động lóe lên một chút.

- Bên trong Thiên Lân Cổ Kích có phong ấn một chút huyết mạch Thần Long. Hắc hắc… Thật không biết được tên Niết Bàn Cảnh tiểu tử kia làm thế nào lấy được tia huyết mạch này. Thần long chính là sinh vật cường đại trong thiên địa thời Viễn cổ. Tên kia chỉ sợ ngay cả Niết Bàn Cảnh tam tinh cũng còn chưa đạt tới, làm thế nào có thể tìm được một chút huyết mạch Thần Long như thế?

Khi Lâm Động còn đang nghi hoặc, âm thanh của tiểu điêu đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

- Huyết mạch Thần Long… Lâm Động khẽ rùng mình, lẩm bẩm nói.

- Tia huyết mạch này cực kỳ yếu ớt, tuy rằng không coi là quá mức tinh thuần, nhưng quả thật là có ẩn chứa một ít long uy. Nó dường như đang bị Thiên Lân Cổ Kích mạnh mẽ phong ấn lại. Nếu như ngươi muốn thi triển uy lực của Thiên Long Kích đến mức cường thịnh nhất, có lẽ phải để Thiên Lân Cổ Kích tiến hóa lên đến mức Linh bảo Cao cấp… Tiểu điêu nói.

- Linh bảo Cao cấp?

Cặp mày Lâm Động khẽ nhíu lại. Đây cũng không phải là chuyện đơn giản. Muốn ngưng luyện Linh bảo, ít nhất là phải bước vào cảnh giới Linh Phù sư.

Hơn nữa sau khi sản sinh ra Tinh Thần Chi Hỏa mới có thể có năng lực làm cho Thiên Lân Cổ Kích tiến hóa. Nhưng hiện tại hắn cách Linh Phù sư còn có một đoạn khoảng cách không nhỏ.

- Quên đi, việc này để từ từ tính. Muốn Thiên Lân Cổ Kích tiến hóa thành Linh bảo Cao cấp, còn cần không ít kim chúc quý hiếm nữa… Lâm Động lắc đầu, trở tay thu Thiên Lân Cổ Kích vào túi Càn Khôn, sau đó từ Quyết đấu trường phóng xuống, dừng lại ở trước mặt bọn Khương Lôi.

- Khương lão ca!

Lâm Động chắp tay hướng về phía Khương Lôi, thần tình còn đang kích động cùng với hưng phấn. Ông ta vội vàng chắp tay hoàn lễ, trong lòng bởi vì kích động, lập tức cả lời nói cũng có chút không được rõ ràng.

Những người Võ quán Ưng Chi đứng bên cạnh, cũng là dùng một loại ánh mắt đầy lửa nóng, sùng bái nhìn Lâm Động. Thực lực lúc trước Lâm Động thể hiện ra làm cho trong lòng bọn họ chỉ có hai chữ thán phục.

- Lâm Động tiểu hữu, đại ân lần này, Khương Lôi ta thật sự là không biết lấy gì để báo đáp. Ngày sau chỉ cần có chỗ nào cần đến ta, bất kể là núi đao hay biển lửa, chỉ cần ngươi mở miệng, Khương Lôi ta nếu nhíu mày một cái liền bị trời giáng lôi điện!

Nhìn thấy sắc mặt Khương Lôi đỏ lên kích động, Lâm Động mỉm cười xua tay, khách sáo nói với nhau mấy câu, sau đó quay đầu, nhìn về phía Khương Tuyết, mỉm cười nói:

- Khương cô nương, may mắn không nhục mệnh!

- Lâm Động công tử nếu như không chê bỏ, gọi ta là Tuyết nhi được rồi!

Khuôn mặt Khương Tuyết khẽ có chút ửng đỏ, thanh âm của nàng nhẹ nhàng động lòng người. Cặp mắt đẹp sáng ngời đảo một vòng trên thân thể Lâm Động,

nhưng mà cũng có chút không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt đối phương, sau một lúc mới thấp giọng nói:

- Ngươi không có việc gì chứ?

- Hoàn hảo, chỉ là tiêu hao chút sức lực mà thôi.

Lâm Động cười cười nói.

Trận chiến kịch liệt này hắn chiến thắng cũng là có chút gian nan. Chẳng qua may mà cũng không xuất hiện thương thế quá nặng. Chỉ là lúc thi triển Thiên Long Kích, gần như đã đem toàn bộ nguyên lực trong cơ thể dốc hết ra ngoài, cho nên giờ phút này bên trong thân thể cũng có chút suy yếu.

- Vậy thì nhanh quay về Võ quán nghỉ ngơi một chút đi.

Nghe thấy vậy, Khương Tuyết cũng vội vàng nói, bên trong lời nói lộ ra sự thân thiết và chân thành nồng đậm.

Nhìn thấy Khương Tuyết phản ứng như vậy, Lâm Động cũng có chút ngẩn người.

Đám người xung quanh thì lại dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía hắn, trên khóe miệng còn có một ít nụ cười đặc thù hiện lên. Một màn này lập tức làm cho mặt mày Khương Tuyết đỏ bừng lên giống như trái táo chín vậy, vô cùng kiều diễm.

- Đi, về Võ quán trước!

Khương Lôi cười lớn một tiếng, sau đó vung tay lên, dưới vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ, mang theo người Võ quán Ưng Chi quay về Võ quán.

Hôm nay đại thắng, đối với Võ quán Ưng Chi mà nói không thể nghi ngờ là một việc vui mừng trọng đại. Từ sau khi Võ quán Huyết Kền tiến vào chiếm giữ trong thành Đại Ưng, bởi vì bọn chúng hành động bừa bãi nên không ít lần xảy ra xung đột cùng với Võ quán Ưng Chi. Mà bởi vì đủ loại nguyên nhân mà cuối

cùng đều là Võ quán Ưng Chi lựa chọn thoái nhượng. Điều này làm cho không ít thành viên của Võ quán có chút nghẹn khuất. Mà hôm nay, sự nghẹn khuất trong lòng rốt cục cũng có thể hoàn toàn triệt để phát tiết ra.

o0o Đối với yến tiệc long trọng mừng công náo nhiệt trong Võ quán, Lâm Động cũng không cảm thấy quá hứng thú, cho nên ở trong đó sau khi miễn cưỡng khách sáo với vài người, cuối cùng mới tìm một cái cớ rời khỏi đại sảnh đầy huyên náo.

Chậm rãi đi lại trong một khoảnh sân u tĩnh, Lâm Động nhìn trăng sáng trên bầu trời, khẽ thở dài một tiếng.

Bất tri bất giác hắn cũng đã rời khỏi Viêm Thành gần nửa năm, cũng không biết hiện tại phụ thân cùng Thanh Đàn ở Viêm Thành như thế nào rồi.

Chẳng qua, cho dù có tưởng niệm người nhà đến thế nào đi chăng nữa, Lâm Động cũng hiểu rằng hiện tại hắn còn không thể cứ như vậy mà trở về. Đúng là bởi vì quan tâm đến người nhà cho nên hắn mới phải cố gắng làm cho chính mình có được đầy đủ lực lượng để mà bảo vệ bọn họ.

Mà hiện tại hắn hiển nhiên còn chưa có được loại lực lượng này, cho nên hắn vẫn cần phải tiếp tục tu luyện. Mặc dù điều đó cần phải trả một cái giá cực kỳ lớn, chính là phải chịu đựng được sự cô tịch một mình.

Khi tâm tư Lâm Động còn đang phiêu đãng, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, hắn lập tức nở nụ cười, nói:

- Xem ra ngươi cũng không thích loại không khí ầm ĩ a.

Trong khi nói, hắn quay đầu lại, mỉm cười nhìn Khương Tuyết, lúc này đang cố bước chậm rãi giống như một con mèo nhỏ xinh đẹp.

Bị Lâm Động phát hiện, khuôn mặt Khương Tuyết cũng ửng đỏ, nhẹ giọng nói:

- Cha ta và bọn họ hôm nay cao hứng đến mức phát cuồng rồi, cho nên có chút không để ý, mong rằng công tử không nên trách móc.

Lâm Động mỉm cười lắc đầu. Hắn tự nhiên là sẽ không trong tình huống vui vẻ như thế này mà trách móc gì cả.

Đôi mắt đẹp của Khương Tuyết ngắm nhìn khuôn mặt có chút non nớt trước mặt, đột nhiên nói:

- Công tử hắn rất nhanh sẽ phải rời khỏi thành Đại Ưng?

Lâm Động khẽ rùng mình một cái, chợt gật đầu, nói:

- Ta đến nơi này chủ yếu là để lịch lãm, tự nhiên là cần ở trong quận Đại Hoang này đi lại nhiều một chút.

Nghe vậy, Khương Tuyết yên lặng gật đầu, trong đôi mắt đẹp chợt có chút thương cảm. Chẳng qua nàng ta trong nháy mắt liền cố gắng khôi phục lại tinh thần, mỉm cười nói:

- Quận Đại Hoang có chút hỗn loạn, công tử lăn lộn bên ngoài, cần phải cẩn thận nhiều hơn… Lâm Động cười cười, nhìn vị mỹ nhân dịu dàng đang được ánh trăng chiếu rọi toàn thân ở trước mặt, thoáng có chút thất thần.

Khi Lâm Động còn đang thất thần, đột nhiên một luồng u hương chợt đập vào mặt mà đến. Khi hắn vừa mới hoàn hồn lại, đã nhìn thấy Khương Tuyết đứng ngay trước mặt.

Lúc này khuôn mặt nàng ta đã đỏ ửng, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động, khẽ nhướng mũi chân, đôi môi đỏ mọng mềm mại khiến cho kẻ khác phải tâm tình rạo rực lại một lần nữa phủ lấy cặp môi của Lâm Động.

Cảm xúc mềm mại mà thư sướng khiến cho lòng Lâm Động lâng lâng, chợt không thể tự chủ vươn nhẹ cánh tay, nắm ở trên bờ eo thon nhỏ gần như nhu nhược khôngxương kia. Ngay khi bàn tay của hắn dán vào bờ eo mềm mại của

Khương Tuyết, Lâm Động rõ ràng cảm giác được, thân thể mềm mại của nàng ta chợt xuất có chút cứng đờ.

Trong đình viện, ánh trăng bàng bạc, bóng ảnh hai người trải dài trên mặt đất, có vẻ có chút yên lặng ấm áp.

Một màn lửa nóng như vậy giằng co mấy phút đồng hồ, Khương Tuyết mới mang theo vẻ mặt đỏ ửng kiều diễm mạnh mẽ giãy thoát khỏi cánh tay của Lâm Động, giống như một con thỏ nhỏ chấn kinh, nhanh chóng chạy trốn đi. Trong mơ hồ, có một thanh âm nhỏ bé yếu ớt truyền đến:

- Cám ơn!

Nhìn theo bóng dáng xinh đẹp kia nhanh chóng biến mất, Lâm Động cũng có chút ý luyến tiếc, khẽ chép chép miệng, chợt mỉm cười. Đây là một hồi ức vô cùng đẹp đẽ a!

o0o Sau khi Khương Tuyết rời đi, Lâm Động cũng quay trở về phòng, sau đó ở trên giường ngồi xếp bằng xuống. Bàn tay hắn vừa lật, một cái túi Càn Khôn lạ lẫm liền xuất hiện trong tay hắn. Đây là thứ hôm nay hắn từ chỗ của La Thứu lấy được.

Nhìn túi Càn Khôn, Lâm Động khẽ cười, tinh thần lực bắt đầu khởi động. Một lát sau, một khối cốt phiến cổ quái đã xuất hiện trong tay hắn. Trên khối cốt phiến kia, có một ít văn tự mờ nhạt, ánh mắt Lâm Động nhìn một cái, khóe miệng cong lên, không khỏi chậm rãi nhíu mày.

- Ma Viên Biến!

Dưới ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn, Lâm Động cảm thấy ba cái cổ tự kỳ bí này chợt lộ ra một tia khí thế hung ác.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 229

Tinh Huyết Ma Viên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Ma Viên Biến!

Ba cái cổ tự nhìn qua thoáng có chút quái dị. Dưới ánh sáng do ngọn đèn chiếu rọi xuống, lại lộ ra một tia khí thế hung ác. Thoạt nhìn, tựa như nụ cười dữ tợn của một đầu Ma Viên, làm cho người ta không lạnh mà run.

Đương nhiên, khí thế hung ác của khỏa cốt phiến như thế này tự nhiên cũng không thể làm cho Lâm Động có chút kinh hãi nào. Hắn đưa tay sờ vào cái cốt phiến có chút lạnh lẽo kia, trong mắt nhất thời lại có thêm hứng thú nồng đậm.

Một tràng chiến đấu kịch liệt cùng với La Thứu hôm nay, đã khiến cho Lâm Động cảm thấy vô cùng kinh dị. Đó là lúc La Thứu thi triển ra vũ kỹ Ma Viên Biến, loại vũ kỹ này có thể tiến hành thay đổi hình thể vô cùng kỳ dị, là lần đầu tiên Lâm Động mới nhìn thấy.

Năng lực của Ma Viên Biến này, Lâm Động cũng đã đích thân tự mình thể nghiệm. Sau khi thi triển ra, La Thứu không chỉ có lực lượng tăng trưởng, thậm chí ngay cả tốc độ cùng với năng lực phòng ngự đều trở nên cường hãn hơn không ít. Nếu như hôm nay không phải nhờ có Thiên Long Kích phát động thế tiến công trí mạng, chỉ sợ một trận giao thủ lần này, thắng bại chưa chắc đã có thể xác định.

- Cũng không biết La Thứu rốt cuộc là từ nơi nào thu được loại vũ kỹ này.

Lâm Động khẽ lẩm bẩm. Tuy rằng còn chưa rõ ràng lắm thứ này đến tột cùng có giá trị như thế nào, nhưng mà cũng có thể đoán biết được, Ma Viên Biến này tuyệt đối không thể là loại vũ kỹ tầm thường.

- Đây là một loại vũ kỹ bắt chước lực lượng vận chuyển của Yêu thú, có thể trong thời gian ngắn ngủi làm cho chính mình có được một ít năng lực thú hóa. Lại nói tiếp, mặc dù là một loại vũ kỹ có chút cùng loại với Đại Nhật Lôi Thể. Chẳng qua loại vũ kỹ này tựa hồ có vẻ hơi phức tạp và nguy hiểm hơn.

Tiểu điêu hiện ra trên bả vai của Lâm Động, liếc liếc mắt nhìn cốt phiến trong tay hắn, nói.

- Chẳng qua tu luyện loại vũ kỹ này, tựa hồ sẽ làm cho lý trí bị hạ thấp.

Lâm Động cau mày, nói.

Hôm nay trong lúc La Thứu thi triển xong Ma Viên Biến, quả thực liền biến thành như một đầu dã thú vậy. Nếu đây là cái giá dùng để đổi lấy lực lượng mà nói, như vậy trong suy nghĩ của Lâm Động, hắn là có chút được không bằng mất.

Sự khác nhau lớn nhất giữa con người và dã thú đó chính là có được lý trí. Chỉ khi lý trí còn tồn tại, như vậy mới có thể khống chế lực lượng mà không phải để lực lượng quay lại khống chế chính mình.

- Tên kia tựa hồ là do tu luyện đi nhầm vào lối rẽ, do đó mới trở thành bộ dáng dã thú như thế kia. Nếu như chân chính tu luyện loại vũ kỹ này đạt tới đại thành, hắn hoàn toàn có thể tự nhiên nắm vững loại lực lượng này trong tay. Nếu quả thật như vậy, thắng bại hôm nay có lẽ sẽ thay đổi lại rồi… Tiểu điêu bĩu môi, khinh thường nói.

- Ngươi đem nguyên lực đưa vào bên trong cốt phiến, liền có thể tìm được phương pháp tu luyện Ma Viên Biến. Chính mình tự nhìn xem đi. Thứ này, đối với ngươi thật ra cũng có lợi ích không nhỏ.

Nghe vậy, Lâm Động cũng gật đầu, một tia nguyên lực màu vàng dũng mãnh tiến vào trong cốt phiến. Cốt phiến vốn u ám, nhất thời bộc phát ra một tia cường quang mạnh mẽ, rồi sau đó, một vầng quang tự thật nhỏ liền xuất hiện trước mặt

hắn.

- Yêu Huyết Nhập Thể, dung hợp thân thể, dùng lực lượng, khống chế tinh thần … Những dòng quang tự tối nghĩa mà rườm rà, từng chữ từng chữ một tiến nhập vào trong óc của Lâm Động, làm cho cặp mày của hắn, cũng chậm rãi nhíu chặt lại.

Những dòng quang tự huyền phù, xuất hiện được sau nửa ngày rồi mới chậm rãi phai nhạt đi. Khỏa cốt phiến kia lại một lần nữa khôi phục vẻ ảm đạm, giống như một vật hoàn toàn tầm thường.

Theo cốt phiến khôi phục bình thường, cặp mày Lâm Động cũng càng nhăn chặt lại. Bởi vì hắn phát hiện Ma Viên Biến này, cũng không phải dễ dàng tu luyện như trong tưởng tượng của hắn.

- Tu luyện Ma Viên Biến này còn cần phải có tinh huyết bổn mạng của Yêu thú loại vượn… Lâm Động quay đầu nhìn về phía tiểu điêu trên vai, nói.

- Ân, hơn nữa ngươi còn cần đem tinh huyết kia dẫn nhập vào trong cơ thể, tiến hành luyện hóa. Đến lúc đó, chỉ cần thi triển ra Ma Viên Biến, trong cơ thể của ngươi sẽ được tia tinh huyết kia dẫn động, thân thể xuất hiện tình trạng thay đổi tạm thời, làm cho ngươi có được lực lượng Thú hóa.

Tiểu điêu gật gật đầu, nói.

- Điều này có chút mạo hiểm!

Lâm Động chần chờ một chút, nói.

- Vô nghĩa, thế gian này làm gì có chuyện gì không mạo hiểm chứ? Nếu là Yêu Huyết Nhập Thể, không thể hoàn toàn luyện hóa thì sẽ xuất hiện tình trạng giống như hình dáng của cái tên kia ngày hôm nay. Thậm chí nếu như xui xẻo còn có thể bị thứ này khiến cho người không giống người quỷ không giống quỷ, giống như quái vật.

Tiểu điêu bĩu môi khinh thường, nói.

Lâm Động xiết chặt nắm tay, hắn cũng không muốn biến thành quái vật.

- Hơn nữa tu luyện loại vũ kỹ này, lực lượng tăng lên bao nhiêu, còn phải xem ngươi thu hoạch loại tinh huyết Yêu thú đến tột cùng cường hãn như thế nào. Ta xem lực lượng tăng lên của cái tên kia hôm nay sau khi thi triển hắn chỉ là loại tinh huyết của Ma Viên tầm thường mới bước vào Tạo Hình Cảnh mà thôi.

Nghe thấy vậy, trong lòng Lâm Động thoáng có chút máy động. Đó chỉ là tinh huyết của Ma Viên bình thường mà thôi, nếu là có thể tìm được một ít tinh huyết Ma Viên càng mạnh, thực lực tăng lên kia chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao?

- Tinh huyết Yêu thú càng lợi hại, luyện hóa lại càng khó khăn, tỷ lệ bị phản phệ cũng càng lớn.

Khi trong lòng Lâm Động còn đang máy động thì thanh âm nhàn nhạt của tiểu điêu lại truyền đến. Lúc này mới làm cho hắn giật mình, quả nhiên là lực lượng càng mạnh thì nguy cơ càng lớn. Ai cũng đều muốn luyện hóa tinh huyết Yêu thú cường đại, nhằm đạt được lực lượng gia tăng càng mạnh, nhưng nếu mà không đạt được cái năng lực kia, như vậy thật sự chính là muốn chết!

- Ngươi nếu có thể tìm được một ít tinh huyết Ma Viên cường đại, hơn nữa đem luyện hóa, rồi lại phối hợp với Ma Viên Biến, cho dù là gặp lại Vương Viêm kia thì cũng có thể chân chính chống lại hắn!

Nghe thấy thế, bàn tay đang nắm cốt phiến của Lâm Động cũng nắm thật chặt lại.

Tu luyện Ma Viên Biến này mặc dù có mạo hiểm, nhưng thu hoạch được lực lượng này, cũng thật là cực kỳ mê người.

Thực lực của Vương viêm, trong cảnh giới Tạo Hình Cảnh gần như là khó có địch thủ, hơn nữa cộng thêm Linh bảo Cao cấp Đại La Kim Thương trong tay, cho dù gặp một vài cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành cũng đều có thể có năng lực ứng chiến. Lâm Động trước đây may mắn mới có thể làm cho đối phương chật vật, nhưng nếu gặp lại lần nữa, có lẽ sẽ không có vận may như thế.

Trong phòng thoáng có chút im lặng, ánh mắt của Lâm Động không ngừng lóe lên. Một hồi lâu sau, hắn mới thở ra một hơi thật sâu, khẽ xiết chặt bàn tay nắm cốt phiến. Thế gian này nào có lực lượng gì cho không, muốn đạt được thì phải trải qua mạo hiểm. Vũ kỹ Ma Viên Biến gần như là bảo bối ông trời đưa đến trước mặt, nếu như buông tha như vậy, hắn quả thực là có chút không cam lòng.

- Hắc hắc, quyết định tu luyện thứ này à?

Dường như đã biết Lâm Động sẽ có quyết định này, tiểu điêu cũng không chút cảm thấy ngoài ý muốn, cười nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu một cái, khóe miệng nở ra một nụ cười kiên định:

- Hơn nữa một khi đã muốn tu luyện, ta đây liền phải tu luyện thứ cực mạnh. Cho nên, ta muốn tìm kiếm loại tinh huyết Ma Viên mạnh nhất.

Tuy rằng tinh huyết Ma Viên càng mạnh, luyện hóa càng khó khăn hơn. Nhưng mà Lâm Động cũng không sợ. Một khi đã tu luyện, vậy tuyệt đối không chọn lựa bừa bãi. Nói về dũng khí, hắn cho tới bây giờ tuyệt đối không thiếu!

- A, tiểu tử, như vậy mới có chút khí phách. Quận Đại Hoang này địa vực rộng lớn, trong thâm sơn cùng cốc không biết có bao nhiêu Yêu thú cường hãn, nói vậy trong đó cũng nhất định sẽ có thứ khiến ngươi vừa lòng. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải có thể đánh thắng được nó.

Tiểu điêu cười tủm tỉm nói.

Lâm Động khẽ gật đầu. Tuy rằng chuyện này như vậy sẽ thoáng có chút phiền toái, nhưng mà mặc kệ như thế nào, hắn cũng không muốn bình thường như La Thứu kia, tùy ý sử dụng một loại tinh huyết Ma Viên tầm thường nhập thể. Lựa chọn như thế, đối với loại vũ kỹ cao cấp này mà nói, quả thực là có chút uổng phí.

Trong lòng hạ quyết tâm, Lâm Động cũng khẽ lật bàn tay, đem cốt phiến kia thu lại, lại một lần nữa lật xem một chút túi Càn Khôn của La Thứu.

Tài sản của La Thứu này kỳ thật cũng không coi là quá mức dồi dào, nhưng mà cũng không tệ, ít nhất trong túi Càn Khôn cũng còn có khoảng hai vạn Thuần Nguyên Đan. Điều này đối với Lâm Động hiện nay có được hơn hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan, tuy rằng không tính là một khoản lớn, nhưng cũng coi như tạm được.

Tinh thần lực trong túi Càn Khôn kia đảo qua đảo lại mãi, cuối cùng Lâm Động nhịn không được định từ bỏ, thì một cuộn giấy da bình thường chợt khiến cho hắn chú ý. Tâm thần vừa động, cuộn giấy da kia liền xuất hiện ở trong tay Lâm Động.

Cẩn thận mở cuộn giấy da này ra, Lâm Động phát hiện đây tựa hồ là một tấm bản đồ. Trên bản đồ có ước chừng khoảng mười điểm đỏ. Phương vị của mấy cái điểm đỏ này, đều là thuộc về một vài tòa sơn mạch.

- Cái này… Cặp mày Lâm Động khẽ nhíu, sau đó ánh mắt nhìn về phía dưới cuộn giấy da. Ở nơi đó đối với mỗi một cái điểm đỏ đều có chú giải:

- Sơn mạch Thiên Ngưu, Đại Lực Ma Viên, Tạo Hình Cảnh.

- Ma Vân Phong, Bàn Sơn Kim Viên, Tạo Khí Cảnh tiểu thành.

… Lâm Động nhìn đám chú giải của từng điểm đỏ kia, trong nháy mắt liền

ngẩn người. Ngay sau đó, bên trong đồng tử chợt lóe lên sự vui mừng như điên. Mấy cái điểm đỏ này chính địa điểm của một vài loại Ma Viên trú ngụ.

- La Thứu vốn đã sớm có chuẩn bị!

Sắc mặt Lâm Động hưng phấn, nếu như thế đã có thể tiết kiệm khá nhiều tinh lực của hắn. Chỉ cần hắn dựa theo các địa điểm này trên bản đồ, hắn là có thể tìm được những đầu Ma Viên này.

- La Thứu lấy được tinh huyết Ma Viên, hắn là Đại Lực Ma Viên ở Sơn mạch Thiên Ngưu.

Lâm Động liếc mắt nhìn Sơn mạch Thiên Ngưu, ngay sau đó lập tức dời ánh mắt nhìn về phía trên bản đồ, nơi có hai điểm đỏ màu sắc tươi nhất.

Hai cái điểm đỏ này, cực kỳ đỏ sẫm, giống như máu tươi ngưng đọng. Liếc mắt nhìn lại, liền khiến cho người ta sợ hãi đến tận đáy lòng.

- Hạm Thiên Sơn, Hạm Thiên Ma Viên, Tạo Hóa Cảnh tiểu thành… - Viễn Cổ Phế Giản, Viễn Cổ Long Viên, Tạo Hóa Cảnh tiểu thành… - Ặc ặc!

Nhìn kia hai điểm đỏ với năm chữ bằng máu kia, khiến cho da đầu người ta phải run lên, Lâm Động trực tiếp cảm giác được trên trán mình có mồ hôi lạnh toát, phảng phất thân thể cũng ngay lúc này cảm thấy lạnh lẽo một trận.

- Ma Viên Tạo Hóa Cảnh… Bàn tay Lâm Động khẽ run lên, một lát sau, mới có thể dần dần ổn định, trong mắt dần xuất hiện vẻ kinh hãi nồng đậm nói:

- Con mẹ nó, cái này hình như cũng hơi quá khó rồi.

Lúc trong mắt xuất hiện vẻ kinh hãi, sâu tận đáy lòng Lâm Động cũng chẳng biết vì sao lại nảy lên một ý điên cuồng, ánh mắt hắn lóe sáng.

Nếu hắn có thể tìm được một tia tinh huyết của Hạm Thiên Ma Viên hoặc là Viễn Cổ Long Viên, sau đó sử dụng nó để tu luyện Ma Viên Biến. Như vậy, hắn

dám khẳng định, nếu là gặp lại Vương Viêm kia, hắn nhất định có thể một phen đem đối phương đánh cho giống như chó nhà có tang vậy.

Loại lực lượng hấp dẫn này khiến cho hô hấp của Lâm Động cũng có chút dồn dập.

- Có thể làm được hay không?

Chẳng qua hấp dẫn như vậy tuy rằng rất lớn, nhưng Lâm Động còn vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí. Hắn quay đầu lại, nhìn tiểu điêu, ánh mắt nóng bỏng hỏi.

Hắn hiểu được, hắn muốn thành công, nhất định phải phải có hỗ trợ của tiểu điêu!

Trong lúc ánh mắt Lâm Động nóng bỏng nhìn chăm chú, đôi mắt nhỏ của tiểu điêu vốn dĩ tinh mịn, lại híp mắt lại thành một khe nhỏ. Ánh mắt của nó gắt gao giương mắt nhìn hai cái điểm đỏ kia, sau một lúc lâu, mới dưới ánh mắt khẩn trương vô cùng chăm chú của Lâm Động, chậm rãi gật đầu:

- Có thể được!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 230

Viễn Cổ Long Viên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Có thể được!

Nghe được từ miệng tiểu điêu nói ra ba chữ kia, trái tim của Lâm Động phảng phất bị hung hăng bóp chặt lấy, hô hấp liền trở nên dồn dập.

Yêu thú Tạo Hóa Cảnh… Yêu thú cấp bậc này phóng nhãn khắp Vương triều Đại Viêm, chỉ sợ cũng là tồn tại đỉnh phong. Đối mặt với tồn tại này, cho dù là một ít thế lực đại tông phái cũng không dám trêu chọc. Nếu là người bình thường biết được Lâm Động dám lấy thực lực Tạo Hình Cảnh đi khiêu khích Yêu thú Tạo Hóa Cảnh, chỉ sợ ánh mắt sẽ trở nên cực kỳ quái dị.

Bởi vì ai cũng đều biết, đó chính là đi tìm cái chết a!

Tạo Hóa Cảnh, cho dù là tại quận Đại Hoang này, cường giả nhân loại đạt tới cấp bậc này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà ngay cả những cường giả này, đối diện với những Yêu thú Tạo Hóa Cảnh vô cùng hung hãn đó, nếu như chạm mặt cũng phải thối lui ba bước.

- Làm thế nào?

Tuy rằng hiện tại Lâm Động đã tin tưởng rằng lai lịch tiểu điêu có chút bất phàm, nhưng mà hắn cũng không mù quáng tin tưởng lắm vào tiểu điêu. Ánh mắt hắn tràn ngập vẻ nóng bỏng dần nhạt đi cũng liền khôi phục lại lý trí, hỏi.

Trước kia tiểu điêu có lẽ quả thực rất mạnh, nhưng hiện tại hắn bất quá thực lực cũng chỉ xấp xỉ Lâm Động mà thôi, dựa vào thực lực bọn họ cùng với một chút nội tình mà lại đi chuốc lấy phiền toái với Yêu thú Tạo Hóa Cảnh, kết cục e

rằng chỉ có một, đó là trực tiếp bị một cái tát biến thành tương, căn bản là không hề có đường sống!

Tiểu điêu cũng là thoáng ngừng trệ một chút, chợt cười gượng nói:

- Có thể được là có thể được, nhưng mà chúng ta còn cần phải tìm cách.

Lâm Động cứng người không biết nói gì. Cái gã nầy, đến thời khắc mấu chốt cũng không thể dựa vào được a!

- Vậy ngươi cho rằng trong hai loại Ma Viên này, động thủ với loại nào sẽ tốt hơn?

Ánh mắt Lâm Động lại lần nữa chuyển hướng sang cuộn giấy da trong tay, gắt gao giương mắt nhìn hai cái điểm màu đỏ kia, hỏi.

Hạm Thiên Ma Viên này cùng với Viễn Cổ Long Viên, chỉ nhìn tên, tựa hồ cũng không đơn giản. Mà thực lực của hai tên này đều là cảnh giới Tạo Hóa Cảnh, hắn cũng không có năng nhìn ra loại nào rốt cuộc dễ dàng đắc thủ hơn một chút.

- Nếu là muốn trên phương diện lâu dài thì lựa chọn Viễn Cổ Long Viên sẽ rất tốt, chẳng qua tên này sợ là hơi có chút khó đối phó!

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Vì sao?

Lâm Động rùng mình, hỏi.

- Viễn Cổ Long Viên là một loại Yêu thú có được huyết mạch Viễn cổ, bên trong thân thể chúng nó có tồn tại một chút huyết mạch Thần Long. Điều này khiến cho chúng nó ở trong giới Yêu thú cũng tương đối cường hãn. Một Viễn Cổ Long Viên trưởng thành đủ để sánh cùng cường giả Niết Bàn Cảnh, ta thấy Viễn Cổ Long Viên này hắn là còn ở thời kỳ nhỏ tuổi.

Tiểu điêu chậm rãi nói.

- Tuy rằng thực lực hiện tại của Viễn Cổ Long Viên này cùng Hạm Thiên Ma Viên kia còn ở cùng một cảnh giới, nhưng nếu nói về tiềm lực, hắn so với Hạm Thiên Ma Viên mạnh hơn không chỉ một cái cấp bậc. Dùng tinh huyết bản mạng của nó để tu luyện Ma Viên Biến, hiệu quả sẽ cao hơn một tầng. Đương nhiên, Viễn Cổ Long Viên này cực kỳ cường hãn, so với Hạm Thiên Ma Viên càng khó đối phó hơn. Tuy rằng hiện tại nó còn nhỏ tuổi, nhưng một quyền của nó đánh nát một ngọn núi cũng không phải việc khó gì… - Viễn Cổ Long Viên… Lâm Động chép miệng.

Kỳ thật hắn cũng hiểu được, mặc kệ là Hạm Thiên Ma Viên hay là Viễn Cổ Long Viên, bọn nó cũng đều không dễ ứng phó chút nào. Muốn thuận lợi tìm được tinh huyết bản mạng của chúng nó chỉ có thể dùng trí, không thể dùng lực. Bằng không, cho dù hắn có đem tất cả các con bài chưa lật dùng hết thì e rằng cũng chỉ có thảm bại.

- Vậy lựa chọn Viễn Cổ Long Viên đi. Nghỉ ngơi và hồi phục một chút ở thành Đại Ưng hai ngày, sau đó trực tiếp xuất phát đi Viễn Cổ Phế Giản. Đợi khi đến nơi, tiếp tục nghĩ biện pháp thử xem như thế nào có thể đạt được tinh huyết bản mạng.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, hung hăng cắn răng một cái, hoàn toàn hạ quyết tâm. Lần này cứ điên cuồng một chút đi!

o0o Hai ngày kế tiếp, Lâm Động vẫn ở lại trong thành Đại Ưng. Đương nhiên, phần lớn thời gian, hắn cũng là đem hết toàn lực thu thập các loại tư liệu về Viễn Cổ Phế Giản cùng với Viễn Cổ Long Viên. Tuy rằng cái loại tình báo tư liệu này giá cả rất xa xỉ, nhưng vì để thành công, Lâm Động tự nhiên không hề có chút luyến tiếc.

Sưu tập tin tức tình báo lớn như vậy, Lâm Động đã hiểu biết không ít đối với Viễn Cổ Phế Giản cùng với Viễn Cổ Long Viên.

Quận Đại Hoang địa vực cực kỳ mở mang, trong đó có không ít các loại Cổ tích từ xưa lưu lại. Đại Hoang Cổ Bi kia cũng như thế, mà Viễn Cổ Phế Giản này cũng đồng dạng là như thế, chỉ có điều Viễn Cổ Phế Giản không có danh khí như Đại Hoang Cổ Bi mà thôi.

Đương nhiên, là đồ từ Viễn cổ để lại, cho dù không có danh khí đi chăng nữa cũng sẽ thu hút không ít người đến tầm bảo. Mà cũng là có một ít tên vận khí vô cùng tốt, từ chỗ này kiếm được một ít bảo bối cũng tạm được. Tuy rằng so ra kém xa kỳ bảo kinh thiên như ở Đại Hoang Cổ Bi, nhưng cũng có thể làm cho Viễn Cổ Phế Giản này trở thành thiên đường của không ít người tầm bảo. Dù sao, trong này cũng không có loại phong ấn như ở Đại Hoang Cổ Bi.

Trong Viễn Cổ Phế Giản, có không ít Yêu thú hung hãn. Một ít trong đó lại giống như Viễn Cổ Long Viên, có một tia huyết mạch Viễn cổ truyền thừa, so với các loại Yêu thú tầm thường, thì lại có vẻ cường hãn hơn.

Một ít thế lực tông phái thực lực mạnh mẽ, thật ra cũng thường xuyên tổ chức nhân thủ đi liệp sát các loại Yêu thú này. Dù sao, huyết mạch Viễn cổ kia giá trị thật sự rất quý giá.

Mà ở trong Viễn Cổ Phế Giản kia, nổi danh nhất đó là mục tiêu mà Lâm Động muốn tìm, Viễn Cổ Long Viên. Nghe nói từng có một vài thế lực thực lực không tệ đánh chủ ý lên nó, nhưng cuối cùng đều là tổn thất thảm trọng mà rút lui. Lại nói tiếp, Viễn Cổ Long Viên này mới xem như là bá chủ chân chính của Viễn Cổ Phế Giản.

Mà ở trong mấy cái tin tức tình báo này, Lâm Động cũng phát hiện ở chung quanh Viễn Cổ Phế Giản này còn có một ít thế lực tông phái. Mà mấy cái thế lực tông phái này, cực mạnh trong đó là một thế lực tên là Cổ Kiếm Môn. Nghe nói Cổ Kiếm Môn này cho dù là ở quận Đại Hoang này cũng có thanh danh cực kỳ không tệ. Bởi vì tại bên trong Cổ Kiếm Môn này ước chừng có đến ba vị cường giả đã bước vào Tạo Khí Cảnh, đội hình này có thể nói là mạnh mẽ dị thường.

Mà ngoại trừ Cổ Kiếm Môn ra, các thế lực còn lại to to nhỏ nhỏ, cũng có không ít. Đương nhiên, thực lực của bọn họ so với Cổ Kiếm Môn thì hơi yếu hơn một chút.

Nói tóm lại, Viễn Cổ Phế Giản kia cũng là được cho là đặc biệt phồn hoa, ít nhất còn lớn hơn thành Đại Ưng, thế lực mạnh hơn cũng nhiều vô số… o0o Mà trong hai ngày Lâm Động thu thập tình báo về Viễn Cổ Phế Giản, trong thành Đại Ưng, Võ quán Huyết Kền kia cuối cùng cũng giống như hắn đã dự liệu, xuất hiện tình trạng tan rã.

Võ quán Huyết Kền vốn dĩ thanh thế to lớn, gần như chỉ trong một đêm ngắn ngủn, tuyệt đại bộ phận các thành viên trong Võ quán đều là ngay khi La Thứu trọng thương đã bỏ trốn khỏi Võ quán Huyết Kền, mà huy chương Võ quán trên ngực cũng bị bọn họ không chút do dự vứt bỏ hết.

Hiển nhiên, lúc này đây, La Thứu thảm bại đã làm cho sĩ khí Võ quán Huyết Kền suy sụp tới đỉnh điểm.

Khi Võ quán Huyết Kền gặp phải cục diện này, bọn họ cũng bắt đầu trả giá cho những gì mà mình hành động bừa bãi ngang tàng ngày xưa. Một ít thế lực ngày xưa bị ép tới mức không thể phản kháng, ngay lúc này liền triển khai hành động trả thù, ra sức đánh chó rơi xuống nước. Loại hành động như thế này ở trong quận Đại Hoang lại là chuyện rất bình thường.

Mà đối thủ của Võ quán Ưng Chi tự nhiên là sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, một vài động tĩnh âm thầm đã khiến cho Võ quán Huyết Kền bị vây tứ phía, thành viên trong Võ quán càng ngày càng ít, sau đó, một nhóm tương đối trung thành đều không thể không rời bỏ.

Ai cũng hiểu rằng, đến lúc này, Võ quán Huyết Kền xem như đã hoàn toàn xong đời.

o0o Vào ngày thứ ba, La Thứu trọng thương cũng thức tỉnh lại. Đối mặt với cục diện này, hắn cũng tức giận đến mức hét lên như sấm, nhưng cũng không có

biện pháp gì. Cuối cùng, hắn chỉ có thể mang theo một ít thủ hạ trung thành, thừa dịp đêm tối chạy ra khỏi thành Đại Ưng, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Với tình trạng hiện tại của hắn, có lẽ ngày sau rất khó có thực lực để một lần nữa cạnh tranh bên trong quận Đại Hoang, giành được thành tựu như trước đây.

Cùng với sự bỏ trốn của La Thứu, Võ quán Huyết Kền đã từng hiển hách một thời gian dài ở thành Đại Ưng cuối cùng cũng đã hoàn toàn bị xóa tên khỏi nơi này. Mà danh khí của Võ quán Ưng Chi thì nhờ đó mà nâng cao hơn một tầng, trở thành thế lực chúa tể ở thành Đại Ưng.

Khi nhìn thấy Võ quán Ưng Chi hoàn toàn củng cố địa vị ở thành Đại Ưng, Lâm Động cũng yên tâm. Có thêm một người bạn là thêm một con đường, hắn đã tận lực trợ giúp Võ quán Ưng Chi như vậy, ngoài một ít duyên cớ do Khương Tuyết ra, cũng tự nhiên là muốn có thể kết giao thêm bạn bè, có lẽ về sau sẽ thu được một ít hồi đáp.

Sau khi đã hoàn toàn yên tâm, Lâm Động hiểu được hắn cũng là thời điểm hắn nên rời đi. Lần này hắn tiến đến quận Đại Hoang là vì tu luyện nâng cao thực lực, mà ở lại thành Đại Ưng, hiển nhiên không có biện pháp khiến cho hắn có nhiều tiến bộ. Cho nên, nơi này mặc dù rất được nhưng cũng không thể ở lâu.

Bởi vậy, ngày thứ ba sau khi Võ quán Huyết Kền bị xóa tên ở thành Đại Ưng, Lâm Động chính thức cáo từ Khương Lôi.

Đối với sự ra đi của hắn, Khương Lôi không thể nghi ngờ là cực kỳ lưu luyến, nhưng hắn cũng hiểu được, dựa vào tính khí của Lâm Động, chắc chắn là không có khả năng lưu lại tại một Võ quán Ưng Chi nho nhỏ như vậy… Đương nhiên, bên trong Võ quán Ưng Chi, người lưu luyến nhất đó chính là Khương Tuyết cùng với tiểu Nhân Nhân. Khương Tuyết là bởi vì một ít tình cảm không hiểu rõ, còn Nhân Nhân, phần lớn thật ra lại là bởi vì Tiểu Viêm cũng sẽ theo Lâm Động rời đi mà không nỡ đành lòng.

o0o Cửa thành Đại Ưng, Lâm Động nhìn đôi mắt đẹp của Khương Tuyết có

chút ngận nước, nhưng đôi môi đỏ mọng cắn nhẹ không cho nước mắt mình rơi xuống, trong lòng cũng thầm than nhẹ một tiếng.

- Lâm Động công tử, bảo trọng!

Nghe được thanh âm mềm nhẹ kia của Khương Tuyết, Lâm Động cũng chỉ yên lặng gật đầu, đối với bọn người Khương Lôi liền ôm quyền, nói:

- Các vị, sau này gặp lại!

Lời nói vừa dứt, hắn cũng là không hề có chút lưu luyến, vỗ vỗ lưng hổ Tiểu Viêm. Tiểu Viêm phát ra một đạo hổ gầm hùng hồn, hóa thành một cái bóng lửa đỏ, nhanh chóng biến mất.

Nhìn thân ảnh Lâm Động đi xa, tia nước trong đôi mắt đẹp của Khương Tuyết rốt cục cũng nhịn không được, ngưng tụ lại một chỗ, theo hai gò má mềm mại chảy xuống.

- Haizzz, Lâm Động không phải là vật trong ao, đừng nói là thành Đại Ưng này, cho dù ngay cả quận Đại Hoang, thậm chí Vương triều Đại Viêm cũng là không trói buộc được hắn.

Nhìn bộ dáng ảm đạm sầu thương của Khương Tuyết như vậy, Khương Lôi hít một hơi, nói.

Ông biết, thiếu niên lúc này nhìn qua vẫn còn có vẻ non nớt, ngày sau tất sẽ phi động cửu thiên. Loại nam nhân này, nữ tử tầm thường sợ rằng cũng không thể khiến hắn dừng lại.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 231

Viễn Cổ Phế Giản.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Viễn Cổ Phế Giản, tọa lạc tại ví trí ở phía Bắc của quận Đại Hoang, cách thành Đại Ưng ước chừng khoảng năm ngày đường. Nói ra, đã không còn được coi là vùng biên giới của quận Đại Hoang, mà có chút gần với phạm vi trung bộ rồi.

Trên suốt đường đi, Lâm Động cũng không để cho bất cứ chuyện gì làm cản trở, mà trực tiếp tiến thẳng đến nơi mà Viễn Cổ Phế Giản tọa lạc.

Dưới tốc độ cao nhất của hắn, chỉ mất có thời gian bốn ngày đường, hắn đã đến được Viễn Cổ Phế Giản.

Đứng trên một đỉnh núi cao cao, Lâm Động hướng tầm mắt về ngọn núi to lớn mà lâu đời trước mắt, trong ánh mắt có chút cảm giác kinh ngạc lan tràn. Tuy rằng vẫn chưa vào trong đó, nhưng cho dù là đang đứng tại đây, hắn cũng đã thoáng cảm nhận được, trong Viễn Cổ Phế Giản đó ẩn chứa những luồng khí tức vô cùng lợi hại.

Những luồng khí tức ấy hung hãn cực kỳ, trong mơ hồ tỏa ra một mùi vị cổ xưa, thiết nghĩ có lẽ chính là một số Yêu thú lợi hại được kế thừa huyết mạch Viễn cổ.

- Ở nơi sâu đó, có một luồng khí tức rất đáng sợ… Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, ánh mắt hướng về phía sâu nhất trong ngọn núi. Ở đó, hắn mơ hồ cảm nhận được một luồng khí tức khiến người khác phải khiếp sợ. Luồng khí tức đó, tỏa ra một sự bạo ngược mà ngay cả đến trời đất cũng phải run sợ. Có thể tưởng tượng, chủ nhân của luồng khí tức đó, tất nhiên chính là một cao thủ tuyệt thế

hoặc là một đầu mãnh thú hung hãn nhất.

- Luồng khí tức này, có lẽ chính là mục tiêu của chuyến đi lần này của chúng ta.

Ánh mắt của tiểu điêu cũng nhìn về nơi sâu nhất trong ngọn núi, trong mắt vẫn là thần sắc của một kẻ lười biếng.

- Chỉ là một con súc sinh có chút huyết mạch của Long mà thôi, không có gì đáng sợ cả!

Lâm Động liếc mắt, hắn hiện giờ đã hiểu rằng gã này lúc bình thường mồm mép rất lợi hại, có điều một khi đến thời điểm then chốt, thì không thể nào dựa vào được.

- Tiểu tử nhà ngươi vẫn không tin? Đừng nói đến loại súc sinh này, năm đó cho dù là Long thật sự, cũng đều từng bị điêu gia ta ăn qua.

Như nhìn ra được sự chế giễu trong ánh mắt Lâm Động, nhất thời trong giọng nói tiểu điêu có chút kiêu ngạo.

Lâm Động cũng không thèm để ý đến hắn, huýt sáo một cái, Tiểu Viêm biến hóa thành gần như thân thể của một con mèo nhỏ, chui vào trong lòng Lâm Động, sau đó kiếm mang dưới chân hắn chuyển động, trực tiếp tiến xuống Viễn Cổ Phế Giản ở phía dưới.

Trải qua thời gian tiếp xúc lâu dài, Lâm Động đối với tiểu điêu hiểu rõ cũng không ít. Tên này tuy ngày thường thích tự xưng là điêu gia này điêu gia nọ, nhưng theo như dự đoán của Lâm Động, tên này nếu đặt trong dòng tộc của hắn, có lẽ cũng chỉ có thể xem như là vừa mới thành niên mà thôi. Nếu không thì, có vài lúc trong lời nói, sẽ không thể hiện ra cái vẻ thiếu chín chắn như vậy.

Ngay lúc ý niệm trong lòng Lâm Động đang chuyển động, thân hình của hắn cũng trực tiếp đáp xuống phía dưới khu rừng. Do đây vẫn là vòng ngoài của Viễn

Cổ Phế Giản, cho nên vẫn còn có thể nhìn thấy không ít thân ảnh. Những thân ảnh này, hoặc là kết thành nhóm, hoặc là đi một mình.

Phần đông bọn họ khí tức đều không tệ, những người có thể đến đây tìm bảo vật, đa số đều là những cao thủ trong tay có chút bản lĩnh. Suy cho cùng, Yêu thú trong Viễn Cổ Phế Giản đều là những Yêu thú nổi tiếng rất hung hãn mà cường hãn, nếu người nào đó không cẩn thận mà chạy loạn, e rằng đều sẽ trở thành món ăn trong miệng của Yêu thú.

Lâm Động vừa mới đi vào khu rừng, cũng gây nên một chút sự chú ý. Có điều mọi người cũng lập tức chuyển dịch ánh mắt. Cũng không có ai chủ động đi đến bắt chuyện với hắn, ngược lại trong mắt luôn có ý cảnh giác.

Đối với chuyện này, Lâm Động cũng không hề ngạc nhiên, trực tiếp nhấc chân tiến nhanh về phía rừng sâu. Trên đường đi, hắn cũng gặp phải một số ít Yêu thú, nhưng mà mạnh nhất trong số đó, cũng chẳng qua chỉ là Nguyên Đan Đại viên mãn mà thôi.

Những chuyện này khiến chân mày Lâm Động khẽ chau lại, có chút cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm. Tại sao nơi này nhìn vào có chút giống như đã bị người ta càn quét qua vậy?

- Khốn kiếp, những tên khốn kiếp của Cổ Kiếm Môn, cũng quá kiêu ngạo rồi, lại trực tiếp phong tỏa lối vào Viễn Cổ Phế Giản… Ngay lúc Lâm Động đang buồn bực, đột nhiên từ phía trước đi tới ba đạo nhân ảnh. Một trong số đó, sắc mặt đang xám xanh nổi giận quát lớn.

- Đừng chửi nữa, Cổ Kiếm Môn thực lực lớn mạnh, chúng ta cũng không còn cách nào. Vả lại việc phong tỏa này, Cổ Kiếm Môn một năm cũng sẽ làm một hai lần, lần này xem như chúng ta xui xẻo đi.

Tên đồng bọn đi chung với tên đang giận giữ cũng lên tiếng, nói.

- Đợi bọn chúng phong tỏa xong, e rằng lại bị bọn chúng vơ vét đi không ít

bảo bối, lũ khốn nạn này!

Tên đó vẫn có chút không cam tâm, mắng chửi thậm tệ.

- Được rồi, nhỏ tiếng một chút, lỡ như bị người của Cổ Kiếm Môn nghe thấy, chúng ta sẽ phiền phức lớn đấy!

Một trong số đám người đó thấp giọng trách mắng. Chợt ánh mắt của hắn liền mang theo sự cảnh giác nhìn về phía Lâm Động đang ở phía trước. Chợt bọn chúng đều ngậm miệng lại, nhanh chóng bước qua.

- Bên trong bị phong tỏa rồi?

Nhìn theo ba bóng người nhanh chóng đi xa, Lâm Động nhíu chặt mày, không ngờ rằng hắn lại gặp phải chuyện này.

- Cổ Kiếm Môn đó, thủ đoạn làm việc quả không tầm thường, lại trực tiếp phong tỏa… Ánh mắt Lâm Động lộ ra vẻ âm trầm. Thực lực của Cổ Kiếm Môn này quá mạnh, không phải Võ quán Huyết Kền có thể đem ra so sánh được. Có điều Viễn Cổ Phế Giản trước mắt, hắn nhất định phải bước vào. Nếu không thì ngay đến Viễn Cổ Long Viên cũng không nhìn thấy được, hắn còn có thể nghĩ biện pháp gì để đối phó?

Ánh mắt khẽ chớp động, Lâm Động đột nhiên vút lên cây to, thân hình nhanh chóng xuyên vào trong rừng. Cứ như vậy được một lúc sau, hắn mới dừng lại trên một cái cây xanh tốt rậm rạp. Ánh mắt nhìn dõi theo con đường phía trước.

Ở nơi đó có gần mười đạo thân ảnh tay cầm kiếm đứng thẳng, vừa hay chặn ngay lối vào. Nhìn quần áo giống nhau của bọn chúng, hiển nhiên đều là thuộc cùng một thế lực. Nếu như Lâm Động đoán không lầm, thì bọn chúng đều là nhân mã của Cổ Kiếm Môn.

Lâm Động nhìn lối vào bị phong tỏa ấy, có chút trầm ngâm, liền tiến về một hướng khác. Viễn Cổ Phế Giản rộng lớn như vậy, chỉ với một mình Cổ Kiếm

Môn không thể phong tỏa hết mọi nơi được, nhất định sẽ có lối đi khác.

Mà cũng chính như Lâm Động dự liệu, Cổ Kiếm Môn tuy rằng thực lực lớn mạnh, nhưng cũng không thể chặn hết tất cả lối vào Viễn Cổ Phế Giản. Do đó, Lâm Động đảo một lúc lâu sau, cuối cùng cũng tìm ra một lối nhỏ, lọt vào trong Viễn Cổ Phế Giản.

Tiến vào Viễn Cổ Phế Giản, Lâm Động có thể nhìn thất không ít nhân mã của Cổ Kiếm Môn. Đám người này xếp thành đội ngũ một cách rất có quy luật, đang phân tán ra, tựa hồ như bọn chúng đang tìm kiếm một loại linh dược hay là một loại báu vật gì ẩn giấu trong đó. Cũng do có nhiều người, nên bọn chúng đã giết những con Yêu thú hung hãn, sau đó lấy tinh hạch của đám Yêu thú đó.

Lâm Động cẩn thận trà trộn vào đám người đó, cố gắng áp chế khí tức, không để cho những cao thủ của Cổ Kiếm Môn phát hiện ra. Tuy rằng thực lực hiện giờ của hắn không yếu, nhưng nếu như muốn với thực lực của một người, chống trả lại với cả một môn phái, vẫn còn có chút không thể kham nổi. Vả lại mục tiêu của hắn chỉ là thâm nhập vào nơi sâu của Viễn Cổ Phế Giản, tìm cho được Viễn Cổ Long Viên mà thôi, vốn không muốn xảy ra quá nhiều xung đột với Cổ Kiếm Môn.

Trong lúc Lâm Động cẩn thận tiến về phía trước, tuy rằng trên đường đi gặp không ít người của Cổ Kiếm Môn, nhưng may mắn thay lại không bị bọn chúng phát hiện, do đó đã thuận lợi suốt quãng đường dần dần tiến vào Viễn Cổ Phế Giản.

Đát!

Thân ảnh của Lâm Động khẽ dừng lại trên một thân cây. Có điều lúc này hắn không lập tức hành động, mà ánh mắt đột nhiên dừng lại ở ngay phía trước không xa. Ở nơi đó có một dòng suối nhỏ từ chỗ khe đá chảy ra.

Nơi cuối khe đá của dòng suối này, có một đóa hoa màu tím đậm đang dần nở ra. Mà cùng lúc đóa hoa này nở rộ, đồng thời trên đài hoa, xuất hiện một viên

tiểu châu lớn gần bằng ngón tay cái, giống như một viên trân châu màu tím. Trong mơ hồ, có một mùi hương nồng nặc đang tỏa ra, vừa ngửi đã khiến người khác có cảm giác dễ chịu nhàn nhạt.

- Tử Vân Thủy Quả?

Nhìn hạt châu màu tím ẩn giấu trong đóa hoa màu tím đó, ánh mắt Lâm Động cũng khẽ lướt qua một tia vui mừng. Cái được gọi là Tử Vân Thủy Quả đó, chính là một bảo bối kỳ dị có thể so sánh với linh dược Thất phẩm, nó có tác dụng đáng kinh ngạc đối với việc liệu thương.

Thông thường mà nói sử dụng Tử Vân Thủy Quả để bào chế ra linh đan, trên thị trường, một viên có thể có giá trị hơn một ngàn Thuần Nguyên Đan. Chỉ cần có được một viên linh đan loại này, cũng chính là có được một sự đảm bảo cho sinh mạng, cho nên cũng là nguyên nhân khiến cho giá của Tử Vân Thủy Quả đắt đỏ vô cùng.

Trước đây, loại kỳ bảo này Lâm Động cũng chỉ nghe nói qua, không ngờ rằng ngày hôm nay do ý trời, lại có thể chính mắt nhìn thấy như vậy.

Ánh mắt Lâm Động thoáng có chút vui mừng nhìn đóa hoa màu tím đó. Một lát sau, ánh mắt chuyển dịch sang giữa dòng suối nhỏ. Đa số các loại linh dược đều có Yêu thú bảo vệ, tuy rằng dòng suối nhỏ trước mặt rất yên tĩnh, nhưng Lâm Động có thể cảm nhận được khí tức hung hãn ẩn chứa trong dòng suối nhỏ này.

- Một con Yêu mãng Tạo Hình Cảnh!

Tinh thần lực của Lâm Động quét qua dòng suối nhỏ đó, chợt cười nhạt một tiếng, khẽ vỗ vỗ Tiểu Viêm trong lòng. Tiểu Viêm chợt hóa thành một luồng ánh sáng màu đỏ bay ra. Cơ thể khẽ chuyển động, nhanh chóng trở về trạng thái chiến đấu, hướng về dòng suối nhỏ phát ra tiếng hổ gầm mãnh liệt.

Bang bang!

Tiếng hổ gầm truyền ra, trong dòng suối nhỏ chợt bộc phát ra những cột nước. Bất chợt, một con mãng xà màu xanh to lớn xuất hiện ngay trước mắt, không hề nhân nhượng triển khai thế tấn công đối với Tiểu Viêm.

Nhưng mà, đối mặt với thế tiến công đó của Yêu mãng, Tiểu Viêm lại không hề hoảng sợ. Mãng vĩ vung mạnh lên, lôi quang sáng choang liền lóe sáng, hung hăng giao đấu với con Yêu mãng.

Nhìn cuộc đại chiến kịch liệt đột nhiên diễn ra ngay bên cạnh dòng suối nhỏ, Lâm Động lại không hề có chút gấp gáp. Thực lực hiện giờ của Tiểu Viêm có thể so sánh với một cao thủ Tạo Hình Cảnh tiểu thành, lại cộng thêm ăn thịt uống máu của Lôi Nguyên Tinh Thú, càng sở hữu một sức mạnh của lôi điện.

Sức mạnh này, đối với các loại Yêu thú khác hiển nhiên là có hiệu quả khắc chế vô cùng lớn. Do đó, một hổ một mãng giao đấu không lâu sau, con Yêu mãng đó đã lâm vào thế hạ phong.

Ở thời khắc cuối cùng, Lâm Động lặng lẽ ra tay. Kim đài màu vàng trực tiếp oanh xuống, khiến con Yêu mãng đó tan tành không còn mảnh giáp. Mà Tiểu Viêm lại nhân cơ hội này nhào tới, trong khoảng khắc móng vuốt sắc bén vũ động, lôi quang lóe lên, xé tan thân thể con Yêu mãng.

Nhìn thấy Tiểu Viêm móc lấy tinh hạch trong cơ thể Yêu mãng, Lâm Động cũng chỉ mỉm cười, thân hình khẽ động, bay đến phía cuối dòng suối nhỏ, sau đó cẩn thận đào đóa hoa màu tím kia lên.

Mà cùng lúc đóa hoa đó rời khỏi mặt đất, đóa hoa đó liền trở nên khô héo, cuối cùng trở thành bụi phấn tiêu tán đi mất. Sau đó, một viên trân châu quả thực màu tím, liền im lặng xuất hiện trong lòng bàn tay Lâm Động.

Nhìn viên quả thực màu tím trong tay, nụ cười trên khuôn mặt Lâm Động cũng rõ rệt hơn rất nhiều. Lần này xem ra vận khí không tệ, vừa mới đến Viễn Cổ Phế Giản thì đã có thu hoạch như vậy… - Tiểu Viêm!

Bảo bối đã đến tay, Lâm Động cũng không dự định ở lại lâu, hô một tiếng gọi Tiểu Viêm. Chợt sắc mặt hắn khẽ biến đổi, quay đầu qua, nhìn về phía cái cây lớn cách dòng suối nhỏ không xa. Ở đó, không biết từ lúc nào đã xuất hiện vài bóng người, mà lúc này đây, những người đó đang nhìn chằm chằm viên Tử Vân Quả Thực trong bàn tay Lâm Động với ánh mắt thèm thuồng.

- Ha ha, thật không ngờ tới, lại có thể tìm được Tử Vân Quả Thực ở nơi này, xem ra vận may của mấy người chúng ta quả không tệ đó!

Nghe thấy lời nói của một trong số những tên đó, dường như Tử Vân Thủy Quả đã nằm trong tay hắn. Hai mắt của Lâm Động cũng khẽ khép lại, trong mắt có bóng dáng của sự nguy hiểm đang xuất hiện.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 232

Cổ Kiếm Môn.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Bốn đạo thân ảnh từ trên cây phi xuống, sau đó có mặt ngay tại dòng suối nhỏ. Ánh mắt Lâm Động cũng quét qua những tên đó. Trong bốn người đó có ba tên là còn khá trẻ, thiết nghĩ chắc là đệ tử của Cổ Kiếm Môn. Mà thực lực của bọn chúng, cũng chỉ ở mức Nguyên Đan Cảnh, vốn không đáng để Lâm Động quá bận tâm. Cho nên sau khi ánh mắt hắn lướt qua người bọn chúng, liền nhìn về phía tên đứng ở giữa.

Tên đó tuổi tác khá lớn, ước chừng khoảng bốn mươi, khuôn mặt gầy gò, mặc áo màu xanh, tay cầm trường kiếm. Chỉ dựa vào bề ngoài mà nhìn thì thoáng có chút khí thế bất phàm. Nhưng mà, lúc đó sự tham lam lóe lên trong ánh mắt của hắn, lại khiến cho khí chất đó tiêu tan hoàn toàn.

- Ba tên Nguyên Đan Cảnh, một tên Tạo Hình Cảnh tiểu thành.

Ánh mắt Lâm Động vừa quét qua, liền nhận ra thực lực của bốn tên này. Trong bốn người, mạnh nhất chính là nam tử trung niên đó, cũng chỉ đạt đến mức Tạo Hình Cảnh tiểu thành. Thiết nghĩ cho dù ở trong Cổ Kiếm Môn, hắn là cũng có chút địa vị.

Ngay lúc Lâm Động đang dò xét bốn người này, đối phương hiển nhiên cũng đang quan sát hắn. Tên trung niên đó hiển nhiên là khả năng quan sát không kém, đặc biệt là lúc hắn nhìn thấy thi thể của con Yêu mãng nằm dưới đất, nhãn thần lại càng co rút lại một chút.

- Ê, tên kia, đem Tử Vân Quả Thực giao ra đây, chúng ta sẽ không truy cứu

hậu quả hỗn loạn mà ngươi đã gây ra.

Trong lúc tên trung niên còn đang dò xét Lâm Động, tên đệ tử trẻ tuổi của Cổ Kiếm Môn lại phất phất tay, mở miệng nói.

Nghe vậy, trong hai mắt khẽ nhắm lại của Lâm Động chợt lướt qua những luồng khí lành lạnh.

- Vị bằng hữu này, tại hạ là Chấp sự của Cổ Kiếm Môn, Lưu Vân Thiên, hôm nay nơi đây chính là nơi thuộc Cổ Kiếm Môn ta phong tỏa. Theo quy tắc, người ngoài không được xâm nhập, cho nên vẫn mong hiểu cho.

Tên trung niên đó dường như có thể nhận ra Lâm Động cũng có chút thủ đoạn, lập tức đưa tay ngăn cản lời nói ngạo mạn của gã bên cạnh, chắp tay cười nói.

Lâm Động liếc mắt nhìn hắn ta một cái, bình tĩnh nói:

- Vậy ta đi trước vậy!

- Ha ha, vị bằng hữu này, nếu như muốn rời khỏi, đương nhiên sẽ không có ai cản ngươi, có điều vẫn mong có thể giao lại Tử Vân Quả Thực lại cho chúng ta. Hôm nay, khu vực này đều đã được Cổ Kiếm Môn chúng ta phong tỏa, nếu như các đệ tử khác phát hiện có người đến làm loạn, e rằng sự việc sẽ không còn dễ giải quyết nữa rồi.

Thấy vậy, tên Lưu Vân Thiên đó mỉm cười nói.

Lời nói này của hắn, tuy rằng có chút khách khí, nhưng lại nồng nặc mùi vị đe dọa. Thiết nghĩ đám nhân mã của Cổ Kiếm Môn đều ở đây, không sợ Lâm Động có thể trốn thoát.

Nhưng nghe được lời của Lưu Vân Thiên, sắc mặt Lâm Động cũng thoáng có vẻ lạnh lùng, hắn liếc bốn tên trước mặt, nhàn nhạt nói:

- Tử Vân Quả Thực này là do ta cực khổ mới có được, tại sao phải giao cho ngươi chứ?

- Vì những đồ vật ở đây, tất cả đều thuộc về Cổ Kiếm Môn, ngươi lấy đồ của chúng ta, để cho ngươi giao ra, còn có gì không đúng chứ?

Bên cạnh Lưu Vân Thiên, một tên đệ tử trẻ tuổi của Cổ Kiếm Môn lớn tiếng quát. Dáng vẻ đó lại có vẻ như rất hùng dũng. Theo hắn thấy thì, với địa vị của Cổ Kiếm Môn, trong khu vực Viễn Cổ Phế Giản này, những bảo bối ở đây dường như tất cả đều phải thuộc về bọn chúng.

- Đúng, ngươi không nên không biết thời cuộc. Nếu như chọc giận chúng ta, chỉ cần phát ra tín hiệu, cao thủ của bổn môn ta tới nơi. Tên tiểu tử nhà ngươi, e rằng không chỉ đơn giản là giao ra Tử Vân Quả Thực là có thể giải quyết vấn đề… Một tên khác cũng cười nhạt nói.

Lâm Động không nhịn được, cười một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Ta thấy hay là đừng gọi là Cổ Kiếm Môn nữa, cứ trực tiếp gọi là Cường Đạo Môn cho rồi, làm kỹ nữ còn lập đền thờ, quả thực là chuyện nực cười.

- Ngươi nói cái gì?

Nghe thấy câu nói đó của Lâm Động, sắc mặt ba tên đệ tử trẻ tuổi của Cổ Kiếm Môn bỗng chốc trở nên lạnh lùng, lớn tiếng quát.

- Vị bằng hữu này, ta biết thực lực của ngươi không kém, ở nơi đây khiêu khích Cổ Kiếm Môn chúng ta, e rằng không phải là một việc làm thông minh.

Sắc mặt của Lưu Vân Thiên cũng có chút âm trầm. Do thực lực lớn mạnh của Cổ Kiếm Môn, những năm gần đây hắn rất hiếm khi gặp phải người dám không khách khí với bọn chúng như vậy trong Viễn Cổ Phế Giản này. Nếu như không phải bởi vì có chút kiêng dè thực lực của Lâm Động cùng với Tiểu Viêm vừa mới xé xác con Yêu mãng đó, e rằng hắn sớm đã động thủ.

Lâm Động lắc lắc đầu, quả thực hắn lười biếng nói những lời dư thừa với những tên cứ tự cho mình là giỏi đó, quay người tính tiến sâu vào trong Viễn Cổ Phế Giản. Ấn tượng của hắn đối với Cổ Kiếm Môn này, cũng chính vào lúc này trở nên vô cùng tồi tệ.

- Không được đi!

Nhìn thấy Lâm Động muốn bỏ đi, sắc mặt của tên Lưu Vân Thiên đó cuối cùng cũng trở nên lạnh lùng hoàn toàn. Một tiếng quát lớn, thân hình phóng ra, thanh trường kiếm trong tay mang theo sự sắc bén lợi hại, hóa thành vô số kiếm ảnh xông thẳng tới Lâm Động.

- Phát tín hiệu!

Ngay lúc bọn chúng bắt đầu động thủ, trong miệng tên Lưu Vân Thiên cũng phát ra một tiếng quát lớn.

- Hừ!

Đối diện với sự công kích của Lưu Vân Thiên, ánh mắt Lâm Động cũng phát lạnh, thân hình không chuyển động không né tránh. Đợi cho đến khi vô số kiếm ảnh ấy đến gần ngay trước mặt, hắn lúc này mới nắm chặt tay lại thành quyền, một quyền tung ra.

Đinh đinh!

Kiếm cương sắc bén hung hăng bổ lên quyền của Lâm Động, nhưng dòng máu tươi phun ra như trong tưởng tưởng lại vốn không hề xuất hiện, ngược lại bộc phát ra những tia lửa đỏ. Ngay sau đó, thủ chưởng của hắn nhất thời biến thành cứng rắn như kim cang, xuyên qua vô số kiếm ảnh, cuối cùng nhanh như chớp bổ xuống trước ngực Lưu Vân Thiên, với sự kinh ngạc tột độ hiện lên trước mặt.

- Phốc xuy!

Bị đánh trúng ngực, tên Lưu Vân Thiên đó liền cảm giác được một luồng sức mạnh dữ tợn tuôn vào trong bụng hắn, lập tức lục phủ ngũ tạng dường như đều bị đánh tới mức thay đổi cả vị trí. Một ngụm máu tươi phun ra, thân hình cũng chật vật bay ngược ra sau, cuối cùng rớt mạnh xuống trong dòng suối nhỏ.

Nhìn Lưu Vân Thiên dường như chỉ trong một chiêu đã bị đánh cho tơi tả, ba tên đệ từ trẻ tuổi của Cổ Kiếm Môn, hiển nhiên cũng ngây người trong chốc lát. Sau đó trong mắt chợt lóe lên một sự kinh hãi. Lưu Vân Thiên này thực lực là một cao thủ Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nhưng mà với thực lực này, lại vừa giáp mặt đã bị Lâm Động đánh thành ra nông nỗi này?

- Nhanh phát tín hiệu!

Trong lúc kinh hoảng, một tên vội vàng nói.

Nghe thấy vậy, một tên khác cũng lập tức gật đầu, trong tay áo chợt lấy ra một quả đạn tín hiệu. Nhưng mà, vẫn chưa chờ bọn chúng kéo ra, một tiếng hổ gầm liền vang lên bên tai. Tiếp theo đó, một luồng tinh phong lướt tới, đuôi hổ lóe lên lôi quang, hung hăng quật lên cơ thể của ba người.

Bang bang!

Thanh âm trầm thấp vang lên, thân ảnh của ba người trực tiếp bị hất tung đi, rơi mạnh trên thân cây. Ầm một tiếng, liền phun ra máu tươi, trên cơ thể càng bị cái đuôi mang theo sức mạnh lôi đình của Tiểu Viêm để lại những vệt đen xạm.

Thân hình Lâm Động đáp xuống, nhìn ánh mắt của bốn tên tràn đầy sự kinh hãi, vừa muốn giải quyết hoàn toàn đám phiền phức này, chợt sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu lên nhìn về phía Bắc khu rừng. Ở đó đang có rất nhiều những luồng khí tức lợi hại đang nhanh chóng tiến đến. Nhìn khí thế đó, hiển nhiên chính là đám nhân mã của Cổ Kiếm Môn.

- Đi!

Cặp mày khẽ nhíu lại, Lâm Động đem Tử Vân Quả Thực thu vào trong túi Càn Khôn, sau đó gọi Tiểu Viêm một tiếng. Ánh sáng đỏ lóe lên, Tiểu Viêm liền xuất hiện, trong thoáng chốc liền biến mất trong khu rừng sâu.

Mà ngay sau khi Lâm Động biến mất không lâu sau, thanh âm xé gió đó cũng đột nhiên mà đến. Chợt vài đạo thân ảnh từ trên không trung lướt xuống, nhìn bốn người Lưu Vân Thiên chật vật giữa trường, chân mày khẽ chau lại.

- Việc này là thế nào?

Người mở miệng nói là một nam tử tráng kiện mạnh mẽ. Giọng nói của hắn, phát ra một luồng ý chí hùng hồn. Từ nguyên lực chuyển động mạnh mẽ trên cơ thể hắn cho thấy, tên này là một cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành.

- Thiết Hộ pháp, có người xông vào khu vực phong tỏa, đả thương bốn người chúng ta, còn cướp mất Tử Vân Quả Thực trên tay chúng ta. Hiện giờ tên đó đã trốn vào trong Viễn Cổ Phế Giản rồi.

Tên Lưu Vân Thiên đó chật vật bò lên từ trong dòng suối nhỏ, sau đó nghiến răng nói.

- Đúng đó, Thiết Hộ pháp, tên đó còn lên tiếng sỉ nhục Cổ Kiếm Môn chúng ta. Chúng ta không nhịn được với giao thủ cùng hắn, nhưng thực lực của tên tiểu tử đó quá mạnh, còn có một con sủng vật rất mạnh nữa.

Ba tên khác cũng vội vàng phối hợp nói.

Tên nam tử được gọi là Thiết Hộ pháp liếc bốn người họ một cái. Đối với tính cách của bọn chúng ra sao, hắn biết rất rõ. Có điều cho dù hắn biết lời này tin không được bao nhiêu, nhưng uy nghiêm của Cổ Kiếm Môn lại không chịu bị người khác khiêu khích, đặc biệt là ở nơi đây. Nếu như truyền ra ngoài, sau này Cổ Kiếm Môn thi hành phong tỏa, ai cũng có thể đến xông vào, vậy thì không phải là rất phiền phức hay sao?

- Thông báo xuống, để cho tất cả mọi người tìm kiếm một nam tử trẻ tuổi mang theo một con vật giống như con hổ. Nếu như tìm thấy, bắt giữ hắn! Ta cũng sẽ thông báo những Hộ pháp khác cùng ta tiến vào rừng sâu tìm kiếm người này.

Thiết Hộ pháp quay người qua, hướng về phía một tên thuộc hạ phía sau, nhàn nhạt nói.

- Vâng!

Nghe vậy, tên thuộc hạ đó cung kính đáp lời, thân hình khẽ động, đi truyền đạt lại mệnh lệnh của Thiết Hộ pháp.

- Lưu Vân Thiên, ngươi hãy theo ta đi bắt tên tiểu tử đó trước. Những người khác rút về khu vực phong tỏa.

Tay Thiết Hộ pháp vừa phất, liền nhanh như con chim ưng lướt nhanh vào trong rừng sâu. Tên Lưu Vân Thiên nghe vậy, cũng vội gật đầu, sau đó nhanh chóng phóng theo. Có Thiết Hộ pháp chống lưng, nếu như gặp lại Lâm Động, tất nhiên có thể giải quyết hắn rồi.

- Những Yêu thú lợi hại nơi thâm sâu trong Viễn Cổ Phế Giản này càng ngày càng nhiều… Ánh mắt Lâm Động lóe lên. Trên suốt quãng đường vào đây, hắn cảm nhận được khí tức của không dưới mười con Yêu thú có thể so sánh với cao thủ Tạo Hình Cảnh, xem ra nơi Viễn Cổ Phế Giản này, quả nhiên vô cùng nguy hiểm.

- Ngươi cứ việc tiến vào nơi sâu nhất. Có ở ta đây, những Yêu thú đó không phát hiện được khí tức của ngươi đâu.

Tiếng nói của tiểu điêu lúc này đột nhiên vang lên. Sau đó Lâm Động liền cảm nhận được một luồng ba động đặc biệt phát tán ra từ trong thạch phù trong lòng bàn tay hắn, sau đó bay vây lấy thân thể hắn.

Dưới sự khuếch tán của những ba động đó, Lâm Động cũng cảm thấy rằng, khí tức của hắn dường như trong lúc này hoàn toàn bị che dấu mất. Ngay đến bản thân hắn cũng không cách nào cảm nhận được, chợt trong mắt thoáng hiện lên vẻ vui mừng. Vẫn còn may, tên tiểu điêu này cũng không phải hoàn toàn không đáng tin cậy.

- Muốn đuổi theo ta? E rằng không dễ dàng như vậy đâu.

Hắn nhìn về phía sau, cười nhẹ một tiếng. Tốc độ của Lâm Động đột nhiên gia tăng. Hiện giờ, hắn hoàn toàn không cần che dấu khí tức, tốc độ cũng thi triển đến mức cực hạn.

Rất nhanh, khí tức của những kẻ phía sau liền bị vứt lại phía sau rất xa. Thiết nghĩ đám người Thiết Hộ pháp hiện giờ cũng vô cùng buồn bực. Suy cho cùng, bọn chúng không cách nào ẩn giấu khí tức một cách hoàn toàn được, nếu như gây nên ba động quá lớn, dẫn dụ những Yêu thú lợi hại đó đến, e rằng sẽ phải bỏ mạng tại nơi này.

Lâm Động có thể cắt đuôi bọn chúng một cách dễ dàng. Thân hình Lâm Động nhanh như chớp xuyên vào nơi sâu nhất trong khu rừng. Cứ như vậy khoảng mười mấy phút sau, tốc độ của hắn cuối cùng cũng dần chậm lại. Lúc này, phía trước hắn xuất hiện một sơn cốc cực lớn. Xung quanh sơn cốc lấp đầy những hài cốt, cũng không biết là của con người hay của Yêu thú, những luồng hung khí vô cùng thô bạo, từ trong sơn cốc đó lan tràn ra.

Lâm Động cẩn thận lướt qua một đoạn sơn cốc, sau đó ánh mắt hướng vào trong sơn cốc. Nhất thời, một cái bóng khổng lồ gần khoảng mười trượng, cực kỳ to lớn khiến cho người khác phải kinh sợ liền xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Nhìn cái bóng khổng lồ đó, trong lòng Lâm Động cũng thở dài một hơi. Hắn có thể cảm nhận được sức ép mà cái bóng khổng lồ đó đem đến lớn mạnh như thế nào. Dưới sức ép đó, cao thủ Tạo Hình Cảnh quả thực chỉ giống như một con

kiến mà thôi. Đây chính là Viễn Cổ Long Viên, mà ngoài vị chủ nhân của Cổ mộ phủ ra, hắn lần đầu tiên chứng kiến luồng khí tức cường hãn đến như vậy!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 233

Vạn Thú Quả.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Cái bóng khổng lồ đứng sừng sững trong sơn cốc. Khí tức hung bạo từng đợt từng đợt từ thân thể của nó khuếch tán ra, dường như ngay đến cả nguyên lực của vùng trời đất này cũng đều không dám tiến gần đến phía trước. Do đó quanh quẩn ở xung quanh sơn cốc, hình thành một vòng tròn ánh sáng giống như nguồn nguyên lực, nhìn vào có vẻ vô cùng kỳ dị.

Tuy rằng có lời bảo đảm của tiểu điêu, nhưng Lâm Động vẫn bị cái bóng khổng lồ đó làm cho kinh hãi đến không dám lên tiếng. Hắn hiểu rằng nếu như bị Viễn Cổ Long Viên phát hiện ra hắn, e rằng kết cục của hắn ngày hôm nay sẽ trở nên vô cùng thê thảm.

Ánh mắt trời chiếu rọi xuống từ trên không trung, chiếu rọi trong sơn cốc trên cái bóng khổng lồ đó.

Ngay sau đó, Lâm Động mới nhìn thấy một cách rõ ràng, con cự viên đó cả người tối đen, nhìn vào giống như cả người đều như được đúc bằng một loại huyền thiết cứng rắn nhất. Thứ ánh sáng lạnh lẽo mà cứng cáp đang chuyển động trên cơ thể nó, dường như chỉ cần khẽ động đậy, liền có thể bộc phát ra một luồng sức mạnh hủy diệt thiên hạ.

Gương mặt to lớn cực kỳ hung hãn, vả lại, trên trước trán của nó lại có một cái sừng màu đen sắc nhọn nhô lên. Trên cái sừng đen đó, đầy rẫy những đường xăm, một khí tức cổ xưa và hùng mạnh từ trên đó tỏa ra.

- Đó là long giác, cũng chính là một đặc trưng trong huyết mạch của Viễn Cổ

Long Viên. Sức công kích của cái long giác đó rất lớn mạnh, nhưng chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Viễn Cổ Long Viên cũng sẽ không dùng đến nó.

Tiếng của tiểu điêu chợt vang lên trong lòng Lâm Động.

- Bây giờ phải làm sao?

Lâm Động đồng thời cũng hỏi thầm trong lòng một cách cẩn thận. Muốn lấy được tinh huyết bản mạng của Viễn Cổ Long Viên, vậy thì phải làm cho nó bị thương trước. Nhưng việc này, Lâm Động hiển nhiên không làm được. Bây giờ chỉ cần hắn lộ mặt, con Viễn Cổ Long Viên đó chỉ cần một tát là có thể tát chết hắn, muốn làm cho nó bị thương, đó là chuyện không thể nào.

- Đừng gấp, cứ đợi trước đã. Đây không phải là đang chơi đùa, không nhẫn nại một chút làm sao thành công?

Trong giọng nói của tiểu điêu cũng thêm một phần nghiêm túc. Hiển nhiên nó cũng hiểu rõ tình hình trước mắt có chút khó khăn. Muốn lấy được tinh huyết bản mạng thì cần phải đả thương Viễn Cổ Long Viên, nhưng bọn họ hiện giờ không phải là đối thủ của nó. Như vậy, ngược lại trở thành một thế cục chết một cách thê thảm.

Lâm Động khẽ gật đầu, lần này ngược lại không nói thêm gì nhiều, chỉ là yên lặng ngồi trên một phiến nham thạch, ánh mắt luôn nhìn vào trong sơn cốc. Vả lại do sợ bị Viễn Cổ Long Viên phát hiện, cho nên ánh mắt của hắn cũng không dám dừng lại lâu trên người nó. Vội vàng liếc qua, liền nhanh chóng dịch chuyển. Suy cho cùng ai cũng không biết được rằng Yêu thú này cường hãn như thế nào, đối với ánh mắt của người khác cũng có phản ứng rất nhạy cảm hay không?

Mà Lâm Động lúc này, trong thời gian gần nửa ngày, hắn cũng ngồi ở một bên sơn cốc gần một canh giờ không hề động đậy, nhìn vào trông giống như một tảng đá vậy.

Có điều sự chờ đợi này cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả. Đợi cho đến khi sắp đến đêm xuống, con Viễn Cổ Long Viên đang tu luyện trong sơn cốc, cuối cùng thân hình to lớn của nó cũng đứng lên, sau đó bước từng bước chân rung chuyển núi rừng, đi ra ngoài sơn cốc. Thiết nghĩ chắc là đi kiếm ăn.

Nhìn thấy Viễn Cổ Long Viên đi xa, trong mắt Lâm Động cũng dâng lên một niềm vui mừng. Có điều hắn lại vốn không đi vào trong sơn cốc điều tra, mà chờ đợi một lúc sau, mới dẫm lên kiếm mang tiến vào trong sơn cốc.

Trong sơn cốc, những bộ xương thú trắng hếu chất đầy như núi, một mùi tanh khiến cho người khác cảm thấy ớn lạnh xộc tới, khiến người khác buồn nôn.

Lâm Động cố nén mùi tanh này, sau đó cẩn thận di chuyển trong sơn cốc rộng lớn. Sơn cốc này chính là lãnh địa thuộc về Viễn Cổ Viên Long, gần như là nơi cấm địa trong Viễn Cổ Phế Giản. Bất luận là con người hay là Yêu thú, đều không dám bước chân vào. Mà trong đó cũng không hiếm gì những linh dược quý hiếm. Số linh dược đó, cũng khiến cho Lâm Động có chút hoa mắt.

Có điều tuy nói có chút động lòng tham, nhưng Lâm Động lại không hề lỗ mãng lấy đi những linh dược đó, mà bước chân tăng tốc, một lát sau, đã tiến vào phần trong nhất của sơn cốc.

Mà ngay lúc Lâm Động tiến vào được nơi trung tâm cốc, một cái ao nhỏ liền xuất hiện trong mắt hắn. Nước trong ao hiện lên màu đỏ thẫm, giống như máu tươi ngưng tụ, quỷ dị vô cùng. Đương nhiên, điều thu hút ánh mắt Lâm Động không phải là cái ao nước toàn là máu tươi đó, mà ngay chính giữa ao, lại huyền phù hai khỏa Huyết Quả một lớn một nhỏ.

Hai khảo Huyết Quả này cực kỳ quỷ dị. Hình dạng của nó giống một đầu Yêu thú, vả lại không nhìn ra được rốt cuộc là thể hình của loại Yêu thú nào. Nhìn kỹ một chút, lại giống như nhiều loại Yêu thú hợp thành, nhìn vào có chút khiến người ta rợn tóc gáy.

- Đây là… Lâm Động kinh ngạc nhìn hai khỏa Huyết Sắc Thú Quả một lớn

một nhỏ, có chút mơ hồ.

- Vạn Thú Quả!

Tiểu điêu xuất hiện, ánh mắt cũng vô cùng kinh ngạc nhìn hai khảo Huyết Quả lớn nhỏ trong ao, cười nói:

- Con Viễn Cổ Long Viên này quả thật độc ác, lại muốn ngưng tụ Vạn Thú Quả.

- Vạn Thú Quả? Có tác dụng gì chứ?

Lâm Động nghi hoặc hỏi.

- Vạn Thú Quả này vốn không phải do trời đất sinh ra, mà là một vật do Yêu thú tu luyện. Có điều thủ đoạn của nó rất độc ác, cách thức đều chế cũng duy chỉ có những Yêu thú thật sự lợi hại sở hữu trí nhớ truyền thừa mới có thể biết được. Mà muốn luyện thành Vạn Thú Quả, cần phải ngưng tụ vô số tinh huyết của Yêu thú. Xem ra những đống xương trong ngoài cốc này đều do bị Viễn Cổ Long Viên lấy tinh huyết mà chết rồi.

- Ác như vậy?

Lâm Động có chút kinh nghi, con Viễn Cổ Long Viên đó quả thực không hổ là có khí chất thô bạo, phong cách hành sự lại độc ác như vậy.

- Chỉ cần chờ cho đến khi Vạn Thú Quả trưởng thành, Viễn Cổ Long Viên liền có thể mượn sức mạnh của nó để tiến hóa thêm một lần nữa. Mà thực lực nó đến lúc đó, đã có thể ngang bằng với một cao thủ Niết Bàn Cảnh. Vật này đối với loài người mà nói, có hiệu quả kỳ diệu trong việc tu luyện nhục thể. Tuy rằng không thể khiến con người ngay tức khắc đột phá đến Niết Bàn Cảnh, nhưng đối với người tu luyện thân thể mà nói, hiệu quả cũng rất tốt!

Tiểu điêu cười tủm tỉm nói.

- Nếu như người có thể luyện thành nó, có lẽ Đồng Lôi Thể sẽ tiến hóa thành Ngọc Lôi Thể… - Hử?

Lâm Động có chút động dung, chỉ có mỗi chyện tu luyện ra Đồng Lôi Thể, hắn cũng đã chịu biết bao khổ cực. Thời gian này, bất luận hắn tu luyện như thế nào, vẫn không cách nào khiến cho Đồng Lôi Thể xuất hiện tiến hóa. Nhưng mà bây giờ, Vạn Thú Quả này lại có thể đạt đến hiệu quả nghĩ cũng không dám nghĩ tới này sao?

- Nếu không hay là hãy lấy vật này đi trước vậy?

Ánh mắt Lâm Động di chuyển, Vạn Thú Quả này hiển nhiên không phải là bảo bối bình thường, nếu như hôm nay đã nhìn thấy rồi, lẽ nào lại có đạo lý không lấy sao?

- Trên hai viên Vạn Thú Quả này, đều được Viễn Cổ Long Viên để lại dấu ấn, nếu như có người lấy mất nó đi. Nó lập tức có thể cảm nhận được, đồng thời còn có thể phát giác ra vị trí của người lấy trộm nó.

Ngay lúc Lâm Động muốn động thủ, giọng nói của tiểu điêu lại giống như một chậu nước lạnh khiến cho cơ thể Lâm Động đông cứng lại. Nếu như quả thật vì nó mà dẫn dụ Viễn Cổ Long Viên đến đây, e rằng ngay đến trốn cũng không còn cách để trốn. Hắn không tin rằng với thực lực của hắn lại có thể trốn được sự truy sát của một con Yêu thú đạt đến thực lực của Tạo Hóa Cảnh như vậy.

- Hắc hắc, có điều những dấu ấn này, ta có thể che giấu chúng đi.

Thế nhưng, lời tiếp theo của tiểu điêu lại khiến trái tim băng giá của Lâm Động lập tức nóng lên. Tên này, cứ luôn thích phá hoại cảm giác của người khác như vậy.

- Vậy thì nhanh chóng động thủ thôi, nếu không Viễn Cổ Long Viên trở về rồi, chúng ta e rằng cũng sẽ trở thành phân bón cho cái ao này.

Lâm Động vội vàng thúc giục nói.

Tiểu điêu cười quái dị một tiếng, thân hình lướt ra, móng vuốt vũ động. Chợt có một luồng ánh sáng màu đen khởi động, hóa thành một cái động màu đen, trực tiếp không một tiếng động nuốt lấy hai cái Vạn Thú Quả đó vào trong.

Mà cùng với sự biến mất của Vạn Thú Quả, cái ao đó cũng đột nhiên nổi lên từng đợt sóng ba động. Nhưng vẫn chưa đợi luồng sóng ba động đó khuếch tán ra, liền bị tiểu điêu trấn áp xuống.

- Đi mau!

Vạn Thú Quả đến tay, Tiểu Điểu lập tức bay về, không ngừng thúc giục nói.

Lâm Động cũng vội vàng gật đầu, cũng không dám có chút chần chừ thêm. Kiếm mang dưới chân chuyển động, lập tức xuyên ra khỏi sơn cốc, sau đó bắt đầu chạy như điên.

Tuy nói tiểu điêu có thể ngăn cản dấu ấn mà Viễn Cổ Long Viên để lại, nhưng một khi Long Viên hồi cốc, liền sẽ phát hiện Vạn Thú Quả bị lấy cắp. Đến lúc đó nó sẽ hoàn toàn bạo nộ. Cho nên cách an toàn nhất, vẫn là mau chóng chạy trốn mới là con đường đúng đắn.

Thân hình Lâm Động nhanh chóng xuyên vào trong rừng sâu. Có tiểu điêu giúp đỡ ẩn giấu khí tức, hắn ngược lại không hề sợ rằng sẽ bị những Yêu thú khác phát hiện. Hắn hiện giờ, chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi đây. Hắn có thể tưởng tượng được, Viễn Cổ Long Viên trong cơn giận, sẽ đáng sợ đến mức nào.

Thát!

Mũi chân của Lâm Động điểm nhẹ trên một cành cây, thân hình bạo lược mà ra. Mà ngay lúc hắn xông ra khỏi khu rừng, trong lòng đột nhiên rùng mình, bỗng hạ thân người xuống, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía trước. Ở đó, lại xuất hiện bốn đạo thân ảnh.

Lúc này dưới chân của bốn người, đang nằm là một thi thể của con Yêu thú. Mà khi nhìn thấy con Yêu thú đó, sắc mặt Lâm Động cũng khẽ biến đổi. Vì lúc đến hắn đã gặp qua nó, đây chính là một con Yêu thú lợi hại thực lực đạt đến Tạo Khí Cảnh tiểu thành, hôm nay, không ngờ lại bị đám người này giết chết rồi?

- Là ngươi!

Chính vào lúc Lâm Động đang cảm thấy chấn kinh vì thi thể của con Yêu thú Tạo Khí Cảnh tiểu thành này, đột nhiên có một tiếng quát có chút quen thuộc vang lên.

Lâm Động khẽ chấn kinh, ánh mắt nhìn qua, chỉ nhìn thấy trong bốn người đó, tên Lưu Vân Thiên lúc trước bị hắn đánh cho trọng thương cũng có ở đây.

- Người của Cổ Kiếm Môn?

Vừa nhìn thấy tên Lưu Vân Thiên đó, trong lòng Lâm Động khẽ trầm lại. Không ngờ rằng vận may lại kém như vậy, lại đụng phải tên này một lần nữa.

Trong lòng có chút trầm xuống, ánh mắt của Lâm Động cũng lướt qua thân hình của bốn người. Sau đó, hắn liền phát hiện đội hình cường hãn của đối phương có chút đáng sợ.

Ngoài tên Lưu Vân Thiên đó ra, lại có thêm một cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành, vả lại điều khiến cho nhãn đồng hắn co chặt lại, chính là lão giả tóc xám từ đầu đến cuối đều chưa từng mở miệng.

Khuôn mặt lão khá đen tối, nhìn vào gầy gầy, nhưng làn da toàn thân, lại hiện lên một màu vàng nhạt. Có thể nhìn ra, lão giả này, lại cũng chính là người tu luyện thân thể, vả lại thực lực của ông ta là mạnh nhất trong đám người, đã đạt đến Tạo Khí Cảnh tiểu thành.

- Tam Trưởng lão, lúc trước chính là tên này đã cướp mất Tử Vân Quả Thực

của chúng ta, còn lên tiếng sỉ nhục Cổ Kiếm Môn chúng ta!

Nhìn thấy Lâm Động, trong mắt Lưu Vân Thiên cũng có sự vui mừng xuất hiện, sau đó vội vàng nói với lão giả tóc xám.

Nghe vậy, sắc mắt Lâm Động nhất thời trở nên khó coi, thực lực của Cổ Kiếm Môn này có chút vượt ngoài dự liệu của hắn.

- Nghĩ đến ngươi vẫn còn nhỏ tuổi, lão phu sẽ không tính toán quá nhiều với ngươi. Giao ra Tử Vân Quả Thực, lập tức cút ra khỏi Viễn Cổ Phế Giản, ngày sau những nơi mà Cổ Kiếm Môn ta có mặt, tự động tránh xa ba dặm!

Lão giả tóc xám đó nhàn nhạt nhìn qua Lâm Động một chút, nói.

Nghe thấy lời nói này, trong lòng Lâm Động cũng có chút tà hỏa đang bốc lên. Có điều đối phương lợi hại, hắn cũng hiểu rằng cứng rắn lúc này dường như không được hậu quả gì tốt đẹp cả.

- Lâm Động, đem Tử Vân Quả Thực cho bọn chúng, thậm chí… trái Vạn Thú Quả đó cũng đưa cho bọn chúng!

Đột nhiên, chính vào lúc trong lòng Lâm Động đang xoay chuyển ý nghĩ, tiếng nói vô cùng giả dối của tiểu điêu đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

Nghe vậy, Lâm Động khẽ rùng mình, chợt trái tim cũng đột nhiên đập mạnh. Cái tên này, lại muốn Khu Hổ Thôn Lang?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 234

Khu Hổ Thôn Lang.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ánh mắt của Lâm Động ngay lúc này nhanh chóng lóe lên. Chiêu này của tiểu điêu, cũng không được tính là tàn nhẫn. Cổ Kiếm Môn chính là môn phái có thực mạnh nhất trong khu vực này. Mà Viễn Cổ Long Viên, cũng chính là bá chủ của nơi đây. Nếu như để cho bọn chúng đánh nhau, vậy ắt sẽ là một cuộc chiến kinh thiên động địa. Mà dường như chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho Viễn Cổ Long Viên xuất hiện thương thế. Đến lúc đó, hắn cũng có cơ hội, lấy được tinh huyết bản mạng của Long Viên.

- Tiểu tử, lời nói của Tam Trưởng lão, lẽ nào ngươi không nghe thấy? Hừ, quả thực quá dễ cho ngươi rồi. Nếu như không phải Tam Trưởng lão từ bi, hôm nay nhất định khiến ngươi vô cùng thê thảm!

Tuy rằng đối với việc lão giả tóc xám đó không lập tức ra tay với Lâm Động có chút không cam tâm, nhưng tên Lưu Vân Thiên đó hiển nhiên cũng không dám có chút ý gì kỳ lạ đối với hắn. Do đó vừa nhìn thấy Lâm Động có vẻ chần chừ, liền lớn tiếng quát.

Mắt Lâm Động khẽ nhíu lại, chợt trên khuôn mặt hiện lên một nét giằng co, dường như có vẻ cực kỳ không cam tâm. Có điều một lát sau, hắn cuối cùng vẫn hít thở sâu một cái, trở bàn tay, một trái Huyết Quả liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Mà cũng ngay lúc Huyết Quả này được lấy ra, Lâm Động dường như đột nhiên có phản ứng, vô cùng nhanh nhẹn trở tay lại, liền thu Huyết Quả vào trong tay áo, khi giơ tay ra một lần nữa, một viên quả thực giống như viên trân châu

màu tím, lại xuất hiện một lần nữa, sau đó hắn nghiến răng, ném về phía Lưu Vân Thiên.

- Ha ha, xem như ngươi thức thời!

Nhìn thấy Tử Vân Quả Thực đã mất đi mà có lại được, tên Lưu Vân Thiên đó cũng nhếch miệng cười lạnh một tiếng.

Trong yết hầu của Lâm Động vang lên một tiếng gầm nhẹ, sau đó phất áo thoái lui. Nhưng ngay lúc đó, lão giả tóc xám lại đột nhiên bước lên một bước:

- Đứng lại!

Trong tiếng quát của lão ta, trước lúc phát ra đã có một tia lửa giận.

- Tử Vân Quả Thực đã giao cho các người rồi, các ngươi còn muốn gì nữa chứ?

Thấy vậy, khuôn mặt Lâm Động lướt qua một sự giận dữ, nói.

- Đem Huyết Quả giao ra cho ta!

Trong mắt lão giả tóc xám lóe lên một đốm lửa, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Lâm Động, đưa ra bàn tay xòe ra, giọng điệu kiên định dứt khoát, không cho Lâm Động có chút cơ hội phản đối nào.

Lúc nãy trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà Lâm Động lấy ra Huyết Quả, lão đã cảm nhận rất rõ sức mạnh to lớn đó. Thậm chí, loại sức mạnh đó khiến cho da thịt của lão, đều đã xuất hiện cảm giác có chút tê dại. Điều này khiến cho lão hiểu rằng, Huyết Quả này chính là kỳ bảo thực sự.

Nghe được lời nói này của lão giả tóc xám, sắc mặt của Lâm Động hiển nhiên cũng xuất hiện sự thay đổi lớn, vội vàng lùi ra sau mấy bước.

Đám ba người Lưu Vân Thiên đó, cũng vì sự thất thố của lão giả mà ngẩn

người, chợt ba người nhìn nhau trong chốc lát, dần dần phân tán ra, bao vây lấy Lâm Động.

- Tiểu tử, ngươi nên hiểu rằng, dựa vào thực lực Tạo Hình Cảnh tiểu thành của ngươi, không có bất kỳ tư cách nào phản kháng lại với chúng ta.

Lão giả tóc xám nhìn chằm chằm Lâm Động, sắc mặt không chút biểu hiện nói.

- Ta lấy danh nghĩa của Cổ Kiếm Môn mà thề, chỉ cần ngươi giao ra Huyết Quả, lão phu tuyệt đối không ngăn cản ngươi. Thậm chí, ngày sau Cổ Kiếm Môn cũng sẽ không làm khó ngươi.

Nhìn lão giả trước mặt với ánh mắt âm trầm, sắc mặt Lâm Động cũng thay đổi nhanh chóng, cuối cùng cũng chí có thể cắn răng một cách không cam tâm. Bàn tay mở ra, một khỏa Huyết Quả thú hình xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, một luồng sức mạnh bao la, từ trong đó nhất thời khuếch tán ra.

- Nguồn sức mạnh chuyển động thật lợi hại!

Nhìn Huyết Quả hình thú thần kỳ đó, lão giả tóc xám đó đã không còn kiềm chế được sự vui mừng trong ánh mắt. Bàn tay bắt lấy, liền trực tiếp lấy mất viên Vạn Thú Quả trong bàn tay Lâm Động, chợt không nhịn được ngửa cổ cười lớn tiếng.

- Hừ!

Nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn, Lâm Động gần như vô cùng khó chịu hừ lớn một tiếng.

Đối với sự khó chịu của Lâm Động, lão giả tóc xám đó ngay đến để ý cũng không thèm để ý, lão ta lúc này hiển nhiên trong lòng tràn đầy sự vui mừng, chợt vẫy vẫy tay, nói:

- Tiểu tử, nể mặt ngươi dâng lên món quà này cho bản Trưởng lão, ta sẽ

không truy cứu việc ngươi sỉ nhục Cổ Kiếm Môn ta, cút đi!

Sắc mặt Lâm Động có chút xám xanh, cũng không nói thêm lời thừa nào, quay người tiến vào trong khu rừng rậm, sau đó nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

- Tam Trưởng lão, người dễ dàng tha cho tên tiểu tử đó vậy sao?

Nhìn thấy Lâm Động rời đi, tên Lưu Vân Thiên đó vẫn có chút không cam tâm nói.

- Ha ha, đủ rồi!

Lão giả tóc xám đó hiển nhiên là tâm trạng cực tốt, khuôn mặt xám xịt cũng đều hiện lên những nụ cười. Hắn lật tay thu Vạn Thú Quả vào trong túi Càn Khôn, sau đó quay người bước đi. Ba người Lưu Vân Thiên ở phía sau đối mặt nhìn nhau khó hiểu. Tuy rằng bọn chúng cũng có thể nhìn ra Huyết Quả kỳ dị đó là bảo bối, nhưng không ngờ tới rằng lại có thể khiến cho Tam Trưởng lão nhãn lực thâm cao vui mừng như vậy.

- Tên tiểu tử này, vận may cũng không tệ!

Ba tên đó thì thầm một lát, sau đó đuổi theo lão giả.

o0o Khi bốn người kia đã đi xa, phía sau trong khu rừng, thân ảnh của Lâm Động lại xuất hiện một lần nữa. Hắn nhìn theo những thân ảnh đang dần biến mất, trên khuôn mặt từ từ nhếch lên một nụ cười lạnh.

- Lão già, lấy đồ của người khác, cũng phải cẩn thận bên trong có gai đó.

- Phong ấn mà ta để lại trên Vạn Thú Quả, vẫn còn có thể che giấu dấn ấn chuyển động trong khoảng hai canh giờ nữa. Trong hai canh giờ này, thiết nghĩ bọn chúng chắc có lẽ cũng có thể về đến sơn môn trung của Cổ Kiếm Môn. Mà đến lúc đó, Viễn Cổ Long Viên cảm nhận được sự ba động, sẽ tìm đến cửa… Tiểu điêu xuất hiện trên vai Lâm Động, nụ cười trên gương mặt gian trá đến mức

khiến người ta phải nổi cả gai ốc.

Lâm Động cười tủm tỉm gật đầu. Tuy nói thực lực của bốn tên đó không kém, nhưng hiển nhiên vẫn không phải là đối thủ của Viễn Cổ Long Viên. Nó vừa động thủ, bốn tên này sẽ chạy trốn giống như chó nhà có tang vậy, đừng nói đến việc đả thương Viễn Cổ Long Viên.

Cho nên, muốn để cho kế hoạch Khu Hổ Thôn Lang này thi triển đến mức hoàn mỹ nhất, vậy thì cần bốn tên này đem Vạn Thú Quả về đến Cổ Kiếm Môn. Mà theo như Lâm Động được biết, trong Cổ Kiếm Môn có ba cao thủ đạt tới Tạo Khí Cảnh. Lại cộng thêm rất nhiều Chấp sự, Hộ pháp và đệ tử liên hợp lại, ngược lại có thể liều một phen liều mạng với Viễn Cổ Long Viên.

Đương nhiên, còn về hậu quả thảm khốc lưỡng bại câu thương, cũng không phải là việc mà Lâm Động để ý tới. Dù sao thì hắn cũng không có hảo cảm với Cổ Kiếm Môn, nếu như không phải do tên đó tham lam, cũng tuyệt nhiên sẽ không gây nên mối họa này. Cho nên nói chiếm lợi cho mình cũng không có gì quá đáng… - Kế tiếp, hãy chuẩn bi xem một màn kịch hay đi!

Lâm Động khẽ cười, ánh mắt nhìn về phía khu rừng phía sau. Có lẽ không bao lâu nữa đây con Viễn Cổ Long Viên đó sẽ bắt đầu trở nên điền cuồng rồi.

Sau khi Vạn Thú Quả bị ‘cướp’ mất, Lâm Động cũng nhanh chóng rời khỏi nơi thâm sâu của Viễn Cổ Phế Giản, cuối cùng xuất hiện tại ngoại vi của một đỉnh núi cao ngất, ánh mắt nhìn ra xa.

Mà ngay lúc hắn lên tới đỉnh núi, phóng tầm nhìn ra xa, nơi xa xăm trong Viễn Cổ Phế Giản chợt vang lên một tiếng gầm khủng khiếp kinh thiên động địa. Trong tiếng gầm đó, ẩn chứa sự thô bạo và phẫn nộ vô hạn. Dưới tiếng gào thét đó, dường như nguyên cả sơn mạch này đều đang rung chuyển. Vô số những con Yêu thú dưới tiếng gào thét của bá chủ, đều không ngừng run rẩy.

Mặc dù bản thân đã ở tại vùng biên giới, nhưng Lâm Động vẫn bị tiếng gầm kinh thiên động địa đó làm cho có chút run sợ. Yêu thú Tạo Hóa Cảnh, quả

nhiên đáng sợ!

- Xem ra đã phát hiện rồi!

Lâm Động khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn ra xa. Mà cũng như hắn đã dự liệu, sau khi tiếng gầm thét đó vang lên, xa xôi nơi Phế Giản đột nhiên truyền đến những thanh âm như kình lôi gầm rú. Thiết nghĩ Viễn Cổ Long Viên đang bạo nộ, đang tìm kiếm hung thủ lấy mất Vạn Thú Quả của nó.

Bị Viễn Cổ Long Viên náo loạn như vậy, cả một Viễn Cổ Phế Giản đều như sôi sục lên. Vô số con Yêu thú đang điên cuồng chạy trốn, sợ rằng sẽ trở thành con vật hy sinh trong tay Viễn Cổ Long Viên. Nhất thời, vô số con Yêu thú như bán mạng chạy thoát ra khỏi khu rừng.

Mà động tĩnh lớn thế này trong Viễn Cổ Phế Giản, đương nhiên cũng được rất nhiều người đang tìm bảo vật phát hiện. Những người ở đây, hiển nhiên rất quen thuộc với con vật bá chủ trong Viễn Cổ Phế Giản này, do đó vừa nghe thấy tiếng gào thét, sắc mặt liền lập tức biến đổi bắt đầu chạy trốn.

Lâm Động đứng trên đỉnh núi, có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, đám người giống như đàn kiến, không ngừng thoát ra từ trong khu rừng.

Ánh mắt của Lâm Động tùy ý quét qua, sau đó nhìn về hướng Bắc. Ở nơi đó, đang có một đám người mặc trang phục giống nhau đang hội tụ, chính là đám nhân mã của Cổ Kiếm Môn.

Hiển nhiên, tuy rằng Cổ Kiếm Môn là thế lực lớn nhất mạnh nhất trong khu vực Viễn Cổ Phế Giản, nhưng đối mặt với sự tồn tại của con Viễn Cổ Long Viên đáng sợ này, bọn chúng cũng cực kỳ kiêng kỵ. Ngay cả đến lão giả tóc xám Tạo Khí Cảnh, sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng, kinh nghi bất định nhìn về nơi xa trong Viễn Cổ Phế Giản.

- Tam Trưởng lão, con Viễn Cổ Long Viên đó làm sao vậy? Đột nhiên lại nóng nảy như vậy?

Một tên Hộ pháp của Cổ Kiếm Môn thấp giọng nói.

Nghe vậy, lão giả tóc xám đó cũng lắc đầu. Đối với việc này hắn cũng cảm thấy nghi hoặc. Sự đáng sợ của con Viễn Cổ Long Viên này, người của cả quận Đại Hoang đều hay biết. Ai cả gan giám chọc giận con vật hung hãn này chứ?

- Bỏ đi, lần này cứ kết thúc ở đây đi, chúng ta trở về Cổ Kiếm Môn trước.

Lão giả tóc xám khẽ trầm ngâm, liền phất phất tay, quay người tiến về phía sơn môn của Cổ Kiếm Môn. Ở phía sau hắn, đám đông đệ tử của Cổ Kiếm Môn cũng vội vàng bước theo.

Trên đỉnh núi, Lâm Động nhìn đám đệ tử bắt đầu rời khỏi của Cổ Kiếm Môn, nụ cười trên gương mặt càng rõ rệt hơn, kiếm mang dưới chân chuyển động, sau đó từ xa xa đi theo chúng.

Sơn môn của Cổ Kiếm Môn vốn cách Viễn Cổ Phế Giản không xa, chỉ khoảng chừng nửa canh giờ lộ trình mà thôi. Cho nên, không bao lâu sau Lâm Động liền nhìn thấy môn phái to lớn xây dựng trên sườn núi ở nơi xa xa.

Tổng bộ của Cổ Kiếm Môn, có vẻ rất rộng lớn, một thanh kiếm khổng lồ lớn khoảng chừng mười trượng đứng sừng sững trong đó, tỏa ra tia sáng sắc bén. Xung quanh nó, từng mảng vật kiến trúc liên kết lại, đông đúc những đệ tử của Cổ Kiếm Môn đều đi xuyên qua đó.

- Đây chính là thế lực của tôn phái sao, quả nhiên rất mạnh!

Nhìn cảnh tượng phồn vinh đó, ánh mắt Lâm Động cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một tông phái thật sự. Hiển nhiên, nơi đây so với cái gì Huyết Lang Bang ở Viêm Thành, quả thực chính là cách một trời một vực.

Lâm Động hạ xuống ngay trên một đỉnh núi nơi xa của Cổ Kiếm Môn, sau đó ngồi xếp bằng tịnh tọa. Cứ như vậy một lúc lâu sau, hắn mới mở mắt ra, nụ cười

trên khóe miệng dần dần mở rộng.

- Thời gian đã đến!

Lâm Động khẽ thì thầm, sau đó ánh mắt di chuyển sang hướng vị trí của Viễn Cổ Phế Giản. Phong ấn mà tiểu điêu dùng che giấu dấu ấn đã hoàn toàn biến mất. Thiết nghĩ, ba động đặc biệt ấy, cũng có lẽ đã bị Viễn Cổ Long Viên phát giác được. Mà tiếp theo đó, chính là lúc để xem kịch hay rồi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 235

Cổ Kiếm Đấu Long Viên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Cổ Kiếm Môn, một đại sảnh rộng lớn, có ba người ngồi trong đó. Một trong số đó chính là Tam Trưởng lão, lão giả đã đoạt mất viên Vạn Thú Quả trong tay Lâm Động.

- Sư đệ, nghe nói con Viễn Cổ Long Viên trong Viễn Cổ Phế Giản hôm nay có động tĩnh?

Người đứng đầu trong đại sảnh, một vị lão giả tóc bạc bưng ly trà, ung dung nhấp một ngụm, sau đó nhìn về phía lão giả tóc xám nói.

- Ân, không biết con súc sinh đó phát điên gì nữa, khiến cho chúng ta cũng chỉ có thể về sớm hơn dự định.

Lão giả tóc xám gật gật đầu, trên khuôn mặt tối đen của lão, vẫn còn tàn dư của những nụ cười, thiết nghĩ chắc là vì vụ thu hoạch này mà hưng phấn.

- Ha ha, Lão Tam, rất hiếm thấy dáng vẻ này của ngươi, xem ra hôm nay thu hoạch không ít đó?

Nụ cười trên gương mặt hắn ta hiển nhiên gây nên sự chú ý của hai người trong đại sảnh. Một lão giả tóc đỏ khác, thanh âm không khỏi hùng hồn cười nói.

- Ân, đúng là có chút thu hoạch!

Lão giả tóc xám cười cười, sau đó bàn tay vừa trở, Vạn Thú Quả liền xuất hiện trong tay lão ta. Nguồn sức mạnh ba động hùng hồn phát tán ra, lập tức gây nên sự chú ý của hai người còn lại.

- Đây là?

Đối với Vạn Thú Quả, hiển nhiên hai lão ở đây cũng không quen thuộc cho lắm, chợt chân mày khẽ chau lại nói.

- Ta cũng không rõ lắm về lai lịch của đồ vật này. Có điều ta lại có thể cảm nhận được, nếu có thể luyện hóa nó, nói không chừng có thể khiến ta bước vào Tạo Khí Cảnh đại thành giống như Chưởng môn sư huynh.

Lão giả tóc xám cười tủm tỉm nói.

Nghe vậy, lão giả tóc đỏ cũng không khỏi lộ ra ý hâm mộ.

- Ha ha, sư đệ quả thực là có cơ duyên!

Lão giả tóc bạc cười mỉm, sau đó lời nói của lão ta vẫn chưa dứt, ánh mắt đột nhiên ngưng lại. Lão ta cảm thấy, gần như cả đại sảnh đều xảy ra một đợt rung chuyển nhàn nhạt.

- Việc là thế nào?

Hai người vị lão giả tóc xám cũng phát giác ra được, chợt chân mày khẽ chau lại.

Lão giả tóc bạc nhíu chặt chân mày. Chợt hắn như cảm giác được điều gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Thân hình khẽ động, liền xông ra ngoài đại sảnh, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía bầu trời phía Tây của Cổ Kiếm Môn, loại ba động khiến đến cả núi cao còn phải rung chuyển, đang tiến lại từ đó.

- Đó là cái gì?

Hai người vị lão giả tóc xám, cũng theo đến, ánh mắt kinh ngạc nhìn bầu trời phía Tây, nói.

- Dường như đang nhắm đến Cổ Kiếm Môn ta!

Sắc mặt lão giả tóc bạc khẽ trầm xuống, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Nhất thời trong cánh cửa của Cổ Kiếm Môn, từng đạo thân ảnh ùa ra giống như đàn châu chấu, cuối cùng xuất hiện trong sân tập luyện trước mặt lão giả tóc bạc.

- Tất cả mọi người nghe lệnh, bước vào trạng thái phòng bị. Bất luận là kẻ khả nghi nào, một khi bước vào Cổ Kiếm Môn, giết không tha!

Ánh mắt của lão giả tóc bạc sắc bén kinh người, thanh âm lạnh lùng, dưới sự bao vây của nguyên lực hùng hồn, vang lên bên tai của tất cả các đệ tử Cổ Kiếm Môn.

- Vâng, Chưởng môn!

Nghe thấy tiếng quát của lão giả tóc bạc, chợt tất cả các đệ tử của Cổ Kiếm Môn, đều đồng loạt quát lên.

Sau khi căn dặn xong, thân hình của lão giả tóc bạc cũng chầm chậm bay lên, bên cạnh hắn, hai vị lão giả tóc xám, tóc đỏ cũng bay lên theo, sắc mặt ngưng trọng nhìn chân trời phía Tây.

o0o - Rốt cuộc đến rồi sao?

Trên một đỉnh núi cách Cổ Kiếm Môn không xa, Lâm Động ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía chân trời phía Tây. Ở đó, một luồng khí tức hung bạo quen thuộc đã lan tràn ra. Hiển nhiên, sự việc đang diễn ra đúng như hắn dự liệu, con Viễn Cổ Long Viên đó vẫn phát hiện ra ba động của Vạn Thú Quả, từ đó truy sát theo.

- Trò vui bắt đầu!

Ánh mắt Lâm Động nhìn về phía xa, nhìn bóng dáng càng lúc càng trở nên khổng lồ trong tầm mắt, nụ cười trên khóe miệng cũng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Oanh long long!

Mặt đất trong lúc này đột nhiên rung chuyển, tất cả các đệ tử của Cổ Kiếm Môn, đều mang theo sự kinh hãi hướng tầm mắt về hướng Tây. Sau đó, trên gương mặt bọn chúng liền nhanh chóng trở nên trắng bệch. Vì bọn chúng đã nhìn thấy một con vật to lớn gần mười trượng đang bước những bước kinh thiên, mang theo luồng khí tức hung bạo mà đến. Từ trong đôi mắt thú đỏ tươi của nó, bọn chúng có thể biết rằng, nó không phải đến để du ngoạn.

- Viễn Cổ Long Viên!

Tiếng kêu thê lương, chói tai vang lên trước cửa của Cổ Kiếm Môn. Thời khắc này, tất cả các đệ tử của Cổ Kiếm Môn đều có cảm giác đại nạn lâm đầu.

- Viễn Cổ Long Viên!

Giữa không trung, Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn cùng với hai người lão giả tóc xám, tóc đỏ, sắc mặt cũng kinh hãi nhìn con cự viên bước những bước chân rung chuyển cả núi rừng đang tới. Cho dù là thực lực của bọn họ hơn người, nhưng lúc này đây cũng đang bắt đầu run sợ.

- Tên súc sinh này, tại sao lại đến Cổ Kiếm Môn ta?

Vị lão giả tóc xám đó thanh âm có chút sắc nhọn nói. Giữa Cổ Kiếm Môn bọn chúng và Viễn Cổ Long Viên, vẫn luôn nước giếng không phạm nước sông. Thậm chí có lúc truy giết Yêu thú, đều không dám bước chân vào khu vực Viễn Cổ Long Viên, hôm nay tên súc sinh này tại sao lại nhằm vào Cổ Kiếm Môn ta chứ?

- Tất cả đệ tử của Cổ Kiếm Môn nghe lệnh, phàm là người trên Nguyên Đan Cảnh, lập tức lập thành Cổ Kiếm Đại Trận, chiếm cứ trận vị!

Sắc mặt của Chưởng môn Cổ Kiếm Môn cũng vô cùng âm trầm. Lúc này, hắn đã không còn thời gian để suy nghĩ tại sao con súc sinh này lại tìm đến đây. Ciệc cấp bách trước mắt, chính là mau chóng ngăn cản con súc sinh này, nếu

không cứ để nó tùy tiện phá hoại, sơn môn của Cổ Kiếm Mông lập tức sẽ bị nó phá cho đổ nát.

- Vâng!

Làm Chưởng môn của một phái, vị lão giả tóc bạc này lại vô cùng có uy tín, do đó cho dù trong thời khắc này, vẫn có rất nhiều đệ tử ứng lời. Sau đó lập tức tiến vào nơi sơn môn ước chừng khoảng gần mười trượng cách xung quanh thạch kiếm, mỗi người tìm một vị trí, ngồi xếp bằng xuống.

- Hai vị sư đệ, ba người chúng ta hợp lực chủ trì đại trận. Con súc sinh này là thực lực Tạo Hóa Cảnh, cần phải dựa vào sức của đại trận mới có thể địch lại nó!

Nhìn thấy mọi người vào vị trí, lão giả tóc bạc đó quát lớn tiếng một lần nữa.

- Vâng!

Nghe vậy, hai người lão giả tóc xám tóc đỏ đó, cũng vội vàng hô ứng. Bọn chúng đều rõ ràng chỉ có liên thủ cộng thêm sức mạnh của trận pháp mới có thể chống lại Viễn Cổ Long Viên.

Ba người thân hình di chuyển, trực tiếp xuất hiện xung quanh thạch kiếm to lớn, sau đó khi cả ba người cũng ngồi xếp bằng xuống, từng luồng nguyên lực hùng hồn nhanh chóng chuyển động, không ngừng trút vào trong thạch kiếm.

Ngay lúc ba người họ trút nguyên lực vào thạch kiếm, các đệ tử và Chấp sự, Hộ pháp của Cổ Kiếm Môn cũng đã bắt đầu khơi ra nguyên lực trong cơ thể. Nguyên lực hùng hồn chuyển động, giống như một con sông chảy quanh thạch kiếm, quả thực động lòng người.

Rầm rầm!

Ngay khi toàn bộ Cổ Kiếm Môn được phòng ngự, con Viễn Cổ Long Viên đó cũng mang theo khí tức hung bạo, tiếp cận sơn môn của Cổ Kiếm Môn, ngửa mặt rống lên một tiếng, sau đó dưới ánh mắt chấn kinh của không ít người, nhấc

lên một ngọn núi nhỏ, hung hăng ném về phía Cổ Kiếm Môn.

Ngọn núi nhỏ gào thét mà đến, bóng đen khổng lồ khiến cho rất nhiều đệ tử Cổ Kiếm Môn sắc mặt trắng bệch, gót chân đều rung lên lập cập.

Nhìn ngọn núi nhỏ đang đè tới, sắc mặt Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn cũng trở nên phát lạnh. Đột nhiên một ngón tay điểm ra, thạch kiếm lớn gần khoảng mười trượng đột nhiên rung lên, kiếm mang vô cùng sắc bén hội tụ trên thân kiếm, cuối cùng bắn ra, hung hăng va chạm với ngọn núi nhỏ đó.

Bang!

Tiếng nổ kinh thiên vang lên trên bầu trời, ngọn núi nhỏ đó trực tiếp bị văng ra thành vô số viên đá vụn, sau đó rầm rầm rớt xuống, giống như một trận mưa đá.

- Cổ Kiếm Môn này không hổ là thế lực mạnh nhất trong khu vực này.

Nhìn thấy Cổ Kiếm Môn phát ra sự công kích lợi hại đến như vậy, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc. Có điều nụ cười trên khuôn mặt càng lúc càng rõ, trò vui này, đều phải cả đôi bên đều mạnh, như vậy mới như ý nguyện của hắn ta.

- Hống!

Ngọn núi nhỏ bị hủy, con Viễn Cổ Long Viên đó cũng ngửa cổ phát một tiếng gào thét giận dữ. Bàn tay khổng lồ nắm chặt lại thành quyền, sau đó một quyền oanh ra. Nhất thời, một luồng sức mạnh màu đen chuyển động, mang theo ba động vô cùng tàn bạo hung hăng oanh về phía Cổ Kiếm Môn.

- Nghiệt súc!

Nhìn thấy Viễn Cổ Long Viên hết lần này đến lần khác công kích, Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn cũng đột nhiên giận dữ, ấn quyết trong tay biến đổi, lại đột nhiên bay lên, rạch nát không trung, hung hăng va chạm với nguồn sức mạnh màu đen đó!

Oanh!

Sức mạnh ba động đáng sợ bộc phát ra, trực tiếp làm cho những cây đại thụ to lớn gần trăm trượng đều gãy đôi ra. Thậm chí ngay đến Lâm Động cách một khoảng xa, cũng đều cảm nhận được sự xung kích ghê gớm đó.

- Cổ Kiếm Đại Trận, Trảm Thiên Địa!

Sắc mặt Chưởng môn Cổ Kiếm Môn âm trầm, tiếng thét xé không vang lên. Một dòng suối nguyên lực từ luồng nguyên lực hùng hồn hội tụ mà thành, chợt gào thét mà ra, gần như trút vào thạch kiếm to lớn trên không trung.

Ông!

Cùng với luồng nguyên lực khổng lồ rót vào, trên thạch kiếm vốn dĩ đen tối, lại phát ra những luồng sáng mãnh liệt. Những luồng sáng này dường như là do vô số kiếm mang hội tụ thành, sắc bén đến mực đáng sợ, dường như người ta nhìn vào, ngay đến mắt cũng bị đâm cho bị thương.

Hưu!

Quang mang bạo dũng, thạch kiếm dội ngược ra, mang theo sự sắc bén kinh thiên động địa, hung hăng chém xuống Viễn Cổ Long Viên. Luồng kiếm cương sắc bén đó vẫn chưa rớt xuống, trên mặt đất đã xuất hiện một vệt kiếm sâu lớn khoảng mười trượng.

- Rống!

Đối mặt với sự công kích gần như tập hợp ngựng tụ hết toàn bộ sức mạnh của tất cả đệ tử Cổ Kiếm Môn, cho dù con Viễn Cổ Long Viên này là Yêu thú Tạo Hóa Cảnh, cũng không dám xem thường. Chợt hắc quang tuôn ra từ trong cơ thể như nước thủy triều, lại hình thành một vật giống như quang giáp màu đen ở trên đầu nó.

Đang!

Thạch kiếm hung hăng chém lên trên quang giáp, tiếng động thanh thúy, rung chuyển cả trời đất, giống như đang tạo nên một con gió lốc trên mặt đất, thổi quét mà ra.

Đang đang!

Thân làm bá chủ trong Viễn Cổ Phế Giản, Viễn Cổ Long Viên ắt sẽ không bị thiệt thế. Mà sau khi đỡ lấy chiêu công kích này của Cổ Kiếm Môn, cơ thể của nó lại một lần nữa bành trướng lên, sau đó huy động một quyền khổng lồ, từng quyền từng quyền trực tiếp va chạm cùng với thạch kiếm. Nhất thời, cả trời đất đều như không ngừng bộc phát ra cơn lốc nguyên lực kinh thiên động địa.

Ánh mắt Lâm Động mang theo sự kinh ngạc nhìn cảnh tượng giao thủ kinh thiên động địa này, khá lâu sau hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đây chính là thực lực của Tạo Hóa Cảnh, thanh thế như vậy so với Tạo Hình Cảnh không biết mạnh gấp bao nhiêu lần.

Không biết rốt cuộc là sức mạnh toàn tông của Cổ Kiếm Môn mạnh nhất, hay là Viễn Cổ Long Viên mạnh hơn.

Nhìn cảnh tượng giao phong như vậy, nhãn đồng của Lâm Động cũng hiện lên vẻ hưng phấn. Chợt hắn đột nhiên quay người, nhìn ra xung quanh. Trong mơ hồ, có thể nhìn thấy không ít bóng người đang nhanh chóng chạy tới bên này. Hiển nhiên, động tĩnh bên này quả thực quá lớn, khiến cho đông đảo những cao thủ xung quanh Phế Giản đều bị dẫn dụ đến đây.

- Hắc hắc, càng lúc càng thú vị rồi!

Nhìn thấy cảnh tượng này, nụ cười nơi khóe miệng của Lâm Động càng lúc càng rõ rệt.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 236

Đại Chiến Kinh Thiên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Nguyên lực ba động cuồng bạo điên cuồng thổi quét ra, bão cát loạn thạch… Cảnh tượng như vậy quả nhiên làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Động tĩnh kinh hoàng như thế, nếu không muốn người ta chú ý, hiển nhiên không có khả năng. Cho nên, sau khi bắt đầu đánh không bao lâu, liền có thêm vô số người đến từ khắp nơi. Nhưng mà, khi bọn hắn nhìn thấy nắm tay huơ huơ to lớn kia, đầu cự viên khổng lồ đang vươn người liều mạng công kích Cổ Kiếm Môn, vô số thanh âm hút một hơi lãnh khí cơ hồ không hề hẹn đồng thời vang lên khắp nơi.

- Viễn Cổ Long Viên!

Vô số thanh âm sợ hãi cùng với kinh ngạc thay nhau vang lên. Khi mỗi một ánh mắt ngưng tụ ở trên thân thể Viễn Cổ Long Viên khổng lồ kia, thân thể mọi người đều lập tức dại cả đi. Hiển nhiên bọn chúng không thể tưởng tượng nổi, vị bá chủ bên trong Phế Giản này lại lao ra khỏi Phế Giản, vả lại trực tiếp công kích đến sơn môn của Cổ Kiếm Môn.

- Mấy tên Cổ Kiếm Môn rốt cuộc đã làm cái gì? Lại dẫn dụ Viễn Cổ Long Viên tới đây chứ?

- Mấy tên này xưa nay kiêu ngạo, hắc hắc, lần này e rằng trêu chọc đến Viễn Cổ Long Viên rồi, thật sự là báo ứng!

Vô số tiếng lẩm bẩm khe khẽ nhanh chóng truyền ra, Cổ Kiếm Môn tuy nói vẫn là tông phái thực lực hàng đầu bên trong khu vực này, nhưng bọn chúng lại

luôn luôn ỷ thế hiếp người, tự cao tự đại. Hành động lâu ngày, tự nhiên cũng sẽ gây ra không ít thù oán với các thế lực khác. Mấy cái thù oán này, ngày xưa bởi vì thực lực cường hãn của Cổ Kiếm Môn, có lẽ không người nào dám nói cái gì. Nhưng trước mắt vừa thấy Cổ Kiếm Môn lâm vào hiểm cảnh, tự nhiên là có không ít người vui mừng.

Lâm Động đứng ở trên ngọn núi, ánh mắt nhìn chung quanh, phát hiện những người bị động tĩnh dẫn dụ tới bên này thật ra cũng không ít, nhưng cũng không người nào có dấu hiệu sẽ tiến lên tương trợ, lập tức cũng cười lạnh một tiếng. Xem ra Cổ Kiếm Môn này cũng không được lòng người cho lắm.

- Đánh đi, đánh càng hăng càng tốt!

Tầm mắt Lâm Động chuyển hướng về chỗ chiến trường kia, lẩm bẩm nói.

Oanh!

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Viễn Cổ Long Viên lại nặng nề như núi nhạc, một quyền hung hăng oanh lên trên thanh thạch kiếm. Lực lượng oanh kích xuống của hắn, trực tiếp đem không khí áp súc ra một luồng pháo không khí lớn cỡ vài chục trượng, ngược lại hung hăng dừng lại ở bên trong sơn môn Cổ Kiếm Môn. Vừa va chạm với nhau, toàn bộ ngọn núi nhất thời run rẩy, phần đông các tòa kiến trúc trực tiếp bị nổ tung lên.

- Nghiệt súc, ngươi dám!

Nhìn thấy một màn này, Chưởng môn Cổ Kiếm Môn nhất thời rống giận lên một tiếng, thủ ấn lại một lần nữa biến ảo, thạch kiếm chuyển động cự đại, đem theo kiếm quang sắc bén xé rách thiên địa, chém thẳng về phía Viễn Cổ Long Viên một trảm.

Một trảm khủng bố này, cũng không có chiêu số vũ kỹ gì đáng kể, chỉ là mang theo một luồng nguyên lực cực kỳ cường hãn. Dưới sự công kích cường hãn, bất kỳ chiêu thức tinh diệu nào phảng phất đều trở nên không còn có ý

nghĩa nữa.

Đang đang!

Thạch kiếm nhất thời phát ra thanh âm chói tai, thạch kiếm tụ tập uy lực nhất tông Cổ Kiếm Môn uy lực hiển nhiên vô cùng cường hãn, từ trên cao lập tức đánh xuống, không ngờ lajic có thể đem Viễn Cổ Long Viên đánh cho lui ra phía sau đến mấy bước.

- Chưởng môn sư huynh, có không ít đệ tử sắp tiêu hao hết nguyên lực!

Nhưng mà, công kích cường hãn như thế đối với nhu cầu nguyên lực cũng cần một số lượng cực kỳ khủng bố. Bởi vậy, sau khi chém xong một trảm kia, vị Trưởng lão tóc xám kia vội vàng hô lớn.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Chưởng môn Cổ Kiếm Môn hơi trầm xuống, áo bào khẽ vung lên, ít nhất hơn hai vạn mai Thuần Nguyên Đan từ trong túi Càn Khôn ông ta bay vút ra, sau đó xoay quanh ở trên đỉnh đầu đám đệ tử.

- Nhanh chóng luyện hóa!

Nghe được tiếng quát của ông ta, mọi người cũng vội vàng phản ứng lại. Ngay sau đó lập tức hút lấy một mai Thuần Nguyên Đan gần mình nhất, hấp thu vào trong cơ thể, luyện hóa thành nguyên lực bổ sung lại.

Vào thời điểm này, tiến hành so đấu, cũng là một loại so đấu về nội tình, một loại so đấu về nội tình tích lũy Thuần Nguyên Đan a!

Theo sự huy động của mấy vạn Thuần Nguyên Đan, trạng thái mấy đệ tử Cổ Kiếm Môn cũng tốt hơn được một chút, lập tức lại một lần nữa ngưng tụ ra một dòng suối nguyên lực ngọc quang cuồn cuộn.

- Không thể kéo dài với con súc sinh này được!

Chưởng môn Cổ Kiếm Môn một mặt điều khiển thạch kiếm không ngừng

chống đỡ với sự tiến công của Viễn Cổ Long Viên, một mặt quát lớn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đối với sự tiêu hao Thuần Nguyên Đan thật sự là quá lớn. Tuy rằng Cổ Kiếm Môn bọn họ có một ít nội tình, nhưng cũng không thể lãng phí một cách vô ích như thế này.

- Hai vị sư đệ, để ta ra tay!

Nghe được tiếng quát chói tai của Chưởng môn Cổ Kiếm Môn này, hai lão Trưởng lão tóc xám, tóc đỏ trong lòng cũng chợt rùng mình một cái. Hai người liếc mắt nhìn về phía Viễn Cổ Long Viên đang càng đánh càng mạnh mẽ kia, cũng gật đầu thật mạnh.

- Tất cả đệ tử Cổ Kiếm Môn, tập hợp nguyên lực bọn ngươi! Cùng nghênh địch!

Thân hình ba người chậm rãi đứng lên, một tiếng quát lớn từ bên trong sơn môn truyền ra. Mà thời điểm này, lực ngưng tụ cường hãn của một đại tông môn cũng được thể hiện một cách rõ ràng. Không ít các đệ tử lúc trước chạy ra trễ, còn đứng kinh hoảng ở một bên, lúc này đều vội vàng phóng đến vị trí trận pháp, sau đó điều động toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, quán nhập vào dòng suối nguyên lực đang huyền phù ở giữa không trung kia.

Ào ào!

Theo việc quán chú một lượng lớn nguyên lực như thế, thể tích dòng suối nguyên lực lập tức bành trướng lên, trong chốc lát, thậm chí còn có tiếng nước chảy ào ạt từ giữa dòng suối kia truyền ra.

Nhìn dòng suối nguyên lực đang dần dần lớn mạnh kia, bàn tay Chưởng môn Cổ Kiếm Môn lại một lần nữa rung lên. Mấy vạn mai Thuần Nguyên Đan lại bay ra, cơ hồ tất cả đệ tử Cổ Kiếm Môn mỗi người đều được phân cho một mai. Sau đó, ngay khi bọn họ luyện hóa xong lại một lần nữa quán chú ra không ít nguyên lực.

Ầm ầm!

Trong vô số ánh mắt khiếp sợ của những người quan chiến, một dòng suối nguyên lực cự đại từ nguyên lực ngưng tụ mà thành chậm rãi mọc lên ngay giữa sơn môn Cổ Kiếm Môn. Nguyên lực trong thiên địa tại thời khắc này cũng ba động cực kỳ kịch liệt.

- Đi!

Ba người Chưởng môn Cổ Kiếm Môn hét lên một tiếng, sau đó kiệt lực khống chế dòng suối nguyên lực cự đại kia giao hòa cùng với thanh thạch kiếm phiêu phù trên bầu trời.

Nguyên lực mênh mông ngưng tụ trên thạch kiếm, tới cuối cùng, ngọc quang sáng bóng chậm rãi từ trên thân thạch kiếm lan tràn ra. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, một thanh thạch kiếm khổng lồ vốn dĩ có màu xám, đã bắt đầu trở nên huyễn lệ, trong sáng như ngọc, mà bên dưới vẻ xinh đẹp huyễn lệ kia, cũng cất dấu một quang mang cực kỳ sắc bén.

Kiếm quang hoa mỹ, giống như vạn đạo quang mang khổng lồ từ trên thanh cự kiếm trong sáng kia bắn ra. Mỗi một đạo kiếm quang, mơ hồ cũng đủ dễ dàng đánh chết một gã Nguyên đan Đại viên mãn cường giả. Lực lượng khủng bố như vậy, khiến cho những người quan chiến xung quanh không ít người biến sắc hoảng sợ. Cổ Kiếm Môn này có thể sừng sững mấy mươi năm gần Viễn Cổ Phế Giản này, quả nhiên là có chỗ độc đáo của nó.

- Cổ Kiếm Đại Trận, Cổ Kiếm Quy Tông!

Trên sơn môn, một tiếng quát chói tai đột nhiên từ trong miệng ba người Chưởng môn Cổ Kiếm Môn truyền ra. Theo thủ ấn biến ảo, cự kiếm kia phát ra quang mang chói mắt, nhất thời gào thét, nhanh như tia chớp lướt tới chỗ Viễn Cổ Long Viên. Những chỗ mà nó đi qua, trên mặt đất trực tiếp hiện ra một cái khe rãnh khổng lồ sâu gần trăm trượng. Thiên địa nhất thời chấn động!

Đối với công kích cường hãn nhất của Cổ Kiếm Môn này, cho dù là cường hãn như Viễn Cổ Long Viên, trong cặp mắt đỏ sậm cự đại kia cũng phải hiện lên vẻ cảnh giác. Hai nắm đấm của nó chợt mạnh mẽ oanh kích lên bộ ngực đồ sộ của chính mình, phát ra tiếng động ầm ầm điếc tai nhức óc. Từ giữa trán của nó, long giác màu đen kia không ngờ lúc này cũng tản mát ra một luồng hắc quang kỳ lạ.

Vù!

Thanh cự kiếm mang theo vạn đạo kiếm quang, dùng tốc độ nhanh như sấm giật phóng tới. Không ít người cũng chỉ có thể nhìn thấy một đạo quang mang khủng bố hiện lên trong mắt mình.

Chỉ trong chớp mắt, thanh cự kiếm đã bay đến trước mặt Viễn Cổ Long Viên.

- Rống!

Một tiếng rít gào thô bạo, điên cuồng phát ra từ trong miệng Viễn Cổ Long Viên. Ngay sau đó, hắc quang trên long giác của nó cũng nhanh chóng ngưng tụ. Cuối cùng, một đạo hắc quang đường kính khổng lồ hơn mười trượng, ‘phanh’ một tiếng từ trên long giác phun ra, cùng với thanh cự kiếm sáng ngời trên đỉnh đầu hung hăng va chạm với nhau!

Oanh!

Một tiếng nổ khủng bố không cách nào có thể hình dung vang lên. Hai lỗ tai của vô số người xung quanh, phảng phất ngay lúc này đều không thể nghe thấy được gì nữa. Đại địa run rẩy mãnh liệt, từng cái khe nứt cự đại từ trên mặt đất nhanh chóng lan tràn ra.

- Nghiệt súc, phá!

Gân xanh trên khuôn mặt ba người Chưởng môn Cổ Kiếm Môn nổi lên cuồn cuộn. Ba người chợt hét to lên một tiếng. Quang mang đột nhiên bạo dũng, thanh

cự kiếm cơ hồ hội tụ lực lượng toàn tông Cổ Kiếm Môn nhất thời phóng ra một cỗ kiếm mang cự đại, hung hăng chém thẳng xuống thân thể của Viễn Cổ Long Viên.

Đang!

Vô số tia lửa chói mắt bạo phát ra. Đối mặt với công kích cường hãn này, thân thể Viễn Cổ Long Viên không ngờ lại bị ép tới mức uốn cong xuống. Một vết thương dữ tợn nhất thời xuất hiện ở phía trên bả vai nó.

- Rống!

Thân thể chợt truyền đến cảm giác đau nhức, cũng đã hoàn toàn dẫn phát sự thô bạo của Viễn Cổ Long Viên. Trong cặp mắt khổng lồ, từng tia huyết quang bắt đầu điên cuồng khởi động. Sau đó nó vươn chưởng trảo cự đại, trực tiếp chụp thẳng lấy thanh cự kiếm ở trước mặt, sau đó nắm tay điên cuồng ném thẳng xuống mặt đất.

Bang bang phanh!

Trên mặt đất, một vết rách khổng lồ lớn hơn mười trượng trực tiếp bị oanh kích ra. Thanh cự kiếm liền nằm im ở trong đó. Những đạo quang mang sáng rọi phía trên thanh thạch kiếm cũng đã bị mạnh mẽ oanh cho tiêu tán.

- Phốc xuy!

Thanh thạch kiếm bị ném đi, ba người Chưởng môn Cổ Kiếm Môn kia nháy mắt phun ra một ngụm máu tươi. Không chỉ có ba người bọn họ, ngay cả phần đông đám đệ tử, sắc mặt đều trở nên tái nhợt.

Rầm rầm!

Sau khi đem thanh thạch kiếm điên cuồng oanh kích một trận, Viễn Cổ Long Viên kia lại một lần nữa quay đầu, hướng về phía sơn môn Cổ Kiếm Môn bước từng bước cự đại tới. Tiếng gầm gừ nổi giận giống như sấm chớp không ngừng

truyền ra.

- Nghiệt súc này sao cứ nhắm vào Cổ Kiếm Môn chúng ta không buông tha?

Nhìn Viễn Cổ Long Viên đánh mãi không chết, sắc mặt Chưởng môn Cổ Kiếm Môn cũng có chút tái nhợt, cả giận nói.

- Chúng ta tựa hồ có cái gì đó thu hút nó!

Vị Trưởng lão tóc đỏ trầm ngâm một chút, đột nhiên nói.

Nghe vậy, Chưởng môn Cổ Kiếm Môn sửng sốt, chợt đột nhiên xoay qua, ánh mắt nhìn về phía Trưởng lão tóc xám ngồi một bên, lạnh lùng nói:

- Huyết Quả đó của ngươi, rốt cuộc là từ đâu mà có?

- Cái này không liên quan tới Viễn Cổ Long Viên. Huyết Quả này là ta đoạt được từ trong tay một tên tiểu tử.

Nghe vậy, sắc mặt Trưởng lão tóc xám nhất thời tái nhợt một chút, vội vàng nói.

- Tiểu tử kia từ đâu mà có được?

Trưởng lão tóc đỏ cũng trầm giọng quát.

- Ta… ta không biết!

Trưởng lão tóc xám phẫn nộ nói.

- Đưa nó cho ta!

Khóe mắt Chưởng môn Cổ Kiếm Môn run rẩy một chút, sau đó vươn tay ra. Trưởng lão tóc xám chỉ có thể bất đắc dĩ lấy ra, đưa cho ông ta.

Nắm Vạn Thú Quả trong tay, sắc mặt của Chưởng môn Cổ Kiếm Môn cũng

càng ngày càng khó coi hơn.

- Ngươi cái tên ngu xuẩn! Trên mặt thứ này rõ ràng có dấu ấn của Viễn Cổ Long Viên bố trí. Nó chính là bởi vì thứ này mà tới, ngươi lại dám đem nó mang về tông môn?

Nhìn thấy sắc mặt Chưởng môn có vẻ nổi giận dữ tợn, Trưởng lão tóc xám cũng run rẩy cả người. Lão ta cũng không nghĩ tới tai kiếp lần này dĩ nhiên là do hắn gây ra.

- Làm sao bây giờ?

Trưởng lão tóc đỏ nói.

- Trả lại thứ này cho nghiệt súc, bằng không nó tuyệt đối không bỏ qua!

Chưởng môn Cổ Kiếm Môn không chút do dự nói. Đây là biện pháp giải quyết duy nhất, bằng không hôm nay Cổ Kiếm Môn bọn họ sẽ bị súc sinh này làm cho nguyên khí đại thương.

Lời nói vừa dứt, ông ta cũng không chần chừ. Cánh tay rung lên, Vạn Thú Quả trong tay đã hóa thành một đạo hồng mang hướng Viễn Cổ Long Viên bay tới. Đồng thời, ông ta lại một lần nữa thao tác thạch kiếm kia bay trở về, huyền phù ở phía trên sơn môn, bày ra tư thế chuẩn bị liều mạng.

Vạn Thú Quả biến thành một tia hồng mang, trực tiếp bị Viễn Cổ Long Viên một ngụm nuốt vào trong cơ thể. Cặp mắt đỏ sậm của nó lúc này mới thoáng phai nhạt lại một chút. Nhưng nó tựa hồ vẫn không định cứ như vậy mà thối lui.

Nhưng mà, sau khi nó liếc nhìn chung quanh sơn môn Cổ Kiếm Môn một chút, lại nhìn thấy thạch kiếm cự đại kia vẫn còn nhắm ngay nó, tựa hồ cũng hiểu được đối thủ trước mắt này khó có thể chống đối. Cuối cùng lúc này mới phát ra một tiếng gầm gừ không cam lòng, mang theo thương thế trên thân thể, nện từng bước chấn động đại địa, quay trở về Viễn Cổ Phế Giản.

Nhìn Viễn Cổ Long Viên kia rốt cục cũng rút đi, tất cả đệ tử Cổ Kiếm Môn đều giống như thả lỏng gánh nặng ngàn cân trên người xuống vậy.

o0o - Ha hả, trò hay đã xong rồi sao?

Cách đó trên ngọn núi không xa, Lâm Động khẽ vươn người một cái, liếc mắt nhìn đống hỗn độn trước sơn môn Cổ Kiếm Môn, lúc này mới hắc hắc cười, dẫm lên kiếm quang đuổi theo thân thể cự đại của Viễn Cổ Long Viên xa xa.

Kế tiếp, có lẽ là lúc hắn thu tinh huyết Viễn Cổ Long Viên.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 237

Thu Được Tinh Huyết.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Nhìn Viễn Cổ Long Viên đang nện từng bước chấn động dần dần đi xa, trong Cổ Kiếm Môn không ít người đều mỏi mệt vô lực ngã xuống, há miệng thở gấp. Cái hình dáng đó có thể nói là khắc ghi tận đáy lòng cho đến hết quãng đời còn lại của bọn họ.

Sắc mặt Chưởng môn Cổ Kiếm Môn âm trầm, thao tác thanh thạch kiếm cự đại lại một lần nữa quay trở về chỗ ban đầu của nó. Nhìn sơn môn đã biến thành một đống hỗn độn, khóe mắt ông ta không ngừng run rẩy, lửa giận bắt đầu bốc lên.

Ông ta hiểu được, vừa rồi nếu như không hợp lực toàn bộ tông môn, Cổ Kiếm Môn bọn họ tất nhiên sẽ bị Viễn Cổ Long Viên hủy diệt hoàn toàn. Tạo Hóa Cảnh cùng Tạo Khí Cảnh, tuy rằng chỉ có kém một chữ, nhưng chênh lệch trong đó cũng khác biệt như một trời một vực. Huống chi, sức chiến đấu của Viễn Cổ Long Viên này lại càng làm cho người ta phải sợ hãi.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Chưởng môn Cổ Kiếm Môn, Trưởng lão tóc xám lúc này cũng không dám nói nửa lời. Tai kiếp lần này do hắn gây ra, thiếu chút nữa đã hủy diệt luôn Cổ Kiếm Môn.

- Đều là do cái tên tiểu tử khốn kiếp đó!

Ngoài mặt thể hiện vẻ cười khổ, nhưng mà trong lòng Trưởng lão tóc xám lại cắn răng nghiến lợi nói. Chẳng qua, cho đến bây giờ hắn cũng không ngờ rằng đây lại là mưu kế của Lâm Động. Dù sao, nói ra thật sự có chút không dám tin. Một thiếu niên chưa quá hai mươi tuổi nhưng lại có tâm cơ như vậy, khiến cho

cả Cổ Kiếm Môn bọn chúng trở thành tay đấm miễn phí trong tay hắn.

- Thu thập lại sơn môn, trị liệu người bị thương. Thời gian này ngươi nên thành thật một chút cho ta, nếu còn dám gây ra phiền toái, vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Chưởng môn Cổ Kiếm Môn dùng ngữ khí âm trầm nói. Hiển nhiên hắn lúc này cũng đã bị chọc giận tới cực điểm. Nếu không phải một gã Tạo Khí Cảnh cường giả đối với Cổ Kiếm Môn có tác dụng cực kỳ quan trọng, chỉ sợ hiện tại hắn đã nhịn không được tát một bạt tai cho Trưởng lão tóc xám chết tươi rồi.

- Vâng!

Nghe vậy, Trưởng lão tóc xám vội vàng gật đầu, sau đó xoay người tháo chạy, đi thu xếp tàn cục.

- Chưởng môn sư huynh, ở chung quanh Cổ Kiếm Môn còn có không ít tên đang thèm thuồng dòm ngó… Tên Trưởng lão tóc đỏ thấp giọng nói.

- Không cần lo lắng, một bọn chuột nhắt nhát gan mà thôi, bọn chúng cũng không dám động thủ với Cổ Kiếm Môn ta!

Chưởng môn Cổ Kiếm Môn hừ lạnh một tiếng, nói.

- Mặt khác, phái thêm người giám sát Viễn Cổ Long Viên. Ta cảm giác việc này có chút không thích hợp.

- Ý của Chưởng môn sư huynh là, có người ra tay đối với chúng ta?

Sắc mặt Trưởng lão tóc đỏ biến đổi, nói.

- Cổ Kiếm Môn ta sừng sững nhiều năm, cũng có không ít kẻ thù. Cũng không loại trừ bọn chúng sử dụng thủ đoạn gì, muốn chúng ta cùng đánh nhau chết sống với Viễn Cổ Long Viên, để cho chúng ta lưỡng bại câu thương, bọn chúng có thể ngồi không thu lợi.

Chưởng môn Cổ Kiếm Môn nhàn nhạt nói.

- Thời gian này có khá nhiều thế lực theo dõi chung quanh. Ai dám có động tĩnh khác thường vào lúc này, đó chính là kẻ thù của Cổ Kiếm Môn ta!

- Vâng!

Nhìn khuôn mặt âm trầm kia của Chưởng môn Cổ Kiếm Môn, Trưởng lão tóc đỏ cũng vội vàng trầm giọng đáp.

o0o Khi Cổ Kiếm Môn còn đang thu xếp tàn cuộc, Lâm Động cũng đi theo thân hình khổng lồ của Viễn Cổ Long Viên ở xa xa. Viễn Cổ Long Viên này toàn thân đều toát ra khí tức thô bạo, những chỗ mà nó đi qua, bất luận là Yêu thú hay là con người đều tháo chạy sạch sẽ, làm sao còn có ai dám đi theo sau giống như Lâm Động vậy?

Đương nhiên, Lâm Động có thể to gan làm càn như thế, tự nhiên là bởi vì nguyên nhân có tiểu điêu hỗ trợ che dấu khí tức. Bằng không hắn cũng không có gan đi theo phía sau một Yêu thú Tạo Hóa Cảnh mà cơn tức giận còn chưa trút ra hết như thế.

- Cổ Kiếm Môn cũng coi như có chút bản lĩnh. Thế nhưng có thể đem Viễn Cổ Long Viên Tạo Hóa Cảnh bức thành như vậy.

Trong lúc đi theo, Lâm Động nhớ lại một đòn phản kích mạnh mẽ của Cổ Kiếm Môn trước kia, trong lòng cũng có chút nghiêm nghị. Đây là thực lực của một tông môn a!

Tuy rằng bọn họ cũng không có Tạo Hóa Cảnh cường giả, thế nhưng thực lực chỉnh thể cho dù là cường hãn như Viễn Cổ Long Viên, cuối cùng cũng không thể không lựa chọn phải dừng tay.

- Ân, thực lực Cổ Kiếm Môn còn tạm được. Đương nhiên, ít nhiều cũng là do đại trận bọn chúng tinh diệu. Bằng không dựa vào ba tên Tạo Khí Cảnh kia của

bọn chúng, chính diện chống lại cũng không đủ cho Viễn Cổ Long Viên chụp một cái tát.

Tiểu điêu chợt hiện ra, nói.

- Hiện tại cái gã này đã tiêu hao thực lực không ít, hơn nữa lại có thương thế, chúng ta có thể đắc thủ không?

Nhìn tiểu điêu, Lâm Động lại cẩn cẩn thận thận hỏi. Tuy rằng hiện tại hung uy của Viễn Cổ Long Viên tựa hồ yếu đi một chút, nhưng nếu như muốn giết một kẻ Tạo Hình Cảnh như hắn, vẫn như cũ chẳng qua là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Chỉ cần nó bị thương, vậy là có cơ hội!

Tiểu điêu gật đầu, liếc mắt nhìn thân ảnh khổng lồ xa xa phía trước, cười nói:

- Cổ Kiếm Môn có thể lưu lại miệng vết thương ở trên người nó, cũng nằm ngoài ý muốn của ta. Cứ như vậy, phần nắm chắc liền lớn hơn một chút.

- Nắm chắc mấy thành?

Lâm Động cẩn thận hỏi.

- Năm thành!

Tiểu điêu bĩu bĩu môi, xoay người trở lại, bất chợt nhìn thấy khóe miệng Lâm Động đang run rẩy, liền lập tức nổi giận, nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng có nghĩ chuyện này đơn giản như vậy. Nếu là thời kỳ toàn thịnh của ta, đừng nói đến lấy một tia tinh huyết bản mạng, cho dù bắt nó đem toàn bộ tất cả tinh huyết trong cơ thể lấy ra cũng chỉ là chuyện dễ dàng. Nhưng hiện tại có thể có được năm thành nắm chắc đã là phi thường tốt rồi. Bằng không ngươi thử đi tìm một Tạo Hóa Cảnh cường giả xem, xem hắn có bản lĩnh đi lấy đi tinh huyết của nó không?

Nhìn thấy tiểu điêu giống như bị giẫm lên đuôi mèo, Lâm Động cũng bất đắc dĩ nhún nhún vai, bàn tay vỗ về Tiểu Viêm trong lòng, sau đó cười nói:

- Được rồi được rồi! Thực lực ngươi rất cao, ngươi là vô địch!

Thấy Lâm Động chịu thua, tiểu điêu lúc này mới hừ hừ chít chít ngồi xuống trên vai Lâm Động. Nhìn thấy gã này yên tĩnh lại, Lâm Động cũng khẽ thả lỏng một hơi.

Nhìn thấy Viễn Cổ Long Viên kia đã tiến nhập Viễn Cổ Phế Giản, Lâm Động cũng vội vàng nâng cao tốc độ, nhanh chóng phóng theo.

Khi Lâm Động cẩn thận theo sau, ước chừng khoảng một canh giờ, hắn đã lại một lần nữa xuất hiện ở bên ngoài sơn cốc chỗ sâu nhất. Có tiểu điêu hỗ trợ, hắn cũng không sợ bị các Yêu thú trong này phát hiện hành tích của mình. Bằng không, muốn thuận lợi đến trong này cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Lâm Động nấp ở sau một tảng nham thạch, nhìn Long Viên đứng trong sơn cốc, thấp giọng hỏi:

- Khi nào thì động thủ?

- Đợi đi! Viễn Cổ Long Viên này đã bị thương, nó sẽ dần dần tiến vào trạng thái chữa thương. Đến khi đó, tính cảnh giác của nó sẽ xuống rất thấp. Khi đó chúng ta mới có thể đến sát nó được.

Tiểu điêu nhìn chăm chú vào Long Viên, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Lâm Động yên lặng gật đầu, trực tiếp xếp bằng ngồi xuống, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ đợi lần này hơi lâu một chút, mãi đến ước chừng hoàng hôn, đợi cho bóng đêm bao phủ khắp cả sơn cốc, Lâm Động mới cảm thấy được cỗ khí tức thô bạo trong sơn cốc kia thoáng trở nên thu liễm lại rất nhiều.

Nhưng khi khí tức thô bạo kia yếu ớt đi, lại có một loại uy áp cuồng bạo đặc thù, từ trong cơ thể Viễn Cổ Long Viên tán phát ra. Đây là lại uy áp bảo hộ của nó, phát hiện ra loại uy áp này khuếch tán, bất luận là con người hay là Yêu thú cũng đều không dám khinh suất đặt chân đến gần. Bởi vì bọn chúng hiểu được, nếu tại thời điểm này mà quấy nhiễu tới Viễn Cổ Long Viên, cái phải đối mặt tất nhiên sẽ là sự trả thù tới cùng của nó.

Chẳng qua, khi cảm nhận được loại uy áp này, Lâm Động cũng thoáng thả lỏng một chút. Có tiểu điêu bên cạnh, hắn không sợ bị Viễn Cổ Long Viên đã lâm vào trạng thái chữa thương kia phát hiện.

Lập tức hắn quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía tiểu điêu. Gã này đang bận rộn tỉa chuốt móng vuốt của mình, thấy Lâm Động nhìn tới, mới khẽ gật đầu một cái:

- Đi xuống đi!

Nghe thấy vậy, nụ cười trên khuôn mặt Lâm Động thoáng có chút cứng ngắc. Chẳng qua vì thời khắc này, hắn đã chờ đợi khá lâu, tự nhiên là không có khả năng đến lúc cuối cùng lại bỏ cuộc. Lập tức kiếm quang dưới chân chớp động, sau đó lấy một tốc độ cực kỳ thong thả chậm chạp, cẩn thận bay vào trong sơn cốc.

Nơi Lâm Động đặt chân cách Viễn Cổ Long Viên cũng không xa. Vừa hạ thân xuống, hắn có thể cảm giác ngay được một lực áp bách kịch liệt phát ra trên thân thể Viễn Cổ Long Viên.

Phanh! Phanh!

Trong đêm tối yên tĩnh, Lâm Động thậm chí có thể nghe thấy thanh âm trái tim của chính mình nhảy dồn dập. Nếu hiện tại Viễn Cổ Long Viên đột nhiên thức tỉnh, vậy thì kết cục của hắn chỉ sợ sẽ không khác gì so với những bộ xương trắng hếu trong sơn cốc kia.

- Tiểu điêu, tới phiên ngươi!

Cước bộ của Lâm Động khi cách Viễn Cổ Long Viên còn có hơn mười trượng liền dừng lại, như thế nào cũng không chịu tiến lên nữa, sau đó quay sang tiểu điêu cười gượng, nói.

Đối với hành động này của Lâm Động, tiểu điêu hiển nhiên cực kỳ khinh bỉ, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Nó nhất thời bay lên, huyền phù ở trên đỉnh đầu Viễn Cổ Long Viên. Thân hình nho nhỏ của nó so sánh với Viễn Cổ Long Viên, chẳng khác nào một con kiến cạnh một con voi cả.

- Cẩn thận một chút!

Nhìn tiểu điêu bay ra, Lâm Động cũng lo lắng, nhắc nhở.

Tiểu điêu hướng hắn quơ quơ móng vuốt, sau đó ánh mắt mang theo một ít ngưng trọng nhìn Viễn Cổ Long Viên đã lâm vào trạng thái chữa thương. Khẽ mở ra miệng điêu, một đoàn tử hắc khí phun ra, lặng yên bao vây lấy Viễn Cổ Long Viên. Mà theo mấy luồng khí này tản ra, Lâm Động cũng nhận thấy được thân thể khổng lồ chắc chắn của Viễn Cổ Long Viên kia, tựa hồ như cũng thả lỏng đi rất nhiều.

Thôi miên Viễn Cổ Long Viên một chút, ánh mắt tiểu điêu lại nhìn về phía chỗ vết thương khủng bố trên bả vai của Viễn Cổ Long Viên. Ngay sau đó móng vuốt vũ động, tử hắc quang ở trước mặt tiểu điêu hình thành nên một cái hắc động ước chừng cỡ đầu người. Rồi sau đó cái hắc động nhẹ nhàng bay ra, huyền phù ở trước miệng vết thương của Viễn Cổ Long Viên, chậm rãi luân chuyển, một cỗ hấp lực nhẹ nhàng tản mát ra.

Dưới loại hấp lực kia, máu thịt ở miệng vết thương của Viễn Cổ Long Viên không ngờ lại phát ra một ít mấp máy nhè nhẹ. Một tia huyết tuyến ẩn chứa khí tức thô bạo lặng yên thẩm thấu ra, sau đó bị hút vào bên trong cái hắc động kia.

Lâm Động đứng cách đó không xa, nhìn thấy một màn này, nắm tay tràn đầy

mồ hôi nhất thời nắm chặt, trái tim nhảy lên càng ngày càng nhanh.

Phanh!

Loại hấp thu này của tiểu điêu hiển nhiên tạo thành một ít đau đớn, lập tức thân thể Viễn Cổ Long Viên đột nhiên xoay nhẹ một chút, đem một khối cự thạch dưới thân áp cho thành bụi phấn.

Động tĩnh kia của Viễn Cổ Long Viên khiến cho dưới chân Lâm Động lập tức xuất hiện kiếm quang chớp động. Lúc này nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn sẽ lập tức không chút do dự tiếp đón tiểu điêu rồi tháo chạy.

Chẳng qua tình hình còn tốt, tựa hồ như ông trời nhìn thấy bọn Lâm Động bận rộn lâu như vậy, cho nên tình huống xấu nhất trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện. Khi một tia huyết tuyến cuối cùng chậm rãi biến mất vào trong hắc động, tiểu điêu miệng vừa há ra, đã lập tức nuốt vào trong cơ thể, rồi sau đó thân hình chợt lóe, đã tiến trong lòng bàn tay của Lâm Động.

- Chạy mau, mê thuật của ta sắp mất đi hiệu lực rồi, cảm giác đau nhức lưu lại sẽ làm tên gia hỏa này lập tức thức tỉnh!

Nghe được thanh âm dồn dập của tiểu điêu, da đầu Lâm Động lập tức dựng ngược lên, cơ hồ là ngay nhất thời, kiếm quang dưới chân điên cuồng chớp động, sau đó hướng về phía bên ngoài sơn cốc chật vật tháo chạy.

Đồng thời với lúc Lâm Động vừa mới thoát ra khỏi miệng sơn cốc, một tiếng rít gào kinh thiên tràn ngập sự thô bạo, ở bên trong đêm đen yên tĩnh vang lên kinh thiên động địa!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 238

Luyện Hóa Tinh Huyết Long Viên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Thân ảnh Lâm Động giống như một đầu u linh trong đêm tối, nhanh như tia chớp vọt ra khỏi sơn cốc. Hắn lúc này đã thi triển ra toàn bộ tốc độ của mình, bởi vì hắn có thể nghe thấy tiếng gầm gừ điên cuồng của Viễn Cổ Long Viên ở phía sau không ngừng truyền tới.

Sự phẫn nộ của Viễn Cổ Long Viên lần này hiển nhiên không hề yếu hơn lần trước. Trong lúc trị thương không ngờ lại bị kẻ khác rút mất một đạo tinh huyết, đối với nó mà nói rõ ràng là một loại sỉ nhục. Thậm chí ngay cả lúc Vạn Thú Quả bị mất cũng không khiến nó điên cuồng đến như vậy.

Hôm nay liên tiếp gặp phải đả kích, khiến Viễn Cổ Long Viên giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào. Từng mảng rừng rậm to lớn nháy mắt bị nó san bằng, không ít Yêu thú bị xui xẻo, bất kể thực lực thế nào, trong khoảnh khắc đều bị đánh văng đi, cũng không biết sống chết thế nào.

Sự phá hoại khủng khiếp truyền tới từ phía sau khiến Lâm Động vô cùng kinh hoàng, tốc độ tháo chạy càng lúc càng nhanh. Tháo chạy như vậy trong khoảng mười phút, hắn mới đột ngột rẽ ngang một cái, chui tọt vào trong một sơn động trên một sườn núi lúc trước đã tính toán sẵn, đó chính là nơi ẩn trốn tốt nhất!

Thân hình Lâm Động chui tọt vào trong sơn động, sau đó khuân ra một tảng đá to lấp kín cửa hang lại. Từ bên trong vẫn có thể cảm nhận được ngọn núi vẫn còn đang rung chuyển, trong lòng không ngừng khiếp sợ. Con súc sinh này không ngờ lại hung hãn tới mức độ này, lần này lại phát điên lên, không biết sẽ

có bao nhiêu Yêu thú lẫn con người bị xui xẻo đây… Từ trong túi Càn Khôn lấy ra một vài viên dạ minh châu, ánh sáng nhẹ nhàng lan tỏa ra trong sơn động, Lâm Động lúc này mới như trút được gánh nặng, ngồi phịch xuống đất, sau đó đem Tiểu Viêm trong lòng vứt sang một bên.

Để lấy được tinh huyết bản mạng này, hôm nay hắn quả thực đã tiêu hao không ít khí lực, cũng may mà cuối cùng đã lấy được.

- Đúng là phải cảm ơn Cổ Kiếm Môn rồi!

Lâm Động cười hắc hắc. Nếu như không có Cổ Kiếm Môn thì Viễn Cổ Long Viên sẽ không bị thương. Nếu nó không bị thương thì cho dù hắn và tiểu điêu nỗ lực thế nào cũng sẽ không thể thuận lợi lấy được tinh huyết bản mạng như vậy.

- Phải điều chỉnh trạng thái một chút!

Trốn trong sơn động, Lâm Động cũng không lập tức hấp thu tinh huyết bản mạng đó. Tuy rằng có tiểu điêu ở đây sẽ không bị Viễn Cổ Long Viên phát hiện ra, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Hiện tại Viễn Cổ Long Viên đang trong trạng thái phát điên, một khi phát hiện ra một chút động tĩnh, e rằng sẽ điên cuồng giết tới.

Cho nên hắn vẫn nên im lặng, đợi một chút khi tên gia hỏa kia phát tiết xong thì mới bắt đầu dùng tinh huyết bản mạng sẽ tốt hơn.

Quyết định như vậy, Lâm Động cũng không vội vàng, chậm rãi nhắm mắt lại, an tĩnh điều chỉnh trạng thái thân thể.

Trong khi Lâm Động đang im lặng điều dưỡng, Viễn Cổ Phế Giản ở bên ngoài lại bị Viễn Cổ Long Viên đang nuổi giận cày xới lên, rất nhiều nơi trở nên tan hoang.

Trong một ngày Viễn Cổ Long Viên hai lần phát điên khiến rất nhiều người không thể hiểu được, súc sinh này vốn đã an tĩnh bao nhiêu năm nay, sao đột

nhiên lại trở nên hung bạo như vậy?

Tuy nhiên có đoán thế nào đi chăng nữa, có lẽ bọn họ cũng không thể tưởng tượng được rằng, trong một ngày lại có tên gan to bằng trời, đã cả gan đánh cắp Vạn Thú Quả của Viễn Cổ Long Viên, lại còn nhân cơ hội nó đang trị thương mà hút đi tinh huyết bản mạng trong cơ thể nó.

Viễn Cổ Long Viên là bá chủ không cần bàn cãi của Viễn Cổ Phế Giản này, cho dù là mạnh như Cổ Kiếm Môn cuối cùng cũng bị làm cho hoang tàn đổ nát. Nếu không dựa vào uy lực của đại trận e rằng đã sớm bị đánh nát sơn môn rồi. Tồn tại đáng sợ như vậy ai còn dám động đến?

Đương nhiên là có Lâm Động dám làm việc đó. Tuy nhiên việc này chỉ có một người, một điêu, một hổ biết mà thôi… Sự ầm ĩ trong Viễn Cổ Phế Giản kéo dài suốt một đêm, cũng không biết có bao nhiêu Yêu thú đã bị Viễn Cổ Long Viên đánh bay đi. Nhưng khiến cho nó tức giận nhất chính là kẻ lén lút lấy trộm tinh huyết của nó, nó lại không hề cảm nhận thấy chút ba động nào.

Viễn Cổ Phế Giản rộng lớn như vậy, cho dù là bá chủ trong đó cũng không thể lần tìm từng tấc một. Do vậy, sau khi phát tiết lửa giận suốt một đêm, Viễn Cổ Long Viên cuối cùng đành lê bước chân không cam tâm, dưới con mắt kinh hoàng của bao Yêu thú khác quay về trong sơn cốc. Lần hỗn loạn này cuối cùng cũng chấm dứt tại đây!

o0o Khi Viễn Cổ Long Viên cuối cùng đã chịu lui về, Lâm Động bên trong sơn động cũng chậm rãi mở mắt ra, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

- Tiểu điêu, chúng ta có thể bắt đầu tu luyện Ma Viên Biến kia chưa?

Lâm Động vươn vai cười nói.

Tiểu điêu hiện ra trước mặt Lâm Động. Nó gật gật đầu, miệng mở ra, từng tia tinh huyết liền từ trong miệng nó bắn ra, cuối cùng hóa thành một đám huyết dịch đỏ hồng, phiêu phù ở trước mặt Lâm Động. Mơ hồ có một cỗ khí tức vô

cùng hung bạo từ trong đó phát tán ra.

- Tiểu tử, tinh huyết Viễn Cổ Long Viên vô cùng hung bạo, không phải là thứ Đại Lực Ma Viên tầm thường mà La Thứu kia đã hấp thu. Ngươi nếu có thể luyện hóa thành công thì khi thi triển ra Ma Viên Biến, uy lực sẽ vô cùng cường đại. Nhưng nếu thất bại thì thần trí sẽ bị thương tổn, để lại di chứng nghiêm trọng!

Ánh mắt tiểu điêu có chút ngưng trọng nhìn Lâm Động, nói.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc hiếm thấy của tiểu điêu, Lâm Động cũng gật gật đầu, lập tức cười khẽ nói:

- Yên tâm đi, ta biết mà!

Khi quyết định đi trộm tinh huyết Viễn Cổ Long Viên, hắn đã hạ quyết tâm. Tới nay trải qua bao vất vả khó nhọc mới đoạt được tinh huyết này, hắn sao có thể dễ dàng bỏ cuộc? Tinh huyết này tuy hung bạo nhưng dù sao cũng chỉ là vật bên ngoài, chỉ cần giữ vững bản tâm, tự nhiên sẽ không thể bị nó phá hoại.

Nhìn thấy Lâm Động không hề có ý lùi bước, tiểu điêu gật gật đầu nói:

- Nếu đã chuẩn bị xong thì đem nó hấp thu vào trong cơ thể, luyện hóa đi.

- Phù!

Lâm Động hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn tinh huyết Viễn Cổ Long Viên như có sinh mệnh, đang chậm rãi ngọ nguậy. Một lát sau hắn nghiến chặt răng, hít vào một cái. Một cỗ hấp lực liền đem đám tinh huyết kia hấp thu vào trong cơ thể.

Ầm!

Tinh huyết nhập thể, cơ hồ trong nháy mắt, một cỗ khí tức cuồng bạo liền bạo phát ra trong cơ thể Lâm Động. Hai mắt hắn cũng dần dần đỏ ngầu lên.

- Tinh huyết thật đáng sợ!

Hai mắt Lâm Động đỏ ngầu, nhưng hiển nhiên thần trí vẫn còn, khẽ nói ra một câu, lập tức tâm thần vừa động, Nguyên đan trong đan điền liền tuôn ra từng cỗ Đại Nhật Lôi Nguyên màu vàng rực rỡ, sau đó tuôn trào giống như như nước lũ, bao vây lấy đám tinh huyết kia.

Ào ào!

Đại Nhật Lôi Nguyên gào thét tuôn ra, giống như nước lũ xông qua đám tinh huyết kia, muốn đem khí tức hung bạo trong đó tẩy sạch đi.

Xuy xuy!

Đại Nhật Lôi Nguyên và tinh huyết Long Viên tiếp xúc với nhau, nhất thời bạo phát ra từng đám sương trắng. Nguyên lực trực tiếp bốc hơi, còn khí tức hung bạo trong tinh huyết Viễn Cổ Long Viên cơ hồ không hề suy giảm chút nào.

- Quả nhiên khó đối phó!

Nhìn thấy khí tức hung bạo trong đó khó đối phó đến vậy, Lâm Động cũng khẽ nhíu mày. Lập tức tâm thần thôi động từng cỗ Đại Nhật Lôi Nguyên không ngừng tuôn vào trong đám tinh huyết kia.

Mỗi lần nguyên lực trong cơ thể gặp phải đám tinh huyết kia, đều sẽ giống như tuyết trắng gặp dung nham, lập tức bốc hơi. Nhưng may mà liên tiếp không ngừng, liên miên không dứt.

Đối mặt với Đại Nhật Lôi Nguyên điên cuồng luyện hóa, tinh huyết kia cuối cùng cũng xuất hiện chút ba động. Từng tia khí tức hung bạo ẩn chứa trong đó dưới sự tấn công dồn dập của Đại Nhật Lôi Nguyên, cuối cùng cũng có chút giảm đi. Tuy nhiên tốc độ này cũng chậm vô cùng, nhưng ít nhất vẫn khiến Lâm Động thấy được một tia hy vọng.

Chẳng qua, khi Lâm Động còn đang vui mừng lại không phát hiện thấy khí tức hung bạo phát ra từ tinh huyết Long Viên kia lại dần khuếch tán ra trong cơ thể. Đến khi trong lòng hắn cảm giác có chút nóng vội mới giật mình phát hiện ra, khí tức hung bạo kia không ngờ đang ăn mòn thần trí hắn.

- Không hổ là tinh huyết Long Viên!

Phát hiện ra tình huống đó, sắc mặt Lâm Động khẽ biến, tuy nhiên cũng không quá hoảng hốt. Chỉ cần tâm vững như bàn thạch, ngoại lực ăn mòn như vậy dù sao cũng không có gì đáng sợ.

Tâm niệm Lâm Động chuyển động, bốn viên Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung trong lúc này phát ra ánh sáng kỳ dị. Ánh sáng đó liền khuếch tán ra khắp thân thể Lâm Động.

Loại ánh sáng này do tinh thần lực của Lâm Động ngưng kết lại, có Bản mệnh Linh phù bảo vệ, bất cứ ngoại vật nào cũng không thể lay chuyển được bản tâm của hắn.

Tinh huyết Long Viên có bá đạo hơn nữa, hiện tại cũng chỉ là vật vô chủ, ta xem ngươi có thể ngoan cố tới lúc nào?

Bảo vệ vững bản tâm, tâm thần Lâm Động vừa động, từng cỗ Đại Nhật Lôi Nguyên từ trong đan điền tuôn ra, lần này bên ngoài nguyên lực màu vàng còn có thêm từng luồng sét nho nhỏ chớp động.

Xuy xuy!

Nguyên lực màu vàng lại bao trùm lên trên tinh huyết, lần này lại xuất hiện biến hóa khiến Lâm Động vô cùng vui mừng. Gặp phải những tia sét kia, khí tức hung bạo trong tinh huyết như gặp phải khắc tinh, tốc độ tiêu tan cũng nhanh thêm mấy lần.

- Lôi lực vô cùng cương mãnh, đúng là khắc tinh của khí tức hung bạo này!

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lâm Động vô cùng vui mừng. Như vậy, xác suất luyện hóa thành công lại tăng lên không ít.

Vừa nghĩ tới đó, Nguyên đan trong đan điền lại nhanh chóng rung lên, từng lớp nguyên lực mạnh mẽ tuôn ra, giống như một dòng sông không ngừng quét qua đám tinh huyết kia.

Theo sự cọ rửa mãnh liệt như vậy, tinh huyết vốn màu đỏ ngầu kia bắt đầu trở nên thuần khiết, khí tức hung bạo trong đó cũng nhanh chóng giảm đi.

Quá trình luyện hóa nhờ tác dụng thần kỳ của Đại Nhật Lôi Nguyên, đã trở nên thuận lợi ngoài sự tưởng tượng cả Lâm Động. Tuy nhiên Lâm Động cũng dần dần cảm thấy Nguyên đan trong đan điền đã truyền ra cảm giác sắp cạn kiệt.

Khi hắn đang định nhanh chóng bổ sung Thuần Nguyên Đan, thì đám tinh huyết trong cơ thể đột nhiên hơi rung lên. Mơ hồ có từng tia quang mang màu vàng từ trong đó phát tán ra.

Nhìn ánh sáng ấm áp phát ra từ trong tia đám tinh huyết đó, Lâm Động hơi sững lại một chút, lập tức trong lòng dâng lên niềm vui mừng vô hạn. Hắn cuối cùng đã triệt để luyện hóa thành công tinh huyết Viễn Cổ Long Viên!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 239

Luyện Hóa Thành Công.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trong sơn động, Lâm Động đột nhiên mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng mãnh liệt.

- Thành công rồi sao?

Tiểu điêu đứng đợi bên cạnh, thấy bộ dạng đó của Lâm Động cũng sững lại một chút, rồi không thể tin được, hỏi.

- Hình như đã luyện hóa hết khí tức hung bạo trong đó rồi!

Lâm Động cũng vuốt vuốt đầu. Lần luyện hóa này cơ hồ không quá khó khăn như trong tưởng tượng.

- Xem ra là nhờ tác dụng của Đại Nhật Lôi Nguyên!

Ánh mắt tiểu điêu lộ ra vẻ trầm tư, giây lát sau chậm rãi nói. Nó cũng không ngờ rằng lôi lực ẩn chứa trong Đại Nhật Lôi Nguyên lại có tác dụng khắc chế cường hãn như vậy đối với khí tức hung bạo này.

Theo sự tính toán của nó, Lâm Động muốn luyện hóa hết khí tức hung bạo kia ít nhất cũng cần vài ngày khổ luyện, tuy nhiên tiến trình trước mắt này lại rút ngắn đi đến mấy lần.

Lâm Động cũng khẽ gật đầu. Lúc luyện hóa vừa rồi hắn cũng đã cảm nhận thấy, Đại Nhật Lôi Nguyên thực sự có hiệu quả rất lớn đối với loại khí tức hung bạo kia. Nếu không, muốn thuận lợi tiến tới bước này e rằng cũng sẽ không dễ như thế.

- Hiện tại tinh huyết Viễn Cổ Long Viên đã được luyện hóa, có thể tiến hành dung hóa được rồi.

Cái gọi là dung hóa, chính là bước cuối cùng để tu luyện Ma Viên Biến, khiến huyết dịch trong cơ thể và tinh huyết Viễn Cổ Long Viên dung hợp với nhau. Tới lúc đó vừa thi triển ra liền có thể thôi động lực lượng của Viễn Cổ Long Viên, đem thân thể cường hóa, trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Nghĩ tới đây, Lâm Động cũng cười cười, lại nhắm mắt lại. Lúc này trong đan điền của hắn, phía trên Nguyên đan có thêm một đám tinh huyết phát ra ánh sáng ấm áp, đang chậm rãi ngọ nguậy, phảng phất như có sinh mạng vậy.

Lúc này đám tinh huyết kia đã không còn kháng cự lại sự khống chế của Lâm Động, do vậy tâm thần của hắn vừa động, tinh huyết đó đã phiêu đãng bay ra, hóa thành vô số đạo huyết tơ, bay vào trong huyết quản trong thân thể Lâm Động.

Xuy xuy!

Tinh huyết Viễn Cổ Long Viên bao trùm trên bề mặt huyết quản, sau đó từng tia từng tia thẩm thấu vào bên trong, nháy mắt liền dung hợp vào tinh huyết trong thân thể hắn.

Xì xì!

Hai cỗ tinh huyết dung hợp vào nhau, Lâm Động có thể cảm nhận thấy rõ ràng, thân thể hắn như được tiêm thuốc kích thích, đột nhiên trở nên vô cùng cường tráng. Dưới lớp da, từng cỗ lực lượng cường hãn tới mức khiến ngay cả hắn cũng có chút kinh ngạc, như một đầu cự long điên cuồng lao ra, chỉ chờ tuôn ra ngoài cơ thể, phát tiết sức phá hoại khủng khiếp của nó.

Hai mắt Lâm Động trong lúc này cũng có những tia máu đỏ. Tuy nhiên hiện tượng thần trí giảm xuống thấp giống như La Thứu khi thi triển Ma Viên Biến lại không hề xuất hiện. Trong ánh mắt đỏ ngầu kia vẫn tràn ngập ánh sáng bình tĩnh.

Thân thể Lâm Động đột nhiên đứng thẳng lên, trên bề mặt cơ thể, từng đạo quang mang màu đen từ dưới da tràn ra. Từ xa nhìn lại giống như Thiết Huyết Tu La từ dưới địa ngục chui lên, tỏa ra cỗ lực lượng đáng sợ.

- Lực lượng thật cường hãn!

Cảm nhận được lực lượng cường hãn trong cơ thể, trên khuôn mặt Lâm Động cũng hiện lên nụ cười điên cuồng. Hắn có thể cảm nhận thấy hắn hiện tại dựa vào một thân nhục thể này đã có thể so được với cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành, nếu thi triển nguyên lực và Đồng Lôi Thể thì cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành, hắn cũng có tự tin giao đấu một trận.

Bình!

Lâm Động quay người đá ra một cước, một tảng đá lớn phía sau trực tiếp vỡ tan tành. Lại đánh ra một bộ quyền pháp, đột nhiên trong sơn động không khí vỡ ra, từng quả đạn pháo không khí áp súc hình thành dưới quyền của Lâm Động, gào thét đánh vào vách đá xung quanh, tạo thành những cái hố lớn.

Ầm!

Một quyền của Lâm Động đánh ra, tảng đá lớn che ở cửa sơn động giống như tảng đậu phụ vỡ nát. Thân hình khẽ lóe lên, đã xông ra ngoài sơn động, để cho ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên thân thể. Sau đó hắn vô cùng sảng khoái hét lên một tiếng, tiếng hét như âm ba chấn động khiến cho những vách núi xung quanh cũng đều xuất hiện những vết nứt nhỏ.

o0o Trên một ngọn núi cách Lâm Động không xa, có mấy đạo thân ảnh đang bí mật đứng ở đó. Trong đó có một người khá quen thuộc, nhìn kỹ thì chính là Trưởng lão tóc xám của Cổ Kiếm Môn, kẻ đã đoạt Vạn Thú Quả trong tay Lâm Động.

Gã Trưởng lão Cổ Kiếm Môn lúc này sắc mặt vô cùng âm lãnh. Vốn dĩ hắn không được phép ra ngoài, nhưng trong tông môn nhân thủ không đủ, cho nên

cuối cùng Chưởng môn Cổ Kiếm Môn đành phái hắn tới Viễn Cổ Phế Giản giám sát động tĩnh của Viễn Cổ Long Viên, đề phòng súc sinh này lại đến công kích lần nữa.

Trưởng lão tóc xám ngồi xếp bằng trên một phiến đá lớn, sắc mặt âm lãnh khiến đám đệ tử Cổ Kiếm Môn xung quanh không dám tiến lên làm phiền. Bọn chúng vừa rồi đã nhìn thấy Trưởng lão tát cho một tên đệ tử bay đi, cho nên biết rằng lúc này làm phiền hắn là hành động ngu xuẩn nhất.

- Ồ?

Trưởng lão tóc xám đang ngồi tĩnh tọa, đột nhiên ánh mắt lóe lên. Hắn mơ hồ nghe thấy những thanh âm gào thét, mà khiến hắn thấy kỳ lạ chính là, thanh âm này phảng phất có chút quen thuộc.

- Các ngươi ở đây tiếp tục giám sát Viễn Cổ Long Viên!

Ánh mắt chớp động, Trưởng lão tóc xám quát lạnh một tiếng, lập tức thân hình hóa thành đạo thân ảnh lướt đi, lưu lại đám đệ tử của Cổ Kiếm Môn đưa mắt nhìn nhau.

Thân hình Trưởng lão tóc xám như thiểm điện lao qua khu rừng, lập tức chỉ trong vòng nửa phút đã nhìn thấy thân ảnh đang ngửa mặt lên gào thét ở giữa lưng chừng núi.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy đạo thân ảnh kia, thần tình của Trưởng lão tóc xám hiển nhiên có chút sững sờ, sau đó sự tức giận uất ức tích tụ trong lòng giống như thuốc nổ trong giây phút này đã hoàn toàn nổ ra.

- Không ngờ là tiểu tạp chủng nhà ngươi!

Tiếng thét giận dữ đột nhiên vang lên trên khắp thiên không. Tiếng gào thét đột ngột này cũng khiến Lâm Động sững người, quay đầu lại, nhìn thấy Trưởng lão tóc xám sát khi đằng đằng vừa lao đến. Ánh mắt khẽ nheo lại, hiển nhiên

không ngờ rằng oan gia ngõ hẹp, lại gặp lão ta ở nơi đây.

Khi Lâm Động còn đang sững người, Trưởng lão tóc xám đã mang theo sát khí đầy người xuất hiện không xa trước mặt hắn. Ánh mắt lão ta đỏ ngầu nhìn Lâm Động, sự oán hận trong ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Nếu không phải do Lâm Động gây chuyện lúc trước, hắn đã không mang Vạn Thú Quả kia về, cũng không đưa tới tai kiếp cho Cổ Kiếm Môn, cũng không bị Chưởng môn sư huynh chửi cho nhục nhã. Tất cả căn nguyên đều là do tiểu tạp chủng trước mặt này!

- Tiểu tạp chủng khốn kiếp, để cho ta tìm ngươi thật vất vả. Hôm nay không xé xác ngươi ra thì uổng danh ta là Trưởng lão của Cổ Kiếm Môn!

Lâm Động thản nhiên đưa mắt liếc nhìn lão, sau đó ánh mắt nhìn lại phía sau lão một cái. Một gã Tạo Khí Cảnh tiểu thành, hiện tại hắn cũng không cần quá úy kỵ như trước kia nữa.

- Tiểu tạp chủng, chết cho ta!

Trưởng lão tóc xám thấy Lâm Động có bộ dạng như thế, lý trí trong lòng đột ngột biến mất, ánh mắt hung tợn, thân hình lóe lên, trảo mang sắc bén đã nhằm hướng Lâm Động lao tới.

- Hừ!

Nhìn thấy lão già này nói động thủ liền động thủ, Lâm Động cũng không khỏi hừ lạnh một tiếng. Hắn không có ý tránh né, ngược lại còn tiến lên một bước, cánh tay phải đã to lên gấp đôi, hắc mang và kim quang cùng chớp động, sau đó nhanh như thiểm điện mạnh mẽ đánh lên trảo mang của Trưởng lão tóc xám kia.

Bịch!

Quyền trảo va chạm vào nhau, một cỗ kình phong vô cùng sắc bén đột nhiên

bạo phát ra, tất cả cây cối xung quanh mười mấy trượng đều trực tiếp bị luồng kình phong đó chấn cho gãy tan tành.

Thực lực chênh lệch cực lớn va chạm với nhau, nhưng kết quả lại khiến tất cả mọi người cảm thấy không thể tin nổi. Đối diện với công kích của Tạo Khí Cảnh tiểu thành cường giả, thân thể Lâm Động không hề lui lại nửa bước, ngược lại lực lượng khủng bố tuôn ra từ trên nắm tay của hắn khiến Trưởng lão tóc xám kia trở tay không kịp, bị chấn lui nửa bước.

- Sao lại có thể như vậy?

Cước bộ tuy chỉ lui lại nửa bước đã dừng lại, nhưng trong lòng Trưởng lão tóc xám lại hiện lên sự kinh ngạc to lớn. Lão ta không thể tưởng tượng được một tiểu tử Tạo Hình Cảnh tiểu thành không ngờ lại có thể bức lui một cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành như lão.

- Ha ha!

So với vẻ chấn kinh của Trưởng lão tóc xám, Lâm Động lại không kìm được cười lớn. Trảo phong của Trưởng lão tóc xám quả thực vô cùng sắc bén, nếu không thi triển Ma Viên Biến, nhục thân cường hãn tới mức độ vô cùng khủng bố thì hiện tại bàn tay này của hắn có lẽ đã bị phế rồi. Tuy nhiên hiện tại chỉ có năm vết máu mờ mờ mà thôi.

- Lão tạp chủng, muốn giết ta? Ngươi vẫn chưa đủ tư cách!

Lâm Động cười sảng khoái, hắn hiện tại đối diện với cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành đã không còn vô cùng úy kỵ nữa. Với lực lượng khủng bố của Ma Viên Biến, hắn đã có thể coi thường khoảng cách giữa Tạo Hình Cảnh tiểu thành và Tạo Khí Cảnh tiểu thành.

- Trưởng lão Cổ Nham!

Ở phía sau không xa Trưởng lão tóc xám có mấy đạo thân ảnh lao đến, đó là

đám đệ tử của Cổ Kiếm Môn do động tĩnh bên này mà kéo tới. Tuy nhiên thực lực bọn chúng cũng không thể tạo ra uy hiếp gì với Lâm Động.

Sắc mặt Trưởng lão tóc xám âm lãnh, đối với những viện binh này cũng không thèm nhìn tới. Lão chỉ nhìn Lâm Động, nguyên lực ba động cường hãn từ trong thân thể lão bùng phát ra.

- Tiểu tạp chủng, có gì đắc ý chứ? Vũ kỹ cường hóa nhục thể này có hạn chế về thời gian. Đợi thời gian đạt tới cực hạn, lão phu muốn giết ngươi chẳng phải quá dễ dàng sao?

Sắc mặt Trưởng lão tóc xám âm lãnh nói, trong ngữ khí sát ý nồng đậm.

- Các ngươi phong tỏa khu vực này, không cho tiểu tạp chủng này chạy thoát! Hôm nay lão phu sẽ đích thân xé xác hắn!

Trưởng lão tóc xám thần tình dữ tợn, hiển nhiên đã hận Lâm Động tới cực điểm. Hôm nay không dễ dàng gặp được hắn, tuyệt đối không để hắn dễ dàng chạy thoát.

- Vâng!

Nghe thấy tiếng quát của Trưởng lão tóc xám, đám đệ tử của Cổ Kiếm Môn cũng vội vàng đáp lời, phân tán ra, phong tỏa khu vực này lại.

Nhìn Trưởng lão tóc xám đang phát tán ra nguyên lực ba động vượt xa cấp bậc Tạo Hình Cảnh cường giả, Lâm Động cũng liếm liếm mối, trên mặt không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn hiện lên chiến ý nồng đậm.

Lâm Lang Thiên năm xưa cũng ở cấp bậc Tạo Khí Cảnh, thế nhưng cảnh giới năm xưa trong mắt Lâm Động vốn dĩ vô cùng cường đại, hiện tại đã không còn là không thể địch lại nữa!

Hắn hôm nay rất muốn thử xem, Tạo Khí Cảnh cường giả rốt cuộc mạnh thế nào?

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 240

Đánh Nhau.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trên lưng chừng núi, Trưởng lão Cổ Kiếm Môn tên gọi Cổ Nham kia, sắc mặt âm lãnh, mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Động. Nguyên lực ba động vô cùng cường đại như thủy triều từ trong cơ thể tuôn ra, khiến nguyên lực của thiên địa xung quanh đều tuôn ra từng lớp sóng bồng bềnh.

- Dám lấy thực lực Tạo Hình Cảnh khiêu khích Tạo Khí Cảnh. Tiểu tạp chủng, hôm nay cho dù ngươi chết trong tay lão phu cũng coi như ngươi có dũng khí!

Hai tay Cổ Nham cong lại, giống như ưng trảo, trên ngón tay lấp lánh quang mang, sắc bén như lưỡi dao.

Đám đệ tử Cổ Kiếm Môn phân tán ra cũng dùng ánh mắt kinh ngạc lẫn thương hại nhìn Lâm Động. Trong mắt bọn chúng, Lâm Động tuy ở tuổi này đã có thể đạt tới cảnh giới Tạo Hình Cảnh, có thể xem là một thiên tài, nhưng không có nghĩa là hắn có tư cách đấu cùng với cường giả Tạo Khí Cảnh như Cổ Nham.

Trong mắt bọn chúng, Lâm Động có thiên phú không tệ, tuy nhiên quá ư cuồng vọng, thiên tài như vậy thường chết sớm.

Đối với những ánh mắt này, Lâm Động cũng không thèm để ý, sắc mặt bình tĩnh, không hề vì khí tức cường hãn của Cổ Nham mà có chút sợ hãi.

Nếu chưa tu luyện thành Ma Viên Biến, nhìn thấy cường giả thế này có lẽ hắn sẽ đành phải tháo lui, nhưng hắn hiện nay thực lực đã có thể chiến đấu cùng

cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành.

Hơn nữa, hắn hiện tại quả thực cũng muốn thử xem thực lực hiện tại của mình rốt cuộc đã tới mức độ nào.

Trong mắt Lâm Động tuôn ra chiến ý nồng đậm, bàn tay to lớn chậm rãi nắm lại. Một cỗ lực lượng khiến người khác khiếp sợ chậm rãi ngưng tụ lại trên lòng bàn tay. Lực lượng đó quả thực vô cùng cường hãn.

Bàn tay khẽ nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích hình dáng hung tợn liền đem theo một cỗ kình phong nặng nề xuất hiện trên tay Lâm Động. Quang mang màu vàng rực thấp thoáng xuất hiện trên cổ kích. Một cỗ khí tức tuy không mạnh mẽ như Cổ Nham, nhưng lại vô cùng dẻo dai từ trong cơ thể lan tỏa ra. Bất kể khí tức của Cổ Nham tấn công thế nào vẫn như bàn thạch không hề giảm sút.

- Một kiện Linh bảo không tệ, đợi ngươi chết rồi, lão phu sẽ giúp ngươi thu lấy.

Nhìn Thiên Lân Cổ Kích trong tay Lâm Động, ánh mắt Cổ Nham sáng lên, hiển nhiên đã cảm nhận được sự lợi hại của nói, cười lạnh nói.

Xuy!

Lời Cổ Nham vừa dứt, khuôn mặt Lâm Động đột nhiên xuất hiện nụ cười lạnh. Không nói gì nhiều, bước lên hai bước, Thiên Lân Cổ Kích trong tay trực tiếp nhanh như thiểm điện đâm mạnh xuống Cổ Nham.

- Hừ!

Nhìn thấy Lâm Động không ngờ còn dám chủ động tấn công, Cổ Nham cũng hừ lạnh một tiếng, bàn tay nắm lại, nguyên lực hùng hậu như thiểm điện ngưng tụ, cuối cùng hóa thành hai con chim ưng nguyên lực lớn, phủ kín song chưởng. Một trảo quét qua, giống như ưng trảo công kích, vô cùng hiểm độc.

Keng!

Trảo phong sắc bén của Cổ Nham trực tiếp chụp lấy Thiên Lân Cổ Kích. Hơn nữa lão ta hiển nhiên cũng có tu luyện nhục thân, trên làn da lấp lánh ánh vàng nhạt. Trảo phong không chỉ sắc bén mà còn vô cùng trầm trọng, đánh trên Thiên Lân Cổ Kích khiến cho bắn ra từng tia lửa lớn.

Cảm giác lực lượng trầm trọng trên Thiên Lân Cổ Kích khiến ánh mắt Lâm Động cũng có chút sửng sốt. Hiển nhiên hắn không ngờ được sức mạnh nhục thân của Cổ Nham cũng cường hãn như vậy. Lần này nếu như không thi triển Ma Viên Biến khiến lực lượng của nhục thân tăng lên rất nhiều, e rằng lần tiếp xúc ngắn ngủi này, cổ kích trong tay đã bị lão ta đoạt mất rồi.

Kích trảo điên cuồng giao đấu, hai người hiển nhiên đang so đấu lực lượng hùng hậu. Từng đạo kình phong sắc bén quét qua, đem mặt đất xé ra thành từng vết nứt lớn.

Keng!

Cổ Nham mạnh mẽ đánh ra một trảo, lực lượng đột ngột lớn mạnh trên nắm tay trực tiếp đem thân thể Lâm Động chấn lui lại mấy bước, rồi cười lạnh nói:

- Tiểu tạp chủng, vừa rồi lão phu trở tay không kịp mà thôi, hiện tại ngươi muốn chiếm được kết quả như vừa rồi không dễ vậy đâu.

- Hắc hắc, chưa chắc!

Kiếm quang dưới chân Lâm Động chớp động, trực tiếp dừng lại trên không trung. Hắn cười lớn một tiếng, thu cổ kích trong tay lại, kim quang trong lòng bàn tay tuôn trào ra, hóa thành một cái kim đài rực rỡ.

Kim đài thành hình, Lâm Động lần này cũng không có ném ra, mà thân hình lóe lên, xuất hiện ở phía dưới kim đài, giơ cánh tay to lớn ra, dựa vào lực lượng cường hãn nhấc bổng kim đài nặng nề như quả núi kia lên.

- Ăn một đập của ta!

Trên cánh tay Lâm Động nổi lên gân xanh, chiến ý trong mắt cũng càng nồng đậm. Lập tức hắn giơ cao kim đài lên, lao vọt ra. Sau đó dưới con mắt kinh hoàng của đám đệ tử Cổ Kiếm Môn, mạnh mẽ đập xuống người Cổ Nham.

- Khốn kiếp!

Nghe thấy tiếng xé gió như chấn thủng màng nhĩ, sắc mặt Cổ Nham cũng khẽ biến, lập tức nguyên lực hùng hậu tuôn ra. Hai cánh tay giơ lên, nguyên lực trên hai cánh tay hắn hóa thành hai thủ trảo cực lớn, sau đó đánh mạnh về phía kim đài.

Keng!

Thú trảo cực đại và kim đài chạm mạnh vào nhau, mặt đất trong phạm vi mấy chục trượng bị kinh phong bắn ra, đào sâu xuống hai thước.

Đất đá nhất thời bay lên đầu trời. Sau đó đám đệ tử của Cổ Kiếm Môn liền kinh hoàng nhìn thấy, bước chân của Cổ Nham loạng choạng lui lại mấy bước, mỗi bước lui đều để lại trên mặt đất những dấu chân sâu tới đầu gối.

Xuy!

Đương nhiên, Cổ Nham mặc dù bị chấn lui lại, nhưng Lâm Động cũng bị chấn lui lại một đoạn. Sau đó hắn khẽ nhếch miệng cười, thân hình như đạn pháo lại một lần nữa bắn ra. Hai tay ôm lấy kim đài, giống như chiếc chùy lớn điên cuồng đập xuống người Cổ Nham.

Không hề có chiêu thức tinh diệu gì, chỉ có lực lượng cường hãn! Kim đài đập xuống, lực lượng cường hãn đó, cho dù là một đỉnh núi thì Lâm Động cũng có tự tin đập vỡ được.

Kim đài trong mắt lấp lóe, sắc mặt Cổ Nham cũng có chút tái nhợt. Trước mặt bao nhiêu đệ tử của Cổ Kiếm Môn, lão ta lại bị một tên tiểu tử ép cho thành ra như vậy, thật là mất mặt quá!

Ầm!

Sắc mặt tái nhợt, thân thể Cổ Nham chấn mạnh một cái, một tầng kim quang từ trong cơ thể tuôn ra. Trong khoảnh khắc cả người như trở nên rực rỡ hẳn lên, có thể nhìn ra tên này cũng tu luyện luyện thể vũ kỹ giống như Đại Nhật Lôi Thể.

Keng keng!

Thân thể được bao phủ bởi kim quang, Cổ Nham lại vung quyền lên, sau đó từng quyền như gang thép va chạm mạnh vào trên kim đài. Tiếng keng keng muốn chấn vỡ màng nhĩ truyền ra khắp xung quanh, bên cạnh đó còn có từng lớp sóng kình lực đáng sợ cũng lan truyền ra.

Đám đệ tử của Cổ Kiếm Môn kinh hoảng khi nhìn thấy cảnh tượng giống như dùng nhục thân đấu đá này. Kim đài, kim chưởng va chạm loạn vào nhau, sắc mặt Lâm Động và Cổ Nham đều có chút co rút lại. Chiêu thức của cả hai người đều không có gì đẹp mắt, nhưng lại khiến người khác sợ lạnh cả xương sống. Cũng may cả hai đều tu luyện nhục thân, nếu không một đòn này đánh vào thân thể, cảm giác đó thực sự không dễ chịu chút nào.

- Hắc hắc, thống khoái, thống khoái!

Kim quang tuôn động, Lâm Động ngửa mặt lên cười, trên thân thể hắn xuất hiện từng đám thâm tím. Đó là do Cổ Nham đánh xuống. May mà hắn hiện tại đang thi triển Ma Viên Biến, nếu không sẽ không phải chỉ là những vết thâm tím này, mà sẽ là từng đám máu to.

Mặc dù trên thân thể Lâm Động đã có thương tích, nhưng hình tượng của Cổ Nham cũng không hơn là mấy. Đầu tóc rối bù, thậm chí trên đầu còn có một vệt máu tươi. Đó là vừa rồi Lâm Động dùng kim đài đánh mạnh xuống tạo nên.

- Đồng Lôi Thể!

Hô hấp Lâm Động có chút dồn dập, tâm thần vừa động, làn da trên thân thể hắn nhanh chóng chuyển sang màu đồng xanh. Lập tức hắn liền cảm thấy lực lượng trong cơ thể mình lại tăng lên một cấp nữa. Hướng về Cổ Nham nở nụ cười nanh độc, kim đài trong tay lại đập mạnh về phía Cổ Nham.

Xoảng!

Kim đài mang theo lực lượng mạnh mẽ đáng sợ đập mạnh vào thân thể Cổ Nham, lực lượng cường đại khiến thân thể Cổ Nham như một viên đạn pháo bay ngược về sau, trên đường đi còn đập gãy mấy chục gốc đại thụ.

- Đập chết ngươi!

Lực lượng tăng vọt trong nháy mắt khiến cho ánh mắt của Lâm Động càng thêm cuồng nhiệt. Bàn chân dẫm mạnh xuống đất, một cái hố xuất hiện, còn thân hình của hắn thì lao vọt đi. Kim đài trong tay như vòng quay, không ngừng quay tròn lên, cuối cùng hóa thành một đạo kim mang, mang theo sức mạnh hủy diệt đánh về phía Cổ Nham.

- Trấn Sơn Kim Quyền!

Đối diện với công kích vô cùng khủng bố này của Lâm Động, cho dù là Cổ Nham sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng. Trên nắm tay lão ta cũng tuôn ra kim quang rực rỡ, cuối cùng hóa thành một đạo cự quyền lớn đến mười mấy trượng, gào thét lao ra, va mạnh vào kim đài.

Keng!

Kim quang nổ ra trên bầu trời, vô cùng chói mắt. Kình khí vô cùng khủng bố trực tiếp đem Lâm Động và Cổ Nham đều đánh bay đi, cuối cùng va mạnh vào vách đá. Vách đá sau lưng hai người đều bị cỗ dư kình đó chấn cho vỡ ra từng vết nứt lớn.

Kim quang dần yếu đi, nhìn cánh rừng rậm trong phạm vi trăm trượng cơ hồ

bị san phẳng, đám đệ tử của Cổ Kiếm Môn không khỏi nuốt vào một ngụm nước bọt. Ánh mắt bọn chúng nhìn Lâm Động như đang nhìn thấy quỷ vậy. Bọn chúng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh dùng thực lực Tạo Hình Cảnh không ngờ có thể tạo ra lực tàn phá lớn đến như vậy.

- Hắc hắc!

Lâm Động từ trên vách đá trượt xuống, đem một tảng đá phía dưới đè cho vỡ nát. Lập tức hắn bò dậy, quệt đi vệt máu trên khóe mép, nhìn Cổ Nham ở phía xa đang chậm rãi bò dậy, toàn thân rách nát, bất giác nở nụ cười quái dị.

- Lão tạp chủng, lần này đánh nhau thật thống khoái. Tiểu gia đi trước, lần sau nếu còn gặp lại, ngươi hãy cầu mong mình không biến thành một con chó chết!

Lâm Động nhếch mép cười, lập tức thân hình lui nhanh lại. Mục đích lần này đã đạt được, hắn đã có thể chứng minh được thực lực của mình quả thực có thể so sánh được với cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành. Tuy nhiên cũng đúng như lời Cổ Nham đã nói, Ma Viên Biến có hạn chế về mặt thời gian, trước khi đạt tới cực hạn nếu như không tiêu diệt được đối thủ thì phải tìm đường rút lui.

Rất hiển nhiên, Lâm Động hiện tại có thể đối đầu được với cường giả Tạo Khí Cảnh, nhưng vẫn chưa có đủ thực lực giết chết đối phương.

- Ngăn hắn lại!

Nhìn thấy Lâm Động định rời đi, Cổ Nham cũng hiểu thuật cường hóa nhục thân của đối phương đã sắp hết công hiệu, lập tức thét lên giận dữ.

Nghe thấy tiếng thét của lão ta, đám đệ tử của Cổ Kiếm Môn vội vàng lao tới. Tuy nhiên, chưa đợi bọn chúng bao vây lại, một đạo hồng quang từ trong sơn động lao vọt ra, cõng lấy Lâm Động, đôi cánh mở ra, với tốc độ kinh người lao ra khỏi vòng bao vây, phóng về phía xa.

- Một lũ vô dụng!

Nhìn mấy tên này không ngăn được Lâm Động lại, Cổ Nham thân thể vô cùng chật vật đột nhiên vô cùng tức giận gào lên, tiếng gào âm vang khắp cả núi rừng.

- Tiểu tạp chủng, lần sau để lão phu gặp được, nhất định phải lột da của ngươi!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 241

Thành Đại Khôi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Lôi quang xẹt qua phía chân trời với một loại tốc độ cực kỳ kinh người, mơ hồ trong đó còn có tiếng sấm trầm thấp từ trên bầu trời truyền đến.

Lâm Động ngồi trên lưng Tiểu Viêm, cảm nhận được cuồng phong ập mặt mà đến kia, sắc mặt có chút tái xanh, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười vui sướng. Rời khỏi Viêm Thành không đến một năm mà thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, xem ra lần này ra ngoài lịch lãm, đối với việc đề thăng thực lực quả nhiên có nhiều chỗ tốt.

Nhớ ngày đó, lúc ở Cổ mộ phủ, thực lực Vương Viêm gần đạt đến Tạo Hình Cảnh đại thành đã có thể khiến hắn chật vật đến như vậy, nhưng hiện nay nếu gặp lại gã lần nữa, Lâm Động tuyệt đối có tự tin có thể cùng hắn đánh một trận, thậm chí còn có thể chiến thắng hắn nữa!

Mà Lâm Động cũng muốn nhìn một chút, khi mà Vương Viêm biết được cái kẻ lúc trước hắn cho rằng chỉ là một con kiến có thể tiện tay bóp chết bất cứ lúc nào, chẳng biết từ lúc nào, đã lặng yên đuổi kịp một gã thiên tài của Gia tộc Vương Thị như hắn, thì sắc mặt hắn không biết sẽ trở nên khó coi như thế nào.

- Vương Viêm ta đã có thể đuổi kịp, Lâm Lang Thiên, khoảng cách giữa chúng ta cũng không còn xa nữa đâu!

Lâm Động khẽ ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt sắc lạnh như dao. Hắn bỗng nhớ đến cái đạo thân ảnh cao nhân nhất đẳng kia. Trong mắt của kẻ đó, địa vị của những kẻ thuộc phân gia như hắn chỉ sợ chẳng khác gì con sâu cái

kiến cả.

Có lẽ cái gã thiên tài vô cùng chói mắt của Gia tộc Lâm Thị kia, căn bản là không nhớ tới cái gã phế vật của phân gia mà năm xưa hắn tùy tiện đánh cho trọng thương gần như trở thành phế nhân. Nhưng đối với Lâm Động mà nói, hắn vĩnh viễn không thể quên được, bởi chỉ vì một chút tùy tiện của cái tên đó đã hủy mất cả gia đình cùng với tuổi thơ tươi đẹp của hắn.

- Còn hơn một năm nữa, Lâm Lang Thiên, ngươi hãy đợi đấy cho ta!

Bàn tay khẽ nắm chặt lại, trong mắt Lâm Động lóe lên một tia hàn quang sắc bén, trong Tộc hội Gia tộc long trọng nhất kia, hắn sẽ ở đó vì phụ thân của mình mà đòi lại công đạo!

Đây chính là mục tiêu của gã thiếu niên này từ lúc còn thơ ấu, vì cái mục tiêu này mà hắn đã nỗ lực suốt mười năm qua!

- Hắc, xem ra dùng tinh huyết Long Viên tu luyện thành Ma Viên Biến quả nhiên cường hãn, không ngờ có thể giúp cho ngươi đánh bừa một trận với cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành… Tiểu điêu thoáng chớp động, đã xuất hiện trên bả vai Lâm Động, ánh mắt có chút kinh ngạc khẽ cười, nói.

Nghe vậy, khóe miệng của Lâm Động cũng khẽ nhếch lên một chút.

Thời gian mà Ma Viên Biến có hiệu lực đã qua, thân thể cường hóa của hắn cũng dần khôi phục lại trạng thái bình thường. Thời điểm này, những cơn đau đớn do trận chiến đấu kịch liệt lúc trước gây nên, bây giờ mới từ trong cơ thể lan tràn ra, khiến cho hắn nhịn không được phải hít một ngụm lãnh khí.

- Chẳng qua chỉ có thể chống đỡ trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi, Ma Viên Biến vừa hết hiệu lực thì cần phải rút lui ngay… Lâm Động có chút tiếc nuối nói. Thực lực của hắn dù sao cũng chỉ mới đạt đến Tạo Hình Cảnh tiểu thành, vẫn kém Tạo Khí Cảnh tiểu thành đến cả một cấp bậc. Cho dù có Ma Viên Biến, Đồng Lôi Thể tương trợ nhưng cũng không thể dễ dàng vượt qua một

khoảng cách xa xôi như vậy được.

Chẳng qua, Lâm Động thật sự có lòng tin, chỉ cần hắn có thể tiếp tục tiến thêm một bước nữa, đạt đến Tạo Hình Cảnh đại thành mà nói, khi đó hắn liền có thể chân chính đánh bại cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành!

- Nếu như Vương Viêm bây giờ vẫn còn là thực lực như trước, nếu gặp lại thì nhất định phải cướp bóc thêm một hồi nữa mới được… Lâm Động khẽ cười, uy lực của Kim Đài Trấn Ma Chưởng quả thật là chí cương chí cường, nhưng mà hắn thật ra vô cùng thích thú, nội tình của các đại tông tộc kia, quả thật là không tệ a!

- Ngươi định làm gì tiếp theo đây?

Tiểu điêu lười biếng hỏi.

- Ta muốn đến Đại Hoang Cổ Bi thử xem.

Lâm Động trầm giọng nói. Đại Hoang Cổ Bi chính là di tích của đại tông phái từ thời Viễn cổ, bảo bối trong đó tất nhiên không phải là Cổ mộ phủ trong Sơn mạch Thiên Viêm có thể so sánh được. Nếu như có thể tìm được bảo bối gì trong đó thì không hề nghi ngờ sẽ khiến cho thực lực của hắn đại tăng. Hơn nữa, hắn cũng một thử xem có thể tìm được một chút tin tức liên quan đến Tổ phù trong Đại Hoang Cổ Bi hay không.

- Hắc hắc, cứ như vậy đi. Chỉ có điều trước hết ta nghĩ ngươi nên đem Thiên Lân Cổ Kích tiến hóa trở thành Linh bảo Cao cấp đi, có lẽ sẽ càng tốt hơn!

Nghe vậy, tiểu điêu khẽ gật đầu, chợt nói.

- Linh bảo Cao cấp… Lâm Động có chút nhíu mày. Hắn cũng hiểu rằng nếu như có thể đem Thiên Lân Cổ Kích đề thăng trở thành Linh bảo Cao cấp, thì quả thật có thể khiến thực lực tăng mạnh.

Đại Hoang Cổ Bi không chỉ là nơi cực kỳ nổi danh ở quận Đại Hoang, cho dù

là phóng mắt khắp cả Vương triều Đại Viêm thì cũng là bảo địa thu hút sự chú ý của mọi người. So với Đại Hoang Cổ Bi, Cổ mộ phủ trong Sơn mạch Thiên Viêm quả thực quá nhỏ bé. Mà cũng đồng dạng, cường giả bị Đại Hoang Cổ Bi hấp dẫn đến, tất nhiên Cổ mộ phủ cũng không thể sánh bằng.

Thậm chí, ngay cả Tứ đại Tông tộc cũng có thể sẽ động tâm, mà nhân thủ của bọn họ, các loại nhân vật như Vương Viêm và Lâm Lang Thiên tất nhiên sẽ lại xuất hiện lần nữa.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Động liền lóe lên một tia hàn quang sắc bén. Sau khi trải qua một đợt kinh lịch trong Cổ mộ phủ, hắn đã ghi nhớ kỹ trong lòng sự sỉ nhục lần đó. Nếu lần này có cơ hội thì hắn nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lời.

Mà đối mặt với những đối thủ mạnh mẽ như vậy, con bài tẩy không thể không nhiều một chút được, nếu không rất có thể hắn sẽ bị kẻ khác nuốt trọn, ngay cả xương cũng không có nhả ra a!

Lần trước ở Cổ mộ phủ, Lâm Động đó là bởi vì thực lực yếu kém nên bị thua thiệt rất nhiều. Những bảo bối mà hắn thu hoạch được phần lớn đều do đám người Lâm Lang Thiên không thèm đặt vào trong mắt. Đương nhiên, Thiên Lân Cổ Kích là ngoại lệ!

Có lần kinh nghiệm trước đây, lần này Lâm Động tự nhiên sẽ không cam tâm để bảo bối cho người khác cướp lấy. Cho nên, phải khiến lực lượng trong tay của mình mạnh hơn một chút, đó mới là sự lựa chọn tốt nhất.

- Muốn cường hóa Thiên Lân Cổ Kích thì ít nhất cũng phải là Linh Phù sư thì mới có thể làm được, nhưng ta bây giờ vẫn còn cách cảnh giới này một khoảng khá xa… Lâm Động có chút bất đắc dĩ nói.

- Đến một vài thành thị lớn ở quận Đại Hoang, nơi đó tự nhiên sẽ có Linh Phù sư, chỉ cần trả đủ thù lao và cùng với nguyên vật liệu cho bọn chúng thì bọn chúng sẽ ra tay cường hóa thôi.

Tiểu điêu nhàn nhạt nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Động lúc này mới ngẩn ra, có chút do dự, sau đó liền gật đầu. Đại Hoang Cổ Bi ba năm mới mở một lần, bỏ qua cơ hội lần này thì phải chờ ba năm nữa. Nhưng Tộc hội của Gia tộc Lâm Thị không có nhiều thời gian để hắn đợi như vậy. Cho nên, vì để bảo đảm, tốt nhất là nhanh chóng đem Thiên Lân Cổ Kích cường hóa trở thành Linh bảo Cao cấp, như vậy cũng có thể khiến cho hắn ở Đại Hoang Cổ Bi có thêm một con bài tẩy.

- Đại Hoang Cổ Bi nằm tại khu vực trung ương quận Đại Hoang, là mảnh đất phồn hoa nhất ở khu vực quận Đại Hoang. Có không ít thành thị lớn ở đây, muốn tìm Linh Phù sư cũng không khó. Thậm chí nếu thiếu nguyên vật liệu thì có thể đến Đấu giá hội, chỉ cần có tiền thì việc mua được cũng không phải là khó.

Lâm Động từ trong túi Càn Khôn lấy ra một cái danh mục, đọc sơ qua một chút rồi nói.

Đối với chuyện này, tiểu điêu cũng không có dị nghị gì, lập tức gập đầu.

- Một khi đã vậy, chúng ta liền xuất phát thôi. Tính toán thời gian thì lần phong ấn ở Đại Hoang Cổ Bi yếu đi cũng sắp đến rồi, trước khi phong ấn yếu đến mức thấp nhất, thì phải cường hóa hoàn tất.

Lâm Động cười nói.

- Đi!

Vừa dứt lời, Lâm Động khẽ vỗ nhẹ lên lưng Tiểu Viêm, lập tức xuất phát. Chỉ nghe một tiếng hổ gầm, lôi dực vừa động thì đã hóa thành một đạo lưu quang giống như tia chớp xẹt về phía chân trời.

Sau khi có cặp lôi dực này, tốc độ di chuyển của Tiểu Viêm cho dù là Lâm Động cũng không thể so sánh nổi. Có được vật cưỡi như vậy thay thể cho đi bộ, hiển nhiên cũng rút ngắn được rất nhiều thời gian.

Đại Hoang Cổ Bi, ngay cả cái tên quận Đại Hoang cũng là do từ đây mà đặt ra, từ đó đủ để thấy vùng bảo địa này có thanh danh to lớn đến mức nào.

Di tích của Tông phái thời Viễn cổ, nghe nói, trong thời đại đó thực lực của tông phái này đủ để sánh ngang với cả một Vương triều, mà Tông chủ chính là nhân vật đứng đầu cái Vương triều đó, thực lực to lớn kinh thiên, so với những tông môn như Cổ Kiếm Môn thì không biết cường đại hơn mấy ngàn mấy vạn lần… Mà Đại Hoang Cổ Bi chính là một di tích do một cái tông phái Viễn cổ truyền lại, bên trong cất chứa rất nhiều bảo vật, chỉ là suy nghĩ thôi cũng khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải động tâm. Dưới sự dụ hoặc của vùng bảo địa này, cả Vương triều Đại Viêm, Lâm Động thực sự không nghĩ ra có vị cường giả hay thế lực nào có thể không để tâm tới nơi này được. Cho nên, đến khi Đại Hoang Cổ Bi mở ra, cường giả của cả Vương triều Đại Viêm e rằng sẽ chen chúc mà đến, ý đồ tự nhiên là muốn từ trong di tích của tông phái Viễn cổ này tìm được một vài công pháp vũ kỹ hoặc là bảo vật gì có thể khiến mình thoát thai hoán cốt… Nhưng muốn từ trong số người tầm bảo khổng lồ như vậy mà chiếm được tiện nghi, nếu không phải có chút bản lãnh, có lẽ chỉ có thể bị người khác nghiền nát thành từng mảnh vụn mà thôi.

Diện tích quận Đại Hoang cực kỳ rộng lớn, theo Lâm Động tính toán, cho dù là diện tích của quận Thiên Đô cũng không bằng một nửa diện tích quận này. Danh tiếng là quận lớn nhất và nguy hiểm nhất của Vương triều Đại Viêm, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Mục đích chuyến đi lần này của Lâm Động chính là một tòa thành lớn ở sâu trong quận Đại Hoang, tên là thành Đại Khôi.

Thành Đại Khôi này trong số tất cả các thành thị lớn của quận Đại Hoang này, đủ để xếp vào năm hạng đầu tiên. Quy mô lớn như vậy, người thường không thể tưởng tượng hết được. Hơn nữa thành thị nơi này nằm cách Đại Hoang Cổ Bi cũng chỉ không quá hai ngày đường, xem như là có chút gần. Đương nhiên, quan trọng nhất là Lâm Động đã hỏi thăm và biết được trong mấy ngày nữa sẽ có tổ chức một Đấu giá hội khá lớn ở thành Đại Khôi, mà đây mới là mục đích chủ

yếu của hắn.

Muốn đem Thiên Lân Cổ Kích cường hóa đến Linh bảo Cao cấp cũng không phải là việc dễ dàng, cần phải có một ít nguyên liệu quý hiếm. Những vật liệu này chỉ có thể từ trong Đấu giá hội mới có thể kiếm ra được.

Hơn nữa, Lâm Động từ chỗ Viễn Cổ Long Viên còn thu được một quả Vạn Thú Quả, nếu như có thể đem luyện hóa được thì thực lực của hắn sẽ tăng lên không nhỏ. Nhưng Vạn Thú Quả này ngưng tụ một lượng lớn tinh huyết của Yêu thú, năng lượng cuồng bạo này tương đối đáng sợ. Lâm Động nếu muốn thuận lợi luyện hóa thì cần phải dùng một ít linh dược để trung hòa lực lượng cuồng bạo này, bằng không chỉ có thể ngồi nhìn không mà thôi.

Cho nên, lần này đến thành Đại Khôi, phần lớn mục tiêu của hắn đều là hướng về phía tràng Đấu giá hội kia.

o0o Thành Đại Khôi cách Viễn cổ Phế Giản một đoạn đường tương đối xa, mặc dù Lâm Động có Tiểu Viêm nên không cần đi bộ, nhưng lộ trình này ngựa chạy không ngừng cũng mất thời gian đến bảy ngày.

Hắn cùng với Tiểu Viêm liên tục phóng chạy, tiến về phía khu vực trung tâm của quận Đại Hoang mất đến một ngày thời gian, thì một tòa thành thị khổng lồ giống như một đầu mãnh thú thời Viễn cổ đang nằm phủ phục trên dãy bình nguyên, mới nhất thời ẩn hiện xuất hiện trước tầm mắt của Lâm Động.

Ngồi trên lưng Tiểu Viêm, Lâm Động nhìn tòa thành thị lớn gấp mười lần Viêm Thành này, trong mắt tràn ngập một sự rung động mãnh liệt. So với tòa thành thị như vậy thì Viêm Thành mà hắn từng cảm thấy không tệ ngược lại có chút mùi vị giống như chốn thâm sơn hẻo lánh vậy.

Nơi này chính là thành Đại Khôi!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 242

Mộ Thiên Thiên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Thành phố to lớn đứng sừng sững trên bình nguyên, trong bóng tối chạng vạng giống như một đầu mãnh thú đến từ Viễn cổ vậy, tỏa ra khí tức khiến người ta choáng ngợp.

Tường thành cao chót vót, vô cùng nguy nga, kéo dài đến cuối tầm mắt vẫn không thể nhìn thấy biên giới, từ đó có thể thấy được diện tích thành Đại Khôi này khủng bố đến cỡ nào.

Lâm Động khi cưỡi Tiểu Viêm còn cách thành Đại Khôi một khoảng cách khá xa liền đáp xuống, Tiểu Viêm lại biến thành hình dáng con mèo nhỏ chui vào trong ngực hắn.

Tuy nơi này còn cách thành phố một khoảng cách khá xa nhưng người đi lại vẫn rất đông đúc, nhìn vô cùng náo nhiệt. Khung cảnh này hơn rất nhiều so với Viêm Thành.

Ôm Tiểu Viêm trong lòng, Lâm Động đưa mắt nhìn ra xa, miệng mỉm cười, bước đi chậm rãi đi về phía thành Đại Khôi.

Cổng thành tuy rất rộng nhưng dòng người quá đông nên vẫn khiến nơi này trở nên chật chội. Lâm Động sau khi xếp hàng một lúc mới có thể tiến vào được trong tòa thành rộng lớn này.

Tiến vào trong tòa thành, Lâm Động đưa mắt nhìn khắp nơi. Khi hắn nhìn thấy những tòa kiến trúc khổng lồ, nhìn mãi không thấy điểm cuối thì cũng không khỏi hít vào một hơi lãnh khí. Thành phố này quả thực giống một quốc gia nhỏ a!

Đứng trên con đường nhìn người đi qua đi lại đông đúc đến mê người, Lâm Động không kinh ngạc quá lâu, liền hòa vào trong dòng người. Đầu tiên hắn tùy tiện tìm một khách điếm yên tĩnh. Vì để có thể nhanh chóng tới tham gia vào Đấu giá hội long trọng ở thành Đại Khôi này, hắn đã liên tục chạy đi mấy ngày đường, hiện tại đã đến đích, việc cần làm hiện tại chính là phải nhanh chóng phục hồi lại sức lực.

Nghỉ trong khách điếm nghỉ ngơi một đêm, Lâm Động cũng đã khôi phục lại phần lớn tinh thần và thể lực, đồng thời cũng từ chỗ tiểu nhị của khách điếm có được không ít thông tin về thành Đại Khôi.

Dựa theo thông tin hỏi được thì các thế lực lớn nhỏ trong thành Đại Khôi này có số lượng rất lớn, vô cùng phức tạp, so với Viêm Thành thì không biết phức tạp hơn biết bao nhiêu lần.

Trong số các thế lực đó, có ba đại thế lực được coi là chúa tể của thành Đại Khôi. Ba đại thế lực này Lâm Động cũng không quá lạ lẫm gì, đó chính là ba đại thế lực vốn cũng vô cùng nổi danh trong quận Đại Hoang, Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn và Võ Minh.

Đương nhiên, điều đó cũng không có nghĩa là Tổng bộ của ba đại thế lực này đều đóng ở đây. Đó chỉ là một Phân bộ tương đối lớn của ba đại thế lực đó mà thôi. Nhưng mà cho dù như vậy, thực lực tại đây của bọn chúng, các thế lực khác căn bản cũng không thể so sánh được. Bởi vậy, hơn một nửa tài nguyên của thành Đại Khôi đều bị ba đại thế lực này phân chia.

Chỉ dựa vào một Phân bộ đã có được địa vị như vậy ở thành Đại Khôi, thực lực của ba đại thế lực đó quả thực là khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Một trong những mục tiêu lần này của Lâm Động, cái buổi Đấu giá hội kia, thế lực đứng ra tổ chức chính là Võ Minh.

Là thế lực có số lượng người đông nhất trong số ba đại thế lực, Võ Minh có lẽ về sự tinh nhuệ thì còn kém hai thế lực kia, nhưng về số lượng thì lại vượt xa

tổng số của Âm Khôi Tông và Đại Ma Môn cộng lại. Mà cũng chỉ có Võ Minh có số lượng nhân lực khổng lồ mới có thể có được lực hiệu triệu mạnh mẽ như vậy ở quận Đại Hoang này.

Hơn nữa cũng bởi Đấu giá hội do Võ Minh tổ chức mà chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi lượng người trong thành Đại Khôi đã tăng lên với tốc độ chóng mặt. Rất nhiều người có cùng suy nghĩ như Lâm Động, thời điểm phong ấn của Đại Hoang Cổ Bi suy yếu đi cũng sắp tới, ai cũng muốn trước khi tiến vào Đại Hoang Cổ Bi có thể đoạt được một vài thứ Linh bảo hoặc vũ kỹ cường đại, thì cũng có thể khiến cơ hội đoạt được bảo bối trong Đại Hoang Cổ Bi của mình sẽ tăng lên.

Do vậy, Đấu giá hội này thực sự rất thích hợp, giống như cơn mưa giữa trời khô hạn.

o0o Khi Lâm Động đến thành Đại Khôi thì cách ngày bắt đầu Đấu giá hội chỉ còn ba ngày nữa. Mà trong ba ngày này, sau khi hắn có được thông tin mà hắn cần biết, liền không ra ngoài nhiều, chỉ yên lặng tu luyện trong khách điếm, cho tới sáng sớm ngày thứ ba mới mở hai mắt nhắm nghiền ra.

Ồn ào!

Thành Đại Khôi hiện tại đã trở nên vô cùng náo nhiệt, cho dù Lâm Động ở trong khách điếm thì vẫn có thể nghe thấy tiếng ồn ã, lập tức lắc lắc đầu, thu dọn đồ đạc ra khỏi khách điếm, sau đó đi về khu vực phía Bắc, đó chính là địa bàn của Võ Minh, Đấu giá hội cũng được tổ chức ở đó.

Ở nơi như quận Đại Hoang này, muốn tổ chức Đấu giá hội thì quan trọng nhất chính là thực lực của phía tổ chức, nếu không rất có khả năng sẽ xuất hiện tình trạng đánh cướp vật đấu giá. Dù sao ở quận Đại Hoang thì thực lực là quan trọng nhất, những thứ như trật tự ở nơi này đều vô cùng yếu nhược. Do vậy nắm tay không cứng, không có sức uy hiếp thì tổ chức đấu giá chỉ là tự rước nhục vào thân. Nhưng may mà không dám ai dám nghi ngờ thực lực của Võ Minh, do vậy

Đấu giá hội này vẫn khiến người khác cảm thấy rất an toàn.

Sau khi Lâm Động đi trong thành khoảng nửa canh giờ thì liền đến địa điểm đấu giá.

Nhìn Đấu giá trường khổng lồ đủ chứa khoảng mười vạn người, trong mắt hắn không khỏi xuất hiện sự kinh hãi. So với nơi này, Đấu giá trường của Thương hội Vạn Kim thật là rất khó coi. Đương nhiên so sánh thực lực của hai bên cũng hoàn toàn khác nhau, nên có khoảng cách chênh lệch này cũng không có gì là lạ.

Bên ngoài Đấu giá trường có đại lượng đệ tử của Võ Minh bảo vệ trật tự. Đương nhiên chỗ dựa của việc bảo vệ trật tự này chính là vũ khí bọn chúng nắm trong tay cũng như ánh mắt sắc lạnh của bọn chúng.

Bên trong Đấu giá trường vốn có không ít dãy ghế, nhưng Lâm Động cũng không lựa chọn dãy ghế chật hẹp nhất mà có chút thành thạo lựa chọn một dãy ghế khác. Đó là một dãy ghế xem như là cao cấp, vị trí cũng không tệ, chỉ cần nộp một ngàn Thuần Nguyên Đan là được.

Một ngàn Thuần Nguyên Đan nếu là Lâm Động thuở trước thì có lẽ còn chút đau xót, nhưng hắn hiện tại coi như đã có chút tài sản, chút tiền ấy vẫn còn có thể chấp nhận được.

Sau khi nộp Thuần Nguyên Đan hắn liền thuận lợi đi vào bên trong, tìm một vị trí gần bục đấu giá, lúc đó trên đầu hắn đã xuất hiện một chiếc mũ che mặt, che khuất toàn bộ khuôn mặt của hắn. Tuy trong này có đệ tử của Võ Minh duy trì trật tự nhưng Lâm Động vẫn hiểu đạo lý tiền không nên khoe ra ngoài, đặc biệt là nơi hỗn tạp như Đấu giá trường này, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Sau khi Lâm Động ngồi vào ghế thì dòng người cũng cuồn cuộn kéo vào, chỉ trong vòng một giờ đồng hồ, phòng đấu giá có thể chứa được mười vạn người đã chật kín người, các loại thanh âm hỗn tạp cũng không ngừng vang lên.

Lâm Động nhắm chặt mắt như lão tăng nhập định, những âm thanh hỗn tạp đó không hề lọt vào tai hắn. Trạng thái nhập định như vậy kéo dài chừng mười mấy phút, tâm thần hắn chợt động, những âm thanh hỗn tạp xung quanh hắn tựa hồ có xu thế thu liễm lại.

Hai mắt nhắm chặt dần dần mở ra, ánh mắt Lâm Động nhìn về phía trước của phòng đấu giá. Ở nơi đó có một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy đen đang ngồi. Nữ tử này nhìn rất trẻ, da trắng như tuyết, thân hình tuyệt đẹp, mái tóc đen được cài bởi một cây trâm đơn giản nhưng lại toát ra vẻ quyến rũ lạ thường.

Bởi góc độ ngồi nên Lâm Động chỉ có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được những đường nét tuyệt đẹp khiến người khác động lòng, có thể tưởng tượng ra dung mạo của nữ tử này vô cùng xinh đẹp.

Đương nhiên, từ vô số ánh mắt cùng âm thanh náo nhiệt của xung quanh liền có thể đoán ra điều đó.

Hơn nữa, khiến Lâm Động bất ngờ nhất là nữ tử này không ngờ lại ngồi ở ghế khách quý tốt nhất trong phòng đấu giá, từ đó có thể thấy thân phận của nữ tử này cũng không hề đơn giản.

- Hà hà, thật không ngờ lần đấu giá này, ngay cả nhân vật thiên tài của Đại Ma Môn cũng đến.

- Đó là Mộ Thiên Thiên của Đại Ma Môn phải không? Chậc chậc, tiểu ma nữ này được gọi là nhân vật thiên tài trăm năm khó gặp của Đại Ma Môn, dung mạo đúng là tuyệt đẹp. Nghe nói trong Đại Ma Môn cũng có rất nhiều thiếu niên anh tuấn mê mệt nàng ta. Nếu không phải các Trưởng lão ra mặt thì có lẽ đã có phiền phức lớn rồi.

- Ha ha, người trẻ tuổi ở quận Đại Hoang này, có biết bao nhiêu người mơ tưởng tới tiểu yêu nữ này chứ. Có thể ôm được vưu vật này trong lòng, tổn thọ đi mười năm cũng được!

Lâm Động nghe thấy những tiếng thì thầm ở xung quanh, trong lòng cũng khẽ chấn động. Thì ra là người của Đại Ma Môn, thảo nào có được đãi ngộ như vậy.

- Mộ Thiên Thiên này, thực lực có lẽ đã đạt tới Tạo Khí Cảnh tiểu thành rồi.

Lâm Động khẽ mím môi, không khỏi bất ngờ, trong thiên hạ đúng là long đàm hổ huyệt, thanh niên tuấn kiệt của Vương triều Đại Viêm không chỉ có đám người bọn Viêm Vương, Lâm Lang Thiên mà thôi, tiểu yêu nữ của Đại Ma Môn này cũng có tư cách để mà so sánh với bọn họ.

- Cũng không biết đám tuổi trẻ kiệt xuất của Thiên Vũ Quán Võ Minh và Âm Khôi Tông sẽ có thực lực thế nào?

Lâm Động ánh mắt rực sáng, trong mắt thế nhưng lại có chút quang mang hưng phấn.

Trong khi Lâm Động còn đang nhìn chằm chằm vào Mộ Thiên Thiên, Mộ Thiên Thiên dường như cũng cảm nhận thấy, khẽ nghiêng người, đôi mắt xinh đẹp tuyệt mỹ liếc nhìn Lâm Động. Hàng mi dài khẽ chớp động, dưới ánh mắt đó, phàm là nam tử đều có chút tà niệm nổi lên trong đầu.

- Mị thuật!

Nhận thấy sự thay đổi trong cơ thể, trong lòng Lâm Động chợt rùng mình một cái. Thứ gọi là mị thuật này cũng là một loại ứng dụng của tinh thần lực, có thể khiến thần trí người khác bị ảnh hưởng.

- Không phải mị thuật. Nữ tử này trời sinh Mị thể, một nụ cười liền có thể câu hồn đoạt phách. Chậc chậc, quả nhiên là vưu vật trời sinh!

Thanh âm tiểu điêu cũng quỷ dị vang lên.

- Mị thể trời sinh.

Lâm Động giật mình, lập tức thở ra một hơi lãnh khí. Tinh thần lực từ trong nê hoàn cung tràn ra, ngăn cản lại mị ý từ trong ánh mắt của Mộ Thiên Thiên truyền đến.

Trong lúc ngăn chặn, Lâm Động nghiêng đầu nhìn về hai bên phải trái, thì thấy những tên ngồi bên cạnh đều sắc mặt đỏ lên, thân thể khẽ cúi xuống, phía dưới vươn cao, dáng vẻ vô cùng khổ sở.

- Con mẹ nó, quả nhiên là tiểu yêu nữ!

Nhìn thấy cảnh này, khóe mắt Lâm Động cũng khẽ run rẩy một trận. Nữ nhân này chỉ cần dùng một ánh mắt là có thể đem người khác đùa bỡn thành ra như vậy, đúng là đáng sợ a!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 243

Đấu Giá Hội.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Đối với việc Lâm Động có thể không bị chút ảnh hưởng gì dưới ánh mắt mình, vị Mộ Thiên Thiên kia hiển nhiên cũng rất bất ngờ, ánh mắt xinh đẹp như hoa đào nhìn lên người Lâm Động, sau đó mới chậm rãi thu ánh mắt lại.

Nhìn thấy nữ tử kia thu hồi ánh mắt lại, Lâm Động cũng khẽ thở phào. Hắn đến đây cũng chỉ muốn kiếm một vài vật liệu nâng cấp cho Thiên Lân Cổ Kích của hắn, không muốn có chút tiếp xúc gì với nữ tử nhìn thì xinh đẹp nhưng toàn thân lại đầy gai nhọn này.

Sau khi Mộ Thiên Thiên thu hồi ánh mắt lại không lâu, lại có không ít người thân phận có vẻ không hề thấp ngồi vào hàng đầu tiên. Những người này trước khi ngồi xuống đều bắt chuyện với Mộ Thiên Thiên, một phần trong đó có thể do dung mạo xinh đẹp của nàng ta, nhưng càng nhiều là do thân phận của nàng ta.

Đại Ma Môn, thực lực mặc dù không thể coi là thế lực hạng nhất trong khắp Vương triều Đại Viêm, nhưng ở trong quận Đại Hoang lại có thể coi là thế lực bá chủ, rất ít người dám trêu chọc vào bọn họ.

Sau khi những những nhân vật này xuất hiện, Lâm Động cũng nhíu nhíu mày, nhưng khi hắn vừa định thu ánh mắt lại thì Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung lại khẽ rung động. Sau đó hắn liền có chút kinh dị ngẩng đầu lên. Vào lúc này, trên hàng ghế khách quý lại có thêm một đám nhân ảnh ngồi xuống.

Khí tức của nhóm người này không phải quá mạnh, nhưng những người xung quanh khi nhìn thấy bọn họ, sắc mặt đều có chút kiêng kỵ. Trên người bọn họ,

Lâm Động có thể cảm nhận thấy tinh thần lực ba động vô cùng cường hãn. Hiển nhiên những kẻ này đều chuyên môn tu luyện tinh thần lực.

Ngoài ra khi cảm nhận tinh thần lực ba động đó, Lâm Động cũng nhạy cảm phát hiện ra, mỗi một tia tinh thần lực của bọn chúng phảng phất là dùng một phương thức đặc biệt nào đó tu luyện, hoàn toàn bao trùm khắp thân thể, cuối cùng tiến nhập vào trong ngực, tựa hồ đang liên kết với thứ gì đó ở trong đó.

- Đám người này là người của Âm Khôi Tông?

Ánh mắt Lâm Động khẽ sáng lên, tinh thần lực của những tên này đặc biệt cường hãn, hơn nữa khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là, tinh thần lực của những người này có chút mùi vị âm lãnh và tử khí, tựa hồ không giống với những loại tinh thần lực thuần khiết vô hình thông thường.

- Tinh thần lực của bọn chúng có lẽ liên kết với Phù khôi của bọn chúng.

Lâm Động ngẫm nghĩ, tay âm thầm sờ túi Càn Khôn trong ngực, ở trong đó cũng có một đầu Phù không Trung đẳng. Nhưng do mỗi lần thi triển đều tiêu hao rất nhiều Thuần Nguyên Đan, cho nên trong tình huống bình thường Lâm Động không hề muốn đem ra sử dụng.

Nghe nói những người của Âm Khôi Tông đều mang theo mình một đầu Phù khôi, khi giao đấu thì Phù khôi trực tiếp giao thủ, bản thể lại dùng tinh thần lực công kích, hai đánh một thường giành rất nhiều lợi thế. Do vậy người bình thường đều không dám trêu chọc vào. Dù sao ai cũng không muốn liều sống chết cùng với những con khôi lỗi không hề biết đau đớn kia.

Ánh mắt của Lâm Động lướt qua đám người đó, sau đó dừng lại trên người đứng ở giữa. Đó là một thanh niên chừng hai lăm hai sáu tuổi, bộ dạng anh tuấn, nhưng mà sắc mặt có chút tái nhợt. Khuôn mặt hơi mỉm cười, nhưng nụ cười này cùng với khí tức lạnh lẽo trên người lại khiến cho người khác không khỏi rùng mình.

Từ những tiếng thì thầm của những người xung quanh, Lâm Động biết thân phận của gã thanh niên trẻ này. Tên này tên là Hoa Tông, nghe nói là con trai một Trưởng lão của Âm Khôi Tông, đồng thời cũng là Hộ pháp của Phân bộ Âm Khôi Tông ở thành Đại Khôi, địa vị không hề thấp.

- Tinh thần lực của người này, e rằng không cách Linh Phù sư bao xa nữa.

Lâm Động cảm nhận tinh thần lực ba động nhàn nhạt tỏa ra từ trên người gã thanh niên trẻ kia, ánh mắt khẽ ngưng trọng. Tên này e rằng sắp ngưng tụ ra được Bản mệnh Linh phù thứ năm rồi. Nếu như ngưng tụ thành công liền có thể thuận lợi tiến vào hàng ngũ Linh Phù sư.

Trong các thanh niên trẻ tuổi ở quận Đại Hoang, gã này quả thực cũng là nhân vật xuất sắc.

Chỉ là đối với tinh thần lực âm lãnh của Âm Khôi Tông, Lâm Động lại cảm thấy có chút không thoải mái, không biết là bởi nguyên nhân gì.

Trong khi Lâm Động còn đang trầm ngâm, gã thanh niên có tên Hoa Tông này, sau khi ngồi xuống cũng nhiệt tình bắt chuyện cùng Mộ Thiên Thiên ở bên cạnh, bộ dạng đó không chút che giấu sự ái mộ mãnh liệt. Mà đối với sự nhiệt tình của hắn, Mộ Thiên Thiên hiển nhiên cũng rất nhàm chán, nhưng mà bởi vì thân phận của đối phương nên cũng khẽ mỉm cười lại, bộ dạng không quá thân thiện nhưng cũng không quá lạnh lùng.

Đinh!

Khi hàng ghế khách quý vừa ngồi kín thì cả Phòng đấu giá cũng gần như đã chật kín. Một thanh âm giòn tan vang lên, một vị lão nhân mỉm cười, xuất hiện trên bục đấu giá rộng rãi.

- Ha ha, lão phu tên Tống Thiết, chư vị gọi ta là Tống Quản sự là được. Hôm nay lão phu ở đây thay mặt Võ Minh xin đa tạ chư vị đã đến tham dự!

Trên khuôn mặt của lão nhân cũng xuất hiện nụ cười hiền hòa, tiếng cười ha ha nhờ có nguyên lực hùng hậu nên vang vọng khắp cả Phòng đấu giá.

- Võ Minh này thực lực thật sự không hề kém, không ngờ có thể phái một gã Tạo Hình Cảnh tiểu thành để chủ trì một buổi đấu giá.

Nhìn lão nhân tên Tống Thiết trên bục đấu giá kia, ánh mắt Lâm Động có chút kinh ngạc, lẩm bẩm nói.

Đối với những lời khách sáo trong Đấu giá hội, Lâm Động đã nghe không ít, do vậy không hề để ý đến những tiếng dài dòng của lão nhân kia. Vài phút sau lão nhân có tên Tống Thiết mới dừng nói, tay ấn vào một chiếc chuông nhỏ trước mặt. Đột nhiên liền có mấy thị nữ xinh đẹp, tay bê mâm bạc thướt tha đi ra.

- Chư vị, đây là kiện vật phẩm đầu tiên của Đấu giá hội hôm nay, Hỏa Vân Linh Giáp. Vật này do Kim đại sư của thành Đại Khôi chúng ta luyện chế. Qua giám định đã đạt tới phẩm chất Linh bảo Hạ cấp đỉnh phong, nếu khoác lên người nhất định có thể trong hoàn cảnh chiến đấu, trở thành thứ bảo vệ tính mạng.

- Vật này, giá khởi điểm, một vạn Thuần Nguyên Đan!

Lão nhân Tống Thiết đỡ lấy mâm bạc, nhấc chiếc khăn lụa lên, đột nhiên một kiện áo giáp màu đỏ sẫm liền xuất hiện trước mặt chúng nhân, mơ hồ còn có chút hơi ấm từ trong đó tỏa ra.

- Linh bảo Nội giáp!

Nhìn nội giáp đó Lâm Động khẽ nhíu mày. Đối với Linh bảo có thể phòng ngự này hắn cũng rất có hứng thú. Nhưng chỉ là Linh bảo Hạ cấp thì hắn căn bản không thèm để ý tới. Nhưng hắn cũng biết rằng, với số Thuần Nguyên Đan trong túi thì cho dù gặp được Linh bảo phòng ngự có tốt cách mấy thì e rằng cũng khó mà tranh đoạt được.

Tuy nhiên Linh bảo Hạ cấp mà Lâm Động không thèm để ý này vẫn khiến rất nhiều người khác động tâm. Dù sao cũng là Linh bảo Nội giáp, có nó quả thực cũng có thêm chút an toàn.

Dưới sự tranh đoạt của chúng nhân, giá của Hỏa Vân Linh Giáp cũng từ một vạn Thuần Nguyên Đan tăng lên đến hai vạn Thuần Nguyên Đan, cuối cùng mới dừng lại.

Lâm Động khẽ dựa vào ghế tựa. Hắn hiểu bây giờ mới là lúc bắt đầu đấu giá, những bảo bối đích thực phải đợi về sau mới xuất hiện.

Có tâm thái như vậy, Lâm Động giống như đang xem kịch, ngồi nhìn chúng nhân tranh đoạt vật đấu giá, tạm thời cũng không định sẽ ra tay tranh đoạt.

Theo thời gian, những vật phẩm được đấu giá cũng dần trở nên có giá trị. Còn không khí trong Đấu giá trường cũng ngày càng trở nên sôi động. Ở đây hoàn toàn dễ dàng cảm nhận được cảm giác của cái gọi là tiêu một lần hết cả ngàn lượng vàng!

- Ma Lân Kim Tâm, một loại nguyên liệu kim loại hi hữu. Nguyên liệu tuyệt vời để chế tạo Linh bảo, giá khởi điểm, năm ngàn Thuần Nguyên Đan!

Lâm Động đang trong trạng thái lơ đễnh, nghe thấy câu nói đó chợt tỉnh thần lại, mặt hiện ra nụ cười. Đó chính là một trong những vật liệu cần thiết để tiến hành nâng cấp Thiên Lân Cổ Kích. Giá cả đó cũng có thể xem như chấp nhận được.

Tuy người tham gia đấu giá thứ này tương đối ít, nhưng vẫn có không ít người động tâm. Chỉ trong vòng vài phút, giá của Ma Lân Kim Tâm đã tăng lên đến một vạn Thuần Nguyên Đan.

- Một vạn năm ngàn Thuần Nguyên Đan!

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng khàn khàn, khiến những người này

không khỏi sững người lại, ánh mắt lập tức lướt về phía người che mặt. Chần chờ một lát, chỉ còn vài người tiếp tục tranh đoạt, nhưng khi đối phương tăng lên hai vạn Thuần Nguyên Đan thì đành lựa chọn từ bỏ.

Sau khi những người khác từ bỏ, Ma Lân Kim Tâm đã thuận lợi rơi vào trong tay Lâm Động.

Trong phần đấu giá kế tiếp, Lâm Động lại tiếp tục gặp được những vật liệu hắn cần. Tuy quá trình có chút phiền toái, nhưng cuối cùng sau khi đưa ra tổng cộng năm vạn Thuần Nguyên Đan, những vật liệu cần thiết cũng đã rơi cả vào tay hắn.

Nhìn Thuần Nguyên Đan ra đi như nước chảy, khóe miệng Lâm Động không khỏi co rút lại. Nếu không phải giữa đường ăn chặn được của hai nhà Địch Liễu thì hắn bây giờ e rằng chỉ có thể giương mắt đứng nhìn. Nhưng cho dù như vậy, lần mua bán này cũng đã tiêu hết một phần năm số Thuần Nguyên Đan của hắn.

Mua đầy đủ các loại vật liệu xong, Lâm Động cũng thở phào một cái. Có tiền trong túi đúng là tiện lợi, nếu không để hắn đi kiếm từng thứ vật liệu này không biết phải tìm đến ngày tháng năm nào nữa?

- Kiện vật phẩm kế tiếp được đấu giá cũng là một kiện Linh bảo, nhưng chẳng qua không được coi là Linh bảo công kích hay Linh bảo phòng thủ, chỉ có thể coi là Linh bảo phụ trợ.

Trên bục đấu giá, lão nhân Tống Thiết cười tủm tỉm nhấc khăn lụa lên, để lộ ra một cái bồ đoàn màu vàng, trên bồ đoàn có phù văn huyền ảo, mơ hồ còn có từng tia lực lượng kỳ lạ tuôn ra.

- Qua giám định của các Giám định sư của Võ Minh chúng ta, bồ đoàn này có tác dụng ổn định tinh thần, tuy không có nhiều tác dụng với tu luyện nguyên lực, nhưng là thứ không tệ đối với Phù sư.

Nghe nói vậy, những người không tu luyện tinh thần lực liền thất vọng lắc

đầu, hiển nhiên không hứng thú với thứ này.

Ánh mắt Lâm Động nhìn chằm chằm vào bồ đoàn màu vàng đó, nhíu mày lại. Khi tinh thần lực của hắn muốn thăm dò thứ này thì không ngờ lại bị bồ đoàn đó bắn ngược trở lại.

- Có chút thú vị!

Lâm Động lẩm bẩm nói.

- Hà hà, cái Uẩn Thần Bồ Đoàn này, giá khởi điểm, bốn vạn Thuần Nguyên Đan!

Nghe cái giá đó, Lâm Động cũng âm thầm lắc đầu, bồ đoàn này có tác dụng an thần, nhưng giá cả này đúng là quá cao.

- Lâm Động, bồ đoàn này không đơn giản, trong đó tựa hồ đang phong ấn thứ gì đó, thử mua về nhất định sẽ không thiệt đâu!

Nhưng đúng lúc đó, khi Lâm Động đang định từ bỏ, thì thanh âm của tiểu điêu đột nhiên vang lên.

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 244

Uẩn Thần Bồ Đoàn.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Hả?

Nghe thấy thanh âm của tiểu điêu, Lâm Động cũng khẽ sửng sốt, tiếp đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào bồ đoàn màu vàng đó. Nếu bồ đoàn này thực sự cũng chỉ có tác dụng dưỡng tâm an thần thì đúng là không đáng giá bốn vạn Thuần Nguyên Đan. Nhưng Đấu giá hội lại đặt giá cao như vậy, hiển nhiên Giám định sư của Võ Minh tuy không thể tìm ra sự huyền diệu của bồ đoàn, nhưng cũng phát hiện ra sự thần bí của bồ đoàn này, do vậy mới hét giá cao như vậy.

Cho nên mua bồ đoàn này cũng có chút giống đánh bạc, phải dựa vào vận may của mình, nếu trong bồ đoàn này có công dụng chưa được phát hiện thì lãi lớn, ngược lại thì lỗ to.

Do vậy, khi nghe tiểu điêu nói vậy, Lâm Động cũng có chút do dự, nhưng sự tin tưởng vào tiểu điêu vẫn lớn hơn, tuy tên gia hỏa này nhiều lúc nói năng không đáng tin cậy, nhưng lúc quan trọng thì vẫn có thể tin được.

Uẩn Thần Bồ Đoàn này hiển nhiên cũng kéo theo những tiếng thì thầm to nhỏ trong Đấu giá trường. Lâm Động có thể cảm thấy vô số đạo tinh thần lực lan ra, quét qua bồ đoàn đó, muốn tìm hiểu xem bồ đoàn đó rốt cuộc có sự thần bí gì mà lại hét giá cao như vậy. Nhưng không hiểu vì bản thân bồ đoàn hay do có người giở trò, mà những tia tinh thần lực này cũng giống như của Lâm Động, lúc này đều không có được kết quả gì.

- Bốn vạn một ngàn Thuần Nguyên Đan!

Những tiếng thì thầm trong Phòng đấu giá không kéo dài lâu, liền có người

thử ra giá, hiển nhiên là muốn thử vận may. Bốn vạn Thuần Nguyên Đan tuy không phải con số nhỏ nhưng ở đây cũng không ít người có thể có được.

- Bốn vạn ba ngàn!

- Bốn vạn năm ngàn!

- … Có người mở đầu lập tức liền có người đi theo. Nhưng giá cả nâng lên cũng không quá cao, hiển nhiên mọi người vẫn còn khá lo lắng với Uẩn Thần Bồ Đoàn này.

Sau một hồi ra giá, giá của Uẩn Thần Bồ Đoàn này cũng đã tăng lên năm vạn Thuần Nguyên Đan, những người ra giá sau đó đã trở nên thận trọng hơn nhiều.

- Sáu vạn Thuần Nguyên Đan!

Sau khi tiếng ra giá trở nên thưa thớt, đột nhiên một thanh âm có chút âm nhu vang lên. Những người ra giá liền đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy người ra giá không ngờ là Hoa Tông đang ngồi ngay hàng đầu tiên.

Vừa thấy người này ra giá, không ít người đã lắc đầu bất đắc dĩ, hiển nhiên không có cách nào tranh cùng người này. Do vậy, sau khi Hoa Tông ra giá, Phòng đấu giá liền trở nên im lặng.

Tuy nhiên, khi mọi người đều nghĩ Hoa Tông có thể thuận lợi mua được vật này thì một thanh âm bất ngờ vang lên.

- Bảy vạn Thuần Nguyên Đan!

Xôn xao!

Thanh âm ra giá nhất thời khiến cho cả Phòng đấu giá trở nên ồn ào. Từng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía thanh âm vừa vang lên, sau khi nhìn thấy thân ảnh vừa ra giá chính là người che kín mặt đó, lập tức liền có tiếng thì thầm to nhỏ vang lên.

Tiếng tăng giá hiển nhiên cũng khiến Hoa Tông bất ngờ, lập tức khẽ nhíu mày, nghiêng đầu lại, ánh mắt âm nhu nhìn về phía đạo thân ảnh đó.

Trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, nhưng sắc mặt Lâm Động vẫn rất bình tĩnh. Đột nhiên hắn phát hiện một cỗ tinh thần lực âm lãnh âm thầm lan tới, tựa hồ đang muốn thăm dò khuôn mặt dưới chiếc mũ che mặt của mình.

- Hừ!

Trong lòng hừ nhẹ một tiếng, Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung khẽ rung lên, liền phát ra từng đạo tinh thần ba động đánh bật tia tinh thần lực kia trở lại. Sau đó ánh mắt dưới lớp khăn liền nhìn chằm chằm về phía Hoa Tông. Hiển nhiên, đạo tinh thần lực thăm dò kia có lẽ do chính Hoa Tông truyền đi.

- Ồ?

Tinh thần lực thăm dò bị Lâm Động đánh bật lại, Hoa Tông hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, hừ nhẹ một chút, khóe môi hiện lên nụ cười như có chút hứng thú. Ánh mắt như con rắn độc nhìn chằm chằm Lâm Động, sau đó ánh mắt thu về, chậm rãi nói:

- Tám vạn!

Giá cả cơ hồ gấp đôi này khiến không ít người kinh ngạc, ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Đó mới là kẻ giàu có, tám vạn Thuần Nguyên Đan, mắt không chớp một cái. Mà quan trọng nhất là dùng khoản tiền lớn như vậy để mua một bồ đoàn chưa biết công dụng thế nào.

- Mười vạn!

Nhưng ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người vừa xuất hiện, thì thanh âm thản nhiên của Lâm Động lại khiến những người khác chấn kinh. Thậm chí, ngay cả Mộ Thiên Thiên cũng có chút kinh ngạc nhìn hắn. Mười vạn Thuần Nguyên Đan, có thể thản nhiên ra giá như vậy, không có khí phách thì không thể nào làm

được.

Khi Lâm Động ra giá như vậy, mặt Hoa Tông cũng có chút biến sắc, ánh mắt có chút âm trầm. Nhưng lần này hắn không tiếp tục nâng giá, có lúc có thể làm việc theo cảm tính, nhưng cũng phải nhìn giá cả. Nếu bồ đoàn này mà đổi lại là Linh bảo Cao cấp thì có lẽ hắn sẽ có hứng thú nâng giá. Nhưng hiện tại nếu phụ thân hắn biết hắn lãng phí mười vạn Thuần Nguyên Đan để đổi lấy một cái bồ đoàn không rõ tác dụng thì quả thực cũng có chút quá xa xỉ rồi.

Lần ra giá này của Lâm Động hiển nhiên đã trấn áp tất cả. Một lúc lâu sau vẫn không có ai lên tiếng, thấy vậy lão nhân Tống Thiết kia cũng có chút hưng phấn hô lên mấy tiếng, liền gõ búa xuống, hoàn thành cuộc giao dịch này.

Cả quá trình đấu giá, thân thể Lâm Động không chút di động, thậm chí ngay cả âm thanh cũng không thay đổi. Bộ dạng đó phảng phất như mười vạn Thuần Nguyên Đan đối với hắn không đáng là bao. Điều đó khiến mọi người lại bắt đầu bàn tán, tò mò muốn biết đó lại là người của thế lực nào xuất hiện ở đây?

Đương nhiên ai cũng không thể biết, phía dưới vẻ bình tĩnh đó, Lâm Động lúc này mặt đỏ gay, ra sức rít thầm:

- Mười vạn Thuần Nguyên Đan, mẹ kiếp, nếu thứ bồ đoàn chết tiệt này mà không có tác dụng gì thì ta nhất định sẽ liều mạng với ngươi!

Tiếng gào rít của Lâm Động đương nhiên là nhằm vào tiểu điêu. Kỳ thực khi Hoa Tông ra giá tám vạn thì hắn đã định từ bỏ. Giá cả như vậy để đi đánh cược may rủi quả thực là quá lãng phí rồi. Nhưng đúng lúc hắn định từ bỏ thì tiểu điêu lại không ngừng giục giã, cuối cùng hắn đành phải cắn răng hét ra cái giá khiến hắn cũng phải xót của này.

Đương nhiên, khi hét ra cái giá này, trong lòng Lâm Động đã vô cùng hối hận. Hắn rất mong Hoa Tông lại ra giá một lần nữa, nhưng khiến hắn thất vọng là tên khốn nạn đó đúng lúc này lại rụt cổ lại.

- Đồ hèn!

Lâm Động thầm mắng trong lòng. Mười vạn Thuần Nguyên Đan này vứt ra thì tài sản của hắn cơ bản cũng không còn lại là bao, xem ra sau này lại phải chi tiêu tiết kiệm lại rồi.

- Tiểu tử, ngươi cũng thật là thiếu can đảm a. Mười vạn Thuần Nguyên Đan là gì chứ? Phù văn trên bồ đoàn đó ngay cả điêu gia ta cũng không hiểu gì, nhất định không phải là vật tầm thường!

Trong khi Lâm Động đang không ngừng hối hận thì tiếng chê bai của tiểu điêu đã vang lên trong lòng hắn.

- Ngươi cầu nguyện ngươi không hoa mắt đi!

Lâm Động giận dữ nói.

Trên bục đấu giá, sau khi thuận lợi bán được Uẩn Thần Bồ Đoàn với giá không tệ, kế tiếp lại có thêm không ít thứ tốt được đưa ra đấu giá. Trong đó có một bộ vũ kỹ Bát phẩm thượng thừa. Nhưng giá khởi điểm lại lên tới tám vạn Thuần Nguyên Đan khiến hắn đành phải từ bỏ. Với tài sản hiện tại của hắn thì không thể mua được thứ xa xỉ như vậy.

Thời gian đấu giá tiếp theo, Lâm Động gần như trở thành khách ngồi xem. Tới khi Đấu giá hội sắp kết thúc, hắn mới dùng hai vạn Thuần Nguyên Đan mua thêm một gốc linh dược Thiên Cương Dương Quả quý hiếm, đó là vật bắt buộc phải có để điều hòa năng lượng cuồng bạo khi hấp thu Vạn Thú Quả, nên hắn không thể không mua.

Sau khi rút ra hai vạn Thuần Nguyên Đan này, Lâm Động cũng triệt để hoàn toàn trở nên nghèo khổ. Số lượng Thuần Nguyên Đan còn lại không thể dùng được nữa, bởi vì chi phí mời Linh Phù sư ra tay nâng cấp cho Thiên Lân Cổ Kích cũng cần không ít Thuần Nguyên Đan.

Chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi, Lâm Động vốn có hơn hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan lại trở nên nghèo rớt. Điều đó khiến cho hắn hiểu rằng ở nơi như quận Đại Hoang này, hắn đến tột cùng cũng chỉ là kẻ nghèo rớt mà thôi.

Nhưng may mà tuy tiêu phí không ít Thuần Nguyên Đan, nhưng những thứ Lâm Động cần cũng cơ bản đã mua được cả.

Khi Đấu giá hội càng về cuối thì vật phẩm cũng ngày càng quý hiếm, giá cả cũng ngày càng cao, khiến Lâm Động nhìn mà thèm thuồng.

Bảo vật quý giá nhất trong Đấu giá hội là Linh bảo Cao cấp có tên Huyền Hoàng Địa Giáp. Nghe nói là bảo bối kiếm được từ trong Đại Hoang Cổ Bi truyền ra, giá cả cao tới mười hai vạn Thuần Nguyên Đan. Nhưng năng lực phòng ngự cũng rất cường hãn, một người chỉ có thực lực Nguyên Đan Cảnh mặc nó vào liền có thể coi thường công kích của Tạo Hình Cảnh cường giả. Thậm chí Linh bảo này còn có hiệu quả phòng ngự với cả công kích của tinh thần lực. Mặc nó vào là có thêm thứ để giữ mạng.

Đương nhiên Lâm Động cũng rất thèm muốn, nhưng giá cả của nó thì có bán cả hắn đi cũng không mua nổi!

Cuối cùng kiện Huyền Hoàng Địa Giáp này được bán đấu giá với giá mười tám vạn Thuần Nguyên Đan, mà người mua được không phải ai khác chính là Hoa Tông, có hậu thuẫn là Âm Khôi Tông nên hắn cũng ra tay cũng rất rộng rãi.

Nhìn không khí trong Phòng đấu giá đã lên đến đỉnh điểm, Lâm Động vươn vai một cái, đứng dậy đi ra ngoài. Lần đi này hắn đã thu hoạch không ít, hiện tại cũng nên đi nâng cấp Thiên Lân Cổ Kích. Nếu Thiên Lân Cổ Kích có thể nâng cấp thành Linh bảo Cao cấp thì lực chiến đấu của Lâm Động cũng sẽ được nâng lên một cấp nữa.

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 245

Trình Đại Sư.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ra khỏi phòng đấu giá, Lâm Động liền ghé qua bên trong khu đấu giá, lĩnh những vật mình đã đấu giá được, bao gồm cả cái bồ đoàn màu vàng đó.

Đứng trong căn phòng yên tĩnh, Lâm Động nhìn bồ đoàn màu vàng trong tay. Cảm giác mát lạnh từ bồ đoàn lan ra, trên bồ đoàn có rất nhiều phù văn huyền ảo, vừa nhìn đã thấy vô cùng kỳ bí phức tạp. Chỉ nhìn những phù văn này thì dường như có gì đó đặc biệt, nhưng cho dù Lâm Động dùng tinh thần lực của mình thăm dò thế nào thì bồ đoàn này vẫn không có chút động tĩnh nào, khiến người khác không khỏi nghi ngờ những phù văn đó có phải là thứ đánh lừa hay không. Nếu thực sự như vậy thì lần này hắn đã lỗ to rồi!

Bàn tay nắm chặt bồ đoàn, sắc mặt Lâm Động có chút khó coi, rồi mắng thầm. Thu hết những thứ mua được vào trong túi Càn Khôn, sau đó quay người đi ra khỏi phòng lấy đồ vật. Hắn hiện tại đã trở lại với tình trạng như thời còn ở Viêm Thành, Thuần Nguyên Đan trong túi đã chỉ còn rất ít ỏi.

- Sớm biết thế này thì lúc trước đã đòi hai nhà Địch, Liễu kia nhiều hơn một chút.

Lâm Động có chút hối hận, lúc trước còn cho rằng hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan là nhiều lắm rồi, nào ngờ bây giờ đi mua đồ mới biết hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan cũng không mua được bao nhiêu thứ cả.

Bàn tay vuốt ve Tiểu Viêm trong lồng ngực, Lâm Động bất đắc dĩ thở dài một cái. Hiện tại cần phải đi tìm Linh Phù sư để nâng cấp Thiên Lân Cổ Kích đã.

Trong khi Lâm Động thở dài liền ngửi thấy một hương thơm truyền đến. Hương thơm này không quá nồng đậm, giống như hương thơm trên thân thể của xử nữ, thuần khiết mà lôi cuốn.

Ngửi thấy hương thơm này, Lâm Động đưa mắt nhìn lên, nhìn nữ tử váy đen từ phòng lấy đồ vật ở bên cạnh đi ra, chính là Mộ Thiên Thiên của Đại Ma Môn!

Khi Lâm Động nhìn thấy Mộ Thiên Thiên thì nàng cũng đã phát hiện ra hắn. Tuy lúc này trên đầu hắn vẫn còn mũ che mặt nhưng đôi mắt xinh đẹp của Mộ Thiên Thiên khẽ rung động. Liền sau đó nàng liền bước đến bên cạnh hắn, cười nói:

- Vị bằng hữu này tựa hồ không phải người của quận Đại Hoang?

- Quận Đại Hoang vốn rộng lớn, người rất nhiều, Mộ cô nương sao có thể biết hết được?

Lâm Động không biết nữ tử này có địa vị gì trong Đại Ma Môn, tại sao lại chủ động bắt chuyện với hắn, nhưng hắn vẫn không thất thố. Tuy nữ tử trước mặt này xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành nhưng hắn hiểu đó là một bông hồng có gai, muốn lại gần e rằng kết cục sẽ không quá tốt đẹp.

Thanh âm của Lâm Động có chút khàn khàn, rõ ràng đã có thay đổi rất lớn so với thanh âm vốn có của hắn.

Đối với câu trả lời đó của Lâm Động, Mộ Thiên Thiên cũng che miệng cười, ánh mắt lướt qua người hắn. Dựa vào nhãn lực hơn người của mình, nàng đã có thể đoán khuôn mặt kia chưa quá già nua. Mà đối phương không chớp mắt liền có thể đưa ra mười vạn Thuần Nguyên Đan, có lẽ cũng có chút gia cảnh. Thêm vào cảm nhận của nàng, tuy nam tử này chỉ có thực lực Tạo Hình Cảnh, nhưng nàng cảm nhận được sự nguy hiểm mơ hồ của người này. Nhân vật thần bí như vậy cũng đáng để nàng kết giao!

- Nếu công tử đã biết tên ta thì có thể nói cho ta biết đại danh được không?

- Lâm Động!

Lâm Động chần chừ một lát, nhưng không từ chối. Nữ tử này trong Đại Ma Môn địa vị không thấp, nếu có chút quan hệ thì đối với hắn mà nói cũng không phải là việc tồi.

- Thì ra là Lâm công tử… Nghe thấy vậy, Mộ Thiên Thiên khẽ cười, đang định nói chợt khẽ nhíu mày.

- Hà hà, Thiên Thiên cô nương, thì ra nàng ở đây!

Một đạo thanh âm Lâm Động cảm thấy có chút quen thuộc từ phía sau vang lên. Lâm Động khẽ đưa mắt nhìn về đằng sau, chỉ thấy Hoa Tông của Âm Khôi Tông đang cười hắc hắc bước đến.

Khi Hoa Tông đến gần Mộ Thiên Thiên, ánh mắt có chút âm nhu liền nhìn về phía Lâm Động, mắt khẽ khép lại. Tuy khuôn mặt vẫn có nụ cười, nhưng nụ cười này Lâm Động lại thấy rất âm lãnh. Xem ra hắn vẫn rất nhớ chuyện Lâm Động đã ra tay tranh đoạt Uẩn Thần Bồ Đoàn kia với hắn.

Người như vậy tấm lòng không rộng mở, do vậy đối với ánh mắt của Hoa Tông, Lâm Động cũng không để ý, chắp tay nói với Mộ Thiên Thiên:

- Nếu Mộ cô nương có việc, tại hạ xin đi trước, cáo từ!

Vừa nói xong, Lâm Động không để ý đến Hoa Tông bên cạnh, trực tiếp bước đi. Thấy thái độ đó của Lâm Động, ánh mắt Hoa Tông càng trở nên âm lãnh.

Lâm Động không hề để ý đến việc hành động của mình có chọc giận Hoa Tông hay không. Cho dù tên đó có chút địa vị trong Âm Khôi Tông, nhưng hắn hiện tại một thân một mình, cũng không cần phải sợ bọn chúng. Đánh không lại thì bỏ chạy, quận Đại Hoang rộng lớn như vậy, lẽ nào còn không có chỗ cho hắn trốn sao?

Do vậy hắn liền trực tiếp đi ra khỏi Phòng đấu giá, nhìn đường một chút liền

đi về phía thành Nam.

Thiên Lân Cổ Kích có thể coi là một kiện vũ khí lợi hại nhất trong tay Lâm Động. Hắn phải dựa vào Thiên Lân Cổ Kích thì mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất của Thiên Lân Kích Pháp. Nếu mất đi Thiên Lân Cổ Kích, lực chiến đấu của hắn ít nhất cũng giảm đi hai phần. Do vậy lần nâng cấp cổ kích này hắn muốn mời một Linh Phù sư có bản lĩnh thực sự đích thân ra tay.

Mấy ngày nay trong thành Đại Khôi, hắn đã tìm hiểu khá nhiều về các Linh Phù sư nổi danh ở đây. Linh Phù sư cũng chia thành Cao, Trung, Hạ ba đẳng cấp. Số lượng Linh Phù sư Cao cấp cũng ít ỏi như Tạo Hóa Cảnh cường giả vậy. Trong cả thành Đại Khôi này, vị Linh Phù sư có đẳng cấp cao nhất cũng chỉ đạt đến Trung cấp mà thôi, mà mục tiêu lần này của Lâm Động chính là người này!

Vị Linh Phù sư Trung cấp này rất có tiếng tăm trong thành Đại Khôi. Vạn Bảo Lâu do hắn tọa trấn cũng là thế lực chỉ kém ba đại thế lực mạnh nhất Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn, Võ Minh mà thôi.

Vạn Bảo Lâu tọa lạc trên khu phía Nam của thành Đại Khôi. Đó là khu vực rất nổi tiếng ở đây. Lâm Động vừa vào tới đây liền thấy một tòa kiến trúc hình tháp cực kỳ nguy nga. Một đạo quang mang huyễn lệ không ngừng tỏa ra, vô cùng bắt mắt.

Lâm Động đi theo người dẫn đường vào trong Vạn Bảo Lâu, hắn không nhìn những vật phẩm được bày bán ở đây mà trực tiếp tiến vào nội sảnh, một thị nữ tiến lên cung kính đón tiếp.

- Ta muốn gặp Trình đại sư, ta đã có hẹn trước!

Lâm Động chậm rãi nói.

Nghe thấy lời Lâm Động, thị nữ kia có chút kinh ngạc. Trình đại sư là Linh Phù sư Trung cấp duy nhất ở thành Đại Khôi, muốn xin hắn ra tay ít nhất cũng phải có hai vạn Thuần Nguyên Đan tiền thù lao.

Thị nữ tuy kinh ngạc nhưng vẫn vội vàng đi trước dẫn đường. Lâm Động liền đi theo sau, đi qua khỏi một hành lang, cuối cùng tiến vào đại sảnh rộng. Trong đại sảnh có một đỉnh lô nhỏ đang bốc khói nghi ngút.

Ở giữa đại sảnh, một lão nhân đang ngồi xếp bằng, một cỗ tinh thần lực cường đại lan ra, giống như làn sóng không ngừng khuếch tán.

- Tinh thần lực thật cường đại!

Cảm nhận được tinh thần lực cường đại trong cơ thể vị lão nhân kia, Lâm Động cũng có chút chấn kinh. Trình đại sư có lẽ chỉ cần dựa vào tinh thần lực cường đại này đã có thể so sánh cùng với cường giả Tạo Khí Cảnh rồi.

Sau khi dẫn Lâm Động vào đây, thị nữ rất cung kính ra khỏi đại sảnh, tiện tay đóng cửa lại.

- Trình đại sư, vãn bối Lâm Động, có chút quấy rầy, mong thông cảm!

Đối với Linh Phù sư Trung cấp như lão nhân này, Lâm Động vô cùng kính trọng, chấp tay khách khí nói.

- Nói chuyện chính đi!

Trình đại sư liếc mắt, thanh âm không chút biến đổi.

Lâm Động gật đầu, cũng không nói nhiều, tay nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích đã xuất hiện, nói:

- Đại sư, thanh cổ kích này của ta chưa được luyện chế xong, do vậy chỉ là Linh bảo Trung cấp, do vậy mong đại sư giúp ta bước cuối cùng này!

Trong khi nói chuyện, ngón tay búng ra, Thiên Lân Cổ Kích chậm rãi bay về phía Trình đại sư. Sắc mặt Trình đại sư bình thản, ngón tay vuốt nhẹ lên Thiên Lân Cổ Kích, khuôn mặt già nua hiện lên vẻ kinh ngạc, chậm rãi nói:

- Kiện Linh bảo này rất đặc biệt, tuy nhiên muốn hoàn thành bước cuối cùng này phải cần rất nhiều vật liệu.

- Vật liệu vãn bối đã chuẩn bị đủ cả!

Bàn tay Lâm Động vung lên, lại có rất nhiều loại vật liệu từ trong túi Càn Khôn bay ra, dừng lại trước mặt Trình đại sư.

Xem xét vật liệu một lúc, Trình đại sư mới gật đầu, chậm rãi nói:

- Năm vạn Thuần Nguyên Đan!

Nghe thấy giá đó, ánh mắt Lâm Động cũng khẽ co rút lại. Chỉ giúp hoàn thành bước luyện chế cuối cùng đã cần năm vạn Thuần Nguyên Đan, con mẹ nó, đúng là ác độc mà!

Trong lòng thầm mắng, nhưng Lâm Động vẫn bất đắc dĩ gật đầu, ném ra một chiếc túi Càn Khôn. Đó là toàn bộ Thuần Nguyên Đan còn sót lại trên người hắn, từ nay về sau đã hoàn toàn biến thành một con quỷ nghèo rớt toàn thân không có đến một vạn mai Thuần Nguyên Đan a!

Vị Trình đại sư kia nhận lấy túi Càn Khôn cũng không xem xét, tùy tiện vứt vào trong một cái lò ở phía sau, sau đó chậm rãi nói:

- Ba ngày, trong ba ngày này ngươi có thể ở tại đây, nhưng không được để phát ra tiếng động, nếu không xin mời đi cho. Ngoài ra, tỷ lệ thất bại là ba thành, kết quả mà thất bại thì cổ kích và vật liệu đều mất sạch.

Lâm Động chậm rãi gật đầu. Những điều này hắn đều biết, tỷ lệ thất bại là ba thành tuy có làm hắn bất an, nhưng so với tỷ lệ thất bại năm thành của những Linh Phù sư Hạ cấp khác thì hắn thấy rằng tiêu hơn chút tiền cũng yên tâm hơn.

Thầm cầu nguyện trong lòng, Lâm Động ngồi xếp bằng xuống dưới. Thiên Lân Cổ Kích đối với hắn mà nói rất quan trọng, ba ngày này hắn không định rời đi nửa bước.

- Nhất định phải thành công!

Nhìn Trình đại sư sắp sửa bắt đầu, Lâm Động cũng tự lẩm bẩm.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 246

Thiên Lân Cổ Kích Tiến Hóa.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Thấy Lâm Động lựa chọn ở lại, Trình đại sư cũng chỉ liếc hắn một cái, không nói thêm gì nữa. Ngón tay búng ra, Thiên Lân Cổ Kích trước mặt liền bồng bềnh bay lên, sau đó liền thấy trong mắt Trình đại sư có ngọn lửa lóe lên, cuối cùng xuyên qua hai mắt bắn ra ngoài.

- Tinh Thần Chi Hỏa!

Nhìn ngọn lửa gần như trong suốt ở trước mặt Trình đại sư, Lâm Động cũng khẽ chấn động. Hắn biết đó chính là Tinh Thần Chi Hỏa trong truyền thuyết, một loại lửa tinh thần mà chỉ có thể do tinh thần lực ngưng tụ lên tới cực điểm mới có thể sản sinh ra.

Lực công kích của Linh Phù sư sở dĩ vượt xa so với Phù sư thông thường là bởi sự tồn tại của Tinh Thần Chi Hỏa. Đối diện với Tinh Thần Chi Hỏa này, cho dù là Tạo Hình Cảnh cường giả cũng không dám khinh thường. Dù sao chỉ cần bị thứ này đánh trọng thương là sẽ có thể để lại di chứng nghiêm trọng.

Tinh Thần Chi Hỏa không có tổn thương nhiều đối với thân thể, nhưng đối với tinh thần thì lại có sức tàn phá rất lớn!

Sau khi triệu hồi ra Tinh Thần Chi Hỏa, sắc mặt Trình đại sư cũng trở nên ngưng trọng, tay áo vung lên, ngọn Tinh Thần Chi Hỏa liền lan ra, bao trùm lên Thiên Lân Cổ Kích.

Xèo xèo!

Tinh Thần Chi Hỏa vọt tới, Thiên Lân Cổ Kích đột nhiên liền rung lên kịch liệt, những vảy giáp rất nhỏ không ngờ lúc này lại có dấu hiệu lớn dần lên.

Thấy tình huống này, sắc mặt Trình đại sư không thay đổi, miệng phun ra một đám Tinh Thần Chi Hỏa bao trùm lên một mẫu vật liệt kim loại màu vàng sẫm.

Xuy!

Được Tinh Thần Chi Hỏa đốt cháy, mẫu vật liệu kim loại cứng rắn kia cũng tan ra với một tốc độ chậm rãi. Tạp chất màu đen từ trong đó chảy ra, rơi xuống nền nhà, tạo nên những lỗ thủng nhỏ.

Lâm Động lặng lẽ xếp bằng trong đại sảnh, mắt không chớp nhìn mỗi cử động của Trình đại sư. Hắn có thể cảm nhận thấy trong khi tôi luyện vật liệu kim loại, từng tia tinh thần lực của ông ta cũng lan tràn vào trong, chậm rãi thay đổi kết cấu của vật liệu. Đó là một việc vô cùng phức tạp, cũng chỉ có người có tinh thần lực cường đại mới có thể có được sự khống chế tinh tế như vậy.

Lâm Động thấy mẫu vật liệu kim loại màu vàng đậm kia sau ba giờ đồng hồ, cuối cùng mới tan chảy thành một thứ dịch lỏng màu vàng.

Sau khi tôi luyện xong, ngón tay khô héo của Trình đại sư nhẹ nhàng điểm ra, đám dịch lỏng màu vàng kia liền quét đều lên trên Thiên Lân Cổ Kích.

Xuy xuy!

Chất lỏng màu vàng quét lên, Thiên Lân Cổ Kích rung lên kịch liệt. Dịch thể đó dưới sự tôi luyện của Tinh Thần Chi Hỏa dần dần ngấm vào trong Thiên Lân Cổ Kích, khiến Thiên Lân Cổ Kích cũng dần chuyển sang màu vàng đậm, mơ hồ còn cảm thấy thân kích tựa hồ cũng trở nên tho thả hơn.

Sau khi hoàn thành bước tôi luyện này, Trình đại sư lại bắt đầu tôi luyện những vật liệu khác. Đối với những hành động lặp đi lặp lại này, Lâm Động

không hề cảm thấy phiền phức, ánh mắt không chớp, giống như một đệ tử ham học đem tất cả mọi hành động của Trình đại sư đều ghi nhớ trong đầu.

Quá trình tôi luyện vật liệu kéo dài cả một ngày. Trong thời gian đó, Lâm Động không hề chợp mắt chút nào. Tu vi đã đạt tới mức này, cho dù mười ngày đêm không ngủ cũng không đáng là gì, thân thể cường đại đủ để chống chọi lại sự mệt mỏi của thiếu ngủ.

Đến cuối ngày thứ hai, khối vật liệu cuối cùng cũng đã tan thành dịch thể, quét lên trên thân Thiên Lân Cổ Kích.

Lúc này màu bên ngoài Thiên Lân Cổ Kích đã trở nên rực rỡ, khác với màu đỏ rực ban đầu. Lúc này mỗi điểm trên thân Thiên Lân Cổ Kích đều có màu khác nhau, đó là do quá trình luyện hóa vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

- Phù!

Sau khi tôi luyện xong khối vật liệu cuối cùng, Trình đại sư thở phào một cái, liếc mắt nhìn Lâm Động, nhàn nhạt nói:

- Ta đi nghỉ một chút, sau đó bắt đầu bước cuối cùng. Bước này ta sẽ đem các loại thuộc tính của vật liệu quý hiếm dung nhập vào trong cổ kích. Nếu thành công, cổ kích của ngươi có thể trở thành Linh bảo Cao cấp, nhưng nếu thất bại thì sẽ phá hủy kết cấu ban đầu của cổ kích, cổ kích sẽ bị hủy!

Nghe thấy vậy, Lâm Động khẽ lo lắng, nhưng vẫn gật mạnh đầu.

Nói xong, Trình đại sư nhắm mắt tĩnh dưỡng liền năm tiếng đồng hồ rồi mới mở mắt ra. Lúc này tinh thần lực của ông ta cũng đã khôi phục lại như ban đầu. Sau đó, ánh mắt ông ta dần trở nên ngưng trọng. Miệng mở ra, một cỗ Tinh Thần Chi Hỏa vô cùng cường đại tràn ra, trùm lên cổ kích rực rỡ.

Ầm!

Một cỗ khí lãng nóng rực lan ra trong đại sảnh. Cỗ khí nóng này rất quái dị,

rõ ràng không có cảm giác nóng lắm, nhưng lại khiến người ta giống như đang trong lò lửa.

Một đạo tinh thần lực từ trong nê hoàn cung của Lâm Động tuôn ra, bao trùm lấy thân thể hắn. Cảm giác nóng bức do cỗ khí nóng kỳ dị đó gây ra liền tiêu tán đi. Ánh mắt hắn nhìn gắt gao vào Thiên Lân Cổ Kích đang bị bao trùm trong Tinh Thần Chi Hỏa. Hắn biết, bây giờ mới là thời khắc quan trọng nhất!

Xèo xèo!

Đối diện với Tinh Thần Chi Hỏa đột nhiên trở nên hung hãn, trên Thiên Lân Cổ Kích cũng phát tán ra từng tia khói màu xanh nhàn nhạt. Các dịch thể nhiều màu sắc bám trên bề mặt cổ kích cũng sôi trào, dưới sự thúc ép của Tinh Thần Chi Hỏa không ngừng dung nhập vào trong cổ kích.

Ong ong!

Khi những đặc tính của kim loại này xâm nhập vào trong cổ kích, sự cân bằng trong đó cũng bị phá vỡ. Thân kích rung lên kịch liệt, mơ hồ còn nghe thấy tiếng ‘ong ong’ từ trong đó truyền ra. Từng đạo quang mang chói mắt bắn ra, ánh sáng lăng lệ bắn khắp đại sảnh, mang theo sức phá hủy khổng lồ.

- Hừ!

Cảm nhận được sự phản kháng của cổ kích, Trình đại sư cũng hừ lạnh một tiếng. Một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ tuôn ra, hình thành một chiếc lồng tinh thần bao trùm lên cổ kích, quang mang lăng lệ đó bắn lên lồng tinh thần tạo ra từng đợt rung động dữ dội rồi tiêu tán đi.

- Dung hợp cho ta!

Ánh mắt Trình đại sư ngưng trọng, bàn tay nắm lại, Tinh Thần Chi Hỏa bao trùm lấy cổ kích liền khẽ co rút lại.

Xuy!

Tinh Thần Chi Hỏa mạnh mẽ co lại, những dịch thể kim loại trên bề mặt cổ kích cũng bị ép vào trong. Đột nhiên ánh sáng rực rỡ từ trên cổ kích bắn ra, lồng tinh thần ở xung quanh bị ánh sáng rực rỡ đó xuyên thủng, để lại một cái hố đen sâu hoắm trên mặt đất.

- Linh bảo thật bá đạo!

Thấy một màn này, ánh mắt Trình đại sư cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, bàn tay lăng không bắt ra, một bàn tay tinh thần lực vô hình nắm chặt lấy cổ kích đang tỏa sáng rực rỡ.

Lâm Động vô cùng khẩn trương nhìn Thiên Lân Cổ Kích đang giãy dụa trong tay Trình đại sư. Hắn có thể mơ hồ cảm nhận thấy hình thể của Thiên Lân Cổ Kích cũng đang xuất hiện chút biến hóa rất nhỏ, mùi vị lăng lệ cũng ngày càng nồng đậm hơn.

Ong ong!

Tiếng kêu dồn dập vang lên từ trên thân của Thiên Lân Cổ Kích, sau đó, tiếng ‘ong ong’ này liền phát triển lên thành tiếng long ngâm trầm thấp.

Âm thanh này vang lên trong đại sảnh, khiến cả Lâm Động lẫn Trình đại sư cũng đều biến sắc. Lâm Động là vui mừng, còn Trình đại sư thì lại là chấn kinh, hiển nhiên là ông ta cũng không ngờ rằng trong cổ kích này còn có thể phát ra tiếng gầm của Thần thú trong truyền thuyết như vậy.

Vù!

Trong lúc Trình đại sư còn đang chấn kinh, trên Thiên Lân Cổ Kích đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, không ngờ đã chấn vỡ luôn bàn tay tinh thần lực khổng lồ kia. Một đạo quang mang sắc bén bắn ra, cuối cùng đánh tan cả mái của đại sảnh.

- Tới đây!

Lâm Động vội vã vung tay lên, quang mang rực rỡ đó đột nhiên lao đến, cuối cùng rất ngoan ngoãn nằm trong tay hắn.

Lâm Động tay cầm Thiên Lân Cổ Kích, dộng mạnh xuống đất, quang mang trên đó dần yếu đi. Hắn đưa mắt nhìn xuống, trong ánh mắt liền xuất hiện sự vui mừng cuồng nhiệt.

Thiên Lân Cổ Kích hiện tại, hình thể so với trước đã thon gọn hơn rất nhiều. Những phiến vảy trên thân cổ kích cũng chuyển sang màu vàng đậm. Nhưng khiến Lâm Động kinh ngạc nhất là những phiến vảy đó không ngờ lại xếp thành hình rồng, vô cùng thần kỳ.

Trên mũi kích, hai mũi nhọn sắc bén vươn ra hai bên, hàn mang tuôn động vô cùng dữ tợn, giống như miệng một đầu Cự long có thể nuốt chửng trời đất, khí thế vô cùng kinh người.

- Tốt!

Cầm lấy Thiên Lân Cổ Kích, Lâm Động vô cùng yêu thích, vẻ vui mừng tràn ngập trong mắt. Thiên Lân Cổ Kích hiện tại đã mạnh hơn gấp nhiều lần trước kia, theo suy đoán của Lâm Động, cho dù so với Đại La Kim Thương của Vương Viêm thì Thiên Lân Cổ Kích cũng không hề thua kém.

- Đúng là một bảo bối tốt!

Đúng lúc Lâm Động đang thích thú ngắm nghía Thiên Lân Cổ Kích trong tay, cánh cửa đại sảnh đột nhiên mở ra. Một đạo thân ảnh từ ngoài bước vào, ánh mắt nóng bỏng nhìn chặt vào Thiên Lân Cổ Kích, trong ánh mắt tràn ngập sự tham lam và thèm muốn.

Có người đột nhiên xông vào đều khiến Trình đại sư và Lâm Động cùng biến sắc, đưa mắt nhìn lại, ánh mắt nhất thời trầm xuống.

- Hoa Tông!

Nhìn nhân ảnh vừa xông vào, ánh mắt Lâm Động trầm xuống, người này không ngờ chính là Hoa Tông của Âm Khôi Tông!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 247

Sinh Chuyện Phiền Phức.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Nhìn Hoa Tông đột nhiên xông vào, ánh mắt Lâm Động khẽ trầm xuống, nhưng không đợi hắn lên tiếng, Trình đại sư đã phẫn nộ quát lớn:

- Hoa Tông, ngươi có hiểu quy củ không? Đây là Vạn Bảo Lâu của ta, không phải Âm Khôi Tông của ngươi.

Nghe thấy Trình đại sư gầm lên, Hoa Tông chợt cười cười, ra vẻ rất có thành ý, chắp tay nói với Trình đại sư:

- Hà hà, thật là ngại quá, ta đột nhiên cảm nhận thấy ba động trong này quá cường đại, thực sự kìm không được sự tò mò nên đã làm phiền một chút, mong Trình đại sư không trách!

Đối với những lời nói cho có lệ này của hắn, Trình đại sư hiển nhiên vẫn rất tức giận, thanh âm băng lãnh nói:

- Xin mời đi ra ngoài cho. Sau này ngươi còn xâm phạm quy củ của Vạn Bảo Lâu chúng ta nữa thì cho dù phụ thân ngươi có là Trưởng lão của Âm Khôi Tông, ta cũng sẽ liệt ngươi vào danh sách đen của Vạn Bảo Lâu!

Có thể thấy Trình đại sư cũng rất phẫn nộ với hành động này của Hoa Tông. Nếu không phải bởi thân phận của hắn đặc biệt thì có lẽ ông ta đã một chưởng đánh bay hắn đi rồi. Nhưng cho dù là như vậy sắc mặt ông ta lúc này vẫn rất khó coi.

Đối với thái độ của Trình đại sư, Hoa Tông tỏ vẻ không chút quan tâm, ánh

mắt tham lam vẫn nhìn vào Thiên Lân Cổ Kích trong tay Lâm Động, cuối cùng chắp tay về phía hai người rồi lui ra.

Phanh!

Thấy Hoa Tông đã lui trở ra, Trình đại sư liền vung tay áo lên, cánh cửa đóng mạnh lại.

Thấy cửa phòng đã đóng chặt. Ánh mắt Lâm Động khẽ động. Hắn cũng không ngờ Hoa Tông lại dám tự tiện xông vào nơi này, từ ánh mắt tham lam của hắn thì hắn biết, việc hôm nay e rằng có chút phiền phức.

- Cổ kích của ngươi đã luyện hóa thành công, lần làm ăn này coi như đã kết thúc!

Ánh mắt Trình đại sư hướng về phía Lâm Động, nhàn nhạt nói.

- Ngoài ra, ta nhắc nhở ngươi một tiếng, nhanh chóng rời khỏi thành Đại Khôi!

Lâm Động khẽ gật đầu, trịnh trọng chắp tay cảm tạ Trình đại sư một tiếng, sau đó đưa tay cất Thiên Lân Cổ Kích vào trong túi Càn Khôn, không nói gì thêm, xoay người bước đi.

Thông thường chế luyện bảo vật, Vạn Bảo Lâu đều nghiêm khắc ngăn cấm người ngoài xâm nhập vào, tránh cho người ta nảy sinh lòng tham. Nhưng lần này Hoa Tông nghênh ngang xông vào, Vạn Bảo Lâu lẽ ra cũng phải chịu trách nhiệm.

Đương nhiên, nếu người xông vào là người bình thường thì Vạn Bảo Lâu có lẽ cũng đã làm mạnh để tuyên truyền răn đe, nhưng Hoa Tông thì lại khác. Người này không chỉ là Hộ pháp của Âm Khôi Tông, mà phụ thân của hắn còn là Trưởng lão của Âm Khôi Tông, quyền lực rất lớn. Cho dù là Vạn Bảo Lâu cũng không muốn đắc tội, do vậy cuối cùng vẫn phải để Lâm Động tự mình giải

quyết.

Nhìn bóng Lâm Động bước ra, Trình đại sư khẽ thở dài. Đối với hành động của Hoa Tông, ông ta cũng rất tức giận, nhưng cũng không biết làm thế nào. Dù sao thế lực của đối phương cũng quá lớn.

Sắc mặt Lâm Động bình tĩnh, trực tiếp theo dọc hành lang đi ra ngoài đại sảnh. Ở cuối hành lang, hắn không cảm thấy bất ngờ khi nhìn thấy mấy đạo thân ảnh, trong đó người ở chính giữa chính là Hoa Tông!

Khi Lâm Động nhìn thấy Hoa Tông, ánh mắt Hoa Tông hiện lên vẻ tươi cười, dẫn hai tên thủ hạ bước nhanh tới, mỉm cười:

- Vị bằng hữu này, đúng là không đánh không quen. Tranh chấp nhỏ ở Đấu giá hội quả thực rất thú vị. Tại hạ Hoa Tông, Hộ pháp của Âm Khôi Tông ở thành Đại Khôi, không biết quý danh?

- Lâm Động!

Lâm Động liếc nhìn cái tên mặt cười đầy vẻ giả dối này, thanh âm bình thản. Tuy lúc này hắn đã gỡ mũ che mặt ra, nhưng hiển nhiên Hoa Tông đã dựa vào phương pháp đặc biệt nào đó tìm ra hắn.

- Ha ha, thì ra là Lâm Động huynh đệ!

Hoa Tông cười cười, ánh mắt chợt dừng lại trên thân Lâm Động, cười nói:

- Uẩn Thần Bồ Đoàn đó có lẽ có tác dụng không tệ gì dó, nhưng nếu Lâm Động huynh đệ đã có hứng thú ta tất nhiên sẽ không đoạt thứ người khác thích. Nhưng dường như Lâm Động huynh đệ đã chế luyện thành công một thanh vũ khí không tệ. Hà hà, ta lại đang thiếu một kiện vũ khí vừa tay, nếu Lâm Động huynh đệ chịu nhường lại thì tại hạ nhất định sẽ cho ngươi một cái giá hài lòng.

Đối với lời nói của hắn, ánh mắt Lâm Động vẫn bình thản, hiển nhiên đã sớm đoán ra được hắn sẽ nói như vậy, nhàn nhạt nói:

- Không bán!

- Tiểu tử, thiếu gia nhà ta thích đồ của nhà ngươi là phúc của ngươi, chớ có không biết điều!

Thấy Lâm Động trả lời như vậy, một gã trung niên sắc mặt âm lãnh bên cạnh Hoa Tông cười lạnh nói.

- Hoa Tam, nói khách khí một chút, Lâm Động huynh đệ chỉ đang suy nghĩ mà thôi.

Hoa Tông bên cạnh, sắc mặt âm nhu cười nói.

- Vâng! Lâm Động huynh đệ hãy suy nghĩ cẩn thận!

Lời nói vừa dứt, hắn lại nhìn về phía Lâm Động, nụ cười trên khuôn mặt khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo như đao.

Ánh mắt Lâm Động nhìn chằm chằm vào Hoa Tông. Tên trước mặt này giống như một con rắn độc vẻ mặt tươi cười, khiến hắn rất không thoải mái.

- Nếu ngươi đã muốn vũ khí của ta thì cũng không phải là không thể. Thế này đi, ta cho ngươi một cái giá ưu đãi, ba trăm vạn Thuần Nguyên Đan!

Nhìn Hoa Tông, Lâm Động chợt cười mỉm, nói.

Nghe thấy lời nói trước của Lâm Động, vẻ mặt Hoa Tông hiện lên niềm vui mừng, nhưng niềm vui chưa lâu thì đã tắt ngấm cùng nụ cười trên mặt hắn.

- Ba trăm vạn Thuần Nguyên Đan?

Hai người bên cạnh Hoa Tông hiển nhiên cũng sửng sốt về cái giá này, ánh mắt như đang nhìn kẻ điên nhìn về phía Lâm Động. Ba trăm vạn Thuần Nguyên Đan? Giá cả này thực sự có thể mua được Linh bảo Địa cấp và vũ kỹ Tạo Hóa

Cấp rồi a!

- Ha ha, xem ra Lâm Động huynh đệ không muốn làm bạn với ta rồi.

Thanh âm có chút âm lãnh của Hoa Tông vang lên. Ba trăm vạn Thuần Nguyên Đan, đến kẻ ngốc cũng biết đó là cái giá để trêu chọc người khác.

- Nếu thấy đắt thì thôi vậy!

Lâm Động xua tay, nhìn vẻ mặt xám xịt của Hoa Tông, trong lòng cũng có chút vui sướng. Đối với người này, hắn thực sự không có chút cảm tình gì.

Nói xong hắn liền vòng qua Hoa Tông. Nhưng ánh mắt Hoa Tông đột nhiên lóe lên hàn quang, hai trung niên nam tử phía sau hắn đã bước lên, sắc mặt âm lãnh nhìn Lâm Động. Một cỗ tinh thần lực âm lãnh từ trong cơ thể hai người chậm rãi tỏa ta.

- Sao, định cướp đoạt à?

Thấy vậy, Lâm Động khẽ híp mắt lại, cười lạnh nói.

- Lâm Động huynh đệ, ta cũng không muốn làm to chuyện, thêm một người bạn thêm một đường sống. Thế này đi, ta bỏ ra mười lăm vạn Thuần Nguyên Đan để mua thanh cổ kích trong tay ngươi. Sau này chỉ cần ở trong thành Đại Khôi, ngươi có phiền phức gì có thể tới tìm ta.

Hai tay Hoa Tông chắp sau lưng, nhàn nhạt nói.

- Mười lăm vạn?

Lâm Động bĩu môi. Tên này đúng là quá keo kiệt, Thiên Lân Cổ Kích này hắn mà mang đi bán đấu giá nhất định sẽ không chỉ có giá như vậy.

- Không có hứng thú!

Thản nhiên trả lời, Lâm Động không để ý đến tên này nữa, chân lại bước lên. Hai gã trung niên cũng hừ lạnh một tiếng, giống như hai bức tường mang theo tinh thần lực cường đại mạnh mẽ xông lên.

Nhưng đối mặt với sự ngăn cản của hai gã kia, Lâm Động không hề có ý né tránh, hàn quang trong mắt lóe lên, trong nê hoàn cung, một cỗ tinh thần lực ba động vô cùng hung hãn tuôn trào ra.

Ầm!

Thân thể ba người va mạnh vào nhau, một loại tinh thần lực ba động rất nhỏ phát tán ra. Sau đó những người xung quanh liền ngạc nhiên phát hiện ra, hai gã trung niên cường tráng liền bay ngược đi, rơi mạnh xuống đất, để lại một vệt dài mấy chục mét, cuối cùng đập mạnh vào cột trụ trong thông đạo.

Vẻ mặt Lâm Động không chút biểu tình, tay phẩy nhẹ quần áo. Trong lúc va chạm, thân thể hắn không hề di động, tinh thần lực của hai người kia tuy rằng không yếu nhưng vẫn có chênh lệch không nhỏ so với Lâm Động. Còn so sánh về sự cường hãn của thân thể, Lâm Động tu luyện Đại Nhật Lôi Thể, thậm chí có thể tát bay cả hai người!

- Tinh thần lực?

Thấy hai gã thuộc hạ của mình dễ dàng bị đánh bay đi, trong mắt Hoa Tông cũng hiện lên sự kinh ngạc, ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Động:

- Thì ra ngươi là Phù sư!

Lâm Động liếc nhìn hắn một cái, cũng không thèm để ý, bước ra ngoài tiền sảnh Vạn Bảo Lâu.

Thấy hành động đó của Lâm Động, sắc mặt Hoa Tông trầm xuống, bàn tay mạnh mẽ vung ra. Tinh thần lực hùng hậu hóa thành một bàn tay khổng lồ màu xám xịt hướng về phía Lâm Động.

Bịch!

Khi bàn tay khổng lồ màu xám kia lao đến, ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, trong nê hoàn cung, một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ quét ra, va chạm mạnh với bàn tay khổng lồ kia. Tinh thần lực ba động cường hãn lan ra, đem không ít người xung quanh chấn lui lại.

- Quả nhiên có chút bản lĩnh!

Thấy Lâm Động dễ dàng chống được tinh thần lực công kích của mình, Hoa Tông cũng cười lạnh. Ngay sau đó, khi hắn đang định tiếp tục ra tay thì một tiếng quát lạnh đột nhiên vang lên:

- Hoa Tông, đây là Vạn Bảo Lâu của ta, nếu ngươi còn làm loạn, Vạn Bảo lâu hôm nay sẽ phải đuổi người!

Lâm Động nghiêng đầu mjofm lại, chỉ thấy người quát lạnh chính là Trình đại sư từ sau chạy tới.

- Ha ha, nếu Trình đại sư đã nói vậy, thể diện này Hoa Tông đương nhiên sẽ phải nể rồi!

Hoa Tông cười nhạt, không ra tay nữa. Dù sao Trình đại sư ở thành Đại Khôi cũng có không ít danh vọng, đắc tội hắn quá mức cũng không có lợi lộc gì. Bởi vậy hắn khoát tay với mấy tên thuộc hạ, liền bước ra ngoài Vạn Bảo Lâu.

Khi bước ngang qua Lâm Động, bước chân hắn chợt dừng lại, một đạo thanh âm rất nhỏ truyền vào tai hắn:

- Nếu thay đổi chủ ý thì tới tìm ta, ta không hy vọng khiến sự tình xấu đi. Đương nhiên, nếu có người không biết thức thời thì Phù khôi của ta có lẽ có hứng thú với thi thể của ngươi.

Nhìn Hoa Tông bước qua, ánh mắt Lâm Động cũng trở nên âm lãnh.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 248

Bí Mật Của Bồ Đoàn.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Sau khi Hoa Tông rời đi, những người vây quanh xem náo nhiệt cũng rời đi, tuy nhiên trước khi rời đi, từng ánh mắt nhìn về phía Lâm Động đều có chút thương cảm. Ở trong thành Đại Khôi mà đắc tội với Hoa Tông thì không phải việc hay ho gì. Đừng thấy Hoa Tông còn trẻ tuổi, nhưng mấy năm nay đã có không ít người trở thành vong hồn trong tay hắn, cũng có thể tính là một đại ác bá ở thành Đại Khôi.

Sắc mặt Lâm Động bình thản, cũng không bởi những ánh mắt nhìn về phía mình mà biến sắc. Hắn nghĩ rất rõ ràng, hiện tại chỉ có một mình, cho dù thế lực của Âm Khôi Tông có mạnh thế nào, đánh không được thì chạy. Quận Đại Hoang rộng lớn như vậy, lẽ nào Âm Khôi Tông còn có thể lật tìm từng tấc đất hay sao?

- Tiểu tử, ngươi cẩn thận một chút! Việc này không ai có thể giúp ngươi được. Nhưng ta khuyên ngươi một câu, hãy nhanh chóng rời khỏi thành Đại Khôi. Hoa Tông đó lòng dạ hẹp hòi, bản tính lại tham lam, thứ hắn đã muốn thì nhất định sẽ lấy cho bằng được. Do vậy sớm rời khỏi đây sẽ an toàn cho ngươi hơn!

Trình đại sư lại gần Lâm Động, nhàn nhạt nói.

- Đa tạ đại sư!

Lâm Động khẽ cười, chắp tay rất khách khí với Trình đại sư. Hắn đương nhiên không trông đợi Trình đại sư có thể ra mặt giải quyết giúp hắn những phiền toái này, dù sao cũng không thân quen gì, có thể làm đến như vậy đã

không tệ lắm rồi.

Do vậy, sau khi ôm quyền cảm tạ, Lâm Động lập tức rời khỏi Vạn Bảo Lâu.

Đứng ở ngoài cửa, ánh mắt hắn âm trầm đảo một vòng. Cho dù hắn chỉ có một thân một mình thì cẩn thận vẫn hơn, hôm nay đã đắc tội với Hoa Tông, thành Đại Khôi này xem ra không thể ở lâu được.

Đương nhiên, Lâm Động cũng không lập tức rời đi. Hoa Tông kia nếu đã nói những lời đó, hiển nhiên còn muốn khiến hắn hiểu chênh lệch giữa hai bên mà đem Thiên Lân Cổ Kích chủ động dâng lên. Tuy việc này là không thể nào, nhưng Lâm Động cũng muốn nhân cơ hội này điều chỉnh trạng thái cơ thể một chút. Ví dụ như xem xét Uẩn Thần Bồ Đoàn mua được trong Đấu giá hội, nếu có thể có được ích lợi gì đó thì cho dù Hoa Tông có muốn động thủ thì hắn cũng sẽ có thêm chút thủ đoạn.

Trong lòng có ý nghĩ như vậy, Lâm Động cũng không chần chừ thêm, trực tiếp quay đầu đi về phía khách điếm.

Trên đường đi hắn có thể cảm nhận được những ánh mắt bí mật quan sát ở xung quanh, hắn biết có lẽ đó chính là những tên theo dõi do Hoa Tông bố trí. Với địa vị của hắn tại thành Đại Khôi, bất cứ biến động gì đều có thể truyền đến tai hắn, đó cũng là lý do hắn tin rằng Lâm Động sẽ không thể thoát ra khỏi tay hắn.

Đối với việc theo dõi này, Lâm Động cũng không thèm để ý tới, trực tiếp quay về khách điếm. Cũng không phí lời, sau khi đóng chặt cửa lại liền ngồi xếp bằng, tay đưa ra, bồ đoàn màu vàng đã xuất hiện trước mặt, đồng thời hừ lạnh nói:

- Được rồi, tiếp theo là việc của ngươi. Cái này dùng mười vạn Thuần Nguyên Đan mua về, nếu không có tác dụng gì xem ngươi lấy gì đền ta.

Tiểu điêu thản nhiên từ trong thạch phù từ lòng bàn tay hắn bay ra, sau đó

phiêu phù lơ lửng bên trên cái bồ đoàn, móng vuốt khẽ cào cào lên mặt mình, ho khan nói:

- Chúng ta cùng xem thế nào!

Lâm Động lườm hắn, cũng không thèm để ý, đưa mắt nhìn cái bồ đoàn.

Cái bồ đoàn có màu vàng đậm, bộ dạng có vẻ đã có từ nhiều năm rồi. Từng tia năng lượng mát lạnh từ trong bồ đoàn truyền ra. Loại năng lượng này không có phản ứng gì với nguyên lực nhưng lại rất có tác dụng với tinh thần lực, khiến tinh thần người khác sảng khoái minh mẫn.

Nhưng ngoài thứ này ra, Lâm Động cũng không phát hiện thêm được tác dụng gì khác. Điều đó khiến mặt hắn thâm sì lại. Bỏ ra mười vạn Thuần Nguyên Đan, lẽ nào chỉ để mua về một thứ như vậy thôi sao?

- Dùng tinh thần lực xâm nhập vào trong xem sao!

Tiểu điêu thử nói.

- Chẳng ích gì, bồ đoàn này không biết bằng chất liệu gì, tinh thần lực không thể thâm nhập được.

Lâm Động thản nhiên nói.

Tiểu điêu cũng buồn bã gãi gãi bộ lông trên người mình. Nó nhìn chằm chằm vào đám phù văn nhìn có vẻ rất thần bí và phức tạp trên đó. Nó hiểu, nếu không phải do nó xúi bẩy thì Lâm Động tuyệt đối không mua thứ không rõ tác dụng này.

- Nếu không dùng lửa thiêu một chút!

Tiểu điêu lại đưa ra một chủ ý không ra gì, Lâm Động đưa mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng mới bình tĩnh nói:

- Đốt cháy ngươi đền!

Tiểu điêu bất đắc dĩ gãi đầu, hắn hiện tại chẳng có thứ gì, lấy gì để đền.

- Con mẹ nó!

Thấy tên này lại giở trò, Lâm Động không khỏi bị chọc cho tức cười, nhưng cuối cùng vẫn cầm lấy ngọn lửa trên bàn cẩn thận đặt dưới cái bồ đoàn. Nhưng bất kể đốt thế nào bồ đoàn vẫn không có bất cứ hiện tượng gì.

- Ngươi chẳng phải nói trong bồ đoàn có thể có phong ấn cái gì đó sao?

Thấy vậy, Lâm Động có chút không cam tâm nói.

- Quả thực là ta có loại cảm ứng đó. Nhưng cái này giống như một cái hòm đã khóa chặt lại. Ta biết trong đó có bảo bối, nhưng lại không thể mở ra được!

Nghe thấy vậy, Lâm Động cũng có chút tức giận, bồ đoàn chết tiệt này không thể làm gì được, cho dù ai cũng biết nó không tầm thường nhưng lại không biết rốt cuộc có tác dụng gì!

- Ngươi cứ từ từ tìm hiểu nó, ta tu luyện một chút. Ngày mai chúng ta rời khỏi thành Đại Khôi. Nơi này e rằng không thể ở lâu được!

Sau một hồi vất vả tìm hiểu, Lâm Động lựa chọn từ bỏ. Hiện tại đang có một kẻ địch nhìn chằm chằm vào, hắn phải nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, nào có thể lãng phí thời gian vào việc vô nghĩa này?

- Ừ!

Tiểu điêu gật đầu, mày nhíu chặt nhìn vào bồ đoàn, tìm cách phá giải thứ kỳ quái này. Còn Lâm Động bên cạnh thì đã chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Sau khi Lâm Động tiến vào tình trạng tu luyện, trong phòng trở nên vô cùng

im lặng, tiểu điêu ngồi bám lấy bồ đoàn, mắt nhìn chằm chằm vào phù văn phức tạp trên đó như muốn tìm ra tác dụng của nó.

Cứ như vậy, trong nháy mắt một đêm đã qua, thành phố khổng lồ này lại trở nên vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Khi Lâm Động từ trạng thái tu luyện bước ra thì thấy tiểu điêu mắt đỏ lừ, lập tức cả kinh, vội vàng hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Tiểu điêu hiện tại hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào bồ đoàn, bộ dạng đó như suốt đêm chưa hề chợp mắt.

Đối với câu hỏi của Lâm Động, tiểu điêu không thèm để ý đến, mục quang nhìn chằm chằm vào bồ đoàn, tựa hồ tất cả tinh thần đều tập trung vào đó, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Lâm Động hiển nhiên cũng bị trạng thái này của tiểu điêu khiến cho kinh sợ. Từ khi biết nó đến nay mới lần đầu tiên thấy nó có bộ dạng như vậy.

Tuy nhiên, tuy có chút lo lắng nhưng Lâm Động vẫn không lỗ mãng làm phiền nó, mà chỉ an tĩnh chờ đợi, ánh mắt có chút lo lắng. Đối với tên đã cùng ở với hắn hơn một năm này, hắn thực tâm coi nó như bằng hữu chân chính.

Trong khi Lâm Động đang lo lắng, tiểu điêu nhìn chằm chằm vào bồ đoàn, thân thể bất động chừng hơn một giờ đồng hồ mới ngồi phịch lên trên bồ đoàn, ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Động, cười điên dại:

- Ta đã nói đó là bảo bối, con mẹ nó, ngươi còn không tin!

- Phá giải được rồi?

Lâm Động nghe thấy vậy cũng cả kinh, vội nói.

- Điêu gia ta ra tay, sao có gì không thể giải quyết được?

Tiểu điêu ngạo nghễ nói.

- Vậy thứ đó có tác dụng gì?

Lâm Động cẩn thận hỏi.

- Tiểu tử, cầm lấy bồ đoàn, đem nguyên lực và tinh thần lực cùng quán nhập vào đó. Nhớ kỹ, phải đồng thời quán nhập hai loại năng lượng này, còn bắt buộc phải đảm bảo hai thứ cân bằng!

Tiểu điêu búng vuốt một cái, đá cái bồ đoàn về phía Lâm Động.

Lâm Động cầm lấy bồ đoàn, vẻ nửa tin nửa ngờ. Lần đầu tiên hắn mới gặp phương pháp cổ quái như vậy. Tuy nhiên hắn cũng không chậm trễ, hai tay cầm lấy bồ đoàn, tâm thần vừa động, nguyên lực và tinh thần lực đồng thời tuôn vào.

Xuy!

Hai cỗ lực lượng cường đại nhập vào, chỉ thấy hào quang trên bồ đoàn lóe lên, sau đó ‘vù’ một cái liền tiêu tan đi mất.

Thấy vậy Lâm Động khẽ sửng sốt.

- Ngu ngốc, ta đã nói với ngươi phải duy trì sự cân bằng. Ngươi quán nhập vào không đều như vậy sao có thể cân bằng được?

Tiểu điêu bên cạnh thấy vậy, lườm mắt nói.

- Cân bằng đâu có dễ nắm bắt như vậy được!

- Dù sao không thể cân bằng thì ngươi cũng không thể có cách nào tìm hiểu sự ảo diệu của bồ đoàn này.

Tiểu điêu cũng ngây người ra một chút. Cân bằng là chân lý của đất trời,

muốn nắm giữ đâu có đơn giản như vậy? Tuy nhiên hiện tại cũng chỉ có cách này, nó cũng đành lên tiếng giục giã.

Thấy vậy Lâm Động đành cười khổ một tiếng, lại cố thử truyền vào một cách cân bằng. Tiểu điêu đã vật lộn với bồ đoàn này mất cả một đêm, hắn đương nhiên không dễ dàng từ bỏ.

Tuy nhiên không thể không công nhận, muốn khống chế cho hai loại lực lượng này cân bằng rất không dễ dàng. Sau khi thất bại mấy chục lần, sắc mặt Lâm Động cũng trở nên ngưng trọng. Nhưng hắn làm việc cũng rất kiên trì, không dễ dàng từ bỏ việc gì.

Do vậy, suốt một ngày sau đó, Lâm Động hoàn toàn bám lấy bồ đoàn, hai cỗ lực lượng không biết mệt mỏi quán nhập vào trong bồ đoàn. Cảm giác cân bằng cũng ngày càng rõ rệt. Dù sao mọi việc cũng cần quá trình làm quen. Sau khi thất bại mấy trăm lần, hắn cuối cùng cũng phát hiện ra một vài quy tắc.

Phù!

Nhìn đám hào quang trên bồ đoàn lóe lên rồi lại biến mất, Lâm Động cũng không chút vội vàng. Nâng cánh tay lên, một cỗ nguyên lực và tinh thần lực cơ hồ cũng tuôn vào trong bồ đoàn.

Phốc!

Trên bồ đoàn, hào quang chớp động, nhưng khi Lâm Động cho rằng lại thất bại nữa, định quán nhập thêm một lần nữa thì quang mang trên bồ đoàn lại đột nhiên vô cùng rực rỡ. Một đạo ba động quỷ dị khiến ngay cả Lâm Động cũng phải sởn cả gai ốc chậm rãi từ trong quang mang thẩm thấu ra.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 249

Nguyên Tinh Lực.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trên bồ đoàn, quang mang lấp lánh, một cỗ ba động khiến người khác khiếp sợ từ trong đó tỏa ra. Sau đó, ở trung tâm bồ đoàn, đột nhiên có một đạo năng lượng lớn chừng nắm tay, có màu sắc hỗn độn chầm chậm ngưng tụ lại.

- Đó là cái gì?

Lâm Động kinh ngạc nhìn đám năng lượng hỗn độn ngưng tụ ở trung tâm bồ đoàn. Hắn không ngờ rằng khi nguyên lực và tinh thần lực kết hợp cân bằng với nhau thì sẽ sản sinh ra thứ thế này.

- Đó là lực lượng dung hợp!

Hai mắt tiểu điêu nhìn chằm chằm vào cỗ lực lượng kỳ lạ trên bồ đoàn, phấn khích nói:

- Bồ đoàn này thật là ghê gớm, không ngờ có thể dung hợp nguyên lực và tinh thần lực. Bản lĩnh này ngay cả điêu gia ta ở thời đỉnh cao cũng không thể làm được. Bồ đoàn này rốt cuộc do ai tạo nên, không ngờ lại có thể làm được như vậy.

- Lực lượng dung hợp này rất mạnh sao?

Lâm Động cẩn thận hỏi.

- Rất mạnh!

Tiểu điêu gật mạnh đầu, nói:

- Muốn đem hai loại năng lượng khác nhau dung hợp với nhau, không phải việc người bình thường có thể làm được. Phàm là người làm được việc này đều là bá chủ một phương. Tuy thực lực hiện tại của ngươi, năng lượng dung hợp ra cũng chỉ có hạn, nhưng nếu dùng tốt thì uy lực so với chiêu cuối cùng của Thiên Lân Kích Pháp của ngươi còn mạnh hơn rất nhiều.

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Động có chút kinh động, xem ra loại dung hợp này cũng không hề đơn giản.

- Trong Uẩn Thần Bồ Đoàn này có trận pháp thần bí vô cùng phức tạp, chỉ như vậy mới có thể giúp cho hai loại lực lượng dung hợp với nhau. Tuy nhiên đáng tiếc là ta cũng không thể thăm dò được sự huyền diệu của trận pháp đó. Bằng không, nếu có thể lấy ra tìm hiểu, chưa biết chừng còn có thể tự dung hợp hai loại năng lượng trong cơ thể. Đến lúc đó thì cũng đủ để tung hoành trong đất trời rồi.

Ánh mắt tiểu điêu nóng bỏng, hiển nhiên không ngờ rằng trong bồ đoàn nhỏ bé này lại có thứ cường đại như vậy. Phải biết rằng hắn trong lúc đỉnh cao cũng từng muốn dung hợp hai loại năng lượng này, nhưng cuối cùng sau bao nhiêu vất vả cũng đành thất bại, từ đó có thể thấy việc dung hợp này vô cùng khó lĩnh ngộ.

Lâm Động lặng lẽ gật đầu, tay vươn ra, nhẹ nhàng nắm lấy cỗ năng lượng đang nhẹ nhàng bốc lên. Cỗ năng lượng này tuy không hùng hậu lắm, nhưng ba động trong đó lại khiến người khác không dám coi thường.

Năng lượng có màu gần như hỗn độn đó lơ lửng trong lòng bàn tay Lâm Động, do dùng nguyên lực và tinh thần lực của hắn hợp thành, hắn khống chế năng lượng này không hề có chút khó khăn.

- Nếu năng lượng này do nguyên lực và tinh thần lực hợp thành, vậy thì gọi là Nguyên tinh lực đi.

Lâm Động đùa nghịch đám năng lượng hỗn độn trong tay, đột nhiên khẽ cười, tay khẽ ấn xuống mời, sau đó chỉ nghe thấy ‘phốc’ một tiếng, chiếc bàn gỗ rắn chắc đột nhiên vỡ vụn.

- Lực phá hoại thật mạnh!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động càng nở nụ cười rạng rỡ. Tuy thứ trong bồ đoàn này không phải thứ công pháp vũ kỹ gì, nhưng hiệu quả dung hợp này lại vượt xa những thứ khác.

Nguyên tinh lực này có lực phá hoại vượt xa nguyên lực và tinh thần lực, tuy nhiên thứ này tuy cường đại nhưng tiêu hao nguyên lực và tinh thần lực cũng không ít. Lúc trước Lâm Động quán nhập vào bao nhiêu nguyên lực và tinh thần lực như vậy, nhưng Nguyên tinh lực dung hợp được lại chỉ bằng nắm tay.

- Tiểu tử, nhãn quang của điêu gia ta xưa nay chưa hề nhìn lầm. Bồ đoàn này nếu đem đi đấu giá, đừng nói là Tạo Hóa Tam Cảnh, ngay cả Niết Bàn Cảnh cường giả cũng đều thèm muốn, mấy trăm vạn Thuần Nguyên Đan cũng chỉ là giá thấp nhất.

Tiểu điêu ở bên cạnh lẩm bẩm, vẻ mặt ngạo mạn, hiển nhiên là vô cùng đắc ý.

- Nhãn quang tốt lắm!

Lâm Động giơ ngón tay cái lên, không tiếc lời khen ngợi. Hắn tuy không rõ giá trị của bồ đoàn này, nhưng có lẽ cũng có chút khủng bố, mười vạn Thuần Nguyên Đan quả thực đáng giá.

- Bây giờ cũng nên rời đi rồi. Hoa Tông kia đợi cả hai ngày cũng không thấy có tin tức gì, e rằng cũng không nhịn nổi nữa rồi.

Vươn vai một cái, Lâm Động đứng lên, sắc mặt âm trầm.

Trong thành Đại Khôi có không ít cường giả của Âm Khôi Tông, cứ lưu lại ở

đây quả thực nguy hiểm, cho nên phải nhanh rời đi. Dù sao thời điểm phong ấn của Đại Hoang Cổ Bi suy yếu đi cũng đã đến rất gần, đi ra bên ngoài lịch lãm để tu luyện cũng không tệ.

Quyết định như vậy, Lâm Động không chần chừ nữa, tay vẫy ra. Tiểu Viêm đang nằm trên giường giống như con mèo con nhanh chóng chạy lên, nhảy vào trong lòng hắn, tiểu điêu cũng hóa thành một đạo hồng mang quay trở vào trong thạch phù.

Sau khi thu dọn một chút trong phòng, Lâm Động bước ra khỏi khách điếm. Nhưng khi đi ra khỏi khách điếm trên đầu hắn đã có thêm chiếc mũ, sau đó bước ra ngoài thành Đại Khôi.

Dọc đường đi Lâm Động không gặp bất cứ sự ngăn cản nào, vô cùng thuận lợi ra khỏi thành. Đối với sự thuận lợi này Lâm Động cũng không cảm thấy vui mừng, ngược lại càng cau mày hơn.

Hắn hiểu được, với thân phận của Hoa Tông ở trong thành Đại Khôi, muốn giám sát một người quả thực dễ dàng. Chưa biết chừng khi hắn vừa rời khỏi khách điếm thì đã bị phát hiện, nhưng khiến hắn không hiểu là vì sao Hoa Tông lại không ngăn hắn lại ở trong thành. Thành Đại Khôi cũng có thể coi là lãnh địa của hắn, động thủ ở đó càng chắc chắn hơn.

Trong lòng nghi hoặc, Lâm Động dần dần trở nên cảnh giác. Hắn nhìn con đường phía trước, đột nhiên thân hình rẽ đi, trực tiếp lướt vào rừng rậm bên trái, sau đó tốc độ đột nhiên tăng lên, giống như một đạo hắc ảnh xuyên qua trong rừng.

Xuyên đi như vậy chừng mấy phút, Lâm Động đột nhiên sững sờ, cước bộ dừng lại, thân thể giống như lò xo bắn về sau mười mấy mét.

Vù vù!

Trong khoảnh khắc Lâm Động bay ngược lại, một mũi tên mang theo mùi

huyết tinh như tia chớp từ trong rừng bay ra, cuối cùng bắn mạnh về nơi Lâm Động vừa dừng lại. Mũi tên cắm vào đất, đuôi tên rung lên bần bật.

Nhìn tập kích bất ngờ này, ánh mắt Lâm Động cũng trở nên âm lãnh, xem ra Hoa Tông kia quả nhiên không dễ dàng buông tha cho hắn.

- Hừ, Lâm Động huynh đệ, lựa chọn của ngươi thật khiến ta thất vọng!

Trong khi ánh mắt Lâm Động âm lãnh, mảnh rừng phía trước chợt phát ra âm thanh xào xạc. Mười mấy đạo thân ảnh lướt qua, một người trong đó nhìn Lâm Động ở phía xa thở dài, tựa như rất bất đắc dĩ.

- Hoa Tông!

Lâm Động cũng đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt lại quét qua mười mấy đạo thân ảnh, cuối cùng nhíu mày lại. Bởi hắn phát hiện ra, trong số người Hoa Tông mang đến có một gã Tạo Hình Cảnh tiểu thành và hai gã Tạo Hình Cảnh đại thành. Thêm vào thực lực cường hãn của hắn, trận hình này quả thực có chút khủng bố.

Xem ra, đối với Thiên Lân Cổ Kích trong tay Lâm Động, Hoa Tông vô cùng thèm muốn, nếu không cũng không mang theo nhiều cường giả đến như vậy.

Đối diện với trận hình như vậy, cho dù là Lâm Động hiện tại cũng cảm thấy khó khăn. Càng huống hồ hắn còn biết, trong tay Hoa Tông còn có một Phù khôi thực lực rất mạnh, tới lúc đó cùng xông lên, cho dù hắn muốn chạy cũng có chút khó khăn.

- Hà hà, tiểu tử này có lẽ còn tưởng rằng như vậy là có thể thoát khỏi lòng bàn tay Hoa Hộ pháp. Sở dĩ chúng ta không động thủ trong thành Đại Khôi là bởi lo lắng Đại Ma Môn và Võ Minh nhúng tay vào mà thôi, nếu không ngươi đừng hòng có thể bước ra khỏi thành Đại Khôi!

Một gã Tạo Hình Cảnh cường giả mũi ưng âm lãnh nhìn Lâm Động, cười

lạnh nói.

- Tiểu tử, hãy ngoan ngoãn chịu trói đi, có thể tránh bị khổ. Dựa vào thực lực của ngươi muốn chạy thoát khỏi tay chúng ta đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Một gã Tạo Hình Cảnh cường giả khác cũng cười lạnh nói.

Sắc mặt Lâm Động âm lãnh, ánh mắt lóe lên nghĩ cách thoát thân.

- Lâm Động huynh đệ, tuy ta rất thất vọng với sự lựa chọn của ngươi, tuy nhiên ta vẫn có thể cho ngươi cơ hội cuối cùng. Đem nộp cái bồ đoàn và cổ kích kia ra, sau đó nghe ta sai bảo một năm ta sẽ cho ngươi đường sống, thế nào?

Hoa Tông nhìn chằm chằm vào Lâm Động, ánh mắt như mèo nhìn chuột. Hắn đương nhiên có đủ sự tự tin, đừng nói là Tạo Hình Cảnh cường giả, cho dù là Tạo Khí Cảnh cường giả muốn thoát thân cũng không hề dễ dàng.

- Cũng tốt!

Nhưng đối với lời nói bỡn cợt đó của Hoa Tông, Lâm Động đột nhiên cười nói.

- Nếu đã vậy… Nghe thấy vậy, hai mắt Hoa Tông chợt nheo lại, thanh âm đột nhiên trở nên âm lãnh:

- Động thủ, giết hắn!

Đối với tính cách của Lâm Động, hiển nhiên Hoa Tông cũng có chút hiểu biết. Hắn hiểu rằng Lâm Động nói như vậy chỉ là muốn trêu đùa hắn, lập tức không cho Lâm Động cơ hội nói gì nữa, tay vung lên, trong thanh âm tràn đầy sát ý.

Ầm!

Thanh âm của Hoa Tông còn chưa kịp dứt, hai gã Tạo Hình Cảnh đại thành

cường giả đã nở nụ cười dữ tợn, giống như chim ưng vồ mồi. lao về phía Lâm Động. Nguyên lực hùng hậu từ trong tay bọn chúng bạo phát ra.

Khi hai gã Tạo Hình Cảnh cường giả đó động thủ, hơn mười nhân ảnh còn lại cũng nhanh chóng phóng ra, tản ra chung quang, đem mọi đường lui của Lâm Động đều bịt kín lại. Có thể thấy người Hoa Tông mang đến lần này đều là những kẻ có chút năng lực.

Hoa Tông đứng trên cành cây, hai tay khoanh trước ngực, mục quang âm lãnh như sói nhìn Lâm Động trong vòng vây, miệng nở nụ cười hung tợn.

Nhìn nguyên lực hùng hậu tràn đến, Lâm Động cũng hít vào một hơi sâu, ánh mắt dần ngưng trọng. Cục diện hôm nay quả thực có chút hung hiểm, tuy nhiên, muốn giữ hắn lại cũng không dễ dàng như vậy.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 250

Áp Chế.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ầm!

Nguyên lực hùng hồn mạnh mẽ tuôn ra trong rừng. Ba gã cường giả Tạo Hình Cảnh đồng thời ra tay, thế công cực kỳ ác liệt, bao trùm các chỗ hiểm quanh thân Lâm Động. Ngay cả lá khô trên mặt đất cũng ngay lập tức hóa thành từng đám bột phấn.

- Tiểu tử, còn không ngoan ngoãn chịu trói?

Gã cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành mũi ưng, mặt mày đầy bặm trợn, ánh mắt nhìn Lâm Động như nhìn một con mồi sắp bắt vào tay. Hắn có thể cảm nhận được khí tức của Lâm Động yếu hơn hắn một chút, huống chi lúc này ba người bọn họ cùng nhau ra tay, theo như hắn thấy, Lâm Động tự nhiên không thể trốn thoát!

Thế nhưng mọi chuyện cũng không theo như suy đoán của hắn, Lâm Động cũng không có dấu hiệu chạy trốn nào cả, ngược lại khuôn mặt có vẻ bình tĩnh. Hàn quang nhất thời xuất hiện, chỉ trong chốc lát, kim quang bỗng dưng bùng nổ.

Ong!

Kim quang hùng hồn tuôn ra, một cái kim đài to lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Động. Hắn chợt duỗi ra tay hai, mạnh mẽ tóm lấy kim đài, sau đó vung mạnh lên như một cái quạt gió, mạnh mẽ ập tới ba người nọ!

Bùm!

Chưởng phong ác liệt của ba người nặng nề nện lên kim đài. Mà khi tay bọn chúng chạm vào kim đài được một chút thì sắc mặt của ba người gần như cùng lúc bắt đầu trở nên kịch biến.

Bọn chúng có thể cảm nhận được rõ ràng, một luồng sức mạnh cực kỳ khủng bố từ trong kim đài điên cuồng xông vào trong cơ thể của bọn họ.

Kình phong hung hãn khuếch tán giữa không trung, sau đó, thân hình của ba người mũi ưng bị đánh văng ra. Bàn chân điểm mấy cái trên không trung rồi mới chật vật đáp xuống mặt đất.

- Tiểu tử này, sức mạnh thật hung mãnh!

Khi đáp xuống mặt đất, ba người liếc nhìn nhau, đều nhìn ra được vẻ khiếp sợ trong mắt của đối phương. Hiển nhiên bọn chúng chưa bao giờ ngờ tới, ba người bọn chúng liên thủ lại bị một tiểu tử Tạo Hình Cảnh tiểu thành bức lui như vậy.

- Thú vị!

Hoa Tông ở trên cành cây nhìn thấy cảnh này, nụ cười lạnh trên khóe miệng càng đậm hơn một chút. Biểu hiện của Lâm Động càng mạnh mẽ, hắn mới càng có hứng thú, nếu như bị ba tên này một hai chiêu đã có thể giải quyết, vậy thì không mấy thú vị rồi.

Vù vù!

Kim đài nhất thời tạo thành một đường cong tràn đầy mạnh mẽ rồi dừng lại. Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn ba thân ảnh đó. Va chạm với nhau lúc nãy, hắn cũng bị đẩy lui về sau mấy bước. Ba cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành liên thủ, quả thực không kém. Chẳng qua, chỉ bấy nhiêu đó mà muốn hạ hắn thì còn lâu mới đủ!

- Đừng kéo dài nữa, giết hắn đi!

Ba người mũi ưng hiển nhiên thường xuyên liên thủ đối phó kẻ thù, rất ăn ý với nhau. Cặp mắt vừa chạm nhau, thân hình đột nhiên bùng nổ, nguyên lực hùng hồn tuôn ra hóa thành ba chưởng ấn nguyên lực cực lớn, đồng thời đập mạnh vào Lâm Động.

Bang bang!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo, da thịt toàn thân lặng lẽ biến thành màu thanh đồng, sức mạnh lập tức tăng lên. Kim đài một lần nữa bay lượn, dùng một tư thế mạnh mẽ va chạm với ba đạo chưởng ấn nguyên lực kia.

Kim đài cùng với ba đạo chưởng ấn nguyên lực va chạm nhau, nhất thời nổ tung. Lâm Động bỗng nhiên hất cánh tay lên, kim đài lập tức bị hắn ném mạnh ra. Mục tiêu của nó là hai trong số ba gã cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành.

Kim đài lướt qua không trung, kình phong hung hãn khiến người ta phải e sợ. Thế nên cho dù hai người đó là cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành cũng không dám chậm trễ, vội vàng ra tay, đấm mạnh lên thân kim đài vừa bay tới.

Bùm!

Ngay khi hai người đánh với kim đài thì thân hình Lâm Động nhanh như tia chớp xuất hiện ra trước mặt gã cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành, trong ánh mắt lóe lên hàn quang. Một quyền không hề tráng lệ, nhưng quyền phong mang theo sức mạnh khiến người ta tim đập nhanh, đã đấm thẳng vào lồng ngực của gã cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành đó.

- Phốc xuy!

Một quyền của Lâm Động nặng như sơn phong, đấm ra một quyền, cho dù kẻ kia có là cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành đi nữa, sắc mặt của hắn cũng tập tức trắng bệch như nấm mốc. Phốc một tiếng, hắn đã phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bắn ngược ra ngoài, đụng mạnh lên một thân cây đại thụ che trời. Thân thể đau đớn cuộn mình lại, thương thế hiển nhiên không nhẹ.

Thế công lần này của Lâm Động có thể nói nhanh như thiểm điện, ngay khi hai gã cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành tỉnh thần lại thì đã nhìn thấy đồng đội đã bị thương nặng, lập tức lửa giận nổi lên.

- Giết hắn!

Nghe được tiếng rống giận giữ của hai người, hơn mười thân ảnh bao vây xung quanh lập tức giơ cây nỏ trên tay lên, nhắm vào thân ảnh của Lâm Động. Sau đó nguyên lực bắt đầu khởi động, từng mũi tên mang theo hương vị huyết tinh xuất hiện, chằng chịt dữ dội bắn thẳng về phía Lâm Động.

- Hừ!

Phát hiện những mũi tên này lao tới, Lâm Động chỉ hừ lạnh một tiếng, trong nê hoàn cung, một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ tuôn ra, những mũi tên phóng tới lập tức ngưng đọng lại, sau đó dưới sự điều khiển của hắn, xoay đầu lại, dùng tốc độ càng hung hãn hơn quay trở lại tấn công chủ nhân của mình.

Vèo vèo!

Những mũi tên hung hăng dội ngược trở lại, lúc này có một số tên gia hỏa không may, bị những mũi tên đó đâm xuyên qua thân thể, sau đó rơi từ trên cây xuống.

Mà khi thi Lâm Động thi triển tinh thần lực để ngăn những mũi tên lại, thì kình phong hung hãn lại lần nữa nhấp nhoáng đi tới. Hai gã cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành kia lại lần nữa cùng nhau ra tay. Kình phong hung hãn bao trùm lấy xung quanh thân thể Lâm Động.

Bùm bùm!

Nguyên lực màu vàng bao trùm lấy thân thể của Lâm Động, hai đấm của hắn mạnh mẽ như núi, mỗi lần đấm ra đều mang theo tiếng nổ trầm thấp, rồi sau đó va chạm mạnh với hai cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành. Một cỗ kình phong

khí thế như muốn cuốn trôi mọi thứ, đưa đất đá trên mặt đất hất tung bay lên đầy trời.

Hoa Tông ở trênh cành cây nhìn thấy trận đánh cực kỳ kịch liệt ở bên dưới, trong ánh mắt âm lãnh từ từ có thêm vài phần ngưng trọng. Lâm Động chỉ bằng vào thực lực Tạo Hình Cảnh tiểu thành lại có thể miễn cưỡng chống lại thế công của hai cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành, lại còn tìm được cơ hội đâm bị thương một cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành khác nữa. Chiến tích như vậy, nếu như truyền ra ngoài đủ để hắn danh chấn tại thành Đại Khôi.

Nhìn làn da của hắn thay đổi màu sắc, có lẽ là một loại vũ kỹ luyện thể, e rằng có thể so sánh với mấy tên gia hỏa ở Đại Ma Môn.

- Xem như thật sự có chú tài năng, chẳng trách không coi lời ta vào đâu. Chẳng qua, trước Âm Khôi Tông ta, bất cứ thiên tài gì cuối cùng cũng chỉ là phế vật mà thôi!

Hoa Tông chăm chú nhìn cuộc chiến vô cùng kịch liệt ở bên dưới, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười một cách dữ tợn.

Bùm!

Quả đấm thanh đồng của Lâm Động hung hăng chạm vào chưởng phong của hai người mũi ưng. Nguyên lực khủng bố tuôn ra, thân thể ba người đều chấn động, bước chân bỗng nhanh chóng thối lui.

Bước chân của Lâm Động đi lui về sau mấy bước. Thế nhưng, ngay khi hắn lui một bước cuối cùng thì đầu hắn dâng lên một cỗ khí lạnh. Trong nê hoàn cung, bốn khỏa Bản mệnh Linh phù mạnh mẽ phát ra một cỗ tinh thần lực rất mạnh, hình thành một tinh thần phòng ngự ở sau người.

Choang!

Tinh thần phòng ngự tức khắc hình thành, thanh âm chói tai nhanh chóng lan

truyền ra. Một thanh nhuyễn kiếm màu xám u ám từ phía sau lao ra, mang theo sát khí âm liệt, phóng tới một cách cực kỳ quỷ dị.

Thế nhưng, khi thanh nhuyễn kiếm sắc bén bay tới, tiếp xúc với tinh thần phòng ngự thì tốc độ cũng trì hoãn lại một chút.

Mượn sự trì hoãn trong nháy mắt này, thân hình Lâm Động bỗng nhoáng lên, nhuyễn kiếm mang theo khí lạnh rét thấu xương lướt qua, lướt qua đầu của Lâm Động.

- Ha ha, phản ứng không tệ!

Nhuyễn kiếm đâm vào không khí, lơ lửng ở giữa không trung, thân hình của Hoa Tông nhẹ nhàng dẫm lên nó, hắn nhìn Lâm Động, híp mắt cười nói.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Hoa Tông, hai mắt Lâm Động hơi nheo lại. Xem ra kẻ này cũng đã dự định ra tay rồi.

Tình huống hiện tại của hắn không mấy tốt lắm, mặc dù đánh trọng thương một gã cường giả Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nhưng Hoa Tông ở trước mắt cùng với hai gia hỏa Tạo Hình Cảnh đại thành nọ vẫn còn khỏe mạnh. Nếu như ba người bọn chúng liên thủ, phối hợp với tinh thần lực đánh lén của Hoa Tông, cho dù là Lâm Đông cũng sẽ có phần khó tiêu.

Huống chi, ở xung quanh còn có một đám nhân mã Hoa Tông đang nhìn chằm chằm. Một khi để lộ sơ hở, e rằng sẽ phải nghênh đón đả kích mang tính trí mạng.

Cục diện như thế này không thích hợp đấu lâu!

Ánh mắt Lâm Động chớp lại, sắc mặt bỗng trở nên ác liệt, chẳng hề để ý tới hai gã cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành, bàn tay nắm chặt lại. Thiên Lân Cổ Kích thoáng xuất hiện, kim quang bắt đầu tuôn ra, thân kích trực tiếp to lên gấp đôi. Sau đó Lâm Động nhanh như tia chớp, người kích hợp nhất, trực tiếp hóa

thành một đạo cầu vồng, mang theo kình phong vô cùng mạnh mẽ, hung mãnh đâm về phía Hoa Tông chân đạp trên nhuyễn kiếm.

Nhìn Lâm Động khí thế bừng bừng vọt tới, Hoa Tông cười lạnh một tiếng, không cậy mạnh, thân hình lóe lên đơn giản tránh thoát.

Thế nhưng, ngay khi thân thể của hắn né tránh được một chút thì mới bỗng lấy lại tinh thần. Hắn vừa nhảy tránh, như vậy vòng vây lập tức xuất hiện sơ hở!

- Ha ha, Hoa Tông, muốn lấy cổ kích trong tay của ta, có bản lĩnh thì đuổi theo, tiểu gia chơi trò đuổi bắt với ngươi!

Lúc Hoa Tông kịp hoàn hồn lại thì đã chậm. Lâm Động mượn sơ hở chỉ trong chớp mắt đó, nhảy mình lao ra, sau đó nhanh như tia chớp chui vào rừng rậm mênh mông. Ngay sau đó, một tiếng cười lạnh truyền tới từ rất xa.

- Đuổi theo, mạng của tiểu tử này, ta muốn lấy!

Nhìn Lâm Động mất bóng trong cánh rừng, sắc mặt của Hoa Tông bắt đầu chậm rãi trở nên âm u và dữ tợn. Bất chợt, hắn vung tay lên, giọng nói thâm độc mang theo ý lạnh khiến da đầu người khác run lên, chậm rãi vang lên.

Lời vừa ra, hắn như một tia chớp nhanh phóng vào trong khu rừng. Ở sau lưng hắn, hai gã cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành cũng tàn nhẫn gật đầu, mặt mày hung ác đuổi theo!

Đội hình của bọn hắn như thế này, đến vây bắt một tên gia hỏa Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nếu như bọn chúng thực sự để hắn chạy thoát, ngày sau, chẳng phải khiến người khác chê cười sao?

Cho nên, tên đó nhất định phải chết!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 251

Linh Phù Sư.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Thân ảnh của Lâm Động giống như một con báo trong rừng rậm, cực kỳ mạnh mẽ không ngừng phóng đi. Những nơi mũi chân hắn đáp xuống, ngay đến một chiếc lá cũng không hề động đậy, còn thân hình của hắn lại giống như quỷ mị không ngừng xuyên qua.

- Đuổi tới rồi sao?

Trong lúc thân hình không ngừng lướt đi, ánh mắt của Lâm Động cũng khẽ động. Hắn có thể cảm nhận được phía sau hắn không xa, bọn người Hoa Tông đang rất nhanh theo sát đến. Vả lại tinh thần lực của tên Hoa Tông đó hiển nhiên cũng không yếu kém chút nào, cho nên lực cảm giác rất mạnh. Có một tia tinh thần lực mơ hồ như có như không, vẫn luôn bám theo thân thể hắn.

Đây chính là điểm bất lợi khi giao thủ với Linh Phù sư, do tinh thần lực Linh Phù sư vô cùng lớn mạnh, cảm giác cực nhạy. Muốn thoát khỏi sự tìm kiếm của họ không phải là chuyện đơn giản gì. Đương nhiên, nếu như tinh thần lực của đối phương yếu hơn so với mình thì cũng có thể đánh tan cảm giác đó. Nhưng tinh thần lực mà tên Hoa Tông này thi triển ra lại không yếu hơn so với Lâm Động chút nào.

- Đối phương người đông thế mạnh, không thể áp chế chúng được, cần phải phân tán lực lượng của bọn chúng!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên. Đối phương có hai cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành, vả lại tên Hoa Tông đó cũng cực kỳ mạnh mẽ, thiết nghĩ sức chiến đấu

cũng không kém Tạo Hình Cảnh đại thành. Ba người bọn chúng liên thủ, cho dù là Lâm Động cũng phải ứng phó khá là khó khăn. Điều quan trọng nhất là nơi đây cách thành Đại Khôi không xa, nếu như bị đeo bám quá lâu, tên Hoa Tông đó lại đưa đến thêm viện binh, vậy thì Lâm Động e rằng phải thật sự đau đầu rồi.

Ánh mắt khẽ chớp động, bàn tay Lâm Động đột nhiên vuốt ve Tiểu Viêm trong lòng, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên. Hắn trực tiếp cởi y phục trên người ra, trùm lên thân thể Tiểu Viêm, sau đó cũng phủ một đạo tinh thần lực của mình lên trên đó.

- Tiểu Viêm, dẫn dụ đám người đó đi. Chỉ cần chạy, không được giao thù với bọn chúng!

Lâm Động khẽ vỗ nhẹ Tiểu Viêm, thấp giọng nói.

Tiểu Viêm hiện tại linh trí đã khá cao, do đó đối với những lời mà Lâm Động nói, nó cũng chỉ phát ra một tiếng hổ rống thấp trầm, sau đó trực tiếp nhảy ra khỏi lòng Lâm Động. Thân hình nó trong chốc lát trở nên to lớn, sau đó lôi dực chấn động, hóa thành một tia quang mang, lướt nhanh qua một hướng khác mà đi.

Tuy nói thực lực hiện tại của Tiểu Viêm muốn đối phó với cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành có lẽ vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng sau khi tiến hóa, đã có thêm được lôi dực, tốc độ của nó cho dù là Lâm Động cũng không theo kịp. Dùng nó để đánh lạc hướng đám truy binh kia ngược lại không có nguy hiểm gì quá lớn.

- Ta lại muốn xem xem, kẻ nào dám đơn độc đuổi theo ta?

Nhìn Tiểu Viêm dần dần phóng đi xa, ánh mắt Lâm Động cũng lóe lên hàn quang chớp động. Ba người đối phương cùng lúc ra tay, hắn cũng chỉ đành có thể tạm thời né tránh nguy hiểm, nhưng mà chỉ cần trong ba người tùy ý tách ra một người, vậy thì Lâm Động có lòng tin hoàn toàn giải quyết triệt để bọn chúng!

Trong lúc hàn quang trong mắt lóe lên, thân hình của lâm Động cũng đột nhiên gia tốc. Chỉ trong thoáng chốc, hắn đã biến mất trong khu rừng rậm mờ mịt ấy.

Sau khi bóng dáng Lâm Động biến mất không bao lâu, thanh âm những tiếng gió xào xạc liền xuất hiện. Sau đó, có khoảng mười đạo thân ảnh liền xuất hiện ngay chỗ mà Lâm Động và Tiểu Viêm vừa chia tay.

- Hoa Hộ pháp, tại sao không đuổi theo nữa?

Nhìn thấy Hoa Tông dừng lại, hai tên cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành mũi ưng kia chợt nghi hoặc hỏi.

- Khí tức của tên tiểu tử đó đã phân thành hai luồng!

Cặp mày Hoa Tông khẽ nhíu lại, ánh mắt không ngừng liếc qua hai phương hướng của Tiểu Viêm và Lâm Động. Cả hai luồng khí tức đó đều giống như khí tức của Lâm Động, nhưng rất hiển nhiên ở đây chỉ có một luồng mới là thật.

- Tên tiểu tử đó sử dụng gian kế!

Nghe hắn nói vậy, hai tên mũi ưng không khỏi trầm giọng nói.

- Hai người các ngươi đuổi theo hướng đó. Khi đuổi kịp, nếu phát hiện đó là thật thì phát tín hiệu thông báo, đồng thời bám sát theo hắn!

Ánh mắt của Hoa Tông khẽ chớp động, nhưng hắn cũng rất quả đoán, quả quyết nói.

- Vậy Hoa Hộ pháp hãy cẩn thận!

Nghe vậy, hai tên mũi ưng cũng không phản đối. Đối với thực lực của Hoa Tông, bọn chúng rõ hơn ai hết. Cho dù tên tiểu tử đó có chút thủ đoạn, nhưng hiển nhiên cũng không thể tạo thành uy hiếp gì đối với hắn. Đến lúc đó chỉ cần phát tín hiệu, viện binh đến kịp thì tên tiểu tử đó ắt sẽ khó mà thoát khỏi độc thủ

của bọn chúng.

Hưu!

Nhìn hai tên cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành nhanh chóng thoát ly đội hình rời đi, ánh mắt của Hoa Tông liền nhắm vào một hướng khác, quang mang lóe lên lạnh như băng, chợt bàn tay phất mạnh:

- Đi!

Thanh âm vừa dứt, thân hình hắn lại một lần nữa lóe lên, nhanh chóng phóng đi. Phía sau hắn, hơn mười tên thuộc hạ cũng nhanh chóng phóng theo.

o0o - Ô, phái hai tên cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành đi rồi sao? Tên này cũng quá tự tin rồi… Tại một nơi nào đó trong khu rừng rậm, Lâm Động khẽ mỉm cười, hiển nhiên là đã cảm nhận được sự rời khỏi của hai tên cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành. Điều này ngược lại khiến cho hắn có chút ngạc nhiên. Xem ra tên Hoa Tông này đối với thực lực của bản thân có sự tự tin không nhỏ.

- Kế tiếp, nên kết thúc chuyện phiền phức này rồi!

Thân hình của Lâm Động chầm chậm dừng lại, sau đó lướt vào một mảnh khu rừng rậm xanh tốt, thanh âm cất lên cũng có chút lạnh lùng, lặng lẽ ẩn núp lại.

o0o Vù vù!

Trong khu rừng rậm u ám che lấp cả bầu trời, từng đạo thân ảnh không ngừng nhanh chíng phóng đi. Kẻ đứng đầu đám thân ảnh đó chính là Hoa Tôn, g sắc mặt đang vô cùng lạnh lùng. Ánh mắt của hắn sắc bén không ngừng đảo qua xung quanh khu rừng, cặp mày khẽ chau lại.

Sau khi hắn đuổi theo đến nơi này, khí tức của Lâm Động chỉ trong chốc lát dường như đã hoàn toàn biến mất, cho dù là hắn cũng không thể nào cảm nhận được nữa.

Xuy!

Ngay lúc Hoa Tông đang chau mày, cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên có một luồng thanh âm rất nhỏ vang lên. Hắn rất nhanh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai tên thuộc hạ phía sau cùng đột nhiên từ trên không trung rơi xuống. Nơi yết hầu của bọn chúng đều xuất hiện một tia máu rất nhỏ.

Biến cố xảy đến vô cùng đột ngột, khiến cho những tên thủ hạ dưới trướng của Hoa Tông có chút kinh hoàng. Ngay sau đó, còn không đợi bọn chúng hoàn hồn lại, một luồng gió lạnh đã bay tới phía trước mặt bọn chúng giống như quỷ mị. Nhất thời bọn chúng liền cảm giác được yết hầu có chút phát lạnh, trước mắt nhanh chóng tối sầm lại.

Thình thịch thình thịch!

Ánh mắt Hoa Tông lạnh lẽo nhìn đám thuộc hạ phía sau lần lượt từ không trung rơi xuống, nhưng lại không hề có bất cứ biểu hiện nào là sẽ ra tay cả. Mãi cho đến khi tên thuộc hạ cuối cùng dưới sự đánh lén quỷ dị này cướp đi sinh mạng, trong ánh mắt hắn mới xuất hiện những tia hàn mang.

Đột nhiên hắn xoay người, một cự chưởng tích tụ tinh thần lực màu xám hung hăng bổ mạnh về một phía trong khu rừng rậm rạp.

Cự chưởng tinh thần lực trực tiếp làm cho một cây cối cảm một mảnh khu rừng bị chặt gãy làm đôi. Bất chợt, một đạo thân ảnh từ phía đó rất nhanh lướt ra, vững vàng dừng lại trên một thân cây, cười tủm tỉm nhìn Hoa Tông với sắc mặt lãnh đạm.

- Ngươi lại không tiếp tục chạy trốn, khiến ta có chút kinh ngạc a!

Hoa Tông nhìn qua Lâm Động, nhàn nhạt nói. Hắn cũng chẳng có bởi vì những tên thuộc hạ bị giết chết vừa nãy mà có chút lo lắng hay đau thương nào cả.

- Ngươi dám chỉ đem theo những tên này đuổi theo, cũng khiến ta rất kinh ngạc!

Lâm Động cũng cười nói.

- Đợi lát nữa ngươi sẽ hiểu tại sao ta lại dám đơn độc đuổi theo ngươi. Bởi vì, ngươi trong mắt ra không đáng để nhắc tới!

Khóe miệng của Hoa Tông dần dần nhếch lên một nụ cười dữ tợn. Bất chợt ánh mắt hắn đột nhiên âm lãnh, bàn tay vừa nắm lại, tinh thần lực màu xám liền hóa thành những thanh kiếm sắc bén ngợp trời, bao phủ xuống chỗ Lâm Động đang đứng.

- Loại công kích này chỉ là vô dụng!

Thấy thế, Lâm Động thế nhưng lại không hề động đậy. Trong nê hoàn cung, một luồng tinh thần lực lan tràn ra, hóa thành một lớp tinh thần lực phòng ngự, mặc kệ những thanh kiếm tinh thần sắc bén kia đâm tới cũng không thể nào đâm thủng được lớp chắn này.

- Ngươi quả nhiên là kiêm tu tinh thần lực!

Cảm nhận được mức độ mạnh mẽ của tinh thần lực của Lâm Động, Hoa Tông cười lạnh một tiếng. Một đạo tinh thần lực trên người hắn tiếp tục gào thét mà ra, giống hệt như một thanh đại đao, nhanh chóng chặt đứt ngang thân vô số cây cối xung quanh, sau đó thao túng lấy những thân cây lớn, hung hăng quăng mạnh về phía Lâm Động.

- Hừ!

Mũi chân Lâm Động dẫm mạnh một cái, một lượng lớn cát đá tung tóe từ trên mặt đất nhanh chóng bay lên, dưới sự thao túng tinh thần lực của hắn, hóa thành một trận mưa đá đầy trời, va đập loạn xạ với những thân cây lớn đang mạnh mẽ đập tới đó. Cảnh tượng này nhìn qua có vẻ vô cùng hùng tráng!

Có điều hắn cũng biết thế tấn công này của Hoa Tông hiển nhiên cũng chỉ là dùng để thăm dò thực lực mình mà thôi. Cho nên ngay tiếp theo đó, Lâm Động lại một lần nữa nhấc tay lên, kim quang hùng hồn bắn ra, hóa thành một kim đài khổng lồ mang theo kình phong đáng sợ, nhắm tới đỉnh đầu của Hoa Tông mà hung hăng oanh xuống.

Bang bang!

Kim đài gào thét mà xuống, không khí như muốn nổ tung. Từng đạo khí lãng liên tiếp nổ tung, khiến cho bùn đất trên mặt đất nháy mắt bắn văng tung tóe, nhất thời xuất hiện một cái hố lớn.

- Tinh Thần Ma Chùy!

Đối mặt với kình phong tràn đầy sức ép này, Hoa Tông ngược lại không hề hoảng hốt. Tinh thần lực bạo dũng mà ra, hóa thành một thanh cự chùy tinh thần lực màu xám lớn, đường kính khoảng hơn mười trượng, ngay sau đó nó hung hăng va chạm mạnh với kim đài.

Đang!

Thanh âm sắc bén chói tai vang lên, nổ tung ngay giữa không trung. Kim đài không ngờ lại bị Hoa Tông oanh cho lùi ngược về phía sau một chút.

Thấy thế, thân hình Lâm Động chợt động, nháy mắt liền xuất hiện phía trên kim đài. Làn da cả người hắn lại một lần nửa chuyển hóa thành màu thanh đồng, sau đó hai tay rất nhanh chụp lấy kim đài, lại một lần nữa hung hăng nện xuống.

Nhìn thế tấn công mạnh mẽ của Lâm Động, Hoa Tông không khỏi hừ lạnh một tiếng. Tay áo hắn vung lên, đột nhiên, một đạo thân ảnh màu xám đậm từ trong tay áo hắn bay ra, đem theo một lực đạo cực kỳ hung hãn, va chạm thật mạnh cùng với kim đài.

Thình thịch!

Hai bóng dáng một xám một vàng mạnh mẽ va chạm với nhau. Một luồng kình phong hung hãn nhất thời thổi quét qua. Cước bộ của Lâm Động phải lui ra sau một bước, còn bóng dáng màu xám đó lại rớt mạnh xuống đất. Hai chân của bóng xám giống hệt như hai thanh đao, trực tiếp cắm xuống mặt đất sâu đến mấy thước.

Nhưng mà đối mặt với sự cứng rắn của mặt đất truyền đến, thân ảnh đó lại dường như không có một chút đau đớn. Nó trực tiếp rút hai chân từ dưới đất lên, ánh mắt âm lãnh vô hồn, giương mắt nhìn chằm chằm Lâm Động.

- Phù khôi!

Nhìn toàn thân của cái thân ảnh kia hiện lên màu xám đậm, thân hình trên dưới ngập tràn một khí tức quỷ dị, nhãn đồng của Lâm Động cũng khẽ co lại. Tên Hoa Tông này cuối cùng cũng đem Phù khôi phóng xuất ra rồi… - Phù khôi này nhìn có vẻ còn mạnh hơn Phù khôi của ta một chút. Tuy rằng vẫn chưa đạt đến cấp bậc Thượng đẳng, nhưng trong hàng ngũ Trung đẳng cũng được coi là đứng đầu… Lâm Động khẽ giãn bàn tay lúc nãy bị chấn động có chút tê dại, trong ánh mắt có sự kinh ngạc nồng đậm. Hiển nhiên hắn cũng không ngờ rằng Phù khôi trong tay tên Hoa Tông đó lại mạnh mẽ đến như vậy.

- Tiểu tử, ngươi không phải muốn biết tại sao ta dám đơn độc đuổi theo ngươi sao? Bây giờ đề ta nói cho ngươi biết!

Triệu hồi Phù khôi xong, trong ánh mắt của Hoa Tông lại một lần nữa hiện lên vẻ nham hiểm. Cùng lúc này, một luồng tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ giống như một cơn gió lốc từ trong cơ thể hắn thổi quét ra. Ngay sau đó, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười dữ tợn, ngón tay chỉ lên trời, một ngọn lửa màu xám liền hình thành trên đầu ngón tay hắn.

- Bởi vì ta không phải là Phù sư Tứ ấn gì đó, mà là Linh Phù sư!

Nghe thấy câu nói điềm nhiêm của Hoa Tông, nhãn đồng của Lâm Động cũng đột nhiên co rụt lại.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 252

Kịch Đấu Hoa Tông.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Linh Phù sư?

Sắc mặt Lâm Động nhất thời biến đổi, nhìn đốm Tinh Thần Chi Hỏa ngưng tụ trên ngón tay Hoa Tông. Trong lòng hắn lúc này đích thực đã kinh ngạc cực độ.

Hắn quả thực chưa từng ngờ tới tên Hoa Tông này lại có thể đạt đến đẳng cấp Linh Phù sư như thế. Tuy rằng chỉ là một Linh Phù sư Hạ cấp, nhưng so với một Phù sư Tứ ấn như hắn, lại mạnh hơn rất nhiều.

Với thực lực Linh Phù sư Hạ cấp của Hoa Tông, lại cộng thêm một Phù khôi có thực lực Tạo Hình Cảnh đại thành như thế, tổng thể lực chiến đấu của hắn có thể ngang bằng với một cao thủ Tạo Khí Cảnh tiểu thành a! Mà đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn dám to gan đơn độc đuổi theo như vậy, không có chút gì gọi là kiêng dè đối với Lâm Động.

Hắn đối với thực lực của bản thân mình có lòng tự tin tuyệt đối!

Thực lực mà Lâm Động đã thi triển ra lúc nãy, cũng khiến Hoa Tông có chút kinh ngạc. Nhưng hắn lại rất tự tin, đối diện với hắn, cho dù Lâm Động có đại phát hào quang đến đâu đi chăng nữa, cũng sẽ bị hào quang của hắn che lấp hoàn toàn!

- Tiểu tử, khi ta ở quận Đại Hoang bắt đầu chém giết, ngươi không biết vẫn còn đang ở trong xó xỉnh nào đó. Hôm nay cũng dám so bì với ta, quả thật là không biết trời cao đất dày!

Hoa Tông giương mắt nhìn Lâm Động, cười nhạt một tiếng. Hắn cũng không cho Lâm Động có chút thời gian nào để phản ứng, ngón tay chỉ lên trời, Tinh Thần Chi Hỏa màu xám đó liền đột nhiên bạo lược mà ra.

Tinh Thần Chi Hỏa đối với thực thể vốn không có sức phá hoại nào cả, nhưng nếu như bị nó kích trúng, vậy thì thương thế mà nó gây nên lại đau đớn gấp trăm ngàn lần so với nỗi đau xác thịt. Đó là một sự tổn thương mạnh mẽ đối với tinh thần. Một vài tên xui xẻo bị Tinh Thần Chi Hỏa thiêu đốt thành kẻ đần độn cũng là chuyện đã từng xảy ra. Tinh Thần Chi Hỏa vẫn luôn là thủ đoạn đáng sợ nhất của Linh Phù sư.

Cho nên khi Lâm Động nhìn đốm Tinh Thần Chi Hỏa bạo lược mà ra ấy, sắc mặt cũng biến đổi cực kỳ trầm trọng. Tâm thần hắn khẽ động, tinh thần lực hùng hồn tuôn trào ra, ở ngay trước mặt hình thành nên một đạo phù trận.

- Hóa Sinh Phù Trận, Vạn Hóa Viêm!

Một ngọn lửa trong suốt lớn cỡ đầu người từ trong phù trận nhanh chóng sản sinh ra. Nó vốn chưa phải là Tinh Thần Chi Hỏa thực sự, mà chỉ là một loại lửa do tinh thần lực ngưng tụ lại, mượn sức mạnh của phù trận mà tạo thành hình mà thôi.

- Hừ!

Nhìn thấy thế, Hoa Tông cũng không khỏi hừ lạnh một tiếng, trong mắt lướt qua một sự khinh thường. Ngón tay vừa điểm, đốm Tinh Thần Chi Hỏa màu xám liền hung hăng va chạm với Vạn Hóa Viêm.

Hai bên vừa tiếp xúc, chỉ nghe thấy một tiếng phốc vang lên. Đốm Tinh Thần Chi Hỏa màu xám kia đã trực tiếp nuốt mất Vạn Hóa Viêm của Lâm Động.

- Ánh sáng đom đóm mà đòi so sánh với mặt trăng, nực cười!

Nhìn thấy Vạn Hóa Viêm chống cự không hề có chút hiệu quả gì, nụ cười

lạnh trên mặt Hoa Tông càng sâu hơn. Bàn tay hắn chợt nắm mạnh, đốm Tinh Thần Chi Hỏa đó liền nhanh chóng bành trướng ra, hóa thành một quả cầu lửa màu xám lớn cỡ bàn tay, hung hăng bổ xuống Lâm Động.

Thình thịch!

Ngay lúc Hoa Tông hạ sát chiêu, đầu Phù khôi của hắn cũng đột nhiên dẫm mạnh xuống mặt đất, thân hình hóa thành một tia chớp, lao thẳng đến Lâm Động, chưởng phong như đao, sắc bén vô cùng.

Gần như chỉ trong chốc lát, thế tấn công của Hoa Tông liền được triển khai một cách triệt để, cộng thêm sự phối hợp hoàn mỹ của Phù khôi, đã trực tiếp ép Lâm Động vào trong hiểm cảnh. Phù sư và Phù khôi cộng lại, đó gần như là một sát chiêu cực kỳ hoàn mỹ!

Khí tức nguy hiểm bao trùm toàn thân, sắc mặt của Lâm Động cũng dần dần trầm xuống. Bàn tay khẽ nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích lại một lần nữa xuất hiện. Kim quang sáng chói chậm rãi quanh quẩn trên thân nó. Những đạo long văn ở trên thân cổ kích dường như cũng ngay lúc này bắt đầu ba động mãnh liệt. Một luồng ba động kỳ dị trước đến giờ chưa từng xuất hiện chợt từ trong thân cổ kích lan tỏa ra.

Tiến hóa trở thành Linh bảo Cao cấp, Thiên Lân Cổ Kích hiện tại mới thực sự có thể phát huy ra uy lực của nó một cách triệt để!

Cổ kích cầm trong tay, trong lòng Lâm Động cũng dâng lên một cảm giác hào khí mạnh mẽ.

Hơn một nay, hắn một thân một mình lịch lãm tu luyện từ quận Thiên Đô đến quận Đại Hoang, trong khoảng thời gian đó đã trải qua vô số lần sinh sinh tử tử. Mạnh như Viễn Cổ Long Viên cuối cùng vẫn bị hắn tính kế, một tên Hoa Tông bình thường, thực lực chỉ là Linh Phù sư Hạ cấp lại có thể làm khó hắn được sao?

- Đồng Lôi Thể! Ma Viên Biến!

Một tiếng quát trầm thấp ngay tại thời khắc này từ trong lòng Lâm Động bùng nổ ra. Tiếp theo đó, là một luồng sức mạnh cường đại khủng bố dị thường bùng nổ!

Rắc rắc!

Thân hình của Lâm Động nháy mắt thẳng tắp lên như một cây trường thương. Da dẻ trên toàn thân hắn ngay lúc này chợt chuyển hóa thành một màu thanh đồng. Tất cả các bộ phận bên ngoài cơ thể cũng đang dần dần bành trướng lên. Cùng lúc với cơ bắp không ngừng mở rộng, bên trong các khớp xương cũng phát ra những thanh âm ‘răng rắc’ khiến người khác cũng khiếp sợ.

Thời gian ngắn ngủi chỉ trong khoảng mấy giây, cơ thể toàn thân của Lâm Động đã cao lên đến nửa trượng, nhìn giống như một người khổng lồ nho nhỏ vậy. Tuy là cơ thể của hắn cũng không có gây cho người ta cảm giác giống như làm bằng sắt thép, nhưng bất cứ ai đều cũng có thể cảm nhận một cách rõ ràng, ẩn chứa bên trong thân thể đó là một luồng sức mạnh đáng sợ đến mức nào.

Ào ào!

Hai nắm tay của Lâm Động dần dần nắm chặt lại. Cơ thịt cả người lặng lẽ rung lên. Một luồng năng lượng vô hình giống như cuồng phong không ngừng vờn quanh toàn thân hắn, khiến cho không khí cũng mơ hồ phát ra thanh âm như tiếng nước chảy.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động thi triển đồng thời hai loại vũ kỹ có thể gia tăng sức mạnh nhục thể, hiệu quả mà nó đạt được đích thực là vượt xa ngoài dự đoán của hắn.

Sức mạnh trong cơ thể điên cuồng gào thét, Lâm Động cuối cũng không nhịn được, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào. Thanh âm của hắn giống như là sóng âm thực chất, trực tiếp làm cho vô số cây cối xung quanh ngay đến gốc rễ

cũng bị nhổ lên.

- Cút cho ta!

Ánh mắt Lâm Động điên cuồng đảo quét. Thiên Lân Cổ Kích trong tay hắn cũng dưới luồng ba động của kim quang mà bành trướng lên gấp mấy lần, nhìn vào giống hệt như là Đại La Kim Thương của Vương Viêm vậy. Có điều Thiên Lân Cổ Kích hiện tại trong tay Lâm Động thanh thế hiển nhiên khác xa so với Đại La Kim Thương trong tay Vương Viêm.

Kim quang bắt đầu khởi động, cuối cùng trực tiếp mang theo một luồng kình phong cực kỳ bá đạo, hung hăng chém ra, trong nháy mắt đã mạnh mẽ chém thẳng lên trên người Phù khôi.

Phập! Xuy!

Thanh âm va chạm thanh thúy cùng với tiếng bốc cháy nhất thời vang lên giữa không trung. Một luồng kình phong ba động mà mắt thường có thể nhìn thấy được, điên cuồng thổi quét qua không trung. Bộ ngực vốn vô cùng rắn chắc của Phù khôi lại trực tiếp bị nổ tung, lõm xuống một chút. Sức mạnh cường hãn của Thiên Lân Cổ Kích cũng hung hăng quật nó thẳng xuống mặt đất, oanh thành một cái hố sâu khoảng mười trượng trên mặt đất.

- Xuy!

Một kích đẩy lùi Phù khôi, thân hình của Lâm Động lại một lần nữa lao thẳng về phía trước. Kích phong sắc bén không chút do dự đập thẳng xuống đốm Tinh Thần Chi Hỏa của Hoa Tông.

Xèo xèo!

Nguyên lực màu vàng ngay lúc này bộc phát ra vô cùng hùng hồn, điên cuồng ăn mòn đốm Tinh Thần Chi Hỏa đó, phát ra thanh âm ‘xèo xèo’.

- Phá cho ta!

Lâm Động giống như một vị Thần giáng trần, hung hãn dị thường. Nguyên lực màu vàng mang theo từng đạo lôi điện bùng nổ mà ra, trực tiếp nổ mạnh, từng chút một ăn mòn đi đốm Tinh Thần Chi Hỏa kia.

Còn chưa đợi đốm Tinh Thần Chi Hỏa kia bị hao mòn hết, thân hình Lâm Động lại một lần nữa chớp động, Thiên Lân Cổ Kích đâm thẳng về phía Hoa Tông.

- Thiên Lân Kích Pháp, Ngư Lân Kích!

- Thiên Lân Kích Pháp, Nộ Mãng Kích!

Cự ngư nguyên lực dữ tợn cùng với nộ mãng nguyên lực đồng thời xuất hiện, mang theo kích mang cực kỳ sắc bén cùng với sức mạnh vô cùng bá đạo, từ trong Thiên Lân Cổ Kích xuất hiện, nhanh như chớp oanh thẳng về phía Hoa Tông.

Mà ngay lúc kích mang của Lâm Động đang điên cuồng oanh kích xuống Hoa Tông, phía sau lưng hắn đột nhiên truyền đến thanh âm xé gió. Chỉ nhìn thấy Phù khôi của Hoa Tông khi nãy đã bị đánh sâu xuống mặt đất, lại một lần nữa không sợ chết xông đến. Chưởng đao của nó ánh lên quang mang cực kỳ sắc bén, khiến người khác không dám xem thường.

- Hừ!

Thời khắc này, ánh mắt Lâm Động khẽ chớp động một cái. Bất ngờ một đạo thân ảnh cũng đột nhiên từ trong túi Càn Khôn của hắn lướt ra, ngay sau đó hung hăng va chạm với Phù khôi của Hoa Tông.

- Phù khôi?

Trong lúc Lâm Động triệu xuất ra thân ảnh đó, trong mắt Hoa Tông cũng lướt qua một vẻ kinh ngạc. Ngay khi tia kinh ngạc trong mắt hắn vẫn còn chưa biến mất, công kích cường hãn của Lâm Động đã giống như một cơn gió lốc sắp quét

tới trước mặt hắn!

Oanh!

Một kích cực kỳ hung hãn, cực kỳ chuẩn xác oanh thẳng lên trên người Hoa Tông.

Thân thể Hoa Tông trong khoảnh khắc liền bị bắn thẳng xuống, trượt một đường dài trên mặt đất, tạo thành một rãnh sâu dài gần trăm mét. Cây cối ven đường hắn trượt đi cũng trực tiếp bị hất gãy nát.

Mặc dù công kích cực kỳ mạnh mẽ đã thành công trút lên trên người Hoa Tông, nhưng cặp mày của Lâm Động lại thoáng chau lại.

- Tinh Thần Cự Nhận!

Ngay lúc cặp mày Lâm Động đang chau lại, thanh âm lạnh lẽo của Hoa Tông cũng đột nhiên vang lên. Trong nháy mắt, một luồng tinh thần ba động khủng bố khiến ngay cả Lâm Động cũng phải có chút nao núng, từ thân thể của Hoa Tông mạnh mẽ bùng nổ ra.

Hưu!

Dưới ánh mắt trầm trọng của Lâm Động, Hoa Tông ở đằng xa đó cũng từ trên mặt đất dần dần bò lên. Ngay trên đỉnh đầu hắn, một thanh cự nhận ngưng tụ bằng tinh thần lực màu xám dữ tợn đang phiêu phù. Một tia khí tức sắc bén đến cực điểm từ trong thanh cự nhận kia toát ra, tựa hồ như ngay đến tinh thần cũng có thể bị nó chém rách!

- Công kích của ngươi đích thực rất mạnh, có điều, ta còn có thứ này!

Sắc mặt Hoa Tông có chút dữ tợn, bàn tay hắn xé mạnh lớp áo bên ngoài, lộ ra một kiện nội giáp màu vàng thẫm. Trên bề mặt kiện nội giáp đó, có một luồng nguyên lực hùng hồn ba động. Lúc này đây, ở chính giữa nội giáp cũng có xuất hiện một vết trầy nhẹ, hiển nhiên chính là do công kích lúc nãy của Lâm Động

lưu lại.

Nhưng hiển nhiên công kích ở trình độ như vậy cũng không thể nào công phá được sức phòng ngự của kiện nội giáp đó. Từ đó có thể thấy được sự phòng ngự của kiện nội giáp này đến tột cùng là khủng khiếp như thế nào.

Nhìn kiện nội giáp với nguyên lực ba động đó, sắc mặt của Lâm Động cũng dần dần âm trầm. Hắn cũng nhận ra thứ đó, đó chính là kiện Linh bảo Cao cấp phòng ngự mà lúc trước Hoa Tông đã bỏ ra giá cao để mua về ở Đấu giá hội, Huyền Hoàng Địa Giáp!

Có được thứ này, cho dù là đối diện công kích của cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành cũng không cách nào gây nên thương thế cho Hoa Tông. Cái tên này, gia thế quả thực quá hùng hậu rồi!

- Tiểu tử, ngươi xong rồi!

Nhìn sắc mặt của Lâm Động có chút khó coi, nụ cười trên khóe miệng của Hoa Tông lại càng dữ tợn, tàn nhẫn hơn. Có được sự bảo hộ của Huyền Hoàng Địa Giáp, hắn đã ở vào thế không thể bị đánh bại. Mà tiếp theo sau, chính là lúc để hắn đùa giỡn với Lâm Động rồi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 253

Phá Giáp.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Huyền Hoàng Địa Giáp là Linh bảo Cao cấp phòng ngự, sức phòng ngự cực mạnh của nó cho dù là cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành cũng chỉ có thể là bất lực và lúng túng như sư tử gặm phải mai rùa mà thôi.

Mà đối mặt với Hoa Tông, kẻ có được Huyền Hoàng Địa Giáp này, cho dù là Lâm Động cũng cảm thấy khó giải quyết. Tên này gia thế quá mức hùng hậu, quả thực còn khó đối phó hơn cả tên Vương Viêm kia nữa.

- Không ngờ rằng ngươi cũng sở hữu Phù khôi. Có điều xem ra cũng không sánh bằng Phù khôi của ta!

Hoa Tông khẽ vặn vặn cổ. Trên đỉnh đầu hắn, thanh cự nhận tinh thần lực kia dần dần ba động. Một luồng khí tức cực kỳ kinh người chậm rãi khuếch tán ra. Ánh mắt của hắn nhìn qua phía hai đầu Phù khôi đang quấn lấy nhau cách đó không xa, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Lâm Động khẽ di chuyển. Hai đầu Phù khôi đang giao thủ ở đó, đích thực là Phù khôi của Hoa Tông chiếm thế thượng phong hơn. Vả lại điều quan trọng hơn là mỗi lần khởi động Phù khôi tác chiến, sẽ cần tiêu hao hơn ngàn viên Thuần Nguyên Đan. Điểm này nếu là Lâm Động trước đây, sự tiêu hao này hắn còn có thể chịu đựng được. Nhưng hắn ta hiện giờ lại nghèo đến rớt mồng tơi, cứ tiếp tục như vậy e rằng không bao lâu sau, Phù khôi Trung đẳng của hắn sẽ vì không có sự chống đỡ của nguyên lực mà không thể cử động nữa. Mà đến lúc đó, một khi để cho đầu Phù khôi của Hoa Tông rảnh tay liên thủ đối phó với hắn, vậy thì kết cuộc của Lâm Động sẽ trở nên thê thảm.

Đối mặt với Hoa Tông, tên gia hỏa sở hữu Phù khôi và có sự bảo hộ của Huyền Hoàng Địa Giáp, Lâm Động không hề nghi ngờ sẽ rơi vào thế bị động.

- Tiểu tử, thời gian ta tiến vào Linh Phù sư vốn không lâu, cho nên ngươi là người đầu tiên có thể được nếm thử Tinh Thần Chi Hỏa của ta. Hôm nay cho dù ngươi có chết tại nơi đây, cũng coi như là ngươi may mắn!

Hoa Tông nở nụ cười dữ tợn với Lâm Động, chợt ánh mắt trở nên âm trầm. Trên đỉnh đầu hắn, cự nhận tinh thần lực đang kịch liệt chuyển động. Có thể nhìn ra được đó chính là một bí kỹ tinh thần cực kỳ lợi hại.

- Hãy xem hôm nay ta đem tinh thần lực của ngươi xé nát thành trăm mảnh!

Cự nhận tinh thần lực không ngừng ba động, cánh tay Hoa Tông đột nhiên chém xuống. Chỉ nhìn thấy thanh cự nhận tinh thần lực đó đã trực tiếp mang theo một tia khí tức sắc bén không thể nào kháng cự, nhanh như chớp xông thẳng về phía Lâm Động.

Vù vù!

Nhìn cự nhận tinh thần lực phát ra thanh âm xé gió lao tới, sắc mặt của Lâm Động cũng trở nên cực kỳ nghiêm trọng. Bàn tay khẽ nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích, Đại Nhật Lôi Nguyên trong cơ thể giống như nước thủy triều gào thét tuôn chảy, trong mơ hồ còn mang theo những thanh âm sấm sét trầm thấp.

- Thiên Lân Kích Pháp, Hóa Giao Kích!

Kim quang đột nhiên bộc phát mãnh liệt từ trên thân Thiên Lân Cổ Kích, tuôn ra ngưng tụ lại thành giao ảnh khổng lồ. Lôi dực trên giao ảnh lóe ra, mang theo nguyên lực ba động vô cùng cường hãn, trực tiếp va chạm với thanh cự nhận tinh thần lực kia.

Ầm!

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa trong khoảnh khắc vang lên trong khu

rừng rậm. Kình phong điên cuồng ba động, khiến cho tất cả cây cao trọc trời gần trăm trượng xung quanh gần như bị đứt ngang toàn bộ. Thậm chí, ngay cả trên mặt đất cũng đều bị nứt ra thành những khe rãnh thật sâu.

Trong thanh âm kình phong gào thét ngập trời, mũi chân Lâm Động điểm nhẹ, thân hình không chỉ không lùi về sau, ngược lại còn trực tiếp xông thẳng đến thân ảnh Hoa Tông cách nơi đó không xa.

Thiên Lân Cổ Kích vũ động, kim quang bộc phát ra đầy trời, kích ảnh ngợp trời giống như gió bão bộc phát, điên cuồng trút xuống thân thể Hoa Tông.

Nhìn thấy Lâm Động mạnh mẽ công kích tới, thân hình Hoa Tông lại không chút cử động. Lại là một luồng tinh thần lực nữa bạo dũng mà ra, trực tiếp hình thành một màn tinh thần lực phòng ngự màu xám, bao quát lấy không gian gần một trượng xung quanh thân thể hắn.

Bang bang bang!

Mũi kích sắc bén không ngừng đâm xuống vòng tinh thần lực phòng ngự kia, khiến cho nó bị chấn động, phát ra từng đợt thanh âm chói tai.

- Phá!

Cuối cùng một đạo kim quang bạo dũng mà tới, hung hăng điểm mạnh lên trên vòng tinh thần lực phòng ngự. Ngay sau đó, vòng tinh thần lực bảo hộ đó bị xé toạc ra, kình phong sắc bén nhanh như chớp oanh xuống thân thể Hoa Tông.

Thình thịch!

Đối mặt với thế tấn công mạnh mẽ như vậy, bàn chân Hoa Tông đột nhiên dẫm xuống mặt đất một cái. Chỉ nhìn thấy ngay chỗ mà hắn vừa đứng đột nhiên lại trồi lên một trụ gỗ có chút quỷ dị, mang thân thể hắn bay lên, cũng đã né tránh được mũi kích đến nhanh như chớp đó.

Một kích thất bại, ánh mắt Lâm Động cũng khẽ nheo lại.

Tên Hoa Tông này không hổ là người của Âm Khôi Tông, có thể vận dụng tinh thần lực thuần thục đến như vậy. Lúc nãy là do hắn dùng tinh thần lực thúc giục đất đá bên dưới trồi lên, đem hắn nâng thẳng lên không trung.

Ầm ầm!

Hoa Tông lúc này đang đứng giữa không trung, sắc mặt cực kỳ nham hiểm, mười ngón khẽ búng ra. Ngay sau đó liền nhìn thấy vô số thanh đoản nhận màu xám do tinh thần lực ngưng tụ mà thành, phô thiên cái địa oanh thẳng xuống Lâm Động.

Đinh đinh đinh!

Đối mặt với sự phản kích bất ngờ của Hoa Tông, kim quang sáng chói một lần nữa từ trong cơ thể Lâm Động bộc phát ra, trong nhất thời, trong mảnh rừng rậm rạp này, bùn đất gỗ vụn bay lên tung tóe ngưng tụ lại thành một tầng phòng ngự che trước mặt hắn. Tất cả những thanh đoản nhận của Hoa Tông tấn công xuống đều bị tầng phòng ngự này chắn lại cả.

Diện tích khu rừng xung quanh gần trăm tượng, đã bị tràng kịch đấu của hai người phá hoại trở thành một mớ hỗn độn. Hai người lúc này, hiển nhiên đều là thúc đẩy tinh thần lực và nguyên lực đến cực điểm, trong lúc giao thủ, có vẻ vô cùng hung hãn và kịch liệt.

Có điều tên Hoa Tông đó cũng rất thông minh. Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ trong cơ thể Lâm Động, cho nên mãi vẫn chưa mạnh mẽ dốc hết lực lượng với hắn, mà chỉ là dựa vào tinh thần lực quỷ dị của mình không ngừng triền đấu cùng Lâm Động. Thiết nghĩ là mượn cơ hội này cố gắng giữ chân Lâm Động lại, đợi cho đến khi Phù khôi của mình có thể giải quyết xong đối thủ, rảnh tay cùng liên thủ đối phó với đối phương.

Mà đối với dự tính này của Hoa Tông, Lâm Động cũng rõ như bàn tay, vả lại hắn rất rõ ràng, theo như nguồn năng lượng Thuần Nguyên Đan được trút vào

trong Phù khôi của mình, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ thêm vào phút nữa mà thôi. Cho nên, cứ tiếp tục kéo dài như vậy, đối với hắn mà nói không được lợi ích gì hết.

Phốc!

Một mũi kích của Lâm Động lại một lần nữa xuyên thấu phòng ngự tinh thần của Hoa Tông, hung hăng oanh đến trước ngực của đối phương. Có điều do có sự bảo hộ của Huyền Hoàng Địa Giáp, căn bản là không thể nào gây nên bất kỳ thương thế gì cho hắn.

Nhìn thấy tình huống như thế này, sắc mặt của Lâm Động cũng có chút âm trầm. Lực phòng ngự mạnh mẽ của Huyền Hoàng Địa Giáp quả thực là khó nuốt. Sức công kích của hắn cần phải lớn mạnh hơn nữa mới có thể xuyên thấu qua tầng phòng ngự Huyền Hoàng Địa Giáp, mới có thể đánh bị thương Hoa Tông được.

Ánh mắt Lâm Động khẽ chớp động, thế công trong tay có vẻ chậm lại. Mà cũng chính ngay trong lúc đó, chợt mặt đất dưới chân hắn đột nhiên nứt ra. Một đạo hàn mang vô cùng sắc bén lướt ra, với một góc độ vô cùng nguy hiểm bắn thẳng về phía Lâm Động.

Đinh!

Sự tập kích đến vô cùng bất ngờ khiến cho Lâm Động cũng có chút kinh hoảng. Có điều cũng may là hắn có một cảm giác cực kỳ sắc bén, chợt thanh cổ kích trong tay nghiêng nhẹ với một góc độ không thể ngờ tới, mạnh mẽ va chạm với đạo hàn mang đó!

Hai vật va chạm vào nhau, thanh âm thanh thúy nhất thời bùng nổ. Đạo hàn mang đó lại trực tiếp bị sức mạnh từ thanh cổ kích của Lâm Động làm cho chấn ngược ra sau.

Ánh mắt Lâm Động thoáng nhìn lại, phát hiện thì ra đó là một thanh chủy thủ

không chuôi, thân thể có màu đỏ sậm trong suốt, nhìn qua giống như là do máu tươi đông lại vậy. Nơi song nhận sắc bén là một dãy dày đặc những răng cưa, bề ngoài toát lên vẻ dữ tợn vô cùng.

- Linh bảo Trung cấp?

Cây chủy thủ này tuy nhỏ, nhưng khi Lâm Động nhìn thấy nó ánh mắt lại khẽ chùng xuống. Lúc nãy khi hắn chấn bay thanh chủy thủ, sự âm hàn và sắc bén toát ra từ nó cũng khiến lòng bàn tay hắn có cảm giác đau đớn. Rõ ràng bên trong thanh chủy thủy này có ẩn chứa một luồng sức mạnh ba động vô cùng cường hãn. Hiển nhiên, thanh chủy thủy nhỏ bé này cũng là một Linh bảo Trung cấp không kém gì Thiên Lân Cổ Kích trước kia!

- Tên này, thật đúng là cả người đều có bảo vật!

Nhìn thấy Hoa Tông hết lần này đến lần khác lấy ra bảo vật, Lâm Động cũng không khỏi có chút nóng mắt. Trên khắp người hắn, ngoại trừ Thiên Lân Cổ Kích ra gần như không có vật gì khác gọi là lợi hại cả. Tên Hoa Tông này thì lại khác, Linh bảo Cao cấp, Trung cấp tầng cấp bất tận!

- Chậc chậc, thật đáng tiếc!

Nhìn thấy một kích đánh lén không có hiệu quả, tên Hoa Tông đó cũng có chút tiếc nuối thở dài một hơi. Ngón tay vừa điểm, thanh chủy thủ đỏ sậm giữa không trung kia liền quay đầu lại, một lần nữa hóa thành một tia hàn mang màu đỏ, với một tốc độ nhanh nhất xông thẳng tới Lâm Động.

Mà ngay lúc đó, Lâm Động lại một lần nữa cảm nhận được sự ba động của tinh thần lực lan tỏa ra từ trong cơ thể của Hoa Tông các đó không xa. Hiển nhiên, đối phương đang ngưng tụ tinh thần lực để xuất ra một loại bí kỹ tinh thần mạnh mẽ nào đó.

- Hừ!

Hàn mang trong mắt Lâm Động chớp động, thân hình đột nhiên rất nhanh phóng tới trước. Bàn tay hắn nắm chặt cổ kích, sau đó giống như một cây tiêu thương dài, hung hăng nện về phía Hoa Tông.

Véo!

Thiên Lân Cổ Kích hóa thành một đạo kim mang bạo lược mà ra, giống như một đầu Kim Long giơ nanh nhe vuốt, thanh thế khiến người ta cực kỳ sợ hãi. Chỉ có điều cuối cùng lần công kích này lại vẫn bị tên Hoa Tông sớm đã có chuẩn bị đó tránh được.

- Ngu xuẩn!

Nhìn thấy Lâm Động phóng cổ kích của mình đi, khóe miệng Hoa Tông chợt nở ra một nụ cười dữ tợn. Đây hoàn toàn là đang tự chặt đứt chân tay của mình a!

Hưu!

Cổ kích trong tay đã phóng ra, thân hình Lâm Động lại trực tiếp xông thẳng đến hướng của Hoa Tông. Kim quang sáng chói điên cuồng ngưng tụ trên nắm tay của hắn. Nhìn tình hình này, hắn là hắn đang dự tính đánh tay không.

Mà khi nhìn thấy hành động này của hắn, sự trào phúng trong mắt Hoa Tông càng dữ dội hơn. Khi Lâm Động có sự trợ giúp của Thiên Lân Cổ Kích cũng còn không thể phá hoại lực phòng ngự của hắn, chẳng lẽ tên tiểu tử này còn muốn dùng tay không để phá vỡ Huyền Hoàng Địa Giáp hay sao?

- Nếu như ngươi đã muốn chết, vậy thì ta sẽ toại nguyên cho ngươi!

Trên đỉnh đầu của Hoa Tông, tinh thần lực đang điên cuồng ngưng tụ, trực tiếp hóa thành một quả cầu tinh thần lực. Bên trong quả cầu đó truyền đến một sự ba động vô cùng cuồng bạo.

Xuy!

Tốc độ của Lâm Động cực kỳ nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Hoa Tông. Sau đó, chính ngay lúc này, trên bàn tay hắn đột nhiên xuất hiện một cái bồ đoàn. Trên cái bồ đoàn đó, một đám năng lượng đặc biệt với màu sắc hỗn độn đang lặng lẽ nhảy ra.

Đám năng lượng hỗn độn đó vừa xuất hiện liền nhảy ra khỏi cái bồ đoàn, bám vào nắm tay của Lâm Động!

Ngay lúc đám năng lượng đặc biệt đó bám vào đầu nắm tay của Lâm Động, trong lòng Hoa Tông lại đột nhiên dâng trào lên một cảm giác vô cùng bất an.

- Xem một quyền của ta đập tan cái mai rùa của ngươi đây!

Lúc này, bất kỳ một phản ứng nào của Hoa Tông cũng đã không còn kịp nữa. Trên gương mặt của Lâm Động mang theo một sự lạnh lùng băng lãnh. Nắm tay được bao phủ bởi đám năng lượng đặc biệt đó cũng như đột nhiên lao tới tới.

- Người si nói mộng!

Sắc mặt Hoa Tông dữ tợn, Huyền Hoàng Địa Giáp trên người hắn bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt. Một luồng ánh sáng màu vàng sẫm hiện lên từ trong nội giáp. Cả người Hoa Tông đều được luồng ánh sáng kia bao phủ lấy. Hắn muốn dựa vào Huyền Hoàng Địa Giáp để đỡ lấy một quyền này của Lâm Động!

Binh!

Trọng quyền nhanh như chớp trút lên tầng ánh sáng của Huyền Hoàng Địa Giáp kia. Ngay sau đó, mặt đất trong vòng trăm trượng xung quanh giống như một ngọn núi lửa phun trào ra. Một cái cột đất đá cao gần hơn trăm trượng, ầm ầm thổi quét qua!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 254

Oanh Sát.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ầm ầm!

Cột đất đá bay vút lên trời cao. Khoảng rừng rậm này gần như sụp đổ trong khoảnh khắc. Khói bụi bay đầy trời, rớt xuống giống như một trận mưa đất đá mù mịch vậy.

Bang!

Mưa đất đá đầy trời, một thanh âm thấp trầm khiến da đầu kẻ khác phát run cũng theo sát truyền đến. Ngay sau đó, chỉ nhìn thấy một đạo thân ảnh bay ngược ra sau một cách chật vật, va chạm mạnh mẽ với mặt đất, trực tiếp tạo ra một rãnh sâu gần dài trăm mét.

Mưa đất đá trút xuống, còn cơ thể của Lâm Động thì vẫn duy trì tư thế một quyền oanh ra. Trên nắm tay của hắn, từng giọt từng giọt máu tươi đỏ thẫm không ngừng rơi xuống, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Duy trì tư thế này một lát lâu sau, lúc này Lâm Động mới dần dần có chút cứng ngắc ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn tên Hoa Tông bị một quyền của hắn oanh ngược ra xa. Trong lòng hắn, lại có một cảm giác tim đang đập nhanh một cách kịch liệt. Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng cái gọi là Nguyên tinh lực, mà sức phá hoại khủng khiếp của nó cũng khiến trong lòng hắn tràn đầy sự kinh hãi.

Sức phá hoại đó cho dù là Linh bảo Cao cấp phòng ngự, cũng không thể nào chống đỡ được a!

- Phốc xuy!

Ngay lúc trong lòng Lâm Động vì Nguyên tinh lực mà cảm thấy kinh ngạc, ở nơi xa kia, Hoa Tông bị khảm sâu trên mặt đất cũng phun ra một ngụm máu tươi. Chợt ánh mắt của hắn mang theo sự kinh hãi tột độ cúi đầu nhìn xuống.

Hắn kinh hãi phát hiện ra, Huyền Hoàng Địa Giáp trên người mình lại trực tiếp bị oanh ra một quyền ấn thật sâu. Từng đường nứt bắt đầu lan tràn ra xung quanh cái quyền ấn đó.

Huyền Hoàng Địa Giáp có lực phòng ngự cường hãn như thế nào, không nói ai cũng có thể đoán ra được, thế nhưng thiếu chút nữa lại bị một quyền của Lâm Động trực tiếp đánh cho nứt tan như vậy!

Tuy rằng Huyền Hoàng Địa Giáp vẫn chưa hoàn toàn bị vỡ tan, nhưng mà một quyền lúc nãy của Lâm Động lại còn có một phần lớn sức mạnh thông qua những khe nứt đó truyền vào trong, gây nên thương thế vô cùng nghiêm trọng cho bản thân Hoa Tông.

- Làm sao có thể?

Cảm giác sự đau đớn cùng cực từ trước ngực truyền đến, Hoa Tông không khỏi sắc mặt dữ tợn gầm lên.

Muốn một quyền làm nứt tan Linh bảo Cao cấp phòng ngự này, điều này cho dù là những tên cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành cực kỳ lợi hại của Đại Ma Môn cũng không thể nào làm được. Chỉ một tên Lâm Động, làm sao có thể làm được cơ chứ?

Nhưng bất kể là tên Hoa Tông này gầm thét như thế nào, sự thực vẫn bày ra trước mắt, khiến hắn không thể không tin. Cho nên, sau khi gầm rống một trận điên cuồng, hắn cũng nhanh chóng hồi tỉnh lại đôi chút, ánh mắt liếc qua Lâm Động với khuôn mặt lạnh lùng ở nơi xa. Quang mang trong mắt hắn lập tức lóe động, sau đó cánh tay vỗ mạnh xuống mặt đất, mượn tinh thần lực lùi nhanh về

phía sau.

Hắn hiện giờ đã bị đánh cho trọng thương, vả lại Huyền Hoàng Địa Giáp cũng bị oanh ra thành nông nỗi như thế này. Nếu như Lâm Động lại ra thêm một quyền giống như khi nãy nữa, e rằng hôm nay hắn quả thực sẽ hoàn toàn nằm lại ở nơi này a!

- Khốn kiếp, lần này coi như xui xẻo lớn, không ngờ rằng tên tiểu tử này lại khó giải quyết đến thế!

Cố gắng chịu đựng thương thế trong cơ thể, thân hình Hoa Tông lui nhanh, trong lòng cũng không ngừng điên cuồng chửi mắng. Ngay cả chính hắn cũng không ngờ rằng Lâm Động lại cường hãn đến mức này. Rõ ràng hắn là thực lực Tạo Hình Cảnh tiểu thành, thế nhưng Huyền Hoàng Địa Giáp ngay đến cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành cũng phải bó tay chịu thua, lại trực tiếp bị hắn oanh kích suýt chút nữa vỡ tan.

Cục diện ngày hôm nay cũng chỉ có thể bỏ chạy trở về trước đã. Trong Âm Khôi Tông cao thủ không ít, cùng lắm thì trực tiếp mời cha đến. Với thực lực Tạo Khí Cảnh đại thành của cha, muốn kích sát Lâm Động, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Trong lòng nảy sinh ý nghĩ này, Hoa Tông cũng không dám nán lại lâu, thậm chí ngay đến Phù khôi cũng không dám triệu hồi về, trực tiếp bỏ chạy bán mạng.

- Nếu như đã đến rồi thì đừng mong chạy nữa!

Nhưng mà, lúc này đây hắn muốn chạy, Lâm Động lại không cho hắn được như ý nguyện. Đối với loại người như Hoa Tông này Lâm Động rất rõ ràng, nếu như không diệt cỏ tận gốc, ngày sau tất sẽ sinh ra hậu hoạn. Nếu như không động thủ thì thôi, một khi đã ra tay thì tuyệt đối không được lưu tình!

Do đó, khi nhìn thấy tên Hoa Tông điên cuồng bỏ chạy, hắn cũng cười nhạt một tiếng, bàn chân dẫm mạnh lên mặt đất, hóa thành một đạo thân ảnh mơ hồ

nhanh chóng phóng theo. Gần như chỉ trong chớp mắt, hắn đã đuổi kịp Hoa Tông, bởi vì đã trọng thương nên tốc độ cũng dần chậm lại kia.

- Lâm Động, cha ta chính là Trưởng lão của Âm Khôi Tông, ngươi nếu như dám động đến ta, cha ta sẽ khiến ngươi không còn chỗ để nương thân trong quận Đại Hoang này!

Nghe thấy thanh âm xé gió sắc bén từ phía sau truyền đến, sắc mặt Hoa Tông cũng nhanh chóng thay đổi, lớn tiếng quát.

- Ngu xuẩn!

Đối mặt với cơn giận dữ của Hoa Tông, Lâm Động cũng chỉ lắc đầu cười nhạt. Nắm tay hắn nắm chặt lại, kim quang ba động trực tiếp oanh thẳng lên đầu Hoa Tông. Hoa Tông đã mất đi sự bảo hộ của Huyền Hoàng Địa Giáp, ngay đến một quyền của hắn bây giờ cũng chịu không được.

Mà đối với tình trạng của mình, Hoa Tông cũng vô cùng hiểu rõ. Chợt ánh mắt hắn trở nên đỏ ngầu, từng đạo tinh thần lực không ngừng hóa thành vô số đoản nhận, điên cuồng chém xuống Lâm Động.

Bang!

Đối mặt với công kích điên cuồng của Hoa Tông, màu sắc thanh đồng trên người Lâm Động càng thâm trầm hơn. Một quyền tung ra, nguyên lực màu vàng ba động mãnh liệt, khiến cho vô số thanh đoản nhận tinh thần lực trực tiếp bị đẩy lui. Phong quyền lại dẫn bạo không khí, giống như đem không khí áp súc lại vậy. Nắm tay còn chưa tới, kình phong đã hung hăng ập lên người Hoa Tông.

- Phốc xuy!

Kình phong hung hãn vọt tới, Hoa Tông lại phun ra một ngụm máu tươi. Chợt trong mắt hắn cũng dâng lên một sự điên cuồng, hắn hiểu rằng Lâm Động đã quyết tâm hạ sát thủ:

- Muốn giết ta, không dễ như vậy đâu!

Hoa Tông kêu gào lên như một con dã thú. Ngay sau đó, từng luồng tinh thần lực hùng hậu điên cuồng bạo dũng mà ra, ngưng tụ thành một cái đầu lâu màu xám đường kính khoảng chừng một trượng ngay trước mặt hắn.

- Âm Khôi Đại Pháp, Thực Tinh Khôi!

Tiếng rống thê lương từ trong yết hầu của Hoa Tông truyền đến. Sau đó, trong đáy mắt của cái đầu lâu màu xám do tinh thần lực ngưng tụ mà thành đó lại lóe lên hai luồng Tinh Thần Chi Hỏa.

- Ô ô ô!

Ngay lúc trong mắt cái đầu lâu màu xám hình thành nên Tinh Thần Chi Hỏa, trong miệng nó chợt phát ra một thanh âm cực kỳ quỷ dị. Sau đó cái miệng của đầu lâu vừa mở ra, một vòng lốc xoáy màu xám hình thành trong miệng nó, phát ra một luồng hấp lực cực kỳ mạnh mẽ.

Luồng hấp lực quỷ dị đó đối với các vật thực chất vốn không có tác dụng gì, nhưng Lâm Động lại có thể cảm giác được tinh thần lực trong nê hoàn cung của đều đang muốn từ trong cơ thể xông ra, tựa hồ như là bị cái đầu lâu đó hút vào miệng vậy.

- Đem tinh thần lực của ngươi dâng hiến cho ta đi!

Sắc mặt Hoa Tông cực kỳ dữ tợn, đột nhiên liều mạng phun ra một ngụm máu tươi lên trên cái đầu lâu kia. Cái đầu lâu nhuộm đầy máu của Hoa Tông, hấp lực trong miệng nó cũng đột nhiên tăng mạnh hơn nhiều.

- Người của Âm Khôi Tông quả thật là quỷ dị… Lâm Động cũng bị thủ đoạn bảo mạng cuối cùng này của Hoa Tông làm cho có chút kinh dị, chợt trong lòng hiện lên sự lạnh lẽo.

Tâm thần hắn vừa động, trong nê hoàn cung bốn đạo Bản mệnh Linh phù đột

nhiên ba động, trong chớp mắt liền hóa thành một lốc xoáy linh phù không ngừng xoay chuyển với tốc độ cao.

- Hay là ngươi cống hiến cho ta đi!

Bàn tay to lớn của Lâm Động giơ ra, trực tiếp chụp lấy cái đầu lâu màu xám đó. Ngay sau đó, hấp lực khủng khiếp liền từ trong bàn tay hắn bạo dũng mà ra.

Ngay lúc này, trên gương mặt tên Hoa Tông liền hiện lên vẻ kinh ngạc tột độ, bởi vì hắn cảm nhận được rất rõ ràng, tinh thần lực trong cái đầu lâu màu xám đã bị Lâm Động nhanh chóng thôn phệ đi mất.

- Ngươi lại có thể trực tiếp thôn phệ tinh thần lực?

Hoa Tông kinh hãi tột cùng thét to.

Âm Khôi Tông bọn chúng tuy rằng cũng có loại pháp thuật quỷ dị này, nhưng đó lại cần sự kết hợp của nhiều loại bí kỷ tinh thần khác nhau mới có thể gián tiếp đem tinh thần lực của của kẻ khác thôn phệ. Hơn nữa, điều khiến hắn càng cảm thấy hoảng sợ nhất đó là, sau khi thôn phệ tinh thần lực của hắn, Lâm Động không chỉ không bị bất cứ phản tác dụng nào cả, ngược lại thần thái trong ánh mắt càng nồng đậm hơn nhiều.

- Phá!

Dưới sự điên cuồng thôn phệ của Lâm Động, cái đầu lâu màu xám kia dần dần trở nên hư vô, cuối cùng bị Lâm Động trực tiếp phá tan. Bất chợt, ánh mắt lạnh như băng của Lâm Động chuyển về hướng Hoa Tông.

- Tên ác ma nhà ngươi!

Sắc mặt của Hoa Tông lúc này đã tràn đầy sự kinh hãi. Năng lực quỷ dị mà Lâm Động thi triển ra quả thực đã vượt ngoài sự hiểu biết của hắn.

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng, sau khi thôn phệ đi cái đầu lâu màu xám do

tinh thần lực hùng hồn của Hoa Tông ngưng tụ mà thành kia, hắn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng tinh thần lực trong nê hoàn cung của mình gần như đang dần dần gia tăng thêm một chút. Phương pháp cướp đoạt tinh thần lực này tuy rằng bá đạo tà môn, nhưng đích thực là có tác dụng vô cùng lớn.

- Nếu như ngươi đã chọn lựa truy sát đến đây, vậy thì cũng nên dự liệu trước kết cục này.

Lâm Động nhìn Hoa Tông cười nhạt, bàn tay chợt chụp lên thiên linh cái của hắn. Hấp lực nhất thời bạo dũng mà ra, trực tiếp thôn phệ một cách mãnh liệt tinh thần lực trong nê hoàn cung của đối phương.

- Tạp chủng, Âm Khôi Tông sẽ truy sát ngươi đến không còn chỗ dung thân. Kết cục của ngươi sẽ thê thảm hơn ta gấp trăm ngàn lần. Ngươi hãy đợi đấy! Cha ta sẽ sẽ giày vò ngươi đến chết đi sống lại!

Cảm nhận được tinh thần lực trong nê hoàn cung đang nhanh chóng mất đi, Hoa Tông cũng trở nên tuyệt vọng cùng cực. Ánh mắt cực kỳ oán độc và dữ tợn của hắn nhìn chằm chằm Lâm Động, gào thét nguyền rủa.

- Tội do ngươi tự mình rước lấy mà thôi!

Nhãn thần Lâm Động hờ hững, bàn tay ấn trên thiên linh cái của Hoa Tông dùng lực bóp mạnh một cái. Một đạo ám kình bạo dũng mà ra, trực tiếp chẫn vỡ thiên linh cái của Hoa Tông, kết thúc hoàn toàn trận kịch đấu này.

Máu tươi từ trên đầu trào xuống, khuôn mặt của Hoa Tông vương lại sự oán độc và sợ hãi tột cùng, rồi sau đó mới dần dần ngã xuống. Tên ác bá trong thành Đại Khôi, ngày hôm nay lại hoàn toàn bị tiêu diệt tại nơi này!

Cùng với khí tức của Hoa Tông mất đi, Lâm Động cũng ngồi bệt xuống đất, nhìn qua địa phương cách đó không xa. Đầu Phù khôi của Hoa Tông đứng sững ở đó, cùng với cái chết của Hoa Tông cũng đồng dạng đông cứng lại.

- Phù!

Lâm Động cúi đầu, thở ra một cách kịch liệt. Lần kịch đấu này hắn cũng chiến đấu khá là gian nan. Bảo bối mà tên Hoa Tông này đem theo trên người quả thực quá nhiều, nếu như cuối cùng không phải nhờ vào Nguyên tinh lực, một quyền đánh tan Huyền Hoàng Địa Giáp, e rằng Lâm Động vẫn khó mà có biện pháp giải quyết Hoa Tông được.

- Ngươi giết tên tiểu tử này, e rằng phiền toái sẽ không ít đâu!

Tiểu điêu cũng vào lúc này xuất hiện trên bả vai hắn, nói.

- Nếu như không giết, cũng là phiền phức lớn như vậy thôi!

Lâm Động lắc lắc đầu. Tên Hoa Tông này là kẻ có thù tất báo, nếu như cứ để cho hắn bỏ đi như vậy, hắn tuyệt đối sẽ phát động toàn lực lượng Âm Khôi Tông đến để truy sát hắn. Nếu đã như vậy, chi bằng cứ trực tiếp giải quyết hắn cho xong.

- Có điều, thu hoạch lần này hắn là cũng không ít!

Lâm Động ngẩng đầu, nhìn đầu Phù khôi Trung đẳng đỉnh phong đang bị đông cứng đó, sau đó tháo bộ Huyền Hoàng Địa Giáp trên người Hoa Tông xuống. Tuy rằng thứ này có chút tổn hao, nhưng chỉ cần sửa chữa lại một chút, kiện Linh bảo Cao cấp này lại có thể dùng lại như mới.

Lúc tháo Huyền Hoàng Địa Giáp xuống, túi Càn Khôn được giấu trong người Hoa Tông cũng đã nhanh chóng nằm trong tay Lâm Động.

Nhìn túi Càn Khôn nặng chịch trong tay, khóe miệng của Lâm Động cũng khẽ nhếch lên một thành một nụ cười thỏa mãn. Tên Hoa Tông này ngược lại đã đem đến cho hắn không ít bảo vật a!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 255

Đại Thu Hoạch.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Nắm túi Càn Khôn trong tay, khóe miệng của Lâm Động hiện lên một nụ cười nồng đậm. Từ khi nhìn thấy Hoa Tông xuất ra không ít bảo bối, hắn đã biết trước người này tích lũy không ít, thậm chí còn có thể vượt xa Vương Viêm lúc trước nữa. Đương nhiên, điều này không thể nói Âm Khôi Tông nội tình thâm hậu hơn Gia tộc Vương Thị, mà chỉ cho thấy địa vị của Hoa Tông ở trong Âm Khôi Tông hắn là có chút quyền thế thực sự, nếu không cũng không thể có được của cải phong phú như vậy.

- Để ta xem thử xem, gia tài nhà ngươi rốt cuộc có bao nhiêu?

Lâm Động cười ha ha, tinh thần lực liền đưa vào trong túi Càn Khôn. Ngay sau đó, sắc mặt của hắn liền từ từ căng cứng lại. Khẽ thở hắt ra một hơi, sâu trong ánh mắt có một chút chấn động cùng với vui mừng điên cuồng.

- Hai lăm vạn Thuần Nguyên Đan!

Lâm Động liếm cặp môi, có chút không nhịn nổi sự hưng phấn. Trong cặp mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía thi thể của Hoa Tông. Hiển nhiên ngay cả hắn cũng không thể nào ngờ nổi, kẻ này không ngờ lại mang theo bên mình số lượng Thuần Nguyên Đan khổng lồ đến như vậy.

Nhớ ngày đó khi Lâm Động tống tiền gia tộc Địch, Liễu, cũng chỉ có thu được hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan mà thôi, hơn nữa bọn chúng lại còn phải tích đông góp tây một lúc mới gom góp được. Kết quả hôm nay chỉ trên người Hoa Tông này thôi cũng đã có được số Thuần Nguyên Đan còn vượt qua cả hai

nhà cộng lại. Từ đó có thể thấy được tài phú của Hoa Tông rốt cuộc nhiều tới mức độ nào.

Thật ra, Lâm Động cũng không biết được sản nghiệp của Âm Khôi Tông trong thành Đại Khôi khổng lồ đến mức nào. Hoa Tông ở nơi này cũng được coi như là cao tầng quan trọng, lại có thêm sự che chở của cha hắn, cho nên mới có thể tích góp được số lượng Thuần Nguyên Đan lớn đến như vậy. Đây là điều mà Lâm Động cơ bản không thể tưởng tượng nổi. Dù sao thì thực lực của Âm Khôi Tông hoàn toàn cao hơn hắn hai cái gia tộc Địch, Liễu nhỏ bé ở một thành thị tầm thường.

Mà đối với nguồn gốc tài phú của Hoa Tông này, Lâm Động cũng không nghĩ tới chuyện tìm hiểu triệt để, dù sao thì hiện giờ những thứ này cũng đã thuộc về hắn. Hắn lập tức không chút khách sáo, đem hai mươi lăm vạn Thuần Nguyên Đan kia đều thu cả vào trong túi Càn Khôn của mình.

Cảm giác được chỉ trong chớp mắt túi Càn Khôn của mình đã trở nên đầy đặn hơn nhiều, Lâm Động thở một hơi dài, giống như vừa giải phóng gánh nặng ngàn cân vậy. Hắn trước đây không lâu, thật sự đã nghèo đến mức độ thâm sơn cùng cốc, thậm chí ngay cả Thuần Nguyên Đan dùng để khu động Phù khôi tác chiến lâu cũng có đủ nữa. Mà hai mươi lăm vạn Thuần Nguyên Đan của Hoa Tông này đối với hắn mà nói hiển nhiên là đưa than nóng giữa trời tuyết a! Mặc dù đây không phải là điều mà Hoa Tông thật sự mong muốn… Thu lấy Thuần Nguyên Đan, Lâm Động lại tìm tòi thêm một lúc nữa, kết quả khiến hắn vô cùng đắc ý. Bởi vì ở trong túi Càn Khôn của Hoa Tông, hắn lại còn tìm thấy một số bí kỹ tinh thần khác nữa.

Đối với những thứ như bí kỹ tinh thần này, Lâm Động từ trước đến nay có thể nói là vô cùng khan hiếm. Thủ đoạn công kích tinh thần của hắn cũng vô cùng ít ỏi, thật sự là kém xa so với Hoa Tông. Cho nên sau khi phát hiện ra những bí kỹ tinh thần này, hắn cũng không khách sáo mà thu nhận hết.

- Âm Khôi Đại Pháp!

Mà ở trong đám bí kỹ tinh thần đó, thứ hấp dẫn ánh mắt Lâm Động nhất, không hề nghi ngờ chính là một quyển bí kỹ tinh thần được tạo bằng một loại ngọc màu xám. Mà bốn chữ lớn phát ra âm khí dày đặc ghi trên cái quyển trục bằng ngọc này, khiến cho Lâm Động cảm nhận ngay được chỗ khác thường của thứ đồ này.

Lâm Động đưa một tia tinh thần lực xâm nhập vào bên trong, sau một lúc ánh mắt hắn khẽ nheo lại, một tia kinh dị nhất thời xẹt qua trong mắt. Bên trong cái quyển bí kỹ tinh thần gọi là Âm Khôi Đại Pháp này, có ẩn chứa hai loại bí kỹ tinh thần vô cùng mạnh mẽ, theo suy đoán của Lâm Động e rằng đều đã đạt tới cấp bậc Tạo Khí Cấp.

Mà trong số hai cái bí kỹ tinh thần kia, có một cái chính là Thực Tinh Khô, chính là thứ mà trước kia Hoa Tông đã thi triển lúc chiến đấu. Thứ này có thể hấp thu tinh thần lực của người khác, hơn nữa sau khi trải qua một quá trình luyện hóa phức tạp, liền có thể dùng để tăng cường tinh thần lực của bản thân. Loại bí kỹ tinh thần này so với Lốc xoáy Linh phù của Lâm Động cũng có chút tương đồng, nhưng mà hiệu suất cùng với trình độ bá đạo của hai cái thì lại hoàn toàn không thể so sánh với nhau được.

- Khó trách gã này trẻ như vậy đã có thể bước vào cấp bậc Linh Phù sư, xem ra cũng đã dùng không ít tà pháp.

Nhìn thấy loại bí kỹ tinh thần này, Lâm Động cũng thoáng chút giật mình. Nếu như dựa theo tốc độ tu luyện bình thường, ở độ tuổi như thế này mà Hoa Tông đã có thể đạt tới cấp bậc Linh Phù sư, đó thật sự là chuyện khó có thể tưởng tượng nổi. Nhưng hiện tại xem ra, trong chuyện này hóa ra còn có chút bí ẩn khác a.

Còn về loại bí kỹ tinh thần kia, dường như uy lực còn lớn mạnh hơn cả Thực Tinh Khô nữa, nó có tên gọi là Âm Ma Khiếu. Đây là loại bí kỹ có thể dùng tinh thần lực cùng với một loại âm ba đặc biệt để mà triển khai, uy lực cực mạnh. Nhưng mà việc tu luyện nó cũng đặc biệt khó khăn, ít nhất ngay cả Hoa Tông đã

đạt đến Linh Phù sư Hạ cấp cũng không thể nào hoàn toàn thi triển được. Bằng không, trận chiến đấu ngày hôm nay có lẽ Lâm Động càng khó giải quyết hơn rất nhiều.

- Mặc dù có chút tà môn, nhưng thật sự có thể xem như là thủ đoạn bảo toàn sinh mệnh không tệ.

Lâm Động cười khẽ, đem Âm Khôi Đại Pháp bỏ vào trong túi Càn Khôn. Những thủ đoạn của Âm Khôi Tông này có lẽ không được xem là những thủ đoạn quang minh chính đại gì, nhưng hắn cũng không quá mức chấp nhất đối với những thứ này. Vạn pháp trên thế gian này cũng đều chỉ nói đến một đạo lý duy nhất, đó chính là thắng làm vua, thua làm giặc. Có đôi khi, người thường chỉ để ý đến kết quả cuối cùng mà thôi, chứ không phải là quá trình trong đó, hay là thủ đoạn của ngươi rốt cuộc là quang minh hay tà môn.

Nếu như muốn nói đến tà môn bá đạo, cái thứ mà Lâm Động đặt tên là Lốc xoáy Linh phù kia, xem ra còn bá đạo tà môn hơn so với thủ đoạn của Âm Khôi Tông nữa. Loại thủ đoạn thế này, những lúc bình thường có lẽ hắn sẽ không sử dụng ra, nhưng nếu như gặp phải hạng người âm hiểm tàn nhẫn tương tự như Hoa Tông mà nói, hắn tuyệt sẽ không chút nương tay.

Thế giới này, vốn dĩ thực lực vi tôn, mạnh được yếu thua a. Trong thế giới nhân loại, cũng đồng dạng là vô cùng tàn khốc, đặc biệt là ở địa phương như quận Đại Hoang này.

Cất giữ xong mấy cái bí kỹ tinh thần này, Lâm Động lại lục lọi thêm một phen nữa. Ở trong túi Càn Khôn thu được từ chỗ Hoa Tông lại tìm thêm được một ít Linh bảo. Nhưng cũng đều là cấp bậc Hạ cấp cả, cũng chẳng có sức hấp dẫn đối với người khác cho lắm. Mà trong đó, thứ duy nhất khiến cho Lâm Động để mắt tới, đó chính là cái thanh chủy thủ răng cưa không chuôi màu đỏ sậm lúc trước kia. Đây chính là một thanh Linh bảo Trung cấp, thực sự vô cùng sắc bén, dùng khi đánh lén, tuyệt đối không hề gây tiếng động. Lúc đối mặt với địch sử dụng nó, có thể đạt được hiệu quả tập kích bất ngờ trong thời khắc quan trọng.

Lâm Động chỉ mất khoảng hơn mười phút cũng đã liệt kê rõ ràng triệt để thu hoạch lần này. Thu hoạch lần này có thể nói là đại thu hoạch a. Không cần nói đến hai mươi lăm vạn Thuần Nguyên Đan cùng với Âm Khôi Đại Pháp khiến cho hắn vừa lòng không thể vừa lòng hơn kia, chỉ cần mỗi kiện Huyền Hoàng Địa Giáp mặc dù đã bị hao tổn kia thôi, cũng đã đủ khiến hắn vui mừng khôn xiết rồi. Chỉ cần tìm một vị Linh Phù sư nào đó sử dụng Tinh Thần Chi Hỏa khôi phục lại, sức phòng ngự của Huyền Hoàng Địa Giáp lại có thể phát huy mạnh mẽ. Đến lúc đó, Lâm Động có được sự bảo hộ của Huyền Hoàng Địa Giáp, khả năng sinh tồn không hề nghi ngờ gì nữa sẽ tăng lên một khoảng không nhỏ.

Ngoại trừ Huyền Hoàng Địa Giáp ra, còn có các loại vũ kỹ, Linh bảo nữa. Đương nhiên, còn có một đầu Phù khôi Trung cấp, thực lực đủ để so sánh với cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành nữa.

Lâm Động từ trên mặt đất đứng thẳng dậy, sau đó hai tay huy động, đem hai đầu Phù khôi đằng kia đều thu cả vào trong túi Càn Khôn.

Bất ngờ, ngay lúc đó hắn đột nhiên cảm thấy bên trong đầu chợt truyền đến từng hồi cảm giác mê muội, cặp mày lập tức khẽ nhíu lại.

- Tiểu tử, ngươi vừa mới hấp thu tinh thần lực của tên tiểu tử kia kia, nên nhanh chóng tìm một nơi cố gắng luyện hóa đi. Tinh thần lực của tên tiểu tử đó có chút âm lãnh hỗn tạp, nếu như luyện hóa không tốt, ngươi sẽ phải gánh chịu không ít đau khổ đâu. Bản mệnh Linh phù của ngươi mặc dù là theo lạc ấn của Tổ phù mà ra, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể phục chế một chút uy lực của Tổ phù mà thôi, còn rất xa mới có thể đạt đến khả năng thôn thiên phệ địa của Tổ phù.

Tiểu điêu đột nhiên xuất hiện bên bả vai hắn, nhắc nhở nói.

- Ừm!

Lâm Dộng khẽ gật dầu, hắn tự nhiên hiểu rằng nhất thiết phải luyện hóa thật tốt tinh thần lực vừa mới thôn phệ này. Nhưng trước mắt cần phải tìm một nơi an

toàn trước cái đã.

- Tin tức Hoa Tông bị giết e rằng không lâu sẽ truyền về thành Đại Khôi. Đến lúc đó Âm Khôi Tông ắt hẳn sẽ vì hắn mà báo thù, phái một lượng lớn cao thủ đến tìm ta.

Lâm Động khẽ chớp mắt. Hắn biết một khi giết chết Hoa Tông chính là chọc vào một cái đại phiền toái, nhưng việc cũng đã làm rồi, quyết không có cơ hội để mà hối hận được nữa, vì thế nên trước mắt cần phải suy nghĩ tìm cách đối phó.

- Trước tiên rời khỏi thành Đại Khôi, tìm chỗ thâm sơn nào đó để luyện hóa tinh thần lực của Hoa Tông trước đã. Tuy nói thế lực Âm Khôi Tông hùng hậu, nhưng muốn tìm được ta trong sơn mạch trùng điệp cũng không phải là một việc đơn giản.

Sắc mặt Lâm Động lộ vẻ trầm ngâm. Cao thủ của Âm Khôi Tông trong thành Đại Khôi này cũng không phải là hắn không thể địch nổi. Nhưng điều mà hắn kiêng kỵ nhất, chính là cái người được gọi là phụ thân Trưởng lão của Hoa Tông kia. Người đó đã có thể đứng ở vị trí Trưởng lão trong Âm Khôi Tông, xem ra không phải là tay vừa. Hôm nay Lâm Động đã giết con trai hắn, tất nhiên người này sẽ dốc hết sức lực để tìm cho ra hắn, tuyệt đối không bỏ qua.

- Trước tiên cùng Tiểu Viêm hội hợp cái đã.

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe, thân hình phóng đi. Trước khi hắn bỏ đi, hắn đã đặc biệt kiểm tra cẩn thận, không hề lưu lại bất kỳ dấu vết hành tung nào.

Cùng với sự rời đi của Lâm Động, khu vực đầy hỗn độn này liền trở nên vô cùng yên tĩnh. Một hồi va chạm mãnh liệt xảy ra ở nơi đây lúc nãy, cũng đã khiến cho một số Yêu thú không dám bén mảng đến gần.

Sự yên lặng này, kéo dài gần nửa giờ đồng hồ, mới lại một lần nữa bị một hồi tiếng gió dồn dập phá vỡ. Ngay sau đó, hai thân ảnh chợt hiện ra, dừng lại trên một gốc đại thụ đã bị ngã, ánh mắt đảo quanh, cuối cùng dừng lại trên thi thể

lạnh lẽo nằm xa xa trên mặt đất kia. Lập tức thân thể của cả hai người đều nhất thời trở nên cứng đờ.

Sững sờ một lúc, hai người liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự kinh hoàng và sợ hãi trong mắt đối phương. Hai người chợt phóng lên, đáp xuống bên cạnh thi thể của Hoa Tông, nhìn khuôn mặt tràn đầy vẻ sợ hãi và oán độc của cỗ thi thể kia, hai người đều cảm nhận được một cỗ hàn khí từ trong thân thể mình lan ra.

- Tên tiểu tử kia dám một phen giết chết Hoa Hộ pháp… Yết hầu tên mũi ưng kia khẽ chuyển động, nói với giọng khàn khàn.

- Làm sao bây giờ?

Giọng nói của người còn lại thoáng có chút run rẩy. Hoa Tông ở trong Âm Khôi Tông có địa vị không thấp, đặc biệt hắn còn có một vị phụ thân là Trưởng lão. Đem tin tức này truyền báo về, có thể tưởng tượng được vị Trưởng lão kia sẽ tức giận đến mức độ nào.

- Đem thi thể trở về đi. Cái tên tiểu tử kia xem như đã xong đời rồi. Đến lúc đó hắn sẽ biết lần này hắn ta rốt cuộc đã gây ra một tai họa đáng sợ đến thế nào.

Tên mũi ưng hạ giọng nói, sau đó hắn khom người khiêng thi thể Hoa Tông lên, xoay người hướng về phía thành Đại Khôi phóng đi.

Nhìn theo bóng dáng của hắn, người kia cũng nuốt nước bọt một cái. Hắn có thể cảm nhận được, lửa giận của cái vị Trưởng lão từ xưa đến nay ở trong Âm Khôi Tông luôn có hung danh đáng sợ kia, lần này sẽ càng thêm đáng sợ đến thế nào. Giống như lời mà tên mũi ưng kia đã nói, cái tên tiểu tử đã giết chết Hoa Tông kia, kết cục sẽ vô cùng thê thảm rồi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 256

Toàn Lực Đột Phá.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Giữa vùng rừng núi rậm rạp, một thân ảnh không ngừng lướt qua giống như một con báo mạnh mẽ. Nơi thân ảnh đó đặt chân xuống, ngay cả lá cây cũng không có một chút động tĩnh nào.

- Rống!

Theo thân ảnh này vọt tới trước, đột nhiên cách đó không xa, vang lên một hồi tiếng hổ gầm hưng phấn. Ngay sau đó, một cái bóng màu đỏ rực liền từ trong rừng phóng ra, dừng lại vững vàng ngay phía trước thân ảnh kia.

- Tiểu Viêm!

Nhìn thấy Tiểu Viêm bình yên không việc gì, trong lòng Lâm Động thóng nhẹ nhàng hẳn. Nhưng hắn cũng hiểu được hiện tại không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện. Thân người vừa chuyển động, liền nhảy tót lên lưng hổ, Tiểu Viêm lại phát ra một hồi hổ gầm, khởi động lôi dực, lướt đi giữa không trung, lao nhanh như một tia chớp giữa chốn thâm sơn.

Đối với việc lần này, Lâm Động rất rõ ràng mình đã gây nên hậu quả như thế nào. Vì vậy nhiệm vụ cấp bách hiện tại chính là nhanh chóng tìm một nơi dừng chân an toàn, sau đó luyện hóa những tia tinh thần lực âm lãnh mà hỗn loạn trong nê hoàn cung kia.

Hơn nữa sau này còn phải đối mặt với đủ loại truy sát của đám người Âm Khôi Tông nữa, vì thế trước tiên vẫn là nên điều chỉnh tốt lại trạng thái rồi hãy tính sau.

Ít nhất, giữa khu vực núi non trùng điệp hiểm trở như thế này, cho dù thế lực Âm Khôi Tông có cường đại đến thế nào, muốn truy tìm bắt hắn cũng không phải là một việc dễ dàng.

Mà đợi đến lúc trạng thái của mình khôi phục đến mức đỉnh phong, như vậy hắn cũng là sắp đến thời điểm mà phong ấn của Đại Hoang Cổ Bi trở nên suy yếu nhất. Lúc đó sẽ có vô số người đổ về hướng Đại Hoang Cổ Bi. Đối diện với dòng người đông đúc đó, cho dù là Âm Khôi Tông cũng khó có thể kiểm soát hết được, cho nên chỉ cần Lâm Động có thể nhân cơ hội này, liền sẽ dễ dàng xông vào Đại Hoang Cổ Bi.

Trong lòng suy nghĩ đến điểm này, Lâm Động cũng dần dần bình tĩnh lại rất nhiều. Đầu tiên hắn nương theo tốc độ của Tiểu Viêm, di chuyển theo hướng Tây Bắc gần nửa ngày sau mới giảm dần tốc độ, xâm nhập vào trong một khu rừng rậm, cuối cùng dừng chân tại bên trong một cái sơn cốc nhỏ.

Trong sơn cốc này, Lâm Động hướng tới bên dưới một thác nước mà phóng xuống.

Những dòng nước khổng lồ từ trên đỉnh thác rơi xuống phía dưới, hơi nước bắn lên tung tóe lên đầy trời.

Thân hình Lâm Động đáp xuống, dừng lại trên một tảng đá ngầm to khoảng vài trượng nằm ở giữa hồ nước dưới đáy thác. Ngay sau đó hắn lập tức ngồi xếp bằng lại, tiến hành tĩnh tọa.

Hắn có thể cảm giác được, những tinh thần lực bên trong nê hoàn cung của mình càng ngày càng não động ầm ĩ. Nếu như không lập tức luyện hóa, e rằng sẽ gây nên hiểm họa không nhỏ.

- Tiểu điêu, Tiểu Viêm, hộ pháp giúp ta!

Lâm Động nhanh chóng hướng về phía một điêu một hổ bên cạnh mình nói một câu. Ngay sau đó hắn lập tức nhắm hai mắt lại, tâm thần rất nhanh chìm vào

bên trong nê hoàn cung.

Trong nê hoàn cung lúc này đã tương đối hỗn loạn. Từng tảng lớn tinh thần lực màu xám đang không ngừng xoay quanh thét gào ở trong đó, nếu như không có bốn Bản mệnh Linh phù trấn áp, e rằng những tinh thần lực này đã sớm lao ra khỏi nê hoàn cung một cách cuồng liệt rồi.

- Khốn kiếp, đã tới đây rồi, các ngươi làm sao còn tư cách giương oai nữa?

Nhìn những đám tinh thần lực màu xám gào thét bên trong nê hoàn cung, Lâm Động cười thầm trong lòng. Trước kia là do không có thời gian, bây giờ có thời gian rảnh rỗi, muốn thu thập mấy thứ này quả thật không khó khăn như trong tưởng tượng.

Theo sự chuyển động tâm thần của Lâm Động, chỉ thấy bốn cái Bản mệnh Linh phù bên trong nê hoàn cung ngay lúc này đột nhiên bộc phát ra ánh hào quang mãnh liệt. Những ánh hào quang sáng chói này mãnh liệt chiếu rọi lên những tảng tinh thần lực màu xám kia.

Xuy xuy!

Mà ngay khi những mảng tinh thần lực màu xám này được ánh hào quang chiếu rọi, nhất thời liền phát ra những thanh âm xuy xuy nhàn nhạt. Một tia tạp chất màu xám, chậm rãi từ trong tinh thần lực thẩm thấu ra ngoài, sau cùng dưới ánh sáng do Bản mệnh Linh phù chiếu rọi, hoàn toàn tan biến vào hư vô.

Tinh thần lực của Hoa Tông tuy rằng mạnh mẽ, nhưng có lẽ bởi vì hấp thu không ít tinh thần lực của người khác, hơn nữa lại do không thể tiến hành luyện hóa thấu triệt, cho nên có vẻ hơi có chút hỗn tạp. Loại tinh thần lực như thế này, nếu như trực tiếp hấp thu quả thật rất có khả năng sẽ gây ra tổn hại căn cơ, do đó được không bằng mất.

Thời gian chầm chậm trôi qua, một tia bụi khí từ trong tinh thần lực không ngừng cuồn cuộn thẩm thấu ra ngoài, màu sắc của tia tinh thần lực hùng hồn kia

cũng dần dần có sự thay đổi. Quang mang màu xám nhạt cũng dần, thay vào đó là một loại bình thản cùng với thuần khiết.

Lâm Động có được Bản mệnh Linh phù, đối với việc rèn luyện tạp chất trong tinh thần lực hiển nhiên có được hiệu quả không tệ. Vì vậy, chỉ khoảng chừng hai giờ đồng hồ, những tinh thần lực dày đặc trong nê hoàn cung liền hoàn toàn bị tinh lọc một lần.

- Bản mệnh Linh phù, hấp thu!

Khi một tia tạp chất màu xám cuối cùng tan biến vào hư vô, trong lòng Lâm Động cũng thả lỏng một hơi, giống như là trút được gánh nặng vậy. Ngay sau đó tâm thần hắn khẽ động, bốn Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung lại một lần nữa hóa thành Lốc xoáy Linh phù. Lực hút mãnh liệt nhất thời phát tán ra, đem từng tia tinh thần lực không ngừng cuồn cuộn hấp thu.

Khi những tia tinh thần lực kia dung nhập hết vào Bản mệnh Linh phù, Lâm Động có thể cảm nhận rõ ràng, tinh thần lực của hắn đang được tăng cường với một tốc độ vô cùng nhanh chóng. Dựa vào tốc độ này, hắn thật sự có khả năng vào lúc này tách ra đạo Bản mệnh Linh phù thứ năm, từ đó tiến vào cấp bậc Linh Phù sư!

Sắc trời trong sơn cốc cũng dần dần trở nên âm u, ánh trăng mờ nhạt từ trên trời rơi xuống, chiếu rọi trên mặt hồ, phát ra ánh sáng lấp lánh, phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Tiểu điêu phiêu phù ở trên đỉnh đầu Lâm Động, bộ dạng lười biếng hưởng thụ ánh trăng. Còn Tiểu Viêm thì giống như một hộ vệ trung thành, đứng ngay bên cạnh Lâm Động, mắt hổ cảnh giác nhìn chằm chằm chung quanh. Bất cứ động tĩnh nào cũng không thoát khỏi sự chú ý của nó.

Sự im lặng này kéo dài một hồi lâu, hai mắt đang nhắm chặt của Lâm Động mới chậm rãi mở ra. Đồng thời hắn cũng khẽ thở ra một hơi dài.

Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung của hắn đã thành công hấp thu hết những tinh thần lực đã được tinh lọc từ tinh thần lực thôn phệ được của Hoa Tông. Còn về việc sau khi hoàn toàn hấp thu xong, có thể đạt đến cấp bậc Linh Phù sư hay không, thì còn phải xem cơ duyên cùng với tạo hóa.

- Tiểu tử, xem ra lần này ngươi thu hoạch không nhỏ.

Trong khi Lâm Động mở hai mắt, tiểu điêu cũng phiêu dạt bồng bềnh đến, cười tủm tỉm nói. Hắn có thể cảm nhận được tinh thần lực của Lâm Động đang dần được tăng cường.

Lâm Động cười khẽ, tâm thần khẽ nhích động. Nước hồ trước mặt đột nhiên trở nên dập dờn bồng bềnh. Chợt một thủy chưởng thật lớn nhất thời ngưng tụ phóng ra, nhanh chóng nện xuống, khiến cho một khối đá lớn ở bên bờ hồ nát thành bột mịn.

Tinh thần lực của hắn so với trước đây thật sự là mạnh lên không ít. Thật không biết sau khi đạt tới cấp bậc Linh Phù sư, uy lực sẽ còn mạnh mẽ đến thế nào?

- Nếu ta đoán không lầm, phụ thân của tên tiểu tử kia, e rằng thực lực thuộc cấp bậc Tạo Khí Cảnh đại thành… Tiểu điêu lười biếng nói.

Lâm Động phất tay, tán đi cái thủy chưởng khổng lồ kia, khẽ gật gật đầu.

Hiện tại nếu như hắn sử dụng hết tất cả các thủ đoạn, hắn là có thể cùng cao thủ Tạo Khí Cảnh tiểu thành đấu một trận và an toàn rời đi. Nhưng nếu đối mặt với cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành, thì tuyệt đối sẽ không thể nào dễ dàng như thế. Một sự chênh lệch nhìn qua thì rất nhỏ, nhưng đại biểu bên trong đó lại là một khoảng cách không hề nhỏ chút nào.

Lâm Động cũng rất rõ ràng, hắn hiện tại nếu như giao đấu với cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành, tỷ lệ lớn nhất chính là hắn thảm bại.

- Phù!

Lâm Động thở sâu một hơi, ánh mắt nhất thời có chút lãnh liệt. Hai tay hắn vừa lật, hai cái Linh quả màu sắc không giống nhau liền xuất hiện trong tay hắn. Từng đợt năng lượng ba động nồng đậm từ hai Linh quả kia bùng phát ra ngoài, trực tiếp gây nên những đợt sóng trên mặt hồ.

Hai quả Linh quả này, đương nhiên chính là Vạn Thú Quả mà Lâm Động lấy trộm từ Viễn Cổ Long Viên, và Thiên Cương Dương Quả mà hắn mua được từ Đấu giá hội.

Thực lực hiện tại của hắn nằm ở mức Tạo Hình Cảnh tiểu thành, nếu như có thể đem Vạn Thú Quả luyện hóa thành công, thì có thể tiến lên đến mức độ đại thành. Mà quan trọng nhất chính là Vạn Thú Quả này có hiệu quả rèn luyện thân thể rất tốt, nói không chừng còn có thể mượn lực luyện thể này của nó, đem Đồng Lôi Thể tu luyện tới cấp bậc Ngọc Lôi Thể. Đến lúc đó, sức chiến đấu của hắn sẽ tăng trưởng lên thêm một cấp bậc mới!

Nếu như Lâm Động hiện tại vẫn không thể chống chọi được với cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành, như vậy đợi đến khi tinh thần lực của hắn tiến đến cấp bậc Linh Sư Phù, lại thêm thực lực Tạo Hình Cảnh đại thành, Ngọc Lôi Thể cùng đủ loại thủ đoạn khác của mình, cho dù là Tạo Khí Cảnh đại thành sự uy hiếp đối với hắn cũng sẽ được hạ xuống rất nhiều.

- Hắc hắc, tiểu tử, định liều mạng một phen à?

Nhìn thấy Lâm Động cầm Vạn Thú Quả ra, tiểu điêu không kềm được nở nụ cười quái dị, nói.

- Ta không thích chủ động gây phiền toái, nhưng nếu bọn chúng tự mình tìm đến, như vậy cũng không trách được ta tâm ngoan thủ lạc!

Lâm Động cười nhạt. Tuy rằng hiện tại hắn đã bỏ chạy khá xa, nhưng hắn luôn cảm thấy dường như bản thân mình đang bị một thứ gì đó không thể thấy

được không ngừng khóa chặt. Điều này khiến hắn cảm thấy nếu cứ mãi chạy trốn, e rằng cũng không phải là kế sách lâu dài.

Một khi không thể chạy trốn lâu dài, vậy chỉ còn cách là nâng cao thực lực của mình. Đến lúc đó, cho dù phụ thân của Hoa Tông thật sự đến báo thù, với tiền vốn đã có hắn, có thể không ngại mà chống cự lại một phen.

- Vạn Thú Quả này là do rất nhiều tinh huyết của các loại Yêu thú khác nhau ngưng tụ lại, cực kỳ cuồng bạo. Cho dù ngươi có được Thiên Cương Dương Quả để trung hòa tính cuồng bạo của nó đi chăng nữa, cũng sẽ có nguy hiểm không nhỏ. Ngươi xác định rồi chứ?

Tiểu điêu nhắc nhở một câu.

- Giúp ta hộ pháp được rồi!

Lâm Động cười cười, sau đó cũng không muốn nói những lời thừa thừa thải. Hắn cúi đầu nhìn hai Linh quả đang phát ra năng lượng dao động kinh người trong tay mình, khẽ hít sâu một hơi, sau đó đem hai Linh quả trực tiếp đồng thời nhét vào trong miệng mình.

Ầm!

Hai quả Linh quả vừa vào miệng, liền nhanh chóng tan ra, hóa thành một luồng năng lượng khổng lồ khiến người khác cảm thấy kiếp sợ, giống như một luồng hồng thủy, hướng về xương cốt tứ chi của Lâm Động điên cuồng tuôn trào đi.

Bang bang!

Một ít năng lượng còn từ bên trong cơ thể Lâm Động phát tán ra ngoài, khiến cho trên mặt hồ tuôn ra từng cột nước khổng lồ, hơi nước bay đầy trời.

Tiểu điêu nhìn làn da cả người Lâm Động trong chốc lát đã đỏ tấy lên, sâu trong ánh mắt cũng chợt lóe lên vẻ ngưng trọng. Vạn Thú Quả vốn dĩ chuyên để

cho những con Yêu thú trời sinh thân thể mạnh mẽ như Viễn Cổ Long Viên sử dụng. Tuy nói rằng thể chất Lâm Động hiện tại cũng rất mạnh, nhưng cường hành luyện hóa Vạn Thú Quả, nguy hiểm vẫn như cũ là không nhỏ.

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi có thể thành công biến thành long, hay là thất bại trở thành xà, liền phải xem chính bản thân ngươi!

o0o Ngay khi Lâm Động đang tiến vào thời điểm tu luyện quan trọng, trong thành Đại Khôi xa xôi kia, toàn bộ Âm Khôi Tông cũng tiến vào trạng thái cực kỳ hỗn loạn. Nhìn những cao thủ Âm Khôi Tông đang nhanh chóng tụ họp lại, tuy rằng rất nhiều người đều không biết bọn chúng đến tột cùng là muốn làm gì, nhưng trong lòng ai nấy đều hiểu, lần này hẳn là có người gặp phải chuyện không may rồi.

Ở quận Đại Hoang này, đắc tội với Âm Khôi Tông vốn dĩ luôn luôn âm hiểm ngoan độc, là một việc làm vô cùng ngu xuẩn!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 257

Tranh Phân Đoạt Miễu.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Thành Đại Khôi, Phân bộ Âm Khôi Tông.

Bên trong một đại sảnh rộng lớn, thân ảnh đông đúc, một bầu không khí vô cùng nặng nề lan tràn ra, đầu óc mọi người ở nơi này ai nấy đều như có một tảng đá đè nặng lên, ngay cả tiếng hít thở cũng bất giác trở nên suy yếu đi rất nhiều.

Trong đại sảnh này, dường như tất cả các cao tầng của Phân bộ thành Đại Khôi đều tụ hội ở đây. Nhưng mà lúc này bọn họ ai nấy cũng đều cúi gầm mặt xuống, ánh mắt không ai dám nhìn lên người ngồi ở vị trí thủ vị cả. Ở đó, có một lão giả thân mặc áo bào xám, đang ngồi yên lặng trên đó. Tuy trên khuôn mặt già nua khô quắt không có bất cứ thần sắc gì, nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được khuôn mặt vô cảm đó đang toát ra sát ý điên cuồng.

Ở trung tâm đại sảnh, có hai thân ảnh run run rẩy rẩy đang cúi gầm mặt, chính là hai gã mũi ưng đã cùng Hoa Tông truy sát Lâm Động trước kia. Bọn chúng lúc này cơ thể không ngừng run rẩy, hiển nhiên trong lòng đang cực kỳ sợ hãi.

- Theo như lời các ngươi nói, là hai người các ngươi trúng kế điệu hổ ly sơn của đối phương, mới khiến cho Tông nhi rơi vào hiểm cảnh?

Nghe lời thuật lại run run của gã mũi ưng, lão giả áo bào xám ngồi trên thủ vị cũng đạm mạc mở miệng. Giọng nói của lão ta có vẻ đặc biệt khàn khàn và âm lãnh, chỉ nghe thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Hoa Trưởng lão, lúc đó chúng tôi cứ tưởng là Hoa Hộ pháp sẽ có thể giải

quyết tên tiểu tử đó một mình… Dường như cảm thấy được một tia không tốt trong lời nói của lão giả áo bào xám, gã mũi ưng vội vàng biện giải.

Phanh!

Nhưng mà, hắn còn chưa nói dứt câu, một luồng nguyên lực cực kỳ hung hãn đã xông tới, đánh thẳng vào trên người hắn, khiến hắn bay ngược trở ra, cuối cùng đập mạnh vào một cây cột, một ngụm máu tươi lập tức phun ra.

- Phế vật, nhiều người như vậy đi bắt một tên tiểu súc sinh, thế nhưng lại chết nhiều người như vậy, lưu lại bọn bây còn có ích lợi gì nữa?

Ngữ khí của lão giả áo bào xám cực kỳ âm lãnh, ánh mắt lãnh liệt chẳng khác nào như ác quỷ.

- Thuộc hạ thất trách.

Miệng của gã mũi ưng kia phun ra một ngụm máu tươi, cũng không dám biện giải nữa, sắc mặt trắng bệch nói.

- Hoa Trưởng lão, tuy bọn Lý Chấp sự đã có chút thất trách, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Việc gấp trước mắt chính là bắt cho bằng được tiểu súc sinh kia, báo thù cho Hoa Hộ pháp!

Một gã trung niên tựa hồ có chút địa vị ở đây đột nhiên mở miệng nói.

- Tiểu súc sinh kia rất xảo quyệt, bây giờ e rằng đã trốn vào núi sâu, muốn tìm ra hắn cũng không phải chuyện dễ.

Một gã trung niên khác cũng thở dài.

- Phát lệnh truy nã! Lý Câu, đem hình dáng của tên tiểu súc sinh vẽ ra, truyền đi khắp quận Đại Hoang. Ta muốn hắn ở quận Đại Hoang này không còn chốn nương thân!

Trên ghế thủ vị, lão giả áo bào xám kia lại một lần nữa âm lãnh mở miệng nói.

- Vâng!

Nghe thấy vậy, gã mũi ưng vội vàng cung kính đáp. Dựa vào thế lực Âm Khôi Tông ở trong quận Đại Hoang này, nếu như phát lệnh truy nã, đối tượng bị truy tìm kia chắc chắn sẽ phải khổ sở nhiều.

- Trần Chấp sự, dẫn ta tới chỗ Tông nhi bị giết. Tiểu súc sinh đó nếu như cho rằng như thế là có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu, như vậy là quá ngây thơ rồi! Đợi khi lão phu bắt được hắn, sẽ bắt hắn sống còn đau khổ hơn là chết!

Sắc mặt lão giả áo bào xám âm lãnh, đứng bật dậy, sau đó phóng người đi ra khỏi đại sảnh. Một gã cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành lúc trước cùng với Hoa Tông truy sát Lâm Động cũng vội vàng chạy theo.

Nhìn lão giả mang theo một thân đầy sát khí đi ra khỏi đại sảnh, tất cả mọi người đều rung lên cầm cập. Ai nấy đều biết, lần này cái lão gia hỏa từng tạo thành hung danh hiển hách ở quận Đại Hoang kia, e rằng sắp sửa tạo thành một trận trả thù khủng bố khiến lòng người lạnh ngắt.

o0o Hành động của Phân bộ Âm Khôi Tông trong thành Đại Khôi lần này lớn đến như vậy, tự nhiên cũng không thoát khỏi sự chú ý của các thế lực khác. Đặc biệt là khi bọn họ phát hiện ra Trưởng lão Hoa Cốt, từ trước đến giờ vẫn luôn tu luyện trong Tổng bộ Âm Khôi Tông, cũng đã chạy tới thành Đại Khôi này, càng gây ra sự chấn động không nhỏ. Do đó các thế lực cũng đều phái ra không ít mật thám dò la xem động tĩnh lần này của Âm Khôi Tông rốt cuộc là do duyên cớ gì.

Phân bộ Đại Ma Môn, tọa lạc ở phía Bắc thành Đại Khôi.

Tại nơi đó, trong một tòa nhà hình tháp cao ngất, có một thân ảnh xinh đẹp vô cùng nổi bật đang đứng dựa vào một cây cột, đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ hấp

dẫn nhìn về hướng Phân bộ Âm Khôi Tông.

- Tiểu thư, đã điều tra rõ ràng. Sở dĩ lần này Âm Khôi Tông có động tĩnh như vậy, là vì Hoa Tông bị người ta giết… Phía sau mỹ nhân quyến rũ kia, một đạo thân ảnh thoáng hiện ra, thấp giọng cung kính nói.

- A?

Nghe thấy vậy, cặp mày của mỹ nhân kia cũng khẽ nhướng lên, quay đầu lại. Hóa ra đó chính là Mộ Thiên Thiên, kẻ mà Lâm Động đã từng gặp ở Đấu giá hội.

- Khó trách ngay cả cái lão gia hỏa Hoa Cốt kia cũng chạy tới thành Đại Khôi, thì ra là con trai bị giết… Mộ Thiên Thiên thản nhiên mỉm cười, Đại Ma Môn và Âm Khôi Tông tuy là ngoài mặt biểu hiện coi như là hòa thuận, nhưng trong âm thầm cũng có không ít va chạm với nhau, hôm nay có thể nhìn thấy đối phương chịu thiệt như vậy, nàng ta tự nhiên cũng mừng rỡ khoanh tay xem kịch hay rồi.

- Ai giết Hoa Tông? Theo như ta biết được, tên đó đã tiến vào cấp bậc Linh Phù sư rồi, hơn nữa cộng thêm Phù khôi Trung cấp tương trợ và cả Huyền Hoàng Địa Giáp vừa mới có được, cho dù là cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành, đều không thể giết hắn.

Đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên khẽ nhướng lên, mỉm cười nói.

- Nghe nói người đó tên là Lâm Động, từng có chút xung đột với Hoa Tông ở Đấu giá hội. Sau khi hắn đi Vạn Bảo Lâu luyện chế Linh bảo, giữa chừng bị Hoa Tông phát hiện, muốn cường đoạt mua lại Linh bảo của hắn, nhưng cuối cùng tựa hồ chuyện không thành… - Lâm Động? Không ngờ lại là hắn?

Nghe nói thế, Mộ Thiên Thiên nhất thời rùng mình một cái, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên là nàng không ngờ tới Lâm Động lại có thể giết chết Hoa Tông.

- Thực lực của Lâm Động thật sự ngoài dự kiến của người khác. Xem ra là che dấu rất kỹ a. Nhưng mà chuyện này đã kinh động tới lão gia hỏa Hoa Cốt đến mức phải xuất môn rồi. E rằng việc này cũng không kết thúc dễ dàng như vậy… Mộ Thiên Thiên có chút tiếc nuối nói. Hung danh của Hoa Cốt vang dội khắp cả quận Đại Hoang này. Nếu như lần này hắn đã đích thân ra tay, Lâm Động e là khó lòng chạy thoát được. Đối với gã thiếu niên này, nàng ta còn có chút ý tứ muốn chiêu nạp, nhưng hiện tại xem ra ý định này chỉ có thể bỏ qua rồi.

- Chú ý một chút, nếu có bất cứ tin gì đều báo lại cho ta!

- Vâng!

Nghe Mộ Thiên Thiên nói thế, thân ảnh kia cũng vội vàng đáp lời. Thân hình chợt lóe lên, đã nhanh chóng lướt khỏi tòa nhà hình tháp.

Đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên khẽ nheo lại thành hai vầng cong tràn ngập sự hấp dẫn, ánh mắt nhìn về phía ngoại thành. Một lát sau mới khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm nói:

- Đáng tiếc, lão gia hỏa Hoa Cốt kia một khi ra tay, tuyệt đối không thấy máu không quay về. Lần này Lâm Động quả là gặp phải phiền toái lớn rồi.

o0o Khi cả thành Đại Khôi đều bởi vì hành động của Âm Khôi Tông mà trở nên xôn xao, trong sơn cốc tại dãy sơn mạch xa xôi, lại vẫn như cũ là một mảnh yên tĩnh như tờ.

Tiểu điêu phiêu phù giữa không trung, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Động đang ngồi trên tảng nham thạch ở giữa hồ. Lúc này làn da khắp người Lâm Động toàn bộ là một mảnh màu đỏ, thậm chí có những giọt máu thẩm thấu ra từ lỗ chân lông trên da, rơi xuống nhuộm đỏ cả tảng đá dưới người.

Năng lượng của Vạn Thú Quả đúng như lời của tiểu điêu nói, cực kỳ cuồng bạo. Mặc dù có sự trung hòa của Thiên Cương Dương Quả, nhưng vẫn không

phải là thứ mà người bình thường chịu đựng được. Nếu như không phải trước đó Lâm Động đã tu luyện thành công Đồng Lôi Thể cùng với Ma Viên Biến, hắn bây giờ e rằng sớm đã bị năng lượng cuồng bạo của Vạn Thú Quả đánh thành một mảnh huyết nhục mơ hồ rồi.

Tiểu Viêm không ngừng đi đi lại lại trên tảng nham thạch. Nó cũng cảm thấy được tình huống Lâm Động có chút bất ổn, trong mắt hổ tràn ngập vẻ lo âu. Nhưng mà vì để không làm kinh động đến Lâm Động, nó cũng cố dằn bản thân, không phát ra bất cứ âm thanh lo lắng nào.

Dưới sự quan sát chăm chú của tiểu điêu và Tiểu Viêm, huyết sắc trên người Lâm Động càng ngày càng đậm hơn. Từng giọt từng giọt máu ngưng đọng trên người Lâm Động, nhìn qua khiến người ta phải kinh sợ.

- Tiểu tử này, vẫn là có chút vội vàng… Tiểu điêu khẽ nhíu mày. Hắn có thể cảm thấy được tình huống hiện tại của Lâm Động không phải tốt lắm. Trong cơ thể của hắn lúc này đang phát sinh sự thay đổi kinh thiên động địa. Sự thay đổi này nếu như Lâm Động có thể vượt qua, có lẽ thực lực sẽ tăng lên không ít. Nhưng mà nếu như không thể vượt qua, thân thể này chỉ sợ sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, thê thảm không nói nên lời.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã là nửa ngày đã trôi qua. Mà khí tức của Lâm Động lúc này lại trở nên cực kỳ yếu ớt. Thậm chí ngay cả nhịp tim đập cũng đã giảm đi rất nhiều.

Răng rắc!

Trạng thái này gần như kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, đột nhiên, có tia thanh âm rất nhỏ chợt vang lên. Chỉ thấy lớp máu đỏ sậm trên cơ thể Lâm Động đột nhiên nứt ra một khe hở, một tảng máu lớn khẽ rơi xuống.

Tảng máu kia rơi xuống, lộ ra một làn da màu thanh đồng. Nhưng mà, bên trong màu thanh đồng nồng đậm đó, dường như có thêm một ít màu xanh ngọc nhàn nhạt.

- Đồng Lôi Thể sắp sửa tiến hóa sao?

Nhìn màu xanh ngọc pha trộn bên trong màu thanh đồng, trong mắt tiểu điêu đột nhiên hào quang đại thịnh. Chợt ánh mắt hắn đột nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng, hiện tại Lâm Động đang ở vào thời khắc quan trọng nhất. Nếu như hắn có thể đem Đồng Lôi Thể tiến hóa thành Ngọc Lôi Thể, vậy thì Lâm Động sẽ có thể triệt để hấp thu hoàn toàn năng lượng cuồng bạo của Vạn Thú Quả!

- Rống!

Tiểu Viêm cũng biết rõ tình huống hiện tại của Lâm Động, liền phát ra tiếng hô trầm thấp. Lôi dực chợt chấn động, bay vọt lên giữa không trung, uy phong lẫm liệt đảo mắt nhìn khắp bốn phía, đảm đương vai trò một gã hộ pháp trung thành nhất.

o0o Khi Lâm Động đang ở vào thời khắc quan trọng đem Đồng Lôi Thể tiến hóa thành Ngọc Lôi Thể, tại một khu vực núi non xa xôi, sắc mặt của lão giả áo bào xám đảo qua mặt đất hỗn độn sau khi trải qua một trận chiến kinh thiên.

- Dấu vết ba động của Phù khôi … Ánh mắt của lão giả áo bào xám đảo đi, đột nhiên dừng lại, rồi chợt đột nhiên ngẩng phắt lên, nhìn về phía chỗ núi non xa xôi. Trên khuôn mặt khô quắt nảy lên một nụ cười âm lãnh dữ tợn lạ thường.

- Tiểu súc sinh, ngươi trốn không thoát đâu!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 258

Truy Tìm Tới.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Phía trên mặt hồ yên lặng, từng làn sóng phát ra ánh sáng chập chờn. Trên tảng nham thạch ở giữa hồ, một thân ảnh giống như một bức tượng xếp bằng, ngồi yên bất động. Thậm chí cả thân nhiệt lúc này cũng hạ thấp đến mức lạnh như băng. Hơi thở của hắn, cũng nhẹ đến mức không thể nghe thấy.

Thế nhưng, tiểu điêu đang phiêu phù trên không trung lại biết rằng, lúc này trong cơ thể Lâm Động đang ở trong thời khắc tiến hóa vô cùng quan trọng. Chỉ cần đợi đến khi màu thanh đồng được thay thế hoàn toàn bởi màu ôn ngọc sáng bóng, như vậy Lâm Động mới có thể tu luyện thành công Ngọc Lôi Thể. Đến lúc đó, sức chiến đấu của hắn sẽ lại càng mạnh mẽ hơn một bậc.

- Hửm?

Trong phút yên lặng đó, tiểu điêu mãi luôn không ngừng chú ý đến Lâm Động, ánh mắt đột nhiên khẽ ngưng đọng lại. Chợt hắn quay đầu lại, hướng ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xa, trong ánh mắt có sự biến hóa kịch liệt. Từ nơi đó, hắn cảm nhận được một luồng khí tức cực mạnh đang hướng về nơi này mà bay nhanh đến.

- Luồng khí tức này… kẻ tới không tốt!

Ánh mắt tiểu điêu chợt lóe lên, cặp mắt chậm rãi ngưng đọng lại. Hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của luồng khí tức đó, mà xét theo tình hình hiện tại, kẻ kia hiển nhiên là hướng về phía bọn họ mà đến.

- Quả nhiên có chút thủ đoạn. Không ngờ lại có thể truy tìm đến nhanh như

vậy.

Trong khi ánh mắt tiểu điêu trở nên biến ảo, Tiểu Viêm đang di chuyển giữa không trung cũng đã cảm nhận được luồng khí tức cường mạnh đang ập đến kia, lập tức phát ra một hồi hổ gầm, từng tia từng tia lôi quang mạnh mẽ lóe ra, nhất thời vây quanh thân thể nó.

Dưới ánh mắt chăm chú mà khẩn trương của một hổ một điêu, từ phía đường chân trời, một đạo lưu quang bay nhanh mà đến. Ngay sau đó liền biến thành một lão giả áo bào xám chân dẫm lên một thanh cốt mâu khổng lồ.

Sắc mặt lão giả này âm lệ, ánh mắt của lão ta tập trung nhìn chằm chằm vào hồ nước bên trong sơn cốc. Giọng nói u ám lạnh lùng tràn đầy sát ý của lão ta cũng vang lên:

- Tiểu súc sinh, giết chết con trai ta, chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể trốn thoát thành công hay sao?

- Quả nhiên đã đến!

Nghe câu nói u ám lạnh lùng tràn đầy sát ý của lão giả áo bào xám đó, trong lòng tiểu điêu khẽ có chút trầm xuống. Hắn không ngờ nổi lão giả này lại có thể truy tìm tung tích chính xác đến như vậy. Thế nhưng hiện tại Lâm Động đang trong giai đoạn tu luyện quan trọng, tuyệt đối không thể bị quấy nhiễu.

- Rống!

Trong khi ánh mắt tiểu điêu còn chớp động tìm biện pháp, Tiểu Viêm bởi vì thấy có kẻ ngoại lai đến quấy nhiễu Lâm Động tu luyện, liền phát ra một tiếng hổ gầm giận dữ. Miệng hổ vừa há ra, một luồng lôi quang liền ngưng tụ lại, sau đó hung hăng hướng về phía lão giả áo bào xám đang dẫm lên cốt mâu đứng giữa trời kia mà oanh kích.

Lão giả áo bào xám chân dẫm thanh cốt mâu to lớn, trên khuôn mặt da dẻ

dường như khô quắt lại, lạnh lùng giương mắt nhìn về phía thân ảnh ngồi xếp bằng tại trung tâm hồ nước. Còn về công kích của Tiểu Viêm, trong lúc còn chưa chạm đến thân thể hắn, liền đã bị một bức tường vô hình chắn lại, bắn ngược trở ra.

- Xem ra tên tiểu súc sinh mi đang trong thời điểm tu luyện quan trọng. Cũng tốt, tiết kiệm được công sức của lão phu. Trước tiên ta đem bắt ngươi trở về, chặt đứt tứ chi, treo trên thành Đại Khôi mười ngày để mọi người thưởng thức rồi hắn tính.

Ánh mắt độc ác của lão già áo bào xám, liếc mắt là nhìn ra được Lâm Đông lúc này không thể nào động thủ, lập tức cười lạnh, mạnh mẽ giơ bàn tay khô quắt ra, liền sau đó hóa thành một bàn tay tinh thần lực khổng lồ màu xám tro, hướng về phía Lâm Động mà chụp lấy.

- Hừ!

Nhìn thấy lão giả áo bào xám động thủ, ánh mắt tiểu điêu cũng trở nên lạnh lùng. Một tiếng hừ lạnh vang lên, móng vuốt nhất thời cử động, từng tia sáng tử hắc sắc nhất thời phóng ra, bám lên trên bàn tay tinh thần lực khổng lồ kia. Lực hủ thực khủng bố nhất thời đem bàn tay tinh thần lực khổng lồ kia ăn mòn thành một mảng hư không.

- Hử?

Chiêu thức ấy của tiểu điêu thật sự nằm ngoài dự kiến, khiến lão giả áo bào xám lập tức phát lên âm thanh kinh ngạc. Ánh mắt lão nhìn chằm chằm về phía tiểu điêu không chớp mắt, sau đó cặp mắt của lão ta khẽ có chút ngưng đọng:

- Không ngờ lại là một đầu Yêu linh. Hừ, nhìn thực lực như vậy của ngươi, lúc ngươi còn có thân thể, có lẽ cũng là một tồn tại thật sự cường hãn. Nhưng thật đáng tiếc, ngươi hiện tại ở trước mặt lão phu cũng chẳng là cái gì cả! Cút ngay cho lão phu!

Âm thanh vừa dứt, trong tay áo lão giả áo bào xám nhất thời xuất hiện một dòng khí màu xám. Những dòng khí này cực kỳ âm hàn, đan chéo vào nhau giữa không trung, hung hăng hướng về phía tiểu điêu mà thổi quét qua, mang theo từng đợt âm phong ngập trời.

Đối diện với thế công của lão giả áo bào xám, móng vuốt tiểu điêu không ngừng chuyển động nhanh chóng, từng vòng ánh sáng tử hắc sắc xuất hiện, hóa thành một lồng sáng, đem thân thể hắn bảo vệ ở trong đó.

Bang bang phanh!

Dòng khí lưu màu xám mạnh mẽ bao trùm lên lồng sáng tử hắc sắc vây quanh thân thể tiểu điêu, truyền ra những âm thanh to lớn đinh tai nhức óc. Còn thân hình của tiểu điêu cũng bị chấn động, không ngừng bị đẩy lùi về phía sau. Với thực lực hiện tại của hắn, thật sự khó có thể đối kháng với Hoa Cốt, kẻ đã đạt tới cấp bậc Tạo Khí Cảnh đại thành.

- Rống!

Khi tiểu điêu bị Hoa Cốt dồn ép đến không ngừng lùi về phía sau, Tiểu Viêm bên kia cũng phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ. Lôi quang quấn quanh khắp người, cuối cùng mở rộng lôi dực, hướng về phía Hoa Cốt mà lao thẳng tới.

- Cút!

Ánh mắt Hoa Cốt âm lệ, thanh cốt mâu màu xám to lớn dưới chân đột nhiên bắn ra. Sau đó giống như một cây gậy khổng lồ, mang theo một cỗ cự lực mạnh mẽ, hung hăng đập thẳng xuống đạo lôi ảnh mà Tiểu Viêm biến thành.

- Ngao ô!

Khi bị thanh cốt mâu hung hăng đập trúng, thân hình Tiểu Viêm nhất thời văng ngược ra ngoài. Phát ra một đạo hổ gầm ẩn chứa sự đau đớn, thân thể khổng lồ của Tiểu Viêm bị đánh mạnh vào một khối nham thạch trên vách núi,

khiến cho khối nham thạch nhất thời nổ tung.

Gặp phải một đòn công kích không nhẹ, cặp ánh mắt hổ Tiểu Viêm nhất thời trở nên đỏ ngầu. Lôi quang lóe lên mạnh mẽ, bộ lông cả người đều dựng đứng cả lên, sau đó không sợ chết, lại một lần nữa phóng về phía Hoa Cốt.

Kê! Kê!

Chẳng qua, với thực lực của Tiểu Viêm hiển nhiên không phải là đối thủ của Hoa Cốt. Vì thế, mặc dù liên tục thi triển ra từng đợt công kích mạnh mẽ, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là Tiểu Viêm bị Hoa Cốt lạnh lùng đánh cho thương tích đầy mình, xem ra cực kỳ thảm hại.

- Loại tạp cẩu nhà ngươi!

Nhìn thấy Tiểu Viêm không ngừng lao tới tấn công, lại bị Hoa Cốt ra tay tàn bạo đánh bay đi, trong mắt tiểu điêu không biết từ khi nào đã hiện lên vẻ giận dữ âm trầm một cách khủng bố. Chợt hắn khẽ hít sâu một hơi, móng vuốt vũ động như muốn xé toạt cả khoảng không, há miệng phóng ra một luồng quang mang tử hắc sắc.

Luồng quang mang tử hắc sắc vừa xuất hiện đã nhanh chóng ngưng tụ lại, sau đó rất nhanh ra hóa thành một vầng quang nhận tử hắc sắc không ngừng xoay chuyển điên cuồng, hiện ra vẻ sắc bén không thể nào hình dung được. Dường như cả thiên địa cũng có thể bị nó xé rách làm đôi.

- Tịch Thiên Ma Luân!

Tử hắc quang nhận vừa xuất hiện, trong ánh mắt tiểu điêu hiện lên nét u ám lạnh lùng, sau đó móng vuốt chỉ về hướng Hoa Cốt trên không trung, quang nhận kia khẽ có chút run chuyển, tiếp theo sau đó liền hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay khi tử hắc quang nhận kia biến mất, Hoa Cốt trên không trung cũng

cảm nhận được tim mình đập nhanh, một sự bất an nhất thời dâng lên trong đáy lòng. Nhiều năm tu luyện cực khổ vào sinh ra tử, cũng trong giờ phút này phát huy ra tác dụng quan trọng. Bàn tay lão vừa vung lên, thanh cốt mâu khổng lồ liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Sau đó nguyên lực hùng hồn giống như nước sông gào thét bộc phát ra, trong lúc nhất thời, cốt ảnh không ngừng chuyển động rợp trời, liền hóa thành một vòng cốt tường, bao vây quanh thân thể Hoa Cốt.

- Thiên Dị Bích!

Cốt ảnh chằng chằng chịt chịt, thật thật ảo ảo, đem thân thể Hoa Cốt bao vây bên trong. Trong nhất thời, phảng phất như là toàn bộ bầu trời, đều ngập tràn cốt ảnh màu trắng.

Đang đang đang!

Ngay tại thời điểm cốt ảnh đó hình thành, một đạo quang mang tử hắc sắc bất chợt từ bên trong hư vô hiện ra, lập tức vô số cốt ảnh bị nó mạnh mẽ chém nát. Tuy nói đám cốt ảnh kia có lực phòng ngự rất mạnh, nhưng mà đạo quang mang tử hắc sắc này dường như là thứ gì đó sắc bén nhất trên thế gian này, trực tiếp dùng tốc độ như là tàn phá gỗ khô củi mục, mạnh mẽ xé rách bức tường ảnh kia.

Phốc!

Trong thời gian ngắn ngủi không kịp chớp mắt, cốt ảnh đầy trời kia đều đã bị phá vỡ sạch sẽ. Nhìn quang mang tử hắc sắc bên trong đồng tử không ngừng phóng lớn lên kia, trên khuôn mặt Hoa Cốt cũng hiện lên vẻ chấn động mãnh liệt. Nguyên lực trong cơ thể thời khắc này không chút giữ lại, mà hoàn toàn bùng phát ra. Cốt mâu trong tay phát ra quang mang màu xám cực thịnh, cuối cùng mang theo một cỗ lực lượng khủng khiếp, chậm rãi điểm lên trên tử hắc quang nhận kia.

Xoẹt!

Một đạo thanh âm vô cùng thanh thúy nhất thời lan truyền trên bầu trời mênh mông. Chợt trong nháy mắt, một nguồn năng lượng ba động cường hãn dị thường đột nhiên từ trên bầu trời bùng nổ ra.

Oanh!

Trên mặt hồ bên dưới trực tiếp trào dâng ra một cột nước, phóng lên ngập trời, ngay sau đó ầm ầm rơi xuống, cảnh tượng nhìn qua cực kỳ hùng tráng.

- Đáng tiếc!

Tiểu điêu nhìn về phía Hoa Cốt, tuy rằng bị công kích của hắn bắn ra xa hơn mười thước, nhưng trong lòng lại thầm thở dài một tiếng. Nếu còn lúc thời kỳ toàn thịnh, hắn thi triển ra chiêu thức này ngay cả dãy sơn mạch này cũng đều bị chấn cho nổ tung, nhưng trước mắt thậm chí ngay cả một lão ô quy cấp bậc Tạo Khí Cảnh cũng thu thập không nổi.

Trong khi tiểu điêu tiếc còn nuối, Hoa Cốt kia ở trên không trung cũng sợ hãi đến trong lòng tràn đầy chấn động. Hắn cúi đầu nhìn xuống hổ khẩu đã bị nát bấy của mình, lại một lần nữa nhìn về phía tiểu điêu bên dưới, ánh mắt ngưng đọng mãnh liệt.

Chiêu công kích lúc nãy của nó, nếu như mình phản ứng chậm lại một chút, rất có thể sẽ bị mất mạng tại đương trường, đầu Yêu linh súc sinh này thật sự có chút thủ đoạn!

- Ta xem khí tức của ngươi cũng tiêu hao nhiều đến như vậy, xem ra loại công kích ở trình độ như thế này cũng khó có thể thi triển ra liên tiếp được?

Hoa Cốt giương mắt nhìn vào thân ảnh đã mờ nhạt đi rất nhiều của tiểu điêu, trên khuôn mặt khô héo của lão cũng không khỏi toát lên một chút lãnh quang đáng sợ.

Ánh mắt tiểu điêu khẽ chớp động. Công kích lúc nãy của hắn mặc dù đủ để

đánh giết một gã cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành, nhưng loại tiêu hao đó cũng cực kỳ khổng lồ. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn thật sự không thể nào thực hiện thêm lần nữa.

- Nếu đã như vậy, cái mạng súc sinh này của ngươi, lão phu đành phải thu hoạch trước rồi!

Hoa Cốt nở nụ cười lạnh lùng, bàn tay nắm chặt thanh cốt mâu, sắc mặt âm lãnh như ác quỷ. Bàn chân dẫm mạnh trên không trung bầu trời, thân hình nhanh chóng lướt qua. Thanh cốt mâu mang theo luồng âm hàn khí rợp trời. Trên đầu mũi mâu hình thành nên một cơn lốc sắc bén, nhanh như tia chớp hướng về phía tiểu điêu bên dưới.

Nhìn thế công khủng bố như vậy, cho thấy Hoa Cốt đối với tiểu điêu đã có một sự kiêng kỵ rất lớn.

Nhìn thấy mình bị Hoa Cốt tập trung, ánh mắt tiểu điêu cũng có chút biến đổi, móng vuốt vội vàng vũ động, quang mang tử hắc sắc rất nhanh ngưng tụ lại trước mặt, hóa thành một đạp quang thuẫn tử hắc sắc che ở phía trước.

Phanh!

Ngay khi quang thuẫn vừa ngưng tụ xong, thanh cốt mâu của Hoa Cốt đã ầm ầm lao đến. Lực lượng khủng bố từ trong cơn gió lốc cuồn cuộn kia tuôn trào ra, chỉ trong khoảnh khắc, cái quang thuẫn tử hắc sắc kia đã đột nhiên nổ tung.

Cái quang thuẫn nổ tung, thân thể của tiểu điêu cũng hoàn toàn bị bại lộ ngay trước mũi thanh cốt mâu.

- Rống!

Cách đó không xa, Tiểu Viêm khắp người cũng đã đầy thương tích, nhìn thấy tiểu điêu lâm vào hiểm cảnh, liền phát ra một tiếng gầm phẫn nộ dữ dội, dang rộng lôi dực, muốn hướng về phía trước cứu viện, nhưng hiển nhiên là không thể

nào tới kịp.

- Con mẹ nó, điêu gia ta vẫn còn đại thù chưa báo mà!

Đến thời điểm như vậy, tiểu điêu cũng có vẻ vô cùng bất đắc dĩ. Nhưng mà trong mắt hắn lúc này đột nhiên toát ra một tia quang mang lưu động mãnh liệt, hiển nhiên cũng không định sẽ ngồi yên mà đợi chết.

Nhưng mà, ngay khi hắn đang định thi triển ra thủ đoạn tối hậu, mặt hồ bên dưới đột nhiên nổ tung lên, vô số cột nước chợt bắn tung lên trời.

Đinh!

Bên trong vô số những cột nước đang bắn tung lên đầy trời kia, một tia kim quang ngập trời nhất thời bùng nổ, với tốc độ mà mắt thường không thể nào nhìn thấy được, phá không mà ra, trực tiếp từ bên cạnh tiểu điêu mà lướt qua, mạnh mẽ đập lên thanh cốt mâu kia.

Nhìn thanh cổ kích từ bên người mình xẹt qua, tiểu điêu nhất thời cũng thả lỏng một hơi thật mạnh. Khóe mắt hắn thoáng nhìn lại, trong mơ hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh toàn thân giống như một khối ôn ngọc sáng bóng. Một nguồn năng lượng dao động cực kỳ cường hãn từ trong thân thể đó khuếch tán ra.

- Tiểu tử này, cuối cùng cũng thành công rồi!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 259

Ngạnh Kháng Tạo Khí Cảnh Đại Thành

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Đinh!

Thanh âm thanh thúy nhất thời nổ tung trên bầu trời, mạnh mẽ thổi quét qua, hơn nữa còn kèm theo một luồng gió lốc cực kỳ cường đại.

Tại nơi trung tâm va chạm, cổ kích và cốt mâu cùng lóe lên kim quang và quang mang màu xám. Từng luồng sức mạnh đáng sợ từ nơi va chạm lan ra như sóng thủy triều, ngay đến cả không khí xung quanh cũng đều bị chấn động đến mức nổ tung.

Phốc!

Khí lãng khuếch tán ra mạnh mẽ, cổ kích và cốt mâu nhất thời đều bị đẩy lui. Thân thể của tiểu điêu cũng bởi vì cách đó quá gần, cho nên cũng bị chấn động cho bay ngược về phía sau. Bất chợt, một bàn tay xuất hiện từ phía sau đỡ lấy hắn lại.

- Tiểu tử, ngươi trễ thêm chút nữa, điêu gia ta chắc lại phải liều mạng rồi!

Thân hình của tiểu điêu bị luồng khí lãng đó chấn động đến mức có chút hư ảo. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía thân ảnh phía sau lưng mình, giống như trút được một gánh nặng vậy, thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó mới nói.

Phía sau lưng tiểu điêu, một thân ảnh chân dẫm lên kiếm mang, thân ảnh thẳng tắp như một thanh trường thương. Một luồng khí tức bá đạo mà sắc bén từ trên thân thể thân ảnh đó khuếch tán ra. Thân ảnh đó hiển nhiên chính là Lâm Động, trong thời khắc quan trọng đã từ trong trạng thái tu luyện thành công đột

phá. Toàn thân hắn lúc này, màu thanh đồng lúc trước trên làn da cũng đã phai nhạt đi gần hết, thay thế đó là một màu ôn ngọc sáng bóng. Màu sắc sáng bóng này nhìn vào giống như là lưu ly kim cương, vô cùng kiên cố.

Đây chính là tầng thứ hai của Đại Nhật Lôi Thể, Ngọc Lôi Thể!

Xem ra lần này mượn sức mạnh của Vạn Thú Quá, Lâm Động cuối cùng cũng đã thành công đem Đồng Lôi Thể tiến hóa lên thành Ngọc Lôi Thể. Nói như vậy, sức chiến đấu của hắn về mặt chỉnh thể cũng đều tăng lên một tầng bậc mới.

Hơn nữa, nguyên lực ba động từ trong cơ thể Lâm Động thẩm thấu ra so với mấy ngày trước đây cũng mạnh hơn không ít. Hiển nhiên, hiện giờ nguyên lực của hắn cũng đã đột phá, đạt đến mức Tạo Hình Cảnh đại thành.

Có thể nói tu luyện lần này đối với Lâm Động không hề nghi ngờ gì chính là một sự biến đổi vô cùng lớn!

Lâm Động chân dẫm lên kiếm mang, toàn thân ngọc quang lóng lánh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Hoa Cốt đang phiêu phù cách đó không xa. Sau đó ánh mắt chuyển qua Tiểu Viêm toàn thân thương tích đứng bên dưới, trong mắt nhất thời có lửa giận nổi lên.

- Không ngờ rằng tên tiểu súc sinh nhà ngươi có thể trong giờ phút này lại có sự đột phá!

Ánh mắt lạnh lùng của Hoa Cốt giống như một thanh đao sắc bén cắt qua người Lâm Động, âm trầm nói.

Nhưng mà ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Hoa Cốt lại có sự chấn kinh không nhỏ. Trận giao thủ ngắn ngủi lúc nãy, hắn cũng đã có thể cảm nhận được sức mạnh vô cùng cường hãn của Lâm Động. Loại sức mạnh đó, căn bản không phải là một cao thủ Tạo Hình Cảnh có được. Tên gia hỏa này có thể giết chết Hoa Tông, quả thực là có chút thủ đoạn a!

- Lão tạp chủng, là do con trai lão tham lam, mưu toan chiếm đoạt cổ kích của ta. Có kết quả như vậy cũng là điều hiển nhiên!

Lâm Động lạnh giọng nói.

- Con trai ta cho dù có muốn giết chết ngươi, đó cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Cũng như hiện tại lão phu sẽ giết chết ngươi vậy!

Lời nói của Hoa Cốt bá đạo đến mức không hề có chút tình lý. Theo như lão ta suy nghĩ, đừng nói là Hoa Tông chỉ là muốn đoạt lấy cổ kích của Lâm Động, cho dù có thật là giết chết Lâm Động, cũng không coi là chuyện lỗi lầm gì!

- Quả nhiên hễ cha là lão súc sinh thì con cũng sẽ là tiểu súc sinh!

Đối với lời nói của Hoa Cốt, Lâm Động cũng tức giận đến mức không còn gì để nói.

- Tiểu súc sinh, ngươi cứ mắng chửi thỏa sức đi, đơi đến khi ta bắt được ngươi rồi, ngươi sẽ cảm thấy ngay đến cái chết cũng là một sự hưởng thụ!

Gương mặt già nua khô quắt của Hoa Cốt nhướng lên cực kỳ dữ tợn. Lão nhìn chằm chằm vào Lâm Động, cũng không nói thêm lời thừa thãi nào nữa. Mối thù giết con tuyệt đối không có khả năng nào giảng hòa. Hôm nay chỉ có một kết quả duy nhất, đó chính là khiến Lâm Động phải chịu vạn lần sự giày vò, sau đó bồi táng theo Hoa Tông!

- Diệt Hồn Cốt Đắng!

Tên Hoa Cốt này cũng là một tên tâm ngoan thủ lạt, trong lòng nghĩ vậy, lập tức nguyên lực cường hãn nhất thời tuôn ra. Cốt mâu trong tay lão ta đột nhiên phóng một luồng quang mang màu xám âm lãnh. Ngay sau đó, quang mang ngưng tụ, mang theo một thế công đủ để giết chết một cao thủ Tạo Hình Cảnh đại thành trong phút chốc, hung hăng oanh kích về phía Lâm Động.

Nhìn thấy Hoa Cốt nháy mắt đã xuất đòn tấn công, ánh mắt Lâm Động cũng

xuất hiện một chút ngưng trọng. Tạo Khí Cảnh đại thành cơ bản là cao hơn hắn cả một cấp bậc, cho dù trong tay có nhiều thủ đoạn, nhưng mà hắn cũng không thể có chút sơ sẩy nào.

- Ma Viên Biến!

Tiếng quát trầm thấp từ trong yết hầu Lâm Động truyền ra, chợt thân thể của hắn nhất thời phình to lên mấy lần, trông như một pho tượng người khổng lồ màu xanh ngọc. Thậm chí lần này trên trán của Lâm Động còn có một luồng kim quang ngưng đọng. Trong mơ hồ, đã hình thành nên một cái sừng màu vàng kim, tựa như long giác của Viễn Cổ Long Viên vậy.

- Không ngờ hắn lại có thể vận dụng huyết mạch của Viễn Cổ Long Viên đến mức này… Nhìn thấy cái sừng màu hoàng kim xuất hiện trên trán Lâm Động, trong mắt tiểu điêu cũng thoáng lên vẻ kinh ngạc.

- Thiên Lân Kích Pháp, Nộ Mãng Kích!

Cơ thể Lâm Động phình lên, một luồng sức mạnh đủ để phá trời lật núi nhất thời tuôn trào ra, trong cơ thể hắn vận chuyển giống như nước thủy triều cuồng bạo. Bàn tay nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích cũng phình lên gấp mấy lần. Kim quang chói lọi ba động, hóa thành một giao ảnh khổng lồ, mang theo một luồng sức mạnh đáng sợ, trực tiếp va chạm với thanh cốt mâu của Hoa Cốt.

Oanh!

Tiếng nổ lớn điếc tai nhức óc ở trên bầu trời nháy mắt khuếch tán ra. Mặt hồ phía dưới lại một lần nữa bị chấn ra vô số cột nước khổng lồ bốc lên đến tận trời.

Một luồng xoáy nguyên lực bốc lên, thân hình Lâm Động ở giữa không trung lui hơn mười bước mới có thể đứng vững lại, sau đó nhìn về phía Hoa Cốt, cũng bị chấn lui ra phía sau mấy bước, không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng. Dựa vào thực lực hiện tại của hắn, cộng thêm Ma Viên Biến cùng với Ngọc Lôi Thể, đã đủ để chính diện chống lại một cao thủ Tạo Khí Cảnh đại

thành a!

- Ha ha, lão tạp chủng, muốn giết ta? Ngươi còn chưa đủ tư cách đó!

Lâm Động cười to, bàn tay nắm chặt lại, một cái kim đài chói lọi khổng lồ liền hình thành trên đỉnh đầu hắn. Ngay sau đó hắn dùng một tay nắm lấy, ngón tay khảm sâu vào trong thâm kim đài. Một tay giữ kích, một tay giữ kim đài, kim quang ba động mạnh mẽ, giống như một vị chiến thần toát lên một ngạo khí sắc bén cực kỳ cường hãn.

Hưu!

Kim quang bắt đầu khởi động, Lâm Động trực tiếp chủ động lao ra, cổ kích vũ động, xuất ra những luồng kích ảnh sắc bén. Kim đài mang theo từng luồng kình phong với sức mạnh bá đạo vô cùng, nhanh như chớp oanh thẳng về phía Hoa Cốt.

Đang đang đang!

Đối mặt với thế tấn công mang theo sự điên cuồng này của Lâm Động, sắc mặt Hoa Cốt cũng thoáng có chút xám xanh. Nguyên lực hùng hồn đặc trưng lợi thế của cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành ngay lúc này đây cũng được lão dốc đến cực điểm. Thanh cốt mâu trong tay mang theo khí âm hàn ngợp trời, hung hăng va chạm với kích ảnh kim đài.

Hai người đối chiến cực kỳ dữ dội. Trên bầu trời thân ảnh ẩn hiện, mỗi một lần tiếp xúc đều sẽ bộc phát từng đạo kình phong đáng sợ, khiến cho mặt hồ bên dưới không ngừng dâng lên những cơn sóng kinh hãi. Trong phạm vi trăm trượng xung quanh cũng bị hai người làm cho biến thành một mảnh hỗn độn.

- Tiểu tử này, Ngọc Lôi Thể và Ma Viên Biến cộng lại, lại cộng thêm cảm giác nhạy bén của tinh thần lực, không ngờ lại cường hãn đến mức này, ngay đến cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành cũng đủ sức chính diện chống đỡ!

Nhìn cuộc giao chiến kịch liệt đến cực điểm trên bầu trời, trong mắt tiểu điêu cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc. Thế nhưng bất luận nói thế nào đi nữa, giữa Lâm Động và Hoa Cốt đều có một khoảng cách một cấp bậc.

- Nhưng mà Ngọc Lôi Thể và Ma Viên Biến đều có hạn chế về mặt thời gian. Một khi thời gian cường hóa hết đi, như vậy Lâm Động e rằng sẽ không phải là đối thủ của Hoa Cốt.

Ánh mắt tiểu điêu khẽ chớp động, hắn đối với nhược điểm của Lâm Động thật ra là rõ như lòng bàn tay. Sức chiến đấu Lâm Động nhìn qua cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lại không thể kéo dài. Nếu như bị kéo vào một cuộc triền đấu, như vậy cục diện ưu thế kia sẽ càng lúc càng nhỏ.

- Tiểu súc sinh, đợi cho đến khi vũ kỹ cường hóa cơ thể của ngươi hết tác dụng, lão phu sẽ khiến người sống không bằng chết!

Đương nhiên, nhược điểm này không chỉ có tiểu điêu biết được, ngay đến Hoa Cốt đang giao thủ với Lâm Động cũng rất rõ ràng. Suy cho cùng trên thế gian không có loại vũ kỹ cường hóa cơ thể nào là không có hạn chế thời gian, cho nên trong lúc hắn đang vũ động cốt mâu chống đỡ lại thế tấn công sắc bén của Lâm Động, trong miệng cũng điềm nhiên cười lạnh nói.

- Chỉ sợ ngươi không có cơ hội đó!

Nghe thấy vậy, Lâm Động cũng cười lạnh. Ánh mắt chợt lạnh lùng, kim đài trong tay trực tiếp hung hăng quăng về phía Hoa Cốt.

Bang!

Khuôn mặt khô quắt của Hoa Cốt nhất thời âm lãnh, cốt mâu hóa thành một cái bóng màu xám lao ra, trực tiếp xuyên thủng qua kim đài, nguyên lực chấn động khiến kim đài trực tiếp nổ tung.

Sau khi quăng kim đài ra, thân thể Lâm Động lại thoái lui nhanh về phía sau.

Mà ngay lúc hắn thoái lui, bàn tay khẽ nắm lại, Uẩn Thần Bồ Đoàn liền xuất hiện trước mặt hắn. Tiếp theo đó, một luồng nguyên lực cùng với tinh thần lực cực kỳ cường đại liền trút vào trong đó.

Phốc!

Cùng với hai luồng sức mạnh cường đại trút vào trong Uẩn Thần Bồ Đoàn, chỉ nhìn thấy tia sáng trên bồ đoàn lóe lên, Nguyên tinh lực liền huyền phù xuất hiện.

- Thiên Lân Kích Pháp, Thiên Long Kích!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, cổ kích trong tay chấn động, ngọc quang cùng với kim quang bạo dũng ra, mà Nguyên tinh lực đó cũng trút lên trên mũi kích.

- Rống!

Kim quang đầy trời, hư ảnh Kim Long khổng lồ trực tiếp từ kim quang ngưng tụ mà ra. Một loại uy áp nhàn nhạt kỳ lạ thổi quét qua không trung, khiến cho nguyên lực trong cơ thể Hoa Cốt cũng đều xuất hiện hiện tượng ngưng trệ.

- Tên tiểu súc sinh này lại có được loại vũ kỹ cường đại như như vậy?

Nhìn hư ảnh Kim Long hiện lên từ trong kim quang, cho dù là cường giả như Hoa Cốt lúc này đây cũng phải hít một hơi lãnh khí, trên gương mặt khô quắc hiện lên vẻ kinh sợ mãnh liệt. Lập tức thân hình lão cũng đột nhiên thoái lui về phía sau, từng đợt nguyên lực cường đại không ngừng từ trong cơ thể lão bộc phát ra.

- Vạn Cốt Âm Sát Giáp!

Một luồng nguyên lực màu xám hùng hồn ba động, sau đó nhanh chóng ngưng tụ lại, trong thời gian vài giây ngắn ngủi đã hóa thành một đạo giáp trụ bạch cốt, bao lấy toàn bộ thân thể của Hoa Cốt.

Phía trên bạch cốt, quang mang màu xám ba động, hiện lên một loại khí thế kiên cố không thể nào phá tan.

- Lão tạp chủng, xem một chiêu của ta biến ngươi thành con chó chết!

Lâm Động đứng trong kim quang đầy trời, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hoa Cốt được bao bên trong giáp trụ bạch cốt. Đây là chiêu thức mạnh nhất mà hiện tại hắn có thể thi triển ra. Lâm Động biết rõ ràng, bản thân mình không thể kéo dài thêm nữa, cho nên cần phải nhanh chóng xuất ra một chiêu tất sát.

- Rống!

Cùng với tiếng quát của Lâm Động vừa dứt, hư ảnh Kim Long khổng lồ đó lại một lần nửa ngửa mặt lên trời, phát ra tiếng long ngâm khiến linh hồn người khác cũng phải phát run. Ngay sau đó liền mang theo một luồng sức mạnh đáng sợ, đủ để khiến cho một cao thủ Tạo Khí Cảnh cũng phải sợ hãi, gào thét xông thẳng đến giáp trụ bạch cốt đó!

Kim Long lướt qua phía chân trời, dùng một tốc độ nhanh kinh hồn hung hăng nện lên trên giáp trụ bạch cốt. Trong phút chốc, toàn bộ ngọn sơn mạch này đều ngay giống như là bị một cơn địa chấn vậy, điên cuồng rung chuyển… Một kích của Lâm Động, không ngờ lại có thể khủng khiếp đến mức này!

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 260

Đẩy Lui Cường Địch.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Một sự va chạm kinh thiên phát ra trên bầu trời. Toàn bộ cả sơn cốc đều run rẩy kịch liệt. Mặt đất lúc này đây cũng điên cuồng rung lên. Từng khe nứt khổng lồ nhanh chóng lan ra. Các tảng đá khổng lồ từ trên vách núi không ngừng rớt xuống, ầm ầm nện xuống hồ nước bên dưới, chấn lên vô số cột sóng cao đến hơn trăm trượng.

Rầm rầm!

Phía trên mặt hồ, từng luồng sóng mạnh không ngừng thổi quét, mang theo những tiếng nổ vang trời. Toàn bộ sơn cốc đều hoàn toàn sụp đổ dưới sự va chạm kinh hoàng này.

Tiểu điêu đang phiêu phù giữa không trung, ánh mắt nhìn kim quang dâng lên đầy trời không khỏi chấn động mãnh liệt. Một kích này của Lâm Động có thể nói là đã đạt đến cực hạn, mượn lực lượng Ma Viên Biến cùng với Ngọc Lôi Thể, hơn nữa Thiên Lân Kích Pháp cùng với Nguyên tinh lực, lực công kích có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ. Một kích này cho dù là cao thủ Tạo Khí Cảnh, cũng đủ hoàn toàn có thể oanh sát!

Nhưng mà, Hoa Cốt hiển nhiên cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu. Lão gia hỏa này không chỉ có nguyên lực tu luyện đạt tới cảnh giới Tạo Khí Cảnh đại thành, hơn nữa trên phương diện tu luyện tinh thần lực cũng có cấp bậc không thấp. Muốn giết chết lão cũng không phải là chuyện đơn giản.

Thình thịch!

Dưới ánh mắt ngưng trọng của tiểu điêu, giữa luồng kim quang ngập trời kia,

một thân ảnh đột nhiên bắn ra, cuối cùng giống như một vẫn thạch từ trên trời rơi xuống, hung hăng lao vào bên trong hồ nước, gây nên một cột sóng lớn tận trời.

Thân ảnh kia lọt vào trong hồ nước, ngay sau đó liền có chút chật vật leo lên, một ngụm máu tươi không khỏi từ trong miệng hắn phun ra. Thân ảnh này, rõ ràng chính là Lâm Động!

Nhìn thấy Lâm Động hộc máu rơi xuống, tiểu điêu cũng có chút cả kinh, chợt ánh mắt hắn quay sang nhìn lên phía bầu trời cách đó không xa. Kim quang nơi này bắt đầu chậm rãi tiêu tán đi. Mà khi kim quang tiêu tán đi hết, một khối giáp trụ bạch cốt khổng lồ, một lần nữa lẳng lặng xuất hiện trong ánh mắt nhìn chăm chú của tiểu điêu.

- Chẳng lẽ bị ngăn cản rồi sao?

Nhìn bộ giáp trụ bạch cốt đứng im bất động, tiểu điêu cũng sững sờ không nói nên lời. Một kích trước đó của Lâm Động, lực công kích cực kỳ cường hãn, cho dù Hoa Cốt có là cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành cũng không có khả năng dễ dàng chống đỡ lại một kích này!

Lâm Động vừa mới lên khỏi hồ nước, thế nhưng cũng không vì vậy mà biến sắc. Hắn khẽ quẹt vệt máu ở khóe miệng, ánh mắt nhìn chằm về phía bộ giáp trụ bạch cốt đang lẳng lặng phiêu phù ở trên bầu trời kia.

Răng rắc!

Khi ánh mắt một người một điêu còn đang nhìn chăm chú, đột nhiên một thanh âm rất nhỏ vang lên trên không trung. Ngay sau đó, từng cái khe nứt nhỏ bắt đầu với một tốc độ cực nhanh xuất hiện phía trên bộ giáp trụ bạch cốt.

Trong mấy giây ngắn ngủi, phía trên bộ giáp trụ bạch cốt to lớn kia cũng đã bị vô số khe nứt chằng chịt bao phủ kín toàn thân.

Bang!

Một khe nứt cuối cùng, giống như một cọng rơm sau cùng lặng yên xuất hiện. Sau đó cả bộ giáp trụ bạch cốt nhất thời ầm ầm nổ mạnh, hóa thành những mảnh vụn tung bay đầy trời. Khi bộ giáp trụ bạch cốt nổ mạnh, thân thể Hoa Cốt giấu ở bên trong cũng hoàn toàn hiển lộ ra. Khuôn mặt hắn không một chút biểu tình, thân thể vẫn duy trì tư thế giơ cao song chưởng.

Một khắc sau đó, từ trong thân thể của hắn đột nhiên truyền ra từng thanh âm phốc phốc như pháo nổ, đột nhiên từng tia huyết vụ liên tiếp phun trào ra từ khắp nơi trên thân thể.

Bang bang phanh!

Dưới ánh mắt quan sát chăm chú của Lâm Động và tiểu điêu, thân thể Hoa Cốt đột nhiên lui nhanh về phía sau. Mà theo mỗi một bước chân hắn lui về, trên thân thể của hắn cũng nổ tung ra một đám huyết vụ. Khí tức phát ra từ trên thân thể của hắn cũng càng lúc càng yếu ớt đi.

- Phốc xuy!

Hoa Cốt lui về phía sau đến gần trăm bước, cuối cùng mới có thể dừng lại, lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Trên khuôn mặt già nua khô quắc lúc này đã trắng bệch không còn một giọt máu, nhìn qua âm lãnh đáng sợ.

Mà cũng chính ngay khi phun ra ngụm máu tươi cuối cùng, thần trí của Hoa Cốt cũng đột nhiên tỉnh táo hơn. Bên trong cặp mắt đột nhiên lộ ra vẻ kinh hãi. Cho tới bây giờ hắn cũng không thể ngờ rằng, hắn lại bị thương nặng dưới một kích của Lâm Động như vậy!

Một kích lúc trước của Lâm Động, nếu như không phải ở thời khắc cuối cùng hắn thi triển hết toàn lực, tạo thành phòng ngự cực mạnh, chỉ sợ hiện tại ngay cả thân thể của hắn đều sẽ bị luồng sức mạnh kinh hoàng kia chấn thành một đám huyết vụ đầy trời.

- Tiểu súc sinh này làm sao có thể thi triển ra công kích khủng bố đến như thế?

Cảm thụ được thương thế trong cơ thể rất nghiêm trọng, trong lòng Hoa Cốt nhất thời chấn động mạnh mẽ.

Trong suy nghĩ của hắn, dựa vào thực lực Tạo Khí Cảnh đại thành của mình, giết chết Lâm Động quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng mà một màn trước mắt lại làm cho hắn hiểu được một sự thật tàn khốc, hắn không chỉ có không thể dễ dàng đánh chết Lâm Động, còn thiếu chút nữa cái mạng già này sẽ phải nằm xuống tại nơi đây.

Chẳng qua mặc dù trong lòng vẫn còn có chút không cam lòng, nhưng mà Hoa Cốt cũng không phải là kẻ ngu xuẩn. Hiện tại hắn đã bị trọng thương, tuy hắn hiểu được công kích mạnh mẽ lúc trước, cho dù là Lâm Động cũng không có khả năng thi triển thêm lần nữa. Nhưng mà lúc này hắn đã không chút nắm chắc có thể đánh chết Lâm Động được. Một khi tên tiểu tử kia còn có thủ đoạn bất ngờ nào khác, rất có thể hôm nay hắn cho dù muốn rời khỏi nơi này cũng có chút khó khăn.

Ý niệm này nảy lên trong đầu, nếu như là vào mấy phút trước đây Hoa Cốt còn có thể không quan tâm đến. Nhưng sau khi đã trải qua một hồi va chạm kịch liệt kinh tâm động phách lúc nãy, trong lòng lão đã dâng lên một sự kiêng kỵ đối với Lâm Động. Lão thận sự không chút nghi ngờ, tên tiểu tử kia rất có thể còn có thủ đoạn khác có thể giữ lão ở lại trong này.

- Hắc, lão cẩu này, quả nhiên cái mạng dai thật!

Trong lúc ý niệm trong lòng Hoa Cốt không ngừng lóe lên, ánh mắt Lâm Động cũng khẽ nhíu lại, cười lạnh nói. Nhưng mà, trong khi cười lạnh, trong lòng hắn cũng dần dần dâng lên một tia cảnh giác nhàn nhạt. Công kích mạnh mẽ lúc nãy đối với hắn mà nói, cũng tiêu hao một lượng không nhỏ, hơn nữa Ma Viên Biến cùng Ngọc Lôi Thể đều có hạn chế về mặt thời gian. Hiện tại hắn đã

không thể hoàn toàn giết chết Hoa Cốt như ý muốn, nếu như lão gia hỏa này còn tiếp tục quấn lấy hắn, chỉ sợ hắn thật sự sẽ rơi vào hoàn cảnh không ổn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lâm Động khẽ có chút âm trầm. Trên khuôn mặt đột nhiên xẹt qua một tia lãnh quang. Bàn tay khẽ nắm chặt cổ kích, điều động nguyên lực đã tiêu hao không ít trong cơ thể.

Hưu!

Nhưng mà, ngay khi Lâm Động vừa mới điều động nguyên lực trong cơ thể, chuẩn bị liều mạng lần nữa, Hoa Cốt ở giữa không trung nhìn thấy thế, sắc mặt cũng đột nhiên kịch biến. Thân hình lão đột nhiên giống như tia chớp bắn ngược về phía sau, ngay sau đó liền bay vút đi trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động.

- Tiểu súc sinh, ngươi chờ đó cho lão phu, mối thù giết con, không đội trời chung! Lão phu tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho ngươi!

Ngay khi Hoa Cốt bỏ chạy, một thanh âm gầm gừ phẫn nộ của lão cũng truyền ra, vang vọng trong ngọn sơn mạch này quanh quẩn không ngớt.

- Cái này… Lâm Động có chút trố mắt cứng lưỡi nhìn cảnh Hoa Cốt bỏ chạy còn nhanh so với con thỏ trốn chết, trong lúc nhất thời không thể lấy lại tinh thần.

Tuy rằng hắn biết công kích trước đó của mình cũng khiến Hoa Cốt chịu khổ sở không ít, nhưng hắn ngược lại cũng tiêu hao không nhỏ. Nếu như tiếp tục đánh, ai chết ai sống cũng chưa thể nói trước, nhưng lão gia hỏa kia không ngờ lại bỏ chạy nhanh như vậy.

- Hắc hắc, lão gia hỏa này, xem ra bị một chiêu vừa rồi của ngươi dọa cho sợ rồi… Tiểu điêu cũng bởi vì một màn này dọa cho ngẩn người, một lát sau mới nở nụ cười quái dị, nói.

Lâm Động bất đắc dĩ buông tay, vung tay áo lên, một đầu Phù khôi liền xuất

hiện trước mặt hắn. Đây chính là đầu Phù khôi hắn lấy được trong tay của Hoa Tông.

- Lão gia hỏa kia có lẽ là dựa vào dấu vết ẩn trong Phù khôi này mà truy tung đến. Nếu như hủy diệt đi dấu vết kia đi, lão ta sẽ tìm không thấy chúng ta nữa.

Tâm thần Lâm Động vừa động, một tia tinh thần lực cường đại mãnh liệt liền bao phủ lên trên thân thể Phù khôi. Hắn hiện tại, coi như là một Linh Phù sư hàng thật giá thật, muốn hủy diệt đi dấu vết tinh thần của Hoa Tông, thật cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Bởi vậy chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn khẽ mở hai mắt ra, đã thành công lau đi dấu vết tinh thần trong Phù khôi.

- Rời khỏi nơi này trước đã. Lần này lão gia hỏa này khinh địch, mới chỉ một người một mình đuổi theo. Nếu như hắn mang theo một ít cường giả Âm Khôi Tông khác, chỉ sợ cục diện sẽ khác đi. Chẳng qua cho dù như thế nào đi nữa, vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi này!

Đem cái tai họa ngầm này xóa đi, Lâm Động cũng khẽ hít một hơi, sau đó vẫy tay với Tiểu Viêm. Tiểu Viêm nhất thời lao tới, biến thành một con mèo nhỏ, chui nhanh vào trong lồng ngực của Lâm Động.

- Lão tạp chủng này, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày hắn phải trả giá!

Nhìn Tiểu Viêm vết máu đầy mình, trong mắt Lâm Động cũng dâng lên một cơn nộ hỏa. Lần này nếu không phải mình thức tỉnh đúng lúc, chỉ sợ ngay cả tiểu điêu lẫn Tiểu Viêm đều gặp phải độc thủ của lão cẩu kia.

- Chạy nhanh đi thôi, vạn nhất lão gia hỏa kia còn chưa từ bỏ ý định, quay trở lại khổ đấu một phen nữa thì không ổn. Hiện tại ngươi đã không thể ứng phó nổi hắn nữa đâu.

Lần này tiểu điêu hiển nhiên cũng đã bị thương không nhẹ, sau khi nói một câu, liền hóa thành một đạo lưu quang, chui vào lòng bàn tay Lâm Động.

- Yên tâm đi, đợi lần sau gặp lại, ta nhất định sẽ đánh chết lão cẩu kia!

Lâm Động oán hận cắn răng nói, sau đó điều chỉnh thân thể lại một chút, liền ôm theo Tiểu Viêm, chân đạp kiếm mang, thân hình hóa thành một đạo hồng mang bay ngược hướng với Hoa Cốt.

o0o Trong khi bọn Lâm Động nhanh chóng rút lui, Hoa Cốt kia cũng như chim sợ cành cong, thi triển ra tốc độ nhanh nhất của lão, cực kỳ chật vật chạy trốn trở về thành Đại Khôi. Lúc trước trải qua một đường sống chết, lão hiển nhiên là bị dọa cho kinh tâm táng đảm, hiện tại làm sao còn dám giống như suy nghĩ của bọn Lâm Động, quay trở lại tìm phiền toái nữa?

Dưới sự phóng chạy bỏ mạng như vậy của lão, mấy giờ đồng hồ sau, bóng dáng của thành Đại Khôi liền xuất hiện ở trong tầm mắt của lão. Ngay sau đó lão đột nhiên phóng nhanh hơn một chút nữa, mang theo máu tươi đầy người, cực kỳ chật vật trên bầu trời bay thẳng vào trong thành.

Thông thường mà nói, ở những địa phương thành thị đông đúc như thành Đại Khôi vậy, bên trên không trung là cấm đi lại. Cho nên khi Hoa Cốt mang theo bộ dáng như vậy xuất hiện, lập tức khiến cho không ít người chú ý. Chẳng qua may mà cũng có không ít người nhận ra lão chính là một đại nhân nhân vật quyền thế trong Âm Khôi Tông, cho nên cũng không ai dám lên tiếng nói nhiều… Chẳng qua, trong thành Đại Khôi cũng không thiếu những kẻ thực lực mạnh mẽ, ánh mắt tinh nhạy, ngay khi bọn họ nhìn thấy Hoa Cốt, liền phát hiện ra được, hiện tại lão gia hỏa này đã bị thương không nhẹ… o0o Phân bộ Đại Ma Môn, trên một tòa đại lâu hình tháp, đôi mắt đẹp Mộ Thiên Thiên tràn ngập vẻ kinh ngạc nhìn thân ảnh đang bay qua trên bầu trời kia, thì thào lẩm bẩm:

- Dựa vào thực lực Tạo Khí Cảnh đại thành của lão gia hỏa này, ai có thể làm hắn bị thương thành ra như vậy?

- Tiểu thư, theo như tin tức của chúng ta, lần này Hoa Cốt ra ngoài tựa hồ đã phát hiện ra hành tung của Lâm Động… Sau lưng Mộ Thiên Thiên, một thân ảnh

khẽ thấp giọng nói.

- Lâm Động?

Nghe thấy vậy, Mộ Thiên Thiên cũng có chút khẽ rùng mình. Một lúc sau, bên trong đôi mắt đẹp tràn ngập lực hấp dẫn kia chợt nảy lên một tia kinh ngạc khó có thể che dấu. Ngọc thủ mảnh khảnh, cũng không kềm được đưa lên che lại đôi môi đỏ mọng. Một thanh âm rất nhỏ từ trong cặp môi của nàng, mang theo vẻ khó tin mãnh liệt chợt truyền ra.

- Chẳng lẽ là hắn? Làm sao có thể?

stevenqb1890 Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 261

Thanh Niên Áo Đen.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Trên tòa đại lâu hình tháp, không khí có vẻ khá yên tĩnh. Trên gương mặt nhỏ nhắn tinh tế của Mộ Thiên Thiên cũng bởi vì sự dự liệu của mình mà hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Làm sao có thể? Thực lực của tên Lâm Động đó, chẳng qua chỉ mới là Tạo Hình Cảnh tiểu thành mà thôi, làm sao có thể khiến Hoa Cốt bị thương đến nông nỗi này?

Sau khi sự khiếp sợ qua đi, cặp mày của Mộ Thiên Thiên khẽ nhíu lại, tự lẩm bẩm.

- Đi điều tra sự việc lần này. Hoa Cốt bị thương thành ra thế này, ắt hẳn sẽ gây nên sự xôn xao không nhỏ trong Âm Khôi Tông. Ta muốn biết rằng rốt cuộc là ai đánh hắn bị thương.

Ánh mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên khẽ chớp động, đột nhiên thanh âm lạnh lùng nói.

- Vâng!

Nghe vậy, thân ảnh ở phía sau cũng cung kính đáp lời một tiếng, sau đó nhanh chóng lui xuống.

Cùng với thân ảnh đó lui đi, hàm răng trắng tinh của Mộ Thiên Thiên cũng khẽ cắn nhẹ đôi môi. Tuy rằng lý trí nói cho nàng ta biết, với thực lực của Lâm Động hiển nhiên không thể nào khiến Hoa Cốt, thực lực Tạo Hình Cảnh đại thành bị trọng thương đến mức này. Nhưng trong mơ hồ, nàng ta lại càm giác

được, sự dự liệu này của mình có lẽ là chính xác không sai… Mà nếu như dự đoán của nàng ta không sai, vậy thì rất hiển nhiên từ đầu đến cuối nàng ta đã đánh giá quá thấp năng lực của Lâm Động.

Tạo Khí Cảnh đại thành, thực lực này cho dù đảo mắt khắp quận Đại Hoang, cũng được coi là một cao thủ nhất lưu, thậm chí ngay đến nàng ta nếu như đụng phải Hoa Cốt, cũng hiển nhiên không thể khiến đối phương bị thương nghiêm trọng đến như vậy.

Trong đám thanh niên trẻ tuổi của cả quận Đại Hoang này, có thể làm được điều này quả thực giống như mò kim đáy bể. Mà trước mắt, rất hiển nhiên Lâm Động lại được liệt vào hàng ngũ quý hiếm đó… - Có điều, mặc dù hiện tại đã đả thương Hoa Cốt, nhưng với tính cách của lão gia hỏa này, nhất định là sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. Đợi đến lần sau nếu như gặp lại hắn, e rằng sẽ triệu tập tất cả cao thủ của Âm Khôi Tông để vây bắt. Đến lúc đó, hắn mới thật sự là nguy hiểm… Mộ Thiên Thiên lẩm bẩm một mình, trong ánh mắt đẹp tràn ngập cảm giác tiếc nuối. Thực lực của một người có mạnh đến đâu đi chăng nữa, cũng khó mà chống cự lại với cả một tông môn. Có điều nếu như Lâm Động quả thực có tiềm lực hơn người, đến lúc đó, nàng ta còn có thể ra tay giúp đỡ một chút. Dù sao Đại Ma Môn và Âm Khôi Tông cũng không phải có quan hệ tốt đẹp gì. Có thể khiến bọn chúng có thêm một kẻ địch mạnh khiến chúng ăn không ngon ngủ không yên, vậy thì đó cũng là một chuyện khá tốt.

- Lâm Động… Ta hiện giờ ngược lại cảm thấy có chút hứng thú với ngươi rồi. Thời gian cách phong ấn Đại Hoang Cổ Bi yếu đi không còn bao xa nữa, thiết nghĩ cơ hội này ngươi hẳn là sẽ không bỏ lỡ. Chỉ là không biết, trên cái võ đài to lớn đó, ngươi lại có thể có được bao nhiêu biểu hiện khiến người ra kinh ngạc đây.

Mộ Thiên Thiên thản nhiên cười, khóe miệng cong lên, quyến rũ đến mức động lòng người.

- Chẳng qua, Đại Hoang Cổ Bi lần này, thiết nghĩ cái tên biến thái của Âm

Khôi Tông và cái tên võ si của Võ Minh cũng sẽ xuất hiện. Ta thật tò mò muốn biết, nếu như hai tên này đụng phải Lâm Động, sẽ là một kết cuộc đặc sắc như thế nào… Nghĩ đến cảnh tượng đó, trong mắt của Mộ Thiên Thiên cũng toát ra một sự mong chờ.

o0o Trong đại sảnh của Âm Khôi Tông.

Đông đảo các cao tầng của Âm Khôi Tông nhìn về phía Hoa Cốt, khí thế mệt mỏi, sắc mặt âm trầm gần như dữ tợn, đang ngồi trên thủ vị trong đại sảnh kia. Trong mắt tất cả mọi người ai nấy cũng đều tràn ngập sợ hãi. Hiển nhiên là tất cả bọn chúng đều không ngờ tới rằng, thực lực cấp bậc Tạo Khí Cảnh đại thành của Hoa Cốt, lại cũng bị đánh cho đến nông nổi này.

- Hạ lệnh xuống, toàn lực truy tìm tông tích của Lâm Động. Ta sẽ đem việc này thông báo đến Tổng bộ, kêu bọn họ phái thêm cao thủ, toàn lực vây bắt tên súc sinh đó!

Nghe thấy giọng nói âm trầm đến cực điểm của Hoa Cốt, trong lòng tất cả mọi người đều khẽ chấn kinh. Chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử Tạo Hình Cảnh mà thôi, lại phải kinh động đến Tổng bộ sao?

- Xem ra… quả nhiên đúng là tên tiểu tử đó đã khiến Hoa Cốt bị thương đến nông nỗi này.

Mọi người lặng lẽ nhìn nhau, đều nhìn ra trong mắt đối phương có chút kinh hãi. Tạo Khí Cảnh đại thành, thực lực này cho dù là trong Âm Khôi Tông bọn chúng cũng đều coi như là cao thủ tuyệt đối. Nhưng hiện tại, không ngờ lại bị chật vật đến như vậy trong tay một tên tiểu tử chưa đầy hai mươi tuổi.

- Phong ấn của Đại Hoang Cổ Bi sắp sửa tới thời gian yếu nhất. Đến lúc đó, tên tiểu tử kia nhất sẽ đi xem. Lần này, ta phải khiến hắn có mọc cánh cũng khó thoát!

Trong đại sảnh, Hoa Cốt sắc mặt âm trầm, giọng nói tràn ngập sự âm lãnh,

toát ra sự phẫn nộ và sát ý đến cực điểm. Lần này, Lâm Động quả thực đã khiến lão mất hết cả thể diện. Mối thù này, tuyệt đối không thể không báo!

o0o Mà ngay khi cả thành Đại Khôi đều bởi vì chuyện Hoa Cốt bị trọng thương mà chấn động, Lâm Động thân là nhân vật chính của việc này, lại đã nhanh chóng rời xa nơi xảy ra sự việc. Do đã giải trừ dấu vết ẩn trong Phù khôi, hắn cũng không sợ rằng lão Hoa Cốt đó sẽ đuổi theo được, cho nên tốc độ trên đường đi cũng có chút chậm lại.

Trong sơn mạch rừng rậm rộng lớn, Lâm Động ngồi xếp bằng trên một đỉnh núi, ánh mắt nhìn về hướng Tây Bắc. Nơi đó chính là hướng mà Đại Hoang Cổ Bi tọa lạc.

Đại Hoang Cổ Bi là nơi cực kỳ có danh tiếng của cả quận Đại Hoang thậm chí là cả Vương triều Đại Viêm này. Mỗi lần phong ấn của nó suy yếu, không hề nghi ngờ đều chính là sự kiện trọng đại nhất trong quận Đại Hoang này. Vô số những cao thủ từ Vương triều Đại Viêm thậm chí là một số Vương triều xung quanh đều đến tham dự.

Mục tiêu của tất cả mọi người đều là vì vô số những báu vật bên trong Đại Hoang Cổ Bi do Tông phái từ thời Viễn cổ lưu lại. Mức độ quý báo có thể nói người thường khó mà tưởng tượng hết. Chỉ cần may mắn có thể có được một món báu vật bên trong đó thôi, nói không chừng có thể khiến cho bản thân nhất bộ phong vân thực lực đại tiến!

So sánh với những báu vật trong Đại Hoang Cổ Bi này, Cổ mộ phủ mà Lâm Động đến lần trước căn bản không thể nào bì nổi.

- Cách ngày phong ấn của Đại Hoang Cổ Bi suy yếu nhất có lẽ vẫn còn thời gian khoảng mười ngày nữa. Hiện tại thiết nghĩ chắc đã có rất nhiều người đang tiến về Đại Hoang Cổ Bi. Hắc hắc, đây mới gọi là náo nhiệt thật sự!

Khuôn mặt Lâm Động hé lên một nụ cười mỉm. Đây mới là hội quần hùng thực sự, muốn có được báu vật trong Đại Hoang Cổ Bi, người không có chút bản

lĩnh e rằng ngay đến nước canh cũng không có mà húp.

- Thiết nghĩ Tứ đại Tông tộc của Vương triều Đại Viêm có lẽ cũng phái người đến đó. Nói không chừng, còn có thể gặp được một số người quen… Khóe miệng Lâm Động khẽ nhếch lên, hiện ra một nụ cười nhạt. Trong thời gian ngắn ngủi thời gian một năm trôi qua, nhưng hắn hiện tại lại đã không còn là một tên tiểu tử Nguyên Đan Đại viên mãn khi đó, ngay đến khí tức của Lâm Lang Thiên áp bức cũng không thể chống đỡ nổi.

Lâm Động hiện tại có lòng tin, cho dù là không đánh lại Lâm Lang Thiên, nhưng nếu như hắn muốn bỏ đi, đối phương cũng không có năng lực giữ chân hắn cho dù chỉ là nửa bước.

Còn về Vương Viêm, một quyền của Lâm Động khẽ nắm lại. Cái tên này lúc đó khiến hắn vô cùng chật vật, hiện tại Lâm Động có lòng tin sẽ đánh tan hắn một cách triệt để!

- Quần hùng tranh đấu, hắc hắc, ta ngược lại muốn xem thử nhân tài kiệt xuất của đám thanh niên trẻ tuổi Vương triều Đại Viêm này, rốt cuộc có thể mạnh đến mức nào?

Ánh mắt Lâm Động nóng rực. Hắn mặc dù không có bối cảnh và nội tình hiển hách, một thân bản lĩnh hiện tại toàn bộ đều là dựa vào bản thân trải qua sinh tử, khổ tâm tu luyện mà giành lấy, đối với bất kỳ yêu nghiệt thiên tài của tông phái nào hắn đều không chút sợ hãi.

Có điều ngoài miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng Lâm Động cũng không dám có chút khinh thị. Sư tử săn thỏ cũng đều phải dốc toàn lực, trong lòng luôn mang theo cảm giác may mắn hoặc là khinh thường, cuối cùng đều khó tránh khỏi kết cục bi thảm.

Bàn tay Lâm Động khẽ lật lên, một kiện nội giáp màu vàng thẫm liền xuất hiện trong tay hắn. Đây chính là Linh bảo Cao cấp lấy được từ trên người Hoa Tông, Huyền Hoàng Địa Giáp.

Sức phòng ngự của kiện Linh bảo này Lâm Động cũng đã đích thân thể nghiệm qua. Nếu như có thể sửa chữa lại đôi chút, ắt có thể có thêm sự đảm bảo an toàn không nhỏ cho bản thân. Nếu như trong lúc giao chiến với Hoa Cốt, Huyền Hoàng Địa Giáp này đã được sửa chữa xong, Lâm Động cũng không đến mức bị hắn đánh cho bị thương đến thế này.

Mà trong Đại Hoang Cổ Bi này, tuy rằng cơ may rất nhiều, nhưng nguy hiểm cũng trùng trùng không ít. Thêm một chút bảo hiểm suy cho cùng cũng không phải không tốt. Cho nên, Huyền Hoàng Địa Giáp này, hắn nhất định phải lợi dụng tốt nó, nếu không sẽ có chút lãng phí bảo vật trời cho a!

Với thực lực Linh Phù sư Hạ cấp của Lâm Động, muốn điều chế Linh bảo Cao cấp khẳng định là không có năng lực đó, có điều về phương diện sửa chữa, vẫn có thể miễn cưỡng thông qua.

Lấy ra Huyền Hoàng Địa Giáp, tâm thần Lâm Động khẽ lay chuyển, tinh thần lực hùng hồn liền ngưng tụ trước mặt. Một thanh âm xuy xuy vang lên, tinh thần lực liền ngưng tụ lại hóa thành một tia Tinh Thần Chi Hỏa thuần khiết. Trong mơ hồ có một luồng ba động kỳ dị đang lan tràn ra.

Thao túng Tinh Thần Chi Hỏa rơi trên Huyền Hoàng Địa Giáp. Một lát sau, trên bề mặt của nó liền phát ra một thanh âm ‘xuy xuy’ nhàn nhạt.

Loại chuyện tình sửa chữa Linh bảo Cao cấp như Huyền Hoàng Địa Giáp này cũng không coi là dễ dàng nhanh chóng, có điều may mắn là Lâm Động cũng hiểu được đạo lý làm chậm mà chắc. Hôm nay thành công thoát khỏi sự truy sát của Hoa Cốt, tâm tình hắn cũng có chút mừng rỡ, có đủ tinh lực để mà chậm rãi sửa chữa Huyền Hoàng Địa Giáp.

Mà quá trình sửa chữa này thoáng chốc đã trôi qua hơn hai ngày.

Trong hai ngày, toàn bộ thời gian của Lâm Động đều dùng vào việc sửa chữa nó. Có điều may mắn là công sức hắn bỏ ra cũng đạt được thu hoạch không nhỏ.

Lâm Động không chỉ ngày càng thành thục trong việc sử dụng Tinh Thần Chi Hỏa, hơn nữa Huyền Hoàng Địa Giáp cũng được hắn hoàn toàn sửa chữa xong!

Trên đỉnh núi, Lâm Động nhìn lại Huyền Hoàng Địa Giáp lại một lần nữa toàn thân phát ra vầng hào quang kỳ diệu, gương mặt cũng lộ ra một nụ cười hài lòng. Vất vả như vậy, hắn cũng coi như đã sở hữu một kiện Linh bảo Cao cấp phòng ngự của riêng mình, tuy rằng nó là cướp được từ trong tay kẻ khác.

- Mọi việc đả chuẩn bị xong!

Lâm Động cười lớn một tiếng sảng khoái, lập tức mặc Huyền Hoàng Địa Giáp lên người. Ngay lập tức hắn liền cảm nhận được một đạo quang mang từ trong Huyền Hoảng Địa Giáp toát ra, bao phủ lên khắp người hắn. Tầng quang mang đó nhìn có vẻ mỏng manh, nhưng lại có đủ tư cách coi thường sự công kích của một cao thủ Tạo Hình Cảnh bình thường!

Sau khi Huyền Hoàng Địa Giáp hoàn toàn được sửa chữa xong, Lâm Động cũng đứng thẳng lên, ánh mắt nhìn về hướng Tây Bắc. Hôm nay, cũng đã đến lúc đi đến Đại Hoang Cổ Nguyên rồi, thiết nghĩ nơi đó hiện giờ chắc là vô cùng náo nhiệt… - Tiểu Viêm!

Bàn tay Lâm Động vừa phất lên, dưới khu rừng chợt truyền đến tiếng hổ gầm mạnh mẽ, ngay sau đó lôi quang chớp động, Tiểu Viêm đã phóng thẳng lên.

Nhìn thấy Tiểu Viêm phóng tới, Lâm Động vừa định cưỡi lên, ánh mắt chợt khẽ chớp động, đột nhiên quay người qua, nhìn lại về hướng Nam.

Ở nơi đó, chợt truyền đến một thanh âm xé gió mạnh mẽ. Tiếp theo đó Lâm Động liền nhìn thấy một gã thanh niên mặc áo đen, chân dẫm lên trên thân một con cự ưng đang bay nhanh đi. Trên vai của kẻ đó mang theo một thanh thiết côn nặng màu đen. Trong mơ hồ có một luồng chiến ý cuồng nhiệt từ trong người hắn tỏa ra.

- Chiến ý thật mạnh, khí tức thật mạnh!

Nhìn thanh niên cưỡi trên cự ưng, vai khiêng thanh thiết côn, trong mắt Lâm Động cũng toát ra vẻ kinh ngạc nồng đậm.

Không ngờ rằng, trong đám thanh niên tiểu bối của quận Đại Hoang lại vẫn còn có nhân vật kiệt xuất đến như vậy!

Ngay lúc Lâm Động đang quan sát thân ảnh đó, đối phương dường như cũng cảm giác được, ánh mắt cũng chợt chuyển dịch về phía Lâm Động. Chợt ánh mắt của gã thanh niên đó cũng toát ra vẻ kinh ngạc, trong miệng cũng truyền ra một thanh âm kinh dị, tốc độ cũng dần chậm lại.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 262

Đại Hoang Cổ Nguyên.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Gã thanh niên áo đen chân dẫm trên cự ưng, khi cách Lâm Động khoảng gần trăm trượng liền chầm chậm ngừng lại. Hắn khẽ quay đầu, ánh mắt từ từ lướt qua trên người Lâm Động, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng.

Hắn có thể cảm nhận được khí tức của Lâm Động là một cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành. Cảnh giới này đối với hắn mà nói có lẽ không là gì, nhưng không biết tại sao dựa vào kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú của mình, hắn lại cảm nhận được một mùi vị nguy hiểm từ trên người đối phương.

- Hắc hắc, quả thực không ngờ rằng vẫn còn có thể gặp được đối thủ khiến ta cảm thấy nguy hiểm trên đường đi!

Thanh niên áo đen vai vác thanh thiết côn màu đen, khẽ nhếch miệng cười với Lâm Động một cái.

- Vị bằng hữu này, tại hạ tên Võ Từ. Chi bằng chúng ta đánh thử một trận, thế nào?

Nghe thấy lời nói có chút vô lý của gã thanh niên áo đen, khóe mắt Lâm Động không khỏi run rẩy đôi chút. Từ cái nhìn đầu tiên khi gặp đối phương, hắn đã biết rằng người này ắt hẳn là kẻ coi việc thi đấu như mạng sống của mình. Nhưng không ngờ rằng mới chưa được vài câu nói, hắn đã muốn động thủ với người khác như vậy.

- Không có hứng thú!

Lâm Động lắc lắc đầu. Từ khí tức trên người của tên Võ Từ này cho thấy, hắn có lẽ là ở mức Tạo Khí Cảnh tiểu thành. Với độ tuổi này lại có thể đạt đến cảnh giới đó, hiển nhiên đối phương ở quận Đại Hoang này có lẽ cũng là người có danh tiếng hiển hách. Chỉ có điều đối với các thế lực ở nơi này hắn cũng không quá hiểu rõ, cho nên cũng không cách nào đoán ra đối phương rốt cuộc là thân phận gì.

Câu nói vừa thốt ra, Lâm Động cũng không muốn nán lại lâu hơn, xoay người nhảy lên lưng Tiểu Viêm, định rời đi.

- Ngươi ắt hẳn là cái tên Lâm Động đã đả thương lão gia hỏa Hoa Cốt của Âm Khôi Tông, đúng không?

Ngay lúc Lâm Động sắp rời đi, tên thanh niên áo đen đó khẽ nghiêng người qua, nhìn Lâm Động, cười nói.

Nghe thấy vậy, ánh mắt của Lâm Động không khỏi khẽ chùng xuống, quay đầu lại ánh mắt của chút lạnh lùng giương mắt nhìn Võ Từ, nói:

- Ngươi là người Âm Khôi Tông phái đến?

- Ha ha, cái bọn cả ngày mang theo người chết ấy còn không dám động đến ta!

Võ Từ cười lớn, trong lời nói đối với Âm Khôi Tông dường như không có vẻ kinh sợ gì.

Ánh mắt Lâm Động khẽ khựng lại, nhưng cũng không có dự định nói quá nhiều với tên này. Hắn khẽ vỗ lưng Tiểu Viêm, Tiểu Viêm liền phát ra tiếng hổ gầm nhẹ, lôi dực chấn động, chuẩn bị phóng đi.

- Này, vị bằng hữu này, nể tình mối quan hệ không tốt lành gì giữa ngươi và Âm Khôi Tông, ta nhắc nhở ngươi một câu. Nghe nói bọn chúng hiện giờ vì muốn bắt ngươi, đã sắp xếp không ít cao thủ ở Đại Hoang Cổ Bi. Ngoài ra,

ngươi còn phải chú ý đến một tên biến thái của Âm Khôi Tông nữa. Nghe nói lần này hắn cũng đích thân xuất mã, xem ra là nhắm trúng ngươi rồi. Ha ha… Chính ngay lúc Lâm Động chuẩn bị rời đi, tên Võ Từ đó đột nhiên cười lớn, một lần nữa nói.

Ánh mắt Lâm Động khẽ ngưng lại, chợt gật gật đầu. Hắn sớm đã đoán được Âm Khôi Tông sẽ sắp xếp cao thủ ở Đại Hoang Cổ Bi vây bắt hắn, có điều việc này không thể ngăn cản hắn tiến vào Đại Hoang Cổ Bi.

- Đa tạ!

Lâm Động chắp tay với Võ Từ, sau đó lôi dực Tiểu Viêm chấn động, trong một tiếng hổ gầm nhẹ, hóa thành một đạo ánh sáng lướt qua chân trời.

- Hắc hắc, người này là một đối thủ cực kỳ khá. Đợi lúc có cơ hội nhất định phải đánh với hắn một trận. Có điều cái tên biến thái của Âm Khôi Tông nghe nói cũng sẽ ra tay. Không biết rằng Lâm Động có thể sống sót trong tay hắn ta hay không.

Nhìn theo bóng dáng Lâm Động rời xa, Võ Từ không khỏi sờ sờ cằm, nói lẩm bẩm một mình.

- Có điều dũng khí của tên tiểu tử này quả không tệ. Biết rõ rằng trong Đại Hoang Cổ Bi có rất nhiều cao thủ của Âm Khôi Tông, lại vẫn còn dám tiến về đó. Ha ha, ta cũng phải nhanh chóng đi thôi, kẻo bỏ lỡ mất vở tuồng hay này.

Thanh âm vừa dứt, Võ Từ cũng cười lớn một tiếng, con chim ưng khổng lồ dưới chân cũng kêu lên một tiếng rõ to, lay động đôi cánh, nhanh chóng đuổi theo.

o0o Đại Hoang Cổ Bi, nơi tồn tại lâu đời nhất của quận Đại Hoang, đối với di tích do Tông môn từ thời Viễn cổ truyền lại, rất nhiều người đều xem đây là sự tồn tại trong thần thoại. Người thường không thể nào tưởng tưởng được ở thời đại đó, cái tông phái này rốt cuộc là cường đại đến mức nào.

Đại Hoang Cổ Bi này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng phong ấn trên đó cho đến ngày nay lại vẫn không có một ai có thể phá giải nổi. Dưới cái phong ấn vô cùng cường đại đó, cho dù là cao thủ Niết Bàn Cảnh dường như đều bó tay không có cách nào. Mà đây cũng chính là nguyên nhân cuối cùng tại sao mà Đại Hoang Cổ Bi lại có thể đứng vững trên Đại Hoang Cổ Nguyên này. Bởi vì, vốn không có bất kỳ người nào có thể lay chuyển nổi cái phong ấn đó.

Mà bởi vì sự tồn tại của Đại Hoang Cổ Bi, Đại Hoang Cổ Nguyên không hề nghi ngờ gì chính là khu vực có tiếng tăm hiển hách nhất trong quận Đại Hoang, thậm chí là cả Vương triều Đại Viêm. Mỗi lần thời điểm mà phong ấn của nó yếu đi, nơi đây đều sẽ tụ tập các cao thủ và thế lực đến từ bốn phương tám hướng tiến đến.

Đây là một trận quần hùng tranh đấu thực sự!

Đối với nhân khí của Đại Hoang Cổ Nguyên, khi Lâm Động vừa đặt chân đến vùng đất này, nhìn xuống những bóng đen tấp nập giống như những con kiến trên bình nguyên đó, lúc này mới cảm nhận một cách rõ ràng rằng Đại Hoang Cổ Bi rốt cuộc có sức mê hoặc đáng sợ như thế nào.

Chốc lát lại có thân ảnh lướt qua, những người này cưỡi trên những tọa kỵ cường hãn hoặc là mang theo những Linh bảo khí thế cực mạnh, mang theo từng đạo hồng mang, lướt qua bầu trời. Khiến cho bầu trời trong xanh đột nhiên được phân cách thành từng khối lập thể nho nhỏ đẹp đẽ.

- Quả thật là náo nhiệt!

Nhìn nhân khí khủng khiếp này, Lâm Động cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Chợt ánh mắt hắn hướng ra xa xa, nhìn về nơi Đại Hoang Cổ Nguyên. Ở đó, hắn thoáng cảm nhận được một loại ba động cực kỳ âm lãnh, nhưng lại khủng khiếp đến mức không thể hình dung không ngừng phát ra. Dưới luồng ba động đó, cho dù là Viễn Cổ Long Viên thậm chí cũng biến thành một sự tồn tại vô cùng nhỏ bé. Hiển nhiên đó chính là nơi tọa lạc của Đại Hoang Cổ Bi.

- Tông phái Viễn cổ này, cũng coi như là có chút thanh thế!

Giọng nói của tiểu điêu trong lúc này cũng đột nhiên truyền đến. Lâm Động trong thanh âm của hắn cũng nghe ra được một chút mùi vị của sự kinh ngạc.

- Loại ba động này có hiệu quả phong bế cả bầu trời. Càng tiến vào nơi sâu trong Đại Hoang Cổ Nguyên càng không thể phi hành cao được. Có điều cũng không có gì đáng ngại, ba động loại này ta có thể che chắn được!

- Ồ?

Nghe hắn nói vậy vậy, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc. Ngay khi cảm nhận được luồng khí tức ba động đó, hắn cũng cảm nhận được một luồng áp lực muốn ép hắn rớt xuống mặt đất. Loại áp lực đó tuy rằng rất nhỏ, nhưng cho dù hắn thúc giục hết toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, cũng không cách nào kháng cự được. Không ngờ rằng tiểu điêu lại có cách che chắn nó. Nếu nói như vậy, lại có thể có thêm một thủ đoạn bảo vệ tính mạng cho hắn.

Hiện tại hắn xuất hiện cũng không được coi là chuyện tốt đẹp gì. Nếu như đến lúc đó bị đám người Âm Khôi Tông phát hiện, e rằng sẽ không thiếu một cuộc khổ chiến. Mà nếu như tiểu điêu có thể che chắn loại áp lực này, cho dù đánh không lại hắn cũng có thể bình yên thoái lui!

- Ha ha, ngược lại trời cũng giúp chúng ta!

Lâm Động cười nhẹ một tiếng, sau đó khẽ vỗ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm liền vẫy nhẹ lôi dực, nhanh chóng lướt vào nơi sâu trong Đại Hoang Cổ Nguyên.

Có điều tuy nói tiểu điêu có thể che chắn đao động nghiêm cấm phi hành kia, nhưng Lâm Động cũng không có gióng trống khua chiêng trực tiếp bay vào. Khi hắn nhìn thấy trên bầu trời người phi hành càng lúc càng ít, hắn cũng thúc giục Tiểu Viêm hạ thân xuống, tránh gây nên sự chú ý, dẫn dụ đám người Âm Khôi Tông đến.

Hạ thân xuống đất, Lâm Động ôm Tiểu Viêm, đã biến thành thân hình của một con mèo con, vào trong lòng, trực tiếp lẫn vào trong biển người, hòa cùng đám người đó nhanh chóng tiến về phía Đại Hoang Cổ Nguyên.

Mà trên đường đi, Lâm Động quả thật cũng nhìn thấy đám nhân mã của Âm Khôi Tông. Có điều tên lão gia hỏa Hoa Cốt đó đã đánh giá thấp dòng người bị thu hút đến Đại Hoang Cổ Bi này, cho nên khi đối mặt với dòng người đen nghịt, đám người của Âm Khôi Tông cũng khá chật vật.

Những người có thể đến được nơi đây, phần lớn đều là người có chút thực lực, trong đó không thiếu những người tính khí nóng nảy. Tuy nói uy danh của Âm Khôi Tông ở nơi này cũng có chút lực uy hiếp, nhưng cũng không đỡ nổi cơn giận dữ của nhiều người đến như vậy. Cho nên tới hiện tại, cái hàng rào chặn tuyến mà bọn chúng thiết lập cũng chỉ có thể như làn khói rút đi.

Lâm Động trà trộn vào dòng người, nhìn thấy cảnh tượng này lại không khỏi cười thầm, xem ra tên Hoa Cốt này đích thực là không từ bỏ ý định.

Do cách thời gian phong ấn suy yếu vẫn còn một khoảng nữa, cho nên Lâm Động cũng không có vẻ quá vội vàng. Lúc chạng vạng tối, hắn mới dần đến được Đại Hoang Cổ Nguyên.

Khi Lâm Động đến được nơi đó, trên bình nguyên rộng lớn đã bị một đám người đông đúc đen nghịt chiếm cứ. Ở vị trí đầu tiên của đám đông đều là các thế lực lớn mạnh ở quận Đại Hoang cùng với Vương triều Đại Viêm. Bọn chúng hiển nhiên là chiếm lấy vị trí tốt nhất, hơn nữa giữa đôi bên lại có sự phân định tồn tại rõ ràng.

Có điều hiển nhiên những thế lực vẫn chưa phải là toàn bộ, cho đến bây giờ vẫn còn không ít thế lực đang nhanh chóng tiến tới.

Ánh mắt của Lâm Động khẽ lướt qua một lượt, sau đó chợt ngưng lại tại nơi xa xa. Một loại rung động tự đáy lòng từ từ trào lên, cuối cùng lan tỏa trên gương mặt.

Trong đồng tử đang mở lớn của Lâm Động, một tòa thạch bi cổ xưa cao gần khoảng ngàn trượng, tĩnh lặng đứng sừng sững ở nơi sâu nhất kia. Một tia khí tức tang thương cùng với cổ xưa lan tỏa trên thân nó, dường như khiến mọi người đều cảm nhận được sự lớn mạnh của Tông phái Viễn cổ năm đó.

Trên cổ bi tràn ngập những phù văn to lớn cổ xưa. Phù văn thoắt ẩn thoắt hiện, một loại ba động đủ để xé toạc trời đất đang ngưng tụ cuồn cuộn dưới chân nó. Những luồng ba động ấy khiến người ra cảm nhận một cách rõ ràng sự nhỏ bé của bản thân mình!

Cổ bi sừng sững trên bình nguyên, giống như nấc thang nối liền giữa trời và đất, hùng tráng mà mênh mông, cổ xưa mà tang thương.

- Đây chính là Đại Hoang Cổ Bi sao?

Nhìn tấm cổ bi nguy nga đồ sộ kia, Lâm Động cũng không khỏi than nhẹ một tiếng. Trong đồng tử ngập tràn một cảm giác rung động. Kiến trúc hùng vĩ như vậy, đây cũng là lần đầu tiên từ lúc sinh ra tới giờ hắn mới nhìn thấy.

Ngay lúc Lâm Động đang vì Đại Hoang Cổ Bi mà cảm thấy rung động, biển người ở nơi xa đột nhiên có chút ba động.

Một đám người rẽ đường tránh ra, sau đó từng thân ảnh chậm rãi bước lên. Trên thân thể của những người này, Lâm Động cảm nhận được một luồng tinh thần lực âm lạnh quen thuộc ba động.

- Âm Khôi Tông!

Phát giác được luồng ba động này, ánh mắt Lâm Động chợt khẽ chớp động:

- Những tên này, cuối cùng cũng đã đến rồi!

Dưới ánh mắt quan sát của Lâm Động, đám người Âm Khôi Tông chậm rãi từ trong biển người tuôn ra. Trong số đó hắn cũng không nhìn thấy bóng dáng của Hoa Cốt. Mà ngay lúc hắn đang cảm thấy kỳ lạ về điều này, ánh mắt hắn lại

đột nhiên ngừng lại nơi vị trí trung tâm của đám nhân mã Âm Khôi Tông. Ở nơi đó có một nam tử thân mặc huyết y, khuôn mặt ốm gầy.

- Tinh thần lực thật mạnh!

Khi Lâm Động nhìn thấy nam tử huyết y đó, trong lòng chợt chấn động. Hắn có thể cảm nhận được tinh thần lực của đối phương cực kỳ nguy hiểm và lớn mạnh. Người này có lẽ chính là tên biến thái mà Võ Từ từng nói đến!

Ánh mắt Lâm Động khẽ chùng xuống, trong Âm Khôi Tông hóa ra cao thủ tầng tầng lớp lớp không hết. Gã trước mắt này, khí tức xem ra mặc dù không bằng Hoa Cốt, nhưng mùi vị nguy hiểm mà Lâm Động cảm nhận được lại không hề kém chút nào so với Hoa Cốt!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 263

Đằng Lỗi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Ngay khi đám nhân mã của Âm Khôi Tông đến, đám người ở gần bọn chúng cũng nhanh chóng chừa trống ra một vòng lớn. Thân là một trong những là thế lực hàng đầu trong quận Đại Hoang, hơn nữa lại cộng thêm ưu thế sân nhà, không có một tên cao thủ hay thế lực nào dám ở Đại Hoang Cổ Bi này xung đột với bọn chúng.

Ánh mắt của Lâm Động quét qua người đám nhân mã Âm Khôi Tông, sau đó hắn liền phát hiện ngoài tên nam tử huyết y ra, trong đám nhân mã đó lại còn có thêm hai tên cao thủ Tạo Khí Cảnh tiểu thành nữa. Trong lòng hắn không khỏi có chút kinh ngạc, Âm Khôi Tông có thể trở thành thế lực một trong những mạnh nhất ở quận Đại Hoang, thực lực của nó quả thật không hề yếu kém chút nào.

Đương nhiên, hai cao thủ Tạo Khí Cảnh tiểu thành này đối với Lam Động mà nói, ngược lại không phải là sự uy hiếp khủng khiếp nhất. Trong đám nhân mã của Âm Khôi Tông, khiến Lâm Động cảm thấy nguy hiểm tuyệt đối, không ai ngoài tên nam tử huyết y đó. Tinh thần lực của đối phương, cực kỳ hùng mạnh và thô bạo, giống hệt như một đầu dã thú.

Ánh mắt của Lâm Động sau khi quan sát qua một lượt, liền thu liễm trở về, thân thể khẽ lui về phía sau, ẩn mình trong đám đông. Tuy nói hắn không sợ Âm Khôi Tông, nhưng hiện tại phong ấn của Đại Hoang Cổ Bi sắp suy yếu, nếu như hắn bị đeo bám cũng sẽ có chút phiền phức.

Nhân mã của Âm Khôi Tông trực tiếp chiếm cứ một vị trí không tệ ở hàng đầu. Đối diện với những ánh mắt kinh sợ và đố kỵ của mọi người xung quanh,

bọn chúng ngược lại còn cảm thấy khá tự hào. Duy chỉ có gã nam tử huyết y ở chính giữa vẻ mặt lại không chút biểu hiện. Ánh mắt hắn chỉ tĩnh lặng nhìn chằm chằm vào Đại Hoang Cổ Bi ở nơi xa.

Việc nhìn chăm chú này chỉ duy trì được một lúc, chợt cặp mày của gã nam tử huyết y khẽ cau lại, tinh thần lực cũng phát ra một tia ba động kỳ dị. Đột nhiên, một thanh âm lãnh đạm từ trong miệng hắn vọng ra:

- Phù khôi của Hoa Tông là lấy từ chỗ của ta. Tuy rằng ngươi đã xóa bỏ dấu ấn trong Phù khôi, có điều nếu như đứng cách ta gần như vậy, vẫn không thể thoát khỏi cảm giác của ta.

Lời nói của nam tử huyết y vang lên vô cùng kỳ lạ, ngay đến các đệ tử Âm Khôi Tông đứng bên cạnh hắn cũng ngẩn người một chút. Có điều tiếp theo sau đó, hai tên cao thủ Tạo Khí Cảnh tiểu thành liền lập tức hồi tỉnh lại, đột nhiên ánh mắt giống như ngọn đao sắc bén, nhanh chóng chuyển động ở xung quanh, lớn tiếng quát:

- Lâm Động, cút ra đây!

Những hành động kỳ lạ ở đó của Âm Khôi Tông cũng gây nên ánh mắt hiếu kỳ của rất nhiều người chung quanh. Mà khi bọn chúng nghe thấy tiếng quát đó, không ít người trong lòng khẽ kinh ngạc.

Sự việc gần đây giữa Lâm Động và Âm Khôi Tông đã truyền di khắp nơi trong quận Đại Hoang, đặc biệt là sau khi Hoa Cốt bị đánh trọng thương bỏ chạy về thành Đại Khôi, thanh danh của Lâm Động, càng vô tri vô giác được truyền bá rộng rãi khắp nơi.

- Chẳng lẽ lại là Lâm Động, cái tên đã giết chết Hoa Tông, đả thương Hoa Cốt?

- Hắn lại còn dám đến nơi này? Cũng không sợ người của Âm Khôi Tông băm hắn thành trăm mảnh sao?

- … Những tiếng thì thào to nhỏ chợt lan truyền nhanh chóng trong đám đông. Không ít người quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, muốn tìm kiếm nhân vật chính nổi danh gần đây ở quận Đại Hoang xem mặt mũi ra sao.

Ngay lúc bao nhiêu ánh mắt đang di chuyển theo bốn hướng, tên nam tử huyết y cũng ngẩng đầu lên. Hắn cũng không nói nhiều, tay áo phất lên, một luồng tinh thần lực huyết sắc bạo lược mà ra.

Nhìn thấy nam tử huyết y chỉ trong nháy mắt đã công kích đến, đám người đứng đó vội vàng tránh sang một bên, chỉ để lại một đạo thân ảnh đứng ngay tại chỗ.

Xung quanh bỗng chốc trống ra một khoảng lớn, cặp mày Lâm Động cũng khẽ chau lại. Hắn không ngờ tới rằng tên nam tử huyết y này lại có cảm giác nhạy bén đến như vậy, dựa vào Phù khôi lại có thể trực tiếp tìm ra phương hướng của hắn.

Đinh!

Cùng lúc với cặp mày khẽ cau lại, trong nê hoàn cung của Lâm Động cũng bạo lược ra một luồng tinh thần lực hùng hồn, nghênh đón công kích của gã nam tử huyết y kia. Sau khi hai luồng tinh thần lực va chạm vào nhau, một tia tinh thần lực ba động nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh.

Nhìn thấy Lâm Động hiện thân, ánh mắt đám nhân mã của Âm Khôi Tông chợt trở nên hung tợn. Nguyên lực cùng với tinh thần lực nhất thời đồng loạt bộc phát ra.

- Ta thật sự rất có hứng thú đối với ngươi! Ngoài ra trước lúc xuất phát, Trưởng lão Hoa Cốt có căn dặn ta, nếu như gặp được ngươi, thì đem thi thể của ngươi về cho ngài luyện chế Phù khôi.

Giọng nói của nam tử huyết y kia không ngờ lại không có chút biểu tình ba động nào. Hắn giương mắt bình thản nhìn Lâm Động, giống như đang nói một

việc rất đỗi bình thường vậy.

Mà nghe được lời nói này của hắn, đám nhân mã Âm Khôi Tông xung quanh cùng với một số người đang quan chiến có chút hiểu biết đối với người này, chợt thể hiện ra một loại ánh mắt tiếc nuối nhìn về phía Lâm Động. Ở quận Đại Hoang này, chỉ cần là đối tượng mà gã Đằng Lỗi này coi là hứng thú, bất luận là nam hay nữ, kết cục sau cùng đều vô cùng thê thảm.

- Ngươi muốn đơn độc ra tay hay là cùng lên một lượt?

Lâm Động mỉm cười, trong nụ cười đó cũng mang theo sự sắc bén lạnh lùng y như đao kiếm. Gã nam tử huyết y trước mặt này tuy rằng gây cho hắn một mùi vị nguy hiểm, nhưng nếu quả thực muốn động thủ, Lâm Động hiển nhiên cũng không chút e ngại đối phương.

- Một người, là đủ rồi!

Cùng với giọng nói nhàn nhạt của tên nam tử huyết y kia truyền đến, không khí toàn trường chợt trở nên căng thẳng. Không ít ánh mắt xung quanh mang theo một tia lửa nóng hướng qua đây.

Thanh danh Huyết Thủ Đằng Lỗi vốn dĩ cực kỳ nổi tiếng ở quận Đại Hoang này, đồng thời hắn cũng được xưng là nhân tài kiệt xuất nhất trong lớp thanh niên của Âm Khôi Tông, cùng với Mộ Thiên Thiên của Đại Ma Môn, Võ Từ của Võ Minh có thể nói là ba nhân vật ưu tú nhất trong đám thanh niên ở quận Đại Hoang.

Còn Lâm Động tuy rằng trước đây không có tiếng tăm như vậy, nhưng những hành động gần đây của hắn lại cũng khiến cho mọi người hiểu rằng thực lực của hắn không hề yếu kém. Tuy rằng cũng có rất nhiều người vốn không cho rằng Lâm Động là dựa vào thực lực của chính bản thân mình để kích thương Hoa Cốt, nhưng điều này cũng không ngăn cản được tên tuổi của hắn được truyền bá rộng rãi.

Lâm Động và Đằng Lỗi cùng được xem là những nhân vật nổi bật nhất trong đám thanh niên quận Đại Hoang, do đó đối với thực lực thực sự của hai người, vẫn còn không ít người muốn xem xem, rốt cuộc ai có thể cao hơn một bậc.

Không khí căng thẳng vốn không kéo dài bao lâu. Tên Đằng Lỗi kia chợt dẫm mạnh hai chân lên mặt đất, thân hình hóa thành một đạo huyết ảnh nhanh như chớp bạo lược mà ra.

Ngay lúc thân hình nam tử huyết y bạo lược xông ra, một cự chưởng tinh thần lực màu đỏ máu cũng đã nhanh chóng hình thành trên đỉnh đầu của Lâm Động, sau đó mang theo một luồng huyết tinh, phát ra một thanh âm xé gió thấp trầm, hung hăng bổ xuống Lâm Động.

Đối mặt với thế công kích sắc bén của Đằng Lỗi, ánh mắt Lâm Động cũng phát lạnh. Một luồng tinh thần lực cực mạnh từ trong nê hoàn cung tuôn trào ra, cũng hóa thành một cự chưởng tinh thần lực va chạm với cự chưởng màu đỏ máu đó.

Bang!

Tinh thần lực cuồng bạo ba động, từ nơi va chạm lan tràn ra. Mà tên Đằng Lỗi kia khi nhìn thấy Lâm Động lại dám dùng tinh thần lực đỡ lấy tinh thần lực của hắn, trong mắt không khỏi lướt qua một tia lạnh lẽo. Bàn tay hắn khẽ nắm lại, chỉ nhìn thấy từng tia huyết khí nhanh chóng thẩm thấu ra từ trong cự chưởng đó.

Xuy xuy!

Những tia huyết khí do cự chưởng Đằng Lỗi phóng ra, nhất thời quỷ dị quấn lấy cự chưởng do tinh thần lực của Lâm Động ngưng tụ mà thành. Từ trên cự chưởng của Lâm Động chợt bộc phát ra từng trận sương trắng, một loại năng lực hủ thực cực kỳ mạnh khiến cho cự chưởng tinh thần lực của Lâm Động nhất thời bị tan đi rất nhiều.

- Tinh thần lực của tên này lại có hiệu quả như vậy?

Nhìn thấy tinh thần lực của nam tử huyết y lại có năng lực hủ thực như vậy, ánh mắt của Lâm Động cũng khẽ co rút lại. Chợt hắn quát lạnh một tiếng, một luồng ba động kỳ dị trong nê hoàn cung nhanh chóng khuếch tán ra.

- Nuốt cho ta!

Ba động tinh thần lực nhất thời phát ra ngập tràn, trong cự chưởng tinh thần lực của Lâm Động chợt xuất hiện một cỗ hấp lực cực mạnh, với một phương thức bá đạo mà trực tiếp, đem từng đạo huyết khí kia thôn phệ vào.

- Vỡ!

Thôn phệ xong những tia huyết khí hủ thực đó, bàn tay Lâm Động khẽ nắm lại, liền đem cự chưởng tinh thần lực của Đằng Lỗi bóp vỡ nát một cách dễ dàng.

- Chỉ dựa vào một mình ngươi, vẫn chưa đủ!

Bóp nát dễ dàng cự chưởng tinh thần lực của Đằng Lỗi, ánh mắt Lâm Động sắc bén nhìn chằm chằm đối phương, cười nhạt nói.

Xôn xao!

Nhìn thấy Lâm Động gần như lại chiếm được chút thượng phong trong khi giao thủ, trong đám người xung quanh chợt truyền đến những tiếng kinh ngạc nhàn nhạt. Từng ánh mắt ngạc nhiên không ngừng quét qua trên người Lâm Động. Thực lực mà đối phương thi triển ra đích thực đã khiến người khác khá kinh ngạc.

- Quả nhiên là có chút thủ đoạn!

Một chiêu bị phá, tên Đằng Lỗi đó không chỉ không giận, trong đôi mắt ngược lại còn hiện lên vẻ kỳ dị. Hắn nhìn chằm chằm Lâm Động, bàn tay khẽ xoay tròn, một luồng tinh thần lực huyết sắc cực kỳ cường hãn liền như cơn lốc

dần dần khuếch tán ra từ trong cơ thể hắn.

Nhìn bộ dáng đó, sự phản kích của Lâm Động ngược lại đã hoàn toàn kích phát sự hứng thú trong lòng tên biến thái Âm Khôi Tông này.

Nhìn thấy Đằng Lỗi vẫn còn muốn động thủ, cặp mắt của Lâm Động cũng khẽ nheo lại. Đại Nhật Lôi Nguyên từ từ trong kinh mạch chậm rãi chảy xuống, trong thoáng chốc từ trên thân thể liền truyền ra tiếng trầm thấp giống như lôi minh.

- Ha ha, nơi này quả thật náo nhiệt! Lâm Động, ta đã nói qua rồi, tên biến thái này nhất sẽ có hứng thú với ngươi!

Ngay lúc hai người đang ngưng tụ tinh thần lực và nguyên lực, một tiếng cười đột nhiên vang lên. Từ phía sau lại có thêm một đám đông vạch đám người đi lên. Người dẫm đầu của đám đông mới đến này, lại là tên thanh niên áo đen mà hôm trước Lâm Động đã từng gặp qua.

Lúc này, tên thanh niên áo đen đó đang dẫn theo không ít người lướt qua, tiến đến vị trí phía trước biển người, cuối cùng cười híp mắt nhìn Lâm Động và Đằng Lỗi với sắc mặt hứng khởi. Thanh thiết côn màu đen trong tay bị hắn múa máy thành nhiều rất côn ảnh.

Nhìn thấy người này, Lâm Động cũng khẽ rùng mình một cái, chợt nhìn qua đám nhân mã phía sau hắn. Trong đám người này không thiếu cao thủ Tạo Khí Cảnh, lúc này mới hiểu ra, gã này chắc chắn là người của Võ Minh.

- Ha ha, các người còn đánh nữa hay không? Nếu như không đánh, có thể cùng đến chơi với ta một trận không?

Võ Từ cười hắc hắc nói, ánh mắt có chút cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào Lâm Động và Đằng Lỗi.

- Khanh khách, Võ Từ, ngươi đem theo nhân mã đến đây, nhưng chưa chắc

Đằng Lỗi đã nể mặt kiêng kỵ đâu. Có điều, Đằng Lỗi, Đại Hoang Cổ Bi sắp đến thời gian khai mở, nếu như ngươi muốn lưỡng bại câu thương ở đây với Lâm Động, e rằng sau đó sẽ phải dẹp đường hồi phủ rồi!

Tiếng cười của Võ Từ vừa hạ xuống, lại là một tiếng cười quyến rũ nhẹ nhàng vang lên. Biển người một lần nữa tách ra, Mộ Thiên Thiên toàn thân mặc một kiện trường bào màu đen, cực kỳ hấp dẫn, cũng thản nhiên nở nụ cười đi ra. Phía sau lưng nàng cũng có một đám đông nhân mã, thiết nghĩ chắc là các cao thủ của Đại Ma Môn.

Đột nhiên xuất hiện hai đám nhân mã, lập tức khiến cho không khí xung quanh trở nên có chút kỳ quái.

Đại Ma Môn, Võ Minh, Âm Khôi Tông, ba đại thế lực đứng đầu quận Đại Hoang này, tuy rằng bề ngoài rất hòa khí, nhưng bên trong lại âm thầm mâu thuẫn không ngừng, đôi bên đấu đá nhau cũng không phải ngày một ngày hai. Cho nên, sau khi bọn họ xuất hiện, cho dù là tên Đằng Lỗi đó, ánh mắt cũng khẽ chớp động. Khí tức sắc bén lúc nãy cũng đã biến mất gần phân nửa.

Đúng như Mộ Thiên Thiên đã nói, thực lực của Lâm Động không yếu, nếu như ở đây động thủ với hắn e rằng sẽ tổn thất không ít người. Điều này đối với bọn chúng mà nói, không phải là chuyện tốt lành gì.

- Vận khí ngươi không tệ, có thể sống lâu thêm một chút. Nếu như ngươi thông minh một chút thì nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, có lẽ còn có thể giữ lại được một cái mạng.

Đằng Lỗi lạnh lùng giương mắt nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động cũng liếc lại hắn một cái, trong lòng lại âm thầm cười nhạt.

Những cao thủ lần này bị Đại Hoang Cổ Bi dẫn dụ đến có thể nói là đếm không xuể, trong đó không thiếu những cao thủ cường hãn thực sự. Ai nấy cũng đều muốn có được bảo bối trong Đại Hoang Cổ Bi này, cho dù là thế lực mạnh

mẽ như Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn, Võ Minh cũng đều phải đối mặt với không ít sự khiêu chiến.

Hiện tại chỉ mới là ở bên ngoài, có lẽ người khác có chút kiêng dè, nhưng một khi tiến vào Đại Hoang Cổ Bi, dưới sự mê hoặc của bảo vật, cho dù là Âm Khôi Tông cũng sẽ dẫn phát nên không ít sự công kích tham lam của những người khác. Mà đến lúc đó, hắn cũng có thể tìm được cơ hội khiến những tên Âm Khôi Tông đó chuốc khổ nhiều hơn một chút.

Cùng với sự xuất hiện của Đại Ma Môn và Võ Minh, một trận đại chiến đang sắp bùng nổ lại bị bế mạc không đầu không đuôi. Điều này cũng khiến cho không ít người trong lòng có chút tiếc nuối. Thế nhưng rất nhanh sau đó, từng ánh mắt đều đổ dồn về phía Đại Hoang Cổ Bi, đợi cho đến lúc phong ấn suy yếu hẳn.

Hưu!

Mà ngay lúc vô số người đang chờ đợi, phía sau biển người lại một lần nữa truyền đến những thanh âm xé gió. Một vầng quang mang rộng lớn từ phía chân trời nhanh chóng lướt tới, gây nên những thanh âm ồn ào xôn xao.

- Là người của Tứ đại Tông tộc!

Lâm Động đang ngồi xếp bằng trên một khối đá lớn, đột nhiên nghe thấy tiếng xôn xao truyền đến. Hai mắt liền mở to, song quyền cũng dần dần nắm chặt lại.

Rốt cuộc lại tái ngộ sao?

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 264

Tái Ngộ.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Bên ngoài Đại Hoang Cổ Nguyên bỗng chốc truyền đến vô số thanh âm xé gió. Tất cả những ánh mắt ở hiện trường đều nhìn lại theo hướng thanh âm truyền đến.

Chỉ thấy từng đạo hồng quang duy trì khoảng cách với mặt đất gần một trượng bay vút tới, tốc độ nhanh như chớp, cuối cùng trực tiếp xuất hiện ở nơi trong cùng nhất.

Tuy nói phi hành ở trên Đại Hoang Cổ Nguyên cần phải chống đỡ lực ép cực kỳ lớn, có điều nếu như duy trì trạng thái bay thấp gần mặt đất, những người có thực lực không tệ vẫn còn có thể miễn cưỡng làm được. Đương nhiên, nếu như thực sự muốn bay trên cao, có lẽ chỉ có cao thủ Niết Bàn Cảnh mới có thể làm được.

Hồng quang lướt tới, mà đối phương liền dưới sự quan sát của vô số ánh mắt, dừng lại lơ lửng dưới tầng thấp. Ở phía trước nhất của đám người, là một cái quang bàn phát ra hồng mang nhàn nhạt. Trên cái quang bàn đó có không ít thân ảnh, có điều hiển nhiên trong tất cả các thân ảnh đó, duy nhất chỉ có kẻ đứng đầu là gây sự chú ý nhất.

Thân ảnh thon dài đó mặc thanh sam, tóc dài lay động toát lên vẻ tiêu sái. Hai tay hắn chắp lại phía sau người, lại cộng thêm ngũ quan anh tuấn, khí chất đó khiến người khác phải trầm trồ thán phục!

Hơn nữa, khí tức mạnh mẽ thẩm thấu ra từ trên người của hắn cũng đều khiến cho người khác hiểu rằng, phong thái đó không phải là ra vẻ cho có!

- Đó chính là Lâm Lang Thiên của Gia tộc Lâm Thị!

Phong thái khí chất như vậy, giống như ánh sáng mặt trời chói lóa, bất luận là đặt ở đâu cũng đều là sự tồn tại bắt mắt nhất. Do đó, ngay khi hắn vừa hiện thân, trong biển người liền truyền đến những thanh âm xôn xao. Một số nữ tử, trong mắt còn có chút tia sáng kỳ dị chớp động.

Gia tộc Lâm Thị, Lâm Lang Thiên.

Cái tên này cho dù là ở quận Đại Hoang vẫn có phân lượng cao như thế. Ai nấy đều hiểu rằng, nhìn xa ra toàn bộ đám thanh niên hậu bối của cả Vương triều Đại Viêm, người này đều là nhân tài kiệt xuất nhất!

Đối mặt với những tiếng trầm trồ vang lên khắp nơi, khuôn mặt Lâm Lang Thiên vẫn yên lặng như tờ. Ánh mắt hắn nhìn ra xa, mục tiêu chính là Đại Hoang Cổ Bi đang đứng sừng sững giữa trời đất kia. Dáng vẻ đó giống như vốn không có người nào đáng để hắn liếc mắt nhìn qua. Trong thoáng chốc, ngạo khí lăng nhân nhất đẳng của hắn cũng hoàn toàn hiển lộ ra.

Thế nhưng, đối diện với khí thế ngạo mạn đó, rất nhiều người cũng đều không có cách nào nảy sinh ra sự phẫn nộ cả, suy cho cùng đối phương quả thật là vô cùng ưu tú a!

Ánh mắt của Lâm Động lặng lẽ quan sát bóng nam tử thanh sam đang dẫm trên quang bàn kia, hai bàn tay chắp lại phía sau. Cho dù hai tay trong vạt áo đã có chút run rẩy nắm chặt lại, thế nhưng trên gương mặt hắn lại không có chút biểu tình nào cả. Một năm liều mạng rèn luyện sinh tử đã đem lại cho hắn không chỉ là thực lực mà còn có sự nâng cao về tâm tính nữa.

Không kiêu không lụy, không kinh không sợ!

Cho dù đối thủ này là thiên tài kiệt xuất nhất trong Gia tộc Lâm Thị, nhưng Lâm Động trước sau vẫn tin rằng bản thân mình nhất định sẽ có ngày vượt qua hắn!

- Khí tức của hắn đã mạnh hơn so với một năm trước rồi, nói không chừng nửa bước chân đã tiến vào Tạo Hóa Cảnh rồi. Thiên phú của tên này đích thực rất mạnh, trong một năm ngắn ngủi lại có thể chạm tới cấp bậc Bán Bộ Tạo Hóa, không lâu sau ắt sẽ hoàn toàn bước vào Tạo Hóa Cảnh!

Giọng nói của tiểu điêu đột nhiên vang lên trong lòng Lâm Động.

- Bán Bộ Tạo Hóa?

Trong đôi mắt của Lâm Động không hề có chút ba động nào. Hiển nhiên là hắn không hề cảm thấy ngạc nhiên vì điều này. Hắn rất rõ ràng thiên phú của đối thủ này kinh người đến mức nào. Nếu hắn có thể trong thời gian một năm từ Nguyên Đan Cảnh tăng lên đến Tạo Hình Cảnh đại thành vậy thì Lâm Lang Thiên từ Tạo Khí Cảnh tiểu thành đạt đến Bán Bộ Tạo Hóa Cảnh cũng không xem là chuyện gì đáng ngạc nhiên.

- Thực lực hiện tại của ngươi vẫn chưa phải là đối thủ của hắn!

Lời nói của tiểu điêu cũng rất thẳng thắn.

Bán Bộ Tạo Hóa tuy vẫn chưa được xem là Tạo Hóa Cảnh thực sự, nhưng lại vẫn còn chênh lệch khá xa nếu so sánh với Tạo Hình Cảnh đại thành. Sức chiến đấu hiện tại của Lâm Động chỉ có thể trong khoảng thời gian hạn chế chống đỡ lại Tạo Khí Cảnh đại thành mà thôi. Nhưng nếu như giao thủ với cao thủ Bán Bộ Tạo Hóa, vậy thì sẽ có chút khó khăn rồi.

- Vẫn còn thời gian một năm nữa.

Nghe tiểu điêu nói vậy, Lâm Động ngược lại chỉ cười cười. Hắn khẽ ngẩng đầu lên, nhìn về thân ảnh đang được mọi người chú mục kia. Ít nhất, Lâm Lang Thiên hiện tại cũng đã không thể chỉ dựa vào khí tức áp bách khiến cho hắn phải lúng túng chật vật như trước đây nữa.

Tộc hội Gia tộc một năm sau, hắn sẽ thực hiện đúng tất cả những lời mà

trước đây hắn đã từng nói qua: Sự việc ngày hôm nay, sẽ trả lại gấp trăm lần!

Ánh mắt của Lâm Động lướt qua phía sau Lâm Lang Thiên, lần này hiển nhiên hắn không đến một mình, mà đồng thời cũng dẫn theo một số cao thủ của Gia tộc Lâm Thị.

Mà trong số đó, Lâm Động lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Lâm Khả Nhi. Xem ra nàng ta cũng có chút địa vị trong Gia tộc Lâm Thị. Ngay cả đến thánh địa Đại Hoang Cổ Bi như thế này cũng đều có thể đến tìm cơ duyên.

- Hắc hắc, tên Lâm Lang Thiên này quả nhiên là không ai bì kịp, đúng như trong lời đồn!

Ngay khi Lâm Động đang chăm chú quan sát đám người Lâm Lang Thiên, tên Võ Tử cách đó không xa lại vác lên thanh thiết côn, liếc mắt nhìn đối phương, nói.

- Tứ đại Tông tộc luôn cho rằng mình chính là sự tồn tại cường đại nhất Vương triều Đại Viêm, đương nhiên là phải có chút ngạo khí.

Mộ Thiên Thiên cũng cười nhạt nói. Trong lời nói tựa hồ đối với Tứ đại Tông tộc đó ngược lại có vẻ như rất phản cảm.

- Người này rất mạnh!

Sắc mặt Đằng Lỗi vẫn như chút không chút biểu cảm, nói.

- Xem ra người đến lần này không ít a. Nghe nói ngay đến những Vương triều ở xung quanh cũng có một số thế lực đến đây. Nói không chừng ba nhà chúng ta lần này còn phải liên hợp lại một phen.

Mộ Thiên Thiên che miệng cười duyên, nói.

Đối với lời nói của nàng ta, Đằng Lỗi và Võ Từ đều không đưa ra lời hứa hẹn gì. Ba đại thế lực của quận Đại Hoang cũng không phải là thiện nam tín nữ gì,

sau khi liên thủ, ai biết được đối phương có giở trò gì hay không.

Đối với đề nghị của bản thân mình, Mộ Thiên Thiên hiển nhiên cũng hiểu rằng sẽ không được đối phương chấp nhận, nên cũng chỉ cười khẽ một tiếng.

Dưới vô số ánh mắt quan sát của vô số người, cùng với người của Gia tộc Lâm Thị đáp xuống, phía sau lại có thêm những luồng lưu quang lũ lượt lướt tới. Người dẫn đầu đám lưu quang này, lại là một con Phong Loan khổng lồ, vỗ mạnh đôi cánh mang theo những luồng cuồng phong mà tới, cuối cùng huyền phù trên tầng không khá giữa bầu trời.

Trên con Phong Loan này, Lâm Động lại một lần nữa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, chính là vị thiên tài của Gia tộc Tần Thị, Tần Thế.

- Người của Gia tộc Hoàng Phủ cũng đã đến rồi!

Nghe thấy trong biển người đột nhiên truyền đến những tiếng thì thào nhỏ, trong lòng Lâm Động khẽ động. Lần trước, Lăng Thanh Trúc chính là đại diện cho Gia tộc Hoàng Phủ đến Cổ mộ phủ.

Lần này dưới ánh mắt quan sát có chút phức tạp của Lâm Động, cách đó không xa, một đạo kiếm mang khổng lồ xé gió mà tới. Mà cùng với xự xuất hiện của đạo kiếm mang đó, tầm nhìn của Lâm Động lập tức ngưng tụ lên trên đạo kiếm mang. Ở đó, hắn đích thực nhìn thấy một đạo thân ảnh thon thả xinh đẹp.

Khi đạo kiếm mang đó dần dần huyền phù trên không trung, trong mắt Lâm Động lại lướt qua một sự thất vọng. Bóng dáng xinh đẹp thon thả đó cũng không phải là Lăng Thanh Trúc, mà là một nữ tử tóc bạc mặc chiếc váy màu xanh nhạt. Nữ tử này thân hình cao gầy, dáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, nghiễm nhiên là mỹ nhân cùng một cấp bậc như Mộ Thiên Thiên. Chỉ là vẻ lạnh lùng đó lại khác xa so với Mộ Thiên Thiên.

- Nếu như dự đoán không lầm, thì người đó chính là Hoàng Phủ Tịnh vô cùng nổi tiếng trong đám tiểu bối của Gia tộc Hoàng Phủ. Khí tức của nữ tử đó

cũng ở mức Tạo Khí Cảnh tiểu thành. Những Đại Tông tộc này, nội tình quả nhiên không kém.

Nhìn nữ tử tóc bạc lục y ấy, trong lòng Lâm Động cũng tự lẩm bẩm.

- Tiếp theo, hắn nên là đám nhân mã của Gia tộc Vương Thị rồi… Môi Lâm Động khẽ mím lại, ánh mắt nhìn về nơi xa xa. Ở đó cũng có một thanh âm xé gió truyền tới. Ánh mắt của hắn cũng dần dần trở nên lạnh lùng.

Việc khi trước xảy ra ở Cổ mộ phủ, suy cho cùng kỳ thực vẫn là do những tên của Gia tộc Vương Thị tham lam Linh bảo trong tay hắn gây nên. Lúc đầu là do Vương Bàn ra tay tranh chấp, sau đó lại đến Vương Viêm nửa đường chặn giết, xém chút nữa khiến cho Lâm Động mất mạng. Điều này không hề nghi ngờ gì khiến ấn tượng của hắn đối với Gia tộc Vương Thị trở nên cực kỳ tồi tệ.

Dưới sự quan sát chăm chú của Lâm Động, nơi xa xa, kim quang rực rỡ lóe lên. Mà ngay sau đó tiếng xé gió vang lên. Một thanh kim thương khổng lồ liền lướt qua đường chân trời, bạo lược mà đến. Cùng lúc đó, một luồng khí tức cuồng ngạo bá đạo cũng mạnh mẽ thổi quét qua.

- Vương Viêm!

Cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc, ánh mắt đang cụp xuống của Lâm Động cũng dần dần ngước lên. Trong nhãn đồng lại là những tia hàn mang mạnh mẽ trào dâng.

Giữa không trung, kim thương khổng lồ huyền phù dừng lại. Trên thanh kim thương đó cũng có không ít thân ảnh. Ánh mắt Lâm Động quét qua một lượt, liền dừng lại nơi phía trước nhất. Ở đó, một bóng dáng tóc thả tung bay, thân mặc kim bào, cả người toát lên khí thế ngạo mạn, vô cùng bắt mắt liền xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Thời gian một năm không gặp, khí tức của Vương Viêm vẫn cuồng bạo và bá đạo như thế. Hiển nhiên là khí tức của hắn hiện giờ so với một năm trước cũng

đã mạnh lên không ít. Theo cảm nhận của Lâm Động, thiết nghĩ tên Vương Viêm cũng đã tiến vào Tạo Khí Cảnh tiểu thành. Chỉ là, cảnh giới này… Nghĩ đến đây, khóe miệng của Lâm Động cũng khẽ nhếch lên một đường cong lạnh lẽo. Một năm trước hắn cần phải nhờ vào vận may và sự giúp đỡ của tiểu điêu, mới có thể thoát thân từ trong tay của Vương Viêm. Nhưng hiện giờ, nếu như đơn đả độc đấu, hắn có chín phần nắm chắc rằng sẽ đánh cho hắn giống như một con chó chết!

Khoảng cách đôi bên của một năm trước, hiện giờ có lẽ cũng nên thay đổi lại một chút!

Ánh mắt lạnh lùng của Lâm Động lướt qua trên người Vương Viêm, sau đó dừng lại phía sau hắn. Ở đó cũng có một thân ảnh khá quen thuộc khác. Rõ ràng chính là kẻ lúc đầu ở trong Cổ mộ phủ đã đảo lộn trắng đen, tham lam đòi giành lấy Thiên Lân Cổ Kích từ trong tay hắn, từ đó gây nên vô số hậu sự, Vương Bàn.

Nhìn thân ảnh của Vương Bàn, ánh mắt Lâm Động khẽ có chút âm trầm, trong lòng càng có sát ý tuôn trào.

Sát ý trong mắt Lâm Động vốn không che giấu quá nhiều, do đó tên Vương Bàn kia cũng cảm thấy toàn thân phát lạnh. Ánh mắt hắn có chút ngạc nhiên nhìn xuống dưới, cuối cùng tập trung vào thân ảnh của gã thanh niên đang ngồi xếp bằng trên tảng đá, nhìn vẻ mặt có chút quen thuộc. Gương mặt của hắn cũng chợt trở nên âm lãnh… - Lâm Động, tên phế vật nhà ngươi lại vẫn còn sống?

Đối với việc Lâm Động cướp mất Linh bảo vốn thuộc về hắn, Vương Bàn hiển nhiên cũng vô cùng oán hận. Hiện tại vừa nhìn thấy đối phương, sự oán giận trong lòng khi ấy chợt bộc phát ra mạnh mẽ. Chợt ánh mắt sắc nhọn, một tiếng quát to liền nổ vang trên bầu trời.

Cái tên này hiện giờ bất luận là ở quận Đại Hoang, hay là đối với người của Tứ đại Tông tộc từng đi qua Cổ mộ phủ mà nói đều không coi là quá lạ lẫm. Do đó, khi tiếng quát của Vương Bàn vang lên, từng ánh mắt chợt di chuyển qua,

cuối cùng tập trung trên thân người ở phía dưới.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 265

Tái Chiến Vương Viêm.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Lâm Động?

Đối với cái tên này, người có phản ứng nhanh nhất chính là Vương Viêm. Lúc đầu hắn là do bị Lâm Động dùng Phù khôi đánh cho trọng thương, vả lại còn cướp mất túi Càn Khôn. Hắn vẫn luôn coi đây là sự sỉ nhục lớn nhất trong lòng mình. Đối với kẻ này, hắn không hề nghi ngờ là oán hận đến cực điểm. Hôm nay vừa nghe thấy cái tên này, ánh mắt hắn gần như trở nên âm hàn chỉ trong chớp mắt. Đột nhiên ánh mắt liền hướng xuống phía dưới, sau đó dán mắt vào bóng gã thanh niên đang ngồi xếp bằng trên núi đá kia.

Ngay lúc ánh mắt của Vương Viêm ném xuống phía dưới, ánh mắt của Lâm Lang Thiên cũng khẽ ba động đôi chút. Ánh mắt thản nhiên của hắn chuyển dịch xuống phía dưới, tầm nhìn dán chặt vào thân ảnh Lâm Động. Biểu tình trên khuôn mặt hắn, lại không có chút ba động nào.

Đối với cái tên này, có lẽ lúc đầu ngay khi rời khỏi Sơn mạch Thiên Viêm, hắn đã hoàn toàn lãng quên đi mất. Còn về đối phương đã từng thề qua lời nói cay độc kia, cũng không hề khiến hắn lưu tâm lấy nửa câu. Suy cho cùng cũng giống như những gì hắn từng nói, trong Vương triều Đại Viêm này, những thanh niên tuấn kiệt muốn khiêu chiến với hắn nhiều vô kể. Mà Lâm Động chẳng qua chỉ là một kẻ yếu ớt nhất trong số đó mà thôi, không đáng để hắn có chút ấn tượng nào cả.

Phía sau Lâm Lang Thiên, Lâm Khả Nhi cũng có chút kinh ngạc nhìn xuống phía dưới. Đối với Lâm Động, ấn tượng của nàng ta ngược lại không tệ. Có điều tiếp theo đó, khi nàng ta hiểu ra cục diện hiện tại, trong ánh mắt không khỏi lướt

qua vẻ lo lắng. Nàng ta hiểu rằng đối với Lâm Động, Vương Viêm quả thật là hận thấu xương, hôm nay gặp mặt ắt sẽ hạ độc thủ. Mà với thực lực hiện tại của Lâm Động, hiển nhiên là không thể nào chống đối lại hắn. Nếu hắn giao thủ nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Còn về chuyện trông cậy vào Lâm Lang Thiên giúp đỡ, Lâm Khả Nhi cũng hiểu rằng đây là chuyện không thể nào. Trong mắt vị thanh niên thiên tài sáng chói nhất của Gia tộc Lâm Thị này, bất kể một người nào của phân gia, đếu chỉ là sự tồn tại như một con kiến mà thôi. Dưới con mắt của hắn, đám người này ngoài việc cùng mang họ Lâm ra, những con kiến của phân gia này căn bản là không có điểm gì đáng được xem là người của Tông tộc cả.

- Tên này muốn đến nơi đây cũng không biết ẩn mình một chút?

Lâm Khả Nhi thoáng có chút tức giận thầm nói. Chẳng lẽ sau khi bị thiệt lần trước, tên này vẫn chưa khôn ra hay sao?

Tần Thế của Gia tộc Tần Thị cũng có chút kinh ngạc nhìn qua Lâm Động, hiển nhiên là cũng có chút ký ức về đối phương. Chỉ có điều ánh mắt hắn chỉ là liếc qua rồi lại thu hồi về, vốn không có quá nhiều sự chú ý.

- Người này chẳng lẽ chính là Lâm Động mà Thanh Trúc tỷ đã từng nhắc qua sao?

Chỗ đám nhân mã Gia tộc Hoàng Phủ, khuôn mặt lãnh đạm của Hoàng Phủ Tịnh lúc này lại có chút ba động nhàn nhạt, khẽ nhíu mày lại, nhìn thân ảnh của gã thanh niên kia. Trong ánh mắt xinh đẹp có một tia thần sắc kỳ lạ.

Dưới sự hội tụ của vô số những ánh mắt, thần sắc của Lâm Động vẫn bình tĩnh, từ từ từ phiến đá đứng lên. Sau đó, khi thân hình hắn hoàn toàn đứng thẳng lên, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén. Bàn chân dẫm mạnh xuống mặt đất, thân hình như một quả đạn pháo bạo lược mà ra. Bàn tay vươn ra, hung hăng chụp lấy tên Vương Bàn. Một luồng tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ hóa thành vô số đường mạnh mẽ phóng ra, nhanh như chớp trói buộc lấy tên Vương Bàn đó.

Tinh thần lực hóa thành vô số sợi dây trói buộc lấy Vương Bàn. Cánh tay Lâm Động vừa phất, đối phương liền trực tiếp bị kéo bay về phía hắn.

- Khốn kiếp!

Lâm Động đột nhiên ra tay, đã vượt ngoài sự dự đoán của tất cả mọi người. Ai cũng không ngờ rằng, đối mặt với vô số cao thủ của Gia tộc Vương Thị ở nơi đây, hắn lại dám chủ động ra tay.

Do đó, khi Vương Bàn bị trói bay ra xa, những tên cao thủ của Gia tộc Vương Thị lúc này đây mới bừng tỉnh, chợt quát lên những tiếng phẫn nộ.

Tiếng thét phẫn nộ vang lên, liền có vài tên cao thủ của Gia tộc Vương Thị ra tay. Những thế tấn công sắc bén chợt nhắm thẳng về phía Lâm Động oanh xuống.

- Cút!

Nhưng mà, đối mặt với thế tấn công của bọn chúng, Lâm Động lại chỉ là tâm thần khẽ động một cái, quát lên. Tinh thần lực hùng hồn liền gào thét mà ra, hóa thành một thanh cự chùy tinh thần lực, hung hăng đánh tan thế tấn công đó.

- Lâm Động, ngươi muốn làm gì? Ngươi dám động đến ta, Gia tộc Vương Thị chúng ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Bị Lâm Động một chiêu bóp lấy yết hầu, sắc mặt Vương Bàn cũng đỏ lên, rít gào nói. Mà ngay lúc hắn rít gào, trong lòng hắn cũng trào lên một đợt sóng kinh hãi. Bởi vì hắn phát hiện, dưới lòng bàn tay của Lâm Động bất luận là nguyên lực trong cơ thể của hắn cuộn trào như thế nào, lại cũng không cách nào thoát khỏi thủ chưởng của đối phương. Rất hiển nhiên, thực lực hiện giờ của Lâm Động đã vượt xa hắn rất nhiều.

Ba!

Tiếng rít gào của Vương Bàn vừa hạ xuống, một chưởng phong ẩn chứa sức

mạnh hùng hồn liền hung hăng không chút lưu tình tát thẳng lên khuôn mặt hắn. Cái miệng đầy răng nhất thời đều vỡ vụn ra. Còn gương mặt của hắn trong thoáng chốc sưng vù lên, giống như một cái bánh bao đẫm đầy máu vậy.

- Phốc xuy!

Máu tươi trộn lẫn với những cái răng bị vỡ vụn phun ra. Vương Bàn trực tiếp bị một tát của Lâm Động đánh cho suýt nữa lâm vào trạng thái hôn mê. Nhưng mà bị đối phương bóp chặt cổ họng, hắn hiện giờ e rằng ngay đến thanh âm rên rỉ cũng không tài nào phát ra được.

Nhìn Vương Bàn bị một tát của Lâm Động đánh cho thành đầu heo, vô số người ở dưới nhất thời đều ngạc nhiên. Ai cũng không ngờ rằng Lâm Động lại hung hãn đến mức này, trước mặt các cao thủ của Gia tộc Vương Thị lại đánh cho người của bọn họ thê thảm đến mức này.

Không khí toàn trường lúc này trong chớp mắt trở nên cứng ngắt, sau đó liền bộc phát ra những tiếng xôn xao nhàn nhạt. Trong đó cũng có không ít tiếng khen ngợi.

Người có thể đến được nơi đây, phần đông đều là có chút thực lực. Tuy nói thế lực của Gia tộc Vương Thị lớn mạnh, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều sợ bọn chúng.

- Tiểu tử, ngươi dám?

Có điều hành động này của Lâm Động không nghi ngờ gì hoàn toàn kích động đám cao thủ của Gia tộc Vương Thị. Chợt ánh mắt đám người đó trừng lên giận dữ, kẻ nào cũng đều phát ra tiếng rống giận dữ.

- Tên không có giáo dục này, nếu như các ngươi đã không biết giáo huấn, vậy thì ta tiện tay giúp các ngươi vậy.

Sắc mặt Lâm Động điềm nhiêm, tiện tay vứt tên Vương Bàn sắp hôn mê

trong tay xuống trước mặt. Một tên cao thủ Gia tộc Vương Thị thấy thế, vội vàng lướt xuống đỡ lấy Vương Bàn, nếu không, cái tên xui xẻo này sẽ rớt đến không biết sống chết ra sao.

- Ngươi là cái thá gì chứ? Người của Gia tộc Vương Thị ta từ khi nào đến lượt ngươi có thể giáo huấn a?

Trên thanh kim thương khổng lồ, một lão giả tóc đỏ nhìn chằm chằm Lâm Động, sắc mặt âm trầm dị thường, nói.

- Tiểu tử, ngươi sẽ phải trả giá cho hành động lỗ mãng này!

Ngoài ra, một lão giả tóc bạc, cũng có thực lực Tạo Khí Cảnh tiểu thành, ngữ khí tràn ngập nộ hỏa, nói.

Mà đồng thời khi nói câu này, hai luồng khí tức lớn mạnh cũng dần dần từ cơ thể của hai lão ta khuếch tán ra. Nhìn bộ dáng đó đúng là định ra tay bắt lấy Lâm Động.

Nhưng mà, chính vào lúc bọn chúng vừa định động thủ, tên Vương Viêm đứng ở phía trước đột nhiên giơ tay ra cản lại. Ánh mắt của hắn âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Động, chợt nghiêng đầu qua, nhìn về hướng của Lâm Lang Thiên, nhàn nhạt nói:

- Lang Thiên huynh, người này sỉ nhục Gia tộc Vương Thị ta trước mặt mọi người, nếu như ta giết chết hắn, không biết huynh có ý kiến gì không?

- Tùy ngươi xử trí!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên liếc mắt nhìn qua Lâm Động một cái, sau đó liền thu hồi lại, trong giọng nói không chút biểu tình gì.

- Lâm Lang Thiên đại ca!

Nghe vậy, Lâm Khả Nhi ở phía sau hắn vội vàng lên tiếng.

- Đùa giỡn uy phong, cuối cùng cũng phải tự mình trả giá. Phế vật vô dụng suy cho cùng vẫn là phế vật. Thứ ngu xuẩn này để lại cũng chỉ làm bẩn thanh danh của Lâm Thị mà thôi.

Lâm Lang Thiên thản nhiên nói.

Lâm Khả Nhi ngẩn người, trong lòng lại có nộ khí trào dâng. Bất kể là hành động của Lâm Động có lỗ mãng hay không, nhưng suy cho cùng cũng là người của Lâm Thị. Hôm nay bị người khác ức hiếp, Lâm Lang Thiên lại không hề cấp cho chút sự viện trợ nào, điều này cũng quá vô tình rồi!

- Ha ha, vẫn là Lang Thiên huynh hiểu đại cục. Một thứ ngu xuẩn của phân gia, giữ lại ngược lại chỉ làm tổn thất quan hệ của hai nhà chúng ta mà thôi.

Mà đối với lời nói của Lâm Lang Thiên, Vương Viêm lại cất tiếng cười sảng khoái. Chợt hắn khẽ vặn vặn cổ, ánh mắt toát lên sự dữ tợn nhìn chằm chằm về phía Lâm Động, điềm nhiên nói:

- Lần trước để cho ngươi may mắn thoát chết, lần này ta sẽ đứng trước mặt mọi người, khiến cho tên phế vật ngươi hiểu rằng, phân gia chính là phân gia, mãi mãi cũng đừng vọng tưởng đuổi kịp Tông tộc!

Lời nói này của Vương Viêm vừa dứt, hắn đột nhiên lại cảm thấy một số ánh mắt phía dưới có chút không đúng lắm, nhưng lại không hiểu được sự thay đổi này là do duyên cớ gì.

- Thì ra Lâm Động là người của phân gia thuộc Gia tộc Lâm Thị… Phía bên dưới, khi đám người Mộ Thiên Thiên, Võ Từ nghe được những lời này của Vương Viêm, lại có chút kinh ngạc. Chợt khuôn mặt bọn họ đều lộ vẻ cổ quái nhìn chằm chằm Vương Viêm. Tên này nếu như biết được những việc của Lâm Động đã làm ở quận Đại Hoang, e rằng sẽ phát hiện lần này hắn đã đánh vào mặt mọi người ở đây một cái không nhẹ.

Nếu như nói ngay đến một cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành cũng có thể đánh

đến trọng thương, vả lại tuổi tác người này vẫn chưa vượt quá hai mươi, lại được gọi là phế vật, vậy thì ở nơi đây e rằng có hơn chín phần mười số người đều là ngay cả phế vật cũng không bằng!

Mà bất luận là Tông tộc nào của Vương triều Đại Viêm, nếu như là trong phân gia có được kỳ tài như thế này, ắt hẳn sẽ được coi như một chuyện đại hỷ. Cho nên cái câu nói đừng vọng tưởng đuổi kịp Tông tộc lại càng có vẻ buồn cười.

- Xem ra tên Lâm Động này cũng có chút bản lĩnh!

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều không phát hiện ra những ánh mắt này. Chí ít, Hoàng Phủ Tịnh kia đã phát giác ra. Chợt cặp mắt xinh đẹp khẽ nheo lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Động cũng hiện lên tia hoài nghi nhàn nhạt. Chẳng lẽ tên tiểu tử này quả thực có thể chống lại Vương Viêm sao?

Đối với những ánh mắt kỳ quái của mọi người bên dưới, Vương Viêm cũng không suy nghĩ quá nhiều. Chỉ nhìn thấy bàn tay của hắn co lại thành trảo, thanh kim thương khổng lồ kia liền dần thu nhỏ lại, cuối cùng bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay. Một luồng khí tức cuồng ngạo giống như gió lốc từ trong cơ thể của hắn càn quét ra.

- Lâm Động, hôm nay Đại Hoang Cổ Nguyên này, chính là nơi chôn thân của ngươi!

Tay nắm Đại La Kim Thương, mái tóc trên đầu của Vương Viêm vũ động, nguyên lực hùng hồn không ngừng khuếch tán ra.

Đối mặt với khí tức cuồng ngạo mà sắc bén của Vương Viêm, ánh mắt Lâm Động khẽ chớp lên. Trên khuôn mặt, cũng dần dần nhếch lên một đạo đường cong như ngọn đao sắc bén:

- Trước lúc động thủ, thứ cho ta hỏi thêm một câu… Lâm Động ngẩng đầu,

đường cong sắc bén nơi khóe miệng càng lúc càng mở rộng.

- Lần này túi Càn Khôn của ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 266

Đánh Ngược.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com - Lần này túi Càn Khôn của ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?

Khi câu nói này của Lâm Động mang theo một tia cười chế giễu được thốt ra, sắc mặt của Vương Viêm cơ hồ là trong khoảnh khắc đã tối sầm lại. Lần trước vì sơ ý nên hắn mới bị Lâm Động cướp mất túi Càn Khôn, hắn luôn coi việc này là một điều sỉ nhục lớn nhất của mình, nay một lần nữa lại bị Lâm Động nhắc đến, chính là làm cho vết thương trong lòng hắn một lần nữa rách toạc ra.

- Thứ phế vật chỉ biết dựa vào phụ nữ, hôm nay ta xem còn ai có thể cứu được ngươi?

Sắc mặt Vương Viêm lạnh như băng, nguyên lực màu vàng kim chậm rãi tuôn ra từ trong cơ thể hắn. Nguyên lực của hắn hiện lên cũng là màu vàng kim, hiển nhiên công pháp hắn tu luyện không hề tầm thường, trong nguồn nguyên lực đó còn tràn ngập một loại khí tức cuồng bạo.

Nhìn nguồn nguyên lực màu vàng kim đang cuồn cuộn tuôn ra từ cơ thể của Vương Viêm, Lâm Động cũng cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm chặt, Thiên Lân Cổ Kích hiện ra, quét ngang một cái. Khí tức của Tạo Hình Cảnh đại thành nhất thời bùng nổ mà ra, Đại Nhật Lôi Nguyên màu vàng sậm lượn lờ quanh cơ thể, phát ra từng tiếng sấm chớp trầm thấp.

- Tạo Hình Cảnh đại thành, đây là năng lực mà ngươi dựa vào hay sao?

Cảm nhận được khí tức của Lâm Động, ánh mắt Vương Viêm thoáng lạnh lùng. Tuy rằng hắn vô cùng ngạc nhiên đối với việc gã thanh niên trước mặt có

thể từ Nguyên Đan Đại viên mãn nâng lên đến Tạo Hình Cảnh đại thành chỉ trong vòng một năm. Nhưng mà đồng thời với việc Lâm Động tiến bộ, hắn cũng không hề dừng bước không tiến. Hắn hiện tại đã là cường giả Tạo Khí Cảnh hàng thật giá thật, đủ để coi thường người trước mặt.

- Hôm nay ta sẽ cho ngươi xem rõ khoảng cách không thể kéo gần lại của hai chúng ta!

Vương Viêm tay cầm Đại La Kim Thương, kim quang rực rỡ chợt ào ạt tuôn ra. Khẽ múa may Đại La Kim Thương trong tay, thương ảnh vô cùng sắc bén, cực kỳ tàn nhẫn đâm về phía cổ họng của Lâm Động.

Đinh!

Đối mặt với công kích của Vương Viêm, Lâm Động chỉ cười nhạt một tiếng. Tâm thần vừa động, tinh thần lực dồi dào đã ngưng tụ trước mặt, tạo thành một tấm lá chắn, mà công kích của Vương Viêm rơi vào đó căn bản không thể nào xuyên qua được lá chắn đó.

- Yếu như đàn bà, nực cười!

- Đại La Thương Vũ!

Nghe thanh âm mang theo chút cười nhạo đó của Lâm Động, ánh mắt Vương Viêm tối sầm lại. Cánh tay vừa động, một luồng kim quang ào ạt tuôn ra từ Đại La Kim Thương trên tay hắn, hóa thành mười mấy đạo thương ảnh cuồng bạo. Trên những đạo thương ảnh này đều mang theo những đạo kình phong sắc bén bay vũ ngập trời.

Bang!

Thương ảnh tràn ngập kim quang đâm mạnh về phía lá chắn với một tần suất kinh người, trực tiếp đánh vỡ lá chắn. Ngay sau đó, rất nhiều đạo kình phong sắc bén chớp mắt đã đâm về phía Lâm Động.

Đinh đinh!

Nhưng mà, dưới công kích hung hãn của Vương Viêm, Lâm Động lại không có vẻ gì quá mức ngưng trọng. Cổ kích trong tay dưới sự bao vây của nguyên lực màu vàng sậm đột nhiên hóa thành một đạo thiểm điện bay xẹt ra, ngăn cản công kích giấu trong vô số đạo thương ảnh đó một cách dễ dàng.

Nhìn cuộc chiến đã quấn bện thành một khối trên bầu trời, người của Tứ đại Tông tộc cũng đã có một số kẻ mặt khẽ biến sắc. Ai cũng có thể nhìn ra, từ khi động thủ đến hiện tại, Vương Viêm chưa từng khiến cho Lâm Động phải lùi đến nửa bước.

- Tên này sao lại mạnh đến vậy rồi?

Lâm Khả Nhi cũng rất kinh ngạc nhìn về phía Lâm Động, kẻ mà ngay cả Vương Viêm cũng không đánh lùi được đó. Hiển nhiên ngay cả nàng không ngờ rằng Lâm Động thật sự có thể ngang ngửa với Vương Viêm như vậy.

Lâm Lang Thiên bình thản nhìn cuộc chiến giữa hai người, ánh mắt thoáng ba động một chút. Tốc độ tiến bộ của Lâm Động cũng khiến hắn cho hắn có chút kinh ngạc, nhưng mà cũng chỉ có vậy mà thôi:

- Vương Viêm, nếu như thực lực của ngươi chỉ có bấy nhiêu, thì hãy cút về tu luyện đi, đừng bao giờ trở ra đây làm mất mặt nữa!

Cuộc chiến trên bầu trời duy trì được một lát, cổ kích của Lâm Động hung hãn đâm ra. Sức mạnh to lớn ẩn chứa bên trong cổ kích, đã đánh lui Đại La Kim Thương của Vương Viêm về phía sau. Lâm Động nhìn sắc mặt khó coi của đối thủ, cười lạnh nói.

- Sao có thể được?

Nhìn Lâm Động tay cầm cổ kích, đứng ngạo nghễ giữa không trung đó, sắc mặt Vương Viêm thoáng đanh lại. Trong lòng hắn lúc này cũng đang dâng lên

một nỗi sợ hãi mơ hồ. Lần giao thủ vừa rồi, không những không thể chiến thắng nhanh gọn như hắn mong đợi, ngược lại mỗi lần cổ kích của Lâm Động giáng lên Kim Thương của hắn, nguồn lực lượng mạnh mẽ truyền đến đó đều khiến hắn tê cả hai tay. Nếu không phải nhờ vào nguyên lực Tạo Khí Cảnh của hắn mạnh hơn Lâm Động, e rằng sớm đã rơi vào thế hạ phong rồi.

- Ta thật không tin, phế vật như ngươi lại có thể vượt qua ta chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi!

Ánh mắt Vương Viêm đỏ ngầu, rít lên một tiếng. Đột nhiên kim quang tuôn trào, trong giây lát trước mặt liền hình thành một kim đài to gần mười trượng.

- Kim Đài Trấn Ma Chưởng!

Kim đài như được đúc từ vàng thật này vừa hình thành, liền gào thét bay ra, mang theo thanh âm rít gào khắp bầu trời, hung hăng giáng xuống đầu Lâm Động.

- Hừ!

Nhìn kim đài vô cùng quen thuộc đó, Lâm Động cười lạnh một tiếng. Hắn cũng không hề tránh né, mà dưới sự kinh ngạc của mọi người, hai tay đã hung hăng đánh thẳng vào kim đài kia.

Choeng!

Tiếng loảng xoảng đinh tai nhức óc nhất thời vang lên giữa không trung. Hai tay của Lâm Động trong lúc này thoáng hiện lên một tia ánh sáng màu xanh ngọc. Một luồng sức mạnh kinh khủng tuôn ra từ hai nắm đấm của hắn, sau đó trút hết lên kim đài.

Dưới sức mạnh như dã thú của Lâm Động, kim đài đang phát ra thanh âm vang vọng khắp trời rơi xuống kia, đột nhiên chợt khựng lại. Sau đó, từng đạo vết nứt chi chít dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Viêm, đã nhanh chóng phủ

kín cả kim đài.

Bình!

Theo sự lan rộng của những vết nứt kia, chỉ trong chớp mắt, cái kim đài đã nổ tung, hóa thành những chấm kim quang đầy trời. Và ngay chỗ mà những chấm kim quang đó bay ra, một đạo thân ảnh đứng trên kiếm mang như một vị Chiến Thần. Một sức mạnh hoang dã mang theo khí tức như dã thú, giống như những gợn sóng từng đợt từng đợt lan ra.

- Sao lại có thể?

Những cao thủ trong Vương Thị chứng kiến Lâm Động chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể đã một quyền đánh tan kim đài, đều không kiềm được kinh ngạc kêu lên thất thanh. Đối với uy lực của môn vũ kỹ Thượng thừa có thể nói là khá cường hãn trong Vương Thị này, bọn họ ai nấy cũng đều biết rõ. Hơn nữa nó còn được thi triển ra với thực lực của Vương Viêm, cho dù là cao thủ Tạo Khí Cảnh tiểu thành cũng chỉ có thể né tránh, sao lại có thể như Lâm Động, một quyền đánh tan kim đài cơ chứ?

- Kim Đài Trấn Ma Chưởng của ngươi tu luyện chưa tới đâu. Để ta dạy ngươi, cái gì mới gọi là Kim Đài Trấn Ma Chưởng thật sự!

Trên cơ thể Lâm Động, ánh sáng xanh ngọc chuyển động, phát ra quang mang sáng bóng như ngọc lưu ly. Cùng với sự ba động của Đại Nhật Lôi Nguyên, càng làm cho quang mang ngọc lưu ly kia uy vũ tuyệt luân, tựa như một vị Chiến Thần.

Lâm Động ngửa mặt lên trời cười to, nguyên lực màu vàng sậm tuôn trào, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một kim đài cực lớn, thể tích gần như to gấp đôi so với lúc Vương Viêm thi triển Kim Đài Trấn Ma Chưởng.

Kim đài vừa ngưng tụ, một tay Lâm Động đã nắm chặt lấy nó, mũi chân điểm nhẹ phóng vọt lên trời, dưới ánh mắt kinh ngạc của đám đông, dùng một tư thế

vô cùng đẹp mắt giáng thẳng về phía Vương Viêm.

Bình bình!

Kim đài gào thét bay qua, ngay cả đến không khí cũng bị nổ tung, vang ra từng đợt tiếng chấn động chói tai. Dưới sự gia tăng sức mạnh cơ thể của Lâm Động, kim đài này dường như đã biến thành một thứ vũ khí đáng sợ nhất. Dưới công kích của nó, e là cả một ngọn núi cũng có thể bị chẻ đôi!

Kình phong đáng sợ lao đến như đao phong, trong mắt Vương Viêm lúc này ánh lên một sự sợ hãi. Hắn không ngờ rằng Lâm Động không những có thể tu luyện thành công Kim Đài Trấn Ma Chưởng, hơn nữa còn có thể dùng đó như một loại vũ khí trực tiếp tấn công địch thủ như vậy!

- Bách Trọng Liệt Thiên Thương!

Đối mặt với công kích kinh khủng như vậy, cho dù là Vương Viêm cũng không dám có chút chậm trễ nào. Nguyên lực trong cơ thể tuôn ra ào ạt như hồng thủy, trên Đại La Kim Thương cũng tỏa ra kim quang rực rỡ. Đột nhiên kim thương rung lên, hóa thành trăm đạo thương ảnh khổng lồ nhanh như chớp phóng thẳng ra.

Kim quang thương ảnh khổng lồ đó, tràn ngập những tia ba động sắc bén. Trên mỗi một đạo thương ảnh đều ẩn chứa sức mạnh đủ để đánh bại cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành. Rõ ràng lúc này Vương Viêm đã thi triển ra vũ kỹ mạnh nhất của mình.

Đinh đinh đinh!

Dưới sự quan sát chăm chú của vô số ánh mắt, trăm đạo thương ảnh kim quang kia giáng mạnh lên trên kim đài. Lập tức vang lên vô số thanh âm kim loại chạm vào nhau đinh tai nhức óc. Sau đó từng đạo kình phong kinh khủng như những cơn lốc ào ạt tuôn ra, khiến cho bầu trời tựa hồ như phải ngiêng ngả!

Trăm đạo thương ảnh kim quang va chạm với kim đài đó, từng đạo từng đạo một nứt ra. Nhưng rõ ràng phản kích của Vương Viêm cũng vô cùng mạnh mẽ, thương ảnh mặc dù không ngừng nứt vỡ, nhưng đồng thời cũng khiến kim đài khổng lồ đó xuất hiện từng đường nứt vỡ.

Công kích của hai người đều vô cùng hung hãn. Một màn đối chiến đó đều khiến vô số người phải kinh hoảng.

- Phá cho ta!

Từng đạo thương ảnh kim quang không ngừng vỡ tan ra, nhưng kim đài cũng bị nứt vỡ ra không ít. Thấy vậy, ánh mắt Vương Viêm đanh lại lại thêm một nguồn nguyên lực dồi dào tuôn ra. Những đạo thương ảnh còn lại đều đánh mạnh lên kim đài, một sự ba động mạnh mẽ nhất thời tuôn trào ra.

Bình!

Kim quang tỏa ra mãnh liệt, những đạo vết nứt trên kim đài không thể chịu được nữa, cuối cùng ‘ầm’ một tiếng, đã bị Vương Viêm đánh vỡ.

Kim đài vỡ tan, thế nhưng ngay sau đó, không để Vương Viêm kịp nghỉ ngơi, trong luồng kim quang, một đạo thân ảnh nhanh như chớp bay vụt ra!

- Chết cho ta!

Thấy đạo thân ảnh đó vụt đến, ánh mắt Vương Viêm nhất thời xao động, Đại La Kim Đại Thương đột nhiên to lên rất nhiều, sau đó mang theo nguyên lực dồi dào đâm về phía đạo thân ảnh đó.

- Hừ!

Toàn thân Lâm Động được kim quang bao bọc, dưới luồng kim quang đó, toàn thân hắn chuyển thành màu xanh ngọc. Hơn nữa, lần này trên quyền phải của Lâm Động thấp thoáng xuất hiện một đạo long giác kim quang!

Long giác của Viễn Cổ Long Viên vốn dĩ phải xuất hiện trên trán, thế nhưng lại được Lâm Động di chuyển đến trên nắm tay phải!

Đại Nhật Lôi Nguyên điên cuồng ngưng tụ trên quyền phải của Lâm Động. Ngay sau đó, một quyền Lâm Động đánh ra, dưới sự kinh hoảng của vô số ánh mắt, dùng cơ thể máu thịt chọi thẳng với Đại La Kim Thương của Vương Viêm!

Choeng!

Nắm đấm da thịt hung hăng giáng thẳng vào Đại La Kim Thương. Ánh mắt của Lâm Động tràn ngập sự lạnh lùng và khinh thường. Tiếng cười lạnh xen lẫn với tiếng vang kinh thiên động địa không ngừng vang vọng trên không trung:

- Ngươi hiện tại trong mắt ta, không chịu nổi một kích!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 267

Lời Nói Sắc Bén.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Kim quang rực rỡ bùng nổ trên không trung. Khắp cả chân trời, trong giây phút mày đều biến thành một biển kim quang. Thậm chí ngay cả ánh mặt trời đang chiếu rọi thời khắc này cũng bị nhuộm thành màu hoàng kim.

Ánh mắt của rất nhiều người đều tập trung tại nơi giao nhau của quyền và thương kia. Nơi đó chính là nơi bộc phát ra kim quang đầy trời, cũng là nơi sinh ra một luồng sóng năng lượng ba động dào dạt.

Một quyền, một thương!

Kim quang chói lòa đột ngột thu lại, rồi sau đó một lần nữa bùng nổ ra. Một luồng nguyên lực đáng sợ từ nói đó tuôn ra ào ạt.

Bình!

Nguyên lực cuồn cuộn dâng trào. Hai đạo thân ảnh gần như là cùng lúc bị đánh bay đi. Nhưng một trong số đó có vẻ khá chật vật, từ trên không trung rơi thẳng xuống, cuối cùng rơi xuống trên bình nguyên, làm cho mặt đất nứt ra một khe rãnh dài trăm mét. Một màn này diễn ra khiến cho người ta cũng phải khiếp sợ.

Vô số ánh mắt gần như là cùng một lúc chuyển qua nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang bị vùi lấp bên trong khe rãnh kia. Khi bọn họ nhìn thấy một đạo thân ảnh đầy máu, thảm hại cùng cực đang cầm một thanh kim thương trên tay, không ít đang quan chiến cũng cảm thấy lạnh cả người.

Vương Viêm!

Thân ảnh bị một quyền đánh bay đó, chính là thiên tài của Gia tộc Vương Thị, Vương Viêm!

Khắp cả toàn trường trong lúc này nhất thời tĩnh lặng hẳn đi. Đặc biệt là những gã cao thủ trong Gia tộc Vương Thị. Bọn chúng ai nấy cũng đều sững sờ nhìn một màn trước mặt. Thực lực của Vương Viêm như thế nào, bọn chúng đều biết vô cùng rõ ràng. Dựa vào Đại La Kim Thương và những tâm pháp vũ kỹ mà hắn đã tu luyện được, sức chiến đấu của hắn trong Tạo Hình Cảnh tiểu thành có thể nói là người đứng đầu. Nhưng hiện tại trước mắt, kẻ có được thực lực hùng hậu như hắn lại có kết cục thê thảm như vậy… - Sao lại có thể?

Lâm Khả Nhi đưa bàn tay ngọc ngà che lại đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp nhìn Vương Viêm toàn thân đầy máu đang nhếch nhác nằm dưới đó, lại nhìn về Lâm Động toàn thân bao phủ kim quang, kiêu ngạo đứng giữa không trung. Trong lòng nàng nhất thời dậy lên một nỗi sợ hãi.

Một năm về trước khi lần đầu tiên nàng gặp Lâm Động, thực lực của hắn chỉ mới là Nguyên Đan Tiểu viên mãn. Hắn lúc đó, khoảng cách chênh lệch so với nhân vật thiên tài như Vương Viêm gần như không thể đo đếm được. Vậy mà, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, hắn lại có thể kéo gần khoảng cách chênh lệch giữa hai người, hơn nữa lại còn ưu việt hơn hắn nữa!

Thiên phú như vậy, tiến bộ như vậy, khó trách khiến người ta phải cảm thấy khiếp sợ!

Bên cạnh Lâm Khả Nhi, ánh mắt của Lâm Lang Thiên cũng xuất hiện một số biến hóa nho nhỏ. Đôi tay đang chắp sau lưng của hắn bất chợt siết chặt lại một cái. Có thể thấy được, sức chiến đấu vừa nãy Lâm Động bày ra, cũng hoàn toàn nằm ngoài sự đoán của hắn.

Thực lực của Vương Viêm so với Lâm Động tuy là không còn chênh lệch quá lớn, nhưng dù thế nào thì hắn cũng là một nhân tài kiệt xuất của Gia tộc Vương

Thị. Vậy mà Lâm Động bây giờ lại có thể đánh bại hắn, rõ ràng có thể nói rằng thiên phú của Lâm Động không hề thua kém Vương Viêm chút nào.

Nếu là bình thường, Gia tộc lại một lần nữa xuất hiện một nhân tài như vậy, có lẽ Lâm Lang Thiên sẽ cảm thấy có một chút tán thưởng. Nhưng hiện tại không biết vì sao, trong lòng hắn lại có một chút khó hiểu. Ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Lâm Động, sâu trong đáy mắt có một chút lạnh lẽo.

- Lại có thể đánh bại Vương Viêm?

Bên kia, Hoàng Phủ Tĩnh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nàng ta vốn dĩ nghĩ rằng Lâm Động có thể đánh ngang tài ngang sức với Vương Viêm đã là rất xuất sắc rồi. Dù sao thì Vương Viêm cũng là nhân tài kiệt xuất trong đám thanh niên của Vương triều Đại Viêm, cũng có thể coi là một nhân vật có tiếng. Nếu so sánh với Vương Viêm thì Lâm Động này quá mức xa lạ, thế nhưng không ngờ hiện tại lại có thể đánh bại Vương Viêm một cách thê thảm như vậy!

- Khó trách Thanh Trúc tỷ lại hay nhắc đến người này, thì ra là có tiềm lực không nhỏ. Nhưng ngay cả những cường giả như Lâm Lang Thiên kia, ta cũng chưa từng nghe Thiên Trúc tỷ đánh giá quá cao. Biểu hiện của Lâm Động mặc dù không tệ, nhưng cũng không đáng được tỷ ấy đánh giá cao như vậy mới đúng… Dưới sự chú ý của vô số ánh mắt kinh ngạc đó, Lâm Động phiêu phù trên không trung khẽ hờ hững nhìn về phía Vương Viêm. Trên nắm đấm của hắn, máu tươi vẫn còn không ngừng nhỏ giọt. Xem ra lần đối đầu mãnh liệt lúc nãy cũng đã khiến hắn bị thương chút ít. Nhưng nếu so sánh với Vương Viêm thì vẫn còn tốt hơn rất nhiều.

- Phốc xuy!

Trên mặt đất, Vương Viêm toàn thân đầy máu lẫn bùn đất, bò lên một cách thê thảm. Phun ra một ngụm máu tươi, hắn nhìn Kim La Đại Thương quang mang ảm đạm trong tay mình, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin. Kết cuộc như vậy hắn căn bản chưa từng nghĩ đến bao giờ. Hắn không thể tưởng tượng nổi, cái tên gia

hỏa mà một năm trước đã từng đại bại dưới tay hắn như một con chó nhếch nhác, lại có thể sau một năm dùng một sức mạnh kinh khủng, đánh cho đến hắn thê thảm như thế này!

Trận đấu vừa nãy, nhìn như giằng co cân bằng, nhưng Vương Viêm lại biết rõ ràng, hắn lúc nào cũng bị đối phương chèn ép. Thậm chí kẻ đó cũng chỉ dùng tay không để đánh nhau với Kim La Đại Thương của mình. Như vậy, hắn toàn toàn là người ở thế hạ phong!

- Sao lại có thể? Ta sao lại có thể bại dưới tay của phế vậy này được?

Sắc mặt Vương Viêm tái xanh, một sự uất nghẹn dâng trào trong lòng hắn. Hắn không thể nào chấp nhận được cái sự thật này. Hắn là thiên tài trẻ tuổi của Gia tộc Vương Thị, còn Lâm Động, chỉ là một kẻ hèn mọn trong phân gia của Gia tộc Lâm Thị. Thân phận thấp hèn như vậy, sao lại có thể đánh thắng hắn chứ?

- Nếu không phục, thì đánh lại một lần nữa xem!

Nhìn Vương Viêm thần tình điên cuồng ai oán kia, sắc mặt Lâm Động không chút biểu tình, nắm đấm đầy máu tươi lại nắm chặt. Sau đó thân hình hắn chợt lóe lên, liền trực tiếp lao xuống. Một quyền lại đánh ra, ngay đến không khí vô hình cũng mơ hồ bị lõm vào.

Nhìn thấy Lâm Động lại hung hăng xông đến, sắc mặt của Vương Viêm cũng kịch biến. Tuy ngoài miệng nói là không muốn thừa nhận, nhưng lý trí lại nói với hắn rằng, Lâm Động hiện tại, hắn tuyệt đối đánh không lại. Vì thế, ngay lập tức hắn vội vàng chật vật lùi về phía sau.

Bên trong công kích của Lâm Động, hắn mơ hồ cảm nhận được một tia sát ý. Vương Viêm hiểu rằng, nếu có cơ hội kẻ trước mặt tuyệt đối sẽ không nương tay. Đối với mức độ tàn nhẫn của Lâm Động, Vương Viêm đã sớm được lãnh giáo qua.

Nhưng mà, Vương Viêm lúc này đang bị thương, tốc độ làm sao nhanh bằng Lâm Động được? Thân hình Lâm Động chợt lóe lên, đã chắn ở phía trước Vương Viêm. Quyền phong sắc bén ẩn chứa sát khí nồng nặc, hung hãn đánh thẳng về phía Vương Viêm.

- Tiểu súc sinh, ngươi cũng quá được nước làm tới rồi đó!

Đột nhiên, ngay khoảng khắc mà nắm tay của Lâm Động sắp đánh ra, một tiếng hét già nua phẫn nộ, chợt từ trên không trung vang vọng. Bất chợt một đạo thân ảnh nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Vương Viêm. Một bàn tay khô ráp như ưng trảo, chợt đánh thật mạnh lên nắm đấm của Lâm Động.

Bình!

Quyền trảo đụng nhau, một luồng kình phong ghê gớm nhất thời lan rộng ra, thậm chí ngay cả bùn cát trên mặt đất cũng bị cuốn phăng đi không ít.

Kình phong không ngừng lan ra, thân ảnh của Lâm Động cũng bị đạo thân ảnh đó đánh lui hơn mười bước. Nhưng mà, đạo thân ảnh già nua đó cũng bị đánh lui mấy bước, rồi mới đứng vững được.

Thân thể Lâm Động bất chợt bay lên không trung, rồi mới vững vàng hạ xuống đất, mắt nhìn về phía trước. Chỉ thấy lúc này ở trước mặt Vương Viêm đã có một lão giả tóc hoa râm đang đứng sừng sững. Mặt lão lạnh tanh, từ trên người toát ra một tia khí tức mạnh mẽ oai phong.

- Tạo Khí Cảnh đại thành?

Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của lão giả tóc hoa râm này, Lâm Động thoáng rùng mình. Lúc trước hắn không hề phát hiện ra trong đám nhân mã của Gia tộc Vương Thị lại có một vị cao thủ như vậy. Xem ra lúc nãy còn có người cố tình thu liễm khí tức.

- Thống thúc!

Nhìn lão giả tóc hoa râm đột ngột ra tay này, ánh mắt Vương Viêm lộ vẻ vui mừng, chợt nghiến răng nói:

- Thống thúc, tên tiểu tử này vũ nhục Gia tộc Vương Thị ta, không thể dễ dàng buông tha cho hắn được!

Lão giả được Vương Viêm gọi là Thống thúc đó, bàn tay khô ráp chậm rãi nắm lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Động, nói:

- Tiểu tử, chuyện gì cũng nên lưu tình một chút. Ngươi ngông cuồng như vậy, thật cho rằng Gia tộc Vương Thị ta không có nhân tài sao?

- Nếu người kính ta, ta sẽ kính người. Mặc kệ ngươi là Gia tộc gì cũng vậy.

Lâm Động cười lạnh. Tuy rằng giữa hắn và Vương Viêm có chút ân oán, nhưng hôm nay nếu như không phải Vương Viêm nói năng vô lễ trước, hắn cũng sẽ không ra tay nặng như vậy.

- Khẩu khí lớn thật!

Sắc mặt lão giả tóc hoa râm đanh lại, trong mắt chứa đựng một chút lạnh lẽo.

Lâm Động ở trước mặt nhiều người như vậy đánh Vương Viêm đến nông nỗi này, có thể xem như đã tát một cái thật mạnh vào mặt Gia tộc Vương Thị. Nếu không tìm về chút thể diện, e rằng mọi người đều sẽ cho rằng Gia tộc Vương Thị yếu đuối dễ bắt nạt rồi.

- Lâm Lang Thiên, người này cũng có thể xem là người của Gia tộc Lâm Thị các ngươi. Hành vi như vậy sẽ làm hỏng mối quan hệ giữa hai nhà chúng ta đó! Chẳng lẽ ngươi vẫn ngồi xem mặc kệ sao?

Trong mắt hàn quang lưu động, nhưng lão giả tóc hoa râm này cũng là người âm độc, ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên quát nói với Lâm Lang Thiên đang ở trên không trung.

- Ha ha, Trưởng lão Vương Thống nói thế sao được? Quan hệ của hai nhà Lâm Vương chúng ta, sao lại có thể thay đổi chỉ vì một người của phân gia chứ?

Nghe vậy, Lâm Lang Thiên cười nhạt một tiếng, chợt ánh mắt hướng về phía Lâm Động, nói:

- Chuyện ngày hôm nay, ngươi cũng hơi quá đáng. Nếu trong mắt ngươi còn có Gia tộc Lâm Thị ta, thì hãy lập tức cáo lỗi đi. Nể mặt Gia tộc Lâm Thị chúng ta, may ra bọn Trưởng lão Vương Thống sẽ không làm khó ngươi lắm đâu.

Nghe những lời của Lâm Lang Thiên, Lâm Khả Nhi đang đứng một bên tâm trạng chùn hẳn xuống. Nàng biết, với tính cách của Lâm Động, tuyệt đối nghe cũng không nghe Lâm Lang Thiên.

Quả nhiên, nghe được những lời này của Lâm Lang Thiên, nét mặt của Lâm Động thoáng chút cổ quái. Hắn nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt sắc lạnh nhìn Lâm Lang Thiên, chậm rãi nói:

- Ngươi tưởng ngươi là gì chứ?

Những lời nói không hề nể nang này của Lâm Động, lại một lần nữa khiến nhiều người sững sờ. Rõ ràng là không ngờ Lâm Động lại cường hãn đến mức không coi Lâm Lang Thiên ra gì như vậy.

- Ngươi nói lại một lần nữa xem?

Ánh mắt của Lâm Lang Thiên trong lúc này cũng dần tối sầm lại. Sâu trong đáy mắt, lửa giận ngùn ngụt bốc lên, đó là sự phẫn nộ khi địa vị và tôn nghiêm của mình bị khiêu khích.

Trong Gia tộc Lâm Thị, địa vị của Lâm Lang Thiên vốn dĩ là rất cao, đừng nói là một kẻ trong phân gia, cho dù là trưởng bối trong Gia tộc cũng không dám nói chuyện với hắn như thế. Nhưng hiện tại, Lâm Động trước mặt nhiều người như vậy lại nói ra những lời châm chọc như thế.

- Thân là người trong Gia tộc Lâm Thị, ngươi lại tìm mọi cách lấy lòng Vương Thị. Nay trước mặt quần hùng thiên hạ, ngược lại còn hiếp đáp người trong Gia tộc. Hành xử như vậy, chẳng khác nào nói Gia tộc Lâm Thị tác phong yếu đuối. Việc này truyền ra ngoài, sẽ là việc để cho người ngoài nhạo báng Gia tộc Lâm Thị. Lâm Lang Thiên, ngươi có biết ngươi mới chính là tội nhân của Gia tộc Lâm Thị a! Hình phạt của Gia tộc sẽ có chỗ cho ngươi đó!

Đối mặt với ánh mắt sắc lạnh của Lâm Lang Thiên, Lâm Động ngang nhiên ngẩng đầu nói ngược lại. Thanh âm của hắn dưới sự bao phủ của nguyên lực, vang vọng khắp toàn trường. Trong lời nói còn lộ ra một tia khí thế mạnh mẽ, sắc bén như dao, khiến cho những người có mặt thuộc Gia tộc Lâm Thị, sắc mặt đều thay đổi. Còn sắc mặt của Lâm Lang Thiên thì lại càng khó coi. Những lời nói này của Lâm Động sắc bén đến mức khiến hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 268

Phong Ấn Biến Mất.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Khắp bầu trời đều vang vọng tiếng quát lại của Lâm Động. Sau khi nghe được tiếng quát này, ánh mắt của không ít người nhất thời đều quay sang nhìn về phía Lâm Lang Thiên, biểu tình trong mắt đều có chút biến hóa.

Tuy nói giữa Lâm Động và Gia tộc Vương Thị có ân oán riêng, nhưng bất luận nói thế nào, dù sao hắn cũng là người của Gia tộc Lâm Thị, nhưng Lâm Lang Thiên thân là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi của Gia tộc Lâm Thị, không chỉ không ra mặt bênh vực cho hắn, ngược lại còn thả đá xuống giếng nhằm lấy lòng Gia tộc Vương Thị. Làm như vậy, quả thật khiến người khác có chút kinh thường.

Đối với sự thay đổi trong những ánh mắt nhìn về phía mình kia, Lâm Lang Thiên cũng đã phát hiện ra. Trên khuôn mặt anh tuấn cũng nhất thời hiện lên vẻ u ám, biểu tình cũng trở nên cực kỳ lạnh lùng. Gia tộc Lâm Thị và Gia tộc Vương Thị đều là Tứ đại Gia tộc của Vương triều Đại Viêm, thực lực mỗi bên cũng khó phân biệt cao thấp, cũng không có lớn tiếng phân định ai cao ai thấp. Sở dĩ lúc nãy hắn có thể nói như vậy, chính là bởi vì xưa nay hắn chưa bao giờ xem những kẻ thuộc phân gia của Lâm Thị trở thành một tộc nhân chân chính của mình.

Đương nhiên, loại quan điểm này trong lòng hắn có thể cho rằng như vậy, nhưng không thể nào biểu hiện ra trước mặt đám đông được, nếu không ắt sẽ gây nên sự bất mãn rất lớn cho các phân gia của Lâm Thị, từ đó sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn đến toàn bộ Gia tộc Lâm Thị.

Chẳng qua, tuy rằng trong lòng Lâm Lang Thiên cũng hiểu được, hiện tại mình khoanh tay mặc kệ chính là kết cục tốt nhất. Thế nhưng với địa vị của hắn từ trước tới giờ, làm sao lại có thể bị người khác nghi ngờ phẫn nộ khiển trách như thế? Huống chi, cái kẻ phẫn nộ khiển trách đó, trong mắt hắn chẳng qua cũng chỉ là một con kiến mà thôi!

Bởi vậy, ánh mắt Lâm Lang Thiên lập tức trở nên u ám, nói:

- Ngươi dám nghi ngờ ta?

- Nếu như phong cách hành sự của ngươi chính là đại biểu cho Gia tộc Lâm Thị. Đó thật là sự bi ai của cả Gia tộc!

Lâm Động cười lạnh lùng, bình thản không chút sợ sệt nói. Tuy nói hiện tại hắn còn chưa thể chiến thắng Lâm Lang Thiên được, nhưng nếu như động thủ, hắn cũng có mười phần nắm chắc có thể bỏ chạy thoát thân. Một khi đã như vậy, hắn đối với Lâm Lang Thiên tất nhiên sẽ không có nửa phần khách sáo.

- Khá lắm tên tiểu tử mồm mép lợi hại! Ta hôm nay sẽ bắt giữ ngươi trước, đưa vào Hình Đường của Gia tộc, nhìn xem rốt cuộc ai sẽ là người chịu phạt!

Sắc mặt Lâm Lang Thiên lạnh lùng, bước lên phía trước, định ra tay. Nhưng mà, trong lúc hắn vừa bước lên trước, phía sau đột nhiên có một cánh tay vươn ra, ngăn hắn lại.

- Lang Thiên, nếu như ngươi thật sự ra tay, e rằng mọi người ở đây đều sẽ cho rằng ngươi e ngại Gia tộc Vương Thị, việc này mà truyền trở về, các Trưởng lão ắt sẽ rất bất mãn đó.

Ở sau lưng Lâm Lang Thiên, kẻ đưa tay ngăn cản hắn là một vị lão giả của Gia tộc Lâm Thị. Lão giả này thoạt nhìn địa vị không thấp, cho dù là đối mặt với Lâm Lang Thiên cũng là có gan lên tiếng can thiệp. Hơn nữa ngữ khí của lão ta cũng không hề nhẹ nhàng, cho thấy đối với hành động của Lâm Lang Thiên, trong lòng lão ta cũng không phải là rất tán thành.

Nói thế nào đi chăng nữa, Lâm Động cũng tính là người của Gia tộc Lâm Thị. Hôm nay hắn đại triển thần uy trước mặt mọi người, tính thế nào cũng là hắn mở mang thể diện của Gia tộc Lâm Thị mới đúng. Nếu như để mặc cho Lâm Lang Thiên bởi vì ganh ghét tư tình mà ra tay, như vậy người ngoài sẽ nhìn Gia tộc Lâm Thị bọn họ ra sao?

- Tên tiểu tử này dám bắt bẻ ta, nếu như ta không bắt hắn, Lâm Lang Thiên ta sau này làm sao còn có chỗ đứng trong Gia tộc nữa? Lâm Phàm tộc thúc, không cần ngăn cản ta!

Mà đối với sự ngăn cản của lão giả kia, Lâm Lang Thiên hiển nhiên cũng vô cùng bất mãn, trầm giọng nói.

- Lang Thiên nói không sai. Loại tiểu tử kiêu ngạo này cũng không thể dung túng được. Tên tiểu tử này kiêu căng càn quấy, nếu như để hắn tự do phát triển e rằng sau này không coi ai ra gì nữa.

Lâm Lang Thiên trong Gia tộc Lâm Thị có nhân khí và thế lực không nhỏ, vì vậy lời hắn nói ra liền được một vị lão giả cao gầy cấp bậc Tạo Khí Cảnh tiểu thành lên tiếng tán đồng.

Nghe thấy thế, lão giả được Lâm Lang Thiên gọi là Lâm Phàm kia cũng chau mày lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía vị lão giả tóc bạc khuôn mặt khô gầy đang nhúng tay vào kia. Nhìn bộ dạng này hiển nhiên là muốn nghe theo ý kiến của lão ta.

- Lang Thiên, việc này trước tiên nên bỏ qua đi. Lâm Động mặc dù phát ngôn ngông cuồng, nhưng cũng có thể được xem là mầm mống tốt. Tộc hội Gia tộc một năm sau, hắn là sẽ đại phát kỳ quang. Bây giờ vô duyên vô cớ bắt giữ hắn trước mặt mọi người, thật sự có chút không thích hợp a!

Bị Lâm Phàm nhìn chằm chằm, ánh mắt vị lão giả tóc bạc kia khẽ chớp động, chợt giọng nói có chút khàn khàn, quay sang khuyên bảo Lâm Lang Thiên.

Nghe được ngay cả lão ta cũng nói như vậy, ánh mắt Lâm Lang Thiên trầm xuống, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu.

Mặc dù địa vị của hắn trong Gia tộc Lâm Thị không thấp, nhưng dù sao cũng là hàng ngũ tiểu bối, những lời khuyên của các trưởng bối như thế này, hắn dù sao cũng phải lắng nghe, nếu như lúc nào cũng nhất ý cô hành, e rằng sự ủng hộ của mọi người trong Gia tộc đối với hắn sẽ giảm đi không ít.

- Lâm Động, lần này nể mặt các tộc thúc, ta tạm bỏ qua cho ngươi một lần. Lần sau nếu như còn tái phạm, ta sẽ đích thân bắt ngươi về Gia tộc, chấp nhận hình phạt một phen!

Lâm Lang Thiên hít sâu một hơi, cố gắng đem nộ hỏa kìm nén vào trong lòng, sau đó nhìn Lâm Động với ánh mắt sắc lạnh như băng, quát một câu.

Nghe vậy, Lâm Động cũng cười nhạt, mặc kệ người này. Ân oán giữa hai người vốn dĩ đã rất sâu đậm, hôm nay hắn cũng không cần thiết phải hoàn toàn đắc tội với tên này, dù sao trong Tộc hội năm sau, hắn có thể quang minh chính đại thực hiện những lời mình nói lúc trước!

Đến lúc đó, không nghi ngờ gì liền có thể hoàn toàn trở mặt với nhau rồi!

- Lâm Lang Thiên, nếu như ngươi đã không muốn ra tay giải quyết việc này, vậy hãy đợi khi lão phu trở về, tất sẽ đem việc này bẩm báo lại Gia chủ!

Nhìn thấy bọn người Lâm Lang Thiên dường như không định ra tay, ánh mắt Vương Thống kia cũng có chút âm lãnh, chợt lạnh lùng nói.

- Ha ha, Vương Thống, luận bàn của đám tiểu bối mà thôi, nếu như ngươi cũng ra mặt để ý, như vậy chính là tự hạ thấp thân phận mình rồi a!

Vị lão giả tóc bạc trong Gia tộc Lâm Thị khẽ mỉm cười, nói.

- Hơn nữa hôm nay là lúc phong ấn Đại Hoang Cổ Bi đang suy yếu, nếu như vì việc này mà bỏ lỡ thời cơ, như thế thật sự là được không bằng mất, ngươi nói

có đúng không?

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Vương Thống khẽ có chút biến đổi, liếc mắt nhìn những ấn ký không ngừng lóe sáng trên Đại Hoang Cổ Bi phía sau, lại liếc nhìn Lâm Động đang cầm cổ kích trong tay, trong mắt lóe lên một tia quang mang trầm mặc, cho thấy trong lòng đang đắn đo cân nhắc.

- Thống thúc, tuyệt đối không thể tha cho tên tiểu tử này một cách dễ dàng như vậy được!

Thấy thế, Vương Viêm đưa tay quẹt đi vết máu ở khóe miệng, bi phẫn nói.

- Im miệng!

Vương Thống thấp giọng, quát:

- Chuyện Đại Hoang Cổ Bi mới là việc quan trọng, nếu như chậm trễ chính sự, chúng ta cũng khó thoát khỏi trừng phạt. Việc lần này tạm thời bỏ qua, đợi lần này đạt được thu hoạch viên mãn, đến lúc đó mới tìm tên tiểu tử này tính sổ sau cũng không muộn.

Nghe thấy vậy, trên mặt Vương Viêm nhất thời lộ vẻ không vừa lòng.

- Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không để cho tên tiểu tử này bỏ chạy thoát. Với đội hình của chúng ta, muốn bắt tên tiểu tử đó dễ như trở bàn tay. Gia tộc Lâm Thị mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng tuyệt đối không có can đảm bỏ qua mối nguy hiểm đổ vỡ quan hệ giữa hai Gia tộc, mà ra ra tay giúp đỡ cho một kẻ có thân phận như con kiến ở phân gia kia!

Nhìn thấy dáng vẻ không hài lòng của Vương Viêm, ngữ khí Vương Thống hòa hoãn lại, nói.

- Được rồi, vậy để tên tiểu này kiêu ngạo thêm một khoảng thời gian nữa!

Vương Viêm cắn răng căm hận, sau đó ngồi xếp bằng lại tiến hành tu luyện.

Trong trận giao đấu lúc nãy, vết thương của hắn thật ra cũng không hề nhẹ, trước hết cần nhanh chóng điều dưỡng nghỉ ngơi lại một chút.

- Tiểu tử, cứ cho là lần này ngươi tốt số. Nhưng ngươi nên nhớ, đắc tội với người của Gia tộc Vương Thị ta, kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu!

Vương Thống đứng bên cạnh hộ pháp cho Vương Viêm, giương mắt sắc lạnh nhìn Lâm Động, lạnh lùng nói.

Đối với việc này, Lâm Động cũng cười lạnh lùng không thèm nói gì, thân hình vừa chuyển, đã chậm rãi quay trở về tảng đá lớn trước sự chăm chú quan sát của vô số ánh mắt. Hắn cũng không nói nhiều, liền ngồi xếp bằng xuống, từ từ nhắm mắt lại, đợi chờ phong ấn của Đại Hoang Cổ Bi suy yếu đi.

Nhìn bầu không khí căng thẳng từ từ hòa hoãn lại, Lâm Khả Nhi cũng lặng lẽ thả lỏng một hơi. Đôi mắt đẹp thoáng chút kỳ dị nhìn về phía bóng dáng Lâm Động xa xa. Người này thật là gan lớn, dám ở trước mặt nhiều người của Gia tộc Vương Thị, đánh Vương Viêm thành bộ dáng nông nổi như thế kia.

- Một năm ngắn ngủi, sao lại tiến bộ nhiều như vậy? Thật không biết đợi đến Tộc hội năm sau người này sẽ cường đại đến cỡ nào? Nhưng mà so với Lâm Lang Thiên ca ca, cách biệt vẫn còn không nhỏ… Trong lòng Lâm Khả Nhi thì thào lẩm bẩm. Nàng ta nhìn ra được, mối quan hệ giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên vì chuyện Cổ mộ phủ lần trước mà có vẻ xấu đi nhiều.

Nếu như Lâm Động vẫn giống như dĩ vãng vậy thực lực bình thường, có lẽ hai bên vẫn sẽ bình yên vô sự. Dù sao cả hai cũng là người của hai thế giới khác nhau. Nhưng tình hình trước mắt lại hoàn toàn không giống như những gì nàng ta dự đoán lúc đầu.

Lâm Động cường thế đánh bại Vương Viêm ngay trước mặt Gia tộc Vương Thị, hơn nữa đối diện với Vương Thống cấp bậc Tạo Khí Cảnh đại thành cũng không hề có chút sợ hãi. Điều này thể hiện, Lâm Động đã không còn là một tên tiểu tử im hơi lặng tiếng trong Cổ mộ phủ một năm về nữa.

Hắn hiện tại cũng có thể tự xưng là một nhân vật thiên tài, mặc dù nếu so với Lâm Lang Thiên thì vẫn còn chênh lệch. Nhưng mà hiện tại, thậm chí là Lâm Lang Thiên e rằng không giống như dĩ vãng, kể cả tên của hắn cũng chẳng thèm ghi nhớ, vì thế, giữa Lâm Động đang đuổi dần đến đỉnh cao và Lâm Lang Thiên đã đạt đến đỉnh cao, ắt sẽ khó tránh khỏi một trận chiến kinh thiên!

- Haizz… Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Khả Nhi khẽ thở dài một hơi.

Nàng ta cùng với Lâm Lang Thiên tiếp xúc không ít, đối với sự khủng bố của người này có thể nói là biết rất rõ ràng. Đối với những hành động luôn tranh phong đối đầu này của Lâm Động, nàng ta cũng cực kỳ lo lắng. Nàng ta biết một khi chọc giận Lâm Lang Thiên, Lâm Động ắt sẽ bị đánh thê thảm đến mức hồ đồ. Cái cục diện này, nàng ta lại không hề muốn nhìn thấy. Nhưng đồng thời, nàng ta cũng ý thức được cái ngày đó nhất định sẽ xảy ra.

Sau khi Lâm Động hạ xuống mặt đất, những ánh mắt tràn ngập toàn trường kia, cũng đều tập trung nhìn vào hắn. Kể cả Tần Thế của Gia tộc Tần Thị, cũng thoáng đưa mắt liếc nhìn một cái. Thực lực của hắn vốn dĩ cùng với Vương Viêm không phân cao thấp, Lâm Động có thể đánh bại Vương Viêm, điều này khiến cho hắn có chút cảm thán.

Cũng may là lúc ở Cổ mộ phủ, hắn chỉ chọn cách bàng quan đứng nhìn, nếu không e rằng hiện tại cũng đã bị Lâm Động ghi hận. Mặc dù hắn không hề sợ, nhưng tưởng tượng đến ánh mắt đằng đằng sát khí, hung ác cùng cực của kẻ kia, trong lòng cũng thoáng có chút kinh hãi.

Mà đối với những ánh mắt nhìn mình kia, Lâm Động cũng trực tiếp lựa chọn không thèm để ý đến. Hắn chỉ khép hờ hai mắt, lắng lặng điều tức trạng thái trong cơ thể. Đại Nhật Lôi Nguyên mãnh liệt chảy xuôi bên trong kinh mạch cũng chậm rãi yên tĩnh lại.

Mà theo sự bình tĩnh trở lại của hai bên, không khí vốn dĩ ồn ào náo động, cũng trở nên lặng yên lại.

Thế nhưng ngay sau đó, bầu không khí lại một lần nữa xuất hiện biến đổi. Tất cả mọi người ở đây đều giương ánh mắt gắt gao nhìn về phía Đại Hoang Cổ Bi ở sâu trong vùng bình nguyên kia.

Lúc này, phía trên cổ bi khổng lồ đó, những phù văn cổ xưa vốn dĩ dày đặc bên trên nó, rõ ràng xuất hiện dấu hiệu bắt đầu mờ dần đi.

Phong ấn Đại Hoang Cổ Bi sắp sửa biến mất!

Nhận thấy được một màn này, cả Đại Hoang Cổ Nguyên nhất thời xôn xao một trận, vô số ánh mắt trong khoảnh khắc đó đều nóng rực cả lên.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 269

Không Gian Cổ Bi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt nôn nóng chờ đợi kia, cổ bi khổng lồ đang đứng sừng sững tại sâu trong Đại Hoang Cổ Nguyên, lúc này chợt chậm rãi phát ra một luồng năng lượng ba động cực kỳ cường hãn khiến cho người ta phải cảm thấy chấn động. Mà trong sự ba động mãnh liệt này, những phù văn cổ xưa bên trên cổ bi cũng từ lúc rõ ràng ban đầu, dần dần trở nên mờ nhạt hơn nhiều… - Phong ấn Đại Hoang Cổ Bi sắp tiêu tán rồi!

Thanh âm vui mừng kinh ngạc trong phút chốc lan truyền ra. Cả Đại Hoang Cổ Nguyên trong phút chốc trở nên nóng bừng náo loạn. Biển người đông nghìn nghịt nhất thời tuôn ra, liều mạng dồn lên phía trước.

Khi những phù văn cổ xưa trên Đại Hoang Cổ Bi bắt đầu nhạt dần, Lâm Động cũng mở to hai mắt. Hắn thoáng chút kinh dị nhìn cổ bi khổng lồ, trong lòng tràn đầy sự kinh hãi. Sau biết bao nhiêu năm tháng trôi qua, năng lượng ba động của cổ bi vẫn còn đáng sợ đến như vậy. Thật không thể tưởng tượng nổi, tông phái Viễn cổ kia khi ở thời kỳ cường thịnh sẽ khủng bố đến mức nào?

- Không có gì đáng ngạc nhiên cả. Đợi đến sau này khi ngươi ra khỏi Vương triều Đại Viêm, tự nhiên sẽ phát hiện ra thế giới mà ngươi thấy chẳng qua là một góc của ngọn băng sơn khổng lồ mà thôi… Giọng nói nhàn nhạt của tiểu điêu vang lên trong lòng Lâm Động.

Đối với việc này thật ra Lâm Động cũng chẳng thèm để ý đến. Theo như suy nghĩ hiện tại của hắn, Vương triều Đại Viêm đã là vô cùng rộng lớn rồi. Còn về cái thế giới thần bí to lớn vô cùng vô tận kia, đối với hắn mà nói thật sự là quá lạ

lẫm.

- Sau khi tiến vào Đại Hoang Cổ Bi thì cẩn thận một chút. Thứ tông phái Viễn cổ này, không gian mà nó để lại tuy nói ngày nay đã suy yếu đi khá nhiều, nhưng hiển nhiên vẫn còn cường đại và nguy hiểm vô cùng. Không nên đến lúc không tìm thấy bảo bối gì, lại đem cả cái mạng nhỏ cũng bỏ lại trong đó.

- Ừm!

Những lời nói như vậy, tiểu điêu không nói Lâm Động cũng hiểu. Chỉ là một cái Cổ mộ phủ lúc đầu cũng đã có không ít nguy hiểm, huống chi Đại Hoang Cổ Bi to lớn như vậy.

Hơn nữa, hiện tại những người mà hắn đắc tội đã không ít. Đám người Âm Khôi Tông cùng với Gia tộc Vương Thị đều hận không thể đem hắn bầm ra thành trăm mảnh. Một khi không cẩn thận, bỏ mạng là chuyện thường tình.

Mà trong lúc Lâm Đông cùng tiểu điêu trao đổi với nhau, những phù văn trên cổ bi càng lúc càng mờ nhạt đi. Ước chừng khoảng mười phút sau, những đạo phù văn cổ xưa sau cùng cũng đã biến mất hoàn toàn.

Vù!

Theo sự tan biến của những đạo phù văn cổ xưa cuối cùng, cổ bi khổng lồ đột nhiên rung lên kịch liệt, một nguồn năng lượng bàng bạc giống như một đám mây chợt từ trong cổ bi thẩm thấu ra ngoài, cuối cùng lượn lờ trên bề mặt cổ bi.

Những luồng năng lượng kia chậm rãi lưu chuyển, hình thành nên một luồng lốc xoáy năng lượng khổng lồ đường kính rộng đến vài trăm trượng.

Lốc xoáy năng lượng không ngừng luân chuyển, nguyên lực của toàn bộ phiến thiên địa xung quanh nhất thời đều hút mạnh vào trong đó. Tại điểm cuối cùng của luồng lốc xoáy ngập tràn một cảm giác lạnh lẽo và hắc ám, đem đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ thần bí.

- Cổ bi mở ra rồi!

Ngay khi nhìn thấy luồng lốc xoáy năng lượng kia xuất hiện, vô số tiếng hô vui mừng điên cuồng đột nhiên vang lên cuồn cuộn ở bình nguyên mênh mông. Trong khoảnh khắc đó ánh mắt vô số người chợt đỏ cả lên, thậm chí ngay cả việc hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn nhiều.

Đương nhiên, trở nên kích động, không chỉ có bọn hắn, mà cả các thế lực nhân mã hùng mạnh của Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn, Võ Minh, cùng Tứ đại Gia tộc, ánh mắt tất cả mọi người đều nhất thời rực lửa.

- Đi!

Giữa không trung, Lâm Lang Thiên giương mắt nhìn luồng lốc xoáy năng lượng kia, đột nhiên vung tay lên, trực tiếp trở thành kẻ đầu tiên tiến lên. Thân hình hắn ở giữa không trung xẹt qua một đạo đường cong, nhanh như tia chớp hướng về phía luồng lốc xoáy năng lượng kia mà phóng đi. Ở đằng sau hắn, các cao thủ của Gia tộc Lâm Thị cũng vội vàng đi theo.

Tiếp sau đám nhân mã của Gia tộc Lâm Thị, chính là nhân mã của các thế lực Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông, Võ Minh cùng Tam đại Gia tộc. Tất cả mọi người cơ hồ đều là phóng ra cùng lúc, ai nấy đều cố gắng vọt vào bên trong luồng lốc xoáy năng lượng đó.

Hưu!

Có người dẫn đầu, cục diện tiếp theo không nghi ngờ gì nữa liền rơi vào bạo động. Biển người đông nghìn nghịt đồng loạt phóng ra ngoài. Vô số các thân ảnh giống như một đàn châu chấu, che lấp mặt trời, sau đó điên cuồng phóng về phía luồng lốc xoáy năng lượng.

Bang bang!

Nhưng rất hiển nhiên, muốn tiến vào Đại Hoang Cổ Bi yêu cầu phải có chút

thực lực. Vì vậy, sau khi vô số người vọt vào luồng lốc xoáy năng lượng, thời gian không bao lâu sau đó, từng dòng người đó lại một lần nữa bay ngược ra, chật vật ngã trên mặt đất, giống như bị luồng lốc xoáy năng lượng kia phun ra vậy.

- Đi, chúng ta cũng nên hành động thôi!

Nhìn thấy phần đông các thế lực đang cuồn cuộn không ngừng tiến vào Đại Hoang Cổ Bi, Lâm Động cũng từ trên tảng nham thạch đứng dậy. Ôm Tiểu Viêm trong lòng, thân hình vừa chuyển động đã biến thành một tia lưu quang, lập tức vọt vào luồng lốc xoáy năng lượng cực đại của Đại Hoang Cổ Bi kia.

Trong nháy mắt vừa tiến vào luồng lốc xoáy năng lượng, Lâm Động liền cảm nhận được một cách rõ ràng, có một loại năng lượng bài xích mạnh mẽ cố gắng hất hắn ra ngoài. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cho những kẻ thực lực thấp bị bắn ra ngoài.

Loại năng lượng bài xích này quả thật không hề yếu, theo sự dự đoán của Lâm Động, chỉ khi nào thực lực có thể đạt tới Nguyên Đan Đại viên mãn, mới có thể miễn cưỡng tiến vào bên trong. Điều này đối với Lâm Động mà nói hiển nhiên không hề có chút trở ngại. Vì thế thân thể hắn khẽ chấn động một chút, một luồng nguyên lực mạnh mẽ tuôn trào ra, nháy mắt đã có thể đánh tan nguồn năng lượng bài xích đó.

Sau khi đánh tan nguồn năng lượng bài xích đó, tốc độ của Lâm Động đột nhiên tăng vọt, toàn thân hắn thả lỏng, để mặc cho luồng lốc xoáy năng lượng đó hút mình vào bên trong.

Cứ như thế mấy phút đồng hồ sau, trong một mảnh đen tối phía trước đột nhiên có một cái quang động nhanh chóng xuất hiện. Thân hình Lâm Động vừa chuyển, đã trực tiếp phóng vào trong cái quang động đó.

o0o Một mảnh bình nguyên rộng lớn mà thê lương, yên tĩnh không tiếng động. Một loại khí tức tang thương cổ xưa từ mặt đất dâng lên tràn ngập, khiến

cho cả không gian đều ngập tràn hương vị của sự hiu quạnh.

Xuy xuy!

Vẻ cô tịnh này kéo dài không biết bao lâu, đột nhiên, không gian trên bầu trời chợt xuất hiện ba động mấp máy. Chợt trong không gian hiện ra vô số khe nứt. Từng thân ảnh mang theo dáng vẻ chật vật từ trên trời rơi xuống. Mọi người vội vàng thúc giục nguyên lực, giảm bớt tốc độ, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Lâm Động cũng có mặt trong đám người từ trên không trung rơi xuống kia. Nhìn vào không gian rộng lớn không thấy biên giới đó, trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ rung động. Loại thủ đoạn thần thông xây dựng không gian bên trong tấm cổ bi như thế này, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đứng lại trên một triền núi, ánh mắt Lâm Động đảo một vòng trông về phương xa.

Nhìn những thân ảnh lẻ loi không ngừng chật vật rơi xuống ở khắp các nơi xung quanh, hắn chợt hiểu rằng đám người muốn tiến vào bên trong này, hắn là cũng được tùy tiện đưa vào những nơi khác nhau bên trong không gian này. Chẳng qua còn may, hắn cũng không xui xẻo đến mức bị đưa đến những khu vực nguy hiểm nào đó.

Nhìn thấy thêm một thân ảnh chật vật bị thả xuống cách nơi này không xa cho lắm, trên mặt cũng tràn đầy vẻ nghi vấn, trong lòng Lâm Động thầm nghĩ như vậy.

- Hắc hắc, thật không có nguy hiểm?

Nhưng mà, ngay khi ý nghĩ trong đầu Lâm Động vừa trôi qua, tiểu điêu bất chợt cười lên một tiếng quái dị.

Oanh!

Đối với nụ cười quái dị của tiểu điêu, Lâm Động còn chưa kịp hỏi nhiều, chợt

hắn cảm giác được mặt đất đột nhiên chấn động lên.

Sau đó hắn nhìn thấy tại mặt đất cách đó không xa, đột nhiên nứt ra một cái khe lớn. Một con trùng lớn hai màu ước chừng dài hơn mười trượng, chợt từ dưới lòng đất lao ra. Nước dãi tuôn ra tràn đầy trên mặt đất, cái miệng lớn hé ra cực kỳ dữ tợn, trong nháy mắt đã nuốt mất ba gã xui xẻo đang rơi xuống gần đó. Tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức vang lên khắp không gian.

Sau khi nuốt chửng ba tên xui xẻo kia, con trùng hai màu xấu xí kia đưa ánh mắt u ám liếc nhìn Lâm Động. Thế nhưng nó lại cũng không có xông tới, ngược lại chui trở lại vào dưới đất. Xem ra nó cũng cảm nhận được thực lực của Lâm Động, không dám tùy tiện công kích.

- Ực!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động không khỏi thầm nuốt nước bọt. Không gian trong cổ bi này quả nhiên không phải nguy hiểm tầm thường. Con trùng đất kỳ quái đó, khí tức trên người cực kỳ âm lãnh mà hung hãn, nghĩ cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, chẳng qua may mà con quái thú đó không có lao về phía hắn.

- Tiểu tử, các loại Yêu thú trong cổ bi này phần lớn đều là di truyền trực tiếp từ thời Viễn cổ, tất cả cũng đều cực kỳ hung hãn, thực lực mạnh mẽ dị thường. Một khi không cẩn thận liền sẽ trở thành thức ăn trong bụng bọn chúng… Tiểu điêu chợt xuất hiện trên bả vai của Lâm Động, hắn có chút say mê hít mạnh một hơi luồng không khí theo mang hương vị cổ xưa này, sau đó cười nói.

Lâm Động gật đầu, chợt hít mạnh một hơi, nhất thời trong mắt toát ra vẻ kinh hãi:

- Nguyên lực thiên địa thật là nồng đậm.

- Loại không gian của tông phái như thế này, phần lớn đều là sử dụng các loại thủ đoạn đặc biệt để tích tụ nguyên lực thiên địa, tất nhiên ngoại giới không thể

sánh bằng được, tu luyện trong này một ngày, hiệu quả ngang bằng mấy ngày khổ công ở bên ngoài.

Tiểu điêu nói.

- Thật sự là một vùng bảo địa! Nếu có thể ở đây tu luyện lâu dài thì thật là tốt. Những đệ tử tông phái Viễn cổ kia thật sự là rất có phúc a!

Khuôn mặt Lâm Động tràn đầy vẻ hâm mộ. Tu luyện ở một nơi như vậy, nhất định sẽ khiến tốc độ tăng lên gấp mấy lần.

Mang theo vẻ cực kỳ ngưỡng mộ, Lâm Động ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó mới nói:

- Bây giờ nên đi đâu?

Không gian bên trong phiến cổ bi này quá mức rộng lớn, khiến cho Lâm Động nhất thời có chút mờ mịt. Nơi này cũng không giống như là Cổ mộ phủ lúc trước, dọc theo đường mà đi là đến nơi. Địa vực trong này không biết mênh mông bao nhiêu mà nói, nếu như đi lại lung tung, e rằng mười bữa nửa tháng cũng khó có thể đi hết không gian trong này.

- Loại không gian này, hẳn là phải có khu vực trung tâm, các bảo bối chân chính phần lớn đều nằm ở đó.

Tiểu điêu phiêu phù trên bả vai Lâm Động, phóng tầm mắt nhìn xa xăm tứ phía, sau đó hướng móng vuốt chỉ về hướng Bắc, nói:

- Đi theo hướng đó. Ta có thể cảm nhận được nơi đó mới chính là vùng trung tâm của cổ bi này, muốn có được bảo bối chân chính, phải đi vào trong đó. Đương nhiên, không gian cổ bi này cực kỳ mênh mông, trong đó hiển nhiên có không ít bảo bối do các cao thủ để lại ở các nơi. Tất nhiên, có thể bắt gặp được hay không còn phải xem vận khí và tạo hóa của mỗi người nữa.

Lâm Động khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn theo hướng tiểu điêu chỉ. Các thế lực

mạnh mẽ của Tứ đại Gia tộc cùng bọn Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông, Võ Minh hắn là cũng đều đã đi về hướng đó.

- Đi!

Phương hướng đã xác định, Lâm Động cũng không nói nhiều, vỗ nhẹ lên lưng Tiểu Viêm một cái. Tiểu Viêm mạnh mẽ phát ra một tiếng hổ gầm, thân thể nhất thời bành trướng lên nhiều lần. Trong chớp mắt nó đã chuyển sang trạng thái chiến đấu uy phong lẫm liệt. Lôi dực chấn động, hóa thành một đạo lôi quang, nhanh chóng hướng về vị trí trung tâm không gian cổ bi mà lướt qua.

Đối với việc bên trong không gian cổ bi này sẽ có những thu hoạch gì, Lâm Động thật sự có chút chờ mong … Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 270

Âm Phong Luyện Thể.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Không gian cổ bi rộng lớn vô cùng, Lâm Động cho dù là cưỡi Tiểu Viêm mà đi, nhưng sau khi trải qua gần một canh giờ phi hành, lại vẫn chưa nhìn thấy được đích đến ở đâu. Mùi vị tang thương và cô tịch trong không gian này, từ đầu đến cuối đều quanh quẩn bên người, khiến cho lòng người cũng vì nó mà cảm thấy nặng nề.

Trên đường đi, Lâm Động cũng gặp phải không ít người. Tuy nói không gian cổ bi này rất rộng lớn, nhưng hiển nhiên nhân số tham gia lần này cũng khá là hùng hậu, do đó cho dù đã phân tán ra rất nhiều, vẫn có thể thường xuyên gặp mặt nhau.

Có điều tuy là gặp phải không ít người, nhưng Lâm Động lại cũng không vì thế mà chậm tiến độ. Những người tiến vào không gian cổ bi này, đa số đều muốn kiếm chác một ít bảo vật. Đôi bên luôn luôn là cảnh giác lẫn nhau nhiều hơn. Đồng hành cùng với bọn chúng không chỉ là không có hiệu quả tốt, ngược lại chỉ gây thêm phiền phức mà thôi.

Mà trên đoạn đường này, Lâm Động cũng đã gặp phải không ít Yêu thú khí tức hung hãn. Những Yêu thú này đúng như những gì mà tiểu điêu nói, đa phần đều sở hữu huyết mạch truyền thừa từ thời Viễn cổ, con nào con nấy hung hãn vô cùng. Trong đó có không ít lần Lâm Động cũng bị bọn chúng công kích, nhưng rất may là cũng không làm giảm tốc độ của hắn lại.

Ở ven đường, Lâm Động cũng phát hiện ra một số linh dược cực kỳ hiếm thấy, nhưng hắn lại cũng không vì thế mà dừng bước chân. Những thứ này tuy rằng cũng đều là hiếm thấy, nhưng vẫn còn cách một khoảng xa mới đủ để đánh

động Lâm Động. Vả lại hắn cũng hiểu rằng, bảo bối chân chính là nằm ở vùng trung tâm không gian cổ bi. Nhưng đồ vật vòng ngoài như thế này, trong mắt hắn chỉ có thể được coi là tầm thường.

Trong khi Lâm Động không ngừng dùng tốc độ cao nhất chạy đi, sắc trời cũng nhanh chóng trở nên ảm đạm lại. Trong mơ hồ, trên bầu trời dần dần tỏa ra một luồng không khí lạnh lẽo thấu xương cốt.

- Hừm… Tiểu Viêm đang phi hành với toàn bộ tốc lực, chợt nhất thời dừng phắt lại. Lâm Động chau mày nhìn lớp không khí u ám tràn ngập trên bầu trời. Loại hàn khí kỳ lạ ấy, cho dù là với thân thể cường tráng của hắn, cũng đều cảm nhận được một tia cảm giác khá là đau đớn.

- Chậc chậc, không ngờ rằng trong không gian cổ bi lại còn có sự tồn tại của Thực Cốt Âm Phong!

Tiểu điêu ngồi trên vai Lâm Động, nhìn tầng hàn khí trên bầu trời kia, đột nhiên có chút kinh ngạc nói.

- Thực Cốt Âm Phong? Đó là cái gì?

Lâm Động khẽ rùng mình một cái. Hắn giơ bàn tay ra, đích thực là cảm nhận được trong không khí thẩm thấu đến từng đợt phong khí giống như đao phong. Trong không khí nhất thời toát lên hàn ý lạnh đến thấu xương.

- Đây là một loại thủ đoạn bảo hộ cực kỳ cường đại. Thực Cốt Âm Phong này cực kỳ tàn nhẫn, nếu như bị nó xâm nhập, ngay đến xương cốt cũng bị nó ăn mòn hết. Thông thường mà nói, chỉ có những tông phái lớn mới có thể thi triển ra để bảo hộ tông môn.

Tiểu điêu nói.

- Không ngờ lại là do con người tạo ra!

Sắc mặt Lâm Động thay đổi, cao thủ như thế nào mới có thể khiến cho ngay

cả không khí cũng có thể biến đổi như này?

- Hiện giờ người thi triển nó khẳng định cũng đã chết rồi, nếu không thì Thực Cốt Âm Phong này cũng không lúc có lúc không như thế này. Chắc là trải qua một khoảng thời gian khá dài nên uy lực của nó cũng yếu đi không ít.

Tiểu điêu tùy ý nói.

- Vậy thì chúng ta tìm một nơi nào đó tránh đi.

Ánh mắt Lâm Động nhìn chung quanh, không ngờ rằng trong không gian cổ bi này lại nguy hiểm đến mức độ như thế. Nếu như không có tiểu điêu lên tiếng nhắc nhở hắn, e rằng hắn phải nếm mùi đau khổ không ít rồi.

- Hắc hắc, người khác có lẽ phải tránh đi một chút, có điều đối với ngươi mà nói thì lại không cần thiết.

Nghe vậy, tiểu điêu lại cười quái dị một tiếng, nói.

- Là ý gì chứ?

Nhìn nụ cười quái dị trên gương mặt tiểu điêu, Lâm Động đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

- Thực Cốt Âm Phong này tuy rằng âm độc, nhưng đồng thời cũng có thể sản sinh ra sự tôi luyện tuyệt vời đối với thân thể. Hiện nay ngươi mới tu luyện thành công Ngọc Lôi Thể, nhưng uy lực vẫn chưa thuần túy. Nếu như ngươi mượn sức mạnh của Thực Cốt Âm Phong, có lẽ có thể khiến cho Ngọc Lôi Thể của ngươi tu luyện đến mức đại thành. Đến lúc đó, thực lực của ngươi lại tăng thêm một chút nữa.

Tiểu điêu cười híp mắt, nói.

Lâm Động nghe xong, gương mặt bỗng nhiên co rút lại. Tại sao con đường tu luyện của hắn lại nhất định phải cực khổ như vậy chứ? Trước là dẫn lôi luyện

thể, bây giờ lại phải chịu đựng sự đau đớn của Thực Cốt Âm Phong nhức mũi này.

- Tiểu tử, đây chính là cơ hội tốt đó. Loại Thực Cốt Âm Phong này không phải là nơi nào cũng có thể gặp được. Lỡ mất cơ hội lần này, không biết đến khi nào mới có thể gặp được. Chỉ là bảo ngươi ở trong đó nghỉ lại một đêm mà thôi. Nếu như để ngươi tự mình tiến hành tu luyện, muốn tu luyện Ngọc Lôi Thể đến mức đại thành ít nhất cũng phải mất thời gian trên ba tháng nữa.

Tiểu điêu nói.

- Tiểu tử à, ngươi phải nghĩ đến khoảng cách giữa ngươi và Lâm Lang Thiên chứ. Nếu như không liều mạng tu luyện một chút, làm sao có thể đuổi kịp người ta?

Đối với lời nói mang theo ngữ khí hận rèn sắt không thể thành thép của tiểu điêu, Lâm Động cũng có chút không biết nói gì. Cuối cùng hắn cũng chỉ có thể ai thán một tiếng, thân hình lướt lên một ngón núi đơn độc gần đó, sau đó vỗ vỗ Tiểu Viêm, bảo nó trốn xuống phía sau ngọn núi.

- Ta con mẹ nó quả thực không tin, sét cũng không đánh chết ta được, chẳng lẽ còn bị loại gió này thổi chết được sao?

Ngồi ở vị trí cao nhất trên ngọn núi, Lâm Động ngẩng đầu lên. Sắc trời lúc này đã đen tối hoàn toàn. Một cơn lốc màu đen lặng lẽ thành hình trên không trung, ô ô thổi quét qua. Trong thoáng chốc có một luồng hàn ý lạnh đến thấu xương, từ trên không trung xa xa đang chậm rãi buông xuống.

Vù vù!

Nhìn cơn lốc màu đen đột nhiên bao phủ trời đất kia, ánh mắt của Lâm Động cũng có chút chùng xuống.

Hưu!

Mà ngay lúc Lâm Động đang ngưng thần, cách đó không xa đột nhiên có vài đạo thân ảnh từ không trung nhanh chóng lướt tới. Lúc bay ngang qua Lâm Động, bọn chúng còn có chút nghi hoặc liếc nhìn sang bên này một cái.

Ngay sau đó, vẫn không đợi bọn chúng nghĩ ngợi gù thêm, một trận cuồng phong màu đen đã nhanh chóng bao vây lấy đám người đó. Bất chợt, một loạt thanh âm kêu thảm sắc bén đột nhiên vang lên, trong tiếng gió rít gào chói tai, truyền ra xa thật xa:

- Á á á… Lâm Động nhìn mấy khối thi thể máu thịt bầy nhầy từ trên không trung rớt xuống, cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trong ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc. Hiển nhiên là cảm thấy kinh sợ đối với sức mạnh của Thực Cốt Âm Phong này.

Ào ào… Trời đất biến thành tối đen, Thực Cốt Âm Phong màu đen kia bao phủ toàn bộ trời đất mà kéo tới. Thời khắc này, ngay đến những đầu Yêu thú kiêu ngạo nhất cũng đều tránh xa khỏi những vùng đất mà cuồng phong màu đen kia thổi quét tới, không dám phát ra bất kỳ tiếng kêu nào.

- Tiểu tử, tới rồi đó. Bản thân ngươi phải cẩn thận một chút. Thực Cốt Âm Phong này lúc thời Viễn cổ, vốn là thứ mà những tông phái đó dùng để rèn luyện thẩn thể cho đệ tử của bọn chúng. Đây chính là đãi ngộ mà ngay cả ở toàn bộ Vương triều Đại Viêm này cũng không nơi nào hưởng thụ được. Chỉ cần có thể vượt qua được, lợi ích đối với ngươi sẽ không nhỏ đâu.

Cảm nhận hàn khí lạnh lẽo ngay đến những tảng đá bên dưới cũng bị đông cứng lại đến nứt ra, cơ thể của tiểu điêu cũng rung lên. Chợt hắn vội vàng chui vào trong thạch phù, thanh âm mang theo chút gian manh chợt vang lên trong lòng Lâm Động.

- Khốn kiếp!

Nhìn thấy gã này chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, Lâm Động cũng chỉ có thể mắng một tiếng tức giận, sau đó vội vàng ngưng thần. Tâm thần khẽ động, da

thịt toàn thân liền bắt đầu phát ra màu sắc xanh ngọc. Nhìn từ xa, cả người giống như biến thành một pho tượng ngọc lưu ly vậy.

Uy lực của Thực Cốt Âm Phong này cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là Lâm Động cũng không dám sử dụng cơ thể bình thường mà chống chọi, vì thế cho nên hắn phải thi triển ra Ngọc Lôi Thể mới dám tiến hành tôi luyện.

Ngay lúc cơ thê Lâm Động đang bị ánh sáng xanh ngọc bao trùm lấy, âm phong che lấp đất trời đó, cuối cùng cũng quét qua… Xuy xuy!

Âm phong màu đen táp mạnh vào thân thể của Lâm Động, chợt thông qua đám lỗ chân lông trên người chui thẳng vào thân thể của hắn. Cảm giác đau nhức cũng vào lúc này đây giống như nước thủy triều tràn nhanh ra khắp thân thể Lâm Động.

Sự lạnh lẽo không cách nào hình dung được trực tiếp khiến huyết dịch trong cơ thể Lâm Động bắt đầu xuất hiện tình trạng đông cứng. Có điều may mà cơ thể hắn cực kỳ cường hãn, dưới sự thúc giục của tâm thần, cố hết sức mới có thể chống đỡ được luồng phong khí lạnh đến thấu xương cốt ấy.

- Tê tê!

Các kẽ răng của Lâm Động rung lên cầm cập, miệng không ngừng hít vào từng luồng khí lạnh. Nhưng mà cái loại khí lạnh này vừa hít vào hai hơi, lập tức miệng hắn bị cắt cho chảy đầy máu ra. Lâm Động kinh hãi đến mức vội vàng ngậm miệng lại, có gắng nuốt những ngụm máu tươi đó ngược vào trong bụng, không dám mở miệng ra thêm chút nào nữa.

Âm phong thổi quét qua càng ngày càng mạnh mẽ. Có điều, dưới sự xâm nhập điên cuồng đó, ánh sáng màu xanh ngọc trên bề mặt cơ thể của Lâm Động lại với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, dần dần trở nên càng sáng bóng và tinh thuần hơn.

Loại cảm giác này giống như một khối ngọc thô đang được tiến hành điêu

khắc thành một khối ngọc đẹp thực sự.

Vả lại, trong sự đau nhức kịch liệt ấy, Lâm Động cũng có thể thoáng cảm nhận được sức mạnh trào dâng trong máu thịt dường như đang gia tăng lên với một tốc độ chậm. Tiểu điêu đích thực là không lừa hắn, Thực Cốt Âm Phong này đối với việc tôi luyện cơ thể đích thực là có hiệu quá cực kỳ tốt.

Đương nhiên, quan trọng nhất là cơ thể phải chịu đựng được hàn khí đáng sợ đó. Nếu không thì kết cuộc cũng sẽ giống như mấy tên xui xẻo lúc nãy mà thôi.

Trời đất tối sầm, trên ngọn núi, một luồng ánh sáng xanh ngọc trong bóng tối không ngừng phát sáng. Cơn lốc màu đen kia nhất thời tụ tập lại ở nơi đây. Cuồng phong như những ngọn đao vô cùng sắc bén, từng đao từng đao một cắt thẳng lên cơ thể Lâm Động, hiện ra vô số những vết tích màu trắng dày đặc.

Mà cùng với những vết tích màu trắng ngày một nhiều kia, một tia đỏ sẫm cũng lặng lẽ thẩm thấu ra, cuối cùng càng lúc càng nhiều. Máu tươi không ngừng chảy xuống, cuối cùng đông lại thành huyết băng, đông cứng lại trên người Lâm Động, gần như che lấp mất luồng ánh sáng màu xanh ngọc ấy đi.

Thực Cốt Âm Phong thổi quét kéo dài suốt một đêm, mà Lâm Động cũng ngồi xếp bằng trên ngọn núi không hề động đậy, trải qua một đêm âm phong tôi luyện cơ thể.

o0o Ngày hôm sau, ánh sánh mặt trời xuyên qua màn mây, từ trên bầu trời chiếu rọi xuống, soi lên một thân ảnh cả cơ thể đều bị huyết băng đông cứng.

Răng rắc!

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời, trên khối huyết băng ấy đột nhiên nứt ra từng đường nứt lớn, lớp huyết băng bề ngoài nhanh chóng rớt xuống. Mà cùng với từng khối huyết băng rơi xuống, một tia ánh sáng ôn nhuận như ngọc dần dần toát lên.

Huyết băng nhanh chóng rơi xuống hết, trong chớp mắt, trên ngọn núi liền xuất hiện một thân ảnh sáng chói như ngọc thạch, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời, phản xạ ra một thứ ánh sáng vô cùng chói mắt.

- Phù!

Một luồng khí tức đem theo một chút huyết khí từ trong miệng Lâm Động bay ra. Ngay sau đó, đôi mắt đang nhắm chặt đó cũng từ từ mở ra.

Hai mắt mở ra, điều khiến cho người ta kinh ngạc đó là, hai mắt của Lâm Động lại ngay lúc này đây cũng đã biến thành ngọc thạch. Trong sự lạnh lẽo còn toát lên một cảm giác vô cùng kiên cường, mạnh mẽ không gì phá nổi.

Thân như ngọc, mắt như thạch, lưu ly nhiễm thể, vạn vật không thể phá, đây mới chính là Ngọc Lôi Thể chân chính!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 271

Hài Cốt Trong Thạch Đình.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Shared by kiemgioi. com Phía trên đường chân trời toát lên mùi vị thê lương và cổ xưa, một đạo lôi quang nhanh như chớp lướt qua, trên đường đi còn mang theo những tiếng nổ vang rất nhỏ. Đó chính là do lướt qua không trung với tốc độ cao, va chạm với không khí mà phát ra.

Lâm Động ngồi trên lưng Tiểu Viêm, màu xanh ngọc trong đôi mắt đã gần như nhạt đi hết. Tối hôm qua mượn sự giúp đỡ của Thực Cốt Âm Phong để tôi luyện cơ thể, hắn hiện giờ đã hoàn toàn tu luyện Ngọc Lôi Thể đến mức đại thành, cơ thể như kim ngọc, không gì có thể phá nổi.

- Hôm nay cơ thể của ta so với ngày hôm qua e rằng chí ít cũng đã mạnh hơn ba phần.

Lâm Động nắm chặt nắm đấm, cảm nhận được nguyên lực hùng hồn đang tuôn chảy trong máu thịt mình. Khóe miệng của hắn, cũng hiện lên một nụ cười hài lòng. Tuy rằng nguyên lực vẫn dừng lại ở mức Tạo Hình Cảnh đại thành, nhưng sức chiến đấu của hắn thì đã tăng lên không ít.

- Theo như lời tiểu điêu nói, vùng trung tâm của không gian cổ bi có lẽ cũng không còn bao xa nữa.

Ánh mắt Lâm Động hướng ra xa, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy kinh thán đối với sự rộng lớn của vùng không gian cổ bi này. Khó mà tưởng tượng được, muốn xây dựng nên một không gian rộng lớn như vậy, rốt cuộc là cần phải có năng lực thần thông đến mức nào.

Thời gian trôi qua gần một ngày, Lâm Động gần như vẫn luôn duy trì tốc độ

nhanh nhất. Trên đường đi tuy rằng hắn cũng gặp được một số thứ xem như là thiên tài địa bảo, nhưng hắn lại không hề dừng lại quá lâu. Những thứ đó đối với hắn hiện tại mà nói, cũng không được xem là sự mê hoặc quá lớn.

- Thiết nghĩ các thế lực Tứ đại Tông tộc và Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông, Võ Minh hiện giờ chắc cũng đã đến khu vực trung tâm rồi.

Lâm Động tự lẩm bẩm. Tầm nhìn của những kẻ đó càng cao hơn hắn rất nhiều, những bảo bối tầm thường căn bản không có cách nào lọt vào tầm mắt của bọn chúng được. Cho nên, e rằng bọn chúng hiện tại cũng giống như Lâm Động, đang dốc hết tốc lực tiến đến khu vực trung tâm.

- Hắc hắn, nếu như đã đến, vậy thì cũng không thể trở về tay không được!

Lâm Động vừa cười, bàn tay vỗ nhẹ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm nhất thời phát ra một tiếng hổ gầm, lôi dực chấn động, tốc độ đột nhiên gia tăng thêm lên.

Với tốc độ như vậy, tiếp tục phi hành thêm khoảng một canh giờ nữa, Lâm Động lúc này mới dần dần cho Tiểu Viêm giảm bớt tốc độ xuống. Bởi vì hắn đã phát hiện các thân ảnh gần đây lại bất giác trở nên đông đúc hơn, không còn thưa thớt như lúc trước nữa.

Lâm Động phi hành ở trên cao, nhìn xuống vô số những thân ảnh bên dưới mặt đất, trong đó có không ít người có thực lực không tệ, mà nhìn lộ tuyến của bọn chúng, đều hoàn toàn giống như hắn.

- Những tên này, từ trước tới giờ không có bảo vật thì sẽ không đến. Xem ra nơi này ắt có bảo vật.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt Lâm Động khẽ chớp động, Tiểu Viêm cũng chầm chầm hạ thấp xuống một chút. Tầm nhìn của Lâm Động hướng ra xa, chỉ nhìn thấy ở nơi xa đó có một tòa núi đá đơn độc một mảnh. Trên tòa núi đá đó, từng tảng quái thạch san sát kề nhau, hơn nữa còn có một tòa thạch đình nữa. Bên trong thạch đình, phảng phất dường như có một thân ảnh đang ngồi xếp

bằng.

- Đó chắc là di hài của một vị tiền bối nào đó.

Lâm Động khẽ nheo mắt lại. Hắn đã có thể nhìn thấy rõ, thân ảnh đó chỉ là một bộ hài cốt màu xám hóa thạch. Trong mơ hồ, dường như có một ba động kỳ dị thẩm thấu từ trong bộ hài cốt đó phát tán ra.

- Người này chắc là vì xông phá vào Niết Bàn Cảnh thất bại mà ngã xuống.

Tiểu điêu chợt xuất hiện, ánh mắt liếc qua tòa thạch đình kia, nhàn nhạt nói.

- Hử? Xông phá Niết Bàn Cảnh còn có nguy hiểm này sao?

Nghe vậy, Lâm Động khẽ kinh ngạc, nói.

- Xông phá Niết Bàn Cảnh, vốn cần phải chấp nhận một sự mạo hiểm rất lớn. Chỉ cần có chút không cẩn thận, không thể xông phá thành công Niết Bàn, kết quả sẽ là tự hủy, đây là chuyện rất đỗi bình thường.

Tiểu điêu nhàn nhạt nói, trong lời nói bình thản lại ẩn chứa trùng trùng nguy hiểm bên trong cái cảnh giới đó.

- Vả lại cho dù thành công tiến vào Niết Bàn Cảnh, như vậy cũng chưa thể coi như là đã bình yên. Cửu Nguyên Niết Bàn, mỗi một lần Niết Bàn đều sẽ là một lần khảo nghiệm sinh tử. Nếu như có thể bước qua, thực lực sẽ tăng vọt, tuổi thọ cũng tăng lên. Nhưng nếu như không qua được, không thể Niết Bàn sống lại, như vậy chỉ còn có con đường dục hỏa mà chết.

Lâm Động lau mồ hôi lạnh trên trán, không ngờ rằng Niết Bàn Cảnh trong truyền thuyết lại nguy hiểm đến như vậy. Khó trách trong Vương triều Đại Viêm này vẫn chưa nghe nói qua có ai thành công bước vào cảnh giới này.

- Một khối hài cốt của một người xông phá Niết Bàn Cảnh thất bại, ắt hẳn sẽ không có sức hấp dẫn chứ? Những tên này tại sao lại vây ở đây mà không dám

tiến lên?

Lâm Động nhìn xuống phía dưới, không ít cao thủ đang bao vây lấy ngọn núi này, nhưng lại không một ai dám xông lên đó, điều này không khỏi khiến hắn có chút nghi hoặc.

Mà cũng ngay lúc Lâm Động đang nghi hoặc, phía sau đột nhiên có vài thân ảnh vội vàng lướt tới. Trong mơ hồ, có những tiếng nói chuyện gấp gáp theo gió truyền tới tai Lâm Động.

- Nhanh lên, nghe nói có người đạt được một viên Niết Bàn Đan từ hài cốt trong thạch đình!

- Niết Bàn Đan? Niết Bàn Đan mà chỉ cao thủ Niết Bàn Cảnh mới có thể ngưng tụ ra?

- Đúng vậy. Có điều trên núi còn có vô số Yêu thú bảo vệ, muốn xông lên đó không phải là chuyện dễ dàng gì. Chúng ta trà trộn vào đám đông, đến lúc đó cùng nhau xông lên, xem xem có thể có vận may cướp được một viên Niết Bàn Đan hay không.

Nhìn vài thân ảnh lướt qua bên cạnh mình, ánh mắt Lâm Động cũng khẽ chùng xuống, kinh ngạc nói:

- Hóa ra là Niết Bàn Đan. Không phải chỉ có cao thủ Niết Bàn Cảnh mới có thể ngưng tụ ra sao? Chủ nhân của hài cốt này vẫn chưa đến mức độ đó mà.

- Người này có thể xông phá Niết Bàn Cảnh tại nơi đây, thiết nghĩ cũng là đệ tử của tông phái Viễn cổ kia. Có thể bên người mang theo Niết Bàn Đan cũng không phải là chuyện lạ gì.

Tiểu điêu nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, trong mắt cũng hiện lên vẻ đầy hứng thú. Niết Bàn Đan rất khó ngưng tụ, cho dù là cao thủ Niết Bàn Cảnh cũng phải tốn một phen

công phu mới có thể ngưng tụ được. Niết Bàn Đan này đối với những người dưới Niết Bàn Cảnh mà nói, không nghi ngờ gì chính là một loại thần đan gia tăng tốc độ tu luyện.

Đương nhiên, loại Niết Bàn Đan này giá cả cũng cực kỳ đắt đỏ, chí ít đem tất cả tài sản hiện giờ của Lâm Động bỏ ra, e rằng không thể nào mua nổi lấy nửa viên.

Mà cũng chính bởi vì sự đắt đỏ và hiếm thấy của Niết Bàn Đan, mới khiến nhiều cao thủ như vậy hội tụ dưới núi đá, dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm thạch đình trên núi đá đó.

- Yêu thú trong núi đá đó, chắc là Ma Phong Thứu. Điều này quả thật khiến mọi người phải đau đầu. Loại Yêu thú này thực lực cá nhân tuy rằng không phải lớn mạnh lắm, nhưng số lượng lại vô cùng khủng khiếp. Mà khi số lượng của bọn chúng đạt đến mức độ nhất định, thì có thể kêu gọi ra Ma phong. Loại Ma phong này gần giống với Thực Cốt Âm Phong mà tối qua ngươi đã trải qua, uy lực cực mạnh. Ngay đến cao thủ Tạo Khí Cảnh cũng không dám dễ dàng dính líu đến.

Ánh mắt tiểu điêu nhìn về phía núi đá, sau đó có chút ngạc nhiên nói.

Ánh mắt của Lâm Động cũng thuận theo đó mà nhìn, quả nhiên là đã nhìn thấy trên vách đá của ngọn núi treo đầy những con quái điểu đen thui. Những con quái điểu này có đôi cánh khổng lồ, treo ngược người trong khe đá, nhìn qua giống như u linh.

- Những tên này dường như đang chuẩn bị xông lên… Ánh mắt từ trên núi đá di chuyển xuống, Lâm Động nhìn đám nhân mã ngốc nghếch đang muốn hành động, thấp giọng nói.

Dưới núi đá đã hội tụ không ít người, xem ra sức hấp dẫn của Niết Bàn Đan quả thực rất lớn, vả lại tin tức truyền ra, hiển nhiên có không ít cao thủ tiếp tục tiến về phía này.

Mà dưới tình hình nhân số gia tăng, cuối cùng cũng có một số người nóng vội, không nhẫn nại được nữa, thân hình lướt ra, tiến lên trên núi đá. Mà khi nhìn thấy có người dẫn đầu, đám nhân mã đông nghịt phía sau cũng bắt đầu động đậy. Trong thoáng chốc, nguyên cả ngọn núi dường như đang rung lên.

- Oa oa!

Núi đá chấn động, Ma Phong Thứu trên núi chợt bay ra, che rạp cả bầu trời. Trong chốc lát, bọn chúng liền hóa thành một tầng mây đen nghịt, bao vây kín mít cả đỉnh núi. Số lượng đó khiến cho Lâm Động nhìn thấy cũng phải sởn cả gai ốc.

- Ô ô!

Những con Ma Phong Thứu này vừa xuất hiện, liền vung đôi cánh lên một cách điên cuồng. Trong chốc lát, một cơn cuồng phong màu đen liền thổi quét qua, cát đá bay tung lên, giống như một con lốc, hung hăng quét qua những người đang tiến lên đỉnh núi.

- A a!

Cuồng phong màu đen sắc bén như ngọn đao, lúc mới bắt đầu tiếp xúc với nó liền khiến không ít người phải thống khổ. Dưới cơn cuồng phong không nơi nào mà không chui vào được này, cho dù là nguyên lực cũng đều bị cắt ra. Mà mất đi sự bảo vệ của nguyên lực, rất nhiều tên xui xẻo lập tức thương tích đầy mình, máu tươi cuồng chảy. Nhất thời, tiếng kêu thê thảm vang lên, từng đạo thân ảnh chật vật rơi xuống, trong đó không ít người tắt thở ngay tại chỗ.

Sự xông phá này duy trì khoảng mười phút, máu tươi và thi thể của Ma Phong Thứu rải đầy khắp núi đá. Nhưng đến cuối cùng vẫn không có một kẻ nào thành công leo lên được đỉnh núi. Sức sát thương của những con Ma Phong Thứu này khiến cho không ít người phải khiếp sợ, sự tham lam trong lòng cũng bị giảm đi rất nhiều.

- Lâm Động, ra tay đi. Với trình độ cơ thể cường hãn của ngươi, ngược lại không cần phải khiếp sợ những con Ma Phong Thứu này.

Tiểu điêu nhìn qua những đầu Yêu thú kỳ cổ này, sau đó mỉm cười nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng cười gật đầu. Đối với Niết Bàn Đan, hắn cũng vô cùng có hứng thú, hôm nay có thể gặp được, đương nhiên sẽ không nương tay.

Nếu như đã có ý nghĩ đó, Lâm Động cũng không chần chừ lâu. Gót chân thúc nhẹ Tiểu Viêm, thân hình liền hóa thành một bóng đen, nhanh như tia chớp bắn thẳng lên đỉnh núi.

Xung quanh núi đá hiện giờ có không ít cao thủ đang quan sát nơi này, do đó vừa thấy có người lại dám một mình xông kích núi đá, trong mắt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

- Tên đó không muốn sống rồi, dám một mình xông lên.

- Người đó dường như là Lâm Động? Nghe nói thực lực của hắn rất mạnh.

- Hừ, là Lâm Động thì đã sao? Ma Phong Thứu đó số lượng khổng lồ, cho dù là cường giả Tạo Hình Cảnh đại thành cũng không cách nào xuyên qua Ma phong mà chúng kêu gọi đến. Tên Lâm Động đó làm sao có thể làm được chứ?

- Hắn xông vào rồi!

Dưới sự quan sát của vô số ánh mắt, thân ảnh của Lâm Động trực tiếp xông thẳng vào trong cơn cuồng phong màu đen đó. Bất chợt một luồng ánh sáng xanh ngọc từ trong cơn cuồng phong bộc phát ra. Sau đó đám đông liền nghe thấy vô số tiếng đing đang vang lên. Nhưng tiếng kêu la thảm thiết như trong dự liệu lại không hề xuất hiện.

- Hắn lại có thể xông qua Ma phong rồi!

Dưới sự quan sát của vô số ánh mắt, đạo quang mang màu xanh ngọc đó,

thân hình không hề có chút ngừng lại, đã trực tiếp xuyên qua phong trận màu đen, sau đó xuất hiện một cách thuận lợi trên đỉnh núi. Mà khi nhìn thấy Lâm Động lại thuận lợi thông qua Ma phong như thế, trong mắt của vô số người ở phía dưới lại hiện lên sự khiếp sợ vô cùng.

Phốc!

Trong lúc mọi người đang chấn kinh, thân hình của Lâm Động lại nhẹ nhàng lọt vào trong thạch đình. Mà cùng lúc với bước chân hắn bước vào tới thạch đình, những con Ma Phong Thứu vốn đang điên cuồng chợt ngừng lại, bay vòng quanh thạch đình nhưng lại không tiếp tục công kích.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc. Chợt hắn ngiêng đầu qua, tầm mắt ngừng lại trên bộ hài cốt cổ xưa đang ngồi xếp bằng yên tĩnh trong thạch đình. Nơi xương bàn tay của hài cốt đó, hai viên đan dược tròn xoe giống như hai ngọn lửa đang lặng lẽ huyền phù. Một luồng năng lượng ba động khiến Lâm Động có chút động dung từ trên hai viên đan dược đó chậm rãi lan tràn ra.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 272

Oan Gia Ngõ Hẹp.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Bộ hài cốt lẳng lặng ngồi xếp bằng chính giữa thạch đình, xương cốt toàn thân hiện lên một màu cháy đen. Loại màu sắc cháy đen ấy dường như lan tràn ra từ trong cơ thể, khiến cho Lâm Động nhìn thấy cũng phải nổi cả da gà. Thiết nghĩ vị lão tiền bối này lúc đầu khi xông phá Niết Bàn Cảnh ắt hẳn là đã chịu rất nhiều khổ sở. Niết Bàn Cảnh quả nhiên là một loại cảnh giới giống như một cái khe trời khó có thể vượt qua, không thành công liền mất mạng.

- Niết Bàn Cảnh đích thực là nguy hiểm khôn lường. Nhưng vạn vật trong trời đất, cuối cùng vẫn có điểm dừng của số mệnh. Người thường cho dù tu luyện đến cấp bậc Tạo Hóa Cảnh, vậy cũng chẳng qua chỉ có thể sống đến hơn trăm tuổi mà thôi. Nhưng nếu có thể tiến vào Niết Bàn Cảnh, tuổi thọ sẽ theo đó mà gia tăng lên. Vả lại mỗi lần Niết Bàn thành công đều sẽ là một lần tiến hóa theo xu hướng hoàn mỹ dần, cảm giác đó, sự kỳ diệu xâm nhập cả vào đến linh hồn, khiến người ta khó mà kháng cự lại được.

Tiểu điêu cũng có chút cảm thán nói.

Lâm Động lẳng lặng gật đầu. Chỉ là có thể kéo dài tuổi thọ thêm một chút, liền đủ để thế nhân giành giật xông lên cái cảnh giới cực kỳ nguy hiểm đó. Suy cho cùng cũng không có người nào sẽ ghét bỏ chuyện bản thân mình sống quá lâu… Lâm Động đứng trước bộ hài cốt, trịnh trọng cúi gập người trước vị tiền bối này, sau đó mới đưa tay ra, nắm lấy hai viên Niết Bàn Đan đang huyền phù trên xương bàn tay đó.

Nhưng mà, ngay lúc mà Lâm Động sắp động vào hai viên Niết Bàn Đan đó,

cốt chưởng của hài cốt đó đột nhiên lại duỗi ra, trực tiếp nắm chặt lấy bàn tay của Lâm Động.

Biến cố đột nhiên phát sinh như vậy, khiến sắc mặt Lâm Động nhất thời thay đổi kịch liệt. Nhưng vẫn chưa đợi nguyên lực trong cơ thể của hắn tuôn ra, từ trong khóe mắt sâu hõm của nộ hài cốt đó, một đạo hào quang bạo lược mà ra, xông thẳng đến giữa trán của Lâm Động.

Chính lúc đạo hào quang ấy tiếp xúc với trán của Lâm Động, thế giới trước mắt hắn lập tức xuất hiện biến hóa. Một cảnh tượng dường như truyền tới từ thời xa xưa liền xuất hiện trong đầu hắn.

Cảnh tượng đó vẫn ở trong không gian cổ bi rộng lớn này. Chỉ có điều trên bầu trời trong cảnh tượng, Lâm Động lại nhìn thấy có vô số đạo thân ảnh đứng giữa không trung. Những thân ảnh đó ai nấy đều toát ra khí tức vô cùng cường đại, cường đại hơn rất nhiều so với những cường giả mạnh nhất mà Lâm Động từng thấy qua. Thế nhưng, loại khí tức cường đại như thế này, trên bầu trời đó lại có số lượng nhiều đến không thể đếm hết. Điều này khiến cho trong lòng Lâm Động không khỏi vô cùng cảm thán. Chẳng lẽ đây chính là quy mô cường đại của các tông phái Viễn cổ lúc trước sao?

Những thân ảnh đó đứng vững giữa không trung, dường như đang cố gắng chống đỡ lại cái gì đó. Mà đối diện bọn họ không xa, lại là tràn ngập một hắc ám. Trong mảnh hắc ám đó, phảng phất có màu đỏ tươi chậm rãi lóe lên. Một mảnh hắc ám đó gây cho người ta một loại cảm giác không thể nào hình dung, tuyệt vọng mà vô tình.

Mảnh hắc ám giống như nước thủy triều từ không gian bên ngoài không ngừng thẩm thấu vào trong, sau đó lan tràn đến đại quân của các cao thủ kia. Những cao thủ tông phái kia xem ra khí tức vô cùng cường hãn, thế nhưng đối với mảnh hắc ám này tựa hồ như không có chút khả năng chống cự. Khi mà mảnh hắc ám kia lan tràn qua, tất cả các cao thủ đều nhất thời hóa thành tro bụi, tiêu tán trên không trung.

Tay chân Lâm Động nhất thời lạnh lẽo khi nhìn thất cảnh tượng này. Mảnh hắc ám đó giống như một đầu ác linh đang nuốt mất tất cả các sinh linh trên thế gian. Những nơi mà nó đi qua, bất kỳ sinh mạng nào đều trở thành cát bụi trong mảnh hắc ám đó.

Đại quân cao thủ dưới sự thôn phệ khủng khiếp của mảnh hắc ám kia, gần như toàn quân bị diệt vong. Ngay sau đó, đột nhiên mặt đất rung chuyển, một khe nứt nhất thời từ mặt đất lan ra, cuối cùng hóa thành một đạo quang mang cũng đồng dạng là hắc ám. Chỉ có điều, đạo quang mang này tuy rằng hắc ám, nhưng lại không có cảm giác vô tình tuyệt vọng, ngược lại nó khởi động một loại khí tức sinh cơ lớn lao mà kỳ dị.

Hào quang khởi động, quang mang hắc ám từ dưới mặt đất chui lên, rất nhanh bành trướng ra, cuối cùng hóa thành một đạo phù văn màu đen cao lớn khổng lồ đến cả ngàn trượng, hung hăng oanh kích thẳng tới mảnh hắc ám tuyệt vọng đó, đem nó chấn động thành một mảnh hư vô ngập trời.

Mà sau khi đánh tan xong mảnh hắc ám quỷ dị kia, đạo phù văn màu đen mới dần dần thu nhỏ lại, hóa thành một đạo lưu quang quay trở về dưới lòng đất.

Hình ảnh tới đây đột nhiên ngừng lại, Lâm Động cũng cả người tràn đầy mồ hôi lạnh tỉnh thần lại, trong lòng cực kỳ khiếp sợ nhìn bộ hài cốt trước mặt. Những cảnh tượng mà lúc nãy hắn nhìn thấy, thiết nghĩ ắt hẳn là những việc đã xảy ra trước đây trong không gian cổ bi này.

- Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao các tông phái Viễn cổ bị hủy diệt sao? Mảnh hắc ám đó rốt cuộc là cái gì? Sao lại đáng sợ đến mức như thế? Ngay đến nhiều cao thủ như vậy cũng không thể nào ngăn cản nó dù chỉ là một chút.

Ánh mắt Lâm Động hiện lên vẻ kinh hãi lẩm bẩm một mình.

- Vả lại đạo phù văn cổ xưa màu đen đã trấn áp mảnh hắc ám đó… Tại sao lại khiến ta cảm thấy có chút quen thuộc?

- Vì nó chính là mục tiêu lần này của ngươi, Thôn Phệ Tổ Phù!

Tiểu điêu nhàn nhạt nói.

- Thôn Phệ Tổ Phù?

Lâm Động kinh ngạc hỏi lại.

- Trên thế gian tổng cộng có tám đạo Tổ Phù, mỗi đạo đều có năng lực khác nhau của chính mình. Đạo Tổ Phù này chính là có năng lực thôn phệ, do đó được gọi là Thôn Phệ Tổ Phù.

Tiểu điêu nói.

- Ngươi có biết mảnh hắc ám hủy diệt tông phái Viễn cổ kia rốt cuộc là thứ gì không?

Lâm Động hỏi.

- Không biết!

Tiểu điêu chầm chậm lắc đầu. Nhưng không biết vì sao giọng điệu của hắn lại có chút nặng nề, nói:

- Có điều vật đó quá khủng khiếp bá đạo, vả lại nó dường như không thuộc về thế giới này. Những nơi mà nó đi qua, tất cả mọi sự sống đều bị nó nghiền nát cả.

Lâm Động gật gật đầu. Tuy rằng hắn chỉ thấy được những hình ảnh tàn dư, nhưng mảnh hắc ám mang theo khí tức tuyệt vọng đó, lại khiến cho trong lòng hắn nảy sinh sự sợ hãi cùng cực. Hơn nữa hắn có thể khẳng định, trong mảnh hắc ám đó, nhất định có tồn tại thứ gì đó quỷ dị mà đáng sợ vô cùng:

- Những thứ mà ngươi thấy có lẽ là chấp niệm mà người này còn giữ lại. Xem ra sự việc lúc đó, sự sợ hãi mà nó để lại cho ông ta quả thực quá lớn. Cho

dù trải qua bao nhiêu năm tháng vẫn còn lưu lại trong cơ thể không tan.

Tiểu điêu nhìn qua bộ hài cốt, nói.

- Có điều vẫn còn may, coi như có được chút tin tức của Tổ Phù. Xem ra Tổ Phù đó chính là ở trong không gian cổ bi này.

Nói đến điều này, tiểu điêu bỗng có chút kích động lên.

- Uy lực của Tổ Phù đó quá mức khủng khiếp, nếu như ta có thể đạt được, không phải thực lực sẽ tăng vọt sao?

Hai mắt Lâm Động cũng phát ra ánh sáng. Hắn đã nhìn thấy một cách rõ ràng uy lực thôn phệ khủng khiếp của Tổ Phù đó.

- Đừng tự nằm mơ giữa ban ngày nữa. Tổ Phù này cực kỳ quỷ dị, sự cường đại của nó cũng không phải là bởi vì bản thân nó, mà là vì người sử dụng nó.

Tiểu điêu liếc Lâm Động một cái, nói:

- Trong hình ảnh mà ngươi nhìn thấy, vị chủ nhân lúc đó của Tổ Phù, thực lực ắt hẳn là cực kỳ khủng khiếp, có như vậy mới có thể trấn áp mảnh hắc ám thần bí quỷ dị đó chứ. Đương nhiên, nếu như ngươi có được Tổ Phù, thực lực tự nhiên cũng sẽ mạnh hơn nhiều so với người bình thường. Nhưng muốn dựa vào nó một bước thăng thiên, vậy thì chỉ là vọng tưởng.

Lâm Động buông lỏng tay xuống. Hắn đương nhiên là biết được đạo lý này. Trên thế gian này, có thể dựa vào một cách vững chắc nhất, mãi mãi vẫn là thực lực của chính bản thân mình. Ngoại vật tuy có thể nâng cao sức chiến đấu, nhưng ai cũng không thể đảm bảo rằng không có lúc bị mất đi.

- Đa tạ tiền bối ban tặng!

Lâm Động cúi người, nhẹ nhàng gỡ bỏ cốt chưởng của bộ hài cốt, sau đó thu lấy hai viên Niết Bàn Đan vào trong tay, lại một lần nữa hành lễ với bộ hài cốt.

Chấp niệm mà vị tiền bối này còn lưu giữ lại khiến hắn may mắn được nhìn thấy trở về thời đại Viễn cổ, sự cường đại cùng với to lớn của cái tông phái Viễn cổ này.

Niết Bàn Đan vừa tới tay, một sự ba động năng lượng dâng trào giống như ngọn lửa lan tràn ra, khiến cho nguyên lực trong cơ thể của Lâm Động dường như đều có cảm giác sôi sục. Điều này khiến cho Lâm Động có chút kinh thán. Không hổ là đan dược trong truyền thuyết, chỉ có cao thủ Niết Bàn Cảnh mới có thể ngưng tụ ra, quả nhiên là thần kỳ dị thường.

- Đi thôi!

Lấy ra một bình ngọc từ trong túi Càn Khôn, Lâm Động cẩn thận bỏ hai viên Niết Bàn Đan vào trong, sau đó mới đứng thẳng người lên, vươn người một cái.

Hiện tại đồ vật đã tới tay, không cần thiết phải ở lại thêm nữa. Chợt Lâm Động trực tiếp quay người đi, lướt ra khỏi thạch đình. Mặc cho những con Ma Phong Thứu điên cuồng công kích, hắn lại cực kỳ thản nhiên lướt qua khỏi vòng vây.

Mà lúc hắn rời khỏi phạm vi của ngọn núi, những con Ma Phong Thứu đó chỉ có thể ngừng việc công kích lại, một lần nữa rút về, treo ngược người trong vách núi.

Lúc này, chung quanh ngọn núi đã có không ít người tụ tập lại, quan sát đỉnh núi. Khi bọn họ nhìn thấy Lâm Động thuận lợi từ trong đó lướt ra, trong mắt ai nấy đều lóe lên một tia thất vọng. Nếu như Lâm Động đã có thể thuận lợi ra vào, hiển nhiên là đã lấy được Niết Bàn Đan, như vậy bọn họ chỉ có thể chọn lựa từ bỏ.

Đương nhiên, trong đó cũng có không ít kẻ không cam tâm, nhưng nghĩ đến trận đại chiến giữa Lâm Động và Vương Viêm trước đó, lại nghĩ thực lực của Lâm Động có thể bình yên vượt qua Ma phong, sự bất cam trong lòng mới bị áp chế xuống. Muốn cướp bảo vật cũng phải coi lại năng lực của bản thân trước,

nếu không thì rất có khả năng bảo vật chưa đến tay đã mất cả cái mạng. Như vậy thì quá oan ức rồi.

- Tiểu Viêm?

Vừa đáp xuống mặt đất, Lâm Động liền cất tiếng gọi Tiểu Viêm, chuẩn bị rời khỏi. Nhưng mà, ngay lúc ánh mắt hắn nhìn qua, lại đột nhiên phát hiện thân ảnh của Tiểu Viêm đã biến mất khỏi nơi ban đầu. Hắn nhất thời cả kinh, ánh mắt liền chùng xuống.

- Lâm Động, ngươi đang tìm con nghiệt súc này sao?

Ngay lúc ánh mắt của Lâm Động vừa chùng xuống, một tiếng cười lạnh có chút quen thuộc đột nhiên từ xa xa vang lên.

Lâm Động khẽ nghiêng đầu qua, ánh mắt hướng đến nơi phát ra thanh âm đó. Chỉ nhìn thấy trên một ngọn núi không xa, có khoảng mười đạo thân ảnh đang đứng đó. Lúc này, những sợi dây xích do nguyên lực ngưng tụ thành đang buộc chặt trên cổ của Tiểu Viêm. Thậm chí ngay miệng của nó cũng đều bị dây xích quấn lại, khiến nó không thốt ra được nửa tiếng kêu.

Ngay phía trước của đám thân ảnh đó, có hai lão giả đang đứng thẳng. Mà khi nhìn thấy một trong hai lão giả kia, sắc mặt Lâm Động chợt âm hàn lên một trận. Vì lão gì đó, chính là gã Trưởng lão Cổ Kiếm Môn đã từng có ân oán với Lâm Động. Kế bên lão ta, chính là Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn, hiện tại vẻ mặt cũng không một chút biểu tình nhìn hắn chằm chằm. Trong ánh mắt cả hai đều hiện lên sát khí đằng đằng.

- Lúc trước là ngươi dẫn dụ Viễn Cổ Long Viên đến Cổ Kiếm Môn ta?

Sắc mặt Lão Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn âm hàn như quỷ, giương mắt nhìn Lâm Động, nói từng chữ từng chữ một.

- Thả Tiểu Viêm ra!

Ánh mắt của Lâm Động cũng lạnh lùng giống hệt như vậy, hắn giương mắt nhìn tên Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn, điềm nhiên nói.

Nghe vậy, ánh mắt của lão Chưởng môn Cổ Kiếm Môn chợt âm trầm lại, bàn tay khô héo vừa vung lên, một tảng cự thạch liền bay ra, cuối cùng hung hăng nện xuống người Tiểu Viêm, khiến cho bốn chân nó lún xuống nền đất, thân thể không ngừng giãy giụa bất lực.

- Trả lời ta, tiểu súc sinh!

Nhìn thấy một màn này, hai mắt của Lâm Động gần như chỉ trong chớp mắt đã đỏ ngầu lên. Hai nắm tay của hắn nắm chặt lại, tiếng răng rắc không ngừng vang lên.

Lúc này, trong lòng Lâm Động chỉ có một ý niệm duy nhất, hắn nhất định phải đánh gãy bàn tay chó của lão Chưởng môn Cổ Kiếm Môn kia!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 273

Chặt Tay.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Oanh!

Ngay lúc hai mắt Lâm Động đang đỏ rực lên, nguyên lực hùng hồn cũng đột nhiên tuôn ra từ trong cơ thể, ngưng tụ lại giống như một cơn lốc, không ngừng quay quanh Lâm Động, chấn động đến ngay cả không khí cũng đều phát ra tiếng kêu vù vù.

- Tiểu súc sinh, đừng cho rằng ngươi đánh bại Vương Viêm thì có thể tùy tiện khoa trương trước mặt lão phu. Lúc lão phu hành tẩu ở quận Đại Hoang này, trên thế gian này e rằng vẫn chưa có tên tiểu tử như ngươi!

Nhìn thấy dáng vẻ này của Lâm Động, lão Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn cũng nở nụ cười nhạt một cách nham hiểm. Chợt bàn chân hắn dẫm lên mạnh, một luồng khí tức nguyên lực còn mạnh mẽ hơn Lâm Động rất nhiều lần liền đột nhiên bùng nổ ra. Uy lực đó trực tiếp áp bức khiến cho khí tức của Lâm Động không ngừng lùi về phía sau.

Trận giao thủ bất ngờ diễn ra trên không trung cũng đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người. Mà đặc biệt là khi bọn họ nhìn rõ đối tượng song phương xảy ra xung đột, càng không khỏi thốt ra từng tiếng hô hoán.

- Đó chính là Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn, Liễu Khô!

- Tên Lâm Động đó thật ưa gây chuyện, đi đến đâu gây chuyện đến đó! Có điều lão Liễu Khô này là kẻ thành danh trong quận Đại Hoang này, hơn hết còn một tay kiến tạo nên tông phái lớn mạnh như Cổ Kiếm Môn này. Lâm Động tuy rằng được cho là nhân vật nổi bật trong đám hậu bối, nhưng loại cao thủ như

Liễu Khô, làm sao có thể nhìn lọt mắt hắn chứ?

- Đúng vậy, tên tiểu tử này lần e rằng phải chịu thua thôi. Hắc hắc, tốt nhất đến lúc đó có thể làm rớt Niết Bàn Đan ra, cũng thuận tiện cho đám người chúng ta.

- Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Mặc dù Lâm Động tuy còn trẻ tuổi, nhưng thực lực không yếu chút nào. Hắn có thể đánh bại Vương Viêm cao thủ Tạo Khí Cảnh tiểu thành một cách dễ dàng, vậy thì cho dù không thể nào đánh bại Liễu khô, nhưng nếu muốn thoát thân cũng không thành vấn đề gì.

Đối với những lời thì thầm bên dưới, Lâm Động cũng chẳng thèm để ý đến, ánh mắt đỏ rực của hắn chỉ nhìn chằm chằm vào lão Liễu Khô, mặt không chút biểu tình, sau đó trong lòng âm thầm nói:

- Tiểu điêu, ngươi có thể cứu Tiểu Viêm ra không?

Mười người bắt giữ Tiểu Viêm hiển nhiên đều là tinh anh của Cổ Kiếm Môn, lại cộng thêm tên Cổ Nham thực lực Tạo Khí Cảnh tiểu thành, với thực lực hiện tại của Tiểu Viêm khó mà tự thoát ra được.

- Ân, không thành vấn đề, ngươi có thể một mình đối phó với lão quỷ đó không?

Tiểu điêu cũng lập tức trả lời.

Lâm Động chậm rãi gật đầu. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Liễu Khô, cũng không nói nhiều. Tiếp theo đó, bàn chân đạp mạnh một cái, thân hình liền nhanh như chớp bạo lược mà ra. Cơ thể của Lâm Động cũng nhanh chóng được ánh sáng xanh ngọc hoàn toàn bao phủ lấy, hiển nhiên hắn đã thi triển ra Ngọc Lôi Thể.

Oanh!

Quyền phong ẩn chứa đầy nguyên lực cường hãn, khiến cho cả không khí

cũng phải nổ tung, sau đó hung hăng lao thẳng đến Liễu Khô.

- Tiểu súc sinh không biết trời cao đất dày! Lão phu hôm nay phải cho ngươi thấy rằng, cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Đừng tưởng rằng có chút bản lĩnh thì có thể tùy tiện làm bừa!

Đối mặt với công kích hung hãn của Lâm Động, Liễu Khô cũng chỉ cười lạnh một tiếng. Song chỉ cong lại, điểm mạnh một cái, một đạo kiếm cương nguyên lực sắc bén hùng hồn liền từ đầu ngón tay hắn bắn mạnh ra, va chạm cùng với nắm đấm của Lâm Động.

Đang!

Công kích hai người vừa va chạm nhau, liền phát ra tiếng kêu kim thiết vang dội. Ngay sau đó, thân hình của Lâm Động cũng bị chấn động phải thối lui lại một chút.

Hưu!

Ngay lúc Lâm Động va chạm với công kích của Liễu Khô, một luồng hồng mang cũng từ lòng bàn tay hắn nhanh như thiểm điện bắn ra, cuối cùng nhanh như chớp phóng đến đám người Cổ Nham. Móng vuốt tiểu điêu vũ động, một nguồn năng lượng tử hắc sắc trực tiếp hóa thành vô số mũi tên sắc bén, hung hăng bắn mạnh đến bọn chúng.

- Cái gì vậy?

Công kích đột nhiên ập tới này cũng khiến đám người Cổ Nham nhất thời kinh ngạc, chợt vội vàng thúc giục nguyên lực, va chạm với nguồn năng lượng tử hắc sắc đó.

Xuy xuy!

Năng lượng tử hắc sắc của tiểu điêu có sức hủ thực cực kỳ khủng khiếp, cho dù là cao thủ Tạo Khí Cảnh cũng không dám dễ dàng động vào. Do đó, trong

phút chốc tiếp xúc, nguyên lực của những tên đó thoáng chốc đã bị phá vỡ tan tành. Duy chỉ có tên Cổ Nham thực lực cường hãn mới có thể miễn cưỡng chống chọi lại được một chút. Nhưng một số kẻ có thực lực khá yếu liền bị dọa cho sợ hãi đến một mực lùi mạnh về phía ra. Một ít năng lượng tử hắc sắc còn sót lại mang theo tính hủ thực cực kỳ cường hãn tấn công đến cơ thể bọn chúng, khiến cho bọn chúng phát ra những tiếng kêu thê lương.

Cùng lúc khi Tiểu Viêm đẩy lùi những tên đó, sợi xích nguyên lực trói buộc trên người Tiểu Viêm cũng nhanh chóng tiêu tan đi. Tiểu Viêm liền lập tức giãy dụa thoát ra, ngẩng đầu lên bầu trời phát ra một tiếng hổ gầm phẫn nộ. Thân hình vừa nhảy lên, mấy đạo lôi quang cực mạnh liền bắn ra, thiêu đốt cho mấy gã tinh anh của Cổ Kiếm Môn bùng cháy thành than.

- Nghiệt súc, ngươi dám!

Nhìn thấy Tiểu Viêm đại triển hung uy, sắc mặt tên Cổ Nham đó cũng thay đổi kịch liệt. Hắn quát lớn một tiếng, vừa định ra tay, thì một đạo quang mang tử hắc sắc liền bùng nổ ra. Móng vuốt tiểu điêu không ngừng vũ động, một đạo quang mang tử hắc sắc hình dạng giống như một cái quang bàn đột nhiên từ hư vô lướt ra, nhanh như chớp bắn thẳng tới yết hầu của Cổ Nham, khiến cho lão không khỏi vội vã tránh né.

Tiểu điêu ra tay, lập tức đã đánh tan trận hình của Cổ Kiếm Môn. Tiểu Viêm vừa thoát thân, liền lay thân biến thành một đầu hung thú uy vũ, lôi dực chấn động, tiến hành truy sát những tên tinh anh của Cổ Kiếm Môn khiến bọn chúng bỏ chạy tứ tán. Còn tên Cổ Nham kia, dưới công kích của tiểu điêu, không ngừng vội vã tránh né liên tục, bộ dáng vô cùng chật vật.

- Chưởng môn sư huynh, mau giết tên tiểu tử đó!

Chống đỡ công kích của tiểu điêu một cách khó khăn, Cổ Nham vội vàng quát lên. Cái quang bàn tử hắc sắc đó, gần như khiến hắn khốn khổ đến mức tận cùng. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, hắn ắt sẽ khó tránh khỏi kết cục bị kích sát.

- Tên tiểu súc sinh nhà ngươi lại còn có trợ thủ?

Cục diện bên đó của Cổ Nham hiển nhiên cũng đã bị Liễu Khô phát giác. Chợt ánh mắt lão càng âm trầm hơn. Hiện tại lão cũng không còn tâm tư tiếp tục triền đấu với Lâm Động nữa. Thủ chưởng già nua của lão chợt nắm lại, nguyên lực hùng hồn liền ngưng tụ thành một thanh kiếm nguyên lực khổng lồ dài năm thước trước mặt, sau đó vạch lên những đường cong âm độc, nhắm thẳng phía Lâm Động mà lao tới.

- Ma Viên Biến!

Đối mặt với công kích mạnh mẽ của Liễu Khô, bàn tay Lâm Động nắm chặt lại, Thiên Lân Cổ Kích liền xuất hiện. Sau đó thân thể hắn cũng nhanh chóng bành trướng lên gấp bội phần, vũ động cổ kích, vạch ra vô số kích ảnh, hung hăng va chạm với cự kiếm nguyên lực sắc bén đó của Liễu Khô.

Đang đang đang!

Thanh thanh âm thúy không ngừng vang lên giữa không trung. Từng luồng nguyên lực cuồng bạo ba động cũng không ngừng nổ tung khi va chạm vào nhau. Dùng mắt thường có thể nhìn thấy được từng luồng kình khí bùng nổ ra, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Cự kiếm nguyên lực của Liễu Khô vốn dĩ vô cùng nặng nề, lại cộng thêm nguyên lực hùng hồn ẩn chứa trên đó, càng giống như một thanh cự kiếm nham thạch nặng ngàn cân. Dưới công kích của thanh cự kiếm này, cho dù là Tạo Khí Cảnh tiểu thành cũng khó mà chống đỡ được bao lâu. Nhưng mà Lâm Động lại dựa vào sức mạnh cường hãn của Ngọc Lôi Thể cùng với Ma Viên Biến, thành công chống đỡ lại thanh cự kiếm nguyên lực nặng nề kia, hơn nữa còn có thể hoàn chiến, giao thủ với Liễu Khô khó phân biệt cao thấp.

- Hừ, kiếm bạo!

Nhìn thấy Lâm Động không ngờ lại ngoan cường như thế, trong mắt Liễu

Khô cũng lóe lên một tia hàn mang. Lão vốn không muốn bị Lâm Động kéo vào cuộc triền đấu, như vậy đối với danh tiếng của lão ta mà nói, cũng không phải là tin tức tốt lành gì. Do đó thủ ấn nhất thời biến đổi, thanh cự kiếm nguyên lực khổng lồ đang công kích Lâm Động đột nhiên oanh một tiếng, liền nổ tung ra.

Leng keng!

Cự kiếm nguyên lực nổ tung, vô số luồng nguyên lực biến thành mảnh vụn, chợt bắn tung tóe ra khắp nơi, hung hăng bắn thẳng vào người Lâm Động. Dưới thế tấn công sắc bén đó, cho dù là cơ thể Lâm Động được bao phủ bởi Ngọc Lôi Thể, nhưng vẫn xuất hiện những vết máu dày đặc. Thế tấn công cuồng bạo này, nếu đổi lại là người khác giờ đây chắc là thân thể đã bị bắn xuyên thủng ngàn lỗ rồi.

Thế nhưng lần công kích này vẫn không đạt được hiệu quả như trong dự liệu. Ánh mắt của Liễu Khô lại càng trở nên âm hàn hơn. Bàn chân lão dẫm mạnh lên mặt đất, trực tiếp đi đến trước mặt Lâm Động. Nguyên lực hùng hồn nhất thời bạo dũng mà ra, trực tiếp ngưng tụ trên cánh tay của Liễu Khô, sau đó hóa thành một con cự lang nguyên lực khổng lồ.

- Thôn Lang Đoạn Sơn Bi!

Cánh tay của Liễu Khô trong phút chốc đã biến thành một con cự lang ngẩng mặt lên trời gầm rống. Thậm chí trong mơ hồ còn có một loại sát khí mạnh mẽ khuếch tán ra nữa. Lão Liễu Khô này đích thực không hổ là cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành, không ngờ lại có thể đạt đến mức dùng nguyên lực để mô phỏng ra sinh vật như thế.

- Ngao ô!

Ánh mắt Liễu Khô âm hàn, cánh tay mang theo kình phong đáng sợ đủ để xuyên thấu đá núi, nhanh như chớp oanh về hướng Lâm Động. Có thể nhìn ra, hắn định dựa vào một chiêu này để giải quyết triệt để Lâm Động.

Đối với uy thế một quyền này của Liễu Khô, Lâm Động cũng vô cùng rõ ràng. Ánh mắt hắn có chút đỏ rực, hồng mang chớp động. Nhưng điều nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là, hắn lại không hề có chút biểu hiện nào là muốn tránh né. Ngược lại hắn còn mở rộng hai tay, mặc cho cự lang nguyên lực đó hung hăng oanh kích lên cánh tay mình.

Phanh!

Thanh âm trầm thấp vang lên. Trong mơ hồ, dường như có tiếng xương cốt gãy rời vang lên từ chỗ thân thể của Lâm Động. Ngay sau đó, từ khóe miệng Lâm Động có một vệt máu chậm rãi chảy xuống.

Nhìn thấy Lâm Động lại ngoan cố chịu một quyền của mình, nhãn đồng của Liễu Khô khẽ co lại. Mức độ cường hãn của thân thể Lâm Động đã vượt xa ngoài dự đoán của hắn. Hơn nữa, lúc công kích vào cơ thể đối phương, hắn cũng có thể cảm nhận một cách rõ ràng, Lâm Động dường như có một bảo vật phòng ngự nào đó, đã giải trừ uy lực quyền phong của hắn đi không ít. Nếu không thì chỉ một quyền này đã đủ hoàn toàn lấy đi cái mạng nhỏ của Lâm Động rồi.

- Muốn chết!

Có điều cho dù là một quyền chưa có thể oanh chết Lâm Động, nhưng Liễu Khô lại biết rằng ắt hắn sẽ khiến đối phương xuất hiện thương thế, chợt cười nhạt một tiếng. Nhưng mà khi tiếng cười vừa dứt, hắn liền nhìn thấy trên gương mặt Lâm Động toát lên một vẻ dữ tợn và hung ác.

- Lão tạp chủng, ta đã có nói qua, ta phải chặt đứt cánh tay của ngươi. Một quyền đổi lấy một cánh tay, đáng lắm!

Song chưởng của Lâm Động lúc này nhanh như chớp quấn lấy cánh tay của Liễu Khô. Chợt từ yết hầu của hắn truyền đến một tiếng thét trầm thấp giống như dã thú. Trên nắm đấm, một đạo kim giác xuất hiện, sau đó dùng hết sức bình sinh nhanh như chớp hung hăng vạch qua cánh tay của Liễu Khô!

Xuy!

Kim giác lướt qua, mang theo một chùm máu tươi phụt ra trong ánh mắt đầy kinh hãi của Liễu Khô.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 274

Khu Vực Trung Tâm.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Kim quang lướt qua nơi cánh tay của Liễu Khô, trong nhất thời máu tươi bay ra tung tóe. Bất chợt, một cánh tay của Liễu Khô lại dưới vô số ánh mắt kinh hãi của mọi người, cùng với máu tươi bắn ra!

Cánh tay của Liễu Khô, lại bị Lâm Động một chưởng chặt rời!

Nhìn thấy một màn này, lại nhìn Lâm Động với vẻ mặt dữ tợn đầy máu tươi đứng giữa không trung, không ít người đều sợ hãi đến run hết cả người. Khi nãy bọn họ vẫn còn nghi hoặc tại sao Lâm Động lại không hề né tránh công kích của Liễu Khô. Suy cho cùng công kích ở trình độ đó cực kỳ có khả năng sẽ giết chết Lâm Động một cách triệt để.

Mà những hành động tiếp theo đó của Lâm Động liền hóa giải được những nghi hoặc trong lòng bọn họ. Thì ra cũng không phải Lâm Động không tránh được công kích đó, mà từ lúc bắt đầu hắn đã có cách nghĩ lấy mạng thế mạng như thế.

Dùng thân thể cứng rắn hứng chịu một chưởng toàn lực của một cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành, đây vốn là một chuyện cực kỳ mạo hiểm. Nếu như cơ thể của Lâm Động chưa từng trải qua nhiều lần tôi luyện, hắn hiện giờ đã hoàn toàn là một xác chết. Cho nên nói, đây chính là lấy mạng thế mạng cũng không có gì quá đáng. Mà rất hiển nhiên, hành động điên cuồng này của Lâm Động cho dù bản thân Liễu Khô cũng chưa từng nghĩ tới. Nếu không thì hắn tất nhiên sẽ không thể tiến hành hành động mạng đổi mạng như vậy.

Mà nghĩ đến điều này, không ít người đều thầm nuốt nước bọt một cái, ánh

mắt nhìn về phía Lâm Động đầy vẻ kiêng dè. Người có bản lĩnh thực ra vốn không đáng sợ, điều đáng sợ là loại người vừa có thực lực, tâm tính lại hung hãn như sói. Loại người này, dám cay độc cả với chính bản thân mình, huống hồ chi là với người khác?

Trong lúc ánh mắt vô số người còn đang vô cùng kinh hãi, Liễu Khô cũng trong phút chốc bình tĩnh lại. Cảm nhận được cơn đau từ nơi cánh tay truyền đến, ánh mắt của lão cũng trong phút chốc trở nên đỏ rực lên, biểu hiện của cơn phẫn nộ đã dâng lên đến cực điểm, trong lòng hắn lại cũng đang điên cuồn sục sôi.

Kết quả như thế này, lão ta căn bản chưa hề dự liệu qua!

Lão ta không thể nào ngờ nổi rằng, bản thân mình trong một trận giao thủ với một tên tiểu bối Tạo Hình Cảnh đại thành, lại phải trả ra một cái giá quá đắt là một cánh tay như thế này!

Cái giá như thế này, đối với vị Chưởng môn của Cổ Kiếm Môn này mà nói không hề nghi ngờ giống như một sự sỉ nhục nặng nề nhất.

- Tiểu tạp chủng, lão phu hôm nay phải bầm thây người thành vạn mảnh!

Đau đớn cùng với phẫn nộ sôi sục không ngừng dâng trào lên trong lòng, gần như trong khoảnh khắc đã chôn vùi hoàn toàn lý trí của Liễu Khô. Hắn cố chịu đựng cơn đau bị đứt cánh tay, tay còn lại một quyền oanh mạnh ra. Kình phong sắc bén mang theo sát ý âm lãnh hung hăng oanh thẳng lên đầu của Lâm Động.

Đối mặt với phản kích điên cuồng của Liễu Khô, Lâm Động cũng vội vàng rút hai tay về, giao nhau thành hình chữ thập ở trước mặt, trên hai cánh tay kim quang cũng bạo phát ra.

Một quyền phẫn nộ của Liễu Khô nặng nề oanh lên hai cánh tay giao nhau của Lâm Động, chợt liền phát ra thanh âm kim thiết giao nhau chói tai. Kình phong cường hãn mạnh mẽ nhất thời khuếch tán ra. Mà thân thể của Lâm Động

cũng trực tiếp bị một quyền của Liễu Khô oanh ngược ra sau gần mười thước.

Cước bộ của Lâm Động liên tục lui nhanh giữa không trung, chợt đáp xuống trên một cây đại thụ phía sau. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn Liễu Khô, cặp mắt lúc này đã đỏ rực gần như điên dại. Hai cánh tay Lâm Động khẽ động đậy, một cảm giác tê dại nhanh chóng lan ra.

- Còn may là có Huyền Hoàng Địa Giáp!

Bàn tay Lâm Động sờ lên trước ngực mình. Một kích liều mạng khi nãy không hề nghi ngờ là vô cùng nguy hiểm. Một quyền khủng bố đó của Liễu Khô, cho dù cùng là cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành cũng đều không dám sử dụng thân mình chống chọi. May mà cơ thể Lâm động vô cùng cường hãn, lại cộng thêm Huyền Hoàng Địa Giáp, nếu không e rằng một quyền đó của lão ta đã đánh cho hắn bị trọng thương.

Có điều nói thì nói như vậy, nhưng lúc này ngực của Lâm Động cũng đang truyền đến từng cơn đau nhức, thiết nghĩ ắt là cũng đã xuất hiện một chút thương thế. Nhưng điều này so với sự đau đớn bị chặt đứt một cánh tay của Liễu Khô, thì căn bản không cần để ý đến.

- A, tiểu tạp chủng!

Nhìn thấy một quyền điên cuồng của mình vẫn không đạt được hiệu quả rõ ràng, Liễu Khô tức đến mức ngay cả buồng phổi cũng muốn nổ tung lên. Lão bị đứt mất một cánh tay, thực lực gần như tuột dốc, rất khó đạt được hiệu quả như trước đây, có thể hoàn toàn áp chế Lâm Động. Lão đưa tay lên ôm lấy nơi cánh tay bị đứt, bộ dáng trên gương mặt đã toàn là máu tươi, thần sắc dữ tợn như ác quỷ.

Vô số người nhìn thấy Liễu Khô đang điên cuồng gào thét giữa không trung, bọn họ cũng chỉ biết nhìn nhau, lại không ai dám nói thêm điều gì. Đặc biệt là những tên khi nãy cho rằng Lâm Động sắp sửa gặp tai ương, thì lại càng ngậm chặt miệng lại. Thực lực đối phương thi triển ra cường hãn đến như thế đó, khiến

bọn họ hiểu rằng, sau này vẫn nên ít chọc đến cái gã thanh niên lưu manh liều mạng này.

- Chưởng môn sư huynh!

Thảm trạng bên này của Liễu Khô cũng bị đám người Cổ Nham bên kia phát hiện ra. Sắc mặt Cổ Nham kinh hãi đến mức trắng bệch. Thân hình lão vừa động, đã chật vật thoát khỏi sự đeo bám của tiểu điêu, xuất hiện bên cạnh Liễu Khô, nâng lão dậy. Mà khi hắn nhìn thấy cánh tay bị đứt lìa của Liễu Khô, trong mắt cũng không khỏi trào lên một sự kinh hãi vô cùng.

Hắn quả thực không thể nào tưởng tượng, tên Lâm Động lúc đầu ngay đến hắn còn có thể dễ dàng thu phục, trong thời gian ngắn ngủi vài tháng trời, lại có thể mạnh đến mức này.

- Chưởng môn sư huynh, đi mau!

Ánh mắt Cổ Nham kinh hãi, một tay ôm lấy Liễu Khô, thân hình lui nhanh về phía sau. Hắn hiểu rằng, cánh tay Liễu Khô một khi đã đứt như vậy thực lực của lão cũng sẽ giảm đi đáng kể. Nếu như tiếp tục giao thủ với Lâm Động, rất có khả năng ngay đến cái mạng cũng phải bỏ lại nơi đây, cho nên trước mắt vẫn là nhanh chóng rời xa nơi này thì tốt hơn!

- Tiểu súc sinh, lão phu nhất định sẽ không tha cho ngươi!

Liễu Khô bị Cổ Nham kéo lui đi, lão quay đầu lại, tiếng gào thét điên cuồng tràn ngập ý hiểm độc.

- Đệ tử Cổ Kiếm Môn, rút lui!

Mấy tên tinh anh của Cổ Kiếm Môn bên kia dưới công kích mạnh mẽ của Tiểu Viêm, đang chống đỡ vô cùng chật vật. Chợt nghe thấy Chưởng môn hạ lệnh, cũng vội vàng thoái lui, bảo hộ hai người Liễu Khô, vô cùng chật vật bỏ chạy về hướng xa xa.

Tiểu điêu nhìn thấy đám người Cổ Nham chỉ trong chớp mắt đã chạy trốn mất, cũng không đuổi theo, thân hình khẽ chớp động đã xuất hiện bên cạnh Lâm Động. Hắn nhìn qua thần sắc của Lâm Động, ánh mắt khẽ chùng xuống, nói:

- Thương thế của ngươi không nhẹ đâu.

- Nhanh chóng rời khỏi nơi đây!

Giọng nói của Lâm Động cũng có chút gấp gáp. Thương thế trong cơ thể hắn quả thật cũng không nhẹ, thế nhưng bề ngoài vẫn cố gắng duy trì bộ dáng khỏe mạnh. Suy cho cùng, xung quanh đây đang có không ít kẻ đang nhìn hắn một cách thèm thuồng. Tuy rằng khi nãy hắn đại triển hùng uy cũng đã dọa cho những tên kia có chút khiếp sợ, nhưng nếu như để bọn chúng biết được trạng thái hiện giờ của mình, thì khó mà đảm bảo sẽ không khơi dậy ý đồ tham lam của bọn chúng.

- Ừm!

Tiểu điêu cũng gật gật đầu, móng vuốt vừa vẫy, Tiểu Viêm liền chấn động lôi dực, lướt tới, cái đầu lớn của nó dụi dụi vào người Lâm Động.

Lâm Động cũng không kéo dài thêm, xoay người cưỡi lên lưng hổ. Tiểu điêu cũng đứng trên vai hắn, quang mang tử hắc sắc vẫn không ngừng quanh quẩn xung quanh thân thể, ánh mắt lạnh lùng mà cảnh giác nhìn xuống đám người bên dưới.

Oanh!

Tiểu Viêm dang rộng lôi dực, hóa thành một đạo lôi quang, nhanh chóng bạo lược về phía xa, để lại vô số những ánh mắt tiếc nuối. Dưới hung uy chấn động của Lâm Động, cho dù là có người đoán được đối phương hiện tại đã bị thương, nhưng trước lúc chưa nắm chắc cũng không dám dễ dàng động thủ. Suy cho cùng, kết cuộc lúc trước của Liễu Khô vẫn còn in sâu trong ký ức của bọn họ.

Mà cùng lúc với Lâm Động và đám nhân mã Cổ Kiếm Môn rời đi, đám đông đó mới dần dần thu hồi lại ánh mắt, nhìn núi đá vẫn được những con Ma Phong Thứu bảo hộ kia, cũng đã không còn tâm tư nào tiến lên nữa. Nếu như Lâm Động đã thuận lợi đi ra từ trong đó, thiết nghĩ bảo bối bên trong cũng đã bị vơ vét sạch sẽ. Nếu như đã vậy, vẫn là không nên lãng phí thời gian thì hơn.

o0o Dưới sự thúc giục của tiểu điêu, Tiểu Viêm thi triển tốc lực đến cực độ, hóa thành một đạo lôi quang, mang theo tiếng hổ gầm trầm thấp lướt qua đường chân trời.

Lâm Động ngồi xếp bằng trên lưng hổ, đợi cho đến sau khi những ánh mắt đó hoàn toàn biến mất, khuôn mặt không chút biểu tình của hắn mới hiện lên vẻ đỏ hồng, sau đó một ngụm máu tươi trực tiếp được phun ra.

- Tiểu tử này cũng quá liều mạng rồi, lại dám dùng thân thể mình trực tiếp chống đỡ với cao thủ Tạo Khí Cảnh đại thành. Nếu như không phải hôm qua luyện Ngọc Lôi Thể đến mức đại thành, ngươi hiện giờ cho dù là không chết cũng sẽ bị lột da!

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của Lâm Động, tiểu điêu không khỏi bất đắc dĩ nói.

- Hừ, tên lão cẩu đó lại dám đánh Tiểu Viêm, vậy thì ta chặt đi một cánh tay của hắn!

Lâm Động lau đi vết máu nơi khóe miệng, cười nói.

- Vì một con sủng vật mà liều mạng như vậy, thích hợp sao?

Tiểu điêu cười nhạt nói.

- Rống!

Dường như nghe được lời nói của tiểu điêu, Tiểu Viêm đang bay với toàn lực bỗng thốt ra một tiếng rống phẫn nộ, đuôi cự mãng khổng lồ mang theo một tia lôi quang hung hăng quật về phía tiểu điêu.

- Hắc hắc… Tiểu điêu vũ động móng vuốt, một vòng quang mang tử hắc sắc liền bắn ngược lại công kích của Tiểu Viêm.

Bàn tay Lâm Động khẽ vỗ vỗ lưng Tiểu Viêm đang phẫn nộ, sau đó nhìn chằm chằm tiểu điêu, nghiêm túc nói:

- Tiểu Viêm là bạn của ta, không phải là sủng vật!

Tiểu điêu khẽ ngẩn người, đôi mắt nheo lại, sau đó nở nụ cười một cách cổ quái, móng vuốt khẽ vỗ vai Lâm Động, nói:

- Tên tiểu tử này, quả thật khó mà khiến điêu gia ta không khỏi tán thưởng. Tìm một nơi nghỉ ngơi chút đã. Ngươi phải nhanh chóng chữa lành vết thương, sau đó nhanh chóng tiến vào khu vực trung tâm không gian cổ bi. Từ huyễn tượng mà bộ hài cốt ấy truyền đến, trong không gian cổ bi này đích thực là có sự tồn tại của Thôn Phệ Tổ Phù. Hắc hắc, tên tiểu tử nhà ngươi cũng thật may mắn. Tin tức này nếu như truyền ra ngoài, e rằng cả Vương triều Đại Viêm này cũng sẽ náo nhiệt một phen đây..

Lâm Động khẽ gật đầu, nghĩ đến sự cường đại của Thôn Phệ Tổ Phù, trong lòng hắn cũng trào lên một tia háo hức. Nếu như quả thực có được vật đó, có lẽ quá trình tu luyện sau này của hắn sẽ vì thế mà có sự thay đổi lớn.

Tiểu Viêm cũng nghe hiểu được cuộc đối thoại giữa một người một điêu kia, chợt lôi dực chấn động, liền lướt xuống phía thâm sơn bên dưới, sau đó nhanh chóng ẩn mình đi.

Thương thế của Lâm Động tuy không nhẹ, nhưng cũng không nặng lắm. Trải qua gần nửa ngày nghỉ ngơi hồi phục, khí huyết cuộn trào trong cơ thể cũng dần dần hồi phục lại bình thường. Cơ thể của hắn vốn đã rất mạnh mẽ, việc hồi phục thương thế cũng dễ dàng hơn xa người bình thường.

Mà sau khi thương thế hoàn toàn bình phục, Lâm Động lai bắt đầu khởi hành.

Lần này sau khi trải qua nửa ngày phi hành hết tốc lực không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng dần đến được khu vực trung tâm không gian cổ bi.

Lôi quang lướt qua đường chân trời, chợt dần dần giảm tốc độ lại. Lâm Động ngồi trên lưng hổ, ánh mắt hướng ra xa, nhìn về bình nguyên ở nơi xa xa.

Ở đó là một không gian nhìn không thấy tận cùng, toát lên vẻ khí tức cổ xưa của một tông phái từ thời Viễn cổ, cuối cùng dần dần xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Trong khu di chỉ giống như phế tích đó, lại không biết ẩn chứa bao nhiêu bảo bối đang đợi đến thời điểm tái xuất trên thế gian này… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 275

Sào Huyệt Phù Khôi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Di tích Viễn cổ xuất hiện trước mặt Lâm Động, rộng lớn đến mức khiến người ta phải cảm thấy rung động. Nhìn ra xa, các tòa kiến trúc hùng vĩ nối liền thành một đường thẳng, trực tiếp kéo dài đến tận cuối đường chân trời. Các loại tháp cao sừng sững chuyên dùng để tu luyện, đều toát lên vẻ cổ xưa vô tận. Đối diện với toàn cảnh khu di tích này, sức mạnh của con người không hề nghi ngờ gì chỉ nhỏ bé như một con kiến mà thôi.

Nhìn khu di tích Viễn cổ rộng lớn đến mức nhìn không thấy tận cùng này, trong mắt Lâm Động cũng toát lên một vẻ kinh ngạc không giấu nổi. Chợt trong lòng thầm than, cái tông phái Viễn cổ này ở thời đại đó, không ngờ lại lớn mạnh đến mức khủng khiếp như thế này. Quy mô như thế này, quả thực gần giống như một đất nước nhỏ.

- Diện tích nơi đây cực kỳ rộng lớn, trong đó tồn tại không ít những bí ẩn. Thiết nghĩ cho dù trong những năm gần đây đã có không ít người đến nơi này, nhưng tất nhiên vẫn chưa hoàn toàn khám phá triệt để hết được.

Tiểu điêu ngồi trên vai Lâm Động, nhìn về di tích ngập tràn hương vị cổ xưa kia, nói.

Lâm Động gật gật đầu. Nếu muốn khám phá cặn kẽ địa hình phức tạp này, thời gian phải tiêu hao e rằng sẽ không hề ngắn. Tuy rằng trong những năm gần đây Đại Hoang Cổ Bi đã bị không ít người tiến vào, nhưng chỉ vội vã tìm kiếm bảo vật qua loa, làm gì có thời gian cẩn thận tìm kiếm khắp nơi ở đây?

- Cũng không biết rằng các thế lực của Tứ đại Tông tộc và đám Đại Ma Môn,

Âm Khôi Tông, Võ Minh đã đến nơi này chưa. Diện tích ở đây quá lớn, vốn không cách nào để dò xét hết được.

Lâm Động tự lẩm bẩm một mình.

- Đừng quan tâm đến bọn chúng nữa. Tìm Thôn Phệ Tổ Phù trước đã, Bản mệnh Linh phù của ngươi chính là từ trong thác ấn của Thôn Phệ Tổ Phù mà ra, chắc chắn sẽ có chút cảm ứng với nó.

Tiểu điêu vẫy vẫy móng vuốt, nói.

- Ừm!

Nghe vậy, Lâm Động cũng gật gật đầu, khẽ vỗ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm liền chuyển động lôi dực, nhanh chóng bay vào trong di tích tông phái rộng lớn đó.

Đảo một vòng phía trên khu di tích, Lâm Động nhìn vô số những đại điện bị năm tháng mài mòn, toát lên một nét cổ xưa, cũng không khỏi thở dài. Tông phái lớn mạnh như thế này cũng khó tránh được dòng chảy của năm tháng a.

Khi Lâm Động giảm tốc độ bay quanh phía trên di tích, cũng thỉnh thoảng nhìn thấy một số nhân ảnh lướt qua trong di tích khổng lồ đó. Thiết nghĩ hắn cũng là một số nhân vật quen đường xông đến nơi đây trước. Nhưng hắn lại vốn không chủ động xông đến bắt chuyện.

Người đến đây không phải độc hành hiệp thì cũng là đội ngũ có thế lực, đối với người ngoài tất nhiên là sẽ không tin tưởng, đến lúc đó ngược lại không đạt được hay ho gì, còn gây nên không ít rắc rối không cần thiết.

- Tiểu Viêm, đợi đã!

Cùng với việc phi hành từ từ dò xét này, kéo dài gần khoảng nửa tiếng đồng hồ, Lâm Động ngồi xếp bằng trên lưng của Tiểu Viêm, trong lòng đột nhiên chấn động. Ánh mắt hắn chợt chuyển hướng đến phía xa xa. Ở nơi đó, có một ngọn

núi vô cùng hùng vĩ, trên ngọn núi có không ít cổ tháp tu luyện đặc biệt. Mà xét theo quy mô của các cổ tháp đó, có lẽ không phải là đệ tử bình thường của tông phái có thể hưởng thụ được.

Hơn nữa từ trong sơn thể hùng vĩ đó, Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung của Lâm Động không ngờ lại phát ra một tia ba động chậm rãi. Mặc dù ba động đó cực kỳ nhỏ bé, nhưng Lâm Động lúc này luôn luôn chăm chú quan sát từng động tĩnh của Bản mệnh Linh phù, cho nên vẫn có thể phát giác được sự biến hóa này một cách rất nhạy bén.

- Có động tĩnh à?

Tiểu điêu cũng cả kinh, chợt vội vàng hỏi.

- Dường như có chút dấu tích!

Trong mắt Lâm Động cũng thoáng vẻ kinh ngạc, chợt khẽ vỗ vỗ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm liền chấn động lôi dực, lướt nhanh đến ngọn núi khổng lồ vĩ đại đó.

Ngọn núi này cao tới ngàn trượng, các dạng quái thạch san sát, từng luồng nguyên lực hội tụ ở nơi này bốc lên, khiến người ta nhìn thấy cũng phải khiếp sợ. Trong mơ hồ, nguyên lực không ngờ lại có xu thế hội tụ thành những luồng sương mù.

Ở trên đỉnh núi, các cổ tháp cao vút dùng để tu luyện được xây dựng san sán nhau. Có thể nhìn ra, nơi này trong tông phái Viễn cổ này ắt hẳn cũng có chút địa vị. Chí ít, không phải nơi mà những đệ tử tầm thường có thể tiến vào tu luyện.

Khi Lâm Động đáp xuống ngọn núi này, lập tức phát giác những ánh mắt từ các nơi nhìn tới. Đây đều là những người đã đến trước đang tản ra tìm kiếm các nơi. Ngọn núi này hùng vĩ như vậy, cho dù là trong di tích Viễn cổ rộng lớn này cũng coi như rất nổi bật, cho nên cũng đã thu hút không ít người tới đây, đang lật

tung cả ngọn núi lên để tìm bảo vật.

Mà đối với sự có mặt của Lâm Động, sắc mặt một số người đều mang theo sự cảnh giác nhàn nhạt, nhưng cũng không có người nào dám ra tay với hắn. Thực lực mà Lâm Động thi triển ra ở Đại Hoang Cổ Nguyên lúc trước, cũng khiến cho khá nhiều người kinh sợ một phen. Ai cũng không muốn ở nơi này vô cớ đắc tội với một kẻ mạnh mẽ như vậy.

Không ai tiến đến quấy rầy, Lâm Động cũng vui mừng trong lòng. Một người một điêu một hổ trực tiếp tiến vào trong một khu rừng rậm rạp, cẩn thận lần theo một luồng năng lượng ba động nhàn nhạt đến mức khó có thể nắm bắt được, quanh co tiến thẳng vào trong thâm sơn.

Bên trong ngọn núi lớn này không ngừng ba động ra một luồng vụ khí nguyên lực nhàn nhạt, khiến cho tầm nhìn cũng bị cản trở không ít. Lại cộng thêm trong thâm sơn ẩn chứa không ít Yêu thú Viễn cổ hung hãn, người bình thường cũng không dám tiến vào quá sâu. Nhưng điều này đối với Lâm Động mà nói hiển nhiên là không thành vấn đề gì cả. Có tiểu điêu trợ giúp che giấu khí tức, hắn cũng không sợ bị những đầu Yêu thú ở nơi đây để mắt tới.

Do đó, xuyên vào trong khu rừng rậm gần khoảng một canh giờ, cước bộ của hắn cuối cùng cũng từ từ dừng lại. Sắc mặt hơi có chút kinh dị nhìn một tòa thạch môn khổng lồ xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Thạch môn này cực kỳ rộng lớn, trên đó bám đầy rêu phong. Một mùi vị cổ xưa từ trong xộc ra mãnh liệt. Trên thạch môn đó hiển nhiên đã từng có rất nhiều phù văn, nhưng cùng với dòng chảy thời gian hoặc là do những duyên cớ khác, những phù văn đó lúc này đã mờ nhạt không còn nhìn thấy rõ nữa. Nhưng trong mơ hồ Lâm Động vẫn có thể cảm giác được những phù văn mà nó lưu lại vẫn còn toát ra những luồng năng lượng cường đại.

- Nơi đây đã từng có người vào rồi!

Lâm Động nhìn một kẽ hở trên thạch môn, lại nhìn qua những dấu chân đầy

trên mặt đất, cặp mày chợt cau lại. Loại ba động mà hắn cảm nhận được đã gần như biến mất hoàn toàn ở nơi đây. Thiết nghĩ trong động phủ ẩn chứa trong chốn thâm sơn này, ắt hẳn là có một vài thứ có liên quan đến Thôn Phệ Tổ Phù.

- Đi vào trước đi!

Tiểu điêu khẽ huy động móng vuốt. Cho dù là đã có người vào trước, vậy thì cũng phải ra tay cướp cho được Thôn Phệ Tổ Phù!

- Ừm!

Lâm Động hiển nhiên cũng không có ý định bỏ cuộc, khẽ gật gật đầu, liền lướt vào trong động phủ. Tiểu điêu, Tiểu Viêm cũng nhanh chóng phóng theo sau.

Tiến vào thạch môn, ánh sáng cũng trở nên u ám hơn một chút. Lâm Động nhanh chóng men theo thạch đạo, nhanh chóng tiến lên phía trước. Càng đi sâu vào bên trong, hắn cũng phát hiện ra thông đạo này hơi có chút dốc xuống, tựa hồ như là đi thông xuống phía dưới.

Bên trong sơn động này có diện tích vô cùng rộng lớn, vả lại các con đường thạch đạo khá nhiều, tuyến đường vô cùng phức tạp, giống như một cái mê cung vậy. Nếu như người thường bước vào e rằng chỉ nhìn qua thì đã thấy hoa cả mắt rồi.

Khi Lâm Động đối mặt với hơn trăm thạch đạo, hắn cũng có chút chần chừ, không biết lựa chọn con đường nào. Có điều may thay luồng ba động thoắt ẩn thoắt hiện đó lúc này chợt xuất hiện trở lại, đã chỉ cho hắn một con đường ở bên phải. Hắn liền không chút do dự, men theo thạch đạo đó tiến vào.

Một người hai thú nhanh như chớp lướt vào thạch đạo. Mà càng tiến sâu vào bên trong, cặp mày của Lâm Động cũng càng lúc càng cau lại. Bởi vì hắn phát hiện ra, ngay đến cả nơi này cũng đã có những dấu chân đi qua. Vả lại những dấu chân này còn khá mới, hiển nhiên trước hắn không lâu đã có không ít người

tiến vào nơi đây.

- Chẳng lẽ quả thật đã bị người khác nhanh chân giành mất?

Nghĩ đến đây, cặp mày Lâm Động không khỏi co lại hơn nữa, tốc độ đột nhiên gia tăng lên thêm một chút.

Khoảng mấy phút sau đó, bước chân hắn đột ngột dừng lại, chặn lại Tiểu Viêm và tiểu điêu ở phía sau. Lúc này, phía trước hắn đã xuất hiện một chút ánh sáng. Hắn cẩn thận tiến từng bước từng bước một lên phía trước.

Bất chợt, một cái động đen hình tròn cực kỳ lớn, bộ dáng lại giống như một cái tổ ong, xuất hiện trong tầm mắt hắn.

- Cái này… Lâm Động thoáng có chút ngạc nhiên nhìn về phía cái động đen hình tròn đó. Cái động đen này sâu đến mức không thể nhìn thấy đáy. Xung quanh thành của hắc động có dày đặc những huyệt động nhỏ. Trong mơ hồ, có thể nhìn thấy một số chi gãy nằm rơi rớt ở những cái huyệt động nhỏ đó, tràng cảnh nhìn qua khiến người khác có cảm giác sợ hãi.

- Những thứ đó là Phù khôi!

Ngay lúc Lâm Động đang bị cảnh tượng tay chân gẫy đập vào mắt này mà thấy kinh dị, tiếng nói của tiểu điêu đột nhiên vang lên bên tai hắn.

- Đây là nơi nào?

Lâm Động có chút kinh ngạc hỏi.

- Ắt hẳn là sào huyệt của Phù khôi. Trong một số tông phái Viễn cổ lớn mạnh, luôn có những đệ tử tu luyện tinh thần lực và nguyên lực dùng để điều khiển Phù khôi. Mà sào huyệt Phù khôi này chính là nơi đúc ra Phù khôi, cung cấp cho những đệ tử đó chọn lựa.

Tiểu điêu nói.

Lâm Động âm thầm ngưỡng mộ. Những đệ tử của tông phái Viễn cổ này quả thực có đãi ngộ quá tốt. Ngay đến Phù khôi mà tông phái cũng chuẩn bị sẵn cho bọn họ. Loại đãi ngộ như thế này, e rằng ngay đến Âm Khôi Tông cũng không làm được.

- Quả nhiên là có người đã đến đây trước!

Lời nói tiếp theo của tiểu điêu cũng khiến Lâm Động cả kinh. Ánh mắt hắn vội vàng nhìn theo, quả nhiên là nhìn thấy bên dưới sào huyệt Phù khôi rộng lớn vô cùng đó, có từng đạo thân ảnh đứng sừng sững. Nhìn kỹ lại, thì ra là có những sợi xích sắt từ bốn phía xung quanh sào huyệt lan ra, hình thành một tấm lưới thép. Mà thân hình của bọn chúng, thì đang đứng trên tấm lưới thép đó.

- Là đám người của Âm Khôi Tông!

Ánh mắt của Lâm Động vừa nhìn qua đã nhìn thấy một đạo thân ảnh đã từng giao thủ với hắn. Chợt ánh mắt hắn khẽ chùng xuống, tên đó chính là Đằng Lỗi!

- Còn có người của Đại Ma Môn nữa!

Tiểu điêu ở bên cạnh cũng chen vào.

Ánh mắt Lâm Động di chuyển, quả nhiên là nhìn thấy cách đám người Âm Khôi Tông không xa, Mộ Thiên Thiên dẫn theo đám người của Đại Ma Môn đứng đó. Có điều nhìn vào không khí của đôi bên dường như không có vẻ tốt đẹp cho lắm.

- Xem tình hình trước đã!

Lâm Động nói khẽ. Diện tích nơi đây cực kỳ rộng lớn, con người lọt vào nơi này chẳng khác nào một con kiến vậy, bọn họ muốn ẩn nấp là chuyện vô cùng dễ dàng.

Tiểu điêu cũng gật gật đầu. Sau đó một người hai thú liền lẳng lặng lướt ra thông đạo, núp vào một chỗ bên cạnh sào huyệt Phù khôi. Lâm Động chui ra sau

một tảng cự thạch, nhìn đôi bên đang giương cung bạt kiếm ở bên dưới.

Do khoảng cách khá xa, tuy rằng Lâm Động biết là đôi bên đang tranh chấp cái gì đó, nhưng nhất thời lại không nghe ra được rốt cuộc là đang tranh chấp vật gì.

- Bọn chúng đang tranh chấp một Phù khôi Cao cấp.

Tiểu điêu nhìn xuống dưới, đột nhiên nói.

- Phù khôi Cao cấp?

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Động nhất thời biến đổi. Phù khôi cấp bậc này có thể sánh ngang với một cao thủ Tạo Hóa Cảnh a. Chẳng lẽ những tên này lại may mắn như vậy, phát hiện được một Phù khôi Cao cấp còn chưa ai thu phục?

- Phù khôi ở nơi nào?

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, thấp giọng hỏi. Hắn và Âm Khôi Tông ân oán không nhỏ, nếu như tên Đằng Lỗi đó thực sự có được Phù khôi Cao cấp, e rằng việc đầu tiên chính là sẽ đem ra đối phó với hắn. Cho nên, thứ này tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Âm Khôi Tông.

Còn về Đại Ma Môn, Lâm Động tuy rằng không có ân oán với bọn chúng, nhưng cũng không muốn hai tay dâng bảo vật cho bọn chúng. Cùng lắm đến lúc có được Phù khôi rồi, hắn liền ra tay giúp đám người Đại Ma Môn thu dọn tên Đằng Lỗi này là được.

- Hắc, hảo tiểu tử, lại động ý xấu rồi? Có điều điêu gia ta thích, bảo bối không được lọt vào tay kẻ khác!

Nghe thấy lời này của Lâm Động, tiểu điêu cũng khẽ nhếch miệng, ánh mắt sáng lên, nở nụ cười quái dị.

- Có điều đừng vội ra tay trước, đợi bọn chúng động thủ rồi chúng ta mới

lặng lẽ lẻn vào trong, nhân lúc bọn chúng không thể phân tán tinh thần, giành lấy Phù khôi Cao cấp đó!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 276

Cướp Đoạt.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Đây là nơi Âm Khôi Tông bọn ta phát hiện ra trước, Đại Ma Môn các người đừng có quá đáng!

Bên trên lưới xích sắt của sào huyệt Phù khôi, ánh mắt Đằng Lỗi có chút âm trầm nhìn đám người Mộ Thiên Thiên cách đó không, trầm giọng quát.

- Khanh khách, Đằng Lỗi, sao có thể nói thế được? Trong không gian cổ bi này bất kỳ một vật nào đều là báu vật vô chủ. Không thể nào vì lý do đến trước đến sau gì đó liền định đoạt ai là chủ ai là thứ. Nếu nói như ngươi thì ngoài người đầu tiền bước vào nơi này ra, những người khác chẳng lẽ đều không có tư cách đến nữa sao?

Đối mặt với tiếng quát phẫn nộ của Đằng Lỗi, Mộ Thiên Thiên cũng che miệng cười nói.

- Hừ, lúc đầu Âm Khôi Tông ta vì để giải quyết hết mọi phiền phức trên đường, không biết đã tổn thất bao nhiêu nhân thủ rồi. Hiện tại các người lại muốn ngồi không đến hưởng chút lợi, trên thế gian làm gì có chuyện tốt đến như vậy?

Phía sau Đằng Lỗi, một vị Trưởng lão của Âm Khôi Tông sắc mặt cũng lạnh lùng quát.

- Bảo vật nơi đây, kẻ mạnh ắt sẽ được. Nói đến những việc khác thì có tác dụng gì chứ?

Mộ Thiên Thiên lười biếng duỗi lưng một cái, làm hiện lên những đường

cong tuyệt diệu đầy mê hoặc trên thân thể, mỉm cười yêu mị nói:

- Thực ra, cái chúng ta muốn không nhiều, chỉ cần ngươi đem đầu Phù khôi Cao cấp đó đưa ra cho Đại Ma Môn chúng ta, chúng ta lập tức sẽ rời khỏi!

- Nằm mơ!

Nghe thấy lời này của Mộ Thiên Thiên, những tên cao thủ của Âm Khôi Tông cùng đồng thanh quát lớn một tiếng. Bọn chúng rõ hơn ai hết, đảo mắt hết cả Âm Khôi Tông, có thể lấy ra được Phù khôi Cao cấp cũng chỉ vỏn vẹn có hai đầu mà thôi, hơn nữa lại còn không hoàn chỉnh nữa. Nhưng mà cho dù là vậy, đó cũng là chiến lực cực mạnh để Âm Khôi Tông có thể đứng vững, khiến quần hùng phải kinh sợ ở quận Đại Hoang này.

Nếu như lần này lại có thêm được đầu Phù khôi Cao cấp này, vậy thì thực lực của Âm Khôi Tông không nghi ngờ gì sẽ lại bành trướng thêm. Cho nên đầu Phù khôi Cao cấp này có nói gì đi chăng nữa cũng không thể để lọt vào trong tay Đại Ma Môn.

Mà trong lòng đám người Mộ Thiên Thiên cũng ôm lấy cách nghĩ tương tự như vậy. Âm Khôi Tông đã có hai đầu Phù khôi Cao cấp rồi, nếu như lại để bọn chúng có thêm một con nữa, áp lực mà Đại Ma Môn phải chịu cũng sẽ tăng thêm rất nhiều. Suy cho cùng ở quận Đại Hoang này, các đại thế lực đều là tranh đoạt lợi ích lẫn nhau mà thôi. Thực lực của đối phương trở nên cường đại, vậy thì tương đối lại mà nói, bên ta sẽ trở nên yếu hơn. Mà thế lực nào trở nên yếu kém, thì sẽ không có tư cách ở quận Đại Hoang này đạt được lợi ích.

Cho nên, đầu Phù khôi Cao cấp này nói gì cũng không thể để nó lọt vào tay Âm Khôi Tông!

- Nếu như Đại Ma Môn các người cố chấp như vậy, vậy thì đừng trách Âm Khôi Tông ta không nể mặt!

Đối mặt với sự quấn bện của Đại Ma Môn, ánh mắt của tên Đằng Lỗi cũng

trở nên lạnh lùng. Ánh mắt hắn khẽ chớp động, chợt bàn tay phất lên, trầm giọng quát:

- Chặn bọn chúng lại cho ta!

- Vâng!

Nghe thấy tiếng quát của Đằng Lỗi, vô số cao thủ của Am Khôi Tông chợt lớn tiếng quát lên. Tinh thần lực cùng với nguyên lực gào thét mà ra, sau đó đại đa số bọn chúng đều từ trong túi Càn Khôn của mình lấy một đầu Phù khôi Hạ cấp, thanh thế vô cùng mạnh mẽ, liều mạng xông về phía đám người Đại Ma Môn.

- Hừ!

Nhìn thấy Âm Khôi Tông động thủ, Mộ Thiên Thiên cũng quát lạnh một tiếng. Ngọc thủ vừa phất, những cao thủ của Đại Ma Môn sau lưng nàng, cả người chợt bộc phát ra quang mang màu đen mãnh liệt. Thân thể bọn họ bên dưới tầng quang mang màu đen kia lại bắt đầu bành trướng lên, trong chớp mắt liền hóa thành một người khổng lồ. Làn da toàn thân đều phát ra một loại ánh sáng ngăm đen, nhìn giống như bôi lên một lớp dầu trơn vậy, tràn ngập cảm giác sức mạnh.

- Đại Ma Môn này quả nhiên cũng là chuyên tu luyện thân thể.

Lâm Động trốn phía sau một tảng nham thạch nhìn thân hình của những cao thủ Đại Ma Môn đang bành trướng lên, trong mắt cũng lướt qua vẻ kinh ngạc. Có điều rất hiển nhiên, vũ kỹ mà đám người Đại Ma Môn này tu luyện vẫn còn thua xa Đại Nhật Lôi Thể và Ma Viên Biến của hắn.

Bang bang!

Cuộc chiến phía dưới, gần như trong nháy mắt đã bùng nổ, cao thủ của hai bên hung hăng va chạm với nhau, kình phong nguyên lực phát ra cực kỳ hùng

hồn, giống như sóng thủy triều nhanh chóng khuếch tán ra.

- Đằng Lỗi, hôm nay để ta xem xem tinh thần lực của ngươi rốt cuộc đã tu luyện đến bước nào?

Khi cao thủ hai bên bắt đầu giao thủ, bàn chân của Mộ Thiên Thiên điểm nhẹ lên xích sắt một cái, thân hình kiều diễm như một con bướm lướt đi. Đột nhiên một tầng quang mang chợt ngưng tụ lên trên thân thể kiều diễm của nàng, nháy mắt đã ngưng tụ thành một bộ giáp năng lượng màu đen mảnh khảnh. Bộ giáp trụ vốn cũng không to lớn, ngược lại có cảm giác hơi chút mềm mại, ôm lấy những đường cong trên thân thể của Mộ Thiên Thiên, khiến cho nam nhân nào nhìn thấy cũng phải vì thế mà máu nóng sôi sục.

- Lại có thể ngưng tụ nguyên giáp, nữ nhân này thực lực không vừa, có thể đem pháp môn luyện thể tu luyện đến mức này!

Nhìn bộ giáp trụ màu đen che phủ lấy cơ thể mềm mại của Mộ Thiên Thiên, tiểu điêu cũng có chút ngạc nhiên, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, vũ kỹ luyện thể mà Mộ Thiên Thiên tu luyện, hiển nhiên là một loại vũ kỹ không yếu kém chút nào. Có thể ngưng tụ thành loại giáp trụ nguyên lực như thế này, như vậy không chỉ sức mạnh, mà tốc độ cũng sẽ tăng lên khá nhiều. Ngay đến sức phòng ngự cũng đặc biệt mạnh mẽ khác thường. Suy cho cùng sức phòng ngự của giáp trụ nguyên lực cũng không kém hơn một số Linh bảo Trung cấp phòng ngự.

- Mới thời gian nửa năm không gặp, ngươi lại đem Đại Ma Giáp tu luyện đến mức này, quả khiến người khác kinh ngạc. Có điều chỉ dựa vào nó, thì vẫn chưa đủ đâu!

Đối với việc Mộ Thiên Thiên có thể ngưng tụ ra giáp trụ nguyên lực, tên Đằng Lỗi đó cũng không có chút cảm thấy ngạc nhiên nào. Hiển nhiên là hắn vô cùng hiểu rõ Mộ Thiên Thiên. Chợt thân hình của hắn dần dần bay lên không trung, tinh thần lực hùng hồn lan tỏa ra xung quanh.

Một tia thanh âm phốc xích nhàn nhạt vang lên, từng tia Tinh Thần Chi Hỏa liền ngưng hiện quanh thân thể hắn. Hiển nhiên, tinh thần lực của tên này đã đạt tới cảnh giới Linh Phù sư. Hơn nữa xem hắn có thể ngưng tụ ra Tinh Thần Chi Hỏa một cách dễ dàng như vậy, rất có khả năng đã bước vào cấp bậc Linh Phù sư Trung cấp.

Xuy xuy!

Tinh Thần Chi Hỏa vừa được ngưng hiện, liền dưới sự khống chế của Đằng Lỗi, bạo lược mà ra, mang theo từng đạo đuôi lửa nhanh như chớp oanh thẳng về hướng Mộ Thiên Thiên.

- Ma Sát Chưởng!

Đối mặt thế tấn công của Tinh Thần Chi Hỏa của Đằng Lỗi, Mộ Thiên Thiên hiển nhiên cũng không dám chậm trễ. Loại hỏa diễm này một khi bị trúng phải sẽ trực tiếp tổn thương đến tinh thần. Trong nháy mắt, từng đạo hắc quang từ cơ thể của nàng nhanh chóng tuôn ra, cuối cùng hóa thành một cự chưởng màu đen lớn khoảng mười trượng. Cự chưởng nhanh chóng bay lên, hung hăng nện lên trên những tia Tinh Thần Chi Hỏa đó.

Thình thịch! Thình thịch!

Từng tia Tinh Thần Chi Hỏa xem ra rất nhỏ, nhưng khi nó tiếp xúc với cự chưởng màu đen đó, lại bạo phát ra những tia tinh thần ba động cực kỳ cường hãn, trực tiếp khiến cho cự chưởng kia vỡ ra từng đường khe nứt chằng chịt.

- Khả năng khống chế tinh thần lực của Đằng Lỗi quả nhiên không tệ!

Nhìn trận kịch chiến của hai người bên dưới, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc. Tên Đằng Lỗi có thể đạt đến cấp bậc Linh Phù sư Trung cấp ở độ tuổi này, thiết nghĩ về mặt tu luyện tinh thần lực cũng có thiên phú cực kỳ cường đại. Nói thế nào đi chăng nữa, hắn cũng như Mộ Thiên Thiên, đều có thể xem như những nhân vật nổi bật trong đám hậu bối ở quận Đại Hoang này.

- Có điều nhìn dáng vẻ đó của bọn chúng, dường như dự định triền đấu. Hơn nữa tại sao tên Đằng Lỗi kia lại không triệu Phù khôi ra?

Cặp mày Lâm Động đột nhiên co lại. Hắn phát hiện từ đầu cho đến giờ Đằng Lỗi đều là dùng tinh thần lực triền đấu với Mộ Thiên Thiên, vốn không có ý định triệu hồi Phù khôi của mình ra.

- Tên đó dường như đang muốn kéo dài thời gian chờ cái gì đó?

Tiểu điêu nhắm khẽ hai mắt, nói.

Lâm Động có chút kinh ngạc, chợt ánh mắt liền di chuyển xuống phía dưới sào huyệt Phù khôi. Ở đó hắn dường như mơ hồ cảm nhận được một tia ba động rất nhỏ.

- Âm Khôi Tông đã có người đang tiến hành luyện hóa Phù khôi Cao cấp ở bên dưới!

Cảm nhận được ba động nhỏ bé đó, sắc mặt Lâm Động chợt biến đổi kịch liệt. Những tên này thì ra là cố ý kéo dài thời gian với Mộ Thiên Thiên và Đại Ma Môn, bên trong thì lại ngầm cho cao thủ lén lút luyện hóa Phù khôi Cao cấp ở bên dưới.

- Hắc, thật là xảo trá! Đi, xuống dưới!

Tiểu điêu cũng cười quái dị một tiếng. Ngay cả bọn họ cũng đều xém chút nữa đã bị Âm Khôi Tông chơi cho một vố. Suy cho cùng Phù khôi Cao cấp cũng quá quý trọng, e rằng cho dù là Đằng Lỗi cũng không cách nào yên tâm để kẻ khác thu phục luyện hóa nó. Nhưng trước mắt, rất hiển nhiên tên này vẫn đã đưa ra quyết định khiến người khác phải kinh ngạc!

Lâm Động gật gật đầu. Thân hình chớp động một cái, liền nương theo bóng tối, lặng lẽ lướt xuống sào huyệt Phù khôi bên dưới, thân hình nhanh chóng hạ xuống.

Cùng lúc với thân thể phi nhanh xuống, Lâm Động cũng nhìn thấy, trên vách đá của hắc động khổng lồ hình tròn kia, đích thực là có rất nhiều động huyệt. Nhưng những Phù khôi trong đó đã gần như không còn năng lượng ba động nữa, hiển nhiên là đã hoàn toàn hư hỏng.

Ánh mắt của Lâm Động cảnh giác lướt qua phía bên dưới. Đợi đến khi thân hình hắn rơi xuống được vài phút sau, nhãn thần đột nhiên ngưng lại.

Chỉ nhìn thấy bên ngoài huyệt động không xa bên dưới, có một lão giả dàng người gầy gò, đang sắc mặt vô cùng tham lam nhìn một đầu Phù khôi đang ngồi xếp bằng trong huyệt động. Từng luồng tinh thần lực không ngừng từ nê hoàn cung của lão tuôn ra, sau đó nhanh chóng tuôn vào bên trong cơ thể của đầu Phù khôi đó, ý đồ muốn để lại tinh thần ấn ký trong nó, tiện cho việc khống chế sau này.

- Quả nhiên là người của Âm Khôi Tông!

Cảm nhận được tinh thần lực có vẻ âm lãnh của lão giả kia, ánh mắt Lâm Động khẽ chớp động. Thế nhưng hắn lại không có lập tức ra tay, mà là nhanh chóng lướt vào trong một đạo huyệt động khác. Lão giả này cũng là một Linh Phù sư Trung cấp, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Cho dù là Lâm Động cũng không cách nào dùng một kích lôi đình giết chết lão. Cho nên hắn phải chờ đợi một cơ hội, một cơ hội một kích tất sát, giết chết lão.

Nếu như là lúc bình thường, một Linh Phù sư Trung cấp ắt hắn sẽ không cho hắn cơ hội xuất ra một kích chí mạng này, nhưng trước mắt lại không giống vậy. Lão giả đó đang muốn để lại tinh thần ấn ký trong cơ thể Phù khôi, ắt hắn là sẽ phải tiêu hao tinh thần lực cực lớn. Mà khi sự tiêu hao này đạt đến đỉnh điểm, thực lực của hắn cũng sẽ trong nhất thời giảm đến mức cực yếu. Đó chính là khoảnh khắc mà Lâm Động muốn chờ đợi.

Bên ngoài huyệt động cách đó không xa, vị Trưởng lão của Âm Khôi Tông sắc mặt cuồng hỉ nhìn Phù khôi đang dần dần phát ra ánh sáng trong huyệt động.

Tinh thần lực mà hắn rót vào trong cơ thể của Phù khôi, đang nhanh chóng hình thành nên tinh thần ấn ký. Chỉ cần đợi đến khi dấu ấn thành hình, hắn liền có thể chân chính khống chế Phù khôi Cao cấp này. Đến lúc đó, địa vị của hắn trong Âm Khôi Tông sẽ lập tức lên như nước thủy triều.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó, nụ cười trên gương mặt lão càng sâu đậm hơn. Sau khi duy trì được vài phút, cuối cùng cũng đến khoảnh khắc đạt tới đỉnh phong. Trên đầu của Phù khôi kia, có một tinh thần ấn ký đang dần dần xuất hiện, lặng lẽ huyền phù.

- Ha ha!

Nhìn thấy một màn này, tên Trưởng lão của Âm Khôi Tông nhất thời không khỏi ngửa mặt cười rộ lên.

Hưu!

Mà cũng ngay lúc lão ngửa mặt lên cuồng tiếu đó, trong bóng tối, một ngọn lửa vô hình nhanh như chớp lướt ra, sau đó với tư thế sét đánh không kịp che tai, hung hăng oanh lên đại não của lão. Trong nhất thời, hiệu quả tổn thương khủng khiếp của Tinh Thần Chi Hỏa liền khiến cho nê hoàn cung của vị Trưởng lão Âm Khôi Tông bạo động lên.

- Ai?

Tinh thần lực nhất thời bạo động, vị Trưởng lão của Âm Khôi Tông này gần như trong chớp mắt đã mất đi sức khống chế đối với cơ thể. Thân là Linh Phù sư, hắn chủ yếu tu luyện tinh thần lực. Hiện giờ tinh thần lực đang không ngừng bạo động, thực lực của hắn chợt giảm xuống đến mức cực thấp. Thậm chí, ngay đến việc đứng vững thân hình cũng vô cùng miễn cưỡng.

Có điều may mà kinh nghiệm thực chiến của lão cũng khá phong phú. Tuy rằng tinh thần lực mất đi khống chế, nhưng lão lập tức thúc giục tâm thần, muốn khống chế Phù khôi Cao cấp kia bảo vệ hắn.

Nhưng mà, ý nghĩ đó vừa lóe lên, lão liền cảm thấy ngực mình có chút lành lạnh. Tiếp theo đó, một thanh cổ kích sắc bén đã đặt ngay tại yết hầu của lão. Đồng thời một tiếng cười khẽ giống như quỷ mị, cũng chợt từ phía sau lưng lão nhẹ nhàng truyền đến.

- Xem xem tốc độ thúc giục Phù khôi của ngươi nhanh hơn, hay là ta cắt đứt cổ họng của ngươi nhanh hơn?

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 277

Thu Phục Phù Khôi Cao Cấp.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Cảm giác từ chỗ yết hầu truyền hàn khí dày đặc, thân thể của Trưởng lão Âm Khôi Tông kia lập tức trở nên lạnh lẽo và cứng ngắc. Hắn cũng không dám có chút cử động nào. Tuy hiện tại hắn đã có thể khống chế Phù khôi, nhưng hắn cũng hiểu được, trước khi Phù khôi kịp xông tới, lưỡi kích sắc bén kia có thể dễ dàng cắt đứt yết hầu của hắn.

- Ngươi là ai? Ta là Trưởng lão Âm Khôi Tông!

Trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, vị Trưởng lão Âm Khôi Tông kia cố gắng khống chế chính mình trấn định lại, lạnh lùng nói.

- Ồ, nhắc tới Âm Khôi Tông trước mặt ta, chỉ sợ sẽ chỉ làm ngươi chết nhanh hơn một chút!

Lâm Động có chút khẽ cười, chậm rãi từ phía sau gã Trưởng lão này đi ra phía trước.

- Lâm Động?

Nhìn thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện ở trước mặt kia, khuôn mặt già nua của Trưởng lão Âm Khôi Tông nhất thời run rẩy kịch liệt. Hiển nhiên lão không bao giờ ngờ tới được, người đột nhiên lao ra ám toán lão, cư nhiên lại là kẻ có ân oán không nhỏ với Âm Khôi Tông bọn hắn, Lâm Động.

Lâm Động khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn không gian tối đen phía trên, lạnh lùng nói:

- Đằng Lỗi kia xem ra cũng tin tưởng ngươi lắm. Hắn chính mình ở phía trên ngăn cản Đại Ma Môn lại, mà cho ngươi xuống đây thu phục đầu Phù khôi Cao cấp này.

Ánh mắt Trưởng lão Âm Khôi Tông lóe ra hàn mang, trong lòng không ngừng chuyển động tìm kế thoát thân.

Tinh thần lực trong nê hoàn cung của lão, bởi vì lúc trước Lâm Động sử dụng Tinh Thần Chi Hỏa đánh lén, lúc này vẫn còn đang không ngừng bạo động. Chẳng qua chỉ cần cho lão một chút thời gian liền có thể ổn định lại tinh thần lực. Đến lúc đó, một khi khôi phục lại thực lực, lão liền có thể thoát thân từ trong tay Lâm Động. Hơn nữa còn có thể khống chế Phù khôi Cao cấp đánh bại Lâm Động nữa.

- Ngươi hắn là đang nghĩ làm thế nào để giết chết ta, có đúng không?

Mà khi ánh mắt lão lóe ra, Lâm Động cũng đột nhiên tiến tới một bước, khẽ mỉm cười. Ngay sau đó ngón tay đột nhiên điểm ra, trên đầu ngón tay mang theo một tia Tinh Thần Chi Hỏa ngưng tụ, cuối cùng điểm lên trên trán Trưởng lão Âm Khôi Tông một cái thật mạnh, nhất thời phát ra tiếng vang nhàn nhạt.

- A!

Trên trán bắt đầu toát ra từng luồng khí vụ nhàn nhạt, sắc mặt Trưởng lão Âm Khôi Tông lập tức trở nên trắng bệch. Tinh thần lực vốn còn đang bạo động bên trong nê hoàn cung, hiện tại đã bị Lâm Động kích thích khiến cho bùng nổ trời long đất lở. Cảm giác đau nhức điên cuồng bắt đầu lan tràn ra, trong chốc lát liền vùi lấp lý trí của lão.

- Cho ngươi hai con đường lựa chọn, hoặc là xóa đi tinh thần ấn ký, hoặc là giết chết ngươi, sau đó đích thân ta động thủ!

Lâm Động chậm rãi thu hồi đầu ngón tay, liếc mắt nhìn Trưởng lão Âm Khôi Tông sắc mặt trắng bệch, nhàn nhạt nói.

Lúc trước bởi vì muốn chờ đợi thời cơ tốt nhất, cho nên trên Phù khôi Cao cấp kia đã bị lão giả này gắn kết xong tinh thần ấn ký. Nếu như để Lâm Động xóa đi cái tinh thần ấn ký kia, tất nhiên phải tốn công phu khá nhiều. Thậm chí cho dù dù hiện tại hắn có giết chết lão quỷ này, thì vẫn như cũ không có biện pháp lập tức xóa đi.

Dù sao mặc kệ nói như thế nào, lão giả này cũng là một gã Linh Phù sư Trung cấp, muốn xóa đi tinh thần ấn ký của lão cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

- Ngươi nằm mơ!

Nghe được Lâm Động nói thế, Trưởng lão Âm Khôi Tông kia mặc dù đau đớn cùng cực, thế nhưng cũng cố gắng nói:

- Tiểu tử, ngươi không cần quá mức càn rỡ. Nhân mã Âm Khôi Tông chúng ta toàn bộ cũng đều ở phía trên cả rồi. Đến lúc đó nhìn xem ngươi chạy trốn như thế nào? Nếu như ngươi biết suy nghĩ thì mau chóng thả ta ra, nếu không, hôm nay nơi này chính là chỗ chôn của ngươi!

- Xem ra ngươi vẫn còn chưa nhận ra rõ ràng mối quan hệ cùng với tình cảnh hiện tại của chúng ta.

Nghe lão ta nói vậy, Lâm Động cũng thoáng có chút tiếc nuối, khẽ hít nhẹ một hơi. Chợt ánh mắt hắn biến thành lạnh như băng, cổ kích trong tay nhẹ nhàng xẹt qua yết hầu của Trưởng lão Âm Khôi Tông, nhất thời một tia máu tươi đã xuất hiện trên cổ hắn.

- Đợi đã!

Từ yết hầu truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến cho toàn thân Trưởng lão Âm Khôi Tông sợ hãi đến mức nhảy dựng lên. Khóe mắt lão ta kịch liệt run rẩy, vội vàng thét lên.

Phù khôi Cao cấp kia mặc dù là quý giá, nhưng nếu như vì nó mà đánh mất tính mạng, như vậy thật sự không đáng rồi!

Cánh tay Lâm Động nhất thời dừng lại, ánh mắt trầm tĩnh giương mắt nhìn Trưởng lão Âm Khôi Tông. Hắn dùng ánh mắt ra hiệu, bảo lão hành động nhanh chóng lên một chút.

Trưởng lão Âm Khôi Tông nhìn thấy như thế, cũng chỉ có thể không cam lòng, cắn răng một cái, sau đó vươn tay ra, bàn tay chạm vào đỉnh đầu của Phù khôi Cao cấp kia. Tinh thần lực trên lòng bàn tay bắt đầu khởi động, tinh thần ấn ký trên đỉnh đầu của Phù khôi cũng nhanh chóng trở nên mờ nhạt đi.

- Đa tạ! Tiểu điêu, giám sát lão gia hỏa này!

Nhìn thấy tinh thần ấn ký đã được xóa đi, trên khuôn mặt Lâm Động cũng hiện lên một tia mỉm cười. Sau đó hắn quay sang, cười nói với tiểu điêu đang ngồi trên vai mình.

Tiểu điêu cười tủm tỉm gật đầu, trực tiếp phóng tới đỉnh đầu của Trưởng lão Âm Khôi Tông. Từ trong móng vuốt hắn, một cái quang bàn tử hắc sắc bắt đầu chậm rãi khởi động. Khí tức sắc bén nguy hiểm từ cái quang bàn kia toát ra làm cho Trưởng lão Âm Khôi Tông không dám nhúc nhích lấy một cái.

Lâm Động quay người, nhìn đầu Phù khôi đang đứng chỗ huyệt động bên cạnh, trong mắt cũng có một tia kinh hỉ cùng với cảm khái. Đầu Phù khôi này, toàn thân là một màu ngăm đen, thế nhưng trong mơ hồ cùng có một vài tia quang mang màu vàng sáng bóng lóe lên trên thân thể của nó. Nếu quan sát một cách cẩn thận mới phát hiện ra, những tia quang mang màu vàng sáng bóng phảng phất ấy chính là những đạo phù văn kỳ lạ, cực kỳ phức tạp.

Đầu Phù khôi này ngoại trừ bởi vì năng lượng cạn kiệt mà quang mang trên người không chút sáng bóng ra, cũng không có hư hao gì cả, Hơn nữa mặc dù là không còn chút năng lượng nào, nhưng mà trên người của nó cũng mơ hồ cảm nhận được một loại hương vị áp bách nhàn nhạt, quả thật không hổ là Phù khôi

Cao cấp. Loại Phù khôi có cấp bậc như thế này, cho dù là nhìn khắp cả Vương triều Đại Viêm này, chỉ sợ số lượng cũng không đếm được trên đầu ngón tay… - Quả nhiên là thứ tốt!

Ánh mắt Lâm Động quét nhìn đầu Phù khôi Cao cấp kia, sau đó tán thưởng nói. So sánh với đầu Phù khôi Cao cấp này, đầu Phù khôi Trung cấp mà hắn lấy được từ chỗ Cổ mộ phủ thật sự không đáng để nhắc đến.

- Trước hết gắn lên tinh thần ấn ký rồi tính tiếp!

Sau khi quan sát một chút, Lâm Động thu liễm lại tâm thần. Một tia tinh thần lực dũng mãnh nhanh chóng tiến vào trong thân thể của Phù khôi.

Với cục diện hiện tại trước mắt mà lựa chọn gắn tinh thần ấn ký lên Phù khôi tại nơi này, thật sự cũng không phải là sự lựa chọn tốt lắm. Nếu kéo dài thời gian, bị bọn người Đằng Lỗi phát hiện ra hắn lén cướp đoạt Phù khôi như thế này, tất nhiên sẽ dốc toàn lực công kích hắn.

Tuy nói nếu như đơn đả độc đấu, hắn cũng sẽ không sợ Đằng Lỗi gì, nhưng dù sao bên phía Âm Khôi Tông vẫn còn có không ít người, nếu như đối phương tiến hành xa luân chiến, hắn cũng không cách nào chống đỡ nổi.

Nhưng mà, nếu có thể thuận lợi thu phục được đầu Phù khôi Cao cấp này, sức chiến đấu của Lâm Động không thể nghi ngờ là sẽ gia tăng lên rất nhiều. Cho dù là đối mặt toàn bộ nhân mã của Âm Khôi Tông trên kia, hắn cũng sẽ không có chút e ngại.

Theo từng tia tinh thần lực của Lâm Động dũng mãnh tiến vào thân thể kia, ở giữa trán của đầu Phù khôi Cao cấp, tinh thần ấn ký lúc trước đã tiêu tán lại một lần nữa chậm rãi hiện ra.

Nhìn thấy Lâm Động hành động như vậy, sắc mặt Trưởng lão Âm Khôi Tông kia cũng trở nên cực kỳ khó coi. Vịt chết đã nấu chín, không ngờ lại còn có thể bay đi ngay trước mặt lão như vậy, việc này nếu như truyền về Âm Khôi Tông,

lão tất nhiên cũng sẽ bị trừng phạt không nhẹ.

Nhưng mà tuy biết rõ ràng kết quả của mình sẽ không tốt, nhưng mà khi Trưởng lão Âm Khôi Tông cảm ứng được từng tia năng lượng ba động sắc bén trên đỉnh đầu mình, lão cũng không dám có bất cứ động tác gì cả.

Lão hoàn toàn không chút nghi ngờ, nếu như giờ phút này lão dám có chút cử động nào, tiểu điêu nhìn không chút bắt mắt nào trên đỉnh đầu mình kia chắc chắn sẽ ngay lập tức chém đầu mình thành hai mảnh.

Cho nên, sau khi cân nhắc cẩn thận, lựa chọn giữa vứt bỏ tánh mạng ngay tại chỗ và chấp nhận trừng phạt sau này, Trưởng lão Âm Khôi Tông vẫn vô cùng sáng suốt lựa chọn cái thứ hai.

Thiết lập tinh thần ấn ký cũng tiêu hao của Lâm Động không ít thời gian và tinh thần lực. Muốn khống chế Phù khôi Cao cấp, lượng tinh thần lực cần thiết cũng có chút vượt qua sự dự liệu của Lâm Động. Nếu không phải tinh thần lực của hắn mạnh hơn rất nhiều so với những người cùng đẳng cấp, chỉ sợ hiện tại hắn khó có thể thành công thiết lập tinh thần ấn ký lên đầu Phù khôi Cao cấp này.

Vù!

Theo một tia tinh thần lực cuối cùng quán nhập vào trong thân thể Phù khôi, toàn thân vốn có chút u ám của nó, nhất thời chậm rãi nở rộ ra một ít quang mang sáng rọi. Những phù văn màu vàng mơ hồ kia cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, tạo thành một mảng phù văn tối nghĩa mà vô cùng phức tạp.

- Thành công rồi!

Nhìn tinh thần ấn ký hình thành trên đỉnh đầu Phù khôi, trong mắt Lâm Động cũng toát ra một tia vui sướng. Hắn rốt cuộc cũng đã đạt được một đầu Phù khôi Cao cấp chân chính!

Trưởng lão Âm Khôi Tông ở một bên nhìn thấy Lâm Động thuận lợi thu phục được Phù khôi, trong mắt cũng xẹt qua một chút thất vọng, chợt cắn răng nói:

- Hiện tại ngươi cũng đạt được Phù khôi rồi, nên thả ta đi chứ?

Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý, một khi thoát thân sẽ lập tức thông tri cho bọn Đằng Lỗi, kéo tất cả mọi người xuống đây, chưa chắc không thể ngăn trở được Lâm Động, thu hồi lại Phù khôi Cao cấp.

Nghe hắn nói vậy, Lâm Động khẽ mỉm cười, cũng chẳng thèm để ý tới hắn, mà chỉ chăm chú giương mắt nhìn Phù khôi Cao cấp trước mặt kia, toàn thân đang tản mát ra một luồng áp bách cực mạnh. Hắn tuy rằng không dám khẳng định đầu Phù khôi này thật sự có thể chống lại cường giả Tạo Hóa Cảnh hay không, nhưng ít ra đối mặt với loại cường giả Bán Bộ Tạo Hóa như Lâm Lang Thiên kia, cũng có thể toàn thân trở ra, không có bất cứ vấn đề gì.

- Chẳng qua muốn điều khiển Phù khôi Cao cấp này, số lượng Thuần Nguyên Đan cần thiết cũng là cực kỳ khủng bố. Nếu như muốn phát huy ra loại công kích cấp bậc cường giả Bán Bộ Tạo Hóa như Lâm Lang Thiên kia, chỉ sợ chỉ một lần công kích thôi đã phải tiêu hao đến mấy vạn Thuần Nguyên Đan a!

Cặp mày Lâm Động khẽ nhíu lại. Phù khôi Cao cấp hiển nhiên là vô cùng cường đại, nhưng nó đồng thời cũng là một cái máy nghiền Thuần Nguyên Đan không đáy. Mặc dù hiện tại sau khi cướp bóc Hoa Tông, hắn đã có thêm hơn hai mươi lăm vạn Thuần Nguyên Đan, thế nhưng hiển nhiên cũng không thể tùy tiện để cho đầu Phù khôi Cao cấp này tùy ý tiêu xài. Cho nên, nếu không đến thời khắc mấu chốt, Phù khôi Cao cấp này vẫn nên giữ lại làm thủ đoạn cứu mạng thì tốt hơn.

- Xem ra tên gia hỏa này cũng không thể tùy tiện xuất ra a!

Thu phục thành công Phù khôi Cao cấp, Lâm Động cũng yên tâm hơn không ít. Hắn liếc mắt nhìn lên trên đỉnh đầu, sau đó đột nhiên chuyển xuống phía dưới, đem tầm mắt hướng về phía mảnh hắc ám sâu bên dưới.

Sào huyệt Phù khôi này nối thẳng dưới nền đất, hơn nữa theo lẽ thường thì càng đi xuống dưới, cấp bậc Phù khôi sẽ càng cao. Chẳng qua cái loại Phù khôi cấp bậc cao hơn này, hắn là cũng sẽ không tồn tại mới đúng. Bằng không, Âm Khôi Tông cũng sẽ không ở trong này mà tranh đoạt một đầu Phù khôi Cao cấp như thế.

Đương nhiên, thứ làm cho Lâm Động để ý đến nhất, hiện tại không phải là Phù khôi gì, mà mục đích chủ yếu lần này của hắn: Thôn Phệ Tổ Phù!

Khi hắn tiến vào sào huyệt Phù khôi này, hắn cũng có thể mơ hồ cảm giác được cái loại tia năng lượng ba động làm Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung hắn rung động kia, tựa hồ đúng là truyền ra chỗ dưới nền đất này.

- Hay là, Thôn Phệ Tổ Phù kia chính là nằm ở sâu bên dưới sào huyệt Phù khôi này?

Ánh mắt Lâm Động lóe lên. Sau đó hắn cũng không có chút chần chừ, bàn tay vẫy lên, hấp lực mạnh mẽ bắt đầu khởi động, đem vị Trưởng lão Âm Khôi Tông kia chụp lấy trong tay, sau đó quay sang liếc nhìn tiểu điêu một cái.

Một người một điêu nhanh chóng hướng sâu bên dưới sào huyệt Phù khôi bạo lược mà đi.

- Thôn Phệ Tổ Phù này, nhất định phải tìm được!

Thân hình nhanh chóng rơi thẳng xuống phía dưới, ánh mắt của Lâm Động cũng dâng trào lên một tia lửa nóng.

Hắn hiểu được, trong không gian cổ bi này, bảo vật quý giá nhất không hề nghi ngờ chính là Thôn Phệ Tổ Phù này. Cho nên, nói thế nào đi chăng nữa, hắn cũng đều phải lấy cho bằng được thứ vật phẩm trong truyền thuyết đó!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 278

Tế Đàn Màu Đen.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trong sào huyệt Phù khôi một mảnh hắc ám, thân hình Lâm Động rất nhanh hạ xuống, cuồng phong gào thét trôi qua bên tai. Huyệt động dày đặc bốn phía cũng bằng một tốc độ kinh người không ngừng lùi lại ở phía sau.

Mà theo thân hình không ngừng hạ xuống này, Lâm Động mới hoàn toàn hiểu được quy mô của sào huyệt Phù khôi này khủng bố đến thế nào. Lúc trước bọn họ đứng trên mặt đất nhìn xuống, những thứ thấy được kia, chẳng qua chỉ là một góc ngọn băng sơn của sào huyệt Phù khôi này mà thôi.

Hơn nữa, Phù khôi chứa trong loại sào huyệt Phù khôi này, trên cơ bản là càng đi xuống thực lực sẽ càng mạnh hơn. Theo như tiểu điêu nói, ba đẳng cấp Hạ Trung Cao của Phù khôi kia chẳng qua chỉ là phân cấp Phù khôi trong cấp bậc sơ giai mà thôi. Bên trên Phù khôi Cao cấp còn có đẳng cấp gọi là Phù khôi Linh cấp hay còn gọi là Linh Khôi, ở phía trên Linh Khôi còn có Thiên Khôi thực lực vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn có cả đẳng cấp Tiên Khôi chỉ xuất hiện trong truyền thuyết nữa.

Đương nhiên, đối với Lâm Động mà nói những thứ Linh Khôi, Thiên Khôi chỉ tồn tại trong truyền thuyết kia, thật sự là quá mức xa xôi cùng với không chút thiết thực. Hiện tại hắn cũng chỉ mới tìm được một đầu Phù khôi Cao cấp, đã phải bắt đầu đau đầu chuyện làm thế nào mới có thể khiến cho cái động không đáy này ăn no được.

Cho nên nói, hiện tại cho dù hắn thật sự tìm được một đầu Linh Khôi gì gì đó, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể để chưng chơi mà thôi. Muốn khởi động loại Phù

khôi đẳng cấp như thế này, móc hết toàn bộ Thuần Nguyên Đan trên người hắn chỉ sợ cũng chỉ có thể làm cho đầu Phù khôi đó động đậy nửa đầu ngón tay mà thôi.

Nhìn chung quanh có rất nhiều huyệt động lớn hơn nhiều so với bên trên, Lâm Động cũng biết, chỉ sợ rất lâu trước đây, những thứ chứa đựng bên trong mấy cái huyệt động này cũng là những loại Phù khôi thực lực cực kỳ cường đại. Chỉ là những loại Phù khôi cấp bậc đó tựa hồ đều đã bị phá hủy hết, nửa điểm dấu vết cũng đều không còn lưu lại.

Bản thân Lâm Động quả thật cũng muốn quan sát một chút những loại Phù khôi chỉ tồn tại trong truyền thuyết kia, thấy vậy trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

- Hửm?

Theo thân hình nhanh chóng hạ xuống, sắc mặt Lâm Động đột nhiên khẽ biến đổi. Hắn phát hiện tựa hồ có một dòng khí tức lạnh lẽo rất âm hàn đang chậm rãi trào ra từ phía dưới, ngưng tụ thành một tầng khí lãng âm lãnh, chậm rãi phiêu đãng bên trong sào huyệt Phù khôi.

- Giỏi cho hàn khí âm hàn!

Tinh thần lực của Lâm Động chỉ thoáng tiếp xúc một chút với luồng hàn khí quỷ dị này, thế nhưng ngay tức khắc cả người hắn run lên mãnh liệt. Thậm chí ngay cả tinh thần lực trong nê hoàn cung cũng bị chấn động lên một chút, sắc mặt hắn không khỏi toát lên một tia ngưng trọng.

- Cẩn thận, đây là Cửu U Hàn Khí. Trong này chắc là có chỗ nối liền với vực thẳm dưới lòng đất. Loại hàn khí này nếu như xâm nhập vào thân thể, ngay cả tinh thần lực cũng đều bị nó làm cho đông lạnh.

Tiểu điêu ở sau lưng hắn nhắc nhở.

- Làm thế nào đi xuống?

Lâm Động cau mày, nhìn tầng mây hàn khí dày đặc bên dưới. Diện tích của tầng hàn khí này rộng lớn đến mức hoàn toàn ngăn chặn lại đường đi xuống. Còn nếu như là mạnh mẽ xông vào, Lâm Động hết sức hoài nghi dựa vào thực lực hiện tại của hắn, có thể chống đỡ được loại Cửu U Hàn Khí đáng sợ này hay không.

- Lâm Động, ngươi đừng uổng phí tâm tư nữa. Cái loại Cửu U Hàn Khí này, ít nhất phải là thực lực Tạo Hóa Cảnh mới có thể đi vào. Nếu như ngươi muốn tìm cái chết, vậy thì cũng đừng có kéo theo lão phu!

Vị Trưởng lão Âm Khôi Tông kia cực kỳ sợ hãi nhìn tầng mây hàn khí bên dưới vội vàng quát lên.

- Ngươi làm thế nào biết phải là cường giả Tạo Hóa Cảnh mới có thể thông qua được?

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, đột nhiên nói.

- Ách… Vị Trưởng lão Âm Khôi Tông kia bị hỏi như vậy, hừ lạnh một tiếng, cũng không mở miệng trả lời.

- Mặc kệ hắn, hàn khí trong này ta có thể ứng phó được!

Móng vuốt tiểu điêu vung lên, một luồng quang mang tử hắc sắc bạo dũng mà ra, đem thân thể bọn họ bao vây bên trong, sau đó trực tiếp phóng vào bên trong tầng hàn khí phía dưới.

Chi ngưu!

Khi vọt vào bên trong đám Cửu U Hàn Khí này, Lâm Động rõ ràng nhìn thấy, lượn lờ ở trên ngoài tầng quang mạc tử hắc sắc xung quanh thân thể mình, là từng đạo băng văn không ngừng nhanh chóng ba động. Khó có thể tưởng tượng nổi hàn khí trong này đến tột cùng là khủng bố đến mức như thế nào.

Chẳng qua cũng may mà hàn khí trong này tuy khủng bố, nhưng dưới năng lượng bảo vệ đặc thù của tiểu điêu, trải qua phi hành mấy phút đồng hồ, bọn họ cũng đã an toàn xông qua. Sau khi ổn định lại thân thể khi xông qua khỏi tầng hàn khí khủng bố kia, phía dưới bọn họ cách đó không xa, một tòa tế đàn màu đen vô cùng to lớn đã chậm rãi xuất hiện ở bên trong tầm nhìn của Lâm Động.

Nhìn tòa kiến trúc rốt cuộc cũng đã xuất hiện, trong lòng Lâm Động thoáng dâng lên một tia vui mừng. Chẳng qua hắn cũng không có thả lỏng cảnh giác, nguyên lực trong cơ thể bắt đầu khởi động, cuối cùng mang theo vị Trưởng lão Âm Khôi Tông kia chậm rãi rơi xuống phía trên tế đàn.

Đáp xuống tòa tế đàn, Lâm Động nhìn bốn phía vẫn như cũ là một mảnh tĩnh mịch, lúc này mới lặng lẽ thở ra một hơi, ánh mắt bắt đầu quét nhìn khắp nơi.

Toàn bộ tòa tế đàn này có một màu đen lạnh như băng, giống như được xây dựng bởi hắc thiết vậy. Phía trên tế đàn, có rất nhiều cây cột đá, nhìn qua có chút quái dị.

Ánh mắt của Lâm Động, chỉ là nhìn lướt qua xung quanh, sau đó đọng lại ở ngay trung ương nhất của tòa tế đàn. Ở nơi đó, hắn cảm giác được có một tia ba động rất nhỏ.

- Thôn Phệ Tổ Phù!

Cảm giác vui mừng như điên dâng lên trong lòng Lâm Động. Chợt thân hình hắn nhất thời bạo lược ra, nhún người mấy cái đã nhảy xuống, liền xuất hiện ở vị trí trung ương của tòa tế đàn.

Nơi này có một cây cột màu đen đặc biệt khổng lồ đang đứng sừng sững. Trên đỉnh cột có một cái phù trận cổ xưa. Cái phù trận kia lan tràn ra khắp nơi xung quanh, cơ hồ là tiếp nối với tất cả các cột đá ở trong tòa tế đàn này, hiển nhiên chính là đóng vai trò vị trí đầu mối của toàn bộ tế đàn này.

Ánh mắt Lâm Động nhanh chóng nhìn về phía cây trụ lớn màu đen ở trung ương kia. Tại vị trí trung tâm của phù trận, lúc này cũng đã hoàn toàn trống trơn, cái gì đều không có, chứ đừng nói Thôn Phệ Tổ Phù như trong tưởng tượng.

Lâm Động kinh ngạc nhìn cái phù trận trống rỗng kia, sắc mặt biến đổi không chừng. Một lát sau, thân hình hắn nhảy lên, đã xuất hiện ngay bên trong phù trận kia. Hắn ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve phù trận.

Ngay khi hắn chạm tay xuống, Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung của hắn lại một lần nữa phát ra một tia run rẩy rất nhỏ. Nơi này tựa hồ vẫn còn lưu lại một loại khí tức làm cho nó cực kỳ kính sợ.

- Thôn Phệ Tổ Phù đã bị người khác lấy đi rồi!

Nắm tay Lâm Động chậm rãi nắm chặt lại, không ngờ tới, thế nhưng lại đi uổng phí một chuyến rồi!

Tiểu điêu cũng rất nhanh cau mày lại, ánh mắt không ngừng đánh giá tế đàn màu đen to lớn này.

- Hừ, Đại Hoang Cổ Bi này không biết đã mở ra không ít lần, nếu như có đại bảo bối gì, làm sao đến phiên ngươi tới lấy? Thứ trong này, ba năm về trước Tông chủ Âm Khôi Tông ta đã tự mình mang theo người tới lấy đi rồi.

Vị Trưởng lão Âm Khôi Tông bên cạnh, lúc này khẽ cười lạnh nói.

- Cái gì?

Lâm Động xoay người lại, ánh mắt âm lãnh, giương mắt nhìn chằm chằm Trưởng lão Âm Khôi Tông, trầm giọng nói:

- Ngươi nói, Tông chủ Âm Khôi Tông đã lấy đi thứ trong này?

- Ngươi giúp ta bình ổn lại tinh thần lực đang không ngừng bạo động trong đầu ta, ta liền nói cho ngươi biết.

Trưởng lão Âm Khôi Tông nở nụ cười quái dị nói.

- Tiểu điêu, ném lão vào trong Cửu U Hàn Khí.

Lâm Động khẽ nheo hai mắt lại, nhàn nhạt nói.

- Hắc hắc, cũng được!

Nghe vậy, tiểu điêu cũng phát ra tiếng cười quái dị, ánh mắt không chút ý tốt nhìn về phía Trưởng lão Âm Khôi Tông, hắng giọng nói một tiếng. Lão gia hỏa này cho đến bây giờ vẫn còn vọng tưởng muốn chạy trốn.

- Ta nói cho ngươi biết thì được rồi. Nhưng mà ngươi phải thề, tuyệt đối không được giết ta!

Nhìn tiểu điêu chậm rãi phiêu phù đến, Trưởng lão Âm Khôi Tông chỉ có thể không cam lòng, cắn răng nói.

- Nói!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, nói.

- Ba năm trước, Tông chủ Âm Khôi Tông chúng ta đích thân ra tay, dẫn theo không ít nhân mã đến đây. Ta quả thật không biết Tông chủ rốt cuộc đã lấy được thứ gì từ trong này, nhưng mà sau khi lấy được nó, Tông chủ mãi vẫn luôn bế quan tại Tổng bộ. Hắn tựa hồ là muốn luyện hóa thứ gì đó rất thần bí.

Trưởng lão Âm Khôi Tông chần chừ một chút, sau đó chậm rãi nói.

Nắm tay của Lâm Động trong khoảnh khắc đó chợt nắm chặt hơn. Thứ thần bí mà Tông chủ Âm Khôi Tông kia lấy được từ nơi đây, tất nhiên chính là Thôn Phệ Tổ Phù. Không nghĩ tới, thế nhưng lại bị người khác nhanh chân hơn giành trước. Nếu như thật sự để tên kia luyện hóa thành công Thôn Phệ Tổ Phù, đừng nói quận Đại Hoang này, cho dù là cả Vương triều Đại Viêm này, sợ rằng cũng không ai có thể chống lại hắn.

- Hắc hắc, muốn luyện hóa thứ kia đâu có dễ dàng như vậy? Cái gã Tông chủ kia chẳng qua cũng chỉ là thứ vô dụng mà thôi. Bằng không sao lại trong suốt ba năm trời cũng đều không có chút tin tức nào truyền ra?

Tiểu điêu ở bên cạnh chợt nở nụ cười, nói.

- Tông chủ đích xác không thể nào hoàn toàn luyện hóa được thứ kia. Chẳng qua nghe nói thứ kia đối với tinh thần lực có lợi ích thật lớn. Ba năm nay, Tông chủ dựa vào nó tiến hành tu luyện, thực lực thật ra tinh tiến không ít.

Trưởng lão Âm Khôi Tông hiện tại thật ra đã trở nên thành thật hơn rất nhiều, nói.

Nghe được Thôn Phệ Tổ Phù vẫn chưa bị Tông chủ Âm Khôi Tông luyện hóa, trong lòng Lâm Động cũng lặng lẽ thở ra một hơi. Chỉ cần không bị luyện hóa, hắn liền còn có cơ hội.

- Những điều ta biết đều đã nói cho ngươi hết rồi. Lâm Động, ngươi đừng có không tuân thủ lời thề đó!

Trưởng lão Âm Khôi Tông quát lên, tựa hồ như sợ Lâm Động sẽ đổi ý, ra tay với hắn.

Phanh!

Hắn vừa nói xong, tiểu điêu đã phóng tới bên cạnh, một móng vuốt trực tiếp giáng xuống, nhất thời khiến hắn ngất đi.

- Hiện tại làm sao bây giờ?

Lâm Động ngồi xuống một bậc cầu thang ở tế đàn, có chút bất đắc dĩ nói. Không nghĩ tới hao hết tâm cơ mới đến được nơi đây, thế nhưng lại không thu hoạch được thứ gì cả.

- Không có việc gì, Thôn Phệ Tổ Phù không có khả năng dễ dàng bị luyện

hóa. Tông chủ Âm Khôi Tông kia cũng không có loại bản lĩnh này. Đương nhiên, cho dù đổi lại là ngươi cũng rất khó có thể luyện hóa được Thôn Phệ Tổ Phù. Dù sao những kẻ có thể trở thành chủ nhân của Tổ Phù, mỗi một người đều là tồn tại đỉnh phong trong thiên địa, uy danh hiển hách, người thường nào có được cơ duyên đó?

Tiểu điêu huy huy móng vuốt, nói.

Lâm Động cười khổ lắc đầu, ngón tay đưa lên xoa trán. Chỉ trong giây lát, ngón tay hắn đột nhiên dừng phát lại. Bởi vì hắn chợt phát hiện có chút kỳ quái, Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung của hắn lúc này tựa hồ vẫn còn đang run rẩy.

- Chuyện này là thế nào? Thôn Phệ Tổ Phù đã bị người khác lấy đi, vì sao Bản mệnh Linh phù vẫn còn dị động?

Ánh mắt Lâm Động thoáng kinh ngạc, chợt ánh mắt khẽ chớp động, cẩn thận cảm ứng nguyên nhân làm cho Bản mệnh Linh phù xuất hiện loại dị động này.

Nhìn thấy vẻ mặt Lâm Động như vậy, tiểu điêu cũng hiểu được hắn tựa hồ phát hiện cái gì đó, lập tức cũng không lên tiếng làm phiền nữa.

Trong tế đàn màu đen tràn ngập một mảnh tĩnh mịch. Lâm Động lẳng lặng truy tìm nguyên nhân phát ra loại dị động kia.

Duy trì như thế sau một lúc lâu, hắn đột nhiên đứng dậy, sau đó xoay người nhìn về phía cây cột khổng lồ màu đen đang đứng sừng sững chính giữa cái phù trận kia.

Cái loại ba động kỳ lạ này, đúng là từ cây cột màu đen khổng lồ kia truyền ra!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 279

Hắc Đồng Lão Nhân.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Sao vậy?

Nhìn thấy ánh mắt Lâm Động tập trung vào cây cột màu đen, tiểu điêu thoáng chút kinh ngạc, mở miệng hỏi.

- Bên trong cây cột này dường như có chút cổ quái.

Lâm Động nhẹ giọng nói. Chợt hắn bước nhanh lên phía trước, phía trên nắm tay bắt đầu khởi động một nguồn nguyên lực hùng hồn, sau đó đấm thật mạnh lên trên cây cột đá.

Ầm!

Cây cột đá màu đen bị Lâm Động đấm mạnh một quyền, thế nhưng nó cũng không hề vỡ tung giống như trong tưởng tượng. Cây cột đá thậm chí không hề xê dịch lấy chút nào. Thấy thế, Lâm Động cũng không khỏi có chút bất ngờ. Độ chắc chắn của cột đá này dường như đã đạt đến mức độ vô cùng khủng khiếp.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi suy nghĩ quá mức viễn vông rồi. Loại tế đàn của tông phái Viễn cổ này, nếu như có thể dễ dàng bị phá hủy như vậy, thì làm sao có thể chống đỡ được sự ăn mòn của năm tháng biết bao nhiêu năm như vậy cơ chứ?

Tiểu điêu ở phía sau mở miệng cười nhạo nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Lâm Động buông lỏng tay, không biết phải làm thế nào. Loại ba động kỳ quái

kia chính là từ trong cây cột này truyền ra. Nếu như không thể đập vỡ được cây cột, làm thể nào biết được trong đó có ẩn chứa thứ gì?

- Tĩnh tâm lại, dụng tâm dò xét. Các tông phái Viễn cổ thường coi trọng về mặt cơ duyên. Cơ duyên không đủ, dù ngươi có cưỡng cầu đến đâu cũng không thể đạt được.

Tiểu điêu nhàn nhạt nói.

Đối với những lời nói này của tiểu điêu, Lâm Động cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho mình tĩnh tâm lại. Sau đó, hắn trực tiếp ngồi xếp bằng ngay trước mặt cây cột đen, hai bàn tay dán thẳng lên bề mặt lạnh lẽo của cây cột. Một tia tinh thần lực theo lòng bàn tay tuôn ra, chậm rãi quấn quanh bề mặt cây cột màu đen, giống như muốn xâm nhập vào bên trong đó vậy.

Cây cột đen này lạnh lẽo vô cùng, tinh thần lực của Lâm Động không ngừng lượn lờ trên bề mặt của nó, thế nhưng lại có cảm giác như là gặp phải một thứ gì đó khó có thể xâm nhập giống như mai rùa vậy.

Cứ như thế gần mười phút, hắn vẫn không thể đạt được kết quả đặc biệt nào cả. Điều này không khỏi khiến cho cặp mày của hắn khẽ nhíu chặt lại.

- Nếu đã có thể cảm nhận được sự ba động từ bên trong, vậy tại sao lại không thể xâm nhập vào trong đó?

Cặp mày Lâm Động nhíu chặt, ý niệm trong đầu không ngừng chuyển động. Sau một hồi lâu, ngay khi hắn vừa mới bất đắc dĩ định bỏ cuộc, ngón tay đưa lên xoa xoa trán. Đột nhiên ánh mắt nhanh chóng chớp động, sau đó bàn tay đột nhiên nắm chặt lại. Ngay sau đó, năm mai Bản mệnh Linh phù chợt nổi lên trên lòng bàn tay hắn.

Một khi Bản mệnh Linh phù có thể cảm nhận được động tĩnh bên trong cây cột này, xem ra giữa hai thứ này ắt hẳn có gì đó liên quan với nhau.

Năm mai Bản mệnh Linh phù lượn lờ trong lòng bàn tay Lâm Động, chậm rãi xoay chuyển. Lâm Động không chút chần chừ, vươn bàn tay ra, đem năm mai Bản mệnh Linh phù nhẹ nhàng đặt lên trên bề mặt cột đá.

Vù vù!

Cùng với sự tiếp xúc giữa Bản mệnh Linh phù và bề mặt cột đá, ngay lúc đó, cột đá bỗng nhiên run rẩy lên. Từng luồng quang mang gợn sóng dưới ánh mắt kinh ngạc vui mừng của Lâm Động nhanh chóng phát tán ra, cuối cùng lan tràn ra trên toàn bộ cây cột đá.

- Có động tĩnh rồi!

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Lâm Động lập tức hiện lên vẻ vui mừng. Trong ánh mắt tiểu điêu đứng bên cạnh cũng thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

Quang mang gợn sóng càng ngày càng nồng đậm hơn. Đến cuối cùng, ngay tại nơi phát ra luồng quang mang kia đột nhiên hình thành nên một trận lốc xoáy màu đen. Bên trong luồng lốc xoáy kia chợt có mấy điểm hấp lực nhất thời phát tán ra.

Nhìn luồng lốc xoáy màu đen đột nhiên xuất hiện đó, sắc mặt Lâm Động thoáng có chút biến đổi, lộ vẻ trầm ngâm. Sau đó hắn chợt nghiến mạnh răng, trực tiếp bước chân đi vào. Những thứ ở trong này, rất có thể đều có liên quan tới Thôn Phệ Tổ Phù. Hắn không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể tìm ra Thôn Phệ Tổ Phù.

Khi Lâm Động bước vào bên trong luồng lốc xoáy màu đen, tiểu điêu cũng nhanh chóng phóng theo. Một người một điêu nhanh chóng nhảy vào luồng lốc xoáy, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Mảnh hắc ám trước mắt chỉ duy trì trong khoảnh khắc, sau đó một vầng ánh sáng chợt xuất hiện trong ánh mắt của Lâm Động. Xuất hiện trước mặt hắn là một cánh đồng hoang rộng mênh mông. Trên cánh đồng hoang này, lộ ra một

loại khí tức vô cùng cổ xưa.

Tại một nơi mà tầm nhìn của Lâm Động có thể nhìn thấy, có một cây cột đá to lớn màu đen đứng sừng sững ở đó. Tiếp cận đến gần hơn, Lâm Động cũng phát hiện ra, trên đỉnh của cây cột đá kia dường như có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng trên đó.

- Cái này… Ánh mắt Lâm Động dừng lại, nhìn lên thân ảnh đang ngồi xếp bằng trên đỉnh cột đá kia. Đứng ở cách đó không xa, hắn có thể nhìn thấy được, đó là một lão giả đầu bạc mặc bào phục màu đen. Đầu bạc áo bào đen, nhất thời lộ ra một tia khí tức thần bí.

Trên cánh đồng hoang vu, không biết từ khi nào thoảng qua chút gió nhẹ lay động, thổi mái đầu bạc của lão giả thần bí đó tung bay lên. Bất chợt, cặp mắt đang nhắm chặt của lão giả kia chậm rãi mở ra.

Oanh!

Ngay trong lúc lão giả kia mở mắt ra, khắp không gian, trong khoảnh khắc ấy liền trở nên tĩnh lặng. Đôi mắt lão nhân đó không có tròng trắng, bên trong đó chỉ là một loại không gian hắc ám giống như một cái hắc động vậy.

Một cặp hắc đồng dường như đem tất cả ánh sáng trong trời đất này nuốt chửng vào trong đó vậy. Thậm chí, ngay khi ánh mắt của Lâm Động đang chăm chú nhìn cặp hắc đồng kia, hắn cũng cảm giác được tinh thần lực trong nê hoàn cung mình có dấu phiêu đãng bay ra. Hắn lập tức vội vàng lui về phía sau, vẻ mặt kinh hãi nhìn lão giả thần bí đó.

- Đã bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc cũng có người đến được nơi này… Cặp hắc đồng của lão giả kia giương mắt nhìn chằm chằm Lâm Động, chợt một thanh âm tràn đầy âm vị cổ xưa chậm rãi từ trong cánh đồng hoang vang lên.

- Vãn bối Lâm Động, bái kiến tiền bối! Vô tình xâm nhập vào nơi này, nếu như có gì quấy nhiễu tiền bối, xin hãy thông cảm bỏ qua cho!

Ánh mắt Lâm Động khẽ chớp động, cung kính nói.

- Ngươi đến đây là để tìm Thôn Phệ Tổ Phù chăng?

Trên khuôn mặt già nua của Hắc Đồng Lão Nhân hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Bản mệnh Linh phù của ngươi, khiến cho ta có một loại cảm giác quen thuộc, nghĩ ràng chắc là một loại Linh phù được tạo ra từ thác ấn của Thôn Phệ Tổ Phù.

- Mạo muội xin hỏi đại danh của tiền bối?

Lâm Động cung kính hỏi.

- Hắn có thể là chủ nhân trước đây của Thôn Phệ Tổ Phù!

Tiểu điêu đứng bên bả vai Lâm Động, giương hai mắt chăm chú nhìn Hắc Đồng Lão Nhân, chậm rãi nói.

- Hắn vẫn còn sống?

Nghe thấy vậy, sắc mặt Lâm Động nhất thời biến đổi. Loại lão yêu quái thiên cổ như thế này nếu như còn sống, vậy thì ai còn dám dòm ngó đến Thôn Phệ Tổ Phù nữa chứ?

- Ha hả, lão phu sớm đã ngã xuống hàng vạn năm trước rồi. Những gì ngươi đang nhìn thấy, chẳng qua chỉ là một đạo ký ức tàn tượng còn lưu lại mà thôi. Đây có lẽ là Thiên Yêu Điêu đại danh đỉnh đỉnh phải không? Ha ha, là chủng tộc bá chủ của Đại lục Yêu Chi… Hắc Đồng Lão Nhân thoáng chút kinh ngạc giương mắt nhìn tiểu điêu, mỉm cười nói.

- Hắc hắc… Tiểu điêu cười quái dị một tiếng, cũng không có nói gì. Lâm Động nhận thấy được, tiểu điêu này trước nay không sợ trời không sợ đất, thế nhưng dường như đối với Hắc Đồng Lão Nhân ở trước mặt kia cũng cực kỳ

kiêng kỵ.

- Thôn Phệ Tổ Phù, lão phu có thể cảm nhận được, dường như đã bị ai đó lấy đi rồi.

Hắc Đồng Lão Nhân cười cười, nhìn về phía Lâm Động, nói:

- Chẳng qua trên thế giới này, cho dù người khác có thể lấy đi Thôn Phệ Tổ Phù, nếu như không đi vào được nơi đây, thì vĩnh viễn cũng không thể nào luyện hóa được nó.

Nghe vậy, trong lòng Lâm Động không khỏi rung động, chợt chắp tay nói:

- Thỉnh tiền bối chỉ giáo!

- Ha ha, trước khi lão phu ngã xuống, đã từng ở trên Thôn Phệ Tổ Phù thiết lập một đạo phong ấn. Đạo phong ấn này nếu như không thể phá giải được, thì vĩnh viễn không người nào có thể luyện hóa được Thôn Phệ Tổ Phù. Mà thứ có thể phá giải được phong ấn này, duy nhất chỉ có ở chỗ của lão phu đây.

Hắc Đồng Lão Nhân nhàn nhạt cười. Ông ta chợt nhìn chăm chú vào Lâm Động, ánh mắt ấy dường như có thể xuyên thủng cả linh hồn và tinh thần của hắn vậy. Dưới ánh mắt ấy, dường như những bí mật sâu kín nhất của Lâm Động, cũng đều bị bại lộ trước mặt nhân vật thần bí này.

- Hử?

Nhưng mà, khi ánh mắt của Hắc Đồng Lão Nhân sắp sửa nhìn quét qua cánh tay phải của Lâm Động, chợt một đạo quang mang nhàn nhạt, đột nhiên chậm rãi từ trong lòng bàn tay thẩm thấu ra ngoài. Dưới luồng quang mang này, kể cả ánh mắt của Hắc Đồng Lão Nhân cũng đều bị ngăn chặn lại. Lập tức, Hắc Đồng Lão Nhân thần bí ấy đột nhiên thốt lên một tiếng kinh dị.

Bàn tay Lâm Động nắm hờ lại. Loại quang mang này, xem ra chính là từ trong thạch phù thần bí kia phát ra. Chỉ là khiến cho Lâm Động cảm thấy có chút

rung động chính là, thạch phù thần bí này rốt cuộc là thứ khủng khiếp đến như thế nào, mà ngay cả lão yêu quái vạn năm như Hắc Đồng Lão Nhân cũng không thể nào nhìn xuyên thủng được nó?

- Ha hả, thật không ngờ trên người ngươi còn có nhiều điều bí ẩn như vậy. Nhưng loại tâm tính này của ngươi, xem như có thể được thông qua. Ngươi có thể đến được nơi này, chứng minh ngươi có duyên với Thôn Phệ Tổ Phù. Loại thiên địa kỳ vật này đích thật đã bị vùi lấp trong bóng tối rất lâu rồi, có lẽ cũng đã đến lúc để cho nó tái xuất trên thế gian.

Trong lời nói của Hắc Đồng Lão Nhân ẩn chứa một chút kinh ngạc, xem ra nguyên nhân hắn là do thạch phù thần bí kia.

Hắc Đồng Lão Nhân vừa dứt lời, cột đá to lớn màu đen mà ông ta đang ngồi xếp bằng kia, đột nhiên hiện ra từng khe nứt tinh mịn. Ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh chợt vang lên, hàng vạn đạo hắc quang nhất thời bắn ra, cuối cùng đan xen vào nhau ở phía chân trời, ngưng tụ thành một đạo phù văn màu đen giống hệt như thật thể, kích thước chỉ vẻn vẹn to bằng bàn tay.

Phù văn màu đen kia vừa xuất hiện, liền chậm rãi rơi xuống chỗ Lâm Động. Thấy vậy, hắn vội vàng vươn hai tay ra, vững vàng mà đón lấy đạo phù văn màu đen đó.

Phù văn màu đen này đem đến cho Lâm Động một cảm giác lạnh lẽo vô cùng, nhưng hắc mang trên nó không ngừng lưu động, giống như là có linh tính vậy, nhìn qua có chút kỳ dị.

- Nếu như ngươi tìm được Thôn Phệ Tổ Phù, có thể dùng nó để phá giải phong ấn. Còn về việc ngươi có thể khiến cho Thôn Phệ Tổ Phù nhận ngươi làm chủ hay không, thì phải xem cơ duyên của ngươi. Nhớ lấy, Tổ Phù là kỳ vật thiên địa, vốn có năng lực bảo hộ thiên địa. Đồng thời cùng với việc ngươi nắm được năng lượng của nó trong tay, như vậy ngươi có thể còn phải gánh vác trách nhiệm mà nó mang đến. Về chuyện này, có lẽ sau này ngươi sẽ hiểu rõ… Hắc

Đồng Lão Nhân phiêu phù về phía chân trời, khi giọng nói chậm rãi của ông ta dứt hẳn, bóng dáng của ông ta cũng dần dần trở nên mờ nhạt.

- Đa tạ tiền bối!

Lâm Động trịnh trọng khom người hành lễ với Hắc Đồng Lão Nhân. Hắn biết, tàn tượng của Hắc Đồng Lão Nhân hắn đã tồn tại hàng vạn năm tháng. Hôm nay nhiệm vụ của ông ta coi như đã hoàn thành, cuối cùng sẽ phải tiêu tan vào trong trời đất.

Còn về cái gọi là trách nhiệm theo lời Hắc Đồng Lão Nhân đã từng nói, Lâm Động lại có chút mờ mịt. Chẳng lẽ sau khi đạt được Thôn Phệ Tổ Phù, thì cũng phải đảm đương vai trò cứu thế chủ, bảo hộ thiên địa hay sao? Chẳng qua thực lực của hắn hiện tại tự bảo vệ bản thân còn gặp khó khăn, cho nên cái chuyện vô cùng cao thượng như vậy, vẫn là để sau này hẵng tính vậy… - Tên tiểu tử ngươi, cái vận *** chó kia xem ra không tệ, đã có thể vào được bên trong này, lại nhận được sự chấp nhận của chủ nhân Thôn Phệ Tổ Phù.

Tiểu điêu đứng bên cạnh mỉm cười nói.

Lâm Động cũng cười. Hắn biết, nếu không phải là nhờ vào Bản mệnh Linh phù của mình, e rằng cũng không thể nào tiến được vào nơi này, nhờ đó đạt được cách phá giải phong ấn của vị tiền bối kia truyền lại.

- Đi thôi, có thể ra ngoài được rồi. Lần này có thể đạt được cách phá giải phong ấn, cũng xem như không phải đến uổng công!

Lâm Động xoay người, bước nhanh về hướng luồng lốc xoáy màu đen phía đằng xa. Sau lưng hắn, tiểu điêu khẽ nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về nơi Hắc Đồng Lão Nhân vừa biến mất, sau đó cũng nhanh chóng đi theo.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 280

Phong Tỏa.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Phía trên tế đàn màu đen, quang mang đột nhiên chớp động, Lâm Động cùng với tiểu điêu từ bên trong cây cột đá mày đen chậm rãi đi ra. Ngay khi bọn họ đi ra, luồng lốc xoáy màu đen trong phút chốc bỗng tan biến mất, trở lại vẻ lạnh lẽo cứng rắn như trước. Mà cũng ngay sau đó, tia ba động đặc thù trong đó từ lúc này cũng đã bị mai một hoàn toàn.

- Không gian bên trong cột đá kia, chính là do tàn tượng mà tồn tại. Hiện tại tàn tượng đã tiêu tán, không gian trong nó tất nhiên cũng biến mất. Mà toàn bộ tế đàn nơi này cũng sẽ không còn tồn tại nữa rồi.

Tiểu điêu quay lại nhìn cột đá, chậm rãi nói.

Lâm Động gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Vị tiền bối này khi còn sống, xem ra là rất hùng mạnh?

- Có thể trở thành chủ nhân của Tổ Phù, tuyệt đối không có người nào là kẻ yếu cả. Ta đã từng gặp qua một người nắm trong tay một mai Tổ Phù khác. Thực lực của người đó có thể nói là thông thiên triệt địa, đạp phá sinh tử cũng không phải là quá đáng.

Tiểu điêu nhàn nhạt nói.

- Một cường giả mạnh như vậy, không biết kẻ địch có thực lực như thế nào mới có thể đánh chết hắn?

Lâm Động than thầm. Với thực lực của Hắc Đồng Lão Nhân, ắt hẳn tuổi thọ

phải là rất lâu. Nhưng mặc dù như thế, ông ta vẫn như cũ rơi vào cục diện như hôm nay, thật khiến người ta không thể không thở dài.

Tiểu điêu cũng trầm lặng một hồi, một lúc sau mới nói:

- Thiên địa này vốn dĩ vô cùng mênh mông, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Cho dù là chủ nhân của Tổ Phù cũng không thể là tồn tại vô địch được.

Lâm Động khẽ gật đầu. Chẳng biết vì sao, hắn lại chợt nhớ đến cái mảnh hắc ám quỷ dị khủng bố mà hắn đã nhìn thấy bên trong ký ức của bộ hài cốt bên trong thạch đình lúc trước. Có lẽ, sự ngã xuống của vị cường giả tuyệt thế này có liên quan với cái thứ đáng sợ đó.

- Đừng suy nghĩ nhiều quá, vật này đã ở trong tay, trước tiên nên rời khỏi nơi này. Đợi khi ra khỏi không gian cổ bi rồi mới tìm cơ hội đi đến Tổng bộ Âm Khôi Tông, lấy lại Thôn Phệ Tổ Phù.

Tiểu điêu vẫy vẫy móng vuốt, thúc giục nói.

Nghe vậy, Lâm Động lại cười khổ một tiếng. Việc này nói ra thì dễ, nhưng muốn được thì lại không dễ chút nào.

Trong Âm Khôi Tông cường giả vô số, hơn nữa trong đó lại có cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành chân chính tọa trấn. Muốn từ chỗ đó lấy ra được Thôn Phệ Tổ Phù thật sự là vô cùng khó khăn, tuyệt không phải là chuyện đơn giản bình thường.

Mặc dù biết rằng việc này không hề dễ dàng, nhưng Lâm Động cũng không hề có ý định từ bỏ. Hắn vì để tìm kiếm Thôn Phệ Tổ Phù đã trải qua thiên sơn vạn thủy, từ Viêm Thành chạy tới quận Đại Hoang này, đã trải qua không ít tôi luyện, cũng sẽ không vì cái gọi là Âm Khôi Tông này mà bỏ cuộc.

- Đúng rồi, người này làm sao bây giờ?

Tiểu điêu nhìn vị Trưởng lão Âm Khôi Tông đang hôn mê nằm dưới đất kia, hỏi.

- Ta đã nói là sẽ không giết lão, thì cũng sẽ không đổi ý. Được rồi, cứ để hắn ở đây đi!

Lâm Động khẽ mỉm cười, thân người vừa chuyển, liền bay vút lên trên.

Trong không trung trên đầu tế đàn này có tầng Cửu U Hàn Khí bao phủ. Loại Cửu U Hàn khí này, nếu không phải là cường giả Tạo Hóa Cảnh hoặc là có thủ đoạn đặc thù như tiểu điêu vậy, tuyệt đối không thể thông qua được. Còn về việc lão Trưởng lão này có thể lao ra thành công hay không, thì phải xem vận khí của lão rồi.

Nghe được những lời nói này của Lâm Động, tiểu điêu cũng cười quái dị một tiếng, sau đó hóa thành một tia sáng, nhanh chóng đuổi theo Lâm Động, nhằm về phía sào huyệt Phù khôi bên trên mà lướt nhanh tới.

o0o Ở phía trên tầng xiềng xích của sào huyệt Phù khôi, trận hỗn chiến lúc trước, hiện tại vẫn còn tiếp tục kéo dài trong chật vật. Nhân mã đôi bên chiến đấu cho đến bây giờ, tất nhiên cũng đều có một vài thương vong nhất định.

Thình thịch!

Chính giữa trận hỗn chiến, hai thân ảnh đột nhiên va chạm nhau vô cùng mãnh liệt. Nguyên lực và tinh thần lực va chạm nhất thời bùng nổ, cả hai người đều lập tức thối lui về phía sau.

- Mộ Thiên Thiên, ngươi thắng không nổi ta đâu, đừng lãng phí thời gian nữa!

Hạ người đứng vững vàng lại, Đằng Lỗi nhìn về phía Mộ Thiên Thiên trước mặt, thoáng nhíu mày, có chút không kiên nhẫn nói.

- Hừ, cho dù Đại Ma Môn ta không chiếm được Phù khôi Cao cấp kia, cũng

sẽ không cho Âm Khôi Tông ngươi lấy được!

Mộ Thiên Thiên hừ lạnh, nói.

- Chỉ sợ việc này không như ý muốn của ngươi rồi. Ngươi thật sự cho rằng ta đem theo nhiều người như vậy đến đây chỉ để uổng công cùng ngươi giao chiến mà không có kết quả gì chăng? Tào Trưởng lão đã sớm đi xuống phía dưới. Tính thời gian, e rằng bây giờ đã thu phục được đầu Phù khôi Cao cấp đó rồi.

Nghe vậy, trong mắt Đằng Lỗi thoáng lộ vẻ châm chọc, nói.

- Ngươi thực sự nỡ để cho người khác đi thu phục Phù khôi Cao cấp sao?

Nghe câu nói này, khuôn mặt mỉm cười của Mộ Thiên Thiên nhất thời biến đổi, kinh ngạc nói.

- Mặc kệ là ai thu phục, tóm lại vẫn là thuộc về Âm Khôi Tông chúng ta.

Đằng Lỗi nhàn nhạt cười, chợt bàn tay vung lên, một đường đạn tín hiệu xông xuống dưới, sau đó hóa thành một đóa pháo hoa ngọc quang nổ tung.

Đây là tín hiệu đã được ước định trước, thời gian đã lâu như vậy, xem ra Tào Trưởng lão đã thuận lợi lấy được Phù khôi Cao cấp, cũng nên để hắn hiện thân rồi.

- Chết tiệt!

Bị tính kế một trận, ánh mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên thoáng hiện lên chút giận dữ. Chân ngọc khẽ điểm trên mặt đất, thân thể mền mại phóng ra, hắc quang bắt đầu khởi động, lại hóa thành một cự chưởng, hung hăng nhắm vào Đằng Lỗi.

- Mộ Thiên Thiên, ngươi không nên cho rằng ta sợ ngươi. Nếu như không phải Âm Khôi Tông ta không muốn khai chiến cùng Đại Ma Môn ngươi, ta hôm nay có thể giải quyết ngươi ngay tại chỗ rồi!

Nhìn thấy Mộ Thiên Thiên tiếp tục công kích, ánh mắt Đằng Lỗi chợt u ám đi nhiều. Đột nhiên tay áo hắn rung lên, một tia hắc quang đột nhiên từ trong tay áo phóng ra, sau đó hóa thành một thân ảnh. Một quyền của thân ảnh kia oanh thẳng lên cự chưởng màu đen kia. Một luồng năng lượng mạnh mẽ đáng sợ, trực tiếp đem cự chưởng màu đen kia đánh cho tiêu tán đi.

Một quyền đánh cho cự chưởng màu đen nổ tung, thân ảnh đó cũng vững vàng rơi xuống trước mặt Đằng Lỗi. Đó là một đầu Phù khôi màu xám đen. Trên thân thể Phù khôi không ngừng lóe ra năng lượng sáng bóng. Trong mơ hồ có một loại lực lượng áp bách mạnh mẽ lan tràn ra.

- Hừ, cuối cùng cũng đã tế ra Phù khôi sao?

Nhìn đầu Phù khôi trước mặt Đằng Lỗi, Mộ Thiên Thiên cười nhạt nói. Nhưng trong đôi mắt đẹp của nàng cũng ngưng trọng hơn không ít.

Tinh thần lực của Đằng Lỗi đã đạt tới cấp bậc Linh Phù sư Trung cấp, lại thêm đầu Phù khôi màu xám đen này, ở trong loại Phù khôi Trung cấp, sức chiến đấu có thể xem là nổi bật, sức chiến đấu tổng hợp lại, cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành cũng rất khó có thể kháng cự.

Nhìn thấy Mộ Thiên Thiên không dám tùy tiện ra tay, Đằng Lỗi lúc này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Thực lực Đại Ma Môn quả thật rất mạnh, cho dù là Âm Khôi Tông bọn chúng tạm thời cũng không muốn gây xung đột. Cho nên việc hiện tại trước mắt nếu có thể trôi qua một cách thuận lợi, đối với hắn mà nói đương nhiên là điều tốt nhất.

- Tào Trưởng lão tại sao vẫn chưa lên?

Ngay khi ý niệm trong đầu Đằng Lỗi chuyển biến, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng lại. Một lát sau, hắn dường như nhận thấy có điều gì đó khác thường, đột nhiên quát lên:

- Tất cả dừng tay!

Nghe tiếng quát của hắn, các cường giả trong Âm Khôi Tông ngay lập tức dừng tay, bay ngược về phía sau, hạ xuống phía sau lưng Đằng Lỗi. Còn các cường giả Đại Ma Môn thấy vậy, cũng không tiếp tục ra tay nữa, mà từ từ rút lui về bên cạnh Mộ Thiên Thiên.

- Phong tỏa nơi này lại, những người còn lại theo ta đi tìm Tào Trưởng lão!

Khuôn mặt Đằng Lỗi thoáng có chút ngưng trọng, quát lên.

Nghe vậy, các cường giả trong Âm Khôi Tông dường như cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà cũng vẫn nghe theo mệnh lệnh của Đằng Lỗi, nhanh chóng lui tản ra, đem lối ra của sào huyệt Phù khôi đều phong tỏa hết.

Nhóm người Mộ Thiên Thiên đứng bên cạnh nhìn thấy một màn này, cũng thoáng có chút ngạc nhiên. Nhưng đợi đến khi nàng định thần lại, trong ánh mắt nhất thời hiện lên vẻ vui mừng khi kẻ khác gặp họa. Nhìn bộ dáng của hắn như vậy, hình như vị Tào Trưởng lão xuống dưới kia thu phục Phù khôi Cao cấp đã xảy ra chuyện không hay.

- Ha ha, Đằng Lỗi, xem ra lực hấp dẫn của Phù khôi Cao cấp quả thật không nhỏ. Vị Tào Trưởng lão kia phải chăng đã phụ sự tín nhiệm của mi rồi?

Mộ Thiên Thiên che miệng, cười nói.

- Hừ, Mộ Thiên Thiên, hy vọng sự việc không phải do các ngươi phá rối, nếu không, cho dù có cùng Đại Ma Môn các ngươi khai chiến, hôm nay ta cũng ắt sẽ lấy mạng ngươi!

Đằng Lỗi âm trầm nói.

- Chỉ sợ ngươi làm không nổi a!

Mộ Thiên Thiên không chút khiêm nhường, cười lạnh nói.

- Đi!

Khóe mắt Đằng Lỗi run lên, nhưng lúc này hắn cũng không có tâm trí tranh đua với những lời nói bừa của Mộ Thiên Thiên, vung tay lên, dẫn theo đám nhân mã xông xuống dưới tìm Tào Trưởng lão.

Hưu!

Nhưng mà ngay khi nhóm người Đằng Lỗi vừa chuẩn bị chuyển động, phía dưới chỗ hắc ám của tầng xiềng xích đó đột nhiên truyền đến một tiếng gió rít. Nghe thanh âm này, Đằng Lỗi nhất thời thở phào một hơi, khuôn mặt căng thẳng từ từ chậm rãi thả lỏng ra.

Nhưng mà sự thả lỏng này kéo dài không được bao lâu, liền dần dần trở nên căng thẳng lại. Bởi vì hắn phát hiện ra, thân ảnh từ phía dưới bay lên không phải là Tào Trưởng lão như trong dự kiến.

- Cái tên tiểu tử kia … Là Lâm Động?

- Tại sao hắn lại ở dưới đó? Tào Trưởng lão đâu?

Khi Đằng Lỗi phát hiện ra thân ảnh kia, các cường giả Âm Khôi Tông cũng phát hiện ra điều đó, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ phấn khích.

- Ha ha, thật là ngại quá, đã khiến mọi người phải tiếp đãi trịnh trong như vậy.

Trong sắc mặt cực kỳ khó coi của Đằng Lỗi và đám người Âm Khôi Tông, một thân ảnh từ phía dưới bay vút lên, sau đó vững vàng rơi xuống giữa lưới xiềng xích, cười tủm tỉm nói.

- Lâm Động?

Đám người Mộ Thiên Thiên cách đó không xa nhìn thấy thân ảnh này, nét mặt cũng trở nên ngạc nhiên hẳn ra, hiển nhiên là không phát hiện hắn xông xuống dưới như thế nào.

- Lâm Động, Tào Trưởng lão đâu?

Ánh mắt Đằng Lỗi hệt như một đầu dã thú, giương mắt gắt gao nhìn Lâm Động, hét to một tiếng.

- À, ở dưới đó!

Nhìn sắc mặt khiến người ta phải sợ hãi của Đằng Lỗi, vẻ mặt Lâm Động lại mang theo nụ cười mỉm, nói.

- Ngươi đã đoạt Phù khôi của Âm Khôi Tông ta?

Bàn tay Đằng Lỗi khẽ run lên, lửa giận dâng trào trong lòng, giống như núi lửa điên cuồng đang ngưng tụ lại. Hắn giương mắt nhìn chằm chằm Lâm Động, từng chữ từng chữ mà nói.

- Ha ha, cũng không thể nói như thế. Mọi vật ở đây đều là vật vô chủ, liên quan gì tới Âm Khôi Tông các ngươi?

Lâm Động cười nhạt nói.

Nghe được những lời chẳng khác nào thừa nhận này của Lâm Động, cặp mắt Đằng Lỗi lập tức trở nên đỏ ngầu. Một lúc sau hắn khẽ hít một hơi thật dài, sau đó thanh âm lạnh thấu xương, mang theo sát khí vô cùng chợt vang lên giữa không trung.

- Một khi đã như thế, cái mạng này của ngươi, hôm nay ta đành thay mặt Trưởng lão Hoa Cốt thu đi vậy!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 281

Âm Ma Sát.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Cùng với thanh âm lạnh lùng mang theo sát ý ngập tràn của Đằng Lỗi đang vang lên giữa không trung kia, sắc mặt của những tên cường giả Âm Khôi Tông cũng dần dần trở nên dữ tợn. Từng đạo thân ảnh phân tán ra, phong tỏa hết không gian nơi đây.

Bọn chúng liều sống liều chết ở trên này, không ngờ rằng kết quả lại bị Lâm Động ở dưới đó hớt tay trên món bảo vật kia. Sự việc này nếu như truyền ra ngoài, ắt hẳn sẽ trở thành trò cười cho kẻ khác. Cho nên hôm nay Lâm Động phải chết!

- Tên tiểu tử gian xảo này, lại dám phỗng tay trên của chúng ta, nhân lúc chúng ta chặn đánh đám người Âm Khôi Tông, lén lút lẻn xuống dưới đó thu phục Phù khôi Cao cấp.

Bên phía của Đại Ma Môn, một vị Trưởng lão đứng cạnh Mộ Thiên Thiên thấp giọng nói.

- Tiểu thư, bây giờ phải làm sao?

Một tên cường giả của Đại Ma Môn hỏi.

Nghe vậy, Mộ Thiên Thiên lại thản nhiên cười, chợt nở nụ cười duyên nói:

- Đằng Lỗi, Lâm Động nói quả thật không sai. Những đồ vật trong Đại Hoang Cổ Bi này đều là vật vô chủ. Âm Khôi Tông các người không thể bá đạo như vậy được.

- Mộ Thiên Thiên, ngươi bớt nói nhảm đi. Hôm nay nếu không phải vì ngươi, Âm Khôi Tông chúng ta đã thu phục được đầu Phù khôi Cao cấp kia rồi. Việc này, các người cũng không thoát khỏi liên hệ đâu!

Đằng Lỗi lớn tiếng quát.

- Vậy thì ngươi đến giải quyết ta đi?

Mộ Thiên Thiên che miệng cười, tư thế vô cùng quyến rũ, giống như một tiểu ma nữ, khiến người khác vô cùng đau đầu.

Ánh mắt Đằng Lỗi nhất thời âm trầm. Hắn hiện giờ cũng không muốn tiếp tục dính dáng với đám người Mộ Thiên Thiên nữa. Hôm nay hắn nhất định phải khiến Lâm Động triệt để ở lại nơi này, nếu không thì khi trở về làm thế nào ăn nói với trong Âm Khôi Tông đây?

- Khanh khách, Lâm Động công tử, tình huống trước mắt có cần Đại Ma Môn ta tương trợ không?

Nhìn thấy Đằng Lỗi không lên tiếng, ánh mắt đẹp đẽ của Mộ Thiên Thiên di chuyển về hướng Lâm Động, cười nói.

- Ha ha, đa tạ hảo ý của Mộ cô nương, có điều Lâm Động ta vẫn có thể ứng phó được!

Lâm Động hướng Mộ Thiên Thiên chắp tay. Nếu như lúc này để Đại Ma Môn ra tay, nói không chừng đến lúc đó còn phải nợ đối phương một phần nhân tình.

Mà với tính cách tinh quái như tiểu ma nữ của Mộ Thiên Thiên này, thiết nghĩ phần nhân tình đó sẽ trở nên khá phiền phức. Cho nên loại nhân tình này, tốt nhất vẫn là không nên nợ thì tốt hơn.

Nhìn thấy Lâm Động lại khéo léo cự tuyệt mình như thế, đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên cũng lướt qua một chút kinh ngạc.

Cục diện trước mắt đối với Lâm Động mà nói hiển nhiên là vô cùng bất lợi. Bên Âm Khôi Tông, có tới ba gã cường giả Tạo Khí Cảnh, lại cộng thêm những người khác nữa, số lượng đó có đè xuống thì cũng có thể đè chết hắn.

- Tên tiểu tử này đích thực là không biết trời cao đất dày!

Phía sau Mộ Thiên Thiên, một tên cường giả của Đại Ma Môn hừ lạnh nói. Hiển nhiên đối với hành vi không nể mặt này của Lâm Động rất không vừa lòng.

- Ta hôm nay lại muốn xem xem, ngươi sẽ ứng phó thế nào?

Đối với lời nói của Lâm Động, Đằng Lỗi cũng cười nhạt một tiếng. Chợt ánh mắt hắn âm trầm, bàn tay vừa phất lên, đầu Phù khôi màu xám đen trước mặt liền đạp lên dây xích, thân hình giống như đạn pháo xông mạnh ra. Quang mang năng lượng hùng hồn nhất thời ba động, bắn mạnh về hướng Lâm Động.

Phù khôi này của Đằng Lỗi không hề yếu chút nào, nhìn khắp hết trong hàng ngũ Phù khôi Trung cấp cũng được xem là cực phẩm. Lại cộng thêm có sự chống đỡ Thuần Nguyên Đan hùng hậu của đối phương, sức chiến đấu của nó càng có thể sáng ngang với một cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành. Dưới một quyền của nó, cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành cũng không dám đón đỡ.

- Hừ!

Nhưng mà, khi Lâm Động nhìn đầu Phù khôi kia xông mạnh tới, lại chỉ quát lạnh một tiếng. Quang mang xanh ngọc nhanh chóng xuất hiện ra, trực tiếp khiến cho cơ thể của hắn nhuộm thành một màu như lưu ly.

- Ma Viên Biến!

Cùng với tiếng quát nhẹ trong lòng vang lên, thân thể của Lâm Động cũng nhất thời bành trướng lên. Trong chốc lát, một tia khí tức lực lượng vô cùng mạnh mẽ liền vây quanh cơ thể hắn.

- Cút!

Cơ thể bành trướng lên, Lâm Động đạp mạnh một bước, sau đó một quyền hung hăng oanh ra. Trong nhất thời, không khí dưới một quyền của hắn phát ra thanh âm nổ tung, sau đó cứng rắn va chạm với Phù khôi.

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên trên không trung. Sau đó đám người Mộ Thiên Thiên liền nhìn thấy Phù khôi của Đằng Lỗi, không ngờ lại bị một quyền của Lâm Động oanh ngược ra sau. Thân hình của nó hung hăng bắn ngược vào trong một huyệt động, chấn cho vô số tảng đá bay lên tung tóe.

- Tên tiểu tử này, sức mạnh cơ thể thật phi thường!

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả các cường giả của Đại Ma Môn, bao gồm cả Mộ Thiên Thiên trong đó, trên mặt đều lóe lên một vẻ chấn động.

Đại Ma Môn bọn chúng vốn dĩ tu luyện cơ thể là chính, do đó mà sức mạnh cơ nhục mỗi người đều vô cùng cường hãn, lại cộng thêm phối hợp nguyên lực trong cơ thể, càng giống như hổ thêm cánh. Nhưng mà, cho dù là bọn họ, cũng đều khẳng định rằng bản thân không thể nào có thể đạt đến mức một quyền đánh bay Phù khôi thực lực ngang ngửa cường gỉa Tạo Khí Cảnh đại thành văng xa như vậy.

- Thực lực của tên Lâm Động này quả thực rất mạnh, xem ra thương thế của Hoa Cốt đúng là do hắn gây nên.

Ánh mắt đẹp Mộ Thiên Thiên khẽ chớp động. Cho đến hiện tại, nàng ta cũng đã hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ, thương thế vô cùng chật vật hôm đó của Hoa Cốt, chính là do Lâm Động gây nên.

Lâm Động một quyền đánh bay Phù khôi, sức mạnh cường hãn mà hắn thi triển ra cũng khiến cho đám cường giả của Âm Khôi Tông kinh sợ một phen.

Nhưng tiếp theo sau đó, liền có hai tên cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành xuất trận. Ba động tinh thần lực hùng hồn trong chớp mắt khuếch tán ra.

- Âm Khôi Đại Pháp, Thực Tinh Khô!

Tinh thần lực cường hãn bạo dũng mà ra, nhanh chóng ngưng tụ thành hai cái đầu lâu màu xám trước mặt bọn chúng. Sau đó khóe mắt của hai cái đầu lâu kia chợt hiện lên quang mang màu xám chớp động. Miệng vừa mở ra, liền bạo phát ra một luồng hấp lực, không ngừng hấp thụ lấy tinh thần lực của Lâm Động.

Mà ngay lúc hai tên cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành này ra tay, phía sau bọn chúng cũng có không ít cường giả của Âm Khôi Tông sử dụng tinh thần lực, ngưng tụ ra từng đạo tinh thần quang đao, sau đó mang theo tiếng thét vang đầy trời, bắn mạnh về phía Lâm Động.

Đối mặt với sự ra tay của các cường giả Âm Khôi Tông, ánh mắt Lâm Động cũng khẽ chùng xuống. Thân hình hắn nháy mắt lui về phía sau, đồng thời năm mai Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung cũng điên cuồng rung lên. Từng luồng tinh thần lực cường hãn, không ngừng từ trong đó phun ra.

Tinh thần lực cường đại vây xung quanh thân thể Lâm Động, chợt bằng vào một phương thức vô cùng đặc biệt, ngưng tụ trong yết hầu của hắn. Tiếp theo đó, Lâm Động bước mạnh chân ra, khóe miệng vừa mở, trong thoáng chốc, một tiếng quát kinh thiên liền mang theo một luồng âm ba do tinh thần lực ngưng tụ thành, lấy Lâm Động làm trung tâm, điên cuồng khuếch tán ra.

Bang bang bang!

Âm ba tinh thần giống như gió lốc thổi quét qua, vô số những quang đao tinh thần kia, khi vừa mới tiếp xúc với đối phương liền nổ bang bang ra. Thậm chí, ngay đến hai cái đầu lâu màu xám đang tỏa ra hấp lực kia, cũng bị âm ba đánh trúng, nổ tung thành một mảnh hư không.

- Phốc xuy!

Âm ba thổi quét qua, không ít cường giả của Âm Khôi Tông trên gương mặt chợt hiện lên sắc trắng bệch. Một số tên thực lực yếu liền phun ra một ngụm máu tươi, thân hình chật vật bay ngược trở ra sau.

- Đây là Âm Ma Khiếu của Âm Khôi Tông ta, tên tiểu tử này làm sao biết?

Hai tên Trưởng lão Tạo Khí Cảnh cường giả của Âm Khôi Tông, thân hình cũng vô cùng chật vật lùi ra, sau đó có chút không thể tin nổi lớn tiếng quát. Xem ra bọn chúng đã nhận ra một chiêu này của Lâm Động.

- Tên này quả là cường hãn!

Đám người Mộ Thiên Thiên cũng lui ngược về phía sau một đoạn khá xa mới có thể tránh khỏi sự càn quét của âm ba. Nhìn đám nhân mã Âm Khôi Tông tan tác chỉ trong phút chốc, trong mắt bọn họ cũng lướt qua một tia kinh ngạc. Hiển nhiên là bọn họ chưa từng ngờ tới, Lâm Động lấy một địch nhiều lại vẫn có thể đạt được hiệu quả đến như vậy.

- Hắn đã giết chết Hoa Tông, đương nhiên là có được bí kỹ tinh thần của Âm Khôi Tông chúng ta từ chỗ đó.

Sắc mặt Đằng Lỗi âm trầm nhìn chằm chằm Lâm Động, trong mắt dâng trào sát ý. Chợt hắn đạp mạnh một bước, trầm giọng quát:

- Lâm Động, ta đã từng nói qua, hôm nay bất luận ngươi có giãy giụa như thế nào, đều sẽ trốn không thoát! Tất cả mọi người nghe lệnh, đồng loạt cùng ta ra tay, giết chết tên này!

Tiếng quát của hắn vừa dứt, một luồng tinh thần lực màu xám cực kỳ hùng hồn liền mạnh mẽ từ thiên linh cái của Đằng Lỗi bạo dũng mà ra, sau đó huyền phù trên đỉnh đầu của hắn, ngưng tụ lại thành một đạo hư ảnh khổng lồ.

Hư ảnh cao khoảng mười trượng, trong mơ hồ toát lên vẻ lạnh lùng dữ tợn, khiến người khác không lạnh mà run.

- Vâng!

Nhìn thấy Đằng Lỗi triệu hồi ra hư ảnh tinh thần, những tên cường giả của Âm Khôi Tông cũng quát lên một tiếng. Chợt từng đạo tinh thần lực màu xám nhanh chóng bạo dũng mà ra, sau đó gần như trút hết vào trong hư ảnh đó.

Mà cùng với phần đông tinh thần lực của các cường giả Âm Khôi Tông ngưng tụ, đạo hư ảnh đó lại càng lúc càng hiện rõ ràng. Cho đến khi, trực tiếp hóa thành một con quái vật đầu sừng khổng lồ dữ tợn.

- Lâm Động, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy rõ, cái gì mới là thủ đoạn thực sự của Âm Khôi Tông ta!

Hư ảnh toát lên một vẻ lạnh lùng dữ tợn, huyền phù phía trên đầu Đằng Lỗi. Sau đó, thủ ấn của hắn đột nhiên biến đổi, một tiếng quát lớn mang theo sát ý vô tận nhất thời vang vọng lên.

- Âm Khôi Đại Pháp, Âm Ma Sát!

- Ô!

Cùng lúc với tiếng quát của Đằng Lỗi vang lên, hư ảnh khổng lồ đó chợt ngửa lên trời phát ra tiếng thét chói tai. Một luồng tinh thần lực ba động khủng khiếp từ trong người nó điên cuồng lan tràn ra. Thậm chí ngay đến vách núi xung quanh đều bị chấn động đến mức sạt lở xuống.

- Đằng Lỗi này ngay đến chiêu bài bí kỹ này của Âm Khôi Tông cũng đều thi triển ra, xem ra Lâm Động sắp gặp nguy hiểm rồi!

Đám người Đại Ma Môn ở phía xa nhìn hư ảnh khổng lồ đó, sắc mắt cũng thay đổi dữ dội. Một tên Trưởng lão liền mở miệng nói.

Đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên khẽ chớp động, dừng lại trên thân ảnh đứng giữa khoảng không đó. Cho dù là đến thời khắc này, thân ảnh đó vẫn đứng thẳng thẳng tắp giữa không trung, trong mắt toát lên vẻ cứng cỏi sắc bén.

- Sớm như vậy đã ra kết luận, có lẽ còn hơi sớm!

Mộ Thiên Thiên nhìn chằm chằm thân ảnh đó, miệng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói.

Rầm rầm!

Tầm mắt của Lâm Động nhìn hư ảnh bạo dũng trên bầu trời, ánh mắt cũng thoáng chùng xuống. Hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ trong một kích này của Đằng Lỗi, e rằng cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành, cũng khó mà đỡ nổi. Tên Đằng Lỗi này, cũng thật sự không vừa.

- Hừ, chỉ có như vậy mà cũng muốn giết ta? Không dễ như vậy đâu!

Nhưng mà, tuy rằng thủ đoạn của đối phương rất cường hãn, nhưng nếu muốn giết chết Lâm Động, lại không phải là chuyện dễ. Thân hình hắn thoái lui về phía sau, bàn tay vừa phất lên, một đầu Phù khôi màu đen mang trên mình phù văn màu vàng, liền trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn. Đây chính là đầu Phù khôi Cao cấp mà lúc nãy Lâm Động vừa mới đoạt được.

- Đằng Lỗi, nếu như ngươi muốn có được đầu Phù khôi này đến như vậy, vậy hôm nay ta sẽ lấy ngươi ra mà khai đao!

Triệu hồi ra Phù khôi, Lâm Động ngửa mặt lên cười, sau đó trực tiếp trút gần một vạn Thuần Nguyên Đan vào trong Phù khôi.

Trong chốc lát, phù văn màu vàng cổ xưa trên người Phù khôi chợt bộc phát ra vạn đạo kim quang. Một nguồn năng lượng ba động khiến người khác khiếp sợ, dần dần từ trong cơ thể Phù khôi khuếch tán ra.

Mà cảm nhận được năng lượng ba động khủng khiếp đó, sắc mặt của Đằng Lỗi cũng trong phút chốc trở nên cực kỳ khó coi.

- Giết!

Có điều Lâm Động đã không cho hắn quá nhiều thời gian suy nghĩ. Sau khi trút Thuần Nguyên Đan vào trong cơ thể Phù khôi, ánh mắt hắn cũng trong chớp mắt trở nên lạnh lùng. Bàn tay phẩy nhẹ, Phù khôi trước mặt liền đạp lên hư không, mang theo thanh thế kinh người, hung hăng va chạm với hư ảnh đó!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 282

Sức Mạnh Của Phù Khôi Cao Cấp.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Dưới sự quan sát của vô số những ánh mắt, đầu Phù khôi Cao cấp đó của Lâm Động trực tiếp mang theo những luồng kim quang lướt qua giữa không trung, sau đó va chạm với hư ảnh khổng lồ trên đầu Đằng Lỗi.

Bang!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc nhất thời vang lên. Từng luồng sức mạnh ba động trong sào huyệt Phù khôi không ngừng chấn động, điên cuồng khuếch tán giữa không trung. Những sợi xích khổng lồ xung quanh đều dưới ba động này, bị chấn động đến gãy đi không ít.

- Mau lui lại!

Nhìn luồng sức mạnh ba động giống như cơn gió lốc thổi quét qua, sắc mặt đám người Mộ Thiên Thiên cũng thoáng biến đổi. Chợt thân hình rất nhanh bắn ngược ra, đáp xuống một chỗ bên cạnh sào huyệt Phù khôi.

Rầm rầm!

Nham thạch khổng lồ không ngừng từ bốn phía xung quanh rơi xuống, cuối cùng rớt thẳng xuống vùng tối đen dường như không có đáy phía dưới. Tầng lưới xích được giăng ra, cũng ngay lúc này gần như đều nổ tung cả lên.

- Uy lực Phù khôi thật khủng khiếp!

Dừng lại ở nơi an toàn, những cường giả của Đại Ma Môn nhìn sức phá hoại

khủng bố trước mắt, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh sợ nồng đậm.

Đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên nhìn xuống nơi Phù khôi và hư ảnh kia giao nhau. Ở nơi đó, kim quang đột nhiên khởi động, lại một lần nữa bao phủ lấy hoàn toàn hư ảnh đó, cuối cùng bang một tiếng, ép chặt lại, hư ảnh trong phút chốc nổ tung.

Cùng với hư ảnh nổ tung, một thân ảnh Phù khôi toàn thân bao phủ bởi kim quang, cũng một lần nữa xuất hiện trước ánh mắt quan sát của mọi người. Trên cơ thể của nó không thể xuất hiện một chút tổn thương nào, dường như trận va chạm kịch liệt lúc nãy, đối với nó căn bản không hề gây nên bất kỳ sự tổn hại nào.

- Không hổ là Phù khôi Cao cấp!

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Mộ Thiên Thiên cũng lướt qua một tia ngưỡng mộ.

- Ha ha, Đằng Lỗi, xem ra vẫn là Phù khôi này của ta mạnh hơn một bậc!

Giữa không trung, Lâm Động chân dẫm lên kiếm mang, cười tủm tỉm nhìn đám người Đằng Lỗi sắc mặt xám xanh, nói.

- Tiểu súc sinh ngươi đừng quá đắc ý. Đừng tưởng rằng có được một đầu Phù khôi Cao cấp thì dám làm càn trước mặt Âm Khôi Tông chúng ta!

Một tên Trưởng lão của Âm Khôi Tông thấy vậy, không khỏi phẫn nộ quát lên.

- Chút chuyện làm càn này, vẫn còn chưa đủ!

Trong ánh mắt mỉm cười của Lâm Động lại có một tia lạnh lùng lóe lên trong đó. Chợt tay áo hắn phất lên, đầu Phù khôi Cao cấp đứng giữa không trung đó chợt một lần nữa hóa thành một đạo kim quang bạo lược mà ra, trực tiếp xông vào trong đám nhân mã của Âm Khôi Tông.

Bang bang bang!

Phù khôi Cao cấp này hung hãn vô cùng, lúc này đây giống như con sói tiến vào đàn cừu. Mỗi một lần ra tay đều sẽ có một cường giả Âm Khôi Tông thổ huyết thoái lui. Dưới sức mạnh đáng sợ của Phù khôi Cao cấp, cho dù cường giả Tạo Khí Cảnh cũng chỉ dám né tránh phong mang của nó. Cường giả tầm thường lại càng chuốc lấy thương tích nặng nề.

Mà cùng với một màn đuổi giết này của Phù khôi Cao cấp, đám nhân mã của Âm Khôi Tông chợt tan tác thành một mảnh hỗn loạn, vội vàng thoái lui. Nếu như không có Đằng Lỗi ở đây, e rằng bọn chúng đã không nhịn được mà quay đầu bỏ chạy rồi.

Dưới sự đuổi giết này, trong thời gian ngắn ngủi vài phút liền có mấy tên cường giả của Âm Khôi Tông đã bị thương tích không nhẹ.

- Lâm Động!

Nhìn thấy Lâm Động lại dám ở trước mặt mình mà xuống tay với đám nhân mã Âm Khôi Tông, sắc mặt tên Đằng Lỗi đó cũng xám xanh, quát lớn một tiếng, vội vàng khống chế Phù khôi của mình chặn lại Phù khôi của Lâm Động.

- Loại hàng rách nát này vẫn là đừng lấy ra làm mất mặt thì hơn!

Lâm Động khẽ cười nói, tâm thần thoáng động, thân hình Phù khôi Cao cấp liền lóe lên, một quyền nhanh như chớp mang theo kinh phong hung hãn hung hăng oanh trên người Phù khôi của Đằng Lỗi.

Đông!

Thanh âm như kim thiết va chạm vang lên, Phù khôi Trung cấp của Đằng Lỗi, trực tiếp bị một quyền oanh ngược ra, cuối cùng va mạnh trên một tảng cự thạch trên vách núi. Một kích va chạm này cũng đã lấy đi một cánh tay của đầu Phù khôi Trung cấp kia.

Giữa Phù khôi Cao cấp và Phù khôi Trung cấp tuy rằng chỉ khác nhau một chữ, nhưng sức chiến đấu lại chênh lệch một trời một vực.

- Ngươi muốn giết ta, hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi trước!

Một quyền đánh bay Phù khôi của Đằng Lỗi, Lâm Động lại đắc thế không tha người. Hắn dường như không hề cho Đằng Lỗi một cơ hội nào để ổn định lại, ánh mắt lạnh lùng, ý niệm vừa khẽ chuyển biến, đầu Phù khôi Cao cấp đó trực tiếp xoay chuyển thân hình, xông mạnh về hướng Đằng Lỗi.

Nhìn thấy Lâm Động muốn hạ thủ với mình, sắc mặt Đằng Lỗi cũng khẽ thay đổi. Có điều đối mặt với công kích của Phù khôi Cao cấp, hắn lại không dám có chút chậm trễ. Thân hình vội vàng lui về phía sau, từng luồng tinh thần lực hùng hồn vội vàng khởi động, hóa thành một thanh trường mâu tinh thần lực, chiều dài khoảng hơn mười trượng, sau đó hung hăng ném mạnh vào đầu Phù khôi Cao cấp đang lao tới kia.

Vù!

Trường mâu tinh thần lực kia lướt qua bầu trời, mang theo thanh âm xé gió chói tai, từng vòng khí mang chậm rãi hình thành trên đỉnh ngọn trường mâu, sắc bén bị thường.

Bang!

Nhưng mà, đối mặt với thế tiến công sắc bén của Đằng Lỗi, đầu Phù khôi Cao cấp kia lại không hề có chút biểu hiện tránh né, chỉ là trực tiếp oanh ra một quyền, đập mạnh vào trên cái trường mâu tinh thần lực kia.

Răng rắc!

Một quyền mạnh mẽ oanh ra, trên thanh trường mâu tinh thần lực, lập tức hiện lên những đường nứt. Một lúc sau, các đường nứt đã vô cùng dày đặc, bang một tiếng, liền nổ tung thành một mảnh hư vô.

Đầu Phù khôi Cao cấp lúc này, quả thực mang theo khí thế không người nào có thể chống đỡ nổi!

Hưu!

Một quyền oanh bạo trường mâu tinh thần lực, tốc độ của Phù khôi vẫn không dừng lại. Thân hình giữa không trung mang theo một đạo kim tuyến, trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Đằng Lỗi. Trên gương mặt khô quắt không chút biểu tình kia chợt lóe lên kim quang nhàn nhạt. Thiết quyền trong tay lại không chút do dự nâng lên, mang theo kình phong xé toạc không khí, hung hăng oanh về hướng đầu của Đằng Lỗi.

Nhìn khí thế này, nếu như bị oanh trúng phần đầu của Đằng Lỗi cũng sẽ bị oanh kích thành một đống máu thịt bầy nhầy.

- Lâm Động, ngươi khinh người quá đáng! Đừng tưởng có thể dựa vào Phù khôi này, thì có thể đem ta lại lại nơi này!

Nhìn thấy Lâm Động từng bước từng bước ép sát, hai mắt của Đằng Lỗi cũng đỏ rực lên. Chợt hắn quát lạnh một tiếng, nhất thời tinh thần lực màu xám từ trong nê hoàn cung điên cuồng bạo dũng mà ra.

- Phốc xuy!

Tinh thần lực màu xám điên cuồng ngưng tụ trước mặt Đằng Lỗi, trong mơ hồ, lại giống như một màn sương mù đang không ngừng chuyển động. Ngay sau đó, Đằng Lỗi cắn mạnh đầu lưỡi của mình, một ngụm tinh huyết nhất thời phun mạnh ra.

Xuy xuy!

Đạo tinh huyết này vừa xuất hiện, liền dung hợp với sương mù tinh thần lực trước mặt. Nhất thời đám tinh thần lực kia trực tiếp vặn vẹo hóa thành một mảnh huyết phù mang theo khí tức huyết tinh nồng nặc. Trong mơ hồ có một tia ba

động cực kỳ thô bạo từ trong đó truyền ra.

- Âm Khôi Đại Pháp, Huyết Tinh Phù!

Huyết phù vừa ngưng tụ, sắc mặt của Đằng Lỗi lại trong thoáng chốc trở nên trắng bệch. Chợt đầu ngón tay hắn điểm nhẹ, huyết phù nhất thời bạo lược mà ra, va mạnh vào nắm đấm của Phù khôi.

Oanh!

Lại là một khí lãng năng lượng cực kỳ cuồng bạo bộc phát ra giữa không trung. Tinh thần lực huyết sắc giống như sương mù bay lửng lờ, chợt dần dần tiêu tán đi.

Bang!

Thân hình của Đằng Lỗi chật vật lùi về phía sau, cuối cùng đụng mạnh vào trên một vách núi, chợt khiến nó chấn động nứt ra thành nhiều khe nứt. Một ngụm máu tươi rất nhanh bắn ra, xem ra trong cơ thể hắn đã xuất hiện thương thế không nhẹ.

Nhìn thấy Đằng Lỗi bị thương, sắc mặt những tên cường giả của Âm Khôi Tông chợt biến đổi, vội vàng phóng tới, đỡ hắn dậy.

- Đi!

Sắc mặt Đằng Lỗi trắng bệch, tuy rằng trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng hắn đã hiểu rõ, Lâm Động một khi sở hữu Phù khôi Cao cấp, dựa vào bọn chúng đã rất khó có đánh bại hắn, cho nên vẫn là nên mau chóng tháo chạy trước.

Nghe thấy mệnh lệnh của Đằng Lỗi, những tên cường giả của Âm Khôi Tông tuy rằng trong lòng cũng tràn đầy bất mãn, nhưng vẫn chỉ là gật gật đầu, dìu Đằng Lỗi nhanh chóng lướt đi, sau đó mang theo một chút chật vật, xông ra khỏi thông đạo.

- Phù!

Nhìn thấy đám nhân mã của Âm Khôi Tông bỏ chạy tán loạn, trong lòng Lâm Động cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Tâm thần vừa động, Phù khôi Cao cấp đó chợt xuất hiện, đứng ngay trước mặt hắn.

- Tên Đằng Lỗi đó quả thực có chút bản lĩnh, lại còn có nhiều thủ đoạn như vậy. Nếu như hôm nay không thu phục được Phù khôi Cao cấp này, dựa vào sức lực của một mình ta, muốn thoát khỏi cục diện này e rằng khó khăn không nhỏ.

Trong lòng Lâm Động khẽ thở dài một hơi. Tên Đằng Lỗi này quả thật không hổ là nhân vật thiên tài của Âm Khôi Tông, có thể coi là một đối thủ đáng gờm. Có điều bất luận như thế nào, có Phù khôi Cao cấp bảo hộ, sau này Lâm Động cũng không cần phải sợ hãi ưu thế về mặt số lượng của Âm Khôi Tông nữa.

- Uy lực của Phù khôi Cao cấp này đích thực rất mạnh, nhưng Thuần Nguyên Đan tiêu hao cũng quá nhiều. Nếu như quả thực giao thủ với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa như Lâm Lang Thiên, e rằng hai mươi lăm vạn Thuần Nguyên Đan này cũng chống đỡ không được bao lâu.

Một phen thử nghiệm này, uy lực của Phù khôi Cao cấp khiến Lâm Động vô cùng vừa ý. Nhưng mà sự tiêu hao đó cũng là cực kỳ đáng sợ. Chỉ là dùng để thu dọn đám nhân mã của Âm Khôi Tông này thôi, đã tiêu hao hết hơn một vạn Thuần Nguyên Đan. Nếu như đổi lại đối thủ là thuộc đẳng cấp như Lâm Lang Thiên, e rằng sự tiêu hao này sẽ tăng gấp không biết bao nhiêu lần.

- Ha ha, trò vui đã xong, các vị cũng nhìn đủ rồi chứ?

Bàn tay Lâm Động giơ lên, đem Phù khôi Cao cấp trước mặt thu vào trong túi Càn Khôn, sau đó mỉm cười nhìn đám người Mộ Thiên Thiên, trào phúng nói.

- Khanh khách, Thiên Thiên quả thực là có nhãn phúc, lại có thể được nhìn

thấy Lâm Động công tử dùng sức mạnh của một người chống đỡ lại nhiều cường giả của Âm Khôi Tông như vậy.

Nghe hắn nói vậy, Mộ Thiên Thiên cũng cười thản nhiên, nói.

- Mộ cô nương không cần chê cười tại hạ. Ta chẳng qua chỉ là dựa vào sức mạnh của Phù khôi mà thôi.

Lâm Động cười cười, giọng điệu vẫn khá hòa thiện. Đại Ma Môn này suy cho cùng cũng là thế lực lớn nhất nhì trong quận Đại Hoang. Hôm nay hắn đã hoàn toàn đắc tội với Âm Khôi Tông, nếu như lại gieo ác cảm với Đại Ma Môn, vậy thì quả thực là phiền phức to rồi. Suy cho cùng ở quận Đại Hoang này, người ta mới là chủ.

Mộ Thiên Thiên che miệng cười, mang theo đám nhân mã của Đại Ma Môn tiến đến, cuối cùng mang theo một luồng hương khí nhàn nhạt, hạ xuống một cách tao nhã bên cạnh Lâm Động.

- Lâm Động công tử, nói ra ngươi có thể có được Phù khôi Cao cấp này, người của Đại Ma Môn chúng ta cũng ra sức không nhỏ a?

Hạ xuống bên cạnh Lâm Động, Mộ Thiên Thiên cười duyên nói.

- Ha ha, Mộ cô nương cũng biết, nếu như để cho đám người của Âm Khôi Tông có được vật này, đối với Đại Ma Môn các người mà nói cũng không phải là thông tin tốt lành gì. Chí ít, ta và các người không có ân oán, sẽ không dùng nó để chống lại các người.

Lâm Động mỉm cười nói. Nữ nhân này tinh linh cổ quái, hắn vốn không muốn mắc nợ ân tình gì với nàng ta.

Nhìn thấy Lâm Động giảo hoạt đem việc này tách ra như vậy, hàm răng của Mộ Thiên Thiên cũng khẽ cắn nhẹ môi. Bọn họ lúc nãy đã tiêu hao không ít với đám người Đằng Lỗi, kết quả Lâm Động lại xuống đó phỗng tay trên, đổi lại là

ai cũng đều có chút không cam lòng.

- Ngươi lần này cũng là nhắm đến Tạo Hóa Võ Bi mà đến đúng không?

Mộ Thiên Thiên liếc nhìn Lâm Động một cái, đột nhiên hỏi.

- Tạo Hóa Võ Bi?

Nghe thấy cái tên lạ lẫm này, Lâm Động lại bất chợt ngẩn người. Chẳng lẽ đây chính là mục đích mà các đại thế lực đến đây lần này? Nhưng đây là thứ gì chứ?

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 283

Tạo Hóa Võ Bi.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Ngươi không biết Tạo Hóa Võ Bi?

Tuy rằng tia kinh ngạc trên gương mặt Lâm Động chỉ khẽ lướt qua một chút, nhưng vẫn bị Mộ Thiên Thiên phát hiện. Khuôn mặt kiều diễm của nàng ta cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, nói.

Những cường giả của Đại Ma Môn đứng một bên, ánh mắt cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Động, hiển nhiên là không ngờ rằng hắn ngay đến kỳ vật này cũng đều chưa từng nghe qua.

- Ta là lần đầu đến quận Đại Hoang tu luyện, đối với những đồ vật trong Đại Hoang Cổ Bi này vốn cũng không chút quen thuộc.

Lâm Động tùy ý cười, sau đó nói:

- Không biết Mộ cô nương có thể nói với tại hạ, Tạo Hóa Võ Bi này rốt cuộc là vật gì không?

- Tìm ta dò la tin tức, thì cần phải trả ra một cái giá đó!

Mộ Thiên Thiên thản nhiên cười.

- Thì cứ coi như tiền trả công ta đã giúp ngươi đánh lui đám người Âm Khôi Tông đi!

Lâm Động cười tủm tỉm nói, dường như không hề cấp cho Mộ Thiên Thiên bất cứ cơ hội nào đàn áp hắn.

- Một chút cũng không chịu nhường!

Thấy thế, Mộ Thiên Thiên không khỏi liếc nhìn Lâm Động một cái, chợt nói:

- Tạo Hóa Võ Bi chính là vật thần kỳ nhất trong Đại Hoang Cổ Bi này. Rất nhiều cường giả và thế lực đến nơi này đều là nhắm vào nó.

- Vậy Tạo Hóa Võ Bi kia là Linh bảo à?

Lâm Động thử dò hỏi.

- Điều này ta cũng không rõ lắm. Ta cũng không thể tưởng tượng ra là loại Linh bảo đẳng cấp như thế nào mới có thể có được sức mạnh thần kỳ đến như vậy.

Cặp mày Mộ Thiên Thiên nhíu lại, chậm rãi nói:

- Theo như ta biết, Tạo Hóa Võ Bi đó có lẽ chính là nơi mà tông phái Viễn cổ này dùng để cấp cho các đệ tử tu luyện. Chỉ cần có người ngồi phía trước Tạo Hóa Võ Bi kia tiến hành tu luyện, thì liền có thể tìm được một loại vũ kỹ nào đó. Cấp bậc của các loại vũ kỹ đạt được này, có cao có thấp, đa phần là phải xem thiên phú của người tiến hành tu luyện. Trong những lần trước khi Đại Hoang Cổ Bi khai mở, đã từng có một số nhân tài xuất chúng từ trong Tạo Hóa Võ Bi, đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp?

Nghe vậy, Lâm Động nhất thời cả kinh. Tạo Hóa Võ Bi đó không ngờ lại thần kỳ đến như vậy. Chỉ cần tu luyện trước mặt nó, thì có thể đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp sao? Thế gian này, lại có chuyện thần kỳ như vậy à?

- Lần này mục đích mà ta tới đây cũng chỉ là muốn ngồi xếp bằng trước Tạo Hóa Võ Bi tiến hành lĩnh ngộ, xem thử có thể có được vận may đạt được một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp hay không.

Mộ Thiên Thiên nói, trong ánh mắt đẹp tràn đầy vẻ chờ mong. Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, loại vũ kỹ cấp bậc đó đối với bọn họ mà nói, quả thực là có sức hấp dẫn quá lớn.

- Ha ha, nghe Mộ cô nương nói như vậy, ta đối với Tạo Hóa Võ Bi này cũng có không ít hứng thú.

Lâm Động cười nói. Nếu như đã đến nơi này, vậy thì nói gì cũng phải kiếm chát thêm chút đỉnh mới đúng.

- Chỉ có hứng thú thôi thì không đủ đâu. Trước Tạo Hóa Võ Bi cũng chỉ có mười vị trí mà thôi. Cũng chính là nói, số người có thể ngồi trước Tạo Hóa Võ Bi tu luyện cũng chỉ có mười người. Khanh khách, trong Đại Hoang Cổ Bi này, tuyệt đại đa số các cường giả đều nhắm tới Tạo Hóa Võ Bi mà tới, cho nên muốn đạt được một trong số những vị trí đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Mộ Thiên Thiên cười duyên nói.

- Chỉ có mười người?

Nghe vậy, Lâm Động trước tiên là ngẩn người. Nếu như quả thật là thế, vậy thì trước Tạo Hóa Võ Bi e rằng sẽ có không ít cuộc chiến kinh thiên động địa, máu chảy thành sông rồi. Suy cho cùng, không ai nguyện ý nhường vị trí quan trọng này cho kẻ khác một cách dễ dàng. Cho nên nói, nếu như trong tay không có thực lực và sau lưng có thế lực tuyệt đối, muốn chiếm được vị trí đó cũng chẳng qua cũng chỉ là tìm cái chết mà thôi.

- Có điều thực lực mà vừa rồi Lâm Động công tử thi triển ra, thiết nghĩ muốn giành lấy một vị trí có lẽ là không khó.

Mộ Thiên Thiên mỉm cười nói.

- Ha ha, Đại Hoang Cổ Bi này cường giả như mây, ta chỉ là thế cô lực yếu, những lời này nói ra, có lẽ vẫn còn hơi sớm một chút.

Lâm Động mỉm cười, nhưng cũng không thể hiện quá khoa trương. Suy cho cùng hắn cũng không so sánh được với đám người Mộ Thiên Thiên và Đằng Lỗi, sau lưng đều có thế lực lớn chống đỡ. Mà so với bọn họ, Lâm Động suy cho cùng thế cô lực yếu, rất dễ dàng trở thành mục tiêu cho kẻ khác chèn ép khi dễ.

- Lâm Động công tử có bằng lòng đồng hành cùng chúng ta không?

Mộ Thiên Thiên không quá để ý, chợt đôi mắt khẽ chuyển, nhanh chóng nói.

- Ha ha, đa tạ hảo ý của Mộ cô nương, có điều ta đi lại một mình đã quen, vả lại trong quận Đại Hoang này ta cũng đã đắc tội với không ít người, đi cùng với các người, e rằng đối với các người cũng sẽ không tốt cho lắm.

Lâm Động cười cười, từ chối một cách uyển chuyển hảo ý của Mộ Thiên Thiên. Hắn nhìn ra được ý tứ của đối phương chính là muốn lôi kéo hắn. Chỉ có điều hắn cũng không có ý muốn gia nhập vào Đại Ma Môn. Đôi bên có thể duy trì quan hệ giao tế tốt đẹp, nhưng nhất thiết cũng phải giữ một khoảng cách nào đó. Như vậy thì đối với Lâm Động mà nói mới là an toàn nhất.

Nghe được lời này của Lâm Động, trong cặp mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên lướt qua một tia thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

- Xin đa tạ tin tức của Mộ cô nương, ta xin đi trước một bước. Cáo từ!

Lâm Động cũng không muốn nói gì thêm, hắn liền chắp tay chào Mộ Thiên Thiên một cái, trong miệng vang lên một tiếng huýt sáo. Một cái bóng đỏ rực liền từ trong thông đạo bên cạnh phi ra, lôi dực chấn động, phát ra tiếng hổ gầm trầm thấp.

Thân hình Lâm Động khẽ động, trực tiếp vút lên lưng hổ của Tiểu Viêm, sau đó trong tiếng hồ gầm trầm thấp, bay vút vào trong thông đạo, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

- Tiểu tử này, cũng có chút không biết thức thời. Hắn cũng biết mình đã đắc

tội với nhiều người. Nếu như cùng đi với Đại Ma Môn chúng ta, người khác chí ít cũng nể mặt một chút, đơn độc một mình, nói không chừng sẽ bị nhiều người liên thủ công kích.

Nhìn thân ảnh dần biến mất của Lâm Động, một tên cường giả của Đại Ma Môn mở miệng nói.

- Người có bản lĩnh mới có tư cách ngông cuồng. Hôm nay trong tay hắn đã có thêm một đầu Phù khôi Cao cấp, cường hãn như đám người Đằng Lỗi cũng còn không làm gì được hắn, những người khác nếu muốn kiếm chuyện với hắn cũng chẳng qua chỉ là tự chuốc lấy phiền phức mà thôi. Bỏ đi, nếu hắn không có ý muốn tiếp cận với chúng ta, vậy thì cứ tùy ý hắn vậy. Cố gắng đừng nên gây thù chuốc oán với hắn. Loại kẻ địch này, khiến người ta quá mức đau đầu. Ta nghĩ Âm Khôi Tông sau này e rằng cũng sẽ không có ngày bình yên rồi.

Mộ Thiên Thiên khẽ phất ngọc thủ, nhàn nhạt nói.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên nhanh chóng đến Tạo Hóa Võ Bi rồi. Nếu như lần này có thể đạt được một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trong đó, coi như không uổng công chuyến đi lần này.

Ánh mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên quét qua bốn phía xung quanh, sau đó thân thể mềm mại lướt ra, hướng đến thông đạo. Phía sau cô ta, đám đông nhân mã Đại Ma Môn cũng theo sát phóng lên.

Mà cùng lúc đám đông rời đi, sào huyệt Phù khôi này lại một lần nữa trở nên yên lặng. Duy chỉ có những vết nứt vỡ còn lưu lại trên vách núi kia, mới chứng minh ở nơi đây đã từng xảy ra một trận đại chiến kịch liệt.

o0o Trên một ngọn núi hùng vĩ, một đạo lôi quang xuất hiện, chợt huyền phù giữa không trung. Lâm Động ngồi trên lưng hổ, ánh mắt cảnh giác quét qua bốn phía xung quanh, lúc này tâm tình mới thoáng thả lỏng một chút.

Lúc này đây trên ngọn núi, vẫn còn có thể nhìn thấy bóng dáng của không ít

kẻ đi truy tìm bảo vật. Trong mơ hồ dường như vẫn còn nghe được tiếng Yêu thú gào thét, thiết nghĩ chắc có lẽ là một số tên xui xẻo nào đó đã xông nhầm vào khu vực bảo hộ của Yêu thú.

- Ngươi dự định đi đến chỗ của Tạo Hóa Võ Bi đó sao?

Tiểu điêu từ trên vai Lâm Động xuất hiện, hỏi.

- Thử vận may một chút. Nếu như có thể có được một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh, đối với việc nâng cao sức chiến đấu của ta hẳn là có sự giúp đỡ rất lớn.

Lâm Động gật gật đầu. Trong rất nhiều loại vũ kỹ mà hắn đã tu luyện cho đến hiện nay, cường đại nhất chính là Thiên Lân Kích Pháp.

Căn cứ theo dự đoán của Lâm Động, nếu như hắn đem chiêu thức cuối cùng của Thiên Lân Kích Pháp, Thiên Long Kích thi triển ra, uy lực của nó ắt hẳn có thể sánh ngang với vũ kỹ Cửu phẩm, nói ra thì cũng coi như vô cùng cường đại. Nhưng nếu như muốn sánh ngang với vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh, Thiên Lân Kích này lại có phần kém hơn không ít.

Tuy rằng hắn vốn cũng không biết cường giả Niết Bàn Cảnh cường đại đến mức nào, nhưng Lâm Động lại có thể không chút khách khí mà nói, nhìn toàn bộ Tạo Hóa Tam Cảnh, chỉ cần ai có thể sở hữu một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh, vậy thì chính là đã có được năng lực khiêu chiến vượt cấp.

Khiêu chiến vượt cấp vốn dĩ là không dễ dàng. Cho dù là Lâm Động cũng phải dựa vào sức mạnh của nguyên lực, tinh thần lực và nhục thể, ba loại sức mạnh dung hợp cùng với các loại vũ kỹ, thủ đoạn khác mới có thể sánh ngang với cường giả Tạo Khí Cảnh. Từ đó có thể thấy được, khiêu chiến vượt cấp không phải ai cũng có thể làm được.

Còn vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh, lại có nguồn sức mạnh cường hãn đó, vô số các cường giả đối với nó đều vô cùng thèm thuồng, đương nhiên, Lâm Động cũng là một trong số đó.

- Hắc hắc, có điều phía trước Tạo Hóa Võ Bi đó cũng chỉ có mười vị trí mà thôi. Muốn đến lượt ngươi, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì đâu.

Tiểu điêu nhàn nhạt nói.

- Không tới phiên ta, vậy thì ta cướp lấy là được!

Lâm Động cười nhạt. Ở nơi đây cường giả vi tôn, hắn cũng không nằm mơ rằng sẽ có kẻ nào đem vị trí đó nhường lại cho hắn ta. Muốn đạt được tài nguyên, vậy thì cần phải thi triển ra những thực lực khiến cho người khác không dám lên tiếng nói gì.

- Xem ra cuộc chiến tranh giành vị trí trước Tạo Hóa Võ Bi, mới chính là nơi náo nhiệt nhất trong Đại Hoang Cổ Bi.

Tiểu điêu chậc chậc lưỡi nói. Có thể tưởng tượng đến cảnh vô số những cường giả đó vì mười cái vị trí này mà chém giết lẫn nhau, cảnh tượng đó sẽ hùng tráng đến mức nào a!

Lâm Động cười cười, cũng không nói gì nhiều, bàn tay khẽ vỗ nhẹ lưng Tiểu Viêm, Tiểu Viêm phát ra một tiếng hổ gầm thấp trầm, lôi dực chấn động, mang theo tiếng sấm gầm, lướt nhanh về khu vực trung tâm của khu di tích Viễn cổ.

Phạm vi của không gian Viễn cổ này cực kỳ rộng lớn, cho dù là với tốc độ của Tiểu Viêm, sau khi phi hành khoảng mười mấy phút vẫn chưa đến được khu trung tâm. Có điều, trên đường tiến đến khu trung tâm đó, Lâm Động đã nhìn thấy không ít thân ảnh di chuyển với mục tiêu cùng hướng với hắn. Khí tức của những người này đa số đều khá cường hãn, khiến cho Lâm Động nhìn thấy cũng có chút kinh ngạc. Rất hiển nhiên, những người này đều tiến về phía Tạo Hóa Võ Bi. Xem ra cuộc chiến tranh dành vị trí kia sẽ là vô cùng kịch liệt.

- Hắc hắc, bất luận như thế nào, vị trí đó, ta nhất định phải nắm chắc rồi!

Trong lòng Lâm Động khẽ cười hắc hắc, ánh mắt nóng bỏng. Bất luận trong

Đại Hoang Cổ Bi này có bao nhiêu cường giả kéo đến, nhưng hắn cũng tuyệt đối không vì thế mà thoái lui. Hơn nữa, sau khi có được đầu Phù khôi Cao cấp này, chỉ cần không phải là loại cường giả Bán Bộ Tạo Hóa như Lâm Lang Thiên, Lâm Động gần như là hoàn toàn không sợ.

Oanh!

Ngay lúc Lâm Động đang suy nghĩ, Tiểu Viêm chấn động lôi dực, lại một lần nữa lướt qua trên một ngọn núi cao ngất. Ngay sau đó, một cái quảng trường cổ xưa vô cùng rộng lớn liền xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Động.

Cái quảng trường này, diện tích chiếm vị trí khoảng hơn ngàn trượng, đá tảng lót san sát, ngập tràn mùi vị cổ xưa. Lúc này, ở trên quảng trường và khu vực xung quanh cũng đã có không ít thân ảnh đứng đầy ở đó.

Ánh mắt của Lâm Động quét qua những thân ảnh đó, cuối cùng dừng lại nơi trung tâm quảng trường. Ở nơi đó có một cái thạch đài khổng lồ. Trên cái thạch đài, một tấm thạch bia không chữ phong cách cổ xưa đang lặng lẽ đứng sừng sững trên thạch đài. Một loại khí tức cổ xưa vĩnh hằng kỳ dị chậm rãi từ trên tấm cổ bia kia toát ra, bao trùm toàn bộ quảng trường rộng lớn, khiến cho người ta trong lòng sinh ra một tia kính sợ.

Nhìn thạch bia không chữ khổng lồ đó, ánh mắt Lâm Động cũng trong chốc lát liền nóng bỏng lên. Xem ra, cái này chính là Tạo Hóa Võ Bi theo lời Mộ Thiên Thiên đã nói.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 284

Mười Cái Bồ Đoàn.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Tấm thạch bia khổng lồ lẳng lặng đứng sừng sững nơi trung tâm quảng trường, khí thế tan thương cổ xưa phát ra từ đó, khiến cho không ít người mang vẻ mặt kính sợ. Thạch bia không chữ này dường như chưa hẳn đã là vật chết, mà nó sở hữu một loại trí tuệ thuộc về chính nó. Cảm giác đó khiến người ta nhìn thấy mà sinh ra cảm giác sợ hãi.

Tiểu Viêm dần dần giảm tốc độ lại, sau đó huyền phù giữa không trung cách Tạo Hóa Võ Bi không xa.

Ánh mắt Lâm Động đảo quét qua một lượt toàn trường. Lúc này, ở xung quanh Tạo Hóa Võ Bi đã có rất nhiều nhân mã các thế lực chiếm cứ, mà trong đó, Lâm Động vừa nhìn qua đã thấy ngay Tứ đại Tông tộc ở vị trí đầu tiên.

Mỗi bên Tứ đại Tông tộc đứng cách nhau một khoảng cách nhỏ, nhưng vị trí mà bọn họ chiếm cứ lại đều là chỗ tốt nhất trong sân, thân là Tứ đại Tông tộc của Vương triều Đại Viêm, hiển nhiên bọn họ có tư cách này.

Ánh mắt của Lâm Động đảo một vòng, sau đó dừng lại nơi vị trí của Gia tộc Lâm Thị. Ở đó, một thân ảnh thon dài lặng lẽ ngồi xếp bằng ngay đầu đám nhân mã, tuy rằng không hề nói một lời nào, nhưng vẫn khiến người khác cảm giác được một sự ngạo nghễ cao cao tại thượng. Hiển nhiên, bên dưới thân ảnh đó, không ít những kẻ được gọi là thanh niên tài tuấn đều có vẻ ảm đạm không chút ánh sáng. Thiên tài sáng lạn nhất của Gia tộc Lâm Thị, cả Vương triều Đại Viêm, không ai không biết, không ai không hiểu, Lâm Lang Thiên.

Ánh mắt Lâm Động bình tĩnh nhìn vào thân ảnh đó. Hắn biết rằng với thực

lực hiện giờ của hắn vẫn chưa thể chống lại Lâm Lang Thiên, nhưng có thêm Phù khôi Cao cấp hộ thân, lại có thêm một trợ thủ, hắn tự tin rằng nếu như phát sinh giao thủ, hắn liền nắm chắc có thể toàn thân rút lui.

- Hiện tại tuy rằng vẫn chưa được, nhưng vẫn còn thời gian một năm nữa… Lâm Động lẩm bẩm một mình, trong ánh mắt không có chút gì lo lắng. Tuy rằng khoảng cách vẫn tồn tại, nhưng chí ít, hắn hiện giờ đang dần dần tiếp cận với gã đối thủ mà trước đây mọi người vẫn cho rằng không thể với tới này. Hắn tin tưởng chắc chắn rằng, cái ngày mà hắn thực sự vượt qua đối phương cuối cùng rồi cũng sẽ đến. Đến lúc đó, hắn sẽ ở trước mặt mọi người đòi lại một cách triệt để những sự sỉ nhục mà phụ thân hắn đã phải chịu trong tay đối phương.

- Tên tiểu tử đó cũng đến rồi.

Ngay lúc Lâm Động nhìn về hướng Lâm Lang Thiên, Gia tộc Vương Thị ở cách đó không xa cũng đã có người phát hiện sự có mặt của hắn. Sắc mặt của tên Vương Viêm trong phút chốc liền trở nên âm trầm, đôi mắt tràn ngập sát ý nhìn chằm chằm đối phương, hận không thể đem Lâm Động phân thành trăm ngàn mảnh.

- Thống thúc, hôm nay chúng ta đã ở trước Tạo Hóa Võ Bi, không thể dễ dàng tha cho tên tiểu tử đó được!

Vương Viêm thấp giọng nói với vị Trưởng lão mà trước kia ở Đại Hoang Cổ Bi đã từng ra tay với Lâm Động.

Nghe vậy gương mặt lão Vương Thống đó cũng khẽ máy động, ánh mắt liếc Lâm Động một cái, chợt nhàn nhạt nói:

- Ân, yên tâm, tên tiểu tử đó thiết nghĩ cũng là nhắm tới Tạo Hóa Võ Bi mà đến. Có điều nơi đây chỉ có mười vị trí, đến lúc hắn dám to gan chiếm cứ một vị trí, liền cho hắn mất hết sĩ diện trước tất cả mọi người!

Tuy rằng đối với sức chiến đấu của Lâm Động lão cũng có chút kinh ngạc,

nhưng Vương Thống lại khá có lòng tin, Gia tộc Vương Thị của bọn chúng còn có rất nhiều cường giả khác. Hắn quả thật không tin rằng bốn cường giả Tạo Khí Cảnh lại không thể giết chết một Lâm Động thực lực chỉ mới Tạo Hình Cảnh đại thành.

Nghe được lời này của Vương Thống, Vương Viêm mới gật gật đầu, dần dần thu hồi ánh mắt dữ tợn lại.

o0o - Hắc hắc, Lâm Động, xem ra kẻ thù mà ngươi đắc tội quả nhiên không ít. Nhìn dáng vẻ này, chí ít Gia tộc Vương Thị kia sẽ không để ngươi dễ dàng có được một ghế đâu.

Tiểu điêu không chút lo lắng, cười nói trên vai Lâm Động. Thiết nghĩ hắn đã cảm nhận được ánh mắt hung ác của tên Vương Viêm.

- Nếu đến, ta sẽ tận lực tiếp đón. Ta không hề nghĩ đến sẽ ngồi lên chiếc ghế đó một cách thuận lợi. Ai dám ngăn cản, vậy thì giết gà dọa khỉ!

Lâm Động cười nhạt nói. Sau khi sở hữu Phù khôi Cao cấp, quyền phát ngôn của hắn hiện tại không nghi ngờ gì đã mạnh hơn rất nhiều. Hôm nay trong sân, chỉ cần không phải là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa như Lâm Lang Thiên đích thân ra tay, hắn hoàn toàn không có chút lo lắng.

- Chậc chậc, nơi đây hôm nay, e rằng sẽ có kịch hay để xem đó!

Tiểu điêu ngồi trên vai Lâm Động, cười nói.

- Đúng rồi, tiểu điêu, ngươi có thể nhìn ra điều kỳ diệu bên trong Tạo Hóa Võ Bi không?

Lâm Động liếc nhìn cái tên chỉ sợ rằng thiên hạ không loạn này, chợt hất cằm về phía Tạo Hóa Võ Bi nói.

- Không có gì đáng để xem, trong Tạo Hóa Võ Bi này, đích thực là sâm la vạn tượng. Thiết nghĩ cái tông phái Viễn cổ kia đã đem không biết bao nhiêu loại

vũ kỹ phong ấn vào trong đó. Mà cái gọi là lĩnh ngộ vũ kỹ, chẳng qua chỉ là yêu các ngươi câu thông với võ bi, từ đó đạt được những vũ kỹ bên trong mà thôi. Thế nhưng còn về chuyện muốn đạt được vũ kỹ như Tạo Hóa Cấp, có lẽ độ khó không nhỏ. Nói ra cũng phải xem duyên phận của mỗi người.

Tiểu điêu bộ dạng lười biếng nhìn về hướng Tạo Hóa Võ Bi, nói.

- Tạo Hóa Võ Bi này cũng có thể coi như là một loại Linh bảo Bán Thiên cấp, bên trong nói không chừng đã sản sinh ra Bi Hồn. Nếu như ngươi có cơ hội giành được một ghế trong đó, có thể thử xem có thể câu thông với Bi Hồn hay không, nếu được thì sẽ có được lợi ích không nhỏ đâu.

- Bi Hồn? Ý ngươi là Tạo Hóa Võ Bi này có ẩn chứa ý thức của chính nó?

Lâm Động cả kinh, nói.

- Không có gì đáng ngạc nhiên cả. Một Linh bảo chỉ cần có thể đạt đến cấp bậc Linh bảo Địa cấp, sẽ dần dần sản sinh ra một số ý thức tự thân, thậm chí có thể tự mình tiến hành tu luyện nữa. Tạo Hóa Võ Bi này trong không gian cổ bi đã trải qua tôi luyện nguyên lực của trời đất gần vạn năm, có xuất hiện Bi Hồn cũng là chuyện bình thường.

Tiểu điêu nói.

- Linh bảo Địa cấp không ngờ lại cường hãn đến thế sao? So với nó, những thứ gọi là Linh bảo Cao cấp kia lại không đáng giá một xu.

Lâm Động than thầm, khoảng cách của hai cấp bậc này đích thực rất lớn!

- Đích thực là không thể so sánh. Ngươi hiện giờ bất luận là đạt được một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp hoặc là Linh bảo Địa cấp, vậy thì đã có tư cách động thủ cùng với Lâm Lang Thiên.

Lâm Động lặng lẽ gật đầu, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cùng với Linh bảo Địa cấp quả thật là vô cùng cường hãn, nhưng mà lại vô cùng hiếm hoi, muốn đạt được

cũng không dễ dàng chút nào.

Trong khoảng thời gian Lâm Động và tiểu điêu bàn bạc, có không ít người lại lũ lượt kéo đến nơi đây. Mà trong số đó, bao gồm cả Âm Khôi Tông do Đằng Lỗi dẫn đầu cùng với Đại Ma Môn do Mộ Thiên Thiên dẫn đầu.

Đám nhân mã của Âm Khôi Tông vì lúc nãy cùng Lâm Động đại chiến, khí tức có vẻ như khá mệt mỏi. Đặc biệt là sĩ khí càng hạ xuống đến đáy vực. Có điều việc này vốn không làm trở ngại đến việc bọn chúng trở thành một thế lực lớn mạnh trong sân, trực tiếp dưới sự dẫn đầu của Đằng Lỗi dừng tại nơi cách Tạo Hóa Võ Bi không xa.

- Là tên tiểu tử Lâm Động kia!

Ngay lúc bọn chúng dừng lại, một số cường giả của Âm Khôi Tông cũng phát hiện ra Lâm Động trên không trung. Sắc mặt bọn chúng nhất thời thay đổi, trong mắt ẩn chứa một chút kinh sợ. Cuộc đại chiến khi nãy cũng đã khiến cho bọn chúng hiểu được sự cường đại của Lâm Động.

Sắc mặt của Đằng Lỗi cũng cực kỳ khó coi, lạnh lùng nhìn Lâm Động một cái, nhưng cũng không nói gì nhiều, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống dưới. Hiện tại Phù khôi Cao cấp đã bị Lâm Động giành lấy, với đám người mà hắn đem đến hiện giờ đã không tạo nên sự uy hiếp gì cho Lâm Động nữa, cho nên trước mắt chỉ có thể nhẫn nhịn. Đợi đến lúc rời khỏi nơi này, điều thêm một số cường giả trong Âm Khôi Tông, triệt để kích sát hắn, giành lại Phù khôi Cao cấp.

- Đừng để ý đến hắn, để hắn đắc ý một khoảng thời gian nữa. Đồ của Âm Khôi Tông chúng ta cũng không phải dễ dàng giành lấy như vậy đâu!

Nghe lời nói có chút lạnh lùng của Đằng Lỗi, những gã cường giả của Âm Khôi Tông cũng gật đầu, sắc mặt hung ác dần thu liễm lại.

- Cái gã này tay chân quả thực rất nhanh!

Mộ Thiên Thiên cũng có chút kinh ngạc nhìn Lâm Động giữa không trung. Nhưng lúc này nàng ta cũng không có ý muốn qua đó, mà là dẫn theo đám nhân mã của Đại Ma Môn chiếm cứ một vị trí, sau đó ánh mắt đẹp có chút nóng bỏng nhìn Tạo Hóa Võ Bi cách đó không xa.

Sau đám nhân mã Đại Ma Môn và Âm Khôi Tông, lại có thêm không ít nhân mã khác kéo đến, khiến cho khắp nơi vô cùng náo nhiệt.

Cùng với nhân mã các nơi kéo đến trong quảng trường càng lúc càng đông, ngay chính giữa không trung, cũng có một luồng tia sáng nhất thời chiếu rọi xuống, sau đó rọi thẳng lên trên Tạo Hóa Võ Bi khổng lồ đó.

Ong ong!

Luồng tia sáng đó chiếu rọi xuống, giống hệt như một đạo quang trụ, nối liền Tạo Hóa Võ Bi lẫn bầu trời. Ngay sau đó, từng đạo thanh âm vang lên giống như tiếng chuông cổ, du dương truyền đến từ trong Tạo Hóa Võ Bi, vang vọng khắp nơi bên trong khoảng không này, khiến cho tâm tình của người ta trở nên kỳ dị, tựa hồ như ngay đến tinh thần đều đã được tẩy lễ qua một phen, có vẻ như vô cùng thanh tịnh.

Nhìn thấy Tạo Hóa Võ Bi đột nhiên phát ra động tĩnh như vậy, trên quảng trường lập tức nhốn nháo cả lên. Từng ánh mắt của mọi người đều ánh lên vẻ tham lam, nhìn chăm chăm vào luồng ánh sáng phát ra từ Tạo Hóa Võ Bi.

Ong ong ong!

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của tất cả mọi người, đột nhiên có mười đạo quang trụ từ trong Tạo Hóa Võ Bi bắn ra, sau đó dừng lại trước thạch đài, ngưng tụ thành hình dáng mười cái bồ đoàn cổ xưa. Trong mơ hồ, còn có mùi hương từ trên những cái bồ đoàn đó phát ra, khiến cho người ta cảm thấy tâm linh bình tĩnh lại.

Ngay lúc mười đạo bồ đoàn cổ xưa kia xuất hiện, quảng trường vốn đang vô

cùng huyên náo lại không có bạo động giống như trong dự định, ngược lại còn trở nên yên tĩnh một cách lạ thường. Ánh mắt của tất cả mọi người đều dần dần nảy lên một luồng đỏ rực. Bọn họ biết rằng vị trí mà mười cái bồ đoàn này đại diện, chính là mục tiêu lần này của bọn họ.

Đây chính là mười vị trí của Tạo Hóa Võ Bi!

Lâm Động liếm liếm lưỡi, ánh mắt nóng chảy nhìn chăm chăm mười cái bồ đoàn cổ xưa đó. Trong vô số các cường giả có mặt ở đây cũng chỉ có mười người mới có tư cách ngồi vào vị trí đó, tiếp nhận sự ban tặng của Tạo Hóa Võ Bi!

Bồ đoàn đã hiện ra, thế nhưng trên quảng trường lại trở nên cực kỳ yên tĩnh, không hề có một thế lực và cường giả nào có biểu hiện sẽ ra tay. Bởi vì ai cũng đều biết, nếu như không có đủ thực lực, thì cái bồ đoàn đó chính là một sát trận có thể dẫn đến họa sát thân!

Sự im lặng này cũng không duy trì quá lâu. Chỉ vài phút sau, dưới sự quan sát chằm chằm của vô số ánh mắt, ở phía trước nhất của Gia tộc Lâm Thị, một thân ảnh thon dài từ đầu đến giờ vẫn ngồi tĩnh lặng, lúc này từ từ đứng dậy. Nguyên lực dưới chân hắn bắt đầu ngưng tụ, mà hắn thì lại đạp lên không trung từng bước từng bước tiến lên thạch đài, cuối cùng, trực tiếp ngồi xếp bằng lên trên cái bồ đoàn đầu tiên.

Nhìn thân ảnh đó, ánh mắt không ít cường giả nhất thời biến ảo, nhưng cuối cùng lại không một ai dám lỗ mãng lên tiếng nói cái gì. Bởi vì bọn chúng biết rằng, người đó bất luận là thực lực bản thân hay là thế lực phía sau lưng, cũng đều đủ để chống đỡ cho hắn không chút trở ngại ngồi lên vị trí đó.

Bởi vì, hắn chính là Lâm Lang Thiên của Gia tộc Lâm Thị.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 285

Tranh Giành Vị Trí.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Theo thân ảnh kia ngồi xếp bằng lên trên cái bồ đoàn đầu tiên, trên toàn bộ quảng trường rộng lớn này cũng rơi vào im lặng. Nhìn những ánh mắt bên dưới không ngừng lóe lên, hiển nhiên tâm tư của không ít người đều đã bắt đầu khởi động.

Lâm Động ngồi trên lưng hổ, từ trên không trung nhìn xuống quảng trường bắt đầu khởi động một ít mạch nước ngầm, cũng không lập tức đi làm chim đầu đàn, thời điểm này thoáng ẩn nhẫn lại một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

Không khí yên tĩnh như vậy kéo dài mấy phút đồng hồ, ánh mắt Lâm Động đột nhiên chợt lóe lên, nhìn sang nơi Gia tộc Vương Thị đang chiếm cứ. Ở nơi đó, Vương Viêm bỗng nhiên đứng dậy, thân hình vừa động liền phóng đến cái bồ đoàn thứ hai.

- Hừ, Vương Viêm, dựa vào thực lực của ngươi, muốn chiếm được một ghế chỉ sợ có chút không ổn? Đổi lại là Vương Chung, đại ca ngươi đến đây may ra còn được!

Cử động này của Vương Viêm, lập tức gây ra không ít ánh mắt nhìn chăm chú. Một ít người nhịn không được quát lớn lên. Xem ra, về mặt danh khí thì Vương Viêm so sánh với nhân vật Lâm Lang Thiên kia vẫn có chênh lệch cực kỳ lớn. Đặc biệt khi tiến vào Đại Hoang Cổ Bi, hắn còn mất mặt trước mặt đông người, bị thua trong tay Lâm Động, điều này không thể nghi ngờ là khiến cho danh khí của hắn lại suy giảm xuống không ít.

Nghe được tiếng quát chất vấn này, sắc mặt Vương Viêm cũng nảy lên một

chút vẻ phẫn nộ. Hắn luôn tự xưng là nhân vật thiên tài trong Gia tộc, cho dù so ra có chút chênh lệch với Lâm Lang Thiên, nhưng cũng coi như là thiên chi kiêu tử. Nhưng trước mắt bị kẻ khác nghi ngờ và khinh thị như thế, điều này đối với tâm tính cuồng ngạo của hắn mà nói quả thực chính là một loại sỉ nhục lớn.

- Nếu như có người không phục, cứ việc đi ra. Gia tộc Vương Thị ta sẽ nói cho hắn biết, tại sao Vương Viêm lại có tư cách đứng ở nơi đó!

Khi sắc mặt Vương Viêm đang lúc xanh lúc đỏ, Vương Thống cũng chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh như băng đảo qua đám người đang xao động này, thanh âm trầm thấp vang lên.

Oanh!

Ngay khi Vương Thống vừa dứt lời, rất nhiều cường giả của Gia tộc Vương Thị ở phía sau, từ trong cơ thể nhất thời bộc phát ra nguyên lực ba động hùng hồn. Thanh thế như thế kia thật ra tương đối không tệ.

Nhìn thấy Gia tộc Vương Thị ỷ vào thế trận như vậy, những kẻ vừa mới xao động kia mới không cam lòng bình thản lại một chút. Dựa vào thực lực của Vương Viêm, muốn chiếm cứ một vị trí quả thật có không ít người không phục. Nhưng thật hiển nhiên, cái mà Vương Viêm nương dựa vào không phải là thực lực của chính bản thân hắn, mà là Gia tộc Vương Thị đứng phía sau lưng hắn.

Nhìn khí thế hùng hồn của đám cường giả Gia tộc Vương Thị, mặc dù vẫn còn một vài người quả thật không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể nuốt trôi những lời phản đối trở lại vào miệng.

- Hừ!

Nhìn thấy tên gia hỏa chướng mắt này cuối cùng cũng rút lui, Vương Viêm lúc này mới hừ lạnh một tiếng, thế nhưng trong lòng vẫn vô cùng khó chịu. Lâm Lang Thiên có thể không bị ai cản trở ngồi xuống ở nơi đó, còn hắn thì phải nương dựa vào sức mạnh của Gia tộc mới có thể. Chênh lệch giữa hai người hầu

như trong khoảnh khắc đó lập tức lộ ra.

Cố gắng nhẫn nhịn sự khó chịu trong lòng, thân hình Vương Viêm vừa lóe lên đã rơi xuống phía trên chiếc bồ đoàn thứ hai.

Mà sau khi Vương Viêm ngồi vào vị trí bồ đoàn thứ hai, một màn kế tiếp thé nhưng thật ra lại vô cùng bình thường. Tần Thế của Gia tộc Tần Thị cùng với Hoàng Phủ Tĩnh của Gia tộc Hoàng Phủ, đều nương tựa vào thế lực Gia tộc hùng hồn chống đỡ ở sau lưng, vững vàng chiếm cứ một vị trí.

Cứ như thế, trong mười ghế đã có bốn ghế không ngoài dự kiến đã bị Tứ đại Tông tộc chiếm cứ.

Không lâu sau khi Tứ đại Tông tộc vào ghế, ba đại thế lực hùng mạnh nhất ở quận Đại Hoang, Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông và Võ Minh, cũng là đều cử ra ba người Mộ Thiên Thiên, Đằng Lỗi, Võ Từ lên bồ đoàn, không chút khách sáo lại một lần nữa chiếm cứ thêm ba vị trí.

Trong mấy phút ngắn ngủi, mười cái bồ đoàn chỉ vẻn vẹn còn lại có ba cái!

Nhìn ba cái bồ đoàn trống rỗng, bất giác không khí trong toàn trường cũng dần trở nên căng thẳng. Cảm giác này giống như không khí tràn ngập mùi thuốc pháo vậy. Ai cũng đều biết, ba vị trí còn lại này e rằng không có ai dám dễ dàng ngồi lên cả.

Bảy người phía trước, sau lưng đều có thế lực mạnh mẽ chống đỡ, đủ để làm tất cả mọi người kinh sợ. Những thế lực và cường giả kế tiếp đều rất khó có được lực chấn nhiếp như vậy. Cho nên muốn cướp được một vị trí thật không dễ dàng chút nào!

Không khí quái dị nhất thời bao phủ toàn bộ giữa quảng trường. Ước chừng khoảng mười phút sau cũng không có một người bước ra. Nhưng mà, không khí này hiển nhiên không có khả năng kéo dài. Bởi vậy, khi thời gian trôi qua khoảng mười phút, rốt cục cũng có động tĩnh phát ra.

- Ha hả, một khi các vị đã khiêm nhường như thế, cái vị trí thứ tám đó để cho Thanh Mộc Tông ngồi ta đi!

Nghe được tiếng cười đột nhiên vang lên, ánh mắt Lâm Động cũng di chuyển, nhìn sang một vị trí cách đó không xa. Ở nơi đó có một nhóm người từ phía sau chậm rãi đi ra, cuối cùng dừng lại ở trước Tạo Hóa Võ Bi một quãng không xa.

- Là Thanh Mộc Tông! Nghe nói bọn chúng là thế lực của Vương triều Đại Thanh, không ngờ tới lần này cũng chạy đến quận Đại Hoang.

- Thanh Mộc Tông ở Vương triều Đại Thanh coi như là đại thế lực. Cường giả Tạo Khí Cảnh lần này tới ước chừng có đến ba người, tuy rằng lực chấn nhiếp còn kém so với Tứ đại Tông tộc và ba đại thế lực lớn Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông, Võ Minh, nhưng cũng cực kỳ không yếu.

- … Nghe được những thanh âm khe khẽ vang lên chung quanh, trong mắt Lâm Động cũng xẹt qua một chút ý kinh ngạc. Không ngờ rằng mấy tên này lại là đến từ Vương triều Đại Thanh. Nhìn đội hình này, tuy cùng Tứ đại Tông tộc và ba đại thế lực lớn ở quận Đại Hoang cũng có chút chênh lệch, nhưng cũng được xem như là cường hãn. Chẳng qua, hiển nhiên điều này không thể đạt đến mức chấn nhiếp quần hùng.

- Hừ, bảo bối của Vương triều Đại Viêm ta, còn không tới phiên Vương triều Đại Thanh các ngươi đến hưởng thụ!

Đúng như những gì Lâm Động dự tính, không lâu sau khi những người Thanh Mộc Tông xuất hiện, một tiếng quát lạnh đột nhiên vang lên. Chợt tiếng gió truyền ra, hơn mười thân ảnh từ phía sau lướt đến, cuối cùng dừng ở một nơi cách Tạo Hóa Võ Bi không xa.

- Là Sư Quyền Môn của quận Đại Hoang. Hắc hắc, bọn chúng cũng đến đây, lần này có trò vui để xem rồi!

Nhìn những người vừa từ phía sau lướt đến, trên quảng trường nhất thời phát ra từng đợt thanh âm nhốn nháo.

- Sư Quyền Môn!

Ánh mắt Lâm Động nhìn đám nhân mã vừa mới chạy ra đó.

Vị trí dẫn đầu là ba gã nam tử trung niên lưng hổ eo gấu. Hình thể cả ba người đều vô cùng cường tráng, bàn tay rộng lớn. Toàn thân trên dưới đều lộ ra từng luồng khí tức cuồng phong như sư tử. Ba người này, thế nhưng lại có đến hai gã là cường giả Tạo Khí Cảnh tiểu thành. Mà thực lực gã nam tử đứng giữa lại càng mạnh hơn, trực tiếp đạt tới cấp bậc Tạo Khí Cảnh đại thành.

- Quận Đại Hoang quả nhiên là đầm rồng hang hổ, thực lực của Sư Quyền Môn cũng đủ để tranh đua cùng Cổ Kiếm Tông.

Lâm Động âm thầm hít nhẹ một hơi. Thế lực như thế này, nếu đặt ở quận Thiên Đô cũng đủ để trở thành một đại thế lực đỉnh phong, thế nhưng ở tại quận Đại Hoang này lại cũng không thể liệt vào nhóm thế lực hùng mạnh.

- Thì ra là Sư Quyền Môn, các ngươi có ý kiến thì bớt nói lời vô nghĩa đi, xin chỉ giáo!

Nhìn thấy đám người Sư Quyền Môn tiến đến khiêu khích, gã cường giả của Thanh Mộc Tông cũng vô cùng dứt khoát, cười lạnh một tiếng, ôm quyền nói.

Thời điểm này nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có bày ra nắm tay đủ lớn của bản thân mới có thể thành công chiếm cứ một vị trí trên kia.

- Hừ!

Thấy thế, ba gã cường giả Sư Quyền Môn cũng hừ lạnh một tiếng, cùng lúc bước một từng bước. Nguyên lực hùng hồn nhất thời dâng tràn ra, cũng không có chút lời vô nghĩa, trực tiếp oanh ra một quyền.

- Rống!

Nguyên lực cường đại lan tràn ra, trực tiếp ngưng tụ lại thành một con sư tử khổng lồ cao lớn hơn mười trượng ở trước mặt ba người. Một quyền phong vô cùng cương mãnh, nhanh giống như một luồng gió lốc, sắc bén lan tràn ra!

Nhìn công kích sắc bén như vậy, sắc mặt không ít người ở đây nhất thời thay đổi, Sư Quyền Môn này đồng dạng cũng vô cùng dứt khoát lưu loát, vừa ra tay liền xuất ra sát chiêu chân chính, hoàn toàn không có chút dự định lưu tình hay giao hữu gì cả.

- Ha ha, cũng tốt, hôm nay để Thanh Mộc Tông ta đến lĩnh giáo Đại Khiếu Sư Quyền của quý môn rốt cuộc có bao nhiêu cường đại!

Nhìn con sư tử nguyên lực mang theo quyền phong cương mãnh đầy trời lướt đến, gã cường giả của Thanh Mộc Tông cũng cười to một tiếng. Ngay sau đó lại có thêm ba gã cường giả đồng dạng là áo bào xanh bước đi ra. Nguyên lực màu xanh gào thét bùng nổ, trực tiếp ở giữa không trung ngưng tụ lại thành một cây thanh mộc nguyên lực cực kỳ to lớn. Hơn nữa, bên dưới cây thanh mộc kia còn có vô số rễ cây chỉa ra. Cuối cùng cây thanh mộc kia gào thét, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, hung hăng oanh lên trên con sư tử nguyên lực kia.

Phanh!

Nguyên lực cuồng bạo nháy mắt không ngừng dâng tràn ra. Ánh mắt của Lâm Động cũng chăm chú tập trung vào chỗ va chạm giữa hai bên. Ngay sau đó trong mắt hắn đột nhiên xẹt qua một tia kinh dị. Bởi vì hắn phát hiện ra, ngay khi vừa tiếp xúc với nhau, vô số rễ cây dưới gốc cây thanh mộc, không ngờ đã trực tiếp ngăn chặn con sư tử nguyên lực kia lại.

Hơn nữa, phần rễ cây của nó phảng phất như có năng lực phân giải nguyên lực kỳ dị, ngay khi ngăn chặn, con sư tử nguyên lực vốn dĩ đang tràn ngập khí thế cương mãnh, đột nhiên bắt đầu nhanh chóng tiêu tán đi. Thời gian mấy giây ngắn ngủi, thế công sắc bén của Sư Quyền Môn đều đã bị đám người Thanh

Mộc Tông hoàn toàn hóa giải.

Đăng đăng!

Thế công bị phá giải, ba gã cường giả của Sư Quyền Môn cũng bị chấn lui hai bước, sắc mặt âm trầm bất định. Hiển nhiên lần giao phong này là bọn hắn thua.

- Đa tạ, đa tạ!

Đánh tan ba gã cường giả của Sư Quyền Môn, đám cường giả Thanh Mộc Tông chắp tay cười nói. Ở Vương triều Đại Thanh, thực lực của Thanh Mộc Tông bọn chúng vốn một chút cũng không hề yếu so với thế lực của Đại Ma Môn. Chẳng qua hiện tại ở đâu bọn chúng cũng là người từ xa đến, không thể mạnh mẽ chống lại với mấy địa đầu xà ở địa phương. Nhưng chặn đánh những thế lực như là Sư Quyền Môn này, thật ra cũng không thành vấn đề.

Trên toàn quảng trường các cường giả đứng chung quanh thấy ngay cả Sư Quyền Môn cũng bị đánh cho tan tác, trong lúc nhất thời cũng không ai nói gì. Thực lực mà Thanh Mộc Tông bày ra cũng đủ cường hãn, tuy rằng không cường hãn như là Tứ đại Tông tộc, khiến kẻ khác không dám nghi ngờ, nhưng cũng đủ khiến cho mọi người thấy rằng, bọn chúng cũng không phải là quả hồng mềm gì, muốn đến ngăn cản thì cần phải xuất ra thực lực chân chính!

- Nếu các bằng hữu khác đối với chúng ta không có ý kiến gì, như vậy cái vị trí thứ tám này sẽ do Thanh Mộc Tông ta chiếm vậy!

Nhìn thấy không có ai ra mặt khiêu chiến nữa, gã trung niên áo xanh cũng khẽ mỉm cười, hướng về tứ phương ôm quyền một cái. Sau đó thân hình vừa động đã lướt lên trên bồ đoàn, chiếm cứ cái bồ đoàn thứ tám.

Mà cứ như vậy, trên thạch đài chỉ còn lại có hai vị trí trống!

Nhìn hai vị trí trống kia, ánh mắt không ít người đều nhất thời lóe ra. Cơ hội

hiện tại đã càng ngày càng ít… - Tên kia hắn cũng nên ra tay rồi.

Trong bầu không khí căng thẳng ngập trời này, Mộ Thiên Thiên đang ngồi trên thạch đài, ánh mắt khẽ chợt lóe lên, thì thào lẩm bẩm.

Khi Mộ Thiên Thiên còn đang nói thầm trong miệng, bên phía Gia tộc Lâm Thị, cặp mắt đẹp của Lâm Khả Nhi cũng đang tròn mắt tập trung vào Lâm Động phiêu phù giữa không trung. Dựa vào hiểu biết của nàng về Lâm Động, hắn tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để trở nên cường hãn hơn. Nhưng trước mắt Lâm Động đã đắc tội với không ít cường giả, nếu như hắn muốn chiếm cứ một một vị trí trên đó, thì sự ngăn trở mà hắn gặp phải, đám người Thanh Mộc Tông kia còn lâu mới có thể sánh bằng!

- Phù!

Trong khi nhiều ánh mắt đang âm thầm nhìn chăm chú, Lâm Động vốn đang ngồi xếp bằng phía trên lưng hổ cũng chậm rãi phun ra một ngụm bạch khí, bỗng nhiên đứng dậy. Thân thể hắn khẽ động, liền đã xuất hiện ở phía trước Tạo Hóa Võ Bi. Bàn tay nắm chặt lại, Thiên Lân Cổ Kích nhất thời hiện ra. Cổ kích vút ngang một cái, một đạo khí tức sắc bén giống như ngàn vạn ánh đao đột nhiên bùng nổ!

- Cái vị trí thứ chín này, Lâm Động ta nhất định phải lấy được, nếu có người nào không phục, cứ việc ra tay!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 286

Hiển Lộ Hung Uy.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trong lòng Lâm Động biết rất rõ ràng, tám vị trí đầu tiên ở trên thạch đài kia, đằng sau những người đó đều có thế lực mạnh mẽ chống đỡ. Nhưng hắn thì lại không phải vậy, hắn là người đơn độc một mình. Hắn không có thế lực có thể nương dựa vào, cái duy nhất mà hắn có thể nương dựa, chính là nắm đấm của chính mình!

Hơn nữa hắn cũng hiểu được, hắn đã đắc tội với không ít người, tranh đoạt cái vị trí lần này, tất nhiên sẽ có người không cho hắn dễ dàng thực hiện được. Một khi đã như thế, giao tiếp như thế nào cũng là vô ích, còn không bằng bày ra sự cường thế để trấn áp người khác!

- Cái gã này… Nhìn thân ảnh cầm cổ kích trong tay đứng ngạo nghễ giữa không trung kia, trên mặt của Mộ Thiên Thiên cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là màmh không ngờ rằng Lâm Động lại không chút khách sáo như thế. Người khác muốn lên chiếm vị trí, trước tiên đều là biểu hiện khiêm tốn hiền lành một chút để tránh khiến người khác không vừa mắt, dẫn tới nhiều phiền toái. Nhưng tư thái Lâm Động lại cường thế như vậy, là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy.

- Tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày!

Vương Viêm cùng với bọn người Đằng Lỗi cũng nhìn về phía Lâm Động giữa không trung, trong mắt có ý cười lạnh. Theo bọn chúng thấy hành động này của Lâm Động quả thực là cực kỳ ngu xuẩn!

Ở nơi Gia tộc Lâm Thị đang đứng, Lâm Khả Nhi thấy thế, trên mặt cũng hiện

lên vẻ cười khổ:

- Cái gã này… - Ha hả, tiểu tử này thật là rất thú vị, gan dạ như thế quả thật là rất hiếm có!

Ở bên cạnh Lâm Khả Nhi, vị lão giả đã từng ở trước Đại Hoang Cổ Bi ngăn cản Lâm Lang Thiên ra tay, cũng chợt mỉm cười, nói.

- Trong Phân gia, cũng có thể xuất ra một vài hạt giống tốt!

Một gã lão giả khác cũng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động có vẻ tán thưởng. Tuy thực lực hiện tại của Lâm Động không thể so sánh với Lâm Lang Thiên, nhưng dù sao thực lực hôm nay của hắn hoàn toàn là nương dựa vào bản thân mà thu hoạch được. Hắn không có nguồn tài nguyên dồi dào có thể sử dụng như Lâm Lang Thiên, có thể đạt tới mức này đã là cực kỳ không tệ.

- Đáng tiếc tính tình thật quá mức ngông cuồng, loại thiên tài này rất dễ bị chết yểu. Ta xem hắn hôm nay sẽ thu xếp như thế nào đây. Tốt nhất là không tự rước nhục vào thân, tránh làm mất mặt Gia tộc Lâm Thị chúng ta.

Lão giả cao gầy từng giúp đỡ Lâm Lang Thiên cũng lạnh lùng cười, nói.

Nghe thấy lão ta nói vậy, cặp mày của hai lão giả kia khẽ nhíu lại, liếc mắt nhìn nhau, nhưng cũng không có nói thêm gì. Hành động này của Lâm Động, mặc dù là vô cùng gan dạ, nhưng quả thật cũng có chút lỗ mãng.

- Là cái tên gia hỏa Lâm Động kia! Hừ, tiểu tử này tuổi không lớn nhưng khẩu khí lại rất cuồng vọng!

- Chẳng lẽ hắn cho rằng hắn cũng là thiên tài của Gia tộc Lâm Thị sao? Cũng chỉ là một kẻ xuất thân từ Phân gia mà thôi, không chút địa vị, cũng dám lớn giọng như vậy!

- … Cũng chính xác như những gì bọn họ dự liệu, không lâu sau khi tiếng quát của Lâm Động truyền ra, khắp quảng trường nhất thời xôn xao hẳn lên.

Từng ánh mắt chứa đựng ý địch giương mắt nhìn chằm chằm Lâm Động. Tuy nói lúc trước Lâm Động đã đánh bại Vương Viêm ở trước Đại Hoang Cổ Bi, nhưng không có nghĩa là hắn có đủ tư cách chiếm cứ một vị trí ở nơi này. Dù sao, ở thạch đài ngày hôm nay, ngoại trừ Lâm Lang Thiên ra, tất cả mọi người còn lại đều phải dựa vào thế lực phía sau chống đỡ mới có thể an ổn ngồi được.

Còn Lâm Động cô độc một mình, muốn chiếm cứ một vị trí như vậy, những người bất mãn đối với chuyện này e rằng nhiều không đếm xuể.

Lâm Động đứng giữa không trung, ánh mắt sắc bén như đao chậm rãi đảo qua quảng trường có chút xôn xao kia, bàn tay nắm chặt cổ kích, Đại Nhật Lôi Nguyên trong cơ thể gào thét, chỉ chốc lát đã truyền ra từng tiếng sấm động.

- Tiểu súc sinh, chỉ mình ngươi cũng muốn chiếm cứ một vị trí, ngươi là thứ gì?

Sự xôn xao vẫn chưa kéo dài bao lâu, một tiếng gầm tràn ngập oán khí đột nhiên vang vọng khắp bầu trời nơi đây. Ngay sau đó, hơn mười thân ảnh đột nhiên từ xa xa bay đến.

- Đó là Chưởng môn Liễu Khô của Cổ Kiếm Môn, hắn cũng đến nơi này à?

- Di, cánh tay Liễu Khô sao bị đứt rồi? Lão giả đó sớm đã là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành, ai có thể khiến hắn thành bộ dạng này chứ?

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng liếc nhìn đám người Cổ Kiếm Môn bay tới, cổ kích trong tay dộng mạnh một cái, thanh âm lạnh thấu xương cũng vang lên khắp quảng trường:

- Lão cẩu, ta có thể chặt một tay của ngươi, cũng có thể đoạt tính mệnh của ngươi. Khuyên ngươi một câu, vì Cổ Kiếm Môn, ngươi hãy sớm cút ngay!

- Cái gì? Liễu Khô bị cụt tay lại là do Lâm Động gây nên?

Tiếng quát Lâm Động vừa dứt, nhất thời toàn trường chợt dâng lên một trận

kinh hãi không nhỏ. Thậm chí ngay cả những cường giả tiền bối của Gia tộc Lâm Thị, trong ánh mắt cũng trào dâng vẻ chấn động. Thực lực của Liễu Khô đủ để tranh đua cùng với bọn họ, thế nhưng ngay cả thực lực cấp bậc này cũng đều bị Lâm Động chặt đứt một tay? Chẳng lẽ thực lực của Lâm Động, không chỉ dừng lại ở chỗ thể hiện ra trước Đại Hoang Cổ Bi lúc trước sao?

- Tiểu súc sinh, hôm nay lão phu không bầm thây ngươi ra trăm mảnh, khó rửa mối hận trong lòng ta!

Sắc mặt Liễu Khô dữ tợn, hai mắt oán độc giương mắt nhìn Lâm Động, đột nhiên rít gào một tiếng:

- Đệ tử Cổ Kiếm Môn nghe lệnh, bày trận!

- Vâng!

Nghe thấy Liễu Khô truyền lệnh, mười mấy gã đệ tử Cổ Kiếm Môn nhất thời chỉnh tề hưởng ứng. Thân hình nhanh chóng tản ra, từng đạo kiếm cương sắc bén, nhanh như tia chớp từ trong cơ thể bọn chúng tràn ra.

Cùng lúc đó, Liễu Khô cùng với vị Trưởng lão Cổ Kiếm Môn có ân oán với Lâm Động cũng dừng lại ở trung tâm đại trận. Thủ ấn hai người đó biến hóa, lại là hai đạo kiếm cương cực kỳ sắc bén phóng ra. Ngay lập tức, thiên địa bị kiếm cương dày đặc bao phủ tràn ngập, mơ hồ khiến cho làn da kẻ khác phát ra cảm giác đau đớn.

- Cổ Kiếm Trận, Liệt Thiên Trảm!

Sắc mặt Liễu Khô âm hàn, cánh tay cụt khẽ vung lên. Từ bên trong đại trận lập tức ngưng hiện ra vô số đạo kiếm cương sắc bén. Ngay sau đó mấy đạo kiếm cương kia nhanh như chớp ngưng tụ lại một chỗ, trong nháy mắt đã hóa thành một thanh cự kiếm khổng lồ to hơn mười trượng. Kiếm khí sắc bén đến tận cùng từ trong cự kiếm đó lan tràn ra, phảng phất ngay cả không khí cũng đều nó bị xé rách ra.

Liễu Khô hiển nhiên đã muốn giết chết Lâm Động, lúc ra tay liền không có chút lưu tình. Hơn nữa lão cũng hiểu được, dựa vào trạng thái hiện tại của lão chỉ sợ không có biện pháp tạo thành áp chế đối với Lâm Động. Cho nên lão vừa ra tay, liền liên hợp lực lượng các cường giả của Cổ Kiếm Môn, tạo thành một đại trận, hướng Lâm Động phát ra sát chiêu mạnh nhất.

Nhìn cự kiếm to lớn sừng sững ở giữa thiên địa kia, sắc mặt của không ít người đều toát ra vẻ ngưng trọng. Công kích như thế này, cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành cũng chỉ có thể tạm lánh phong quang.

- Tiểu súc sinh, hôm nay ta xem ngươi kiêu ngạo thế nào?

Sắc mặt Liễu Khô đột nhiên trở nên dữ tợn, cánh tay mạnh mẽ vung lên, thanh cự kiếm to lớn nhất thời như là xé rách thiên địa, bổ mạnh xuống đầu Lâm Động. Vô số thanh âm khí bạo trầm thấp không ngừng hình thành bên dưới cự kiếm, phát ra những tiếng bùm bùm.

Vù!

Đối mặt với công kích liên thủ của đám người Cổ Kiếm Môn, đồng tử mắt Lâm Động cũng thoáng co rụt lại. Bất chợt thân thể hắn trong chốc lát đã hóa thành màu lưu ly, đồng thời thân thể rất nhanh bành trướng lên, hiển nhiên là đồng thời thi triển ra Ngọc Lôi Thể cùng với Ma Viên Biến.

Đại Nhật Lôi Nguyên mang theo ánh sáng như ngọc điên cuồng bốc lên quanh thân thể Lâm Động. Cuối cùng, ở ngay trên mũi nhọn của thanh cổ kích chợt hình thành một cái long giác kim sắc chiều dài khoảng một thước. Trên cái long giác tràn ngập một loại lực lượng không gì không thể phá nổi!

- Thiên Lân Kích Pháp, Thiên Long Kích!

Long giác kim sắc ngưng hiện, cổ kích trong tay Lâm Động đột nhiên chuyển động, nguyên lực trong cơ thể lúc này toàn bộ gào thét mà ra. Kim quang phát ra đầy trời, một tiếng long ngâm trầm thấp nhất thời vang vọng khắp toàn trường.

Kim quang bắt đầu khởi động, một hư ảnh Kim Long to lớn cũng trong vô số ánh mắt rung động của mọi người, chậm rãi ngưng tụ lại.

- Sát!

Thiên Long Kích hiện tại cũng không còn giống lúc trước, không chỉ càng thêm ngưng thực, mà ở chỗ đầu rồng còn có thêm một đoạn long giác kim sắc. Cái long giác này chính là do Lâm Động thúc dục tinh huyết Long Viên trong cơ thể đến mức tận cùng mới ngưng tụ thành. Lấy nó phối hợp với Thiên Long Kích, uy lực mà nó thể hiện ra đích thật vô cùng cường hãn.

Đây là chiêu thức cực mạnh mà hiện tại Lâm Động có thể thi triển!

Sắc mặt Lâm Động lạnh liệt, cổ kích trong tay nhất thời run lên, kim quang bắt đầu khởi động, Kim Long trực tiếp phóng ra. Ngay sau đó, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, mạnh mẽ cùng với thanh cự kiếm kia ầm ầm va chạm vào nhau!

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa nhất thời vang lên trên bầu trời. Sau đó kình phong cùng kiếm cương cuồng bạo, lại điên cuồng thổi quét qua khắp nơi, cắt xuống tảng đá cứng rắn phía dưới quảng trường ra từng cái khe sâu đan xen nhau.

Răng rắc!

Vô số ánh mắt nhất thời đều ngưng tụ lại ở chỗ giao nhau giữa Kim Long cùng cự kiếm. Ở nơi đây, theo một luồng năng lượng cuồng bạo tràn dâng ra, trên thanh cự kiếm khổng lồ kia, lần đầu tiên hiện ra một vết rạn.

- Phá!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng như đao, một tiếng hét to vang lên. Long giác kim sắc kia nhất thời bộc phát ra hơn vạn kim quang pha lẫn ngọc quang. Ngay

sau đó, thanh cự kiếm to lớn kia nhất thời vang lên một tiếng kêu trầm đục, cuối cùng nổ mạnh thành kiếm cương tán loạn đầy trời, phô thiên cái địa lao thẳng xuống, lưu lại một vết chém thật sâu bên trên quảng trường.

- Phốc xuy!

Thanh cự kiếm bị phá, sắc mặt Liễu Khô cùng với đám cường giả Cổ Kiếm Môn nhất thời tái nhợt, chợt một phun ra ngụm máu tươi, khí tức trong khoảnh khắc liền trở nên uể oải cực độ!

- Ách!

Nhìn thấy một màn này, không ít cường giả ở đây đều hút một ngụm lãnh khí, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh sợ nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi trên kia bầu trời. Gã thanh niên kia chỉ dựa vào sức của một người đã có thể đánh bại được công kích liên thủ của Cổ Kiếm Môn?

- Còn có ai không phục?

Sau khi cường thế đánh bại đám người Cổ Kiếm Môn, ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, cổ kích trong tay hắn quét ngang một cái giữa bầu trời, thanh âm như sấm ầm ầm vang lên.

Nghe được tiếng quát như sấm minh của Lâm Động, lúc này trên toàn bộ quảng trường thoáng im lặng lại một chút. Lâm Động tuy là đơn độc một mình, nhưng thực lực mà hắn bày ra không thể không khiến mọi người phải suy nghĩ lại.

- Nếu như không còn ai khiêu chiến nữa, vị trí thứ chín này, tại hạ chiếm!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng nhìn một vòng chung quanh, thấy không ai lên tiếng trả lời cả, Lâm Động chậm rãi nói.

- A, người trẻ tuổi, tất cả cũng đều cuồng vọng như thế. Hôm nay ngươi muốn chiếm lấy vị trí này, còn phải hỏi Gia tộc Vương Thị ta đồng ý hay không

nữa!

Khi Lâm Động vừa nói dứt lời, một tiếng cười lạnh đột nhiên vang lên.

Ánh mắt Lâm Động băng hàn, chậm rãi nghiêng đầu nhìn. Thanh âm kia phát ra từ nơi Gia tộc Vương Thị đang đứng. Nơi này, Vương Thống mang theo vẻ mặt cười lạnh chậm rãi đứng lên. Đồng thời đứng dậy còn có không ít cường giả của Gia tộc Vương Thị. Nhìn bộ dáng này, hiển nhiên là muốn lấy số lượng ép người, triệt để hoàn toàn khiến Lâm Động từ bỏ ý định chiếm cứ vị trí.

- Gia tộc Vương Thị rốt cục cũng động thủ!

Nhìn Vương Thống đứng lên, trên toàn bộ quảng trường nhất thời cũng truyền ra một tiếng xôn xao. Một ít người ánh mắt lại mang theo vẻ thương xót nhìn về phía Lâm Động. Tuy hiện tại hắn có thể cường thế đánh bại Cổ Kiếm Môn, nhưng những cường giả của Gia tộc Vương Thị này, mạnh hơn Cổ Kiếm Môn kia không phải chỉ một cấp bậc mà thôi.

- Phù!

Lâm Động ngẩng đầu phun ra một ngụm lãnh khí, trong đôi mắt chậm rãi dâng lên vẻ ngoan lệ. Hôm nay, mặc kệ là ai đi nữa, cũng đều không thể ngăn trở hắn chiếm cứ cái vị trí thứ chín này!

Cho dù là Gia tộc Vương Thị cũng không được!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 287

Cường Giả Thì Có Được.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Lâm Động, vị trí ở đây không phải một tên tiểu tử như ngươi có thể chiếm cứ được. Lão phu vì muốn tốt cho ngươi nên mới khuyên ngươi một câu. Nếu như biết chuyện, bản thân tự động rút lui đi, nể tình ngươi có chút quan hệ với Gia tộc Lâm Thị, lão phu cũng không truy cứu ngươi cái tội bất kính sỉ nhục Gia tộc Vương Thị ta!

Hai tay Vương Thống chắp lại sau lưng, giương mắt nhìn chằm chằm về phía Lâm Động, khuôn mặt không chút biểu cảm, thanh âm nhàn nhạt quanh quẩn khắp toàn trường.

- Ra tay đi!

Ánh mắt Lâm Động vô cùng bình tĩnh nhìn Vương Thống cùng với rất nhiều cường giả của Gia tộc Vương Thị ở phía sau, hiển nhiên là hắn đã dự đoán đến tình huống này rồi.

- Chẳng biết trời cao đất dày!

Nghe vậy, trong mắt Vương Thống cũng xẹt qua một chút lãnh ý. Lão tự nhiên hiểu được, dựa vào tính tình của Lâm Động quả quyết không có khả năng dễ dàng bỏ qua cơ hội này. Mà cứ như vậy, lão cũng liền có lý do mà động thủ, cho dù người khác có nói gì, lão cũng có thể nói điều này thành sự cuồng vọng của Lâm Động, chứ không phải là lão chưa từng cho đối phương một cơ hội.

- Lâm Phàm thúc!

Nhìn thấy Gia tộc Vương Thị chuẩn bị ra tay đối phó Lâm Động, ánh mắt

Lâm Khả Nhi khẽ nhíu lại, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng, quay sang nhìn về phía lão giả bên cạnh.

Lúc này, lão giả được xưng là Lâm Phàm thúc kia, cặp mày cũng đã cau lại. Vương Thống kia quả thật có chút quá đáng, đối phó với một tiểu bối còn muốn dùng số lượng ép người, da mặt lão gia hỏa này cũng thật quá dầy rồi.

Lâm Phàm và một lão giả khác của Gia tộc Lâm Thị liếc mắt nhìn nhau, vừa muốn mở miệng nói điều gì, đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt đã vang lên bên tai bọn chúng:

- Không cần để ý tới. Chúng ta một lát nữa còn có chuyện quan trọng cần phải liên thủ với Gia tộc Vương Thị, không thể vì chuyện cỏn con mà làm lỡ chuyện lớn.

Nghe nói thế, ánh mắt bọn Lâm Phàm cũng nhìn về phía Lâm Lang Thiên trên thạch đài. Thanh âm lúc trước hiển nhiên là do Lâm Lang Thiên phát ra. Mà đối với lời nói của hắn, cho dù là Lâm Phàm thuộc thế hệ trưởng bối trong Gia tộc cũng không dám phản bác. Hơn nữa, lời nói vừa rồi của hắn cũng là sự thật. Bọn họ cũng chỉ có thể thầm than một tiếng, hướng về phía Lâm Khả Nhi khẽ lắc đầu.

Thấy thế, hàm răng Lâm Khả Nhi khẽ cắn môi đỏ mọng, trong lòng có chút lo lắng, nhưng cũng vô kế khả thi.

- Ta xem lần này ngươi trốn thế nào?

Vương Viêm trên thạch đài cũng cúi đầu cười lạnh. Tuy Lâm Động có thể đánh bại cường giả của Cổ Kiếm Môn làm cho hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, nhưng hắn cũng tin tưởng rằng, với đội hình ở đây của Gia tộc Vương Thị, đủ để khiến cho Lâm Động không thể bò đi được.

- Nghe lệnh của ta, cùng nhau ra tay, bắt giữ tên tiểu tử dám sỉ nhục Gia tộc Vương Thị ta!

Sắc mặt Vương Thống âm hàn, một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên.

- Vâng!

Nghe được tiếng quát của Vương Thống, đám đông cường giả của Gia tộc Vương Thị nhất thời hưởng ứng. Ngay lúc đó, từng luồng nguyên lực vô cùng hùng hồn, đột nhiên từ trong cơ thể bọn họ bùng nổ ra. Ngay lập tức, khắp bầu trời đều là tràn ngập năng lượng ba động nguyên lực hùng hồn.

Nhìn thế trận như vậy của đám cường giả Gia tộc Vương Thị, sắc mặt không ít người trên quảng trường đều cũng có chút biến đổi. Gia tộc Vương Thị này thật không hổ là một trong Tứ đại Tông tộc, thực lực này những thế lực tầm thường, quả thực mơ tưởng cũng không kịp.

- Lâm Động này coi như gặp phải tai ương rồi. Chọc ai không chọc, thế nhưng đi chọc Gia tộc Vương Thị.

Một vào ánh mắt mang theo vẻ thương hại nhìn về phía Lâm Động. Tuy đối với thực lực của Lâm Động, bọn họ cũng tương đương bội phục, nhưng mà sức lực của một người, tóm lại không thể so sánh với thế lực của một Đại Tông tộc a!

Giữa không trung, Lâm Động cũng không thèm để ý đến những ánh mắt thương hại kia. Ánh mắt của hắn lạnh lùng như đao giương mắt nhìn cường giả của Gia tộc Vương Thị phía dưới. Nói về thực lực, Gia tộc Vương Thị hiển nhiên là vượt xa Cổ Kiếm Môn.

- Muốn bắt ta? Phải xem các ngươi có bản lĩnh không!

Ánh mắt Lâm Động âm trầm, bàn tay vung lên, một đạo thân ảnh đột nhiên hiện ra trước mặt, đó chính là đầu Phù khôi Cao cấp hắn lấy được từ trong sào huyệt Phù khôi lúc trước.

Triệu hồi Phù khôi ra, Lâm Động cũng không chút chần chờ, không khách

sáo đem năm vạn Thuần Nguyên Đan đổ vào trong cơ thể Phù khôi.

Năm vạn Thuần Nguyên Đan, cơ hồ lập tức bị đầu Phù khôi kia hút lấy. Nhất thời, kim quang sáng ngời ẩn chứa một loại năng lượng ba động đáng sợ, nháy mắt khuếch tán ra trên bầu trời.

- Đó là cái gì? Năng lượng ba động thật cường hãn. Loại ba động này, cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành cũng không thể thi triển ra được!

Năng lượng ba động đột nhiên nổ tung trên bầu trời, trong khoảnh khắc khiến cho tất cả mọi người đều hoảng sợ. Từng ánh mắt mang theo vẻ kinh hãi vô cùng nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện trên bầu trời kia.

Trên thạch đài, Vương Viêm vốn dĩ đang nở nụ cười lạnh cũng có chút cứng ngắc lại. Thậm chí ngay cả khóe mắt của Lâm Lang Thiên đều khẽ nhảy lên một cái. Loại năng lượng ba động này, ngay cả hắn cũng không thể dễ dàng khinh thường.

- Đó là… Vương Thống cũng trừng mắt nhìn. Ba động năng lượng mạnh mẽ như vậy, ngay cả hắn trong lòng cũng cực kỳ kinh hãi.

- Tiểu tử này thật là quỷ dị, thủ đoạn lại nhiều như thế!

- Đi!

Trong khi vô số người còn đang cảm thấy kinh hãi vì năng lượng ba động khủng bố, ngón tay Lâm Động đột nhiên chỉ xuống Vương Thống phía dưới, một tiếng quát lạnh vang lên.

Đầu Phù khôi sau khi hấp thu xong năm vạn Thuần Nguyên Đan, liền hóa thành một đạo tia chớp kim sác, rất nhanh xé rách không khí, bay thẳng về hướng Vương Thống.

- Ngăn hắn lại!

Nhìn thấy thân ảnh kim sắc kia bạo lược mà đến, Vương Thống cũng bị dọa cho trong lòng chấn động, vội vàng hét một tiếng. Lão có thể cảm giác được, loại năng lượng ba động này cũng không phải là thứ mà lão có thể chịu đựng được.

Nghe được Vương Thống hét lên, đám cường giả Gia tộc Vương Thị cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, lập tức vội vàng thúc dục nguyên lực, thi triển ra đủ các loại vũ kỹ, phô thiên cái địa oanh kích về phía đạo tia chớp màu vàng kia. Thanh thế này nhìn qua cũng cực kỳ không kém.

Oanh oanh oanh!

Nhưng mà, đối mặt với sự cuồng oanh của đám cường giả Gia tộc Vương Thị, kim quang kia cũng trực tiếp bày ra một loại khí thế chẻ tre mạnh mẽ. Kim quang xẹt qua, bất cứ vũ kỹ gì cũng đều trực tiếp nổ mạnh, không có tạo thành nửa điểm ngăn trở đối với đạo kim quang kia.

Lúc này đây, Lâm Động hiển nhiên cũng hiểu được lợi thế về số lượng của đám cường giả Gia tộc Vương Thị, cho nên vừa ra tay, đã trực tiếp quẳng năm vạn Thuần Nguyên Đan vào trong cơ thể Phù khôi. Với ngần ấy số lượng Thuần Nguyên Đan, trực tiếp khiến làm cho Phù khôi bộc phát ra lực lượng cực kỳ cường đại.

Thời điểm này, Lâm Động tin rằng, trong cấp bậc Tạo Khí Cảnh, tuyệt không có ai có thể chống đỡ nổi thế công đó của Phù khôi.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, đạo kim quang lấy một loại tốc độ nhanh đến kinh người, xuyên qua tất cả các vũ kỹ phòng ngự của đám cường giả Gia tộc Vương Thị, rồi sau đó thân hình chợt lóe lên, đã trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Vương Thống.

- Cái gì?

Nhìn thấy đạo kim quang này không hề bị trở ngại, xuyên qua phần đông thế

công mà đám cường giả Gia tộc tạo thành, trong mắt Vương Thống cũng nảy lên vẻ kinh hãi. Nhưng mà lão tốt xấu gì cũng là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành chân chính. Ngay lập tức bàn tay nắm chặt lại, một cái kim đài màu vàng đã ngưng hiện ở trước mặt, sau đó hung hăng nện xuống Phù khôi.

Đối mặt với công kích của Vương Thống, Phù khôi chỉ oanh ra một quyền. Kim đài nhìn như vô cùng chắc chắn, chỉ trong khoảnh khắc đã văng ngược ra, sau đó 'phanh' một tiếng nổ thành một mảnh kim quang đầy trời.

Một quyền đem kim đài oanh bạo, sau đó bàn tay Phù khôi nhanh như tia chớp phóng ra, kéo theo một đạo kình phong năng lượng vô cùng hung hãn, hung hăng nện lên trên ngực của Vương Thống.

- Phốc xuy!

Nguyên lực phòng ngự trên thân thể cơ hồ bị phá hỏng hoàn toàn, quần áo của Vương Thống cũng lập tức tan thành bột phân. Thân thể lão giống như một quả đạn pháo bay ngược mà ra, để lại trên mặt đất một rãnh sâu dài hơn trăm mét, sau đó mới thật mạnh đánh vào một tảng cự thạch sau lưng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn Vương Thống dường như thảm bại dưới duy nhất một chiêu, khắp quảng trường nhất thời xôn xao hẳn lên. Thậm chí ngay cả những người của Tam đại Gia tộc còn lại, trong mắt đều nảy lên vẻ khiếp sợ. Kết cục này, là điều bọn họ hoàn toàn không dự đoán được!

- Làm thế nào có thể?

Vương Viêm ngồi trên thạch đài, cũng vì một màn này khiến cho hoảng sợ đến nỗi có dấu hiệu sụp đổ. Vương Thống chính là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành thật sự, làm sao có thể chỉ mới chống đỡ một chiêu đầu tiên đã bị đánh bại cho thê thảm đến như thế?

- Là Phù khôi Cao cấp đó!

Ánh mắt Đằng Lỗi âm trầm nhìn về phía đạo kim quang kia, trong lòng tràn đầy sự ghen tỵ. Đầu Phù khôi đó vốn là của hắn, kết quả lại là rơi vào trong tay Lâm Động!

Cảm thụ được vô số ánh mắt rung động nhìn mình, khuôn mặt Lâm Động vẫn là một mảnh bình tĩnh. Hắn giương mắt lạnh lùng nhìn Vương Thống hộc máu, tâm niệm vừa động, đầu Phù khôi lại một lần nữa hóa thành một đạo kim quang, mang theo sát ý nồng đậm, xông thẳng về phía Vương Thống.

Động tác của Phù khôi lập tức khiến cho Vương Thống cùng với các cường giả của Gia tộc Vương Thị kinh hãi đến hồn phi phách tán. Không đợi Vương Thống ra lệnh, đám cường giả Gia tộc Vương Thị vội vàng ra tay lần nữa. Từng đạo vũ kỹ sắc bén hung hăng gào thét nhằm hướng kim quang kia mà đánh tới.

Bang bang phanh!

Vũ kỹ sắc bén lóe lên đầy trời, thế nhưng cũng không thể ngăn trở đạo kim quang này. Chỉ thấy năng lượng ba động bạo vang đầy trời, đạo kim quang kia đã trong ánh mắt kinh hãi của Vương Thống một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn. Ngay sau đó, đạo kim quang kia vươn bàn tay lạnh lẽo ra, chụp lấy yết hầu của Vương Thống, chậm rãi giơ lên cao.

Nhìn dùng sức giãy dụa trong tay Phù khôi, sắc mặt Vương Thống đỏ dần lên. Khắp quảng trường lúc này yên tĩnh không một tiếng động. Cuối cùng vô số ánh mắt chứa đầy vẻ kinh hãi lập tức di chuyển lên trên, nhìn về thân ảnh gã thanh niên ở giữa không trung kia.

Sắc mặt Lâm Động bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng xuống phía dưới, thanh âm nhàn nhạt một lần nữa vang lên.

- Cái vị trí thứ chín này, không biết còn ai có ý kiến gì không?

Giọng nói gã thiếu niên bình thản chậm rãi quanh quẩn ở giữa không trung, nhưng trên quảng trường rộng lớn, cũng không một người dám phát ra thanh âm

nghi ngờ.

Mạnh như Gia tộc Vương Thị cũng đều thua trong tay Lâm Động, các thế lực khác cho dù trong lòng cũng rất bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không có gan tiếp tục tiến lên khiêu khích.

Trên quảng trường yên tĩnh, thân ảnh gã thanh niên giữa không trung, dường như trong vô ý nhẹ nhàng phát xuất ra khí thế vô cùng bá đạo. Dựa vào sức của một người đã làm kinh sợ quần hùng. Phong thái như vậy làm cho trong mắt không ít nữ tử trên quảng trường đột nhiên có tia sáng chớp động kỳ dị.

- Đa tạ!

Nhìn thấy toàn bộ quảng trường một mảnh yên tĩnh, Lâm Động cũng nhàn nhạt cười. Thân hình chợt lóe lên, phóng về phía thạch đài, sau đó ngồi xuống chiếc bồ đoàn thứ chín!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 288

Cường Giả Thì Có Được.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Lần này ta không giết ngươi, nếu còn không biết phải quấy thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạc!

Từ trên bồ đoàn ngồi xếp bằng xuống, Lâm Động vung tay áo, cánh tay Phù khôi đột nhiên vung lên, đem Vương Thống, sắc mặt đã đỏ ửng, hung hăng quăng thẳng về hướng nhân mã của Gia tộc Vương Thị.

Lâm Động không phải không nghĩ đến việc hạ sát thủ. Đối với lão Vương Thống này, hắn cũng là ghét cay ghét đắng. Nhưng Gia tộc Vương Thị trước mắt dù sao cũng có rất nhiều cường giả, nếu như hắn thật sự hạ thủ, e rằng bọn chúng không chết hết cũng không dừng. Đối phương tuyệt đối không để hắn yên ổn mà chiếm cứ vị trí này.

Còn nữa, tuy rằng uy lực Phù khôi Cao cấp rất mạnh, nhưng mốn phát huy ra công kích cường hãn giống như lúc nãy, lượng Thuần Nguyên Đan cần tiêu hao cũng không ít. Với nội tình của Lâm Động hiện tại cũng không thể kiên trì lâu dài. Vì thế, tốt nhất vẫn là không nên bức ép Gia tộc Vương Thị quá mức.

Sắt mặt của Vương Thống trắng bệch, lão rất nhanh được các cường giả của Gia tộc Vương Thị đón lấy.

Lúc này lão thoáng cúi đầu nhìn xuống kiện nội giáp Linh bảo Trung cấp trên người mình. Hiện tại trên mặt kiện nội giáp này, đã xuất hiện rất nhiều đường nứt ngang dọc. Lúc nãy nếu như không có kiện nội giáp bảo mệnh này, e rằng một chưởng của Phù khôi đã khiến cho lão bị trọng thương hoàn toàn. Nhưng cho dù là như thế, trạng thái của lão lúc này cũng vô cùng chật vật.

- Ngươi!

Nghe thấy tiếng quát lạnh của Lâm Động, sắc mặt Vương Thống trở nên đỏ ửng, thiếu chút nữa là tức đến ói máu. Nhưng không đợi hắn nói nên lời, hai lão giả phía sau vội vàng giữ chặt hắn lại. Sức chiến đấu mà Lâm Động triển khai lúc trước, đã khiến cho bọn chúng phải cân nhắc cẩn thận lại tình thế đôi bên.

- Tên vô liêm sỉ này không biết từ đâu lấy được một đầu Phù khôi Cao cấp. Việc hôm nay chỉ có thể từ bỏ thôi, bằng không cứ tiếp tục đánh nữa, Vương Viêm có lẽ cũng sẽ bị liên uỵ, từ đó làm gián đoạn mất cơ duyên lần này.

Một lão giả trong Gia tộc Vương Thị hạ giọng nói.

- Đúng vậy, tên tiểu tử này quá mức xuất chúng, cho dù chúng ta có thể hợp lại giết chết hắn, cái giá phải trả kia cũng cực kỳ to lớn. Với số người chúng ta dẫn theo lần này cũng khó có thể giết hắn mà không thể không bị tổn thương chút nào!

Một lão giả khác cũng gật đầu nói.

Nghe được những lời này của bọn chúng, sắc mặt Vương Thống nhất thời đanh cứng lại, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng không cam lòng, ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, bắt đầu khôi phục thương thế trong cơ thể.

Cùng với sự lựa chọn yên lặng của Gia tộc Vương Thị, quảng trường rộng lớn đó cũng trở nên tĩnh lặng không tiếng động. Một luồng gió nhẹ thổi qua sân, thoảng lên chút hương vị cổ xưa đặc biệt vốn có trong không gian cổ bi.

Rất lâu sau đó, mới có người dần dần từ trong một hồi giao phong lúc trước lấy lại tinh thần. Thế nhưng trong ánh mắt của mọi người vẫn còn có một loại chấn động kinh hãi lấp đầy.

Lâm Động giao thủ cùng Gia tộc Vương Thị, có thể nói là nhanh như điện quang hỏa thạch. Tuy rằng bản thân hắn chưa từng ra tay, nhưng việc thắng bại

dĩ nhiên có thể phân định ra rõ ràng. Mà lúc này cũng có không ít người nhãn quang sắc bén, đã nhận ra bên trong đạo kim quang kia chính là một đầu Phù khôi Cao cấp, nét mặt không khỏi có chút thèm muốn.

Phù khôi Cao cấp, cái loại bảo bối này, cho dù là phóng nhãn khắp Âm Khôi Tông, cũng chỉ có hai đầu, thậm chí trên toàn bộ Vương triều Đại Viêm cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Không ngờ trong tay Lâm Động lại có được một đầu. Khó trách hắn không hề e ngại Gia tộc Vương Thị, thì ra là do có con bài chưa lật này.

- Chậc chậc, tiểu tử này đã có thể khiến cho Gia tộc Vương Thị im hơi lặng tiếng, quả là nhân vật không nhỏ!

- Quả thật không ngờ, trong Phân gia lại có một nhân tài như thế, trong Tộc hội Gia tộc sang năm, e rằng sẽ đại phát kỳ quang.

Tại Gia tộc Lâm Thị, lão giả Lâm Phàm, trên khuôn mặt già nua lúc này cũng toát lên vẻ kinh ngạc vô cùng, chợt không nhịn được hạ giọng khen một câu.

Gia tộc Vương Thị xưa nay làm việc bừa bãi, rất ý khi chịu chấp nhận thua thiệt. Nhưng tình cảnh trước mắt cũng khiến bọn họ biết rằng, đối với loại người liều lĩnh này, ngươi sử dụng phương pháp còn liều lĩnh hơn so với hắn, giống như Lâm Động vậy, trực tiếp mạnh mẽ đánh xuống khiến cho đối phương không thể không im hơi lặng tiếng!

Phương thức này, mặc dù bá đạo bừa bãi, nhưng lại khiến cho Vương Thống bị bức ép đến vô cùng xấu hổ. Tuy rằng hắn muốn liều mạng đánh đến cùng thì cũng không phải là đánh không lại, nhưng cái giá của chuyện đó, bọn chúng ngược lại trả không nổi. Mà Lâm Động vốn đơn thân độc mã không nơi nương tựa, kết cục e rằng sẽ rất thảm thiết.

- Người này… Trong lòng Lâm Khả Nhi vốn đang nổi sóng cuồn cuộn, trong lúc này cũng nhẹ nhàng thả lỏng một hơi, bàn tay ngọc nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn. Nghe được cuộc trò chuyện của hai vị trưởng bối bên cạnh, ánh mắt

đẹp của nàng không nhịn được nhìn về phía bóng dáng gã thanh niên đang ngồi xuống bồ đoàn kia, trong mắt không ngăn được tia sáng kỳ dị chớp động lóe lên.

Lâm Động của một năm trước, tuy khiến cho Lâm Khả Nhi có chút kinh ngạc, nhưng khó có thể đạt đến mức độ rung động. Nhưng lần này lại một lần nữa gặp mặt, Lâm Động lại liên tiếp mang đến cho Lâm Khả Nhi sự rung động hết lần này đến lần khác.

Không chỉ là lực bại Vương Viêm, thiên tài của Gia tộc Vương Thị, hôm nay lại cường thế bức bách tất cả cường giả của Gia tộc Vương Thị cũng phải im hơi lặng tiếng. Dùng một loại tư thái bá đạo, dưới sự nhìn chằm chằm của quần hùng trong thiên hạ, đem vị trí thứ chín ngang nhiên chiếm cứ!

Loại biến hóa này, thật sự khiến cho Lâm Khả Nhi có chút sợ hãi. Hắn đã không còn là gã thiếu niên ở trong Cổ mộ phủ một năm về trước, bị Lâm Lang Thiên áp bức đến mức chật vật không thể đi nổi nữa sao?

Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nơi ánh hào quang ngưng tụ, đối với vô số những ánh mắt khác thường kia, ngược lại không hề có chút lay động. Tâm thần vừa ba động, đầu Phù khôi Cao cấp đã đứng ngay bên cạnh hắn, giống như một vệ sĩ trung thành, khuôn mặt không một chút biểu cảm, nhưng lại khiến cho người khác không dám có chút khinh thường.

Lúc này trên tám cái bồ đoàn còn lại, ánh mắt của bảy người đó đều mang theo đủ các loại trạng thái nhìn về phía Lâm Động. Dù sao đây vẫn là người đầu tiên dựa vào thực lực của chính bản thân mình ngồi tại đây, mà không phải là dựa vào thế lực phía sau lưng như bọn họ.

- Hây, Lâm Động, ngươi thật là uy phong a!

Võ Từ của Võ Minh hướng về phía Lâm Động đưa ngón tay cái lên. Thần sắc trong ánh mắt hắn thật sự có chút kính nể. Hắn tự hỏi nếu như đổi lại là mình, e rằng thật sự không làm được như vậy, chỉ dựa vào thực lực chính mình mà ngồi tại đây.

Lâm Động nhìn hắn nở nụ cười ôn hòa, sự sắc bén cùng sự bá đạo trên khuôn mặt trước kia lúc này trở nên hòa nhã đi rất nhiều.

- Hừ, chẳng qua chỉ là dựa vào lực của Phù khôi mà thôi, có gì mà phải đắc ý chứ?

Vương Viêm ngồi cách đó không xa, cười lạnh nói.

- Nếu ngươi không phải dựa vào lực lượng của Gia tộc Vương Thị, hiện tại ta đã có thể tát một cái cho ngươi văng ra ngoài rồi.

Lâm Động cười nhạt, nói.

- Ha ha!

Nghe được lời nói này của hắn, Mộ Thiên Thiên cùng với Hoàng Phủ Tĩnh đều nhịn không được, đôi môi đỏ mọng khẽ bật cười một tiếng. Đôi mắt đẹp của Hoàng Phủ Tĩnh liếc nhìn Lâm Động một cái, trong ánh mắt không còn vẻ nghi ngờ như ban đầu. Mọi hành động của Lâm Động đã chứng minh được năng lực chân chính của hắn.

- Ngươi!

Vương Viêm tức giận đến mức khuôn mặt tái nhợt lại, trong lòng muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy Phù khôi đứng bên cạnh Lâm Động, đành phải ôm hận mà bỏ qua, cười lạnh nói:

- Ngươi cứ đắc ý đi, đắc tội với Gia tộc Vương Thị ta, tóm lại sẽ có lúc ngươi phải hối hận!

Lâm Động không hề để ý đến hắn, ánh mắt xụp xuống, tầm nhìn liếc về thân ảnh ở phía trước nhất. Thân ảnh đó, từ đầu đến cuối đều chỉ ngồi xếp bằng tại đó, giống như một pho tượng không mảy may động đậy. Mặc dù là hắn lên ngồi tại nơi này, nhưng thân ảnh kia vẫn không một chút động tĩnh. Dáng vẻ ấy, dường như không hề có gì khiến hắn phải để tâm cả.

Một sự khinh thường không thèm để ý đến.

Lâm Động cười cười, cũng không nói thêm lời nào, hai mắt chậm rãi nhắm lại, điều chỉnh lại trạng thái trong cơ thể. Lâm Lang Thiên hiện tại thực sự có tư cách để xem thường hắn. Nhưng mà, Lâm Động tin tưởng chắc chắn rằng, loại tư cách này không thể duy trì lâu dài nữa.

Nỗi nhục phụ thân bị phế, trong Cổ mộ phủ dùng khí tức bức cho hắn khuất phục, cho đến bây giờ Lâm Động vẫn nhớ như in. Hắn có thể hạ quyết tâm rời xa cha mẹ, rời bỏ Lâm Gia ấm áp tại Viêm Thành, một mình đi xa, trải qua vô số tôi luyện, đi vào quận Đại Hoang hỗn loạn nguy hiểm này, dựa vào thực lực chính mình mà lăn lộn… Tất cả những việc này, một nửa động lực đều là đến từ Lâm Lang Thiên.

Sau khi Lâm Động ngồi trên vị trí thứ chín, trên thạch đài kia chỉ còn lại một vị trí cuối cùng. Mà vì vị trí này, trong quảng trường lại một lần nữa bộc phát những trận giao thủ cực kỳ kịch liệt khác thường. Và trải qua khá nhiều lần khiêu chiến cùng với thay phiên, cuối cùng một tiểu thế lực được tên là Cực Lạc Cốc đạt được thắng lợi cuối cùng, chiếm giữ vị trí của cái bồ đoàn thứ mười.

Và từ đó, mười vị trí coi như hoàn toàn thuộc sở hữu. Nhìn mười dáng người trên mười cái bồ đoàn trên thạch đại, trong quảng trường vang lên từng hồi tiếng thở dài. Muốn vượt bật trên toàn bộ quần hùng như thế này, thật sự không phải là một chuyện đơn giản… Cùng với vị trí thứ mười được chiếm cứ, trải qua thời gian ước chừng gần mười phút, trên Tạo Hóa Võ Bi rốt cuộc lại xuất hiện động tĩnh. Một vòng hào quang kỳ dị chậm rãi từ trên Võ Bi khuếch tán ra ngoài, rồi sau đó vây quanh thạch đài, cũng đem mười thân người trên đó bao phủ lại hết.

Và trong khoảng thời gian khi ánh hào quang lan tràn qua khắp thân thể, Lâm Động cũng cảm nhận được rõ ràng một loại cảm giác lạnh lẽo dường như từ trong thân thể lướt qua. Ngay sau đó, không đợi hắn kịp phản ứng gì, tinh thần hắn bỗng nhiên toát ra một trận hoảng hốt, trên Tạo Hóa Võ Bi đó từ từ xuất

hiện một luồng hào quang lốc xoáy.

Trong hào quang lốc xoáy đó, một sức hút không thể kháng cự được chậm rãi phát tán ra, tinh thần lực của Lâm Động hầu như không thể khống chế, ly thể phiêu phù, cuối cùng biến mất bên trong luồng hào quang lốc xoáy kia.

Ong ong!

Trên thạch đài, mười thân người như mười pho tượng lẳng lặng ngồi xếp bằng. Tiếng động vù vù kỳ lạ giống như tiếng chuông thời Viễn cổ, từ Tạo Hóa Võ Bi du dương truyền ra, quanh quẩn trong không gian thiên địa này, khiến tâm linh người ta nhất thời tĩnh lặng.

Nhìn mười thân người lẳng lặng bất động trên thạch đài, không ít ánh mắt đều dần dần trở nên chờ đợi và tò mò.

Bọn họ biết, trong khoảng thời gian kế tiếp, mười người này có thể sẽ nhận được truyền thừa vũ kỹ từ trong Tạo Hóa Võ Bi. Nhưng rốt cuộc cấp bậc của các vũ kỹ ra sao, còn phải xem cơ duyên cùng thiên phú vũ kỹ của mỗi người.

- Không biết lần này, rốt cuộc ai là người có thể được kế thừa vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh … Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 289

Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Khi tinh thần lực bị hút vào trong hào quang lốc xoáy kia, tinh thần của Lâm Động cũng toát lên một trận hoảng hốt, hình ảnh trước mắt không ngừng biến đổi, cảnh vật quanh mình lập tức xuất hiện biến đổi.

Thạch đài cùng với quảng trường lớn kia lặng lẽ biến mất, mà thay vào đó là một khoảng bầu trời sao vô tận. Lâm Động phiêu dạt trong bầu trời sao mênh mông đó, nhưng không hề có chút lúng túng kinh hoảng, mà tầm mắt xoay chuyển nhìn về tứ phía.

Lúc này trong bầu trời sao đó, vô số lưu quang giống như lưu tinh từ trước mắt xẹt qua. Trong những luồng lưu quang đó, mơ hồ có thể cảm nhận được những tia năng lượng ba động mạnh yếu không đồng nhất.

- Những cái này là vũ kỹ trong Tạo Hóa Võ Bi chăng?

Lâm Động chăm chú nhìn sự tồn tại của những lưu tinh này, trong mơ hồ, bên trong đó dường như có một thân ảnh đang chớp động, giống như đang thi triển vũ kỹ.

Nhìn những lưu tinh rợp trời kín đất kia, trong lòng Lâm Động cũng tràn đầy kinh ngạc.

- Những vũ kỹ chứa bên trong Tạo Hỏa Võ Bi này, không ngờ lại nhiều đến mức độ này.

Lâm Động bước đi, chậm rãi đi trên bầu trời sao kỳ quái đó, nhìn ngắm những luồng lưu tinh hào quang ẩn chứa vũ kỹ. Một lúc sau, bàn tay hắn nắm

lại, dễ dàng đem một luồng lưu tinh nắm gọn trong tay.

Luồng lưu tinh này ngưng tụ lại trong tay Lâm Động, sau đó tinh mang tản ra, ngưng tụ thành một quyển sách cũ xưa, trên quyển sách đó, thoáng hiện ra một thể chữ cổ xưa.

- Vũ kỹ Lục phẩm Thượng thừa, Thiên La Chưởng!

Đối với bộ vũ kỹ Thượng thừa này, Lâm Động chỉ là tùy ý liếc nhìn, liền lập tức buông nó ra. Vũ kỹ Lục phẩm hiển nhiên còn lâu mới có thể thỏa mãn khẩu vị của hắn.

Trong những bước đi tản bộ kế tiếp, Lâm Động lại một lần nữa nắm lấy một ít lưu tinh hào quang, nhưng phẩm chất cao nhất trong số đó, chẳng qua chỉ là bộ vũ kỹ Thất phẩm, điều này khiến Lâm Động thoáng chút thất vọng.

- Ngươi tìm như vậy, tốn thêm gấp mười lần thời gian e rằng cũng không thể tìm được vũ kỹ mong muốn.

Trong khi Lâm Động nhíu mày, hào quang đột nhiên tập trung nơi bả vai hắn, tiểu điêu nhất thời hiện ra, nói.

- Ngươi cũng vào được đây à?

Nhìn thấy tiểu điêu xuất hiện, Lâm Động có chút kinh ngạc, nói.

Tiểu điêu cười quái dị lên một tiếng, rồi sau đó vẫy vẫy móng vuốt nói:

- Tiểu tử, đừng lề mề nữa, hãy đi sâu vào trong Tạo Hóa Võ Bi. Tốt nhất thử xem có thể câu thông với Võ Bi Chi Hồn hay không. Chỉ có như vậy ngươi mới có thể tìm được thứ tốt thật sự!

Lâm Động khẽ gật đầu, cũng không quá chần chừ, thân người vừa chuyển động liền bay lướt vào nơi thâm sâu trong bầu trời sao. Từng luồng lưu tinh từ bên người hắn xẹt qua, nhưng lần này hắn không còn hứng thú đi tới xem xét

từng cái nữa.

Và khi đến nơi sâu trong bầu trời sao, Lâm Động mới mở rộng tinh thần lực, giống như giăng ra một cái mạng nhện, từng tia một khuếch tán ra, muốn câu thông với Võ Bi Chi Hồn.

Nhưng mà loại câu thông này, bất luận là Lâm Động dò xét như thế nào đi nữa cũng không thể cảm nhận được chút gì về sự tồn tại của Bi Hồn. Điều này khiến hắn không biết phải làm sao. Nhưng nghĩ ra cũng đúng, nếu như Bi Hồn dễ dàng có thể câu thông như vậy, có lẽ người bình thường cũng đã sớm có được nó.

- Ân?

Trong khi Lâm Động thử câu thông với Bi Hồn, đột nhiên hắn cảm giác được thân hình mình dường như trở nên chậm lại. Một loại lực lượng vô hình từ bầu trời sao phát ra, kháng cự lại tinh thần lực mà hắn phóng ra.

- Đây là một loại bài xích tính của Tạo Hóa Võ Bi. Muốn đi vào chỗ sâu để đạt được vũ kỹ cao thâm, thì phải chống đỡ được những loại lực bài xích này.

Trong khi Lâm Động cảm thấy kinh ngạc, tiểu điêu trên bả vai hắn mở miệng giải thích.

Lâm Động khẽ gật đầu, chợt chau mày lại. Cái loại lực bài xích này, tuy rằng không phải là cực kỳ mạnh mẽ nhưng lại có thêm một loại khí tức không thể kháng cự. Nếu cứ tiếp tục như vậy, muốn đi đến chỗ sâu trong bầu trời sao, thật sự là một việc không hề dễ dàng.

Ong ong!

Trong lúc Lâm Động nhíu mày, đột nhiên trong bàn tay hắn chợt phát ra tiếng động vù vù rất nhỏ. Rồi sau đó, một vòng hào quang màu trắng ngà, trước ánh mắt kinh ngạc của hắn và tiểu điêu chậm rãi khuếch tán ra. Dưới ánh hào quang

này, loại lực bài xích kia liền ngay lập tức tiêu tan không thấy đâu. Nhìn bộ dáng này, dường như lực bài xích phảng phất ở trong đó cực kỳ e ngại luồng hào quang này.

- Hào quang này… Sắc mặt Lâm Động kinh ngạc, chợt bàn tay đột nhiên nắm chặt lại:

- Là thạch phù thần bí?

- Hây, Tạo Hóa Võ Bi này bất quá chẳng qua chỉ là Linh bảo Bán Thiên giai mà thôi. Trước mặt thạch phù, nó cũng không hề có tư cách kiêu ngạo.

Tiểu điêu cũng có chút kinh ngạc, sau đó cười nói.

Hào quang màu trắng ngà đó lượn lờ trước mặt Lâm Động, đột nhiên, luồng hào quang đó tự động hướng về một nơi nào đó phía trước mà lao đi.

- Thạch phù đã phát hiện ra vị trí Bi Hồn, đi theo sau!

Thấy thế, tiểu điêu vội vàng nói.

Trong lòng Động vui mừng, vội vàng đuổi theo hào quang phía trước.

Mà theo chỗ hào quang xẹt qua, loại lực bài xích mạnh mẽ kia rất nhanh tiêu tán mất, không hề tạo chút trở ngại nào đối với Lâm Động đi theo ở phía sau.

Bay vút qua như thế giằng co mấy phút đồng hồ, tại khoảng bầu trời sao cách đó không xa đột nhiên phát ra một tiếng luồng ngọc quang sáng bóng. Bầu trời sao không ngừng chuyển động, một tia quang đoàn cực lớn chậm rãi xuất hiện dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Động.

Diện tích quang đoàn vô cùng khổng lồ, trong mơ hồ, có thể nhìn thấy bên trong quang đoàn tựa hồ như có một bi ảnh cực lớn. Một loại hương vị tan thương từ Viễn cổ từ trong đó phát ra.

- Đây là Bi Hồn của Tạo Hóa Võ Bi sao? Tại sao lại ẩn trốn ở trong này?

Lâm Động tò mò ước lượng đoàn quang đoàn khổng lồ ấy. Từ trong quang đoàn hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của một loại linh động cùng một hình thái ý thức ba động nhàn nhạt.

Hào quang màu trắng ngà giống như một con cá ngao du chung quanh đám quang đoàn. Tuy nói thể tích cả hai hoàn toàn không giống nhau, nhưng mỗi khi luồng hào quang màu trắng ngà ấy du đãng qua, bi ảnh to lớn kia đều vội vàng tránh né. Nhìn dáng vẻ đó của nó, có vẻ cực kỳ e ngại đoàn quang mang kia.

- Ý thức Bi Hồn không mạnh, đang bị vây bên trong tình trạng hỗn độn, nhưng thật ra lại thích hợp với việc câu thông. Tiểu tử, hành động đi!

Tiểu điêu nhanh chóng nói.

- Ân!

Lâm Động gật đầu, thu hồi ánh mắt lại, thân hình chậm rãi bay lên, cố gắng làm cho tâm hồn mình trở nên bình thản. Sau đó bàn tay nhẹ nhàng chạm vào quang đoàn, một tia tinh thần lực truyền vào bên trong, bắt đầu tiến hành câu thông với Bi Hồn cổ xưa đó.

Trong tinh thần lực của Lâm Động, không mang chút cảm xúc phản kháng nào cả, ôn hòa và yên lặng. Thêm vào đó là hào quang của thạch phù lượn lờ bên ngoài, loại câu thông này thật ra cũng không quá khó khăn như trong tưởng tượng. Bởi vậy, giây phút ngắn ngủi sau, trên Bi Hồn đó lan tràn một tia hào quang, từ từ bao vây lấy thân thể của Lâm Động.

Khi thân thể của Lâm Động bị Bi Hồn bao vây, cảnh tượng trước mắt hắn lại biến đổi, bầu trời sao biến mất, thay vào đó là một khoảng hư vô.

Phía trước khoảng hư vô đó, có một cột sáng hung hãn vô cùng to lớn đứng sừng sững, một loại hương vị cổ xưa tồn tại vĩnh hằng từ trên cột sáng đó phát ra

mãnh liệt.

Ánh mắt Lâm Động rung động nhìn cột sáng đứng sừng sững trong khoảng hư vô kia. Xung quanh cột sáng đó có vô số quang mang sáng rọi lên, giống người giống thú, như kiếm như đao, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

Nhìn cột sáng to lớn đó, Lâm Động hút một hơi lãnh khí. Cũng chỉ có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mới có thể tạo ra cảnh tượng đồ sộ như vậy. Mà so với cảnh tượng này, những vũ kỹ lưu tinh mà hắn từng thấy ở bên ngoài trước đây quả thật không đáng nhắc đến, khó có thể sánh được!

Ánh mắt Lâm Động, mang theo lửa nóng vô cùng quét qua những cột sáng ba động ẩn chứa các loại vũ kỹ mạnh mẽ. Hắn có thể cảm nhận được tùy tiện lựa chọn bất kỳ loại vũ kỹ nào ở trong này, e rằng cũng đều mạnh mẽ hơn rất nhiều những chiêu thức hung hãn và cực mạnh nhất của hắn hiện tại.

Nội tình của tông phái Viễn cổ này quả nhiên khủng khiếp đến mức không thể tưởng tượng nổi. Khẽ liếm liếm nhẹ cặp môi có chút khô khan, nhưng Lâm Động cũng không có lựa chọn vũ kỹ ngay, mà di động bước đi, chậm rãi đi đến bên trong cột sáng đó.

Trong khi đi quanh cột sáng vũ kỹ, cảm nhận sự ba động phát ra từ trong đó, bàn tay Lâm Động cũng trở nên ngứa ngáy, hận rằng không thể lấy hết tất cả các vũ kỹ có trong này.

Cột sáng vũ kỹ to lớn đứng sừng sững trong hư vô, Lâm Động chậm bước vào bên trong. Cùng với sự xâm nhập của hắn vào trung tâm cột sáng, hắn phát hiện loại lực bài xích vốn dĩ đã biến mất, trong lúc này lại một lần nữa xuất hiện. Hơn nữa lực đạo đó hiện tại đã vô cùng khủng khiếp, dường như Bi Hồn kia không muốn để Lâm Động xâm nhập vào đây.

Thấy thế, ánh mắt Lâm Động chợt lóe sáng, chậm rãi nâng bàn tay lên. Trong

nhất thời, thạch phù thần bí trong lòng bàn tay hắn chợt tạo ra một vòng hào quang màu trắng. Hào quang ở trước mặt hắn ngưng tụ lại, hóa thành một tia quang mang, mạnh mẽ xé rách loại lực bài xích khủng kiếp kia.

Dát!

Dựa vào uy lực của thạch phù, loại lực bài xích mà các cường giả Tạo Hóa Cảnh đều e ngại kia cũng bị Lâm Động hóa giải một cách nhẹ nhàng. Sau đó cước bộ hắn từng bước chậm rãi tiến lên.

Và trong khi đang bước đi bên trong cột sáng, ánh sáng trước mắt hắn trở nên mờ ảo. Sau đó Lâm Động chợt nhìn thấy tại khoảng hư vô cách đó không xa, một ngón tay tối đen vô cùng to lớn lẳng lặng đứng sừng sững nơi đó. Một loại ba động khiến cho đầu tóc người khác cũng rung lên, chậm rãi từ trong ngón tay lớn tối đen kia phát tán ra ngoài. Cả hư vô cũng đều bị chấn động phát ra từng vòng gợn sóng nhàn nhạt.

Khoảng hư vô tăm tối, ngón tay lớn màu đen lẳng lặng đứng sừng sững, giống như ngón tay của Ma Thần, lay động trời đất, lộ ra khí tức sát phạt cùng với sự mạnh mẽ vô tận!

Ánh mắt Lâm Động cũng trong chốc lát đã giương mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào ngón tay màu đen đó. Những hoa văn trên ngón tay lớn đó giống như từng thanh lao tù, giam giữ trời đất bên trong. Mỗi một hoa văn đều thể hiện vẻ huyền ảo và tối nghĩa vô cùng.

Loại vũ kỹ này, có thể gọi là kinh thế hãi tục!

- Phù!

Lấy sức hít một hơi lãnh khí, Lâm Động miễn cưỡng áp chế sự kinh hãi cùng cực dâng lên trong lòng, sau đó ánh mắt hắn, dừng lại tại trên chính giữa ngón tay màu đen. Nơi đây có mấy chữ cổ xưa màu đen như mực, bên trong bóng đêm đang phát ra những tia ánh sáng kỳ dị.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ!

Những chữ xưa cổ giản dị, lặng lẽ lóe lên quang mang. Một loại khí phách không lời lặng lẽ lan tỏa bên trong hư vô, tượng trưng cho loại vũ kỹ này đã từng mang theo rất nhiều vinh quang trên mình.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 290

Truyền Thừa Vũ Kỹ.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ? Chậc chậc, thật là cái tên bá đạo! Lâm Động, xem ra lần này ngươi tìm được một bảo bối cực kỳ tốt rồi.

Nhìn ngón tay to lớn đứng sừng sững trong hư vô kia, ánh mắt tiểu điêu hiện lên vẻ kinh ngạc, chợt lên tiếng cười nói.

Khuôn mặt Lâm Động cũng trở nên hưng phấn. Tuy rằng hắn không rõ cái gọi là Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ này rốt cuộc mạnh đến mức độ nào, nhưng xét về uy lực, hiển nhiên không hề yếu so với những vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà hắn đã từng thấy trước đây.

Lâm Động tiến lên trước hai bước, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm ngón tay lớn đó, vừa muốn dùng tinh thần lực tìm hiểu cách tu luyện bộ vũ kỹ này, nhưng tiểu điêu đã đưa móng vuốt ngăn lại:

- Ngươi muốn chết à? Trên ngón tay lớn này, hiển nhiên có lưu lại không ít ấn ký. Với thực lực của ngươi, nếu như chạm bừa bãi vào nó, e rằng sẽ bị nổ tung mà chết.

Nghe những lời tiểu điêu nói, Lâm Động thoáng rùng mình, ánh mắt nhìn về trên ngón tay lớn, quả nhiên cảm giác được trong vô số hoa văn trên ngón tay kia, hình như có không ít ấn ký. Các ấn ký này truyền xuống từ thời Viễn cổ, tuy rằng không biết xuất phát từ tay người nào, nhưng ít ra với năng lực của Lâm Động, quả quyết rằng không thể nào hóa giải được nó.

- Vậy phải làm sao?

Lâm Động cau mày, loại cảm giác thấy được mà không sờ được này, thật sự khiến người ta có chút không vui.

- Bộ vũ kỹ này, xem ra tên tuổi trong thời Viễn cổ cũng là không kém lắm, bằng không cũng sẽ không cần bảo quản cẩn thận như vậy. Những ấn ký cường đại này, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh, muốn phá giải nó cũng vô cùng phiền toái.

Tiểu điêu nói.

- Cường giả Niết Bàn Cảnh phá giải cũng gặp khó khăn?

Sắc mặt Lâm Động khẽ biến sắc, vậy chẳng phải hắn cũng sẽ không có cơ hội sao?

- Đừng lo lắng, tuy rằng thực lực của ngươi không bằng Niết Bàn Cảnh, nhưng ngươi có thạch phù.

Dường như biết được sự lo lắng của Lâm Động, tiểu điêu mỉm cười, nói:

- Ngươi có thể mượn sức mạnh của thạch phù, xóa bỏ những ấn ký trên ngón tay lớn đó.

- Thạch phù này mạnh đến như vậy?

Nghe vậy, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc, thạch phù này kể cả ấn ký truyền từ thời Viễn cổ cũng có thể xóa bỏ sao?

- Hây, Tạo Hóa Võ Bi trước mặt thạch phù thì tình là cái gì? Chẳng qua chỉ là cặn bã mà thôi. Thứ này nếu như vô dụng giống như trong tưởng tượng của ngươi, ngươi cho rằng điêu gia ta sẽ vì nó mà biến thành hình dáng thế này sao?

Tiểu điêu đảo mắt khinh thường, nói.

Lâm Động thoáng buông tay, không nói thêm gì nữa, tinh thần lực vừa lay

động, một tia hào quang màu trắng ngà trong lòng bàn tay chậm rãi khuếch tán ra, sau đó vây quanh ngón tay lớn đen tối kia.

Phanh phanh phanh!

Cùng với sự khuếch tán hào quang màu trắng ngà đó, trên ngón tay lớn màu đen kia nhất thời liên tiếp vang lên tiếng nổ nhỏ. Từng đạo ấn ký mà kể cả cường giả Niết Bàn Cảnh cũng buông tay hết cách, lại được mở ra dưới sự chiếu rọi của hào quang màu trắng.

Trong vài phút ngắn ngủi, những ấn ký trên ngón tay lớn kia đã hoàn toàn tiêu tán mất. Cùng với sự biến mất của ấn ký, ngón tay lớn cũng từ từ chuyển động, hắc quang hiện lên, sau đó hóa thành một bộ sách cổ màu đen lặng lẽ phiêu phù giữa không trung.

Nhìn quyển vũ kỹ thư tịch màu đen đó, Lâm Động hít sâu một hơi, một tia tinh thần lực tuôn ra. Quyển vũ kỹ đó chậm rãi lướt đến, cuối cùng giống như vật vô hình, lập tức xuyên thấu vào trong trán Lâm Động, xông thẳng vào bên trong não hắn.

Oanh!

Và khi bộ sách trong không gian hư ảo nhập thẳng vào bên trong não của Lâm Động, thân thể hắn đột nhiên rung lên. Tin tức rợp trời kín đất trong đầu hắn nhất thời nổ mạnh ra. Từng chiêu thức vũ kỹ vô cùng cường đại, giống như ánh sáng chớp động, với tốc độ kinh người hiện ra trong đầu hắn.

Tốc độ này, nhanh đến mức ngay cả suy nghĩ cũng không theo kịp, nhưng lại đem lại cho Lâm Động một loại cảm giác in sâu trong não. Tâm niệm vừa rung động, liền thoáng hiện ra cực kỳ rõ ràng.

Thậm chí, đối ứng với loại vũ kỹ này, còn có rất nhiều kinh nghiệm liên quan đến việc tu luyện loại vũ kỹ này. Hiển nhiên, các cường giả trong tông phái Viễn cổ cũng đều là cùng nhau truyền lại kiến thức cho Lâm Động.

Đây chính là truyền thừa vũ kỹ!

Truyền thừa cũng không chỉ có vũ kỹ, đồng thời còn có các loại kinh nghiệm tu luyện quý giá. Điều này đối với Lâm Động mà nói, không nghi ngờ gì chính là đại bảo tàng!

Thân hình Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng bên trong hư vô, hào quang nàu trắng như có như không từ trong lòng bàn tay chui ra, lượn lờ quanh thân. Trong khoảng hư vô tối tăm đó, vô cùng chói mắt.

o0o Trên quảng trường rộng lớn chung quanh Tạo Hóa Võ Bi, vô số ánh mắt đều tập trung không chớp mắt nhìn về phía mười thân hình đang ngồi trên thạch đài. Sau khi hào quang từ trong Võ Bi tuôn ra, những thân ảnh trên thạch đài đó, đã không hề động đậy gần nửa tiếng.

Đối với loại tình huống này, một vài người cũng không cảm thấy kỳ lạ. Bọn họ hiểu rằng mười người này đã vào trong Tạo Hóa Võ Bi tiếp thu vũ kỹ. Chỉ là không biết lần này vũ kỹ mà bọn họ thu được sẽ thuộc loại cấp bậc nào.

Ông!

Trong khi mọi người đang chờ đợi, trên thạch đài kia đột nhiên có động tĩnh truyền ra. Chỉ thấy vị cường giả của Thanh Mộc Tông kia là người đầu tiên mở hai mắt ra. Và đồng thời tám đạo hào quang đột nhiên từ trong Tạo Hóa Võ Bi bạo lược ra, đan chéo vào nhau, chiếu rọi lên trên đỉnh đầu của vị cường giả đó.

- Vũ kỹ Bát phẩm!

Nhìn tám đạo hào quang đan chéo vào nhau, trên quảng trường trong lúc đó nhất thời vang lên một đạo thanh âm khiến trong mắt không ít người đều nhất thời ngưỡng mộ. Vũ kỹ Bát phẩm cũng có thể xem là rất khá rồi.

Cường giả Thanh Mộc Tông kia đối với việc này ngược lại thoáng có chút không hài lòng. Nhưng hắn cũng không làm gì được, bèn đứng dậy phóng ra

khỏi thạch đài, trở về vị trí Thanh Mộc Tông.

Kế tiếp sau khi cường giả Thanh Mộc Tông thu được vũ kỹ không bao lâu, cường giả Cực Lạc Cốc cũng mở hai mắt ra. Đồng thời trên Tạo Hóa Võ Bi lại một lần nữa bắn ra tám tia hào quang, cho thấy người này cũng đạt được bộ vũ kỹ Bát phẩm Thượng thừa.

Thời gian kế tiếp, hiển nhiên là đến giai đoạn thu hút sự chú ý nhất. Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung trên thân hình tám người còn lại trên thạch đài, trong mắt chứa đủ các loại xúc cảm.

Ông!

Dưới sự chú ý của hàng vạn ánh mắt, không đến năm phút sau, Mộ Thiên Thiên, Võ Từ, Đằng Lỗi ba người không hẹn mà cùng mở to hai mắt ra. Lúc này hào quang mãnh liệt trên Tạo Hóa Võ Bi hóa thành chín tia hào quang, ngưng tụ ở khoảng không trên đỉnh đầu của ba người.

- Vũ kỹ Cửu phẩm!

Nhìn chín tia hào quang đó, trên toàn bộ quảng trường lúc này vang lên một hồi tiếng động xôn xao. Hiển nhiên là bọn họ không nghĩ đến lần này xuất hiện đến ba bộ vũ kỹ Cửu phẩm cùng một lúc.

Nhưng khi tiếng kinh ngạc của bọn họ vừa lắng xuống, Vương Viêm, Hoàng Phủ Tĩnh cùng Tần Thế trên thạch đài cũng đồng thời mở mắt ra. Hào quang tuôn ra, vẫn là hóa thành chín tia hào quang.

- Sáu bộ vũ kỹ Cửu phẩm!

Nhìn những tia hào quang sáng rực đó, trong mắt không ít người trên toàn quảng trường hiện lên vẻ ngưỡng mộ lạ thường. Một bộ Vũ kỹ Cửu phẩm cho dù là phóng nhãn khắp các thế lực của Tứ đại Tông tộc đều được xem như là vũ kỹ cực kỳ đỉnh phong, được cất trữ cẩn thận. Mà hiện tại lại một lúc xuất hiện sáu

bộ Vũ kỹ Cửu phẩm, số lượng này khiến người ta tim đập không ngừng.

- Đáng tiếc, vẫn chưa xuất hiện vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

- Vội làm gì, vẫn còn hai người chưa cử động mà. Lâm Lang Thiên được xưng là thiên tài trăm năm có một của Gia tộc Lâm Thị, thiên phú vũ kỹ cực kỳ kinh người, hắn thật sự có khả năng đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp.

- Ha hả, Lâm Động kia tựa hồ cũng là người nhà của Gia tộc Lâm Thị, không biết so với Lâm Lang Thiên lần này ai sẽ vượt trội hơn?

- Lâm Động tuy rằng biểu hiện không kém, nhưng so sánh với Lâm Lang Thiên vẫn còn kém không ít. Theo ta thấy, cùng lắm hắn chỉ đạt được một bộ Vũ kỹ Cửu phẩm mà thôi.

- … Từ sau khi bọn Vương Viêm cũng có kết quả rồi, những ánh mắt trên quảng trường cũng nhanh chóng chuyển dời về phía hai thân hình còn lại trên thạch đài. Trong lúc đó, những lời nói thì thầm khe khẽ cũng như thủy triều tuôn trào ra.

Cục diện trước mắt, trên thạch đài chỉ còn lại hai người Lâm Lang Thiên cùng với Lâm Động. Hai người này xét theo một góc độ nào đó mà nói cũng xem như là người của Gia tộc Lâm Thị. Nhưng mà một người là thiên kiêu chi tử danh chấn thiên hạ, còn người kia ngược lại chỉ là kẻ hèn mọn trong Phân gia. Xét về thân phận, hai bên hiển nhiên không cùng chung một cấp bậc.

Vì vậy, đối với kết quả cuối cùng giữa hai người, thật sự là có không ít người chờ mong. Bọn họ rất muốn xem thử, cái hồi giao phong đặc biệt này, ai có thể vượt trội hơn?

- Thật là thú vị!

Tại Gia tộc Lâm Thị, trưởng bối Gia tộc, Lâm Phàm, toàn thân căng thẳng, ánh mắt sáng ngời giương mắt nhìn lên thạch đài. Địa vị Lâm Lang Thiên trong

Gia tộc Lâm Thị, trong thế hệ tiểu bối hầu như không người nào có thể so sánh được. Trong các thành viên thế hệ trẻ trong Gia tộc Lâm Thị, ít nhất trong khoảng độ tuổi hai mươi, e rằng không tồn tại người nào có thể vượt qua Lâm Lang Thiên. Cách nghĩ như vậy, bản thân Lâm Phàm trước khi chưa gặp Lâm Động cũng cho rằng như vậy… Nhưng mà, sau khi bọn họ gặp được Lâm Động, khi nhìn thấy Lâm Động có thể dễ dàng bức bại Vương Viêm, trong lòng họ hiểu rằng, có lẽ thế hệ tuổi trẻ trong Gia tộc Lâm Thị, không phải không có người thật sự có thể tranh đua cùng Lâm Lang Thiên.

Theo như họ nghĩ, Lâm Động xem ra cũng là một thiên tài, mặc dù vẫn có sự chênh lệch với Lâm Lang Thiên, nhưng không phải là không thể bắt kịp.

Hai thiên tài này, một người là nhân vật cao quý của Nội tộc, một người là kẻ hèn mọn trong Phân gia, tại phía trước Tạo Hóa Võ Bi, rốt cuộc đã bắt đầu trận giao phong đầu tiên.

Tuy rằng kiểu giao phong này có chút quái lạ, nhưng điều này không ngăn cản được sự trông đợi của mọi người. Bọn họ rất muốn biết, rốt cuộc ai sẽ là người chiến thắng vượt trội hơn một bậc?

Gió nhẹ mang theo hương vị cổ xưa thoảng qua khắp quảng trường. Tiếng huyên náo vốn có trong sân bất giác trở nên yên lặng đi rất nhiều. Từng ánh mắt nhìn chằm chằm vào thân hình hai người ngồi xếp bằng trên thạch đài. Tất nhiều người thậm chí ngay cả chớp mắt cũng không muốn chớp nhiều.

Và dưới sự lặng yên chăm chú ấy, trên thạch đài cuối cùng cũng có động tĩnh. Thân hình thon dài ngạo nghễ kia chậm rãi mở hai mắt ra.

Ông!

Ngay trong lúc Lâm Lang Thiên mở mắt ra, cái Tạo Hóa Võ Bi to lớn đó nhất thời rung lên kịch liệt. Vô số tia hào quang trong những ánh mắt rung động kia, ở trên Võ Bi điên cuồng nổi lên, tràn ngập khắp cả chân trời.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 291

Tạo Khí Cảnh.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Vô số cột sáng phô thiên cái địa xuất hiện từ trong Tạo Hóa Võ Bi mà ra, thanh thế đó vượt xa tất cả mọi người trước đây. Mà đám đông trên quảng trường cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến trừng mắt há miệng. Từng người từng người ngơ ngẩn nhìn về phía cột sáng đầy trời đó.

- Cái này… không hổ là Lâm Lang Thiên! Động tĩnh vũ kỹ như thế này, tất nhiên là Tạo Hóa cấp!

- Thật là hùng tráng! E rằng cũng chỉ có loại nhân vật thiên kiêu chi tử như Lâm Lang Thiên mới có thể dẫn phát khiến cho Tạo Hóa Võ Bi tạo nên động tĩnh như thế này. Gia tộc Lâm Thị có được nhân vật như thế này, tất thịnh bất suy a!

- Đúng vậy!

- … Trong những lời thì thầm mang theo cảm giác chấn động ấy, quang trụ đầy trời không ngừng vũ động, cuối cùng ngưng tụ lại trên đỉnh đầu của Lâm Lang Thiên. Trong vầng quang mang ba động đó trong mơ hồ gần như hóa thành hình ảnh của đất đai sông núi rộng lớn. Một loại ba động cực kỳ mạnh mẽ lan ra từ trong quang ảnh đó, khiến cho toàn bộ khoảng không gian nơi đây đều xuất hiện một sự rung động mãnh liệt.

- Quả nhiên là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

Nhìn quang ảnh đất đai sông núi hình thành trên đỉnh đầu Lâm Lang Thiên, trên gương mặt tất cả mọi người có mặt nơi đây đều hiện lên vẻ hâm mộ đố kỵ.

vũ kỹ Tạo Hóa Cấp xuất thế, ắt sẽ dẫn đến nhiều cảnh tượng khác lạ, nhìn quang ảnh phía trên đỉnh đầu Lâm Lang Thiên như thế, hiển nhiên chính là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp chân chính!

Đám người trưởng bối Lâm Phàm của Gia tộc Lâm Thị, trên mặt cũng đã là vẻ kinh thán. Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cho dù là đặt trong Gia tộc Lâm Thị đó cũng là thuộc loại trấn tộc chi bảo. Lâm Lang Thiên lần này có thể khiến cho Gia tộc Lâm Thị lại một lần nữa có thêm một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, điều này không hề nghi ngờ sẽ khiến địa vị của hắn trong gia tộc càng vững chắc hơn. Danh hiệu tuyệt đỉnh thiên tài càng sẽ không có ai dám khiêu khích với hắn nữa.

- Hiện tại Lâm Lang Thiên đã thành công có được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, cũng không biết rằng Lâm Động sẽ có kết quả như thế nào?

Ánh mắt Lâm Phàm di chuyển sang hướng thân ảnh Lâm Động vẫn không chút động tĩnh ngồi đằng kia, khẽ nói.

- Hắc hắc, Lâm Phàm, chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng tên tiểu tử Phân gia đó có thể đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp sao? Lâm Lang Thiên bất luận là thiên phú tu luyện hay là thiên phú vũ kỹ, có thể nói đều là có một không hai. Đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp là chuyện dễ như trở bàn tay. Còn tên tiểu tử đó dù cho có bất phàm đến đâu đi nữa, cũng không thể nào đặt ngang hàng với Lâm Lang Thiên được!

Bên cạnh Lâm Phàm, một vị lão giả gầy ốm của Gia tộc Lâm Thị nghe thấy vậy, cười nhạt nói. Trong giọng điệu lão ta không chút che giấu vẻ trào phúng.

Lâm Phàm khẽ chau mày, có điều cũng không nói thêm gì. Lâm Lang Thiên trước mắt đã đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, Lâm Động muốn đuổi kịp hắn đích thực là quá khó khăn. Suy cho cùng khoảng cách của hai người, ngay đến lão cũng không thể không thừa nhận quả thực là quá lớn.

Dưới sự chú mục của vô số ánh mắt kinh ngạc, sắc mặt Lâm Lang Thiên ngược lại vô cùng bình tĩnh. Hắn ngước đầu lên nhìn quang ảnh đại địa núi sông

trên đỉnh đầu mình, sâu trong ánh mắt cũng hiện lên một tia ngạo khí, hiển nhiên là hắn cũng có chút vừa lòng.

Ánh mắt từ bầu trời thu về, Lâm Lang Thiên nhàn nhạt liếc qua Lâm Động vẫn ngồi tĩnh tọa cách đó không xa, khóe miệng nhếch lên một chút, trong mơ hồ hàm chứa một sự khinh thường.

Oanh!

Nhưng mà, ngay lúc Lâm Lang Thiên chuẩn bị đứng dậy đi xuống khỏi thạch đài, trên Tạo Hóa Võ Bi khổng lồ đó, đột ngột lại một lần nữa truyền đến ba động vô cùng kịch liệt.

Cảm nhận được loại ba động này, ánh mắt tất cả mọi người trên quảng trường chỉ trong phút chốc đã di chuyển, tất cả ánh mắt đều dán chặt vào Tạo Hóa Võ Bi.

Oanh oanh oanh!

Loại ba động đó giống như những đợt sóng thủy triều, đợt sau còn mạnh hơn đợt trước, nối tiếp nhau mà đến, phát ra từng thanh âm giống như tiếng sấm gầm, không ngừng vang vọng quanh khoảng không bao la này.

Dưới vô số ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cùng với tiếng sấm đì đùng vang lên từ trong Tạo Hóa Võ Bi, tất cả mọi người có mặt ở đây đột nhiên phát hiện, thiên địa trong lúc này dường như cũng đã ảm đạm đi rất nhiều. Thậm chí ngay đến nguyên lực thiên địa trong Tạo Hóa Võ Bi cũng xuất hiện những dấu hiệu ba động kỳ lạ.

Oanh!

Lại là một tiếng vang lớn kinh thiên động địa vang lên. Trên Tạo Hóa Võ Bi đột nhiên bộc phát ra những tia hắc mang đầy trời. Những tia hắc mang này với khí thế bá đạo vô cùng, vọt thẳng lên tầng mây, sau đó khuếch tán ra ở nơi chân

trời. Quang ảnh đại địa núi sông trên đỉnh đầu của Lâm Lang Thiên gần như bị loại hắc mang này đánh cho tan nát chỉ trong nháy mắt!

Khắp thiên địa đều bị bao phủ bởi một màu đen tối. Mảnh đen tối ấy giống như một cái nhà giam khổng lồ, đem cả thiên địa đều giam cầm lại bên trong đó.

Nhìn hiện tượng kỳ lạ khủng khiếp này, trên gương mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ hoảng sợ. Thậm chí ngay đến Lâm Lang Thiên, thần sắc trên gương mặt cũng xuất hiện một chút cứng ngắc.

Hơn nữa, cùng với lúc thiên địa trở nên tối đen, những cường giả có cảm giác nhạy bén cũng đột nhiên phát hiện ra, dường như nguyên lực thiên địa nồng đậm trong không gian cổ bi này lại cũng nhanh chóng hội tụ lại trên Tạo Hóa Võ Bi. Mà khi bọn họ phát hiện ra hiện tượng nguyên lực thiên địa hội tụ đó, lại kinh ngạc phát hiện ra rằng, nơi trung tâm của sự hội tụ đó lại chính là thân thể Lâm Động đang ngồi trước Tạo Hóa Võ Bi kia!

- Tên Lâm Động đó làm thế nào có thể gây nên hiện tượng kỳ lạ đó?

- Đây là xuất thế của vũ kỹ gì vậy? Sao lại có thể khủng khiếp đến như thế?

- Không đúng, loại hội tụ nguyên lực đó là tác dụng của Tạo Hóa Võ Bi, tên Lâm Động đó dường như đã trao đổi được với Bi Hồn, nên mới gây nên động tĩnh này!

- Khí tức của tên đó đang trở nên cường hãn lên, hắn muốn nhân cơ hội này đột phá đến Tạo Khí Cảnh à?

- … Trên quảng trường tập trung cường giả nhiều vô kể, không thiếu những người có tầm nhìn sắc bén, chợt từng tiếng hô kinh thán liền nối tiếp nhau vang lên.

- Cái gì? Tên đó lại có thể câu thông với Bi Hồn?

Nghe được những tiếng hô kinh thán ấy, sắc mặt của Vương Viêm cũng nhất

thời biến đổi. Sắc mặt những cường giả của Gia tộc Vương Thị lại càng trở nên khó coi hơn. Tuy rằng bọn họ đều biết Tạo Hóa Võ Bi này có sự tồn tại của Bi Hồn, nhưng Bi Hồn đó ẩn nấp rất kỹ, vốn không cách nào phát hiện ra được, huống hồ chi là câu thông?

- Hảo tiểu tử, nhìn dấu hiệu này, hắn quả nhiên muốn mượn sức mạnh của Tạo Hóa Võ Bi, hấp thụ nguyên lực thiên địa trong không gian cổ bi, đột phá Tạo Khí Cảnh!

Chỗ Gia tộc Lâm Thị, trên gương mặt đám người Lâm Phàm cũng mang theo vẻ kinh ngạc quan sát cảnh tượng này. Bọn họ không thể nào ngờ nổi rằng Lâm Động không chỉ có thể câu thông với Bi Hồn, vả lại còn có thể mượn sức mạnh của Bi Hồn, hấp thụ nguyên lực thiên địa trong không gian cổ bi. Theo như tốc độ hấp thụ này, Lâm Động chính là muốn đột phát lên cấp bậc Tạo Khí Cảnh quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lão giả lúc nãy vẫn còn cười chê Lâm Động, lúc này đây sắc mặt cũng đã có chút khó coi. Tuy rằng lão ta không biết Lâm Động gặp vận may gì lại có thể câu thông với Bi Hồn, nhưng nhìn cảnh tượng khác thường này, hiển nhiên vận may của tên này tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, đạt được một loại vũ kỹ không hề yếu kém hơn so với vũ kỹ của Lâm Lang Thiên chút nào.

Vù vù!

Dưới sự quan sát của vô số những ánh mắt gần như hoảng sợ đó, nguyên lực thiên địa tinh thuần mà nồng đậm giống như một cơn thủy triều, không ngừng trút vào trong cơ thể Lâm Động. Mà đối mặt với việc nguyên lực không ngừng trút vào cơ thể, cơ thể của Lâm Động cũng giống như một cái động không đáy, để mặc cho nó trút vào bao nhiêu tùy thích, một khí thế giống như trút đến mấy cũng không thể lấp đầy được! May mắn là cơ thể của hắn cũng khá mạnh mẽ, cũng không hề lo lắng việc này sẽ gây nên tổn thương gì cho cơ thể.

Trong khắp thiên địa nguyên lực không ngừng gào thét. Một màu đen bao

trùm lấy toàn bộ không gian. Duy chỉ có thân ảnh trên thạch đài vẫn được kim quang bao phủ, sáng chói lóa đẹp đẽ một cách lạ thường.

Sự hấp thụ điên cuồng này kéo dài khoảng mười phút sau, đôi mắt đang nhắm chặt của Lâm Động mới đột nhiên mở ra. Cảm nhận được nguyên lực cường hãn đang tuôn trào sôi sục trong cơ thể, hắn không khỏi ngẩng đầu lên, thét dài một tiếng.

Tiếng thét như sấm vang vọng không ngừng giữa không gian, mà khí tức của Lâm Động cũng chính ngay lúc này đột nhiên xông phá khỏi cấp bậc Tạo Hình Cảnh, chính thức tiến vào Tạo Khí Cảnh.

Vốn dĩ theo tốc độ tu luyện của Lâm Động, muốn tiến vào Tạo Khí Cảnh chí ít vẫn còn phải mất thời gian nửa năm tu luyện. Nhưng lần này câu thông với Bi Hồn lại khiến hắn đạt được vận may lớn này, nguyên lực tràn đầy trong không gian cổ bi này trải qua sự hấp thụ khi nãy, trong phút chốc đã lấp đầy khoảng trống nửa năm ấy, lại cộng thêm cơ thể hắn phi thường cường hãn, đã ngang nhiên trực tiếp tiến thẳng vào cấp bậc Tạo Khí Cảnh.

Cảm nhận được nguyên lực hùng hồn trong cơ thể mạnh mẽ hơn lúc trước gấp mấy lần, trên gương mặt Lâm Động cũng dần dần hiện lên một nụ cười. Hắn giơ bàn tay ra, tiếp xúc với Tạo Hóa Võ Bi ở trước mặt, đem một luồng suy nghĩ cảm tạ truyền vào trong, chuyển cho Bi Hồn ở bên trong đó.

Đối mặt với sự cảm tạ của Lâm Động, Bi Hồn đó cũng nhanh chóng đáp trả. Chỉ có điều sự phản hồi của nó lại là một số cảnh tượng đặc biệt. Những cảnh tượng đó dường như là một tòa cung điện khổng lồ bên dưới lòng đất khổng lồ. Không gian của tòa cung điện đó bị bao trùm bởi một luồng nguyên lực hùng hồn đến đáng sợ. Còn trên mặt đất của tòa cung điện đó, vô số những Thuần Nguyên Đan chất đầy như núi. Thậm chí giữa không gian bên trong cung điện, Lâm Động cũng có thể nhìn nhìn thấy cơ hồ là hàng ngàn hàng vạn khỏa đan dược màu đỏ rực. Năng lượng mà mỗi viên đan dược đó ẩn chứa bên trong đều khiến Lâm Động phát lạnh. Những thứ đan dược này, toàn bộ đều là Niết Bàn

Đan cực kỳ quý báu!

Tâm thần Lâm Động trừng mắt há miệng nhìn cảnh tượng này, chợt ánh mắt trở nên nóng bỏng. Trong phút chốc hắn liền hiểu ra rằng, chỉ sợ cung điện dưới lòng đất đó mới thật sự là bảo tàng mà tông phái Viễn cổ này ẩn chứa trong không gian cổ bi!

- Đó là… Mà cũng ngay lúc ánh mắt Lâm Động nóng bỏng lên, tâm thần của hắn đột nhiên nhìn thấy chính giữa đại điện trong cung điện, đang có một con thú khổng lồ dữ tợn nằm ở đó. Từ trên người con cự thú đó có một luồng khí tức vô cùng cổ xưa đang khuếch tán ra.

- Đây ắt hẳn là Thủ Hộ Thú mà tông phái Viễn cổ kia để lại nhằm bảo vệ kho báu.

Tâm thần Lâm Động khẽ động, vừa muốn rút ra, ánh mắt của hắn đột nhiên ngừng lại trên một vương tọa chính giữa đại điện. Ở nơi đó dường như có một bộ hài cốt màu trắng xám đang ngồi xếp bằng trên vương tọa.

Bộ hài cốt yên lặng ngồi xếp bằng trên vương tọa, toát lên một vẻ năm tháng xa xưa. Có điều trên của người nó, Lâm Động lại cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Mà ngay lúc cảm giác nguy hiểm đó hiện lên trong tâm trí Lâm Động, bộ hài cốt giống như đã chết đi không biết bao nhiêu năm đó, lại đột nhiên ngẩng đầu lên. Trong khóe mắt của nó toát ra quang mang chớp động. Trong đầu Lâm Động chợt truyền đến một trận đau đớn vô cùng, trong lúc tâm thần hoảng hốt, vội vàng thu hồi tâm thần từ trong cảnh tượng ấy.

Lấy lại tinh thần, bàn tay Lâm Động vội vàng rút khỏi Tạo Hóa Võ Bi, trên trán toát mồ hôi lạnh. Bộ hài cốt thần bí đó gây cho hắn một loại cảm giác kỳ quái, quả thực là quá khủng khiếp.

Lúc này đây thiên địa bên trong không gian cổ bi, hắc mang đã tan đi gần hết.

Cảnh tượng kinh thiên động địa khác thường khi nãy dường như đã hoàn toàn biến mất. Lâm Động lấy lại tinh thần, cũng quay người trở xuống, thế nhưng lại phát hiện ra, toàn bộ quảng trường lúc này đã yên lặng đến không một tiếng động. Ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều dán chặt trên người hắn, trong những ánh mắt đó đều hiện lên vẻ chấn kinh cùng cực.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 292

Kho Báu Tông Phái Viễn Cổ

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nhìn vô số những ánh mắt đều ánh lên vẻ tham lam, sắc mặt Lâm Động vẫn từ tốn bình tĩnh như thường. Tuy rằng hắn cũng không hề ngờ tới biểu hiện xuất thế của Đại Hoang Thiên Nhân Chỉ này lại gây nên động tĩnh đáng sợ đến thế này, nhưng với thực lực hiện giờ của hắn ngược cũng không cần phải sợ hãi gì cả.

Lần này không chỉ thuận lợi đạt được Đại Hoang Thiên Nhân Chỉ, loại vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cường hãn vô cùng này, vả lại Lâm Động cũng đã mượn nguyên lực thiên địa của không gian cổ bi, thuận lợi đột phá đến Tạo Khí Cảnh. Điều này đối với thực lực của hắn không hề nghi ngờ gì là một sự nâng cao cực lớn.

- Thiên phú vũ kỹ của tên Lâm Lang Thiên đó đích thực là kinh người, lại cũng có thể đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp.

Ánh mắt Lâm Động khẽ chớp động, liếc qua Lâm Lang Thiên cách đó không xa, sắc mặt vẫn còn chút cứng ngắt, trong lòng không khỏi thầm than cơ may của tên này. Suy cho cùng hắn có thể thành công có được Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, nói ra vẫn là nhờ vào sức mạnh của thạch phù thần bí mới có thể tìm được Bi Hồn, đồng thời câu thông với nó, như vậy mới có được thu hoạch này, còn tên Lâm Lang Thiên kia thì lại là do tự bản thân hắn tìm ra.

- Có điều vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà hắn đạt được, thiết nghĩ không sánh được với Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.

Nghĩ đến đây, Lâm Động mới thoáng cảm thấy được an ủi đôi chút. Chỉ dựa vào những hiện tượng thiên địa dị biến lúc nãy cho thấy, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của

Lâm Lang Thiên có phần kém cỏi hơn Đại Hoang Thiên Nhân Chỉ đôi chút.

Trong lòng xuất hiện ý nghĩ này, mũi chân Lâm Động điểm nhẹ mặt đất, thân hình liền dưới sự quan sát của vô số những ánh mắt trong toàn trường, hạ xuống trên lưng Tiểu Viêm đang phiêu phù ở giữa không trung.

- Tên Lâm Động này quả thật đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, thật không dám tưởng tượng!

- Nhìn cảnh tượng thiên địa dị biến lúc nãy, hình như vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà hắn đạt được, cho dù là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Lâm Lang Thiên cũng không bì kịp đó.

- Thiên phú vũ kỹ của tên tiểu tử này chẳng lẽ còn mạnh hơn cả Lâm Lang Thiên sao? Làm sao có thể?

- … Cùng lúc với việc Lâm Động ngồi lên lưng Tiểu Viêm, vô số những ánh mắt trên quảng trường lúc này mới lấy lại tinh thần. Chợt tiếng bàn tán xôn xao liền thi nhau vang lên, trong ánh mắt của mỗi người đều ngập tràn cảm giác chấn kinh.

- Chết tiệt, lại để cho tên tiểu tử đó gặp may nữa rồi!

Sắc mặt Vương Viêm âm trầm, nghiến răng nói.

- Tên tiểu tử đó chẳng qua vận may tốt, câu thông được với Bi Hồn mà thôi, hắn thì có thiên phú vũ kỹ gì chứ?

Một tên cường giả của Gia tộc Vương Thị cũng không cam tâm nói.

Nhưng mà, bất luận bọn chúng ngoài miệng có phỉ báng thế nào, nhưng trong lòng vẫn tràn ngập buồn bực về thu hoạch lần này của Lâm Động. Không chỉ đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp lợi hại như thế, thậm chí còn nhân cơ hội này đột phá lên Tạo Khí Cảnh nữa. Như vậy thực lực của hắn ắt sẽ lại tăng lên một khoảng không nhỏ. Chuyện này đối với bọn chúng mà nói không được coi là chuyện tốt

đẹp gì.

Trên thạch đài, ánh mắt của Lâm Lang Thiên cũng thoáng có chút âm trầm, có điều phút chốc sau liền lấy lại tinh thần. Ánh mắt hắn có vẻ khá ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Động giữa không trung, sau đó thân thể khẽ động, lướt về phía Gia tộc Lâm Thị.

- Tiểu tử ngươi lần này coi như lời to rồi… Ngay lúc Lâm Động ngồi lên lưng Tiểu Viêm, giọng nói của tiểu điêu cũng vang lên trong lòng hắn.

Nghe vậy Lâm Động cũng cười nhạt, nhưng ánh mắt của hắn lại dừng lại phía dưới trong chốc lát, thấp giọng nói:

- Những cảnh tượng lúc nãy ngươi cũng đã nhìn thấy rồi chứ?

- Ân, cung điện dưới lòng đất đó, e rằng mới là kho báu chân chính mà tông phái Viễn cổ để lại.

Trong giọng nói của tiểu điêu cũng có chút vẻ tham lam.

- Thuần Nguyên Đan trong đó, e rằng có đến mấy ngàn vạn mai. Thậm chí ngay đến số lượng Niết Bàn Đan cũng nhiều đến mức khổng lồ. Nếu như ngươi có thể lấy được những viên Niết Bàn Đan này, cho dù là xông phá Niết Bàn Cảnh cũng sẽ có hy vọng không nhỏ đó!

- Xông vào Niết Bản Cảnh còn cần đến Niết Bàn Đan sao?

Lâm Động khẽ kinh ngạc, trong lòng có chút nghi hoặc hỏi.

- Muốn tiến vào Niết Bàn Cảnh, vậy thì cần phải hấp thụ đủ lượng Niết Bàn Khí. Niết Bàn Khí có hai cách để đạt được, một là bản thân tự hấp thụ trong thiên địa, không cần đến Niết Bàn Đan, nhưng hiệu quả lại không cao. Hai là nhờ vào ngoại vật, luyện hóa một số kỳ vật có chứa Niết Bàn Khí. Mà những thứ kỳ vật này, vật sử dụng tốt nhất chính là Niết Bàn Đan! Có điều Niết Bàn Đan này cực kỳ quý hiếm, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh, muốn ngưng tụ ra

cũng cực kỳ phiền phức. Cho nên những cường giả thông thường có rất nhiều người muốn xông phá Niết Bàn Cảnh, đều sẽ sử dụng đủ mọi cách tích lũy lượng lớn Niết Bàn Đan để chuẩn bị dùng khi xông phá Niết Bàn Cảnh. Nhưng ta nghĩ việc tích tụ đó, trong Vương triều Đại Viêm này e rằng vẫn chưa tìm ra mấy thế lực có thể làm được chuyện này… - Niết Bàn Đan đó lại còn có tác dụng này?

Lâm Động vô cùng kinh ngạc, chợt cũng cảm khái một cách sâu sắc. Có thể nhìn ra việc tích tụ mà tiểu điêu nói đến, ắt hẳn là một bước chuẩn bị mà mức độ khó khăn khá là khủng khiếp, nếu không thì cường giả Niết Lương Cảnh của cả một Vương triều Đại Viêm sẽ không hiếm có đến mức này.

Lâm Động thậm chí đang nghĩ, e rằng ngay đến Gia tộc Lâm Thị có thể có được sự tích tụ này hay không còn là một vấn đề đáng để xem xét nữa.

- Hắc hắc, ngươi xem hôm nay các môn vũ kỹ đều đã thu hoạch hết cả rồi, nhưng người của Tứ đại Gia tộc vẫn không hề có dấu hiệu rời khỏi. Theo như ta thấy, chuyện cung điện dưới lòng đất kia bọn họ chắc cũng biết, vả lại nói không chừng còn muốn động thủ nữa.

Nghe thấy tiếng cười quái dị của tiểu điêu, Lâm Động cũng khẽ kinh ngạc. Ánh mắt chuyển dời nhìn xuống phía dưới, quả nhiên là nhìn thấy Tứ đại Gia tộc đó không chỉ không hề có ý gì rời khỏi, ngược lại dần dần tụm lại thành một đám nữa. Nhìn dáng vẻ đó dường như là đang thương lượng điều gì đó.

- Kho báu mà tông phái Viễn cổ để lại này, đối với các thế lực đó mà nói có sức hút chí mạng. Nếu như có thể phân chia kho báu trong đó, nói không chừng bọn họ còn có thể sở hữu được một lượng lớn Niết Bàn Cảnh do tông phái Viễn cổ để lại. Cho nên nói gì thì nói, bọn họ tuyệt đối cũng không dễ dàng bỏ qua.

Lâm Động khẽ gật đầu, trầm ngâm nói:

- Có điều ta xem bọn họ chưa chắc đã thu hoạch được gì. Trong cung điện dưới lòng đất ấy có sự tồn tại của Thủ Hộ Thú, sức mạnh của Thủ Hộ Thú đó ắt hẳn vô cùng cường đại. Tứ đại Gia tộc nếu muốn thu phục nó cũng không phải là

chuyện dễ dàng gì, vả lại… Nói đến đây, Lâm Động dừng lại đôi chút, ánh mắt dán chặt xuống phía dưới mặt đất.

- Vả lại trong cung điện dưới lòng đất đó còn có sự tồn tại của bộ hài cốt thần bí… Tuy rằng hắn vốn không biết hài cốt đó là vật sống hay vật chết, nhưng Lâm Động lại cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm từ trên nó toát ra. Loại khí tức đó khiến hắn cũng phải cảm thấy phát lạnh.

Cho nên Lâm Động đã quyết định, những tên này muốn động thủ đối với cung điện dưới lòng đất đó là chuyện của bọn chúng, hắn chỉ đứng một bên xem náo nhiệt. Nếu như có lợi ích có thể chiếm thì thuận tay kiếm chác chút đỉnh, rồi liền rời khỏi.

Ngay lúc ý nghĩ đó đang xuất hiện trong đầu Lâm Động, Tứ đại Gia tộc phía bên dưới đã tụ họp lại thành một nhóm. Mà đối với hành động này của bọn họ, không ít các cường giả có mặt tại hiện trường đều cảm thấy có chút nghi hoặc. Có điều những người có thể đến được nơi đây phần đông đều có chút nhãn quan đặc biệt. Thấy Tứ đại Gia tộc vẫn chưa rời đi mà còn đang tiến hành thương nghị cái gì đó, liền có chút mơ hồ đoán được sẽ có chuyện gì sắp xảy ra, cho nên cũng không ai lựa chọn rời khỏi.

Các thế lực Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông, Võ Minh cũng có sự nghi hoặc giống như vậy. Nhìn dáng vẻ đó, dường như bọn chúng không biết gì về sự tồn tại của cung điện dưới lòng đất.

Có điều chuyện này cũng không có gì quá ngạc nhiên. không gian cổ bi rộng lớn như vậy, vả lại không ít nơi vẫn còn tồn tại phong ấn mạnh mẽ và các Yêu thú hung hãn, bọn họ cũng không thể dò tìm từng tấc đất được.

Dưới sự quan sát của vô số những ánh mắt đó, ở nơi của Tứ đại Gia tộc tập trung, Lâm Lang Thiên đột nhiên chậm rãi bước ra, ánh mắt quét qua quảng trường, âm thanh nhàn nhạt vang vọng mà lên:

- Các vị, trải qua nhiều lần dò thám của Tứ đại Gia tộc chúng ta, cuối cùng

chúng ta đã phát hiện ra một kho báu mà tông phái Viễn cổ đã để lại trong không gian cổ bi. Việc này Tứ đại Gia tộc ta không có ý định muốn giấu diếm điều gì, cũng không có ý nghĩ muốn độc chiếm một mình, kho báu thuộc về ai hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mỗi người.

- Cái gì, bọn họ đã phát hiện ra kho báu của tông phái Viễn cổ?

- Hắc hắc, Tứ đại Gia tộc này lại không có ý định độc chiếm, lại còn nói ra, bọn họ làm như vậy là có nguyên nhân gì đây?

- Tứ đại Gia tộc cũng không phải là kẻ ngốc, tuy rằng bọn họ thế lực lớn mạnh, nhưng nơi đây có không ít cường giả và thế lực, nếu như độc chiếm e rằng sẽ gây nên rắc rối. Đến lúc đó cho dù là Tứ đại Gia tộc liên thủ e rằng cũng không chiếm được lợi ích gì.

- … Lời nói của Lâm Lang Thiên lập tức gây nên một trận xôn xao trong quảng trường, ngay đến những thế lực lớn như Đại Ma Môn cũng bị kinh ngạc một phen. Hiển nhiên cũng là lần đầu tiên bọn chúng nghe thấy tin tức này.

- Tứ đại Gia tộc ta sở dĩ đem thông tin này chia sẻ với mọi người, chủ yếu là vì kho báu đó có sự tồn tại của một con Thủ Hộ Thú cực kỳ cường đại. Muốn thông qua nó nó, còn phải dựa vào sức mạnh của mỗi một người chúng ta.

Lão Vương Thống lúc trước bị Lâm Động đả thương cũng ngay lúc này đây lên tiếng.

- Hóa ra Tứ đại Gia tộc cũng không cách nào một mình ứng phó được với cái gọi là Thủ Hộ Thú đó… Nghe thấy lời này, ánh mắt của không ít người chớp động, lúc này mới hiểu rõ tại sao bọn người Lâm Lang Thiên lại đem công khai tin tình báo này. Thì ra, cho dù Tứ đại Gia tộc bọn họ có liên thủ lại cũng không cách nào thuận lợi có được kho báu.

- Khanh khách, nếu như Tứ đại Gia tộc đã khẳng khái như thế, vậy Đại Ma Môn ta cũng sẽ tương trợ một phần. Đối với kho báu của tông phái Viễn cổ này,

chúng ta cũng rất có hứng thú đó.

Ánh mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên chớp động, chợt thản nhiên cười nói. Kho báu của tông phái Viễn cổ, đối với bất kỳ thế lực nào đều có sức hấp dẫn chí mạng, bao gồm cả Đại Ma Môn trong đó.

Ngay sau Đại Ma Môn, các thế lực Âm Khôi Tông, Võ Minh cũng lần lượt thể hiện ý muốn cùng hợp tác. Nhất thời không khí trong quảng trường này lại trở nên náo nhiệt, ai cũng không ngờ rằng đằng sau Tạo Hóa Võ Bi này lại còn có một kho tàng còn thịnh soạn hơn rất nhiều nữa.

Thấy thế, đám nhân mã của Tứ đại Gia tộc nhìn nhau, rồi gật gật đầu, sau đó gần trăm thân ảnh lao ra, huyền phù trên không trung. Nguyên lực nhất thời bùng nổ khắp không gian, cuối cùng hóa thành một luồng tấn công sắc bén, oanh thẳng xuống thạch đài khổng lồ trên quảng trường ngay trước mặt Tạo Hóa Võ Bi kia.

Rầm rầm!

Đối mặt với một kích tấn công này của Tứ đại Gia tộc, thạch đài trên quảng trường đó đột nhiên nứt ra một khe lớn. Nhìn thấy những động tác này của bọn họ, những người xung quanh cũng giật mình hiểu ra, thì ra kho báu tông phái Viễn cổ đó chính là ở ngay dưới chân bọn họ.

Cùng với một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, cả cái quảng trường rộng lớn nhanh chóng bắt đầu đổ sụp xuống. Mà những cường giả ở xung quanh rất nhanh lui về sau giống như đàn châu chấu, dừng lại ở nơi gần chân ngọn núi cùng với trên những gốc đại thụ.

Lâm Động ngồi trên lưng hổ, ánh mắt dán chặt xuống quảng trường tung khói bụi mịt mù ấy. Một lúc lâu sau, đồng tử trong mắt nhất thời co mạnh lại, không suy nghĩ nhiều, vỗ vỗ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm liền chấn động lôi dực, thân hình rất nhanh phóng thẳng lên cao.

- Rống!

Mà ngay lúc Tiểu Viêm bay vút lên cao, một tiếng kêu gào kinh thiên động địa giống như từ xa xưa truyền đến, từ phía dưới quảng trường sụp đổ ấy nhất thời vang lên. Ngay sau đó, một luồng khí tức cổ xưa khiếnsắc mặt tất cả mọi người biến đổi kịch liệt, từ dưới quảng trường ấy xông thẳng lên trời!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 293

Viễn Cổ Huyết Bức Long

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Tiếng gào thét ngập tràn hương vị cổ xưa đột nhiên truyền đến từ bên dưới quảng trường bị sụp đổ đó. Sau đó, một cột quang trụ màu đỏ đột nhiên từ trong đó lao ra!

Xuy xuy!

Huyết quang nhất thời cắt ngang đường chân trời, phàm là những cường giả bị dòng huyết quang này nhuộm lên, cơ thể gần như chỉ trong chớp mắt bị xé toạc ra. Máu tươi phun tưới khắp nơi trong trời đất, mang theo từng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Nhìn uy lực của đạo huyết quang khủng khiếp như vậy, những cường giả có mặt ở đó sắc mặt cũng nhất thời biển đổi, thân hình vội vã thoái lui về phía sau. Thủ Hộ Thú của kho báu Viễn cổ này hiển nhiên là một tồn tại khá cường hãn.

Tiểu Viêm lúc nãy sớm đã tránh xa ra cho nên đã không bị huyết quang lan đến. Lâm Động ngồi trên lưng hổ, ánh mắt chùng xuống nhìn quảng trường bụi bay mịt mù. Chỉ dựa vào một đạo công kích cực kỳ cường hãn này đã cho thấy, thực lực của Thủ Hộ Thú này e rằng còn mạnh hơn cả Viễn Cổ Long Viên trước đây.

- Chả trách mà ngay đến Tứ đại Gia tộc đều nói với thực lực của bọn chúng cũng không giải quyết được Thủ Hộ Thú này, thì ra thực lực của nó lại hung hãn đến mức độ này… Ánh mắt Lâm Động khẽ chớp động, dán chặt xuống bên dưới. Đột nhiên, mặt đất bên dưới nhất thời chấn động, từ trên đó, từng khe nứt nhanh chóng lan ra. Cuối cùng, một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, vô số những tảng

đá lớn từ dưới mặt đất lao lên, điên cuồng nện vào khắp nơi xung quanh.

Mà ngay lúc những tảng cự thạch đó bắn ra, một cái bóng khổng lồ cũng đột nhiên từ dưới nền đất lao vút ra. Đôi cánh màu đỏ mạnh mẽ chấn động, trong phút chốc thiên địa nổi cuồng phong, đất đá bay tung tóe.

- Đó chính là Thủ Hộ Thú của kho báu Viễn cổ sao?

Lâm Động nhìn con vật khổng lồ từ dưới nền đất chui lên, đồng tử cũng đột nhiên co rút lại.

Giữa lúc vô số những ánh mắt đều tập trung giữa không trung, một con Yêu thú khổng lồ gần trăm trượng huyền phù ở phía chân trời. Con Yêu thú này toàn thân đỏ rực, những miếng vảy khổng lồ bao phủ lấy cơ thể nó, dưới sự chiếu rọi của quang mang mặt trời, phản xạ ra một luồng sáng lạnh lùng kiên cố.

Thân hình dài dài của nó uốn lượn giống như một con rồng khổng lồ. Trên lưng nó có một cặp cánh ưng đỏ như máu. Song dực chấn động, nguyên lực thiên địa toàn bộ không gian này dường như đều theo nó mà phảng phất cuộn trào lên một trận.

- Rống!

Con Yêu thú huyết sắc này vừa hiện thân liền ngửa cổ lên trời rống lên một tiếng. Trong phút chốc, một làn sóng âm ba hung hãn khuếch tán ra. Những tên xui xẻo đứng gần đó lập tức bị chấn động đến mức rách màng nhĩ, máu tươi chảy ra ròng ròng.

Nhìn thấy đầu Yêu thú không ngờ lại lợi hại như thế này, những tên cường giả đó cũng sợ hãi đến mức vội vàng thoái lui thật xa về phía sau.

- Đây là Yêu thú gì? Sao lại khủng khiếp đến như vậy?

Lâm Động cũng vội vàng thúc giục Tiểu Viêm nhanh chóng tránh xa nó ra, hoảng sợ hỏi.

- Đây là Viễn Cổ Huyết Bức Long!

Ánh mắt của tiểu điêu dán chặt vào con vật khổng lồ đó, trong đôi mắt nhỏ tí của nó lại có chút quang mang hưng phấn chớp động.

- Long?

Nghe thấy từ này, sắc mặt Lâm Động nhất thời biến đổi. Trong giới Yêu thú, phàm là con vật nào có dính líu đến chữ này dù chỉ là một chút, cũng đều thuộc vào hàng cực kỳ cường đại và cực kỳ khó giải quyết.

- Hắc hắc, yên tâm đi! Tên này không được coi là Long thật sự, có điều trong thể nội của nó lại quả thật có huyết mạch chân chính của Long Tộc!

Tiểu điêu cười cười, ánh mắt tham lam dán chặt vào con Viễn Cổ Huyết Bức Long đó, nói:

- Tiểu tử, nếu như ta có thể nuốt Yêu linh của nó, thực lực của ta ắt có thể hồi phục lại mức Tạo Hóa Cảnh.

- Nuốt Yêu linh của nó… Khuôn mặt Lâm Động khẽ run rẩy, chợt cười gượng nói:

- Tên gia hỏa này khủng khiếp như vậy, ta thấy cho dù là hai chúng ta cùng lên cũng không đủ cho nó nuốt một ngụm.

- Hắc hắc, không phải còn có những người khác sao? Tứ đại Gia tộc muốn có được kho báu thì phải đánh bại con Huyết Bức Long này. Chúng ta có thể nhân lúc nó bị trọng thương thừa cơ hội ra tay!

Tiểu điêu liếm liếm môi, không hề có chút ý định bỏ cuộc:

- Vả lại nếu như con hổ ngốc này của ngươi có thể nuốt được chút máu thịt của Huyết Bức Long này, thì có thể có được một chút huyết mạch của Long.

Điều này đối với nó mà nói quả là cơ hội tốt để vượt long môn đó. Sau này khi trưởng thành, cũng là tiền đồ không thể đo lường được a!

Lâm Động khẽ rùng mình, đưa tay vuốt vuốt lưng của Tiểu Viêm, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm.

- Đừng do dự nữa, loại Viễn Cổ Huyết Bức Long hiện tại gần như rất hiếm nhìn thấy. Vả lại cho dù là có, huyết mạch của Long trong cơ thể của chúng nó vĩnh viễn cũng không có khả năng so được với con này. Bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội đâu!

Tiểu điêu ở bên cạnh không ngừng huyên thuyên thúc giục. Nhìn dáng vẻ đó, nó dường như quả thực rất muốn có được Yêu linh của con Huyết Bức Long này.

- Được rồi, đến lúc đó xem tình hình rồi ra tay!

Lâm Động cũng nhìn ra khát vọng của tiểu điêu đối với con Huyết Bức Long này. Tuy rằng hắn biết rõ đây không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng cũng không tiện từ chối. Suy cho cùng tiểu điêu cũng đã giúp hắn rất nhiều, nếu như không đáp trả một chút cũng có chút không phải.

Nhìn thấy Lâm Động gật đầu, sự hưng phấn trong mắt tiểu điêu càng cao. Bản thân nó chính là Thiên Yêu Điêu đại danh đỉnh đỉnh trong giới Yêu thú, bất cứ thứ gì đều dám ăn. Thậm chí ngay đến Long Tộc chân chính, sự tồn tại mạnh nhất trong giới Yêu thú, hắn cũng đã từng động khẩu qua vài lần. Mùi vị đó cho đến hôm nay vẫn khó mà quên được. Hôm nay có thể nhìn thấy một con Huyết Bức Long, nói một cách tương đối là khá dễ ăn hiếp, có nói gì nó cũng không thể bỏ qua Yêu linh của Huyết Bức Long có lợi ích rất lớn đối với nó.

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn đó của tiểu điêu, Lâm Động cũng bất đắc dĩ một trận. Vốn dĩ hắn cũng không dự định tham dự vào chuyện này, suy cho cùng khí tức của Huyết Bức Long kia quả thực là quá hung hãn.

- Chư vị, con súc sinh hung hãn này, Tứ đại Gia tộc chúng ta sẽ liên thủ bố

trận, chư vị nếu như muốn chia phần trong kho báu thì đem nguyên lực dốc vào đại trận, cùng giết chết con Yêu thú này!

Lâm Lang Thiên huyền phù ở phía chân trời, sắc mặt nghiêm trang, tiếng quát vang lên trong tai của mỗi người.

- Bày trận!

Nghe thấy tiếng quát này, tất cả các cường giả trong Tứ đại Gia tộc cùng lúc lao ra, nhanh chóng tạo thành một đại trận huyền ảo. Ngay sau đó nguyên lực nhất thời bạo dũng, từng luồng quang mang nguyên lực nối tiếp nhau tạo nên một trận pháp huyền dị khổng lồ.

- Rống!

Con Huyết Bức Long đó hiển nhiên cũng cảm giác được uy lực của đại trận đó, chợt cái miệng khổng lồ há ra, huyết quang nhất thời phun trào, hung hăng oanh lên trên cái đại trận đó. Sức mạnh đáng sợ xung kích đó trực tiếp làm cho đại trận đó nhất thời yếu đi đôi chút.

- Chư vị, nếu như muốn được bảo vật thì hãy giúp một tay!

Thanh âm Lâm Lang Thiên trầm thấp quát lên.

Các thế lực và các cường giả đơn độc khắp nơi xung quanh nhìn thấy thế, cũng có chút hơi chần chừ, nhưng cuối cùng cũng lựa chọn ra tay. Bọn họ tụ tập lại, tạo nên một đạo quang trụ nguyên lực khổng lồ, cuối cùng dốc thẳng vào trong đại trận. Bất kể như thế nào, Lâm Lang Thiên cũng nói không sai, muốn có được bảo vật thì trước tiên cần phải đánh bại con Thủ Hộ Thú này, nếu không thì không ai có được lợi ích gì cả.

Ong ong!

Cùng với vô số những quang trụ nguyên lực từ bốn phương tám hướng tuôn ra, đại trận vốn bị con Huyết Bức Long công kích gần như bị phá tan, lại một lần

nữa trở nên mạnh mẽ lên. Vả lại sự kiên cố của nó cũng đã mạnh hơn lên rất nhiều lần.

Đầu Huyết Bức Long kia đích thực quá mức cường hãn, nếu như đơn đả độc đấu, thiết nghĩ cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng không làm gì được nó. Nhưng có lẽ duyên nhân đã ngủ say quá lâu, lại cộng thêm sự chênh lệch khổng lồ về mặt số lượng đó, nhất thời đã bị đại trận vây lấy không cách nào thoát thân.

- Tứ Tượng Đại Trận, Trấn Ác Áp Vạn Vật!

Lâm Lang Thiên đứng giữa đại trận, không ngừng biến ảo thủ ấn. Hắn quát khẽ một tiếng, thúc giục vô số cường giả ngưng tụ sức mạnh của đại trận, trực tiếp ngưng tụ thành một ngọn núi hoàn toàn do nguyên lực ngưng tụ mà thành bên trên đại trận, hung hăng quật lên cơ thể khổng lồ của con Huyết Bức Long kia.

Thình thịch!

Đối mặt với thế tiến công cường hãn như vậy, cho dù là con Huyết Bức Long đó cũng không chịu nổi, lập tức phát ra một tiếng thét thê lương. Những cái vảy trên người nó lúc này đều bị nứt ra rất nhiều. Máu tươi màu tím nhạt xuôi theo lớp vảy nhanh chóng chảy xuống, rơi trên mặt đất bốc lên thành từng làn khói trắng.

Có điều tuy nói mượn sức mạnh của đại trận khiến cho Huyết Bức Long bị thương, nhưng hiển nhiên cũng đã triệt để khiến cho nó giận dữ. Lập tức song dực chấn động, nguyên lực trong thiên địa quay cuồng mãnh liệt, hóa thành từng cơn lốc xoáy điên cuồng quét qua xung quanh những cường giả kia. Nhất thời, vô số những tiếng kêu thê thảm vang lên, phàm là những người bị cuốn vào trong cơn lốc đó đều chỉ trong phút chốc hóa thành một đống thịt nát.

Không ngờ rằng sau khi tập hợp nhiều cường giả trong quảng trường liên thủ lại, vẫn không cách nào khiến cho con Huyết Bức Long bị trọng thương được.

Sắc mặt Lâm Lang Thiên cùng với các cường giả của Tứ đại Gia tộc cũng trở nên có chút khó coi.

- Tứ Tượng Đại Trận, Tứ Tượng Sát!

Nhìn thấy con Huyết Bức Long kia khó giải quyết đến như vậy, sắc mặt Lâm Lang Thiên và các cường giả Tứ đại Gia tộc cũng chùng xuống khá nhiều. Chợt thủ ấn không ngừng biến ảo liên tục, trong phút chốc nguyên lực đầy trời kia điên cuồng ngưng tụ lại, cuối cùng ở bốn phía xung quanh đại trận ngưng tụ thành những đạo hư ảnh khổng lồ: Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Quy, Chu Tước.

Khi bốn đạo hư ảnh này vừa xuất hiện, nhất thời nguyên lực cả một góc chân trời không ngừng gào thét mà lên. Ngay đến Lâm Động ở nơi xa xa đang quan chiến kia, đồng tử cũng khẽ cau lại một chút. Tứ đại Gia tộc này quả nhiên lớn mạnh, không ngờ lại còn sở hữu một trận pháp lợi hại đến như vậy!

- Sát!

Bốn đại hư ảnh kia vừa xuất hiện, sát ý trong mắt Lâm Lang Thiên nhất thời bạo dũng, sau đó một chỉ điểm ra. Bốn đạo hư ảnh chợt ngẩng mặt lên trời gào thét, đồng thời xông mạnh xuống, mang theo nguyên lực ba động kinh người hung hăng va chạm với con Huyết Bức Long kia.

Oanh!

Cả một góc trời đều như rung chuyển cả lên, sức mạnh đáng sợ điên cuồng thổi quét qua. Những cường giả của Tứ đại Gia tộc có không ít kẻ thổ huyết bay ngược ra sau. Thậm chí ngay đến Lâm Lang Thiên cũng bị chấn động đến bay ngược ra sau cả trăm mét, rồi mới có chút chật vật đứng vững lại, khó khăn lắm mới áp chế được khí huyết đang sôi sục trong cơ thể.

- Rống!

Vô số ánh mắt đều dán chặt vào luồng cuồng phong sức mạnh đó. Ở trong đó, lại một lần nữa vang lên những tiếng gào thét. Chỉ có điều lần này âm thanh đó lại trở nên yếu đi rất nhiều. Ngay sau đó, bọn họ liền nhìn thấy Huyết Bức Long, lớp vảy toàn thân đều bị nứt ra, thậm chí ngay cả cặp cánh của nó cũng bị gãy mất một bên, mang theo một trận mưa máu, vô cùng thê thảm trốn về nơi xa.

- Con Thủ Hộ Thú đó bỏ chạy rồi!

Nhìn Huyết Bức Long bị thương bỏ chạy, trong khoảng không gian này chợt vang lên những trận hoan hô. Nhưng lại cũng không có ai nghĩ đến chuyện đuổi theo nó, ngược lại từng ánh mắt tham lam nhất thời nổi dậy, sau đó dán chặt vào nơi mà cái quảng trường sụp đổ đằng kia.

Ở nơi đó mới chính là kho báu thật sự!

Ngay lúc vô số những ánh mắt tham lam nổi dậy, Lâm Động ở trên không trung lại mỉm cười, vỗ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm liền chấn động lôi dực, nhanh chóng đuổi theo con Huyết Bức Long đã bị trọng thương bỏ trốn đằng kia.

Tuy rằng hắn biết rõ cung điện dưới lòng đất đó có kho báu chân chính, nhưng Lâm Động lại hiểu rằng, con Thủ Hộ Thú này kỳ thực chỉ là một kẻ thủ hộ nhỏ bé mà thôi. Nếu như quả thực có ai xông vào cung điện dưới lòng đất đó, vậy thì cái đang đợi bọn họ ắt hẳn sẽ là một màn giết chóc tàn khốc.

Bộ hài cốt thần bí đó sẽ khiến bọn chúng hiểu rõ, tông phái Viễn cổ này cho dù là đã biến mất gần ngàn năm, nhưng cũng vẫn không thể để những người bình thường có thể xơ múi một cách dễ dàng như vậy… Ở dưới đó là một kết cục chết chóc, người xông vào ắt hẳn sẽ chết!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 294

Chém Chết Huyết Bức Long.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Ánh chớp xẹt ngang bầu trời mang theo tiếng sấm rền vang. Ở phía xa trước đạo sấm chớp đó, một đạo huyết ảnh đang điên cuồng chạy trốn, máu tươi rơi xuống tung tóe, trên mặt đất lưu lại từng vết tích màu trắng hết sức rõ ràng.

Lâm Động đang ngồi trên lưng hổ, ánh mắt tập trung nhìn về phía đạo huyết ảnh to lớn đó. Với trạng thái bị trọng thương như hiện nay của Huyết Bức Long, nói về tốc độ thì Tiểu Viêm thật ra có thể vượt qua, nhưng mà Lâm Động cũng không gấp gáp chặn lại ngay. Tuy nói rằng Huyết Bức Long bị các cường giả cùng với Tứ đại Gia tộc liên hợp đánh trọng thương, nhưng dù sao thì thực lực của nó còn lại cũng khá là đáng sợ, một phút sơ sót thì tình thế đảo ngược cũng không có gì là lạ.

Mà Lâm Động vốn dĩ cẩn thận, đương nhiên sẽ không cho Huyết Bức Long có cơ hội liều mạng trước khi chết này.

Với thương thế hiện giờ của Huyết Bức Long, chạy trốn càng nhanh thương thế sẽ càng nặng hơn, đồng thời cũng sẽ càng ngày càng suy yếu hơn. Đợi đến khi nó không còn sức để chạy trốn, lúc đó mới là cơ hội tốt để Lâm Động ra tay.

- Cũng may là không ai thấy hứng thú với Huyết Bức Long cả. Những tên đó e là bây giờ đang muốn đi vào cung điện dưới lòng đất để tìm kho báu rồi.

Lâm Động liếc mắt nhìn phía sau, không thấy ai đuổi theo, cũng coi như thở phào nhẹ nhõm. Nếu đã là như vậy, ít ra cũng bớt được không ít phiền toái.

- Hắc hắc, tên nghiệt súc này dù sao cũng ngang ngửa với cường giả Tạo Hóa

Cảnh, hiện giờ cho dù đang bị trọng thương cũng không ai dám có chủ ý gì với hắn. Thay vì chạy theo để liều mạng, chi bằng đi tìm kho báu còn hay hơn.

Tiểu điêu cười nói, ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào huyết ảnh to lớn đang chạy trốn ở phía trước.

Nhìn thấy vẻ bồn chồn của tiểu điêu, Lâm Động cũng không có cách nào khác. Nếu không phải vì nó và Tiểu Viêm, hắn cũng sẽ không chạy đến đây truy sát Huyết Bức Long. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực lực của tiểu điêu và Tiểu Viêm nếu như có thể tăng lên, đối với sức chiến đấu của Lâm Động cũng sẽ có sự gia tăng đáng kể. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Động mới bình ổn một chút.

- Cẩn thận, con nghiệt súc kia đáp xuống rồi, xem ra là do thương thế quá nặng không thể tiếp tục chạy trốn nữa rồi!

Trong khi Lâm Động đang xoay chuyển ý niệm thì tiểu điêu đột nhiên vui sướng reo lên.

Nghe thấy vậy, Lâm Động cũng vội vàng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Huyết Bức Long rốt cuộc cũng từ trên trời đáp xuống, sau cùng hạ xuống bên trong một cánh rừng. Máu tươi nó bắn ra tung tóe, những cây cối bị máu nó bắn phải trong phút chốc đều héo khô cả.

Tiểu Viêm từ từ giảm tốc độ, sau cùng dừng lại ở không trung nơi Huyết Bức Long đáp xuống. Một người hai thú nhìn chằm chằm vào Huyết Bức Long đang vô cùng thê thảm nằm ở phía dưới.

- Grào!

Tuy đã bị trọng thương nhưng Huyết Bức Long vẫn cảm nhận được rõ ràng Lâm Động không có hảo ý, ngay lập tức yếu ớt phát ra một tiếng gầm phẫn nộ. Trong cặp mắt rực đỏ tia máu, không ngừng lóe ra những tia hung tàn.

- Hắc hắc, cái tên này thật là… Đã bị trọng thương như vậy rồi mà vẫn còn vô cùng khí thế.

Thấy vậy, Lâm Động chỉ khẽ cười nhạt, chợt vung tay áo lên. Đầu Phù khôi Cao cấp kia lại một lần nữa hiện ra, một vạn mai Thuần Nguyên Đan nhất thời dung nhập vào cơ thể, trên người Phù khôi một lần nữa bộc phát ra một làn khí lãng năng lượng ào ạt. Dưới sự điều khiển của Lâm Động, Phù khôi nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, không chút sợ hãi xông thẳng về phía Huyết Bức Long ở dưới.

Vì không biết được Huyết Bức Long hiện giờ rốt cuộc còn lại bao nhiêu sức chiến đấu, cho nên Lâm Động cũng không dám đích thân ra tay thăm dò, mà là cẩn thận sử dụng Phù khôi đi trước.

Đối mặt với đầu Phù khôi đang lao tới, trong cặp mắt tràn đầy tia máu của Huyết Bức Long ánh lên những tia hung tàn. Cái miệng to lớn há ra, tức thì một cột sáng màu đỏ máu nháy mắt bay vọt ra, đánh mạnh lên trên thân thể Phù khôi.

Bình!

Bị tia huyết quang kia đánh thẳng vào, đầu Phù khôi nhất thời bị bắn ngược về phía sau, kéo lê trên mặt đất tạo thành một đường rãnh sâu dài hơn trăm mét, làn sóng năng lượng xung quanh thân thể cũng yếu đi không ít.

- Ta thật muốn xem thử, sự công kích như thế ngươi còn có thể thi triển được mấy lần?

Nhìn thấy ngay cả Phù khôi Cao cấp cũng bị Huyết Bức Long đang trọng thương đánh bay như vậy, ánh mắt Lâm Động thoáng hiện lên nét kinh ngạc, rồi lập tức thầm cười lạnh. Trong lòng vừa động, đầu Phù khôi đã lại đứng thẳng lên, tiếp tục xông về phía Huyết Bức Long.

Bình bình bình!

Đối mặt với sự tấn công của Phù khôi, Huyết Bức Long hiển nhiên cũng cực kỳ giận dữ, lập tức há to miệng, những cột sáng năng lượng màu đỏ máu có sức sát thương cực kỳ to lớn ồ ạt tuôn ra, đầu Phù khôi nhất thời bị đánh đến tơi tả. Mặt đất ở xung quanh đều hằn lên những rãnh sâu thật dài.

Nhưng mà tuy là đầu Phù khôi kia bị công kích liên tục đến mức thê thảm như vậy, nhưng sự tấn công của Huyết Bức Long rõ ràng là đang suy yếu dần. Đến cuối cùng, cái cột sáng màu đỏ đó đã suy yếu đến độ chỉ còn to bằng cánh tay. Một trạng thái yếu ớt vô lực bao trùm lấy cơ thể của Huyết Bức Long.

- Nghiệt súc, điên cuồng đủ rồi, để ta thu thập ngươi!

Thấy vậy, Lâm Động mới thở phào một hơi, nhìn đầu Phù khôi khắp người thương tích đang nằm dưới đất đó bỗng chép miệng cảm thấy có chút cảm khái. Huyết Bức Long đang ở trong trạng thái bị trọng thương mà vẫn có thể đánh đến mức Phù khôi Cao cấp trở nên tơi tả như vậy, nếu như nó không bị thương, e rằng đầu Phù khôi Cao cấp mà Lâm Động khó khăn lắm mới có được này, hôm nay sẽ bị nó đánh đến tan nát.

Lâm Động vừa nói xong, Đại Nhật Lôi Nguyên hùng hồn tuôn ra từ cơ thể hắn. Chợt bàn tay nắm chặt, một cái kim đài khổng lồ hơn mười trượng nhất thời ngưng tụ hình thành trước mặt hắn.

Sau khi thành công tiến vào Tạo Khí Cảnh, uy lực của Kim Đài Trấn Ma Chưởng mà Lâm Động thi triển rõ ràng lại tăng lên một bậc, cho dù là sắc vàng của kim đài hay là trình độ ngưng tụ cũng hơn xa lúc trước.

Ầm!

Kim đài vừa hình thành, dưới sự điều khiển của Lâm Động liền hung hăng lao về phía Huyết Bức Long. Cùng lúc này, trong lòng Lâm Động chợt động, Phù khôi Cao cấp đầy mình thương tích đó lại một lần nữa lao ra!

- Grào!

Cảm nhận được luồng kình phong trên đầu đang giáng xuống, Huyết Bức Long cũng phát ra tiếng gầm hung dữ, sau đó một vòng huyết quang từ cơ thể nó tỏa ra, bao trùm lấy cơ thể to lớn của nó.

Ầm!

Kim đài khổng lồ đánh thật mạnh lên trên vầng huyết quang, lập tức dậy lên một làn sóng kình phong mạnh mẽ, đất cát trên mặt đất nhất thời bị cuốn bay mù mịt.

- Với tình trạng của ngươi hiện giờ, sao có thể ngăn được ta? Phá cho ta!

Thấy vậy, Lâm Động chợt cười lớn, bàn tay đột nhiên ấn mạnh một cái. Trên Kim đài, kim quang mạnh mẽ bùng nổ. Chỉ nghe 'ầm' một tiếng, kim đài đã đánh vỡ vòng tròn huyết quang đó.

Đang!

Đánh vỡ huyết quang, kim đài lại hung hăng giáng thẳng xuống người của Huyết Bức Long, lập tức đánh tung lớp vảy chắc chắn trên người nó.

Ngay trong lúc vòng huyết quang bị Lâm Động đánh vỡ, đầu Phù khôi cũng nhất thời hung hăng lao đến. Song chưởng sắc bén như đao của nó không hề chần chừ, đâm thẳng vào cặp mắt đang tràn đầy sát khí của Huyết Bức Long.

- Grào!

Đồng tử bị Phù khôi đâm thủng, máu huyết nhất thời chảy ra như suối. Huyết Bức Long bởi vì quá đau đớn mà trở nên điên cuồng. Móng vuốt sắc nhọn của nó giáng thẳng lên thân thể của Phù khôi, sau đó hung hăng rạch nên một vết thương sâu nửa tấc trên lồng ngực rắn chắc của Phù khôi, và lại một lần nữa đánh văng Phù khôi ra phía sau.

- Con nghiệt súc này!

Nhìn thấy Phù khôi bị thương, Lâm Động vô cùng đau lòng, đột nhiên cũng có chút khiếp sợ. Cũng may là những đòn tấn công này là nhằm vào cơ thể không biết đau đớn của Phù khôi, nếu không thì cho dù là hắn, hôm nay chỉ sợ là cũng đã bị trọng thương.

- Con súc sinh này chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi!

Tiểu điêu cười cười, múa tít cặp móng vuốt, từng đạo năng lượng tử hắc sắc tuôn trào ra, sau đó hóa thành một quang bàn tử hắc sắc xoay chuyển điên cuồng. Móng vuốt khẽ điểm một cái, quang bàn nhất thời gào thét lao ra, xé gió mà đi.

Quang bàn lao xuống nhanh như chớp, trực tiếp cắt xuyên qua cái đầu to lớn của Huyết Bức Long!

Nhìn thấy mức độ sắc bén của quang bàn đó của tiểu điêu, Lâm Động cũng thầm cảm thấy kinh ngạc. Huyết Bức Long tuy đã bị trọng thương, nhưng dù sao nó cũng là Yêu thú Viễn cổ, sức phòng thủ vốn rất cường hãn, không ngờ lại bị quang bàn tử hắc sắc đó nhẹ nhàng xuyên qua như thế. Có thể thấy được sức sát thương của quang bàn đó là vô cùng khủng bố.

Một đòn này của tiểu điêu có thể nói là trí mạng, một vệt máu dài hơn nửa trượng hiện ra trên đầu Huyết Bức Long. Máu tươi cùng với óc nhất thời trào ra, và cặp mắt vằn đầy tia máu của nó cũng nhanh chóng tối sầm lại, sau cùng ngã xuống, chấn cho rung chuyển cả mặt đất.

- Phù!

Nhìn thấy Huyết Bức Long rốt cuộc cũng chết hẳn, Lâm Động lập tức thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay khẽ phất một cái, Phù khôi Cao cấp rất nhanh bay trở về. Nhìn thấy đầu Phù khôi thương tích đầy mình, Lâm Động cũng không khỏi cười khổ một tiếng.

Con súc sinh này cho dù là bị trọng thương cũng còn khó giải quyết đến như

vậy. Nhưng cũng còn may Phù khôi cũng không bị đánh nát, nếu không thì tổn thất sẽ rất lớn.

- Tiểu điêu!

Nhìn cái xác chết khổng lồ của Huyết Bức Long ở phía dưới, Lâm Động cũng chỉ cười nói một tiếng. Mà không đợi hắn nói xong, tiểu điêu đã mang theo ánh mắt nóng nảy lao xuống, giơ móng vuốt ra. Năng lượng tử hắc sắc nhất thời ngưng tụ, chuẩn bị nuốt Yêu linh của Huyết Bức Long.

Hưu!

Nhưng mà ngay lúc tiểu điêu sắp đáp xuống xác của Huyết Bức Long, mặt đất phía dưới đột nhiên nổ tung, hai đạo bóng trắng lao ra, mang theo kình phong sắc bén nhanh như tia chớp tấn công tiểu điêu.

Đang đang!

Bị tấn công đột ngột như vậy làm cho tiểu điêu nhất thời thất kinh, nhưng nó rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Năng lượng tử hắc sắc mạnh mẽ tuôn ra, ngăn cản lại những luồng kình phong đó, nhưng mà sức mạnh dội lại thì vẫn khiến cho nó phải không ngừng lui về phía sau.

- Hắc hắc, đúng là của trời cho. Tuy rằng chưa đến được Tạo Hóa Võ Bi, nhưng không ngờ ở đây lại có thể gặp được loài Viễn Cổ Huyết Bức Long này. Nếu dùng xương của nó để chế tạo Cốt khôi, uy lực sẽ không tầm thường a!

Sau khi đánh lui tiểu điêu, hai đạo bóng trắng đó hiện ra, chính là hai bộ xương màu trắng đục khổng lồ. Ở bên cạnh hai bộ xương kia là hai lão giả sắc mặt u ám đang thèm thuồng nhìn vào xác chết Huyết Bức Long bên cạnh, trong mắt không giấu được sự tham lam.

Nhìn hai người đột ngột xuất hiện này, sắc mặt của Lâm Động cũng có chút trở nên u ám. Hai lão quỷ này rõ ràng là sớm đã dùng thủ đoạn đặc biệt ẩn núp ở

một bên, đợi cho hắn và Huyết Bức Long lưỡng bại câu thương mới chạy ra chiếm tiện nghi. Chuyện này khiến cho Lâm Động thầm tức giận. Từ trước đến giờ chỉ có hắn làm ngư ông, không ngờ lần này lại bị người khác chơi một vố như vậy!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 295

Tài Phú Tự Đến

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Ở bên cạnh thi thể to lớn của Huyết Bức Long, hai bộ xương trắng đục đột nhiên rục rịch. Hai bộ xương này mang hình người, nhưng các đốt xương nhìn qua có vẻ quái dị, cảm giác đó giống như là chúng nó được ghép lại từ rất nhiều bộ xương khác nhau mà thành.

Nhưng mà trong hốc mắt của hai bộ xương này lại có ánh đỏ chuyển động, một làn sóng năng lượng âm u từ trong bộ xương dần dần lan tỏa ra.

- Đây là Cốt khôi?

Ánh mắt Lâm Động âm trầm nhìn vào hai bộ xương trắng đục này, sau đó nhìn về phía hai lão giả âm u ở bên cạnh, ánh mắt khẽ ngưng đọng. Bởi vì hắn phát hiện ra, hai lão giả này không ngờ lại có thực lực Tạo Khí Cảnh đại thành!

Đây là Cốt khôi, cũng được xem là một loại Phù khôi, nhưng vật liệu sử dụng lại là xương cốt của các loại Yêu thú, thậm chí của các cường giả mà chế tạo. Theo như Lâm Động biết, trong Vương triều Đại Viêm có vẻ không có thế lực đặc biệt nào có thể chế tạo loại Cốt khôi này. Thậm chí ngay cả Âm Khôi Tông cũng không có bản lĩnh đó, xem ra hai lão giả lạ mặt này chắc không phải là người của Vương triều Đại Viêm.

Nhưng mà, cho dù đối phương là người như thế nào, muốn ở trước mặt hắn cướp đi đồ của hắn cũng là chuyện không tưởng!

- Hắc hắc, ngươi chỉ là tiểu bối, ánh mắt đừng có hung hãn như vậy chứ. Nể mặt ngươi đã tốn không ít công sức để giết chết Huyết Bức Long, chúng ta cũng không làm khó ngươi, mau mau cút đi!

Trong lúc sắc mặt Lâm Động trầm xuống, một lão giả tóc bạc trắng cười âm hiểm, lên tiếng nói với Lâm Động.

- Hai lão gia hỏa có mắt không tròng này, đồ của ta, các ngươi cũng muốn cướp đoạt sao?

Nghe vậy, Lâm Động không khỏi giận dữ cười gằn, nói.

- Tiểu tử, ngươi có thể đánh chết Huyết Bức Long đã bị trọng thương, đích thực là có chút tài mọn, nhưng phần lớn đều nhờ vào đầu Phù khôi kia của ngươi mà thôi. Hai chúng ta hôm nay tâm tình khá tốt nên mới tha mạng cho ngươi. Đừng có không biết tốt xấu, kẻo đánh mất mạng sống của chính mình!

Lão giả tóc bạc cười quái dị nói.

- Con mẹ nó, Lâm Động, giết chết hai lão gia hỏa này đi! Đồ của điêu gia ta cũng dám cướp? Đúng là chán sống rồi!

Tiểu điêu lúc này đã lấy lại tinh thần, lập tức lửa giận bừng bừng. Xưa nay chỉ có nó cướp đồ của người khác, không ngờ lần này lại bị người khác leo lên đầu lên cổ, cục tức này sao có thể nuốt trôi?

Lâm Động cười lạnh, cũng không nói nhiều. Trong lòng vừa động, Phù khôi Cao cấp lại một lần nữa bay vọt ra. Từng tia sóng năng lượng ba động mạnh mẽ từ trên cơ thể Phù khôi trào ra.

- Hừ, tiểu tử, tuy ngươi có một Phù khôi Cao cấp, nhưng chỉ có vậy mà muốn giết hai chúng ta? E rằng quá ngây thơ rồi! Ngươi đã không thức thời thì hôm nay ta sẽ giải quyết ngươi luôn, lóc xương ngươi, tiện thể đoạt luôn Phù khôi Cao cấp này!

Nhìn thấy Phù khôi lao đến, hai lão giả đó chỉ cười lạnh một tiếng. Thủ ấn hai tay chuyển động, hai bộ xương bên cạnh lập tức lao ra. Trong hốc mắt ánh đỏ dâng lên cuồn cuộn, trực tiếp va chạm với Phù khôi.

Bình bình!

Hai bên mạnh mẽ va chạm vào nhau. Hai bộ xương kia tuy bị đánh văng ra mấy thước, nhưng ngay lập tức lại múa may bàn tay xương xẩu, hung hăng bám chặt lấy Phù khôi. Âm thanh trầm thấp hòa quyện với từng đợt sóng kình phong không ngừng thổi quét ra.

Nhìn thấy hai bộ xương của đối phương có thể chặn được Phù khôi Cao cấp của mình, trong mắt Lâm Động thoáng ánh lên vẻ kinh ngạc. Tuy rằng lần này Thuần Nguyên Đan rót vào trong Phù khôi không nhiều, nhưng sức mạnh đó cũng có thể so sánh với cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành, không ngờ bộ xương của đối phương kia sức mạnh cũng không hề thua kém.

- Động thủ!

Trong lúc Cốt khôi đang chặn đứng Phù khôi, trong mắt hai lão giả kia chợt lóe hàn quang. Bọn chúng cũng biết rõ sức mạnh của Phù khôi Cao cấp, cho nên cũng hiểu rằng phải sử dụng thủ đoạn chớp nhoáng, nhanh chóng giết chết Lâm Động!

Thân ảnh của hai người gần như ngay lập tức bay vụt ra, chỉ trong chớp mắt đã bay đến trước mặt nơi Lâm Động đang đứng. Bàn tay nắm lại, hai thanh cốt kiếm sắc bén bay vụt ra, nham hiểm đâm về hai chỗ yếu hại của Lâm Động là cổ họng và tim.

Trên thanh cốt kiếm của bọn chúng bao trùm làn sóng nguyên lực vô cùng mạnh mẽ. Hai cường giả của Tạo Khí Cảnh đại thành đồng thời ra tay, uy lực đó không hề yếu kém chút nào!

Nhưng mà, việc này đối với Lâm Động đã thành công bước vào Tạo Khí Cảnh mà nói, sức uy hiếp cũng không cao như bọn chúng nghĩ. Đối mặt với sự tấn công của bọn chúng, Lâm Động cũng không hề có dấu hiệu né tránh. Bàn tay khẽ nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích nhất thời xuất hiện, kích quang sắc bén bùng nổ trên bầu trời.

- Ngư Lân Kích! Nộ Mãng Kích! Hóa Giao Kích!

Ba chiêu đầu của Thiên Lân Kích Pháp gần như được đồng thời thi triển trong tay Lâm Động. Nhất thời, thế công kích mà kích quang sắc bén ngưng tụ thành gần như phủ lấp cả thiên địa, lao nhanh về phía hai lão giả đó.

Phản kích mạnh mẽ mà Lâm Động đột nhiên thể hiện ra cũng khiến cho sắc mặt hai lão giả kia đột biến, vội vàng thúc giục nguyên lực trong cơ thể. Từ trên hai thanh cốt kiếm nhất thời bắn ra từng đạo kiếm ảnh kèm theo làn sóng nguyên lực hùng hồn, muốn chống đỡ đòn tấn công của Lâm Động.

- Cút!

Nhưng mà đối với sự phòng thủ của bọn chúng, Lâm Động chỉ cười lạnh một tiếng, trên cơ thể hắn nhất thời toát ra quang mang tựa như ngọc lưu ly. Sức mạnh toàn thân đột ngột bùng phát, thân kích lóe sáng lên, nhanh như tia chớp đâm xuyên qua từng đạo kiếm ảnh, sau đó dưới sự biến sắc của hai lão giả kia, hung hăng đâm lên ngực bọn chúng.

- Phốc xuy!

Sức mạnh của Lâm Động vô cùng mạnh mẽ, một kích quét qua có thể san bằng cả một ngọn núi, bây giờ lại đánh vào người hai lão giả kia, sắc mặt bọn chúng ngay lập tức trắng bệt, một ngụm máu tươi phun ra, trong mắt vẫn tràn ngập vẻ khó tin.

- Một tên tiểu tử Tạo Khí Cảnh tiểu thành như hắn, sao lại có thể có sức mạnh to lớn như vậy?

Thân hình hai lão lảo đảo lùi lại, xém chút nữa là ngồi phịch xuống đất, hai người xoay mặt nhìn nhau, cùng kinh hãi thất thanh nói.

- Tên tiểu tử này có chút cổ quái, đi mau!

Lão giả tóc bạc có sắc mặt u ám kia phản ứng khá nhanh. Một lần giao thủ

này, khiến lão đã cảm nhận được sức mạnh chân chính của Lâm Động, mới hiểu rằng lần ra tay này quả thật đã có chút lỗ mãng, nên khẽ quát một tiếng, thân hình nhanh chóng rút lui về phía sau.

- Giờ mới đi, e là quá muộn rồi!

Lâm Động cười lạnh. Nếu là lúc trước, đối diện với hai cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành hắn còn thấy có chút khó khăn, nhưng hiện nay hắn đã tiến vào Tạo Khí Cảnh, muốn chém giết Tạo Khí Cảnh đại thành đã không còn là chuyện không thể nữa rồi.

Cười lạnh xong, Đại Nhật Lôi Nguyên nhanh chóng ngưng tụ lại thành một cái kim đài khổng lồ, sau đó dưới sự điểu khiển của Lâm Động, đem theo từng đợt rít gào giáng mạnh về phía hai lão giả tóc bạc kia.

Mà khi hai lão giả đó cảm nhận được luồng kình phong ghê gớm bên trên đỉnh đầu, sắc mặt cũng chợt thay đổi. Trong lòng chợt động, hai bộ xương đang giằng co với Phù khôi nhất thời lao đến, vươn cánh tay xương xẩu định đánh văng cả kim đài đi.

Bình!

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Lâm Động chợt lóe hàn quang, tốc độ hạ xuống của kim đài nhất thời tăng mạnh, sau cùng giáng mạnh xuống hai bộ xương đó. Lập tức một tiếng động thanh thúy chợt vang lên, hai bộ xương đã bị kim đài đánh cho vỡ tung.

- Phốc xuy!

Cốt khôi bị đánh vỡ, hai lão giả nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Lần này, bọn chúng cũng bất chấp đau lòng, bị dọa đến mức mất hồn, phóng chạy thục mạng về phía xa.

Vù vù!

Nhưng mà trong lúc hai người chạy trốn, phía sau lưng đột nhiên vang lên tiếng xé gió sắc lạnh. Hai người không kịp ngoái đầu nhìn lại, chỉ là từ khóe mắt nhìn thấy, có hai cái quang bàn tử hắc sắc đang dùng một tốc độ vô cùng kinh hoàng, xé gió lao đến.

Xuy!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy hai cái quang bàn kia, hai lão giả chỉ cảm thấy trên cổ chợt đau nhói lên, trong chốc lát cả người cảm thấy trời đất xoay chuyển, cuối cùng không thể nhìn thấy thứ gì nữa.

Lâm Động đứng ở đằng xa chỉ có thể nhìn thấy hai thi thể không đầu chậm rãi ngã xuống mặt đất, trên cổ không ngừng phun ra những cột máu đỏ tươi. Tiếp sau đó, hai cái quang bàn tử hắc sắc nhanh chóng bay trở về.

Lâm Động nhìn về phía hai thi thể không đầu đó, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, chợt nhìn nhìn về phía tiểu điêu bên cạnh, chỉ nhìn thấy trên mặt nó đang ngập tràn sát khí, không khỏi rùng mình một cái. Cái tên gia hỏa này một khi nổi giận, không ngờ lại đáng sợ đến như vậy.

- Grào!

Tiểu Viêm từ phía sau nhanh chóng lao ra, khi một lần nữa quay trở về, cái đuôi cự mãng vẫy mạnh một cái, đã đem hai cái túi Càn Khôn thảy cho Lâm Động.

Đưa tay ra đón lấy túi Càn Khôn, tinh thần lực của Lâm Động nhanh chóng rót vào, chợt vẻ mặt ánh lên sự vui mừng. Bởi vì hắn phát hiện ra, trong túi Càn Khôn của hai lão giả này toàn là Thuần Nguyên Đan, mà lại có đến khoảng ba mươi vạn!

Thu hoạch lần này đối với Lâm Động mà nói chính là cái bánh thơm trời cho. Sau khi có được đầu Phù khôi Cao cấp này, Lâm Động đã tiêu xài hết gần mười vạn Thuần Nguyên Đan. Nếu không có được chút thu hoạch này, e rằng hắn đã

cạn sạch rồi. May mà hai lão gia hỏa không biết từ đâu ra này lại đem đến tặng cho hắn một mớ Thuần Nguyên Đan xa xỉ như vậy!

- Lâm Động, hộ pháp giúp ta, để ta thôn phệ Yêu linh!

Trong lúc Lâm Động đang vui sướng với thu hoạch trên trời rơi xuống, thì tiểu điêu nhanh chóng bay xuống, quang mang tử hắc sắc chui vào trong cơ thể của Huyết Bức Long, sau đó móc ra một đạo Yêu linh màu huyết dụ.

- Grào!

Thấy thế, Tiểu Viêm cũng gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng lao xuống, cái miệng to như cái bồn máu há ra, cắn chặt vào huyết quản của Huyết Bức Long, điên cuồng cắn nuốt huyết mạch còn chưa mất hết trong cơ thể của nó.

Nhìn hai con thú đang không ngừng tiến hành tẩm bổ, Lâm Động chỉ cười cười, ngồi xếp bằng trên một phiến đá to, sau đó ánh mắt hướng về phía Tạo Hóa Võ Bi. Ước tính thời gian, hiện giờ những tên gia hỏa đó có lẽ đều đã tiến vào cung điện dưới lòng đất rồi.

Rầm!

Ngay khi trong đầu Lâm Động vừa hiện lên ý nghĩ này, không gian cổ bi xung quanh đột nhiên rung chuyển lên dữ dội. Nhất thời, thiên địa trở nên ảm đạm vô quang, mặt đất không ngừng rung chuyển, một cỗ khí tức mạnh mẽ toát ra khiến cho ngay cả Lâm Động cũng không khỏi rung người một cái, giống như là những linh hồn cổ xưa đã ngủ say mấy vạn năm, vào lúc này đột nhiên thức tỉnh lại vậy!

Sắc mặt Lâm Động trắng bệt nhìn về phía mà cỗ khí tức đó truyền đến, cơ thể khẽ run rẩy. Những tên ngốc đó quả nhiên đã làm kinh động đến bộ hài cốt thần bí kia rồi… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 296

Chạy Trốn

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Sắc mặt Lâm Động tái nhợt nhìn ngọn nguồn nơi cỗ khí tức đáng sợ đó bùng nổ ra. Ở nơi đó, đúng là nơi Tạo Hóa Võ Bi tồn tại. Hiển nhiên, chủ nhân của cỗ khí tức đó có lẽ chính là bộ hài cốt thần bí mà hắn từng cảm thấy được.

Oanh!

Sự đáng sợ của cỗ khí tức đó e rằng không cách nào có thể hình dung hết được, một khi bùng nổ ra, thiên địa nhất thời thất sắc. Lâm Động có thể rõ ràng cảm nhận được, dường như nguyên lực cả thiên địa trong không gian cổ bi cũng đều lập tức bùng phát, dùng một tốc độ nhanh đến kinh người, bay về ngọn nguồn nơi cỗ khí tức kia bùng nổ.

Bộ dáng như thế này, tựa hồ như là có cái gì đó vô cùng đáng sợ đã bị đánh thức!

Bàn tay Lâm Động không thể tự chủ khẽ run rẩy lên một chút. Đây không phải là đang sợ hãi, mà là bản năng phản ứng đối với cỗ khí tức đáng sợ kia. Bởi vì hắn biết rõ ràng, ở dưới loại khí tức này, Tạo Hóa Cảnh tiểu thành đại thành gì đó e rằng cũng đều bị hóa thành tro bụi cả!

Mặc dù thực lực hiện tại của hắn đã tăng lên không ít, vả lại còn đạt được vũ kỹ Đại Hoang Thiên Nhân Chỉ kinh người trong Tạo Hóa Võ Bi, nhưng hắn vẫn biết rằng, nếu như chủ nhân cỗ khí tức đáng sợ kia muốn giết chết hắn, dường như chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi. Đối diện với chủ nhân cổ khí tức kia, hắn tuyệt đối không có chút năng lực phản kháng nào cả!

- Tiểu điêu, Tiểu Viêm, đi mau!

Ánh mắt rất nhanh lóe lên, Lâm Động đột nhiên đứng dậy, quát to với một điêu một hổ cách đó không xa. Chẳng biết vì sao, trong lòng hắn hiện tại luôn cảm thấy bất an. Bộ hài cốt thần bí đó có lẽ là Thủ Hộ Giả cuối cùng do tông phái Viễn cổ lưu lại để bảo vệ bảo tàng. Bọn họ hiện tại cũng nên xem như là người ngoài đến quấy nhiễu vùng đất yên tĩnh này, nếu như Thủ Hộ Giả kia đã tỉnh lại, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ.

Tuy rằng cũng có rất nhiều cường giả đã tiến vào này trong Đại Hoang Cổ Bi này, nhưng mà Lâm Động cũng biết rằng, đối diện với bộ hài cốt thần bí kia, đám người đó chẳng qua chỉ là một đám kiến hôi mà thôi. Cho nên bây giờ nhanh chóng rời khỏi không gian cổ bi mới là chính đạo!

Nghe được tiếng quát của Lâm Động, tiểu điêu cũng gật đầu, móng vuốt huy động nhanh một chút, một vòng quang mang tử hắc sắc nhất thời bay ra. Mà ở bên trong vòng quang mang kia, một đầu Huyết Bức Long huyết sắc xinh đẹp mê người đang chậm rãi bị hút ra từ trong thi thể khổng lồ kia.

Khi tiểu điêu hút xong Yêu linh Huyết Bức Long ra khỏi thân thể nó, Tiểu Viêm bên cạnh cũng điên cuồng cắn nuốt huyết mạch chi lực của Huyết Bức Long. Mà khi nó mạnh mẽ cắn xé, thân hình khổng lồ của Huyết Bức Long cũng nhanh chóng trở nên khô quắt, tầng vảy cứng rắn cũng nhanh chóng vỡ tan ra.

Lâm Động xoa xoa tay nhìn hai tên gia hỏa tham lam này, trong lòng cũng một trận bất đắc dĩ. Ánh mắt hắn gắt gao nhìn về phía Tạo Hóa Võ Bi, sau một lúc lâu, sắc mặt của hắn nhất thời thay đổi. Bởi vì hắn chợt nhìn thấy một lượng lớn nhân mã đang phô thiên cái địa từ nơi đó xông ra.

Nhìn bộ dáng phóng chạy điên cuồng đó, dường như phía sau lưng bọn chúng đang có cái gì đó đáng sợ đuổi giết vậy.

Nhìn thấy một màn này, da đầu Lâm Động nhất thời tê rần một trận. Thủ Hộ Giả kia quả nhiên không định buông tha cho đám người ngoại lai đã xâm nhập

vào không gian cổ bi a.

- Tốt lắm, đi thôi!

Khi da đầu Lâm Động còn đang rung lên, tiểu điêu cuối cùng thuận lợi rút ra Yêu linh của Huyết Bức Long. Hắn cũng biết hiện tại không có thời gian luyện hóa, lập tức một ngụm nuốt luôn vào trong cơ thể, thân hình chợt lóe lên, đã nhanh chóng lủi lên bả vai Lâm Động.

- Rống!

Khi tiểu điêu xong việc, cuối cùng Tiểu Viêm cũng há miệng máu to, mạnh mẽ cắn nuốt hết sạch tinh huyết trong cơ thể của Huyết Bức Long. Tuy rằng nó vẫn còn chưa hoàn toàn luyện hóa hết, nhưng lúc này trên thân thể Tiểu Viêm đã bắt đầu sinh trưởng ra một ít lớp vảy huyết sắc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phát ra quang mang có vẻ uy phong lẫm liệt.

Hơn nữa, biến hóa lớn nhất chính là cái đuôi mãng đặc thù của Tiểu Viêm. Vốn bản thể của Tiểu Viêm chính là Hỏa Mãng Hổ bình thường, cái đuôi mãng kia cũng chỉ là bài trí cho đẹp mà thôi. Nhưng hiện tại cái đuôi mãng kia đã càng ngày càng sinh động hơn, thậm chí trên đó còn sinh trưởng ra một tầng tầng vảy huyết sắc. Tại đầu mãng, huyết nhãn cực kỳ ngưng tụ, miệng mãng càng dữ tợn hơn, rõ ràng chính là một đầu mãng giao vô cùng hung hãn!

Há mồm to ra gầm lên một tiếng, cặp lôi dực trên lưng Tiểu Viêm, lúc này đã nhiễm một chút màu đỏ như máu, cũng nhanh chóng triển khai. Thân hình Lâm Động vừa lóe lên, đã nhảy lên lưng Tiểu Viêm. Ngay sau đó lôi dực Tiểu Viêm chấn động, há miệng phát ra tiếng hổ gầm to như sấm, nhất thời xông lên phía chân trời, dùng tốc độ cao nhất liều mạng lướt tới chỗ xa xôi.

Trong không gian cổ bi mênh mông, chỉ trong chốc lát đã trở nên cực kỳ hỗn loạn. Tất cả mọi người đều liều mạng bỏ chạy về phía cửa vào. Bộ dáng kinh hoảng như vậy giống như đang bị Tử Thần vác theo liêm đao truy đuổi ở phía sau vậy.

Bởi vì Lâm Động sớm đã rời xa khỏi Tạo Hóa Võ Bi, cho nên hiện tại chạy trốn cũng coi như là chiếm được tiên cơ. Nhưng mà bốn phía xung quanh thường xuyên có những bóng người điên cuồng phóng lướt qua. Bởi vì lúc này là đang chạy trốn, cho nên mọi người cũng quả thực đã trở nên điên cuồng rồi.

- Mấy tên ngu xuẩn này, còn cho rằng bảo tàng tông phái Viễn cổ dễ lấy như vậy sao? Cỗ khí tức mà hài cốt thần bí kia phát ra cực kỳ đáng sợ. Theo ta thấy, nếu không đạt tới thực lực cỡ Ngũ Nguyên Niết Bàn, ai cũng không thể làm gì được nó!

Tiểu điêu ngồi ở trên vai Lâm Động, nhìn những bóng người không ngừng điên cuồng chạy trốn kia, không khỏi lắc lắc đầu nói.

- Ngũ Nguyên Niết Bàn?

Khóe mắt Lâm Động khẽ run rẩy lên. Đừng nói là Ngũ Nguyên Niết Bàn, cho dù là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn Cảnh, nhìn khắp cả Vương Triều Đại Viêm cũng đều là đếm được trên đầu ngón tay. Bọn người Lâm Lang Thiên kia cũng quá dại dột rồi, lại đi trêu chọc phải cái thứ này. Nếu như cái tên đáng sợ này chạy thoát ra khỏi Đại Hoang Cổ Bi, như vậy cả Vương Triều Đại Viêm này còn có ai có thể ngăn được hắn?

- Quên đi, lo không được nhiều như vậy, trước hết chạy trốn quan trọng hơn!

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Lâm Động phát hiện chính mình thật là lo chuyện bao đồng rồi. Hiện tại hắn cần quan tâm nhất, vẫn là trước hết giữ vững được tính mạng của chính mình đã, cũng không nên bị bộ hài cốt thần bí kia thuận tay xử lý luôn.

Lời nói vừa dứt, hắn khẽ vỗ nhẹ lên thân thể Tiểu Viêm. Toàn thân Tiểu Viêm nhất thời bộc phát ra một ít quang mang huyết sắc, tốc độ lập tức tăng vọt lên. Xem ra lần này sau khi cắn nuốt tinh huyết của Huyết Bức Long, thực lực của Tiểu Viêm lại tăng lên không ít. Ít nhất về mặt tốc độ cũng đã đủ để tranh đua cùng cường giả Tạo Hóa Cảnh rồi.

Trong khi Lâm Động bay nhanh chạy trốn, ánh mắt của hắn cũng nhịn không được chuyển hướng nhìn phía sau. Tại phía sau xa xôi kia, bầu trời lúc này đã là mây đen cuồn cuộn. Từng đạo long quyển phong điên cuồng hình thành, giống như là liên kết giữa trời và đất vậy. Bộ dáng như vậy, phảng phất giống như ở thời kỳ Hồng Hoang, khiến người ta nhìn thấy cũng phải kinh ngạc và sợ hãi một trận.

Mà trong khi mây đen bắt đầu khởi động đầy trời, một thân ảnh nhỏ bé chân đạp trên gió lốc, bằng tốc độ kinh người rất nhanh xẹt qua phía chân trời. Những chỗ mà thân ảnh đó lướt qua, cũng không nhìn thấy hắn có động tác nào, thế nhưng một ít cường giả đứng gần nó, thân thể 'phanh' một tiếng, nổ mạnh thành một chùm huyết vụ, ngay cả huyết nhục cũng không hề lưu lại chút nào.

- Là hài cốt thần bí, hắn quả nhiên đuổi theo đến đây!

Ánh mắt Lâm Động nhìn thân ảnh đang đạp trên gió lốc kia, đồng tử trong mắt cũng đột nhiên co rụt lại, cả người run rẩy. Nếu như nói đầu Viễn Cổ Huyết Bức Long cấp Tạo Hóa Cảnh đại thành kia, những người trong này còn có thể liên hợp lại đối phó, như vậy thì bộ hài cốt thần bí trước mặt này, cho dù là tất cả mọi người một lần nữa liên hợp cùng nhau, thì lực lượng tổng hợp kia cũng không có khả năng lay động bộ hài cốt thần bí này chút nào.

Bởi vì lực lượng song phương cơ hồ đã hoàn toàn không cùng một tầng cấp!

Bước vào Tạo Hóa Cảnh, nhìn khắp cả Vương Triều Đại Viêm này, cũng đều là cường giả đỉnh phong, nhưng nếu bước vào Niết Bàn Cảnh, đó là cường giả vô địch không có đối thủ a!

Giữa đỉnh phong và vô địch, khoảng chênh lệch đó cũng không phải chỉ là nửa điểm. Hơn nữa, bước vào Niết Bàn Cảnh, chính là bước vào một tầng cấp hoàn toàn khác, có thể vận dụng toàn bộ nguyên lực trong thiên địa mà sử dụng. Một đấm xuất ra có thể chẻ dọc trời đất, uy lực đó tuyệt đối là kinh thiên động địa. So sánh với Tạo Hóa Tam Cảnh, hoàn toàn là không cùng một cấp bậc!

Cục diện hiện tại, giống hệt như một đầu Cự Long đang đuổi theo một đám cừu non vậy. Cho dù mấy con cừu non không ngừng phản kháng như thế nào đi chăng nữa, thì tiêu diệt bọn chúng cũng chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Cho nên nói, thời điểm này phản kháng là hẳn phải chết không hề nghi ngờ, chỉ có thể bỏ trốn mới có thể còn có một con đường sống.

- Hửm, tên Lâm Lang Thiên kia cũng chạy theo phía bên này!

Tiểu điêu ở trên vai Lâm Động đột nhiên thốt lên.

Nghe vậy, cặp mày Lâm Động khẽ nhíu, nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy, nhân mã Tứ đại Gia tộc cùng với các thế lực lớn Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông, Võ Minh cũng đều lao về phía này. Bọn họ nhiều người thúc dục Linh bảo phi hành, tốc độ kia quả thực so với Tiểu Viêm còn nhanh hơn một chút.

- Lúc đến ta đã xem qua bản đồ, tại nơi cách đây không xa liền có một tọa độ không gian ngăn cách. Bình chướng không gian nơi đây tương đối mỏng manh, tập hợp thực lực nhân mã thật ra có thể xé rách không gian mà ra, không cần phải chạy tới lối vào ở cửa chính.

Trong không gian cổ bi này cửa ra phải không chỉ có một cái, chẳng qua ở đây là cái gần nhất mà thôi. Nghĩ chắc là bọn Lâm Lang Thiên muốn xé rách không gian, nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Vù!

Ngay khi Lâm Động và tiểu điêu nói chuyện, một đám đông nhân mã trực tiếp lướt ngang qua trong không trung. Ngay sau đó, Lâm Động đột nhiên cảm giác được, ở phía sau xa xôi kia, lực chú ý của bộ hài cốt thần bí tựa hồ đang tập trung về phía bên này. Chính xác mà nói, tựa hồ là chú ý đến gã Lâm Lang Thiên trong đám nhân mã đó!

- Chết tiệt, mấy tên này khẳng định lấy được không ít thứ ở trong cung điện dưới lòng đất, lúc này mới bị hài cốt thần bí tập trung truy sát như vậy!

Nhận thấy một màn này, sắc mặt Lâm Động cũng hơi trầm xuống, ánh mắt lóe ra một tia quang mang.

Cuộc trốn chạy như vậy kéo dài được mấy phút, đám cường giả phía càng ngày càng nhiều kẻ bị nổ mạnh thành một đám huyết vụ. Mà cảm nhận được cỗ khí tức đáng sợ phía sau càng ngày càng gần, sắc mặt Lâm Động cũng trở nên có chút khó coi.

Phốc phốc!

Khi sắc mặt Lâm Động đang trở nên khó coi, đám nhân mã phía trước đột nhiên dừng lại. Chợt từng đạo thân ảnh bay nhanh theo những luồng sáng Linh bảo khổng lồ phóng tới một ngọn núi. Sau đó rất nhiều cường giả đều đồng thời đánh ra từng cột sáng nguyên lực, lập tức ngọn núi giữa không trung liền bị xé rách ra thành một cái khe đen ngòm.

- Đi!

Đám người Lâm Lang Thiên cùng với đám cường giả Gia tộc Vương Thị, Âm Khôi Tông tận lực duy trì ổn định cái khe, hét lớn một tiếng. Nhân mã thế lực lớn bọn chúng nhanh chóng tiến tới cái khe kia.

- Các vị, xin dừng bước! Năng lực chịu đựng của cái khe này không mạnh, không chịu tải được nhiều người lắm! Hãy đi tìm lối ra khác!

Mà khi để cho nhân mã các thế lực lớn tiến vào xong, một vài cường giả của Tứ đại Gia tộc cũng phát ra lời cảnh cáo nghiêm khắc. Thậm chí bọn chúng còn thúc dục nguyên lực, hình thành một đạo bình chướng ở phía trước ngọn núi, ngăn cản những người còn lại đi qua chỗ này.

- Ta đi tìm con mẹ ngươi, bọn khốn kiếp các ngươi!

- Vọt vào đi, không cần để ý đến bọn họ!

Loại hành động này không thể nghi ngờ lập tức khiến cho một ít cường giả

phía sau nổi giận. Khi bị tử vong uy hiếp, bọn họ cũng mặc kệ ngươi có thế lực lớn gì, trực tiếp cố gắng phóng tới cái khe kia, nhưng cuối cùng lại bị một đám cường giả bên Tứ đại Gia tộc liên thủ đánh văng ra ngoài.

Tiểu Viêm cũng dừng lại phía trước ngọn núi, Lâm Động nhìn hành động của mấy tên này, sắc mặt cũng có chút khó coi.

- Lâm Động còn ở bên ngoài, để hắn tiến đến!

Lâm Khả Nhi vừa lúc đang ở trên ngọn núi, liếc mắt nhìn thấy Lâm Động cưỡi trên lưng hổ, lập tức vội vàng nói.

- Ngươi đi vào trước!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên chợt lóe lên, một chưởng chụp trên người Lâm Khả Nhi, phát ra một luồng lực đạo, đẩy nàng ta văng vào bên trong cái khe kia.

- Hắc hắc, Lâm Lang Thiên, ta xem hiện tại cái khe này tựa hồ chịu không nổi những người khác nữa?

Ánh mắt Vương Thống chớp động, cười nói.

- Ân, Trưởng lão Vương Thống nói rất đúng!

Đằng Lỗi ở bên cạnh, cũng cười lạnh nói.

Cái khe lúc này, vừa lúc là do Lâm Lang Thiên cùng với đám cường giả của Gia tộc Vương Thị và Âm Khôi Tông duy trì và khống chế. Các thế lực Tứ đại Gia tộc còn lại đều đã tiến vào cái khe hết rồi. Cho nên, chuyện không để cho Lâm Động tiến vào, ngược lại chính là do ba người bọn chúng gây ra.

- Các ngươi muốn làm gì thì làm đi!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên quét ra, liếc mắt nhìn Lâm Động một cái, ánh mắt khẽ chợt lóe lên một tia hàn quang, chợt nhàn nhạt nói. Thân hình hắn vừa

chuyển, đã tiến vào trong cái khe kia. Hắn hành động như vậy, chính là hoàn toàn giao hết quyền quyết định cho Vương Thống và Đằng Lỗi. Mà với mức độ thù hận của hai kẻ này đối Lâm Động, kết quả không hỏi cũng thực hiển nhiên… Nhìn Lâm Lang Thiên hành động như vậy, ánh mắt Lâm Động chợt trở nên u ám:

- Cái gã hỗn đản này!

Oanh!

Thế nhưng, ngay khi Lâm Lang Thiên vừa mới xoay người sắp tiến vào trong cái khe kia, bầu trời phía trên ngọn núi đột nhiên ngưng tụ ra một cái lốc xoáy khổng lồ không ngừng xoay chuyển. Một cái cốt chưởng màu xám trắng từ trong đó thò ra, co lại thành một trảo, một luồng hấp lực mạnh mẽ nhất thời bùng nổ ra. Một cái túi Càn Khôn từ trong lồng ngực Lâm Lang Thiên nhất thời vọt ra.

- Khốn kiếp!

Nhìn thấy cái túi Càn Khôn trong người mình bay ra, sắc mặt Lâm Lang Thiên lập tức trở nên kịch biến.

- Lại đây!

Một màn này cũng làm cho Lâm Động có một chút kinh ngạc, chợt ánh mắt hắn lóe ra một tia nóng bỏng. Hắn mạnh mẽ thúc Tiểu Viêm hướng về phía cốt chưởng kia lao lên, không ngờ có thể trực tiếp ở nửa đường đoạt lấy túi Càn Khôn ngay trước khi nó rơi vào trong tay cốt chưởng kia.

Nhìn thấy túi Càn Khôn rơi vào trong tay Lâm Động, khuôn mặt Lâm Lang Thiên lập tức biến sắc.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 297

Đoạt Bảo Bỏ Chạy

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Lâm Động, đưa thứ đó cho ta!

Sắc mặt Lâm Lang Thiên kịch biến khi nhìn thấy Lâm Động đoạt đi túi Càn Khôn của mình, mạnh mẽ hét to một câu.

- Nằm mơ!

Lâm Động cười lạnh, không thèm để ý đến mặt mũi của thiên tài Gia tộc Lâm Thị.

Cái đám hỗn đản này, thế nhưng lại muốn bỏ lại hắn ở trong này, tuy nói nơi khác cũng có cửa ra, nhưng hiện tại Thủ Hộ Giả thần bí kia đang điên cuồng truy sát ở phía sau, còn có nhiều thời gian để cho hắn chạy tới cửa ra khác không?

Hơn nữa nhìn bộ dáng khẩn trương kia của Lâm Lang Thiên, kết hợp với hành động Thủ Hộ Giả thần bí ra tay đoạt lại túi Càn Khôn, có thể thấy được thứ chứa đựng trong đó hắn là một ít bảo bối do Lâm Lang Thiên thu được ở cung điện dưới lòng đất. Một khi thứ này đã rơi vào trong tay Lâm Động, quả quyết là không có đạo lý ói trở ra.

- Ngươi dám nghịch lại lời của ta?

Nhìn thấy Lâm Động thế nhưng một lời liền từ chối thẳng thừng, ánh mắt Lâm Lang Thiên nhất thời cũng trở nên âm trầm. Dựa vào thân phận hắn ở Gia tộc Lâm Thị, đừng nói là Lâm Động chỉ là một kẻ ti tiện xuất thân từ Phân gia như vậy, cho dù là một ít trưởng bối trong Gia tộc cũng không dám cãi lại lời nói của hắn. Một màn trước mắt không hề nghi ngờ chính là làm cho hắn cảm thấy

uy nghiêm của mình đang bị khiêu khích.

- Ngươi là cái thá gì mà ta phải nghe ngươi? Có bản lĩnh thì lăn ra đây!

Ánh mắt Lâm Động cũng phát lạnh. Hắn ghét nhất chính là ngữ khí cao ngạo của Lâm Lang Thiên, lập tức không chút khách sáo, cười lạnh nói.

- Ngươi!

Nghe thấy vậy, trong mắt Lâm Lang Thiên nhất thời toát ra sát ý, đúng là nhịn không được nổi giận trong lòng, vừa muốn ra tay đích thân chém chết Lâm Động.

- Lâm Lang Thiên, ngươi có muốn chết thì cũng đừng kéo theo bọn ta. Thứ quỷ quái kia đã truy sát tới rồi. Nó hiển nhiên là sẽ không để cho người ta mang mớ bảo tàng này rời khỏi không gian cổ bi. Ai cầm mấy thứ kia, chính là cầm bùa đòi mạng trong tay đó. Nếu ngươi thực sự luyến tiếc, vậy thì tự mình đi ra ngoài đi, thứ lỗi chúng ta không thể theo cùng được!

Nhìn thấy Lâm Lang Thiên định muốn ra tay, Vương Thống nhất thời hét to nói.

Hành động lần này của bọn chúng xem như triệt để thảm bại. Hơn nữa sau khi tiến vào cung điện dưới lòng đất, bọn họ căn bản còn chưa kịp thu hoạch lấy bảo vật gì, đã khiến cho bộ hài cốt thần bí tỉnh lại, ra tay truy sát.

Trong lúc chạy trốn cũng chỉ có Lâm Lang Thiên nhanh tay lẹ chân thu lấy một ít Niết Bàn Đan mà thôi. Như thế cũng đã làm cho bọn chúng vô cùng ganh tỵ rồi. Nhưng may mà mấy thứ này hiện tại đã bị kẻ khác đoạt lấy, không thể nghi ngờ là làm cho trong lòng bọn người Vương Thống cân bằng lại một chút, tự nhiên sẽ không để Lâm Lang Thiên mạo hiểm đoạt nó trở lại.

Nghe được tiếng quát của Vương Thống, Lâm Lang Thiên lúc này mới thoáng tỉnh thần lại một ít. Hắn liếc mắt nhìn phía sau xa xôi, thân ảnh thần bí

đang đạp trên những luồng gió lốc hỗn loạn đầy trời kia đuổi theo, trong mắt hắn cũng xuất hiện vẻ kiêng kỵ. Hắn hiểu được, dựa vào thực lực hiện tại của hắn căn bản không thể nào tiếp nổi nửa chiêu của hài cốt thần bí kia.

- Lâm Động, ngươi tốt nhất có thể sống sót! Sang năm trong Tộc hội Gia tộc, ta sẽ ở trước mặt tất cả mọi người trong gia tộc để cho ngươi biết, năm đó ta đã có thể tiện tay đánh cho phụ thân ngươi thành phế vật, thì hiện nay cũng có thể tiện tay đánh ngươi đến không đáng một đồng. Người của Phân gia, phải có tâm tính hèn mọn, vọng tưởng muốn khiêu chiến đến uy nghiêm của gia tộc, nhất định sẽ gặp phải trừng phạt!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên cực kỳ âm lệ, điềm nhiên nói.

- Cuối cùng ai trở thành phế vật, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi biết được rõ ràng!

Lâm Động gắt gao giương mắt nhìn Lâm Lang Thiên, trên khuôn mặt cũng nảy lên một chút vẻ dữ tợn. Đối với gã này, hắn không thể nghi ngờ chính là hận đến tận xương!

- Ta đợi ngươi, cái thứ vô dụng. Chẳng qua, ngươi hãy cầu nguyện hôm nay ngươi có thể sống sót đi!

Lâm Lang Thiên hít sâu một hơi, cố nén lửa giận trong lòng, cũng không nói thêm nữa trực tiếp xoay thân hình, tiến vào bên trong cái khe kia.

- Thật đáng tiếc cho Phù khôi Cao cấp! Lâm Động, không gian cổ bi này chính là chỗ chôn thây của ngươi!

Đằng Lỗi lành lạnh cười, nói.

- Tiểu súc sinh, lão phu sớm đã nói cho ngươi biết, quá kiêu ngạo sẽ gặp báo ứng, ha ha… Vương Thống cũng nở nụ cười trào phúng, nhìn về phía ánh mắt Lâm Động, phá lệ âm lãnh.

- Lão súc sinh Vương Thống, Đằng Lỗi khốn kiếp, các ngươi cũng không nên vui mừng quá sớm!

Sắc mặt Lâm Động âm trầm, nói.

- Ha ha, tiểu tử, chờ ngươi qua được cửa ải trước mắt rồi hãy nói.

Vương Thống và Đằng Lỗi đều cười to một tiếng, thân hình vừa lóe lên, đã tiến vào bên trong cái khe kia. Tay áo hai người vung tay lên, liền khiến cho cái khe kia nhất thời vỡ tan, lưu lại một đạo nguyên lực ba động hùng hồn, gây ra sự nhiễu loạn không gian ba động. Muốn xé rách cái khe không gian thêm một lần nữa, cần phải làm cho ba động không gian kia tan đi. Chẳng qua khi đó chỉ sợ hài cốt thần bí phía sau sớm đã đuổi kịp rồi. Mấy tên này, hiển nhiên không định cho Lâm Động cơ hội chạy trốn.

- Mấy tên khốn kiếp!

Nhìn một màn này, tiểu điêu cũng không khỏi tức giận, mắng lớn một tiếng.

Đám cường giả chung quanh nhìn thấy cái khe đã đóng lại, cũng không khỏi thốt ra những lời ác độc chửi rủa, nhưng rất nhanh cũng đã vội vàng chạy tán loạn, tìm cửa ra khác mà trốn đi.

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn bọn Lâm Lang Thiên, Vương Thống biến mất, sau đó cầm túi Càn Khôn trong tay. Tinh thần lực rất nhanh xâm nhập trong đó, nhất thời sắc mặt trở nên phấn khích. Bởi vì hắn phát hiện ra, trong túi Càn Khôn này không ngờ toàn bộ đều là Niết Bàn Đan, với số lượng trong này, ít nhất cũng có đến mấy trăm cái!

Một loại nguyên lực ba động nhộn nhạo rất đáng sợ ở trong túi Càn Khôn không ngừng toát ra. Loại ba động này làm cho ánh mắt Lâm Động nhất thời tỏa sáng. Hắn lúc trước vất vả vọt vào thạch đình, hết sức vất vả mới tìm được hai khỏa Niết Bàn Đan trong bộ hài cốt kia mà thôi, không nghĩ tới hiện tại trong túi Càn Khôn này lại có nhiều đến như vậy.

- Con mẹ nó, khó trách bộ dáng của Lâm Lang Thiên tức giận đến như vậy, thì ra hắn lấy được nhiều Niết Bàn Đan từ trong cung điện dưới lòng đất đến thế!

Lâm Động nhếch miệng, nói.

- Hắc hắc, gã này khẩu vị quả thật là không nhỏ, khó trách hài cốt thần bí kiên quyết đuổi theo muốn đoạt lại thứ này.

Tiểu điêu cũng cười nhạt một tiếng, chợt sờ sờ mặt, nói:

- Chẳng qua hiện tại túi này Càn Khôn bị ngươi đoạt lấy, chẳng phải là hài cốt thần bí kia… sẽ truy sát ngươi sao?

Trên khuôn mặt Lâm Động vừa mới nở rộ nụ cười lập tức đọng lại, chợt bàn tay mạnh mẽ vỗ lưng Tiểu Viêm:

- Chạy mau!

Tiếng quát Lâm Động vừa dứt, Tiểu Viêm lập tức triển động lôi dực hỗn loạn huyết sắc, sau đó hóa thành một đạo lôi quang, giống như tia chớp phóng nhanh.

Loại Niết Bàn Đan này, Lâm Động hiểu được, đây chính là thứ không thể thiếu khi đánh sâu vào Niết Bàn Cảnh. Mà thứ này lại là rất khó đạt được, mấy trăm mai Niết Bàn Đan này, Lâm Động tin rằng cho dù một ít cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng có chút thèm nhỏ dãi. Cho nên, hắn tự nhiên cũng không có ý tưởng chủ động giao ra.

Mặc dù cầm thứ này sẽ thu hút hài cốt thần bí đến đuổi giết, nhưng không đến thời khắc mấu chốt, ai cũng không nỡ vứt bỏ. Cho dù là Lâm Động cũng không có sự quyết đoán này. Dù sao, phú quý hiểm trung cầu a!

Rầm rầm!

Mà khi Lâm Động điên cuồng chạy trốn, bầu trời ở sau lưng hắn, mây đen bốc lên càng thêm lợi hại hơn. Tốc độ của bộ hài cốt thần bí kia cũng đột nhiên

nhanh hơn một chút. Hơn nữa mục tiêu lần này của hắn đích thật không ngoài ý chính là tập trung vào Lâm Động.

Nhất thời gió lốc bắt đầu khởi động, hài cốt thần bí dùng một tốc độ cực kỳ kinh người, đuổi thẳng theo hướng Lâm Động.

- Quả nhiên là đến đây!

Trong khi Tiểu Viêm ra sức chạy trốn, Lâm Động cũng cảm nhận được sát khí đến từ phía sau đang khóa chặt lấy chính mình. Da đầu hắn lập tức run lên.

Chẳng qua thời điểm này cũng không có biện pháp khác. Nếu không muốn bỏ lại Niết Bàn Đan, vậy thì cũng chỉ có thể liều mạng bỏ trốn mà thôi.

Trong không gian cổ bi rộng lớn này lập tức liền xuất hiện một màn kỳ lạ, một thân ảnh ở phía trước liều mạng bỏ chạy, mà ở phía sau cách hắn không xa, phong vân không ngừng khởi động, thiên địa biến sắc, một thân ảnh khác không ngừng đuổi theo, dường như ngày tận thế đã đến vậy.

Trên đường lẩn trốn, Lâm Động cũng gặp không ít người đồng hành, nhưng mà tốc độ mấy tên chẳng hay ho này căn bản không theo kịp Tiểu Viêm, lại vừa lúc cùng với Lâm Động bị buộc trên chung một chiến tuyến, lập tức không ngừng nổ mạnh thành một đoàn huyết vụ, khiến cho người khác nhìn thấy phải cực độ sợ hãi.

- Lâm Động, nhanh lên, kiên trì không lâu sau sẽ có thể đến được cửa ra kế tiếp!

Tiểu điêu ngồi ở trên vai Lâm Động, xoay người nhìn thấy hài cốt thần bí phía sau càng ngày càng gần, có chút khẩn trương nói. Nếu là còn ở thời kỳ toàn thịnh, hắn tự nhiên sẽ không hề sợ hãi đối với hài cốt thần bí này. Nhưng đáng tiếc là hiện tại hắn cũng không ở trong trạng thái toàn thịnh, cho nên vẫn ít cậy mạnh thì hơn.

Nghe vậy, Lâm Động cũng âm thầm kêu khổ. Thúc giục hắn cũng vô dụng, hiện tại chạy trốn cũng là phải dựa vào Tiểu Viêm. Nếu không phải dựa vào tốc độ của Tiểu Viêm, kết cục của bọn họ chỉ sợ cũng không khác gì với bọn xui xẻo sau lưng kia.

- Rống!

Làm như nghe hiểu được sự thúc giục của một người một điêu, Tiểu Viêm cũng mạnh mẽ phát ra một tiếng hổ gầm. Phía trên lôi dực, huyết sắc đột nhiên trở nên nồng đậm, một tầng vảy huyết sắc thẩm thấu ra, trong nháy mắt bao trùm lấy lôi dực. Thậm chí, diện tích của lôi dực cũng bành trướng lên không ít.

Tại thời khắc mấu chốt, Tiểu Viêm tựa hồ luyện hóa được một ít tinh huyết của Huyết Bức Long lúc trước, bắt đầu tiến hóa.

- Phốc!

Cặp lôi dực huyết sắc khổng lồ dang ra, dùng sức chấn động một trận. Cuồng phong nhất thời hình thành dưới cánh, tốc độ Tiểu Viêm đột nhiên tăng vọt lên, trong chốc lát chỉ để lại một tàn ảnh huyết sắc trên bầu trời mà thôi.

Tốc độ Tiểu Viêm đột nhiên tăng vọt cũng làm Lâm Động kinh ngạc. Hắn chợt mừng rỡ lên một chút, với tốc độ như thế này, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh e rằng cũng đuổi theo không nổi.

Mà khi Tiểu Viêm phi hành với tốc độ cao như vậy, ước chừng mấy phút trên bình nguyên cách đó không xa, chợt xuất hiện một luồng lốc xoáy năng lượng cự đại, đúng là lối ra thông với ngoại giới!

Lúc này chung quanh lốc xoáy năng lượng còn có không ít người tồn tại, chẳng qua khi bọn hắn nhìn thấy thân ảnh đạp trên gió lốc xa xa đang đuổi tới, nhất thời sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng chen chúc hướng vào trong lốc xoáy năng lượng, không dám có chút chậm trễ.

- Tiểu Viêm, nhanh lên, lao ra đi!

Lâm Động lúc này cũng mừng rỡ như điên, quát khẽ một tiếng, huyết dực khổng lồ của Tiểu Viêm chấn động, đem theo một luồng cuồng phong thẳng tắp nhằm về phía lốc xoáy năng lượng.

- Ô ô!

Nhưng mà khi Tiểu Viêm sắp nhảy vào lốc xoáy, trong gió lốc phía sau dường như truyền ra một âm thanh phẫn nộ kỳ dị. Rồi sau đó, nguyên lực thiên địa lập tức sôi trào lên, rất nhanh ngưng tụ lại phía trước luồng lốc xoáy năng lượng kia, cuối cùng trực tiếp ngưng tụ thành một vách tường nguyên lực khổng lồ cao chừng mấy trăm trượng, bao phủ hoàn toàn luồng lốc xoáy năng lượng kia.

Thân hìnhTiểu Viêm đang hóa thành một đạo huyết quang cực tốc phi hành đột ngột dừng lại.

Nhìn về phía bức vách tường nguyên lực khổng lồ như một cái cột chống trời xuất hiện ngay trước mặt, trong lòng Lâm Động lập tức lạnh lẽo một trận. Thủ đoạn này, thật sự quá mức đáng sợ rồi!

- Ực!

Lâm Động nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi quay đầu lại. Chỉ thấy gió lốc đầy trời bắt đầu khởi động, nhanh chóng buông xuống phía trên bình nguyên. Một lúc sau, đất đá văng lên tung tóe. Mà khi những đám mây đen cuồng phong kia bắt đầu khởi động, một bộ hài cốt màu xám trắng cũng đạp trên long quyển phong tiến đến. Hắn chậm rãi phiêu đãng dừng lại giữa không trung, cốt chưởng mở ra, một loại cỗ khí tức chết chóc lặng yên ngưng tụ trên cốt chưởng.

- Lần này chơi lớn rồi!

Nhìn hành động kia của hài cốt thần bí, da đầu Lâm Động cũng run lên một

trận.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 298

Phù Văn Màu Đen

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Mây đen bắt đầu khởi động đầy trời, từng trận cuồng phong bốc lênh mạnh mẽ, nguyên lực ba động đáng sợ xé rách bình nguyên phía dưới, dị tượng kinh thiên động địa như vậy khiến người khác nhìn thấy không khỏi phải kinh ngạc hoảng sợ.

Mà ở giữa những luồng gió lốc khủng bố đó, bộ hài cốt thần bí kia đã chậm rãi phiêu phù ở nơi cách Lâm Động không xa. Nhìn bộ hài cốt màu trắng xám cùng với trong hốc mắt không ngừng lóe ra một luồng hồng mang nhàn nhạt, Lâm Động cũng thầm nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng thúc dục nguyên lực trong cơ thể đến mức tận cùng, Thiên Lân Cổ Kích nhất thời cũng hiện ra trong tay hắn.

- Rống!

Tiểu Viêm cũng có thể cảm nhận thấy được chỗ kinh khủng của đối thủ mạnh mẽ trước mặt, lập tức phát ra một tiếng hổ gầm, song dực huyết sắc khẽ di chuyển, hình thành một lớp chắn bảo hộ, che lấy thân thể Lâm Động.

- Hiện tại làm sao bây giờ?

Da đầu Lâm Động run lên, quay sang hỏi tiểu điêu trên vai, hiện tại đã không có cách nào chạy trốn nữa rồi.

- Nếu như thật sự không được, vậy thì đành vứt bỏ túi Càn Khôn thôi.

Tiểu điêu bất đắc dĩ nói.

- Cái tên ngu xuẩn này, ngày thường thổi phồng lợi hại như vậy, đến thời điểm mấu chốt thì lại dùng không được.

Lâm Động cắn răng, nói.

Nghe vậy, tiểu điêu không khỏi có chút xấu hổ, nói:

- Con mẹ nó, thứ này cũng không phải là vật tầm thường, nếu như ta còn ở thời kỳ toàn thịnh… Nghe cái tên này vừa muốn nói đến hắn lúc còn thời kỳ toàn thịnh, Lâm Động không biết nói gì nữa, hiện tại hắn cũng chẳng muốn cãi với tên này. Bàn tay khẽ nắm chặt lấy Thiên Lân Cổ Kích, hiện tại cho dù hắn có vứt bỏ túi Càn Khôn đi chăng nữa, nói không chừng bộ hài cốt thần bí kia vẫn sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn. Một khi đã như thế, vậy thì cũng chỉ có thể liều mạng mà thôi.

- Ai ai, đừng có làm ra bộ dáng thất thểu như vậy. Tuy rằng điêu gia ta hiện tại đánh không lại thứ quỷ này, nhưng mà nếu như muốn dẫn ngươi chạy trốn thì vẫn còn làm được. Tuy nhiên cái giá phải trả thì cũng hơi đắt một chút.

Tiểu điêu nhếch miệng, có chút bất đắc dĩ nói.

- Hy vọng là vậy.

Lâm Động hiện tại cũng không định gửi gắm hy vọng vào cái tên này. Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn bộ hài cốt thần bí kia. Từ trên thân thể của bộ hài cốt nguyên lực thiên địa đột nhiên bùng nổ ra vô cùng kịch liệt. Hắn biết, thứ quỷ quái này tựa hồ như sắp ra tay rồi.

- Người đoạt lấy bảo vật, giết không tha!

Hài cốt thần bí chân đạp long quyển phong, bên trong hốc mắt lóe ra một luồng hồng mang sâm dị. Một thanh âm khàn khàn kỳ lạ dị thường chậm rãi truyền ra từ trong miệng của nó. Trong thanh âm kia còn mang theo sát ý ngút trời, ngay cả thiên địa cũng phải vì đó mà biến sắc.

Mà khi thanh âm này khàn khàn truyền ra, cốt chưởng của bộ hài cốt thần bí màu xám trắng kia mạnh mẽ đánh ra, nguyên lực thiên địa nhất thời gào thét mạnh mẽ, không ngờ ở giữa không trung lại trực tiếp ngưng tụ thành một cốt chưởng nguyên lực to lớn vô cùng, gần như hoàn toàn che lấp cả mặt trời. Ngay sau đó cốt chưởng vỗ mạnh xuống, trực tiếp chấn cho không khí nổ tung, mạnh mẽ chụp xuống đỉnh đầu Lâm Động. Nhìn uy thế kia nó, cho dù là một ngọn núi cũng phải bị nó đánh cho tan thành mây khói!

Đối mặt với thế công khủng bố như thế này, sắc mặt Lâm Động cũng toát ra một chút tái nhợt. Thế nhưng chỉ trong chốc lát, trong mắt hắn đột nhiên lóe lên vẻ lạnh lùng. Một khi đã không còn đường để trốn, vậy chỉ có thể liều mạng chống cự mà thôi!

- Ta thật muốn nhìn Thủ Hộ Giả đến tột cùng là có năng lực như thế nào!

Lâm Động gầm nhẹ một tiếng, chợt hai tay đột nhiên biến ảo ra từng ấn pháp cực kỳ huyền ảo. Mà theo sự thay đổi của ấn pháp này, nguyên lực quanh thân hắn cũng ngay lúc này lập tức sôi trào lên. Thậm chí ngay cả nguyên lực thiên địa chung quanh cũng có dấu hiệu bị hắn hấp dẫn lại.

Ầm ầm!

Một luồng nguyên lực thiên địa ba động kỳ dị nhất thời hội tụ lại chung quanh thân thể Lâm Động, trong trong mơ hồ cũng có thanh thế cực kỳ không kém. Mà điều làm cho người khác kinh ngạc chính là, điều động nguyên lực thiên địa chính là năng lực mà chỉ có cường giả Niết Bàn Cảnh mới có, nhưng hiện tại không ngờ lại bị Lâm Động vừa mới đạt tới Tạo Khí Cảnh tiểu thành đã có thể làm được. Một màn này nếu bị bọn Vương Thống nhìn thấy, tất nhiên sẽ bọ dọa cho sợ đến mức đái ra quần.

- Muốn giết ta, để cho ngươi xem thử uy lực của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ!

Nguyên lực không ngừng gào thét, ánh mắt Lâm Động nhất thời cũng toát ra vẻ lạnh lùng. Hắn bước ra phía trước một bước, sau đó chỉ mạnh một ngón tay

lên không trung.

Theo ngón tay Lâm Động chỉ ra, cuồng phong đầy trời dường như cũng đều trở nên yên tĩnh lại. Mây đen bắt đầu khởi động, chợt bị một cỗ lực lượng cực mạnh đánh cho tiêu tán. Nguyên lực không ngừng ngưng tụ lại, một ngón tay màu đen khổng lồ, chiều ước chừng trăm trượng nhất thời phá rách trường không, giống như một tảng đá màu đen cự đại, mang theo một loại khí tức hoang vu kỳ lạ, hung hăng bắn mạnh về phía bộ hài cốt thần bí kia.

Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, đó là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà Lâm Động học được trong Tạo Hóa Võ Bi. Không nghĩ tới một khi thi triển ra lại có thể tự động ngưng tụ nguyên lực thiên địa. Hơn nữa khi Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ hướng tới bộ hài cốt thần bí, nguyên lực thiên địa quanh thân của bộ hài cốt kia thế nhưng lại cũng ngưng đọng lại giống như một cái lao tù nhốt bộ hài cốt thần bí kia ở trong đó, không thể nhúc nhích tránh đi được.

Đương nhiên, dựa thực lực hiện tại của Lâm Động cho dù có thi triển Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, hiển nhiên cũng không có khả năng trói buộc hoàn toàn bộ hài cốt thần bí được. Bởi vậy, nguyên lực phong tỏa ngưng đọng kia cũng chỉ giằng co được trong nháy mắt, đã bị bộ hài cốt thần bí kia chấn nổ tung ra. Sau đó cốt chưởng vung lên, chưởng ấn bạch cốt khổng lồ đã ầm ầm đánh vào ngón tay màu đen khổng lồ kia.

Ầm!

Trong chốc lát va chạm, mặt đất bên dưới điên cuồng run rẩy, một luồng gió lốc nguyên lực mạnh mẽ lạ thường thổi quét mở rộng ra, cuồng phong dâng lên ngập trời. Toàn bộ mây đen trên bầu trời cơ hồ trong khoảnh khắc đã bị quét ngang sạch sành sanh!

Gió lốc nguyên lực lan tràn đến mặt đất, nhất thời một cột cát sóng khổng lồ từ bình nguyên mạnh mẽ dâng lên hiện. Sau đó cột cát sóng khổng lồ cao tới hơn mười trượng kia, lan tràn ra tạo thành một vòng tròn đất đá thổi quét ra bốn

phương tám hướng. Cả bình nguyên thời khắc này đều trở thành một đống đất đá hỗn độn.

Mà ngay tại trung tâm luồng gió lốc nguyên lực thổi quét ra kia, cốt chưởng và ngón tay khổng lồ tối đen kia đều không ngừng điên cuồng phóng thích ra những gợn sóng gió lốc đáng sợ. Cuối cùng, trong một tiếng nổ lớn, cả hai cũng đều nổ tung ra biến mất.

Lâm Động dựa vào thực lực của Tạo Khí Cảnh đã thành công chống đỡ được một kích khủng bố của hài cốt thần bí kia.

- Phốc xuy!

Chẳng qua tuy nói chống đỡ được một kích công kích lần này, nhưng sắc mặt của Lâm Động cũng đã trắng bệch, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, thậm chí ngay cả lỗ chân lông toàn thân hắn cũng đều tươm ra một ít vết máu tươi, trong chốc lát cả người đã biến thành một huyết nhân.

Một ngụm máu tươi phun ra, Lâm Động nhất thời lui về phía sau hơn mấy trăm bước mới có thể ổn định lại. Lúc này, nguyên lực trong cơ thể hắn cơ hồ đã tiêu hao hầu như không còn sau một kích va chạm lúc nãy.

- Cái thứ chết tiệt này, cũng quá mức khủng bố rồi!

Lâm Động đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, cảm thụ được thương thế trong cơ thể, không khỏi cười khổ một tiếng. Tuy nói hắn miễn cưỡng ngăn cản được một chiêu của đối phương, nhưng cái giá phải trả này quả thực không nhỏ rồi.

- Những kẻ xâm nhập, giết không tha!

Hốc mắt bộ hài cốt thần bí kia chợt lóe ra hồng mang quỷ dị. Thanh âm khàn khàn mà lạnh lùng vô tình, vẫn chậm rãi truyền ra. Chợt cốt chưởng quét ngang bầu trời một cái, nguyên lực khủng bố lại một lần nữa ngưng tụ trên đỉnh đầu.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn đã trực tiếp ngưng tụ ra mười cốt chưởng nguyên lực so với lúc trước còn khổng lồ hơn rất nhiều. Một loại nguyên lực ba động đáng sợ nhất thời theo cốt chưởng khuếch tán ra.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Lâm Động cũng nhịn không được nhất thời biến thành tối đen, vừa dốc sức chống đỡ xong một cốt chưởng đã cạn kiệt sức lực, bây giờ lại gặp tiếp mười chiêu như thế nữa, e rằng ngay cả cái mạng của hắn cũng không còn.

- Tiểu tử ngươi cũng quá lỗ mãng rồi, dám chính diện chống đối với thứ quỷ quái này!

Tiểu điêu phóng lên trên bả vai của Lâm Động, Tiểu Viêm lúc này cũng phóng vọt tới, che chắn phía trước mặt Lâm Động, hướng về phía bộ hài cốt thần bí phát ra từng tiếng gầm gừ phẫn nộ.

- Hiện tại phải làm sao bây giờ?

Lâm Động hít sâu một hơi. Hiện tại đã đi tới thời điểm sinh tử, nếu không có cách đối phó nào hữu hiệu, chỉ sợ hôm nay hắn phải chết ở trong này.

- Yên tâm, ngươi không chết được đâu!

Tiểu điêu lắc lắc đầu, ánh mắt của nó thoáng có chút do dự và đấu tranh tư tưởng mãnh liệt. Một lát sau, cuối cùng nó cũng hít một hơi, vươn hai móng vuốt ra khoát lên trên người Lâm Động và Tiểu Viêm, tựa hồ như muốn thi triển cái gì đó.

Ầm ầm!

Chưởng ấn bộ hài cốt thần bí vũ động, sau cùng đột nhiên vỗ mạnh cốt chưởng xuống một cái. Nhất thời thiên địa biến sắc, mười cái cốt chưởng khổng lồ che lấp cả bầu trời kia nháy mắt chụp xuống đỉnh đầu Lâm Động. Dưới sự công kích khủng bố này, không gian trong phạm vi một ngàn mét xung quanh

Lâm Động đều bị phong tỏa, mà thân mình Lâm Động thì lại bị nguyên lực cuồng bạo áp chế đến mức không thể nhúc nhích được.

Đây rõ ràng không phải là chiến đấu ở cùng một tầng cấp!

Nhìn mười cái cốt chưởng bên trong đồng tử mắt đang cấp tốc phóng đại, Lâm Động hít sâu một hơi. Hiện tại tựa hồ cũng chỉ có thể nhìn xem tiểu điêu có thủ đoạn cao minh gì hay không, bằng không hôm nay Đại Hoang Cổ Bi này sẽ là chỗ chôn thân của hắn.

Ánh mắt tiểu điêu gắt gao nhìn lên giữa không trung, từ trong móng vuốt của nó, từng đạo quang mang tử hắc sắc không ngừng trào ra. Những đạo quang mang tử hắc sắc này mơ hồ còn mang theo một chút quang mang màu tím sẫm nữa. Mà khi quang mang màu tím sẫm kia xuất hiện, thần sắc trong mắt của tiểu điêu cũng dần trở nên ảm đạm xuống. Nhìn bộ dáng này, tựa hồ nó đang cố gắng mạnh mẽ thi triển cái gì đó.

Quang mang tử hắc sắc này càng ngày càng phát ra nồng đậm hơn. Mà mười cái cốt chưởng tràn ngập tính hủy diệt kia cũng đang ầm ầm nện xuống. Mặc dù nó còn chưa rơi có xuống đất, thế nhưng mặt đất ở trên bình nguyên này đã sụp đổ xuống hơn mười trượng, giống như là một cái bồn địa khổng lồ vậy.

Xuy xuy!

Quang mang tử hắc sắc lan tràn ra, bay quanh lấy thân thể của Lâm Động và Tiểu Viêm. Nhưng mà, khi tiểu điêu chuẩn bị cùng bộ hài cốt thần bí kia liều mạng đánh một kích, một tia ba động kỳ lạ đột nhiên từ trong cơ thể Lâm Động truyền ra.

Ong ong!

Đối với loại ba động này, vẻ mặt của Lâm Động cũng có chút mờ mịt ngạc nhiên. Không đợi hắn lấy lại tinh thần, một đạo hắc quang đột nhiên từ trong túi Càn Khôn trên người hắn bay ra, hóa thành một phù văn màu đen phiêu phù phía

trên đỉnh đầu của Lâm Động.

Oanh!

Phù văn màu đen lẳng lặng phiêu phù trên đỉnh đầu Lâm Động, cũng không có truyền ra bất cứ năng lượng ba động gì cả, nhưng mười cốt chưởng mang theo uy lực hủy diệt khủng bố đang oanh kích xuống kia cũng đột nhiên ngừng phắt lại giữa không trung.

Cùng lúc với mười cái cốt chưởng đang ngừng lại, còn có nguyên lực thiên địa đang bạo động khắp không gian cùng với bộ hài cốt thần bí đang phiêu phù trên bầu trời kia nữa.

Hốc mắt của hài cốt thần bí kia tập trung nhìn chằm chằm vào phù văn màu đen, hồng mang nhất thời lóe lên, cuối cùng dưới ánh mắt kinh dị của Lâm Động, chậm rãi ở trên bầu trời uốn cong nửa thân người, hướng về phía đạo phù văn màu đen kia lăng không quỳ một gối xuống… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 299

Năng Lượng Trớ Chú

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Mười cái cốt chưởng nguyên lực khổng lồ lúc này đã ngưng đọng trên bầu trời, che lấp cả toàn bộ không trung. Một loại lực lượng khủng bố tràn đầy tính hủy diệt không ngừng dập dờn phóng xuống, khiến cho mặt đất bên dưới bị xé toạt thành từng khe nứt vô cùng khủng bố.

Nhưng mười cái cốt chưởng nguyên lực này, lại không hề có dấu hiệu sẽ rơi xuống, dáng vẻ đó giống như đã bị không gian khóa chặt lại, ngưng đọng ở trên bầu trời, không một chút động đậy.

Phía dưới cốt chưởng nguyên lực đó, đạo phù văn màu đen lẳng lặng lượn lờ xung quanh, giống như một lớp vách tường vô hình vậy, bao vây xung quanh thân thể Lâm Động, nhìn có vẻ vô cùng yếu ớt nhưng lại không gì có thể phá vỡ nổi.

- Đây là… Lâm Động kinh ngạc nhìn mười cái cốt chưởng nguyên lực đang ngưng đọng đó, liếc nhìn bộ hài cốt thần bí đang trong tư thế quỳ một gối ở bầu trời phía xa, sau đó ánh mắt tập trung vào đạo phù văn màu đen trên đỉnh đầu. Đó chính là vật mà Hắc Đồng Lão Nhân ở trong tế đàn đã để lại cho hắn, là thứ dùng để phá giải phong ấn của Thôn Phệ Tổ Phù.

Tiểu điêu cũng bởi vì cảnh tượng ấy mà ngừng lại động tác đang dở dang trên tay, có chút kinh ngạc nói:

- Xem ra lão gia hỏa ấy tựa hồ như giữ vị trí rất cao trong tông phái Viễn cổ lúc trước.

Lâm Động khẽ gật đầu, cẩn thận nhìn chăm chú vào bộ hài cốt thần bí kia,

bàn tay vẫn nắm chặt Thiên Lân Cổ Kích trong tay, không hề dám có chút lơ là.

Dưới ánh mắt chăm chú khẩn trương của Lâm Động, đạo phù văn màu đen đột nhiên phát ra những tia hắc quang nhàn nhạt. Dưới sự chiếu rọi của những tia hắc quang, mười cái cốt chưởng nguyên lực to lớn ấy lại bắt đầu nứt toác ra, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã hóa thành vô số những điểm sáng đầy trời, rồi sau đó từ từ tan biến mất.

Ong ong!

Chấn vỡ mười cái cốt chưởng nguyên lực, phù văn màu đen kia đột nhiên phát ra một thanh âm vù vù kỳ dị. Dưới thanh âm vù vù đó, hồng mang trong hốc mắt nộ hài cốt thần bí đó cũng dần dần tan biến đi. Ở phía trên bầu trời, hướng về phía phù văn màu đen cung cung kính kính dập đầu lạy ba cái. Trong mơ hồ, phảng phất như có một chút thanh âm truyền lại từ thời Viễn cổ phát ra, khiến cho người ta nghe thấy một loại cảm giác bi thương.

Đã từng là một tông phái Viễn cổ hùng mạnh, hiện tại, cũng hóa thành phế tích cùng với hoang vu, chỉ còn lại một đạo chấp niệm truyền xuống từ thời Viễn cổ, vẫn cố chấp bảo hộ phiến không gian này cùng với bảo tàng bên trong nó.

Lâm Động khẽ thở dài, sự lãnh khốc trong mắt hắn cũng nhạt dần, trịnh trọng chắp tay hành lễ đối với bộ hài cốt thần bí đang quỳ một gối trên không trung kia. Chỉ dựa vào một tia chấp niệm bảo hộ tông phái, một nhân vật như vậy, xem ra khi còn sống cũng là một cường giả hào khí ngất trời, quả thật đáng kính trọng.

Trên bầu trời, bộ hài cốt thần bí sau khi dập đầu lạy ba cái mới đứng dậy, nhìn về phía Lâm Động. Đột nhiên nó vẫy tay một cái, một đạo hấp lực tuôn ra, sau đó túi Càn Khôn mà Lâm Động đoạt từ chỗ Lâm Lang Thiên từ trong tay áo bỗng bay vụt ra.

Túi Càn Khôn bay ra, Lâm Động cũng thoáng rùng mình một cái, chợt bất đắc dĩ cười khổ, ngược lại cũng không hề ra tay đoạt lại. Hắn biết, hiện tại nếu

không phải vì đạo phù văn màu đen đó, e rằng bộ hài cốt thần bí đó cũng không dễ dàng buông tha cho hắn. Hiện tại hài cốt chỉ thu hồi lại những Niết Bàn Đan kia, chỉ có thể nói rằng cơ duyên của mình chưa đủ.

Dưới ánh mắt tiếc nuối của Lâm Động, túi Càn Khôn đó rơi vào trong tay bộ hài cốt thần bí. Sau đó cánh tay bộ hài cốt run lên, những viên Niết Bàn Đan trong đó đều bay vút cả ra, hóa thành một khối cầu đan dược tròn rực lửa, lơ lửng trong không trung. Một đạo năng lượng vô cùng hùng hồn từ trong khối cầu đó phát tán ra ngoài, phảng phất như là một loại ngọn lửa kỳ dị, bao trùm lên trên đám Niết Bàn Đan kia.

Ngọn lửa kỳ dị này chỉ trong chốc lát đã bốc lên cuồn cuộn, không ngừng ngưng kết thành các hình dạng khác nhau, tựa như bách chim, tựa như phượng hoàng, giống hệt như là Phượng Hoàng Niết Bàn, vô cùng thần kỳ.

Hàng trăm mai Niết Bàn Đan nhất thời lượn lờ xung quanh thân thể hài cốt thần bí, chợt cốt chưởng của hài cốt thần bí cử động. Chỉ thấy những mai Niết Bàn Đan này đột nhiên luân chuyển với tốc độ cao, từng đạo hắc khí quỷ quái kỳ dị chậm rãi từ trong Niết Bàn Đan thẩm thấu ra ngoài, cuối cùng tiến vào trong thân thể hài cốt thần bí.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Động nhất thời ngạc nhiên đến sững người, từ những đạo hắc khí quỷ quái kỳ dị đó, hắn cảm nhận được một loại ba động cực kỳ âm độc và thần bí… - Thủ đoạn hay, không ngờ bên trong những viên Niết Bàn Đan này lại còn có năng lượng trớ chú!

Tiểu điêu đứng một bên, nhìn thấy nguy hiểm đã tiêu tan, cũng tản đi những tia năng lượng tử hắc sắc kia. Nó nhìn thấy những đạo hắc khí quỷ quái kỳ dị kia, nhất thời kinh ngạc nói.

- Năng lượng trớ chú? Đó là thứ gì?

Lâm Động rùng mình, có chút nghi hoặc hỏi.

- Ha ha, là một loại thủ đoạn cực kỳ ngoan độc của thời kỳ Viễn cổ, Niết Bàn Đan ẩn chứa năng lượng trớ chú này nếu bị người khác sử dụng, không chỉ không thể thuận lợi đột phá Niết Bàn Cảnh, ngược lại sẽ bị năng lượng trớ chú ăn mòn thân thể thậm chí cả thần trí, sau cùng sẽ biến thành giống như là một con rối vô hồn vậy.

Tiểu điêu cười quái dị nói.

- Tiểu tử, lần này ngươi thật đúng là thoát được một kiếp nạn. Nếu như ngươi đem mớ Niết Bàn Đan này mang đi sử dụng, e rằng ngươi sẽ phải nếm mùi đau khổ rồi.

Lâm Động nghe vậy, đầu nhất thời toát một trận mồ hôi lạnh, không ngờ những thủ đoạn của tông phái Viễn cổ lại tàn nhẫn đến như vậy, cả những viên Niết Bàn Đan này cũng ẩn chứa sự cổ quái như thế.

- Đáng tiếc, quả thật nên đem những thứ này đưa cho Lâm Lang Thiên thì tốt hơn.

Sau khi run sợ một hồi, Lâm Động đột nhiên mở miệng nói. Nếu sớm biết những viên Niết Bàn Đan này lại quỷ quái như vậy, chi bằng trực tiếp đem tặng cho Lâm Lang Thiên. Lại nói, hắn đoạt lấy mớ Niết Bàn Đan này, ngược lại còn giúp cho Lâm Lang Thiên tránh được một kiếp nạn, điều này thật sự khiến cho Lâm Động có chút buồn bực.

Trong khi Lâm Động còn buồn bực dậm chân, bộ hài cốt thần bí trên không trung kia sau khi đem những năng lượng trớ chú trong Niết Bàn Đan đều hấp thu hết đi, cánh tay bạch cốt chợt khẽ động, lại một lần nữa đem những mai Niết Bàn Đan kia thả vào túi Càn Khôn, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động, quăng ngược trở lại cho hắn.

Nhìn túi Càn Khôn phiêu phù tới trước mắt, Lâm Động hiển nhiên nhất thời không thể lấy lại được tinh thần. Một lúc sau hắn mới giơ tay bắt lấy nó, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía bộ hài cốt thần bí. Không ngờ đối phương

lại chủ động giúp hắn tiêu trừ năng lượng trớ chú trong Niết Bàn Đan như thế… Sau khi tiêu trừ đi năng lượng trớ chú trong Niết Bàn Đan, bộ hài cốt thần bí đó lại một lần nữa chậm rãi hướng về phía phù văn màu đen khom người hành lễ, sau đó mới xoay người bỏ đi. Trong mơ hồ, có một đạo thanh âm khàn khàn mang theo một tia tang thương bất tận xuyên qua không gian, vang vọng lại trên khoảng không của bình nguyên.

- Sư phụ, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ tông môn, cho dù người chết hồn tan, cũng quyết phải bảo vệ!

Nghe thanh âm khàn khàn không ngừng quanh quẩn ở bên tai, Lâm Động cũng có chút giật mình, ánh mắt nhìn về phía bộ hài cốt thần bí xa xa, trong lòng có chút kính trọng. Mặc dù là người đã chết, nhưng mà một tia chấp niệm đó vẫn còn, điều khiển thân thể ở lại bảo vệ tông môn. Loại chấp niệm này cường đại đến mức độ nào chứ?

- Lực ngưng tụ của tông phái Viễn cổ này thật sự khiến người ta phải kinh ngạc. Nhưng tiếc thay, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi kết cục suy bại như thế… Tiểu điêu cảm thán nói.

Lâm Động khẽ gật đầu. Có thể tưởng tượng được tông phái Viễn cổ này tại thời điểm năm xưa thật sự là vô cùng hùng mạnh, đệ tử môn hạ có thể trung thành đến như vậy, không lo môn phái không hưng thịnh.

- Lần này thật là trong họa gặp may, không chỉ cứu lại được một mạng, mà còn diệt trừ được tai họa ngầm nữa.

Lâm Động ném ném túi Càn Khôn trong tay, cười nói. Nếu như không có bộ hài cốt thần bí này, e rằng hắn còn không thể phát hiện ra năng lượng trớ chú trong đám Niết Bàn Đan này, đến lúc đó nếu như đem chúng ra sử dụng, hậu quả sẽ thật sự vô cùng nghiêm trọng.

- Trước hết nên rời khỏi nơi này cái đã, cái thứ quỷ quái kia chỉ dựa vào chấp niệm mà canh giữ nơi này, đối với hắn mà nói, chúng ta nói thế nào cũng là kẻ

đột nhập… Tiểu điêu thúc giục nói.

Lâm Động gật đầu. Lần này nếu không phải nhờ có phù văn màu đen đột nhiên xuất hiện, sự việc e rằng sẽ lại là một cục diện khác. Hơn nữa cho dù dựa vào năng lực quái dị của tiểu điêu mà tránh được kiếp nạn này, nhưng mà kiếp nạn Niết Bàn Đan kia cũng khó mà tránh khỏi. Xem ra phù văn màu đen có thể nói là đã cứu hắn đến hai lần.

- Đi thôi!

Lốc xoáy năng lượng trên bình nguyên trong trận chiến đấu lúc nãy đã bị bộ hài cốt thần bí kia đánh tan mất, vì vậy Lâm Động chỉ có thể tìm một lối ra khác. Hắn xoay người nhảy lên lưng hổ, vung tay lên. Tiểu Viêm cũng dang rộng cặp cánh huyết sắc, hóa thành một đạo quang mang màu đỏ, hướng về phía chân trời bay vút qua.

Không còn sự truy sát của bộ hài cốt thần bí, Lâm Động không còn sự cố kỵ nào nữa, tâm tình cũng thoải mái đi rất nhiều, cho nên hắn cũng không thúc giục Tiểu Viêm tăng tốc. Hành trình đến Đại Hoang Cổ Bi lần này xem như là thu hoạch không nhỏ. Không chỉ thu được một đầu Phù khôi Cao cấp, lại còn đạt được Đại Hoang Thiên Nhân Chỉ, loại vũ kỹ Tạo Hóa Cấp uy lực kinh người này.

Tuy nói lần thi triển bộ vũ kỹ này lúc trước tựa hồ như không có kết cục thắng lợi, nhưng Lâm Động cũng đã dựa vào nó chật vật lắm mới chống đỡ được một lần công kích của bộ hài cốt thần bí. Điều này theo phương diện nào đó mà nói, đã chứng minh được sự cường hãn của bộ vũ kỹ này. Mặc dù, một cái công kích kia chỉ là do hài cốt thần bí tùy ý phát ra, nhưng điều này cũng đủ để cho Lâm Động tự hào. Dù sao bộ hài cốt thần bí đó, cho dù là nhìn khắp cả Vương triều Đại Viêm e rằng cũng đều là sự tồn tại vô địch… Dưới tốc độ phi hành của Tiểu Viêm, sau khi Lâm Động bay đi gần mười mấy phút, lại một lần nữa bắt gặp một lốc xoáy năng lượng lối ra thông với thế giới bên ngoài. Xung quanh luồng lốc xoáy này đang có không ít các cường giả kinh hoảng sợ hãi điên cuồng

chui vào. Hiển nhiên bọn họ đều vô cùng kinh hãi với năng lực đáng sợ của bộ hài cốt thần bí. Hiện tại cho dù là thông báo với bọn họ bộ hài cốt thần bí kia đã trở về rồi, e rằng cũng không có ai dám ở lại trong không gian cổ bi tìm kiếm bảo vật.

- Đi thôi, trước hết nên rời khỏi chỗ này!

Nhìn thấy lối ra đó, Lâm Động thoáng thở ra một hơi, giống như là trút đi được gánh nặng vậy. Hành trình trong không gian cổ bi lần này thật sự là hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác. Nếu như không có cơ duyên, sợ rằng thiếu chút nữa phải để lại cái mạng nhỏ ở nơi này, chôn thân tại vùng đất hoang vu này rồi.

- Hắc hắc, Đằng Lỗi, ngươi nghĩ muốn hại chết ta, lại không ngờ rằng cái mạng của ta lớn. Lần này, ta sẽ khiến cho Âm Khôi Tông ngươi gà chó không yên!

Sự lạnh lùng trong mắt Lâm Động nhất thời tuôn trào. Mặc dù cùng hãm hại hắn còn có Vương Thống và Lâm Lang Thiên nữa, nhưng thù thì phải trả từ từ. Hiện tại còn ở quận Đại Hoang, vậy thì trước tiên tìm Âm Khôi Tông gây phiền toái trước đã. Hơn nữa vừa lúc Thôn Phệ Tổ Phù cũng đang nằm trong tay Âm Khôi Tông, một khi đã như vậy, những món nợ này đành tính sổ cùng lúc vậy.

Khuôn mặt Lâm Động hiện lên vẻ hung ác.

Tiểu Viêm cũng hóa thành một đạo quang mang màu đỏ, lập tức tiến vào bên trong lốc xoáy năng lượng, sau đó biến mất.

Hiển nhiên, tiếp theo sẽ là trò hay giữa Lâm Động và Âm Khôi Tông!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 300

Nâng Cao Thực Lực

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Tại nơi sâu thẳm trong Đại Hoang Cổ Nguyên, Đại Hoang Cổ Bi khổng lồ lẳng lặng đứng sừng sững. Bên trên cổ bi tràn ngập một loại năng lượng ba động vô biên. Từng vòng lốc xoáy năng lượng không ngừng hình thành trên cổ bi, và thỉnh thoảng lại có một vài nhóm người bộ dáng thất kinh hồn phách từ trong những luồng lốc xoáy kia lao ra.

Những người này vừa lao ra liền thở ra một hơi thật dài, sau đó cũng không dám dừng lại quá lâu, giống như con chim kinh hãi cung tên, tụ tập lại thành từng nhóm bạt mạng chạy trốn, nhanh chóng rời khỏi Đại Hoang Cổ Nguyên.

Cảnh tượng này cho thấy, những tên này đều bị hài cốt thần bí trong không gian cổ bi dọa cho sợ hãi không nhỏ, hiện tại không dễ dàng mới trốn ra được, đương nhiên không dám dừng lại quá lâu.

Xuy!

Trên cổ bi, lại thêm một đạo lốc xoáy năng lượng bắt đầu khởi động, một cái bóng huyết sắc cũng nhanh chóng lướt ra, xuất hiện phía trên bầu trời. Đó chính là Lâm Động từ trong tay bộ hài cốt thần bí thuận lợi trốn thoát ra.

Vù!

Nhìn không gian thoáng đãng ở thế giới bên ngoài, Lâm Động khẽ thở ra một hơi dài. Tuy nguồn nguyên lực ở thế gới bên ngoài này không hùng mạnh bằng trong không gian cổ bi, thế nhưng lại tạo cho hắn một cảm giác vô cùng an toàn.

- Tứ đại Gia tộc, các thế lực Đại Ma Môn, Âm Khôi Tông, Võ Minh xem ra

đều đã rút lui trước.

Lâm Động ngồi trên lưng hổ, nhìn về bốn phương tám hướng. Chung quanh Đại Hoang Cổ Bi lúc này số người đã trở nên vô cùng thưa thớt, không còn dáng vẻ rầm rộ đông đúc giống như lúc mới tiến vào. Điều này cho thấy các thế lực từ trong không gian cổ bi sau khi thoát ra đã nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Một đám lá gan chuột nhắt!

Lâm Động khẽ nhếch mép, trong lòng cười lạnh một tiếng. Nhưng mà bỏ đi cũng tốt, tình thế của hắn hiện tại rất kém, vừa rồi giao thủ cùng với hài cốt thần bí hầu như đã dốc hết toàn bộ năng lượng trong cơ thể. Hắn còn đang lo nếu như bọn người Đằng Lỗi vẫn còn ở lại chờ hắn ngoài này, cục diện sẽ trở nên vô cùng phiền phức. Hiện tại bọn chúng đã bỏ đi rồi, cũng cấp cho hắn chút thời gian tĩnh dưỡng phục hồi lại.

- Hiện tại ngươi định làm gì?

Tiểu điêu ngồi trên bả vai Lâm Động, hỏi. Tuy rằng trước đó nó cũng không có thi triển ra thủ đoạn liều mạng cuối cùng để mang Lâm Động đi, nhưng trạng thái của nó hiện tại cũng không tốt cho lắm, trong mắt thoáng hiện lên vẻ ảm đạm.

- Trước tiên tìm một nơi nào đó, tĩnh dưỡng một thời gian cái đã!

Lâm Động trầm ngâm nói. Lần này tiểu điêu và Tiểu Viêm cũng đều có thu hoạch không nhỏ. Đặc biệt là tiểu điêu, thu được Yêu linh Huyết Bức Long. Nếu như nó có thể luyện hóa thành công được, thực lực của nó sẽ không thua kém cường giả Tạo Hóa Cảnh. Đều này đối với Lâm Động mà nói không hề nghi ngờ gì sẽ là một trợ thủ rất đắc lực.

Còn về phần Tiểu Viêm, nó cũng thu được tinh huyết của Viễn Cổ Huyết Bức Long, đợi đến khi nó đem đám tinh huyết này hoàn toàn luyện hóa xong, chắc chắn thực lực sẽ lại tăng vọt. Mà đến lúc đó, Lâm Động mới có thể có được tư

cách đấu đầu cùng với đại thế lực như Âm Khôi Tông.

Cho nên nhiệm vụ cấp bách hiện nay, chính là tìm chỗ yên tĩnh để cho tiểu điêu cùng Tiểu Viêm nhanh chóng luyện hóa Yêu linh và tinh huyết.

Mà đối với lời nói của Lâm Động, tiểu điêu cũng rất đồng ý. Lâm Động thấy thế cũng không nói nhiều lời phi nghĩa, bàn tay vỗ nhẹ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm liền chấn động cặp cánh huyết sắc khổng lồ, hướng về phía bên ngoài Đại Hoang Cổ Nguyên mà bay vút đi.

Đại Hoang Cổ Nguyên lúc này đã tương đối hỗn loạn, Âm Khôi Tông cũng không còn tâm tư để nhân mã ở lại xem xét Lâm Động rốt cuộc sống chết ra sao. Vì thế hắn ra khỏi Đại Hoang Cổ Nguyên vô cùng thuận lợi, sau đó mới tìm một nơi non xanh nước biếc u tĩnh mà dừng lại.

o0o - Tiểu tử, tiếp theo ta muốn dốc toàn lực luyện hóa Yêu linh Huyết Bức Long, việc hộ pháp giao lại cho ngươi vậy!

Từ trên không trung hạ xuống, thân hình tiểu điêu vừa chuyển động đã lướt đến ngồi xếp bằng trên một hòn đá to bên bờ hồ. Miệng nó vừa mở rộng, một tia huyết quang từ trong thân thể nó phát ra, hóa thành hình thù Huyết Bức Long nanh vuốt khủng bố, không ngừng hướng về phía tiểu điêu mà rít gào.

- Ha ha, được điêu gia ta luyện hóa chính là phúc khí của ngươi rồi!

Nghe thấy tiếng rít gào không ngừng của Yêu linh Huyết Bức Long, tiểu điêu cười quái dị một tiếng. Sau đó một tia hào quang tử hắc sắc từ trong miệng nó phun ra, trực tiếp bao vây lấy Yêu linh Huyết Bức Long. Lực thôn phệ khủng khiếp từng tia từng tia một từ trong thẩm thấu ra ngoài, chuẩn bị đem Yêu linh Huyết Bức Long chậm rãi luyện hóa.

- Rống!

Trong khi tiểu điêu bắt đầu luyện hóa Yêu linh Huyết Bức Long, Tiểu Viêm

đứng bên cũng phát ra một tiếng hổ gầm. Sau đó nó nằm rạp xuống mặt đất, từng vòng quang mang huyết sắc sáng bóng không ngừng từ trong cơ thể thẩm thấu ra ngoài. Nhưng mà nó lại im lìm nằm sấp xuống trên mặt đất, để mặc cho những cỗ khí tức huyết sắc này ở bên trong cơ thể không ngừng chui qua chui lại.

Nhưng mà khí tức phát ra trên người Tiểu Viêm cũng trong khoảng thời gian nó lẳng lặng nằm rạp xuống mà dần dần trở nên hung hãn hơn. Trong mơ hồ dường như có một thứ uy lực trấn áp mạnh mẽ từ trong cơ thể Tiểu Viêm phát ra, khiến cho những Yêu thú trong cánh rừng rậm lân cận bị chấn động vội vàng chạy trốn tứ phía.

Nhìn một điêu một hổ trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện, Lâm Động chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn vung tay áo lên, triệu hồi đầu Phù khôi Cao cấp ra, tiện tay đem một ngàn Thuần Nguyên Đan đưa vào trong cơ thể nó, khiến nó lúc này trông giống như pho tượng bảo hộ sừng sững vậy. Từ sau khi tiêu diệt được hai lão giả muốn cướp đoạt thi thể Huyết Bức Long, túi tiền Lâm Động phồng hẳn lên, giúp hắn có thể tiêu xài thoải mái mà không phải lo lắng.

Làm xong những việc này, Lâm Động mới thở ra một hơi, sau đó hai mắt khép hờ lại, từ từ bước vào trạng thái tu luyện, đem nguyên lực thiên địa khắp nơi xung quanh từng tia một hút vào trong cơ thể, bồi bổ lại Nguyên Đan cùng với đan điền đã khô cạn… Bên trong rừng sâu cạnh bờ hồ, một người hai thú lẳng lặng tiến vào trạng thái tu luyện. Chỉ có một đầu Phù khôi trung thành đứng canh giữ một bên, trên người nó không ngừng tuôn trào ra từng nguồn năng lượng ba động mạnh mẽ, khiến cho những đầu Yêu thú xung quanh cũng không dám tiến đến gần.

o0o Quá trình tu luyện của Lâm Động kéo dài đến hơn nửa ngày mới chấm dứt, mà khi hắn mở mắt ra, tiểu điêu cùng với Tiểu Viêm vẫn chưa hề có dấu hiệu thức tỉnh.

Trước mặt tiểu điêu là một quầng sáng tử hắc sắc chậm rãi luân chuyển, trong mơ hồ còn có thể thấy được bóng dáng Yêu linh Huyết Bức Long ở trong đó.

Nhưng chỉ có điều hiện giờ đầu Yêu linh kia đã không còn phát ra tiếng rít gào nữa, thậm chí cả hình thể của nó lúc này cũng trở nên hư ảo đi rất nhiều.

Còn về phần Tiểu Viêm ở bên cạnh cũng bị quang mang huyết sắc bao phủ, tựa như một khối huyết cầu thật lớn, đem cả thân thể Tiểu Viêm bao vây lại bên trong.

Thấy vậy, Lâm Động cũng không biết phải làm gì, đành phải tiếp tục lẳng lặng chờ đợi kết quả tu luyện của hai con thú.

Tình huống như vậy đẳng đẳng kéo dài đến suốt năm ngày. Trong suốt năm ngày đó tiểu điêu cùng Tiểu Viêm đều không hề có bất kỳ động tĩnh gì cả, nhưng Lâm Động lại mơ hồ cảm giác được cỗ khí tức của hai con thú đang tản mát ra cũng đều nhanh chóng trở nên mạnh mẽ lên rất nhiều… Khi ánh rạng đông ngày thứ năm xua tan đi mây mù ở đường chân trời, soi rọi xuống những gợn sóng bên trên mặt hồ, hai mắt khép hờ của Lâm Động đột nhiên mở ra, sau đó nhanh chóng chuyển hướng về phía tiểu điêu bên kia. Lúc này trong quầng sáng tử hắc sắc trước mặt tiểu điêu đang truyền ra từng đợt từng đợt ba động kỳ dị.

Cùng với loại ba động kỳ lạ này, trong mơ hồ dường như có một tiếng gào rống cực kỳ trầm thấp từ trong thân thể tiểu điêu truyền ra. Tiếng gào rống đó cực kỳ kỳ dị, không giống như là tiếng long ngâm, nhưng trong đó lại ẩn chứa một loại uy lực trấn áp mạnh mẽ, tuyệt đối cũng không yếu hơn so với Long uy.

Dưới ánh mắt khẩn trương nhìn chăm chú của Lâm Động, đôi mắt tiểu điêu đã nhắm chặt trong suốt thời gian năm ngày trời chợt từ từ mở ra. Bên trong đồng tử của tiểu điêu, quang mang tử hắc sắc không ngừng lưu động mãnh liệt, đồng thời với nó, một cỗ khí tức cực kỳ hung hãn giống như một đạo gió lốc từ trong thân thể của tiểu điêu bộc phát ra.

Oanh!

Mặt hồ vốn đang tĩnh lặng chợt ầm ầm nổ tung lên. Từng cột nước tuôn trào lên đến tận trời. Ngay sau đó, hơi nước trên mặt hồ chợt bốc lên mù mịt, hội tụ

cùng với nguyên lực thiên địa phiêu phù lại bên trên đỉnh đầu tiểu điêu, hình thành nên một hư ảnh khổng lồ khoảng chừng trăm trượng.

Hư ảnh đó cũng là hình dạng một con điêu, một cặp cánh màu tím vô cùng khổng lồ mở rộng ra, che lấp không gian. Một luồng khí thế hung ác ngập trời từ trên hư ảnh kia chậm rãi tuôn trào ra.

Và theo sự lan tràn của loại tuyệt thế khí thế hung ác đó, trong khoảnh khắc tất cả các Yêu thú bên trong toàn bộ sơn mạch này đều đồng thời phát ra những thanh âm gào khóc sợ hãi. Bộ dáng của chúng nó giống như gặp phải một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

- Đây là bản thể Thiên Yêu Điêu sao?

Lâm Động mang theo ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía hư ảnh khổng lồ đó. Từ trên hư ảnh này hắn cảm giác được một loại ba động cực kỳ đáng sợ. Loại ba động này cho dù những tồn tại cường hãn từ thời Viễn cổ như Viễn Cổ Huyết Bức Long, Viễn Cổ Long Viên lúc trước cũng khó có thể so sánh nổi.

- Xem ra Thiên Yêu Điêu này trong giới Yêu thú quả thật có danh tiếng không nhỏ a!

Lâm Động xoa xoa cằm, khó trách tiểu điêu ngày thường lại đắc ý như vậy, hóa ra nguyên nhân là như vậy.

Ào ào!

Hư ảnh khổng lồ kia cũng không duy trì quá lâu, dập dờn bồng bềnh trong không trung chốc lát, cuối cùng hóa thành một đạo khí trụ, trực tiếp bị tiểu điêu nuốt vào trong bụng. Sau đó, nó đắc ý vỗ vỗ bụng, từ trên hòn đá lớn đứng dậy. Tuy rằng hình thể vẫn nhỏ bé như xưa, nhưng hình thể của nó lúc này so với lúc trước cũng ngưng tụ hơn rất nhiều. Điều này cho thấy lần luyện hóa Yêu linh Huyết Bức Long này đã khiến cho thực lực của nó khôi phục lại không ít.

- Thành công rồi sao?

Lâm Động vui mừng hỏi.

- Cái lão tạp mao Hoa Cốt gì đó lần trước, hiện tại điêu gia có thể một chưởng khiến da thịt hắn nát ra như tương!

Nghe vậy, tiểu điêu không khỏi ngạo nghễ nói.

Nhìn thấy tên gia hỏa này lại trở nên đắc ý, Lâm Động chỉ có thể nhún nhún vai không biết nói gì. Mặc kệ là thực lực không ngừng tăng lên như thế nào, nhưng tính tình đó vĩnh viễn không hề có chút thay đổi.

- Rống!

Trong khi Lâm Động còn đang vui mừng vì tiểu điêu hoàn tất việc tu luyện, cách đó không xa, một tiếng hổ gầm kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng lên!

Ánh mắt Lâm Động, nhanh chóng chuyển hướng, sau đó vô cùng vui mừng nhìn thấy hồng quang đang bao phủ khắp người Tiểu Viêm cũng trong lúc này nhanh chóng ngưng tụ lại. Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú khẩn trương của Lâm Động, dần dần ngưng tụ lại thành một đầu huyết hổ xinh đẹp mê người to bằng cỡ bàn tay.

Nhìn đầu huyết hổ xinh đẹp mê người này, mặc dù là thoáng có chút hư ảo nhưng lại lộ ra sự linh động vô cùng. Quang mang trong cặp mắt hổ kia lại ngập tràn vẻ linh trí.

Hiển nhiên là nhờ vào sức mạnh của tinh huyết Viễn Cổ Huyết Bức Long lần này, Tiểu Viêm cuối cùng cũng đã thành công ngưng tụ thành Yêu linh. Bắt đầu từ thời điểm này, thực lực của Tiểu Viêm cũng được nâng cao lên một tầng cấp mới.

Hiện tại Lâm Động đã chân chính có sức chiến đấu mạnh mẽ!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 301

Tới Cửa Khiêu Chiến

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Lúc này thân hình Tiểu Viêm cũng đã xuất hiện không ít sự thay đổi, lớp vảy màu đỏ như máu bao phủ khắp thân thể, lấp lánh một loại quang mang màu đỏ như máu, mơ hồ trên đó còn toát ra từng tia sát khí nhàn nhạt nữa.

Hơn nữa, trên lớp vảy màu đỏ máu đó còn có những hoa văn kỳ lạ, ngưng tụ lại thành hình rồng. Còn cái đuôi mãng xà ở phía sau không ngừng thè ra cái lưỡi rắn hung tợn, năng lượng ba động đỏ như máu ngưng tụ lại trong miệng, cặp răng nanh trắng hếu trong miệng càng khiến người khác cảm thấy ớn lạnh.

- Grừ!

Quanh người Tiểu Viêm bao phủ tràn ngập huyết quang, sau đó nó ngẩng cổ lên gầm lớn một tiếng, đột nhiên một đạo huyết quang từ trong thân thể nó tỏa ra, trực tiếp khiến cho trên mặt hồ hình thành nên từng cột nước lớn khủng bố.

- Hừ, con hổ ngốc này chẳng qua vừa mới ngưng tụ được Yêu linh thôi mà đã dám kiêu ngạo như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng đó của Tiểu Viêm, tiểu điêu không khỏi cười một tiếng.

Tiểu điêu vừa nói xong, Tiểu Viêm đã lao thẳng về phía trước, cái đuôi mãng xà đầy huyết sắc trực tiếp phóng ra, thân hình không ngừng kéo dài ra, biến thành một đạo huyết quang bắn thẳng về phía tiểu điêu.

- Con hổ ngốc, cho rằng nuốt được chút tinh huyết của Viễn Cổ Huyết Bức Long là có thể đấu cùng điêu gia ta sao? Điêu gia ta khi còn ở thời kỳ cường

thịnh nhất, loại Huyết Bức Long này có dâng tận miệng, ta cũng không thèm ăn nữa.

Thấy Tiểu Viêm ra tay với mình, tiểu điêu nở nụ cười khinh thường, móng vuốt tùy tiện vung lên đã ngưng tụ thành một tấm màn quang mang màu đen che chắn ở trước mặt, khiến đạo huyết quang kia nháy mắt bị bắn ngược trở lại.

- Được rồi, các ngươi bớt tranh cãi đi!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động bắt đắc dĩ lắc đầu, quát lên.

Nghe thấy tiếng quát của Lâm Động, Tiểu Viêm lúc này mới hướng về phía tiểu điêu gầm lên một tiếng có ý cảnh cáo. Sau khi ngưng tụ ra Yêu linh, linh trí của nó hiển nhiên cũng đã tăng lên rất nhiều, tuy chưa thể so sánh được với tiểu điêu vốn dĩ còn giảo hoạt hơn cả con người, nhưng cũng đã bước đầu có linh trí. Sau này dần dần tu luyện, linh trí cũng có thể so sánh được với con người.

- Tiểu tử, bây giờ ngươi định làm thế nào?

Tiểu điêu uể oải nói.

- Đương nhiên là đi tìm phiền phức rồi.

Lâm Động mỉm cười nói, nụ cười lộ ra vẻ hung tợn. Đằng Lỗi kia lúc trước muốn giết hắn, mối thù này với tâm tính của Lâm Động, đương nhiên là không dễ dàng bỏ qua!

Hơn nữa, hiện tại Thôn Phệ Tổ Phù đang được cất giấu trong Tổng bộ Âm Khôi Tông, mà đối với địa phương này hắn hoàn toàn không biết đến. Mà Đằng Lỗi kia hiển nhiên cũng có vị trí không thấp trong Âm Khôi Tông, nếu có thể bắt được hắn thì cũng có thể thu được không ít tin tình báo quan trọng.

- Ngươi muốn đi tìm Đằng Lỗi?

Nghe thấy vậy, cặp mắt tiểu điêu cũng sáng rực lên. Thực lực của hắn hiện tại

cũng đã tăng lên không ít, hiển nhiên cũng muốn thể hiện chút uy phong.

- Ừ, năm ngày nay trong lúc các ngươi tu luyện ta cũng đã đi nghe ngóng một chút. Đằng Lỗi từ sau khi rời khỏi Đại Hoang Cổ Nguyên liền luôn ở tại thành Đại Khôi.

Lâm Động khẽ mỉm cười, nói.

- Lão già tên gọi Hoa Cốt kia tựa hồ như cũng ở đó. Hừ, lão gia hỏa đó lần trước nhân lúc ta suy yếu dám ra tay đả thương ta, lần này nếu còn gặp mặt, nhất định phải đem lão ta chém ra thành hai đoạn mới được.

Tiểu điêu cười quỷ dị.

- Lão gia hỏa đó đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua!

Lâm Động cười lạnh, một khi đã là địch nhân thì hắn sẽ không chút hạ thủ lưu tình.

Thành Đại Khôi là một Phân bộ tương đối quan trọng của Âm Khôi Tông, cường giả trong đó tất nhiên không hề ít. Tuy nhiên Lâm Động hiện tại lại không chút sợ hãi, dù sao với thực lực của hắn đã dễ dàng giết chết cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành, thêm vào thực lực tiểu điêu và Tiểu Viêm đã tăng lên rất nhiều, trừ khi trong Phân bộ Âm Khôi Tông thành Đại Khôi có cường giả Tạo Hóa Cảnh, nếu không cũng không thể gây nên chút trở ngại nào cho Lâm Động.

- Đi, lần này chúng ta sẽ đi báo thù!

Lâm Động cười lớn, cũng không nói gì thêm. Thân hình hắn chợt lóe lên, đã nhảy lên lưng hổ. Tay Lâm Động vung lên, Tiểu Viêm liền dang rộng cặp cánh, hóa thành một đạo huyết quang lao vút đi.

Bây giờ là lúc để tên khốn kiếp Đằng Lỗi kia trả nợ rồi.

o0o Thành Đại Khôi, Phân bộ của Âm Khôi Tông.

Trong đại sảnh, lúc này đã có không ít cường giả của Âm Khôi Tông đang tụ tập ở đó. Trên vị trí thủ vị chính là Đằng Lỗi, hai bên còn có các Trưởng lão của Âm Khôi Tông, Hoa Cốt kia cũng nằm trong số đó.

- Ha ha, nghe nói lần này Thiếu Tông chủ đoạt được vũ kỹ Cửu phẩm trong Đại Hoang Cổ Bi, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Trong đại sảnh, một lão giả cười nói với Đằng Lỗi, trong nụ cười có ý nịnh nọt.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Đằng Lỗi cũng khẽ mỉm cười. Vũ kỹ Cửu phẩm cho dù là trong Âm Khôi Tông cũng thuộc vũ kỹ đỉnh cao. Thu hoạch lần này đối với thực lực của hắn không hề nghi ngờ gì là một loại đề thăng rất lớn.

- Ta nghe nói tên tiểu tử Lâm Động kia không biết ngáp phải ruồi thế nào mà đạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp. Vũ kỹ đẳng cấp như vậy, tên đó sao lại có tư cách có được? So về thiên phú vũ kỹ, hắn còn không có tư cách xách dép cho Thiếu Tông chủ nữa là.

Một gã trung niên bộ dạng giống như Chấp sự cũng lên tiếng.

Nghe thấy thế, nụ cười của Đằng Lỗi chợt nhạt bớt đi. Đối với cái tên này, hắn thật sự là hận đến tận xương tủy, không chỉ cướp mất Phù khôi Cao cấp vốn dĩ phải thuộc về hắn, lại càng bất ngờ đạt được một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp nữa. Những việc như vậy thực sự khiến hắn không thể nào chấp nhận được.

- Hừ, tên khốn kiếp đó may mà đã chết trong không gian cổ bi rồi, nếu không lão phu nhất định sẽ hắn sống không được chết không xong!

Ánh mắt Hoa Cốt cực kỳ âm trầm, thanh âm oán độc nói.

- Trưởng lão Hoa Cốt không cần tức giận, tiểu tử đó đã chết chắc rồi!

Đằng Lỗi cười nhạt. Ngày đó bọn chúng đã đóng khe nứt không gian lại, bỏ Lâm Động ở lại trong không gian cổ bi, hắn tin rằng với thực lực của bộ hài cốt

thần bí kia, cho dù Lâm Động có may mắn đến mấy cũng không thể nào thoát chết được.

- Chuyến đi cổ bi lần này, bất ngờ nhất chính là phát hiện được cung điện dưới lòng đất kia. Tuy nhiên đáng tiếc Thủ Hộ Giả nơi đó quả thực là quá mức cường hãn. Đợi sau khi quay về Tổng bộ, ta phải bẩm báo lại với phụ thân, đợi không gian cổ bi lần sau mở ra nhất định phải tập trung toàn bộ cường giả tiến vào không gian cổ bi một chuyến.

Đằng Lỗi tiếc nuối nói. Kho báu dưới lòng đất đó đủ khiến cho những đại thế lực như bọn chúng cũng phải phát điên lên.

Cung điện dưới lòng đất kia có số lượng Thuần Nguyên Đan cùng với Niết Bàn Đan vô cùng khổng lồ, nếu như Âm Khôi Tông bọn chúng có thể chiếm lấy được, thực lực cũng sẽ được đề thăng lên rất nhiều, tới lúc đó thậm chí còn có thể vượt qua cả Tứ đại Gia tộc nữa.

Nghe thấy Đằng Lỗi nói vậy, những kẻ bên dưới cũng vội vã phụ họa theo, nhất thời trong đại sảnh vang lên những tiếng tâng bốc nịnh hót.

- Đằng Lỗi, người quen đến thăm, cút ra đây cho ta!

Nhưng mà giữa không khí ồn ào náo nhiệt trong đại sảnh, một tiếng quát lớn như sấm mạnh mẽ vang vọng khắp cả thành Đại Khôi, đồng thời cũng ầm ầm truyền vào trong đại sảnh.

Không khí náo nhiệt đột ngột tan vỡ, mọi người trong đại sảnh bao gồm cả Đằng Lỗi đều sửng sốt lên một trận, sắc mặt nhất thời biến thành âm lãnh. Là kẻ nào dám to gan ở thành Đại Khôi khiêu khích Âm Khôi Tông bọn chúng?

- Là tên tiểu súc sinh Lâm Động!

Hoa Cốt trấn tĩnh lại trước tiên. Đối với Lâm Động, lão cơ hồ là hận đến thấu xương. Thanh âm của Lâm Động lão cũng vô cùng quen thuộc, bởi vậy sau khi

nghe tiếng quát, lão nhanh chóng trấn tĩnh lại nhất, thân hình lóe lên đã phóng ra khỏi đại sảnh, mang theo vẻ mặt cực kỳ hung tợn.

- Lâm Động? Sao lại có thể?

Nghe thấy vậy, Đằng Lỗi cũng chợt rùng mình một cái. Bị lực lượng khủng bố đến như vậy truy sát, Lâm Động làm sao có thể thoát ra được?

Tuy nhiên khi thanh âm kia vừa vang lên, vẻ mặt của hắn cũng nhất thời trở nên âm lãnh. Bởi vì đối với thanh âm của Lâm Động, hắn đương nhiên cũng không hề xa lạ.

- Tên khốn kiếp đó đúng là gan to bằng trời, không ngờ dám đến khiêu khích trước cửa Âm Khôi Tông của chúng ta. Hôm nay nhất định phải băm vằm hắn thành trăm mảnh!

- Đúng! Hôm nay nhất định không được để hắn thoát!

- … Sắc mặt những cường giả của Âm Khôi Tông trong đại sảnh đều trở nên vô cùng hung tợn. Âm Khôi Tông của bọn chúng chưa bao giờ bị kẻ khác khiêu khích trước mặt tất cả mọi người trong thành như vậy.

- Triệu tập mọi người! Lần này, ta muốn tên khốn kiếp tự chui đầu vào rọ này có mọc cánh cũng không thoát được!

Cảm nhận được sát ý toát ra tràn ngập trong cả đại sảnh, ánh mắt Đằng Lỗi cũng lóe lên một tia hàn khí, thân hình đột nhiên đứng bật dậy, phóng nhanh ra ngoài đại sảnh.

o0o Tiếng quát vang lên đột ngột như vậy cũng khiến khắp cả thành Đại Khôi trở nên vô cùng náo loạn. Vô số ánh mắt của các thế lực đều mang theo vẻ kinh ngạc nhìn lên bầu trời. Âm Khôi Tông là một trong ba thế lực mạnh nhất của quận Đại Hoang, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy có kẻ dám ngang nhiên khiêu khích Âm Khôi Tông như vậy.

- Đó là Lâm Động sao?

Đồng thời trong Phân bộ của Đại Ma Môn ở thành Đại Khôi, từng đám cường giả cũng lũ lượt kéo ra. Người dẫn đầu chính là Mộ Thiên Thiên, vẻ mặt nàng ta lúc này tràn ngập sự kinh ngạc nhìn đạo thân ảnh quen thuộc trên không trung, không nhịn được thốt ra một tiếng kinh hô.

- Tên tiểu tử này thật là muốn chết mà. Đây là thành Đại Khôi, cường giả của Âm Khôi Tông ở đây nhiều vô kể, tiểu tử này thật là tự tìm đường chết mà!

Xung quanh Mộ Thiên Thiên, những cường giả của Đại Ma Môn cũng lộ ra vẻ mặt kinh dị, nhất thời vang lên từng tiếng thì thầm to nhỏ.

- Tên này rốt cuộc đang muốn làm gì? Lẽ nào muốn lấy sức một mình hắn chống lại tất cả các cường giả Phân bộ Âm Khôi Tông trong thành Đại Khôi sao?

Mộ Thiên Thiên nhíu chặt cặp mày, nàng nhìn lên đạo thân ảnh trên không trung, trong đầu xẹt qua một tia ý nghĩ này, nhưng rồi lập tức phủ quyết. Cường giả của Âm Khôi Tông ở đây đông vô kể, với thực lực của Lâm Động làm như vậy đúng là tự tìm đường chết.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 302

Cường Thế Ra Tay

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Người này là ai? Dám ở thành Đại Khôi mà đi khiêu khích Âm Khôi Tông, lẽ nào hắn không biết Âm Khôi Tông có đóng Phân bộ ở đây hay sao?

- Hình như là Lâm Động!

- Lâm Động? Là cái tên Lâm Động nghe nói đã đả thương Hoa Cốt? Tiểu tử này đầu có vấn đề hay sao mà tự tìm đường chết vậy?

- Hừ, ngươi thì biết cái gì chứ? Lâm Động này nghe nói trong Đại Hoang Cổ Bi đã đánh bại thiên tài Vương Viêm của Gia tộc Vương Thị, thậm chí trong không gian cổ bi còn dựa vào thực lực của một người chống lại tất cả cường giả của Gia tộc Vương Thị, phong thái như thế ai dám địch lại?

- Đúng vậy, trong Tạo Hóa Võ Bi, hắn còn đạt được một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà thiên tài Lâm Lang Thiên của Gia tộc Lâm Thị so ra cũng kém xa nữa. Gã thanh niên này không chỉ gan dạ mà năng lực cũng vô cùng xuất chúng. Ta thấy ngay cả Đằng Lỗi của Âm Khôi Tông và Mộ Thiên Thiên của Đại Ma Môn, Võ Từ của Võ Minh cũng không thể so sánh với hắn được.

- Không thể nào? Hắn mạnh đến thế sao?

- Lần này đúng là có trò hay để xem rồi, Lâm Động và Âm Khôi Tông xưa nay luôn đối đầu nhau, lần này nghênh ngang kéo tới, nhất định sẽ có đại chiến kinh thiên động địa.

- … Cả thành Đại Khôi trong lúc này đều trở nên xôn xao. Vô số đạo thân

ảnh lướt ra, xuất hiện trên đường phố cũng như trên mái nhà, ánh mắt kỳ dị nhìn vào đạo thân ảnh trên bầu trời. Từng thanh âm thì thầm không ngừng vang lên.

Lâm Động phiêu phù trên bầu trời, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống Âm Khôi Tông bên dưới. Đối với bao nhiêu ánh mắt kia hắn cũng đều không để ý đến. Mọi người đều cho đây là đầm rồng hang hổ, nhưng hắn lại không cho là như vậy.

- Tên súc sinh Lâm Động này, lão phu vốn đang hận không thể băm vằm ngươi ra được, không ngờ ông trời nghe được sự cầu khẩn của ta, cho ngươi chạy thoát khỏi không gian cổ bi kia. Vừa hay hôm nay lão phu ở trước mặt mọi người sẽ chặt đứt tứ chi của ngươi, treo ngươi lên tường thành mà thị uy.

Sau khi tiếng quát của Lâm Động vang lên không bao lâu, trong Phân bộ của Âm Khôi Tông đột nhiên liền bạo phát ra từng đạo khí tức cường hãn. Sau đó từng đạo thân ảnh giống như châu chấu lao ra, nhanh chóng chiếm cứ những tòa kiến trúc cao phía dưới Lâm Động. Một đạo thân ảnh còn trực tiếp lao lên, đồng thời thanh âm ngoan độc của Hoa Cốt cũng đột nhiên vang vọng khắp không trung.

Nghe thấy tiếng quát ngoan độc đó, vô số ánh mắt đột nhiên nhìn về những đạo thân ảnh của Âm Khôi Tông vừa lao ra. Trong đám đó, Hoa Cốt thân mặc áo bào xám, tay cầm bạch cốt mâu, sắc mặt dữ tợn quát lớn với Lâm Động.

- Lão tạp mao ngươi, lần trước ta đã tha cho một mạng còn không biết tốt xấu, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi!

Nhìn sắc mặt Hoa Cốt dữ tợn, ánh mắt Lâm Động cũng trở nên lạnh lẽo, quát lớn.

Đăng Lỗi ở phía trước Hoa Cốt, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào Lâm Động, cười lạnh nói:

- Tuy không biết ngươi làm sao có thể sống sót khỏi sự truy đuổi của Thủ Hộ

Giả kia, nhưng ngươi sống sót cũng tốt, đem Phù khôi Cao cấp kia trả lại cho Âm Khôi Tông ta. Còn về vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà ngươi may mắn có được, ta cũng thấy rất có hứng thú, lần này cũng giao luôn ra đi!

- Chỉ e tên phế vật ngươi không có năng lực hưởng thụ!

Lâm Động đưa mắt nhìn Đằng Lỗi, khóe miệng nở nụ cười chế nhạo, sát ý phát ra nồng đậm. Trong không gian cổ bi lúc trước, nếu không phải nhờ hắn có đạo phù văn màu đen kia, thì có lẽ hắn đã bị tên vô liêm sỉ này hại chết rồi.

- Nếu là ở bên ngoài có lẽ ta sẽ không làm gì được ngươi, nhưng không ngờ tên ngốc ngươi lại tự tìm đến đây nộp mạng. Nếu đã như vậy thì đừng trách Âm Khôi Tông chúng ta thủ đoạn độc ác.

Ánh mắt Đằng Lỗi âm trầm, cười lạnh lẽo nói.

- Thiếu Tông chủ, tên tiểu súc sinh này giao cho ta xử lý, xem ta chém đứt tứ chi của hắn, để hắn như con chó chết cầu xin tha thứ trước mặt ngươi.

Ánh mắt Hoa Cốt tràn ngập lạnh lẽo, bước lên một bước. Một cỗ nguyên lực cường hãn từ trong cơ thể lão tỏa ra. Tiếp đó lão cũng không đợi Đằng Lỗi nói thêm gì, thân hình vừa động, đã trực tiếp hóa thành một đạo hồng mang bắn thẳng về phía Lâm Động.

- Tiểu súc sinh, lần trước là do ta sơ ý mới để cho ngươi chiếm được chút tiện nghi, lần này lão phu nhất định sẽ chém chết ngươi, xem ngươi còn huênh hoang thế nào?

Thân hình Hoa Cốt lao lên, bạch cốt mâu trong tay bỗng nhiên chấn ra một đạo quang mang sáng chói, nhanh như tia chớp bắn thẳng vào những vị trí quan trọng trên thân người Lâm Động, từng tiếng xé gió dồn dập nhất thời hình thành.

Lần trước bởi vì lão sơ ý nên mới bị Lâm Động đả thương, Hoa Cốt luôn coi lần thất bại đó là nỗi sỉ nhục của đời mình. Hôm nay có cơ hội trả thù, lão đương

nhiên muốn trước mặt mọi người chứng minh, với thực lực của lão, giết chết Lâm Động căn bản là dễ như trở bàn tay.

- Biệt Cốt Tà Mâu!

Trường mâu bạch cốt lao ra, trong nháy mắt đã phóng trước mặt Lâm Động. Ánh mắt Hoa Cốt bỗng nhiên trở nên vô cùng âm lãnh, cánh tay đột nhiên chấn lên từng đường cong, từng đạo mâu ảnh sắc bén mang theo khí tức băng lãnh hướng tới từng khớp xương khắp người Lâm Động mà đánh thẳng tới.

- Biệt Cốt cái quái gì? Cút!

Nhưng mà đối mặt với đòn tấn công sắc bén của Hoa Cốt, Lâm Động chỉ cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ bước ra một bước. Thân thể cơ hồ trong nháy mắt biến thành màu lưu ly ngọc sắc, một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ từ trong cơ thể tuôn trào ra.

Ngay khi thân thể Lâm Động biến thành màu lưu ly, song chưởng của hắn cũng khẽ cong lại, giống như ưng trảo phóng ra, không ngờ trực tiếp nắm lấy thanh trường mâu sắc bén kia trong tay.

- Muốn chết!

Thấy Lâm Động không ngờ lại dám dùng tay không nắm lấy trường mâu của mình, ánh mắt Hoa Cốt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Chợt sắc mặt lão trầm xuống, nguyên lực cuồn cuộn tuôn ra, ngay trên mũi mâu hình thành một đạo quang nhận nguyên lực sắc bén, muốn chặt đứt bàn tay của Lâm Động.

- Khóa lại!

Nhưng quang nhận nguyên lực này vừa khi cắt vào tay Lâm Động liền phát ra từng tia lửa đỏ. Thanh âm kim loại va chạm giòn tan vang lên, không ngờ cuối cùng cũng chỉ có thể lưu lại một vệt trắng nhỏ trên tay Lâm Động mà thôi.

- Chỉ chút bản lĩnh đó mà cũng dám khoe khoang sao?

Lâm Động cười lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên vặn mạnh, một cỗ lực lượng cường đại tuôn trào ra. Chỉ nghe ‘tách’ một tiếng, dưới con mắt kinh hoàng của rất nhiều người, đã bẻ nát thanh bạch cốt mâu trong tay Hoa Cốt.

- Cái gì?

Nhìn thấy thanh bạch cốt mâu vô cùng cứng rắn không ngờ lại bị Lâm Động vặn một cái đã vỡ nát, Hoa Cốt cũng kêu lên một tiếng kinh hãi. Lúc này lão mới hiểu rằng, Lâm Động lúc này so với lần gặp trước đây đã mạnh hơn rất nhiều.

Khi hiểu ra, trong lòng Hoa Cốt cũng chợt dâng lên tia bất an, lập tức vô cùng quyết đoán vứt bỏ thanh bạch cốt mâu, thân hình cũng vô cùng nhanh chóng lui lại phía sau.

- Đã ra tay rồi thì còn đi đâu nữa?

Nhưng Lâm Động lúc này sao có thể để lão chạy thoát? Chân mạnh mẽ bước lên một bước, thân hình lóe lên đã xuất hiện ngay trước mặt Hoa Cốt.

- Bạch Cốt Toái Tâm Chưởng!

Thấy Lâm Động lao đến, song chưởng Hoa Cốt lập tức bạo phát ra một luồng nguyên lực cực kỳ âm hàn cường đại, xảo quyệt đập thẳng lên tim của Lâm Động.

Thịch!

Đối mặt với công thế của Hoa Cốt, sắc mặt Lâm Động vô cùng hờ hững, một tay khẽ đưa ta, bàn tay đột nhiên bành trướng lớn lên, giống như một chiếc quạt lớn đánh bay bàn tay của Hoa Cốt đi.

- Nếu như ngươi đã muốn chặt tứ chi của ta, thì ta sẽ cho ngươi nếm mùi vị đó trước!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên hung tợn, hét to một tiếng, bàn tay nắm chặt lại, một cỗ lực lượng đáng sợ cuồn cuộn tuôn ra.

Rắc!

Bàn tay Lâm Động vừa nắm lại, tiếng xương gãy đột nhiên vang lên chói tai. Tiếp sau đó, tiếng kêu rên thảm thiết của Hoa Cốt liền vang lên ngay sau đó.

- Đồ khốn kiếp, bỏ Trưởng lão Hoa Cốt ra!

Đám cường giả của Âm Khôi Tông nhìn thấy một màn này, sắc mặt đột nhiên kịch biến. Lập tức có mấy gã cường giả lao đến, hung hãn tấn công về phía Lâm Động.

Bốp bốp bốp!

Nhưng khi bọn chúng còn chưa kịp tấn công đến Lâm Động, cái đuôi mãng xà của Tiểu Viêm ở cách đó không xa chợt vung lên. Từng đạo huyết quang xé rách hư không đập mạnh lên người bọn chúng, khiến bọn chúng đồng loạt thổ huyết bắn ngược trở về phía sau.

Lâm Động tay vung lên, Hoa Cốt mang theo bộ dạng vô cùng thê thảm từ trong không trung rơi thẳng xuống, cuối cùng chật vật đáp xuống mặt đất, tiếng kêu rên thảm thiết vang khắp trong thành Đại Khôi.

Trong thành, từng đạo mục quang nhìn chằm chằm về phía Hoa Cốt đang lăn lộn trên đất. Lúc này đôi tay của lão đã cơ hồ biến thành thịt vụn. Một màn này khiến cho không ít người chấn kinh, rồi lập tức cảm thấy khó mà tin nổi. Dù thế nào đi chăng nữa thì Hoa Cốt cũng là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành, không ngờ chưa giao đấu mấy chiêu đã bị Lâm Động đánh cho thành bộ dạng này. Nhất thời mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, miệng không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí. Xem ra những lời đồn này quả thực không sai!

- Đằng Lỗi, ngươi một khi đã muốn hại ta, ta hôm nay sẽ huyết tẩy Âm Khôi

Tông của ngươi!

Dùng một tư thế trấn áp hoàn toàn đánh tàn phế Hoa Cốt, Lâm Động chậm rãi cúi xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đằng Lỗi mặt đang tái xanh bên dưới, tiếng quát lạnh lẽo vang vọng khắp cả thành Đại Khôi.

Nhìn thân ảnh trẻ tuổi đứng thẳng trên không trung, khắp người tràn ngập sát khí, khắp thành Đại Khôi đều không khỏi cảm thấy lạnh xương sống. Cho tới hiện tại bọn họ mới hiểu được, thì ra Lâm Động một mình chạy đến đây khiêu chiến cũng không phải là hành động ngu xuẩn, mà là hắn có thực lực để làm như vậy. Với lực lượng của một người khiêu chiến cả Âm Khôi Tông!

Đồng thời, ánh mắt không ít người đều không kìm được liếc nhìn Hoa Cốt đang nằm rên rỉ không ngừng trên mặt đất, xem ra lần này Âm Khôi Tông đã đắc tội với một đối thủ thực sự phiền phức rồi!

Dưới con mắt chú ý của không ít người, sắc mặt Đằng Lỗi cũng ngày càng xám xanh. Hắn biết bây giờ mà để Lâm Động tùy ý ra oai thì thanh danh của Âm Khôi Tông sẽ bị mất sạch.

- Tất cả cường giả Âm Khôi Tông nghe lệnh, bày trận! Hôm nay ta muốn tên phế vật này phải hối hận vì từng câu nói của hắn!

Sắc mặt Đằng Lỗi tái xanh chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm Lâm Động, sau đó quát lớn một tiếng tràn ngập sát ý, thanh âm cũng đột nhiên vang vọng khắp thành Đại Khôi.

Nghe thấy tiếng quát của Đằng Lỗi, ai cũng biết Âm Khôi Tông lúc này đã thật sự muốn sống mái cùng với Lâm Động rồi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 303

Huyết Đồ Thủ Tào Chấn

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Tuy trận pháp của Âm Khôi Tông còn chưa thể so sánh được với trận pháp lừng danh của Tứ đại Gia tộc nhưng thanh thế cũng không hề yếu kém. Dù sao đi nữa, Âm Khôi Tông cũng là thế lực đỉnh cao ở quận Đại Hoang này. Cho dù ở đây chỉ là một Phân bộ nhưng số lượng cường giả vẫn không hề ít, bởi vậy trận pháp tạo thành cũng vô cùng có uy lực.

- Âm Khôi Tụ Ma Trận!

Từng tiếng quát lớn từ đám miệng đám cường giả của Âm Khôi Tông vang lên, sau đó từng cột sáng nguyên lực đột nhiên từ trong cơ thể bọn chúng tuôn ra, nối tiếp lấy nhau, tạo thành một quang trận bao vây lấy Lâm Động.

Ở trung tâm của đại trận là Đằng Lỗi cùng một vài Trưởng lão của Âm Khôi Tông. Thực lực của bọn chúng đều đạt tới Tạo Hình Cảnh, bọn chúng lúc này đều đã thôi động nguyên lực hoặc tinh thần lực trong cơ thể dung nhập vào trong đại trận, khiến ba động của trận pháp càng ngày càng khủng bố hơn.

Hiển nhiên, danh tiếng trận pháp này của Âm Khôi Tông cũng không hề yếu, bởi vậy lập tức xuất hiện những tiếng kinh hô trong thành Đại Khôi. Hiển nhiên chúng nhân cũng đã từng nghe qua về đại trận này.

Ở Phân bộ của Đại Ma Môn, Mộ Thiên Thiên và đám cường giả của Đại Ma Môn cũng đang chăm chú nhìn vào chiến trường trong không trung.

- Không ngờ đã thi triển ra Âm Khôi Tụ Ma Trận rồi. Với số lượng cường giả của Âm Khôi Tông ở đây, dựa vào uy lực của trận pháp có thể so sánh với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, Lâm Động lần này xem ra gặp xui xẻo rồi.

Một gã cường giả của Đại Ma Môn nói.

- Cũng chưa chắc, lực chiến đấu của Lâm Động vô cùng cường hãn, Hoa Cốt có thực lực Tạo Khí Cảnh đại thành nhưng chưa đầy hai hiệp đã bị trọng thương trong tay hắn. Lực chiến đấu này trong cấp bậc Tạo Khí Cảnh có ai địch nổi? Đằng Lỗi muốn dựa vào đại trận này đối phó với Lâm Động cũng không dễ dàng gì.

Một lão nhân khác của Đại Ma Môn vuốt râu, lắc đầu nói.

- … Nghe thấy các loại thanh âm nghị luận của mọi người ở phía sau, đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên cũng khẽ chớp động một cái, dừng lại trên đạo thân ảnh đang bị đại trận bao phủ. Nàng đương nhiên có thể cảm nhận thấy Lâm Động so với lúc trong sào huyệt Phù khôi đã cường hãn hơn rất nhiều. Ít nhất, nàng lúc đó tự tin có thể giao đấu cùng hắn, nhưng hiện tại sự tự tin này đã giảm xuống rất nhiều.

Cường giả như Hoa Cốt, cho dù là nàng ra tay cũng không dám nói có thể thắng được, nhưng trong tay Lâm Động lại vô cùng yếu ớt như vậy. Hơn nữa, Mộ Thiên Thiên còn biết rõ trong tay Lâm Động còn có một đầu Phù khôi Cao cấp, thậm chí, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp hắn đoạt được trong Tạo Hóa Võ Bi cũng chưa có thi triển ra. Cho nên Đằng Lỗi muốn dựa vào đại trận này mà giết Lâm Động, e rằng cũng không dễ dàng gì.

Trong khi đám cường giả của Đại Ma Môn đang thảo luận về cuộc chiến trên bầu trời, ở một nơi khác, tại trụ sở của Võ Minh cũng có vô số cường giả của Võ Minh tuôn ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm lên bầu trời.

- Võ Từ, gã thiếu niên đó chính là Lâm Động đã đoạt được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trong Tạo Hóa Võ Bi sao? Xem ra quả nhiên là rất cường hãn!

Một lão nhân tóc trắng đứng đầu mang theo sắc mặt kỳ dị nhìn vào Lâm Động trên không trung, sau đó nói với một thanh niên ở bên cạnh.

- Hắc hắc, gã Lâm Động này khi ở trong không gian cổ bi đã dùng lực lượng của một mình hắn chống lại cường giả của cả Gia tộc Vương Thị mới có thể chiếm được ghế thứ chín trước Tạo Hóa Võ Bi, Đẳng Lỗi này muốn dùng đại trận giết hắn, e rằng nghĩ quá đơn giản rồi.

Gã thanh niên bên cạnh chính là người đã có chút cơ duyên với Lâm Động, Võ Từ. Hắn lúc này đang cười nói.

- Lần này Âm Khôi Tông e rằng sẽ bị Lâm Động đánh cho một vố rồi, ha ha.

Nói đến đây, thanh âm của Võ Từ rõ ràng có chút vui mừng trước tai họa của kẻ khác.

Ba thế lực mạnh nhất quận Đại Hoang này ngoài mặt thì hiền hòa, thế nhưng âm thầm cũng đều có không ít va chạm với nhau, hiện tại có thể nhìn thấy Âm Khôi Tông bị thua thiệt như vậy, bọn chúng đương nhiên là vô cùng vui mừng.

- Khó lắm!

Nhưng đối với lời nói của hắn, vị lão nhân tóc bạc kia lại chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Âm Khôi Tông, chậm rãi nói:

- Lẽ nào ngươi đã quên kẻ trấn thủ Phân bộ thành Đại Khôi của Âm Khôi Tông sao?

Nghe thấy vậy, Võ Từ thoáng ngẩn người ra, sắc mặt đại biến, kinh hô:

- Huyết Đồ Thủ Tào Chấn? Tên đó nghe nói cả một năm rồi cũng chưa hề xuất hiện qua mà?

- Không xuất hiện là bởi vì hắn muốn đột phá lên Tạo Hóa Cảnh mà thôi.

Lão nhân tóc bạc thở dài nói.

- Đột phá lên Tạo Hóa Cảnh? Đâu có dễ dàng như thế.

Võ Từ nheo mắt nói.

- Với năng lực của tên đó, cho dù chưa đột phá được lên Tạo Hóa Cảnh, nhưng Bán Bộ Tạo Hóa là có thể. Thực lực đó, ta nghĩ đủ để xoay chuyển cục diện rồi.

Lão nhân tóc bạc nói.

- Lúc này tên kia còn chưa xuất hiện là bởi vì chưa muốn vì việc này mà phá quan ra mà thôi. Nhưng nếu như Lâm Động còn tiếp tục gây chuyện nữa, có lẽ hắn khó mà có thể bình yên rời khỏi thành Đại Khôi này.

Võ Từ trầm mặc một chút, Bán Bộ Tạo Hóa tuy chưa thực sự xem là Tạo Hóa Cảnh nhưng cũng không phải thứ mà Tạo Khí Cảnh có thể so sánh được. Nếu như tên đó vẫn còn ở thành Đại Khôi thì Lâm Động hiện tại e rằng gặp nguy hiểm rồi.

Tuy lực chiến đấu của hắn vô cùng cường hãn, nhưng đối mặt với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa thì vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

- Thế nhưng Lâm Động cũng không phải là ngọn đèn không dầu… Võ Từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi kia. Theo hắn thấy Lâm Động không phải hạng người lỗ mãng gì, hắn có lẽ đã biết cường giả của Âm Khôi Tông ở đây đông vô kể, nếu như không chắc chắn thì hành động tự sát này hắn tuyệt nhiên sẽ không làm.

Cho nên, kết quả thế nào vẫn khó nói trước được!

Trên bầu trời, nguyên lực hùng hồn tạo thành một quang trận bao trùm khoảng không cả trăm trượng, từng cỗ nguyên lực ba động như những con sóng cuồn cuộn lan ra.

- Tụ Ma Trận, Tru Sát Thử Lão!

Đằng Lỗi cùng ba vị cường giả đồng dạng đạt tới Tạo Khí Cảnh chủ trì đại

trận, ngay sau đó bốn người đột nhiên quát lớn, nguyên lực cuồn cuộn tuôn ra, sau đó dưới ánh mắt chú ý của mọi người khắp thành Đại Khôi, nhanh chóng ngưng tụ lại thành một cột sáng khổng lồ.

Chùm sáng này vô cùng to lớn, giống như một đầu cự ma khổng lồ, trên đầu có cặp sừng quỷ dị, một loại nguyên lực vô cùng hung bạo điên cuồng từ trong cơ thể nó tuôn trào ra, trực tiếp khiến cho không khí ở xung quanh gần như bị chấn vỡ.

- Sát!

Tất cả cường giả của Âm Khôi Tông trong lúc này đều hét to lên, phát ra sát khí ngút trời, cuối cùng tụ lại trên bàn tay to lớn của con cự ma khổng lồ kia, không ngờ tụ thành một chiếc xiên ba cạnh huyết sắc, hàn khí dày đặc không ngừng từ trong đó phát ra.

Ầm!

Xiên ba cạnh huyết sắc vừa thành hình, đầu cự ma kia liền bước lên một bước, cái xiên huyết sắc kia đâm mạnh về phía Lâm Động một cái.

- Grừ!

Phía sau lưng Lâm Động, Tiểu Viêm đột nhiên phát ra tiếng hổ gầm kinh thiên động địa, thân thể trong khoảnh khắc cũng bành trướng lên, nhìn qua giống như một ngọn núi nhỏ. Sau đó nó chợt há miệng ra, một đạo quang mang như một đầu giao long bắn ra, mang theo năng lượng ba động cực kỳ cường đại mạnh mẽ bắn về phía cây xiên huyết sắc kia.

Thình!

Đối mặt với công kích của Tiểu Viêm, xiên ba cạnh của cự ma đột nhiên vũ động một cái, va chạm mạnh cùng chùm quang mang kia, nhất thời năng lượng cuồng bạo liền từ chỗ va chạm tuôn trào ra.

Năng lượng cuồng bạo tuôn ra khắp không gian, thanh xiên ba cạnh của đầu cự ma đã xé nát chùm quang mang của Tiểu Viêm, tiếp đó cây xiên ba cạnh mang theo sát ý sắc bén đâm về phía Lâm Động.

Nhưng đối mặt với đòn công kích này, sắc mặt Lâm Động lại cực kỳ bình tĩnh, bàn tay khẽ nắm lại, Thiên Lân Cổ Kích nhất thời hiện ra. Đột nhiên thân thể của Lâm Động cũng bành trướng lên gấp mấy lần. Trong mơ hồ có một loại khí tức cũng vô cùng hung bạo từ trong thân thể hắn tản ra. Khi thực lực tiến thăng lên Tạo Khí Cảnh, Lâm Động cũng đã có thể thôi động tinh huyết của Viễn Cổ Long Viên lên đến cực hạn.

Khi thôi động Long Viên Tinh Huyết lên đến cực hạn, sau lưng Lâm Động không ngờ lại xuất hiện hư ảnh Long Viên cao đến trăm trượng. Một loại khí tức hung hãn đầy vị cổ xưa lan tràn ra trong không trung, khiến người khác vô cùng kinh hãi.

Lâm Động lúc này giống như một đầu Viễn Cổ Long Viên mang hình người vậy.

- Đại trận cái quái gì, xem ta phá nó đây!

Thân thể Lâm Động giống như một người khổng lồ đi trên không trung, sau đó nguyên lực rực rỡ từ trong thân thể hắn cuồn cuộn tuôn ra. Đồng thời, Thiên Lân Cổ Kích trong tay hắn cũng lớn lên đến mấy chục trượng, trên đó tỏa sáng ra kim quang mãnh liệt, lóe lên nguyên lực ba động kinh người.

Miệng Lâm Động hét to một tiếng, chân bước lên một bước. Nguyên lực rực rỡ mà cường đại nhất thời bùng phát ra, kim quang bao trùm khắp bầu trời, Thiên Lân Cổ Kích trong tay mạnh mẽ đánh ra một kích.

Cổ kích đánh ra, chỉ thấy trên cổ kích không ngờ lại xuất hiện hư ảnh của Kim Long và Long Viên khổng lồ. Hai đạo hư ảnh mang theo nguyên lực bá đạo gào thét lao đi, sau đó với một tư thế vô cùng chấn động cặp mắt người khác, mạnh mẽ đánh mạnh lên cự ma khổng lồ kia.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa nhất thời vang vọng khắp bầu trời, mặt đất cả thành Đại Khôi đều rung chuyển lên, từng đạo nguyên lực cuồng bạo thổi quét ra.

Va chạm trên bầu trời cũng không kéo dài lâu, sau đó mọi người khiếp sợ nhìn thấy, hư ảnh của Kim Long và Long Viên kia không ngờ đã xé nát cự ma khổng lồ kia.

- Phốc xuy!

Trong khoảnh khắc cự ma khổng lồ nổ tung, sắc mặt rất nhiều cường giả Âm Khôi Tông ở phía dưới nhất thời tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi. Đám người Đằng Lỗi bước chân loạng choạng, suýt chút nữa đã ngã lăn ra trên mặt đất.

Nhìn lên đại trận đã vỡ tan trên không trung, cả thành Đại Khôi đều hít vào một ngụm lãnh khí. Không ai ngờ rằng Lâm Động dùng lực lượng của một mình có thể phá vỡ được đại trận do rất nhiều cường giả của Âm Khôi Tông cùng tạo nên như thế.

- Âm Khôi Tông cũng chỉ đến thế mà thôi!

Dưới con mắt khiếp sợ của rất nhiều người, đạo thân ảnh trong hư không kia cúi đầu hét lớn một tiếng, tiếng hét như sấm vang lên khắp thành Đại Khôi.

- Ta biết, Âm Khôi Tông các ngươi còn có một cường giả ở đây. Nếu như không phục thì cút ra đây!

Khắp người Lâm Động kim quang cuồn cuộn, ánh mắt sắc lạnh đột nhiên nhìn về phía Phân bộ của Âm Khôi Tông, tiếng quát lớn lại vang lên. Khi hắn tiến vào thành Đại Khôi, tiểu điêu đã cảm nhận thấy trong Âm Khôi Tông có một đạo khí tức rất cường hãn, khí tức đó có thể so sánh cùng Lâm Lang Thiên.

- Ha ha, chẳng qua là bế quan một năm mà thôi, lẽ nào quận Đại Hoang đã quên mất Huyết Đồ Thủ Tào Chấn ta rồi sao? Ngay cả một tên tiểu bối vô danh cũng dám giương oai trước mặt ta.

Tiếng quát của Lâm Động vừa vang lên, một tiếng cười kinh thiên động địa đã đột nhiên vang vọng khắp bầu trời. Một đạo quang mang vô cùng cường hãn đột nhiên từ trong Phân bộ của Âm Khôi Tông phóng vọt ra. Một cỗ sát ý buốt lạnh dần dần lan ra, khiến cả thành Đại Khôi không khỏi phải biến sắc.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 304

Đối Chiến Bán Bộ Tạo Hóa

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Huyết Đồ Thủ Tào Chấn? Chính là kẻ năm xưa đã một mình huyết tẩy Quy Nguyên Tông sao?

- Hắn vẫn còn ở thành Đại Khôi sao? Vì sao một năm rồi không thấy hắn lộ mặt?

- Nghe nói Tào Chấn năm xưa có thực lực Tạo Khí Cảnh đỉnh phong, một năm nay đang bế quan đột phá lên Tạo Hóa Cảnh. Cũng không biết có thành công không, nhưng xem khí thế hiện tại thì ít nhất cũng là Bán Bộ Tạo Hóa rồi.

- Bán Bộ Tạo Hóa rồi? Thật là không ngờ, Phân bộ của Âm Khôi Tông ở thành Đại Khôi này còn cường giả như vậy trấn giữ, Lâm Động lần này đã tính nhầm rồi.

- Lần này thì hay rồi, Bán Bộ Tạo Hóa là cường giả đỉnh phong ở khắp quận Đại Hoang, không biết Lâm Động so với hắn thắng bại thế nào?

- Ta xem khả năng thắng không quá ba phần, tuy chỉ là Bán Bộ Tạo Hóa nhưng so với Tạo Khí Cảnh thì vẫn còn một khoảnh cách rất lớn.

- … Nhìn quang mang huyết sắc từ trong Phân bộ của Âm Khôi Tông lướt ra, cả thành Đại Khôi đều trở nên xao động một trận. Từng đạo mục quang đầy nghi hoặc nhìn vào đạo quang ảnh đó, tiếng thì thầm vang lên không ngớt.

- Đúng là Huyết Đồ Thủ Tào Chấn!

Cùng lúc đó, ở chỗ của Đại Ma Môn và Võ Minh, sắc mặt Mộ Thiên Thiên

cùng Võ Từ đột biến khi nhìn thấy đạo thân ảnh huyết sắc trên không trung kia. Thân là người ở quận Đại Hoang, bọn chúng hiển nhiên biết rất rõ ràng cái tên này. Chỉ là không ngờ kẻ nổi danh hung ác này vẫn còn ở đây, như vậy Lâm Động lần này e rằng có chút nguy hiểm rồi.

- Huyết Đồ Thủ Tào Chấn!

Lâm Động khẽ nheo mắt nhìn đạo huyết ảnh kia. Lúc này đạo huyết ảnh kia mới thu liễm lại, để lộ ra một đạo thân ảnh nhìn qua chừng trung niên, huyết quang bao trùm toàn thân, mái tóc dài màu đỏ như máu nhìn vô cùng chói mắt, mơ hồ có cả khí tức băng lãnh tỏa ra.

Hơn nữa, khiến Lâm Động chú ý nhất chính là đôi cánh tay của người này có màu đỏ sẫm, bộ dạng đó giống như là bị máu tươi bao trùm, tỏa ra mùi sát khí nhàn nhạt.

- Khong ngờ khí tức ẩn giấu ở thành Đại Khôi lại chính là người này.

Khóe mắt Lâm Động khẽ lóe lên. Tên Tào Chấn này hắn đã từng nghe nói tới, năm xưa từng một mình huyết tẩy cả một đại tông môn. Sự hung tàn của hắn nổi danh khắp cả quận Đại Hoang này. Nhưng mấy năm gần đây không thấy hắn xuất đầu lộ diện, thì ra là trốn vào đây bế qua đợi đột phá lên Tạo Hóa Cảnh.

- Hắc hắc, khí tức của tên này vẫn chưa hoàn toàn tiến vào Tạo Hóa Cảnh, nhiều nhất chỉ là Bán Bộ Tạo Hóa mà thôi. Tiểu tử, có cần điêu gia ta ra tay không?

Thanh âm của tiểu điêu vang lên trong lòng Lâm Động.

- Bán Bộ Tạo Hóa, cùng một cảnh giới với Lâm Lang Thiên sao?

Nghe thấy vậy, Lâm Động khẽ nắm tay lại, lập tức lắc đầu thầm nói:

- Tạm thời không cần. Ta muốn đích thân thử xem cường giả Bán Bộ Tạo Hóa rốt cuộc có gì ghê gớm?

Trong không gian cổ bi, Lâm Lang Thiên vô cùng khinh thường Lâm Động, cái mà hắn dựa vào cũng chính là thực lực Bán Bộ Tạo Hóa của mình. Nhưng mà thực lực của Lâm Động hiện tại cũng đã tăng lên rất nhiều, hắn rất muốn biết cường giả Bán Bộ Tạo Hóa rốt cuộc có cái gì ghê gớm.

Hơn nữa, hắn còn muốn nhân lần chiến đấu này kiểm nghiệm một chút giữa hắn và Lâm Lang Thiên còn có khoảnh cách lớn đến thế nào?

- Đà chủ Tào Chấn!

Lúc này cường giả của Âm Khôi Tông nhìn thấy Tào Chấn xuất hiện cũng vô cùng mừng rỡ, đột nhiên đều xoay người lại gọi lên một tiếng, sắc mặt tràn ngập vẻ kính sợ, ngay cả Đằng Lỗi cũng tỏ ra vô cùng khách khí.

- Các ngươi làm ta rất thất vọng, nhiều người như vậy mà bị một tên tiểu bối như vậy khiêu khích trước mặt người khác, thật là làm mất mặt Âm Khôi Tông chúng ta!

Ánh mắt Tào Chấn nhàn nhạt nhìn lướt qua đám người Đằng Lỗi phía sau, thanh âm bình thản lại khiến nhiều người trong lòng phát lạnh.

- Đà chủ, không phải chúng ta vô dụng, mà là tên Lâm Động này cũng có chút bản lĩnh.

Một vài cường giả của Âm Khôi Tông cười khổ nói.

- Tào Chấn thúc thúc, Lâm Động này tìm mọi cách khiêu khích với Âm Khôi Tông chúng ta, thậm chí trong không gian cổ bi còn ra tay cướp đoạt Phù khôi Cao cấp vốn dĩ thuộc về chúng ta nữa, nhất định không được tha cho hắn.

Đằng Lỗi nghiến răng nói.

- Ồ?

Nghe thấy vậy, ánh mắt Tào Chấn xẹt qua một tia hàn ý, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía ở Lâm Động cách đó không xa. Hắn cũng không nói gì thêm, chầm chậm bước ra, nguyên lực huyết sắc giống như gió lốc cuồn cuộn nổi lên quanh thân thể hắn.

- Âm Khôi Tông chúng ta đã đứng ở quận Đại Hoang này bao nhiêu năm rồi, không ai dám trêu vào. Tiểu tử, mặc kệ ngươi có lai lịch như thế nào, hôm nay mạng của ngươi, ta sẽ lấy!

Tào Chấn phiêu phù giữa không trung, vẻ mặt không chút biểu cảm, tiếng quát lạnh lẽo mang theo khí thế bá đạo cùng cực. Đồng thời nguyên lực huyết sắc cũng cuồn cuộn tuôn ra, không ngờ ngưng tụ thành hình dạng một bộ xương khô quấn quanh người hắn, thanh thế kinh người, khiến người khác không dám coi thường.

- Chỉ e ngươi không có bản lĩnh đó!

Lâm Động cười lạnh, kim quang trên người tuôn trào ra, lời nói không chút nể tình.

- Ha ha, bao nhiêu năm rồi không ai dám nói với ta như vậy, đúng là nghé con không sợ hổ. Nhưng ta cũng không có lòng đi dạy dỗ cho ngươi, nếu ngươi muốn biết thì dùng cái mạng của ngươi làm học phí vậy.

Tào Chấn cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập sát ý.

Nghe thấy vậy, Lâm Động cũng chỉ hừ lạnh một cái, cũng không nói gì thêm. Tay hắn nắm chặt lại, kim quang tuôn trào ra, trực tiếp ngưng tụ thành một cái kim đài khổng lồ mạnh mẽ đánh về phía Tào Chấn.

- Tiểu gia hỏa, ta sẽ khiến ngươi hối hận vì mỗi câu mà ngươi đã nói hôm nay.

Nhìn cái kim đài khổng lồ hung hãn đánh tới, Tào Chấn cười lạnh một tiếng,

cũng không hề có ý né tránh. Hai bàn tay tuôn ra huyết quang, sau đó một quyền vung lên, mạnh mẽ đánh vào thân kim đài kia.

Keng!

Thanh âm giòn tan vang lên, một cỗ năng lượng mạnh đến kinh người thổi quét qua. Cái kim đài khổng lồ kia bị Tào Chấn một quyền đánh bay đi. Thực lực của cường giả Bán Bộ Tạo Hóa quả thực đã vượt xa Tạo Khí Cảnh đại thành.

- Tiểu tử, cho ngươi nếm thử Phệ Huyết Đại Ma Tí của ta!

Một quyền đánh bay kim đài, thân hình Tào Chấn đột nhiên lao lên, giống như một đạo huyết ảnh quỷ dị nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lâm Động. Hai tay huyết quang tuôn động, một cái đầu lâu do năng lượng huyết sắc hình thành mạnh mẽ đánh về phía Lâm Động.

- U u u!

Chiếc đầu lâu này vô cùng quỷ dị, vừa thành hình đã phát ra tiếng kêu chói tai, thanh âm này phảng phất có thể ảnh hưởng đến thần trí của người khác, khiến người khác không thể chuyên tâm đối địch.

- Chiêu thức thật quỷ dị, nhưng muốn ảnh hưởng đến thần trí của ta cũng không dễ dàng như vậy!

Đối với tiếng kêu quỷ dị đó, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc, lập tức tâm thần vừa động, từng đạo Tinh Thần Chi Hỏa nhanh chóng ngưng tụ trước mặt.

- Phá cho ta!

Tinh Thần Chi Hỏa ngưng thành, hai tay Lâm Động vũ động, Đại Nhật Lôi Nguyên sáng rực rỡ bạo phát ra, ngưng tụ thành từng nắm tay kim quang, bám theo Tinh Thần Chi Hỏa mãnh liệt, nhanh như tia chớp va chạm vào hai cánh tay của Tào Chấn.

Binh binh binh!

Va chạm phát ra những thanh âm vô cùng kịch liệt, đầu lâu huyết sắc nhanh chóng bị Tinh Thần Chi Hỏa đốt sạch, còn nguyên lực hùng hậu tích tụ trên cánh tay Tào Chấn cũng bị cự quyền đỡ lại - Tiểu tử được lắm, không ngờ lại biết dùng Tinh Thần Chi Hỏa phối hợp cùng nguyên lực phá Huyết Tí của ta.

Thấy chiêu này không ngờ bị Lâm Động phá giải, Tào Chấn cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng dù sao cũng là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, thân thể đột nhiên rung lên, một đạo nguyên lực cường đại bạo bộc phát ra, không ngờ đã đánh nát nắm tay nguyên lực cùng Tinh Thần Chi Hỏa kia.

Vù vù!

Đánh vỡ cự quyền, Tào Chấn lập tức bước lên một bước, hai tay cong lại thành trảo, nguyên lực huyết sắc hình thành trên đầu ngón tay, giống như lưỡi dao sắc bén tấn công vào những điểm trọng yếu trên người Lâm Động.

- Hừ!

Nhưng đối mặt với thế công sắc bén của Tào Chấn, thân thể Lâm Động lập tức biến thành màu lưu ly. Thân thể lớn nhanh lên, lúc này hắn đã đem nguyên lực, Ngọc Lôi Thể và Ma Viên Biến thi triển đến mức cực điểm, lực lượng đó vô cùng cường hãn, trực tiếp đối đầu thẳng cùng với Tào Chấn, không hề có ý định rút lui.

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh giống như tia chớp không ngừng quấn lấy nhau, bạo phát ra từng đạo kình phong kinh người. Vô số người phía dưới nhìn không chớp mắt, bọn họ đều nhìn thấy hai người lúc này đều đang trong thời điểm sinh tử, chỉ có chút sai sót thì sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

- Lâm Động kia không ngờ dựa vào thực lực Tạo Khí Cảnh tiểu thành có thể giao phong chính diện cũng Tào Chấn đã đạt đến Bán Bộ Tạo Hóa mà không rơi vào thế hạ phong, thật là bất ngờ!

- Đúng vậy, nhưng so về nguyên lực hùng hậu hắn còn kém xa Tào Chấn, cứ kéo dài như vậy nhất định sẽ bị cạn kiệt.

- Nhưng Tào Chấn này dù thế nào cũng là cường giả nổi tiếng ở quận Đại Hoang, hôm nay bị một tên tiểu bối ép như vậy quả thật cũng có chút mất mặt.

- … Chiến đầu kinh người trên bầu trời khiến mọi người bên dưới nhìn không chớp mắt, cũng kéo theo nhưng tiếng thì thầm to nhỏ.

Ầm!

Tiếng thì thầm vừa dứt thì một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, sau đó mọi người liền nhìn thấy thân ảnh Lâm Động lui lại sau mấy chục bước mới đứng vững lại, hiển nhiên so về phương diện nguyên lực thì vẫn còn kém Tào Chấn một chút.

- Ngươi có thể chiến đấu với ta mấy chục hiệp như vậy coi như có chút năng lực. Nhưng nếu như ngươi chỉ có chút bản lĩnh như vậy, trong vòng mười hiệp ta sẽ lấy mạng ngươi.

Tào Chấn đưa mắt nhìn Lâm Động, tuy hơi chiếm được thế thượng phong nhưng sắc mặt hắn cũng không hề tốt chút nào. Dù sao trong mắt hắn, Lâm Động vẫn chỉ là một kẻ tiểu bối mà thôi!

- Ha ha, thống khoái!

So với vẻ mặt khó coi của Tào Chấn, Lâm Động lại cười lớn một tiếng. Giao đấu kịch liệt vừa rồi tuy có chút hung hiểm nhưng vẫn là vô cùng thống khoái. Chiến đấu như vậy chính là thứ hắn đang cần!

- Bán Bộ Tạo Hóa quả nhiên có chút năng lực, nhưng cũng chỉ thế mà thôi!

Lâm Động bước lên một bước, nguyên lực trong cơ thể không chút lưu giữ hoàn toàn bạo phát ra. Nhất thời sắc trời cũng trở nên ảm đạm trở lại, nguyên lực trong khắp không trung vào lúc này cũng trở nên cuồng bạo một trận.

Thấy Lâm Động ra tay không ngờ có thể khiến thiên địa biến sắc, sắc mặt Tào Chấn trong nháy mắt cũng trở nên ngưng trọng.

- Tào Chấn thúc thúc, cẩn thận, tiểu tử kia thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

Cách đó không xa, cặp mắt Đằng Lỗi nhíu lại, hét lớn một tiếng.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp?

Nghe thấy vậy, ánh mắt Tào Chấn chợt ngưng đọng lại, chợt cười lớn một tiếng:

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thì đã sao? Tiểu tử, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, cho dù ngươi có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cũng không là gì trước mặt ta cả!

- Nếu đã vậy, để ta xem xem ngươi có tư cách gì nói câu này.

Lâm Động cười lạnh một tiếng, nguyên lực trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra. Đột nhiên bầu trời nhất thời tràn ngập mây đen, nguyên lực thiên địa rung chuyển mãnh liệt, cùng với đó thanh âm tràn ngập sát ý của Lâm Động cũng vang lên khắp thành Đại Khôi.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Bán Chỉ Chấn Thiên Địa!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 305

Cửu Bộ Chấn Thiên Cước

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Ầm ầm!

Mây đen trên thành Đại Khôi đột nhiên tuôn động, bao trùm khắp đất trời, khiến sắc trời đột nhiên tối sầm lại. Nguyên lực đáng sợ gào thét lan tràn ra, mang theo từng tiếng ầm ầm như sấm chớp vang lên.

Nhìn không trung đột nhiên biến sắc, trong thành Đại Khôi, vô số người cũng vô cùng chấn kinh. Đó chính là thanh thế của vũ kỹ Tạo Hóa Cấp hay sao? Một khi thi triển ra không ngờ kéo theo vô số dị tượng trong thiên địa, thanh thế đó quả nhiên không hổ với hai chữ Tạo Hóa.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp?

Ở Phân bộ của Đại Ma Môn và Võ Minh, sắc mặt cường giả hai bên vô cùng ngưng trọng nhìn mây đen cuồn cuộn trên bầu trời. Mơ hồ bọn họ có thể cảm nhận được nguyên lực đáng sợ đang dần hình thành trong không trung.

- Tên khốn kiếp này… Đằng Lỗi cũng bị dị tượng này làm cho sợ đến phát khiếp, nhưng rồi lại nổi lên một sự ghen tỵ nồng đậm, vũ kỹ như vậy sao lại có thể rơi vào tay một kẻ vô danh như Lâm Động chứ?

- Mặc dù ngươi có được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, nhưng cũng không phải đối thủ của Tào Chấn thúc thúc. Sau khi ngươi thua trận, ta sẽ dùng mọi thủ đoạn buộc ngươi giao vũ kỹ Tạo Hóa Cấp đó cho ta!

Ánh mắt Đằng Lỗi lóe lên tia hung ác, sắc mặt cũng tràn đầy vẻ dữ tợn.

Ầm ầm!

Thân hình Lâm Động đứng giữa bầu trời, mặc cho mây đen trên bầu trời cuồn cuộn tuôn động. Một cỗ nguyên lực vô cùng hùng hậu giống như thủy triều không ngừng từ trong cơ thể hắn tuôn ra, cuối cùng hóa thành một đạo kim quang tỏa ra trong không trung. Cũng không phải là phát tán vô định mà trong lúc phát tán ra cũng không ngừng hấp thu nguyên lực ở không gian xung quanh.

Kim quang bao trùm thân hình Lâm Động, lại phối hợp với mây đen kia đang cuồn cuộn tuôn động, nhìn giống như thiên thần trông coi thiên địa vô cùng uy phong vậy.

Trên bầu trời, nguyên lực hùng hậu không ngừng ngưng tụ, sau đó dưới con mắt chú ý của vô số người, nhanh chóng ngưng tụ thành một cự chỉ kim sắc cao đến hàng trăm trượng.

Cự chỉ đó vô cùng khổng lồ, giống như một cây trụ chống trời, trên cự chỉ còn có vô số phù văn vô cùng huyền ảo, giống như phù văn do trời sinh ra, tràn ngập lực lượng cường đại.

Nhưng Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ mà Lâm Động thi triển ra lần này so với lần trước hiển nhiên đã có sự khác biệt rất lớn. Lần trước là một ngón tay chân chính, còn lúc này chỉ có nửa ngón tay mà thôi.

Đúng vậy, chỉ là một nửa ngón tay kim sắc, nhưng mà cho dù như vậy, uy lực đó cũng đã đủ rung động đất trời.

Vù vù!

Cự chỉ kim sắc thành hình, vô số gió lốc cũng nhanh chóng hình thành ở xung quanh, nhìn qua có vẻ vô cùng cường hãn.

- Đi!

Gió lốc đầy trời bắt đầu tuôn động, ánh mắt Lâm Động chợt trở nên lạnh

lùng, ngón tay hắn đột nhiên ấn xuống, nhất thời thiên địa chấn động, cự chỉ kim sắc đột nhiên đánh xuống, trong nháy mắt phảng phất như cả không trung cũng bị xé nát ra.

- Hừ, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, đứng trước thực lực Bán Bộ Tạo Hóa của ta, cái gọi là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của ngươi căn bản không là cái gì cả.

Tào Chấn đứng giữa hư không, thanh âm vô cùng bá đạo kiêu ngạo. Thân là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, hắn quả thực có tư cách để kiêu ngạo, không ai dám nghi ngờ điều đó.

Tiếng quát vừa vang lên, Tào Chấn cũng đột nhiên bước ra một bước, nguyên lực huyết sắc giống như núi lửa từ trong thân thể bùng phát ra, trong nháy mắt huyết sắc đã tràn ngập trong không gian cả trăm trượng.

- Phong tỏa cho ta!

Thấy Tào Chấn định phản kháng, Lâm Động quát lạnh một tiếng, một cỗ ba động vô cùng cường hãn mạnh mẽ từ trong cự chỉ quét ra. Trong nháy mắt nguyên lực thiên địa xung quanh Tào Chấn đột nhiên ngưng tụ lại, giống như một chiếc lồng giam, khiến hắn căn bản không thể né tránh.

- Dựa vào thực lực Tạo Khí Cảnh của ngươi cũng muốn vây khốn ta, kẻ ngốc nằm mơ!

Cảm nhận được nguyên lực thiên địa ngưng tụ quanh thân, đồng tử Tào Chấn thoáng co rút lại, hét to một tiếng. Nguyên lực huyết sắc điên cuồn tuôn động, không ngờ đã đánh vỡ được nguyên lực cầm cố kia.

- Huyết Nguyên Đại Pháp, Cửu Bộ Chấn Thiên Cước!

Đánh vỡ luồng nguyên lực thiên địa cầm cố kia, Tào Chấn cũng nhanh chóng khôi phục lại tự do. Nguyên lực huyết sắc cuồn cuộn bao trùm lấy thân thể hắn, sau đó nhanh như tia chớp bước ra.

Ầm ầm ầm!

Tào Chấn bước ra một bước, cả không trung đột nhiên rung chuyển lên. Mỗi một bước đi của hắn, nguyên lực huyết sắc cường hãn liền giống như giao long từ trong thân thể cuồn cuộn tuôn ra, vô cùng khủng bố.

Chín bước!

Tào Chấn bước ra chín bước, khi bước cuối cùng hạ xuống, y bào khắp người hắn không gió tự bay lên, mái tóc đỏ huyết sắc càng cuồn cuộn vũ động.

Chín bước bước ra, khí tức của Tào Chấn cơ hồ cường hãn đến cực điểm. Dưới luồng khí tức đó, cho dù là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành đều chỉ có thể phủ phục trước nó. Khí tức đó, cường giả Tạo Khí Cảnh căn bản không thể nào chịu đựng nổi.

- Cửu Bộ Chấn Thiên Cước, đó chính là vũ kỹ Cửu phẩm, cũng là vũ kỹ mà Tào Chấn từ Đại Hoang Cổ Bi đoạt được. Dựa vào bộ vũ kỹ này hắn mới có thể ngạo thị quần hùng trong đám cường giả cùng đẳng cấp, thậm chí huyết tẩy cả Quy Nguyên Tông!

Nhìn Tào Chấn phát ra khí tức ghê người trên không trung, khắp thành Đại Khôi đều nhất thời biến sắc. Thậm chí ngay cả đám cường giả của Đại Ma Môn và Võ Minh cũng đều chấn kinh. Vũ kỹ này cộng thêm vào thực lực Bán Bộ Tạo Hóa của Tào Chấn, uy lực đó sẽ khủng bố đến thế nào?

Thời điểm này tuy biết Lâm Động nắm giữ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp càng lợi hại hơn nhiều, nhưng không ít người bắt đầu nghiêng về phía Tào Chấn hơn. Dù sao thực lực thực sự giữa hai người vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Một là Tạo Khí Cảnh tiểu thành, một là Bán Bộ Tạo Hóa, chênh lệch hơn cả một cấp bậc. Khoảng cách đó muốn vượt qua đâu có dễ dàng gì.

- Tiểu tử, ngươi có được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp nhưng lại không có khả năng thi

triển ra. Thật là phí phạm! Chi bằng hãy nộp ra cho ta, khỏi làm hổ danh vũ kỹ Tạo Hóa Cấp. Ha ha… Trên bầu trời, sau khi bước ra chín bước, khí tức của Tào Chấn cũng đã cường đại đến cực điểm. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía cự chỉ kim sắc mạnh mẽ đánh xuống kia, hắn có thể cảm nhận được uy áp đáng sợ từ trong cự chỉ đó, nhưng cũng không có chút sợ hãi, ngẩng đầu cười lớn một tiếng, sau đó một quyền tung ra.

Ầm ầm!

Một quyền của Tào Chấn phảng phất như muốn đánh tan cả không khí trong không trung. Vô số tiếng nổ vang lên khắp không trung, thanh thế vô cùng cường hãn.

- Grừ!

Một quyền đánh ra, nguyên lực huyết sắc cuồn cuộn tuôn động mãnh liệt, cuối cùng hóa thành một con cự mãng khổng lồ chiều dài gần trăm trượng gào rít trong hư không, không chút nhân nhượng va chạm mạnh với cự chỉ kim sắc kia.

Ầm!

Khắp đất trời phảng phất như trong nháy mắt đều trở nên yên tĩnh, sau đó kim quang cùng huyết mang bạo phát ra, khắp đất trời đều tràn ngập hai loại năng lượng này.

Cả thành Đại Khôi cũng rung chuyển lên, mọi người hoảng sợ lui nhanh về phía sau. Từng đạo nguyên lực tuôn ra bao trùm lấy thân thể, lo sợ bị hai loại năng lượng ba động đó đánh trúng vào người.

Sau khi lui lại, vô số ánh mắt cũng nhìn lên bầu trời, chỉ thấy cự chỉ kim sắc kia bị cự mãng huyết sắc ngăn lại, hoàn toàn không thể đánh xuống được.

Ở nơi cự chỉ kim sắc và cự mãng huyết sắc va chạm với nhau, không khí không ngừng méo mó, từng đạo năng lượng ba động vô cùng cường hãn giống

như làn sóng nhanh chóng lan ra, kéo theo từng tiếng nổ lớn.

- Ha ha, tiểu tử, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trong tay ngươi không ngờ chỉ có như vậy, hãy ngoan ngoãn giao lại cho ta đi.

Trong tiếng nổ vang lên đầy trời, Tào Chấn cất tiếng cười lớn, tiếng cười vang dội khắp cả không trung.

- Tào Chấn không ngờ có thể chống đỡ được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Lâm Động, đúng là cường hãn, không hổ là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa!

- Đúng thế, Bán Bộ Tạo Hóa so với Tạo Khí Cảnh khoảng cánh vẫn quá lớn. Xem ra cho dù là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cũng không thể bù đắp nổi.

Nghe thấy tiếng cười của Tào Chấn, trong thành đều truyền ra từng tiếng kêu kinh hãi.

- Tào Chấn thúc thúc, giết chết tiểu tử đó, cướp lấy vũ kỹ Tạo Hóa Cấp và Phù khôi Cao cấp của hắn!

Nhìn thấy Tào Chấn chiếm thế thượng phong, Đằng Lỗi cũng mừng rỡ hét lớn một tiếng.

- Tiểu tử ngươi nghe thấy chưa? Ngươi có cần ta đích thân động thủ không?

Mái tóc đỏ huyết sắc của Tào Chấn vũ động, cười lớn.

- Không ngờ đắc ý đến bộ dạng đó, lẽ nào ngươi cho rằng vũ kỹ Tạo Hóa Cấp chỉ có như vậy thôi sao? Ếch ngồi đáy giếng!

Nhưng đối mặt với tiếng cười điên cuồng của Tào Chấn, Lâm Động đang đứng giữa hư không, vẻ mặt bình thản. Trong cặp mắt kim quang tuôn động, tiếng cười lạnh đột nhiên vang lên.

Tiếng cười lạnh của Lâm Động vừa truyền ra, kim quang trong hai mắt hắn

càng nồng đậm hơn, sau đó hắn mạnh mẽ bước ra một bước.

Ầm ầm!

Ngón tay một lần nữa điểm ra, nguyên lực hùng hậu từ trong cơ thể Lâm Động không chút lưu giữ cuồn cuộn tuôn ra. Đột nhiên cự chỉ kim sắc phía dưới phát ra kim quang càng nồng đậm hơn. Nửa ngón tay dưới con mắt chú ý theo dõi của mọi người cuối cùng cũng ngưng tụ thành cả ngón tay trọn vẹn.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Phách Thiên Địa!

Kim quang rực rỡ tuôn động khắp không trung, giống như trụ chống trời nối liền trời đất, mạnh mẽ đè ép xuống.

Phanh!

Lần đè xuống này, đất trời trong khoảnh khắc liền tối sầm xuống, cự mãng huyết sắc cơ hồ trong nháy mắt dưới con mắt kinh hãi của mọi người, mạnh mẽ nổ tung ra thành từng mảnh.

Nhìn thấy một màn này, nụ cười trên mặt Tào Chấn cùng vẻ vui mừng trên mặt Đằng Lỗi đột nhiên tan biến đi, cảm giác kinh hoàng nhanh chóng tràn đầy trong ánh mắt.

Đó mới chính là lực lượng chân chính của vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

Không thể ngăn cản, không thể chống đỡ!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 306

Bình Yên Trở Ra

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nhìn cự mãng huyết sắc bị tan rã dưới cự chỉ kim sắc, sắc mặt Tào Chấn cũng lộ lên vẻ chấn kinh, lập tức thân hình lui lại, quyền phong vũ động, hóa thành quyền ảnh nguyên lực cực đại mạnh mẽ đánh về phía Lâm Động.

- Phá cho ta!

Thấy Tào Chấn vẫn ngoan cố kháng cự, ánh mắt Lâm Động nhất thời băng lãnh, bàn tay mạnh mẽ ấn xuống, cự chỉ kim sắc đột nhiên mạnh mẽ đánh xuống, phá nát quyền ảnh nguyên lực cường đại kia, sau đó đánh mạnh lên tầng phòng ngự nguyên lực của Tào Chấn.

Phanh!

Cự chỉ đánh xuống, phòng ngự nguyên lực bao quanh thân thể Tào Chấn nhanh chóng tan vỡ ra, sau đó với khí thế không thể ngăn cản mạnh mẽ trút xuống thân thể Tào Chấn.

Âm thanh trầm thấp vang lên, thân thể Tào Chấn bị đánh văng đi mấy trăm thước, phá nát một tòa tháp cao rồi mới nặng nề rơi xuống.

- Phốc xuy!

Thân thể nặng nề rơi xuống đất, sắc mặt Tào Chấn xám xịt, sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Uy lực một chỉ vừa rồi của Lâm Động, cho dù hắn đã là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa cũng không thể chống đỡ nổi.

- Tào Chấn không ngờ thất bại rồi!

Nhìn Tào Chấn chật vật phiêu phù trở lại trên không trung, thế nhưng khí tức đã suy yếu rất nhiều, thậm chí còn có một ngụm máu tươi phun ra, trong thành Đại Khôi đột nhiên trở nên huyên náo một trận, vô số ánh mắt đều mang theo vẻ chấn kinh nhìn lên đạo thân ảnh trẻ tuổi trên bầu trời kia.

Lúc này kim quang trên bầu trời vẫn còn chưa tan đi hết, dưới ánh kim quang đó, đạo thân ảnh kia giống như một vị Chiến Thần vậy, bất khả chiến bại.

Ở Phân bộ của Đại Ma Môn và Võ Minh, những cường giả của hai thế lực kia cũng bị một màn này khiến cho ngây ngốc cả người. Mộ Thiên Thiên, Võ Từ đều không kìm được hít vào một ngụm lãnh khí. Ai cũng không ngờ được rằng Lâm Động có thể đánh bại cường giả đã bước vào Bán Bộ Tạo Hóa như Tào Chấn vậy.

- Sao lại như vậy?

Đằng Lỗi cùng đám cường giả của Âm Khôi Tông cũng bị một cảnh này làm cho biến sắc. Một vài cường giả không kìm được kêu lên thất thanh. Kết cục này hoàn toàn vượt ngoài sự dự liệu của tất cả mọi người. Ai cũng không thể ngờ rằng, với thực lực Bán Bộ Tạo Hóa của Tào Chấn, không ngờ vẫn thua trong tay Lâm Động vốn chỉ có thực lực Tạo Khí Cảnh tiểu thành.

Dưới con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, sắc mặt Tào Chấn tái nhợt không biết nói gì. Hắn đã đánh giá quá thấp uy lực của vũ kỹ Tạo Hóa Cấp do Lâm Động thi triển ra. Lần này quả thực đã mất hết thể diện rồi!

- Chẳng phải là ngươi muốn lấy vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của ta sao? Bản lĩnh đó cũng dám buông lời ngông cuồng.

Trên bầu trời, Lâm Động từ trên cao nhìn xuống Tào Chấn, sắc mặt không ngừng biến đổi ở phía dưới, cười lạnh nói.

Ánh mắt Tào Chấn âm trầm, hung hăng lau đi vệt máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn đạo thân ảnh kim quang lấp lánh phía trên, âm lãnh nói:

- Uy lực của vũ kỹ Tạo Hóa Cấp quả thực không tầm thường. Nhưng tiểu tử, với thực lực Tạo Khí Cảnh của ngươi, công kích vừa rồi ngươi còn có thể thi triển được mấy lần nữa?

Tào Chấn không hổ là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, tuy công kích vừa rồi của Lâm Động đã đả thương hắn, nhưng hắn thật cũng chưa có mất đi lực chiến đấu, hơn nữa hắn cũng hiểu rằng, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp tuy cường đại nhưng cũng tiêu hao vô cùng khủng khiếp. Với thực lực của Lâm Động, e rằng không thể liên tiếp thi triển.

Lâm Động khẽ nheo mắt, thực lực của hắn quả thực kém Tào Chấn quá nhiều, cho dù có thể dựa vào Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ đánh bại hắn nhưng cũng khó mà giết được hắn. Tuy nhiên, hắn cũng không chỉ dựa vào Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.

- Ha ha, trận chiến hôm nay đã khiến ngươi mất hết mặt mũi. Huyết Đồ Thủ Tào Chấn, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi!

Lâm Động cười lạnh một tiếng, nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tào Chấn đại biến, ánh mắt âm trầm, sát ý càng ngày càng nồng đậm.

- Tào Chấn thúc thúc, thất bại nhất thời cũng không sao cả, chỉ cần ngăn cản được tiểu tử này là được. Vừa rồi ta đã dùng truyền tin Tinh thần Ấn ký, đem mọi việc xảy ra ở đây báo cáo về Tổng bộ, bọn họ nhất định sẽ phái cường giả đến đây. Tới lúc đó, tiểu tử này cho dù có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thì có mọc cánh cũng khó thoát.

Trong khi Tào Chấn đang tức giận, Đằng Lỗi ở phía xa lại đột nhiên hét lớn.

- Ha ha, tốt!

Nghe thấy vậy, Tào Chấn chợt ngây người, rồi nở nụ cười lớn, ánh mắt âm lãnh nhìn Lâm Động. Cho dù Lâm Động cường hãn đến thế nào, chỉ cần viện thủ của Tổng bộ kéo đến, Lâm Động nhất định khó mà chạy thoát. Bất kể thế nào, lực lượng của một người không thể chống lại được cả một tông môn.

Khi nghe thấy tiếng hét của Đằng Lỗi, ánh mắt Lâm Động càng trở nên âm lãnh, tên này đúng là muốn chết mà!

- Muốn ngăn ta? Vậy ta sẽ huyết tẩy các ngươi trước!

Lâm Động cười lạnh, thân hình lóe lên, không ngờ chủ động lao về phía Tào Chấn. Nguyên lực cường đại từ trong cơ thể lại không ngừng tuôn động.

Thấy Lâm Động lao đến, Tào Chấn nhất thời sững người. Vừa rồi đã bị thua thiệt, hắn cũng có chút kiêng kỵ đối với Lâm Động. Lập tức hắn cũng không trực tiếp đối đầu cùng Lâm Động mà lựa chọn lui lại. Dù sao hắn cũng đã quyết định không trực tiếp giao đấu cũng Lâm Động mà chỉ ngăn hắn lại, chỉ cần viện quân đến sẽ liên thủ giết chết Lâm Động.

- Hắc hắc!

Nhưng mà ngay khi thân hình Tào Chấn lui lại, thân hình Lâm Động cũng đột nhiên xoay đi, không ngờ bỏ qua Tào Chấn mà lao về phía Đằng Lỗi. Mục tiêu của hắn thì ra không phải là Tào Chấn mà là Đằng Lỗi!

Dù sao lần này đến thành Đại Khôi, Lâm Động trước hết muốn lập uy, thứ hai là bắt giữ một kẻ có địa vị quan trọng trong Âm Khôi Tông, từ đó tìm hiểu tin tức về Thôn Phệ Tổ Phù. Hiện tại tác dụng lập uy đã xong, vậy thì đến lúc phải đi bắt người rồi.

Trong những người ở đây, tuy Tào Chấn địa vị không thấp nhưng dù sao cũng là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, rất khó bắt được, nếu đã vậy thì Đằng Lỗi là

mục tiêu thích hợp nhất. Địa vị của hắn ở Âm Khôi Tông cũng không thấp, hơn nữa đối với Lâm Động thì hắn lại không có chút uy hiếp gì.

- Ngăn hắn lại!

Nhìn thấy Lâm Động lao về phía mình, sắc mặt Đằng Lỗi cũng đại biến, vội vàng quát lên. Nghe thấy tiếng quát của hắn, ba gã cường giả Tạo Khí Cảnh ở bên cạnh cũng vội vàng thi triển ra vũ kỹ cường hãn định đánh lui Lâm Động lại.

- Cút!

Nhưng đối mặt với sự ngăn cản của ba gã cường giả Tạo Khí Cảnh, Lâm Động quát lạnh một tiếng, tay nắm lại, một cự đài kim sắc nháy mắt đã ngưng tụ thành, hung hãn đánh về phía ba người.

- Bang bang!

Cự đài kim sắc gào thét lao đi, trực tiếp phá tan công thế của ba cường giả kia, sau đó mạnh mẽ đánh lên thân thể ba cường giả đó, khiến ba cường giả kia liền bay đi như đạn pháo, miệng phun ra một ngụm huyết tươi.

Một chiêu đánh bay ba cường giả của Âm Khôi Tông, thân hình Lâm Động lóe đi đã đuổi kịp Đằng Lỗi đang bỏ chạy. Trong bàn tay nguyên lực tuôn động, nắm chặt Đằng Lỗi trong tay.

- Âm Khôi Đại Pháp, Âm Ma Khiếu!

Thấy Lâm Động chộp tới, sắc mặt Đằng Lỗi đại biến, lập tức thi triển ra tinh thần bí kỹ cường hãn của mình, nhất thời âm ba tinh thần chói tai liền lan ra, nhanh chóng quét về phía Lâm Động.

Thấy Đằng Lỗi vẫn cố sức phản kháng, Lâm Động cười lạnh một cái, tâm thần nhất động, âm ba tinh thần cường hãn cũng bắt đầu gào thét lao ra, mạnh mẽ va chạm cùng với âm ba của Đằng Lỗi.

Ầm ầm!

Âm ba của hai bên va chạm với nhau, đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn, sau đó thanh âm mà âm ba nổ tung rất nhanh chóng truyền ra xung quanh hai người.

- Ngươi hiện tại cũng muốn đấu cùng ta? Thằng ngốc nằm mơ!

Âm ba nổ tung rồi tan biến, kim quang trên bàn tay Lâm Động đã ngưng tụ lại, không ngờ đã xuyên qua bao tầng âm ba, nắm chặt lấy thiên linh cái của Đằng Lỗi, lập tức một cỗ ám kình bạo phát ra, chấn cho Đằng Lỗi ngất đi.

Lâm Động ra tay cơ hồ trong nháy mắt, chúng nhân chỉ thấy hắn vừa định ra tay cùng Tào Chấn, nhưng trong nháy mắt đã đánh bay ba cường giả của Âm Khôi Tông, thậm chí ngay cả Đằng Lỗi cũng bị hắn nắm trong tay như một con chó chết.

- Khốn kiếp, thả Đằng Lỗi ra!

Lúc này Tào Chấn mới kịp hoàn hồn lại, lập tức phẫn nộ đến mức tái mặt. Nếu để Lâm Động trước mặt mọi người bắt Đằng Lỗi đi, thì mặt mũi của Âm Khôi Tông bọn chúng hôm nay sẽ bị mất hết!

Trong khi hét lớn, Tào Chấn cũng nhanh chóng lao ra, cánh tay huyết sắc mạnh mẽ khởi động, một quyền đánh mạnh về phía Lâm Động.

- Ha ha!

Nhưng đối mặt với thế công của Tào Chấn, Lâm Động cũng không thèm để ý, thân hình lóe lên đã nhanh chóng lui lại. Bàn tay vung lên, Phù khôi đã từ trong người hắn lao ra, một vạn Thuần Nguyên Đan tuôn vào trong thân thể Phù khôi, sau đó đầu Phù khôi liền lao về phía Tào Chấn.

Ầm!

Năng lượng ba động vô cùng cường đại nổ bùng ra, hai bên đều lui lại một

chút. Tào Chấn không ngờ lại không chiếm được chút thượng phong nào.

- Phù khôi Cao cấp?

Nhìn đầu Phù khôi đột nhiên xuất hiện kia, đồng tử Tào Chấn cũng nhất thời co rút lại, âm lãnh nói.

- Ha ha, Âm Khôi Tông chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi! Trận chiến hôm nay có chút thống khoái, cáo từ!

Lâm Động mang theo Đẳng Lỗi đã ngất xỉu, huýt sáo một cái, Tiểu Viêm đột nhiên hóa thành một đạo hồng quang lao ra. Lâm Động nhảy lên, đôi cánh Tiểu Viêm vũ động, nhanh như tia chớp lao ra khỏi thành Đại Khôi. Trong nháy mắt dưới con mắt của bao người trong thành Đại Khôi đã biến mất ở phía chân trời.

Sau khi Lâm Động rời đi, thành Đại Khôi lại khôi phục lại sự im lặng như cũ. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về phía Tào Chấn đang phẫn nộ cùng cực trên bầu trời. Bọn họ biết rằng, từ giờ trở đi, danh tiếng của Lâm Động sẽ thực sự vang dội khắp cả quận Đại Hoang.

Với lực của một người khiêu chiến cả Âm Khôi Tông, hơn nữa còn đánh bại cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, cuối cùng không chỉ an toàn rút lui mà còn bắt sống được một người. Thành tích đó bất luận là chứng kiến hay nghe nói đều vô cùng chấn kinh.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 307

Tình Báo

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Một đạo hồng mang nhanh như chớp bay vút trên bầu trời, trong mơ hồ có tiếng sầm trầm thấp vang lên. Tốc độ của đạo hồng mang này cực kỳ nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã lướt qua không trung, cuối cùng đáp xuống tại một ngọn núi ở trong rừng sâu.

Lâm Động từ trên lưng Tiểu Viêm lao xuống, lập tức vứt Đằng Lỗi đang ngất xỉu xuống đất, ánh mắt nhìn về phía sau. Nơi này đã cách thành Đại Khôi khá xa, hơn nữa lần rút lui này hắn vô cùng cẩn thận, cho dù với thực lực của Âm Khôi Tông cũng khó mà truy đuổi được.

- Không ngờ trong thành Đại Khôi lại còn có cường giả Bán Bộ Tạo Hóa. Thực lực của Âm Khôi Tông quả thực không thể coi thường!

Lâm Động khẽ nhíu mày, nói. Lần này hắn vốn dĩ có thể tiêu diệt hoàn toàn Phân bộ của Âm Khôi Tông ở thành Đại Khôi, nhưng không ngờ Tào Chấn lại xuất hiện ngăn cản hắn. Với thực lực của hắn hiện tại, trong Tạo Khí Cảnh cơ hồ không có ai có thể ngăn cản được, nhưng nếu đối mặt với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa như Tào Chấn thì hắn cũng có chút khó khăn.

Đương nhiên, nếu như mượn lực lượng của tiểu điêu thì việc giết Tào Chấn sẽ lại là chuyện khác, nhưng nếu như vậy sẽ bộc lộ thực lực của tiểu điêu. Lâm Động không hề muốn đem con át chủ bài của mình lộ ra trước mắt tất cả những người khác.

- Nhưng may mà lần này đã đạt được mục tiêu!

Lâm Động chép chép miệng, đột nhiên nhìn về phía Đằng Lỗi đang nằm dưới

đất, nhàn nhạt nói:

- Nếu như đã tỉnh rồi thì mở mắt ra đi. Ngươi nếu như là kẻ vô dụng thì ta cũng không cần phải lưu ngươi lại.

Nghe thấy lời của Lâm Động, Đằng Lỗi đang nhắm tịt mắt đột nhiên mở mắt ra, vẻ mặt âm lãnh nhìn về phía Lâm Động, âm lãnh nói:

- Lâm Động, ngươi thực sự muốn đắc tội với Âm Khôi Tông sao?

- Trở nên như vậy chẳng phải là do các ngươi ép ta sao?

Lâm Động cười cười, mắt lộ hàn quang nhìn chằm chằm Đằng Lỗi:

- Ngươi ở trong không gian cổ bi cố tình muốn ta chết, không ngờ ta vẫn thoát ra được, thù này có phải là nhất định phải báo hay không?

- Ngươi là cái thá gì mà cũng muốn báo thù?

Đằng Lỗi cười lạnh một tiếng, lập tức bị một chưởng đập mạnh lên trên mặt đất, thân hình rất nhanh lui lại mấy bước.

- Grừ!

Nhưng khi thân hình Đằng Lỗi vừa mới lui lại thì một tiếng gầm giận dữ chợt vang lên, một chiếc đuôi mãng xà huyết sắc nhanh chóng lao đến, nhanh như tia chớp đánh lên thân thể hắn.

- Phốc xuy!

Trúng phải đòn này, sắc mặt Đằng Lỗi cũng nhất thời đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đáng văng đi, va mạnh vào một khối cự thạch.

- Lẽ nào ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo, tâm thần nhất động, một ngọn Tinh Thần Chi

Hỏa ngưng tụ lại trước mặt, sau đó chầm chậm bay tới trước mặt Đằng Lỗi, khiến hắn không dám động đậy chút nào.

- Ngươi rốt cuộc muốn gì?

Sắc mặt Đằng Lỗi tái nhợt. Hắn có thể cảm nhận được sát ý toát ra từ trong ánh mắt Lâm Động. Hơn nữa qua mấy lần giao thủ, hắn cũng hiểu Lâm Động không phải kẻ nhân từ gì, lập tức không cam lòng hét lên.

- Ta muốn biết một chút tình báo về Âm Khôi Tông các ngươi!

Lâm Động khẽ cười, nói.

- Nằm mơ! Hơn nữa chỉ e ngươi biết càng nhiều sẽ càng hiểu rõ hơn sự ngu ngốc của mình mà thôi.

Đằng Lỗi cười lạnh nói.

- Ngươi có biết có một vài tinh thần bí kỹ có thể trực tiếp cướp đoạt trí nhớ của người khác không? Tuy nhiên sau khi thi triển thì người bị thi triển sẽ trở nên thần trí không còn được minh mẫn nữa, ta nghĩ ngươi sẽ không hy vọng ta thi triển thủ đoạn đó chứ?

Lâm Động cười nói.

- Ngươi!

Nghe thấy vậy, sắc mặt Đằng Lỗi nhất thời biến đổi. Hắn đương nhiên đã nghe qua những tinh thần bí kỹ ngoan độc đó. Thứ đó đối với kẻ bị thi triển sẽ có tổn hại vô cùng nghiêm trọng, chỉ cần có chút không cẩn thận là sẽ trở thành một tên ngốc cả đời.

- Ngươi muốn biết cái gì?

Sắc mặt không ngừng biến đổi, cuối cùng Đằng Lỗi rốt cuộc đành cắn răng

nói. Tuy không biết Lâm Động rốt cuộc đang đe dọa hắn hay là muốn làm gì khác, nhưng hắn không muốn dùng tính mạng của mình để đặt cược.

Thấy thế, Lâm Động cũng mỉm cười. Những loại tinh thần bí kỹ ngoan độc đó hắn đương nhiên cũng không biết, tuy nhiên dùng để đe dọa thì hiển nhiên cũng có tác dụng không tệ.

- Âm Khôi Tông các ngươi lần trước khi Đại Hoang Cổ Bi mở ra, đã từng ở dưới đáy của Sào huyệt Phù khôi đoạt được một thứ gì đó, có phải không?

Lâm Động nhàn nhạt nói.

Nghe thấy thế, đồng tử Đằng Lỗi đột nhiên co rút lại, đầu cúi xuống, lạnh lùng nói:

- Không biết!

Lâm Động khẽ thở dài một cái, tay áo vung lên. Một đạo Tinh Thần Chi Hỏa hung hãn nhất thời đánh mạnh lên đỉnh đầu Đằng Lỗi, cảm giác nóng bỏng nhanh chóng tràn vào nê hoàn cung, thiêu đốt tinh thần lực trong đó.

- A!

Bị Tinh Thần Chi Hỏa xâm nhập vào nê hoàn cung, Đằng Lỗi nhất thời kêu lên thảm thiết, cảm giác đau đớn đó so với thương tổn nhục thể còn đáng sợ hơn nhiều.

Lâm Động hờ hững nhìn Đằng Lỗi lăn lộn trên đất, hai tay để sau lưng, mặc cho hắn kêu gào thảm thiết.

- Dừng lại, ta nói cho ngươi!

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Lâm Động, Đằng Lỗi kiên trì được mấy phút, cuối cùng mới dùng thanh âm khàn đục nói. Hắn không thể không thỏa hiệp, tiếp tục để Tinh Thần Chi Hỏa thiêu đốt như vậy, nê hoàn cung của hắn sẽ bị đốt

cháy hoàn toàn. Mà nê hoàn cung bị phá hủy so với cái chết đối với hắn còn đáng sợ hơn rất nhiều. Hai ngón tay thon dài của Lâm Động điểm ra, đạo Tinh Thần Chi Hỏa nhanh chóng lui trở về trên ngón tay của hắn, ánh mắt bình thản nhìn Đằng Lỗi, sắc mặt đã vô cùng tái nhợt.

- Lần không gian cổ bi mở ra lần trước, Âm Khôi Tông của chúng ta quả thực đã từ trong Sào huyệt Phù khôi đoạt được một vật vô cùng thần bí.

Đằng Lỗi miệng thở phì phò, khàn khàn nói.

- Hiện tại vật đó để ở nơi nào?

Ngón tay Lâm Động đùa nghịch với ngọn Tinh Thần Chi Hỏa, ánh mắt băng lãnh nói.

- Tại thành Âm Khôi. Phụ thân của ta từ sau khi đoạt được thứ đó liền bế quan. Tuy ta không biết thứ đó rốt cuộc là vật gì, nhưng có lẽ cũng không phải là vật tầm thường.

- Thành Âm Khôi!

Lâm Động khẽ nhíu mày, nơi đó chính là Tổng bộ của Âm Khôi Tông, phòng ngự vô cùng cẩn mật, số lượng cường giả nhiều vô kể. Hắn có thể đi lại tự do trong thành Đại Khôi nhưng không chắc chắn có thể đi lại tự do trong thành Âm Khôi.

- Hai ngày trước ta nhận được tin phụ thân ta mười ngày sau sẽ liên hợp lực lượng của tất cả các cường giả của Âm Khôi Tông, bởi hắn phát hiện ra vật thần bí kia tựa hồ có một đạo phong ấn tồn tại. Muốn luyện hóa được vật đó thì cần phải phá giải được phong ấn. Thế nhưng phong ấn đó lại cường đại vô cùng, hắn đã thử ra nhiều lần mà vẫn thất bại. Do vậy lần này hắn định liên kết lực lượng toàn bộ Âm Khôi Tông, toàn lực phá vỡ phong ấn kia.

Nghe thấy thế, ánh mắt Lâm Động đột nhiên ngưng đọng lại. Tông chủ Âm

Khôi Tông quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, không ngờ có thể phát hiện ra phong ấn của Hắc Đồng Lão Nhân kia để lại trên Thôn Phệ Tổ Phù.

- Lâm Động, tuy ta không biết phong ấn do Hắc Đồng Lão Nhân kia để lại hiện tại còn mạnh đến thế nào nhưng nếu như bị Tông chủ Âm Khôi Tông phá giải và luyện hóa được Thôn Phệ Tổ Phù, thì khắp Vương triều Đại Viêm này cũng sẽ không có ai có thể ngăn được hắn nữa.

Thanh âm của tiểu điêu từ trong lòng Lâm Động vang lên.

Lâm Động lặng lẽ gật đầu. Bất kể thế nào thì hắn nhất định cũng phải đoạt được Thôn Phệ Tổ Phù. Cũng chỉ có như vậy hắn mới có thể trong Tộc hội Gia tộc một năm sau hoàn toàn vượt qua Lâm Lang Thiên.

- Trong Âm Khôi Tông có bao nhiêu cường giả Tạo Hóa Cảnh?

Ánh mắt lóe lên hàn quang, Lâm Động hỏi một lần nữa.

- Thêm vào phụ thân ta thì có ba cường giả Tạo Hóa Cảnh.

Nói đến đây, Đằng Lỗi hiển nhiên có chút ngạo khí. Thực lực như vậy trong cả Vương triều Đại Viêm quả thực cũng tương đối cường hãn.

- Ba cường giả Tạo Hóa Cảnh?

Đội ngũ như vậy quả thực cường đại, cho dù là Lâm Động, trong mắt cũng có chút ngưng trọng. Với thực lực hiện tại của hắn cũng chỉ có thể chống lại được cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, nhưng nếu gặp phải cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành thì rất khó chiến thắng. Đương nhiên nếu thêm vào tiểu điêu âm thầm tương trợ thì vẫn có thể giao thủ, nhưng Âm Khôi Tông không chỉ có một cường giả Tạo Hóa Cảnh, mà là ba tên.

- Không hổ là một trong những thế lực đỉnh cao của quận Đại Hoang.

Lâm Động khẽ lẩm bẩm, xem ra Âm Khôi Tông quả thực là long đàm hổ

huyệt, muốn cướp Thôn Phệ Tổ Phù trong đó quả thực vô cùng khó khăn. Nhưng cho dù như vậy cũng không thể khiến Lâm Động từ bỏ ý định cướp đoạt.

- Ngươi dự tính làm thế nào?

Tiểu điêu cũng biết rõ ràng sự khó khăn này, bởi vậy lên tiếng hỏi. Cho dù hắn hiện tại đã khôi phục được chút thực lực nhưng cũng chỉ có thể giao thủ cùng cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành mà thôi, hiển nhiên thực lực của Âm Khôi Tông như vậy đã vượt ra ngoài khả năng của hắn.

- Trước hết đến thành Âm Khôi, xem tình hình rồi tính.

Lâm Động ánh mắt lóe lên, trong lòng trầm giọng nói. Tông chủ Âm Khôi Tông muốn phá giải phong ấn của Thôn Phệ Tổ Phù hiển nhiên không phải viêc đơn giản, chưa biết chừng giữa chừng còn có biến cố. Tới lúc đó hắn sẽ có cơ hội tốt để ra tay.

Một khi đoạt được Thôn Phệ Tổ Phù Lâm Động liền bỏ trốn, đợi sau khi luyện hóa thành công Thôn Phệ Tổ Phù thì thực lực của hắn nhất định cũng sẽ tăng lên rất nhiều, tới lúc đó cũng sẽ không cần e ngại Âm Khôi Tông nữa.

- Ừ!

Tiểu điêu đối với việc đó cũng không phản đối nhiều. Hơn nữa theo ý hắn, chỉ cần đoạt được Thôn Phệ Tổ Phù, cho dù phải trả giá như thế nào hắn đều có thể chấp nhận, cho dù gặp mạo hiểm đến đâu cũng không đáng gì.

Sau khi thương lượng cùng tiểu điêu, Lâm Động liền có chủ ý, lúc này mới đưa mắt nhìn Đằng Lỗi. Đằng Lỗi thấy vậy cũng trở nên khẩn trương, nói:

- Thứ ngươi muốn biết ta đã nói cho ngươi rồi, ngươi còn muốn gì nữa?

Lâm Động khẽ mỉm cười, vuốt vuốt cằm, cười tủm tỉm nói:

- Ngươi trong không gian cổ bi đoạt được một bộ vũ kỹ Cửu phẩm, bây giờ

cũng nộp ra đi!

Tuy hiện tại đã có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp nhưng thứ đó tiêu hao quá nhiều lực lượng, không phải lúc quan trọng hắn không thể dễ dàng thi triển ra. Vũ kỹ Cửu phẩm tuy uy lực không so được với vũ kỹ Tạo Hóa Cấp nhưng cũng không hề yếu, nhất định có thể đề thăng lực chiến đấu. Đối với việc Lâm Động định đột nhập vào Âm Khôi Tông nhất định là một trợ lực không tệ.

Đương nhiên, đối với Lâm Động là việc tốt nhưng đối với Đằng Lỗi thì sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi. Sự ngoan độc của Lâm Động đã vượt xa sự dự tính của hắn.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 308

Tử Ảnh Cửu Phá

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Sao? Không bằng lòng à?

Nhìn sắc mặt có chút khó coi của Đằng Lỗi, Lâm Động khẽ mỉm cười một tiếng, nhưng nụ cười đó trong mắt Đằng Lỗi lại không khác gì một ác ma.

- Vũ kỹ lấy được trong Tạo Hóa Võ Bi đã trực tiếp ghi tạc trong đầu, đưa cho ngươi bằng cách nào đây?

Đằng Lỗi nghiến răng nói.

- Thứ ta muốn chính là vũ kỹ truyền thừa trong óc ngươi.

Lâm Động cười nhạt. Hắn đương nhiên biết vũ kỹ trong Tạo Hóa Võ Bi không có hình chất nhưng lại tồn tại trong tinh thần lạc ấn của con người, hoàn toàn có thể lấy ra. Mà người khác chỉ cần đoạt được vũ kỹ truyền thừa đó liền có thể học được vũ kỹ trong đó.

Giống như Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ mà Lâm Động đã đoạt được kia, nếu như hắn bị bắt thì Đằng Lỗi nhất định cũng sẽ tìm cách cưỡng đoạt lấy vũ kỹ truyền thừa đó.

- Ngươi!

Nghe thấy thế, sắc mặt Đằng Lỗi nhất thời đại biến, vừa định phát tiết thì chợt thấy một đám Tinh Thần Chi Hỏa đã lơ lửng trước mặt hắn, sức nóng kỳ dị đó khiến hắn không khỏi rét lạnh.

Nhìn đạo Tinh Thần Chi Hỏa đó, ánh mắt Đằng Lỗi không ngừng biến đổi, cuối cùng đành trở nên suy sụp. Hiện tại sinh tử đã ở trong tay người khác, hắn cũng không còn cách nào khác.

Có nhận thức như vậy, Đằng Lỗi cũng đành nhắm mắt lại, lập tức một đám tử quang chầm chậm từ trong đầu bay ra. Mơ hồ có thể nhìn thấy trong đám tử quang đó có một quyển trục dày màu tím.

Nhìn đám tử quang đó, Lâm Động cất tiếng cười khẽ, vươn tay ra bắt lấy đám tử quang đó. Sau đó chưởng tâm hít vào, trực tiếp hút vào trong thân thể.

Đám tử quang đó ngay khi xâm nhập vào trong cơ thể, một lượng tin tức lớn cũng nhanh trong nhập vào trong đầu óc Lâm Động, cuối cùng ngưng tụ thành bốn chữ màu tím: Tử Ảnh Cửu Phá!

Lâm Động khẽ khép mắt, dần dần lĩnh hội các phương pháp tu luyện của vũ kỹ đó, chừng mười mấy phút sau mới chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt nở ra nụ cười hài lòng.

Tử Ảnh Cửu Phá này đích thực là vũ kỹ Cửu phẩm Thượng thừa, từ một góc độ nào đó mà nói thì không hề thua kém chiêu Thiên Long Kích cuối cùng của Thiên Lân Kích Pháp. Bất luận nói thế nào thì cũng là đoạt được từ trong Tạo Hóa Võ Bi, muốn yếu cũng không thể yếu được.

- Dựa vào những vũ kỹ truyền thừa trong chùm sáng đó, thêm vào không gian thạch phù có thể cải tiến vũ kỹ, có lẽ có thể trong thời gian ngắn luyện thành được Tử Ảnh Cửu Phá này.

Lâm Động lẩm bẩm, may mà cùng với vũ kỹ này còn có thêm không ít kinh nghiệm tu luyện, khiến Lâm Động giảm bớt được không ít thời gian lãng phí, nếu không muốn luyện thành cũng phải mất đến vài tháng.

- Vũ kỹ cũng đã đưa cho ngươi rồi, còn không thả ta ra sao?

Sắc mặt Đằng Lỗi âm trầm nói.

Lâm Động cười cười, chưa đợi Đằng Lỗi kịp cảnh giác thì một đạo hồng mang đã lao tới, hung hãn quật mạnh lên đầu hắn, khiến hắn ngất xỉu tại chỗ.

- Thả ngươi? Đâu có dễ như vậy!

Nhìn Đằng Lỗi hôn mê ngã xuống trên mặt đất, Lâm Động không khỏi lắc đầu, khom người cúi xuống nhặt lấy túi Càn Khôn trên người hắn.

Lâm Động nắm nắm túi Càn Khôn trong tay, tinh thần lực xâm nhập vào trong, nụ cười trên môi càng ngày càng nồng đậm. Trong túi Càn Khôn của Đằng Lỗi có không ít Thuần Nguyên Đan, tổng cộng phải tới ba chục vạn. Như vậy Thuần Nguyên Đan trong tay Lâm Động đã lên tới bảy chục vạn, cũng là một gia sản không hề nhỏ.

Có thêm mớ Thuần Nguyên Đan này, hắn không chỉ có thể phát huy được uy lực của Phù khôi Cao cấp tới mức cao nhất, hơn nữa khi thi triển vũ kỹ thì còn có thể đem Thuần Nguyên Đan hóa thành nguyên lực, nhờ đó hắn có thể bù đắp sự chênh lệch về thực lực giữa hắn và người khác.

- Ngươi dự tính khi nào thì tới thành Âm Khôi?

Tiểu điêu lúc này hiện ra, hỏi.

- Nghỉ ngơi mấy ngày đã.

Lâm Động trầm ngâm, thành Âm Khôi đối với hắn mà nói chính là long đàm hổ huyệt, cường giả của Âm Khôi Tông trong đó nhiều vô kể, do vậy hắn nhất định phải chuẩn bị chu toàn, ít nhất trước khi đi phải tu luyện thành công Tử Ảnh Cửu Phá cái đã.

- Vậy còn tên này?

Tiểu điêu chỉ Đằng Lỗi hôn mê trên mặt đất.

- Tạm thời chưa giết hắn, phụ thân hắn là Tông chủ Âm Khôi Tông, chưa biết chừng tới lúc đó còn có thể lấy hắn ra làm vật trao đổi.

Lâm Động nói.

- Hắc hắc, ta không cho rằng Tông chủ Âm Khôi Tông sẽ dùng Thôn Phệ Tổ Phù để đổi lấy tên vô dụng này.

Tiểu điêu cười lớn, nói.

- Mặc kệ tên đó có đáp ứng hay không, nhưng giữ trong tay ít nhất có thể khiến Âm Khôi Tông ném chuột sợ vỡ bình quý.

Lâm Động mỉm cười, không nói gì thêm, cầm lấy Đằng Lỗi, nhảy lên lưng Tiểu Viêm, sau đó lao về phía xa. Hắn muốn tìm một nơi hoàn toàn yên tĩnh để tu luyện Tử Ảnh Cửu Phá.

o0o Trong mấy ngày kế tiếp, Lâm Động hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người, không ai có thể tìm ra tung tích của hắn cả.

Trong lúc hắn biến mất, kẻ tức giận nhất đương nhiên chính là Âm Khôi Tông. Đường đường là một Phân bộ, hơn nữa còn có cường giả Bán Bộ Tạo Hóa trấn giữ mà vẫn không thể ngăn cản Lâm Động, hơn nữa còn để Lâm Động bắt Đằng Lỗi đi. Việc như thế này đã truyền ra khắp quận Đại Hoang, nhất thời trở thành trò cười cho thiên hạ.

Âm Khôi Tông là một trong ba thế lực lớn nhất của quận Đại Hoang, đương nhiên bị không ít kẻ ghen ghét, bây giờ có thể thấy Âm Khôi Tông bị thua thiệt, không ít người đều vô cùng vui sướng.

Đối với hành động khiêu khích này, Âm Khôi Tông thực sự vô cùng tức giận, không chỉ phái đi lượng lớn nhân mã truy tìm tông tích của Lâm Động mà còn phát đi lệnh truy nã toàn quận. Lần này lại còn ra giá rất cao, chỉ cần có thể cung cấp thông tin liên quan đến tông tích của Lâm Động và cuối cùng có thể bắt hắn

thành công, không chỉ có thể đạt được một bộ vũ kỹ Bát phẩm mà còn có thêm năm mươi vạn Thuần Nguyên Đan nữa.

Thù lao nhiều như vậy khiến cả quận Đại Hoang đều xôn xao lên. Không ít người nhất thời thèm muốn. Dưới sự kích động của món thù lao này, cả quận Đại Hoang đều sôi sục đi tìm kiếm tung tích của Lâm Động.

Tuy nhiên, mặc dù Âm Khôi Tông đã thành công trong việc động viên cả quận Đại Hoang đi tìm kiếm Lâm Động, nhưng vẫn không có kết quả gì. Từ sau khi rời khỏi thành Đại Khôi, Lâm Động phảng phất như đã độn thổ mất, hoàn toàn không có chút tin tức gì. Điều này cũng khiến rất nhiều người vô cùng bất đắc dĩ. Quận Đại Hoang rộng lớn như vậy, núi rừng liên miên không dứt, trong đó lại có không ít Yêu thú, một người muốn trốn đi thì quả thực là khó mà tìm kiếm ra.

Do vậy tuy món thù lao hậu hĩnh của Âm Khôi Tông khiến cả quận Đại Hoang sục sôi lên, nhưng cũng không một ai có thể giành được món thù lao đó.

Trong khi mọi người vẫn đang truy tìm Lâm Động, thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt bảy ngày đã trôi qua.

Bảy ngày truy tìm không chút kết quả khiến không ít thế lực vô cùng vui mừng, nhưng khi bọn họ cho rằng Âm Khôi Tông sẽ vô cùng giận dữ thì đột nhiên phát hiện ra cường giả của Âm Khôi Tông lại từ bỏ việc truy tìm Lâm Động mà nhanh chóng tập trung về thành Âm Khôi, bộ dáng đó phảng phất như đã từ bỏ việc tìm kiếm Lâm Động và Đăng Lỗi, khiến không ít người không khỏi nghi hoặc.

Tuy nhiên bất kể người ngoài nghi hoặc thế nào, trong thời gian kế tiếp, Âm Khôi Tông lại vô cùng an tĩnh. Rất nhiều cường giả tụ họp lại, khiến cho cả thành Âm Khôi tựa hồ như một tòa thành đồng vách sắt, bất cứ ai ra vào đều phải tra xét vô cùng nghiêm ngặt.

Hành động kỳ quặc này của Âm Khôi Tông khiến các thế lực khác không

khỏi để ý tới. Thậm chí ngay cả Đại Ma Môn, Võ Minh cũng lập tức chú ý tới động tĩnh ở thành Âm Khôi. Đối với Âm Khôi Tông, bọn họ hiểu biết rất rõ, nếu như không phải xảy ra việc trọng đại gì thì bọn họ sẽ không thể hiện long trọng đến như vậy.

Tuy chưa rõ việc trọng đại đó là gì nhưng từ việc Âm Khôi Tông tạm thời từ bỏ việc giải cứu cho Đằng Lỗi thì có thể thấy việc đó đã trọng đại tới mức khủng bố. Mà như vậy càng khiến các thế lực khác đặc biệt chú ý tới. Bọn họ rất muốn biết rốt cuộc là việc gì lại có thể khiến Âm Khôi Tông thận trọng đến như vậy?

o0o Trong khi các thế lực đều đang tập trung chú ý đến thành Âm Khôi, thì trong một sơn mạch xa xôi, một đạo thân ảnh lại đang chìm đắm trong việc tu luyện.

Đó là một mảnh rừng trúc vô cùng rậm rạp và u tĩnh.

Giữa khu rừng trúc đó có một đạo thân ảnh đang đứng lặng lẽ, thân hình thẳng đứng, tuy không động nhưng lại có khí tức vô cùng sắc bén tỏa ra. Lá trúc bay xuống cạnh thân ảnh đó liền xoẹt một cái đã đứt thành hai nửa.

Trong khoảnh khắc khi những lá trúc đó đứt thành hai nửa, hai mắt nhắm chặt của Lâm Động cũng đột nhiên mở ra. Lập tức, thân hình đang đứng im của hắn cũng liền bước ra.

Xuy!

Bước đi của Lâm Động vô cùng quỷ dị, mà theo từng bước đi của hắn, sau lưng hắn cũng xuất hiện một ảo ảnh rất mơ hồ. Khi ảo ảnh xuất hiện, nguyên lực ba động quanh người Lâm Động cũng đột nhiên bạo phát ra.

Xuy xuy!

Chân bước ra, trong nháy mắt chín bước cơ hồ như đạp trên mây, sau chín bước đó, bảy đạo tàn ảnh cũng mơ hồ hiện lên.

Oanh!

Khi đạo tàn ảnh thứ bảy hiện ra, thân ảnh Lâm Động vừa vọt lên đột nhiên ngưng tụ lại. Lúc này, nguyên lực trên bề mặt thân thể hắn cũng đã đạt tới mức độ cực đại.

- Tử Ảnh Cửu Phá!

Quát khẽ một tiếng, quyền phong vũ động mang theo nguyên lực cuồn cuộn như núi lửa tuôn trào.

Oanh!

Một quyền đánh ra, nguyên lực hùng hậu đột nhiên từ trên thân thể Lâm Động bạo phát mãnh liệt, một đạo kim quang vô cùng cường hãn từ trong rừng trúc thổi quét qua.

Bang bang bang!

Kim quang xẹt qua, trong phạm vi mấy chục trượng, tất cả các cây trúc đều nổ tung hóa thành mảnh vụn bay đầy trời. Trong khoảnh khắc mặt đất đã sạch bóng không còn chút gì nữa.

- Phù!

Phun ra một ngụm trọc khí, Lâm Động nhìn lên đám rừng trúc trống trải xung quanh, khẽ mỉm cười. Tám ngày tu luyện tuy chưa thể tu luyện thành cửu ảnh cùng xuất hiện nhưng cũng có thể coi như có chút kết quả.

- Cũng đã đến lúc rồi!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn về phía thành Âm Khôi, ánh mắt ngưng trọng. Hắn biết, lần đi này mới thực sự là vô cùng nguy hiểm.

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng phải đi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 309

Thành Âm Khôi

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Thành Âm Khôi nằm trong Sơn mạch Huyền Âm nổi tiếng của quận Đại Hoang. Sơn mạch này quanh năm bao trùm bởi hàn khí lạnh lẽo, người thường căn bản không dám ở lâu ở đây, nếu không sẽ bị hàn khí nhập thể, đả thương đến kinh mạch.

Nghe nói ở sâu trong Sơn mạch Huyền Âm còn có một thung lũng vô cùng hung hiểm tên là Đại Địa Huyền Âm. Thung lũng Huyền Âm này sâu vô cùng, trong đó có hàn phong cương khí vô cùng khủng bố. Mà ở trong đó, do hàn phong cương khí từ bốn phía tụ lại nên đã hình thành vô số những vũng xoáy hàn khí, một khi bị cuốn vào trong đó thì cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng chắc chắn phải chết, cho nên thung lũng Đại Địa Huyền Âm đó chính là cấm địa trong Sơn mạch Huyền Âm.

Diện tích của Sơn mạch Huyền Âm trong khắp các sơn mạch ở quận Đại Hoang cũng được xếp vào hàng đầu, trong sơn mạch có vô số yêu thú, không biết đã có bao nhiêu cường giả mất mạng trong đó, khiến trong đó tích tụ không ít bảo vật hấp dẫn. Thỉnh thoảng có một vài kẻ may mắn đoạt được vũ kỹ và Linh bảo ở chỗ các cường giả đã chết. Chính bởi vậy, tuy Sơn mạch Huyền Âm này vô cùng nguy hiểm nhưng vẫn thu hút rất nhiều người kéo tới đây.

Còn thành Âm Khôi được Âm Khôi Tông đặt trên ngọn núi cao nhất trong Sơn mạch Huyền Âm, Huyền Âm Sơn, khắp thành vô cùng hùng vĩ, nhân ảnh dày đặc đi lại trong đó, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Động đứng dưới chân Huyền Âm Sơn, nhìn thành phố rộng lớn đó, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một thành

phố hùng vĩ đến như vậy, Viêm Thành so với nó quả thực không đáng để nhắc tới.

Thành Âm Khôi kéo dài từ chân núi lên tới trên đỉnh núi, dọc theo ven đường có vô số đường đi, trong đó người đi lại tấp nập, cả sơn mạch đều vô cùng huyên náo. Ai cũng không thể ngờ rằng, trong Huyền Âm Sơn hiểm trở này lại có một thành phố lớn đến như vậy. Ở cuối một con đường ở chân núi, một bức tường thành kéo dài ra hút tầm mắt. Trên tường thành, ba chữ đen như mực 'Thành Âm Khôi' hiện ra vô cùng rõ nét. Mơ hồ còn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ trong đó toát ra, giống như chiếc đầu lâu hung tợn khiến người khác rét lạnh.

Ở trên tường thành khổng lồ, dòng người đi lại đông như kiến. Cường giả của Âm Khôi Tông trấn thủ dày đặc, kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt từng người đi vào thành. Phòng ngự như vậy có thể nói là vô cùng thâm nghiêm.

- Trên tường thành còn có lệnh truy nã ta nữa!

Lâm Động khẽ nheo mắt lại. Hắn có thể nhìn thấy trên tường thành có dán ảnh của hắn, như vậy thì không thể trực tiếp tiến vào được.

- Thành Âm Khôi này hôm nay đột nhiên phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, chắc chắn sẽ có không ít nhân mã của các thế lực khác tiến đến.

Lâm Động đưa ánh mắt nhìn ra khu vực rừng rậm xung quanh, ở nơi đó hắn mơ hồ có thể cảm nhận thấy một vài đạo khí tức cường hãn. Xem ra hành động lần này của Âm Khôi Tông quả thực đã khiến các thế lực khác chú ý tới không ít.

- Bọn chúng muốn phá giải phong ấn của Thôn Phệ Tổ Phù, đương nhiên không dám có chút sơ xuất nào. Xung quanh Huyền Âm Sơn luôn có hàn khí vô cùng mãnh liệt bao trùm, hình thành lớp phòng ngự tự nhiên, nếu như liều lĩnh xông vào thì sẽ kinh động tới đám hộ vệ đó.

Tiểu điêu đứng trên vai Lâm Động, nói.

- Ngươi có cách gì không?

Lâm Động gật đầu, thoáng cảm thấy có chút phiền phức. Nơi này không hổ danh là Tổng bộ của Âm Khôi Tông, phòng ngự cơ hồ không có kẽ hở.

- Hắc hắc, hàn khí này tuy rằng dày đặc nhưng hiệu quả đối với ta lại không lớn.

Tiểu điêu đắc ý nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Động mới thở phào một cái. Ánh mắt hắn đảo qua, sau đó thân hình xẹt đi, không trực tiếp từ cổng thành tiến vào Âm Khôi Tông mà tìm một nơi có tầng phòng ngự yếu hơn một chút.

Lần này lẻn vào, Lâm Động cũng không mang theo Tiểu Viêm mà để nó ở ngoài. Dù sao thành Âm Khôi này cũng vô số cường giả, vạn nhất bị phát hiện ra thì sẽ rất phiền phức.

Huyền Âm Sơn vô cùng rộng lớn, cho dù với tốc độ của Lâm Động mà bay quanh chân núi một vòng cũng mất nửa tiếng đồng hồ. Nhưng may mà cuối cùng vẫn Lâm Động vẫn tìm thấy được một nơi phòng ngự tựa hồ yếu hơn một chút.

Lâm Động ẩn nấp trong rừng nhìn bức tường thành rộng lớn trước mặt, trên tường thành thỉnh thoảng lại có hộ vệ của Âm Khôi Tông đi tuần tra. Sau một thời gian quan sát, Lâm Động cũng phát hiện ra quy luật tuần tra, chỉ cần có thể đột phá lớp phòng ngự hàn khí đó thì trong khoảnh khắc có thể không kinh động đến bất cứ ai xâm nhập vào trong thành Âm Khôi.

- Đi!

Quá trình chờ đợi im lặng như vậy kéo dài trong mười mấy phút, đột nhiên thân hình Lâm Động lao về phía tường thành.

Vù!

Lâm Động vừa xông vào, hàn khí sắc bén như dao cắt nhất thời tràn tới, cơ hồ muốn chém Lâm Động ra thành từng mảnh nhỏ.

Đối mặt với hàn khí sắc bén này, Lâm Động cũng không dám thôi động nguyên lực hộ thân, sợ bị các cường giả của Âm Khôi Tông phát hiện. Nhưng may mà tiểu điêu cũng vào lúc này nhanh chóng ra tay. Móng vuốt nó vung lên, một tầng quang mang tử hắc sắc liền xuất hiện, bao phủ xung quanh Lâm Động. Tầng quang mang này vừa xuất hiện, hàn khí sắc bén kia cũng đột nhiên biến mất, bộ dạng đó giống như bị tầng quang mang tử hắc sắc kia nuốt chửng mất vậy, thậm chí còn không truyền ra chút ba động nào. Nhìn thấy một màn này, Lâm Động cũng thầm thở phào một cái, sau đó tốc độ nhanh chóng tăng lên, trong nháy mắt đã vượt qua bức tường thành cao hàng trăm trượng kia.

Bay qua tường thành, hàn khí sắc bén nhất thời cũng tiêu tan đi. Nhưng Lâm Động cũng không dám dừng lại, thân hình lướt đi, đã nhanh chóng hạ xuống rồi lẩn vào trong bóng đám kiến trúc bên trong thành.

Hành tẩu bên trong bóng râm, trên người Lâm Động lại xuất hiện áo đen và mũ che mặt che kín thân thể, sau đó mới bước ra. Nhìn con đường dày đặc người đi lại, hắn mới thầm thở phào một cái.

Diện tích thành Âm Khôi này rộng lớn vô cùng, bởi vì được xây dựng trên núi nên được chia thành rất nhiều tầng lớp. Nhưng tầng trên cùng thì chỉ có người trong nội bộ Âm Khôi Tông mới có thể ra vào, những người khác chỉ có thể ở trong thành phía dưới mà thôi.

Lâm Động đi loanh quanh trong thành chừng nửa tiếng thì đã cơ bản tìm hiểu được quy mô của thành Âm Khôi, đồng thời hắn còn nhân tiện tìm hiểu được chút tin tức liên quan tới Âm Khôi Tông.

Trong thành Âm Khôi, đại đa số các thế lực đều là thuộc hạ của Âm Khôi Tông. Nhưng dù sao đây cũng là một thành phố lớn của quận Đại Hoang, đương nhiên cũng có các thế lực khác. Cho nên sau khi bỏ ra một cái giá khá đắt, Lâm

Động cũng đã đạt được một chút tin tình báo.

Theo tin tình báo này Lâm Động biết được, Âm Khôi Tông hiện tại, đại đa số các cường giả trong tông đều đã tụ tập lại trên đỉnh núi, có lẽ định hợp lực cùng Tông chủ Âm Khôi Tông phá giải phong ấn của Thôn Phệ Tổ Phù.

Hơn nữa, thời gian phá giải có lẽ là năm tiếng đồng hồ sau, lúc hoàng hôn. Lúc đó hàn khí của thành Âm Khôi cũng sẽ trở nên mạnh mẽ sắc bén nhất, còn Âm Khôi Tông cũng sẽ mượn lực của hàn khí để phá giải phong ấn.

- Năm tiếng sau, Tông chủ Âm Khôi Tông, ngươi vội vã vậy sao?

Lâm Động nhìn về phía sâu trong thành phố, cũng chính là đỉnh Huyền Âm Sơn, thầm thì tự nói.

- Hắc hắc, hiện tại ai cũng đã biết việc này, đương nhiên hắn phải nhanh chóng giải quyết, tránh đêm dài lắm mộng.

Tiểu điêu ở trong lòng Lâm Động cười nói.

Lâm Động gật đầu, lập tức bước chân lên đi về phía đỉnh núi. Nếu đã như vậy thì hắn phải nhanh chóng đến được đỉnh núi.

Càng đi sâu vào thành Âm Khôi, phòng ngự của Âm Khôi Tông càng ngày càng thâm nghiêm hơn. Hơn nữa trong Âm Khôi Tông còn có không ít cường giả đều chỉ chuyên tu tinh thần lực, lực cảm giác vô cùng linh mẫn, bởi vậy cho dù Lâm Động có tiểu điêu tương trợ cũng không dám có chút khinh xuất. Do vậy phải mất hai ba tiếng đồng hồ Lâm Động mới có thể vượt qua các tầng phòng ngự, xâm nhập vào đỉnh Huyền Âm Sơn.

Đỉnh Huyền Âm Sơn vô cùng rộng lớn, các loại kiến trúc vô cùng hùng vĩ sừng sững trên đó, ở giữa còn có một quảng trường rộng chừng ngàn trượng nữa.

Quảng trường này toàn bộ làm bằng đá đen, trong mơ hồ còn thể cảm nhận thấy một tầng hàn khí từ phía dưới thẩm thấu lên, ở trên không trung ngưng tụ

thành một đám hàn vụ trôi bồng bềnh trên đó.

Lâm Động đứng bên dưới bóng râm của một tòa kiến trúc cao vút. Khí tức của hắn lúc này đã được tiểu điêu giúp che giấu hết, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng chậm rãi, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng khó mà phát hiện ra được.

Trốn trong bóng râm, Lâm Động từ trên cao nhìn xuống quảng trường rộng lớn. Quảng trường lúc này cơ hồ dày đặc cường giả của Âm Khôi Tông, những nhân ảnh này đứng ở những vị trí vô cùng huyền ảo, không ngờ tạo thành một trận pháp rộng lớn.

Nhìn đám nhân mã đứng trong quảng trường, Lâm Động không khỏi biến sắc, ánh mắt ngưng trọng. Trong đám cường giả đó, chỉ là cường giả Tạo Khí Cảnh thôi hắn cũng đã phát hiện ra không dưới mười tên. Thậm chí, cường giả Bán Bộ Tạo Hóa cũng có hai tên. Trận hình đó có thể gọi là vô cùng khủng bố. Thành Âm Khôi quả nhiên không hổ danh là sào huyệt của Âm Khôi Tông, cường giả không ngờ lại đông đến như vậy. Đối với một màn này, Lâm Động cũng chỉ biết than thầm trong bụng, sau đó thu liễm khí tức của mình lại. Lúc này mà bị phát hiện thì e rằng muốn chạy cũng khó thoát.

Lâm Động lặng lẽ chờ đợi, sắc trời cũng dần tối, không lâu sau mặt trời tối mờ cùng mặt trăng sáng tỏ cùng xuất hiện trên bầu trời.

Ong!

Khi tại thời khắc mặt trăng mặt trời thay nhau, hàn khí của Huyền Âm Sơn cũng trở nên sắc bén. Thậm chí mơ hồ còn phát hiện ra tiếng ‘ong ong’ như quỷ kêu đột nhiên vang lên, khiến người khác phải cảm thấy sợ hãi.

Lâm Động liếm liếm môi, trong lòng chợt động. Đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở không trung trên quảng trường, có ba đạo thân ảnh dần bay lên, cuối cùng đứng ở trung tâm quảng trường.

- Ba cường giả Tạo Hóa Cảnh của Âm Khôi Tông!

Nhìn ba đạo thân ảnh vừa xuất hiện, đồng tử Lâm Động cũng thoáng co rút lại. Từ trên thân thể của ba người này có thể cảm nhận thấy một loại khí tức áp bức đến ngạt thở. Loại khí tức này ngay cả Tào Chấn cũng không có được, hiển nhiên ba người này chính là Tông chủ của Âm Khôi Tông cùng hai vị Đại Trưởng lão.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 310

Đằng Sát

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trên quảng trường màu đen khổng lồ, ba đạo thân ảnh chậm rãi đáp xuống trung tâm quảng trường. Ngay khi ba đạo thân ảnh đáp xuống, đám đông cường giả Âm Khôi Tông liền quỳ xuống, tiếng hô chỉnh tề vang lên:

- Cung nghênh Tông chủ, Tả Hữu Đại Trưởng lão!

Trong ba người kia, một người mặc hồng bào, tóc màu đen đến mức quỷ dị, thỉnh thoảng gió thổi qua, mái tóc liền tung bay bồng bềnh, giống hệt như một hố đen đang chuyển động, mơ hồ còn có cả một loại hấp lực từ trong đó đang phát tán ra.

Bộ mặt của người này thuộc lớp trung niên, vẻ mặt hơi tái, cặp mày hơi hơi nhíu lại đầy uy nghiêm. Đôi môi mỏng sắc lạnh khiến kẻ khác hiểu rằng người này không phải là hạng nhân từ gì.

Người này chính là Tông chủ đương nhiệm của Âm Khôi Tông, Đằng Sát.

Hai bên Đằng Sát là hai vị lão nhân tóc trắng, tay chắp trong tay áo, sắc mặt khô gầy. Hai mắt khẽ khép lại, bộ dạng như đang ngủ gật, nhưng khí tức khủng bố phát ra từ trên thân hai người lại nhắc nhở người khác, bọn họ không phải hạng tầm thường gì.

Hai lão nhân này trong Âm Khôi Tông chỉ đứng dưới Đằng Sát, được gọi là Tả Hữu Đại Trưởng lão. Hai người này chính là cường giả đỉnh cao nổi tiếng ở quận Đại Hoang, được gọi là hai cánh tay trái phải của Đằng Sát.

Lúc này, Tả Trưởng lão mở to mắt, ánh mắt quét qua khắp quảng trường, sau đó nhìn vào bóng đêm xung quanh Huyền Âm Sơn, trong ánh mắt mờ đục có hàn quang tuôn động khiến người khác phải rét lạnh.

- Tông chủ, ngươi xác định phải tập hợp toàn bộ lực lượng của tông phái phá giải phong ấn kia sao? Hiện tại xung quanh Âm Khôi Tông chúng ta tựa hồ có không ít kẻ đang thèm thuồng, e rằng mấy vị của Đại Ma Môn và Võ Minh cũng đang ẩn nấp ở xung quanh đây.

Tả Trưởng lão thu lại mục quang, nhàn nhạt nói.

- Không sao, thành Âm Khôi này vẫn không phải nơi kẻ khác muốn xông vào là có thể xông vào được. Chỉ cần có thể phá giải được phong ấn kia, ta nhất định có thể nhanh chóng đột phá lên Niết Bàn Cảnh, tới lúc đó đừng nói là quận Đại Hoang, cho dù là cả Vương triều Đại Viêm cũng khó có kẻ có thể kháng cự được.

Đằng Sát lắc đầu, lời nói không chút lo lắng.

- Hiện tại cường giả của Âm Khôi Tông đều tập trung ở đây, có lẽ không có cách nào tìm kiếm Đằng Lỗi nữa.

Vị Hữu Trưởng lão kia lên tiếng.

- Bản mệnh Ấn ký của Lỗi nhi vẫn chưa vỡ, có lẽ vẫn còn sống. Chỉ cần lần này ta có thể phá giải phong ấn của thứ kia, liền có thể cảm nhận được vị trí của Lỗi Nhi. Còn về tiểu tử tên gọi Lâm Động kia, tới lúc đó, bản Tông chủ sẽ khiến hắn phải trả giá gấp trăm ngàn lần.

Thanh âm của Đằng Sát bình thản, không hề vì Đằng Lỗi đang trong tay Lâm Động mà có chút giận dữ, hiển nhiên là kẻ vô cùng thâm trầm.

Thấy bộ dạng đó của hắn, Tả Hữu Trưởng lão cũng khẽ gật đầu. Bọn chúng biết tuy Đằng Sát rất thương yêu Đằng Lỗi nhưng trong lòng hắn, lúc này việc

giải khai phong ấn mới là việc quan trọng nhất.

- Đã tới lúc rồi!

Đẳng Sát ngẩng đầu nhìn sắc trời, đột nhiên giơ tay ra, chậm rãi phất xuống. Thanh âm bình thản vang lên rõ ràng bên tai tất cả cường giả của Âm Khôi Tông:

- Bày Cửu Âm Ma Huyền Trận!

- Vâng!

Thanh âm của Đẳng Sát vừa dứt, đám đông cường giả trên quảng trường lập tức hét lớn. Sau đó chỉnh tề rút lui, vừa cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi liền mang theo nguyên lực hùng hậu bắn ra.

Ong ong!

Nguyên lực mang theo tinh huyết nhanh chóng tập trung thành từng tia máu trên không trung, cuối cùng lan ra, chỉ trong vài phút đã biến thành một huyết sắc đại trận lớn chừng trăm trượng xuất hiện trên quảng trường.

Huyết sắc đại trận vừa xuất hiện, nguyên lực khắp trời đất đều nhất thời tuôn động, cuồn cuộn tuôn vào trong đại trận. Ai cũng hiểu rằng, việc Âm Khôi Tông chuẩn bị bấy lâu nay cuối cùng cũng đã bắt đầu rồi.

- Dẫn động hàn khí Địa Sát!

Nhìn huyết sắc đại trận, Đẳng Sát lại lên tiếng.

Oanh!

Đẳng Sát vừa quát lên, mấy trăm cường giả của Âm Khôi Tông đột nhiên vung chưởng đánh ra. Nhất thời từng khe nứt lan tràn ra, tiếp đó, hàn khí màu đen đột nhiên từ trong những khe nứt đó cuồn cuộn tuôn ra.

Vù vù!

Hàn khí màu đen này vừa xuất hiện, huyết sắc đại trận đột nhiên phát ra quang mang đỏ sẫm, giống như một chiếc miệng đỏ lòm tỏa ra lực hút khổng lồ, đem hàn khí từ trong Huyền Âm Sơn tỏa ra toàn bộ hấp thu sạch sẽ.

Hàn khí màu đen bị hút vào trong đại trận, diện tích của đại trận cơ hồ trong nháy mắt liền tăng lên mấy lần. Từng đạo huyết sắc lan tràn ra, cơ hồ bao trùm lấy tầng không của Huyền Âm Sơn. Từng cỗ năng lượng ba động vô cùng mạnh mẽ từ trong đó tỏa ra, không ngờ kéo theo những tiếng sấm nổ trong không trung nữa.

Nhìn huyết sắc đại trận vô cùng bá đạo đó, bất luận là trong ngoài thành Âm Khôi, tất cả mọi ánh mắt đều vô cùng chấn kinh. Ai cũng không ngờ rằng Âm Khôi Tông không ngờ lại có hành động quy mô lớn như vậy. Đại trận cường đại như vậy, cho dù Âm Khôi Tông gặp nguy hiểm nhất cũng chưa hề dùng tới, vậy mà hiện tại… - Âm Khôi Tông này rốt cuộc muốn làm gì? Đại trận khủng bố đến vậy, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh e rằng cũng không dám đối đầu.

- Đúng vậy, nhưng tên này rốt cuộc muốn làm gì? Lẽ nào có cường giả Niết Bàn Cảnh tấn công sơn môn sao?

- … Khắp trong ngoài thành Âm Khôi đều vang lên tiếng thì thầm khe khẽ, không ít người vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên là rất không hiểu tại sao Âm Khôi Tông lại vô duyên vô cớ ngưng tụ lực lượng toàn tông, dùng tới đại trận khủng bố đến như vậy?

- Trận pháp thật mạnh, không ngờ có thể kết nối với hàn khí trong Huyền Âm Sơn này. Đẳng Sát này quả nhiên có chút thủ đoạn!

Lâm Động ẩn trong bóng đêm, ngẩng đầu nhìn đại trận che kín bầu trời kia, ánh mắt cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

- Hắc hắc, nếu không có chút thủ đoạn thì hắn sao dám động thủ phá giải

phong ấn? Nhưng cho dù như vậy muốn giải khai phong ấn cũng không dễ dàng gì, thực lực của Hắc Đồng Lão Nhân kia đã thông thiên triệt địa, cho dù phong ấn lưu lại đã trải qua hàng ngàn năm thì vẫn không thể coi thường.

Tiểu điêu cười lạnh nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, chợt ánh mắt ngưng trọng. Bởi vì hắn nhìn thấy Đằng Sát ở trên quảng trường đột nhiên cúi xuống, biến thành bộ dáng nửa quỳ, một tay đặt xuống mặt quảng trường lạnh lẽo.

- Đại trận đã tụ thành, kế tiếp là lấy ra Thôn Phệ Tổ Phù sao?

Ánh mắt Lâm Động lúc này lóe lên một tia điên cuồng, ánh mắt dán chặt vào trên người Đằng Sát.

Ầm ầm!

Dưới sự chú ý theo dõi của Lâm Động, một cỗ nguyên lực vô cùng cường hãn đột nhiên từ trong cơ thể Đằng Sát tuôn ra. Ngay sau đó, trên tay hắn xuất hiện một tia quang mang nguyên lực, trong nháy mắt đã đánh lên trên quảng trường.

Một chưởng đánh xuống, phảng phất cả ngọn núi đều nghiêng ngả. Một cỗ kình lực vô cùng hung bạo nhưng cũng rất tinh diệu, giống như là mạng nhện từ trên tay Đằng Sát lan tỏa ra. Tiếp đó giữa quảng trường đột nhiên sụp xuống, một cái hố đen khổng lồ xuất hiện trước mắt Lâm Động.

Trong khoảnh khắc hố đen kia xuất hiện, Bản mệnh Linh phù trong nê hoàn cung của Lâm Động đột nhiên run rẩy kịch liệt. Đồng thời Lâm Động cũng có thể cảm nhận được một cỗ ba động khổng lồ từ trong hố đen đó chậm rãi lan ra.

- Cỗ dao động này… quả nhiên là Thôn Phệ Tổ Phù!

Tiểu điêu cũng cảm nhận thấy ba động đó, đột nhiên vô cũng kích động, trong lòng phát lên tiếng kêu hưng phấn.

Ong ong!

Trên quảng trường rộng lớn lúc này cũng rung chuyển kịch liệt, sau đó dưới sự chú ý của vô số cặp mắt, quang mang màu đen đột nhiên từ trong hố đen tỏa ra. Tiếp theo đó quang mang dần dần dâng lên, cuối cùng lơ lửng ở phía dưới của đại trận kia.

Trong khoảnh khắc quang mang màu đen kia xuất hiện, nắm tay Lâm Động đột nhiên nắm chặt lại, ánh mắt đỏ rực nhìn chằm chằm trên đám quang mang màu đen kia.

Đám quang mang màu đen rộng chừng chục trượng, ở xung quanh đầy quang mang màu đen. Tuy nhiên xuyên qua đám quang mang đó, Lâm Động có thể nhìn thấy một viên phù văn cổ xưa đang lơ lửng trong đó.

Phù văn này có cảm giác cổ xưa không nói nên lời, cảm giác đó cho dù là tông phái Viễn cổ trong Đại Hoang Cổ Bi cũng không sánh kịp.

Phù văn màu đen cổ xưa ẩn giấu ở sâu trong đám quang mang kia, giống như một người đang ngủ vùi. Khi phù văn đó ba động, không ngờ lại biến hóa thành hình hố đen, một loại ba động đáng sợ có thể nuốt chửng vạn vật lặng lẽ tràn ra, khiến đất trời biến sắc.

- Thôn Phệ Tổ Phù!

Ngón tay Lâm Động vì dùng lực quá mạnh thậm chí đã sắp đâm sâu vào chưởng tâm, hai mắt nóng bỏng nhìn vào trong đám quang mang. Bởi vì thứ này hắn đã vất vả từ Viêm Thành tìm đến quận Đại Hoang, thậm chí xông vào trong không gian cổ bi, đã trải qua bao vất vả, bây giờ cuối cùng đã nhìn thấy thứ trong truyền thuyết này.

- Ha ha, Lâm Động, chúng ta quả nhiên tìm không sai. Đó chính là Thôn Phệ Tổ Phù! Chỉ cần có thể đoạt được thứ này, ngươi sau này sẽ trở thành cường giả

đỉnh cao trong đất trời.

Tiểu điêu lúc này cũng vô cùng kích động, cười lên sung sướng, nói.

- Phù!

Hít vào một hơi thật sâu, Lâm Động cố gắng khống chế tâm tình ba động trong lòng. Đây là Tổng bộ của Âm Khôi Tông, ở đây không xa còn có ba cường giả Tạo Hóa Cảnh. Lúc này nếu như bị lộ ra thì hắn e rằng còn không có cơ hội chạy thoát thân, cho nên vẫn không được quá đắc ý.

Lồng ngực phập phồng dần trở nên bình lặng lại, Lâm Động lúc này mới nhìn về phía quảng trường. Lúc này hắn mới phát hiện ra, trong đám quang mang màu đen đó mơ hồ có vô số những tia sáng màu đen lan ra, giống như những đường kinh mạch bao trùm lấy phù văn cổ xưa bên trong. Đây có lẽ chính là phong ấn mà vị Hắc Đồng Lão Nhân kia đã để lại.

Lâm Động nhìn chăm chú vào đám quang mang kia, đột nhiên nhìn về phía tòa đại trận đang tỏa ra huyết quang kia, trong lòng chợt lạnh. Bàn tay hắn nắm chặt, hắn biết rõ ràng, Đằng Sát kia đã quyết định phá giải phong ấn rồi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 311

Hư Ảnh Hắc Đồng Lão Nhân

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Quang trận huyết sắc khổng lồ bao phủ khắp bầu trời, nguyên lực tràn khắp thiên địa, ba động vô cùng cuồng bạo khiến mọi người nhìn thấy cũng phải biến sắc.

Ong ong!

Huyết trận rung động giống như một cái miệng há rộng, giống như một cái bồn máu vô cùng dữ tợn. Mà phía dưới cái miệng máu kia là đoàn ánh sáng màu đen. Chỉ có điều đối mặt với huyết trận cường thế như vậy, nhưng đoàn ánh sáng màu đen vẫn không hề có chút suy suyễn, lẳng lặng trôi lơ lửng giữa không trung, giống như không hề cảm nhận được nguy hiểm sắp đến vậy.

Ở bên ngoài, dưới vô số đạo ánh mắt âm thầm theo dõi, Đằng Sát giương mắt nhìn đoàn ánh sáng màu đen kia. Một lát sau, thân thể hắn chậm rãi bay lên, hai tay nhanh như chớp kết xuất từng đạo ấn pháp. Ngay lập tức từng đạo quang trụ nguyên lực cực kỳ cường đại từ trong tay phóng ra, cuối cùng đánh vào bên trong huyết trận khổng lồ trên bầu trời.

Ầm ầm!

Mà theo hành động của Đằng Sát, huyết trận vốn đã cuồng bạo nhất thời chấn động kịch liệt. Một tầng huyết quang tán ra giống như một đóa huyết vân bao phủ bên ngoài đại trận. Trong mơ hồ thậm chí còn nghe thấy tiếng sấm từ bên trong truyền ra.

- Cửu Âm Ma Huyền Trận, phá!

Huyết quang đầy trời bắt đầu chuyển động. Thân hình của Đẳng Sát ở bên dưới huyết quang tựa như một bức tượng Ma Thần. Sắc mặt hắn lãnh khốc, ấn pháp không ngừng biến hóa, sau đó ngón tay đột nhiên vung ra. Nhất thời nguyên lực thiên địa liền gào thét dữ tợn, huyết quang ở bên ngoài đại trận gào rít xuất ra. Vô số tia chớp ngưng tụ lại thành một quang trụ huyết sắc khổng lồ dài chừng hơn mười trượng. Sau đó 'ầm' một tiếng, xé rách cả bầu trời. Dưới vô số ánh mắt chăm chú theo dõi, hung hăng nện lên trên đoàn ánh sáng màu đen kia.

Nhìn quang trụ huyết sắc mang theo năng lượng cực kỳ cuồng bạo nện xuống, đồng tử của Lâm Động đột nhiên co rút mãnh liệt, nắm tay siết chặt lại.

Ầm!

Dưới cái nhìn chăm chú không hề nháy mắt của Lâm Động, quang trụ huyết sắc kia gần như nện xuống trong chớp mắt, hung hăng nện lên trên đoàn ánh sáng màu đen.

Mà trong chớp mắt quang trụ huyết sắc nện xuống, thì đoàn ánh sáng màu đen vốn vẫn yên lặng bất động kia rốt cuộc cũng có động tĩnh. Chỉ thấy một vòng hắc quang mỏng manh chậm rãi từ bên trong khếch tán ra, sau đó để cho quang trụ huyết sắc tùy tiện nện xuống.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, kèm theo một cỗ năng lượng cực kỳ cường hãn, tạo thành những gợn sóng hình tròn nhanh chóng khuếch tán ra. Nhưng khiến cho mọi người khiếp sợ chính là vòng hắc quang nhìn như yếu ớt kia, dưới một kích mãnh liệt của quang trụ huyết sắc mà vẫn bất động, dường như cũng chỉ tạo thành một ít gợn sóng ba động mà thôi.

Một màn này lập tức khiến cho không ít ánh mắt lóe lên vẻ kinh hãi. Các cường giả cùng với các thế lực ở khắp nơi ẩn nấp xung quanh Huyền Âm Sơn sắc mặt đều kịch biến. Đoàn ánh sáng màu đen kia đến tột cùng là thứ thần bí gì? Không ngờ lại có thể ngăn chặn được công kích mạnh mẽ như vậy mà không hề

có chút suy suyễn nào.

- Âm Khôi Tông đến tột cùng là đạt được thứ bảo bối gì? Sao có thể cường hoành đến như vậy chứ?

- Đoàn ánh sáng màu đen này rốt cuộc là cái gì? Nhìn tình hình này chắc chắn không phải vật tầm thường. Nếu như để mặc cho Âm Khôi Tông có được thứ đó thì thực lực của chúng ắt hẳn sẽ tăng mạnh lên không ít a!

- … Phần lớn mọi người ẩn núp xung quanh đều phát ra tiếng thì thào khe khẽ. Trong bóng đêm truyền đến từng đợt nghị luận rì rào. Ánh mắt không ít cường giả nhất thời lóe lên, hiển nhiên đều bị sự thần kỳ của đoàn ánh sáng màu đen kia gợi nên lòng tham.

- Hừ… bản Tông chủ hôm nay không tin, hợp lực cả Âm Khôi Tông ta cũng không thể phá được phong ấn của ngươi!

Dưới cái nhìn của những ánh mắt bất thiện khắp nơi dưới chân núi, sắc mặt của Đẳng Sát có chút âm trầm nhìn đoàn ánh sáng màu đen kia. Thân hình hắn đột nhiên phóng lên cao, hai tay vung lên trực tiếp hóa thành hai bàn tay nguyên lực khổng lồ, không ngừng xâm nhập vào đại trận.

- Cửu Âm Ma Huyền Trận, Cửu Âm Chi Lực, Phá Diệt Vạn Pháp!

Phát ra một tiếng quát lạnh, nguyên lực cường đại tuôn trào, kèm theo một tiếng tiếng chấn động khủng bố như sấm, vang vọng khắp bầu trời. Chỉ thấy quang trận huyết sắc kịch liệt chấn động, từ trong lòng núi không ngừng thẩm thấu ra một cỗ hàn khí màu đen, cuối cùng toàn bộ đều bị hút vào trong huyết trận kia.

Ầm ầm ầm!

Đại trận chợt run rẩy kịch liệt, huyết quang đầy trời dưới hàn khí màu đen ngưng tụ lại, trực tiếp biến thành một con giao long khổng lồ chừng mấy trăm

trượng. Đầu giao long này chính là hàn khí ngưng tụ bằng nguyên lực của vô số cường giả Âm Khôi Tông tạo thành. Cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng khó có thể chống lại!

- Grào!

Hắc giao thành hình, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa. Thân hình khổng lồ bay vút lên, hóa thành một đạo lôi điện màu đen nện xuống đoàn ánh sáng màu đen kia. Thân hình khổng lồ của hắc giao vừa nện xuống, đã trực tiếp bạo xạ ra vô số luồng nguyên lực khủng bố, thanh thế vô cùng khiếp người.

Ầm ầm ầm!

Hắc giao nện xuống đoàn ánh sáng màu đen kia chỉ trong chớp mắt. Lúc này đây, đoàn ánh sáng màu đen cũng không tạo thành loại hiệu quả giống như lúc trước. Đối với thân hình hắc giao ẩn chứa lực lượng khổng lồ này, đoàn ánh sáng màu đen kia lại tạo thành từng đợt gợn sóng dao động kịch liệt, cuối cùng ‘ầm’ một tiếng, liền bị đánh vỡ tan tành.

- Ha ha, phong ấn có cường đại hơn đi chăng nữa cũng khó có thể chống cự được lực lượng toàn bộ Âm Khôi Tông ta!

Nhìn thấy đoàn ánh sáng màu đen kia bạo liệt, hai vị Tả Hữu Trưởng lão vui vẻ cười nói.

- Phong ấn cũng bị phá rồi!

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lâm Động chợt trở nên căng thẳng.

- Hừ, nào có dễ dàng như vậy? Ngươi cũng quá coi thường vị Hắc Đồng Lão Nhân kia rồi!

Tiểu điêu đối với chuyện này cũng chỉ hừ một tiếng rồi bật cười, dường như đối với việc hợp lực của Âm Khôi Tông có vẻ rất khinh thường.

- Ồ?

Lâm Động nghe hắn nói vậy, trong lòng cũng chợt động. Sự khủng bố của Hắc Đồng Lão Nhân hắn tự nhiên hiểu rõ. Ánh mắt hắn lập tức trở nên chăm chú.

Chỉ thấy đoàn ánh sáng chứa những tia kinh mạch màu đen kia giờ khắc này giống như những con tiểu trùng không ngừng chuyển động, cuối cùng bắn ra, ngay sau đó ngưng tụ ở phía trên đoàn ánh sáng màu đen. Chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt đã ngưng tụ thành một đạo hư ảnh hình người.

- Là vị tiền bối đó!

Nhìn thấy đạo hư ảnh hình người này, đồng tử của Lâm Động nhất thời co lại. Bởi vì hắn phát hiện hư ảnh ngồi xếp bằng trên đoàn ánh sáng màu đen kia rõ ràng là Hắc Đồng Lão Nhân mà hắn đã từng nhìn thấy trong tế đàn dưới Sào huyệt Phù khôi.

- Đây chỉ là một đạo tàn ảnh của hắn lưu lại mà thôi, không hề có linh tính. Chỉ có điều như vậy cũng đủ khiến Âm Khôi Tông kia đau đầu rồi.

Tiểu điêu có chút hả hê nói.

Đạo hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân vừa mới xuất hiện liền vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm lên đầu hắc giao đang điên cuồng gào thét đằng kia.

Ầm ầm!

Từ một ngón tay mà Hắc Đồng Lão Nhân xuất ra, một loại lực lượng cực kỳ huyền diệu cũng từ đầu ngón tay ông ta trào ra, nhất thời khiến đầu hắc giao run rẩy, chỉ trong chốc lát đã biến thành tro bụi. Thậm chí nguyên lực hùng hậu ẩn chứa bên trong cũng giống như bị đoạt mất sinh cơ, tiêu tán hoàn toàn.

Lâm Động có chút khiếp sợ nhìn đầu hắc giao kia chợt tiêu tán. Chỉ trong

chốc lát hắn bỗng có một loại cảm giác nguyên lực thiên địa đều bị triệt tiêu dưới một ngón tay nhẹ nhàng của Hắc Đồng Lão Nhân.

Ngay cả nguyên lực thiên địa cũng có thể tiêu diệt, đây đến tột cùng là thủ đoạn khủng bố gì?

- Tử Vong Chi Lực! Chậc chậc, Hắc Đồng Lão Nhân không ngờ lại cường hãn đến mức này, đã có thể nắm trong tay Tử Vong Chi Lực. Chỉ một cái trở tay đã có thể nắm giữ sinh tử trong tay.

Tiểu điêu lúc này cũng không kìm được, phát ra một tiếng than sợ hãi nói.

- Tử Vong Chi Lực?

Lâm Động rùng mình, đối với loại lực lượng này hắn cho tới giờ vẫn chưa từng nghe thấy bao giờ.

- Đừng nghĩ nhiều, loại lực lượng này cũng không phải là loại lực lượng mà bây giờ ngươi có thể mơ ước tới. Thậm chí ngay cả cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không thể chạm đến loại lực lượng huyền ảo này. Có lẽ rất lâu sau này ngươi mới có thể chạm tới được loại trình độ thông thiên này.

Tiểu điêu cười nói.

Lâm Động cười khổ một tiếng. Quả thực hiện nay hắn vẫn còn phải ngưỡng vọng cường giả Tạo Hóa Cảnh. Cường giả Niết Bàn Cảnh đã trở thành tồn tại trong truyền thuyết rồi, huống chi loại cảnh giới huyền ảo nắm giữ mọi sinh tử trong tay này. Cho nên nhất thời hắn cũng không muốn nghĩ đến nữa.

- Hừ, quả nhiên là có kẻ tác quái. Mặc kệ lúc còn sống ngươi cường hãn như thế nào, nhưng trải qua năm tháng lâu dài thì cũng đều trở thành giống như con kiến mà thôi. Lập tức tiêu tán cho bản Tông chủ!

Trên bầu trời, ánh mắt âm lệ của Đẳng Sát rơi trên hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân. Một màn vừa rồi khiến hắn hiểu được chỗ khủng bố của người này.

Nhưng nếu như thực sự là bản thể thì chỉ cần người này trở tay một cái là có thể diệt sạch cả Âm Khôi Tông, thế nhưng tiếc thay đây chỉ là một tàn ảnh đã trải qua biết bao nhiêu năm tháng mà thôi.

Tiếng quát của Đằng Sát vừa dứt, tay áo đã vung lên một cái. Một cái túi Càn Khôn bay ra, ước chừng một trăm vạn Thuần Nguyên Đan từ trong đó bay ra, cuối cùng hòa tan thành nguyên lực cuồn cuộn, hóa thành một làn vụ khí nguyên lực nồng đậm, lơ lửng trên không trung, sau đó dung hợp cùng với huyết trận trên trời kia.

- Ra tay thật hào phóng a!

Nhìn một màn này, Lâm Động cũng nhất thời cả kinh. Âm Khôi Tông quả không hổ danh là một trong ba đại thế lực đỉnh phong của quận Đại Hoang, không ngờ có thể dễ dàng xuất ra trăm vạn Thuần Nguyên Đan. Số lượng lớn như vậy e rằng không có mấy thế lực có thể dễ dàng xuất ra được.

Ầm ầm!

Khi cắn nuốt xong số lượng Thuần Nguyên Đan khủng bố này, đại trận bắt đầu nổi lên từng tầng huyết vân. Trong trận nhãn bắt đầu ngưng tụ thành một nhãn cầu huyết sắc khổng lồ. Dưới sự chiếu rọi của nhãn cầu huyết sắc, nguyên lực thiên địa ở trong hư không nhất thời nổ mạnh, hóa thành từng đạo gợn sóng cuồn cuộn dần dần khuếch tán ra.

Xung quanh Huyền Âm Sơn, vô số đạo ánh mắt chăm chú nhìn vào nhãn cầu huyết sắc khổng lồ trên bầu trời. Tất cả đều kinh hãi đến biến sắc. Từ năng lượng dao động thoát ra từ bên trong nhãn cầu, mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại hẳn đi.

- Năng lượng ba động thật mạnh!

Lâm Động cũng bởi vì ba động của nhãn cầu huyết sắc ở bên trên mà đồng tử co rút lại. Hắn cẩn thận áp chế khí tức của chính mình, Lâm Động biết rằng nếu

để nhãn cầu huyết sắc này chiếu trúng, chỉ sợ hôm nay tất sẽ lành ít dữ nhiều.

- Cửu Âm Ma Huyền Trận!

Lúc nhãn cầu huyết sắc ngưng tụ lại, sự tự tin trong lòng Đằng Sát càng thêm mãnh liệt hơn. Công kích như vậy đủ để tiêu diệt một cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành rồi. Mặc dù hư ảnh này khi còn sống chắc hẳn là cực kỳ cường hãn, nhưng bây giờ nó cũng chỉ là một cái tàn ảnh mà thôi!

- Hừ, lão già giả thần giả quỷ, xem bản Tông chủ phá phong ấn của ngươi như thế nào đây!

Trong lòng tràn ngập tự tin, Đằng Sát bước từng bước đến. Ngón tay vẽ lên, hét to một tiếng, nhãn cầu huyết sắc ở trung tâm huyết trận nhất thời mở ra. Một đạo huyết quang xuyên qua thiên địa, khí thế cuồng bạo khủng bố mạnh mẽ nổ tung.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 312

Phá Trận

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Vù!

Huyết quang xuyên thấu qua thiên địa, tốc độ nhanh đến không thể hình dung nổi. Cho dù là Lâm Động cũng chỉ có thể thấy một đạo huyết quang từ phía chân trời xẹt qua. Chỉ trong chốc lát huyết quang đã phóng thẳng đến hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân.

- Phá!

Đằng Sát hét lớn một tiếng cực kỳ âm lệ, vang vọng khắp bầu trời. Mơ hồ có một loại điên cuồng giống như liều mạng vậy. Hắn bởi vì muốn phá giải phong ấn mà đã dùng hết tất cả mọi thủ đoạn của bản thân. Nếu như vẫn không thể phá giải được phong ấn này thì hành động lần này không thể nghi ngờ gì sẽ là dấu chấm hết, chính thức thất bại hoàn toàn.

Mà loại kết quả này hiển nhiên không phải là chuyện mà Đằng Sát muốn thấy.

Huyết quang mãnh liệt phóng đến, hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân chợt ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt màu đen không hề có chút dao động, bình tĩnh giống như một hồ nước. Huyết quang chiếu rọi trong đôi mắt đen, trong mơ hồ càng khiến cho Hắc Đồng Lão Nhân gia tăng thêm một phần lãnh ý.

- Không được chủ nhân cho phép, có làm gì cũng vô ích!

Một thanh âm cổ xưa mà vang vọng từ trong miệng của hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân vang lên. Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của vô số đạo ánh mắt, đạo

hư ảnh kia khẽ vươn ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên đạo huyết quang nhìn giống như thực chất kia.

Lúc ngón tay của hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân điểm ra, khắp thiên địa bỗng nhiên trở nên cực kỳ u ám. Cây xanh um tùm trên đỉnh núi chỉ trong khoảnh khắc đã héo rũ toàn bộ, bộ dáng này phảng phất giống như toàn bộ sinh mệnh lực đều đã bị hút sạch hết vậy.

Thậm chí, một ít cường giả Âm Khôi Tông ở gần hiện trường cũng kinh hãi cảm thấy trên đầu mình bắt đầu xuất hiện những sợi tóc bạc. Sinh mệnh lực của bọn họ dường như cũng đang bị hút đi!

- Mau lui ra!

Biến hóa đột ngột như vậy khiến cho sắc mặt hai vị Trưởng lão kịch biến. Nguyên lực cường đại từ trong cơ thể bọn họ bạo phát, nhanh chóng bọc lấy thân thể. Sau đó thân hình cấp tốc thối lui về phía sau, trong mắt mơ hồ lóe lên một chút sợ hãi. Bọn họ có thể cảm nhận được loại hấp lực này từ bên trong cơ thể Hắc Đồng Lão Nhân phát ra, phảng phất như sinh mệnh lực của bọn họ đều bị hút cả vào trong đó.

Đối với chuyện bị hút đi sinh mệnh lực này, hai vị Trưởng lão tự nhiên sợ hãi vô cùng. Bọn họ tuổi vốn đã cao, thọ mệnh còn lại cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nếu như bị hút đi chỉ e sẽ hóa thành nắm đất ngay tại đương trường mất!

Nhìn thấy hai người kinh hãi lùi về phía sau, trong lòng các cường giả của Âm Khôi Tông cũng vô cùng khủng hoảng. Chỉ có điều dù sao cường giả Âm Khôi Tông cũng đều là tinh nhuệ cả, không quá mức bối rối. Bọn chúng nhanh chóng rút lui về phía sau, nhưng cũng rất ngay ngắn và trật tự.

Ong ong!

Trên đỉnh núi, cây cối dường như đều bị héo rũ hết cả. Mà đầu ngón tay của

Hắc Đồng Lão Nhân cũng xuất hiện một ít ánh sáng màu xám tro. Ánh sáng màu xám tro này cực kỳ tĩnh lặng, không hề có chút ba động gì phát ra, thế nhưng lại mơ hồ ẩn chứa một loại mùi vị tử vong khủng bố.

Ngón tay của Hắc Đồng Lão Nhân điểm ra, nhẹ nhàng chạm vào chùm tia sáng huyết sắc giống như thực chất kia. Ánh sáng màu xám tro đối diện với ánh sáng huyết sắc có vẻ cực kỳ nhỏ yếu, gần như trong nháy mắt sẽ biến mất không còn nữa.

Thế nhưng, chính đạo ánh sáng màu xám tro thoạt nhìn như nhỏ yếu đó lại không ngừng xâm thực với tốc độ cực nhanh, dễ dàng khiến cho chùm ánh sáng huyết sắc rực rỡ trở nên ảm đạm. Ánh sáng màu xám tro khiến người khác sợ hãi, nhanh chóng bao phủ lấy chùm ánh sáng huyết sắc kia.

Rắc rắc!

Lúc đạo ánh sáng màu xám tro càng lúc càng đậm thì chùm sáng huyết sắc kia nhanh chóng xuất hiện những vết rạn nứt. Sau đó chỉ trong khoảnh khắc đã vỡ tan tành!

Ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt công kích tạo thành từ năng lượng khổng lồ của trăm vạn viên Thuần Nguyên Đan kia đã bị hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân xóa sạch không còn dấu vết.

Hơn nữa, lúc này đây sau khi đánh tan chùm ánh sáng huyết sắc kia, ánh sáng màu xám tro cũng không tiêu tán mà rất nhanh lan tràn lên bầu trời, chiếu lên nhãn cầu huyết sắc ở phía trên.

Ầm ầm ầm!

Nhãn cầu huyết sắc trong chớp mắt bị chiếu trúng liền trở nên ảm đạm. Nhãn cầu vốn khổng lồ liền chậm rãi đóng lại, cuối cùng nổ ầm một tiếng, lập tức tan thành bụi phấn. Tiếp theo đó, huyết sắc đại trận vốn tràn ngập khắp bầu trời cũng bắt đầu phát ra từng tiếng nổ mạnh, cả đại trận chỉ trong khoảnh khắc đã bị phá

tan tành!

- Phốc xuy!

Ngay lúc đại trận bị phá, phần lớn các cường giả của Âm Khôi Tông ở phía dưới sắc mặt chợt đỏ bừng lên, điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi. Nhất thời cả mặt đất đều bị nhiễm hồng, hiển nhiên đã bị ảnh hưởng không nhỏ.

- Thất bại rồi!

Lâm Động nấp trong chỗ tối nhìn những cường giả của Âm Khôi Tông phun máu trọng thương, trong lòng không nhịn được hít một ngụm lãnh khí.

Hắn vẫn còn khiếp sợ nhìn về phía hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân đang ngồi xếp bằng trên đoàn ánh sáng màu đen kia. Đây chỉ là một đạo tàn ảnh đã trải qua biết bao nhiêu năm tháng mà thôi, không ngờ lại còn ẩn chứa lực lượng khiến cho toàn bộ Âm Khôi Tông đều không thể chống lại như thế.

Lâm Động không chút nghi ngờ, nếu như hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân có bị công kích nhiều hơn nữa thì e rằng hôm nay cũng chỉ là máu chảy thành sông, xác phơi ngổn ngang mà thôi.

Huyết trận vừa mới sụp đổ, vô số người trong ngoài thành Âm Khôi đều sợ đến mức ngây người. Ai cũng không ngờ rằng liên hợp toàn bộ lực lượng cường giả của Âm Khôi Tông mà cuối cùng lại vẫn thất bại nặng nề như thế.

Bóng đêm bao trùm khắp mặt đất, thế nhưng trong ngoài Huyền Âm Sơn không ít ánh mắt các thế lực và cường giả đều lóe lên những tia sáng điên cuồng.

Tới bây giờ cho dù là thằng ngốc cũng biết bên trong đoàn ánh sáng màu đen này chắc chắn là bảo bối cực kỳ cường đại, bằng không cũng sẽ không có phong ấn khủng bố đến như vậy. Hơn nữa, nếu nó chỉ là thứ tầm thường thì Âm Khôi Tông cũng sẽ không trả một cái giá đắt để phá giải phong ấn như thế này.

Loại bảo bối này không ai là không động tâm, cho dù biết rõ nó tạm thời

thuộc quyền sở hữu của Âm Khôi Tông, thế nhưng vẫn không ít người dấy lên lòng tham. Bảo bối chân chính ở trước mặt, cho dù là tính mạng cũng đều trở nên rẻ mạt, huống chi là uy nghiêm của Âm Khôi Tông?

Mà lúc này, khi khắp cả chân núi đều trở nên yên tĩnh thì Đằng Sát cũng bị một màn này khiến cho thất thần. Một lát sau hắn mới lấy lại được tinh thần, ánh mắt trong chốc lát trở nên vô cùng dữ tợn, hung hăng nhìn hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân kia.

Vì để phá giải phong ấn này, mà hắn ngay cả chuyện giải cứu Đằng Lỗi cũng tạm gác qua một bên. Bây giờ lại sử dụng đến một trăm vạn Thuần Nguyên Đan, thế mà kết quả cuối cùng lại thất bại như vậy, không thể nghi ngờ đã giáng một cái gậy thật lớn vào đầu hắn. Nếu không phải tâm cơ hắn vốn thâm trầm thì bây giờ chỉ e là hắn đã không nhịn được mà gào thét lên rồi.

- Làm sao có thể chứ?

Chẳng qua mặc dù như vậy, nhưng thân thể của Đằng Sát cũng không kìm được mà khẽ run rẩy một trận. Trả một cái giá lớn như vậy, chẳng lẽ không thể thu hoạch được gì sao?

Lúc này hai vị Tả Hữu Trưởng lão cũng bay lên không trung, xuất hiện ở bên cạnh Đằng Sát. Bọn họ nhìn chằm chằm hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân đang ngồi xếp bằng phía trên đoàn ánh sáng màu đen, không khỏi cười khổ nói:

- Tông chủ, xem ra việc này còn phải thương nghị lâu dài. Hôm nay đã bại lộ chuyện chúng ta đoạt được bảo bối cường đại, khó tránh khỏi sẽ khiến cho người khác dòm ngó.

- Ha ha, Đằng Sát, thật sự không ngờ rằng Âm Khôi Tông lại có bảo bối như vậy. Ngươi quả đúng là nhỏ nhen a, có được bảo bối như vậy lẽ ra phải đem ra cùng nghiên cứu. Biết đâu như vậy thì đã sớm phá giải rồi, đâu có thất bại như bây giờ?

Lúc thanh âm của hai vị Trưởng lão vừa dứt, thì bỗng một tiếng cười lớn vang lên. Sau đó truyền đến những âm thanh xé gió, ba đạo thân ảnh liền xuất hiện trên bầu trời.

Ba đạo thân ảnh này đều mặc trang phục màu đen, người cầm đầu là một nam tử trung niên. Người này lưng hổ heo gấu, hai mắt sáng ngời, mơ hồ phát ra tia sáng chớp động lăng lệ. Một cỗ khí tức cường đại có phần cương mãnh từ trong cơ thể kẻ này khuếch tán ra.

Mà phía sau hắn là hai lão giả thoạt nhìn có chút gầy gò, mặt tràn đầy nụ cười, làn da đen sẫm giống như tinh thiết vậy.

- Mộ Lôi! Đại Ma Môn các ngươi cũng muốn sinh sự với Âm Khôi Tông ta sao?

Nhìn ba người đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt Đằng Sát chợt trở nên âm trầm, thanh âm lạnh lùng phát ra.

- Mộ Lôi? Thì ra là Chưởng môn của Đại Ma Môn, không tệ, không ngờ lại là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành.

Lâm Động nhìn thấy một màn này, ánh mắt liền trở nên chăm chú. Trên khuôn mặt hắn chợt hiện lên vẻ tươi cười. Cục diện hiện nay càng lúc càng loạn, đây chính là điều mà hắn vô cùng mong muốn.

- Ha ha, Đằng Sát, ngươi nói gì thế? Bảo bối lớn như vậy, Âm Khôi Tông ngươi hiển nhiên không thể xử lý nổi, lại còn uổng phí khí lực nữa. Còn không bằng đem ra chúng ta cùng nhau nghiên cứu, nói không chừng còn có thể có thu hoạch a!

Ý niệm trong đầu Lâm Động xoay chuyển, thì đột nhiên trên trời lại vang lên một tiếng cười lớn, ngay sau đó lại có ba đạo thân ảnh xuất hiện trên bầu trời.

- Minh chủ Võ Minh, Võ Tông!

Lâm Động nhìn ba thân ảnh vừa xuất hiện, thì nụ cười trên khóe miệng càng đậm hơn. Kẻ hiện thân lúc này chính là Võ Minh, cũng là một trong ba đại thế lực đỉnh phong của quận Đại Hoang. Hơn nữa thực lực của ba người này đều không hề yếu hơn so với Đại Ma Môn.

Chỉ trong chớp mắt, cả ba nhân vật thủ lĩnh của ba đại thế lực đỉnh phong tất cả đều đã đến đông đủ cả!

Nhân mã hai bên đều đã đến đủ, trong ngoài thành Âm Khôi lập tức trở nên xôn xao. Vô số cường giả âm thầm ẩn nấp đều dần dần lộ diện, ánh mắt lúc nhìn về phía đoàn ánh sáng màu đen, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt bọn người Đẳng Sát cũng dần trở nên âm trầm. Bọn họ hiển nhiên cũng có chút xem nhẹ sự hấp dẫn của đoàn ánh sáng màu đen này. Hiện nay không chỉ Đại Ma Môn, Võ Minh cũng bị hấp dẫn đến mức ra tay, thậm chí một ít thế lực và cường giả đơn độc khác, vốn dĩ trước đây đều bị danh tiếng của Âm Khôi Tông áp chế mà sợ hãi, lúc này cũng đã bắt đầu rục rịch muốn hành động.

- Ha ha, Đẳng Sát, ta thật sự rất tò mò, bên trong đoàn ánh sáng này rốt cuộc là thứ gì? Không ngờ lại có lực phòng ngự cường đại đến như vậy!

Chưởng môn Mộ Lôi của Đại Ma Môn cười lạnh một tiếng, hào quang trong mắt chợt lóe. Đột nhiên hắn xuất ra một trảo, trực tiếp ngưng tụ thành một bàn tay nguyên lực khổng lồ, chụp lấy đoàn ánh sáng màu đen kia.

Trong khoảnh khắc Mộ Lôi ra tay thì Minh chủ Võ Tông của Võ Minh cũng bật cười một tiếng, đồng thời ra tay. Nguyên lực nháy mắt ngưng tụ thành một bàn tay cực lớn, chộp về phía đoàn ánh sáng màu đen kia.

- Các ngươi dám?

Nhìn thấy Mộ Lôi và Võ Tông đồng loạt ra tay, ánh mắt Đẳng Sát ngay lập tức trở nên âm trầm. Hắn hét to một tiếng vang vọng khắp Âm Khôi Tông:

- Tất cả cường giả Âm Khôi Tông nghe lệnh, ai dám đụng vào thứ của Âm Khôi Tông thì giết trước tính sau!

Tiếng hét lớn vừa vang lên khiến cho trong không gian đêm tối càng thêm dày đặc sát ý.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 313

Tạo Hóa Cảnh Đại Thành.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Rõ!

Nghe thấy tiếng hét dữ dội tràn đầy sát ý của Đằng Sát, toàn bộ cường giả của Âm Khôi Tông cũng chỉnh tề hét lớn một tiếng, sát khí bùng nổ xông thẳng tận trời xanh, càng khiến cho gió lốc trên bầu trời càng thêm dữ dội hơn, trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Mặc dù lúc trước bởi vì đại trận bị phá nên không ít người của Âm Khôi Tông đã bị thương, nhưng bọn họ dù sao cũng là một trong ba đại thế lực đỉnh phong của quận Đại Hoang. Huống chi hiện tại nơi này lại là địa bàn của Âm Khôi Tông, người khác muốn làm chuyện xằng bậy mà không có chút năng lực thì chỉ e là tìm chết mà thôi.

Mà khi sát khí này bùng nổ, vốn một số cường giả đơn độc muốn rục rịch làm loạn bỗng nhiên tĩnh lặng lại một chút, chỉ trong nháy mắt không còn dám làm loạn nữa. Dù sao bọn họ cũng không phải là những kẻ có đủ thực lực có thể so sánh với các đại thế lực như Đại Ma Môn và Võ Minh, đối mặt với đại nhân vật như Âm Khôi Tông, bọn họ không thể không cẩn thận một chút được.

Chỉ có điều, mặc dù sức chấn nhiếp của Âm Khôi Tông đối với những thế lực hoặc cường giả bình thường quả thật hiệu quả không nhỏ, nhưng đối với những đại nhân vật như Mộ Lôi và Võ Tông thì đều không có chút sức chấn nhiếp nào. Bởi vì đối với tiếng quát của Đằng Sát, hai người bọn họ đều không hề quan tâm, bàn tay khổng lồ tạo thành từ nguyên lực vẫn chụp về phía đoàn ánh sáng màu đen kia.

- Làm càn!

Nhìn thấy hành động của bọn họ như vậy, hai vị Tả Hữu Trưởng lão của Âm Khôi Tông giận dữ quát lạnh một tiếng, nhanh chóng lao đến, xuất thủ ngăn cản hai người Mộ Lôi.

- Ha ha, hai vị Tả Hữu Trưởng lão, Âm Khôi Tông các ngươi cũng không thể tham lam như vậy a!

Thế nhưng, lúc hai vị Trưởng lão vừa mới ra tay, thì bốn lão giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cùng với Mộ Lôi và Võ Tông theo đến liền nửa mặt cười lớn, đồng thời xuất thủ. Nguyên lực đầy trời bắt đầu dâng trào, trực tiếp đem hai vị Trưởng lão kia bức lui về phía sau.

- Cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, theo hai người chúng ta nghênh địch!

Lấy hai địch bốn, hai vị Tả Hữu Trưởng lão tự nhiên không thể chiếm được thượng phong, lập tức thân hình thối lui, chỉ có điều không chút hoảng hốt, trái lại quát lạnh một tiếng.

- Rõ!

Tiếng quát của hai người vừa dứt, thì ở quảng trưởng nhất thời vang lên bốn đạo thanh âm to rõ. Bốn đạo thân ảnh ngay lập tức lao đến, xuất hiện phía sau hai vị Trưởng lão. Bốn vị cường giả thực lực đã đạt đến cấp bậc Bán Bộ Tạo Hóa, mà trong đó còn có một người mà Lâm Động rất quen thuộc, chính là gã Tào Chấn mà ngày đó hắn đã từng giao thủ.

Hơn nữa, sau khi bốn vị cường giả Bán Bộ Tạo Hóa ra tay thì tay áo của hai vị Tả Hữu Trưởng lão cũng vung lên. Hai đạo thân ảnh ngay lập tức xuất hiện bên cạnh bọn họ, Tả Hữu Trưởng lão không chút do dự trực tiếp đem mười vạn Thuần Nguyên Đan hóa thành nguyên lực cuồn cuộn nhập vào trong hai đạo thân ảnh đó. Chỉ trong chớp mắt, một khí tức hung hãn mạnh mẽ từ trong hai đạo nhân ảnh kia chậm rãi khuếch tán ra.

- Phù khôi Cao cấp!

Lúc hai đạo thân ảnh này vừa xuất hiện, đã vang lên không ít tiếng động xôn xao. Khí tức như vậy cũng đủ để sánh ngang cùng với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa rồi.

- Đây là Phù khôi Cao cấp của Âm Khôi Tông?

Lâm Động nấp trong chỗ tối cũng động dung. Với tình hình này, Âm Khôi Tông không ngờ lại còn có thêm bốn vị cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, hai Phù khôi Cao cấp có thể sánh ngang với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa nữa!

Đội hình như vậy đã đủ để khiến các thế lực khác bị chấn nhiếp không dám có động tĩnh gì. Âm Khôi Tông này quả nhiên là cường giả như mây a!

Lâm Động giương mắt nhìn đội hình này, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Nếu không phải bởi vì Thôn Phệ Tổ Phù, hắn quả thật không muốn mạo hiểm đến nơi này. Dù sao thực lực của hắn hiện nay quả thực vẫn không có khả năng chính diện đối kháng với Âm Khôi Tông được.

Âm Khôi Tông vừa xuất ra đội hình như vậy, lập tức khiến cho Lâm Động cảm thấy chấn động. Mặt khác đối với một số cường giả có ý đồ với bảo bối của Âm Khôi Tông, lúc này vẻ mặt cũng thay đổi kịch liệt, bước chân vừa mới đưa ra đã lặng lẽ thu trở lại. Mặc kệ cục diện hiện nay như thế nào, có hỗn loạn nhiều ra sao, thế nhưng uy danh của Âm Khôi Tông mấy năm qua đều là từ trong chiến đấu liều mạng mà ra. Cho dù là hiện tại thì cũng không có người nào dám có chút khinh thường đối với bọn họ.

Khi bốn vị cường giả Bán Bộ Tạo Hóa cùng với hai Phù khôi Cao cấp vừa xuất hiện, liền khiến cho bốn vị cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành của Đại Ma Môn và Võ Tông hơi có chút thu liễm lại.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Âm Khôi Tông, bọn họ không thể quá phóng túng được.

Mà bên này khi các thế lực bọn họ hình thành cục diện đối mặt với nhau thì ở bên kia, bàn tay khổng lồ do nguyên lực tạo thành của Mộ Lôi và Võ Tông đã xuất hiện trên đoàn ánh sáng màu đen.

Chỉ có điều lúc bàn tay nguyên lực sắp chụp lấy thì bỗng có một đạo thân ảnh giống như quỷ mị xuất hiện phía trên đoàn ánh sánh màu đen, một quyền vung ra lập tức khiến cho nguyên lực bạo tạc đầy trời, hai bàn tay nguyên lực khổng lồ cũng bị đánh nổ tung.

- Mộ Lôi, Võ Tông, các ngươi chẳng lẽ thật sự cho rằng Âm Khôi Tông ta là trái thị mềm, muốn làm gì thì làm hay sao?

Đánh tan hai bàn tay nguyên lực khổng lồ, đạo thân ảnh kia chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt âm lệ. Rõ ràng đó chính là Tông chủ Âm Khôi Tông, Đằng Sát. Hiển nhiên tại thời khắc cuối cùng hắn đã không nhịn được nữa mà ra tay.

- Ha ha, Đằng Sát, bảo bối như vậy bị ngươi cất dấu nhiều năm qua, bây giờ dù sao cũng nên lấy ra cùng hưởng một chút mới đúng chứ?

Đối với việc Đằng Sát có thể đánh tan công kích của hai người, Mộ Lôi hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, chỉ có điều lại cười to nói.

- Ha ha, Mộ Lôi nói không sai! Hơn nữa thứ này quả thực có chút kỳ dị, với thực lực của Âm Khôi Tông ngươi khó có thể phá giải được nó. Còn không bằng chúng ta liên thủ, nói không chừng có thể đoạt được bảo vật ở trong đó.

Võ Tông cũng bật cười nói.

- Thứ gì của Âm Khôi Tông ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được lấy đi!

Thanh âm của Đằng Sát sắc bén như đao. Mặc dù hôm nay Âm Khôi Tông đã hao phí một lượng lớn tài lực để phá giải phong ấn nhưng vẫn thất bại, thế nhưng muốn hắn khi không lấy bảo bối ra cho Đại Ma Môn và Võ Tông cùng hưởng thì quả thật không thể nghi ngờ gì là người si nói mộng.

- Ha ha, một khi đã như thế, vậy để xem ngươi có thể ngăn hai người bọn ta được không?

Nghe thấy vậy, Mộ Lôi nhịn không được bật cười, liếc mắt nhìn Võ Tông một cái. Đột nhiên hắn bước ra một bước, khí tức Tạo Hóa Cảnh tiểu thành không chút bảo lưu bạo phát ra. Nguyên lực ba động vô cùng mạnh mẽ bắt đầu chuyển động quanh thân thể hắn giống như một cơn lốc nguyên lực nho nhỏ.

- Vô Cực Huyền Thể!

Thân thể Mộ Lôi lúc này đột nhiên bành trướng ra, thân thể vốn lưng hổ eo gấu lại càng giống như một người khổng lồ hơn. Trên thân thể của hắn, làn da nhanh chóng chuyển hóa thành một màu tím sẫm. Chỉ trong chốc lát, một loại lực lượng đáng sợ liền khuếch tán ra bên ngoài.

- Nhiều năm qua chưa từng giao thủ, Đẳng Sát, hôm nay hãy để ta xem xem mấy năm nay ngươi tinh tiến được bao nhiêu?

- Đại Lôi Sơn Quyền!

Sau khi thân thể bành trướng, Mộ Lôi khẽ mỉm cười. Một tràng cười phát ra như tiếng sấm, sau đó đột nhiên nện ra một quyền. Không khí nhất thời như bị bạo tạc, quyền phong giống như ngọn núi được Mộ Lôi trực tiếp xuất ra, hung hăng nện về phía Đẳng Sát.

- Ma Ưng Liệt!

Trong lúc Mộ Lôi ra tay, Võ Tông cũng cười lớn một tiếng, bàn tay khom lại thành trảo, đột nhiên vung đến. Nguyên lực cuồng bạo tràn ra, ngưng tụ thành một cái ưng trảo sắc bén khổng lồ dài hơn mười trượng, sau đó mang theo khí thế cực kỳ lăng lệ xuyên thủng bầu trời, nặng nề chụp về phía Đẳng Sát.

Hai đại cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành đồng thời ra tay, thanh thế cực kỳ kinh thiên động địa, gần như chỉ trong khoảnh khắc đã thu hút tất cả mọi ánh

mắt của đám người bên dưới.

Hai đạo công kích cực kỳ hùng hồn lăng lệ, tốc độ vô cùng mãnh liệt, chỉ trong chớp mắt đã bao phủ lấy cơ thể Đằng Sát, khiến hắn không còn đường né tránh.

Chỉ có điều đối mặt với công kích của hai cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành mà sắc mặt của Đằng Sát vẫn bình tĩnh như cũ, bước ra một bước, xuất ra một quyền vô cùng bình thường.

Ô ô!

Một quyền của Đằng Sát vừa nện ra, nhất thời phát ra tiếng ô ô thê lương. Một quyền vừa xuất ra, nguyên lực liền tạo thành một cái cốt lâu khổng lồ, ngưng tụ lại nhanh như chớp. Một quyền vô cùng bình thường chỉ trong khoảnh khắc cùng với công kích của hai người Mộ Lôi, Võ Tông mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Ầm!

Dưới cái nhìn của vô số ánh mắt quan sát bên dưới, nguyên lực đáng sợ ba động mãnh liệt. Gió lốc điên cuồng gào thét, một tiếng nổ rầm trời giống như sấm rền vang lên, sau đó hoàn toàn tiêu tán ở trên bầu trời.

Nguyên lực kịch liệt ba động dần tản đi, thế nhưng đạo thân ảnh ở trên đoàn ánh sáng màu đen vẫn lẳng lặng đứng yên như cũ. Mục quang của hắn vẫn lạnh lẽo như hàn băng!

Đằng Sát lấy lực một người chống đỡ công kích của hai vị cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành mà không tổn hao chút lông tóc gì!

- Làm sao có thể như thế chứ?

Trong ngoài thành Âm Khôi nhất thời bộc phát nhiều tiếng than khiếp sợ. Không ai nghĩ rằng Mộ Lôi cùng với Võ Tông liên thủ lại không thể bức lui

được Đẳng Sát như thế!

Trên bầu trời, Mộ Lôi và Võ Tông thân là người trong cuộc, ánh mắt cũng đột nhiên co rút mạnh một trận, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng:

- Ngươi đột phá rồi?

Nhìn sắc mặt ngưng trọng của hai người Mộ Lôi, Đẳng Sát cười nhàn nhạt nói:

- Trước đây không lâu, ta đã đột phá đến Tạo Hóa Cảnh đại thành, đi trước các ngươi một bước!

Đẳng Sát vừa nói ra, lập tức dẫn phát vô số thanh âm hít một hơi lãnh khí!

Tạo Hóa Cảnh đại thành!

Thực lực của Đẳng Sát không biết từ lúc nào đã khủng bố đến mức này? Tạo Hóa Cảnh đại thành, cấp bậc như vậy đủ để tranh đua cùng với thế lực nhất lưu ở Vương triều Đại Viêm rồi!

Tạo Hóa Cảnh tiểu thành và Tạo Hóa Cảnh đại thành mặc dù chỉ khác một chữ, thế nhưng chênh lệch lại cực kỳ khổng lồ. Ít nhất bây giờ Mộ Lôi và Võ Tông có liên thủ lại thì khả năng chiến thắng cũng không vượt quá năm phần!

Xung quanh Huyền Âm Sơn lúc này đều trở nên tĩnh lặng. Những cường giả muốn rục rịch hành động giống như bị hất một chậu nước lạnh vào đầu, khiến bọn họ lập tức thanh tỉnh trở lại. Âm Khôi Tông có cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành tọa trấn thì thực lực không thể nghi ngờ sẽ vượt qua Đại Ma Môn và Võ Minh. Tại thời điểm này, người nào còn dám đắc tội với bọn họ thì không thể nghi ngờ là tìm tử lộ!

- Tạo Hóa Cảnh đại thành?

Lâm Động nấp ở trong chỗ tối cũng khẽ hít một ngụm khí, hai tay siết chặt

lại. Hắn đã xem nhẹ thực lực của Đằng Sát. Tạo Hóa Cảnh đại thành, thực lực như vậy quả thực là quá cường đại!

Cục diện trước mắt này không thể nghi ngờ sẽ trở nên cực kỳ ác liệt. Muốn cướp đi Thôn Phệ Tổ Phù dưới mí mắt của Đằng Sát đã đạt đến Tạo Hóa Cảnh đại thành quả thực khó như lên trời!

Chỉ có điều, mặc dù là vậy nhưng cũng không thể buông tay được.

- Phù!

Thật lâu thở ra một hơi dài, ánh mắt Lâm Động nhất thời trở nên nghiêm túc, thanh âm trong lòng cũng nhẹ nhàng vang lên.

- Tiểu điêu, chuẩn bị ra tay!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 314

Cướp Rồi Bỏ Chạy.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Khắp Huyền Âm Sơn là một mảnh yên tĩnh, từng cơn gió lạnh thổi qua bầu trời phát ra từng tiếng ô ô thê lương.

- Mộ Lôi, Võ Tông, bây giờ các ngươi còn muốn động thủ nữa không?

Hai tay Đằng Sát chắp lại sau lưng, sắc mặt hờ hững nhìn hai người Mộ Lôi ở trên không trung, nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, hai người Lôi Mộ cũng khẽ nhíu mày, đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng không tiếp tục xuất thủ nữa, cục diện hiện nay đã có chút ngoài dự kiến của bọn họ. Đối mặt với Đằng Sát cấp bậc Tạo Hóa Cảnh đại thành, cho dù hai người bọn họ liên thủ lại cũng không nắm chắc phần thắng.

- Đằng Sát, thực lực của ngươi quả thật có chút ngoài dự kiến của chúng ta. Chỉ có điều, hiện nay Âm Khôi Tông của ngươi đã lộ ra bảo bối, đã thu hút sự chú ý của người khác. Âm Khôi Tông ngươi nếu như thật sự có thể đem phong ấn này phá giải thì tốt. Chỉ có điều ta hỏi ngươi, trải qua thất bại vừa rồi ngươi có còn chắc chắn không?

Ánh mắt Võ Tông chớp động, chậm rãi nói.

- Không cần nhọc công ngươi lo lắng!

Ánh mắt Đằng Sát không chút ba động đáp.

- Đằng Sát, bây giờ nói những lời khí phách này không phải là sáng suốt. Ta nghĩ thấy ngươi đối với bảo bối ở trong này cực kỳ xem trọng, lúc trước cũng đã

thử qua biết thứ này khó chơi như thế nào. Dựa vào thực lực Âm Khôi Tông của ngươi cho dù có thử mười năm e rằng cũng không thể phá giải, còn không bằng chúng ta hợp sức, như vậy thì đối với ai cũng sẽ có lợi.

Mộ Lôi cũng mở miệng nói.

- Ha ha, Mộ Lôi nói rất đúng, cứ ôm khư khư còn không bằng liên thủ phá giải.

Võ Tông cười phụ họa, chen vào.

Nghe vậy, Đẳng Sát cũng lâm vào trầm mặc. Một lát sau, ánh mắt hắn có chút không cam lòng nhìn đoàn ánh sáng màu đen ở bên dưới. Hiện nay hắn gần như đã dùng hết mọi thủ đoạn nhưng vẫn không thể phá giải nổi phong ấn. Hắn hiểu rằng, với lực lượng của Âm Khôi Tông bọn hắn có lẽ thực sự không thể phá giải được nó.

Nhìn thấy Đẳng Sát dường như có chút động tâm, hai người Mộ Lôi cũng rất mừng rỡ, thừa dịp rèn sắt lúc còn nóng, chêm vào:

- Ngươi cứ yên tâm, loại bảo vật này dù sao cũng là của Âm Khôi Tông, nếu như có thể liên thủ phá giải, Âm Khôi Tông ngươi nhất định sẽ chiếm phần lớn!

- Các ngươi muốn cùng Âm Khôi Tông ta hưởng bảo vật này cũng không phải là không thể. Chỉ có điều bây giờ chúng ta phải liên thủ xem có thể lay động được phong ấn này hay không. Nếu như chúng ta liên thủ cũng không thể tạo được chút động tĩnh gì thì việc hợp tác cũng chỉ là vô dụng mà thôi.

Ánh mắt Đẳng Sát chợt lóe lên, nhàn nhạt nói.

Nghe thấy vậy, Mộ Lôi và Võ Tông khẽ rùng mình, liếc mắt nhìn nhau, sau đó chậm rãi gật đầu nói:

- Cũng được, chúng ta cũng muốn thử xem rốt cuộc phong ấn này khủng bố như thế nào!

- Hắc hắc, được! Một khi đã vậy thì chúng ta hãy cùng liên thủ phá giải nó!

Thấy vậy, Đằng Sát cười lớn một tiếng, tay áo vung lên. Hai vị Tả Hữu Trưởng lão cùng bốn vị cường giả Bán Bộ Tạo Hóa liền xuất hiện ở sau lưng hắn.

Ở phía đối diện, Mộ Lôi và Võ Tông cũng phất tay một cái, bốn cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng phóng đến sau lưng hai người, ánh mắt tập trung vào đoàn ánh sáng màu đen phía dưới.

- Ba đại thế lực đỉnh phong không ngờ lại liên thủ phá giải phong ấn của bảo bối thần bí!

Trên đỉnh Huyền Âm Sơn đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, khiến trong ngoài thành Âm Khôi phát ra tiếng nghị luận khe khẽ. Không ít người có chút tiếc nuối, bọn họ còn muốn chiêm ngưỡng cảnh tượng ba đại thế lực giao thủ với nhau. Đến lúc đó nói không chừng bọn họ có thể đục nước béo cò, chiếm một chút tiện nghị. Thế nhưng nhìn cục diện này hiển nhiên đã không còn khả năng rồi.

- Chúng ta đồng loạt xuất thủ, phá vỡ phong ấn!

Đằng Sát quát một tiếng chói tai, một cỗ nguyên lực ba động cực kỳ cường hãn từ trong cơ thể đột nhiên bạo phát. Trên đỉnh đầu mơ hồ ngưng tụ thành một cái cốt lâu, hiển nhiên đã đem nguyên lực thúc dục đến cực hạn rồi.

- Được!

Hai người Mộ Lôi, Võ Tông cũng hét lớn một tiếng, thúc dục nguyên lực hùng hậu trong cơ thể. Bốn cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành ở phía sau bọn họ cũng vận chuyển nguyên lực, từng đạo khí tức hùng hậu bạo phát ra, khiến cho nguyên lực trong thiên địa không ngừng ba động.

Cục diện trong toàn trường chốc lát trở nên dị thường náo nhiệt. Cho dù

không tính bốn vị cường giả Bán Bộ Tạo Hóa của Âm Khôi Tông thì ba bên nhân mã đã có chín cường giả Tạo Hóa Cảnh. Đội hình như vậy chỉ có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung.

Mà chín cường giả Tạo Hóa Cảnh lúc này đồng thời thúc dục ra nguyên lực, động tĩnh phát ra gần như là kinh thiên động địa. Nguyên lực hùng hậu cô đọng lại giống như đám mây bao phủ trên đỉnh núi, một cỗ lực lượng ba động khiến người khác phải động dung không ngừng khuếch tán ra.

Trên bầu trời, hàn quang trong mắt Đằng Sát chợt lóe lên, bàn tay đột nhiên chụp xuống. Một đạo quang trụ nguyên lực rực rỡ nhất thời xé rách màn đêm, giống như giao long rít gào xông về phía đoàn ánh sáng màu đen.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt Đằng Sát xuất thủ, thì đám người Mộ Lôi cũng đồng thời thúc dục nguyên lực. Tám đạo quang trụ nguyên lực hùng hậu giống như cột chống trời nhất thời xuyên thủng bầu trời, mang theo ba động khủng khiếp ầm ầm lao xuống.

Những quang trụ nguyên lực này tốc độ cực kỳ mãnh liệt, gần như chỉ trong chớp mắt đã phủ lên đoàn ánh sáng màu đen. Thế nhưng, đối mặt với đòn xuất thủ của chín cường giả Tạo Hóa Cảnh, hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân vẫn bình tĩnh vươn một ngón tay, chậm rãi điểm ra.

Đông!

Tiếng vang trầm thấp phát ra trên bầu trời. Sau đó một cỗ năng lượng khủng bố có thể nhìn thấy bằng mắt thường đột nhiên từ đoàn ánh sáng màu đen cuốn ra. Quảng trường rộng lớn bên dưới trong chốc lát sụp đổ. Đám cường giả xung quanh Âm Khôi Tông đều bị chấn động đến hộc máu đồng loạt. Các kiến trúc xung quanh bị làn sóng ba động này nghiền nát thành tro bụi bay đầy trời.

- Hừ!

Dưới vô số đạo ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chú, từ trong yết hầu chín người bọn Đẳng Sát trên bầu trời cũng ộc một tiếng, thân hình đồng thời thối lui hơn trăm mét, vẻ mặt lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc.

Chín vị cường giả Tạo Hóa Cảnh liên thủ nhưng vẫn không thể lay động phong ấn của vị Hắc Đồng Lão Nhân này! Một màn như vậy không ai không hoảng sợ kinh hồn.

Lời của Hắc Đồng Lão Nhân lúc trước quả không sai, nếu như không phải người mà hắn cho phép thì cho dù có thể tìm được Thôn Phệ Tổ Phù thì cũng vô dụng. Cả đỉnh núi giờ khắc này liền trở thành một đống hỗn độn.

Quảng trường hoàn toàn sụp đổ, các khối kiến trúc vỡ nát, trong đó có không ít tiếng rên rỉ của các cường giả Âm Khôi Tông phát ra, hiển nhiên người bị chấn thương không ít.

Đẳng Sát ở trên không trung nhìn thấy một màn này, sắc mặt tái xanh lại. Cơn phẫn nộ trong lòng gần như vùi lấp đi lý trí. Không ai có thể lý giải được loại cảm giác buồn bực trong lòng hắn lúc này. Mặc dù biết rằng trong đoàn ánh sáng màu đen này cất dấu vật chí bảo, thế nhưng bất kể hắn thi triển loại thủ đoạn nào thì vẫn không thể làm suy suyễn được chút nào.

Đám người Lôi Mộ cách đó không xa sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng. Sau khi nếm thử, bọn họ cũng cảm nhận được sự khủng bố của hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân ở bên trên đoàn ánh sáng màu đen ấy. Bọn họ cảm thấy mình chỉ giống như con kiến, bất kể giãy dụa như thế nào cũng đều không thể làm lay động tầng phong ấn thoạt nhìn rất yếu ớt đó.

Mọi người im lặng không phát ra một tiếng động, chỉ có cường giả Âm Khôi Tông ở trên đỉnh núi bị thương là không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, khiến người nghe mà cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Thế nhưng, trong những tiếng kêu rên đó, một đạo thân ảnh đột nhiên giống như quỷ mị lao ra, sau đó dùng một loại tốc độ kinh người lao thẳng đến mục

tiêu, trực chỉ đoàn ánh sáng màu đen đang lơ lửng giữa không trung.

Có lẽ bởi vì va chạm kịch liệt lúc trước khiến cho tinh thần của đám người Đằng Sát trong chốc lát trở nên trì độn, mặc dù bọn hắn cảm nhận được có một đạo thân ảnh lao đến nhưng cũng không lập tức có hành động gì.

- Tiểu bối phương nào, dám làm càn ở Âm Khôi Tông ta!

Chỉ có điều mặc dù trì độn, thế nhưng đây dù sao cũng là địa bàn của Âm Khôi Tông. Bởi vậy hai vị Tả Hữu Trưởng lão lập tức lấy lại tinh thần, ánh mắt chợt lạnh, lớn tiếng hét.

Thế nhưng lúc bọn họ vừa muốn ra tay, thì Đằng Sát ở phía trước đã đưa tay ngăn cản bọn họ, vẻ mặt lạnh lùng nhìn thân ảnh giống như thiểm điện đang lao vụt ra kia.

- Một tiểu tử Tạo Khí Cảnh, ngay cả tư cách để đụng vào nó cũng không có!

Nghe thấy thanh âm hờ hững của Đằng Sát, Tả Hữu Trưởng lão cười lạnh gật đầu, ánh mắt châm chọc nhìn đạo thân ảnh lao về phía cái phong ấn mà ngay cả chín cường giả Tạo Hóa Cảnh ra tay cũng không thể phá giải kia. Một tiểu tử Tạo Khí Cảnh, chỉ e còn chưa kịp đụng vào đoàn ánh sáng màu đen thì đã bị phong ấn bên trên chấn thành huyết vụ rồi.

Ở trên bầu trời có không ít ánh mắt châm chọc chăm chú nhìn đạo thân ảnh giống như tia chớp kia xuất hiện phía trên đoàn ánh sáng màu đen. Những đôi mắt nhìn về phía hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân ngồi xếp bằng ở trên đoàn ánh sáng màu đen cũng lóe lên những tia sáng điên cuồng.

Thân ảnh lao ra tự nhiên là Lâm Động nấp trong bóng tối ở Âm Khôi Tông đã lâu. Vừa rồi hỗn loạn, va chạm kịch liệt như vậy khiến cho nguyên lực trong cơ thể của một ít cường giả có chút không thể tiếp thụ được, đúng là thời cơ tốt nhất để hắn ra tay.

Thân ảnh của Lâm Động xuất hiện ở phía trên hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân, mà hư ảnh dường như cũng cảm nhận được có người vọt tới, khuôn mặt không chút biểu tình khẽ ngẩng lên. Dưới những đạo ánh mắt thương hại lạnh lùng, hư ảnh kia lại một lần nữa vươn ra ngón tay tượng trưng cho tử vong, chậm rãi điểm về phía Lâm Động.

- Chẳng biết trời cao đất dày!

- Bảo bối như vậy, tưởng mình là ai mà có tư cách chạm vào?

Nhìn thấy một màn như vậy, hai vị Trưởng lão phát ra tiếng cười lạnh. Cho dù lấy thực lực của bọn họ, bị hư ảnh kia điểm trúng thì cũng chỉ có kết cục bị miễu sát, huống chi một tên tiểu tử Tạo Khí Cảnh?

- Phù!

Dưới ánh mắt châm chọc và tiếng cười nhạo báng của mọi người, đôi mắt của Lâm Động gắt gao nhìn một ngón tay tử vong điểm đến. Sau đó hắn mạnh mẽ phun ra một đoàn bạch khí, bàn tay siết chặt lại, một đạo phù văn màu đen thần bí liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Ầm!

Phù văn vừa xuất hiện liền bộc phát ra từng đạo ánh sáng màu đen khủng bố, mà dưới sự chiếu rọi của ánh sáng màu đen này, hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân khiến cho Âm Khôi Tông gần như tuyệt vọng kia từ từ phai nhạt, sau đó hoàn toàn tiêu tán.

Xuy xuy!

Theo hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân tiêu tán đi, tầng ánh sáng màu đen này lại một lần nữa chiếu rọi lên đoàn ánh sáng màu đen, nhất thời đoàn ánh sáng kia liền thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đạo hào quang, bị hút vào trong phù văn thần bí nằm trong tay Lâm Động.

Biến hóa như vậy phát sinh chỉ trong chớp mắt, không người nào kịp thời phản ứng. Thậm chí ngay cả khuôn mặt cười lạnh của Đẳng Sát sau khi đoàn ánh sáng màu đen bị chụp đi mới dần trở nên cứng ngắc.

Khắp bầu trời, sự tĩnh mịch khiến cho lòng người cảm thấy lạnh lẽo. Chỉ có điều Lâm Động ở phía dưới sau khi thu đi Thôn Phệ Tổ Phù, thì liền không chút do dự quay đầu, nguyên lực trong cơ thể chỉ trong khoảnh khắc liền bạo phát, mà thân hình cũng gần như hóa thành một đạo bóng đen mơ hồ, liều mạng phóng ra khỏi Huyền Âm Sơn.

Mà khi Lâm Động quay đầu chạy trốn, chỉ trong khoảnh khắc, trong bóng tối đen kịt tức thì thanh âm kinh hãi bùng nổ giống như núi lửa phun trào. Ai cũng đều biết, đại loạn rồi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 315

Đại Loạn.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Một đạo thân ảnh mơ hồ nhanh như tia chớp từ trên đỉnh Huyền Âm Sơn lao ra, mơ hồ phát ra tiếng không khí ma sát. Tiếng không khí ma sát quanh thân tạo thành từng tiếng phần phật khếch tán rất nhanh trong đêm tối. Trong ngoài thành Âm Khôi vốn yên tĩnh lập tức bùng nổ từng đạo thanh âm kinh hãi với một loại tốc độ kinh người. Từng tiếng la hét vang lên trong đêm tối hết sức chói tai.

- Trời ạ! Gã đó đem bảo vật cướp chạy rồi?

- Như thế nào có thể chứ? Như thế nào có thể như vậy được? Phong ấn trên bảo vật ngay cả chín cường giả Tạo Hóa Cảnh liên thủ cũng không làm gì được, gã kia sao có thể cướp đi được?

- Loạn rồi, đại loạn rồi!

Trong đêm tối yên tĩnh, vô số tiếng thét chói tai giống như châm lửa vào ngòi thuốc nổ. Chỉ trong chốc lát, ánh mắt vô số người đỏ rực lên như máu. Nếu như bảo vật ở trong tay Âm Khôi Tông, dưới sự chấn nhiếp của bọn họ có lẽ thực sự không có ai dám có tâm tư riêng. Thế nhưng bảo vật kia cứ như vậy bị đoạt đi, mà nếu vậy thì chỉ cần giết chết tên trộm bảo kia thì không phải sẽ có cơ hội đoạt được bảo vật sao?

- Tên kia đã trộm nó đi rồi?

Trên đỉnh Huyền Âm Sơn, Tả Hữu Trưởng lão há hốc mồm nhìn thân ảnh liều mạng bỏ trốn, nhất thời còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

- Toàn bộ cường giả Âm Khôi Tông nghe lệnh, không tiếc bất cứ giá nào chặn tên đó lại!

Trạng thái ngây ngốc này cũng không kéo dài quá lâu, chỉ chốc lát sau, hai vị Trưởng lão kinh hãi gào thét, âm thanh phát ra như sấm, vang vọng khắp bầu trời.

Tiếng thét vừa dứt, hai vị Trưởng lão vội nhìn về phía Đằng Sát ở phía sau. Chỉ thấy thân thể của hắn không ngừng run rẩy, trong hai mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ điên cuồng.

Tối nay hắn cuối cùng đã không kìm được cơn phẫn nộ. Không nghĩ rằng hôm nay dưới mí mắt của chính mình lại bị người khác cướp bảo vật đi. Điều này không thể nghi ngờ giống như hung hăng giáng lên mặt Đằng Sát một cái tát thật kêu. Hiển nhiên cơn phẫn nộ đã dâng lên tới đỉnh điểm.

- Tông chủ, tên kia có chút cổ quái, phù văn trong tay hắn có chút kỳ lạ, giống như phù văn ở mặt trên của phong ấn. Nếu chúng ta có thể tìm được hắn thì chắc chắn có thể phá giải phong ấn!

Mặc dù biết Đằng Sát bây giờ giống như một thùng thuốc súng chạm vào là nổ ngay, thế nhưng hai vị Trưởng lão hiển nhiên là vô cùng xảo quyệt, lập tức vội vàng nói.

- Đúng vậy, nhất định không thể để hắn chạy thoát!

Nghe thấy lời này của hai vị Trưởng lão, ngọn lửa giận trong mắt Đằng Sát vừa mới bùng lên bị mạnh mẽ kiềm hãm lại. Trên mặt chợt lộ vẻ mừng như điên, ánh mắt âm lệ nhìn về phía thân ảnh mơ hồ đang chạy trốn, âm trầm cười nói:

- Yên tâm, hắn trốn không thoát đâu!

Ầm!

Tiếng cười của Đằng Sát vừa dứt, còn không đợi hai vị Trưởng lão nói

chuyện thì thân thể hắn đột nhiên bùng nổ nguyên lực cường hãn. Một đạo tàn ảnh mơ hồ lướt qua, mà bản thể giống như quỷ mị không biết đã biến mất từ khi nào.

- Bắt lấy gã đó!

Lúc thân thể Đằng Sát biến mất, các cường giả Âm Khôi Tông với khí thế nghiêng trời lệch đất cũng lao theo. Bất kể nói thế nào thì đây cũng là địa bàn của Âm Khôi Tông, cường giả ở đây phần lớn đều có chút năng lực, từng đạo thân ảnh phân ra bốn phương tám hướng lao đi giống như mạng nhện bắt đầu bao vây lấy Lâm Động mà truy sát.

Lâm Động gần như thi triển tốc độ đến cực hạn, chỉ có điều số lượng cường giả của Âm Khôi Tông thực sự là quá nhiều, bốn phương tám hướng đông nghìn nghịt, chỉ trong chốc lát đã có bốn gã cường giả Tạo Khí Cảnh dẫn đầu ra tay. Nguyên lực hùng hậu mang theo vũ kỹ cường hãn thúc dục đánh tới.

- Cút!

Ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, bàn tay siết chặt, kim đài khổng lồ rất nhanh ngưng tụ, không chút lưu tình nện mạnh xuống, trực tiếp đem bốn gã cường giả Tạo Khí Cảnh nện đến hộc máu văng ngược trở lại.

- Tên này là Lâm Động!

Lúc Lâm Động ngưng tụ kim đài đánh văng bốn gã cường giả Tạo Khí Cảnh, thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét quen thuộc. Ánh mắt hắn nhất thời trở nên ngưng đọng. Nghe thanh âm thì đó chính là gã Tào Chấn đã từng giao thủ ở thành Đại Khôi. Có lẽ gã chính là người nhận ra Kim Đài Trấn Ma Chưởng của hắn!

- Lâm Động? Chính là tên Lâm Động đã bắt Đằng Lỗi đi ư?

- Hắn chẳng lẽ không biết Âm Khôi Tông đang truy nã hắn sao? Không ngờ

lại còn dám đến thành Âm Khôi đoạt bảo.

- Lá gan của kẻ này quả thực là lớn vô cùng!

Tiếng quát của Tào Chấn không thể nghi ngờ đã khiến cho trong ngoài thành Âm Khôi vốn đã náo nhiệt lại càng thêm phần điên cuồng. Vô số đạo ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía hắc ảnh đang không ngừng chạy trốn kia. Hiển nhiên bọn hắn chưa từng nghĩ rằng người đoạt bảo không ngờ lại chính là Lâm Động, kẻ sớm đã có ân oán sinh tử với Âm Khôi Tông.

Ầm ầm ầm!

Thân hình của Lâm Động lao nhanh đi, kim đài trong tay vũ động, lại đem mấy tên cường giả của Âm Khôi Tông đánh cho hộc máu văng ra. Mà lúc hắn sắp lao ra ngoài không trung của Âm Khôi Tông, thì phía sau bỗng nhiên vang lên một đạo kình phong lăng lệ, nện mạnh về phía hắn.

- Lâm Động, chết đi cho ta!

Cùng với kình phong sắc bén đánh đến còn có tiếng rống giận của Tào Chấn. Ngày đó Lâm Động bắt đi Đằng Lỗi ngay trước mặt hắn, vì thế đã khiến hắn chịu không ít quở trách. Bây giờ gặp lại, nói gì cũng phải thu hồi lại mặt mũi mới được.

- Cút qua một bên!

Nhìn thấy kẻ này gắt gao quấn lấy, ánh mắt Lâm Động trở nên âm lãnh, mạnh mẽ xoay người lại, quang mang tử hắc sắc trong hai mắt lóe lên, sau đó vung ra một quyền.

Lúc này từ trong cơ thể Lâm Động tràn ra không phải là nguyên lực màu vàng mà là một loại năng lượng kỳ dị tử hắc sắc, năng lượng này nhanh chóng ngưng tụ, trực tiếp hóa thành một đạo quyền ảnh, hung hăng lấy cứng chọi cứng với Tào Chấn.

- Ngươi muốn chết!

Nhìn thấy Lâm Động dám cùng mình lấy cứng đối cứng, Tào Chấn cười lạnh một tiếng. Thế nhưng nụ cười lạnh trên miệng hắn còn chưa dứt thì đột nhiên nhưng đọng lại. Bởi vì hắn phát hiện ra đạo quyền ảnh tử hắc sắc đang lao đến với tốc độ cực kỳ mãnh liệt kia, không những đánh tan vũ kỹ của hắn mà dư thế còn không giảm, hung hăng nện lên người hắn.

- Phốc xuy!

Phòng ngự bằng nguyên lực trên cơ thể hắn gần như chỉ trong chốc lát liền sụp đổ. Thậm chí kiện nội giáp Linh bảo Trung cấp mà Tào Chấn mặc bên trong cũng trực tiếp bị đánh nát. Thân hình hắn ở trên bầu trời bắn đi, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, kèm theo đó là từng đoàn huyết vụ phun ra, cực kỳ chật vật rơi xuống mặt đất.

Một quyền đánh bay một gã cường giả Bán Bộ Tạo Hóa!

Một màn khủng bố chỉ trong khoảnh khắc như vậy khiến cho đám cường giả đang muốn đánh tới phía Lâm Động chợt khựng lại, trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi vô tận.

Làm sao có thể như vậy chứ? Tên Lâm Động kia như thế nào có thể một quyền đánh bay Tào Chấn cảnh giới Bán Bộ Tạo Hóa thành ra như vậy được? Chẳng lẽ hắn đã đột phá đến cảnh giới Tạo Hóa Cảnh? Thế nhưng tại sao khí tức của hắn vẫn là Tạo Khí Cảnh?

Một màn này đồng dạng cũng khiến cho đám đông cường giả chú ý và phát hiện. Lập tức trong ngoài thành Âm Khôi liền bộc phát ra từng tiếng la hét kinh hãi. Một ít người còn cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, sự tình phát sinh đêm nay quả thực quá mức ly kỳ!

- Trốn!

Mà lúc vô số người bị hung uy của Lâm Động dọa cho thất thần, thì Lâm Động cũng nhanh chóng thu quyền lại, điên cuồng phóng đi. Hắn tự nhiên hiểu rằng loại uy lực này là bởi vì tiểu điêu đang âm thần xuất lực, bằng không hắn tất sẽ bị Tào Chấn giữ chân. Đến lúc đó, một khi cường giả Âm Khôi Tông xúm lại thì hôm nay cho dù hắn có chắp thêm cánh cũng khó mà thoát được.

Tốc độ đã thi triển đến mức tận cùng, thân hình Lâm Động chợt lóe lên, rốt cuộc cũng đã chạy ra khỏi phạm vi của thành Âm Khôi. Một tiếng huýt sáo truyền đi, với tốc độ của hắn dĩ nhiên không thể thoát được sự truy đuổi của cường giả Âm Khôi Tông, phải dựa vào Tiểu Viêm mới được!

- Grào!

Tiếng huýt sáo của Lâm Động vừa phát ra, thì một tiếng hổ gầm trong đêm đen liền vang lên, hồng mang phía chân trời lao đến, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Lâm Động. Hắn cũng không chút chần chờ, liền xoay người nhảy lên lưng hổ, mà Tiểu Viêm cũng nhanh chóng dang rộng cặp cánh huyết sắc. Vừa muốn động thân chạy trốn, thì tiểu điêu đột nhiên hiện lên trên vai Lâm Động, khẽ giọng nói:

- Cẩn thận!

Ầm ầm!

Thanh âm của tiểu điêu vừa dứt, thì phía trước Lâm Động đột nhiên truyền đến từng đạo gợn sóng. Một đạo thân ảnh giống như Ma Thần vô cùng quỷ mị thoáng hiện, hiển nhiên chính là Đằng Sát!

- Ngươi chính là Lâm Động? Đem bảo vật giao ra cho bản Tông chủ!

Đằng Sát vừa hiện thân, thì ánh mắt ẩn chứa tràn đầy sát khí đã nhìn chằm chằm về phía Lâm Động. Bàn tay vung ra một trảo, nguyên lực cực kỳ hùng hậu ngưng tụ thành một cái khô lâu lao về phía Lâm Động.

- Nhanh lùi lại!

Nhìn thấy Đằng Sát xuất thủ, ánh mắt tiểu điêu nhất thời trở nên ngưng trọng, vội vàng quát lớn một tiếng. Móng vuốt rất nhanh vũ động, năng lượng tử hắc sắc nồng đậm từ trong cơ thể tràn ra, cuối cùng hóa thành một đạo ánh sáng tử hắc sắc bắn ra, cùng va chạm với khô lâu tạo thành từ nguyên lực.

Ầm!

Năng lượng kinh người ba động, trên bầu trời lập tức bùng nổ, ánh sáng tử hắc sắc cùng với khô lâu bằng nguyên lực đồng thời tiêu tán, một màn như vậy lập tức khiến vô số ánh mắt trở nên khiếp sợ, ai cũng không nghĩ rằng Lâm Động lại có thể đón đỡ được công kích của Đằng Sát cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành như thế.

- Muốn mang bảo vật đi trước mặt bản Tông chủ? Ngươi quả là nghĩ ngợi viễn vông, giao ra cho ta!

Công kích bị đánh tan, ánh mắt Đằng Sát liền trở nên ngưng trọng. Khẽ cười lạnh một tiếng, bước ra một bước, khí tức càng thêm khủng bố mấy phần. Đột nhiên nguyên lực trong cơ thể hắn bạo phát, thậm chí ngay cả nguyên lực thiên địa lúc này cũng mơ hồ có dấu hiệu ngưng tụ lại.

- Đằng Sát, ngươi nếu còn dám động thủ thì ta sẽ làm thịt Đằng Lỗi!

Nhìn nguyên lực đầy trời bắt đầu chuyển động, lại nhìn Đằng Sát giống như Ma Thần, ánh mắt Lâm Động chợt trở nên lạnh lẽo. Hắn khẽ vung ra một trảo, một nhân ảnh ở trên người Tiểu Viêm liền bị chụp lấy, sau đó lập tức hét lớn một tiếng.

Vô số đạo ánh mắt chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong tay Lâm Động là một thân ảnh đang ra sức giãy dụa. Bộ dạng này rõ ràng chính là Đằng Lỗi đã bị Lâm Động bắt đi trước kia, không ngờ bây giờ lại bị hắn đem ra làm con tin.

- Tiểu tử này thật ngoan độc!

Nhìn thấy Đằng Lỗi bị Lâm Động chụp lấy cổ họng giơ lên, sắc mặt Đằng Lỗi dần dần tím tái đi còn sắc mặt Lâm Động thì lại lạnh lùng tàn nhẫn, bên dưới đã có không ít người đưa mắt nhìn nhau, thấp giọng lẩm bẩm.

- Chẳng qua, chỉ dựa vào như vậy mà muốn bình yên rời đi thì có lẽ là có chút khó khăn.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 316

Tâm Ngoan Thủ Lạt

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Lỗi nhi?

Thân hình Đằng Sát lúc này hơi khựng lại, sắc mặt hắn cực kỳ âm trầm nhìn về phía bóng người đang bị Lâm Động bóp chặt lấy yết hầu, sát ý điên cuồng trong mắt chợt lóe lên.

- Tiểu tử, ngươi nếu như dám làm Lỗi nhi bị thương một chút nào, thì ta sẽ khiến ngươi phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

Đằng Sát âm trầm quát.

- Cút!

Sắc mặt Lâm Động cũng lạnh như băng, bàn tay đột nhiên dùng lực một chút, nhất thời khuôn mặt của Đằng Lỗi càng đỏ tím tái hơn, lớn tiếng quát.

Vù vù!

Chỉ trong chốc lát khi Đằng Sát ra tay ngăn cản Lâm Động, thì cường giả của Âm Khôi Tông cũng nhanh chóng lao đến. Chỉ có điều vì e ngại Đằng Lỗi ở trong tay Lâm Động nên cũng không người nào dám phát động công kích.

Ánh mắt Đằng Sát âm lệ giống như một đầu độc lang gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Động, thân hình không hề lùi về phía sau, chậm rãi nói:

- Lâm Động, chỉ cần ngươi giao bảo vật ra, đồng thời thả Đằng Lỗi, ta lấy thân phận Tông chủ của Âm Khôi Tông cam đoan với ngươi, tuyệt đối để ngươi

bình yên rời đi!

- Nói nhảm!

Lâm Động cười lạnh. Đằng Sát quả thực là xem hắn là trẻ lên ba không biết gì hay sao? Ân oán giữa hắn và Âm Khôi Tông đã không thể hóa giải, hơn nữa vừa rồi hắn xuất ra phù văn màu đen, tất nhiên đám người Đằng Sát cũng nhìn thấy. Bọn chúng chắc chắn không có khả năng để Lâm Động đem theo phù văn có thể phá giải được phong ấn mà rời đi đơn giản như vậy.

Nghe vậy, sự âm hàn trong mắt Đằng Sát lại càng dày đặc hơn.

- Đằng Sát, ngươi chẳng lẽ cho rằng ta không dám giết hắn?

Ánh mắt Lâm Động nhìn khắp xung quanh, trong mắt lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo, khẽ quát lên.

- Được, ta để ngươi rời đi, chỉ cần đừng làm tổn thương Lỗi nhi!

Đằng Sát nhíu chặt mày, đột nhiên trầm giọng nói. Âm thanh vừa dứt thì bàn tay cũng vung lên, cường giả Âm Khôi Tông ở xung quanh thấy vậy mới cẩn thận lùi lại. Chỉ có điều ánh mắt của bọn chúng thì vẫn tập trung trên người Lâm Động, tùy thời đều có thể lao đến.

Lâm Động nhìn chăm chú vào Đằng Sát, ánh mắt chợt lóe lên. Chỉ có điều lúc này cũng không có biện pháp gì. Bàn tay hắn khẽ vỗ lên lưng Tiểu Viêm một cái, sau đó Tiểu Viêm khởi động huyết dực, cẩn thận xoay người lao đi.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc Tiểu Viêm xoay người thì trong mắt Đằng Sát lập tức xẹt qua một tia dữ tợn. Chỉ thấy bàn tay siết chặt lại, nguyên lực hùng hậu nhanh như thiểm điện ngưng tụ trong bàn tay thành một cây cốt mâu màu đen. Phía trên cốt mâu bắn ra từng đợt âm phong, phảng phất như có vố số tiếng gào thét của quỷ thần phát ra vậy.

Xuy!

Lúc cốt mâu thành hình, cánh tay Đằng Sát đột nhiên rung lên, hắc quang phóng ra. Bên trong hắc quang ẩn chứa một cỗ kình phong cực kỳ khủng bố, xé rách bầu trời, nhanh như chớp đã đâm về phía Lâm Động. Hơn nữa phạm vi công kích của nó còn bao quát cả Đằng Lỗi trong đó nữa. Tên Đằng Sát này không ngờ lại tâm ngoan thủ lạt đến mức này, vì bảo vật mà ngay cả tính mạng con trai mình cũng có thể không cần.

- Cẩn thận!

Tốc độ của hắc quang nhanh đến kinh người, gần như chỉ chợt lóe liền xuất hiện ở sau lưng Lâm Động. Tiểu điêu trên vai Lâm Động phát hiện lập tức vội vàng quát lớn.

- Phù!

Mà lúc tiếng hét vừa phát ra, trong miệng tiểu điêu cũng phun một cỗ năng lượng tử hắc sắc ra ngoài, ngưng tụ thành một cái quang thuẫn tử hắc sắc. Phía trên quang thuẫn kia, năng lượng luân chuyển phảng phất như tạo thành một cái lốc xoáy nhỏ vậy.

Ầm!

Trong khoảnh khắc quang thuẫn thành hình, thì thanh cốt mâu màu đen ẩn chứa một kích hung ác của Đằng Sát cũng đã lao đến, sau đó hung hăng nện lên quang thuẫn. Năng lượng kỳ dị hùng hồn ba động, nhanh chóng khuếch tán ra khắp bầu trời.

Rắc rắc!

Lực phòng ngự của quang thuẫn mặc dù không tệ, nhưng dù sao Đằng Sát cũng là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, cho dù là tiểu điêu bây giờ muốn chống lại cũng cực kỳ gian nan. Bởi vậy, quang thuẫn chỉ duy trì được trong chốc lát, thì trên bề mặt bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rạn nứt, sau đó ầm một

tiếng hoàn toàn bạo tạc.

- Ngọc Lôi Thể! Ma Viên Biến!

Chỉ có điều cũng may là quang thuẫn đã kéo dài được một ít thời gian cho Lâm Động. Nguyên lực trong cơ thể hắn chỉ nháy mắt liền bị thúc dục cùng cực, trên làn da nhanh chóng tràn đầy màu sắc lưu ly. Mà thân thể hắn cũng nhanh chóng bành trướng lên khủng bố. Trong mơ hồ, một hư ảnh Viễn Cổ Long Viên khổng lồ cũng hiện ra ở bên ngoài cơ thể của Lâm Động, bao phủ thân thể hắn ở bên trong.

Xuy!

Hắc quang nhanh chóng xé rách cái quang thuẫn, nhưng đứng mũi chịu sào cũng không phải là Lâm Động mà là Đằng Lỗi đang nằm trong tay hắn. Đạo hắc quang mang theo một luồng kình phong cực kỳ sắc bén dưới ánh mắt khó tin của Đằng Lỗi, xuyên thủng thân thể gã, sau đó kèm theo vết máu, đâm thẳng về phía trái tim của Lâm Động.

Đương!

Thanh cốt mâu hắc sắc hung hăng đâm lên ngực Lâm Động, thế nhưng lại truyền đến âm thanh như kim loại va chạm vào nhau. Quần áo trên người Lâm Động bị kình phong chấn rách nát, thậm chí ngay cả kiện nội giáp Linh bảo Cao cấp cũng bị đâm thủng một lỗ lớn. Thanh cốt mâu cắm sâu vào trong ngực Lâm Động, máu tươi chảy ra như suối.

Sắc mặt Lâm Động lạnh như băng, thân thể chấn động kịch liệt. Một cỗ nguyên lực đem thanh cốt mâu cắm sâu trong ngực chấn vỡ nát. Trên ngực hắn lúc này đã xuất hiện một miệng vết thương dữ tợn. Đòn công kích vừa rồi của Đằng Sát suýt chút nữa là đã lấy mạng hắn. Chỉ có điều cũng may là hắn đã kịp thời thi triển ra Ngọc Lôi Thể và Ma Viên Biến để tăng cường nhục thể. Hơn nữa kiện nội giáp Linh bảo Cao cấp còn làm giảm bớt lực sát thương, bằng không lúc này e rằng lành ít dữ nhiều!

- Đằng Sát này thật độc ác, không ngờ ngay cả con trai của chính mình mà hắn cũng không tha!

- Hổ dữ cũng không ăn thịt con, thì ra Đằng Sát lại là một kẻ lòng dạ độc địa!

- Chỉ có điều công kích này hiệu quả không nhỏ, nếu không phải Lâm Động thủ đoạn đầy mình thì chỉ e đã bị giết. Quả nhiên gừng càng già càng cay, Đằng Sát đã mạnh đến mức này, không ngờ vẫn còn rất gian trá.

Trong ngoài thành Âm Khôi cũng phát ra từng tiếng nghị luận khe khẽ. Một vài ánh mắt lúc nhìn về phía Đằng Sát thì có chút ghê sợ. Một người ngay cả con mình cũng dám xuống tay giết, thì còn người nào mà hắn không dám giết?

- Grào!

Dường như cảm nhận được Lâm Động bị thương, Tiểu Viêm phát ra một tiếng hổ gầm phẫn nộ, vừa muốn triển khai công kích với Đằng Sát thì Lâm Động vội vàng quát:

- Tiểu Viêm, chạy mau!

Nghe thấy vậy, Tiểu Viêm lúc này mới không cam lòng gầm nhẹ một tiếng, song dực mở ra, hóa thành một đạo bóng đen mơ hồ, nhanh như tia chớp lao về phía Sơn mạch Huyền Âm.

- Bắt lấy hắn!

Nhìn thấy Lâm Động muốn chạy trốn, đám cường giả Âm Khôi Tông đã sớm chuẩn bị lập tức phóng đến. Thậm chí ngay cả Tả Hữu Trưởng lão cũng xuất hiện trước mặt Lâm Động. Nguyên lực nhất thời gầm thét, lập tức thi triển ra vũ kỹ mãnh liệt chuẩn bị ngăn cản Lâm Động.

Chỉ có điều lúc bọn họ chuẩn bị ra tay ngăn cản Lâm Động, thì liếc mắt nhìn thấy Đằng Lỗi nằm trong tay Lâm Động, lúc này toàn thân đều dính đầy máu tươi, cũng không biết là còn sống hay đã chết. Đòn công kích vừa rồi của Đằng

Sát tuy rằng suýt chút nữa giết chết Lâm Động nhưng cũng đủ khiến Đằng Lỗi nằm trên bờ vực sinh tử rồi.

- Bắt lấy!

Đằng Lỗi bây giờ đã mất đi giá trị, một khi Đằng Sát đã ngoan độc như vậy thì có giữ ở trong tay thì cũng chỉ thêm vướng víu. Cho nên Lâm Động mới trực tiếp ném hắn về phía bọn người Tả Hữu Trưởng lão, giống như quăng một bao cát vậy.

Mà nhìn thấy Lâm Động ném cái bao cát đầy máu tươi kia tới, Tả Hữu Trưởng lão chợt rùng mình. Bọn chúng hơi chần chừ một chút, cuối cùng vẫn không thể để Đằng Lỗi cứ như vậy rơi xuống đất mà chết, nên lập tức ra tay bắt lấy.

Mà thừa dịp bọn họ chụp lấy Đằng Lỗi, thì Tiểu Viêm cũng cực kỳ linh hoạt, hóa thành một đạo tia chớp thoát khỏi vòng vây, sau đó đem tốc độ thi triển đến tận cùng, tiến sâu vào trong Sơn mạch Huyền Âm.

- Đuổi theo, hôm nay bổn Tông chủ phải xem xem hắn có thể trốn được đi đâu?

Thân hình Tiểu Viêm vừa mới phóng đi, thì Đằng Sát đã hóa thành một đạo thân ảnh mơ hồ phóng theo. Ngay sau đó, đá, cường giả của Âm Khôi Tông cũng vội vàng đuổi theo.

- Tông chủ, Đằng Lỗi hắn… Nhìn Đằng Sát lao đi, Tả Hữu Trưởng lão vội lên tiếng.

- Vẫn còn nửa hơi thở! Vừa rồi ta đã tránh chỗ yếu hại của hắn, hãy cho người chiếu cố hắn, sau đó lập tức truy đuổi tên tiểu tử kia. Tuyệt đối không thể để hắn đem theo bảo vật chạy thoát!

Đằng Sát liếc nhìn Đằng Lỗi người dính đầy máu tươi, mặt không chút biểu

tình ra lệnh.

- Rõ!

Nghe thấy vậy, Tả Hữu Trưởng lão vội vàng đáp lời. Đòn công kích vừa rồi của Đằng Sát cực kỳ sắc bén, lúc xuyên thủng thân thể Đằng Lỗi chỉ cần lực lượng phân tán ra thì Đằng Lỗi sẽ chết ngay lập tức. Lại nói, đến tột cùng là sống hay chết còn phải xem vận khí hắn thế nào.

Mà Đằng Sát hiển nhiên đặt toàn bộ sinh tử của Đằng Lỗi vào cái gọi là vận khí này, không thể không nói là lòng dạ vô cùng hiểm ác a!

Vừa dứt lời, hai vị Trưởng lão nhanh chóng đem Đằng Lỗi giao cho một gã đệ tử của Âm Khôi Tông, rồi sau đó dẫn phần lớn cường giả Âm Khôi Tông theo sau Đằng Sát, lao về phía chân trời, không ngừng truy đuổi theo thân ảnh đang lao đi ở phía trước không xa.

- Đi, đuổi theo!

Ở phía sau bọn họ, đám người Mộ Lôi và Võ Tông vốn vẫn quan sát cục diện biến hóa ánh mắt cũng chợt lóe lên, dẫn theo người của mình nhanh chóng đuổi theo. Lúc nãy khi Âm Khôi Tông giao thủ với Lâm Động, bọn họ cũng không lỗ mãng ra tay, dù sao thì bất luận là Âm Khôi Tông hay Lâm Động dường như thoạt nhìn đều có chút bản lĩnh, không bằng cứ để bọn chúng đấu đá với nhau, có lẽ mình có thể kiếm được chút tiện nghi gì đó.

Dù sao đi nữa, có ai mà không muốn làm ngư ông đắc lợi chứ?

Mà phía sau đám người Lôi Mộ, trong ngoài thành Âm Khôi nhất thời cũng vang lên từng tiếng xé gió nghiêng trời lệch đất. Vô số đạo thân ảnh giống như châu chấu phóng đi, cuối cùng đều phóng về phía sâu trong Sơn mạch Huyền Âm. Ánh mắt những người này đều tràn đầy lửa nóng.

Cục diện bây giờ tương đối hỗn loạn, dưới sự hấp dẫn của bảo vật đó, cho dù

là Đẳng Sát cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng không có khả năng áp chế tất cả mọi người. Cũng chỉ có dưới tình huống hỗn loạn này bọn họ mới có thể đoạt được bảo vật thần kỳ đó, hơn nữa còn thuận lợi nhân lúc hỗn loạn mà thoát đi.

Mà khi đám người đông như châu chấu này xông vào thì Sơn mạch Huyền Âm vốn yên tĩnh cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 317

Huyền Âm Giản

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Bóng đêm bao phủ Sơn mạch Huyền Âm khổng lồ, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, giống như phủ lên sơn mạch một lớp sa y nhàn nhạt, có vẻ vô cùng tĩnh lặng.

Sơn mạch Huyền Âm này trước đây tuyệt đối là nơi mà Yêu thú hoành hành, cường giả nhân loại cũng không dám ở trong này quá lâu. Chỉ có điều tối nay hiển nhiên là một tình huống ngoại lệ.

Hưu hưu hưu!

Bầu trời yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến những tiếng xé gió cực kỳ dồn dập, nhất thời khiến cho một số Yêu thú cường đại trong núi chú ý. Chỉ có điều còn không đợi những Yêu thú này phát ra tiếng rống giận thì đã phát hiện ở phía xa đã xuất hiện vô số thân ảnh, giống như châu chấu ùn ùn kéo đến. Tiếng xé gió kịch liệt giống như cuồng phong vang lên, chỉ trong khoảnh khắc đã xé rách sự tĩnh lặng ở trong sơn mạch.

Yêu thú cường đại trong Sơn mạch Huyền Âm hiển nhiên cũng có chút linh trí, đối mặt với đại quân nhân loại có số lượng cường giả khổng lồ như vậy thì rất lý trí lựa chọn sự im lặng. Chỉ có điều cũng không ít Yêu thú xảo quyệt, lặng lẽ ẩn nấp trong rừng rậm, chuẩn bị đánh lén một số những cường giả nhân loại riêng lẻ.

Đối với những người bị âm thầm giết hại, Lâm Động tất nhiên là không quá quan tâm. Hắn hiểu rằng lần này khó giải quyết nhất chính là Đằng Sát của Âm Khôi Tông. Thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành quả thực là quá cường đại, nếu

không nhờ tiểu điêu tương trợ thì Lâm Động căn bản không có khả năng một đòn đắc thủ như vậy được.

Mặc dù nói hiện này đã thoát khỏi vòng vây của Âm Khôi Tông, thế nhưng Lâm Động vẫn cảm giác được mình bị khí tức của Đẳng Sát gắt gao khóa chặt. Bất kể mình chạy trốn như thế nào thì tên đó vẫn giống như con giòi trong xương bám sát không rời, cho đến khi giết chết hắn rồi đoạt lại Thôn Phệ Tổ Phù mới thôi.

Hơn nữa, ngoại trừ Đẳng Sát và đám cường giả của Âm Khôi Tông ra, còn có vô số cường giả và thế lực ở khắp nơi đều thèm thuồng nhìn mình chằm chằm. Một khi có cơ hội thì bọn họ chắc chắn sẽ ra tay với Lâm Động, cướp đoạt bảo vật. Cục diện trước mắt đã cực kỳ rối loạn, chỉ hơi bất cẩn thì cái mạng nhỏ này chắc chắn sẽ lưu lại tại nơi này.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên một tia điên cuồng, mà Tiểu Viêm giống như cũng cảm nhận được tình huống nguy cấp, song dực huyết sắc mở rộng điên cuồng vỗ mạnh, gần như đem tốc độ thúc giục đến cực hạn, lướt qua bầu trời chỉ để lại một đường huyết ảnh. Tốc độ cao sinh ra phong đao sắc bén, đem những cây đại thu phía dưới xé rách tan nát.

- Lâm Động, tên kia đuổi sát phía sau chúng ta, hơn nữa tốc độ của hắn ngày càng nhanh. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn cũng bị đuổi kịp!

Tiểu điêu đứng ở trên bả vai Lâm Động, nhìn về bóng đêm tràn ngập khí tức âm lãnh phía sau, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Lâm Động mấp máy miệng. Hắn tất nhiên biết là tình huống không ổn, nhưng trước mắt ngoại trừ bỏ trốn ra thì không có biện pháp gì khác. Trừ khi hắn vứt bỏ Thôn Phệ Tổ Phù. Nhưng rất hiển nhiên, chuyện này đối với hắn là không có khả năng.

Để tìm được nó mà hắn đã tốn bao nhiêu sức lực và trả một cái giá rất lớn, hiện nay đã đoạt được đến tay, cho dù có liều cả tính mạng thì tuyệt đối cũng

không thể buông tay.

- Trước hết hãy trốn sâu vào trong Sơn mạch Huyền Âm. Trong sơn mạch này có không ít Yêu thú cường đại, chỉ có khiến cục diện tiếp tục hỗn loạn thì chúng ta mới có một đường sinh cơ!

Tiếng nói trầm thấp từ trong miệng Lâm Động phát ra.

- Ừm!

Tiểu điêu cũng chậm rãi gật đầu. Lúc đầu vì để cướp đoạt Thôn Phệ Tổ Phù mà bọn họ đã mạo hiểm không nhỏ, hiện tại cuối cùng cũng đã có được Thôn Phệ Tổ Phù trong, cái giá phải trả dù có lớn hơn nữa cũng rất đáng giá.

- Đi!

Lâm Động vỗ lên lưng Tiểu Viêm, huyết dực Tiểu Viêm lại lần nữa rung lên, phát ra âm thanh ầm ầm như tiếng sấm, trực tiếp phóng về phía khoảng không trên Sơn mạch Huyền Âm.

Mà ở phía sau Lâm Động không xa, rất nhiều cường giả của Âm Khôi Tông cũng theo sát tới. Dẫn đầu chính là Đằng Sát, lúc này ánh mắt hắn vô cùng âm trầm nhìn về phía đạo huyết quang trong đêm. Tốc độ của đối phương quả thật là ngoài dự kiến của hắn!

- Hừ, nếu như nghĩ rằng dựa vào con Yêu thú này mà ngươi có thể trốn thoát được, vậy thì cũng quá xem thường bản Tông chủ rồi!

Sắc mặt Đằng Sát âm hàn, lạnh lùng cười một tiếng. Nguyên lực hùng hậu đột nhiên ngưng tụ ở dưới chân, ngay lập tức tốc độ chợt nhanh hơn, sau đó để lại trên bầu trời từng đạo tàn ảnh. Còn thân hình hắn thì dùng một loại tốc độ kinh người xẹt qua bầu trời, đuổi theo Lâm Động ở phía trước.

- Nguy rồi, tên kia tăng tốc!

Phía sau phát ra âm thanh bùng nổ nguyên lực, khiến cho sắc mặt Lâm Động biến đổi. Hắn biết rằng Đằng Sát không hề có ý định quấn lấy hắn nữa.

- Rống!

Giống như cảm nhận được lo lắng của Lâm Động, Tiểu Viêm gầm nhẹ một tiếng, thân thể nhất thời bộc phát ra quang mang huyết sắc. Huyết dực vốn rộng lớn lại một lần nữa bành trướng ra. Song dực lúc này gần như có thể so sánh với song dực của Viễn Cổ Huyết Bức Long. Hiển nhiên, tại thời điểm mấu chốt này, lực lượng huyết mạch Viễn Cổ Huyết Bức Long trong cơ thể Tiểu Viêm cũng dần phát huy tác dụng.

Vụt!

Huyết dực khổng lồ duỗi ra, dùng sức vỗ mạnh, mơ hồ xuất hiện một tàn ảnh. Ngay lập tức thân hình của Tiểu Viêm liền xuất hiện ngoài hơn trăm mét.

Ầm!

Mà khi thân thể Tiểu Viêm biến mất thì một cánh tay bằng nguyên lực khổng lồ cũng từ trên bầu trời giáng xuống, hung hăng chụp vào chỗ bọn họ vừa đứng, lập tức khiến cho không khí nơi nay bị vỗ mạnh phát ra tiếng nổ khủng bố.

- Súc sinh chết tiệt!

Một chưởng chụp vào khoảng không, thân hình Đằng Sát nhất thời hiện ra. Tốc độ của hắn lúc này đã đề cao không kém gì Tiểu Viêm, sắc mặt không khỏi có chút xám lại. Nếu không phải vì con súc sinh này thì hắn chỉ sợ đã sớm đem Lâm Động đánh chết rồi.

Một kích không trúng, Đằng Sát hiển nhiên không định buông tha. Thân hình lại lần nữa triển khai, gắt gao đuổi theo. Nguyên lực cường đại vô cùng trong bóng đêm không ngừng khuếch tán khiến cho đám Yêu thú ở bên dưới cũng không dám xông lên.

- Con mẹ nó, tên vương bát đản này quả thật không muốn buông tha chúng ta!

Vừa rồi tránh được một chưởng cũng khiến cả người Lâm Động đổ mồ hôi lạnh. Nhưng ngay sau đó hắn lại lần nữa cảm giác được kình phong ập tới, nhất thời nhịn không được mắng to một tiếng.

- Hắc hắc, ngươi đoạt bảo bối của bọn chúng, còn muốn chúng bỏ qua cho ngươi? Nằm mơ đi!

Mặc dù tại thời điểm như vậy nhưng tiểu điêu vẫn không quên châm chọc, chợt nói:

- Bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào tốc độ của con hổ ngốc này. May là huyết mạch của Viễn Cổ Huyết Bức Long cũng không phải là vô ích, bằng không thì điêu gia ta đã đem nó đi làm thịt rồi.

- Theo tính toán thì nếu như Đằng Sát chỉ đạt đến cảnh giới Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, như vậy thì có thể dựa vào tốc độ của Tiểu Viêm để thoát khỏi hắn, nhưng bây giờ lại chỉ có thể liều mạng bỏ chạy.

Lâm Động cười khổ một tiếng. Mặc dù bây giờ Tiểu Viêm miễn cưỡng có thể né tránh được công kích của Đằng Sát, thế nhưng không thể kéo dài lâu được. Thực lực của cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành thật sự quá mức khủng bố, cho dù là con bài tẩy của liên bang có nhiều như thế nào cũng không thể chống lại nổi.

Trong khi tiếp tục bỏ trốn thì công kích của Đằng Sát càng lúc càng lăng lệ mạnh bạo hơn công kích về phía bọn họ. Thế nhưng may là Tiểu Viêm cũng không tệ, mấy lần nhanh nhẹn tránh né được công kích, khiến Đằng Sát tức giận đến mức nổi cơn tam bành, cũng khiến cho Lâm Động và tiểu điêu thầm thở dài một hơi.

Chỉ có điều không ngoài sự dự liệu của Lâm Động, loại đuổi chạy này không

có khả năng tiếp tục kéo dài lâu. Bọn họ một đường đuổi chạy rất nhanh đã tiến vào vào Sơn mạch Huyền Âm. Ngay lập tức, một cái khe khổng lồ nhìn không thấy đáy chợt xuất hiện trước mặt Lâm Động.

Cái khe này không biết sâu bao nhiêu, vừa đưa mắt nhìn liền thấy một mảnh tối đen. Mà trong cái khe không biết sâu đến mức nào này có một loại hàn khí Địa Sát cực kỳ khủng bố giống như từ trong khe phát ra, va chạm lẫn nhau hình thành những luồng khí lưu cực kỳ khủng bố. Khoảng không bên trong cái khe giống như một cái bình chướng thiên nhiên trực tiếp chắn phía trước Lâm Động.

- Đại Địa Huyền Âm Giản!

Nhìn khe núi xuất hiện trước mặt, sắc mặt Lâm Động nhất thời biến đổi. Hắn đã quên mất, nơi khủng bố nhất trong Sơn mạch Huyền Âm này chính là Huyền Âm Giản. Cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng không dám tiến vào trong đó. Loại khí lưu hàn khí cuồng loạn đáng sợ này có thể dễ dàng đem cường giả Tạo Hóa Cảnh xé nát thành từng mảnh vụn.

- Grào!

Tiểu Viêm cũng cảm nhận được sự lợi hại của hàn khí trong khoảng không của Huyền Âm Giản, tức tốc vội vàng giảm tốc độ. Chỉ có điều lúc này Đằng Sát ở phía sau cũng đã nhanh chóng bay đến, thấy vậy không khỏi ngửa mặt lên trời cười to:

- Lâm Động, xem ra ngay cả ông trời cũng không giúp ngươi, bản Tông chủ hôm nay thật muốn nhìn xem ngươi làm sao có thể tiếp tục chạy trốn đây?

Vẻ mặt Lâm Động âm trầm nhìn hàn khí Địa Sát tuôn ra từ trong Huyền Âm Giản, hai mắt lóe lên điên cuồng, không ngờ rằng lại bị bức đến mức này.

Vù vù vù!

Lúc Lâm Động và Đằng Sát xuất hiện ở bên ngoài Huyền Âm Giản không

lâu, thì ở phía xa xa, nhân mã của Âm Khôi Tông và các cường giả thế lực khác cũng đã đuổi đến. Từng đạo thân ảnh đông nghìn nghịt lơ lửng trên bầu trời, thoạt nhìn giống như một đàn châu chấu vậy.

Lúc những cường giả này đuổi tới, sau khi nhìn Huyền Âm Giản ngăn cản ở trước mặt cũng sửng sốt, không khỏi lắc lắc đầu. Không ngờ lộ tuyến Lâm Động bỏ trốn lại dẫn hắn đến một cái tử lộ. Trước mặt có Đằng Sát và cường giả Âm Khôi Tông, sau lưng có tuyệt địa như Huyền Âm Giản ngăn cản, bất kể như thế nào thì đối với Lâm Động mà nói đều là một cái tử lộ.

- Lâm Động, còn không ngoan ngoãn đem bảo vật giao ra đây? Âm Khôi Tông ta cũng yêu mến người tài, nếu như ngươi đầu nhập vào Âm Khôi Tông của ta có lẽ còn có thể bảo toàn tính mệnh.

- Đúng, nếu như không giao thì sẽ khiến tiểu tử ngươi bỏ mạng tại nơi này.

- Giao ra đây!

Cường giả Âm Khôi Tông lúc này vô cùng mừng rỡ, từng tiếng quát chói tai vang lên, không ngừng khuếch tán trong bóng đêm.

Đằng Sát chắp hai tay sau lưng, trong ánh mắt lạnh lùng có chút trào phúng, lúc này hắn cũng không vội vàng ra tay, bởi vì Lâm Động hiện nay đã cùng đường mạt lộ rồi.

- Lâm Động, ngươi muốn tự bó tay chịu trói hay để bản Tông chủ đánh gãy tứ chi rồi bắt ngươi?

Đằng Sát nhàn nhạt cười nói, trong thanh âm có thêm vài phần tàn nhẫn.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên một tia điên cuồng, chợt hít một hơi thật sâu, khóe miệng nhếch lên phát ra tiếng cười điên cuồng, khiến cho sắc mặt Đằng Sát càng thêm âm hàn hơn.

- Bó tay chịu trói? Ngươi nằm mơ sao? Muốn thu hồi bảo vật ư, có năng lực

thì đến mà lấy!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 318

Không Đường Bỏ Trốn

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nghe tiếng cười lạnh đầy châm chọc của Lâm Động, không ít cường giả xung quanh Huyền Âm Giản đều khẽ rùng mình. Hiển nhiên bọn họ không nghĩ rằng vào thời điểm như vậy mà Lâm Động vẫn không chút lùi bước, ngược lại lúc nói chuyện vẫn không có chút gì khách khí gì.

- Ha ha, thật là dứt khoát! Chỉ có điều không biết đợi đến khi bản Tông chủ bắt được ngươi, cắt đi tứ chi của ngươi thì ngươi còn ngạo khí như vậy không?

Đằng Sát cũng bị chọc tức đến bật cười một tiếng, trong cặp mắt lóe lên quang mang tàn nhẫn.

- Mọi người Âm Khôi Tông nghe lệnh, bày bố thiên la địa võng cho ta, hôm nay nếu để kẻ này chạy thoát, xử lý theo Tông quy!

- Vâng!

Nghe thấy tiếng quát âm trầm của Đằng Sát, đám cường giả của Âm Khôi Tông vội vàng chỉnh tề đáp, rồi ngay sau đó tản ra. Trên trời dưới đất nơi nơi đều có nhân mã của Âm Khôi Tông. Đối với loại trận thế này, Lâm Động gần như đã lên trời không lối chạy, xuống đất không cửa thoát.

- Chư vị bằng hữu, chuyện hôm nay là ân oán giữa Âm Khôi Tông ta và Lâm Động, nếu như ai nhúng tay vào thì là kẻ địch của Âm Khôi Tông chúng ta. Hơn nữa, không chết không thôi!

Vòng vây được kết thành, Đằng Sát đột nhiên quay đầu lại, nhìn đám cường giả đông nghìn nghịt ở khắp nơi, thanh âm lạnh lẽo quát.

Nhìn vẻ mặt tàn nhẫn của Đằng Sát, ánh mắt cường giả các phương ở xung quanh chợt lóe lên, cuối cùng đều ngầm đồng ý gật đầu. Thực lực của Âm Khôi Tông thực sự quá mạnh mẽ, hiện nay Đằng Sát lại đã tiến vào cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành, thực lực như thế, cho dù là hai người Mộ Lôi, Võ Tông cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Trước mắt, hiển nhiên là Âm Khôi Tông lại lần nữa nắm cục thế trong tay, với thực lực của Lâm Động, bất kể giãy dụa như thế nào cũng không tránh thoát khỏi bàn tay của Đằng Sát được. Nhúng tay vào lúc này không thể nghi ngờ sẽ tạo thành công kích điên cuồng của Âm Khôi Tông.

Một câu chấn nhiếp quần hùng, khuôn mặt Đằng Sát phát ra sự lạnh lẽo nồng đậm. Ngay sau đó, hắn mạnh mẽ bước ra một bước, nguyên lực vô cùng hùng hậu điên cuồng từ trong cơ thể phát ra. Nguyên lực giống như một cơn lốc, không ngừng khuếch tán ra khắp bầu trời. Áp lực của kình phong trực tiếp khiến những cường giả xung quanh vội vàng thối lui về sau.

- Lâm Động, ngoại trừ con đường chết ra, ngươi không còn con đường thứ hai để đi đâu!

Vẻ mặt Đằng Sát dữ tợn, nguyên lực cuồn cuộn ở trên bầu trời ngưng tụ thành một đạo hắc ấn khổng lồ. Xung quanh hắc ấn có vô số đạo hắc khí lượn lờ, giống như từng đạo khô lâu ngưng tụ phía trên hắc ấn phát ra tiếng kêu rên thảm thiết, khiến người nghe mà trong đầu chấn động. Hiển nhiên đây cũng là một loại vũ kỹ Thượng thừa cực kỳ uy lực.

- Vạn Ma Thực Cốt Ấn!

Hắc ấn bao phủ khắp trời đất, Đằng Sát đột nhiên đánh ra một chưởng. Hắc ấn xé rách bầu trời đêm, dùng một loại khí tức kinh thiên không thể ngăn trở nện về phía Lâm Động.

Có thể nhìn ra, Đằng Sát không hề có hành động thăm dò gì, mà là muốn dùng một chưởng tiêu diệt Lâm Động. Cục diện trước mắt khiến hắn hiểu rằng

phải nhanh chóng đánh chết Lâm Động và thu hồi bảo vật, nếu không chỉ e tiếp tục trì hoãn sẽ sinh biến.

- Ô ô!

Hắc ấn xé rách thiên địa, nguyên lực đáng sợ ba động bên trong khiến khuôn mặt mọi người có mặt ở đây đều lộ vẻ khiếp sợ. Sâu trong sơn mạch, một số Yêu thú cường đại cũng phát ra tiếng rống giận bất an.

- Tiểu điêu, giúp ta!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn hắc ấn lao nhanh đến. Từ trên hắc ấn hắn cảm giác được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm. Nếu như để nó tùy ý nện trúng, cho dù thân thể hắn có trải qua cường hóa của Ngọc Lôi Thể và Ma Viên Biến thì cũng sẽ bị mất mạng ngay lập tức. Đằng Sát hiển nhiên đã hạ sát thủ!

- Ừm!

Tiểu điêu cũng hiểu được tình huống hiện tại, cũng không nói nhiều. Thân hình nó nhoáng lên, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Lâm Động. Ngay lập tức, hai mắt Lâm Động nhắm lại, ánh sáng tử hắc sắc kỳ dị lại một lần nữa lóe lên.

Ầm ầm!

Có tiểu điêu tương trợ, khí tức của Lâm Động phảng phất như tăng vọt lên trong phút chốc. Sau đó hai tay hắn biến ảo thành từng đạo ấn pháp cực kỳ huyền ảo. Mà theo kết xuất của ấn pháp này, tại khoảng không phía trên lập tức xuất hiện từng đạo mây đen. Thậm chí nguyên lực thiên địa cũng bắt đầu kịch liệt ba động, dùng một loại tốc độ kinh người không ngừng hội tụ về phía Lâm Động.

- Động tĩnh thật lớn! Lâm Động này không ngờ có thể dẫn phát ra dị tượng như vậy?

- Khí thế như vậy hình như là vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh. Lâm Động muốn thi triển

vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh để đối kháng với Đằng Sát!

- Loại dị tượng này quả thật chỉ có vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh mới có thể dẫn động ra. Chỉ có điều thực lực của Lâm Động dù sao vẫn quá yếu, cho dù có vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh cũng nhất định không có khả năng là đối thủ của Đằng Sát.

- … Nhìn nguyên lực thiên địa trên trời nhanh chóng ngưng tụ về phía Lâm Động, trên không gian sơn mạch cũng phát ra từng tiếng nghị luận khe khẽ.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Chấn Thiên Địa!

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Lâm Động chân đạp trên tấm lưng rộng lớn của Tiểu Viêm, ấn pháp biến ảo giống như long xà hành tẩu, vô cùng kỳ dị. Tiếng quát lạnh mang theo một loại uy nghiêm đặc thù ở trên bầu trời không ngừng ầm ầm khuếch tán ra.

Theo tiếng hét lớn của Lâm Động khếch tán ra, chỉ thấy các tầng mây đầy trời cuồn cuộn, một cự chỉ kim sắc vô cùng khổng lồ chậm rãi ngưng tụ thành.

Cự chỉ này vừa xuất hiện, lập tức khiến nguyên lực thiên địa bạo động. Sắc mặt vô số người nhất thời hoảng sợ. Không hổ là vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh, không ngờ uy lực lại khủng bố như vậy. Chỉ có điều một vài cường giả ánh mắt ngoan độc cũng khẽ nhíu mày. Mặc dù vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh mạnh mẽ vô cùng, nhưng khí tức như vậy chỉ e không thể chống đỡ được công kích của Đằng Sát… - Phù!

Lâm Động chân đạp trên lưng hổ, phun ra một đoàn bạch khí. Với thực lực của hắn cho dù có thi triển Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ cũng chỉ có thể chống lại cường giả Bán Bộ Tạo Hóa. Thậm chí mặc dù bây giờ có tiểu điêu tương trợ, nhưng cũng quyết không có khả năng đánh bại Đằng Sát cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành.

Chỉ có điều, Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ cũng không phải là vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh bình thường. Cho dù là năm xưa ở trong tông phái Viễn cổ kia cũng là vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh nhất đẳng. Uy lực của nó lúc hoàn toàn thi triển ra, cho dù là

thiên địa cũng sẽ phải chấn động dữ dội.

- Tiểu điêu, dốc hết sức giúp ta!

Trong lòng quát lớn một tiếng, trong hai mắt Lâm Động quang mang tử hắc sắc giống như lốc xoáy điên cuồng luân chuyển, sau đó mạnh mẽ bước ra từng bước, thủ ấn lại lần nữa biến ảo.

Ầm ầm ầm!

Theo thủ ấn Lâm Động biến ảo, phía trên bầu trời nhất thời phát ra từng đạo tiếng sấm rền. Nguyên lực ba động khủng bố trong từng đám mây đen lại lần nữa phát ra.

- Thế còn chưa dừng lại? Chẳng lẽ vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh này còn chưa hoàn toàn thi triển hết sao?

Nhìn động tĩnh lại phát ra trên bầu trời, sắc mặt không ít người đều biến đổi. Chợt thoáng cảm thấy có chút khó có thể tin nổi, vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh lẽ ra cũng không thể cường đại đến mức này được.

- Đằng Sát, ngươi muốn giết ta? Cũng không dễ như vậy đâu!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng sắc bén như đao, gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt dữ tợn của Đằng Sát. Thủ ấn biến đối, tiếng quát chói tai đột nhiên vang vọng khắp bầu trời.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Lưỡng Chỉ Phách Sơn Hà!

Ầm!

Từng đám mây sụp đổ, một loại ba động cực kỳ đáng sợ từ trong đám mây điên cuồng khuếch tán ra. Mọi người nhìn thấy một cự chỉ tử hắc sắc lại lần nữa phá vỡ tầng mây, xuất hiện bên cạnh cự chỉ kim sắc.

Cự chỉ tử hắc sắc này bất luận là thể tích hay năng lượng ba động đều mạnh mẽ hơn xa so với cự chỉ kim sắc. Phù văn kỳ dị bao trùm khắp cự chỉ, phảng phất như đường vân của thiên địa, tràn ngập sự huyền ảo.

- Giết!

Song chỉ ngưng hiện giữa thiên địa giống như trụ kình thiên. Trong mắt Lâm Động lóe lên hàn ý nồng đậm. Một lóng tay điểm ra, hai cự chỉ ầm ầm xé rách bầu trời, dưới vô số ánh mắt rung động hung hăng va chạm vào hắc ấn khổng lồ.

Ầm!

Thiên địa phảng phất như trở nên tĩnh lặng trong chốc lát. Rồi sau đó, một cơn lốc nguyên lực không thể tưởng tượng được nhanh chóng bùng nổ khuếch tán khắp bầu trời. Trong phạm vi nghìn trượng, tất cả đại thụ đều bị nghiền nát thành bụi phấn.

Ngay cả một số cường giả Âm Khôi Tông ở gần cũng trực tiếp bị đánh bay đi, một ít người phun máu điên cuồng, cũng không biết còn sống hay đã chết.

Ngắn ngủi chỉ trong chốc lát mà trong phạm vi nghìn trượng xung quanh đã biến thành một đống hỗn độn. Vô số đạo nhân ảnh hốt hoảng lùi về phía sau, ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía chỗ va chạm kinh khủng kia.

- Hắc ấn của Đẳng Sát bị đánh tan rồi!

Vô số đạo ánh mắt đều tập trung về chỗ va chạm. Đột nhiên có một tiếng kêu kinh hãi vang lên. Sau đó mọi người nhìn thấy hắc ấn khổng lồ mà Đẳng Sát ngưng tụ đúng là đã bị hai đạo cự chỉ nện văng, sau đó vẫn mang theo ba động cuồng bạo nện về phía Đẳng Sát.

- Tạo Hóa Sơn Bích!

Sắc mặt Đẳng Sát âm trầm nhìn cự chỉ xé rách bầu trời, bàn chân mạnh mẽ đạp vào không trung. Nguyên lực hùng hồn vô cùng nhanh chóng ngưng tụ

thành một bức tường ngăn lớn chừng trăm trượng. Phía trên bức tường ẩn hiện núi non, phảng phất như vô cùng dày chắc.

Thực lực Tạo Hóa Cảnh của Đằng Sát lúc này đã hiển lộ không thể nghi ngờ. Trong lúc nâng tay nhấc chân, nguyên lực hóa vật đã có thể xưng là lực lượng tạo hóa, mạnh mẽ vô cùng. Nếu Lâm Động không phải có vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh lợi hại giống như Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, tất nhiên khó có thể lay động hắn được chút nào.

Ầm ầm!

Cự chỉ nện lên bức tường nguyên lực, nhất thời liền phát ra một tiếng vang đinh tai nhức óc. Từng đạo năng lượng gợn sóng không ngừng khuếch tán trên bức tường, sau đó thậm chí còn hiện ra từng đạo vết nứt.

Chỉ có điều khi trên bức tường nguyên lực xuất hiện những khe nứt thì hai cự chỉ cũng bắt đầu nhạt dần. Hiển nhiên dưới loại giằng co như vậy, lực lượng của nó cũng tiêu hao không ít.

Rắc rắc!

Khe nứt càng lúc càng nhiều, sau đó ầm một tiếng, bức tường nguyên lực trực tiếp bị vỡ tan thành. Kình phong đáng sợ xẹt qua bên cạnh Đằng Sát, khiến đầu tóc hắn cũng bị chấn đến rối tung lên.

Sau khi oanh phá bức tường nguyên lực, hai đạo cự chỉ cũng dừng lại cách đầu của Đằng Sát khoảng cách không đến một tấc, sau đó hoàn toàn tiêu tán.

Khi hai cái cự chỉ tiêu tán đi thì dị tượng trong thiên địa cũng tiêu tán trong khoảnh khắc. Chỉ có điều vô số đạo ánh mắt vẫn tràn ngập sự khiếp sợ, hiển nhiên không thể tưởng tượng được Lâm Động lại có thể chống đỡ được công kích của một cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, hơn nữa còn có thể phản công như vậy!

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh quả thật rất mạnh, chỉ có điều ngươi còn có thể thi triển tiếp lần nữa sao?

Sự tĩnh lặng bao trùm khắp bầu trời, Đẳng Sát đầu tóc rối tung chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt âm lệ như độc xà nhìn về phía Lâm Động, chậm rãi nói.

- Nếu không thể, vậy mạng của ngươi, bản Tông chủ sẽ thu trước!

Đẳng Sát chậm rãi nâng bàn tay lên, hướng về Lâm Động phía xa. Nguyên lực khủng bố lại nhanh chóng ngưng tụ.

Không nghĩ rằng, mặc dù Lâm Động mượn sức của tiểu điêu thi triển tầng thứ hai Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ vậy mà vẫn không thể hoàn toàn đánh trúng được Đẳng Sát.

Ánh mắt Lâm Động âm trầm nhìn Đẳng Sát. Đòn tấn công vừa rồi chính là đòn phản kích cường đại nhất của hắn, đáng tiếc hiệu quả cũng không tốt như trong tưởng tượng. Bất kể như thế nào, thực lực của hắn và Đẳng Sát cũng chênh lệch rất lớn.

- Lâm Động, làm sao bây giờ?

Thanh âm của tiểu điêu trở nên ngưng trọng, vang lên trong lòng Lâm Động.

Hít sâu một hơi, Lâm Động đột nhiên quay đầu nhìn Huyền Âm Giản không thấy biên giới sau lưng, không hề né tránh, trong mắt lóe lên một tia quang mang sắc bén.

- Đi, tiến vào Huyền Âm Giản!

Bàn tay Lâm Động vung lên, trực tiếp thao tác Tiểu Viêm xoay người lại. Huyết dực Tiểu Viêm chấn động, dưới vô số đạo ánh mắt kinh hãi liền tiến vào Đại Địa Huyền Âm Giản.

- Ha ha, Đẳng Sát, ngươi nếu có gan thì đuổi theo bổn thiếu gia ta đi!

Nghe thấy tiếng cười lớn của Lâm Động, đồng tử mọi người nhất thời đều co rút lại, trong lòng hiện lên một ý niệm:

- Tên này điên rồi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 319

Tuyệt Cảnh

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Khắp sơn mạch lúc này đều trở nên sôi trào. Vô số ánh mắt ngơ ngẩn nhìn Lâm Động phóng vào trong Huyền Âm Giản. Loại hành vi này quả thực chính là tự tìm tử lộ.

- Tên điên này, tiến vào Huyền Âm Giản ắt phải chết không thể nghi ngờ!

- Tên này được lắm, cho dù có chết cũng không chịu đem bảo vật trả lại cho Âm Khôi Tông.

- Đẳng Sát chỉ e sẽ tức giận đến mức nổi cơn tam bành rồi.

- … Vô số tiếng nghị luận khe khẽ truyền ra, khiến cho bầu trời vang lên tiếng rì rầm không ngừng. Hành động của Lâm Động quả thật nằm ngoài dự kiến của mọi người, ai cũng không ngờ sau một hồi chống cự, Lâm Động lại lựa chọn con đường chết này.

- Hỗn trướng, ngươi dám!

Nhìn Lâm Động lao vào trong Huyền Âm Giản, khuôn mặt Đẳng Sát hiển nhiên ngẩn ra. Chỉ có điều sau đó trong mắt lại lóe lên cơn giận dữ điên cuồng. Tiếng gầm vang vọng khắp bầu trời. Lúc này, Đẳng Sát rốt cuộc đã không nhịn được mà thất thố.

Huyền Âm Giản đó là tử địa, nếu như Lâm Động thật sự đi vào thì cho dù có chết ở bên trong thì bảo vật cũng sẽ thất lạc ở trong đó. Đây tuyệt đối là cục diện mà Đẳng Sát không muốn nhìn thấy.

- Phốc xuy!

Giận dữ và kinh hoảng tràn ngập trong lòng Đằng Sát. Hắn vừa muốn cử động thì sắc mặt đột nhiên đỏ lên, sau đó phun ra một ngụm máu tươi trước mặt đông đảo những ánh mắt kinh hãi của mọi người.

- Trời ạ! Đằng Sát không ngờ lại bị thương?

- Là vết thương lúc trước do Lâm Động tạo thành. Thực lực hắn thật khủng khiếp, vũ kỹ Tạo Hóa Cảnh thật đáng sợ! Ngay cả Đằng Sát cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng bị đánh trọng thương!

Nghe thấy vô số tiếng xôn xao kinh thán vang lên, sắc mặt Đằng Sát trở nên cực kỳ âm trầm. Hắn chùi vết máu bên khóe miệng đi, vừa rồi cứng chọi cứng với Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ của Lâm Động, hắn quả thật đã bị trọng thương, chỉ có điều mạnh mẽ nhịn xuống mà thôi. Thế nhưng hành động điên cuồng vừa rồi của Lâm Động khiến hắn nổi giận không thể kìm chế, vết thương vì vậy cũng tái phát.

Trên bầu trời, sắc mặt Mộ Lôi và Võ Tông ngưng trọng nhìn một màn này, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều phát hiện ra sự chấn động trong mắt đối phương. Hiện nay cho dù hai người bọn họ liên thủ cũng rất khó có thể đánh bị thương Đằng Sát, không nghĩ rằng Lâm Động lại có thể đánh hắn bị thương như vậy, năng lực của tên tiểu tử này quả thực đáng sợ!

- Ngăn hắn lại cho ta!

Phun một ngụm máu tươi ra, Đằng Sát cũng bất chấp tất cả, thanh âm rít gào, gần như là gầm một tiếng thê lương. Chuyện phát sinh hôm nay quả thực khiến cho hắn kích động muốn sụp đổ.

Tập hợp toàn bộ lực lượng của Âm Khôi Tông, không chỉ không phá giải thành công phong ấn, ngược lại còn ở trước mắt của mọi người bị đoạt mất bảo vật. Hơn nữa càng khiến cho hắn điên cuồng chính là bảo vật cuối cùng lại bị

chính Lâm Động cướp đi.

Đương nhiên, đối với chuyện Lâm Động xông vào Huyền Âm Giản, loại điên cuồng này đã biến thành tuyệt vọng. Một khi người đã tiến vào Huyền Âm Giản, như vậy chắc chắn sẽ chết không toàn thây. Quan trọng nhất là bảo vật cũng sẽ mất tung tích, hết thảy mọi chuyện đã làm đều trở thành công cốc.

Nghe thấy Đẳng Sát điên cuồng gào thét, cường giả Âm Khôi Tông cũng vội vàng lao đi. Chỉ có điều, lúc này Lâm Động đã không chút chùn bước, tiến vào khoảng không trên Huyền Âm Giản. Cuối cùng ở trước mắt bọn họ, hắn đã xông thẳng vào trong Huyền Âm Giản, chỉ trong chốc lát đã biến mất ở trong đó.

- Đẳng Sát, chỉ cần Lâm Động ta lần này không chết, nhất định sẽ bắt Âm Khôi Tông ngươi phải trả một cái nợ máu thật lớn!

Lúc Lâm Động biến mất trong bóng tối của Huyền Âm Giản, một tiếng gầm như dã thú từ trong bóng đêm truyền đi, cuối cùng vang vọng khắp bầu trời.

- Hỗn đản! Các ngươi là những tên phế vật!

Nhìn thấy Lâm Động biến mất trong Huyền Âm Giản, Đẳng Sát nhất thời tức giận đến nổi cơn tam bành, hai mắt đỏ rực, giống như một con bạc liều mạng đã thua sạch tất cả.

Nhìn thấy Đẳng Sát tức giận đến mức mất đi lý trí, đám cường giả của Âm Khôi Tông cũng thấp thỏm không dám lên tiếng. Bọn họ chỉ dám đứng ở bên cạnh Huyền Âm Giản, nhìn Huyền Âm Giản tối như mực. Ở bên trong có vô số đạo hàn khí Địa Sát tràn ra, hình thành một loại khí lưu cuồng loạn đủ để cắt xé cường giả Tạo Hóa Cảnh. Lâm Động lúc này nhảy vào trong đó chỉ sợ đã bị nghiền thành thịt vụn rồi.

Sau một hồi gào thét thất thố, Đẳng Sát rốt cuộc cũng dần bình tĩnh lại, sắc mặt âm trầm lơ lửng ở bên ngoài Huyền Âm Giản. Ánh mắt hắn lóe lên nhìn hàn khí cuồng loạn đang gào thét ở trong đó, sau một hồi chần chừ rốt cuộc vẫn

không dám tiến vào. Sự hung hiểm của Huyền Âm Giản, hắn là người rõ ràng nhất.

- Tông chủ, Lâm Động lúc này chỉ e đã chết ở trong đó.

Nhìn thấy Đằng Sát đã bình tĩnh lại một chút, hai vị Tả Hữu Trưởng lão mới dám cẩn thận nói.

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Sắc mặt Đằng Sát âm hàn giống như muốn cắn người, cực kỳ đáng sợ.

Nghe thấy vậy, Tả Hữu Trưởng lão không khỏi thầm cười khổ một tiếng. Xông vào Huyền Âm Giản, muốn còn xác là chuyện không tưởng nổi.

- Triệu tập toàn bộ nhân thủ, dọc theo bên ngoài Huyền Âm Giản tìm kiếm từng tấc đất. Hàn khí Địa Sát ở trong Huyền Âm Giản mặc dù hung lệ, nhưng ở trên bảo vật có tồn tại phong ấn, tất nhiên sẽ không hề hư tổn gì, canh giữ bên ngoài có lẽ có thể tìm được.

Đằng Sát hiển nhiên cũng hiểu rằng lời này có chút ngây thơ, lập tức hít một hơi thật sâu, u ám nói.

- Rõ!

Nghe vậy, Tả Hữu Trưởng lão vội vàng đáp. Hiện nay cũng chỉ có thể làm như vậy, Lâm Động dám liều chết xông vào Huyền Âm Giản thập tử vô sinh, nhưng bọn hắn cũng không có can đảm đó.

- Đúng là tiện nghi cho tên tiểu súc sinh này!

Ánh mắt Đằng Sát âm lệ nhìn vào trong Huyền Âm Giản, nghiến răng nói. Rồi sau đó vung tay áo lên, mang theo sự không cam lòng xoay người rời đi.

Mà khi Đằng Sát rời đi, nơi này lại trở nên hỗn loạn. Cường giả ở khắp nơi

xung quanh ánh mắt chợt lóe lên, cũng không có lập tức rời đi, ngược lại đáp xuống, kết thành đội dọc theo bên ngoài Huyền Âm Giản tìm kiếm. Hiển nhiên bọn họ cũng ôm suy nghĩ giống như Đằng Sát, muốn thử một chút vận may, ở bên ngoài tìm được bảo vật.

o0o Một đêm đại chiến kinh thiên, rốt cuộc thì Lâm Động vẫn xông vào Huyền Âm Giản. Tuyệt cảnh rượt đuổi cuối cùng cũng kết thúc, chỉ có điều khiến cho không ít người có chút tiếc nuối chính là cuối cùng vẫn không thể biết bảo vật thần bí đó đến tột cùng là gì. Nhưng may là từ tràng đại chiến vô cùng kịch liệt lúc tối cũng đủ khiến cho bọn họ cảm thấy chuyện này không phải giả.

Mà rất hiển nhiên, sau tối hôm qua tên tuổi của Lâm Động đã hoàn toàn chấn động cả quận Đại Hoang. Lấy sức một người chống lại cả Âm Khôi Tông, hơn nữa còn chính diện giao thủ với Đằng Sát cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành, đem Đằng Sát đánh cho trọng thương.

Chiến tích rực rỡ này đủ để Lâm Động chân chính tiến vào trong hàng ngũ cường giả đỉnh phong tại quận Đại Hoang.

Thậm chí so sánh với những cường giả đỉnh phong nổi danh hiển hách trong quận Đại Hoang như Đằng Sát, Mộ Lôi, Võ Tông cũng không hề thua kém.

Trận chiến tối nay hoàn toàn khiến cho quận Đại Hoang nhớ kỹ cái tên này, cũng nhớ kỹ thân ảnh trẻ tuổi mà kiệt ngạo này.

o0o Mà khi cả Sơn mạch Huyền Âm rơi vào hỗn loạn thì tình huống của Lâm Động lúc này cũng cực kỳ tồi tệ.

Sau khi tiến vào Huyền Âm Giản, hắn cũng hiểu được rõ ràng nơi này tại sao lại trở thành tuyệt địa mà vô số cường giả nghe tên mà phải biến sắc. Từng đạo hàn khí Địa Sát ùn ùn kéo đến từ bốn phương tám hướng. Mỗi một đạo hàn khí Địa Sát đều tương đương với công kích của cường giả Tạo Hóa Cảnh, va chạm mãnh liệt như vậy đã tạo thành khí lưu cuồng loạn vô cùng đáng sợ.

Nguyên lực hộ thể ở bên ngoài thân thể của Lâm Động gần như chỉ chống đỡ được ba đạo hàn khí Địa Sát thì đã bị chấn tan tành. Hàn khí Địa Sát đánh lên thân thể hắn giống như Linh bảo Cao cấp sắc bén cắt vào, trực tiếp để lại vết thương trên cơ thể Lâm Động, lưu lại từng đạo vết máu. Ngắn ngủi chỉ trong vài phút đồng hồ mà thân thể của hắn gần như đã bị máu tươi bao trùm.

- Grào!

Tiểu Viêm chấn động huyết dực, điên cuồng muốn bảo vệ Lâm Động. Thế nhưng mặc dù lân phiến huyết sắc che kín thân thể nó vẫn như cũ bị vô số đạo hàn khí cắt xé, tiếng gầm thê lương khuếch tán trong bóng đêm.

Bên trong Huyền Âm Giản vô cùng tối, Lâm Động căn bản không nhìn thấy phương hướng gì, chỉ có thể chạy loạn xạ. Nhưng chạy loạn xạ như vậy ở trong Huyền Âm Giản không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết, bởi vậy hắn cũng không kiên trì được lâu, một người một thú bị từng đạo hàn khí Địa Sát to lớn cắt trúng.

- Phốc xuy!

Va chạm trong chốc lát, Lâm Động trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi ra ngoài. Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể phảng phất như đều dịch chuyển vị trí. Hơn nữa khiến cho sắc mặt Lâm Động kịch biến đó chính là hắn và Tiểu Viêm bị khí lưu cuồng loạn xé rách, còn bị phân tách ra. Một người một thú biến mất trong bóng đêm, rốt cuộc không nhìn thấy thân ảnh đối phương nữa.

- Tiểu Viêm!

Nhìn Tiểu Viêm bị dòng khí lưu cuồng loạn cắt xé, khóe mắt Lâm Động như muốn nứt ra. Còn không đợi hắn tiến đến thì một đạo khí lưu cuồng loạn đã đánh đến. Huyền Hoàng Địa Giáp trên người rốt cuộc cũng không chịu nổi, ầm một tiếng, trực tiếp vỡ tan!

- Phốc xuy!

Trên cơ thể lưu lại một đạo vết thương lớn, Lâm Động phun ra một ngụm máu tươi. Đối mặt với khí lưu cuồng loạn hàn khí Địa Sát không thể chống đỡ này, thần trí của hắn cuối cùng cũng trở nên mơ hồ.

Ong ong!

Thế nhưng lúc mà thần trí của Lâm Động sắp rơi vào bóng tối thì đột nhiên có tiếng vù vù kỳ dị vang lên. Rồi sau đó, quang mang màu trắng ôn hòa chậm rãi từ trong lòng bàn tay lan ra, hóa thành một cái kén ánh sáng, đem thân thể hắn bao bọc ở bên trong.

Mà kén ánh sáng này nhìn như yếu nhược, chỉ có điều hàn khí Địa Sát mà ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng không thể chống đỡ đánh sâu vào, thì cái kén ánh sáng cũng chỉ rung động một chút mà thôi.

Dưới sự che chở của cái kén ánh sáng, thân hình Lâm Động cũng chậm rãi rơi xuống, cuối cùng dần biến mất trong bóng tối vô tận.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 320

Phá Giải Phong Ấn

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Lúc Lâm Động tỉnh lại thì thế giới ở trước mặt không còn là bóng tối vô tận giống như trước, mà là một vòng ánh sáng nhàn nhạt bao quanh thân thể. Nhìn vòng ánh sáng này nhìn có vẻ yếu nhược nhưng lại có một loại cảm giác vô cùng kiên cố.

- Tỉnh rồi à?

Lúc Lâm Động mở mắt ra, một cái bóng cũng thoáng hiện trước mặt hắn. Chính là tiểu điêu.

Lâm Động khẽ gật đầu, có chút vô lực cử động thân thể một chút. Lúc này đây, thương thế của hắn cực kỳ nghiêm trọng, nội ngoại thương đều không nhẹ. Trên thân thể có một lớp máu tươi bao trùm, thoạt nhìn cực kỳ thê thảm.

- Nơi này chính là bên trong Huyền Âm Giản?

Nghe thấy câu hỏi của Lâm Động, tiểu điêu cũng bất đắc dĩ cào cào móng vuốt nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn tưởng sẽ thuận lời rời khỏi tuyệt cảnh này sao?

Lâm Động cười khổ. Cục diện lúc ấy đã tương đối nguy hiểm, cho dù không tiến vào Huyền Âm Giản cũng sẽ rơi vào tay Âm Khôi Tông, kết cục hiển nhiên cực kỳ thê thảm. Ít nhất là bây giờ hắn vẫn còn sống!

- Hàn khí Địa Sát như thế nào lại biến mất?

Ánh mắt Lâm Động xoay chuyển, đột nhiên phát hiện dưới chân hắn cứng rắn giống như mặt đất, không còn trống rỗng nữa. Hơn nữa ở xung quanh cũng không còn loại khí lưu cuồng hàn khí Địa Sát nữa, lập tức không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Nơi này chính là vùng đất không có gió trong Huyền Âm Giản, vừa vặn có thể tránh được khí lưu cuồng loạn. Chỉ có điều một khi bước ra ngoài, chỉ e cũng là một cái tử lộ.

Tiểu điêu liếc mắt nhìn bàn tay Lâm Động nói:

- Lần này may là có lực lượng thạch phù, bằng không ngươi sớm đã bị khí lưu cuồng loạn hàn khí Địa Sát cắt thành từng mảnh vụn rồi.

Lâm Động nắm chặt bàn tay. Thạch phù này lai lịch thần bí, hơn nửa năng lực hiển nhiên không nhỏ, chỉ có điều đáng tiếc là với thực lực của hắn căn bản không có biện pháp gì thúc giục nó phát huy được tác dụng gì.

- Đúng rồi, Tiểu Viêm đâu?

Đột nhiên, Lâm Động như nhớ tới cái gì đó, sắc mặt nhất thời đại biến. Hắn nhớ rõ, ở trong Huyền Âm Giản, hắn và Tiểu Viêm dường như bị khí lưu cuồng loạn phân tách. Hắn có thạch phù che chở nên tạm thời bình yên không có việc gì, thế nhưng Tiểu Viêm… - Không cần lo lắng, con hổ ngốc kia thân là Yêu thú, hơn nữa còn cắn nuốt lực lượng huyết mạch của Viễn Cổ Huyết Bức Long, tại nơi tuyệt địa này, tỷ lệ sinh tồn của nó so với ngươi còn lớn hơn.

Nhìn thấy sắc mặt Lâm Động đại biến, tiểu điêu cũng khẽ an ủi.

- Nếu như Tiểu Viêm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ khiến Âm Khôi Tông máu chảy thành sông!

Ánh mắt Lâm Động trở nên lăng lệ, trong lời nói lộ ra một cỗ sát khí nồng đậm.

- Vậy ngươi hãy tìm cách rời khỏi Huyền Âm Giản rồi nói tiếp!

Tiểu điêu bất đắc dĩ nói. Nhìn bóng tối vô tận phía trên, hàn khí Địa Sát ở bên trong này hình thành khí lưu cuồng loạn thật sự quá mức hung mãnh. Mặc dù Lâm Động mượn lực lượng của thạch phù may mắn vượt qua được, nhưng lại rơi ở chỗ này, muốn ra ngoài lần nữa cũng không phải là chuyện đơn giản.

- Ngươi trước hết hãy hồi phục thương thế đi. Bất kể như thế nào, ít nhất bây giờ vẫn còn sống. Đợi sau khi thương thế khỏi hẳn chúng ta sẽ lấy Thôn Phệ Tổ Phù ra. Mặc dù nơi này là tuyệt cảnh, chỉ có điều đối với việc luyện hóa Thôn Phệ Tổ Phù của người cũng có trợ giúp. Ít nhất là ba động nguyên lực thiên địa sẽ không gây sự chú ý với người khác, sẽ không khiến đám cường giả đến rình mò.

Tiểu điêu bình tĩnh nói.

- Ừm!

Nghe vậy, Lâm Động cũng khẽ gật đầu. Nghĩ đến Thôn Phệ Tổ Phù đã đoạt tới tay, mặc dù bây giờ thân đang ở trong hiểm cảnh thế nhưng hắn vẫn không nhịn được hưng phấn. Lần này phải trả một cái giá đắt, thế nhưng đã thành công đoạt được Thôn Phệ Tổ Phù đến tay.

Có kế hoạch, Lâm Động cũng không chậm trễ nữa, ngồi xếp bằng tại chỗ, sau đó hai mắt khép lại. Chỉ có điều không lâu sau hắn lại mở ra lần nữa, sắc mặt mơ hồ có chút khó coi.

- Nguyên lực thiên địa ở trong này quá mức âm hàn, không thể trực tiếp hấp thu.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của tiểu điêu, Lâm Động nhíu chặt mày. Nếu như không thể hấp thu nguyên lực, vậy hắn chẳng phải không thể tu luyện sao?

Chuyện này đối với hắn mà nói thật sự là một tin tức rất xấu, đặc biệt là trong

Huyền Âm Giản còn tràn ngập nguy hiểm này.

- Đúng là quên mất chuyện này!

Tiểu điêu cào cào móng vuốt, trầm ngâm một lát. Đột nhiên nó vươn móng vuốt ra, lấy túi Càn Khôn ở trong tay áo Lâm Động ra, sau đó móng vuốt vung lên, trực tiếp lấy ra hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan.

Số lượng Thuần Nguyên Đan khổng lồ như vây lơ lửng giữa không trung, tản mát ra hào quang nhàn nhạt, lập tức xua đi bóng tối xung quanh, lộ ra một vách núi đầy đá. Trên vách núi đá còn có không ít mảnh thi thể của Yêu thú, có lẽ là do bị khí lưu cuồng loạn cắt thành.

- Ta ở đây bố trí một cái trận pháp, có thể đem hàn khí Địa Sát nơi này tôi luyện thành nguyên lực thiên địa. Tuy rằng không thể hoàn toàn thanh trừ, vẫn còn sót lại khí Địa Sát, nhưng cũng sẽ không quá mức hung lệ. Với mức độ mạnh mẽ của nhục thể ngươi vẫn có thể thừa nhận, thế nhưng chắc sẽ phải chịu không ít khổ sở. Hắc hắc, kỳ thật chịu đau một chút cũng tốt, hàn khí Địa Sát ở nơi này tuy rằng sắc bén vô cùng, nhưng xem như là rèn luyện thân thể. Thường xuyên hấp thu sẽ có chỗ tốt đối với việc cường hóa thân thể của ngươi.

Tiểu điêu trong lúc nói chuyện thì móng vuốt lại vũ động, hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan nhanh chóng bay ra, tạo thành một cái quang trận lớn ở phía trên đầu Lâm Động, nguyên lực cũng tràn vào trong như dòng nước.

- Thối Nguyên Yến Trận!

Lúc quang trận thành hình, Lâm Động nhất thời cảm giác nguyên lực thiên địa xung quanh cơ thể ẩn chứa hàn khí Địa Sát đã nhạt hơn rất nhiều, xem ra hiệu quả của trận pháp này cũng không tệ.

- Cũng may là ngươi lần này mang theo không ít Thuần Nguyên Đan, bằng không thật đúng là không thể tôi luyện nguyên lực thiên địa tại nơi này được.

Từng tia nguyên lực sáng rực không ngừng từ trong đại trận chảy xuống, tiểu điêu được tắm gội bên trong hào quang cũng cảm thấy thoải mái. Tại trong bóng đêm vô tận này, có một chút ánh sáng sẽ an tâm hơn nhiều.

Lâm Động cười cười, có tiểu điêu ở bên cạnh, quả thật đã chiếu cố và giúp đỡ hắn không ít. Tuy nó đã không còn thực lực đáng sợ ở thời kỳ đỉnh phong nữa, nhưng loại kinh nghiệm dày dặn của tiểu điêu này đối với hắn mà nói lại giúp ích rất lớn.

Đại trận kết thành, Lâm Động cũng không chần chừ nữa, lại ngồi xếp bằng xuống, nguyên lực thiên địa sau khi trải qua tôi luyện của đại trận nhanh chóng hút vào bên trong thân thể hắn.

Hàn khí Địa Sát ẩn chứa bên trong nguyên lực thiên địa ở Huyền Âm Giản cực kỳ nồng đậm, nếu cường giả bình thường hút vào cơ thể thì cơ thể nhất định sẽ bị hàn khí Địa Sát sắc bén mà cuồng bạo cắt xé khiến toàn thân thương tích. Nhưng may mà thân thể Lâm Động vốn cường hãn, mặc dù khi hấp thu thì trong cơ thể vẫn truyền đến cảm giác đau đớn, thế nhưng đối với Lâm Động mà nói cũng không phải là không thể chịu được.

Mà dưới sự đau đớn này, trong đan điền vốn đã khô kiệt nguyên lực của Lâm Động lại lần nữa dần tràn đầy. Trải qua luân phiên đại chiến, Nguyên Đan vốn ảm đạm đã tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng so với trước khi đại chiến hiển nhiên có vẻ đậm hơn. Có thể nhìn ra, lần đại chiến này tuy rằng thảm thiết, thế nhưng Lâm Động cũng được lợi không ít.

Trên thân thể của Lâm Động, một lớp máu khô nhanh chóng rơi xuống, miệng vết thương dữ tợn vốn bị hàn khí Địa Sát cắt xé cũng chậm rãi khép lại. Thời điểm này, chỗ tốt do thân thể cường hãn đã hiển lộ không thể nghi ngờ. Ít nhất, tốc độ hồi phục cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh chỉ e cũng không hơn Lâm Động.

Lẳng lặng tu luyện, duy trì khoảng năm giờ Lâm Động mới mở hai mắt ra,

bên trong hai mắt tinh quang bắt đầu chuyển động. Nguyên lực mênh mông ngập tràn quanh thân, mơ hồ có dấu hiệu đạt đến cảnh giới Tạo Khí Cảnh tiểu thành đỉnh phong.

Cảm thụ được cơ thể tràn đầy nguyên lực, Lâm Động khẽ cười. Có lực lượng mới cảm thấy an toàn, đặc biệt là tại nơi hiểm cảnh này, ai cũng không biết khi nào sẽ phát sinh tình huống nguy hiểm.

- Tiểu tử, một khi đã hồi phục thương thế, vậy hãy lấy Thôn Phệ Tổ Phù ra đi. Ha ha, Thôn Phệ Tổ Phù đã thất lạc không biết bao lâu, không nghĩ rằng lại có thể gặp được ở trong Vương triều Đại Viêm nho nhỏ này.

Nhìn thấy Lâm Động hồi phục thương thế, tiểu điêu cũng tiến lại, gấp gáp nói.

Nghe vậy, Lâm Động cười cười, bàn tay móc ra một cái phù văn màu đen. Bên trên phù văn bắn ra từng đạo ánh sáng đan xen nhau. Một đoàn ánh sáng màu đen xuất hiện trong hư không ở trước mặt Lâm Động.

Đoàn ánh sáng màu đen lẳng lặng phiêu phù, từng tia sáng màu đen tản ra dày đặc. Lâm Động lúc này cũng nhìn chăm chú, thấy được ở sâu bên trong đoàn ánh sáng màu đen giống như hắc động có một cái phù văn cổ xưa đang lẳng lặng lơ lửng, giống như thần long ngủ say.

Ánh mắt Lâm Động như có lửa nóng nhìn đoàn ánh sáng màu đen, bàn tay chậm rãi vươn ra. Chỉ có điều lúc tay hắn sắp chạm vào đoàn ánh sáng màu đen thì hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân lại lần nữa thoáng hiện ra, thanh âm già nua khàn khàn không chút tình cảm truyền ra.

- Không được chủ nhân cho phép cũng vô duyên mà thôi!

Thấy vậy, Lâm Động khẽ cười, khom người cung kính thi lễ với hư ảnh. Bàn tay xoay chuyển, trong phù văn màu đen nhất thời bắn ra một đạo ánh sáng, chiếu rọi tại phía trên hư ảnh.

Mà dưới sự chiếu rọi của taa sáng kia, hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân có chút biến hóa, hai mắt vốn trống rỗng không ngờ lại lóe lên sự trí tuệ.

Chỉ trong chốc lát, hư ảnh phảng phất như có thần trí.

- Tổ Phù là do thiên địa ngưng tụ thành, có trách nhiệm bảo vệ thiên địa. Truyền nhân Tổ Phù, nhớ rõ trách nhiệm của ngươi, khi Thiên địa Cổ kiếp đến thì cần ngươi đến bảo vệ thiên địa!

Ánh mắt của Hắc Đồng Lão Nhân rơi trên người Lâm Động, thanh âm già nua chậm rãi vang lên.

- Thiên địa Cổ kiếp?

Lâm Động khẽ rùng mình, không biết phải nói gì. Hắn hiện nay chỉ một cái Âm Khôi Tông thôi cũng đã có thể dồn hắn vào tử địa, ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được còn nói cái gì mà bảo vệ thiên địa chứ? Chuyện này đối với hắn mà nói quả thật có chút không tưởng.

Chỉ có điều, khi nghe thấy Thiên địa Cổ kiếp trong miệng lão già này thì trong đầu hắn lại lần nữa hiện ra cảnh đã chứng kiến trong Đại Hoang Cổ Bi, nhớ tới cái tràng hắc vân quỷ dị có uy lực khủng khiếp. Chẳng biết vì sao hắn lại thấy hai chuyện này có lẽ có chút quan hệ.

Lúc tâm tư Lâm Động xoay chuyển thì hư ảnh Hắc Đồng Lão Nhân lại phát ra từng đạo hắc quang, rồi sau đó đoàn ánh sáng màu đen bắt đầu tan rã ra.

Lúc đoàn ánh sáng màu đen tan rã, cuối cùng phù văn ở sâu bên trong đoàn ánh sáng màu đen giống như hắc động rốt cuộc cũng hoàn toàn xuất hiện trước mặt Lâm Động.

Nhìn phù văn cổ xưa này, thân thể Lâm Động nhịn không được run rẩy. Thôn Phệ Tổ Phù trong truyền thuyết cuối cùng lại xuất hiện hoàn toàn trước mặt hắn!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 321

Thế Giới Hắc Ám

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Phù văn cổ xưa lẳng lặng huyền phù trước mặt Lâm Động, thể tích của đạo phù văn này cũng không lớn, chỉ bằng cái đầu người, hơn nữa đường nét chạm khắc trên phù văn cũng không có quỹ tích cố định mà lúc nào cũng chuyển động, biến đổi liên tục. Chỉ có điều bất kể phù văn biến đổi như thế nào thì đều luân chuyển chậm rãi như một cái hắc động, một cỗ lực lượng như muốn thôn phệ cả thiên địa từ bên trong thẩm thấu ra ngoài, khiến cho không gian càng thêm dao động.

Đây là một hắc động, một cái hắc động được ngưng tụ từ thiên địa phù văn mà thành.

Lâm Động sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Thôn Phệ Tổ Phù, lúc này Tổ Phù vẫn không có động tĩnh gì, phảng phất như đang lâm vào ngủ say. Chỉ có điều, mặc dù Tổ Phù vẫn luôn im lặng nhưng Lâm Động vẫn có thể cảm giác được ở trong nê hoàn cung của hắn, Bản mệnh Linh phù đang không ngừng run rẩy, một loại cảm giác sợ hãi từ trong lòng dần lan tỏa.

Bản mệnh Linh phù của Lâm Động vốn là một loại thác ấn phù văn dựa theo Tổ Phù mà tạo ra, hiện nay thác ấn nhìn thấy bản thể, tự nhiên khó tránh khỏi có loại cảm xúc này.

- Chậc chậc, đây chính là Thôn Phệ Tổ Phù trong truyền thuyết sao? Quả nhiên là vô cùng huyền bí!

Tiểu điêu cũng không ngừng đánh giá Thôn Phệ Tổ Phù, trong mắt lộ ra vẻ tò mò.

- Kế tiếp phải làm gì?

Lâm Động chà xát bàn tay, thấp giọng hỏi.

- Luyện hóa nó, hơn nữa khiến nó chấp nhận ngươi.

Tiểu điêu nhìn Lâm Động, ánh mắt đột nhiên ngưng trọng hơn rất nhiều, nói:

- Nếu như ngươi có thể thật sự luyện hóa được Thôn Phệ Tổ Phù, vậy tiềm lực sau này của ngươi không thể hạn lượng. Chỉ có điều ta trước hết phải nói cho ngươi biết, luyện hóa Tổ Phù đồng dạng cũng vô cùng nguy hiểm, hơn nữa Thôn Phệ Tổ Phù lại hung hiểm vô cùng, chỉ một chút sơ suất sẽ bị thôn phệ tinh thần, vạn kiếp bất phục. Trong thiên hạ, tám đại Tổ Phù đều có năng lực thần kỳ. Ta năm đó từng gặp qua một vị cường giả thực lực rất mạnh, muốn luyện hóa Hỏa Diễm Tổ Phù, thế nhưng cuối cùng hắn cũng bị Hỏa Diễm Tổ Phù dẫn tới Thiên Địa Vạn Hỏa, đốt cháy thành hư vô.

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng. Có thể được tiểu điêu gọi là cường giả cực mạnh thì tất nhiên thực lực cực kỳ khủng bố, nhưng không nghĩ rằng vẫn không thể luyện hóa được Hỏa Diễm Tổ Phù.

- Mặc dù đôi khi muốn được Tổ Phù chấp nhận cũng không phải hầu hết đều dựa vào thực lực, nhưng trong tám đại Tổ Phù, Thôn Phệ Tổ Phù tương đối thần bí. Ngay cả ta lần đầu tiên gặp cũng cảm thấy muốn được nó chấp nhận lại càng thêm khó. Cho nên, ngươi hãy chuẩn bị tâm lý đi.

Dưới ánh mắt vô cùng trịnh trọng của tiểu điêu, Lâm Động cũng lặng lẽ cúi đầu, nhìn Thôn Phệ Tổ Phù giống như cái hắc động ở trước mặt, sau một hồi suy nghĩ đột nhiên hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nói:

- Tuy rằng hơi chút khó khăn, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc buông tay. Vì đạt được Thôn Phệ Tổ Phù ta đã trả giá không ít, hôm nay không dễ dàng mới đắc thủ, cho dù có thật sự là cửu tử nhất sinh ta cũng sẽ không buông tay.

Tiểu điêu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó móng vuốt chỉ về phía Thôn Phệ Tổ Phù nói:

- Nếu như thật sự không sợ, vậy chỉ cần đem tinh thần lực nhập vào trong đó là được. Nếu như có thể được chấp nhận như vậy có thể bình yên đi ra, nếu như không được chấp nhận vậy thì ngươi sẽ bị Thôn Phệ Tổ Phù thôn phệ luôn, biến thành một trong những tia năng lượng thần trí tản mát trong thiên địa… Ánh mắt Lâm Động ngưng tụ phía trên Thôn Phệ Tổ Phù. Không gian xung quanh hắn khẽ nhúc nhích một chút, cũng chậm rãi biến thành trạng thái tối tăm. Sự tối tăm này hắc ám vô cùng, bóng tối vô tận ở Huyền Âm Giản căn bản không thể so sánh với nó.

Ít nhất, ở trong Huyền Âm Giản hào quang còn có thể chiếu rọi, nhưng trong Thôn Phệ Tổ Phù, toàn bộ ánh sáng đều không tồn tại.

Phải chủ động đem tinh thần nhập vào bên trong trong bóng tối đủ khiến người ta nổi điên này, loại dũng khí này không phải người thường có thể chịu nổi.

- Ta mặc dù không nghĩ đến chuyện lấy việc bảo vệ thiên địa làm lý tưởng, nhưng muốn bảo vệ người thân bên cạnh, cho nên ta cần lực lượng, vì vậy bất kể trả giá như thế nào ta cũng phải nỗ lực!

Thanh âm kiên nghị của Lâm Động chậm rãi phát ra, khuôn mặt non nớt năm xưa đã dần trở nên kiên nghị.

- Người trẻ tuổi, trong bóng tối dùng tâm nhìn đường, tâm tính kiên định, không để vạn vật nhiễu loạn, tất cả chỉ là ảo giác, đều không có thật!

Thanh âm già nua của Hắc Đồng Lão Nhân xoay quanh bên tai Lâm Động, thân ảnh của lão cũng dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong thiên địa.

Lúc hư ảnh của Hắc Đồng Lão Nhân tiêu tán, hai mắt Lâm Động cũng chậm rãi khép chặt, tinh thần lực từ trong nê hoàn cung trào ra, cuối cùng hóa thành

một đạo hào quang, không hề sợ hãi nhằm về phía Thôn Phệ Tổ Phù giống như hắc động kia lao tới.

Xuy xuy!

Mà giống như nhận thấy Lâm Động xông tới, Thôn Phệ Tổ Phù vốn tĩnh lặng không ngờ lại chậm rãi luân chuyển. Mà thể tích của nó cũng nhanh chóng mở rộng ra. Trong chớp mắt, Thôn Phệ Tổ Phù đã trực tiếp biến thành một cái hắc động.

Hắc động này cũng không phải là khổng lồ, nhưng có một loại khủng bố vô hình, ánh sáng lúc chiếu vào trong đó đều biến mất, trực tiếp bị thôn phệ đi, giống như là một thứ khủng bố có thể thôn phệ hết tất cả thiên địa vậy.

Ô ô ô!

Theo lực thôn phệ từ trong hắc động phát ra, mặc dù không quá mức mãnh liệt nhưng không gian trong Huyền Âm Giản cũng lập tức trở nên hỗn loạn. Vô số hàn khí Địa Sát điên cuồng vọt tới. Chỉ có điều hàn khí Địa Sát có thể khiến cho cường giả Tạo Hóa Cảnh chật vật không thôi kia lúc vừa tiến vào phạm vi ngàn trượng không gian xung quanh cái hắc động do Thôn Phệ Tổ Phù đã biến thành kia thì lập tức trở nên ôn hòa, cuối cùng không ngừng cuốn vào trong hắc động.

Tiểu điêu cũng bị vây bên dưới phạm vi của Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng loại lực lượng thôn phệ khủng bố này cũng không có bao phủ hắn, cho nên hắn vẫn ngẩng đầu như không, nhìn một màn này không khỏi lắc đầu.

May là ở trong Huyền Âm Giản, bằng không thì việc dẫn đến ba động nguyên lực thiên địa như thế này, không biết sẽ khiến bao nhiêu cường giả rình mò, thậm chí ngay cả một số cường giả bên ngoài Vương triều Đại Viêm cũng có thể cảm ứng được.

Tinh thần lực của Lâm Động cũng tại lúc hắc động thành hình thì trực tiếp bị

thôn phệ vào bên trong.

Theo tinh thần của Lâm Động bị Thôn Phệ Tổ Phù nuốt chửng, thân thể của hắn cũng hoàn toàn bất động, sắc mặt tĩnh lặng, hai mắt khép chặt nhìn giống như bức tượng.

- Tiểu tử, ngươi cần phải bình yên trở ra a. điêu gia ta cũng không có thời gian có thể đợi tại nơi này cả đời!

Nhìn Lâm Động không chút chần chừ tiến vào trong Thôn Phệ Tổ Phù, tiểu điêu chà chà móng vuốt, khẽ lẩm bẩm nói một mình.

o0o Ngay lúc tiến vào trong hắc động do Thôn Phệ Tổ Phù biến thành, trước mắt Lâm Động nhanh chóng bị bóng tối bao trùm. Đây là loại bóng tối thuần túy, hoàn toàn ngăn cách thị giác, thậm chí ngay cả xúc giác cũng mất đi tác dụng.

Hắc ám, đây là thế giới hắc ám, không có một tia ánh sáng, không có một tia thanh âm, cả thế giới giống như hỗn độn sơ khai.

Hoàn cảnh không thể hình dung được là một loại tra tấn đáng sợ đối với người thường, dưới bóng tối như vậy, phảng phất ngay cả bản thân mình cũng không hề tồn tại.

Trong bóng đêm, Lâm Động sau khi trải qua bối rối lúc đầu đã dần bình tĩnh lại, loại hoàn cảnh này đủ khiến người bình thường phát điên, nhưng hắn cũng hiểu rõ, càng là thời điểm như vậy thì hắn càng phải bình tĩnh. Nếu không hắn sẽ vĩnh viễn trầm luân tại trong bóng đêm này, không thoát khỏi đây được, cái loại tra tấn này so với chết còn đáng sợ hơn.

Thôn Phệ Tổ Phù, được sự chấp nhận của nó có thể trở có được tiềm lực trở thành cường giả thiên địa, nhưng đạt được sự chấp nhận của nó cũng phải trải qua tôi luyện khảo nghiệm mà người thường không thể chịu được.

Lâm Động lẳng lặng hành tẩu trong bóng đêm, từng bước từng bước đi,

không hề biết mệt mỏi. Trong bóng đêm hắn phải chịu đựng hắc ám, chịu đựng sự cô tịch.

Trong thế giới hắc ám, thời gian trở nên rất dài, một đạo thân ảnh chậm rãi hành tẩu trong đêm, giống như khổ hành tăng, vĩnh viễn bước đi không hề dừng lại.

Thời gian phảng phất như trôi qua rất lâu, vô cùng lâu, một năm, hai năm, năm năm… Lâm Động đã không còn khái niệm thời gian nữa. Một thời gian dài trong bóng đêm vô tận, hắn đã từng trải qua khủng hoảng, cũng từng điên cuồng tuyệt vọng, ở trong này chính là lao tù đáng sợ nhất trên thế gian.

Chỉ có điều, sau khi trải qua khủng hoảng và tuyệt vọng, tâm thần Lâm Động ngược lại dần trở nên tang thương và kiên định, sau đó gần như hắn đã quên mất sự tồn tại của chính mình, trong bóng đêm, một đạo thân ảnh từ từ bước đi.

Trong bóng đêm, thời gian trôi qua phảng phất như cả trăm năm.

Một đạo thân ảnh hành tẩu trong đêm, bước chân của hắn vĩnh viễn như cũ, không hề có chút chênh lệch, hắn dường như quên cả chính mình, quên cả hắc ám, quên đi tất cả.

- Ta hành tẩu trong bóng tối, lĩnh ngộ chân lý thôn phệ. Thôn phệ, là không còn gì!

Trong bóng đêm, một đạo ý niệm yên lặng dần khuếch tán, thân ảnh vốn hành tẩu không biết bao lâu đã chậm rãi dừng chân lại.

Lúc đạo thân ảnh tạm dừng chân trong chốc lát, đột nhiên, trong bóng đêm vô tận một đạo ánh sáng từ sau lưng thân ảnh phát ra, cuối cùng lan đến dưới chân hắn. Một màn như vậy nhìn qua, tựa hồ như chỉ cần hắn xoay người đạp lên hào quang mà đi liền có thể đạp phá bóng đêm vô tận này.

Ánh sáng dừng tại dưới chân đạo thân ảnh, hắn cúi đầu nhìn ánh sáng giống

như đã lâu rồi chưa từng nhìn thấy, trong ánh mắt trống rỗng đột nhiên có tia sáng chuyển động, trên khuôn mặt trẻ tuổi mỏi mệt đột nhiên hiện lên một nụ cười bình thản.

- Con đường trong lòng, tất cả ảo giác đều là giả! Thôn Phệ Tổ Phù, ta đi ra khỏi thế giới hắc ám của ngươi đây!

Đạo thân ảnh nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười lộ ra một loại tang thương. Rồi sau đó hắn cũng không chút quay đầu lại đi về phía hào quang, ngược lại tiếp tục bước, không hề sợ hãi cất bước đi vào trong bóng đêm.

Theo bước chân mà hắn bước ra, ánh sáng phía sau nhất thời sụp đổ, hắc ám bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng giống như thủy tinh tan vỡ, rắc một tiếng hoàn toàn vỡ tan tành.

Hắc ám nứt ra, từng đạo ánh sáng ôn hòa phát ra, bóng tối biến thành sao trời mỹ lệ. Mà đạo thân ảnh lại bước trên sao trời, phía trước của hắn, một phù văn cổ xưa lẳng lặng huyền phù, phía trên phù văn ẩn chứa một thân ảnh mơ hồ.

Nhìn phù văn cổ xưa, khuôn mặt Lâm Động gần như chết lặng, chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn biết đây chính là Phù linh của Thôn Phệ Tổ Phù.

Có thể nhìn thấy Phù linh, như vậy có nghĩa là hắn đã được chấp nhận.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 322

Tổ Phù Chấp Nhận

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Bầu trời sao an tĩnh, Lâm Động nhìn phù văn cổ xưa trước mặt, đột nhiên phát hiện cho dù tại thời khắc vui mừng này mà tâm tình của hắn vẫn lạnh nhạt, lập tức không khỏi rùng mình, chợt im lặng. Bóng tối vô tận kia khiến người khác tim đập mạnh, nhưng hắn không biết đã hành tẩu trong đó bao lâu rồi.

Trong bóng đêm, không có công kích ngoan độc hay đại trận oanh sát gì như trong tưởng tượng, nhưng chính loại bóng tối yên tĩnh này so với bất kỳ sát chiêu gì cũng đều tàn khốc hơn.

Lâm Động không thể tưởng tượng mình lại vượt qua thế giới hắc ám đáng sợ đó được, nhưng hắn có thể cảm giác được trong đầu vẫn còn lưu lại một chút hương vị sợ hãi nhàn nhạt, đó chính là tâm tình mà mà hắn sản sinh ra lúc ở trong thế giới hắc ám.

Bản thân ở trong bóng đêm vô tận là không tồn tại, hắn cũng suýt nữa quên đi bản thân mình, thậm chí trầm luân trong bóng tối. Cuối cùng sau lưng xuất hiện một con đường ánh sáng, cũng là một loại khảo nghiệm tàn khốc, nếu như Lâm Động khi đó thực sự xoay người đạp lên con đường ánh sáng, như vậy lúc đi trên con đường ánh sáng hắn sẽ phát hiện, hắn sẽ vĩnh viễn trầm luân trong thế giới hắc ám, loại kết quả này so với tử vong càng đáng sợ hơn.

Chỉ có điều may mà lúc tiến vào Thôn Phệ Tổ Phù, Hắc Đồng Lão Nhân đã nói cho hắn những lời có tác dụng quan trọng. Lâm Động lựa chọn kiên trì con đường trong lòng, mà buông bỏ con đường ánh sáng đối với hắn mà nói có lực hấp dẫn trí mạng.

Người bình thường không thể ngờ được, lúc ở trong một cái động, con người sau khi đi một thời gian dài trong bóng tối, đối với hắn mà nói ánh sáng là vô cùng hấp dẫn, loại tình huống này giống như đi trong sa mạc, một người khát nước gần chết nhìn thấy một ngụm suối trong, loại hấp dẫn này chính là không thể kháng cự.

Chỉ có điều may mà cuối cùng tâm trí Lâm Động kiên định, quay lưng với ánh hào quang đó, đi theo con đường trong lòng, con đường trong lòng cuối cùng cũng đưa hắn đến nơi mà hắn muốn đến.

Một thế giới hắc ám tĩnh lặng đáng sợ, không sóng không gió, nhưng đối với Lâm Động mà nói không thể nghi ngờ so với khiêu chiến một ngàn cái Âm Khôi Tông còn muốn hung hiểm hơn. Mặc dù sớm biết rằng đây là khảo nghiệm của Thôn Phệ Tổ Phù, thế nhưng vẫn đáng sợ như vậy. Lâm Động khi tiến vào, có thể thật sự sẽ bắt đầu do dự, đây chính là một chiến đấu bằng ý chí và nghị lực.

Lâm Động thở dài một hơi, cúi đầu nhìn, bởi vì hắn phát hiện thân thể của hắn không ngờ trở nên chân thật hơn rất nhiều.

Tiến vào bên trong Thôn Phệ Tổ Phù không phải là bản thể của Lâm Động, mà chính là tinh thần lực của hắn, hơn nữa Lâm Động nhớ rõ. Lúc vừa ban đầu tiến vào Tổ Phù thì tinh thần lực của hắn chỉ miễn cưỡng có thể ngưng tụ thành hình, nhưng vẫn vô cùng mờ nhạt hư ảo. Nhưng trước mắt, một đạo tinh thần lực lại ngưng tụ trở nên chân thật như vậy, căn bản giống hệt bản thể.

Tinh thần lực ngưng tụ chân thật như vậy, cho dù là một vài Linh Phù sư Trung cấp cũng không có khả năng làm được. Nhưng Lâm Động lại bằng vào tinh thần lực của Linh Phù sư Hạ cấp, thành công ngưng tụ thành thân thể tinh thần. Tuy rằng không quá tăng trưởng, nhưng đã kiên cố hơn trước.

Vẻ mặt Lâm Động kinh ngạc, dù không biết tinh thần lực của mình đã tăng lên như thế nào thì với trình độ tinh thần lực mạnh mẽ của Lâm Động hiện nay cũng đủ để quét sạch tất cả Linh Phù sư Trung cấp rồi.

Cái này tuy rằng không tăng số lượng tinh thần lực, nhưng lại đem chất lượng của hắn tăng lên rất nhiều. Nếu là đối thủ ngang cấp, một đạo tinh thần lực của Lâm Động có lẽ tương đương với mấy đạo của người khác, thậm chí hơn gấp mười. Mà đó chính là thu hoạch trong thế giới hắc ám, không chỉ thành công được Thôn Phệ Tổ Phù chấp nhận, lại còn có thể gia tăng tinh thần lực kiên cường như núi, đây chính là thứ quý giá nhất!

- Xem ra thời gian ở trong Thôn Phệ Tổ Phù cũng không ngắn.

Ánh mắt Lâm Động chớp động. Loại tinh thần lực hùng hậu vững vàng như núi này căn bản không thể nào trong thời gian ngắn có thể luyện thành.

Cho dù là thế giới hắc ám cực kỳ biến thái, nhưng hắn cũng đã mất đến nửa năm ở trong đó.

Đương nhiên, điều này cũng không khiến Lâm Động kinh ngạc, bởi vì trong thế giới hắc ám của hắn, cũng giống như trải qua cả trăm năm. Bây giờ cho dù có người nói hắn ở bên ngoài đã trải qua mười năm thì chỉ e hắn cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Sau khi kiểm tra thân thể một hồi, lúc này Lâm Động mới đem toàn bộ lực chú ý di chuyển về phía phù văn cổ xưa đang chuyển động kia.

Lúc này ngưng thần quan sát, Lâm Động mới phát hiện, phía trên phù văn ẩn hiện hư ảnh, phảng phất như không có hình thể cố định, biến ảo liên tục.

Mà khi hắn mơ hồ nhìn thấy hư ảnh biến ảo thành Hắc Đồng Lão Nhân thì mới cảm thấy có chút giật mình.

Phù linh của Thôn Phệ Tổ Phù dường như sau khi bị luyện hóa sẽ biến ảo thành hình thái chủ nhân. Mà Thôn Phệ Tổ Phù bây giờ là do lúc Hắc Đồng Lão Nhân chết đi vẫn trong trạng thái vô chủ cho nên hình thái mới không có diện mục rõ ràng.

Lâm Động đứng phía trước Thôn Phệ Tổ Phù, cung kính khom người thi lễ. Sự tồn tại từ thời Viễn cổ xa xưa này, khiến cho mọi người đều ôm loại cảm giác kinh sợ.

Ong ong!

Lúc Lâm Động khom người, trong phù văn cổ xưa phát ra tiếng ong ong kỳ dị, thân ảnh mơ hồ chuyển động, giống như chậm rãi vươn bàn tay về phía Lâm Động.

Lâm Động thành công vượt qua thế giới hắc ám xem như đã được Tổ Phù chấp nhận, mà hành động lúc này hiển nhiên là muốn hoàn thành bước nhận chủ cuối cùng.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động chậm rãi gật đầu, thần sắc trên mặt không chút dao động. Thế giới hắc ám đã tôi luyện tâm tính hắn, hiển nhiên tác dụng rất lớn.

Thôn Phệ Tổ Phù có Phù linh, Phù linh có linh trí, nhưng linh trí này cũng không bằng tiểu điêu. Đương nhiên cũng phải là nói Tổ Phù kém hơn tiểu điêu, mà là bởi vì tuy rằng Tổ Phù tồn tại rất lâu, nhưng loại vật phẩm cho dù cường đại đến thế nào đi nữa cũng rất khó có được linh trí giống như nhân loại. Chúng có linh trí, nhưng không thể mạnh mẽ giống như tiểu điêu là yêu thú có được linh trí đáng sợ được.

Lâm Động vươn bàn tay ra, nhẹ nhạng chạm lên bàn tay của Phù linh. Nhất thời, hư ảnh đó biến ảo, trực tiếp biến thành hình dáng bên ngoài giống Lâm Động như đúc.

Chỉ là, hai mắt của Phù linh không phải màu đen hoàn toàn giống như Hắc Đồng Lão Nhân, mà lúc biến ảo thành hình dáng Lâm Động, phù văn cổ xưa chậm rãi chuyển động, đột nhiên phiêu đãng. Lực lượng thôn phệ tản mát ra, dưới loại lực lượng này, cho dù là ánh sáng cũng không thể trốn thoát.

Thôn Phệ Tổ Phù chuyển động, phiêu đãng huyền phù trên thiên linh cái của Lâm Động, cuối cùng vẫn không nhập vào trong đó.

Ầm!

Lúc Thôn Phệ Tổ Phù không nhập vào trong thiên linh cái của Lâm Động, quanh thân thể nhất thời bộc phát ra một cỗ lực lượng thôn phệ cường hãn, dưới sự ba động này, bầu trời sao đột nhiên xuất hiện vô số hắc động, hắc động bắt đầu thôn phệ, các ngôi sao sụp đổ, thiên địa sụp đổ, vô cùng khủng bố.

Mà Lâm Động ở giữa vô số hắc động, tùy ý để hắc động tự sinh tự diệt, tinh cầu sụp đổ mà thân thể vẫn bất động.

Lúc Phù linh mà Thôn Phệ Tổ Phù biến thành thấy vậy, bàn tay vung lên, thân thể nhanh chóng nhạt dần, cuối cùng hóa thành một đạo hào quang nhập vào trong cơ thể Lâm Động.

Ầm!

Trong khoảnh khắc linh phù nhập vào trong cơ thể Lâm Động, trong nê hoàn cung của Lâm Động cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nê hoàn cung vốn có năm khỏa Bản mệnh Linh phù huyền phù, gần như chỉ trong chốc lát thì sụp đổ, hóa thành từng đạo lực lượng tinh thần tinh thuần, gào thét ở trong cơ thể hắn.

Ầm ầm!

Mà lúc Bản mệnh Linh phù sụp đổ, một cái hắc động chậm rãi xuất hiện, một cỗ lực lượng thôn phệ đáng sợ từ đó phát ra.

Ầm ầm!

Cỗ lực lượng thôn phệ phát ra, khiến tinh thần lực tràn ngập nê hoàn cung trong cơ thể Lâm Động bị bao trùm lên, sau đó trực tiếp bị nuốt vào trong hắc động. Tốc độ hấp thu có thể nói là cực kỳ khủng bố, hơn nữa sau khi thôn phệ đi

đám tinh thần lực này, hắc động không chỉ không ngừng lại, mà lực lượng thôn phệ phát ra lại càng nồng đậm hơn nhiều.

Dưới lực lượng thôn phệ này, trên bầu trời sao đột nhiên phát ra một cỗ lực lượng tinh thần cực mạnh. Tinh thần lực này là từ thời Viễn cổ xa xưa truyền lại, phảng phất giống như Thôn Phệ Tổ Phù mang theo nó trong mình vậy, nhưng mà bây giờ lại không ngừng cuồn cuộn tràn vào nê hoàn cung của Lâm Động.

Cùng với tinh thần lực cường đại nhập vào, trong nê hoàn cung của Lâm Động gần như lập tức tràn ngập tinh thần lực. Sau đó hắc động lại tiếp tục thôn phệ. Dưới sự thôn phệ đó, Lâm Động cảm giác được tinh thần lực của hắn đang tăng trưởng với một tốc độ cực kỳ khủng bố.

Lại nói, đối với việc tinh thần lực tăng vọt cũng phải cẩn thận một chút. Dù sao thì có một số Phù sư nếu không thể khống chế nổi tinh thần lực tăng trưởng cường đại thì nê hoàn cung sẽ bị chấn bạo.

Nhưng mà đối với Lâm Động mà nói, hiển nhiên lại không thành vấn đề. Thôn Phệ Tổ Phù hiện nay đang tọa trấn trong nê hoàn cung của hắn. Trong thiên hạ, có thể đem tinh thần lực cường đại của hắn chấn bạo chỉ sợ không có được bao nhiêu thứ.

Hơn nữa, đối với cỗ tinh thần lực tăng vọt này, sau khi trải qua tôi luyện trong thế giới hắc ám, Lâm Động đã tự tin có thể khống chết một cách hoàn mỹ.

Có sức mạnh to lớn của Thôn Phệ Tổ Phù bảo hộ, Lâm Động tự nhiên không sợ gì cả. Hắn lẳng lặng ngồi xếp bằng trong hư không, tinh thần lực cường đại từ bốn phương tám hướng lao đến đều bị thôn phệ. Mà cỗ tinh thần lực cường đại này cũng chậm rãi từ trong cơ thể Lâm Động mà tản mát ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s để duy trì bàn long hội!

() Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 323

Linh Phù Sư Cao Cấp

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trong Huyền Âm Giản hắc ám, trên một bãi đất không gió, từng viên dạ minh châu được gắn xung quanh trên vách đá tản mát ra ánh hào quang hòa nhã, bao phủ cả khu vực này, khiến cho bóng tối ở trong Huyền Âm Giản lại có chút chói mắt.

Dưới ánh hào quang nhu hòa bao phủ, một đạo thân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng giống như một lão tăng nhập định, thân thể bất động. Phía trên đạo thân ảnh có một ít bụi bặm, hiển nhiên là loại tĩnh tọa này đã duy trì một thời gian khá dài.

Tại khoảng không phía trước đạo nhân ảnh có một hắc động khiến người khác tim đập chân run đang chậm rãi luân chuyển, từng đạo lực lượng thôn phệ phát tán ra, bất kể thứ gì, chỉ cần ở trong phạm vi mười trượng của nó đều sẽ bị thôn phệ trong nháy mắt.

- Ài!

Trong tĩnh lặng, đột nhiên có một tiếng thở dài bất đắc dĩ vang lên. Vừa đưa mắt nhìn chỉ thấy một thân hình nho nhỏ đang lơ lửng cách đạo thân ảnh đó không xa. Chính là tiểu điêu, mà hiển nhiên là thân ảnh giống như lão tăng nhập định kia chính là Lâm Động.

Tiểu điêu lúc này đang vô cùng bất đắc dĩ nhìn thân thể Lâm Động. Cái thân xác này đã trở nên lạnh như băng, thậm chí hô hấp cũng không có, trạng thái này hoàn toàn là do tinh thần lực bị hãm nhập vào trong Thôn Phệ Tổ Phù.

- Con mẹ nó, tên này đi vào đó cũng hơn nửa năm rồi, chẳng lẽ còn chưa

thông qua khảo nghiệm của Thôn Phệ Tổ Phù hay sao?

Tiểu điêu buồn bực, móng vuốt bắt đầu cào cào, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Từ ngày Lâm Động tiến vào Thôn Phệ Tổ Phù đến nay đã hơn nửa năm trôi qua mà vẫn không có tin tức gì, hắc động trước mặt cũng không có chút dị động gì, điều này khiến cho tiểu điêu cũng không biết bây giờ Lâm Động đến tột cùng là sống hay chết nữa.

Hơn nữa tuy rằng hắc động ở ngay trước mặt, nhưng tiểu điêu cũng không dám xông vào. Hắn vô cùng rõ ràng, nếu như xông vào, chỉ e hắn thực sự sẽ không thoát ra được nữa.

- Tiểu tử, ngươi nếu như thật sự chết ở trong đó cũng đừng trách điêu gia a. Điêu gia cũng đã nói là rất nguy hiểm rồi.

Tiểu điêu không ngừng lẩm bẩm, nhưng có thể nhìn ra hắn cũng có chút lo lắng. Hắn ở đây đợi Lâm Động đã hơn nửa năm, nhưng người này vẫn không hề có chút động tĩnh gì.

Ầm!

Mà lúc tiểu điêu quay đầu lại, đột nhiên, hắc động hơn nửa năm nay chưa từng có động tĩnh gì đột nhiên vang lên một tiếng trầm đục. Ngay sau đó, hắc động dưới ánh mắt kinh dị của tiểu điêu luân chuyển cực nhanh. Lực lượng thôn phệ đột nhiên tăng vọt!

- Nguy rồi!

Cảm nhận được cỗ lực lượng thôn phệ đột nhiên bạo phát, ánh mắt tiểu điêu cũng biến đổi, móng vuốt vội vàng vũ động. Năng lượng tử hắc sắc ngưng tụ thành một quang thuẫn ở trước mặt, còn bản thể thì nhanh chóng bay lùi về phía sau.

Xuy xuy!

Quang thuẫn tử hắc sắc vừa mới thành hình tiếp xúc với cỗ lực lượng thôn phệ lập tức tan rã, cuối cùng biến mất trong hắc động. Hơn nữa, sau khi thôn phệ quang thuẫn, cỗ lực lượng cắn nuốt đó vẫn như cũ không hề yếu bớt, ngược lại còn khuếch tán ra, trực tiếp đem mảnh không gian này trở thành ngưng đặc giống như đầm lầy vậy. Mà thân hình tiểu điêu cấp tốc thối lui cũng bị trì hoãn, càng lúc càng chậm.

Khiến cho ánh mắt tiểu điêu kịch biến đó chính là thân thể hắn không chỉ càng lúc càng chậm lại, mà còn dần dần bị cuốn về phía hắc động kia. Điều này khiến cho hắn có chút sợ hãi. Nếu thật sự bị nuốt vào trong đó, hắn chỉ e sẽ thật sự biến mất cùng với thiên địa rồi.

- Cái Tổ Phù khốn kiếp này thật tà môn!

Tiểu điêu phẫn nộ mắng. Chỉ có điều lúc hắn dãy giụa thì lực thôn phệ trong hắc động phát tán ra ngược lại càng lúc càng mạnh mẽ, trực tiếp đem tiểu điêu hút về phía hắc động.

Nhìn hắc động càng lúc càng đến gần, tiểu điêu nhất thời nhịn không được mở miệng mắng to, tiếng mắng chói tai không ngừng vang vọng khắp mảnh đất không có gió này.

Chửi rủa hiển nhiên không có tác dụng gì, cho nên lúc tiểu điêu ở gần hắc động trong gang tấc thì trong mắt cuối cùng cũng lóe lên một chút tuyệt vọng, hét lớn:

- Mẹ nó, Lâm Động! Điêu gia cũng đến bồi tiếp ngươi rồi, ngươi xem như chết không oan uổng a!

Bốp!

Trái lại, tiếng hô của tiểu điêu vừa mới phát ra, một bàn chân từ trong hắc

động chui ra, đá vào đầu nó một cái, trực tiếp đá nó bay đi ra xa.

Đột nhiên xảy ra sự cố như vậy khiến tiểu điêu sửng sốt, chỉ có điều nhìn thấy hắc động càng lúc càng xa cũng thở phào một hơi như trút được gánh nặng. Chợt nó phục hồi tinh thần, mừng như điên nhìn bóng người từ trong hắc động đi ra kia.

- Lâm Động? Ngươi còn sống sao?

Trong hắc động đi ra tất nhiên là tinh thần lực của Lâm Động. Hắn liếc mắt nhìn tiểu điêu một cái, khóe miệng nhếch lên nói:

- Miệng quạ đen, đừng có trù ẻo ta!

- Ồ?

Tiểu điêu kinh hỉ nhìn Lâm Động, đột nhiên phát hiện ra lực lượng thôn phệ mà hắc động tản mát ra không hề có chút ảnh hưởng đối với Lâm Động thì lập tức rùng mình, giống như hiểu được điều gì đó, ánh mắt khiếp sợ nhìn Lâm Động nói:

- Ngươi… ngươi thành công rồi?

Lâm Động cười cười, vung tay một cái, hắc động nhanh chóng thu nhỏ lại sau đó nhập vào trong cơ thể. Lúc này hắn mới vỗ vỗ tay, cười tủm tỉm nói:

- May mắn được Phù linh chấp nhận.

- Chậc chậc, tiểu tử có chút năng lực a!

Tiểu điêu tò mò đi lại gần. Lâm Động có thể được chấp nhận hiển nhiên là vượt ngoài dự kiến của nó.

- Tinh thần lực của ngươi dường như trở nên mạnh hơn rất nhiều… Tiểu điêu nhìn lại, đột nhiên chú ý đến tinh thần lực Lâm Động, nó ngưng tụ vô cùng chân

thật, thoạt nhìn không khác gì bản thể.

Lâm Động cười cười, tâm niệm vừa động, trong phạm vi trăm trượng ở vùng đất không gió này, tất cả đá tảng chậm rãi lơ lửng giữa không trung, sau đó ầm ầm hội tụ về phía đỉnh đầu Lâm Động, trong chớp mắt trực tiếp ngưng tụ thành một tòa núi đá, tràng cảnh khiến người khác cực kỳ rung động.

Tinh thần lực của Lâm Động bây giờ so với trước khi tiến vào hắc động, bất luận là độ cường hãn hay khả năng điều khiển đều mạnh hơn rất nhiều.

- Tinh thần lực của ta bây giờ miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Linh Phù sư Cao cấp.

Lâm Động chắp hai tay phía sau, tâm niệm vừa động thì núi đá trên đỉnh đầu liền phóng vào trong bóng tối của Huyền Âm Giản, cuối cùng bị từng đạo hàn khí Địa Sát mãnh liệt đánh cho nát bấy.

- Linh Phù sư Cao cấp?

Nghe vậy, trong mắt tiểu điêu có chút chấn động. Tăng cường tinh thần lực vốn rất khó, nhưng chỉ trong thời gian nửa năm ngắn núi mà Lâm Động đã trực tiếp từ Linh Phù sư Hạ cấp nhảy vọt lên đến Linh Phù sư Cao cấp?

Hơn nữa, với nhãn lực của tiểu điêu, tự nhiên nhìn ra Lâm Động đối với việc khống chế cỗ lực lượng này không hề có chút trở ngại, ngược lại còn có phần thành thạo, hiển nhiên, lúc ở trong Thôn Phệ Tổ Phù đã được chỗ tốt không ít.

- Ta bế quan mất bao lâu rồi?

Lâm Động chuyển ánh mắt về phía bản thể, nhìn trên người dính đầy bụi bặm không khỏi rùng mình hỏi.

- Nửa năm rồi!

Tiểu điêu cào cào móng vuốt nói.

Lâm Động yên lặng gật đầu. Chuyện này không khác gì so với dự kiện của hắn, nửa năm này hắn đạt được thành tích như vậy cũng tương đối tốt. Ít nhất cũng đã đem tinh thần lực nâng cấp đến trình độ Linh Phù sư Cao cấp.

cho dù là hắn, nếu bình thường tu luyện cũng không thể nào trong nửa năm là đạt được thành tựu biến thái như vậy.

- Trước hết quay về thể xác đã!

Tâm thần Lâm Động vừa động thì thân thể tinh thần nhanh chóng tiêu tán, hóa thành tinh thần lực hùng hậu nhập vào bên trong thân thể đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Lúc tinh thần trở về lại cơ thể, hai mắt đã khép chặt hơn nửa năm của Lâm Động đột nhiên mở ra. Phía trên thân thể, nguyên lực hùng hậu trong khoảnh khắc bùng nổ, tất cả bụi bặm đều bị chấn tan.

Rắc rắc rắc!

Lâm Động nhẹ nhàng vặn vẹo cơ thể một chút, nhất thời xương cốt toàn thân vang lên tiếng răng rắc, một cảm giác vô lực nhàn nhạt tản ra.

Đối với loại cảm giác vô lực này, Lâm Động cũng không quan tâm lắm, tâm thần vừa động, nguyên lực hùng hậu từ trong đan điền giống như thủy triều trào ra, cuối cùng chảy xuôi trong kinh mạch. Lập tức, cảm giác tràn đầy lực lượng liền lan tỏa toàn bộ cơ thể Lâm Động.

- Nửa năm, nguyên lực trái lại không tăng lên nhiều lắm.

Cảm nhân được nguyên lực hùng hậu ẩn chứa trong Nguyên Đan, Lâm Động khẽ nhíu mày nói.

- Thân thể của ngươi trong nửa năm này ở trong trạng thái chết giả, nguyên lực trong cơ thể không xuất hiện tình trạng tản mát là tốt lắm rồi. Chẳng lẽ ngươi còn muốn tăng vọt giống như tinh thần lực sao?

Tiểu điêu trợn mắt khinh thường nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng cười, ánh mắt nhìn về phía hàn khí Địa Sát đang gào thét trong Huyền Âm Giản nói:

- Thật ra cũng không phải không có khả năng, trong này đối với ta mà nói là một chỗ tu luyện nguyên lực và thân thể tuyệt hảo.

- Ngươi muốn ở trong Huyền Âm Giản tu luyện?

Tiểu điêu cả kinh nói.

Lâm Động mỉm cười gật đầu. Nguyên lực thiên địa trong Huyền Âm Giản ẩn chứa hàn khí Địa Sát cuồng bạo, nếu như là lúc trước, hắn chỉ e không dám mạnh mẽ hấp thu. Nhưng bây giờ thì lại khác, sau khi luyện hóa thành công Thôn Phệ Tổ Phù, lúc này hàn khí Địa Sát đối với người khác cực kỳ khủng bố, nhưng đối với hắn mà nói thì lại không hề có chút nguy hiểm gì.

- Trái lại có thể thử mượn nơi này để đột phá đến Tạo Hóa Cảnh!

Lâm Động chà chân trên mặt đất, thân hình dưới ánh mắt kinh ngạc đang bị tiểu điêu nhìn chằm chằm đột nhiên lao ra, cuối cùng lơ lửng giữa Huyền Âm Giản.

- Thôn Phệ chi lực, thôn phệ vạn vật!

Lâm Động lơ lửng bên trong Huyền Âm Giản, tâm thần vừa động, một cái hắc động chậm rãi khuếch tán ra trên bàn tay của hắn. Nhất thời, lực lượng thôn phệ khủng bộ lập tức bạo phát ra.

Ô ô!

Lúc thôn phệ chi lực bạo phát, vô số đạo hàn khí Địa Sát cuồng bạo giống như bị hấp dẫn, ùn ùn phóng về phía Lâm Động. Thanh thế như vậy cho dù là

cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng bị dọa kinh hãi đến mặt cắt không còn chút máu.

Thế nhưng, Lâm Động khi nhìn thấy, trên khuôn mặt trái lại nở một nụ cười. Hàn khí Địa Sát trong mắt hắn bây giờ chính là thuốc bổ tốt nhất để hắn tăng cường nguyên lực.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 324

Thực Lực Tăng Vọt

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Ô ô!

Trong Huyền Âm Giản, vô số đạo hàn khí Địa Sát giống như những con cự mãng màu đen đang gào rít. Mà bị vây bên trong vô số hàn khí Địa Sát, một đạo thân ảnh đạp trên không mà đứng. Ở phía sau hắn có một cái hắc động chậm rãi khuếch tán ra. Đồng thời, một cỗ lực lượng thôn phệ cực kỳ cường đại cũng chậm rãi từ bên trong hắc động khếch tán ra.

Tiểu điêu chăm chú nhìn hàn khí Địa Sát vây quanh Lâm Động, trong mắt hơi có chút kinh dị. Đối với hàn khí Địa Sát ở trong Huyền Âm Giản có bao nhiêu hung mãnh, hắn tự nhiên cực kỳ rõ ràng. Số lượng hàn khí Địa Sát như vậy trùng kích, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng không thể chịu được.

Lúc trước vừa mới tiến vào Huyền Âm Giản, Lâm Động thiếu chút nữa chết bởi vì hàn khí Địa Sát, nhưng bây giờ hắn lại dám trực tiếp dẫn động số lượng hàn khí Địa Sát như vậy?

- Tiểu tử, ngươi cũng đừng đem ta đùa chết chứ!

Tiểu điêu lẩm bẩm nói, tuy những lời này có chút ý trêu đùa, nhưng cũng đủ để nói rõ tiểu điêu kiêng kỵ hàn khí Địa Sát này như thế nào.

Lúc tiểu điêu đang lẩm bẩm tự nói, sắc mặt Lâm Động bình tĩnh nhìn hàn khí Địa Sát giống như hắc mãng đang trườn tới, chợt ngồi xếp bằng bên trong hắc động, tâm thần vừa động, hắc động càng xoay nhanh hơn.

Rầm rầm!

Mà khi hắc động xoay chuyển, lực thôn phệ tràn ra điên cuồng thổi quét, giống như vạn long hít thở, trực tiếp đem những hàn khí Địa Sát vây quanh hút sạch.

Vô số đạo hàn khí Địa Sát ùn ùn bị hút vào trong hắc động, mà những đạo hàn khí Địa Sát vừa mới tiến vào trong hắc động thì lập tức bị hắc động cắn nuốt.

Cách cách cách!

Đương nhiên, những hàn khí Địa Sát này tất nhiên cũng không phải biến mất trong hư không. Sau khi hắc động thôn phệ, Lâm Động ngồi xếp bằng ở trong đó, phía trên thân thể mạnh mẽ bộc phát ra từng đạo băng hàn ba động, cốt cách toàn thân đều không ngừng phát ra tiếng lách cách. Hàn khí Địa Sát bị thôn phệ hoàn toàn đều đi vào bên trong cơ thể hắn.

Tê!

Hàn khí Địa Sát vô cùng hùng hậu giống như thủy triều nhập vào trong cơ thể Lâm Động. Những hàn khí Địa Sát này sau khi tiến vào trong thân thể hắn, hàn khí thô bạo ẩn chứa trong đó đều bị Thôn Phệ Tổ Phù cắn nuốt tiêu hóa sạch, chỉ lưu lại cho Lâm Động năng lượng tinh thuần nhất mà thôi.

Năng lượng hàn khí lạnh lẽo không ngừng tuôn trào vào bách hài chi huyệt trong cơ thể của Lâm Động. Loại năng lượng hàn khí này không ngừng gột rửa cốt cách và nhục thể hắn, khiến cho từng tế bào dưới sự gột rửa tôi luyện không ngừng trở nên cường đại hơn.

Hàn khí Địa Sát vốn có công dụng rèn luyện thân thể, chỉ có điều hàn khí trong đó thật sự quá mức cuồng bạo, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng không dám hút vào trong cơ thể. Nhưng Lâm Động hiện nay lại không hề có chút kiêng kỵ gì.

Có được Thôn Phệ Tổ Phù có thể thôn phệ vạn vật trong thiên địa, không có thứ gì mà hắn không dám hấp thu, huống chi một ít hàn khí Địa Sát này.

Lúc thân thể được chậm rãi cường hóa, Lâm Động cũng cảm giác được nguyên lực trong Nguyên Đan của mình cũng dần trở nên tràn đầy, thậm chí thể tích của Nguyên Đan cũng đang dần dần bành trướng lên.

Hàn khí Địa Sát không chỉ có công hiệu rèn luyện thân thể, hơn nữa trong đó còn ẩn chứa nguyên lực thiên địa cực kỳ hùng hậu. Nếu như thôn phệ luyện hóa toàn bộ thì việc tu luyện nguyên lực đối với Lâm Động tự nhiên có ích lợi rất lớn.

- Ha ha, sảng khoái, đến đây!

Từng đạo hàn khí Địa Sát không ngừng cuồn cuộn tiến vào bên trong hắc động.

Y phục trên người Lâm Động bị chấn bay phần phật, chợt hắn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười giống như tiếng sấm, không ngừng vang vọng khắp Huyền Âm Giản.

Ầm ầm!

Tiếng cười lớn của Lâm Động vừa dứt, hắc động bao quanh thân thể hắn dần bành trướng lên, nhất thời lực lượng thôn phệ tràn ra càng thêm cường đại hơn.

Hắc động xoay tròn giống như thứ gì đó đáng sợ nhất trong thiên địa, cả Huyền Âm Giản lúc này có chút hỗn loạn, vô số đạo hàn khí Địa Sát từ khắp bốn phương tám hướng lao tới, cuối cùng trực tiếp bị thôn phệ vào bên trong hắc động, hóa thành năng lượng tinh tuần, nhập vào trong thân thể Lâm Động.

Bộ dáng Lâm Động lúc này phảng phất giống như vĩnh viễn không bao giờ được ăn no cơm, tùy ý để những hàn khí Địa Sát nhập vào trong, nhưng hắn vẫn như cũ không chịu thỏa mãn.

Chỉ có điều, thôn phệ điên cuồng như vậy hiển nhiên có hiệu quả cực lớn, khí tức của Lâm Động không chỉ dần tăng lên, mà khắp nơi trên thân thể, từng đạo gân xanh cũng nổi lên, mỗi lần rung động đều giống như muốn bạo phát ra một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại.

Trong vùng đất không gió của Huyền Âm Giản, tiểu điêu nhìn hành vi thôn phệ bá đạo như vậy của Lâm Động cũng không nhịn được chậc chậc cảm thán. Đây chính là chỗ bá đạo của Thôn Phệ Tổ Phù. Trong thiên địa, vạn vật đều có thể thôn phệ!

Nếu như là trước kia, cho dù tinh thần lực của Lâm Động có đạt đến Linh Phù sư Cao cấp cũng không dám ở trong Huyền Âm Giản làm loạn như thế này, huống chi bây giờ còn đem hàn khí Địa Sát mà người khác nghe đến phải biến sắc làm thuốc bổ thôn phệ vào trong cơ thể như thế.

- Lực lượng công kích của Thôn Phệ Tổ Phù nhìn qua dường như không hung hãn giống như Hỏa Diễm Tổ Phù mà ta từng gặp. Nhưng lực lượng thôn phệ có thể nói là bá đạo tuyệt đỉnh, dùng để tu luyện quả thực là quá thích hợp.

Trong mắt tiểu điêu cũng xuất hiện vẻ cực kỳ hâm mộ. Mặc dù nói Lâm Động hiện tại dường như không thể đem năng lực của Thôn Phệ Tổ Phù hoàn toàn phát huy được, nhưng cùng với việc hắn dần trưởng thành, năng lực Thôn Phệ Tổ Phù cũng sẽ càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng có thể xuất ra lực lượng đỉnh phong. khi đó, chỉ cần Lâm Động hít một cái chỉ sợ cũng có thể đem hàn khí Địa Sát trong Huyền Âm Giản này thôn phệ hết, khí thế như vậy có thể nói là phách thiên tuyệt địa!

- Cứ tiếp tục như vậy, Lâm Động chắc chắn có thể đạt đến trình độ Tạo Khí Cảnh đại thành, chỉ có điều muốn đột phát Tạo Hóa Cảnh, trái lại cũng không phải dễ.

Ánh mắt tiểu điêu lóe lên, mặc dù nói có Thôn Phệ Tổ Phù tọa trấn bảo vệ thân thể, nhưng cũng không phải Lâm Động thực sự có thể hấp thu triệt để lực

lượng thiên địa. Dù sao thì Thôn Phệ Tổ Phù cũng chỉ trợ giúp hắn thôn phệ năng lượng, mà loại năng lượng thôn phệ này cũng cần phải được hắn nắm trong tay.

Nói một cách đơn giản, Thôn Phệ Tổ Phù giống như là một cái máy bơm cực kỳ cường đại, mà thân thể Lâm Động lại giống như một cái ao nước được máy bơm không ngừng bơm nước vào. Bất kể máy bơm có mạnh bao nhiêu đi chăng nữa, thì ao nước dù sao cũng sẽ có lúc đầy tràn… Ô ô!

Bên trong Huyền Âm Giản, nguyên lực thiên địa dao động không ngừng, mà ngọn nguồn dao động chính là Lâm Động đang ở sâu bên trong. Chỉ có điều may mà ở đây là Huyền Âm Giản, bằng không nếu như ở bên ngoài, nguyên lực thiên địa ba động mãnh liệt như vậy tất sẽ dẫn đến bị dòm ngó, Lâm Động cũng không thể an tâm tu luyện được.

Từng đạo hàn khí Địa Sát giống như cự mãng màu đen, cuồn cuộn không ngừng nhập vào trong hắc động đang xoay chuyển trên không trung kia, cuối cùng hóa thành nguyên lực hùng hậu bên trong cơ thể Lâm Động.

Ầm!

Cùng với việc hàn khí Địa Sát hóa thành năng lượng mạnh mẽ tràn vào cơ thể Lâm Động, một khắc nào đó, thân thể hắn mạnh mẽ chấn động. Nguyên Đan trong đan điền gần như đã bành trướng lớn bằng nắm tay, khí tức của Lâm Động trong khoảnh khắc đã tăng vọt hơn rất nhiều.

- Tạo Khí Cảnh đại thành!

Trong hai mắt Lâm Động, tinh mang chợt lóe lên. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn. Mặc dù hắn đã bị dậm chân tại Tạo Khí Cảnh tiểu thành đỉnh phong khá lâu, tu luyện bình thường chỉ cần mất một ít thời gian nữa là có thể đột phá, nhưng bây giờ chỉ cần một ngày là thành công. Điều này khiến cho Lâm Động vui mừng, thúc giục nguyên lực, khí thế như chẻ tre tiến vào cảnh giới Tạo Khí Cảnh đại thành.

Chỗ bá đạo của Thôn Phệ Tổ Phù đã hiển lộ không thể nghi ngờ.

Nguyên lực hùng hậu dao động quanh thân thể Lâm Động, thân hình hắn vừa động liền đáp xuống vùng đất không gió bên dưới, cũng không nói gì thêm, ngồi xếp bằng xuống, lẳng lặng cảm nhận cảm giác mỹ diệu cường đại phát ra từ trong cơ thể.

Lâm Động nhắm mắt lại, giằng có suốt mấy giờ sau đó hắn mới chậm rãi mở hai mắt.

- Nhanh như vậy đã đột phá đến Tạo Khí Cảnh đại thành rồi?

Tiểu điêu ở bên cạnh cũng sợ hãi than không ngớt, tốc độ tu luyện như vậy quả thật có chút kinh khủng.

- Ta sớm đã bị dừng chân tại Tạo Khí Cảnh tiểu thành đỉnh phong khác lâu, cách đột phá cũng chỉ một bước, lúc này chỉ là trùng phá mà thôi.

Lâm Động cười, cũng không có gì ngoài ý muốn quá mức. Sau hắn đó ngẩng đầu lên, nhìn không gian Huyền Âm Giản hắc ám bên trên. Tại lúc này đây, vô số đạo hàn khí Địa Sát đang gào thét, tràn ngập khắp Huyền Âm Giản, trong mắt những cường giả bình thường thì nó đủ để lấy mạng, nhưng trong mắt Lâm Động thì lại trở thành vật đại bổ tuyệt đỉnh sử dụng để tu luyện.

- Ta định ở trong này hai tháng nữa, thử xem có thể mượn hàn khí Địa Sát tại nơi này trùng kích Tạo Hóa Cảnh được không!

Lâm Động cũng hiểu rõ, Tạo Hóa Cảnh không phải dễ tiến vào như vậy, chỉ có điều Huyền Âm Giản trước mắt đối với hắn mà nói hiển nhiên là nơi tu luyện tuyệt hảo, nếu buông bỏ thì cũng thật sự quá đáng tiếc.

Tiểu điêu cũng gật đầu, cơ hội này đối với Lâm Động mà nói quả thực là khó mà có được.

Đã có chủ ý, trong hai tháng tiếp theo, Lâm Động cũng lộ ra tiềm chất tu

luyện điên cuồng. Mỗi ngày hắn đều ở trong Huyền Âm Giản, không ngừng khuếch tán hắc động, điên cuồng hấp thu từng đạo hàn khí Địa Sát trong Huyền Âm Giản, đồng thời cũng hưởng thụ cảm giác hàn khí tắm gột thân thể, mang đến cảm giác rất là thư sướng.

Mà lúc hắn tu luyện quên ăn quên ngủ, trong Huyền Âm Giản, một đạo khí tức cũng phát ra ngày càng mạnh mẽ… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 325

Thâm Nhập Huyền Âm Giản.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trong Huyền Âm Giản, hàn khí Địa Sát nồng đậm tràn ngập. Dưới sự bao phủ của hàn khí Địa Sát, Huyền Âm Giản gần như trở thành tuyệt cảnh mà không người nào dám đặt chân.

Thế nhưng, lúc này ở sâu trong Huyền Âm Giản, một đạo thân ảnh đang lẳng lặng ngồi xếp bằng giữa không trung. Quanh người hắn, vô số đạo hàn khí Địa Sát đủ khiến cho cường giả Tạo Hóa Cảnh cảm thấy sợ hãi, giống như cự mãng gào thét hướng về phía thân ảnh kia chui vào. Cảnh tượng như vậy cho dù đổi lại là Đẳng Sát cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành chỉ e cũng bị dọa cho hết hồn.

Chỉ có điều, đạo thân ảnh này lại tương đối thong dong, ánh mắt của hắn bình tĩnh liếc nhìn những đạo hàn khí Địa Sát xung quanh đang ùn ùn kéo đến, khuôn mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Sau đó bàn tay chợt trở một cái, một hắc động trên đỉnh đầu khuếch tán ra, một cỗ lực lượng thôn phệ kinh khủng bạo phát ra, gần như chỉ trong thời gian một cái hô gấp, toàn bộ hàn khí Địa Sát đều bị thôn phệ vào trong. Nhất thời, khu vực này lập tức trở nên trống trải.

- Số lượng hàn khí Địa Sát trong này càng lúc càng ít.

Đem hàn khí Địa Sát tại nơi này thôn phệ hết, trong mắt Lâm Động chợt lóe tinh mang, một tia hàn khí theo lỗ chân lông trên người thẩm thấu ra, giống như một lớp giáp hàn khí, thoạt nhìn cực kỳ chắc chắn.

Lâm Động phun ra một đoàn bạch khí, cảm nhận bên trong đan điền, lông mày khẽ cau lại:

- Vẫn không có dấu hiệu đột phá!

Từ sau khi thành công điều khiển được Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động đã ở trong Huyền Âm Giản thôn phệ hàn khí Địa Sát suốt hai tháng. Tu luyện hai tháng đã thấy được hiệu quả rất lớn, trực tiếp khiến cho Lâm Động từ Tạo Khí Cảnh tiểu thành thăng lên Tạo Khí Cảnh đại thành đỉnh phong.

Tốc độ này nếu đổi lại là người khác chỉ sợ đã mừng đến phát điên rồi, nhưng Lâm Động lại không hài lòng. Mượn lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù tu luyện trong Huyền Âm Giản hai tháng qua, cho dù tu luyện bình thường một năm thì công hiệu cũng không hơn, cho nên tốc độ này trong mắt hắn cũng không đủ để hắn ngạc nhiên.

Còn mục tiêu của hắn lần này không phải là Tạo Khí Cảnh đại thành, mà là đột phá Tạo Hóa Cảnh.

Ngày đó cùng Đằng Sát giao thủ, Lâm Động rất rõ ràng sự cường đại của Tạo Hóa Cảnh. Huống chi, Đằng Sát kia dậm chân tại cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành đã lâu, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Chỉ có điều Lâm Động tin rằng, chỉ cần một khi hắn bước vào cảnh giới Tạo Hóa Cảnh, tuyệt đối có thể đem kẻ này ép đến mức không có cơ hội trở mình.

Nửa năm trước, hắn bị Đằng Sát truy sát khiến cho phải trốn vào Huyền Âm Giản, cửu tử nhất sinh, nếu không phải bởi vì nhờ Thôn Phệ Tổ Phù, chỉ e bây giờ hắn đã không thể thoát ra khỏi Huyền Âm Giản. Cho nên ân oán hai bên đã là không đội trời chung rồi, chờ sau khi rời khỏi Huyền Âm Giản, Lâm Động tất nhiên sẽ lần nữa đến thành Âm Khôi để bắt Đằng Sát trả món nợ máu này.

Mà muốn làm được điều này, thì cần phải có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, bởi vì hắn không chỉ phải đối mặt với một mình Đằng Sát, mà là cả Âm Khôi Tông, cho nên chỉ dựa vào lực lượng Linh Phù sư Cao cấp thì vẫn chưa đủ.

Bởi vậy, hắn phải đột phá đến Tạo Hóa Cảnh!

- Tốc độ hấp thụ hàn khí Địa Sát của ngươi quá nhanh, hơn nữa nguyên lực trong cơ thể của ngươi đã gần bão hòa, muốn tiếp tục tiến thêm một bước cần

phải thúc đẩy mạnh mẽ.

Tiểu điêu dần hiện ra trên vai Lâm Động nói.

- Thúc đẩy mạnh mẽ?

Hai mắt Lâm Động híp lại, đột nhiên nhìn về phía bóng tối ở bên dưới.

- Ngươi không phải là muốn tiến vào nơi sâu nhất của Huyền Âm Giản đấy chứ?

Thấy vậy, tiểu điêu cũng cả kinh. Huyền Âm Giản sâu không thấy đáy, phía dưới kia cũng không biết thông đến đâu nữa, nhưng hiển nhiên đó là mảnh đất cực kỳ nguy hiểm. Ở nơi đó, chỉ e dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng không có biện pháp tự bảo vệ mình.

- Hàn khí Địa Sát là từ bên dưới thổi lên, phía dưới nhất định có nguồn gốc, chỉ cần tìm được nguồn gốc đó, dựa vào lực lượng thôn phệ, ta có thể trùng kích vào Tạo Hóa Cảnh.

Lâm Động nói.

- Rất nguy hiểm!

Tiểu điêu trầm ngâm nói, hắn cũng không phủ nhận ý tưởng này, nhưng ở bên dưới hiển nhiên sẽ không yên tĩnh giống như ở đây.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, ta ngay cả khảo nghiệm của Thôn Phệ Tổ Phù cũng thông qua, hắc ám trong này thì tính là gì?

Lâm Động cười. Trước kia có lẽ hắn sẽ nghĩ bóng tối này rất đáng sợ, nhưng sau khi trải qua thế giới hắc ám trong Thôn Phệ Tổ Phù thì bóng tối trong này đối với hắn mà nói chỉ là trò đùa.

Hơn nữa, với thực lực hiện nay của Lâm Động, cho dù không dựa vào tiểu

điêu cũng đủ để giết chết cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, hai người liên thủ lại cho dù có gặp loại cường giả cấp bậc như Đẳng Sát cũng có thể chống lại, không giống như nửa năm trước, bị Đẳng Sát làm cho chỉ có thể chật vật chạy trốn.

Nghe thấy Lâm Động nói như vậy, tiểu điêu cũng không nói gì thêm nữa. Thực lực hiện nay của Lâm Động đã mạnh hơn rất nhiều, cho dù ở phía sâu trong Huyền Âm Giản này có nguy hiểm, nhưng toàn vẹn trở ra thì vẫn có thể.

Nhìn thấy tiểu điêu không phản đối, thân hình Lâm Động chợt động, nguyên lực kim sắc bao phủ thân thể, trực tiếp hóa thành một đạo kim quang, phá tan màn đêm, lao thẳng về nơi sâu bên trong Huyền Âm Giản.

o0o Bên trong Huyền Âm Giản, kim quang xẹt qua, có vẻ cực kỳ chói mắt, mà theo Lâm Động xâm nhập vào nơi sâu trong Huyền Âm Giản, hàn khí Địa Sát cũng trở nên vô cùng cuồng bạo, các loại hàn khí ngưng tụ thành khí lưu cuồng loạn dày đặc, khiến người khác nửa bước kho đi.

Chỉ có điều, đối mặt với ngăn trở như vậy, Lâm Động lại vung bàn tay lên, một cái hắc động xuất hiện, đem thân thể bảo vệ bên trong, trực tiếp lao vọt đi. Hắn vượt qua chỗ nào, bất kể là khí lưu cuồng loạn hay hàn khí Địa Sát, gần như đều bị thôn phệ ngay lập tức.

Hưu!

Không hề bị ngăn trở chút nào, ước chừng mấy phút đồng hồ sau, tốc độ của Lâm Động chậm lại, ánh mắt của hắn nhìn xuống phía dưới. Ở nơi đó xuất hiện một bãi đất màu đen, chỉ có điều không phải là bởi vì trong này tối, mà là bởi vì trên mặt đất có một cái khe cực kỳ khổng lồ. một cỗ hàn khí Địa Sát giống như long quyển phong bạo từ trong cái khe phát ra, cuối cùng ầm ầm gào thét. Hiển nhiên, đại đa số hàn khí Địa Sát trong Huyền Âm Giản đều là phát ra từ trong cái khe lớn này.

- Đây chính là khí nguyên của hàn khí Địa Sát, xem ra vận khí của chúng ta

cũng không tệ!

Nhìn cái khe khổng lồ màu đen, tiểu điêu kinh hỉ nói. Nếu như Lâm Động có thể trực tiếp thôn phệ hàn khí Địa Sát trong này, thì có thể trùng kích được Tạo Hóa Cảnh.

- Có cái gì dưới đó?

Lâm Động hơi nhíu mày nhìn cái khe kia. Ở sâu trong đó, hắn cảm ứng được một loại khí tức hung tàn nồng đậm ẩn chứa bên trong. Khí tức đó che giấu rất tốt, nếu không phải tinh thần lực của Lâm Động đạt tới trình độ Linh Phù sư Cao cấp thì cũng không thể nhận ra được sự tồn tại của nó rồi.

Nghe thấy vậy, tiểu điêu cũng rùng mình, móng vuốt đưa ra phía trước, chợt cười quái dị nói:

- Quả nhiên có một con súc sinh trốn ở trong này, không nghĩ rằng sâu trong Huyền Âm Giản này lại có Yêu thú tồn tại.

- Xem ta bức nó xuất hiện đây!

Lâm Động từng bước bước ra, tâm niệm vừa động, tinh thần lực vô tận bạo xuất ra, nhưng lại trực tiếp ngưng tụ thành một cây cự mâu dài hơn mười trượng, lăng không một cái, cự mâu bằng tinh thần lực lao đi, hung hăng cắm vào trong cái khe.

- Két!

Cự mâu bằng tinh thần tiến vào trong cái khe, ngay lập tức một tiếng thét thê lương vang vọng. Sau đó mặt đất lập tức rung chuyển, một cái bóng khổng lồ dùng một loại tốc độ kinh người từ trong cái khe lao ra. Một đạo quang trụ hắc sắc ẩn chứa mùi máu tanh bắn về phía Lâm Động.

- Hừ!

Đối với công kích sắc bén lao tới, Lâm Động hừ lạnh một tiếng, bàn tay lật một cái, lòng bàn tay trực tiếp xuất hiện một cái hắc động, đem hắc quang thôn phệ đi. Sau đó ánh mắt hắn chuyển về phía cái bóng khổng lồ kia.

Lúc này, cái bóng khổng lồ phủ phục trên mặt đất, nhìn hình thể là một con Yêu Chu dài hơn mười trượng. Con Yêu Chu này có móng vuốt sắc bén như đao, trên đầu có tám con mắt màu đen dữ tợn, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung tàn độc ác cực độ.

- Bát Nhãn Địa Ma Chu!

Nhìn đầu Yêu thú này, ánh mắt Lâm Động khẽ rung lên. Loài súc sinh này là một Yêu thú cực kỳ cường đại, nhìn khí tức của nó đủ để so sánh với cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, nghĩ đến có thể sánh ngang với Viễn Cổ Long Viên, cũng không dám nghĩ nhiều nữa.

- Hắc, Yêu thú ở sâu trong Huyền Âm Giản này quả nhiên cường đại.

Tiểu điêu hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, chợt cười nói:

- Giao cho ta, ngươi đi thôn phệ hàn khí Địa Sát đi!

- Cũng được!

Lâm Động hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu. Tiểu điêu thân là Thiên Yêu Điêu, đối với những Yêu thú này có một chút lực áp chế, hơn nữa nhìn bộ dạng này hiển nhiên nó cũng rất hứng thú với con Bát Nhãn Địa Ma Chu này.

Sau khi đáp ứng, thân hình Lâm Động chợt động, trực tiếp lao về phía nguồn gốc của hàn khí Địa Sát.

Bát Nhãn Địa Ma Chu nhìn thấy thế phát ra tiếng ré phẫn nộ, chỉ có điều còn không đợi nó phóng đi thì tiểu điêu đã xuất hiện trước mặt nó ngăn lại.

Hai Yêu thú chạm trán, cũng không hề có động tác dư thừa gì, trực tiếp lao

vào nhau. Ngay lập tức, năng lượng ba động hung hăng va vào nhau, càn quét điên cuồng.

Trong khi hai đầu Yêu thú đang kịch đấu với nhau thì Lâm Động đã đi đến nguồn gốc của hàn khí Địa Sát, không hề nói lời thừa nào, lăng không ngồi xếp bằng. Hắc động khổng lồ nhanh chóng tỏa ra, nhất thời, mặt đất chấn động. Một đạo hàn khí Địa Sát khổng lồ giống như cự long từ trong cái khe gào thét mà ra, ùn ùn lao về phía hắc động phía sau lưng Lâm Động.

Hàn khí Địa Sát trong này còn nồng đậm hơn phía trên không biết bao nhiêu lần, mỗi một đạo hàn khí đều giống như một đầu cự long khổng lồ. Dưới hàn khí như vậy cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng Lâm Động lại có thể dựa vào lực lượng của Thôn Phệ Tổ Phù mà thôn phệ nó.

- Ma Viên Biến!

Từ trong yết hầu Lâm Động phát ra một tiếng quát trầm thấp, thân thể ngay lập tức bành trướng, hư ảnh Ma Viên khổng lồ xuất hiện ở bên ngoài thân thể, điên cuồng hút vào những đạo hàn khí Địa Sát khủng bố.

Ầm ầm!

Cùng với những đạo hàn khí Địa Sát giống như cự long tiến nhập vào thân thể, thực lực Lâm Động vốn đang dừng ở Tạo Khí Cảnh đại thành bỗng nhiên lại có dấu hiệu tăng trưởng.

Loại tăng trưởng này mặc dù rất nhỏ, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì có thể sẽ chân chính đạp phá cảnh cửa Tạo Hóa Cảnh, tiến nhập Tạo Hóa Cảnh.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 326

Nguy Nan.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Sơn mạch Huyền Âm, một tòa núi to lớn hiểm trở, có nhiều nhân ảnh lao vụt ra, cuối cùng phân tán một cách cực kỳ trật tự. Mơ hồ trong đó hợp thành một cái đại trận, đem đỉnh núi phong tỏa lại.

Những nhân ảnh này che dấu rất kỹ, khí tức cũng cố ý bị áp chế đến thấp nhất, chỉ có điều từ thân thủ của những người này có thể thấy hiển nhiên đều có thực lực không tệ. Hơn nữa bọn họ mặc cùng mặc một loại trang phục, trên ngực có hình một cái ký hiệu khô lâu. Đó chính là ký hiệu của Âm Khôi Tông, hiển nhiên là những kẻ này đều là cường giả của Âm Khôi Tông.

Lúc này là lúc chạng vạng, mặt trời bắt đầu ngả về phía chân trời, mang theo một tia lạnh lẽo bao trùm Sơn mạch Huyền Âm khổng lồ.

Những cường giả Âm Khôi Tông này lẳng lặng ẩn nấp trong rừng cây rậm rạp, cũng không phát ra một chút tiếng động, nhìn bộ dạng phảng phất như đang săn bắt gì đó.

- Mọi người nghe đây, làm việc phải cẩn thận một chút, chúng ta và con Yêu thú chết tiệt này dây dưa hơn nửa năm rồi, bây giờ phải bắt nó lại!

Dưới đám rừng cây, một gã Trưởng lão Âm Khôi Tông sắc mặt âm lệ đứng phía sau những cường giả Âm Khôi Tông nói:

- Ai nếu như làm hỏng chuyện này, hừ, Tông chủ trách tội thì không ai bảo vệ hắn được, hiểu chưa?

- Rõ, Trưởng lão!

Nghe thấy vậy, cường giả Âm Khôi Tông vội vàng thấp giọng đáp.

Thấy vậy, Trưởng lão Âm Khôi Tông mới gật đầu, phất phất tay nói:

- Đều giữ nguyên vị trí trận hình, thời gian đến lập tức kết thành trận pháp, đem ngọn núi này bao phủ. Tông chủ cũng đã đến, đến lúc đó đám nghiệt súc kia có chắp cánh cũng không thể thoát.

Nghe nói như vậy, những cường giả Âm Khôi Tông mới nhanh chóng phân tán, di chuyển trong rừng cây rất ngay ngắn trật tự, đem các vị trí bí mật chiếm cứ. Đến lúc đó chỉ cần tín hiệu phát ra, bọn họ sẽ lập tức động thủ, hoàn thành kế hoạch hoàn mỹ này.

Mà tình huống như vậy cũng đồng thời phát sinh tại bốn phía ngọn núi, Âm Khôi Tông lần này xuất động nhân mã đến, hiển nhiên là cực kỳ xem trọng Yêu thú đó.

Tại bên trong một tòa núi lớn, từng đạo thân ảnh đứng tại nơi này, người cầm đầu chính là Tông chủ của Âm Khôi Tông ngày đó đã bức Lâm Động chạy vào trong Huyền Âm Giản, Đằng Sát, phía sau hắn là hai vị Trưởng lão cũng theo sát phía sau.

- Tông chủ, chúng ta hơn một tháng qua mới xác định được thói quen của con nghiệt súc đó. Ngọn núi này là nơi mà nó thích đến nhất, chỉ cần chúng ta ôm cây đợi thỏ ở đây, con nghiệt súc đó nhất định sẽ sa vào lưới.

Lúc này, Tả Trưởng lão ở phía đối diện cười nói với Đằng Sát.

- Nếu lần này còn để con súc sinh đó lại chạy thoát, hai người các ngươi quá để bản Tông chủ thất vọng rồi. Nửa năm qua, không ít cường giả của Âm Khôi Tông bị con súc sinh này giết chết, nếu không thể chế phục được, Âm Khôi Tông ta làm sao còn mặt mũi mà tồn tại nữa?

Sắc mặt Đằng Sát âm hàn, thanh âm lạnh lùng nói.

- Hơn nữa, con nghiệt súc này lúc trước cùng Lâm Động xông vào Huyền Âm Giản, nói không chừng nó biết bảo vật ở nơi nào. Cho nên, bất luận như thế nào cũng không thể để nó chạy thoát!

Nghe thấy vậy, hai vị Trưởng lão cười khổ một tiếng nói:

- Tông chủ, nghiệt súc này nửa năm qua thực lực tăng lên rất nhiều, nếu như đơn đả độc đấu thì hai người chúng ta cũng không thể làm gì được nó. Hơn nữa tốc độ của nó lại cực nhanh, chúng ta căn bản không thể đuổi kịp.

- Lần này bố trí thiên la địa võng, chỉ cần nó xuất hiện tuyệt không có cơ hội chạy trốn.

Trong ánh mắt Đằng Sát lóe lên vẻ dữ tợn tàn khốc, hắn nhìn bầu trời, ngữ khí nặng nề nói:

- Súc sinh này không ngừng chống đối với Âm Khôi Tông, khiến cho thành Âm Khôi chúng ta gà chó không yên. Xem ra nó muốn thay tên tiểu tử Lâm Động kia báo thù. Hắc hắc, một khi đã như vậy, sau khi bắt được nó, ta sẽ lấy Yêu linh của nó đem luyện chế thành Thú khôi! Ta muốn cho mọi người đều biết, đắc tội với bản Tông chủ cho dù là một con súc sinh ta cũng phải bắt nó sống không bằng chết!

Đối với Lâm Động, Đằng Sát hiển nhiên là hận đến tận xương tủy, mặc dù đã tìm kiếm nửa năm nhưng vẫn không hề có tin tức gì, thế nhưng hận ý trong lòng hắn cũng không bớt đi. Mà một khi đã không tìm thấy Lâm Động, vậy thì phải hung hăng tra tấn con súc sinh kia một phen, giải tỏa ác khí trong lòng.

Nhìn vẻ mặt dữ tợn của Đằng Sát, hai vị Trưởng lão đều căng thẳng không dám nói gì. Bọn họ đều hiểu, mặc dù đã qua nửa năm, Lâm Động hiện nay có thể đã trở thành cái xác khô trong Huyền Âm Giản, thế nhưng lòng hận thù của Đằng Sát lại vô cùng sâu đậm. Hôm nay không dễ gì tìm được thứ liên quan đến Lâm Động, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha dễ dàng. Mặc dù đó chỉ là một con Yêu thú.

Cùng với nhân mã Âm Khôi Tông đang ẩn nấp bên trong ngọn núi hiểm trở, sắc trời cũng dần trở nên u ám, từng cơn gió lạnh lẽo trên bầu trời gào thét, phát ra âm thanh ô ô.

- Grào!

Sau khi mặt trời vừa lặn không lâu, đột nhiên một tiếng hổ gầm trầm thấp mạnh mẽ vang vọng khắp dãy núi. Trong tiếng gầm tràn ngập một loại uy áp kỳ lạ, Yêu thú trong Sơn mạch Huyền Âm không ít đều phát ra tiếng rít gào sợ hãi.

Ào!

Tiếng hổ gầm dần hạ xuống, chỉ thấy tại chân trời có một đạo huyết quang dùng tốc độ nhanh đến kinh người lao đến, cuối cùng phe phẩy huyết dực khổng lồ xuất hiện trên khoảng không của đỉnh núi.

Huyết quang dần lộ ra một thân hình khổng lồ. Lân giáp huyết sắc bao phủ thân thể nó, ánh trăng chiếu xuống phản xạ thành từng vòng huyết quang giống như Huyết thú. Ngoài ra, trên lưng Yêu thú có một con huyết mãng khổng lồ, lưỡi rắn phun ra nuốt vào phát ra hơi thở cực kỳ âm hàn.

Loại hàn khí này nếu như Lâm Động nhìn thấy nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì ba động như vậy rất giống với hàn khí Địa Sát trong Huyền Âm Giản!

Lúc này, cự mãng huyết sắc mở to đôi mắt rắn hình tam giác, phát ra ánh sáng lạnh lẽo như băng, quét qua quang cảnh bên dưới dãy núi.

Hình dáng Yêu thú này vô cùng quen thuộc, rõ ràng chính là Tiểu Viêm. Ngày đó trong Huyền Âm Giản, Tiểu Viêm đã bị khí lưu cuồng loạn chia tách khỏi Lâm Động.

Tiểu Viêm phe phẩy huyết dực, mắt hổ đảo qua bên dưới dãy núi. Mặc dù nơi này vẫn yên tĩnh như trước, nhưng không biết tại sao khiến cho nó cảm nhận được một chút nguy hiểm. Sống cùng Lâm Động khá lâu, phảng phất như nó

cũng bị lây nhiễm tính cẩn thận này.

Hơn nữa hiện nay thực lực tăng mạnh, linh trí của Tiểu Viêm cũng càng ngày càng cao. Ví dụ như nó biết kẻ đẩy Lâm Động vào tử địa chính là Âm Khôi Tông, cho nên sau khi từ trong Huyền Âm Giản thoát ra, nó lập tức hóa thân thành sứ giả báo thù. Trong nửa năm này, dưới nanh vuốt của nó không biết có bao nhiêu cường giả Âm Khôi Tông đã bỏ mạng.

- Grào!

Tiểu Viêm ở trên bầu trời chần chờ một hồi nhưng vẫn chậm rãi hạ xuống, chỉ có điều lúc cách mặt đất còn một khoảng thì liền cảm giác được nguy hiểm. Ngay lập tức mở rộng huyết dực, chấn động hai cánh, hóa thành một đạo huyết quang định trốn thoát khỏi nơi này.

- Bày trận!

Thế nhưng, lúc Tiểu Viêm muốn bỏ trốn, một tiếng quát lạnh lẽo vang lên. Đột nhiên trên ngọn núi, chợt có vô số đạo quang trụ nguyên lực bắn lên tận trời, hóa thành một quầng sáng, đem khoảng không trên ngọn núi phong tỏa.

Bịch!

Thân thể Tiểu Viêm va chạm vào quầng sáng phát ra tiếng ba động kịch liệt, nhưng nó lại bị bắn ngược trở lại. Mặc dù thực lực của nó nửa năm nay tăng lên rất nhiều, nhưng Âm Khôi Tông lần này hiển nhiên xuất động số lượng cường giả đối phó với nó cũng không ít.

- Hừ, nghiệt súc, xem ngươi lần này làm sao chạy thoát?

Khi Tiểu Viêm bị vây khốn, Đằng Sát cũng từ chỗ ẩn nấp lao ra, không chỉ có hai vị Tả Hữu Trưởng lão đi theo mà còn có mấy vị Trưởng lão Âm Khôi Tông khác nữa.

- Grào!

Nhìn thấy Đẳng Sát, trong đôi mắt hổ của Tiểu Viêm nhất thời xẹt qua sát ý phẫn nộ. Hiển nhiên đối với hung thủ đã bức Lâm Động vào Huyền Âm Giản trong trí nhớ cực kỳ phẫn nộ. Nó lập tức chấn động huyết dực, năng lượng huyết sắc cuồng bạo tràn ra, hóa thành huyết nhận sắc bén ngập trời, lao thẳng về phía Đẳng Sát.

Nhìn thấy Tiểu Viêm phát động công kích, Đẳng Sát cũng cười lạnh, tùy ý vung tay. Nguyên lực hùng hậu ngưng tụ thành một bức tường ở trước mặt, đem huyết nhận cản lại.

- Nghiệt súc, muốn trách thì trách ngươi chọn nhầm chủ nhân!

Bàn tay Đẳng Sát vung lên, một ngọn núi nguyên lực khủng lồ trực tiếp thành hình trên khoảng không của Tiểu Viêm, sau đó hung hăng nện xuống.

Ầm!

Ngọn núi nguyên lực nện mạnh xuống thân thể Tiểu Viêm, dưới lực đạo hung hãn của Đẳng Sát, nhất thời khiến Tiểu Viêm phát ra một tiếng gầm thống khổ. Chỉ có điều còn không đợi nó phản kháng thì các Trưởng lão của Âm Khôi Tông cũng đồng loạt ra tay.

Hơn mười cái xích sắt do nguyên lực vô cùng hùng hậu biến thành, xẹt qua phía chân trời, cuối cùng đem tứ chi và song dực của Tiểu Viêm trói chặt lại.

- Grào!

Thân thể bị trói chặt, Tiểu Viêm nhất thời điên cuồng giãy dụa, từng đạo năng lượng huyết sắc không ngừng thổi quét ra, đem toàn bộ xích sắt bằng nguyên lực chấn rạn nứt.

- Nghiệt súc, còn dám phản kháng?

Thấy vậy, ánh mắt Đẳng Sát phát lạnh, lại nện một quyền ra. Kình phong của

nguyên lực hung hăng nện lên người Tiểu Viêm, một vài lân phiến huyết sắc bị đánh tan, khiến nó phát ra tiếng kêu gào dữ dội, cuối cùng mắt hổ cũng đóng lại, lâm vào trạng thái hôn mê.

- Đi, mang về! Ba ngày sau ta muốn trước mặt mọi người rút gân lột da con súc sinh này luyện chế thành Thú khôi, ta phải khiến cho mọi người đều biết, đắc tội với Âm Khôi Tông ta, cho dù một con súc sinh cũng phải trả giá gấp trăm ngàn lần!

Nhìn Tiểu Viêm hôn mê, khuôn mặt Đằng Sát nhất thời hiện lên nụ cười dữ tợn, sau đó vung tay lên, xoay người rời đi, tiếng cười tàn nhẫn vang vọng khắp bầu trời.

- Lâm Động, ngươi nếu như còn sống thì lần sau gặp mặt ta sẽ dùng Yêu thú đã luyện chế thành khôi lỗi của ngươi đem ngươi trảm sát. Ha ha ha… o0o Sâu trong Huyền Âm Giản, tại nguồn gốc của hàn khí Địa Sát, một cái hắc động không ngừng chuyển động, mà ở bên trong hắc động, một đạo thân ảnh đang lẳng lặng ngồi xếp bằng giống như lão tăng nhập định.

Ầm!

Đột nhiên, hai mắt vốn đóng chặt của đạo nhân ảnh mở ra, một cỗ khí tức cực kỳ cường đại giống như gió lốc từ trong cơ thể bạo phát ra...

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 327

Tiến Vào Bán Bộ Tạo Hóa.

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Sâu trong bóng tối Huyền Âm Giản, lúc Lâm Động mở hai mắt, một cỗ khí tức cực kỳ cường hãn giống như núi lửa chuẩn bị phun trào, đột nhiên từ trong cơ thể thổi quét ra. Dưới sự thổi quét của khí tức này, hàn khí Địa Sát ngập tràn xung quanh đều bị chấn tan.

- Thành công rồi?

Tiểu điêu đang lơ lửng phía trên thi thể Bát Nhãn Địa Ma Chu cũng bị cỗ khí tức này làm cho kinh động, trong mắt nhất thời lóe lên vẻ kinh hỉ nói.

Hắc động phía sau Lâm Động chậm rãi tiêu tán, mà thân hình cũng nhè nhẹ đáp xuống mặt đất. Trong hai mắt chợt lóe tinh quang, nguyên lực ba động từ trong cơ thể phát ra mạnh hơn gấp nhiều lần.

- Tiến nhập Tạo Hóa Cảnh rồi?

Tiểu điêu nhanh chóng lao đến trước mặt Lâm Động, gấp gáp hỏi.

- Miễn cưỡng xem như vậy!

Lâm Động nhắm mắt cảm ứng một chút trạng thái trong cơ thể, chợt cười nói:

- Phải nói là Bán Bộ Tạo Hóa, cách Tạo Hóa Cảnh tiểu thành còn một bước lớn.

- Bán Bộ Tạo Hóa cũng không tệ rồi!

Tiểu điêu rùng mình, nói lời từ tận đáy lòng. Đoạn thời gian này thực lực của Lâm Động tăng lên thật sự quá nhanh, cho dù có Thôn Phệ Tổ Phù tương trợ, nhưng cũng có chút nhanh quá hóa dở. Hiện nay có thể đột phá Tạo Khí Cảnh, bước vào cảnh giới Bán Bộ Tạo Hóa đã là tương đối khiến người khác hài lòng rồi.

Lâm Động cũng gật đầu, tiến vào Tạo Hóa Cảnh cũng không phải là chuyện đơn giản, lần này có thể mượn dùng bản nguyên hàn khí Địa Sát trong này tiến thêm một bước thì hắn đã xem như thỏa mãn rồi.

- Bây giờ ngươi định làm gì?

Tiểu điêu nhìn về phía Lâm Động nói, sau khi có Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động đã có năng lực tùy thời có thể rời khỏi Huyền Âm Giản.

- Trước tiên ở trong Huyền Âm Giản tìm Tiểu Viêm, sau đó tìm Đằng Sát tính sổ!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên hàn ý. Lần trước hắn bị Đằng Sát bức cho phải trốn vào Huyền Âm Giản, suýt chút nữa tử vong, còn khiến hắn bị tách khỏi Tiểu Viêm, hiện nay cũng không biết nó còn sống hay đã chết. Món nợ này nếu như không thanh toán thì hắn cũng không gọi là Lâm Động nữa rồi.

- Ừm!

Tiểu điêu đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì. Với thực lực của Lâm Động hiện nay đã đủ để chống lại Đằng Sát, muốn đi báo thù cũng có năng lực rồi.

Đã có chủ ý, Lâm Động cũng không định kéo dài thời gian, tâm thần vừa động, hắc động liền xuất hiện bao phủ lấy cơ thể, tiểu điêu thấy vậy cũng vội vàng đáp trên bả vai Lâm Động, hắn cũng phải nương tựa lực lượng thôn phệ của Lâm Động mới có thể rời khỏi Huyền Âm Giản.

- Đi!

Mũi chân Lâm Động điểm lên mặt đất, thân hình bay lên, hắc động cũng đem từng đạo hàn khí Địa Sát gào thét lao đến thôn phệ, sau đó Lâm Động hóa thành một đạo hắc mang thế như chẻ tre, trực tiếp lao lên phía trên Huyền Âm Giản.

Không ít cường giả xem Huyền Âm Giản chính là tuyệt địa, nhưng hiện nay đối với Lâm Động mà nói lại không có chút hiệu quả ngăn trở nào. Mà so với nửa năm trước hắn xông vào và Lâm Động bây giờ lại là hai thái cực ngược nhau. Sau nửa năm, hắn mạnh mẽ hơn trước gấp nhiều lần, không chỉ thành công bước vào cảnh giới Bán Bộ Tạo Hóa, thậm chí tinh thần lực còn nâng cao trở thành Linh Phù sư Cao cấp.

Phóng mắt khắp cả quận Đại Hoang chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người có thể so đấu tinh thần lực với hắn. Ngắn ngủi chỉ nửa năm hắn đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, nếu như Đằng Sát biết được, không biết có tức giận đến hộc máu hay không?

o0o Tại biên giới Huyền Âm Giản, từ nửa năm trước đã sục sôi sự kiện đoạt bảo, xung quanh Huyền Âm Giản sau đó mặc dù đã cách nửa năm nhưng vẫn cực kỳ náo nhiệt.

Đêm hôm đó, mọi người thấy Lâm Động mang theo bảo vật xông vào Huyền Âm Giản, tuy rằng rất nhiều người đều cho rằng bây giờ Lâm Động đã biến thành cái thây khô trong Huyền Âm Giản. Nhưng bọn họ cũng hiểu rằng, Lâm Động có thể chết, nhưng bảo vật chắc chắn vẫn tồn tại nguyên vẹn, dù sao thì phía trên bảo vật vẫn còn phong ấn mà dù hợp lực toàn bộ Âm Khôi Tông cũng không thể phá giải.

Cho nên, nửa năm qua vô số người đều ngóng chờ, chờ mong mình một ngày nào đó được ông trời chiếu cố, đoạt được bảo vật thần bí khiến cho Âm Khôi Tông phải điên cuồng vì nó.

Chỉ có điều, cuối cùng bảo vật thần bí cũng không được phát hiện, còn có

không ít kẻ trượt chân bị hút vào trong Huyền Âm Giản, bị oanh giết đến ngay cả xác cũng không còn.

Thế nhưng, mặc dù nói nơi này hung hiểm, nhưng lực hấp dẫn của bảo vật thần bí thật sự quá lớn. Bởi vậy, mặc dù đã cách nửa năm mà bên cạnh Huyền Âm Giản vẫn nhìn thấy có không ít người đến tầm bảo.

Bên trong Huyền Âm Giản, vô số hàn khí Địa Sát đang gào thét, hàn khí vô cùng sắc bén, mỗi lần khuếch tán đều khiến cho người ở nơi này sắc mặt kịch biến, sau đó cẩn thận tránh né, chỉ sợ bị cuốn vào trong đó.

Chỉ có điều hàn khí Địa Sát ở trong Huyền Âm Giản hôm nay dường như cực kỳ hung mãnh, không ít người đều cẩn thận tránh xa khỏi phụ cận Huyền Âm Giản.

Vù!

Mà lúc không ít người đang né tránh hàn khí Địa Sát cuồng bạo thì đột nhiên có một tiếng xé gió kịch liệt từ bên trong truyền ra. Rồi sau đó, một đạo ánh sáng với tốc độ kinh người trực tiếp từ trong hàn khí Địa Sát ngập trời phóng ra.

Tốc độ của đạo ánh sáng cực nhanh, mượn hàn khí Địa Sát bao phủ nên không có ai có thể nhận ra, một đạo thân ảnh giống như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Huyền Âm Giản.

- Tìm hai ngày rồi vẫn không có tung tích của Tiểu Viêm.

Đạo thân ảnh đứng bên cạnh Huyền Âm Giản, sắc mặt vô cùng âm trầm nhìn hàn khí Địa Sát bên trong Huyền Âm Giản, ánh mắt cực kỳ âm lãnh.

Đạo thân ảnh này hiển nhiên chính là Lâm Động. Hai ngày nay hắn vẫn luôn tìm kiếm trong Huyền Âm Giản, nhưng lại không phát hiện được chút tung tích nào của Tiểu Viêm, thậm chí ngay cả hài cốt của Tiểu Viêm cũng không phát hiện.

- Nó vẫn còn sống, bản thân Yêu thú có thể rất nhanh thích ứng với loại hàn khí này, hơn nữa nó còn nuốt huyết mạch của Viễn Cổ Huyết Bức Long nên hắn là vô sự.

Giống như biết tâm tình nặng nề của Lâm Động, tiểu điêu ở trong lòng khuyên giải an ủi.

Lâm Động yên lặng gật đầu, chợt hai mắt đỏ rực lên nói:

- Nếu như Tiểu Viêm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đằng Sát, ta nhất định sẽ huyết tẩy Âm Khôi Tông ngươi!

- Ài, đoạn thời gian này chúng ta cứ dọc theo Huyền Âm Giản tìm kiếm, ta đối với khí tức của nó tương đối quen thuộc, chỉ cần nó xuất hiện trong phạm vi ta cảm nhận được thì có thể tìm được vị trí của nó.

Tiểu điêu nói.

- Ừm!

Lâm Động hít một hơi thật sâu, chậm rãi xiết chặt hai bàn tay, sau đó xoay người rời đi, ánh mắt bình thản liếc nhìn đám người cách đó không xa, sau đó chậm rãi đi về phía khác.

- Ồ, tên kia bộ dạng có chút quen quen!

Cách đó không xa, vài đạo nhân ảnh tụ tập lại cùng một chỗ, từ trang phục của bọn họ hắn là đệ tử của những tông phái có thế lực gần Sơn mạch Huyền Âm. Bọn họ là người muốn đến đây tầm bảo.

Mà lúc này, một gã nam tử trung niên nhìn thấy bóng dám Lâm Động có chút trầm ngâm nói.

- Ài, sư huynh ngươi gặp ai cũng nói quen. Ta nói này, xung quanh Huyền Âm Giản đều bị người khác tìm kiếm không biết bao nhiêu lần, làm sao có thể

đến phiến chúng ta tìm thấy bảo vật chứ? Nên quay về thôi, bằng không nếu bị cuốn vào trong Huyền Âm Giản, ngay cả thi thể cũng không còn.

Bên cạnh nam tử trung niên, một gã nam tử trẻ tuổi chùi tro bụi dính trên mặt, oán hận nói.

- Ngươi thì biết cái gì? Ta lúc trước nhớ rõ ràng, Lâm Động chính là từ vị trí này xông vào trong Huyền Âm Giản. Nếu như chúng ta vận khí tốt nói không chừng có thể tìm được bảo vật thần bí, khi đó Âm Khôi Tông cũng phải tôn trọng chúng ta. Nếu chúng ta có được, Địa Sát Tông chúng ta về sau nhất định sẽ vượt qua Âm Khôi Tông!

Trung niên nhân gầy gò trước mặt nam tử trẻ tuổi quát mắng khiển trách.

Nghe thấy vậy, vài đệ tử trẻ tuổi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chợt một người nói:

- Lá gan Lâm Động cũng lớn thật, dám đoạt bảo trên tay Âm Khôi Tông, kết quả bản thân bị đẩy vào tử địa, hiện nay ngay cả thi hài cũng không tìm thấy.

- Đúng vậy, Tông chủ Đẳng Sát của Âm Khôi Tông chính là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, phóng mắt khắp cả quận Đại Hoang chỉ e tìm không ra mấy người có thể là đối thủ của hắn, Lâm Động dám đoạt bảo không phải là muốn chết sao?

- Đâu chỉ là tìm chết, hắn bây giờ chết cũng không quan trọng, ta nghe nói mấy hôm trước, Âm Khôi Tông xuất động một lượng lớn cường giả, bắt được con Yêu thú đi theo bên cạnh hắn lúc trước, hiện nay còn muốn lột da rút gân luyện chế thành Thú khôi. Chậc chậc, Đẳng Sát này thủ đoạn thật ngoan độc, ngay cả một con Yêu thú cũng lấy ra để xả giận.

Trung nhiên nhân lắc lắc đầu. Thế nhưng, lời nói của hắn vừa dứt thì cũng lập tức phát hiện phiến trời đất này đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Còn không đợi hắn phản ứng, không khí trước mặt bạo tạc, một đạo thân ảnh giống như quỷ mị trực

tiếp hiện ra trước mặt hắn, một cánh tay giống như tia chớp bóp chặt lấy yết hầu hắn.

- Sư huynh?

Biến cố đột nhiên như vậy diễn ra, khiến cho mấy người đứng đó đều sửng sốt, lập tức phục hồi lại tinh thần, quát về phía bóng người đang bóp chặt lấy cổ trung niên nhân.

- Khụ, ngươi… ngươi là Lâm Động?

Thế nhưng tiếng quát của đám người vừa dứt thì trung niên nhân bị bóng người kia bóp chặt, sắc mặt vô cùng sợ hãi nhìn bóng người kia, khó khăn nói.

- Ngươi vừa rồi có nói, Âm Khôi Tông bắt được một con Yêu thú?

Ánh mắt Lâm Động đỏ rực nhìn trung niên nhân trước mặt, thanh âm giống như từ Cửu U truyền đến.

- Đừng giết ta, ta không đắc tội ngươi, ta có tin tình báo có thể nói cho ngươi… Yêu thú bị Âm Khôi Tông bắt chính là Yêu thú nửa năm trước cùng xông vào Huyền Âm Giản với ngươi. Hơn nữa hôm nay Đằng Sát đã tuyên bố trước mặt mọi người sẽ đem Yêu thú đó luyện chế thành Thú khôi, cảnh cáo tất cả những người dám đắc tội với Âm Khôi Tông… Nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của Lâm Động, trung niên nhân biết sự tình nghiêm trọng, lập tức đem mọi chuyện nói ra.

Ầm!

Trung niên nhân vừa nói xong, một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố từ trong cơ thể Lâm Động đột nhiên phát ra, những người xung quanh đều bị chấn bay đi.

- Đằng Sát, hôm nay nếu không cho Âm Khôi Tông ngươi máu chảy thành sông thì Lâm Động ta thề không làm người!

Sắc mặt Lâm Động dữ tợn, một cỗ sát ý điên cuồng từ trong lòng trào ra. Hắn thả người trong tay xuống, thân hình chợt động, một đạo kim quang lóe lên trực tiếp lao lên trời. Sau đó, sát khí âm hàn toát ra tràn ngập khắp thiên địa, nhằm về hướng Âm Khôi Tông mà lao đi.

Hôm nay, hắn phải huyết tẩy Âm Khôi Tông.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 328

Sát Ý Ngập Trời

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Huyền Âm Sơn, thành Âm Khôi.

Lúc này, trên quảng trường lớn tại đỉnh Huyền Âm Sơn người người đông nghịt, có vẻ cực kỳ náo nhiệt. Không ít cường giả đến từ khắp nơi đều hội tụ về đây lúc này. Nhất thời, đủ tiếng xôn xao ầm ĩ hội tụ một chỗ, cuối cùng vang tận trời, khuếch tán ra ngoài trăm dặm cũng mơ hồ nghe thấy.

Trên những cái ghế tại quảng trường là những đại nhân vật chưởng giáo những tông phái nổi danh của quận Đại Hoang. Hơn nữa nhìn sơ qua, số lượng còn không ít, thậm chí ngay cả Mộ Lôi của Đại Ma Môn và Võ Tông của Võ Minh cũng ở trong đó, đội hình như vậy có thể nói là tương đối rực rỡ.

- Âm Khôi Tông đến tột cùng muốn làm gì? Ta nghe nói hơn hai ngàn tông phái có danh tiếng tại quận Đại Hoang dường như đều được mời đến.

- Hắc hắc, theo tin tức nội bộ của ta, Âm Khôi Tông dường như muốn liên hợp thế lực trong quận Đại Hoang thành liên minh, đứng vào hàng ngũ thế lực đỉnh phong tại Vương triều Đại Viêm.

- Cái gì, Đẳng Sát dã tâm lớn như vậy thật sao? Trong quận Đại Hoang, thế lực đông đảo, muốn thâu tóm đâu có dễ dàng?

Hơn nữa thực lực của Đại Ma Môn và Võ Minh cũng không kém gì Âm Khôi Tông, bọn họ làm sao có thể cho phép xảy ra loại sự tình này được.

- Đẳng Sát tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành, phóng mắt khắp quận Đại Hoang khó tìm được địch thủ. Hơn nữa nội tình của Âm Khôi Tông rất hùng

hậu, cũng có chút tư cách này.

- Khó trách… Trên quảng trường vô cùng khổng lồ, vô số đạo ánh mắt nhìn về phía chỗ ngồi của chưởng giáo những tông phái, cúi đầu khe khẽ nghị luận.

Đối với những tiếng nghị luận khe khẽ này, một số chưởng giáo trên chỗ ngồi sắc mặt vẫn bất động, khiến cho người khác không thể đoán ra rốt cuộc bọn họ đang nghĩ cái gì.

- Hừm!

Lúc tiếng xôn xao vang đầy trời, đột nhiên một tiếng đằng hắng vang lên, nhất thời các tiếng động xôn xao đều trở nên im lặng rất nhiều.

Ánh mắt nhìn về vị trí phía trước quảng trường, tại dãy ghế của Âm Khôi Tông, mà ở vị trí trung ương, tiếng đằng hắng vừa phát ra kia chính là vị Tông chủ Âm Khôi Tông, Đằng Sát.

Dưới vô số ánh nhìn chăm chú, Đằng Sát chậm rãi đứng dậy, trên khuôn mặt âm lệ hiện lên chút nụ cười nhàn nhạt, ôm quyền quay về bốn phía nói:

- Hôm nay chư vị có thể nể mặt đến Âm Khôi Tông ta, Đằng Sát ta trước hết tại đây nói một lời cảm tạ.

Đằng Sát nói xong, một số thế lực tông phải cũng chắp tay cười bồi. Ai cũng đều biết hiện nay Âm Khôi Tông cường thế nhất, ngay cả Đại Ma Môn và Võ Minh cũng không dám đắc tội với bọn họ.

- Ha ha, nói vậy hắn tất cả mọi người đều còn ngạc nhiên vì sao hôm nay mời chư vị đến đây?

Đằng Sát cười, cũng không vòng vo nhiều, nhàn nhạt nói:

- Có lẽ tất cả các vị đều biết rõ, quận Đại Hoang tuy rằng chính là quận lớn nhất trong Vương triều Đại Viêm, nhưng luận về địa vị thì lại không tính là cao.

Trong Vương triều Đại Viêm, thế lực đỉnh phong vẫn là Tứ đại Gia tộc và những tông phái thế lực có bối cảnh hùng hậu. Bọn họ ở Vương triều Đại Viêm hô phong hoán vũ, được hưởng tài nguyên khổng lồ, còn chúng ta chỉ trong một phạm vi nhỏ, thật sự khiến người khác không cam lòng.

Trên ghế, Mộ Lôi, Võ Tông đều khẽ nhướng mày, dường như đã biết Đằng Sát muốn nói gì. Mà Mộ Thiên Thiên và Võ Từ ở bên cạnh, nhìn thấy sắc mặt của phụ thân bọn họ thì trong lòng cũng có chút trầm xuống.

- Ý tứ của Tông chủ Đằng Sát là?

Lúc này, chưởng giáo của một tông phái chắp tay hỏi.

- Với lực của một nhà quận Đại Hoang chúng ta tự nhiên không thể tiến vào hàng ngũ thế lực đỉnh phong của Vương triều Đại Viêm. Chúng ta chỉ có thể liên hợp lại cùng một chỗ mới có thể ngồi ngang hàng với những thế lực đỉnh phong giống như Tứ đại Gia tộc, đến lúc đó tài nguyên chúng ta hưởng thụ, tuyệt đối hơn hẳn một cái quận Đại Hoang. Mà chư vị cũng có thể hưởng thụ ưu đãi vô tận!

Trong lời nói của Đằng Sát tràn ngập một loại hấp dẫn.

- Tông chủ Đằng Sát muốn chúng ta kết thành liên minh?

Lại một thủ lãnh của một thế lực khác mở miệng hỏi.

- Đúng!

Đằng Sát mỉm cười gật đầu, rồi sau đó ánh mắt chậm rãi quét nhìn toàn trường, cuối cùng dừng lại trên người Mộ Lôi và Võ Tông, cười hỏi:

- Không biết các vị thấy đề nghị của ta như thế nào?

Toàn trường trầm mặc. Các tông phái thế lực được mời đến đây, có không ít người ánh mắt lóe lên. Nếu như thật sự kết minh thì tốt, nhưng Đằng Sát dã tâm

không nhỏ, động cơ hiển nhiên sẽ không đơn thuần như vậy. Mà bọn họ rất lo lắng sẽ trở thành mũi giáo trong tay Đằng Sát.

- Tông chủ Đằng Sát nói cũng không tệ, nếu như có thể kết minh thì sau này chúng ta cũng không cần kiêng kỵ Tứ đại Gia tộc và những đại tông phái bối cảnh hùng hậu nữa, địa vị so với hiện nay không biết còn tăng hơn bao nhiêu.

Đang lúc mọi người trầm mặc, đột nhiên có một lão già mở miệng nói, ngữ khí dường như là tán thành đề nghị của Đằng Sát.

- Ha ha, Âm Khôi Tông hiện nay cường thịnh, có Tông chủ Đằng Sát nắm giữ đại cục, nếu như liên minh thì quả thật có thể dẫn dắt chúng ta ngồi ngang hàng những thế lực đỉnh phong.

Một trung niên đại hán lưng hổ eo gấu khác cũng mở miệng nói.

Mà sau khi hai người này mở miệng không lâu, cũng không ít thế lực gật đầu chấp nhận, nhất thời, đề nghị của Đằng Sát đã được tán thành không ít.

Mộ Lôi và Võ Tông đảo mắt nhìn những thế lực tỏ vẻ tán đồng, trong mặt xẹt qua một tia cười lạnh. Với sự khôn khéo của bọn họ làm sao có thể không nhìn thấy những thế lực này sớm đã bị Âm Khôi Tông thu phục. Chỉ có điều biết thì biết, nhưng trong lòng bọn họ cũng có chút nặng nề.

Hơn nửa năm này, biểu hiện của Âm Khôi Tông càng lúc càng cường thế, lại càng âm thầm lôi kéo không ít thế lực. Lại nói tiếp, hiện tại Âm Khôi Tông cũng đã được coi là đệ nhất thế lực trong quận Đại Hoang. Mà chuyện này đối với Đại Ma Môn và Võ Minh mà nói hiển nhiên chính là tin tức cực kỳ bất lợi.

Hiện nay nếu như Âm Khôi Tông trở mặt, cho dù Đại Ma Môn và Võ Minh liên thủ cũng có chút khó có thể chống đỡ. Dù sao thì Đằng Sát thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng đủ để khiến bất cứ kẻ nào phải vạn phần kiêng kỵ.

- Mộ Lôi huynh, Võ Tông huynh, không biết hai vị thấy thế nào?

Giữa quảng trường, Đẳng Sát đột nhiên cười, ánh mắt nhìn về phía hai người Mộ Lôi, Võ Tông. Hiển nhiên hắn cũng hiểu rằng, chỉ cần thu phục được Đại Ma Môn và Võ Minh thì quận Đại Hoang này cơ bản đã là thiên hạ của Âm Khôi Tông.

- Việc này quá mức trọng đại, có lẽ còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Mộ Lôi và Võ Tông liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười nói. Bọn họ hiện tại cũng không dám cự tuyệt Đẳng Sát, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Nghe thấy vậy, Đẳng Sát cũng cười nhạt, phảng phất như không biết trong đầu hai người Mộ Lôi đang nghĩ gì.

Cho nên sau khi tùy ý nói mấy câu thì đột nhiên bàn tay vung lên, liền có mười mấy đệ tử Âm Khôi Tông nâng một cái lồng sắt lớn đi ra. Trong lồng sắt, một con Yêu thú to lớn đang điên cuồng nện lên lồng sắt, phát ra tiếng động trầm thấp.

- Khí tức Yêu thú này rất hung hãn, chỉ e đã bước vào Tạo Hóa Cảnh tiểu thành.

Nhìn Yêu thú trong lồng sắt, trên quảng trưởng nhất thời phát ra những tiếng than khiếp sợ.

- Đó chính là Yêu thú của Lâm Động?

Mộ Thiên Thiên và Võ Từ nhìn đầu Yêu thú trong lồng sắt, sắc mặt cũng khẽ biến đổi, đối với Tiểu Viêm, bọn họ vẫn có thể nhận ra.

- Thực lực Yêu thú này chỉ e đã đạt đến Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, không nghĩ rằng cũng trốn không thoát khỏi bàn tay của Âm Khôi Tông!

Sắc mặt Mộ Lôi và Võ Tông có chút khó coi. Bọn họ có thể cảm nhận được, nếu như đơn đả độc đấu thì đổi lại bọn họ cũng không làm gì được Tiểu Viêm, nhưng Âm Khôi Tông lại có thể trực tiếp bắt được, điều này không thể nghi ngờ

chứng tỏ thực lực của Âm Khôi Tông đã vượt xa bọn họ.

- Đây là Đằng Sát muốn thị uy lực lượng của Âm Khôi Tông với chúng ta!

Mộ Thiên Thiên nghiến răng, thấp giọng nói.

- Có lẽ mọi người đối với nghiệt súc này cũng không hề lạ mắt. Nửa năm trước tiểu súc sinh này đã cùng Lâm Động xông vào Huyền Âm Giản, chỉ có điều tiểu tử kia thì chết ở trong đó còn nghiệt súc này lại có thể sống sót. Hiện nay bản Tông chủ ở trước mặt chư vị, đem con Yêu thú này lột da rút gân, dùng máu tươi của nó để làm minh ước cho chúng ta.

Trong ánh mắt của Đằng Sát bắn ra những tia hàn ý khiến người khác không rét mà run, nhe răng cười, sau đó nện một quyền, trực tiếp đánh nát lồng sắt.

- Grào!

Lồng sắt vỡ nát, Tiểu Viêm ở bên trong nhất thời muốn thi triển huyết dực thoát đi. Nhưng còn không đợi nó nhúc nhích thì Đằng Sát đã bước đến, đại thủ xiết chặt. Bàn tay nguyên lực khổng lồ thành hình giữa không trung, sau đó hung hăng vỗ lên phía trên thân thể Tiểu Viêm.

Ầm!

Thân thể Tiểu Viêm bị nện mạnh xuống quảng trường, từng đạo khe nứt khổng lồ theo đó lan ra, lân phiến trên người vỡ nát, máu tươi chảy ra xối xả, có vẻ cực kỳ thê thảm.

- Đắc tội với Âm Khôi Tông ta, cho dù một con súc sinh thì bản Tông chủ cũng phải khiến nó sống không được, chết cũng không xong!

Thanh âm Đằng Sát dữ tợn, truyền vào trong tai đám người ở đây khiến không ít người da mặt co quắp, kẻ này hiển nhiên muốn cảnh cáo mọi người.

- Tên khốn này… Mộ Thiên Thiên nghiến chặt răng, không nghĩ rằng Đằng

Sát hiện nay lại bá đạo hung tàn như vậy.

Mộ Lôi và Võ Tông liếc mắt nhìn nhau, nắm quyền hai người đều khẽ xiết chặt. Trong lời nói của Đằng Sát, hiển nhiên chính là nói cho hai người bọn họ nghe. Xem ra hôm nay bọn họ nếu không đáp ứng minh ước này, chỉ e một hồi thảm chiến là khó tránh khỏi.

Đằng Sát thân ở trên cao, đem sắc mặt biến đổi của mọi người thu vào trong mắt, khóe miệng phát ra một tràng cười dữ tợn.

- Nghiệt súc, muốn trách thì trách ngươi theo một tên chủ nhân phế vật đi!

Đằng Sát ngửa mặt lên trời cười lớn, một cỗ khí tức bạo lệ xuất ra, sau đó bàn tay xiết chặt, bàn tay bằng nguyên lực khổng lồ mang theo kình phong cực kỳ cường hãn vỗ mạnh, nện về phía Tiểu Viêm đã không thể nhúc nhích đằng kia.

Bình!

Một tiếng va chạm chói tai, vang vọng khắp quảng trường, vô số ánh mắt tập trung lại, thế nhưng tràng cảnh máu tươi lại không xuất hiện. Đột nhiên, nhìn thấy phía Tiểu Viêm, một lớp màng hào quang tinh thần lực ngưng tụ thành thực chất tràn ra, bảo hộ bên dưới.

Hơn nữa, đạo công kích của Đằng Sát nện lên lớp màng hào quang bằng tinh thần lực chỉ bộc phát từng đạo ba động kịch liệt, nhưng không hề bị công phá.

Lớp màng hào quang bằng tinh thần lực không ngờ lại cường đại như vậy!

Tâm tình của vô số người ngay lập tức ngưng trệ, sau đó đột nhiên chuyển hướng về phía trước Tiểu Viêm. Chỉ thấy ở đó có một đạo thân ảnh giống như quỷ mị chậm rãi xuất hiện… - Lâm Động?

Vô số đạo ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt trẻ tuổi với ánh mắt đỏ rực, lộ ra một cỗ sát khí khủng bố vô tận. Ngay lập tức, từng tiếng kinh hô vang vọng khắp quảng trưởng. Mà đồng thời, nụ cười dữ tợn trên mặt Đằng Sát cũng ngay

lập tức ngưng lại.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 329

Báo Thù

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Quảng trường náo nhiệt gần như trong chốc lát đều trở nên lặng yên không một tiếng động. Vô số đạo ánh mắt kinh hãi không ngớt nhìn thân ảnh xuất hiện phía trên quảng trường, nhìn hình dáng giống như quỷ mị.

Một hồi đại chiến nửa năm trước, rất nhiều người đã tận mắt nhìn thấy Lâm Động dưới sự đuổi giết của Âm Khôi Tông bị ép phải trốn vào trong Huyền Âm Giản, mất tích hơn nửa năm. Rất nhiều người đã cho rằng hắn bỏ mạng bên trong tuyệt địa, thậm chí ngay cả Đằng Sát cũng cho rằng như vậy. Ở trong Huyền Âm Giản thì cho dù có thực lực của hắn cũng chỉ có thể thập tử vô sinh mà thôi.

Thế nhưng, lúc mọi người đều cho rằng Lâm Động đã bỏ mạng trong Huyền Âm Giản thì đạo thân ảnh này lại lần nữa xuất hiện trước mặt bọn họ, mang đến sự chấn động sâu sắc quả thực không gì sánh bằng.

Gió nhẹ thổi qua quảng trường, mọi người đều ngây ra như phỗng, từng đạo ánh mắt đều tập trung trên một đạo thân ảnh.

- Lâm Động? Lâm Động!

Lấy lại tinh thần đầu tiên chính là Đằng Sát, vẻ dữ tợn trên khuôn mặt trở nên nồng đậm đến cực hạn. Trong mắt hắn mang theo một tia điên cuồng, dừng lại trên cơ thể Lâm Động, trong ánh mắt có dữ tợn, có oán độc, còn có cuồng hỉ không thể che dấu.

- Ha ha ha ha, ngươi không ngờ lại không chết? Đúng là ông trời giúp Âm

Khôi Tông ta!

Đằng Sát ngửa mặt lên trời cười lớn. Lúc trước hắn cho rằng Lâm Động đã bỏ mạng trong Huyền Âm Giản, không chỉ không khiến hận ý trong lòng giảm bớt chút nào ngược lại càng thêm nồng đậm. Trong mắt hắn, Lâm Động chết kiểu như vậy là quá mức dễ dãi, còn lâu mới có thể phát tiết được oán khí trong lòng hắn.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là sau khi Lâm Động mất tích, bảo vật thần bí cũng tiêu thất. Bây giờ Lâm Động xuất hiện, bất kể như thế nào, chỉ cần bắt hắn, nhất định sẽ có tin tức của bảo vật.

Chỉ cần lấy được bảo vật, Đằng Sát nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp phá giải phong ấn. Đến lúc đó, đạt được bảo vật bên trong, nhất thống thế lực quận Đại Hoang, trở thành hàng ngũ thế lực đỉnh phong trong quận Đại Hoang, mà bản thân cũng sẽ trở thành tồn tại đỉnh phong trong Vương triều Đại Viêm, được vạn người kính ngưỡng.

- Trời ạ, không ngờ là Lâm Động? Hắn có thể từ trong Huyền Âm Giản thoát ra mà vẫn còn sống, quả thực quá khủng bố!

- Đúng vậy, Huyền Âm Giản đó ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đi vào cũng phải chết không thể nghi ngờ, vậy mà hắn vẫn có thể trốn ra.

- Chỉ có điều trốn ra cũng mất trí rồi, đây chính là Tổng bộ của Âm Khôi Tông, chẳng lẽ hắn quên nửa năm trước hắn đã bị đuổi giết phải xông vào Huyền Âm Giản thế nào sao?

- Hừ, tên cuồng vọng, lần trước Âm Khôi Tông để cho hắn chạy thoát, lần này xem hắn trốn thoát thế nào?

- … Trên quảng trường, vô số người bị chấn động cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần, lập tức tiếng nghị luận vang lên đến tận trời xanh, khuếch tán khắp cả bầu trời.

- Tiểu tử này… Không ngờ vẫn còn sống!

Trên chỗ ngồi tại quảng trường, Mộ Lôi và Võ Minh vẻ mặt chấn động nhìn thân ảnh của Lâm Động, hiển nhiên không thể tưởng được có người lại có thể thoát ra được khỏi Huyền Âm Giản.

- Tên này cũng quá lỗ mãng, bây giờ xông đến Âm Khôi Tông không chỉ không cứu được Yêu thú của hắn, ngược lại còn mất mạng.

Mộ Thiên Thiên siết chặt ngọc thủ, khẽ thở dài.

- Điều này cũng không nhất định!

Thế nhưng, Mộ Thiên Thiên vừa nói xong thì ánh mắt Mộ Lôi chợt lóe lên, thấp giọng nói:

- Lâm Động hiện nay khí tức so với nửa năm trước mạnh mẽ hơn nhiều, có lẽ nửa năm nay thực lực của hắn tiến bộ rất lớn.

Hơn nữa… con không thấy màn hào quang bằng tinh thần lực kia sao? Tinh thần lực mạnh mẽ như vậy cho dù là Linh Phù sư Trung cấp cũng không thể sánh bằng. Thực lực hiện nay của Lâm Động cũng không phải giống như nửa năm trước… - Ý của cha là hắn bây giờ có thể chống lại Đằng Sát?

Ngọc thủ của Mộ Thiên Thiên đưa lên, bịt chặt lấy đôi môi đỏ mọng, kinh hãi nói.

- Kẻ này mặc dù làm việc có chút bừa bãi, nhưng vẫn có lực chèo chống. Hắn bây giờ dám xông đến Âm Khôi Tông, nhất định có phần nắm chắc… Mộ Lôi chậm rãi gật đầu nói.

- Ha, Âm Khôi Tông này quả nhiên đã đắc tội với một kẻ khó giải quyết. Chúng ta cứ yên lặng theo dõi kỳ biến, hôm nay cho dù là Lâm Động thất bại thì cục diện này cũng rối loạn, với thủ đoạn của hắn chỉ sợ Âm Khôi Tông sẽ gặp phiền toái.

Nghe thấy lời của Mộ Lôi, đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên cũng không nhịn được xẹt qua một chút tia sáng kỳ dị, nhìn đạo thân ảnh ở giữa sân. Chẳng lẽ hắn thật sự có thể dựa vào thực lực của bản thân chống lại cả Âm Khôi Tông sao?

Nếu là như vậy thì Lâm Động quả thật quá mức khủng bố rồi… Dưới vô số ánh mắt đủ loại cảm xúc nhìn chăm chú, Lâm Động xoay người lại, nhìn Tiểu Viêm thương thế không nhẹ, thoạt nhìn cực kỳ thê thảm. Trong mắt lập tức trở nên đỏ rực, sát ý điên cuồng trong lòng dâng lên cuồn cuộn.

- Grào!

Tiểu Viêm mở to mắt hổ, nhìn Lâm Động trước mặt, trong mắt lập tức hiện lên vẻ vui sướng. Nó giãy dụa bò dậy, dụi đầu vào đầu gối Lâm Động, không ngừng phát ra những tiếng gầm đau đớn.

Bày tay Lâm Động nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Viêm, khóe miệng nở nụ cười, thế nhưng nụ cười lại khiến người khác sởn cả gai ốc, hắn vỗ vỗ Tiểu Viêm, nhẹ giọng nói:

- Tiểu điêu, trông chừng Tiểu Viêm!

Tiểu điêu tự động từ trên vai Lâm Động lao ra, liếc mắt nhìn Tiểu Viêm bị đánh người đầy thương tích, trong mắt cũng hiện lên một chút sát ý âm lãnh, nhẹ gật đầu, hạ xuống trên đầu Tiểu Viêm.

Nhìn thấy tiểu điêu bảo vệ Tiểu Viêm, Lâm Động vẫn có chút lo lắng, lấy Phù khôi Cao cấp ra, trực tiếp đem mười vạn Thuần Nguyên Đan dung nhập vào, để cho hai hảo thủ ở bên cạnh thủ hộ.

Làm xong những chuyện này rồi, Lâm Động mới chậm rãi xoay người, nhìn Đằng Sát đang cuồng tiếu đằng kia, thanh âm bình tĩnh mang theo một chút điên cuồng từ trên đỉnh núi truyền đi:

- Hôm nay, ta phải huyết tẩy Âm Khôi Tông, những kẻ không liên quan tự lo

cho bản thân đi!

Nghe vậy, vô số người trên quảng trường người trở nên tĩnh lặng. Không ít người lộ ra ánh mắt đồng cảm, đương nhiên không phải đối với Âm Khôi Tông, mà là đối với Lâm Động. Lấy lực một người mà muốn huyết tẩy Âm Khôi Tông, khẩu khí này thật lớn lối.

- Ha ha, Lâm Động, nửa năm trước ngươi bị Âm Khôi Tông ta đuổi giết chật vật giống như chó nhà có tang phải trốn vào Huyền Âm Giản, hôm nay may mắn vừa thoát được chết còn dám chui đầu vào lưới, quyết định như vậy thật đúng là không biết sống chết!

Trong Âm Khôi Tông, một đạo nhân ảnh cười lạnh, sau đó bước ra. Nguyên lực hùng hồn bùng nổ, chính là Tào Chấn đã từng giao thủ với Lâm Động. Chỉ có điều hiện nay hắn vẫn dừng lại ở cảnh giới Bán Bộ Tạo Hóa, vẫn không thể tiến thêm một bước.

Thế nhưng, đối với nụ cười lạnh của Tào Chấn, Lâm Động cũng không thèm liếc mắt nhìn, bàn tay vừa trở, ngay lập tức, một cỗ tinh thần lực cực kỳ cuồng bạo với một loại tốc độ người khác không thể cảm nhận được từ trong nê hoàn cung hắn bạo xuất ra ngoài.

Tốc độ công kích của tinh thần lực cực kỳ cường hãn, gần như người khác còn chưa kịp phản ứng thì đã đến trước thân thể Tào Chấn. Một tầng tinh thần lực giống như thực thể trực tiếp bao phủ lấy thân thể Tào Chấn.

Tinh thần lực sáng rực lóe lên, giống như một cái bong bóng thủy tinh, vừa vặn đem Tào Chấn nhốt vào bên trong.

Bình bình!

Thân thể bị nhốt bên trong bong bóng thủy tinh được ngưng tụ bằng tinh thần lực, sắc mặt Tào Chấn biến đổi. Chỉ có điều tốt xấu gì hắn cũng là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, ngay lập tức thúc giục nguyên lực đến tận cùng, điên cuồng

nện lên phía trên bong bóng thủy tinh.

Thế nhưng khiến người khác kinh hãi chính là toàn lực công kích của cường giả Bán Bộ Tạo Hóa như Tào Chấn nện lên bong bóng thủy tinh được ngưng kết từ tinh thần lực gần như chỉ tạo nên làn sóng gợn rất nhỏ khuếch tán ra.

- Phế vật, lần trước tha cho ngươi một mạng còn dám xuất hiện trước mặt ta. Một khi đã như vậy… thì hãy chết đi!

Khuôn mặt Lâm Động lạnh lùng, bàn tay đột nhiên xiết chặt, bong bóng thủy tinh nhanh chóng thu nhỏ lại, nhìn bộ dáng này hắn là muốn đem Tào Chấn ép cho nát bấy.

- Tông chủ, cứu ta!

Áp lực quanh người đột nhiên kịch liệt khiến cho Tào Chấn kinh hãi. Hắn không thể tưởng tượng được, Lâm Động bây giờ chỉ dựa vào một đạo tinh thần lực đã có thể tùy ý nắm sinh tử của hắn trong tay, vì vậy vội vàng hét lớn.

- Hừ, tiểu súc sinh, ở đây là Âm Khôi Tông của ta, còn chưa đến lượt ngươi giương oai.

- Đại Ma Sư Quyền!

Nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt Đằng Sát chợt nghiêm túc hẳn lên. Hắn cười lạnh một tiếng, nện ra một quyền. Nguyên lực hùng hậu hóa thành nộ sư gào rít, giống như một tia chớp xẹt qua phía chân trời, hung hăng nện lên bong bóng thủy tinh đang bao vây lấy Tào Chấn.

- Ta muốn giết người, Âm Khôi Tông không ai có thể ngăn cản!

Nhìn thấy Đằng Sát ra tay, Lâm Động bình thản nói. Bàn tay vung lên, hắc động xuất hiện ở bên ngoài bong bóng thủy tinh, chỉ trong nháy mắt đã đem cự sư khổng lồ do nguyên lực hóa thành của Đằng Sát thôn phệ mất, sau một hồi chấn động đã biến mất không nhìn thấy đâu nữa.

Hắc động xuất hiện cực kỳ quỷ dị, khiến cho không ít cường giả sắc mặt kịch biến, hiển nhiên có chút không rõ chiêu thức quỷ dị này của Lâm Động đến tột cùng là vật gì.

- Tào Chấn, muốn trách thì trách ngươi theo một Tông chủ phế vật! Ngay cả năng lực cứu ngươi cũng không có!

Tùy tiện chống đỡ công kích của Đằng Sát, khóe miệng Lâm Động nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, câu nói trước kia của Đằng Sát lúc này được sử dụng y hệt trở lại.

Lời nói vừa dứt, ánh mắt Lâm Động chợt trở nên lạnh lẽo, bàn tay đột nhiên bóp chặt.

Ầm!

Khi bàn tay của Lâm Động nắm lại, bong bóng thủy tinh vây lấy Tào Chấn đột nhiên bóp chặt lại. Chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng trầm đục, thân thể của Tào Chấn đã bị bóp nát, huyết nhục bay tứ tung.

Đám người đứng ở ngoài xem lập tức yên tĩnh không một tiếng động.

Thậm chí ngay cả cường giả Âm Khôi Tông trong nhất thời cũng đờ ra. Máu tươi đỏ sẫm nhuộm đỏ cả quảng trường, thoạt nhìn giống như quảng trường Tu La… Một cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, cứ như vậy bị Lâm Động bóp thành thịt vụn!

Tất cả tiếng xôn xao đều ngay lập tức dừng lại, từng đạo ánh mắt tập trung trên thân ảnh trẻ tuổi. Ở đằng kia máu tươi nhuộm đầy đất, thân ảnh đó giống như Cửu U từ địa ngục Tu La chui lên báo thù, lạnh lẽo mà khủng bố… Giờ phút này, ai cũng đều biết, Lâm Động thì ra không phải đến để tìm chết… Hắn chính là đến để báo thù!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 330

Đại Chiến Tạo Hóa Cảnh Đại Thành

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Một trận gió thổi qua quảng trường, mang theo mùi máu tươi nồng đậm. Nhìn qua máu tươi lênh láng đầy đất, tất cả cường giả Âm Khôi Tông đều cảm thấy có một cỗ hàn khí từ sâu tận đáy lòng trào lên.

- Tinh thần lực cường hãn như vậy, cho dù là Linh Phù sư Cao cấp cũng không thể sánh bằng!

Tại chỗ ngồi, ánh mắt Mộ Lôi chấn động nhìn một màn này, hít một ngụm khí, thấp giọng nói.

Mộ Thiên Thiên ở một bên nghe vậy cũng không nhịn được, hàm răng cắn lên bờ môi mọng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó tin. Nàng biết lần trước khi gặp Lâm Động, tinh thần lực của người này chỉ mới là Linh Phù sư Hạ cấp mà thôi, thế nhưng không ngờ rằng chỉ một thời gian ngắn ngủi lại tiến bộ vượt bậc đến mức này rồi.

Linh Phù sư Cao cấp, tinh thần lực cường hãn như vậy có phóng mắt khắp cả quận Đại Hoang chỉ e cũng không thể tìm ra mấy người có thể địch lại, khó trách có thể bóp nát cường giả Bán Bộ Tạo Hóa!

Ở trên những chỗ ngồi khác, chưởng giáo của những tông phái thế lực khác cũng bị chiêu thức này của Lâm Động dọa cho kinh hãi nhảy dựng. Vốn những tông phái muốn đứng về phía Âm Khôi Tông, sau khi ánh mắt lóe lên cuối cùng lặng lẽ thu liễm nguyên lực ba động.

Nếu như Lâm Động thật sự không thể chống lại Âm Khôi Tông, bọn họ cũng không ngại ra tay đánh chó đã rơi xuống nước, hơn nữa còn có thể lấy lòng Âm

Khôi Tông. Nhưng một màn này khiến bọn họ hiểu rằng, Lâm Động bây giờ không phải là đến tìm cái chết, thực lực của của hắn cường hãn như thế, bởi vậy cho nên bọn họ cũng không thể không cẩn thận được.

Dù sao thì vạn nhất hôm nay Âm Khôi Tông thực sự bị Lâm Động huyết tẩy, những đồng lõa như bọn họ tất nhiên chạy không thoát. Mặc dù tỷ lệ này quá nhỏ, nhưng người đang ngồi tại đây có thể trở thành người đứng đầu một tông phái, có ai không phải là người khôn khéo cẩn thận, loại chuyện mạo hiểm này tất nhiên sẽ không làm.

Ngay lập tức, khắp quảng trưởng phảng phất như đều bị chiêu này của Lâm Động chấn trụ, phong thái quyết đoán như vậy thực sự khiến người khác kinh hãi không ngớt.

- Tiểu súc sinh được lắm!

Đằng Sát cũng bị thủ đoạn này của Lâm Động dọa cho nhảy dựng, nhưng sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Đặc biệt sau khi hắn nhìn thấy hành động của những chưởng giáo các tông phái trên chỗ ngồi thì khóe mắt không nhịn được run rẩy. Cơn phẫn nộ ẩn chứa dày đặc trong lời nói, từ trong miệng chậm rãi thốt ra.

- Xem ra nửa năm nay nay ngươi không chỉ không bỏ mạng trong Huyền Âm Giản, ngược lại thực lực còn tăng trưởng không ít. Khó trách có gan xông vào Âm Khôi Tông ta. Chỉ có điều, bản Tông chủ hôm nay sẽ khiến ngươi hiểu được hành động này của ngươi ngu xuẩn như thế nào!

Âm thanh vừa dứt, Đằng Sát đột nhiên bước ra, nguyên lực cường hãn bất ngờ từ trong cơ thể bạo phát ra. Ngay lập tức, một cỗ uy áp vô cùng cường đại lập tức bao phủ cả bầu trời, rồi sau đó ùn ùn tập trung ép về phía Lâm Động.

- Quỳ xuống cho bản Tông chủ!

Khí tức uy áp vô cùng hùng hậu bao phủ quanh người Lâm Động, một cỗ áp

lực cường đại không ngừng ép Lâm Động xuống mặt đất. Dưới áp lực này, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng sẽ tương đối chật vật.

- Ngươi nằm mơ à?

Thế nhưng đối mặt với khí tức khiến cho cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng phải chật vật kia thì Lâm Động lại khinh thường, cười lạnh một tiếng. Hắc động trên người khuếch tán ra, khí tức áp bách vừa tiếp xúc với hắc động lập tức biến mất.

- Chiêu thức này thật cổ quái!

Nhìn thấy hắc động lại xuất hiện, ánh mắt Đằng Sát nhất thời trở nên ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận được bất kể hắn có tăng cường uy áp như thế nào cũng đều bị hắc động này thôn phệ hết.

Chỉ có điều mặc dù phản kích của Lâm Động ngoài dự kiến của Đằng Sát, nhưng hắn dù sao cũng là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, ngay lập tức hàn ý trong mắt chợt lóe lên. Bàn tay xiết chặt, nguyên lực vô cùng hùng hậu trực tiếp ngưng tụ thành một tòa núi nguyên lực khổng lồ to gần trăm trượng.

Ngọn núi lơ lửng trên bầu trời, phảng phất như che khuất cả ánh mặt trời. Trên ngọn núi, nguyên lực cực kỳ cường hãn ba động khuếch tán ra, mơ hồ có một tia sơn khí thẩm thấu ra, khiến nó thoạt nhìn trông giống như một tòa núi thật.

Đạt tới Tạo Hóa Cảnh đại thành đã lâu, Đằng Sát đối với lực khống chế tạo hóa đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh. Người thường dùng nguyên lực mô phỏng vật chỉ có thể tạo thành hình, còn ngọn núi mà Đằng Sát ngưng tụ thành lại rất chân thật, có hình có thần, uy lực lại càng vô cùng cường hãn.

Tại quảng trường rộng lớn, không ít người cũng lộ ra vẻ khiếp sợ. Một tay có thể ngưng tụ thành ngọn núi bằng nguyên lực khổng lồ như vậy, toàn bộ người ở đây chỉ e chỉ mình Đằng Sát là có thể làm được.

- Tạo Hóa Thanh Sơn!

Tòa núi thành hình, trong mắt Đẳng Sát lóe lên một tia dữ tợn, bàn tay vung mạnh lên, ngọn núi mang theo bóng tối rơi xuống, hung hăng ập xuống đầu Lâm Động. Nhất thời, tiếng không khí ma sát vang lên, không khí đầy trời nổ tung, đạn không khí lúc ngọn núi thành hình oanh kích lên quảng trường, tạo thành hàng trăm lỗ hổng.

Nhìn ngọn núi ập xuống, Lâm Động xiết chặt bàn tay, Thiên Lân Cổ Kích lập tức hiện ra, nguyên lực vô cùng hùng hồn dưới mũi kích vũ động bạo phát ra.

- Thiên Lân Kích Pháp, tứ kích hợp nhất!

Mũi kích điên cuồng vũ động, ánh kim quang rực rỡ bùng nổ. Bên trong kim quang, hư ảnh cự ngư, nộ mãng, cự giao, thiên long đều hiện ra, sau đó nhanh chóng hội tụ lại cùng một chỗ. Dùng một loại uy thế xé rách thiên địa bạo xuất ra, hóa thành kim quang ngập trời, hung hăng va chạm với ngọn núi khổng lồ kia.

Theo thực lực tăng vọt, Lâm Động hiện nay đã có thể đem bốn đại chiêu thức của Thiên Lân Kích Pháp dung hợp lại, uy lực bạo phát ra cường hãn vô cùng.

Kim quang khổng lồ giống như một con thiên long xẹt qua bầu trời, cuối cùng dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, hung hăng nện lên ngọn núi. Ngay lập tức, năng lượng như gió lốc điên cuồng quét qua bầu trời.

- Phá cho ta!

Lâm Động đột nhiên quát một tiếng chói tai, kim quang vốn rực rỡ đột nhiên bộc phát ánh sáng chói mắt. Thiên long gào thét, long trảo vũ động, trực tiếp nện lên ngọn núi, khiến nó vỡ tan ra.

Ầm!

Dưới ánh mắt khiếp sợ của đám đông, tòa núi vỡ tan, vô số cự thạch ầm ầm

rơi xuống. Một kích cường hãn như vậy của Đẳng Sát không ngờ lại bị Lâm Động đánh tan.

- Đẳng Sát, loại công kích như vậy cũng muốn giết ta? Đúng là người si nói mộng!

Một thương xuyên thủng tòa núi, Lâm Động không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh. Nhưng hắn cũng không để Đẳng Sát có cơ hội tiếp tục ra tay lần nữa, chỉ thấy thân hình chợt lóe, sau đó trực tiếp lao vút đi. Đồng thời, thân thể hiện lên màu lưu ly, Lâm Động đã lại một lần nữa thi triển ra Ngọc Lôi Thể.

Hiển nhiên, Lâm Động muốn chiếm trước tiên cơ nên phát động thế công. Không ít người tại quảng trường đều sợ hãi than, đối mặt với một gã Tạo Hóa Cảnh đại thành lại dám chủ động tấn công, can đảm này không ai có thể so sánh.

- Tiểu súc sinh, miệng lưỡi lợi hại lắm, xem bản Tông chủ hôm nay giết ngươi như thế nào!

Đối mặt với lời châm chọc của Lâm Động, Đẳng Sát hiển nhiên khinh thường, cười lạnh một tiếng, thân hình cũng lao ra. Sau đó hai thân ảnh giữa quảng trường cùng va chạm vào nhau. Ngay lập tức, thế công cuồng bạo bùng phát, hai đạo nhân ảnh lần lượt giao phong. Một luồng năng lượng ba động khiến người khác sắc mặt phải kịch biến điên cuồng truyền ra… Ầm ầm ầm!

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, hai đạo thân ảnh ở giữa không trung điên cuồng giao thủ, ngắn ngủn chỉ trong chốc lát đã thảm đấu hơn mười hiệp, cực kỳ kịch liệt.

- Lâm Động này khá thật, giao thủ chính diện với Đẳng Sát mà không hề rơi xuống hạ phong… - Đẳng Sát là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, ngay cả Mộ Lôi của Đại Ma Môn và Võ Tông của Võ Minh cũng không làm gì được hắn, hoàn toàn xứng danh đệ nhất cường giả quận Đại Hoang, không nghĩ rằng Lâm Động có thể cùng hắn đối kháng.

- Tên này thật cường hãn!

- … Chiến đấu giữa không trung cực kỳ thảm liệt, khiến cho trong mắt không ít người lộ ra vẻ khiếp sợ, từng tiếng xôn xao nghị luận nhanh chóng lan truyền… Mà cường giả Âm Khôi Tông nghe thấy vậy thì sắc mặt có chút không tự nhiên, cảm nhận được ba động cường hãn ở trên không trung thổi quét xuống, bọn họ cũng không dám tùy tiện ra tay.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, một tiếng nổ cực kỳ lớn vang lên, sau đó hai đạo thân ảnh đều bị đẩy lùi vài trăm thước.

- Ha ha, Tạo Hóa Cảnh đại thành chẳng qua cũng chỉ như vậy!

Lâm Động ổn định lại thân thể xong thì ngửa mặt lên trời cười lớn. Tên người của hắn có không ít vết thương và dấu quyền, chỉ có điều hào quang lưu ly sắc vận chuyển một lượt liền biến mất không còn chút dấu vết. Thân thể Lâm Động rất cường hãn, ở đây chỉ e là Mộ Lôi của Đại Ma Môn cũng không thể so sánh.

Tiếng cười lớn vừa dứt, Lâm Động cũng không để Đằng Sát có cơ hội nghỉ ngơi, thân hình chợt động, nhanh chóng lao ra, thân hình lướt đi, để lại từng đạo tàn ảnh mơ hồ.

Hơn nữa, khiến cho người khác khiếp sợ là theo mỗi đạo tàn ảnh xuất hiện, nguyên lực ba động trong cơ thể Lâm Động bạo phát ra càng điên cuồng hơn.

Trong chốc lát, thân hình Lâm Động đã hiện ra phía trước Đằng Sát, mà chín đạo tàn ảnh phía sau cũng hiện ra. Nguyên lực ba động cuồng mãnh đến cực hạn, trên song quyền của Lâm Động, nguyên lực hùng hậu đến cực điểm tản mát ra giống như ánh sáng của thủy tinh… - Tử Ảnh Cửu Phá!

Trong hai mắt của Lâm Động bạo phát nguyên lực, nện ra một quyền. Ngay

lập tức, nguyên lực trong thiên địa giống như sôi trào, nguyên lực ngưng tụ thành cơn lốc quyền ảnh, điên cuồng ập về phía Đằng Sát.

Vũ kỹ này chính là vũ kỹ Cửu phẩm mà Lâm Động cướp được từ trong tay Đằng Lỗi. Hôm nay thực lực tăng lên, hắn đã có thể hoàn toàn đem bộ vũ kỹ này thi triển đến tận cùng, uy lực càng vô cùng cường hãn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cơn lốc quyền ảnh đi qua, mặt đất cứng rắn trực tiếp bị cày xới tung tóe. Từng đạo khe nứt giống như mạng nhện lan tràn khắp nơi, không ít cường giả Âm Khôi Tông vẻ mặt kinh hãi nhìn một chiêu cường hãn bá đạo mà Lâm Động xuất ra.

Trước mặt Lâm Động, Đằng Sát cảm nhận được một chiêu cường hãn như thế, sắc mặt lại càng âm trầm vô cùng. Chỉ có điều hắn cũng không định né tránh, ngược lại bước ra, quát một tiếng âm lệ:

- Tiểu súc sinh, ngươi đã đắc ý như vậy thì bản Tông chủ liền cho ngươi tận mắt chứng kiến, cái gì gọi là thủ đoạn của cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành!

Tiếng quát lớn của Đằng Sát vừa dứt, ngay lập tức, nguyên lực tràn ngập giống như cơn sóng cao trăm trượng cuồn cuộn bốc lên, thanh thế như vậy khiến người khác vô cùng sợ hãi.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 331

Huyết Chiến

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Ào ào!

Nguyên lực ngưng tụ thành một con sóng, hình thành trong hư không phía sau Đằng Sát. lúc con sóng tràn tới, lại có tiếng nước chảy vang lên, khiến người nghe không thể không hoài nghi, con sóng lớn trước mặt này đến tột cùng là do nguyên lực biến thành hay thực thể.

Sóng cuồn cuộn đầy trời, giống như lốc xoáy quét qua thiên địa. mà Đằng Sát chân đạp sóng lớn, giống như một bức tượng Ma Thần vậy, khí tức đáng sợ từ trong cơ thể tràn ra, tràn ngập bầu trời.

Hiển nhiên, Đằng Sát đã chân chính đem thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành thúc giục đến mức tận cùng.

Trên quảng trường, vô số đạo ánh mắt khiếp sợ không ngớt nhìn con sóng khổng lồ cuồn cuộn trên trời. Bọn họ hiểu rằng, nếu như con sóng này nện xuống nơi này chắc chắn máu chảy thành sông!

- Nguyên lực trong cơ thể của Tạo Hóa Cảnh đại thành hùng hậu đến mức này!

Nhìn con sóng nguyên lực cao tới mấy trăm trượng, cho dù là Mộ Lôi hay Võ Tông đều là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, trong lòng cũng tràn đầy rung động.

Thực lực khủng bố như vậy cho dù là hai người bọn họ liên thủ chỉ e cũng không làm được. Điều này không thể không khiến cho người ta cảm thán, thực

lực Tạo Hóa Cảnh đại thành thật sự quá mức hung hãn!

- Thực lực của Đằng Sát tinh tiến thực sự quá nhanh… Mộ Lôi và Võ Tông liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự chấn động trong mắt đối phương. Dựa theo thực lực, Đằng Sát hiển nhiên đã vượt xa bọn họ.

- Không biết Lâm Động sẽ ứng phó như thế nào? Đằng Sát lần này hiển nhiên không định bảo lưu lại chút gì nữa.

Nghe thấy Mộ Lôi ở bên cạnh than nhẹ, vẻ mặt của Mộ Thiên Thiên cũng nhất thời ngưng trọng. Lúc này chiến đấu giữa hai bên đã đến hồi gay cấn, bất kể là ai chỉ cần xuất hiện một sơ xuất nhỏ có lẽ sẽ lâm vào kết cuộc mất mạng tại đương trường.

Ào ào!

Tiếng sóng vang lên đầy trời. Chỉ nhìn thấy thân hình Đằng Sát đột nhiên hạ xuống, cuối cùng hoàn toàn nhập vào bên trong con sóng. Một chút ánh sáng rực rỡ từ bên trong bạo phát ra. Nhất thời, con sóng khổng lồ co rút lại nhanh chóng, tốc độ có thể dùng mắt thường nhìn thấy.

Mà khi con sóng nguyên lực co rút lại, một chút ánh hào quang phát ra lại càng sáng rực hơn, đến cuối cùng giống như một cái vòng ánh sáng. Hào quang như vậy khiến cho ngay cả ánh mặt trời trên không trung cũng giống như bị lu mờ đi. Sau đó ba động cực kỳ cuồng bạo, điên cuồng khuếch tán ra.

- Lâm Động, hôm nay ta sẽ cho ngươi nhìn thấy, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trong tay cường giả Tạo Hóa Cảnh thi triển ra sẽ có uy lực như thế nào!

Theo ánh sáng hào quang bùng nổ, đột nhiên tiếng quát băng lãnh của Đằng Sát cũng từ trong con sóng truyền ra.

- Đại Hoang Phân Hải Ấn!

Tiếng quát vừa phát ra, nguyên lực trong thiên địa ba động kịch liệt. Con

sóng nguyên lực khổng lồ giống như một cỗ lực lượng nghiền nát mạnh mẽ không thể kháng cự bạo phát ra. Rồi sau đó một quang trụ rực rỡ xuyên đến tận trời xanh, ngưng tụ thành một cái thủ ấn thần bí lớn hơn trăm trượng.

Phía trên quang ấn khổng lồ, một loại ba động cực kỳ đáng sợ điên cuồng quét ra, trực tiếp khiến cho bầu trời xuất hiện từng trận cuồng phong. Phảng phất như có một con sóng giữa biển rộng đang ngưng tụ phía trên quang ấn.

- Đại Hoang Phân Hải Ấn?

Lâm Động ở phía dưới đồng tử hơi co lại, nhìn quang ấn khổng lồ kia. Từ trên đó, hắn cảm nhận được một chút ba động quen thuộc. Hơn nữa nghe cái tên này, xem ra là vũ kỹ mà Đẳng Sát thu hoạch được ở trong Đại Hoang Cổ Bi. Chỉ có điều ba động vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cũng không quá mạnh mẽ giống như trong tưởng tượng của Lâm Động.

- Hừ, vũ kỹ của ngươi đây nhiều nhất chỉ mới đạt tiêu chuẩn vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, cũng dám vọng ngôn Tạo Hóa, quả là buồn cười!

Ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, lập tức nhìn ra manh mối. Vũ kỹ của Đẳng Sát quả thật so với vũ kỹ Cửu phẩm còn mạnh hơn, nhưng vẫn không được tính là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp chân chính.

- Thu thập ngươi cũng đủ rồi!

Bị Lâm Động nhìn ra manh mối, sắc mặt Đẳng Sát có chút âm lãnh. Hắn cười lạnh, chợt đánh ra một chưởng. Quang ấn khổng lồ lơ lửng phía chân trời dùng một loại thanh thế cực kỳ khủng bố nện về phía Lâm Động.

Ầm ầm!

Quang ấn còn chưa chạm đất nhưng ba động đáng sợ hình thành đã trực tiếp đem quảng trường chấn sụp đổ. Cả tòa Huyền Âm Sơn đều run rẩy, cự thạch lăn ngổn ngang, giống như ngày tận thế đã đến vậy.

Lâm Động ngẩng đầu lên, nhìn quang ấn cường hãn càng lúc càng phóng lớn trong đồng tử, khóe miệng không khỏi cười lạnh. Bàn tay hắn vừa trở, Uẩn Thần Bồ Đoàn đoạt được từ Đấu giá hội chầm chậm hiện ra.

Uẩn Thần Bồ Đoàn vừa xuất hiện, tâm thần Lâm Động chợt động. Một cỗ tinh thần lực và nguyên lực vô cùng hùng hậu dũng mãnh nhập vào trong. Mà khi hai cỗ lực lượng dung hợp lại, chỉ thấy phía trên Uẩn Thần Bồ Đoàn xuất hiện từng đạo năng lượng màu sắc hỗn độn. Chính là năng lượng kỳ lạ do nguyên lực và tinh thần lực dung hợp lại mà thành, Tinh nguyên lực.

Tinh nguyên lực ngưng tụ thành, hai tay của Lâm Động biến ảo như chớp xuất ra từng đạo thủ ấn. Nguyên lực thiên địa xung quanh kịch liệt ba động, rồi sau đó phảng phất như bị hấp dẫn, mạnh mẽ tiến vào trong Uẩn Thần Bồ Đoàn, sau đó cùng với cỗ tinh thần lực hùng hậu ngưng tụ thành một cỗ Tinh nguyên lực cường đại.

Loại dung hợp này cần phải chú ý cân bằng, nhưng hiện nay tinh thần lực của Lâm Động đã tiến vào Linh Phù sư Cao cấp, đối với việc khống chế vô cùng thuần thục, cho nên hắn có thể làm được những chuyện mà thường nhân chỉ có thể chịu thua. Phía trên Uẩn Thần Bồ Đoàn, một đạo Tinh nguyên lực ngưng tụ mà thành, quang trụ khổng lồ xông thẳng tận trời xanh, thanh thế cực kỳ kinh người.

Ầm ầm!

Thanh âm trầm thấp khuếch tán trên bầu trời, quang trụ do Tinh nguyên lực ngưng tụ thành đột nhiên nhanh chóng chuyển động, cuối cùng trực tiếp dưới vô số ánh mắt đang theo dõi, hóa thành một quang chỉ khổng lồ màu sắc hỗn độn.

Quang chỉ này thật sự mà nói thể tích còn không đồ sộ bằng lúc Lâm Động sử dụng nguyên lực ngưng tụ thành, nhưng từ ba động mà nó phát ra lại khiến người khác kinh hãi đến biến sắc.

Tinh nguyên lực vốn là một loại năng lượng cực kỳ cường đại, quang chỉ

hiện nay hoàn toàn là do sử dụng Tinh nguyên lực ngưng tụ thành, uy lực này cường hãn đến mức cực kỳ đáng sợ.

Quang chỉ thành hình, quần áo trên người Lâm Động không gió tự phất, sau đó bước ra một bước, ngón tay lăng không điểm ra, hét lớn một tiếng vang vọng bầu trời.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Chấn Thiên Địa!

Ầm ầm!

Thiên địa nhất thời chấn động. Theo ngón tay Lâm Động điểm ra, phía trên quang chỉ từ Tinh nguyên lực ngưng tụ thành phát ra ba động khủng khiếp. Sau đó quang chỉ rung lên, dưới vô số ánh mắt chăm chú trực tiếp lăng không điểm xuống, cùng với đạo quang ấn khổng lồ ầm ầm va vào nhau.

Ầm ầm!

Thanh âm năng lượng nổ tung vang lên đinh tai nhức óc, khuếch tán trên bầu trời. Huyền Âm Sơn khổng lồ dưới sự va chạm này cũng trở nên run rẩy, từng khe nứt khổng lồ từ trên đỉnh núi lan ra.

- Phá cho ta!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo như băng, một ngón tay ấn xuống. Quang ấn khổng lồ bị mạnh mẽ đánh bật lui, Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ từ Tinh nguyên lực thi triển ra, uy lực hiển nhiên so với sử dụng nguyên lực thông thường thì cường hãn hơn rất nhiều.

Nhìn quang ấn nhanh chóng bị quang chỉ của Lâm Động đánh bật lui, sắc mặt Đằng Sát trở nên tái mét. Lúc này trong lòng hắn cũng vô cùng chấn động.

Hơn nửa năm trước, Lâm Động trong tay hắn gần như chỉ có thể chạy trối chết, không nghĩ rằng mới nửa năm ngắn ngủi thôi mà Lâm Động lại có thể chính diện đối kháng với hắn. Tốc độ tiến bộ như vậy quả thật quá khủng bố rồi!

- Bạo!

Ánh mắt lóe lên, trong mắt Đằng Sát xẹt qua vẻ hung lệ. Bàn tay đột nhiên siết chặt, chỉ thấy quang ấn khổng lồ đột nhiên run rẩy kịch liệt, sau đó bỗng nhiên nổ tung.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh cực kỳ kinh thiên, giống như Lôi Thần phát nộ, khiến người nghe có cảm giác đinh tai nhức óc. Mà dưới sóng xung kích điên cuồng của Đằng Sát, đạo quang chỉ của Lâm Động cũng trực tiếp nổ tung.

- Phốc xuy!

Quang chỉ và quang ấn bạo liệt, Lâm Động và Đằng Sát gần như cùng một lúc phun ra một ngụm máu tươi. Công kích của vừa rồi đều liên kết với tâm thần của hai người, bây giờ bạo liệt khiến cho cả hai đều lưỡng bại câu thương.

- Đằng Sát, ngươi muốn chơi đến cùng sao?

Thân hình thối lùi mãnh liệt mấy trăm bước, Lâm Động mạnh mẽ ổn định thân thể. Thôn Phệ Tổ Phù trong nê hoàn cung khẽ chấn động, một cỗ ba động phát ra, lập tức đem khí huyết đang trào lên trong cơ thể áp chế xuống. Sau đó Lâm Động ngẩng đầu nhìn về phía Đằng Sát cười lạnh, thủ ấn biến ảo, một vòng hắc động bắt đầu khuếch tán ra.

- Thôn Phệ chi đạo!

Hắc động khuếch tán ra, trong lòng Lâm Động vang lên một tiếng quát khẽ. Ngay lập tức, nguyên lực thiên địa trực tiếp hóa thành từng đạo khí vụ giống như cự mãng nguyên lực, ùn ùn tiến vào trong hắc động. Nguyên lực bị tiêu hao hơn phân nửa trong cơ thể của Lâm Động rất nhanh sung mãn trở lại.

Dùng Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động căn bản không cần lo lắng nguyên lực bị

khô kiệt. Lực thôn phệ có tác dụng rất lớn đối với việc giúp hắn kéo dài thời gian chiến đấu. Sau này nếu như có kẻ nào muốn sử dụng chiến thuật kéo dài thời gian để đối phó với Lâm Động thì có lẽ đó chính là hành động ngu xuẩn nhất của hắn.

Bởi vì Lâm Động hiện nay chính là càng đánh càng mạnh!

Theo nguyên lực thiên địa ùn ùn tiến nhập vào trong cơ thể Lâm Động, khí tức của hắn vốn xuất hiện một chút suy nhược đột nhiên tăng vọt trở lại. Hắn chợt bước ra, thủ ấn biến ảo, chỉ thấy trên Uẩn Thần Bồ Đoàn lại phát ra một quang trụ ngưng tụ từ Tinh nguyên lực cực kỳ khủng bố, xông thẳng tận trời xanh.

Nhìn đạo quang trụ ngưng tụ từ Tinh nguyên lực này còn muốn cuồng bạo hơn trước đây, sâu trong ánh mắt Đằng Sát rốt cuộc cũng xuất hiện vẻ chấn động.

Thế nhưng Lâm Động lúc này cũng không để cho Đằng Sát có chút thời gian phản ứng. Thủ ấn mạnh mẽ biến ảo, quang trụ Tinh nguyên lực vô cùng khổng lồ nhanh chóng biến thành quang chỉ nhất trụ kình thiên, ba động so với vừa rồi còn cường hãn khủng bố hơn.

- Đằng Sát, giao mạng chó của ngươi ra đây!

Lâm Động chân đạp lên không trung, tiếng quát lạnh lẽo vang vọng khắp nơi. Sau đó một ngón tay điểm ra, nhất thời thiên địa thất sắc.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Lưỡng Chỉ Toái Sơn Hà!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 332

Sát Khí Bức Nhân

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Quang chỉ khổng lồ giống như trụ kình thiên, ba động như gió lốc khiến kẻ khác tim đập chân run. Một làn sóng điên cuồng quét ra, thiên địa phong vân nổi lên, thanh thế cuồn cuộn.

Nửa năm trước, Lâm Động muốn thi triển chỉ thứ hai này phải mượn dùng lực lượng của tiểu điêu, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không cần trợ giúp của ngoại lực, bằng vào thực lực của mình đã có thể hoàn toàn thi triển ra. Hơn nữa nhờ lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù, tiền vốn của hắn lại càng mạnh, trực tiếp dùng Tinh nguyên lực để thi triển vũ kỹ, uy lực càng giống như hổ thêm cánh, cường hãn đến mức không thể hình dung.

Đương nhiên, nếu không phải hiện nay tinh thần lực của Lâm Động tiến vào cảnh giới Linh Phù sư Cao cấp, hơn nữa còn có Thần khí như Thôn Phệ Tổ Phù tương trợ thì đừng nói có thể sử dụng Tinh nguyên lực thi triển chỉ thứ hai, cho dù là chỉ thứ nhất cũng không được.

- Giao mạng chó ra đây!

Quang chỉ thành hình, Lâm Động cũng không chút chậm chạp, trong hai mắt hàn ý như đao, tiếng quát chói tai vang lên. Cự chỉ được ngưng tụ hoàn toàn từ Tinh nguyên lực nhất thời gào thét mà xuống, bầu trời phảng phất như theo đó mà sụp đổ Thịch thịch thịch thịch thịch!

Phía trên bầu trời, không khí không ngừng nổ mạnh, một cự chỉ này giống như ngón tay Thiên Thần, từ trên trời giáng xuống, nện thẳng về phía Đằng Sát!

Nhìn cự chỉ trong đồng tử càng lúc càng phóng lớn, sắc mặt Đằng Sát trở nên

cực kỳ khó coi. Hắn có lòng muốn né tránh nhưng lại phát hiện nguyên lực thiên địa gần đó đều bị cự chỉ áp bách mà ngưng đọng lại, giống như một cái lao tù, đem hắn gắt gao trói buộc lại.

- Muốn giết ta? Ngươi không có tư cách đó!

Mặc dù nói tình huống nguy cấp, nhưng Đẳng Sát cũng không hổ là hạng nhân vật kiêu hùng. Trong mắt lóe lên vẻ ngoan lệ, hai bàn tay nhanh như chớp biến ảo ra một tia hắc khí quỷ dị, nhanh chóng từ trong cơ thể thẩm thấu ra.

- Âm Khôi Ma Thoại!

Một tiếng gầm trầm thấp ẩn chứa sự thống khổ đột nhiên từ trong yết hầu Đẳng Sát truyền ra, hắc khí quỷ dị sinh ra dường như vượt quá sự chịu đựng của hắn.

Những hắc khí này trào ra với tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt, không ngừng ngưng tụ thành hình tại không trung trên đỉnh đầu Đẳng Sát, hóa thành một hắc sắc khô lâu khổng lồ.

- Ma Khôi Đại Pháp!

Nhìn thân thể Đẳng Sát được bao phủ trong bộ xương hắc ám khổng lồ, những Chưởng giáo ngồi tại chỗ ngồi sắc mặt có chút biến ảo, hiển nhiên đã từng nghe nói vũ kỹ hung tàn này của Âm Khôi Tông này.

Nghe nói muốn tu luyện thành vũ kỹ này phải dùng tinh cốt của rất nhiều người, sau đó lại dùng Tinh Thần Chi Hỏa thiêu đốt, cuối cùng dung hợp thành một với thân thể. Một khi thi triển ra, có thể khiến cho lực lượng của những tinh cốt này ngưng tụ thành một lực lượng quỷ dị.

Loại lực lượng này không phải là nguyên lực, cũng không phải tinh thần lực, nhưng lại là một loại năng lượng cực kỳ quỷ dị.

- Thật là tà đạo!

Lâm Động nhìn bộ xương hắc ám khổng lồ, ánh mắt chợt ngưng trọng. Hắn cười lạnh một tiếng, tay áo bào huy động hướng về phía quang chỉ như trụ kình thiên đang hạ xuống, nặng nề va chạm cùng với bộ xương hắc ám khổng lồ.

Ầm!

Trong khoảnh khắc va chạm, năng lượng vô cùng cuồng bạo trực tiếp hóa thành một cơn lốc ba động quét ra. Trên đỉnh núi, tất cả các đại thụ và vật kiến trúc đều bị nghiền thành bột phấn, trong đó có một số người không may bị chấn đến hộc máu bay ngược về phía sau.

- Xương khô khốn kiếp, nát cho ta!

Nhìn thấy bộ xương khô hắc ám thống khổ chống đỡ với cự chỉ, trong mắt Lâm Động càng thêm lạnh lẽo. Một chưởng phát ra, lại một đạo Tinh nguyên lực cực kỳ hùng hồn theo Uẩn Thần Bồ Đoàn phóng ra, rót vào bên trong cự chỉ. Ngay lập tức, ba động của cự chỉ lại lần nữa tăng vọt.

Rắc rắc!

Theo phía trên cự chỉ phát ra ba động cuồng bạo, trên người bộ xương hắc ám xuất hiện từng đạo khe nứt. Sau đó những khe nứt nhanh chóng lan rộng, cuối cùng dưới ánh mắt kinh khiếp của đám đông cường giả Âm Khôi Tông, hoàn toàn nát vụn.

Ầm!

Bộ xương khô hắc ám bạo liệt, đột nhiên, một đạo hắc quang sắc bén từ bên trong mạnh mẽ lao ra, với một loại tốc độ kinh người trực tiếp lao về phía Lâm Động.

Tốc độ hắc quang nhanh chóng đến khủng bố, cho dù là cường giả như Mộ Lôi, trong mắt gần như cũng chỉ thấy một đạo hắc mang mà thôi.

Vù!

Chỉ có điều, mặc dù cường giả như Mộ Lôi cũng không thể phát giác ra đạo hắc quang tập kích kia, nhưng tinh thần lực của Lâm Động đã đạt đến cảnh giới Linh Phù sư Cao cấp, trong nhất thời liền có cảm ứng. Lập tức trong mắt hắn lóe lên hàn mang, tinh thần lực vô cùng hùng hồn ngưng tụ ở trước mặt thành một tầng phòng ngự khổng lồ dày hơn mười trượng.

Ầm ầm!

Hắc quang lao đến, nhìn không giống như công kích mạnh mẽ, nhưng khi bắn vào bức tường phòng ngự bằng tinh thần lực thì lại giống như một quả tạc đạn, lập tức bạo liệt.

Ầm!

Bức tường phòng ngự bằng tinh thần lực trong khoảnh khắc liền bạo liệt, lập tức lan đến Lâm Động. Máu tươi nhất thời phun bắn ra, trên mặt hắn trái lại nở một nụ cười lạnh.

Dưới chỉ ấn, quang chỉ sau khi phát nát bộ xương khô hắc ám thì nhanh như tia chớp nện thẳng lên cơ thể Đẳng Sát.

Công kích lúc trước của Đẳng Sát hiển nhiên là muốn liều một trận, bức Lâm Động phải quay về phòng ngự, do đó tiến hành khống chế lại công kích của cự chỉ. Mà hắn cũng chỉ có thể nhân cơ hội này mà lùi về phía sau, sau đó ra lệnh cho các cường giả của Âm Khôi Tông liên hợp ra tay chém giết Lâm Động.

Thế nhưng, hắn cũng không ngờ Lâm Động lại tình nguyện liều mạng chấp nhận bị thương cũng không muốn bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này.

Ầm!

Quang chỉ nện xuống thân thể Đẳng Sát, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, nguyên lực phòng ngự trên cơ thể Đẳng Sát gần như chỉ trong chốc lát liền sụp

đổ. Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng một lớp hào quang nguyên lực mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn trào ra, ý đồ chống đỡ một kích mang tính hủy diệt của quang chỉ kia.

Nhưng tốc độ sụp đổ của màn hào quang này hiển nhiên vượt xa tốc độ ngưng tụ của Đằng Sát. Nởi vậy, ngắn ngủi chỉ hơn mười giây, nguyên lực quanh cơ thể Đằng Sát liền hoàn toàn bị nghiền nát một cách triệt để.

Ầm!

Lớp màn hào quang bạo liệt, kình phong hung hãn cũng kết thành thực thể nện lên cơ thể Đằng Sát, lập tức khiến quần áo trên người hắn bị nghiền thành phấn vụn. Thậm chí kiện nội giáp Linh bảo Cao cấp mặc ở bên trong cũng vỡ ra trong khoảnh khắc.

Từng đạo vết máu trên cơ thể chậm rãi lan ra, trong chớp mắt Đằng Sát liền biến thành một huyết nhân, cực kỳ thê thảm.

Ầm!

Trên quảng trường khổng lồ cũng gần như lập tức sụp đổ, một cái hố khổng lồ khoảng trăm trượng xuất hiện trước tầm mắt của mọi người. Mà trong trung tâm của cái hố đó, Đằng Sát đã chật vật đến không thể chật vật hơn được nữa.

Dưới một chỉ, vạn vật đều phá!

Sau khi một chỉ lưu lại trên quảng trường một cái hố khổng lồ, rốt cuộc dưới vô số đạo ánh mắt rung động, quang chỉ liền nổ tung thành những điểm ánh sáng phát tán đầy trời, sau đó tiêu tán vào trong thiên địa.

- Phốc xuy!

Theo quang chỉ tiêu tán, tại trung ương của cái hố khổng lồ, một đạo huyết nhân phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trở nên cực kỳ yếu ớt. Có thể nhìn ra được công kích vừa rồi đã khiến cho Đằng Sát bị trọng thương nặng nề.

Nhìn huyết nhân bên trong cái hố khổng lồ này, cả đỉnh núi đều lặng ngắt không một tiếng động. Trong mắt mọi người đều xuất hiện một loại rung động không thể che dấu.

Đằng Sát không ngờ lại bị đánh bại!

Người được xưng là cường giả mạnh nhất quận Đại Hoang, hôm nay, dưới mắt vô số cường giả của quận Đại Hoang đã hoàn toàn thua dưới tay một thiếu niên.

Tại hàng ghế thượng vị, Chưởng giáo những tông phái được mời từ khắp nơi đến cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy sự rung động sợ hãi trong mắt đối phương. Đặc biệt những tông phái từng định đầu nhập vào Âm Khôi Tông thì trên trán đổ ra mồ hôi lạnh, không biết phải nói gì.

Hôm nay chỉ e gặp phải tai kiếp không thể tránh khỏi a!

Ánh mắt của bọn chúng trộm nhìn thân ảnh trẻ tuổi giữa không trung. Sắc mặt Lâm Động vẫn vô cùng lạnh lùng.

Bọn chúng hiểu rằng cái gã thoạt nhìn trẻ tuổi này có thủ đoạt rất ngoan độc, không kém so với những lão gian xảo như bọn họ.

- Âm Khôi Tông lần này gặp phải hạn rồi… Bàn tay Mộ Lôi đặt trên ghế không ngừng run rẩy, ánh mắt liếc vào giữa sân, cuối cùng dừng lại trên người đạo thân ảnh trẻ tuổi, trong ánh mắt có một loại kiêng kỵ khó nói nên lời.

- Lâm Động này thật sự quá cường hãn, chỉ e trong quận Đại Hoang này rất khó có thể tìm người so sánh được với hắn.

Mộ Thiên Thiên ở một bên nhìn thấy phụ thân ngày thường cao ngạo lại xuất hiện loại thần thái như vậy, trong đôi mắt đẹp cũng không nhịn được lóe lên những tia sáng kỳ dị. Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú

đạo thân ảnh trẻ tuổi dính không ít máu tươi.

Lúc này, trời chiều đỏ rực như máu, đạo thân ảnh lộ ra một loại khí phách khó nói nên lời.

Lấy lực một người khiêu chiến Âm Khôi Tông, khí thế như vậy… khí phách như vậy quả là tuyệt luân!

- Tông chủ, nhanh cứu Tông chủ. Tất cả cường giả Âm Khôi Tông nghe lệnh, tạo thành đại trận giết chết tên tiểu súc sinh này!

Trên đỉnh núi tỉnh lặng, sau khi duy trì trong chốc lát, các cường giả Âm Khôi Tông cuối cùng cũng lấy lại tinh thần. Thanh âm bén nhọn của Tả Hữu Trưởng lão lập tức vang lên.

Dường như nghe thấy tiếng quát của bọn họ, Lâm Động ở trong sân chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Tả Hữu Trưởng lão, nhếch miệng cười, tiếng cười khẽ khiến trong lòng mọi người phát ra từng trận hàn ý.

- Yên tâm đi! Ta nói rồi, hôm nay ta phải huyết tẩy Âm Khôi Tông!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 333

Uy Lực Tổ Phù

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nhìn khuôn mặt cười khiến người khác phát lạnh của Lâm Động, da đầu Tả Hữu Trưởng lão của Âm Khôi Tông nhất thời run rẩy. Chỉ có điều sắc vốn tái nhợt của bọn chúng lại dần trở nên âm độc.

Tuy rằng Lâm Động đánh bại Đằng Sát đối với bọn chúng mà nói quả thật đả kích quá lớn, nhưng bất kể thế nào, trong này là đại bản doanh của Âm Khôi Tông, Lâm Động muốn biến nơi này máu chảy thành sông chỉ e cũng không phải là chuyện đơn giản.

- Tất cả cường giả Âm Khôi Tông nghe lệnh, khởi động đại trận hộ tông!

Theo tiếng quát sắc bén của Tả Hữu Trưởng lão khuếch tán ra trên đỉnh núi. Đám cường giả Âm Khôi Tông vốn hoảng sợ cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Không thể không nói, Âm Khôi Tông có thể có được địa vị như thế tại quận Đại Hoang quả thật có chút năng lực. Bởi vậy cho dù tại thời điểm như vậy cường giả Âm Khôi Tông vẫn không quá bối rối, thân hình chớp động nhưng vẫn duy trì ngay ngắn trật tự.

Thình thịch!

Vô số cường giả Âm Khôi Tông giống như côn trùng từ trong Huyền Âm Sơn lao ra, cuối cùng tất cả mọi người đều mạnh mẽ nện một quyền lên đất. Cả tòa Huyền Âm Sơn khổng lồ lúc này chấn động kịch liệt, bộ dạng giống như động đất. Đá tảng khổng lồ từ trên núi không ngừng lăn xuống, trong Âm Khôi Tông cũng nhất thời trở nên hỗn hoạn.

Viu viu!

Theo một quyền mà đám cường giả Âm Khôi Tông nện lên mặt đất, đột nhiên, bề mặt phía trên đỉnh núi trực tiếp nứt ra. Từng đạo quang trụ khổng lồ phá đất mà ra, dùng một loại tốc độ kinh người hội tụ trên khoảng không của Huyền Âm Sơn. Ngắn ngủi chỉ trong chốc lát, một đạo trận pháp quang đồ vô cùng khổng lồ đã xuất hiện bao phủ cả bầu trời.

Trận pháp quang đồ này tản ra nguyên lực ba động cực kỳ khủng bố, ai cũng nhìn ra được đại trận này gần như do toàn bộ các cường giả của Âm Khôi Tông thúc giục ra. Âm Khôi Tông dù sao cũng là một trong ba đại thế lực đỉnh phong của quận Đại Hoang, nếu như không có chút thủ đoạn bảo vệ thì bất cứ ai cũng không tin được.

Mà lúc này, trận pháp quang đồ khủng bố kia hiển nhiên chính là thủ đoạn hộ tông cuối cùng của Âm Khôi Tông.

- Không nghĩ rằng Lâm Động có thể khiến Âm Khôi Tông phải xuất ra đại trận hộ tông!

Mộ Lôi nhìn thấy một màn này, khóe mắt khẽ giật, trong thanh âm tràn đầy vẻ chấn kinh nồng đậm.

- Đại trận hộ tông này bố trí cực kỳ phức tạp. Ta thấy Âm Khôi Tông có thể nhanh chóng khởi động như vậy, ắt hẳn trước đó đã sớm chuẩn bị chu toàn. Chỉ có điều lần này thúc giục sẽ trả một cái giá về mặt thời gian rất lớn mới có thể lại một lần nữa ngưng tụ trở lại. Trong đoạn thời gian đó, Âm Khôi Tông sẽ không thể tiếp tục dùng đại trận hộ tông để bảo vệ. Có thể nói chính là thời kỳ nguy hiểm nhất. Nếu như lúc này có thế lực khác tấn công thì bọn chúng nhất định sẽ mất đi lá chắn cường đại nhất.

Nghe thấy Mộ Lôi nói vậy, đôi mắt đẹp của Mộ Thiên Thiên chợt lóe lên, liếc mắt nhìn Mộ Lôi, cũng đồng dạng phát hiện trong mắt ông có ẩn chứa hào quang kỳ lạ chớp động.

Đẳng Sát hiện nay ở trước mặt vô số người thua trong tay Lâm Động, bất luận là đối với hắn hay Âm Khôi Tông mà nói đều là đả kích khổng lồ. Từ nay về sau có lẽ Âm Khôi Tông không thể tiếp tục bàn chuyện liên minh nữa. Hơn nữa cho dù bàn chuyện đó, chỉ e cũng rất khó có được loại hiệu quả giống như lúc bắt đầu ngày hôm nay.

Âm Khôi Tông bây giờ, Đẳng Sát trọng thương, sĩ khí trong tông hạ thấp, chính là thời khắc suy yếu nhất. Đối với những thế lực như Đại Ma Môn và Võ Minh mà nói chính là một cơ hội không thể bỏ qua.

Nửa năm qua, Đẳng Sát khuếch trương phạm vi thế lực của Âm Khôi Tông ra bốn phía, không ít kẻ cùng bọn chúng liên hệ. Nhưng Mộ Lôi và Võ Tông bởi vì ngại thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành của hắn chống lưng nên chỉ có thể lựa chọn ẩn nhẫn, bây giờ, chính là một cơ hội cực kỳ tốt để phản công trở lại.

Mộ Lôi quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Võ Tông. Lúc này trong mắt Võ Tông cũng có hai luồng sáng, đôi môi khẽ chuyển động, thanh âm cực kỳ nhỏ chui vào tai đối phương:

- Ngươi định ra tay à?

- Lúc này chính là cơ hội tốt. Nếu như để Âm Khôi Tông có cơ hội dưỡng sức thì ngày sau quận Đại Hoang sẽ trở thành địa bàn của bọn hắn.

- Ừm! Chỉ có điều trước mắt tạm thời không nên động thủ, trước hết xem Lâm Động làm sao có thể ứng phó với đại trận hộ tông cực kỳ lợi hại của Âm Khôi Tông. Chúng ta thân lâm vào trong đó, vạn nhất có biến đổi thì rất là bất lợi… - Ừm, trước hết nhìn xem Lâm Động đối phó như thế nào.

Hai người đều là những kẻ xảo quyệt, bọn chúng rất rõ ràng, nếu như lúc này ra tay thì sẽ triệt để khai chiến với Âm Khôi Tông, hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu không nắm chắc tất thắng thì bọn chúng tuyệt không dám dễ dàng động thủ.

- Lâm Động, ngươi khinh người quá đáng, thực khinh Âm Khôi Tông ta

không có biện pháp bắt ngươi sao?

Lúc Mộ Lôi và Võ Tông âm thầm trao đổi dụng tâm bất chính, ở giữa sân, Tả Hữu Trưởng lão nhìn thấy đại trận khởi động thành công thì sự lo lắng trong lòng nhất thời hạ xuống. Bọn chúng đầu tiên phái ra vài cường giả đem Đẳng Sát ở giữa sân không biết sống chết thế nào quay trở về, sau đó mới ngẩng đầu lên quát lớn.

Trên bầu trời, Lâm Động cúi đầu nhìn quang mang trận đồ khổng lồ. Ở phía trên đại trận, nguyên lực ba động không ngừng ngưng tụ, quả thật khiến người ta sợ hãi.

Thậm chí cho dù là một kích toàn lực của Đẳng Sát thì nguyên lực ba động ẩn chứa trong đó vẫn kém xa trận đồ này. Hiển nhiên, lúc này đây Âm Khôi Tông đã đem thủ đoạn chân chính của mình thi triển ra.

- Lâm Động, ngươi nếu như thức thời thì nhanh chóng thối lui, Âm Khôi Tông ta cũng không muốn chân chính lưỡng bại câu thương với ngươi!

Ở bên dưới, Tả Hữu Trưởng lão của Âm Khôi Tông lớn tiếng quát lên.

- Hừ, lưỡng bại câu thương, các ngươi cũng xứng sao?

Đối với tiếng quát của bọn chúng, Lâm Động cười lạnh một tiếng. Quả thật, đại trận hộ tông này của Âm Khôi Tông khiến hắn cảm thấy có chút khó giải quyết, nhưng mà cũng không phải là không thể đối phó. Trước đó hắn đã nói phải huyết tẩy Âm Khôi Tông, như vậy thì tuyệt đối không phải nói chơi.

- Cấp cho mặt mũi mà không muốn, ngươi đã tìm đường chết thì Âm Khôi Tông ta liền thành toàn cho ngươi!

Tả Hữu Trưởng lão bị nụ cười lạnh của Lâm Động khiến cho sắc mặt tái mét. Ấn pháp của hai người lập tức biến ảo, quang trận khổng lồ bao phủ toàn bộ Âm Khôi Tông bộc phát ra từng đợt nguyên lực ba động cực kỳ khủng bố. Một vòng

hào quang ở bên trên nhanh chóng khởi động.

Vù vù!

Tại bên trên đại trận, nguyên lực bắt đầu ùn ùn kéo đến. Một thanh âm xé gió truyền đến, chợt tiểu điêu và Tiểu Viêm liền xuất hiện tại bên cạnh Lâm Động, phát ra tiếng rít gào trầm thấp. Hiển nhiên bọn chúng cũng cảm nhận được chỗ cường đại của đại trận này.

- Lâm Động, ta đến giúp ngươi. Đại trận này có chút phiền toái!

Tiểu điêu thấp giọng nói, chợt hóa thành một đạo hào quang tiến vào trong cơ thể Lâm Động. Nhất thời đồng tử của Lâm Động lập tức lóe lên quang mang tử hắc sắc kỳ dị.

Đối với chuyện này Lâm Động cũng không cự tuyệt. Mặc dù hắn vẫn không rớt xuống hạ phong nhưng cũng không dám có chút khinh thường đại trận hộ tông này. Dù sao đi nữa thì đây cũng là đại trận mà phần lớn cường giả Âm Khôi Tông hợp lực tạo ra, nếu như không cẩn thận một chút sẽ chết không có chỗ chôn.

Ầm ầm ầm!

Mà lúc tiểu điêu tiến vào bên trong cơ thể Lâm Động, phía dưới đại trận quang đồ nhất thời phát ra tiếng nổ lớn như sấm. Một vòng quang trụ sáng ngời dùng một loại tốc độ kinh người từ trong trận đồ bắn ra bốn phương tám hướng, cuối cùng ngưng tụ tại vị trí trung ương.

- Lâm Động, để mạng lại đây!

Cảm nhận được nguyên lực khổng lồ giống như núi lửa phun trào phía trên trận đồ phát ra, Tả Hữu Trưởng lão của Âm Khôi Tông nhất thời quát một tiếng chói tai, thủ ấn biến đổi. Trận đồ ầm ầm run rẩy, một đạo tia sáng cực kỳ sặc rỡ, vèo một tiếng từ trong trận đồ bắn ra.

Chùm tia sáng lướt qua bầu trời, mang theo tính hủy diệt khủng bố, phảng phất như muốn xé rách bầu trời thành hai nửa. Những nơi chùm tia sáng lướt qua, người thường có thể nhìn thấy một đạo dấu vết lưu lại trên bầu trời thật lâu.

Một đạo công kích khủng bố như thế khiến mọi người ở đây đều cảm nhận được sự sợ hãi từ tận đáy lòng. Dưới đạo công kích này, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng rất khó toàn thân trở ra!

Theo suy đoán của đám người bọn Mộ Lôi, đạo công kích này chỉ e không kém gì một kích của cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong thi triển.

Nhìn thấy chùm tia sáng xẹt qua bầu trời, sắc mặt Lâm Động trở nên ngưng trọng. Sau đó dưới vô số đạo ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn ngồi xuống xếp bằng giữa không trung. Thủ ấn rất nhanh biến ảo, một đạo phù văn cổ xưa hiện ra, nhanh chóng từ thiên linh cái hắn phát ra từng trận ba động, sau đó chợt ở trên đỉnh đầu của Lâm Động hóa thành một hắc động khổng lồ.

- Thôn phệ chi đạo, thôn phệ vạn vật!

Tiếng quát trầm thấp đột nhiên vang lên trong lòng Lâm Động. Chợt cái hắc động kia nhanh chóng ba động, một loại lực lượng thôn phệ cường hãn từ bên trong tràn ra.

Dưới sự càn quét của lực lượng thôn phệ, ngay cả ánh sáng trên bầu trời chiếu xuống cũng bị biến mất hẳn, phảng phất giống như là đã bị cái hắc động quỷ dị kia thôn phệ toàn bộ vậy.

- Viu!

Dưới cái nhìn chăm chú của vô số ánh mắt ở trên Huyền Âm Sơn, chùm tia sáng có tính hủy diệt đối với cường giả Tạo Hóa Cảnh kia trực tiếp bắn vào bên trong hắc động.

- Bạo!

Nhìn một màn này, vẻ mặt Tả Hữu Trưởng lão nhất thời xẹt qua một nụ cười dữ tợn, thủ ấn biến đổi, quát lớn một tiếng.

Ầm!

Tiếng quát của hai người vừa dứt thì bên trong hắc động bộc phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Rồi sau đó nguyên lực ba động cực kỳ cuồng bạo điên cuồng càn quét, bộ dạng như vậy phảng phất như muốn chấn nổ tung hắc động kỳ quái kia.

- Công kích bậc này của các ngươi có thể phá được Thôn Phệ Tổ Phù sao? Thôn phệ cho ta!

Thân thể Lâm Động cũng bị chấn động kịch liệt, nhưng trong mắt chợt xẹt qua một chút sắc bén. Trong hai mắt, quang mang tử hắc sắc chợt nồng đậm lên, thể tích của hắc động trong chớp mắt bành trướng gấp mấy lần, lực lượng thôn phệ cũng tăng mạnh.

Xuy xuy!

Cùng với lực lượng thôn phệ bạo tăng, cơn lốc nguyên lực vốn muốn từ bên trong hắc động trùng phá ra lập tức nhanh chóng biến mất. Ánh sáng bạo phát bên trong hắc động cũng trong chốc lát bị thôn phệ biến mất.

- Ồ ồ!

Nhìn Lâm Động mạnh mẽ nghênh đón công kích của đại trận, trên quảng trường nhất thời bộc phát ra từng đạo âm thanh kinh thán khó tin. Thậm chí ngay cả Tả Hữu Trưởng lão, trong mắt bọn chúng lúc này cũng lóe lên vẻ sợ hãi. Bọn chúng căn bản không thể tưởng tượng nổi Lâm Động lại có thể tiếp được đạo công kích đáng sợ như vậy.

- Đại trận hộ tông cái quái gì, chẳng qua cũng chỉ như vậy!

Dưới từng đạo ánh mắt rung động ở khắp nơi trên Huyền Âm Sơn, trên bầu

trời, Lâm Động chuyển người, bàn tay khẽ xoay tròn, lực lượng thôn phệ hình thành trên nắm quyền, sau đó nện một quyền ra.

- Thôn phệ chi quyền!

Một quyền nện ra, phảng phất như vô số hắc động hình thành dưới một quyền của Lâm Động, sau đó hóa thành một đạo kình phong cực kỳ hung hãn, mạnh mẽ nện lên phía trên hào quang trận đồ kia.

Ầm ầm ầm!

Một quyền nện trúng, vô số tiểu hắc động lan tràn ra. Lực lượng thôn phệ nhất thời bùng nổ, nguyên lực ba động phía trên đại trận lập tức tiêu tán với một loại tốc độ kinh người. Ngay sau đó chỉ nghe thấy 'rắc' một tiếng, cả tòa đại trận gần như sụp đổ trong chốc lát.

- Phụt phụt phụt!

Đại trận ầm ầm bạo liệt, vô số cường giả Âm Khôi Tông lập tức sắc mặt trắng bệch. Sau đó phần lớn các cường giả đều phun ra một ngụm máu tươi. Chỉ trong chốc lát, mùi vị huyết tinh lập tức khuếch tán tại phía trên đỉnh Huyền Âm Sơn.

Trên quảng trường, Chưởng giáo những tông phái nhìn thấy một màn thê thảm này, trong lòng nhất thời hít một ngụm lãnh khí, bọn họ hiểu rằng, lúc này Âm Khôi Tông thật sự xong rồi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 334

Diệt Tông

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Đỉnh núi Huyền Âm Sơn khổng lồ, phần lớn các cường giả Âm Khôi Tông đều gục trên mặt đất rên rỉ. Từng đạo tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Lâm Động phá vỡ đại trận khiến cho bọn chúng bị trọng thương rất nặng. Nếu như không phải do nhân số quá nhiều, chỉ e rằng lúc này đã có không ít người sẽ bị đánh chết ngay tại đương trường.

- Phốc xuy!

Trên quảng trường, hai vị Tả Hữu Trưởng lão của Âm Khôi Tông vẻ mặt cũng trở nên đỏ rực, sau đó không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. Khí tức toàn thân bọn chúng trong khoảnh khắc trở nên mỏng manh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi nồng đậm không thể che giấu.

Bọn chúng như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, toàn bộ cường giả Âm Khôi Tông ngưng tụ thành đại trận hộ tông lại bị Lâm Động phá tan một cách dễ dàng. Năng lực này, cho dù là Đẳng Sát thời kỳ toàn thịnh cũng khó mà làm được.

Xung quanh quảng trường, cường giả đến từ khắp nơi của quận Đại Hoang cũng kinh hãi nhìn một màn này. Vốn những người vừa mới bắt đầu còn cho rằng Lâm Động đến tìm cái chết thì bây giờ thì gắt gao bịt chặt miệng lại. Tất cả cường giả Âm Khôi Tông cũng bị Lâm Động đánh cho người chết ngựa đổ, hiện nay trong quận Đại Hoang còn ai có thể ngăn cản được Sát Thần này chứ?

Mà dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Lâm Động ở trên bầu trời cũng chậm rãi thở ra một hơi. Quang mang tử hắc sắc trong mắt hắn tản đi, sau đó ánh mắt

liền ảm đạm hơn nhiều.

Trải qua trận đại chiến vừa rồi, hắn quả thực đã tiêu hao quá mức, nếu như không có Thôn Phệ Tổ Phù thì chỉ e đối diện với đại trận hộ tông di Âm Khôi Tông xuất ra cũng chỉ có thể tạm lánh đi mà thôi. Nhưng mặc dù là như vậy thì bây giờ trong cơ thể hắn cũng truyền đến từng đợt cảm giác suy yếu nhè nhẹ.

Lấy lực lượng một người chống lại một tông phái, đã thế còn là tông phái cường đại như Âm Khôi Tông nữa, như vậy thực lực phải khủng bố như thế nào?

Theo như mọi người thấy, dựa trên tính toán bình thường, ít nhất phải là ba gã cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành thì mới có thể bức Âm Khôi Tông đến mức như vậy được.

Mà Lâm Động này với thực lực Bán Bộ Tạo Hóa cũng đã có thể hoàn thành công việc vĩ đại như vậy. Mặc dù cuối cùng cũng phải có sự tương trợ của tiểu điêu, nhưng cũng không giảm đi một thân khí phách hào hùng.

Hành động như vậy, đừng nói là ở quận Đại Hoang, cho dù phóng mắt khắp Vương triều Đại Viêm chỉ e cũng không có người có thể làm được.

- Lâm Động, Âm Khôi Tông mặc dù nguyên khí đại thương, nhưng dù vẫn còn dư lực. Ngươi hôm nay tiêu hao quá lớn, nếu như tiếp tục khổ chiến như vậy có thể sẽ không kiên trì được lâu nữa!

Tiểu điêu xuất hiện ở trên vai Lâm Động, liếc mắt nhìn bên dưới.

Lúc này phần lớn các cường giả Âm Khôi Tông đều từ trong thành Âm Khôi xông lên đỉnh núi. Mặc dù thực lực những người này cũng không đủ khiến hắn coi trọng, nhưng dù sao số lượng cũng không ít. Hơn nữa trạng thái của Lâm Động bây giờ cũng không phải là tốt lắm.

- Đẳng Sát còn chưa chết, phải diệt trừ hắn, bằng không sẽ hậu hoạn vô cùng!

Lâm Động phát ra thanh âm trầm thấp. Hắn hiểu được chỗ cường hãn của cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, lúc trước hắn thi triển rất nhiều thủ đoạn mới có thể đánh cho Đẳng Sát bị trọng thương. Nếu như lần này cứ như vậy mà thối lui chẳng phải sẽ lãng phí một cơ hội hay sao?

Lần này Đẳng Sát là do khinh thường, bằng không ngay từ đầu triển khai đại trận hộ tông, với thực lực của hắn khống chế trận pháp, cho dù Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù và tiểu điêu tương trợ cũng chỉ có thể nhanh chóng mà bỏ chạy.

Loại hành động khinh thường này Đẳng Sát hiển nhiên sẽ không để xảy ra lần nữa, hơn nữa Lâm Động cũng không muốn cho hắn cơ hội thứ hai.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, nếu không thì hậu hoạn vô cùng!

Ánh mắt Lâm Động nhìn về phía đỉnh Huyền Âm Sơn. Tại đây, đám đông cường giả Âm Khôi Tông đang trào ra, cuối cùng nhìn hắn một cách sợ hãi. Có thể nhìn ra trận đại chiến hôm nay, sự khủng bố của Lâm Động đã hoàn toàn khắc sâu vào trong lòng tất cả mọi người của Âm Khôi Tông rồi.

- Một khi đã như vậy thì liền nhanh chóng động thủ, thừa dịp hỗn loạn giết chết Đẳng Sát. Lúc đó Âm Khôi Tông sẽ không công mà tự phá thôi. Mất đi Đẳng Sát tọa trấn, những thế lực có cừu hận với Âm Khôi Tông tất nhiên sẽ nảy sinh ý đồ với chúng. Hắc hắc, đến lúc đó nói không chừng Âm Khôi Tông sẽ bị xóa sổ khỏi quận Đại Hoang!

Thấy Lâm Động kiên trì như vậy, tiểu điêu hơi trầm ngâm, liền gật mạnh đầu. Tính tình của tên này cũng không muốn nuôi hổ gây họa, có cơ hội liền trực tiếp động thủ, tuyệt đối không để lại sinh cơ cho đối thủ!

Lâm Động khẽ cười, chậm rãi gật đầu. Thân hình vừa động, dưới phần đông ánh mắt kinh hãi của các cường giả Âm Khôi Tông, từ trên bầu trời hạ xuống.

Nhìn thấy Lâm Động từ trên rời hạ xuống, đám cường giả Âm Khôi Tông vội

vàng lùi về phía sau. Đẳng Sát trọng thương cực kỳ chật vật, được đám cao tầng của Âm Khôi Tông bảo hộ đứng ở phía sau nhìn về phía gã Sát Thần vừa mới hạ xuống này:

- Lâm Động, ngươi đến tột cùng muốn thế nào?

Đẳng Sát lúc này sau khi tĩnh dưỡng một lát thì vẫn còn không ngừng thở dốc, mặc dù khí tức có phần suy nhược, nhưng giờ phút này cũng đã có thể lên tiếng nói chuyện được rồi.

- Ta đã nói rồi, ta muốn huyết tẩy Âm Khôi Tông!

Lâm Động nhàn nhạt cười, nhìn Đẳng Sát chật vật vô cùng đằng kia. Khó có thể tưởng tượng được không lâu trước đây, vị Tông chủ Âm Khôi Tông này còn ở nơi này chỉ điểm giang sơn, mưu toan liên hợp các thế lực của quận Đại Hoang, tiến vào hàng ngũ thế lực đỉnh phong của Vương triều Đại Viêm.

Lời nói của Lâm Động mặc dù có vẻ có chút bình thản, nhưng chính loại bình thản này lại khiến kẻ khác trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Khuôn mặt Đẳng Sát nhất thời run rẩy, chỉ có điều lúc này thế cục đã cực kỳ tồi tệ, nhưng hắn dù sao cũng là một nhân vật kiêu hùng, lập tức nói:

- Lâm Động, chuyện trước kia quả thật là Âm Khôi Tông chúng ta sai, nhưng bây giờ ngươi đã làm Âm Khôi Tông của ta trở thành như vậy, cũng xem như đủ rồi. Chỉ cần ngươi đáp ứng bỏ qua chuyện này, cho dù muốn ta dâng lên toàn bộ tài sản của Âm Khôi Tông, ta nhất định cũng sẽ hai tay dâng lên! Thậm chí, ngươi muốn làm Tông chủ Âm Khôi Tông ta cũng tặng cho ngươi. Với thực lực của chúng ta, nếu như liên thủ thì tất có thể chiếm được được một chỗ trong Vương triều Đại Viêm. Đến lúc đó, địa vị của ngươi, người của toàn bộ Vương triều Đại Viêm cũng đều chỉ có thể ngưỡng vọng mà thôi.

Không thể không nói, Đẳng Sát rất quyết đoán, lúc này ngay cả ra hành động thoái vị nhường hiền cũng xuất ra. Hơn nữa, điều kiện của hắn đối với không ít

người mà nói rất có lực hấp dẫn trí mạng.

Chỉ là đối với chuyện trở thành người đứng đầu một tông, Lâm Động lại không hề có chút hứng thú gì. Hơn nữa, hắn cũng hiểu được, với tâm địa tàn ác của Đẳng Sát, thả cho hắn một đường sống, không thể nghi ngờ chính là cắt đứt đường sống của chính mình.

- Ha ha, Đẳng Sát, đến bây giờ ngươi còn thi triển ra thủ đoạn thấp kém như vậy, đúng là xem nhẹ Lâm Động tiểu ca quá đi!

Thế nhưng, lúc Lâm Động vừa muốn mở miệng nói gì, thì phía sau quảng trường đột nhiên có một đạo tiếng cười vang lên, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt toàn trường.

- Mộ Lôi?

Ánh mắt Đẳng Sát lập tức xoay chuyển, đột nhiên dùng ánh mắt âm trầm như người chết nhìn Mộ Lôi, điềm nhiên nói:

- Mộ Lôi, ngươi rốt cuộc cũng không nhịn được nữa rồi sao?

- Đẳng Sát, ngươi làm việc quá độc đoán, Âm Khôi Tông có kết cục hôm nay cũng không ngoài dự liệu!

Bên cạnh Mộ Lôi, Võ Tông cũng cười lạnh nói, ánh mắt quét một vòng, trầm giọng nói:

- Hắn các vị Chưởng giáo cũng đều đã từng bị Đẳng Sát uy hiếp, chỉ có điều cũng may hôm nay có Lâm Động tiểu ca ra mặt mới cứu vãn lại tình hình. Võ Minh ta và Đại Ma Môn lúc này tuyên bố chính thức tuyên chiến cùng với Âm Khôi Tông!

Hành động đột phát này nhất thời khiến cho sắc mặt những Chưởng giáo các tông phái khác bị Âm Khôi Tông mua chuộc có phần biến đổi, hơn nữa biến đổi rất ghê gớm.

- Hai vị Môn chủ nói rất đúng! Đằng Sát quá mức cuồng ngạo, Mộc Linh Tông ta cũng đã nhịn quá lâu rồi, bây giờ liền theo hai vị chính thức tuyên chiến với bọn chúng!

Sự trầm mặc kéo dài không bao lâu, một tên Chưởng giáo của tông phái nào đó lớn tiếng nói, có thể nhìn ra được hắn có oán hận rất sâu với Âm Khôi Tông. Lúc trước Đằng Sát dùng vũ lực mạnh mẽ áp chế người khác, khiến rất nhiều người oán hiận mà không dám nói, nhưng bây giờ Đằng Sát chật vật như vậy, loại uy áp này cũng không còn, lập tức liền có người bùng nổ.

- Đúng, Hổ Đao Môn ta cũng cùng Âm Khôi Tông thề bất lưỡng lập, thề báo mối thù đoạt núi năm xưa!

- … Có người mở đầu liền dẫn đến phản ứng dây chuyền. Đám Chưởng giáo các tông phái nhanh chóng tỏ rõ lập trường. Vốn những tông phái bị Âm Khôi Tông mua chuộc nhìn thấy tình thế không tốt cũng lập tức đổi mũi thương. Gần như chỉ trong chốc lát, Âm Khôi Tông liền bị cô lập, bốn bề thọ địch.

Lâm Động vừa mới vừa rồi cũng bị một màn này khiến cho giật mình, nhưng ngay sau đó vẻ mặt giống như xem kịch, lại tay khoanh trước ngực, nhìn đám đông Chưởng giáo các tông phái đột nhiên xúc động phẫn nộ.

- Các ngươi… Đằng Sát hiển nhiên tức giận không ít, đặc biệt khi hắn nhìn thấy có một vài tông phái từng có ước định với hắn, bây giờ cũng hô lớn đánh đổ Âm Khôi Tông, yết hầu cảm giác ngọt ngọt, thiếu chút nữa lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Các ngươi quả thực cho rằng Âm Khôi Tông ta sẽ sợ đám tông phái nhị lưu các ngươi sao? Giết cho ta!

Hai mắt Đằng Sát đỏ rực, cũng nhịn không được cơn phẫn nộ trong lòng nữa, mạnh mẽ quát lớn.

- Hừ, Đằng Sát, lúc này ngươi còn dám càn rỡ?

Thế nhưng, Đằng Sát lúc này hiển nhiên không còn loại chấn nhiếp như lúc trước. Mộ Lôi, Võ Tông cười lạnh một tiếng, bàn tay vung lên.

Nhân mã tinh nhuệ các bên theo đó nhanh chóng lao ra, đem những cường giả Âm Khôi Tông ngăn lại. Ngay lập tức, trên đỉnh núi liền trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Chỉ có điều lúc này mọi chuyện cũng không liên quan gì đến Lâm Động nữa.

- Hắc hắc, những tên này thay đổi sắc mặt rất nhanh, vừa nhìn thấy tình thế Âm Khôi Tông không tốt liền lập tức trở mặt.

Tiểu điêu nhìn quảng trường hỗn chiến, không khỏi nhếch miệng cười nói. Trái lại trong lòng bọn họ càng thoải mái hơn nhiều. Nhân mã những tông phái này dây dưa, Lâm Động cũng không phải lo lắng bị cường giả Âm Khôi Tông vây công lần nữa.

Lâm Động cười nhạt, hắn cũng biết Đại Ma Môn và Võ Minh tất sẽ không cam lòng để Âm Khôi Tông phát triển an toàn. Cục diện trước mắt chính là cơ hội rất tốt, chỉ có điều như vậy đối với Âm Khôi Tông mà nói cũng là một đả kích trí mạng.

- Trước bắt Đằng Sát đã rồi hãy nói tiếp!

Ánh mắt Lâm Động đảo qua, nhìn thấy Đằng Sát dưới sự bảo hộ của cường giả Âm Khôi Tông không ngừng bỏ chạy về phía hậu sơn. Xem ra bọn chúng cũng biết, chỉ cần Đằng Sát còn sống thì Âm Khôi Tông sẽ có thể lần nữa trọng chấn uy phong. Còn về phần sào huyệt, mặc dù đã gầy dựng nhiều năm, nhưng dù sao cũng không thể dùng mạnh để đổi được.

- Còn muốn chạy?

Thế nhưng, Lâm Động ngược lại cười lạnh, bước từng bước lớn, một đường

đuổi theo Đằng Sát.

Các cường giả Âm Khôi Tông ở xung quanh thấy vậy lập tức ra tay ngăn cản. Nhưng khi những cường giả này còn chưa tiếp cận thân thể Lâm Động thì đã bị một lớp màn tinh thần lực giống như bong bóng thủy tinh bao phủ, rồi sau đó nghe thấy một tiếng thịch trầm đục, từng đạo nhân ảnh liền bị nghiền nát thành huyết vụ.

Bước qua làn huyết vụ ở dưới chân, Lâm Động không hề chậm trễ, bước chân giống như hồi chuông tử thần vang lên, khiến lòng người phát lạnh.

Một đường đi qua, tất cả cường giả Âm Khôi Tông liền bị nghiền thành huyết vụ, không một ngoại lệ. Một màn này không chỉ khiến sắc mặt các cường giả Âm Khôi Tông không còn chút máu, thậm chí ngay cả nhân mã thế lực tông phái như Đại Ma Môn cũng sợ đến mức run rẩy.

Bước qua con đường máu, Lâm Động cuối cùng dừng chân trước mặt Đằng Sát. Vẻ mặt hắn bình thản nhìn kẻ đứng đầu một tông phái nửa năm trước đã đuổi giết mình, khiến mình phải chật vật chạy trốn, sau đó chậm rãi xuất ra một chưởng.

- Muốn trách thì trách ngươi đã bắt Tiểu Viêm đi!

Thanh âm của Lâm Động bình tĩnh mà vô tình, hắc động trong lòng bàn tay đột nhiên khuếch tán ra.

Nhìn thấy hắc động này, sắc mặt Đằng Sát lập tức trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng. Lúc này hắn rốt cuộc cũng hiểu được, hắn đã dẫn đến cho Âm Khôi Tông một địch nhân đáng sợ!

Thế nhưng lúc này, hối hận đã không còn ích gì nữa.

Âm Khôi Tông từ này về sau sẽ xóa tên trong quận Đại Hoang!

Mà hết thảy là bởi vì hắn đắc tội với một kẻ trẻ tuổi, người trẻ tuổi đó gọi là

Lâm Động.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 335

Diệt Cỏ Tận Gốc

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Hắc động trong lòng bàn tay Lâm Động nhanh chóng khuếch tán ra. Một cỗ lực lượng thôn phệ vô cùng cường hãn cũng nhanh chóng theo đó bạo xuất ra. Dưới loại lực lượng thôn phệ này, Đằng Sát nhất thời cảm thấy trong đầu truyền đến từng trận đau nhức, phảng phất như toàn bộ tinh khí thần đều bị mạnh mẽ hút ra khỏi thân thể vậy.

- Lâm Động, thả ta đi, ta cam nguyện làm thuộc hạ của ngươi! Ngươi muốn cái gì ta cũng cho ngươi!

Lúc này, Đằng Sát rốt cuộc cũng hoàn toàn tuyệt vọng, hắn ngửi thấy mùi vị tử vong nồng đậm, liền khàn giọng quát lớn.

Trong mắt Đằng Sát, đối diện với tử vong chân chính, không có thứ gì là không thể vứt bỏ. Thái độ làm người của hắn vốn bạc tình bạc nghĩa, lúc trước vì để giữ chân Lâm Động đã thậm chí không tiếc đánh Đằng Lỗi suýt chết. Hiện nay tới tình cảnh này, vì bảo toàn tính mạng, cho dù chuyện không có khả năng thì hắn cũng sẽ không bỏ qua.

- Lâm Động tiểu ca, Đằng Sát là kẻ ngoan độc, nếu như lưu lại tất sẽ hậu hoạn!

Cách đó không xa, Mộ Lôi và Võ Tông khẩn trương nhìn bên này. Nếu như thật sự để Đằng Sát sống sót, chỉ e không có người nào ở đây có thể an tâm. Loại nhân vật ngoan độc như vậy phải nhanh chóng diệt trừ, vì thế cho nên vội vàng nói chen vào.

Chỉ có điều mặc dù hai người muốn lập tức ra tay giết Đằng Sát, nhưng bây

giờ hắn lại ở trong tay Lâm Động, bởi vậy cho dù là đám người Mộ Lôi cũng không dám mạnh mẽ ra tay. Dù sao thì kết cục Âm Khôi Tông trước mắt, thực lực khủng bố mà Lâm Động xuất ra cũng khiến cho bọn họ cực kỳ sợ hãi. Nhân vật như vậy ai dám đắc tội chứ?

Lâm Động nhàn nhã liếc nhìn đám người Mộ Lôi vô cùng khẩn trương kia. Những kẻ này cũng đang lo lắng hắn sẽ tha mạng cho Đằng Sát, sẽ lưu lại một mầm tai họa cho bọn họ.

Chỉ có điều, mặc dù bất kể hành động của hắn có thể đem đến phiền toái cho Đại Ma Môn hay không, nhưng hắn cũng không muốn lưu lại một mầm tai họa cho chính mình.

Mặc dù có một thuộc hạ là cường giả thực lực đạt đến Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng tương đối uy phong, nhưng cũng sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Lâm Động cho tới bây giờ đều cho rằng Đằng Sát là loại nhân vật kiêu hùng, sẽ không bao giờ cam tâm tình nguyện làm tiểu tốt trong tay hắn, ánh mắt của hắn hờ hững nhìn Đằng Sát, nhàn nhạt nói:

- Ta đối với việc nuôi một con độc xà bên người, không hề có hứng thú!

Lời nói vừa dứt, Lâm Động không hề cho Đằng Sát bất cứ cơ hội nói chuyện nào nữa. Hắc động đột nhiên khuếch tán, chỉ thấy một cỗ lực lượng phảng phất như vô hình, trực tiếp hút lấy thân thể Đằng Sát, cuối cùng toàn bộ đều tiến vào trong hắc động.

Ầm!

Tinh khí thần trong cơ thể bị hắc động thôn phệ, sắc mặt Đằng Sát trong khoảnh khắc đọng lại. Ánh mắt mở lớn, lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm, cuối cùng dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, chậm rãi ngã xuống.

Tông chủ Âm Khôi Tông thanh danh hiển hách ở quận Đại Hoang, một

người hung tàn ngoan độc, lúc này rốt cuộc cũng hoàn toàn bỏ mạng tại nơi này. Mà lúc Đằng Sát ngã xuống, cả đỉnh Huyền Âm Sơn vốn hỗn loạn trong khoảnh khắc lập tức im lặng.

Bất kể là cường giả Âm Khôi Tông hay những cường giả thế lực các tông phái khác, ánh mắt đều kinh hãi nhìn thân ảnh Đằng Sát chậm rãi ngã xuống đất, trong nhất thời vẫn chưa hồi phục được tinh thần.

Không ai nghĩ rằng Tông chủ Âm Khôi Tông không lâu trước còn khí phách hào hùng, chấn nhiếp quần hùng, bây giờ lại trở thành một khối thi thể lạnh lẽo nằm đó như thế.

Loại thay đổi một trời một vực này khiến cho người khác cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy!

Ánh mắt Lâm Động bình thản nhìn thân thể Đằng Sát nhanh chóng lạnh đi. Hắn vào quận Đại Hoang còn chưa đến hai năm, thế nhưng trong thời gian hai năm này, thế lực Âm Khôi Tông đứng sừng sững tại quận Đại Hoang hơn mười năm cũng đã suy tàn trong tay hắn. Trình độ như thế, năng lực như vậy, quả có chút đáng sợ!

- Đằng Sát đã chết, tàn đảng của Âm Khôi Tông, các ngươi còn dám dựa vào địa thế hiểm trở mà ngoan cố chống cự sao? Muốn kết thành địch nhân với phần lớn thế lực trong quận Đại Hoang hay sao?

Sự yên tĩnh trên đỉnh núi chỉ duy trì trong chốc lát, Mộ Lôi trước hết lấy lại tinh thần, nhất thời hét lớn, khiến những cường giả Âm Khôi Tông còn chống cự giật mình tỉnh lại.

Đằng Sát bị giết, hiển nhiên là một đả kích trí mạng đối với sĩ khí của bọn họ, vì thế cho nên một số cường giả liền vứt bỏ vũ khí trong tay, lựa chọn đầu hàng.

Cái chết của Đằng Sát tượng trưng cho kết cục suy tàn của Âm Khôi Tông.

Nếu hôm nay Lâm Động thực sự dựa vào lực của một người có đánh chết Đẳng Sát đi nữa, cũng sẽ chỉ khiến cho Âm Khôi Tông nguyên khí đại thương chứ không thể hoàn toàn suy bại.

Dù sao thì bất kể thế nào đi nữa, Lâm Động cũng không có khả năng giết sạch toàn bộ cường giả của Âm Khôi Tông. Hắn nhiều lắm chỉ có thể giết một vài người thuộc tầng lớp cao tầng, Âm Khôi Tông đại thương nhưng không thể ảnh hưởng đến căn cơ chân chính.

Bởi vậy, chỉ cần đến lúc Âm Khôi Tông tĩnh dưỡng một thời gian, nói không chừng lại có thể trở thành thế lực đỉnh phong của quận Đại Hoang.

Chỉ là đáng tiếc Âm Khôi Tông ngày thường quá mức kiêu ngạo càn rỡ, Đẳng Sát lại bá đạo, muốn xây dựng liên minh, muốn nắm phần lớn thế lực trong tay. Chính vì thế, vừa rồi mới có kết cục té nước theo mưa như thế.

Có thể tưởng tượng được, sau ngày hôm nay, Âm Khôi Tông sẽ không còn tồn tại nữa, đến lúc đó, cái tên Âm Khôi Tông cũng sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ khỏi quận Đại Hoang.

Một thế lực từng đứng đầu, từ đó về sau liền biến mất trong lịch sử quận Đại Hoang!

Đẳng Sát chết, Âm Khôi Tông hoàn toàn mất đi dũng khí chống cự, một vài cao tầng đều nhanh chân bỏ trốn. Mà đám cường giả Âm Khôi Tông mất đi người chỉ huy cũng có người thì bỏ trốn có người thì đầu hàng. Không đến nửa giờ, đỉnh Huyền Âm Sơn hoàn toàn đổi màu cờ.

Mộ Lôi và Võ Tông so với một số Chưởng giáo của các đại tông phái khác thì tương đối cường đại hơn một chút. Bọn họ nhìn thi thể ngổn ngang khắp nơi đỉnh Huyền Âm Sơn, trong mắt lóe lên sự cuồng nhiệt.

Từ nay về sau, Âm Khôi Tông không còn tồn tại nữa, mà địa bàn và tài nguyên trước kia Âm Khôi Tông chiếm cứ hiển nhiên sẽ phân chia, bọn họ đều

có thể kiếm được chỗ tốt khổng lồ từ trong đó!

- Cha!

Thế nhưng, lúc Mộ Lôi đang mừng như điên vì có được tài phú khổng lồ từ trên trời rơi xuống thì Mộ Thiên Thiên đột nhiên kéo áo hắn, đôi mắt đẹp hướng về phía đạo nhân ảnh cách đó không xa.

Nghe thấy thanh âm của Mộ Thiên Thiên, lại nhìn thân ảnh trẻ tuổi, trong lòng Mộ Lôi lập tức thanh tỉnh lại. Hắn vội vàng phất tay để đám người Võ Tông thu liễm vẻ hưng phấn trên mặt lại.

Hôm nay Âm Khôi Tông bị diệt, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Lâm Động đến báo thù. Nếu như không phải hắn đánh bại Đẳng Sát, hơn nữa còn phá đi đại trận hộ tông của Âm Khôi Tông thì bọn họ cũng không có gan khai chiến với Âm Khôi Tông.

Lại nói lần này đại chiến, Lâm Động chiếm công lao lớn nhất, mà việc phân chia tài nguyên cũng không đến lượt bọn họ. Đám người Võ Tông đều là người khôn khéo, nhìn thấy ánh mắt của Mộ Lôi cũng lập tức thanh tỉnh lại.

Mặc dù bọn họ ở trong quận Đại Hoang đều mang danh là cường giả, nhưng tại thời điểm này cũng không ai dám nói nửa lời bất mãn.

Tràng đại chiến vừa rồi đã khiến cho Lâm Động nhất thời trở thành Chiến Thần trong lòng bọn họ. Vào lúc này, cho dù Lâm Động muốn bọn họ kết thành liên minh, chỉ e đám người Mộ Lôi cũng không dám kêu ca nửa lời.

- Lâm Động tiểu ca… Một đám cường giả thanh danh hiển hách tại quận Đại Hoang, vào lúc này lại tươi cười hớn hở ôm quyền chào hỏi Lâm Động, trong cử chỉ mơ hồ lộ ra một tia cung kính.

- Chuyện gì? Các vị phân chia xong rồi sao?

Lâm Động xoay người, liếc mắt nhìn đám người Mộ Lôi, cười nhạt nói.

- Ha ha, không dám không dám, Lâm Động tiểu ca còn chưa mở miệng, chúng ta sao dám làm vậy?

Mộ Lôi vội vàng cười đáp.

- Tông chủ Mộ Lôi rất biết nói chuyện!

Lâm Động cười cười. Hắn nhìn đám Chưởng giáo cung kính trước mặt, trong nhất thời suy nghĩ cũng có chút bay bổng. Cho dù những người này trước kia không có ai thật sự tôn trọng hắn, nhưng hiện nay, trong lời nói lại tràn ngập cung kính và kiêng kỵ.

Ngắn ngủi hơn nửa năm, Lâm Động đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất. Mà toàn bộ sự thay đổi này đều là do Thôn Phệ Tổ Phù mang đến. Thần vật trong thiên địa quả nhiên không phải bình phàm!

Nếu như không có Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động muốn trong nửa năm đạt đến trình độ Bán Bộ Tạo Hóa là không có khả năng.

- Ta đối với địa bàn của Âm Khôi Tông cũng không cảm thấy hứng thú gì. Thậm chí, ta có lẽ đã lưu lại quận Đại Hoang này quá lâu rồi, cũng chuẩn bị rời đi thôi. Những thứ ở đây cuối cùng cũng thuộc về các ngươi mà thôi.

Nghe Lâm Động nói lời này, trong mắt đám người Mộ Lôi khó có thể ngăn được, lóe lên vẻ kinh hỉ.

- Hiện nay hang ổ Âm Khôi Tông đã bị diệt trừ, nhưng vẫn còn không ít Phân bộ trong quận Đại Hoang. Đây cũng là chuyện phiền toái, ta cũng không muốn tìm phiền phức đến cho mình, vì thế những phiền toái này ta hy vọng các ngươi có thể làm cho sạch sẽ.

Lâm Động nhàn nhạt nói. Phân bộ của Âm Khôi Tông không ít, hắn không có khả năng quét sạch hết được, hiện nay có thế lực Đại Ma Môn ra tay, có thể giúp hắn giải quyết việc này một cách hoàn mỹ.

- Lâm Động tiểu ca yên tâm, quận Đại Hoang về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện ba chữ Âm Khôi Tông nữa. Hơn nữa một khi chúng ta nghe được tin tức gây bất lợi cho Lâm Động tiểu ca, chắc chắn sẽ lập tức bẩm báo!

Mộ Lôi trầm giọng nói.

- Mặt khác, lần này ra tay cũng khiến ta tiêu hao không ít. Tài phú Âm Khôi Tông khổng lồ, ta cũng lười tìm kiếm, các ngươi gộp lại cho ta hai trăm vạn Thuần Nguyên Đan, xem như là thù lao giúp các ngươi thu thập Âm Khôi Tông, thế nào?

Lâm Động khẽ cười, nhẹ giọng nói.

- Hai trăm vạn Thuần Nguyên Đan?

Nghe thấy số lượng như vậy, đám người Mộ Lôi cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt khẽ biến đổi, sau đó cắn răng gật đầu nói:

- Được, Lâm Động tiểu ca yên tâm, cho chúng ta một ngày chuẩn bị, nhất định sẽ dâng lên hai trăm vạn Thuần Nguyên Đan!

Hai trăm vạn Thuần Nguyên Đan đối với thế lực tầm thường mà nói có lẽ là con số trên trời, nhưng đối với thế lực đỉnh phong giống như Đại Ma Môn cũng không phải là không kiếm ra được. Chỉ cần có thể tìm thấy Tàng bảo thất của Âm Khôi Tông, hai trăm vạn Thuần Nguyên Đan cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Hơn nữa quan trọng hơn chính là bây giờ bọn họ cũng không dám ở trước mặt Lâm Động nói không được, bằng không cũng đi theo vết xe đổ của Âm Khôi Tông mà thôi.

- Ừm, cho các ngươi thời gian một ngày. Bên trong núi của Âm Khôi Tông có thứ khiến ta cảm thấy hứng thú, các ngươi cứ ở trên thu thập tàn cục đi, đừng đến quấy rầy ta!

Nhìn thấy đám người Mộ Lôi thức thời như vậy, Lâm Động lại cười một tiếng. Hắn cũng không nói nhiều, trực tiếp xoay người lướt đi.

Sau khi thôn phệ được tinh khí thần của Đằng Sát, Lâm Động cũng có được ký ức của hắn. Trong ký ức này hắn phát hiện ra được, tại sâu trong Huyền Âm Sơn dường như có một nơi đặc biệt kỳ dị. Mà Lâm Động đối với thứ này cảm thấy rất hứng thú, hắn cũng muốn nhìn xem địa phương kỳ lạ đó đến tột cùng có gì cổ quái.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 336

Huyết Linh Khôi

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trên Huyền Âm Sơn, khắp nơi vô cùng hỗn loạn, mặc dù có Đại Ma Môn và Võ Minh ổn định trật tự, nhưng dưới chân núi là thành Âm Khôi. Biến cố ở bên trên cũng rất nhanh truyền xuống, lập tức trong thành liền trở nên rối loạn.

Một số kẻ ngoan độc trực tiếp ra tay cướp bóc các loại cửa hàng của Âm Khôi Tông. Dù sao thì Âm Khôi Tông bây giờ cũng xong rồi, lúc này không động thủ thì còn đợi tới khi nào?

Mà đối với loại rối loạn này, đám người Mộ Lôi cũng không có biện pháp gì. Dù sao thì số người ở trong thành thị cũng quá mức khổng lồ, nhân mã bọn họ đem đến cũng không quá nhiều, căn bản không có biện pháp hoàn toàn giữ trật tự, bởi vậy cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi.

Dù sao thì Âm Khôi Tông bây giờ cũng xong đời rồi, cái bọn họ cần phải quan tâm đó là làm sao phân chia địa bàn của Âm Khôi Tông mà thôi.

Mà ở tại chân núi cũng loạn lên, Lâm Động thì một mình xâm nhập Huyền Âm Sơn. Tiểu Viêm gắt gao theo sát bên cạnh hắn. Lúc trước Lâm Động đã trực tiếp xuất ra hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan cho nó ăn, năng lượng hùng hậu đã khiến cho thương thế của Tiểu Viêm khôi phục rất nhiều.

- Trong Huyền Âm Sơn dường như có chút cổ quái!

Tiểu điêu xuất hiện trên vai Lâm Động, dường như cảm nhận được gì đó.

- Ừm, trong ký ức của Đẳng Sát, tại Huyền Âm Sơn có một nơi kỳ lạ.

Lâm Động khẽ cười, dọc theo con đường bí mật đi vào trong núi.

Trước kia nơi này chính là trọng địa của Âm Khôi Tông, ngay cả một số Trưởng lão cũng không thể ra vào. Nhưng bây giờ Đằng Sát đã chết, những hộ vệ trong này cũng trở nên tán loạn, bởi vậy Lâm Động không hề bị chút ngăn cản, đã có thể tiến vào thông đạo nhìn giống như địa huyệt này.

Một người hai thú hành tẩu trong thông đạo u ám. Một cỗ hàn khí âm lãnh không ngừng từ trong địa huyền truyền ra. Chỉ có điều loại hàn khí này đối với Lâm Động và Tiểu Viêm đã từng ở trong Huyền Âm Giản mà nói hiển nhiên không có chút lực uy hiếp nào. Cho nên bước chân của bọn họ cũng không hề dừng lại, dọc theo thông đạo trong địa huyệt, không ngừng đi sâu vào bên trong núi.

Lẳng lặng bước đi, ước chừng khoảng mười mấy phút đồng hồ.

Diện tích Huyền Âm Sơn cực kỳ khổng lồ, mà theo như phỏng đoán, đám người Lâm Động cũng đã dần tiến vào vị trí trung tâm của Huyền Âm Sơn rồi.

- Tới rồi!

Thông đạo địa huyệt phía trước u ám, đột nhiên xuất hiện một tia hào quang sắc bén. Bước chân Lâm Động tạm dừng lại một chút, nguyên lực trong cơ thể bắt đầu khởi động. Hắn là người cẩn thận, tự nhiên sẽ không có chút lơ là.

- Grào!

Tiểu Viêm cũng gầm nhẹ một tiếng, thân hình đỏ hồng lóe lên, cái đuôi mãng xà trên lưng hổ cũng nâng người lên, hàn khí sắc bén trong miệng mãng xà ngưng tụ lại.

Chuẩn bị mọi thứ hoàn tất, Lâm Động lại lần nữa nâng bước. Lập tức, trước mặt hắn đột nhiên trống trải, địa huyệt chật hẹp biến mất, lúc này đã trở thành một thạch huyệt vô cùng khổng lồ.

Thạch huyệt này có diện tích cực kỳ khổng lồ, ít nhất cũng nghìn trượng, so với quảng trường trên đỉnh núi còn muốn rộng hơn gấp mấy lần. Xung quanh thạch huyệt được khảm vô số dạ minh châu, ánh sáng bao trùm cả thạch huyệt.

Ánh mắt Lâm Động đảo qua xung quanh thạch huyệt, sau đó dừng lại tại vị trí trung tâm.

Ở nơi đó có một cái động tối đen, một cỗ khí âm hàn kinh người giống như suối từ bên trong gào thét tràn ra. Hàn khí ngập trời chính là từ trong cửa động chui ra.

- Thì ra là bình chướng hàn khí thiên nhiên của thành Âm Khôi chính là do hàn khí trong này ngưng tụ mà thành.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Lâm Động lập tức xẹt qua một tia kinh ngạc.

- Lâm Động, trong hắc động này dường như có gì đó tồn tại… Ánh mắt tiểu điêu dường như nhìn xuyên thấu hắc động tối đen, liền mở miệng nói.

Lâm Động gật đầu, mũi chân điểm lên mặt đất, sau đó dừng bên cạnh hắc động to lớn. Ánh mắt hắn thoáng nhìn vào bên trong, đồng tử trong khoảnh khắc cấp tốc co rút.

Bên trong động là một vùng hắc ám, nhưng loại hắc ám này không hề có chút hiệu quả đối với Lâm Động, bởi vậy tình cảnh nơi này đều bị hắn thu toàn bộ vào mắt.

Đập vào trước mắt chính là một thân thể khổng lồ bị xiềng xích. Thân thể này so với thân người còn muốn lớn hơn. Nhưng những cái xiềng xích ở khắp bốn phía trên vách tường đã ràng chặt nó lại. Hơn nữa, trên xiềng xích còn có những đạo phù văn kỳ dị.

Bởi vì sự tồn tại của những phù văn này mà xiềng xích lập tức trở nên có chút

kỳ lạ, từng đạo ánh sáng rất nhỏ xuyên qua xiềng xích không ngừng lóe lên, giống như có trí tuệ vậy.

Ánh mắt của Lâm Động dừng lại trên một cái xiềng xích khổng lồ, sau đó chuyển về phía nơi đan xen của những sợi xiềng xích. Chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ bên trong bóng tối, lăng không đứng thẳng trên đó.

Hơn nữa tứ chi của thân ảnh kia duỗi thẳng, đều bị xiềng xích gắt gao quấn quanh. Mỗi lần ánh sáng màu đỏ trên xiềng xích chảy đến bên trên thân ảnh kia, thân thể người đó lại khẽ run rẩy lên một cái.

- Đây là… Lâm Động khiếp sợ nhìn thân thể màu đỏ bị những sợi xiềng xích có phù văn hung hăng trói chặt. Khó có thể tưởng tượng được tại bên trong Huyền Âm Sơn lại có một màn quỷ dị như thế.

Mặc dù hắn có được một phần ký ức của Đằng Sát, nhưng Đằng Sát dường như cũng rất sợ hãi đối với nơi này, cho nên Lâm Động cũng không thể thu hoạch được gì nhiều hơn.

Đạo thân ảnh này có thân thể màu đỏ, thoạt nhìn hình dáng phảng phất như là bị dính vô số máu tươi vậy. Mặc dù hắn không có chút động tĩnh gì, nhưng lại có một loại sát khí hung bạo đáng sợ mơ hồ từ trên thân thể khuếch tán ra.

- Thực lực thật khủng khiếp!

Cảm nhận được khí hung sát quanh người đạo thân ảnh kia, sắc mặt Lâm Động cũng có chút kịch biến.

- Huyết ảnh này đến tột cùng là ai? Tại sao lại bị giam ở nơi này? Chẳng lẽ là do Âm Khôi Tông làm sao?

- Đó không phải là người, mà là một Phù khôi!

Thế nhưng, lúc ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên vẻ nghi hoặc thì tiểu điêu bỗng nhiên mở miệng nói.

- Phù khôi?

Nghe thấy lời này, Lâm Động ngay lập tức giật mình. Đây là Phù khôi dạng gì, sao có thể khủng bố đến mức này? So với huyết ảnh này, cho dù là Phù khôi Cao cấp của hắn cũng chỉ là thứ bình thường mà thôi.

- Đây là một Linh Khôi.

Trong mắt tiểu điêu cũng có chút kinh hãi, hiển nhiên là có chút kinh ngạc bởi vì trong này lại xuất hiện một Linh Khôi như thế.

- Linh Khôi?

Lâm Động rùng mình một cái, sắc mặt có chút biến đổi.

Hắn sớm đã biết trên Phù khôi Cao cấp còn có Linh Khôi cường đại hơn, chỉ có điều loại Phù khôi cấp bậc như vậy cũng không phải là tùy tiện có thể chế tạo ra. Nghe nói Linh Khôi chân chính sẽ có linh trí, quả thực là một loại sinh vật đặc thù chứ không phải là một con khôi lỗi không có cảm xúc.

Mặc dù Lâm Động cũng chưa từng nhìn thấy Linh Khôi, cũng không biết thứ này đến tột cùng cường đại đến mức nào, nhưng hắn biết, ít nhất dưới Niết Bàn Cảnh, chỉ e không có ai là đối thủ của Linh Khôi.

- Âm Khôi Tông làm sao có thể có được Linh Khôi này chứ? Nếu như thật sự như vậy thì Đẳng Sát đã trực tiếp triệu hoán ra rồi mới đúng?

Lâm Động trầm giọng nói.

- Hắc hắc, Linh Khôi này cũng không phải của Âm Khôi Tông. Trận pháp cường đại như vậy, một Âm Khôi Tông nho nhỏ làm sao có thể bố trí được? Đầu Linh Khôi này xuất hiện trước Âm Khôi Tông, chỉ có điều tên Đẳng Sát kia vận khí tốt, thành lập môn phái ở đây. Ta nghĩ lúc trước hắn lựa chọn nơi này lập phái nói không chừng là vì biết được sự tồn tại của đầu Linh Khôi này, muốn tìm

cơ hội đem nó thuần phục, thu làm của mình.

Tiểu điêu cười quái dị nói.

- A?

Lâm Động giật mình cúi đầu, ánh mắt cẩn thận nhìn về phía huyệt động u ám. Lúc này hắn mới phát hiện, không chỉ có phù văn trên xiềng xích, thậm chí trên vách đá cũng phủ kín từng đạo phù văn.

Những đạo phù văn này đã có niên đại rất lâu rồi, một số phù văn đã trở nên nhạt hơn rất nhiều.

Chỉ có điều mặc dù phù văn nhạt đi, nhưng Lâm Động vẫn mơ hồ có thể cảm ứng được ở phía trên nó là một loại lực lượng cường đại. Loại trận pháp phong ấn này, lấy thực lực của Âm Khôi Tông quả thật không ai có thể bố trí ra được. Xem ra quả thực giống như lời tiểu điêu nói, sự tồn tại của đầu Linh Khôi thần bí này so với Âm Khôi Tông còn muốn lâu hơn nhiều.

- Vì sao người khác lại phải phong ấn một trợ thủ cường hãn như Linh Khôi này tại đây?

Ánh mắt tiểu điêu chăm chú nhìn huyết ảnh đứng thẳng người trong bóng đêm kia, trầm mặc một lát đột nhiên nói:

- Bởi vì đây là Huyết Linh Khôi.

- Huyết Linh Khôi?

Lâm Động sửng sốt.

- Luyện chế Phù khôi có rất nhiều cách. Trong đó có một loại hung ác nhất đó chính là trực tiếp dùng người sống để luyện chế, thủ đoạn cực kỳ độc ác, nhưng chỉ có thể luyện chế ra Phù khôi. Phần lớn là sát khí quá mức cường hãn, rất dễ phản phệ chủ nhân. Còn Huyết Linh Khôi này, ngươi nhìn huyết sắc trên

thân thể Linh Khôi kia đi, đó đều là do máu tươi đọng lại. Chậc chậc, muốn biến thành bộ dạng này, Linh Khôi đó không biết đã giết bao nhiêu người rồi?

Tiểu điêu xuýt xoa nói.

- Thứ này một khi thả ra sẽ điên cuồng giết chóc, quả thực là đại tai họa, bị phong ấn trong này cũng có thể hiểu được.

- Nguy hiểm như vậy sao?

Lâm Động rùng mình. Nếu như thật sự là vậy, Huyết Linh Khôi này quả thật quá nguy hiểm. Nếu như thực sự thả ra, quận Đại Hoang chỉ e không tránh khỏi sinh linh đồ thán.

Lâm Động không chút nghi ngờ, với thực lực của Huyết Linh Khôi này đủ để quét sạch cả quận Đại Hoang.

- Khó trách Đằng Sát không dám ra tay, thì ra là sợ khi đem thứ này thả ra nó sẽ giết hắn.

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, có chút tiếc hận. Thứ đáng sợ này nếu như có thể thu để bản thân sử dụng thì nó sẽ trở thành một lá bùa hộ mệnh chân chính. Đến lúc đó cho dù có phải một người chống lại Tứ đại Gia tộc cũng không phải quá mức kiêng kỵ.

- Đi thôi, chúng ta đem thông đạo này phá hủy, bằng không bị người khác xông vào sẽ rất phiền toái!

Lâm Động lắc đầu, định xoay người rời đi.

- Từ từ!

Thế nhưng, tiểu điêu lại vung móng vuốt lên, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Lâm Động, cười một tiếng quái dị nói:

- Loại dâng đến tận cửa thế này, nếu như buông tha thì thật đáng tiếc!

- Ngươi có biện pháp hàng phục Huyết Linh Khôi này sao?

Nghe tiểu điêu nói vậy, trong mắt Lâm Động lóe lên vẻ kinh hỉ.

- Ta không có! Chỉ có điều, nó có!

Móng vuốt của tiểu điêu đột nhiên chỉ về phía bàn tay của Lâm Động. Hoặc có thể nói là chỉ về phía thạch phù thần bí bên trong lòng bàn tay của Lâm Động!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 337

Hạ Quyết Tâm

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Ngươi nói thạch phù à?

Ánh mắt Lâm Động nhìn về phía bàn tay của mình, khẽ rùng mình một cái, nhất thời phản ứng lại, trong mắt lóe lên một tia kinh hỉ.

Tiểu điêu gật đầu nói:

- Bên trong thạch phù này ảo diệu vô cùng, dựa vào lực lượng của nó chúng ta có thể đem Huyết Linh Khôi này phong ấn vào bên trong. Đợi đến sau khi tôi luyện thì không phải có thể thuần phục rồi sao?

- Ngươi chắc chắn dựa vào lực lượng của thạch phù có thể đem Huyết Linh Khôi phong ấn vào bên trong?

Lâm Động siết chặt bàn tay, nhịn không được hỏi. Đây cũng không phải trò đùa, nếu đến lúc đó thực sự thả Huyết Linh Khôi ra mà hắn lại không thể phong ấn thì hôm nay chỉ e hắn sẽ trở thành vong hồn đầu tiên dưới tay Huyết Linh Khôi.

- Mặc dù không tuyệt đối nắm chắc, nhưng cũng có bảy thành!

Tiểu điêu thoáng chần chừ một chút rồi nói.

- Nếu thực lực của ngươi đạt đến Niết Bàn Cảnh, cũng có thể dễ dàng mở ra lực lượng thạch phù, phong ấn Huyết Linh Khôi này.

Sau khi nghe được lời này, Lâm Động không khỏi trợn ngược mắt. Nếu như

hắn có thực lực Niết Bàn Cảnh thì còn cần gì phải e ngại Huyết Linh Khôi này nữa? Chỉ có điều, đối với bảy thành nắm chắc trong miệng tiểu điêu, hắn cũng có chút không yên tâm.

Dù sao nếu làm việc này không tốt, nói không chừng sẽ dẫn đến phiền toái rất lớn. Mặc dù bây giờ hắn có thể chống lại cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, nhưng đối diện với Huyết Linh Khôi quỷ dị này chỉ e cũng không có chút phân lượng gì.

- Tiểu tử, bất cứ việc gì cũng luôn luôn mạo hiểm, nếu như có thể thu phục được Huyết Linh Khôi đó thì trong Vương triều Đại Viêm này, kẻ có thể uy hiếp được ngươi cũng không quá mấy đầu ngón tay.

- Mặc dù lúc trước ngươi đánh bại Đẳng Sát, nhưng theo ta thấy, thực lực của tên đó cũng chỉ ở Tạo Hóa Cảnh đại thành nên cũng không coi là quá mạnh. Ngươi ở trong Huyền Âm Giản đã tu luyện hơn nửa năm, hơn nửa năm này, ta nghĩ Lâm Lang Thiên ắt hẳn đã đột phá đến Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, thậm chí dựa vào sự hùng hậu của Gia tộc Lâm Thị, việc hắn tiến bộ vượt bậc đến Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng không phải là quá mức khó khăn.

Ánh mắt tiểu điêu thoáng có chút ngưng trọng, giương mắt nhìn Lâm Động nói:

- Hơn nữa, ta phải nói cho ngươi biết, ta từng cảm nhận được trong cơ thể hắn một loại ba động quỷ dị mơ hồ, tên đó tuyệt đối không phải là loại đơn giản. Mặc dù bây giờ thực lực ngươi đại tăng, nhưng muốn cùng giao thủ với hắn thì thắng hay bại vẫn còn chưa biết.

- Trong cơ thể hắn có cái gì?

Sắc mặt Lâm Động khẽ biến đổi, việc này tiểu điêu cũng chưa từng nói cho hắn biết.

- Ta cũng không rõ lắm, chỉ là lúc trước ở Tạo Hóa Võ Bi, hắn tìm được một

loại vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, ta chỉ có thể cảm ứng mà thôi. Hơn nữa loại cảm ứng này chỉ khẽ lướt qua, ngay cả ta cũng không thể xác định. Có lẽ là ta cảm giác sai, chỉ có điều cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, tóm lại là không sai đâu.

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Lâm Lang Thiên này không chỉ có thiên phú tu luyện kinh tài tuyệt diễm, mà hơn nữa cơ duyên cũng vô cùng tốt. Mấy năm nay nếu như không có chút kỳ ngộ thì cũng không ai tin được, lại thêm được Gia tộc Lâm Thị toàn lực bồi dưỡng, phóng mắt khắp cả Vương triều Đại Viêm, đừng nói là tuổi trẻ đồng lứa, cho dù là một số Chưởng giáo môn phái chỉ e cũng không thể sánh bằng.

- Ngươi hiện nay đã làm mất mặt mũi Lâm Lang Thiên, chờ đến khi ngươi tham gia Tộc hội Gia tộc, tên kia nhất định sẽ ra tay với ngươi. Nếu như ngươi có thể đem Huyết Linh Khôi này thu phục thì không cần phải kiêng kỵ gì nữa.

Lâm Động ngồi trầm mặc, ánh mắt biến đổi. Hắn vốn tưởng rằng lần này đoạt được Thôn Phệ Tổ Phù, thực lực tăng mạnh, đủ để khiến cho hắn khinh thường Lâm Lang Thiên. Nhưng bây giờ nghe thấy tiểu điêu nói như vậy, thì hắn mới hiểu được, hắn dường như vẫn xem thường đối thủ có chút đơn giản rồi.

Hơn nữa, cho dù Lâm Lang Thiên chưa đạt đến Tạo Hóa Cảnh đại thành, nhưng lực chiến đấu tuyệt đối không thể sánh với Đẳng Sát.

Ít nhất, lúc trước ở Tạo Hóa Võ Bi, Lâm Lang Thiên cũng giành được một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cường đại. Hơn nữa, khiến người khác kiêng kỵ đó là không ai biết trong tay Lâm Lang Thiên đến tột cùng có bao nhiêu vũ kỹ Tạo Hóa Cấp. Với địa vị của Gia tộc Lâm Thị trong Vương triều Đại Viêm, nếu như bọn họ không có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp làm vũ kỹ trấn tộc thì ngay cả chính Lâm Động cũng không tin được.

Mà nếu như vậy thì lực chiến đấu của Lâm Lang Thiên sẽ đạt đến một trình độ tương đối khủng bố, lúc chạm trán với Lâm Động, chắc chắn sẽ là song hổ tương đấu, cực kỳ kịch liệt.

Quan trọng nhất đó là Lâm Lang Thiên dù sao đi nữa cũng là thiên tài sáng giá nhất trong Gia tộc Lâm Thị, đến lúc đó nếu như hắn cùng so đấu với Lâm Lang Thiên, không ai có thể nói cuộc chạm trán này có thể dẫn đến sự cản trở bên trong của Gia tộc Lâm Thị hay không. Mà lúc đó, Lâm Động cần phải có một con bài tẩy có thể chấn nhiếp được Gia tộc Lâm Thị.

Mà Huyết Linh Khôi thần bí này chính là con bài tẩy tốt nhất mà ông trời ban tặng cho hắn.

- Được, vậy mạo hiểm thử một lần!

Sau một hồi do dự, vẻ chần chừ trong ánh mắt Lâm Động dần tiêu tán đi, gật mạnh đầu, trầm giọng nói.

Bất kể thế nào, Tộc hội lần này hắn tuyệt đối phải giành được thành tích rực rỡ, ai cũng không thể ngăn cản!

Tiểu điêu nghe vậy mới khẽ gật đầu, chợt ánh mắt có chút ngưng trọng chuyển hướng nhìn về phía bên trong huyệt động hắc ám, nói:

- Phong ấn này có chút huyền ảo, chỉ có điều nơi phát ra năng lượng đều theo hàn khí bên dưới mặt đầm bốc lên. Chỉ cần chúng ta phong bế hàn khí này thì phong ấn sẽ không công tự phá. Mà chờ đến khi phong ấn bị phá giải, ta sẽ thúc dục thạch phù, đem Huyết Linh Khôi phong ấn vào bên trong thạch phù. Hắc hắc, đến lúc đó chỉ cần đầu Linh khôi này bị thu nhập vào trong thạch phù thì sớm hay muộn cũng sẽ bị hàng phục mà thôi.

- Ừm, ta đến phong bế hàn khí!

Lâm Động thở ra một hơi, bước đến, ánh mắt gắt gao nhìn huyết ảnh bị một lượng lớn xích sắt trói chặt kia. Bàn tay hắn khẽ trở, hắc động từ trong lòng bàn tay khuếch tán ra, toàn bộ lập tức bị hút vào trong hắc động.

Ô ô ô!

Theo hắc động khuếch tán ra, một cỗ lực lượng thôn phệ cường đại cũng ngay lập tức bộc phát ra. Hàn khí từ dưới sâu trong lòng đất trào ra mãnh liệt nhanh chóng bị hắc động thôn phệ, không để sót chút hàn khí nào lọt ra ngoài.

Mà lúc hàn khí bị phong bế, phù văn trên xích sắt to lớn nhanh chóng bắt đầu trở nên ảm đạm, ánh sáng lưu động trong đó cũng càng ngày càng yếu ớt, mỏng manh. Sau đó, bên trên xích sắt to lớn liền xuất hiện một vệt rạn nứt nhỏ.

Sắc mặt Lâm Động nghiêm trọng nhìn một màn này, sau đó ánh mắt tập trung nhìn vào đạo huyết ảnh. Đột nhiên, đồng tử hắn đột nhiên co rút lại. Bởi vì hắn nhận thấy huyết ảnh đang giống như bức tượng đột nhiên run rẩy một chút. Đồng thời, một cỗ ba động vô cùng hung tàn giống như một Yêu thú hung ác thức tỉnh, chậm rãi từ bên trong cơ thể huyết ảnh phát tán ra.

- Grào!

Tiểu Viêm ở bên cạnh Lâm Động, giờ phút này cũng phát ra từng đạo tiếng gầm nhẹ. Lân phiến huyết sắc toàn thân nó cũng có xu hướng dựng lên. Nó cảm nhận được từ trên người đạo huyết ảnh một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Xẹt xẹt xẹt!

Phù văn xung quanh vách đá của huyệt động cũng dần trở nên ảm đạm. Có thể nhìn ra được uy lực của đại trận đang nhanh chóng bị suy yếu.

Keng keng keng!

Theo sự ảm đạm của phù văn, đột nhiên bên trong huyệt động hắc ám, tiếng xích sắt chấn động vang lên, khiến ánh mắt Lâm Động và tiểu điêu đều trở nên nghiêm trọng. Sau đó bọn họ nhìn thấy huyết ảnh bị rất nhiều xích sắt trói buộc xung quanh kia, lúc này đang chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong khoảnh khắc huyết ảnh ngẩng đầu lên, một cặp mắt màu đỏ tươi liền xuất hiện trước ánh mắt nhìn chăm chú của Lâm Động. Trong cặp mắt này

không hề có chút tình cảm nào, chỉ có một loại thèm thuồng giết chóc vô tận giống như dã thú mà thôi.

- Huyết Linh Khôi thức tỉnh rồi!

Bị cặp song nhãn đỏ tươi nhìn thẳng vào, toàn thân Lâm Động cảm thấy phát lạnh, nguyên lực hùng hậu trong cơ thể giống như thủy triều nhanh chóng vận chuyển.

- Grào!

Màu đỏ tươi trong mắt Huyết Linh Khôi càng lúc càng đậm. Tiếp theo, một tiếng gầm nhẹ giống như tiếng gầm dã thú từ trong miệng nó phát ra.

Bất chợt, thân thể nó khẽ chấn động, xích sắt xung quanh tứ chi đều đứt đoạn thành từng khúc. Khi mất đi lực lượng phong ấn, những chiếc xích sắt này hiển nhiên không còn khả năng vây khốn Huyết Linh Khôi nữa.

- Máu… máu… Một chiếc xích sắt dài hơn mười trượng bị Huyết Linh Khôi kéo lê trên mặt đất. Mà khi trận pháp phong ấn hoàn toàn mất đi, nó đem đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm vào Lâm Động. Từ trong cơ thể nó phát tán ra mùi vị huyết tinh, khiến cho màu đỏ sậm trong hai mắt càng lúc càng nồng đậm.

Ầm!

Màu đỏ tươi càng lúc càng đậm hơn. Chỉ thấy thân hình Huyết Linh Khôi chợt động, nhanh như quỷ mị xuất hiện giữa không trung trong địa huyệt.

Cánh tay nó chấn động, sợi xích sắt to lớn phát ra tiếng ô ô xé gió, hung hăng bổ về phía Lâm Động. Hơn nữa, lúc sợi xích sắt bắn ra, một đạo năng lượng huyết sắc giống như quỷ mị cũng bám vào trên đó.

Nhìn thấy Huyết Linh Khôi đánh đến, Lâm Động cũng rất kinh hãi. Hắn có thể cảm nhận được sự cường hãn của loại năng lượng huyết sắc này, đương nhiên cũng không dám ngạnh tiếp, thân hình vội vàng cấp tốc thối lui.

Ầm!

Xích sắt nện lên mặt đất, lập tức khiến mặt đất run rẩy. Một cái khe nứt gần trăm trượng vô cùng rõ ràng xuất hiện.

Lâm Động thấy vậy, tóc gáy toàn thân dựng lên. Nếu như bị cái này đánh lên người, chỉ e thân thể sẽ lập tức bị đập nát bấy!

Leng keng!

Một kích không có kết quả, màu đỏ sậm trong mắt Huyết Linh Khôi lại càng đậm hơn. Sợi xích sắt vũ động, giống như một con cự mãng, lại một lần nữa hung hăng quấn về phía Lâm Động.

Huyết Linh Khôi lúc này vừa mới thoát khỏi phong ấn, thực lực và phản ứng của nó đều có chút chậm chạp. Chỉ có điều khi dần hồi phục thì thực lực của nó cũng càng ngày càng khủng bố hơn. Mà đến lúc đó, với năng lực của Lâm Động chỉ e căn bản không thể né tránh được công kích của nó.

Cho nên, nhìn thấy nó lại một lần nữa đánh đến, Lâm Động vội vàng hét lớn:

- Tiểu điêu, còn không ra tay đi?

Tại một phía khác, tiểu điêu vẻ mặt cũng nghiêm trọng, móng vuốt vũ động. Đột nhiên, một đạo bạch mang từ bên trong móng vuốt nó xuất ra, bay lơ lửng trên không trung của địa huyệt.

Ngay lập tức, từng đạo hào quang sắc bén màu trắng rơi xuống. Những mũi hào quang sắc bén này vừa xuất hiện, lập tức hóa thành vô số sợi tơ năng lượng ùn ùn hạ xuống, cuối cùng quấn lên phía trên thân thể Huyết Linh Khôi, đem nó khóa chặt lại.

- Thành công rồi!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động nhất thời vui vẻ.

- Nào có dễ dàng như vậy?

Thế nhưng tiểu điêu lại lắc đầu nói.

Xoẹt!

Thanh âm tiểu điêu vừa dứt, chỉ thấy những sợi tơ do năng lượng ngưng tụ lại thành một cái kén kia đã bị một bàn tay huyết sắc giống như một cây đao đâm xuyên ra. Sát khí khủng bố chậm rãi tràn ra, khiến cho sắc mặt Lâm Động có chút khó coi. Lực lượng của Huyết Linh Khôi đang dần hồi phục với một loại tốc độ kinh người.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 338

Phong Ấn Huyết Linh Khôi

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Cánh tay huyết sắc trực tiếp xuyên thủng cái kén kết thành từ những sợi tơ năng lượng, nó kéo lê theo một sợi xích sắt khổng lồ giống như một tuyệt thế hung thi, chậm rãi đem cái kén tơ đạp dưới chân, dùng cặp mắt đỏ tươi chăm chú nhìn Lâm Động.

- Grào!

Tiếng gầm giống như dã thú từ trong miệng Huyết Linh Khôi truyền ra. Một cỗ ba động quét ra, đem thạch huyệt khổng lồ chấn động đến run rẩy.

Ầm!

Xé rách cái kén năng lượng, thân hình Huyết Linh Khôi chợt động, sau đó hóa thành một đạo huyết ảnh mơ hồ lướt đi. Chỉ trong chốc lát, sợi xích sắt to lớn của huyết ảnh đã xuất hiện trước mặt Lâm Động, mang theo một loại lực lượng cực kỳ đáng sợ, hung hăng nện xuống.

Ầm ầm ầm!

Thấy vậy, tâm thần Lâm Động chợt động. Mặt đất lập tức nổ tung, dưới sự khống chế của tinh thần lực cường đại, một bức tường đất đâm lên, hình thành nên một lớp phòng ngự ở trước mặt hắn.

Thế nhưng, bức tường đất vừa mới thành hình thì đã bị sợi xích sắt to lớn mãnh liệt nện xuống, lập tức bức tường đất liền sụp đổ trong khoảnh khắc. Một cỗ gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường dần lan ra, đem mặt đất chấn nứt, xuất hiện từng vết rạn giống như mạng nhện.

Thân hình Lâm Động lúc này cũng cấp tốc thối lui, bàn tay siết chặt lại, Thiên Lân Cổ Kích chậm rãi hiện ra. Gần như chỉ trong khoảnh khắc, thân thể của hắn cũng được một lớp lưu ly sắc nồng đậm bao trùm. Đối diện với loại hung vật đáng sợ này, Lâm Động không dám có chút khinh thường.

Vù!

Bức tường đất bạo liệt, một đạo huyết ảnh từ trong đám mảnh vụn lao ra. Sợi xích sắt to lớn giống như một con độc xà dùng một loại góc độ cực kỳ hiểm hóc bắn về phía nơi yếu hại quanh người Lâm Động. Công kích của Huyết Linh Khôi dường như ẩn chứa một chút vũ kỹ, điều này khiến Lâm Động cảm thấy vô cùng kinh hãi, không dám có chút lơ là.

Leng keng keng!

Nguyên lực kim sắc bao phủ quanh người, kích ảnh Lâm Động vung lên. Thiên Lân Kích Pháp giống như nước chảy mây trôi liền được thi triển ra, đem sợi xích sắt nện đến chống đỡ lại. Mà mỗi lần giao phong, lực lượng giống như sóng gợn xuất hiện, khuếch tán ra càng thêm kinh người, để lại trên mặt đất từng đạo khe nứt khổng lồ.

Thực lực Huyết Linh Khôi cực kỳ khủng bố. Chỉ có điều cũng may là hôm nay nó mới phá giải phong ấn, lực lượng còn chưa phục hồi hoàn toàn, nếu không Lâm Động không có khả năng giao thủ, thậm chí ngay cả cơ hội lập tức bỏ chạy cũng không có.

Thế nhưng mặc dù là như vậy, nhưng khi Lâm Động và Huyết Linh Khôi giao thủ thì cũng bị ép không ngừng phải lùi về phía sau. Trên Thiên Lân Cổ Kích truyền đến lực lượng khiến cho hai tay hắn run lên. Cứ tiếp tục như vậy thì hắn sẽ không kiên trì được bao lâu nữa.

Lại đánh bật lui thêm một đạo xích sắt, lực lượng đáng sợ trực tiếp hất Lâm Động nện lên vách núi, thân hình vừa động lập tức vội vàng lao ra.

Vụt!

Mà lúc hắn vội vàng lao ra, một đạo xích sắt cũng hung hăng phóng tới, đâm sâu vào bên trong núi. Lực lượng hung bạo khiến một cái khe rộng nhanh chóng lan ra. Lâm Động thấy vậy, trên đầu vã đầy mồ hôi lạnh.

- Hỗn đản, ngươi đã xong chưa?

Lúc Lâm Động trong lòng hốt hoàng liền hướng về phía tiểu điêu cách đó không xa quát lên.

- Tiếp tục kéo dài một chút nữa!

Ánh mắt tiểu điêu khẩn trương nhìn về phía đoàn ánh sáng màu trắng đang lơ lửng phía trên thạch huyệt, móng vuốt vung lên. Theo móng vuốt của nó vung lên, những bạch mang màu trắng cũng ba động, gần như đang ngưng tụ sức mạnh vô cùng cường đại.

- Chết tiệt!

Nhìn tiểu điêu còn chưa ra tay, Lâm Động chỉ có thể tức giận mắng một tiếng. Cổ kích trong tay vội vàng đâm ra, đem một đạo xích sắt bắn đến cản lại. Nhưng thân thể hắn lại một lần nữa bị chấn lui hơn mười bước, huyết khí trong cơ thể lại cuồn cuộn lên.

- Huyết Linh Khôi này thực lực càng lúc càng mạnh!

Cảm nhận được mức độ cường hãn trong một kích này của Huyết Linh Khôi, ánh mắt Lâm Động cũng biến đổi. Thực lực của Huyết Linh Khôi hồi phục quá nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

- Máu… ta muốn máu… Thế nhưng, Huyết Linh Khôi cũng không để Lâm Động có nhiều thời gian nghỉ ngơi, đôi mắt màu đỏ tươi của nó lại gắt gao nhìn Lâm Động, trong mắt tràn đầy mùi vị huyết tinh.

Ầm!

Thân thể Huyết Linh Khôi run lên, lại lao đến. Lúc này đây, có thể nhìn thấy trong không trung có lưu lại một đạo tàn ảnh, hơn nữa còn có thể nhìn ra tốc độ này nhanh mãnh đến mức cường hãn vô cùng.

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Động cũng biến đổi, thân hình muốn thối lùi về sau. Nhưng Huyết Linh Khôi mang theo mùi máu tươi nồng đậm cũng xuất hiện trước mặt hắn. Một cánh tay đỏ máu giống như bị lột mất lớp da nhanh chóng chộp về phía yết hầu Lâm Động. Huyết quang trên đầu ngón tay lóe lên, lộ ra một cỗ kình phong sắc bén không khác gì Linh bảo Cao cấp.

Một kích của Huyết Linh Khôi này cực kỳ mạnh mẽ, bàn tay máu tươi nhanh chóng phóng đại trong đồng tử Lâm Động. Chỉ có điều, lúc Lâm Động đang muốn phòng ngự thì đột nhiên thân thể Huyết Linh Khôi khựng lại một chút, một con cự mãng huyết sắc từ phía sau phóng tới, gắt gao cuốn lấy thắt lưng nó, khiến nó không thể tiến lên thêm chút nào.

- Tiểu Viêm!

Nhìn thấy viện thủ xuất hiện, trong mắt Lâm Động lóe lên vẻ vui mừng. Ánh mắt vừa đảo quả nhiên nhìn thấy Tiểu Viêm cách đó không xa, đang dùng cái đuôi cự mãng khóa chặt Huyết Linh Khôi.

- Grào!

Tiểu Viêm phát ra một tiếng rít gào, huyết quang trên người bạo phát ra. Nó trực tiếp đem Huyết Linh Khôi kéo lui, rồi sau đó xoay trên không trung hai vòng, hung hăng nện lên vách núi.

Ầm!

Cả thạch huyệt lại một lần nữa run rẩy. Trên vách núi đá xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ. Tiểu Viêm thân là Yêu thú, lực lượng đột nhiên bộc phát hiển

nhiên là tương đối khủng bố, Huyết Linh Khôi lập tức bị nó quăng ra ngoài.

Chỉ có điều, mặc dù quăng Huyết Linh Khôi ra ngoài, thế nhưng hiển nhiên cũng không có biện pháp gì tạo thành thương tổn đối với nó. Bàn tay máu lại một lần nữa từ trong hố sâu thò ra, khí hung sát trên cơ thể Huyết Linh Khôi càng lúc càng khủng bố.

Ầm!

Vừa chui ra, cánh tay Huyết Linh Khôi run lên, sợi xích sắt to lớn xé rách không khí, nhanh như tia chớp nện về phía Tiểu Viêm.

Keng!

Chỉ có điều, lúc sợi xích sắt sắp sửa nện trúng Tiểu Viêm không thể né tránh được, thì một đạo bóng đen đột nhiên lao tới, chắn ở trước mặt nó, tùy ý để sợi xích sắt đập lên thân thể. Ngay lập tức nghe thấy một tiếng kim loại va chạm vang lên, cái bóng kia trực tiếp bị đánh bay ra, mà ở phía trước ngực cũng xuất hiện một vết hõm sâu lớn.

Đợi đến khi cái bóng rơi xuống đất thì mới phát hiện thì ra chính là đầu Phù khôi Cao cấp của Lâm Động. Chỉ có điều đầu Phù khôi Cao cấp đã từng rất cường hãn kia, vậy mà hôm nay đối diện với Huyết Linh Khôi lại yếu ớt không khác gì tờ giấy.

- Lực lượng thật mạnh!

Nhìn vết hõm sâu trước ngực Phù khôi Cao cấp, khóe mắt Lâm Động cũng co giật lại một chút.

- Giết!

Thanh âm khàn khàn mà mơ hồ từ trong miệng Huyết Linh Khôi truyền ra. Nó giương mắt nhìn Lâm Động, lại xông tới. Sợi xích sắt trong tay vũ động giống như cối xay gió, kình phong vô cùng khủng bố quét thẳng về phía Lâm

Động.

- Ma Viên Biến!

Nhìn thấy công kích của Huyết Linh Khôi, Lâm Động cũng không dám chậm trễ, quát khẽ một tiếng, thân thể bành trướng lên. Thiên Lân Cổ Kích trong tay theo đó cũng bành trướng lên gấp mấy lần. Mượn thân thể của Ma Viên Biến tăng cường lực lượng, Cổ Kích trong tay hắn cũng xuất ra từng đạo tàn ảnh, cùng Huyết Linh Khôi ngạnh kháng cùng một chỗ.

Mà lúc Lâm Động và Huyết Linh Khôi đang ngạnh kháng với nhau thì Tiểu Viêm cũng rít gào xông tới, gia nhập vòng chiến, cùng hợp lực với Lâm Động không ngừng dây dưa với Huyết Linh Khôi.

Ầm ầm!

Bên trong thạch huyệt, từng đạo kình khí gợn sóng kinh người giống như lốc xoáy thổi quét ra, đem bên trong thạch huyệt chấn động đến mức không ngừng run rẩy, đá rơi đất nứt nhanh chóng lan tràn.

Một người một thú đồng thời ra tay, còn có Phù khôi Cao cấp dùng thân thể để chống cự với công kích của Huyết Linh Khôi, ngay lập tức trong thạch huyệt liền lâm vào trạng thái giằng co.

Chỉ có điều, trong lòng Lâm Động cũng hiểu rằng loại giằng co này sẽ rất nhanh sụp đổ. Bởi vì trong lúc chiến đấu, lực lượng của Huyết Linh Khôi đang không ngừng tăng mạnh, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ địch mạnh ta suy, khó có thể chống lại!

Ầm!

Đúng như Lâm Động dự liệu, loại giằng co này cũng không kéo dài lâu lắm. Khí hung sát phía trên thân thể Huyết Linh Khôi đột nhiên bạo phát ra. Sợi xích sắt vũ động, nhanh như tia chớp nện lên thân thể Tiểu Viêm và Phù khôi Cao

cấp. Lực đạo đáng sợ trực tiếp nện bọn chúng bay đi.

Xuy!

Nện bay Tiểu Viêm và Phù khôi, huyết quang trong mắt Huyết Linh Khôi đại thịnh. Huyết trảo sắc bén trực tiếp chộp về phía bộ phận yếu hại nhất là trái tim của Lâm Động, tốc độ như vậy căn bản không thể né tránh.

- Tiểu điêu!

Tốc độ Huyết Linh Khôi ra tay nhanh đến mức khiến người khác phát lạnh. Lâm Động gần như chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đạo hồng quang lóe lên trong mắt, sau đó gầm lớn một tiếng. Chẳng lẽ lần này thật sự thất bại sao?

Vù!

Lúc huyết quang trong đồng tử của Lâm Động càng lúc càng phóng lớn, mà khi lớp da của Lâm Động cũng cảm nhận được hàn khí vọt tới, thì một đạo hào quang màu trắng nồng đậm từ trên trời rơi xuống, giống như một cái bọt khí, đem Huyết Linh Khôi nhốt vào trong cái lồng ánh sáng đó. Phía trên bọt khí lóe lên vô số phù văn cổ xưa kỳ dị.

Thịch thịch thịch thịch thịch!

Bên trong bọt khí kia, Huyết Linh Khôi điên cuồng công kích tới. Nhưng cái bọt khí nhìn như bạc nhược vô cùng đó, thế nhưng lại vô cùng chắc chắn, ngược lại không ngừng lơ lửng lên phía trên, cuối cùng dưới ánh mắt như trút bỏ được gánh nặng của Lâm Động, chậm rãi tiến vào trong đoàn ánh sáng màu trắng.

Hào quang dần tiêu tán, cuối cùng hóa thành một viên thạch phù rơi xuống, nằm ở trong tay Lâm Động.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 339

Nhu Cầu Thăng Cấp

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Thạch phù lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay Lâm Động, một luồng ánh sáng trắng ôn hòa từ từ phát tán ra. Dưới sự chiếu rọi của hào quang, khí huyết vốn nhộn nhạo trong cơ thể Lâm Động cũng dần bình ổn lại.

- Thành công rồi sao?

Lâm Động nhìn thạch phù trong tay, nhất thời còn chưa lấy lại được tinh thần. Huyết Linh Khôi hung hãn như thế mà không ngờ lại bị phong ấn dễ dàng như vậy?

- Vậy ngươi còn muốn thế nào nữa?

Tiểu điêu hữu khí vô lực đáp xuống, trợn trắng mắt liếc nhìn Lâm Động. Vì thúc dục lượng lượng phong ấn của thạch phù mà nó đã tiêu hao không ít khí lực.

- Thực lực Huyết Linh Khôi bây giờ vẫn chưa hồi phục, cho nên có thạch phù tương trợ thì việc phong ấn cũng không quá khó khăn. Đương nhiên, còn là bởi vì công lao của thạch phù, bằng không, thuộc cảnh giới Tạo Hóa Cảnh, không có ai có thể là đối thủ của nó.

Lâm Động có chút kinh hỉ gật đầu. Trải qua giao chiến lúc trước, hắn đã hiểu rõ thực lực của Huyết Linh Khôi. Hơn nữa đó còn là Huyết Linh Khôi vẫn chưa phải ở trạng thái đỉnh phong, sau này nếu như có thể hoàn toàn hàng phục thì tất sẽ trở thành trợ lực lớn đối với hắn.

- Trước tiên tiến vào trong thạch phù xem tình huống phong ấn cái đã.

Lâm Động siết chặt nắm tay, thạch phù chậm rãi dung nhập vào da thịt trong lòng bàn tay hắn. Sau đó tâm thần Lâm Động chợt động, một luồng tinh thần lực liền tiến vào bên trong thạch phù.

o0o Trong không gian thạch phù, Lâm Động lơ lửng giữa không trung. Ở cách hắn không xa có một cái bọt khí khổng lồ, xung quanh bọt khí bao phủ kín phù văn kỳ dị, tạo thành từng lớp phong ấn cường đại.

Mà ở trung tâm bọt khí, Huyết Linh Khôi đang kịch liệt va chạm mạnh vào bọt khí. Chỉ có điều bây giờ nó đã là chim trong lồng, Lâm Động bây giờ mặc dù không thể thúc dục lực lượng thạch phù, nhưng khi đã tiến vào trong này thì sống chết của nó sau này sẽ nằm trong tay hắn.

Lâm Động nhìn chăm chú vào Huyết Linh Khôi bên trong bọt khí. Hắn có thể nhìn thấy những phù văn dày đặc xung quanh bọt khí đang không ngừng chui vào thân thể Huyết Linh Khôi. Mỗi một đạo phù văn tiến vào trong cơ thể Huyết Linh Khôi thì khí hung sát trong mắt của nó lại yếu hơn một chút, phảng phất như bị phù văn làm tiêu biến đi.

- Trận pháp phong ấn này cuối cùng cũng dần luyện hóa khí hung sát của Huyết Linh Khôi. Chỉ có điều bởi vì thực lực của ngươi hiện nay thực sự quá yếu cho nên có lẽ sẽ khá lâu đó.

Tiểu điêu chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh Lâm Động. Nó nhìn vào Huyết Linh Khôi đang giãy dụa gào thét trong bọt khí, nói.

- Đem một đạo tinh thần lực của ngươi dung nhập vào bên trong trận pháp đi.

Vừa dứt lời, tiểu điêu lại nói tiếp.

Lâm Động khẽ gật đầu, tâm thần chợt động. Một luồng tinh thần lực nhẹ nhàng tản ra, sau đó dung nhập vào trong bọt khí. Mà theo tinh thần lực dung

nhập vào, phía trên bọt khí nhất thời nổi lên từng trận ba động. Một đạo tinh thần lực tách ra, bám vào trên phù văn, cuối cùng không ngừng tiến vào bên trong thân thể Huyết Linh Khôi.

- Hiện nay tinh thần lực của ngươi theo một tia phù văn xâm nhập vào trong cơ thể Huyết Linh Khôi, dưới tinh thần lực thôi thúc, cuối cùng dần ngưng tụ thành tinh thần lạc ấn trong cơ thể của Huyết Linh Khôi. Đợi cho sau khi hoàn tất, ngươi sẽ có thể chân chính khống chế được Huyết Linh Khôi này.

Tiểu điêu nói.

- Trước khi luyện hóa xong, ta không thể bắt nó tác chiến cho ta ư?

Lâm Động nhíu mày lại. Có lẽ không lâu nữa hắn sẽ đến Gia tộc Lâm Thị, nếu như không có Huyết Linh Khôi, không có con bài tẩy này, thì lại nhiều thêm một nhân tố không xác định.

- Trên lý thuyết thì đúng là như vậy.

Tiểu điêu gật đầu, nhìn thấy Lâm Động nhíu chặt mày, thì lại hươ huơ móng vuốt nói:

- Chỉ có điều nếu như thực sự đến thời khắc vạn bất đắc dĩ, ngươi cũng có thể triệu hồi nó ra. Chỉ có điều hãy nhớ là không thể kéo dài quá lâu, nếu không mất đi sự áp chế của thạch phù thì Huyết Linh Khôi sẽ lại một lần nữa bị khí hung sát khống chế, từ đó tiến hành cắn trả.

Lâm Động nghe vậy lúc này mới hơi thả lỏng một chút. Bất kể như thế nào, chỉ cần Huyết Linh Khôi có thể xuất hiện một chút thì đối với hắn mà nói đã là bảo hộ tốt nhất.

- Thực lực Huyết Linh Khôi này không tệ, nhưng hiển nhiên còn chưa đạt đến đỉnh phong. Chờ sau khi ngươi hoàn toàn khống chế được nó, có lẽ có thể nghĩ đến biện pháp đề thăng nó lên.

Tiểu điêu nhìn Huyết Linh Khôi trong bọt khí, nói.

- A? Còn có biện pháp tăng cường thực lực cho Huyết Linh Khôi sao?

Lâm Động cả kinh. Thực lực của Huyết Linh Khôi này bây giờ đã cực kỳ khủng bố, nếu như còn có thể tăng lên thì hắn chẳng phải là có thể tung hoành Vương triều Đại Viêm rồi sao?

- Hắc hắc, đương nhiên có thể. Chỉ có điều cần phải có Niết Bàn Đan. Ta nghĩ, Linh khôi được chia làm chín cấp, tương ứng với chín nguyên của Niết Bàn Cảnh. Hiện nay Huyết Linh Khôi có lẽ là Linh khôi cấp một, nếu như nó có thể nuốt mười vạn tám vạn Niết Bàn Đan, thì có thể thành công tiến vào Linh khôi cấp hai. Đây chính là tương đương với siêu cấp cường giả Niết Bàn Nhị Nguyên.

Tiểu điêu cười quái dị nói.

- Mười vạn tám vạn Niết Bàn Đan?

Nghe nói vậy, khóe miệng Lâm Động nhất thời có chút run rẩy. Lúc trước ở trong Đại Hoang Cổ Bi, hắn liều chết mới có thể đoạt được từ trong tay Lâm Lang Thiên mấy trăm viên Niết Bàn Đan, chỉ như vậy đã khiến gã hận mình thấu xương. Nhưng hắn không ngờ rằng muốn Huyết Linh Khôi thăng cấp lại cần một số lượng Niết Bàn Đan khổng lồ như vậy.

Số lượng như vậy cho dù phóng mắt khắp toàn bộ thế lực đỉnh phong của Vương triều Đại Viêm cũng không thể lấy ra đủ, không khác gì phượng mao lân giác.

- Hơn nữa tiểu tử ngươi cũng sẽ nhanh chóng tiến vào Tạo Hóa Cảnh, cũng nên quyết định trùng kích vào Niết Bàn Cảnh. Theo ta phỏng đoán, muốn ngưng tụ đủ Niết Bàn Khí để trùng kích Niết Bàn Cảnh thì số lượng Niết Bàn Đan cần thiết cũng không khác gì số lượng để Huyết Linh Khôi thăng cấp đâu.

Tiểu điêu lười biếng nói.

Lâm Động cười khổ lắc đầu. Niết Bàn Đan thật sự quá mức trân quý, mỗi một cường giả có tư cách trùng kích vào Niết Bàn Cảnh đều xem như nó như mệnh căn. Cho dù tại một vài Đấu giá hội cũng ngẫu nhiên xuất hiện một số Niết Bàn Đan, nhưng sẽ nhanh chóng bị giành giật mất. Mặc dù hiện nay hắn có được hơn hai trăm vạn Thuần Nguyên Đan từ Đại Ma Môn, nhưng nếu như dùng để mua Niết Bàn Đan, thì với số lượng mười vạn Niết Bàn Đan cũng chẳng khác gì hạt muối bỏ biển.

- Việc này trước mắt cứ đề từ từ hãy bàn. Số lượng Niết Bàn Đan này chỉ e các thế lực đỉnh phong giống như Gia tộc Lâm Thị cũng không thể lập tức lấy ra được.

Lâm Động hít một hơi, thoáng có chút đau đầu. Khó trách cường giả Niết Bàn Cảnh của Vương triều Đại Viêm lại thưa thớt như vậy. Thì ra là để gom góp đủ số lượng Niết Bàn Đan cũng đã khó khăn như thế, huống chi còn phải vất vả khổ cực trùng kích vào Niết Bàn Cảnh, mà cũng không nhất định sẽ trùng kích thành công tiến vào. Rất nhiều cường giả đều là bởi vì thất bại trong quá trình trùng kích mà cuối cùng phải bỏ mạng.

- Âm Khôi Tông này hắn có cất trữ một lượng Niết Bàn Đan, đến lúc đó ngươi cứ trực tiếp thu lấy. Có lẽ đám người Đại Ma Môn cũng không dám nói gì nhiều đâu. Lần này ngươi giải quyết Âm Khôi Tông, xem như đã giúp bọn chúng thu thập một cái phiền toái lớn. Bọn chúng nếu như còn dám gây phiền toái, vậy thì cũng thu thập bọn chúng luôn một thể.

Tiểu điêu nói.

Lâm Động cười cười, cũng gật gật đầu. Đối với thế lực Đại Ma Môn này, hắn mặc dù chưa từng có ác cảm, nhưng hảo cảm cũng không nhiều lắm, không nên để bọn chúng có quá nhiều chỗ tốt.

- Đi thôi, trước hết rời khỏi đây. Huyết Linh Khôi cứ để trong thạch phù đề

chậm rãi luyện hóa. Thu hoạch lần này thật sự ngoài dự kiến của ta.

Lâm Động phất tay, tinh thần lực chậm rãi tiêu tán. Tiểu điêu liếc mắt nhìn Huyết Linh Khôi trong bọt khí xong thì cũng dần biến mất trong không gian thạch phù.

o0o Trong thạch huyệt, hai mắt Lâm Động chậm rãi mở ra, sau đó cũng không nói gì thêm, vẫy tay Tiểu Viêm sau đó xoay người đi ra khỏi thạch huyệt.

Lâm Động trên đường trở về, hơn lữa lúc ra khỏi thạch huyệt cũng thuận tiện phá hỏng địa đạo, sau đó mới phóng về phía đỉnh núi.

Đợi đến khi Lâm Động xuất hiện tại trên đỉnh Huyền Âm Sơn, rối loạn ở trên này gần như đã bị thế lực của Đại Ma Môn bình ổn lại. Các đạo nhân mã tiến vào trong Tổng bộ của Âm Khôi Tông, tìm tòi các loại bảo bối.

Đám người Mộ Lôi trên đỉnh núi vừa nhìn thấy Lâm Động xuất hiện, lập tức bỏ dở việc đang làm tiến đến nghênh đón, bộ dạng cực kỳ cung kính và khách khí. Sau khi trải qua trận đại chiến hôm nay, trong quận Đại Hoang chỉ e không còn thế lực nào dám ở trước mặt Lâm Động hung hăng càn rỡ nữa.

- Mộ Môn chủ, công việc tìm kiếm của các ngươi làm rất kỹ lưỡng a!

Lâm Động cười tủm tỉm nhìn lướt qua các đạo nhân mã giống như cường đạo đang tìm kiếm tài phú của Âm Khôi Tông, cười nói.

- Ha ha, Lâm Động tiểu ca sao lại nói vậy?

Nghe thấy thế, trái tim đám người Mộ Lôi đập mạnh một cái, liếc mắt nhìn lại, chợt Mộ Lôi lấy một cái túi Càn Khôn trong người ra, cười gượng nói:

- Lâm Động tiểu ca hiện nay tiến vào Tạo Hóa Cảnh, với tốc độ tu luyện của ngươi chỉ e không lâu nữa sẽ đạt đến Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, trùng kích vào Niết Bàn Cảnh. Đến lúc đó khẳng định sẽ cần không ít Niết Bàn Đan. Những viên Niết Bàn Đan này là do chúng ta tìm được từ chỗ Âm Khôi Tông, bây giờ

liền mượn hoa kính phật, tặng cho Lâm Động tiểu ca vậy.

Thấy vậy, khóe miệng Lâm Động cũng nhếch lên một nụ cười. Tên này Mộ Lôi vừa khôn khéo lại rất thức thời!

Ngay lập tức, hắn cũng không khách khí mà trực tiếp nhận lấy túi Càn Khôn. Tinh thần lực quét qua bên trong, nhất thời nhìn thấy những viên Niết Bàn Đan giống như mắt rồng dày đặc bên trong. Số lượng như vậy hắn có hơn hai ngàn viên.

- Đường đường là một cái Âm Khôi Tông, thế mà chỉ có một chút Niết Bàn Đan như vậy sao?

Nắm túi Càn Khôn, trong lòng Lâm Động cũng không nhịn được lắc lắc đầu. Khó trách Đẳng Sát muốn liên minh lại, hòng chiếm cứ càng nhiều tài nguyên. Bằng không hắn tích trữ những thứ này không biết phải năm nào tháng nào mới có thể đủ Niết Bàn Đan để trùng kích được vào Niết Bàn Cảnh.

Nhìn thấy Lâm Động không khách sáo đem Niết Bàn Đan nhận lấy, trong mắt đám người Mộ Lôi cũng có chút không nỡ. Bọn chúng đều có thực lực Tạo Hóa Cảnh, nhu cầu đối với Niết Bàn Đan cực kỳ mãnh liệt. Nhưng trước mắt bọn chúng hiểu rằng, đừng nói Lâm Động muốn những viên Niết Bàn Đan này, cho dù hắn có yêu cầu quá phận hơn nữa thì bọn chúng cũng phải đáp ứng.

- Ta sẽ ở lại nơi này một ngày, ngày mai các ngươi đem Thuần Nguyên Đan đến, ta sẽ đi khỏi đây. Địa bàn của Âm Khôi Tông, các ngươi tùy ý phân chia đi.

Lâm Động đem Niết Bàn Đan thu đi, nhìn về phía đám người Mộ Lôi cười nhạt nói.

- Lâm Động tiểu ca muốn đi đâu? Nếu như không chê thì Đại Ma Môn của ta vừa lúc thiếu một chức Phó Tông chủ, ha ha, tiểu nữ hiện nay cũng đã đến tuổi lấy chồng… Nghe thấy vậy, Mộ Lôi trực tiếp nói.

- Cha!

Mộ Thiên Thiên ở phía sau Mộ Lôi, nghe nói vậy thì khuôn mặt lập tức đỏ lên, rất là quyến rũ động lòng người.

Đám người Võ Tông ở bên cạnh cũng ngẩn người, chợt thầm mắng một tiếng cáo già. Nhưng bọn hắn lại không có nữ nhi kiều mỵ động lòng người như vậy, cho nên chỉ có thể không ngừng xoa xoa tay tiếc nuối.

- Ha ha, hảo ý của Mộ Môn chủ, Lâm Động ta xin tâm lĩnh. Nhưng ta không lâu nữa sẽ rời khỏi quận Đại Hoang, về sau có lẽ cũng không có cơ hội trở về, cho nên phần đại lễ này ta không nhận nổi.

Lâm Động nhịn không được mỉm cười. Lão cáo già này vì mượn sức hắn mà ngay cả con gái cũng muốn đem ra. Chỉ có điều mục tiêu của hắn không phải ở đây.

Nghĩ đến đây, Lâm Động chậm rãi ngẩng đầu lên. Lâm Lang Thiên, thời gian hai năm sắp tới rồi, chỉ là không biết lúc này đây ngươi còn có tư cách ở trước mặt ta vênh váo tự đắc nữa hay không?

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 340

Rời Đi

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Hôm nay, đỉnh Huyền Âm Sơn, trên một mỏm đá, Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng, hai mắt khép chặt. Một cỗ nguyên lực thiên địa hùng hồn với một loại tốc độ kinh người nhanh chóng hội tụ quanh người hắn. Những luồng nguyên lực này vừa mới tiếp xúc với thân thể Lâm Động thì liền bị một cỗ lực lượng quỷ dị thôn phệ sạch sẽ, sau đó hóa thành nguyên lực cuồng cuộn chảy vào bên trong thân thể.

Lẳng lặng tu luyện như vậy duy trì khoảng nửa giờ, hai mắt khép chặt của Lâm Động chậm rãi mở ra, cũng không quay đầu lại mà nhàn nhạt nói:

- Chuẩn bị xong rồi à?

- Phân phó của Lâm Động công tử, hiện nay trong quận Đại Hoang chẳng lẽ còn có người dám không nghe theo sao?

Ở phía sau Lâm Động, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

- Ha ha, thì ra là Thiên Thiên cô nương. Việc nhỏ như vậy tùy tiện bảo một kẻ hầu đưa đến là được rồi.

Lâm Động quay đầu lại, nhìn đại mỹ nhân dáng người yêu kiều ở phía sau, không khỏi cười nói.

- Ở đây là hai trăm vạn Thuần Nguyên Đan. Số lượng này dù đối với Đại Ma Môn ta cũng không phải là nhỏ, chỉ có điều với công lao của Lâm Động công tử lần này thì không đáng làm thù lao chút nào.

Mộ Thiên Thiên nâng ngọc thủ dâng lên một cái túi Càn Khôn, thản nhiên cười nói.

- Ta chỉ có ân oán với Âm Khôi Tông mà thôi, những thứ thù lao này chỉ là tùy tiện thu mà thôi.

Lâm Động đưa tay tiếp lấy túi Càn Khôn, cũng không nhìn mà trực tiếp nhét vào trong túi.

- Lâm Động công tử thật sự muốn rời khỏi quận Đại Hoang sao? Với danh vọng của người, hiện nay ở quận Đại Hoang chỉ cần vung tay là có thể tập trung được một lượng lớn nhân thủ, trở thành hào cường một phương… Thanh âm mềm mại của Mộ Thiên Thiên khẽ vang lên.

- Ta đối với chuyện trở thành hào cường một phương cũng không có hứng thú. Thiên Thiên cô nương, nếu như ta thực sự làm như vậy, chỉ sợ là không ổn. Tốt hơn vẫn để Đại Ma Môn đi.

Lâm Động lắc lắc đầu, cười trêu nói.

- Lâm Động công tử mạnh mẽ như vậy, đến lúc đó cùng lắm thì Đại Ma Môn chúng ta đâu hàng. Ta nghĩ, nói không chừng đi theo bên cạnh Lâm Động công tử trái lại tìm được chỗ tốt rất lớn a.

Mộ Thiên Thiên che miệng cười, phong tình động lòng người.

Lâm Động cười cười, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía chân trời phương Bắc. Nơi đó chính là phương hướng của Gia tộc Lâm Thị, nơi đó là mảnh thánh địa trong cảm nhận của hắn. Nhiều năm qua đi, hắn bây giờ rốt cuộc có thực lực đặt chân lên địa vực đó hay không?

- Nếu như ta đoán không lầm, Lâm Động công tử hắn là muốn đến tham gia Tộc hội Gia tộc của Gia tộc Lâm Thị?

Nhìn ánh mắt của Lâm Động, Mộ Thiên Thiên nhẹ giọng nói.

Đối với việc Mộ Thiên Thiên biết được, Lâm Động cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao thì hắn cũng biết hắn chính là người Phân gia của Gia tộc Lâm Thị. Tộc hội này ở Vương triều Đại Viêm cũng có thanh danh vang dội, ai cũng biết người có thể đi ra từ Tộc hội này cũng đều là nhân tại kiệt xuất đỉnh phong bên trong Gia tộc Lâm Thị. Những người này đều là những kẻ làm mưa làm gió trong Vương triều Đại Viêm.

- Gia tộc Lâm Thị, chính là thế lực nhất đẳng trong Vương triều Đại Viêm, truyền thừa mấy trăm năm, nội tình hùng hậu vô cùng. Mặc dù bên ngoài đồn rằng Tộc trưởng của Gia tộc Lâm Thị chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành, nhưng ta rất hoài nghi chuyện này. Bên trong Gia tộc này nhất định là đầm rồng hang hổ.

Mộ Thiên Thiên nhẹ nhàng chậm rãi nói.

Lâm Động khẽ gật đầu. Mặc dù quận Đại Hoang trong Vương triều Đại Viêm cũng là một quận lớn có danh khí không tệ, hơn nữa Âm Khôi Tông, Đại Ma Môn cũng là thế lực đỉnh phong trong đó, nhưng muốn so sánh với Gia tộc Lâm Thị thuyền thừa đã lâu thì chẳng khác gì ánh sáng đom đóm so với ánh trăng cả.

Tạo Hóa Cảnh đại thành lúc trước trong mắt Lâm Động gần như là cường giả không thể chạm đến, cho nên cũng không có khái niệm gì. Nhưng bây giờ thực lực tăng lên, hắn cũng nghe được nhiều lời đồn đại hoang đường không ít. Lực lượng của Gia tộc Lâm Thị chắc chắn hơn xa những gì hắn biết.

Nguyên nhân chính là bởi vì vậy cho nên hắn mới phải trăm phương ngàn kế phong ấn Huyết Linh Khôi, làm một con bài tẩy cho chính mình.

- Gia tộc Lâm Thị nhân tài nhiều vô kể, Tộc hội Gia tộc lại là nơi giao phong của rất nhiều nhân tài, muốn từ trong đó mà thoát ra cũng không phải là chuyện đơn giản. Hơn nữa, Lâm Động công tử và Lâm Lang Thiên ân oán rất nặng. Người này thiên phú kinh tài tuyệt diễm, phóng mắt khắp cả Vương triều Đại Viêm, trẻ tuổi đồng lứa cũng không có mấy người địch nổi, có thể nói là phượng

mao lân giác. Lần này Lâm Động công tử đến tham gia Tộc hội nhất định sẽ có một hồi long hổ tranh đấu.

Khi nhắc đến Tộc hội của Gia tộc Lâm Thị, vẻ mặt Mộ Thiên Thiên trở nên nghiêm trọng, hiển nhiên đã nghe qua rất nhiều chuyện về Tộc hội này.

- Thế nào? Thiên Thiên cô nương cho rằng ta không phải là đối thủ Lâm Lang Thiên sao?

Lâm Động cười nhạt nói.

- Ngay cả Đẳng Sát thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng bỏ mạng trong tay Lâm Động công tử, ta sao dám nghi ngờ thực lực của công tử? Chỉ có điều ta muốn nhắc nhở Lâm Động công tử, hành trình đến Tộc hội lần này sẽ gặp phải trở ngại rất lớn. Nếu như vậy còn không bằng ở lại quận Đại Hoang để mưu nghiệp lớn?

Sóng mắt Mộ Thiên Thiên lưu động, mỉm cười nói.

- Ha ha, quận Đại Hoang này không giữ được lòng của Lâm Động ta. Một khi Thiên Thiên cô nương đã không tin ta là đối thủ của Lâm Lang Thiên, vậy thì hãy ở tại quận Đại Hoang chờ tin tức. Lâm Động ta một đường xông lên cũng chưa từng sợ kẻ nào. Bất kể Lâm Lang Thiên có phải là thiên chi kiêu tử hay không, lúc này đây ta phải cho khiến hắn trả một cái thật đắt.

Lâm Động ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng. Hắn biết Mộ Thiên Thiên muốn lôi kéo hắn vào Đại Ma Môn, chỉ có điều hắn không có tâm tư này. Thấy cũng đã đến giờ cho nên không tiếp tục ở lâu nữa, trong miệng phát ra một tiếng huýt gió. Tiểu Viêm hóa thành một đạo huyết quang phóng vụt tới.

- Thiên Thiên cô nương, trước khi đi, mong Đại Ma Môn chiếu cố giúp ta Võ quán Ưng Chi ở thành Đại Ưng. Nhân tình này, ngày sau có cơ hội thì Lâm Động chắc chắn sẽ báo đáp, ngày sau gặp lại!

Thân hình Lâm Động chợt lóe, liền xuất hiện trên lưng hổ của Tiểu Viêm, ôm quyền với Mộ Thiên Thiên, sau đó không hề chậm trễ, bàn tay vung lên, Tiểu Viêm phe phẩy song dực rộng lớn, hóa thành một đạo huyết quang lao vụt về phía chân trời.

- Ài!

Nhìn Lâm Động rời xa, Mộ Thiên Thiên cũng hít một hơi thật sâu.

- Quên đi, Lâm Động này chí hướng không ở nơi đây, không ai lưu được hắn. Thiên phú và năng lực của người này đều là người đầu tiên mà mấy năm chục qua ta mới gặp. Cho dù là so với nhân tài kiệt xuất Lâm Lang Thiên trong Gia tộc Lâm Thị cũng không hề thua kém. Hai nhân vật phong vân này trong Vương triều Đại Viêm đương đại chắc chắn sẽ có một hồi ác đấu.

Phía sau Mộ Thiên Thiên, Mộ Lôi đi ra, nhìn nơi Lâm Động biến mất, thở dài nói.

- Võ quán Ưng Chi theo như lời hắn nói, cũng nên phái người đi xem thử, chiếu cố nhiều một chút. Loại nhân tình dâng đến tận cửa này phải thu mới được.

Mộ Thiên Thiên khẽ gật đầu, đôi mắt xinh đẹp dừng tại phía chân trời nơi Lâm Động biến mất. Nàng biết, có lẽ không lâu sau, trong Hoàng Thành Vương triều Đại Viêm sẽ triển khai một trận long tranh hổ đấu. Trận giao phong này sẽ khiến mọi người biết được, đến tột cùng ai mới là thiên tài rực rỡ nhất trong Gia tộc Lâm Thị.

o0o Một đạo huyết quang gào thét lướt qua bầu trời. Lâm Động ngồi xếp bằng trên lưng hổ, nhìn rừng rậm đang lao nhanh về phía sau, nhất thời có chút cảm khái. Hai năm trước, hắn trèo non lội suối, không quản tìm đến quận Đại Hoang xa xôi ngàn dặm. Lúc đó hắn chẳng qua chỉ là một thiếu niên mới đột phá Nguyên Đan Cảnh mà thôi, nhưng mà hắn bây giờ đã là cường giả đỉnh phong trong quận Đại Hoang. Luận về danh vọng cho dù là đám người Mộ Lôi và Võ

Tông cũng không thể nào so sánh.

Biến hóa này thật sự là quá mức to lớn.

- Ngươi bây giờ trực tiếp trở về Viêm Thành à?

Tiểu điêu hiện ra trên bả vai Lâm Động, nói.

- Tộc hội chỉ còn bốn tháng nữa, cha ta trước vài tháng sẽ lên đường, thời điểm này quay về Viêm Thành cũng vô ích.

Lâm Động lắc đầu nói.

Gia tộc Lâm Thị tọa lạc tại quận Đại Viêm, cách quận Thiên Đô một khoảng rất xa. Mà đám người Lâm Khiếu hiển nhiên không có tốc độ giống như Lâm Động, muốn đi đến đó ít nhất cũng cần phải ba, bốn tháng, cho nên khẳng định sẽ xuất phát trước.

- Với tốc độ hiện tại của ta, muốn đuổi tới quận Đại Viêm nhiều lắm chỉ mất một tháng. Ba tháng dư thừa này ta muốn tiếp tục tu luyện.

Lâm Động chậm rãi nói.

Theo thời gian Tộc hội bắt đầu càng lúc càng đến gần, trong lòng hắn lại càng không bình tĩnh. Hắn biết, lúc này đây đám người Lâm Khiếu, Lâm Chấn Thiên hình như đều đã xuất phát đến Gia tộc Lâm Thị.

Ở nơi đó, có lẽ địa vị của bọn họ cực kỳ hèn mọn, bọn họ đều biết đến nơi này chỉ e sẽ bị không ít khinh thường và châm chọc, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn đi. Bởi vì bọn họ tin tưởng rằng, lúc này đây sẽ có thể ở tại Tộc hội ngẩng đầu ưỡn ngực, sau đó chỉ vào người đứng giữa sân, nói với những người bên cạnh biết, đó chính là người của Lâm gia Viêm Thành bọn họ.

Lâm Động biết trên vai mang nhiều trọng trách và kỳ vọng, cũng chính bởi vì thế cho nên Tộc hội lần này hắn không được phép thất bại.

Lâm Lang Thiên không đơn giản, hắn đã từng lĩnh ngộ sâu sắc điều đó, cho nên hắn phải toàn lực ứng phó. Trước khi đến Tộc hội hắn phải đề thăng thực lực đến mức mạnh nhất.

- Ngươi còn cần một thời gian nữa mới có thể đột phá. Mặc dù bây giờ chỉ còn cách Tạo Hóa Cảnh một bước, nhưng trong một thời gian ngắn rất khó đột phá.

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Ta muốn tu luyện lên Đại Nhật Lôi Thể!

Ánh mắt Lâm Động gắt gao nhìn tiểu điêu, chậm rãi nói:

- Có biện pháp gì không?

Đại Nhật Lôi Thể hiện nay đã được hắn tu luyện đến Ngọc Lôi Thể, nhưng vẫn chưa thể chân chính đạt đến giai đoạn cuối cùng, cũng chính là giai đoạn mạnh nhất, Đại Nhật Lôi Thể.

Nếu như có thể thành công tu luyện thành Đại Nhật Lôi Thể, Lâm Động tin rằng sức chiến đấu sẽ lần nữa bạo tăng.

Nghe thấy vậy, trong mắt tiểu điêu hiện lên vẻ trầm ngâm. Tu luyện thân thể quá gian nan, Lâm Động có thể tu luyện đến Ngọc Lôi Thể cũng không biết khổ cực biết bao nhiêu, bây giờ còn muốn đề thăng nữa, khó khăn cũng lớn không ít.

Chỉ có điều tiểu điêu cũng hiểu rõ suy nghĩ của Lâm Động, Tộc hội lần này hắn muốn tuyệt đối giành thành tích rực rỡ nhất.

- Mặc dù rất khó, nhưng quả thật có chút biện pháp. Chỉ có điều vẫn là câu nói đó, ngươi phải chịu không ít khổ sở rồi.

Trầm ngâm một lát, tiểu điêu rốt cuộc cũng mở miệng, chậm rãi nói.

Nghe nói vậy, Lâm Động khẽ thả lỏng, cười nhẹ nói:

- Chỉ cần có thể còn một hơi thở, núi đao biển lửa ta cũng không sợ!

Vì Tộc hội lần này, hắn sẽ cố gắng nỗ lực tu luyện. Cho đến bây giờ đã nỗ lực nhiều như vậy, Lâm Động có thể buông bỏ được sao?

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 341

Kiếm Đủ Yêu Huyết

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Thấy Lâm Động vẫn kiên quyết như vậy, tiểu điêu cũng vung móng vuốt lên nói:

- Nếu ngươi đã kiên quyết như vậy, thì ta cũng không nói gì thêm nữa, nhưng cách này của ta cũng cần chuẩn bị vài thứ.

- Thứ gì?

- Năm loại tinh huyết của Yêu thú. Hơn nữa thực lực của Yêu thú này đều phải là Tạo Hóa Cảnh. Thậm chí, một loại chủ yếu trong đó bắt buộc phải là Tạo Hóa Cảnh đại thành.

- Năm loại tinh huyết của Yêu thú Tạo Hóa Cảnh?

Nghe thấy vậy, sắc mặt Lâm Động cũng khẽ biến đổi. Như vậy có nghĩa là hắn bắt buộc phải giết năm con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh mới có đủ những thứ đó!

- Nhục thể của ngươi đã tương đối cường hãn, nhưng tinh huyết của Yêu thú vốn có tác dục nâng cấp nhục thể. Thực lực của ngươi hiện tại cũng chỉ có tinh huyết của Yêu thú Tạo Hóa Cảnh mới có hiệu quả. Sau khi kiếm đủ tinh huyết, ta sẽ lập trận pháp, dựa vào trận pháp chi lực tẩy căn rửa cốt cho ngươi, thử xem có thể tu luyện thành Đại Nhật Lôi Thể hay không.

Tiểu điêu nói.

- Nhưng tinh huyết của những con Yêu thú này không hề dễ kiếm!

Lâm Động nói.

- Hắc hắc, ở đây chẳng phải có một con sao? Lấy luôn tinh huyết của con hổ ngốc này cũng được!

Tiểu điêu cười quái dị.

- Grào!

Tiểu Viêm đang bay trong không trung, nghe thấy tiểu điêu nói vậy tức giận gầm vang. Cái đuôi mãng xà quét qua, một đạo hàn khí màu đen liền mạnh mẽ đánh về phía tiểu điêu.

Nhìn hai tên không chịu yên phận này, Lâm Động cũng bất đắc dĩ lắc đầu, hơi trầm ngâm rồi cười nói:

- Tuy tinh huyết của Yêu thú Tạo Hóa Cảnh khó kiếm, nhưng với thực lực của ta hiện tại cũng không phải không thể kiếm được. Nếu như vậy thì phải nhanh chóng kiếm đủ tinh huyết của Yêu thú mới được.

- Nơi này cách Viễn Cổ Phế Giản không xa, vừa hay có Viễn Cổ Long Viên ở trong đó. Lần này trực tiếp giải quyết con súc sinh đó đi. Hắc hắc, con súc sinh đó lần trước khiến chúng ta chật vật như vậy, lần này nhất định phải báo thù!

Tiểu điêu nói.

- Ừ!

Lâm Động khẽ mỉm cười. Lần trước hắn gặp Viễn Cổ Long Viên phải vô cùng vất vả mới có thể chạy thoát được, nhưng hiện tại với thực lực của hắn muốn giết chết Viễn Cổ Long Viên chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh tiểu thành đã vô cùng đơn giản. Hắn liền vỗ lưng Tiểu Viêm. Tiểu Viêm cũng vỗ cánh, nhanh như tia chớp bay về phía Viễn Cổ Phế Giản.

o0o Sâu trong Viễn Cổ Phế Giản.

Thân hình Lâm Động chậm rãi đáp trên sơn cốc rộng lớn. Ánh mắt hắn nhìn về giữa sơn cốc. Ở đó có một cỗ khí tức vô cùng hung bạo đang phát tán ra, một bóng đen lúc ẩn lúc hiện trong đó.

Lâm Động giương mắt nhìn đạo cự ảnh trong sơn động, cánh tay vung lên. Một khối đá khổng lồ liền mạnh mẽ lao xuống, nện trúng bóng đen kia.

- Grào!

Cự thạch vừa rơi xuống, đột nhiên một tiếng gầm giận dữ vang lên. Khắp cả sơn cốc liền rung lên, một con Long Viên khổng lồ hai mắt đỏ ngầu xuất hiện trước mặt Lâm Động.

- Con nghiệt súc này vẫn hung ác như xưa!

Nhìn Viễn Cổ Long Viên khí tức hung bạo, Lâm Động cười nhạt, không hề có ý rút lui. Chân hắn đạp nhẹ lên mặt đất, thân hình vọt lên, không ngờ xông thẳng vào Viễn Cổ Long Viên. Với thực lực của Lâm Động hiện tại, hoàn toàn có cơ sở đối đầu cùng Viễn Cổ Long Viên.

Ầm ầm!

Lâm Động vừa lao vào trong sơn cốc, cả sơn cốc liền rung chuyển. Tiếng nổ kinh thiên động địa giống như tiếng sấm không ngừng từ trong sơn cốc phát ra, vô số Yêu thú đều sợ đến phát run.

Trong Viễn Cổ Phế Giản vẫn còn không ít người tới đây săn Yêu thú, bọn chúng đều bị tiếng gầm này dọa cho sợ chết khiếp, ánh mắt nhìn về trong rừng sâu. Tiếng gầm giậm dữ đó bọn chúng biết rõ là do bá chủ của Viễn Cổ Phế Giản này phát ra. Điều này khiến bọn chúng thất kinh. Tốt cuộc là cao nhân phương nào, không ngờ dám trêu chọc vào cả Viễn Cổ Long Viên?

Loại chấn động này kéo dài chừng nửa tiếng đồng hồ, tiếng kêu kia liền yếu dần. Một vài người nhạy cảm có thể cảm nhận thấy tiếng gầm của Viễn Cổ Long

Viên tựa hồ yếu dần, lập tức trên mặt liền lộ ra vẻ chấn kinh.

Đột nhiên tiếng gầm im bặt, cả Viễn Cổ Phế Giản liền quay lại vẻ im lặng, vô số ánh mắt liền nhìn về phía rừng sâu. Đột nhiên liền nhìn thấy một đạo huyết quang bắn ra, trên đạo huyết quang đó có một đạo thân ảnh thoáng ẩn thoáng hiện, cuối cùng mang theo đạo tinh huyết đó biến mất phía chân trời.

- Đó là ai? Khí tức thật mạnh!

- Yêu thú đó rất quen mắt!

- Đó là con vật nuôi của Lâm Động, ta ở Huyền Âm Sơn từng nhìn thấy.

- Hả, lẽ nào loại rung động vừa rồi do Lâm Động làm?

Vô số ánh mắt chấn kinh nhìn về phía đạo thân ảnh đã bay đi mất. Không lâu sau đột nhiên có mấy đạo thân ảnh lao vào trong Viễn Cổ Phế Giản.

Có lẽ do trận chiến kia, Viễn Cổ Phế Giản lúc này đã không còn bóng dáng Yêu thú, do vậy những người này không gặp phải bất cứ trở ngại gì, liền tiến được vào trong sơn cốc vốn được coi như cấm địa kia.

Nhưng khi bọn chúng vừa lọt vào trong sơn cốc đều ngây người khi nhìn thấy một cỗ thi thể Yêu thú khổng lồ nằm ở đó. Đó chính là bá chủ của Viễn Cổ Phế Giản, Viễn Cổ Long Viên!

o0o Sau khi không phí quá nhiều sức lực liền đoạt được tinh huyết của Viễn Cổ Long Viên, Lâm Động lại không ngừng đi về một Sơn mạch khác có Yêu thú Tạo Hóa Cảnh ở quận Đại Hoang.

Sơn mạch Ma Vân, ở trong Sơn mạch này có một con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, Ma Vân Phong Báo.

Ma Vân Phong Báo này ở quận Đại Hoang cũng rất nổi tiếng, những năm này cũng đã có không biết bao nhiêu cường giả mất mạng dưới vuốt của nó.

Nhưng lần này nó lại thực sự gặp phải sát tinh.

Một hồi đại chiến, kết quả cuối cũng không quá bất ngờ, Ma Vân Phong Báo vô cùng hung ác cuối cùng đã mất mạng trong tay Lâm Động, còn tinh huyết cũng bị hút sạch.

Trong một tuần tiếp theo, Lâm Động đi khắp bốn phương, chỉ cần là nơi có Yêu thú Tạo Hóa Cảnh hắn đều nghe tin lao đến, cuối cùng giết chết, thu lấy tinh huyết.

Trong khi hắn đi chém giết như vậy, khắp quận Đại Hoang một lần nữa lại chấn động. Những Yêu thú Tạo Hóa Cảnh này đều vô cùng nổi danh ở quận Đại Hoang. Cho dù là những thế lực lớn cũng không dám dễ dàng trêu chọc vào. Nhưng chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi đã liên tiếp có tin Yêu thú Tạo Hóa Cảnh bị giết truyền ra, khiến không ít người chấn kinh.

Tin tức truyền đi không thể nào ngăn lại được. Rất nhanh tin tức Lâm Động từng giết chết Viễn Cổ Long Viên trong Viễn Cổ Phế Giản đã lan truyền đi, khiến không ít người đem việc Yêu thú liên tiếp bị giết liên tưởng đến hắn. Dù sao kẻ có thực lực dễ dàng giết chết Yêu thú Tạo Hóa Cảnh, trong khắp quận Đại Hoang e rằng cũng chỉ trên đầu ngón tay.

Tuy không biết Lâm Động rốt cuộc tại sao lại giết những con Yêu thú này, nhưng từ góc độ nào đó cũng có thể coi là một việc tốt. Dù sao những con Yêu thú này đều hung ác nổi tiếng, đã có không biết bao nhiêu cường giả mất mạng trong bụng bọn chúng, bây giờ diệt trừ cũng có thể coi là tạo phúc cho mọi người.

Trong khi mọi người vẫn còn đang đoán già đoán non, một tuần đã trôi qua, một vài người đã tính toán được, trong vòng một tuần này đã có năm con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh mất mạng dưới tay Lâm Động. Hơn nữa khiến mọi người càng chấn kinh hơn là trong số năm con Yêu thú đó, có một con Yêu thú không ngờ đã đạt tới thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành.

Băng Ma Giao, bá chủ trong Sơn mạch Băng Ma!

Nghe nói dưới vuốt Băng Ma Giao này đã có hai cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành mất mạng, trong Sơn mạch Băng Ma do nó canh giữ không có người nào dám bước chân vào.

Đối với con Yêu thú đáng sợ này, cho dù Đẳng Sát lúc đỉnh cao cũng không dám dễ dàng trêu chọc vào. Nhưng vậy mà khiến mọi người chấn kinh chính là, con Yêu thú vô cùng hung ác này cuối cùng cũng nằm trong danh sách tiêu diệt của Lâm Động, tin tức chấn kinh này nhanh như bay truyền khắp quận Đại Hoang.

Cái tên Lâm Động trong thời gian rất lâu sau đó vẫn được lưu truyền như một truyền thuyết khắp quận Đại Hoang.

o0o Trong khi khắp quận Đại Hoang đều đang xôn xao trước tin Yêu thú Tạo Hóa Cảnh bị tiêu diệt, thì Lâm Động lại xuất hiện trong một Sơn mạch sâu ở quận Đại Hoang.

Một đạo thân ảnh lặng lẽ xếp bằng trên đỉnh núi, tuy không nói lời nào, thậm chí không có chút ba động nào tỏa ra, nhưng mơ hồ có thể cảm nhận thấy một loại huyết tanh nồng đậm toát ra. Do mùi huyết tanh này lan tỏa ra trong phạm vi trăm dặm quanh Sơn mạch này, cho dù là chim muông cầm thú đều biến mất sạch. Mùi vị huyết tanh này chính do tinh huyết của năm con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh tụ thành a!

Quá trình nhắm mắt tu luyện như vậy kéo dài chừng một giờ, hai mắt Lâm Động đột nhiên mở ra, ánh mắt bình tĩnh như nước giếng. Nhưng dưới vẻ bình tĩnh đó lại có tinh quang sắc bén như dao lóe lên.

Hai mắt mở ra, hai tay áo Lâm Động rung lên, đột nhiên năm đạo tinh huyết màu sắc khác nhau chậm rãi xuất hiện. Những tinh huyết này trong khi rung động, ngưng tụ thành hình dạng vượn, báo, mãng xà… vô cùng thần kỳ.

- Tiểu điêu, có thể bắt đầu rồi chứ?

Nhìn năm đạo tinh huyết trước mặt, Lâm Động hít sâu một hơi. Vất vả suốt một tuần, hắn cuối cùng đã kiếm đủ năm loại tinh huyết. Việc này đã tiêu hao không ít tinh lực của hắn, đặc biệt là Băng Ma Giao thực lực cường hãn khiến hắn gặp không ít khó khăn. Nhưng may nhờ có uy lực cường đại của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ và Thôn Phệ Tổ Phù nên hắn mới thành công tiêu diệt Băng Ma Giao, đoạt được tinh huyết của nó.

Trên vai Lâm Động, tiểu điêu cũng hiện ra. Hắn nhìn năm đạo tinh huyết, ngưng trọng gật đầu rồi bay ra.

- Chuẩn bị đi, tiếp theo chúng ta sẽ thử xem có thể dựa vào lực lượng của yêu huyết, khiến Đại Nhật Lôi Thể của ngươi thực sự tu luyện thành công hay không?

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 342

Lôi Thể Đại Thành

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Tiểu điêu bay ra, thân thể phiêu giữa năm đạo tinh huyết. Lập tức móng vuốt giơ lên, túi Càn Khôn trong tay áo Lâm Động liền tự động bay ra.

- Tinh huyết của mấy con Yêu thú này vô cùng cuồng bạo, tuy ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù hộ thể, nhưng nếu không thể triệt để dung hợp mấy loại tinh huyết này thì cũng khó có thể đạt được tác dụng tẩy căn rửa cốt đến mức tốt nhất. Do vậy vẫn phải dựa vào lực lượng của trận pháp.

Tiểu điêu nói xong, móng vuốt giơ lên, đột nhiên Thuần Nguyên Đan từ trong túi Càn Khôn bay ra, cuối cùng lơ lửng trên thiên không, phát ra ánh sáng chói mắt.

Số Thuần Nguyên Đan này ước chừng đến hai mươi vạn, tuy nhiên hiện tại trong túi Lâm Động có thể coi là dư dả, số Thuần Nguyên Đan này dùng đi hắn cũng không chút xót của.

Tuy nhiên cảm giác không chút xót của này kéo dài không lâu, bởi sau khi lấy ra Thuần Nguyên Đan, Lâm Động lại thấy tiểu điêu lấy từ trong túi Càn Khôn ra một trăm viên Niết Bàn Đan.

Tất cả số Niết Bàn Đan của Lâm Động hiện tại cũng chỉ có một ngàn tám, bây giờ lấy ra một trăm viên, số còn lại cũng bị hao hụt đi không ít.

- Trong Niết Bàn Đan có Niết Bàn Khí, đó là một loại năng lượng vô cùng cường hãn, cơ hồ có thể khiến người khác thoát thai hoán cốt. Đương nhiên Niết Bàn Khí trong số Niết Bàn Đan này chưa thể đạt tới mức độ đó, nhưng đối với

ngươi thì đã đủ rồi.

Tiểu điêu cũng không để ý đến vẻ đau xót của Lâm Động, trực tiếp đem một trăm viên Niết Bàn Đan vứt vào trong trận pháp Thuần Nguyên Đan. Đột nhiên ánh sáng của trận pháp lập tức tăng lên, năng lượng của một trăm viên Niết Bàn Đan này cơ hồ còn cường hãn hơn cả hai mươi vạn Thuần Nguyên Đan kia cộng lại.

Làm xong mấy việc này, ánh mắt tiểu điêu mới đưa mắt nhìn về phía năm đạo yêu huyết, hơi chút trầm ngâm. Móng vuốt hắn búng ra, năm đạo yêu huyết trực tiếp tạo thành một trận pháp nhỏ tiến vào trong giữa đại trận.

Ong ong!

Năm đạo yêu huyết vừa lao vào, cả đại trận như bị kích hoạt, đột nhiên phát ra những tiếng kêu ong ong. Từng tia sáng lan ra, cuối cùng đan xen trên năm đạo tinh huyết.

Ầm ầm!

Năng lượng của Thuần Nguyên Đan và Niết Bàn Đan chiếu rọi mãnh liệt, năm đạo tinh huyết cũng như sôi sục lên. Sau chừng nửa giờ tôi luyện, đột nhiên năm đạo tinh huyết rung lên, một đạo quang trụ hồng sắc giống như ngọn lửa từ trong đó trút xuống.

- Lâm Động, chuẩn bị! Quá trình yêu huyết luyện thể có chút đau khổ, phải chịu đựng đấy!

Nhìn quang trụ hồng sắc trút xuống, tiểu điêu vội vang kêu lên.

- Ừm!

Lâm Động gật mạnh đầu, lập tức hít sâu một hơi. Tiếp đó huyết quang hồng sắc liền bao trùm lên thân thể hắn.

Xuy xuy!

Trong khoảnh khắc quang mang trút xuống, làn da toàn thân Lâm Động lập tức phát ra từng tiếng kêu xuy xuy. Một cảm giác bỏng rát nhanh chóng lan khắp toàn thân Lâm Động, giống như một ngọn lửa vô cùng cuồng bạo thiêu đốt lấy thân thể hắn vậy.

Thân thể Lâm Động do nỗi đau kịch liệt đột nhiên run lên. Hắn có thể cảm thấy quang mang hồng sắc trong khoảnh khắc chiếu rọi lên thân thể liền nhanh chóng xâm nhập vào trong thân thể. Đột nhiên trong cơ thể hắn liền bắt đầu bị cỗ năng lượng nóng bỏng đó thiêu đốt, khiến cho phải lăn lộn trên mặt đất.

Xèo xèo!

Bên trong thân thể Lâm Động, da thịt cùng các tế bào đều đang như bị thiêu đốt, phát ra những tiếng xèo xèo. Một cảm giác đau đớn khó chịu đựng nổi không ngừng kéo đến, bao trùm khắp thân thể hắn.

Tuy nhiên, mặc dù cảm giác đau đớn đó vô cùng khó chịu, nhưng Lâm Động lại có thể mơ hồ cảm nhận thấy, khi cảm giác đau đớn đó kéo đến, da thịt toàn thân hắn đều phảng phất như chầm chậm trở nên rắn chắc hơn.

Hơn nữa, khiến Lâm Động càng chấn kinh là, cùng với cảm giác thiêu đốt đó không ngờ có từng tia hàn khí từ trong thân thể hắn toát ra, cuối cùng trung hòa cùng cỗ năng lượng màu đỏ đó.

- Ngươi ở trong Huyền Âm Giả đã hấp thu quá nhiều khí Địa Sát, tuy đại đa số đã bị hấp thu nhưng vẫn có không ít xâm nhập vào trong cơ thể ngươi. Nếu để lâu dài đối với thân thể ngươi sẽ tạo thành sự hủy hoại không nhỏ, bây giờ dùng phương pháp thiêu đốt này cũng có thể trừ bỏ những thứ này!

Trong khi Lâm Động còn đang chấn kinh, thanh âm của tiểu điêu cũng vang lên.

- Thì ra là thế!

Nghe thấy vậy, Lâm Động mới giật mình, chợt cảm thấy sợ hãi. Không ngờ trong khi thực lực của hắn tăng mạnh lên thì cũng để lại không ít ẩn họa khó lường đối với thân thể như vậy. Tuy nhiên may mà bên cạnh hắn còn có tiểu điêu kinh nghiệm phong phú bày mưu tính kế, nếu không sau này e rằng hậu họa khó lường.

- Lần tôi luyện này kéo dài không ngắn. Trong thời gian này ngươi bắt buộc phải chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt, dùng cái đó để tôi luyện nhục thân. Đợi sau khi thành công thì Đại Nhật Lôi Thể của ngươi cũng sẽ thành công.

Lâm Động chậm rãi gật đầu, sắc mặt dần dần bình tĩnh, để mặc từng tia mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, sau đó liền bị ngọn lửa kia thiêu đốt cho tan biến đi.

Trên ngọn núi, đại trận lơ lửng, quang mang hồng sắc bao trùm lấy Lâm Động. Cả đại trận đều chuyển động. Trước tiên dùng năng lượng của Thuần Nguyên Đan và Niết Bàn Đan tôi luyện khí tức hung bạo của tinh huyết, sau đó dung hợp thành loại năng lượng đặc biệt trút xuống, không ngừng tôi luyện nhục thân của Lâm Động.

Cách đại trận không xa, Tiểu Viêm lặng lẽ nằm trên vách đá, ánh mắt sắc bén không ngừng quét ra xung quanh. Hai cánh nó chậm rãi rung động, ba động cuồng bạo quét ra. Một khi xung quanh có bất cứ dấu hiệu gì thì nó sẽ như hổ dữ xông ra, giết sạch mọi thứ có khả năng uy hiếp đến Lâm Động.

Thời gian trôi đi, Lâm Động ở trong đại trận, trên bề mặt thân thể đã dần xuất hiện một tầng ánh sáng như thủy tinh, khi nhục thể bị bức bách thì sẽ có tác dụng tự bảo vệ.

Ánh sáng rực rỡ bao trùm khắp thân thể Lâm Động, ánh hào quang đỏ chiếu sáng, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt, nhưng đồng thời cũng tỏa ra nhiệt độ khủng khiếp, khiến khối đá Lâm Động đang ngồi bị nung nứt ra từng vết lớn.

- Đại trận đã thành, tiếp theo phải xem ngươi có thể chịu đựng được bao lâu?

Nhìn cảnh này, tiểu điêu cũng thở phào một cái, may mà không xảy ra việc bất ngờ gì.

Trên đỉnh núi quang trận chuyển động, từng đạo quang mang màu đỏ sau khi dung hợp cuối cùng trút hết xuống, chiếu rọi lên thân thể Lâm Động.

Đúng như tiểu điêu nói, tôi luyện bằng lửa nóng này kéo dài không hề ngắn, cơ hồ trong nháy mắt năm ngày đã đi qua. Mà trong năm ngày này thân thể Lâm Động cơ hồ không hề di chuyển trên ngọn lửa đó. Quang mang rực rỡ trên thân thể hắn càng ngày càng nồng đậm. Cho tới sau đó, quang mang rực rỡ đó phảng phất ngưng tụ thành thực chất bám trên thân thể Lâm Động.

Bên trong núi sâu không ai quấy rầy, thời gian cũng từng ngày từng ngày trôi qua. Có tiểu điêu và Tiểu Viêm hộ pháp xung quanh cũng không có Yêu thú nào dám lại gần, bởi vậy, Lâm Động vẫn tiếp tục trong trạng thái tu luyện.

Thời gian thấm thoắt trôi, một ngày, hai ngày… mười ngày. Thời tiết trong núi sâu thay đổi khôn lường, lúc mưa như trút, lúc sấm đì đùng. Nhưng bất luận thời tiết bên ngoài thế nào, quang trận kia vẫn không thay đổi, còn đạo thân ảnh kia cũng giống như một bàn thạch, phảng phất hoàn toàn thoát khỏi sự phiền nhiễu của thế giới bên ngoài.

Thời gian trôi đi, lớp ánh sáng rực rỡ bên ngoài thân thể Lâm Động cuối cùng cũng ngưng đọng thành một tầng lưu ly rắn chắc, giống như một loại ngọc cực phẩm. Bên dưới lớp ngọc đó, một cỗ năng lượng cường đại đang âm thầm ngưng tụ.

Mặt trời treo cao, tiểu điêu lười biếng ngồi trên lưng Tiểu Viêm sưởi ấm, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía đạo thân ảnh ở trong quang trận. Từ khi bắt đầu tu luyện, Lâm Động đã ở trong quang trận đó hai tháng rồi. Khoảng thời gian đó hiển nhiên đã ngoài dự liệu của tiểu điêu, bây giờ hắn mới biết dường như hắn đã đánh giá thấp sự nhẫn nại của Lâm Động.

- Năng lượng của đại trận sắp tiêu hao hết, lực lượng của yêu huyết cũng sắp khô hết, tên này lẽ nào vẫn chưa thành công sao?

Tiểu điêu ngồi thẳng dậy, nhìn đạo thân ảnh như ngọc kia, lẩm bẩm nói.

Rắc!

Nhưng tiểu điêu vừa nói xong, thì đột nhiên một tiếng giòn tan rất nhỏ vang lên. Tiểu điêu và Tiểu Viêm cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn vào trong cột sáng kia. Lúc này thân ảnh như ngọc kia bất ngờ phát ra những tiếng nứt vỡ giòn tan.

Rắc!

Những vết rạn này xuất hiện ngày càng nhanh, cho tới về sau, cơ hồ đã lan ra khắp toàn thân đạo thân ảnh đó.

Thình!

Nứt vỡ cuối cùng đã tới cực hạn, đột nhiên từng tảng ngọc rơi xuống.

Những tảng ngọc này rơi xuống đất, một đạo quang mang vô cùng chói lọi đột nhiên từ trong khối ngọc tỏa ra, chói lọi như mặt trời. Một loại lực lượng đáng sợ tỏa ra, giống như lớp sóng không ngừng quét ra.

Thình thịch!

Khi lớp sóng kia khuếch tán ra, tất cả cự thạch trên đỉnh núi đột nhiên vỡ tan thành cát bụi.

- Đại Nhật Đông Thăng, Lôi Thể Đại Thành!

Nhìn khối ánh sáng chói lọi tỏa ra đó, ánh mắt tiểu điêu lộ ra vẻ vui mừng.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 343

Lão Nhân Áo Thô

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Vầng sáng rực rỡ từ trên đỉnh núi tỏa ra, một lớp sóng năng lượng cường đại mắt thường có thể nhìn thấy được không ngừng lan ra, giống như một cơn bão năng lượng bao trùm lấy đỉnh núi.

Vầng sáng ngày càng rực rỡ, tới sau cùng đạt tới đỉnh điểm, đột nhiên bao trùm cả trăm dặm. Trong rừng sâu, vô số Yêu thú sợ hãi nhìn về phía đỉnh núi xa xa, lực lượng nơi đó ngay cả bọn chúng cũng cảm thấy khiếp sợ!

Khi ánh hào quang lên tới cực điểm cuối cùng cũng yếu dần đi, cuối cùng trong ánh mắt của Tiểu Viêm và tiểu điêu, nhập hết vào trong đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng kia.

Hào quang yếu bớt đi, bọn chúng lúc này mới có thể nhìn thấy rõ thân ảnh Lâm Động đang ngồi trong đó. Lúc này bề mặt thân thể của Lâm Động cũng đã trở nên rất thông thường, thậm chí ngay cả lớp lưu ly trước kia cũng đã biến mất.

Thân thể Lâm Động hiện tại dường như không hề khác gì người thường, nhưng tiểu điêu lại có thể cảm nhận thấy, bên dưới thân thể có vẻ phổ thông đó không ngờ lại đang tuôn trào một loại lực lượng vô cùng khủng khiếp.

Hai mắt Lâm Động lúc này cũng mở to, phát sáng như ánh mặt trời, tiếp đó hắn liền đứng lên, trong khoảng khắc hắn đứng lên, ngọn núi cũng khẽ rung chuyển một trận.

Lâm Động vừa đứng lên chân phải đột nhiên nâng lên, sau đó đạp mạnh lên đỉnh núi.

Ầm!

Một chân đạp xuống, giống như kéo theo cả một cơn lốc, cả Sơn mạch rung chuyển dữ dội. Từng vết nứt nhanh chóng từ dưới chân Lâm Động lan ra, cơ hồ trong nháy mắt đã lan ra tới chân núi. Đột nhiên đỉnh núi nhanh chóng sụp đổ!

Một cước này của Lâm Động đã dựa vào lực lượng của nhục thân phá nát đỉnh núi này! Lực lượng như vậy rốt cuộc khủng bố tới mức nào?

Lâm Động lơ lửng trên không trung, nhìn xuống ngọn núi sụp đổ phía dưới, niềm vui tuôn ra trong mắt. Sau khi tu luyện thành Đại Nhật Lôi Thể, nhục thân của hắn đã cường hãn hơn rất nhiều. Với lực lượng hiện tại của hắn, cho dù là không thôi động chút nguyên lực nào cũng có thể một quyền đánh bay cường giả Bán Bộ Tạo Hóa!

- Hắc hắc, kết quả cũng không tệ!

Tiểu điêu ngồi trên đầu Tiểu Viêm, nhìn Lâm Động phá nát đỉnh núi, cũng có chút kinh ngạc gật đầu.

- Đại Nhật Lôi Thể thật là cường đại!

Thần tình Lâm Động cũng vô cũng vui sướng, tay vung ra. Một cái hố đen liền xuất hiện, đem năng lượng còn tàn dư trong không trung hấp thu hết sạch.

- Cũng tàm tạm! Đại Nhật Lôi Thể này dù sao cũng vẫn chỉ là công pháp luyện thể Thượng thừa. Một vài loại công pháp luyện thể tu luyện tới đại thành uy lực càng cường hãn hơn nhiều. Năm xưa ta đã từng gặp một cường giả chuyên tu luyện nhục thân, nguyên lực của hắn không có gì ghê gớm, nhưng một quyền vung ra có thể khiến cường giả Niết Bàn Cảnh biến thành thịt vụn.

Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn biết Đại Nhật Lôi Thể hắn tu luyện cường đại, nhưng còn lâu mới đạt tới trình độ đó, nhưng dù sao hắn hiện tại cũng có thể coi thường tất cả các cường giả cùng cấp với hắn ở Vương triều Đại Viêm.

- Lần này ta đã tu luyện bao lâu?

Lâm Động đột nhiên hỏi.

- Khoảng hai tháng!

- Hai tháng? Phải đi tới quận Đại Viêm thôi, nếu không có lẽ sẽ bỏ lỡ Tộc hội mất!

Nghe thấy vậy Lâm Động khẽ kinh ngạc, lập tức có chút trầm ngâm, rồi nhảy lên lưng Tiểu Viêm, nói:

- Đi thôi! Đi thẳng đến quận Đại Viêm!

Nghe thấy Lâm Động nói vậy, Tiểu Viêm cũng gầm khẽ một tiếng, hai cánh rung động, hóa thành một đạo huyết quang lao vút vào hư không.

o0o Sau khi đám người Lâm Động bay đi, Sơn mạch này lại trở nên tĩnh lặng. Chỉ có đỉnh núi vừa rồi đã bị sụp đổ là còn ghi dấu cũng một loại lực lượng vô cùng cường đại đã từng xuất hiện ở đây.

Loại yên tĩnh này kéo dài chừng một canh giờ, đột nhiên không khí trong thiên không ba động, một lão nhân mặc áo thô giản dị đột nhiên xuất hiện.

Vị lão nhân này nhìn có vẻ rất bình thường, mặc một bộ áo thô tầm thường, mái tóc hoa râm, nhìn như một lão nông. Nhưng mà ai cũng biết rằng với cách thức hiện thân của hắn thì không phải người tầm thường có thể làm được.

Lúc này vị lão giả áo thô kia đang nhíu mày nhìn ngọn núi vừa sụp đổ kia, đột nhiên bàn tay giơ ra như bắt lấy gì trong hư không, lẩm bẩm nói:

- Còn lưu lại chút lực thôn phệ, lẽ nào Thôn Phệ Tổ Phù trong Đại Hoang Cổ Bi thực sự đã bị người khác đoạt được rồi sao? Lão phu hao tâm khổ tứ từ xa tới đây chính là vì Thôn Phệ Tổ Phù này, để người khác đoạt được thì thật không cam tâm!

Lão nhân áo thô lẩm bẩm nói. Lão vốn không phải là người ở Vương triều Đại Viêm, lúc trước có được một tin tức rất bí mật, nói rằng ở trong quận Đại Hoang ở Vương triều Đại Viêm có Thôn Phệ Tổ Phù tồn tại, lão liền lập tức tìm tới. Nhưng khi lão tới Đại Hoang Cổ Bi thì phong ấn trong đó cũng đã bắt đầu khởi động trở lại. Dựa vào thực lực cường đại của lão, cộng thêm vào phong ấn vừa hình thành còn yếu ớt, nên lão may mắn xông được vào trong Đại Hoang Cổ Bi.

Trong Đại Hoang Cổ Bi, lão nhân áo thô cũng gặp phải Thủ hộ giả đã tỉnh giấc kia, hai bên chiến đấu hai ngày hai đêm, cuối cùng lão nhân áo thô quyết định rút lui, bởi vì lão phát hiện ra trong Đại Hoang Cổ Bi tựa hồ không còn ba động của Thôn Phệ Tổ Phù nữa.

- Hiện tại phong ấn trong Đại Hoang Cổ Bi cũng đã hoàn toàn hình thành, ngay cả ta cũng không thể nào vào trong được nữa. May mà trời không phụ ta, không ngờ ở đây lại có thể cảm nhận thấy ba động của lực thôn phệ. Bất kể ba động đó có phải là của Thôn Phệ Tổ Phù phát ra hay không, ta cũng phải đuổi theo!

Nghĩ tới đây, lão nhân áo thô không chút do dự, thân hình lóe lên, theo con đường Lâm Động vừa đi mà đuổi theo.

o0o Trong Sơn mạch, bóng đêm dần bao trùm, Lâm Động đã đi một ngày đường, cuối cùng cũng chỉ huy Tiểu Viêm dừng lại nghỉ ở trên một sườn núi.

Dưới một cây đại thụ, Lâm Động nhắm mắt xếp bằng, chậm rãi hấp thu nguyên lực thiên địa bổ sung cho đan điền và Nguyên Đan.

- Lâm Động, một ngày nay ta mơ hồ cảm nhận thấy có người đang đuổi theo chúng ta!

Trong khi Lâm Động đang điều tức, đột nhiên thanh âm của tiểu điêu vang lên.

- Cái gì?

Nghe thấy vậy, hai mắt Lâm Động mở ra, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

- Ta cũng không dám khẳng định. Nhưng nếu là sự thật, người đuổi theo kia thực lực rất khủng bố, tuyệt đối không phải là thứ ngươi hiện tại có thể đối phó!

Thanh âm tiểu điêu vô cùng ngưng trọng.

- Quận Đại Hoang từ lúc nào có cường giả mạnh đến như vậy?

Sắc mặt Lâm Động đại biến. Hắn ở quận Đại Hoang tuy có khá nhiều địch nhân, nhưng mạnh nhất chính là Âm Khôi Tông. Lẽ nào trong Âm Khôi Tông vẫn còn siêu cấp cường giả hơn cả Đằng Sát nữa sao? Nhưng nếu như vậy bọn chúng sao lại cam tâm rụt đầu ở quận Đại Hoang?

- Đi, bất kể là thật giả, mau rời khỏi đây!

Lâm Động nhanh nhẹ đứng lên, quyết đoán nói. Nhưng khi hắn còn đang định gọi Tiểu Viêm bay đi thì đột nhiên sắc mặt đột biến, ánh mắt nhìn về phía Đông. Ở đó đột nhiên truyền tới tiếng xé gió khe khẽ.

Tiếng xé gió này tuy nhỏ nhưng khiến Lâm Động dựng hết cả tóc gáy. Một cảm giác vô cùng căng thẳng đột nhiên dâng trên trong lòng hắn.

- Tốc độ nhanh thật, không kịp trốn rồi. Tiểu điêu, có thể che giấu ba động của Thôn Phệ Tổ Phù và thạch phù không?

Sắc mặt Lâm Động rất khó coi nhìn về phía Đông, trầm giọng nói.

Trên người hắn chỉ có hai kiện bảo vật thần bí, đó chính là thạch phù và Thôn Phệ Tổ Phù, nếu cường giả thần bí đó thực sự đuổi theo hắn, vậy rất có thể là vì hai kiện bảo vật đó.

- Với năng lực hiện tại của ta khó có thể làm được. Nhưng mượn lực của

thạch phù, đố tên đó phát hiện được chút ba động nào.

Tiểu điêu cũng hiểu tình hình khẩn cấp, lập tức đáp lời, rồi thôi động thạch phù. Một đạo ba động ấm áp lan ra, che kín ba động của Thôn Phệ Tổ Phù.

Trong lúc tiểu điêu che giấu ba động đi, Lâm Động còn chưa kịp nói gì, đồng tử đột nhiên co rút lại. Bởi vì hắn nhìn thấy ở thiên không trước mặt, một làn sóng không khí truyền tới, lập tức, một lão nhân áo thô giống như ma quỷ xuất hiện trước mặt hắn.

Lão nhân này nhìn qua rất bình thường, khí tức cũng rất bình ổn, nhưng dưới sự bình ổn này Lâm Động lại cảm nhận thấy một ba động đáng sợ hơn Đẳng Sát gấp nhiều lần.

- Cường giả Niết Bàn Cảnh!

Trong lòng Lâm Động sửng sốt. Không ngờ lão nhân thần bí này đã có thực lực Niết Bàn Cảnh, khó trách tiểu điêu nói hắn hiện tại không thể nào chống lại được lão nhân này!

- Grào!

Tiểu Viêm gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt cảnh giác nhìn lão nhân áo thô trong không trung kia. Từ trên người lão nhân đó, nó cũng cảm nhận được một loại khí tức vô cùng nguy hiểm.

Trên bầu trời, ánh mắt lão nhân áo thô chăm chú nhìn Lâm Động, trong mắt lão có chút kinh ngạc, cười nói:

- Là Bán Bộ Tạo Hóa, Linh Phù sư Cao cấp! Hắc hắc, tiểu tử xem ra ngươi cũng là một thiên tài a!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, ôm quyền với lão nhân áo thô:

- Vị tiền bối tựa hồ đã theo tiểu bối không ít, không biết tiền bối rốt cuộc có ý

gì?

- Không hổ là người có tinh thần lực hơn người, có thể phát hiện ra ta đuổi theo.

Lão nhân áo thô đưa mắt nhìn Lâm Động, nói:

- Lão phu tới đây chính là vì Thôn Phệ Tổ Phù!

Lão nhân vừa nói xong, Lâm Động đột nhiên rùng mình, quả nhiên là thế!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 344

May Mắn Thoát Nạn

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Khi lời nói của lão nhân vừa thốt ra, Lâm Động đột nhiên chấn động trong lòng. Nhưng may mà hắn cũng không phải kẻ ít kinh nghiệm, trong chốc lát đã ổn định tâm thần, ngẩng đầu lên, thoáng chút nghi hoặc nhìn về phía lão nhân:

- Thôn Phệ Tổ Phù? Đó là cái gì?

Thấy bộ dạng nghi hoặc của Lâm Động, ánh mắt lão nhân khẽ nheo lại. Lão đuổi theo tới đây đã có thể khẳng định lực thôn phệ kia chính là do Lâm Động lưu lại.

- Ha ha, kệ xác ngươi có hay không, để lão phu kiểm tra một chút là biết ngay.

Lão nhân mỉm cười, đột nhiên từ trong mắt có một cột sáng bắn ra. Cột sáng bao trùm lấy thân thể Lâm Động, sau đó hắn liền cảm thấy thân thể hắn như đang bị lão nhân áo thô kia khám xét khắp người.

Hành động của lão nhân áo thô khiến Lâm Động nhíu mày, nắm tay trong tay áo nắm chặt. Tuy nhiên hắn cũng không hề né tránh. Lão nhân trước mặt không giống người bình thường, cường giả Niết Bàn Cảnh thực lực vô cùng khủng bố, hắn hiện tại căn bản không phải là đối thủ.

Hào quang không ngừng quét qua thân thể Lâm Động, nhưng quét qua như vậy một hồi, lông mày lão nhân áo thôi lại nhíu chặt. Bởi vì lão phát hiện ra trong thân thể Lâm Động không ngờ không hề phát hiện ra dấu vết của Thôn Phệ Tổ Phù tồn tại.

- Lẽ nào đã nhầm lẫn sao?

Lão nhân áo thô nhíu mày, nhưng lão quả thực đã cảm nhận thấy lực thôn phệ tồn tại ở đỉnh núi nơi Lâm Động tu luyện.

- Vị tiền bối này, phải chăng người đã lầm rồi chăng? Thôn Phệ Tổ Phù rốt cuộc là thứ gì?

Thấy bộ dạng đó của lão nhân áo thô, Lâm Động cũng thầm thở phào, lập tức làm ra vẻ cầu khẩn.

Lão nhân áo thô không trả lời, ánh mắt giống như chim ưng nhìm chằm chằm vào Lâm Động, giây lát sau chậm rãi nói:

- Vị tiểu hữu, có thể đi với lão phu một chuyến không?

Tuy không phát hiện được sự tồn tại của Thôn Phệ Tổ Phù trên người Lâm Động nhưng lão nhân áo thô cũng không dễ dàng từ bỏ như vậy. Cho dù khả năng tồn tại của Thôn Phệ Tổ Phù trên người Lâm Động chỉ có một phần trăm thì lão vẫn muốn thử.

- Tiền bối nói đùa rồi. Ta với người không hề quen biết, hơn nữa ta còn có chuyện quan trọng, e rằng khó mà đi theo được!

Nghe thấy vậy, Lâm Động cũng vội vàng lui lại hai bước, cảnh giác nói.

- Ha ha, ngươi có biết lão phu là ai không? Lão phu là người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Ta thấy thiên phú của ngươi rất tốt, có thể mang ngươi về Thái Thanh Cung, đó chính là phúc phận to lớn của ngươi!

Lão nhân áo thô nói.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung?

Lâm Động khẽ rùng mình, tuy cảm thấy rất lạ lẫm với cái tên này, nhưng hắn

có thể cảm nhận thấy đó nhất định phải là một tông phái rất cường hãn. Thậm chí cả Vương triều Đại Viêm đều không có tông phái nào có thể so sánh được với nó.

Tuy nhiên lão nhân áo thô này tới đây vì Thôn Phệ Tổ Phù, nếu đi theo lão, chẳng khác nào tự đi vào nơi nguy hiểm, do vậy tuyệt đối không thể đồng ý được.

- Tiền bối thứ tội, vãn bối còn có người nhà ở Vương triều Đại Viêm, không muốn đi nơi khác.

Lâm Động ôm quyền nói.

- Sau này ngươi nhất định sẽ cảm tạ lão phu!

Nghe thấy vậy, lão nhân áo thô cười cười, tay đưa ra bắt lấy Lâm Động.

Một tay của lão nhân vừa đưa xuống, nguyên lực thiên địa xung quanh lão nhân cơ hồ trong chốc lát liền ngưng đọng lại, trực tiếp hình thành một chiếc lồng do nguyên lực thiên địa tạo thành, chụp xuống người Lâm Động.

Thấy lão nhân áo thô không ngờ định động thủ, sắc mặt Lâm Động đột nhiên biến đổi, thân thể đột nhiên phát ra quang mang rực rỡ, giống như một vầng mặt trời mọc lên, cuối cùng đánh mạnh ra một quyền.

Ầm!

Một quyền của Lâm Động đánh mạnh lên chiếc lồng nguyên lực kia, lực lượng hùng hậu đánh xuống, chiếc lồng đã xuất hiện một lỗ thủng lớn. Nhưng khi lỗ thủng này vừa xuất hiện, lão nhân áo thô vung tay lên thì đã lại biến mất.

- Lực lượng nhục thể không tệ, nhưng không thể nào thoát khỏi chiếc lồng nguyên lực này đâu.

Thấy lực phá hoại của Lâm Động mạnh như vậy, ánh mắt của lão nhân áo thô

có chút kinh ngạc, rồi lập tức mỉm cười.

- Ngươi!

Lâm Động tức giận, ánh mắt lóe lên. Đột nhiên hắn nghiến chặt răng, ngón tay mạnh mẽ điểm trên chưởng tâm. Sau đó, một đạo huyết quang từ trong tay áo nhanh chóng bay ra, đột nhiên sát khí cuồng bạo liền quét ra.

Khi cỗ sát khí đó vừa quét ra, chiếc lồng nguyên lực liền đột nhiên nhiên vỡ tung.

- Sát khí thật kinh người!

Cảm nhận được sát khí đó, ánh mắt lão nhân áo thô thoáng ngưng trọng, sau đó hắn liền nhìn thấy trước mặt Lâm Động xuất hiện một đạo thân ảnh đỏ như máu.

- Đây là… Huyết Linh Khôi?

Nhìn thấy thân ảnh đỏ như máu tràn ngập sát khí đó, đồng tử lão nhân áo thô chợt co rút lại, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng. Lão quả thật không ngờ trên người Lâm Động lại còn có vật hộ thân như thế này.

Khi Huyết Linh Khôi xuất hiện, Lâm Động cũng nhanh chóng lui lại phía sau. Hắn biết sát khí của Huyết Linh Khôi hiện tại chưa trừ bỏ hết, căn bản không thể khống chế được lâu. Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, lão nhân áo thô này quả thực quá ư cường đại, Lâm Động đành lôi con bài bí mật này ra.

- Máu! Sát!

Huyết Linh Khôi vừa mới xuất hiện, ánh mắt đỏ như máu đã nhìn chằm chằm vào Lâm Động, thanh âm khàn đục vang lên mơ hồ, sau đó lao về phía lão nhân áo thô.

Ầm!

Thấy Huyết Linh Khôi lao tới, lão nhân áo thô cũng không dám quá mức coi thường, lập tức tay vung ra một trảo. Một đám nguyên lực đỏ như ngọn lửa liền quét ra, rồi nhanh chóng lớn nhanh hàng trăm trượng, giống như một cơn bão quét lên thân thể Huyết Linh Khôi.

Ầm!

Huyết quang bắn ngược trở lại, sau đó tạo thành một rãnh sâu hàng ngàn mét trên mặt đất. Nhưng Huyết Linh Khôi lại không biết mệt mỏi, điên cuồng lao về phía lão nhân áo thô!

Một người một Linh khôi giao thủ, đối với vùng núi non này thì là sự phá hoại hủy diệt, từng ngọn núi nhanh chóng sụp xuống, chiến đấu kinh thiên động địa khiến Lâm Động cũng phải sợ hãi.

Khi lão nhân áo thô kia ra tay, Lâm Động có thể cảm nhận thấy lão dường như dễ dàng điều động nguyên lực trong trời đất để sử dụng, uy lực đó vô cùng khó lường, so với cường giả Tạo Hóa Cảnh hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Dưới tay lão nhân áo thô kia, Huyết Linh Khôi hung hãn kia cũng không ngừng bị đánh bật trở lại. Nhưng ngay sau đó nó lại lao tới, hoàn toàn không biết mệt mỏi và đau đớn, quả thực cũng khiến lão nhân áo thô vô cũng đau đầu.

Sắc mặt Lâm Động thoáng chút âm trầm nhìn chiến đấu kinh thiên động địa kia. Đột nhiên trong lòng hắn rung lên, lão nhân áo thô này sở dĩ bám lấy hắn có lẽ là bởi đã phát hiện ra điều gì đó. Lâm Động ngẫm nghĩ một hồi, tựa hồ như sau khi hắn tu luyện xong liền dùng lực thôn phệ đem năng lượng còn tàn dư lại của trận pháp hấp thụ đi hết.

- Lẽ nào lão già này bởi vì dựa vào ba động còn sót lại của lực thôn phệ nên mới kết luận ta cùng Thôn Phệ Tổ Phù có quan hệ với nhau?

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, hắn biết hắn phải tìm cách thoát khỏi lão già này, nếu không sẽ bị lỡ mất Tộc hội.

- Nếu ngươi cho rằng ta có thể thi triển lực thôn phệ, vậy thì ta sẽ thi triển cho ngươi xem!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, thủ ấn không ngừng biến hóa, sau đó một khỏa Linh phù đặc biệt liền xuất hiện trên tay hắn. Khỏa Linh phù này không phải là Thôn Phệ Tổ Phù mà là Dòng xoáy Linh phù Lâm Động tu luyện trước kia. Loại Linh phù này do căn cứ theo hình dạng của Thôn Phệ Tổ Phù mà tạo thành, cho nên cũng có chút lực thôn phệ.

- Vù!

Dòng xoáy Linh phù vừa xuất hiện, đột nhiên một cỗ lực thôn phệ cũng phát tán ra.

- Lực thôn phệ?

Khi cỗ lực lượng này vừa xuất hiện, lão nhân áo thô đang giao thủ cùng Huyết Linh Khôi, ánh mắt đột nhiên lóe lên quang mang. Một chân bước ra, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lâm Động.

Nhưng khi lão vừa xuất hiện trước mặt Lâm Động, định cướp đi Linh phù kia thì đột nhiên phát hiện ra lực thôn phệ này quá yếu, căn bản không phải là Thôn Phệ Tổ Phù, lập tức cánh tay lão vừa đưa ra liền ngưng đọng lại.

- Lực thôn phệ ngươi lưu lại trên đỉnh núi chính là của thứ này sao? Không phải của Thôn Phệ Tổ Phù à?

Sắc mặt lão nhân áo thô có chút khó coi. Lão nhìn Linh phù trong tay Lâm Động, thanh âm có chút phẫn nộ.

- Vị tiền bối này, ta sớm nói rồi, ta không biết cái gì là Thôn Phệ Tổ Phù!

Lâm Động trầm giọng nói, tâm thần vừa động, cố sức khống chế Huyết Linh Khôi chậm rãi dừng lại bên cạnh hắn.

- Thật con mẹ nó xui xẻo mà!

Sắc mặt lão nhân áo thô không ngừng biến đổi, ánh mắt quét qua Huyết Linh Khôi bên cạnh Lâm Động, cuối cùng không kìm được chửi lên một tiếng.

Lâm Động có thể cảm nhận thấy nguyên lực ba động của lão nhân áo thô đột nhiên suy yếu đi, trong lòng thầm thở phào một cái. Lập tức cánh tay hắn đưa ra, thu Huyết Linh Khôi lại. Lâm Động hiểu rằng nếu không thu lại thì Huyết Linh Khôi này sẽ không thể khống chế được nữa.

- Thật không ngờ tiểu bối trẻ tuổi như ngươi mà có bảo vật như Huyết Linh Khôi này!

Lão nhân áo thô nhìn thấy Lâm Động thu Huyết Linh Khôi lại, chậm rãi nói.

- May mắn đoạt được thôi!

Lâm Động cười cười. Hắn biết Huyết Linh Khôi xuất hiện quả thực khiến lão nhân áo thô này có chút úy kỵ, nếu không lão già này nhất định sẽ đem Lâm Động ra để mà trút giận.

- Trên Linh phù của ngươi có chút dấu tích của Thôn Phệ Tổ Phù. Có lẽ là vị cao nhân nào đó từng nhìn thấy Thôn Phệ Tổ Phù đã vẽ lại. Thế này đi, ngươi đưa vật này cho ta, ta muốn thử xem từ thứ này có thể tìm ra được chút gì thuộc về Thôn Phệ Tổ Phù hay không.

Lão nhân áo thô nhìn Linh phù trong tay Lâm Động, đột nhiên đưa tay ra, trực tiếp hút Linh phù vào tay lão.

- Lão phu xưa nay không thích chiếm tiện nghi của tiểu bối. Có lẽ thứ này sẽ bằng giá trị của Linh phù của ngươi.

Hút lấy Linh phù kia, tay áo lão nhân áo thô vung lên, một khối ngọc bay vào tay Lâm Động. Rồi lão cũng không lưu lại thêm, thân hình vừa động, liền hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất trong hư không.

- Tiểu bối, thiên phú của ngươi tuyệt hảo, có lẽ là hạng tuyệt đỉnh ở Vương triều Đại Viêm này. Bách triều Đại chiến sắp tới có lẽ cũng sẽ có mặt ngươi. Xem ra chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại!

Bóng người đã đi xa, nhưng thanh âm của lão nhân áo thô vẫn truyền tới.

Lâm Động cầm khối ngọc trong tay, nhìn thân ảnh của lão nhân áo thô biến mất ở chân trời, một lúc sau mồ hôi lạnh trên trán mới vã ra như tắm. Lần này hắn đúng là đã thoát chết trong gang tấc.

- Lão giả khốn kiếp này!

Lâm Động cắn nhẹ môi. Hắn và lão giả đó không hề quen biết, nhưng suýt nữa đã mất mạng dưới tay lão. Xem ra trong thế giới này lực lượng mới là quan trọng nhất. Lần này nếu không có Huyết Linh Khôi khiến đối phương có chút úy kỵ, e rằng hắn đã gặp nguy hiểm rồi.

Trong lòng chửi thầm mấy tiếng, Lâm Động mới cúi đầu nhìn tấm ngọc, chỉ thấy trên tấm ngọc có mấy chữ mờ ảo xuất hiện: Thái Thanh Du Thiên Bộ!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 345

Quận Đại Viêm

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Lão già này!

Nhìn tấm ngọc trong tay mình, Lâm Động cũng không kìm được lầm bẩm một câu. Thái Thanh Du Thiên Bộ này là một loại vũ kỹ Bát phẩm, đẳng cấp vẫn còn tạm được. Tuy nhiên khiến Lâm Động có chút động lòng chính là vũ kỹ này là một loại vũ kỹ thân pháp. Lâm Động hiện tại tuy thực lực không tệ, nhưng lại chưa có cách để né tránh.

Giao chiến với người khác, nếu có một loại vũ kỹ thân pháp thì sẽ rất khó bị đánh bại. Nhưng vũ kỹ thân pháp này ở Vương triều Đại Viêm lại rất hiếm có, không ngờ lão nhân áo thô này không ngờ lại tiện tay vứt cho hắn như vậy.

Lâm Động khẽ nhắm mắt, tinh thần lực xâm nhập vào trong tấm ngọc. Tin tức ở trong đó liền xâm nhập vào trong não hắn. Sau đó hắn liền nhíu mày, Thái Thanh Du Thiên Bộ này quả thực tinh diệu, nhưng không hiểu tại sao, hắn luôn có cảm giác còn chưa hết được, dường như vũ kỹ này vẫn còn thiếu sót.

- Hắc hắc, ngươi cho rằng lão già đó tốt bụng đưa cho ngươi vũ kỹ đầy đủ sao?

Khi Lâm Động nhíu mày, tiểu điêu cũng lại bay ra, cười chế nhạo.

- Thái Thanh Du Thiên Bộ này ở Thái Thanh Cung cũng là một loại vũ kỹ không tệ, nếu ở trạng thái hoàn chỉnh thì cũng ở cấp độ Tạo Hóa Cấp. Ngươi cho rằng lão giả đó sẽ dùng vũ kỹ Tạo Hóa Cấp để đổi lấy một viên Linh phù mô phỏng hay sao?

- Thiếu sót thì đã sao? Ngươi quên tác dụng mô phỏng vũ kỹ của thạch phù rồi à?

Lâm Động khẽ mỉm cười, nếu là người khác thì sẽ thấy khó khăn, nhưng hắn lại có thạch phù, đối với vũ kỹ thiếu sót lại vô cùng thích hợp.

- Với thực lực của ngươi, muốn thôi động thạch phù hoàn thiện vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cũng không phải việc đơn giản.

Tiểu điêu lắc đầu nói.

- Khó khăn thì cũng có lúc thành công!

Lâm Động cười cười, chợt ánh mắt ngưng trọng nhìn tiểu điêu nói:

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung đó rốt cuộc là tông phái ở đâu? Tựa hồ rất mạnh!

Nghe thấy cái tên đó, sắc mặt tiểu điêu cũng có chút ngưng trọng, trầm mặc một chút rồi mới nói:

- Đâu chỉ là cường đại, cho dù là ta lúc trạng thái đỉnh cao cũng có chút úy kỵ sự cường hãn của bọn chúng. Căn bản ngươi không thể tưởng tượng nổi đâu. Là một trong Tứ đại Tông phái, thậm chí Vương triều Đại Viêm trong mắt bọn chúng đều như phù vân!

Nghe thấy vậy, Lâm Động đột nhiên chấn động. Từ khi hắn quen tiểu điêu cho tới nay, tên này không sợ trời không sợ đất, chưa hề chủ động nói như vậy. Xem ra cái gọi là Cửu Thiên Thái Thanh Cung quả thực vô cùng đáng sợ.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung trong khắp đất trời này đều có không ít tiếng tăm. Nói khó nghe một chút, Vương triều Đại Viêm của ngươi căn bản không có tư cách đứng cạnh bọn chúng. Cường giả của Cửu Thiên Thái Thanh Cung chỉ cần thần niệm động một cái là Vương triều Đại Viêm sẽ hoàn toàn tan rã!

Tiểu điêu lắc đầu, nói:

- Thực lực của lão nhân đó ở Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng chỉ có thể coi là hạng bình thường mà thôi.

Lâm Động chấn kinh, cường giả Niết Bàn Cảnh chỉ là hạng bình thường ở Cửu Cung Thái Thanh Cung? Thực lực như vậy quả thực quá sức khủng bố!

Nếu đúng như lời tiểu điêu nói thì quả thực tông phái đó có thực lực tiêu diệt cả Vương triều Đại Viêm. Dù sao chỉ cần một cường giả Niết Bàn Cảnh cũng đủ khiến Vương triều Đại Viêm rung chuyển, càng huống hồ Cửu Thiên Thái Thanh Cung lại còn có cường giả mạnh hơn thế nữa.

- Sau này ngươi sẽ biết tông phái này. Bây giờ không cần thiết, việc hôm nay chỉ là chuyện bất ngờ mà thôi.

Tiểu điêu xua xua tay, trấn an Lâm Động.

Lâm Động cười khổ một tiếng. Thế giới này quả thực quá rộng lớn, hắn mới chỉ thấy được một góc rất nhỏ.

Việc hôm nay càng khiến hắn hiểu được sự quan trọng của thực lực.

Nếu hôm nay hắn không có Huyết Linh Khôi thì e rằng trong mắt lão nhân đó cũng chỉ giống như một con kiến. Lão nhân đó có thể dễ dàng bắt hắn đi, thậm chí cuối cùng đoạt lấy Thôn Phệ Tổ Phù mà cũng không cần đưa cái gì bồi thường cho hắn.

Bởi trong mắt hắn, Lâm Động quả thực vô cùng yếu ớt!

Một con sư tử đâu cần nói lý với một con cừu, cái gọi là công bằng chỉ có được khi có thực lực.

Lâm Động bởi vì danh tiếng nổi cao ở quận Đại Hoang mà có chút đắc ý, trong lúc này đã mất hết sự đắc ý ban đầu. Cho dù thực lực của hắn hiện tại đã

tăng lên rất nhiều, nhưng trước mặt cường giả chân chính vẫn quá yếu ớt.

Hơn nữa, do đoạt được thần vật trong trời đất là Thôn Phệ Tổ Phù, hắn càng có nhu cầu có thực lực cường đại để tự bảo vệ chính mình.

- Phù!

Lâm Động hít một hơi thật sâu, ánh mắt dần trở nên kiên nghị. Hắn có tiềm lực để trở nên cường đại, tương lai của hắn nhất định sẽ không kém hơn người khác. Đợi lần gặp mặt lần sau, hắn sẽ cho lão nhân áo thô kia biết, hôm nay không lỗ mãng động thủ là một lựa chọn khôn ngoan đến thế nào.

- Đi, rời khỏi đây!

Nhìn Sơn mạch đã bị phá hoại trầm trọng, Lâm Động không còn dự định tiếp tục nghỉ ngơi nữa. Tuy lão nhân áo thô kia đã lui đi, nhưng Lâm Động vẫn không yên tâm, lập tức lướt lên lưng Tiểu Viêm. Không đợi hắn nói gì, Tiểu Viêm đã gầm lên một tiếng, vỗ cánh, hóa thành một đạo huyết quang nhanh chóng bay đi.

Sau khi bọn chúng rời đi, Sơn mạch đã bị phá hủy tan nát cũng trở lại vẻ yên tĩnh.

o0o Sự lo lắng của Lâm Động cuối cùng cũng không biến thành sự thực. Hiển nhiên biểu hiện của hắn đã khiến lão nhân áo thô không còn hứng thú với hắn. Hơn nữa còn có Huyết Linh Khôi, lão hiểu rằng nếu thực sự động thủ cùng Lâm Động, lão cho dù thành công cũng sẽ phải trả một cái giá không nhỏ. Mà cái giá này, khi chưa xác định được Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù hay không thì lão tuyệt đối không muốn mạo hiểm.

Tuy nhiên, mặc dù không còn cảm giác bị truy đuổi nữa, nhưng mấy ngày kế tiếp Lâm Động cơ hồ đi không ngừng nghỉ, Tiểu Viêm toàn lực lao về phía quận Đại Viêm.

Chạy liên tục một tuần liền, Lâm Động mới thở phào một cái. Hắn lúc này đã rời xa quận Đại Hoang, trên đường còn đi qua một quận thành rất lớn. Khoảng cách như vậy cho dù là lão nhân áo thô kia có lẽ cũng không thể nào truy đuổi được nữa.

Sau khi xác định mình đã an toàn, Lâm Động mới tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi hai ngày, sau đó mới tiếp tục lên đường, đi về phía quận Đại Viêm.

Có lẽ sự xuất hiện của lão nhân kia đã kích thích Lâm Động rất nhiều, do vậy trong quá trình đi Lâm Động cũng không lãng phí chút thời gian, tất cả thời gian hắn đều dành vào việc tu luyện.

Nhân dịp này hắn cũng đã tu luyện thành công Thái Thanh Du Thiên Bộ. Vũ kỹ này sau khi thi triển, thân hình sẽ trở nên rất mờ ảo, khiến người khác không thể nắm bắt được. Bộ vũ kỹ này thực sự khiến Lâm Động rất hài lòng, dù sao đó cũng là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, tuy còn thiếu sót nhưng cũng hơn hẳn vũ kỹ Bát phẩm bình thường.

Đương nhiên, khi tu luyện Thái Thanh Du Thiên Bộ, Lâm Động cũng không quên tu luyện các loại vũ kỹ khác. Ngày đó ở trên đỉnh Huyền Âm Sơn hắn giết chết Đằng Sát, cuối cùng lại thôn phệ tinh khí thần của hắn. Loại thôn phệ đó đã lấy theo cả rất nhiều ký ức của Đằng Sát, trong đó bao gồm rất nhiều công pháp và vũ kỹ mà hắn đã tu luyện.

Trong số các vũ kỹ này, Lâm Động cuối cùng cũng tìm thấy thứ hắn muốn. Đó chính là vũ kỹ gần đạt đến mức Tạo Hóa Cấp mà Đằng Sát đã từng thi triển ra, Đại Hoang Phân Hải Ấn.

Bộ vũ kỹ này Đằng Sát cũng lấy được từ trong Đại Hoang Cổ Bi, uy lực cũng không hề yếu. Tuy nhiên chưa thể gọi là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thực sự, nhưng cũng đã vượt xa vũ kỹ Cửu phẩm bình thường khác.

Đối với loại vũ kỹ có thể tăng lực chiến đấu của mình, Lâm Động đương nhiên không bỏ qua. Nhân thời gian trên đường đi, hắn vừa tu luyện Thái Thanh

Du Thiên Bộ vừa tu luyện Đại Hoang Phân Hải Ấn.

Mặt khác, núi non ven đường có không ít Yêu thú, Lâm Động lại có không ít cơ hội dùng thực chiến để tôi luyện vũ kỹ vừa tu luyện thành. Cứ như vậy, tốc độ thăng tiến của những vũ kỹ này càng nhanh chóng hơn.

Tu luyện vất vả như vậy, lực chiến đấu của Lâm Động cũng chậm rãi tăng lên. Trong một tháng Lâm Động giống hệt như người rừng, hành tẩu trong rừng sâu, chịu sự tôi luyện của đất trời tự nhiên.

Trong một tháng này, Lâm Động đã đi qua một nửa Vương triều Đại Viêm. Trên đường đi hắn đã đi qua không ít quận thành, nhưng đều vội vàng đi qua. Bởi vì tính thời gian thì Tộc hội chấn động khắp Vương triều Đại Viêm của Gia tộc Lâm Thị có lẽ đã sắp bắt đầu, cường giả khắp nơi cũng từ các nơi kéo về, muốn tận mắt chứng kiến thực lực cường đại của đám thanh niên của Gia tộc Lâm Thị.

Tộc hội thế này đối với quận Đại Viêm mà nói là một sự kiện vô cùng trọng đại, bởi ai cũng biết người có thể giành kết quả cao trong Tộc hội sau này nhất định sẽ là nhân vật hô phong hoán vũ ở Vương triều Đại Viêm.

Do vậy, Tộc hội này không chỉ thu hút cường giả đến từ các thế lực đỉnh cao của Vương triều Đại Viêm mà ngay cả trong Hoàng thất cũng có người tới tham quan. Từ đó có thể thấy Tộc hội của Gia tộc Lâm Thị rốt cuộc có vị trí như thế nào trong Vương triều Đại Viêm.

Trong khi cả quận Đại Viêm đều đang sôi sục vì Tộc hội của Gia tộc Lâm Thị, thì ở trong một Sơn mạch sâu ở ngoài rìa quận Đại Viêm, một đạo thân ảnh người đầy bụi bặm chậm rãi đi ra. Hắn nhìn quận vực rộng lớn đó, trên mặt cũng hiện lên nụ cười nhẹ.

- Gia tộc Lâm Thị, Lâm Lang Thiên, Lâm Động ta đã đến rồi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 346

Tộc Hội

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Quận Đại Viêm có lẽ là quận vực phồn hoa nhất của Vương triều Đại Viêm, bởi quận Đại Viêm còn gọi là Hoàng Quận, Đế đô của Vương triều Đại Viêm cũng nằm trong quận thành này.

Nói về diện tích, quận Đại Viêm có lẽ không rộng bằng quận Đại Hoang, nhưng đây lại là nơi cường giả của Vương triều Đại Viêm tập trung đông nhất. Hơn nữa, những thế lực thực sự là cường đại nhất của Vương triều Đại Viêm cũng tập trung cả ở đây.

Từ góc độ nào đó, quận Đại Viêm có thể gọi là trung tâm của cả Vương triều Đại Viêm.

Khi Lâm Động ra khỏi rừng sâu, nhìn quận vực trước mặt, trong lòng hắn lại có cảm giác rất kỳ lạ. Trong mắt rất nhiều đệ tử Phân gia của Gia tộc Lâm Thị, quận Đại Viêm chính là thánh địa trong lòng bọn họ. Rất nhiều người của Phân gia nỗ lực cả đời đều chỉ vì muốn thoát khỏi thân phận Phân gia, thực sự trở thành người của Nội tộc.

Trong đó bao gồm cả gia gia của Lâm Động, Lâm Chấn Thiên.

Nhưng cảm giác đó Lâm Động lại không quá mức mãnh liệt. Đối với Gia tộc Lâm Thị khổng lồ này, hắn không có quá nhiều sự kính sợ, mà chỉ có sự lạ lẫm.

Nếu không phải bởi vì Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu, thêm nữa lại có rất nhiều ân oán cùng Lâm Lang Thiên thì cái gọi là Tộc hội này, e rằng Lâm Động cũng không thèm tham dự.

Tuy nhiên mọi thứ đều không có chữ nếu, hắn hiện tại rất chờ mong Tộc hội kia. Hai năm trước, ở trong Cổ mộ phủ, Lâm Lang Thiên chỉ dựa vào khí tức có thể khiến Lâm Động vô cùng chật vật. Nhưng hiện tại có lẽ khí tức của hắn cũng không thể nào khiến thân thể Lâm Động có chút run rẩy nào nữa. Hai năm tu luyện, hắn đã không còn là thiếu niên phải đem nỗi hận với Lâm Lang Thiên cất giấu sâu trong lòng nữa.

- Đi thôi, trực tiếp tới Lâm Thành. Ngày mai Tộc hội bắt đầu rồi, thời gian rất gấp, nhưng có lẽ vẫn kịp đi tới!

Kìm nén cảm xúc trong lòng, Lâm Động mỉm cười, chân điểm vào mặt đất liền bay lên. Một đạo hồng quang từ phía sau bay lên đỡ lấy hắn, sau đó nhanh như chớp bay về phía Lâm Thành.

o0o Quận Đại Viêm có hai thành phố chủ yếu, một là Hoàng Thành, cũng là Đế đô, hai là Lâm Thành, trung tâm của Gia tộc Lâm Thị. Lâm Thành có thể sánh ngang cùng Hoàng Thành, từ đó có thể thấy địa vị của Gia tộc Lâm Thị ở Vương triều Đại Viêm lớn thế nào.

Lâm Thành nằm ở phía Tây Bắc quận Đại Viêm, cũng là nơi phồn hoa, giao thông thuận tiện. Tòa thành này cũng thực sự là một trong những thành trì hàng đầu của Vương triều Đại Viêm. Bất kể là sự hùng vĩ hay là sự phồn hoa đều nằm trong top các thành thị đứng đầu của Vương triều Đại Viêm.

Lâm Thành hiện tại cơ hồ đã trở thành nơi náo nhiệt nhất Vương triều Đại Viêm. Vô số cường giả và các thế lực từ bốn phương tám hướng kéo tới, khiến dòng người ra vào Lâm Thành trở nên vô cùng khủng khiếp.

Đương nhiên, người đông đúc như vậy hoàn toàn do Gia tộc Lâm Thị hôm nay tổ chức Tộc hội. Trong cuộc Tộc hội này, lớp trẻ tuổi của Gia tộc Lâm Thị đều có cơ hội thể hiện bản lĩnh, mà người thắng cũng sẽ lập tức nổi danh khắp thiên hạ.

Không ai hoài nghi uy tín của Tộc hội của Gia tộc Lâm Thị, bởi người chiến

thắng ở Tộc hội này, sau này cũng sẽ là một trong những nhân vật hàng đầu ở Vương triều Đại Viêm.

Diện tích Lâm Thành này vô cùng rộng lớn, tường thành cao hàng mấy trăm trượng kéo dài hết tầm mắt, trong ngoài thành đều có đội hộ vệ tinh nhuệ của Gia tộc Lâm Thị. Những hộ vệ này khí tức trầm ổn, ánh mắt sắc lạnh, hiển nhiên là huấn luyện bài bản.

Trong Lâm Thành, bất luận là thế lực nào cũng phải kiềm chế một chút, bởi vì ở đây là thiên hạ của Gia tộc Lâm Thị.

Từ góc độ nào đó, đây là lãnh địa riêng của Gia tộc Lâm Thị, mà không phải là đất sở hữu của Vương triều Đại Viêm.

o0o Ở giữa tòa thành này có một đấu trường khổng lồ, đấu trường rộng chừng hàng vạn trượng, vô cùng hùng vĩ, khiến người khác không khỏi chấn kinh.

Đấu trường khổng lồ này chính là nơi tổ chức Tộc hội quan trọng nhất của Gia tộc Lâm Thị.

Lúc này, trong đấu trường khổng lồ này đã chật kín người, thanh âm hỗn tạp đan xen vào nhau, cuối cùng bắn thẳng lên trời cao, khiến ngay cả tầng mây cũng bị xé nát.

Đấu trường phân ra trong ngoài. Bên ngoài tiếp đón người bình thường, còn bên trong là cường giả nổi danh của Vương triều Đại Viêm và các thế lực nổi tiếng. Ở đây cơ hồ tụ tập đầy đủ các thế lực đỉnh cao của Vương triều Đại Viêm, lực hiệu triệu đó trong khắp Vương triều Đại Viêm, thế lực có thể làm được cũng không hề nhiều.

Ở trung tâm của đấu trường hình dạng vô cùng kỳ dị, đó là một hình tháp trên hẹp dưới rộng, trên đó đan xen ngang dọc hàng trăm sân đấu. Sân đấu càng lên cao càng ít, đặc biệt là nơi cao nhất chỉ có một sân đấu duy nhất.

Hiển nhiên, người tham gia Tộc hội bắt buộc phải từ sân đấu phía dưới tiến dần lên, cuối cùng ở sân đấu cao nhất sẽ gặp đối thủ cuối cùng để phân tài cao thấp.

Lúc này, trong sân đấu hình thù kỳ lạ kia cũng đã chật kín người, từng đạo nguyên lực hùng hậu tuôn ra, hiển nhiên lúc này Tộc hội đã bắt đầu.

- Phân gia Tuyên Thành, Lâm Động Thiên thắng!

- Gia tộc Lâm Thị, Lâm Hóa thắng!

- … Trong đấu trường khổng lồ, không khí đã nóng bỏng tới cực điểm, vô số ánh mắt tập trung trên người đám người trẻ tuổi của Gia tộc Lâm Thị và các Phân gia. Mỗi khi có tiếng hô trầm thấp hùng hồn này vang lên, đấu trường lại vang lên tiếng hoan hô đinh tai nhức óc. Bởi vì đó là thanh âm tuyên bố thắng bại.

Ầm!

Ở trong một sân đấu, nguyên lực hùng hậu đột nhiên bùng nổ ra, lập tức hai đạo thân ảnh tách ra. Trong đó một đạo thân ảnh bay mạnh đi, cuối cùng trực tiếp rơi ra khỏi sân đấu, rơi xuống mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra.

- Gia tộc Lâm Thị, Lâm Dương thắng! Phân gia Viêm Thành, Lâm Hoành bại!

Nghe thấy tiếng hô vang vọng đó, đột nhiên vô số ánh mắt nhìn về phía thân ảnh vừa bị chấn bay đi, trong đó có không ít tiếng cười chế nhạo.

- Hừ!

Trong ánh mắt chăm chú nhìn kia, đạo thân ảnh vừa bị đánh bay đi nắm tay nắm chặt lại.

- Phế vật Phân gia vô dụng, còn muốn tranh cùng bổn thiếu gia?

- Hừ, các ngươi là người của Phân gia Viêm Thành phải không? Phân gia các ngươi xuất hiện một tên Lâm Động rất kiêu ngạo phải không? Đúng là không biết trời cao đất dày là gì, cũng dám đắc tội với Lâm Lang Thiên ca. Nói cho các ngươi biết, hắc hắc, ta nói cho ngươi biết một tin, lần Tộc hội này, Phân gia của các ngươi sẽ không có nổi một trận thắng đâu!

Trên sân đấu, thanh niên mặc cẩm y cười lạnh, nhìn thân ảnh phía dưới, cười chế nhạo nói.

- Hãy ngoan ngoãn chạy về cái xó Viêm Thành kia đi, sau đó nói với tên phế vật Lâm Động kia, có một số người, hắn không thể đắc tội được!

- Con mẹ mày mới là phế vật!

Đạo thân ảnh kia mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, gương mặt quen thuộc đó chính là Lâm Hoành.

Hắn lúc này vô cùng phẫn nộ nhìn thanh niên ở trên cao, định tiếp tục xông lên, nhưng một đạo kình phong đã bắn tới, trực tiếp chấn hắn bay ngược trở lại.

- Ngươi đã thua trận, không có tư cách đăng đài nữa!

Bên cạnh thanh niên kia, một nam tử trung niên xuất hiện, lạnh lùng nhìn Lâm Hoành, nói.

Lâm Hoành bò dậy, đang định xông lên lần nữa, đã có hai cánh tay liền giữ hắn lại. Hắn đưa mắt nhìn lại, chính là đám người Lâm Chấn Thiên.

- Gia gia!

Thấy Lâm Chấn Thiên, Lâm Hoành nhất thời có chút xấu hổ cúi đầu.

- Quay về đã!

Thân thể Lâm Chấn Thiên tựa hồ có chút run rẩy. Những ánh mắt chế nhạo

xung quanh khiến lão như quay về tám năm về trước. Nhưng may mà đã trải qua nhiều việc, sắc mặt già nua của lão cũng không có nhiều thay đổi. Nhưng Lâm Hoành từ trong thanh âm của lão nghe ra có chút sự bất lực.

Đoàn người dưới ánh mắt vui sướng của không ít kẻ khác quay người đi về chỗ ngồi ở một góc xa của bọn họ. Từ vị trí này có thể nhìn thấy, tựa hồ địa vị của bọn họ ở đây vô cùng thấp kém.

Khi Lâm Hoành quay lại ghế thì lại thấy một đạo thân ảnh khác cũng ngồi ở đây, lập tức sững người, nói:

- Lâm Hà, ngươi… - Thất bại rồi!

Đạo thân ảnh kia ngẩng đầu lên, ánh mắt xinh đẹp xuất hiện nụ cười khổ, thở dài nói.

- Các ngươi không cần suy nghĩ nhiều, lần này không trách các ngươi được, là chúng ta đã bị người khác sắp đặt ám hại.

Lâm Chấn Thiên thở dài một tiếng.

- Phụ thân, là thế nào?

Nghe thấy vậy, sắc mặt bọn người Lâm Khiếu ở bên cạnh nhất thời biến đổi, nói.

- Ngươi không phát hiện ra sao? Đối thủ của Lâm Hoành và Lâm Hà đều là người của Nội tộc, hơn nữa thực lực đều là Tạo Hình Cảnh. Tình trạng như vậy không thường xuyên xuất hiện.

Lâm Chấn Thiên cười khổ một tiếng, nói:

- Nếu các ngươi lại nhìn vị trí họ sắp xếp cho chúng ta, cơ bản là vị trí kém nhất trong số các Phân gia.

- Bây giờ trong bốn người của chúng ta, Động nhi vẫn chưa hiện thân, tiếp đó phải xem nha đầu Thanh Đàn thế nào. Hai năm này, tiến bộ của nàng ta không hề kém so với Động nhi năm xưa.

Lâm Chấn Thiên ngẩng đầu nhìn về một sân đấu ở giữa. Ở đó có một đạo thân ảnh xinh đẹp đang đứng ở đó, giống như một tinh linh vô cùng xinh đẹp.

Lâm gia Viêm Thành bây giờ chỉ còn lại Thanh Đàn là chưa thất bại.

- Phụ thân, yên tâm, đợi Động nhi quay về, hết thảy mọi nhục nhã đều sẽ được được trả lại đầy đủ.

Lâm Khiếu nhẹ nhàng vỗ vai Lâm Chấn Thiên, thanh âm âm trầm nói.

Nghe thấy thế, khuôn mặt già nua của lão nhân cũng lộ ra chút vui mừng, gật đầu cười.

Lão đang đợi, bọn người Lâm Khiếu cũng đang đợi, đợi người kia quay về.

Lúc đó, bọn họ sẽ được ngẩng cao đầu lên.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 347

Thanh Đàn Cường Đại

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Ở một sân đấu phía Bắc trong đấu trường hình tháp khổng lồ, có không ít ánh mắt đang tập trung nhìn về phía này, bởi ở đây đang xuất hiện một thiếu nữ xuất chiến.

Thiếu nữ mặc thanh y thanh nhã, dáng người thon thả, làn da như ngọc, ánh mắt như làn nước khiến không ít đệ tử của Nội tộc đều chấn động nhìn về phía này. Khí chất và dung mạo như vậy, cho dù trong Nội tộc Lâm Thị cũng khó tìm được người như vậy.

Thời gian hai năm, tiểu cô nương vẫn theo đuôi phía sau Lâm Động bây giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Thiếu nữ đó đương nhiên chính là Thanh Đàn.

Thiếu nữ lặng lẽ đứng giữa sân đấu, tiếng ồn ào bên ngoài tựa hồ không khiến nàng chú ý, chỉ thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra xung quanh. Nhưng đáng tiếc đạo thân ảnh không lúc nào mà nàng không nhớ tới lại không hề xuất hiện.

- Phân gia Viêm Thành, Lâm Thanh Đàn đối chiến cùng Gia tộc Lâm Thị, Lâm Phong!

Giữa sân, một gã nam tử trung niên nhìn Thanh Đàn một chút, trong mắt cũng có chút kinh ngạc. Cho dù hắn đã gặp qua không ít người, cũng không khỏi kinh ngạc trước vẻ đẹp thoát tục của thiếu nữ này. Nhưng rồi lập tức nghĩ tới điều gì đó, không khỏi thầm lắc đầu, trầm giọng hô to.

Vù!

Khi tiếng quát của nam tử trung niên vừa vang lên, đột nhiên một tiếng xé gió phát ra, một đạo thân ảnh từ cách đó không xa lao lên, xuất hiện ở giữa sân đấu.

Người này ước chừng hai mươi tuổi, bộ dạng cũng có chút tuấn tú. Hắn vừa đáp xuống liền nở nụ cười hòa nhã cùng Thanh Đàn. Hắn tựa hồ muốn thể hiện chút phong độ, nhưng ánh mắt nóng bỏng lại để lộ ra tâm trạng thực của hắn.

- Gia tộc Lâm Thị, Lâm Phong!

- Lâm Thanh Đàn!

Thanh Đàn bình tĩnh liếc Lâm Phong, lông mày khẽ nhíu lại. Bởi nàng phát hiện ra Lâm Phong không ngờ đã là cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành. Thực lực này cho dù ở trong Gia tộc Lâm Thị cũng không hề yếu, sao vừa xuất trận đã gặp phải đối thủ cường đại như vậy?

- Ha ha, Thanh Đàn muội tử, xin chỉ giáo!

Lâm Phong mỉm cười. Hắn nhìn Thanh Đàn, trong lòng có chút nuối tiếc.

Nếu đối phương không phải người của Phân gia Viêm Thành thì hắn còn có thể thương hoa tiếc ngọc mà nhân nhượng. Nhưng đáng tiếc, trước khi Tộc hội bắt đầu, Lâm Lang Thiên đã căn dặn tuyệt đối không được để một ai của Phân gia Viêm Thành lọt qua được vòng đầu tiên.

- Tên Lâm Động kia đúng là không biết sống chết thế nào, đắc tội với ai không được, lại đi đắc tội với Lâm Lang Thiên đại ca, bây giờ lại liên lụy với cả mình.

o0o - Nguy rồi, đối thủ của Thanh Đàn là Lâm Phong. Tên này trong Gia tộc Lâm Thị cũng rất nổi bật, nghe nói không lâu trước đã tiến lên Tạo Khí Cảnh đại thành. Tuy Thanh Đàn hai năm nay tiến bộ nhanh chóng nhưng hiện tại vẫn chỉ là Tạo Khí Cảnh tiểu thành, lần này e rằng cũng khó mà thắng được.

Ở ghế ngồi ở góc khuất kia, đám người Lâm Chấn Thiên nhìn đối thủ của

Thanh Đàn lần này, sắc mặt đại biến.

- Xem ra quả nhiên có người muốn nhằm vào Phân gia Viêm Thành của chúng ta.

Sắc mặt Lâm Khiếu âm trầm nói.

- Nhất định là tên khốn nạn Lâm Lang Thiên! Thanh Đàn đã nói, Lâm Động từng có ân oán với hắn, tên khốn này thực sự không buông tha cho chúng ta!

Lâm Mãng nghiến răng nói.

- Nhỏ giọng thôi! Ngươi định hại chết chúng ta sao?

Lâm Chấn Thiên thấp giọng quát. Lâm Lang Thiên có địa vị rất cao ở Gia tộc Lâm Thị, với thực lực và địa vị của hắn, chỉ cầm ý niệm vừa động là có thể khiến bọn họ không còn đường sống.

Bị Lâm Chấn Thiên quát lên một tiếng, Lâm Mãng cũng đành không cam lòng ngồi xuống.

- Không cần lo, nha đầu Thanh Đàn kia hai năm nay tiến bộ rất khủng khiếp. Nàng ta từng một mình vào thâm sơn tu luyện một năm, từ Nguyên Đan Đại viên mãn tiến lên Tạo Khí Cảnh tiểu thành. Với năng lực của nàng ta, cho dù đối mặt với Lâm Phong có lẽ cũng có thể đối phó được.

Lâm Chấn Thiên mở miệng an ủi. Hiện tại Lâm Hoành và Lâm Hà đều đã bị thất bại, nếu Thanh Đàn cũng thất bại nữa thì Phân gia Viêm Thành của bọn họ sẽ trở thành Phân gia đầu tiên bị loại hết toàn bộ, thể diện lần này cũng sẽ bị mất sạch.

Nghe thấy Lâm Chấn Thiên nói vậy, đám người Lâm Khiếu cũng gật đầu. Bây giờ cũng chỉ có thể xem biểu hiện của Thanh Đàn mà thôi.

- Tất cả chuẩn bị, tỷ thí bắt đầu!

Dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của mọi người, nam tử trung niên thấy hai bên đã đến đủ, liền khẽ gật đầu, tay vung lên, trầm giọng quát.

Oanh!

Trong khoảnh khắc tiếng hô vừa đứt, một cỗ nguyên lực ba động cực mạnh từ trên người Lâm Phong tuôn ra. Thực lực cường đại của Tạo Khí Cảnh đại thành thi triển ra không chút che giấu.

Trước mặt Lâm Phong, bàn tay thon thả của Thanh Đàn khẽ đưa lên, một cỗ nguyên lực ba động cũng vô cùng cường đại tuôn ra. Hơn nữa, khiến người khác cảm thấy kinh dị chính là, nguyên lực của Thanh Đàn tràn đầy hàn ý, giống như huyền băng lạnh lẽo cùng cực vậy.

- Ha ha, có Lâm Phong ta thủ quan, Phân gia Viêm Thành các ngươi lần này e rằng sẽ phải quay về nhà hết rồi!

Lâm Phong cười to, lập tức chân dậm lên mặt đất. Thân hình lao đi, nguyên lực cường hãn nhanh chóng ngưng tụ thành hình trên nắm tay hắn.

- Khô Phong Chưởng!

Một chưởng của Lâm Phong đánh ra, lập tức kình phong sắc bén ngưng tụ thành hình dưới tay hắn, sau đó mang theo nguyên lực ba động cường đại đánh mạnh về phía Thanh Đàn.

Đối mặt với đòn thế tấn công của Lâm Phong, Thanh Đàn vẻ mặt bình tĩnh, chỉ thấy ngón tay thon thả điểm ra. Hai đạo nguyên lực âm lãnh trực tiếp ngưng tụ thành hình vũng xoáy, nhanh như chớp điểm vào lòng bàn tay Lâm Phong.

Binh!

Chỉ chưởng chạm vào nhau, nhất thời một đạo năng lượng cường hãn khuếch tán ra. Lâm Phong có thực lực Tạo Khí Cảnh đại thành không ngờ lại không hề chiếm được thượng phong.

- Nguyên lực thật là cổ quái!

Công kích bị phá, Lâm Phong khẽ nhíu mày. Tuy nguyên lực của Thanh Đàn không hùng hậu như hắn, nhưng lại vô cùng cường hãn. Đạo nguyên lực âm hàn vừa rồi không chỉ phá vỡ chưởng phong của hắn, mà còn nhập vào trong cơ thể hắn phá hoại, nhưng cuối cùng cũng đã bị hắn ngăn lại.

Đánh lui Lâm Phong, Thanh Đàn cũng không cho hắn có nhiều thời gian ngưng nghỉ. Thân hình lao lên, cánh tay thon dài như ngọn đao sắc bén dưới sự bao bọc của nguyên lực âm hàn, tấn công vào yếu huyệt của Lâm Phong.

Bịch bịch Ầm!

Đối mặt với công kích của Thanh Đàn, Lâm Phong cũng hừ lạnh một tiếng. Thân ảnh hắn cũng tiến lên, nguyên lực tuôn động. Chỉ trong vài phút hai người đã giao thủ mấy trăm hiệp.

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc chính là cho dù trực tiếp đối đầu cùng cường giả Tạo Khí Cảnh đại thành, Thanh Đàn vẫn không hề có chút hạ phong.

Cảnh này khiến đám người Lâm Chấn Thiên thầm thở phào một cái.

Ầm!

Song chưởng đánh vào nhau, nguyên lực tràn ra, hai đạo thân ảnh đều lui về sau mấy bước, không ngờ không phân cao thấp.

- Quả nhiên có chút bản lĩnh. Xem ra không thể lơi lỏng được. Nếu không để nàng ta vượt qua thì Lâm Lang Thiên đại ca nhất định sẽ trách tội ta.

Thân hình bị đẩy lui, ánh mắt Lâm Phong khẽ phát lạnh, bàn chân dậm mạnh vào mặt đất. Thân thể hắn lao lên không trung, sau đó một cỗ quang lực cường đại từ trong thân thể hắn quét ra.

- Hôm nay cho các ngươi thấy cái gì gọi là vũ kỹ Nội tộc.

Lâm Phong ngạo nghễ đứng trên bầu trời, bước chân như long hành hổ bộ, quyền ảnh vũ động, không ngờ mang theo từng đạo tàn ảnh, một cỗ kình phong bá đạo từ thiên không tràn ra.

- Long Tượng Bá Quyền!

Nguyên lực hùng hậu nhanh chóng thành hình, sau đó mơ hồ ngưng tụ thành hình Cự long. Một loại khí tức bá đạo quét ra, thậm chí cơ hồ còn nghe thấy cả tiếng long ngâm vang dội.

Long Tượng là đại hung vật, một đòn này xuất ra quả nhiên có khí thế trấn áp vạn vật, có thể thấy bộ vũ kỹ này trong Gia tộc Lâm Thị cũng có chút tiếng tăm.

Hành động này của Lâm Phong hiển nhiên khiến không ít người của Gia tộc Lâm Thị chú ý. Khi những người này thấy Lâm Phong không ngờ phải thi triển ra Long Tượng Bá Quyền thì đều xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Thanh Đàn khẽ ngẩng đầu, ánh mắt ngưng trọng nhìn Long Tượng Bá Quyền mà Lâm Phong vừa thi triển. Nàng có thể cảm nhận được sự cường hãn của bộ vũ kỹ này, lập tức cũng không dám chậm trễ, cánh tay thon thả đan xen vào nhau, sau đó giống như hoa sen nở ra.

Ong ong!

Tiếp đó tay Thanh Đàn chợt xuất hiện một ấn pháp kỳ lạ. Đột nhiên một loại nguyên lực băng hàn màu đen đột nhiên từ trong cơ thể tuôn ra, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một đóa băng liên màu đen lớn chừng mấy trượng trên tay nàng.

- Tâm Liên Ấn, Toái Tâm Phách!

Thanh Đàn khẽ mở miệng, thanh âm lạnh lẽo phát ra. Sau đó đóa băng liên màu đen đột nhiên phát ra hàn khí kinh người cuồn cuộn kéo ra, dưới ánh mắt

chăm chú theo dõi của mọi người va chạm mạnh cùng Long Tượng Bá Quyền của Lâm Phong.

Ầm!

Tiếng nổ cực lớn từ trong không trung truyền ra, Lâm Phong cười lạnh nhìn nơi va chạm. Với thực lực Tạo Khí Cảnh đại thành của hắn, thi triển vũ kỹ Bát phẩm Long Tượng Bá Quyền, cho dù là trong đám cùng đẳng cấp trong Gia tộc Lâm Thị cũng ít người đỡ nổi, càng huống hồ Thanh Đàn chỉ là Tạo Khí Cảnh tiểu thành mà thôi.

Rắc!

Nhưng khi nụ cười lạnh trong mắt Lâm Động vừa mới xuất hiện không lâu thì đột nhiên ngưng đọng lại, bởi hắn nhìn thấy từng tầng hàn khí màu đen đột nhiên từ trong hắc liên tràn ra, rồi Long Tượng Bá Quyền của hắn liền nhanh chóng đóng băng, hóa thành từng viên băng màu đen.

Ầm!

Khối băng màu đen đột nhiên vỡ tan, từng đạo băng khí sắc bén bắn ra, hung hãn bắn về phía Lâm Phong.

Bang bang!

Từng đạo băng khí nổ mạnh trước mặt Lâm Phong, từng tia hàn khí nhanh chóng xâm nhập vào trong thân thể hắn, phảng phất như muốn đóng băng kinh mạch hắn lại.

- Phốc xuy!

Thân thể Lâm Phong dưới con mắt kinh ngạc của mọi người từ trên thiên không rơi xuống, một ngụm máu tươi phun ra, nụ máu tươi đó không ngờ có cả băng vụn màu đen nữa!

- Ngươi thua rồi!

Thanh Đàn nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Lâm Phong âm trầm, quệt vệt máu cùng băng vụn ở khéo miệng, ánh mắt điên cuồng. Sau đó ngón tay hắn búng ta, một viên đan dược màu đỏ sẫm liền bắn vào trong miệng.

Đan dược vừa vào miệng, ánh mắt Lâm Phong trong khoảnh khắc này cũng biến thành màu đỏ, khí tức đột nhiên vô cùng cuồng bạo, ánh mắt đầy dữ tợn.

- Ta nói rồi, Phân gia Viêm Thành của các ngươi nhất định phải bị loại từ vòng một. Ta vốn không muốn thế, nhưng đây là do các ngươi tự tìm lấy.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 348

Lâm Động Trở Về

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nhìn khí tức Lâm Phong đột nhiên trở nên vô cùng cuồng bạo, Thanh Đàn khẽ biến sắc, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn phạm quy?

Dựa theo quy định, trong Tộc hội nghiêm cấm sử dụng các loại đan dược tăng thực lực. Mọi cuộc đấu đều bắt buộc phải dựa vào thực lực của bản thân, hành động này của Lâm Phong rõ ràng đã phạm quy.

- Hắc hắc, chỉ mình ngươi nhìn thấy cũng vô dụng!

Nghe thấy vậy, Lâm Phong cũng cười lạnh, liếc mắt nhìn sang trọng tài trung niên ở bên cạnh.

Ánh mắt gã này biến đổi một lúc, cuối cùng lui lại hai bước. Tuy hành động này của Lâm Phong đã phạm quy, nhưng hắn lại làm rất kín đáo, trừ hắn và Thanh Đàn nhìn thấy ra thì những người khác căn bản không hề nhìn thấy.

Lâm Phong trong Gia tộc Lâm Thị cũng có chút địa vị, huống hồ hắn cùng Lâm Lang Thiên còn có chút quan hệ, cho nên vị trọng tài này cũng không dám đắc tội quá mức, cuối cùng quyết định coi như không biết.

Nhìn thấy hắn hành động như vậy, Thanh Đàn cũng có chút tức giận. Người trong Nội tộc quả nhiên đều coi khinh người khác.

- Lâm Thanh Đàn, ngươi và ta cũng không có ân oán gì, muốn trách thì phải trách tên phế vật Lâm Động, không ngờ dám đắc tội với Lâm Lang Thiên đại ca.

Hắc hắc, cũng không nhìn xem hắn là cái thứ gì, cũng muốn đấu cùng Lâm Lang Thiên ca? Không biết sống chết là gì!

Lâm Phong chậm rãi đứng dậy, tay nắm lại, từng tia hàn khí màu đen bị hắn ép ra khỏi cơ thể. Hắn nhìn Thanh Đàn, cười lạnh nói.

- Ngươi muốn chết!

Nghe thấy Lâm Phong nhục mạ Lâm Động, Thanh Đàn mặt lạnh như băng. Nàng bây giờ không còn là tiểu cô nương làm gì cũng cần Lâm Động bảo vệ nữa.

- Ta hiện tại thực lực có thể đạt tới cảnh giới Bán Bộ Tạo Hóa, tuy di chứng để lại sẽ khiến ta phải nằm trên giường nửa năm, nhưng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ Lâm Lang Thiên đại ca giao cho, ta sẽ có được nhiều lợi lộc, còn nhiều hơn rất nhiều những tổn thất này.

Lâm Phong cười nói, mắt đỏ lừ, hiển nhiên đang dựa vào dược lực của đan dược để kích thích lực lượng trong cơ thể.

- Tự động nhận thua đi, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, ta thật không muốn xuống tay!

Ánh mắt Lâm Phong nóng bỏng lướt qua thân thể mềm mại của Thanh Đàn, nói.

Ánh mắt Thanh Đàn lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Lâm Phong, cũng không nói gì thêm, tay nhẹ nhàng vung lên. Đột nhiên từng đạo nguyên lực băng hàn màu đen từ trong cơ thể điên cuồn tuôn ra.

Mấy đạo nguyên lực này như những con cự mãng màu đen bay xung quanh Thanh Đàn, trong lúc bay lượn phát ra nguyên lực ba động kinh người.

- Băng Cực Đông Thiên Chưởng!

Nguyên lực âm hàn màu đen gầm thét, rồi sau đó Thanh Đàn mạnh mẽ đánh ra một chưởng. Nhất thời, nguyên lực hùng hậu ầm ầm kéo ra, trực tiếp hóa thành một con cự long băng lãnh dài hàng mười mấy trượng. Sau đó một tiếng long ngâm vang lên, mang theo hàn khí lạnh thấu xương, mạnh mẽ lao về phía Lâm Phong.

Rắc!

Băng hàn cự long lướt tới đâu, mặt đất đều kết thành tầng băng. Một cỗ hàn khí lạnh lẽo lan ra.

- Hừ, ta đã nói rồi, ta hiện tại đã có thể sánh với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, ngươi dựa vào đâu để đấu cùng ta?

Lâm Phong từ trên cao nhìn xuống cự long đang phóng tới, ánh mắt cười lạnh, sau đó tay mạnh mẽ bắt ra, cự chưởng nguyên lực thành hình, nắm chặt lấy đầu cự long lạnh lẽo kia.

- Phá cho ta!

Cự chưởng nguyên lực đột nhiên nắm chặt, đột nhiên cự long do nguyên lực của Thanh Đàn hình thành vỡ tan thành từng tia hàn vụ.

Lâm Phong lúc này giống như Chiến Thần, toàn thân tràn ngập lực lượng cường đại. Một cảnh này khiến không ít người chấn kinh, rất nhiều người đang tự hỏi tại sao thực lực của Lâm Phong lại đột nhiên tăng vọt như vậy?

Trong đó một vài người đã đoán ra sự tình, nhưng không ai nói gì. So với Lâm Phong, những người của Phân gia địa vị vô cùng thấp kém, căn bản không đáng vì bọn chúng mà đắc tội với người của Nội tộc.

Ở khu vực ghế vàng phía trước đấu trường, một đạo thân ảnh trẻ tuổi đang ngồi ở đó. Hắn chính là người trẻ tuổi nhất ở đây, nhưng những người xung quanh không hề có chút bất mãn với việc hắn được ngồi ở đây. Bởi vì hắn chính

là Lâm Lang Thiên, thiên tài đệ nhất trong Gia tộc Lâm Thị hiện tại.

Lúc này ánh mắt Lâm Lang Thiên đang thản nhiên nhìn sân đấu có Lâm Phong. Sau khi Lâm Phong nuốt đan dược hắn đưa cho, hắn biết, cuộc đấu này đã có kết quả.

Ba người của Phân gia Viêm Thành đều bị loại ngay vòng đầu tiên, đó sẽ là Phân gia nhục nhã và vô dụng nhất của Tộc hội lần này!

Lâm Lang Thiên nhẹ nhàng bưng chén trà trước mặt, khóe miệng mỉm cười. Lâm Động, một tên của Phân gia hèn mọn cũng dám khiêu chiến hắn!

Hôm nay, e rằng hắn còn không có gan lộ diện nữa.

- Hàn Độc Thực Cốt!

Băng long bị bóp vỡ, Thanh Đàn cũng hừ nhẹ một tiếng, lui lại một bước, sau đó tay lại biến hóa. Hàn vụ vừa bị bóp vụn không ngờ kéo đến bên Lâm Phong, xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

- Vô dụng!

Nhưng đối mặt với sự phản kháng kịch liệt của Thanh Đàn, Lâm Phong cũng lạnh lùng lắc đầu, chân dậm mạnh lên đất, nguyên lực hùng hậu liền lao ra, quét bay đám hàn vụ kia đi.

Cục diện giữa sân cơ hồ trong nháy mắt đã xoay chuyển, Lâm Phong vốn dĩ ở thế hạ phong đột nhiên đã xoay chuyển cục diện, chiến thế thượng phong tuyệt đối.

- Sao lại có thể? Khí tức của Lâm Phong sao lại tăng lên mạnh mẽ như vậy?

Sắc mặt Lâm Mãng tái xanh nhìn cục diện vừa xoay chuyển trong sân, nghiến răng nói.

- Lâm Phong nhất định đã dùng thủ đoạn nào đó để đề thăng thực lực!

Sắc mặt Lâm Khiếu vô cùng khó coi, nếu Thanh Đàn lại thua thì bọn họ sẽ trở thành Phân gia đầu tiên bị thất bại sạch sẽ.

- Phụ thân, làm thế nào bây giờ?

Vẻ mặt Lâm Khang lo lắng.

Lâm Chấn Thiên chậm rãi lắc đầu, sắc mặt cơ hồ già nua đi rất nhiều, thanh âm khàn khàn nói:

- Có người muốn chúng ta mất mặt, chẳng có cách nào khác!

Cho tới lúc này, lão đã khẳng định có người giở trò, nếu không thì không thể nào có chuyện ba người bọn Thanh Đàn đều ngay ở vòng đầu tiên đều gặp đối thủ khó chịu như vậy. Hơn nữa, những đối thủ này đều là người của Nội tộc.

Nghe thấy vậy, đám người Lâm Khiếu cũng trở nên trầm mặc, ánh mắt tức giận. Bọn họ bởi vì Tộc hội này mà đã chuẩn bị biết bao năm, lẽ nào lần này cũng thất bại nữa sao?

o0o - Nếu thủ đoạn của ngươi chỉ có như vậy thì tỷ thí hôm nay, ta thắng!

Dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của những người xung quanh, Lâm Phong thản nhiên nhìn Thanh Đàn phía dưới, mỉm cười. Hắn cũng không có ý kéo dài cuộc chiến, trạng thái này của hắn không thể kéo dài lâu, nếu hắn xảy ra biến cố gì thì nhất định sẽ phải hứng chịu sự tức giận của Lâm Lang Thiên. Đối với việc đó, Lâm Phong vô cùng sợ hãi.

Trong lòng đã có ý đó, lãnh ý trong mắt Lâm Phong tuôn động, bàn tay nắm lại, lại một cỗ nguyên lực cuồng bạo từ trong cơ thể hắn tuôn ra.

Nguyên lực này ngưng tụ thành hình trước mặt Lâm Phong, trong nháy mắt đã ngưng thành hình Long Tượng. Nhưng lần này thể tích của Long Tượng đã

tăng lên mấy lần, hình thể cũng càng ngưng thực hơn, hiển nhiên uy lực so với lần trước đã tăng lên rất nhiều.

- Long Tượng Bá Quyền!

Long Tượng thành hình, Lâm Phong hét to một tiếng, chợt một quyền đánh ra, nhất thời không khí phía trên sân đấu đều nổ tung, để lại những hố lớn trên sân đấu.

Đối mặt với công kích hung hãn đó của Lâm Phong, Thanh Đàn cắn chặt môi, cánh tay mảnh mai biến hóa nhanh chóng. Sau đó nguyên lực băng lãnh màu đen tuôn ra, ngưng thành một đóa băng liên trước mặt nàng.

-Ầm!

Long Tượng khổng lồ gào thét lao xuống, mạnh mẽ đánh lên băng liên. Nhưng lần này băng liên đã không còn có kết quả như lần trước, ngược lại dưới quyền phong cường hãn kia đã bắt đầu tan vỡ.

- Phá cho ta!

Trên không trung, Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, băng liên đột nhiên vỡ tan, hóa thành hàn vụ bay đi.

- Hừ!

Băng liên bị chấn vỡ, Thanh Đàn cũng hừ nhẹ một tiếng, nhưng nàng vẫn quật cường đứng tại chỗ, không hề lui lại.

- Nếu ngươi đã không nhận thua, vậy thì đừng trách ta thủ đoạn ngoan độc!

Thấy Thanh Đàn vẫn ngoan cố chống lại, ánh mắt Lâm Phong cũng phát lạnh. Quyền ảnh Long Tượng lại lao tới, lần này trực tiếp đánh lên người Thanh Đàn.

- Lâm Động ca, ngươi còn không hiện thân sao?

Thanh Đàn nhìn quyền phong gào thét lao tới, không lập tức ra tay chống đỡ mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, khẽ nói.

- Lâm Động? Hừ, cho dù hắn có ở đây, e rằng cũng không có gan xuất hiện!

Lâm Phong cười lạnh nói.

Nhưng thanh âm của hắn vừa thốt ra, đột nhiên một tiếng cười như sấm mang theo nguyên lực ba động kinh thiên động địa từ xa vang lên, trong nháy mắt dưới con mắt chú ý của vô số người, xuất hiện trong đấu trường.

- Ha ha, yên tâm, có Lâm Động ta ở đây, hôm nay không ai có thể làm ngươi bị thương!

Nguyên lực gào thét đầy trời, sau đó một đạo lưu quang lao tới, mọi người liền nhìn thấy một đạo thân ảnh trẻ tuổi như ma quỷ xuất hiện trong sân đấu.

- Động nhi?

Khi đạo thân ảnh kia vừa xuất hiện, vẻ vui mừng như điên liền xuất hiện trong mắt đám người Lâm Khiếu. Người bọn họ chờ đợi, rốt cuộc cũng đã xuất hiện!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 349

Lăn Ra Đây

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nguyên lực thiên địa hùng hậu giống như tầng mây cuồn cuộn bốc lên trên tầng không của đấu trường, một cỗ nguyên lực vô cùng cường hãn lao tới, khiến mọi người cũng khiếp sợ.

- Ai vậy? Khí tức thật cường hãn, ít nhất cũng là Bán Bộ Tạo Hóa rồi.

- Bán Bộ Tạo Hóa rồi? Trong Gia tộc Lâm Thị, người có thể đạt tới thực lực này cũng chỉ trên đầu ngón tay. Người này rốt cuộc là ai? Không ngờ có thể sánh với những thiên tài trong Gia tộc Lâm Thị.

- Nhìn tình hình này, có lẽ là người của Phân gia.

- Phân gia không ngờ cũng có nhân vật như vậy, sao có thể?

- … Vô số cặp mắt nhìn qua, cuối cùng đều tập trung trên đạo thân ảnh đang tập trung giữa không trung, đột nhiên những tiếng thì thầm liền vang lên.

- Đó là Lâm Động? Sao hắn dám xuất hiện?

Ở một đám ghế ngồi của Gia tộc Lâm Thị, đám nhân vật trẻ tuổi của Gia tộc đang tập trung ở đây. Một người trong đó ánh mắt kinh ngạc nhìn đạo thân ảnh trên thiên không. Người này chính là Lâm Trần, năm xưa hắn và Lâm Khả Nhi đi tới Cổ mộ phủ ở Viêm Thành tìm bảo vật, đã có chút ân oán cùng Lâm Động, do vậy nay lập tức đã nhận ra Lâm Động.

- Lâm Động? Cái tên đắc tội với Lâm Lang Thiên đại ca?

Nghe thấy vậy, những đệ tử của Nội tộc ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng đều thất kinh nhìn lên bầu trời.

- Hắc hắc, tên này đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Đắc tội với Lâm Lang Thiên đại ca còn dám tham gia Tộc hội, đúng là tự chuốc nhục vào thân.

- Đúng vậy, so với Lâm Lang Thiên đại ca, hắn còn không bằng một con kiến.

Nghe thấy những lời nói kiêu ngạo này, một nữ tử xinh đẹp ở bên cạnh khẽ nhíu mày. Nàng chính là Lâm Khả Nhi, nàng lúc này cũng ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn thân ảnh trên tầng không. Nàng không ngờ rằng Lâm Động lại dám tới tham gia Tộc hội.

- Người này quá ư lỗ mãng, hắn lẽ nào không biết một năm nay, Lâm Lang Thiên đại ca rốt cuộc tiến bộ khủng khiếp đến thế nào?

Lâm Khả Nhi khẽ nắm tay lại, ánh mắt có chút lo lắng, nhưng cũng không có cách nào khác. Nàng biết Lâm Lang Thiên rất căm hận hắn, nếu hôm nay hắn không xuất hiện thì còn tốt, nhưng nếu đã xuất hiện thì Lâm Lang Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho hắn.

Cách thức xuất hiện của Lâm Động quá ư hoành tráng, khiến các thế lực lớn trên hàng ghế ngồi đều chấn kinh nhìn lại, ánh mắt không ngừng quét qua người Lâm Động.

- Quả nhiên đã xuất hiện!

Lâm Lang Thiên tay bưng chén trà, chén trà sóng sánh thành làn sóng. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt hờ hững nhìn đạo thân ảnh kia, ngón tay búng nhẹ ra, chỉ thấy chén trà đột nhiên vỡ vụn, thậm chí ngay cả nước trà dưới đạo ám kình kia cũng bị chấn thành hư vô.

- Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại tới. Một

khi đã tới đây, vậy hãy nếm thử cảm giác phụ thân ngươi năm xưa phải chịu đựng.

o0o Đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời lúc này đã trở thành mục tiêu theo dõi của tất cả mọi người, tất cả mọi tiếng thì thầm đều liên quan tới hắn.

- Lâm Động ca!

Ở sân đấu phía dưới, Thanh Đàn cười tươi như hoa, nhìn lên đạo thân ảnh quen thuộc kia. Mặc dù đã hai năm không gặp, nhưng cảm giác đó nàng vẫn rất quen thuộc.

- Nha đầu nhà ngươi, ta không ra tay, lẽ nào ngươi sẽ không chống cự sao?

Thân ảnh Lâm Động chậm rãi đáp xuống, ánh mắt nhìn nữ tử đã trở nên vô cùng xinh đẹp, bất giác cười nói.

- Hắc hắc, ta đoán Lâm Động ca sẽ xuất hiện mà!

Thanh Đàn cười duyên, nói.

- Ngươi chính là Lâm Động? Kẻ ngu ngốc không biết trời cao đất dày là gì! Ngươi không ngờ dám xuất hiện, quả thực vượt ngoài sự dự liệu của ta.

Trên không trung, ánh mắt Lâm Phong băng lãnh nhìn Lâm Động, cười lạnh nói.

- Đi về phía phụ thân, kế tiếp để ta giải quyết!

Lâm Động không để ý đến tiếng kêu gào của Lâm Phong, vỗ nhẹ đầu Thanh Đàn, cười nói.

Thanh Đàn nhẹ nhàng gật đầu. Tuy rằng nàng biết Lâm Phong thực lực rất mạnh, nhưng nàng luôn vô cùng tin tưởng Lâm Động.

Nhìn Thanh Đàn như con bướm nhẹ nhàng rời khỏi sân đấu, Lâm Động lúc này mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn Lâm Phong trên không trung một cái.

- Ngươi điếc sao? Không nghe thấy ta hỏi sao?

Thấy thái độ đó của Lâm Động, ánh mắt Lâm Phong xuất hiện vẻ tức giận, lập tức gầm lên một tiếng. Quyền ảnh Long Tượng vốn dĩ định tấn công Thanh Đàn đột nhiên hung hãn tấn công về phía Lâm Động.

Nhưng đối mặt với một quyền cường hãn của hắn, Lâm Động không thèm nhìn, bàn tay bắt ra, quyền ảnh Long Tượng khí thế vô cùng mạnh mẽ không ngờ đã bị bóp tan.

Nhìn thấy một kích toàn lực của mình lại bị Lâm Động dễ dàng đỡ được, sắc mặt Lâm Phong đột nhiên đại biến. Tới lúc này hắn tựa hồ mới biết hắn đã coi thường người trước mặt này rồi.

Nhưng Lâm Động cũng không cho hắn nhiều thời gian để phản ứng, cười nhạt một cái, thân hình đã động, trực tiếp như một làn khói xanh lao tới. Khi xuất hiện trở lại thì đã ở trước mặt Lâm Phong.

Thấy tốc độ quỷ dị của Lâm Động, Lâm Phong vội vàng thôi động nguyên lực tạo thành một tấm lá chắn trước mặt.

Ầm!

Nhưng lá chắn nguyên lực này vừa thành hình, bàn tay Lâm Động trong khoảnh khắc đã xé nát, tiếp đó trực tiếp chộp lấy cổ họng Lâm Phong.

Một chiêu chế địch!

Vô số ánh mắt nhìn Lâm Phong liều mạng giãy dụa trong tay Lâm Động, nhất thời đột nhiên im lặng. Không ít người lộ vẻ chấn kinh, khí tức hiện tại của Lâm Động đủ sánh với cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, nhưng không ngờ một chiêu của Lâm Động cũng không đỡ nổi!

Tại chỗ ngồi hẻo lánh kia, dám người Lâm Chấn Thiên cũng ngây ngốc nhìn cảnh này. Cường giả Bán Bộ Tạo Hóa trong mắt bọn chúng đã là truyền thuyết, nhưng hiện tại cường giả cường hãn như vậy không ngờ không tiếp nổi một chiêu của Lâm Động.

Hai năm ngắn ngủi, thực lực của Lâm Động rốt cuộc đã tiến bộ tới mức nào rồi?

- Nuốt đan dược kích thích tiềm lực mà còn vô dụng tới vậy.

Thanh âm bình thản của Lâm Động truyền ra giữa không trung, sau đó bàn tay tùy tiện tát ra một cái. Một thanh âm giòn tan vang lên, Lâm Phong trong tay hắn bắn ra một ngụm máu tươi, mang theo những miếng răng nát vụn, thân thể giống như đạn pháo rơi xuống sân đấu.

Nhìn Lâm Phong trong khoảnh khắc bị đánh cho như con chó chết, toàn trường nhất thời vang lên từng tiếng ồn ào. Người của Nội tộc bị đánh cho thê thảm như vậy, trong Tộc hội vẫn là lần đầu tiên.

Ở vị trí ghế màu vàng, một vị lão nhân tóc trắng thân mặc áo bào màu tím ánh mắt chấn kinh nhìn cảnh này, nhưng cũng không nói câu nào.

Lão ta chưa lên tiếng, nhưng một vài người của Nội tộc đã không nhịn được, lập tức có một lão nhân tóc nâu đứng lên, lớn tiếng quát:

- Tiểu bối, ngươi là người phương nào? Lẽ nào không biết quy củ tỷ thí sao? Gọi trưởng bối của ngươi ra đây!

- Quy củ? Người này dùng đan dược kích thích tiềm lực trong khi tỷ thí, lão già ngươi sao không lên tiếng?

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn lão nhân tóc nâu, nói.

- Ngươi, người của Phân gia, không ngờ dám nói với ta như vậy. Đúng là đại

nghịch!

Bị Lâm Động nói cho cứng họng một lúc, lão nhân tóc nâu đột nhiên tức giận, thân hình vừa động đã lao ra, một quyền đánh về phía Lâm Động.

Bốp!

Nhưng khi lão nhân tóc nâu còn chưa tiến vào phạm vi mười trượng quanh Lâm Động, Lâm Động đã vung tay cách không tát một cái. Trước ánh mắt chấn kinh của người khác, lão nhân tóc nâu không ngờ bị Lâm Động tát bay đi, chật vật rơi xuống đất.

- Trong lòng ta, thực lực quan trọng nhất. Phân gia, Nội tộc đều như nhau. Nếu có ai bất mãn thì ra đây nói với ta, ngươi cao quý ở chỗ nào?

Lâm Động đứng trên hư không, ánh mắt chậm rãi nhìn về đám ghế ngồi màu vàng đó. Đám người này mới thực sự là những nhân vật quan trọng trong Nội tộc.

Những lời nói này của Lâm Động khiến vô số ánh mắt trở nên phấn khích. Dám trước mặt Nội tộc nói những lời này, nếu không có khí phách thì không thể làm nổi.

- Ha ha, nói hay lắm, Phân gia, Nội tộc vốn không khác biệt, thực lực quan trọng nhất!

Trong đám ghế màu vàng, lão nhân tóc trắng cũng mỉm cười, không chút giận dữ nhìn Lâm Động, ánh mắt rất kỳ lạ.

- Tiểu tử kia, ngươi là người của Phân gia nào?

Lâm Động nhìn lão nhân tóc trắng đó, ba động của người này khiến hắn cảm thấy một loại uy áp kỳ lạ, có lẽ hắn trong Gia tộc Lâm Thị địa vị cũng tương đối cao.

- Lâm gia Viêm Thành, Lâm Động!

Thanh âm Lâm Động bình thản, không bởi câu hỏi của lão nhân kia mà có chút ba động. Hơn nữa, câu trả lời của hắn cũng không phải Phân gia Viêm Thành, mà là Lâm gia Viêm Thành.

Hắn muốn cho mọi người biết, Lâm gia Viêm Thành địa vị không hề thấp hơn Gia tộc Lâm Thị.

Một vài người của Nội tộc dường như cũng đã nghe ra ý đồ trong lời nói của hắn, ánh mắt có chút giận dữ. Nhưng nhìn thấy thảm cảnh của lão nhân kia nên nhất thời cũng không nói gì, dù sao các trưởng bối cũng chưa nói gì.

Nhưng Lâm Động cũng mặc kệ bọn chúng, ánh mắt hắn chậm rãi chuyển động, cuối cùng dừng lại ở một ghế ngồi ở đó. Ở đó có một đạo thân ảnh ánh mắt không chút biểu cảm đang nhìn hắn.

Hai ánh mắt đan xen vào nhau, mơ hồ nguyên lực thiên địa đều trong lúc này cuồn cuộn xoay vần.

Trên bầu trời, tay Lâm Động chắp lại sau lưng, lời nói chậm rãi của hắn thốt ra lại khiến cả đấu trường đều không một tiếng động:

- Lâm Lang Thiên, lăn ra đây!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 350

Thế Nào Là Kiêu Ngạo

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Lâm Lang Thiên, lăn ra đây!

Thanh âm bình thản từ miệng Lâm Động thốt ra. Trong khoảnh khắc thốt ra chợt như tiếng sấm vang khắp đấu trường.

Đấu trường yên tĩnh không một tiếng động, thậm chí một vài trưởng bối của Gia tộc cũng trở nên ngây ngốc. Đây là lần đầu tiên bọn chúng nhìn thấy trong đám cùng thế hệ có kẻ dám nói với Lâm Lang Thiên như vậy.

Với địa vị của Lâm Lang Thiên trong Nội tộc hiện tại, cho dù một vài Trưởng lão nói với hắn cũng đều dùng ngữ khí hòa nhã, ai dám lớn tiếng hô như vậy? Càng huống hồ trước mặt bao người như vậy.

- Lâm Động này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Dám khiêu khích uy nghiêm của Lâm Lang Thiên ngay ở Tộc hội này. Lâm Lang Thiên được coi là thiên tài rực rỡ nhất của Gia tộc Lâm Thị, đừng nói cùng thế hệ, cho dù là một vài trưởng bối, thực lực cũng không bằng hắn.

- Đúng vậy, Lâm Động này cũng quá mức cuồng vọng. Tuy cũng có chút bản lĩnh, nhưng sao có thể sánh với thiên tài như Lâm Lang Thiên được?

- Hắc hắc, người này cũng không giống hạng người ngốc nghếch, hắn dám nói như vậy tất có chút chỗ dựa. Không ngờ trong Tộc hội này lại hấp dẫn như vậy, thiên tài đệ nhất của Gia tộc Lâm Thị, Lâm Lang Thiên cuối cùng đã bị người khác khiêu khích.

- … Trong đấu trường khổng lồ, sự im lặng kéo dài chừng một lát, cuối cùng

cũng như núi lửa phun ra. Vô số tiếng kêu ồn ào tụ hội lại một chỗ, tiếng ồn ào khiến khắp Lâm Thành cũng đều nghe thấy.

Những lời này của Lâm Động quả thực quá mức chấn động, quá mức hung hãn.

Lâm Lang Thiên là người phương nào? Thiên tài đệ nhất của Gia tộc Lâm Thị, nhân vật nổi bật ở Vương triều Đại Viêm. Nhìn khắp Vương triều Đại Viêm, trong đám trẻ tuổi có thể so sánh được với hắn đều đếm trên đầu ngón tay. Không ngờ hiện tại lại có kẻ của Phân gia dùng ngữ khí bá đạo như vậy khiêu chiến Lâm Lang Thiên.

Cảnh này tựa hồ đã nhiều năm rồi chưa xuất hiện, cũng khó trách không khí ở đấu trường đột nhiên lại như núi lửa phun trào, ánh mắt tất cả mọi người đều trở nên cháy bỏng.

o0o - Cái gì? Động nhi khiêu chiến Lâm Lang Thiên?

Ở góc hẻo lánh kia, Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu đều chấn kinh tới mức ngây ngốc. Tuy bọn họ biết Lâm Động hiện tại thực lực cơ hồ rất cường đại, nhưng uy áp của Lâm Lang Thiên quả thực quá cường đại, cho dù là bọn họ cũng khó tin rằng trong đám trẻ tuổi của Gia tộc Lâm Thị lại có người so sánh được với kẻ được gọi là thiên tài này.

- Lâm Động đang muốn thay ngươi rửa mối nhục năm xưa.

Lâm Mãng nhìn Lâm Khiếu, đột nhiên vỗ mạnh lên vai hắn, cười lớn nói:

- Ngươi đã sinh ra được một nhi tử xuất sắc. Ha ha, mẹ nó chứ, tiểu tử này thật có khí phách!

Lâm Hoành cùng Lâm Hà ở bên cạnh, tâm thần cũng có chút kích động. Khí phách như vậy quả nhiên không ai địch được. Hai năm không gặp, bọn họ đã có thể cảm nhận được, Lâm Động hiện tại đã thực sự thoát thai hoán cốt.

Khóe miệng Lâm Khiếu có chút khô khốc, hắn nhìn thân ảnh trẻ tuổi đứng trên không trung, ánh mắt đột nhiên đỏ lên, tay nắm chặt lại. Lời nói năm xưa của thiếu niên kia khi rời khỏi gia đình đã nói như vẫn vang bên tai.

- Những tủi nhục phụ thân phải chiu, nhi tử sẽ giúp người đòi lại!

Vì những lời này, hắn có thể đoán được hai năm rời xa gia đình, thiếu niên kia rốt cuộc đã trải qua tôi luyện thế nào, thậm chí là vô số lần đối mặt với sinh tử.

- Động nhi!

Lâm Khiếu hít một hơi sâu, ánh mắt cay cay, khuôn mặt hiện lên vẻ an ủi. Ông trời cuối cùng đã không phụ lòng hắn.

Có người nhi tử này, hết thảy đều đáng giá!

o0o Dưới con mắt chăm chú theo dõi của mọi người, Lâm Động đứng trên hư không, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía chiếc ghế màu vàng. Lâm Lang Thiên lúc này vẫn không chút biểu tình, bàn tay hắn chậm rãi miết mặt bàn, tựa hồ chưa hề nghe thấy lời nói của Lâm Động.

- Lâm Động, chớ có làm càn, đây là Tộc hội của Gia tộc Lâm Thị, sao có thể cho phép ngươi lớn tiếng làm càn? Còn không lui lại!

Bên cạnh Lâm Lang Thiên, một lão nhân áo nâu đột nhiên ánh mắt trầm lại, lạnh lùng nói.

Lâm Lang Thiên ở trong Nội tộc có địa vị cực cao, với uy tín của hắn rất có khả năng trở thành Tộc trưởng tiếp theo của Gia tộc Lâm Thị, điều này khiến hắn hình thành nên thế lực của riêng hắn. Thậm chí một vài Trưởng lão cũng có ý đi theo hắn. Mà lão nhân vừa lên tiếng hiển nhiên cũng là một Trưởng lão quyền cao chức trọng trong Gia tộc. Lão đứng về phía Lâm Lang Thiên, nên đương nhiên không chấp nhận thanh danh của Lâm Lang Thiên bị hạ nhục.

- Lâm Lang Thiên, chuột nhắt nhát gan!

Lâm Động cũng không để ý tới Trưởng lão kia, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Lang Thiên, chậm rãi nói.

- To gan!

Nghe thấy vậy, lão nhân áo nâu kia giận dữ, vỗ bàn một cái, định ra tay. Nhưng hắn vừa đứng dậy liền bị lão nhân áo tím kia giơ tay ngăn lại.

- Đại Trưởng lão, kẻ này quá mức hống hách, hôm nay Gia tộc Lâm Thị ta có không ít khách, sao có thể để cho hắn lớn tiếng ở đây?

Bị lão nhân áo tím ngăn lại, lão nhân áo nâu không kìm được giận dữ nói.

- Ha ha, Lâm Tranh, Lâm Động dù sao cũng là người của Gia tộc Lâm Thị ta, thực lực của hắn hiển nhiên thiên phúc rất tốt. Nếu vô cớ chèn ép chẳng phải sẽ làm Phân gia thất vọng sao?

Lão nhân áo tím cười nói.

Thấy lão nhân áo tím cũng nói như vậy, lão nhân áo nâu không khỏi nhíu mày, ánh mắt nhìn về lão nhân áo đen bên cạnh lão nhân áo tím. Từ những hành động này tựa hồ cũng có thể nhìn thấy, các thế lực trong Gia tộc Lâm Thị cũng tương đối phức tạp.

- Thiên phú tốt thế nào đi nữa, so với Lâm Lang Thiên cũng không chịu nổi một chiêu.

Ánh mắt lão nhân áo đen lạnh lùng nhìn Lâm Động, sau đó nói.

- Muốn khiêu chiến cũng không ai phản đối, nhưng nếu một tên vớ vẩn nào đó chạy tới gào lên một tiếng, Lâm Lang Thiên liền phải ra tay thì Lang Thiên chẳng phải sẽ bận tới chết sao? Muốn khiêu chiến thì phải có tư cách khiêu chiến.

Thanh âm của lão nhân áo đen không hề che giấu, vì vậy Lâm Động cũng đều nghe thấy.

- Ngươi muốn tư cách gì?

Ánh mắt Lâm Động hơi khép, lại nhìn lão nhân áo đen, cười lạnh nói. Hắn có thể nhìn ra, lão giả này cũng đứng về phía Lâm Lang Thiên. Quan hệ của tên này trong Gia tộc Lâm Thị quả nhiên không ít.

- Đi lên sân đấu cuối cùng kia!

Người nói lần này là lão nhân áo tím mà ngay cả Lâm Động cũng có chút kiêng kỵ, hắn mỉm cười chỉ về sân đấu duy nhất ở nơi cao nhất của đấu trường.

- Lâm Lang Thiên là Quán quân của lần trước, ngươi nếu muốn khiêu chiến hắn, trước hết phải vượt qua được các tộc nhân khác, sau đó đến đó.

- Ngoài ra, ta phải nhắc ngươi trước, Tộc hội lần này của Gia tộc Lâm Thị có ba người xuất sắc nhất. Người thứ nhất là Lâm Lang Thiên, còn người thứ hai và thứ ba tuy kém Lâm Lang Thiên một bậc nhưng cũng là tuyệt thế thiên tài.

- Còn ngươi, muốn đến được sân đấu cuối cùng đó, nhất định phải vượt qua được hai người đó.

- Lâm Thanh, Lâm Mộc!

Lão nhân áo tím vừa quát, nhất thời hai đạo khí tức vô cùng cường hãn từ đấu trường lao ra, sau đó thân ảnh vừa động, hai đạo thân ảnh đã xuất hiện ở hai sân đấu.

Ánh mắt Lâm Động nhìn hai đạo thân ảnh kia, lập tức có chút ngưng đọng. Hai người này tựa hồ còn lớn tuổi hơn Lâm Lang Thiên một chút, khí tức tuy không bằng Lâm Lang Thiên nhưng cũng đã là Bán Bộ Tạo Hóa.

Hơn nữa hai người này tựa hồ đã đạt tới đỉnh cao, chỉ cần chút cơ duyên là có

thể tiến lên Tạo Hóa Cảnh, khó trách nói thiên phú chỉ kém Lâm Lang Thiên một chút.

Nhưng khiến Lâm Động kinh dị nhất là diện mạo của hai người này không ngờ giống hệt nhau, hiển nhiên là huynh đệ sinh đôi, thậm chí cả khí tức mơ hồ cũng có chút giao hòa với nhau. Bọn chúng mà liên thủ với nhau thì cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng có thắng được, từ đó có thể thấy hai người này cường hãn đến thế nào.

- Quả nhiên là hai huynh đệ Lâm Thanh. Lâm Động kia cũng thật ngông cuồng, khiêu chiến Lâm Lang Thiên đại ca dễ dàng như vậy sao? Hai huynh đệ Lâm Thanh sắp tiến lên Tạo Hóa Cảnh tiểu thành rồi, thực lực vượt xa loại hàng giả như Lâm Phong vừa rồi.

- Đợi Lâm Động bại dưới tay bọn họ, xem hắn còn có mặt mũi khiêu chiến cùng Lâm Lang Thiên hay không.

- Tự rước lấy nhục, người của Phân gia cũng dám khiêu chiến Nội tộc.

- … Đệ tử của Gia tộc Lâm Thị nhìn hai người vừa xuất hiện, trong mắt nhất thời xuất hiện vẻ mừng rỡ. Bộ dạng đó như thể đã nhìn thấy cảnh Lâm Động chật vật nhận thua.

Đương nhiên cũng không thể không thừa nhận hai người bọn Lâm Thanh trong đám cùng thế hệ quả thực có thực lực chỉ kém Lâm Lang Thiên, nhưng mà… Lâm Động ngẩng đầu, liếc mắt nhìn các Trưởng lão ở hàng ghế vàng, thân hình vừa động đã dừng lại ở sân đấu cao nhất, nhàn nhạt nói:

- Không cần chia hai trận, cùng lên đi!

- Kiêu ngạo, cuồng vọng!

Lời này của Lâm Động vừa truyền đi, những đệ tử kia đột nhiên xuất hiện vẻ tức giận, cùng nhau cười lạnh.

Nhưng khi bọn chúng còn đang cười lạnh, Lâm Động đứng ở sân đấu cao nhất tay áo nhẹ vung lên, lại một lời nói thản nhiên truyền ra:

- Trong mười hiệp, các ngươi còn lưu lại ở đây, ta thua!

Lời này vừa nói ra, cho dù những Trưởng lão ở hàng ghế vàng sắc mặt cũng đại biến, lời này đã không thể dùng kiêu ngạo để hình dung.

- Các ngươi đòi tư cách? Vậy ta cho các ngươi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 351

Một Quyền Oanh Bạo

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Mười hiệp!

Lâm Động vừa thốt ra lời đó, toàn bộ không gian như bùng nổ. Các đệ tử Nội tộc nhìn kẻ đứng trước mặt như nhìn một kẻ điên.

Trong Gia tộc Lâm Thị, Lâm Thanh, Lâm Mộc có thiên phú chỉ kém hơn Lâm Lang Thiên một chút, cộng với hai người là anh em sinh đôi, phối hợp với nhau càng thêm nhuần nhuyễn, hiểu ý. Hai người liên thủ, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng khó lòng thắng được họ. Nhưng bây giờ Lâm Động lại dám khoa ngôn rằng sẽ đánh bại họ trong vòng mười hiệp?

Với họ mà nói, điều này không thể dùng ngông cuồng để hình dung nữa mà phải là ngu ngốc và tự chuốc họa vào thân!

Khi các đệ tử Nội tộc cười khi chế giễu, Lâm Khả Nhi đứng giữa họ cặp mày cũng khẽ rung động, mắt nàng nhìn chăm chăm vào bóng dáng Lâm Động. Dù nàng vô cùng kinh ngạc về việc Lâm Động đánh bại Vương Viêm, nhưng nói thực, tuy Vương Viêm được gọi là thiên tài của Gia tộc Vương Thị nhưng so với Lâm Thanh, Lâm Mộc thì còn kém rất xa.

Trong trường hợp này, phát ra cuồng ngôn như vậy quả thực là không thích hợp.

- Khả Nhi, đây là Lâm Động đã đánh bại Vương Viêm của Gia tộc Vương Thị mà ngươi nói sao? Bản lĩnh chưa biết thế nào, nhưng mức ngông cuồng cũng không kém Vương Viêm chút nào.

Bỗng nhiên từ bên cạnh vang lên tiếng cười của một nữ tử, nàng bất giác quay đầu lại, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào đã xuất hiện một vài nữ tử yêu kiều. Họ đều khá xinh đẹo, trong số các đệ tử Nội tộc cũng có không ít người đang theo đuổi họ. Nay thấy họ đến, các đệ tử Nội tộc kia lập tức vây lại.

- Ha ha, Lâm Tuyết muội muội nói không sai, Lâm Động bản lĩnh không được bao nhiêu nhưng khẩu khí không hề nhỏ. Đợi lát nữa hắn bại trong tay Lâm Thanh đại ca bọn họ, xem còn mặt mũi nào mà buông lời ngông cuồng nữa không?

Một đệ tử Nội tộc, với vẻ nịnh nọt nói với một trong hai mỹ nữ đang nói chuyện với Lâm Khả Nhi, một vài kẻ khác cũng vội vàng cười phụ họa.

- Bây giờ rất ít người dám ngông cuồng như vậy trước mặt Lang Thiên đại ca.

Cô thiếu nữ tên Lâm Tuyết cười điệu, nhìn Lâm Khả Nhi nói:

- Khả Nhi, ngươi nói xem Lâm Động thật sự có tư cách khiêu chiến Lang Thiên đại ca sao?

- Tự nhìn thì biết!

Lâm Khả Nhi thản nhiên nói.

- Ha ha, chỉ là ta ít khi thấy ngươi cứ luôn miệng nhắc đến một người họ hàng nào đó thôi. Lẽ nào ngươi lại thích tên Lâm Động này?

Lâm Tuyết tiến lên trước cười đắc ý.

- Chỉ là… xem ra hôm nay dường như hắn sẽ mất mặt lắm đây!

Lâm Khả Nhi nhíu mày, nhưng mặc kệ người sùng bái Lâm Lang Thiên đến hết thuốc chữa kia. Trong mắt cô ta, trên thế gian này, ngoài Lâm Lang Thiên e là chẳng còn ai là nam tử, đều là một lũ phế vật… Thế nhưng, ở đấu trường này,

những tràng cười chế giễu như thế không phải ít. Dù gì thì hành động của Lâm Động trong mắt chúng thực sự là không thể chấp nhận được.

- Hừ, tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, dám kiêu căng như vậy! Đợi khi thua rồi ngươi lấy gì mà giữ thể diện?

Trên hàng ghế màu vàng, Trưởng lão áo nâu cười lạnh, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Lâm Lang Thiên nhìn Lâm Động trên đài. Huynh đệ Lâm Thanh, Lâm Mộc mà liên thủ, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng khó lòng thắng họ. Mà khí tức của tên Lâm Động này cũng chỉ là Bán Bộ Tạo Hóa mà dám ngạo mạn đến vậy? Thật không biết là hắn có tuyệt chiêu hay tự tìm cái chết?

- Nếu Lâm Động đã có hào khí như vậy, Lâm Thanh, Lâm Mộc, hai ngươi đấu với hắn một trận đi.

Vị Trưởng lão áo đen địa vị dường như cũng không thấp lúc này cũng phẩy tay, bình thản nói.

- Vâng!

Lâm Thanh, Lâm Mộc quát lên một tiếng, thân hình khẽ động, cùng bay lên chỗ cao nhất, ánh mắt lạnh lùng khóa chặt lấy Lâm Động. Hiển nhiên thái độ của người này đã khiến bọn họ vô cùng phẫn nộ.

Hai người không hề nói lời gì thừa thãi, vừa hiện thân là bàn chân giẫm mạnh lên sàn. Hai luồng khí tức Bán Bộ Tạo Hóa bùng lên trong chớp mắt, nguyên lực hùng hồn dao động trong không gian, tỏa ra một luồng áp lực mạnh mẽ, gây nên không ít tiếng kêu kinh ngạc.

- Lâm Động phải không? Hôm nay ta phải xem ngươi có tư cách gì mà dám trong mười hiệp đánh bại hai anh em bọn ta?

Nguyên lực bao phủ toàn thân, Lâm Thanh trừng trừng nhìn Lâm Động cười

lạnh, nói.

- Cũng rất hy vọng ngươi không phải thùng rỗng kêu to, nếu không thì quá vô vị!

Lâm Mộc cũng lạnh lùng nói. Trong Nội tộc bọn họ có cùng địa vị phi phàm, không so được với Lâm Lang Thiên nhưng cũng đứng trong hàng ngũ ba người cao nhất. Nay Lâm Động, một người họ hàng trong Phân gia dám ăn nói với họ như thế sao có thể không phẫn nộ đây?

- Bắt đầu được chưa?

Thế nhưng, đối mặt với sự phẫn nộ đó, Lâm Động làm như chẳng có chuyện gì, chầm chậm giơ bàn tay ra, giọng nói rất từ tốn, không hề vì khí tức mạnh mẽ của hai người kia mà dao động.

Ầm!

Ngữ khí bình thản đó của Lâm Động không còn nghi ngờ gì nữa đã thổi bùng lên ngọn nộ hỏa của Lâm Thanh, Lâm Mộc. Ánh mắt lạnh băng, nguyên lực hùng hồn ngưng tụ trong lòng bàn tay, đem theo tiếng nổ trầm đục nhằm thẳng vào những vị trí trọng yếu của Lâm Động mà đánh tới.

Hai người vừa ra tay là lập tức thể hiện sự ăn ý hơn người, công kích hai người như một khiến người ta khó lòng kháng cự.

Có điều, đối mặt với công kích đó, sắc mặt Lâm Động vẫn không hề có chút thay đổi, thân hình vẫn đứng yên vững như bàn thạch. Chỉ có bàn tay không ngừng biến hóa chống đỡ được hết những đòn quyền đánh tới ở khoảng cách nửa thước.

Bốp bốp bốp!

Giữa sàn đấu, khi tiếp đòn của hai người, thân thể Lâm Động không hề rung lên quá ba lần, chỉ thấy tiếng nắm đấm va chạm nhau phát ra.

Những người có nhãn lực không tệ khi quan sát cuộc chiến này ánh mắt dần dần trở nên hoài nghi. Ai cũng có thể thấy rằng, trước sự tấn công của hai người mà Lâm Động vẫn ứng phó nhẹ nhàng, chưởng ảnh dường như hình thành nên một bức tường vững chắc, chặn không cho công kích của hai người Lâm Thanh không thể tiếp cận hắn.

Chỉ như vậy thôi họ đã biết Lâm Động dám cuồng ngôn như thế quả thực là khả năng, có điều dường như cũng không thể nào đánh bại họ trong vòng mười hiệp được.

Trong đấu trường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về nơi này, tất cả đều nín thở nhìn quan sát cuộc giao đấu khiến người ta hoa cả mắt này và thầm đếm xem bao nhiêu lượt rồi.

Tại một chỗ khá khuất, bọn Lâm Chấn Thiên cũng rất căng thẳng nhìn lên với gương mặt đầy kinh ngạc. Không ngờ Lâm Động lại có thể đánh ngang cơ với hai vị Bán Bộ Tạo Hóa liên thủ lại có thể đấu lại với một cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, dù trong mắt có phần lo lắng nhưng hắn vẫn vững như Thái Sơn.

Tuy cục diện bế tắc nhưng trong mười hiệp thì cũng khó có thể vượt qua được sự tiêu hao thể lực này.

- Tên Lâm Động này đúng là có chút bản lĩnh… Trận đấu quyết liệt này cũng khiến các đệ tử Nội tộc kinh ngạc, họ vốn nghĩ Lâm Động nhanh chóng sẽ thua ngay nhưng cảnh tượng trước mặt đã khiến họ hiểu thực lực của Lâm Động quả thực có thể địch lại Lâm Thanh, Lâm Mộc.

Lâm Khả Nhi thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm thấy ngạc nhiên về sự tiến bộ đáng kinh ngạc của Lâm Động. Khi còn ở Đại Hoang Cổ Bi thực lực của Lâm Động chỉ là Tạo Khí Cảnh tiểu thành, thế nhưng chỉ trong nửa năm ngắn ngủi mà đã mạnh đến mức độ này.

- Hừ, giờ đã tám hiệp rồi, hắn vẫn phòng ngự như rùa rụt cổ, đến hiệp thứ mười sẽ biết mặt!

Lâm Tuyết ở bên cạnh cười nói, dường như cô ta không hề thích thú nhìn Lâm Động thể hiện uy phong. Tuy đến giờ bản thân cô ta phải thừa nhận, Lâm Động có thể một chọi hai mà vẫn không hề có dấu hiệu thất bại, dù xếp trong Nội tộc của cô ta cũng phải thuộc hạng đầu.

Trên hàng ghế màu vàng, những Trưởng lão kia nhìn cuộc đấu nhát thời cũng trầm mặc. Đặc biệt là sắc mặt Trưởng lão áo nâu và Trưởng lão áo đen có phần khó coi. Với nhãn lực của họ đương nhiên có thể biết được rằng, đến giờ Lâm Động vẫn chưa hề thực sự ra tay một lần nào cả, ngược lại hai người Lâm Thanh dù đã gắng hết sức nhưng đều không thành công.

Khoảng cách giữa hai bên đến lúc này coi như đã thực sự lộ rõ.

Lâm Lang Thiên cũng dừng hẳn động tác bàn tay, hắn nhìn chăm chăm về sàn đấu, cuối cùng lên tiếng:

- Có chút bản lĩnh, nhưng đã chín hiệp rồi!

Uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn đột nhiên tản rộng ra, vô số ánh mắt đổ dồn tới, chỉ thấy Lâm Thanh và Lâm Mộc bị chấn động phải lùi về sau đến mấy bước, khi nhìn lại Lâm Động thì từ đầu chí cuối không hề lui nửa bước.

Cao thấp đã phân chia rõ ràng, nhưng lúc này đã qua chín hiệp!

- Lâm Động, thực lực của ngươi quả thực rất mạnh, có điều, e là lần này ngươi phải trả giá cho lời nói ngông cuồng của mình rồi.

Sắc mặt Lâm Thanh lúc này hơi khó coi nhưng rồi hắn hít sâu một hơi, lạnh lùng nói.

Hắn thừa nhận thực lực của Lâm Động, nhưng hắn vẫn không tin Lâm Động có thể đánh bật họ ra khỏi sàn đấu chỉ trong một hiệp ra đòn.

- Các ngươi đánh giá mình cao quá đấy!

Thế nhưng Lâm Động chỉ lắc lắc đầu nhìn hai người Lâm Thanh, thân thể khẽ động, cuối cùng chủ động bước chân ra lần đầu tiên.

- Ta không có ân oán gì với các ngươi nên mới ra tay vào hiệp thứ mười, ta đã giữ thể diện cho các ngươi lắm rồi. Tiếp theo thì phải xem bản lĩnh của các ngươi thôi!

Uỳnh!

Một bước chân giẫm xuống, cả sàn đấu dường như rung chuyển, một áp lực khiến người ta phải nín thở bỗng nhiên phát ra từ trong cơ thể Lâm Động và ập mặt mà tới.

Cảm nhận được luồng áp lực nghẹt thở đó, đồng tử của Lâm Thanh, Lâm Mộc co lại, thân hình lùi nhanh về sau, đồng thời vận hết nguồn nguyên lực.

- Toái Thiên Đại Bi Chưởng!

Nguyên lực hùng hồn mạnh mẽ trào lên từ trong người Lâm Thanh, Lâm Mộc, ngưng tụ ngay phía trên đỉnh đầu họ hình thành nên một tấm bia khổng lồ to trăm trượng!

Tấm bia đó hiện lên tỏa ra một luồng khí tức mang áp lực kinh hồn, có thể thấy lúc này hai người bọn Lâm Thanh đã thi triển hết mọi thủ đoạn rồi. Nguyên lực này đủ để chống lại một cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành!

- Sát!

Một tiếng hét trầm đục phát ra từ miệng hai người bọn Lâm Thanh, tiếp đó tấm bia khổng lồ đem theo sức công phá mạnh mẽ đổ ập xuống Lâm Động trước

vô vàn ánh mắt căng thẳng tột độ.

Đối mặt với công kích cuối cùng của hai người Lâm Thanh, thân hình Lâm Động bỗng trở nên nhẹ nhàng, bay lên như làn khói, cùng với mỗi bước đi của hắn, một đạo tàn ánh xuất hiện sau lưng hắn, chớp mặt chín đạo tàn ảnh xuất hiện ở đường chân trời.

Tử Ảnh Cửu Phá!

Khi chín đạo tàn ảnh xuất hiện, khí tức tỏa ra từ trong người Lâm Động cũng mạnh mẽ đến mức đáng sợ.

Đồng thời, một vầng sáng giống hệt như mặt trời óng ánh cũng hiện lên, lập tức một luồng sức mạnh thuần túy bùng nổ quanh người Lâm Động.

Uỳnh!

Vầng mặt trời xuất hiện, dưới vô vàn ánh mắt chăm chú nhìn, một quyền đánh thẳng vào tấm bia kia!

Nguyên lực khiến người ta kinh hãi bùng nổ, với một sức mạnh khủng bố cuồn cuộn cuốn tới… - Phá cho ta!

Một tiếng hét lạnh băng đột ngột vang lên.

Ầm!

Lời hét vừa dứt, chỉ thấy trên tấm bia khổng lồ lập tức xuất hiện vô số vết nứt ngày một lan rộng. Cuối cùng tấm bia ngưng tụ tất cả sức mạnh của hai người bọn Lâm Thanh đã bị nổ tung.

Ầm!

Trên bầu trời, sắc mặt hai người trở nên trắng bệch, miệng phun ra máu tươi, thân thể bay ngược lại về sau, quét trên đất thành hai rãnh dài mấy mét. Nhìn hai

đường rãnh sâu đến nhức mắt kia, tất cả toàn trường nhất thời im lặng rồi lập tức lại bùng nổ.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 352

Ta Cho Ngươi Một Chữ

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Thua rồi!

Dưới vô số ánh mắt nhìn, hiệp cuối cùng, Lâm Thanh, Lâm Mộc, hai thiên tài chỉ thua kém Lâm Lang Thiên trong Gia tộc Lâm Thị đã hoàn toàn bại dưới tay Lâm Động!

Sự kinh hãi dần dần chiếm lĩnh gương mặt tất cả mọi người, họ nhìn hai rãnh sâu dưới đất, không còn nghi ngờ gì nữa, nỗi kinh hoàng đã đến cực điểm.

Không một ai lại nghĩ có kết cục như vậy, ai cũng cho rằng chỉ là Lâm Động đã cuồng ngôn loạn ngữ, nhưng lúc này, những điệu cười chế giễu chuẩn bị xem kịch hay của họ đã đóng băng trên gương mặt, nhìn rất hoạt kê và nực cười.

Một sự im lặng chết chóc như bao trùm lấy đấu trường, cuối cùng thì nổ ra một tràng pháo tay kinh thiên động địa.

Trong những ánh mắt một lần nữa nhìn con người trẻ tuổi kia không còn chút chế giễu nào nữa, có chăng chỉ là sự kính sợ một cường giả.

Những năm gần đây, đệ tử của Gia tộc Lâm Thị đa phần đều là người của Nội tộc được vẻ vang, những người thuộc Phân gia chỉ có thể theo đuôi. Nhưng nay lần đầu tiên họ được thấy người của Phân gia tham gia cuộc thi đã thể hiện sự mạnh mẽ của mình.

Hơn nữa, trong những người có mặt ở đây, không thiếu người có nhãn lực thực sự. Qua mười hiệp giao đấu vừa rồi họ hiểu, chín hiệp đầu Lâm Động cơ hồ không ra tay mà hoàn toàn chỉ phòng ngự, thậm chí để mặc cho Lâm Thanh,

Lâm Mộc tấn công. Lần ra tay duy nhất của hắn chính là chiêu cuối cùng!

Rất nhiều người tin rằng, nếu Lâm Động dùng chiêu đó ngay từ ban đầu thì e là Lâm Thanh, Lâm Mộc đã thua thảm hại ngay từ khi chân chưa kịp đứng vững.

Lâm Động phòng thủ chín hiệp, chỉ ra tay ở hiệp cuối, xét về mặt nào đó đúng là đã hết sức giữ thể diện cho hai người bọn Lâm Thanh rồi. Như thế dù hai người có thua cũng không đến nỗi quá thảm, đó cũng là vì thể diện của Nội tộc. Dù gì thì trong tình huống này, với năng lực của các Trưởng lão kia có lẽ cũng nhận ra… Nghĩ đến điều đó, không ít người đều thầm kinh ngạc. Từ lần đầu xuất hiện Lâm Động đã thể hiện sự cuồng ngạo của mình, điều này khiến một số người bất giác coi hắn là kỳ tích, nhưng những hành động tinh tế này lại khiến một số người sợ hãi.

- Lâm Động thắng rồi?

Bọn người Lâm Chấn Thiên cũng đầy kinh ngạc, nhất thời chưa tỉnh lại. Họ cũng rõ thực lực của Lâm Thanh, Lâm Mộc trong Gia tộc Lâm Thị. Nhưng ngay cả hai vị Bán Bộ Tạo Hóa này liên thủ lại cũng bại dưới tay Lâm Động. Thực lực của Lâm Động rốt cuộc đã đạt mức khủng bố đến thế nào?

- Ha ha, Lâm Chấn Thiên lão đệ, xin chúc mừng! Phân gia Viêm Thành lần này có thể mở mày mở mặt rồi!

Khi Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu còn bị chấn động bởi thực lực của Lâm Động thì từ bốn phía vang lên tiếng chúc mừng.

Lâm Chấn Thiên nhìn thì thấy Gia chủ các Phân gia từ các nơi đều vây lại mặt mày tươi cười. Những điệu cười chế giễu lúc này đã được thay bằng nụ cười nịnh nọt.

Trong các Phân gia này, kẻ thực lực mạnh nhất là Tạo Khí Cảnh đại thành, kém nhất chỉ là Nguyên Đan Tiểu viên mãn. Tuy Lâm gia Viên Thành cũng tương đương với bọn họ nhưng giờ lại xuất hiện một kẻ biến thái như Lâm

Động, lập tức địa vị cũng cao hẳn lên.

Ngay hai Bán Bộ Tạo Hóa như hai người Lâm Thanh cũng bại trong tay Lâm Động, vậy thực lực của hắn mạnh đến thế nào? Những Phân gia không có nổi một cao thủ Tạo Khí Cảnh như họ sao còn dám vênh mặt với Lâm Chấn Thiên?

Với những tên gió chiều nào che chiều ấy này, trong lòng Lâm Chấn Thiên cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười. Hắn nhìn những gương mặt xu nịnh xung quanh mà bỗng cảm thấy sống mũi cay cay. Mỗi lần Tộc hội, cái hắn nhận được chỉ là những tràng cười chế giễu, chuyện như hôm nay là lần đầu tiên trong mấy chục năm qua.

Lâm Khiếu ở bên cạnh khẽ vỗ vai Lâm Chấn Thiên. Hắn cũng biết, Lâm Chấn Thiên đã chờ đợi ngày này biết bao năm rồi… Các đệ tử Nội tộc trở nên trầm mặc, cảnh tượng vừa rồi cũng gây chấn động khá lớn cho họ. Hai người Lâm Thanh, Lâm Mộc liên thủ cũng không phải đối thủ của Lâm Động, xem ra Gia tộc Lâm Thị e là cũng chỉ có Lâm Lang Thiên mới có thể làm giảm nhuệ khí của Lâm Động.

- Hừ, cũng có chút bản lĩnh!

Lúc này, Lâm Tuyết cũng chỉ có thể hậm hực nói vậy. Cô ta nhìn Lâm Khả Nhi thấy có vẻ rất vui mừng, cô ta liền nói:

- Có gì mà vui? Tên đó giờ thì hoan hỉ, lát nữa khi Lâm Lang Thiên đại ca ra tay, kết cục của hắn sẽ càng thê thảm hơn!

- Lo chuyện của ngươi đi! Đừng có lải nhải cạnh ta!

Sắc mặt Lâm Khả Nhi cũng hơi tối lại, thực sự không thể chịu nổi Lâm Tuyết này nữa.

Bị Lâm Khả Nhi quát, sắc mặt của Lâm Tuyết cũng có chút khó coi, nhưng vì e ngại địa vị của Lâm Khả Nhi trong tộc nên chỉ hừ một tiếng rồi quay người bỏ

đi.

Thấy cuối cùng Lâm Tuyết cũng ngậm miệng lại, Lâm Khả Nhi thở phào, rồi ngẩng lên nhìn bóng dáng vạn người chú ý kia, bàn tay khẽ nắm lại thầm nghĩ:

- Ngươi thật sự muốn ép Lâm Lang Thiên đại ca ra tay sao?

Cô biết rất rõ, tuy Lâm Động có thể đánh bại Lâm Thanh, Lâm Mộc, thể hiện thực lực kinh người. Nhưng như thế không có nghĩa là hắn có thể đánh lại được Lâm Lang Thiên. Thiên phú và thực lực còn ẩn giấu của Lâm Lang Thiên thực sự quá khủng khiếp, nếu hôm nay hắn thật sự ra tay thì hậu quả khó lường.

Tại nơi cao nhất của đấu trường to lớn nguy nga, thân hình Lâm Động vẫn đứng hiên ngang mặc cho vô số ánh mắt nóng rực tập trung trên người, nét mặt vẫn bình tĩnh như thế. Hắn nhìn Lâm Thanh, Lâm Mộc một cái, rồi từ tốn quay đầu lại nhìn về hàng ghế màu vàng và ánh mắt khóa chặt vào một thân ảnh chưa từng động đậy.

- Giờ đã đủ tư cách chưa?

Giọng nói bình tĩnh của Lâm Động vang vọng trong tai của tất cả mọi người. Tất cả dường như hít thở cũng chậm lại. Lâm Động quả nhiên muốn khiêu chiến với Lâm Lang Thiên!

Nhưng lần này không còn câu nói nào mang tính chế giễu Lâm Động nữa. Sau trận đại chiến mười hiệp đầy tính trấn áp vừa rồi, chẳng ai còn dám coi thường gã thanh niên đến từ Phân gia này nữa.

Sắc mặt của Trưởng lão áo nâu tối lại, hắn không ngờ Lâm Động thực sự có thể thắng Lâm Thanh, Lâm Mộc trong vòng mười hiệp.

- Hà hà, đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Trong Phân gia cũng có thể sinh ra những hạt nhân ưu tú thế này, đúng là phúc của Gia tộc Lâm Thị chúng ta!

Trưởng lão áo tím khẽ vỗ tay, ánh mắt hiện lên sự tán thưởng.

- Trước mặt nhiều người như vậy nghênh ngang với Nội tộc như thế mà là ưu tú cái gì? Cùng là chỉ là cái gai mà thôi.

Trưởng lão áo đen lạnh nhạt nói.

- Trong Phân gia không có tài lực trợ giúp nhưng lại tiến bộ đến mức này, có nghĩa là thiên phú của cậu ta không hề kém bất cứ thiên tài nào trong Gia tộc chúng ta. Nếu như thế không được coi là ưu tú thì ai có thể coi là ưu tú đây?

Trưởng lão áo tím cười nói.

- Lẽ nào ngươi thật sự muốn hắn khiêu chiến với Lâm Lang Thiên ở đây? Hắn có thân phận thế nào chứ? Lang Thiên có thân phận thế nào? Bất luận thắng hay thua cuối cùng cũng chỉ có lợi cho tiểu tử hắn mà thôi.

Trưởng lão áo đen cau mày nói.

- Lúc trước cũng đã nói, lại nói trước mặt bao nhiêu người, lẽ nào có thể rút lại sao?

Trưởng lão áo tím bình thản nói. Trong Gia tộc cũng có sự tranh chấp giữa các phái hệ, ông ta không phải phái hệ của Lâm Lang Thiên vì thế đương nhiên không cần phải bảo vệ. Trong mắt ông ta, bất luận là Gia tộc hay Phân gia, chỉ cần có hạt nhân ưu tú xuất hiện thì đều xứng đáng đề bạt. Một Đại Gia tộc muốn trường thịnh thì phải chú trọng nhân tài thế hệ tiếp theo.

- Lâm Hào, ngươi lập tức đi tìm gặp người của Phân gia Viêm Thành, sắp xếp cho họ chỗ ngồi tốt!

Trưởng lão áo tím quay lại nói với một Trưởng lão bên cạnh.

- Vâng!

Trưởng lão đó đáp rồi lập tức lui đi.

- Ngươi!

Thấy thế, ánh mắt Trưởng lão áo đen lập tức lạnh băng, xem ra Trưởng lão áo tím muốn thu nạp Lâm Động.

- Không cần tranh cãi nữa!

Thế nhưng, khi hai người còn đang tranh chấp, một giọng nói bình thản bỗng vang lên. Tất cả hàng ghế màu vàng đều nhất thời yên lặng, mọi ánh mắt đổ dồn về phía có tiếng nói, cuối cùng dừng lại ở một người trẻ tuổi, chính là Lâm Lang Thiên.

- Nếu đã có người không biết trời cao đất dày thì ta cũng phá lệ một lần!

Dưới vô vàn ánh mắt chăm chú, Lâm Lang Thiên chầm chậm đứng dậy khỏi ghế ngồi.

- Lâm Lang Thiên đứng dậy rồi!

- Cuối cùng hắn cũng không nhịn được muốn động thủ rồi sao?

- Đây mới là cuộc long tranh hổ đấu thật sự! Thật muốn xem xem rốt cuộc ai mới là thiên kiêu chi tử của Gia tộc Lâm Thị?

Là mục tiêu gần như gây chú ý nhất, nhất cử nhất động của Lâm Lang Thiên đều gây nên từng đợt xáo động. Nay hắn đã đứng lên, trong đấu trường khổng lồ này bùng nổ từng đợt tiếng hô kinh ngạc.

- Cuối cùng thì Lâm Lang Thiên đại ca cũng ra tay rồi!

Các đệ tử Nội tộc kia lúc này cũng vô cùng kích động. Trong mắt họ, Lâm Lang Thiên chính là Chiến Thần bất khả chiến bại. Họ tin rằng, bất luận Lâm Động có lợi hại thế nào cũng chẳng là gì!

- Tên Lâm Động đó lát nữa sẽ phải hối hận thôi!

Ánh mắt Lâm Tuyết dường như dính chặt lấy thân ảnh lung linh kia, rồi có phần đắc ý liếc nhìn Lâm Khả Nhi lúc này đang nhăn tít cặp mày.

Thân hình Lâm Lang Thiên khẽ động một cái, khi hắn xuất hiện lại thì đã ở trên không trung phía trên sàn đấu. Hắn từ trên cao nhìn xuống nói:

- Lâm Động, giờ ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, quỳ xuống chịu thua, hoặc chôn thân tại đây.

Ở bên dưới, Lâm Động ngẩng đầu lên, gương mặt hiện lên một nụ cười lạnh băng. Hắn giơ ra một ngón tay, giọng nói cũng từ tốn như thế vang lên khiến vô số người phải há hốc miệng:

- Ta cho ngươi một chữ, cút!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 353

Quyết Đấu Với Lâm Lang Thiên

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Cút!

Chỉ một chữ đã thể hiện được sự ngông cuồng bá đạo đến cực điểm.

Cả đấu trường rộng lớn, không ít người đã có hiện tượng cơ mặt co giật. Các đệ tử Nội tộc thì càng có dấu hiệu bùng nổ. Đây là lần đầu tiên họ thấy có người dám nói với Lâm Lang Thiên với giọng điệu đó.

Nhân vật trong lòng họ tựa như Chiến Thần, trong mắt Lâm Động lại chẳng đáng để kính sợ, điều này khiến thần tình trên gương mặt họ trở nên thật phong phú.

- Đồ thiếu giáo dưỡng!

Trên hàng ghế màu vàng, Trưởng lão áo nâu khẽ co giật khóe miệng, cuối cùng thốt ra một câu lạnh lẽo. Lâm Lang Thiên muốn trở thành Tộc trưởng kế nhiệm thì nhất thiết phải có danh tiếng tuyệt cao, mà những hành động này của Lâm Động bất luận thế nào cũng là đang làm tổn hại thanh danh của Lâm Lang Thiên. Đây là chuyện không thể chấp nhận được.

- Chỉ là miệng lưỡi sắc sảo mà thôi, lát nữa hắn sẽ hiểu Gia tộc Lâm Thị chỉ có một thiên tài tuyệt thế, đó chính là Lâm Lang Thiên. Dưới ánh hào quang của hắn, không ai có thể tỏa sáng được nữa!

Trưởng lão áo đen cười nhạt nói.

Nghe hai người kia nói chuyện, Trưởng lão áo tím chỉ cười cười không nói

gì, ánh mắt vẫn nhìn bóng dáng dưới kia. Dù rằng từ khi xuất hiện đến nay Lâm Động luôn thể hiện sự xấc láo ngang bướng, rất giống với nhiều thiên tài trẻ tuổi khác, tự cao tự đại, cho mình là thiên hạ vô địch, nhưng không biết tại sao ông ta lại cảm giác đó không phải tính cách của Lâm Động.

Với tài lực và thế lực ở mức đáng thương của Phân gia, lại ở độ tuổi non trẻ thế này mà đã đạt được trình độ của thiên tài như Lâm Thanh, Lâm Mộc, nếu nói hắn chỉ là hạng người ngu ngốc dựa vào sức lực thì e là căn bản không có cơ hội vượt qua vô số hiểm nguy mà đứng tại đây.

Nếu đã không phải hạng ngu ngốc thì chắc hắn cũng biết hậu quả nếu khiêu chiến Lâm Lang Thiên. Chẳng ai lại muốn đâm đầu vào chỗ chết, dù là Lâm Động cũng không phải ngoại lệ. Thế nhưng hắn lại dám làm thế, như vậy, điều duy nhất có thể nói đó là hắn có tự tin và tuyệt chiêu giấu lại.

- Ta lại rất hiếu kỳ với thực lực của Lâm Lang Thiên, thật sự có kẻ trẻ tuổi nào có thể khiến hắn lay động địa vị hay sao?

Ngón tay gầy guộc của Trưởng lão áo tím nhẹ nhàng búng lên tách trà, trong lòng lẩm bẩm.

Đương nhiên, hiện nay không chỉ có mình ông ta là chờ đợi điều đó. Mười người có mặt tại đây thì cả mười đều muốn xem trong trận long tranh hổ đấu này ai sẽ là người cười đến phút cuối cùng.

Trên hàng ghế đầu, bọn Lâm Chấn Thiên đã được sắp xếp ngồi tại đây, điều này khiến người trong các Phân gia khác vô cùng ghen tỵ. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, loại biến thái như Lâm Động thì không thể tùy tiện mà có được. Mà Phân gia họ cũng chẳng có cái phúc đó.

Lâm Chấn Thiên ngồi đó nhất thời không thấy thoải mái. Biết bao nhiêu năm không được hưởng sự đãi ngộ này, dù là rất nhiều năm trước đây, địa vị của hắn cũng không đạt được mức này.

- Ài, xem biểu hiện của Động nhi nào, bất luận nó muốn làm gì chúng ta cũng phải ủng hộ hết mình.

Thở dài một tiếng, Lâm Chấn Thiên ngẩng lên nhìn thân ảnh được vô vàn ánh mắt chú ý, cảm khái nói.

Dù sức mạnh hiện nay của họ, có lẽ với Lâm Động mà nói thì hơi yếu, nhưng có sự ủng hộ từ hậu phương, bất luận thế nào cũng là việc đáng mừng. Lâm Động đã làm rất nhiều việc cho họ rồi.

- Hừ, tên tiểu tử đó tưởng rằng chọc giận được Lâm Lang Thiên đại ca thì hôm nay sẽ có tiếng tăm sao? Có điều chỉ sợ là thanh danh chả có, mình lại biến thành cái xác thôi. Đến lúc đó các ngươi còn phải giúp hắn lượm xác đấy!

Ngay khi Lâm Chấn Thiên vừa dứt lời thì từ bên cạnh vọng tới một giọng nói chói tai. Đám người Lâm Khiếu lập tức đại nộ quay lại nhìn thì thấy mấy người trong Nội tộc đang cười lạnh nhìn bọn họ. Hiển nhiên, chúng vô cùng bất mãn khi người của Phân gia được ngồi trước mặt chúng.

- Ngươi!

Khi nghe những lời như thế, bọn Lâm Khiếu cũng đại nộ, định quát lên thì Lâm Chấn Thiên ngăn lại.

- Câm miệng!

Lúc này, vị Trưởng lão dẫn đám người Lâm Chấn Thiên lên đây cũng trừng mắt nhìn đám người kia, quát lớn. Thấy Trưởng lão đó quát lên như vậy, bọn chúng mới hậm hực quay đầu đi.

- Đợi khi tiểu tử đó bại trong tay Lâm Lang Thiên đại ca xem chúng còn có mặt mũi nào mà ngồi đấy không.

- Chẳng qua chúng chỉ dựa vào biểu hiện trong chốc lát của tên tiểu tử đó thôi. Nếu tiểu tử hắn bị Lâm Lang Thiên đại ca lỡ tay giết mất thì chúng vẫn

phải cút về.

Nhưng dù chúng đã quay đi thì vẫn có những tràng cười khinh thường truyền tới khiến sắc mặt đám người Lâm Khiếu tối sầm lại. Nhưng cũng chỉ đành coi như không biết gì hết, quay ra nhìn sàn đấu.

Họ biết những kẻ đó đều đang đợi Lâm Động thất bại. Nếu như vậy thật, e là tiếng cười chế giễu khinh miệt sẽ trào lên nhấn chìm họ mất.

- Yên tâm đi, Động nhi sẽ không khiến chúng ta thất vọng đâu!

Lâm Chấn Thiên khẽ vỗ vai Lâm Khiếu, trên gương mặt già nua hiện lên sự tự tin khiến người ta tin tưởng. Hắn tin đứa cháu đã tạo ra vô số kỳ tích này, dù phải đối mặt với tuyệt thế thiên tài Lâm Lang Thiên cũng sẽ không thua kém!

Đến lúc đó, những tên không tâm phục kia tự nhiên sẽ ngậm cái mõm chó lại mà thôi!

Phía trên cùng của đấu trường, mọi ánh mắt đều tập trung tại nơi sàn đấu quy mô lớn duy nhất kia.

Lâm Lang Thiên đứng lơ lửng trên không trung, dường như lời nói của Lâm Động không hề ảnh hưởng chút nào tới hắn. Nhưng chỉ người nào nhận thức nhạy bén thì mới phát hiện được sát ý lạnh băng đang chầm chậm lan tỏa ra từ trên người hắn.

Lâm Lang Thiên đã động sát tâm!

Không ít cường giả nhận ra điều đó, trong lòng đều thầm thấy lo sợ, vị thiên tài nổi bật nhất Gia tộc Lâm Thị này cũng đã bị sự ngông cuồng của Lâm Động chọc giận.

- Ngươi ngông cuồng hơi sớm đấy, nhưng cũng không sao, lát nữa chắc ngươi cũng không có cơ hội thể hiện nữa rồi.

Lâm Lang Thiên lạnh băng băng nhìn Lâm Động, từ tốn nói.

- Vậy thì thể hiện bản lĩnh đi!

Lâm Động cười thản nhiên, nói.

- Một năm qua không biết ngươi đã gặp được kỳ ngộ gì mà từ Tạo Khí Cảnh đã lên được đến Bán Bộ Tạo Hóa Cảnh, đồng thời cho ngươi cái ý nghĩ dám khiêu chiến ta… Lâm Lang Thiên chầm chậm giơ bàn tay ra, trong âm thầm một luồng nguyên lực tỏa ra.

- Nhưng rồi ta sẽ cho ngươi biết, từ đầu chí cuối, trong mắt ta, ngươi chỉ là một kẻ đáng thương vọng tưởng đuổi theo bước chân của ta mà thôi! Khi ngươi đạt đến Bán Bộ Tạo Hóa thì ta đã vượt qua nó từ lâu rồi! Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết khoảng cách giữa hai ta lớn đến thế nào!

Uỳnh!

Theo sau chữ cuối cùng trong câu nói của Lâm Lang Thiên, một cột sáng nguyên lực khiến cả cường giả Bán Bộ Tạo Hóa cũng phải biến sắc hình thành trong lòng bàn tay hắn, nhanh chóng biến thành một chùm sáng lóng lánh, với tốc độ xé rách thiên không bắn thẳng về hướng Lâm Động.

Công kích của Lâm Lang Thiên nhanh như chớp giật, căn bản không thể nào né tránh. Luồng nguyên lực cuồng bạo đó đủ để bắn tan tành một cường giả Bán Bộ Tạo Hóa!

Chỉ một đòn Lâm Lang Thiên đã thể hiện được thực lực vượt xa Bán Bộ Tạo Hóa, khiến vô số người nhìn mà kinh hãi. Thực lực này không hổ là thiên tài nổi bật nhất Gia tộc Lâm Thị!

Chùm sáng nguyên lực rạch tan chân trời, dường như trong chớp mắt đã đến phía trên đầu Lâm Động. Thế nhưng, đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy sắc mặt Lâm Động vẫn không hề thay đổi, hắn cũng chẳng có dấu hiệu gì là lui

bước. Hắn bước ra một bước, rồi đánh ra một quyền!

Quyền này không hề có bất cứ luồng nguyên lực nào nhưng trong khoảnh khắc xuất quyền đó, bầu không khí phía trước hắn lại bùng nổ!

Ầm!

Quyền của Lâm Động đánh thẳng vào chùm sáng, lập tức, một luồng kình phong kinh người cuồn cuộn nổi lên, cả quảng trường rộng lớn rung chuyển dữ dội.

- Phá!

Một sức mạnh vô hình tụ lại thành những vệt hoa văn lan theo đường ánh sáng. Sau đó sau một tiếng hét của Lâm Động, chùm sáng nguyên lực đủ để đánh tan xác một cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, dưới ánh mặt kinh ngạc của mọi người, đã bị quyền của Lâm Động đánh tan tành!

Ầm!

Chùm sáng nguyên lực nổ tung, cả mặt đất ầm ầm rung chuyển, bầu trời lấp lánh như có cơn mưa ánh sáng.

Từ trong bầu không khí óng ánh lấp lánh, dưới vô số ánh mắt nhìn không chớp lấy nửa cái, một thân ảnh bước ra, chính là Lâm Động!

Lần đầu tiên giao đấu, Lâm Động không hề cho thấy mình rơi xuống hạ phong, chỉ dựa vào sức mạnh mà một quyền đã đánh tan chùm sáng nguyên lực đủ để đánh bại cường giả Bán Bộ Tạo Hóa!

Thứ sức mạnh khủng bố này khiến tất cả dường như nghẹt thở. Ngay sau đó, một màu đỏ rực của sự sục sôi trào lên trong mắt tất cả mọi người, họ biết trận đấu này chắc chắn sẽ chấn động cả Vương triều Đại Viêm!

Dưới vô số ánh mắt chăm chú, Lâm Động chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn

thân ảnh lửng lơ trên không trung, bình thản nói:

- Lâm Lang Thiên, trong hai năm mà ngươi chỉ được thế này thì khiến ta quá thất vọng rồi! Thể hiện bản lĩnh thật sự đi!

Trên bầu trời, ánh mắt Lâm Lang Thiên dần dần trở nên lạnh lẽo, giọng nói lạnh buốt đến xương đem theo sát ý nồng nặc vang lên:

- Nếu ngươi đã cố tình muốn chết thì ta sẽ cho ngươi toại nguyện!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 354

Long Tranh Hổ Đấu

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Sát ý lạnh thấu xương lan tỏa từ trên không trung, dường như nhiệt độ cả đấu trường đã hạ xuống âm độ. Lúc này ai cũng thấy được hai người trên sàn đấu đã như lưỡng hổ tranh đấu, tất có một kẻ chịu thương vong!

Hơn nữa, lần ra tay đầu tiên kia Lâm Động cũng đã bắt đầu chính thức thể hiện thực lực kinh người của mình. Đánh tan chùm sáng nguyên lực đủ để giết cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, sức mạnh đó khủng bố đến mức nào?

Mọi người nhìn dáng người không thể coi là lực lưỡng của Lâm Động với ánh mắt không thể tin nổi, vì dưới cơ thể không lực lưỡng đó lại tiềm ẩn một sức mạnh đáng sợ như núi lửa phun trào!

Sức mạnh đó đủ để phá tan tất cả, làm long trời lở đất!

Đương nhiên, dù Lâm Động có thể hiện ra sức mạnh không tầm thường, nhưng ai cũng hiểu thực lực của Lâm Lang Thiên trên kia vẫn chưa được thể hiện hết. Thắng bại thật sự hiện giờ chưa ai có thể xác định được.

Lâm Lang Thiên đứng lơ lửng trên không, mặc cho bao nhiêu ánh mắt nhìn, hắn vẫn nhìn Lâm Động bên dưới với ánh mắt lạnh lẽo âm u. Lâm Động nhiều lần khiêu khích hắn khiến sát ý trong hắn đã bùng phát.

- Nếu ngươi đã muốn thấy thực lực của ta thì ta cũng vui lòng cho ngươi xem cho rõ!

Thân hình Lâm Lang Thiên rung lên, nguyên lực thiên địa lập tức rừng rực

cháy, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ từ phía chân trời cuồn cuộn lên như vũ bão!

Cảnh tượng này đã tạo nên vô số ánh mắt kinh hoàng, thậm chí một số cường giả Bán Bộ Tạo Hóa cũng cảm thấy một áp lực rất lớn. Dưới áp lực này dường như nửa bước cũng khó lòng di chuyển!

- Khí tức mạnh thật! Cái này ít nhất là Tạo Hóa Cảnh đại thành thì phải? Không ngờ Lâm Lang Thiên tiến bộ nhanh đến vậy, thật không hổ là tuyệt thế thiên tài!

- Đúng vậy, với thực lực của hắn e là không quá hai năm là có thể lên Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, từ đó xung kích Niết Bàn Cảnh!

- Khí tức của Lâm Động so với hắn yếu quá nhiều! Nhưng có điều, tuy khí tức của hắn không lớn nhưng lực chiến đấu lại khá đáng kinh ngạc!

Cuối cùng Lâm Lang Thiên cũng bộc phát toàn bộ khí tức mạnh mẽ của mình, chỉ trong một năm, thực lực của Lâm Lang Thiên quả nhiên đã tiến triển nhanh như bay, khiến người ta phải ồ lên kinh ngạc.

Ánh mắt khóa chặt Lâm Lang Thiên của Lâm Động cũng hơi thu nhỏ lại, nhưng hắn vẫn cảm nhận được khí tức của Lâm Lang Thiên không thật sự đạt đến Tạo Hóa Cảnh đại thành, cùng lắm chỉ là chuẩn đại thành, có điều dù vậy thì mức độ ác liệt cũng không kém Tạo Hóa Cảnh đại thành!

- Trong một năm từ Bán Bộ Tạo Hóa thăng lên chuẩn đại thành, Lâm Lang Thiên quả nhiên có chút thủ đoạn!

Dù không phải Tạo Hóa Cảnh đại thành thật sự nhưng ánh mắt Lâm Động cũng thoáng qua sự lo lắng.

Hắn từ Tạo Khí Cảnh bước vào Bán Bộ Tạo Hóa là nhờ vào sức mạnh thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù, đồng thời khổ luyện hơn nửa năm ở dưới Huyền Âm

Giản mới tiến bộ được như vậy. Nhưng sự tiến bộ của Lâm Lang Thiên trong một năm không hề kém Lâm Động hắn. Xem ra, là thiên tài tuyệt thế của Gia tộc Lâm Thị, Lâm Lang Thiên hắn cũng được hưởng vô số nguồn hỗ trợ, kẻ đơn độc như Lâm Động không thể so sánh được.

Hơn nữa, Lâm Động còn từng nghe tiểu điêu nói, dường như trong cơ thể Lâm Lang Thiên có một thứ khí tức đặc biệt, có lẽ đó là bí mật lớn nhất của hắn, không thể không khiến Lâm Động phải thận trọng hơn.

- Toái Thiên Đại Bi Chưởng!

Khí tức cuồng bạo cuồn cuộn, ánh mắt Lâm Lang Thiên lạnh băng băng, không cho Lâm Động thời gian suy nghĩ, chỉ thấy hai tay hắn giang ra, tấm bia khổng lồ đã thành hình trên bầu trời.

Trước đó Lâm Thanh, Lâm Mộc đã thi triển chiêu này, uy lực không tầm thường. Nhưng nay lần này khí thế mạnh đến cực hạn hơn nữa trên tấm bia khổng lồ kia còn có từng đợt quyền ý cuộn trào như sóng triều, khiến nguyên lực di truyển trong cơ thể cũng bị áp chế. Môn vũ kỹ này được hắn dùng mạnh hơn bọn Lâm Thanh, Lâm Mộc không biết bao nhiêu lần!

Trên lưng chừng trời, Lâm Lang Thiên một tay giữ một tấm cự bia khổng lồ tựa Chiến Thần đội Sơn Nhạc, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta nghẹt thở.

- Chết đi!

Sát khí dâng trào trong mắt Lâm Lang Thiên, cánh tay vung lên, tấm cự bia được bao bọc bởi quyền ý sắc bén giống như hai ngọn núi Sơn Nhạc đổ xuống đầu Lâm Động.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cự bia rơi xuống, bầu không khí lập tức nổ tung, mặt đất nứt ra vô số rãnh lớn nhỏ, sức phá hoại này khiến không ít người phải há hốc miệng.

- Hừ!

Lâm Động ngẩng lên nhìn tấm cự bia đang ập xuống, hừ nhẹ một cái, bước chân ra, bàn tay hướng về quảng trường bên dưới tóm một cái.

- Lên!

Một tiếng quát trầm đục phát ra từ cổ họng Lâm Động. Bỗng chốc, tinh thần lực dâng trào, quảng trường khổng lồ bên dưới rung chuyển dưới bao ánh mắt kinh hoàng, cuối cùng bay lên không.

Với tinh thần lực có thể làm rung chuyển núi đồi của Lâm Động hiện nay, muốn nâng một quảng trường lên cũng không phải không thể.

Cảnh tượng này thật sự hết sức kinh người, các đệ tử Nội tộc toàn thân run rẩy. Bọn chúng hiểu nếu Lâm Động cho quảng trường này đập về phía bọn chúng thì e là bảy tám phần là biến thành nát như tương!

Quả nhiên không chỉ họ là sắc mặt kịch biến, thậm chí ngay các Trưởng lão Gia tộc Lâm Thị ngồi trên ghế màu vàng kia tròng mắt cũng phải thu nhỏ lại.

- Linh Phù sư Cao cấp!

Sắc mặt Trưởng lão áo đen tối tăm nhìn cái quảng trường khổng lồ bị Lâm Động dùng tinh thần lực nhấc lên.

- Tên này không chỉ tu vi nguyên lực mạnh, không ngờ tinh thần lực cũng mạnh đến thế. Chả trách mà có gan khiêu chiến với Lâm Lang Thiên!

Trưởng lão áo tím cũng vô cùng kinh ngạc, tinh thần lực mạnh mẽ như vậy, dù là Lâm Lang Thiên cũng không thể sánh bằng!

Uỳnh uỳnh!

Dưới vô số ánh mắt chăm chú quan sát, cả quảng trường khổng lồ đem theo

bóng đen to lớn, dưới sự khống chế của Lâm Động đâm sầm vào tấm cự bia kia!

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp bầu trời, dường như ánh nắng mặt trời cũng bị che lấp, tiếp đó vô số những tảng đá lớn rơi xuống tạo nên hàng trăm hàng nghìn lỗ lớn nhỏ trên đấu trường.

Nhưng cũng may có sự ra tay của các cường giả Gia tộc Lâm Thị nên những hòn đá đó mới không rơi vào chỗ ngồi của khán giả. Nếu không thì e là hai người kia chưa đánh nhau xong thì ở đây đã có cảnh máu chảy thành sông rồi.

- Ha ha, Tạo Hóa Cảnh chuẩn đại thành thì sao? Cũng chỉ vậy thôi!

Trong cảnh tượng mưa đá rơi vô số, thân hình Lâm Động lao vút qua, theo hướng Lâm Lang Thiên bay tới, từng dòng hình thành bởi những hòn đá to vây quanh thân thể, sau đó lao về phía Lâm Lang Thiên ở trên trời với tốc độ kinh người.

Sắc mặt Lâm Lang Thiên lạnh băng, bắn ra từng đợt kình phong nguyên lực phá tan vụn hết những hòn đá bay tới.

Vút!

Bụi tung mù mịt, một thân ảnh nhanh như chớp giật xé tan màn khói bụi, một bàn tay hung hãn nhắm thẳng tim Lâm Lang Thiên mà đáng tới.

Thấy Lâm Động ra tay, hàn ý trong mắt Lâm Lang Thiên càng đậm hơn. Hắn cũng không tránh né, bước lên một bước, quyền ảnh biến hóa vô lường mang trong nó nguyên lực mạnh mẽ có thể đánh cho cường giả Bán Bộ Tạo Hóa phải hộc máu.

Binh binh binh!

Trên bầu trời, nhân ảnh giao nhau, quyền chưởng như chớp giật, những âm

thanh trầm đục như sấm vang lên, những đường gợn sóng của những trận kình phong, tất cả khiến người ta phải lạnh xương sống.

Hai đạo thân ảnh, dưới vô vàn ánh mắt dường như đã trao đổi đến mười hiệp đấu. Công kích hai bên hung mãnh dị thường, chỉ cần có chút phân tâm thôi là có thể lập tức rơi xuống thế hạ phong!

Có điều, chứng kiến trận đấu kịch liệt kiểu này, sắc mặt đệ tử Nội tộc Lâm Thị đều không được tự nhiên lắm. Điều họ muốn nhìn thấy là sự áp chế tuyệt đối. Họ vốn nghĩ chỉ cần Lâm Lang Thiên ra tay là sự ngông cuồng của Lâm Động sẽ bị đè bẹp. Nhưng cục diện trước mắt lại khiến họ hiểu ra sự thật tàn khốc. Mà đến lúc này họ mới hiểu vì sao Lâm Động lại cuồng ngạo đến vậy!

Bọn chúng thật sự phải thừa nhận thực lực của Lâm Động quả thật đã đạt đến mức đủ để uy hiếp Lâm Lang Thiên rồi.

Lâm Tuyết vô cùng sùng bái Lâm Lang Thiên, tuy sắc mặt có chút khó coi nhưng cũng chỉ đành hậm hực ngậm miệng lại, không nói thêm lời châm chọc nào nữa. Vừa rồi uy thế của Lâm Động khi nhấc lên cả cái quảng trường lớn đã đả kích nàng ta không ít.

Không có Lâm Tuyết bên cạnh lải nhải nữa, Lâm Khả Nhi cũng thở phào. Cô nhìn lên bầu trời không chớp mắt, nhìn hai người đang giao chiến, trong lòng cũng bị chấn động không nhỏ.

Hai năm trước trong Cổ mộ phủ, Lâm Lang Thiên chỉ là dùng một đạo khí tức đã khiến Lâm Động vô cùng thảm hại, dùng hết sức mạnh mới có thể giữ được chút tôn nghiêm cuối cùng. Nhưng chỉ hai năm ngắn ngủi qua đi, người thiếu niên năm đó chỉ là Nguyên Đan Tiểu viên mãn đã trưởng thành đến mức này!

Trình độ này khiến người ta phải kinh hãi và chấn động!

Lúc này, nếu có kẻ nói Lâm Động có thể đánh ngang bằng với Lâm Lang

Thiên thì có lẽ chẳng ai nghi ngờ nữa.

Trận long tranh hổ đấu này cũng trở nên thực sự đặc sắc!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 355

Đại Thiên Hoàng Ấn

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Bùm!

Nguyên lực cuồng bạo bùng nổ trên khoảng không nghìn trượng, tiếng uỳnh uỳnh ầm ầm vang lên liên hồi khiến trời đất như sụp đổ.

Vô vàn ánh mắt căng thẳng đến tột độ nhìn lên bầu trời, nguyên lực nơi đó đã bộc phát đến mức kinh hoàng, dù là cường giả Bán Bộ Tạo Hóa, nếu bị cuốn vào đó cũng thập tử nhất sinh!

Hai đạo thân ảnh đan vào nhau, một trận kình phong nổi lên, sau đó cả hai cùng bắn ngược ra sau trăm bước rồi mới ổn định thân hình.

Giao đấu quyết liệt như vậy nhưng dường như không có dấu hiệu nào cho thấy một ai đó ở thế hạ phong cả.

Cảnh tượng này khiến không ít người cảm thấy kinh hãi. Điều khiến họ kinh hãi đương nhiên là việc Lâm Động giao chiến trực diện với Lâm Lang Thiên mà không hề thua kém. Từ tình hình này có thể thấy, người đến từ Phân gia này căn bản có thực lực không hề thua kém tuyệt thế thiên tài Lâm Lang Thiên!

Trên bầu trời, Lâm Lang Thiên rung mạnh đôi vai để rũ đi hoàn toàn ám kình, ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn Lâm Động ở phía xa. Cứ tiếp tục thế này không phải là cục diện mà hắn mong muốn. Thông qua giao đấu, hắn cũng dầm cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lâm Động.

Dù có cao ngạo nhưng hắn không thể không thừa nhận rằng, so với người thiếu niên ở Cổ mộ phủ hai năm trước, Lâm Động hiện nay dường như đã được

thay da đổi thịt hoàn toàn!

- Bất luận ngươi có kỳ ngộ gì thì cũng đừng có vọng tưởng sẽ làm lung lay được địa vị của ta!

Lâm Lang Thiên nhìn Lâm Động lạnh băng, trong lòng cười lạnh. Thực lực của Lâm Động có phần vượt ngoài dự liệu của hắn nhưng chỉ vậy mà muốn thắng thì quá mơ tưởng rồi!

Lâm Lang Thiên lúc này cũng đang tính sẽ không kéo dài cuộc chiến này nữa. Hắn phải dùng sức mạnh tuyệt đối để cho mọi người biết rằng chỉ có Lâm Lang Thiên hắn mới là thiên tài nổi bật nhất của Gia tộc Lâm Thị. Bất kỳ ai khác cũng chỉ làm nền cho hắn mà thôi. Những người khác còn thế, huống chi là người trong Phân gia nhỏ bé suýt bị hắn giết như giết một con kiến hai năm trước?

Sát ý cuộn trào, thân hình Lâm Lang Thiên đột nhiên bay lên cao, chỉ thấy mặt hắn lạnh tanh không chút biểu cảm, hai tay nhanh như chớp biến hóa vô số ấn pháp kỳ dị.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cùng với sự thay đổi ấn pháp của Lâm Lang Thiên, từng đợt sóng nguyên lực thiên địa cuồn cuộn từ trong người Lâm Lang Thiên lan rộng ra ngoài.

Những luồng nguyên lực đó ẩn hiện trên đầu Lâm Lang Thiên, dường như đang tụ lại tạo thành hình một con phượng hoàng màu bạc, một thứ khí tức mạnh mẽ dần dần lan tỏa.

Hành động bất ngờ của Lâm Lang Thiên lập tức thu hút mọi ánh nhìn, ai cũng có thế thấy hắn đã dùng đến sát chiêu thực sự rồi!

- Đó là… Các đệ tử Nội tộc nhìn con phượng hoàng màu bạc khổng lồ trên đỉnh đầu Lâm Lang Thiên, sắc mặt kịch biến, ánh mắt hiện lên sự kinh hoàng.

- Đó là Đại Thiên Hoàng Ấn, tuyệt học trấn tộc của Gia tộc Lâm Thị!

Trong chớp mắt, toàn bộ trường bùng nổ tiếng huyên náo kinh thiên động địa. Rất nhiều cường giả hiển nhiên không hề xa lạ gì với vũ kỹ Tạo Hóa Cấp này. Nghe nói Tộc trưởng đầu tiên của Gia tộc Lâm Thị từng dựa vào thực lực Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong thi triển nó ra diệt sát triệt để một tông phái đối địch với Gia tộc Lâm Thị.

Phải biết là trong Gia tộc đó có đến hai cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành nhưng cuối cùng vẫn ôm hận chết dưới tuyệt chiêu này. Từ đó có thể thấy được sự hung hãn, mạnh mẽ của môn tuyệt học này!

Nay Lâm Lang Thiên lại thi triển nó, hiển nhiên là không muốn cho Lâm Động bất cứ cơ hội nào nữa, hắn muốn giải quyết triệt để Lâm Động trong một chiêu!

Các Trưởng lão ngồi trên cao sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng, nhìn nhau thầm kinh hãi, đã rất nhiều năm rồi chưa ai có thể ép Lâm Lang Thiên đến mức này.

- Lâm Động, tiếp theo ta sẽ cho ngươi tận mắt chứng kiến vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Gia tộc Lâm Thị ta!

Tiếng Lâm Lang Thiên vang lên như sấm rền, bóng con phượng hoàng bạc cũng dần dần hiện hình thật sự, đôi cánh khổng lồ vỗ một cái, một trận cuồng phong nổi lên đủ để giết chết một cường giả Bán Bộ Tạo Hóa!

- Tên này quả nhiên cũng đã tu luyện vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Gia tộc Lâm Thị.

Lâm Động ngẩng lên nhìn con phượng hoàng bạc, ánh mắt nặng nề. Với thực lực của Lâm Lang Thiên, thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp đẳng cấp này, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng khó lòng kháng cự.

Con phượng hoàng bạc dần dần thành hình, Lâm Lang Thiên nhếch mép cười, ngón tay đột nhiên chỉ về phía Lâm Động.

Uỳnh ầm ầm!

Theo sau ngón tay của Lâm Lang Thiên chỉ ra, con phượng hoàng hình thành từ vô số nguyên lực dường như có linh trí, ngửa lên trời kêu lên một tiếng rồi đập cánh, tạo nên sự chấn động không lời nào có thể hình dung lao vút về phía Lâm Động.

Quảng trường rộng lớn, dưới sự xung kích đáng sợ đó bắt đầu nứt vỡ, vô số những khe nứt dần dần xuất hiện, con phượng hoàng vẫn chưa đáp xuống mà dưới quảng trường đã có hơn chục cái quảng trường con đã nổ tung.

Đối mặt với sức công phá, trong đấu trường cũng vang lên không ít tiếng kêu kinh hoàng. Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp quả nhiên kinh người! Cũng không biết Lâm Động rốt cuộc có chống chọi được với công kích đó không?

Trong đầu nghĩ vậy, lập tức tất cả đồng loạt nhìn về phía Lâm Động không chớp mắt.

Thế nhưng, vừa nhìn thì họ đã kinh ngạc phát hiện rằng, Lâm Động không chỉ chẳng có chút ý định tránh né mà ngược lại còn giẫm chân tạo thế sẵn sàng nghênh đón vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

- Có phải hắn muốn tìm cái chết không?

Cảnh tượng đó lập tức tạo nên vô số tiếng ồ lên kinh ngạc. Chiêu tấn công của Lâm Lang Thiên dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng chỉ còn cách né tránh giữ mạng. Vậy mà thực lực Bán Bộ Tạo Hóa như Lâm Động lại dám chủ động xuất kích, đây không phải là tự tìm cái chết sao?

Ầm!

Lâm Động không thèm để ý đến những tiếng ồ lên kia, thân hình hắn đột

nhiên tựa như biến thành làn khói xanh, nhẹ nhàng bước những bước kỳ dị xông lên trời.

Trong khi di chuyển, từng đạo tàn ảnh cũng hiện lên, rồi nhanh như chớp biến ra chín đạo tàn ảnh.

- Tử Ảnh Cửu Phá!

Chín đạo tàn ảnh tập trung lại, trên bàn tay trái của Lâm Động bỗng ngưng một luồng nguyên lực cuồng bạo.

- Đại Hoang Phân Hải Ấn!

Nguyên lực ngưng tụ trên tay trái, tay phải Lâm Động bỗng biến ra vô số ấn pháp. Tất cả mọi người liền nhìn thấy nguyên lực hùng hồn bùng phát phía sau Lâm Động, biến thành một dòng thủy triều, ngay sau đó, một đạo quang ấn khổng lồ phá vỡ màn sóng biển và bắn ra.

Ầm! Uỳnh!

Lâm Động lúc này, chân dùng Thái Thanh Du Thiên Bộ, tay trái Tử Ảnh Cửu Phá, tay phải Đại Hoang Phân Hải Ấn, ba môn vũ kỹ uy lực kinh hồn đã được thi triển ra hết, thanh thế cực kỳ mạnh mẽ.

- Đại Nhật Lôi Thể!

Đó chưa phải đã hết, trong khi Đại Hoang Phân Hải Ấn đang ngưng tụ, một luồng sức mạnh bùng phát từ người Lâm Động, bay lên tựa như vầng mặt trời nóng bỏng!

Vầng mặt trời nóng bỏng mọc lên, từ trong cơ thể Lâm Động tỏa ra luồng nguyên lực sục sôi một thứ sức mạnh khiến người ta lạnh sống lưng.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thì sao chứ? Phá cho ta!

Lâm Động lúc này khí tức đã hung hãn đến cực điểm, chân di chuyển huyền ảo, thân hình rực cháy, hét lên một tiếng, thân hình bay lên như kình lôi.

Vút!

Vào khoảnh khắc đó, song quyền của Lâm Động đánh ra, không khí trong phạm vi trăm trượng phía trước lập tức bị ép cho nổ tung, một chùm sáng nguyên lực sáng chói lớn trăm trượng bắn ra từ hai bàn tay Lâm Động, dưới những ánh mắt kinh hoàng, bắn thẳng vào con phượng hoàng bạc khổng lồ.

Ầm!

Trời đất dường như rung chuyển, mọi thứ bỗng im lặng như tờ, ngay sau đó tất cả nhìn thấy một luồng sức mạnh vũ bão như tiêu hủy mọi thứ nổ ra trên bầu trời. Bên trong người con phượng hoàng bắn ra vô số tia sáng, cuối cùng nổ tung tạo nên cả một trời óng ánh những điểm sáng!

Bịch!

Hai đạo thân ảnh cũng vào lúc đó bắn ngược ra sau, mỗi người đều phải chịu sự chấn động không nhỏ, đều rên lên những tiếng trầm đục.

Nhìn cảnh tượng đó, cả đấu trường đều tĩnh lặng, trong mắt họ đều là sự kinh ngạc, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Lâm Lang Thiên lại bị Lâm Động chặn đứng hoàn toàn!

- Ngươi chặn được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của ta?

Khuôn ngực Lâm Lang Thiên phập phồng lên xuống, lúc lâu sau mới áp chế được khí huyết đang cuồn cuộn. Ngón tay quệt qua mép, thì thấy một vết máu nhạt, ánh mắt hắn tối sầm lại, ngẩng lên nhìn Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng, cánh tay khẽ rung lên, một tia máu nhỏ bắn ra từ lỗ chân lông, như thế mới làm tiêu tán hết sự chấn động trong cơ thể. Sau đó hắn ngẩng lên nhìn chằm chằm Lâm Lang Thiên nhưng không nói gì, hai tay khẽ

nắm lại, biến hóa ấn pháp.

Uỳnh uỳnh!

Theo sau sự thay đổi ấn pháp, mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng một thứ nguyên lực thiên địa còn khủng bố hơn Đại Thiên Hoàng Ấn của Lâm Lang Thiên đang dâng trào.

Vậy là vô vàn ánh mắt kinh hoàng nhìn sang Lâm Động, hiển nhiên, cùng với sự kịch liệt tăng dần của trận chiến, Lâm Động cũng đã dùng đến sát chiêu thật sự của mình.

- Thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà ngươi có được từ Đại Hoang Cổ Bi đi, nếu không có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa đâu!

Nghe giọng nói lạnh băng đó của Lâm Động, ánh mắt Lâm Lang Thiên co lại, lúc này hắn quả thực đã cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm chầm chậm tỏa ra từ người Lâm Động.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 356

Tuyệt Chiêu

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Cả trời đất dường như rung chuyển, nguyên lực thiên địa đều như sôi sục, một vài cường giả thậm thí còn cảm thấy nguyên lực trong cơ thể cũng có dấu hiểu cuộn trào. Tất cả không ai là không kinh hãi, đây là thứ tuyệt học gì mà đạt được cảnh giới này?

Chỉ xét từ dấu hiệu, Đại Thiên Hoàng Ấn mà Lâm Lang Thiên thi triển hiển nhiên không thể so sánh được với vũ kỹ sắp thi triển này. Điều này khiến người ta không kìm được mà hít vào một hơi khí lạnh. Không ai có thể ngờ một người của Phân gia như Lâm Động lại khủng bố đến mức này!

Các Trưởng lão ngồi trên cao kia sắc mặt cũng đã có sự thay đổi lớn, họ cũng cảm nhận được mùi vị của sự nguy hiểm, như thế cũng có nghĩa là một chiêu này của Lâm Động có thể uy hiếp được cả các Trưởng lão này!

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực thiên địa hình thành phía trên đầu Lâm Động một vòng xoáy nguyên lực lớn vài trăm trượng, nhìn từ xa vòng xoáy ấy như che lấp cả mặt trời, bao trùm toàn bộ bầu trời bên trên đấu trường.

Trên cao, sắc mặt Lâm Lang Thiên lạnh băng, mắt lóe lên hàn ý và sát khí nồng nặc, giao chiến đến mức độ kịch liệt như thế này đã không cho hắn giữ lại cái gì nữa. Hôm nay hắn nhất định phải tiêu diệt tên vênh váo kia!

Sát ý trào dâng, Lâm Động lật tay, Uẩn Thần Bồ Đoàn hiện lên, thủ ấn biến hóa, bầu trời lập tức có một luồng nguyên lực dồi dào tràn tới, cuối cùng chui vào trong Uẩn Thần Bồ Đoàn.

Khi nguyên lực chui vào trong, tâm thần Lâm Động khẽ động, tinh thần lực mạnh mẽ cũng tràn vào nhanh như chớp.

Ầm ầm!

Cùng với một lượng lớn nguyên lực và tinh thần lực tràn vào, Uẩn Thần Bồ Đoàn rung lên dữ dội, sau đó một cột sáng được ngưng tụ từ nguyên lực và tinh thần lực bắn ra, tựa như một chiếc cột cao trọc trời. Bên trong cột sáng đó, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, thậm chí đại thành cũng phải cảm thấy sợ hãi.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Chấn Thiên Địa!

- Lưỡng Chỉ Phách Sơn Hà!

Những tiếng hét của Lâm Động tựa như sấm rền, ầm ầm vang vọng trên bầu trời. Rồi lập tức cột sáng tách ra làm hai ngón tay khổng lồ!

Trên ngón tay khổng lồ đó là những hoa văn vô cùng cổ xưa, một thứ cổ xưa tang thương tức khắc tràn ngập chân trời!

Cùng với hai ngón tay khổng lồ được hình thành từ nguyên lực và tinh thần lực, nguyên lực thiên địa càng thêm sục sôi hơn. Hai ngón tay khổng lồ lơ lửng trên bầu trời giống như ngón tay diệt thế có thể phát ra sức mạnh hủy diệt tất cả bất cứ lúc nào.

- Vũ kỹ thật đáng sợ!

Vô số ánh mắt kinh hãi nhìn những ngón tay hủy diệt đó, vũ kỹ đẳng cấp thế này tuyệt đối khủng khiếp hơn Đại Thiên Hoàng Ấn nhiều lần!

- Lâm Lang Thiên, hôm nay hãy xem thế nào là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

Lâm Động xuất hiện phía trước hai ngón tay khổng lồ, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Lang Thiên ở phía xa. Rồi cánh tay hắn bỗng vung mạnh, nguyên lực thiên

địa rùng rùng chuyển động, hai ngón tay khổng lồ phá công lao về phía Lâm Lang Thiên.

Ngón tay khổng lồ còn chưa đến, quần áo trên người Lâm Lang Thiên đã bị chấn động phần phật kêu, vô số những tia khí kình tựa như những con sâu trườn bò bất định trên người Lâm Lang Thiên.

Hắn trừng trừng nhìn về phía trước, ánh mắt cũng lóe lên những tia sáng đỏ lập lòe. Rồi hắn hít sâu một hơi, sắc mặt âm u đáng sợ, nói:

- Ta cũng muốn xem xem vũ kỹ Tạo Hóa Cấp này rốt cuộc có gì đáng sợ!

Sau tiếng hét, thân thể Lâm Lang Thiên đột nhiên rung lên, nguyên lực dồi dào tạo nên một áp lực mạnh mẽ nhanh chóng lan tỏa. Tiếp sau đó, tay phải hắn bỗng đánh mạnh ra, năm tia máu bắn ra từ năm đầu ngón tay.

Cùng với năm tia máu bắn ra, Lâm Lang Thiên khẽ hét một tiếng, nguyên lực cuộn trào bao trùm lấy năm tia máu, rồi bắt đầu tạo nên những đợt sóng cuộn cuộn.

Cuối cùng, dưới vô số những ánh mắt chăm chú nhìn, nguyên lực biến thành một bàn tay khổng lồ, trong màu vàng nhạt có lóe lên những tia đỏ chói, trên đó còn có vô số những hình hoa văn cổ xưa mơ hồ, đồng thời mang trên mình một thứ khí tức áp chế mọi thứ.

Uỳnh!

Dưới áp lực của khí tức đó, nguồn nguyên lực đang cuồn cuộn ập tới Lâm Lang Thiên lập tức đứng yên tựa như bị bàn tay cổ xưa đó giữ lại vậy.

Có thể thấy vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mà Lâm Lang Thiên có được cũng vô cùng kinh người!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên âm u nhìn ngón tay khổng lồ, rồi bỗng hạ giọng hét lên một tiếng trầm đục vang vọng bầu không gian:

- Bát Hoang Đế Thủ, Chưởng Khống Bách Vật!

Trên bầy trời, bàn tay khổng lồ bỗng rung lên dữ dội sau đó nhằm thẳng hai ngón tay kia lao tới.

Ầm!

Dưới vô vàn ánh mắt kinh hoàng, hai vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cuối cùng đâm vào nhau trên bầu trời. Trời đất rung chuyển, nguyên lực bùng nổ tạo nên những đợt sóng xung lực cuồn cuộn ra xung quanh.

Trong vụ nổ nguyên lực, hai ngón tay và bàn tay khổng lồ không ngừng xâm thực lẫn nhau, hai luồng nguyên lực tác động qua lại phát ra vô số những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hai loại vũ kỹ, nhất thời khó phân thắng bại!

- Hừ!

Thế nhưng, trong cục diện giằng co này Lâm Động chỉ hừ một tiếng, tâm thần khẽ động, Nguyên Đan trong cơ thể bắt đầu vận hành, nguyên lực hùng hồn và tinh thần lực một lần nữa lại được truyền vào Uẩn Thần Bồ Đoàn. Tiếp đó, một cột ánh sáng Tinh nguyên lực mạnh mẽ hơn từ trong Uẩn Thần Bồ Đoàn bắn lên trên trời.

Hành động này của Lâm Động lập tức khiến không ít người biến sắc, không ai có thể ngờ được khi đã thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp kia rồi mà Lâm Động vẫn còn nguồn nguyên lực dồi dào như thế!

Lâm Động biến hóa thủ ấn, cột ánh sáng lập tức rung chuyển, chớp mắt đã ngưng tụ lại thành một ngón tay cổ xưa to lớn hùng vĩ hơn. Năng lượng và áp lực của nó còn cuồng bạo hơn hai cái trước!

Ngón tay thứ ba này xuất hiện cũng khiến sắc mặt Lâm Động hơi tái đi, vũ kỹ

Tạo Hóa Cấp vốn tiêu hao cực nhiều nguyên lực. Giờ hắn liên tiếp dùng ba lần cũng giống như cùng một lúc thi triển ba cái vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, nếu là người thường, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng không thể cầm cự nổi!

Có điều, dù tiêu hao nhiều như vậy nhưng uy lực của ngón tay thứ ba này lại thật sự là kinh thiên động địa.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Tam Chỉ Diệt Sinh Linh!

Lâm Động từ tốn điểm ngón tay trên không trung, ngón tay cổ xưa kia tựa như ngôi sao băng phá không lao vào giữa hai luồng nguyên lực đang giằng co.

Ầm uỳnh uỳnh!

Trời đất rung chuyển, hai luồng nguyên lực nháy mắt bị phá vỡ, đồng thời Bát Hoang Đế Thủ của Lâm Lang Thiên cũng bị nổ tung.

Bát Hoang Đế Thủ bị phá vỡ, Lâm Lang Thiên rên lên một tiếng từ cổ họng, trước những gương mặt há hốc kinh ngạc của đệ tử Nội tộc, hắn ngã văng ra sau vài thước.

Cục diện giằng co bị phá vỡ, Lâm Lang Thiên đã rơi xuống thế hạ phong!

- Tiếp tiếp chiêu của ta!

Nhưng Lâm Động lúc này không hề có ý định dừng lại. Ánh mắt hắn lạnh băng, điểm ngón tay, từ trong nguồn nguyên lực, ngón tay thứ ba bay ra nhanh như chớp lao về phía Lâm Lang Thiên.

Ầm ầm!

Ngón tay thứ ba lập tức đã phong tỏa tất cả nguyên lực thiên địa xung quanh Lâm Lang Thiên, khiến hắn không thể chạy trốn.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lâm Lang Thiên bị phong tỏa không còn

đường lui, thậm chí họ còn kích động đến đứng cả lên, cảm giác như Lâm Lang Thiên sẽ không tránh được chiêu này.

Sắc mặt Lâm Lang Thiên ngày một âm u lạnh lẽo, bàn tay hắn run rẩy, thật không thể ngờ cục diện lại đến nước này.

- Bọn sâu kiến cũng vọng tưởng đánh bại ta? Nằm mơ!

Nguyên lực cuồn cuộn dâng lên, mắt Lâm Lang Thiên lóe lên những tia âm u lạnh lẽo, chỉ thấy hai tay hắn biến đổi nhanh như chớp, sau đó miệng há ra một đạo hào quang bắn ra.

Lập tức hào quang phình to, chớp mắt biến thành một tấm kính lục giác màu đen khổng lồ, trên đó là những luồng sáng đen lờn vờn, một thứ áp lực mạnh mẽ lan tỏa.

- Đó là… Linh bảo Địa cấp?

Khi chiếc kính đen lục giác xuất hiện, cả đấu trường lập tức xôn xao, vô số những ánh mắt kích động, tham lam nhìn lên chiếc kính. Sức mạnh này vượt xa Linh bảo Cao cấp hàng trăm hàng nghìn lần, đây chắc chắn là sức mạnh chỉ Linh bảo Địa cấp mới có!

Không ai có thể ngờ trong tay Lâm Lang Thiên lại có loại kỳ vật đẳng cấp này!

Cùng lúc đó, các vị Trưởng lão cũng biến đổi sắc mặt. Họ kinh ngạc thật ra không phải vì Lâm Lang Thiên có Linh bảo Địa cấp mà là vì Lâm Động có thể ép Lâm Lang Thiên đến mức này… Ít nhất thì họ biết rằng, trong số những người có mặt ở đây, trừ một vài Trưởng lão có thể đếm trên đầu ngón tay ra, thì e là chẳng ai có bản lĩnh đó. Cũng có nghĩa là thực lực của Lâm Động rất có thể đã vượt qua cả chính bọn họ!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 357

Linh Luân Kính

Dịch: Biên: NguyenDuy84 - Linh bảo Địa cấp?

Nhìn tấm kính đen lục giác phía trước người Lâm Lang Thiên, ánh mắt Lâm Động thoáng tối lại, hắn không ngờ Lâm Lang Thiên lại có được kỳ vật cỡ này!

Linh bảo Địa cấp tuy nghe thì chỉ cao hơn Linh bảo Cao cấp một tầng nhưng giữa chúng lại không thể so sánh bằng lượng được. Một số Linh bảo Cao cấp cùng lắm chỉ có thể làm lợi khí, nhiều nhất chỉ giúp thực lực phát huy dễ dàng hơn thôi. Còn Linh bảo Địa cấp thì khác, thứ bảo bối này thậm chí có thể có linh trí, cũng có nghĩa là Linh bảo Địa cấp đều có linh tính cả. Uy lực mạnh mẽ và vô số năng lực thần kỳ đủ để khiến bất cứ ai phải ghen tỵ.

Ít nhất thì cho đến nay, dù là Lâm Động cũng chưa thực sự được biết đến sự lợi hại của Linh bảo Địa cấp. Sự khủng bố duy nhất mà hắn được thấy chính là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trong Đại Hoang Cổ Bi. Nhưng vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cũng không thể hiện sức mạnh công kích nào hơn người. Còn sự lợi hại của Linh bảo Địa cấp thì hắn vẫn rất mơ hồ.

Đương nhiên mơ hồ thì mơ hồ nhưng từ năng lượng mà cái kính lục giác kia tỏa ra, hiển nhiên có thế thấy nó không phải hạng vừa.

- Hắn cũng có được không ít thứ tốt từ Gia tộc Lâm Thị!

Lâm Động nghĩ bụng.

Lâm Động mấy năm nay cũng coi như đã đánh đông dẹp bắc, nhưng chưa từng có cơ duyên có được Linh bảo Địa cấp, vậy mà tên kia không chỉ nhiều vũ

kỹ Tạo Hóa Cấp hơn mà lại có cả thứ bảo bối này.

Ầm ầm!

Kính lục giác hiện lên phía trước Lâm Lang Thiên, hắn cười lạnh nhìn Lâm Động với sắc mặt thay đổi, thủ ấn biến hóa, tấm kính phát ra tiếng ầm ầm, vô vàn những tia hắc quang bắn ra.

Vút!

Lúc ấy, cự chỉ mang theo nguyên lực khủng bố cũng oanh kích lên trên tấm kính lục giác.

Uỳnh uỳnh!

Cự chỉ lao tới, những luồng hắc quang trên tấm kính ngày một dày đặc hơn, từng vòng từng vòng quấn lấy cự chỉ khiến tốc độ của nó chậm lại như bị mắc trong bùn.

- Linh Luân Kính, Nghịch Chuyển Càn Khôn!

Lâm Lang Thiên mặt lạnh như băng, biến hóa thủ pháp, hét lên một tiếng trầm đục. Chỉ thấy một cự chỉ kia tách làm đôi, một trong hai phần bị ánh hắc quang làm cho tan biến, còn phần kia quay ngoắt lại bắn về phía Lâm Động.

Linh bảo Địa cấp của Lâm Lang Thiên còn có thể xoay ngược công kích!

Lâm Động nhìn luồng sáng nguyên lực đang lao tới phía mình, bàn tay tóm trong không trung một cái, luồng sáng cách hắn mười trượng lập tức bùm một tiếng nổ tan tành.

- Lâm Động, công kích của ngươi với ta mà nói chẳng có chút sức uy hiếp nào cả!

Lâm Lang Thiên cười lạnh.

- Chẳng qua là dựa vào Linh bảo Địa cấp mà thôi. Nếu không có nó, ta giết ngươi dễ như trở bàn tay!

Lâm Động không chút nhún nhường, châm chọc nói.

- Có Linh bảo Địa cấp chính là tượng trưng cho thực lực, nhưng hôm nay có lẽ nó nên để ta chém chết ngươi!

Lâm Lang Thiên cười nham hiểm, tà áo tung lên, nguyên lực hùng hồn tràn vào trong Linh Luân Kính, tấm kính tung lên, luồng nguyên lực đó được chuyển hóa thành một đạo hắc quang mạnh mẽ bắn tới Lâm Động với tốc độ nhanh như chớp.

Thấy vậy, ánh mắt Lâm Động hơi tối lại, chân bước Thái Thanh Du Thiên Bộ tránh được đạo hắc quang đó.

- Để xem ngươi tránh được bao lâu?

Hai tay Lâm Lang Thiên đặt lên Linh Luân Kính, tấm kính rung lên, vô số đạo hắc quang mạnh mẽ bắn tới bao trùm toàn thân Lâm Động.

Đối diện với công kích dày đặc thế này, sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, tâm thần khẽ động, tinh thần lực tỏa ra hình thành một tầng phòng ngự quanh người.

Hắc quang bắn liên tiếp vào lớp phòng ngự tinh thần lực. Lâm Động cảm giác được rằng những tia hắc quang đó dường như có linh tính, khi tiếp xúc với tầng phòng ngực chúng không bắn ra phía khác mà thẩm thấu vào trong như muốn xâm thực tinh thần lực của Lâm Động.

- Lâm Động, cẩn thận, Linh bảo Địa cấp của hắn có một loại sức mạnh đặc biệt, tác hại với tinh thần lực không nhỏ đâu!

Tiểu điêu bỗng lên tiếng nhắc nhỏ.

Lâm Động khẽ gật đầu, không ngờ vừa mới chiếm được thế thượng phong

mà giờ đã bị Linh bảo Địa cấp của Lâm Lang Thiên làm hỏng hết cả.

Lâm Động nắm tay lại, xuất ra Thiên Lân Cổ Kích, thi triển Thiên Lân Kích Pháp, kích ảnh mạnh mẽ đánh tan những luồng hắc quang đang bắn như mưa tới.

- Hừ, để xem ngươi trụ được bao lâu?

Ánh mắt Lâm Lang Thiên càng thêm thâm hiểm, hắn hít vào một hơi sâu, trong mắt bỗng lóe lên vô cùng nhiều loại màu sắc kỳ dị.

Trong lúc đó, Lâm Động đột nhiên cảm giác được nguyên lực và khí tức vốn đã tiêu hao rất nhiều của Lâm Lang Thiên giờ lại đang hồi phục với tốc độ kinh người!

- Sao có thể?

Sắc mặt Lâm Động đột nhiên trở nên khó coi.

- Lâm Động, ta cảm nhận được sự tồn tại của một đạo khí tức trong người hắn. Số nguyên lực này là do chủ nhân của đạo khí tức đó tặng hắn. Mẹ kiếp, tên khốn đó muốn giết ngươi đấy!

Tiểu điêu bỗng kêu lên.

- Quả nhiên hắn không đơn giản!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, nói vậy thì trong Lâm Lang Thiên cũng có cái tương tự như tiểu điêu? Chỉ là không biết rốt cuộc nó là cái gì.

Đến giờ, hắn đã thực sự cảm nhận được sự tàn bạo của đối thủ, không chỉ có nhiều vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, lại có cả Linh Luân Kính, thứ bảo bối vừa công vừa thủ được này khiến Lâm Động đau đầu. Kết quả, không ngờ Lâm Lang Thiên hắn lại hồi phục nhanh chóng nguyên lực đã tiêu hao như thế!

- Lâm Động, với trình độ Bán Bộ Tạo Hóa, ta xem ngươi chống đỡ được bao

lâu!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên lại sắc bén như ban đầu, hắn từ trên cao cười lạnh nhìn xuống Lâm Động.

- Ta đây thiên phú dị thường, lại có đại cơ duyên, đại kỳ ngộ, so với ta, ngươi còn non nớt lắm!

- Lâm Động, mẹ kiếp, hắn quá khó đối phó, chúng ta liên thủ không?

Tiểu điêu nói, tình hình này phải quyết định gấp.

- Tạm thời không cần, giữ lại vốn cuối cùng vẫn tốt hơn!

Lâm Động hít sâu, thầm nói.

- Vậy ngươi định thế nào? Linh Luân Kính của hắn có thể phản kích giúp hắn không bại được!

- Tuy Linh bảo Địa cấp mạnh nhưng vẫn chưa đến mức vô địch, phản kích cũng chỉ có hạn, chỉ cần công kích đến mức Linh bảo Địa cấp cũng không thể phản lại thì ta sẽ phá tan được nó!

Lâm Động nói.

- Ngay đệ tam chỉ của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ cũng đã dùng rồi đấy!

Nói đến đây giọng của tiểu điêu có phần kinh hãi.

- Hừ, hôm nay nói thế nào cũng không thể để hắn yên lành được.

Mắt Lâm Động lóe lên hung ý, tâm thần khẽ rung lên, một luồng lực thôn phệ trào dâng trong người.

Uỳnh!

Cùng với sự lan tỏa của lực thôn phệ, nguyên lực thiên địa bỗng hóa thành vô số những đợt sóng triều tràn vào trong người Lâm Động.

Mà sau đó, nguyên lực đã tiêu hao bảy tám phần của Lâm Động dần hồi phục với tốc độ kinh người.

- Lâm Lang Thiên, ngươi vui mừng hơi sớm đấy! Tưởng chỉ ngươi biết thủ đoạn này sao?

Nguyên lực dập dờn quanh người Lâm Động, hắn từ từ ngẩng lên nhìn Lâm Lang Thiên với nụ cười lạnh đang đóng băng trên mặt.

- Khốn kiếp! Sao hắn có thể hấp thụ nguyên lực thiên địa như vậy?

Lâm Lang Thiên sững sờ nhìn Lâm Động, trong lòng gào thét. Nguyên lực thiên địa đều cần phải luyện hóa mới dùng được, nhưng Lâm Động lúc này lại bỏ qua bước đó!

Đương nhiên người bị kinh hoàng không chỉ có hắn, ngay cả các Trưởng lão cũng hiện lên vẻ không thể tin nổi.

- Lâm Lang Thiên, ngươi tưởng hôm nay lôi ra Linh bảo Địa cấp thì có thể không thất bại sao? Nằm mơ giữa ban ngày!

Dưới vô số ánh mắt kinh hoàng, Lâm Động bước ra một bước, lập tức sắc trời tối sầm lại, mây đen kịt kéo tới bao trùm cả trời đất.

Vòng xoáy nguyên lực khổng lồ nhanh chóng được ngưng tụ, cuối cùng bao trùm phía trến Lâm Động. những luồng nguyên lực mạnh mẽ đáng sợ đang cuộn trào.

Hiện tượng kỳ dị này khiến ai ai cũng phải kinh hãi!

Uỳnh!

Lâm Động nhanh chóng biến đổi thủ ấn, cuối cùng nguyên lực trong cơ thể biến thành một cột ánh sáng vàng bắn lên nối với vòng xoáy nguyên lực kia.

Theo sau sự vận chuyển của vòng xoáy nguyên lực sắc mặt Lâm Động lúc này cũng đã tái hơn nhiều, nhưng ánh mắt vẫn đầy hung sắc. Sau đó với tốc độ chầm chậm ngón tay hắn điểm lên không trung.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Tứ Chỉ Phá Thương Khung!

Đồng thời lúc đó, một tiếng nổ như sấm rền vang lên rung chuyển cả thiên địa!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 358

Liều Mạng

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Uỳnh!

Trong sự rung chuyển đó, trời đất như biến thành một cái vạc dầu, mà nguyên lực chính là dầu sôi trong đó, tiếng ùng ục, ầm ầm vang lên, nhìn cảnh tượng đó ai cũng phải hồn bay phách tán.

Cả đấu trường rộng lớn trở nên tĩnh lặng ngay khi hiện tượng dị thường này xảy ra. Đối mặt với hiện tượng này dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng phải khiếp sợ. Họ thực sự không thể tưởng tượng được rằng Lâm Động chỉ là Bán Bộ Tạo Hóa lại có được sức mạnh mà ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng không có được.

Hắn rốt cuộc là người hay yêu nghiệt?

Ở chỗ bọn Lâm Chấn Thiên, họ cũng đang há hốc miệng kinh ngạc nhìn lên trời, rồi toàn thân không kìm được mà run lên. Chẳng ai ngờ được người thiếu niên hai năm trước còn chưa được Tạo Hình Cảnh mà giờ lại mạnh mẽ đến nhường này!

- Thực lực của Động nhi, có lẽ có thể nằm trong những vị trí hàng đầu của cả Vương triều Đại Viêm rồi!

Lâm Chấn Thiên hít sâu một hơi kìm nén sự kích động, nói.

- Xem ra để nó một mình ra ngoài tu luyện là đúng. Động nhi không phải người tầm thường, chúng ta quản thúc có khi lại hạn chế sự phát triển của nó.

Lâm Khiếu cũng không thể không thừa nhận sự tiến bộ của Lâm Động trong hai năm là quá sức khủng bố.

Chỉ trong hai năm ngắn ngủi mà từ một Nguyên Đan Đại viên mãn đã đuổi kịp thiên tài tuyệt thế Lâm Lang Thiên. Họ tin chắc rằng Lâm Động hiện nay chắc chắn cao hơn Lâm Lang Thiên một bậc!

Dù hiện giờ thực lực Lâm Động vẫn kém hơn Lâm Lang Thiên, nhưng thành tích của hắn đã sánh ngang với Lâm Lang Thiên, ai biết được khi Lâm Động bằng tuổi với Lâm Lang Thiên thì hắn sẽ lớn mạnh đến mức nào?

- Động nhi mới là thiên tài tuyệt thế thật sự của Gia tộc Lâm Thị!

Lâm Khiếu và Lâm Chấn Thiên nhìn nhau, ánh mắt đều có ánh lên niềm vui và sự kích động.

Phía sau đám người Lâm Chấn Thiên, những kẻ trong Nội tộc vốn nhìn họ không thuận mắt lúc này sắc mặt cũng tái đi vì hiện tượng kỳ dị trên bầu trời. Thực lực khủng bố mà Lâm Động thể hiện khiến họ phần nào thấy sợ hãi. Lúc này họ không dám chế giễu, châm chọc gì đám người Lâm Chấn Thiên nữa, vì Chiến Thần bất bại trong mắt họ cũng bị Lâm Động ép phải lôi hết tuyệt chiêu ra. Thực lực đó bọn họ căn bản không có tư cách so sánh, giờ mà vênh váo, châm chọc đám người Lâm Chấn Thiên chẳng khác nào tìm cái chết!

Đương nhiên, còn có rất nhiều đệ tử Nội tộc trẻ tuổi kia cũng có cùng ý nghĩ đó. Họ bị Lâm Động khiến cho toàn thân run rẩy, có những kẻ yếu ớt còn ngồi phịch xuống đất, thân ảnh như Ma Thần trên bầu trời kia đã khắc sâu một ấn tượng không thể nào phai trong tâm trí họ.

Lúc này dù không muốn thừa nhận thì họ cũng phải đối mặt với sự thật rằng Lâm Động đến từ Phân gia kia thực sự đã đối kháng được với tuyệt thế thiên tài của Gia tộc, Lâm Lang Thiên!

Lâm Khả Nhi khẽ nắm tay lại, đặt lên ngực dường như uốn kìm nén nhịp đập

của trái tim. Thực sự nàng không thể ngờ chỉ trong thời gian ngắn vậy mà thực lực của Lâm Động lại tiến bộ đến thế này.

Lâm Khả Nhi khẽ cắn môi dưới, nhìn chăm chú lên thân ảnh mang luồng khí tức gần như chèn ép cả Lâm Lang Thiên. Đây là lần đầy tiên nàng thấy có người ép được Lâm Lang Thiên đến mức này, hơn nữa, quan trọng hơn là tuổi tác của người này lại nhỏ hơn bọn họ!

- Con người này đúng là yêu nghiệt!

o0o Lâm Động điểm tay rất chậm nhưng mỗi lần điểm nguyên lực thiên địa lại càng thêm cuồng bạo.

Đương nhiên, cùng với mức độ khủng bố tăng lên, sắc mặt của Lâm Động cũng tái đi một chút, có thể thấy với thực lực hiện nay hắn thi triển chiêu thức này có phần gắng gượng.

Lần điểm tay cuối cùng, thiên địa dường như vang lên vô số tiếng xẹt xẹt, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời lúc này nhìn tựa như một tấm kính với vô vàn vết nứt đang lan tỏa.

Một điểm tay của Lâm Động dường như phá vỡ cả bầu thiên không.

- Lâm Lang Thiên, giao cái mạng chó ra đây!

Ánh mắt Lâm Động âm u dị thường, ngón tay rung mạnh, bầu trời đằng sau nứt toác. Một cự chỉ màu vàng kim tựa như từ thời viễn cổ phá vỡ tầng mây nhắm thẳng hướng Lâm Lang Thiên lao xuống với tốc độ vô cùng kinh người.

Uỳnh uỳnh!

Cự chỉ kim sắc đó lao xuống, khoảng đất rộng lớn phía dưới lập tức sụt lở, đất đá bay tứ tung, cả thiên địa rung chuyển dữ dội, nhưng chẳng ai chú ý đến mặt đất, tất cả đều đang nhìn về phía Lâm Lang Thiên.

Nhìn cự chỉ đang lao tới, Lâm Lang Thiên cũng phải kinh hoàng. Hắn không thể ngờ chiêu công kích kinh thiên động địa mà Lâm Động thi triển lúc trước vẫn chưa phải cực hạn của hắn.

Tuy kinh hoàng nhưng Lâm Lang Thiên không hề hoảng loạn, lúc này không thể tránh được nữa, duy còn cách chống đỡ mới có cơ hội sống!

- Phụt!

Lâm Lang Thiên bỗng phụt máu miệng, trong Linh Luân Kính tức khắc tỏa ra những tia sáng màu đỏ tươi.

- Linh Luân Kính, Luân Chuyển Thiên Địa!

Lâm Lang Thiên hét, hai tay vung lên, một luồng nguyên lực hùng hồn ồ ạt chui vào Linh Luân Kính.

Cùng với luồng nguyên lực mạnh mẽ đang chảy vào, cộng với tác động của máu, thể tích của Linh Luân Kính phình to ra mấy làn, rồi rung lên dữ dội, bắn ba một chùm hắc quang bắn thẳng về phía cự chỉ kim sắc kia.

Ầm!

Nguyên lực bùng nổ cuộn trào cả không gian, chùm hắc quang đã chặn đứng cự chỉ kim sắc. Nhưng hiển nhiên lần công kích lần này của Lâm Động quá mạnh, dù có Linh Luân Kính nhưng hắc quang vẫn bị đẩy lùi về sau từng bước một.

- Lâm Lang Thiên, dựa vào Linh bảo Địa cấp mà thực lực của ngươi chỉ được vậy thôi sao? Nếu thế thì trận này có lẽ ta thắng rồi!

Tuy sắc mặt tái nhợt nhưng khí thế của Lâm Động vẫn vững như núi, ánh mắt sắc bén, tiếng hét như sấm. Ngón tay lại điểm ra, cự chỉ kim sắc rung chuyển, nguyên lực tựa ngọn núi lửa đỏ rực phun ra dòng nham thạch bắn thẳng về chùm hắc quang.

Hắc quang bị phá vỡ, ánh sáng của Linh Luân Kính lập tức tối lại, thậm chí còn phát ra tiếng kêu, dường như Linh Luân Kính cũng chịu sự tổn thương không nhỏ.

- Lâm Lang Thiên, bảo bối của ngươi đã bị tổn thương, ta xem ngươi còn chiêu gì nữa?

Ánh mắt Lâm Động tóe lên hung quang, từng bước tiến lên, tâm thần khẽ động, cự chỉ không hề dừng lại, cứ thế lao tới Lâm Lang Thiên. Nếu trúng đòn, dù trong người Lâm Lang Thiên có thứ cổ quái gì thì cũng bị vỡ tan thành khói bụi!

- Muốn thắng ta sao? Không dễ như thế đâu!

Mắt Lâm Lang Thiên lúc này đã đỏ rực lên, hiển nhiên hắn đã bị Lâm Động ép đến tuyệt lộ không còn đường lui nữa. Hắn biết rằng nếu hôm nay thua thì danh tiếng của hắn sẽ bị đả kích không gì so sánh được. Do vậy, bất luận thế nào hắn cũng tuyệt đối không được thua.

- Lâm Động, ngươi đừng có đắc ý sớm quá!

Lâm Lang Thiên hét lên, hai tay biến hóa vô vàn ấn pháp kỳ lạ, thân thể hắn bỗng hóa thành một luồng sáng đỏ chui vào trong Linh Luân Kính!

- Huyết Tế Chi Đạo, Nhân Bảo Hợp Nhất!

Tiếng hét vang lên từ trong Linh Luân Kính, mặt kính vốn ảm đảm bỗng sáng bừng lên. Thứ ánh sáng đó xé tan tầng mây trên trời, tựa như muốn xuyên thủng cả bầu trời.

- Cái gì?

Sắc mặt các vị Trưởng lão lập tức kịch biến, không ai không đứng bật dậy. Huyết Tế Chi Đạo cố nhiên có thể phát huy công kích rất lớn, nhưng rất có thể

gây tổn hại lớn cho Linh bảo, thậm chí nghiêm trọng hơn có thể khiến Linh bảo Địa cấp mất đi linh tính, trở thành Linh bảo bình thường.

- Bọn chúng điên rồi, hai luồng công kích này nếu gặp nhau có khi cả nửa Lâm Thành cũng phải biến mất! Mau ngăn bọn chúng lại!

Một vị Trưởng lão mặt biến sắc hét lên.

- Ai ngăn được chứ?

Trưởng lão áo tím cau mày nói. Ngay cả ông ta cũng không dám đứng ra, ở đây có ai dám ra mặt?

Nghe thế, tất cả các Trưởng lão đều sửng sờ.

Khi đó, Linh Luân Kính trên trời bỗng xoay tròn, cuối cùng bùng phát những tia sáng đỏ như máu, trong chùm sáng đó, một luồng sức mạnh hủy diệt cuộn trào ra.

Ánh huyết quang vừa xuất hiện đã hung hăng lao về phía cự chỉ kim sắc!

Nhìn hai đạo công kích đang đâm về phía nhau, tất cả đấu trường đều xôn xao, các cường giả cũng cảm thấy không lành, sự va chạm này mà xảy ra họ cũng khó lòng mà thoát chết!

Nhưng lúc này muốn chạy thì cũng muộn rồi, vì hai luồng công kích đã lao vút đi sắp đâm vào nhau rồi.

Nhìn cảnh tượng đó, sắc mặt ai cũng hiện lên vẻ đầy sợ hãi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 359

Lâm Phạm

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Cự chỉ và huyết quang tựa như hai viên thiên thạch hủy diệt bay qua bầu trời, dưới vô số ánh mắt kinh hoàng sắp đâm vào nhau.

Đúng lúc đó, hiển nhiên Lâm Động cũng bừng tỉnh, uy lực này quá lớn, nếu lại đâm vào đòn phản kích của Lâm Lang Thiên thì e là cả đấu trường này sẽ bị hủy diệt.

Lâm Động lập tức lùi nhanh ra sau, đồng thời tâm thần cũng rung lên, tinh thần lực hùng hồn tỏa ra. Chỗ đất xung quanh bọn Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu phía dưới lập tức nức toác ra, những bức tường đất vừa dày vừa chắc trồi lên khỏi mặt đất, bao quanh lấy bọn họ.

Uỳnh!

Thế nhưng sau khi Lâm Động làm xong những việc đó, chuẩn bị tránh đi thì đột nhiên từ chỗ Gia tộc Lâm Thị vang lên một tiếng nổ khủng khiếp. Lâm Động biến sắc, vì hắn cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng khủng bố đang cuộn tới.

Luồng khí tức này cực mạnh, dù là Trưởng lão áo tím cũng còn lâu mới đạt được trình độ này. Ngay khi khí tức đó xuất hiện, thiên địa đang sục sôi đột nhiên như bị cưỡng chế yên tĩnh trở lại.

- Cường giả Niết Bàn Cảnh!

Mọi thứ đột nhiên trở nên tĩnh lặng, từ đáy mắt Lâm Động lóe lên sự nặng nề,

trong Gia tộc Lâm Thị quả nhiên có cường giả Niết Bàn Cảnh!

Ngay khi đó, chỉ thấy một tia sáng màu xanh vút qua bầu trời, một đạo thân ảnh tựa như xuyên qua hư không, không chút dấu hiệu nào xuất hiện ngay nơi giao nhau giữa cự chỉ và huyết quang.

- Các ngươi muốn hủy Lâm Thành của ta sao?

Người vừa đến vừa hiện thân liền mỉm cười, hai tay chầm chầm vẽ ra một vòng tròn huyền ảo ở trước mặt, lập tức một tấm lá chắn ánh sáng khổng lồ màu xanh được thành hình.

Rầm!

Cự chỉ tới trước đâm sầm vào tấm lá chắn ánh sáng, nhưng cú va chạm này không có nguyên lực bùng nổ khủng khiếp như tưởng tượng, dường như tấm lá chắn đã hấp thụ đòn công kích, không ngừng lóe lên những tia thanh quang kỳ dị, hút hết nguyên lực trên cự chỉ.

Cự chỉ vốn rất cuồng bạo dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn tan biết trước biết bao tiếng thở phào.

Giải quyết xong cự chỉ, người đó giơ bàn tay ra đánh về phía chùm huyết quang, một vòng tròn huyền ảo bắn ra từ những đầu ngón tay người đó, đẩy lùi huyết quang bay ngược trở vào Linh Luân Kính, đồng thời cũng đánh bật Lâm Lang Thiên đang hợp thể với Linh Luân Kính ra ngoài.

Biến cố xảy ra ở trên trời, từ khi người đó xuất hiện đến khi giải quyết xong Lâm Động và Lâm Lang Thiên, chỉ vỏn vẹn diễn ra trong vài lần chớp mắt. Khi mọi người bừng tỉnh lại thì mây trên bầu trời đã tan đi, ánh nắng ấm áp lại chiếu rọi, không ít người đã thở phào nhẹ nhõm có cảm giác như vừa thoát khỏi tay Tử Thần.

Lâm Động ở trên cao, lập tức nhìn về phía thân ảnh kia. Người đó mặc thanh

bào, nhìn khoảng độ tuổi trung niên, nhưng tóc đã lấm tấm bạc, hiển nhiên tuổi tác không chỉ nhìn mặt mà xác định được. Người đó có cặp mày rậm, đôi mắt sáng đầy cương nghị, hiển nhiên đây phải là người có địa vị cao.

Hơn nữa, điều khiến Lâm Động bị chấn động chính là khí tức của người này. Thứ khí tức đó tuy không quá mạnh nhưng lại gây cảm giác nghẹt thở. Hắn biết rằng với thực lực của mình, ngay cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không thể khiến hắn có cảm giác này. Như vậy nghĩa là người đứng trước mặt này chính là một cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính!

Tuy nói rằng khi rời khỏi Đại Hoang Quận, Lâm Động cũng từng gặp phải lão nhân áo thô thực lực Niết Bàn Cảnh, nhưng lần đó để đối phó ông ta, hắn cũng chỉ dùng đến Huyết Linh Khôi, vì thế Lâm Động chưa thật sự thể nghiệm cảm giác về một cường giả Niết Bàn Cảnh. Do đó khi thấy người này nhẹ nhàng hóa giải ngón tay thứ tư của mình, Lâm Động mới cảm thấy chấn động như vậy.

Cường giả Niết Bàn Cảnh, quả là thứ Tạo Hóa Cảnh không thể sánh được!

Ở đằng xa, Lâm Lang Thiên bị ép ra khỏi Linh Luân Kính, sắc mặt hơi tái nhợt, Linh Luân Kính cũng bị tổn hại một chút, nhưng so với kết quả tệ nhất thì đã là rất tốt rồi.

Hắn nhìn người trung niên mặc thanh bào, tuy sắc mặt không dễ nhìn lắm nhưng vẫn cung tay nói:

- Tộc trưởng!

Người mặc thanh bào đó chính là Tộc trưởng đương nhiệm của Gia tộc Lâm Thị, Lâm Phạm.

Lúc ấy, rất nhiều Trưởng lão bên dưới cũng đang vội vàng bay lên, cuối cùng dừng lại trước mặt Lâm Phạm, thần tình đầy cung kính!

- Cả Tộc trưởng Lâm Phạm cũng bị kinh động đến rồi… Trong đấu trường

hiển nhiên có không ít người từng nghe nói đến vị Tộc trưởng này, thế là hàng loạt tiếng hô kinh ngạc vang lên. Chả trách mà có thể nhẹ nhàng hóa giải công kích mạnh mẽ như vậy. Thì ra là Tộc trưởng của Gia tộc Lâm Thị!

- Trưởng lão các ngươi cũng quá tắc trách, nếu đấu trường bị hủy thì không phải là xấu mặt Gia tộc Lâm Thị chúng ta sao? Sau này còn ai dám đến xem hội nữa?

Lâm Phạm khẽ cau mày, quát các Trưởng lão.

Cục diện hôm nay nếu không phải đã khiến ông bị kinh động đến đây thì e là hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Các Trưởng lão bị mắng cũng chỉ biết cười khổ. Bọn họ cũng không ngờ lần Tộc hội này lại mọc ra một Lâm Động, hơn nữa giữa hắn và Lâm Lang Thiên lại có ân oán sâu sắc. Hai người giao đấu, cả hai đều nhiều thủ đoạn, nhiều hận ý, cuối cùng đến các Trưởng lão cũng không dám nhúng tay vào ngăn cản.

- Có điều lần này cũng có một niềm vui bất ngờ!

Lâm Phạm ngừng lại, đột nhiên quay về phía Lâm Động ở cách đó không xa, gương mặt uy nghiêm nở nụ cười khó che giấu, hòa nhã nói:

- Anh bạn trẻ, ngươi là Lâm Động phải không?

- Bái kiến Tộc trưởng!

Khi tức mãnh liệt trên người Lâm Động dần dần tan đi. Tuy trước đó có thể hiện ngông cuồng thế nào thì trước mặt vị Tộc trưởng này hắn cũng biết điều mà khiêm nhường.

- Đúng là giang sơn đời nào cũng có nhân tài, không ngờ trong Phân gia lại xuất hiện người có thể sánh ngang với Lâm Lang Thiên!

Lâm Phạm quét mắt nhìn Lâm Động, hắn cũng cảm nhận được ánh nhìn dò

xét nhưng không ngăn cản gì. Lần đó lão nhân áo thô cũng không thể phát hiện ra bí mật của hắn, thực lực của Lâm Phạm nhiều nhất cũng chỉ bằng lão nhân đó mà thôi, đương nhiên Lâm Động không phải lo lắng.

Lâm Phạm nhìn Lâm Động một lượt nhưng không thu được kết quả gì. Hắn thấy lạ, Lâm Động có thể ép Lâm Lang Thiên đến mức đó, ngay Lâm Phạm hắn cũng cảm thấy không thể ngờ được.

Lâm Lang Thiên có thành tựu như thế, những năm gần đây đều được hưởng dụng rất nhiều tài lực và vật lực của Gia tộc, còn Lâm Động là người Phân gia, không được đãi ngộ đó, nhưng thành tựu của hắn lại không hề kém Lâm Lang Thiên, điều này chứng minh điều gì?

Điều này có nghĩa là nếu Lâm Động không có bí mật gì đó thì thiên phú của hắn hơn hẳn Lâm Lang Thiên!

Nghĩ đến đó, Lâm Phạm không khỏi chép miệng, trong một Gia tộc, có được một tuyệt thế thiên tài như Lâm Lang Thiên đã là phúc lớn, vậy mà giờ bọn họ lại có tới những hai người!

Nhìn từ góc độ một Tộc trưởng, Lâm Phạm đương nhiên vui mừng trước việc này, bất luận thế nào thì Lâm Động cũng họ Lâm, tuy không thân cận như Lâm Lang Thiên, nhưng cũng là người Gia tộc Lâm Thị.

- Tộc trưởng, Lâm Động này ngang ngược ngông cuồng, lần này lại gây náo loạn, ta nghĩ phải trừng phạt hắn!

Các Trưởng lão kia đều nhìn thấy được niềm vui trong mắt Lâm Phạm, vậy là ánh mắt Trưởng lão áo đen tối lại, ra hiệu với Trưởng lão áo nâu bảo hắn lên tiếng.

- Tộc hội vốn tổ chức để cho các thiên tài thể hiện thực lực, nay Lâm Động lực áp quần hùng, đó không phải thực hiện đúng mục đích của Tộc hội sao? Hà cớ gì trừng phạt hắn?

Lâm Phạm cười nói.

Trưởng lão áo nâu sững người, hậm hực ngậm miệng lại, xem ra thực lực mà Lâm Động thể hiện đã được Lâm Phạm công nhận.

- Lâm Động, hai ngươi giao đấu quá ác liệt, ta thấy hôm nay dừng lại ở đây đi tránh việc lưỡng bại câu thương.

Lâm Phạm nhìn Lâm Động nói.

Lâm Động nhíu mày, cuộc chiến hôm nay không thể coi là xong. Hắn vốn muốn triệt để đánh bại Lâm Lang Thiên. nhưng hiển nhiên là vẫn chưa đạt được mục đích.

Dù hắn biết chắc Lâm Lang Thiên vẫn còn thủ đoạn khác, vì dù sao thứ khí tức thần bì bên trong Lâm Lang Thiên vẫn chưa có động tĩnh gì nhưng Lâm Động cũng không hề sợ. Trong hắn cũng có tiểu điêu, hai người liên thủ dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không làm gì được, huống hồ hắn còn có Huyết Linh Khôi nữa.

Huyết Linh Khôi mà xuất hiện thì Lâm Phạm cũng phải né tránh, muốn giết Lâm Lang Thiên không phải không thể.

Nhưng Lâm Phạm rõ ràng là không muốn hai người tiếp tục đán nữa, hắn là Tộc trưởng của Gia tộc Lâm Thị, địa vị phi phàm, không ai có thể chống lại lời của hắn.

- Không đánh cũng được, nhưng xin Trưởng lão hãy tuyên bố ta chính là Quán quân của Tộc hội lần này!

Lâm Động bỗng nói.

- Nằm mơ, có ta đây, ngươi dám sờ vào chức Quán quân?

Vừa nghe thế, sắc mặt Lâm Lang Thiên lạnh băng quát lên.

Tuy Quán quân chỉ là cái danh hiệu, nhưng điều này mà truyền ra ngoài không phải người khác sẽ cho rằng hắn đã bị Lâm Động đánh bại sao? Điều này là không thể chấp nhận được!

- Vậy thì đánh tiếp, lập sinh tử trạng!

Lâm Động cũng cười lạnh nói.

- Được!

Lâm Lang Thiên cũng nói.

- Im miệng!

Thấy hai người gườm gườm nhau, Lâm Phạm đành quát lên, lấy vẻ uy nghiêm của Tộc trưởng, quét mắt nhìn một vòng trầm giọng nói:

- Hai ngươi không cần tranh cãi nữa, ta tự có định đoạt!

Nghe thế, Lâm Lang Thiên vẫn có chút bất mãn, định nói gì đó thì Trưởng lão áo đen đã kéo hắn lại, lắc đầu. Vậy là hắn chỉ đành trừng mắt nhìn Lâm Động, sát ý nồng nặc. Có thể thấy lần này hai người đã thật sự như nước với lửa.

Đối diện với ánh mắt hung tàn đó, Lâm Động cũng chỉ cười lạnh. Sát ý nhiều đấy, vậy thì sao nào? Nếu có cơ hội Lâm Động sẽ tuyệt đối không do dự mà hạ thủ, giết chết tên hung ác đó!

Lâm Phạm ngăn hai người lại rồi nhìn ra đấu trường, trước tiên cung tay với bốn phía rồi nói vang vọng:

- Được chư vị hạ cố đến đây, Lâm Phạm ra trước tiên xin thay mặt Gia tộc Lâm Thị nói lời cảm tạ. Tộc hội lần này, sau khi trải qua rất nhiều cuộc giao đấu, chức Quán quân cuối cùng đã xuất hiện… Nghe thế, mọi ánh mắt đều quay lại nhìn, một số người còn không kìm được mà đứng cả dậy.

Bức tường đất xung quanh đám người Lâm Chấn Thiên lúc này cũng đã sụp xuống, ánh mắt căng thẳng của họ gắn chặt lên bầu trời. Có thể Lâm Lang Thiên chỉ coi Quán quân là cái danh hiệu, nhưng trong mắt Lâm Chấn Thiên, đó chính là mục tiêu nỗ lực mấy chục năm nay, đó là vinh quang… Cùng lúc đó, các đệ tử Nội tộc cũng nắm chặt tay, nín thở chờ đợi. Nếu lần này Lâm Lang Thiên vẫn là Quán quân thì họ vẫn có thể giễu võ giương oai, nhưng nếu là Lâm Động thì họ sẽ không còn tư cách vênh váo nữa. Vì một người của Phân gia mà cũng có thể ưỡn ngực ngẩng cao đầu trước thiên tài Nội tộc thì họ là cái gì mà đắc ý?

Tất cả im lặng như tờ, Lâm Phạm nhìn quảng trường không một tiếng động, thở ra một hơi rồi giọng nói vang lên:

- Quán quân là… Lâm Động của Phân gia Viêm Thành!

Lời Lâm Phạm vừa dứt, toàn đấu trường tĩnh lặng trong giây lát, rồi những người trong Phân gia lập tức hoan hô nổ trời. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Tộc hội, người của Phân gia giành chức Quán quân Tộc hội!

So với tiếng hoan hô như sấm dậy của Phân gia, bên Nội tộc thì ai nấy mặt mày đều trắng bệch, không còn chút ngạo khí nào nữa.

Qua trận chiến này, tất cả điều đã biết, Lâm Động sẽ vang danh cả Vương triều Đại Viêm!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 360

Hạ Màn

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Cả đấu trường, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc nổ ra như sấm, ngay những người đến xem cũng không kìm được mà gật đầu, mặt đầy vẻ kinh ngạc tán thưởng. Trận đại chiến kinh thiên động địa vừa rồi đúng là đã cho người ta cảm giác đã mắt.

Hai tuyệt thế thiên tài của Gia tộc Lâm Thị mỗi người đều trình diễn những tuyệt chiêu riêng của mình khiến người xem nhiệt huyết sục sôi, một vài thế lực cũng thầm ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Nếu trong gia tộc tông phái của họ cũng có được những con người như thế thì chắc chắn sẽ có vị trí đứng trong Vương triều Đại Viêm. Nhưng đáng tiếc họ đâu có cái phúc có những nhân vật tuyệt thế như vậy?

Lần Tộc hội này đặc sắc hơn bất cứ lần Tộc hội nào trước đây, tuy rằng thắng thua cuối cùng vẫn còn mơ hồ do có sự can thiệp của Lâm Phạm nhưng để Lâm Động giành Quán quân cũng chẳng ai dị nghị điều gì, thậm chí ngay các đệ tử Nội tộc cũng không thể không thừa nhận thực lực của Lâm Động đủ để vượt qua Lâm Lang Thiên.

Họ đều hiểu, từ nay về sau, vầng hào quang của tuyệt đỉnh thiên tài Gia tộc Lâm Thị đã không còn phát sáng trên đầu Lâm Lang Thiên nữa rồi.

Địa vị của Lâm Lang Thiên từ giờ sẽ gặp phải uy hiếp rất lớn.

- Hừ!

Ở trên trời, khi nghe thấy lời của Lâm Phạm xong, sắc mặt Lâm Lang Thiên

lập tức trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt tóe lên những tia nộ hỏa. Nhưng cuối cùng hắn cũng không nói gì, mặt tối sầm lại, giũ áo quay về chỗ sâu trong Gia tộc Lâm Thị.

Lâm Động lạnh lùng nhìn Lâm Lang Thiên từ xa bỏ, hắn có thể cảm thấy được ánh mắt Lâm Lang Thiên nhìn mình trước khi đi lạnh lẽo đến mức nào, nhưng hắn không hề run sợ.

Trong lượt giao đấu đầu tiên coi như hắn đã chiếm thế thượng phong. Hắn biết rằng sau này nhất định hai người sẽ lại gặp nhau. Đương nhiên tốt nhất đừng cho hắn cơ hội, nếu có, nhất định hắn sẽ không chút do dự hạ thủ giết chết đối thủ có tiềm lực cũng không nhỏ này.

Trưởng lão áo đen thấy Lâm Lang Thiên phẫn nộ rời đi, ánh mắt cũng âm u nhìn Lâm Động, nhưng cũng không nói gì. Có điều Lâm Động vẫn nhìn ra được sát ý trong ánh mắt ấy.

Trong nội bộ Gia tộc Lâm Thị cũng có sự phân biệt phái hệ, mà Lâm Lang Thiên lại thuộc phái hệ của Trưởng lão áo đen. Nay Lâm Động hắn gây uy hiếp cho Lâm Lang Thiên, đương nhiên các Trưởng lão đặt hết hy vọng vào Lâm Lang Thiên sẽ có địch ý với Lâm Động.

- Lâm Động, với thực lực của ngươi, giành chức Quán quân của Tộc hội lần này là hoàn toàn xứng đáng!

Lâm Phạm nhìn Lâm Động hàm tiếu nói.

- Đa tạ Tộc trưởng!

Lâm Động cười, thật ra hắn cũng không để tâm nhiều lắm tới chức Quán quân hữu danh vô thực này, nếu không phải muốn mượn cơ hội này làm giảm nhuệ khí và uy phong của Lâm Lang Thiên, cùng với trả thù cho phụ thân thì hắn cũng chẳng cần tham gia nó làm gì.

- Hà hà, Lâm Động, ngươi đừng nghĩ rằng Quán quân Tộc hội chỉ là hư danh. Theo quy định, Quán quân mỗi kỳ đều có cơ hội vào trong Tộc Tàng của Gia tộc Lâm Thị chúng ta. Tại đó ngươi có thể lựa chọn bất cứ thứ gì mình muốn.

Dường như nhìn ra được thái độ không nhiệt tình lắm của Lâm Động, Trưởng lão áo tím bật cười.

- Tộc Tàng của Gia tộc?

Lâm Động nhướng mày.

- Tộc Tàng là nơi có cất giữ vô số bảo bối của Gia tộc Lâm Thị chúng ta. Trong đó có vô số vũ kỹ, đan dược và kỳ bảo. Linh Luân Kính của Lâm Lang Thiên cũng là một trong số đó.

- Ồ?

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Động lóe lên dị quang, thì ra Linh bảo Địa cấp của Lâm Lang Thiên có được từ Tộc Tàng của Gia tộc Lâm Thị. Xem ra Gia tộc Lâm Thị quả nhiên không hổ là thế lực hàng đầu của Vương triều Đại Viêm. Nếu vậy thì mình có thể đến Tộc Tàng một chuyến rồi!

Trong cuộc giao chiến vừa rồi, Lâm Động cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Linh bảo Địa cấp, nếu hắn có được một thứ như thế thì ưu thế của Lâm Lang Thiên sẽ giảm đi phần nào.

- Chức Quán quân của hắn giành được không rõ ràng, được vào Tộc Tàng có vẻ không thỏa đáng lắm!

Trưởng lão áo đen cau màu, đương nhiên hắn không muốn Lâm Động được vào vùng bảo địa như thế, nếu thật sự Lâm Động có được bảo bối gì từ đó thì không phải sau này sẽ khó xử lý sao?

- Hà hà, sao lại không rõ ràng? Qua trận chiến vừa rồi, có lẽ tất cả những người có mặt ở đây sẽ chẳng ai có dị nghị gì hết.

Trưởng lão áo tím cười nói.

- Ừm, Đại Trưởng lão nói đúng, Lâm Động đã giành Quán quân thì cũng phải có được đãi ngộ của Quán quân. Nếu không điều này mà truyền ra ngoài thì có phải sẽ gây trò cười không?

Lâm Phạm cười nói.

Thấy Lâm Phạm cũng không phản đối, tuy Trưởng lão áo đen rất bất mãn nhưng cũng đành gật đầu.

- Lâm Động, ngươi cứ về thu xếp nghỉ ngơi, lát nữa Đại Trưởng lão sẽ đích thân dẫn ngươi đến Khu nghị sự. Lúc đó chúng ta còn có đại sự cần trao đổi.

Lâm Phạm nhìn quanh một lượt rồi nói.

- Đại sự?

Nghe thế, Lâm Động hơi sững lại, nhìn thì thấy Lâm Phạm không có ý nói gì thêm, hắn cũng gật đầu, ôm quyền với Lâm Phạm rồi bay xuống chỗ của đám người Lâm Chấn Thiên.

- Đại sự? Tộc trưởng, lẽ nào ngài muốn để Lâm Động tham gia Cuộc chiến Hạt giống sao?

Nhìn Lâm Động đang hạ xuống đất, Trưởng lão áo tím bỗng nói.

- Thực lực của Lâm Động đã đủ tư cách tham gia rồi. Nếu hắn và Lâm Lang Thiên đều có thành tích thì với Gia tộc Lâm Thị chúng ta cũng là một tin tốt!

Lâm Phạm trầm ngâm nói.

- Tộc trưởng, chúng ta không hề biết nhiều về Lâm Động, cho hắn cơ duyên đó, vạn nhất hắn có ngấm ngầm làm phản thì không phải đã gây họa cho Gia tộc

Lâm Thị rồi sao?

Sắc mặt Trưởng lão áo đen đã đen lại, nói.

- Cuộc chiến Hạt giống không phải tầm thường, những người có tư cách tham gia đều là thiên tài tuyệt thế. Lần này không chỉ Tứ đại Gia tộc có nhân vật hàng đầu ra trận, thậm chí Hoàng thất và các tông phái bá chủ của Vương triều Đại Viêm cũng sẽ phái các đệ tử tinh nhuệ nhất tham gia, không thể coi thường!

Nói đến đây, Lâm Phạm ngừng lại một chút, nhìn Trưởng lão áo đen, cười nói:

- Ngay cả thực lực của Lâm Lang Thiên cũng không thể chắc chắn tuyệt đối, lẽ nào ngươi cho rằng Lâm Động chắc chắn có cơ duyên sao?

- Nếu Lâm Lang Thiên cũng không được thì Lâm Động càng không thể!

Trưởng lão áo đen lập tức nói, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận Lâm Động có thể vượt qua Lâm Lang Thiên.

Lâm Phạm cười không nói gì thêm, bắt đầu dặn dò người dưới thu dọn chiến trường.

o0o Lúc này Lâm Động đã đáp xuống đất dưới bao con mắt hiếu kỳ và kính sợ. Gương mặt vốn rất lạnh lùng, khi nhìn thấy Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu cũng không kìm được mà nở nụ cười nhẹ.

- Gia gia, cha!

- Hảo tiểu tử!

Lúc này Lâm Chấn Thiên mừng đến không khép miệng lại được. Năm xưa tuy là người của Nội tộc Lâm Thị nhưng địa vị của Lâm Chấn Thiên không hề cao, vinh dự này càng không có tư cách chạm vào. Nhưng không ngờ nay hắn lại có được một đứa cháu nổi trội thế này, thật sự khiến Lâm Chấn Thiên xúc động

không nói nên lời.

- Hai năm nay vẫn tốt chứ? Mẹ con không có việc gì là lại càu nhàu, nhớ con lắm đấy!

Lâm Khiếu vỗ mạnh lên vai Lâm Động, mắt ánh lên niềm tự hào và vui mừng. Trong hai năm, một thiếu niên non nớt đã như lột xác trở nên vô cùng trưởng thành vững vàng.

- Lâm Động ca ca thật giỏi!

Thanh Đàn cười nói, đôi mắt to tròn giờ đã híp lại thành hình lưỡi liềm, phấn khích đến đỏ ửng cả mặt mày.

Nhìn những gương mặt thân quen vô cùng thân thiết, trong lòng Lâm Động vô cùng ấm áp. Thời gian lịch luyện hai năm coi như hắn cũng đã biết được lòng người phức tạp khó lường nhường nào, ra ngoài lúc nào cũng phải cảnh giác, nhưng sự cảnh giác đó khi đối diện với người thân lại tự động tiêu tan.

Vì đây là những người thân thật sự của hắn, hắn đang phấn đấu vì họ, còn họ đang toàn tâm toàn lực ở phía sau ủng hộ hắn dù trong hoàn cảnh nào chăng nữa.

Lúc này, các Phân gia khác và cả những người trong Nội tộc coi như từng quen biết Lâm Chấn Thiên cứ chốc chốc lại đến chào hỏi.

Trước đây có lẽ họ đã quên mất rằng mình từng quen người này rồi, nhưng giờ họ lại không thể không lục lại trí nhớ để nhớ lại người bị đuổi khỏi Nội tộc mấy chục năm này, rồi tươi cười đến nịnh nọt lấy lòng.

Ai cũng hiểu thực lực hôm nay Lâm Động thể hiện ra chắc chắn sẽ khiến hắn có được địa vị rất cao trong Gia tộc Lâm Thị. Dù trong thời gian ngắn không thể sánh bằng Lâm Lang Thiên, nhưng chắc chắn cũng thuộc hàng nhân vật hàng đầu trong Gia tộc Lâm Thị. Lúc này không nịnh thì đợi đến bao giờ?

Đối mặt với những gương mặt tươi cười này, Lâm Động không thèm để ý,

Lâm Khang biết cách giao tiếp, chủ động chặn những người kia lại, còn Lâm Động thì cùng Thanh Đàn, Lâm Hoành, Lâm Hà cười đùa, tận hưởng sự ấm áp của gia đình.

o0o Trong khi Lâm Động được mọi người chú ý, bên trong Nội tộc Lâm Thị, sắc mặt Lâm Lang Thiên tối sầm lạnh lẽo đáp xuống đình viện, ánh mắt rừng rực cháy, cuối cùng không nhịn được đập một phát xuống khiến chiếc bàn vỡ vụn.

- Đồ tiểu tạp chủng! Ta thật hối hận năm đó ở Cổ mộ phủ không tát chết hắn luôn!

Lâm Lang Thiên nghiến răng nói, ngữ khí đầy sát ý.

- Tên tiểu tử đó cũng không tầm thường, trong hai năm qua nhất định hắn có kỳ ngộ gì đó, nếu không thì không thể tiến bộ nhường đó!

Đột nhiên một giọng nói khàn đặc vang lên, nó phát ra từ bên trong cơ thể Lâm Lang Thiên, vô cùng quỷ dị.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của tên tiểu tạp chủng đó thực sự quá mạnh, e chính là bộ vũ kỹ mà lần đó ngươi cảm ứng được.

- Bi Hồn của Tạo Hóa Võ Bi đó ẩn trốn quá sâu, hôm đó ta chỉ có thể cảm nhận được ở chỗ nào đó có vũ kỹ rất mạnh. Bộ vũ kỹ đó, chỉ khi nào câu thông được với Bi Hồn mới có thể lấy được. Có lẽ tên tiểu tử đó có kỳ bảo gì đó mới câu thông được với Bi Hồn lấy được bộ vũ kỹ thần kỳ đó!

Giọng nói khàn khàn đó nói tiếp.

- Hắn tạo ra sự uy hiếp quá lớn với ta, nhất thiết phải diệt trừ!

Sát ý trong mắt Lâm Lang Thiên trào dâng.

- Hai ta liên thủ giết hắn cũng không khó, nhưng ở Lâm Thành này thì thật không dễ dàng. Ta mà ra tay sẽ khiến các cường giả Niết Bàn Cảnh phát giác ra,

đến lúc đó sẽ bị bại lộ thân phận mất.

Lâm Lang Thiên nhíu mày, định nói gì đó thì một tia sáng mờ bắn tới, bị hắn tóm lấy, một giọng nói được bao bọc bởi nguyên lực chui vào tai hắn.

Nghe xong, ánh mắt Lâm Lang Thiên lạnh băng, trầm mặc một lúc rồi sát ý một lần nữa lại sục sôi:

- Muốn để tên tiểu tử đó tham gia Cuộc chiến Hạt giống sao? Cũng được, đây cũng là cơ hội không tệ. Chỉ cần tên khốn này dám đi thì ta sẽ không cho hắn cơ hội quay về! Muốn đấu với ta sao, ngươi còn non nớt lắm!

Giọng nói lạnh lẽo trầm đục của Lâm Lang Thiên vang vọng trong đình viện… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 361

Cuộc Chiến Hạt Giống

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Lâm Động hàn huyên cùng đám người Lâm Chấn Thiên và Lâm Khiếu không được bao lâu, thì vị Trưởng lão áo tím bộ dáng địa vị không thấp trong Gia tộc Lâm Thị tươi cười đi đến.

- Ha ha, Lâm Chấn Thiên phải không? Ta nhớ rõ năm đó khi rời khỏi Nội tộc, ngươi cũng chỉ hai mươi, ba mươi tuổi, không ngờ chỉ chớp mắt đã mấy chục năm rồi.

Trưởng lão áo tím đi đến, cười với Lâm Chấn Thiên.

- Ngài là Trưởng lão Lâm Mục?

Nhìn Trưởng lão áo tím có chút quen thuộc, Lâm Chấn Thiên chần chừ một lát mới hỏi với vẻ không chắc chắn, rồi sau đó chút giống như được sủng ái mà lo sợ, năm đó lúc hắn còn ở trong Gia tộc Lâm Thị, người trước mặt đã là Trưởng lão trong Nội tộc, địa vị phi phàm, khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn đó là ông ta vẫn còn nhớ rõ tên hắn.

- Ha ha, năm xưa bởi vì nhiệm vụ thất bại cho nên mới xử phạt ngươi, mong rằng ngươi không nên trách Nội tộc.

Trưởng lão áo tím được xưng là Lâm Mục cười nhẹ nói.

- Không dám không dám, năm đó nhiệm vụ thất bại chính là sai lầm của ta… Lâm Chấn Thiên cười khổ lắc đầu. Hắn biết, với địa vị của Lâm Mục hiện nay trong Gia tộc Lâm Thị, đổi lại là tình huống bình thường, hắn căn bản không có tư cách nói chuyện cùng với ông ta, hiện nay ông ta nói hay ho như vậy chính là

do bởi vì trong Phân gia bọn hắn có một tên Lâm Động.

- Đợi qua ngày hôm nay, ta lập tức ra lệnh, sau này sẽ lại khôi phục thân phận Nội tộc của ngươi, cho nên ngươi muốn ở lại Nội tộc hay trở về Viêm Thành thì phải xem ý tứ của các ngươi.

Lâm Mục mỉm cười nói.

- Đa tạ Trưởng lão Lâm Mục!

Nghe thấy vậy, Lâm Chấn Thiên cũng gật gật đầu, nguyện vọng mấy chục năm qua cuối cùng rốt cuộc cũng đã có thể thực hiện, nhất thời hắn có chút cảm khái.

Lâm Động giống như cũng biết tâm tình ông nội lúc này nên nhè nhẹ vỗ tay lên bả vai Lâm Chấn Thiên, nhẹ giọng nói:

- Ông nội, các người trước hết ở lại Lâm Thành nghỉ ngơi hồi phục một chút, sau này hẵng quyết định, ta theo Trưởng lão Lâm Mục một chút.

- Ừm, cẩn thận!

Lâm Chấn Thiên vui mừng nhìn gã thanh niên cao hơn hắn một cái đầu trước mặt, gật gật đầu, ôn tồn nói.

Lâm Động mỉm cười gật đầu, sau khi dặn dò đám người Lâm Khiếu thì mới xoay người lại. Lâm Mục ở bên cạnh mỉm cười, đi trước dẫn đường.

Hai người đi trong nội viện khổng lồ vô cùng của Gia tộc Lâm Thị, ven đường có không ít người trong Nội tộc đem đủ loại ánh mắt nhìn đến, chỉ có điều lúc này trong ánh mắt lại không còn vẻ châm chọc hay cao cao tại thượng như trước nữa. Trải qua trận đại chiến ngày hôm nay, ai còn dám khinh thường người đến từ Phân gia nữa thì chẳng khác gì một kẻ ngốc.

- Lâm Động, thật sự không nghĩ rằng bên trong Phân gia lại có thể xuất ra

một nhân tài vĩ đại như ngươi a!

Lâm Mục đi trước dẫn đường đột nhiên nghiêng đầu cười nói.

Lâm Động cũng cười cười, chỉ có điều hiện tại cũng không muốn nói gì nhiều, bí mật của hắn cũng không muốn tiết lộ cho người khác biết.

- Tuy nói ngươi trước kia là người của Phân gia, chỉ có điều với năng lực của ngươi, về sau trong Nội tộc sẽ có địa vị không thấp. Đây là chuyện tốt, chỉ có điều phải cẩn thận hơn nữa, trong Nội tộc không thể so sánh với Phân gia.

Lâm Mục hàm ý sâu xa nói.

Lâm Động yên lặng gật đầu. Hắn tự nhiên hiểu Nội tộc phức tạp như thế nào, hôm nay cùng giao thủ với Lâm Lang Thiên đã đắc tội với cả một hệ phái, những tên này chắc chắn sẽ không để hắn yên ổn.

Chỉ có điều đối với việc này hắn cũng không sợ, chỉ cần có thực lực thì người bên ngoài làm sao ám toán? Nếu có thì cũng phí công vô ích.

Sau khi nhắc nhở Lâm Động, Lâm Mục cũng không nói gì thêm nữa, dẫn Lâm Động đi trong trang viên Nội tộc khổng lồ giống như mê cung hồi lâu, cuối cùng đến một tòa đại sảnh rộng lớn mới dừng lại, từ bên ngoài đi vào.

Trong đại sảnh lúc này đã có thêm một ít người, những người này đều là Trưởng lão bên trong Nội tộc, đều có thân phận không thấp. Mà ở trên vị trí thủ vị, chính là Tộc trưởng Gia tộc Lâm Thị mà Lâm Động đã gặp lúc trước, Lâm Phạm.

- Bái kiến Tộc trưởng!

Lâm Động tiến lên, đứng chắp tay với Lâm Phạm.

Lâm Phạm mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi sau đó dừng lại trên người Lâm Động nói:

- Lâm Động, trước hết chúc mừng ngươi đạt Quán quân Tộc Hội lần này.

Lâm Động không quá quan tâm, hắn biết Lâm Phạm gọi hắn đến đây không phải chỉ để nói những lời này.

- Ha ha, trong lòng ngươi cũng rõ ràng, ta đây cũng không vòng vo nữa.

Nhìn bộ dạng này của Lâm Động, Lâm Phạm cười cười nói:

- Không biết ngươi đã nghe qua Cuộc chiến Hạt giống trong Vương triều Đại Viêm chưa?

- Chưa từng!

Lâm Động trầm ngâm một chút, sau đó chậm rãi lắc đầu.

- Cứ hai mươi năm một lần, các thế lực đỉnh phong của Vương triều Đại Viêm sẽ tiến hành giao chiến một hồi. Đương nhiên không phải là khai chiến, mà là một loại tuyển chọn, mỗi một thế lực đều phải phái ra một nhân tài tuổi trẻ kiệt xuất nhất cùng lứa tham trận chiến tuyển chọn này. Mà trận chiến này của Vương triều Đại Viêm chính là cuộc chiến tuyển chọn cao nhất, được xưng là Cuộc chiến Hạt giống. Có thể có tư cách tham gia Cuộc chiến Hạt giống này, mỗi người đều phải có thiên phú yêu nghiệt, hơn nữa bối cảnh phía sau không phải tầm thường, có thể nói là nhân tài kiệt xuất đỉnh phong của Vương triều Đại Viêm. Vốn Gia tộc Lâm Thị chúng ta lần này muốn phái Lâm Lang Thiên tham gia, chỉ có điều ngươi đột nhiên xuất hiện, nếu như ngươi có hứng thú thì có thể tham gia Cuộc chiến Hạt giống này.

Lâm Phạm cười nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Động khẽ nhíu mày. Đối với loại chiến đấu không rõ ràng này, hắn thật sự không có hứng thú quá lớn, tuy rằng nhân tài kiệt xuất đỉnh phong chân chính của Vương triều Đại Viêm giao thủ rất hấp dẫn người khác, nhưng hắn cũng không phải là loại cuồng nhân thèm chiến như mệnh.

- Không biết ngươi đã từng nghe qua Thánh Linh Đàm của Vương triều Đại Viêm chưa?

Lâm Phạm khẽ cười nói.

- Thánh Linh Đàm?

Lâm Động chợt rùng mình, ánh mắt liền có chút biến ảo. Cái tên này tất nhiên hắn đã từng nghe qua, thậm chí, phần lớn cường giả Vương triều Đại Viêm đều từng nghe qua cái tên này, chỉ có điều không có bao nhiêu người chân chính gặp qua thứ trong truyền thuyết này.

Nghe nói Thánh Linh Đam chính là từ huyết mạch của Viễn Cổ Thần Thú ngưng tụ thành, tác dụng của nó không chỉ khiến thực lực tăng mạnh, mà quan trọng hơn đó chính là Thánh Linh Đàm này có thể khiến xác xuất tiến nhập thành công Niết Bàn Cảnh cao hơn.

Ai cũng biết tiến vào Niết Bàn Cảnh nguy hiểm rất lớn, cho dù có chuẩn bị chu đáo cũng có thể gặp phải nguy cơ bỏ mình, cho nên loại công hiệu thần kỳ của Thánh Linh Đàm đối với những cường giả muốn tiến vào Niết Bàn Cảnh không thể nghi ngờ chính là thứ có lực hấp dẫn trí mạng.

- Vương triều Đại Viêm thực sự có Thánh Linh Đàm sao?

Lâm Động có chút hoài nghi nói, cho đến bây giờ hắn mặc dù từng nghe nói nhưng cũng không cho rằng thứ này thật sự tồn tại.

- Không có gió thì không thể dậy sóng, Thánh Linh Đàm quả thật tồn tại, chỉ có điều thường nhân căn bản không thể nào gặp mà thôi. Thánh Linh Đàm hiện nay được Hoàng thất cùng với tất cả các thế lực đỉnh phong Vương triều Đại Viêm cùng bảo quản, chỉ có điều linh dịch bên trong Thánh Linh Đàm quả thực sinh trưởng quá chậm, không có biện pháp cung cấp cho nhu cầu của tất cả thế lực, vì thế tự nhiên Thánh Linh Đàm sẽ gây ra một số tranh chấp. Biện pháp giải quyết tranh chấp chính là đặt vào Cuộc chiến Hạt giống này, Hoàng thất cùng

với các thế lực đỉnh phong sẽ phái ra một nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi đồng lứa chiến đấu với nhau, năm người chiến thắng cuối cùng sẽ giành được tư cách tiến vào Thánh Linh Đàm. Bây giờ, ngươi đã có hứng thú đối với Cuộc chiến Hạt giống này chưa?

Nói đến lời cuối, Lâm Phạm không khỏi cười nói.

Lâm Động trầm mặc một chút, Thánh Linh Đàm đối với mọi người dưới Niết Bàn Cảnh đều có lực hấp dẫn trí mạng, chỉ có điều khiến cho hắn khó hiểu đó là tại sao lại để hắn đi? Cho dù hắn cuối cùng được nằm trong danh sách thì chỗ tốt cũng bị hắn hưởng, chẳng lẽ Gia tộc Lâm Thị này chỉ muốn danh tiếng mà thôi?

- Sau khi ra khỏi Thánh Linh Đàm, thì phải thế nào?

Lâm Động chậm rãi hỏi.

Nghe thấy lời như vậy, Lâm Phạm giật mình, giương mắt nhìn Lâm Động, một lát sau, sắc mặt mới dần nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Sau khi ra khỏi Thánh Linh Đàm, năm người này sẽ đại biểu cho Vương triều Đại Viêm tham gia Bách Triều Đại Chiến!

- Bách Triều Đại Chiến?

Lúc bốn chữ này lọt vào tai, Lâm Động ngẩng đầu lên, nắm tay giấu trong tay áo bào siết chặt, ánh mắt biến ảo, lần đầu tiên có chút thất thố trước mặt Lâm Phạm.

Một màn hai năm trước từ sâu trong tâm trí hắn nhanh chóng xuất hiện, một nữ tử xinh đẹp khắc sâu trong lòng khiến Lâm Động vĩnh viễn không thể quên.

Nữ tử kia gương mặt cao quý mờ ảo, giống như tiên nữ giáng trần, không vướng chút bụi phàm.

Lăng Thanh Trúc!

Một cái tên toát ra khí chất cao quý thoát tục.

Trong xương cốt Lâm Động từ nhỏ đã có một loại quật cường bá đạo, Lăng Thanh Trúc chính là nữ nhân đầu tiên trong cuộc đời hắn, phát sinh quan hệ có chút mơ hồ, nhưng Lâm Động cũng không phải là loại người chiếm được tiện nghi hay vui đùa xong thì chùi miệng bỏ đi. Lúc Lăng Thanh Trúc cứu hắn từ trong tay Vương Viêm, khi đó hắn liền biết nữ nhân này chính là người hắn muốn tìm.

Nỗ lực mấy năm nay, tuy rằng là vì Lâm Lang Thiên, nhưng đồng thời, sâu trong lòng Lâm Động vẫn luôn khắc sâu một bóng hình xinh đẹp. Lâm Động biết thân phận nàng không bình thường, nàng nhìn có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuy nhiên trong xương cốt nàng cũng tràn ngập sự lãnh ngạo. Cường hãn như thiên tài Lâm Lang Thiên khi đó cũng không thể khiến cho nàng kính trọng, khó có thể tưởng tượng, trong thế gian này nam nhân như thế nào sẽ nhận được sự ưu ái chân chính từ phía nàng.

Chỉ có điều, bất kể có bao nhiêu khó khăn, nhưng Lâm Động vẫn không buông bỏ, bởi vì hắn biết, hắn không muốn nữ nhân này lẳng lặng nằm trong vòng tay nam nhân khác.

- Muốn báo đáp ân tình, chờ ngươi đủ tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến rồi hãy nói… - Ta nếu như có thể giành chiến thắng từ trong Bách Triều Đại Chiến thì sẽ đủ tư cách ư?

- Miễn cưỡng đủ, chỉ có điều ta không nghĩ ngươi có thể làm được, đây không phải là khinh thường, mà là sự thật, bất luận ngươi chấp nhận cũng được không chấp nhận cũng chẳng sao, nó sẽ không bao giờ thay đổi.

- Ngày đó sẽ đến, đến lúc đó ta sẽ lại đứng ở trước mặt nàng, sau đó nói với nàng, nữ nhân đã từng ngủ với ta nhất định sẽ là của ta!

Hình ảnh hai năm trước, trên đỉnh một ngọn núi, thiếu niên bồng bột cười lớn, chậm rãi quanh quẩn trong đầu Lâm Động.

Thời gian hai năm đã đến, bốn chữ Bách Triều Đại Chiến đã chôn sâu trong lòng hắn, hắn biết rằng bốn chữ này so với việc đánh bại Lâm Lang Thiên còn khó khăn gấp trăm lần, thế nhưng hắn chưa từng buông bỏ, mà đến ngày hôm nay, hắn cuối cùng cũng đã biết tin tức liên quan đến Bách Triều Đại Chiến.

- Phù!

Lâm Động hít một ngụm không khí, ánh mắt nhìn Lâm Phạm có chút kinh ngạc vì sự thất thố của hắn, khuôn mặt chậm rãi cúi thấp:

- Được, ta tham gia!

Lăng Thanh Trúc, nàng hãy chờ ta!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 362

Thế Giới Bên Ngoài Vương Triều Đại Viêm

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nhìn thấy Lâm Động cuối cùng cũng mở miệng, khuôn mặt Lâm Phạm hiện lên nụ cười hài lòng. Với thực lực của Lâm Động, cho dù đối mặt với các thiên chi kiêu tử của Hoàng thất hoặc các tông phái đỉnh phong thì cũng không hề thua kém, có hắn cùng với Lâm Lang Thiên xuất mã, có lẽ lần này Gia tộc Lâm Thị cũng có thể giành được thành tích không tệ.

- Tộc trưởng, có thể nói Bách Triều Đại Chiến đến tột cùng là gì không?

Lâm Động nhìn về phía Lâm Phạm, mở miệng hỏi. Đối với cái gọi là Bách Triều Đại Chiến hắn vô cùng tò mò.

- Ha ha, Bách Triều Đại Chiến, ý nghĩa như tên, đó chính là cuộc chiến của hàng trăm Vương triều!

Lâm Phạm gật đầu cười nói:

- Lâm Động, ngươi có biết ở bên ngoài Vương triều Đại Viêm là gì không?

- Không biết!

Lâm Động cười khổ, mặc dù hai năm qua hắn lịch lãm không ít, nhưng mà chỉ biết ở bên ngoài Vương triều Đại Viêm còn có rất nhiều Vương triều khác, nhưng tin tức tường tận thì lại chẳng biết chút gì.

Dù sao trong mắt hắn, Vương triều Đại Viêm hiện nay cũng đã đủ rộng lớn rồi, rất nhiều người cả đời lăn lộn trong cái Vương triều này, thế giới bên ngoài quả thật quá mức xa xôi và lạ lẫm.

- Phiến đại lục này của chúng ta gọi là Huyền Vực. Đại lục Huyền Vực phân làm bốn đại châu, lấy Nam Bắc mà phân chia, Vương triều Đại Viêm chúng ta ở trong Đông Huyền Châu.

Lâm Phạm ung dung nói.

- Huyền Vực, Đông Huyền Châu!

Lâm Động thì thào tự nói, mặc dù không có khái niệm quá rõ ràng, nhưng hắn có thể cảm giác được, Vương triều Đại Viêm bao la bát ngát trong mắt hắn chỉ e ở phương diện này cơ bản không đáng nhắc tới.

- Về ba đại châu khác ta cũng biết rất ít, dù sao đi nữa, ở Đông Huyền Châu, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng rất nhiều, lãnh thổ rộng lớn khó có thể tưởng tượng, Vương triều bên trong nhiều vô số, gần như mỗi ngày đều có Vương triều suy bại hoặc thành lập, mà Vương triều Đại Viêm chỉ là một Vương triều nhỏ nhoi giống như đám sao trên trời mà thôi. Mà Bách Triều Đại Chiến, mặc dù gọi là bách triều, nhưng số Vương triều chân chính tham gia thì vượt xa số lượng này. Đây có thể nói là một hồi chiến tranh thuộc loại tỷ thí, mà tham gia trận chiến này cũng không phải là chiến sĩ tầm thường, mà là những nhân vật thiên tài bên trong các Vương triều. Vương triều Đại Viêm chúng ta, nếu luận thực lực, ở Đông Huyền Châu chỉ e không đáng được nhắc đến, Vương triều càng cường đại thì số danh ngạch càng nhiều. Ha ha, từng có lần có một Vương triều đạt đến số danh ngạch là một trăm người.

Nghe vậy, Lâm Động nhịn không được hít một ngụm lãnh khí. Ngay cả Vương triều Đại Viêm cũng chỉ có năm danh ngạch, vậy mà Vương triều kia lại có được một trăm, thực lực như vậy thật sự quá mức khủng bố.

- Bách Triều Đại Chiến này đến tột cùng do ai tổ chức? Đến tột cùng có mục đích gì?

Trong lòng khiếp sợ, trong lòng Lâm Động chợt động, hỏi đến vấn đề mấu chốt.

Nghe vậy, Lâm Phạm gật đầu tán thưởng, ánh mắt nhìn ra ngoài trời, lẩm bẩm nói:

- Lâm Động, ngươi đừng nhìn những Vương triều này là thiên hạ của Hoàng thất, nếu thực sự mà nói thì bọn họ chẳng là cái gì. Bởi vì, tại Đông Huyền Châu này, bá chủ chân chính chính là các tông phái cường đại đến mức ngươi căn bản không thể tưởng tượng. Phần lớn các Vương triều đều nắm trong tay bọn họ, bọn họ mới thật sự là bá chủ của Đông Huyền Châu. Ngươi đừng nhìn thấy những Vương triều này cường đại, nếu so sánh với loại cấp bậc như các đại tông phái kia thì chỉ e cũng không thể chịu nổi một kích, chỉ cần một ý niệm trong đầu bọn họ, chỉ e một Vương triều sẽ tan tành mây khói.

Bàn tay Lâm Động nhẹ nhàng run lên, sâu trong ánh mắt là vẻ kinh hãi nồng đậm. Hắn cho tới bây giờ vẫn không nghĩ rằng bá chủ của Đông Huyền Châu lại không phải là những Vương triều, mà lại chính là các siêu cấp tông phái mạnh đến mức có thể nghịch thiên như vậy.

- Bách Triều Đại Chiến, là do các siêu cấp tông phái này tổ chức?

Lâm Phạm gật đầu nói:

- Các siêu cấp tông phái này cũng cần phải thay máu mới. Muốn đạt đến các loại cấp bậc thế lực này cũng không phải là người thường có tư cách lọt vào. Cho nên, nếu như có thể từ trong Bách Triều Đại Chiến bộc lộ tài năng ra, nói không chừng sẽ có tư cách tiến vào các siêu cấp tông phái này. Đến lúc đó, cả Vương triều Đại Viêm sẽ được ngươi che chở, những Vương triều nhìn chăm chăm Vương triều Đại Viêm như hổ nhìn mồi cũng sẽ không dám làm càn nữa.

- Một người có thể che chở cho cả một Vương triều?

Lâm Động cảm thấy có chút không thể tin được, nói.

- Ha ha, nếu như ngươi có thể tiến vào các loại siêu cấp tông phái này, điều đó chứng minh ngươi ngày sau ít nhất sẽ trở thành cường giả Niết Bàn Cảnh.

Thậm chí còn có thể tiến thêm một bước nữa, khi đó, một tay ngươi giơ ra liền có thể diệt cả một cái Vương triều chứ đừng nói là che chở. Cho dù ngươi muốn trở thành Thái Thượng Hoàng của cái Vương triều này cũng không ai dám phản đối. Thế giới bên ngoài cũng không phải giống như những gì ngươi nghĩ trước kia.

Lâm Phạm cười nói.

- Hơn nữa, ngươi nếu như có thể tiến vào những siêu cấp tông phái này, Gia tộc Lâm Thị chúng ta tất nhiên cũng sẽ được ban thưởng vô tận. Ngươi có biết vì sao Gia tộc Lâm Thị có thể sừng sững ở Vương triều Đại Viêm không ngã, hơn nữa còn có tài nguyên hùng hậu như vậy không? Đó chính là bởi vì hai trăm năm trước, tổ tiên của Gia tộc Lâm Thị chúng ta đã từ trong Bách Triều Đại Chiến bộc lộ tài năng ra, cuối cùng được một siêu cấp tông phái thu nạp, ban thưởng xuống chính là cho phép Gia tộc Lâm Thị được cường thế trong Vương triều Đại Viêm hai trăm năm.

Trong đầu Lâm Động có chút mê muội, Gia tộc Lâm Thị sở dĩ có thể đứng tại Vương triều Đại Viêm mấy trăm năm đó chính là bởi vì một vị tổ tiên tiến nhập siêu cấp tông phái ban cho, siêu cấp tông phái này đến tột cùng khủng bố đến mức nào?

- Chỉ tiếc rằng, sau vị tổ tiên đó thì Gia tộc Lâm Thị chúng ta không còn người nào được vinh quang đó nữa. Mặc dù mỗi lần đều tham gia Bách Triều Đại Chiến, nhưng thành tích cuối cùng đều kém người khác, hy vọng lần này có thể thu hoạch được gì đó.

Lâm Phạm hít một hơi nói.

Lâm Động chậm rãi bình ổn nội tâm đang chấn động bởi vì những lời của Lâm Phạm mang đến. Hắn thật sự không nghĩ rằng thế giới bên ngoài của Vương triều Đại Viêm lại như vậy, không ngờ lại rực rỡ đến mức này, hắn trước kia quả thực là ếch ngồi đáy giếng.

- Lăng Thanh Trúc chẳng lẽ là người trong những siêu cấp tông phái này? Trách không được lúc trước ngay cả thiên tài giống như Lâm Lang Thiên cũng không để vào mắt, thì ra là có thân phận khủng bố như vậy.

Lâm Động suy nghĩ miên man bất định. Sau khi nghe xong những lời này của Lâm Phạm hắn cũng mơ hồ đoán ra một chút thân phận của Lăng Thanh Trúc, lập tức không khỏi cảm thấy có chút áp lực.

Khó trách lúc trước khi mình nói nhất định sẽ từ trong Bách Triều Đại Chiến bộc lộ tài năng thì ánh mắt của Lăng Thanh Trúc lại có chút kỳ quái, thì ra độ khó khăn trong đó lại khủng bố như vậy.

Dù sao đi nữa, theo như lời của Lâm Phạm, Lâm Động đầu tiên phải thắng được Cuộc chiến Hạt giống thì mới có tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến. Hơn nữa, trong Bách Triều Đại Chiến, nhân vật thiên tài trong các Vương triều e rằng so với cải trắng cũng không đáng giá bằng, bởi vì mỗi một người đều là thiên tài từ trong các Vương triều bộc lộ tài năng mà ra.

Đó chính là một cuộc chiến tuyển chọn thiên tài trong thiên tài!

Muốn từ trong số những thiên tài khổng lồ này bộc lộ tài năng, khó khăn e là cực lớn. Cho dù Lâm Động bây giờ cũng cảm thấy bả vai có chút nặng nề.

- Lão nhân áo thô lần trước ta nhìn thấy, lão có nói bản thân là người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Nếu như đoán không sai, chỉ e cũng là một siêu cấp tông phái trong Đông Huyền Châu.

Lâm Động bất chợt nhớ tới lão nhân áo thô. Tiểu điêu đã từng nói, với thực lực của lão nhân áo thô, trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng chỉ xem là cao thủ bình thường. Tông phái đáng sợ như vậy quả thật chỉ có thể dùng hai chữ siêu cấp để hình dung.

- Ha ha, bây giờ mà nói đến Bách Triều Đại Chiến thì còn hơi sớm, chờ khi ngươi có thể thuận lợi thông qua Cuộc chiến Hạt giống, đến lúc đó sẽ đem

những tin tức có liên quan đến Bách Triều Đại Chiến nói rõ cho ngươi.

Lâm Phạm nhấp một ngụm trà, nhìn Lâm Động đang tiêu hóa những tin tức khiếp sợ thì cười nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, bây giờ việc hắn nên suy nghĩ quả thật không phải là Bách Triều Đại Chiến, mà Cuộc chiến Hạt giống chính là bước đầu tiên. Nếu như ngay cả Cuộc chiến Hạt giống cũng không qua được thì cũng không có tư cách tham gia cái gọi là Bách Triều Đại Chiến.

- Tại Vương triều Đại Viêm ta, đủ tư cách tham gia Cuộc chiến Hạt giống, ngoại trừ Tứ đại Gia tộc chúng ta và Hoàng thất còn có một số tông phái cường đại bối cảnh hùng hậu khác nữa. Những tông phái này nội tình cường đại, không hề thua kém Tứ đại Gia tộc chúng ta. Bên trong bọn họ, một số tông phái cũng đã từng có tổ tiên bộc lộ tài năng từ trong Bách Triều Đại Chiến.

Lâm Phạm nói.

Lâm Động gật đầu, hắn tự nhiên biết cuộc chiến Cuộc chiến Hạt giống này không phải là bình thường, đều là những nhân tài kiệt xuất đỉnh phong trong tuổi trẻ đồng lứa của Vương triều Đại Viêm, trong đó không thiếu những nhân vật có thể cùng tranh đấu với Lâm Lang Thiên. Nếu như trong lòng ôm lấy suy nghĩ may mắn chỉ e đến lúc đó sẽ thất bại rất khó coi.

- Đúng rồi, nghe nói lúc ngươi ở quận Đại Hoang đã từng đánh bại Vương Viêm của Gia tộc Vương Thị?

Lâm Phạm dường như nghĩ tới điều gì đó đột nhiên hỏi.

- Ừm, từng có một vài ân oán, thuận tay giải quyết một chút. Thế nào? Tộc trưởng không phải cũng giống như Lâm Lang Thiên muốn ta đi theo bọn chúng xin lỗi chứ?

Lâm Động cười nhạt nói.

- Gia tộc Lâm Thị ta cũng không sợ Gia tộc Vương Thị bọn họ, không cần thiết phải xin lỗi.

Lâm Phạm cười cười, lắc đầu nói:

- Chỉ có điều ngươi đã giáo huấn Vương Viêm, như vậy lần Cuộc chiến Hạt giống này ngươi phải cẩn thận một người rồi.

- Ai?

Lâm Động rùng mình nói.

- Đại ca của Vương Viêm, tuyệt đỉnh thiên tài chưa từng xuất thế của Gia tộc Vương Thị, Vương Chung!

Lâm Phạm chậm rãi nói.

- Vương Chung?

Lâm Động híp hai mắt lại. Hai năm trước hắn có nghe đám người Lâm Khả Nhi nhắc qua cái tên này, nghe nói người này dường như ngay cả Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được, tuyệt đối là tuyệt đỉnh thiên tài, đúng là không phải thổi phồng.

- Vương Chung này không phải là nhân vật bình thường, hắn năm đó thực lực chỉ là Tạo Hình Cảnh, đã có thể vượt cấp đánh bại cường giả Tạo Khí Cảnh. Bây giờ nhiều năm tiềm tu, thực lực lại càng mạnh hơn, được cho là kình địch cực mjanh trong đợt tuyển chọn lần này. Hơn nữa là người rất thích bao che người nhà, ngươi ở quận Đại Hoang khiến Vương Viêm mất hết mặt mũi, Vương Chung lần này tất sẽ tìm ngươi gây phiền toái, đến lúc đó phải cẩn thận hơn.

Lâm Phạm nhắc nhở.

- Ừm!

Lâm Động gật gật đầu, đem điều này ghi tạc trong lòng. Hắn mặc dù không muốn phiền toái, chỉ có điều nếu như người khác đến tận cửa tìm thì hắn cũng không có tâm tư mà nương tay.

- Lần Cuộc chiến Hạt giống này còn một tháng nữa sẽ bắt đầu. Ngươi hãy tu luyện thật tốt. Mặt khác, ngươi cũng là Quán quân của Tộc Hội, chúng ta cũng sẽ không bên trọng bên khinh, ngày mai đến Tộc Tàng của Nội tộc, xem trong đó có cơ duyên gì hay không.

Lâm Phạm cười nói.

Lâm Động lại lần nữa gật đầu, đối với Tộc Tàng của Nội tộc, hắn quả thật cũng cảm thấy hứng thú. Nếu như hắn có thể giành được một kiện Linh bảo Địa cấp thì đối với thực lực sẽ tăng cường không ít, đến lúc đó tham gia Cuộc chiến Hạt giống cũng sẽ nắm chắc hơn vài phần.

Sau khi đem mọi chuyện bàn bạc xong, Lâm Động cũng không lưu lại, ôm quyền với Lâm Phạm xong liền xoay người rời khỏi đại sảnh.

- Tộc trưởng, ngài cho rằng Lâm Động thật sự có thể thông qua Cuộc chiến Hạt giống sao? Đối thủ lần này không phải là nhân vật đơn giản a!

Nhìn thân ảnh Lâm Động rời đi, Lâm Mục cũng thấp giọng nói.

Lâm Động cười cười, buông chén trà trong tay ra, lẩm bẩm nói:

- Lâm Động này có thể bằng vào tài nguyên của Phân gia mà đạt đến trình độ như vậy, cũng không phải là nhân vật đơn giản, Cuộc chiến Hạt giống lần này cũng rất đáng trông đợi!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 363

Tộc Tàng

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Hôm sau, lúc trời còn sớm, Lâm Động từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại. Hôm nay hắn phải vào bên trong Tộc Tàng, đối với việc này hắn cũng có chút hứng thú. Nội tình Gia tộc Lâm Thị cực kỳ cường đại, bên trong Tộc Tàng chắc chắn sẽ chứa rất nhiều kỳ bảo, mà trong tay hắn hiện nay đang thiếu một số Linh bảo cường đại, lần này có cơ hội tiến vào trong Tộc Tàng, nói thế nào đi nữa cũng phải kiếm được một vài thứ tốt.

Lâm Động đi ra khỏi tiểu viện u tĩnh, đi đến địa điểm đã cùng ước định với Trưởng lão Lâm Mục. Trên ven đường gặp không ít người trong Gia tộc Lâm Thị, chỉ có điều phần lớn mọi người lúc nhìn thấy hắn đều vội vàng tránh đường, trong mắt đầy vẻ phức tạp và úy kỵ.

Mà lúc nhìn thấy những ánh mắt này, Lâm Động cũng không quá quan tâm, bước chân theo con đường phía trước vòng qua chỗ ngoặt, sau đó một mảnh sân huấn luyện liền xuất hiện ở trước mặt.

Mảnh sân huấn luyện này chính là nơi đệ tử của Gia tộc Lâm Thị bình thường tập luyện, lúc này mặc dù là sáng sớm, nhưng đã có không ít nam nữ trẻ tuổi trong Nội tộc đang tập luyện.

Lâm Động đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên khiến cho sân huấn luyện trở nên yên tĩnh. Những đệ tử trong Nội tộc ngày thường có chút cao ngạo, lúc này đối mặt với hắn là người của Phân gia cũng có chút không tự nhiên.

Chỉ có điều không người nào dám lộ ra chút vẻ khinh thường hay châm chọc nào. Một hồi đại chiến kinh thiên ngày hôm qua đã khiến tất cả ngạo khí của bọn

họ đều bị đánh tan. Nhân vật cường đại giống như Lâm Lang Thiên cũng không giành được chỗ tốt gì từ trong tay Lâm Động, huống gì bọn họ?

Chỉ có điều đối với những đệ tử trong Nội tộc này, Lâm Động cũng không có hứng thú dây dưa nói chuyện với bọn họ, lập tức rời đi. Cuối cùng đi vào trong một tòa thạch đình, ở trong này hắn đã nhìn thấy Lâm Mục đã đứng đợi từ sớm, lập tức nở nụ cười áy náy, thế nhưng Lâm Mục cũng cười cười khoát tay nói:

- Đi theo ta, Tộc Tàng bình thường chính là cấm địa của Gia tộc Lâm Thị ta, trừ phi có người có công lao lớn đối với gia tộc mới có thể có tư cách tiến vào trong đó tầm bảo. Bên trong Tộc Tàng có không ít bảo bối đều là do vị tổ tiên kia lúc trước từ trong Bách Triều Đại Chiến bộc lộ tài năng mà được siêu cấp tông phái đó ban thưởng cho, có một số là Linh bảo Địa cấp cường đại có linh tính, có tìm được hay không còn phải xem cơ duyên của ngươi.

Hai người chậm rãi đi sâu vào trong Gia tộc Lâm Thị, Lâm Mục cũng nói một số chuyện liên quan đến Tộc Tàng với Lâm Động.

- Lâm Lang Thiên hôm nay bắt đầu bế quan, nếu như ta đoán không lầm thì hắn sẽ trùng kích vào Tạo Hóa Cảnh đại thành. Với nội tình của hắn, bước thêm một bước cũng sẽ không quá mức khó khăn, mà đến lúc đó, thực lực của hắn sẽ tăng cường không ít.

Lúc đang nói, Lâm Mục bỗng nhiên chuyển đề tài, nhàn nhạt nói.

Nghe thấy vậy, bước chân Lâm Động cũng chậm lại, khẽ gật đầu.

Thực lực Lâm Lang Thiên tăng lên thì đối với hắn mà nói cũng không phải là tin tức gì tốt, hai người vốn còn chưa hoàn toàn phân thắng bại, lúc này Lâm Lang Thiên lại đề thăng thực lực thì sẽ có chút phiền toái.

- Ta thấy khí tức của ngươi vẫn dừng tại Bán Bộ Tạo Hóa, lần này tiến vào Tộc Tàng, xem như đó là một phần cơ duyên của ngươi. Còn về có mượn được trợ giúp trong đó để đột phá chính thức tiến vào Tạo Hóa Cảnh được hay không

còn phải xem bản lĩnh của ngươi.

Lâm Mục cười nói.

- Đa tạ Trưởng lão Lâm Mục nhắc nhở!

Lâm Động cười cười, hắn tự nhiên nghe ra mùi vị nhắc nhở trong lời nói của Lâm Mục.

Lâm Mục thấy vậy cũng khẽ gật đầu, cũng không tiện nói thêm nữa, bước chân càng nhanh hơn, dẫn Lâm Động xuyên qua bên trong Nội tộc, ước chừng nửa giờ sau thì đến chỗ sâu nhất trong Nội tộc.

Tộc Tàng của Gia tộc Lâm Thị nằm ở chỗ sâu trong Nội tộc, nơi đây có một vách núi, lúc Lâm Động và Lâm Mục đến dưới vách núi thì cũng dừng bước.

Dưới bốn phía vách núi, một số lầu các thanh nhã ẩn nấp bên trong như ẩn như hiện, thoạt nhìn hoàn cảnh có chút u tĩnh. Chỉ có điều từ trong loại u tĩnh này Lâm Động cũng cảm nhận được một tia hàn ý, ánh mắt đảo qua, hắn biết rằng phụ cận nơi này có ẩn nấp một lượng lớn cường giả Gia tộc Lâm Thị. Phòng ngự sâm nghiêm như thế không hổ là cấm địa của gia tộc.

Vách núi trước mắt Lâm Động có một cái cửa đá rất nặng, phía trên cửa đá ẩn chứa năng lượng ba động phát ra. Hơn nữa, lúc này ở bên ngoài cửa đá còn có mấy vị Trưởng lão đang đứng, người dẫn đầu chính là Trưởng lão áo đen đã từng triển lộ sát ý với Lâm Động.

- Đây là Trưởng lão Lâm Trí, đồng thời cũng là chưởng quản của Tộc Tàng.

Lâm Mục nói với Lâm Động, sau đó chuyển ánh mắt về phía Trưởng lão áo đen nói:

- Mở thạch môn ra đi!

Nghe thấy vậy, sắc mặt Trưởng lão áo đen nhất thời có chút âm trầm. Chỉ có

điều Lâm Mục phụng mệnh Tộc trưởng, mặc dù trong lòng hắn rất không muốn để Lâm Động tiến vào trong Tộc Tàng nhưng cũng không thể kháng cự, chỉ có thể lập tức phất tay.

Nhìn thấy hắn phất tay, một vài vị Trưởng lão phía sau lúc này mới đồng thời động thủ. Từng đạo năng lượng ba động bắn về phía cánh cửa đá khổng lồ, ngay lập tức, cánh cửa đá run rẩy, cuối cùng chậm rãi nứt ra một cái thông đạo. Ẩn chứa bên trong là một luồng năng lượng ba động kinh người, từ trong khe nứt bạo xuất ra.

- Ngươi ở bên trong Tộc Tàng, nhiều nhất chỉ có thể ở đó một tháng, nếu vượt quá thì tự gánh hậu quả! Đồng thời lúc đi ra cũng nhiều nhất chỉ có thể lấy một kiện bảo bối, nếu không lúc bị phát hiện sẽ lập tức bị thu hồi, kể cả thứ vốn thuộc về ngươi.

Trưởng lão áo đen tên Lâm Trí lạnh lùng nhìn Lâm Động nói.

Lâm Động liếc mắt lão già cùng phe phái với Lâm Lang Thiên, không muốn nói nhiều lời vô nghĩa, ôm quyền với Lâm Mục, xoay người bước qua Lâm Trí, bước chân không hề dừng lại, trực tiếp đi vào trong khe nứt của cửa đá.

Hành động của Lâm Động như vậy khiến cho sắc mặt vốn âm trầm của Lâm Trí càng khó coi hơn vài phần, hai mắt híp lại, có một chút âm lãnh xẹt qua.

- Đóng cửa Tộc Tàng!

Nhìn thấy Lâm Động tiến vào bên trong Tộc Tàng, Lâm Trí lạnh giọng quát. Mấy vị Trưởng lão lập tức gật đầu, sau đó lại lần nữa điều khiển cửa đá chậm rãi đóng lại.

- Lâm Trí, mặc dù Tộc Tàng là do ngươi quản lý, nhưng ngươi cũng đừng nên âm thầm động tay động chân, nếu không đến lúc đó có sai lầm gì thì cũng không có ai có thể nói giúp ngươi đâu.

Lâm Mục đưa mắt nhìn Lâm Trí, nhàn nhạt nói, trong thanh âm có một chút mùi vị cảnh cáo.

- Không cần nhọc lòng lo lắng!

Lâm Trí cười lạnh một tiếng, tay áo bào vung lên, sau đó dẫn mấy vị Trưởng lão đi lên lầu các ở một bên, trong ánh mắt ẩn chứa hàn ý nhìn cửa Tộc Tàng đã đóng chặt.

Nhìn đám người Lâm Trí đi đến một bên lầu các giám thị, Lâm Mục nhíu mày, sau khi dừng lại một chút mới xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng Lâm Mục rời đi, trên khuôn mặt già nua của Lâm Trí ở trên lầu các hiện lên một nụ cười lạnh, hắn quay đầu lại, âm thanh lạnh lẽo nói:

- Đã làm theo lời của ta chưa?

- Đã làm ổn thỏa, Lâm Động này nếu như muốn tìm được bảo bối gì đáng coi trọng thì nhất định phải tiến vào chỗ sâu trong Tộc Tàng. Ở trong đó có rất nhiều trận pháp, chỉ cần hắn bước chân vào thì chúng ta có thể âm thầm thao túng đại trận, đem hắn giết đi. Đến lúc đó cứ nói hắn lòng tham quá mức, muốn mạnh mẽ phá giải đại trận đoạt lấy bảo vật, không ngờ ngược lại rơi vào trong đại trận, cuối cùng mất mạng. Kế này đúng là áo trời không vết vá, cho dù Tộc trưởng có phát hiện thì cũng tuyệt đối không có chứng cứ.

Một gã Trưởng lão sắc mặt âm trầm cười lạnh nói.

- Ừm!

Nghe thấy vậy, trên khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Trí lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng, hắn đưa mắt nhìn đại môn, sát ý trong mắt dày đặc:

- Tên nhà quê đến từ Phân gia cũng muốn chen một chân vào trong Nội tộc. Ngươi đã không biết tốt xấu thì để lão phu cho ngươi biết nước trong Nội tộc này đến tột cùng sâu như thế nào.

o0o Lúc Lâm Động tiến vào trong cửa đá, liền có một cỗ quang mang mãnh liệt phóng đến trước mặt. Hai mắt của hắn theo phản xạ khẽ nheo lại, một lát sau mới dần thích ứng, ngẩng đầu lên, ánh mắt khẽ đảo.

Xuất hiện trước mặt Lâm Động chính là một thạch động cực kỳ cường đại, bên trong thạch động bao phủ một quầng sáng, ở trên đỉnh sơn động cao hàng trăm trượng có một vài lỗ thủng, từng đạo ánh sáng mặt trời chiếu qua đó khiến ánh sáng phát ra trong này rất tốt.

Diện tích của thạch động này cực kỳ rộng lớn, ít nhất ánh mắt Lâm Động nhìn về phía xa cũng không thể thấy điểm cuối.

- Đây chính là Tộc Tàng của Gia tộc Lâm Thị sao?

Lâm Động thì thào tự hỏi, bàn tay nhẹ nhàng vươn ra trước mặt, chợt trong mắt xẹt qua chút kinh dị, hắn có thể cảm nhận được nguyên lực thiên địa trong này tương đối hùng hậu, bên ngoài không thể sánh bằng.

- Những thứ này chẳng lẽ là bảo bối bên trong Tộc Tàng sao?

Lâm Động đưa mắt nhìn về phía những quầng sáng ở khắp nơi. Trong quầng sáng có thể nhìn thấy một đoàn ánh sáng, mỗi đoàn ánh sáng đều bao phủ lấy một kiện Linh bảo. Khiến cho Lâm Động phải nhíu mày đó là những Linh bảo này tốt nhất cũng chỉ là Cao cấp mà thôi, đối với Lâm Động mà nói hiển nhiên không có chút sức hấp dẫn gì.

- Ba động của bảo bối chân chính ở chỗ sâu bên trong!

Tiểu điêu đột nhiên hiện ra trên vai Lâm Động, nhìn về phía chỗ sâu trong Tộc Tàng, cười quái dị nói:

- Chỉ có điều ở sâu trong đó ta cảm nhận được ba động của trận pháp. Muốn đoạt được bảo e rằng phải cẩn thận một chút, ta nghĩ những lão già âm khí dày đặc ở bên ngoài sẽ không để cho ngươi quá mức thuận lợi lấy được bảo bối trong

này đâu.

Lâm Động cười nhạt. Hắn tất nhiên cũng biết, Lâm Trí tuyệt đối sẽ không để hắn mặc sức lấy bảo bối, bằng không thì sức ép đối với Lâm Lang Thiên sẽ càng lớn hơn vài phần.

- Không cần để ý đến lão quỷ đó, hắn nếu như dám động tay động chân thì đến lúc đó sẽ thu thập hắn.

Lâm Động không chút chần chừ, trực tiếp nhấc chân đi vào chỗ sâu trong Tộc Tàng. Dựa vào tinh thần lực hơn người hắn có thể mơ hồ cảm nhận được ở chỗ sâu bên trong dường như có một vài cỗ ba động tràn ngập linh tính tản mát ra, rất có khả năng chính là Linh bảo Địa cấp mà hắn mơ tưởng. Một khi đã vào tòa bảo sơn này, làm gì có đạo lý tay không trở về? Nếu như mấy lão quỷ kia thật sự không thức thời, Lâm Động cũng không ngại động thủ. Hắn thủy chung hiểu rằng, bất luận ở nơi nào thì nắm tay lớn mới là đạo lý.

Mà bây giờ, nắm tay của hắn hiển nhiên có thể thu thập mấy lão già đó.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 364

Đánh Lén

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trong thạch động cực lớn, bảo quang chói mắt từ bốn phương tám hướng vọt tới, lộ vẻ cực kỳ rực rỡ. Thường nhân đi vào sợ rằng sẽ lưu luyến nơi này không biết bao lâu. Những thứ này, tùy tiện lấy ra một kiện đều được xem là thứ đồ có giá trị, từ đó có thể thấy nội tình của Gia tộc Lâm Thị đến tột cùng cường đại như thế nào. Một trong Tứ đại Gia tộc quả nhiên danh bất hư truyền.

Chỉ có điều đối với những bảo quang này, Lâm Động chỉ lại gần nhìn lướt qua một cái liền mất đi hứng thú, sau đó nhằm thẳng con đường dẫn vào sâu trong Tộc Tàng, không hề dừng lại tại chỗ nào nữa.

Diện tích Tộc Tàng rất lớn, Lâm Động đi bên trong khoảng nửa giờ mới dần đến nơi sâu nhất bên trong.

Tại chỗ sâu bên trong Tộc Tàng, tình cảnh hoàn toàn khác so với bên ngoài. Nơi này có rất nhiều hào quang, hợp lại thành một quang lộ dài hẹp, ở cuối mỗi quang lộ đều có một bệ đá bị hào quang che phủ, tại bên trên bệ đá lơ lửng đủ loại Linh bảo, Linh dược, vũ kỹ cường đại, … Mà đến sâu bên trong, Lâm Động cũng phát hiện ra nguyên lực thiên địa trong này đã hùng hậu đến mức tương đối đáng sợ. Thậm chí, một ít nguyên lực cũng ngưng tụ thành làn sương mỏng, điều này khiến Lâm Động có chút khiếp sợ. Đưa mắt nhìn mới phát hiện mặt đất và bốn phía nơi này đều có một vài lỗ thủng, nguyên lực hùng hậu tràn ngập nơi này đều bắt nguồn từ những lỗ thủng, liên tục không ngừng tràn ra.

- Ở bên dưới Tộc Tàng có một đại trận cực kỳ khổng lồ, đại trận này liên tục không ngừng hấp thu lấy nguyên lực trong thiên địa, sau đó rót vào nơi đây,

dùng nguyên lực để bồi dưỡng những bảo bối này.

Âm thanh tiểu điêu lại lần nữa từ trong nội tâm Lâm Động vang lên. Lúc trước nó thoáng xuất hiện một chút, nhưng bởi vì lo lắng nơi này có người bí mật theo dõi cho nên mới tiềm ẩn vào bên trong thạch phù.

- Ở bên trong những nguyên lực này ngược lại có một chút mùi vị Thuần Nguyên Đan.

Lâm Động hít hai hơi nguyên lực có hình dáng giống như làn sương mù, có chút kinh ngạc nói.

- Xem ra vì Tộc Tàng này, Gia tộc Lâm Thị đã bỏ rất nhiều tâm huyết a. Dựa vào ánh sáng hấp thu nguyên lực thiên địa cũng không đủ khiến cho nguyên lực ở nơi này hùng hậu đến mức này, cứ cách một đoạn thời gian lại phải đưa vào một lượng lớn Thuần Nguyên Đan!

Lâm Động lắc đầu chậc chậc, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị. Loại thủ bút này, cũng chỉ có cấp bậc thế lực như Gia tộc Lâm Thị mới có khả năng lấy ra mà thôi.

- Khó trách Trưởng lão Lâm Mục lại bảo ta nắm lấy cơ hội, đợi tìm được Linh bảo ta sẽ ở trong này tu luyện, thử xem có thể mượn nguyên lực hùng hậu trong này đột phá đến Tạo Hóa Cảnh tiểu thành hay không.

Trong lòng lóe lên suy nghĩ này, Lâm Động lúc này mới tiếp tục cất bước, dọc theo quang lộ phía trước mà chậm rãi đi.

Hai bên Lâm Động lúc này còn có từng đạo quang lộ loại nhỏ kéo dài ra, ở phần cuối quang lộ là các loại bảo bối. Chỉ có điều đối với loại ba động này Lâm Động chỉ liếc mắt nhìn qua liền mất đi hứng thú, hắn hiện nay chỉ có hứng thú với Linh bảo Địa cấp, về phần vũ kỹ của Gia tộc Lâm Thị, cho dù là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thì cũng không khiến hắn quá mức hứng thú.

Dù sao thì trong vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cũng chia làm tam thừa Thượng Trung

Hạ. Loại Lâm Lang Thiên ngày đó thi triển chính là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Nội tộc, Đại Thiên Hoàng Ấn, nhiều lắm chỉ có thể xem là vũ kỹ Hạ thừa mà thôi, còn Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ của Lâm Động, dựa theo suy đoán của hắn, nếu như thật sự tu luyện đến đỉnh phong, hắn có thể bước vào hàng ngũ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp Thượng thừa, trong lúc giơ tay nhấc chân liền có thể dời sông lấp biển.

Cho nên, mặc dù lúc đi trên quang lộ này Lâm Động cũng nhìn thấy một ít vũ kỹ Gia tộc Lâm Thị có vẻ cường đại, nhưng không hề quá lưu luyến, bước chân không dừng lại. Mười phút sau, quang lộ phía trước đột nhiên khuếch trương ra, một vùng màn ánh sáng cực lớn xuất hiện trước mặt Lâm Động.

Lâm Động dừng bước tại phía trước màn ánh sáng, ánh mắt nhìn chăm chú bên trong màn ánh sáng này. Ở bên trong màn ánh sáng này, hắn nhìn thấy bốn quang đoàn đang lơ lửng. Tại bên trong quang đoàn, có một loại ba động cực kỳ cường đại tràn ra, bên trong loại ba động này tràn ngập linh tính. Hiển nhiên, những thứ này chính là Linh bảo Địa cấp mà mới vừa rồi Lâm Động ước mơ tha thiết.

- Bốn kiện Linh bảo Địa cấp, thật không hổ là Gia tộc Lâm Thị!

Ánh mắt Lâm Động nóng rực nhìn bốn cái quang đoàn bên trong màn ánh sáng, nếu như hắn có thể lấy được một kiện thì đối với lực chiến đấu của hắn hiển nhiên sẽ tăng lên rất nhiều.

- Lâm Động, cẩn thận, bốn phía nơi này bố trí trận pháp dày đặc, ba động này quả thực rất mạnh.

Lúc ánh mắt Lâm Động đang nóng rực thì thanh âm của tiểu điêu đột nhiên vang lên trong nội tâm.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, hắn cũng có thể cảm thấy tại bốn phía xung quanh màn ánh sáng có không ít trận pháp. Những trận pháp này hắn là dùng để

bảo vệ, dựa theo lẽ thường mà nói chắc sẽ không phát động công kích với hắn, nhưng khống chế Tộc Tàng này lại chính là Lâm Trí thuộc phe phái Lâm Lang Thiên, điều này khiến cho Lâm Động không thể không lưu tâm nhiều hơn được.

Lâm Động dừng bước tại bên ngoài màn ánh sáng, trầm ngâm một lát mới chậm rãi bước ra một bước. Nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển lên, tùy thời chuẩn bị đối phó với bất cứ tình huống đột phát nào.

Biến cố trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, những đại trận bao phủ màn ánh sáng này vẫn lẳng lặng lơ lửng. Chỉ có điều trái lại có thêm một cỗ áp lực cường đại từ trong màn ánh sáng phát ra, giống như muốn đem Lâm Động đẩy ra vậy.

Những áp lực này dường như là từ bốn kiện Linh bảo trong màn ánh sáng phát tán ra. Loại áp bách này không kém gì một gã cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành. Chỉ có điều, loại áp bách này đối với Lâm Động mà nói cũng không có hiệu quả thực sự gì, bước tiến của hắn vẫn vững vàng như cũ, sau đó chậm rãi bước vào trong màn ánh sáng, tiếp cận bốn quang đoàn.

Ong ong!

Theo Lâm Động từng bước đến gần, bốn cái quang đoàn phảng phất cũng nhận ra gì đó, lập tức phát ra thanh âm vù vù kỳ dị. Loại áp lực bình tĩnh này đột nhiên tăng vọt, mạnh mẽ đem bước chân Lâm Động đẩy lùi về phía sau một bước.

- Không hổ là Linh bảo Địa cấp!

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động không giận mà trái lại càng vui hơn, những Linh bảo này phản kháng càng mạnh thì chứng minh nó càng cường đại.

- Chỉ có điều dù sao cũng chỉ là Linh bảo mà thôi!

Lâm Động trong lòng cười nhạt, thân thể chấn động, lập tức một vòng quang

mang liệt nhật từ cơ thể chầm chậm dâng lên, lập tức loại áp lực cường đại này trong nháy mắt biến mất hoàn toàn, mà Lâm Động bước tiếp vài bước đã hoàn toàn vọt vào trong màn ánh sáng.

Thân hình Lâm Động trong nháy mắt xuất hiện phía trước bốn đạo quang đoàn.

- Diệp sát!

Mà trong khoảnh khắc Lâm Động hoàn toàn xông vào trong màn ánh sáng, đột nhiên một đạo thanh âm rất nhỏ truyền ra. Sắc mặt Lâm Động lập tức biến đổi, đột nhiên xoay người lại, nhìn thấy đại trận vốn lơ lửng xung quanh bắt đầu chuyển động, cuối cùng giống như lao tù đem hắn cùng với màn ánh sáng này vững vàng vây khốn vào bên trong.

- Lão tạp mao này quả nhiên muốn ra tay với ta!

Nhìn một màn này, ánh mắt Lâm Động cũng lóe lên hàn ý lạnh lẽo. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm rãi quét nhìn xung quanh. Hắn biết rõ, Lâm Trí chắc chắn có thể nhìn thấy tình cảnh nơi này.

Ầm ầm!

Lúc ánh mắt Lâm Động quét nhìn bốn phía, xung quanh đại trận đột nhiên bộc phát ra tiếng vang trầm thấp, sau đó chỉ thấy hào quang lưu chuyển. Hơn mười đạo chùm tia sáng cực kỳ lăng lệ đột nhiên bắn ra mãnh liệt, bao phủ nơi yếu hại quanh người Lâm Động.

- Hừ!

Nhìn những chùm tia sáng này vọt đến, Lâm Động mặt lạnh như băng, không hề có chút ý định né tránh. Một quyền nện ra, kình phong hung mãnh vô cùng trực tiếp mạnh mẽ đem những chùm tia sáng này đánh nát toàn bộ.

o0o Lúc Lâm Động bị trận pháp công kích, trong một tòa lầu các bên ngoài

Tộc Tàng, mấy lão già sắc mặt âm lãnh nhìn cảnh tượng phía trước mặt bọn họ. Chỗ đó có một màn ánh sáng, bên trong màn ánh sáng chính là cảnh tượng bên trong Tộc Tàng, mà phản kháng của Lâm Động cũng bị bọn hắn thu vào trong mắt.

- Đồng loạt ra tay, điều khiển trận pháp đem kẻ này triệt để diệt sát!

Lâm Trí cười lạnh nhìn bên trong màn ánh sáng, điềm nhiên nói.

- Bốn người chúng ta liên thủ, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng có thể đánh một trận. Lâm Động này mặc dù thủ đoạn không ít, nhưng hôm nay cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn này!

- Ừm!

Nghe vậy, ba lão già cũng gật đầu nhè nhẹ, chợt bốn người đồng loạt xuất thủ, thủ ấn biến ảo, bốn đạo chùm tia sáng phóng vào bên trong màn ánh sáng, bắt đầu thao túng trận pháp.

o0o Ầm ầm ầm!

Theo bốn người bọn họ ra tay, trong Tộc Tàng lập tức bộc phát ra chấn động kinh người, đông đảo đại trận đồng thời khởi động. Nhất thời Lâm Động liền cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn từ bốn phương tám hướng bao trùm đến.

Ánh mắt hắn lập tức trầm xuống, Lâm Trí này dám ra tay với hắn hiển nhiên là có lòng tin rất lớn, dùng thực lực của bọn chúng lại kết hợp với trận pháp ở nơi này, cho dù là hắn ứng phó cũng cảm thấy tương đối khó giải quyết, thậm chí chỉ một chút sơ sẩy thì cũng thực sự có thể lật thuyền.

- Lâm Động, nhìn thấy kính quang trên đỉnh thạch động này không? Đó chính là điểm trung tâm bọn chúng điều khiển trận pháp. Chỉ cần phá vỡ điểm trung tâm thì bọn hắn sẽ mất đi năng lực điều khiển. Nơi này đại trận đông đảo, nguyên một đám thay nhau nện đến cũng đủ để khiến ngươi mệt chết!

Lúc Lâm Động đang chống đỡ các chùm tia sáng từ bốn phương tám hướng nện đến, âm thanh tiểu điêu cũng nhanh chóng vang lên trong lòng.

Nghe vậy, Lâm Động chợt ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy tại chỗ đỉnh thạch động có một đoàn quang mang chói mắt hiện lên, mơ hồ bên trong có từng đạo ý niệm ba động từ nơi đó truyền ra.

- Những lão tạp mao này!

Trong mắt Lâm Động hàn ý bắt đầu dâng lên. Xung quanh điểm trung tâm có mấy cái trận pháp cường đại bao phủ, giống như cho dù bổ lôi đình vào cũng không phải dễ dàng phá vỡ. Hơn nữa, loại lão tạp mao giống như Lâm Trí nhất định cũng sẽ toàn lực ngăn trở, thậm chí, bọn chúng còn ước gì Lâm Động công kích nơi đó mạnh nhất, từ đó mà bọn hắn có thể trực tiếp ra đòn sát thủ.

- Không nên cùng bọn chúng hao tổn, trận pháp này khởi động càng nhiều thì uy lực càng mạnh!

Tiểu điêu khẽ nhắc nhở.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, trong mắt cũng xẹt qua một tia cười lạnh. Nếu như những lão tạp mao này chọc người khác phát bực đến như thế, vậy thì không thể trách hắn lòng dạ độc ác được.

Trong nội tâm xẹt qua suy nghĩ này, thủ ấn Lâm Động biến đổi, nhất thời, một cỗ sát khí hung tàn cực kỳ nồng đậm nhanh chóng từ trong túi Càn Khôn tuôn ra dữ dội.

Cỗ sát khí này cực kỳ hung hãn, lúc vừa xuất hiện đã khiến nguyên lực nơi này dập dờn kịch liệt. Sau đó còn không đợi bất cứ kẻ nào kịp phản ứng thì một đạo huyết quang với một loại tốc độ kinh người vọt mạnh ra.

Bang bang!

Tốc độ của đạo huyết quang này gần như không người nào nhìn thấy rõ, huyết ngân xẹt qua giữa không trung khiến đại trận bao phủ điểm trung tâm trực tiếp bị nổ tung. Sau đó, một đạo huyết quang liền hung hăng nện lên phía trên quang kính, một quyền nện nổ tung. Dưới thế công sắc bén bậc này, đám người Lâm Trí gần như không kịp phản ứng chút nào, đã bị cắt đứt liên lạc hoàn toàn với Tộc Tàng.

- Phốc xuy!

Trong lầu các, một quyền nện lên khiến màn ánh sáng trực tiếp nổ tung, sắc mặt bốn người Lâm Trí trắng bệch, chợt phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt đều dâng lên vẻ kinh hãi nồng đậm.

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 365

Tiểu Sơn Màu Đen Thần Bí

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trong lầu các, sắc mặt bốn người Lâm Trí tái nhợt, khóe miệng đều dính một tia máu, ánh mặt của bọn hắn nhìn về phía màn ánh sáng nổ tung trước mặt, vẻ kinh hãi trong mắt bắt đầu dâng lên.

Một màn trước mặt thật sự là quá nhanh, bọn hắn căn bản là hoàn toàn không rõ đến tột cùng có chuyện gì xảy ra thì Lâm Động đã phá tan trận pháp bảo vệ điểm trung tâm, đem điểm trung tâm đập nát, từ đó khiến bọn hắn mất đi sự khống chế đối với Tộc Tàng.

- Đạo huyết quang đó là cái gì? Tại sao lại khủng bố như vậy? Ngay cả những trận pháp này cũng không chống đỡ nó nổi một giây!

Một gã Trưởng lão dùng ngữ khí kinh hãi nói.

- Hình như là một đạo công kích Lâm Động thi triển!

Một Trưởng lão khác có chút không chắc chắn nói.

- Không có khả năng! Loại công kích trình độ như vậy, tên tiểu tạp chủng này tuyệt đối không làm được! Nhất định là hắn sử dụng loại thủ đoạn gì đó mà chúng ta không biết!

Lâm Trí lập tức nói. Lão tuyệt đối không tin Lâm Động lại có thể làm được như vậy. Dù sao đi nữa, thực lực bốn người bọn họ liên hợp đủ để chống lại Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nếu như ngay cả như vậy cũng không thể ngăn cản được công kích của Lâm Động, năng lực của người này đã khủng bố đến mức nào chứ?

Ba gã Trưởng lão còn lại cũng cười khổ một tiếng, nhìn màn ánh sáng bạo liệt nói:

- Vậy làm sao bây giờ? Điểm trung tâm bị phá hỏng rồi, chúng ta đã không thể làm xem xét động tĩnh bên trong Tộc Tàng nữa rồi.

- Nếu như lúc này chúng tiến vào Tộc Tàng sửa chữa điểm trung tâm, chỉ e Lâm Động chắc chắn sẽ động thủ!

- Hừ, lão phu cho rằng hắn cũng không có gan này, địa vị của chúng ta tại Nội tộc là cái gì chứ? Trước ngày hôm qua, hắn vẫn là người của Phân gia hèn mọn, vừa thấy chúng ta liền phải khom mình hành lễ, hắn chẳng lẽ thực sự dám động thủ với chúng ta hay sao?

Lâm Trí cười lạnh nói.

Chỉ có điều ngoài miệng cười lạnh như vậy, nhưng trong mắt Lâm Trí vẫn thoáng thay đổi, vẫn không dám chủ động đi vào Tộc Tàng. Nhìn tính cánh Lâm Động hai ngày nay thể hiện ra, hiển nhiên là loại nhân vật có chút thủ đoạn tâm ngoan thủ lạt. Hắn thật sự không dám khẳng định nếu như lúc này tiến vào trong Tộc Tàng thì Lâm Động có thật sự ra tay với hắn hay không nữa.

Mặc dù với thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành của hắn, tin rằng sẽ không e ngại Lâm Động. Nhưng người này thủ đoạn tầng tầng lớp lớp cũng khiến cho hắn có chút kiêng kỵ.

Huống chi một màn vừa rồi cho tới bây giờ hắn cũng không rõ, tại sao lại có thể trước mắt bọn hắn nhanh chóng phá hỏng trận pháp và điểm trung tâm như vậy, hơn nữa còn khiến cho bọn hắn căn bản không phát hiện ra.

Nhìn thấy thân hình Lâm Trí không nhúc nhích, ba vị Trưởng lão cũng cười khổ một tiếng, xem ra kế hoạch lần này, còn chưa hoàn toàn thực hiện thì đã bị bẻ gãy rồi.

o0o Lâm Động bên trong Tộc Tàng trên mặt cười lạnh nhìn điểm trung tâm trên đỉnh thạch động bị đập nát. Theo điểm trung tâm bị đập nát, những trận pháp vốn khởi động cũng chậm rãi hạ xuống, hiển nhiên, những biến cố lúc nãy quả thật là có người điều khiển.

- Lão tạp mao Lâm Trí, chờ ta từ Tộc Tàng ra ngoài sẽ tính sổ món nợ này với ngươi!

Lâm Động điềm nhiên nói. Hắn cũng không phải loại người vô cớ chịu thua thiệt cũng chấp nhận, nếu như Lâm Trí này đang có sát tâm với hắn, nói gì đi nữa cũng nhất định phải có qua có lại.

Tiểu điêu lúc này cũng lại lần nữa từ trong thạch phù xuất hiện trên bờ vai Lâm Động. Ánh mắt của nó lướt qua bên trong Tộc Tàng cuối cùng ngừng lại giữa một đạo thân ảnh huyết sắc toàn thân ngập tràn sát khí. Đó chính là Huyết Linh Khôi, xem ra Lâm Động cũng biết rõ uy lực trận pháp nơi này một khi mở ra toàn bộ, cho nên quyết định thật nhanh, trực tiếp gọi ra Huyết Linh Khôi động thủ, nhanh như thiểm điện chặt đứt liên lạc bên trong Tộc Tàng và đám người Lâm Trí.

- Trước hết đem Huyết Linh Khôi này thu trở về đi, tên này sát khí quá nặng, với thực lực của ngươi bây giờ căn bản không thể áp chế. Không thể để cho nó rời khỏi thạch phù quá lâu, bằng không thì ngươi cũng sẽ gặp phải phản phệ.

- Ừm!

Lâm Động khẽ gật đầu, Huyết Linh Khôi này là sát thủ cường đại nhất của hắn, cho dù gặp phải cường giả Niết Bàn Cảnh, hắn cũng có thể dựa vào Huyết Linh Khôi cùng đọ sức. Chỉ có điều thiếu hụt duy nhất chính là sát khí của Huyết Linh Khôi quá nặng, với thực lực của hắn bây giờ căn bản không có khả năng khống chế.

Tuy rằng hiện nay mượn lực lượng thạch phù đã có thể miễn cưỡng khống chế một lát, nhưng cũng có hạn chế thời gian, một khi quá lâu thì Huyết Linh

Khôi sẽ lại lần nữa thoát khỏi khống chế của hắn, sẽ trở thành một cỗ máy giết người điên cuồng.

Lâm Động trở tay một cái, trong lòng bàn tay đã phóng ra một cỗ hấp lực, trực tiếp đem Huyết Linh Khôi giữa không trung hút đến, cuối cùng hóa thành một đạo huyết quáng, tiến vào thạch phù trong lòng bàn tay hắn.

Làm xong những chuyện này, Lâm Động lúc này mới vỗ nhẹ bàn tay, xoay người lại, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía bốn cái quang đoàn bên trong màn ánh sáng. Bây giờ hắn cuối cùng cũng có thể yên lặng quan sát bốn kiện Linh bảo Địa cấp này.

Kiện Linh bảo đầu tiên sát bên trái hình thái nhuyễn kiếm, toàn thân huyết hồng, nằm ở giữa là một cái khe hẹp dài giống như Huyết Mãng lộ ra vẻ âm u, một loại mùi vị sắc lạnh lan ra.

Hơn nữa, lúc Lâm Động nhìn chăm chú vào nhuyễn kiếm Huyết Lân này, hàn khí trên bề mặt dâng lên, tạo thành một con huyết mãng nho nhỏ. Lâm Động nhìn thấy như vậy không nhịn được lè lưỡi, không nghĩ rằng linh khí của một thanh nhuyễn kiếm Huyết Lân lại đạt đến mức này.

- Linh bảo này cũng không tệ, hơn nữa linh khí trong đó đã thành hình. Ta thấy lân phiến ở phía trên hắn là Viễn Cổ Ma Huyết Mãng, nếu như có thể nắm giữ Linh bảo này, cùng người khác giao thủ, khí tức dung hợp với kiếm có thể trực tiếp huyễn hóa ra Viễn Cổ Ma Huyết Mãng, uy lực không tệ!

Tiểu điêu đứng trên vai Lâm Động nói.

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, chỉ có điều hắn cũng không am hiểu sử dụng nhuyễn kiếm đối địch, lập tức chuyển ánh mắt về phía sau. Linh bảo tiếp theo là một cái mai rùa vàng ố, mai rùa chỉ lớn bằng lòng bàn tay, ở bên trên tràn ngập đường vân kỳ dị, thoạt nhìn có giảm giác hùng hậu như mặt đất rộng lớn.

- Mai rùa này hắn là sử dụng Địa Tâm Cổ Quy chế thành, lực phòng ngự cực

kỳ mạnh mẽ, cho dù đối thủ cao hơn ngươi một bậc cũng khó có thể công phá, có thể nói là tường đồng vách sắt chân chính!

Tiểu điêu lại lần nữa nói, nhãn lực của nó vượt xa Lâm Động, những thứ Linh bảo này chỉ thoáng nhìn liền có thể đoán ra chất liệu và tác dụng.

Lâm Động chậc lưỡi thán phục, Linh bảo Địa cấp này quả nhiên không phải tầm thường, lấy những Linh bảo của hắn trước kia so với hai thứ này quả thật là quá mất mặt.

Hai kiện Linh bảo cuối cùng, một kiện là một thanh trường thương màu đen, trường thương theo lời của tiểu điêu là dùng xương của một loại yêu thú Viễn Cổ, cực kỳ sắc lạnh. Lâm Động nhìn thoáng qua mũi thương, một chút hắc mang du động khiến cho ngay cả Đại Nhật Lôi Thể đại thành của hắn cũng cảm thấy có chút hàn ý. Nếu như người khác cầm hắc thương này đối chiến với hắn thì hắn phải cẩn thận một chút, cũng không dám xem thường như trước, ỷ vào thân thể mạnh mẽ mà miễn cưỡng chống đỡ.

Một kiện Linh bảo Địa cấp khác chính là một một kiện bảo giáp màu xám, ở trên đó lưu quang tràn ra, trong lúc mơ hồ có hình ảnh Viễn Cổ Cự Hùng hiện lên, có thể nhìn ra được đây cũng là một kiện Linh bảo Địa cấp không kém gì cái mai rùa vừa rồi.

Xem hết bốn kiện Linh bảo, trong mắt Lâm Động cũng không che dấu được vẻ thèm thuồng. Trong lúc này, hắn tương đối phân vân, hắc thương và xác rùa này một công một thủ có thể nói là tuyệt phối, hắn nếu như có thể lấy được cả hai, sức chiến đấu chắc chắn sẽ tăng mạnh. Chỉ có điều khiến hắn do dự chính là trong bốn kiện Linh bảo này chỉ có thể lấy đi một kiện, bởi vậy hắn khiến hắn có chút không biết phải làm sao.

Lâm Động nhìn chằm chằm bốn kiện Linh bảo này, trên mặt lộ vẻ do dự. Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, tiểu điêu cũng không quấy rầy, thân hình của nó lướt lên trước, móng vuốt vung lên, đem những nguyên lực kết thành sương mù

trước mặt thổi tan đi. Theo những sương mù này tản đi, một cái bệ đá cũng xuất hiện trước mặt nó.

Bốn kiện Linh bảo lơ lửng tại phía trên bệ đá, chỉ có điều bởi vì linh tính không tệ nên chúng đều tự mình bay lên, lơ lửng bốn phía trong màn ánh sáng.

Lâm Động lúc này nghe thấy những động tĩnh này cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt quét về phía bệ đá cực lớn, sau đó đồng tử đột nhiên dừng lại, chăm chú nhìn ở chỗ phía giữa thạch đài, ở đó có một vật màu đen lớn bằng lòng bàn tay.

Hai mắt Lâm Động híp lại, nhìn kỹ một phen thì mới phát hiện vật màu đen đó chính là một tòa tòa núi nhỏ màu đen được điêu khắc thành, bày biện trên bệ đá giống như để trang trí.

Nhìn thoáng qua ngọn núi màu đen giống như để trang trí, Lâm Động xoay người qua chỗ khác, sau đó thân thể phảng phất như khựng lại một chút, ánh mắt bỗng nhiên chuyển trở lại, lại lần nữa gắt gao nhìn chăm chú lên ngọn núi màu đen. Trong khoảnh khắc vừa rồi hắn đã cảm nhận được một loại ba động quen thuộc.

Một tia ba động khiến Lâm Động cả kinh, cũng không có tâm tình để ý đến bốn kiện Linh bảo, nhanh chóng bước đến hai bước, mục quang nhìn chằm chằm vào ngọn núi nhỏ màu đen không có chút linh tính nào này.

- Đây là cái gì?

Lâm Động chỉ vào ngọn núi nhỏ màu đen, hướng về phía tiểu điêu lớn tiếng nói.

- Đây là… Tiểu điêu sững sờ nhìn ngọn núi nhỏ màu đen, sau đó lắc đầu nói:

- Cái này hẳn là dùng để bài trí a!

Chẳng trách tiểu điêu lại nói như vậy, dù sao thì những thứ kia cũng hiển lộ linh khí mười phần, chỉ có ngọn núi nhỏ này nằm trơ trọi trên bệ đá, nhìn qua

giống như vật điêu khắc trang trí bệ đá, không có gì khác biệt.

Nghe thấy vậy, Lâm Động cũng chậm rãi lắc đầu. Loại ba động lúc trước mặc dù cực kỳ nhỏ, nhưng hắn vẫn tin tưởng tuyệt đối không phải cảm giác sai, lập tức hơi có chút trầm ngâm.

Bàn tay chậm rãi nắm lấy ngọn núi nhỏ màu đen, vừa muốn nhấc lên thì trong mắt Lâm Động liền xẹt qua một tia kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện, khi nhấc ngọn núi nhỏ này lên, không ngờ nó lại không chút dịch chuyển!

Lâm Động dùng sức nhấc lên, cho dù là cự thạch ngàn cân cũng sẽ bị hắn nhấc lên dễ dàng, không ngờ ngọn núi nhỏ thần bí này chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng lại không hề có chút động tĩnh nào như thế.

- Hắc hắc, xem ra lần này ánh mắt của ta nhìn nhầm rồi!

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt của tiểu điêu cũng dần ngưng trọng lên. Nó cũng hiểu rõ lực lượng của Lâm Động mạnh như thế nào, nhưng trước mắt, thứ nhỏ bé nhìn tầm thường này lại không đếm xỉa gì đến cỗ lực lượng của Lâm Động. Nếu như nói nó là vật dùng để bài trí thì đầu óc quả thật có chút bị nóng rồi.

Trong mắt Lâm Động cũng dần hiện ra vẻ hứng thú nồng đậm, hắn nhìn ngọn núi nhỏ màu đen thần bí, chậm rãi nói:

- Thứ này hắn cũng là một kiện Linh bảo Địa cấp… Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 366

Trọng Ngục Phong

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Nghe vậy, tiểu điêu cũng nao nao, chợt trong mắt dâng lên vẻ hứng thú. Móng vuốt của nó vỗ nhẹ nhẹ lên ngọn núi đen nhỏ, rồi sau đó học theo bộ dạng của Lâm Động, nhấc nó lên. Thế nhưng kỳ quái là nó lại không hề dịch chuyển chút nào, bộ dạng này phảng phất như là một khối cự thạch được khảm vào cùng một chỗ với cái bục bên dưới vậy.

- Vật này thật cổ quái, ở phía trên cũng phảng phất không thấy năng lượng ba động. Hơn nữa nếu như thật sự là Linh bảo thì dưới tình huống đặc thù nhất định sẽ có người lấy đi chứ sẽ không để ở chỗ này.

Tiểu điêu kinh dị nói.

- Để ta thử xem có thể thúc giục nó không!

Lâm Động cũng bị ngọn núi nhỏ màu đen thần bí này thu hút toàn bộ sự chú ý, cong ngón tay búng ra, một đạo nguyên lực bắn ra, sau đó bao trùm lên ngọn núi nhỏ màu đen.

Chỉ có điều, tình huống tiếng theo lại khiến cho Lâm Động và tiểu điêu vẻ mặt nghi hoặc. Đó là bởi vì lúc nguyên lực bao bọc lấy mà ngọn núi nhỏ màu đen vẫn không chút dịch chuyển, căn bản không có nửa điểm dị tượng, cũng hoàn toàn không có biểu hiện Linh bảo bị thúc giục.

Bộ dáng này giống như một ngọn núi đen, thật sự không có điểm gì đặc biệt, nhưng trong lòng Lâm Động thì lại rất rõ, loại cảm giác lúc trước tuyệt đối không phải là ảo giác.

Trầm ngâm một hồi, Lâm Động thu hồi nguyên lực, lại sử dụng tinh thần lực, muốn xâm nhập vào trong ngọn núi nhỏ màu đen. Nhưng đối diện với thứ thần bí này, cho dù cảm giác tinh thần lực rất mạnh cũng đều không thu hoạch được gì.

Bởi vậy, trái lại khiến Lâm Động cảm thấy khó giải quyết, thứ này giống như bất động, lại không thể sử dụng nguyên lực và tinh thần lực thúc giục, đây chẳng phải là để nhìn cho đẹp mắt sao?

- Khó trách không có ai cảm thấy hứng thú đối với thứ này, ta nghĩ sợ rằng cả Gia tộc Lâm Thị chưa từng có người nào có thể nhấc nó lên được.

Tiểu điêu chậc lưỡi nói.

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi muốn tiếp tục hao tổn với nó? Theo ta thấy, thứ này nhất định phải có pháp môn thúc giục đặc thù. Nói cách khác, không ai có thể khiến nó dịch chuyển nổi.

Tiểu điêu nhìn về phía Lâm Động nói.

Lâm Động chậm rãi lắc đầu, trong mắt lộ vẻ trầm tư. Lúc trước hắn trong khoảnh khắc đã thực sự cảm nhận được một loại ba động quen thuộc, loại ba động này thực sự không phải là nguyên lực, cũng không phải là tinh thần lực, nhưng trong mơ hồ lại có mùi vị hai loại năng lượng.

- Có mùi vị nguyên lực và tinh thần lực… Nghĩ đến đây, Lâm Động đột nhiên ngơ ngác một chút, đột nhiên ngẩng đầu, vậy nó chẳng phải là Tinh nguyên lực sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Động cũng dâng lên sự hưng phấn, bàn tay lật một cái, Uẩn Thần Bồ Đoàn thoáng hiện ra.

Nhìn thấy hắn hành động như vậy, tiểu điêu cũng sững sờ, chợt như nghĩ đến điều gì đó, không khỏi kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ ngọn núi này lại phải dùng Tinh nguyên lực thúc giục?

Chẳng trách tiểu điêu lại kinh ngạc như thế. Tinh nguyên lực là loại năng lượng đặc biệt, hắn không thể nào biết ngọn núi thần bí này đến tột cùng là từ thứ gì tạo thành mà cần phải dùng Tinh nguyên lực để thúc giục.

- Không quá chắc chắn, chỉ có điều có thể thử xem!

Lâm Động lắc đầu, tâm thần khẽ động, nguyên lực cùng với tinh thần lực dũng mãnh tiến vào trong Uẩn Thần Bồ Đoàn, lập tức tại phía trên Uẩn Thần Bồ Đoàn liền hiện ra một đoàn Tinh nguyên lực màu sắc hỗn độn.

Đoàn Tinh nguyên lực này vừa xuất hiện, dưới sự điều khiển của Lâm Động, chậm rãi hướng về ngọn núi nhỏ màu đen, mà theo đoàn Tinh nguyên lực này tiếp cận ngọn núi nhỏ màu đen lúc trước không hề dịch chuyển đột nhiên nổi lên từng đạo ánh sáng màu đen.

- Có hy vọng!

Nhìn thấy ngọn núi thần bí này rốt cuộc phản ứng, trong mắt Lâm Động lóe lên vẻ vui mừng như điên, lập tức lại một lần nữa không chút chậm trễ dung hợp ra càng nhiều Tinh nguyên lực, liên tục không ngừng bao phủ lấy ngọn núi nhỏ màu đen.

Tinh nguyên lực hùng hậu bao phủ tầng tầng lớp lớp trên ngọn núi, một tia Tinh nguyên lực bắt đầu nhanh chóng dung nhập vào sâu bên trong ngọn núi, mà theo những Tinh nguyên lực này dung nhập vào, ngọn núi vốn màu đen liền trở nên thâm thúy hơn rất nhiều.

Ong ong!

Khi vẻ thâm thúy nồng đậm đến một trình độ nhất định, ngọn núi rốt cuộc cũng phát ra những tiếng ong ong kỳ lạ. Đạo thanh âm này giống như sóng âm thực chất, khuếch tán thành những vòng tròn.

Mà lúc sóng âm này khuếch tán ra, Lâm Động đột nhiên phát hiện, bốn kiện Linh bảo kia vốn toàn thân phát ra linh quang lúc này trở nên ảm đạm hơn rất nhiều, mà chúng lơ lửng rời xa bệ đá, bộ dạng như vậy phảng phất như đối với việc ngọn núi nhỏ màu đen thức tỉnh cực kỳ e ngại.

- Hắc hắc, xem ra lần này lại nhặt được bảo bối rồi!

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt tiểu điêu lập tức sáng ngời, bốn kiện Linh bảo Địa cấp này thực ra cũng không yếu, thế nhưng chúng sợ ngọn núi nhỏ màu đen này như vậy xem ra năng lượng của nó quả không nhỏ.

- Lên!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn chằm chằm vào ngọn núi bị Tinh nguyên lực tầng tầng lớp lớp phủ kín. Một lát sau, đột nhiên quát khẽ một tiếng, chỉ thấy ngọn núi gắn liền với bệ đá lúc này chậm rãi bay lên.

Theo ngọn núi bay lên, cả Tộc Tàng dường như cũng phát ra một số tiếng nổ, nguyên lực thiên địa kết thành sương mù xung quanh nhanh chóng tản ra, không dám tràn vào xung quanh phạm vi ngọn núi đen này mười trượng.

Ầm ầm!

Tinh nguyên lực không ngừng tràn vào trong ngọn núi đen, sau đó nó phảng phất như cảm thấy dễ chịu, hình thể vốn chỉ bằng lòng bàn tay bắt đầu chậm rãi bành trướng. Một lát sau, nó trực tiếp hóa thành một ngọn núi đen to gần một trượng, lơ lửng ở phía trước Lâm Động, một loại ba động cực kỳ cường đại không ngừng tản ra.

Ánh mắt Lâm Động lộ vẻ rung động nhìn ngọn núi đen trước mặt. Lúc này hắn đã có thể nhìn rõ ngọn núi này, trên ngọn núi quái thạch lởm chởm, lộ vẻ hiểm trở vô cùng, một tòa núi ngay ngắn đứng sững trong thiên địa. Cùng lúc đó, một cỗ khí tức cực kỳ trầm trọng cũng tràn ra.

- Ngọn núi này nặng thật!

Lâm Động thở ra một hơi thật sâu, mặc dù có Tinh nguyên lực cường đại trợ giúp nhưng hắn vẫn cảm thấy ngọn núi màu đen này đang không ngừng trầm xuống. Loại sức nặng đáng sợ này khiến cho hắn có chút tim đập dồn dập. Dù sao thì lực lượng bây giờ của hắn đủ để dời núi cao, thế nhưng ngọn núi đen lớn gần trượng này lại khiến cho hắn cảm thấy áp lực cực lớn.

- Trên vách núi này dường như có chữ viết!

Tiểu điêu ở một bên đột nhiên nói.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Lâm Động cũng vội vàng chuyển qua chỗ khác, quả nhiên nhìn thấy ở trên vách núi đá có thêm ba chữ lớn màu đen. Ba chữ lớn này, mạnh mẽ có lực, thoạt nhìn giống như tùy ý, nhưng mơ hồ trong đó lại lộ ra một loại khí tức trầm trọng giống như trấn áp vạn vật trong đại địa.

- Trọng Ngục Phong!

Ánh mắt Lâm Động nhìn chằm chằm ba chữ lớn này, nhất thời có chút không thể nào hồi phục tinh thần, phảng phất như bị khí tức còn sót lại dọa cho kinh sợ vậy.

- Thứ này cũng không phải Linh bảo Địa cấp tầm thường!

Nhìn vào ba chữ này, Lâm Động một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần, thanh âm trầm thấp mà nóng lòng nói.

- Lâm Động, còn không mau gieo xuống huyết ấn? Thứ này dường như đang hút Tinh nguyên lực của ngươi! Nhanh, thừa lúc linh khí của Linh bảo này hiện đang ở trạng thái suy yếu nhất, mau chóng chiếm lấy nó!

Lúc Lâm Động còn đang rung động, tiểu điêu lại đột nhiên quát lên, thể tích của ngọn núi màu đen này dường như đang từ từ bành trướng ra.

Nghe vậy, Lâm Động cũng nhanh chóng khẽ gật đầu. Thu phục Linh bảo Địa cấp cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng, dù sao thì thứ gì có linh tính cũng đều không dễ dàng để cho người ta thu phục.

Thứ gọi là Trọng Ngục Phong này vừa thấy đã biết không phải vật phàm, chỉ có điều may mà lúc này nó đang cực kỳ suy yếu, một khi đẳng cấp thật sự của nó khôi phục, với thực lực của Lâm Động căn bản rất khó hàng phục nổi.

- Phụt!

Cho nên lúc này Lâm Động cũng không có nửa điểm chần chờ, cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi liền phun ra, cuối cùng trực tiếp xuyên qua tầng Tinh nguyên lực dính lên đỉnh tòa núi này.

Xuy xuy!

Tinh huyết hơi dính lên ngọn núi, lập tức phát ra thanh âm xuy xuy. Chỉ có điều khiến cho đồng tử của Lâm Động hơi co lại đó chính là những tinh huyết này lúc nhiễm lên ngọn núi, dường như đang bị một loại lực lượng kỳ lạ chậm rãi đè ép ra, khiến cho hắn căn bản không cách nào hạ xuống huyết ấn được.

- Thứ này đang chống cự lại ta!

Lâm Động biến sắc, trầm giọng nói.

- Hừ!

Thấy thế, tiểu điêu cũng hừ lạnh một tiếng, móng vuốt khẽ động. Một đạo tia sáng trắng ôn hòa bắt đầu từ lòng bàn tay Lâm Động phóng ra, chính là từ trong thạch phù thần bí kia.

Thạch phù vừa xuất hiện, liền bắn ra một đạo bạch quang, đem Trọng Ngục Phong bao phủ lấy.

Đạo bạch quang này phảng phất như có một loại lực áp chế cực kỳ thần kỳ,

Trọng Ngục Phong đang bành trướng bị nó bao phủ liền từ từ chậm rãi dừng lại, hắc quang xuất hiện trên nó cũng giống như gặp phải thứ gì đáng sợ hơn, nhanh chóng lui về trong ngọn núi.

- Lâm Động, động thủ!

Nhìn thấy một màn này, tiểu điêu lúc này mới quát lớn.

Ánh mắt Lâm Động ngạc nhiên nhìn một màn này, chợt liếc mắt nhìn thạch phù một cái. Thứ này đến tột cùng là bảo bối gì, thậm chí ngay cả ngọn núi thần bí này cũng không cách nào chống cự lại áp chế của nó.

Ngạc nhiên trong lòng dần lắng xuống, tâm thần Lâm Động khẽ động, chỉ thấy đạo tinh huyết lại lần nữa nhanh chóng xâm nhập vào trong Trọng Ngục Phong. Lúc này đây, loại lực đè ép phảng phất như hoàn toàn biến mất, tùy ý để cho máu tươi của hắn thuận lợi tiến vào chỗ sâu nhất trong ngọn núi, ở trong đó gieo xuống một đạo tinh huyết ngưng tụ thành huyết ấn.

Ngay lúc huyết ấn thành hình, Lâm Động lập tức cảm thấy tòa núi màu đen nặng nề trước mắt phảng phất như biến mất, loại lực áp bách này cũng hoàn toàn tiêu tán đi.

Ong ong!

Ngọn núi màu đen phát ra tiếng ong ong, chợt hình thể lại lần nữa thu nhỏ lại, biến trở về lớn khoảng bàn tay, chậm rãi rơi xuống lòng bàn tay Lâm Động.

Lâm Động cúi đầu nhìn vào ngọn núi nhỏ trong lòng bàn tay, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn khó có thể che giấu. Hắn biết rõ, hắn rốt cuộc đã đem Trọng Ngục Phong này hoàn toàn hàng phục!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 367

Tạo Hóa Cảnh Tiểu Thành

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Trọng Ngục Phong màu đen tĩnh lặng nằm trong lòng bàn tay Lâm Động, trên ngọn núi vẫn thỉnh thoảng có hắc mang ba động, tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ trầm trọng.

- Thử xem thứ này thực lực như thế nào?

Tiểu điêu cũng có chút tò mò nhìn Trọng Ngục Phong trong tay Lâm Động, rồi sau đó không kìm được nói.

- Ừm!

Lâm Động cũng khẽ gật đầu, tâm thần khẽ động, một đoàn Tinh nguyên lực hỗn độn hiện ra, cuối cùng tràn vào trong Trọng Ngục Phong. Linh bảo này cực kỳ quái dị, nguyên lực và tinh thần lực không cách nào thúc giục được nó, mà phải sử dụng Tinh nguyên lực mới có thể chân chính thúc giục. Chỉ có điều cũng may là trong tay Lâm Động có Uẩn Thần Bồ Đoàn, nếu không, quả thật là không có cách gì xử lý Trọng Ngục Phong này.

Ong ong!

Theo Tinh nguyên lực tràn vào Trọng Ngục Phong, nó lập tức rung lên, trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang phóng đi, chợt nhanh chóng biến hóa ở giữa không trung, rồi đột nhiên bành trướng lên.

Ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt, dưới ánh mắt ngạc nhiên vui mừng của Lâm Động, nó đã hóa thành một tòa núi nhỏ cao gần trăm trượng.

Ầm!

Trọng Ngục Phong xoay tròn bành trướng ra, rồi sau đó rơi ầm xuống, nặng nề đập vỡ bệ đá khổng lồ phía dưới.

Bệ đá này hiển nhiên cũng có pháp trận bảo hộ, hơn nữa còn được chế tạo từ chất liệu đặc thù, cho dù là Lâm Động cũng không thể một quyền đánh nát. Nhưng lúc này, dưới sức nặng của Trọng Ngục Phong nó lại chẳng là gì cả. Ngọn núi kia rơi xuống, toàn bộ Tộc Tàng đều giống như bị địa chấn mà kịch liệt run rẩy, cái bệ đá khổng lồ kia lập tức bị ép nát thành bụi phấn.

- Ngọn núi thật nặng!

Lâm Động nhìn Trọng Ngục Phong không chỉ ép cho cái bệ đá gần đó nát thành bụi phấn mà lại còn lún sâu xuống mặt đất hơn mười thước nữa. Trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ kinh dị nồng đậm.

Trọng Ngục Phong này dường như cũng không có năng lực quá đặc biệt, nhưng chất liệu của nó dường như vô cùng thần kỳ, cái loại thần kỳ này rất nhiều ý nghĩa, nhưng cuối cùng cũng chỉ hợp thành một chữ: Nặng!

Trọng Ngục Phong này cũng giống như một kỳ vật trấn áp vạn vật trong đại địa, vô cùng nặng nề, thậm chí ngay cả đại địa cũng không chịu nổi sức nặng đáng sợ của nó!

- Chậc chậc, ngọn núi này nếu như quẳng lên, đủ để đem một gã cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành đè tới hộc máu!

Trong mắt tiểu điêu cũng có chút vẻ kinh ngạc, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu cười tủm tỉm. Trọng Ngục Phong này khiến cho hắn cực kỳ hài lòng. So sánh với thứ này, bốn kiện Linh bảo Địa cấp khác quả thật có chút bình thường.

- Tiểu tử ngươi đấy, vận khí cũng không tệ! Trọng Ngục Phong này hắn cũng

có không ít người biết rõ nó không tầm thường, chỉ có điều không có Tinh nguyên lực thì cho dù có biết rõ, cũng căn bản không cách nào thúc giục được!

Tiểu điêu nói.

Trọng Ngục Phong này quả thực là vì Lâm Động mà làm ra, cũng không thể không nói vận khí của Lâm Động quá tốt, không ngờ may mắn có được Uẩn Thần Bồ Đoàn, lúc này mới có thể dung hợp thành Tinh nguyên lực, cuối cùng đem nó khống chế.

Lâm Động cười cười.

Gia tộc Lâm Thị cũng không thiếu những người thông minh sắc xảo, giống như Lâm Lang Thiên vậy, trong Tộc Tàng này, hắn chắc chắn cũng đã đến, hơn nữa với năng lực của hắn, chỉ sợ cũng biết rõ Trọng Ngục Phong này không phải là Linh bảo tầm thường. Chỉ có điều bất kể tên kia có bao nhiêu thủ đoạn đi chăng nữa, nhưng không có Tinh nguyên lực thì nói gì đi nữa cũng vô dụng.

Nghĩ đến đây, Lâm Động có chút cười trên nỗi đau của người khác. Hắn lắc lắc đầu, sau đó trở tay một cái, Trọng Ngục Phong lại lần nữa thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một tia hắc quang, trực tiếp vọt vào trong miệng Lâm Động.

Linh bảo Địa cấp tràn đầy linh tính, có thể trực tiếp đưa vào trong cơ thể, người dùng và Linh bảo càng ăn ý thì sau này lúc thúc giục sẽ giống như hành vân lưu thủy, không trở ngại chút nào.

- Hiện nay Linh bảo đã đến tay, ta mốn nhờ vào nguyên lực hùng hậu trong Tộc Tàng chính thức trùng kích Tạo Hóa Cảnh tiểu thành!

Lâm Động ngẩng đầu, nhìn làn sương mù nguyên lực tràn ngập trong Tộc Tàng, mỉm cười nói.

Nguyên lực ở trong này cực kỳ hùng hậu, lúc này tu luyện có thể đạt thêm nửa phần hiệu quả, nếu cứ như vậy mà bỏ qua thì cũng thật sự quá đáng tiếc!

- Ừm, ta giúp ngươi thủ hộ, có lẽ những lão già kia cũng không dám tùy ý xông vào.

Tiểu điêu khẽ gật đầu. Hiện nay Lâm Lang Thiên đã bế quan trùng kích Tạo Hóa Cảnh đại thành, thực lực của Lâm Động cũng cần phải tăng lên rồi.

Lâm Động gật đầu, cũng không nói nhảm nhiều, thân hình khẽ động, lướt lên giữa không trung, sau đó liền ngồi xếp bằng xuống. Hai tay khẽ vung lên, một cái hắc động nhanh chóng khuếch tán ra ở đằng sau lưng hắn.

Vù vù!

Theo hắc động này xuất hiện, một cỗ lực thôn phệ vô cùng bá đạo lập tức quét ra. Nhất thời, nguyên lực trong trạng thái sương mù tràn ngập trong Tộc Tàng nhanh như thiểm điện liền hội tụ lại, dùng một loại tốc độ kinh người bị hắc động thôn phệ, cuối cùng liên tục không ngừng rót vào trong thân thể Lâm Động.

Vù vù!

Nguyên lực trong Tộc Tàng vô cùng hùng hậu, nhất thời đều bị hút vào hắc động, trong mơ hồ phát ra tiếng thanh thủy như nước chảy.

Mà theo làn sương mù mênh mông đang dung nhập vào thân thể, Lâm Động cũng có thể cảm giác được rõ ràng một cỗ nguyên lực hùng hậu như nước lũ nhanh chóng tràn vào trong thân thể mình, không ngừng tiến vào trong tứ chi bách hài cuối cùng ngưng tụ vào trong Nguyên Đan tại đan điền.

Lúc này, ở bên trong đan điền, từng cỗ nguyên lực tinh thuần không ngừng gào thét tiến vào, một viên Nguyên Đan kim sắc to cỡ chừng bàn tay liên tục xoay tròn, đem những nguyên lực này đều hấp thu vào.

Tại một bên Nguyên Đan còn lẩn quẩn một tòa núi đen nhỏ, chính là Trọng Ngục Phong vừa rồi bị Lâm Động hàng phục. Lúc này tòa núi nhỏ cũng phóng

ra một cỗ hắc mang, đem nguyên lực hùng hậu dẫn đến, cuối cùng bao phủ lấy ngọn núi.

Ầm!

Những nguyên lực này giống như thủy triều vậy, không ngừng tẩy rửa phía trên Trọng Ngục Phong. Mà dưới sự tẩy rửa này của nguyên lực, Trọng Ngục Phong vốn là màu hắc ám càng trở nên thâm thúy và nặng nề hơn.

Mượn lấy lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù, việc tu luyện của Lâm Động không thể nghi ngờ là giống như một loại giành giật bá đạo vô cùng. Tất cả nguyên lực bên trong Tộc Tàng đều bị một mình hắn thôn phệ, không lưu lại chút nào.

Trong Tộc Tàng, tiểu điêu nhìn làn sương mù nguyên lực trở nên nhạt dần, trong mắt cũng lóe lên vẻ sợ hãi thán phục. Thôn Phệ Tổ Phù này quả thật bá đạo vô cùng, nếu như Lâm Động không có loại lực thôn phệ này, muốn nhanh chóng hấp thu nguyên lực được như vậy thì quả thật là người si nói mộng!

Mặc dù Thôn Phệ Tổ Phù cũng không thoáng cái cấp cho Lâm Động một loại thực lực biến thái, nhưng lại khiến cho con đường trở nên cường hãn của hắn mở ra một con đường tắt lại càng nhanh chóng càng bá đạo hơn!

- Dựa theo loại tốc độ này, có lẽ không lâu nữa là hắn có thể chính thức bước vào Tạo Hóa Cảnh tiểu thành rồi.

Tiểu điêu cảm nhận được khí tức của Lâm Động đang dần trở nên cường hoành cũng thì thào, lẩm bẩm tự nói. Lâm Động vốn đã là Bán Bộ Tạo Hóa đỉnh phong, chỉ cần hơi có chút tiến triển là có thể đột phá lên tầng cấp kia, hiện nay mượn nguyên lực hùng hậu của Tộc Tàng, muốn đột phá tầng cấp kia cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

- Hắc hắc, Gia tộc Lâm Thị khiến cho bên trong Tộc Tàng này tràn ngập nguyên lực hùng hậu như vậy, không ngờ cuối cùng lại tiện nghi cho Lâm Động

làm đại tặc vương a!

Tiểu điêu cười trên nỗi đau của người khác, rồi sau đó lướt lên một bệ đá, lẳng lặng đợi Lâm Động kết thúc tu luyện.

o0o Chớp mắt thời gian đã trôi qua hơn nửa tháng.

Trong nửa tháng này, nguyên lực hùng hậu trong Tộc Tàng gần như bị tiêu hao sạch sẽ. Lúc này toàn bộ bên trong Tộc Tàng không chỉ không có lấy một chút làn sương mù nguyên lực, thậm chí ngay cả ánh sáng của các loại bảo vật cũng đều trở nên ảm đạm hơn một chút.

Lực thôn phệ của Lâm Động quá mức bá đạo, lúc thôn phệ, hắn không chỉ thôn phệ nguyên lực phiêu phù xung quanh không trung, thậm chí ngay cả năng lượng của những Linh bảo này cũng bị hắn hấp thu khiến cho bị hao tổn. Chỉ có điều cũng may là Lâm Động không tập trung mạnh vào những luồng năng lượng này, nếu không, chờ sau khi hắn tu luyện xong thì những Linh bảo tại nơi này ít nhất cũng có gần một nửa biến thành phế liệu!

Thôn phệ nhiều nguyên lực như thế, đối với Lâm Động mà nói không thể nghi ngờ là một liều thuốc bổ cực tốt. Quanh người hắn lúc này, nguyên lực hùng hậu ngưng tụ thành từng đoàn ánh sáng chậm rãi di động. Một cỗ khí tức cực kỳ cường đại như ẩn như hiện từ chỗ thân thể đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa kia chậm rãi phát ra.

Trên bệ đá phía trước mặt Lâm Động, tiểu điêu đứng dậy, cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của Lâm Động cũng chậm rãi khẽ gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Cỗ khí tức này… Tiểu tử này hắn là sắp sửa thức tỉnh rồi!

Mà dường như là đáp lại âm thanh của tiểu điêu, ngay khi tiếng nói của hắn vừa dứt, thì thân ảnh đang ngồi xếp bằng giữa không trung kia đột nhiên rung lên. Một cỗ khí tức mạnh mẽ hùng hậu giống như một cơn lốc đột nhiên từ trong thân thể Lâm Động thổi quét ra.

Ầm!

Một vài bệ đá xung quanh trực tiếp bạo liệt dưới cỗ khí tức cuồng bạo quét ra này, thậm chí ngay cả một số Linh bảo cũng đều bị ép cho nổ tung lên.

Hai mắt Lâm Động đang nhắm chặt cũng đột nhiên mở ra. Trong mắt hắn, kim quang lưu chuyển không ngừng, cuối cùng hóa thành thực chất bắn mạnh ra, rất lâu sau mới từ từ suy yếu bớt, cho đến khi hoàn toàn tiêu tán.

Theo kim quang trong mắt Lâm Động tiêu tán đi, cỗ khí tức cường đại kia mới dần yếu xuống bớt. Thân hình Lâm Động cũng từ giữa không trung đáp xuống, nhìn bên trong Tộc Tàng lúc này vô cùng trống trải, không khỏi cười nhạt một tiếng. Mượn dùng nguyên lực hùng hậu trong này, hắn cuối cùng cũng đã bước qua được một bước đó! Hắn bây giờ đã thật sự tiến vào Tạo Hóa Cảnh!

- Đi thôi, cũng nên ra ngoài tìm lão tạp mao Lâm Trí kia tính sổ rồi!

Ánh mắt Lâm Động đảo nhìn xung quanh một vòng, phất tay với tiểu điêu, rồi sau đó cũng không ở lại đây nữa. Hắn quay người chậm rãi đi ra khỏi Tộc Tàng. Bên trong tiếng bước chân mơ hồ có sát ý lạnh như băng tràn ra!

Võ Động Càn Khôn -- o --

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 368

Nể Mặt Mà Không Biết Điều

Dịch: Biên: NguyenDuy84 Bên ngoài Tộc Tàng, trên một tòa lầu các, Lâm Trí và bốn vị Trưởng lão vẫn tụ tập cùng một chỗ. Ánh mắt của bọn họ tập trung tại thạch môn đang đóng chặt của Tộc Tàng.

Ánh mắt toàn bộ các Trưởng lão đều vô cùng âm trầm. Lúc này đây, kế hoạch vốn cho là không thể sai vào đâu được của bọn họ, kết quả còn chưa kịp thi triển ra hoàn toàn thì đã bị Lâm Động phá tan mất. Chuyện này đối với bọn hắn mà nói quả thật là rất mất mặt.

- Tiểu tử kia ở trong Tộc Tàng đã nửa tháng rồi, chúng ta còn phải tiếp tục chờ đợi sao?

Một vị Trưởng lão nói.

Nửa tháng nay, bốn người bọn hắn gần như một tấc không rời, lúc nào cũng ngồi thủ tại chỗ này. Chỉ có điều Lâm Động lại không có chút dấu hiệu nào là sẽ xuất hiện. Điều này khiến cho bốn người bọn hắn quả thật có chút căm tức. Với thân phận của bọn hắn, loại tiểu bối này làm gì có tư cách để bọn hắn phải chờ đợi cực khổ như thế?

- Tiểu tử này thủ đoạn không ít, nếu như đi loạn vào trong Tộc Tàng, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Hiện nay chúng ta ở bên ngoài chờ, tiểu tử kia dù sao cũng sẽ đi ra, khi đó chẳng lẽ hắn còn có thể làm gì nữa hay sao?

Một vị Trưởng lão khác cười lạnh nói. Nửa tháng này bọn hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện huyết quang kia, cũng chính bởi vì thế cho nên dù bốn người liên thủ cũng không dám mạo hiểm tiến vào trong Tộc Tàng tìm kiếm.

Bọn hắn sợ rằng bên trong đó có quỷ kế của Lâm Động, sẽ gây bất lợi với bọn hắn. Với hiểu biết của bọn hắn đối với tính cách của Lâm Động, Lâm Động rất có thể sẽ làm ra chuyện này!

- Một tên tiểu bối có gì mà phải kiêng kỵ? Tiểu tử này tuy rằng tốc độ thăng tiến rất nhanh, nhưng trong lòng của những người trong Nội tộc, hắn thủy chung không thể nào so sánh được với Lâm Lang Thiên. Muốn trở thành mối uy hiếp của Lâm Lang Thiên sao? Hắn còn chưa đủ tư cách này!

Lâm Trí âm trầm liếc thạch môn một cái, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói.

- Chỉ có điều… Thanh âm thoáng dừng lại một chút, sau đó Lâm Trí lại nói tiếp:

- Chúng ta đều ủng hộ Lâm Lang Thiên, tất nhiên cũng có nghĩa vụ vì hắn mà quét đi một vài hòn đá cản đường. Lâm Động này đã không biết tốt xấu, vậy thì cũng không trách được lão phu lòng dạ độc ác!

- Ngươi muốn… Ba vị Trưởng lão khác liếc nhìn nhau một cái, thấp giọng hỏi.

- Nửa tháng nay ta đã xác minh rõ, năng lượng trong Tộc Tàng dường như đã biến mất không còn nữa. Chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lâm Động, hơn nữa một số Linh bảo cũng bởi vì vậy mà bị hư tổn không ít.

Trong mắt Lâm Trí lóe lên một tia lãnh ý, hắn chậm rãi nói.

- Chúng ta là người thủ hộ Tộc Tàng, có nghĩa vụ tiến hành trừng phạt người làm hư hại đến Tộc Tàng. Đến lúc đó đợi tiểu tử kia vừa bước ra thì chúng ta liền lập tức ra tay bắt lại. Nếu như hắn dám phản kháng thì giết ngay tại chỗ. Đến lúc đó Tộc trưởng có muốn truy cứu thì cứ nói kẻ này trong lòng có quỷ kế, mưu toan đại nghịch bất đạo, hủy diệt Tộc Tàng, bốn người chúng ta toàn lực ngăn trở mới có thể cản lại, chỉ có điều lại lỡ tay giết chết… Ta nghĩ, đến lúc đó cho dù là Tộc trưởng chắc chắn cũng sẽ không vì một người đã chết mà làm khó

xử bốn người chúng ta.

Tay áo Lâm Trí vung lên, cười lạnh nói. Xem ra vì để giết chết Lâm Động mà lão đã hao phí không ít tâm cơ. Ngay cả loại thủ đoạn đê tiện độc ác này mà cũng thi triển ra được.

- Kế hay!

Nghe thấy vậy, trong mắt ba vị Trưởng lão còn lại cũng xẹt qua một tia lãnh ý. Trong mắt bọn hắn, bất kể Lâm Động có ưu tú như thế nào, tóm lại cũng chỉ là một kẻ hèn mọn của Phân gia, giết thì cũng giết rồi, không có gì đáng để ý!

- Ở gần đây ta đã an bài hộ vệ Nội tộc tinh nhuệ. Hiện tại ta muốn khiến cho tên tiểu tạp chủng này ngay cả kêu oan cũng không được!

Lâm Trí hài lòng khẽ gật đầu, chợt trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn.

- Ừm, lần này nhất định phải vì Lâm Lang Thiên mà diệt trừ hòn đá cản đường này!

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, đều nở nụ cười dữ tợn, rồi sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng trên lầu các, lẳng lặng đợi Lâm Động từ bên trong Tộc Tàng xuất hiện.

Bọn hắn cũng không tin Lâm Động có thể ở bên trong Tộc Tàng trốn cả đời được.

Mà cũng đúng như những gì bọn hắn dự liệu, Lâm Động không có khả năng ở bên trong Tộc Tàng trốn cả đời được. Bởi vậy, lúc bọn hắn tĩnh tọa không bao lâu, thạch môn đã đóng chặt hơn nửa tháng của Tộc Tàng rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra.

Trong khoảnh khắc thạch môn Tộc Tàng mở ra, bốn người Lâm Trí đang nhắm mắt đột ngột mở bừng ra, đồng loạt đứng bật dậy, sát ý lạnh lẽo trong mắt lưu động.

- Tiểu tạp chủng, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự nấp trong đó trốn cả đời rồi chứ!

Trên mặt Lâm Trí hiện lên một nụ cười lạnh, rồi sau đó thân hình liền xuất hiện trên không trung trước cánh cửa đá của Tộc Tàng. Ba vị Trưởng lão ở phía sau cũng lập tức đuổi kịp.

Lúc bốn người xuất hiện ở giữa không trung Tộc Tàng, chỉ thấy một đạo thân ảnh trẻ tuổi chậm rãi từ trong cửa đá bước ra, cuối cùng ngừng bước, ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn bốn người Lâm Trí, vẻ mặt đầy sát khí.

- Lâm Động, đem Linh bảo ngươi lấy được ở trong Tộc Tàng giao ra đây cho lão phu kiểm tra!

Ánh mắt Lâm Trí âm ngoan nhìn chằm chằm Lâm Động, chỉ có điều cũng không lập tức động thủ, ngược lại thản nhiên nói. Nếu như Lâm Động thực sự tại bên trong Tộc Tàng lấy được Linh bảo gì đó lợi hại, thì trước hết đem thu lại rồi mới động thủ, có lẽ hiệu quả sẽ càng tốt hơn một chút!

Ánh mắt Lâm Động bình tĩnh nhìn Lâm Trí, trong thanh âm có chút phức tạp nói:

- Trận pháp bên trong Tộc Tàng là do các ngươi khởi động đúng không?

- Ngươi không nghe thấy ta nói gì với ngươi sao? Đem Linh bảo lấy được trong Tộc Tàng giao ra đây! Ta là Trưởng lão Nội tộc, ngươi dám cãi lời ta?

Ánh mắt Lâm Trí phát lạnh, lạnh lẽo nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Động thầm thở dài một tiếng, chậm rãi lắc đầu, trong tiếng thở dài có chút sát ý lạnh như băng, lẳng lặng tràn ra.

- Lão tạp mao, ta đã nể mặt mà còn không biết điều, như vậy cũng không thể trách ta được!

Thanh âm Lâm Động vừa dứt, ánh mắt cũng đột nhiên trở nên băng hàn. Thân hình hắn khẽ động, hóa thành một đạo quang mang phóng ra, bước chân huyền ảo, lao về phía bốn người Lâm Trí.

- Lâm Động, ngươi dám vũ nhục Trưởng lão Nội tộc, thật là không biết tôn ty lễ nghĩa. Hôm nay chúng ta phải đem ngươi bắt lại, sau đó dạy ngươi phải làm người như thế nào!

Nhìn thấy Lâm Động lao đến, khuôn mặt Lâm Trí cũng rơi run rẩy. Hiển nhiên lão cũng không ngờ kẻ trước mặt lại to gan đến như thế, dám trực tiếp ra tay với bọn họ, lập tức hét to một tiếng:

- Theo ta đồng loạt ra tay, bắt giữ hắn!

Tiếng hét vang lên, Lâm Trí bước ra một bước. Nhất thời, khí tức hùng hậu của Tạo Hóa Cảnh đại thành lập tức bộc phát ra. Ba vị Trưởng lão ở sau lưng cũng đem khi tức hoàn toàn bộc phát ra. Ba người này cũng là cường giả đạt đến Tạo Hóa Cảnh tiểu thành.

Một đại thành, ba tiểu thành, đội hình như vậy đủ để khiến cho cái nhóm thế lực Đại Ma Môn kia chấn động long trời lở đất. Thực lực cường đại của Gia tộc Lâm Thị cũng nhất thời triển hiện ra tại đây.

- Tiểu tạp chủng, thật sự cho rằng ngươi tại Tộc Hội có chút biểu hiện liền dám ở trước mặt lão phu càn rỡ sao?

Khí tức của bốn người đồng loạt tuôn ra. Một luồng sóng nguyên lực ba động cường đại, giống như sóng gợn dập dờn quanh người. Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của bốn người, ngay cả Lâm Trí trong lòng còn chút kiêng kỵ, lúc này cũng hoàn toàn tiêu tán. Hôm nay lão đã quyết định phải thu thập tên cuồng vọng trước mặt này thật tốt!

- Ngươi là cái gì mà cũng dám ở trước mặt ta cậy già lên giọng?

Lâm Động cười lạnh, không có chút gì nể mặt cái gọi là Trưởng lão. Tuy rằng đối diện với đội hình vô cùng hùng hậu này, nhưng mà hiện nay hắn đã chính thức tiến vào Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, đối với bọn người Lâm Trí trước mặt căn bản không có chút kiêng kỵ.

Ầm!

Bốn người Lâm Trí hiển nhiên bị Lâm Động chọc tức không ít, lập tức gầm lên một tiếng. Bốn người đồng loạt ra tay, quyền phong mạnh mẽ mang theo nguyên lực cuồn cuộn, hung hăng nện về phía Lâm Động.

- Cút cho ta!

Thế nhưng đối mặt với công kích do bốn người liên thủ, thân hình Lâm Động lại không né tránh chút nào, chân đạp huyền ảo một vòng, quang mang liệt nhật từ trong cơ thể dâng lên.

Một cỗ lực lượng đáng sợ chấn động lập tức tuôn ra dữ dội, rồi sau đó nện ra một quyền. Không khí phía trước trực tiếp bị đánh nổ tung, kình khí bốc lên cuồn cuộn, cùng với quyền phong của bốn người Lâm Trí nặng nề va chạm vào nhau.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, tiếng vang vọng lan ra khắp bầu trời. Một cỗ kình phong quét ra, bả vai Lâm Động bị chấn động mạnh. Nhưng hắn nhất thời bước tiến tới, xuất ra hai bước chân kỳ dị, trực tiếp đem kình phong nhập vào thân thể đều chuyển đi.

Mà bốn người Lâm Trí thì ngược lại, ngoại trừ Lâm Trí hơi lùi lại một chút, gần như chỉ lùi về sau một bước, còn ba người khác đều phải liên tục lùi lại hơn mười bước, khí huyết trong cơ thể có chút nhộn nhạo.

- Tiểu tử này có lực lượng thật đáng sợ!

Một lần giao thủ này, sắc mặt bốn người Lâm Trí đều có chút biến hóa.

Tuy nói bọn hắn tận mắt nhìn thấy Lâm Động và Lâm Lang Thiên đại chiến, nhưng khi bản thân tự mình giao thủ với hắn thì bọn hắn mới có thể cảm nhận được cỗ lực lượng kinh khủng kia đến tột cùng kinh khủng đến mức nào.

- Lâm Động, chúng ta thân là Trưởng lão Nội tộc, có quyền quản mọi chuyện trong tộc. Nếu như ngươi dám phản kháng lần nữa, thì đừng trách ta lòng dạ độc ác!

Lâm Trí âm trầm quát.

Nhìn thấy lão già này dám dùng thân phận Trưởng lão ép người, Lâm Động càng cười lạnh. Thân hình hắn lóe lên một cái, trực tiếp thi triển Thái Thanh Du Thiên Bộ, thân hình lập tức trở nên thoắt ẩn thoắt hiện.

- Lão tạp mao, thân phận Trưởng lão của ngươi trong mắt ta không đáng một xu! Cho nên đừng dùng cái thân phận này mà trưng ra trước mặt ta!

Thân hình Lâm Động thoắt ẩn thoắt hiện, còn tiếng cười lạnh trào phúng cũng truyền vào trong tai Lâm Trí, nhất thời khiến mắt của lão tím tái đi.

Chỉ có điều, lúc này đây Lâm Động cũng không cho lão quá nhiều thời gian để tức giận. Thân hình thoắt ẩn thoắt hiện đột nhiên lướt đi, thế nhưng không trực tiếp công kích Lâm Trí, mà chuyển hướng, thế công hùng hậu nện về phía ba vị Trưởng lão Tạo Hóa Cảnh tiểu thành kia!

- Tử Ảnh Cửu Phá!

Chín đạo tàn ảnh giống như thiểm điện hiện lên giữa không trung, rồi sau đó thân hình Lâm Động nhanh như chớp xuất hiện trước mặt ba vị Trưởng lão với vẻ mặt lạnh như băng. Khí huyết trong người ba vị Trưởng lão kia vẫn còn đang nhộn nhạo, thì đột nhiên ba đạo chưởng ảnh gần như cùng lúc gào thét ra.

Ầm ầm ầm!

Thế công của Lâm Động lúc này nhanh giống như sấm chớp, mượn sự huyền diệu của Thái Thanh Du Thiên Bộ khiến cho ba vị Trưởng lão căn bản không kịp phản ứng, công kích của Lâm Động đã đến ngay trước mặt. Ngay sau đó, nguyên lực hộ thể của ba người lập tức sụp đổ, kình phong sắc bén không hề bảo lưu, trút xuống thân thể của ba người.

- Phụt!

Đối mặt với thế công hung ác của Lâm Động, ba vị Trưởng lão gần như ngay lập tức sắc mặt tái nhợt, rồi sau đó một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra. Thân thể cả ba người giống như đạn pháo bắn ngược ra phía sau, trên mặt đất để lại ba đạo vết sâu kéo dài hơn trăm thước.

Nhìn ba vị Trưởng lão gần như ngay cả một chiêu cũng không thể chống đỡ được trong tay Lâm Động, đồng tử Lâm Trí cũng mạnh mẽ co rụt lại. Lão bây giờ mới phát hiện, khí tức của Lâm Động so với nửa tháng trước đã không biết mạnh hơn gấp mấy lần.

- Tốt, tốt! Tiểu tạp chủng, ngươi dám đại nghịch bất đạo đả thương Trưởng lão Nội tộc, lần này cho dù là Tộc trưởng cũng không bảo vệ được ngươi!

Chỉ có điều trong lòng mặc dù khiếp sợ thực lực của Lâm Động, nhưng Lâm Trí lại càng tức giận hơn. Lão chưa bao giờ tưởng tượng rằng lại có một tiểu bối dám ra tay với Trưởng lão Nội tộc như vậy.

- Ngươi hay là trước hết hãy suy nghĩ làm thế nào bảo vệ bản thân ngươi đi!

Thế nhưng đối với việc gào thét của lão, Lâm Động coi như không nghe thấy. Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Lâm Trí, sau đó bàn tay lật một cái, một ngọn núi nhỏ màu đen liền từ trong tay hắn hiện ra.

- Ngươi không phải muốn biết ta ở trong Tộc Tàng lấy được Linh bảo gì sao?

Lâm Động hướng về phía Lâm Trí mỉm cười. Ngọn núi nhỏ màu đen trong

tay cũng chậm rãi bay lên, sau đó trước ánh mắt khiếp sợ của Lâm Trí nhanh chóng bành trướng ra.

Lâm Trí nhìn ngọn núi nhỏ màu đen nhanh chóng bành trướng ra kia, một đạo thanh âm rít gào đột nhiên vang vọng tại chỗ sâu trong Nội tộc:

- Đây là Trọng Ngục Phong không ai có thể khởi động được, làm sao ngươi có thể? Ngươi làm thế nào thúc giục được nó

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 369

Không Nể Mặt

Thân là một trong những người trông coi Tộc Tàng, lão đối với các loại bảo bối trong Tộc Tàng biết rõ như lòng bàn tay. Mà Trọng Ngục Phong này tuy rằng thoạt nhìn bình thường, nhưng lại vẫn đặt trong màn ánh sáng quý giá nhất. Không phải là gì khác, chỉ bởi vì Linh bảo này từ sau khi Gia tộc Lâm Thị bọn họ có được cho đến, sau này đều không ai có thể chân chính đem nó thúc giục được.

Trong trí nhớ của Lâm Trí, từng có một vị cường giả trong Nội tộc đạt tới cấp bậc Tạo Hoá Cảnh đỉnh phong đã có ý đồ cưỡng ép thúc giục Trọng Ngục Phong cổ quái này, cuối cùng trực tiếp bị Linh bảo này phản chấn thành trọng thương. Từ đó về sau, không còn có ai dám có chủ ý với Trọng Ngục Phong này nữa. Thậm chí, ngay cả Lâm Lang Thiên lúc trước tiến vào Tộc Tàng, sử dụng nhiều thủ đoạn cuối cùng vẫn không lấy được thứ đó.

Chỉ có điều tuy rằng không ai có thể thúc giục được nó, nhưng không ai không rõ, Trọng Ngục Phong cổ quái này chắc chắn là một kiện Linh bảo cực kỳ cường đại. Nhưng đáng tiếc là loại bảo bối như vậy lại cần phải dùng phương pháp thúc giục đặc thù.

Lâm Trí cũng từng ôm ảo tưởng với Trọng Ngục Phong này, nhưng cuối cùng hắn vẫn thất bại. Cho nên, lúc này khi lão nhìn thấy Trọng Ngục Phong mà ngay cả rất nhiều tiền bối Gia tộc trước đây đều không thể làm gì lại lóe lên quang mang trong tay Lâm Động thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, quang mang tham lam thật sự khó có thể che dấu!

- Xem ra lão tạp mao ngươi cũng biết rõ Trọng Ngục Phong.

Nghe thấy Lâm Trí kêu lên tên của ngọn núi nhỏ màu đen, Lâm Động cười nhạt một tiếng, nhưng cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Trọng Ngục Phong này ở trong Gia tộc Lâm Thị nhiều năm như vậy, có lẽ đã sớm bị bọn họ nghiên cứu cách thúc giục vô số lần, chữ trên vách núi đá hắn là bị bọn họ nghiên cứu ra.

- Lâm Động, Linh bảo như thế chính là trấn tộc chi bảo của Gia tộc Lâm Thị, ngươi cũng không có tư cách lấy đi! Còn không mau mau giao lại cho lão phu, đem bí quyết thúc giục bảo vật giao ra đây. Nói không chừng ta còn có thể triệt tiêu đại tội xuất thủ đại nghịch bất đạo với Trưởng lão lần này của ngươi!

Lâm Trí quát lên, trong mắt lóe lên một tia tham lam.

- Lão tạp mao ngươi đúng là không biết thức thời. Ta đã nói rồi, thân phận Trưởng lão của ngươi trong mắt ta ngay cả cứt chó cũng không bằng!

Ánh mắt Lâm Động u ám nhìn Lâm Trí, trong lòng của hắn dâng tràn cảm giác chán ghét và sát ý nồng đậm. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy lão quỷ này đáng giận đến như vậy.

- Ngươi!

Lâm Trí bị lời nói này của Lâm Động chọc tức đến mức sắc mặt tái nhợt. Chỉ có điều khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động, trong lòng lão đột nhiên rùng mình một cái, đó là một loại sát ý chân chính! Lâm Động… Không ngờ lại thật sự muốn giết lão!

Ầm!

Ngay lúc Lâm Trí khiến cho trong mắt Lâm Động ngập tràn sát khí, thì Lâm Động đã không cho hắn bất cứ cơ hội nói chuyện nào nữa. Tay áo hắn khẽ vung lên, Trọng Ngục Phong đã bành trướng lên, cao hơn mười trượng, trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang, ép tới phía Lâm Trí.

Ầm ầm ầm!

Trọng Ngục Phong xẹt qua phía chân trời, phảng phất như cả bầu trời đều bị mạnh mẽ xé rách một đường vậy. Vô số không khí dưới đường đi của nó đều nổ tung lên, khí lãng kinh người khuếch tán ra. Một loại khí tức trầm trọng trấn áp vạn vật trực tiếp bao phủ hoàn toàn lấy Lâm Trí.

Dưới loại khí tức trầm trọng đặc thù này, Lâm Trí lập tức phát hiện thân thể lão giữa khoảng trung phảng phất như lâm vào một vũng bùn vậy, khiến cho hắn căn bản không có cách nào nhúc nhích. Hơn nữa, khí tức trầm trọng ép đến cũng khiến xương cốt toàn thân lão vang lên tiếng răng rắc. Loại lực lượng này cũng giống như muốn mạnh mẽ ép lão thành thịt nát vậy.

- Huyết Loan Lân!

Nhìn hư ảnh cực lớn như ngọn núi lao tới, Lâm Trí cũng bị dọa kinh hãi đến hồn phi phách tán. Lão biết rõ, nếu như thật sự bị thứ này đè trúng, sợ rằng thân thể của lão sẽ lập tức nổ tan thành huyết vụ. Lập tức không dám chậm trễ, miệng quát một cái, một đạo huyết quang lướt đi.

Một cái lân phiến bằng bàn tay nhất thời xuất hiện, bành trướng lên. Huyết quang lấp lánh, giống như một tấm chắn xuất hiện nghênh đón, đem Lâm Trí bảo hộ ở bên trong. Trên tấm chắn mơ hồ còn có một con Huyết Loan khổng lồ đang phe phẩy cặp cánh khổng lồ, có thể nhìn ra được Huyết Lân này cũng là một kiện Linh bảo Địa cấp, chỉ có điều uy lực kém xa so với bốn kiện Linh bảo Lâm Động nhìn thấy trong Tộc Tàng mà thôi.

Keng!

Mặc dù Lâm Trí đã xuất ra Linh bảo Địa cấp, chỉ có điều Trọng Ngục Phong lại không dừng lại thế công chút nào, ngược lại tốc độ rơi xuống càng mạnh hơn, cuối cùng hung hăng nện lên phía trên phiến Huyết Lân khổng lồ kia. Nhất thời, thanh âm kim loại va chạm vang lên thanh thúy, cũng theo đó vang vọng khắp bầu trời!

Rắc!

Âm hưởng va chạm vang lên trong chốc lát, phía trên Huyết Lân cũng truyền ra tiếng kêu bén nhọn. Huyết quang nhanh chóng sụp đổ, rồi sau đó trở nên cực kỳ ảm đạm, vô lực rơi xuống phía dưới. Linh bảo Địa cấp này không ngờ vừa va chạm đã bị Trọng Ngục Phong thiếu chút nữa đè nát.

- Phụt!

Huyết Lân bị phá, khuôn mặt Lâm Trí nhất thời trở nên tái nhợt, sau đó một ngụm máu tươi phun ra, cơ thể như gặp phải trọng kích bắn ngược ra, cuối cùng hung hăng đâm vào một tòa lầu các, lực lượng khổng lồ khiến cả tòa lầu các đều rung chuyển muốn sụp đổ.

Giữa không trung, Lâm Động nhìn thanh thế của Trọng Ngục Phong như vậy thì trong mắt cũng xẹt qua một tia vui mừng. Hắn hiển nhiên không nghĩ rằng Trọng Ngục Phong này lại bá đạo như vậy, ngay cả Lâm Trí đã bước vào Tạo Hóa Cảnh đại thành, hơn nữa còn có một kiện Linh bảo Địa cấp mà vẫn bị bại nhanh như vậy.

Khu vực này mặc dù là ở sâu trong Gia tộc Lâm Thị, chỉ có điều liên tục xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, hiển nhiên cũng dẫn tới sự chú ý của không ít tộc nhân. Lập tức khắp trời phát ra âm thanh xé gió, rồi sau đó càng có đông đảo tộc nhân chạy đến. Chỉ có điều khi chạy đến, bọn họ nhìn thấy ba vị Trưởng lão không ngừng lăn lộn trên mặt đất thì sắc mặt tất cả đều kịch biến.

Ầm!

Trong lúc các tộc nhân bởi vì biến cố nơi này mà sắc mặt kịch biến, thì ở nơi tòa lâu các sụp đổ đằng kia, một đạo thân ảnh chật vật lại lần nữa vọt ra, mọi người vừa nhìn thấy lập tức phát ra một vài tiếng kinh hô.

- Đó là Trưởng lão Lâm Trí? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Là Lâm Động, những Trưởng lão này hình như đang giao thủ với Lâm Động!

- Cái gì? Lâm Động dám cùng Trưởng lão động thủ ư? Trưởng lão Lâm Trí là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành a!

- Ngu xuẩn, Lâm Động này thì có gì mà không dám, ngươi không thấy tình thế này sao? Không chỉ Trưởng lão Lâm Trí chật vật như thế, ngay cả ba vị Trưởng lão cũng khí tức suy nhược, hiển nhiên bọn họ vừa rồi đã liên thủ đối phó với Lâm Động, nhưng đều thất bại… - Làm sao có thể?

- … Nghe thấy đông đảo tiếng kinh hô vang lên bốn phía, khuôn mặt Lâm Trí vốn tái nhợt lại càng tái hơn. Khuôn mặt vặn vẹo cực kỳ dữ tợn nhìn về phía trên không trung. Lão đưa tay chùi đi vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lâm Động ở trên trời, lạnh lùng nói:

- Hộ vệ Gia tộc nghe lệnh, kẻ này có mưu đồ làm loạn Gia tộc Lâm Thị, giết ngay tại chỗ!

Vù vù!

Lúc tiếng quát của Lâm Trí vừa dứt, tại khu vực đó liền phát ra các âm thanh xé gió. Ngay sau đó, từng tên hộ vệ tinh nhuệ khí tức không tệ liền xuất hiện xung quanh lầu các và các gốc đại thụ, ánh mắt đều tập trung về phía Lâm Động.

- Bắt cho ta!

Lâm Trí lạnh lùng quát lên, hàn ý trong mắt chớp động. Những hộ vệ này cho dù không thể nào bắt giữ được Lâm Động, nhưng chỉ cần hắn thực sự có can đảm ra đòn sát thủ thì hôm này hắn nhất định sẽ bị Gia tộc Lâm Thị chân chính hủy diệt.

Nghe thấy tiếng quát lạnh của Lâm Trí, thân hình những hộ vệ kia phóng đến, khí tức tương liên lẫn nhau, hiển nhiên là hợp thành trận pháp để áp chế Lâm

Động.

Nhìn những hộ vệ này vọt tới, Lâm Động khẽ chau mày. Hắn liếc mắt nhìn Lâm Trí ở bên dưới, trong lòng thầm cười lạnh. Hắn cũng không phải kẻ ngu dốt chỉ biết làm chuyện lỗ mãng. Chủ ý của lão già này tự nhiên là biết rõ, lập tức tâm thần khẽ động, tinh thần lực cường đại lập tức tràn ra nhanh như thiểm điện.

Sau đó bàn tay hắn nắm chặt, khí tức tương liên của những hộ vệ đều bị hắn mạnh mẽ cắt đứt, sau đó nguyên một đám bong bóng do tinh thần lực ngưng tụ thành liền hiện ra, đem bọn chúng vây khốn chặt lại, sau đó tiện tay ném về phía mặt đất.

- Các ngươi thân là hộ vệ Gia tộc, nên phải biết phân biệt phải trái. Lúc ta tiến vào Tộc Tàng bị bốn người bọn Lâm Trí này điều khiển trận pháp muốn ám sát ta, việc này đợi khi Tộc trưởng đến ta sẽ báo cáo cho ông ấy. Các ngươi nếu như vẫn không biết tốt xấu sẽ không hạ thủ lưu tình nữa đâu!

Tiếng quát lạnh lẽo như băng của Lâm Động từ trên bầu trời truyền xuống, truyền đến trong tai của từng hộ vệ.

Nghe thấy tiếng quát của hắn, sắc mặt những hộ vệ kia hơi đổi, nhìn những bong bóng thủy tinh đang bao phủ cơ thể. Bọn hắn biết rõ chỉ cần tâm niệm Lâm Động vừa động thì chính mình sẽ chết ngay lập tức!

- Lâm Động, ngươi dám phản kháng Chấp Pháp Đội của Gia tộc à?

Lâm Trí nhìn thấy một màn này, lạnh lùng quát lên.

- Lão tạp mao nhiều lời!

Ánh mắt Lâm Động phát lãnh, thân hình khẽ động, đã hóa thành một đạo khói xanh lướt đi.

Thấy thế, sắc mặt Lâm Trí cũng biến đổi, thân hình vội vàng lui về phía sau. Nhưng với tốc độ của Lâm Động, hắn há có thể so sánh được? Thân ảnh Lâm

Động vừa lóe lên, thì một cánh tay giống như thiểm điện xé rách không khí, hung hăng chộp lên phía trên yết hầu Lâm Trí.

Ồn ào!

Nhìn thấy Lâm Động vừa ra tay liền đã có thể bắt giữ được Lâm Trí, mọi người xung quanh đều hít một hơi lãnh khí. Một số người không nhịn được lùi về phía sau, giữ khoảng cách một chút. Loại sự tình này bọn hắn tốt nhất không nên xen vào. Hai bên đều là cường nhân, bọn hắn đều không thể đắc tội nổi.

- Lâm Động, không được làm bậy!

Chỉ có điều, ngay lúc Lâm Trí bị Lâm Động bắt giữ, một tiếng quát từ xa truyền đến. Bóng người chớp động, Lâm Mục liền xuất hiện tại khu vực này.

Lão nhìn vào đống bừa bộn đầy đất trước mặt, khuôn mặt co quắp lại, chợt quát với Lâm Động.

Bất kể như thế nào thì Lâm Trí cũng là Trưởng lão Nội tộc, nếu như thật sự bị Lâm Động giết đi thì sẽ tạo thành một cơn chấn động cực lớn.

Nhìn thấy Lâm Mục hiện thân, ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt Lâm Trí một cái. Chợt tay áo hắn phất lên, hung hăng tát vào mặt Lâm Trí. Lực lượng vừa xuất ra liền đem Lâm Trí đánh bay đi.

Cuối cùng Lâm Trí phải chật vật lăn trên mặt đất mười vòng, máu tươi và hàm răng rơi lả tả, bộ dạng như vậy khiến những người xung quanh trong lòng đều rét lạnh.

Lâm Động này thật sự quá hung ác, thậm chí ngay cả Trưởng lão có địa vị tôn sùng của Nội tộc cũng bị hắn đánh thành ra như vậy.

Lâm Mục thấy vậy cũng cười khổ một tiếng, đối với tính cách có thù tất báo của Lâm Động hắn lại lần nữa thêm hiểu rõ. Chỉ có điều cũng may Lâm Động hạ thủ lưu tình, không chân chính giết Lâm Trí.

- Ài, ngươi đấy… Lâm Mục thở dài một tiếng, vừa định nói chuyện thì đột nhiên tại một hướng khác trong Nội tộc, một đạo khí tức cực kỳ cường đại đột nhiên phóng lên trời, sau đó trực tiếp dùng một loại tốc độ cực nhanh vọt đến nơi này.

Cảm ứng được luồng khí tức quen thuộc này, nụ cười khổ trên mặt Lâm Mục càng thêm khổ sở. Người đang tới kia hiển nhiên chính là Lâm Lang Thiên cũng vừa vặn xuất quan. Với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không đứng nhìn Lâm Trí thuộc phe phái của mình bị đánh thành bộ dạng như vậy.

- Lại phiền toái rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 370

Lần Nữa Đối Mặt

Đối với chủ nhân của cỗ khí tức này, bọn họ đều cực kỳ quen thuộc. Hơn nữa, bọn họ cũng rất rõ ràng, hôm nay tại đây sợ rằng hai người lúc trước đã giương trống thổi kèn, sẽ lại một lần nữa đối chọi gay gắt!

- Nghe nói Lâm Lang Thiên đại ca lần này bế quan đã thuận lợi tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành, sức chiến đấu lại càng mạnh mẽ hơn rất nhiều, lần này xuất quan chắc chắn sẽ tìm Lâm Động gây phiền phức.

- Có thể không tìm sao? Trưởng lão Lâm Trí từ trước đến nay đều ủng hộ Lâm Lang Thiên, hôm nay ông ấy bị Lâm Động đánh thành bộ dạng như vậy, Lâm Lang Thiên tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Xem ra hôm nay hai người không thể thiếu một hồi đại chiến rồi. Ta thấy khí tức của Lâm Động so với nửa tháng trước cũng tiến xa hơn rất nhiều, hơn nữa ngươi có nhìn thấy kiện Linh bảo mà hắn xuất ra không? Theo ta biết hắn chính là Trọng Ngục Phong thần bí nhất trong Tộc Tàng. Nội tộc của chúng ta từ trước đến nay đã từng có rất nhiều cường giả muốn thu lấy sử dụng nhưng cuối cùng đều thất bại, thậm chí ngay cả Lâm Lang Thiên cũng thất bại mà quay về, không nghĩ rằng nó lại rơi vào tay Lâm Động.

- Hai người này thật đúng là tuyệt đỉnh thiên tài của Gia tộc Lâm Thị, chỉ có điều một núi không thể chứa hai cọp a!

- … Ngay lúc cảm nhận được cỗ khí tức cường đại lao vụt tới, bên trong khu vực này liền vang lên từng đạo thanh âm bàn luận khe khẽ, trong mắt đều xuất hiện đủ loại tâm tình biến ảo.

Lâm Động đứng ngạo nghễ giữa không trung, nhưng ánh mắt lại bình thản nhìn về phía phương hướng truyền đến cỗ khí tức kia. Từ bên trong cỗ khí tức này, hắn có thể cảm nhận được thực lực của Lâm Lang Thiên đã chính thức bước vào Tạo Hóa Cảnh đại thành. Chỉ có điều thực lực của hắn cũng tinh tiến rất nhiều, cũng không sợ đối phương chút nào.

Hơn nữa bây giờ hắn đã lấy được Trọng Ngục Phong, Linh bảo cường đại như vậy. Hắn thực sự muốn thử xem đến tột cùng là Trọng Ngục Phong của hắn mạnh hay là Linh Luân Kính của Lâm Lang Thiên mạnh hơn.

Vù!

Dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Động, một đạo thân ảnh giống như thiểm điện lướt đến, chỉ trong thời gian chớp mắt đã xuất hiện giữa không trung, hiện ra nguyên thể, chính là Lâm Lang Thiên!

Lâm Lang Thiên vừa xuất hiện, ánh mắt của hắn đã nhìn về phía bốn vị Trưởng lão Lâm Trí đang cực kỳ chật vật dưới đất. Lúc này trong mắt hắn không ngoài dự kiến của mọi người tràn lên một ngọn lửa giận, sau đó hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Động cách đó không xa, trong thanh âm sát ý ngùn ngụt nói:

- Là ngươi ra tay?

- Lâm Lang Thiên, nếu như muốn chiến thì cứ việc ra tay, cần gì sai sử những người này làm thủ đoạn ám toán? Muốn dựa vào lực lượng trận pháp trong Tộc Tàng giết ta ở trong đó sao?

Nhìn song nhãn ngập tràn lửa giận của Lâm Lang Thiên, Lâm Động cười lạnh nói.

- Ngươi cũng quá đề cao bản thân rồi, thực muốn giết ngươi thì cần gì những thủ đoạn này? Hơn nữa ngươi cũng đừng ở trước mặt ta mà giảo biện, mặc kệ ngươi có lý do gì, bọn họ dù sao cũng là Trưởng lão Nội tộc, địa vị tôn kính,

ngươi lại dám làm nhục bọn họ như thế, khinh thường Tộc quy của Gia tộc Lâm Thị ta không ra gì à?

Lâm Lang Thiên bạo lệ nói.

- Lâm Lang Thiên, việc này có rất nhiều nguyên do, cũng không thể toàn bộ đổ lên đầu Lâm Động, đợi sau khi điều tra rõ ràng lại kết luận cũng không muộn.

Lâm Mục ở một bên cũng vội vàng lên tiếng nói.

- Đại Trưởng lão, ta biết ông không ủng hộ ta. Chỉ có điều lúc này nếu không giáo huấn những kẻ dám bất kính với Trưởng lão Nội tộc, ta nắm giữ quyền chấp pháp trong tộc, nếu như không tiến hành trừng phạt với hắn, sau này trong tộc còn có uy nghiêm tồn tại nữa sao?

Lâm Lang Thiên hiên ngang lẫm liệt quát.

- Luôn mồm bảo chấp pháp, đám người Lâm Trí này ỷ vào địa vị Trưởng lão mà có ý đồ ngầm hạ sát thủ với ta, với tư cách làm người như thế thật uổng chức Trưởng lão. Ngươi đã muốn chấp pháp thì hãy đem bốn kẻ này bắt lại, vì tộc nhân Lâm Thị, hiển lộ gia pháp Tộc quy!

Lâm Động hừ lạnh một tiếng nói.

- Miệng lưỡi sắc bén! Xem ta sau khi bắt ngươi thì ngươi còn nói được gì?

Khóe mắt Lâm Lang Thiên có chút run rẩy, hiển nhiên là bị những lời nói sắc bén của Lâm Động khiến lửa giận tràn ngập, lập tức không kiên nhẫn nữa, bàn tay đột nhiên giơ lên. Một bàn tay nguyên lực khổng lồ ngưng tụ thành hình, hung hăng chộp tới phía Lâm Động.

- Bắt ta? Ngươi cho rằng ngươi có tư cách này sao?

Lâm Động cười lạnh, trực tiếp nện ra một quyền. Lực lượng kình phong đáng sợ mạnh mẽ đem cự chưởng bằng nguyên lực kia đánh tan nát.

- Tạo Hóa Cảnh tiểu thành?

Lâm Động vừa ra tay, ánh mắt của Lâm Lang Thiên cũng hơi trầm xuống. Vốn hắn cho rằng lần này mình tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành hắn có thể áp đảo Lâm Động, nhưng không ngờ Lâm Động cũng trong nửa tháng này tinh tiến rất nhanh.

Chỉ có điều hiển nhiên hắn không có lý do gì buông tha cho Lâm Động, miệng quát một tiếng, một đạo cầu vồng lao ra, hóa thành một hắc kính lục giác, chính là Linh bảo Địa cấp của Lâm Lang Thiên, Linh Luân Kính!

Vù!

Linh Luân Kính vừa xuất hiện, Lâm Lang Thiên liền đem nguyên lực hùng hậu quán nhập vào, lập tức ánh sáng lưu động trên mặt kính đen nhánh rực rỡ, hàn khí phát ra lạnh thấu xương.

- Linh Luân Kính, Thực Thần Quang!

Lúc hắc quang ở bên ngoài Linh Luân Kính bắt đầu khởi động, cuối cùng ầm một tiếng bạo xuất, một tia hắc quang xẹt qua phía chân trời, hung hăng lao về phía Lâm Động.

Bên trong Thực Thần Quang có một loại lực xâm thực cực kỳ nồng đậm, loại lực xâm thực này đối với tinh thần lực thương tổn cực kỳ lớn. Xem ra Lâm Lang Thiên cũng biết tinh thần lực Lâm Động không tệ cho nên mới chuyên môn dùng thứ này để khắc chế Lâm Động.

- Hừ!

Nhưng mà đối với thủ đoạn của hắn, Lâm Động chỉ hừ lạnh một tiếng. Nếu là lúc trước, khi hắn còn không có Linh bảo Địa cấp có lẽ còn kiêng kỵ Linh bảo Địa cấp của Lâm Lang Thiên mấy phần, nhưng lúc này có Trọng Ngục Phong trong tay, Linh bảo Địa cấp của đối phương khó có thể giành được lợi thế như

trước.

Tay áo Lâm Động huy động, hắc mang trên Trọng Ngục Phong bắt đầu khởi động, cuối cùng toàn ngọn núi rung lên kịch liệt, đồng dạng cũng có một đạo hắc quang phóng ra. Chỉ có điều đạo hắc quang này của Lâm Động không có lực xâm thực, mà là một loại khí tức trầm trọng có thể trấn áp vạn vật… Ầm!

Hai đạo hắc quang ở giữa không trung va ầm vào nhau. Nhất thời, một cỗ năng lượng ba động cuồng bạo mạnh mẽ thổi quét ra.

- Phá cho ta!

Sắc mặt Lâm Động băng hàn, đột nhiên hét lớn một tiếng. Khí tức nặng nề nồng đậm cuối cùng đem đạo Thực Thần Quang của Lâm Lang Thiên mạnh mẽ nghiền nát, rồi sau đó dùng một loại tốc độ kinh người hung hăng nện về phía Lâm Lang Thiên.

Ầm!

Nhìn thấy Lâm Động thi triển đạo hắc quang kia, thậm chí ngay cả Thực Thần Quang cũng không cách nào áp chế, ánh mắt của Lâm Lang Thiên cũng hơi trầm xuống. Chợt bàn tay hắn cong thành trảo, đột nhiên vung ra một trảo về phía trước. Nguyên lực cường hãn vô cùng bộc phát ra, đem hắc quang phóng tới mạnh mẽ xé rách.

Ầm!

Đem đạo hắc quang xé rách xong, bả vai Lâm Lang Thiên đột nhiên chấn động. Trong khoảnh khắc tiếp xúc, hắn cảm thấy trong đạo hắc quang kia có một loại khí tức cực kỳ trầm trọng. Loại khí tức này chỉ cần nhiễm một chút thì nguyên lực vận chuyển trong cơ thể dường như sẽ gặp trở ngại.

- Trọng Ngục Phong?

Lâm Lang Thiên trầm mặt, gắt gao nhìn ngọn núi đen lơ lửng trên đỉnh đầu

Lâm Động, vẻ mặt có chút khó coi nói:

- Ngươi sao có thể thúc giục được Trọng Ngục Phong?

Bản thân hắn cũng đã từng tiến vào trong Tộc Tàng, Lâm Lang Thiên tự nhiên đối với Linh bảo Địa cấp cổ quái này không có chút gì lạ lẫm. Bởi vì lúc trước hắn cũng biết rõ thứ này bất phàm, chỉ có điều bất kể hắn thi triển thủ đoạn gì, thậm chí ngay cả đạo khí tức thần bí trong cơ thể cũng thi triển ra, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào thuận lợi hàng phục Trọng Ngục Phong này, cuối cùng mới không thể không bất đắc dĩ lựa chọn Linh Luân Kính trong tay.

Thế nhưng bây giờ khi hắn nhìn thấy Lâm Động có thể thúc giục Trọng Ngục Phong mà ngay cả đạo khí tức thần bí trong cơ thể hắn cũng không thể làm gì được, thì trong lòng hắn nhất thời chấn động, cảm giác ghen ghét lập tức dâng trào lên.

Những đệ tử Nội tộc xung quanh cũng bởi vì một màn trước mặt này mà âm thầm cắn lưỡi, liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia rung động. Bọn hắn vốn cho rằng Lâm Lang Thiên tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành thì có thể áp chế được Lâm Động, không nghĩ rằng cục diện lúc này dường như vẫn là hắn không có biện pháp gì với Lâm Động cả.

- Người này quả thật quá biến thái!

Không ít đệ tử Nội tộc thì thào nói, trong lòng đối với Lâm Động lại càng e ngại hơn.

- Lâm Lang Thiên, cho dù ngươi tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành thì năng lực của ngươi chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi!

Đối với nội tâm biến ảo của những đệ tử Nội tộc khác, Lâm Động lại không hề để ý đến. Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lâm Lang Thiên, cười lạnh nói. Trong ngôn ngữ không hề cấp cho tuyệt thế thiên tài của Gia tộc Lâm Thị có chút mặt mũi nào.

Hắn cùng với người này vốn là đối nghịch không chết không thôi, nếu như không phải không muốn bại lộ đòn sát thủ Huyết Linh Khôi, thì hắn sẽ ngay lập tức phóng xuất toàn bộ thủ đoạn mà giết chết kẻ này, chấm dứt hậu hoạn về sau.

- Trọng Ngục Phong tuy rằng cường đại, nhưng cũng phải xem nằm trong tay ai. Với bản lãnh của ngươi cũng không có tư cách có được Linh bảo như vậy, vẫn nên đem nó giao ra đây!

Lâm Lang Thiên lạnh lùng nói.

- Có bản lĩnh thì tới lấy đi!

- Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ta không làm gì được ngươi hay sao?

Trong mắt Lâm Lang Thiên bắt đầu lóe lên lửa giận, sát ý trong lòng đối với Lâm Động cũng dâng lên đến cực hạn. Ngay lúc hắn không nhịn được muốn bại lộ thủ đoạn cuối cùng, trực tiếp giết Lâm Động, thì một tiếng quát ẩn chứa sự giận dữ mạnh mẽ vang lên, giống như lôi đình, ầm ầm vang vọng khắp bầu trời:

- Dừng tay cho ta!

Nghe thấy tiếng quát kia, không ít người sắc mặt đều hơi đổi, trong mắt hiện lên vẻ kính sợ. Rồi sau đó, một đạo quang ảnh từ phía xa giống như thiểm điện phóng vọt tới.

- Cung nghênh Tộc trưởng!

Nhìn người vừa mới đến kia, những đệ tử Nội tộc xung quanh lập tức vội vàng kính cẩn nói. Trưởng lão Lâm Mục ở bên cạnh cũng thở dài một hơi. Trong Gia tộc hiện nay, người có thể trấn áp hai con mãnh hổ Lâm Động và Lâm Lang Thiên này, e rằng cũng chỉ có Lâm Mục đã bước vào Niết Bàn Cảnh mà thôi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 371

Tàn Khốc

Sau khi hiện thân, Lâm Phạm quét mắt nhìn đống lộn xộn trên mặt đất, mắt tóe lên nộ hỏa. Sau đó hắn quay sang nhìn Lâm Động, đang định lên tiếng thì bỗng nhìn thấy ngọn núi đen biến trở về kích cỡ bằng bàn tay trong tay Lâm Động, thân thể hắn khẽ rung lên, kinh ngạc nói:

- Ngươi thu phục được Trọng Ngục Phong rồi?

- May mắn thôi!

Lâm Động gật đầu. Hắn cũng biết hành động này sẽ gây kinh ngạc thế nào cho bọn Lâm Phạm. Dù gì thì bọn họ cũng đã từng thất bại trên Trọng Ngục Phong, giờ thấy Linh bảo mình không làm gì nổi đã rơi vào tay Lâm Động, sao có thể bình tĩnh được cơ chứ?

Lâm Phạm nhìn Lâm Động với ánh mắt có phần kỳ dị, trong lòng có cảm giác gã thanh niên trước mặt này càng ngày càng khó nắm bắt. Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều về điều này, trầm giọng hỏi:

- Chuyện này là thế nào?

Cái hắn nói đến đương nhiên là cái đống bừa bộn kia. Thân là Tộc trưởng, trong nội bộ Gia tộc lại gây ra náo loạn như thế này, sao có thể không nổi giận được chứ?

- Tộc trưởng, bốn người chúng ta đang bảo vệ ở đây, vốn cảm giác được trong Tộc Tàng có điều khác lạ, kiểm tra thì phát hiện nguyên lực trong Tộc Tàng bỗng biến mất một cách kỳ lạ. Hơn nữa Linh bảo bên trong cũng bị tổn hại.

Vốn chúng ta muốn Lâm Động có lời giải thích, nhưng ai ngờ hắn quá mức ngông nghênh, ra tay thẳng với bốn người chúng tôi!

Thấy Lâm Phạm, Lâm Trí vừa rồi gần như bị Lâm Động đánh rụng hết hàm răng, lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng tố giác Lâm Động với giọng nói đầy oán hận.

Nghe vậy, Lâm Phạm khẽ nhíu mày. Có thể trở thành Tộc trưởng của Gia tộc Lâm Thị, đương nhiên Lâm Phạm không phải kẻ ngu ngốc, vì thế hắn cũng không thể chỉ nghe lời một mình phía Lâm Trí. Hắn quay sang Lâm Động, hỏi:

- Là như vậy sao?

Lâm Động lắc đầu, ánh mắt có phần thương hại nhìn Lâm Trí:

- Làm Trưởng lão như ngươi thật mất mặt Gia tộc Lâm Thị!

Nghe thế, Lâm Trí càng giận đến mặt đỏ bừng bừng. Nhưng lão cũng hiểu với thực lực của mình, căn bản không phải đối thủ của Lâm Động.

- Tộc trưởng, lần này ta vừa vào Tộc Tàng đã bị đánh lén. Có kẻ ngầm sắp đặt trận pháp muốn ta bỏ mạng ở trong đó. Có điều may mắn ta phát hiện được nên mới thoát khỏi kiếp nạn này. Chỉ là, trong khi tránh sự công kích của trận pháp, ta cũng chẳng may làm hỏng mất một số Linh bảo. Mà người có thể khống chế trận pháp trong Tộc Tàng thì chỉ có bốn người Trưởng lão Lâm Trí mà tôi. Ta nghĩ quanh đây có trang bị có thể điều khiển trận pháp trong Tộc Tàng, Tộc trưởng có thể phái người kiểm tra là biết.

Nghe Lâm Động nói vậy, sắc mặt Lâm Trí bất giác thay đổi. Lâm Phạm cau mày một cái rồi gật đầu với Lâm Mục. Lâm Mục nhanh chóng đi vào lầu gác, một lúc sau trở ra, bẩm báo:

- Tộc trưởng, trang bị thao túng trận pháp đã bị phá hỏng, bên trên vẫn còn dấu vết có người sử dụng… Lâm Mục nói nhỏ.

- Lâm Trí, ngươi to gan thật!

Mặt Lâm Phạm biến sắc, quát lớn với Lâm Trí.

Thấy sự việc bị bại lộ, mặt mày Lâm Trí tái mét, muốn mở miệng giảo biện, nhưng nhìn ánh mắt sắc bén của Lâm Phạm thân thể không khỏi run rẩy một trận, vội vàng nhìn về phía Lâm Lang Thiên.

- Tộc trưởng, chuyện này dù có lỗi của Trưởng lão Lâm Trí, nhưng Lâm Động thật sự cũng quá ngông cuồng. Trong Tứ đại Gia tộc đã từng có chuyện tử đệ Gia tộc đả thương Trưởng lão chưa? Chuyện này mà truyền ra ngoài thì ảnh hưởng sẽ rất lớn!

Lâm Lang Thiên trầm giọng nói.

- Được rồi! Ta biết ân oán giữa các ngươi, nhưng ta không muốn nhìn thấy cảnh người trong Gia tộc tàn sát lẫn nhau. Chuyện hôm nay ta có thể không truy cứu Lâm Trí, nhưng thời gian sắp tới, ngươi và Lâm Động phải ngoan ngoãn cho ta. Ba ngày sau cùng ta đến Hoàng Thành tham gia Cuộc chiến Hạt giống. Muốn so tài cao thấp thì phải xem ai sẽ giành được thành tích trong Bách Triều Đại Chiến. Chỉ có người ưu tú thật sự mới có tư cách đảm nhiệm vai trò người kế thừa Gia tộc.

Những tộc nhân đứng xung quanh nghe Lâm Phạm nói vậy đều run lên một trận. Bọn họ có thể hiểu được ý của Lâm Phạm, ai giành được vị trí cao trong Bách Triều Đại Chiến mới là người kế thừa thật sự của Gia tộc Lâm Thị, đồng thời cũng sẽ có được quyền lợi vượt xa đối phương.

Cũng có nghĩa là, trong Cuộc chiến Hạt giống này, nếu Lâm Lang Thiên thành công thì Lâm Động sẽ mãi mãi không có cơ hội ngóc đầu dậy. Đến lúc đó, với địa vị của mình, nếu Lâm Lang Thiên thật sự muốn hạ thủ với Lâm Động thì ngay cả Lâm Phạm cũng chẳng thể nhúng tay can thiệp. Thậm chí sẽ không loại trừ khả năng Lâm Phạm sẽ đích thân ra tay giúp Lâm Lang Thiên đối phó Lâm Động nữa!

Vì giá trị của Lâm Lang Thiên lúc đó sẽ vượt xa so với Lâm Động!

Đương nhiên nếu ngược lại thì Lâm Lang Thiên sẽ hoàn toàn bị Lâm Động áp chế, mà địa vị tối cao của hắn trong Gia tộc cũng sẽ bị Lâm Động thay thế.

Đây là cuộc tranh đấu rất tàn khốc, bất luận ai thua cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt!

Nếu nói cuộc chiến ở Tộc Hội khiến Lâm Động có tư cách ngồi ngang hàng với Lâm Lang Thiên thì Cuộc chiến Hạt giống này rất có khả năng giúp hắn vượt qua Lâm Lang Thiên, trở thành nhân vật hàng đầu của Gia tộc Lâm Thị!

Đương nhiên cũng có khả năng hắn sẽ bị đàn áp lần nữa, và mọi thành tựu, vinh quang trước đó sẽ tan thành mây khói.

Lâm Động cầm trong tay Trọng Ngục Phong, ánh mắt vẫn bình tĩnh như vậy. Lời nói của Lâm Phạm có phần lãnh đạm khắc nghiệt, nhưng cũng khiến hắn hiểu được tầm quan trọng của thực lực chính bản thân mình.

Tuy hắn không để tâm cái gọi là Gia tộc Lâm Thị này, nhưng dù sao thì người thân của hắn vẫn ở đó, dù là chỉ vì họ, hắn cũng phải trở thành nhân vật hàng đầu của Gia tộc Lâm Thị.

- Vâng!

Từ trong đáy mắt Lâm Lang Thiên tràn ngập sát ý lạnh lẽo. Hắn trừng mắt nhìn sắc mặt Lâm Động đầy bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên. Cũng tốt, chỉ cần đợi hắn thành công trong Cuộc chiến Hạt giống này, hắn sẽ cho Lâm Động hiểu rằng, mèo vẫn hoàn mèo mà thôi!

- Thôi được rồi, giải tán! Ba ngày sau các người cùng ta lên đường đến Hoàng Thành!

Lâm Phạm gật đầu rồi cũng không nói gì hơn, thân hình khẽ động rồi biến mất.

Sau khi Lâm Phạm rời đi không khí căng thẳng mới được giải tỏa. Vô số ánh nhìn kỳ dị hướng về phía hai đạo thân ảnh trên bầu trời. Nhưng lúc này không còn ai dám có nửa câu châm chọc Lâm Động hoặc nịnh nọt Lâm Lang Thiên nữa. Vì chẳng ai có thể biết được ai sẽ là người thành công trong Cuộc chiến Hạt giống… Những lời Lâm Phạm nói vừa rồi khiến họ hiểu rằng, người giành chiến thắng cuối cùng mới là người kế thừa của Gia tộc Lâm Thị. Lúc này mà thể hiện thái độ bừa bãi, e là sau này sẽ phải hối hận!

Vì thế mà mọi người nhìn nhau rồi trầm mặc lặng lẽ rời đi. Cuộc tranh đấu này nếu họ mà chen vào chỉ sợ sẽ thịt nát xương tan.

- Lâm Động, hãy tranh thủ thời gian đi, ngày ngươi giễu võ giương oai không còn nhiều nữa đâu!

Lâm Lang Thiên nhìn Lâm Động cười nham hiểm, rồi quay người đi trong hiên ngang.

- Câu này phải để ta nói mới phải!

Nhìn bóng dáng Lâm Lang Thiên rời đi, Lâm Động cũng cười nhạt, sát ý tận sâu đáy mắt cuộn lên.

Dứt lời, hắn cũng biến thành một đạo lưu quang biến mất trước ánh mắt của mọi người.

o0o Chuyện bên ngoài Tộc Tàng rất nhanh đã truyền khắp Gia tộc Lâm Thị, khi tất cả người Nội tộc biết đến câu nói của Lâm Phạm thì không một ai không bị chấn động. Rõ ràng Lâm Phạm đã biết ân oán giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên khó lòng điều hòa, hắn nhất thiết phải chọn một người. Mà sự lựa chọn này hắn đã đặt vào Cuộc chiến Hạt giống, chỉ cần ai giành chiến thắng sẽ lập tức được sự ủng hộ của cả Gia tộc Lâm Thị, bất luận người đó là ai, Lâm Lang Thiên hay Lâm Động.

Đến lúc đó, kết cục của người còn lại thì có lẽ sẽ rất thê thảm… Ai cũng biết, lần Cuộc chiến Hạt giống này sẽ quyết định ai mới là niềm kiêu hãnh thật sự của Gia tộc Lâm Thị.

o0o Tại một nơi u tĩnh của Gia tộc, một nhóm người đang quây quần, tiếng cười tiếng nói truyền ra, là đám người Lâm Chấn Thiên, Lâm Khiếu.

- Động nhi, con lại xung đột với Lâm Lang Thiên à?

Trong thạch đình, Lâm Khiếu nhìn Lâm Động nói.

- Oán hận của hắn với con vô cùng lớn, dù con không gây hấn thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho con.

Lâm Động cười khẽ:

- Hai ngày sau con sẽ cùng Tộc trưởng Lâm Phạm đến Hoàng Thành tham gia Cuộc chiến Hạt giống. Cha và mọi người định ở ở lại Nội tộc hay về Viêm Thành?

- Ta và gia gia con cũng đã bàn bạc, Nội tộc tuy lớn mạnh nhưng không thích hợp với chúng ta, vì thế sau khi con đi chúng ta cũng về Viêm Thành.

Lâm Khiếu cười nói.

Lâm Động gật đầu. Trong Nội tộc, quan hệ giữa các phái hệ rất phức tạp, nếu Lâm Khiếu bọn họ ở lại thì hắn có phần không yên tâm. Tuy Viêm Thành không so sánh được với Lâm Thành nhưng ít nhất là nó yên ổn. Ở đó Lâm gia Viêm Thành cũng có thực lực không yếu, có lẽ ở đó vẫn tốt hơn.

- Lần này con đi có lẽ cũng sẽ khá lâu, con có đưa Thanh Đàn theo không? Nha đầu này thiên phú rất lớn, nếu phát triển tốt, sau này thành tựu cũng không tệ, hơn nữa nó cũng muốn ở bên con.

Lâm Khiếu bỗng nói.

Lâm Động trầm mặc một chút rồi lắc đầu:

- Con lần này sẽ phải trải qua rất nhiều nguy hiểm, nếu Thanh Đàn theo con thì lành ít dữ nhiều. Tuy nàng ấy có thiên phú, nhưng con mong muốn nàng được bình yên bên cạnh mọi người. Thế giới ngoài kia để người làm ca ca như con xông pha là đủ rồi.

Lâm Động hiểu rõ, Cuộc chiến Hạt giống sắp tới, thậm chí Bách Triều Đại Chiến đều vô cùng nguy hiểm, ngay cả bản thân hắn cũng không chắc có thể vượt qua, nếu đem theo Thanh Đàn thì có lẽ sẽ còn nguy hiểm hơn.

- Ừm, con đã quyết định thế thì cứ làm vậy đi. Nha đầu Thanh Đàn này, có lẽ hai năm nay cũng có chút kỳ ngộ, chỉ là nó không nói ra, bọn ta cũng chẳng biết làm thế nào. Sau này nó chọn con đường nào thì cứ để tự nó quyết định, chúng ta cũng không tiện can thiệp.

Lâm Khiếu nói.

Lâm Động gật gật đầu.

- Ngoài ra… Lâm Khiếu hơi ngừng lại, ngẩng lên nhìn đứa con trai cao tương đương mình, nét mặt nghiêm nghị:

- Ở bên ngoài con phải tự bảo vệ mình, xông pha mệt rồi thì về nhà, chúng ta đều đợi con!

Nhìn gương mặt ôn hòa của Lâm Khiếu, Lâm Động cảm giác sống mũi cay cay. Hắn hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn bầu trời rồi khẽ cười, trong lòng thầm nghĩ:

- Phụ thân, chính vì muốn bảo vệ mọi người khỏi nguy hiểm nên con mới đi xông pha. Nhưng sức mạnh hiện nay của con vẫn chưa đạt được đến mức độ có thể bảo vệ được mọi người…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 372

Đến Hoàng Thành

Trên quảng trường của Gia tộc Lâm Thị tập trung đông nghịt người trong Nội tộc. Ai nấy cũng đều nhìn chăm chú vào trung tâm quảng trường. Những người đứng ở đó sẽ đại diện cho Gia tộc Lâm Thị tham gia Cuộc chiến Hạt giống có quy mô lớn nhất Vương triều Đại Viêm.

Tất cả mọi người trong Nội tộc đều rất rõ ý nghĩa to lớn của Cuộc chiến Hạt giống này. Nếu nổi bật ở Tộc Hội có thể khiến một người trở thành nhân vật nổi danh ở Vương triều Đại Viêm, thì thành công trong Cuộc chiến Hạt giống sẽ khiến hắn có được vinh dự và sự tôn sùng của cả Vương triều. Vì hắn sẽ được đại diện cho Vương triều Đại Viêm tham gia Bách Triều Đại Chiến trong truyền thuyết!

Ở chính giữa quảng trường, Lâm Phạm đang sắp xếp một vài sự vụ cho các Trưởng lão sau khi hắn đi. Cách đó không xa, Lâm Động vẫn ở cùng đám người Lâm Khiếu. Hắn nhìn quanh một vòng rồi hỏi:

- Thanh Đàn đâu rồi?

- Nha đầu đó biết con không đưa nó theo, nên đang ấm ức lắm!

Lâm Khiếu cười nói.

Nghe thế, Lâm Động cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ.

- Không cần lo lắng, chúng ta sẽ khuyên nhủ nó. Được rồi, bọn họ cũng chuẩn bị sắp xong rồi, con đi đi!

Lâm Chấn Thiên cười nói.

- Ừm, gia gia, cha, các vị thúc bá, hãy bảo trọng!

Lâm Động gật đầu thật mạnh, rồi trịnh trọng cúi người hành lễ với đám người Lâm Chấn Thiên. Điều này khiến những người trong Gia tộc hết sức kinh ngạc.

Thời gian gần đây, theo như bọn họ nhìn thấy thì Lâm Động đúng là một tên ngông cuồng không sợ trời không sợ đất, nhưng không ngờ trước mặt những người trong Phân gia như Lâm Chấn Thiên lại nhu thuận đến như vậy.

Lâm Động hành lễ xong thì đón lấy Tiểu Viêm, lúc này đã biến thành hình một con mèo con trong lòng Lâm Hà, sau đó quay người sải bước vào trung tâm quảng trường.

- Chuẩn bị xong hết rồi thì xuất phát thôi!

Thấy Lâm Động và Lâm Lang Thiên đều đã có mặt, Lâm Phạm gật gù rồi huýt sáo một tiếng. Lập tức từ sâu trong Gia tộc Lâm Thị vang lên một tiếng gào rú đinh tai nhức óc. Tiếp đó là một con Yêu thú bốn cánh khổng lồ bay ra, cuối cùng bay lượn vòng phía trên quảng trường.

- Đi thôi!

Lâm Phạm vẫy tay ngồi lên con Yêu thú trước tiên, rồi Lâm Động và Lâm Lang Thiên theo sau, tiếp đó là hàng trăm cường giả Nội tộc khí tức mạnh mẽ cũng bước lên. Từ trận hình này có thể thấy được mức độ xem trọng của Gia tộc Lâm Thị với Cuộc chiến Hạt giống này.

Sau khi tất cả đã lên, Yêu thú bốn cánh rống lên một tiếng, rồi nhanh chóng đập cánh, đem theo cuồng phong bay về phía Hoàng Thành.

Con Yêu thú khổng lồ bay ngang qua bầu trời Lâm Thành thu hút vô số ánh nhìn. Trong Lâm Thành cũng không ít những kẻ tin tức nhanh nhạy, đương nhiên cũng biết lần này Gia tộc Lâm Thị có việc gì. Vì vậy là ai cũng hiếu kỳ muốn

biết liệu lần này Gia tộc Lâm Thị có giành được chiến thắng trong Cuộc chiến Hạt giống hay không.

Tuy lần này Gia tộc Lâm Thị có nhân vật thiên tài như Lâm Động và Lâm Lang Thiên, nhưng đệ tử Tam đại Gia tộc còn lại, Hoàng thất và cả những tông phái khá hùng hậu khác nữa cũng đều không phải là loại tầm thường.

o0o Trên một bức tường thành ở Lâm Thành, một thân ảnh thướt tha đứng đó, nàng ngẩng lên nhìn con cự thú bay qua, những ngón tay ngọc ngà không kềm được khẽ nắm lại.

- Lâm Động ca ca xấu xa, muội không để huynh sắp đặt con đường đi cho muội đâu!

Thiếu nữ khẽ đá hòn đá trước mặt, rồi ngẩng gương mặt xinh đẹp thanh tú lên, nhìn chằm chằm về phía con cự thú đằng xa, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Không phải là huynh chê thực lực muội kém, sợ sẽ cản trở huynh sao? Còn bảo cha đến mắng muội nữa!

Miệng thì nói vậy, nhưng trong cặp mắt trong veo của thiếu nữ kia bỗng trở nên đỏ au, khẽ cắn lấy môi dưới. Một lúc sau, nàng hít sâu một hơi, dường như đã quyết định một điều rất trọng đại.

- Thế nào, cuối cũng cũng quyết định rồi à?

Bỗng nhiên, một giọng nói bình thản vang lên sau lưng Thanh Đàn. Nàng ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh mờ ảo quỷ dị ở đằng đó. Cái bóng này toàn thân bị hắc bào bao phủ, mơ hồ có một loại khí âm hàn lạnh lẽo khó hình dung từ trên thân thể đó đang lan tỏa ra. Bức tường thành dưới chân người đó dường như không sao, nhưng kỳ thực bên trong đã nát vụn.

- Đợi khi Lâm Động ca ca tham gia Bách Triều Đại Chiến, ta sẽ đi theo ngươi. Nhưng nếu lúc đó ngươi không thể khiến ta mạnh hơn Lâm Động ca ca

thì ngươi là đồ lừa gạt!

Dường như Thanh Đàn không hề ngạc nhiên về đạo bóng đen đó, nàng khẽ cắn môi, nói.

- Thiên phú của ngươi cao hơn Lâm Động ca ca của ngươi một bậc, nhưng tính cách thì ngươi lại không bằng hắn. Người này tâm trí kiên nghị, ở độ tuổi đó mà có tâm trí như vậy là điều rất hiếm. Hơn nữa hắn còn có rất nhiều bí mật, ngay cả ta cũng không thể thám thính được điều gì. Có điều yêu cầu của ngươi, ta có thể làm được!

Đạo bóng đen kia khẽ rung động, phát ra giọng nói bình thản.

Nghe thế Thanh Đàn gật gật đầu, rồi quay đi, giơ nắm đấm nhỏ bé trắng trẻo của mình lên trời, giọng nói lanh lảnh mang theo chút giận dỗi của thiếu nữ vang lên:

- Hừ, Lâm Động ca ca xấu xa, huynh không đưa muội theo phải không, để lần sau xuất hiện trước mặt huynh, thực lực của muội nhất định sẽ mạnh hơn huynh! Đến lúc đó huynh sẽ kinh ngạc đến rớt cả cằm ra!

o0o Lâm Động ngồi khoanh chân trên lưng con Yêu thú, trận cuồng phong đang lao tới nhưng khi cách hắn một trượng thì tự động tan đi.

Ở xung quanh còn có không ít cường giả Gia tộc Lâm Thị ngồi đó, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Động không hề có chút chế giễu hay coi thường nào. Gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến bọn họ hiểu, gã thanh niên này không phải nhân vật tầm thường. Chỉ có kẻ ngu ngốc mới chế giễu kẻ mạnh hơn mình, mà họ thì đương nhiên không phải kẻ ngốc!

Đương nhiên, Lâm Động cũng chẳng quan tâm lắm đến những ánh mắt của họ. Hắn chỉ nhìn Lâm Thành ngày một nhỏ hơn, nắm tay giấu trong tay áo dần dần nắm chặt hơn. Hắn biết lần này rời đi, không biết bao giờ mới quay trở lại.

Sau này hắn phải một mình xông pha trong thế giới mới đầy cơ hội và thách thức.

Còn về phần Lâm Khiếu bọn họ, Lâm Động cũng không quá lo lắng. Trước khi đi, hắn không chỉ ngầm giao lại rất nhiều vũ kỹ cho phụ thân, thậm chí hắn đã đưa cả hai đầu Phù khôi Cao cấp lại cho phụ thân nữa. Có những thứ này trấn giữ, Lâm Động tin là Lâm gia Viêm Thành sẽ dần dần lớn mạnh hơn.

- Cha, Thanh Đàn, bảo trọng!

Lâm Động khẽ nói, cuối cùng hắn nhắm mắt lại.

Hắn biết rằng, dù là vì để phụ thân bọn họ được yên ổn và phát triển trong Vương triều Đại Viêm, hắn cũng nhất thiết phải thành công giành được tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến. Chỉ như vậy hắn mới thật sự yên tâm ra đi!

o0o Hoàng Thành, thành thị tôn quý nhất của Vương triều Đại Viêm. Tạm thời không nói đến các Tông phái Siêu cấp, ít nhất thì ở bề nổi, Hoàng thất chính là chủ nhân của Vương triều Đại Viêm, ai nấy đều biết, còn Hoàng Thành chính là công trình nguy nga nhất của cả Vương triều này.

Hoàng Thành tọa lạc ở phía đông quận Đại Viêm, vừa hay đối diện với Lâm Thành từ xa. Tuy quy mô và danh tiếng của Lâm Thành cũng tương đương Hoàng Thành, nhưng nhìn theo một góc độ nào đó mà nói thì vẫn thua kém Hoàng Thành một bậc. Vì dù nói thế nào đi nữa thì Gia tộc Lâm Thị cũng phải có sự kiêng dè Hoàng thất Đại Viêm. Một tông phái thông minh mới có thể tiếp nối mãi mãi!

Thế nhưng bất luận là Hoàng thất hay Lâm Lang Thiên, hay Tam đại Gia tộc và các đại tông phái có vị trí quan trọng trong Vương triều Đại Viêm khác, bọn họ đều vô cùng coi trọng Cuộc chiến Hạt giống sắp tới.

Vì tất cả ai cũng hiểu tầm quan trọng của Bách Triều Đại Chiến. Bất luận là ai, chỉ cần được các Tông phái Siêu cấp nhìn trúng trong Bách Triều Đại Chiến,

thì không chỉ bản thân kẻ đó, mà cả tông phái, thậm chí cả Vương triều mà hắn xuất thân sẽ nhận được phúc trạch rất lớn.

Trong lịch sử Vương triều Đại Viêm có không ít người vì được Tông phái Siêu cấp nhìn trúng mà khiến thế lực mà hắn xuất thân phát triển nhanh vượt bậc!

Nghe nói, La Thiên Tông thân là một trong ba đại tông phái của Vương triều Đại Viêm, một trăm năm trước chỉ là một tông phái nhỏ, nhưng năm đó đã có một vị tuyệt thế thiên tài, cuối cùng giành chiến thắng trong Cuộc chiến Hạt giống, từ đó được tham gia Bách Triều Đại Chiến.

Đương nhiên, quan trọng nhất là tuyệt thế thiên tài này còn có biểu hiện rất tốt trong Bách Triều Đại Chiến, cuối cùng được một đại tông phái siêu cấp nhìn trúng. Từ đó Thiên La Tông cường thế quật khởi, chỉ trong một trăm năm ngắn ngủi đã trở thành một trong ba đại tông phái của Vương triều Đại Viêm. Thực lực của nó không hề thua kém Tứ đại Gia tộc!

Từ đó có thể thấy, Cuộc chiến Hạt giống này quan trọng với các thế lực đến mức nào. Để giành chiến thắng, các thế lực này nhất thiết sẽ phái ra các thiên tài tuyệt thế thật sự.

Các thiên tài này đều là những người xếp hạng đầu trong các đệ tử trẻ tuổi của Vương triều Đại Viêm, họ đều là những thiên tài trong hàng chục hàng trăm triệu người. Muốn chiến thắng những thiên tài này đồng thời giành được một trong năm vị trí hàng đầu, dù là Lâm Động cũng có không ít áp lực!

Tộc Hội so với cuộc tuyển chọn này thì quá mức bé nhỏ rồi!

o0o Từ Lâm Thành đến Hoàng Thành phải mất đến hai ngày thời gian, trong hai ngày này Lâm Động cũng đã hỏi thăm được những thông tin liên quan đến Cuộc chiến Hạt giống này.

Từ các thông tin đó hắn biết, tuy lần này gần như các Gia tộc và tông phái

lớn mạnh của cả Vương triều Đại Viêm đều phái đi những người trẻ tuổi giỏi nhất, nhưng những kẻ mà hắn cần lo lắng, theo như lời Lâm Phạm nói, thì cũng chỉ có năm thế lực mà thôi: Hoàng thất, Gia tộc Vương Thị và ba tông phái mạnh nhất Vương triều Đại Viêm, bao gồm Thiên La Tông, Đại Bi Cốc và Man Vương Tông!

Các thiên tài của năm đại thế lực này, nếu nói về mức độ khủng bố thì không hề thua kém Lâm Lang Thiên!

Có thể thấy rằng Cuộc chiến Hạt giống lần này sẽ là cuộc đại chiến kinh thiên động địa thực sự!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 373

Thiên Tài Tụ Họp

Nhưng mà sự nghỉ ngơi an nhàn này, đến hôm thứ ba triệt để bị phá vỡ. Lâm Động nhìn gương mặt nặng nề, căng thẳng của Lâm Phạm, hắn biết Cuộc chiến Hạt giống sắp bắt đầu rồi!

Trong ba ngày này, liên tiếp có các đoàn người của các đại tông phái danh chấn Vương triều Đại Viêm kéo đến, từ đó cũng nhen lên không khí náo nhiệt cho Hoàng Thành.

Tuy Cuộc chiến Hạt giống cũng coi là chuyện nội bộ, nhưng thiên hạ chẳng có bức tường nào là không lọt gió. Một số người tính toán một chút là có thể đoán được, có thể thu hút các đại tông phái tọa trấn ở các quận vực của Vương triều Đại Viêm, ngoài Cuộc chiến Hạt giống có quy mô lớn nhất Vương triều Đại Viêm ra thì còn có thể là chuyện gì?

Tin này rất nhanh truyền đi khắp nơi, đương nhiên sẽ trở thành chủ đề bàn tán nóng hổi nhất trong cả Hoàng Thành. Tất cả mọi người đều đang háo hức thảo luận về Cuộc chiến Hạt giống này. Rốt cuộc Gia tộc tông phái nào mới giành được chiến thắng? Đồng thời, các nhân vật thiên tài nổi danh của các thế lực cũng được đào bới, soi mói thực lực.

Dù thế nào thì Lâm Động cũng chỉ biết, Cuộc chiến Hạt giống được Lâm Phạm bọn họ làm như rất bí mật này đã bị cả Hoàng Thành biết hết rồi.

o0o Lần xuất hành này, Lâm Phạm không mang theo quá nhiều người, chỉ có Lâm Động, Lâm Lang Thiên và vài cường giả Nội tộc nổi bật, sau đó đoàn người rất nhanh tiến vào Hoàng cung.

Địa điểm diễn ra lần này là ở sâu bên trong Hoàng cung. Dưới sự phòng vệ nghiêm ngặt của Cấm vệ quân, cũng chỉ có các đại thế lực mới được vào. Đương nhiên số người cũng được hạn chế, vì dù gì cũng là trong cung, phải có quy củ của nó.

Khi bọn Lâm Động vào trong Hoàng cung, ở đó đã có không ít người rồi, Lâm Phạm cũng không ngạc nhiên về điều đó, dẫn đám người Lâm Động tiến vào chỗ ngồi của mình.

Đến lúc này Lâm Động mới có thời gian quan sát khu vực phía trước. Đó là một tòa cung điện hùng vĩ, nhưng điều kỳ lạ là xung quanh nó có đến mấy chục đường thông đạo dẫn vào bên trong.

- Khi diễn ra cuộc tuyển chọn, mỗi người sẽ bốc thăm thứ tự vào thông đạo. Những thông đạo này rất ngoằn ngoèo, giao cắt vô số, cuối cùng chỉ còn năm đường thông đến đại điện cuối cùng. Và năm người có thể vượt qua được mọi thử thách và đi ra từ năm đường đó sẽ có tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến.

Lâm Phạm chỉ tòa điện to lớn phía trước, nói với Lâm Động.

Nghe thế Lâm Động mới chợt hiểu, ánh mắt quét ra bốn phía. Ở đây cũng có một vài thế lực khác, từ khí tức có thể biết chẳng ai dễ dàng đối phó cả, có điều hắn chẳng biết ai cả.

Vương triều Đại Viêm có đến mấy chục quận vực, các thế lực đến được đây ít nhất cũng là đứng đầu một quận. Có điều trong các thế lực này cũng có Tứ đại Gia tộc, Hoàng thất và ba đại tông phái là thực lực mạnh nhất.

Đối thủ mà Lâm Động cần chú ý cũng nằm trong số các thế lực này. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng có một con hắc mã bỗng ở đâu chui ra như người của Thiên La Tông trăm năm trước, chỉ là tỷ lệ rất nhỏ!

Lâm Động yên lặng ngồi trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng không được bao lâu, cách đó không xa bỗng có tiếng xé gió vang lên, rồi một vài thân ảnh

xuất hiện trên đài cao.

Ánh mắt Lâm Động cũng nhìn lên phía đó, hắn cảm nhận được những luồng khí tức mạnh mẽ phát ra từ những thân ảnh đó.

Chỉ có bốn người, dẫn đầu là một lão già râu tóc bạc phơ, gương mặt lão giả này rất bình tĩnh, nhưng Lâm Động lại cảm nhận được một luồng khí tức cực kỳ lớn, thứ khí tức này vượt xa cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nhưng vẫn còn kém so với Niết Bàn Cảnh.

- Bán Bộ Niết Bàn?

Đồng tử Lâm Động co lại. Lão giả tóc trắng đó là cường giả Bán Bộ Niết Bàn, khí tức đó đã cho thấy lão giả đó đã có khả năng xung kích Niết Bàn Cảnh, chỉ cần ông ta có đủ Niết Bàn Đan thì tỷ lệ thành công sẽ lên đến sáu phần.

- Đó là Tông chủ của Thiên La Tông, Liễu La. Thấy gã thanh niên áo trắng đứng đằng sau không? Đó là người có khả năng sẽ giành một trong năm vị trí đầu.

Khi Lâm Động quan sát lão giả tóc trắng, Lâm Phạm ở bên cạnh lên tiếng.

Lâm Động lập tức dời mắt nhìn về gã thanh niên áo trắng. Hắn cũng khá tuấn tú, tinh lực dồi dào, phong độ bất phàm. Nhưng điều khiến Lâm Động để ý chính là khí tức của người này đã đạt đến Tạo Hóa Cảnh chuẩn đại thành!

- Bạch Y Thiên La Kiếm, Đỗ Vân!

Lâm Động lẩm bẩm. Trên đường đi, Lâm Phạm cũng đã kể cho hắn nghe về những người mạnh nhất của các tông phái. Mà Bạch Y Thiên La Kiếm chính là người nổi bật nhất của Thiên La Tông, cũng là tuyệt thế thiên tài, kiếm pháp điêu luyện xuất quỷ nhập thần!

Khi Lâm Động chăm chú nhìn, gã thanh niên áo trắng kia dường như cũng cảm giác được, quay đầu lại, chạm ánh mắt Lâm Động, một luồng kiếm khí vô

hình bỗng tỏa ra.

Thứ kiếm khí này không phải do gã thanh niên áo trắng đó chủ động phát ra, mà là do kiếm pháp đã được tu luyện đến cực hạn tự động tỏa ra.

Sắc mặt Lâm Động rất bình tình, thân thể cũng không động đậy. Luồng kiếm khí đó khi đến phạm vi vài trượng quanh Lâm Động, giống như gặp phải lá chắn vô hình, tự động tan đi.

- Hừm, tinh thần lực! Thú vị thật!

Kiếm khí tiêu tán, trên gương mặt thanh niên áo trắng hiện lên nụ cười mỉm, lẩm bẩm nói.

- Đỗ Vân, đừng xem thường người đó! Nếu ta không nhầm thì hắn chính là Lâm Động, gần đây danh chấn Vương triều Đại Viêm. Thậm chí Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được hắn. Gia tộc Lâm Thị lần này xuất hiện hai tuyệt thế thiên tài, thật khiến người ta khâm phục!

Lão giả tóc trắng nhìn Lâm Động một cái rồi nói.

- Ồ, hắn chính là Lâm Động sao? Đúng là một kình địch!

Nghe vậy, thanh niên áo trắng cũng hơi khựng lại, rồi cười nói.

- Nếu không phải xui xẻo gặp hắn thì đừng gây rắc rối làm gì. Đợi giành được một vị trí đã rồi hãy nói.

Lão giả tóc trắng nói.

Đỗ Vân gật đầu, nhìn Lâm Động cười nhạt rồi thu ánh mắt lại.

Lâm Động cũng quay đi, trong lòng có chút cảm thán. Nhìn thấy cuộc chiến giữa các thiên tài quy mô lớn thế này, hắn mới biết trước đây tầm nhìn của mình quá hạn hẹp.

Những người này vốn đã có thiên phú cao, cộng với sự bồi dưỡng của tông phái, thành tựu đương nhiên không nhỏ. Còn hắn lại một mình mò mẫm, gian nan phải trải qua không biết nhiều hơn những người này bao nhiêu lần mới có được thực lực như hôm nay.

Người của Thiên La Tông đến nơi không lâu thì bắt đầu có nhiều thế lực khác tiến tới. Những thế lực này đều rất có uy danh ở Vương triều Đại Viêm.

Lâm Động nhìn thấy hai đại tông phái còn lại, Man Vương Tông và Đại Bi Cốc.

Người tham gia Cuộc chiến Hạt giống của hai đại tông phái này thực lực không hề thua kém Đỗ Vân, cũng là đối thủ cạnh tranh tiềm năng.

Khi Lâm Động quan sát những đối thủ này thì cũng có một ánh mắt đang không ngừng quan sát hắn.

- Hắn chính là Lâm Động mà Thanh Trúc từng nhắc đến à?

Người nhìn Lâm Động là một gã thanh niên áo đen, gương mặt khá anh tuấn, nhưng lại có sự cao ngạo khó che giấu. Xem ra là loại người tự cho mình là thiên tài nên có thể ngông nghênh không để người khác vào mắt.

Bên cạnh người đó là một thân ảnh mà Lâm Động có chút quen biết, chính là Hoàng Phủ Tĩnh của Gia tộc Hoàng Phủ. Nàng cũng đang nhìn chăm chăm Lâm Động với ánh mắt nặng nề. Thời gian gần đây nàng cũng được nghe về chuyện của Lâm Động, hiển nhiên nàng không thể ngờ Lâm Động chỉ trong một năm ngắn ngủi đã tiến bộ mạnh mẽ đến vậy.

Dù sao, hồi đó ở trước Đại Hoang Cổ Bi, Lâm Động căn bản không có tư cách giao đấu với Lâm Lang Thiên, nhưng giờ đã có thể sánh ngang hàng rồi!

- Huynh đừng có gọi thân mật như thế. Thanh Trúc tỷ không để ý đến huynh đâu!

Hoàng Phủ Tĩnh nhíu mày, nhìn gã thanh niên bên cạnh. Thật sự nàng không hiểu tại sao gã biểu ca điên khùng này của nàng lại có được thiên phú mạnh nhất trong Gia tộc Hoàng Phủ.

- Sau này ta chắc chắn sẽ nổi danh trong Bách Triều Đại Chiến, đến lúc đó tự khắc sẽ có Tông phái Siêu cấp thu nạp ta. Lúc đó ta cũng có tư cách theo đuổi Thanh Trúc rồi!

Gã thanh niên áo đen cười lạnh. Hắn khá khó chịu với thái độ của Hoàng Phủ Tĩnh, nhưng vì đối phương là con gái của Tộc trưởng nên hắn phải nhẫn nhịn.

- Huynh cứ giành được một vị trí trong Cuộc chiến Hạt giống này rồi nói. Những đối thủ này không dễ đối phó đâu!

Hoàng Phủ Tĩnh thản nhiên nói.

- Lần này ta muốn gặp tên tiểu tử Lâm Động, để ta thử xem rốt cuộc hắn có tài năng gì mà xứng để Thanh Trúc nhắc tới?

Thanh niên áo đen nhìn Lâm Động với ánh mắt không hề thiện cảm, lạnh lùng nói.

- Huynh đừng tự tiện động vào tên Lâm Động đó!

Hoàng Phủ Tĩnh vội nói.

- Hừ!

Nghe thấy thế, gã thanh niên áo đen hừ mũi một cái, chắp tay sau lưng. Hiển nhiên hắn không coi sự nhắc nhở của Hoàng Phủ Tĩnh là gì cả. Trong đầu hắn đã có chủ ý, nếu lần này gặp Lâm Động chắc chắn phải khiến đối phương biết rằng, ngoài hắn ra không kẻ nào xứng được Lăng Thanh Trúc nhắc tên.

- Hử?

Lâm Động cách đó khá xa dường như cảm nhận được điều gì, đảo mắt một vòng rồi nhìn thấy thanh niên áo đen sắc mặt lạnh lùng nhìn mình. Lâm Động nhíu mày, thực sự hắn không nhớ mình và người kia có ân oán gì cả.

Nghĩ mãi chẳng có kết quả, thế là Lâm Động không nhìn nữa, định nhắm mắt lại thì một đạo kim quang bá đạo từ xa chiếu tới, sau đó là những tràng cười ha ha xuất hiện.

- Người của Gia tộc Vương Thị đến rồi!

Nghe thấy Lâm Phạm nói vậy, khóe mắt Lâm Động khẽ nhướng lên, rồi nhanh chóng nhìn sang bên đó.

Hắn cũng rất có hứng thú với Vương Chung, một tuyệt thế thiên tài của Gia tộc Vương Thị mà Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 374

Thanh Sam Mạc Lăng

Dẫn đầu là một gã trung niên để hai tay trần, bộ dạng thô kệch, nhưng ánh mắt sắc bén và cuồng ngạo vô cùng. Điều khiến Lâm Động căng thẳng nhất chính là khí tức của người này, không hề thua kém Lâm Phạm chút nào, cũng có nghĩa hắn là một cường giả Niết Bàn Cảnh!

- Gia tộc Vương Thị, không hổ là Đại Gia tộc sánh ngang với Gia tộc Lâm Thị!

Cảm nhận được thực lực của gã trung niên đó, Lâm Động cũng thầm hít một ngụm khí lạnh.

Các đại Gia tộc này thực lực ẩn chứa quả thực quá mức hùng hậu. Nhưng nếu nhìn ra cả Vương triều Đại Viêm, e là cũng chỉ có vài đại thế lực có đủ nguồn tài nguyên giúp các cường giả xung kích Niết Bàn Cảnh mà thôi. Hơn nữa Lâm Động cũng tin chắc rằng, có được một cường giả Niết Bàn Cảnh cũng là cực hạn của Tứ đại Gia tộc rồi.

Trong Gia tộc Lâm Thị, Lâm Mục cũng đã là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, có tư cách xung kích Niết Bàn Cảnh, nhưng hắn vẫn chưa thể nào làm được. Tuy nói có lẽ rằng là do không đủ sức, nhưng Lâm Động biết rõ, lý do chủ yếu là do Gia tộc Lâm Thị không thể có đủ nguồn dự trữ giúp một cường giả Tạo Hóa Cảnh xung kích lên Niết Bàn Cảnh.

Dù gì Niết Bàn Đan dùng để xung kích Niết Bàn Cảnh, Gia tộc Lâm Thị thực sự không lấy đâu ra được. Mà lúc này họ sẽ đặt hy vọng vào Bách Triều Đại Chiến. Chỉ cần Gia tộc họ có người được Tông phái Siêu cấp xem trọng thì phần

thưởng nhận được chắc chắn sẽ khiến thực lực Gia tộc Lâm Thị có bước đột phá lớn. Đến lúc đó, cả Vương triều Đại Viêm cũng ít thế lực có thể sánh bằng.

Đương nhiên, Lâm Động biết ai ở đây cũng có ý nghĩ giống như Lâm Phạm, cũng không có gì là lạ.

Rồi ánh mắt Lâm Động chuyển sang hai gã thanh niên khá giống nhau đứng đằng sau gã trung niên kia. Một trong hai người đó chính là Vương Viêm đã bị Lâm Động đánh bại. Lâm Động cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi chuyển sang nam tử áo xanh bên cạnh.

Gã nam tử này mặc trường bào màu xanh lam, gương mặt bình tĩnh như mặt nước hồ. Nói đến dung mạo thì cũng rất bình thường, nhưng hắn vừa xuất hiện là đã thu hút ánh mắt của tuyệt đại đa số mọi người. Hắn lặng lẽ đứng sau gã trung niên, thân thể cũng lan tỏa khí tức mạnh mẽ, bá đạo. Khí tức này so với Vương Viêm quả thực mạnh hơn rất rất nhiều.

Hiển nhiên, người này có lẽ là người mà Lâm Phạm muốn Lâm Động chú ý, tuyệt thế thiên tài của Gia tộc Vương Thị, Vương Chung!

Gã trung niên kia cười ha hả, quét mắt nhìn một lượt rồi đi thẳng tới chỗ Lâm Phạm.

- Ha ha, Lâm Phạm, lần nào ngươi cũng đến sớm thế? Nhưng chỉ e rồi ngươi lại thất vọng quay về thôi!

Người còn chưa đến nơi, tiếng cười của gã trung niên đó đã vọng tới.

- Vương Lôi, đừng vui mừng quá sớm, vui quá hóa buồn thì không tốt đâu!

Lâm Phạm cười nhạt, nói.

- Xem ra ngươi vẫn canh cánh việc đệ tử của Gia tộc Lâm Thị từng bị người của Gia tộc Vương Thị ta đánh bại.

Vương Lôi cười lớn.

Lời nói của hai người này để có ẩn ý cả. Dù gì thì giữa các đại Gia tộc cũng không thể coi là hòa hợp, đặc biệt là trong Cuộc chiến Hạt giống lần trước, một vị tuyệt thế thiên tài của Gia tộc Vương Thị đã đánh bại người của Gia tộc Lâm Thị, và trở thành một cái gai trong mắt Lâm Phạm. Đây cũng là chuyện bị không ít các Gia tộc khác lấy ra làm trò cười trong những năm qua.

- Đại ca, đó chính là Lâm Động, là tên đã truy sát đệ ở Đại Hoang Cổ Bi, hắn còn làm nhục Gia tộc Vương Thị chúng ta nữa!

Khi Lâm Phạm và Vương Lôi đang khẩu chiến với nhau, thì Vương Viêm nhìn Lâm Động với ánh mắt thù hận. Nhìn bộ dạng của hắn, dường như chỉ hận không thể xé xác Lâm Động ra làm trăm mảnh.

Nghe thấy vậy, nam tử áo xanh ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Lâm Động, ánh mắt sắc như dao, nhưng nét mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh như chẳng có chuyện gì.

- Ha ha, Vương Chung huynh, lâu lắm không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?

Khi ánh mắt sắc lạnh của Vương Chung nhìn tới Lâm Động, Lâm Lang Thiên ở bên cạnh cười lên một tiếng.

- Lâm Lang Thiên, nghe nói đến ngươi cũng không làm gì được gã này à?

Vương Chung liếc nhìn Lâm Động, băng lãnh nói.

- Một số kẻ thấp kém nhưng cứ thích trèo cao, thực sự là rất nực cười. Ta nghĩ lần Cuộc chiến Hạt giống này sẽ cho kẻ đó về đúng vị trí của mình. Cuộc chiến này không phải ai cũng có thể tham gia!

Lâm Lang Thiên cười nhạt nói.

- Khí tức không tệ, Tạo Hóa Cảnh tiểu thành? Giao đấu được với ngươi thì có

lẽ lực chiến đấu cũng không kém. Lần này nếu gặp phải ta thì ta sẽ không nương tay đâu. Vương Viêm không thể để bị đánh oan như vậy, hơn nữa ta cũng nên cho người ngoài biết rằng cái giá phải trả khi dám sỉ nhục Gia tộc Vương Thị ta là cái gì!

Giọng nói của Vương Chung vô cùng bình tĩnh, hắn ngừng một chút rồi nói:

- Đương nhiên, nếu không may ta và ngươi gặp nhau thì ta cũng không nương tay!

- Ha ha, mong còn không được!

Lâm Lang Thiên cười nói, rồi nhìn sang sắc mặt Lâm Động đang bình tĩnh với hàn ý lạnh lẽo.

Vương Viêm cũng cười lạnh một tiếng, mắt trừng trừng nhìn Lâm Động. Tuy thời gian vừa qua hắn cũng nghe nói về những chấn động mà Lâm Động gây ra, nhưng theo suy nghĩ của hắn, bất luận Lâm Động có kỳ ngộ gì thì cũng không thể là đối thủ của Vương Chung đại ca.

Đến khi tên tiểu tử Lâm Động thất bại trong Cuộc chiến Hạt giống, xem hắn còn vênh váo được nữa không?

Lâm Động làm như chẳng nghe thấy hai người kia nói gì, nhưng trong lòng mơ hồ đã có sát ý lạnh băng nổi lên.

Lâm Lang Thiên không ngừng khiêu khích hắn, thực sự đáng hận a!

Có điều, hắn cũng không quan tâm Vương Chung là thiên tài gì đi nữa, bất luận kẻ nào xuất hiện trước mặt hắn trong Cuộc chiến Hạt giống thì hắn đều sẽ không chút nương tình!

Nếu hắn không đến gây rắc rối thì thôi, nhưng nếu thật sự không biết tốt xấu thì Lâm Động hắn đây cũng không ngại mà khiến Gia tộc Vương Thị phải khóc mà quay về!

Keng!

Sau khi người của Gia tộc Vương Thị đến không lâu, lại có một vài thế lực nữa đến. Đến bây giờ, gần như tất cả các thế lực hàng đầu Vương triều Đại Viêm đều đã có mặt. Rồi một tiếng chuông giòn giã vang lên trong không trung!

Rầm rập!

Sau tiếng chuông lảnh lót kia, từ bốn phía tràn vào các đội quân tinh nhuệ, mặc đầy võ trang đứng vây xung quanh không cho bất cứ ai ra vào.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều yên lặng, nhìn về phía cửa vào. Bọn họ biết tiếp theo sẽ là người thống trị Vương triều Đại Viêm, nhân vật đứng đầu Hoàng thất xuất hiện rồi… - Hà hà, hai mươi năm không gặp, chư vị vẫn còn giữ nguyên phong thái như ngày nào!

Đột nhiên, một tràng cười vang tới từ cửa vào, rồi một toán người tiến vào. Ở vị trí dẫn đầu là một trung niên nam tử với mái tóc muối tiêu, thân mặc long bào, tỏa ra khí chất tôn quý.

Tuổi tác của người này dường như tương đương với Lâm Phạm, Vương Lôi.

Lâm Phạm, Vương Lôi cũng đều là những nhân vật lớn của Vương triều Đại Viêm, nhưng so với người này thì dường như còn có chút kém cạnh. Bởi vì dù sao thì người này cũng là chúa tể của Vương triều Đại Viêm.

Hoàng thất Phách Hổ, Mạc Tiêu Thiên!

- Đây chính là Hoàng đế Vương triều Đại Viêm, Mạc Tiêu Thiên sao? Luồng khí tức này có lẽ hơn cả Lâm Phạm, Vương Lôi một bậc. Thực lực của Hoàng thất quả nhiên là quá lớn mạnh!

Lâm Động có thể cảm nhận được một cỗ áp lực rất lớn từ người Mạc Tiêu Thiên toát ra, Thực lực người này có lẽ vượt qua cả Lâm Phạm. Chưa biết chừng

hắn còn thành công trải qua Niết Bàn Kiếp một lần, chính thức bước vào cảnh giới Nhất Nguyên Niết Bàn rồi!

Đối diện với cường giả đẳng cấp này, buộc Lâm Động phải hết sức chú ý. Hắn biết mình có thể dựa vào Huyết Linh Khôi để cầm cự được với những cường giả Niết Bàn Cảnh chưa trải qua Niết Bàn Kiếp, nhưng nếu đối mặt với Mạc Tiêu Thiên thì chỉ số nguy hiểm có lẽ phải tăng lên mấy cấp!

- Bái kiến Bệ hạ!

Nhìn thấy người đó, Lâm Phạm, Vương Lôi và các Tông chủ các thế lực khác đều cung kính nói.

- Ha ha, còn khách khí cái gì nữa? Miễn lễ!

Mạc Tiêu Thiên bật cười, tiếng cười vang như sấm rền, thể hiện một áp lực khó nói thành lời. Hắn vẫy tay một cái, một luồng sức mạnh êm dịu tỏa ra, đỡ tất cả những người đang cúi người bên dưới lên.

Chỉ một hành động tùy ý đó của Mạc Tiêu Thiên cũng đã khiến đám người Lâm Phạm nhất thời căng thẳng.

Bọn họ đều là những cường giả đỉnh cao của Vương triều Đại Viêm, đương nhiên có thể cảm nhận được một sức mạnh to lớn từ hành động đó của Mạc Tiêu Thiên, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ.

Thực lực Hoàng thất quả thật quá mạnh! Nghĩ đến chính mình, để có thể xung kích lên Niết Bàn Cảnh đã phải dùng cạn hết Niết Bàn Đan của cả Gia tộc, làm gì còn gì dự trữ nữa? Làm sao vượt qua được Niết Bàn Kiếp đây?

- Có điều, chỉ cần Bách Triều Đại Chiến lần này trong Gia tộc chúng ta có người được Tông phái Siêu cấp nhìn trúng là sức mạnh Gia tộc sẽ tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó là có thể vượt qua Niết Bàn Kiếp để bước vào cảnh giới Nhất Nguyên Niết Bàn!

Nghĩ vậy, không ít Tộc trưởng đều nhiệt huyết sục sôi, khi nhìn các đệ tử sắp tham gia Cuộc chiến Hạt giống, ánh mắt ai cũng tràn đầy kỳ vọng.

Lâm Động đứng sau lưng Lâm Phạm, ánh mắt bỗng chuyển ra phía sau Mạc Tiêu Thiên. Ở đó có một gã thanh niên mặc áo thanh sam. Người này dung mạo tuấn mỹ, thậm chí ngay cả Tần Thế của Gia tộc Tần Thị mà Lâm Động từng gặp cũng khó lòng sánh bằng. Dù là nữ tử khi nhìn thấy người này cũng phải ghen tỵ a! Lâm Động thực sự khó có thể tin được một nam nhân lại… xinh đẹp như thế này!

Lâm Động hơi kinh ngạc về độ xinh đẹp của gã thanh niên đó, rồi sắc mặt dần trở nên nghiêm túc. Người đó càng tới gần thì Lâm Động cũng cảm nhận được một thứ khí tức vô cùng mạnh mẽ lan tỏa ra từ trên người hắn.

- Trong các đối thủ, ngươi phải đặc biệt chú ý đến người của Hoàng thất. Bọn họ vô cùng lặng lẽ, không thể hiện nhiều, nhưng thực lực thì vô cùng lớn, là kình địch lớn nhất!

Trong đầu Lâm Động hiện lên lời Lâm Phạm từng nói, đồng tử nhất thời co rút lại. Xem ra gã thanh niên xinh đẹp còn hơn nữ tử này có lẽ chính là người tham gia Cuộc chiến Hạt giống lần này rồi.

Hoàng thất, Thanh Sam Mạc Lăng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 375

Mở Màn

Hơn nữa trong mấy trăm năm nay, trong những người tham gia Bách Triều Đại Chiến, số lượng người của Hoàng thất được Tông phái Siêu cấp nhìn trúng là cao nhất. Đây chính là nguyên nhân mà Hoàng thất vẫn đứng vững ở Vương triều Đại Viêm cho đến nay.

Theo lời Lâm Phạm, dường như Hoàng thất hiện giờ có không ít hơn ba cường giả ở trong các Tông phái Siêu cấp. Mỗi mười năm bọn họ lại được nhận được sự ban thưởng rất nhiều tài nguyên, như vậy lại khiến thực lực Hoàng thất đã mạnh lại càng mạnh hơn!

Hơn nữa, khác với các thế lực khác, những thiên tài như bọn Lâm Lang Thiên đều là nhân vật nổi danh ở Vương triều Đại Viêm, nhưng thiên tài của Hoàng thất thì ngược lại, vô cùng trầm lặng, chỉ rất ít người mới biết được ai là nhân vật kiệt xuất nhất của Hoàng thất.

Đương nhiên, tuy nói rằng danh tiếng các thiên tài của Hoàng thất không hiển hiện ra với bên ngoài, nhưng dù là kẻ ngu ngốc nhất cũng biết, thiên tài đi ra từ Hoàng thất tuyệt đối không phải loại vớ vẩn!

Trong lòng Lâm Động không khỏi có vài phần cảm khái. Cuộc chiến Hạt giống này không hổ là cuộc thi quy mô lớn nhất Vương triều Đại Viêm, những nhân vật đến đây ai cũng rất mạnh, muốn vượt qua số thiên tài đông đảo này để thành một trong năm người cuối cùng thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Khi trong đầu Lâm Động đang suy nghĩ thì những người của Hoàng thất đã đi qua trước mặt.

Lâm Động nhìn thấy gã thanh niên áo thanh sam bỗng dừng lại, hắn không khỏi khựng người, ngẩng lên nhìn gương mặt xinh đẹp đến yêu dị kia, thần tình có phần không được tự nhiên.

Nếu gương mặt kia mà của một nữ nhân thì quả thật khiến người ta phải say đắm, nhưng nó lại của một người đàn ông, vì thế mà khiến Lâm Động có cảm giác lạnh gáy.

- Vị đây có phải người gần đây danh tiếng nổi khắp Vương triều Đại Viêm, Lâm Động huynh hay không?

Gã thanh niên đó nhìn Lâm Động khẽ cười nho nhã, hơn nữa giọng nói cũng rất nhẹ nhàng. Điều này khiến Lâm Động không kìm được nhìn vào chiếc cổ thon gọn, trắng trẻo xem ở đó có yết hầu hay không. Rồi hắn cười bối rối, ôm quyền nói:

- Lâm Động bái kiến Tam Hoàng tử!

Trong Hoàng thất, Mạc Lăng xếp thứ ba nên được gọi là Tam Hoàng tử. Đương nhiên điều này đều do Lâm Phạm nói cho Lâm Động biết.

Mạc Lăng cười, nụ cười làm rung động lòng người, nhưng Lâm Động nhìn lại thấy lạnh run người. Mạc Lăng quét mắt nhìn Lâm Động một lượt rồi nhẹ giọng nói:

- Quả nhiên danh bất hư truyền!

- Quá khen!

Lâm Động lại ôm quyền nói, nhưng trong lòng thấy kinh ngạc. Chỉ với câu này thôi cũng đủ thấy bản lĩnh của Mạc Lăng có lẽ cao hơn cả Vương Chung, thật không hổ là người Hoàng thất!

Mạc Lăng nói xong câu đó cũng không ở nán lại lâu hơn, tăng tốc đi theo Mạc Tiêu Thiên. Lúc này Mạc Tiêu Thiên nhìn hắn một cái rồi nói chỉ đủ hai

người nghe:

- Thế nào?

- Là một kình địch, Gia tộc Lâm Thị lần này đúng là rất mạnh, có được đến hai người ưu tú như vậy.

Mạc Lăng nhẹ giọng nói.

- Nếu gặp hắn thì con có lòng tin sẽ thắng không?

Mạc Tiêu Thiên bình thản hỏi.

- Có lẽ chắc chắn sáu phần!

Mạc Lăng hơi trầm ngâm một chút rồi nói.

Mạc Tiêu Thiên chau mày, dường như không hài lòng. Mạc Lăng thấy vậy cũng chỉ nhún vai:

- Con cảm thấy trên người Lâm Động hắn có một thứ gì đó đặc biệt, nếu không nhầm thì chắc chắn hắn có tuyệt chiêu bí mật mà ta không biết, không thể không cẩn thận. Hơn nữa con cho rằng có lẽ mình sẽ không cùng nhóm với hắn.

- Đừng cho điều đó là may mắn!

Mạc Tiêu Thiên nói rồi lên đi đài cao, mặt lại nở nụ cười, nhìn quanh một lượt, nói:

- Chư vị, thân là chủ nhà, bản vương thay mặt Hoàng thất xin chào đón các vị!

Nghe Mạc Tiêu Thiên nói xong, các đại thế lực phía dưới cũng vội vàng cười phụ họa.

- Cuộc chiến Hạt giống hai mươi năm một lần, quy tắc rất nhiều, có lẽ các vị

cũng đã nói rõ cho những thanh niên tham gia lần này rồi. Vậy bản vương cũng không nhiều lời nữa. Tòa cung điện trước mặt kia chính là nơi diễn ra Cuộc chiến Hạt giống. Xung quanh có các thông đạo, một lát nữa mọi người sẽ vào theo thứ tự bốc thăm.

Mạc Tiêu Thiên nói năng cũng rất dứt khoát gọn gẽ, không quá rườm rà. Vừa dứt lời, bàn tay hắn nắm lại một cái, một nắm thẻ tre xuất hiện trong tay.

- Các vị tham gia Cuộc chiến Hạt giống, hãy bốc thăm!

Vừa dứt lời, nắm thẻ tre được ánh sáng bao trùm lấy bắn lên bầu trời.

Vút vút!

Những chiếc thẻ tre bay vút lên trời, Lâm Động thấy vậy vung tay dùng hấp lực tùy ý lấy một thẻ, lật lên xem thì thấy viết ‘Chín’.

- Bốc thăm kết thúc! Các vị, thời gian đã đến, Cuộc chiến Hạt giống năm nay bắt đầu!

Sau khi tất cả các thẻ tre đều đã có chủ, Mạc Tiêu Thiên trầm giọng hô to:

- Nhập trường!

Mạc Tiêu Thiên vừa hô xong, lập tức có các đạo thân ảnh lướt qua, tiến vào trong cung điện to lớn kia theo thông đạo được ghi trên thẻ.

- Lâm Động, các con cũng đi đi!

Lâm Phạm cũng vẫy tay nói.

- Vâng!

Lâm Động và Lâm Lang Thiên gật đầu, gườm gườm nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng tách ra di chuyển về phía thông đạo của mình.

Người của các Gia tộc, tông phái cũng đã động thân, chỉ trong vài phút gần như toàn bộ những người tham gia Cuộc chiến Hạt giống đều đã vào trong tòa cung điện kia.

- Các vị, cùng ta đến điểm cuối cùng nào. Chúng ta sẽ ở đó đợi năm người chiến thắng cuối cùng.

Mạc Tiêu Thiên cười nói, rồi quay người bay về một mặt khác của tòa cung điện, theo sau là Tông chủ của các thế lực.

Lâm Phạm đi cuối cùng, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào thông đạo mà Lâm Động và Lâm Lang Thiên vừa vào, lẩm bẩm:

- Nếu hai ngươi đã không thể đội trời chung, vậy thì hãy cho ta biết rốt cuộc ai mạnh hơn đi!

o0o Thân hình Lâm Động tựa như làn khói xanh, nhanh như chớp bay vào thông đạo. Ánh sáng bỗng tối dần, hiện lên trước mắt hắn là một thông đạo rộng lớn mà tối tăm, nhìn dường như nó thông tới nơi sâu nhất dưới lòng đất vậy.

Lâm Động đã biết hết về hàng loạt quy định trong Cuộc chiến Hạt giống này. Theo hắn suy đoán, tham gia tuyển chọn lần này có lẽ ít nhất phải có đến vài chục người. Tất cả bọn họ đều là những nhân vật kiệt xuất của Vương triều Đại Viêm, chỉ khi nào mình nổi bật hắn lên mới có thể giành được một trong năm vị trí cuối cùng.

Lâm Động nhanh chóng đi vào trong thông đạo, nguyên lực trong cơ thể cũng bắt đầu hoạt động. Thân thể hắn dần dần căng phồng lên, từng luồng sức mạnh tựa những đầu nộ long di chuyển dưới lớp da. Trong cuộc tỷ thí quy mô lớn nhất Vương triều Đại Viêm này, chẳng ai dám có suy nghĩ coi thường, nếu không chắc chắn sẽ bị loại khỏi cuộc chơi.

Lâm Động cứ di chuyển như thế trong thông đạo, khoảng vài phút sau thì đến tận cùng con đường, phía trước xuất hiện một cánh cổng sắt lớn.

Nhìn cánh cổng đó, Lâm Động không kìm được phải hít vào một hơi. Hắn biết, khi vào trong cánh cổng này hắn sẽ bắt đầu một cuộc chiến gian nan. Con đường này, nếu không muốn tự nhận thất bại thì chỉ có cách xông pha đến cuối cùng!

Mà hắn hiển nhiên cũng không thể tự nhận thất bại!

Ầm!

Ánh mắt Lâm Động dần trở nên sắc bén, hắn bước lên một bước, nắm tay lại đấm một quyền lên cánh cổng. Lập tức cánh cổng nổ tung thành nhiều mảnh, nhưng những mảnh vỡ ấy khi đến gần Lâm Động thì tự động tan thành những mảnh vụn.

Phá tan cánh cổng sắt, Lâm Động bước vào trong. Đằng sau là một tòa đại điện rộng lớn, tòa đại điện này dường như được đúc từ sắt đen, gây cho người ta cảm giác bức bối, ức chế.

Lâm Động chầm chậm đi vào trong, rồi hắn bỗng dừng lại, ánh mắt tập trung vào vị trí trung tâm. Ở đó có hai đạo nhân ảnh đứng khoanh tay, ánh mắt lạnh lùng mà thương hại nhìn hắn.

Lướt nhìn hai người này, ánh mắt Lâm Động thoáng co rút lại, hắn phát hiện trước ngực hai người kia có gắn huy chương giống nhau. Cũng có nghĩa là họ đến từ cùng một tông phái!

Theo quy định, lượt đầu tiên sẽ có ba người đi ra từ thông đạo giao nhau, rồi gặp nhau ở đây, nhưng chỉ có một người được đi tiếp.

Thông thường ba người này sẽ thuộc các tông phái khác nhau. Đây là một trận hỗn chiến, nhưng cũng có một tỷ lệ nhỏ những người cùng một tông phái sẽ gặp nhau. Như vậy thì với người thứ ba thật sự rất bất lợi.

Vì bất luận họ phân chia thế nào, ít nhất thì họ cũng sẽ liên thủ để đánh bại

người thứ ba.

Mà lúc này Lâm Động đang gặp phải tình cảnh rất xui xẻo này.

Lượt đầu tiên mà hắn đã phải một chọi hai!

Mà đây cũng là lý do tại sao khi hai người này thấy Lâm Động đi ra, ánh mắt lại có sự thương hại. Một chọi hai, điều này dường như đã phán quyết kết cục của Lâm Động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 376

Ban Sơn Nhị Tướng

Không khí trong đại điện có phần căng thẳng. Ở giữa điện, hai gã nam tử đang đứng khoanh tay trước ngực nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh lẽo mà đầy thương hại. Một lát sau, người có một vết sẹo trên mặt đột nhiên lên tiếng, giọng nói trầm trầm khiến người ta không dám coi thường.

- Ta biết ngươi, Lâm Động, nhân vật gần đây danh chấn khắp Vương triều Đại Viêm. Nghe nói Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được ngươi.

Khi người đó lên tiếng, Lâm Động cũng dừng bước lại, hắn cũng đã đứng ở trung tâm đại điện. Nhìn hai người kia, tuy đã biết lần này xui xẻo gặp phải tình huống một chọi hai, nhưng sắc mặt Lâm Động vẫn rất bình tĩnh:

- Nếu ta không nhầm thì hai vị là Ban Sơn Nhị Tướng của Sơn Nhạc Tông, Lục Khôi và Hồ Ngô?

- Ha ha, nếu đã nghe thấy danh tiếng của bọn ta, ta nghĩ chắc ngươi cũng biết mình xui xẻo đến mức nào rồi. Tỷ lệ nhỏ như vậy mà ngươi lại gặp phải, chỉ có thể nói là vận khí của ngươi quá tệ!

Đứng bên cạnh gã nam tử có vết sẹo, gã có dáng vẻ khôi ngô chợt mỉm cười quái dị, nói.

- Lâm Động, ta biết ngươi cũng có thủ đoạn, nếu đánh đơn độc có lẽ hai bọn ta không ai thắng được ngươi, nhưng lần này trời đã giúp để bọn ta gặp nhau. Bọn ta đã quen biết nhau mười mấy năm trời, liên thủ lại, thực lực không chỉ đơn giản là tăng gấp đôi. Nếu ngươi tự động từ bỏ, hai ta sẽ không làm gì ngươi cả, để cho ngươi rời đi an toàn!

Gã nam tử có vết sẹo trên mặt nhìn chằm chằm vào Lâm Động nói.

Tính ra, danh tiếng của hai gã kia ở Vương triều Đại Viêm vẫn cao hơn Lâm Động một bậc. Dù sao Lâm Động cũng chỉ mới xuất hiện, còn họ thì đã nổi danh từ lâu rồi. Tuy thực lực cả hai chỉ là Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, nhưng những năm gần đây hai người họ liên thủ đã từng đánh bại cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, vì thế mà mới có danh tiếng được như bây giờ.

Những người tham gia Cuộc chiến Hạt giống đều không phải loại tầm thường, nếu không thì bọn họ cũng không có tư cách đến đây.

Nghe vậy, Lâm Động chỉ khẽ mỉm cười, rồi lắc lắc đầu nói:

- Xin lỗi, Bách Triều Đại Chiến lần này ta giành chắc một suất rồi!

- Ha ha, ngay cả hai người bọn ta còn không dám nói sẽ thuận lợi giành được, tuy Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được ngươi, nhưng cũng phải cho ngươi biết rằng, dù là Lâm Lang Thiên e là cũng không có sự chắc chắn tuyệt đối như vậy đâu!

Nam tử có gương mặt khôi ngô nói.

- Hắn không chắc chắn, không có nghĩa là ta cũng không chắc chắn!

Lâm Động từ từ giơ tay ra, nhìn hai người kia khẽ nói:

- Hai ngươi cùng ra tay đi!

Nghe vậy, ánh mắt Lục Khôi và Hồ Ngô cùng lóe lên hàn ý. Tư thái của Lâm Động đã thể hiện rõ ràng, hắn sẽ không dễ dàng rút lui. Nếu đã vậy thì chỉ còn cách đánh cho hắn phục sát đất mà lăn đi!

- Hai người bọn ta đã có lòng tốt khuyên nhủ, nhưng ngươi lại không biết tốt xấu. Nếu đã vậy thì cũng đừng trách bọn ta hạ thủ không nương tay!

Hai người bọn Lục Khôi giậm chân, lập tức hai luồng khí tức mạnh mẽ tràn ra từ trong thân thể bọn chúng. Hiển nhiên hai gã này vô cùng hiểu nhau, thậm chí công pháp tu luyện cũng giống nhau. Vào khoảnh khắc khí tức dâng tràn đã có dấu hiệu khí tức dung hòa, điều đó càng khiến khí thế thêm mạnh mẽ hơn vài phần!

Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng hai người bọn họ cũng không chút coi thường Lâm Động.

Những người đến được đây đều là nhân vật kiệt xuất của Vương triều Đại Viêm, không chỉ có thiên phú trời cho, mà tâm tính, trí lực cũng không phải là thứ mà người thường có thể sánh bằng. Những sai lầm như coi thường địch thủ đương nhiên bọn họ sẽ không mắc phải!

Ầm!

Khí tức trào dâng, cùng với đó là một luồng nguyên lực mạnh mẽ như sóng triều dâng lên. Hai người bọn Lục Khôi nắm chặt bàn tay, hai cây cự chùy lập tức xuất hiện trong tay bọn họ.

Thân thể hai người gần như đồng thời lao lên, một trái một phải, hình thành nên một thế hợp kích. Hai cây chùy trong tay mang theo sức mạnh hung hãn, nhanh như chớp tấn công Lâm Động.

Ầm ầm!

Sức mạnh của hai người cũng khá lớn, cặp chùy vung lên khiến không khí như muốn nổ tung, tạo nên những khoảng không khí trống rỗng.

Đối mặt với công kích hung hãn của hai người, Lâm Động không những không lùi mà ngược lại bước lên trước một bước. Nguyên lực trong cơ thể cuộn trào, cuối cùng biến thành những luồng xoáy nguyên lực di chuyển khắp cơ thể. Sau đó, hắn bình tĩnh nắm tay thành quyền đánh ra một chưởng!

Keng!

Hai nắm đấm của Lâm Động đánh mạnh vào hai cây chùy, hai tiếng va chạm kim loại vang lên khắp đại điện. Một luồng kình lực bùng nổ từ chỗ tiếp xúc, ngay cả mặt sàn bằng sắt cũng xuất hiện những đường nứt nhỏ.

Dưới sự bùng nổ đáng sợ đó của kình lực, hai cây cự chùy đã bị nắm đấm của Lâm Động đánh bật ra sau. Lập tức sắc mặt hai người bọn Lục Khôi trở nên nặng nề. Rõ ràng bọn họ không thể nào ngờ nổi Lâm Động chỉ dựa vào nắm đấm mà đỡ được một chiêu này của hai người bọn họ!

- Giỏi, chả trách mà ngay cả Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được người, quả nhiên bản lĩnh không tệ!

Nhưng bọn Lục Khôi quả nhiên cũng không phải loại tầm thường. Nhìn thấy thực lực Lâm Động mạnh mẽ, trong cặp mắt cả hai đều bùng cháy lên từng tia lửa nóng. Thân thể hai người rung lên, cơ thể bắt đầu phình to ra, dưới lớp da có vô số những luồng sáng đen di chuyển, một thứ sức mạnh hùng hồn cũng trên thân thể lan tỏa ra.

- Ma Sơn Thể!

Theo sau tiếng hét của hai người, cơ thể bọn họ bỗng biến to ra tựa như người khổng lồ. Những tia sáng đen di chuyển khắp người bọn họ, dần ngưng tụ lại mang theo một luồng sức mạnh lớn lao. Rõ ràng hai người này cũng có tu luyện vũ kỹ luyện thể.

- Muốn so sánh sức mạnh cơ thể à?

Lâm Động cười nhạt, thủ ấn biến đổi nhanh chóng.

- Ma Viên Biến!

Cùng với sự biến đổi của thủ ấn, thân thể Lâm Động cũng phình to ra, hư ảnh Ma Viên khổng lổ dần dần ngưng tụ. Chỉ là hư ảnh Ma Viên mà Lâm Động biến

ra bây giờ dường như đã rất thực chất. Thậm chí, ở một trình độ nào đó có thể nói là một con Viễn Cổ Long Viên thật sự. Sự hung bạo trong đó không hề thua kém đầu Viễn Cổ Long Viên mà hắn đã giết lúc trước.

Đứng trước đầu Viễn Cổ Long Viên khổng lồ này, hai người bọn Lục Khôi giống như là trở nên bé nhỏ hơn rất nhiều.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt hai người bọn họ tràn đầy vẻ kinh ngạc rồi lập tức trở nên trầm trọng.

- Sơn Nhạc Chùy!

Hai người bọn Lục Khôi nhìn nhau, bàn chân giẫm mạnh lên mặt đất, ngay cả mặt sàn cũng bị giẫm nát vụn. Hai cây cự chùy trong tay bọn họ bỗng nhiên biến to, hung hăng đập vào vùng không khí trước mặt.

Ầm!

Hai cây cự chùy đập vào hư không khiến cả đại điện như rung chuyển, rồi hai đạo hắc quang hoành tráng bùng nổ, mơ hồ như hình thành nên một ngọn núi to lớn, ập xuống đầu Lâm Động.

- Grào!

Con Long Viên hư ảnh đang bao trùm quanh thân thể Lâm Động đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng thét của Ma Viên, rồi hai cánh tay to lớn giơ ra, nghênh đón ngọn núi tạo thành từ hắc quang kia.

Ầm ầm!

Mặt đất bên dưới chân nơi con Ma Viên đang đứng nhất thời bị vỡ ra thành từng mảnh. Ngọn núi tạo nên từ vũ kỹ mà bọn người Lục Khôi thi triển đủ để đè chết một cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, nhưng mà lúc này lại bị hư ảnh Ma Viên của Lâm Động chặn đứng!

Ầm!

Hai tay Ma Viên đột nhiên chấn động, đẩy bay ngọn núi ngưng tụ từ hắc quang kia ra, rồi những đạo kim quang lấp lánh tràn dâng, hình thành nên một kim đài khổng lồ. Đầu Ma Viên kia chợt tóm lấy cái kim đài kia, dùng làm vũ khí chém thẳng về phía bọn Lục Khôi.

Nhìn thấy thanh thế kinh hoàng đó, sắc mặt bọn Lục Khôi kịch biến, vội vàng vận chuyển nguyên lực, dùng hai thanh cự chùy đánh mạnh về phía kim đài.

Ầm!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, một làn sóng rung động mạnh mẽ lan tỏa ra xung quanh!

Sức mạnh khổng lồ từ Ma Viên khiến sắc mặt hai người Lục Khôi từ nặng nề chuyển thành kinh hãi.

Bọn họ vốn nổi danh về sức mạnh thân thể nhưng lúc này sức mạnh mà Lâm Động thể hiện còn lớn hơn cả hai người họ liên thủ nữa!

Keng keng keng!

Khi cánh tay hai người bắt đầu tê dại, thế công của đầu Ma Viên mà Lâm Động biến ra vẫn không ngừng. Kim đài khổng lồ liên tiếp oanh kích lên hai người Lục Khôi, thứ sức mạnh hung bạo đó khiến không khí trong đại điện như muốn nổ tung.

Đối mặt với thế công đột nhiên trở nên cuồng dã của Lâm Động, cuối cùng hai người Lục Khôi thầm kêu khổ một tiến. Lúc này bọn họ mới hiểu những lời mình vừa nói thật nực cười!

Keng!

Lại một đòn của kim đài giáng xuống, sức mạnh đáng sợ đó đã đánh văng

cặp chùy trong tay của bọn Lục Khôi. Cả hai người cũng giống như những con ruồi nhỏ bé bị đánh văng đi, thân thể bay đập vào một cây cột đằng sau, sắc mặt trắng bệch.

Hư ảnh Ma Viên của Lâm Động dường như cũng có linh tính, nó tiếp tục bước những bước rung chuyển đất trời, đuổi theo hai người bọn Lục Khôi.

Thấy vậy, sắc mặt bọn Lục Khôi chợt tái nhợt, vội vàng lùi nhanh về sau đồng thời hét to:

- Ngươi thắng rồi!

Ầm!

Nghe thế đầu Ma Viên đột nhiên dừng bước, rồi ánh sáng rung chuyển, hư ảnh Ma Viên cũng tan đi, thân hình Lâm Động cũng lộ ra. Hắn vặn người mấy cái, nhìn hai người Lục Khôi, có vẻ đánh chưa đã tay, hỏi:

- Không đánh nữa à?

Nghe thấy thế, bọn Lục Khôi không khỏi rung người lên một trận. Bọn họ vốn định muốn lấy sức đè người, nhưng không ngờ lại bị Lâm Động đè bẹp ngược lại. Cứ đánh tiếp thì chỉ có bọn họ biến thành bao cát cho Lâm Động đánh mà thôi. Hai người mặt mày ủ rủ nói:

- Không đánh nữa!

- Hà hà, cảm ơn đã nhường nhịn!

Lâm Động không kìm được cười một cái. Hắn biết lượt đầu tiên hắn đã qua một cách thuận lợi rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 377

Hoàng Phủ Ảnh

Trên bức tường có vô số các tấm màn ánh sáng, phản ánh tình hình chiến đấu bên trong cung điện. Trong đó hiện lên những thân ảnh đang di chuyển giao đấu kịch liệt. Bọn Lâm Phạm đều nhìn như đóng đinh vào những tấm màn ánh sáng, thân thể căng lên, cho thấy họ căng thẳng đến mức nào.

Năm vị trí đầu này họ đều rất coi trọng, vì thế mới chỉ lượt đầu tiên của Cuộc chiến Hạt giống thôi nhưng bọn họ cũng không dám có chút thả lỏng.

- Ủa?

Mọi người bỗng nhìn thấy trên tấm màn ánh sáng xuất hiện ba thân ảnh, khi nhìn rõ thì tất cả cùng tặc lưỡi.

- Đó là hai tiểu tử của Sơn Nhạc Tông phải không? Đúng là may mắn, hai người bọn họ lại gặp nhau… - Người thứ ba kia hình như là Lâm Động của Gia tộc Lâm Thị phải không? Ha ha, Lâm Phạm, xem ra Gia tộc Lâm Thị các ngài xui xẻo rồi. Tỷ lệ nhỏ như thế mà người của các ngươi lại gặp phải!

Một Tông chủ thế lực cười lớn, quay lại nhìn Lâm Phạm.

Còn Lâm Phạm lúc này hai hàng lông mày cũng nhăn lại. Tuy không phải Gia tộc Lâm Thị hắn chưa từng gặp phải tình hình này, nhưng tỷ lệ thật sự rất thấp, không ngờ Lâm Động lại gặp phải.

- Ha ha, Tộc trưởng Lâm Phạm, xem ta lượt đầu tiên Gia tộc Lâm Thị của ngài bị tổn binh hại tướng rồi!

Một gã trung niên đại hán da ngăm đen nhìn màn ánh sáng, không kìm được mà bật cười lớn.

- Mông Sơn, vui mừng sớm quá cũng không tốt đâu!

Lâm Phạm bình thản nhìn người đó, hắn chính là Tông chủ của Sơn Nhạc Tông.

Người tên Mông Sơn cười cười, vẻ mặt không che giấu được sự vui mừng trên nỗi đau khổ của kẻ khác. Nếu hai người bọn Lục Khôi có một người gặp phải Lâm Động thì có lẽ hắn sẽ lo lắng. Nhưng giờ cả hai lại cùng một chỗ, sự bất an kia lập tức tan biến. Vì hắn biết bọn Lục Khôi rất ăn ý với nhau, khi liên thủ thì dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng đánh được.

Tuy gần đây Lâm Động rất nổi danh nhưng muốn một chọi hai thì khả năng thắng không thể cao được.

Mọi người đều chăm chú nhìn lên màn ánh sáng, dường như muốn xem xem nhân vật gần đây danh chấn Vương triều Đại Viêm rốt cuộc có bản lĩnh thế nào.

Vẻ mặt Lâm Phạm ngược lại khá bình tĩnh, hắn đã từng chứng kiến trận đại chiến hôm đó giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên. Với cấp bậc thực lực như thế, cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành bình thường cũng khó giành phần thắng.

Mà hai người bọn Lục Khôi dù có thể sánh với cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành nhưng họ lại không biết, ngay cả có là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, tỷ lệ thắng được Lâm Động cũng chỉ là ba phần. Nếu không thì Lâm Trí cũng không bị đánh đến thảm hại như vậy!

Dưới sự chăm chú của tất cả mọi người, ba người trên màn ảnh ánh sáng bắt đầu trận kịch đấu. Nhưng thời gian dần trôi đi, nét mặt vui vẻ sung sướng của Mông Sơn ngày một khó coi, vì cục diện chiến thắng trong tưởng tượng của hắn không hề xảy ra. Ngược lại, bọn Lục Khôi lại bị Lâm Động ép xuống thế hạ phong.

Ầm!

Đặc biệt là đòn công kích cuối cùng, cả tấm màn ánh sáng dường như cũng rung lên, Tông chủ các thế lực đều vô cùng kinh ngạc, rồi ánh mắt nhất thời tối sầm lại, nhìn đầu Viễn Cổ Long Viên khổng lồ trên màn ánh sáng.

- Hà hà, Tông chủ Mông Sơn, đã khiêm nhường rồi!

Lâm Phạm nhìn cảnh tượng phân thắng bại, cười cười quay sang cung tay với Mông Sơn mặt mày tím tái bên này. Sơn Nhạc Tông cũng chỉ có hai người tham gia, giờ đều đã bị Lâm Động loại hết ngay từ vòng đầu, điều này khiến hắn tức đến hộc máu.

- Mẹ kiếp, thật xui xẻo!

Mặt mày Mông Sơn tối sầm, hầm hầm vung tay áo. Hắn cũng không ngờ thực lực của Lâm Động lại mạnh đến mức đó, cả khi bọn Lục Khôi liên thủ cũng không thể đối phó nổi.

- Ha ha, chúc mừng Lâm Phạm huynh. Hai người của Gia tộc Lâm Thị đều đã thuận lợi vượt qua vòng đầu rồi!

Tông chủ các thế lực xung quanh đều cười chúc mừng.

Lâm Phạm cười đáp lễ.

Khi Lâm Động đánh bại bọn Lục Khôi, trên một tấm màn ánh sáng khác, Lâm Lang Thiên cũng nhẹ nhàng chiến thắng hai đối thủ, tiến vào vòng trong. Như vậy cả Lâm Động và Lâm Lang Thiên đều đã thuận lợi vào vòng trong.

- Không biết đối thủ tiếp theo sẽ là ai?

Nhìn trên màn ánh sáng, ánh mắt Lâm Phạm bỗng dần nặng nề hơn. Vì hắn biết vòng một qua dễ dàng, nhưng các vòng tiếp theo mới thực sự là khó khăn. Dù sao những người qua được vòng một chắc chắn đều là những kẻ xuất sắc.

Thậm chí nếu vận khí của Lâm Động không tốt, gặp phải những người có khả năng giành chiến thắng cuối cùng thì e là sẽ xảy ra trận đại chiến cực kỳ thảm khốc.

Vì thế, hai vòng tiếp theo mới thật sự là vòng quan trọng nhất của Cuộc chiến Hạt giống.

o0o Két!

Trong đại điện, khi bọn Lục Khôi nhận thua, cánh cửa lớn đóng chặt phía Bắc của đại điện chầm chậm mở ra. Lâm Động thấy thế, hít sâu vào một hơi, rồi không chút chần chừ nhanh chóng bước vào.

Phía sau cánh cửa lớn đó lại là một thông đạo tối và sâu hun hút. Đi được vài phút Lâm Động mới thấy ánh sáng phát ra từ phía cuối thông đạo.

Lâm Động chậm rãi bước tới, xuất hiện trước mắt hắn là một đại điện to gấp đôi cái ban nãy. Trong đó là vô số trụ đá khổng lồ cao chọc trời.

Đại điện lúc này tĩnh lặng như tờ, thân hình Lâm Động khẽ động rồi xuất hiện ở trung tâm đại điện. Rồi mắt hắn nhìn về một thông đạo khác cũng thông tới đây, chỉ thấy một mảnh tối om.

- Vẫn chưa tới sao?

Lâm Động lẩm bẩm. Hắn biết sẽ có một người nữa cũng đánh bại hai người khác rồi vào đây giao đấu với hắn.

Lâm Động lặng lẽ dứng giữa đại điện, hai tay chắp sau lưng, mắt khẽ nhắm dưỡng thần, đợi đối thủ xuất hiện.

Nhưng trong khi đợi, khí tức của Lâm Động không hề thả lỏng.

Tuy không biết đối thủ là ai, nhưng hắn cũng biết tỷ lệ đào thải của Cuộc chiến Hạt giống này là quá cao. Những kẻ năng kực yếu một chút chắc chắn sẽ

bị loại từ vòng đầu. Còn những người vào đến vòng này chắc chắn là thiên tài trong thiên tài.

Thậm chí nếu vận khí không tốt thì rất có khả năng gặp phải những người có khả năng giành chiến thắng cuối cùng kia, ví dụ như Thanh Sam Mạc Lăng hay nam tử áo trắng Đỗ Vân của Thiên La Tông… Nếu là như thế thật thì hắn quả thực quá xui xẻo!

Bất luận đối mặt với Mạc Lăng hay Đỗ Vân của Thiên La Tông thì dù Lâm Động có thắng cũng sẽ tiêu hao rất nhiều. Như thế tự nhiên phong độ sẽ không phải cao nhất. Hơn nữa vòng cuối cùng mới là cuộc chiến thật sự!

Người vào được vòng thứ ba chắc chắn có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu phong độ Lâm Động không tốt thì cục diện sẽ rất bất lợi.

Vì thế Lâm Động cũng muốn biết, rốt cuộc là cao thủ nào đến được đây giao đấu với hắn!

Hắn lặng lẽ chờ đợi đến gần mười phút, hai hàng lông mày Lâm Động dần chau lại. Hắn nhìn về phía thông đạo tối đen, lâu như vậy rồi lẽ nào người đó vẫn chưa giải quyết xong hai đối thủ?

Lâm Động cau mày, khí tức bao bọc toàn thân dường như cũng yếu đi phần nào, một luồng trọc khí từ trong cổ họng bay ra.

Vút!

Đúng lúc khí tức của Lâm Động hơi rung động, phía sau hắn, bóng đen của một cây trụ đá bỗng nhiên chuyển động, rồi một bóng đen hóa thành một đạo nhân ảnh mơ hồ, lao tới Lâm Động với tốc độ kinh người!

Đòn công kích của bóng đen này vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không mang tiếng gió hay sự dao động nào, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ khiến người ta phải lạnh gáy.

Đòn công kích đây rõ ràng là phát ra từ đối thủ lần này của Lâm Động. Điều khiến người ta kinh ngạc là, hắn cứ nấp trong chỗ tối, đợi khi khí tức của Lâm Động thả lỏng mới ra tay.

Tốc độ tập kích cực nhanh, với khoảng cách này, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng không kịp phòng ngự. Vì thế đạo bóng đen đó bay thẳng vào yếu huyệt sau lưng Lâm Động.

Thế nhưng, ngay khi bóng đen còn cách Lâm Động chỉ nửa tấc thì bỗng nhiên đóng băng lại. Chỉ thấy vô số đạo tinh thần lực bùng phát ra từ trên người Lâm Động, tạo nên một tấm lá chắn phòng ngự tinh thần lực, chặn đứng đòn đánh lén xuất quỷ nhập thần kia.

Một kích đánh trượt, đạo bóng đen kia nháy mắt rút lui, rồi xuất hiện trở lại trên một trụ đá, nhìn xuống Lâm Động, cười nhạt:

- Tránh được công kích của ta, quả thật có chút bản lĩnh!

Lâm Động từ từ quay người lại, nhìn lên cây cột trụ, chỉ thấy ở đó xuất hiện một nam tử áo đen, trên gương mặt thể hiện sự ngạo nghễ đến cực hạn.

Nhìn nam tử áo đen, mắt Lâm Động cũng khẽ rung lên, người này trước đó đứng bên cạnh Hoàng Phủ Tịnh, rõ ràng có lẽ hắn chính là vị thiên tài mà Gia tộc Hoàng Phủ phái tới rồi.

Âm Ảnh Chủy Hoàng Phủ Ảnh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 378

Ám Kích Thuật

Đó là Hoàng Phủ Ảnh của Gia tộc Hoàng Phủ đúng không?

- Ha ha, cuối cùng hạt giống thiên tài của hai Đại Gia tộc cuối cùng cũng gặp nhau sao? Đáng xem đây!

- Đúng thế, nghe nói Hoàng Phủ Ảnh từng ám sát một cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, thực lực không tệ đâu!

Nghe được những lời bàn tán xung quanh, sắc mặt Lâm Phạm cũng trở nên nặng nề, rõ ràng là hắn cũng từng nghe thấy danh tiếng của Hoàng Phủ Ảnh.

Cách đó không xa, sắc mặt Hoàng Phủ Tịnh cũng hơi thay đổi, nhìn lên màn ánh sáng. Nàng cũng không ngờ, vòng thứ hai này Hoàng Phủ Ảnh lại gặp phải Lâm Động.

- Tịnh nhi, không cần quá lo lắng, Lâm Động tuy không yếu, nhưng Hoàng Phủ Ảnh cũng rất nhiều thủ đoạn. Hai người đó giao đấu, ai thắng ai thua chưa không biết được đâu!

Bên cạnh Hoàng Phủ Tịnh, một gã trung niên khá uy nghiêm bình thản nói. Người đó chính là Tộc trưởng của Gia tộc Hoàng Phủ, Hoàng Phủ Lãnh.

Hắn nhìn hai đạo thân ảnh trên màn hình, cũng không quá lo lắng. Lúc nãy khi Lâm Động giao đấu với hai người của Sơn Nhạc Tông hắn cũng đã xem, đúng là sức mạnh rất lớn. Nhưng đáng tiếc với Hoàng Phủ Ảnh mà nói thì cũng không có tính khắc chế quá lớn, mà ngược lại sức mạnh của Hoàng Phủ Ảnh lại đủ để khiến Lâm Động có nhiều sức mạnh hơn nữa cũng không thể hiển lộ ra

được.

Vì thế, khi nhìn thấy đối thủ của Hoàng Phủ Ảnh là Lâm Động, hắn không hề lo lắng, ngược lại trong lòng còn thầm thở phào. So với các thiên tài hạt giống khác, hắn cho rằng tỷ lệ chiến thắng của Lâm Động sẽ cao hơn.

Nghe Hoàng Phủ Lãnh nói vậy, Hoàng Phủ Tĩnh không kìm được cười khổ. Tuy nàng với Lâm Động cũng không thân quen gì, nhưng những gì nàng thấy trong Đại Hoàng Cổ Bi đã khiến nàng biết thủ đoạn và tâm tính của Lâm Động như thế nào.

Một năm trước hắn chẳng qua là mới bước vào Tạo Khí Cảnh, nhưng giờ này ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng không làm được gì hắn. Tuy thủ đoạn của Hoàng Phủ Ảnh không ít hơn Lâm Động, nhưng Lâm Động đâu phải là loại dễ đối phó? Giờ ai thắng ai thua vẫn chưa thể nói rõ được!

o0o Khi bên ngoài đang bàn tán xôn xao về sự đụng độ này, thì ở bên trong lại vô cùng yên tĩnh. Ánh lửa chập chờn, một luồng sát khí lạnh lẽo lan tỏa!

Lâm Động quay người nhìn bóng người vừa xuất hiện trên trụ đá rồi lập tức nhận ra, Hoàng Phủ Ảnh, thiên tài chân chính của Gia tộc Hoàng Phủ.

Gương mặt Hoàng Phủ Ảnh lúc này có một vẻ kiêu ngạo khó che giấu, điều này khiến Lâm Động khá ngạc nhiên. Hắn không ngạc nhiên vì sự kiêu ngạo của Hoàng Phủ Ảnh mà là một người kiêu ngạo rõ ràng thế kia, sao lại có biệt hiệu Âm Ảnh Chủy?

Từ mặt chữ có thể biết được rằng Hoàng Phủ Ảnh có sở trường là Ám Kích Thuật. Nghe nói thật sự đã có cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành chết trong tay hắn.

Nhìn theo khía cạnh nào đó mà nói, người có sở trường ám kích đều thuộc loại người không nổi bật, âm lãnh. Nhưng rõ ràng là Hoàng Phủ Ảnh không phải như vậy. Hắn không chút che giấu ngạo khí của mình, thật sự không hòa hợp với

Ám Kích Thuật sở trường của hắn.

Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng đây là do hắn cố tình tỏ ra như thế để mê hoặc đối thủ. Nhưng bất luận thế nào, thì kẻ này cũng là một đối thủ không dễ đối phó, không thể không cẩn thận.

- Ngươi chính là Lâm Động danh tiếng nổi như cồn hiện nay phải không? Vốn tưởng sẽ gặp ngươi ở vòng cuối, không ngờ giờ đã gặp rồi, cũng coi như ngươi xui xẻo!

Khi Lâm Động chăm chú nhìn Hoàng Phủ Ảnh thì Hoàng Phủ Ảnh cũng nhìn Lâm Động với ánh mắt của kẻ bề trên, rồi bỗng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi và Thanh Trúc muội có quan hệ gì?

- Thanh Trúc?

Lâm Động nhướng mày. Lần đó Lăng Thanh Trúc từng đại diện cho Gia tộc Hoàng Phủ đến Cổ mộ phủ, có lẽ nàng cũng từng tiếp xúc qua với Hoàng Phủ Ảnh.

- Nàng ấy sau này sẽ là nữ nhân của ta!

Lâm Động nhìn Hoàng Phủ Ảnh rồi bình thản nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh lập tức tối sầm lại, hắn trừng mắt nhìn Lâm Động nói:

- Ta vốn chỉ định đánh bại ngươi là coi như xong, nhưng giờ xem ra ngươi sẽ phải trả giá cho sự xấc xược của mình rồi!

- Khẩu khí không nhỏ, nhưng chỉ sợ ngươi không có khả năng đó!

Lâm Động cười lạnh. Khí tức của Hoàng Phủ Ảnh cũng chỉ là Tạo Hóa Cảnh tiểu thành. Tuy Ám Kích Thuật của hắn rất quỷ dị, nhưng muốn Lâm Động phải

trả giá thì hơi ngông cuồng rồi.

- E là lát nữa ngươi sẽ không nói được như vậy đâu! Ta sẽ cho ngươi hiểu, trên thế giới này chỉ có ta mới xứng với Thanh Trúc muội!

Lâm Động cười lạnh, lại một kẻ ái mộ Lăng Thanh Trúc. Nữ nhân này đúng là sát thủ của vô số thiên tài trẻ tuổi. Muốn giữ nữ nhân ưu tú thế này cho riêng mình, độ khó e là chỉ kém cái gọi là Bách Triều Đại Chiến kia mà thôi.

Có điều, nam nhân đã nói đương nhiên không thể rút lời. Nếu hắn đã nói Lăng Thanh Trúc sẽ trở thành nữ nhân của mình thì hắn nhất định phải biến điều đó thành sự thật.

Hoàng Phủ Ảnh cười lạnh, thân hình di động rồi biến mất một cách quỷ dị.

Thấy Hoàng Phủ Ảnh biến mắt, Lâm Động khẽ nhăn mày, rồi nhanh chóng quét mắt nhìn bóng của các cây cột trụ.

Hắn cảm giác có một sự dao động đặc biệt nào đó. Hoàng Phủ Ảnh tu luyện Ám Kích Thuật quả nhiên không tệ, có thể giấu cả thân hình được trong bóng tối!

Hoàng Phủ Ảnh biến mất, cả đại điện lại trở nên tĩnh mịch. Thứ sát khí lúc ẩn lúc hiện bất giác cũng trở nên đậm đặc hơn.

Lâm Động lặng yên đứng ở trung tâm đại điện, nguồn nguyên lực hùng hồn chạy khắp cơ thể, nơi đầu ngón tay còn có nguyên lực lóe lên như ánh điện quang.

- Huyễn Ảnh!

Bỗng nhiên, một tiếng hét vang lên, mười mấy cái bóng của các cây cột trụ khổng lồ đồng thời chuyển động biến thành mười mấy đạo thân ảnh, nhanh như chớp lao về phía Lâm Động.

Tất cả đều là Hoàng Phủ Ảnh, mỗi thân ảnh đều có khí tức mạnh mẽ, nhưng Lâm Động biết trong số đó chỉ có một là thật, và đòn công kích chí mạng nhất chắc chắn cũng ở đó!

Tốc độ của những thân ảnh này vô cùng nhanh, gần như chỉ chớp mắt đã chỉ còn cách Lâm Động vài trượng, công kích mạnh mẽ bao trùm lấy Lâm Động.

- Hừ!

Cảm nhận được công thế mạnh mẽ, ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, dùng thân pháp Thái Thanh Du Thiên Bộ, thân hình như biến thành một làn khói xanh.

Vút vút!

Một làn khói xanh lướt qua, tránh được sự tấn công của những thân ảnh kia. Làn khói xanh rung lên, những đợt chưởng phong bỗng bắn ra liên tiếp, mỗi lần bắn tới là một đạo thân ảnh nổ tung.

Ầm ầm ầm!

Chỉ trong chớp mắt, hơn mười mấy đạo huyễn ảnh đã chỉ còn lại một cái cuối cùng. Mà thân ảnh đó thấy thân pháp của Lâm Động như vậy, sắc mặt cũng hơi biến đổi, rồi thân hình rất nhanh lui về phía sau.

Thế nhưng hắn vừa định lui ra thì Lâm Động đã xuất hiện ngay trước mặt mình, một chưởng đánh trúng giữa ngực hắn.

Ầm!

Một đạo âm thanh trầm thấp vang lên, nhưng gương mặt Hoàng Phủ Ảnh lại hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, rồi thân ảnh của hắn bỗng nổ tung, biến thành một mảnh hư vô.

Không một đạo huyễn ảnh nào là thật cả!

Lâm Động chau mày lại, đột nhiên hắn cảm nhận được sát khí trong đại điện ngưng tụ lại, rất nhanh hắn đã lập tức ngẩng đầu lên.

- Lâm Động, ngươi cũng chỉ có vậy mà thôi! Chỉ dùng sức không với ta, thì cũng chẳng bằng một con kiến!

Lúc này, phía trên đỉnh đầu Lâm Động, một đạo thân ảnh quỷ dị đột nhiên lướt qua, chính là Hoàng Phủ Ảnh. Chỉ thấy hắn nắm tay lại, một đạo bóng đen tỏa ra từ bàn tay hắn, cuối cùng biến thành một thanh kiếm màu tro vô cùng kỳ quái!

Thanh kiếm này mảnh như cây trâm, nhưng nó lại tỏa ra sự sắc bén và nhuệ khí khó có thể hình dung nên lời.

Thân ảnh Hoàng Phủ Ảnh lao nhanh như tia chớp, bóng đen của thanh kiếm nhắm thẳng vào trán của Lâm Động mà lao tới. Đòn thế này vô cùng hiểm ác, nếu bị đánh trúng thì khó lòng mà thoát chết!

Vút!

Thanh kiếm ngày một gần hơn, nhưng sắc mặt Lâm Động lại không hề tỏ ra kinh hoàng, ngược lại hắn đưa bàn tay ra đón lấy mũi kiếm sắc bén kia!

- Muốn chết hả?

Thấy hành động đó của Lâm Động, ánh mắt Hoàng Phủ Ảnh lạnh băng. Đòn công kích này của hắn vô cùng mạnh mẽ, cho dù Lâm Động có dốc sức phòng ngự cũng chưa chắc có hiệu quả. Vậy mà giờ hắn lại dám dùng bàn tay không đón mũi kiếm, đúng là muốn tìm đến cái chết!

Phập!

Mũi kiếm dường như chớp mắt đã cắm phập vào bàn tay Lâm Động, rồi nhanh chóng xuyên thấu qua đó.

- Hừ!

Thấy mũi kiếm đã đâm xuyên bàn tay của Lâm Động, Hoàng Phủ Ảnh cười lạnh. Nhưng nụ cười của hắn lập tức đông cứng lại. Vì hắn phát hiện sau khi đâm vào bàn tay Lâm Động, thanh kiếm của hắn không hề xuyên qua, hơn nữa cũng không có một giọt máu nào chảy ra cả.

Cảnh tượng đó khiến đồng tử trong mắt Hoàng Phủ Ảnh co lại, nhìn kỹ mới thấy bàn tay Lâm Động không biết từ khi nào đã xuất hiện một cái lỗ xoáy đen ngòm. Đòn công kích của Hoàng Phủ Ảnh đã đâm thẳng vào cái lỗ đó chứ không phải đâm vào người Lâm Động.

Hơn nữa trong cái lỗ đen đó còn không ngừng phát ra lực thôn phệ. Dưới tác dụng của lực thôn phệ, Hoàng Phủ Ảnh bỗng cảm thấy sức mạnh của mình đang mất dần đi. Sắc mặt hắn tái đi, lập tức lùi lại phía sau, trên gương mặt hiện lên một màn đen quái dị.

Thanh kiếm nổ tung trong lỗ đen chợt hóa thành một luồng năng lượng kỳ lạ màu xám đen. Lâm Động nắm tay lại, lúc này mới phân biệt được trong luồng năng lượng kỳ lạ đó có một chút quen thuộc, đó là tinh thần lực!

Lâm Động chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh tối sầm, khẽ cười nói:

- Thì ra, không phải ngươi dựa vào nguyên lực mà là tinh thần lực!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 379

Phá Ảnh

Đây là lần đầu tiên Lâm Động thấy có loại tinh thần lực biến dị như thế này. Thứ sức mạnh này sinh ra từ tinh thần lực, nhưng lại có sự khác biệt lớn, cũng giống như Tinh nguyên lực của Lâm Động vậy. Chỉ có điều sự dung hợp của Hoàng Phủ Ảnh phức tạp hơn Tinh nguyên lực của Lâm Động rất nhiều.

Lúc này Lâm Động mới chợt hiểu, thì ra tinh thần lực của Hoàng Phủ Ảnh cũng khá mạnh, theo suy đoán của Lâm Động, có lẽ đã đạt đến mức Linh Phù sư Trung cấp rồi.

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Động biết ngoài hắn ra còn có người khác cùng độ tuổi tu luyện được nguyên lực và tinh thần lực đến tầng thứ này.

- Chả trách mà ngươi kiêu ngạo đến vậy. Thì ra đằng sau cái thực lực Tạo Hóa Cảnh tiểu thành lại ẩn giấu một thứ tinh thần lực mạnh mẽ thế này.

Lâm Động cười nhạt, ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh hơi tối lại, nói.

- Nếu đã biết vậy còn không tự động mà cút đi!

Hoàng Phủ Ảnh cười lạnh, nói.

- Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, Linh Phù sư Trung cấp đúng là có khả năng đối kháng với Tạo Hóa Cảnh đại thành, có điều ai bảo ngươi là Tạo Hóa Cảnh đại thành có thể đấu lại với ta?

Lâm Động nhếch mép cười, rồi ánh mắt lạnh băng, bàn tay bỗng tóm một cái

trong không khí.

- Giờ ta nói cho ngươi biết, tinh thần lực mà ngươi tự hào đó trước mặt ta chẳng là gì hết!

Ầm!

Bàn tay Lâm Động bắn ra một luồng tinh thần lực cực kỳ cuồng bạo, nháy mắt liền biến thành một nắm đấm khổng lồ trong như pha lê hung hăng tấn công Hoàng Phủ Ảnh.

Bàn tay tinh thần lực khổng lồ khiến sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh hơi thay đổi. Hắn cảm nhận được một thứ áp lực tinh thần vô cùng đậm đặc. Thứ tinh thần lực này không hề thua kém hắn, thậm chí còn mạnh hơn một chút!

- Sao có thể? Ta nhờ nhận được tinh thần lực truyền thừa của một vị tiền bối nên ở tuổi này đã có tinh thần lực và nguyên lực đẳng cấp này. Sao tinh thần lực của hắn lại mạnh hơn cả ta được?

Cảm giác này đã tạo cho Hoàng Phủ Ảnh một sự chấn động rất lớn, cả gương mặt hắn hiện lên sự kinh hãi.

Dù ngay lần đầu tiên ra tay bị Lâm Động chặn đứng, hắn phát hiện Lâm Động dường như cũng tu luyện tinh thần lực, nhưng hắn không thể ngờ tinh thần lực của Lâm Động lại mạnh hơn cả chính mình!

- Ám Ảnh Phược!

Nhưng dù có bị chấn động, nhưng Hoàng Phủ Ảnh cũng không chần chừ, chân giẫm lên trụ đá, bóng đen của cây cột trụ tràn lên như tấm lưới, bao phủ lấy nắm đấm tinh thần lực của Lâm Động.

Trong khi chống cự công kích của Lâm Động, Hoàng Phủ Ảnh liên tiếp biến hóa thủ ấn. Cả đại điện lập tức phát ra từng trận từng trận gió ào ạt. Vô vàn cây thương được hình thành từ những đạo bóng đen kia, nhắm thẳng tới những bộ

phận trọng yếu của Lâm Động mà lao tới.

Thấy vậy, Lâm Động chỉ cười nhe, bước một chân ra. Một đạo tinh thần lực tụ lại thành làn sóng âm tràn ra từ miệng Lâm Động.

- Grào!

Làn sóng âm này tựa như cơn bão thật sự, lấy Lâm Động làm trung tâm và lan tỏa ra xung quanh, phá vỡ hết toàn bộ những cây thương bằng bóng đen của Hoàng Phủ Ảnh.

- Hừ!

Sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh cực kỳ khó coi. Hắn cắn mạnh lưỡi mình một cái, một ngụm máu tươi bắn ra, rồi phân tách thành mười mấy tia máu, bắn vào bóng của các cây cột trụ.

Những cái bóng đó lập tức rung lên, phình to nhanh chóng, biến thành vô số các con cự thú, rầm rầm xông về phía Lâm Động.

- Thú vị thật!

Thấy Hoàng Phủ Ảnh còn có thể sai khiến được tinh thần lực và bóng tối, Lâm Động cũng khẽ tặc lưỡi rồi tay bắt một cái trong không khí.

Bụp!

Chỉ thấy quanh người những con cự thú bóng đen đó lập tức xuất hiện những bong bóng thủy tinh khổng lồ nhốt chúng bên trong.

- Nổ!

Lâm Động khẽ nắm tay vào, lập tức những bong bóng thủy tinh kia chợt thu nhỏ lại, ép tan xác các con cự thú.

Bùm bùm bùm!

Từng cái bong bóng phát nổ, từng con cự thú cũng theo đó mà tan xác.

Thấy vô số chiêu đòn của mình đều bị Lâm Động hóa giải, sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh ngày một tối sầm hơn.

- Chiêu này của ngươi quả thật không tệ, dung hợp tinh thần lực vào bóng tối, công kích có thể nói là quỷ dị khó lường. Nhưng đáng tiếc, cũng đều vô dụng với ta mà thôi!

Lâm Động ngẩng lên nhìn Hoàng Phủ Ảnh cười nhạt, nói.

- Dù ta không làm gì được ngươi thì hôm nay ngươi cũng không thắng được ta!

Hoàng Phủ Ảnh cười lạnh, rồi thân hình khẽ động, dung hợp vào bóng tối.

- Ha ha, Lâm Động, dù tinh thần lực của ngươi có mạnh thì e là cũng không thể tìm được ta. Trên thế giới này, người bắt được Hoàng Phủ Ảnh ta chưa sinh ra đâu! Muốn thắng ta? Không thể nào!

Thân hình Hoàng Phủ Ảnh biến mất nhưng tiếng cười của hắn vang vọng khắp đại điện khiến người khác không thể biết hắn trốn ở đâu.

Lâm Động nhíu mày. Ám Kích Thuật của Hoàng Phủ Ảnh quả nhiên khó đối phó. Cứ thế này rất bất lợi cho Lâm Động.

Hắn biết nhất định Hoàng Phủ Ảnh sẽ nấp ở một góc đợi khi hắn lơ là sẽ công kích đòn chí mạng. Hơn nữa chỉ cần trong đại điện này còn bóng tối thì Hoàng Phủ Ảnh vẫn sẽ ẩn nấp được. Trừ phi Lâm Động có thể loại bỏ hết đám bóng tối này đi không cho Hoàng Phủ Ảnh có chỗ ẩn thân.

Lâm Động nhìn các trụ đá khổng lồ, bất lực lắc đầu. Hắn không thể mạnh mẽ đến mức làm sập toàn bộ nơi đây được.

- Lâm Động, ngươi cũng ngốc quá, muốn xóa bỏ bóng tối thì hãy dùng Thôn Phệ Tổ Phù đi. Sức mạnh thôn phệ đó còn nuốt được cả ánh sáng, chút bóng tối này là cái gì đâu?

Khi Lâm Động còn đang chau mày, thì giọng nói của tiểu điêu đột nhiên vang lên.

- Thôn phệ bóng tối?

Nghe vậy Lâm Động hơi khựng lại, rồi trong mắt lóe lên niềm vui mừng. Hắn đã quên mất Thôn Phệ Tổ Phù kia bá đạo như thế nào rồi!

Nghĩ vậy, Lâm Động khẽ cười, tâm thần chợt động, một cái lỗ đen dần mở rộng phía dưới chân, lực thôn phệ bắt đầu lan tỏa ra.

Cùng với sự lan tỏa của lực thôn phệ, những đạo bóng đen trong đại điện bỗng như hóa thành dịch thể chảy vào cái lỗ đen dưới chân Lâm Động.

Lâm Động cười lạnh nhìn những cái bóng như nước chảy lan tới, nguyên lực hùng hồn trong lòng bàn tay vận chuyển. Hắn biết, lần này chắc chắn Hoàng Phủ Ảnh trốn trong đám bóng này, trước khi bị hút vào hắn sẽ hiện thân!

Những cái bóng ngày càng gần hơn với lỗ đen, khi cái bóng cuối cùng còn cách lỗ đen một trượng, một cái bóng cuối cùng cũng rung lên, một thân ảnh bay ra rồi lùi nhanh về sau. Chính là Hoàng Phủ Ảnh!

- Để xem ngươi còn trốn như thế nào?

Đúng lúc Hoàng Phủ Ảnh hiện thân, thân thể Lâm Động mạnh mẽ lao nhanh tới, chân bước nhanh, hóa ra chín đạo tàn ảnh phía sau lưng, sức mạnh dâng lên, bao trùm cơ thể.

- Tử Ảnh Cửu Phá!

Chân Lâm Động dùng Thái Thanh Du Thiên Bộ, tay thì thi triển Tử Ảnh Cửu

Phá, thân hình lướt một cái đã xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Ảnh đang cực độ kinh ngạc, ánh mắt lạnh lùng, tung mạnh một chưởng!

Đối mặt với một chưởng mạnh mẽ như vậy, Hoàng Phủ Ảnh vội vàng dùng nguyên lực phòng ngự, đồng thời tinh thần lực cũng dâng tràn muốn chặn lại công kích của Lâm Động.

- Phá!

Thế nhưng thủ đoạn đặc biệt của hắn đã mất đi bóng tối hỗ trợ, lại là đối kháng trực diện như thế này, Hoàng Phủ Ảnh căn bản không phải đối thủ của Lâm Động. Vì thế khi đòn của Lâm Động tung ra, lớp phòng ngự nguyên lực của Hoàng Phủ Ảnh gần như lập tức nổ tung. Từng tầng phòng ngự tinh thần lực cũng nhanh chóng tan tành mất dạng.

Ầm!

Cuối cùng, một cú đấm mang theo sức mạnh bá đạo xuyên thủng mọi lớp phòng ngự, đấm thẳng vào ngực Hoàng Phủ Ảnh dưới ánh mắt kinh hãi của chính hắn.

- Phụt!

Trúng phải một đòn trọng kích, sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh nhất thời tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược về sau đập mạnh vào một cái cột trụ. Cây cột trụ kia trong nháy mắt đã gãy nát.

Thân hình Lâm Động dần xuất hiện, hắn nhìn Hoàng Phủ Ảnh khí tức đã dần tiêu tan hết, ánh mắt khẽ rung lên. Hắn biết vị thiên tài của Gia tộc Hoàng Phủ này đã đến lúc ra khỏi cuộc chơi rồi.

o0o Khi Lâm Động đánh bại Hoàng Phủ Ảnh trong đại điện, ở bên ngoài, Lâm Phạm khẽ nở nụ cười nhạt. Hắn biết Lâm Động đã ngày một gần với mục tiêu rồi. Chỉ cần hắn vượt qua vòng cuối cùng, như vậy là sẽ thành công!

Đương nhiên hắn cũng hiểu, vòng tiếp theo mới là màn chính thức nhất của Cuộc chiến Hạt giống!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 380

Đối Thủ Cuối Cùng

Ngươi thua rồi!

Lâm Động liếc nhìn Hoàng Phủ Ảnh đang gian nan ngồi dậy, bình thản nói, rồi quay người đi về phía cảnh cửa sắt lớn thông đến vòng cuối cùng.

- Khụ khụ… Sắc mặt Hoàng Phủ Ảnh nhợt nhạt dựa lưng vào trụ đá, nhìn bóng dáng Lâm Động mà mặt tối sầm lại.

Nhưng hắn cũng không thể ra tay nữa, Ám Kích Thuật mà hắn luôn tự hào căn bản chẳng có chút uy hiếp gì với Lâm Động. Nếu giao đấu chính diện, hắn căn bản cũng không phải đối thủ của Lâm Động.

Vì những người tham gia ai nấy cũng đều là các nhân tài kiệt xuất của các thế lực, cho nên Cuộc chiến Hạt giống này cũng có quy tắc, khi động thủ thì tuyệt đối không được lấy tính mạng của đối phương, để tránh việc các đại thế lực ôm hận lẫn nhau.

Đương nhiên, tuy nói là không thể hạ sát thủ, nhưng Hoàng Phủ Ảnh cũng biết, nếu hắn thật không biết điều thì Lâm Động dù không lấy mạng hắn cũng khiến hắn phải chịu khổ hình nào đó.

- Lâm Động, bản lĩnh của ngươi quả thật không tệ. Nhưng ta vẫn nói ngươi biết, với thực lực của ngươi, căn bản không có tư cách theo đuổi Lăng Thanh Trúc!

Hoàng Phủ Ảnh nhìn theo Lâm Động, lạnh lùng nói.

Lâm Động ngừng bước, bình thản nói:

- Lẽ nào ngươi tưởng ta không dám giết ngươi?

- Ta chỉ nói thật với ngươi mà thôi. Đương nhiên ta cũng biết ta lại càng không đủ tư cách!

Hoàng Phủ Ảnh không để tâm trong lời nói của Lâm Động có bao nhiêu sát ý, ngược lại hắn thở dài, cay đắng nói:

- Ngươi không biết thân phận của nàng ấy đâu. So với nàng ấy, chúng ta chẳng qua là con kiến khổ cực trèo cao ở Đông Huyền Vực này mà thôi. Ở Vương triều Đại Viêm, hai ta là thiên tài, nhưng ở tầng lớp của nàng ấy, cái gọi là thiên tài như chúng ta chỉ là trò cười mà thôi! Lâm Động, ngươi quả thật là có năng lực, nhưng ta vẫn khuyên ngươi một câu, hãy tự lượng sức mình, có những thứ trời sinh đã không phải là của chúng ta rồi!

Lâm Động đứng im, một lúc sau mới quay lại nhìn Hoàng Phủ Ảnh. Ngạo khí trên người hắn lúc này đã không còn chút nào nữa. Lâm Động nhìn chăm chú, một lúc sau mới nói:

- Vạn vật trong trời đất, không có gì là tuyệt đối không thể cả. Hai năm trước ta chỉ là một kẻ vô danh. Hai năm sau ta có thể giao đấu với nhân vật thiên kiêu chi tử như ngươi ở Vương triều Đại Viêm. Bất luận thân phận nàng ấy có cao quý thế nào, những việc ta đã quyết, đương nhiên không thể từ bỏ! Ta khác ngươi, ta có nghị lực hơn ngươi! Với tâm thái như vậy, ngươi chắc chắn không thể trở thành cường giả chân chính! Không sợ hãi mới là cường giả!

Nói xong, Lâm Động cũng không ở lại thêm chút nào nữa, quay người đi vào cánh cửa lớn đang dần mở ra rồi biến mất trước mắt Hoàng Phủ Ảnh.

- Không sợ hãi mới là cường giả!

Hoàng Phủ Ảnh lẩm bẩm nói, nhìn bóng dáng Lâm Động biến mất, hắn cười

khổ. Nói thì dễ nhưng làm thì đâu đơn giản như vậy. Không sợ hãi, thiên hạ có được bao nhiêu người làm được ba chữ đó?

o0o - Ha ha, chúc mừng Tộc trưởng Lâm Phạm, không ngờ Lâm Động lại mạnh mẽ đến vậy, ngay Hoàng Phủ Ảnh của Gia tộc Hoàng Phủ cũng bị hắn khắc chế.

- Lâm Lang Thiên cũng vượt qua vòng hai rồi, xem ra lần này Gia tộc Lâm Thị ngài chắc chắn sẽ giành được một suất rồi!

Trên đài cao bên ngoài, Tông chủ của các thế lực sau khi thấy trận đấu đã phân thắng bại, tất cả cùng chúc mừng Lâm Phạm, lời nói cũng mang theo chút ngưỡng mộ.

Lâm Phạm cười nhạt đáp lại, gương mặt tràn đầy hỷ sắc.

Cục diện bây giờ tốt hơn hắn vẫn nghĩ rất nhiều. Lâm Động và Lâm Lang Thiên cùng thuận lợi vào vòng hai, như vậy chỉ cần một trong hai người thông qua vòng cuối là Gia tộc Lâm Thị sẽ có một suất vào Bách Triều Đại Chiến.

- Ha ha, Lâm Phạm, Gia tộc Lâm Thị ngài lần này thật may mắn, có được hai người ưu tú như vậy!

Mạc Tiêu Thiên mặc hoàng bào tiến lại, chứng kiến xong cảnh tượng trên màn hình, hắn cũng có phần kinh ngạc.

Thực lực của Hoàng Phủ Ảnh có lẽ không gọi là đỉnh cao nhưng thủ đoạn đặc biệt của hắn thì quả thực rất khó đối phó. Không ngờ Lâm Động lại đánh bại Hoàng Phủ Ảnh nhanh gọn như vậy.

- Bệ hạ chê cười rồi, Lâm Động và Lâm Lang Thiên tuy có chút bản lĩnh, nhưng so với Tam Hoàng tử thì còn kém xa. Trong hai vòng này không một đối thủ nào có thể đỡ được quá hai mươi chiêu của Hoàng tử. Thật hy vọng Lâm Động và Lâm Lang Thiên sẽ không gặp phải thực lực bậc đó.

Lâm Phạm cười nói.

- Ha ha, nếu không gặp Tam Hoàng tử thì xem có may mắn gặp được Vương Chung hay không. Hai mươi năm trước, Gia tộc Lâm Thị ngài đã bị Gia tộc Vương Thị ta giành mất suất, chắc là không phục phải không? Lần này xem xem các ngài có may mắn báo được thù đó hay không?

Lâm Phạm vừa dứt lời thì bên cạnh bỗng vang lên một tràng cười lớn. Lâm Phạm nhíu mày quay ra nhìn, chỉ thấy Vương Lôi của Gia tộc Vương Thị đang tiến lại.

- Vương Lôi, mọi chuyện vẫn chưa đến hồi kết, vui mừng quá sớm không tốt đâu!

Lâm Phạm bình thản nói.

Nghe thế Vương Lôi chỉ cười, gương mặt tươi rói. Vì trong hai vòng vừa rồi, Vương Chung cũng vượt qua vô cùng thuận lợi, cảm giác không có gì cản trở đó khiến Vương Lôi hiểu rằng, Gia tộc Vương Thị căn bản đã chạm được một tay vào thắng lợi rồi.

Vòng cuối cùng này, chỉ cần Vương Chung không gặp phải Tam Hoàng tử, tỷ lệ thành công sẽ khá lớn.

Nhìn bộ dạng của Vương Lôi, ánh mắt Lâm Phạm lóe lên nộ khí. Gia tộc Lâm Thị năm đó trong vòng cuối gặp phải Gia tộc Vương Thị, sau một trận đại chiến ác liệt, vì thua ở một chiêu cuối cùng mà Gia tộc Lâm Thị đã phải dâng vị trí quý giá kia cho Gia tộc Vương Thị.

Cũng chính vì thế mà suốt hai chục năm nay, Gia tộc Vương Thị ngày một ngông nghênh. Lần này nếu lại để bọn chúng thành công thì e là sẽ càng vênh váo hơn nhiều.

Dù vậy nhưng Lâm Phạm cũng biết quả thực Vương Chung rất mạnh. Trong

số những người tham gia lần này, quả thực không nhiều người có thể thắng Vương Chung một cách chắc chắn.

Chiến thắng cuối cùng có lẽ phải xem vận khí các bên thế nào, những người đi được đến vòng cuối cùng đều là kiệt xuất trong kiệt xuất.

Lúc nãy Lâm Phạm cũng đã chú ý, mười người lọt vào vòng cuối cùng, ngoài Lâm Động và Lâm Lang Thiên ra còn có năm người vô cùng cường hãn nữa. Năm người này đều là những đối thủ cạnh tranh tiềm năng. Lâm Động và Lâm Lang Thiên bất luận gặp ai trong số họ đều chắc chắn sẽ xảy ra một trận đại chiến khốc liệt.

o0o Cộp cộp!

Trên hành lang thông đạo rộng rãi có những tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, Lâm Động từ tốn bước đến hết hành lang, ở đó là một cánh cửa lớn màu vàng kim đóng chặt.

Theo mỗi bước đi của Lâm Động, khí tức trong người hắn cũng bắt đầu cuồn cuộn dâng lên trong cơ thể, hắn đang không ngừng điều chỉnh trạng thái.

Vòng tiếp theo sẽ là trận chiến cuối cùng của Cuộc chiến Hạt giống, đồng thời cũng sẽ quyết định những ai sẽ giành chiến thắng.

Đây mới là trận chiến quan trọng nhất!

Đồng thời Lâm Động cũng biết rất rõ rằng, đối thủ của vòng cuối cùng này tuyệt đối không dễ đối phó. Có thể thông qua được hai vòng vừa rồi, bản thân đã phải có thực lực vô cùng cường hãn. Thậm chí có thể nói, mười người vào vòng ba này là mười đại cường giả của thế hệ trẻ trong Vương triều Đại Viêm!

Đối thủ sắp tới có lẽ sẽ là cường giả mạnh nhất mà Lâm Động từng gặp phải trong những năm gần đây, điều này không cho phép hắn có bất cứ sự thả lỏng nào!

Cộp cộp!

Tiếng bước chân trầm đục vang lên trong hành lang thông đạo, cùng với mỗi bước chân, dường như còn có một luồng nguyên lực đang ngày một đậm đặc hơn.

Khí tức của Lâm Động lúc này dường như đã lên đến cực điểm, sức mạnh dồi dào lan tỏa khắp cơ thể hắn như đang gào thét, chờ đợi một trận đại chiến kinh thiên động địa có thể khiến khí huyết trong người hắn sục sôi.

Rắc rắc!

Luồng nguyên lực mạnh mẽ bất chợt gào thét bên trong hành lang. Dưới áp lực mạnh mẽ đó, trên cánh cửa lớn bỗng xuất hiện vô số vết nứt.

Vết nứt càng ngày càng nhiều, khí tức của Lâm Động lúc này cũng đã đạt đến đỉnh cao, từ đôi mắt, ánh kim quang lóe lên thể hiện chiến ý đầy sục sôi.

Ầm!

Cánh cửa lớn không chịu nổi áp lực lớn như thế, cuối cùng đã nổ tung, những mảnh vỡ màu vàng kim bay lấp lánh trong không trung.

Cửa đã vỡ, Lâm Động bước chân vào, ánh mắt lập tức dừng lại ở trung tâm đại điện.

Tòa đại điện này nguy nga hùng vĩ hơn cả hai tòa đại điện trước rất nhiều, nhưng cũng không khiến Lâm Động phân tâm. Ngay từ khi xuất hiện, hắn đã nhìn chăm chú vào vị trí trung tâm. Vì ở đó có một người đang ngồi khoanh chân, quay lưng về phía hắn, cả đại điện dường như vì sự tồn tại của người đó mà lặng như tờ.

Cánh cửa lớn bị nổ tung, đôi mắt đang nhắm chặt của người đó từ từ mở ra. Nhìn chăm chú nhìn Lâm Động một lúc, một giọng nói vang lên:

- Lâm Động, vận khí của ngươi, rất không tốt!

Lâm Động cũng nhìn người đó, nguyên lực bao quanh người cũng bùng lên, hắn từ tốn nói:

- Điều đó cũng chưa chắc!

Nghe vậy, người kia dường như cười một cái, rồi chầm chậm quay người lại. Bộ dạng nhìn có vẻ bình thản kia lại khiến Lâm Động nắm chặt hai tay, rồi khẽ thốt lên hai chữ:

- Vương Chung!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 381

Vương Chung

Đối thủ vòng cuối cùng của Lâm Động chính là Vương Chung của Gia tộc Vương Thị.

Hai mươi năm trước, Gia tộc Lâm Thị đã bại tại trận tại vòng cuối cùng trong tay Gia tộc Vương Thị. Hai mươi năm sau, hai Gia tộc không ngờ lại một lần nữa đụng độ, thật sự khiến người ta cảm thán sự sắp đặt của số mệnh.

- Ha ha, Lâm Phạm, xem ra Lâm gia của ngươi và Vương gia của ta quả nhiên có thù oán a!

Trên đài cao, lúc mọi người nhìn vào trong màn ánh sáng, khi thấy hình ảnh hai người này xuất hiện, lập tức khẽ giật mình. Vương Lôi nhịn không được, lại ngửa mặt lên trời cười lớn.

Bên cạnh Vương Lôi, khuôn mặt Vương Viêm cũng không che giấu được vẻ kinh hỉ, ánh mắt hắn hơi có chút âm độc nhìn thân ảnh Lâm Động trong quầng sáng. Lâm Động lúc trước thuận lợi lọt qua hai vòng đã khiến hắn rất khó chịu, chỉ có điều loại khó chịu đó lúc này cũng đã biến mất. bởi vì cục diện bây giờ gần như là cục diện hắn thiết tha mơ ước từ lâu.

Xem qua hai trận chiến đấu của Lâm Động lúc trước, Vương Viêm đã biết một năm nay Lâm Động cường đại hơn rất nhiều. Chỉ có điều loại cường đại này đối diện với đại ca Vương Chung chắc chắn không chịu nổi một kích, đối với người đại ca mạnh mẽ này, hắn hiểu rõ nhất.

- Hỗn đản, ta xem ngươi tiếp theo còn kiêu ngạo như thế nào?

Trong lòng Vương Viêm cười lạnh một tiếng, chờ đợi cảnh Lâm Động bị thua chật vật, khi đó hắn thật sự muốn nhìn xem tên này còn gì để kiêu ngạo nữa.

Đối với tràng cười lớn của Vương Lôi, Lâm Phạm khẽ nhíu mày, tuy rằng khó chịu, nhưng cũng không nói gì. Lúc này trong tất cả những người tham dự thì Vương Chung chính là khó giải quyết nhất, tuyệt đối có thể xếp ba hạng đầu tiên. Lần này Lâm Động và hắn gặp nhau tại vòng cuối cùng, vận khí quả thực là tồi tệ. Có thể tưởng tượng được, hai người gặp nhau sẽ là một bùng nổ một tràng đại chiến cực kỳ khốc liệt.

Sau khi nhìn thấy Lâm Động và Lâm Lang Thiên giao thủ, Lâm Phạm đối với thực lực của Lâm Động xem như có chút hiểu biết. Hắn rất rõ ràng sức chiến đấu của Lâm Động mạnh như thế nào, nhưng mặc dù vậy, muốn hơn Vương Chung thì cũng không phải là chuyện đơn giản gì.

Lúc Lâm Phạm không nói gì, Tộc trưởng những thế lực xung quanh cũng khẽ lắc đầu, trong đó có một số người âm thầm vui mừng khi người khác gặp họa. Lâm Động tuy rằng gần đây rất nổi bật, biểu hiện lúc trước cũng có chút vốn liếng. Nhưng nếu thật sự so sánh với Vương Chung ở trong Vương triều Đại Viêm có thanh danh hiển hách trong số những thanh niên tuấn kiệt thì vẫn có chênh lệch rất lớn. Lần này Lâm Động một đường đi đến đây cũng nên dừng lại rồi… o0o - Vốn ta nghĩ sẽ gặp Lâm Lang Thiên, không ngờ rằng lại gặp ngươi.

Trong đại điện nguy nga, ánh mắt Vương Chung dừng lại trên người Lâm Động, ánh mắt hắn cũng không bởi vì nguyên lực cường hãn dập dờn quanh người Lâm Động mà có chút dao động gì, nhàn nhạt nói.

- Gặp hắn thì phần thắng của ngươi quả thật có thể sẽ cao hơn một chút.

Lâm Động khẽ cười nhìn thẳng vào vị tuyệt thế thiên tài của Gia tộc Vương Thị.

- Xem ra ngươi đối với thực lực của mình rất có tự tin!

Trên khuôn mặt bình thường của Vương Chung hiện lên một nụ cười khẽ, có chút mùi vị châm chọc. Mấy năm nay hắn rất hiếm khi nhìn thấy có người trong đám tuổi trẻ đồng lứa dám ở trước mặt hắn nói lời như vậy.

- Ta cùng người khác giao thủ, từ trước đến nay không hề biết nặng nhẹ, nếu như ngươi rút đi lúc này, có lẽ đối với ngươi mà nói lại là một chuyện tốt.

Thanh âm Vương Chung bình thản, tràn ngập sự bá đạo và liều lĩnh của Gia tộc Vương Thị. Đương nhiên, với danh vọng của hắn ở Vương triều Đại Viêm, quả thật có tư cách bá đạo như thế.

- Lúc này nói ra lời đó ngươi không biết là rất ngu ngốc sao?

Lâm Động khinh thường cười, chậm rãi lắc đầu.

Vương Chung nghe vậy, nhưng khuôn mặt lại không có gì tức giận, ngược lại trong mắt đầy ý cười, cuối cùng hàn ý lạnh như băng dần ngưng tụ lại:

- Đúng là biết trước sự lựa chọn của ngươi, nên ta mới có thể nói như vậy. Ngươi đả thương Vương Viêm, vũ nhục Gia tộc Vương Thị ta, ta đã đáp ứng Vương Viêm sẽ cho hắn một cái công đạo. Hôm nay gặp nhau tại đây, cho dù ngươi có muốn rút lui thì ta cũng sẽ không cho ngươi cơ hội này.

- Cũng tốt, ta thực sự muốn xem xem, tuyệt thế thiên tài của Gia tộc Vương Thị đến tột cùng mạnh đến mức nào?

Lâm Động cười cười, hắn nhìn Vương Chung chậm rãi lắc đầu. Hắn biết kẻ này không hề định tiếp tục làm những chuyện thừa thải.

- Hy vọng ngươi sẽ không khiến ta quá thất vọng!

Vương Chung bước ra, chậm rãi bước từng bước. Mà theo từng bước đi ra này, đại điện vốn tĩnh lặng phảng phất như trong khoảnh khắc bộc phát ra sóng thần vậy. Nguyên lực vô cùng cường hãn từ trong cơ thể Vương Chung tràn ra, loại uy áp này đủ khiến tất cả những cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành đều

không dám lại gần phạm vi mười trượng.

- Tạo Hóa Cảnh đại thành?

Khí tức của Vương Chung vừa lộ ra thì Lâm Động liền biết kẻ này đã chân chính trở thành cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành. Những thiên tài trong các Gia tộc này hưởng thụ các loại tài nguyên hùng hậu, thực lực tăng trưởng không phải là người thường có thể so sánh nổi.

Bước chân Vương Chung điểm mạnh một cái lên mặt đất, cả tòa đại điện nguy nga phảng phất như đều rung động một chút. Chợt thân hình hắn lao vụt đến, song chưởng siết chặt, nhất thời một cỗ nguyên lực hùng hậu tràn ra, trong chớp mắt ngưng tụ thành kim đài to lớn ở hai bên.

Hai đạo kim đài này ngưng thực cực kỳ hùng hậu, thoạt nhìn giống như kim loại tạo thành, lộ ra vẻ kiên cố không gì có thể công phá. Vũ kỹ này Lâm Động cũng rất quen thuộc, chính là Kim Đài Trấn Ma Chưởng của Gia tộc Vương Thị. Chỉ có điều vũ kỹ này ở trong tay Vương Chung thi triển ra thì còn cường đại hơn Vương Viêm không biết bao nhiêu lần.

Ầm!

Kim đài ngưng hiện, trực tiếp mang theo chưởng phong cực kỳ sắc bén và bá đạo gào thét ập xuống đầu Lâm Động, thanh thế như vậy đủ để một chưởng đè chết cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành.

- Hừ!

Chỉ có điều, tu vi nguyên lực của Lâm Động chỉ là Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, nhưng sức chiến đấu lại vượt xa cấp bậc này. Lập tức hắn không hề bối rối, thân thể chấn động, một vòng liệt nhật chói mắt từ trong cơ thể dâng lên, rồi sau đó thân hình lao vọt đi, song quyền vũ động, hung hăng nện lên kim đài đang ập xuống.

Keng keng!

Âm thanh kim loại thanh thúy vang lên, vang vọng khắp trong đại điện, lực lượng giống như núi lửa phun trào, song quyền của Lâm Động trực tiếp đánh nát hai đạo kim đài kia.

- Ngươi cũng thử xem chiêu này đi!

Một quyền đánh nát kim đài, ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, làm ra một cái thủ ấn, đồng dạng nhanh như thiểm điện ngưng tụ ra một cái kim đài to lớn không kém gì Vương Chung, sau đó hung hăng nện về phía Vương Chung.

Bình bình!

Nhìn kim đài phát ra tiếng gió rít gào mà đến, Vương Chung khẽ nhíu mày, ngón tay lăng không điểm một cái, hai đạo quang mang nguyên lực cực kỳ sắc bén đem kim đài mạnh mẽ xé rách.

- Thiên Lân Kích Pháp!

Thế nhưng, trong khoảnh khắc kim đài bị xé rách, một đạo thân ảnh giống như quỷ mị từ phía sau nó lao vọt ra. Lâm Động cầm cổ kích trong tay, kích ảnh vũ động giống như nước chảy mây trôi, đem bốn chiêu Thiên Lân Kích Pháp đều thi triển ra. Nhất thời, cự ngư, nộ mãng, cự giao, kim long ngửa mặt lên trời rít gào. Kích phong mạnh mẽ trực tiếp bao phủ phạm vi mười trượng quanh người Vương Chung.

- Phách Thương Giảo!

Đối mặt với công kích như vậy của Lâm Động, trong mắt Vương Chung cũng xẹt qua một tia cười lạnh. Chợt bàn tay siết chặt, nguyên lực sáng rực trong khoảnh khắc lập tức ngưng tụ tại trong lòng bàn tay, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một cự thương nguyên lực màu vàng nhạt to khoảng mười trượng, phía trên cự thương lóe ra dao động vô cùng bá đạo.

- Phá!

Cự thương ngưng tụ, lòng bàn tay Vương Chung mạnh mẽ chấn động phía trên chuôi thương, nhất thời nhanh chóng luân chuyển, sau đó một đạo kim quang nhàn nhạt xẹt qua giữa không trung đại điện, tiếp đó trực tiếp đem cự ngư, nộ mãng… từ kích ảnh phát ra đều mãnh liệt xé rách, sau đó giống như thiểm điện đâm về phía Lâm Động.

Kim quang với một loại tốc độ kinh người nhanh chóng phóng đại trong đồng tử Lâm Động. Ngay sau đó, Lâm Động mạnh mẽ bước ra một bước, trong hai tay lại lần nữa dâng lên một vòng liệt nhật. Chợt cánh tay bành trướng lên, lòng bàn tay mạnh mẽ xuất ra phía trước một trảo.

Xuy!

Kim quang xẹt qua bị hai tay của Lâm Động gắt gao chụp lấy, kim quang cùng ma sát với lòng bàn tay của Lâm Động phát ra tiếng kèn kẹt chói tai. Chỉ có điều, thế đâm sâu vào cực kỳ khủng bố cuối cùng cũng chậm rãi dừng lại, bị hai tay của Lâm Động mạnh mẽ giữ lại.

- Trả lại cho ngươi!

Dùng lực lượng mạnh mẽ ngăn lại thế đâm tới của cự thương, thân thể Lâm Động nghiêng nửa người, sau đó hung hăng phóng về phía Vương Chung.

Nhìn thấy kim thương lại lần nữa bị phóng trở về, Vương Chung nhíu mày một chút, dường như không nghĩ rằng lực lượng của Lâm Động lại cường hãn như thế. Chợt ngón tay lăng không điểm ra một chỉ, đạo kim thương lúc còn cách hơn mười trượng liền bạo liệt, khí lãng cực mạnh đem y bào chấn bay phần phật.

Công kích của hai người đều cực kỳ sắc bén và cuồng bạo, chỉ có điều muốn lấy loại trình độ công kích như vậy để phân thắng bại hiển nhiên là không có khả năng.

Lâm Động lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn về phía Vương Chung, cười lạnh nói:

- Lấy bản lĩnh thật sự ra đi, loại công kích như vậy quả thật làm mất mặt danh tiếng tuyệt thế thiên tài Gia tộc Vương Thị của ngươi!

- Khó trách có thể cùng đối kháng được với Lâm Lang Thiên, thì ra quả thật có chút bản lĩnh, chỉ có điều cũng chỉ đến vậy mà thôi!

Vương Chung nhàn nhạt cười, lãnh ý trong hai mắt càng lúc càng thịnh. Chợt hắn chậm rãi vươn bàn tay ra, nhẹ nhàng siết chặt. Nhất thời một đạo huyết quang từ trong lòng bàn tay hiện lên, sau đó đạo huyết quang này nhanh chóng bành trướng, ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt, một thanh huyết thương dữ tợn và bá đạo hình thù kỳ dị, liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Theo huyết thương giống như máu tạo thành hiện ra, khí tức của Vương Chung gần như chỉ trong chốc lát liền trở nên cuồng bạo và sắc bén. Trong đồng tử cũng xuất hiện một tia huyết quang, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

o0o - Huyết Ma Tu La Thương!

Lúc huyết thương ở trong tay Vương Chung ngưng tụ thành hình, trên đài cao phía bên ngoài, sắc mặt đám người Lâm Phạm chăm chú nhìn vào cuộc chiến của hai người bọn Lâm Động ở trong quầng sáng đều biến đổi, bộc phát ra từng đạo tiếng kinh hô.

Sắc mặt Lâm Phạm có chút âm trầm quay đầu, nhìn về phía Vương Lôi, âm thanh lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngay cả thứ này mà ngươi cũng giao cho Vương Chung, không sợ hắn bị Huyết Hồn trong cây thương phản phệ sao?

- Đây cũng không phải là ta cho hắn, mà là Huyết Ma Tu La Thương tự mình chọn Vương Chung. Cây thương này ở trong tay hắn mới có thể phát huy được

uy lực lớn nhất. Ha ha, Lâm Phạm, xem ra cái danh ngạch lần này, Gia tộc Lâm Thị của ngươi đã hai tay dâng tặng Gia tộc Vương Thị ta rồi.

Vương Lôi ngửa mặt lên trời cười lớn, nói.

Khuôn mặt Lâm Phạm khẽ run rẩy, ánh mắt âm trầm đến cực điểm. Nghĩ đến cái hung khí khó lường này của Gia tộc Vương Thị không ngờ lại bị Vương Chung hàng phục, nếu như vậy thì sức chiến đấu của hắn sẽ được nâng lên một thành. Cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong chỉ e cũng chỉ có thể đánh một trận, chiến cuộc tiếp theo chỉ e Lâm Động sẽ gặp nguy hiểm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 382

Huyết Ma Tu La Thương

Huyết Ma Tu La Thương!

Lúc cây thương dữ tợn này xuất hiện trong tay Vương Chung thì cũng sắc mặt của Lâm Động cũng mạnh mẽ biến đổi, chợt trong mắt xuất hiện vẻ ngưng trọng nồng đậm. Lần này trước khi đến đây, hắn cũng tìm hiểu không ít các loại tin tức tình báo về Gia tộc Vương Thị. Mà trong đó, cây thương này chính là hung khí nổi danh nhất của Gia tộc Vương Thị, Huyết Ma Tu La Thương.

Nghe nói thanh Huyết Ma Tu La Thương này cũng là do một vị tiền bối trong Gia tộc Vương Thị được siêu cấp tông phái nhìn trúng, cuối cùng ban thưởng thanh bảo bối này. Mặc dù cũng là Linh bảo Địa cấp, nhưng cây thương này lại tràn ngập huyết tinh khí. Trong cây thương đó, linh khí quanh năm của nó bị huyết tinh ăn mòn, đã hóa thân thành Huyết Hồn, cực kỳ hung lệ. Trong những năm nay, không ít cường giả của Gia tộc Vương Thị đều muốn thu phục nó, nhưng đều không ngoại lệ gặp phải phản phệ. Một người xui xẻo nhất còn bị mất đi tính mệnh, từ đó càng khiến thanh danh hung khí này càng vang xa, không ngờ hôm nay lại bị Vương Chung thu phục được.

- Có thể khiến ta sử dụng Huyết Ma Tu La Thương, ngươi cho dù bại cũng không có gì phải tiếc nuối!

Vương Chung tay cầm huyết thương, bên trong đồng tử huyết quang ngưng tụ. Giờ này khắc này, trong mỗi câu nói của hắn phảng phất đều kèm theo mùi vị máu tươi nồng đậm. Loại ba động này khiến cho huyết dịch trong cơ thể con người dường như cũng ngưng tụ lại.

Ong!

Vương Chung hiển nhiên cũng không muốn cho Lâm Động quá nhiều thời gian, huyết thương trong tay đột nhiên nện xuống mặt đất, lập tức khiến sàn nhà cứng rắn trực tiếp bị chấn rạn. Rồi sau đó mũi thương phát ra một làn sóng âm quỷ dị, nhanh chóng từ trong huyết thương khuếch tán ra.

Lúc Lâm Động nhìn thấy sóng âm quỷ dị kia, sắc mặt hơi trầm xuống. Bởi vì hắn phát hiện lúc loại sóng âm này xâm thực vào, huyết dịch trong cơ thể hắn không ngờ lại tự động sôi trào, loại cảm giác này phảng phất như muốn phá thể mà ra vậy.

- Cây hung thương này thật quỷ dị, lại có thể ảnh hưởng đến huyết dịch trong cơ thể con người!

Hai mắt Lâm Động nhắm lại, rồi sau đó tâm thần khẽ động, từng đạo lực lượng thôn phệ rất nhỏ liền từ trong cơ thể phát tán ra, trực tiếp cưỡng ép đem những sóng âm đang xâm thực tiến vào cơ thể, thôn phệ đi.

Vù!

Mà cũng lúc Lâm Động chống cự lại sóng âm quỷ dị kia, huyết quang trong mắt Vương Chung đột nhiên ngưng tụ, rồi sau đó thân hình trong chốc lát liền hóa thành một đạo hồng quang phóng đi. Huyết thương trong tay quét ngang, nhanh như thiểm điện xuất ra từng đạo thương hoa lạnh lẽo bao phủ những nơi yếu hại quanh người Lâm Động, linh khí lạnh lẽo trực tiếp để lại trên mặt đất từng đạo dấu vết cực sâu.

Đinh đinh đinh!

Đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy của Vương Chung, Lâm Động cũng không dám chậm trễ, cổ kích trong tay phóng ra, biến đổi xuất ra từng đạo kích ảnh, mạnh mẽ chống lại những thương hoa lăng lệ đó. Nhất thời, thanh âm thanh thúy của kim loại không ngừng vang lên trong đại điện, hai đạo thân ảnh giống

như quỷ mị chớp động trong hư không, mỗi một lần giao thoa đều tạo nên kình phong ẩn chứa năng lượng dị thường cuồng bạo.

Ầm!

Giữa không trung đại điện, hai đạo thân ảnh lại lần nữa mang theo lực lượng hung hãn chính diện giao phong. Chấn động cuồng mãnh quét ra, một đạo thân ảnh trong đó trực tiếp bị phản chấn ra hơn mười mét, cuối cùng dừng lại tại trên một cột đá khổng lồ, không ngờ lại chính là Lâm Động!

Xem bộ dạng như vậy, Lâm Động trong đợt giao phong vừa rồi không ngờ đã thoáng yếu thế hơn một chút, thực lực của Vương Chung quả nhiên là cường hãn vô cùng.

Hơn nữa, lúc Lâm Động từ trên cột đá rơi xuống, chỉ thấy phía trên cổ kích không ngờ lại bị nhiễm một tia huyết tinh khí, không ngừng ăn mòn vào trong cổ kích, thậm chí còn có xu thế chui vào trong cơ thể Lâm Động.

Bộ dạng này hiển nhiên là vừa rồi lúc hai người giao phong, Huyết Ma Tu La Thương của Vương Chung đã bất tri bất giác đem loại huyết khí đặc thù mà tà dị này ăn mòn vào trong cổ kích, danh tiếng hung khí quả nhiên là danh xứng với thực!

- Lâm Động, dựa vào Linh bảo Cao cấp này của ngươi không đủ để chống lại huyết khí xâm thực của Huyết Ma Tu La Thương ta đâu!

Nhìn tình hình trên cổ kích của Lâm Động, Vương Chung cười lạnh nói.

- Hừ, huyết khí gì đó trong mắt ta cũng không phải là khó giải quyết!

Nói xong, Lâm Động lại cười lạnh một tiếng, không ngờ xòe bàn tay ra, lực lượng thôn phệ bắt đầu khởi động tại trên cổ kích, trực tiếp mạnh mẽ đem huyết khí âm trầm thôn phệ mất.

Nhìn một màn này, cặp mày Vương Chung hơi nhíu lại. Huyết khí của Huyết

Ma Tu La Thương vô cùng bá đạo, có thể ăn mòn nguyên lực, thậm chí cả Linh bảo, gặp phải loại tình huống này, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng phải đau đầu. Không ngờ rằng kết quả lại không như hắn mong đợi, Lâm Động không ngờ lại đem huyết khí giải quyết gọn gàng như vậy.

Vương Chung nghi hoặc, tất nhiên hắn không biết huyết khí của Huyết Ma Tu La Thương mặc dù bá đạo, nhưng gặp phải Thôn Phệ Tổ Phù, thần bảo trong thiên địa thì hoàn toàn không có tư cách có một phần bá đạo nào.

- Tu La Chi Nhãn!

Công kích không có kết quả, huyết quang trong mắt Vương Chung càng nồng đậm hơn, chợt chỉ thấy thủ ấn biến đổi. Phía trên Huyết Ma Tu La Thương, huyết khí nhanh chóng lượn lờ, sau đó trực tiếp ở trên thân thương ngưng tụ thành một con mắt huyết sắc cực kỳ quỷ dị.

Vù!

Đạo ánh mắt huyết sắc này vừa xuất hiện thì huyết khí lượn lờ quanh thân Huyết Ma Tu La Thương cũng nhanh chóng hội tụ trong chốc lát. Trên con mắt đó, huyết quang bạo xạ, sau đó một đạo huyết quang lớn bằng ngón cái đột nhiên bạo xuất ra, hung hăng bắn về phía Lâm Động.

Đạo huyết quang này vừa xuất hiện thì không khí xung quanh cũng bắt đầu chạy trốn sạch sẽ, trực tiếp hình thành một mảnh chân không, tốc độ vì vậy càng nhanh chóng hơn vài phần.

Huyết quang trong đồng tử Lâm Động nhanh chóng phóng đại, sắc mặt của hắn cũng trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều, từ trên đạo huyết quang này, hắn cảm thấy một loại mùi vị nguy hiểm cực kỳ nồng đậm.

Ầm!

Ánh mắt chớp động, Lâm Động cũng không dám lưu thủ nữa, miệng nhếch

lên một cái, một đạo hắc quang liền gào thét ra, đón gió mà bành trướng, hóa thành ngọn núi to gần một trượng, hắc mang trên ngọn núi hung hăng nện xuống đạo huyết quang.

Ầm!

Hai bên va vào nhau, năng lượng cuồng bạo lập tức thổi quét ra, tiếp xúc những cột đá thì trực tiếp nổ tung.

- Linh bảo Địa cấp?

Nhìn một màn này, ánh mắt Vương Chung cũng hơi ngưng trọng. Hắn nhìn ngọn núi màu đen, trong mắt lóe lên vẻ suy tư, một lát sau dường như nghĩ tới điều gì đó, thân thể chấn động, thanh âm cũng có thêm một tia kinh dị nói:

- Đây chính là Trọng Ngục Phong trong Gia tộc Lâm Thị? Bảo vật này đã nhiều năm không ai có thể điều khiển, ngươi không ngờ lại có thể thu phục được?

- Hắc hắc, ngươi đã có thể thu phục được Huyết Ma Tu La Thương, chẳng lẽ ta lại không thể thu phục Trọng Ngục Phong hay sao? Ngươi đánh đã tay rồi, vậy thì đến lượt ta!

Lâm Động cười lạnh một tiếng, chợt thân hình hắn khẽ động, xuất hiện phía trên Trọng Ngục Phong. Rồi sau đó chỉ thấy một vòng liệt nhật từ trong cơ thể dâng lên, cuối cùng lơ lửng trên đầu hắn, trái tim, tứ chi. Giờ khắc này, toàn thân Lâm Động đều bị loại quang mang chói mắt này che lấp, mà cùng lúc đó, một loại lực lượng khiến Vương Chung biến sắc bắt đầu chậm rãi từ trong cơ thể Lâm Động tán phát ra.

- Lục Dương Bàn Sơn!

Tiếng quát trầm thấp mạnh mẽ theo quang mang chói mắt truyền ra, rồi sau đó Lâm Động trực tiếp khom người, song chưởng chộp lấy đỉnh núi Trọng Ngục

Phong. Nhất thời cả ngọn núi đều bị hắn cường hoành nâng lên, rồi sau đó sải bước ra giống như người tí hon khiên núi vậy, hung hăng vũ động ngọn núi ném về phía Vương Chung.

Công kích của Lâm Động như vậy khiến cho người ta vô cùng sợ hãi, Trọng Ngục Phong giờ phút này đã bành trướng đến hơn trăm lần. Thân hình của hắn giống như con kiến, nhưng chính con kiến này lại có thể nâng Trọng Ngục Phong lên, một màn này không chỉ khiến cho khóe mắt Vương Chung run rẩy mà ngay cả đám người Lâm Phạm ở bên ngoài vẻ mặt cũng rung động, sức nặng của Trọng Ngục Phong cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không thể dịch chuyển nổi a!

Ầm ầm ầm!

Trong đại điện, không khí nổ tung, khí lãng đáng sợ khuếch tán ra, cột đá xung quanh trực tiếp rung chuyển đổ vỡ. Lâm Động lúc này hiển nhiên đã đem toàn bộ lực lượng trong cơ thể ép ra, phối hợp với thể tích đáng sợ của Trọng Ngục Phong, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không dám ngạnh kháng.

- Vương Chung, tiếp ta một núi thử xem!

Lâm Động hạ giọng quát, âm thanh xé gió vang khắp bầu trời, tràn ngập mùi vị khiêu khích.

- Hừ! Thật sự cho rằng ngươi làm gì được ta hay sao?

Nghe thấy tiếng gầm nhẹ của Lâm Động, ánh mắt Vương Chung cũng phát lạnh, cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu phun ra, trực tiếp rơi trên Huyết Ma Tu La Thương. Nhất thời, huyết quang trên thân thương bạo tràn, cuối cùng ùn ùn tràn ra.

- Tu La Huyết Hồn, hiện!

Huyết quang trong mắt Vương Chung càng lúc càng dày đặc. Ngay sau đó, hắn mạnh mẽ hét to một tiếng, thủ ấn nhanh chóng biến ảo.

Mà theo thủ ấn Vương Chung biến ảo, huyết quang từ trên Huyết Ma Tu La Thương cũng nhanh chóng ngưng tụ. Ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt, một đạo huyết ảnh mơ hồ khổng lồ liền mang theo khí huyết tinh chậm rãi ngưng tụ trong đại điện.

Lúc đạo huyết ảnh này ngưng tụ, ngọn núi khổng lồ Lâm Động cũng nện mạnh xuống, mang theo một cỗ lực lượng gần như là hủy diệt hung hăng đập tới.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 383

Kịch Chiến

Ngọn núi khổng lồ xẹt qua đại điện nguy nga, phần lớn cột đá đều trực tiếp bị dư âm đáng sợ rung chuyển muốn nổ tung lên, nhất thời, trong đại điện tràn ngập bụi mù, đá tảng lăn xuống.

- Grào!

Phía dưới cái bóng của tòa núi, huyết ảnh khổng lồ cũng gào thét mà ra, kéo theo loại mùi vị huyết tinh ngập trời, phảng phất như đem đại điện biến thành một mảnh huyết hải vậy.

- Grào!

Ngọn núi và huyết ảnh cuối cùng ầm ầm va vào nhau trong đại điện, gần như là trong chớp mắt, các loại thanh âm kinh thiên động địa vang vọng khắp nơi. Cả tòa đại điện dường như cũng theo đó mà run rẩy, năng lượng cuồng bạo trùng kích lên các cột đá, toàn bộ đều nổ tung.

Dưới lực lượng đáng sợ như vậy quét ra, quang kính tại bốn phía đại điện cũng theo đó mà nổ tung phát ra tiếng ầm ầm, những quang kính kia chính là trang bị dùng để đem tình cảnh ở nơi này phản chiếu lên màn ánh sáng ở trên đài cao, không ngờ bây giờ lại bị hủy sạch sẽ.

Mà theo những quang kính này nổ tung, màn ánh sáng ở bên ngoài đài cao cũng rung lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người Lâm Phạm thì dần dần tiêu tán.

Nhìn thấy loại tình huống này, đám người Lâm Phạm nhất thời nhịn không

được lo lắng, hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều có chút khó coi. Mới vừa rồi đến thời khắc giao thủ quan trọng nhất, kết quả lại xảy ra loại tình huống này, quả thực khiến người khác có một loại xung động muốn hộc máu.

- Ha ha, các vị bình tĩnh chớ nóng, hai tên gia hỏa này giao thủ động tĩnh quá lớn, cũng không có biện pháp gì.

Mạc Tiêu Thiên cười cười, chỉ có thể an ủi vài câu. Cung điện này chính là do loại tài liệu đặc thù chế tạo thành, kiên cố dị thường, hơn nữa còn có thể ngăn chặn tinh thần lực thăm dò, bây giờ như vậy tự nhiên là không thể tiến vào trong giải quyết vấn đề này, cho nên cũng chỉ có thể ngồi yên tại nơi này chờ kết quả.

Nghe thấy lời của Mạc Tiêu Thiên, mọi người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Lâm Phạm thì chau mày, trong mắt tràn ngập vẻ khẩn trương, không thể nhìn thấy kết quả hai người này giao thủ đối với hắn mà nói quả thật là một loại tra tấn.

- Ha ha, Lâm Phạm, hà tất phải lo lắng như thế, có lẽ chờ một lát nữa sẽ phân thắng bại, đến lúc đó ai thắng ai thua tự nhiên sẽ biết.

So với Lâm Phạm khẩn trương thì Vương Lôi lại cười lớn nói. Thoạt nhìn phảng phất như đã nắm chắc thắng lợi trong tay vậy. Trong mắt hắn, mặc dù Lâm Động có thể cùng Vương Chung giao thủ một hồi, nhưng hắn vẫn còn đòn sát thủ chưa sử dụng, đến lúc đó một khi sử dụng ra thì Lâm Động chắc chắn sẽ bại.

Lâm Phạm lạnh lùng nhìn thoáng qua Vương Lôi, cũng lười tranh luận, trái lại quay đầu, đem ánh mắt hướng về phía quảng trường bao la phía dưới đài cao. Tại một phía quảng trường có năm thông đạo đi ra khỏi đại điện, từ nơi đó sẽ đi ra năm người, liền trở thành năm danh ngạch lựa chọn lần này.

Mà về phần Lâm Động có thể trở thành một trong năm người hay không, có lẽ tiếp theo phải xem bản lĩnh của hắn rồi.

o0o Bên trong đại điện bao la, bụi mù tràn ngập, cột đá khổng lồ nghiêng ngả, cả đại điện có vẻ vô cùng bừa bãi.

- Hô!

Mà trong màn bụi mù tràn ngập, ở một góc đại điện, Lâm Động chân đạp trên Trọng Ngục Phong, lơ lửng giữa không trung, hô hấp của hắn thoáng có chút dồn dập. Một luồng nguyên lực hùng hậu dập dờn quanh người, ánh mắt nhìn chăm chú xuống làn bụi mù tràn ngập bên dưới.

Không thể không nói, Vương Chung này hoàn toàn không hổ là tuyệt thế thiên tài ngay cả Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được. Vừa rồi đối mặt với công kích đáng sợ như vậy của Lâm Động mà hắn vẫn không chút thối lùi. Hơn nữa, lúc công kích của hai người chạm vào nhau, Lâm Động có thể cảm giác được mặc dù hắn chiếm thượng phong, nhưng một chút ưu thế này lại không thể khiến hắn nắm chắc phần thắng được.

Đại điện lúc này trở nên yên tĩnh không ít, bụi mù dập dờn, cuối cùng từ từ tiêu tán. Rồi sau đó, cặp mắt đang nhìn chằm chằm xuống phía dưới của Lâm Động hơi co lại. Chỉ thấy trong đại điện xuất điện một cái hố cực lớn, mà thân thể Vương Chung thì lại lơ lửng trong cái hố, huyết ảnh khổng lồ bao trùm lấy thân thể, một cỗ khí tức huyết tinh nồng đậm tràn ra.

Tóc Vương Chung vừa rồi đã bị dư âm đáng sợ chấn động mà buông xõa xuống, hắn chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, hắn nhìn chằm chằm Lâm Động, chậm rãi nói:

- Bây giờ ta đã tin rằng ngươi hoàn toàn có năng lực chống lại Lâm Lang Thiên. Chỉ có điều cho dù là Lâm Lang Thiên hiện nay cũng không thắng được ta!

- Ta không chỉ có thể chống lại hắn, đồng thời còn có thể đánh bại hắn, cũng giống như đánh bại ngươi vậy!

Lâm Động cười lạnh một tiếng, chợt thủ ấn biến đổi, Trọng Ngục Phong liền xoay ầm ầm. Rồi sau đó, một cơn lốc hắc sắc đột nhiên từ bên trong Trọng Ngục Phong bắn mạnh ra, trực tiếp đem khu vực không gian xung quanh Vương Chung bao phủ lấy.

- Thế giới Trọng lực!

Tiếng quát trầm thấp từ trong miệng Lâm Động phát ra, rồi sau đó một mảnh khu vực dưới đất đột nhiên phát ra tiếng vang răng rắc. Thậm chí ngay cả thân thể đang lơ lửng của Vương Chung cũng lập tức hạ xuống mặt đất, hai chân đâm sâu xuống dưới sàn.

Bộ dạng như vậy phảng phất như do phạm vi hắc sắc bao phủ, trong lực trở nên vô cùng mãnh liệt. Đương nhiên, sự tình đúng là như thế, Lâm Động đối với Trọng Ngục Phong càng lúc càng trở nên quen thuộc, một số diệu dụng của nó cũng được khai phá ra, ví dụ như Thế giới Trọng lực trước mắt… Chỉ cần trong phạm vi vòng sáng, trọng lực sẽ lập tức tăng vọt lên rất nhiều, khiến cho người ở trong đó giống như rơi vào vũng bùn. Người không đủ thực lực ngay cả muốn nhúc nhích một chút cũng không được, cho dù là cường giả có thể chống cự lại loại trọng lực này, nhưng tốc độ nhất định sẽ chậm lại rất nhiều.

Ầm!

Nhìn thấy vòng sáng trọng lực đang bao phủ lấy Vương Chung, song quyền của Lâm Động đột nhiên nện ra, lập tức từng đạo quyền ảnh cực kỳ hung hãn gào thét ra, giống như cuồng phong bạo vũ, giống như nước lũ ập xuống Vương Chung.

Đối mặt với công kích như thế của Lâm Động, Vương Chung hiển nhiên muốn lập tức tránh né. Nhưng thân thể của hắn vừa động liền phát hiện thân thể vốn cực kỳ nhanh nhẹn lại trở nên giống như rùa bò, chờ đến khi một chân của hắn dẫm lên sàn nhà, thì rắc rắc vài tiếng, một chân khác lại bị cắm sâu xuống mặt đất.

Ầm ầm ầm!

Dưới sự trì hoãn này, công kích của Lâm Động giống như lũ trút xuống, cuối cùng đều dừng lại trên thân thể Vương Chung. Thân thể của hắn lập tức giống như đạn pháo bắn ngược ra, để lại trên mặt đất một dấu vết thật sâu dài hơn trăm mét, cuối cùng nặng nề đâm vào phía trên một cột đá.

Bị Lâm Động dùng loại thủ đoạn này hành hung một trận, sắc mặt Vương Chung cũng trở nên cực kỳ âm trầm. Hắn chùi tia máu bên khóe miệng của mình, vừa muốn bò dậy, chỉ thấy thủ ấn Lâm Động biến đổi, vòng ánh sáng hắc sắc lại bao trùm đến, khiến cho thân thể hắn vừa mới đứng lên lại có xu thế trầm xuống.

- Chọc giận ta ngươi sẽ phải hối hận!

Loại vòng sáng có chút quỷ dị này hiển nhiên khiến Vương Chung cực kỳ tức giận, thân thể của hắn khẽ run lên, trong đồng tử đỏ như máu. Màu đỏ càng đậm thêm, phảng phất như muốn nhỏ ra máu tươi vậy.

- Đại Hoang Phân Hải Ấn!

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng, không chút nào để ý đến tiếng gầm nhẹ của Vương Chung. Thủ ấn biến đổi, nguyên lực cường hãn giống như làn sóng lớn ở bên thân sau khi ngưng tụ liền hiện ra. Rồi sau đó, một đạo công kích so với vừa rồi còn cường đại hơn gấp mấy lần lập tức bắn mạnh ra, với một loại tốc độ kinh người hung hăng nện về phía Vương Chung ở phía dưới.

Nhìn công kích cường đại gào thét đến, thân thể Vương Chung khẽ run lên, sắc mặt âm trầm đến mức cực kỳ đáng sợ. Rồi sau đó, bàn tay hắn đột nhiên nắm chặt Huyết Ma Tu La Thương, mũi thương sắc bén quẹt qua lòng bàn tay, máu tươi lập tức bắn ra.

Ầm ầm ầm!

Theo máu tươi bắn ra, lập tức huyết quang từ trong Huyết Ma Tu La Thương ùn ùn tuôn ra dữ dội. Chỉ có điều lần này huyết quang cũng không ngưng tụ thành Huyết Hồn, mà giống như vô số huyết trùng vậy, điên cuồng xông vào trong thân thể Vương Chung.

Dưới huyết quang quán chú vào, khí tức Vương Chung đột nhiên tăng vọt với một loại tốc độ kinh người dưới ánh mắt chăm chú của Lâm Động. Bên ngoài thân thể, huyết quang bắt đầu dâng trào, phảng phất như ngưng tụ thành một hình người quỷ dị vậy. Cũng giống như đạo Huyết Hồn ở bên trong Huyết Ma Tu La Thương, lúc này cũng được Vương Chung dung hợp thành.

- Grào!

Vương Chung đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ rực như máu, một tiếng gầm nhẹ phát ra, một cỗ sóng âm huyết sắc giống như thực chất mạnh mẽ đem ánh sáng màu đen chấn bạo đi.

- Lâm Động, chịu chết đi!

Chấn nát ánh sáng màu đen, thân thể Vương Chung có dấu hiệu biến đổi thành chất lỏng, hóa thành một loại huyết dịch, sau đó bao phủ lên phía trên Huyết Ma Tu La Thương.

- Huyết Ma Diệt Thế!

Huyết dịch mênh mông điên cuồng từ trong Huyết Ma Tu La Thương tuôn ra, trong đại điện phảng phất như biến thành một vùng huyết hải. Mà khi Vương Chung và cây thương dung hợp với nhau, nhất thời xé rách huyết hải. Một đạo huyết quang đỏ thẫm đến cực điểm với một loại lực lượng cuồng bạo không thể chống lại gào thét lao ra.

Ầm ầm ầm!

Trong đại điện, từng đạo khe hở nứt ra, đại điện được đặc chế lúc này dần

dần có dấu hiệu sụp đổ.

Ánh mắt Lâm Động cực kỳ ngưng trọng nhìn huyết quang vọt mạnh đến, ở phía trên hắn ngửi được mùi vị tử vong nồng nặc, hắn hiểu rằng nếu như bị đánh trúng thì cho dù là hắn cũng sẽ mất mạng ngay lập tức.

Một chiêu này chính là công kích đáng sợ nhất của Vương Chung.

- Phù!

Hít một hơi thật sâu không khí mang theo mùi vị máu tanh, nguyên lực trong cơ thể của Lâm Động lúc này giống như núi lửa hoàn toàn bùng phát ra, hắn hiểu rằng lần giao thủ này của hai người sẽ là hồi kết.

Ngăn cản được thì hắn thắng, ngăn cản không được thì chết!

Nguyên lực mênh mông dập dờn quanh người Lâm Động, bàn tay hắn siết chặt. Uẩn Thần Bồ Đoàn hiện ra, lập tức một đạo quang trụ Tinh nguyên lực bùng lên. Ngay sau đó, Lâm Động chậm rãi xòe bàn tay ra, một ngón tay dùng tốc độ cực kỳ chậm rãi, từ từ điểm ra.

Mà trong khoảnh khắc ngón tay hắn điểm ra, tất cả nguyên lực trong cơ thể gần như là trong chớp mắt, với tốc độ giống như sóng thần tuôn ra. Ngay sau đó, một tiếng quát trầm thấp vô cùng dưới sự bao trùm của huyết hải vang vọng khắp đại điện.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Tứ Chỉ Phá Thương Khung!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 384

Huyết Chiến.

Lúc một chỉ của Lâm Động chậm rãi điểm ra, cả đại điện phảng phất đều run rẩy, hơn nữa theo một chỉ này điểm ra, nguyên lực trong cơ thể của Lâm Động cũng dùng một loại tốc độ kinh người tràn ra.

Mà ở phía sau Lâm Động, trong hư không phảng phất như bị xé nứt, một cự chỉ cổ xưa khổng lồ dài hàng trăm trượng chậm rãi xé rách hư không hiện ra.

Phía trên cự chỉ cổ xưa hiện đầy phù văn thần kỳ, tràn ngập một loại ba động đáng sợ. Lúc này Lâm Động thi triển chỉ thứ tư, so với lúc giao thủ với Lâm Lang Thiên không chỉ hình thể cổ xưa càng thêm chân thực, mà uy lực của nó hiển nhiên cũng cực kỳ khổng lồ.

Công kích như vậy đủ để giết cường giả Tạo Hóa Cảnh, thậm chí ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng phải tạm thời tránh sang một bên.

Vù!

Mà theo cự chỉ cổ xưa xé rách hư không hiện ra, Huyết Ma Tu La Thương của Vương Chung biến thành huyết hải ngập trời, cũng gào thét tạo thành một đạo huyết quang mạnh mẽ đến cực điểm xẹt qua trên huyết hải, một làn sóng huyết sắc khuếch tán ra, nơi nó lướt qua, bất kỳ thứ gì cũng đều bị ăn mòn thành hư vô.

Công kích của Vương Chung đồng dạng vô cùng mạnh mẽ bá đạo, mà lúc này hiển nhiên hai người cũng đều thi triển thủ đoạn đến cực hạn rồi. Về phần thắng hay bại thì còn phải xem bản lĩnh của quang mang kim sắc và huyết hải gần như đã chiếm hết một nửa đại điện nguy nga. Rồi sau đó gào thét quét đến,

cuối cùng giống như hai quả thiên thạch, tại giữa không trung đại điện ầm ầm lao vào nhau.

Ầm!

Tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc mạnh mẽ vang vọng trong đại điện, mặt đất vô cùng cứng rắn trực tiếp bị trùng kích đáng sợ mà bạo liệt ra. Cột đá khắp đại điện cũng xuất hiện vết rạn nứt như mạng nhện, cũng nhanh chóng nổ tan thành bụi phấn.

Mà trong khoảnh khắc cự chỉ và huyết quang chạm vào nhau, thân thể Lâm Động đột nhiên run lên, khí huyết trong cơ thể lúc này kịch liệt nhộn nhạo. Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm đạo huyết quang va chạm vào cự chỉ cổ xưa. Theo đó, đồng dạng lúc va chạm cũng truyền ra một tiếng kêu.

Chỉ có điều không thể không nói thực lực của Vương Chung này quả thật rất mạnh, mặc dù Lâm Động đã thi triển ra chỉ thứ tư nhưng cũng không thể giành được thắng lợi, mà lại bị hắn dốc sức phản kích.

Rắc rắc rắc!

Cự chỉ cổ xưa và huyết quang điên cuồng tuôn ra một cách đáng sợ, năng lượng ba động như muốn đem đối phương chấn bạo và ăn mòn.

- Grào!

Mà lúc đang ăn mòn, đột nhiên từ bên trong đạo huyết quang tràn ra một tiếng gầm nhẹ tràn ngập mùi vị huyết tinh. Rồi sau đó trong huyết quang không ngờ lại hiện lên khuôn mặt của Vương Chung. Lúc này hai mắt hắn đỏ như máu nhìn Lâm Động, trong mắt tràn ngập khát máu và hung lệ, hắn lúc này phảng phất như đã hóa thân thành Huyết Hồn, hung ác dị thường.

- Giết!

Tiếng gào thét trầm thấp mà khàn khàn từ trong huyết quang phát ra, chợt

một đạo huyết mang đột nhiên bạo trướng, từng đạo thương mang huyết sắc ùn ùn kéo tới. Đối mặt với đòn dốc hết sức phản kích này của Vương Chung, thậm chí ngay cả cự chỉ cổ xưa cũng bị mạnh mẽ đẩy lui một khoảng.

- Ép xuống cho ta!

Nhìn thấy phản công hung ác của Vương Chung, trên mặt Lâm Động cũng hiện lên hung quang. Tâm thần khẽ động, lực thôn phệ nồng đậm trong cơ thể tràn ra, lập tức nguyên lực thiên địa đều gào thét kéo đến, sau đó quán chú vào trong thân thể hắn. Tiếp đó, hắn hung hăng nện một quyền, chỉ thấy phía trên cự chỉ cổ xưa đồng dạng phát ra kim quang. Chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm vang khắp bầu trời, phản công của Vương Chung liền bị ép đến liên tiếp thối lui.

Mà lúc này, hai người đều so đấu sự hùng hậu của bản thân, mặc dù đẳng cấp của Vương Chung cao hơn so với Lâm Động, nhưng Lâm Động lại có Thôn Phệ Tổ Phù cho nên tốc độ khôi phục nguyên lực vượt xa so với người thường.

Bị cự chỉ cổ xưa liên tiếp đánh đến phải thối lui, huyết hải tràn ngập cũng tràn ra từng đạo huyết trụ. Hiển nhiên Vương Chung bị thương không nhẹ.

Huyết quang bắt đầu khởi động, lộ ra khuôn mặt dữ tợn ẩn chứa bên trong, rồi sau đó hai mắt hắn trở nên đỏ rực, hét lớn một tiếng:

- Lấy huyết nhục của ta, ngưng tụ Huyết Ma!

Ầm ầm!

Tiếng rống vừa dứt, huyết hải tràn ngập lập tức điên cuồng nhộn nhạo, bắt đầu nhanh chóng biến thành một đạo huyết quang tràn tới Vương Chung, ngắn ngủi trong chớp mắt liền hóa thành một nhân ảnh huyết sắc cao hơn mười trường.

Đạo nhân ảnh này so với Huyết Hồn ngưng tụ lúc trước thì cường đại hơn vô số lần, thậm chí trên thân thể còn hiện ra một lớp huyết giáp cứng rắn, lộ ra vẻ

âm trầm lạnh lẽo.

- Lâm Động, ta muốn dùng máu của ngươi để tế huyết thương của ta!

Nhân ảnh huyết giáp vừa xuất hiện thì liền mạnh mẽ vung ra một trảo. Trong huyết hải, một huyết thương vô cùng mạnh mẽ liền bắn ra, rồi sau đó người và thương hợp lại một cách hoàn mỹ.

Lâm Động khẽ điểm một cái, cự chỉ cổ xưa lập tức bắn tới, thiên địa lập tức chấn động, cự chỉ cổ xưa lại bị Vương Chung một lần nữa đánh lui.

- Chỉ là một kiện Linh bảo Địa cấp, cũng không thể giúp ngươi chuyển bại thành thắng đâu!

Đối mặt với Vương Chung vô cùng ngoan cố chống cự, ánh mắt Lâm Động lóe lên vẻ lạnh lẽo. Không nghĩ rằng, sau khi thi triển ra chỉ thứ tư của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ vẫn bị Vương Chung chống cự đến mức này.

- Thôn Nạp Thiên Địa!

Bàn chân Lâm Động đạp mạnh vào hư không, sau lưng tràn ra một hắc động, nhất thời, lực lượng thôn phệ đáng sợ liền trào ra, lúc này đây Lâm Động không còn chút áp chế đối với lực thôn phệ nữa.

Ầm ầm!

Lực thôn phệ tràn ra, huyết hải liền trở nên nhộn nhạo, rồi sau đó hóa thành một đạo huyết sóng, bị cưỡng ép tiến vào trong hắc động, cuối cùng lập tức chuyển hóa thành nguyên lực cuồn cuộn chảy vào cơ thể Lâm Động.

- Cái gì?

Nhìn thấy Lâm Động mạnh mẽ thôn phệ Huyết Hải mà hắn dùng nguyên lực ngưng tụ tạo thành, nhân ảnh huyết giáp tức thì chấn động, trong huyết đồng tử tràn ngập vẻ không thể tin được.

Huyết hải này tràn ngập lực lượng ăn mòn cực kỳ mãnh liệt, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành rơi vào trong đó cũng sẽ bị hóa thành huyết thủy trong nháy mắt. Nhưng Lâm Động bây giờ lại không để nó vào mắt, hơn nữa bộ dạng dường như không có chút khó chịu, như vậy sao có thể không khiến cho hắn khiếp sợ được?

Sắc mặt Lâm Động lạnh như băng, cảm nhận được nguyên lực cuồn cuộn trong cơ thể, thủ ấn của hắn lại lần nữa biến ảo như thiểm điện. Nhất thời, tiếng quát hùng hậu giống như lôi đình vang vọng khắp đại điện:

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Chấn Thiên Địa, Lưỡng Chỉ Động Sơn Hà, Tam Chỉ Diệt Sinh Linh!

Lúc này đây, Lâm Động gần như liên tục điểm ra ba ngón tay, không ngờ chỉ trong chớp mắt liền thi triển ra ba chỉ đầu tiên của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ. Nhất thời, ba cái cự chỉ cổ xưa đồng dạng phá không mà ra, hình thành xu thế hợp kích hiện ra.

Nhìn vào ba cự chỉ vô cùng đáng sợ, mang theo ba động kinh người gào thét đến. Lúc này đây, cho dù là Vương Chung thì bên trong đồng tử huyết sắc cũng hiện lên một tia khiếp sợ. Hắn thật sự không thể nào tưởng tượng được công kích cường đại như vậy, Lâm Động làm sao có thể liên tiếp thi triển ra?

Ba cự chỉ này phóng ra, chỉ có điều cũng không có trực tiếp đánh về phía Vương Chung, mà hung hăng nện lên chỉ thứ tư. Nhất thời, kim quang chói mắt bạo xạ ra, bốn cự chỉ lúc này hợp thành một, chấn động trong khoảnh khắc tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

Ầm ầm!

Bốn cự chỉ cổ xưa hợp thành một cái, nhân ảnh huyết giáp vừa rồi còn có thể kiên trì thì trên thân thể đã vỡ thành từng đạo huyết quang. Thân thể giống như đạn pháo bắn ra, máu tươi phun xối xả, khí tức vốn hung hãn lập tức trở nên hư nhược. Công kích của Lâm Động lúc này quả thật quá mức cường hãn!

Một chiêu, thắng bại đã định!

o0o Ở bên ngoài điện, tại phía trên cao, màn ánh sáng dưới ánh mắt có chút bất đắc dĩ của mọi người lập tức nổ tung lên. Hiển nhiên, lúc này, dư âm của trận chiến đấu cực kỳ kinh người cũng đã đem toàn bộ những trang bị này đều chấn đến phát nổ.

- Hắn là sẽ nhanh chóng phân ra thắng bại thôi!

Trên đài cao, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía điện cách đó không xa, trong tay áo siết chặt nắm tay, không nhịn được siết chặt lại.

Ở nơi đó có tổng cộng năm cánh cửa màu Tử Kim. Năm người sẽ bước ra từ trong năm cái đại môn Tử Kim này, chính là những người chiến thắng cuối cùng của Cuộc chiến Hạt giống này.

Sắc mặt Lâm Phạm lúc này căng cứng, cho dù là với định lực của hắn cũng không thể bảo trì được tỉnh táo. Hắn rất rõ tầm quan trọng của lần Cuộc chiến Hạt giống này đối với Gia tộc Lâm Thị bọn họ. Bọn hắn đã một lần mất đi cơ hội tham gia Bách Triều Đại Chiến, lần này nếu tiếp tục mất đi, tự nhiên thực lực sẽ bắt đầu thua kém so với những thế lực khác. Đến lúc đó thì địa vị tại Vương triều Đại Viêm cũng sẽ giảm xuống. Đây tuyệt đối không phải là cục diện mà hắn muốn nhìn thấy.

- Lâm Động, Lâm Lang Thiên, các ngươi muốn trở thành người được tôn sùng của Gia tộc Lâm Thị thì còn phải xem trong các ngươi ai có thể từ trong cung điện này bước ra!

Lâm Phạm hít một hơi thật sâu, tận khả năng áp chế chấn động trong lòng.

Lúc này, Vương Lôi ở bên kia cũng không dám mở miệng nói gì. Mặc dù khuôn mặt của hắn vẫn còn giữ nụ cười, nhưng bàn tay thỉnh thoảng siết chặt cũng lộ vẻ khẩn trương của hắn.

Vương Viêm ở bên cạnh Vương Lôi, bộ dáng vẫn như cũ tràn đầy tin tưởng. Đối với thực lực của Vương Chung hắn vẫn ôm lòng tin tuyệt đối. Ánh mắt của hắn hung ác nhìn đại điện, không ngừng tưởng tượng bộ dạng thua chật vật của Lâm Động. Lúc đó không biết hắn sẽ thoải mái như thế nào.

Kẹt kẹt!

Lúc này trên đài cao mọi người đều trở nên khẩn trương, ước chừng mấy phút sau, trong đại điện an tĩnh cuối cùng cũng phát ra tiếng mở cửa cót két, chỉ thấy cánh cửa Tử Kim cuối cùng cũng chậm rãi mở ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 385

Danh Ngạch.

Cánh cửa Tử Kim dưới sự chiếu rọi của ánh dương quang hoàn toàn mở ra. Sau đó, một thân ảnh mảnh khảnh từ bên trong chậm rãi đi ra, sau đó xuất hiện rõ ràng trong mắt mọi người.

Đạo thân ảnh kia có một khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, thậm chí còn mơ hồ lộ ra một tia âm nhu… Mặc thanh sam, mang theo chút mùi vị nho nhã.

Thanh Sam Mạc Lăng.

Người đầu tiên từ trong cánh cửa Tử Kim đi ra không ngờ lại là Tam Hoàng tử của Hoàng thất.

Không khí trên đài cao có chút tĩnh lặng, chợt mọi người xoay sang Mạc Tiêu Thiên ở phía bên kia chắp tay chúc mừng, trong lòng cũng thầm than, không hổ là Hoàng thất, nội tình hùng hậu, danh ngạch đầu tiên liền dễ dàng bị bọn họ bỏ vào túi.

- Ha ha, đa tạ chư vị!

Nghe được những thanh âm chúc mừng, vẻ mặt Mạc Tiêu Thiên khẽ tươi cười. Có thể thấy lúc này ông ta cũng lặng lẽ thở dài một hơi.

Mặc dù rất tin tưởng thực lực của Mạc Lăng, nhưng ông ta cũng rõ ràng Cuộc chiến Hạt giống lần này cũng có mấy người cực kỳ khó đối phó. Mà nếu như Mạc Lăng gặp bọn họ, hơn nữa còn xuất hiện tình huống đặc thù thì rất có thể thực sự sẽ mất đi một danh ngạch, đến lúc đó đối với Hoàng thất chính là một đả kích nặng nề.

Lâm Phạm cũng cất tiếng chúc mừng, sau đó ánh mắt của hắn liền nhịn không được quẳng ném về phía bốn cánh cửa Tử Kim còn lại đang đóng chặt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khẩn trương.

Dưới những lời chúc mừng của chúng nhân, Mạc Lăng im lặng đứng ở bên ngoài điện. Ánh mặt trời chiếu sáng thân hình có chút mảnh khảnh khiến người ta không khỏi cảm thấy hắn có chút yếu đuối. Đương nhiên loại cảm giác này chỉ lóe lên tức thì rồi lập tức biến mất. Người nào cũng đều hiểu, trong lứa trẻ tuổi tại Vương triều Đại Viêm, sợ rằng người này cho dù không phải là đệ nhất nhân, nhưng chắc chắn cũng sẽ đứng trong ba hạng đầu.

Người như vậy, ai dám có suy nghĩ khinh thường, chỉ e là muốn tìm chết mà thôi!

Mạc Lăng thoáng nhìn qua đài cao cách đó không xa, sau đó liền xoay người nhìn vào phía bốn phiến cánh cửa Tử Kim đóng chặt còn lại, trong mắt có thêm chút vẻ hứng thú. Hắn rất muốn biết bốn người đạt danh ngạch khác đến tột cùng sẽ là người phương nào.

Lần này, mọi người chờ đợi cũng không lâu lắm, cánh cửa Tử Kim thứ hai cuối cùng lại một lần nữa mở ra. Một nam tử mặc bạch y phiên nhiên bước ra, có chút tiêu sái đi về phía Mạc Lăng ở cách đó không xa.

Bạch Y Thiên La Kiếm Đỗ Vân của Thiên La Tông!

Theo người này xuất hiện, Tông chủ của Thiên La Tông ở trên đài cao tức thì giống như trút được một hơi gánh nặng, mặt rạng ngời giống như hoa cúc. Ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng đều giãn ra. Để bồi dưỡng được Đỗ Vân, Thiên La Tông của bọn hắn đã trả giá không ít, thậm chí hắn ngay cả việc tiến vào Niết Bàn Cảnh cũng vì thế mà kéo dài. Chỉ có điều phí công bồi dưỡng, hôm nay cuối cùng cũng được hồi báo.

Mà xung quanh Tông chủ của Thiên La Tông, Tông chủ những thế lực khác đều có vẻ mặt cực kỳ hâm mộ. Đỗ Vân có thể thành công ra ngoài, như vậy

chứng minh Thiên La Tông có tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến. Đến lúc đó Đỗ Vân có thể biểu hiện vượt trội ở trong Bách Triều Đại Chiến, Thiên La Tông tất sẽ được ban thưởng không nhỏ, thực lực chắn chắn sẽ vượt qua hai đại tông phái khác… Kẽo kẹt!

Sau khi Đỗ Vân thành công đi ra một lúc, thì hai cánh cửa Tử Kim khác không lâu sau cũng đồng thời mở ra.

Nhìn thấy một màn này, không khí trên đài cao phảng phất như ngưng đọng lại. Từng tia ánh mắt vội vàng nhằm về phía đó, thêm hai người xuất hiện nữa thì năm danh ngạch đã bị lấy đi bốn rồi. Nếu như lúc này còn không có người của bọn hắn đi ra, như vậy thì lần Cuộc chiến Hạt giống này có lẽ bọn hắn phải thất vọng mà quay về rồi.

Mà dưới từng đạo ánh mắt nhìn chăm chăm đó, hai đạo thân ảnh cũng nhanh như thiểm điện từ cánh cửa Tử Kim cũng xông ra, cuối cùng thân hình vững vàng đáp xuống tại bên ngoài.

Xôn xao!

Lúc hai đạo thân ảnh xuất hiện trong chốc lát, gần như là lập tức, mọi ánh mắt đều ngưng tụ tại trên thân thể hai người bọn họ, lập tức trên đài cao liền trở nên oanh động.

Bên ngoài đại điện, người ở bên trái chính là một nam tử vô cùng cường tráng. Hai tay và toàn thân nam tử đều đầy những vết sẹo chằng chịt, hơn nữa càng kỳ dị đó là những vết sẹo trên thân thể người này phảng phất như có ẩn chứa hình dạng mãnh thú, thoạt nhìn khiến cho người ta có chút sởn gai ốc.

Chỉ có điều người này hiển nhiên cũng là một viên mãnh tướng, chỉ lẳng lặng đứng yên một chỗ liền phát ra một loại khí hung sát giống như mãnh thú từ trong cơ thể tản mát ra, khiến người khác không dám khinh thường.

Mà nam tử cường tráng này chính là Hổ Tướng Man Sơn của Man Vương

Tông, đồng dạng cũng là một trong những người có khả năng tranh đoạt danh ngạch.

- Không nghĩ rằng lần này Man Vương Tông lại đạt được thu hoạch!

Nhìn thấy người này, trong lòng mọi người trên đài cao đều một phen thầm than, rồi sau đó ánh mắt chuyển sang người còn lại. Trong lòng mọi người chợt động, sau đó từng ánh mắt cực kỳ hâm mộ liền quăng về phía Lâm Phạm, bởi vì người thứ tư chính là Lâm Lang Thiên của Gia tộc Lâm Thị!

Không nghĩ rằng hắn cũng thuận lợi thông qua Cuộc chiến Hạt giống lần này, thành công thu hoạch được một danh ngạch.

- Ha ha, Lâm Phạm huynh, chúc mừng chúc mừng… Lần này Gia tộc Lâm Thị cuối cùng cũng có thể như ý nguyện!

Một vài thế lực có quan hệ với Gia tộc Lâm Thị đều đứng lên, chắp tay chúc mừng.

- Ha ha… Ánh mắt Lâm Phạm cũng kinh ngạc nhìn thân ảnh Lâm Lang Thiên, bàn tay giấu trong tay áo run lên nhè nhẹ hiển lộ sự kích động trong lòng hắn. Lâm Lang Thiên quả không hổ là tuyệt thế thiên tài trong Gia tộc Lâm Thị, không nghĩ rằng gặp phải cường địch nặng ký vẫn có thể thuận lợi thắng được, xem ra hắn trước kia còn chưa nhìn rõ được tiềm năng của kẻ này a.

- Lâm Phạm, xem ra Gia tộc Lâm Thị ngươi lần này không về tay không rồi. Chỉ có điều danh ngạch cuối cùng xem ra phải là của Gia tộc Vương Thị rồi!

Vương Lôi thấy vậy, cặp mày hơi nhíu một cái, sau đó nói.

Lúc này trong lòng Lâm Phạm đã tương đối kích động, cũng không có thời gian để ý đến những lời nói của Vương Lôi. Bởi vậy một lát sau khi hắn tỉnh táo lại thì ánh mắt liền hướng về phía cánh cửa Tử Kim cuối cùng đang đóng chặt, bờ môi khẽ mím lại.

- Lâm Động, chẳng lẽ ngươi ở nơi này lại thua Lâm Lang Thiên sao? Ngươi nên biết, đạt được danh ngạch Bách Triều Đại Chiến đối với Gia tộc Lâm Thị quan trọng đến mức nào. Ngươi và Lâm Lang Thiên thế như nước với lửa, nếu như lần này ngươi thất bại, những thành tựu trước kia của ngươi đều sẽ tan theo gió!

Trong nội tâm Lâm Phạm lúc này có chút phức tạp. Đạt được danh ngạch cuối cùng khiến hắn kích động, lại tiếc nuối bởi vì trong hai đại tuyệt thế thiên tài, hắn chỉ có thể chọn một người. Lâm Động có thể dựa vào tài nguyên của Phân gia mà tiến đến bước ngày hôm nay. Sự nỗ lực trong đó, Lâm Phạm biết rõ là vượt xa Lâm Lang Thiên. Nhưng đôi khi thế gian chính là không công bằng như vậy, ngươi nỗ lực so với người khác nhiều hơn, nhưng thu hoạch không nhất định có thể tốt hơn người khác.

Ở bên ngoài điện, bốn người Mạc Lăng đều chắp tay chào nhau. Bốn người đều nghe nói qua một chút thanh danh của đối phương, cho nên mặc dù đều cùng là nhân vật thiên tài kiệt xuất, nhưng cũng không ngốc nghếch ở tại nơi này biểu hiện mình cao hơn một bậc.

- Hiện nay trong năm danh ngạch đã bị chúng ta lấy đi bốn, không biết danh ngạch cuối cùng này sẽ là người nào giành được?

Mạc Lăng nhìn về phía cánh cửa Tử Kim cuối cùng vẫn đóng chặt, mỉm cười nói.

- Nếu như ta đoán không sai thì người tranh danh ngạch cuối cùng hẳn là Vương Chung và Lâm Động.

Đỗ Vân cười nói. Hắn rất tinh tường, hai người này đều có thực lực tranh đoạt danh ngạch, hơn nữa nhìn bộ dạng bốn người bọn họ hiển nhiên chiến đấu vừa rồi tuy kịch liệt nhưng không đến mức tận cùng. Mà nếu như bốn người bọn họ gặp phải Lâm Động và Vương Chung thì có lẽ cho dù thắng cũng sẽ không bình thản thoái mái giống bây giờ.

- Lâm Động mặc dù có chút bản lĩnh, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Vương Chung huynh?

Lâm Lang Thiên cười nhạt nói. Vương Chung mạnh thế nào hắn tự nhiên biết rõ, mặc dù Lâm Động cũng không tệ, nhưng muốn thắng được Vương Chung thì hắn cũng không cho rằng Lâm Động năng lực đó.

- Lâm Lang Thiên, Lâm Động kia cũng là người của Gia tộc ngươi, ngươi vậy mà lại không nói giúp hắn, ngược lại thiên vị ngoại nhân, thật sự khiến lòng người rét lạnh a.

Man Sơn cường tráng phát ra thanh âm hùng hồn nói.

Bọn hắn đều rất tinh tường, nếu như danh ngạch cuối cùng thật sự là Vương Chung và Lâm Động tranh nhau, như vậy cuộc chiến sẽ cực kỳ kịch liệt. Từ một phương diện nào đó mà nói thì Lâm Động và Vương Chung cũng thật xui xẻo, không ngờ lại cùng chạm mặt tại một nơi.

Lưỡng hổ tương đấu tất có một bên trọng thương!

- Lời ngay nói thật mà thôi, có lẽ không lâu nữa sẽ có kết quả thôi, đợi đi!

Lâm Lang Thiên cười nhạt một tiếng, hai tay thả lỏng phía sau. Trong mắt hắn bắt đầu có thể một tia hàn ý. Nếu như Lâm Động lúc này thất bại, như vậy hắn sẽ không còn chỗ dựa trong Gia tộc Lâm Thị nữa, đến lúc đó, không cần hắn mở miệng tự nhiên sẽ có người chỉnh đốn hắn và Phân gia Viêm Thành.

- Ha ha, Lâm Lang Thiên nói vậy, nhưng ta lại có ý khác. Ta cho rằng danh ngạch cuối cùng này sẽ là Lâm Động giành được. Đến lúc đó có lẽ phải chúc mừng Gia tộc Lâm Thị các ngươi, đồng thời lấy được hai danh ngạch, đây quả thật là điều mà nhiều năm qua chưa từng xuất hiện tại Vương triều Đại Viêm ta!

Mạc Lăng mỉm cười nói.

- Được Tam Hoàng tử để mắt rồi, chỉ có điều chi e có một số người không có

tư cách này.

Lâm Lang Thiên cười, nhưng hắn còn chưa dứt lời thì cánh cửa Tử Kim cuối cùng đột nhiên kịch liệt rung chuyển, cuối cùng chỉ nghe ầm một tiếng liền nổ tung, không ngờ lại trực tiếp nổ tung!

Ầm!

Cánh cửa Tử Kim cực lớn, trong ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người nổ tung, sau đó, một cỗ nguyên lực kinh người chấn động, giống như biển gầm thét. Bốn cự chỉ cổ xưa hợp thành một chỉ bắn mạnh ra, sau đó phát ra một tiếng vang thật lớn, hoàn toàn nổ tung.

Vù!

Mà lúc cự chỉ cổ xưa nổ tung, một đạo huyết quang ảm đạm cũng bắn ngược ra, hai chân ở trên mặt đất để lại một vết rạch dưới đất dài vài trăm mét sau đó mới chậm rãi ngừng lại.

Một màn đột nhiên xuất hiện khiến cho toàn trường liền trở nên yên tĩnh, sau đó từng đạo ánh mắt nhanh như thiểm điện nhìn về phía huyết quang. Ngay sau đó đồng tử của tất cả mọi người đột nhiên co lại. Hai người Vương Lôi và Vương Viêm ngay lập tức mừng như điên, bởi vì thân ảnh vừa hiện thân đó chính là Vương Chung!

- Ai… Thấy vậy, Lâm Phạm thở dài một hơi thật sâu. Đọ sức giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên cứ như vậy phân thắng bại sao?

- Ha ha… Tuy rằng cảnh tượng Vương Chung xuất hiện có chút kỳ lạ, nhưng Vương Lôi vẫn nhịn không được cười to một tiếng. Thế nhưng tiếng cười của hắn vừa dứt thì Vương Chung ở trong sân liền ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, rồi sau đó ngửa mặt lên trời gục xuống.

Tiếng cười của Vương Lôi ngay lập tức dừng lại, từng ánh mắt xung quanh

kinh ngạc nhìn một màn này… Mà trong lúc bọn hắn đang kinh ngạc, nơi cánh cửa Tử Kim bạo liệt lại có tiếng bước chân nho nhỏ truyền ra. Ngay sau đó, một đạo thân ảnh đón ánh mặt trời chậm rãi bước ra, cuối cùng xuất hiện dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

- Cuộc chiến Hạt giống này hắn không phải cứ người nào bước ra khỏi cả cửa này chính là người thắng chứ?

Đạo thân ảnh ngẩng cao đầu, ngẩng đầu nhìn về phía đám người trên đài cao, thanh âm nhàn nhạt lập tức khiến vẻ mặt của mọi người ngốc trệ…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 386

Cuộc Chiến Hạt Giống Kết Thúc.

Bởi vì người cuối cùng từ bên trong thông đạo đi ra chính là Lâm Động!

Nhìn Vương Chung trọng thương hôn mê, lại lần nữa liếc nhìn Lâm Động tóc tai có chút rối tung, trên thân thể có vết máu, nhưng ánh mắt sáng ngời và mạnh mẽ, bất cứ ai cũng biết, giao thủ giữa hai người, ai là kẻ thắng.

Trên đài cao vẫn yên tĩnh, thậm chí ngay cả trong ánh mắt Lâm Phạm và Vương Lôi cũng xuất hiện trang thái ngây ngẩn, hiển nhiên là vẫn chưa khôi phục lại tinh thần trước kết quả đột ngột như vậy. Về phần một vài thế lực đứng đầu còn lại, trong mắt đều tràn ngập vẻ khiếp sợ, kết quả này quả thật nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Bọn họ biết rõ Lâm Động gần đây danh tiếng rất thịnh, nhưng Vương Chung đã có thanh danh hiển hách nhiều năm nay tại Vương triều Đại Viêm. Lại nói, ai cũng tin rằng, trong năm danh ngạch của cuộc Cuộc chiến Hạt giống chắc chắn sẽ có hắn.

Cho nên, lúc vừa rồi sau khi biết Vương Chung giao thủ với Lâm Động, trong lòng bọn họ đều thầm than Lâm Động xui xẻo. Một ngôi sao vừa mới nổi có lẽ hôm nay sẽ phải nếm mùi bại trận. Thậm chí, không phải chỉ riêng bọn hắn, mà ngay cả Lâm Phạm cũng không dám ôm kỳ vọng quá lớn, dù sao thì thanh danh của Vương Chung cũng quá vang dội.

Nhưng loại cục diện đó lại xuất hiện kết cục như hiện nay, nhìn Vương Chung trọng thương hôn mê, lại nhìn Lâm Động toàn thân khí huyết sôi trào, người nào cũng biết hai người đã bạo phát một cuộc đại chiến kinh thiên động

địa. Nhưng trong trận đại chiến đó, Lâm Động lại là người cuối cùng bước ra!

Nhìn thân ảnh tuổi trẻ đi ra khỏi điện, bọn họ đều hiểu rằng Cuộc chiến Hạt giống đã có kết quả cuối cùng. Năm danh ngạch đều đã có tên, mà càng khiến cho bọn họ âm thầm cảm thấy ao ước và đố kỵ đó chính là Gia tộc Lâm Thị không ngờ lại trực tiếp chiếm được hai danh ngạch.

Loại chuyện này nhiều năm qua chưa từng xuất hiện tại Vương triều Đại Viêm. Dù sao thì muốn tuyển chọn ra một người nổi tiếng trong đám thiên tài thì tốn kém tài nguyên cũng không ít, ngay cả mạnh mẽ như Hoàng thất cũng chỉ phái ra một mình Tam Hoàng tử Mạc Lăng, những tông phái và Gia tộc khác làm sao có thể có thủ bút bồi dưỡng được nhiều tuyệt thế thiên tài được?

Hơn nữa, bọn họ đều hiểu Lâm Thị Lông Tộc có thể lấy được hai cái danh ngạch hoàn toàn là nhờ vận khí bởi vì Lâm Động nửa đường xuất hiện, lúc trước không hề tiêu phí chút tài nguyên của Gia tộc Lâm Thị thì hắn đã có được thực lực như vậy, hoàn toàn là dựa vào nỗ lực của bản thân. Mà Gia tộc Lâm Thị thì gần như không hề trả một cái giá gì đã gặt hái được một tuyệt thế thiên tài không thua kém gì Lâm Lang Thiên. Hôm nay hắn còn ở trong Cuộc chiến Hạt giống đánh bại Vương Chung, vì Gia tộc Lâm Thị giành được cái danh ngạch thứ hai.

May mắn như thế, thật sự không thể không khiến người khác cực kỳ hâm mộ.

- Lâm Phạm huynh, lần này thật đúng là phải chúc mừng a!

Mạc Tiêu Thiên xoay người lại, nhìn vào Lâm Phạm có chút giật mình, cười nói.

- Bệ hạ nói đùa rồi… Lâm Phạm lúc này cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, vội vàng ôm quyền, nhưng trên mặt đã không che giấu được sự cuồng hỉ. Hắn lúc này quả thật cảm thấy xúc động đến choáng váng. Hắn cho tới bây giờ không nghĩ rằng Gia tộc Lâm Thị có thể đạt được hai danh ngạch trong một lần Cuộc chiến Hạt giống như thế này.

Loại chuyện này cho dù phóng mắt khắp lịch sử Vương triều Đại Viêm, số lần xuất hiện cũng sẽ không vượt quá một bàn tay, nhưng hôm nay may mắn to lớn đó lại rơi xuống đầu Gia tộc Lâm Thị bọn hắn.

Lúc Lâm Phạm lộ vẻ cuồng hỉ thì Vương Lôi ngồi ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch. Hắn có chút không thể tin nhìn vào thân ảnh Vương Chung bị trọng thương, thân thể không ngừng run rẩy. Hắn thật sự là không thể tin, hắn nghĩ Vương Chung sẽ dễ dàng giành được một danh ngạch, hơn nữa còn gánh vác hy vọng của Gia tộc Vương Thị triển lộ quang mang trong Bách Triều Đại Chiến, thế nhưng cuối cùng lại thất bại trong tay một Lâm Động vô danh.

- Làm sao có thể?

Sau lưng Vương Lôi, vẻ mặt vốn đắc ý của Vương Viêm cũng trở nên ảm đạm vô sắc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm. Cũng giống như Vương Lôi, đối với thực lực của Vương Chung, hắn có lòng tin tuyệt đối. Trong mắt hắn, Lâm Động lần này gặp phải Vương Chung quả thực chính là chuyện bất hạnh lớn nhất của Lâm Động. Vốn hắn định đợi lúc Vương Chung thắng lợi trở về thì sẽ tìm mọi cách châm chọc tên Lâm Động thất bại ấy, nhưng sự thật lại trêu đùa hắn đến tàn khốc… Nhìn thân ảnh trọng thương hôn mê, trong lòng Vương Viêm phảng phất như sụp đổ vậy. Hắn thật sự không tin rằng một con kiến hôi nhỏ bé hai năm trước hắn có thể tùy tiện bóp chết, vậy mà hôm nay, Chiến Thần trong lòng hắn lại thua con kiến hôi nhỏ bé này.

Chỉ có điều, bất kể hắn muốn tin hay không, nhưng sự thật chính là như vậy, nó sẽ không bởi vì bất cứ kẻ nào không muốn tin mà sẽ thay đổi.

Ở ngoài điện, ánh mắt Lâm Động liếc nhìn Vương Chung trọng thương hôn mê, thân thể vốn căng thẳng đã thả lỏng hơn rất nhiều. Ngay lập tức một cỗ cảm giác suy nhược từ sâu trong thân thể hắn tràn ra. Hắn ngẩng đầu nhìn đám người Mạc Lăng, không khỏi tự giễu lắc đầu, cùng những người bộ dáng vô cùng thoải mái này so sánh, hắn quả thực có một loại xúc động muốn chửi thề một trận.

- Ha ha, Lâm Động huynh, chúc mừng! Vừa rồi ta còn nói lần Cuộc chiến Hạt giống này, tất có Lâm Động huynh trong danh ngạch, không ngờ bây giờ liền ứng nghiệm rồi!

Mạc Lăng hướng về phía Lâm Động mỉm cười, thanh âm nhu hòa nói.

- Ngươi chính là Lâm Động? Quả nhiên là đại hán tử, không ngờ ngay cả Vương Chung cũng không phải đối thủ của ngươi. May là lần này ta không gặp ngươi, nếu không danh ngạch này chỉ e sẽ không đạt đến tay!

Man Sơn của Man Vương Tông cũng dùng ánh mắt kinh dị nhìn Lâm Động, sau đó thanh âm hùng hậu phát ra.

Người này mặc dù thoạt nhìn thô cuồng, nhưng hiển nhiên không phải là loại người ngốc nghếch. Hắn cũng rõ ràng lần Cuộc chiến Hạt giống này, trong số năm trận chiến của vòng cuối cùng, trận của Lâm Động tuyệt đối là gian nan nhất.

Lâm Động và Vương Chung đều là hạng người nhân tài kiệt xuất, nếu xếp tại các tổ khác, chỉ cần không gặp phải Mạc Lăng của Hoàng thất thì e rằng sẽ có tám phần giành được danh ngạch. Nhưng ai ngờ hai gã khó giải quyết này lại xui xẻo đụng mặt nhau. Trận chiến này mặc dù bọn hắn không nhìn thấy, nhưng nhìn khí huyết tràn ra quanh người Lâm Động và bộ dáng thê thảm của Vương Chung, chắc chắn đã xảy ra một hồi đại chiến thảm khốc đến cực điểm.

Mà bên trong trận đại chiến thảm khốc này, Lâm Động ngoài dự đoán của mọi người lại là người nở nụ cười cuối cùng. Nói cách khác, thực lực của hắn cao hơn Vương Chung một bậc, thực lực như vậy ở trong năm người bọn họ, Man Sơn thấy e rằng chỉ có Mạc Lăng mới có thể cùng giao thủ!

Đỗ Vân của Thiên La Tông cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Lâm Động chằm chằm, chợt chậc chậc một tiếng. Khó trách sư phụ của hắn lại không cho hắn đi trêu chọc Lâm Động, thì ra gã này lại khó giải quyết như vậy.

Đối với ba người Mạc Lăng, Man Sơn, Đỗ Vân, Lâm Động tương đối hiền lành, hướng về phía ba người chắp tay khách khí, cười nói:

- Chỉ là may mắn mà thôi!

- Xem ra quả thật là may mắn, nói không chừng vừa rồi tỏ ra yếu nhược, sau đó đợi đến khi Vương Chung lơ là thì đột nhiên động thủ… Lúc này, Lâm Lang Thiên trầm mặc trong chốc lát cũng không nhịn được cười lạnh, ánh mắt của hắn tương đối âm trầm. Lúc trước không phát hiện ra thân ảnh của Lâm Động, trong lòng hắn đã cho rằng cuộc đọ sức giữa hai người cuối cùng đã phân thắng bại, nào ngờ sự tình lại thảy đổi cực nhanh đến không tưởng. Nhất thời, cho dù là với tâm cơ của hắn cũng có chút không thích ứng.

- Ngươi nên cảm thấy may mắn vì ngươi không phải gặp ta, nếu không, ngươi cũng sẽ có kết quả như vậy!

Lâm Động cười nhạt một tiếng, nói.

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Lang Thiên liền trở nên lạnh lẽo, chỉ có điều cũng không có thật sự động thủ. Ánh mắt của hắn vẫn không tự chủ được thoáng nhìn qua Vương Chung ở phía xa, nhìn bộ dạng thê thảm của người này, đồng tử của hắn không nhìn được co rút. Mặc kệ miệng lưỡi hắn có lợi hãi như thế nào, nhưng hắn rất rõ thực lực của Vương Chung. Nhưng bây giờ gã lại thua trong tay Lâm Động, khiến cho mức độ nguy hiểm của Lâm Động trong lòng hắn không thể không nâng lên một bậc.

Hắn hiểu rằng, Lâm Động hiện nay nếu như mình không sử dụng đến lá bài tẩy cuối cùng thì sợ rằng cũng rất khó làm gì được hắn.

Con kiến hôi nhỏ bé trong mắt hắn năm đó, bất tri bất giác đã trưởng thành đến mức ngay cả hắn cũng không dám khinh thường.

Mạc Lăng ở bên cạnh nhìn bộ dáng đối chọi gay gắt của hai người cũng ngẩn ra, chợt hiểu rõ, xem ra hai người này ở trong Gia tộc Lâm Thị có ân oán tương

đối sâu.

- Bệ hạ, không biết trận chiến cuối cùng ta có tính là người thắng không? Nếu như tính thì có thể tuyên bố kết quả được chưa?

Lâm Động ngẩng đầu, nhìn về phía Mạc Tiêu Thiên trên đài cao, âm thanh kính cẩn nói.

- Ha ha, tất nhiên là… Nghe thấy vậy, Mạc Tiêu Thiên cười, nhưng lời của hắn còn chưa dứt thì bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ sát khí kinh người từ bên cạnh bộc phát ra.

- Tiểu súc sinh, ngươi dám làm Vương Chung bị thương như vậy, ta muốn ngươi hôm nay phải đem mạng mình ra trả!

Cỗ sát khí vừa xuất hiện thì mọi người liền nhìn thấy thân hình Vương Lôi đột nhiên phóng tới, trong đôi mắt tràn ngập sát khí dày đặc. Trảo phong vô cùng mạnh mẽ nện về phía đầu Lâm Động, thiên địa cuồng phong gào thét, hàn phong lạnh lẽo. Cường giả Niết Bản Cảnh vừa ra tay liền khiến trời rung đất chuyển.

Vương Lôi không ngờ lại không nén giận nổi, cùng với Lâm Động thực lực chênh lệch khổng lồ trực tiếp hạ sát thủ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 387

Vương Lôi Nổi Giận.

Thân ảnh của Vương Lôi giống như bạo lọng phẫn nộ, thân hình vừa xẹt qua thì không gian liền trở nên vặn vẹo, đẳng cấp lực lượng như vậy cường hãn đến mức đáng sợ!

Vương Lôi lúc này ra tay gần như đều ngoài dự liệu của tất cả mọi người, không ai ngờ rằng, thân là Tộc trưởng của Gia tộc Vương Thị mà hắn lại có thái độ thất lễ như thế, bất chấp thân phận và cục diện khác biệt, cưỡng ép ra đòn sát thủ với Lâm Động.

Thân hình Vương Lôi nhanh như tia chớp, gần như là lúc cỗ sát khí vừa mới tuôn ra thì hắn liền từ đài cao lao xuống. Khí tức cường đại của cường giả Niết Bàn Cảnh không hề giữ lại bộc phát ra, một cỗ áp lực cực kỳ hung hãn quét ra, thậm chí ngay cả một vài vị Tông chủ các thế lực đứng đầu còn chưa bước vào Niết Bàn Cảnh ở trên đài cao cũng cảm thấy hô hấp có chút nặng nề.

Đám người Mạc Lăng ở bên cạnh Lâm Động cũng bởi vì biến cố này mà sắc mặt biến đổi. Bọn họ vừa định hét lớn thì uy áp cường hoành của cường giả Niết Bàn Cảnh liền bao trùm đến, trực tiếp đem những lời nói trong miệng bọn chúng cưỡng ép chấn trở về, rồi sau đó một cỗ kình phong ngang ngược quét tới, đem bốn người Mạc Lăng chấn đến liên tiếp lùi về phía sau.

Mà lúc này, cũng mơ hồ có thể thấy rõ thực lực của bốn người, Vương Lôi vừa quét ra, Man Sơn của Man Vương Tông và Đỗ Vân của Thiên La Tông đều lùi lại hơn mười bước mới chật vật ổn định thân thể, mà trái lại hai người Mạc Lăng và Lâm Lang Thiên mặt dù cũng bị chấn đến liên tiếp lùi về phía sau, nhưng bước chân lại không có chút rối loạn, thân thể chấn động một cái liền xảo

diệu hóa giải được kình phong ập đến.

Mà Vương Lôi lần này nổi giận ra tay hiển nhiên là nhằm vào Lâm Động, cho nên bốn người Mạc Lăng cũng không bị thương tổn gì. Khi bọn hắn ổn định hạ thân thì liền thấy Vương Lôi đã xuất hiện phía trên Lâm Động, lập tức sắc mặt đều biến đổi. Chỉ có trong mắt Lâm Lang Thiên xẹt qua một tia cười lạnh. Hắn có thù sâu đậm với Lâm Động, bây giờ chỉ hận Vương Lôi không thể ngay lập tức giết chết Lâm Động, một màn này quả thật rất hợp ý hắn!

Ầm!

Trong sân lúc này, quanh người Lâm Động không thể cử động, sắc mặt hắn cũng cực kỳ âm trầm, hai mắt gắt gao nhìn Vương Lôi nổi giận xông đến. Hắn có thể cảm giác được nguyên lực thiên địa quanh người hắn đã bị Vương Lôi khống chế. Đối mặt với cường giả Niết Bàn Cảnh, hắn căn bản không có cơ hội né tránh!

Khí tức áp bách của cường giả Niết Bàn Cảnh khiến áo quần toàn thân Lâm Động rung chuyển bay phất phới. Chỉ có điều dưới loại áp lực này, trong mắt Lâm Động lại có một tia hung tàn chớp động, bàn tay siết chặt, tùy thời có thể đem Huyết Linh Khôi triệu hoán ra đối địch.

- Tiểu súc sinh, nhất định là ngươi thi triển thu đoạn ti tiện mới có thể đánh Vương Chung bị thương thành như vậy, chết đi cho ta!

Ánh mắt Vương Lôi bạo nộ và hung tàn nhìn chằm chằm Lâm Động gần trong gang tấc, sát ý trong lòng không thể ngăn chặn trào lên. Trong lòng nổi giận, hắn bây giờ chỉ hận không thể lập tức đem kẻ trước mặt đập thành thịt vụn.

Nhìn một quyền Vương Lôi nện tới, hai mắt Lâm Động nhíu lại. Thế nhưng, lúc hắn sắp triệu hồi ra Huyết Linh Khôi, một tiếng hét tràn ngập tức giận giống như sấm vang vọng khắp bầu trời phát ra.

- Vương Lôi, ngươi dám trước mặt ta ra tay với người của Gia tộc Lâm Thị,

thật sự xem Lâm Phạm ta không tồn tại sao?

Tiếng hét vang vọng khắp nơi, sau đó một đạo thân ảnh phá không vọt tới, chỉ sau một loáng liền trực tiếp xuất hiện trước mặt Lâm Động. Hắn trước hết vung tay áo bào một cái, đem Lâm Động đẩy lùi, sau đó nguyên lực ba động khổng lồ bạo phát ra, một chưởng nện ra, cùng với quyền của Vương Lôi hung hăng va vào nhau.

Ầm!

Quyền chưởng giao nhau, nhất thời, một làn sóng giống như lốc lập tức điên cuồng thổi quét ra. Trên mặt đất, từng đạo khe nứt khổng lồ nhanh chóng lan ra, giống như địa chấn vậy.

Thân hình Lâm Động rơi xuống đất, chợt mũi chân điểm xuống mặt đất một cái lại lần nữa nhanh chóng lùi lại, lúc này mới có thể hoàn toàn né tránh được làn sóng tràn tới. Sân bãi trong chốc lát liền bạo liệt ra. Ánh mắt Lâm Động có chút ngưng trọng, lực lượng Niết Bản Cảnh quả nhiên không phải là Tạo Hóa Cảnh có thể so sánh!

Ầm ầm!

Trong sân, hai đạo thân ảnh tiếp xúc với nhau, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người vừa mới chạm vào lập tức tách ra. Hai chân của hai người đều kéo lê trên mặt đất, để lại trên đó một đạo dấu vết thật sâu, mặt đất cứng rắn dưới chân bọn họ lúc này yếu ớt giống như đậu hủ vậy.

- Vương Lôi, ngươi hôm nay muốn làm mất hết mặt mũi của Gia tộc Vương Thị hay sao? Loại tình huống sau khi thất bại Cuộc chiến Hạt giống thì thẹn quá hóa giận đã nhiều năm không xuất hiện rồi!

Thân thể Lâm Phạm chấn động, thân hình cưỡng ép bình ổn lại, sau đó ánh mắt âm trầm nhìn về phía Vương Lôi, quát lên.

Vương Lôi lúc này bị Lâm Phạm cản lại, hắn liền biết rõ ý đồ muốn giết Lâm Động đã lại một lần nữa không thể thực hiện, lập tức chỉ có thể hít sâu một hơi. Hắn biết rõ loại chuyện này hắn chiếm không đến nửa phần lý lẽ, chỉ có điều chuyện Vương Chung thua trong tay Lâm Động đối với hắn mà nói quả thật là sự đả kích quá lớn, lớn đủ để khiến hắn mất đi lý trí.

Vù vù!

Lúc này, phần đông các thế lực đứng trên đài cao cũng phục hồi tinh thần, cặp mày Mạc Tiêu Thiên nhíu một cái, thân hình khẽ động liền cùng mọi người từ trên đài cao lướt xuống dưới, nhìn về phía Vương Lôi, trầm giọng nói:

- Tộc trưởng Vương Lôi, Cuộc chiến Hạt giống có rất nhiều quy củ, là do tất cả các thế lực ở Vương triều Đại Viêm chúng ta cùng thiết lập. Hành vi của ngươi như vậy không phải là khôn ngoan, dựa theo quy củ có thể tùy thời hủy bỏ tư cách tham gia lần Cuộc chiến Hạt giống tiếp theo của Gia tộc Vương Thị!

Nghe vậy, sắc mặt Vương Lôi cũng hơi đổi. Lần này Gia tộc Vương Thị đã thất bại, nếu như bị hủy tư cách lần tiếp theo thì thực lực tất sẽ giảm mạnh, chuyện này đối với bọn hắn mà nói chính là một loại đả kích trí mạng.

- Bệ hạ bớt giận, ta cho rằng trong lúc tỷ thí giữa Lâm Động và Vương Chung có vấn đề nên lúc nãy mới muốn ra tay thử một lần.

- Hừ? Ngươi thua thì liền có vấn đề, Vương Lôi, loại lý do không biết xấu hổ này mà cũng nói ra được. Năm đó Gia tộc Lâm Thị ta bại trong tay Gia tộc Vương Thị của ngươi, có nói lời này không?

Vẻ mặt Lâm Phạm lạnh lẽo, cười lạnh châm biếm nói.

Đương nhiên, không chỉ có vẻ mặt hắn châm biếm, mà ngay cả một vài Tông chủ các thế lực đứng đầu cũng không khỏi lắc đầu. Hành vi của Vương Lôi lần này quả thật hơi có chút mất thân phận. Mặc dù Cuộc chiến Hạt giống đối với bọn hắn rất trọng yếu, nhưng sau khi thất bại còn viện cớ thì quả thật hơi có chút

khiến người ta khinh thường.

- Tộc trưởng Vương Lôi, tỷ thí chỉ phân kết quả, không phân biệt quá trình. Mặc kệ đến tột cùng là thủ đoạn gì, chỉ cần có thể chiến thắng đối phương thì sẽ giành được thắng lợi danh chính ngôn thuận. Hiện nay Cuộc chiến Hạt giống đã kết thúc, năm danh ngạch cũng đã có sở hữu, mong rằng mọi người không nên làm chuyện lỗ mãng như vậy. Nếu không chúng ta chỉ có thể lấy danh nghĩa chung tước đoạt đi tư cách tham gia Cuộc chiến Hạt giống lần tiếp theo của Gia tộc Vương Thị ngươi.

Mạc Tiêu Thiên cau mày, trầm giọng nói.

Nghe thấy Mạc Tiêu Thiên nói vậy, sắc mặt Vương Lôi lúc xanh lúc trắng, cuối cùng chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Động và Lâm Phạm, rồi sau đó quay người phất áo rời đi. Lúc đi cũng đem Vương Chung trọng thương bất tỉnh theo, ném cho Vương Viêm sắc mặt trắng bệch ở sau lưng.

Nhìn thấy Vương Lôi bị cản lại, ba người Mạc Lăng cũng thở dài một hơi. Bọn hắn biết rằng, Vương Lôi cho rằng với thực lực của Vương Chung thì muốn đoạt một danh ngạch là chuyện dễ như trở bàn tay, kết quả không ngờ rằng Vương Chung vận khí không tốt, đồng dạng lại gặp Lâm Động khó giải quyết. Lưỡng hổ tương đấu, cuối cùng Lâm Động đạt được thành lợi, nhưng loại sự thật này hiển nhiên Vương Lôi không thể nào chấp nhận được nên mới nổi giận như vậy.

- Đáng tiếc!

Mà khác với đám người Mạc Lăng đang thở dài, Lâm Lang Thiên lại khẽ lắc đầu, trong lòng thầm cảm thấy tiếc hận. Nếu như vừa rồi Vương Lôi ra tay giết Lâm Động thì xem như hắn cũng bớt đi nhiều phiền toái.

- Chỉ có điều dù ngươi có thể sống sót, nhưng đợi đến khi bắt đầu Bách Triều Đại Chiến thì ta sẽ đích thân lấy mạng ngươi. Hừ, Lâm Động, ta muốn để cho ngươi biết, đắc tội với ta chính là chuyện mà ngươi hối hận nhất cuộc đời này!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên nhìn chằm chằm thân ảnh Lâm Động, giống như một con độc xà, khiến người khác không rét mà run.

Mà đối với ánh mắt của Lâm Lang Thiên, Lâm Động chỉ nghiêng đầu liếc mắt hắn, khóe miệng cũng nhếch lên một tia cười lạnh, trong mắt phát ra sát ý dày đặc. Người này thật sự là mối họa trong lòng hắn. Bây giờ tại Vương triều Đại Viêm có Lâm Phạm trấn áp, hắn có lẽ không thể ra tay, chỉ có điều một khi tiến vào Bách Triều Đại Chiến, nếu như hắn có cơ hội, tuyệt đối phải xử lý Lâm Lang Thiên trước tiên.

- Lâm Động, ngươi không sao chứ?

Lúc này Lâm Phạm cũng xoay người, nhìn về phía Lâm Động, có chút khẩn trương nói. Gia tộc Lâm Thị bọn hắn vất vả lắm mới giành được hai cái danh ngạch, nếu như Lâm Động thực sự bị Vương Lôi đả thương, như vậy hôm nay chính hắn chỉ e sẽ phát điên lên mất.

- Không có gì đáng ngại!

Lâm Động mỉm cười. Hắn biết rõ, thành công đạt được danh ngạch Bách Triều Đại Chiến lại càng khiến cho địa vị của hắn ở trong long lòng Lâm Phạm đặt ngang với Lâm Lang Thiên. Hắn bây giờ, bất luận mở miệng muốn tài nguyên khủng bố gì Lâm Phạm chắc chắn cũng sẽ dốc sức cấp cho hắn.

Bởi vì Lâm Phạm cũng hiểu rõ, đây giống như đầu tư, chỉ cần Lâm Động đến lúc đó có thể biểu hiện vượt trội tại trong Bách Triều Đại Chiến, hơn nữa còn được siêu cấp tông phái lựa chọn thì những đầu tư này tất nhiên sẽ được hồi báo gấp trăm ngàn lần.

Hơn nữa, vì có thể khiến Lâm Động ghi nhớ lấy Gia tộc Lâm Thị, sau này khi Lâm Động rời đi, Lâm Phạm tất sẽ đem hết toàn lực bảo vệ Phân gia Viêm Thành, không để bọn họ bị tổn thương chút nào. Mà Lâm Động cũng đồng dạng muốn thế, chỉ có như vậy hắn mới có thể an tâm rời khỏi Vương triều Đại Viêm!

Hai người đều là người hiểu chuyện, có qua có lại.

- Tốt lắm, các vị, lần Cuộc chiến Hạt giống này, kết quả đã có!

Lúc này, ánh mắt Mạc Tiêu Thiên cũng nhìn về phía mọi người, rồi sau đó ánh mắt của hắn dừng lại trên người Lâm Động một chút, trong mắt có chút vẻ kỳ quái. Lúc trước Vương Lôi ra tay với Lâm Động, hắn rõ ràng nhìn thấy trong mắt Lâm Động không có chút gì bối rối. Đối mặt với cường giả Niết Bàn Cảnh mà còn có thể trấn định như thế, kẻ này quả thật không phải loại người tầm thường.

- Ngày mai, chúng ta sẽ liên thủ mở ra Thánh Linh Đàm. Năm người các ngươi có tư cách đi vào trong đó, đây là lần cuối cùng Vương triều Đại Viêm trợ giúp các ngươi, nhưng về phần các ngươi có được kết quả gì thì còn phải xem vận mệnh của bản thân. Mà chờ các ngươi từ trong Thánh Linh Đàm đi ra, sẽ chuẩn bị tham gia vào Bách Triều Đại Chiến. Các ngươi cũng đều là thiên tài của Vương triều Đại Viêm, hy vọng các ngươi có thể từ trong Bách Triều Đại Chiến, giành được cho Vương triều Đại Viêm chúng ta được một chút thanh danh!

Lúc nhắc đến Bách Triều Đại Chiến, cho dù là trấn định như Mạc Tiêu Thiên, trong mắt lúc này cũng trở nên nóng rực. Nếu có thể ở trong Bách Triều Đại Chiến thể hiện tài năng nổi trội, danh tiếng chắc chắn sẽ chấn động Đông Huyên Vực…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 388

Nói Chuyện Đêm.

Mà sau khi lần Cuộc chiến Hạt giống này kết thúc, đám người Lâm Động cũng không tiếp tục lưu lại ở Hoàng cung quá lâu mà trực tiếp quay trở về khu vực cư trú, để nghỉ ngơi và hồi phục.

Trong lần Cuộc chiến Hạt giống này, Lâm Động không thể nghi ngờ là vất vả nhất. Đây cũng không phải là do thực lực của hắn có vấn đề, mà do đối thủ mà hắn chạm trán thật sự quá mức cường hoành. Thực lực của Vương Chung, bất kể là Lâm Động có thán phục hay không thì người này quả thật không hổ danh là nhân vật mà ngay cả Lâm Lang Thiên cũng không làm gì được, sau khi thi triển rất nhiều thủ đoạn mới có thể thắng hiểm được một bậc.

Theo Lâm Động phỏng đoán, cho dù Lâm Lang Thiên gặp phải Vương Chung, nếu như hắn không sử dụng đến đạo khí tức thần bí trong cơ thể thì sợ rằng cũng khó mà dễ dàng chiến thắng nổi.

Đại chiến vất vả như vậy tự nhiên khiến Lâm Động cực kỳ mệt mỏi, bởi vậy sau khi đặt chân về chỗ của mình, hắn liền trực tiếp trở về phòng. Hôm nay sau khi giành được danh ngạch, địa vị của hắn hiển nhiên không thể thấp hơn Lâm Lang Thiên, bởi vậy mà ngay cả Lâm Phạm cũng chỉ mỉm cười gật đầu, dặn dò hắn nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị ngày mai lên đường đến Thánh Linh Đàm.

o0o - Phù!

Lúc Lâm Động trở lại đình viện của mình thì Tiểu Viêm đang nằm sấp ở đó chờ đợi một ngày lập tức đứng lên, sau đó hưng phấn lao về phía Lâm Động. Bộ dáng quen thuộc này khiến trên khuôn mặt Lâm Động hiện lên một nụ cười.

- Ngươi ngày mai đến Thánh Linh Đàm hãy đem con hổ ngốc này theo, nếu quả thật giống như lời của những người kia, Thánh Linh Đàm là do tinh huyết của Viễn Cổ Thần Thú ngưng tụ thành, chỉ cần còn một chút tinh huyết sót lại, sẽ rất quan trọng đối với con hổ ngốc này, cũng để ngày sau có thể trùng kích đến Niết Bàn Cảnh!

Lúc này tiểu điêu hiện ra, lười biếng nói.

- Nếu như Thánh Linh Đàm này còn sót là tinh huyết của Thần Thú, vậy ngươi không muốn một chút sao?

Lâm Động cười nói.

- Xùy, điêu gia thân là Thiên Yêu Điêu, chính là chủng loài đứng đầu giới Yêu thú, bình thường toàn ăn Thần Thú, làm sao có thể để ý đến chút huyết mạch còn sót lại này chứ?

Nghe vậy, tiểu điêu khinh thường, nhếch miệng nói.

Lâm Động cười cười, cũng không để ý đến chuyện mạnh miệng của tiểu điêu, hắn vuốt đầu Tiểu Viêm, đột nhiên nói:

- Nghe nói Yêu thú tiến vào Niết Bàn Cảnh có thể biến ảo hình người? Tiểu Viêm đến khi nào mới có thể biến đổi?

- Đợi sau khi con hổ ngốc này vượt qua Niết Bàn Cảnh rồi hãy nói sau, đến lúc đó từ trong đến ngoài tẩy tủy phạt cốt, tự nhiên có thể biến ảo hình người. Chỉ có điều biến hình thì có gì hay chứ? Thân thể như thế quá yếu ớt, còn không bằng hình thể cường đại của Yêu thú.

Tiểu điêu vẫy vẫy móng vuốt, nói.

- Mặt khác tiểu tử à, chờ ngươi tiến vào Viễn Cổ Chiến Trường tham gia Bách Triều Đại Chiến, nên cẩn thận một chút, nơi đấy không thể so với Vương triều Đại Viêm, cả Đông Huyền Vực có ngàn vạn Vương triều đều có thiên tài,

lúc đó sẽ tụ tập tại nơi đấy, ngươi hiện giờ nhìn thấy đám người Lâm Lang Thiên và Vương Chung quả thật là nhân vật thiên tài, nhưng ngươi phải biết rõ, cho dù là thiên tài cũng có tam lục cửu đẳng. Theo đánh giá của ta, thực lực của các ngươi mặc dù đứng đầu lớp trẻ ở Vương triều Đại Viêm, nhưng nếu đặt trong Bách Triều Đại Chiến, sợ rằng chỉ miễn cưỡng đạt trung đẳng mà thôi. Hơn nữa Bách Triều Đại Chiến vô cùng tàn khốc, nơi đó mới chân chính là mạnh được yếu thua. Trong Viễn Cổ Chiến Trường có những tài nguyên khiến người khác đỏ mắt, không có thực lực thì không nên tham lam, nếu không tiểu mệnh khó bảo toàn.

Nhìn ánh mắt có chút ngưng trọng của tiểu điêu, Lâm Động cũng khẽ gật đầu. Hắn chưa từng có chút khinh thường đối với cái gọi là Bách Triều Đại Chiến, hôm nay chỉ là một hồi Cuộc chiến Hạt giống liền khiến cho hắn cảm thấy hơi có chút chật vật, huống chi ở trong Bách Triều Đại Chiến hắn sẽ gặp đông đảo thiên tài. Trong đó thậm chí không ít người có thể càng biến thái hơn đám người Vương Chung và Mạc Lăng.

Vương triều Đại Viêm ở Đông Huyền Vực chỉ là một Vương triều nhỏ, theo cách nói của bọn hắn, muốn tại trong Bách Triều Đại Chiến mà bộc lộ tài năng, không khác gì khó hơn lên trời. Thậm chí, đem cái mạng nhỏ nhét vào nơi đó mà không trở lại thì cũng không chút thương xót đồng tình gì.

Hắn rất rõ, Bách Triều Đại Chiến mở ra nhiều năm như vậy, ở trong đó có thể bộc phát tài năng, tính ra phần lớn các thiên tài đều trở thành hòn đá lót chân cho người khác.

Lần tôi luyện này, không phải là những trải nghiệm trước kia của hắn có thể so sánh, hai năm qua lịch lãm rèn luyện, so sánh với Bách Triều Đại Chiến chỉ giống như trò đùa.

- Chỉ có điều Bách Triều Đại Chiến mặc dù nguy hiểm rất lớn, nhưng ở trong đó cũng là chỗ để trở nên mạnh mẽ tốt nhất. Ta lại hy vọng ngươi vào trong đó, ngươi thân mang thạch phù thần bí và Thôn Phệ Tổ Phù, sau này có chút phiền

phức tất sẽ tìm đến ngươi. Nếu như ngươi không có thực lực, kết quả sẽ rất ư là thê thảm. Ta năm đó có thể may mắn thoát được có một chút sinh cơ, nhưng ngươi có thể không có cơ hội này, nếu như ngươi như vậy thì sẽ không còn hy vọng Đông Sơn tái khởi nữa.

Tiểu điêu nhỏ giọng nói.

Lâm Động yên lặng gật đầu. Hắn biết rõ thạch phù này thần bí và cường đại như thế nào. Cho đến bây giờ hắn cũng không biết thứ này đến tột cùng là cái gì, nhưng hắn rất rõ, thạch phù chắc chắn không phải vật tầm thường, nếu không thì hắn cũng không có khả năng ở trong Đại Hoang Cổ Bi, trở thành kẻ được Thôn Phệ Tổ Phù chấp nhận. Thạch phù này đúng là không thể nhìn thấu… Thần bí mà cường đại như vậy, có lẽ về sau sẽ mang đến cho hắn đại kỳ ngộ hoặc là đại nguy cơ, bởi vậy, theo như lời tiểu điêu nói, hắn cần phải có thực lực cường đại để bảo vệ mình.

Lâm Động ngửa mặt lên trời, nhìn sắc trời dần ảm đạm, thở một hơi thật dài, trong mắt lóe lên chút lửa nóng. Đã như vậy hắn sẽ mượn Bách Triều Đại Chiến này, triệt để khiến bản thân hoàn toàn lột xác.

Chỉ cần mình trở nên cường đại, mặc kệ sau này có phiền toái gì tìm đến tận cửa đều có thể tự nhiên ứng phó!

o0o Bóng đêm bao phủ Hoàng Thành nguy nga, mặc dù là đêm khuya, nhưng trong Hoàng Thành vẫn giăng đèn kết hoa, vô cùng phồn hoa náo nhiệt.

Lâm Động tĩnh lặng ngồi xếp bằng trong đình viện, Tiểu Viêm phủ phục bên cạnh hắn, đôi huyết dực ngẫu nhiên phe phẩy, trong đình viện lúc này mang theo từng đạo tiếng gió.

Trong yên tĩnh, Lâm Động đang khép hờ hai mắt đột nhiên chậm rãi mở ra, quay đầu sang nhìn về phía trên tường viện. Nơi ấy có một đạo thân hình im lặng đứng ở nơi đó, lập tức không khỏi cười nói:

- Tộc trưởng Lâm Phạm, đã trễ như vậy rồi sao còn chưa nghỉ ngơi?

- Ha ha, thật có chút cao hứng, có lẽ không dễ ngủ!

Lâm Phạm lao xuống, còn chưa đến bên cạnh Lâm Động thì Tiểu Viêm ở bên cạnh đột nhiên đứng lên, trong con mắt hổ lóe lên vẻ cảnh giác và hung ác. Đợi đến sau khi Lâm Động khẽ vung tay thì nó mới chậm rãi hạ xuống, lại lần nữa phủ phục xuống đất.

- Một hung thú thật tốt!

Lâm Phạm nhìn Tiểu Viêm, khen nhẹ một tiếng, rồi sau đó chuyển hướng về phía Lâm Động, lại than nhẹ một tiếng:

- Thực sự không ngờ rằng, trong Phân gia lại xuất hiện một nhân vật như ngươi, đây chính là lần đầu của Gia tộc Lâm Thị những năm gần đây.

Lâm Động mỉm cười, cũng không nói gì.

- Vốn cho rằng Cuộc chiến Hạt giống lần này, có thể để ngươi và Lâm Lang Thiên phân ra thắng bại, không ngờ lại có kết quả như vậy.

Lâm Phạm ngồi xuống bên cạnh Lâm Động nói:

- Thân phận hiện nay của ngươi và Lâm Lang Thiên hoàn toàn giống nhau, ân oán giữa các ngươi ta đã bất lực, muốn giải quyết như thế nào, toàn bộ đều dựa vào chính các ngươi.

- Tộc trưởng yên tâm, ta nếu như có được thành tựu, Gia tộc Lâm Thị tất sẽ được nhận phúc trạch!

Lâm Động cười, hắn biết rõ Lâm Phạm muốn nói gì, chợt dừng lại, lại tiếp tục nói:

- Chỉ có điều Tộc trưởng hắn cũng biết ta cần các người phải làm gì cho ta a?

- Chỉ cần Vương triều Đại Viêm vẫn còn Gia tộc Lâm Thị, Viêm Thành tuyệt đối sẽ không bị chút thương tổn nào.

Lâm Phạm chậm rãi nói.

- Lần này ta đánh bại Vương Chung, có lẽ Gia tộc Vương Thị sẽ nảy sinh hận ý.

Lâm Động thản nhiên nói.

- Ta sẽ cảnh báo Vương Lôi, một khi ta phát hiện bọn hắn có bất kỳ hành vi nhằm vào Phân gia ở Viêm Thành thì hai gia tộc Lâm Vương sẽ chính thức quyết liệt, không chết không thôi!

Trong mắt Lâm Phạm hàn ý bắt đầu dày dặc, nói gằn từng chữ.

Cùng Gia tộc Vương Thị quyết liệt, một cái giá cực lớn như vậy, nếu như Lâm Động có thể tại trong Bách Triều Đại Chiến biểu hiện được, vậy thành quả sau này sẽ không thể hạn lượng, một Gia tộc Vương Thị đến lúc đó thì tính là cái gì?

Lâm Phạm thân là Tộc trưởng, chọn lựa như thế nào có thể thấy rõ. Lâm Động bây giờ có thể không thể cùng so sánh với Gia tộc Vương Thị, nhưng về sau, hắn sẽ hiểu rằng cho dù một trăm Gia tộc Vương Thị sợ rằng cũng không thể so sánh với một mình Lâm Động.

- Đã như vậy thì xin đa tạ Tộc trưởng!

Lâm Động nhẹ nhàng gật đầu, hai người đều là người thông minh, nói chuyện cũng không có gì phải khách sáo, đây cũng là một tràng giao dịch thích hợp nhất.

Lâm Phạm cười cười, chợt tiếng nói vừa chuyển, nói:

- Viễn Cổ Chiến Trường chính là do những siêu cấp tông phái mở ra một đạo

không gian. Ta phải nhắc nhở ngươi, trong không gian đó có Niết Bàn Khí vô cùng nồng đậm. Ở nơi đó cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh, có thể từ trong nguyên lực thiên địa tinh luyện Niết Bàn Khí ngưng tụ thành Niết Bàn Đan. Nếu như ngươi vào trong đó, tốt nhất nên nắm bắt, mau chóng gom góp thật nhiều Niết Bàn Đan, trùng kích Niết Bàn Cảnh. Bởi vì chỉ khi ngươi tiến vào Niết Bàn Cảnh thì mới có khả năng được những siêu cấp tông phái kia nhìn trúng.

- Hả? Ngay cả thực lực Tạo Hóa Cảnh cũng có thể tinh luyện Niết Bàn Đan, Viễn Cổ Chiến Trường này quả nhiên là một vùng đất kỳ dị, khó trách những Vương triều này đều muốn vươn tới nơi đó.

Người nào cũng biết trùng kích Niết Bàn Cảnh thì Niết Bàn Khí chính là quan trọng nhất, phải có đủ Niết Bàn Đan, nhưng Niết Bàn Đan rất khó đạt được. Phải biết rằng cường giả Niết Bàn Cảnh mới có thể ngưng tụ được, nhưng lúc này, ở trong Viễn Cổ Chiến Trường, ngay cả Tạo Hóa Cảnh cũng có thể làm được điều này, đây quả thật khiến người khác khó có thể tin được.

- Ta lúc trước vì trùng kích Niết Bàn Cảnh mà phải tiêu hao hai mươi vạn Niết Bàn Đan, gần như khiến Gia tộc Lâm Thị bị tiêu hao hơn phân nửa… Lâm Phạm cười khổ một tiếng nói:

- Nhưng mà vẫn còn một chuyện khác mà ta phải nhắc nhở với ngươi, lúc tiến vào Niết Bàn Cảnh, chuẩn bị Niết Bàn Đan càng nhiều càng tốt, điều này liên quan đến Niết Bàn Kiếp sau này mạnh hay yếu.

Lâm Động âm thầm lè lưỡi. Hai mươi vạn Niết Bàn Đan, hắn trên người bây giờ chỉ có hơn một ngàn viên, nói cách khác, bây giờ cho dù hắn đủ tư cách trùng kích Niết Bàn Đan thì cũng không dám chân chính động thủ.

- Niết Bàn Đan trong Đại Hoang Cổ Bi hắn là có số lượng này, chỉ đáng tiếc không gian Cổ Bi hiện nay đã có người thủ hộ, cho dù lần sau mở ra nữa thì sợ rằng cũng không ai dám tiến vào… Lâm Động có chút tiếc nuối, sớm biết như vậy thì lúc trước nên liều chết đoạt nhiều một chút.

- Tốt lắm, bây giờ cũng không còn sớm nữa, ngươi hãy nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai phải tiến vào Thánh Linh Đàm. Đây cũng là một cơ hội không tệ, xác xuất thất bại khi tiến vào Niết Bàn Cảnh không nhỏ, chỉ có điều nếu như ngươi hấp thu được linh dịch trong Thánh Linh Đàm để tẩy tủy phạt cốt thì sẽ đề cao tỷ lệ thành công. Đây chính là chuyện cực kỳ trọng yếu, bằng không cho dù có nhiều Niết Bàn Đan hơn cũng vô ích.

Lâm Phạm nhìn sắc trời một chút, rồi sau đó cũng không nói nhiều nữa, phất tay với Lâm Động, sau đó đi ra ngoài viện.

Nhìn thân ảnh Lâm Phạm biến mất trong bóng đêm, Lâm Động cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Xem ra, để đám người phụ thân tại Vương triều Đại Viêm an bình thì hắn phải dốc toàn lực ứng phó rồi… - Cha, các người cứ sống một cuộc sống an bình tại Vương triều Đại Viêm, mưa to gió lớn ở bên ngoài cứ để mình ta chặn lại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 389

Thánh Linh Đàm.

Mấy ngày gần đây, chủ đề trong Hoàng Thành đều liên quan đến cuộc Cuộc chiến Hạt giống. Đối với việc tỷ thí của lớp trẻ tuổi trong Vương triều Đại Viêm, gần như mọi người đều ôm hứng thú và hiếu kỳ rất lớn. Bọn họ quả thật rất muốn biết, trong số đông đảo thiên tài tụ tập này đến tột cùng ai có thể thuận lợi giành được danh ngạch Bách Triều Đại Chiến.

Mà mặc dù nói Cuộc chiến Hạt giống tổ chức trong Hoàng cung, thế nhưng điều này hiển nhiên không thể giấu diếm được tất cả mọi người, bởi vậy ngay ngày tiếp theo của cuộc chiến chấm dứt, cả Hoàng Thành đều biết được kết quả cuối cùng. Mà kết quả này khiến cho mọi người cảm thấy kinh dị nhất, không thể nghi ngờ chính là người thanh niên tên gọi là Lâm Động.

Dù sao, trong năm người này thì danh khí của Lâm Động xem như thấp nhất, mặc dù lúc trước cùng giao thủ với Lâm Lang Thiên đã khiến thanh danh của hắn nâng lên rất nhiều, nhưng ở trong mắt nhiều người, hắn và Lâm Lang Thiên, cùng với những nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất như Vương Chung vẫn có chênh lệch không nhỏ. Nhưng hôm nay, lúc bọn hắn nghĩ Lâm Động và đám người Lâm Lang Thiên có một khoảng chênh lệch, ấy vậy mà lại thuận lợi giành được một danh ngạch, điều này sao có thể không khiến bọn họ mở rộng tầm mắt được?

Mà bên trong loại mở rộng tầm mắt này vẫn có không ít người lại tỏ vẻ hoài nghi. Mặc dù Cuộc chiến Hạt giống này là hàng thật giá thật, nhưng cũng có vận khí trong đó, nếu như một đường tiến vào, không gặp phải đối thủ có chút khó đối phó thì độ khó của việc giành được danh ngạch hiển nhiên sẽ thấp hơn rất nhiều. Mà những người này đều cho rằng trong lần Cuộc chiến Hạt giống này, vận khí của Lâm Động rất tốt, cho nên thuận buồm xuôi gió một được đi đến

cuối cùng.

Đương nhiên, những người ôm suy nghĩ như vậy cũng không quá lâu, bởi vì khi càng nhiều tin tức truyền đến thì bọn họ mới có thể biết chính xác trận quyết đấu trong đợt tuyển chọn. Mà khi bọn họ nghe thấy đối thủ ở vòng cuối cùng của Lâm Động lại chính là Vương Chung của Gia tộc Vương Thị thì không ít người đều trợn mắt há hốc mồm.

Thực lực của Vương Chung, ở một góc độ nào đó mà nói, trong đám trẻ tuổi của Vương triều Đại Viêm tuyệt đối có thể đứng trong hàng ngũ ba hạng đầu. Trước khi bắt đầu Cuộc chiến Hạt giống, rất nhiều người đều dự đoán năm danh ngạch lần này, Vương Chung tất sẽ có một suất, thế nhưng kết quả cuối cùng lại ngoài dự kiến của tất cả mọi người. Không ai ngờ rằng Vương Chung lại thất bại, hơn nữa lại thua trong tay một kẻ xuất thân từ Phân gia trong Gia tộc Lâm Thị mà thanh danh cũng không hề quá mức vang dội.

Mà rất nhiều người bởi vì kết quả như vậy mà vô cùng khiếp sợ, cũng có một số người tâm tư nhanh nhạy trong lòng đều thầm lè lưỡi. Vương Chung đã thua trong tay Lâm Động, như vậy bất kể tin tức này chấn động cỡ nào, ít nhất bọn họ cũng phải tin tưởng thực lực của Lâm Động, ít nhất là sắp sửa vượt qua Vương Chung, nếu không tuyệt đối không thể từ trong tay người này dành được danh ngạch. Dù sao ai cũng tin rằng, danh ngạch này đối với Gia tộc Vương Thị là quan trọng đến mức nào, cho nên dù Vương Chung có phải liều mạng tranh đấu cũng phải dốc hết toàn lực, thế nhưng cuối cùng vẫn bại trong tay Lâm Động.

Chuyện tàn khốc như vậy nói rõ cho mọi người biết cuộc Cuộc chiến Hạt giống lần này không có chút kẽ hở nào, mà Lâm Động quả thật là một con hắc mã thực lực cường hãn khiến người khác lắc đầu lè lưỡi.

Lần này nếu như lại sắp xếp thứ hạng của những cường giả trẻ tuổi trong Vương triều Đại Viêm, xếp ba hạng đầu chắc chắn có một suất của Lâm Động.

Mà lúc cả Hoàng Thành đang xôn xao vì kết quả của cuộc Cuộc chiến Hạt

giống thì đám người Lâm Động lại lần nữa tiến vào Hoàng cung từ sớm, hơn nữa dưới sự dẫn dắt của Mạc Tiêu Thiên, đi đến chỗ sâu nhất trong Hoàng cung.

Vị trí của đám người Lâm Động chính là một mảnh rừng rậm nguyên sơ cực kỳ bao la. Mà lúc này, cách phía trước bọn hắn không xa có một tế đàn, trên tế đàn đầy phù văn kỳ lạ, trong mơ hồ có một năng lượng ba động cường đại từ trong đó phát tán ra.

- Thánh Linh Đàm ấn giấu bên trong tế đàn. Tế đàn này là do năm đó Hoàng thất và Tứ đại Gia tộc cùng ba đại tông phái liên thủ dựng nên, ẩn sâu trong Hoàng cung, hai mươi năm mới mở ra một lần.

Bên cạnh Lâm Động lúc này, Lâm Phạm khẽ giải thích.

Lâm Động khẽ gật đầu, trong mắt có chút kinh dị, không ngờ rằng tại Vương triều Đại Viêm lại có Thánh Linh Đàm, vật trước giờ chỉ nghe được trong truyền thuyết này lại là tồn tại thật sự!

- Các vị, người đã đến đông đủ, chúng ta liền động thủ mở tế đàn thôi!

Mạc Tiêu Thiên chậm rãi nhìn xung quanh một lượt, sau đó cao giọng nói.

Nghe thấy lời của hắn, đám người Lâm Phạm khẽ gật đầu, rồi sau đó Tộc trưởng của Tứ đại Gia tộc và Tông chủ của ba đại tông phái cũng đều đi ra, hình thành một vòng tròn, đem tế đàn vây quanh.

- Động thủ!

Mạc Tiêu Thiên dẫn đầu quát khẽ một tiếng, thủ ấn biến ảo, nhất thời, một đạo cột sáng từ trong tay bạo xuất, sau đó liền bắn thẳng vào trong tế đàn.

Vù vù!

Mà khi Mạc Tiêu Thiên động thủ, đám người Lâm Phạm cũng lập tức theo sau, từng đạo cột sáng liên tiếp bắn ra, cuối cùng chiếu rọi bên trên tế đàn.

Ong ong!

Dưới cột sáng bao phủ, tế đàn phát ra tiếng ong ong kỳ dị, rồi sau đó một đạo vòng sáng dưới ánh mắt chăm chú của đám người Lâm Động chậm rãi hạ xuống tế đàn, rồi sau đó tràn ra, hóa thành một dòng suối năng lượng to lớn. Trong mơ hồ Lâm Động có thể cảm nhận được một năng lượng kỳ dị cực kỳ cường đại từ trong vòng ánh sáng này thẩm thấu ra.

- Trong vòng sáng chính là Thánh Linh Đàm. Mạc Lăng, Lâm Lang Thiên, năm người các ngươi nhanh chóng tiến vào trong đó, về phần có thể nhận được chỗ tốt gì ở trong đó thì còn phải xem năng lực và bản lĩnh của bản thân!

Lúc vòng sáng ngưng tụ lại, Mạc Tiêu Thiên trầm giọng quát.

- Rõ!

Nghẽ thấy tiếng quát của Mạc Tiêu Thiên, trong mắt năm người Lâm Động đều xẹt qua một tia nóng rực. Bọn họ đều hiểu độ trân quý của Thánh Linh Đàm, hai mươi năm mới mở ra một lần, loại kỳ ngộ này không phải là tùy tiện thì có thể gặp.

Vù!

Thanh âm vừa dứt, thân hình Mạc Lăng lập tức hóa thành một đạo thân ảnh mơ hồ, lao ra, rồi sau đó xông vào trong vòng ánh sáng, biến mất không nhìn thấy đâu nữa.

Mà sau lưng Mạc Lăng, Đỗ Vân và Man Sơn cũng đuổi theo, vẻ mặt hưng phấn xông vào trong vòng sáng.

Nhìn ba người thuận lợi tiến vào, Lâm Lang Thiên khẽ gật đầu, rồi sau đó liếc qua Lâm Động, sâu trong ánh mắt xẹt qua một tia âm lãnh, rồi sau đó cũng vọt vào.

Lâm Động thấy vậy, hai mắt hơi nhíu lại. Lâm Lang Thiên dường như không

lúc nào là không nghĩ biệp pháp đối phó hắn, xem ra trong lúc ở trong Thánh Linh Đàm phải cẩn thận một chút.

Trong lòng xẹt qua suy nghĩ này, bàn tay Lâm Động nhẹ nhàng vỗ Tiểu Viêm được giấu trong tay áo, rồi sau đó cười, thân hình khẽ động, trực tiếp phóng vào trong vòng ánh sáng, cuối cùng cũng biến mất.

Mà theo năm người đều tiến vào trong vòng sáng, xung quanh tế đàn, đám người Mạc Tiêu Thiên cũng trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, không ngừng thúc dục năng lượng duy trì vòng ánh sáng thành hình. Bọn họ cần phải kiên trì cho đến khi đám người Lâm Động đi ra trở lại.

o0o Lúc Lâm Động xông vào trong vòng sáng, trước mắt liền xuất hiện bóng tối trong chốc lát, chợt sau đó ánh sáng nhu hòa liền tràn ngập ánh mắt, một mùi thơm mang theo chút mùi vị ẩm ướt ập vào mặt.

Ánh mắt Lâm Động vừa chuyển, lúc này ở trước mắt hắn liền xuất hiện một cái đầm nước khổng lồ. Nước hồ màu bích lục, nhìn bên trên mặt đầm tràn ngập sinh cơ. Một cỗ năng lượng tinh thuần đến kinh người không ngừng từ trong nước đầm phát tán ra. Lâm Động hít một hơi, lập tức cảm thấy thoải mái đến mức không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ, vô số tế bào giãn ra giống như đang reo hò nhảy múa.

- Đây chính là Thánh Linh Đàm sao? Năng lượng quả nhiên vô cùng kinh ngươi!

Lâm Động ngạc nhiên nhìn nước đầm màu bích lục thần kỳ, thì thào lẩm bẩm.

Lúc này, phía trên đầm nước, đám người Mạc Lăng đang tu tập tại đó, Lâm Động nhìn thấy vậy cũng phóng tới. Nhìn thấy Lâm Động phóng tới, Mạc Lăng hướng về phía hắn mỉm cười rồi sau đó chỉ xuống Thánh Linh Đàm nói:

- Các vị, theo quy củ, trong Thánh Linh Đàm chia làm năm khu vực, Đông

Tây Nam Bắc và Trung ương, chúng ta năm người vừa vặn chiếm mỗi người một phương. Chỉ có điều vì để công bằng và đạt được mục đích, việc giành lấy khu vực nào hãy rút thăm quyết định, thế nào?

Mạc Lăng quả thật không hổ là người của Hoàng thất, khí chất tự nhiên lúc nói chuyện liền thuyết phục mọi người, bởi vậy, đối với lời nói hợp tình hợp lý của hắn, ngay cả Lâm Động cũng không nói gì phản đối.

Lâm Lang Thiên ở một bên cười nhạt một tiếng, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Nhìn thấy mọi người không phản đối, Mạc Lăng tiện tay xuất ra một vài điểm ánh sáng, Lâm Động tiện tay chụp một cái, quang mang tán đi, trên trang giấy viết chữ 'Đông'.

Mà lúc Lâm Động giành được vị trí của hắn, bốn người còn lại cũng đều tự mình ấn chứng kết quả, xem như không có vấn đề gì.

- Các vị, năng lượng trong Thánh Linh Đàm có hạn, chỉ có điều từ một góc độ nào đó mà nói thì có thể cướp đoạt. Chỉ có điều, ta hy vọng mọi người có thể hòa thuận một chút, miễn dẫn đến tranh chấp.

Nhìn thấy phân chia vị trí xong, Mạc Lăng lại lần nữa lên tiếng. Lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn liếc về phía Lâm Động và Lâm Lang Thiên một cái thật sâu.

- Không ai trêu chọc, ta tự nhiên rất vui lòng hòa thuận!

Thanh âm bình thản của Lâm Động phát ra, rồi sau đó chắp tay với ba người Mạc Lăng, trực tiếp phi thân về phía Đông của Thánh Linh Đàm. Hắn không phải là người ngang ngược không biết nói đạo lý, hơn nữa hắn và ba người Mạc Lăng, Đỗ Vân, Man Sơn cũng không có ân oán gì, tất nhiên sẽ không chủ động cướp đoạt năng lượng Thánh Linh Đàm của bọn họ. Đương nhiên, nếu như quả thật có người đánh chủ ý với hắn, vậy hắn cũng chỉ có thể tuận tiện đoạt một

phần của đối phương thôi.

Thấy vậy, Lâm Lang Thiên ngược lại cười một tiếng, cũng không nói nhiều, xoay người bay về phía khu vực của hắn. Chỉ là trong lúc xoay người, trên gương mặt của hắn lại xuất hiện một tia hàn ý.

- Muốn đấu với ta, Lâm Động, bây giờ ta sẽ cho ngươi đến Thánh Linh Đàm mà không chút thu hoạch quay về!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 390

Thi Triển Thủ Đoạn.

Đó là năng lượng của Thánh Linh Đàm sao? Quả nhiên thần kỳ!

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, lát sau ngẩng mắt quan sát chung quanh. Diện tích Thánh Linh Đàm này không nhỏ, năm người bọn họ chia ra, mỗi người có lẽ được phân đến một khu vực khá rộng. Ở trong những khu vực này, bọn họ có thể hấp thụ được năng lượng của Thánh Linh Đàm đến mức cao nhất.

- Nước ở đầm này đúng là có vị đạo huyết mạch của Viễn Cổ Thần Thú!

Tiểu điêu đột nhiên xuất hiện trên vai Lâm Động. Nó giơ vuốt đánh vào mặt nước, sau đó bất thình lình một tia kinh ngạc vụt qua trong ánh mắt nó. Tiểu điêu nói:

- Ở chỗ sâu của Thánh Linh Đàm này, có một loại năng lực rất mạnh đầy áp lực rất khó hiểu còn sót lại. Nếu như ta đoán không nhầm, bên dưới sợ rằng có một bộ hài cốt của Viễn Cổ Thần Thú. Từ lực áp súc mạnh mẽ này suy đoán, khi đầu Thần Thú này còn sống, sợ là đã từng siêu việt qua sự tồn tại cấp bậc Niết Bàn Cảnh, nếu không thì sẽ không có thể phát tán ra thứ uy lực mạnh đến như vậy sau bao nhiêu năm chôn vùi dưới đáy đầm này được.

- Hả?

Nghe xong tiểu điêu nói, trong lòng Lâm Động có phần chấn kinh. Tâm thần vừa động, liền có một cỗ tinh thần lực xâm nhập vào Thánh Linh Đàm, rất nhanh sau đó từ hướng phía nơi sâu nhất ở đáy đầm lan ra. Chỉ có điều, lúc tinh thần lực của hắn chưa lan ra được qua mười trượng, đột nhiên không thể thâm nhập thêm được nữa. Một thứ áp lực cực kỳ mạnh mẽ đến khó hiểu phát ra dồn ép tinh

thần lực của hắn trở về.

Biến cố như vậy, trong nhất thời khiến ánh mắt Lâm Động hiện lên sự sợ hãi đến cùng cực. Tinh thần lực của hắn hiện tại, đã đạt được tầng Linh Phù sư Cao cấp, ngay đến cả tinh thần lực mạnh mẽ như vậy, vẫn không có cách nào thâm nhập được Thánh Linh Đàm. Xem ra ở bên dưới quả nhiên ẩn chứa điều ảo diệu rồi.

- Với thực lực của ngươi, căn bản không thể thâm nhập được Thánh Linh Đàm. Thậm chí, cho dù là tên Mạc Tiêu Thiên của Hoàng thất sợ rằng cũng chẳng cách nào thâm nhập được đâu.

Tiểu điêu giải thích.

Lâm Động ngẩn ra một hồi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Xem ra ý định muốn dò xét đầm này của hắn chỉ có thể bỏ đi mà thôi, đến cả cường giả Niết Bàn Cảnh còn không có cách, thì hắn đứng ở ngoài xem thôi chứ có lý nào.

- Trước tiên hấp thụ năng lượng chỗ này của Thánh Linh Đàm đã, không thể đến không công như vậy được!

Lâm Động ngồi xếp bằng trực tiếp trên mặt đầm. Tâm thần khẽ động, một cỗ lực thôn phệ nhè nhẹ lan ra. Chớp mắt sau, trên mặt nước lập tức phát tán từng lớp sóng gợn lăn tăn ra xa dần. Tốc độ lan rộng của những gợn sóng cực kỳ nhanh. Rất mau sau đó, khu vực phía Đông chỗ Lâm Động ngồi toàn bộ đều bị che phủ lực thôn phệ.

Vù vù vù!

Mặt nước chấn động. Một cỗ năng lượng mỏng màu ngọc bích bên dưới mặt nước không ngừng đưa qua đưa lại, sau cùng cuồn cuộn không dứt dẫn nhập vào thân thể Lâm Động. Mà loại năng lượng màu ngọc bích này cực kỳ lạ lùng, như ẩn giấu linh tính bên trong, khi tiến vào bên trong thân thể Lâm Động liền loạn động di chuyển khắp nơi cùng với âm thanh gào rít, đến Lâm Động cũng không

cách nào khống chế được những luồng năng lượng này.

Chỉ là, mỗi khi đưa cỗ năng lượng ngọc bích này thoát ra, Lâm Động mơ hồ cảm giác thấy, dường như bên trong cơ thể tất cả tế bào, xương cốt, tạng phủ đều như phát ra thứ âm thanh bức thiết. Thứ cảm giác đó, tựa như gặp được linh vật đại bổ tuyệt đối không thể thiếu đi vậy.

Soạt!

Năng lượng của Thánh Linh Đàm bên trong cơ thể dũng động càng lúc càng nhiều. Lâm Động có thể cảm nhận được rõ ràng, thân thể hắn bởi vì tu luyện Đại Nhật Lôi Thể dường như đã đạt đến cực hạn rồi, vậy mà vẫn có thể dần mạnh mẽ lên không ít.

Vả lại, sau khi thứ năng lượng ở Thánh Linh Đàm dũng động trong nội thể hạ xuống, một đường chỉ máu tươi đỏ sậm từ trong huyết quản Lâm Động bắn ra ngoài, đó là tinh huyết của Viễn Cổ Long Viên!

- A?

Tinh huyết của Viễn Cổ Long Viên này, cùng với năng lượng của Thánh Linh Đàm hòa hợp tương hỗ lẫn nhau, trong phút chốc, màu máu đỏ sậm dần chuyển sang đỏ hồng. Vả lại bên trong màu đỏ hồng đó, dường như điểm một chấm màu tím.

Biến cố này khiến Lâm Động có chút sửng sốt. Tuy hắn không biết điều này rốt cuộc là vì sao, nhưng hắn cũng hiểu được rằng, đây là tinh huyết của Viễn Cổ Long Viên, tựa hồ bởi vì năng lượng của Thánh Linh Đàm này mà trở nên mạnh mẽ như vậy.

- Đúng rồi!

Tiểu điêu từng nói qua, năng lượng bên trong Thánh Linh Đàm ẩn chứa huyết mạch của Viễn Cổ Thần Thú, mà Viễn Cổ Long Viên chắc cũng được tính là

Thần Thú từ thời Viễn cổ vậy. Hai loại huyết mạch này gặp nhau vừa nãy mới có thể xảy ra những biến hóa như vậy...

Chứng kiến mọi thứ diễn ra, Lâm Động trầm ngâm hồi lâu, cũng là hiểu ra được vài phần. Nhưng không cần biết thế nào, điều này đối với hắn mà nói, tựa hồ là một sự việc không tệ. Năng lượng của Thánh Linh Đàm này, ngược lại đích thật diệu dụng vô cùng!

Nghĩ đến đây, tâm niệm Lâm Động khẽ chuyển. Lực thôn phệ càng khuếch đại hơn. Trong phút chốc tốc độ hấp nạp tăng dần lên. Đến cuối cùng phía ngoài da như hiện lên những đường nét màu xanh lục mơ hồ ẩn ẩn.

- Hửm?

Bất quá, việc năng lượng ở Thánh Linh Đàm bị Lâm Động hấp thu ngày càng nhiều, nhưng hắn bất thình lình phát hiện, năng lượng của Thánh Linh Đàm quá nhiều, trong một lúc dồn nén vào trong nội thể như vậy, đột nhiên sau đó lại biến mất không chút tung tích đầy quỷ dị.

- Điều này...

Những gì đang diễn ra khiến Lâm Động có chút ngẩn người. Song cho dù hắn dò trên thân thể đến đâu, cũng không cách nào tìm được năng lượng màu xanh ngọc đã biến mất đi. Mọi chuyện giống như thứ năng lượng đó bốc hơi đi hết chỉ còn lại một thân thể trống rỗng vậy.

- Ngu ngốc, tìm loạn cái gì đó? Năng lượng của Thánh Linh Đàm này vốn không phải để cho ngươi dùng để gia tăng thực lực trong người hiện tại được. Đợi khi ngươi tiến đến Niết Bàn Cảnh rồi, tự nhiên nó sẽ xuất hiện. Đến lúc đó, nó sẽ thi triển tác dụng chân chính của mình. Nhanh chóng hấp thu thêm vào, cái này đối với ngươi sau này sẽ có tác dụng cực kỳ lớn đó.

Trong lúc Lâm Động ngây người, thanh âm tiểu điêu đột nhiên truyền đến từ trong đầu hắn.

Nghe xong, Lâm Động thở dài một hơi, vội vàng ngưng định tinh thần, không dám buông lỏng phân tâm nữa, toàn lực hấp thu năng lượng ở Thánh Linh Đàm.

o0o Trong lúc Lâm Động đang toàn lực hấp thu năng lượng, thì vị trí phía Bắc của Thánh Linh Đàm, Lâm Lang Thiên cũng lẳng lặng ngồi xếp bằng trên mặt nước, không có bất kỳ dấu hiệu nào lập tức động thủ. Chỉ là ánh mắt ngẫu nhiên vọng sang phương hướng của Lâm Động, trong mắt tràn ngập hàn ý lạnh lẽo.

- Nơi sâu của Thánh Linh Đàm này, tựa hồ như có một bộ hài cốt của Viễn Cổ Thần Thú, khi còn sống có lẽ thực lực cực kỳ mạnh mẽ. Nếu có thể hấp thụ được một chút tinh huyết còn sót lại của nó, ngươi liền có thể tu luyện vũ kỹ luyệt thể mà ta đã đưa cho ngươi. Đến lúc đó trình độ tăng cao, cũng không đến mức thua tên Lâm Động đó đâu.

Trong lúc Lâm Lang Thiên lặng lẽ tĩnh tọa, bỗng dưng một đạo thanh âm khàn khàn truyền đến từ trong đầu hắn.

Nghe được câu này, ánh mắt Lâm Lang Thiên phút chốc vụt qua ý nghĩ vui mừng.

- Nhưng mà, dưới đáy đầm này có uy lực áp chế của Thần Thú cực kỳ mạnh mẽ, với thực lực của ngươi không thể tiến nhập được, chỉ có thể để ta xuống đó mà thôi.

Thanh âm khàn khàn đó lại tiếp tục vang lên trong đầu Lâm Lang Thiên.

- Ngươi đi xuống rồi, làm sao ta hạ thủ với Lâm Động?

Lâm Lang Thiên nhướng mày chất vấn.

- Đừng lo, ta đã bố trí xong trận pháp, chỉ cần nương theo đó thôi động, liền có thể xuất ra lực đạo thôn phệ cực kỳ lớn, trực tiếp cưỡng ép năng lượng của

Thánh Linh Đàm bên khu vực của tên tiểu tử đó cường đoạt về đây.

Nghe xong, Lâm Lang Thiên mới nhẹ buông lỏng thở ra một hơi, trên mặt hiển lộ nụ cười lạnh lẽo đầy nguy hiểm. Năng lượng của Thánh Linh Đàm này lại là thứ tốt như vậy, hắn sao có thể để cho Lâm Động nửa điểm có lợi như thế được?

- Ta đi xuống trước đây, dựa vào trận pháp ta bố trí, tên Lâm Động đó không làm gì được ngươi đâu!

- Ừm!

Lâm Lang Thiên gật gật đầu. Bất thình lình song thủ dụng chưởng lực vào trong mặt nước, nhất thời một luồng sáng màu xám tro mãnh liệt xuất ra, sau đó không một tiếng động theo hướng đáy đầm lao xuống.

Làm xong chuyện này, vẻ chết chóc trên mặt Lâm Lang Thiên càng lúc càng dày đặc. Thủ ấn vừa đổi, lập tức trên mặt hồ xuất hiện những lớp sóng gợn. Từng vòng từng vòng vân sáng lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

o0o - Lâm Động, có người đang hướng về phía đáy đầm phóng xuống!

Phía Đông Thánh Linh Đàm, Lâm Động đang hấp thu năng lượng trong đầm trực tiếp bị câu này của tiểu điêu khiến cho chấn kinh, bất thình lình mở to hai mắt, hoảng hốt nói:

- Sao có thể được? Không phải ngươi nói đến cả thực lực cấp đó của Mạc Tiêu Thiên cũng không thể tiến vào đáy đầm sao? Là ai? Lâm Lang Thiên à?

Tiểu điêu bay xuống mặt nước, hai mắt nó nheo lại vọng xuống phía đáy đầm, cười lạnh:

- Lâm Lang Thiên sao có được bản lĩnh đó? Có lẽ là đạo khí tức tồn tại trong nội thể của hắn! Hắn cũng phát hiện ra được đáy Thánh Linh Đàm này có hài cốt

của Thần Thú rồi.

- Hiện tại phải làm sao?

Ánh mắt Lâm Động có phần tối lại. Hắn cùng Lâm Lang Thiên thủy hỏa bất dung, thực lực của hắn mạnh lên một phân, đối Lâm Động mà nói thì lại thêm một phân uy hiếp.

- Để ta đi xuống đáy đầm, gặp tên tiểu tử đó một lát. Nếu có khả năng, xem thử có thể đoạt được lợi ích nào không!

Tiểu điêu trầm ngâm một lúc rồi cất tiếng.

- Một mình ngươi?

Nghe xong, Lâm Động cả kinh. Bình thường hắn không hoài nghi sức mạnh thời kỳ viên mãn của tiểu điêu, nhưng hiện tại dù sao tiểu điêu cũng chỉ đang ở trong trạng thái Yêu linh, thực lực vẫn còn rất lâu lắm mới khôi phục lại được. Mà tồn tại đó trong nội thể của Lâm Lang Thiên, cũng không biết rốt cuộc là lai lịch thế nào, nếu để cho tiểu điêu đi, quả có phần nguy hiểm.

- Không sao, ta đem thạch phù đi xuống dưới, nếu tồn tại đó thực sự rất mạnh, cũng sẽ không lén lút ẩn nấp trong nội thể của Lâm Lang Thiên đâu, hoặc là nó cũng giống như ta vậy.

- Để Tiểu Viêm cùng đi với ngươi!

Lâm Động nhíu mày, vẫn là không thể yên tâm được. Hiện tại Tiểu Viêm cũng coi như có thể kháng cự được với cường giả của Tạo Hóa Cảnh, vả lại tốc độ cực nhanh, nếu như có nguy hiểm, có thể dẫn theo Tiểu điêu đào thoát.

- Cũng được!

Bản thân tiểu điêu cũng biết được nỗi lo trong lòng Lâm Động. Lúc này hắn cũng không hề thể hiện gì cả, chỉ gật gật đầu.

Thấy như vậy, tay áo Lâm Động rung lên, Tiểu Viêm hóa thành kích thước một con mèo nhỏ xông ra, đứng trên mặt nước.

- Ta đi trước đây, ngươi chú ý Lâm Lang Thiên một chút. Ta cảm giác bên đó có động tĩnh. Với tính tình của hắn, chắc chắn sẽ không để ngươi an ổn hưởng thụ lợi ích của Thánh Linh Đàm đâu.

Tiểu điêu vung móng vuốt của mình. Một vòng sáng màu đen hiện ra bao lấy nó cùng Tiểu Viêm tiến vào, sau đó dặn dò một tiếng, thẳng xuống bên dưới mặt đầm, cấp tốc vút đi đến chỗ sâu nhất.

Lâm Động gật nhẹ đầu, nhìn theo thân ảnh tiểu điêu và Tiểu Viêm dần biến mất, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt ngoan liệt tối đen như mực hướng sang phía Lâm Lang Thiên. Chỉ cần tên gia hỏa đó dám xuất thủ, hôm nay ta sẽ khiến cho hắn phải mất cả chì lẫn chài!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 391

Cướp Đoạt Năng Lượng.

Lúc mới bắt đầu không hề có bất cứ điều gì bất thường, nhưng Lâm Động cũng không vội. Hắn rất hiểu, Lâm Lang Thiên sẽ không mở to mắt mà nhìn hắn hưởng thụ năng lượng của Thánh Linh Đàm một cách dễ dàng như vậy.

Sự thực quả đúng như Lâm Động dự liệu, sự yên tĩnh này không kéo dài được lâu. Trên mặt nước phẳng lặng của Thánh Linh Đàm cuối cùng đã xuất hiện động tĩnh. Trong một thời gian rất ngắn, động tĩnh này rất nhanh đã lan rộng. Lâm Động ngẩng lên, chỉ thấy nước ở khu vực phía Bắc Thánh Linh Đàm chợt sôi lên sùng sục.

- Sắp động thủ rồi!

Lâm Động nhắm hờ mắt, hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng rất lớn bên trong khu vực nước hồ đang sôi sục. Xem ra, quả nhiên Lâm Lang Thiên vẫn chưa nản lòng.

Ào ào!

Mặt nước hồ phía Bắc đột nhiên trào lên từng đợt sóng lớn, Lâm Lang Thiên hiện lên trên đầu ngọn sóng, ánh mắt âm u lạnh lẽo khóa chặt lấy Lâm Động.

Tình hình bất ngờ này của Thánh Linh Đàm lập tức thu hút sự chú ý của ba người hội Mạc Lăng. Sắc mặt họ đều thay đổi, ánh mắt lập tức chuyển sang hướng có biến, không kìm được hét lên:

- Lâm Lang Thiên, ngươi muốn làm gì?

- Ba vị, chuyện này không liên quan đến ba vị, ta chỉ muốn giải quyết chút ân oán với tên tiểu tử này thôi.

Lâm Lang Thiên chỉ cười thản nhiên, nói.

Nghe thế, ba người Mạc Lăng chau mày, đương nhiên họ biết tiểu tử mà Lâm Lang Thiên nói là ai, lập tức nhìn về phía Đông. Thế nhưng ở đó Lâm Động vẫn đang tĩnh tại ngồi trên mặt nước tựa như không cảm thấy điều gì hết.

- Lâm Lang Thiên, sau này trong Bách Triều Đại Chiến có khi chúng ta còn phải bảo vệ lẫn nhau, hơn nữa hai ngươi còn đều là người của Gia tộc Lâm Thị.

Mạc Lăng cau mày nói.

- Tam Hoàng tử, ân oán giữa ta và người này không chết không xong. Ta không có ý gì khác với các ngài, chỉ xin đừng nhúng tay vào chuyện của chúng ta.

Ánh mắt Lâm Lang Thiên tối tăm, nếu không phải thực lực bọn họ rất mạnh thì có lẽ hắn đã ra tay rồi, nhưng lúc này thì hắn không thể không nói lời xoa dịu bọn họ.

Cảm nhận được sát khí đằng đằng từ lời nói của Lâm Lang Thiên, cặp mày Mạc Lăng nhăn tít lại, nhưng khi Mạc Lăng định lên tiếng thì một giọng nói nhẹ nhàng truyền tới:

- Đa tạ hảo ý của Tam Hoàng tử, nhưng người này tham lam tàn độc, thủ đoạn bỉ ổi, sẽ không thay đổi vì lời nói của ngài đâu. Nếu đã thế thì cứ để hắn ra tay đi, nhưng nếu khi giao đấu có làm phiền ba vị thì xin được lượng thứ!

Nghe vậy, ba người Mạc Lăng cùng khựng lại, nhìn thì thấy Lâm Động đã đứng lên, gương mặt vẫn bình tĩnh không có chút hoảng loạn.

Sau khi Lâm Động đánh bại Vương Chung trong Cuộc chiến Hạt giống, ba người Mạc Lăng đánh giá thực lực Lâm Động khá cao. Tuy họ biết Lâm Lang

Thiên cũng không phải loại tầm thường nhưng Lâm Động dám nói như vậy xem ra cũng đã có cách đối phó với Lâm Lang Thiên.

- Nếu hai ngươi đã cố chấp muốn thế, vậy ba người bọn ta cũng không tiện nói gì nữa, vẫn mong các ngươi tự bảo vệ mình.

Đến lúc này hai bên đều đã bày tỏ thái độ, Mạc Lăng cũng không tiện nói nhiều, rồi cùng Đỗ Vân, Man Sơn lùi ra sau.

Lâm Lang Thiên chân đạp sóng, ánh mắt âm u nhìn Lâm Động, cười lạnh:

- Người bọn Phân gia ti tiện nhà ngươi tưởng rằng giành được vị trí đó là có thể sánh ngang với ta sao?

Dứt lời, Lâm Lang Thiên vung tay, mười cột nước khổng lồ bắn lên, với luồng nguyên lực hùng hồn bao trùm xung quanh hung hăng lao về phía Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động bình thản nhìn công kích của Lâm Lang Thiên, chẳng có dấu hiệu gì là định ra tay. Khi lao đến phạm vi mười trượng quanh người Lâm Động, các cột nước lại tự động nổ tung hóa thành từng trận mưa lớn ào ào đổ xuống. Xung quanh người Lâm Động tựa như có một lớp phòng ngự vô hình, chẳng một giọt nước nào rơi được vào người hắn.

- Động thủ thì động thủ, chơi mấy cái trò này ngươi sợ chưa mất mặt đủ à?

Lâm Động nhìn màn mưa, thản nhiên nói.

- Muốn chết, được, vậy ta cho ngươi toại nguyện!

Lâm Lang Thiên há mồm, một ánh hào quang lóe lên biến thành một tấm kính lục giác màu đen, mặt kính xoay một cái, một đạo hắc quang cực kỳ mạnh mẽ nhằm hướng Lâm Động lao tới.

Thấy luồng hắc quang có tinh thần lực khá đặc biệt phóng đến, Lâm Động lật

bàn tay, một ngọn núi màu đen xuất hiện, lắc một cái liền phình to ra chặn đứng đạo hắc quang kia.

Vút vút!

Lâm Lang Thiên liên tiếp thay đổi thủ ấn, Linh Luân Kính lơ lửng trên đầu hắn không ngừng bắn ra vô số đạo hắc quang sắc lạnh về phía Lâm Động.

Nhưng cùng lúc với việc dùng Linh Luân Kính công kích, Lâm Lang Thiên đạp mạnh sóng, cả vùng mặt nước hắn đang đứng bỗng nổi sóng, rất nhiều tia sáng chiếu lên từ dưới nước rồi ngưng tụ lại thành trận pháp dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn Mạc Lăng.

- Lâm Động, năng lượng của Thánh Linh Đàm ngươi không có tư cách để hưởng, đem ra đây cho ta!

Lâm Lang Thiên hét lên một tiếng, trong trận pháp từng cụm từng cụm sóng tụ lại biến thành một con thủy thú quỷ dị. Con thủy thú này há cái mồm sâu như động không đáy rồi hít vào. Lập tức nước trong Thánh Linh Đàm ào ào chảy vào mồm nó. Hơn nữa phạm vi tấn công của thủy thú là khu vực Lâm Động đang đứng.

Ào ào!

Lực thôn phệ của con thủy thú đó vô cùng lớn, nước hồ mang theo nguồn năng lượng hùng hồn của Thánh Linh Đàm bị nuốt gọn vào người con thủy thú. Còn khu vực mặt nước Lâm Động đứng đanh nhanh chóng trở nên nhạt hơn, rõ ràng là vì năng lượng đã bị hút mất.

Hơn nữa khi năng lượng Thánh Linh Đàm bị thủy thú hút mất, thân thể Lâm Động thậm chí có phần run rẩy, dường như không chống chọi lại được với lực thôn phệ đáng sợ đó.

Bọn Mạc Lăng ở trên trời nhìn thấy vậy, ánh mắt đều có vẻ kinh ngạc. Lúc

này họ cũng nhận ra dường như Lâm Lang Thiên đã chuẩn bị rất kỹ khi đến đây, hơn nữa còn nhắm thẳng vào Lâm Động. Với tốc độ thôn phệ này, e là không lâu nữa năng lượng mà Lâm Động nhận được sẽ bị Lâm Lang Thiên cướp đi hết.

Lâm Lang Thiên chân đạp sóng lớn, nhìn thân hình Lâm Động đang lắc lư thì cười thành tiếng.

- Thất bại nhiều lần như vậy rồi mà ngươi vẫn không nhớ lời của ta, đừng vui mừng quá sớm!

Thế nhưng, đúng lúc Lâm Lang Thiên cười thì Lâm Động lên tiếng, hắn nhìn Lâm Lang Thiên với ánh mắt lạnh lẽo, hai tay nhanh chóng kết ấn.

- Chơi trò này trước mặt ta, chỉ có thể nói não ngươi bị úng thủy rồi!

Thủ ấn của Lâm Động biến hóa, chỉ thấy mặt nước hắn đứng bỗng chuyển động tròn, tốc độ tăng dần rồi tạo thành một cái hắc động khổng lồ.

- Nhả ra cho ta!

Hắc động thành hình, trong chớp mắt, một lực thôn phệ khiến người ta phải lạnh gáy bùng nổ. Lượng nước đang tràn đi lập tức đứng yên, rồi nhanh chóng quay ngược trở lại. Đồng thời, lực thôn phệ dưới sự điều khiển của Lâm Động, quay ngược lại tấn công khu vực mà Lâm Lang Thiên đang đứng.

Ào ào!

Một cảnh tượng khiến người ta phải kinh ngạc đã xuất hiện, mặt nước chỗ Lâm Lang Thiên đứng lúc này đang hạ thấp với tốc độ chóng mặt, cảm giác đó giống như nước khu vực đó bỗng nhiên biến mất một cách kỳ lạ vậy.

Tình hình bỗng nhiên thay đổi khiến nụ cười lạnh trên gương mặt Lâm Lang Thiên đông cứng, rồi hắn vội vàng thúc động trận pháp, con thủy thú cũng phẫn nộ gào thét, phát ra lực thôn phệ hung hãn hơn.

Thấy vậy, Lâm Động chỉ cười lạnh, vung tay đánh một chưởng, hắc động dưới chân bay khỏi mặt nước lơ lửng trên đầu con thủy thú. Một luồng lực thôn phệ bùng phát, con thủy thủ như gặp phải khắc tinh, toàn thân nứt vỡ ra, biến thành vô số cột nước năng lượng biến mất trong cái hắc động.

Ầm!

Cùng với sự biến mất của năng lượng, thủy thú lập tức nổ tung, trận pháp trên mặt nước cũng hoàn toàn biến mất, đại trận của Lâm Lang Thiên đã bị Lâm Động phá vỡ!

- Lần này đến Thánh Linh Đàm, ngươi coi như đi ngắm cảnh đi!

Phá giải được đại trận của Lâm Lang Thiên, Lâm Động cười lạnh. Thủ ấn biến hóa, hắc động một lần nữa lại phát ra lực thôn phệ mạnh mẽ. Rồi vô số luồng năng lượng xanh biếc bay lên khỏi mặt nước chỗ Lâm Lang Thiên đứng và chui hết vào hắc động.

Dưới sự thôn phệ đáng sợ đó, mặt nước vốn xanh biếc dường như biến thành trong suốt với tốc độ đáng sợ, dường như chẳng còn chút năng lượng nào nữa.

Trên trời, ba người Mạc Lăng đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng đó, năng lượng Thánh Linh Đàm của Lâm Lang Thiên đã bị Lâm Động hút hết không còn lại gì!

- Mẹ kiếp, cũng quá tàn nhẫn rồi!

Man Sơn tặc lưỡi nói, xem ra thật đúng như Lâm Động nói, lần này Lâm Lang Thiên chỉ có thể gọi là đi tham quan Thánh Linh Đàm miễn phí mà thôi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 392

Cướp Sạch.

Mà sự cướp đoạt này vô cùng thô bạo, thậm chí không để lại một chút ít năng lượng nào.

Điều khiến Lâm Lang Thiên kinh hãi nhất chính là, ngay cả trận pháp mà sự tồn tại thần bí trong người hắn bày ra cũng không thể chặn được thủ đoạn mà Lâm Động thi triển. Khi cái hắc động kia xuất hiện, Lâm Lang Thiên có thể cảm nhận được rõ ràng, trận pháp đã bố trí hoàn hảo của mình gần như chẳng có sức kháng cự và lập tức bị phá vỡ. Lực thôn phệ mạnh mẽ ban nãy của trận pháp, đứng trước cái hắc động chỉ như đồ chơi trẻ con, chẳng đáng nhắc đến.

- Khốn kiếp, trả năng lượng cho ta!

Có điều, dù kinh ngạc nhưng khi thấy nước hồ bị hút sạch năng lượng, Lâm Lang Thiên lập tức nộ hỏa xung thiên, gầm lên một tiếng, thân thể rung lên, một luồng nguyên lực hùng hồn bùng lên từ trong người. Thủ ấn biến hóa, một nắm đấm khổng lồ được ngưng tụ từ nguyên lực hung hăng lao tới Lâm Động.

Đối mặt với công kích đó, Lâm Động vẫn rất bình tĩnh, tâm thần khẽ động, hắc động bay trở về, chỉ vài vòng xoáy là thôn phệ cả nắm đấm nguyên lực khổng lồ kia. Rồi hắn lật bàn tay, Trọng Ngục Phong bỗng phình to, mang theo âm thanh xé gió phóng thẳng về phía Lâm Lang Thiên.

Vút!

Thấy Lâm Động hút năng lượng rồi mà vẫn không chịu thôi, ánh mắt Lâm Lang Thiên trở nên lạnh lẽo, biến thủ ấn, Linh Luân Kính xoay tít, một đạo hắc quang trụ bắn thẳng tới đẩy Trọng Ngục Phong lùi về sau.

- Lâm Động, hôm nay ta sẽ cho ngươi thịt nát xương tan!

Rõ ràng là Lâm Lang Thiên đã bạo nộ, sát khí tràn đầy trong mắt, thủ ấn biến hoa, nguyên lực hùng hồn trào dâng, ngưng tụ lại thành một con Phượng Hoàng khổng lồ, bao trùm xung quanh là một luồng sức mạnh như vũ bão.

- Đại Thiên Hoàng Ấn!

Lâm Lang Thiên vung tay, con Phượng Hoàng nguyên lực ngẩng mặt lên trời gào rú, mặt nước hồ chấn động tạo nên con sóng cao trăm trượng, rõ ràng Lâm Lang Thiên cũng biết sự lợi hại của Lâm Động, vừa ra tay đã thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp.

- Thế Giới Trọng Lực!

Nhìn con Phượng Hoàng nguyên lực khổng lồ cùng ngọn sóng kình đánh tới, Lâm Động điểm ngón tay, hắc quang lập tức lưu chuyển trên Trọng Ngục Phong, một vòng hắc quang sáng khổng lồ bắn ra trùm lấy con Phượng Hoàng. Trọng lực bộc phát khiến con Phượng Hoàng rơi xuống mặt nước.

- Trấn áp!

Con Phượng Hoàng giãy giụa dưới sức ép của trọng lực, Lâm Động biến hóa thủ ấn, Trọng Ngục Phong một lần nữa phình to ập xuống Thánh Linh Đàm!

Ầm!

Cả Thánh Linh Đàm phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, vô số cột nước bắn đầy trời rồi rơi xuống thành trận mưa bao trùm cả trời đất.

- Kréc!

Dưới sự chèn ép hung hãn của Trọng Ngục Phong, con Phượng Hoàng gào lên một tiếng chói tai rồi nổ tung, biến thành nguyên lực tan biến mất.

Ba người Mạc Lăng lơ lửng trên không trung giữa màn mưa, bao quanh người là nguyên lực đậm đặc. Quan sát trận chiến giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên, trong mắt họ ánh lên những tia kinh ngạc. Đối với việc Lâm Động đánh bại được Vương Chung họ vẫn luôn cảm thấy hiếu kỳ, nhưng dù sao cũng không được tận mắt nhìn thấy quá trình giao đấu nên cũng không có đánh giá cụ thể về thực lực của Lâm Động. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến trận đấu này, đều không kìm được mà chép miệng, xem ra Vương Chung bại trong tay Lâm Động cũng không phải không thể.

Mạnh như Lâm Lang Thiên mà còn không thể chiếm được thế thượng phong, ngược lại còn bị Lâm Động bật lại chế ngự, hút sạch năng lượng của khu vực Lâm Lang Thiên.

- Lâm Lang Thiên, với chút bản lĩnh này mà cũng dám có ý đồ với ta, lẽ nào ngươi tưởng ở Vương triều Đại Viêm ta không dám giết ngươi sao?

Chân Lâm Động đạp trên hư không, ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn Lâm Lang Thiên, cười lạnh.

- Vậy ngươi cứ thử xem!

Sắc mặt Lâm Lang Thiên tối đen, từ trước tới giờ hắn rất ít khi phải chịu thiệt thòi, nhưng từ khi gặp Lâm Động, vì vô số lý do mà hắn đều bị Lâm Động chèn ép. Điều này với Lâm Lang Thiên mà nói đúng là sỉ nhục!

Lâm Động nheo mắt, sát ý tràn ngập trong mắt. Sự tồn tại thần bí trong cơ thể Lâm Lang Thiên đã ở dưới đáy hồ, tính ra đây chính là cơ hội tốt nhất cho Lâm Động giết Lâm Lang Thiên. Nhưng đáng tiếc ở đây còn có ba người Mạc Lăng, nếu không thì Lâm Động đã triệu hồi Huyết Linh Khôi ra giết Lâm Lang Thiên rồi.

Nhưng rõ ràng là bây giờ không thể để lộ Huyết Linh Khôi, dù gì thứ này cũng quá quý giá, sẽ khó tránh khiến kẻ khác ghen tức. Một Linh khôi sức mạnh hơn cả Tạo Hóa Cảnh, có lẽ cả Vương triều Đại Viêm này chẳng ai kháng cự lại

được sức mê hoặc đó. Bất luận là thế lực phương nào, có được Linh Huyết Khôi là thực lực sẽ tăng rất nhiều, sẽ là thế lực nhất nhì Vương triều Đại Viêm.

Dù hiện giờ địa vị Lâm Động đã khác trước, nhưng vẫn không thể đảm bảo các thế lực kia không có ý đồ gì với hắn. Dù khả năng đó là rất nhỏ nhưng Lâm Động vốn là người thận trọng không muốn đánh cược, vì như thế không chỉ gây rắc rối cho hắn, thậm chí Phân gia Viêm Thành cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Có điều, dù không dùng Huyết Linh Khôi thì chưa chắc Lâm Động đã không thể giết Lâm Lang Thiên. Dù sao thì sự tồn tại thần bí khiến Lâm Động phải e dè kia đã ở dưới đáy hồ, chưa biết chừng lúc này đã bị tiểu điêu và Tiểu Viêm giữ chân, đây là cơ hội hiếm có!

- Giết hắn đi!

Ý nghĩ đó lóe lên trong đầu, sát ý trong mắt Lâm Động cũng trào dâng, đồng thời cơ thể hắn như biến thành một luồng khí xanh, ngay sau đó rất nhiều đạo tàn ảnh hiện ra từ phía sau hắn.

- Tử Ảnh Cửu Phá!

Chín đạo tàn ảnh lóe lên, nguyên lực toàn thân Lâm Động như sôi sục lên, tay trái nắm lại thành quyền, tay phải biến hóa thủ ấn, đồng thời ngưng tụ một luồng nguyên lực kinh người.

- Đại Hoang Phân Hải Ấn!

Lâm Động hét lên một tiếng trầm đục, nguyên lực hùng hồn lan tỏa biến thành những làn sóng biển. Một đạo quang ấn phá vỡ những con sóng bay thẳng tới Lâm Lang Thiên với sức mạnh kinh hoàng.

Lâm Động ra tay cũng có công kích khá hung hãn, hơn nữa quyền ý không chút che giấu sát ý, thậm chí ba người Mạc Lăng ở cách đó không xa cũng cảm nhận được rõ ràng. Bất giác họ lắc đầu, quả nhiên giữa hai người có thâm thù đại

hận!

Đối diện với công kích hung hãn đó của Lâm Động, Lâm Lang Thiên cũng không dám chậm trễ. Hắn cũng rất rõ Lâm Động hiện này không như trước đây nữa, ngay cả Vương Chung cũng thua trong tay Lâm Động, nếu Lâm Lang Thiên hắn lơ là thì rất có khả năng sẽ lật thuyền trong mương thật.

Vì thế hắn điểm hai ngón tay, một tia máu bắn ra chui vào Linh Luân Kính, lập tức một luồng nguyên lực hùng hồn cũng nhanh chóng chui vào trong kính.

- Linh Luân Kính, Linh Kính Bích!

Lâm Lang Thiên biến hóa thủ ấn, ngay lập tức Linh Luân Kính rung chuyển dữ dội phát ra tiếng ù ù. Rồi vô số những đạo hắc quang tràn ra, biến thành một bức kính bích giống như mặt kính bảo vệ lấy tấm kính.

Choeng!

Công kích mạnh mẽ oanh kích lên tấm kính bích, âm thanh giòn tan vang lên, mặt nước Thánh Linh Đàm bắn lên vô số cột nước.

- Chuyển!

Lâm Lang Thiên biến thủ ấn, tấm kính bích xoay tròn một cách quỷ dị, một luồng năng lượng đặc biệt lan tỏa, dùng một phương thức kỳ quái đẩy lùi công kích của Lâm Động. Có thể thấy, sau một thời gian tu luyện, thực lực và thủ đoạn của Lâm Lang Thiên đều đã mạnh hơn. Quả không hổ là thiên tài hàng đầu của Gia tộc Lâm Thị.

Tuy nhiên, dù Lâm Lang Thiên đã dựa vào sức mạnh của Linh Luân Kính chặn được công kích của Lâm Động, nhưng bản thân hắn cũng bị sức mạnh đó đẩy lùi sau đến mười mấy bước, vai rung lên dữ dội mới chế ngự được luồng ám kình. Xem ra thủ đoạn của hắn cũng chỉ chế ngự được kình lực trong một giới hạn nhất định.

- Để xem ngươi chống cự được bao lâu?

Lâm Động có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú cũng hiểu điều này, hắn cười lạnh. Nhưng khi hắn định thi triển sát chiêu Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ thì bỗng một cái bóng lao lên khỏi mặt nước bên dưới, nhanh như chớp chui vào ống tay áo Lâm Động.

- Cẩn thận một chút, sự tồn tại trong cơ thể Lâm Lang Thiên cũng quay lại rồi!

Ngay khi cái bóng đó chui vào ống tay áo Lâm Động, tiểu điêu đột nhiên lên tiếng.

Thấy tiểu điêu đã bình an trở về, Lâm Động thở phào, nhưng khi nghe tiểu điêu nói câu đó, hắn khẽ nhíu mày, ngẩng lên thì quả nhiên thấy qua màn nước dày đặc, một cái bóng xám mơ hồ cũng lặng lẽ chui vào người Lâm Lang Thiên.

- Thứ đó rốt cuộc là gì?

Lâm Động nheo mắt, trong lòng không kìm được hỏi. Tiểu điêu ở dưới đáy hồ có lẽ đã giao đấu với nó, chắc cũng tìm hiểu được đó rốt cuộc là cái thứ gì…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 393

Tồn Tại Thần Bí Trong Lâm Lang Thiên.

Tiếng của tiểu điêu lập tức vang lên.

- Nguyên thần?

Nghe thấy từ ngữ xa lạ đó, sắc mặt Lâm Động bỗng thay đổi. Giờ hắn đã biết khi thực lực của một vài cường giả đạt đến một mức nào đó đều có thể tụ nguyên lực thành Nguyên thần. Chỉ cần ngưng tụ thành công Nguyên thần, dù bị hủy diệt nhưng nếu Nguyên thần vẫn còn thì vẫn có cơ hội hồi sinh. Đương nhiên cảnh giới này thực sự quá xa với, Lâm Động cũng chỉ được nghe từ tiểu điêu.

Hắn không thể ngờ trong cơ thể Lâm Lang Thiên lại có một thứ Nguyên thần thần bí đó.

- Ta đã giao đấu với nó dưới đáy hồ, đạo Nguyên thần đó khá yếu, cũng không cần phải lo sợ quá. Hơn nữa nó không thể sánh được với thời kỳ đỉnh cao của ta.

Giọng nói của tiểu điêu có phần kiêu ngạo, xem ra nó hồi xưa cũng là một sự tồn tại khá ngang ngược. Lâm Động bây giờ cũng không hoài nghi về điều đó nữa.

- Ai chiếm thế thượng phong?

Lâm Động khẽ thở phào rồi hỏi.

- Hầy, điêu gia ta đã ra tay sao có thể thua? Ta và nó cũng tương tự nhau, ta chỉ là Yêu linh thể, nhưng nó cũng chỉ là Nguyên thần thể. Nhưng ta có thạch

phù, chèn ép được nó dưới đó.

Tiểu điêu cười đắc ý.

- Ngoài ra, ở sâu dưới đáy hồ đúng là có một bộ xương cốt của Viễn Cổ Thần Thú. Nếu ta không nhầm thì có lẽ là một đầu Viễn Cổ Thiên Ngạc. Loại Thiên Ngạc Tộc này cũng thuộc tồn tại đỉnh phong trong giới Yêu thú, toàn thân đều là bảo bối. Có điều thứ đó quá nặng, dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không thể di chuyển nổi. Nhưng cũng may, khi ta giữ chân Nguyên thần kia, con hổ ngốc đó cũng lấy được một chút huyết mạch Thiên Ngạc từ bộ xương đó, có tác dụng rất lớn cho sự tu luyện của nó.

- Viễn Cổ Thiên Ngạc?

Lâm Động khá lạ lẫm với cái này, nhưng có thể khiến tiểu điêu nói là rất mạnh thì chắc thứ đó cũng có lai lịch không vừa.

- Cũng may là có thu hoạch!

Nghĩ đến việc Tiểu Viêm có được chút huyết mạch Thiên Ngạc, Lâm Động cũng thở phào. Tiểu Viêm theo hắn nhiều năm như vậy, nó mạnh lên, Lâm Động cũng rất vui mừng.

- Ta cũng lấy được một thứ trên người con Thiên Ngạc đó, rất hợp với ngươi, lát ra ngoài ta đưa cho. Tình hình ở đây thế nào rồi?

Tiểu điêu nói.

- Vẫn tốt, ta vốn định tranh thủ thời cơ giết Lâm Lang Thiên, nhưng không ngờ các ngươi lại quay về nhanh thế.

Lâm Động nhìn về phía Lâm Lang Thiên, giọng nói có phần nuối tiếc.

- Bản lĩnh của Lâm Lang Thiên cũng không tệ, muốn giết hắn không phải dễ. Đây dù sao cũng là ở Vương triều Đại Viêm, giết hắn rồi ngươi sẽ khó ăn nói với

Lâm Phạm, đợi khi vào Bách Triều Đại Chiến sẽ có nhiều cơ hội.

Tiểu điêu nói.

Lâm Động gật đầu, khẽ hít thở điều hòa làm giảm sát ý.

o0o Khi Lâm Động và tiểu điêu đang nói chuyện thì bên Lâm Lang Thiên, hắn cũng đang mừng rỡ vì đạo Nguyên thần kia đã quay về.

- Mục Sư, ta muốn ngươi trợ giúp ta, bằng mọi giá phải giết chết tên tiểu tử khốn Lâm Động kia. Hắn dám cướp hết năng lượng Thánh Linh Đàm của ta. Cục tức này không thể nuốt xuống được!

Lâm Lang Thiên nghiến răng gào thét trong lòng.

- Không phải ta đã giúp ngươi bố trận rồi sao? Sao lại thành thế này?

Đạo Nguyên thần kia vô cùng kinh ngạc.

- Không biết tên tiểu tử đó dùng thủ đoạn gì mà trong chớp mắt đã phá vỡ trận pháp, hơn nữa còn cưỡng đoạt hết năng lượng của ta. Mục Sư, lần này bất luận trả giá thế nào chúng ta cũng phải giết tên tiểu tử đó, nếu không hậu họa khó lường!

Sắc mặt Lâm Lang Thiên tối đen, ánh mắt dữ dằn đầy sát ý.

- Không được!

Thế nhưng đạo Nguyên thần đó lập tức phản đối.

- Tại sao?

Nghe thế, Lâm Lang Thiên hơi khựng lại rồi gào lên không cam tâm.

- Tên tiểu tử đó không đơn giản như ngươi tưởng đâu. Dù hai ta liên thủ, hiện giờ cũng e là rất khó giết hắn!

- Sao lại thế được?

Lâm Lang Thiên rùng mình, nói với vẻ không thể tin được.

- Trong cơ thể hắn cũng có một tồn tại thần bí. Ban nãy khi ta chui xuống đáy hồ, nó cũng xuống theo ngăn cản ta. Ta và nó đã giao đấu nhưng không thể chiếm thế thượng phong.

Nguyên thần được Lâm Lang Thiên gọi là Mục Sư trầm mặc một lát rồi nói.

- Cái gì?

Nghe vậy, tay Lâm Lang Thiên không kìm được mà run lên, ánh mắt đầy sự kinh ngạc. Hắn chưa từng nghĩ trong người Lâm Lang Thiên lại cũng như hắn, có một sự tồn tại mạnh mẽ.

- Chả trách mà tên tiểu tử đó câu thông được với Bi Hồn của Tạo Hóa Võ Bi và có được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp. Xem ra lần đó cũng là do hắn có sự trợ giúp từ nó.

- Mục Sư, lẽ nào đến ngươi cũng không phải đối thủ của sự tồn tại thần bí trong người Lâm Động sao?

- Bọn ta giao đấu không lâu, thực lực của nó không tệ, nhưng thực lực của ta lúc này không bằng một nửa thời kỳ đỉnh cao. Nếu hồi phục được một chút thì cũng chưa chắc không thể giải quyết nó. Đợi khi vào Bách Triều Đại Chiến, ta sẽ chỉ ngươi đến một chỗ ta có thể hồi phục được năng lượng. Đến lúc đó ta có thể bảo đảm ngươi có một chỗ đứng ở Vương triều Đại Viêm.

Mục Sư trầm mặc một lúc rồi cười lạnh nói.

- Vậy chẳng lẽ giờ thôi? Năng lượng Thánh Linh Đàm của ta đã bị tên khốn đó lấy hết rồi!

Sắc mặt Lâm Lang Thiên chợt sáng chợt tối, rất không cam tâm nói. Lẽ nào

nỗi ấm ức này hắn chỉ có thể nuốt xuống bụng sao?

- Việc gì cũng phải biết nhẫn nhịn, dù chúng ta động thủ cũng không chắc chắn sẽ thắng, mà ngược lại ta sẽ bị bại lộ, như thế không tốt cho ngươi. Để trở thành cường giả thật sự, ai cũng phải trải qua sự rèn luyện mài giũa!

Mục Sư nói.

Lâm Lang Thiên nắm chặt tay, sát ý chấp chới trong mắt, mãi lúc lâu sau hắn mới hít sâu một hơi, hạ giọng nói:

- Được rồi!

- Ngươi cũng không cần quá vội vàng. Năng lượng Thánh Linh Đàm tuy có hiệu quả đặc biệt nhưng chỉ cần vào Viễn Cổ Chiến Trường chắc chắn ta sẽ khiến ngươi trở nên mạnh hơn. Ở đó có rất nhiều tài nguyên, tốt hơn Vương triều Đại Viêm hàng trăm lần. Mà đến lúc đó ngươi giết tên tiểu tử đó sẽ dễ như trở bàn tay. Ta cũng rất muốn xem xem sự tồn tại bí mật trong người hắn rốt cuộc là cái thứ gì?

Thấy Lâm Lang Thiên kìm nén được sát khí, Mục Sư mới gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng hơn, nhưng câu cuối cùng lại mang chút hàn ý. Lúc nãy khi giao đấu dưới đáy hồ, hắn cơ hồ đã bị rơi vào thế hạ phong, không những chẳng làm được gì mà ngược lại suýt thì bị tổn thương Nguyên thần. Điều này khiến hắn cảm thấy phẫn nộ, đúng là rồng mắc cạn không bằng rắn a!

Lâm Lang Thiên lặng lẽ gật đầu, hắn biết tình hình này nói thế nào cũng không thể rút lại nữa. Mà những thông tin hắn biết được cũng khiến hắn vô cùng kinh ngạc. Thật sự hắn không thể ngờ con kiến hôi nhỏ bé trước đây chống đỡ với khí tức của hắn còn khó khăn mà giờ đã có được thực lực mạnh đến thế này.

Đạo Nguyên thần trong người Lâm Lang Thiên là thứ hắn đã may mắn có được trong một lần rơi xuống vực thẳm nguy hiểm thập tử nhất sinh. Trong những năm gần đây nhờ có Nguyên thần này mà dần hắn mới thành tuyệt thế

thiên tài của Gia tộc Lâm Thị. Nhưng hắn không ngờ trong cơ thể Lâm Động lại cũng có thứ khiến cả Mục Sư cũng phải e dè.

Phát hiện này không thể không khiến hắn cảm thấy đố kỵ, một người trong Phân gia nhỏ bé sao lại được bảo vệ như vậy?

Có điều, bất luận hắn có không cam tâm thế nào thì hắn cũng chỉ đành hạ xuống mặt nước, cúi nhìn làn nước trong vắt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Lúc này, nước đổ xuống cũng dần hết, ba người Mạc Lăng cũng chầm chậm đáp xuống, ánh mắt có phần kỳ quái nhìn Lâm Động và Lâm Lang Thiên. Hai người này đột nhiên dừng tay không có bất cứ hành động nào nữa. Điều khiến họ cực kỳ ngạc nhiên đó là Lâm Lang Thiên thu nguyên lực lại hạ xuống mặt đất. Dáng vẻ đó hiển nhiên là không định ra tay nữa.

- Tên này lại không định cướp lại năng lượng Thánh Linh Đàm sao?

Ba người Mạc Lăng rất ngạc nhiên với hành động của Lâm Lang Thiên, theo những gì họ hiểu về Lâm Lang Thiên, hắn không phải loại dễ chịu nhịn bị người khác chèn ép như vậy, bình thường thì hắn chắc chắn sẽ sống chết với Lâm Động. Cảnh tượng này đã khiến họ há hốc miệng kinh ngạc… - Hình như đột nhiên hắn lại kiêng dè Lâm Động?

Ánh mắt Mạc Lăng bỗng lóe sáng, dường như cảm nhận được điều gì, nhìn sang Lâm Động thì thấy hắn cũng hạ xuống, gương mặt vô cùng bình tĩnh, không thể nhìn ra được hắn đang nghĩ gì.

- Lâm Động này dường như không đơn giản như bề ngoài!

Trong đầu Mạc Lăng thầm nghĩ. Lâm Động đã tạo ra quá nhiều điều kinh ngạc, có lúc Mạc Lăng quả thực khó lòng tưởng tượng, một người xuất thân từ Phân gia Gia tộc Lâm Thị mà lại ưu tú đến vậy… Trong Thánh Linh Đàm, sau khi Lâm Động và Lâm Lang Thiên ngừng tay, không khí bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường. Ba người Mạc Lăng nhìn nhau cũng chầm chậm trở về chỗ cũ, nhưng

vẫn cảnh giác, sợ sẽ xảy ra biến cố gì đó.

Lâm Động thì cười nhìn về phía Lâm Lang Thiên. Xem ra Nguyên thần trong người Lâm Lang Thiên cũng đã biết một số bí mật của Lâm Động hắn. Điều này đã khiến Lâm Lang Thiên e dề hơn, không dám ra tay bừa bãi.

Có điều, Lâm Lang Thiên không ra tay, Lâm Động cũng mừng. Vì dù sao giờ hắn cũng đã cướp được hết năng lượng Thánh Linh Đàm của Lâm Lang Thiên. Nếu Lâm Lang Thiên đã không định động thủ cướp lại thì Lâm Động hắn hưởng thôi.

Nghĩ vậy, Lâm Động ngồi khoanh chân lại, vung tay lên, hắc động dưới chân phun ra một luồng năng lượng màu xanh lục, rồi ào ào chui vào người hắn. Số năng lượng này đương nhiên là của Lâm Lang Thiên mà Lâm Động vừa cướp được.

Phía Bắc, Lâm Lang Thiên nhìn Lâm Động đang được bao phủ bởi nguồn năng lượng xanh lục, mắt lộ ra nộ hỏa, sắc mặt tối sầm, hai tay nắm chặt nổi cả gân xanh. Nhưng Mục Sư đã cảnh cáo, hắn cũng không dám động thủ nữa, chỉ có thể ngồi đó mà nhìn Lâm Động hấp thụ luyện hóa năng lượng.

Lúc này hắn cũng biết lần đến Thánh Linh Đàm này thật sự đã trắng tay rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 394

Đại Thu Hoạch.

Trên Thánh Linh Đàm, Lâm Động tĩnh lặng ngồi khoanh chân trên mặt hồ phía Đông. Lượng năng lượng cực kỳ đậm đặc đang không ngừng tuôn chảy vào cơ thể Lâm Động, từng sợi từng sợi năng lượng xanh nhìn tựa như những chiếc dây mây xanh chằng chịt đan xen nhau.

Năng lượng của Thánh Linh Đàm trải qua hai mươi năm ngưng tụ cơ hồ đã đạt mức hùng hồn, hơn nữa Lâm Động còn cướp mất phần năng lượng của Lâm Lang Thiên, như vậy lượng năng lượng mà hắn chiếm dụng khiến ba người Mạc Lăng cũng phải ghen tỵ. Có điều họ không hành động gì cả, giữa họ và Lâm Động không có ân oán đương nhiên không thể vì chỗ năng lượng ấy mà gây hấn với Lâm Động, như thế thì quá ngu xuẩn!

Sau khi nhìn cảnh tượng đó, qua một lúc ngưỡng mộ, ba người Mạc Lăng cũng ngồi khoanh chân, tranh thủ hấp thụ năng lượng Thánh Linh Đàm ở khu vực của mình.

Không khí ở Thánh Linh Đàm bỗng trở nên có phần quái dị. Bốn người Lâm Động đều cố gắng hết sức hấp thụ năng lượng Thánh Linh Đàm, chỉ có Lâm Lang Thiên là sắc mặt thoát đen xì, thoắt lại trắng bệch nhìn nước hồ trong veo, cơ mặt không kìm được mà co giật, cuối cùng hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh, cũng ngồi xuống tu luyện. Hắn không dám nhìn về phía Lâm Động nữa vì hắn lo mình sẽ không khống chế được cơn bạo nộ, nếu vậy thì không nhìn nữa là tốt nhất.

Đối với hành động bịt mắt bịt tai làm như không biết gì xung quanh của Lâm Lang Thiên, Lâm Động cũng chỉ tùy ý nhìn một cái rồi lại tập trung tâm thần.

Tiểu điêu đã trở lại, hắn cũng không cần lúc nào cũng phải cảnh giác Lâm Lang Thiên nữa.

- Ngươi cứ yên tâm hấp thụ năng lượng Thánh Linh Đàm đi, nó rất có tác dụng cho việc xung kích Niết Bàn Cảnh. Còn Lâm Lang Thiên thì ta sẽ canh gác, nhưng ta nghĩ hắn cũng dám tùy tiện động thủ đâu.

Tiểu điêu lên tiếng.

Lâm Động khẽ gật đầu, cũng không nói gì, tâm thần khẽ động, trong hắc động bên dưới bỗng phát ra một lực thôn phệ rất mạnh mẽ. Năng lượng xanh lục lập tức ào ào chui vào người Lâm Động.

Khi năng lượng tràn vào cơ thể, dưới lớp da Lâm Động mơ hồ ẩn hiện những hình hoa văn màu xanh kỳ quái.

Dưới lực thôn phệ đó của hắn, nước trong hồ cũng dần dần trở nên nhạt màu, rõ ràng là năng lượng Thánh Linh Đàm đều bị cơ Lâm Động hút hết vào cơ thể rồi.

Thời gian cứ thế trôi đi, chớp mắt đã hết hơn nửa ngày, ba người Mạc Lăng cũng dần ra khỏi trạng thái tu luyện. Khi mở mắt ra, ánh mắt ai nấy cũng lấp lánh ánh xanh, rõ ràng là chuyến đi Thánh Linh Đàm lần này họ cũng thu hoạch được không ít.

Việc đầu tiên khi mở mắt ra là họ nhìn về phía Bắc. Ở đó Lâm Lang Thiên vẫn nhắm mắt tu luyện, nhưng từ những đường gợn sóng không ngừng trên mặt nước có thể thấy trong lòng hắn không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

- Hắn cũng thật xui xẻo!

Ba người Mạc Lăng nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy cổ quái, có cảm giác muốn cười nhưng không thể cười nổi. Dù sao chuyện này cũng rất hiếm thấy, trong vài lần Cuộc chiến Hạt giống gần đây, họ chưa từng nghe có chuyện tương

tự xảy ra.

Ánh mắt ba người nhanh chóng chuyển sang hướng Lâm Động rồi lập tức khựng người lại. Trên mặt nước nơi đó không ngờ lại xuất hiện một cái kén ánh sáng xanh lục. Mặt ngoài của cái kén đó đang không ngừng khuếch tán năng lượng Thánh Linh Đàm, mức độ đậm đặc của nó khiến họ phải ngưỡng mộ.

Năng lượng của Thánh Linh Đàm rất nhiều, nhưng muốn ngưng tụ lại là rất khó, gần như phải mất hai mươi năm ngưng tụ thì mới có được năng lượng thế này. Ba người họ mỗi người một phần, nhưng một mình Lâm Động lại có hai phần, sao có thể không khiến họ ngưỡng mộ?

Răng rắc!

Dưới ánh mắt chăm chú của ba người Mạc Lăng, cái kén ánh sáng xanh đột nhiên xuất hiện những vết nứt, rồi lan tỏa rộng hơn, cuối cùng cả cái kén nổ tung hóa thành cả một vùng ánh sáng chói chang.

Trong luồng sáng đó, một đạo thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt của ba người Mạc Lăng, chính là Lâm Động. Chỉ là lúc này, toàn thân hắn được bao phủ bởi một màn khói mờ ảo xanh lục, hơn nữa còn lan tỏa một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Lâm Động bỗng mở trừng mắt, hai đạo tinh quang xanh biếc bắn ra, nước hồ phía trước bay lên tạo thành một màn nước. Sau đó ánh sáng tan đi, hắn mở miệng phát ra một luồng hấp lực hút hết đám khói xanh và ánh sáng xung quanh vào cơ thể.

Uỳnh!

Sau khi đám khói và ánh sáng năng lượng kia vào trong cơ thể Lâm Động, một làn sóng năng lượng hùng hồn bùng nổ. Mặt nước đầm bình lặng lập tức bộc phát vô số cột nước. Ánh mắt ba người Mạc Lăng kinh dị nhìn Lâm Động. Họ đều cảm nhận được khí tức của Lâm Động dường như đã lại mạnh hơn. Tuy

chưa đến mức đột phá nhưng so với lúc mới đến Thánh Linh Đàm thì đã mạnh hơn một bậc. Cứ với tốc độ này thì không bao lâu sau có lẽ hắn sẽ bước vào Tạo Hóa Cảnh đại thành!

Động tĩnh bên Lâm Động cũng khiến Lâm Lang Thiên mở mắt. Hắn nhìn Lâm Động, sâu trong đáy mắt trào dâng sự u tối, nhưng sau hơn nửa ngày điều hòa tâm trạng, hiển nhiên hắn đã ổn định tâm thân nên cũng không biểu lộ gì quá đà.

- Ha ha, chúc mừng Lâm Động huynh!

Ba người Mạc Lăng xuất hiện gần chỗ Lâm Động rồi cung tay chúc mừng.

- Không dám không dám, xem ra ba vị cũng thu hoạch được không ít. Chưa biết chừng tỷ lệ lên được Niết Bàn Cảnh cũng tăng lên không ít.

Lâm Động mỉm cười, cung tay đáp lễ.

- Đạt được Niết Bàn Cảnh đâu có dễ như vậy. Dù năng lượng Thánh Linh Đàm thần kỳ nhưng e là tỷ lệ thất bại vẫn cao hơn tỷ lệ thành công… Mạc Lăng khẽ thở dài, nói.

Lâm Động gật gù. Nếu Niết Bàn Cảnh dễ đạt được thì Vương triều Đại Viêm sẽ không phải chỉ có vài vị đếm được trên đầu ngón tay. Có điều lần này đến Thánh Linh Đàm, quả thực Lâm Động hắn đã thu hoạch được không ít.

Sau khi thôn phệ được năng lượng Thánh Linh Đàm của Lâm Lang Thiên, hắn cơ hồ cảm nhận được sâu trong cơ thể hắn đang trào dâng một nguồn năng lượng kỳ lạ. Năng lượng này tuy không thể khiến thực lực hắn tăng cao nhưng hắn cũng biết, sau này khi xung kích Niết Bàn Cảnh, chỗ năng lượng Thánh Linh Đàm này chưa biết chừng sẽ có tác dụng.

Khi bốn người họ nói chuyện, sắc mặt Lâm Lang Thiên lạnh băng, đứng dậy, ngẩng lên thì thấy giữa không trung đột nhiên có một đạo năng lượng dao động,

rồi một cái xoáy năng lượng xuất hiện. Xem ra đến lúc phải rời khỏi đây rồi!

Hiển nhiên Lâm Lang Thiên không muốn ở lại đây thêm nữa, vì thế, vừa nhìn thấy vậy là lập tức bay lên.

Bốn người Lâm Động thấy thế cũng không chần chừ. Năng lượng ở Thánh Linh Đàm đã bị hấp thụ hết, ở lại cũng chẳng có ích gì nữa, vậy là bốn người cũng chui vào cái xoáy và biến mất.

Năm người rời đi, Thánh Linh Đàm lại trở về với sự tĩnh lặng. Nơi đây sẽ lại đóng lại trong hai mươi năm, đợi Cuộc chiến Hạt giống tiếp theo.

o0o Sâu trong Hoàng cung, trong một khu rừng, hào quang lan tỏa, từng đạo thân ảnh xuất hiện trong ánh hào quang dưới ánh mắt chăm chú của Mạc Tiêu Thiên và những người khác, sau đó hạ xuống tế đàn.

- Đóng tế đàn!

Sau khi thấy năm người Lâm Động đã xuất hiện, Mạc Tiêu Thiên thở phào, rồi hô một câu, thủ ấn biến hóa. Ánh sáng tối dần, vòng sáng thông tới Thánh Linh Đàm đang lơ lửng phía trên tế đàn cũng dần dần tan biến.

- Chúc mừng mọi người đã thành công rời khỏi Thánh Linh Đàm. Đây là sự trợ giúp cuối cùng của Vương triều Đại Viêm với các người. Hy vọng sẽ giúp đỡ được cho các ngươi sau này.

Sau khi tế đàn đóng lại, Mạc Tiêu Thiên nhìn về bọn Lâm Động, rồi bỗng ánh mắt hắn dừng lại trên người Lâm Động ánh lên sự kinh ngạc. Vì hắn cảm nhận được trong cơ thể Lâm Động dường như năng lượng Thánh Linh Đàm tỏa ra từ người hắn mạnh hơn bốn người còn lại rất nhiều.

- Ủa?

Khi Mạc Tiêu Thiên cảm thấy kinh ngạc thì ánh mắt hắn dừng lại ở Lâm Lang Thiên, lại càng ngạc nhiên hơn, hắn chẳng thấy chút năng lượng Thánh

Linh Đàm nào trên người Lâm Lang Thiên cả.

- Thế này là sao? Xem ra chuyến đi Thánh Linh Đàm dường như không được an tĩnh a.

Mạc Tiêu Thiên vừa nhìn là đoán được, vậy là ánh mắt vội nhìn Mạc Lăng, thấy năng lượng trên người Mạc Lăng không quá yếu mới thầm thở phào. Rồi giọng nói hùn hồn vang lên bên tai Lâm Động và những người khác, khiến huyết dịch trong cơ thể họ như sôi sục:

- Chỉ còn mười ngày nữa là đến Bách Triều Đại Chiến. Mười ngày nữa mọi người sẽ rời khỏi Vương triều Đại Viêm, truyền tống thẳng đến Viễn Cổ Chiến Trường để tham gia Bách Triều Đại Chiến! Các vị, sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường, mọi người sẽ không còn sự trợ giúp của Vương triều Đại Viêm chúng ta nữa. Ở đó mọi thứ đều phải dựa vào chính bản thân các vị, hãy thu lại sự cao ngạo khi ở Vương triều Đại Viêm, vì ở vùng đất đó, các vị chỉ là những người tham gia thi đấu vô cùng bình thường. Còn về việc ở đó các vị sẽ phát huy thực lực được đến mức nào thì phải xem năng lực mỗi người. Bọn ta ở Vương triều Đại Viêm mong đợi ngày danh tiếng các vị truyền về. Lúc đó các vị sẽ trở thanh viên minh châu lấp lánh nhất Vương triều Đại Viêm! Cả Vương triều sẽ tự hào vì các vị!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 395

Thiên Ngạc Cốt Thương.

Chuyến đi đến Thánh Linh Đàm cuối cùng cũng kết thúc với không quá nhiều biến cố. Trong năm người, người có thu hoạch nhiều nhất chính là Lâm Động, lần này hấp thụ được không ít năng lượng Thánh Linh Đàm, chắc sau này khi xung kích Niết Bàn Cảnh, số năng lượng này sẽ giúp ích rất nhiều.

Ngược lại với Lâm Động đương nhiên là Lâm Lang Thiên tay không quay về. Hành động của hắn lần này đúng là mất cả chì lẫn chài. Vốn dĩ hắn định cướp đoạt năng lượng của Lâm Động, nhưng không ngờ cuối cùng lại thành ra thế này, thậm chí ngay cả Nguyên thần trong người hắn cũng không thể giúp gì được.

Sự việc lần này đã đả kích hắn không ít.

Có điều hiển nhiên là Lâm Động chẳng quan tâm gì đến tâm trạng của Lâm Lang Thiên. Với Lâm Động, cướp đi năng lượng Thánh Linh Đàm của Lâm Lang Thiên chỉ là sự báo thù nhỏ mà thôi. Nếu không phải đây vẫn là Vương triều Đại Viêm thì cái hắn cướp đi e là không chỉ là chút năng lượng Thánh Linh Đàm đó.

Vì thế, khi chuyến đi Thánh Linh Đàm kết thúc, Lâm Động liền theo Lâm Phạm trở về đình viện. Tuy lần này đã để Lâm Lang Thiên biết đến sự tồn tại của tiểu điêu nhưng hắn cũng không lo Lâm Lang Thiên sẽ để lộ điều này. Với thực lực hiện nay và mức độ quan trọng của Lâm Động hắn trong Gia tộc Lâm Thị, dù Lâm Phạm có biết điều này cũng chẳng có ý đồ gì khác, mà ngược lại sẽ vui mừng vì Lâm Động có thủ đoạn đặc biệt, trong Bách Triều Đại Chiến sẽ có khả năng tự bảo vệ hơn.

Trên đường trở về, sắc mặt Lâm Lang Thiên lúc nào cũng tối sầm không nói một câu. Khí lạnh âm u bao phủ quanh người hắn cho người ta biết tâm trạng của hắn lúc này cực kỳ không tốt.

Biểu hiện đó của hắn khiến Lâm Phạm ban đầu hơi khựng lại rồi nhìn Lâm Động, dường như nghĩ ngợi điều gì. Mạc Tiêu Thiên có thể cảm nhận được năng lượng Thánh Linh Đàm trên người Lâm Động vô cùng đậm đặc, cùng là Niết Bàn Cảnh đương nhiên Lâm Phạm cũng cảm nhận được. Vì thế hắn cũng đoán được ở Thánh Linh Đàm có lẽ hai người không đợi trời chung này lại giao đấu. Mà nhìn tình hình này rất có khả năng Lâm Động lại chiếm thế thượng phong, nếu không thì Lâm Lang Thiên cũng không có bộ dạng này.

Lâm Phạm cũng chỉ lắc đầu bất lực, coi như không thấy gì. Nếu là trước đây, địa vị Lâm Lang Thiên cao hơn Lâm Động, có lẽ hắn sẽ nói gì đó, nhưng giờ bất luận thực lực hay mức độ quan trọng Lâm Động đều không hề thua kém Lâm Lang Thiên. Vì thế mà Lâm Phạm sẽ không vì người này mà chèn ép người kia. Ân oán giữ họ hắn không thể nhúng tay vào, rốt cuộc giải quyết thế nào chỉ có thể do họ tự quyết định.

o0o Quay về chỗ ở, Lâm Động đi thẳng về đình viện của mình, tay áo vung lên, Tiểu Viêm ở hình thái con mèo con bay ra, rồi nhanh chóng phình trở nên vô cùng uy mãnh. Gầm lên một tiếng trầm đục khiến cả đình viện rung chuyển.

Lâm Động nhìn Tiểu Viêm với ánh mắt ngạc nhiên. Cơ thể vốn đã đỏ hồng của Tiểu Viêm giờ đã càng thêm đỏ rực, nhìn giống như một ngọn lửa đang bừng bừng cháy. Tứ chi nặng nề giẫm trên mặt đất, những chiếc móng nhọn sắc phát ra hàn quang lạnh lẽo.

Điều khiến Lâm Động kinh ngạc đó là chiếc đuôi mãng vĩ của Tiểu Viêm đã giấu dưới lớp lân giáp, mơ hồ có sức mạnh đặc biệt tỏa ra. Cảm giác đó giống như sự tiến hóa ngầm, chẳng ai biết được sau này nó sẽ biến thành cái gì.

Điều này khiến Lâm Động vô cùng kinh ngạc. Phải biết là cái đuôi mãng vĩ

chỉ là một bộ phận trang trí của Tiểu Viêm mà thôi, tuy giống như một con cự mãng nhưng dù gì cũng chỉ có tác dụng như móng vuốt của Tiểu Viêm căn bản không có linh tĩnh, vì sao lại có thể xuất hiện cảm giác tiến hóa ngầm đó?

- Con hổ ngốc đó đang tiến hóa, cái đuôi mãng vĩ của nó sau này có lẽ sẽ trở thành một loại vũ khí công kích rất mạnh!

Lúc này tiểu điêu cũng hiện ra, nó nhìn Tiểu Viêm nằm phủ phục trên đất, toàn thân lan tỏa khí tức hung sát, nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng chép miệng cười nói:

- Bản thân Tiểu Viêm chỉ là Hỏa Mãng Hổ, không ngờ lại tiến hóa được đến mức này!

Quả vậy, những con Hỏa Mãng Hổ thông thường đạt đến Nguyên Đan Cảnh là hết cỡ rồi, không ngờ Tiểu Viêm lại khác biệt như thế.

- Có gì lạ đâu? Con hổ ngốc này vốn chỉ là Hỏa Mãng Hổ nhưng nó lại có thể chất biến dị, cộng với việc sau khi theo ngươi có được không ít thu hoạch, nên mới có thành tựu như bây giờ. Hơn nữa, sau này trưởng thành nó sẽ không tầm thường đâu.

Tiểu điêu không thấy quá bất ngờ, thản nhiên nói.

- Trong thế giới Yêu thú không hề thiếu Yêu thú bình thường vì biến dị mà trở thành cường giả siêu cấp hùng bá một phương. Năm xưa ta từng gặp một vị cường giả, bản thân hắn trước đây chỉ là một con Phong Ma Báo bình thường xếp trong hàng dã thú. Nhưng cuối cùng thể chất hắn biến dị, nhờ cơ duyên thôn phệ được một số Yêu thú cường đại, lấy được tinh hoa của chúng, cuối cùng triệt để thay da đổi thịt trở thành tuyệt thế bá chủ, uy chấn Yêu Vực!

Nghe thế Lâm Động không khỏi quệt mồ hôi lạnh. Thế giới rộng lớn này quả nhiên không có gì là không có, có lẽ đây mới là cá vượt vũ môn hóa rồng thật sự,

có điều cũng không biết sau này Tiểu Viêm sẽ biến dị thế nào.

- Yêu thú biến dị tuy tiến hóa rất khó nhưng tiền đồ thì thiên biến vạn hóa, chẳng ai biết được cuối cùng sẽ thành thế nào. Tuy không hy vọng con hổ ngốc này đạt được đến mức như vị tuyệt thế bá chủ kia nhưng có lẽ cũng không quá tồi. Sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường, ngươi phải tìm cơ hội lấy một vài huyết mạch của các Yêu thú cường đại cho nó hấp thu.

Tiểu điêu cười nói.

Lâm Động vừa gật đầu vừa xoa đầu Tiểu Viêm. Mấy năm nay Tiểu Viêm cùng hắn vào sinh ra tử, hắn đã không còn coi Tiểu Viêm chỉ là vật cưng nữa mà là một người bạn không thể thiếu. Sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường nhất định hắn phải cố gắng để thực lực của Tiểu Viêm được nâng lên.

- Tiểu tử, ngươi còn mười ngày, mười ngày sau là phải vào Viễn Cổ Chiến Trường tham gia Bách Triều Đại Chiến. Con đường này không thể quay lại, trong Viễn Cổ Chiến Trường nơi đâu cũng là cá lớn nuốt cá bé, quy tắc sinh tồn của tự nhiên sẽ vô cùng khốc liệt. Thực lực hiện nay của ngươi có thể coi là hàng đầu trong thế hệ trẻ của Vương triều Đại Viêm, nhưng đặt trong Viễn Cổ Chiến Trường thì không thể coi là nổi bật.

Tiểu điêu ngồi trên đầu Tiểu Viêm, ánh mắt trầm trọng nhìn Lâm Động, từ tốn nói.

Lâm Động gật đầu, những lời như thế hắn đã nghe không ít, vì thế cũng đã sớm dự đoán được trước việc biến đổi thân phận đó rồi nên hắn cũng không ngạc nhiên. Mà những thiên tài khác của Vương triều sở dĩ mạnh hơn hắn, đa phần không phải vì thiên phú siêu việt mà nhờ vào tài nguyên.

Đông Huyền Vực rộng lớn vô tận, Vương triều trong đó nhiều như sao trên trời, và Vương triều Đại Viêm chẳng qua chỉ là một Vương triều không có gì nổi bật trong số đó. Trong Vương triều Đại Viêm này, những người vừa vượt qua Niết Bàn Kiếp như Mạc Tiêu Thiên đã có thể coi là chí cường giả, nhưng nếu ở

các Vương triều thật sự lớn mạnh thì e là cũng chỉ được coi là hạng trung bình, muốn là hàng đầu căn bản là không thể.

Các đại Vương triều kia còn có tài nguyên nhiều hơn Vương triều Đại Viêm hàng trăm hàng nghìn lần. Thiên tài của họ đương nhiên có thành tựu cao hơn, khi giao đấu với thiên tài của tiểu Vương triều đương nhiên sẽ hoàn toàn áp đảo. Cái này không thể nói là công bằng hay không, thế gian vốn đã là vậy.

- Ở Viễn Cổ Chiến Trường, chỉ cần ngươi chưa vào Niết Bàn Cảnh thì nhất định phải thầm lặng ẩn nhẫn, khi nào là Niết Bàn Cảnh thực sự mới có tư cách chiếm dụng tài nguyên của vùng đất đó, nếu không ngươi sẽ là con kiến bị người ta giẫm bẹp. Đừng coi Bách Triều Đại Chiến là Cuộc chiến Hạt giống gì gì đó kia. Cuộc đấu tranh sinh tồn ở đó vô cùng khốc liệt, kẻ yếu sẽ không có bất cứ quyền phát ngôn nào chứ đừng nói đến nhân quyền. Trong mắt cường giả, kẻ yếu không phải người mà chỉ là sâu bọ! Đương nhiên, cũng không thể không nói rằng, sinh tồn được trong hoàn cảnh tàn khốc đó mới là cường giả chân chính!

Lâm Động hít sâu vào một hơi, trầm giọng nói:

- Trước đây ta đã từng là sâu bọ, vì thế sau này ta phải là cường giả. Bách Triều Đại Chiến, bất luận có tàn khốc thế nào ta cũng nhất định phải nổi bật, chỉ khi ta là cường giả, phụ thân bọn họ mới vĩnh thế vô ưu!

- Hắc hắc, khí phách không nhỏ, nhưng đây không phải chuyện nói là xong đâu. Vẫn còn mười ngày, ngươi vẫn nên nhanh chóng tăng chút lực chiến đấu, phòng khi vào Bách Triều Đại Chiến xui xẻo lại gặp phải cường giả.

Tiểu điêu cười quái dị.

- Mười ngày thì đâu tăng được bao nhiêu thực lực? Đúng rồi, không phải ngươi nói đã có được cái gì đó từ Thánh Linh Đàm sao?

Lâm Động lắc đầu bất lực, rồi như chợt nhớ ra điều gì, hỏi.

Tiểu điêu cười, vỗ nhẹ Tiểu Viêm một cái rồi há to mồm, một luồng sáng xám bắn ra biến thành một vật làm bằng xương dài khoảng một trượng.

- Đây là… Lâm Động ngạc nhiên nhìn vật trong tay tiểu điêu. Đây dường như là một cây thương làm bằng xương, tạo hình cổ phác, nhìn vẻ ngoài không có gì là tinh mỹ, cán thương trơn nhẵn giống như được làm bằng ngọc chứ không phải xương. Nhìn chỉnh thể thì cây cốt thương này không có vẻ mạnh mẽ lắm, nhưng khi nhìn vào mũi thương màu xám bạc, Lâm Động phát hiện ở đó có một thứ hàn ý rất đặc biệt đang lưu chuyển. Nhìn thứ hàn ý đó, toàn thân Lâm Động bỗng căng lên, cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt.

Hắn dám chắc, nếu không kịp trở tay, dù với thực lực của hắn cũng dễ dàng bị thứ này đâm xuyên!

- Đây là… Linh bảo?

Lâm Động có phần không chắc chắn nói.

Tiểu điêu cười, thản nhiên nói:

- Nói đúng ra thì là Bản mệnh Linh bảo được luyện chế từ xương cốt của chính Viễn Cổ Thiên Ngạc.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 396

Luyện Hóa Thiên Ngạc Cốt Thương.

Yêu thú mà cũng biết luyện chế Linh bảo?

Nghe tiểu điêu nói vậy, Lâm Động cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Yêu thú bình thường đương nhiên không thể làm vậy, nhưng con Viễn Cổ Thiên Ngạc đâu phải Yêu thú thông thường, khi còn sống chắc chắn nó rất lớn mạnh, luyện chế Linh bảo cũng không phải chuyện khó tin gì lắm.

Tiểu điêu bĩu môi nói, ánh mắt nhìn Lâm Động vô cùng khinh thường.

Lâm Động cũng không để tâm ánh mắt của tiểu điêu, hắn đang rất hiếu kỳ nhìn cây trường thương cổ phác kia. Cùng với việc thực lực ngày càng được nâng cao, Thiên Lân Cổ Kích thuộc hàng Linh bảo Cao cấp đã không còn đáp ứng được nhu cầu chiến đấu của Lâm Động nữa, sự xuất hiện của cây cốt thương này vừa hay có thể lấp đầy chỗ thiếu.

Từ sức mạnh mơ hồ lan tỏa từ cây cốt thương, Lâm Động biết nó chắc chắn không yếu hơn Linh bảo Địa cấp, cũng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với Thiên Lân Cổ Kích.

Tiểu điêu vung tay lên, cây cốt thương liền bay tới chỗ Lâm Động. Mắt Lâm Động lóe lên, giơ tay ra bắt lấy, cánh tay nặng trĩu. Cây cốt thương nhìn có vẻ nhẹ nhàng này lại không hề nhẹ hơn tảng đá vạn cân. Với sức mạnh của Lâm Động cũng cảm thấy tay mình phải trĩu xuống.

- Thương tốt!

Lâm Động khẽ tán thưởng, nhìn gần cốt thương hắn mới phát hiện trên cán còn lan tỏa rất nhiều sợi ánh sáng màu đỏ tươi, gần như phân bố trên cả thân cây thương, nhìn giống như mạch máu, vô cùng kỳ dị.

Hơn nữa những cái mạch máu đó lại tựa như đang lưu chuyển, mơ hồ có một cảm giác từ thời Viễn cổ hồng hoang lan tỏa ra.

- Với những con Viễn Cổ Thiên Ngạc tương tự thế này, bất cứ cái xương nào cũng đủ so sánh với Linh bảo Địa cấp bình thường rồi. Mà chất liệu của cây cốt thương này rõ ràng là được luyện chế từ bộ phận cứng nhất trong cơ thể Thiên Ngạc. Hơn nữa, vì đây là bảo vật bảo mệnh của Thiên Ngạc, khi Yêu linh của Thiên Ngạc tiêu tán, có một lượng Tinh hạch dung nhập vào cốt thương. Nếu ngươi luyện hóa được nó thì sau này chưa biết chừng có thể triệu hồi Yêu linh của con Viễn Cổ Thiên Ngạc đó ra chiến đấu.

Tiểu điêu bình thản nói.

- Hử? Triệu hồi Yêu linh của Viễn Cổ Thiên Ngạc?

Nghe thế, Lâm Động có phần rung động. Không ngờ cây cốt thương nhìn không có gì hoa lệ lắm này lại có khả năng lớn đến thế. Tuy Lâm Động không biết lúc còn sống đầu Viễn Cổ Thiên Ngạc này hung hãn đến mức nào nhưng nghĩ chắc cũng là mức mà hắn không thể tưởng tượng nổi. Yêu linh của tầng thứ đó, dù chỉ là huyễn ảnh thì uy lực cũng hơn hẳn Linh bảo Địa cấp bình thường rồi.

- Đương nhiên, triệu hồi Yêu linh Thiên Ngạc chắc chắn phải trả giá, ví như huyết tế gì đó… - Huyết tế? Dùng máu của ta sao?

Lâm Động sững người, lời nói đó quả là gáo nước lạnh dội vào hắn.

- Dùng máu ngươi thì có tác dụng gì? Ngươi cũng đánh giá mình quá cao rồi đấy!

Tiểu điêu trợn mắt nói khiến khóe miệng Lâm Động giật giật.

- Muốn triệu hội Yêu linh Thiên Ngạc nhất thiết phải dùng tinh huyết các đại Yêu thú, thậm chí mạnh hơn cả Viễn Cổ Long Viên trong cơ thể ngươi.

Tiểu điêu nói.

Lâm Động khựng người, rồi hai hàng cặp mày nhăn tít lại.

Tinh huyết lớn mạnh hơn cả Viễn Cổ Long Viên? Đó không phải gần đạt mức Niết Bàn Cảnh rồi sao? Hắn tìm đâu ra thứ tinh huyết quý giá như thế? Nghĩ vậy hắn không khỏi thất vọng. Vốn tưởng hắn có thể dựa vào cây Thiên Ngạc Cốt Thương này mà có được một thứ vũ khí sát thủ nữa… - Trong người ngươi có một loại tinh huyết đáp ứng được điều kiện này.

Thế nhưng khi Lâm Động đang thất vọng thì tiểu điêu bỗng nói.

- Hả?

Lâm Động nhìn tiểu điêu đầy kinh ngạc, nghĩ mãi vẫn không biết hắn có tinh huyết gì đạt được điều kiện đó.

- Thiên Lân Cổ Kích, trong thanh cổ kích đó có một đạo tinh huyết của Long. Tuy không thật tinh thuần nhưng dùng để huyết tế thì có lẽ vẫn có thể triệu hồi được Yêu linh Thiên Ngạc.

Tiểu điêu chỉ vào túi Càn Khôn của Lâm Động, nói.

- Thiên Lân Cổ Kích?

Nghe thế Lâm Động mới chợt bừng tỉnh, trong Thiên Lân Cổ Kích đúng là có một đạo tinh huyết của Long mỏng manh. Tuy chủ nhân của số tinh huyết này không phải Long thật sự nhưng trong thế giới Yêu thú, chỉ cần có nửa mối liên hệ với chữ Long là đủ để có hung danh rồi.

Dùng đạo tinh huyết này để huyết tế thật sự sẽ triệu hồi được Yêu linh của Viễn Cổ Thiên Ngạc sao?

Nhưng đáng tiếc là nếu lấy tinh huyết trong Thiên Lân Cổ Kích ra thì có lẽ thứ Linh bảo Cao cấp đầu tiên mà Lâm Động có được này sẽ bị hủy hoại.

- Yên tâm đi, cây Thiên Ngạc Cốt Thương này rất mạnh, ngươi cũng có Huyết Linh Khôi hộ thân, dù phải đối mặt với cường giả Niết Bàn Cảnh như Lâm Phạm cũng có thể rút lui an toàn. Đương nhiên, khi thật sự phải triệu hồi Yêu linh Thiên Ngạc thì đó là khi ngươi gặp phải nguy hiểm chí mạng. Lúc đó dùng một thanh Thiên Lân Cổ Kích đổi lấy một cái mạng cũng rất lời rồi.

Tiểu điêu thản nhiên nói.

Lâm Động cười khổ, đúng là so với mạng sống, mất một cây Thiên Lân Cổ Kích đã là gì?

- Trước tiên ngươi hãy tranh thủ thời gian để luyện hóa Thiên Ngạc Cốt Thương, còn có thể luyện hóa thành công trước khi vào Viễn Cổ Chiến Trường không thì còn phải xem bản lĩnh của ngươi. Trong cây thương này có dấu vết của Yêu linh Viễn Cổ Thiên Ngạc, luyện hóa cũng không dễ đâu. Đương nhiên nếu ngươi luyện hóa thành công trước khi đến Viễn Cổ Chiến Trường thì ngươi sẽ có thêm được thủ đoạn bảo mệnh.

Tiểu điêu vươn vai nói.

- Ừm!

Lâm Động khẽ gật đầu, ánh mắt lóe lên chút nặng nề. Hắn biết thời gian cấp bách, vì thế cũng không kéo dài thời gian, lập tức vào phòng ngồi khoanh chân trên giường, hít sâu một hơi, hai bàn tay thả lòng. Thiên Ngạc Cốt Thương chầm chậm bay lên lơ lửng trước mặt hắn.

Từng đợt từng đợt khí tức hồng hoang lan tỏa, mơ hồ còn như có xen lẫn

những tiếng gầm gào cổ lão trầm đục.

Lâm Động nhìn chăm chăm cây cốt thương, sau đó chậm chậm nhắm mắt lại, tâm thần khẽ động, tinh thần lực hùng hồn từ nê hoàn cung ào ạt trào ra, nhanh chóng ngưng tụ lại trước mặt hắn. Rồi nghe thấy tiếng phừng phừng… vô số Tinh Thần Chi Hỏa đã được sinh ra.

Với năng lực Linh Phù sư Cao cấp hiện tại, hiển nhiên Lâm Động đã ung dung hơn rất nhiều trong việc ngưng tụ Tinh Thần Chi Hỏa.

- Đi!

Lâm Động chỉ tay ra, một ngọn lửa gào thét bay ra bao trùm lấy cây cốt thương. Lập tức thân của cây thương phát ra những tiếng cháy tách tách, các đường mạch máu dường như lưu chuyển nhanh hơn, chớp mắt câu Thiên Ngạc Cốt Thương như được hồi sinh.

Uỳnh!

Từ trong cây Thiên Ngạc Cốt Thương, một luồng sức mạnh cuồn cuộn lan tỏa, cả ngọn Tinh Thần Chi Hỏa cũng bị đẩy lùi ra. Cây thương bỗng rung lên dữ dội, làm nổ tung Tinh Thần Chi Hỏa, biến thành một luồng sáng xám muốn đào thoát.

- Hừ, bất luận lúc còn sống ngươi ngang ngược thế nào, nhưng giờ ngay Yêu linh cũng không còn, xem ngươi phản kháng thế nào?

Thủ ấn Lâm Động biến hóa, lần này Tinh Thần Chi Hỏa nóng bỏng hơn lập tức được hình thành rồi lại bao phủ lấy Thiên Ngạc Cốt Thương.

Đối mặt với sự thiêu đốt hung hãn đó của Tinh Thần Chi Hỏa, Thiên Ngạc Cốt Thương bỗng phát ra âm thanh kỳ lạ, từng sợi từng sợi khói đỏ màu máu thẩm thấu ra ngoài, ngưng tụ lại thành một con Thiên Ngạc cỡ nhỏ giãy giụa điên cuồng trong Tinh Thần Chi Hỏa, thậm chí còn muốn công kích Lâm Động.

Lâm Động bình tĩnh nhìn cảnh tượng đó. Thiên Ngạc Cốt Thương cũng là Linh bảo Địa cấp nên có linh tính, lại cộng với sự ảnh hưởng từ con Viễn Cổ Thiên Ngạc, luyện hóa không hề dễ dàng. Nhưng Lâm Động cũng không lo lắng, dù Thiên Ngạc Cốt Thương có ngang ngược nhưng cũng không có chi viện, sớm muộn gì cũng không thể chống lại được sự thiêu đốt kia.

Nghĩ vậy, Lâm Động chầm chậm nhắm mắt lại, các tia tinh thần lực không ngừng tỏa ra hóa thành Tinh Thần Chi Hỏa bao phủ lấy Thiên Ngạc Cốt Thương.

Việc luyện hóa này của Lâm Động, kéo dài tận năm ngày.

Những điều Lâm Động suy đoán không hề sai, dưới sự thiêu đốt không ngừng, sự hung hãn của Thiên Ngạc Cốt Thương ngày qua ngày đã giảm đi, đến ngày thứ năm thì cả con Thiên Ngạc cỡ nhỏ kia cũng tan đi, biến thành một đám khói đỏ quay lại Thiên Ngạc Cốt Thương. Bản thân cốt thương cũng không giãy giụa nữa, hiển nhiên năm ngày này Tinh Thần Chi Hỏa đã hoàn toàn luyện hóa được sự hung hãn mà Viễn Cổ Thiên Ngạc để lại trong cốt thương.

Khi cây Thiên Ngạc Cốt Thương đã trở nên bình tĩnh, Lâm Động mở mắt ra, cắn đầu lưỡi, một tia máu bắn ra, bắn thẳng tới cây Thiên Ngạc Cốt Thương, sau đó dưới sự thiêu đốt của Tinh Thần Chi Hỏa biến thành vô số đường mạch máu rơi xuống Thiên Ngạc Cốt Thương.

Những tia máu này chầm chậm uốn lượn rồi dần dần dung hợp vào nhau, dường như hình thành nên một dấu ấn tạo nên từ máu tươi.

Cũng đúng vào lúc dấu ấn đó xuất hiện, Lâm Động cũng cảm thấy dường như hắn đã hoàn toàn khống chế được Thiên Ngạc Cốt Thương rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 397

Huyết Linh Khôi Biến Hóa.

Lâm Động bỗng mở trừng mắt ra, xung quanh là một luồng quang trạch sáng chói mà mạnh mẽ. Hắn nhìn chăm chăm vào cây Thiên Ngạc Cốt Thương lơ lửng, sự hung bạo và phản kháng vốn có của cây cốt thương đã tiêu tan hết.

Hơn nữa cũng vì đã để lại dấu ấn kia nên Lâm Động cũng cảm nhận rõ được cảm giác thân thiết mà Thiên Ngạc Cốt Thương tỏa ra. Từ nay về sau Thiên Ngạc Cốt Thương này đã có thể coi là một thứ lợi khí thật sự của Lâm Động rồi.

Ánh mắt Lâm Động trở nên nóng bỏng, rồi chầm chậm đưa ta ra khẽ cầm lấy Thiên Ngạc Cốt Thương. Khi cây thương vào tay, cảm giác nặng trịch vạn cân trước đó cũng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cảm giác nhẹ bẫng như lông hồng.

Đương nhiên, điều này chỉ đối với Lâm Động mà thôi, nếu dùng cây thương để công kích, uy lực đương nhiên như cuồng phong vũ bão, khó lòng mà chống đỡ nỗi.

Lâm Động cầm thương múa vài đường, những âm thanh xé gió vang lên, những đạo thương ảnh hiện lên đầu mũi thương rồi bắn ra với sức mạnh bá đạo. Bàn ghế trong phòng chớp mắt nổ tung nát vụn, thậm chí mơ hồ trong không khí còn vang vọng vô số tiếng gầm rú trầm đục khiến khí huyết trong cơ thể phải sục sôi.

Thấy vậy, Lâm Động khẽ cười, tâm thần khẽ động, một luồng nguyên lực hùng hồn lan theo cánh tay chảy vào Thiên Ngạc Cốt Thương.

- U u!

Sau khi nguyên lực đi vào Thiên Ngạc Cốt Thương hơi rung động phát ra những tiếng u u, vô số đường mạch máu nhỏ li ti cũng bắt đầu uốn lượn chuyển động. Một luồng sức mạnh khó hình dung lan tỏa bao trùm lấy Lâm Động khiến hắn như thanh kiếm sắc vừa tuốt khỏi bao, vô cùng chói mắt.

Nhìn Thiên Ngạc Cốt Thương, ánh mắt Lâm Động cũng lấp lánh ánh tán thưởng, hắn cảm tưởng như lúc này động thủ với Lâm Lang Thiên thì hoàn toàn có thể ép cho Lâm Lang Thiên không thể thở nổi!

- Không tệ, năm ngày mà ngươi đã luyện hóa được Thiên Ngạc Cốt Thương rồi!

Khi Lâm Động đang vui mừng vì cây Thiên Ngạc Cốt Thương, tiểu điêu xuất hiện, thấy cảnh tượng đó không kềm được gật gù. Tuy nói dấu ấn mà Viễn Cổ Thiên Ngạc để lại trong cây cốt thương theo thời gian đã biến mất, nhưng dù cây thương này ở bên trong cơ thể con Thiên Ngạc cũng bị ảnh hưởng sự hung bạo vô cùng tận, Lâm Động chỉ trong năm ngày mà đã luyện hóa được, tốc độ này quả thật khiến tiểu điêu phải khâm phục.

- Đúng rồi, ngươi phải vào trong thạch phù xem xem, dường như Huyết Linh Khôi có gì đó quái lạ.

Sau khi tán thưởng, tiểu điêu bỗng nói.

Nghe tiểu điêu nói, ban đầu Lâm Động vẫn chưa kịp hiểu, sau vài giây đồng tử của hắn bỗng co lại, quay phắt lại nhìn tiểu điêu, vội hỏi:

- Có chuyện gì?

Lâm Động khá coi trọng Huyết Linh Khôi. Ở Vương triều Đại Viêm này, hắn có thể không sợ các cường giả Niết Bàn Cảnh như Lâm Phạm là đều nhờ vào Huyết Linh Khôi. Đồng thời đây cũng là sự đảm bảo tính mạng lớn nhất khi hắn vào Viễn Cổ Chiến Trường.

Nếu nó có vấn đề gì thì khả năng hộ thể của hắn sẽ yếu đi một phần. Tuy giờ có thêm Thiên Ngạc Cốt Thương nhưng nếu không gặp lúc nguy hiểm đến tính mạng thì hắn tuyệt đối sẽ không triệu hồi Yêu linh Thiên Ngạc. Dù gì trên người hắn cũng chỉ có một đạo tinh huyết của Long, gọi một lần là không thể gọi được lần thứ hai.

Dù hắn còn có tiểu điêu và kinh nghiệm của nó cũng vô cùng phong phú, nhưng Yêu linh thể khi gặp cường giả Niết Bàn Cảnh thì cũng chẳng thể trợp giúp được gì.

Mà lúc đó thì tầm quan trọng của Huyết Linh Khôi được thể hiện, tuy đến giờ Lâm Động vẫn không dám triệu hồi nó quá lâu, nhưng dù sao cũng không phải thứ dùng một lần, lúc quan trọng cũng có được tác dụng nghịch chuyển càn khôn.

Vì thế khi nghe thấy Huyết Linh Khôi quan trọng nhất có vấn đề tim hắn lập tức căng lên.

- Không cần lo, cũng không phải chuyện gì xấu, ngươi cứ đi xem xem đã!

Thấy sắc mặt của Lâm Động, tiểu điêu vẫy vẫy móng vuốt rồi chui vào thạch phù trong bàn tay Lâm Động. Tâm thần của Lâm Động khẽ động, một đạo tinh thần lực cũng vội vào theo.

Tinh thần Lâm Động vừa vào không gian thạch phù lập tức đến chỗ phong ấn Huyết Linh Khôi, nhìn một lượt bất giác hít vào một hơi khí lạnh.

Huyết Linh Khôi vốn được phong ấn trong một cái bong bóng thủy tinh, nhưng lúc này, cái bong bóng vẫn còn đó nhưng đang bị bao bọc bởi một màu đỏ tươi như máu. Lâm Động mơ hồ cảm nhận được sự hung sát cuồng bạo tỏa ra từ bong bóng thủy tinh đó.

- Chuyện này là thế nào?

Lâm Động nhìn những phù văn kỳ dị lúc sáng lúc tối trên bong bóng thủy tinh, không kìm được hỏi.

- Mức độ hung sát và hung bạo của Huyết Linh Khôi có phần vượt ngoài sự tưởng tượng của ta. Ta vốn nghĩ cùng lắm thì nó chỉ là Linh khôi cấp một, nhưng không ngờ sự luyện hóa của thạch phù đã kích thích khí hung sát tiềm tàng bên trong nó, vì thế mới dẫn đến tình huống này.

Tiểu điêu nói.

- Là sao?

Lâm Động chau mày nói.

- Ý ta là, dường như Huyết Linh Khôi đang mượn sức mạnh của thạch phù ép buộc sức mạnh ẩn tàng trong bản thân nó bộc phát. Tuy giờ chưa có động tĩnh gì lớn, nhưng cứ tiếp tục thế này, thực lực của nó chắc chắn sẽ tăng lên. Đến lúc đó e là nó sẽ có thể phá vỡ phong ấn. Chẳng có cách nào, thạch phù tuy mạnh nhưng ngươi lại quá yếu!

Tiểu điêu gãi đầu nói.

Sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, thực sự hắn không thể ngờ Huyết Linh Khôi lại có trí tuệ như vậy.

- Vậy giờ phải làm sao? Nếu không phong ấn, khi nó xông ra khỏi thạch phù thì chúng ta sẽ là người đầu tiên gặp tai ương!

Lâm Động đau đầu nghĩ.

- Không phải không có cách tiếp tục phong ấn nó, nhưng dường như Huyết Linh Khôi này có phần quái dị, ta cảm thấy phải nhanh chóng luyện hóa nó mới được, nếu không cũng là quả bom nổ chậm.

Tiểu điêu nói.

- Ngươi có thể luyện hóa được không?

Lâm Động không khỏi lắc đầu.

- Chỉ cần ngươi cho ta khoảng ba vạn viên Niết Bàn Đan thì ta có thể triệt để tẩy sạch khí hung sát của nó.

Nghe thế Lâm Động không còn gì để nói, ba vạn viên Niết Bàn Đan, có bán hắn đi cũng chẳng mua nổi, với ngay cả Gia tộc Lâm Thị đó cũng chẳng phải con số nhỏ.

- Vậy có thể khống chế cục diện này trước không? Sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường, ta sẽ tìm cách có được ba vạn viên Niết Bàn Đan một cách nhanh nhất.

Lâm Động thở dài, nhất thời cảm thấy bi thương, không ngờ hắn cũng có lúc bối rối.

Tiểu điêu nhún vai:

- Cho Trọng Ngục Phong của ngươi vào thạch phù, muốn khống chế cục diện này phải dựa vào lực trấn áp của Trọng Ngục Phong.

Lâm Động gật đầu, tâm thần khẽ động, Trọng Ngục Phong liền hóa thành một đạo hắc quang chui vào thạch phù, rồi biến thành một ngọn núi nhỏ lơ lửng trước mặt. Ánh hắc quang trên ngọn núi lan tỏa ra cảm giác nặng nề như đại địa.

Tiểu điêu vung móng vuốt, vô số đạo ánh sáng tím đen bao trùm lấy Trọng Ngục Phong rồi điểm vào không khí một cái, Trọng Ngục Phong bay xuyên vào trong bong bóng thủy tinh khổng lồ, uỳnh uỳnh phình to ra, từng đợt hắc quang nhìn tựa như một dung dịch nhớp nháp bao phủ lấy thân ảnh màu đỏ rực.

- Grào!

Sau khi Trọng Ngục Phong đi vào, trong bong bóng thủy tinh lập tức phát ra

những tiếng gầm rống trầm đục như của dã thú, rồi huyết khí nồng nặc bắt đầu tan đi. Cảnh tượng bên trong đó được Lâm Động nhìn thấy một cách rõ ràng.

Bên trong bong bóng thủy tinh lúc này, Trọng Ngục Phong đang đứng hiên ngang lan tỏa vô số hắc quang, phía dưới nó là Huyết Linh Khôi đang bị phong ấn lúc ẩn lúc hiện trong hắc quang. Có điều dưới áp lực của thạch phù và Trọng Ngục Phong, khí hung sát của Huyết Linh Khôi đã bị làm yếu đi nhiều.

Lâm Động thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm rồi cười khổ:

- Xem ra sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường ta phải lập tức tìm cách có được Niết Bàn Đan thôi!

- Đó cũng không phải chuyện gì xấu.

Tiểu điêu cười nói:

- Ít nhất thì chuyện này cũng cho chúng ta biết Huyết Linh Khôi còn mạnh hơn ta tưởng. Đến khi chúng ta có thể luyện hóa khống chế được nó thì trong tay sẽ có nhiều con bài tẩy hơn.

Lâm Động thở dài, gật gật đầu, giờ cũng chỉ có thể tự an ủi mình như thế. Với thực lực Tạo Hóa Cảnh, vọng tưởng khống chế được Huyết Linh Khôi mạnh hơn cả cường giả Niết Bàn Cảnh, đúng là hơi quá sức. Nếu không phải có thạch phù tương trợ thì e là hắn đã bị Huyết Linh Khôi xông ra, xé thân thể hắn tan thành trăm mảnh rồi.

Thấy tình hình đã tạm ổn, Lâm Động vẫy tiểu điêu rồi ra khỏi không gian thạch phù, sau đó tay nắm chắc Thiên Ngạc Cốt Thương.

Năm ngày tiếp theo hắn chỉ có thể yên lặng chờ đợi mà thôi.

Lâm Động đã sẵn sàng cho Bách Triều Đại Chiến, hắn rất mong chờ xem hắn có thể phát triển tới mức nào ở vùng đất tàn khốc kia.

Rốt cuộc là hóa rồng bay lượn hay thành một oan hồn chôn thân nơi quê người, điều này phải xem tạo hóa và năng lực của hắn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 398

Đến Viễn Cổ Chiến Trường.

Năm ngày tiếp theo Lâm Động vẫn đóng cửa không ra ngoài, hắn vẫn muốn luyện tập nhiều hơn với cây Thiên Ngạc Cốt Thương để khi giao đấu với kẻ khác có thể thi triển hết uy lực của nó.

Mà trong năm ngày này, Lâm Lang Thiên cũng không nói cho Lâm Phạm về những việc xảy ra trong Thánh Linh Đàm. Dù gì chuyện đó cũng chẳng có gì là hay ho. Hơn nữa trong cơ thể hắn cũng có Nguyên thần thần bí, cũng chẳng thể nói là thanh bạch gì, vì thế hiển nhiên hắn sẽ không ngu đến mức dùng chuyện đó để gây rắc rối cho Lâm Động.

Do đó, năm ngày trôi qua trong yên tĩnh.

Khi tia sáng đầu tiên của ngày thứ năm xuất hiện, Lâm Động chầm chậm mở mắt ra, sâu trong đáy mắt hắn là một sự kỳ vọng vô cùng mãnh liệt.

- Đi nào!

Lâm Động tự nói với mình rồi đứng dậy, đẩy cửa, khi ra ngoài thì hắn cảm nhận được rõ ràng không khí của đình viện dường như trở nên rất căng thẳng. Hắn bước nhanh ra khỏi vườn thì trong tiền viện đã thấy Lâm Phạm và những người khác ở đó từ lâu.

Sắc mặt các cường giả của Gia tộc Lâm Thị trong tiền viện lúc này ai cũng nặng nề, chắc là vì giờ là lúc Lâm Động và Lâm Lang Thiên vào Viễn Cổ Chiến Trường, mà thành tựu của hai người họ ở Viễn Cổ Chiến Trường sẽ quyết định sự phát triển sau này của Gia tộc Lâm Thị.

- Đi thôi!

Lâm Phạm nhìn Lâm Động và Lâm Lang Thiên hồi lâu rồi mới lên tiếng, vẫy tay một tiếng là quay người đi, dẫn đoàn người thẳng tiến Hoàng cung.

o0o Sâu trong Hoàng cung có một ngọn núi nguy nga hùng vĩ, đỉnh núi cao đến nghìn mét. Ở Vương triều Đại Viêm, ngọn núi này được gọi là Thánh Chiến Phong. Nơi đây có thể coi là cấm địa, bởi ở đây có thông đạo truyền tống thông với Viễn Cổ Chiến Trường.

Lúc này trên đỉnh núi là một đoàn người đang lặng lẽ đứng đó. Đứng đầu là Mạc Tiêu Thiên, Mạc Lăng và những người trong Hoàng thất khác. Nhìn có vẻ đây là lần đầu tiên họ đến nơi này.

Cách đó không xa là một đại thạch trận khổng lồ. Trên những hòn đá khổng lồ đó khắc rất nhiều phù văn thần kỳ, xung quanh không ngừng lan tỏa ra năng lượng kinh người khiến nguyên lực gần đó đều như sôi sục.

Mạc Lăng lặng lẽ nhìn thạch trận cổ xưa này, nhìn lồng ngực phập phồng lên xuống không ngừng có thể thấy trong lòng hắn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

- Lăng nhi, có lẽ đã người từ khắp các phương đã tề tựu đến Viễn Cổ Chiến Trường, lần này con vào đó phải cực kỳ cẩn thận. Vương triều Đại Viêm chúng ta không thể gọi là mạnh trong Đông Huyền Vực, thiên tài của các Vương triều khác ai nấy đều rất ngang ngược. Vì thế trước khi trở thành Niết Bàn Cảnh, con phải hết sức trầm lặng. Ở Viễn Cổ Chiến Trường, chỉ ai đã là Niết Bàn Cảnh thì mới đủ khả năng tự bảo vệ mình, nếu không thì sẽ là con kiến cho kẻ khác giẫm lên.

Khi thấy những người khác đến, Mạc Tiêu Thiên hạ giọng nói.

- Vâng!

Mạc Lăng khẽ gật đầu.

- Ngoài ra, ở đó phải cố gắng tạo quan hệ tốt với Lâm Động của Gia tộc Lâm Thị. Hắn không đơn giản đâu. Ta đã điều tra về hắn, gần ba năm trước, hắn và Lâm Lang Thiên từng có ân oán. Hồi đó, ngay cả áp lực khí tức của Lâm Lang Thiên mà Lâm Động hắn cũng khó kháng cự nổi, nhưng chỉ trong hơn hai năm hắn đã có thể sánh ngang với con, ở Thánh Linh Đàm chế phục Lâm Lang Thiên thành ra bộ dạng như thế kia.

Mạc Tiêu Thiên nói.

- Thực lực bề ngoài của hắn chỉ là Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, tính ra thì yếu nhất trong năm người, nhưng lực chiến đấu và rất nhiều thủ đoạn của hắn lại có thể lấp đầy khoảng cách đó thậm chí còn khiến thực lực hắn vượt lên. Hơn nữa, không biết tại sao ta cứ có cảm giác những gì hắn thể hiện chưa phải là mạnh nhất.

Nghe vậy Mạc Lăng cũng kinh ngạc, hiển nhiên hắn không thể ngờ Mạc Tiêu Thiên lại đánh giá cao Lâm Động đến thế.

- Loại người này tốt nhất đừng đối địch với hắn, nếu thành bằng hữu được thì sẽ tốt hơn.

Trầm mặc một lát, Mạc Tiêu Thiên khẽ nhắc nhở.

Mạc Lăng lại gật đầu. Hắn vốn không có ý gây hấn gì với Lâm Động, hơn nữa tuy Lâm Động chỉ là người của Phân gia nhưng cái hắn quan tâm không phải thân phận của Lâm Động mà là thực lực. Dù gì sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường, bất luận có thân phận gì cũng đều phải trải qua vô vàn cuộc chiến tàn khốc. Mà ở đó cái quan trọng là thực lực chứ không phải thân phận.

- Nhưng giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên có thâm thù đại hận, hiện giờ ở Vương triều Đại Viêm có Lâm Phạm áp chế còn được, một khi vào Viễn Cổ Chiến Trường hai bọn họ rất có khả năng sẽ động thủ với nhau. Đến lúc đó… Mạc Lăng bỗng nói.

Thật ra họ khá đau đầu về những việc tương tự thế này. Vì giúp người này thì sẽ đắc tội người kia, nhưng nếu không giúp cả hai, có thể ở vị trí trung lập nhưng cũng không thể có giao tình thân thiết hơn với hai bên.

Nếu lúc Lâm Động và Lâm Lang Thiên thật sự đấu một trận sinh tử mà Mạc Lăng chọn trợ giúp Lâm Động thì có nghĩa hắn sẽ được Lâm Động đối đãi như bằng hữu chân chính, nhưng đồng thời cũng đắc tội Lâm Lang Thiên.

Nghe Mạc Lăng nói vậy, Mạc Tiêu Thiên chau mày, một lúc sau nhìn Mạc Lăng, từ tốn nhả ra hai chữ:

- Lâm Động!

Mạc Lăng khẽ nhướng mày, hắn biết cuối cùng Mạc Tiêu Thiên vẫn cho rằng giữa hai thiên tài của Gia tộc Lâm Thị, Lâm Động sẽ là người vượt qua đối phương.

- Con biết rồi!

Mạc Lăng khẽ gật đầu, nói thật lòng hắn cũng không kinh ngạc về sự lựa chọn của Mạc Tiêu Thiên. Thiên phú của Lâm Động không hề kém Lâm Lang Thiên, hơn nữa, điều quan trọng nhất là Lâm Động không hề dựa vào sự giúp của bất cứ thế lực nào. Từ con kiến nhỏ bé hắn đã từng bước bò lên đến vị trí hàng đầu của Vương triều Đại Viêm. Còn Lâm Lang Thiên thì phải dựa vào tài nguyên của Gia tộc Lâm Thị. Khoảng cách giữa hai người vừa nhìn là biết.

Cố nhiên tài nguyên rất quan trọng nhưng nếu không có tâm tính kiên định như sơn thì chắc chắn không thể trở thành cường giả chân chính.

- Họ đến rồi!

Mạc Tiêu Thiên bỗng nhìn về phía sơn lộ, một nụ cười nhạt lập tức hiện trên gương mặt.

Mạc Tiêu Thiên vừa nói xong thì phía dưới sơn lộ truyền tới những âm thanh

xé gió, vô số đạo thân ảnh vụt tới như chớp rồi xuất hiện trên đỉnh núi. Nhìn thì ra là Lâm Phạm và người của Thiên La Tông.

Lâm Động đứng sau Lâm Phạm, khi đáp xuống đất hắn lập tức nhìn về phía đại thạch trận cách đó không xa, vừa nhìn là hiện lên sự kinh ngạc vô cùng. Trận pháp lớn mạnh thế này, dù là cường giả Niết Bàn Cảnh phổ thông cũng không thể làm ra được.

- Năm đó Vương triều Đại Viêm đã phải tốn rất nhiều tiền bạc mời một vị cường giả của siêu cấp tông phái tới mới dựng nên được Truyền Tống Trận thông tới Viễn Cổ Chiến Trường. Đông Huyền Vực có vô số Vương triều, các Vương triều nhỏ hơn căn bản không có tư cách có được Truyền Tống Trận như vậy. Vì thế họ chỉ có thể đến Vương triều khác, nhưng nếu thế thì hơi mất mặt một chút.

Lâm Phạm giải thích cho Lâm Động.

Lâm Động gật đầu, xem ra Truyền Tống Trận cũng giống một kiểu tư cách tham gia thi đấu. Nếu một Vương triều đến Truyền Tống Trận cũng không có thì hiển nhiên không cần phải đến Bách Triều Đại Chiến, đi cũng để nộp mạng mà thôi.

- Các vị, Viễn Cổ Chiến Trường là một không gian có từ thời Viễn cổ, nay được các siêu cấp tông phái liên thủ khai thác thành địa điểm của Bách Triều Đại Chiến. Nơi đó ẩn táng vô số bảo tàng thậm chí truyền thừa Viễn cổ. Nhưng ai có được thì phải xem cơ duyên của mỗi người. Đương nhiên, cơ duyên sẽ đi liền với nguy hiểm!

Mạc Tiêu Thiên quét mắt nhìn, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Lâm Động, trầm giọng nói:

- Có lẽ mọi người cũng đã hiểu rõ về sự tàn khốc của Bách Triều Đại Chiến, ta cũng không nói lại nữa. Nói chung bất luận là vì bản thân hay Gia tộc tông phái, sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường hãy khiêm tốn một chút. Ở Vương triều

Đại Viêm mọi người là thiên tài nhưng đến đó chỉ là người bình thường thôi. Ta chỉ có thể nói rằng, nếu kiêu ngạo ở đó thì có lẽ đến thi thể mọi người cũng chẳng nhặt được về đâu.

Lâm Động khẽ gật đầu, trừ đứng trước Lâm Lang Thiên và những người trong Gia tộc Lâm Thị coi thường hắn ra, Lâm Động không phải loại ngông cuồng vì thế sẽ không đến Viễn Cổ Chiến Trường với tâm thái đó.

- Tiếp theo đây sẽ khởi động Truyền Tống Trận, mọi người cũng đã biết quy tắc rồi, để khởi động cần năm vạn viên Niết Bàn Đan. Gia tộc Lâm Thị có hai người nên cần mười vạn viên.

Mạc Tiêu Thiên nhìn về bọn Lâm Phạm, nói.

- Năm vạn viên Niết Bàn Đan?

Nghe thấy vậy cơ mặt Lâm Động co giật từng hồi, nhìn với ánh mắt không thể tin nổi. Thực sự không thể ngờ lại cần một lượng Niết Bàn Đan lớn đến vậy.

Đám người Lâm Phạm thì không có gì bất ngờ, nhưng Lâm Động có thể nhìn thấy chút đau lòng trên gương mặt họ. Với Gia tộc Lâm Thị mà nói đây không phải con số nhỏ.

- Ài, Lâm Động, Lâm Lang Thiên, Gia tộc Lâm Thị chúng ta sau này phát triển thế nào đều phải trông chờ vào thành tựu của các ngươi ở Viễn Cổ Chiến Trường rồi.

Lâm Phạm thở dài, rồi vung tay, một cái túi Càn Khôn bay tới chỗ Mạc Tiêu Thiên.

Thiên La Tông và Man Vương Tông cũng đưa ra túi Càn Khôn đã đựng sẵn Niết Bàn Đan.

Mạc Tiêu Thiên giơ tay bắt lấy túi Càn Khôn, nhìn một lượt, khẽ gật đầu rồi búng tay, hàng loạt viên Niết Bàn Đan cùng với sức mạnh hùng hồn ào ào bay

vào thạch trận.

Uỳnh uỳnh!

Sau khi Niết Bàn Đan bay vào, thạch trận lập tức rung chuyển, những hình phù văn khắc trên thạch trận phát ra ánh sáng chói lòa, rồi một đạo quang trụ dần hiện lên ở trung tâm Truyền Tống Trận.

- Mạc Lăng, Lâm Động, năm người các ngươi mau vào đi!

Cùng với sự kéo dài của quang trụ, Mạc Tiêu Thiên hét lên.

- Vâng!

Năm người gần như đồng thời đáp, nhanh chóng biến thành năm đạo thân ảnh bay tới, trước những ánh mắt căng thẳng và mong chờ của bọn Lâm Phạm, bay thẳng vào trong quang trụ.

Bùm!

Sau khi năm người đã vào trong, quang trụ bỗng phát nổ, tỏa ra những tia sáng chói lòa như mặt trời, mãi lúc lâu sau mới dần tối lại.

Theo đó năm đạo thân ảnh đã biến mất.

- Rốt cuộc sẽ có thành tựu gì ở đó phải xem bản lĩnh của các ngươi thôi.

Nhìn thạch trận trống rỗng, Mạc Tiêu Thiên, Lâm Phạm và những người khác nhìn nhau đều lẩm bẩm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 399

Không Gian Xa Lạ.

Viễn Cổ Chiến Trường, không gian được để lại từ thời Viễn cổ, với một chiều dài lịch sử như vậy, nghe nói năm xưa trong không gian này từng xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Hai bên đối thủ đều là những sự tồn tại còn vượt cả các siêu cấp tông phái ở Đông Huyền Vực ngày nay. Trận đại chiến đó có thể gọi là kinh thiên động địa, trời long đất lở, không gian tan tành. Viễn Cổ Chiến Trường ngày nay so với thời kỳ đỉnh phong hồi đó thì đã nhỏ hơn rất nhiều lần, và nguyên nhân chính là vì cuộc đại chiến đó.

Đương nhiên, dù có nhỏ hơn nhiều lần nhưng độ rộng lớn của nó vẫn vượt xa Vương triều Đại Viêm không biết bao nhiêu lần. Lâm Động từng vào không gian Cổ Bi, nơi đó so với chỗ này quả thật như kiến gặp voi.

Trong Viễn Cổ Chiến Trường có vô số bảo tàng, không biết có bao nhiêu cường giả Viễn cổ đã để lại truyền thừa của mình lại đây, lặng lẽ chờ người hữu duyên đến. Từ khi địa điểm của Bách Triều Đại Chiến được đặt ở đây, lần nào cũng có người may mắn có được truyền thừa và thể hiện vượt trội trong Bách Triều Đại Chiến, tạo được uy danh chấn động cả Đông Huyền Vực.

Đương nhiên, so với những người chiến thắng cuối cùng này, rất nhiều thiên tài đến từ các Vương triều khác đều trở thành vong hồn trong Viễn Cổ Chiến Trường, dùng xương cốt của mình để người khác được huy hoàng.

Đây là một khu vực thạch phong, có vô vàn những ngọn núi đá trơn nhẵn, khổng lồ đứng sừng sững, dưới ánh nắng chói chang, tỏa ra một độ nóng kinh

hoàng.

Trên đỉnh một ngọn núi đá, bỗng một khoảng không gian bị bóp méo, một đạo quang trụ xuất hiện trên không gian, bắn xuống đỉnh núi, một lát sau ánh sáng mới dần dần tối đi để lộ ra năm đạo thân ảnh.

Khi hai chân vừa chạm đất, đầu óc của Lâm Động bị vặn vẹo đến mê muội lập tức tỉnh táo lại, nguyên lực trong cơ thể lập tức lưu chuyển, xóa bỏ cảm giác mệt mỏi do truyền tống gây ra. Sau đó Lâm Động lập tức ngẩng lên, một môi trường hoàn toàn xa lạ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

- Đây chính là Viễn Cổ Chiến Trường sao?

Lâm Động nhìn khu núi đá kỳ quái, cỏ dại mọc um tùm, một thứ khí tức hoang tàn mà cổ lão không ngừng thẩm thấu lên từ mặt đất.

- Nguyên khí thiên địa thật hùng hồn!

Lâm Động chỉ bị phân tâm vì không gian xa lạ này trong chốc lát, rồi hắn bỗng cảm nhận được nguyên khí thiên địa của nơi đây dồi dào mạnh mẽ đến kinh ngạc.

Lâm Động hít vào một hơi thật sâu, lập tức cảm thấy một luồng nguyên khí hùng hồn tràn qua mũi vào trong cơ thể, cuối cùng thông qua luyện hóa biến thành nguyên lực cuồn cuộn khuếch tán khắp nơi thân thể.

Lâm Động bị chấn động vô cùng, nguyên khí thiên địa của Vương triều Đại Viêm kém nơi đây không chỉ một bậc, tuy luyện ở đây tốc độ sẽ nhanh hơn ở Vương triều Đại Viêm gấp đôi, thậm chí nhanh hơn nữa!

- Thiên địa nguyên khi này còn có không ít năng lượng thần kỳ!

Lâm Động xoay bàn tay một vòng trong không khí, một luồng nguyên khí tụ trong lòng bàn tay, chỉ thấy trong đó có một chút năng lượng nhỏ màu đỏ nhạt.

Chỗ năng lượng này tuy rất nhỏ nhưng lại vô cùng nóng bỏng, chỉ một chút đó nhưng cũng khiến tay Lâm Động bỏng rát, một cảm giác quen thuộc len lỏi trong tim hắn.

- Đây là… Niết Bàn Khí!

Cảm nhận được cảm giác quen thuộc này, đồng tử Lâm Động co lại, ánh lên sự kích động và cuồng nhiệt khó che giấu. Đây chính là Niết Bàn Khí mà chỉ có cường giả Niết Bàn Cảnh mới hấp thụ được từ thiên địa. Không ngờ ở Viễn Cổ Chiến Trường này, với thực lực Tạo Hóa Cảnh của Lâm Động mà cũng bắt được Niết Bàn Khí.

Viễn Cổ Chiến Trường quả nhiên danh bất hư truyền, chả trách mà vô số Vương triều khao khát đến đây như vậy.

- Ha ha, Lâm Động, quả nhiên Viễn Cổ Chiến Trường hơn Vương triều Đại Viêm vô số lần. Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù, chẳng ai có thể so bì được với ngươi về khả năng hấp thụ luyện hóa. Chỉ cần ngươi có đủ thời gian, chắc chắn có thể dễ dàng góp đủ Niết Bàn Đan, xung kích Niết Bàn Cảnh!

Giọng nói phấn khích của tiểu điêu vang lên trong đầu Lâm Động, hiển nhiên là tiểu điêu cũng cảm nhận được sự kỳ dị của Viễn Cổ Chiến Trường.

Lâm Động gật đầu, hắn nhìn chăm chăm vào đám nguyên khí trong lòng bàn tay, tuy trong nguyên khí thiên địa có Niết Bàn Khí, nhưng muốn cô đọng được Niết Bàn Khí không phải chuyện dễ. Với những người chưa là Niết Bàn Cảnh, thứ năng lượng này quả thật rất khó khống chế. Nhưng Lâm Động lại khác, hắn có Thôn Phệ Tổ Phù, có thể hấp thụ thoải mái nguyên khí thiên địa, hiệu suất cô đọng Niết Bàn Khí sẽ hơn hẳn người khác, đủ để hắn đứng vững ở Viễn Cổ Chiến Trường này.

Khi Lâm Động đang ngạc nhiên phấn khích trước Viễn Cổ Chiến Trường, bọn Mạc Lăng cũng vô cùng kích động và kinh ngạc, hiển nhiên họ đều cảm nhận được Niết Bàn Khí trong nguyên khí thiên địa.

- Các vị, nơi đây đã là Viễn Cổ Chiến Trường, theo một vài bản đồ mà ta biết, từ đây chúng ta đi về hướng Bắc một đoạn đường sẽ đến Điểm tập kết.

Sau khi cảm giác phấn khích và kích động qua đi, Mạc Lăng bừng tỉnh và nói với bốn người Lâm Động.

- Chắc mọi người đều đã biết rồi, ban đêm ở Viễn Cổ Chiến Trường chỗ nào cũng đầy nguy hiểm với chúng ta. Thường thì rất ít người đi lại vào ban đêm.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn đã nghe Lâm Phạm nói, ban đêm ở đây khác với Vương triều Đại Viêm. Có lẽ vì mang trong mình một thứ năng lượng đặc biệt, cứ đến đêm là nguyên khí thiên địa hùng hồn lại bị những thứ năng lượng đặc biệt khác đè nén. Đồng thời những người tu luyện nguyên lực cũng gặp phải cảm giác bị đè nén tương tự.

Cũng có nghĩa là, vào ban đêm ở Viễn Cổ Chiến Trường, thực lực của họ sẽ giảm đi, mà Yêu thú ở đây lại trở nên mạnh mẽ và cuồng bạo hơn vào ban đêm. Trong hoàn cảnh đó, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không dám đi lại một mình trong đêm. Một khi gặp phải bầy Yêu thú thì rất có khả năng làm mồi cho chúng.

Cũng chính vì thế mà ở Viễn Cổ Chiến Trường có không ít các Điểm tập kết. Đơn giản mà nói thì đó chính là địa điểm cho mọi người tập hợp lại với nhau để chống lại mối nguy hiểm từ màn đêm.

- Chúng ta đã đến Viễn Cổ Chiến Trường, lúc này Bách Triều Đại Chiến đã bắt đầu, mà con đường này chỉ có thể tiến chứ không thể lui… Chúng ta không còn đường quay lại nữa rồi! Vì thế, có lẽ chúng ta sẽ phải ở đây một thời gian dài. Mức độ tàn khốc của Bách Triều Đại Chiến ta chắc mọi người đều đã biết rồi, không ai có thể đảm bảo chúng ta sẽ góp được đủ Niết Bàn Đan và xung kích thành công Niết Bàn Cảnh. Ta nghĩ, lúc này nếu đoàn kết một lòng thì tỷ lệ sống sót của chúng ta sẽ cao hơn không ít.

Ánh mắt Mạc Lăng có phần trầm trọng, tâm thái của hắn thay đổi rất nhanh,

lúc này hắn rất hiểu hoàn cảnh của mình. Ở đây không phải Vương triều Đại Viêm, hắn cũng không phải Tam Hoàng tử có thân phận tôn quý nữa, giờ hắn chỉ là một người tham gia Bách Triều Đại Chiến bình thường.

- Ta không có ý kiến gì cả!

Đỗ Vân nhún vai, hoàn cảnh ở đây quá xa lạ, một người nếu cứ hành động bừa bãi khi tình hình không rõ ràng thì rất có thể chẳng có ai nhặt xác cho.

- Ta cũng vậy!

Man Sơn gật đầu nói.

Lâm Động trầm ngâm, liếc nhìn Lâm Lang Thiên một cái, ân oán giữa họ đúng là sinh tử cừu địch, muốn quên đi tất cả hiển nhiên là không thể, chưa biết chừng Lâm Lang Thiên còn đang suy nghĩ việc dồn Lâm Động vào chỗ chết.

Đương nhiên suy nghĩ đó cũng có trong đầu Lâm Động. Từ sau khi vào Viễn Cổ Chiến Trường hắn đã bỏ hết sự kiêng dè. Ở đây sẽ không một ai có thể nhúng tay vào ân oán giữa hắn và Lâm Lang Thiên. Thậm chí khi mới đến hắn đã muốn lập tức động thủ, giết chết Lâm Lang Thiên rồi. Nhưng khi mong muốn đó dâng lên thì đã bị hắn cưỡng chế nén lại.

Đúng là giờ không ai ngăn cản hắn ra tay với Lâm Lang Thiên, nhưng với Lâm Động mà nói khu vực này cũng quá xa lạ, lại vô cùng nguy hiểm. Lâm Lang Thiên không phải loại đơn giản, dù có tiêu diệt được hắn thì chắc Lâm Động cũng phải trả một cái giá nào đó.

Mà ở nơi nguy hiểm mà xa lạ này, phong độ của hắn không thể ở mức cao nhất, đương nhiên nếu động thủ chẳng khác gì tìm chỗ chết. Vì thế, dù sát ý sục sôi nhưng rồi Lâm Động cũng phải bình tĩnh lại. Giờ hắn phải nhanh chóng làm quen với Viễn Cổ Chiến Trường, chỉ có vậy hắn mới tìm được cơ hội hiếm có.

- Tam Hoàng tử nói cũng có lý!

Lâm Động khẽ gật đầu.

Thấy vậy Mạc Lăng cũng thở phào, nếu giờ họ mà tách nhau ra thì chưa biết chừng chỗ nào đó gặp phải một đám cường giả của Vương triều khác rồi bị chúng giết chết. Vì thế, tập hợp lại mới có cơ hội sống sót, đặc biệt là tại nơi tập kết.

Lâm Lang Thiên cũng gật đầu, mặt không chút biểu cảm, chẳng ai biết giờ hắn đang nghĩ gì.

- Lâm Động huynh, ở đây thì đừng gọi Tam Hoàng tử gì đó nữa. Nếu huynh không chê, cứ gọi tên ta là được rồi.

Mạc Lăng cười với Lâm Động.

- Nếu Mạc Lăng huynh đã nói vậy thì Lâm Động cung kính không bằng tuân mệnh!

Lâm Động cười, nói.

- Ha ha, Lâm Động huynh, sau này có lẽ chúng ta là bạn đồng hành rồi!

Đỗ Vân và Man Sơn cũng cười nói.

Không biết vì sao hai người này cũng như Mạc Lăng, đều có xu hướng thân thiết với Lâm Động, điều này khiến Lâm Lang Thiên có phần bực bội. Xem ra sự thảm bại của hắn ở Thánh Linh Đàm đã khiến Lâm Động có địa vị cao hơn trong mắt bọn Mạc Lăng.

- Các vị, chúng ta đi thôi, nhất định phải đến Điểm tập kết trước khi trời tối, ở bên ngoài thực sự quá nguy hiểm. Ban đêm ở Viễn Cổ Chiến Trường này khác với ở Vương triều Đại Viêm, con người chỉ có thể tránh đi thôi… Mạc Lăng cười nói.

- Ừm!

Mấy người Lâm Động cũng gật gù, mới chân ướt chân ráo đến đây, quan trọng nhất là phải tìm hiểu rõ tình hình.

- Đi thôi!

Mạc Lăng không chần chừ nữa, vẫy tay dẫn đầu bay về phía Bắc. Hắn là người của Hoàng thất, thông tin biết được cũng nhiều hơn bọn Lâm Động, để hắn dẫn đường thì chẳng ai phản đối. Vì thế mà bốn người Lâm Động cũng lập tức theo sau. Năm người biến thành năm đạo thân ảnh mơ hồ bay vút về phương Bắc.

- Bách Triều Đại Chiến, hãy cho ta xem rốt cuộc ngươi đặc sắc đến mức nào?

Trong lúc bay, Lâm Động ngẩng lên nhìn về phương xa, hai tay nắm chặt lại, ánh mắt đầy sự hào hứng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 400

Điểm Tập Kết.

Năm đạo thân ảnh này đương nhiên là đám năm người bọn Lâm Động vừa đến Viễn Cổ Chiến Trường. Điểm đến của họ lúc này là địa điểm tập kết gần nhất. Dù sao họ mới chân ướt chân ráo đến dây, mọi thứ ở không gian này với họ đều rất lạ lẫm, lại cộng với việc buổi đêm ở đây vô cùng nguy hiểm, vì thế họ nhất thiết phải đến Điểm tập kết trước khi trời tối. Nếu không, khi màn đêm buông xuống, nơi này sẽ được thống trị bởi Yêu thú và những sinh vậy kỳ hình quái dạng, cực kỳ nguy hiểm.

Trên đường đến Điểm tập kết, hội Lâm Động cũng gặp những người đến từ Vương triều khác, nhưng khi hai bên vừa chạm mặt, bọn người Lâm Động chưa kịp nghĩ gì thì những người kia đã chim sợ cung tiễn, lập tức tránh ra xa. Sự cảnh giác đó cũng khiến đám Lâm Động cũng chỉ đành tập trung vào việc đi cho kịp.

Đi với tốc độ nhanh nhất có thể, hơn nửa tiếng đồng hồ sau cuối cùng họ cũng đã đến một tòa thành trên một vùng bình nguyên rộng lớn.

Nhìn tòa thành đầy cổ kính, hội Lâm Động khẽ thở phào. Bọn họ biết đã đến Điểm tập kết rồi. Dù trong Viễn Cổ Chiến Trường cạnh tranh rất tàn khốc nhưng có lúc cũng phải quần cư một chút, nếu không, đơn thương độc mã rất khó sinh tồn được vào ban đêm ở đây.

- Sau khi vào đó các vị nên cẩn thận một chút, tuy chúng ta vẫn luôn trầm lặng nhưng mọi người cũng nên biết, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, có những lúc quá trầm lặng lại càng nhiều phiền phức hơn.

Sau khi nhìn thấy tòa thành cổ lão kia, Mạc Lăng giảm tốc độ rồi nói với bốn người còn lại.

Nghe vậy Lâm Động cũng khẽ gật đầu, hắn không thích gây chuyện, nhưng quả thật có kẻ nào có mắt như mù động vào hắn thì hắn cũng không nhân từ mà nương tay. Với thực lực của hắn, dù phải đối mặt với cường giả Niết Bàn Cảnh vẫn có thể toàn mạng rút lui, dù đây là Viễn Cổ Chiến Trường thiên tài tụ hội, yêu nghiệt đầy rẫy thì hắn cũng không hề sợ hãi.

Khi trao đổi thông tin, hội Lâm Động cũng đã đến bên ngoài tòa thành. Nhìn từ bên ngoài thì đương nhiên tòa thành này không thể xa hoa như Hoàng thất, nhưng trong sự đơn giản cổ phác lại thể hiện được sự cổ lão và kiên cố. Đứng sừng sững ở đây được nhiều năm như vậy, cho thấy tòa thành này ít nhất cũng có được sự vững chắc đáng được tin tưởng.

Lúc này, phía trước cánh cổng thành được đúc từ sắt đen đang có từng đoàn người đến từ khắp nơi, những người này khí thức vô cùng hùng hồn, rõ ràng là những người tham gia Bách Triều Đại Chiến của các Vương triều khác.

Điều khiến bọn Lâm Động kinh ngạc nhất là ở cổng thành lại có hơn chục người chặn cổng thành, gần đó là một lá cờ thêu hình một vầng mặt trời vàng chói mắt.

- Sao vậy nhỉ?

Lâm Động đi chậm lại, chau mày nói.

- Không ngờ Điểm tập kết này lại bị khống chế, Vương triều nào mà lớn mạnh đến vậy?

Mạc Lăng cũng biến sắc, rồi kinh ngạc nói.

Nghe vậy bốn người Lâm Động cũng nhíu mày nhìn. Điểm tập kết này vàng thau lẫn lộn, những người đến đây đều là thiên tài từ các Vương triều, muốn

khống chế thành phố này không phải chuyện đơn giản. Rốt cuộc đây là người của Vương triều nào mà ngông cuồng đến vậy?

- Chư vị, nơi này đã bị Vương triều Thánh Quang bọn ta chiếm, nếu muốn ở lại mỗi người phải nộp mười viên Niết Bàn Đan.

Khi bọn Lâm Động còn đang kinh ngạc thì chỗ cổng thành một giọng nói ồm ồm vang lên, giọng nói đó ẩn chứa một sức mạnh kinh người khiến không ít người phải biến sắc mặt.

- Hừ, đây là tòa thành công cộng, các ngươi lại dám thu Niết Bàn Đan, quá đáng quá rồi đấy!

Đúng như Lâm Động từng nói, những người đến đây đều là thiên tài hàng đầu của các Vương triều các nơi, những kiểu gần như ăn cướp này đương nhiên quá tầm thường, lập tức có người cười lạnh nói.

Ở cổng thành, một đại hán da ngăm ngăm, tai xỏ một cái vòng đỏ chót nghe vậy, gương mặt lập tức trở nên hung dữ, vẫy tay một cái, trên tường thành lập tức có ba thứ gì đó rơi xuống rơi bịch một cái xuống đất. Tất cả nhìn thì thấy ba cái xác máu me be bét.

- Ba kẻ này là người của Vương triều Đại Khê gì đó. Trước đó cũng không phục Vương triều Thánh Quang bọn ta quản lý nơi này, vì thế bọn ta tiện tay giết hắn luôn rồi. Nếu các ngươi cũng không phục thì có thể không vào thành, hoặc học theo chúng, phản kháng lại, bọn ta tuyệt đối không ngại động thủ!

Đại hán da ngăm đen cười lạnh lẽo, lời nói mang đầy sát khí.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, không ít người mặt biến sắc. Từ nguyên lực còn lại trên ba cái xác có thể thấy trước khi chết ba người này đều đã là Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, nhưng giờ chỉ còn lại là ba cái xác lạnh ngắt. Sự thực máu me này khiến không ít người tỉnh táo hơn. Lúc này họ mới hiểu đây không phải Vương triều của họ nữa.

Lâm Động nheo mắt nhìn, vừa đến Viễn Cổ Chiến Trường hắn đã tận mắt chứng kiến phép tắc ở đây, ai mạnh hơn thì đó là chủ!

- Chư vị, Vương triều Thánh Quang bọn ta không muốn làm khó mọi người. Chỉ cần mỗi người nộp tượng trưng một chút Niết Bàn Đan là được. Chỉ cần mọi người chăm chỉ tu luyện, mười viên Niết Bàn Đan rất nhanh là sẽ có được. Nhưng nếu ai có ý đồ khiêu khích uy nghiêm của Vương triều Thánh Quang thì hãy nhìn những kẻ này làm gương!

Khi cổng thành đang xôn xao vì cảnh tượng đó thì bỗng một giọng nói như sấm rền vang ra từ trong thành.

Đồng thời, khi tiếng nói đó vang lên một thứ áp lực vô cùng mạnh mẽ lan tỏa, khiến không ít người đều lộ vẻ kinh hãi.

- Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong?

Mắt Lâm Động cũng nheo lại nhìn về phía trong thành. Không ngờ Vương triều Thánh Quang lại có cường giả đã là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong. Thực lực này cao hơn cả Mạc Lăng và Lâm Lang Thiên một bậc. Chẳng trách mà Vương triều Thánh Quang dám khống chế tòa thành này.

Cổng thành bỗng tĩnh lặng, cuối cùng, có người kìm nén nộ hỏa, nộp đủ lượng Niết Bàn Đan rồi vào thành. Lúc này trời đã sắp tối tồi, nếu không tìm được nơi dừng chân thì quá nguy hiểm.

Đám người Lâm Động theo sau đoàn người, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, không làm chuyện gì nổi bật cả. Trước mắt vẫn phải vào thành trước rồi tìm hiểu tình hình. Vì thế, sau khi được tất cả đồng ý, Mạc Lăng chủ động nộp số Niết Bàn cần thiết cho người của Vương triều Thánh Quang rồi tất cả thuận lợi vào thành.

Trong thành phần lớn đều là những tòa nhà xây từ những tảng đá lớn, tuy bình thường nhưng vô cùng kiên cố. Ngoài ra chính giữa thành có tám tòa thạch

tháp, là nơi gây chú ý nhất của thành. Điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất chính là từ tám tòa tháp này đều có khí tức rất mạnh lan tỏa. Thứ khí tức này không hề thua kém bọn Mạc Lăng, Lâm Lang Thiên, thậm chí khí tức ở tòa tháp trung tâm còn mạnh mẽ hơn, rõ ràng đó chính là vị cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong đã lên tiếng trước đó.

Trong thành lúc này đã có không ít người, hơn nữa nhìn tình hình thì Vương triều Thánh Quang cũng đã lôi kéo người của các Vương triều khác làm việc cho mình, quản chế cả tòa thành này.

Đám người Lâm Động không tỏ ra quá chú ý, họ dạo quanh thành một vòng rồi tìm một căn thạch ốc lớn gần tường thành để ở lại. Tuy xoàng xĩnh một chút nhưng thừa chỗ cho cả năm người.

Năm người vào trong thạch ốc ngồi xuống, nhìn màn đêm gần buông xuống đều có phần thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng có nơi dừng chân trước khi đêm xuống.

- Các vị, giờ coi như chúng ta đã chính thức vào Viễn Cổ Chiến Trường, có lẽ sau này chúng ta sẽ ở đây một thời gian để làm quen với môi trường.

Mạc Lăng vỗ vỗ tay cười với bốn người Lâm Động, nói:

- Có điều, ta nghĩ địa vực mà chúng ta đang ở có lẽ là ngoại vi của Viễn Cổ Chiến Trường, theo quy tắc của Bách Triều Đại Chiến, chúng ta có một năm để vào sâu trong Viễn Cổ Chiến Trường. Vì thế, thành tựu trong một năm này sẽ quyết định chúng ta đi được đến đâu trong Bách Triều Đại Chiến!

Bọn Lâm Động gật đầu, hiện tại Viễn Cổ Chiến Trường quá lạ lẫm với bọn họ, để sau khi quen với hoàn cảnh rồi sẽ có thể ra ngoài tu luyện và tìm kiếm cơ duyên.

Mọi người trao đổi một chút rồi về phòng mỗi người bắt đầu tu luyện, hưởng thụ năng lượng đặc biệt riêng có có Viễn Cổ Chiến Trường.

Lâm Động cũng vào phòng, đóng cửa lại ngồi khoanh chân trên giường đá, nhưng không tu luyện ngay, sắc mặt đầy trầm ngâm.

So với thiên tài ở các đại Vương triều khác, họ coi như lạc hậu không ít. Lâm Động biết rằng nếu giờ mà giao đấu với họ thì rất ít khả năng có thể sống được. Nhưng họ vẫn còn một năm, ở Viễn Cổ Chiến Trường này tuy nơi đâu cũng nguy hiểm nhưng cũng có vô số bảo tàng và cơ ngộ. Chỉ cần nắm bắt được họ sẽ có khả năng vượt qua những thiên tài của các Vương triều đó… - Phù!

Lâm Động thở ra một hơi dài, nhưng hiện tại hắn vẫn phải từ từ làm quen với Viễn Cổ Chiến Trường rồi mới có thể rèn luyện một mình được.

- Vương triều Thánh Quang cũng thật mạnh, vừa đến là khống chế cả một tòa thành!

Qua cửa sổ, Lâm Động nhìn về tòa tháp ở trung tâm thành. Những vị trí tốt nhất đó đã bị Vương triều Thánh Quang chiếm giữ, Lâm Động cũng không có suy nghĩ nhiều về điều đó. Chỉ cần chúng không gây với Lâm Động thì hắn cũng vui vẻ lặng lẽ làm quen hoàn cảnh.

Đương nhiên, nếu bọn Thánh Quang này mà cưỡi lên đầu lên cổ hắn thì hắn cũng không ngại mà cho chúng biết cảm giác đá phải tường sắt!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 401

Vương Triều Thánh Quang.

Hắc ám bao phủ đại địa, ban đêm ở Chiến trường Viễn Cổ đặc biệt âm trầm và áp lực, ở xa xa phía chân trời, một vầng trăng tròn treo trên cao.

Trăng tròn lộ ra màu đỏ đậm giống như một tầng máu tươi ngưng tụ thành, khiến người khác có một loại cảm giác tê dại da đầu.

Từng luồng nguyệt quang đỏ đậm từ trên bầu trời chiếu xuống, chiếu sáng cả Man Hoang đại địa, từng đạo tiếng gào thét trầm thấp liên tiếp vang lên khắp đại địa, bên trong tiếng gào thét lộ ra mùi vị cuồng bạo nồng đậm.

Đêm tối ở Chiến trường Viễn Cổ chính là thời khắc cấm nhân loại qua lại.

Tại Điểm tập trung trong thành thị, Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng trong thạch thất, một tia lực lượng thôn phệ lặng lẽ tràn ra, nguyên khí trong thiên địa xung quanh liên tục không ngừng rót vào thân thể hắn.

Hơn nữa, lúc những nguyên khí thiên địa này hội tụ vào bên trong cơ thể Lâm Động, trong lúc mơ hồ, ở bên ngoài cơ thể hắn lại có thêm một tia năng lượng hồng sắc hội tụ.

Tia năng lượng hồng sắc này cũng không tính là quá mức hùng hậu, nhưng lại lộ ra ba động và nóng rực đến kinh người. Những năng lượng hồng sắc này chính là Niết Bàn Khí.

Từ một loại góc độ nào đó mà nói, so với nguyên khí, Niết Bàn Khí hiển nhiên là phức tạp và cao thâm hơn rất nhiều. Loại năng lượng này có thể rèn luyện nguyên lực, có kỳ hiệu tẩy lễ thân thể. Chỉ có điều cũng chính bởi vì Niết

Bàn Khí cường đại, cho nên rất nhiều cường giả chưa bước vào Niết Bàn Cảnh cũng không dám trắng trợn đem hấp thu, bởi vì thân thể của bọn họ không thể nào thừa nhận một lượng lớn Niết Bàn Khí được, cho nên, bọn hắn chỉ có thể hấp thu với biên độ nhỏ, phần lớn là để ngưng luyện, ngưng tụ thành Niết Bàn Đan, chuẩn bị sử dụng lúc trùng kích Niết Bàn Cảnh.

Chỉ có điều, loại băn khoăn này đối với Lâm Động mà nói cũng không hề có chút vấn đề gì, có Thôn Phệ Tổ Phù hộ thể, bất cứ năng lượng nào hắn cũng dám cưỡng ép thôn phệ, cho dù là Niết Bàn Khí.

Ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt lập lòe tại bên ngoài thân thể Lâm Động, trong mơ hồ phảng phất như nghe thấy tiếng xèo xèo rất nhỏ truyền ra, những Niết Bàn Khí xuyên thẳng qua lớp da bên ngoài cơ thể Lâm Động, trong đó ẩn chứa năng lượng nóng rực, giống như đang cải tạo vậy, khiến cho thực lực của Lâm Động, nhanh chóng tăng trưởng từng chút một.

Dựa theo loại tốc độ tăng trưởng này, Lâm Động chỉ sợ không cần quá nhiều thời gian thì sẽ bước vào Tạo Hóa Cảnh đại thành, đến lúc đó, dưới Niết Bàn Cảnh chỉ e khó kiếm được địch thủ.

Nguyên khí thiên địa sôi trào quanh người Lâm Động, hồi lâu sau mới dần yên tĩnh lại, hồng mang trên thân thể Lâm Động cũng dần yếu bớt, hai mắt đóng chặt chậm rãi mở ra.

Trong bóng tối, hai đạo hồng mang từ trong mắt Lâm Động bắn ra, phảng phất như hắc ám cũng bị mạnh mẽ xé rách.

- Hô!

Mở hai mắt ra, Lâm Động phun ra một đoàn bách khí nóng rực, sau đó bàn tay lật một cái, mười viên đan dược đỏ rực liền xuất hiện trong bàn tay, những thứ này chính là những Niết Bàn Khí mà Lâm Động chưa thôn phệ hết, liền tinh luyện thành Niết Bàn Đan.

Chiêu thức này của hắn nếu như xuất ra, chỉ e sẽ khiến cho vô số người khiếp sợ. Dù sao thì loại cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành giống đám người Mạc Lăng, suốt cả đêm nhiều lắm cũng chỉ ngưng luyện ra hơn ba viên Niết Bàn Đan, nhưng Lâm Động chỉ dùng một ít Niết Bàn Khí còn sót lại bên trong cơ thể mà có thể ngưng tụ thành mười viên trong một đêm, tốc độ như vậy, quả thực là có chút kinh thế hãi tục!

Thế nhưng, đối với tốc độ khiến cho người khác ngây ngẩn này thì Lâm Động cũng không hề cực kỳ thỏa mãn, hắn khẽ lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Lúc ngưng tụ vẫn không dám đem lực lượng Thôn Phệ Tổ Phù phát huy ra, nếu không thì làm sao chỉ có chút thu hoạch như vậy?

Đối với nhu cầu về Niết Bàn Đan, Lâm Động so với thường nhân càng thèm muốn hơn. Hắn không chỉ phải chuẩn bị cho mình một lượng lớn Niết Bàn Đan, mà còn phải chuẩn bị đầy đủ Niết Bàn Đan để tinh lọc Huyết Linh Khôi, nhưng bây giờ Niết Bàn Đan của hắn đang có, bất kể là làm chuyện gì thì vẫn còn thiếu quá nhiều.

- Ban đêm ở Chiến trường Viễn Cổ này, quả thực đáng sợ!

Lâm Động nhảy xuống đất, nhìn nguyệt quang đỏ rực ở bên ngoài chiếu xuống màn đêm, trong mắt có chút vẻ ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận được dưới ánh trăng chiếu rọi này, phảng phất như nguyên khí trong thiên địa đều ngưng động lại, không chỉ khiến cho thân hình của người khác trở nên chậm chạp, thậm chí ngay cả vận chuyển nguyên lực trong cơ thể so với ban ngày cũng chậm hơn không ít.

Lâm Động đã trải qua ba đêm ở Chiến trường Viễn Cổ này, kể từ sau khi tới Điểm tập trung ở thành thị này, bọn hắn đã ở nơi này chờ đợi ba ngày rồi, mà trong thời gian này hắn cũng không chủ động tiếp xúc cùng với bất cứ kẻ nào. Đương nhiên, chuyện tin tức tình báo thì Mạc Lăng dù sao cũng sẽ xử lý tốt, hắn bây giờ đã hiểu rõ tình huống đại khái của tòa thành thị này.

Chúa tể hiện tại của thành thị Điểm tập trung hiện nay chính là người của Vương triều Thánh Quang. Tên của cái Vương triều này, Lâm Động trước kia cũng chưa từng nghe nói qua, chỉ có điều thực lực thực sự lại được xem là cực hạn tại nơi này. Theo như tin tình báo biết được, Vương triều Thánh Quang lần này tiến vào Chiến trường Viễn Cổ khoảng chừng hai mươi người, trong đó chỉ đạt đến Tạo Hóa Cảnh địa thành đã có bảy người, người mạnh nhất trong đó đã đạt đến trình độ Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, đủ để khinh thường tất cả mọi người ở đây.

Loại thực lực này cùng với đội hình đó đủ để các đội ngũ của những Vương triều khác không dám có chút ý niệm chống đối với bọn họ, mà bọn họ cũng đã trở thành người khống chế Điểm tập trung này. Bất cứ người nào muốn vào trong thành thị để tránh ban đêm thì mỗi ngày đều phải giao nạp Niết Bàn Đan cho bọn họ, có thể nói, khái niệm này cũng giống như thu phí bảo hộ vậy.

Chỉ có điều Vương triều Thánh Quang này làm việc tuy hơi có vẻ bá đạo, nhưng chỉ với một vài thủ đoạn thì bọn hắn biết rõ muốn trấn áp nhiều thiên tài đến từ tất cả các Vương triều thì có vẻ hơi quá sức, cho nên chúng cũng cố ý lôi kéo một số người, bởi vậy, càng khiến cho người những người khác không dám phản kháng. Dù sao thì bây giờ cũng không có ai quen thuộc Chiến trường Viễn Cổ này, ban đêm ở nơi này cũng đủ khiến người khác cảm thấy sợ hãi, nếu như không có thành trì che chở, rất có thể trở thành đồ ăn cho Yêu thú.

Cũng chính bởi vì như thế cho nên mặc dù người của Vương triều Thánh Quang tại Điểm tập trung này có vẻ bá đạo, nhưng đại đa số mọi người đều chỉ giận mà không dám nói gì. Mà đối với chuyện này, Lâm Động cũng chỉ duy trì lạnh nhạt, ở đây ba ngày bọn hắn cũng đã từng có xung đột với người của Vương triều Thánh Quang, chỉ có điều cuối cùng vẫn lựa chọn nhẫn nại.

Hắn hiểu rằng, nếu như muốn ở trong Chiến trường Viễn Cổ này trổ hết tài năng thì chắc chắn phải rời khỏi sự che chở của thành thị, một mình xâm nhập vào Man Hoang đại địa, tiếp nhận sự tôi luyện của thiên nhiên, cứ co cụm lại ở chỗ này thì vĩnh viễn chỉ có thể tồn tại trong khoảng không gian chật hẹp này.

Mà Lâm Động cũng có tính toán của mình. Hắn đã quyết định, chỉ cần chờ đến khi hắn tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành thì liền sẽ rời khỏi nơi này, một mình tu luyện, tuy rằng như vậy thì hệ số nguy hiểm sẽ không nhỏ, nhưng cùng ở cùng với đám người Mạc Lăng, hắn có nhiều thủ đoạn không thể thi triển ra, thật sự có chút trói buộc tay chân. Đương nhiên, trước khi rời đi, chắc chắn phải giải quyết một cái phiền phức.

Lâm Lang Thiên!

Ánh mắt Lâm Động hơi có chút âm trầm. Từ sau khi tiến vào Chiến trường Viễn Cổ, Lâm Lang Thiên ngược lại trở nên rất yên tĩnh, phảng phất như đã quên đi ân oán giữa hai người, chỉ có điều, loại dấu hiệu này của hắn không chỉ không khiến Lâm Động an tâm, ngược lại sát ý trong lòng càng lúc càng nặng. Bởi vì hắn biết rõ tâm cơ và tính tính của Lâm Lang Thiên, loại cừu địch này tốt nhất vẫn nên nhanh chóng diệt trừ.

- Chờ ngươi tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành thì có thể thúc giục Thôn Phệ Tổ Phù ngưng tụ Thôn Phệ Bì Mô, đến lúc đó, bóng đêm tại Chiến trường Viễn Cổ cũng không tạo thành áp chế đối với ngươi. Chiến trường Viễn Cổ này cực kỳ quái dị, ở trong này tôi luyện đối với ngươi sẽ có không ít chỗ tốt, cứ co cụm lại chỗ này thì cả đời cũng đều ngu ngốc vô dụng mà thôi.

Tiểu điêu lúc này cũng từ trên vai Lâm Động hiện ra, nó nhìn bóng đêm đỏ rực ở bên ngoài cười nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, đối với mảnh không gian ở nơi này, trong lòng hắn tràn ngập hiếu kỳ.

- Tối nay cẩn thận một chút, ta cảm thấy ba động trong thiên địa rõ ràng mãnh liệt hơn trước không ít, hơn nữa xung quanh thành thị cũng xuất hiện rất nhiều khí tức!

Ánh mắt của tiểu điêu nhìn về phía xa, đột nhiên nói.

Nghe được lời này, Lâm Động khẽ giật mình, chợt lông mày nhếch lên, trong mắt hiện lên vẻ chấn động nồng đậm, hắn nhìn ra bên ngoài, hạ giọng nói:

- Yêu Triều đến rồi?

Cái gọi là Yêu Triều, chính là một loại tai họa cực kỳ đáng sợ trong Chiến trường Viễn Cổ. Trong đêm tối, vô số Yêu thú sẽ hội tụ lại một chỗ, giống như châu chấu tràn qua, những nơi mà chúng đi qua, bất kỳ vật gì cũng sẽ bị tàn phá gần như hoàn toàn, Lâm Động đi vào trong tòa thành thị này đã ba ngày, hắn chỉ thấy một ít Yêu Triều quy mô nhỏ, chỉ có điều cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng đẩy lùi, nhưng hôm nay, chỉ e không phải là Yêu Triều loại nhỏ gì rồi.

- Ừ, có lẽ không sai rồi, cẩn thận một chút, Yêu thú ở Chiến trường Viễn Cổ này so với ở Vương triều Đại Viêm thì hung hãn hơn không biết bao nhiêu lần, cho dù cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành lâm vào trong đó cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tiểu điêu nói.

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, trong mắt đầy vẻ ngưng trọng. Ánh mắt của hắn nhìn ra bên ngoài thành, trong bóng tối ở phía xa, giống như có từng đạo máu tươi màu đỏ lập lòe, khiến cho lòng người phát lạnh.

Những màu đỏ tươi này chốc lát sau càng rõ ràng hơn, mà đại địa dường như cũng phát ra sự run rẩy rất nhỏ, cả tòa thành thị phảng phất cũng theo đó mà run rẩy.

- Ồ!

Người trong thành thị hầu như toàn bộ đều là người có chút năng lực, bởi vậy lúc mặt đất vừa mới run rẩy thì một tiếng cảnh báo liền vang lên trong thành thị một cách chói tai. Từng đạo khí tức hùng hậu liền bộc phát, bóng người chớp động, cuối cùng xuất hiện trên tường thành. Mà lúc bọn hắn nhìn thấy Yêu Triều ở bên ngoài thành thị đông nghịt không thấy điểm cuối thì không ít người vẻ mặt

đều trở nên tái nhợt.

- Phù!

Lúc cả tòa thành thị lâm vào hỗn loạn, Lâm Động cũng thở dài một hơi, sau khi hắn tiến vào Chiến trường Viễn Cổ, phiền toái đầu tiên gặp phải rốt cuộc đã đến!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 402

Yêu Triều.

Mặt đất chấn động, từng đạo tiếng gào thét hung lệ tràn ngập sự cuồng bạo phát ra. Nhất thời, cả tòa thành thị dường như bị những tiếng gầm thét này khiến cho run rẩy, phía trên bầu trời, vầng huyết nguyệt treo trên cao, từng tia ánh trăng đỏ tươi chiếu xuống khiến cho Yêu Triều càng thêm phần hung hãn.

Trên tường thành, hầu như tất cả mọi người đều lao lên, mà khi bọn hắn nhìn thấy Yêu Triều không thấy điểm cuối thì sắc mặt đều trở nên khó coi. Chỉ có điều người ở đây cũng không phải là hạng vô năng, mặc dù bị một màn này dọa cho chấn động kinh hãi, nhưng cũng không hề có biểu hiện thất thố.

Lâm Động cũng nhảy lên một tòa nhà gần tường thành, ánh mắt nhìn ra ngoài. Một màu đỏ thẫm tràn ngập trong mắt, cuối cùng lan tràn đến cuối tầm mắt, những màu đỏ thẫm này đều là ánh mắt đỏ rực như máu tươi ngưng tụ thành. Một cỗ khí tức hung bạo tràn ngập dâng lên trời, phảng phất như huyết nguyệt bị phủ thêm một tầng huyết sắc, khó có thể tưởng tượng được bên ngoài thành thị này đến tột cùng hội tụ bao nhiêu Yêu thú.

Vù vù!

Lúc Lâm Động bị Yêu Triều làm cho chấn động thì sau lưng cũng truyền đến mấy đạo thanh âm xé gió. Đám người Mạc Lăng nhanh chóng lướt đến bên cạnh hắn. Chỉ có điều lúc bọn hắn nhìn thấy Yêu Triều ở bên ngoài thành thì cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, đây quả thật là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Yêu Triều khủng bố như thế.

- Cái này phiền toái rồi! Yêu Triều lần này cũng không phải quy mô nhỏ

giống như Yêu Triều hai ngày trước, một chút sơ suất thì e rằng sẽ thành phá người vong.

Sắc mặt Mạc Lăng ngưng trọng nói.

Đỗ Vân, Man Sơn cũng gật đầu nhè nhẹ, trong mắt có một tia hoảng sợ. Nếu như thành thị một khi bị phá, bọn hắn sẽ mất đi chỗ bảo hộ cuối cùng. Đối mặt với Yêu Triều số lượng như vậy, cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong chỉ e cũng cực kỳ nguy hiểm.

- Lâm Động huynh, ngươi có cái nhìn như thế nào?

Ánh mắt của Mạc Lăng chuyển về phía Lâm Động, trưng cầu ý kiến của hắn.

- Trước tiên yên lặng theo dõi kỳ biến, quy mô Yêu Triều này tuy rằng không nhỏ, nhưng trong thành thị cũng có không ít đội ngũ, muốn kiên trì đến bình minh cũng không phải là chuyện không thể.

Lâm Động hơi có chút trâm ngâm liền nói.

- Ừm!

Nghe thấy lời này của Lâm Động, ba người Mạc Lăng đều khẽ gật đầu, duy chỉ có Lâm Lang Thiên vẻ mặt vẫn lạnh lùng, chỉ có điều trong đôi mắt ngẫu nhiên lóe lên những tia hàn quang, cũng không mở miệng nói gì.

- Grào!

Mà lúc đám người Lâm Động nói chuyện vừa dứt thì trong Yêu Triều lập tức phát ra một tiếng gào kinh thiên động địa. Sau đó, một số chỗ Yêu Triều phát ra bạo động, mà ánh mắt của Lâm Động cũng nhìn về phía những chỗ bạo động, trong mắt xẹt qua một tia ngưng trọng. Tại những nơi đó, hắn cảm thấy khí tức cực kỳ cuồng bạo, Yêu thú cường hãn hơn xa so với bình thường. Theo suy đoán của hắn, chỉ e đều đủ sức chiến đấu với cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Ánh mắt Lâm Động ngưng lại, tay áo run lên, Tiểu Viêm từ bên trong thoát ra, thân hình nhoáng một cái đã biến trở thành hình thái chiến đấu, uy phong lẫm liệt, Tiểu Viêm hiện nay cho dù đối mặt với cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng sẽ không rơi xuống hạ phong, chính là một trợ lực lớn của Lâm Động.

- Mọi người đừng bối rối!

Lúc Lâm Động triệu hoán Tiểu Viêm ra, đột nhiên, trong thạch tháp tại trung ương có mấy đạo khí tức bộc phát ra mạnh mẽ, sau đó những cường giả của Vương triều Thánh Quang đều phóng ra, lơ lửng giữa không trung, tiếng quát hùng hậu vang vọng bên tai mỗi người.

- Yêu Triều tuy cường đại, nhưng chỉ cần các vị nghe sự sai bảo của Vương triều Thánh Quang chúng ta thì nhất định có thể tránh được kiếp nạn này!

Một gã cường giả thực lực đạt đến Tạo Hóa Cảnh đại thành, ánh mắt ngạo nghễ quét mắt nhìn lên tường thành quát lớn.

- Có Vương triều Thánh Quang tọa trấn ở nơi này, chúng ta nhất định có thể chống đỡ được Yêu Triều!

Thanh âm của cường giả Vương triều Thánh Quang vừa dứt thì liền có một số người hét lên, những người này đã đầu phục Vương triều Thánh Quang từ sớm, ở trong thành thị này làm mưa làm gió.

Đối với sự bá đạo của Vương triều Thánh Quang, trong lòng không ít cường giả đều có chút bất mãn, chỉ có điều không người nào dám biểu hiện ra ngoài, ngắn ngủi chỉ trong thời gian vài ngày, Vương triều Thánh Quang đã xây dựng nên uy nghiêm. Đương nhiên, loại uy nghiêm này có nhiễm rất nhiều máu tươi.

Hai ngày trước, hai gã cường giả bước vào Tạo Hóa Cảnh đại thành có ý đồ khiêu chiến với cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của Vương triều Thánh Quang, nhưng cuối cùng, cường giả của Vương triều Thánh Quang chẳng qua chỉ xuất một chưởng, trước mặt tất cả mọi người giết chết hai vị cường giả Tạo

Hóa Cảnh đại thành, từ đó, tất cả mọi người đều không dám mưu toan khiêu khích Vương triều Thánh Quang nữa, thực lực của người đó đã vượt xa bọn hắn.

Vù vù vù!

Nhìn thấy cả tòa thành đều ai oán dưới sự bá đạo của bọn hắn, nhưng không ai dám lên tiếng phản đối. Trong mắt đám cường giả của Vương triều Thánh Quang đều lộ ra vẻ đắc ý, sau đó bọn hắn phân tán ra, mỗi người trấn thủ một khu vực, giống như quan chỉ huy vậy.

- Hừ, là cái tên đáng ghét đó!

Mạc Lăng nhìn về phía đạo thân ảnh đang lướt về phía bọn hắn, sắc mặt hơi trầm xuống, thanh âm trở nên lạnh lùng.

Ánh mắt Lâm Động đảo qua, chỉ thấy một gã nam tử mặc áo vào màu vàng đang đứng tại trên tòa tháp cao, khuôn mặt của hắn tràn ngập ngạo khí không ai bì nổi. Trải qua những ngày này, bọn hắn đã xem mình trở thành bá chủ của nơi này, những người khác giống như thuộc hạ của hắn vậy.

Mà nam tử áo bào màu vàng này Lâm Động cũng biệt, tên gọi là Hạ Hoang, cũng là cường giả đã bước chân vào cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành, hơn nữa người này còn có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, sức chiến đấu cực kỳ cường hãn. Cường giả Tạo Hóa Cảnh bình thường căn bản không phải có thể so sánh, cho nên người này tính cách cực kỳ ương ngạnh. Đương nhiên, quan trọng hơn cả, hắn và đoàn người Mạc Lăng có một chút ân oán.

Nguyên nhân ân oán chính là hai ngày trước, lúc bọn người Lâm Động vừa mới đặt chân vào trong thành, lúc Man Sơn ở bên ngoài nghe ngóng tin tức, bởi vì không thích sự ương ngạnh của Hạ Hoang, không nhịn được mở miệng nói một tiếng, mà vừa vặn lọt vào trong tai Hạ Hoang, lúc ấy hắn liền tức giận ra tay, thiếu chút nữa đả thương Man Sơn.

Chỉ có điều cũng may là sau đó Mạc Lăng đến, lúc này mới ngăn Hạ Hoang

lại, nhưng cũng bởi vì vậy mà đắc tội với những cường giả Vương triều Thánh Quang, bởi vậy sau đó đã bị tên này gây không ít khó dễ. Nhưng vì e ngại thực lực mạnh mẽ của Vương triều Thánh Quang, đám người Mạc Lăng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn một phen.

Hạ Hoang chân đạp trên thạch tháp, ở sau lưng có hơn mười tên cường giả đi theo, những cường giả này đều đã đầu nhập vào Vương triều Thánh Quang, mà lúc này, ánh mắt của hắn cũng nhìn ra ngoài thành thị, trong ánh mắt có chút ngưng trọng.

- Hạ Hoang đại nhân, Yêu Triều lần này quy mô không nhỏ, nếu đánh thắng vào chỉ e thương vong rất lớn.

Sau lưng Hạ Hoang, một gã cường giả sắc mặt có chút trắng bệch nói.

- Hừ, sợ cái gì? Vừa vặn Điểm tập trung này có không ít cường giả của các Vương triều khác, Yêu Triều hiện nay đến rồi, cứ để bọn chúng lên trước, thương vong lớn cũng không liên quan đến chúng ta, mà đợi thực lực của bọn hắn suy yếu thì lại càng không dám phản kháng Vương triều Thánh Quang, ngày sau, còn không phải ngoan ngoãn là nô dịch cho chúng ta, đem Niết Bàn Đan cống hiến ra sao?

Nghe thấy vậy, Hạ Hoang cười lạnh nói.

- Đại nhân anh minh!

Nghe Hạ Hoang nói những lời ngoan độc như vậy, đám cường giả cũng vội lấy lòng.

- Khí tức hung bạo của Yêu Triều hướng này so với những nơi khác thịnh hơn một chút, xem ra bên trong Yêu Triều hắn có ẩn chứa Yêu thú cường đại.

Ánh mắt của Hạ Hoang quét qua, liền nhìn thấy mấy người Mạc Lăng ở trên tường thành, trong mắt liền xẹt qua một tia lạnh lẽo.

- Mạc Lăng, những người đến từ Vương triều Đại Viêm hãy phối hợp với những người khác trấn thủ tường thành phía Tây Bắc, nhất định phải đem Yêu Triều cản lại, không cho phép chúng tiến vào trong thành thị.

Tiếng quát lạnh của Hạ Hoang vang lên giữa không trung, sau đó rơi vào trong tai đám người Mạc Lăng, lập tức khiến sắc mặt bọn hắn biến đổi. Bọn hắn hiển nhiên có thể cảm nhận được khí tức hung bạo đặc biệt mạnh mẽ của Yêu Triều hướng Tây Bắc, mà đám người Hạ Hoang chỉ phái bọn hắn ra, hiển nhiên là muốn mượn tay đám Yêu thú giết bọn hắn.

- Hạ Hoang, ngươi thật sự khinh người quá đáng, xem chúng ta là thuộc hạ của ngươi sao?

Thanh âm lạnh lùng của Đỗ Vân vang lên.

- Làm càn, đây là Điểm tập trung, Vương triều Thánh Quang mới là người khống chế nơi này, nếu các ngươi dám phản kháng, lập tức trục xuất các ngươi khỏi thành thị, ném vào trong Yêu Triều, bị vạn thú cắn xé!

Ánh mắt Hạ Hoang liền trầm xuống, quát lớn.

- Tên khốn kiếp này dám sai khiến chúng ta, hắn đang tính toán cái gì đó?

Man Sơn giận tím mặt, hiển nhiên đã bị những lời của Hạ Hoang chọc giận.

- Yên tĩnh một chút, Vương triều Thánh Quang thế lớn, cùng bọn chúng xung đột thì đối với chúng ta sẽ bất lợi!

Sắc mặt Mạc Lăng trở nên âm trầm, nhưng hắn lại ngăn cản Đỗ Vân và Man Sơn, trầm giọng nói.

Nghe thấy vậy, Đỗ Vân và Man Sơn chỉ có thể không cam lòng cắn răng một cái. Bọn hắn hiểu rõ, cường giả của Vương triều Thánh Quang quá nhiều, lại còn thu nạp không ít cường giả của những Vương triều khác, hơn nữa quan trọng nhất là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của Vương triều Thánh Quang quả

thật quá cường hãn, chỉ e chỉ một mình hắn đã có thể giết chết mấy tên cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành rồi.

Cấp bậc thế lực như vậy, cho dù năm người bọn họ xông lên e rằng cũng chỉ rước lấy nhục.

Nhìn đám người Man Sơn phẫn nộ, Lâm Động lẳng lặng đứng một bên, cũng không chủ động nói gì, ánh mắt cụp xuống, trong mắt xẹt qua một tia sát ý nhàn nhạt. Hạ Hoang này quả thực quá huênh hoang!

Hạ Hoang ở trên tháp cao thấy đám người Mạc Lăng trầm mặc, lông mày nhướng lên, khinh thường cười lạnh nói:

- Hừ, một đám phế vật, cái gì mà Vương triều Đại Viêm? Nghe cũng chưa từng nghe qua, mà dám có ý đồ khiêu khích với uy nghiêm của Vương triều Thánh Quang, không biết tự lượng sức mình!

Nghe thấy lời này, sắc mặt đám người Mạc Lăng đều trở nên đặc biệt khó coi. Thế nhưng, khi trong lòng bọn hắn đang tràn ngập tức giận thì một đạo thân ảnh từ phía sau bọn hắn chậm rãi đi ra, thanh âm nhàn nhạt vang lên, khiến trong lòng bọn họ chấn động, bọn hắn biết rõ, Lâm Động cuối cùng đã muốn ra mặt rồi:

- Đối với loại thùng rỗng phế vật, nhẫn nhịn thì không thể nào giải quyết được vấn đề!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 403

Xung Đột.

Lâm Động huynh!

Nhìn Lâm Động đi tới phía đó, ba người Mạc Lăng đều khẽ giật mình, chợt Mạc Lăng thấp giọng nói:

- Vương triều Thánh Quang này thực lực quá mạnh, nếu như chúng ta đối nghịch với bọn chúng chỉ e chúng ta sẽ bất lợi a!

Mặc dù trong lòng Mạc Lăng cũng rất phẫn nộ đám người Vương triều Thánh Quang này, nhưng hắn hiểu rõ, những người này thực lực quả thật rất mạnh, nếu như cùng bọn chúng xung đột, thua thiệt sẽ là bọn hắn.

- Mạc Lăng huynh, ngươi đã từng nói, ở Chiến trường Viễn Cổ, cúi mình tất nhiên là cần thiết, nhưng nếu như cúi người quá chỉ e sẽ gặp phiền toái không ngừng.

Lâm Động bình thản nói.

Nghe vậy, Mạc Lăng cười khổ một tiếng. Hắn cũng không phải là cúi mình, với thực lực của hắn, tự thân sẽ không thua kém bất cứ những cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành nào của Vương triều Thánh Quang, nhưng cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành của đối phương không phải chỉ có một người, hơn nữa quan trọng nhất là bọn chúng còn có một cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong. Ngày trước hắn chứng kiến kẻ đó ra tay, quả thật là mạnh mẽ vô cùng, cho dù là hắn cũng khó có thể chống lại kẻ đó.

Những cường giả Vương triều Thánh Quang này, đặt ở trong Vương triều Đại

Viêm đều là những tồn tại cực hạn. Bọn hắn tu luyện công pháp, vũ kỹ, thậm chí nắm giữ Linh bảo đều rất cường hãn, sức chiến đấu của mỗi người đều vượt xa cường giả cùng cấp, chỉ từ điểm này liền có thể nhìn ra thực lực của Vương triều Thánh Quang nhất định mạnh hơn xa Vương triều Đại Viêm.

Cho nên, đối mặt với Vương triều Thánh Quang cường hãn, không phải là bọn hắn cúi mình, mà là căn bản không thể nào chống lại, chỉ có thể nén giận.

- Ngươi dám nói ta phế vật?

Thế nhưng, lúc Mạc Lăng cười khổ, Hạ Hoang ở trên tháp cao, trong khoảnh khắc ánh mắt cũng trầm xuống. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Động, âm thanh bén nhọn:

- Xem ra những tên nhà quê các ngươi quả thật lớn gan, một tên phế vật Tạo Hóa Cảnh tiểu thành cũng dám khiêu khích Vương triều Thánh Quang ta? Cũng được, ta đang nhìn không vừa mắt các ngươi, lúc này liền trực tiếp giết toàn bộ các ngươi, treo trên tường thành, để xem về sau còn ai dám bất kính với Vương triều Thánh Quang.

- Bắt những tên phế vật của Vương triều Đại Viêm lại cho ta!

Theo tiếng quát âm lệ của Hạ Hoang vừa dứt, hơn mười cường giả sau lưng nhìn về phía đám người Lâm Động không chút hảo ý, nguyên lực hùng hậu ba động, chậm rãi khuếch tán ra, mà thân hình của bọn chúng cũng phóng tới, tạo thành thế bao vây, đem đám người Lâm Động phong tỏa.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt ba người Mạc Lăng đều biến đổi, chợt tiến lên một bước, ánh mắt chậm rãi nhìn một màn này.

- Grào!

Thế nhưng, lúc bên này sắp bộc phát nội chiến, thì bên ngoài thành thị vang lên tiếng gầm thét kinh thiên động địa, sau đó mặt đất chấn động. Yêu Triều đỏ

thẫm phóng lên cao, cuối cùng giống như huyết sóng cuốn về phía thành thị, loại hình dáng vạn thú lao đến này khiến cho không ít người chân tay muốn nhũn ra!

Mà tiến công của Yêu Triều cũng khiến cho đám người Hạ Hoang biến sắc, hắn nhìn ra ngoài thành, sau đó âm trầm nhìn Lâm Động, nói:

- Chết tiệt, bây giờ ngươi tốt số, chỉ có điều đợi sau khi đẩy lùi được Yêu Triều, ta phải khiến các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Thanh âm lành lạnh vừa dứt, ánh mắt Hạ Hoang lập tức chuyển về phía khác, quát mấy tiếng, sai khiến những cường giả ở khắp nơi chống đỡ Yêu Triều.

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn thân ảnh Hạ Hoang, sát ý nồng đậm trong mắt tràn ra. Trong lòng hắn không hề có chút hảo cảm đối với đám người Vương triều Thánh Quang này, bọn người này quả thực khiến người khác chán ghét!

- Lâm Động huynh, chúng ta trước hết chống đỡ Yêu Triều, nếu như thật sự không được thì chúng ta sẽ sớm rời khỏi nơi này.

Mạc Lăng khẽ thở dài. Hiện nay bọn hắn xem như trở mặt với Hạ Hoang, chỉ e khó có thể tiếp tục lăn lộn tại nơi này. Đợi sau khi Yêu Triều chấm dứt, bọn họ cũng phải thừa cơ rời khỏi đây. Nói cách khác, một khi Vương triều Thánh Quang đã muốn ra tay với bọn họ, mấy người bọn họ chỉ e sẽ lành ít dữ nhiều.

Đối với những lời của Mạc Lăng, Lâm Động cũng từ chối cho ý kiến. Thực lực của Vương triều Thánh Quang quả thật rất mạnh, một gã Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, bảy tên Tạo Hóa Cảnh đại thành, những người còn lại toàn bộ đều đạt đến Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, đội hình như thế quá cường hãn. Nhưng đối với hắn mà nói cũng không phải là đối thủ không thể địch lại, nếu như Vương triều Thánh Quang thật sự không thức thời, vậy thì hắn cũng không ngại chính thức chém giết một trận.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lâm Động xẹt qua một tia hung quang. Tính của hắn vốn là người không phạm ta thì ta không phạm người, nhưng nếu như Hạ Hoang

đã chủ động tìm đến, vậy cũng không thể trách hắn lòng dạ độc ác.

- Yêu Triều đến, chú ý!

Lúc trong mắt Lâm Động chớp động hung quang, âm thanh của Mạc Lăng cũng vang lên bên tai. Hắn quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Yêu Triều khổng lồ đã xông đến dưới tường thành.

Ầm ầm!

Lúc những Yêu thú này xông đến, trên tường thành cũng lập tức bộc vô số đạo nguyên lực hùng hậu tấn công, trực tiếp đem những Yêu thú phía trước mạnh mẽ nện thành thịt nát.

Chỉ có điều dưới thế công hung mãnh, Yêu Triều giống như vô cùng vô tận vợt tới, gần như chỉ trong chớp mắt, tất cả Yêu thú đã đụng vào tường thành, phát ra âm thanh ầm ầm, giống như đang đụng vào trái tim mọi người vậy, khiến cho hô hấp của mọi người liền trở nên trì trệ.

- Grào!

Tất cả Yêu thú đỏ thẫm, lấy thực lực kinh người bật lên, bắn lên trên tường thành, cuối cùng mở rộng cái miệng lớn đầy răng nanh dữ tợn cắn xé người trên tường thành.

Trên tường thành, một vài Yêu thú xông lên, tuy rằng trong chớp mắt liền bị công kích nện đến mức huyết nhục mơ hồ, thế nhưng mùi vị huyết tinh lan tràn ngược lại càng kích thích những Yêu thú bên dưới, khiến cho hung uy của bọn chúng càng lớn hơn.

Tại vị trí của đám người Lâm Động, trên tường thành cũng có Yêu thú xông lên, chỉ có điều đều bị bọn hắn nhanh chóng trảm sát. Thế nhưng loại thế công không ngừng nghỉ này cũng khiến bọn hắn chau mày.

Ầm!

Lâm Động một chưởng bắt lấy một con Yêu thú, lực đạo tại lòng bàn tay phát ra, trực tiếp bóp nát đầu con Yêu thú. Mà lúc hắn chuẩn bị tiện tay ném bỏ thì đột nhiên cảm nhận được một cỗ lực lượng ba động, lòng bàn tay khẽ hút một cái, một vật màu đỏ tươi từ trong đầu của con Yêu thú bắn ra.

Lâm Động bắt lấy vật màu đỏ tươi này, ánh mắt vừa nhìn liền phát hiện đây là một loại giống như Yêu tinh hạch, chỉ có điều trong Yêu tinh hạch lại lưu chuyển một tia năng lượng màu đỏ.

- Niết Bàn Khí!

Cảm nhận được tia năng lượng màu đỏ, ánh mắt Lâm Động không khỏi xẹt qua một tia kinh dị. Khó trách thân thể Yêu thú nơi này lại cứng rắn như vậy, thì ra là bởi vì hấp thu Niết Bàn Khí mà càng trở nên mạnh hơn!

Lâm Động nắm một viên Yêu tinh hạch, lòng bàn tay xoay tròn, lực lượng thôn phệ phát ra, trực tiếp đem Niết Bàn Khí ẩn chứa bên trong thôn phệ. Mà viên Yêu tinh hạch cũng hóa thành bột phấn rơi vãi xuống. Chỉ có điều khiến Lâm Động hơi có chút tiếc nuối đó là Niết Bàn Khí ẩn chứa trong những viên Yêu tinh hạch này cũng không nhiều, gần như chỉ là một tia mong manh. Nhưng nếu như cùng lúc thôn phệ hàng trăm ngàn viên Yêu tinh hạch, chỉ e hiệu quả sẽ trở nên rất tốt.

- Những Yêu thú này vẫn còn chỗ tốt!

Nếm thử chỗ tốt của Yêu tinh hạch, Lâm Động lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Yêu Triều đỏ thẫm, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ nóng rực, giống như tất cả những Yêu thú hung hãn này phảng phất hóa thành những viên Niết Bàn Đan tròn trịa đang lăn qua lăn lại vậy. Nếu như hắn có thể đem Yêu tinh hạch của toàn bộ Yêu thú nơi này thôn phệ, chỉ e ít nhất cũng có thể ngưng luyện ra hơn một ngàn viên Niết Bàn Đan!

Đây chính là một con số tương đối khổng lồ a!

Phải biết rằng, Niết Bàn Đan trong túi Lâm Động lúc này cũng không quá ngàn viên, nếu như đem những Yêu thú này thôn phệ, vậy bản thân hắn sẽ có được gấp đôi so với việc khổ cực tu luyện chắt lọc được, quả thực là một đường tắt.

- Quả là đồ tốt!

Nghĩ đến đây, Lâm Động điểm chân một cái lên tường thành, thân hình dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người Mạc Lăng lướt xuống tường thành, sau đó một vòng liệt nhật từ trong cơ thể bạo phát ra. Mỗi lần quyền chưởng vũ động đều bộc phát ra nguyên lực ba động kinh người.

Tất cả Yêu thú màu đỏ tại phạm vi một trượng quanh người hắn đều bị quyền phong sắc bén mạnh mẽ đập nát, từng viên Yêu tinh hạch văng ra, cuối cùng đều bị thu vào trong tay áo Lâm Động, trong khoảnh khắc liền tiến hành thôn phệ luyện hóa, hóa thành những tia Niết Bàn Khí, xuyên thẳng qua tứ chi bách hài của Lâm Động, khiến cho nguyên lực trong cơ thể hắn càng trở nên ngưng thật và cường hãn hơn.

Dưới loại chiến đấu tu luyện này, hiệu suất quả thật khiến người khác phải tặc lưỡi!

Mọi người trên tường thành nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không ít người sắc mặt chợt đổi. Bọn hắn không phải lần đầu tiên trảm sát Yêu thú, hiển nhiên cũng biết rõ những Yêu tinh hạch bên trong Yêu thú có tồn tại Niết Bàn Khí. Nhưng bọn hắn lại không dám trực tiếp xông vào đám Yêu thú giống như Lâm Động.

Dù sao thì bọn hắn cũng không có Thôn Phệ Tổ Phù, không có khả năng dùng loại tốc độ trong khoảnh khắc luyện hóa Yêu tinh hạch trở thành Niết Bàn Khí để bổ sung tiêu hao của bản thân. Mà ở trong Yêu Triều, một khi bất lực liền sẽ bị Yêu Triều bao phủ, sau đó bị vây đánh đến một chút manh giáp cũng không còn. Cho nên, đối với hành vi lớn mật của Lâm Động, bọn hắn cũng chỉ có thể

thèm thuồng đứng nhìn.

Tại trên tháp cao, Hạ Hoang nhìn thấy Lâm Động đại triển thần uy, lãnh ý trong mắt càng thêm tuôn trào, hắn thấp giọng lẩm bẩm:

- Tiểu tử, ngươi đem sức lực để săn Yêu tinh hạch à? Đợi đến khi Yêu Triều kết thúc, ta sẽ cho ngươi hiểu, những vất vả khổ cực ngươi làm cuối cùng đều là làm cho ta mà thôi! Tại Điểm tập trung này, Vương triều Thánh Quang ta mới là chúa tể, các ngươi, bất quá chỉ là những đan nô để tinh luyện Niết Bàn Đan cho chúng ta mà thôi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 404

Tàn Sát.

Ầm ầm!

Trong Yêu Triều đỏ thẫm, một đạo liệt nhật từ từ dâng lên, quyền ảnh gào thét, từng cỗ nguyên lực ba động vô cùng cường hãn bạo phát ra. Mà dưới lực lượng cường hãn như vậy, cho dù những Yêu thú này có cứng rắn như sắt thép cũng chỉ có thể tiếp xúc trong khoảnh khắc, sau đó đều không ngoại lệ bị những lực lượng này xâm nhập vào trong cơ thể đánh nát, cuối cùng một viên hồng mang từ trong huyết nhục bắn ra, chui vào tay áo của một đạo nhân ảnh.

Đạo nhân ảnh này hiển nhiên là Lâm Động, khí tức của hắn lúc này so với lúc trước càng thêm sắc bén, nguyên lực tràn ra quanh người, cường hãn vô cùng. Hiển nhiên, lần chém giết này đã mang đến cho hắn chỗ tốt không nhỏ.

- Thống khoái!

Quyền chưởng của Lâm Động thi triển ra, mạnh mẽ đem một con Yêu thú đánh nát, bàn tay vung lên, liền đem Yêu tinh hạch thôn phệ, hóa thành một tia Niết Bàn Khí xuyên nhập vào trong cơ thể hắn. Mà khi cảm nhận được nguyên lực mênh mông trong cơ thể, trong lòng hắn cũng cảm thất cực kỳ thoái mái.

Mà toàn bộ tường thành lúc này cũng lâm vào trong chiến đấu, đối với sự trùng kích quy mô lớn như thế của Yêu Triều, không ít người bắt đầu có chút bối rối. Chỉ có điều những người này đều xem như là thiên tài của các Vương triều, dựa vào sự phối hợp lẫn nhau vẫn có thể đem tường thành phòng thủ kiên cố như tường đồng vách sắt, Yêu thú tuy hung mãnh, nhưng dù sao cũng không có trí tuệ giống như nhân loại.

Ba người Mạc Lăng cũng phòng thủ một đoạn vị trí mà bọn hắn chọn trên tường thành. Mà lúc chiến đấu với Yêu thú, ánh mắt của bọn họ vẫn không ngừng nhìn về phía một đạo thân ảnh trong Yêu Triều. Mặc dù Yêu Triều khổng lồ, thế nhưng đạo thân ảnh lại giống như chiếc lá nhỏ trong cơn bão tùy ý mặc cho thủy triều mãnh liệt vẫn sừng sững không ngã.

- Thực lực của Lâm Động, quả nhiên mạnh mẽ!

Nhìn một màn này, ba người Mạc Lăng cũng không thể không thừa nhận, thực lực của Lâm Động quả thật vượt hơn bọn hắn một chút. Ít nhất, nếu như bọn hắn nhảy vào Yêu Triều thì không có khả năng chống đỡ lâu như vậy mà không mệt mỏi.

Tại bên cạnh đám người, sắc mặt Lâm Lang Thiên âm lãnh nhìn một đạo thân ảnh trong Yêu Triều, trong mắt lóe lên quang mang, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Chiến đấu ở trên tường thành, càng lúc càng có nhiều người thích ứng với loại chiến đấu này, hơn nữa sau khi nếm thử chỗ tốt của Niết Bàn Khí ẩn chứa trong Yêu tinh hạch của Yêu thú, bắt đầu cũng có một vài kẻ tài cao gan lớn, lao xuống tường thành. Chỉ có điều bọn hắn cũng không xâm nhập vào trong Yêu Triều giống như Lâm Động, mà lại nương theo tường thành để trảm sát Yêu thú cướp lấy Yêu tinh hạch.

Dưới sự chống đỡ kịch liệt như vậy, thế công của Yêu Triều cũng dần chậm lại, điều này khiến cho không ít người thở phào một hơi, nếu như tiếp tục thì vẫn có thể chống cự được.

- Thế công của Yêu Triều bất quá chỉ là như vậy!

Lúc bốn phía tường thành bộc phát giao chiến kịch liệt, trong thạch tháp ở trung tâm thành, mấy đạo nhân ảnh ngạo nghễ đứng, ánh mắt giống như quân vương quét nhìn khắp mọi phía của tường thành. Lúc nhìn thấy Yêu Triều dần bị đẩy lùi, thì một người trong đó không khỏi khinh thường nói.

Trên thạch tháp, có tám đạo nhân ảnh, Hạ Hoang lúc trước có xung đột với đám người Lâm Động cũng ở chỗ này, hiển nhiên bọn họ đều là cường giả của Vương triều Thánh Quang.

Mà trung tâm của tám người là một gã nam tử áo bào xanh. Người này vẻ mặt tuấn tú chỉ có điều ánh mắt sắc bén, khiến người ta biết rõ hắn cũng không phải loại người lương thiện gì.

Người này đứng ở vị trí đầu tiên, ngay cả Hạ Hoang kiêu ngạo không ai sánh bằng cũng chỉ có thể thành thành thật thật đứng ở phía sau hắn. Hiển nhiên, gã nam tử áo bào xanh này hắn chính là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong duy nhất tại Điểm tập trung này.

- Trong Yêu Triều hiện nay chỉ xuất động một vài Yêu thú thực lực Tạo Khí Cảnh mà thôi, đợi một lát nữa có lẽ sẽ có Yêu thú Tạo Hóa Cảnh xuất hiện. Thậm chí, trong Yêu Triều ta còn có thể cảm nhận được một đạo khí tức có thể so sánh với Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Nam tử áo bào xanh nhìn thoáng qua Yêu Triều ở ngoài thành, thản nhiên nói.

- Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng chẳng là cái gì, với thực lực của Lê sư huynh, chỉ cần không phải loại cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì không ai có khả năng là đối thủ của người!

Phía sau nam tử áo bào xanh, một người cười nói.

- Đúng vậy, Lê sư huynh chính là thiên tài trăm năm khó gặp của Vương triều Thánh Quang, dưới Niết Bàn Cảnh hiếm có địch thủ. Đến lúc đó súc sinh kia dám xuất hiện, trực tiếp đánh chết cướp lấy Yêu tinh hạch, Yêu thú cường đại như vậy thì Niết Bàn Khí ẩn chứa bên trong Yêu tinh hạch hắn cũng không ít.

- Với thực lực của Lê sư huynh, chỉ e không lâu nữa liền có thể đột phá đến Niết Bàn Cảnh, đến lúc đó chúng ta có thể xâm nhập vào Chiến trường Viễn Cổ,

Niết Bàn Khí ẩn chứa trong thiên địa ở nơi đó so với ngoài này nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu tu luyện ở đó, tốc độ sẽ càng nhanh vô cùng!

Nghe thấy những lời đàm luận xiểm nịnh của những người sau lưng, nam tử áo bào xanh cười nhạt một tiếng, vuốt vuốt cái nhẫn ngọc trong tay, trên mặt tràn ngập ngạo khí khó có thể che giấu. Tại Điểm tập trung này hắn đã là chúa tể, bởi vì thực lực của hắn chính là tất cả.

- Grào!

Mà lúc mọi người trên thạch tháp đang thảo luận, trong Yêu Triều đột nhiên có từng tiếng gầm gừ tràn ngập sự hung lệ vang lên, sau đó mọi người liền nhìn thấy những Yêu thú đỏ hồng hình thể cực lớn, bước chân khiến mặt đất rung chuyển. Tường thành bị trùng kích vang lên tiếng ầm ầm ầm… Mà trong cơ thể của những Yêu thú đỏ hồng này, một cỗ khí tức không kém cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng bạo phát ra khiến cho không ít người trên tường thành sắc mặt đều biến đổi. Những cường giả ở dưới tường thành săn giết Yêu thú cũng tranh thủ trở lại trên tường thành. Bọn hắn có thể dễ dàng trảm sát những Yêu thú kia, nhưng đối mặt với Yêu thú Tạo Hóa Cảnh thì không thể không cẩn thận một chút.

Những đàn Yêu thú Tọa Hóa Cảnh này đột nhiên xuất hiện cũng khiến Lâm Động chú ý, chỉ có điều trong mắt hắn không có vẻ sợ hãi, ngược lại dâng lên một tia mừng rỡ.

- Đến thật tốt, vừa vặn mượn lực đám Yêu thú này trùng kích Tạo Hóa Cảnh đại thành!

Nguyên lực hùng hậu lượn lờ quanh người Lâm Động, bàn tay siết chặt, Thiên Ngạc Cốt Thương thoáng hiện, một cỗ khí tức sắc bén đột nhiên tràn ra.

Vù!

Lâm Động cầm Cốt Thương trong tay, thân hình trực tiếp lao tới đàn Yêu thú

Tạo Hóa Cảnh. Người còn ở giữa không trung thì Cốt Thương đã vũ động, từng đạo thương ảnh từ trên bầy trời xuất ra, ùn ùn nện xuống những Yêu thú Tạo Hóa Cảnh cực lớn kia.

Xuy xuy xuy!

Những Yêu thú Tạo Hóa Cảnh này, mức độ cường hãn của thân thể so với những Yêu thú trước thì cường hãn hơn không biết bao nhiêu lần. Cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh nện lên một quyền thì cũng khó có thể tạo thành thương tổn quá lớn với bọn chúng.

Nhưng thân thể cường hãn này đối diện với Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động thì lại yếu ớt giống như đậu hũ. Máu tươi tràn ra, tất cả Yêu thú Tạo Hóa Cảnh trực tiếp bị Cốt Thương xuyên thủng, sau đó ầm ầm ngã xuống đất.

Đây là một hồi giết chóc giống như thịnh yến. Những nơi Lâm Động đi qua, Cốt Thương xẹt qua, mỗi lần đều để lại một cột máu phun trào. Những viên Yêu tinh hạch ẩn chứa Niết Bàn Khí liên tục không ngừng bị hút vào tay, sau đó trong nháy mắt liền bị thôn phệ luyện hóa.

Loại thôn phệ nhanh chóng này khiến nguyên lực trong cơ thể Lâm Động càng lúc càng bành trướng, khí tức cũng dần tăng lên, thậm chí mơ hồ có dấu hiệu trùng kích Tạo Hóa Cảnh đại thành.

Trên tường thành, mọi người nhìn Yêu Triều không thể chống đỡ được, ở giữa lại có một một đạo nhân ảnh thì không khỏi có chút trợn mắt há hốc mồm. Có thể tùy ý thoải mái trong đàn Yêu thú Tạo Hóa Cảnh như vậy, trong đám người bọn hắn ở đây có thể không ai làm được như vậy.

- Một thanh Linh bảo Địa cấp rất tốt!

Động tĩnh ở nơi này thật sự quá lớn, thậm chí mấy đạo thân ảnh trên thạch tháp cũng đem ánh mắt chuyển tới. Nam tử áo bào xanh thủ lĩnh đang vuốt ve

chiếc nhẫn ngọc trên tay liền dừng lại, chợt hai mắt nhìn Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động có chút quái dị, chậm rãi nói.

- Hừ, tiểu tử đó bất quá chỉ là thực lực Tạo Hóa Cảnh tiểu thành, có thể hung hãn được như vậy hoàn toàn là nhờ tác dụng của Linh bảo Địa cấp trong tay. Lê sư huynh, bảo bối như thế chỉ có huynh mới có thể phát ra uy phong của nó, loại nhà quê này không xứng có được nó!

Ánh mắt của Hạ Hoang trở nên âm trầm, chợt nói.

- Khí tức của tiểu tử kia dường như sắp đột phá đến Tạo Hóa Cảnh đại thành!

Một người kinh ngạc nói.

- Tạo Hóa Cảnh đại thành trong tay chúng ta cũng không có lực phản kháng. Đợi lượt Yêu Triều này chấm dứt, để kẻ này đến gặp ta. Ta đối với Linh bảo Cốt Thương của hắn rất có hứng thú, chỉ cần hắn dâng Linh bảo cho ta, ta sẽ bảo vệ hắn bình yên vô sự tại Chiến trường Viễn Cổ.

Nam tử áo bào xanh cười nhạt một tiếng, sau đó hời hợt nói.

- Rõ!

Nghe vậy, Hạ Hoang lập tức đáp lời, ánh mắt nhìn về phía đạo nhân ảnh đang tàn sát trong Yêu Triều, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia tiếu ý. Loại ngu xuẩn này, có bảo bối còn dám để lộ ra, thật sự đúng là không biết chữ chết viết thế nào!

Xuy xuy!

Cốt Thương vũ động, giống như độc xà xuất động, mang theo khí thế sắc bén không thể hình dung, hung hăng xuyên thủng hai đầu Yêu thú Tạo Hóa Cảnh. Thân thể phòng ngự cường hãn của bọn chúng đối diện Cốt Thương, không hề có lấy một chút sức lực phản kháng.

Một màn này càng khiến Lâm Động cảm thấy Thiên Ngạc Cốt Thương quả là hung hãn, nếu như không có thanh Cốt Thương này, hắn quả thật không thể đem đám Yêu thú Tạo Hóa Cảnh này dễ dàng chém giết giống như giết gà được. Khí tức toàn thân Lâm Động chấn động đến cực hạn, thậm chí có thể nhìn thấy nguyên lực sôi trào trong hai mắt, hắn có thể cảm nhận được việc đột phá Tạo Hóa Cảnh đại thành chỉ còn thiếu một bước nhỏ nữa mà thôi!

- Grào!

Đang lúc Lâm Động vì sắp đột phá mà mừng rỡ, thì đột nhiên ở sâu trong Yêu Triều chợt bộc phát ra một tiếng gào kinh thiên động địa. Một con Yêu thú cực lớn chậm rãi xuất hiện, cùng lúc đó, sắc mặt không ít người kịch biến, khí thế cuồng bạo hung ác cũng từ trong đó tràn ra.

Yêu thú cấp bậc Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong vừa xuất hiện đã hóa thành một đạo tia chớp hắc sắc xông về phía Lâm Động. Hiển nhiên Lâm Động bất chấp tất cả tàn sát Yêu thú đã khiến nó phẫn nộ.

- Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong!

Nhìn đầu Yêu thú vô cùng khổng lồ, không ít người hít một hơi khí lạnh. Không ngờ bên trong Yêu Triều lại có tồn tại hung hãn như vậy!

- Tiểu tử kia gặp xui xẻo rồi!

Cùng lúc đó, không ít người cảm thấy thương hại Lâm Động đang ở chỗ sâu trong Yêu Triều. Tên này đang thu hoạch Yêu tinh hạch tốt như vậy, bây giờ phải trả một cái giá lớn.

- Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong?

Lâm Động một thương đánh bay một con Yêu thú, ánh mắt nhìn về phía Yêu thú khổng lồ đang lao về phía hắn, chỉ có điều trong mắt hắn cũng không có vẻ kinh hoảng gì, ngược lại lóe lên sự vui mừng.

Hắn biết rõ, nếu như hắn có thể săn được đầu Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong này, chắc chắn có thể trong khoảnh khắc phá tan trở ngại, hoàn toàn tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 405

Đoạt Thức Ăn Trước Miệng Cọp

Ầm ầm ầm!

Yêu thú khổng lồ toàn thân một màu đỏ thẫm giống như máu tươi, lúc di chuyển, bước chân làm đất rung núi chuyển, khí tức hung bạo kinh thiên điên cuồng lao về phía Lâm Động. Mặt đất dưới thanh thế trùng kích như vậy dường như run rẩy.

Mà lúc Yêu thú này tiếp cận, Lâm Động cũng có thể nhìn thấy rõ hình dạng của nó. Con Yêu thú này ngoại hình giống như một con bọ cạp ma khổng lồ, toàn thân là giáp xác màu hồng đỏ thẫm che kín, thoạt nhìn vô cùng chắc chắn… Hơn nữa, hai cái kìm sắt vũ động trong không trung, phảng nhất như không khí cũng bị xé rách, từ kìm sắt toát ra mùi hôi thối, hiển nhiên là chứa kịch độc.

- Địa Ma Hạt!

Nhìn thấy Yêu thú cường hãn này, trong mắt Lâm Động xẹt qua một tia kinh dị, hiển nhiên nhận ra lai lịch của nó. Mặc dù không phải là Viễn Cổ dị chủng, nhưng cũng không phải là Yêu thú bình thường có thể so sánh. Quan trọng nhất là súc sinh này chỉ còn cách Niết Bàn Cảnh một bước nhỏ, mà chỉ cần đợi tiến vào Niết Bàn Cảnh thì liền có thể sản sinh ra linh trí không thấp, thậm chí nếu đủ cơ duyên thì còn có thể thoát khỏi hình thú.

- Khịt khịt!

Huyết khí đầy trời, tràn ngập quanh người Địa Ma Hạt, mùi vị huyết tinh nồng đậm lan tràn ra, trong đôi mắt màu đỏ tươi tràn ngập sự thô bạo và tàn nhẫn, đôi kìm sắt của nó vũ động, huyết hồng giống như kình phong xé rách

không khí, trực tiếp đem một vài Yêu thú xung quanh dễ dàng xé rách, tạo nên mưa máu đầy trời, hung uy cực lớn.

Bộ pháp của Lâm Động cũng dừng lại, cầm Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm mang theo khí áp bách dồn về phía Địa Ma Hạt. Đây là lần đầu tiên hắn gặp Yêu thú cường đại như vậy, so với Địa Ma Hạt này, Viễn Cổ Long Viên lúc trước hắn nhìn thấy ở quận Đại Hoang không chỉ yếu hơn một cấp bậc.

Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, cấp độ này cách Niết Bàn Cảnh chỉ còn một bước ngắn, nếu như có thể bước thêm một bước nữa thì sẽ thoát thai hoán cốt, trở nên cực kỳ cường đại.

Ầm!

Mà lúc Lâm Động cầm thương xông đến Địa Ma Hạt, đôi kìm sắt đủ để cắt cả núi đá hung hăng quơ, trực tiếp quét đến ngang thân Lâm Động. Thanh thế như vậy, nếu bị đánh trúng chính diện, cho dù là Lâm Động thì chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Đinh!

Đối mặt với Địa Ma Hạt có thể so sánh với cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong này, Lâm Động hiển nhiên sẽ không có nửa điểm khinh thường. Lúc này chân đạp Thái Thanh Du Thiên Bộ, thân hình hóa thành một đạo khói xanh, né tránh kìm sắt của Địa Ma Hạt, sau đó Cốt Thương chấn động, vẽ nên một đạo tàn ảnh, nhanh như thiểm điện hung hăng đâm về phía kìm sắt.

Thương kìm giao nhau, lập tức bộc phát ra tiếng vang thanh thúy, tia lửa bắn ra bốn phía có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Lực lượng ba động khuếch tán ra, trực tiếp đem những con Yêu thú xung quanh nghiền nát.

Ầm ầm!

Chính diện ngạnh tiếp, Lâm Động trực tiếp bị đẩy lui hơn mười bước. Thực lực của Địa Ma Hạt này không chỉ có thể so với cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, mà lực lượng còn vô cùng cường hãn và cứng rắn, ngay cả Lâm Động vốn luôn kiêu ngạo vì sự cường hãn cũng mơ hồ có dấu hiệu rơi xuống hạ phong.

- Ha ha, không hổ là Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong!

Chỉ có điều, dù rơi xuống hạ phong, nhưng trong mắt Lâm Động ngược lại càng nóng rực. Nguyên lực trong cơ thể phảng phất như cũng trong khoảnh khắc liền sôi trào, nguyên lực trong cơ thể hắn lúc này cực kỳ hùng hậu, chính là muốn mượn một hồi đại chiến này để phát tiết, đồng thời cũng để đột phá.

Vù!

Thân hình Lâm Động lại lần nữa giống như đạn pháo bắn ra, chân đạp hư không, bộ pháp huyền diệu, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay vung lên để lại tàn ảnh đầy trời, cứ thế mà trút về phía Địa Ma Hạt.

Lúc này, tại vòng chiến trong Yêu Triều không thể nghi ngờ đã trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người, mà khi bọn họ nhìn thấy Lâm Động bị Địa Ma Hạt mạnh mẽ đẩy lui cũng không khỏi âm thầm lắc đầu. Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong quả thật không phải là thứ hắn có thể chống lại.

- Hừ, thứ không biết sống chết, Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng dám có ý đồ sao?

Trên thạch tháp, Hạ Hoang nhìn một màn này không khỏi cười lạnh thốt.

- Hắn chết cũng không sao, chỉ có điều không thể để Linh bảo Địa cấp bị hỏng, đợi sau khi hắn cùng Yêu thú lưỡng bại câu thương thì ta sẽ ra tay, đem Yêu thú trảm sát rồi thu lấy Yêu tinh hạch, cũng thuận tiện lấy luôn Linh Bảo Cốt Thương.

Nam tử áo bào xanh thản nhiên nói.

- Ha ha, xem ra Lê sư huynh đúng là muốn trở thành ngư ông rồi, chỉ có điều như vậy chỉ e những tên nhà quê của Vương triều Đại Viêm không thể nhịn được.

Hạ Hoang nghe vậy cũng cười cười nói.

- Nhịn không được thì giết hết, một Vương triều giống như con sâu cái kiến tham gia cũng chỉ mất mặt.

Nam tử áo bào xanh vuốt vuốt chiếc nhẫn, bình thản nói, trong lời nói tràn ngập sự khinh thường.

Mà trong lúc bọn hắn nói chuyện, vòng chiến trong Yêu Triều cũng trở nên náo nhiệt. Nguyên lực toàn thân Lâm Động gào thét, dựa vào lực lượng cường hãn, hắn trong khoảnh khắc cũng không có nhanh chóng bị hạ gục giống như trong dự liệu của một số người.

Đinh đinh đinh!

Thương ảnh đầy trời nện lên người Địa Ma Hạt, bộc phát ra từng trận tia lửa. Lực phòng ngự của giáp xác bao bọc toàn thân Địa Ma Hạt đủ để chống đỡ công kích của cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nhưng không biết là tại Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động quá mức sắc bén hay sao mà thương ảnh đi qua liền để lại trên giáp xác từng đạo vết thương.

- Grào!

Toàn thân truyền đến từng trận đau đớn khiến Địa Ma Hạt gầm lên một tiếng giận dữ, mở rộng cái miệng dữ tợn ra, một đạo huyết sắc tràn ngập mùi tanh tưởi liền phun về phía Lâm Động.

- Tử Ảnh Cửu Phá!

Đối mặt với Địa Ma Hạt ra sức phản kích, Lâm Động liền đạp cước bộ, chín đạo tàn ảnh ở sau lưng giống như thiểm điện hiện lên, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay đâm ra một thương.

Xuy!

Cốt Thương vừa đâm ra liền khiến không gian chấn động mạnh mẽ phát ra một vòng ba động, Lâm Động hiện nay đã có thể đem Tử Ảnh Cửu Phá tu luyện đến mức này, không chỉ có thể sử dụng trên quyền mà còn có thể sử dụng trên thương nữa.

Nguyên lực tràn ngập Cốt Thương không chút sợ hãi va chạm với đạo huyết quang, kình phong sắc bén trong chốc lát bạo phát ra, trực tiếp đem đạo huyết quang xé rách.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Chấn Thiên Địa!

Xé rách huyết quang, đột nhiên một cự chỉ cổ xưa lăng không xuất hiện, sau đó mang theo uy áp cuồn cuộn giống như thiểm điện từ trên bầu trời hạ xuống, hung hăng nện lên thân thể Địa Ma Hạt.

Ầm!

Một đòn công kích này hiển nhiên tương đối hung hãn, ngay cả thân thể to lớn của Địa Ma Hạt cũng bị đẩy lui hơn mười trượng, kinh phong quét ra xung quanh trực tiếp đem một vài Yêu thú xui xẻo chấn bạo.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp?

Lâm Động vừa ra tay lập tức dẫn đến một tràng kinh hô tại trên tường thành.

- Thật đúng là một tên ngoài dự đoán của mọi người, vũ kỹ Tạo Hóa Cấp này của hắn, ta nghĩ rằng cũng đạt đến vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng, người đi ra từ một tiểu Vương triều không ngờ lại có Linh bảo Địa cấp và vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mạnh như vậy, quả thật khiến người ta giật mình!

Nam tử áo bào xanh hơi sững sờ, sau đó hứng thú nói.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng?

Nghe thấy những lời này, trong mắt Hạ Hoang lóe lên vẻ tham lam, thấp giọng nói:

- Hắc hắc, Lê sư huynh, tuy rằng người đồng dạng cũng có một vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng, chỉ có điều nếu như có nhiều thêm một loại thì lại càng nâng cao lực chiến đấu lên, thứ này, không thể bỏ qua được!

- Thứ này bị ta nhìn thấy tất nhiên sẽ thuộc về ta!

Nam tử áo bào xanh cười nhạt một tiếng, trong lời nói đã đem Thiên Ngạc Cốt Thương và Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ trở thành vật trong tay hắn.

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt hắn híp lại nhìn vòng chiến trong Yêu Triều, trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn là nụ cười lạnh lùng.

- Yêu thú kia dường như có dấu hiệu xuống sức. Tiểu tử này có chút bản lĩnh, chỉ có điều Yêu tinh hạch cấp độ này, loại ti tiện từ một tiểu Vương triều đi ra cũng không có tư cách hưởng dụng.

- Vâng!

o0o Bên trong Yêu Triều, thân hình thối lui của Địa Ma Hạt rốt cuộc cũng dần chậm lại, phía trước mặt nó xuất hiện một rãnh sâu kéo dài. Mặt khác, tại trên đầu nó, giáp xác vô cùng cứng rắn để lại một vệt nứt, hiển nhiên đã bị một chỉ hung hãn của Lâm Động gây thương tích.

Bị Lâm Động khiến cho bị thương như vậy, Địa Ma Hạt hiển nhiên cực kỳ nổi giận, trong mắt lóe lên vẻ dữ tợn và hung bạo, phảng phất như muốn nghiền nát Lâm Động vậy.

Chỉ có điều, ánh mắt nổi giận đỏ rực như máu này cũng không khiến Lâm Động quan tâm. Thân hình hắn lại hóa thành một đạo khói xanh lao tới, nguyên lực toàn thân sôi trào giống như muốn đột phá, đây chính là dấu hiệu hắn sắp đột phá. Hắn rất cần Yêu tinh hạch của Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong để hoàn thành một bước cuối cùng, để hắn có thể hoàn toàn tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành.

- Chịu chết đi!

Thân hình Lâm Động xuất hiện tại khoảng không phía trên Địa Ma Hạt, tâm thần khẽ động, tinh thần lực bành trướng ngưng tụ tại phía trên Cốt Thương, hóa thành một vòng xoáy. Một loại lực hút cuồng bạo tràn ra, sau đó thân thương chấn động, mang theo tiếng gió vù vù, nhanh như thiểm điện nện xuống vị trí giáp xác rạn nứt trên đầu Địa Ma Hạt, hung hăng đâm sâu vào.

Một thương này nếu như đánh trúng, nhất định tinh thần lực cuồng bạo sẽ trong nháy mắt xâm nhập vào trong cơ thể Địa Ma Hạt, đem linh trí nó chấn nát.

Thế nhưng, lúc Cốt Thương của Lâm Động sắp đâm trúng vết thương của Địa Ma Hạt thì một đạo kình phong cực kỳ hung hãn đột nhiên xuất hiện tại sau người Lâm Động, âm thanh nhàn nhạt cũng lọt vào trong tai:

- Ngươi là Lâm Động phải không? Ngươi lần này xuất lực không nhỏ, ta sẽ khen thưởng cho ngươi, chỉ có điều Yêu thú này bây giờ hãy để ta đối phó!

Nghe thấy âm thanh nhàn nhạt này truyền vào trong tai, trong mắt Lâm Động lập tức xẹt qua một tia lãnh khốc.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 406

Lê Thịnh.

Đối với đạo nguyên lực ba động hung ác từ sau lưng phóng đến, ánh mắt Lâm Động chợt lóe lên, không hề có dấu hiệu quay đầu chống đỡ. Ba động sau lưng quả thật sắc bén, thậm chí so với đám người Lâm Lang Thiên và Mạc Lăng còn mạnh hơn một bậc, hiển nhiên người ra tay chính là cường giả của Vương triều Thánh Quang, kẻ đã bước chân vào Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Mà lúc đoán được người xuất thủ, trong mắt Lâm Động liền xẹt qua một tia lạnh lẽo, sát ý trong lòng hắn lúc này không thể nghi ngờ là đã dày đặc đến cực hạn. Những tên khốn kiếp Vương triều Thánh Quang này không chỉ ngang ngược càn rỡ mà bây giờ còn dám ra tay cướp đoạt Yêu tinh hạch sắp đến tay hắn. Loại thủ đoạn ti tiện này thật sự khiến cho người khác khinh thường.

Với tính cách của Lâm Động, muốn từ trong tay hắn đoạt đi Yêu tinh hạch của Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, đừng nói người ra tay là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, cho dù là một gã cường giả Niết Bàn Cảnh thì Lâm Động cũng không có ý nhường lại.

Chỉ có điều trước đó, hắn dù thế nào đi nữa thì nhất định cũng phải đoạt Yêu tinh hạch của Địa Ma Hạt đến tay.

Xuy!

Ý niệm trong đầu Lâm Động thay đổi nhanh như điện xẹt, Cốt Thương trong tay không chỉ không dừng lại, ngược lại càng nhanh chóng đâm mạnh tới, hung hăng đâm vào vết thương của Địa Ma Hạt.

- Tiểu tử, làm càn!

Hành động của Lâm Động như vậy lập tức khiến người phía sau xuất thủ phát giác ra, lập tức gầm lên một tiếng. Nguyên lực hùng hậu trong lòng bàn tay bộc phát ra, sau đó hung hăng nện một chưởng về phía sau lưng Lâm Động, thanh thế như vậy hiển nhiên không có ý định lưu lại một con đường sống.

- Hừ!

Nhìn thấy chưởng phong sau lưng trở nên hung mãnh, tâm thần Lâm Động khẽ động, tinh thần lực bành trướng từ trong nê hoàn cung bộc phát ra, trong chớp mắt liền ngưng tụ thành một cái đầu lâu thật lớn. Tinh thần âm ba bén nhọn bạo phát ra, những Yêu thú xông về phía trước liền bị tinh thần âm ba này mạnh mẽ đánh chết.

Một đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện xuất hiện tại phía sau Lâm Động, một thân áo bào xanh, chính là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của Vương triều Thánh Quang. Hắn nhìn thấy Lâm Động không ngờ vẫn dám chống cự không để ý đến tiếng quát của hắn, sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm hơn rất nhiều. Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy uy áp của hắn tại nơi tập trung này bị khiêu khích, không nghĩ rằng Lâm Động lại dám phớt lờ hắn, điều này thật sự khiến hắn không thể chịu được.

- Không biết tự lượng sức mình!

Sắc mặt nam tử áo bào xanh âm trầm, lòng bàn tay phát ra một đạo nguyên lực vô cùng sắc bén, nhanh như thiểm điện nện lên đầu lâu ngưng tụ bằng tinh thần lực, dưới một chưởng này, cái đầu lâu liền bị mạnh mẽ đập nát.

Không thể không nói người này mặc dù vô cùng cuồng ngạo, nhưng thực lực hoàn toàn không thể chê được. Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong mặc dù chỉ cách Tạo Hóa Cảnh đại thành một bước ngắn, nhưng chênh lệch giữa hai người cũng không phải nhỏ.

Đương nhiên, Lâm Động hiển nhiên không ngây thơ cho rằng một đạo tinh thần lực vội vàng ngưng tụ có thể ngăn cản được công kích của người này, mà

hắn chỉ cần ngăn cản trong nháy mắt mà thôi.

Bởi vậy, lúc nam tử mặc áo bào xanh cũng là cường giả của Vương triều Thánh Quang gọi là Lê sư huynh một quyền đánh nát đầu lâu thì Thiên Ngạc Cốt Thương của Lâm Động đã mang theo một cỗ tinh thần ba động với một loại tốc độ cực nhanh chuẩn xác đâm vào khe hở phía trên giáp xác của Địa Ma Hạt.

Xuy!

Ba động sắc bén từ mũi Cốt Thương tuôn ra dữ dội, giáp xác cứng rắn lập tức văng tung tóe, máu tươi bắn ra mãnh liệt, Cốt Thương đã xuyên thủng mà vào.

- Grào!

Công kích trí mạng khiến cho thân thể to lớn của Địa Ma Hạt điên cuồng giãy dụa, hai cái kìm sắt vũ động đủ để đập nát lực lượng ba động của cường giả Tạo Hóa Cảnh vung vẩy lung tung.

Ầm!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, tâm thần khẽ động, tinh thần lực trên mũi thương liền bộc phát, với một loại tốc độ kinh người, đem toàn bộ linh trí và phẫn nộ của Địa Ma Hạt nghiền nát trong nháy mắt.

Loại Yêu thú này, thân thể mặc dù cường đại vô cùng, chỉ cần chưa luyện thành Yêu linh, lực chống đỡ đối với tinh thần lực vô cùng yếu ớt. Bởi vậy, đối mặt với tinh thần lực có tính xâm thực cực mạnh của Lâm Động, Địa Ma Hạt căn bản không kịp phản kháng nhiều lập tức chết ngay.

Thân thể Địa Ma Hạt cứng lại, một loại khí tức tử vong tràn ra.

Nhìn thấy Địa Ma Hạt chết, thân thương của Lâm Động chấn động, trực tiếp chấn nát đầu Địa Ma Hạt, lập tức máu tươi và óc trắng phun ra, bàn tay Lâm Động khẽ hút, một viên Yêu tinh hạch huyết hồng lớn chừng nắm tay từ trong máu tươi bay ra, cuối cùng rơi vào tay hắn.

Yêu tinh hạch vừa rơi vào tay, Lâm Động liền cảm thấy một cảm giác nóng hổi lan tràn khắp lòng bàn tay. Cùng lúc đó, một cỗ Niết Bàn Khí nồng đậm cũng phát ra, loại nồng đậm này so với Yêu tinh hạch bình thường thì quả thực mạnh hơn không chỉ gấp mười lần.

Yêu tinh hạch tới tay, mũi chân Lâm Động điểm lên thi thể Địa Ma Hạt một cái, thân thể lao đi, sau đó ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đạo thân ảnh ở phía sau, sát ý trong lòng dâng trào.

- Grào!

Mà lúc thi thể Địa Ma Hạt ngã xuống, Yêu Triều ở xung quanh phảng phất như mất đi thủ lĩnh, lập tức chỉnh tề ngửa mặt lên trời hú dài, sau đó dùng một loại tốc độ giống như thủy triều, nhanh chóng thối lui. Ngắn ngủi chỉ hơn mười giây, Yêu Triều với những ánh mắt đỏ rực đã biến mất trong bóng tối.

Trên tường thành, mọi người vừa trải qua một phen đại chiến vô cùng thê thảm nhìn thấy Yêu Triều thối lui, không khỏi thở phào một hơi. Chỉ có điều ngay sau đó, ánh mắt của bọn hắn liền nhìn về phía giữa không trung ở ngoài thành, hai người ở nơi đó đang đối mắt nhìn nhau.

- Đó là Lê Thịnh của Vương triều Thánh Quang, hắn dường như muốn đoạt Yêu tinh hạch của Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

- Tiểu tử đến từ Vương triều Đại Viêm kia chỉ e gặp phải xui xẻo rồi. Thực lực của Lê Thịnh chỉ còn cách Niết Bàn Cảnh một bước nhỏ, mặc dù lúc trước Lâm Động đã giết một Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nhưng Yêu thú dù sao cũng không phải là nhân loại.

- Vương triều Thánh Quang này thật bá đạo, người khác vất vả khổ cực mới giết được Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, hắn lại còn muốn cướp đoạt.

- Nhỏ giọng một chút, nơi này ai dám khiêu chiến với Vương triều Thánh

Quang chứ? Đắc tội với bọn hắn, kết cục của những người trước không phải ngươi không thấy!

- Ài, những tên khốn kiếp!

- … Trên tường thành, mọi người nhìn một màn giữa không trung không khỏi phát ra tiếng nghị luận khe khẽ.

Trên tường thành, sắc mặt ba người Mạc Lăng, Đỗ Vân, Man Sơn cũng bởi vì một màn này mà đều trở nên biến hóa, chợt trên mặt đều hiện vẻ tức giận, những tên Vương triều Thánh Quang này quả thật là khinh người quá đáng!

Giữa không trung, nam tử áo bào xanh tên Lê Thịnh, sắc mặt cũng lạnh lẽo như băng nhìn Lâm Động, sau đó hắn chậm rãi xòe tay ra, thản nhiên nói:

- Đem Yêu tinh hạch và Cốt Thương, còn có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của ngươi giao cho ta, ta sẽ bảo vệ ngươi bình yên vô sự ở Chiến trường Viễn Cổ.

Nghe Lê Thịnh nói vậy, trên mặt Lâm Động không khỏi xẹt qua một tia cười lạnh, tên này không chỉ muốn Yêu tinh hạch, mà gã còn coi trong Thiên Ngạc Cốt Thương và Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ của hắn.

Lâm Động nhìn chằm chằm Lê Thịnh, một lát sau, chậm rãi xòe bàn tay ra, viên Yêu tinh hạch đỏ rực tĩnh lặng nằm trong lòng bàn tay hắn, Niết Bàn Khí nồng đậm tràn ra khiến trong mắt Lê Thịnh càng nóng rực hơn.

- Ừm, xem như ngươi thức thời!

Thấy hành vi này của Lâm Động, Lê Thịnh hiển nhiên có chút hài lòng, nhưng lúc bàn tay hắn sắp nhận lấy viên Yêu tinh hạch thì trên mặt Lâm Động lại lóe lên một tia mỉa mai, chợt bàn tay nắm chặt, viên Yêu tinh hạch liền bị mạnh mẽ bóp nát, lực thôn phệ tràn ra dữ dội, đem Niết Bàn Khí trong đó toàn bộ nuốt vào cơ thể.

- Ngươi tưởng bở à? Bảo vệ bình an cho ta tại Chiến trường Viễn Cổ? Với

thực lực của ngươi, bản thân còn khó bảo vệ nổi, còn muốn bảo vệ người khác?

Lâm Động thôn phệ Yêu tinh hạch sạch sẽ, lời nói trào phúng từ trong miệng truyền ra.

Một màn này có chút đột ngột, ngay cả Lê Thịnh cũng không kịp phản ứng. Hắn ngẩn người, đợi đến khi âm thanh trào phúng của Lâm Động truyền đến thì hắn mới hồi phục tinh thần. Lúc này khuôn mặt tuấn tú trở nên tím tái giống như gan heo, tức giận không thể che dấu, hiển nhiên hắn không thể ngờ Lâm Động lại dám đùa giỡn với hắn.

Trên tường thành, tất cả mọi người đều bởi một màn này mà yên lặng đến đáng sợ. Tuy rằng không ít người ở đây cực kỳ oán hận Lê Thịnh ngang ngược, nhưng không ai dám giống như Lâm Động, ngang nhiên đùa giỡn, dù sao thì tên này cũng là người mạnh nhất ở đây a!

- Tốt, tốt, tên nhà quê, lúc này ngươi cho dù quỳ xuống đem Linh bảo và vũ kỹ, cùng với Yêu tinh hạch hai tay dâng lên thì ta cũng sẽ khiến ngươi muốn chết không được muốn sống không xong!

Lê Thịnh bị tức giận đến phát run, sát ý cuồng bạo tràn ngập không thể che dấu.

Trong mắt Lâm Động đồng dạng cũng bắt đầu phát ra hàn ý. Bước ra một bước, nguyên lực ba động cuồng bạo điên cuồng từ trong cơ thể tuôn ra dữ dội, mà khí tức của hắn không ngờ cũng tăng lên, liền phá tan trở ngại, hoàn toàn tiến vào cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành.

Mượn chút thời gian này làm công tác chuẩn bị, hơn nữa vừa rồi hấp thụ được Niết Bàn Khí ẩn chứa trong Yêu tinh hạch, rốt cuộc cũng tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành.

Thực lực của hắn lại lần nữa đại tăng.

Khí tức ba động quanh người Lâm Động điên cuồng phát ra, tiếng quát lạnh như băng vang lên như sấm rền, vang vọng khắp bầu trời.

- Vương triều Thánh Quang các ngươi ở đây làm mưa làm gió mấy ngày qua, thật sự các ngươi nghĩ mình là bá chủ chỗ này sao? Đã như vậy hôm nay ta phải khiến các ngươi tỉnh ngộ! Với thực lực này của ngươi cũng muốn xưng vương xưng bá, chuyện hoang đường viễn vông!

Trên tường thành, không ít người nghe thấy tiếng quát của Lâm Động, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, thốt ra lời này xong, e rằng chuyện hôm nay không thể nào bỏ qua rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 407

Tạo Hóa Cảnh Đỉnh Phong.

Giữa không trung ngoài tường thành, vẻ mặt Lê Thịnh âm hàn nhìn chằm chằm Lâm Động, trong lòng vô cùng tức giận dẫn đến khuôn mặt của hắn có chút vặn vẹo, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn. Lâm Động tại trước mặt nhiều người như vậy làm mất mặt mũi của hắn, điều này đối với người tâm cao khí ngạo như hắn mà nói quả thực là chuyện không thể dễ dàng tha thứ.

- Xem ra thủ đoạn của ta còn quá mềm mỏng, để một tên nhà quê của một tiểu Vương triều cũng dám làm càn như vậy!

Thanh âm trầm thấp của Lê Thịnh tràn ngập sát ý không thể che giấu.

- Ngươi thật đúng là cho rằng bước chân vào Tạo Hóa Cảnh đại thành thì có thể khiêu chiến với ta hay sao? Những ngày qua, Tạo Hóa Cảnh đại thành chết dưới tay ta không biết có bao nhiêu, xem ra hôm nay ngươi cũng sẽ trở thành một thành viên trong số bọn chúng rồi!

Lúc này, những cường giả của Vương triều Thánh Quang trên tường thành hiển nhiên cũng bị lời nói của Lâm Động chọc giận, lập tức sát ý trong mắt cả đám tuôn trào. Thân hình lướt đi, hình thành vòng vây, phong tỏa tất cả đường lui của Lâm Động. Xem ra, hôm nay bọn chúng hiển nhiên không có ý định buông tha cho Lâm Động.

Ba người Mạc Lăng nhìn thấy một màn này, sắc mặt cũng biến đổi, liếc mắt nhìn nhau. Cắn răng một cái, thân hình phóng đi, sau đó xuất hiện bên cạnh Lâm Động, ánh mắt cảnh giác nhìn những cường giả của Vương triều Thánh Quang.

- Mạc Lăng, xem ra ngươi muốn cho người của Vương triều Đại Viêm các

ngươi, toàn bộ đều chết ở nơi này?

Nhìn thấy hành vi của ba người Mạc Lăng, Hạ Hoang cười lạnh nói.

- Đều là người của Vương triều Đại Viêm ư? Vậy thì đều giết đi, bằng không thì từ nay về sau chỉ sợ châu chấu loại này lại thỉnh thoảng nhảy ra, cũng phiền toái lắm.

Lê Thịnh lạnh lùng nhìn đám người Mạc Lăng nói.

- Hắc hắc, ta cùng bọn họ cũng không có liên quan gì. Lâm Động và ta là sinh tử cừu địch, nếu như chư vị Vương triều Thánh Quang có thể giết hắn đi, ta ngược lại rất vui vẻ đứng nhìn.

Trên tường thành, Lâm Lang Thiên nhìn một màn này thì lạnh lùng cười.

- Lâm Lang Thiên!

Nghe thấy lời này, Mạc Lăng nhất thời phẫn nộ.

- Hừ, tên đó gieo gió gặt bão thì đáng đời, ta khuyên đám ngươi các ngươi cũng sớm rời đi, loại ngu xuẩn này sớm muộn lẽ liên lụy chết các ngươi!

Lâm Lang Thiên cười lạnh nói. Hắn chỉ ước gì Lâm Động bị đám người Lê Thịnh giết, với tính tình của hắn, làm sao có thể không ném đá xuống giếng được?

- Ngươi đúng là người thức thời!

Lê Thịnh liếc nhìn Lâm Lang Thiên một cái, cười nhạt một tiếng, sau đó chuyển hướng qua nói với ba người Mạc Lăng:

- Vương triều Thánh Quang ta cũng không phải là lấy thế để đè ép người khác, chỉ cần các ngươi bây giờ rời khỏi đây, ta có thể xem như không phát sinh chuyện gì. Đương nhiên, tiểu tử này hôm nay phải trả giá vì sự cuồng vọng của

hắn, uy nghiêm của Vương triều Thánh Quang không thể bị khiêu khích được!

Nghe thấy lời này, ba người Mạc Lăng đều liếc nhìn nhau một cái, đều cười khổ lắc đầu. Không biết vì sao đối với Lâm Động, bọn họ dường như lại rất tin tưởng. Mặc dù bọn hắn biết rõ bây giờ phải đối diện là đội hình những cường giả Vương triều Thánh Quang này, nhưng ngược lại không hề có loại cảm giác tuyệt vọng.

Chỉ có điều, khi bọn hắn định kiên trì đứng ở về phía Lâm Động thì Lâm Động đột nhiên mở miệng nói:

- Mạc Lăng huynh, các người trước hết lùi lại đi, cục diện này ta có thể ứng phó.

Nghe thấy vậy, ba người Mạc Lăng đều khẽ giật mình, quay đầu lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Động, trong mắt tràn ngập sự nghi hoặc nồng đậm. Bọn hắn không nghi ngờ thực lực của Lâm Động, nhưng trước mặt Lê Thịnh, một Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong hàng thật giá thật, hơn nữa còn có đội hình hùng hậu, chắc chắn so với bọn hắn còn mạnh mẽ hơn. Tuy rằng Lâm Động có thể đánh bại Vương Chung, nhưng Lê Thịnh này còn mạnh hơn Vương Chung xa.

Chỉ có điều bất kể trong lòng bọn hắn nghi ngờ như thế nào thì lúc này cũng không nói gì, thoáng trầm mặc một lát rồi gật đầu nhè nhẹ, thấp giọng nói:

- Cẩn thận một chút, nếu như thật sự không được thì chúng ta bỏ chạy khỏi đây.

Lâm Động mỉm cười. Lâm Lang Thiên ném đá xuống giếng, hắn ngược lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ba người Mạc Lăng lại kiên quyết đứng về phe hắn lại khiến hắn có chút kinh ngạc. Chỉ có điều tính tình của hắn là người kính ta một xích thì ta kính người một trượng, tâm ý của ba người Mạc Lăng, hôm nay hắn dù thế nào đi nữa cũng sẽ không làm ba người phải thất vọng.

Thân hình ba người Mạc Lăng chậm rãi lướt về phía sau, sau đó ánh mắt khẩn trương nhìn lên giữa không trung.

- Ngươi muốn một người ra tay hay toàn bộ cùng lên?

Nhìn thấy ba người Mạc Lăng lướt về phía sau, Lâm Động lúc này mới đưa mắt nhìn về phía Lê Thịnh, thản nhiên nói.

Lời này của Lâm Động trong mắt một số người hơi có chút dư thừa, với ngạo khí của Lê Thịnh, lại đối mặt với một kẻ vừa tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành còn cần phải mượn tay người khác sao?

Mà đúng như suy nghĩ của bọn hắn, lúc nghe thấy lời này của Lâm Động, trên mặt Lê Thịnh không khỏi hiện lên một tia khinh thường, cười lạnh nói:

- Ngươi thật sự cho rằng giết một con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong thì sẽ có tư cách chống lại ta sao? Một mình ta là đủ thu thập ngươi rồi!

- Tốt!

Đối mặt với tia cười lạnh khinh thường của Lê Thịnh, Lâm Động chỉ chậm rãi thốt ra một chữ. Trong khoảnh khắc, nguyên lực cường hãn hùng hậu đột nhiên từ trong cơ thể bạo phát ra. Sau khi bước vào Tạo Hóa Cảnh đại thành, nguyên lực trong cơ thể Lâm Động trong khoảnh khắc này đã hùng hậu hơn rất nhiều.

- Ngay bây giờ phải cho ngươi biết, hành vi lúc trước của ngươi đến tột cùng là ngu xuẩn như thế nào!

Đối với nguyên lực ba động bạo phát ra từ bên trong cơ thể Lâm Động, sắc mặt Lê Thịnh không chút thay đổi. Hắn mãnh liệt bước ra một bước, không chút do dự trực tiếp nện ra một quyền.

- Thánh Quang Phổ Chiếu!

Ngay trong khoảnh khắc Lê Thịnh nện ra một quyền, một cỗ nguyên lực cuồng bạo giống núi lửa đột nhiên từ bên trong cơ thể phát ra.

Nắm quyền chỉ trong chốc lát liền hóa thành hào quang vạn trượng, mang theo uy áp kinh người cuốn về phía Lâm Động.

Ầm!

Không thể không nói, thực lực của Lê Thịnh này quả thực đã rất mạnh, vừa ra tay mà thanh thế đã kinh người như vậy. Hào quang vạn trượng ẩn chứa nguyên lực hùng hậu, hào quang lướt qua nơi nào thì không gian đều phát ra từng vòng rung động.

- Đại Hoang Phân Hải Ấn!

Ánh mắt Lâm Động chớp động, thủ ấn biến ảo, nguyên lực hùng hậu hóa thành cơn sóng lớn từ sau lưng dâng lên. Một đạo quang ấn xé rách làn sóng lớn, sau đó trực tiếp mang theo chấn động khủng khiếp cùng với vạn đạo hào quang mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Ầm!

Khắp mặt đất, phảng phất như đều run rẩy, thi thể của Yêu thú đầy đất bị năng lượng chấn động này nghiền nát, hóa thành từng mảnh huyết vụ bay tung tóe.

Mà lúc năng lượng ba động cuốn ra, thân hình Lâm Động khẽ động, chân trái đạp Thái Thanh Du Thiên Bộ, hóa thành một làn khói xanh lao đến, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay hung hăng đâm ra, trực tiếp mạnh mẽ đem năng lượng chấn động xé rách, sau đó nhanh như thiểm điện đâm về phía ngực Lê Thịnh.

- Hừ!

Nhìn thấy công kích như vậy của Lâm Động, Lê Thịnh hừ lạnh một tiếng, bàn tay gập lại, lập tức một vòng quang thuẫn dày đặc ngưng tụ tại trước mặt.

- Phá cho ta!

Nhưng mà, trước phòng ngự của Lê Thịnh, Lâm Động dù sao cũng dừng lại trong chốc lát, cánh tay chấn động. Trong Thiên Ngạc Cốt Thương phảng phất như phát ra thanh âm gào rú quái dị. Một cỗ khí tức sắc bén đến cực hạn tuôn ra dữ dội, hung hăng nện lên quang thuẫn, lập tức quang thuẫn bắn tung tóe. Độ sắc bén của Thiên Ngạc Cốt Thương lại lần nữa phát huy uy lực kinh người.

Độ sắc bén của Thiên Ngạc Cốt Thương đồng dạng cũng vượt quá dự kiến của Lê Thịnh. Quang thuẫn này của hắn đủ để chống đỡ một kích toàn lực của cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, thế nhưng dưới một kích của Cốt Thương thì lại yếu ớt không chịu nổi.

- Thật cho rằng chỉ có ngươi mới có Linh bảo Địa cấp hay sao?

Thân hình Lê Thịnh vừa lui, tránh đi mũi nhọn của Thiên Ngạc Cốt Thương thì bàn tay lật một cái, một cái quang cổ liền xuất hiện trong tay, quang cổ đón gió mà bành trướng, hóa lớn hơn vài chục trượng. Lê Thịnh vung tay áo lên, một đạo nguyên lực liền nện lên phía trên quang cổ, lập tức một đạo sóng âm thánh quang liền từ quang cổ bắn ra, lúc sóng âm sắc bén tràn đến, trực tiếp đem Lâm Động đẩy lùi hơn mười bước.

- Tiểu tử, cho ngươi kiến thức sự lợi hại Thánh Quang Cổ của Vương triều Thánh Quang!

Thân hình Lê Thịnh khẽ động, xuất hiện phía trên Thánh Quang Cổ, sau đó cười dữ tợn, bàn chân dẫm mạnh lên phía trên quang cổ. Nhất thời, vô số đạo sóng âm ngưng tụ thành những mũi tên sắc bén ùn ùn bắn ra. Thanh thế như vậy khiến người khác cực kỳ sợ hãi, cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành nếu như bị bắn trúng chắc chắn sẽ có kết cục vạn tiễn xuyên tâm.

- Thiên Ngạc Khiếu!

Đối mặt với công kích như vậy của Lê Thịnh, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động chấn động mạnh, nguyên lực tràn đầy lập tức rót vào. Lập tức, phía trên Cốt Thương bộc phát ra hào quang chói mắt, bên trong mơ hồ phảng phất ngưng tụ thành một con hung ngạc thời Viễn Cổ. Hung ngạc ngửa mặt lên trời rít gào, từng đạo sóng âm kinh người chấn động khuếch tán ra.

Ầm ầm ầm ầm!

Vũ quang đầy trời cùng với ngạc khiếu gào rít va chạm vào nhau, trên bầu trời lập tức truyền đến vô số đạo tiếng nổ, năng lượng ba động kinh người giống như cuồng phong cuốn ra.

Dưới loại ba động này, Lê Thịnh cũng bị chấn đến liên tiếp lùi về phía sau mấy bước. Thánh Quang Cổ dưới chân lật ngược, một đạo màn ánh sáng thành hình trước mặt lúc này mới đem chấn động trùng kích chống đỡ được.

Lúc Lê Thịnh lui ra phía sau, Lâm Động cũng bị mạnh mẽ đẩy lùi hơn mười bước. Chỉ có điều khí tức không hề có chút suy nhược, ngược lại chiến ý dâng trào. Hiện nay hắn vừa mới đột phá được Tạo Hóa Cảnh đại thành, ngược lại đang muốn một hồi đại chiến sảng khoái.

Hai người mấy lần giao thủ cũng không hiện rõ thượng phong hay hạ phong, khiến cho không ít người xem có chút khiếp sợ. Vốn bọn hắn cho rằng chỉ cần Lê Thịnh ra tay thì Lâm Động chắc chắn sẽ nhanh chóng gục ngã, nhưng không ngờ rằng Lâm Động lại có thể chiến đấu mà không rơi xuống hạ phong. Điều này khiến cho một số người giật mình, khó trách Lâm Động không sợ Lê Thịnh chút nào, thì ra lực chiến đấu của hắn đã vượt xa so với đẳng cấp thực sự của hắn!

Hạ Hoang nhìn một màn này thì sắc mặt trái lại hơi có chút khó coi, chỉ có điều hắn chợt cười lạnh một tiếng nói:

- Tiểu tử này mặc dù có chút bản lĩnh, chỉ có điều tiếp theo hắn có lẽ sẽ phải hối hận. Một tên nhà quê của một tiểu Vương triều dám cùng so sánh với thiên

chi kiêu tử giống như Lê sư huynh, thật sự đúng là không biết tự lượng sức mình!

Ầm!

Mà giống như hưởng ứng tiếng cười lạnh của hắn, Lê Thịnh giữa không trung đột nhiên bộc phát ra hào quang vạn trượng, những hào quang này sau khi ngưng tụ quanh người thì mơ hồ tạo thành Quang Minh Cự Tượng, một loại ba động và uy áp chậm rãi tràn ra.

- Tiểu tử, ngươi sẽ là người đầu tiên tại Chiến trường Viễn Cổ kiến thức sự lợi hại của vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Vương triều Thánh Quang ta. Ngươi có thể lấy đó làm kiêu ngạo! Đương nhiên, cũng vì thế mà ngươi phải đem cái mạng nhỏ của mình ra trả!

Lúc luồng uy áp này tràn ra, tiếng quát tràn ngập sát ý của Lê Thịnh vang lên như sấm sét, tiếng ầm ầm ở trên bầu trời truyền ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 408

Thánh Tượng Băng Thiên Chàng.

Hào quang sáng chói mang theo nguyên lực ba động vô cùng hùng hậu từ sau lưng Lê Thịnh bạo phát ra, lúc ánh sáng cường liệt phát ra phảng phất như xua tan đi tất cả đêm tối.

Hào quang tuôn tràn ra phía chân trời, mà trong tia sáng đó mơ hồ ẩn chứa một Quang Minh Cự Tượng cực kỳ khổng lồ. Cự Tượng đứng trên không trung, phảng phất như toàn bộ thiên địa đều ở dưới chân nó, một loại lực lượng ba động giống như có thể chống đỡ cả thiên địa chậm rãi khuếch tán ra, khiến không gian bộc phát ra từng đạo chấn động.

Mà thân hình Lê Thịnh lơ lửng tại phía trước Quang Minh Cự Tượng, trên mặt tràn ngập vẻ lạnh lẽo sắc bén, dưới phụ trợ của những tia sáng, toàn thân hắn tràn ngập uy áp mạnh mẽ, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

- Nguyên lực ba động thật mạnh mẽ, đây chính là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

Trên tường thành, không ít người ánh mắt kinh dị nhìn Quang Minh Cự Tượng giống như vật còn sống ở sau lưng Lê Thịnh. Loại uy áp và ba động này chắc chắn chỉ có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp mới có thể tạo ra.

- Tên này đúng là không biết sống chết, không ngờ dám khiến Lê sư huynh phải đem Thánh Tượng Băng Thiên Chàng thi triển ra. Tiếp theo chỉ e cũng không phải nhìn nữa, chỉ cần Lê sư huynh vừa ra tay thì tên này sẽ lập tức trở thành thịt vụn.

Hạ Hoang nhìn một màn này, ánh mắt chợt ngưng lại, cười lạnh nói.

- Đúng vậy, Thánh Tượng Băng Thiên Chàng là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng, va chạm của nó đủ để hủy diệt tất cả. Chậc chậc, lại còn phối hợp với thực lực Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của Lê sư huynh, Lâm Động này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

- Xem ra Lê sư huynh quả thật là có lòng chơi đến chết tên tiểu tử này, sớm thu thập hắn một chút, trong bóng tối này thật sự là khó chịu!

Một số cường giả Vương triều Thánh Quang khác cũng phát ra tiếng cười lạnh, hiển nhiên cho rằng chiêu này vừa xuất thì thắng bại chắc chắn sẽ phân định.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thật cường hãn!

Sắc mặt ba người Mạc Lăng lúc này cũng trở nên đặc biệt ngưng trọng. Uy áp từ trên không trung đè nén xuống khiến bọn hắn rõ ràng, nếu như đổi lại là bọn hắn, đối mặt với công kích như vậy thì cũng có thể chống đỡ được, nhưng cái giá phải trả đó là kết cục trọng thương.

- Cũng không biết Lâm Động có thể chống đỡ được công kích như vậy hay không?

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia sầu lo, đợt công kích này rất có thể sẽ chấm dứt trận giao phong.

Giữa không trung, ánh mắt Lâm Động cũng bởi vì sự xuất hiện của Quang Minh Cự Tượng sau lưng Lê Thịnh mà dần trở nên ngưng trọng. Từ bên trong loại ba động này, hắn biết rõ Lê Thịnh đang thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, chắc chắn sẽ không kém gì Bát Hoang Đế Thủ mà Lâm Lang Thiên thu hoạch được trong Tạo Hóa Võ Bi. Thậm chí, thực lực của Lê Thịnh lúc này còn trên Lâm Lang Thiên một bậc, vũ kỹ bực này trong tay hắn thi triển ra thì uy lực càng mạnh mẽ khôn cùng, có lẽ cho dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng chỉ có thể tránh qua một bên mà thôi.

Chỉ có điều, người khác muốn tránh né, nhưng Lâm Động thì lại thản nhiên không sợ hãi. Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Lê Thịnh tuy cường hãn, nhưng thực lực của hắn hiện nay cũng đồng dạng tăng mạnh, hươu chết về tay ai còn chưa biết, phải liều mạng mới biết được.

- Tiểu tử, ngươi bây giờ ngay cả hối hận cũng không được, ta sẽ khiến cho ngươi biết kết cục vì đã mạo phạm ta!

Chân Lê Thịnh đạp hào quang, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Động, cảm nhận được ba động tràn ngập sau lưng, trong lòng hắn vô cùng tin tưởng. Một chiêu này một khi thi triển ra, đừng nói Lâm Động chẳng qua chỉ là Tạo Hóa Cảnh đại thành, cho dù hắn có là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng phải chết.

Tiếng quát vừa dứt, Lê Thịnh hiển nhiên cũng không định cho Lâm Động thêm thời gian, bước lui một bước liền phóng đến sau đầu Quang Minh Cự Tượng. Cự Tượng ngửa mặt lên trời hú dài, một tiếng hú kinh thiên động địa vang vọng khắp không trung.

- Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Cự Tượng hú dài, sau đó đạp hư không lao đến, hào quang tuôn tràn ra, giống như hủy diệt thiên địa!

Ầm ầm ầm!

Bước chân khiến cho thiên địa phảng phất cũng phải run rẩy, mang theo lực lượng ba động ngập trời, cứ như thế phóng về phía Lâm Động.

Ầm!

Cự Tượng xông đến, mặt đất ở phía dưới cũng bị cày nát tạo thành một vực sâu khổng lồ dài gần trăm trượng, Cự Tượng lao xuống, phảng phất như mọi thứ đều sẽ bị nghiền nát.

Nhìn Quang Minh Cự Tượng nhanh chóng phóng đại trong mắt, khuôn mặt

Lâm Động trở nên cực kỳ ngưng trọng. Chân đạp Thái Thanh Du Thiên Bộ, thân hình nhanh chóng lùi về sau. Cùng lúc đó, hai tay của hắn giống như thiểm điện biến ảo đủ loại thủ ấn, một cỗ nguyên lực ba động cường hãn từ bên trong cơ thể gào thét mà ra.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Chấn Thiên Địa!

Ánh mắt Lâm Động sắc bén, một chỉ lăng không điểm ra, chợt một cự chỉ tràn ngập mùi vị cổ xưa đột nhiên từ sau lưng phá không mà ra, sau đó hung hăng phóng về phía Quang Minh Cự Tượng đang đạp không mà đến.

Ầm!

Cả hai hung hăng va vào nhau, chỉ có điều lúc này đây, một cự chỉ không thể duy trì quá lâu, trực tiếp hóa thành quang điểm bắn tung tóe đầy trời.

Chỉ có điều, tuy rằng đụng nát cự chỉ, nhưng thế lao đến của Cự Tượng cũng khựng lại một chút.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Lưỡng Chỉ Phách Sơn Hà, Tam Chỉ Diệt Sinh Linh!

Nhất chỉ vỡ nát, Lâm Động cũng không chút bối rối, ngón tay lại lần nữa điểm động, ngay sau đó, nguyên lực tràn đầy gào rít vang vọng khắp trời đất, nguyên khí trong thiên địa cũng bắt đầu trở nên cuồng bạo.

Vù!

Hai cự chỉ thô to mang theo vẻ tang tóc lại lần nữa ngưng tụ ở trên đầu Lâm Động, sau đó dùng một loại tốc độ kinh người lướt ra, dưới từng đạo ánh mắt kinh ngạc chấn bạo không khí, đồng thời hung hăng nện lên Quang Minh Cự Tượng.

Ầm ầm!

Lại lần nữa va chạm nhau, cả bầu không khí trong thiên địa phảng phất như bị kích nổ. Một vòi rồng cuốn ra, thậm chí trực tiếp đem mặt đất ở bên dưới cuốn bay xa lên mấy trượng, từng đạo khe nứt giống như mạng nhện lan ra.

Va chạm lần này, Quang Minh Cự Tượng không giống như trước dễ dàng phá nát lưỡng chỉ nữa, bị lưỡng chỉ mạnh mẽ ngăn lại, phảng phất như đang giằng co, chấn động bộc phát cực kỳ kinh người.

Ở trong đầu Quang Minh Cự Tượng, thân ảnh Lê Thịnh như ẩn như hiện. Đối với việc công kích của hắn bị dần dần cản lại, hắn cũng cực kỳ giật mình, chỉ có điều vẻ tham lam trong mắt càng lớn. Vũ kỹ này của Lâm Động xem ra không kém Thánh Tượng Băng Thiên Chàng của hắn chút nào, hắn nếu như có thể đoạt được thì sức chiến đấu chắc chắn sẽ tăng lên một bậc nữa.

- Bạo cho ta!

Vẻ tham lam trong mắt tràn ra, Lê Thịnh đột nhiên gầm nhẹ, chỉ thấy Quang Minh Cự Tượng trong chốc lát sáng rực hào quang lên giống như mặt trời, uy áp và động lúc này đã cường thịnh đến mức cực hạn.

Ầm ầm!

Cự Tượng ngửa mặt lên trời thét dài, thân hình vô cùng to lớn đột nhiên húc về phía trước, lập tức khiến thiên địa run rẩy, lực lượng ba động khó có thể hình dung giống như lốc bão tràn ra.

Dưới lực lượng công kích đáng sợ như vậy, hai cự chỉ dưới đông đảo ánh mắt nhìn chăm chú vỡ tung tóe, từng đạo khe nứt hiện ra càng lúc càng nhiều, cuối cùng ầm ầm hai tiếng, lại lần nữa vỡ nát. Uy lực vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Lê Thịnh quả thật là đáng sợ!

- Tiểu tử, hãy nhớ kỹ lần dạy dỗ này, kiếp sau lúc đắc tội với người khác thì phải mở to mắt một chút!

Cự chỉ vỡ nát, Lê Thịnh đắc ý cười lạnh, từ bên trong Cự Tượng truyền ra. Sau đó tốc độ của Cự Tượng không hề giảm bớt, lại lần nữa bộc phát lực lượng, hung hăng lao về phía Lâm Động.

- Phù!

Nhìn Cự Tượng tiếp cận, Lâm Động thở dài một hơi, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Cùng lúc đó, nguyên lực trong cơ thể hắn trong khoảnh khắc này cũng bị thúc giục đến cực hạn, nguyên lực tràn đầy giống như thủy triều từ bên trong cơ thể Lâm Động gào thét tràn ra, toàn bộ nguyên khí thiên địa trong chớp mắt cũng sôi trào lên.

Mà Lâm Động ở bên trong nguyên khí thiên địa đang dập dờn xung quanh lại một lần nữa nâng chỉ lên, sau đó từ từ điểm ra:

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Tứ Chỉ Phá Thương Khung!

Theo một chỉ này của Lâm Động điểm ra, chỉ thấy ở phía trên, không gian phảng phất như bị xé nát ra, một cự chỉ cổ xưa giống như từ Viễn Cổ phá không mà đến, chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người.

Cự chỉ này tràn ngập mùi vị cổ xưa và tang tóc, ở trên bề mặt phủ kín đường vân cổ xưa. Lúc Lâm Động thi triển ra chỉ thứ tư này, so với lúc đối chiến với Lâm Lang Thiên trước kia, không thể nghi ngờ là càng thêm ngưng thực và cường đại hơn. Loại ba động này đủ khiến cho cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cảm thấy sợ hãi.

Những cường giả Vương triều Thánh Quang ở xung quanh nhìn thấy cự chỉ cổ xưa này thì trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ nồng đậm, thậm chí ngay cả nụ cười lạnh trên mặt Hạ Hoang cũng đọng lại. Hắn cảm nhận được một loại khí tức giống như tử vong! Hắn hiểu rõ, nếu như cự chỉ này tấn công về phía hắn, bất luận hắn phản kháng như thế nào thì cũng chỉ có một kết cục, đó chính là chết!

- Vũ kỹ thật mạnh!

Không chỉ bọn hắn, ngay cả Mạc Lăng vẻ mặt cũng đồng dạng rung động, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâm Động thi triển ra chỉ thứ tư này.

- Phá!

Ngón tay Lâm Động lăng không điểm ra, cự chỉ cổ xưa trực tiếp xé rách hư không. Trong khoảnh khắc sau đó, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của đông đảo người, xuất hiện trước mặt Quang Minh Cự Tượng, sau đó cự chỉ ập xuống.

Theo một chỉ này ập xuống, mảnh thiên địa đang sôi trào phảng phất như trở lại yên tĩnh trong chốc lát, uy thế ngập trời của Quang Minh Cự Tượng lập tức bị áp chế.

Một chỉ ập xuống, mặt đất ở phía dưới đã bị lõm thành một cái hố rộng vài trăm trượng.

Ầm!

Cự chỉ cổ xưa cuối cùng cũng nện lên Quang Minh Cự Tượng, sau đó từng đạo vết nứt rậm rạp dưới vô số đạo ánh mắt kinh hãi, chậm rãi từ trên người Quang Minh Cự Tượng xuất hiện.

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo như băng, ngón tay đột nhiên điểm ra, đem uy lực của chỉ thứ tư này thúc giục ra triệt để, không bảo lưu chút gì.

- Chết đi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 409

Ngũ Chỉ Động Càn Khôn.

Rắc!

Phía trên Quang Minh Cự Tượng lan tràn ra từng đạo khe nứt, dưới cự chỉ cổ xưa, Quang Minh Cự Tượng tràn ngập uy áp cũng bị mạnh mẽ áp chế.

Hào quang của Quang Minh Cự Tượng dần yếu đi, thân ảnh Lê Thịnh tại vị trí đầu của Quang Minh Cự Tượng cũng mơ hồ hiện ra. Nhưng lúc này vẻ mặt luôn cười lạnh lại bị sự hoảng sợ và kinh hãi thay thế. Hắn hiển nhiên có chút không thể tưởng tượng nổi, thậm chí ngay cả Thánh Tượng Băng Thiên Chàng của hắn cũng không cách nào chống lại một chỉ này của Lâm Động.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng!

Cảm nhận được uy áp cuồng bạo thẩm thấu ra từ bên trong cự chỉ cổ xưa, Lê Thịnh đột nhiên hiểu ra, vũ kỹ mà Lâm Động thi triển căn bản không phải là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng, mà là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng hàng thật giá thật!

Cả hai tuy chỉ chênh lệch một chữ, nhưng uy lực thì lại chênh lệch giống như một trời một vực.

- Làm sao có thể? Một tên nhà quê của một tiểu Vương triều lại có thể có được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng?

Nhìn thấy tình huống như vậy, trong lòng Lê Thịnh lập tức phát ra âm thanh gào thét khó có thể tin được. Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng, cho dù là ở Vương triều Thánh Quang bọn hắn cũng là thứ cực kỳ trân quý, thậm chí ngay cả hắn

cũng không có. Nhưng trước mắt, Lâm Động là một người của một tiểu Vương triều như Vương triều Đại Viêm không ngờ lại thân mang vũ kỹ như thế, điều này làm sao có thể khiến cho hắn bình tĩnh được.

Rắc rắc rắc!

Chỉ có điều bất kể hắn cảm thấy khó tin như thế nào, thì loại áp lực khủng bố vẫn càng lúc càng tràn ngập, vết nứt dày đặc phủ kín trên thân thể Quang Minh Cự Tượng, dường như sắp tan vỡ!

- Loại tiện dân như ngươi làm sao có thể đánh bại ta!

Sắc mặt Lê Thịnh tái nhợt, con mắt cũng trở nên đỏ rực. Vốn cho rằng có thể hạ đối phương dễ như trở bàn tay, bây giờ lại bị hắn trấn áp, điều này đối với Lê Thịnh tâm cao khí ngạo mà nói quả thật là không chịu được.

- Grào!

Mà theo hai mắt đỏ rực của Lê Thịnh, Quang Minh Cự Tượng lại lần nữa bộc phát ra cường quang kinh người, hiển nhiên là muốn liều chết đánh cược một lần.

- Hừ!

Thế nhưng, đối mặt với phản kháng toàn lực của Lê Thịnh thì Lâm Động chỉ hừ lạnh một tiếng, ngón tay đột nhiên điểm ra, phía trên cự chỉ cổ xưa tràn ngập uy áp lại một lần nữa tuôn tràn ra, sau đó lại một lần nữa hung hăng ấn một cái.

Ầm!

Cự chỉ cổ xưa lại lần nữa ấn xuống, chỉ thấy Quang Minh Cự Tượng vừa mới sáng lên lại lần nữa bị áp chế đến mức trở nên ảm đạm. Vết rạn nứt cũng lan rộng ra, cuối cùng ầm một tiếng, rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi uy áp của cự chỉ, dưới từng đạo ánh mắt rung động hoàn toàn bạo liệt.

Năng lượng đáng sợ giống như gió lốc cuốn sạch mọi thứ trong không trung, Quang Minh Cự Tượng nổ tung thành quang điểm đầy trời, giống như từng trận mưa ánh sáng, từ trên bầu trời rơi xuống lả tả.

- Phụt!

Mà trong mưa ánh sáng đầy trời, một đạo nhân ảnh chật vật bắn ngược ra, máu tươi từ trong miệng điên cuồng phun ra, sau đó trực tiếp hung hăng nện xuống đất, trên mặt đất để lại một vệt kéo dài gần ngàn mét, lúc này mới chật vật ổn định lại.

Mọi ánh mắt đều di chuyển theo, lúc bọn họ nhìn thấy một đạo thân ảnh chật vật trên mặt đất thì trên tường thành trong khoảnh khắc liền trở nên yên tĩnh. Sắc mặt của tất cả mọi người đều tràn ngập vẻ khó có thể tin nổi.

Bởi vì, người bị thua chật vật không ngờ lại là Lê Thịnh!

Những cường giả của Vương triều Thánh Quang tại giữa không trung đồng dạng cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, thần sắc trên mặt trở nên đặc biệt kích động. Đặc biệt là Hạ Hoang. Lúc này trong mắt của hắn vẻ kiêu ngạo không ai sánh bằng đã hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là hoảng sợ nồng đậm. Hắn thật sự không thể tin nổi Lê Thịnh đã bước chân vào Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong lại bị Lâm Động chỉ mới là Tạo Hóa Cảnh đại thành đánh cho thê thảm như vậy.

- Không ngờ lại thắng… Ba người Mạc Lăng cũng hít một ngụm lãnh khí, ngay sau đó trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ. Dự cảm của bọn họ quả nhiên không sai, Lâm Động này che dấu thực lực quả thật quá sâu!

Trên tường thành, vẻ mặt Lâm Lang Thiên âm trầm nhìn một màn này. Uy lực Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ của Lâm Động càng lúc càng mạnh, hắn biết rõ nếu như là một chỉ vừa rồi dù đổi lại là hắn, chỉ e cũng sẽ bị trọng thương. Dù sao thì Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ này cũng quá mức cường đại.

Giữa không trung, ánh mắt Lâm Động hờ hững nhìn Lê Thịnh, toàn thân dính đầy máu trên mặt đất, nhưng ba động cuồng bạo quanh người lại không hề yếu bớt.

- Lê sư huynh!

Lúc này, những cường giả của Vương triều Thánh Quang cũng hồi phục tinh thần lại, lúc này vội vàng lao xuống, xuất hiện ở xung quanh Lê Thịnh, đem hắn dìu đứng đậy.

Bộ dáng Lê Thịnh bây giờ cực kỳ chật vật, không chỉ toàn thân là vết máu mà tóc tai cũng rối tung, khí tức càng yếu nhược. Hiển nhiên một chỉ của Lâm Động đã khiến hắn bị trọng thương rất nặng.

Được mọi người dìu đỡ đứng dậy, Lê Thịnh vung tay chùi đi vết máu ở khóe miệng, thân thể không ngừng run rẩy, trong mắt tràn ra vẻ dữ tợn điên cuồng.

- Tiện dân, ngươi cho rằng như vậy thì có thể thắng được ta sao? Tất cả mọi người của Vương triều Thánh Quang nghe lệnh, đánh chết tên tiện dân này cho ta!

Lê Thịnh nổi giận gào thét, giống như dã thú, tiếng hét điên cuồng vang vọng khắp nơi.

Đến lúc này, hắn cũng không dám nói gì đến chuyện đơn đả độc đấu nữa, chỉ cần có thể đem Lâm Động giết đi thì bất cứ thủ đoạn nào hắn cũng có thể thi triển ra.

Mà lúc gào thét, bàn tay Lê Thịnh nắm chặt, một viên đan dược màu xanh biếc liền xuất hiện ở trong tay, sau đó nuốt vào, khí tức suy nhược đã khôi phục lại. Xem ra tên này cũng ẩn giấu không ít.

Trên tường thành, sau khi nghe thấy tiếng gào thét của Lê Thịnh, dường như chỉ phát ra một chút bạo động. Những cường giả vốn đầu nhập vào Vương triều

Thánh Quang bây giờ lặng lẽ lùi lại phía sau. Sau khi kiến thức sự cường hãn của Lâm Động, bọn hắn thật sự không có can đảm ra tay, bằng không đợi đến lúc Vương triều Thánh Quang tan tác thì bọn hắn chỉ e sẽ vô cùng thê thảm.

Nhìn thấy trên tường thành không phản ứng gì, Lê Thịnh càng tức giận đến thổ huyết. Chỉ có điều hắn cũng hiểu rõ, những kẻ này đều là dây leo trên tường, không đáng tin vậy, vì vậy lập tức âm trầm nói:

- Bày ra Thánh Quang Trận, hôm nay ta phải cho tên tiện dân này sống không bằng chết!

- Lê sư huynh, nếu không thì chúng ta trước hết lui đã. Tiểu tử này có chút quỷ dị, sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, chúng ta đến Dương Thành, Đại sư huynh đang ở đó, chỉ cần mời được Đại sư huynh ra tay thì muốn giết tên tiểu tử này cũng dễ như trở bàn tay!

Một gã cường giả của Vương triều Thánh Quang nói. Sức chiến đấu mà Lâm Động thể hiện ra khiến bọn hắn có chút sợ hãi.

- Ta nói, bày Thánh Quang Trận! Chúng ta ở đây có tám cường giả Tạo Hóa Cảnh, nếu như ngay cả tên tiện dân này cũng không thu thập được thì còn mặt mũi nào đến gặp Đại sư huynh?

Lê Thịnh âm trầm nói, trong lời nói tràn ngập sát ý cuồng bạo.

- Rõ!

Nghe thấy ngữ lãnh khí lẽo của Lê Thịnh, những cường giả Vương triều Thánh Quang rùng mình một cái, chợt cắn răng, thân hình khẽ động liền lao đến, lấy Lê Thịnh làm trung tâm, một trận pháp huyền ảo liền ngưng hiện ra.

- Lê Thịnh, Vương triều Thánh Quang các ngươi còn biết xấu hổ hay không?

Nhìn thấy một màn này, vẻ vui mừng trên mặt ba người Mạc Lăng vừa mới xuất hiện liền lập tức tiêu tán, phẫn nộ quát lớn.

- Thắng làm vua thua làm giặc, ngu xuẩn mới đi giảng giải về thủ đoạn!

Ánh mắt dữ tợn của Lê Thịnh nhìn về phía Lâm Động trên bầu trời, cười lạnh nói.

- Bày trận!

- Rõ!

Theo tiếng quát chói tai của Lê Thịnh vừa dứt, bên trong cơ thể bảy vị cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành lập tức bộc phát ra quang mang cường liệt. Những hào quang này tràn ra, liên kết lại với nhau, nguyên lực ba động cường đại lập tức tràn ngập, loại ba động này đã mạnh mẽ đến tột đỉnh.

Mà cảm nhận được loại ba động này, sắc mặt ba người Mạc Lăng càng khó coi hơn. Một Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, bảy Tạo Hóa Cảnh đại thành, đội hình như vậy, dưới Niết Bàn Cảnh còn có ai có thể chống đỡ loại công kích này?

- Lâm Động huynh, chúng ta đi thôi!

Ba người Mạc Lăng nhìn nhau một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Động giữa không trung, cục diện trước mắt chỉ e không thể lưu lại được nữa.

- Muốn đi? Không dễ vậy đâu!

Lê Thịnh cười lạnh, vết máu trên mặt càng khiến hắn trở nên giống như ác quỷ, thủ ấn của hắn biến đổi, hào quang ngập trời lập tức tuôn tràn ra, trực tiếp hóa thành một màn ánh sáng, đem cả mảnh thiên địa bao phủ, cũng khóa chặt tất cả đường lui của Lâm Động.

- Thánh Quang Trận, Tịnh Hóa Thiên Địa!

Hào quang đầy trời ngưng tụ, cuối cùng mơ hồ hóa thành một Thánh Quang Trụ cực lớn. Trong cột sáng, ba động đáng sợ nhộn nhạo, phảng phất như vạn vật

thế gian đều bị tịnh hóa đi vậy.

- Lâm Động, ngươi đừng đắc ý quá sớm, bây giờ hãy chịu chết đi!

Ánh mắt Lê Thịnh điên cuồng nhìn chằm chằm Lâm Động giữa không trung, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu. Sau đó bàn tay khẽ động, Thánh Quang Trụ ngưng tụ từ nguyên lực của tám người lập tức gào thét phát ra, xuyên thủng hư không, mang theo thanh thế không thể chống đỡ hướng về phía Lâm Động tràn đến.

Lâm Động nhìn một màn này, trong mắt lóe lên một tia chấn động. Chỉ có điều, mặc dù đối diện với thế trận công kích ngưng tụ từ lực lượng của tám người, nhưng hắn vẫn không có dấu hiệu thối lui. Ngược lại, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, lại một lần nữa sải bước ra, thanh âm lạnh như băng vang vọng khắp bầu trời.

- Ngươi đã hy vọng có thể báo thù, vậy ta sẽ đem nó phá hủy hoàn toàn!

Tiếng quát lạnh như băng vừa dứt, một cỗ lực lượng thôn phệ đáng sợ lập tức từ trong cơ thể Lâm Động phát ra, nguyên lực trong thiên địa với một loại tốc độ kinh người, nhanh chóng hội tụ lại.

Mà lúc nguyên khí trong thiên địa hội tụ lại, Lâm Động lại lần nữa nâng chỉ lên, sau đó chậm rãi điểm ra.

Trong khoảnh khắc ngón tay của Lâm Động điểm ra, chỗ đầu ngón tay bạo liệt ra một đạo huyết văn, từng giọt máu tươi rơi xuống.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Ngũ Chỉ Động Càn Khôn!

Âm thanh mang theo vô tận cổ xưa vừa dứt, bầu trời lại lần nữa vỡ tan, càn khôn bắt đầu rung chuyển.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 410

Đánh Giết Tất Cả.

Nguyên khí thiên địa sôi trào, từng đạo nguyên lực hùng hậu liên tục không ngừng hội tụ về phía Lâm Động, dưới lực lượng ba động đáng sợ, thậm chí ngay cả bầu trời cũng run rẩy.

Công kích với thanh thế như vậy trực tiếp khiến ánh mắt mọi người chấn động. Bọn họ thật sự khó có thể tưởng tượng được Lâm Động có thể dùng thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành thúc giục tạo thành thế công đáng sợ như vậy.

Ầm!

Lâm Động điểm ra một chỉ, chỗ vết nứt ở đầu ngón tay không ngừng nhỏ ra máu tươi, bộ dạng này dường như ngay cả sự cường hãn của Lâm Động cũng không thể chịu nổi một chỉ đáng sợ này.

Mà lúc máu tươi rơi xuống, tại hư không phía trên Lâm Động đột nhiên bị mạnh mẽ xé rách, ngay sau đó, một cự chỉ chậm rãi phá không mà ra.

Lúc cự chỉ này xuất hiện, một luồng khí tức cổ xưa và tang tóc lập tức tràn ngập khắp trời đất.

Vô số đạo ánh mắt mang theo sự kinh hãi nồng đậm nhìn chăm chú cự chỉ phá không mà ra. So với bốn chỉ vừa rồi dường như nó có vẻ nội liễm hơn rất nhiều, thậm chí ở bên trên cự chỉ không hề có lấy một chút nguyên lực ba động cuồng bạo.

Cự chỉ này lộ ra một loại ngang nhiên, loại cảm giác này không giống như là do nguyên lực ngưng tụ mà thành, mà giống như một chỉ từ Viễn Cổ xuyên

thẳng đến đây.

Cự chỉ ước chừng trăm trượng, trong mắt thường nhân cực kỳ khổng lồ, chỉ có điều không hiểu tại sao lúc cự chỉ xuất hiện thì trong lòng mọi người bỗng có một loại cảm giác hụt hẫng.

Mà lúc mọi người nhíu mày suy nghĩ thì mới giật mình, cự chỉ trước mắt này dường như vẫn chưa hoàn chỉnh, chính xác mà nói thì nó chỉ mới là một nửa.

Một nửa chỉ đến từ Viễn Cổ!

Thế nhưng, mặc dù chỉ xuất hiện một nửa cự chỉ, nhưng lúc nó xuất hiện, bầu trời dường như cũng run rẩy. Loại uy áp này chỉ trong khoảnh khắc liền lấn át Thánh Quang Trận do đám người Lê Thịnh tạo thành.

- Ta với đám người bọn chúng không thù không oán, chỉ có điều người không phạm ta thì ta không phạm người, người nếu như phạm ta thì ta sẽ trả lại người gấp trăm lần!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn vẻ biến hóa trên mặt đám người Lê Thịnh, âm thanh lạnh lẽo cất lên, giống như tiếng sấm sét vang vọng khắp thiên địa.

Ầm!

Mà lúc chữ cuối cùng của Lâm Động vừa dứt, ngón tay đột nhiên lăng không điểm xuống. Lập tức đầu ngón tay da tróc thịt bong, máu tươi chảy đầm đìa. Nhưng cùng lúc đó, một nửa cự chỉ phảng phất như từ Viễn Cổ cùng ầm ầm giáng xuống.

Ầm ầm ầm!

Theo cự chỉ này giáng xuống, mặt đất ở bên dưới dường như vỡ tung tóe, từng đạo khe nứt cực lớn nhanh chóng lan ra, uy thế như vậy khiến người nhìn mà khiếp sợ!

Mà lúc một nửa cự chỉ nghênh đón Thánh Quang Trụ cường đại, Thánh Quang Trụ trùng kích là toàn bộ lực lượng tám người Lê Thịnh ngưng tụ thành. Thế công như vậy, e rằng dưới Niết Bàn Cảnh không có bao nhiêu người chống đỡ nổi, nhưng ít người cũng không có nghĩa là không có.

Dưới ánh mắt khẩn trương và chăm chú ở trên tường thành, hai đạo công kích trong mắt bọn hắn dường như đều mang theo tính hủy diệt, rốt cuộc sau vài hô hấp đã va vào nhau giống như hai viên thiên thạch vậy.

Ầm!

Trong khoảnh khắc va chạm, thiên địa phảng phất như cũng bị chấn động, cường quang vô cùng rực rỡ bộc phát, trực tiếp đem bóng đêm xé rách, phạm vi trăm dặm trở nên giống như ban ngày.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tròng mắt mình đau nhức, chỗ giao phong không có giằng co giống như trong tưởng tượng, cũng không xuất hiện biến hóa gì. Bởi vì bọn họ chỉ nhìn thấy một loại lực lượng hủy diệt tất cả giống như trở bàn tay.

Dưới một chỉ giống như từ thời Viễn Cổ giáng xuống, mặc dù đám người Lê Thịnh thúc giục đại trận kết hợp phát động thế công, nhưng vẫn như cũ không thể làm rung chuyển nửa cự chỉ này.

Ầm!

Giao phong giằng co chỉ trong khoảnh khắc, phía trên Thánh Quang Trụ cường đại dưới vô số đạo ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chú vỡ ra vô số khe nứt.

Nhìn những khe nứt này, trên mặt đám người Lê Thịnh rốt cuộc cũng hiện lên vẻ sợ hãi. Hắn thật sự không ngờ rằng tập hợp bảy cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, thêm một Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong liên thủ phát động thế công mà vẫn bị Lâm Động nhanh chóng đánh tan.

Cho đến bây giờ hắn mới hoàn toàn hiểu ra, tên tiện dân mà hắn trước nay vẫn luôn miệng khinh thường, không ngờ lực chiến đấu đã khủng bố đến mức này!

Chỉ có điều, lúc tâm tình này xuất hiện thì dường như đã trễ rồi.

Ầm!

Thánh Quang Trụ vô cùng lớn rốt cuộc không chịu nổi lực chấn động của cự chỉ, trực tiếp nổ tung dưới vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú.

Năng lượng trùng kích quét ra, cuồng phong trong thiên địa gào thét khiến cát bay đá chạy, thậm chí tường thành chắc chắn cũng bị cuồng phong thổi quét mà trở nên run rẩy, những người ở phía trên vội vàng vận chuyển nguyên lực, ổn định lại thân thể.

- Phụt!

Năng lượng cuốn ra, tám người Lê Thịnh đứng mũi chịu sào, sắc mặt trong khoảnh khắc liền trắng bệch, một ngụm máu tươi điên cuồng bắn ra, khí tức suy nhược đến cực điểm.

- Không được, chúng ta là người của Vương triều Thánh Quang, ngươi giết chúng ta thì sẽ đem đến phiền toái vô tận cho ngươi!

- Đại sư huynh của chúng ta ở Dương Thành, thực lực của hắn so với Lê sư huynh còn mạnh hơn, ngươi sẽ dẫn đến một địch nhân mà một mình ngươi không thể chống đỡ nổi.

Lúc này, những cường giả Vương triều Thánh Quang vốn luôn hung hăng vênh váo rốt cuộc cũng sợ hãi tử vong, cả một đám khàn giọng gào thét.

- Bây giờ nói những điều này thì đã muộn rồi!

Lâm Động không hề nhúc nhích, chỉ thứ năm này của hắn chỉ có thể miễn

cưỡng ngưng tụ, không nói việc hắn có thể thu tay được hay không, cho dù có năng lực đó thì hắn cũng sẽ không làm như vậy. Tôi luyện những năm qua đã khiến hắn hiểu rằng, nếu như thả bọn người kia, chỉ sợ ngày sau bọn chúng sẽ không ngừng tìm mình gây phiền toái.

Muốn ngăn chặn phiền toái thì lòng dạ phải ác độc, nhân từ mà nương tay cho người khác thì tại Chiến trường Viễn Cổ căn bản không thể tồn tại.

- Muốn trách thì hãy trách các ngươi theo một tên sư huynh ngu xuẩn!

Cự chỉ tràn ngập lực lượng hủy diệt nện xuống, mặt đất trong nháy mắt sụp đổ. Mà thấy Lâm Động không hề có ý định lưu tình, đám người sắc mặt Lê Thịnh kịch biến, chợt vội vàng thúc giục nguyên lực còn sót lại trong cơ thể, ngưng tụ thành một màn hào quang ở trước mặt.

- Không tự lượng sức!

Thấy vậy, Lâm Động cười lạnh một tiếng, cự chỉ ập xuống. Màn hào quang gần như không phát huy nổi chút tác dụng gì, trong nháy mắt vỡ tung tóe. Mà lực lượng ẩn chứa trong cự chỉ rốt cuộc cũng nện xuống thân thể đám người Lê Thịnh.

Ầm ầm ầm!

Lực lượng đáng sợ như vậy trong nháy mắt lập tức khiến hai gã cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành nổ thành huyết vụ.

- Lâm Động, ngươi sẽ phải hối hận! Ngươi dám giết người của Vương triều Thánh Quang, cuộc sống của ngươi sau này sẽ giống như chó nhà có tang!

Lỗ chân lông toàn thân Lê Thịnh tràn ra huyết dịch, hắn oán độc rít gào.

- Đại sư huynh sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi trốn không thoát đâu, kết cục của ngươi so với chúng ta còn thê thảm hơn vô số lần, cứ đợi mà xem!

Ầm!

Tiếng gào thét oán độc của Lê Thịnh vừa dứt thì thân thể của hắn rốt cuộc cũng không thể chống đỡ được lực lượng đáng sợ này, ầm một tiếng liền bạo tạc.

Mặt đất phảng phất như trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn thấy cường giả của Vương triều Thánh Quang gần như toàn bộ đều nổ thành huyết vụ thì cơ thể nhịn không được run rẩy. Dưới một chỉ này, một cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong và bảy Tạo Hóa Cảnh đại thành, ngay cả thi cốt cũng không còn!

Từng đạo ánh mắt mang theo kinh hãi và khiếp sợ nhìn lên đạo thân ảnh trẻ tuổi trên bầu trời. Thủ đoạn như vậy khiến bọn hắn biết rõ, người trước mặt cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, đắc tội với hắn bất luận ngươi bối cảnh thế nào, hắn đã xuất thủ thì tuyệt đối sẽ không nương tay!

Ba người Mạc Lăng nhìn mặt đất lõm xuống cũng không nhịn được nuốt nước bọt một cái. Những tên cường giả của Vương triều Thánh Quang không ngờ lại nổ tung thành từng đoàn huyết vụ ngay trước mặt bọn hắn!

Trên tường thành, Lâm Lang Thiên nhìn một màn này thì ánh mắt cũng trở nên cực kỳ âm trầm. Uy lực của một chỉ thứ năm của Lâm Động kia, hắn hiểu rõ, nếu như đổi lại là hắn, cho dù có được sự tương trợ của Nguyên thần thần bí trong cơ thể chỉ e cũng phải trọng thương bỏ chạy.

Sức chiến đấu của kẻ này đã thực sự vượt qua hắn! Nghĩ đến đây, sát ý trong lòng Lâm Lang Thiên càng lúc càng bành trướng. Lâm Động bây giờ sau khi trải qua đại chiến đã giống như tên bay hết đà, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Mà lúc sát ý trong lòng Lâm Lang Thiên tuôn tràn thì ở trên bầu trời, sắc mặt Lâm Động có chút tái nhợt liền trở tay một cái, một cỗ hấp lực phát ra, lập tức đem tám cái túi Càn Khôn của đám người Vương triều Thánh Quang hút lại. Có lẽ dù sao cũng phải thu hồi một chút tài sản. Mà đối với những thứ này, Lâm Động tự nhiên xem như là chiến lợi phẩm mà lấy đi toàn bộ.

Sau khi lấy túi Càn Khôn xong, ánh mắt Lâm Động đột nhiên chuyển về phía tường thành. Lúc nhìn thấy ánh mắt của hắn quét đến, người trên tường thành lập tức thối lui, dường như không ai dám trở thành người bị hắn nhìn chăm chú.

Mà trong đám người thối lui, một đạo thân ảnh vẫn đứng thẳng như cũ, chỉ có điều sắc mặt hắn lại cực kỳ âm trầm, sát ý trong mắt tràn ra nồng đậm.

- Lâm Lang Thiên, không cần nhẫn nhịn nữa, tối nay cho dù ngươi không động thủ thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Nhìn đạo thân ảnh đó chằm chằm, trong mắt Lâm Động cũng bạo tuôn sát ý. Đối với kẻ ném đá xuống giếng này, hắn còn chán ghét Lâm Lang Thiên hơn cả đám người Vương triều Thánh Quang.

Tối nay, nói thế nào đi nữa cũng phải diệt trừ mối họa trong lòng này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 411

Ép Đuổi Đi.

Rào rào!

Khi âm thanh lạnh băng đầy sát ý vang lên, trên tường thành, xung quanh Lâm Lang Thiên cơ hồ trong chốc lát trở nên trống trải. Những người vốn đã tản ra lúc này như gặp phải ôn dịch, chạy tuốt ra xa.

Nhìn bộ dạng kia có vẻ Lâm Động và Lâm Lang Thiên có ân oán không nhỏ, sau khi chứng kiến trận đại chiến trước đó, họ biết rằng vẫn nên tránh xa mọi kẻ thù của Lâm Động thì hơn, nếu không chẳng may dính dáng gì thì chết không kịp khóc!

Ba người Mạc Lăng đều sững người, nhưng cũng không nói gì. Bọn họ biết ân oán giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên, hơn nữa những hành vi của Lâm Lang Thiên rõ ràng là muốn ngồi nhìn Lâm Động bị giết. Với tính cách của Lâm Động, đương nhiên không thể bỏ qua điều này.

Tuy họ đều là người của Vương triều Đại Viêm, Lâm Động và Lâm Lang Thiên cũng coi như đồng bọn, nhưng giờ trong lòng họ đều có xu hướng ngã về phía Lâm Động, muốn họ mở miệng hoặc ra tay ngăn cản là chuyện không thể.

Vì giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên, họ đã chọn Lâm Động.

Nhìn những bức tường thành bỗng trống hoác ở xung quanh, khóe mắt Lâm Lang Thiên không khỏi co giật, nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh lùng âm u, nói:

- E là giờ ngươi cũng sắp hết hơi rồi, muốn giết ta? Đừng hoang tưởng nữa đi!

Lâm Động cười lạnh nói:

- Ngươi muốn đợi đến khi ta hết hơi e là rất khó!

Vừa dứt lời, tâm thần Lâm Động khẽ động, một luồng lực thôn phệ bá đạo trào dâng, nguyên khí thiên địa xung quanh lập tức cuộn trào, cuối cùng ào ào chui vào người Lâm Động.

Lượng nguyên khí này vừa vào trong cơ thể Lâm Động lập tức bị thôn phệ luyện hóa biến thành nguyên lực sôi sục lan tỏa tứ chi, lượng nguyên lực đã bị tiêu hao trong trận đại chiến ban nãy đã nhanh chóng hồi phục như ban đầu.

Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù, chỉ cần dồi dào tinh lực, hắn cơ hồ như cái máy chiến đấu không biết mệt mỏi, muốn đợi nguyên lực của hắn hết vì chiến đấu e là không dễ dàng.

Cùng với lượng lớn nguyên lực vào cơ thể, dưới bao ánh mắt kinh ngạc, khí tức của Lâm Động một lần nữa bùng nổ. Tuy nhất thời không thể đạt mức đỉnh phong nhưng cũng hồi phục về trạng thái bình thường.

- Khả năng hồi phục thật đáng sợ!

Nhìn cảnh tượng đó không ít người đều giật mình kinh ngạc. Tốc độ hồi phục đáng sợ đó cộng với lực chiến đấu mạnh mẽ kia, chả trách mà dù Lâm Động chỉ là Tạo Hóa Cảnh đại thành nhưng lại có thể giết được cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Trên tường thành, Lâm Lang Thiên cũng cảm nhận được Lâm Động đang hồi phục nhanh chóng khí tức, sắc mặt lập tức tối sầm lại, mọi tính toán của hắn lại thành công cốc rồi.

- Lâm Lang Thiên, cút ra đây chịu chết đi!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, không cho Lâm Lang Thiên chút thời gian nào, chỉ thấy bàn tay hắn nắm chặt, một luồng nguyên lực hùng hồn ngưng tụ lại

thành một kim đài chói lòa kim quang, rồi nhằm thẳng Lâm Lang Thiên trên tường thành mà lao tới.

Thấy Lâm Động ra tay, ánh mắt Lâm Lang Thiên cũng tối lại, thân hình khẽ động bay khỏi tường thành, tung một quyền mang theo kình lực cuồng mãnh về phía kim đài.

Thấy Lâm Lang Thiên bay tới, Lâm Động dùng Thái Thanh Du Thiên Bộ biến thành một làn khói xanh mang theo công thế hùng hồn tấn công về phía Lâm Lang Thiên như vũ bão.

Bùm bùm bùm!

Thấy Lâm Động tấn công, Lâm Lang Thiên nghiến răng, thúc động toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, lao thẳng tới Lâm Động, hai bàn tay giao nhau biến ra vô số đạo tàn ảnh, gây ra những tiếng nổ trầm đục.

Trên trời, chớp mắt mà hai người đó đã tung chiêu đến mấy chục lượt, nguyên lực lan tỏa mạnh mẽ khắp nơi.

Tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn lên trời, hai người không hề rơi vào trạng thái giằng co. Dưới công thế như vũ bão của Lâm Động, dù Lâm Lang Thiên đã gắng hết sức chống chọi nhưng vẫn dần dần vẫn bị thụt lùi, khí thế bị Lâm Động áp chế hoàn toàn.

Mà điều này mọi người cũng không thấy lạ, trước đó Lâm Động đã một mình chống lại tám đại cường giả của Vương triều Thánh Quang, cuối cùng đã giết hết chúng. Chiến tích như vậy có thể dùng hai chữ kinh hãi để hình dung. Trong khi đó Lâm Lang Thiên chẳng qua là Tạo Hóa Cảnh đại thành, chống chọi trực diện thế này sao có thể là đối thủ của Lâm Động?

Ầm!

Trên trời, nắm đấm nặng tựa sơn nhạc oanh kích thẳng vào hai cánh tay đan

chéo trước ngực Lâm Lang Thiên, sức mạnh hung hãn bùng phát, đánh cho Lâm Lang Thiên bay đi đến trăm thước, cuối cùng mới loạng choạng đứng vững lại.

- Lúc ta mới chỉ là Bán Bộ Tạo Hóa đã ép được ngươi thảm hại đến mức đó. Nay ta đã là Tạo Hóa Cảnh đại thành, cùng cấp với ngươi, ngươi vẫn hoang tưởng muốn đấu với ta?

Đánh bay Lâm Lang Thiên xong, Lâm Động cười lạnh, nói.

Trải qua vô vàn cuộc khổ tu, thực lực bề ngoài của Lâm Động hiện giờ không hề thua kém Lâm Lang Thiên, còn lực chiến đấu thì vượt xa Lâm Lang Thiên. Lâm Lang Thiên muốn đánh lại Lâm Động gần như là nằm mơ giữa ban ngày.

- Gọi đạo Nguyên thần trong người ngươi ra đi, nếu không e rằng nơi đây chính là nơi chôn xác Lâm Lang Thiên ngươi đấy!

Vừa dứt lời, Lâm Động giơ tay lên, một đạo hắc quang bắn ra từ bàn tay biến thành một ngọn núi khổng lồ lơ lửng trên đầu Lâm Lang Thiên.

Vút!

Trọng Ngục Phong vừa xuất hiện, một đạo hắc quang bắn ra bao trùm lấy Lâm Lang Thiên.

Bị hắc quang bao trùm, Lâm Lang Thiên cảm giác cả cơ thể như trĩu nặng, giống như rơi vào đầm lầy, thân hình vốn rất mẫn tiệp giờ lại trở nên vô cùng chậm chạp.

Khi Lâm Lang Thiên chậm lại, Lâm Động lại vung tay lên, một đạo thôn phệ lực tụ lại thành một lỗ đen xuất hiện phía dưới Lâm Lang Thiên, một sức mạnh thôn phệ vô cùng mạnh mẽ cũng bùng phát ngay lúc đó.

Chính lúc đó Lâm Lang Thiên bỗng nhận thấy cơ thể hắn không ngừng hạ thấp, bất luận vùng vẫy thế nào cũng chẳng có tác dụng gì.

Trọng Ngục Phong ở trên và hố đen bên dưới đã tạo thành một cái nhà lao kỳ dị. Trong đó, trọng lực và lực thôn phệ cơ hồ khiến lực chiến đấu của Lâm Lang Thiên về con số không.

Với kỳ chiêu của Trọng Ngục Phong và hố đen, Lâm Lang Thiên đã không còn sức kháng cự, Lâm Động cũng không khách khí, nắm tay một cái, Thiên Ngạc Cốt Thương hiện ra, biến thành một đạo hàn quang vô cùng sắc bén bắn thẳng về phía Lâm Lang Thiên.

Mức độ sắc bén của Thiên Ngạc Cốt Thương ngay Địa Ma Hạt cấp bậc Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không thể chống cự nổi. Nếu trúng đòn thì Lâm Lang Thiên cũng sẽ bị đâm thủng người.

Lâm Lang Thiên cũng hiểu rất rõ điều đó, mắt hắn ánh lên sự kinh hoàng, vội vàng thúc động nguyên lực, nhưng trong cái nhà lao này, sự vận chuyển và ngưng tụ nguyên lực cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

Vút!

Khi Lâm Lang Thiên đang giãy giụa phản kháng thì Thiên Ngạc Cốt Thương lao vút lại như tia chớp, hàn lãnh khí lẽo khi còn cách Lâm Lang Thiên hơn chục trượng thì phần áo trước ngực hắn đã bị xé rách tan.

- Mục Sư!

Vào thời khắc sinh tử, cuối cùng Lâm Lang Thiên cũng phải hét lên.

Ầm!

Sau tiếng thét của Lâm Lang Thiên, một đạo ánh sáng xám bùng phát từ trong cơ thể hắn, những tia sáng này ngưng tụ lại bên ngoài Lâm Lang Thiên, mơ hồ hình thành nên một thân ảnh tựa như hư vô.

Keng!

Khi hư ảnh đó xuất hiện, nó giơ tay lên bắt ra, từ đầu ngón tay một luồng sáng xám mạnh mẽ xuyên thủng lớp bọc tù túng đâm thẳng vào Thiên Ngạc Cốt Thương khiến nó bật ra.

- Cuối cùng cũng ra rồi hả?

Nhìn hư ảnh bao trùm Lâm Lang Thiên, ánh mắt Lâm Động trở nên lạnh băng.

- Mục Sư, giết hắn đi!

Lâm Lang Thiên gào lên phẫn nộ. Thảm hại như vậy trong tay Lâm Động, với hắn quả thực là sự sỉ nhục. Phải biết rằng năm đó trước mặt hắn, Lâm Động chỉ là con sâu con kiến, lúc đó Lâm Lang Thiên thậm chí sát tâm cũng không có, vì hắn cho rằng căn bản không đáng cho hắn ra tay.

Đương nhiên, đến giờ Lâm Lang Thiên vô cùng hối hận, không chỉ một lần hắn đã nghĩ, nếu quay trở lại trước đây, khi ở Cổ mộ phủ thì hắn sẽ tát chết Lâm Động ngay tức thì!

Có điều dù hối hận thế nào thì trên thế gian này chẳng có thuốc hối hận. Con sâu con kiến trước mắt hắn hồi đó nay đã trở thành kẻ có thể nắm giữ sinh tử của hắn rồi.

- Giờ ngươi đã không phải đối thủ của hắn, đi!

Thế nhưng đạo hư ảnh đó nhìn chăm chú Lâm Động rồi quát lên một tiếng trầm đục, tóm lấy Lâm Lang Thiên, cố gắng phá vỡ lớp lao ngục lùi về phía sau.

Mục Sư hiểu trong người Lâm Động cũng có một sự tồn tại không hề thua kém mình, dù lão có ra tay toàn lực thì cũng không thể giết được Lâm Động, nếu đã thế thì việc gì phải phí công?

Nghe Mục Sư nói, toàn thân Lâm Lang Thiên run rẩy. Quả thực hắn không thể ngờ mình lại có ngày bị Lâm Động ép đến tình trạng thảm hại thế này.

- Muốn chạy? Đâu có dễ thế?

Thấy Mục Sư định đi, ánh mắt Lâm Động tối lại, điểm một cái trong không trung, nguyên lực lập tức tụ lại thành một ngón tay khổng lồ oanh kích Lâm Lang Thiên.

Nhưng khi sắp tới Lâm Lang Thiên thì đạo hư ảnh kia bỗng biến mất, rồi xuất hiện ở chỗ cách đó mấy chục trượng, tránh được công kích.

- Lâm Động, quả thực ngươi đã khiến người khác không thể ngờ, nhưng không thể giữ ta lại được, dù sự tồn tại trong cơ thể ngươi ra tay thì cũng không thể. Đợi lần sau gặp lại, có lẽ đó chính là ngày cuối cùng của ngươi đấy, hãy trân trọng thời gian đi! Ha ha… Hư ảnh biến mất trong màn đêm với tốc độ kinh ngạc, tiếng cười của hắn vẫn còn vang vọng.

Lâm Động lạnh băng băng nhìn về hướng Lâm Lang Thiên biến mất, cũng không biểu hiện sự phẫn nộ gì.

Hắn biết thực lực của đạo Nguyên thần này rất mạnh. Nếu muốn đánh thật, với thực lực của Lâm Động tuy không sợ nhưng dù liên thủ với tiểu điêu và Huyết Linh Khôi trợ giúp cũng khó giết được đạo Nguyên thần kia.

Hành động đó của hắn chẳng qua là muốn ép đuổi Lâm Lang Thiên đi mà thôi.

Lâm Động chầm chậm nắm chặt nắm đấm, hạ giọng cười lạnh:

- Có điều, đợi lần sau gặp có lẽ ngươi sẽ không thoát thân dễ dàng thế này đâu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 412

Kiểm Kê Thu Hoạch.

Màn đêm bao trùm, bên ngoài thành cuối cùng cũng dần trở nên yên tĩnh, nhưng xác Yêu thú đầy đất, cộng với những đường rãnh sâu hun hút khiến người ta biết được trận đại chiến xảy ra vừa rồi ác liệt đến mức nào.

Lâm Động từ từ đáp xuống đất, dù phải trải qua đại chiến ác liệt như vậy nhưng ánh mắt hắn vẫn lấp lánh tinh quang, không hề có dấu hiệu mệt mỏi. Hình ảnh đó khiến ba người Mạc Lăng có phần kinh ngạc. Khả năng chiến đấu dẻo dai trong thời gian dài như vậy, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không bì kịp hắn.

- Lâm Động huynh, vừa rồi là thứ gì đã cứu Lâm Lang Thiên đi vậy?

Mạc Lăng lên tiếng. Lúc nãy hắn đã nhìn thấy rõ ràng Lâm Lang Thiên đã bị Lâm Động áp chế không còn sức chống cự nữa, nhưng cuối cùng một đạo hư ảnh xuất hiện, phá vỡ công kích của Lâm Động và cứu Lâm Lang Thiên đi mất.

- Lâm Lang Thiên cũng có chút tuyệt chiêu, giết hắn không phải chuyện dễ dàng. Nhưng nếu gặp lại, dù là thứ đó cũng không cứu nổi hắn!

Lâm Động bình thản nói, sát khí bao phủ rất nồng đậm.

Mạc Lăng gật gù, rồi nhìn về chỗ tám người Lê Thịnh nổ tung, hạ giọng nói:

- Lâm Động huynh, trước khi bọn Lê Thịnh chết, chúng có nói còn một Đại sư huynh ở Chiến trường Viễn Cổ. Kẻ đó được chúng kính sợ như vậy, chắc chắn hắn mạnh hơn Lê Thịnh, chưa biết chừng còn là Bán Bộ Niết Bàn rồi. Nếu hắn biết người của Vương triều Thánh Quang đều chết trong tay huynh thì e là

chuyện này sẽ không xong đâu.

Lâm Động cũng gật gật đầu. Hắn cũng không ngờ Lê Thịnh vẫn chưa phải kẻ mạnh nhất Vương triều Thánh Quang. Có điều bất luận cục diện thế nào thì hắn cũng nhất quyết không nương tay. Với tính cách bọn Lê Thịnh, thả chúng đi chắc chắn chúng sẽ lại gây rắc rối cho Lâm Động.

- Vậy chúng ta hãy tìm hiểu thông tin về Đại sư huynh Vương triều Thánh Quang đó trước đã. Huynh đã đánh bại người của Vương triều Thánh Quang, ở Điểm tập trung này chắc chẳng có kẻ nào dám dị nghị gì huynh. Như thế chúng ta sẽ dễ dàng hỏi thông tin hơn. Còn việc khác để sau khi đã có đủ tin tức rồi bàn tiếp, được chứ?

Mạc Lăng trầm ngâm nói.

- Ừm!

Lâm Động trầm tư một chút rồi gật đầu. Vốn dĩ hắn định khi tu luyện lên Tạo Hóa Cảnh đại thành sẽ đi tách riêng ra, nhưng không ngờ lại xảy ra biến cố này. Hắn đã giết hết người của Vương triều Thánh Quang, kẻ được gọi là Đại sư huynh chắc chắn sẽ không tha cho hắn. Nếu giờ mà hắn bỏ đi thì sẽ gây phiền phức lớn cho bọn Mạc Lăng.

Trước đó chịu sự áp bức của Vương triều Thánh Quang, ba người Mạc Lăng vẫn đứng về phía hắn, hành động đó đương nhiên giành được cảm tình của Lâm Động, bất luận thế nào ba người họ cũng có thể coi là bằng hữu với hắn rồi.

Vì thế tạm thời hắn không thể bỏ đi một mình được.

Thấy Lâm Động cũng đồng ý, Mạc Lăng cười, hiện giờ nhóm nhỏ bốn người này dường như đã coi Lâm Động là nhóm trưởng.

Bốn người nhìn nhau, không ở lại ngoài tường thành thêm nữa, lập tức nhảy lên tường thành dưới những ánh mắt kính sợ của rất nhiều người.

Lâm Động đứng trên tường thành thấy những ánh mắt đó cũng không tỏ ra đắc ý. Hắn nhìn quanh, giọng nói bình thản vang lên:

- Điểm tập trung này vốn là vùng đất tự do, nhưng người của Vương triều Thánh Quang có ý đồ bá chiếm, nay chúng đã chết, nơi đây lại trở về như xưa, ai thích thì ở lại, không thích thì đi, mọi người cũng không cần giao nộp phí cư trú gì cả.

Cái gọi là phí cư trú đương nhiên là do bọn người Vương triều Thánh Quang đặt ra. Chúng hoàn toàn coi những người kia là đan nô, cô đọng Niết Bàn Đan cho chúng. Hành động đó Lâm Động cực kỳ căm ghét, hắn không hề để tâm cái thu hoạch đó, mà dù có thu hoạch phong phú thì hắn cũng chẳng coi là gì.

Tàn nhẫn với kẻ địch không có gì là sai cả, nhưng với người chẳng có ân oán gì với mình thì có phần thần kinh bất ổn rồi, và rõ ràng là Lâm Động vẫn chưa đạt đến mức đó.

Trên tường thành, cường giả của các Vương triều nghe vậy thì hơi khựng lại một chút rồi mắt ánh lên sự cảm kích. Phần lớn bọn họ đến từ các Vương triều nhỏ, một vài trong số đó thậm chí còn yếu hơn Vương triều Đại Viêm, họ không dám tùy tiện rời khỏi Điểm tập trung này vì với thực lực của họ, đêm xuống mà gặp bầy Yêu thú thì sẽ lành ít dữ nhiều. Do vậy họ chỉ có thể ở lại đây, nhưng bọn Lê Thịnh trước đó ngày nào cũng bắt họ giao nạp mười viên Niết Bàn Đan, với những người không thể cô đọng được nhiều Niết Bàn Đan bọn họ thì đúng là gánh nặng, nhưng họ lại không dám phản kháng vì sợ thực lực của bọn Lê Thịnh. Giờ Lâm Động đã miễn đi chi phí này, với họ mà nói đúng là tin không gì vui bằng.

Từ đám đông dần xôn xao những tiếng nói vui vẻ, những ánh mắt vốn nhìn Lâm Động với sự sợ hãi cũng đã thay đổi, đó là một sự kính sợ không đơn thuần là sợ thực lực của Lâm Động.

Nhiều khi, bạo lực rõ ràng không thể chinh phục lòng người.

Lâm Động cũng không để tâm nhiều về sự thay đổi của những ánh mắt kia, vừa nói xong hắn vung tay, Tiểu Viêm chui vào ống tay áo hắn, rồi thân hình khẽ động, Lâm Động bay đến tòa tháp trung tâm thành. Đó vốn là nơi tu luyện của Lê Thịnh, nhưng hắn đã chết trong tay Lâm Động, điểm tu luyện cuối cùng này đương nhiên là dành cho Lâm Động rồi.

Mà mọi người cũng chẳng có dị nghị gì với hành động đó của Lâm Động, đó vốn là chuyện bình thường không còn gì bình thường hơn được nữa… Lâm Động khẽ đáp xuống, ngồi khoanh chân trên đỉnh đáp. Ở đây hắn có thể quan sát mọi nơi trong thành, ngồi ở đây quả thực có cảm giác khống chế được mọi thứ.

Nhưng cảm giác đó chỉ kéo dài được trong chốc lát rồi nhanh chóng bị Lâm Động xóa bỏ. Hắn thở ra một hơi dài, ánh tinh quang trong mắt dần thu lại, trận đại chiến đêm nay khá ác liệt, hắn cũng không ngờ uy lực của chỉ thứ năm trong Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ lại mạnh đến mức đó.

Chỉ là nửa chỉ mà đã đánh bại cả bảy cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành và một cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Nhưng Lâm Động biết đây chưa phải chiêu thức mạnh nhất của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ. Nếu thi triển được hoàn chỉnh thì Lâm Động tin chắc, dù phải đối mặt với cường giả Bán Bộ Niết Bàn Cảnh hắn cũng không sợ.

- Này, chỉ mới nửa chỉ thôi đã khiến ngón tay ngươi toác cả ra, nếu gắng gượng chắc chắn sẽ bị phản phệ, đến lúc đó không cần kẻ khác đánh ngươi cũng tự nổ tung rồi.

Ngay khi ý nghĩ của Lâm Động vừa lóe lên thì tiểu điêu đã lên tiếng.

Lâm Động cười cười không phủ nhận, nói:

- Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là không giải quyết được Lâm Lang Thiên.

- Chẳng còn cách nào. Trong cơ thể hắn có Nguyên thần kia bảo vệ, tuy

không làm được gì chúng ta nhưng nó đã muốn đưa Lâm Lang Thiên đi thì chẳng ai cản được.

Tiểu điêu hiện ra trên vai Lâm Động, nói.

Lâm Động gật gù, có điều bất luận thế nào cũng coi như đã đẩy được tên chướng mắt ấy đi rồi. Lần sau gặp lại, với thực lực của Lâm Động chắc chắn cũng không cần e dè đạo Nguyên thần bí ẩn kia nữa. Nếu có cơ hội phải dọn dẹp ngay cả Lâm Lang Thiên lẫn đạo Nguyên thần kia.

Mắt Lâm Động lấp lánh một chút rồi dừng lại, hắn vung tay, tám cái túi Càn Khôn xuất hiện, đây là thứ duy nhất bọn Lê Thịnh để lại, cũnglà chiến lợi phẩm của Lâm Động tối nay.

Lâm Động lúc này có thể nói là nghèo rớt mùng tơi. Dù đêm nay điên cuồng thôn phệ Yêu tinh hạch thì cùng lắm cũng chỉ được hơn ba nghìn viên Niết Bàn Đan, số lượng này quá ít ỏi so với lượng hắn cần.

Lâm Động kiểm tra bảy túi Càn Khôn kia trước, thu hoạch cũng không được phong phú như hắn tưởng. Niết Bàn Đan cộng lại cũng chỉ khoảng ba nghìn viên, tính ra còn nghèo hơn cả hắn.

Lâm Động cũng không biết phải nói gì, những kẻ này tốt xấu gì cũng là người Vương triều Thánh Quang, không ngờ tài phú lại thê thảm đến thế, chỉ là có lẽ hắn đã quên mất mức độ quý hiếm của Niết Bàn Đan.

Tiện tay cất ba nghìn viên Niết Bàn Đan vào túi, Lâm Động nhìn túi Càn Khôn cuối cùng của Lê Thịnh. Hắn có lẽ cũng là nhân vật hạng hai của Vương triều Thánh Quang, chỉ đứng sau người được gọi là Đại sư huynh kia, chắc là những gì hắn có sẽ tốt hơn nhiều.

Cầm lấy túi Càn Khôn, tinh thần lực của Lâm Động nhanh chóng chui vào bên trong túi, lập tức một nụ cười hiện lên trên gương mặt hắn. Đúng như hắn nghĩ, tài sản của Lê Thịnh hơn hắn những tên kia. Trong túi, chỉ riêng Niết Bàn

Đan đã có gần sáu nghìn viên rồi!

Đây quả là một gia tài khổng lồ. Nếu một mình Lâm Động thì e là ít nhất phải mất vài tháng mới có được chỗ thu hoạch này.

- Cộng sáu nghìn viên này nữa thì ta đã có một vạn viên Niết Bàn Đan, tiếc là vẫn thiếu hai vạn viên nữa mới tịnh hóa được Huyết Linh Khôi… Nghĩ vậy, Lâm Động không khỏi cười khổ, rồi khẽ thở dài. Bất luận thế nào hắn cũng phải nhanh chóng tìm cách có được hai vạn viên còn lại. Hắn đã giết người của Vương triều Thánh Quang, chẳng ai dám khẳng định khi nào Đại sư huynh kia sẽ tìm đến. Nếu hắn tịnh hóa được và hoàn toàn khống chế được Huyết Linh Khôi thì dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn hắn cũng không sợ!

Cất sáu nghìn viên Niết Bàn Đan đi, Lâm Động lật tay, một cái trống được ánh sáng bao phủ xuất hiện trong tay Lâm Động, không ngừng lan tỏa ra sức mạnh.

Đây là Linh bảo Địa cấp của Lê Thịnh, Thánh Quang Cổ!

Lâm Động cầm nghịch nó trong tay, khẽ gật gù, từ luồng năng lượng tỏa ra có thể thấy nó không tệ, tài sản của Lê Thịnh quả nhiên không ít.

- Lấy!

Bảo bối như vậy đương nhiên Lâm Động sẽ không bỏ qua, không chút do dự cất nó đi, rồi hắn lại dùng tinh thần lực thăm dò túi Càn Khôn. Một lúc sau tay hắn lại xuất hiện một thứ.

Đó là một bức điêu khắc bạch tượng bằng bạch ngọc. Lâm Động nhìn con bạch tượng, bên trong hình như có văn tự tụ lại thành vô số các ký tự huyền ảo.

Lâm Động nhìn chằm chằm vào những ký tự đó, một lúc sau ánh mắt hắn sáng lên, miệng khẽ nói:

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng, Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 413

Đại Sư Huynh Vương Triều Thánh Quang.

Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Đó chính là một trong vũ kỹ hàng đầu của Vương triều Thánh Quang, Lâm Động đã được chứng kiến uy lực của nó khi giao đấu với Lê Thịnh. Khi thi triển Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ hắn phải dùng đến chỉ thứ tư mới có hiệu quả, từ đó có thể thấy sự ngang ngược của Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Mà uy lực của Thánh Tượng Băng Thiên Chàng quả nhiên không hổ danh vũ kỹ Tạo Hóa Cấp. Ngay Gia tộc Lâm Thị cũng chưa từng dùng vũ kỹ này. Trong số những vũ kỹ Lâm Lang Thiên tu luyện, có lẽ chỉ có Bát Hoang Đế Thủ hắn có được từ Tạo Hóa Võ Bi mới sánh được.

Tuy Lâm Động có được vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cường hãn như Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, nhưng chẳng ai chê lượng vũ kỹ mình biết quá nhiều cả. Vì cứ có thêm một vũ kỹ là lực chiến đấu lại tăng thêm một ít. Sở dĩ Lâm Động có thể giao đấu được với cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong như Lê Thịnh, yếu tố không thể thiếu chính là nhờ vũ kỹ.

Vì thế khi Lâm Động thấy trong túi Càn Khôn của Lê Thịnh lại có Thánh Tượng Băng Thiên Chàng, mắt hắn lập tức sáng lên.

- Hắc hắc, thứ này thật không tệ!

Nhìn con bạch tượng được khắc từ bạch ngọc, tiểu điêu cũng cười, hiển nhiên nó đã biết sự ngang ngược của vũ kỹ này khi Lê Thịnh thi triển.

Lâm Động khẽ cười, tay khẽ vuốt bức tượng bạch ngọc điêu khắc vô cùng

tinh xảo, chỉ to cỡ bàn tay. Dưới ánh đèn, bức tượng lấp lánh, những ký tự huyền ảo bên trong tạo cho người ta cảm giác kỳ diệu.

Lâm Động không hề khách khí, tinh thần lực lan tỏa bắt đầu xâm thực bức tượng bạch ngọc. Hiện giờ hắn cũng chỉ có Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, còn Đại Hoang Phân Hải Ấn chỉ có thể tính là chuẩn vũ kỹ Tạo Hóa Cấp. Đại lễ dâng đến tận cửa này mà không nhận thì đúng là ngu xuẩn!

- Uỳnh!

Thế nhưng đúng lúc tinh thần lực của Lâm Động xâm thực đến bức tượng, bên trong nó lại phát ra tiếng nổ kỳ lạ, đánh bật tinh thần lực của hắn ra.

- Ủa?

Biến cố này khiến Lâm Động hơi sững người, rồi chau mày. Hắn có thể cảm nhận được trong bức tượng này dường như có tinh thần lạc ấn. Nhưng Lê Thịnh đã chết, thứ dấu ấn này phải tự động tan biến mới phải, sao vẫn có thể kháng cự được?

- Tinh thần lạc ấn trong bức tượng bạch ngọc này e là không phải của Lê Thịnh.

Tiểu điêu nhìn một chút rồi bỗng nói.

- Không phải của Lê Thịnh?

Lâm Động nắm chặt tay, nhìn chăm chăm vào bức tượng bạch ngọc phát sáng, cười lạnh:

- Mặc kệ là ai để lại, ta nhất định phải có được Thánh Tượng Băng Thiên Chàng này!

Vừa dứt lời, một sức mạnh thôn phệ bỗng bùng phát từ lòng bàn tay Lâm Động. Lực thôn phệ từng chút từng chút một bao quanh bức tượng ngọc, rồi

không ngừng thôn phệ tinh thần lạc ấn ẩn tàng trong nó.

Tinh thần lạc ấn này dường như cảm giác được sự thôn phệ lập tức phát ra lực phản kháng, thậm chí cả bức tượng cũng rung lên như muốn thoát khỏi bàn tay của Lâm Động.

Cảnh tượng đó khiến ánh mắt Lâm Động tối lại, chủ nhân của dấu ấn nà xem ra thực lực rất mạnh, khống chế được cả bức tượng ngọc từ khoảng cách xa như vậy.

Tuy sự ngoan cường của tinh thần lạc ấn đó khiến Lâm Động hơi bất ngờ, nhưng rồi theo dần với sự xâm thực không ngừng của lực thôn phệ, bức tượng cũng dần ổn định, không rung chuyển nữa. Tinh thần lạc ấn trong tượng ngọc cũng dần yếu đi.

- Để xem ngươi kiên trì được bao lâu?

Lâm Động khẽ cười, lực thôn phệ bỗng bùng phát. Một lúc sau, bên trong tượng ngọc phát ra những âm thanh nhỏ tựa thứ gì đó nứt vỡ.

Cùng với âm thanh đó, lực phản kháng trong bức tượng lập tức biến mất.

- Tinh thần lạc ấn trong tượng ngọc rất có thể là của người được gọi là Đại sư huynh của Vương triều Thánh Quang.

Thấy Lâm Động đã giải quyết được tinh thần lạc ấn, tiểu điêu nói.

Lâm Động gật đầu, Chiến trường Viễn Cổ này là một không gian độc lập. Vương triều Thánh Quang cách đây không biết xa đến mức nào. Rõ ràng muốn khống chế được tượng ngọc từ khoảng cách xa như thế, e là ngay cả cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không thể làm được.

Lâm Động tin chắc rằng Vương triều Thánh Quang dù có mạnh đến mức nào cũng không thể có được cường giả vượt cả Niết Bàn Cảnh như vậy. Nếu thế thì chủ nhân của dấu ấn này có lẽ ở ngay tại Chiến trường Viễn Cổ, kết hợp với

những gì bọn Lê Thịnh nói, đáp án không nói ra cũng đã biết… - Hắn cũng giỏi thật, bố trí được tinh thần lạc ấn vững chắc như vậy… Xem ra Đại sư huynh của Vương triều Thánh Quang cũng là một kình địch.

Lâm Động thầm nghĩ.

Ầm!

Đúng lúc đó, bức tượng ngọc vốn đã yên tĩnh bỗng bắn ra một tia sáng, ngưng tụ lại trước mặt Lâm Động rồi dần biến thành một đạo quang ảnh mơ hồ.

Lâm Động ngẩng lên, bình tĩnh quan sát đạo quang ảnh đó. Hắn nghĩ đây chắc chỉ là ảnh tượng tinh thần mà Đại sư huynh giấu trong tượng ngọc.

- Ta không biết ngươi là ai, với thực lực của bọn Lê Thịnh, họ sẽ không dám, cũng chẳng đủ khả năng phá giải tinh thần lạc ấn của ta. Như vậy xem ra Thánh Tượng Băng Thiên Chàng có lẽ đã rơi vào tay người khác. Nếu ta không nhầm thì có lẽ bọn Lê Thịnh đã chết trong tay ngươi.

Ánh sáng đó vừa xuất hiện là có một đôi mắt lạnh lùng nhìn Lâm Động, giọng nói lạnh băng vang lên.

- Bất luận ngươi là ai, đã giết người của Vương triều Thánh Quang chúng ta đương nhiên ta sẽ tìm đến ngươi. Ta sẽ cho ngươi phải hối hận vì hành động của mình. Hãy trân trọng thời gian đi, ngày ta tìm được ngươi chính là ngày chết của ngươi!

Lâm Động bình tĩnh búng tay một cái, một đạo kình phong phá tan đạo quang ảnh.

Xem ra hắn đoán không sai, tinh thần lạc ấn này quả nhiên là của Đại sư huynh Vương triều Thánh Quang để lại. Hắn hiện giờ chắc cũng biết bọn Lê Thịnh đã chết, nhưng Lâm Động cũng không lo lắng lắm. Tuy giờ hắn vẫn khó có thể thắng cường giả Bán Bộ Niết Bàn, nhưng hắn cũng đủ tự tin sẽ không quá

sợ hãi. Huống hồ hắn còn có tiểu điêu và Huyết Linh Khôi. Nếu phải động thủ thật thì dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn hắn cũng giết được.

- Kẻ muốn giết ta không ít, nhưng đến giờ vẫn chưa ai biến ước muốn đó thành hiện thực. Ngươi là Đại sư huynh của Vương triều Thánh Quang, chắc có nhiều bảo bối hơn Lê Thịnh. Nếu cướp được của ngươi có lẽ ta sẽ có đủ Niết Bàn Đan để tịnh hóa Huyết Linh Khôi.

Lâm Động cười lạnh.

Nếu tên Đại sư huynh gì đó này dám đến thật thì Lâm Động cũng không ngại thu thập cho gia tài của mình thêm phong phú đâu.

Ở Chiến trường Viễn Cổ, Lâm Động hành sự không kiêng dè, hắn cũng không sợ Vương triều Thánh Quang báo thù. Cường giả của chúng cũng không thể vào đây được. Còn sau này có lẽ Vương triều Thánh Quang đó cũng khó mà lọt vào mắt Lâm Động hắn.

Sau khi xóa bỏ tinh thần lạc ấn trong tượng ngọc, Lâm Động không tu luyện Thánh Tượng Băng Thiên Chàng ngay mà tiếp tục lục túi Càn Khôn của Lê Thịnh. Nhưng những thứ còn lại chẳng có bảo bối nào khiến Lâm Động thấy ngạc nhiên cả. Đại để đều là Yêu tinh hạch, linh dược mà Niết Bàn Khí không được đậm cho lắm, chỉ là Linh bảo Cao cấp. Lâm Động xem qua không có hứng thú, cho hết vào túi Càn Khôn của mình rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Một giờ sau, hắn chầm chậm mở mắt, tòa tháp này không hổ là nơi tu luyện tốt nhất trong tòa thành, Lâm Động rất nhanh đã hồi phục lại trạng thái bình thường.

Sau khi hồi phục, Lâm Động nắm tay lại, bức tượng ngọc xuất hiện trong bàn tay hắn, tinh thần lực của Lâm Động chui vào trong, lần này không gặp phải bất cứ sự kháng cự nào nữa.

Ầm!

Khi tinh thần lực chui vào trong, những văn tự huyền ảo kia không ngừng chảy vào đầu Lâm Động, mơ hồ còn có cảm giác như có tiếng rống của cự tượng vang lên trong đầu.

Một luồng sáng hình con cự tượng sừng sững, đi đến đâu trời đất rung chuyển đến đấy, núi đồi sụp đổ, khí thế kinh thiên động địa.

Trên tòa tháp, Lâm Động lặng lẽ ngồi nhắm mắt khoanh chân, bàn tay cầm bức tượng ngọc, vô số luồng ánh sáng lan tỏa bao trùm lấy toàn thân hắn.

Khí tức của Lâm Động, dưới sự bao trùm đó cũng dần trở nên trầm ổn và mạnh mẽ hơn.

o0o Khi Lâm Động bắt đầu tu luyện Thánh Tượng Băng Thiên Chàng, trên một tòa tháp nguy nga tại một tòa thành rộng lớn ở cách xa Điểm tập trung, một nam tử áo trắng nghiêm nghị lạnh lùng từ từ mở mắt ra. Trong mắt hắn dâng tràn một thứ sát ý lạnh lẽo khiến không khí cũng phải ngưng tụ.

- Dám giết người của Vương triều Thánh Quang, bất kể ngươi là ai cũng phải trả giá. Khi ta tìm được ngươi cũng chính là ngày ngươi phải chết!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 414

Tình Báo.

Màn đêm bao phủ Điểm tập trung cuối cùng cũng dần tan đi, khi ánh dương một lần nữa chiếu rọi mảnh đất này thì chủ nhân của tòa thành đã thay đổi. Những kẻ Vương triều Thánh Quang vốn diễu võ giương oai đã bị Lâm Động giết sạch. Những cường giả vốn đầu hàng Vương triều Thánh Quang giờ lại thể hiện trò gió chiều nào che chiều ấy, nghiến răng nghiến lợi tố cáo tội ác của Vương triều Thánh Quang, nhìn như có thù hận sâu sắc lắm vậy.

Đương nhiên Lâm Động chẳng có thời gian để ý đến loại đó, tuy Vương triều Thánh Quang đã bị giải quyết nhưng hắn không hề có ý định thống trị nơi này. Một Điểm tập trung nhỏ bé, trong ngoài cộng lại chỉ nghìn người, làm bá vương ở đây thì được gì? E là một năm sau ngay tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến cũng không còn nữa.

Nếu không phải do bọn Vương triều Thánh Quang cố tình gây rắc rối, thậm chí còn muốn đoạt Linh bảo và vũ kỹ của Lâm Động thì hắn cũng chẳng quản chuyện người khác. Nhưng Lê Thịnh lại quá không biết điều, cứ muốn động đến Lâm Động, tính ra thì kết quả đó là do hắn tự chuốc lấy mà thôi.

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi trên tòa tháp, Lâm Động chầm chậm mở mắt, trong lòng bàn tay hắn, ánh sáng của tượng bạch ngọc đã tối đi không ít.

Lâm Động đứng dậy, bước ra một bước, lập tức từ trong cơ thể bùng ra một luồng nguyên lực hùng hồn.

Đồng thời, nguyên lực thiên địa ở xung quanh hắn cũng nhanh chóng ngưng tụ lại thành một đạo hư ảnh của một con cự tượng bao trùm lấy toàn thân Lâm

Động.

Con cự tượng này tuy mơ hồ nhưng đã có uy lực kinh thiên động địa. Vừa xuất hiện, con cự tượng ngửa lên trời rống lên một tiếng dài khiến nguyên khí trên bầu trời tòa thành như sôi sục.

Vì có không gian thạch phù, việc tu luyện vũ kỹ với Lâm Động không phải quá khó khăn. Vì thế, dù chỉ tu luyện trong một đêm nhưng Lâm Động đã có lĩnh ngộ với Thánh Tượng Băng Thiên Chàng. Tuy nhất thời không thể thật thuần thục nhưng hắn đã có lực chiến đấu không tệ.

Trên tòa tháp, Lâm Động cũng cảm nhận được uy lực lớn lao sau khi phát động Thánh Tượng Băng Thiên Chàng. Sắc mặt hắn hiện lên hỉ sắc, tâm thần khẽ động, hư ảnh của cự tượng dần tan đi.

- Ha ha, chúc mừng Lâm Động huynh lại thêm một môn vũ kỹ mạnh mẽ.

Khi cự tượng tan đi, lan tỏa âm thanh xé gió, ba người Mạc Lăng bay tới, tươi cười nói với Lâm Động.

Thấy bọn Mạc Lăng, Lâm Động cũng cười. Trải qua sự việc tối qua, Lâm Động cũng đã thay đổi cách nhìn với ba người này.

- Lâm Động huynh, bọn ta đã có được một số tin tình báo về Đại sư huynh của Vương triều Thánh Quang.

- Ồ?

Thấy bọn Mạc Lăng nhanh chóng có được tin tức như vậy, Lâm Động rất ngạc nhiên.

- Ha ha, cũng là nhờ Lâm Động huynh đã gây dựng được uy tín ở đây, bọn ta muốn có tin gì cũng chẳng mất nhiều công sức, đã có được không ít tin tình báo từ những cường giả vốn đi theo Vương triều Thánh Quang.

Mạc Lăng cười nói.

Lâm Động cười bảo ba người ngồi xuống rồi nhìn Mạc Lăng. Hiển nhiên, Lâm Động rất muốn biết người Đại sư huynh tối qua để lại những lời đe dọa đó rốt cuộc có thực lực thế nào.

- Được biết, trong số những người của Vương triều Thánh Quang tham gia Bách Triều Đại Chiến có hai mươi người có thực lực Tạo Hóa Cảnh.

- Hai mươi người?

Vương triều Thánh Quang đã có tám cường giả Tạo Hóa Cảnh chết trong tay Lâm Động, như vậy vẫn còn mười một cường giả Tạo Hóa Cảnh nữa. Đương nhiên người cuối cùng chính là Đại sư huynh kia rồi.

- Ngoài tám người bọn Lê Thịnh còn có mười một cường giả Tạo Hóa Cảnh nữa đi theo bên cạnh Đại sư huynh. Theo bọn ta được biết, vị Đại sư huynh này tên là Tấn Mục, thực lực có lẽ đạt Bán Bộ Niết Bàn, có khả năng xung kích Niết Bàn Cảnh.

Nói đến đây sắc mặt Mạc Lăng có phần nặng nề, Niết Bàn Cảnh và Tạo Hóa Cảnh căn bản là hai tầng thứ khác hẳn nhau. Một khi Tấn Mục trở thành cường giả Niết Bàn Cảnh, dù Lâm Động có vũ kỹ giết được tám người bọn Lê Thịnh cũng chưa chắc là đối thủ của Tấn Mục.

Vì Niết Bàn Cảnh là sự thay đổi hoàn toàn về chất, phải trải qua sự tôi luyện của Niết Bàn Khí, thân thể của cường giả Niết Bàn Cảnh ngang ngược hơn Đại Nhật Lôi Thể của Lâm Động không biết bao nhiêu lần. Đối mặt với sự ngang ngược đó, dù không dùng nguyên lực để hộ thể thì một cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng chẳng thể tạo sự uy hiếp gì quá lớn. Đây chính là cái gọi là khoảng cách!

Hắn đứng yên cho đánh, ngươi cũng chẳng làm được gì.

Tuy Bán Bộ Niết Bàn không thể coi là cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính nhưng thực lực cũng vượt xa bọn Lê Thịnh.

Lâm Động gật đầu, cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Từ tinh thần lạc ấn mà Tấn Mục để lại tối qua hắn cũng biết đây là một đối thủ đáng gờm.

- Tấn Mục hiện nay có lẽ ở Dương Thành. Tòa thành đó là Điểm tập trung rất rộng lớn, so với ở đây thì nơi đó cực kỳ xa xôi.

Mạc Lăng nhún vai, nói:

- Thông thường rất nhiều người vào Chiến trường Viễn Cổ đều đến Điểm tập trung đó, chỉ ở đó mới tuyệt đối an toàn. Những nơi nhỏ như chúng ta đang ở rất dễ bị Yêu thú công phá. Đương nhiên Dương Thành là Điểm tập trung lớn nhất trong vòng bán kính nghìn dặm, cường giả nhiều như lá mùa thu. Tuy Niết Bàn Khí ở đó dồi dào hơn ở đây nhưng muốn chiếm được tài nguyên tốt cũng không phải chuyện dễ.

- Ha ha, Lâm Động huynh cũng không cần quá lo về Tấn Mục, theo tình báo bọn ta biết được thì có lẽ giờ hắn không có thời gian gây rối đâu.

Đỗ Vân cười nói.

- Tại sao?

Lâm Động khựng người, ngạc nhiên hỏi. Hắn đã giết người của Vương triều Thánh Quang lại còn xóa bỏ tinh thần lạc ấn mà Tấn Mục để lại trong tượng ngọc, Tấn Mục phải rất nôn nóng giết Lâm Động mới phải.

- Đó là tin mà bọn ta biết được từ một tên thân cận với Vương triều Thánh Quang nhất. Dương Thành hiện nay tập trung rất đông người từ các Vương triều khác, mà dường như họ đang muốn tranh giành một thứ có tên là Viễn Cổ Bí Thược. Tên Tấn Mục đó cũng rất muốn có nó, ta nghĩ trước khi có được Viễn Cổ Bí Thược hắn sẽ không phân tâm đối phó huynh đâu.

Mạc Lăng cười nói thêm.

- Viễn Cổ Bí Thược? Đó là thứ gì?

Nghe thấy cái tên lạ hoắc này, Lâm Động hơi khựng lại, ngạc nhiên hỏi.

- Nghe nói đó là một cái chìa khóa của Viễn Cổ Bí Tàng. Tuy trong Chiến trường Viễn Cổ có thể cô đọng được Niết Bàn Đan nhưng nếu làm theo cách thông thường, đừng nói chỉ có một năm, dù cho thêm vài năm nữa cũng chẳng thể có đủ Niết Bàn Đan để xung kích Niết Bàn Cảnh. Vì thế rất nhiều người đã có ý đồ với các bảo tàng trong Chiến trường Viễn Cổ. Chỉ cần có được một bảo tàng là sẽ đủ lượng Niết Bàn Đan cần thiết. Nếu vận khí tốt một chút gặp được truyền thừa của tông phái Viễn Cổ để lại thì có thể một bước lên trời, nổi bật trong cuộc đại chiến một năm sau rồi.

Lâm Động khẽ gật gù, nếu cô đọng Niết Bàn Đan theo cách bình thường thì sợ là đại đa số mọi người sẽ không thể có một vạn viên. Như thế hiển nhiên là không thể đủ để xung kích Niết Bàn Cảnh, vì thế rất nhiều người muốn tìm bảo tàng. Đương nhiên cũng có những tên dùng cách bá đạo, cướp đoạt!

Có điều, muốn cướp thì phải có thực lực, nếu không, nhiều người không những không cướp được mà còn bị kẻ khác cướp sạch, giống như bọn xui xẻo Lê Thịnh vậy.

- Cũng không biết trong Viễn Cổ Bí Tàng có những thứ gì tốt?

Lâm Động nghĩ, hắn cũng có hứng thú với số bảo tàng đó. Dù sao thì hắn cũng cần rất nhiều Niết Bàn Đan để xung kích Niết Bàn Cảnh. Giờ hắn đã là Tạo Hóa Cảnh đại thành, rất nhanh nữa thôi là có thể xung kích Niết Bàn Cảnh. Trước lúc đó hắn nhất định phải gom đủ một vạn viên Niết Bàn Đan.

- Trong Viễn Cổ Bí Tàng có thứ gì bọn ta cũng không rõ, có điều theo tin tình báo có được thì dường như Tấn Mục nhằm vào một thứ… Mạc Lăng nói.

- Thứ gì?

- Hình như nó gọi là Sinh Tử Chuyển Luân Đan, hơn nữa… Man Sơn vò đầu, nói có phần không chắc chắn.

- Sinh Tử Chuyển Luân Đan?

Lâm Động sững người, hiển nhiên đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy loại đan dược này. Khi hắn chuẩn bị gật đầu bừa một cái thì một tiếng gào thét vang lên trong đầu.

- Sinh Tử Chuyển Luân Đam? Đó là đan dược mà siêu cấp cường giả đã bước vào cảnh giới lãnh ngộ sinh tử phải trải qua thiên tân vạn khổ mới ngưng tụ được. Một viên đan dược có thể cứu được một mạng sống, đủ để tránh được cục diện chết chắc! Nếu ta có được nó, nhất định sẽ có thể ngưng luyện lại từ đầu, thoát khỏi trạng thái Yêu linh, hồi phục trạng thái đỉnh phong! Lâm Động, lần này ngươi phải giúp ta, nhất định phải giúp ta! Giúp ta có được Sinh Tử Chuyển Luân Đan, chỉ cần ta có nó sẽ có cơ hội hồi sinh!

Tiếng gào thét ấy gần như khiến Lâm Động muốn ngất đi, hắn biết đó là giọng của tiểu điêu. Điều khiến hắn kinh ngạc là, từ khi biết tiểu điêu đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy tiểu điêu kích động như thế. Rõ ràng thứ gọi là Sinh Tử Chuyển Luân Đan kia vô cùng quan trọng với tiểu điêu.

- Đừng vội, cứ bình tĩnh, ta sẽ cố hết sức giúp ngươi!

Mãi lúc sau Lâm Động mới tỉnh lại, cười khổ, trong đầu nói. Tuy hiện giờ ngay đến Viễn Cổ Bí Tàng là gì cũng không biết nhưng hắn vẫn nhận lời, đó không phải tùy tiện hứa suông mà là lời hứa chân chính.

Mấy năm nay, Lâm Động đã coi tiểu điêu là người bằng hữu không thể thiếu. Không có tiểu điêu thì không có hắn ngày nay. Tiểu điêu đã giúp hắn rất nhiều, nay nó cần Lâm Động giúp đương nhiên hắn sẽ không nói nửa lời từ chối.

- Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi thật nghĩa khí, điêu gia ta không nhìn nhầm người!

Lời nói của Lâm Động rõ ràng đã cảm động tiểu điêu, trong tiếng chửi bới ẩn giấu một sự vui mừng.

Lâm Động khẽ thở ra, vốn dĩ hắn đã thở phào khi chưa bị Tấn Mục truy sát, không ngờ lại có biến cố này.

Hiển nhiên Viễn Cổ Bí Thược chính là chìa khóa để mở Viễn Cổ Bí Tàng, hắn muốn có Sinh Tử Chuyển Luân Đan bên trong bí tàng thì nhất định phải giành được chìa khóa.

Thế cũng có nghĩa là, Lâm Động không chỉ không thể tránh Tấn Mục mà ngược lại phải chủ động đến Dương Thành để tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược!

Nghĩ vậy sắc mặt Lâm Động không khỏi trở nên kỳ quái, một lúc sau hắn thở dài, xem ra phiền phức lại đến rồi, muốn tránh cũng không tránh được…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 415

Tiểu Niết Bàn Kim Thân.

Huynh muốn đến Dương Thành?

Khi nghe Lâm Động nói câu đó, ba người Mạc Lăng đều bất ngờ. Lâm Động đã giết người của Vương triều Thánh Quang, phải tránh xa Tấn Mục ra mới phải. Không thể ngờ hắn không những không tránh đi, ngược lại còn chủ động tìm đến Dương Thành, thế không phải tự chui đầu vào rọ sao?

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, vốn dĩ hắn định dùng tĩnh chế động nhưng không ngờ lại biết về Viễn Cổ Bí Thược, như vậy hắn không thể không nghĩ khác đi. Trong Viễn Cổ Bí Tàng chắc chắn không thể chỉ có mỗi Sinh Tử Chuyển Luân Đan, trong đó nhất định còn có một lượng lớn Niết Bàn Đan và các bảo bối khác nữa. Nếu hắn có được chưa biết chừng sẽ xung kích được Niết Bàn Cảnh.

Còn về Tấn Mục, tuy hắn rất khó đối phó nhưng cũng không khiến Lâm Động sợ hãi. Nếu thật sự cần thiết thì Lâm Động sẽ triệu hồi Huyết Linh Khôi. Có Huyết Linh Khôi, dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng không thể uy hiếp Lâm Động.

- Mọi người cũng biết đấy, tuy chúng ta có một năm, nhưng nếu cứ lặng lẽ ở lại đây, sau một năm e là ngay tư cách tham gia đại chiến cũng không có. Vì thế chúng ta nhất định phải hành động, Viễn Cổ Bí Tàng chính là cơ hội.

Lâm Động nhìn ba người Mạc Lăng nói.

- Chỉ cần có được một chút từ bí tàng đó, ta nghĩ chắc chúng ta đều có thể

xung kích Niết Bàn Cảnh.

Nghe thế, ba người Mạc Lăng cũng gật gù, điều này đương nhiên họ cũng biết. Nhưng Dương Thành khác với ở đây, cường giả nhiều như lá mùa thu, có lẽ cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng không ít. Muốn giành được Viễn Cổ Bí Thược từ tay những cường giả đó không phải chuyện dễ dàng. Huống hồ Lâm Động đã giết người của Vương triều Thánh Quang, nếu bị chúng phát hiện thì chắc chắn không tránh khỏi truy sát.

- Vạn nhất người của Vương triều Thánh Quang phát hiện ra chúng ta… Đỗ Vân trầm ngâm.

- Vương triều Thánh Quang không đáng sợ như mọi người tưởng đâu. Ta không hề sợ Tấn Mục, nếu thật sự hắn không biết điều ta cũng không ngại cho hắn theo bước bọn Lê Thịnh.

Lâm Động cười nhạt nói.

Nghe Lâm Động nói thế, ba người Mạc Lăng đều kinh ngạc. Từ khẩu khí có thể thấy được rằng dường như Lâm Động có cách đối phó với cường giả Bán Bộ Niết Bàn.

Nhưng họ cũng không nghi ngờ tính chân thực trong lời mà Lâm Động nói. Dù sao họ cũng coi như hiểu được một chút về Lâm Động, nếu không có cách thì Lâm Động tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

- Mọi người nghĩ sao? Nếu không muốn thì ta cũng không miễn cưỡng.

Lâm Động nhìn ba người, thực lực của họ không hề kém, nếu đi cùng thì cũng là trợ thủ tốt.

Ba người Mạc Lăng nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

- Lâm Động huynh, bọn ta theo huynh. Phú quý phải mạo hiểm mới có được, chỉ khi có được bí tàng chúng ta mới xung kích Niết Bàn Cảnh được, nếu không

sớm muộn gì cũng bị tụt lại đằng sau, càng khó được tông phái siêu cấp coi trọng.

Mạc Lăng trầm giọng nói.

- Ha ha, Lâm Động huynh, sau này có gì sai khiến huynh cứ nói, ba người bọn ta coi huynh là đội trưởng!

Man Sơn giọng sang sảng nói.

- Đội trưởng thì xin miễn cho, dù sao cùng một Vương triều, chúng ta phải ủng hộ giúp đỡ lẫn nhau là phải mà.

Thấy ba người cùng đồng ý, Lâm Động khẽ cười.

- Đợi mấy ngày nữa chúng ta sẽ lên đường đến Dương Thành. Có điều phải phiền mọi người tìm hiểu thêm thông tin xác thực về Viễn Cổ Bí Thược rồi.

Trong Dương Thành, cường giả vô số, Lâm Động cũng không dám lơ là, trong mấy ngày này hắn phải tranh thủ thời gian điều khiển được Thánh Tượng Băng Thiên Chàng một cách nhanh nhất, như vậy lực chiến đấu sẽ được tăng lên.

Ba người Mạc Lăng không phản đối ý kiến của Lâm Động, sau khi trao đổi qua một chút, mỗi người cũng trở về tháp của mình.

Nhìn ba người rời đi, Lâm Động cũng chầm chậm thở ra một hơi. Chiến trường Viễn Cổ này vô cùng rộng lớn, nơi họ đang ở chẳng qua chỉ là ngoại vi, còn Dương Thành thì lại là Điểm tập trung lớn nhất trong phạm vi vài nghìn, thậm chí vạn dặm. Mà sức mê hoặc của Viễn Cổ Bí Thược chắc chắn sẽ khiến rất nhiều cường giả phát điên.

Lần tranh giành này không phải loại tranh đấu nhỏ nhặt trước đây đâu.

- Hắc hắc, cứ nhiều người là sẽ loạn, càng loạn sẽ càng có cơ hội.

Lúc này tiểu điêu hiện ra trên vai Lâm Động, hai mắt vẫn ánh lên niềm vui mừng và kích động. Rõ ràng là cái Sinh Tử Chuyển Luân Đan kia đã khiến tâm cảnh nó dậy sóng.

Lâm Động nhún vai, định tiếp tục tu luyện Thánh Tượng Băng Thiên Chàng nhưng tiểu điêu bỗng cào cào móng nói:

- Với thực lực hiện nay, ngươi đủ để chiến thắng cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nhưng nếu gặp cường giả Niết Bàn Cảnh thì chỉ khi thi triển chỉ thứ năm của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ mới có thể chống chọi được.

- Chỉ thứ năm quá mạnh, thứ nguyên lực cuồng bạo đó giờ ta chưa thể chịu nổi.

Lâm Động trầm ngâm nói.

- Đúng là không chịu được. Tuy Đại Nhật Lôi Thể cũng mạnh nhưng vẫn không phải vũ kỹ luyện thể Tạo Hóa Cấp. Ngươi phải đổi vũ kỹ luyện thể khác mạnh hơn mới có thể chịu đựng được nguyên lực cuồng bạo của chỉ thứ năm.

Tiểu điêu gật gù nói.

Nghe vậy, Lâm Động bất lực lắc đầu, vũ kỹ luyện thể vốn đã rất hiếm có, huống hồ là vũ kỹ luyện thể cấp Tạo Hóa.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi nghĩa khí như vậy, điêu gia ta sao có thể đối xử bạc với ngươi chứ? Ta còn phải dựa vào ngươi để giành được Sinh Tử Chuyển Luân Đan đấy. Theo ta!

Tiểu điêu cười tinh quái, rồi cào một cái, ánh sáng tử hắc sắc ngưng tụ trong móng vuốt, rồi biến thành một cái cốt giản tử hắc sắc, trên đó còn có văn tự huyền ảo đang chuyển động.

Lâm Động nhận lấy cốt giản, ánh mắt lóe lên sự mừng rỡ, nhìn một lượt, chỉ thấy văn tự trên đó dần tụ lại vào nhau.

- Tiểu Niết Bàn Kim Thân!

Nhìn những ký tự đang chuyển động, Lâm Động lẩm nhẩm.

- Đây là một loại vũ kỹ luyện thể ta có được năm đó. Nói ra cũng có thể tính là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng. Chỉ cần tu luyện đến đại thành là hoàn toàn có thể tương đương với phiên bản nhược hóa của Niết Bàn Kim Thân. Tuy không thể coi là Niết Bàn Kim Thân chân chính nhưng cũng không kém quá nhiều.

Tiểu điêu cười nói.

- Ồ?

Nghe vậy Lâm Động có phần rung động, Niết Bàn Kim Thân chính là dấu hiệu của Niết Bàn Cảnh. Đối mặt với một cường giả có Niết Bàn Kim Thân, dù là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong tấn công toàn lực cũng không thể tạo thương tổn gì. Lâm Động không thể ngờ vũ kỹ luyện thân của tiểu điêu lại đạt đến mức này.

Vũ kỹ luyện thể đẳng cấp này mới không hổ danh Tạo Hóa Cấp!

- Đương nhiên, tu luyện loại vũ kỹ luyện thể này cũng cần rất nhiều Niết Bàn Đan. Dù sao với các ngươi, Niết Bàn Khí là năng lượng tốt nhất, chỉ khi được tẩy rửa qua Niết Bàn Khí mới có thể thuế biến được.

Nghe vậy, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lâm Động chính là, lại tốn Niết Bàn Đan rồi!

- Đừng tiếc Niết Bàn Đan! Nếu các cường giả Bán Bộ Niết Bàn biết ngươi vẫn chưa lên Niết Bàn Cảnh mà đã có sức mạnh có thể sánh được với cường giả Niết Bàn Cảnh thì không biết sẽ ngưỡng mộ ngươi thế nào.

Tiểu điêu nhếch mép cười.

- Nếu không phải nể tiểu tử ngươi rất nghĩa khí thì ta cứ để ngươi dùng Đại

Nhật Lôi Thể rồi… Lâm Động cười cười. Tiểu điêu nói không sai, tuy tu luyện Tiểu Niết Bàn Kim Thân sẽ tốn Niết Bàn Đan nhưng sau khi luyện thành, lợi ích nhận được sẽ vượt xa số Niết Bàn Đan tiêu tốn.

- Mấy ngày này ngươi cứ tách khỏi đây, tìm nơi nào đó không người thúc động năng lượng Thôn Phệ Tổ Phù lên mức cao nhất, ta sẽ trợ giúp. Không yêu cầu ngươi lập tức luyện thành nhưng ít nhất cũng phải đạt mức tiểu thành. Như thế có lẽ sẽ chịu đựng được sức mạnh cuồng bạo của chỉ thứ năm Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.

Tiểu điêu nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, mắt ánh lên lửa nhiệt tình, xem ra đồng ý giúp tiểu điêu giành Sinh Tử Chuyển Luân Đan cũng khiến nó nỡ lấy ra vũ kỹ mạnh hơn rồi.

- Này, điêu gia trước đây không cho ngươi vũ kỹ mạnh như thế cũng là muốn tốt cho ngươi thôi. Tu luyện vốn không phải chuyện một sớm một chiều, tu luyện quá sức sẽ làm tổn hại căn cơ, chỉ có tu luyện từng bước mới khiến ngươi thật sự mạnh hơn.

Dường như tiểu điêu đọc được ý nghĩ của Lâm Động, nói.

Lâm Động cười, rồi đứng dậy, nói:

- Nếu vậy thì không cần kéo dài thời gian nữa, lập tức đi thôi!

o0o Lâm Động hành sự cũng rất nhanh chóng, nghĩ rồi là lập tức hành động, bay thẳng ra ngoài tìm ba người Mạc Lăng.

Ba người đó có phần ngạc nhiên vì Lâm Động tạm thời tách ra, nhưng cũng không nói gì. Tiếp xúc một thời gian họ cũng biết Lâm Động không phải loại người bỏ trốn một mình, vì thế đều đồng ý.

Trao đổi xong Lâm Động nhảy lên Tiểu Viêm, đôi cánh rộng của Tiểu Viêm đập mạnh bay vút về phía chân trời.

Hiển nhiên Lâm Động cũng rất hiếu kỳ và trông đợi vào Niết Bàn Khí thu nạp được nhờ việc dùng Thôn Phệ Tổ Phù, hắn cũng rất muốn biết khi hắn toàn lực thúc động Thôn Phệ Tổ Phù thì sẽ có lực thôn phệ mạnh đến mức nào!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 416

Tu Luyện Kim Thân.

Lâm Động biết chắc lần tu luyện này sẽ có động tĩnh không hề nhỏ, để không gây nên những rắc rối không cần thiết, hắn đã bảo Tiểu Viêm bay với tốc độ nhanh nhất có thể suốt hai giờ, thậm chí bay qua cả vùng bình nguyên không thấy giới hạn đâu, nối tiếp vùng bình nguyên đó là sơn mạch vô tận.

Bên trong sơn mạch sương mù bao phủ, đỉnh núi cheo leo, mơ hồ còn có vô số những tiếng gào rú gầm gừ cuồng bạo.

Những nơi thế này thường tập trung rất nhiều Yêu thú, rất ít cường giả nhân loại lại chủ động đến đây. Vì dù sao Yêu thú trong Chiến trường Viễn Cổ này không như bên ngoài. Yêu thú ở đây không những lớn mạnh hơn mà còn hung hãn hơn nhiều.

Nhưng với Lâm Động, hắn thà tu luyện giữa bầy Yêu thú chứ không thể để kẻ khác biết bí mật của mình. Thôn Phệ Tổ Phù vô cùng mạnh mẽ, nếu bị kẻ khác phát hiện ra, chắc chắn sẽ gặp rắc rối không nhỏ. Mà bây giờ tuy rằng Lâm Động có chút khả năng tự bảo vệ mình nhưng đối diện với cường giả chân chính thì chẳng là gì. Vì thế, trước khi có được thực lực thật sự mạnh, hắn không muốn để bất cứ ai biết về Thôn Phệ Tổ Phù.

- Ở đây đi!

Tiểu điêu cũng khá hài lòng về hoàn cảnh ở đây. Tuy giữa núi non trùng điệp này Yêu thú vô vàn, nhưng có nó bảo vệ, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Lâm Động gật đầu, vỗ lên người Tiểu Viêm, Tiểu Viêm liền đáp xuống một đỉnh núi sâu trong rừng.

Lâm Động nhảy xuống khỏi lưng Tiểu Viêm, không chút chần chừ lập tức tìm một phiến đá xanh ngồi xuống. Có điều hắn không tu luyện ngay mà chỉ nhắm mắt, mặc cho nguyên lực tự động vận chuyển, tâm thần Lâm Động dần dần cũng yên tĩnh.

Trạng thái đó kéo dài mấy phút, một đám khói trắng chầm chậm phun ra từ miệng Lâm Động, ánh mắt hắn cũng dần chăm chú, tâm thần khẽ động, Thôn Phệ Tổ Phù lơ lửng trong nê hoàn cung lập tức chui ra.

Một tấm phù văn cổ lão lặng lẽ bay lơ lửng trước mặt Lâm Động, không ngừng chuyển động, lúc thì biến ra vô số lỗ đen, lúc lại biến thành phù văn huyền diệu, vô cùng thần kỳ.

Vù vù vù!

Cũng vào lúc Thôn Phệ Tổ Phù xuất hiện, nguyên khí thiên địa cũng có dấu hiệu sôi sục. Lâm Động vẫn chưa thúc động Thôn Phệ Tổ Phù nhưng đã có vô số đạo thôn phệ lực không kìm nén được mà lan tỏa ra, thôn phệ hết nguyên khí thiên địa xung quanh.

- Thôn Phệ Tổ Phù, Thôn Nạp Thiên Địa!

Lâm Động nhìn Thôn Phệ Tổ Phù, thủ ấn biến hóa nhanh chóng, rồi hét lên một tiếng trầm đục.

Vù vù!

Cùng với sự biến đổi thủ ấn, Thôn Phệ Tổ Phù vốn chỉ to bằng bàn tay đã phình to ra với tốc độ chóng mặt, biến thành một cái hắc động to trăm trượng từ từ mở rộng phía trên đầu Lâm Động.

Bóng tối bao phủ cả đỉnh núi, vô số tảng đá to, cây cổ thụ bay vù vù vào trong hắc động rồi biến mất không còn cái gì.

Vù vù!

Khi hắc động mở rộng, trời đất dường như bị chấn động, nguyên khí thiên địa với một tốc độ kinh ngạc ngưng tụ lại thành một quang trụ gần như thực chất ào ạt tràn vào trong hắc động.

Đối mặt với luồng nguyên khí ồ ạt đó, chính giữa hắc động cũng không ngừng chuyển động, vô số đạo năng lượng đỏ rực thẩm thấu ra ngoài rồi nhanh chóng bao phủ lấy Lâm Động đang ngồi.

Số năng lượng này đều được ngưng tụ từ Niết Bàn Khí, cái hắc động mà Thôn Phệ Tổ Phù biến thành đã hút hết nguyên khí thiên địa ở xung quanh và cô đọng ra Niết Bàn Khí và truyền hết vào cơ thể Lâm Động.

Nhìn số năng lượng đang chảy, Lâm Động cũng không kìm được mà hít vào một hơi, hiệu quả của Thôn Phệ Tổ Phù có phần vượt qua dự liệu của hắn.

Tách tách tách!

Khi Lâm Động còn đang ngạc nhiên, năng lượng đỏ rực đó cuồn cuộn, ở những phần da tiếp xúc với nguồn năng lượng đó dường như trở nên nóng rực, phát ra tiếng nổ lách tách như quay thịt.

Niết Bàn Khí cố nhiên rất mạnh và kỳ diệu, nhưng muốn tiếp nhận nó cũng không phải chuyện dễ. Dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn, khi hấp thụ Niết Bàn Khí cũng phải cẩn trọng từng chút một, vì nếu hấp thụ quá nhiều sẽ rất có nguy cơ tự phát nổ, hủy hoại thân thể.

Lâm Động nghiến răng nghiến lợi chịu đựng cơn đau, cơ bắp toàn thân hắn cũng đều căng lên.

- Tiểu tử, Niết Bàn Kim Thân không phải tu luyện kiểu đó. Muốn tu luyện Tiểu Niết Bàn Kim Thân phải dùng đến mật pháp, dùng Niết Bàn Khí tôi luyện mọi ngóc ngách trong cơ thể, từ đó chuyển đổi thành Niết Bàn Kim Thân. Giờ ngươi phải chịu khổ không ít nhưng sẽ rất tốt cho việc xung kích Niết Bàn Cảnh

sau này. Nếu ải này mà cũng không qua thì chắc chắn sẽ xung kích thất bại!

Nhìn Lâm Động như đang bị lửa bao phủ, tiếng nói của tiểu điêu vang lên.

- Để mặc cho Niết Bàn Khí đi khắp cơ thể tôi luyện cơ bắp, kinh mạch!

Nghe được tiếng của tiểu điêu, Lâm Động cũng cắn răng, cơ bắp căng cứng dần thả lỏng. Cùng với việc Lâm Động từ bỏ kháng cự, Niết Bàn Khí lập tức chui vào mọi ngóc ngách trong cơ thể hắn. Bên trong cơ thể Lâm Động như có ngọn lửa thiêu đốt, từ mọi thớ thịt, mọi đốt xương, thậm chí phủ tạng đều phải chịu những cơn đau do cái nóng gây ra, cảm giác như cả cơ thể sắp bị đốt thành tro đến nơi vậy.

- Đại Nhật Lôi Thể!

Cảm nhận sự đau đớn, Lâm Động ngậm chặt răng, một vầng mặt trời sáng chói dần mọc lên rồi mạnh mẽ hơn, lúc này sự đau đớn mới dần mất đi.

Có điều, dù Niết Bàn Khí di chuyển khắp cơ thể tạo nên cơn đau không gì bì kịp nhưng Lâm Động cũng cảm nhận được rõ ràng cơ bắp và xương cốt đều trở nên cứng cáp, rắn rỏi hơn. Một thứ năng lượng hùng hồn ào ạt trong cơ thể, cảm giác như có thể bùng phát ra sức mạnh khủng bố bất cứ lúc nào.

Trên bầu trời, hắc động mà Thôn Phệ Tổ Phù biến ra vẫn đang chầm chậm quay tròn lực thôn phệ kinh hồn bùng phát, nguyên khí thiên địa trong sơn mạch ồ ạt ngưng tụ lại, Niết Bàn Khí bao quanh Lâm Động cũng dần trở nên đậm đặc hơn.

Niết Bàn Khí ngày một đậm đặc rồi biến thành một thứ hỏa diễm đặc biệt bao phủ lấy Lâm Động, trong phạm vi trăm trượng, tất cả các loại cây xanh đều khô héo, tựa như thành phần nước đều bị bốc hơi hết.

- A!

Hỏa diễm thiêu đốt, cơ thể Lâm Động rung lên dữ dội, một tiếng hét xé cổ

đau đớn vang vọng cả ngọn núi.

Tiểu điêu cũng lùi ra xa, ánh mắt nặng nề nhìn cảnh tượng đó, Niết Bàn Kim Thân đúng là rất mạnh nhưng muốn luyện thành cũng không phải chuyện dễ. Dù Lâm Động có cơ sở tu luyện khá tốt nhưng cũng không thể chắc chắn sẽ thành công. Kết quả thế nào còn phải xem khả năng chịu đựng của hắn.

- Tiểu tử, nếu vượt qua được khổ ải này, sau này tỷ lệ thành công trở thành Niết Bàn Cảnh sẽ cao hơn, ngươi phải cố gắng… Hắc động bao trùm cả ngọn núi, với tư thái vô cùng bá đạo thôn phệ nguyên khí thiên địa, không ngừng cung cấp Niết Bàn Khí, điều này khiến hỏa diễm Niết Bàn quanh người Lâm Động không tắt.

Chớp mắt hai ngày như vậy qua đi. Trong hai ngày này, từ trong ngọn lửa Lâm Động không ngừng phát ra những tiếng gào thét đau đớn, có thể tưởng tượng được hắn đã phải chịu sự hành hạ đến mức nào. Nhưng tiểu điêu cũng không thể làm gì, kiểu tu luyện này hoàn toàn phải dựa vào ý chí của Lâm Động, kiên trì thì sẽ có được sự thay đổi. Nếu thất bại, có lẽ kết cục của hắn sẽ giống như bộ xương trong không gian Đại Hoang Cổ Bi hồi đó. Chỉ có điều, người đó còn có bộ xương, còn tiểu điêu hắn có khi đến tro cũng chẳng còn.

Trong sự lo lắng và căng thẳng của tiểu điêu, lại một ngày nữa trôi qua. Nhưng lần này tiểu điêu có phần nhẹ nhõm hơn, trong một ngày này bị bao trùm bởi lửa Niết Bàn nhưng Lâm Động không hề gào thét, hắn chỉ lặng lẽ ngồi khoanh chân bên trong ngọn lửa tựa như lão tăng ngồi thiền, không hề động đậy.

Tiểu điêu nhìn chăm chú vào ngọn lửa, dường như nó mơ hồ nhìn thấy trên cơ thể Lâm Động có kim quang.

- Nhất Điểm Kim Quang, Chú Tựu Kim Thân… Khi nhìn thấy ánh kim quang lấp lánh, mắt tiểu điêu lóe lên niềm vui mừng, lẩm bẩm nói.

o0o Cũng đúng lúc Lâm Động bước vào giai đoạn quan trọng của việc tu luyện thì phía chân trời bên ngoài tòa thành Điểm tập trung bỗng truyền tới âm

thanh xé gió, một con cự thú vỗ cánh đem theo cuồng phong xuất hiện trên bầu trời của Điểm tập trung.

Con cự thú còn cách Điểm tập trung khá xa đã dần giảm tốc độ, phía trên cơ thể khổng lồ của nó có một vài thân ảnh đang đứng, ánh mắt sắc lạnh nhìn về Điểm tập trung ở phía xa.

Trên ngực những người này đều có một tấm huy chương quen thuộc, hoa văn là một tia thánh quang lấp lánh!

Cường giả của Vương triều Thánh Quang!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 417

Rắc Rối Đến.

Nguyên khí thiên địa như sục sôi, một cái hắc động khổng lồ chầm chầm xoay tròn không ngừng thôn phệ hết nguyên khí thiên địa.

Khi hắc động đang thôn phệ nguyên khí thiên địa thì vô số những sợi năng lượng kỳ dị đỏ rực cũng ào ạt tràn ra từ hắc động, cuối cùng hóa thành một ngọn lửa nóng bỏng bao trùm lấy nhân ảnh trên ngọn núi.

Tiểu điêu đứng trên lưng chừng trời, nhìn chăm chú vào ngọn lửa đang cháy rừng rực, Lâm Động ở trong ngọn lửa Niết Bàn đã bốn ngày rồi.

Trong bốn ngày này, từ những tiếng gào thét thảm thiết ban đầu giờ đã yên tĩnh không một tiếng động, dường như Lâm Động đã thích ứng được với sự đau đớn mà lửa Niết Bàn gây ra.

Tiểu điêu cũng thấy được rõ ràng, trong ánh lửa đỏ rừng rực cháy đó ánh kim quang cũng ngày một đậm đặc hơn, tạo cảm giác kiên cố không gì xuyên thủng nổi.

Dấu hiệu của Niết Bàn Kim Thân tiểu thành, có điều, tiểu thành thật sự phải đợi khi kim quang dung hợp hoàn toàn vào da thịt, xương cốt chứ không phải chỉ bề ngoài.

Vì thế mới nói Lâm Động còn cách Tiểu Niết Bàn Kim Thân không ít, từ đó cũng có thể thấy được độ khó khăn khi tu luyện Tiểu Niết Bàn Kim Thân. Lâm Động thúc động Thôn Phệ Tổ Phù đến mức cao nhất mới ngưng tụ được nhiều Niết Bàn Khí như vậy, nếu là người bình thường thì ít nhất phải mất vài tháng.

- Cho dù thôn phệ ở mức này vẫn chưa đủ Niết Bàn Khí.

Tiểu điêu nhìn Lâm Động chăm chú, vừa nhìn là nó biết Lâm Động đang ở giai đoạn quan trọng, lúc này chỉ cần có đủ Niết Bàn Khí ngưng tụ thành lửa Niết Bàn thiêu đốt dữ dội một chập khiến kim quang hoàn toàn dung hợp vào da thịt Lâm Động.

- Thực lực của tiểu tử này vẫn yếu quá, toàn lực thúc động Thôn Phệ Tổ Phù mà cũng chỉ đến mức này, xem ra nhất định phải có trợ giúp từ bên ngoài… Sắc mặt tiểu điêu trầm ngâm, rồi vung móng vuốt, túi Càn Khôn của Lâm Động bay lên, lập tức vô số Niết Bàn Đan bay ra tụ lại thành một dòng đan dược chảy vào hắc động.

Ầm ầm!

Niết Bàn Đan chảy vào khiến cả hắc động rung chuyển, ngay sau đó vô số đạo Niết Bàn Khí như thiêu như đốt lao thẳng xuống Lâm Động.

Uỳnh uỳnh!

Toàn thân Lâm Động lúc này giống như cây củi khô bị bao quanh bởi ngọn lửa ngày một nóng bỏng, ánh lửa bốc cao hàng trăm trượng, cây cối trên cả ngọn núi đều trở nên khô héo.

Lửa Niết Bàn cuối cùng cũng khiến thân ảnh đang ngồi trong nó rung lên dữ dội, trong màn lửa cháy rực, một đạo kim quang tỏa sáng chói lòa.

- Kim Quang Nạp Thể, Niết Bàn Kim Thân!

Cùng với làn sóng dao động hùng hồn không ngừng lan tỏa, khoảng mấy phút sau, một tiếng hét trầm đục phát ra từ trong màn lửa.

Vút!

Đúng lúc đó, một đạo kim quang chói mắt bắn ra, ngay cả khi cách đó hàng

trăm dặm cũng có thể nhìn thấy đạo kim quang này.

- Thành công rồi!

Tiểu điêu mừng rỡ nhìn đạo kim quang, nó có thể thấy rõ ràng phía dưới luồng sáng, ánh kim quang bao ngoài thân ảnh kia đang dần bị ép xuống dưới da.

Bùm!

Ngọn lửa bỗng bùng nổ… lửa dần tan đi để lộ ra thân ảnh ngồi tĩnh lặng trên tảng đá xanh.

Đó đương nhiên là Lâm Động, lúc này cả cơ thể hắn không có sự thay đổi gì đặc biệt, thậm chí quần áo vẫn nguyên vẹn, dường như lửa Niết Bàn nóng bỏng ban nãy không hề tác động gì đến hắn vậy. Thế nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện bên dưới làn da của hắn dường như có một tia kim quang đang di chuyển.

Lâm Động cũng đã mở mắt, đồng tử cơ hồ đã biến thành kim quang thuần chất, vô cùng kỳ dị, nhưng cũng may là màu vàng đó một lúc sau cũng dần tan đi, nếu không thì đôi mắt đó cũng quá dễ gây chú ý.

Lâm Động tĩnh lặng ngồi trên tảng đá, không đứng dậy ngay, dường như vẫn đang cảm nhận cái cảm giác trong người chảy một luồng năng lượng dồi dào.

Một lúc sau, đôi mắt đã lấy lại thần thái, Lâm Động đứng dậy, tảng đá bên dưới lập tức nát thành vụn.

Đúng lúc Lâm Động đứng dậy, trong sơn mạch cách đó không xa một con Yêu thú toàn thân đầy sát khí bỗng lao tới, thứ khí tức đó không hề thua kém còn Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong gặp ở Yêu Triều hôm trước.

Thấy một con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong hung dữ lao tới, Lâm Động cười mỉm, không hề sử dụng nguyên lực, dẫm mạnh mũi chân một cái, cả thân hình bay lên hàng trăm trượng rồi lao về phía con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh

phong kia.

Thân thể Lâm Động không thể so sánh được với con Yêu thú nhưng hắn không hề tránh né mà cứ bình thản lao tới.

Ầm!

Một quyền tung ra, không hề có sự dao động của sức mạnh, nhưng con Yêu thú có thể sánh ngang với một Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong lại bị đấm ầm một tiếng, máu tươi bắn tung tóe, ngay cả xương cốt thịt thà cũng không còn.

Một quyền của Lâm Động đã đấm nổ tung con Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong! Sức mạnh thật khủng bố!

Một quyền đánh nổ tung con Yêu thú, Lâm Động cũng không kềm được sự sảng khoái, hắn ngửa mặt cười lớn, tay bắt lấy viên Yêu tinh hạch của con Yêu thú rồi hấp thụ Niết Bàn Khí trong nó.

Từng đợt Niết Bàn Khí chảy vào trong cơ thể Lâm Động, nhưng lần này không hề tạo ra bất kỳ sự đau đớn nào, có Tiểu Niết Bàn Kim Thân rồi, Niết Bàn Khí không thể tạo sự uy hiếp nào với hắn nữa.

- Sảng khoái!

Cơ thể Lâm Động khẽ vặn vẹo, cơ bắp giãn ra phóng thích một luồng năng lượng mạnh mẽ. Tuy khí tức của Lâm Động không mạnh hơn nhưng thực lực của hắn đã tăng lên không ít. Nếu giờ để hắn đối đầu với Lê Thịnh một lần nữa, có lẽ không quá ba chiêu là hắn có thể đánh tan xác Lê Thịnh.

- Này, chỉ là tiểu thành có gì mà sảng khoái? Hơn nữa nếu không phải ta thấy không ổn, dùng một vạn viên Niết Bàn Đan biến thành Niết Bàn Khí giúp ngươi xung kích thì chưa biết giờ ngươi có thành công hay không đâu… Tiểu điêu hiện ra, bỉu môi nói.

- Một vạn viên Niết Bàn Đan?

Nghe thế, sắc mặt Lâm Động tái đi, vội vàng nhìn lại, quả nhiên túi Càn Khôn đã bị nó lấy mất, thế là đau lòng đến tím mặt lại. Hắn vất vả khổ sở bao lâu mới có được hơn một vạn viên Niết Bàn Đan, nhưng giờ tiểu điêu trong một lúc đã dùng hết rồi… - Hài, tiểu tử thúi, một vạn viên Niết Bàn Đan đổi lấy Tiểu Niết Bàn Kim Thân tiểu thành, ngươi phải mừng mới phải, đừng có bày cái bộ dạng khó coi đó ra cho điêu gia ta nhìn.

Thấy sắc mặt tối sầm của Lâm Động, tiểu điêu hắng giọng nói.

Lâm Động không nói được gì, chỉ biết ấm ức trong lòng. Nhưng rồi hắn chỉ đành lắc đầu, vẫy tay một cái, hắc động lập tức thu nhỏ lại biến thành Thôn Phệ Tổ Phù chui vào nê hoàn cung.

- Đi thôi, về chỉnh đốn một chút rồi đến Dương Thành!

Mục đích tu luyện đã đạt được thì Lâm Động cũng không định ở lại đây thêm nữa. Dù sao hắn cũng không yên tâm để ba người Mạc Lăng ở Điểm tập trung, thế là vẫy tay với Tiểu Viêm, Tiểu Viêm rống lên một tiếng đập cánh bay tới.

Tiểu điêu gật gù rồi nhảy vào thạch phù trong bàn tay Lâm Động, Lâm Động nhảy lên lưng Tiểu Viêm, huýt một tiếng, Tiểu Viêm biến thành một đạo hồng quang biến mất nơi chân trời.

Trên đường trở về không có bất cứ sự cản trở nào, vì thế chỉ khoảng hai giờ sau là Điểm tập trung trên bình nguyên lại xuất hiện trong tầm mắt Lâm Động.

Lâm Động đứng trên lưng Tiểu Viêm, thấy Điểm tập trung rất bình yên cũng thở phào một tiếng.

- Lâm Động, trong tòa thành đó có thêm một vài khí tức rất mạnh mẽ, trong đó có ba kẻ không hề thua kém Lê Thịnh!

Thế nhưng, khi Lâm Động vừa thở phải thi tiếng của tiểu điêu bỗng vang lên.

Nghe thế sắc mặt Lâm Động thay đổi, mắt ánh lên tia sáng.

- Ngươi chính là Lâm Động đã giết Lê Thịnh? Bọn ta đã đợi ngươi hai ngày rồi, nếu ngươi còn không xuất hiện thì có lẽ ba gã bằng hữu của ngươi sẽ phải đền mạng đấy!

Đúng lúc ấy, từ tòa thành bỗng có một con cự thú bay lên, trên người nó là vài thân ảnh đang nhìn Lâm Động với ánh mắt âm u lạnh lẽo, đồng thời, một giọng nói mang đầy sát khí cũng vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, ánh mắt Lâm Động dần tối lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 418

Oanh Sát.

Quả nhiên là người của Vương triều Thánh Quang… Nhìn tấm huy chương quen thuộc đó, ánh mắt Lâm Động tối lại, lạnh lùng nói:

- Nếu làm tổn hại đến ba bằng hữu của ta, ta sẽ chém hết toàn bộ người của Vương triều Thánh Quang tại Chiến trường Viễn Cổ.

- Ha ha, khẩu khí lớn thật, chỉ sợ kẻ bị chém hôm nay là tên tiện dân ngươi!

Nghe Lâm Động nói, ba người trên cự thú cười nham hiểm, sát khí lan tỏa toàn thân.

- Ngươi vẫn tưởng giết được Lê Thịnh là có thể trèo lên cổ Vương triều Thánh Quang mà ngồi sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết đắc tội với Vương triều Thánh Quang là việc ngu xuẩn đến mức nào!

Nam tử mặc hoàng y đứng giữa nhìn Lâm Động với ánh mắt đùa giỡn nói:

- Yên tâm, ba người bằng hữu của ngươi tuy có phải chịu khổ một chút nhưng bọn ta vẫn chưa giết, vì thế giờ ngươi lo cho mình đi thì tốt hơn!

Vừa nói hắn vừa vỗ tay một cái, trên tường thành lập tức có người đẩy ba người bị trói chặt cứng ra. Lâm Động nhìn kỹ, chính là ba người bọn Mạc Lăng. Mặt mũi họ lúc này có phần chật vật nhưng cũng may không nguy hiểm đến tính mạng.

- Lâm Động, lần này Vương triều Thánh Quang có ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nếu huynh không chống cự được thì mau chạy đi!

Hiển nhiên ba người Mạc Lăng đã nhìn thấy Lâm Động, sắc mặt đều thay đổi, hét lớn.

- Ha ha, cũng nghĩa khí thật, nhưng hôm nay không kẻ nào chạy được hết! Đợi ta dọn dẹp hắn rồi bọn ta sẽ giam các ngươi lại, hàng ngày cô đọng Niết Bàn Đan cho bọn ta!

Nam tử hoàng y cười lớn nói.

Sắc mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh, không ai biết được đằng sau gương mặt đó có những suy nghĩ gì. Hắn nhìn ba người bọn Mạc Lăng một cái rồi quay sang ba kẻ đứng trên cự thú, bình thản nói:

- Tấn Mục không đến à?

- Hừ, ngươi tưởng ngươi là cái thá gì mà xứng để Đại sư huynh động thủ? Ba người bọn ta là đủ xử lý ngươi rồi. Đại sư huynh đã bảo bọn ra đem đầu ngươi về gặp huynh ấy là được!

Một người bên cạnh nam tử hoàng y cười với vẻ coi thường.

- Không đến thì thật đáng tiếc!

Nghe vậy, Lâm Động lắc lắc đầu, nói:

- Nếu hắn đã muốn đầu như thế thì ta sẽ gửi đầu của ba người về cho hắn!

Trên tường thành lúc này cũng xuất hiện không ít người, nhưng nhìn lên không trung họ không dám nói nửa lời. Thực lực của Vương triều Thánh Quang căn bản họ không thể chống chọi lại được. Họ sợ là sau hôm nay địa Điểm tập trung này sẽ đổi chủ, nơi đây lại bị Vương triều Thánh Quang nắm giữa, và tiền đồ của họ sẽ cực kỳ tối tăm.

Không phải tại họ dễ tuyệt vọng mà là vì thực lực của Vương triều Thánh Quang quả thực quá mức ngang ngược. Lần trước chỉ mình Lê Thịnh đã thành

bá chủ của nơi này, nay lại có đến ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong thực lực không hề thua kém Lê Thịnh, đối mặt với trận dung thế này, e là Lâm Động cũng phải lo lắng.

- Tên ngu xuẩn không biết trời cao đất dày! Bọn ta biết ngươi có đủ thực lực chống chọi với Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong đồng thời còn có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp rất mạnh. Có điều ba bọn ta liên thủ thì ngươi sẽ biết mình nhỏ bé đến mức nào!

Những lời của Lâm Động hiển nhiên đã chọc giận ba cường giả của Vương triều Thánh Quang, vậy là cả ba cùng cười lạnh, thân hình rung lên rồi lao tới Lâm Động với trận hình tam giác.

Tuy ngoài miệng vô cùng coi thường Lâm Động nhưng hành động của bọn chúng lại vô cùng cẩn trọng, công phòng cân đối, hành động rất phối hợp nhau.

Khi cả ba lao tới, ba đạo nguyên lực mạnh mẽ cũng bùng lên từ trong cơ thể, nguyên lực của cả ba dường như có dấu hiệu ngưng tụ lại với nhau tạo nên thanh thế vô cùng ngang ngược.

- Tiện dân, những ngày tháng tươi đẹp của ngươi đến đây là hết, đi chết đi!

Nguyên lực dâng trào, ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong này cũng tự tin lên hẳn, hét lên một tiếng, nguyên lực ngưng tụ lại trên không thành một ngọn núi lớn ập xuống đầu Lâm Động.

Ngọn núi nguyên lực tạo thành từ hợp lực của ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong có uy lực vô cùng, đến không khí cũng bị chấn động nổ tung.

Thế nhưng, đối diện với công kích mạnh mẽ đó, trước bao ánh mắt kinh ngạc, Lâm Động vẫn bình tĩnh đứng yên đợi khi ngọn núi nguyên lực đến đỉnh đầu rồi mới tung quyền.

Nhìn dáng vẻ thì dường như Lâm Động muốn dùng nắm đấm không hề có chút dao động nguyên lực đó để chống lại ngọn núi nguyên lực. Cảnh tượng đó

khiến ba người kia không khỏi cười lạnh.

Nhưng nụ cười lạnh đó không kéo dài được lâu, cảnh tượng tiếp đó đã khiến sắc mặt họ đông cứng. Vì khi nắm đấm của Lâm Động tiếp xúc với ngọn núi nguyên lực, cái nổ tung không phải nắm đấm Lâm Động mà lại chính là ngọn núi nguyên lực kia.

Bùm một tiếng, cả ngọn núi nguyên lực nổ tan tành biến thành những đốm sáng đầy trời.

Trên tường thành lập tức xôn xao, đến ba người Mạc Lăng cũng bị chấn kinh. Chỉ dựa vào sức mạnh đơn thuần mà đánh tan đòn công kích của ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong? Thực lực này có phải quá khủng bố rồi không?

Hơn nữa bọn họ cũng biết rõ mấy ngày trước Lâm Động không thể mạnh đến mức này, nếu không thì hắn cũng không bị Lê Thịnh giằng co lâu như vậy mới phân thắng bại. Cũng có nghĩa là chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà thực lực của Lâm Động đã tăng vọt!

- Tên tiểu tử này rất cổ quái, không được nương tay, toàn lực công kích!

Sắc mặt của ba cường giả kia cũng thay đổi, nhưng cũng coi như có kinh nghiệm phong phú, lập tức hét lên, điều động nguyên lực chuẩn bị tấn công toàn lực.

- Hừ!

Thế nhưng Lâm Động không cho chúng cơ hội, hắn không muốn kéo dài những cuộc chiến đấu kiểu này, vì thế khi ba kẻ kia một lần nữa chuẩn bị công kích thì hắn đã thi triển bộ pháp Thái Thanh Du Thân Bộ.

Ầm!

Không khí dưới chân bỗng phát nổ, thân hình Lâm Động tựa như viên đạn bắn ra đến trăm trượng, chỉ trong hai nhịp thở đã xông vào trận hình của ba

người kia. Một vòng năng lượng đáng sợ cuộn lên đánh bật ba người bay ra.

- Cẩn thận, hắn muốn đánh riêng lẻ từng người!

Thấy vậy, một kẻ trong đó lập tức hét lên.

- Biết rồi cũng vô ích thôi!

Vừa dứt tiếng hét, kẻ kia bỗng cảm thấy không khí phía sau lưng bùng nổ, như một bóng ma, Lâm Động đã xuất hiện ngay phía sau hắn.

- Quang Minh Giáp!

Cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo phía sau, sắc mặt kẻ đó hơi thay đổi rồi cơ thể rung lên, nguyên lực dần ngưng tự lại thành một bộ giáp quang minh.

Ầm!

Khi tấm áo giáp vừa được hình thành thì nắm đấm của Lâm Động cũng vừa tới, đấm mạnh vào tấm giáp. Một luồng sức mạnh đáng sợ lan tỏa!

Rắc!

Không gian như chao đảo, sắc mặt cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong đó đầy vẻ kinh hãi, vì hắn nhận ra rằng tấm giáp của mình lúc này lại mỏng manh yếu ớt tựa tờ giấy..

Rắc rắc!

Áo giáp quang minh nổ tung, nổ theo tấm giáp còn có thân thể của gã cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong kia. Sức mạnh cuồng bạo của Lâm Động đã xâm nhập thẳng vào trong cơ thể đánh tan xác thân thể gã cường giả đó.

Nhìn màn máu me mà Lâm Động gây ra, vô số tiếng hít vào lãnh khí vang lên, chẳng ai có thể ngờ một cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong lại bị Lâm

Động đánh một quyền tan xác như vậy!

Người bị chấn kinh còn có hai người bọn nam tử hoàng y. Bọn chúng không thể ngờ đồng bọn có thực lực tương đương mình lại bại dưới một quyền của Lâm Động, điều này rõ ràng không khớp với tin tình báo mà chúng nhận được. Chúng được biết rằng, Lâm Động trải qua một trận đại chiến ác liệt mới may mắn giết được Lê Thắng, vì thế khi Tấn Mục phái đi, chúng mới nghĩ đây là nhiệm vụ chắc chắn sẽ hoàn thành. Nhưng giờ nhìn cảnh tượng này chúng mới hiểu, tình báo hình như nhầm lẫn rồi!

Đương nhiên, nhầm lẫn nhưng không có cơ hội để hối hận. Vì thế khi ánh mắt lạnh lùng của Lâm Động chiếu tới, sắc mặt bọn nam tử hoàng y tái đi, không hẹn mà cùng lùi sau rất nhanh. Chúng biết đã chứng kiến sức mạnh của Lâm Động đương nhiên không muốn bị kết cục như đồng bọn.

Bốp bốp!

Thế nhưng, với tốc độ của chúng muốn thoát khỏi Lâm Động là chuyện không thể. Chỉ nháy mắt Lâm Động đã lao tới, tung ra hai quyền, hai đạo quyền phong hung hãn phá tan mọi chướng ngại, cách không đánh trúng người bọn nam tử hoàng y.

Khi cảm nhận được trận kình phong đáng sợ đó, hai tên đó mới hiểu tại sao đồng bọn lại bị đánh tan tành như vậy. Sức mạnh này dường như có thể sánh được với cường giả Bán Bộ Niết Bàn!

- Phụt!

Hai kẻ kia nháy mắt phun ra một ngụm máu tươi, vì đó là đòn đánh cách không nên chúng vẫn chịu đựng được một chút. Có điều sắc mặt đã tái nhợt, mắt đầy sự sợ hãi chứ không còn ngông cuồng như lúc trước.

- Mau đi thôi, hắn quá mạnh, chỉ có Đại sư huynh mới đối phó được hắn!

Hai kẻ này cũng là người quyết đoán, thấy Lâm Động như vậy không dám ở lại nữa, bay lên con cự thú, cự thú vỗ cánh muốn thoát thân.

Vút!

Thế nhưng ngay khi con cự thú chuẩn bị bay đi thì một đạo hồng quang rạch ngang chân trời, một con Huyết Mãng màu đỏ tươi như máu sắc bén xuyên qua thân thể cự thú, thừa thế còn xuyên thẳng qua người hai kẻ trên đó, máu tươi bắn tung trời.

Tất cả mọi người nhìn con cự thú và hai đạo thân ảnh con Huyết Mãng xuyên qua, nhất thời đều rơi vào trạng thái im lặng như tờ.

Ba người Mạc Lăng cũng phải nuốt nước bọt. Ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong thậm chí không nói được mấy lời đã bị giết sạch!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 419

Đến Dương Thành.

Trên bầu trời Huyết Mãng sắc bén khổng lồ xuyên thấu cự thú và cơ thể hai gã nam tử hoàng y, máu tươi bắn lên như trời như huyết trụ, cuối cùng nhuộm mặt đất thành một màu đỏ tươi chói lọi.

Người cuối cùng ra tay đương nhiên là Tiểu Viêm, cái đuôi mãng vĩ của nó sau khi hấp thụ huyết mạch của Viễn Cổ Thiên Ngạc đã biến dị thành một thứ Linh bảo Địa cấp không hề thua kém cây Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động. Những nơi chiếc đuôi đó đi qua, dù là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành cũng khó mà kháng cự. Nếu đánh lén nữa thì dù có là cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng rất có khả năng bị nó xuyên thủng, giống như cảnh tượng vừa rồi vậy.

- Grào!

Tiểu Viêm vung cái đuôi sắc bén như đao của mình lên, vứt thi thể của hai kẻ kia xuống đất khiến thịt xương lẫn lộn.

Lâm Động thấy thế, bàn tay tóm một cái, ba chiếc túi Càn Khôn bay tới, cuối cùng rơi vào tay Lâm Động. Dùng tinh thần lực do thám một chút, Lâm Động khẽ cười. Tài sản của ba kẻ này đúng là rất phong phú, số Niết Bàn Đan trong túi Càn Khôn cộng lại cũng có đến sáu nghìn viên, tuy ít hơn Lê Thịnh nhưng cũng coi như không tệ rồi.

Kiểm tra qua chiến lợi phẩm, rồi Lâm Động bay lên tường thành. Lúc này trên tường thành còn có một vài cường giả Tạo Hóa Cảnh là thuộc hạ của Vương triều Thánh Quang, khi nhìn thấy Lâm Động thì mắt đều ánh lên sự sợ hãi, hét

lên rồi chạy trốn.

Đương nhiên Lâm Động chẳng có ý nương tay với bọn thuộc hạ Vương triều Thánh Quang ăn bám này. Hắn tung chưởng, quyền phong như ngọn hỏa sơn bay tới giết sạch chỉ chừa lại một tên.

Nhìn một màn đó, tất cả mọi người đều tim đập chân run, họ không thể ngờ chỉ mấy ngày không gặp mà thực lực của Lâm Động lại khủng bố đến mức một quyền giết được cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành, thậm chí là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong!

Giải quyết xong bọn người đó, Lâm Động xuất hiện bên cạnh ba người Mạc Lăng, phẩy tay một cái, dây trói trên người họ đứt hết, hắn nói:

- Không sao chứ?

- Không có gì đáng ngại cả, bọn chúng tưởng huynh trốn rồi, muốn dùng bọn ta làm con tin dụ huynh xuất hiện nên không hạ sát thủ.

Mạc Lăng cười khổ lắc lắc đầu, có lẽ chúng không thể ngờ được khi Lâm Động xuất hiện thì ngay cơ hội dùng đến con tin chúng cũng không có mà bị Lâm Động giải quyết gọn gàng sạch sẽ.

- Thực lực của huynh… Đỗ Vân nhìn Lâm Động với ánh mắt kinh ngạc, không kìm được hỏi.

- Ta đã tu luyện được một môn vũ kỹ mới, nên thực lực được nâng cao một chút.

Lâm Động cười cười rồi nói:

- Xem ra Tấn Mục rất muốn lấy mạng ta, nhưng hắn không thể đi được nên mới phái thủ hạ đến đây.

- Ha ha, lần này chúng lại mất ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, ta

nghĩ nếu Tấn Mục biết được chắc chắn sợ mất mật.

Man Sơn cười nói.

- Lâm Động huynh định khi nào thì đi Dương Thành?

Mạc Lăng nhìn Lâm Động, hắn biết Lâm Động lúc này chắc rất muốn đến Dương Thành để tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược.

- Ngày mai!

Lâm Động trầm ngâm một chút rồi nói. Hắn tóm lấy kẻ duy nhất còn sống sót ném về phía Mạc Lăng:

- Huynh hãy moi tin từ hắn, chúng đều là những kẻ theo đuôi Tấn Mục, chắc sẽ biết một số thông tin về Viễn Cổ Bí Thược.

- Ừm!

Ba người Mạc Lăng gật đầu rồi chằm chằm nhìn tên cường giả Vương triều Thánh Quang đang bị dọa cho vỡ mật… Rơi vào tay bọn Vương triều Thánh Quang, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng đã phải chịu không ít khổ sở, giờ phải lấy tên xui xẻo này để xả hận.

Sau khi giải quyết hết chỗ rắc rối này, Lâm Động cũng không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người ở Điểm tập trung này, trao đổi chút với ba người Mạc Lăng rồi trở về tháp cao.

Ngồi xuống trong tòa tháp, Lâm Động nhìn Tiểu Viêm ở bên cạnh, nói chính xác thì chiếc đuôi kỳ dị của Tiểu Viêm đã có chút thay đổi, nhìn giống như một dải những đốt xương nối với nhau, bên ngoài lại bọc đầy vảy lân màu đỏ tươi, những chiếc vảy đó vô cùng sắc bén, tập hợp với nhau tỏa ra cảm giác rất âm u lạnh lẽo. Thứ ánh sáng âm u đó, dù là Lâm Động cũng cảm thấy động dung.

- Với thực lực hiện nay của Tiểu Viêm, nếu đánh lén thì có thể giết được

cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong. Cái đuôi mãng vĩ này không hề thua kém cây Thiên Ngạc Cốt Thương của ta.

Lâm Động thầm tán thưởng, thực lực Tiểu Viêm ngày một mạnh, với hắn đương nhiên là tin tốt.

Ngày mai là hắn lên đường đến Dương Thành. Ở đó cường giả vô số, ngay cả Bán Bộ Niết Bàn cũng có. Có thể trợ giúp hắn lúc này cũng chỉ có tiểu điêu, thực lực ba người Mạc Lăng nhiều nhất cũng chỉ chống cự lại được cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong chứ không thể chiến thắng được.

Vì thế, Lâm Động rất mừng vì thực lực Tiểu Viêm đã được nâng cao. Lâm Động khẽ vỗ nhẹ cái đầu to lớn của Tiểu Viêm, rồi nhắm mắt tĩnh tu, nhưng chỉ ba giờ sau là bị bọn Mạc Lăng làm gián đoạn.

Nghe được câu đầu tiên của Mạc Lăng, gương mặt Lâm Động thoáng hiện nụ cười. Dương Thành hỗn tạp đủ loại người, muốn trà trộn vào đó và giành được Viễn Cổ Bí Thược thì không thể thiếu tin tình báo.

- Dương Thành hiện giờ tập trung không ít cường giả từ các Vương triều, mục tiêu của họ đều là Viễn Cổ Bí Thược. Xem ra Viễn Cổ Bí Tàng là một bảo tàng vô cùng quan trọng, nếu không thì không thể có sức hấp dẫn như vậy.

Hiển nhiên Mạc Lăng có phần vui mừng, nếu có được bí tàng thì họ đều sẽ có cơ hội xung kích Niết Bàn Cảnh.

Lâm Động gật đầu, hắn không cảm thấy bất ngờ, trong bí tàng có Sinh Tử Chuyển Luân Đan khiến tiểu điêu cũng phải thèm muốn thì hiển nhiên đó là bảo tàng không tầm thường.

- Vì Dương Thành có quá nhiều người, ngay tên kia cũng không biết chính xác là bao nhiêu. Nhưng riêng những Vương triều hắn biết thì đã có bốn Vương triều có cường giả Bán Bộ Niết Bàn tọa trấn, mà bốn Vương triều này cũng khá nổi danh ở Dương Thành. Đó là Vương triều Đại U, Vương triều Thiết, Vương

triều Hải Lân và Vương triều Thánh Quang.

Lâm Động gật gù, thực lực của các Vương triều này vượt xa so với Vương triều Đại Viêm, có cường giả Bán Bộ Niết Bàn tọa trấn cũng không phải chuyện gì khó tin. Hơn nữa cường giả Bán Bộ Niết Bàn chỉ có thể khiến Lâm Động cẩn thận hơn chứ không thể khiến hắn e dè. Lâm Động có Huyết Linh Khôi, từ phi cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính ra mặt, nếu không thì đương nhiên không thể làm gì hắn.

- Trong Dương Thành có cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính không?

Lâm Động hơi trầm ngâm, hỏi.

- Còn các Vương triều khác, tuy danh khí không bằng bốn Vương triều kia nhưng thực lực cũng không yếu. Không biết được họ có ẩn giấu cường giả Bán Bộ Niết Bàn nào không, còn về cường giả Niết Bàn Cảnh thật sự thì có lẽ không có.

Mạc Lăng trầm ngâm nói.

Tại Chiến trường Viễn Cổ lúc này chỉ cần bước vào cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn là có thể đứng vào hàng những cường giả hàng đầu rồi. Còn cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính thì e là Dương Thành cũng chẳng tìm đâu ra. Dương Thành dù là Điểm tập trung lớn nhất trong bán kính vạn dặm nhưng nếu so với cả Chiến trường Viễn Cổ thì vô cùng nhỏ bé, có lẽ cường giả Niết Bàn Cảnh sẽ không xuất hiện tại đây.

Lâm Động không phản đối cũng chẳng đồng tình với Mạc Lăng, nếu Viễn Cổ Bí Tàng thật sự khiến tiểu điêu cũng phải động lòng thì cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính cũng khó lòng cưỡng lại được sự hấp dẫn của nó. Chẳng ai có thể khẳng định Dương Thành có cường giả Niết Bàn Cảnh tiềm phục hay không, quan sát các Vương triều tranh giành rồi đến cuối cùng mới ra tay làm ngư ông đắc lợi.

Có điều, bất luận Dương Thành có cường giả Niết Bàn Cảnh hay không, Lâm Động vẫn nhất định phải có được Viễn Cổ Bí Thược. Đây không chỉ liên quan đến việc làm lại nhục thể cho tiểu điêu, Lâm Động còn biết, nếu hắn có được bí tàng này chắc chắn có thể xung kích Niết Bàn Cảnh, từ đó sẽ có ưu thế trong Bách Triều Đại Chiến sẽ diễn ra một năm nữa.

Không thể đếm được hết các Vương triều tham gia Bách Triều Đại Chiến, trong đó càng nhiều hơn thiên tài và yêu nghiệt, không thiếu những người có cơ duyên hơn cả Lâm Động. Dù sao thì may mắn không chỉ mỉm cười với một mình Lâm Động, muốn chống chọi được với các thiên tài yêu nghiệt của các Vương triều, hắn nhất định phải có sự chuẩn bị đầy đủ.

Mà Viễn Cổ Bí Tàng thì Lâm Động càng không thể nhường cho người khác!

- Ngày mai lên đường đến Dương Thành, tranh đoạt bí thược!

Có ý định đó đương nhiên Lâm Động sẽ không chút do dự.

Ba người Mạc Lăng cũng gật đầu, không chỉ không sợ mà trong mắt họ đều ánh lên sự chờ đợi. Bọn họ rất có lòng tin vào Lâm Động. Trên đường đến đây, những gì Lâm Động thể hiện đều đã khiến họ vui mừng vì đã chọn Lâm Động chứ không phải Lâm Lang Thiên.

o0o Hôm sau, khi những tia sáng đầu tiên vừa chiếu xuống, trên bầu trời bỗng vang lên những âm thanh xé gió mạnh mẽ. Một vài người ngẩng lên nhìn thì thấy bốn thân ảnh bay ra từ các tòa tháp rồi đáp xuống lưng một con Yêu thú hung hãn, cuối cùng đem theo cuồng phong bay về phía chân trời.

Nhìn những cái bóng biến mất, trong Điểm tập trung có không ít người đều cảm thán. Họ biết bọn Lâm Động sẽ không quay lại nữa, bốn người đó sẽ đến Chiến trường Viễn Cổ rộng lớn hơn, tranh giành nhiều tài nguyên hơn. Còn bọn họ, có lẽ từ giờ tên tuổi sẽ mờ nhạt đi trong danh sách thiên tài của các Vương triều.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 420

Ba Người Đột Phá.

Trên bầu trời lam nhạt, một âm thanh xé gió bỗng vang lên, một đạo hồng quang xẹt qua như chớp rồi biến mất nơi cuối chân trời.

Phải nhìn thật kỹ mới biết đạo hồng quang đó là con Yêu thú khổng lồ vô cùng hung hãn, trên người nó có mấy đạo thân ảnh đang tĩnh lặng tĩnh tọa, đó chính là bốn người bọn Lâm Động đang rời khỏi Điểm tập trung đến Dương Thành.

Điểm tập trung cách Dương Thành đến mấy ngày lộ trình, mà mấy người Lâm Động cũng đã đi suốt không ngừng nghỉ, với tốc độ của Tiểu Viêm có lẽ hai ngày nữa là đến Dương Thành.

Trên tấm lưng rộng của Tiểu Viêm, Lâm Động ngồi phía đầu, tinh thần lực mạnh mẽ lan tỏa khắp bốn phía hình thành nên một màn bảo vệ tất cả, cũng là để trừ bỏ cuồng phong gặp phải khi phi hành.

Lâm Động nhìn về phía sau, ba người Mạc Lăng cũng đang nhắm chặt mắt, nguyên lực hùng hồn cũng đang lan tỏa quanh người, phía trước mặt họ đều có một chùm sáng lơ lửng, mơ hồ còn phát ra luồng năng lượng mạnh mẽ.

Ba chùm sáng này chính là ba cái Linh bảo Địa cấp!

Mà ba thứ này đương nhiên là do Lâm Động đưa cho, vừa hay lần này giết được ba cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của Vương triều Thánh Quang, lấy được từ trong túi Càn Khôn của chúng ba thứ Linh bảo Địa cấp, vì thế hắn tặng cho ba người Mạc Lăng.

Bốn người bọn họ hiện giờ cũng coi như một nhóm nhỏ rồi, bọn Mạc Lăng coi Lâm Động là người lãnh đạo, đương nhiên Lâm Động cũng không muốn đối xử bạc với họ, cứ coi như kết một mối thiện duyên. Sau này nếu Vương triều Đại Viêm và Thiên La Tông biết được chắc cũng sẽ chiếu cố đến Phân gia Viêm Thành hơn.

Vì thế khi có được ba thứ Linh bảo này Lâm Động không chút do dự mà tặng luôn ba người. Bốn người đã cùng nhóm, thực lực bọn Mạc Lăng mạnh hơn thì cũng giúp được Lâm Động không ít.

- Thực lực của ba người họ cũng không tệ, chắc là sẽ luyện hóa được Linh bảo, hơn nữa ta thấy khí tức của họ như vậy, chắc cũng thu hoạch được không ít từ Chiến trường Viễn Cổ. Xem ra giờ đã có dấu hiệu đột phá Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong rồi.

Tiếng của tiểu điêu vang lên trong đầu Lâm Động..

Lâm Động khẽ gật đầu, thời gian ba người Mạc Lăng tiến vào Tạo Hóa Cảnh đại thành lâu hơn Lâm Động, giờ họ có dấu hiệu đột phá trước cũng không có gì lạ. Dù sao luận về lực chiến đấu, Lâm Động hiện giờ không phải loại mà Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong có thể chống cự được.

- Nếu họ đã sắp đột phá thì chúng ta có thể trợ giúp một chút.

Lâm Động nhìn ba người, tâm thần khẽ rung lên, một luồng lực thôn phệ lặng lẽ lan tỏa từ trong cơ thể, nguyên khí thiên địa xung quang lập tức ngưng tụ lại, cuối cùng, trải qua sự luyện hóa của lực thôn phệ biến thành Niết Bàn Khí, không ngừng chui vào cơ thể ba người Mạc Lăng.

- Ồ?

Đột nhiên nhận được lượng Niết Bàn Khí dồi dào như vậy, cơ thể ba người Mạc Lăng rung lên dữ dội, khí tức bùng lên mạnh mẽ, dấu hiệu đột phát xuất hiện.

Đương nhiên, muốn đột phá thực sự thì dù có Lâm Động trợ giúp cũng không thể dễ dàng như thế. Một ngày đường sắp tới Lâm Động gần như tạm dừng tu luyện, không ngừng thôn phệ nguyên khí để cô đọng thành Niết Bàn Khí truyền vào cơ thể ba người Mạc Lăng.

Một ngày trôi qua nhanh chóng, đến hoàng hôn ngày thứ hai, Lâm Động đang hấp thụ nguyên khí thiên địa, tâm thần đột nhiên rung lên, hắn dừng việc truyền Niết Bàn Khí lại và nhìn ba người kia.

Toàn thân ba người lúc này đều có nguyên khí dào dạt, khí tức của họ cũng không ngừng mạnh hơn, chỉ trong vài hơi thở, khí tức phá vỡ ngưỡng cửa Tạo Hóa Cảnh đại thành triệt để bước vào cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

- Thành công rồi sao?

Thấy vậy, Lâm Động mỉm cười.

Cùng với sự lớn mạnh và ổn định dần khí tức của ba người, cuối cùng họ từ từ mở mắt ra, cái nhìn đầu tiên họ đều hướng về Lâm Động rồi ôm quyền trịnh trọng nói:

- Lâm Động huynh, đại ân này bọn ta không thể cảm tạ bằng lời. Sau này có việc gì cần đến xin cứ dặn dò!

Tuy ở trong trạng thái tu luyện nhưng ba người họ vẫn biết về tình hình bên ngoài. Họ biết nguồn Niết Bàn Khí dồi dào kia chắc chắn không thể từ trên trời rơi xuống, mà người giúp đỡ họ hiển nhiên chỉ có Lâm Động.

Họ đều hiểu mình ở mức nào, nếu tu luyện thông thường thì có lẽ ít nhất cũng phải mất nửa tháng. Vừa rồi họ đã đột phá thành công, với sự trợ giúp của Lâm Động, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà họ đã hoàn thành bước đầu tiên, hoàn toàn trở thành Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, đồng thời còn ổn định vững chắc khí tức.

Vì không biết Lâm Động có thứ thần vật như Thôn Phệ Tổ Phù nên họ nghĩ Lâm Động trợ giúp như thế chắc chắn đã tiêu tốn không ít Niết Bàn Đan. Điều này khiến họ cảm thấy áy náy. Tuy bọn họ cũng có chút Niết Bàn Đan nhưng chỉ giữ để dùng cho việc xung kích Niết Bàn Cảnh. Bình thường tu luyện bọn họ căn bản không dám dùng quá nhiều. Hơn nữa họ cũng hiểu Niết Bàn Đan quan trọng tới mức nào với chính họ cũng như Lâm Động. Nhưng Lâm Động đã vì mình mà đã bỏ ra một lượng lớn Niết Bàn Đan, tình nghĩa này khiến ba người họ thật sự cảm động từ tận sâu đáy lòng.

Lâm Động cười nói:

- Thành công là tốt rồi! Dương Thành cường giả vô số, thực lực của mọi người được nâng cao cũng giúp chúng ta chắc chắn hơn trong việc giành được Viễn Cổ Bí Thược.

Với thực lực hiện nay của ba người Mạc Lăng, cộng với Linh bảo nữa, dù có gặp bọn người Vương triều Thánh Quang, chỉ cần không phải Tấn Mục, thì họ cũng sẽ không bao giờ rơi vào thế hạ phong.

- Ha ha, có Linh bảo Địa cấp mà Lâm Động huynh tặng, cứ cho là Vương triều Thánh Quang vẫn còn những kẻ như Lê Thịnh thì cũng chẳng làm gì được bọn ta.

Man Sơn cười lớn, vỗ tay một tiếng, một cây cự phủ màu đen xuất hiện, khi vung lên lan tỏa một luồng sức mạnh hùng hồn.

- Với thực lực của mọi người hiện nay đúng là không phải sợ cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nhưng nếu gặp phải Bán Bộ Niết Bàn thì vẫn không đủ khả năng chống chọi.

Lâm Động trầm ngâm, Bán Bộ Niết Bàn tuy không phải Niết Bàn Cảnh thật sự nhưng thực lực lại mạnh hơn Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong quá nhiều.

Ba người Mạc Lăng cũng chỉ có thể gật đầu cười khổ, đối mặt với cường giả

Bán Bộ Niết Bàn, đừng nói là ba người họ, dù có gấp đôi cũng chẳng phải đối thủ.

- Ở đây ta có một đại trận, ba người có thể tu luyện, nếu dùng được thì có thể nâng cao lực chiến đấu rất nhiều. Nếu gặp phải cường giả Bán Bộ Niết Bàn, dù không thắng thì cũng có thể thoát thân.

Trầm ngâm một lúc, Lâm Động bỗng lên tiếng.

- Ồ?

Nghe vậy ba người Mạc Lăng không khỏi động dung, trận pháp gì mà có thể khiến họ có khả năng chống chọi với cường giả Bán Bộ Niết Bàn?

Lâm Động cười, loại trận này đương nhiên hắn không biết, chỉ có tiểu điêu biết mà thôi. Hiện giờ người hắn có thể dùng không nhiều, ba người Mạc Lăng có được sự tín nhiệm của hắn đương nhiên hắn sẽ không keo kiệt.

- Nó có tên Tam Huyền Trận, ba người cố gắng nghiên cứu tu luyện, chắc chắn sẽ ích lợi vô cùng.

Nói rồi Lâm Động biến đến trước mặt ba người, ngón tay điểm lên trán họ, lập tức một luồng thông tin chui từ đầu ngón tay hắn vào trong não ba người.

Ba người Mạc Lăng nhắm mắt từ từ thưởng thức trận pháp huyền ảo. Lúc lâu sau mở mắt ra, cả ba đều lộ vẻ vô cùng kinh ngạc. Trận pháp cường hãn như thế này e là ngay cả Hoàng thất Vương triều Đại Viêm cũng không có được. Vậy mà giờ Lâm Động lại tiện tay tặng họ, nhất thời ba người đều thấy hoảng hốt, ánh mắt nhìn Lâm Động có phần kỳ lạ. Đến giờ dù kẻ ngốc cũng biết Lâm Động không hề đơn giản như mọi người vẫn biết.

Lâm Động không hề để tâm đến ánh mắt kỳ dị của họ, trở lại chỗ ngồi xuống rồi cười nói:

- Không ai biết được sau này sẽ ra sao, nếu lúc nào đó chúng ta tách ra, trận

pháp đó đủ để mọi người có thể tự bảo vệ mình trong Chiến trường Viễn Cổ. Chỉ cần mọi người đừng chọc vào những đối thủ quá mạnh không thể kháng cự là được.

- Lâm Động huynh, đa tạ!

Ba người nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, họ biết điều đó quan trọng với mình đến mức nào.

- Mọi người hãy thể ngộ trận pháp này trước, với tốc độ của chúng ta chắc ngày mai sẽ đến Dương Thành. Ở đó có rất nhiều cường giả, thực lực mạnh hơn phần nào thì sẽ khả năng bảo vệ mình sẽ thêm phần đó.

Lâm Động nói.

Ba người Mạc Lăng gật đầu rồi nhắm mắt hồi tưởng lại sự kỳ diệu của trận pháp.

Khi ba người nhắm mắt, Lâm Động cũng dần rơi vào trạng thái tu luyện. Tam Huyền Trận của tiểu điêu quả thực rất mạnh, nếu không phải vì tin tưởng thì Lâm Động sẽ không giao cho ba người Mạc Lăng.

Lâm Động cũng biết rõ chắc chắn sau này bốn người sẽ phải tách ra. Ba người họ chịu đi theo Lâm Động, đương nhiên hắn cũng phải nghĩ cho họ một chút. Có Tam Huyền Trận rồi, sau này Lâm Động cũng không cần quá lo lắng cho họ nữa.

Cả bốn người cùng tu luyện, không khí lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn Tiểu Viêm là vỗ cánh biến thành đạo hồng quang bay vút đi.

o0o Cứ thế, đến trưa ngày hôm sau, Lâm Động bỗng mở mắt, nhìn ra xa thì thấy phía cuối tầm mắt dần hiện ra một tòa thành tựa như cự thú thời Viễn Cổ hồng hoang.

Từ trong tòa thành lan tỏa ra vô số đạo khí tức lớn mạnh đến tận chân trời.

Dương Thành!

Nhìn cảnh tượng này, ánh mắt Lâm Động trở nên nóng bỏng, nơi đây mới được coi là nơi tập trung thật sự của các thiên tài trong Bách Triều Đại Chiến!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 421

Giao Dịch Trường.

Thành thị nguy nga cổ xưa tọa lạc trên tòa núi cao nối liền nhau giống như một con mãnh thú từ thời Hồng Hoang vậy, trở thành một tấm vách chắn tự nhiên đem trời và đất phân tách ra.

Bên trong thành thị, mặc dù vẫn còn cách khá xa, nhưng vẫn có thể cảm ứng được vô số đạo khí tức cường đại. So với Điểm tập trung vài ngày trước, quả thật có cảm giác như vùng hẻo lánh vậy.

- Đây chính là Dương Thành sao? Quả nhiên là cường giả như mây!

Ba người Mạc Lăng đã cảm giác thấy từng đạo khí tức cường đại phóng thẳng lên trời, lập tức trên mặt cũng dâng lên chút vẻ rung động. Ở trong thành thị này, chỉ e kém nhất cũng là cường giả Tạo Hóa Cảnh tiểu thành. Dù sao, bất kể tiểu Vương triều nào đi nữa, nếu như ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh cũng không đạt đến, thì cho dù có tham gia Bách Triều Đại Chiến cũng sẽ không có tác dụng.

Lâm Động khẽ gật đầu, tuyệt đại bộ phận cường giả trong vòng năm dặm hầu như hội tụ tại Dương Thành này, một vài Vương triều có thực lực mạnh mẽ cũng tụ tập lúc này, rầm rộ như thế quả thật là lần đầu tiên Lâm Động chứng kiến.

- Đi thôi, trước tiên kiếm nơi dừng chân ở trong thành, sau đó đi thám thính một chút Viễn Cổ Bí Thược, xem đến tột cùng giấu tại nơi nào. Mặt khác, Dương Thành này dường như có loại phòng đấu giá giống như Giao dịch trường thì phải?

Lâm Động đột nhiên nhìn về phía Mạc Lăng hỏi.

- Ừ, loại tràng này gần giống với Đấu giá trường, Lâm Động huynh nếu như muốn đấu giá hay mua đấu giá gì đó có thể đến đấy.

Mạc Lăng gật nhẹ đầu nói:

- Chỉ có điều tiền giao dịch ở đây là Niết Bàn Đan, muốn mua đồ thì nhất định phải có đủ Niết Bàn Đan.

Lâm Động cười cười, hắn hiện nay rất cần Niết Bàn Đan, nào còn dư thừa để mua đồ, hắn đang nghĩ nên bán đấu giá một vài vũ kỹ và Linh bảo, nếu như có thể tận lực gom đủ ba vạn Niết Bàn Đan, như vậy thì đối với việc tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược sẽ được trợ lực rất quan trọng. Dương Thành này rất thâm sâu, không ai biết ẩn tàng bao nhiêu cường giả Niết Bàn Cảnh, hiện nay Huyết Linh Khôi còn chưa luyện hóa được, cũng không thể tác chiến lâu dài, vạn nhất nếu như gặp phải chuyện phiền toái, chỉ e sẽ khó mà giải quyết.

Cho nên, Lâm Động phải nhanh chóng đem chuyện Huyết Linh Khôi an bài thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, Lâm Động cũng bất đắc dĩ lắc đầu, thấy hắn dường như thèm khát Niết Bàn Đan đến mức phát điên rồi, lập tức vung tay một cái, hai cánh của Tiểu Viêm vỗ mạnh, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, sau đó hóa thành một đạo hồng quang lao về phía Dương Thành khổng lồ đằng kia.

Bởi vì không muốn người khác quá mức chú ý, lúc Lâm Động còn cách Dương Thành một khoảng khá xa liền để Tiểu Viêm đáp xuống, đoàn người tăng tốc, sau đó cửa thành khổng lồ liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

Ngoài cửa thành, không ngừng có bóng người ra ra vào không ngớt, đủ loại âm thanh ầm ỹ khuếch tán ra, xông thẳng lên trời.

Cửa thành tại Dương Thành cũng không có xuất hiện loại chuyện giống như thu phí bảo hộ gì cả. Dù sao thì nơi này cũng không phải là địa phương nhỏ bé, phần lớn mọi người đều có chút thực lực, muốn khiến bọn họ ngoan ngoãn giao

nạp phí tổn gì đó thì chỉ e sẽ có cường giả Niết Bàn Cảnh dùng vũ lực can thiệp.

Hơn nữa, tất cả các đại Vương triều tụ họp tại nơi này, giúp nhau kiềm chế, hiển nhiên sẽ không xảy ra chuyện một nhà độc tài giống như Vương triều Thánh Quang.

Cho nên, sau khi đoàn người Lâm Động đi đến liền thuận lợi tiến vào trong thành, trong Dương Thành mặc dù không có chúa tể gì, nhưng lại có đủ loại cường hào ác bá, hơn nữa bọn họ đem thành thị này phân nhỏ thành các địa bàn, tự mình chiếm lấy một địa bàn.

Bốn người Lâm Động không khó khăn gì kiếm được nơi để trú ngụ. Ngược lại trong thành có chút vắng vẻ, tìm một chỗ dừng chân cũng không mất quá nhiều thời gian. Sau khi nghe ngóng liền đi về phía trung tâm thành thị, loại Giao dịch trường chính là ở tại trung tâm thành.

Bình thường mà nói, tại Chiến trường Viễn Cổ không có quy tắc gì, chỉ có điều trên thế giới này, bất kỳ chỗ nào có người thì nơi đó đều có quy tắc tồn tại, mặc dù mạnh được yếu thua là ngang ngược nhất, nhưng nó vẫn được xem là quy tắc.

Mà mức độ an toàn của Giao dịch trường ở Dương Thành hiển nhiên kém xa so với Đấu giá trường ở bên ngoài, ở nơi này không có Đấu giá sư, muốn đấu giá đồ đạc của mình thì chính ngươi phải tự hò hét giới thiệu, bởi vậy không có người bảo hộ người bán hàng giống như phòng đấu giá. Nơi này không hề thiếu chuyện những kẻ xui xẻo để lộ bảo vật sau đó bị người khác cưỡng ép cướp đoạt.

Quy tắc của nơi này là mạnh được yếu thua, không có thực lực thì không có tư cách có được bảo bối.

Giao dịch trường ở Dương Thành dù sao cũng là nơi tương đối có nhân khí, bởi vậy lúc bốn người Lâm Động đến đây, đập vào mắt là cả biển người đông nghịt.

Bốn người Lâm Động khi tiến vào trong Giao dịch trường liền hao phí mấy chục Niết Bàn Đan để đổi lấy một cái thạch bài có khắc số, mà dựa theo thạch bài, bọn hắn đến chỗ ngồi của mình và ngồi xuống. Lúc này Lâm Động mới có thời gian quét mắt nhìn xung quanh, lập tức ánh mắt chợt ngưng lại, hắn có thể thấy bên trong Giao dịch trường này có không ít khí tức mạnh mẽ.

- Bán Bộ Niết Bàn!

Nhìn thấy khí tức cường hãn như vậy, trong mắt Lâm Động cũng xẹt qua một tia kinh dị. Không ngờ mới đến Dương Thành liền có thể nhìn thấy cường giả Bán Bộ Niết Bàn.

- Những Vương triều lớn mạnh tại Dương Thành, toàn bộ đều có cường giả Bán Bộ Niết Bàn tọa trấn, chỉ có điều người của Vương triều Thánh Quang có lẽ không ở nơi này… Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động, Mạc Lăng thấp giọng nói.

- Vậy cũng chưa chắc!

Nghe thấy vậy, Lâm Động cười nhạt một tiếng, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về phía dãy ngồi chữ Thiên. Tại nơi đó, có mười mấy đạo thân ảnh, một người trong đó lẳng lặng ngồi yên trên ghế đá. Người này một thân bạch y, sắc mặt hờ hững, trong tay chậm rãi xoay chuyển một quả cầu bằng ngọc, một loại nguyên lực ba động cực kỳ sắc bén như ẩn như hiện tràn ra.

Đạo thân ảnh này, Lâm Động cũng không hề xa lạ gì, bởi vì ngày đó quang ảnh từ trong bạch tượng bay ra cũng giống như vậy, mặc dù chỉ là ánh sáng hơi mơ hồ, nhưng cũng đủ để Lâm Động nhận ra.

Người này chính là cường giả đã bước vào Bán Bộ Niết Bàn của Vương triều Thánh Quang, Tấn Mục!

- Người này là Tấn Mục?

Theo ánh mắt của Lâm Động, ba người Mạc Lăng cũng nhìn về phía nam tử

lạnh nhạt mặc bạch y, lập tức sắc mặt có chút thay đổi. Hiển nhiên không nghĩ rằng vừa mới đến Dương Thành không đến nửa ngày liền chạm mặt với Tấn Mục, đúng thật là oan gia ngõ hẹp!

- Cũng không cần quá lo lắng, Tấn Mục cũng không nhận ra chúng ta, hơn nữa người hắn phái đến đều bị ngươi giết sạch, hắn căn bản không có khả năng nhận ra chúng ta.

Đỗ Vân thấp giọng nói.

Lâm Động cười cười, từ chối cho ý kiến, mặc dù ở nơi này gặp phải Tấn Mục, chỉ có điều hắn cũng không quá lo lắng. Cho dù tên kia có thật sự nhận ra hắn thì hắn cũng không sợ chút nào, hiện nay hắn đã là Tiểu Niết Bàn Kim Thân, vì vậy, nếu quả thực động thủ thì Tấn Mục cũng chưa chắc có thể thắng được hắn.

- Chư vị, kiện Bảo Giáp Hắc Linh này của ta là Linh bảo Địa cấp, đủ để chống đỡ công kích toàn lực của cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành. Hơn nữa, trong Linh bảo này còn có một trận pháp đặc biệt, có thể chống đỡ một số áp chế nguyên lực trong cơ thể đối với nhân loại vào lúc ban đêm tại Chiến trường Viễn Cổ. Mặc Linh bảo này cùng người khác giao thủ vào buổi tối nhất định có thể thắng, năm ngàn Niết Bàn Đan giá khởi điểm!

Lúc ánh mắt Lâm Động từ trên người đội ngũ Vương triều Thánh Quang thu hồi lại, cách đó không xa, một người đứng dậy, trong tay cầm một kiện khải giáp màu đen, phía trên áo giáp có một đoàn năng lượng ba động hùng hậu tràn ra.

Linh bảo Địa cấp mà người này lấy ra cũng không tệ, đặc biệt là có thể chống đỡ được hiệu ứng áp chế lúc ban đêm trên Chiến trường Viễn Cổ càng khiến một số người thèm thuồng, vì thế kiện Linh bảo này được không ít người tranh đoạt. Cuối cùng, Linh bảo này bị một người ra giá bảy ngàn Niết Bàn Đan liền đem bỏ túi.

Mà tiếp theo đó, cũng liên tiếp có ngươi theo trình tự chuẩn bị đồ mình đấu

giá, trong đó có một số người bán được giá tốt, nhưng lại có một số người không có ai hỏi thăm gì tới, chỉ có thể hậm hực thu hồi.

Đối với những bảo bối đấu giá của những người đó, Lâm Động cũng có chút hứng thú, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay, Niết Bàn Đan của hắn vốn không nhiều, đã vậy còn bị hắn xài hết rồi.

Mà theo một đám người đấu giá xong, ước chừng nửa giờ sau, rốt cuộc cũng đến phiên Lâm Động. Mà dưới đông đảo ánh mắt nhìn chăm chú, hắn chậm rãi đứng dậy, bàn tay nắm chặt, ba đạo quang giản liền ngưng tụ trong tay.

- Ma Vân Âm Sát Chưởng, vũ kỹ Chuẩn Tạo Hóa Cấp, giá đấu giá, bốn ngàn Niết Bàn Đan!

- Đại Hoang Phân Hải Ấn, vũ kỹ Chuẩn Tạo Hóa Cấp, tu luyện đến đại thành có thể sánh với vũ kỹ Tạo Hóa Cấp hạ đẳng, giá đấu giá, năm ngàn Niết Bàn Đan!

- Đại Nhật Lôi Thể, vũ kỹ luyện thể, tu luyện đến đại thành có thể sánh với vũ kỹ luyện thể Tạo Hóa Cấp, cùng cảnh giới khó tìm địch thủ, giá đấu giá, một vạn Niết Bàn Đan!

Ba vũ kỹ này là do tiểu điêu tiện tay cấp cho Lâm Động, mấy loại này đều được Lâm Động tu luyện qua, chỉ có điều phần lớn đã bị lỗi thời, dùng để bán đấu giá thì lại rất thích hợp.

Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, cho dù với tuyệt đại đa số người ở đây mà nói cũng là vật khó có được. Dù sao thì mạnh mẽ như Vương triều Thánh Quang cũng chỉ có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng mà thôi. Bởi vậy, lúc nhìn thấy một mình Lâm Động xuất ra ba loại có thể sánh với vũ kỹ Tạo Hóa Cấp một lúc, Giao dịch trường không tránh khỏi có chút bạo động.

Đặc biệt là Đại Nhật Lôi Thể cuối cùng, càng hấp dẫn không ít ánh mắt nóng rực, vũ kỹ luyện thể vốn thưa thớt, hơn nữa đối với tu luyện, rất nhiều người đều

xem trọng, dù sao thì lúc trùng kích Niết Bàn Cảnh hay vượt qua Niết Bàn Kiếp đều cần phải đủ cường đại để chống đỡ, cho nên, Đại Nhật Lôi Thể vừa xuất hiện, ngay cả một số cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng có chút động tâm, chỉ có điều giá cả thì hơi có chút đắt đỏ.

Bên trong Giao dịch trường, sau khi yên tĩnh trong chốc lát liền có người liên tiếp ra giá, mà sắc mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh cho đến khi ra giá kết thúc.

Mà lúc Lâm Động đợi ra giá kết thúc, Tấn Mục tại phía trên chỗ ngồi cũng chậm rãi cúi đầu, đem ánh mắt chuyển về phía thân ảnh Lâm Động, sau đó cặp mắt giống như độc xà của hắn dần dần nheo lại thành một đường.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 422

Tấn Mục.

Tiếng hô giá bên trong Giao dịch trường vang lên tiên tục, ba loại vũ kỹ Lâm Động lấy ra đều xem như không tệ, đặc biệt là Đại Nhật Lôi Thể, càng khiến không ít người thèm thuồng, chỉ có điều cái giá một vạn quá đắt đỏ, khiến cho người khác có chút chùn bước.

Hết lượt bán đấu giá đầu tiên, Ma Vân Âm Sát Chưởng và Đại Hoang Phân Hải Ấn được một người dùng năm ngàn Niết Bàn Đan mua thành công, mà người tiếp theo cũng đã ra giá sáu ngàn Niết Bàn Đan, được tổng cộng một vạn một nghìn Niết Bàn Đan. Điều này khiến Lâm Động âm thầm có chút tặc lưỡi, xem ra vũ kỹ Tạo Hóa Cấp ở nơi này vô cùng được hoan nghênh.

Lâm Động đưa vung tay ném quang giản Đại Hoang Phân Hải Ấn về phía người ra giá. Quang giản xẹt qua giữa không trung, trong mơ hồ không khí như bị xé rách, mà người ra giá sau khi chụp lấy, lực lượng khổng lồ nhập vào tay khiến thân thể hắn chấn động mạnh.

Ngay lập tức, vẻ mặt của người đó có chút biến đổi, vốn hai mắt lóe lên quang mang liền nhanh chóng biến mất, sau đó lấy ra một cái túi Càn Khôn ném về phía Lâm Động.

Tiếp nhận túi Càn Khôn, Lâm Động nhìn quét qua, sau đó mới khẽ gật đầu. Quy tắc nơi này có chút tầm thường, thực lực vi tôn. Hắn biết rõ người này trong lòng chắc chắn có suy nghĩ gì đó không tốt, nếu như không phải Lâm Động âm thầm ra tay chấn nhiếp, chỉ e hôm nay không thể khiến tên này sảng khoái móc ra Niết Bàn Đan như vậy.

Mà sau khi đem Đại Hoang Phân Hải Ấn bán đấu giá xong, trong tay Lâm Động chỉ còn lại Đại Nhật Lôi Thể. Nhưng bởi vì giá tiền đắt đỏ nên nhất thời không có ai mở miệng, chỉ khi từ trong mắt những người này nhìn thấy từng đạo lửa nóng thì Lâm Động liền biết rõ có không ít người hứng thú với nó.

- Chư vị, Đại Nhật Lôi Thể của ta chia làm ba tầng, Đồng Lôi Thể, Ngọc Lôi Thể, Đại Nhật Lôi Thể. Tu luyện đến tầng Đại Nhật Lôi Thể thì thân thể sẽ trở nên cực kỳ mạnh mẽ, cùng cảnh giới khó kiếm địch thủ, một vạn Niết Bàn Đan cũng không tính là đắt, ai nếu như có hứng thú thì cứ mở miệng.

Âm thanh của Lâm Động bình thản, sau đó quay trở về Giao dịch trường.

- Ha ha, vũ kỹ luyện thể này ta ngược lại cảm thấy hứng thú. Giá tiền mặc dù không thấp, nhưng có lẽ cũng đáng được như vậy, ta liền đi trước làm viên đá dò được, một vạn một một nghìn viên Niết Bàn Đan.

Thanh âm của Lâm Động vừa dứt, một đạo tiếng cười vang lên, ánh mắt Lâm Động nhìn lại, chỉ thấy ngồi ở vị trí trên cùng, có một nam tử mặc áo lam mỉm cười nhìn hắn.

Ánh mắt Lâm Động liếc qua nam tử áo lam này. Trên người hắn lực lượng ba động vô cùng cường đại, hắn hiển nhiên là một cường giả đã tiến vào Bán Bộ Niết Bàn. Chỉ có điều khiến hắn thoáng kinh ngạc đó là không hiểu tại sao nam tử áo lam này sau khi mở miệng thì xung quanh lại có vài ánh mắt thương hại nhìn về phía mình.

- Người này hắn là Hải Sa của Hải Vân Vương triều, tiếng xấu của hắn rất vang dội ở Dương Thành. Mà quan trọng nhất là người này mua đồ gì cũng rất ít khi trả thù lao, hắn từ trước đến này đều muốn người khác chủ động ‘đưa cho hắn’.

Sắc mặt Mạc Lăng hơi đổi, chợt vội vàng thấp giọng nói với Lâm Động.

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Động không đổi, chỉ có điều trong mắt tràn ngập lãnh

tiếu. Hắn cũng mặc kệ danh khí của người này vang dội như thế nào ở Dương Thành, nếu như quả thật dám ăn cơm chùa của hắn, vậy hắn cũng chỉ có thể khiến cho gã hiểu rằng lần này thứ mà gã gặm không phải quả hồng mềm, mà là một khối sắt cứng.

- Hắc, mặc dù Thiên Thiết Chi Thân của Vương triều Thiên Thiết cũng không thua Đại Nhật Lôi Thể, nhưng ta quả thực muốn dùng để tham khảo một chút, một vạn hai ngàn viên Niết Bàn Đan.

Mà đang lúc trong mắt Lâm Động xẹt qua một tia lãnh tiếu thì một tráng hán có làn da ngăm đen cười quái dị, nói. Trên thân thể người này lóe lên vẻ sáng bóng giống như kim loại, thoạt nhìn giống như một khối sắt vô cùng cứng rắn vậy.

Nhìn nam tử có làn da ngăm đen này, lông mày của nam tử áo lam hơi nhíu lại, cũng không thèm để ý, nhìn về phía Lâm Động, thản nhiên nói:

- Ngươi muốn bán cho ai?

Lời nói của hắn tuy bình thản, nhưng trong mơ hồ vẫn có chút lạnh lẽo tràn ra, có chút mùi vị uy hiếp.

Nghe thấy lời này của nam tử áo lam, trong Giao dịch trường cũng thoáng an tĩnh lại một chút. Những ánh mắt nhìn về phía Lâm Động đều tràn ngập thương hại, thân ở giữa hai đại Vương Triều, bất luận hắn đem vũ kỹ này bán cho ai cũng sẽ đều đắc tội với một bên khác.

Thế nhưng, Lâm Động đối với những ánh mắt thương hại kia đều làm như không thấy, hơn nữa hắn phảng phất như nghe không hiểu ý tứ ẩn chứa trong lời của Hải Sa, âm thanh vẫn bình thản như cũ nói:

- Ai ra giá cao thì ta bán cho người đó!

Lâm Động vừa nói xong, không ít người đều có chút ngạc nhiên, chợt âm

thầm lắc đầu. Người này thật sự là không biết sống chết, thật sự xem nơi này cũng công bằng giống như những phòng đấu giá ở bên ngoài sao?

- Ha ha, Hải Sa, xem ra lần này cũng có người không sợ ngươi a!

Đối với câu trả lời của Lâm Động, ánh mắt của đại hán có làn da ngăm đen chợt lóe lên, cười to nói.

Một vài Vương triều xung quanh cũng tò mò nhìn một màn này. Bình thường thì có rất ít người dám không nể mặt Hải Sa, không nghĩ rằng hôm nay lại có một tên lạ lẫm dám không khách khí. Vẻ mặt Hải Sa lạnh nhạt, thân người hắn dựa vào ghế đá, hắn dường như không nghe thấy câu trả lời của Lâm Động, thản nhiên nói:

- Ngươi đã để mất một cơ hội có thể kiếm lợi nhuận, bây giờ ta cho ngươi một nghìn Niết Bàn Đan, đem vũ kỹ này giao cho ta.

- Xem ra hôm nay không ai có thể mua được vũ kỹ luyện thể rồi, đã như vậy thì cũng chỉ có thể kết thúc công việc thôi.

Lâm Động cười cười, bàn tay đảo một cái, quang giản liền biến mất, đối với lời nói của Hải Sa, hắn cũng không thèm quan tâm.

Nhìn thấy hành động của Lâm Động, thân thể Hải Sa chậm rãi nghiêng về phía trước, trong hai mắt, hàn ý lạnh lẽo bắt đầu dâng trào.

- Chờ đã!

Thế nhưng, lúc Hải Sa sắp đứng dậy, một giọng nói đột nhiên vang lên, đông đảo ánh mắt nhìn lại, cuối cùng dừng lại trên người nam tử áo trắng.

- Tấn Mục? Thế nào, ngươi cũng hứng thú với vũ kỹ luyện thể này à?

Nhìn thấy nam tử áo trắng này, Hải Sa nhướng mày nói.

- Ha ha, cũng không phải hứng thú với vũ kỹ luyện thể này, ta cảm thấy hứng thú với người này hơn.

Tấn Mục cười nhạt nói, sau đó ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào Lâm Động, nói:

- Ngươi có thể đến đây, xem ra người ta phái đến có lẽ đều bị ngươi giết chết rồi. Chỉ có điều không thể không nói lá gan của ngươi rất lớn, dám giết người của Vương triều Thánh Quang ta, không ngờ lại còn dám xuất hiện trước mặt ta. Không biết là ngươi cho rằng ta không nhận ra ngươi hay là ngươi thật sự quá tham lam nữa? Mặc dù ngươi đã xóa đi tinh thần lạc ấn ta lưu lại trong bạch tượng, chỉ có điều vẫn khó có thể xóa đi ba động năng lượng trong đó.

Ồn ào!

Nghe thấy lời nói của Tấn Mục, không ít người xung quanh đều đem ánh mắt kinh dị nhìn về phía Lâm Động, hiển nhiên không ngờ hắn lại dám giết người của Vương triều Thánh Quang. Người ở Dương Thành này, không ai không biết Tấn Mục là người có thù tất báo, xem ra hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi.

- Ha ha, thú vị, tiểu tử này đúng là một kẻ to gan lớn mật.

Hải Sa thoáng kinh ngạc, chợt khẽ cười nói:

- Đã như thế, vậy chuyện lần này cứ để Tấn Mục huynh giải quyết, vũ kỹ luyện thể ta sẽ dùng một vạn Niết Bàn Đan mua lại.

Trong mắt Hải Sa, Lâm Động chẳng qua chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành, gần như chỉ cần lật tay một cái cũng có thể giết chết. Với thân phận của gã, muốn mua vũ kỹ trong tay Lâm Động có thể xem như là đã nể mặt hắn rồi. Nhưng không ngờ Lâm Động lại không nể mặt hắn, như thế nào có thể không khiến hắn khó chịu được?

Thế nhưng, đối với từng đạo mục quang xung quanh và ánh mắt của Tấn

Mục, Lâm Động giống như không nghe thấy gì, cất kỹ quang giản, ngẩng đầu nhìn về phía Tấn Mục, nói:

- Những tên phế vật ỷ thế hiếp người, giết thì cứ giết, miễn để đi theo bên cạnh ngươi, khiến ngươi rước phải đại họa.

- Cho dù bọn chúng là phế vật, nhưng cũng không phải là hạng người như ngươi có thể động tới được.

Tấn Mục cười nhạt một tiếng, nói:

- Ngươi ngay tại đây tự sát đi, bằng không rơi vào tay ta, ngươi sẽ sống không bằng chết!

- Thật không biết ngươi đến tột cùng là lấy tự tin từ đâu, chẳng lẽ bởi vì ngươi có thực lực là Bán Bộ Niết Bàn sao?

Lâm Động bất đắc dĩ lắc đầu, những người của Đại Vương triều này đều thích ra vẻ cao cao tại thượng như vậy.

- Ta cho ngươi cơ hội mà ngươi lại không biết nắm chắc!

Tấn Mục nhìn chằm chằm Lâm Động, một lát sau, nụ cười trên mặt chợt tắt. Hắn chậm rãi đứng dậy, hừ một tiếng, thân thể chấn động, lập tức khí tức giống như cuồng phong đột nhiên từ cơ thể bạo tràn ra, trong chốc lát đã bao phủ cả Giao dịch trường.

Nhìn thấy một màn này, đám người gần khu vực của Lâm Động trong Giao dịch trường lập tức ầm ầm dạt ra một vòng lớn, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động tràn ngập thương hại, vô cùng cùng thương hại. Người này đến đấu giá rước phải tai họa, quả thật là xui xẻo vô cùng!

Ba người Mạc Lăng nhìn chăm chú Lâm Động, ánh mắt cảnh giác nhìn đám người Tấn Mục. Bọn hắn mặc dù biết sớm muộn cũng sẽ nảy sinh xung đột với Tấn Mục, nhưng không nghĩ rằng vừa tiến vào Dương Thành đã trực tiếp đối

mặt rồi.

- Tiểu tử, kiếp sau hãy nhớ, có một số người mà ngươi đắc tội không nổi!

Tấn Mục từ trên cao nhìn xuống Lâm Động, chợt đột nhiên nện ra một quyền. Nguyên lực khổng lồ tràn ra, trực tiếp ngưng tụ thành một con Liệp Báo lao tới, mang theo khí tức hung hãn đủ để giết chết bất kỳ cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong nào, cứ như vậy ầm ầm lao về phía Lâm Động.

Liệp Báo do nguyên lực ngưng tụ thành với một loại tốc độ kinh người hung hăng nện về phía thân thể Lâm Động. Nhất thời, ghế đá xung quanh đều nổ tan thành bụi phấn, tro bụi bay đầy trời.

Thấy vậy không ít người đều lắc đầu, tên này ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra nữa.

- Hắn không chết!

Thế nhưng, ngay lúc một số người thầm cảm thấy hả hê thì đột nhiên một đạo âm thanh kinh ngạc vang lên. Lúc này, từng đạo ánh mắt vội chuyển qua, quả nhiên nhìn thấy lúc tro bụi dần tiêu tán, một đạo thân ảnh vẫn lẳng lặng đứng thẳng. Bộ dáng này phảng phất như một quyền đủ để giết chết bất kỳ cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong nào của Tấn Mục lại không hề tạo thành chút thương tổn đối với Lâm Động.

Một màn này khiến không ít người xem cảm thấy không thể tin nổi.

Hải Sa thấy vậy, đồng tử cũng hơi co lại, giờ mới hiểu rằng, cái tên có thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành này dường như có chút bản lĩnh.

Dưới từng đạo ánh mắt kinh dị, đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, thanh âm bình thản của Lâm Động cũng mang theo lãnh ý nhàn nhạt:

- Ta đã nói rồi, bằng vào thực lực Bán Bộ Niết Bàn của ngươi còn chưa đủ tư cách nói với ta như vậy. Vương triều Thánh Quang ngươi trong mắt ta chẳng là

cái gì cả, giết thì giết, ngươi nếu như không phục thì hôm nay giết luôn cả ngươi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 423

Đối Chiến Bán Bộ Niết Bàn.

Mặc dù vừa rồi Lâm Động ngoài dự kiến của mọi người tiếp một chiêu của Tấn Mục, nhưng dù sao người kia vẫn chưa chính thức động thủ, lời lẽ cuồng ngạo như vậy có lẽ có chút thiếu khôn ngoan.

Hải Sa một thân áo lam, hai mắt híp lại nhìn chằm chằm Lâm Động, trong mắt ngược lại lóe lên vẻ kinh ngạc. Đối với thực lực của Tấn Mục, hắn biết rất rõ ràng, cho dù là hắn ra tay cũng chỉ có thể đánh ngang cơ với gã. Vốn dĩ trong mắt hắn, Lâm Động chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành, chắc chắn không thể tiếp nổi một chiêu của Tấn Mục. Nhưng không ngờ rằng công kích của Tấn Mục lại căn bản không tạo thành chút thương tổn đối với Lâm Động.

- Có ý tứ!

Hải Sa cười cười, nghiêng người dựa vào ghế đá, có chút hưng phấn nhìn một màn này. Theo tin tức về Viễn Cổ Bí Thược truyền ra ngoài, gần đây càng có nhiều cường giả đến Dương Thành, xem ra Lâm Động này cũng là một trong số đó. Chỉ có điều nếu như hắn cho rằng có thể chống lại cường giả Bán Bộ Niết Bàn giống như Tấn Mục thì có lẽ còn có chút ngây thơ rồi.

Thân là Bán Bộ Niết Bàn, Hải Sa rõ ràng nhất chênh lệch giữa bản thân và Tạo Hóa Cảnh đại thành, hơn nữa Tấn Mục còn đến từ Vương triều Thánh Quang, nội tình không tệ, tu luyện đủ loại vũ kỹ, cũng đặc biệt cường đại. Muốn thắng hắn, cho dù là Bán Bộ Niết Bàn ngang cấp cũng khó mà làm được, huống chi Lâm Động trước mắt chỉ là Tạo Hóa Cảnh đại thành mà thôi.

Lúc này, đại hán da ngăm đen của Vương triều Thiên Thiết vừa mở miệng ra

giá lúc trước cũng vô cùng hứng thú nhìn hai người đối thị ở trong tràng.

Lâm Động khiêu khích với Tấn Mục, hắn trái lại cảm thấy không có gì. Nơi này cũng không có quy củ rườm rà gì cả, nhìn không vừa mắt liền động thủ, thắng làm vua thua làm giặc. Hết thảy quyền lợi đều thuộc về cường giả. Đương nhiên, nếu như Lâm Động thua, tự nhiên đó là cái giá phải trả cho việc lỗ mãng khiêu khích.

Giao dịch trường từ trước đến nay đều là nơi có nhân khí tương đối cao, không ít Vương triều cường đại đều có thói quen đến đây. Hôm nay thấy hai bên xung đột, lập tức có từng đạo ánh mắt phóng tới. Hiển nhiên là có chút hiếu kỳ, không hiểu tại sao Lâm Động chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành lại dám cả gan khiêu khích với Tấn Mục.

Bụi mù dày đặc dưới cái nhìn chăm chú của vô số đạo ánh mắt dần trở nên nhàn nhạt, mà một đạo thân ảnh cũng chậm rãi từ bên trong bước ra. Lâm Động sau khi nghênh đón một quyền của Tấn Mục, ngay cả áo quần cũng không xuất hiện lấy một vết rách nát cả.

Mà nhìn thấy đạo thân ảnh từ trong bụi mù chậm rãi đi ra, ánh mắt của Tấn Mục cũng hơi ngưng trọng, chợt cười lạnh nói:

- Có thể giết nhiều người của Vương triều Thánh Quang ta như vậy, quả thật có chút năng lực. Chỉ có điều còn chưa có kẻ nào dám ở trước mặt ta nói lời này. Xem ra hôm nay ta phải thu cái mạng của ngươi, bằng không thì sau này làm sao có thể đứng chân tại Dương Thành nữa?

- Vậy thì còn phải xem ngươi có tư cách này hay không.

Lâm Động cười cười, hai tay siết chặt, kim quang lưu động như ẩn như hiện. Một loại cảm giác cường đại không thể hình dung yên lặng tràn ra, khiến cho hắn đối diện với khí tức cường đại của Tấn Mục đã đạt đến Bán Bộ Niết Bàn không hề có chút cảm giác bị áp bách.

- Ngươi sẽ hối hận vì hành vi của mình. Chỉ có điều đến lúc đó, tất cả đều đã trễ rồi!

Thanh âm Tấn Mục hờ hững, sau đó bước ra một bước, bàn tay siết chặt, một thanh côn sắt hỏa hồng liền xuất hiện trong tay hắn. Tại phía trên hỏa côn, tràn ngập đường vân kỳ lạ. Trong mơ hồ có một loại ba động nóng bỏng tràn ra, hiển nhiên côn sắt này chính là một kiện Linh bảo Địa cấp tương đối lợi hại.

Ầm!

Hỏa côn trong tay nện mạnh xuống đất, lập tức phiến đá cứng rắn liền bị chấn thành bụi phấn. Mà thân hình Tấn Mục cũng đột nhiên lao ra, hỏa côn trong tay xoay tròn vù vù, tạo thành từng đạo côn ảnh lăng lệ, ùn ùn bao phủ lấy Lâm Động.

Rầm rầm rầm!

Côn ảnh tràn ngập tràn ra, còn chưa tiếp xúc với thân thể Lâm Động thì kình phong vô hình đã cày nát mặt đất, cuồng phong vũ động, thanh thế vô cùng dũng mãnh.

Thế nhưng, đối mặt với công kích hung hãn của Tấn Mục, bàn tay Lâm Động siết lại, Thiên Ngạc Cốt Thương hiện ra, cánh tay rung lên, từng đạo thương hoa ngưng tụ thành.

Leng keng!

Côn ảnh cùng thương hoa giao nhau, nhất thời kình phong ba động cực kỳ hung hãn cuốn ra, tia lửa bắn mảnh liệt. Nhìn thấy Lâm Động dám cùng mình ngạnh kháng, trong mắt Tấn Mục lập tức xẹt qua một tia cười lạnh, bày tay rung lên. Chỉ thấy phía trên hỏa côn tràn ngập ra một đạo hào quang hỏa hồng. Những hào quang này giống như ngọn lửa nóng rực, trực tiếp quấn quanh Thiên Ngạc Cốt Thương, cuốn về phía Lâm Động.

Xèo! Xèo!

Loại quang mang hỏa hồng này có chút kỳ lạ, không ngờ sau khi nhiễm lên Thiên Ngạc Cốt Thương liền phát ra tiếng xèo xèo. Loại ba động cuồng bạo này phảng phất như có thể đốt cháy cả nguyên lực vậy.

Một màn như vậy quả thật khiến Lâm Động hơi có chút kinh ngạc. Hỏa côn trong tay tên này không ngờ cũng có chút lợi hại, lại có thể thúc giục là loại năng lượng kỳ lạ này.

- Grào!

Chỉ có điều loại xâm thực này đối với Linh bảo khác có lẽ còn có hiệu quả, nhưng đối với Thiên Ngạc Cốt Thương thì lại vô dụng. Chỉ thấy Lâm Động chấn động thân thương, liền có một tiếng gào thét trầm thấp phảng phất như đến từ Viễn Cổ từ thân thương vang vọng. Tiếng gầm này vừa dứt, quang mang hỏa hồng lập tức bị đánh tan. Mà dư lực của tiếng gầm không giảm, tại trên thân thương tràn ra, hóa thành sóng âm cuồn cuộn tấn công về phía Tấn Mục.

- Hừ!

Nhìn thấy Lâm Động không chỉ chống đỡ được công kích của mình mà còn thừa cơ tiến công, Tấn Mục hừ lạnh một tiếng, nguyên lực trong cơ thể bành trướng sau đó tuôn ra dữ dội. Quang mang hỏa hồng phía trên hỏa côn như gió lốc tràn ra, sau đó với một tốc độ kinh người nhanh chóng ngưng tụ thành một yêu thú hỏa hồng sắc.

Yêu thú này không nhìn thấy rõ bộ dáng, phảng phất như không có dung mạo chân thực vậy, thoạt nhìn giống như một đạo hỏa diễm thuần túy, một loại ba động nóng rực không ngừng tán phát ra.

- Thánh Viêm Đoạn Nhạc Côn!

Tiếng quát lạnh từ trong miệng Tấn Mục đột nhiên vang lên, sau đó hỏa côn

trong tay đột nhiên bành trướng, cùng yêu thú hỏa hồng dung hợp hoàn mỹ, sau đó ánh mắt trở nên âm hàn, không chút lưu tình nện xuống Lâm Động.

Ầm!

Một chiêu này của Tấn Mục khiến sắc mặt không ít cường giả Tọa Hóa Cảnh đỉnh phong kịch biến. Bọn hắn biết rõ, đối mặt với một côn này của Tấn Mục, bọn hắn căn bản không thể nào chống đỡ được, hơn nữa ngay cả đám người Hải Sa, ánh mắt cũng đều hơi ngưng tụ lại.

Dưới kình phong mang theo hỏa nhiệt nện xuống, Lâm Động đã biết rõ Tấn Mục thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, uy lực như thế quả thực là kinh người.

- Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Lâm Động chân đạp Thái Thanh Du Thiên Bộ, nhanh chóng lui về phía sau. Nguyên lực trong cơ thể không hề giữ lại, thúc giục ra toàn bộ, nhanh chóng ở trước mặt ngưng tụ thành một đạo Quang Minh Cự Tượng, sau đó bước chân dưới những bước chân khiến đất rung núi chuyển, hung hăng chính diện ngạnh kháng với côn ảnh cuồng bạo của Tấn Mục.

Ầm!

Trong khoảnh khắc va chạm, kình phong vô cùng hung hãn trực tiếp chấn động, hiện lên từng vòng cuồng phong cuốn ra, quanh mặt đất giống như bị hủy diệt, mọi thứ đều vỡ tan, hóa thành bụi phấn.

Vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú về phía trung tâm. Lúc năng lượng khuếch tán ra, hai đạo thân ảnh đều thối lui vài bước, lúc bước chân chạm xuống đất đều để lại những dấu vết thật sâu.

Ầm!

Lâm Động cưỡng ép thân hình ổn định, cánh tay hắn thoáng run nhè nhẹ, dưới làn da kim quang dũng động, nhanh chóng đem lực lượng khổng lồ xâm

nhập vào cơ thể hóa giải dư lực lại.

Vừa rồi cùng Tấn Mục chính diện giao phong cũng khiến cho hắn hiểu được chỗ mạnh của cường giả Bán Bộ Niết Bàn. Nếu như không phải tu luyện thành Tiểu Niết Bàn Kim Thân tiểu thành thì chỉ e lúc này bị kình lực xâm nhập đã khiến hắn bị chút thương tổn rồi.

- Ngươi dám tu luyện vũ kỹ của Vương triều Thánh Quang ta? Chỉ điểm này cũng đủ để ngươi chết không thể nghi ngờ rồi!

Tấn Mục lùi ra phía sau ít hơn Lâm Động, chỉ có điều sắc mặt ngược lại càng âm trầm hơn. Lâm Động khó giải quyết đã nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn lúc trước cho rằng một kích vừa rồi cho dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng không dám khinh thường, nhưng Lâm Động ngoại trừ lùi nhiều hơn vài bước ra thì không có chút thương thế gì.

Hơn nữa, khiến cho hắn phải tức giận đó là Lâm Động không ngờ lại dám thi triển vũ kỹ Tạo Hóa Cấp của Vương triều Thánh Quang bọn hắn để chống lại hắn, điều này quá thực là hung hăng tát một cái lên mặt hắn.

- Chỉ có điều tuyệt học của Vương triều Thánh Quang ta lại bị ngươi thi triển tệ hại như vậy, thật sự là mất mặt. Nếu như ngươi thích bộ vũ kỹ này như vậy, ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút!

Tấn Mục bước tới một bước, từ trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ. Nguyên lực mênh mông tràn ra, lập tức nguyên khí ba động trong thiên địa trực tiếp ở trước mặt hắn ngưng tụ thành một Quang Minh Cự Tượng, ba động cuồng bạo so với Lâm Động và Lê Thịnh lúc trước còn muốn cường hãn hơn gấp mấy lần.

Hiển nhiên, Tấn Mục này đã đem Thánh Tượng Băng Thiên Chàng chân chính tu luyện đến mức tùy tâm ứng thủ, mà thực sự không giống như loại sơ sài mà Lâm Động nắm giữ.

- Ùng!

Quang Minh Cự Tượng ngửa mặt lên trời rít gào, ba động cường đại tràn ngập ra, rốt cuộc khiến cho sắc mặt Hải Sa và những cường giả Bán Bộ Niết Bàn dần trở nên ngưng trọng. Một chiêu này cho dù là bọn hắn cũng phải dùng hết sức mới có thể chống đỡ nổi.

- Tiểu tử này cũng nên kết thúc thôi!

Hải Sa hờ hững liếc nhìn Lâm Động. Mặc dù kẻ này bức Tấn Mục đến mức này cũng khiến cho hắn rất kinh ngạc, chỉ có điều đến đây thì chấm dứt rồi.

- Tuyệt học chó má gì chứ, trong mắt ta, cho dù là ngươi thi triển ra cũng không đáng nhắc tới!

Lâm Động cười lạnh, vẫn không chút nào sợ hãi. Chỉ thấy thân thể hơi chấn động, nguyên lực cường hãn không hề bảo lưu tuôn ra dữ dội, sau đó thủ ấn biến ảo, ngón tay chậm rãi điểm ra.

Mà theo thủ chỉ của hắn chậm rãi điểm ra, lập tức nguyên khí trong thiên địa đột nhiên sôi trào, mà đám người Hải Sa vốn chuẩn bị

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 424

Chấn Nhiếp.

Nguyên khí thiên địa trong Giao dịch trường lúc này đột nhiên sôi trào, một cỗ nguyên lực ba động cường đại giống như gió lốc từ trong cơ thể Lâm Động cuốn ra. Loại ba động này đủ sánh ngang ba động của cường giả Bán Bộ Niết Bàn, lập tức khiến vô số người biến sắc.

- Ba động thật cường đại, tên này đến tột cùng là thi triển vũ kỹ gì? Không ngờ lại có thể dẫn đến động tĩnh như vậy.

- Động tĩnh như vậy, cho dù một vài vũ kỹ Tạo Hóa Cấp trung đẳng cũng không thể tạo nên, chẳng lẽ tên này có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng hay sao?

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng? Thứ này ngay cả Tấn Mục cũng chưa có, tiểu tử này rốt cuộc lai lịch gì, không ngờ lại có vũ kỹ cường đại như thế.

- … Bên trong Giao dịch trường trong khoảnh khắc bạo phát ra từng đạo tiếng bàn luận xôn xao. Đông đảo ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Lâm Động, hiển nhiên không ngờ rằng người kia lại có thể dẫn đến động tĩnh như vậy.

- Hừ, cho dù ngươi có vũ kỹ cường đại hơn nữa, nhưng ngươi và ta vẫn có chênh lệch rất lớn, không thể đền bù. Vũ kỹ như vậy ngươi không có tư cách có được, hãy ngoan ngoãn giao cho ta, có lẽ hôm nay ta còn có tha mạng cho ngươi!

Tấn Mục đồng dạng cũng vì vậy mà thoáng chấn kinh. Nhưng trong mắt liền lóe lên vẻ tham lam nồng đậm, cười lạnh một tiếng. Sau đó thân hình khẽ động, trực tiếp dung hợp cùng với Quang Minh Cự Tượng. Nhất thời, từng đạo khí tức ba động trở nên cuồng bạo, không ngừng tràn ra.

Có thể thấy, Tấn Mục hiện nay đã đem nguyên lực thúc giục đến cực hạn. Đối mặt với vũ kỹ mạnh mẽ của Lâm Động, mặc dù bản thân hắn là Bán Bộ Niết Bàn, nhưng cũng không dám có chút xem thường.

- Ùng!

Quang Minh Cự Tượng cực lớn đạp trên bầu trời, khí tức đáng sợ giống như long trời lở đất. Mặt đất dưới uy áp đáng sợ này bắn lên tung tóe, mọi người vây chung quanh xem cũng vội vàng thối lui. Bọn hắn biết rõ, nếu bị hai người này đánh nhau liên lụy bản thân thì cũng chỉ có thể xem như mình xui xẻo.

- Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Thân hình Tấn Mục dung hợp hoàn mỹ với Quang Minh Cự Tượng, giờ khắc này, khí tức của hắn mạnh mẽ đến cực điểm, chợt gầm nhẹ một tiếng, phía trên Quang Minh Cự Tượng lập tức bạo phát ra hào quang vạn trượng, sau đó ầm ầm lao về phía Lâm Động.

Ầm ầm ầm!

Quang Minh Cự Tượng lướt qua nơi nào, mặt đất nơi đó đều bị cày nát, không khí trực tiếp nổ tung, hào quang sáng chói mang theo lực áp bách hủy diệt bao phủ lấy Lâm Động.

Mà Lâm Động ở dưới ánh sáng đầy trời vẫn lẳng lặng đứng tại chỗ, nguyên lực toàn thân hắn sôi trào lên, mà một ngón tay của hắn chậm rãi điểm ra, cuối cùng bạo phát ra giống như núi lửa.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Ngũ Chỉ Động Càn Khôn!

Tiếng quát lạnh như băng tràn ngập bá đạo khiến nguyên khí đầy trời sôi trào lên, tiếng ầm ầm truyền ra. Sau đó làn da của Lâm Động mơ hồ hiện lên kim quang sáng bóng, mà dưới ánh sáng kim quang tuôn tràn này, nguyên lực cuồng bạo trong cơ thể điên cuồng chảy xiết, mạnh mẽ tiếp nhận.

Ngón tay ẩn chứa kim quang lăng không nhất điểm, lúc này đây, đầu ngón tay của Lâm Động lại lần nữa vỡ ra, hiển nhiên sau khi đem Tiểu Niết Bàn Kim Thân tu luyện đến tiểu thành, hắn đã có thể thừa nhận được lực lượng cuồng bạo mà loại vũ kỹ này mang đến.

Ầm!

Thiên địa phảng phất như thoáng run rẩy dưới một chỉ của Lâm Động. Sau đó, hư không phía trên Lâm Động đột nhiên bị xé rách ra, một cự chỉ Viễn Cổ xuyên thẳng bầu trời, xé rách không trung giáng xuống.

Cự chỉ này vẫn chỉ có một nửa, cũng chưa phải hoàn chỉnh, chỉ có điều chỉ như vậy mà đã khiến nguyên khí trong thiên địa ầm ầm muốn nổ tung, từng đạo sóng khí kinh người cuốn ra ào ào.

- Phá!

Ánh mắt Lâm Động hờ hững, bên trong đồng tử tràn ngập kim quang, cự chỉ Viễn Cổ cũng bắn ra, sau đó với một tốc độ kinh người bắn thẳng đến trước mặt Quang Minh Cự Tượng.

Dưới vô số đạo ánh mắt chấn động nhìn chăm chú, hai đạo quái vật khổng lồ cuối cùng giống như sao chổi xé rách bầy trời, sau đó bằng một phương thức cực kỳ chấn nhiếp, hung hăng va vào nhau.

Ầm!

Trong khoảnh khắc va chạm, đại địa phảng phất như trở nên run rẩy, tiếng nổ mạnh kinh thiên vang lên đinh tianh nhức óc. Năng lượng chấn động đáng sợ cuốn ra, khiến những người vốn đã thối lùi cách xa hai người lại lần nữa lùi ra xa hơn. Thậm chí, ngay cả Sa Hải thân là cường giả Bán Bộ Niết Bàn, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng, thân hình khẽ động đã lướt lên giữa không trung.

Ầm ầm!

Một đạo nguyên lực ba động không ngừng cuốn ra, hào quang rực rỡ tiếp xúc với cự chỉ.

- Tuyệt học của Vương triều Thánh Quang ngươi cũng không đáng giá gì! Phá cho ta!

Lâm Động chân đạp bầu trời, làn da trở nên ánh vàng rực rỡ, cực kỳ chói mắt, ánh mắt của hắn lạnh lẽo đến cực điểm, hừ lạnh một tiếng, lại một lần nữa điểm ra.

Theo một chỉ hắn điểm ra, phía trên cự chỉ trong giây lát tràn ngập một cỗ ba động cực kỳ đáng sợ. Sự cường hãn và khủng bố của vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng hoàn toàn triển lộ ra không thể nghi ngờ.

Rắc rắc!

Mà lúc ba động trên cự chỉ bạo tuôn ra, phía trên Quang Minh Cự Tượng xuất hiện từng đạo vết rạn, sau đó bạo liệt!

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người ngược lại hít một hơi khí lạnh.

- Muốn thắng ta? Nói chuyện hoang đường viễn vông!

Ở bên trong Quang Minh Cự Tượng, Tấn Mục tức giận quát lớn, sau đó gầm nhẹ một tiếng. Nguyên lực bên trong Quang Minh Cự Tượng bạo tuôn ra, lại đem cự chỉ Viễn Cổ áp chế xuống.

Vẻ mặt Lâm Động lạnh lẽo như băng, đột nhiên thân hình hóa thành một làn khói xanh lao ra, sau khi lóe lên một cái đã xuất hiện phía sau cự chỉ Viễn Cổ. Sau đó kim quang trên toàn thân tuôn tràn, Tiểu Niết Bàn Kim Thân lần đầu tiên bị hắn toàn lực thúc giục, lập tức một cánh tay biến thành giống như vàng thật.

Ầm!

Lực lượng toàn thân Lâm Động phảng phất như trong giây lát này ngưng tụ

phía trên cánh tay phải. Một tia dữ tợn xẹt qua khuôn mặt, cánh tay huy động, sau đó một quyền cứng rắn nện lên phía trên cự chỉ Viễn Cổ.

Một quyền này là do Lâm Động ngưng tụ tất cả lực lượng trong cơ thể phát ra, ngay cả cự chỉ Viễn Cổ cũng kịch liệt chấn động, sau đó lao thẳng đến, hung hăng va vào Quang Minh Cự Tượng.

Ầm!

Lúc này đây, Quang Minh Cự Tượng cũng không thể chống đỡ nổi, đối mặt với một quyền toàn lực ngưng tụ của Lâm Động cùng với cự chỉ Viễn Cổ sắc bén và bá đạo. Phía trên Quang Minh Cự Tượng lập tức xuất hiện vô số vết nứt vỡ, sau đó dưới vô số đạo ánh mắt khiếp sợ ầm ầm nổ tung.

Cuồng phong ba động vô hình từ trong Giao dịch trường cuốn ra, một hố sâu khổng lồ chừng trăm trượng xuất hiện. Mà ở bên trong Quang Minh Cự Tượng vừa nổ tung, một đạo thân ảnh cũng bắn ngược ra, trực tiếp kéo lê trên mặt đất, để lại trên mặt đất một rãnh sâu kéo dài hơn trăm trượng, sau đó mới có thể chật vật ổn định lại.

- Phụt!

Vô số đạo ánh mắt như đồng thời di chuyển theo. Dưới ánh mắt nhìn lại của bọn họ, Tấn Mục sau khi dừng lại, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Toàn bộ mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, không ai ngờ rằng Tấn Mục lại bị Lâm Động đả thương!

Trong Giao dịch trường phảng phất như rơi vào yên tĩnh, thậm chí ngay cả đám người Hải Sa giữa không trung, ánh mắt cũng dần trở nên ngưng trọng. Lâm Động có thể đánh trọng thương Tấn Mục, như vậy có thể nói hắn có thể đả thương đám cường giả Bán Bộ Niết Bàn bọn hắn, hiển nhiên lúc này đây hắn còn có chút thua kém.

Mà cùng lúc đó, trong lòng Hải Sa cũng thoáng thở dài một hơi. Nếu như

không phải Tấn Mục xuất thủ trước, chỉ e bây giờ kẻ bị thương phải là hắn. Đối mặt với công kích quá mức cường hãn của Lâm Động vừa rồi, cho dù là hắn cũng không dám nói mình nhất định sẽ tiếp được.

- Người này thì ra cũng là một kẻ giả heo ăn thịt hổ!

Vẻ âm lãnh trong mắt của Hải Sa chớp động, xem ra lần này việc tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược lại có thêm nhiều kình địch rồi.

- Hảo tiểu tử, khó trách dám khiêu chiến Tấn Mục, thì ra có lực chiến đấu kinh khủng như vậy. Xem kim quang tuôn tràn từ trên thân thể hắn, hiển nhiên là một loại vũ kỹ luyện thể cực kỳ cường đại. Thậm chí có lẽ so với Thiên Thiết Chi Thân của Vương triều Thiên Thiết ta còn cường đại hơn. Thật không biết tên này từ đâu có được nhiều vũ kỹ cường đại như vậy.

Đại hán da ngăm đen của Vương triều Thiên Thiết cũng có chút chấn động nhìn một màn này, sau đó thì thào tự nói.

Mà đối với từng đạo ánh mắt kinh hãi và khiếp sợ xung quanh, Lâm Động vẫn lơ lửng giữa không trung. Khí huyết trong cơ thể hắn lúc này cũng nhộn nhạo kịch liệt, chỉ có điều cũng may là Tiểu Niết Bàn Kim Thân cường đại mạnh mẽ đem khí huyết trong cơ thể dần áp chế xuống, bằng không chắc chắn sẽ bị lực lượng phản chấn cường đại này chấn đến trọng thương.

Chân đạp trên không trung, ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn về phía thân hình Tấn Mục đang chật vật ổn định lại, hơn nữa vẻ mặt còn cực kỳ khó coi. Hắn biết rằng sau tràng đại chiến này sẽ khiến hắn có một chỗ đứng tại Dương Thành!

Một người có thể đả thương được cường giả Bán Bộ Niết Bàn, không có bất kỳ thế lực nào còn dám khinh thường.

Chính là thực lực và lực lượng này đã mang đến sự chấn nhiếp.

Mà lúc này, Lâm Động lại rất cần nó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 425

Danh Dự Mất Sạch.

Tấn Mục lại trong Dương Thành có thanh danh không tệ, mặc dù không phải là hàng ngũ đỉnh phong, nhưng cũng tính là cường giả nhất lưu. Thế nhưng bây giờ, không ngờ lại thua trong tay Lâm Động chỉ mới thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành. Một màn này quả thật khiến người ta cảm thấy khó có thể tin được.

Chỉ có điều, bất kể là khó tin như thế nào, nhưng sự thật bày ra trước mắt, không thể khiến người khác không tin.

Ba người Mạc Lăng cũng vô cùng kinh hỉ nhìn một màn này, sau đó ngẩng đầu lên nhìn đạo thân ảnh giữa không trung, trong nội tâm không khỏi dâng lên chút kính nể. Thanh danh của bọn hắn tại Vương triều Đại Viêm không thua kém Lâm Động chút nào, nhưng lúc này bọn hắn không thể không thừa nhận, giữa bọn hắn và Lâm Động có sự chênh lệch không nhỏ.

Nguyên khí trong thiên địa sôi trào, dần dần trở nên lắng xuống, sát ý trong mắt Lâm Động cũng không bởi vì vậy mà yếu bớt. Hắn từ trên cao nhìn xuống Tấn Mục, khí tức ba động, khóe miệng mang theo một tia máu, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Không thể không nói, Tấn Mục quả không hổ là cường giả Bán Bộ Niết Bàn. Với thực lực của Lâm Động bây giờ, thi triển chỉ thứ năm của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, cho dù là Lê Thịnh tập hợp với những tên cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành khác thì chắc chắn cũng sẽ bị giết trong nháy mắt. Nhưng Tấn Mục này lại có thể chống đỡ được, tuy rằng bởi vậy mà bị thương, nhưng không thể đạt tới loại tình trạng bị trí mạng được!

Mà tác phong làm việc của Lâm Động từ trước đến nay, chỉ cần là địch nhân thì đều ra tay không chút nhân từ. Nếu như hôm nay đã cùng Tấn Mục trở mặt,

như vậy cũng không cần phải nói nhảm nữa, trước hết giết rồi nói sau, miễn ngày sau lại lại có phiền toái.

Thừa dịp hắn bệnh, liền lấy luôn mạng hắn!

Trong lòng xẹt qua suy nghĩ này, ánh mắt Lâm Động trở nên lạnh lẽo, bàn tay siết chặt. Thiên Ngạc Cốt Thương lại thoáng hiện ra, chân đạp Thái Thanh Du Thiên Bộ, trực tiếp xông đến, thương phong sắc bén triển khai công kích về phía Tấn Mục, vẫn chưa thể hoàn toàn trấn áp khí huyết hỗn loạn trong cơ thể.

Xuy xuy!

Thương ảnh tràn ngập, mơ hồ trong đó có thanh âm gào thét từ trong Cốt Thương tràn ra. Khí thế vô cùng sắc bén, đủ để xuyên thủng phòng ngự của cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Tấn Mục đồng dạng cũng bị công kích tàn nhẫn của Lâm Động khiến cho tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt, lập tức bất chấp áp chế khí huyết nhộn nhạo trong cơ thể, hỏa côn trong tay vung lên, một vòng giống như hỏa diễm phát ra, kình phong nóng rực và cuồng bạo nhanh chóng cuốn ra.

- Ngươi đã muốn giết ta, ta còn cái gì mà không dám? Vương triều Thánh Quang ngươi ỷ thế hiếp người, không phải là muốn đạp lên đầu Lâm Động ta sao? Chỉ e ngươi tìm nhầm đối tượng rồi!

Ánh mắt Lâm Động hung ác, ra tay không chút nhân từ. Cánh tay rung lên, thương ảnh sắc bén hung hăng nện lên phòng ngự hỏa diễm kia, nhất thời phát ra từng đạo tia lửa. Lực lượng kinh người ba động lúc này cũng đột nhiên tràn ra.

Bịch bịch bịch!

Dưới loại va chạm hung hãn này, Tấn Mục bị chấn đến mức liên tiếp lùi về phía sau. Vừa rồi nghênh đón một chỉ của Lâm Động, khí huyết trong cơ thể hắn

đã bị chấn động đến mức sôi trào, trạng thái suy nhược, bây giờ lại cùng Lâm Động ngạnh kháng, nhưng không thể thong dong như trước, ngược lại có dấu hiệu rơi xuống hạ phong.

Bên trong Giao dịch trường, mọi người nhìn thấy Tấn Mục liên tiếp bại lui, khóe mắt không nhịn được có chút run rẩy. Bọn hắn thật sự không thể nào tưởng tượng được Lâm Động lại có thể bằng vào thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành đem cường giả Bán Bộ Niết Bàn như Tấn Mục đánh thành bộ dạng như vậy.

- Tấn Mục, thực lực Bán Bộ Niết Bàn của ngươi chẳng lẽ chỉ có chút năng lực ấy thôi sao?

Lâm Động càng đánh càng mạnh, kim quang dưới da càng lúc càng tuôn tràn. Lúc này hắn đã hoàn toàn đem Tiểu Niết Bàn Kim Thân vận chuyển hoàn toàn, mà sau khi thi triển, hắn càng thấy rõ sự cường đại của vũ kỹ luyện thể.

Tiểu Niết Bàn Kim Thân đem thân thể rèn luyện đến trạng thái tương đối cường hãn, không chỉ khiến cho lực phòng ngự của hắn cường đại, mà loại lực lượng này càng vượt xa sự đề thăng khi tu luyện Đại Nhật Lôi Thể, vũ kỹ luyện thể Tạo Hóa Cấp trung đẳng quả nhiên danh bất hư truyền.

Lời nói của Lâm Động khiến Tấn Mục tức giận đến đỏ bừng mặt, khí huyết nhộn nhạo càng lúc càng mạnh, thậm chí ngay cả lúc né tránh cũng đã có chút chậm chạp.

- Nguy rồi!

Mà trong khoảnh khắc chậm chạp đó, sắc mặt Tấn Mục đột nhiên biến đổi, thân hình chợt vội vàng lùi lại.

- Muốn chạy?

Thế nhưng, thân hình Tấn Mục vừa lui, một đạo thân ảnh giống như giòi trong xương vẫn không ngừng bám chặt hắn, trên thương ảnh sắc bén đột nhiên

có chút kim quang kỳ dị hiện lên, sau đó thân thương chấn động, không ngờ trực tiếp xé rách không khí, với một loại quỹ tích cực kỳ xảo diệu, mạnh mẽ xuyên thấu phòng ngự do hỏa diễm côn trong tay Tấn Mục tạo thành.

- Chết đi!

Xuyên thủng màn phòng ngự của Tấn Mục, ánh mắt Lâm Động trở nên lạnh lẽo, lòng bàn tay nặng nề đập lên chuôi thương, lập tức thanh Cốt Thương lao đi, hàn mang sắc bén giống như thiểm điện đâm trúng ngực Tấn Mục.

Keng!

Công kích trí mạng như vậy, nếu như đánh trúng thì khó mà thoát khỏi cái chết. Thế nhưng, lúc thanh Cốt Thương đâm trúng ngực Tấn Mục lại không có cảnh máu tươi bắn ra bốn phía giống như trong tưởng tượng, ngược lại bộc phát thanh âm thanh thúy. Dưới lớp y phục của Tấn Mục bạo phát ra hỏa quang nồng đậm, đem một kích trí mạng này của Lâm Động chặn lại.

- Ngươi muốn giết ta, đúng là nói chuyện hoang đường viễn vông. Ta có Hỏa Linh Y hộ thể, cho dù là công kích của cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng không thể giết ta, ngươi thì tính là cái gì?

Tấn Mục ngẩng đầu, ánh mắt dữ tợn nhìn về phía Lâm Động, điềm nhiên nói.

- Hừ!

Ánh mắt Lâm Động trở nên băng hàn, cánh tay đột nhiên rung lên, lực lượng đáng sợ giống như lũ bất ngờ đổ xuống, trực tiếp đem Tấn Mục đánh bay, lúc thân thể bắn ngược lui sau đã mạnh mẽ đem hai tòa tháp cao chấn nát.

- Phụt!

Tuy rằng Tấn Mục có Hỏa Linh Y hộ thể, nhưng dù sao cũng không thể nào chống đỡ toàn bộ lực lượng, bởi vậy kình lực vẫn có thể xâm nhập vào trong cơ thể, đem hắn chấn đến mức phun ra một ngụm máu tươi, khiến thân thể vốn đã

tổn thương của hắn lại càng thêm tổn thương nặng nề. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hôm nay chỉ e hắn thật sự sẽ bị Lâm Động trảm sát mất thôi.

- Ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu nữa?

Lâm Động cũng hiểu rõ đạo lý này, hung quang trong mắt tuôn tràn, không để cho Tấn Mục có chút thời gian hồi phục, thân hình khẽ động lại một lần nữa lao đi.

Đám người xung quanh nhìn thấy một màn này, sắc mặt đều biến đổi, xem ra Lâm Động không chỉ muốn đánh bại Tấn Mục mà còn muốn trảm sát hắn.

- Bảo hộ Đại sư huynh!

Lúc này, những cường giả của Vương triều Thánh Quang sắc mặt cũng kịch biến, không kìm được nguyên một đám lao đến, muốn bảo vệ Tấn Mục. Bọn hắn cũng hiểu rõ, Tấn Mục chính là trụ cột của Vương triều Thánh Quang bọn hắn, nếu như Tấn Mục chết, vậy bọn hắn cũng sẽ mất đi tư cách cạnh tranh với những Vương triều khác.

- Muốn nhúng tay vào? Cũng không đến phiên các ngươi!

Nhìn thấy đám cường giả Vương triều Thánh Quang ra tay, sắc mặt ba người Mạc Lăng cũng trở nên lạnh lẽo, thân hình lao ra, trong mơ hồ tạo thành một trận pháp cường đại. Từng đạo nguyên lực ba động hung hãn tràn ra, đem những cường giả Vương triều Thánh Quang cản lại.

Hiện nay ba người Mạc Lăng đều đã đột phá đến cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, lại thêm được trận pháp của Lâm Động cấp cho bọn hắn, cho dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng có thể giữ chân được một lát. Huống chi Vương triều Thánh Quang hiện nay ngay cả cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng không có mấy người, càng không nói đến Bán Bộ Niết Bàn.

Lâm Động không chút nào để ý đến những cường giả của Vương triều Thánh

Quang, trong mắt hắn, hiện nay chỉ cần không phải là cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì hắn đều không hề có chút kiêng kỵ. Bởi vậy, ánh mắt của hắn lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Tấn Mục, bàn tay chậm rãi siết chặt Cốt Thương, sát ý lẳng lặng dâng lên.

- Hải Sa, giữa chúng ta cũng xem như là minh hữu, Vương triều Thánh Quang nếu như bị đả kích, lần này tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược chỉ e các ngươi không có được thành quả gì!

Ánh mắt Tấn Mục trở nên âm hàn, chợt ngẩng đầu, nhìn về phía giữa không trung, nghiêm giọng quát.

Trên không trung, cặp mày Hải Sa cũng hơi nhíu lại một chút, sau khi trầm ngâm liền nhìn về phía Lâm Động nói:

- Vị bằng hữu kia, mặc dù ngươi và Tấn Mục có chút ân oán, chỉ có điều bây giờ có lẽ cũng đủ rồi. Làm việc nên lưu lại một đường để sau này còn nhìn mặt nhau. Vương triều Thánh Quang tại Dương Thành có không ít bằng hữu, nếu như ngươi quá đáng, dẫn đến những đại Vương triều khác đồng loạt xuất thủ, cho dù ngươi có thực lực nghiêng trời cũng e khó tránh khỏi tử lộ. Ngươi vừa mới đến, nếu làm như vậy chỉ e sẽ không tốt cho ngươi.

Lời nói của Hải Sa cũng không tính là quá mức sắc bén, có nhu có cương, đồng thời có chút ý tứ uy hiếp. Bây giờ đối mặt với Lâm Động, hắn đã không còn chút khinh thường nữa, ngay cả Tấn Mục đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn cũng bị bức đến mức này, hiển nhiên Lâm Động đủ tư cách đứng ngang với bọn hắn. Nếu còn nói chuyện kiêu căng tự đại thì chỉ có thể coi là quá ngu xuẩn.

Nghe thấy lời này của Hải Sa, hai mắt Lâm Động cũng nheo lại, chợt liếc nhìn vẻ mặt khó coi của Tấn Mục, sát ý dâng tràn có chút dấu hiệu thu liễm. Hắn hiểu rằng hôm nay mặc dù đã áp chế được nhuệ khí của Tấn Mục, nhưng nếu thật sự muốn giết hắn thì độ khó khăn không nhỏ. Huống chi đúng như lời Hải

Sa nói, Vương triều Thánh Quang tại Dương Thành có không ít trợ lực, nếu như khiến bọn hắn đồng loạt ra tay chỉ e sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức.

- Đã có người mở miệng, vậy thì xem như lần này tha cho Tấn Mục một mạng, lần sau nếu như còn dám ỷ thế hiếp người thì tất sẽ lấy mạng ngươi!

Ánh mắt Lâm Động xoay chuyển, thản nhiên nói.

Nghe vậy, sắc mặt Tấn Mục trong nháy mắt tái nhợt, thân hình khẽ run rẩy, chỉ có điều cũng không nói gì. Thế nhưng trong mắt lại càng lạnh lùng và oán độc. Trận chiến hôm nay không thể nghi ngờ là Lâm Động có được uy danh, còn thanh danh và danh dự của hắn thì lại mất sạch.

Thù này, vô cùng lớn!

Ánh mắt của Lâm Động bình thản quét qua Tấn Mục, đem sự oán độc trong mắt hắn nhìn rất rõ ràng, trong lòng lập tức cười lạnh một tiếng. Chờ đến khi hắn gom đủ Niết Bàn Đan, sau đó đem Huyết Linh Khôi tinh lọc xong, hắn cũng không cần kiêng kỵ gì nữa, đến lúc đó nhất định phải tìm cơ hội giết kẻ này!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 426

Gom Đủ.

Sắc mặt Tấn Mục vô cùng âm hàn, thậm chí mơ hồ có chút vặn vẹo. Hắn oán độc nhìn Lâm Động chằm chằm, chỉ có điều trong lòng sát ý bành trướng, nhưng hắn vẫn hiểu rằng Lâm Động mặc dù đẳng cấp yếu hơn hắn, thế nhưng sức chiến đấu lại cực kỳ cường hãn, cho dù là hắn cũng khó có thể đánh bại!

- Ngươi cứ đắc ý đi, ta sớm muộn cũng sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết, khiến ngươi phải hối hận vì đắc tội với Vương triều Thánh Quang!

Tấn Mục nghiến răng nghiến lợi thầm nói, phát tiết sát ý và cơn phẫn nộ trong lòng.

Lâm Động cũng không để ý đến ánh mắt oán độc của Tấn Mục, ánh mắt bình tĩnh lướt nhìn vẻ mặt âm nhu đầy tiếu ý của Hải Sa giữa không trung. Người này hiển nhiên có chút giao tình với Tấn Mục, với thực lực của Lâm Động bây giờ, chống lại một cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì hiển nhiên không sợ, nhưng nếu như chống hai người thì hơi có chút miễn cưỡng. Đương nhiên, nếu như thật sự là loại chiến đấu sinh tử, lập tức triệu hoán ra Huyết Linh Khôi, ngược lại có thể trực tiếp giết chết bọn hắn.

Lá bài tẩy này không đến thời khắc mấu chốt thì Lâm Động cũng không muốn vận dụng, Huyết Linh Khôi là kỳ chiêu, bại lộ quá sớm cũng không phải là tốt. Cho nên đối mặt với những lời Hải Sa nói hắn cũng không cố chấp phản bác làm gì.

Đại chiến kết thúc, không khí tại Giao dịch trường có chút cổ quái, hai vị nhân vật chính không rời đi, bởi vậy cũng không có người nào cử động.

- Vị bằng hữu kia, Đại Nhật Lôi Thể một vạn Niết Bàn Đan, ngươi có muốn mua hay không?

Ánh mắt của Lâm Động đột nhiên nhìn về phía đại hán ngăm đen của Vương triều Thiên Thiết, lại lần nữa lấy ra quang giản hỏi.

- Hả?

Đối với hành vi của Lâm Động, đại hán ngăm đen cũng khẽ giật mình, mở miệng để lộ ra hàm trăng trắng bóng, cười lớn nói:

- Ha ha, nếu như bằng hữu này đã nể tình như vậy, ta sao có thể không cần?

Đại Nhật Lôi Thể nếu như lấy ra bán đấu giá thì ít nhất cũng phải tranh giành đến một vạn ba, hiện nay người này lại bán chỉ một vạn, trái lại là một cái giá cực kỳ công đạo.

Hơn nữa thực lực Lâm Động bày ra lúc trước đã khiến đại hán ngăm đen này có chút coi trọng. Ở đây hết thảy đều là thực lực vi tôn, lúc trước Hải Sa dám nói chuyện như vậy với Lâm Động, nhưng bây giờ chỉ e cũng không thể như vừa rồi được nữa. Nhiều thêm một bằng hữu thì nhiều thêm một con đường, đây không phải là suy nghĩ của riêng Lâm Động, đại hán ngăm đen này cũng nghĩ như vậy. Cho nên mối quan hệ giao tình dâng đến tận cửa này hắn không có lý do gì không nhận.

Mà đối với hành vi này của Lâm Động, ánh mắt Hải Sa hơi có chút âm trầm. Dù sao thì Đại Nhật Lôi Thể này cũng bị hắn coi trọng, thế nhưng Lâm Động lại không để ý đến hắn, trực tiếp bán tiện nghi cho người khác, như vậy có chút không nể mặt mũi hắn.

Chỉ có điều trong lòng hắn mặc dù có chút khó chịu, nhưng trái lại cũng không mở miệng uy hiếp giống như lúc trước. Bởi vì hắn biết rõ không có tác dụng, với thực lực của Lâm Động, căn bản không hề sợ hắn!

- Ừ, vị bằng hữu kia, đây là một vạn Niết Bàn Đan, tại hạ là Ma Thiết của Vương triều Thiên Thiết!

Thân hình đại hán ngăm đen khẽ động, liền xuất hiện bên cạnh Lâm Động, trực tiếp đưa tới một chiếc túi Càn Khôn, cười nói.

- Lâm Động!

Lâm Động mỉm cười, tiếp nhận túi Càn Khôn, đồng thời cũng đưa quang giản tới. Hắn ngược lại cũng không nói mình đến từ Vương triều gì, bởi vì không có ý nghĩa. Tại Chiến trường Viễn Cổ này, không có thực lực thì không có thực lực, những bối cảnh đó sẽ không đem đến cho ngươi chút chỗ tốt nào cả.

Túi Càn Khôn tới tay, Lâm Động tùy ý quét nhìn, nhìn những viên Niết Bàn Đan tròn tròn tỏa ra hỏa nhiệt, trong lòng hắn cũng nóng lên. Tính đến nay, cộng thêm số Niết Bàn Đan còn thừa lại trong tay lúc trước cũng đã gần ba vạn rồi.

- Đúng rồi, trong tay ta còn một Linh bảo Địa cấp, không biết Ma Thiết huynh có hứng thú hay không?

Nếu như đã tìm được một khách hàng, vậy Lâm Động cũng lười đấu giá, trước hết vội vàng gom đủ ba vạn Niết Bàn Đan, sau đó tinh lọc Huyết Linh Khôi đã rồi nói.

Mà lúc nói chuyện, Lâm Động lại đảo tay một cái, cái Quang Cổ lấy từ chỗ Lê Thịnh liền xuất hiện trong tay, từng cỗ năng lượng ba động tràn ra.

- Thánh Quang Cổ, ba ngàn Niết Bàn Đan.

- Linh bảo Địa cấp sao?

Thấy vậy, Ma Thiết cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, với thân phận của hắn, làm sao có thể không có Linh bảo Địa cấp? Chỉ có điều ai cũng không ngại có nhiều bảo vật, cùng lắm thì tặng cho những đồng bạn, tăng một chút thực lực cũng tốt. Cho nên đối với việc Lâm Động chào hàng, hắn trực tiếp vung tay lên,

tiền vung như rác đem Linh bảo thu vào túi.

Nhìn thấy Ma Thiết sảng khoái như vậy, Lâm Động cũng không khỏi cười. Những kẻ có tiền thật đúng là khiến người ta hâm mộ, tiêu mấy ngàn Niết Bàn Đan một lúc mà cũng không thèm nháy mắt đến một cái.

Tấn Mục cách đó không xa nhìn thấy một màn này, sắc mặt vốn tại nhợt lại càng âm trầm hơn. Hắn tất nhiên nhận ra Thánh Quang Cổ chính là Linh bảo của Lê Thịnh!

- Ha ha, kỳ thật ta vẫn cảm thấy hứng thú với Lâm Động huynh nhất, có thể tu luyện vũ kỹ luyện thể của bản thân đến như vậy. Nếu như Lâm Động huynh chịu bán, cho dù ta dùng toàn bộ gia sản cũng muốn mua cho bằng được.

Ánh mắt Ma Thiết nhìn về phía Lâm Động. Ánh mắt của hắn vốn cực kỳ sắc bén, dường như có thể nhìn thấy kim mang tràn ra từ dưới da Lâm Động. Hắn hiểu rằng lúc trước Lâm Động sở dĩ có thể ngạnh kháng kình khí xâm thực của Tấn Mục, có quan hệ rất lớn bởi vì vũ kỹ luyện thể mà hắn tu luyện.

Nghe vậy, Lâm Động thoáng nhướng mày một cái, ánh mắt của Ma Thiết này rất chuẩn, có thể là do hắn cũng tu luyện vũ kỹ luyện thể cho nên hắn mới nhìn thấy sự cường đại của Tiểu Niết Bàn Kim Thân.

- Ha ha, vũ kỹ này còn chưa hoàn chỉnh, ngày sau nếu như hoàn chỉnh, có cơ hội sẽ bán lại cho Ma Thiết huynh.

Lâm Động hiển nhiên cũng không có định đem Tiểu Niết Bàn Kim Thân bán đi. Vũ kỹ luyện thể như vậy hắn đã tự mình thể nghiệm sự cường đại của nó, nếu như đưa cho người khác, đối với hắn mà nói quả thật uy hiếp không nhỏ. Mặc dù hiện nay hắn vẫn xem như có quen biết với Ma Thiết, nhưng dù sao thì giao tình cũng không dày.

Đối với câu trả lời của Lâm Động, Ma Thiết cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn chỉ tùy ý nói mà thôi, vũ kỹ luyện thể cường đại như vậy, cho dù là

cả Vương triều Thiên Thiết bọn hắn cũng không có, Lâm Động sao có thể đem ra bán được?

- Lâm Động huynh, hữu duyên mới có thể gặp nhau, chúng ta không bằng tìm một nơi tâm sự đi?

Ma Thiết chuyển chủ đề, cười híp mắt nói.

- Cũng tốt!

Đối với việc này Lâm Động cũng không phản đối. Ma Thiết này hiển nhiên có ý lôi kéo quan hệ với hắn, mà hắn cũng không muốn trở thành địch nhân khắp cả Dương Thành, hắn bây giờ nếu như đã đặc tội với Tấn Mục và Hải Sa, vậy kiếm chút đồng minh cũng là lựa chọn tốt.

Nhìn Lâm Động nể mặt như vậy, Ma Thiết hiển nhiên rất mừng rỡ, lúc này vội vàng đi trước dẫn đường. Đoàn người dưới đông đảo những ánh mắt nhìn chăm chú liền rời khỏi Giao dịch trường.

- Tên khốn kiếp!

Nhìn bóng lưng Lâm Động rời xa, Tấn Mục rốt cuộc cũng không nhịn tức giận trong lòng, liền vỗ một cái, khiến cái ghế bên cạnh nát bấy.

- Tấn Mục, tiểu tử này không phải là đèn cạn dầu, lần này tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược, lại có thêm một đối thủ rồi!

Hải Sa từ trên trời chậm rãi đáp xuống, thản nhiên nói.

- Sợ gì chứ? Tiểu tử này có thể chống lại ta sao? Chẳng qua là nhờ vũ kỹ ảo diệu mà thôi. Vũ kỹ này của hắn tiêu hao chắc chắn rất lớn, khó có thể tiếp tục thi triển. Đợi khi có cơ hội, chúng ta đồng loạt xuất thủ, dùng thủ đoạn lôi đình đem hắn trảm sát, khiến hắn không có thời gian thi triển vũ kỹ nữa!

Ánh mắt Tấn Mục âm lãnh nói.

- Ma Thiết không ngờ cũng muốn lôi kéo tiểu tử này, xem ra sau này có cơ hội cũng phải tiêu diệt Vương triều Thiên Thiết, đem Niết Bàn Đan của bọn chúng cướp sạch, cũng là một thu hoạch không tệ!

Hải Sa cười lạnh nói.

- Yên tâm, ta đã liên hợp với những Vương triều mạnh mẽ khác, đến lúc đó, bọn chúng không thể chạy thoát được đâu!

Tấn Mục siết chặt hai nắm tay, trong mắt tràn ra sát ý hung ác và oán độc.

o0o - Ha ha, tên Tấn Mục kia, ta nhìn hắn cũng cũng đã không thuận mắt từ lâu, hôm nay Lâm Động huynh đem hắn đánh thành chật vật như vậy, thật sự cảm thấy thống khoái!

Trên một tòa tháp cao tại Dương Thành, đám người Ma Thiết và Lâm Động ngồi cùng một chỗ, tiếng cười to từ trong bàn phát ra.

Lâm Động cười cười, ngược lại cũng không nói gì thêm.

- Lâm Động huynh lần này đến Dương Thành, hắn cũng là vì Viễn Cổ Bí Thược a?

Ma Thiết nhìn thấy Lâm Động không có hứng thú với đề tài liền chuyển giọng.

- Hiện nay đến Dương Thành, chẳng lẽ còn không phải có hứng thú với Viễn Cổ Bí Thược sao?

Lâm Động khẽ cười nói.

- Nói cũng đúng, chẳng qua tại Dương Thành, cường giả tụ tập nơi này chỉ tính Vương triều Trung cấp đến đây đã không ít, Vương triều Hạ cấp lại càng đến hàng trăm hàng ngàn.

Ma Thiết cũng thở dài nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, Vương triều ở Đông Huyền Vực cũng có sự phân chia mạnh yếu, Vương triều Thánh Quang và Vương triều Thiên Thiết có thể xem là Vương triều Trung cấp, mà Vương triều Đại Viêm của hắn chỉ xem như là Vương triều Hạ cấp mà thôi.

Bình thường mà nói, trong những Vương triều Trung cấp đều có một cường giả Bán Bộ Niết Bàn tọa trấn. Nói như vậy, số lượng cường giả Bán Bộ Niết Bàn trong Dương Thành này chỉ e cũng không ít. Tuy rằng Lâm Động có thể chống lại cường giả Bán Bộ Niết Bàn, nhưng ở đây cũng không có biện pháp chiếm được ưu thế quá lớn.

- Ma Thiết huynh, không biết có thể nói cho ta biết một chút về địa điểm Viễn Cổ Bí Thược lần này xuất hiện được không?

Lâm Động xoay chuyển ánh mắt, chậm rãi nói.

- Chuyện này tại Dương Thành này cũng không phải là bí mật gì.

Đối với Lâm Động, Ma Thiết trong lòng luôn nghĩ nên giữ tốt mối quan hệ, vì thế cũng không giấu diếm, nói thẳng:

- Nơi cất giấu Viễn Cổ Bí Thược là ở Sơn mạch Lôi Nham cách Dương Thành một quãng không xa, chỉ có điều Yêu thú trong đó đông đảo, không ít những Yêu thú có thể so sánh với cường giả Bán Bộ Niết Bàn, thậm chí, tại sâu bên trong có thể còn có Yêu thú Niết Bàn Cảnh.

- Yêu thú Niết Bàn Cảnh?

Trong lòng Lâm Động phát lạnh. Xem ra lần này quả thật không dễ lấy được Viễn Cổ Bí Thược, không chỉ có nhiều Vương triều đều muốn tranh đoạt mà còn phải cẩn thận những Yêu thú vô cùng cường đại nữa.

- Tại sâu trong Sơn mạch Lôi Nham, có một nơi gọi là Lôi Nham Cốc. Nghe

nói Lôi Nham Cốc này đã từng nơi tu luyện của một cường giả Viễn Cổ, là một Thủ Hộ Giả của Viễn Cổ Bí Tàng, cho nên Viễn Cổ Bí Thược cũng ẩn giấu trong Lôi Nham Cốc này. Hắc hắc, trước đó không lâu đã có một cường giả Bán Bộ Niết Bàn am hiểu ẩn nấp lẻn vào bên trong Lôi Nham Cốc. Nghe nói trong đó có một lượng lớn bảo bối quý hiếm, đủ loại vũ kỹ, linh dược, Linh bảo, thậm chí ở trong đó còn có Thiên Phù Linh Thụ trong truyền thuyết nữa. Nghe nói chỉ cần luyện hóa được Thiên Phù Linh Thụ thì liền có thể khiến cho những Linh Phù sư Cao cấp đột phá, tiến vào cảnh giới Thiên Phù sư. Đến lúc đó, đủ để sánh ngang với những cường giả Niết Bàn Cảnh rồi!

- Thiên Phù Linh Thụ?

Bốn chữ này lọt vào tai, trong đầu Lâm Động lập tức nổ ầm một tiếng, trong mắt lóe lên một tia cuồng hỉ và rung động nồng đậm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 427

Thiên Phù Linh Thụ.

Thiên Phù sư, chính là cấp bậc tương đương với cường giả Niết Bàn Cảnh!

Hơn nữa Thiên Phù sư và Linh Phù sư gần như là hai cấp độ hoàn toàn khác biệt nhau, nếu như nói Linh Phù sư chẳng qua chỉ có thể vận dùng một vài loại vũ kỹ tinh thần lực thô thiển, như vậy thì Thiên Phù sư mới có thể chân chính được xem là đăng đường nhập thất.

Nghe nói một vài Thiên Phù sư cường đại có thể dùng tinh thần lực ngưng tụ thành phù văn thần kỳ, lực lượng kinh động thiên địa, trong lúc giơ tay nhấc chân đã tạo nên uy năng khổng lồ. Đối mặt với Thiên Phù sư, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng khó mà giải quyết được.

Bởi vì tiến vào Thiên Phù sư, tinh thần lực phảng phất như cường hóa đến dị biến vậy, uy lực so với lúc trước quả không thể so sánh. Cũng chính bởi vì vậy cho nên lúc Lâm Động nghe thấy ở bên trong Lôi Nham Cốc có Thiên Phù Linh Thụ thần kỳ như vậy, với tâm cảnh của hắn cũng không nhịn được mà hô hấp có chút dồn dập.

Nếu như hắn có thể có được Thiên Phù Linh Thụ này, liền có thể nắm chắc việc trùng kích vào Thiên Phù sư. Mà chỉ cần hắn bước vào cảnh giới này, ngày sau cho dù chính thức đối mặt với cường giả Niết Bàn Cảnh thì không cần dùng Huyết Linh Khôi hắn cũng có lực lượng chống đỡ.

Chỉ từ góc độ này mà nói, lực hấp dẫn của Thiên Phù Linh Thụ đã đủ để Lâm Động bất chấp khó khăn xông đến Lôi Nham Cốc nguy hiểm dày đặc rồi.

- Ha ha, nhưng hiện nay có không ít Linh Phù sư bị hấp dẫn mà đến. Mục

tiêu của bọn hắn cũng là Thiên Phù Linh Thụ, hơn nữa thứ này đối với chúng ta mà nói cũng không quá quan trọng, nhưng nếu như có thể bán cho những Linh Phù sư khác, chỉ e ít nhất cũng được giá hơn mười vạn Niết Bàn Đan.

Nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Lâm Động, Ma Thiết cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao thì Thiên Phù Linh Thụ này cũng quá mức trân quý, khó có thể không khiến người khác động tâm được.

Ba người Mạc Lăng ở một bên nghe thấy con số này, sắc mặt đều có chút thay đổi. Mười vạn Niết Bàn Đan, chỉ e đem cả tàng bảo khố của Hoàng Thất gom lại mới có thể miễn cưỡng góp đủ. Thiên Phù Linh Thụ này thật không ngờ lại có giá như vậy!

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn biết rõ cái giá này chỉ e còn thấp. Chỉ cần có thể tiến vào cảnh giới Thiên Phù sư thì liền có thể đối kháng với cường giả Niết Bàn Cảnh. Phải biết rằng những cường giả muốn tiến vào Niết Bàn Cảnh thì không phải chỉ đơn giản là mười vạn Niết Bàn Đan thì có thể làm được. Cho nên mới nói, dùng mười vạn Niết Bàn Đan mà mua được Thiên Phù Linh Thụ thì đã phải thắp nhang thơm cầu nguyện tổ tông rồi!

- Chỉ có điều Lôi Nham Cốc này mặc dù nhiều bảo bối, nhưng nguy hiểm quả thực không nhỏ. Không chỉ đủ các loại Yêu thú mạnh mẽ bảo vệ mà còn có các loại phong ấn Viễn Cổ nữa. Nếu như không biết mà xông vào phong ấn, chỉ e khó mà đi ra được. Cường giả Bán Bộ Niết Bàn lúc trước mặc dù thành công tiến vào, nhưng khi trở về lại trúng phải kịch độc, không bao lâu sau liền trực tiếp mất mạng!

Ma Thiết vỗ mạnh vào đầu mình, thở dài.

Đối với chuyện này, Lâm Động ngược lại cũng chẳng suy nghĩ gì. Chiến trường Viễn Cổ này cũng không phải là nơi bình yên gì, trong đó mặc dù nhiều bảo tàng hơn, nhưng nếu không có chút bản lãnh, thì cứ ngoan ngoãn thành thật tinh luyện Niết Bàn Đan là được rồi, đến những nơi này tìm kiếm bảo tàng thì

chẳng khác gì tìm đường chết mà thôi.

- Hiện nay tại Dương Thành cường giả như mây, mặc dù Yêu thú tại Sơn mạch Lôi Nham đông đảo, nhưng có lẽ muốn ứng phó cũng không phải là vấn đề.

Mạc Lăng cười nói.

- Đối phó với Yêu thú thì có lẽ còn được, chỉ có điều trước mặt bảo bối, bọn hắn có khi còn đáng sợ hơn cả Yêu thú nữa.

Ma Thiết cười quái dị nói.

Mạc Lăng liền giật mình, chợt khẽ gật đầu. Hoàn toàn chính xác, Yêu thú mặc dù hung ác, nhưng nhân loại thì lại còn quỷ dị xảo trá hơn. Lòng người khó dò, không ai biết đối phương nghĩ gì, nói không chừng giờ khắc này liên thủ, một khắc sau thì đã cầm đao cắm vào tim ngươi rồi.

- Ma Thiết huynh, không biết trong Dương Thành này có bao nhiêu Vương triều Cao cấp tọa trấn?

Lâm Động mỉm cười, đột nhiên hỏi.

Với những át chủ bài của hắn hiện nay, kiêng kỵ nhất hiển nhiên là cường giả Niết Bàn Cảnh. Mà ắt hẳn trong những Vương triều Trung cấp thì sẽ không xuất hiện loại nhân vật này, đã như vậy thì chỉ còn những Vương triều Cao cấp mà thôi, bên trong những Vương triều này, chắc chắn có cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính tọa trấn.

- Trong Dương Thành cũng không có Vương triều Cao cấp nào tiến vào. Chỉ có điều này cũng không có nghĩa là lúc tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược sẽ không xuất hiện những Vương triều Cao cấp. Theo ta được biết, lúc tin tức này truyền ra, bảo tàng ở Viễn Cổ Bí Tàng không phải là bình thường, cho dù là những Vương triều Cao cấp cũng sẽ thèm thuồng đối với nó. Không ai dám chắc bên

trong tầng tầng lớp lớp Sơn mạch này không có những đội ngũ của Vương triều Cao cấp đang âm thầm ẩn tàng chờ cơ hội xuất thủ.

Ma Thiết lắc đầu nói.

Lâm Động chậm rãi gật đầu nhè nhẹ, xem ra tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược lần này quả nhiên cực kỳ kịch liệt, muốn thành công cũng không đơn giản.

o0o Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lâm Động lại một lần nữa thám thính thêm một số thông tin, mà Ma Thiết lại cố gắng tạo thành quan hệ, cho nên đối với tin tức thì luôn biết gì nói nấy.

Hai bên hàn huyên với nhau một hồi, Lâm Động rốt cuộc cũng đứng dậy cáo từ.

- Ha ha, Lâm Động huynh, năm ngày sau, nhân mã tại Dương Thành sẽ tiến vào Sơn mạch Lôi Nham, đến lúc đó chúng ta có thể đồng hành, trên đường cũng giúp đỡ nhau.

Nhìn Lâm Động đứng dậy, Ma Thiết cười nói.

- Ừ, cũng được, cáo từ!

Lâm Động gật đầu cười, sau đó hướng về phía Ma Thiết ôm quyền, lúc này mới dẫn theo ba người Mạc Lăng xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng ba người, hai mắt Ma Thiết híp lại, ánh mắt chớp động, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

o0o Vù!

Bốn người Lâm Động đi trong thành, sau khi đến nơi dừng chân, Mạc Lăng theo sau Lâm Động, thoáng nhìn phía sau, đột nhiên nói:

- Ngươi có định hợp tác với tên kia không?

- Cũng không xem là hợp tác, là có qua có lại mà thôi. Đương nhiên, ta cũng không ngu ngốc mà tin tưởng hoàn toàn hắn. Đúng như lời hắn nói, trước mặt bảo tàng như vậy, không phải là người của mình thì cũng không thể tin ai được. Hắn lôi kéo chúng ta cũng chỉ để kiếm thêm tay chân, đến lúc thu bảo vật, ai biết hắn có trở mặt hay không chứ?

Lâm Động cười nhạt nói.

Nghe vậy, Mạc Lăng lúc này mới thở dài một hơi. Hắn vốn lo rằng Lâm Động sẽ trở thành mũi thương trong tay tên kia, nhưng xem bộ dạng này, dường như Lâm Động còn rõ ràng hơn hắn.

Lâm Động cười cười, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài thành. Ngoài đó núi non chập chùng kéo dài không dứt, giống như Hồng Hoang Cự Thú tản mát ra khí tức khiến lòng người kinh hãi. Có được tin tức từ chỗ Ma Thiết cũng khiến hắn rõ ràng, muốn thành công có được Viễn Cổ Bí Thược, đến tột cùng khó như thế nào. Với thực lực của hắn bây giờ, chỉ có thể ứng phó với một vài Vương triều Trung cấp đã có chút khó khăn, hơn nữa không ai chắc chắn rằng lần tranh đoạt này có thể xuất hiện Vương triều Cao cấp cường đại hơn hay không.

- Chỉ có điều hôm nay may mắn là đã gom đủ Niết Bàn Đan, phải đem Huyết Linh Khôi tịnh hóa, chỉ có như vậy mới có thể chân chính có thêm được một phần tiền vốn.

Lâm Động chậm rãi siết chặt song quyền. Một khi chưa tinh lọc Huyết Linh Khôi thì luôn cảm thấy không an ổn giống như cầm một khối thuốc nổ vậy. Nếu như gặp phải cường giả Niết Bàn Cảnh, hắn còn phải phân tâm áp chế Huyết Linh Khôi để không bị sát khí áp chế, nếu như vậy thì hắn sẽ gặp phải cục diện bất lợi. Chỉ sau khi đem sát khí của Huyết Linh Khôi hoàn toàn tinh lọc, lúc đó mới có thể khiến chiến lực của hắn đại tăng, mà đây cũng là tiền vốn để đối phó với những cường giả Niết Bàn Cảnh.

o0o Bóng đêm dần bao phủ mặt đất, thế nhưng tòa thành thị khổng lồ này

cũng không bởi vì vậy mà trở nên yên tĩnh, ngược lại càng trở nên ồn ào náo động, ánh lửa đầy trời chiếu sáng phạm vi hơn trăm dặm.

Đối mặt với loại thành thị này, cho dù là Yêu thú cũng không dám tùy ý xâm phạm, bọn chúng mặc dù hung ác, nhưng dù sao cũng có linh trí, loại hành vi tự sát này tất nhiên cũng không dễ làm ra.

Lúc đám người Lâm Động đặt chân đến đây, khu vực trong góc thành xem như là nơi vắng vẻ nhất, mà Lâm Động cũng cần một nơi như vậy. Hắn muốn tinh lọc Huyết Linh Khôi, động tĩnh có lẽ không nhỏ, vạn nhất đến lúc đó những cường giả khác phát giác ra thì chỉ e sẽ dẫn đến phiền toái rất lớn.

Một Huyết Linh Khôi có thể chống lại cường giả Niết Bàn Cảnh, với giá trị của nó, cho dù là một vài Vương triều Cao cấp cũng đều đỏ mắt, huống chi là những Vương triều Trung cấp này. Đến lúc đó, chỉ e cả đám sẽ đỏ mắt xông đến, khiến Lâm Động giết cũng phải mỏi tay.

Bên trong thạch thất đóng chặt, ngọn đèn nhu hòa tản ra ánh sáng, tạo thành một cái bóng chập chờn trên mặt đất.

Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng trên đá, nhắm mắt điều dưỡng trạng thái. Tối nay hắn đã có ý định tinh lọc Huyết Linh Khôi, khối thuốc nổ không an toàn này chính là cái gai trong mắt hắn hiện nay, không giải quyết thì không thể an tâm. Hiện nay hắn phải vất vả lắm mới gom đủ Niết Bàn Đan, nói gì đi nữa thì cũng phải đem nói giải quyết trước.

Tiểu điêu lúc này cũng từ trong cơ thể Lâm Động đi ra, móng vuốt chợt vũ động, từng đạo ánh sáng tử hắc tràn ra, đem cả thạch thất vây kín lại.

- Ta đã phong tỏa thạch thất này rồi, động tĩnh nơi này sẽ không truyền ra ngoài, như vậy thì ngươi có thể yên tâm tinh lọc Huyết Linh Khôi rồi.

Tiểu điêu cào cào móng vuốt, nói.

- Tốt, gọi Huyết Linh Khôi xuất hiện đi. Hắc hắc, ta ngược lại muốn xem hiện nay thứ này còn có thể hung hãn đến mức nào?

Lâm Động gật đầu ngưng trọng, chợt hít sâu một hơi, thạch phù thần bí trong lòng bàn tay bộc phát ra một đạo cột sáng nhu hòa, sau đó ở bên trong cột sáng, một đạo huyết quang bạo phát ra, cuối cùng hóa thành một thân ảnh huyết hồng, cứ như vậy xuất hiện trong thạch thất.

Ầm!

Lúc thân ảnh huyết hồng này xuất hiện, môt sát khí hung bạo kinh người lập tức tràn ra, khiến người khác có cảm giác đang ở trong biển máu cuồn cuộn.

Thạch phù từ trong lòng bàn tay Lâm Động bắn ra, không ngừng xuất ra từng đạo hào quang, đem huyết ảnh bao phủ, áp chế sát khí của nó tràn ra, hơn nữa, bên cạnh đó, Trọng Ngục Phong cũng trút ra hắc mang, trấp áp Huyết Linh Khôi để nó không bị mất đi sự khống chế.

- Grào!

Chỉ có điều, mặc dù có hai thứ này mạnh mẽ trấn áp, thế nhưng lúc Huyết Linh Khôi được triệu hoán ra, trong mắt vẫn tràn ngập vẻ hung tàn. Tiếng gào thét giống như dã thú từ trong cổ họng phát ra.

- Hừ, lần này không đến phiên người ra oai đâu, xem điêu gia thu thập ngươi như thế nào đây?

Tiểu điêu hừ lạnh một tiếng, móng vuốt vung lên, túi Càn Khôn từ trong tay áo Lâm Động bay ra, sau đó ngàn vạn viên Niết Bàn Đan dưới ánh mắt đau lòng của Lâm Động bay ra nghịt trời.

Lúc này đây, hiển nhiên là hắn muốn sử dụng đại trận rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 428

Tinh Lọc Huyết Linh Khôi.

Lâm Động hít sâu một hơi không khí ẩn chứa Niết Bàn Khí nồng đậm, trên mặt tràn đầy vẻ say mê. Nếu như hắn có thể đem ba vạn Niết Bàn Đan này đều luyện hóa hấp thụ thì nói không chừng sẽ rất nhanh chóng đạt đến cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong. Chỉ có điều đáng tiếc là Niết Bàn Đan trong tay hắn cũng không nhiều, cũng không thể tùy ý tiêu xài, cho nên thép tốt phải dùng trên lưỡi đao, mà hiển nhiên, Huyết Linh Khôi chính là lưỡi đao tốt nhất!

- Niết Bàn Hóa Linh Trận!

Tiểu điêu lơ lửng trong thạch thất, móng vuốt liên tiếp vũ động, thậm chí còn phát ra từng đạo tàn ảnh. Mà theo móng vuốt nó vũ động, từng đạo ánh sáng màu tím đen cũng từ trong trảo tràn ra, sau đó nhanh chóng giao thoa. Trong mơ hồ, phía trên thạch thất hợp thành một trận pháp hỗn tạp và khó hiểu.

Vù vù vù!

Theo trận pháp ngưng tụ, ánh mắt của tiểu điêu cũng dần ngưng trọng. Móng vuốt vung lên, vô số Niết Bàn Đan lập tức tràn ra, cuối cùng hóa thành một đạo Niết Bàn Khí đỏ rực cùng dung hợp với trận pháp.

Ầm ào ào!

Số lượng Niết Bàn Đan như vậy rót vào, gần như chỉ trong khoảnh khắc liền khiến đại trận bốc lên ngọn lửa đỏ. Đương nhiên đây cũng không phải ngọn lửa chân chính, mà là do Niết Bàn Khí nồng đậm ngưng tụ thành.

Ngọn lửa Niết Bàn hừng hực thiêu đốt, nhiệt độ bên trong gian thạch thất

phảng phất như cũng tăng lên. Mặc dù thân thể Lâm Động vô cùng cường hãn nhưng cũng mơ hồ cảm thấy một chút nóng rực.

- Grào!

Mà Huyết Linh Khôi ở phía dưới đại trận hiển nhiên cũng nhận ra một loại ba động bất an, lập tức toàn thân tràn ngập sát khí, ra sức giãy dụa, đem màn ánh sáng do thạch phù và Trọng Ngục Phong tạo thành chấn động đến run rẩy.

- Lâm Động, ta sẽ ra tay tinh lọc sát khí của Huyết Linh Khôi, trong khoảng thời gian này, việc áp chế Huyết Linh Khôi sẽ giao cho ngươi. Nếu để nó phá vỡ trói buộc, phá hủy đại trận thì sợ rằng chúng ta sẽ không làm gì được nó!

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt tiểu điêu hơi trầm xuống, quát khẽ.

- Ừ!

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, hắn biết rõ việc này quan trọng, lúc trước bọn hắn đã hao phí biết bao nhiêu sức lực mới có thể đem Huyết Linh Khôi này phong ấn, nếu như bây giờ lại để nó rời khỏi phong ấn, e rằng cho dù là Lâm Động và tiểu điêu lại lần nữa liên thủ cũng khó có thể tiếp tục phong ấn. Bây giờ lực lượng Huyết Linh Khôi so với lúc trước hiển nhiên đã tăng trưởng không ít, nếu nó cố ý muốn bỏ chạy thì cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không thể ngăn cản được.

Mà tình huống như vậy hiển nhiên Lâm Động không muốn nhìn thấy, Huyết Linh Khôi này là một trong những át chủ bài rất trọng yếu trong tay hắn, vì để gom đủ Niết Bàn Đan mà hắn đã hao tổn hết tâm tư, hiện nay mắt thấy sắp thành công làm sao có thể để xảy ra sai lầm gì được?

Bởi vậy, Lâm Động lập tức gia tăng thêm nguyên lực vào bên trong thạch phù và Trọng Ngục Phong, không chút bảo lưu, nhất thời thạch phù và Trọng Ngục Phong đều chấn động, một loại năng lượng cường đại phủ xuống, giống như một cái lồng gắt gao áp chế Huyết Linh Khôi đang gào thét.

Ầm!

Mà trong lúc Lâm Động đang áp chế Huyết Linh Khôi, móng vuốt của tiểu điêu đột nhiên vung lên, lập tức khiến cho đại trận kịch liệt run rẩy. Một đạo quang trụ hỏa hồng do Niết Bàn Khí tạo thành liền từ trong trận pháp chiếu xuống, giống như nham thạch nóng chảy đổ xuống Huyết Linh Khôi, sau đó bao phủ lấy nó.

Xuy xuy!

Lúc Niết Bàn Khí nồng đậm xâm thực thân thể Huyết Linh Khôi, trên thân thể nó lập tức phát ra tiếng xèo xèo, sát khí càng tràn ra điên cuồng. Dưới sự tẩy rửa của Niết Bàn Khí, sát khí nhanh chóng phai nhạt dần, bằng tốc độ có thể dùng mắt thường nhìn thấy.

Chỉ có điều khi mỗi cỗ sát khí bị Niết Bàn Khí hòa tan thì lại càng có thêm nhiều sát khí từ bên trong cơ thể Huyết Linh Khôi liên tục không ngừng tràn ra, hơn nữa, dấu hiệu giãy dụa của Huyết Linh Khôi cũng càng lúc càng kịch liệt. Đôi huyết đồng tử tràn ngập hung tàn, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Động, trong cổ họng phát ra tiếng gầm như dã thú.

Mà dưới sự giãy dụa điên cuồng như vậy của Huyết Linh Khôi, sắc mặt Lâm Động cũng trở nên ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận được Trọng Ngục Phong và thạch phù run rẩy nhè nhẹ. Dù sao đi nữa thì Huyết Linh Khôi cũng là tồn tại có thể chống lại cường giả Niết Bàn Cảnh, mặc dù hắn có thạch phù và Trọng Ngục Phong, nhưng càng trấn áp lại càng khó khăn hơn.

- Lâm Động, Huyết Linh Khôi này sát khí rất nặng, nếu như muốn tinh lọc sát khí thì phải tối thiểu mất mấy ngày. Ta phải điều khiển trận pháp, không rảnh phân tâm, trấn áp Huyết Linh Khôi chỉ có thể dựa vào ngươi, cho nên ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng không còn đường mà hối hận đâu.

Tiểu điêu quát khẽ.

- Ừ!

Lâm Động gật đầu, dây thần kinh kéo căng như dây đàn, Huyết Linh Khôi này nếu như thoát ra, việc đầu tiên nó muốn làm khẳng định là giết hắn, đến lúc đó thì quả thật có chút phiền toái rồi.

Tiểu điêu sau khi nhắc nhở một tiếng liền không nói gì thêm, thân hình khẽ động, sau đó liền xông vào trong trận, ngay lập tức biến mất trong Niết Bàn Khí nồng đậm, mà khi nó xông vào thì trận pháp cũng nhanh chóng xoay tròn.

Càng lúc càng nhanh hơn, quang trụ hỏa hồng chiếu xuống càng lúc càng nồng đậm, giống như ngọn lửa đem toàn bộ Huyết Linh Khôi bao phủ.

- Grào!

Tiếng gào thét tràn ngập hung bạo trong thạch thất vang lên điên cuồng, khiến cho cả tòa thạch thất đều chấn động. Nếu như không phải tiểu điêu đã sớm bố trí trận pháp này thì e rằng thạch thất đã bị hung sát khí phá tan, lúc đấy toàn bộ Dương Thành đều sẽ cảm nhận được loại ba động này.

Uỳnh uỳnh!

Càng lúc càng có nhiều Niết Bàn Đan dũng mãnh tiến vào đại trận, đồng thời cũng khiến cho năng lượng hỏa hồng trở nên nóng rực. Về sau, ngay cả ánh mắt Lâm Động cũng có chút thay đổi, Niết Bàn Khí này có hiệu quả tẩy tủy phạt cốt, nhưng đôi khi quá nhiều thì linh dược cũng sẽ biến thành độc dược. Ba vạn Niết Bàn Đan này ngưng tụ thành ngọn lửa Niết Bàn, cho dù là Lâm Động có Tiểu Niết Bàn Kim Thân mạnh mẽ, nếu nhiễm phải chỉ e cũng sẽ đau đến mức rống lên thảm thiết.

Trong thạch thất, tiếng gào thét của Huyết Linh Khôi dần tăng lên, nó dường như cũng cảm thấy bất an cực độ, bởi vậy càng điên cuồng phản kháng. Màn ánh sáng của thạch phù và Trọng Ngục Phong có thể thấy đã bị nó đánh cho tả tơi và đang xuất hiện nhiều vệt rạn. Lâm Động thấy vậy cũng kinh hãi khiếp sợ, hắn

hiểu rằng chỉ cần Huyết Linh Khôi đột phá màn ánh sáng, tất cả mọi việc hắn làm đều sẽ trở thành hư ảo.

- Không thể để thứ này lao ra!

Lâm Động cắn răng một cái, tâm thần khẽ động, Thôn Phệ Tổ Phù từ trong nê hoàn cung bay vọt ra, sau đó ở bên dưới Huyết Linh Khôi hóa thành một cái hắc động chậm rãi lan ra.

Lúc hắc động xuất hiện, lực thôn phệ tràn ngập ra, mà sát khí bên trong cơ thể Huyết Linh Khôi cũng bị hắc động thôn phệ, cứ như vậy liền khiến áp lực bớt đi một chút.

Chẳng qua nếu làm như vậy thì lại càng khiến Lâm Động đầu đầy mồ hôi, phân tâm điều khiển ba hướng. Cho dù hắn có tinh thần lực cường đại thì cũng có chút không chịu đượng nổi, chỉ có điều may mắn rằng hắn tâm tính kiên định, cắn răng một cái lại tiếp tục áp chế Huyết Linh Khôi.

Tinh lọc sát khí của Huyết Linh Khôi hiển nhiên không phải là việc một sớm một chiều, dù sao thì Huyết Linh Khôi này cũng ngưng tụ một thân sát khí cũng không biết bao nhiêu năm rồi. Mặc dù hiện nay có lực lượng pháp trận và số lượng lớn Niết Bàn Đan, nhưng muốn hoàn toàn thanh trừ cũng không phải là chuyện đơn giản gì.

Cứ như vậy, tinh lọc kéo dài vẻn vẹn bốn ngày.

Trong bốn ngày này, tinh thần của Lâm Động luôn ở trong trạng thái căng thẳng, không hề có một chút thời khắc thư giãn nào. Trong đôi mắt giăng đầy tơ máu, bởi vì khẩn trương mà thậm chí ngay cả mỏi mệt cũng bị áp chế tại sâu trong mắt.

Ào ào!

Niết Bàn Khí màu hỏa hồng giống như là nham thạch nóng không ngừng từ

trong trận chiếu xuống, cuối cùng dưới ánh mắt đỏ hồng của Lâm Động chiếu xuống trên thân thể Huyết Linh Khôi.

Trải qua bốn ngày tinh lọc, sát khí vô cùng thô bạo trên thân thể Huyết Linh Khôi đã nhạt vô cùng, thân thể vốn màu đỏ tươi đã biến thành hỏa hồng sắc, nhưng hiển nhiên đã không còn loại thô bạo giống như trước nữa.

Nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt dày đặc tơ máu của Lâm Động cũng dâng lên một tia vui mừng. Bốn ngày cực khổ này ngược lại cũng không phí công, bất kể như thế nào cũng phải kiên trì cho đến cuối cùng.

Xuy xuy!

Mà lúc Lâm Động hơi thả lỏng, Huyết Linh Khôi ở bên trong màn ánh sáng bộc phát ra một làn sương trắng, một đạo sát khí hung bạo cuối cùng cũng bị Niết Bàn Khí hoàn toàn tẩy rửa sạch, đã bị tinh lọc hoàn toàn!

Lúc tia sát khí cuối cùng này tiêu tán, trên thân thể Huyết Linh Khôi tràn ngập ngọn lửa cháy rực, trên trán vốn tồn tại một đạo ấn ký thì lúc này cũng đã biến mất hoàn toàn.

- Lâm Động, sử dụng tinh huyết, ngưng tụ lạc ấn tinh huyết!

Tiếng quát của tiểu điêu lúc này cũng vang lên kịch liệt.

Nghe thấy tiếng quát của tiểu điêu, tinh thần Lâm Động rung mạnh lên, thời khắc chờ đợi bốn ngày qua chính là lúc này. Hắn khẽ cắn đầu lưỡi một cái, một đạo tinh huyết cũng phun ra, sau đó dưới sự khống chế của hắn, chuẩn xác bắn lên trên trán Huyết Linh Khôi.

Xèo xèo!

Tinh huyết rơi lên trán Huyết Linh Khôi liền bộc phát ra một đạo sương mù. Những tinh huyết không ngừng hướng về phía trán Huyết Linh Khôi mà xâm thực. Mà đối mặt với loại xâm thực này, Huyết Linh Khôi vốn vô cùng thô bạo

lại không có chút phản kháng nào, tùy ý để những tinh huyết kia xâm nhập vào trong đầu, sau đó trên trán liền hình thành một đạo lạc ấn mới.

Ong!

Lúc lạc ấn thành hình, trong đầu Lâm Động lập tức bộc phát ra một tiếng ong lớn.

Một loại cảm giác khống chế tự nhiên sinh ra. Lúc này trên khuôn mặt tràn ngập mệt mỏi của hắn cũng dâng lên một tia vui mừng. Hắn biết rõ từ nay về sau, Huyết Linh Khôi sẽ chân chính thuộc quyền sử dụng của Lâm Động hắn.

Hắn rốt cuộc cũng không còn lo lắng bị phản phệ nữa!

Như vậy thì những ngày hắn rong ruổi Chiến trường Viễn Cổ sẽ có được trợ lực rất lớn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 429

Xuất Phát.

Mấy ngày nay tình huống thế nào?

Sau khi thành công thu phục Huyết Linh Khôi thì Lâm Động cũng có chút vui vẻ thoải mái, mệt mỏi cũng giảm bớt không ít. Hắn duỗi cái lưng mệt mỏi, ôm cổ Tiểu Viêm vừa xông lại, sau đó hướng về phía ba người cười nói - Chúng ta ở nơi vắng vẻ này đã hơn bốn ngày, cũng không hề ra ngoài cho nên trái lại cũng không có tình huống gì ngoài ý muốn.

Mạc Lăng cười cười nói:

- Chỉ có điều Dương Thành thì ngược lại càng ngày càng náo nhiệt, gần nhất là mỗi ngày đều có các đội ngũ từ các Vương triều khắp nơi hội tụ, có lẽ là vì để chuẩn bị cho đợt vào núi ngày mai.

Lâm Động khẽ gật đầu, Yêu thú bên trong Sơn mạch Lôi Nham đông đảo, chỉ dựa vào đội ngũ của một Vương triều thì hiển nhiên không có khả năng đến được Lôi Nham Cốc, cho nên phần đông cường giả tại Dương Thành vẫn phải liên thủ thì mới có thể đến được Lôi Nham Cốc. Về phần sau khi đến Lôi Nham Cốc, phải tranh đoạt bảo vật như thế nào thì còn phải bản lĩnh của bản thân.

- Hai ngày nay Ma Thiết có đến một lần, chỉ có điều thấy ngươi đang bế quan thì liền rời đi, còn về phần Vương triều Thánh Quang thì ngược lại rất yên tĩnh, Tấn Mục dường như cũng rất kiêng kỵ ngươi, không dám làm chuyện xằng bậy.

Mạc Lăng cười, sau đó nhìn về phía Lâm Động nói:

- Chúng ta tiếp theo phải làm gì?

- Chờ đến ngày mai cùng cường giả Dương Thành tập trung một chỗ, Sơn mạch Lôi Nham không thiếu Yêu thú mạnh mẽ cường đại, chúng ta vẫn phải mượn lực lượng của những người khác, bằng không thì muốn thuận lợi đến Lôi Nham Cốc cũng không phải dễ dàng.

Lâm Động trầm ngâm nói.

Mà đối với lời của Lâm Động, hiển nhiên cũng không có ai phản đối, ba người lập tức gật đầu. Đối với lượng lớn bảo vật trong Lôi Nham Cốc, bọn hắn cũng có chút mong chờ.

o0o Hôm sau, lúc ánh bình minh chiếu rọi lên tòa thành thị khổng lồ, trong thành thị lập tức phát ra tiếng ồn ào kinh người. Trên bầu trời từng đợt xé gió, vô số thân ảnh giống như châu chấu lướt đi, ánh mắt của những người này đều không ngoại lệ hiện lên vẻ nóng rực, hiển nhiên trong khoảng thời gian này, bảo tàng trong Lôi Nham Cốc đã khiến trong lòng bọn hắn ngứa ngáy đến cực điểm.

Mà đoàn người Lâm Động cũng sớm chuẩn bị đầy đủ hết mọi thứ, sửa sang qua loa xong thì đều bay ra khỏi Dương Thành. Mà lúc bọn hắn từ trên tường thành đáp xuống, ngoài thành đã có vô số người đông như kiến. Thấy trận thế như vậy cũng khiến cho bốn người Lâm Động có chút rung động, có thể đến Chiến trường Viễn Cổ này thì mỗi người ít nhiều cũng có vài phần bản lĩnh, tại Vương triều của mình, bọn hắn có thể xem là thiên tài, mà khi nhiều thiên tài như vậy tập trung một chỗ thì quả thật có chút hùng tráng đồ sộ.

- Ha ha, Lâm Động huynh, ngươi đã xuất quan rồi!

Ngay lúc bốn người Lâm Động vì một màn trước mặt này mà kinh ngạc thì một tiếng cười đột nhiên từ phía sau vang lên, Lâm Động quay đầu lại chỉ thấy một từng trận âm thanh xé gió, một đám thân ảnh liền xuất hiện trên tường thành rộng rãi.

Đám người này số lượng không nhỏ, chỉ e là có gần trăm người, trận hình không tệ, hơn nữa còn khiến người khác kinh dị đó là dẫn đầu ngoại trừ Ma

Thiết còn có khoảng chừng ba người cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn, mà khi cùng so sánh với bọn họ thì đội hình của Lâm Động bên này quả thực có chút khó coi, không chỉ nhân số ít mà thậm chí ngay cả cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng không có.

Cho nên, lúc đám người kia đáp xuống, ánh mắt của một số người nhìn về phía bọn hắn trong mơ hồ có mang theo chút vẻ khinh thường, bọn hắn đều là Vương triều Trung cấp, mà đội hình của Lâm Động vừa nhìn thì đã biết là tiểu Vương triều không có danh tiếng gì rồi.

Lâm Động đưa ánh mắt hời hợt lướt qua, nhìn thấy những ánh mắt khinh thường này thì lông mày của hắn thoáng nhíu lại một chút.

- Ma Thiết, đây chính là những bằng hữu mà ngươi nói có thể đối kháng với Tấn Mục sao?

Bên cạnh Ma Thiết là một nữ tử cao gầy mặc áo đỏ. Dung mạo của nữ tử có chút tú lệ, chỉ có điều trên khuôn mặt trái xoan trắng nõn vẫn có một tia ngạo khí. Nàng nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Động, trên mặt mặc dù không có vẻ khinh thường giống như những người khác, thế nhưng vẻ hoài nghi trong mắt thì lại tương đối nồng đậm.

Đối với nữ tử này, Lâm Động cũng cảm thấy kinh ngạc, trái lại cũng không phải vì dung mạo của đối phương, mà bởi vì đây là lần đầu tiên sau khi hắn bước vào Chiến trường Viễn Cổ nhìn thấy nữ tử cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn.

- Tạo Hóa Cảnh đại thành, loại thực lực này muốn hành tẩu tại trong Sơn mạch Lôi Nham thì dường như có chút khó khăn a.

Một nam tử khuôn mặt bình thường, nhưng trong mắt lại toát ra một khí thế sắc bén cũng bình tĩnh nói.

- Ha ha, Lâm Động huynh không chỉ có thể cùng đối kháng với Tấn Mục, hơn nữa ngày đó còn ép cho hắn hết sức chật vật. Nhìn người cũng không thể chỉ

nhìn vẻ bên ngoài được.

Đối với khẩu khí tràn đầy hoài nghi của hai người, Ma Thiết lại mỉm cười áy náy với Lâm Động, sau đó nói.

- Hy vọng vậy!

Nghe vậy, hai người đám nữ tử áo đỏ cũng từ chối cho ý kiến. Mặc dù có nghe thấy chuyện của Lâm Động, nhưng ngày đó bọn họ lại không có tại hiện trường, tuy rằng đối với việc Lâm Động có thể đối kháng với Tấn Mục thì vẫn cảm thấy có chút kinh dị, nhưng vẻn vẹn cũng chỉ vậy. Dù sao thì bất kể thế nào đi nữa, trong mắt bọn hắn, đẳng cấp của Lâm Động cũng chỉ là Tạo Hóa Cảnh đại thành mà thôi. Có lẽ cho dù có thể cùng giao thủ với Bán Bộ Niết Bàn thì cũng chỉ là miễn cưỡng.

- Lâm Động huynh, để ta giới thiệu cho ngươi, vị này chính là Đường Tuyên của Vương triều Đại Đường.

Ma Thiết chỉ vào vị nữ tử xinh đẹp mặc áo đỏ, sau đó lại chỉ vào nam tử vẻ mặt bình thường nói:

- Vị này chính là Lưu Huyền của Vương triều Huyền Vân, hai vị này đều là cường giả Bán Bộ Niết Bàn, lần này tiến vào Sơn mạch Lôi Nham, chúng ta kết bạn đồng hành cũng có thể thêm một phần bảo đảm. Ha ha, mặt khác bọn họ là người tương đối thẳng thắn, cũng không có ý tứ xem thường Lâm Động huynh, có chỗ đắc tội mong rằng thông cảm.

Ma Thiết này mặc dù vóc người tráng kiện, thế nhưng lại là người có tâm tư lại tinh tế cẩn mật.

Lâm Động cũng không quan tâm những lời thắc mắc của hai người này, lập tức cười xòa để bầu không khí bớt căng thẳng.

Lâm Động khẽ gật đầu, chắp tay với hai người kia, mà hai người Đường

Tuyên thấy vậy cũng bình thản đáp lễ. Mặc dù trong lòng của bọn họ vẫn có chút hoài nghi đối với thực lực của Lâm Động, nhưng dù sao cũng không phải là người không biết nói đạo lý. Nhìn thấy thái độ chất phác của Lâm Động, bọn họ hiển nhiên cũng không muốn làm khó dễ. Trong mắt bọn họ, cho dù Lâm Động không có thực lực, nhưng có thể khiến Ma Thiết nể mặt đã khiến bọn họ cảm thấy không đơn giản rồi.

- Ta thấy ngươi đã chuẩn bị thành viên đầy đủ, ắt hẳn chuẩn bị tiến vào Sơn mạch Lôi Nham rồi?

Nhìn thấy hai bên chào hỏi nhau, Ma Thiết ngẩng đầu thoáng nhìn qua biển người chi chít ở ngoài thành, chậm rãi nói.

Lâm Động lại gật đầu lần nữa, ánh mắt quét nhìn xung quanh, sau đó liền phát hiện xung quanh bọn họ có không ít nhóm nhỏ, có lẽ là Vương triều ở khắp nơi lôi kéo lẫn nhau, tạm thời hình thành loại quan hệ minh hữu, giống như tình huống bọn hắn bây giờ vậy.

- Hắc hắc, Ma Thiết, đã lâu như vậy mà xem ra nhân số của ngươi cũng không khá hơn chút nào, ngay cả những kẻ này cũng lôi kéo?

Ngay lúc ánh mắt Lâm Động quét lên tường thành, đột nhiên, một tiếng cười lạnh quen tai vang lên.

Nghe thấy thanh âm này, hai mắt Lâm Động liền hơi nhíu lại, quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy một đại đội nhân mã đang kéo đến chỗ bọn hắn, mà dẫn đầu chính là Tấn Mục, người lúc trước từng có ân oán với hắn.

Ánh mắt Lâm Động đảo qua nhân mã nhóm người của Tấn Mục. Bên cạnh hắn không chỉ có Hải Sa đã nhìn thấy lần trước, thậm chí còn có ba cường giả đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn, thoạt nhìn đã có năm vị cường giả Bán Bộ Niết Bàn, so với Ma Thiết bên này hiển nhiên không chỉ mạnh hơn một bậc.

Nghe thấy âm thanh của Tấn Mục, sắc mặt Ma Thiết cùng với hai người

Đường Tuyên hơi trầm xuống. Giữa bọn họ và Tấn Mục cũng không được xem là quá mức hữu hảo, huống chi trong lời của đối phương còn không hề che giấu sự cười nhạo nữa.

Chỉ có điều mặc dù trong lòng giận dữ, nhưng e ngại đội hình mạnh mẽ bên phía Tấn Mục cho nên ba người Ma Thiết chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì thêm.

- Tiểu tử đừng tưởng rằng tìm được một chỗ dựa thì có thể bình tĩnh thoải mái, đợi sau khi vào Sơn mạch Lôi Nham có lẽ bọn chúng cũng khó bảo đảm ngươi có thể sống sót đi ra được a… Tấn Mục cười cười, sau đó ánh mắt âm lãnh liền quét về phía Lâm Động, trong mắt tràn ra vẻ oán độc nồng đậm.

- Không cần nhọc lòng lo lắng!

Thanh âm của Lâm Động vô cùng bình thản, ngược lại cũng không bởi vì phía bên kia có năm tên cường giả Bán Bộ Niết Bàn mà cảm thấy kiêng kỵ, bày ra bộ dạng không mặn không nhạt nói, khiến cho Tấn Mục tức giận đến mức ánh mắt có chút âm trầm.

- Tiểu tử, ngươi cứ đắc ý đi, đợi sau khi tiến vào Sơn mạch Lôi Nham, ngươi sẽ phải hối hận.

Tấn Mục âm trầm nhìn Lâm Động, sau đó nhìn về phía Ma Thiết, nói:

- Ân oán giữa ta và người này các ngươi đều biết, nếu như thức thời thì đến lúc đó không nên nhúng tay, nếu không đừng trách ta trở mặt.

- Hừ, Tấn Mục, ngươi đừng có quá phận!

Sắc mặt Ma Thiết có chút khó coi, Tấn Mục tại trước mặt nhiều người như vậy ngang nhiên uy hiếp, quả thật là không nể mặt hắn.

- Tự giải quyết cho tốt, vì một người không liên quan mà khiến mình mất mạng cũng không phải là suy tính tốt, ha ha… Tấn Mục cũng không để ý đến sự

tức giận của Ma Thiết, cười to một tiếng, sau đó mang theo đám đông nhân mã sau lưng lướt xuống tường thành.

Ba người Ma Thiết, Đường Tuyên, Lưu Huyền nhìn bóng lưng đám người Tấn Mục mà sắc mặt khó coi, bọn họ cũng không nghĩ rằng Tấn Mục lại có thể liên kết với nhiều Vương triều như vậy.

- Ba vị, ta và Tấn Mục này thù hận rất sâu, xem ra một mình ta hành tẩu là được rồi.

Hai mắt Lâm Động nheo lại, thu hồi ánh mắt rồi đột nhiên nhìn về phía Ma Thiết nói.

- Lâm Động huynh nói gì vậy, nếu như tìm ngươi làm đồng bọn thì chúng ta hiển nhiên sẽ không sợ gì cả, hơn nữa chúng ta và Tấn Mục cũng có không ít ân oán, cho dù ngươi rời đi thì lúc bọn chúng có cơ hội vẫn sẽ động thủ, còn không bằng đồng hành với nhau, cũng sẽ chiếu cố nhau tốt hơn.

Thế nhưng, đối với lời nói của Lâm Động thì Ma Thiết lại không chút do dự trầm giọng nói.

- Ừ, ngươi mặc dù chỉ có thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành, nhưng liên kết cùng một chỗ thì lại có nhiều hơn một phần lực lượng, đi cùng với chúng ta, cho dù tại Sơn mạch Lôi Nham gặp bọn chúng thì bọn chúng cũng sẽ có chút kiêng kỵ.

Đường Tuyên cũng nhàn nhạt mở miệng nói. Chỉ có điều mặc dù nữ tử này có lòng tốt, nhưng lời nói lại có chút chướng tai. Nghe thấy lời này, mọi người làm sao không cảm thấy nàng cho rằng Lâm Động muốn bọn họ bảo vệ cơ chứ?

Chỉ có điều chướng tai thì chướng tai, nhưng Lâm Động đối với loại hồi đáp này ngược lại cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao thì hai bên cũng chỉ có thể coi là mới quen biết, nhưng bọn họ dù sao cũng có thể dưới điều kiện đầu tiên là đắc tội với Tấn Mục để duy trì quan hệ với hắn, chỉ điểm này cũng đủ

khiến thu lại bớt một chút cảnh giác đối với bọn họ rồi.

- Được rồi, Lâm Động huynh, đại nam nhân cũng không nên từ chối, thời gian cũng không còn nhiều nữa, chúng ta hãy xuất phát thôi, trước hết tới Lôi Nham Cốc đã rồi nói sau!

Ma Thiết vỗ vai Lâm Động, sau đó cũng không nói nhiều, thân hình khẽ động, lập tức dẫn đầu lướt xuống tường thành, sau đó lao về phía sơn mạch vô cùng khổng lồ phía xa. Tại sau lưng, đám người Đường Tuyên cũng theo sát sau.

Lâm Động thấy vậy cũng chỉ có thể vung tay lên, sau đó vẫy tay với ba người Mạc Lăng, rồi cũng đi theo.

Tấn Mục có thể tìm được bốn cường giả Bán Bộ Niết Bàn, có thể thấy năng lực của hắn cũng không nhỏ, chỉ có điều nếu như tên này muốn lén giở trò thì Lâm Động cũng không ngại đem bọn chúng lưu lại tại trong Sơn mạch Lôi Nham này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 430

Tiến Vào Sơn Mạch Lôi Nham.

Tại gần Sơn mạch Lôi Nham, có một vài vùng đất nổi danh, Yêu thú ở nơi này không chỉ có số lượng đông đảo, mà hơn nữa ở sâu bên trong còn có Yêu thú Niết Bàn Cảnh tồn tại, điều này càng khiến cho nơi này trở thành cấm địa trong mắt nhiều người, nếu là lúc bình thường thì tuyệt đối sẽ không có ai dám xâm nhập vào trong cấm địa.

Chỉ là tình huống hôm nay cũng không phải bình thường, lúc đám người giống như châu chấu đầy rẫy chân núi xông vào bên trong sơn mạch, sơn mạch khổng lồ bị sương mù bao phủ lập tức trở nên huyên náo hẳn lên.

Đương nhiên, loại xâm nhập ngang nhiên này chắc chắn sẽ dẫn đến sự phản kháng của những Yêu thú ở bên trong, vì vậy, lúc những đám người giống như châu chấu xông vào sơn mạch không bao lâu thì từng đạo tiếng kêu gào thảm thiết lập tức vang truyền khắp bên trong sơn mạch.

Yêu thú tại Chiến trường Viễn Cổ vốn hung ác, mà hôm nay tất cả mọi người lại lần nữa lại thể nghiệm hung tính của bọn chúng. Mặc dù đối mặt với số lượng người như vậy, tuy nhiên vẫn có không ít Yêu thú hung hãn không sợ chết xông đến, mang đến phiền toái không nhỏ đối với một số người.

Đoàn người Lâm Động cũng không đi quá gần phía trước, ngược lại lẫn bên trong đại đội nhân mã, đi qua một đoạn đường này, mặc dù cũng gặp phải công kích của một số Yêu thú, tuy nhiên cũng chỉ xem như là cá lọt lưới, không thể tạo thành trở ngại quá lớn đối với bọn họ.

- Những súc sinh này thật đúng là khó đối phó!

Một quyền của Ma Thiết đem một Yêu thú từ trong bụi cây xông ra đánh chết, nhưng dư lực của nó vẫn không giảm lao tới, nanh vuốt xé rách quần áo rồi mới ngã xuống đất tuyệt khí. Thấy vậy, Ma Thiết không nhịn được mà nhíu mày, có chút bất đắc dĩ nói.

Lâm Động ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua xung quanh. Khắp nơi đều truyền đến âm thanh chém giết, một cỗ khí tức huyết tinh nhàn nhạt làn truyền bên trong sơn mạch. Thấy vậy, ánh mắt của hắn có chút ngưng trọng. Hắn hiểu rằng bây giờ bọn hắn chỉ mới ở bên ngoài Sơn mạch Lôi Nham mà thôi, nếu như vào sâu hơn thì sẽ gặp phải sự chống cự càng quyết liệt hơn. Sơn mạch Lôi Nham này quả nhiên không phải là những thế lực bình thường có thể xông vào được.

- Đây đều chỉ là những phiền phức nhỏ, buổi tối mới là tấn công chính thức, đến lúc đó, những người này chí ít sẽ bớt đi một phần ba.

Nữ tử áo đỏ gọi là Đường Tuyên kia đưa mắt nhìn, sau đó thanh âm của nàng có chút trầm trọng, có lẽ cũng rõ ràng sự đáng sợ của nơi này.

Nghe thấy lời nói của nàng, không ít người trong lòng đều chấn động, đối với việc bóng tối khắc chế bọn họ, mà Yêu thú thì lại càng thêm hung hãn thì mọi người đều rõ ràng, lúc bình thường thì có thể dựa vào tường thành để chống lại xự xâm thực của bóng tối, nhưng bây giờ xâm nhập vào trong sơn mạch, là nơi nhiều Yêu thú qua lại, không có thành thị ngăn cản thì bọn họ chỉ có thể cùng những Yêu thú hung ác này giáp chiến, việc này cũng tương đối tàn khốc.

Sắc mặt của Ma Thiết cũng ngưng trọng, gật đầu nhè nhẹ, ánh mắt nhìn về phía đám người Lâm Động, Đường Tuyên nói:

- Đợi trời tối, chúng ta liền hạ trại bố trí phòng vệ, tất cả mọi người tập trung cùng nhau để chống lại Yêu thú.

Đối với lời của Ma Thiết, cũng không có người nào phản đối. Yêu thú vào ban đêm cực kỳ đáng sợ, không chỉ càng hung ác mà lại càng hung hãn không sợ chết, mà bọn hắn trái lại phải chịu sự áp chế nguyên lực, sức chiến đấu suy yếu

vô cùng.

Lâm Động thu hồi ánh mắt nhìn lướt qua bốn phía, số lượng nhân mã tại Dương Thành mặc dù không ít, nhưng cũng không phải liên kết chặt chẽ thành một khối, trái lại tạo thành những nhóm nhỏ, mà loại nhóm nhỏ này của bọn họ tại trong phần lớn đám người chỉ có thể xem là hợp tác.

- Lâm Động huynh, buổi tối nên cẩn thận hơn, Yêu thú mặc dù khó giải quyết, nhưng chỉ e lại có người âm thầm giở trò.

Ma Thiết đột nhiên đến bên cạnh Lâm Động, thấp giọng nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Động hơi ngẩn ra, chợt gật đầu nhè nhẹ, ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa. Không biết là vô tình hay cố ý mà đội ngũ của Tấn Mục cũng không cách bọn hắn quá xa, hơn nữa còn thỉnh thoảng phóng những ánh mắt lạnh lẽo qua bên này khiến bọn hắn hiểu rõ, với tính tình của Tấn Mục thì chắc chắn sẽ không yên ổn với bọn chúng rồi.

Vù vù!

Mà lúc lời nói của Ma Thiết vừa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến từng đạo âm thanh xé gió, sau đó Lâm Động liền nhìn thấy rất nhiều thân ảnh xẹt qua giữa không trung, mà động thái như vậy tự nhiên dẫn đến một vài ánh mắt bất mãn. Chỉ có điều khi những ánh mắt bất mãn này nhìn thấy huy chương trên quần áo của những người kia thì đều không tự chủ mà thu hồi ánh mắt.

- Đội hình thật mạnh, trong đó chỉ e không dưới mười cường giả Bán Bộ Niết Bàn, đây không biết là Vương triều nào, không ngờ lại mạnh mẽ như vậy?

Vẻ mặt Lâm Động cũng có chút kinh ngạc nhìn lên không trung nói.

- Đó là đội ngũ của Vương triều Đại Nguyên.

Ma Thiết có chút sợ hãi nhìn những bóng người này, sau đó nói:

- Vương triều Đại Nguyên này cũng được xem là một trong hai cỗ thế lực cường đại nhất tại Dương Thành. Bọn họ cũng từng ở trong hàng ngũ Vương triều Cao cấp, chỉ có điều sau này bởi vì một vài biến cố nên suy yếu. Thế nhưng nội tình của bọn họ thì những Vương triều Trung cấp bình thường như chúng ta vẫn không thể so sánh.

Nghe vậy, Lâm Động lúc này mới có chút giật mình, không thể trách thanh thế lại lớn như vậy. Vương triều Đại Nguyên này không ngờ lại từng là Vương triều Cao cấp, lúc vừa rồi đám người bay qua, hắn đã thoáng do thám biết được tại vị trí dẫn đầu có một đạo khí tức đặc biệt cường đại. Đạo khí tức này mặc dù không phải là cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính, thế nhưng so với Bán Bộ Niết Bàn của đám người Ma Thiết thì lại không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần.

- Thế lực lớn nhất khác tại Dương Thành hắn là Vương triều Lăng Vân, Vương triều này mặc dù chỉ là Vương triều Trung cấp, nhưng những năm gần đây lại phát triển cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa chủ yếu là người dẫn đầu của Vương triều Lăng Vân bọn hắn lần này là một kẻ biến thái. Nghe nói hắn đã sớm có đủ tư cách trùng kích Niết Bàn Cảnh, chỉ có điều phải gom đủ nhiều Niết Bàn Đan rồi mới trùng kích được.

Lâm Động yên lặng gật đầu, Dương Thành này quả nhiên là ngọa hổ tàng long, lúc trước người dẫn đầu Vương triều Đại Nguyên có lẽ cũng thuộc loại cấp độ này. Bọn hắn đều có tư cách trùng kích Niết Bàn Cảnh, chỉ có điều lại bị ép lại mà thôi.

- Hai thế lực lớn này hắn sẽ là người tranh đoạt được Viễn Cổ Bí Thược lần này, đương nhiên, ngoại trừ một số tình huống và điều kiện tiên quyết, có lẽ chúng ta vẫn có thể uống được một ít nước canh.

Ma Thiết thở dài, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng không có biện pháp, nơi này chính là thế giới mà cường giả vi tôn.

Lâm Động cười cười, cũng không nói gì thêm, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía

những thân ảnh đang bay phía trước, trong mắt có chút nóng bỏng tràn ra, Viễn Cổ Bí Thược này đối với hắn cũng là tình thế bắt buộc a.

o0o Theo đám đông đội ngũ tiến vào, Sơn mạch Lôi Nham khổng lồ chưa từng được yên tĩnh, mà dưới sự quấy nhiễu không ngừng của Yêu thú, tốc độ của mọi người đều chậm lại một chút, cùng lúc đó, sắc trời dưới ánh mắt khẩn trương của rất nhiều người cũng dần tối hơn.

Lúc vầng thái dương đỏ hồng sắp hoàn toàn biến mất khỏi đường chân trời, hầu như tất cả mọi người đều dứng bước, sau đó từng vòng tròn nhanh chóng tách ra, với tốc độ nhanh nhất xây dựng nơi trú quân, bọn hắn đều rõ ràng, đây chính là khảo nghiệm đầu tiên trước khi tiến vào Lôi Nham Cốc. Nếu như tối nay liền gây khó dễ thì cũng đừng nghĩ gì đến chuyện đoạt bảo nữa.

Mưa to như trút nước, bao phủ cả bầu trời, rất nhanh, từng doanh địa liền mọc lên khắp bên trong sơn mạch, đống lửa đỏ rực cũng đốt lên, đem phạm vị trăm dặm chiếu sáng vô cùng rõ ràng.

Đám người Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng trong doanh địa, tất cả mọi người đều để sẵn đao kiếm sắc bén bên người. Người ở đây tuy nhiều, nhưng đều bị loại không khí khẩn trương này áp bách đến mức không dám nói lời nào, nếu như là trong thành thị thì bọn họ cũng không e ngại Yêu Triều trùng kích, nhưng hiện nay ở đây, bọn họ lại không thể trông cậy vào địa thế gì.

Lâm Động yên tĩnh ngồi xếp bằng, ánh mắt đồng dạng cũng có chút ngưng trọng. Nơi này là Sơn mạch Lôi Nham, Yêu thú bên trong vượt xa so với nơi tụ tập lúc trước, chỉ một chút sơ sẩy liền có thể bị phá doanh trướng, trở thành thức ăn trong miệng Yêu thú.

Ba người Mạc Lăng xúm lại bên cạnh Lâm Động, trong đôi mắt hổ của Tiểu Viêm cũng lóe lên vẻ cảnh giác, nhìn khắp bốn phía.

- Đợi lát nữa Yêu Triều công kích, các ngươi cố gắng kiên trì một chút, ta sẽ cho người tận lực giúp các ngươi chia sẻ một phần.

Lúc biểu tình đám người Lâm Động lộ vẻ ngưng trọng, Đường Tuyên đột nhiên nghiêng đầu nói.

- Đa tạ!

Lâm Động cũng giật mình, chợt cười nói, nữ nhân này mặc dù vẻ mặt lạnh lùng, chỉ có điều tấm lòng cũng không tệ.

Đường Tuyên gật nhẹ đầu, trực tiếp quay đầu đi.

- Phù!

Thấy vậy, Lâm Động cũng không thèm để ý, ánh mắt nhìn chằm chằm đống lửa bốc cháy, đột nhiên phun ra một đoàn bạch khí. Hắn cảm nhận được nguyên lực vận chuyển bên trong cơ thể dần trở nên chậm chạp, hai mắt híp lại, áp bách của bóng đêm rốt cuộc cũng tới rồi.

Cảm nhận được loại áp bách này, thân hình Lâm Động hơi khẽ chấn động, một loại lực lượng thôn phệ lẳng lặng tràn ra bên ngoài da hắn, trong mơ hồ ngưng tụ thành một lớp áo đen nhạt.

Mà sau khi hình thành lớp áo đen nhạt này, lực áp bách tràn ngập khắp thiên địa lập tức tiêu tán không còn, khóe miệng Lâm Động lúc này cũng hiện lên một nụ cười. Đây là do hắn thúc giục Thôn Phệ Tổ Phù hình thành một lớp áo, có lớp áo này hộ thể thì hắn mới có thể chân chính không để ý đến sự áp chế của Chiến trường Viễn Cổ.

Mà nói cách khác, lúc người khác không thể xuất toàn lực thì Lâm Động vẫn như cũ có thể bảo trì được chiến lực đỉnh phong, đây không thể nghi ngờ sẽ là một ưu thế lớn đối với hắn.

Ô… ô… ô… n… g… Lúc Lâm Động ngưng tụ thành lớp áo thôn phệ, đột nhiên đại địa mơ hồ run rẩy. Loại run rẩy này mặc dù rất nhỏ, thế nhưng những người có chút bản lĩnh thì sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng, chậm rãi ngẩng

đầu lên, nhìn về phía xa trong bóng tối của sơn mạch, ở nơi đó có vô số đạo ánh sáng màu đỏ chớp động.

Yêu Triều đến rồi!

Cảm nhận được luồng khí hung bạo tràn khắp thiên địa, tất cả ánh mắt của mọi người đều trở nên ngưng trọng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 431

Gặp Lại Yêu Triều.

Bóng tối bao trùm cả sơn mạch, mà đại địa lúc này lại phát ra từng trận run rẩy… Loại khí tức hung bạo này cùng với một khí thế cực kỳ bá đạo từ xung quanh sơn mạch lan tràn ra, cuối cùng bao phủ hoàn toàn những đội ngũ này.

Mặc dù có không ít các phương nhân mã từ Dương Thành đi ra, nhưng nếu thả vào bên trong Sơn mạch Lôi Nham rộng lớn này thì cũng không được tính là cái gì, cho nên lúc mặt đất run rẩy thì không ít ánh mắt đều hiện lên vẻ sợ hãi, nhìn những điểm đỏ thẫm phía xa xa dần dần xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động gặp phải Yêu Triều tại bên ngoài, hơn nữa từ loại khí thế này liền khiến hắn hiểu rằng Yêu Triều lần này chắc chắn vượt xa so với lần ở Điểm tập trung kia.

Cho nên, đợi lúc luồng khí hung bạo tràn ngập thiên địa thì cho dù là hắn, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, bàn tay siết chặt, Thiên Ngạc Cốt Thương liền thoáng xuất hiện.

Mà dưới ánh mắt khẩn trương của tất cả mọi người, màu đỏ tươi chẳng chịt nhìn không thấy điểm cuối rốt cuộc cũng xuất hiện trong phạm vi ánh lửa chiếu rọi. Nhìn những Yêu thú dũng mãnh dữ tợn từ trong bóng tối tiến ra, tâm tư của nhiều người thoáng cái liền trở nên khẩn trương.

- Grào!

Thú người nhìn nhau, bầu không khí trong thiên địa phảng phất như cũng ngưng lại, mà loại ngưng đọng này cũng không duy trì quá lâu thì liền bị từng đạo tiếng gào tràn ngập sự hung lệ đánh tan.

Những Yêu thú này sớm đã cảm ứng được sự xâm nhập của nhân loại. Bọn chúng không phải là dã thú bình thường, ngược lại có vài phần linh trí, cho nên vào lúc ban ngày thì bọn chúng đều ẩn nấp, đợi ban đêm thì xông đến, dưới sự hỗ trợ của ánh trăng chiếu xuống, nanh vuốt của bọn chúng có thể dễ dàng xé nát những nhân loại này.

Ầm!

Chỉ thấy đám Yêu Triều không thấy điểm cuối trong giây lát liền xông lên, mục tiêu của bọn chúng đương nhiên là những doanh địa dựng lên trong sơn mạch.

- Phòng ngự! Nhanh! Yêu Triều tấn công tới rồi!

Tiếng thét thê lương mà chói tai cùng với từng đạo tiếng quát bối rối vang lên, tại thời khắc này vang vọng khắp cả sơn mạch. Ngay sau đó, từng đạo nguyên lực ba động cường hãn liên tiếp bộc phát, tất cả mọi người đều biết hậu quả nếu đối kháng với đám Yêu thú đáng sợ này tại bên ngoài, nhưng lúc này bọn họ cũng không còn biện pháp để lựa chọn.

Ầm!

Đối mặt với Yêu Triều khổng lồ, một vài doanh địa phía trước gần như trong khoảnh khắc vừa tiếp xúc liền bị Yêu thú giống như thủy triều bao phủ. Nguyên lực ba động ngẫu nhiên bạo phát ra cũng sẽ nhanh chóng bị từng đạo tiếng kêu gào thảm thiết lấn át. Một màn này lập tức khiến không ít người nhìn thấy mà khiếp sợ. Đối mặt với Yêu Triều phảng phất như vô cùng vô tận này, cho dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì toàn thân cũng sẽ run rẩy.

Chỉ có điều cũng may là mặc dù Yêu Triều khổng lồ, nhưng những đội ngũ từ Dương Thành lần này cũng không phải chỉ biết ngồi không. Tại doanh địa phía sau lại càng có nhiều những đạo nguyên lực ba động hơn, phảng phất như tạo thành màn ánh sáng khổng lồ hơn ngàn trượng vậy, trực tiếp khiến cho những Yêu thú chạm vào ngay lập tức bị chấn bạo. Chỉ có điều khi huyết vũ bạo liệt

đầy trời thì lại càng kích thích hung tính của Yêu thú, sau đó Yêu Triều phân thành vô số nhánh, liều chết xông về phía những doanh địa phân tán mà vây kín.

- Giết!

Đối mặt với sự vây giết của Yêu Triều, những doanh địa cũng bạo phát ra từng đạo tiếng gầm, kiếm quang đao ảnh sắc bén lập lòe, nguyên lực ba động kinh người tràn ra, đem tất cả những Yêu thú thân hình cứng như sắt thép trảm sát.

Đây mới thực sự là chém giết, không có tường cao phòng ngự, muốn từ trong Yêu Triều trùng kích còn sống sót thì nhất định phải dốc toàn lực chống cự.

- Đường Tuyên, các ngươi phòng thủ phía Bắc, Lưu Huyền, các ngươi phía Đông, ta phía Tây, Lâm Động, Yêu thú mặt phía Nam giao cho các ngươi. Ngàn vạn lần không được để bọn chúng trùng phá doanh địa, bằng không thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Vẻ mặt Ma Thiết lúc này trở nên ngưng trọng hẳn, hắn nắm chặt một thanh đại đao màu đen trong tay, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn Yêu Triều cuồng bạo xông đến, tiếng gào rống không ngừng vang vọng trong không trung doanh địa.

Mà lúc này không cần hắn hô lên thì tất cả mọi người trong doanh địa đã bắt đầu hoạt động, đem doanh địa thủ chặt đến mức một giọt nước không lọt, từng đạo nguyên lực hùng hậu phảng phất như một màn hào quang bao phủ lấy doanh địa.

Thân hình Lâm Động khẽ động liền xuất hiện tại phía Nam doanh địa, sắc mặt ba người Mạc Lăng theo sát bên cạnh hắn cũng trở nên ngưng trọng, mặt khác là bởi vì Lâm Động thật sự không có nhân thủ trong tay, cũng may đám người Ma Thiết cũng phái một phần nhân thủ của mình đến đây, bằng không dựa vào bốn người bọn hắn thì quả thật không thể giữ vững được vị trí phía Nam này rồi.

- Đến rồi!

Lúc bọn Lâm Động đến phía Nam doanh địa thì Yêu Triều cũng đã tràn đến, bộ dạng dữ tợn cùng với mùi vị tanh tưởi mang đến áp lực cực lớn, hung hăng xông phá doanh địa.

Ầm!

Dưới ánh mắt sợ hãi của không ít người, Yêu Triều rốt cuộc cũng đã va vào phía trên doanh địa.

Đột nhiên trong lòng tất cả mọi người đều phảng phất thoáng có chút run rẩy, chỉ có điều may rằng lại không sụp đổ giống như trong dự liệu, ngược lại không ít Yêu thú bị loại va chạm mãnh liệt này chấn chết.

- Tấn công!

Tiếng gầm của Ma Thiết cũng vang vọng lên, tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt việc tấn công, lúc này đều đồng loạt tấn công xối xả, những Yêu thú đến gần doanh địa lập tức bị giết chết.

Chỉ có điều loại thương vong này phảng phất như đối với Yêu Triều vô cùng vô tận mà nói thì căn bản không có ý nghĩa, bởi vậy lúc mọi người còn chưa kịp mừng rỡ thì đã nhìn thấy Yêu Triều khổng lồ xông phá đến.

Đây là một hồi giao chiến vô cùng khốc liệt, đập vào trong mắt mọi người là một mảnh đỏ tươi, dường như hô hấp của mọi người cũng dần trở nên nặng nề, mơ hồ có dấu hiệu phát cuồng.

Ầm ầm!

Đủ loại vũ kỹ được thi triển ra, kình khí mạnh mẽ tạo thành, hung hăng oanh kích những Yêu thú mở rộng cái hàm khổng lồ văng đi.

Khắp núi đồi đều biến thành một mảnh huyết tinh, không ngừng có tiếng kêu

thảm thiết vang lên, tại ban đêm ở bên ngoài, muốn đối kháng với Yêu Triều khổng lồ như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng thoáng nhìn doanh địa phía Nam, dưới loại trùng kích liều mạng hung hãn của Yêu Triều này, một số người rất nhanh đã bị thương. Từ một mức độ nào đó mà nói, với số lượng nhân mã của bọn hắn mà muốn chống cự Yêu Triều thì quả thật là hơi chút khó khăn.

- Người bị thương lui ra phía sau nghỉ ngơi và hồi phục, những người còn lại thì lên trước!

Tiếng quát trầm thấp của Lâm Động vang lên bên tai mọi người, mà những người của ba Vương triều khác thì lại không nhịn được nhếch miệng lên. Chúng ta lui? Chẳng lẽ dựa vào bốn người các ngươi ngăn cản sao?

Mà đang lúc suy nghĩ này dâng lên trong lòng bọn hắn thì đột nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh từ trong doanh địa lướt ra, sau đó xuất hiện tại bên ngoài doanh địa, Cốt Thương trắng hếu trong tay nện xuống đất, một loại khí tức cường hãn đột nhiên cuốn ra, thậm chí ngay cả những Yêu thú đang xông phá đến cũng bởi vì vậy mà trì trệ, chợt tốc độ càng thêm hung mãnh vọt về phía Lâm Động.

- Tên này… Nhìn thấy Lâm Động không ngờ lại lao ra khỏi doanh địa, không ít người đều phát lên tiếng kinh hô. Dưới sự xông phá của Yêu Triều, cho dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng không dám ra ngoài, hành vi này của Lâm Động không phải là tự tìm chết sao?

Xuy xuy!

Thế nhưng Lâm Động lại không để ý đến tiếng kinh hô của bọn hắn, vẻ mặt hắn lạnh lẽo nhìn Yêu Triều, cánh tay rung lên, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay mãnh liệt vung ra, để lại vô số đạo tàn ảnh. Mỗi đạo tàn ảnh lướt qua đều có một đầu Yêu thú bị mất mạng, sau đó Lâm Động chấn động thân thương, một cỗ lực lượng thôn phệ liền phát ra, đem những Yêu tinh hạch bên trong cơ thể Yêu

thú thôn phệ, luyện hóa thành Niết Bàn Khí, sau đó dung nhập vào trong cơ thể.

Dưới thế công sắc bén như vậy, Yêu thú tại phạm vi hơn mười trượng xung quanh Lâm Động gần như bị trảm sát trong chốc lát, mặc dù lại càng có nhiều Yêu thú tràn vào hơn, chỉ có điều đối mặt Yêu thú phảng phất như không bao giờ giết hết này thì hai mắt Lâm Động ngược lại càng trở nên sáng ngời, Cốt Thương trong tay không ngừng bộc phát ra kình phong sắc bén.

Lâm Động vừa ra tay lập tức đem thực lực cường hãn triển lộ không thể nghi ngờ, những người của ba đại Vương triều vốn cảm thấy khinh thường, nhưng lúc cảm thấy lực lượng Yêu Triều suy yếu bớt thì ánh mắt đều dần ngưng trọng lên.

Ai cũng biết rằng Yêu thú vào ban đêm đáng sợ đến mức nào, thế nhưng Lâm Động lại có thể tại trong giữa Yêu Triều mà vẫn đánh nhau hung mãnh như cũ, loại bản lãnh này chỉ e một vài cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng khó có thể làm được.

Nhìn thấy bạo động bên này, lúc đám người Ma Thiết, Đường Tuyên và Lưu Huyền đang khổ chiến cũng hơi liếc qua, chợt ánh mắt đều co lại. Đặc biệt là hai người kia, trong mắt lại càng thêm kinh dị không thể che giấu, cho tới bây giờ bọn hắn mới tin chuyện Lâm Động có thể giao thủ với Tấn Mục trong lời đồn, quả thực không phải là tin đồn nhảm.

Lâm Động tại sâu bên trong Yêu Triều, thương ảnh vũ động, vô số Yêu thú ngã xuống dưới chân, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn về phía sau Yêu Triều, tại những nơi đó hắn có thể cảm nhận được lực lượng ba động cực kỳ cuồng bạo, hắn biết rõ, những thứ này mới là nhân tố quyết định kết quả của đợt phòng thủ này.

Ầm!

Yêu Triều đột nhiên mở ra từng đạo lối đi, mà đang lúc không ít người đang muốn thả lòng thì sắc mặt liền trở nên khó coi, tất cả Yêu thú dữ tợn giống như Viễn Cổ Bạo Long chậm rãi bước ra khỏi màn đêm, xuất hiện trong tầm mắt của

bọn họ.

Những Yêu thú này đều tràn ngập một loại ba động cực kỳ cường đại, loại ba động này đủ để cùng so sánh với cường giả Bán Bộ Niết Bàn.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, sắc mặt của vô số người đều trở nên tái nhợt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 432

Trảm Sát.

Nhìn những đầu Yêu thú cùng với bước chân khiến mặt đất rung chuyển xuất hiện trong tầm mắt, sắc mặt rất nhiều người đều trở nên tái nhợt. Từ cỗ khí tức cuồng bạo tràn lan dũng mãnh từ trên thân thể những Yêu thú này cũng đủ khiến cho bọn hắn hiểu rõ sự hung hãn của bọn chúng.

Những Yêu thú này, mỗi con đều có thể so sánh với cường giả Bán Bộ Niết Bàn.

Giờ khắc này, cho dù là với tâm tính của Lâm Động thì đồng tử cũng hung hăng co rút lại, bởi vì chiến tuyến quá dài cho nên hắn căn bản không biết rõ đến tột cùng có bao nhiêu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, nhưng ít nhất thì những con xuất hiện trong tầm mắt của hắn cũng đủ để nghiền nát doanh địa của bọn hắn rồi.

Đến lúc này, hắn mới rõ ràng tại sao Yêu Triều tại Chiến trường Viễn Cổ lại là một loại tai họa, dưới sự xông phá điên cuồng này, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh chính thức thì cũng chỉ có thể tạm thời lánh qua một bên mà thôi.

Ô ô!

Tiếng cảnh báo bén nhọn chói tai vang lên, truyền khắp cả sơn mạch, khiến cho trái tim của tất cả mọi người dều dường như bị hung hăng bóp chặt.

Ầm!

Theo tiếng cảnh báo truyền ra, những đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn cường hãn cũng phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc, sau đó tốc độ đột nhiên nhanh hơn,

phân tán ra, sau đó nguyên cả một đám liền xông phá về phía những doanh địa lớn nhỏ.

Lâm Động nhìn chằm chằm một màn này, ánh mắt ngưng tụ. Hắn có thể thấy đối với những Yêu thú vọt về phía bọn hắn, khoảng chừng bốn đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn. Bọn này linh trí không kém, xem ra cũng đã nhận thấy doanh địa bên này có bốn đối thủ khó giải quyết.

- Đường Tuyên, Lưu Huyền, Lâm Động, bốn người chúng ta xuất thủ… Mỗi người ngăn một đầu Yêu thú, không được để cho bọn chúng xông phá doanh địa!

Nhìn thấy bốn đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này xông đến, Ma Thiết đột nhiên hét lớn, lúc này nếu như doanh địa bị công phá thì tất sẽ lập tức bị Yêu thú bao phủ.

Mà ở tại chỗ bọn hắn, có đủ năng lực để đối kháng với loại Yêu thú này cũng chỉ có vẻn vẹn bốn người bọn hắn mà thôi.

Chỉ có điều, lúc tiếng quát của Ma Thiết vừa dứt thì bốn đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn cũng đã chạy tới, rồi phân tán ra, sau đó hướng về phía bốn người Ma Thiết mà lao đến.

- Súc sinh, lão tử hôm nay muốn xem xem các ngươi có thể hung ác đến mức nào?

Ma Thiết cũng bị ánh mắt đỏ rực kích thích đến mức hô hấp trở nên nặng nề, đại đao màu đen trong tay chấn động, đao mang rét lạnh liền tuôn tràn, sau đó phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân hình bắn đi, đao mang trong tay giống như từng mảnh màn ánh sáng bao phủ lấy đầu Yêu thú kia.

Mà lúc Ma Thiết ra tay, hai người Đường Tuyên cũng lao ra, nguyên lực toàn thân tuôn tràn ra đến cực hạn, sau đó đủ loại vũ kỹ cường đại thi triển ra, đem Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn gắt gao chặn lại.

Nhìn thấy ba con đại Yêu thú bị chặn lại, mọi người trong doanh địa đều thở phào một hơi, sau đó ánh mắt của bọn hắn lại trở nên khẩn trương, đột nhiên chuyển về phía Nam, chỗ đó có một đầu Yêu thú dữ tợn tràn ngập khí tức hung sát, hung hăng xông đến.

Đối với thực lực ba người Ma Thiết, Đường Tuyên và Lưu Huyền thì mọi người ở đây đều rất rõ ràng, mặc dù bây giờ là đêm tối, nguyên lực bị áp chế, nhưng việc bọn hắn ngăn chặn Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn có lẽ không có vấn đề gì, cho nên bây giờ khiến mọi người lo lắng nhất là tại phía Nam, bởi vì người trấn thủ tại nơi này chính là Lâm Động.

Mặc dù vừa rồi Lâm Động đã thể hiện ra thực lực không tầm thường, nhưng dù sao thì Yêu thú trước mặt cũng có thể so sánh với cường giả Bán Bộ Niết Bàn, mà xung quanh doanh địa, bất luận là nơi nào bị phá thì bọn hắn cũng đều sẽ rơi vào trong Yêu Triều, cho nên, bên phía Lâm Động đồng dạng cũng rất trọng yếu.

Dưới từng đạo ánh mắt khẩn trương nhìn chăm chú, thân ảnh của Lâm Động vẫn đứng bình thản như không, nắm chặt Cốt Thương trong tay, thân ảnh không hề hùng tráng lại phát ra khí thế không thể rung chuyển.

Ánh mắt của Lâm Động chăm chú nhìn đầu Yêu thú đang lao đến, bàn tay siết chặt Cốt Thương cũng chậm rãi nắm chặt, phía dưới làn da, kim quang lẳng lặng tràn ra.

Ầm!

Lúc kim quang tuôn tràn, ánh mắt Lâm Động trong nháy mắt đột nhiên trở nên lăng lệ, giống như một thanh kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ, thân hình bắn ra, dưới đông đảo ánh mắt kinh ngạc, không chút nhượng bộ chính diện giao phong cùng với Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn.

- Grào!

Móng vuốt của Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn cực lớn, siết chặt thành quyền, mang theo lực đạo hung hãn đủ để phá núi nghiền đá trực tiếp nện về phía Lâm Động. Hơn nữa, dưới thế công của nó, trong mơ hồ còn có chiêu thức tràn ra. Yêu thú đến cảnh giới này đã có linh trí không tệ, chúng vốn may mắn sở hữu lực lượng, hơn nữa còn dùng chiêu thức thúc giục thì càng khiến cho lực lượng này phát huy đến tình trạng khiến lòng người kinh hãi.

Vù vù!

Thế nhưng, đối mặt với thế công cường đại của Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, Lâm Động chân đạp Thái Thanh Du Thiên Bộ, thân hình giống như một làn khói xanh dễ dàng tránh khỏi kình phong, ánh mắt chợt trở nên băng hàn. Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay hóa thành thương ảnh sắc bén đến cực điểm, nhanh như thiểm điện đâm vào người Yêu thú kia.

Cạch!

Phòng ngự của loại Yêu thú này cực kỳ cường đại, cho dù là công kích của cường giả Bán Bộ Niết Bàn đánh lên cũng khó có thể tạo thành hiệu quả quá lớn. Thế nhưng Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động dù sao cũng không phải là một kiện Linh bảo tầm thường, nó cực kỳ sắc bén, đủ để xuyên thủng phòng ngự của cường giả Bán Bộ Niết Bàn. Bởi vậy, lúc thương ảnh xẹt qua thì liền để lại trên thân thể Yêu thú một đạo vết máu thật sâu, lập tức máu tươi chảy ra ròng ròng.

- Grào!

Đau nhức kịch liệt cũng không khiến cho những Yêu thú này lùi bước, ngược lại giống như bị chọc giận vậy, quyền trảo hung hăng nện lên mặt đất, lập tức vô số đạo cột đất bén nhọn bạo xạ ra, hung hăng đâm về phía Lâm Động.

Ầm ầm ầm!

Thân Lâm Động hóa thành khói xanh, thương ảnh sắc bén trong tay cũng bộc

phát ra, đem những cột đất bắn tới đánh nát toàn bộ, sau đó thân thương chấn động, lại lần nữa quấn lấy Yêu thú, bộc phát ra ba động hùng hồn.

Nhìn thấy Lâm Động không ngờ chiến đấu với Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn mà không rơi xuống hạ phong, mọi người trong doanh địa rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Sự khinh thường trong mắt liền biến mất sạch sẽ, một màn trước mắt khiến cho bọn hắn đều tin tưởng Lâm Động thật sự có năng lực chống lại cường giả Bán Bộ Niết Bàn.

Ba người Ma Thiết, Đường Tuyên và Lưu Huyền cũng chú ý về phía bên này, dù sao thì bây giờ cũng ở chung một thuyền. Nếu như phía Lâm Động bị công phá thì bọn hắn sẽ rơi vào trong Yêu Triều, cho nên lúc nhìn thấy Lâm Động có thể ngăn cản được Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, trong lòng bọn hắn giống như trút được gánh nặng, đều thở phào một hơi.

Tại mảnh sơn mạch lúc này, mùi vị huyết tinh và chém giết đã tràn ngập khắp nơi, xung quanh tất cả doanh địa đều chằng chịt xác Yêu thú vây quanh. Chỉ có điều Yêu Triều mặc dù cường đại, nhưng người ở nơi này cũng không phải là loại mèo ba chân gì, thực lực và sự phối hợp của bọn hắn vô cùng tinh diệu, cho nên sau khi trải qua chật vật do trở tay không kịp lúc trước thì thế công của Yêu Triều đã bị cản lại.

Những Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đồng dạng cũng bị các cường giả Bán Bộ Niết Bàn trong doanh địa ra tay ngăn lại, bằng không thì chúng đã phá hỏng phòng ngự của doanh địa rồi.

Cứ theo đà này, chỉ cần bọn hắn có thể duy trì cho đến lúc bình minh thì liền có thể thành công chống đỡ được đợt Yêu Triều tập kích lần này.

Ầm!

Tại phía Nam doanh địa, hai đạo thân ảnh lớn nhỏ hung tăng va vào nhau, kình phong cuồng bạo lan ra, đem một vài Yêu thú xui xẻo xung quanh chấn bạo.

Trong doanh địa, không ít người nhìn thấy Lâm Động không tiếc lực lượng mà dám cùng Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn ngạnh kháng thì trong mắt đều có chút chấn động, đặc biệt là lúc thấy Lâm Động không rơi xuống hạ phong chút nào thì vẻ chấn động càng trở nên nồng đậm. Dù sao thì bây giờ thân thể cũng đang ở trong bóng đêm, cho dù là đám người Ma Thiết cũng khó có thể ngăn chặn được những Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này, trong mắt bọn họ như vậy đã là không tệ rồi.

Thế nhưng, hiển nhiên Lâm Động cũng không cần loại thành tích này, sau khi giao thủ với Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này lâu như vậy, hắn đã nắm rõ lực lượng và một vài nhược điểm của nó.

- Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Bởi vậy, ngay lúc bị đẩy lui, một tiếng quát trầm thấp liền vang lên, sau đó vang vọng khắp nơi, tiếp đó mọi người liền nhìn thấy một đầu Quang Minh Cự Tượng khổng lồ đột nhiên xuất hiện, sau đó ba động cường đại như muốn phá hủy thiên địa tràn ra, hung hăng nện lên trên Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn.

Bình bình!

Đại địa phảng phất như cũng trở nên thoáng run rẩy, sau đó, thân thể cao lớn của Yêu thú dưới ánh mắt khiếp sợ của không ít người bay ngược ra… Trên đường bắn đi, một vài Yêu thú xui xẻo bị đụng trúng ngay lập tức trở thành thịt vụn.

Vù!

Mà lúc Yêu thú này bị đánh bay, một đạo ánh sáng rực rỡ lại một lần nữa xé rách hư không, với một loại tốc độ kinh người xuất hiện trước mặt Yêu thú… Chuôi Cốt Thương vô cùng sắc bén trong nháy mắt bành trướng, sau đó mang theo khí thế sắc bén hung hăng đâm xuyên thủng đầu của Yêu thú dữ tợn kia.

Tiếng gầm gừ thê lương từ giữa không trung truyền ra, khiến người nghe mà

sởn hết cả gai ốc, không chỉ có ánh mắt của mọi người trong doanh địa bị thu hút mà ngay cả một vài doanh địa xung quanh cũng phóng ánh mắt đến.

Mà khi những ánh mắt này nhìn thấy Yêu thú bị Cốt Thương trong tay Lâm Động xuyên thủng đầu thì trong mắt đều lóe lên vẻ chấn động. Trong đêm tối như vậy, cho dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng chỉ có thể ngăn chặn những Yêu thú cường đại này, nhưng muốn trảm sát thì cũng không phải là cường giả Bán Bộ Niết Bàn là có thể làm được, ấy vậy mà bây giờ Lâm Động không ngờ lại trảm sát trước tiên, đem một Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn mạnh mẽ tiêu diệt.

Nhìn một màn này, hai người Đường Tuyên và Lưu Huyền đang còn dây dưa với Yêu thú đều cảm thấy vũ khí trong tay mình thoáng rung mạnh. Nhớ tới vẻ mặt lúc trước bọn hắn đối đãi với Lâm Động, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia tự giễu, chút khinh thường vốn còn sót lại trong lòng liền biến mất sạch hoàn toàn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 433

Ngoan Độc.

Lọt vào trong tay Lâm Động là một viên Yêu tinh hạch đỏ hồng ước chừng bằng nắm tay. Trong Yêu tinh hạch, ánh sáng màu đỏ tràn ra, từng luồng Niết Bàn Khí hùng hậu tràn ra, mức độ nồng đậm như vậy liền khiến Lâm Động thoáng có chút động dung.

Lúc trước Lâm Động đã từng trảm sát qua một đầu Yêu thú Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, Niết Bàn Khí ẩn chứa bên trong Yêu tinh hạch đó so với thứ này quả thực là thua kém không phải chỉ một cấp bậc.

Nếu như có thể được nhiều một chút thì tốc độ tiến vào Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của hắn chắc chắn sẽ nhanh hơn không ít.

- Đồ tốt!

Trong mắt Lâm Động xẹt qua một tia mừng rỡ, sau đó bàn tay nắm chặt, lực lượng thôn phệ tràn ra, trực tiếp đem Niết Bàn Khí trong Yêu tinh hạch này thôn phệ sạch sẽ, mà theo từng cỗ Niết Bàn Khí chảy bên trong kinh mạch, Lâm Động lập tức cảm thấy thân thể nổi lên từng trận hỏa nhiệt, suy nhược vì trận đại chiến vừa rồi liền không cánh mà bay, nguyên lực trong cơ thể cũng trở nên hùng hậu hẳn lên.

Yêu tinh hạch của Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn chỉ e còn hơn cả mấy trăm viên Niết Bàn Đan.

Sau khi trảm sát đầu Yêu thú này, thân hình Lâm Động khẽ động, dưới một vài ánh mắt kinh sợ trở về lại doanh địa, lại lần nữa trấn thủ phía Nam doanh địa, khiến rất nhiều Yêu thú khó có thể tiến thêm nửa bước.

o0o Lâm Động trảm sát Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này gây ra động tĩnh không hề nhỏ, một vài doanh địa xung quanh đều phát giác ra, không ít người đối với một màn này đều cảm thấy rung động. Dù sao thì cường giả Bán Bộ Niết Bàn của bọn hắn bên này vẫn còn đang dây dưa cùng với đám Yêu thú, thế nhưng Lâm Động chỉ với thực lực Tạo Hóa Cảnh đại thành lại có thể trảm sát Yêu thú trước tiên, đây quả thực không phải vượt mặt bình thường.

- Hừ, chỉ là dựa vào uy lực của Linh bảo trong tay mà thôi, bằng không thì với lực lượng của vũ kỹ kia làm sao trảm sát được Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn?

Tại phía Bắc của một doanh địa khác, một đạo nhân ảnh âm lãnh nhìn Lâm Động sau khi trảm sát quay trở về lại doanh địa, nhịn không được hừ lạnh một tiếng. Mà người này không phải ai khác chính là Tấn Mục.

- Linh bảo trong tay gã kia quả thật tương đối lợi hại, có lẽ là trong số các Linh bảo Địa cấp thì nó xếp hàng đầu.

Bên cạnh thân ảnh ấy lúc này, Hải Sa mặc áo lam cũng cười nói, ánh mắt âm nhu nhìn chằm chằm thân ảnh của Lâm Động, trong mắt tràn ra vẻ tham lam.

- Bây giờ ngược lại quả là một cơ hội không tệ!

Vẻ âm độc trong mắt Tấn Mục tuôn tràn ra, ánh mắt của hắn quét qua bốn phía, vòng tròn của bọn hắn lần này quả thực không tệ, không chỉ có năm tên cường giả Bán Bộ Niết Bàn tọa trấn, hơn nữa cường giả dưới trướng cũng không ít, cho nên uy hiếp của những Yêu thú đối với bọn họ trái lại cũng không lớn.

Mặt khác, khi năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đến trước doanh địa của bọn hắn, lập tức bị nhân mã của năm đại Vương triều bọn hắn chống đỡ, khó có thể tiến vào nửa bước.

- Hải Sa, ngươi có biện pháp đem năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này dẫn dụ phía bọn chúng hay không? Lâm Động không phải biểu hiện không tệ sao? Đã như vậy thì cho hắn thêm vài con nữa đi.

Trên khuôn mặt Tấn Mục nhếch lên một nụ cười, nụ cười tràn ngập oán độc.

Nghe thấy vậy, cặp mày của Hải Sa khẽ nhướng lên, không vội vàng nói:

- Biện pháp thì cũng không phải không có, chỉ có điều hơi phiền toái… - Chỉ cần có thể đem tiểu tử này giải quyết, sau đó ta sẽ đem Thánh Tượng Băng Thiên Chàng của Vương triều Thánh Quang ta cho ngươi mượn tham duyệt, thế nào?

Thấy vậy, Tấn Mục cười nhạt một tiếng, giống như biết rõ Hải Sa đang nghĩ gì, chậm rãi nói.

- Linh bảo trong tay tiểu tử kia ta cũng cảm thấy rất hứng thú.

Hải Sa mỉm cười nói.

- Đều là của ngươi!

Ngữ khí của Tấn Mục vô cùng bình thản đáp.

- Đã như vậy, cứ giao cho ta, tiểu tử này có thể trảm sát một Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đã là cực hạn, muốn đối phó với năm con ư? Ha ha… Hải Sa cười một tiếng quái dị, chợt thân hình khẽ động, trực tiếp lướt tới doanh địa. Lúc thân hình ở giữa không trung thì tay áo hắn vung lên, một đống bột phấn màu trắng từ trong tay áo bắn ra, đem năm Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn bao vây lấy.

- Grào!

Bột phấn màu trắng của Hải Sa cũng không biết là thứ gì, những Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn vừa nhiễm phải thì đồng tử chợt trở nên đỏ thẫm, sau đó mãnh liệt quay đầu, điên cuồng xông về phía Hải Sa.

- Hắc hắc, Linh Thú Phấn của ta vốn định giữ lại dùng để đối phó với Yêu thú Niết Bàn Cảnh, chỉ có điều bây giờ trước tiên để cho tên tiểu tử này nếm thử lợi hại.

Nhìn thấy những Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn xung quanh liều mạng xông đến, Hải Sa ngược lại bật cười, sau đó có chút đau lòng, Linh Thú Phấn này chế luyện cực kỳ phức tạp, hơn nữa đây còn là vật mà chỉ có mỗi Vương triều Hải Lân bọn hắn mới có, cho dù là hắn thì số lượng cũng rất giới hạn.

Năm đầu Yêu thú đồng tử đỏ ngầu xông đến, thân hình Hải Sa chợt khẽ động, nháy mắt vọt đi, mà lộ tuyến của hắn lại là phía doanh địa của đám người Lâm Động cách đó không xa.

Năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đồng thời hành động, động tĩnh này tất nhiên không nhỏ, bởi vậy không ít người đều phóng ánh mắt tới, mà lúc bọn hắn nhìn thấy một màn này thì liền khẽ giật mình.

Toàn bộ đều nhíu chặt mày, những người này cũng không phải là loại người ngu dốt, tình huống này chỉ cần vừa nhìn liền biết rõ Hải Sa chắc chắn không có ý tốt gì trong đầu rồi.

- Hải Sa, ngươi định làm gì?

Lúc này, đám người Ma Thiết cũng phát hiện ra tình huống này, sắc mặt lập tức trở nên kịch biến, nghiêm giọng quát.

- A, áp lực của bên phía chúng ta quá lớn, ta thấy thực lực của Lâm Động phi phàm, đã như vậy thì hãy giúp chúng ta chia sẻ một chút a! Ha ha ha… Hải Sa cười lớn, sau đó ngón tay cong lại rồi búng ra, một viên bạch cầu lập tức bắn về phía doanh địa của đám người Lâm Động, ngay sau đó liền bộc phát ra một mùi vị kỳ lạ.

- Grào!

Mà theo cỗ mùi vị này lan tràn ra, năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn vốn đuổi theo Hải Sa liền nhanh chóng đổi mục tiêu, ánh mắt đỏ rực nhìn nơi doanh địa của đám người Lâm Động, sau đó bước chân nện xuống mặt đất ầm ầm, dưới những ánh mắt kinh hãi của mọi người, lập tức lao về phía đám người Lâm

Động.

- Hải Sa, đồ cẩu tạp chủng nhà ngươi!

Nhìn thấy một màn này, Ma Thiết tức giận rống lên một tiếng như lôi đình, tiếng rống rất nhanh liền vang truyền ra xa.

Một vài doanh địa xung quanh mặc dù đối với hành vi của Hải Sa có chút khinh thường, nhưng chỉ có điều lúc này bản thân còn khó bảo toàn, cho nên chỉ có thể lắc đầu đồng tình mà thôi.

- Ha ha, Ma Thiết, chờ các ngươi ngăn lại được năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này đã rồi nói sau!

Hải Sa cười lạnh, sau đó ánh mắt âm trầm nhìn về phía Lâm Động, cười lớn nói:

- Lâm Động, vừa rồi không phải ngươi rất có năng lực hay sao? Đến đi, hãy phát huy lần nữa nào, để chúng ta xem ngươi làm thế nào trảm sát năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này?

Lúc đang nói chuyện thì thân hình của Hải Sa cũng nhanh chóng lui về phía sau, trong hai mắt lộ ra vẻ hả hê nồng đậm.

Trong doanh địa, đám người Mạc Lăng nhìn năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn vọt tới thì sắc mặt đều đại biến, bọn hắn đều rõ, với thực lực của bọn hắn thì căn bản không thể ngăn cản được loại trùng kích như vậy.

Trong doanh địa, thoáng cái lòng người đã trở nên hoảng loạn, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên trắng bệch, trong mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn Hải Sa lùi về, hắn biết rõ đây chắc chắn là chủ ý của Tấn Mục, tên này quả nhiên là tặc tâm không bỏ.

- Mạc Lăng, các ngươi giữ vững doanh địa, năm đầu Yêu thú này để ta dẫn

dụ đi.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, chợt tay áo run lên, Tiểu Viêm lao ra, chợt hóa thành hình thái chiến đấu, phát ra một tiếng gầm nhẹ, uy phong lẫm liệt.

- Tiểu Viêm, ngươi lưu lại chỗ này!

Lâm Động quát khẽ một tiếng, cũng không nói gì thêm, bàn tay xuất ra một trảo, viên bạch cầu mà Hải Sa ném đến lập tức bị hút vào trong tay hắn.

Viên bạch cầu này không ngừng tản ra một loại mùi vị kích thích những Yêu thú này, hơn nữa còn khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ cả doanh địa.

Bắt lấy viên bạch cầu, Lâm Động cũng không tiếp tục chần chừ, thân hình khẽ động, dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người Ma Thiết, từ bên trong doanh địa lao ra, sau đó phóng đi.

- Grào!

Năm đầu Yêu thú hiển nhiên rất mẫn cảm đối với loại mùi vị này, ánh mắt đỏ rực liền từ doanh địa chuyển sang Lâm Động, sau đó đuổi theo Lâm Động mà truy sát.

Trong doanh địa và xung quanh đó, có không ít ánh mắt nhìn thấy một màn này. Lúc bọn hắn thấy Lâm Động không ngờ một mình dẫn dụ năm Yêu thú rời đi thì trong mắt đều có chút chấn động. Ai cũng biết rằng đối diện với năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, chỉ sợ khó kiếm ra người nào có thể đơn độc đối kháng, hơn nữa lại còn xâm nhập vào trong Yêu Triều, hành vi này của Lâm Động gần như là tìm chết không thể nghi ngờ.

- Lâm Động huynh, ngươi yên tâm, nếu như ngươi xảy ra chuyện gì thì ta sẽ khiến những tên tạp chủng Tấn Mục và Hải Sa chôn cùng ngươi!

Thân hình Ma Thiết khẽ run lên, hắn nhìn đạo thân ảnh nhanh chóng biến mất tại trong Yêu Triều, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, hành vi này của Lâm

Động thật khiến trong lòng hắn run rẩy mãnh liệt.

Sắc mặt Đường Tuyên cùng với Lưu Huyền cũng trở nên cực kỳ âm trầm, ánh mắt liếc nhìn về phía đám người Tấn Mục, hận ý sâu đậm từ trong mắt tràn ra.

Có thể đến Chiến trường Viễn Cổ này cũng không phải là loại người lương thiện gì, hành vi của Tấn Mục lần này thật không thể nghi ngờ đã chọc giận bọn hắn.

- A, quả thật là một màn cảm động!

Xa xa, Tấn Mục nhìn một màn này thì cười lạnh lẽo, thản nhiên nói:

- Tên này chỉ e ngay cả thi thể cũng không tìm thấy!

- Thứ không biết trời cao đất dày, hắn tưởng rằng hắn là ai? Cường giả Niết Bàn Cảnh sao?

Hải Sa cũng cười lạnh nói, hành vi này của Lâm Động hiển nhiên là tự tìm tử lộ.

- Đáng tiếc là những Linh bảo và vũ kỹ đều bị hủy cùng với tên này rồi.

Tấn Mục duỗi cái lưng mệt mỏi, khóe miệng nhếch lên nhìn chằm chằm phương hướng Lâm Động biến mất, khẽ lẩm bẩm:

- Muốn đấu với ta? Ngươi còn non lắm, chỉ có điều tiếc rằng ngươi không còn cơ hội trở mình nữa rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 434

Thu Hoạch.

Bên trong Yêu Triều đỏ rực, một đạo thân ảnh lướt qua, kình phong mạnh mẽ trực tiếp đem những Yêu thú cản đường đánh bay, mà lúc thân hình lướt qua, ánh mắt của hắn còn không ngừng đảo về phía sau.

Đạo thân ảnh này hiển nhiên là Lâm Động đã dẫn dụ năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đuổi theo, hắn hiện nay đã rơi khỏi vòng chiến, nhưng phóng mắt nhìn lại vẫn không thấy điểm cuối của Yêu thú, có thể tưởng tượng được quy mô của Yêu Triều này kinh khủng như thế nào.

- Năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, thu hoạch cũng không tệ.

Ánh mắt Lâm Động liếc qua năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, thấp giọng lẩm bẩm một mình. Dù sao thì năm đầu Yêu thú cường đại đuổi giết như vậy cũng khiến cho rất nhiều người chấn động đến ngẩn người ra, cho dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì chắc chắn cũng sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, Lâm Động hiển nhiên cũng không có ngông cuồng như vậy, thứ bây giờ mà hắn có thể dựa vào đó chính là Huyết Linh Khôi đã được hắn thuận lợi luyện hóa.

Hắn là người rất ít khi làm những chuyện không nắm chắc, lần này chủ động đứng ra bất chấp nguy hiểm dẫn dụ năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này đi, đầu tiên là vì muốn giải vây, mà nguyên nhân lớn hơn nữa đó là hắn rất xem trọng Yêu tinh hạch của năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này.

Thực lực của Lâm Động bây giờ dừng lại tại cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đại thành, tu luyện trong khoảng thời gian này cũng có chút tinh tiến, mà Niết Bàn

Khí hùng hậu ẩn chứa trong Yêu tinh hạch chính là thứ hiện nay hắn cần nhất. Đám người Tấn Mục dâng phần đại lễ này lên, hắn có lý gì lại không thu.

- Grào!

Mà lúc suy nghĩ này xoay chuyển trong đầu Lâm Động, phía sau đột nhiên phát ra một tiếng gầm kèm theo mùi tanh tưởi nồng đậm, sau đó thân hình kia chợt lóe lên, một đạo chất lỏng sền sệt mang theo lực lượng ăn mòn bắn ra, sau đó thân hình lơ lửng giữa không trung. Nhìn năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này tức giận như vậy, lúc bọn chúng đuổi tới, những Yêu Triều xung quanh liền tự giác phân tán ra, tạo thành một vòng tròn trống trải.

Lâm Động liếc mắt nhìn năm đầu Yêu thú này, sau đó ánh mắt nhìn khắp xung quanh, nơi này đã rời xa vòng chiến, cũng không nhìn thấy bất kỳ thân ảnh nào, loại hoàn cảnh như vậy hiển nhiên là thứ mà Lâm Động đang cần.

Huyết Linh Khôi trong tay hắn chính là một vũ khí giết người mà hắn không muốn bại lộ quá sớm trước mặt mọi người, cho nên lúc Hải Sa dẫn đám Yêu thú này đến thì hắn cũng không triệu hoán ra Huyết Linh Khôi để trảm sát bọn chúng, ngược lại phải tốn một phen công phu thì mới dẫn dụ được những Yêu thú này tới nơi xa như vậy.

- Ta trái lại muốn xem xem uy lực của Huyết Linh Khôi này đến tột cùng là cường đại như thế nào.

Trong ánh mắt Lâm Động tràn đầy hỏa nhiệt, sau đó tâm thần khẽ động, một đạo hồng quang liền từ trong lòng bàn tay bắn ra, chợt hóa thành một đạo thân ảnh đỏ hồng.

Huyết Linh Khôi hiện nay đã không còn loại sát khí bạo lệ khiến cho người khác động dung nữa, thân thể vốn đỏ tươi khiến người khác cảm thấy âm trầm cũng hóa thành màu sắc giống như tinh thể hỏa diễm, bên dưới da, phảng phất như còn một dòng chất lỏng lưu động, có chút kỳ dị.

Chỉ có điều mặc dù hình tượng có chút biến hóa, nhưng lúc Huyết Linh Khôi xuất hiện, một cỗ ba động cực kỳ cường đại vẫn như cũ tràn ra, cho dù là Lâm Động cũng không nhịn được mà tặc lưỡi, hắn hiểu rằng với thực lực của hắn bây giờ, nếu như muốn cùng với Huyết Linh Khôi này giao thủ chỉ e không đến mười hiệp liền bị đánh bại.

- Grào!

Lúc Huyết Linh Khôi xuất hiện, năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn dường như cũng cảm thấy nguy hiểm, đồng tử vốn bị bột phấn kích thích trở nên đỏ rực cũng lập tức xẹt qua một chút chần chừ và bất an.

- Đi!

Nhưng Lâm Động lúc này hiển nhiên sẽ không cho bọn chúng có cơ hội chạy trốn, hắn bỏ chạy lâu như vậy là để dẫn bọn chúng đến đây, như thế nào lại có thể để bọn chúng bỏ chạy tứ tán được? Ngón tay cong cong lại búng ra, một đạo mệnh lệnh từ trong nội tâm truyền ra. Ngay trong khoảnh khắc mệnh lệnh truyền ra, Huyết Linh Khôi vốn đứng sừng sững giống như một bức tượng giữa không trung, trong ánh mắt đột nhiên lóe lên một tia lưu quang, sau đó thân hình khẽ động, lập tức xông về phía năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn.

Nhìn thấy Huyết Linh Khôi vọt tới, năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn cũng vội vàng thối lui về sau, phảng phất như cũng nhận ra sự cường đại của Huyết Linh Khôi này.

Tốc độ của bọn họ hiển nhiên không thể so sánh với Huyết Linh Khôi, bởi vậy chỉ trong nháy mắt thì Huyết Linh Khôi đã xuất hiện trước mặt năm đầu Yêu thú, huyết quyền vũ động, một cỗ lực lượng vô hình từ giữa không trung khuếch tán ra, cuối cùng hung hăng nện lên thân thể một đầu Yêu thú.

Ầm!

Huyết vụ từ trên thân thể Yêu thú nổ tung, sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của

Lâm Động, thân thể khổng lồ của Yêu thú trực tiếp bị một quyền của Huyết Linh Khôi đập nát gần nữa người, sau đó tiếng ầm ầm vang lên, cả thân hình to lớn liền gục xuống đất.

Một quyền miểu sát!

- Phù!

Lúc này, cho dù là Lâm Động thì cũng không nhịt được hít một hơi khí lạnh, cho dù là hắn muốn đối phó với Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn này thì cũng phải xuất ra vũ kỹ cường đại, hơn nữa còn có Thiên Ngạc Cốt Thương sắc bén thì mới có thể trảm sát.

Thế nhưng bây giờ, loại Yêu thú cường đại như vậy lại bị một quyền của Huyết Linh Khôi trực tiếp nện thành đống thịt.

- Grào!

Bốn đầu Yêu thú còn lại dường như bị Huyết Linh Khôi chọc giận, đồng tử vốn là màu đỏ tươi càng trở nên đỏ rực hơn vài phần, kình phong đủ để chẻ núi phá thạch ùn ùn bao phủ lấy Huyết Linh Khôi.

Ầm ầm ầm!

Phản kích của bốn đầu Yêu thú đánh Huyết Linh Khôi hiện nay thực lực đủ để so sánh với cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không có tạo ra hiệu quả quá cao. Gần như chỉ sau vài hiệp giao phong thì bốn đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn liền dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động đều trực tiếp nổ tung.

Huyết vụ tràn ra, những Yêu Triều xung quanh cũng bị một màn này chấn nhiếp, tất nhiên không dám tiến lên nữa.

- Thật mạnh!

Ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động nhanh chóng biến mất, sau đó là vui

mừng. Sau đó hắn vung tay một cái, những viên Yêu tinh hạch từ trong năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn liền bắn ra, cuối cùng lọt vào trong tay Lâm Động.

Xuy xuy!

Yêu tinh hạch vừa đến tay, Lâm Động lập tức thúc giục lực lượng thôn phệ, không chút do dự đem chúng thôn phệ sạch sẽ. Nhất thời, Niết Bàn Khí tuôn ra dữ dội, cuối cùng tràn ngập trong tứ chi bách hài của Lâm Động, khiến cho nguyên khí trong đan điền của hắn trở nên hùng hậu hơn rất nhiều.

- Án chiếu theo loại tốc độ này thì sẽ rất nhanh liền có thể đạt đến Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Cảm ứng nguyên lực trong Nguyên Đan tràn ra khiến toàn thân tràn ngập hỏa nhiệt, Lâm Động thì thào tự nói. Năm viên Yêu tinh hạch này quả thật tương đương với mấy ngàn viên Niết Bàn Đan, một hơi thôn phệ hết, hiệu quả tất nhiên rất tốt.

- Bên trong Yêu Triều này có lẽ vẫn còn những Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn khác, nếu như hôm nay đã rời đi, trái lại có thể thừa cơ đem bọn chúng giải quyết, có lẽ như vậy mới có thể giúp ngươi trùng kích Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Tiểu điêu lúc này cũng thoáng hiện ra, nó thoáng nhìn qua Huyết Linh Khôi đứng yên bất động giữa không trung, sau đó cười nói.

- Ta cũng đang có ý đó!

Lâm Động mỉm cười, bên trong Yêu Triều này Yêu thú vô số, trong đó không ít những con cường hãn có thể so sánh với cường giả Bán Bộ Niết Bàn, Lâm Động muốn trảm sát bọn chúng không biết phải mất bao nhiêu tâm tư tìm kiếm, nhưng bây giờ không cần hắn tìm nữa thì bọn chúng đã tự động xuất hiện, loại cơ hội này làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được?

- Đi!

Lâm Động làm việc từ trước đến này đều không hề dông dài, có sự giúp đỡ của lớp áo thôn phệ, hắn không còn chút sợ hãi sự áp chế của bóng đêm, hơn nữa còn có Huyết Linh Khôi hộ thể, cho dù gặp phải Yêu thú Niết Bàn Cảnh thì cũng có thể bình yên trốn thoát. Yêu thú đạt đến thực lực như vậy chắc chắn ở sâu bên trong Sơn mạch Lôi Nham, chúng đã có linh trí không tệ, có lẽ sẽ không dễ dàng xuất hiện như vậy.

Lâm Động vung tay áo lên, Huyết Linh Khôi lại lần nữa phóng vào trong tay, sau đó thân hình Lâm Động liền lao đi, phóng về một hướng khác.

Quy mô của Yêu Triều tại Sơn mạch Lôi Nham cực kỳ khổng lồ, mà lúc lướt qua bên trong Yêu Triều, tiểu điêu cũng ra tay, một chút khí tức tản mát ra bao phủ lấy Lâm Động, khiến cho những Yêu thú xung quanh không tiếp tục chủ động công kích hắn nữa.

Mà dưới loại yểm hộ này, khoảng thời gian tiếp theo của Lâm Động đã dùng để tìm kiếm Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, mà thu hoạch của hắn cũng tương đối khả quan.

Mượn sự thuận tiện đi lại trong Yêu Triều, Lâm Động sau ba giờ ngắn ngủi đã tìm được hơn hai mươi đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, những Yêu thú này đều lang thang khắp nơi, chúng không tiến sâu vào trong chiến trường, vì vậy liền tiện nghi cho Lâm Động.

Mượn thực lực cường đại của Huyết Linh Khôi, những Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn khiến cho không ít người kiêng kỵ, tuy nhiên sau khi trải qua một hồi phản kháng vô ích thì liền biến thành Yêu tinh hạch rơi vào tay Lâm Động.

Tại sâu bên trong Sơn mạch Lôi Nham bộc phát những tràng đại chiến người thú vô cùng khốc liệt, có lẽ không ai ngờ rằng lại có một đạo thân ảnh giống như quỷ mị lang thang khắp nơi, giống như cắt lúa mạch, đem tất cả những Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn cường đại thu hoạch sạch sẽ.

Đại chiến trong sơn mạch vẫn tiếp tục duy trì, mãi cho đến lúc bóng đêm gần trở nên nhạt đi thì trận đại chiến vô cùng khốc liệt này mới có dấu hiệu kết thúc.

Mà trên một cây đại thụ trong rừng rậm, Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng, hắn cúi đầu nhìn Yêu Triều dường như bắt đầu thối lui thì trên mặt nhếch lên một nụ cười, sau đó bàn tay trở một cái, trọn vẹn hai mươi viên Yêu tinh hạch đỏ hồng lớn chừng nắm đấm liền lơ lửng xuất hiện trước mặt hắn.

Số lượng Yêu tinh hạch cường hãn nhiều như vậy vừa xuất hiện, một cỗ Niết Bàn Khí hùng hậu liền tràn ra, khiến cho ánh mắt Lâm Động dần trở nên nóng bỏng.

Có những Yêu tinh hạch này, thực lực của hắn cuối cùng lại có thể tiếp tục tăng tiến rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 435

Lại Đề Thăng.

Từng viên Yêu tinh hạch đỏ hồng lớn chừng nắm tay lơ lửng trước mặt Lâm Động, giống như hồng bảo thạch chói sáng vậy, bên trong Yêu tinh hạch, từng cỗ Niết Bàn Khí hùng hậu lặng lẽ tràn ra, phảng nhất như không khí xung quanh cũng bởi vì vậy mà nóng lên.

Lượng Niết Bàn Khí ẩn chứa trong một viên Yêu tinh hạch của Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn còn hơn mấy trăm viên Niết Bàn Đan, mà hiện nay hơn hai mươi viên Yêu tinh hạch, Niết Bàn Khí ẩn chứa bên trong lại càng hùng hậu đến mức khiến người khác phải động dung.

Tại Chiến trường Viễn Cổ, ai cũng biết rằng Niết Bàn Khí rất quan trọng, bởi vậy những viên Yêu tinh hạch ẩn chứa Niết Bàn Khí đều khiến rất nhiều người thèm thuồng. Chỉ có điều thèm thuồng thì thèm thuồng, nhưng dù sao cũng không phải mỗi người đều có sự trợ giúp của Huyết Linh Khôi, mà muốn đối phó với Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn thì cho dù là người cùng cảnh giới cũng không dễ dàng trảm sát, huống chi là Lâm Động, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi đã liên tiếp trảm sát hai mươi Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn. Nếu như tin này truyền ra ngoài chỉ e sẽ khiến những người kia bị dọa đến choáng váng.

Song chưởng Lâm Động siết chặt… Một hắc động từ trong lòng bàn tay tràn ra, sau đó phủ lên hai mươi viên Yêu tinh hạch, lực lượng thôn phệ lập tức tràn ra như thủy triều.

Mà lúc những viên Yêu tinh hạch bị lực lượng thôn phệ bao phủ thì Niết Bàn Khí ẩn chứa bên trong đã bị luyện hóa với một tốc độ kinh người, cuối cùng hóa thành một luồng hỏa nhiệt, liên tục không ngừng rót vào trong cơ thể Lâm Động.

Cách cách cách!

Một luồng Niết Bàn Khí hùng hậu giống như thủy triều tràn vào trong tứ chi bách hài của Lâm Động, mà cốt cách toàn thân không ngờ cũng phát ra những thanh âm thanh thúy rất nhỏ. Niết Bàn Khí hùng hậu như vậy có lẽ cũng là lần đầu tiên Lâm Động hưởng dụng sau khi tiến vào trong Chiến trường Viễn Cổ. Mặc dù lần trước ném ra mấy vạn Niết Bàn Đan, nhưng đều dùng để tu luyện Tiểu Niết Bàn Kim Thân và tinh luyện Huyết Linh Khôi, đối với sự đề thăng nguyên lực của bản thân thì trái lại không có tác dụng quá lớn.

Hắc động chậm rãi xoay tròn, lực lượng thôn phệ giống như cối xay, nghiền nát Yêu tinh hạch, đem luồng Niết Bàn Khí ẩn chứa bên trong thôn phệ sạch sẽ.

Tại thời điểm này, Thôn Phệ Tổ Phù liền thể hiện ra sự lợi hại của nó, nếu như đổi lại là người bình thường, cho dù hấp thu một viên Yêu tinh hạch thì chỉ e cũng tiêu phí không ít thời gian, nhưng Lâm Động thì lại mạnh mẽ đem quá trình này rút ngắn đi vô số lần.

Một cỗ Niết Bàn Khí cường đại không ngừng từ trong hắc động tuôn ra, cuối cùng liên tục không ngừng rót vào trong thân thể Lâm Động, mà khí tức toàn thân hắn tuôn tràn ra cũng dần trở nên mạnh mẽ.

Tiểu điêu đứng trên vai Lâm Động, từng đạo hào quang tử hắc sắc lặng lẽ tràn ra, hình thành một tấm bình phong, đem Lâm Động bao phủ lấy, ngăn cản tất cả những quấy nhiễu từ bên ngoài đối với hắn.

Tu luyện của Lâm Động lần này kéo dài chừng một giờ, đợi đến khi trời dần tối thì mới trở nên nhạt dần. Tại sâu bên trong khu rừng, cặp mắt đang nhắm chặt lúc này mới chậm rãi mở ra.

Xuy!

Trong khoảnh khắc mở mắt ra, một đạo tinh mang giống như xé rách màn đêm, từ trong đồng tử Lâm Động bắn ra, tương đối sắc bén.

- Phù!

Một đoàn bạch khí từ miệng Lâm Động phun ra, lúc này ở quanh người hắn tràn ngập một loại nguyên lực ba động cường đại, loại ba động này so với trước kia càng cường đại hơn.

Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong!

Nhờ hai mươi sáu viên Yêu tinh hạch của Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn thu được lúc buổi tối, thực lực của Lâm Động rốt cuộc đã tinh tiến, chính thức bước chân vào cảnh giới Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong.

Hơn nữa, kim quang quỷ dị từ dưới làn da của Lâm Động tràn ra so với lúc trước thì càng nồng đậm hơn không ít, hiển nhiên hai mươi sáu viên Yêu tinh hạch của Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn không chỉ khiến thực lực của Lâm Động tăng mạnh mà còn khiến cho việc tu luyện Tiểu Niết Bàn Kim Thân của hắn cũng có đề thăng.

Cảm nhận được nguyên lực mênh mông trong cơ thể, khóe miệng Lâm Động chậm rãi nhếch lên một đường cong. Chỉ có điều lông mày hắn liền hơi nhăn lại, theo thực lực tinh tiến, khoảng cách giữa hắn và Niết Bàn Cảnh ngày càng gần, nhưng số lượng Niết Bàn Đan cần thiết thì vẫn còn thiếu quá nhiều.

- Hy vọng lần này hành trình đến Lôi Nham Cốc có thể có được thu hoạch.

Lâm Động lẩm bẩm tự nói, sau đó đứng dậy, ánh mắt chuyển về sâu bên trong rừng, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo. Lần này trở về nhất định phải đem Tấn Mục giải quyết. Hắn cũng không phải loại người lấy ân báo oán, đối với loại này, chỉ có thể dùng một loại thủ đoạn.

Đó là… Giết!

Sát ý từ trên mặt Lâm Động dâng lên, chợt thân hình hắn khẽ động, liền phóng đi trong rừng. Mà lúc vừa muốn trở về thì thần sắc hắn đột nhiên thay đổi,

sau đó xoay người nhìn về phía một ngọn núi ở phía xa.

- Ngươi vừa rồi có cảm thấy gì không?

Lâm Động nhìn chằm chằm vào ngọn núi tại trong bóng đêm rất là mơ hồ, đột nhiên nhỏ giọng nói với tiểu điêu trên vai.

Tiểu điêu liếc mắt nhìn ngọn núi này, chợt đột nhiên từ trong mắt bắn ra một đạo hào quang mãnh liệt, đạo hào quang tử hắc sắc này lặng yên không một tiếng động xẹt qua đêm tối, một lát sau thu trở lại, sau đó ở trước mặt Lâm Động biến thành một màn ánh sáng kỳ dị.

Phía trên màn ánh sáng này, hình ảnh ngọn núi trở nên rõ ràng, mà đối với loại thủ đoạn này của tiểu điêu, Lâm Động cũng thoáng ngạc nhiên một chút, sau đó ánh mắt của hắn liền chuyển lên màn ánh sáng. Bởi vì, ở trên ngọn núi mà hắn nhìn thấy có vài đạo thân ảnh đang lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Những đạo thân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng trên ngọn núi này không phát ra chút tiếng động, thậm chí cũng không có ba động truyền ra.

Mà từ trên người bọn họ, Lâm Động lại phát giác ra khí tức tương đối mạnh mẽ, trong đó có ít nhất hơn mười người là cường giả Bán Bộ Niết Bàn.

- Những người này là của đội ngũ nào? Không ngờ lại ẩn tàng tại nơi này.

Ánh mắt Lâm Động có chút chấn động, đội ngũ bọn hắn từ Dương Thành xuất phát, bây giờ bị Yêu Triều vây khốn, nhưng không nghĩ rằng tại phía sau bọn họ vẫn còn một nhóm đội ngũ thần bí ẩn nấp như vậy.

- Đây có thể là Vương triều Cao cấp nào đó bị Viễn Cổ Bí Thược hấp dẫn mà đến.

Tiểu điêu chậm rãi nói.

- Vương triều Cao cấp?

Trong lòng Lâm Động khẽ run lên, xem ra lời đồn quả nhiên không giả, lần này Viễn Cổ Bí Thược thật sự hấp dẫn đến không ít người của Vương triều Cao cấp.

- Nếu như là Vương triều Cao cấp, như vậy có lẽ có cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính?

Ánh mắt của Lâm Động đột nhiên trở nên kỳ quái, cẩn thận nhìn lên màn ánh sáng. Hắn quả thật muốn nhìn xem loại nhân vật yêu nghiệt này đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại.

Ánh mắt Lâm Động đảo qua màn ánh sáng, một lát sau dừng lại tại vị trí trung tâm của màn ánh sáng. Trên một tảng đá của ngọn núi, một đạo nhân ảnh mặc hắc y đang lẳng lặng ngồi xếp bằng, khí tức của người này trong màn ánh sáng rất yếu, nhưng không phải là nhỏ yếu, mà là một loại khó phát hiện.

Nhờ vào tinh thần lực hơn người, Lâm Động có thể nhìn thấy dưới loại khí tức khó phát hiện này đang chảy ra một cỗ năng lượng đáng sợ như thế nào.

- Nhãn quang cũng không tệ!

Tiểu điêu ở bên cạnh cười nhạt một tiếng, hiển nhiên đối với việc Lâm Động có thể nhanh chóng tìm ra nơi ẩn tàng của cường giả Niết Bàn Cảnh thì cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ánh mắt của Lâm Động tập trung vào nhân ảnh mặc hắc y, diện mạo của người này không rõ lắm, chỉ có điều tuổi cũng không lớn, thật không biết đến tột cùng là thần thánh phương nào.

- Đi thôi, hành trình lần này đến Sơn mạch Lôi Nham chắc chắn sẽ rất thú vị, ngay cả Vương triều Cao cấp cũng xuất hiện, chỉ có điều không biết tại bên trong sơn mạch rộng lớn này có phải chỉ một mình đội ngũ bọn hắn hay không mà thôi.

Lâm Động nhìn một hồi, sau đó cũng cười nhạt một tiếng, không hề dừng lại, thân hình khẽ động đã phóng đi, nhanh chóng biến tất tại trong bóng đêm.

Mà lúc Lâm Động biến mất, trên ngọn núi phía xa xa, nhân ảnh mặc hắc y đang ngồi xếp bằng trên tảng đá đột nhiên mở to mắt, ánh mắt bình tĩnh mà sắc bén đột nhiên nhìn thoáng qua phía Lâm Động biến mất, khẽ nhíu mày, chợt lẩm bẩm nói:

- Ảo giác sao?

- Đại sư huynh, Yêu Triều đã thối lui, những đội ngũ tại Dương Thành tổn thất không nhỏ. Ha ha, có đám người bọn chúng giúp chúng ta ngăn cản Yêu Triều, ngược lại bớt phiền phức cho chúng ta a.

Lúc hắc y nhân mở mắt ra, tại phía sau lưng có một người cung kính nói.

- Ừ, đội ngũ tại Dương Thành mặc dù đông, nhưng mỗi người đều rời rạc, khó làm nên chuyện, đối thủ lần này của chúng ta không phải là bọn hắn.

Hắc y nhân khẽ gật đầu, sau đó bình thản nói.

- Truyền lệnh xuống dưới, đợi sau khi bình minh thì tăng tốc xuất hành, trước khi trời tối phải đến được Lôi Nham Cốc!

- Rõ!

o0o Tại sâu trong sơn mạch, trên một mảnh đất rộng lớn, mọi thứ vô cùng hỗn loạn, huyết tinh nhuộm mắt đất đỏ thẫm, vô số xác Yêu thú chết nằm chất đống, mơ hồ tại bên trong còn có thể nhìn thấy một vài thi thể người.

Yêu Triều tập kích đã khiến cho các đội ngũ tại Dương Thành tổn thất không ít, chỉ có điều bất kể thế nào đi nữa, bọn họ vẫn may mắn chống lại được.

Trên mặt đất bừa bộn, tất cả những đội ngũ còn sống sót đều bắt đầu chuẩn bị… Lúc này khu vực ở đây ngược lại có chút hỗn loạn.

- Tấn Mục, Hải Sa, hai tên cẩu tạp chủng các ngươi cút ra đây cho ta!

Mà trong lúc hỗn loạn này, đột nhiên lại có một tiếng gào rống tức giận, không ít ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy đám người Ma Thiết đang hùng hổ xông tới doanh địa của Tấn Mục.

Đối với sự phẫn nộ của Ma Thiết, cũng có không ít người có chút rõ ràng. Bất kể là ai bị người ta chơi lén thì tâm tình chắc chắn cũng không khá hơn chút nào.

Đám người Ma Thiết, Đường Tuyên… vẻ mặt âm trầm dừng lại tại bên ngoài doanh địa của đám người Tấn Mục, lửa giận trong mắt ngập tràn khó có thể che dấu.

- Ha ha, làm sao? Chỉ mới ngắn ngủi mấy ngày mà các ngươi đã xem tiểu tử kia là sinh tử chi giao rồi sao? Dường như có chút không phù hợp với thanh danh của Ma Thiết ngươi thì phải?

Tấn Mục nhìn ánh mắt âm trầm của Ma Thiết, nhàn nhạt cười nói.

- Lão tử mặc dù không phải là loại người tốt lành gì, chỉ có điều cũng biết cái gì gọi là người ân, cái gì gọi là kẻ thù. Lão tử đã đáp ứng Lâm Động, bất kể hắn đã xảy ra chuyện gì thì tên tạp chủng nhà ngươi cũng phải chôn cùng!

Ngữ khí Ma Thiết lạnh lẽo, xem bộ dáng này giống như muốn cắn người vậy, xem ra hành vi tối qua của Tấn Mục đã chọc giận hắn không ít.

- Bằng vào các ngươi sao?

Tấn Mục nhếch miệng cười, trên mặt không hề che dấu vẻ khinh thường. Bên bọn hắn có năm cường giả Bán Bộ Niết Bàn, mà trái lại bên phái Ma Thiết thì chỉ có ba người mà thôi.

- Ma Thiết, xem như ngươi cũng là người thức thời, ta khuyên ngươi một câu, người chết thì đã chết rồi, đối với ngươi và ta đều không có ảnh hưởng gì,

nếu như ngươi còn cố ý dây dưa thì cũng đừng trách Tấn Mục ta trở mặt… Nghe thấy lời này của Tấn Mục, ánh mắt của Ma Thiết trong chốc lát liền trở nên âm trầm.

- A… xem ra ngươi rất hy vọng ta chết trong tay mấy đầu Yêu thú đó a? Thế nào? Sợ ta tìm ngươi báo thù à?

Thế nhưng, ngay lúc Ma Thiết không kìm được sát ý trong lòng thì một tiếng cười khẽ đột nhiên vang lên, từ xa truyền lại. Sau đó, một đạo thân ảnh lướt tới, cuối cùng dưới những đạo ánh mắt kinh ngạc đáp xuống bên cạnh đoàn người Ma Thiết.

Mà lúc trông thấy đạo thân ảnh này đột nhiên xuất hiện, tại khu vực hỗn loạn này trong chốc lát liền trở nên yên tĩnh, những ánh mắt nhìn thấy thân ảnh kia đều kinh hãi giống như gặp quỷ vậy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 436

Đòi Nợ.

Không ai ngờ rằng Lâm Động bị năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đuổi giết phải rời bỏ khỏi doanh địa lại có thể sống sót.

Đây chính là năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn, còn người thì lại ở trong Yêu Triều a. Cho dù là những cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì sắc mặt lúc này cũng có chút biến ảo, bởi vì bọn họ biết rõ, nếu đổi lại là bọn họ thì chắc chắn cũng sẽ có đi mà không có về, thế nhưng bây giờ, Lâm Động không chỉ thuận lợi thoát khỏi năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn mà còn bình yên vô sự trở về nữa.

Một màn này đối với bọn họ mà nói đã tạo thành chấn động không nhỏ chút nào.

Phục hồi lại tinh thần đầu tiên chính là ba người Mạc Lăng. Tại nơi đây, bọn hắn xem như là người hiểu rõ Lâm Động nhất, mặc dù lúc Lâm Động một mình dẫn dụ năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn rời đi thì bọn hắn cũng có chút lo lắng, chỉ có điều cũng không cảm thấy tuyệt vọng giống như những người khác, bởi vì bọn họ biết rõ Lâm Động từ trước đến nay đều không bao giờ làm những chuyện mà hắn không nắm chắc. Nếu như hắn đã xuất thủ thì chứng minh hắn có năng lực giải quyết phiền toái đó.

Cho nên, lúc bọn hắn nhìn thấy Lâm Động xuất hiện thì trên mặt tràn ngập vui mừng lẫn kinh ngạc, không có xuất hiện vẻ khó có thể tin được như những người khác.

- Ngươi!

Dưới tiếng hô mừng rỡ của ba người Mạc Lăng, đám người Ma Thiết rốt

cuộc cũng hồi phục tinh thần lại. Bọn hắn nhìn chằm chằm Lâm Động, tròng mắt như muốn lồi ra vậy, tiếng ngươi dâng lên đến miệng cả buổi mà không làm sao phun ra được một câu hoàn chỉnh, bộ dạng thoạt nhìn cực kỳ khôi hài.

- Trời đất… Tên này không ngờ vẫn còn sống!

- Đây là vận khí gì? Bị năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đuổi giết, hơn nữa còn nhảy vào trong Yêu Triều, vậy mà vẫn có thể sống sót trở về, tiểu tử này quả thực là hồng phúc tề thiên a!

- Hắc hắc, xem ra kế hoạch của đám người Tấn Mục thất bại rồi, bây giờ lại bị người khác trở về đòi nợ.

- Cũng chưa chắc, bên Tấn Mục có năm tên cường giả Bán Bộ Niết Bàn, thực lực này mạnh hơn xa so với đám người Ma Thiết. Hơn nữa theo tin tức ta có được, Hải Sa và Vương triều Lăng Vân có chút quan hệ, cho nên món nợ này cũng chưa chắc đòi được.

Trong đông đảo tiếng bàn luận xôn xao xung quanh, sắc mặt Tấn Mục cũng từ kinh ngạc dần trở nên âm trầm, hắn lạnh lùng nhìn Lâm Động, cười lạnh nói:

- Thật đúng là tên tiểu tử mạng lớn, như vậy cũng không giết chết được ngươi.

Bên cạnh Tấn Mục, lông mày Hải Sa cũng nhíu chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Động chằm chằm, một lát sau thấp giọng cười nói:

- Không chết cũng tốt, ta còn lo rằng hắn chết tại trong Yêu Triều sẽ làm thất lạc những Linh bảo kia nữa chứ.

Tuy rằng việc Lâm Động xuất hiện khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ có điều hắn cũng không có vẻ lo lắng gì, bên hắn có năm cường giả Bán Bộ Niết Bàn, chẳng lẽ còn sợ đám người Lâm Động hay sao?

- Lâm Động huynh, ngươi đúng là làm ta lo chết được.

Ma Thiết lúc này cũng tỉnh táo lại, đến bên cạnh Lâm Động thấp giọng nói:

- Bây giờ ngươi định thế nào?

Lời này của Ma Thiết hiển nhiên là muốn trưng cầu ý kiến của Lâm Động. Mặc dù hắn quen biết Lâm Động không lâu, nhưng hắn biết rằng người này không phải là người dễ dạng chịu thua thiệt, huống chi hành vi lúc tối của đám người Tấn Mục quả thật quá mức ti tiện.

Chỉ có điều mặc dù trong lòng hắn tương đối tức giận, nhưng sau khi tỉnh táo lại thì hắn cũng bắt đầu suy tính thực lực chênh lệch giữa hai bên, kết quả cuối cùng khiến ánh mắt của hắn không khỏi trầm xuống. Đối diện với năm cường giả Bán Bộ Niết Bàn, thực lực này quả thật mạnh mẽ hơn bọn hắn nhiều.

Đối với câu hỏi của Ma Thiết, Lâm Động dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người Tấn Mục, trong mắt mơ hồ có sát ý nổi lên. Đối với loại người giống như Tấn Mục, hắn đã nhẫn nại đến cực điểm, hắn cũng không thích lưu lại địch nhân bên cạnh mình để bất cứ lúc nào cũng có thể chọc cho mình một đao. Chuyện tối nay hắn cũng không muốn gặp lại lần nữa, bởi vậy… Tối nay, Tấn Mục nhất định phải chết!

Lúc nhìn thấy sát ý trong mắt Lâm Động, Ma Thiết có chút rùng mình, chợt hắn hiểu rằng chuyện tối nay chỉ e không thể nào bỏ qua được rồi.

- Hừ, Lâm Động, nếu như may mắn nhặt lại được cái mạng của mình thì nên quý trọng nó một chút, có đôi khi si tâm vọng tưởng sẽ khiến người đi vào tử lộ đấy!

Tấn Mục hiển nhiên cũng cảm nhận được sát ý trong mắt Lâm Động, lập tức ánh mắt trở nên lạnh lẽo, quát lạnh một tiếng.

Sắc mặt Lâm Động hờ hững, không hề đáp lời, bước về phía trước một bước, Thiên Ngạc Cốt Thương liền xuất hiện trong tay, sát ý bạo tuôn khiến cho bất kỳ

ai cũng biết ý định tiếp theo của hắn là gì.

Ầm ầm!

Những người xung quanh gần như chỉ trong chốc lát liền thối lui thành một vòng tròn lớn, bọn hắn đều hiểu rõ tối nay chỉ e khó tránh khỏi một hồi đại chiến.

- Lâm Động, ngươi đã chấp mê bất ngộ, muốn tìm chết, vậy thì cũng không thể trách chúng ta được!

Hàn quang trong mắt Tấn Mục trở nên sắc bén, mà Hải Sa bên cạnh cùng với ba gã cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng tiến lên một bước. Nhất thời, năm đạo khí tức cường đại liền bộc phát ra khiến người khác động dung.

- Muốn lấy nhiều hiếp ít sao? Chẳng lẽ cho rằng chúng ta lại sợ ngươi?

Ma Thiết hừ lạnh một tiếng, dẫn theo hai người Đường Tuyên xông lại, không có chút ý tứ nhượng bộ.

Đám người Ma Thiết ra tay lập tức khiến tình cảnh trở thành giương cung bạt kiếm.

- Mạc Lăng, trận pháp ta giao cho các ngươi tu luyện thế nào rồi?

Nhìn thấy một màn này, Lâm Động đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía ba người Mạc Lăng.

- Mặc dù đánh bại cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì hơi khó khăn, nhưng muốn ngăn chặn thì không khó!

Nghe vậy, ba người Mạc Lăng nhất thời kích động nói, bọn hắn còn chưa có cơ hội thể nghiệm sự cường đại của trận pháp.

- Tấn Mục giao cho ta, ba người các ngươi ngăn một người lại. Ma Thiết

huynh, làm phiền ba người các ngươi ngăn hai người còn lại một chút, ta sẽ giải quyết nhanh thôi!

Ánh mắt của Lâm Động nhìn về phía ba người Ma Thiết nói.

- Ngươi muốn một mình đối phó với Tấn Mục?

Nghe thấy lời này, Đường Tuyên hơi ngẩn ra, chỉ có điều nghĩ đến biểu hiện gần đây của Lâm Động thì mới chậm rãi gật đầu.

- Đã như vậy thì…. động thủ đi!

Lúc từ cuối cùng trong miệng Lâm Động thốt ra, bầu không khí giương cung bạt kiếm lập tức bùng nổ, sau đó thân hình khẽ động, trực tiếp hóa thành một đạo hắc ảnh, Cốt Thương sắc bén hóa thành nhiều đóa thương hoa bao phủ lấy Tấn Mục.

- Lần trước hại ta chịu thiệt không kịp trở tay, lần này ngươi còn tưởng rằng sẽ có kết quả đó sao?

Nhìn thấy Lâm Động vọt đến, Tấn Mục cười lạnh quát một tiếng, nguyên lực ba động cường đại đột nhiên từ trong cơ thể tràn ra, sau đó hung hăng va chạm với Lâm Động.

Đang lúc kình phong do nguyên lực cuồng bạo tràn ra, ánh mắt đám người Mạc Lăng, Ma Thiết cũng trở nên lạnh lẽo, thân hình phóng đi, đem ba tên cường giả Bán Bộ Niết Bàn và Hải Sa chặn lại.

Bình bình bình!

Trong sơn mạch vừa mới trải qua một hồi đại chiến vô cùng thảm liệt, giờ phút này đột nhiên lại bùng phát chấn động cuồng bạo. Nhìn hai phương nhân mã chiến đấu kịch liệt, tất cả mọi người đều lùi ra xa, chỉ có điều lúc quan sát vòng chiến này thì trong lòng bọn hắn vẫn rất khinh thường hành động ti tiện của đám người Tấn Mục lúc trước. Nhưng không thể không nói, lần giao phong

này, đám người Ma Thiết thật sự bất lợi. Dù sao thì bên phía Tấn Mục cũng là năm tên cường giả Bán Bộ Niết Bàn hàng thật giá thật!

Đinh đinh đinh!

Thương mang tại trong vòng chiến bộc phát ra hàn ý lạnh thấu xương, với một loại quỹ tích cực kỳ xảo diệu đâm về phía những nơi yếu hại quanh người Tấn Mục. Tấn Mục hiển nhiên cũng hiểu rõ sự lợi hại của Cốt Thương trong tay Lâm Động, chân đạp bộ pháp huyền ảo, hỏa côn trong tay bốc lên hỏa diễm, nghênh tiếp những đóa thương hoa.

- Hừ, Lâm Động, ba tên tiểu tử Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của ngươi cũng dám động thủ với cường giả Bán Bộ Niết Bàn, ngươi nghĩ rằng bọn chúng có thể chặn lại một hồi sao? Chỉ sợ là ngươi si tâm vọng tưởng rồi, đợi đồng bạn của ta đem ba tên đó giải quyết thì tiếp theo sẽ là ngươi!

Thương đến côn đi, nguyên lực cuồng bạo không ngừng bùng nổ giữa không trung. Tấn Mục đem nguyên lực toàn thân thúc giục đến tận cùng. Hắn biết rõ Lâm Động vô cùng khó giải quyết, cho nên cũng không muốn ngay lập tức đánh bại hắn, gã chỉ có thể ngăn cản Lâm Động lại, kéo dài cho đến lúc đám cường giả Bán Bộ Niết Bàn phe mình tới trợ giúp, đến lúc đó, đem Lâm Động giáp công, như vậy thì muốn giết hắn cũng dễ như trở bàn tay.

- Trước khi bọn hắn thua thì ngươi đã thành người chết rồi!

Trên mặt Lâm Động đột nhiên nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, chợt bên dưới làn da bộc phát kim quang rực rỡ. Mà khi kim quang này tràn ra, một loại lực lượng cực kỳ đáng sợ giống như núi lửa bùng phát, cứ như vậy tràn ra.

Lực lượng ba động với một loại tốc độ kinh người từ trên cơ thể Lâm Động lan ra. Cảm nhận được loại ba động này, đồng tử Tấn Mục đột nhiên co rút lại, hắn có thể cảm nhận được thực lực hiện nay của Lâm Động so với lần giao thủ trước đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Kim quang tuôn tràn ra, thân thể Lâm Động lúc này cũng hóa thành một đạo kim mang lưu động, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay cũng bao trùm một tầng kim quang.

Lúc tiến vào Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, khiến cho Tiểu Niết Bàn Kim Thân mà Lâm Động tu luyện hiển nhiên là càng mạnh hơn, tuy rằng còn chưa đạt đến tình trạng đại thành, nhưng có thể xem như là chính thức đăng đường nhập thất rồi.

Vù!

Thân thể của Lâm Động phảng phất như biến thành một đoàn kim mang, hoàn toàn dung hợp vào bên trong kim mang, sau đó kim mang lướt đi, với một loại tốc độ xé rách không khí, giữa bầu trời đêm giống như một đạo lưu tinh kim sắc, mang theo khí thế sắc bén không thể hình dung tấn công về phía Tấn Mục.

Động tĩnh như vậy lập tức khiến cho mọi người tại khu vực này đều bị hấp dẫn nhìn tới. Nhìn kim mang tuôn tràn ra ba động đáng sợ, ngay cả một vài cường giả Bán Bộ Niết Bàn, sắc mặt cũng trở nên kịch biến. Vào khoảnh khắc lúc này, bọn hắn đã ngửi thấy mùi vị tử vong nồng đậm.

- Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Tóc gáy toàn thân Tấn Mục đều dựng ngược lên, hắn đồng dạng cũng có thể cảm nhận được sự lợi hại của sát chiêu này của Lâm Động, lập tức không dám bình thản nữa, trực tiếp thi triển ra vũ kỹ mạnh nhất.

Quang Minh Cự Tượng cực lớn ngưng tụ thành, sau đó bao phủ lấy Tấn Mục, một loại khí thế rung chuyển thiên địa xông thẳng về phía đạo kim mang.

Không khí chấn động, không ai ngờ rằng chiến đấu nhanh như vậy đã đến hồi gay cấn, ngay cả đám người Ma Thiết, Hải Sa, khóe mắt vừa liếc qua cũng không tự chủ được run lên.

Ầm!

Va chạm kinh thiên động địa rốt cuộc dưới từng ánh mắt nhìn chăm chú ầm ầm va vào nhau. Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy kim quang trong nháy mắt thu nhỏ lại, phảng phất như toàn bộ lực lượng đều ngưng tụ lại trên thanh trường thương kim sắc.

- Kim Thân Chi Thể, phá!

Tiếng quát trầm thấp vang lên, trường thương lóe lên kim quang rực rỡ, giống như xé rách cả màn đêm.

Phịch!

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, kim quang vô cùng rực rỡ bùng nổ, kim quang tuôn tràn ra, trong nháy mắt khiến Quang Minh Cự Tượng sụp đổ.

- Phụt!

Quang Minh Cự Tượng trong chốc lát bị xé rách.

Ma Thiết ở phía sau nhìn thấy kim quang đột nhiên bành trướng thì trong mắt rốt cuộc cũng dâng lên vẻ sợ hãi nồng đậm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 437

Trảm Sát Tấn Mục.

Mà lúc Cự Tượng sụp đổ, Tấn Mục ẩn nấp ở bên trong, đối mặt với thương phong sắc bén đến cực điểm thì vẻ mặt cũng dâng lên một tia kinh hãi.

Mặc dù lần trước đã giao thủ, Tấn Mục cũng rất rõ lực chiến đấu của Lâm Động rất mạnh mẽ, cho nên lần giao thủ này hắn hầu như không chút lưu thủ, vừa ra tay đã xuất toàn lực. Trong mắt hắn, Lâm Động sở dĩ mạnh mẽ là bởi vì vũ kỹ cường đại mà thôi, chỉ cần hắn không thi triển loại vũ kỹ cường đại này ra thì Lâm Động căn bản không thể nào chống lại hắn. Đương nhiên, sự thật cuối cùng khiến Tấn Mục hiểu rõ, suy nghĩ này của hắn quả thật là quá ngây thơ!

Lâm Động gần như chỉ dựa vào Cốt Thương trong tay, không cần thi triển vũ kỹ Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ cường đại thì kết quả cuối cùng vẫn có thể đánh nát Thánh Tượng Băng Thiên Chàng của Tấn Mục hết sức dễ dàng.

Vũ kỹ luyện thể Tiểu Niết Bàn Kim Thân rốt cuộc cũng dần dần hiển lộ uy lực của nó.

Xuy!

Dưới vô số ánh mắt khiếp sợ, ánh mắt Lâm Động trở nên lạnh lẽo, kình đạo của kim thương trong tay không giảm, hung hăng đâm về phía Tấn Mục, kình phong vũ động, sát khí đằng đằng.

- Quang Minh Huyền Tráo!

Tấn Mục lúc này cũng cảm nhận được mùi vị tử vong nồng đậm, hắn biết rõ nếu như để công kích này của Lâm Động đánh lên người thì hôm nay cho dù

không chết cũng bị lột da. Trong mắt lập tức xẹt qua một tia hung ác, thân hình chấn động, nguyên lực trong cơ thể gần như không hề giữ lại mà tuôn tràn ra dữ dội, sau đó tại trước mặt hình thành một màn hào quang cực kỳ dày đặc.

Tại trên màn hào quang, ánh sáng dập dờn, có một loại cảm giác chắc chắn khiến người khác an tâm.

Mà lúc màn hào quang ngưng tụ thành thì kim thương giống như một con Kim Long lao thẳng đến, sau đó dưới rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chú hung hăng nện lên trên màn hào quang.

Phịch!

Màn hào quang run rẩy kịch liệt, từng đạo vết nứt lan ra với tốc độ kinh người, mà Tấn Mục ở bên trong thì sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, hắn thật sự không thể nào tưởng tượng được chỉ ngắn ngủi vài ngày mà sức chiến đấu của Lâm Động lại bỗng nhiên tăng mạnh như vậy.

- Bạo!

Một tiếng lạnh như băng từ trong miệng Lâm Động phát ra, màn ánh sáng trong nháy mắt nổ tung, kình phong mạnh mẽ nện lên người Tấn Mục, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, còn thân hình cũng giống như diều đứt dây bắn ngược ra ngoài.

- Ồ!

Nhìn Tấn Mục thổ huyết chật vật bắn ra, khu vực này lập tức bạo phát ra từng trận tiếng xôn xao, từng đạo ánh mắt kinh dị nhìn về phía thân ảnh của Lâm Động. Mặc dù mọi người ở đây cũng từng nghe qua chuyện ngày đó Lâm Động và Tấn Mục giao thủ tại Dương Thành, nhưng lúc ấy dù sao cũng chưa phân ra thắng bại, nhưng một màn bây giờ đã khiến bọn hắn hiểu rõ giữa hai người, đến tột cùng là ai mạnh ai yếu.

Đám người Ma Thiết đang cùng dây dưa với bốn người Hải Sa đồng dạng cũng bởi vì một màn này mà trong lòng chấn động mãnh liệt, sắc mặt chợt biến ảo. Vốn trong mắt bọn hắn, cho dù Lâm Động có thể sánh ngang với cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì cùng lắm cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Tấn Mục. Nhưng tình huống bây giờ thì lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

Giữa không trung, ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo nhìn Tấn Mục thổ huyết, sát ý trong mắt không hề yếu bớt, chuyện tốt tối hôm nay khiến hắn cũng không chỉ muốn đả thương Tấn Mục như vậy, mà là muốn chính thức đem mối tai họa này giải quyết!

Lần trước hắn đã nhẫn nại, cho nên mới dẫn đến tai họa bất ngờ như tối nay, nếu còn giữ hắn lại thì nói không chừng sau này sẽ dẫn đến phiền toái khác, mà với tính cách của Lâm Động thì chắc chắn không thể nào chấp nhận.

Cho nên, đang lúc thân hình Tấn Mục nhanh chóng thối lui thì thân hình của hắn lại lần nữa phóng đi, vừa nhoáng lên thì đã xuất hiện trước mặt Tấn Mục khí tức đang nhộn nhạo, mũi thương sắc bén trong tay xé rách màn đêm, hung hăng đâm về phía ngực Tấn Mục.

- Lâm Động, ngươi dám?

Tấn Mục cũng bị hành động này của Lâm Động dọa giật nảy mình, chợt quát.

Vù!

Tiếng quát của hắn vừa mới thốt lên thì kình phong sắc bén đã đến trước mặt, để lại trên mặt hắn một đạo vết máu, lúc này hoàn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Lâm Động không ngờ lại thật sự có ý định hạ sát thủ.

- Hỏa Linh Y!

Uy hiếp từ sự tử vong bao phủ trong lòng Tấn Mục, chỉ có điều hắn dù sao cũng là cường giả Bán Bộ Niết Bàn, tâm thần khẽ động đã xuất ra Linh bảo nội

giáp của mình, lập tức một vòng ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt tràn ra.

Chỉ có điều, lúc này đây hắn vẫn còn xem thường tốc độ công kích của Lâm Động, dựa vào thực lực Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn có Tiểu Niết Bàn Kim Thân, lực chiến đấu của Lâm Động đã tăng lên mấy thành, bởi vậy còn không đợi đoàn ánh sáng màu đỏ hoàn toàn ngưng thực thì một tia kim mang giống như thiểm điện liền xuyên thủng, cuối cùng hung hăng nện vào ngực Tấn Mục.

Xoẹt!

Thanh âm mũi thương đâm vào thịt lặng lẽ phát ra, khiến cho những ánh mắt tại khu vực này trong khoảnh khắc liền trở nên tĩnh lặng.

Kim mang bao bọc lấy Cốt Thương đâm vào lồng ngực Tấn Mục, sau đó xuyên ra phía sau, máu tươi như suối phun ra, mà thân hình Tấn Mục lúc này cũng trở nên cứng ngắc.

- Kiếp sau, có chủ ý xấu thì trước hết phải nghĩ đến hậu quả!

Ánh mắt Lâm Động hờ hững nhìn máu tươi từ trong miệng Tấn Mục không ngừng tuôn ra, Cốt Thương trong tay hung hăng vung lên, Tấn Mục lập tức đổ gục xuống đất, mơ hồ có thanh âm xương cốt đứt gãy phát ra.

Vốn khu vực này đang huyên náo chợt trở nên tĩnh lặng, từng tia ánh mắt nhìn thấy Tấn Mục sau vài cái giãy dụa thì hoàn toàn cứng ngắc, không tự chủ được đều đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt, bọn hắn thật sự không thể nào tưởng tượng được Tấn Mục cứ như vậy chết đi.

- Người này… Sức chiến đấu thật mạnh mẽ, thủ đoạn thật ác độc!

Từng ánh mắt từ các hướng không hẹn mà cùng nhìn về phía một đạo thân ảnh giữa không trung, lúc này, vốn một vài ánh mắt có chút thương hại và khinh thường lại lặng lẽ biến mất hoàn toàn.

Tấn Mục đã chết, đồng dạng cũng khiến cho hai bên đang đánh nhau hơi dừng lại, đám người Ma Thiết nhìn thi thể của Tấn Mục, nuốt từng ngụm nước bọt, chấn động trong nội tâm khó có thể nói rõ.

Mà bốn người Hải Sa nhìn thấy một màn này thì sắc mặt lại biến ảo liên tục, một lát sau, ngoại trừ Hải Sa ra, ba người còn lại đột nhiên thối lui, ánh mắt kiêng kỵ nhìn về phía Lâm Động nói:

- Vị bằng hữu kia, chuyện lúc trước chúng ta cũng không động vào đến nửa ngón tay, việc này chúng ta không xen vào nữa.

Lời này của bọn hắn vừa thốt ra, lập tức tỏ rõ lập trường, Tấn Mục đã chết, nếu còn tiếp tục vì hắn mà dốc sức liều mạng thì hiển nhiên không có ý nghĩa, bọn hắn cũng không phải kẻ ngu dốt, không có khả năng vì một Tấn Mục đã chết mà lại đi đắc tội với một Lâm Động có sức chiến đấu kinh người.

Mà nghe thấy lời này của bọn hắn, sắc mặt của Hải Sa vốn âm trầm lại càng trở nên khó coi hắn, chuyện lúc tối là do hắn và Tấn Mục chủ mưu, hơn nữa hắn còn chủ động ra tay dẫn dụ Yêu thú tới, ba tên này có thể dừng tay rút lui, nhưng còn bọn hắn thì chỉ e có chút khó khăn.

Sắc trời lúc này đã gần sáng, từng đạo ánh sáng nhàn nhạt chiếu xuống khiến cho toàn bộ sơn mạch đều trở nên mông lung, Lâm Động chân đạp giữa không trung, bàn tay siết chặt, một cỗ hấp lực liền đem túi Càn Khôn trong ngực Tấn Mục hút vào tay, sau đó đó mới chuyển đôi mắt hững hờ liếc nhìn ba kẻ đã thối lui, cuối cùng chậm rãi dừng lại trên thân thể Hải Sa.

- Lâm Động, ngươi còn muốn gì?

Nhìn thấy ánh mắt Lâm Động nhìn lại, da đầu Hải Sa thoáng có chút run lên, thực lực của hắn và Tấn Mục tương đương, Lâm Động có năng lực trảm sát Tấn Mục, như vậy đồng nghĩa là cũng có cơ hội giết chết hắn.

Tình huống này khiến trong lòng Hải Sa đột nhiên có chút hối hận, nếu sớm

biết Lâm Động hung hãn như vậy thì hắn đã không cùng một nhóm với tên Tấn Mục này.

Chỉ có điều lúc này, hối hận dường như đã muộn, nhưng bất kể thế nào đi nữa, trước mặt nhiều người đứng nhìn như vậy, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục kiên cường.

- Xuống dưới cùng hắn đi!

Âm thanh của Lâm Động rất bình thản, tâm tình không có chút thay đổi, đối với tên Hải Sa này, hắn cũng vô cùng chán ghét, cho nên cũng không định lưu tình, thân hình khẽ động liền xuất hiện tại trên đầu Hải Sa, Cốt Thương chấn động, kình phong cực kỳ sắc bén xé rách không khí, sau đó hung hăng nện về phía đầu Hải Sa.

- Lâm Động, ngươi đừng quá phận!

Nhìn thấy Lâm Động lại lần nữa mang theo sát khí mà đến, Hải Sa phẫn nộ quát, lập tức vội vàng chống đỡ.

Bình bình!

Kim quang tuôn tràn ra, lúc này, Hải Sa rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao Tấn Mục lại nhanh chóng thất bại như vậy, đó là bởi vì thực lực của Lâm Động so với mấy ngày trước đã tăng lên không ít.

Đinh!

Cốt Thương của Lâm Động nặng nề nện xuống trường kiếm trong tay Hải Sa, lực lượng cuồng bạo giống như núi lửa phát ra, trực tiếp đem Hải Sa mạnh mẽ đẩy lùi mấy chục bước. Cuối cùng hơi lảo đảo ổn định lại, thế nhưng sắc mặt thì lúc trắng lúc xanh, lộ vẻ xấu hổ và kinh hãi.

Các phương nhân mã xung quanh nhìn thấy Lâm Động hung hãn như vậy thì trong lòng hơi run rẩy, sau đó đem kẻ trước mặt xếp vào loại nhân vật không thể

trêu chọc. Đẳng cấp tên này mặc dù không cao, nhưng sức chiến đấu cùng với thủ đoạn có thù tất báo lại khiến lòng người lạnh lẽo.

Vù!

Kim quang trong mắt Lâm Động lưu chuyển, kim mang phía dưới làn da cũng lóe lên, thân hình khẽ động, công kích sắc bén lại lần nữa bắt đầu bao phủ lấy Hải Sa đã có chút không chống đỡ nổi.

Mà dưới công kích như vậy của Lâm Động, Hải Sa rất nhanh liền rơi xuống hạ phong. Chỉ có điều, ngay lúc một thương sắc bén giống như thiểm điện của Lâm Động đánh trúng chỗ hiểm thì một đạo kình phong khổng lồ đột nhiên từ phía xa bắn tới, một tiếng nổ lớn vang lên, mạnh mẽ đem Lâm Động đẩy lui mấy bước.

Kình phong đột nhiên xuất hiện khiến ánh mắt Lâm Động hơi trầm xuống, chợt ngẩng đầu. Chỉ thấy cách đó không xa có một đạo thân ảnh nhẹ tựa như bông đang theo gió mà đến, âm thanh nhàn nhạt chậm rãi vang truyền khắp khu vực này.

- Vị bằng hữu kia, làm việc gì cũng nên lưu lại một đường, ngày sau còn dễ gặp nhau, mong rằng nể mặt Vương triều Lăng Vân mà bỏ qua việc này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 438

Lăng Chí, Liễu Nguyên.

Đang lúc thanh âm bình thản vang vọng khắp không trung, sắc mặt không ít người đều hơi đổi, chợt ánh mắt vô cùng kiêng kỵ nhìn về phía đạo thân ảnh xuất hiện bên cạnh Hải Sa.

Đó là một gã nam tử mặc áo trắng, bộ dáng tuấn tú, trên quần áo có hoa văn giống như đám mây, trên gương mặt mang theo nụ cười bình thản như không. Người này bất luận là khí chất hay bộ dáng đều không tệ. Đương nhiên, khiến người ta kiêng kỵ không phải là những thứ này, mà là trong lúc thân ảnh này xuất hiện, chỉ tùy tiện giơ tay nhấc chân mà đã tản mát ra một cỗ ba động vô cùng cường đại.

Ba động như vậy so với cường giả Bán Bộ Niết Bàn như Hải Sa thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Đồng tử Lâm Động cũng bởi vì sự xuất hiện của người này mà có chút co rụt lại, hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nam tử áo trắng trước mặt này.

- Lâm Động, người này là Lăng Chí của Vương triều Lăng Vân, nghe nói chỉ cần gom đủ Niết Bàn Đan là có thể chính thức trùng kích Niết Bàn Cảnh, hơn nữa thực lực của Vương triều Lăng Vân gần như có thể cùng so sánh với một vài Vương triều Cao cấp, đắc tội không được.

Ma Thiết đồng dạng cũng bởi vì sự xuất hiện của người này mà sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, sau đó đến gần Lâm Động, thấp giọng nói.

Vẻ mặt Lâm Động không chút biểu tình, hắn đồng dạng cũng biết rõ sự cường đại của Vương triều Lăng Vân. Nhưng điều này cũng không thể khiến

người khác cảm thấy kính sợ như vậy được. Thực lực của Lăng Chí này quả thật không tệ, nhưng dù sao cũng không phải là cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính, nếu như muốn động thủ thì Lâm Động cũng không hề sợ hắn chút nào.

- Lăng Chí huynh!

Hải Sa nhìn thấy Lăng Chí xuất hiện, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng. Nhưng còn không đợi hắn nói gì thì Lăng Chí liền hơi phất phất tay áo, ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn về phía Lâm Động, mỉm cười nói:

- Vị bằng hữu này, chuyện tối nay, Hải Sa quả thật có chút không phải. Chỉ có điều dù sao đi nữa thì Tấn Mục mới là chủ mưu, hôm nay ngươi đã giết hắn thì có lẽ cơn tức giận này cũng đã trút ra rồi, chuyện này cứ như vậy bỏ qua đi, có được không?

Âm thanh của Lăng Chí cũng xem như bình thản, vừa rồi hắn cũng nhìn thấy thực lực của Lâm Động, tuy nhiên thực lực của Vương triều Lăng Vân hắn lại mạnh hơn, Lâm Động trước mắt này cũng không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với hắn, nhưng hắn không muốn vô duyên vô cớ tạo nên một địch nhân, đặc biệt là ngay tại lúc này.

Cho nên, nếu như không phải nhớ lại tình giao hảo lúc trước giữa hắn và Hải Sa thì có lẽ hắn cũng không ra mặt.

Những người xung quanh nghe thấy Lăng Chí nói lời này thì đều có chút kinh ngạc. Thanh danh của Vương triều Lăng Vân bọn hắn hiển nhiên cũng từng nghe nói qua, nhưng không ngờ rằng ngữ khí của người kia lại có thể ôn hòa như vậy.

Sắc mặt Hải Sa ngược lại vì lời nói của Lăng Chí mà có chút thay đổi. Hắn còn tưởng rằng Lăng Chí xuất hiện sẽ lấy lại mặt mũi cho hắn, chỉ có điều nghe thấy lời này, có lẽ Lăng Chí cũng không muốn trở mặt với Lâm Động, như thế khiến hắn có chút thất vọng. Chỉ có điều tâm tình này hắn cũng không dám thể hiện ra mặt mà thôi.

Lâm Động hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc nhìn vẻ hòa khí của Lăng Chí, hắn còn tưởng người này hiện thân sẽ ra tay vì Hải Sa, cho nên khi nghe thấy lời này của gã, sắc mặt của hắn cũng hơi hòa hoãn lại. Mặc dù hắn không sợ Lăng Chí, nhưng dù sao thì sau lưng hắn vẫn còn một Vương triều Lăng Vân, tại thời điểm này đắc tội với một địch nhân như vậy cũng không phải là chuyện mà hắn muốn nhìn thấy, lập tức hơi có chút trầm ngâm, sau đó nói:

- Nếu như Vương triều Lăng Vân đã ra mặt, không thể không nể mặt được, chuyện tối nay coi như bỏ qua, chỉ có điều lời này cũng phải nói trước, nếu như còn có lần sau nữa, có lẽ… Lời nói của hắn còn chưa dứt, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hải Sa đã hơi có chút lạnh lẽo, khiến cho mọi người đều hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Hải Sa đồng dạng cũng nghe ra, sắc mặt hơi biến đổi, trong lòng có chút không cam tâm. Chuyện bị trước mặt mọi người uy hiếp như vậy vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Chỉ có điều không cam lòng thì không cam lòng, việc Tấn Mục bị Lâm Động trảm sát lúc trước đã giáng vào Hải Sa một đòn nặng nề, bởi vậy mặc dù biết rõ đẳng cấp của Lâm Động thấp hơn hắn, nhưng nhất thời cũng không dám biểu lộ địch ý.

- Ha ha, tối nay xem ra có trò hay, Lăng Chí, xem ra mặt mũi của ngươi cũng không lớn như trong tưởng tượng a.

Đang lúc Hải Sa không cam lòng, đột nhiên một tiếng cười lớn vang lên, sau đó ánh mắt mọi người liền chuyển về phía một đạo thân ảnh lướt đến.

- Đó là Liễu Nguyên của Vương triều Đại Nguyên, chậc chậc, không ngờ người này cũng bị hấp dẫn đến!

Trước đông đảo ánh mắt của mọi người, lúc thân ảnh lướt tới lập tức bộc phát ra những tiếng xôn xao bàn luận. Ai cũng biết rằng hai Đại Vương triều mạnh nhất trong Dương Thành chính là Vương triều Lăng Vân và Vương triều Đại

Nguyên.

Ánh mắt của Lâm Động cũng nhìn về nam tử trước mặt được gọi là Liễu Nguyên. Người này lưng hùm vai gấu, dáng người cực kỳ cường tráng, hai tay to như bàn tay gấu, khiến người ta có một loại cảm giác áp bức cực kỳ mãnh liệt, mặt khác, từ ba động như ẩn như hiện từ trong cơ thể tràn ra, hiển nhiên cũng giống như Lăng Chí vậy, gom đủ số lượng Niết Bàn Đan liền có thể trùng kích Niết Bàn Cảnh.

Ánh mắt của Lăng Chí nhàn nhạt liếc nhìn Liễu Nguyên, với tâm cơ của hắn tự nhiên có thể nghe ra được ý châm ngòi bên trong của tên này. Hai bên ngày thường luôn đối đầu nhau, bọn người kia hiển nhiên luôn ước gì Vương triều Lăng Vân bọn hắn đắc tội với một đối thủ khó giải quyết nào đó ở đây. Đương nhiên, nếu như hắn thật sự theo ý nguyện của Liễu Nguyên thì có lẽ hắn đã không còn gọi là Lăng Chí nữa rồi.

- Liễu Nguyên, chuyện này không cần ngươi xen vào nói những lời vô dụng như vậy.

Tiếng nói vừa dứt, Lăng Chí quay đầu về phía Lâm Động ôm quyền, sau đó liền xoay người rời đi. Tuy nhiên Lâm Động nói chuyện không nể mặt cũng khiến trong lòng hắn có chút khó chịu. Dù sao đi nữa thì Vương triều Lăng Vân tại Dương Thành cũng đứng trong hàng ngũ hàng đầu. Lúc thường, hắn nếu như muốn nói gì thì những Vương triều đều sẽ không tiếc mà phụ họa theo, loại thái độ giống như Lâm Động ngược lại rất ít khi gặp phải. Chỉ có điều, chút ít khó chịu này, với tâm cơ của Lăng Chí thì đương nhiên cũng không để lộ ra.

- Hừ, tiểu tử này có là gì mà Đại sư huynh hà tất phải khách khí với hắn như vậy?

- Đúng vậy, Vương triều Lăng Vân chúng ta ra mặt, không khiến hắn chịu nhận lỗi cũng không tệ rồi, không ngờ lại còn dám nói lời như vậy.

Mà lúc Lăng Chí xoay người đi ra một khoảng thì những cường giả Vương

triều Lăng Vân đến cùng Lăng Chí thì lại nhịn không được nói. Tại Dương Thành này, có ai mà không nể mặt bọn hắn, rất nhiều Vương triều còn phải xem sắc mặt bọn hắn mà làm việc, thế nhưng thái độ của Lâm Động tối nay lại khiến trong lòng của bọn hắn có chút căm ghét.

- Thực lực của Lâm Động này chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nhưng lại có thể trảm sát cường giả Bán Bộ Niết Bàn, các ngươi có thể làm được không?

Lăng Chí bước chân nhẹ nhàng, đối với những lời của thủ hạ, hai mắt hơi híp lại, chợt thản nhiên nói.

Nghe vậy, những người không cam lòng nhất thời ngẩn ra.

- Đối mặt với năm đầu Yêu thú Bán Bộ Niết Bàn đuổi giết, hơn nữa còn xâm nhập vào Yêu Triều mà toàn mạng trở ra, các ngươi có thể làm được không?

Mọi người lại lần nữa ngây ngốc, sắc mặt vốn kiêu ngạo cũng bớt đi rất nhiều. Bởi vì bọn họ đều hiểu rõ, những chuyện này, bọn hắn căn bản không thể làm được.

- Nhưng như vậy cũng không đủ để tiểu tử kia trước mặt Đại sư huynh kiêu ngạo như vậy a!

Sau khi trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng có người lên tiếng.

- Loại người làm việc như vậy đều là những kẻ có tư cách đó. Hắn ở trước mặt ta cũng không kính sợ như những người khác, không gì khác ngoài hai loại nguyên nhân. Một là ngu xuẩn, hai là hắn có át chủ bài để không cần phải e ngại ta và Vương triều Lăng Vân!

Lăng Chí thả lỏng hai tay phía sau lưng, chậm rãi nói.

Mọi người lại lần nữa khẽ giật mình, nguyên nhân thứ nhất bọn hắn tất nhiên sẽ loại trừ. Buồn cười, người làm chuyện mà ngay cả bọn hắn cũng không làm được, nếu như nói hắn là kẻ ngu xuẩn, vậy bọn hắn là cái gì? Nếu đã như vậy thì

chỉ còn nguyên nhân cuối cùng!

Nghĩ đến đây, trong mắt bọn họ không khỏi có chút kinh dị và hoài nghi, thật sự khó có thể tưởng tượng được một tiểu tử đến từ một Vương triều Hạ cấp lại có thể có át chủ bài để không phải e ngại Vương triều Lăng Vân bọn hắn.

o0o Nhìn bóng lưng đám người Lăng Chí rời đi, Lâm Động cũng thu hồi ánh mắt, nhìn những đạo ánh mắt ngạc nhiên xung quanh, hắn biết rằng, thời gian tiếp theo ắt sẽ không có người đến đắc tội bọn hắn nữa.

- Ha ha, vị bằng hữu này lúc tối thật nổi bật, tại hạ Liễu Nguyên, đến từ Vương triều Đại Nguyên.

Ánh mắt Liễu Nguyên cũng lướt qua Lâm Động, chợt ôm quyền cười nói.

- Lâm Động!

Lâm Động cười cười. Hắn biết rõ, bất luận là Vương triều Lăng Vân hay Vương triều Đại Nguyên thì cũng đều là những thế lực cực kỳ cường đại trong Dương Thành, có lẽ mình cũng không có tư cách quyen biết bọn hắn. Chỉ có điều chuyện tối nay, hiển nhiên cũng đã khiến cho hai thế lực lớn bắt đầu nhìn lại. Mà từ trong vẻ tươi cười của Liễu Nguyên, Lâm Động cũng có thể nhìn ra một chút ý định kết giao.

Bất luận tại nơi nào, thực lực cường đại luôn là quan trọng nhất!

Trong thời gian tiếp theo, Liễu Nguyên lại cùng Lâm Động nói chuyện nhiệt tình một phen, sau đó mới cười cười cáo từ.

- Hắc hắc, Lâm Động huynh, lần này thanh danh ngươi lớn rồi, ngay cả Vương triều Lăng Vân và Vương triều Đại Nguyên đều nhìn ngươi với ánh mắt khác.

Nhìn thấy Liễu Nguyên rời đi, Ma Thiết ở một bên cực kỳ hâm mộ nói.

Lâm Động cười cười, đối với việc này trái lại cũng không có thái độ mừng rỡ đắc ý. Hai đại Vương triều này trong mắt đám người Ma Thiết có lẽ cực kỳ mạnh mẽ không thể đối chọi, nhưng trong mắt hắn cũng chỉ là không tệ mà thôi. Cho nên đối với Lăng Chí và Liễu Nguyên, hắn cũng không có cảm thấy được sủng ái mà kinh sợ.

- Chuẩn bị lại một chút đi, sau khi trời sáng chúng ta vẫn phải lên đường đấy!

Sau khi trải qua chuyện hôm nay, bất tri bất giác phân lượng trong lời nói của Lâm Động đã trở nên nặng hơn. Cho nên nghe thấy lời của hắn, bọn người Ma Thiết, Đường Tuyên và Lưu Huyền đều gật đầu cười. Trong mơ hồ, trọng tâm của vòng tròn phảng phất như đã chuyển từ trên người Ma Thiết về phía Lâm Động.

Mà đối với biến hóa nho nhỏ này, Ma Thiết bề ngoài thô tráng nhưng nội tâm cẩn mật cũng đã phát hiện ra. Chỉ có điều hắn ngược lại cũng không có cảm giác gì, bởi vì bất luận là thực lực hay khả năng quyết đoán mà Lâm Động bày ra tối nay đều khiến hắn xứng đáng nhận được địa vị đó.

Huyết chiến cả đêm, rốt cuộc thì ánh bình minh cũng đã xé tan màn đêm, chiếu rọi cả vùng đất, cũng tuyên cáo kết thúc trận đại chiến. Nhìn Yêu thú ngổn ngang cùng mùi máu tươi nồng đậm, không ít người đều có cảm giác sống sót sau đại nạn. Loại cảm giác này sắp tới sẽ bị lãng quên, bởi vì bọn hắn biết rõ, hôm nay bọn hắn sẽ đến Lôi Nham Cốc ẩn chứa trọng bảo, chỉ cần có thể từ bên trong đó lấy được một kiện bảo bối, có lẽ mọi mạo hiểm đều cực kỳ có giá trị!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 439

Lôi Nham Cốc.

Trận hình lớn như vậy hiển nhiên là những đội ngũ tại Dương Thành. Mặc dù sau khi trải qua một đêm huyết chiến với Yêu Triều đã khiến nhân số giảm so với hôm qua rất nhiều, nhưng vẫn còn lại rất nhiều Vương triều, phần lớn đều có thực lực không tệ, cho nên thanh thế như vậy so với lúc trước cũng không kém.

Đội ngũ của đoàn người Lâm Động hiển nhiên cũng trà trộn vào trong đó. Bọn hắn cũng không đi trước, mà luôn chọn một vị trí ở giữa ổn thỏa nhất, chăm chú theo sát đám đông.

Mà phần lớn người mặc dù đã trải qua thế công của Yêu Triều, thế nhưng trên đường đi, càng xâm nhập vào sâu trong Sơn mạch Lôi Nham thì Yêu thú xuất hiện lại càng lợi hại, cho nên đoạn đường này ngược lại cũng không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng. Yêu thú từ bốn phương tám hướng xông đến cũng mang theo không ít phiền toái.

Lâm Động cưỡi trên lưng hổ của Tiểu Viêm, đám người Ma Thiết giống như chúng tinh ủng nguyệt đi theo bên cạnh. Trong mắt những cường giả Vương triều Thiên Thiết hiện nay đã không còn chút khinh thường nào nữa, thay vào đó là sự kính sợ nồng đậm và khâm phục. Hành động đêm qua của Lâm Động xem như đã hoàn chinh phục bọn hắn.

- Lâm Động huynh, dựa theo tốc độ của chúng ta, khả năng khoảng xế chiều sẽ đến Lôi Nham Cốc!

Ma Thiết cười cười nói. Vẻ mặt của hắn tràn ngập nụ cười. Trên đoạn đường này, không ít ánh mắt xung quanh cực kỳ hâm mộ phóng tới, phảng phất như là

hâm mộ bọn hắn tìm được đồng bọn có thực lực mạnh mẽ vậy. Mà đối với loại ánh mắt này, Ma Thiết hiển nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái, bởi vì trong số này có không ít Vương triều lúc trước có vài phần ân oán với hắn.

Lâm Động cũng gật đầu nhè nhẹ, chỉ có điều ánh mắt của hắn lại không nhìn về phía trước, ngược lại đảo về phía sau. Đêm qua ngoài ý muốn phát hiện ra nhóm thế lực thần bí kia khiến hắn hiểu rằng hành trình đến Lôi Nham Cốc lần này chắc chắn sẽ không trôi qua một cách dễ dàng được. Đội ngũ tại Dương Thành tuy nhiều, nhưng lại chia rẽ, từng người tự chiến, khó đạt hiệu quả cao.

Đương nhiên, loại tình huống này cũng không phải chỉ có Lâm Động mới biết, rất nhiều người đều hiểu rõ. Chỉ có điều hiểu là một chuyện, mà muốn giải quyết thì lại là chuyện khác.

Vương triều trong Dương Thành đông đảo, mặc dù không có Vương triều Cao cấp, nhưng Vương triều Trung cấp thì cũng tương đối nhiều, bọn hắn đều là nhân vật thiên tài trong Vương triều của mình, ai cũng muốn vung tay chỉ huy, muốn khiến bọn hắn cúi đầu nghe lệnh hiển nhiên là chuyện không thể nào, thậm chí, ngay cả Vương triều Lăng Vân và Vương triều Đại Nguyên cũng không thể làm được.

Loại nhân lực chia rẽ này, nếu như quả thật gặp Vương triều Cao cấp, chỉ e sẽ trở thành cục diện tan rã. Thậm chí nói không chừng, chỉ cần cường giả Niết Bàn Cảnh của đối phương vừa lộ mặt thì liền có thể khiến rất nhiều Vương triều sợ đến rụt cổ rồi.

Mà Lâm Động muốn tại trước mặt nhiều thế lực cường đại đang nhìn chằm chằm mà đoạt được Thiên Phù Linh Thụ cùng với Viễn Cổ Bí Thược thì quả thật là không phải là chuyện đơn giản.

- Bảo vật này cũng không dễ đoạt a!

Lâm Động ngửa mặt lên trời nhẹ thở ra một hơi, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Đội ngũ tại Dương Thành rất nhanh tiến về phía Lôi Nham Cốc.

Ở phía sau bọn hắn xa xa, rất nhiều đội ngũ cũng lặng lẽ xẹt qua, so với đội hình rối loạn của đội ngũ tại Dương Thành, bọn hắn giống như đã từng được trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, rất ăn ý, không thể nghi ngờ là chênh lệch cực lớn.

Mà tại trung tâm của đám người này, một gã nam tử áo đen đứng chắp tay, mái tóc đen phiêu động, lộ vẻ tiêu sái. Cước bộ của hắn xẹt qua giữa không trung, không có thứ gì giúp đỡ, phảng phất như cưỡi gió mà đi, so sánh với những người khác phải thỉnh thoảng mượn cây lớn để phóng đi thì không thể nghi ngờ là tiêu sái hơn rất nhiều.

Mà nếu như Lâm Động ở đây thì chắc chắn sẽ phát hiện ra người này, nam tử áo đen này chính là cường giả Niết Bàn Cảnh mà tối qua hắn nhìn thấy. Mà hiển nhiên, mục tiêu của bọn hắn cũng là Lôi Nham Cốc.

- Đại sư huynh, chúng ta đã phát hiện tung tích của Vương triều Huyền Băng!

Lúc đội ngũ đang phóng đi, một đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nam tử áo đen, thanh âm cung kính nói.

- Quả nhiên đã đến rồi sao?

Nghe thấy vậy, cặp mày của nam tử áo đen khẽ nhướng lên, chợt cười nhạt nói:

- Bọn người kia, không ngờ lại tranh giành với chúng ta!

- Bây giờ tất cả các đại Vương triều đều vội vàng tìm kiếm các loại bảo tàng ở Chiến trường Viễn Cổ. Trong khoảng thời gian này bọn người kia lại theo chúng ta lâu như vậy, lần này thật vất vả mới gặp được một bảo tàng, lại còn phải chia cho bọn chúng một chén canh, quả thật khó chịu!

Một người bên cạnh nam tử áo đen lên tiếng.

- Đại sư huynh, muốn quấy rầy bọn chúng một chút không?

- Không cần, lần này cuộc tranh giành tại Lôi Nham Cốc quy mô không nhỏ, những đội ngũ tại Dương Thành mặc dù chia rẽ, nhưng dù sao cũng có chút lực chiến đấu, Vương triều Lăng Vân và Vương triều Đại Nguyên đều có cường giả không tệ tọa trấn. Dựa vào thực lực của chúng ta, lực chấn nhiếp có lẽ sẽ không đủ, đến lúc đó vẫn phải cùng liên thủ với Vương triều Huyền Băng, trước hết đem những đội ngũ tại Dương Thành đuổi đi, sau đó mới có thể yên tĩnh tầm bảo.

Nam tử áo đen bình thản nói.

- Những đội ngũ tại Dương Thành chắc rằng cũng chỉ có Lăng Chí của Vương triều Lăng Vân cùng với Liễu Nguyên của Vương triều Đại Nguyên còn đáng để mắt, những người khác thì không chịu nổi một kích.

- Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Ai biết trong đó có thể có nhân vật ẩn giấu hay không. Đi vòng hướng khác thôi, phải đến Lôi Nham Cốc trước bọn chúng.

Lời nói của nam tử áo đen vừa dứt thì cũng không nói gì thêm nữa, cánh tay vung lên, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, những thân ảnh xung quanh cũng vội vàng theo sát.

Mà lúc đám người bọn hắn rời đi không lâu, một cây đại thụ tại đây hơi có chút chập chờn. Một đạo thân ảnh uyển chuyển thoáng hiện ra, đối mắt xinh đẹp lười biếng nhìn về phía trước một chút, sau đó cặp môi đỏ mọng khẽ mím lại, mỉm cười:

- Thật là có ý tứ, không ngờ nơi này cũng xuất hiện một cái Viễn Cổ Bí Thược!

o0o Theo phần đông người tiến vào, Sơn mạch Lôi Nham cũng có chút dấu hiệu núi rung đất chuyển, không ít Yêu thú cũng bị kinh động khiến cho các đội ngũ tại Dương Thành bị ăn quả đắng không ít.

Chỉ có điều cũng may là càng lúc bọn hắn càng xâm nhập vào sâu trong Sơn mạch Lôi Nham, đặc biệt là khi mặt trời bắt đầu lặn xuống, đội ngũ dày đặc rốt cuộc cũng dừng bước, từng đạo ánh mắt nóng bỏng và tham lam gắt gao nhìn về phía khe núi phía trước.

Tại phía sau khe núi là những ngọn núi gập ghềnh hiểm trở, ngọn núi cao chót vót, xuyên thẳng mây xanh, mà giữa rất nhiều ngọn núi đan xen lại có một đạo khe nứt cực kỳ khổng lồ, bên trong mơ hồ có sương mù dày đặc tràn ngập ra, thậm chí trong sương mù mơ hồ có tiếng sấm vang lên, cực kỳ quái dị.

Mà đạo khe nứt này kéo dài thành một cái sơn cốc, chính là mục đích chuyến đi của đám người Lâm Động lần này, Lôi Nham Cốc, nơi ẩn chứa Viễn Cổ Bí Thược!

Nhìn Lôi Nham Cốc rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt, những người trăm phương ngàn khổ đến đây lập tức phát ra tiếng hoan hô, toàn bộ đều lộ vẻ kích động.

Lâm Động ngồi trên lưng hổ, sắc mặt ngược lại không có chút giao động, bởi vì hắn biết rõ lúc đến Lôi Nham Cốc thì cuộc tranh giành chỉ mới bắt đầu mà thôi, tiếp theo có lẽ mới là chính sự.

Ánh mắt của hắn chậm rãi đảo quả những ngọn núi hiểm trở, một lát sau, ánh mắt hơi có chút ngưng tụ, trong mơ hồ hắn dường như đã nhận ra một vài khí tức ba động.

- Chúng ta lùi ra đằng sau!

Lâm Động nghiêng đầu, nói khẽ với đám người Ma Thiết, vẻ mặt cũng đồng dạng đang kích động.

Nghe thấy lời của hắn, đám người Ma Thiết hiển nhiên cũng ngơ ngác một chút, liếc nhìn nhau một cái, nhưng đều công nhận thực lực của Lâm Động nên cả bọn cuối cùng vẫn gật đầu.

Ầm ầm ầm!

Đội ngũ Dương Thành vui mừng lúc này đã nhanh chóng lao vào khe núi, vẻ mặt tràn ngập hưng phấn phóng về phía Lôi Nham Cốc. Trong mắt bọn hắn, chỉ cần xông vào thì bọn hắn chắc chắn có thể kiếm được một chén canh. Mà đến lúc, những khó khăn gian này đều xem như được hồi báo.

Mà dẫn đầu đám đông xông vào chính là Vương triều Lăng Vân và Vương triều Đại Nguyên. Đối với loại vị trí này của bọn hắn, mọi người ngược lại cũng không dám nghi vấn, bất kể thế nào thì thực lực bọn họ cũng quá rõ ràng.

Đoàn người Lâm Động đi ở vị trí cuối cùng, mà càng lúc càng tiếp cận Lôi Nham Cốc, cặp mày của Lâm Động càng nhíu chặt, loại ba động này càng lúc càng rõ ràng hơn.

- Xông vào!

Mà phía trước đám người, đám người Lăng Chí và Liễu Nguyên chỉ còn cách Lôi Nham Cốc mấy trăm trượng thì vẻ mặt đều tràn ngập vẻ hưng phấn, Lâm Động ở phía sau thì đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Vù!

Đột nhiên trong chớp mắt, không khí trên bầu trời đột nhiên nổ tung, một đạo hàn mang sắc bén khổng lồ hơn trăm trượng đột nhiên phóng xuống với một loại tốc độ kinh người, hung hăng nện tại phía trước đoàn người của Dương Thành hơn mười trượng. Lập tức mặt đất run rẩy, một đạo khe nứt kéo dài hơn trăm trượng mạnh mẽ tách ra.

Đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, đội ngũ của Dương Thành liền trở nên hỗn loạn. Lăng Chí và Liễu Nguyên dẫn đầu nhìn khe nứt khổng lồ thì đồng tử cũng co rụt lại, sắc mặt liền trở nên âm trầm.

- Không biết là cao nhân phương nào ngăn trở? Xin mời lộ diện!

Lăng Chí ngẩng đầu, trầm giọng quát.

- Từ nơi nào đến thì trở về nơi đó, ở đây không phải là nơi mà các ngươi có thể đến!

Ngay lúc tiếng quát của Lăng Chí vừa dứt thì một đạo thanh âm cũng chậm rãi vang vọng khắp bầu trời. Mà lúc đạo thanh âm này vừa dứt, bầu không khí vốn hỗn loạn cũng liền trở nên tĩnh lặng, sau đó mọi người liền trông thấy một đạo thân ảnh đạp gió mà đến, cuối cùng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đạo thân ảnh đạp gió mà đứng cũng không cố ý thúc giục khí thế, nhưng một cỗ ba động khiến lòng người kinh hãi lại lặng lẽ tràn ra.

- Cường giả Niết Bàn Cảnh!

Cảm nhận được loại ba động cường đại này, sắc mặt Lăng Chí và Liễu Nguyên trong nháy mắt liền trở nên khó coi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 440

Hai Đại Vương Triều Cao Cấp.

Bọn hắn đều rõ, có thể đạt được loại khí tức này thì chắc chắn đã chính thức bước chân vào cảnh giới Niết Bàn Cảnh thực lực biến thái.

Phía trước đội ngũ của Dương Thành, sắc mặt Liễu Nguyên và Lăng Chí có chút âm trầm mà khó coi nhìn chằm chằm đạo thân ảnh tràn ngập hàn khí kia. Chuyện mà trong lòng bọn hắn không muốn gặp nhất rốt cuộc vẫn xuất hiện, lần tranh giành Viễn Cổ Bí Thược này quả nhiên đã hấp dẫn một vài nhân vật phiền toái đến.

- Không biết vị bằng hữu này đến từ Vương triều nào? Lôi Nham Cốc là vật vô chủ, đội ngũ tại Dương Thành chúng ta vất vả khổ cực mới đến được nơi này, hành vi của ngươi như vậy có phải là hơi quá phận không?

Mở miệng đầu tiên là Liễu Nguyên, Vương triều Đại Nguyên của hắn dù sao cũng đứng trong hàng ngũ Vương triều Cao cấp. Mặc dù hiện nay có chút xuống dốc, nhưng ngạo khí trong lòng vẫn tồn tại như trước, cho nên lúc nghe thấy lời nói muốn trục xuất bọn họ của đạo thân ảnh kia thì cũng không nhịn được lên tiếng.

- Vương triều Huyền Băng, Hoa Vân, các ngươi có lẽ đã nghe nói qua.

Đạo thân ảnh kia cười nhạt một tiếng đáp.

- Vương triều Huyền Băng?

Trong đội ngũ tại Dương Thành lập tức trở nên ồn ào, trong mắt không ít người đều tràn ngập vẻ sợ hãi nồng đậm, có lẽ đã từng nghe qua Vương triều

Cao cấp cường đại này.

- Thật là xui xẻo, quả nhiên có Vương triều Cao cấp nhìn trúng nơi này!

Vẻ mặt Ma Thiết âm trầm nhìn một màn này, rất không cam lòng nói.

Tại xung quanh bọn hắn, vẻ mặt đám người Đường Tuyên cũng ảm đạm. Nếu như lần này chỉ có loại thế lực như Vương triều Đại Nguyên, với năng lực của bọn họ, mặc dù không thể nào đạt được bảo bối tốt nhất, nhưng có lẽ cũng có chút thu hoạch. Nhưng bây giờ gặp phải Vương triều Cao cấp, có lẽ có được một chút nước canh cũng là vấn đề rồi.

Dù sao thì những Vương triều Trung cấp bọn họ nếu như so sánh với Vương triều Cao cấp thì chênh lệch thật sự quá lớn, chỉ dựa vào nhóm cường giả của người ta có Niết Bàn Cảnh đã đủ khiến bọn họ chấn động đến mức không dám có chút mơ tưởng gì rồi.

Cặp mày của Lâm Động đồng dạng cũng hơi nhíu lại, bởi vì hắn biết đội ngũ mà hắn gặp đêm qua cũng không phải là Vương triều Huyền Băng. Như vậy, từ góc độ của hắn, Lôi Nham Cốc này đã có thêm hai Vương triều Cao cấp rồi!

Nhưng mà đây chẳng qua chỉ là bên ngoài, không ai biết tại bên trong Lôi Nham Cốc và những ngọn núi hiểm trở xung quanh còn cường giả của Vương triều thần bí nào chưa lộ diện hay không.

Xem ra, lực hấp dẫn của Viễn Cổ Bí Thược quả rất lớn!

Phía trước, Liễu Nguyên và Lăng Chí liếc nhìn nhau một cái, đều cảm thấy một loại mùi vị khó giải quyết. Vương triều Huyền Băng bọn hắn hiển nhiên đã từng nghe nói qua, chính là Vương triều Cao cấp hàng thật giá thật. Hơn nữa, bọn hắn còn có cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính tọa trấn, mặc dù chỉ mạnh hơn bọn hắn một bậc, nhưng thật sự thì lại mạnh hơn rất nhiều.

- Ngươi là Liễu Nguyên của Vương triều Đại Nguyên à? Nếu như bây giờ

ngươi thành công tiến vào Niết Bàn Cảnh thì có lẽ còn có tư cách nói với ta như vậy. Ngoài ra, Vương triều Đại Nguyên các ngươi cũng không phải là lần đầu tham gia Bách Triều Đại Chiến, như vậy các ngươi có lẽ rất rõ quy tắc tại nơi này. Bảo vật không phải là do người có duyên sở hữu, mà là người có thực lực sở hữu.

Hoa Vân giữa không trung nhìn xuống đám đông ồn ào. Đội ngũ tại Dương Thành ở bên dưới mặc dù không ít, nhưng lại bị khí thế của một mình hắn áp bách đến nỗi ngay cả thở dốc cũng có chút khó khăn. Hai tay của hắn thả lỏng phía sau, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập hàn khí vô tận, cứ như vậy nhìn chằm chằm Liễu Nguyên, thản nhiên nói.

Nghe vậy, nắm tay trong tay áo Liễu Nguyên cũng không nhịn được mà siết chặt.

- Vị bằng hữu kia, mặc dù phía sau ngươi có một Vương triều Cao cấp, nhưng nếu đội ngũ của Dương Thành chúng ta liên kết lại thì có lẽ các ngươi cũng không chống đỡ được.

Lăng Chí trầm giọng nói. Mặc dù hắn cũng biết rằng đội ngũ tại Dương Thành đều là từng người tự chiến, nhưng lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng lôi tấm da hổ này ra hù dọa mà thôi.

Giữa không trung, Hoa Vân giống như nghe thấy một chuyện cực kỳ buồn cười. Bàn tay vung lên, rất nhiều thanh âm xé gió tại phía sau truyền đến, một lượng lớn người mặc áo trắng xông đến, sau đó xuất hiện ở sau lưng Hoa Vân. Từng đạo nguyên lực ba động hùng hậu mà lạnh lẽo khuếch tán ra. Một cơn gió lạnh lẽo thổi qua Lôi Nham Cốc, khiến cho rất nhiều đội ngũ tại Dương Thành đều như cảm thấy ở trong hầm băng.

Nhìn khí thế kinh người của đội ngũ Vương triều Huyền Băng, đồng tử của Liễu Nguyên và Lăng Chí cũng hơi co lại. Từ trong khí tức của bọn chúng, bọn hắn nhận ra ít nhất có không dưới mười cỗ khí tức đạt đến Bán Bộ Niết Bàn.

Hơn nữa, những khí tức này vô cùng ngưng luyện và hùng hậu, hiển nhiên mỗi người đều có nội tình hùng hậu!

Chỉ vừa ra mặt, sự cường hoành của Vương triều Cao cấp liền triển lộ không thể nghi ngờ, phóng mắt khắp toàn bộ đội ngũ tại Dương Thành đều không có ai có thể so sánh cùng.

Mà khi nhìn thấy trận hình của Vương triều Huyền Băng, sắc mặt một số người trong đám đội ngũ của Dương Thành đều có chút kinh hoàng. Thấy vậy, Lâm Động âm thầm thở dài. Quả nhiên là chia rẽ, mặc dù thực lực bọn hắn kém hơn so với Vương triều Huyền Băng, nhưng nếu như có thể liên thủ lại thì Vương triều Huyền Băng cũng sẽ cực kỳ đau đầu, cuối cùng không thể không thỏa hiệp được.

- Các vị, Vương triều Cao cấp tuy cường đại, nhưng đội ngũ của chúng ta tại Dương Thành vì Lôi Nham Cốc này mà phải vất vả như thế nào? Chúng ta một đường đến đây, trải qua Yêu Triều, tổn thất bao nhiêu huynh đệ đồng bạn? Hôm nay thấy Lôi Nham Cốc trước mắt liền có thể tiến vào, chẳng lẽ các ngươi lại cam tâm làm kẻ nhu nhược buông tha nó?

Liễu Nguyên hiển nhiên cũng nhận ra điều này, chợt xoay người lại, tiếng quát chói tai giống như tiếng sấm vang rền bên tai mỗi người. Hắn biết rằng nếu như đội ngũ tại Dương Thành này tản đi thì bọn họ sẽ hoàn toàn mất đi tư cách chống lại Vương triều Cao cấp.

- Các ngươi đều đến từ tất cả các Vương triều, có cam lòng không? Tu luyện võ đạo cũng phải luyện tâm tính, người mềm yếu thì cả đời cũng không thể trở thành cường giả chân chính được.

Nghe thấy tiếng quát của Liễu Nguyên, ngay cả Lâm Động cũng nhịn không được nhíu mày, hiển nhiên không ngờ tên này thoạt nhìn giống như Tinh Tinh lại có thể nói ra những lời mang tính kích động như vậy.

Mà hiển nhiên, lời này của hắn có hiệu quả cũng không tệ, ít nhất những

người kinh hoảng cũng dần dần đình chỉ hỗn loạn, ánh mắt lóe lên.

Hoa Vân giữa không trung nhìn thấy một màn này, ánh mắt có chút nheo lại.

- Bất kể như thế nào, đội ngũ của chúng ta tại Dương Thành đều nhiều hơn xa bọn hắn, các ngươi không cần sợ cường giả Niết Bàn Cảnh, đến lúc đó ta cùng với Lăng Chí sẽ đồng loạt xuất thủ ngăn hắn lại, chẳng lẽ các ngươi nhiều người như vậy còn không địch lại bọn chúng?

Liễu Nguyên liền nhân cơ hội rèn sắt khi còn đang nóng, lại quát lên. Hắn hiểu rằng những người này sợ Hoa Vân nhất, cho nên đành phải chủ động đứng ra, đem Hoa Vân giao cho bản thân mình và Lăng Chí. Hai người bọn hắn đều sắp bước vào cường giả Niết Bàn Cảnh, nếu như liên thủ thì trái lại có thể cùng dây dưa với Hoa Vân.

Lời này vừa phát ra, tảng đá lớn đè nặng trong lòng những đội ngũ đang rối loạn của Dương Thành cũng liền được đặt xuống, ánh mắt lóe lên, cuối cùng trở nên kiên định.

- Đúng, chúng ta nhiều người, cũng không nhất định phải sợ bọn chúng!

- Chúng ta đã chết hơn mười đồng bạn, lúc này mới đến đây, làm sao có thể dễ dàng trở về như vậy được?

- Bọn chúng muốn ngăn cản thì hãy liều mạng với bọn chúng!

- … Nhìn những đội ngũ Dương Thành kích động phẫn nộ, Liễu Nguyên và Lăng Chí đều thở phào một hơi, sau đó ánh mắt nhìn về phía Hoa Vân, trầm giọng nói:

- Hoa Vân, Vương triều Huyền Băng các người quả thật rất mạnh, nhưng làm việc không thể bá đạo như vậy được!

- Liễu Nguyên, ngươi hắn cho rằng đem đám ô hợp tại Dương Thành liên kết lại có thể chống lại ta sao?

Hoa Vân khẽ cười một tiếng, ánh mắt có chút trêu tức, chợt thản nhiên nói:

- Ô Mặc, ngươi còn đợi tới khi nào?

- Ha ha, Hoa Vân, ta đã nói rồi, chỉ dựa vào Vương triều Huyền Băng ngươi thì cũng không đủ để chấn nhiếp bọn chúng đâu.

Ngay lúc thanh âm của Hoa Vân vừa dứt, một tiếng cười lớn trên một đỉnh núi phía sau màn vân vụ truyền ra. Tiếp đó có rất nhiều thanh âm xé gió phát ra, lúc này, từng đạo thân ảnh mặc hắc y liền lần lượt xuất hiện trước Lôi Nham Cốc.

Mà khiến cho sắc mặt những đội ngũ tại Dương Thành đều kịch biến đó là một đạo thân ảnh áo đen đạp gió mà đến, cuối cùng đứng song song với Hoa Vân, một cỗ khí tức ba động cường hãn tới cực điểm tràn ra, khiến cho sắc mặt của nhiều người lập tức trở nên tái nhợt.

Là một Vương triều Cao cấp, là một cường giả Niết Bàn Cảnh!

- Vương triều Đại Ô, Ô Mặc!

Nhìn thấy hai đại Vương triều và các cường giả vừa xuất hiện, ngay cả trên mặt Liễu Nguyên và Lăng Chí cũng dâng lên một cảm giác cay đắng. Bọn hắn có thể ngăn cản một cường giả Niết Bàn Cảnh, nhưng đối mặt với hai người thì bọn hắn hiển nhiên không có năng lực đó.

Lâm Động nhìn chằm chằm vào nam tử áo đen vừa xuất hiện, trong lòng thở dài, quả nhiên đã xuất hiện, nhóm người này chính là những kẻ đêm qua mà hắn nhìn thấy.

- Liễu Nguyên, bây giờ các ngươi còn muốn nói gì nữa? Có rời đi không? Hay muốn luận bàn một chút nữa?

Hoa Vân nhìn về phía hai người Liễu Nguyên, cười nhạt nói.

Áp lực từ hai đại Vương triều Cao cấp, cho dù đội ngũ Dương Thành có thật sự liên hợp thì chỉ e cũng có chút khó có thể chống đỡ. Dù sao đi nữa, hai cường giả Niết Bàn Cảnh cũng đã mang đến cho bọn họ sự chấn nhiếp quá lớn, quả thật là quá mạnh mẽ!

Đội ngũ Dương Thành liền rơi vào trầm mặc, dũng khí vừa mới bùng lên lại có xu hướng tan rã thành từng mảnh trước sự xuất hiện của Vương triều Đại Ô. Đây cũng không phải là do bọn hắn không có can đảm, mà thực lực của đối phương quả thật quá mạnh mẽ!

Tại phía trước, ánh mắt Lăng Chí biến đổi liên tục, sau đó nhìn về phía Liễu Nguyên, thấp giọng nói:

- Làm sao bây giờ?

Liễu Nguyên cũng á khẩu không biết nói gì, một lát sau mới nói:

- Nếu như có người có thể ngăn cản được một tên cường giả Niết Bàn Cảnh của đối phương, ngược lại có thể liều mạng.

Nghe vậy, Lăng Chí không nhịn được khóe miệng có chút run rẩy. Bọn hắn chính là những đội ngũ mạnh nhất trong Dương Thành, bọn hắn phải liên thủ lại mới có thể ngăn cản được một tên cường giả Niết Bàn Cảnh, ở đây còn có ai có bản lĩnh này?

Liễu Nguyên thoáng trầm mặc một chút, chẳng biết tại sao ánh mắt của hắn đột nhiên lại nhìn về phía sau, xuyên qua đám người dày đặc, cuối cùng rơi tại trên người một đạo thân ảnh trẻ tuổi.

Lăng Chí cũng bởi vì hành động này của hắn mà giật mình, sau đó ánh mắt nhìn về phía đạo thân ảnh đó, lúc này mới nhịn không được nói:

- Ngươi chẳng lẽ muốn dựa vào hắn?

Liễu Nguyên không nói gì, hắn bây giờ đồng dạng cũng không có biện pháp

gì xử lý, giống như một người khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử vậy… Với tư cách tạm thời là người dẫn đầu đội ngũ tại Dương Thành, ánh mắt của hai người bọn hắn lập tức khiến nhiều người nhìn theo. Thậm chí ngay cả Hoa Vân và Ô Mặc giữa không trung cũng có chút kinh ngạc nhìn theo, ánh mắt chậm rãi dừng lại trên người đạo thân ảnh trẻ tuổi.

Trong nhất thời, không khí phảng phất như cũng ngưng đọng lại vậy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 441

Đánh Cược.

Cũng có người của Dương Thành đã biết qua về cuộc đại chiến tối hôm trước, Lâm Động giết được một cường giả Bán Bộ Niết Bàn, điều này đã khiến họ rất kinh ngạc, nhưng với cục diện trước mắt, chỉ có thực lực bấy nhiêu đó là chưa đủ.

Vì thế, khi Liễu Nguyên và Lăng Chí cùng nhìn Lâm Động thì có không ít người đều có phần nghi ngờ. Họ không nghi ngờ rằng Lâm Động không có thực lực mạnh mẽ, nhưng với họ thì còn lâu mới có thể chống chọi được với cường giả Niết Bàn Cảnh thật sự.

Trên không trung cách đó không xa, Hoa Vân và Ô Mặc cũng kinh ngạc nhìn thân ảnh đó, cặp mày đồng thời khẽ nhíu lại, chắc là đã cảm nhận được Lâm Động chỉ có thực lực của Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, đồng thời bọn chúng cũng không hiểu ý của hai người Liễu Nguyên. Lẽ nào lại muốn một người chỉ Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong đến giúp?

- Chúng định làm gì vậy?

Hoa Vân nheo mắt, tiếng lẩm bẩm có phần chế giễu.

Nhưng Ô Mặc thì chau mày. Không biết tại sao hắn cứ cảm thấy thân ảnh đó dường như rất quen nhưng lại không nhớ được từng gặp ở đâu.

Trên đỉnh một ngọn núi gần Lôi Nham Cốc, một đạo thân ảnh duyên dáng bay ra, ánh mắt hờ hững nhìn cuộc đối đầu ngoài Lôi Nham Cốc, rồi ánh mắt khẽ chuyển sang đạo thân ảnh trẻ tuổi phía sau, khẽ nói:

- Khá thú vị a!

Trong đoàn người Dương Thành, Lâm Động thân là nhân vật chính của sự việc, hiển nhiên đã bị cảnh tượng bất ngờ đó làm cho sững sờ. Nhìn vô số ánh mắt đang gắn chặt vào mình, cặp mày Lâm Động bất giác nhíu lại, rồi ngẩng lên nhìn về phía Liễu Nguyên và Lăng Chí.

Thấy ánh mắt của Lâm Động, Liễu Nguyên thầm cười khổ. Hành động trước đó của hắn hoàn toàn là phản xạ có điều kiện. Hắn cứ có cảm giác Lâm Động còn ẩn giấu nhiều điều nên khi hết cách mới không kềm được mà nhìn về phía Lâm Động.

Nhưng khi sực tỉnh thì hắn mới hiểu cục diện lúc này khó khăn đến mức nào. Đối mặc với áp lực của hai Vương triều Cao cấp, dù Lâm Động có bản lĩnh thật thì lẽ nào có thể cứu vãn cục diện? Đương nhiên, dù có cười khổ thì nhìn cũng nhìn rồi, Liễu Nguyên chỉ đành mở miệng nói:

- Lâm Động huynh, đều là người Dương Thành cả, lúc này nếu chung tay hợp tác có lẽ mới có thể có được lợi ích.

Nghe những lời của Liễu Nguyên, sắc mặt Lăng Chí có phần cổ quái, lẽ nào hắn cho rằng chỉ cần Lâm Động ra tay là khiến hai Vương triều Cao cấp kia rút lui?

Lâm Động trầm mặc, mắt nhìn về hai Vương triều một trắng một đen gây áp lực khiến người ta ngạt thở kia. Lôi Nham Cốc lần này dẫn đến một trận dung thế này có phần hơi bất ngờ với hắn. Áp lực mà hai Vương triều Cao cấp này gây ra ngay Lâm Động cũng phải cảm thấy nặng nề. Hơn nữa hắn cũng biết rõ, nếu hai Vương triều này muốn đối phó với hắn thì hắn sẽ chống đỡ rất gian nan.

Hắn biết mục đích của hai đại Vương triều này chắc chắn là Viễn Cổ Bí Thược, vì thế dù hiện giờ hắn không nói gì, nhưng khi tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược chắc chắn hai bên sẽ có xung đột.

Nhưng nếu lúc này hắn khoanh tay đứng nhìn người của Dương Thành bị hai Vương triều này dọa cho rút lui, thì khi tranh đoạt Viễn Cổ Bí Thược ở Lôi Nham Cốc chắc chắn hắn sẽ phải đơn độc đối diện với hai thế lực to lớn này.

Vì thế nếu có thể giúp người của Dương Thành vào Lôi Nham Cốc, dù có gây ra chút hỗn loạn nhưng cũng có thể khiến hai đại Vương triều kia phân tâm, với Lâm Động mà nói đó cũng chẳng phải chuyện gì xấu.

Khi Lâm Động trầm mặc thì ở quanh đó, đám người Ma Thiết cũng đang nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ. Bất giác Lâm Động đã trở thành nhân vật có sức ảnh hưởng trong đoàn người Dương Thành, thậm chí có thể so sánh với đám Liễu Nguyên.

Vô số ánh mắt dừng lại trên người Lâm Động. Những người ở đây đều không muốn quay về tay trắng thế này, nhưng dưới sức ép của hai đại Vương triều Cao cấp, họ chẳng có sự lựa chọn nào khác. Vì thế có không ít người cuối cùng đã đặt hy vọng cuối cùng vào Lâm Động. Dường như họ chờ đợi kỳ tích như đêm hôm qua một lần nữa xuất hiện.

Không khí ngưng đọng kéo dài đến mấy phút, cuối cùng cặp mày nhăn tít của Lâm Động đã giãn ra, rồi chân hắn giẫm một cái, thân hình bay lên rồi xuất hiện ở vị trí hàng đầu của đám người.

Hành động đó của Lâm Động đã khiến người Dương Thành xôn xao, không ít người có sắc mặt rất phức tạp, họ vừa trông đợi kỳ tích, nhưng cũng rất lí trí nói với bản thân rằng, dù Lâm Động có ra mặt thì cũng không thể thay đổi hiện thực tàn khốc này… - Hai vị tin ta không?

Lâm Động nghiêng đầu nhìn Liễu Nguyên và Lăng Chí, đột nhiên nói. Nghe thế hai người khựng lại nhìn nhau, rồi cẩn thận hỏi:

- Huynh định làm thế nào?

- Đánh cược một phen, ta có năm phần thắng!

Lâm Động bình thản nói.

- Năm phần thắng… Tuy không biết Lâm Động đánh cược điều gì nhưng tỷ lệ thắng đó cũng khiến Liễu Nguyên hai người đó thấy không tệ rồi. Dù sao cứ giằng co thế này, khi hai đại Vương triều này động thủ thì có lẽ họ thật sự sẽ tan tành.

- Dù sao cũng đã đến nước này, nếu Lâm Động huynh muốn thì cứ thử xem sao!

Trầm ngâm một lúc Liễu Nguyên trầm giọng nói. Cứ kéo dài thế này cũng không phải cách, đến đêm thì e sẽ khó khăn hơn.

Lăng Chí ở bên cạnh cũng gật đầu.

Thấy hai người cũng đồng ý, Lâm Động khẽ thở ra một hơi rồi bước ra nhìn hai đạo thân ảnh trên không trung. Dù khoảng cách xa nhưng thế nhưng hắn vẫn cảm nhận được áp lực tỏa ra từ hai người đó, cường giả Niết Bàn Cảnh quả nhiên danh bất hư truyền.

- Hai vị đều là nhân vật có danh tiếng, nếu muốn người Dương Thành bọn ta rút đi cũng không phải không được. Có điều, ta lại muốn đánh cược với hai vị.

Giọng nói trầm của Lâm Động vang lên.

- Hình như các ngươi không có tư cách để đánh cược!

Hoa Vân cười nhạt, nói.

- Hai đại Vương triều liên thủ thực lực đúng là rất mạnh. Nhưng hãy tin ta, chó cùng dứt giậu, thỏ đến bước đường cùng cũng biết cắn người. Bọn ta đã trải qua thiên tân vạn khổ mới đến được đây, nếu các vị thật sự muốn cản trở, dù có thắng thì chắc chắn cũng phải trả giá. Lôi Nham Cốc có thể hấp dẫn các vị đến thì chẳng ai biết được xung quanh đây liệu cũng có Vương triều khác đang ẩn nấp không. Nếu các vị có tổn thất gì ở đây có lẽ cũng không phải chuyện tốt.

Lâm Động nói rất bình tĩnh, tựa như chẳng cảm thấy áp lực gì từ Hoa Vân vậy.

Nghe thấy, Hoa Vân và Ô Mặc nheo mắt nhìn về hãy sơn mạch gần Lôi Nham Cốc. Những gì Lâm Động nói cũng là điều họ đang lo lắng, bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đứng đằng sau, trên thế gian này có lẽ chẳng ai muốn làm bọ ngựa cả, đám người Hoa Vân cũng vậy.

- Nói xem ngươi muốn cược cái gì?

Hoa Vân và Ô Mặc nhìn nhau, ánh mắt lóe lên chút hứng thú rồi nói.

Nghe khẩu khí của hai người đó, khóe miệng Lâm Động khẽ nhếch lên, hắn vung tay áo, một đạo kình phong nổi lên, trên mặt đất cách đó khá xa hiện lên một vòng tròn khoảng mười trượng.

- Không có gì phức tạp cả, một trong hai vị đứng trong vòng tròn tiếp một chiêu của ta, nếu bị ta đánh bật ra khỏi vòng thì ta thắng, ngược lại hai vị thắng.

Lâm Động nói rất nhẹ nhàng nhưng sự chấn động của câu nói đó đủ để dùng từ rung chuyển trời đất để hình dung. Khi hắn vừa dứt lời, trong đoàn người Dương Thành lập tức phát ra vô số tiếng hít vào hơi khí lạnh, vẻ mặt ai cũng rất hoảng hốt.

Một người chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong lại nói với một cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính rằng, ngươi có thể tiếp một chiêu của ta thì ngươi thắng, thật khiến người ta thấy buồn cười.

Họ không phủ nhận đêm qua Lâm Động quả thực rất mạnh, nhưng bấy nhiêu cũng không thể là cái để hắn ngông cuồng như thế! Đó là cường giả Niết Bàn Cảnh thật sự, thậm chí ngay Liễu Nguyên, Lăng Chí cũng phải liên thủ mới miễn cưỡng chống chọi được.

Trong tiếng xôn xao, Liễu Nguyên và Lăng Chí cũng há hốc miệng, khi nghe

Lâm Động nói thế, ý nghĩ đầu tiên trong đầu họ chính là, lẽ nào tên này đang trêu ngươi?

Sắc mặt Lăng Chí trở nên khó coi, hắn nhìn Liễu Nguyên mãi hồi lâu mà không nói được lời nào.

- Nói thì cũng đã nói ra rồi, để xem hắn làm thế nào?

Lúc này Liễu Nguyên cũng chỉ còn cách liều thôi. Dù sao chuyện này cũng coi như do hắn gây ra, giờ điều hắn có thể làm chỉ là chờ đợi kỳ tích mà thôi.

- Hà hà, thú vị!

Hai người Hoa Vân trên không trung cũng khựng lại một lúc mới chợt tỉnh, quan sát Lâm Động với ánh mắt giễu cợt rồi không nhịn được bật cười. Cuộc đánh cược này với họ quả thực quá nực cười.

- Hai vị đã quyết định xem ai ra mặt chưa?

Lâm Động làm như chẳng biết đến vô số ánh mắt nghi ngờ đang nhìn mình, hắn nhìn hai người Hoa Vân, nói.

- Để ta!

Hoa Vân nhìn thì thấy Ô Mặc nhún vai, thế là hắn bước ra. Nhưng hắn không vào trong vòng, mà là đứng giữa không trung, chắp hai tay sau lưng, trong giọng nói thản nhiên đó toát lên sự kiêu ngạo không hề che giấu.

- Cũng không cần phải vào trong cái vòng đó, ta cứ đứng ở đây, nếu ngươi một chiêu có thể đánh ta phải lùi lại, Lôi Nham Cốc này cho người Dương Thành các người ra vào! Nhưng nếu ngươi không làm được, thì lập tức đem đám người này đi, nếu không hai đại Vương triều bọn ta sẽ dùng biện pháp mạnh, tự lo cho mình đi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 442

Đa Tạ Đã Nhường!

Hoa Vân lơ lửng trên không trung, hai tay chắp sau lưng vô cùng tiêu sái, khí độ đó cũng khiến người khác không thể không cảm thán, cường giả Niết Bàn Cảnh quả nhiên tự tin hơn người.

Sau khi Hoa Vân nhận lời, cuộc đánh cuộc chính thức có hiệu lực, vì thế mà sắc mặt không ít người Dương Thành đều tái xám. Có lẽ họ nghĩ cuộc đánh cuộc này vốn là trò cười, Lâm Động giết được cường giả Bán Bộ Niết Bàn đúng là khiến họ kinh ngạc nhưng đáng tiếc là Bán Bộ Niết Bàn và Niết Bàn Cảnh lại có khoảng cách quá xa vời.

Lăng Chí và Liễu Nguyên nhìn nhau, đều chỉ có thể khẽ thở dài, giờ có nói gì cũng muộn rồi. Họ thực sự rất đau đầu, nếu lát Lâm Động thua thì họ sẽ thật sự phải ngoan ngoãn rời khỏi đây sao?

Cứ nghĩ đến điều đó là hai người Lăng Chí lại có phần không cam tâm. Liễu Nguyên thì càng thấy hối hận, biết thế thì đã không lôi Lâm Động ra… Có điều, bất luận giờ họ nghĩ gì đi nữa thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng đó mà nhìn.

Khi Hoa Vân đi ra, ánh mắt Lâm Động cũng dần trở nên chăm chú, hắn bỏ qua hết những thanh âm xáo động xung quanh, hắn cũng không để tâm sự hoài nghi của mọi người. Nhìn từ một góc độ nào đó, hắn ra mặt cũng là có ý định lợi dụng người Dương Thành để gây hỗn loạn, tính ra thì cũng là đôi bên cùng có lợi.

- Đến đi, ta rất hiếu kỳ với thực lực Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, rốt cuộc ngươi có tư cách gì để đánh cược? Có điều, bất luận kết quả cuối cùng thế nào

thì dũng khí của ngươi cũng không tệ.

Hoa Vân phẩy tay áo, nửa cười nửa không nhìn Lâm Động, dường như đang đợi xem trò cười.

Gương mặt Lâm Động tĩnh như mặt hồ lặng sóng, không hề có chút căng thẳng nào. Hắn nhìn Hoa Vân, thân thể khẽ rung lên, nguyên lực trong cơ thể ngay lúc đó cơ hồ được thúc động đến mức tối đa. Đồng thời một luồng lực thôn phệ trào dâng, nguyên khí thiên địa quanh người cuộn trào, cuối cùng ngưng tụ trên khoảng không phía trên Lâm Động.

Bầu trời dường như trong nháy mắt đã tối sầm lại, người Dương Thành cảm nhận được sự khác thường của nguyên khí thiên địa sững người rồi nét mặt xám xịt dần tan đi.

- Đúng là có bản lĩnh!

Mắt Hoa Vân ánh lên sự kinh ngạc, lấy nguyên khí thiên địa dùng cho mình, đây là việc mà chỉ cường giả Niết Bàn Cảnh mới làm được, nhưng không ngờ Lâm Động chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong mà lại có bản lĩnh này. Xem ra vũ kỹ mà hắn thi triển không tệ.

- Uỳnh uỳnh!

Một luồng nguyên lực cuồng bạo không ngừng lan tỏa từ trong người Lâm Động, cuối cùng biến thành một đạo quang trụ chói lòa bắn lên từ đỉnh đầu hắn.

Quang trụ bắn lên dường như muốn xé tan cả hư vô. Đúng lúc đó, hai mắt Lâm Động lóe lên một tia kim sắc, ngón tay hắn chầm chậm đưa ra điểm vào không trung.

Ầm ầm!

Khi ngón tay Lâm Động điểm một cái, da thịt trên cánh tay hắn rung lên dữ dội, ánh kim quang tựa như một dòng dịch thể lưu chuyển với tốc độ chóng mặt

không ngừng cường hóa cơ thể Lâm Động.

Một cái điểm tay chưa được dùng hết mà không khí đã nổ tung, mái tóc đen của Lâm Động bay phấp phới, y bào phát ra từng tiếng phần phật, thậm chí trên trời còn có mây đen kéo đến.

Nhìn cảnh tượng dị thường này, rất nhiều người trong đó có cả Liễu Nguyên và Lăng Chí đều vô cùng kinh ngạc.

- Được!

Hoa Vân nhìn thấy thế, ánh mắt tóe lửa, sự giễu cợt đã tan biến đi nhiều. Thân thể Hoa Vân rung lên, toàn thân dâng tràn nguyên lực, mơ hồ trong luồng nguyên lực còn có sự lạnh lẽo đến thấu xương.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Ngũ Chỉ Động Càn Khôn!

Cuối cùng Lâm Động cũng điểm một ngón tay trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người. Cũng chính vào khoảnh khắc đó, từ trong cánh tay hắn phát ra những thanh âm trầm nho nhỏ, tiếp đó ánh kim quang lưu chuyển ngày một nhanh. Lần này Lâm Động đã thi triển chỉ thứ năm của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, nếu không phải đã tu luyện Tiểu Niết Bàn Kim Thân thì e là cánh tay của hắn đã bị nổ tan tành rồi.

Ầm!

Nhưng cũng may sức mạnh cuồng bạo đó Lâm Động cuối cùng cũng chịu đựng được. Trong bầu hư không bị quang trụ xé tan bỗng tỏa ra một luồng sức mạnh đáng sợ, rồi một ngón tay cổ lão, khổng lồ tựa như đến từ thời Viễn Cổ bỗng xuất hiện lơ lửng giữa bầu trời.

Ngón tay cổ lão xuất hiện lúc này được bao quanh bởi vô số những đạo phù văn màu xám phức tạp. Hơn nữa lần này cái cảm giác thiếu hụt gì đó đã mất đi, cũng có nghĩa là Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ lần này không phải chỉ là nửa chỉ

mà đã là một chỉ hoàn chỉnh!

Ầm ầm ầm!

Ngón tay khổng lổ lơ lửng trên không trung, nguyên khí xung quanh nó sôi sục, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng nổ trầm thấp. Một luồng sức mạnh khiến người ta phải tê dại cả da đầu nhất thời cuộn trào, tất cả những người đang chứng kiến cảnh này khuôn mặt đều biến sắc.

- Làm sao có thể?

Liễu Nguyên và Lăng Chí ở phía sau đều há hốc mồm nhìn, nhìn sức mạnh như thế, bon họ biết nếu chiêu này mà công kích họ thì dù có đỡ được cũng phải trả một cái giá rất đắt!

Họ thật sự không thể tin nổi, vũ kỹ lớn mạnh nhường này lại được thi triển bởi một cường giả Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong!

Phía sau Lăng Chí không xa, Hải Sa cũng kinh hãi nhìn cảnh tượng đó. Những ý niệm oán hận cũng vào lúc này đã biến mất, đối thủ thế này căn bản hắn không thể động vào!

Ánh kim quang dưới da Lâm Động lưu chuyển, thậm chí đến lông trên người cũng dựng đứng lên. Đây là lần đầu tiên hắn thi triển hoàn toàn chỉ thứ năm của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, uy lực này ngay bản thân Lâm Động cũng thấy kinh ngạc.

- Đi!

Hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên sắc lạnh, Lâm Động rất muốn đích thân thể nghiệm cường giả Niết Bàn Cảnh rốt cuộc lợi hại thế nào. Thế là cánh tay hắn rung lên, ngón tay khổng lồ kia xé rách hư không xuất hiện phía trên đầu Hoa Vân rồi ấn mạnh xuống.

Rắc!

Nháy mắt, dường như cả không gian đều bị tách ra, mơ hồ còn có tiếng nứt vỡ truyền ra.

Trong mắt Hoa Vân hiện lên hình ảnh ngón tay khổng lồ, gương mặt vốn đầy vẻ giễu cợt lúc này đã xuất hiện sự nặng nề. Rồi lập tức nguyên lực băng hàn cuộn trào, nhanh chóng hấp thụ nguyên khí thiên địa, với một tốc độ kinh người ngưng tụ quanh người Hoa Vân một ngọn băng sơn màu đen.

- Ma Cực Băng Sơn!

Băng sơn với một màu đen tuyền tỏa ra một cảm giác vững chắc không gì lay chuyển nổi.

Ngón tay khổng lồ thì tựa như nộ hỏa của thiên thần từ một nơi hư vô xa xôi rơi xuống, với thanh thế kinh người, trước bao nhiêu con người đang nhìn không chớp mắt, ngón tay hung hăng oanh kích ngọn băng sơn.

Sự va chạm này giống như hai thiên thể lao vào nhau từ hai hướng, vào thời khắc va chạm xảy ra tất cả mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tai đều bị chấn động đến đau đớn.

Rắc rắc!

Nhưng dù tai có bị đau đớn thì mắt vẫn nhìn chăm chăm về nơi xảy ra va chạm, rồi một thanh âm rẹt rẹt rất nhỏ vang lên.

Ô Mặc ở phía sau, đồng tử co rút lại. Hắn có thể nhìn thấy trên ngọn băng sơn kia đã xuất hiện những đường nứt.

Ầm!

Vết nứt ngày một lan rộng, chỉ nháy mắt đã lan tỏa ra khắp ngọn núi, cuối cùng ngọn băng sơn khổng lồ trước bao ánh mắt kinh hoàng nổ tung thành từng mảnh.

- Phụt!

Băng sơn nổ tung, ánh kim quang chói lòa bắn ra, một đạo thân ảnh được bao quanh bởi ánh kim quang, nhìn thì thấy dường như có dòng dịch thể kim sắc đang chảy khắp cơ thể tạo cảm giác vững chắc không gì lay chuyển được.

- Niết Bàn Kim Thân!

Nhìn thân ảnh được bao bọc bởi kim quang, trong đoàn người Dương Thành bỗng có người kêu lên, hiển nhiên không thể ngờ Hoa Vân lại bị ép đến mức phải thi triển Niết Bàn Kim Thân!

Uỳnh!

Thân ảnh kim sắc nắm chặt nắm đấm rồi tung quyền, giống như một ngôi sao băng kim sắc oanh kích ngón tay khổng lồ kia, kình phong bạo phát, chỉ thấy ngón tay khổng lồ bị đẩy lùi đồng thời cũng dần vỡ tan.

Ầm ầm!

Ngón tay vỡ dần từng chút một, tuy uy lực Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ rất mạnh nhưng dù sao thực lực Lâm Động mới chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, còn Hoa Vân đã là cường giả Niết Bàn Cảnh thật sự. Vì thế muốn dựa vào một chiêu này mà giành ưu thế thì hiển nhiên là không dễ. Nhưng cũng may là mục đích của hắn đã đạt được!

Lâm Động lơ lửng trên không, khí huyết trong cơ thể dâng tràn, toàn thân nóng rực, ánh mắt gắn chặt vào thân ảnh ở phía xa. Hoa Vân lúc này tóc đã bị chấn động bật tung xõa xuống vai, mơ hồ dường như còn thấy được sự thảm hại.

Hơn nữa tất cả mọi người đều đã nhìn thấy Hoa Vân lúc này đã không còn ở vị trí cũ nữa. Vụ va chạm vừa rồi đã đẩy hắn lùi sau đến mấy chục trượng mới chặn đứng được sức mạnh đáng sợ kia.

Thắng thua đã phân định rõ ràng!

- Đa tạ đã nhường!

Lâm Động nhìn Hoa Vân đang nghiến chặt răng, rồi ôm quyền nói. Giọng nói bình tĩnh nhưng lại mang trong nó sự uy hiếp truyền tới!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 443

Âm Mưu Ngầm.

Thắng rồi?

Liễu Nguyên vặn vẹo cái cổ có phần khó khăn, nhìn Lăng Chí lúc này cũng như rớt cả mắt ra ngoài, lẩm bẩm nói.

Lăng Chí không trả lời, lý trí của hắn vẫn đang tạm thời bị sự kinh ngạc đó áp chế. Mãi lâu sau Lăng Chí mới tỉnh lại, hắn nhìn Hoa Vân bị đánh cho đầu tóc rối tung, cuối cùng chầm chậm gật đầu.

Khi gật đầu Lăng Chí cũng đang suy nghĩ, đêm qua hắn vốn hơi bất mãn với thái độ của Lâm Động, với hắn, dù Lâm Động có chút bản lĩnh nhưng cũng không đủ để hắn cuồng ngạo như thế trước Vương triều Lăng Vân, nhưng giờ hắn đã hiểu thái độ đó của Lâm Động là có nguồn vốn để chống đỡ.

Sở dĩ Lâm Động không hề để tâm đến mặt mũi của Lăng Chí không phải vì hắn ngông cuồng mà là vì hắn thật sự có bản lĩnh. Chiêu vừa rồi nếu đổi là Lăng Chí thì dù có tiếp được chiêu cũng chắc chắn bị thương nặng. Dù gì hắn cũng chưa phải Niết Bàn Cảnh, không thể sánh được với Hoa Vân có Niết Bàn Kim Thân.

Đoàn người Dương Thành ở phía sau, sau một lúc tĩnh lặng, cuối cùng cũng tỉnh lại, tiếng hoan hô vang dội khắp trời đất, không ít người còn hét to lên tên Lâm Động, hiển nhiên là vô cùng kích động.

Ma Thiết hít sâu một hơi, kiềm chế sự chấn động trong lòng, nhìn bọn Đường Tuyên ở bên cạnh, chỉ thấy gương mặt họ cũng đầy vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

- Ha ha, thế nào? Ta đã nói là Lâm Động huynh không phải người bình thường mà các ngươi không tin!

Nghe tiếng cười của Ma Thiết, Đường Tuyên và Lưu Huyền có phần hối hận. Ban đầu thật sự họ chẳng xem trọng Lâm Động, thậm chí còn nghĩ hắn chỉ muốn bám đuôi họ để vào Lôi Nham Cốc.

Những tiếng hoan hô lan tràn khắp nơi, Hoa Vân cách đó không xa, sắc mặt đã tối lại, kết quả này hiển nhiên quá khác với những gì hắn nghĩ.

Thân là cường giả Niết Bàn Cảnh, hắn rất rõ khoảng cách giữa Niết Bàn Cảnh và Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong. Niết Bàn Kim Thân mà hắn tu luyện theo lẽ thường, dù có đứng yên cho Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong toàn lực công kích có lẽ cũng chẳng gây ra được tổn thương gì. Nhưng lần này hắn đã tính nhầm, dù gì chẳng ai cũng chẳng ngờ Lâm Động lại có thể thi triển được môn tuyệt học mạnh đến vậy.

Khí huyết trong người sôi lên, nhưng rồi rất nhanh Hoa Vân đã kìm chế được. Nhìn thì ngoài ánh mắt có phần dao động ra, Hoa Vân không hề bị thương thế gì quá lớn. Cảnh tượng này cũng khiến Lâm Động phải thầm lắc đầu. Cường giả Niết Bàn Cảnh quả nhiên bất phàm. Chỉ thứ năm hoàn chỉnh, cơ hồ có thể coi là vũ kỹ mạnh nhất của Lâm Động, ngoài việc tạo cho Hoa Vân vẻ ngoài hơi thảm hại một chút thì chẳng có hiệu quả gì thực chất cả.

Hoa Vân nhìn chằm chằm Lâm Động, môi mím lại, sắc mặt lạnh băng. Nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy tiếng hoan hô của người Dương Thành cũng nhỏ dần xuống, cảnh giác nhìn như sợ hắn trở mặt.

Còn Lâm Động, nhìn ánh mắt sắc lạnh đó của Hoa Vân, hắn chỉ cười nói:

- Sao? Cuộc đánh cược không tính nữa à?

- Không ngờ Hoa Vân ta hôm nay lại chịu thua thiệt trong tay ngươi. Đã cược thì đương nhiên Hoa Vân ta sẽ không nuốt lời.

Hoa Vân nhìn chăm chăm Lâm Động một lúc rồi cười khó coi, phẩy phẩy tay nói:

- Vương triều Huyền Băng bọn ta sẽ không ngăn cản người Dương Thành các ngươi vào Lôi Nham Cốc nữa.

Vừa nói hắn vừa nhìn Ô Mặc phía sau, lời nói của hắn không nhắc đến Vương triều Đại Ô hiển nhiên là không muốn thay mặt cho Vương triều Đại Ô.

- Lúc trước ta cũng đã đồng ý với cuộc đánh cược, nếu hối hận thì sau này thật không còn mặt mũi nào gặp người khác!

Ô Mặc cười nhạt, tuy rất kinh ngạc với kết quả này nhưng rõ ràng giờ lật lọng không phải là lựa chọn sáng suốt. Hơn nữa hắn cũng không cho rằng người Dương Thành vào Lôi Nham Cốc sẽ gây ra rắc rối gì, ngay cả Lâm Động cũng vậy.

Với nhãn lực của mình, Ô Mặc có thể thấy chiêu vừa rồi của Lâm Động có lẽ là vũ kỹ mạnh nhất của hắn, nhưng cũng chỉ khiến Hoa Vân lùi lại, tính ra hai người này không thuộc một đẳng cấp.

Thực lực của Niết Bàn Cảnh không phải cái Tạo Hóa Cảnh có thể tưởng tượng được.

Thấy hai đại Vương triều này không có ý trở mặt, người của Dương Thành mới thở phào. Lâm Động cũng chầm chậm đáp xuống đất, Liễu Nguyên và Lăng Chí lập tức tiến lại bắt chuyện. Lời nói cũng không còn sự kiêu ngạo trước đây nữa, thực lực Lâm Động thể hiện đủ để họ đối xử bình đẳng.

Ở phía xa, Hoa Vân và Ô Mặc cũng đáp xuống, nhìn nhau rồi lắc đầu cười khổ, hiển nhiên là họ không ngờ kết quả lại thế này.

- Tên tiểu tử đó quả thực có chút cổ quái. Vũ kỹ mà hắn thi triển e là đã đạt đến vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng, hơn nữa ta ngạc nhiên nhất là với thực lực

Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong của hắn sao có thể chịu được sức mạnh đáng sợ đó?

Hoa Vân nhìn Lâm Động đang như người anh hùng trong đám người Dương Thành, nói.

- Hắn tu luyện một thứ vũ kỹ luyện thể không tệ, có phần giống với Niết Bàn Kim Thân, nhưng ta cũng phải thừa nhận hắn khá cổ quái.

Khi hai bên giao đấu, Ô Mặc hiển nhiên luôn chú ý đến Lâm Động, đương nhiên hắn cảm nhận được sự khác thường khi Lâm Động thi triển Tiểu Niết Bàn Kim Thân.

- Đúng là có chút phiền phức, nhưng nếu động thủ thật sự thì hắn không có nhiều cơ hội đâu.

Hoa Vân khẽ thở ra, dường như muốn trút bỏ hết sự bực bội.

- Ừm!

Ô Mặc cũng không cảm thấy bất ngờ, Hoa Vân chịu thua thiệt trong cuộc đánh cược này, nhưng nếu thật sự động thủ thì đương nhiên sẽ không cấp cho Lâm Động cơ hội. Khoảng cách giữa Niết Bàn Cảnh và Tạo Hóa Cảnh không phải chỉ dùng vũ kỹ là có thể lấp đầy được.

- Vào trong thôi, lần này chúng ta cứ hợp tác trước, còn việc Viễn Cổ Bí Thược thuộc về ai đến khi có được rồi sẽ tính.

Hoa Vân quay lại nhìn Lôi Nham Cốc mờ ảo trong đám sương khói, nói rồi vẫy tay, rất nhanh phóng đi. Phía sau, đám cường giả của Vương triều Huyền Băng cũng nhanh chóng đi theo.

Ô Mặc khẽ gật đầu rồi cũng lập tức dẫn người đi theo, rồi tất cả cùng biến mất trong đám sương mù mờ ảo trong Lôi Nham Cốc.

- Chúng ta cũng vào thôi nhỉ?

Thấy hai đại Vương triều đã vào Lôi Nham Cốc, Liễu Nguyên và Lăng Chí nhìn nhau với ánh mắt kích động, rồi nhìn Lâm Động, ngữ khí mang hơi hướng hỏi ý kiến.

Lâm Động gật đầu, gọi Mạc Lăng và Ma Thiết rồi đoàn người Dương Thành trong tiếng hoan hô vang dậy cùng ào ạt tràn vào Lôi Nham Cốc.

Trong vùng núi thâm sâu này, Lôi Nham Cốc giống như con Yêu thú vô hình há to cái miệng khổng lồ, bất luận có bao nhiêu người nó cũng có thể nuốt hết!

Khi bóng người cuối cùng biến mất trong Lôi Nham Cốc, trên không trung, một đạo thân ảnh duyên dáng mới hiện ra, người này nhìn khoảng đất còn lại sau cuộc giao đấu của Lâm Động và Hoa Vân với ánh mắt thích thú, khẽ cười nói:

- Có được lực chiến đấu thế này khi mới chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, nếu hắn lên Niết Bàn Cảnh thì sẽ cường hãn đến thế nào? Thật khiến người ta kinh ngạc, không ngờ ở nơi thế này lại gặp được người như thế!

Dứt lời, thân ảnh đỏ khẽ vươn vai, ánh mắt khẽ dao động, nhìn về đỉnh núi cách đó không xa, khẽ mím môi rồi bay vào Lôi Nham Cốc.

Vài phút sau khi đạo thân ảnh thần bí đó vào Lôi Nham Cốc, không khí bên ngoài Lôi Nham Cốc khẽ chấn động, một vài hắc ảnh bỗng vụt ra.

- Nữ tử đó dường như đã phát hiện ra chúng ta?

Một hắc ảnh nói với giọng khàn khàn lạnh lùng.

- Không cần để ý, chúng ta nhất định phải có Bí Thược, Viễn Cổ Bí Tàng đó không phải loại bảo tàng bình thường, nếu có được, chúng ta nhất định sẽ vượt trội trong Bách Triều Đại Chiến.

Một người khác lạnh lùng nói.

- Không ngờ Vương triều Huyền Băng và Đại Ô cũng đến đây, hai tên đó

cũng rất phiền phức đấy.

- Chỉ là hai tên mới thành Niết Bàn Cảnh không lâu, không thể coi là rắc rối gì lớn. Vương triều của chúng cũng chẳng là gì với Vương triều Ma Nham chúng ta… Hắc ảnh kia lại lên tiếng, rồi hắn không nói gì thêm, vẫy tay một cái biến thành một thân ảnh quỷ mị bay vào trong đám sương mù.

Vút vút!

Theo sau hắn, các đạo hắc ảnh còn lại cũng đi theo.

Sau khi chúng vào trong Lôi Nham Cốc, nơi đây mới thực sự trở nên yên tĩnh, nhưng không khí mơ hồ như có hàn ý. Có lẽ, khi người từ các nơi vào trong, Lôi Nham Cốc sẽ không thể yên tĩnh được nữa!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 444

Thạch Điện.

Có lẽ cũng vì luồng lôi điện đó mà bên trong Lôi Nham Cốc tràn đầy khí tức lôi điện. Trong sơn cốc Yêu thú vô số, chúng dường như chịu ảnh hưởng của vùng đất này mà biến dị, không chỉ đi lại như gió mà còn phun ra được lôi điện, so với Yêu thú ở bên ngoài khó đối phó vô cùng.

Diện tích bên trong Lôi Nham Cốc khá lớn, vì thế dù đột nhiên có lượng lớn người tràn vào cũng không ảnh hưởng gì lớn. Chỉ là sương khói đậm đặc bên trong này khiến tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều.

Lôi Nham Cốc vốn rất yên tĩnh vì một đám khách không mời mà trở nên ồn ào. Bốn bề mơ hồ có tiếng gầm rú của Yêu thú. Ở đây vốn là địa bàn của chúng, những con người này đều là kẻ ngoại lai, mà với những kẻ ngoại lai chúng chưa từng nương tay. Hơn nữa trong Lôi Nham Cốc, ngay cả phần ngoại vi cũng mọc không ít loại linh dược, những người kẻ này một khi đã vào thì thấy gì là lấy cái đó. Hành động ấy không chọc giận dân bản địa mới là lạ.

Vì thế, đoàn người vào Lôi Nham Cốc không được bao lâu, xung quanh đã vang vọng tới những thanh âm xao động và hỗn loạn, chắc có người bị Yêu thú tấn công rồi. Nhất thời, đủ mọi thanh âm huyên náo và tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến ai cũng phiền muộn.

- Lâm Động huynh, bảo bối ở sâu trong Lôi Nham Cốc, nhưng dọc đường nhiều Yêu thú, khí độc khắp nơi, dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng phải cẩn thận. Chúng ta coi như đã trên cùng một con thuyền, chúng ta cùng tiến lên, thế nào?

Liễu Nguyên nhìn vùng ngoại vi mù mịt sương khói, rồi cười hỏi ý kiến Lâm Động.

- Cũng được!

Lâm Động cũng không phản dối, Lôi Nham Cốc quả đúng là vô cùng nguy hiểm, nếu tạm thời liên thủ được cũng được an toàn hơn một chút. Hơn nữa lúc trước thấy Vương triều Huyền Băng và Đại Ô, chắc là đều đã đi vào rồi, nếu đi muộn thì có lẽ sẽ chẳng được cái gì.

- Đi nào, theo ta!

Lâm Động quay lại nói với bọn Mạc Lăng và Ma Thiết, giờ coi như Lâm Động là người dẫn đầu, hơn nữa theo hắn thấy, nếu có chuyện gì, có bọn họ cũng trợ lực được không ít.

Lâm Động và Lăng Chí, Liễu Nguyên sau khi đồng ý tạm thời hợp tác lập tức tăng tốc đi vào sâu trong Lôi Nham Cốc, những người Dương Thành khác, một số cũng nhanh trí đi theo.

Trong Lôi Nham Cốc, có rất nhiều con đường bằng đá giao cắt nhau như mê cung. Nhưng cũng may bọn Liễu Nguyên có được không ít tin tình báo về nơi này nên đi cũng không quá khó khăn. Lâm Động cũng nhàn nhã, thỉnh thoảng lại có Yêu thú xông ra nhưng chưa đến chỗ hắn thì đã bị đám người kia cùng ra tay đánh tan thành vụn.

Khi đoàn người Lâm Động tiến về phía trước, hắn cũng thấy trên đường có dấu chân và xác Yêu thú, có lẽ là do hai đại Vương triều kia để lại.

Cứ đi như thế khoảng mười mấy phút sau, con đường đá ngoằn ngoèo cuối cùng cũng xuất hiện những cảnh tượng khác đi. Đó là một tấm màn lôi điện đang bắn ra những tia điện sáng chói, khi chạm xuống đất phát ra những tiếng nổ lách tách.

Trong tấm màn đó, Lâm Động cảm nhận được một sức mạnh khá lớn. Lâm Động nheo mắt nhìn, tấm lưới điện đó dù là cường giả Bán Bộ Niết Bàn muốn xông qua cũng phải chịu khổ không ít.

- Lâm Động huynh, tấm màn này do lôi thạch hấp thụ lôi đình mà hình thành nên, uy lực vô cùng lớn, bình thường trên bầu trời Lôi Nham Cốc đều là mây tích điện, trong môi trường thời tiết như thế, uy lực của tấm màn lôi điện này lại càng tăng gấp mấy lần, ngay cường giả Niết Bàn Cảnh cũng khó lòng đi qua.

- Nhưng cũng may mỗi tháng đều có mấy ngày mây tan, muốn vào sâu trong Lôi Nham Cốc phải nắm được thời cơ, vì thế mà rất nhiều người đều tranh thủ lúc này… Thấy Lâm Động chăm chăm nhìn tấm màn lôi điện kia, Liễu Nguyên mỉm cười giải thích.

- Ồ?

Lâm Động lúc này mới chợt hiểu, hắn đang phiền muộn tại sao hai đại Vương triều kia sớm không đến muộn không đến lại đến đúng vào lúc này. Thì ra là vì tấm màn lôi điện này!

- Lâm Động huynh, e là chỉ có cường giả Bán Bộ Niết Bàn mới đi qua được nó, những người khác đành ở lại bên ngoài.

Ma Thiết cũng nhìn Lâm Động rồi chuyển sang nhìn ba người Mạc Lăng, nói.

- Không sao!

Nghe thế Lâm Động lắc đầu cười, nói với ba người Mạc Lăng:

- Mọi người cứ đi theo sau ta là được!

Ba người Mạc Lăng vẫn luôn theo Lâm Động, cũng giúp được không ít, nay khó khăn lắm mới tìm thấy bảo tàng, đương nhiên Lâm Động cũng không muốn bỏ lại họ bên ngoài.

Khi nghe Lâm Động nói thế ba người Mạc Lăng cũng cảm động gật đầu.

- Đi thôi!

Lăng Chí, Liễu Nguyên cũng đã sắp xếp xong, họ đem theo hết cường giả Bán Bộ Niết Bàn, ôm quyền chào Lâm Động một cái rồi xông vào tấm màn lôi điện.

Xẹt xẹt!

Khi họ lao vào, tấm màn lập tức phát ra những tiếng nổ khiến người ta có cảm giác dựng tóc gáy.

- Đi thôi!

Lâm Động vẫy tay bước vào trong tấm màn rồi tâm thần khẽ động, một đạo lực thôn phệ dần lan tỏa bao trùm lấy ba người Mạc Lăng đang lo lắng thấp thỏm.

Dường như lực thôn phệ hình thành quanh họ một tấm màn chắn vô hình, những tia điện cuồng bạo kia khi tiếp xúc với tấm màn bảo hộ lập tức tan đi.

Những tia lôi điện trải qua sự thôn phệ và luyện hóa của lực thôn phệ, lượn quanh cơ thể Lâm Động rồi bị Lâm Động cưỡng chế hút vào thân thể.

Trước đây khi tu luyện Đại Nhật Lôi Thể, Lâm Động đã từng hấp thụ lôi đình, vì thế lần này cũng nhẹ nhàng chứ không có gì trở ngại.

Nhờ tác dụng đặc biệt của lực thôn phệ, tấm màn lôi điện có thể khiến cường giả Bán Bộ Niết Bàn phải chịu khổ kia đã không còn chút thách thức nào với Lâm Động. Vì thế hắn không khỏi bật cười khi thấy bọn Ma Thiết cách đó không xa đang toàn thân run rẩy.

Đi qua tấm màn lôi điện không mất quá nhiều thời gian, chỉ mấy phút Lâm

Động đã đưa ba người Mạc Lăng và Tiểu Viêm an toàn đi qua, rồi quay lại nhìn đám người Ma Thiết bị lôi điện làm cho tóc tai dựng đứng lên mà không khỏi buồn cười.

- Cuối cùng cũng vào rồi!

Đám người Mạc Lăng khi vượt qua được tấm màn lôi điện thì thở phào nhẹ nhõm, rồi ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía trước.

Xuất hiện trước mặt đám Lâm Động là một sơn cốc khổng lồ, ở chính trung tâm là một tòa Thạch điện to lớn đứng sừng sững.

Tòa Thạch điện này mang đầy dấu vết thời gian, đã có phần bị hủy hoại, chắc tồn tại đã lâu rồi. Hiển nhiên đây chính là mục tiêu cần đến của bọn Lâm Động. Cái gọi là Viễn Cổ Bí Thược có lẽ ở trong tòa Thạch điện khổng lồ này.

- Ha ha, cuối cùng cũng đến nơi rồi! Các vị, tiếp theo có thu hoạch gì thì phải xem cơ duyên mỗi người rồi!

Nhìn tòa Thạch điện, Liễu Nguyên không kìm được mà cười lớn, rồi dẫn người vào trong.

Cửa lớn của Thạch điện đã bị mở, có lẽ là do hai đại Vương triều kia làm, xung quanh cũng có nhiều dấu chân.

Bên trong Thạch điện rất rộng, vô số hành lang đan nhau kéo dài đến tận sâu vào bên trong. Bọn Lăng Chí vừa vào trong là tách ra tìm các loại bảo bối, nhất thời bận rộn nhưng rất hưng phấn.

- Chúng ta đi bên này!

Lâm Động không dừng lại ở đây, mắt hắn nhìn về phía một dãy hành lang, mắt lóe sáng rồi vẫy tay đi trước dẫn đường.

Ba người bọn Mạc Lăng đương nhiên không chút do dự mà theo hắn. Còn

Ma Thiết, Đường Tuyên và Lưu Huyền thì hơi do dự nhưng rồi cũng đi theo, bọn họ nghĩ theo bên cạnh Lâm Động chắc sẽ an toàn hơn.

Bọn Lâm Động đi qua hành lang, mắt Lâm Động càng sáng hơn, thậm chí còn ánh lên sự kích động. Lúc nãy khi mới vào Thạch điện hắn đã cảm nhận được tinh thần lực của mình có dấu hiệu sôi sục.

Tình hình đó Lâm Động rất hiếm khi gặp, nhưng hắn biết chỉ khi tinh thần lực cảm ứng được linh vật thiên địa có liên quan mật thiết với nó thì mới có động tĩnh như vậy. Điều này hiển nhiên cho thấy, trong Lôi Nham Cốc, thứ hấp dẫn tinh thần lực của Lâm Động, chỉ có một thứ, đó chính là Thiên Phù Linh Thụ mà hắn nằm mơ cũng muốn có!

Sau mấy phút cuối cùng thân ảnh cũng dừng lại, trước mặt bọn Lâm Động xuất hiện một gian thạch thất rộng lớn. Gian thạch thất này có một luồng năng lượng kinh người, mùi dược hương nồng nặc không ngừng lan tỏa, rõ ràng đây là một gian phòng dùng để cất giữ linh dược.

Lâm Động nhìn lướt căn phòng rộng lớn, cuối cùng dừng lại ở vị trí trung tâm. Ở đó là một cái cây đã khô vàng, nhìn từ xa, các cành nhánh trên cây tựa như những phù văn thần bí do thiên nhiên tạo nên, cơ hồ có cả sức mạnh thần kỳ có thể nối liền trời đất.

- Thiên Phù Linh Thụ!

Nhìn cái cây đại thụ này, hai mắt Lâm Động bỗng chốc lóe sáng đến cực hạn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 445

Phù Văn.

Lâm Động khẽ thở ra rồi chầm chậm bước vào. Khi đi vào rồi hắn mới cảm nhận hết được sự rộng lớn của gian thạch thất. Bên trong có rất nhiều loại linh dược nhưng Lâm Động không để tâm, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Thiên Phù Linh Thụ ở phía xa kia và bước nhanh về phía đó.

Bọn Mạc Lăng theo phía sau, lúc này họ cũng phát hiện thấy mục tiêu của Lâm Động, ánh mắt có chút chấn động. Tuy đều đã biết bên trong Lôi Nham Cốc có Thiên Phù Linh Thụ nhưng khi nó xuất hiện trước mắt, dù đã có sự chuẩn bị cũng không khỏi mất bình tĩnh.

- Hà hà, Lâm Động huynh vận khí thật tốt! Hồi đó khi thông tin về Thiên Phù Linh Thụ truyền ra không ai biết được thật hay giả. Không ngờ chúng ta vừa mới vào đây không lâu đã gặp được rồi!

Ma Thiết cười nói, ánh mắt có chút ngưỡng mộ. Độ quý hiếm của Thiên Phù Linh Thụ đương nhiên hắn biết, nhưng hắn cũng không phải loại không biết điều. Nếu trên đường đến đây Lâm Động không có biểu hiện gì đặc biệt thì có lẽ còn có thể tranh giành Thiên Phù Linh Thụ với hắn, nhưng hai lần ra tay của Lâm Động đã hoàn toàn chấn áp được họ.

Vì thế khi thấy Lâm Động không hề che giấu sự muốn có Thiên Phù Linh Thụ, bọn Ma Thiết đương nhiên sẽ không nói gì nhiều, quay người đi lấy những linh dược gần đó. Những thứ này nếu bán đi cũng đổi được không ít Niết Bàn Đan.

Cuối cùng Lâm Động dừng bước trước Thiên Phù Linh Thụ. Khi đứng gần

hắn cảm càng thấy rõ hơn vô số những đường vân chằng chịt trên thân cây. Những đường vân đó tự thần kỳ tựa kiệt tác của trời đất, khiến người ta phải chìm đắm.

Khi quan sát kỹ cây Thiên Phù Linh Thụ này, ánh mắt Lâm Động càng thêm nóng bỏng.

- Lâm Động huynh, nếu thích thì mau lấy đi, để lâu dễ sinh biến!

Ma Thiết lấy được hơn mười gốc linh dược khá quý hiếm rồi tiến lại nhìn Lâm Động đang quan sát Thiên Phù Linh Thụ, cười nhắc nhở.

Lâm Động cười cười, ánh mắt chấp chới nhưng không động thủ ngay.

- Hê hê, thứ linh vật thiên địa này là thứ cho đám nhãi nhép các ngươi hưởng sao?

Bỗng một tràng cười lạnh lẽo vang lên từ trong gian thạch thất.

- Kẻ nào?

Tiếng nói bất ngờ vang lên khiến bọn Ma Thiết lập tức cảnh giác, nguyên lực toàn thân nổi lên, quát lớn.

Vút!

Đúng lúc ấy một đạo hắc ảnh vụt đến như quỷ mị rồi lơ lửng trên không trung, đứng từ trên cao nhìn xuống bọn Ma Thiết. Trên gương mặt âm u lạnh lẽo đó hiện lên sự coi thường, hắn cười lạnh nói:

- Nể tình các ngươi đã dẫn đường nên ta không giết, cút đi!

Vừa nói, kẻ đó vừa bước ra, một luồng khí tức mạnh mẽ trào dâng khiến sắc mặt bọn Ma Thiết kịch biến, kêu lên thất thanh:

- Niết Bàn Cảnh!

- Đáng chết, tên này ở đâu ra vậy? Lại là một cường giả Niết Bàn Cảnh!

Mạc Lăng đứng phía sau Lâm Động thấp giọng chửi.

Lâm Động nheo mắt. Hắn không thấy lạ, hắn biết không chỉ có Vương triều Huyền Băng và Đại Ô là bị Viễn Cổ Bí Thược hấp dẫn, trong bóng tối chắc chắn còn có những kẻ khác đang nhăm nhe, mà những kẻ trước mắt đây là một trong số đó.

Trước khí tức của hắc ảnh kia, sắc mặt Ma Thiết tối lại, hai tay nắm chặt, nhưng chẳng có cách nào, đối diện với cường giả Niết Bàn Cảnh họ căn bản không thể chống lại.

Nhìn bọn Ma Thiết bỗng trở nên yên lặng, đạo hắc ảnh kia cười đắc ý, thân hình khẽ động bay về phía Thiên Phù Linh Thụ.

- Khốn kiếp!

Thấy vậy toàn thân bọn Mạc Lăng đều căng thẳng, hai mắt Lâm Động càng nheo lại chặt hơn. Nhưng đúng khi ánh mắt Lâm Động đang lấp lánh định động thủ thì Ma Thiết đã kéo lại, lắc đầu nói nhỏ:

- Thôi đi, chúng ta không đánh lại được hắn đâu!

Ma Thiết biết rõ, tuy bên ngoài Lôi Nham Cốc, Lâm Động đã dùng một chiêu đẩy lui được Hoa Vân nhưng không có nghĩa là giờ hắn có thể chống lại được cường giả Niết Bàn Cảnh. Nếu giờ mà chọc giận vị cường giả Niết Bàn Cảnh thần bí này thì e là lành ít dữ nhiều.

- Yên tâm!

Lâm Động khẽ cười rồi nghiêng đầu nhìn hắc ảnh như đại bàng lao về phía Thiên Phù Linh Thụ.

Tốc độ kẻ đó vô cùng nhanh, dường như chỉ chớp mắt hắn đã xuất hiện ở phía trên Thiên Phù Linh Thụ. Bàn tay nắm một cái, nguyên lực hùng hồn hình thành nên một bàn tay khổng lồ tóm về phía Thiên Phù Linh Thụ.

Thế nhưng khi bàn tay nguyên lực đó sắp chạm tới Thiên Phù Linh Thụ thì bỗng cái cây với cành lá vốn đang tĩnh lặng bỗng rung lên, cành cây tỏa ra một quang mang màu xanh lục, cơ hồ còn có mùi tanh nồng khiến sắc mặt Lâm Động cũng phải thay đổi.

Đạo hắc ảnh đó hiển nhiên cũng không ngờ Thiên Phù Linh Thụ cũng biết tấn công, sắc mặt cũng thay đổi. Nhưng tốt xấu thế nào thì hắn cũng là cường giả Niết Bàn Cảnh, thân hình di chuyển một cách quỷ dị tránh được hết những đòn tấn công của cành cây. Sau đó bàn tay như cây đao sắc bén chém ra một đạo kình phong chặt đứt không ít cành cây.

Có điều, thủ đoạn cứng rắn đó của hắn không chỉ không có hiệu quả gì rõ rệt mà ngược lại như đã kích nộ Thiên Phù Linh Thụ, những cành cây bị chặt đứt lại sinh trưởng với tốc độ kinh người rồi tấn công như bão táp về phía hắc ảnh.

Bọn Ma Thiết há hốc miệng nhìn cảnh tượng đó, hiển nhiên họ không thể ngờ một cái cây lại có lực chiến đấu mạnh mẽ đến vậy.

- Thiên Phù Linh Thụ không phải thứ bình thường, nó đã có một chút linh trí, hơn nữa cành cây có bao chất kịch độc. Thứ kịch độc đó được gọi là Thiên Phù Độc, nếu bị dính phải thì dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng sẽ rắc rối lớn.

Nhìn nét mặt kinh ngạc của Lâm Động, Lâm Động cười thản nhiên nói.

Trước đó hắn không lập tức hành động cũng là vì biết điều đó. Thứ linh vật này không phải nói lấy là lấy được. Dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng phải thận trọng, chỉ một chút bất cẩn là có thể hỏng việc.

- Vậy chúng ta đi trước thôi?

Ma Thiết ở bên cạnh nói. Cường giả Niết Bàn Cảnh thần bí kia vừa nhìn là biết không phải loại dễ nói chuyện. Khi hắn giải quyết được Thiên Phù Linh Thụ thì e sẽ đến lượt họ mất.

- Đi? Gặp được loại bảo vật này sao có thể về tay không được?

Lâm Động cười, hắn nhìn chăm chăm vào hắc ảnh đang bị vô số cành cây tấn công, rồi thân hình rung lên bay thẳng tới.

Thấy hành động của Lâm Động, trái tim Ma Thiết như co rút lại, toàn thân run rẩy. Hắn thực sự không ngờ Lâm Động lại to gan đến mức dám tranh đoạt với cường giả Niết Bàn Cảnh!

- Tiểu tử, ngươi dám?

Hắc ảnh bị Thiên Phù Linh Thụ quấn lấy cũng cảm nhận được hành động của Lâm Động, ánh mắt lóe lên hàn quang hét lên.

Tuy nhiên, với sự uy hiếp đó Lâm Động chỉ cười nhạt, thi triển Thái Thanh Du Thiên Bộ, thân hình biến thành một làn khói xanh né tránh Thiên Phù Linh Thụ. Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, không chặt đứt bất cứ cành cây nào, vì hắn biết thứ này càng chặt càng mạnh, nếu cứ cố tình cường hãn chặt sớm muộn gì cũng bị vùi lấp. Đến lúc đó Thiên Phù Độc chui vào cơ thể, có là cường giả Niết Bàn Cảnh đi nữa cũng sẽ vô cùng thê thảm.

Thân hình nhanh nhẹn tránh hết những cành cây đánh tới, sau đó trước ánh mắt phẫn nộ của hắc ảnh, Lâm Động xuất hiện trên thân Thiên Phù Linh Thụ, mắt nhìn vào vị trí trung tâm, ở đó các đường vân cây hình thành nên phù văn kỳ lạ, trên phù văn dường như còn phát ra ánh huỳnh quang.

Đây mới là trung tâm của Thiên Phù Linh Thụ, mà năng lượng kỳ dị quanh nó cũng ngưng tụ trên phù văn này, chỉ cần lấy nó đi là có thể lấy được khống chế được Thiên Phù Linh Thụ.

- Ha ha!

Nhìn phù văn tạo nên từ vân cây ngay gần đó, Lâm Động nhếch môi cười. Lúc này Thiên Phù Linh Thụ dường như cũng cảm nhận được gì đó, lập tức bắn cành cây mang Thiên Phù Độc về phía Lâm Động.

Vút!

Có điều Lâm Động lúc này cũng không để tâm công kích của Thiên Phù Linh Thụ, bàn Tay cong lại đánh mạnh ra, kình phong mạnh mẽ cuộn trào, tóm vào phù văn rồi kéo mạnh ra. Phù văn lấp lánh ánh huỳnh quang đã bị tách khỏi thân cây.

Bộp bộp!

Mất đi phù văn, Thiên Phù Linh Thụ khô héo đi thấy rõ, cành cây cùng rơi bộp bộp xuống đất.

Lâm Động cầm phù văn, lật tay một cái cất vào túi Càn Khôn. Ngay sau đó hắn liền cảm nhận được sát ý nồng nặc phía sau lưng.

- Tiểu tử, cho ngươi một cơ hội, chủ động giao nạp, tự chặt một tay, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Hắc ảnh lơ lửng trên không trung, ánh mắt âm u như hồn ma bóng quỷ trừng trừng nhìn Lâm Động, giọng nói tràn đầy sát khí khiến sắc mặt bọn Ma Thiết tái nhợt.

Thế nhưng những lời tiếp theo của Lâm Động đã khiến toàn thân họ lạnh toát.

Lâm Động nói rất đơn giản, chỉ có hai chữ nhưng khiến hắc ảnh đó không kìm được tức giận mà rung lên bần bật:

- Nằm mơ!

Nhìn hắc ảnh bạo nộ đến cực điểm, bọn Ma Thiết biết đã đắc tội vị cường giả Niết Bàn Cảnh này rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 446

Tuyệt Chiêu.

Sắc mặt của kẻ kia lúc này đã tối đen đến cực hạn, hắn nhìn Lâm Động với ánh mắt không hề che giấu sát ý.

- Tiểu tử, ngươi tưởng có thể đẩy lùi được cường giả Niết Bàn Cảnh là có thể ngông cuồng trước mặt ta sao?

Hắn nói vậy hiển nhiên là hắn cũng đã chứng kiến cảnh giao đấu giữa Lâm Động và Hoa Vân ngoài Lôi Nham Cốc. Nhưng với hắn thì thật nực cười, nếu thật sự giao đấu, với chút thực lực của Lâm Động căn bản không thể cầm cự quá mười hiệp.

Lâm Động cười cười, cũng không phản bác gì, nhưng cũng không có dấu hiệu gì là sẽ giao nạp Thiên Phù Linh Thụ. Hành động đó của hắn cũng đã khiến ánh mắt kẻ kia càng tối tăm hơn.

Bọn Ma Thiết ở phía dưới nhìn cảnh đó sắc mặt cũng tái nhợt. Khi ở ngoài Lôi Nham Cốc, tuy cũng đã chứng kiến việc giữa Lâm Động và Hoa Vân, nhưng dù sao đó cũng chỉ là cá cược. Còn lúc này hắc ảnh kia hiển nhiên chẳng phải loại thân thiện gì. Nếu Lâm Động không giao ra Thiên Phù Linh Thụ thì e hắn sẽ không để yên.

So với sắc mặt nhợt nhạt của bọn Ma Thiết, ba người Mạc Lăng thì tim càng đập dồn dập hơn, nhưng nhất thời đã lựa chọn tin tưởng vào Lâm Động. Họ đến Chiến trường Viễn Cổ cũng một thời gian rồi, từ đầu chí cuối Lâm Động đã tạo ra vô số kỳ tích, dường như tuyệt chiêu của hắn không bao giờ hết.

Trong gian thạch thất rộng lớn, không khí có phần ngưng đọng lại, mơ hồ có

hàn ý âm u lan tỏa khiến sắc mặt ai nấy cũng thay đổi bất định.

- Tiểu tử, ngươi đã đánh mất cơ hội cuối cùng rồi đấy!

Không khí căng thẳng kéo dài một lúc, cuối cùng hắc ảnh lên tiếng. Nghe hắn nói vậy, bọn Ma Thiết khẽ run lên, rõ ràng cường giả Niết Bàn Cảnh này đã không nhẫn nại được nữa rồi.

Hắc ảnh bước ra một bước, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, dưới lớp da hắn có ánh kim quang lưu chuyển, hắn không thi triển vũ kỹ mà biến thành một tia sáng mơ hồ, nắm đấm lao về phía Lâm Động với tốc độ nhanh hơn chớp.

Không khí như nổ tung theo nắm đấm của hắn. Cường giả Niết Bàn Cảnh có Niết Bàn Kim Thân chân chính, đó chính là vũ khí mạnh nhất của họ, ngay cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng không thể chống cự.

Hắc ảnh đó cũng không hề có ý định nương tay, quyền phong mạnh mẽ nhằm thẳng ngực Lâm Động mà lao tới, nếu quyền này chạm vào mục tiêu có lẽ sẽ tạo nên một cái lỗ hổng máu me.

- Hừ!

Thấy thủ đoạn tàn độc của kẻ kia, ánh mắt Lâm Động trở nên lạnh lẽo, nhưng hắn cũng không lùi về sau, thân hình rung lên, dưới lớp da cũng phát ra ánh kim quang. Ánh kim quang này tuy không bằng được kẻ kia nhưng cũng có cảm giác vững chắc không thể xuyên thủng.

Kim quang lan tỏa dưới da Lâm Động, sức mạnh to lớn cũng dâng trào từ trong cơ thể hắn. Hai mắt Lâm Động tóe lửa, dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn Ma Thiết, Lâm Động giơ nắm đấm được bao phủ bởi kim quang oanh kích thẳng về phía hắc ảnh.

Ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, một luồng năng lực cuồng bạo cuộn trào,

một số loại linh dược ở xung quanh nổ tung thành vụn.

Thân hình Lâm Động bật lùi về sau, cùng lúc đó trên cơ thể hắn không ngừng phát ra những tiếng nổ nhỏ, rõ ràng là bị sức mạnh vô cùng lớn xâm nhập vào cơ thể.

Sức mạnh đáng sợ đó đủ để khiến một cường giả Bán Bộ Niết Bàn nổ tung. Nhưng Lâm Động dù bị bật ra sau nhưng không hề có dấu hiệu bị trọng thường, ánh kim quang trên cơ thể ngược lại còn phát sáng hơn.

Bịch!

Thân thể Lâm Động cuối cùng đập mạnh vào một cột trụ to lớn. Cây thạch trụ to đến mấy người ôm lập tức xuất hiện đầy vết nứt, còn Lâm Động cũng đứng vững lại được.

Nhìn Lâm Động sau khi tiếp một quyền của cường giả Niết Bàn Cảnh mà không hề có dấu hiệu trọng thương, bọn Mạc Lăng lập tức hít vào một hơi khí lạnh, đầu óc bắt đầu hỗn loạn.

- Niết Bàn Kim Thân?

Trên trời, hắc ảnh kia nheo mắt nhìn ánh kim quang chập chờn dưới da Lâm Động, rồi dường như hiểu ra được điều gì, cười lạnh nói:

- Thì ra là một môn vũ kỹ luyện thể tương tự Niết Bàn Kim Thân. Chẳng trách ngươi ngông cuồng như vậy. Có điều nếu ngươi thật sự tưởng rằng chỉ dựa vào nó mà đối kháng được với cường giả Niết Bàn Cảnh thì ta cho ngươi hay, ngươi quá ngây thơ rồi!

Vừa dứt lời toàn thân hắc ảnh kia bộc phát ánh kim quang chói lòa, ánh sáng ấy hơn Tiểu Niết Bàn Kim Thân của Lâm Động không biết bao nhiêu lần.

- Để xem thứ Niết Bàn Kim Thân nửa mùa của ngươi đỡ được mấy đòn công kích của ta?

Lần này hắc ảnh kia đã dùng triệt để sức mạnh của Niết Bàn Kim Thân. Khi thấy ánh kim quang ngày một chói lòa, sắc mặt Lâm Động cũng có chút nặng nề. Qua cú va chạm vừa rồi hắn cũng đã hiểu sức mạnh của cường giả Niết Bàn.

Lâm Động có thể đỡ được nhờ Tiểu Niết Bàn Kim Thân nhưng chung quy không thể nào chống cự được với kẻ kia. Bất luận thế nào thì thực lực của hắn vẫn kém Niết Bàn Cảnh quá xa.

Thân ảnh được bao bọc bởi ánh kim quang mang sức mạnh dời núi lấp biển càng ngày càng tới gần Lâm Động. Thứ kình phong với áp lực rất lớn đó khiến mặt đất chỗ Lâm Động đứng vỡ ra thành vô số vết nứt.

- Lâm Động, mau chạy đi!

Bọn Ma Thiết thấy thế tim như muốn nhảy ra ngoài, hét lên với Lâm Động. Rõ ràng tên cường giả Niết Bàn Cảnh kia đã dùng toàn lực, hắn muốn hạ sát thủ!

- Có chạy nổi không?

Trong ánh kim quang phát ra tiếng cười chói tai của tên cường giả Niết Bàn Cảnh. Hắn nhìn gương mặt bình tĩnh của Lâm Động, cứ nghĩ đến lát nữa gương mặt đó sẽ nát như tương hắn lại tràn đầy khoái cảm sặc mùi tanh của máu.

Vút!

Kim quang lướt qua, nắm đấm như được đúc từ vàng cuối cùng phá vỡ không khí nhằm vào đầu Lâm Động mà đánh tới. Với tốc độ đó, khoảng cách đó, có nhanh đến mức nào đi nữa cũng chẳng thể tránh nổi.

- Ngươi chết đi!

Gương mặt kẻ kia đầy vẻ hung tàn, thế nhưng khi nắm đấm của hắn tung ra, dường như hắn nhìn thấy trong mắt Lâm Động ánh lên vẻ chế giễu.

Chưa kịp suy nghĩ về ánh mắt đó của Lâm Động thì một tia hồng quang đột nhiên bắn tới. Ngay sau đó là nắm đấm lạnh băng như làm từ kim loại nặng nề lao về phía quyền phong của hắn.

Sức mạnh đáng sợ cuồn cuộn dâng trào, trong gian thạch thất, mặt đất nứt vỡ, một cây thạch trụ nổ tung, thậm chí cả thạch thất như muốn đổ sập. Bọn Ma Thiết vội vàng lùi sau, sắc mặt nhợt nhạt nhìn khung cảnh đầy khói mù. Loại công kích thế này dù Lâm Động có mạnh hơn nữa cũng chắc chắn chết!

Ầm ầm ầm!

Nhưng đúng lúc đó, trong đám khói mù dầy đặc, một đạo thân ảnh bỗng bắn ra, hai chân cắm xuống mặt đất vẽ nên hai đường sâu hoắm. Cũng đúng lúc đó, sức mạnh đáng sợ bùng ra từ trong cơ thể tỏa ra khiến không khí nổ tung.

Thân ảnh bắn ngược ra sau đó cuối cùng đâm sầm vào một bức tường, rồi thân thể mềm ra, miệng phụt ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt bọn Ma Thiết lập tức nhìn chăm chăm vào đạo thân ảnh đó, cơ thể lập tức như đóng băng, hai tròng mắt lồi ra như gặp phải ma.

Vì đạo thân ảnh bị bắn ra và hộc máu đó lại chính là gã cường giả Niết Bàn Cảnh thần bí kia!

Sững sờ nhìn cảnh tượng đó, bọn Ma Thiết phát hiện não mình như trong trạng thái tê liệt.

Thậm chí không chỉ họ, ngay hắc ảnh là nhân vật chính cũng không thể tin được mà ngẩng lên, lau vết máu nơi khóe miệng rồi trừng trừng nhìn vào đám mây mù.

Một lúc sau, đến khi từ trong đám mây mù phát ra tiếng bước chân khoan thai họ mới quay lại, thấy một đạo thân ảnh với gương mặt bình tĩnh không chút dao động.

Bọn Ma Thiết dừng ánh mắt ở gương mặt bình tĩnh của Lâm Động, rồi bỗng phát hiện phía sau hắn còn có một thân ảnh cao lớn, tựa như hộ vệ trung thành nhất.

Ánh mặt họ nhìn theo hướng đó, thân ảnh đỏ rực như lửa kia, họ không nhìn rõ gương mặt nhưng sức mạnh to lớn mà thân ảnh đó vừa tỏa ra cũng khiến suy nghĩ của họ có phần hỗn loạn. Mãi lúc lâu sau mới có những giọng nói với vẻ đầy kinh ngạc len lỏi qua kẽ răng họ.

- Cường giả Niết… Niết Bàn Cảnh…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 447

Chủ Điện.

Gian thạch thất đổ nát lúc này yên lặng như tờ, bất luận là Ma Thiết, Mạc Lăng hay cường giả Niết Bàn Cảnh kia, tất cả đều đang nhìn thân ảnh đỏ rực phía sau Lâm Động với ánh mắt kinh hoàng.

- Cường giả Niết Bàn Cảnh… bên cạnh hắn sao lại có cường giả Niết Bàn Cảnh?

Bọn Ma Thiết miệng lẩm bẩm không thể tin được. Họ chưa từng thấy bên cạnh Lâm Động có cường giả Niết Bàn Cảnh bảo vệ, hơn nữa nhìn bộ dạng của ba người Mạc Lăng hiển nhiên là bọn họ cũng không biết.

- Linh khôi, thì ra đây mới là tuyệt chiêu thật sự của ngươi.

Tên cường giả Niết Bàn Cảnh kia chầm chậm quệt vết máu nơi khóe miệng, giọng khàn đặc nói. Tầm nhìn của hắn đương nhiên vượt xa bọn Ma Thiết. Hắn có thể cảm nhận được thân ảnh đỏ rực kia không hề có chút sức sống nào, hiển nhiên đó chỉ là một loại Linh khôi.

Nhưng dù là vậy thì trái tim cường giả Niết Bàn Cảnh kia cũng không khỏi bị co rút dữ dội. Ánh mắt nhìn Huyết Linh Khôi vừa e dè vừa đầy ham muốn. Thứ tốt như thế đến hắn cũng chưa từng có.

- Linh khôi?

Nghe thế, bọn Ma Thiết sững người, rồi mới bừng tỉnh, nhìn Lâm Động với ánh mắt ngưỡng mộ. Thứ này vô cùng hiếm có, không ngờ Lâm Động lại có được. Lúc này họ cuối cùng cũng hiểu tại sao Lâm Động lại đối xử với Lăng

Chí, Liễu Nguyên bình thường nhàn nhạt như thế. Thì ra trong tay hắn còn có thứ vô cùng có tính uy hiếp. Một đầu Linh khôi là đủ sánh ngang với cường giả Niết Bàn Cảnh, mà có thứ hộ thân này rồi thì Lâm Động còn phải sợ bọn Lăng Chí sao?

Lâm Động cười, không thừa nhận cũng chẳng phản đối, khẽ cười:

- Tiếp theo ngươi muốn thế nào?

Nghe Lâm Động nói vậy, ánh mắt hắc ảnh Niết Bàn Cảnh kia lóe lên hàn quang, nhưng khi nhìn Huyết Linh Khôi bên cạnh Lâm Động thì lại đành phải kìm chế nộ hỏa. Lúc nãy đã tiếp chiêu với Huyết Linh Khôi, hắn biết nếu đánh thật sự thì sợ là chỉ với thứ này thôi cũng đủ khiến hắn sứt đầu mẻ trán. Huống hồ còn có Lâm Động kia, cục diện bỗng chốc trở nên bất lợi với hắn. Và hiển nhiên ý định cướp lại phù văn e là cũng phải tạm thời xóa bỏ.

- Tiểu tử, ngươi đừng có đắc ý quá! Đắc tội với Vương triều Ma Nham bọn ta sẽ không dễ sống đâu! Chỉ là một đầu Linh khôi mà thôi, chưa đủ để bảo vệ ngươi ngông cuồng trong Chiến trường Viễn Cổ đâu!

- Vương triều Ma Nham?

Nghe thấy cái tên này, Lâm Động cũng chẳng có phản ứng gì, nhưng bọn Ma Thiết thì sắc mặt đều thay đổi. Họ nhìn dáng vẻ bình thản của Lâm Động mà không kìm được phải ghé lại nói nhỏ:

- Lâm Động, lần này rắc rối rồi. Bọn ta đã từng nghe danh Vương triều Ma Nham, nó chính là một trong các Vương triều Cao cấp, thực lực rất mạnh, không phải chỉ có một cường giả Niết Bàn Cảnh đâu. Hơn nữa, chúng có thù tất báo, một khi đắc tội với chúng thì không chết không yên. Theo ta được biết, từng có một Vương triều Cao cấp đã bị chúng hủy diệt hoàn toàn!

Nghe vậy ánh mắt Lâm Động mới khẽ lay động, xem ra Vương triều Ma Nham này quả thực là thế lực rất mạnh của một phương.

- Hê, tiểu tử, nếu giờ ngươi ngoan ngoãn giao nạp Thiên Phù Linh Thụ, đồng thời cống nộp đầu Linh khôi kia, ân oán này coi như xóa bỏ. Nếu không e là ngươi sẽ không có cơ hội lộ diện ở Chiến trường Viễn Cổ đâu.

Nhìn thấy sự thay đổi trong mắt Lâm Động, cường giả Niết Bàn Cảnh kia cười lạnh, đắc ý nói.

Lâm Động nhíu mày, liếc kẻ kia rồi bình thản nói:

- Ta không quan tâm ngươi là người của Vương triều nào, thứ đã vào tay ta rồi thì không có chuyện nhả ra, cút!

Khi nói chữ cuối cùng ánh mắt Lâm Động trở nên sắc lẹm, gương mặt tràn đầy sát khí.

- Ngươi!

Thấy Lâm Động có thái độ như vậy, kẻ kia đại nộ, hắn vốn tưởng lấy cái tên đó ra sẽ khiến Lâm Động phải khuất phục, nhưng không ngờ Lâm Động còn ngông cuồng hơn.

- Được, giờ ngươi cứ nói cứng đi, sớm muộn rồi ta sẽ cho ngươi hối hận!

Có điều bạo nộ thì bạo nộ nhưng có Linh khôi ở đây, hắn cũng chẳng dám làm gì, nhìn Lâm Động hằn học rồi nhanh chóng bay ra khỏi thạch thất.

Nhìn hắc ảnh đó biến mất, bọn Ma Thiết mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn Lâm Động cười khổ:

- Lâm Động huynh, đắc tội với hắn rắc rối lắm!

- Mọi chuyện rồi đâu sẽ có đó, chẳng có gì rắc rối cả. Ở Chiến trường Viễn Cổ mà cứ sợ phiền phức thì rất khó có ngày rạng danh, sao có thể được các siêu cấp tông phái xem trọng chứ?

Lâm Động cười thản nhiên. Dù Vương triều Ma Nham đó có rắc rối thật đi nữa hắn cũng không sợ. Lâm Động hắn đến từ Viêm Thành nhỏ bé, nếu cứ sợ này sợ nọ thì đã không thể có được thành tựu như bây giờ.

Nhìn dáng vẻ thản nhiên của Lâm Động, Ma Thiết cười khổ, cũng không tiện nói gì thêm. Chỉ trong mấy ngày tiếp xúc nhưng hắn cũng biết Lâm Động là người thâm sâu khó đoán. Thực lực chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong mà lại có thể giao đấu chính diện được với cường giả Niết Bàn Cảnh, lại có cả thứ lợi khí hộ thân như Linh khôi, có lẽ cũng chỉ có loại người như hắn mới không coi Vương triều Ma Nham ra gì.

- Đi thôi, có lẽ Thạch điện này vẫn còn những thứ khác, mọi người cũng không thể đến mà không được gì.

Lâm Động cười cười, không nói thêm về chủ đề đó nữa. Hắn nhìn gian thạch thất đổ nát, rất nhiều linh dược đều đã bị hủy hoại, đành phải đến chỗ khác xem vậy.

Dứt lời, Lâm Động phẩy tay cất Linh khôi vào thạch phù rồi ra khỏi thạch thất, men theo hành lang đi đến nơi khác. Mạc Lăng, Ma Thiết và những người khác cũng vội vàng theo sau.

Hàng người đi xuyên qua Thạch điện rắc rối như mê cung, dọc đường cũng có chút thu hoạch. Trong một số gian thạch thất cất không ít Niết Bàn Đan, nhưng Lâm Động không lấy mà bảo Ma Thiết, Mạc Lăng chia nhau. Dù sao hắn cũng đã có Thiên Phù Linh Thụ mà mình cần, chỉ cần luyện hóa được nó thì tinh thần lực của hắn sẽ có đột phá bước vào cảnh giới Thiên Phù sư. Đến lúc đó, hắn có khả năng một mình đối mặt với cường giả Niết Bàn Cảnh chứ không cần dựa vào Huyết Linh Khôi nữa.

Chỉ trong nửa giờ đồng hồ, bọn Mạc Lăng đã thu hoạch được không ít, gương mặt đầy hài lòng và phấn khích. Bọn họ đều nghĩ chuyến đi này quả thực không tệ, lại có Lâm Động ở bên cạnh tọa trấn, cũng không phải sợ các thế lực

khác cướp mất những gì có được. Dù gì Lâm Động hiện tại cũng có thể coi là cường giả Niết Bàn Cảnh rồi.

Dọc đường bọn Lâm Động cũng gặp những đoàn người khác, người đến từ Dương Thành, cũng có những nơi lạ lẫm khác. Nhưng khi gặp nhau hai bên đều vội vàng tránh đi, xem ra muốn tranh thủ thời gian tìm bảo bối.

Bọn Lâm Động cũng có thu hoạch kha khá, sau khi đi được vài tuyến hành lang giao nhau, họ phát hiện hành lang đã biến mất, thay vào đó là một tòa Chủ điện vô cùng to lớn.

Nhìn tòa Chủ điện trước mặt, bọn Lâm Động hơi khựng lại rồi ánh mắt sáng lên. Ai cũng biết trong Lôi Nham Cốc quan trọng nhất không phải những thứ họ đã gặp, điều thật sự hấp dẫn vô số cường giả và Vương triều Cao cấp là Viễn Cổ Bí Thược!

Đó mới là thứ thật sự có sức hấp dẫn, thậm chí có nhãn giới cao như tiểu điêu cũng thèm muốn Sinh Tử Chuyển Luân Đan trong Viễn Cổ Bí Tàng, huống hồ là kẻ khác?

- Đi thôi!

Vì thế, khi nhìn thấy tòa Chủ điện đó, Lâm Động không chút do dự, vẫy tay đưa đoàn người vào bên trong.

Tòa Chủ điện này vô cùng rộng lớn, nhìn giống như một khu quảng trường. Trong Chủ điện lúc này đã có các đoàn người đến từ khắp các nơi. Lâm Động nheo mắt nhìn thì thấy Lăng Chí, Liễu Nguyên cũng đã ở đây. Mà phía trước bên trái họ cũng có hai đoàn người, là người của Vương triều Huyền Băng và Đại Ô.

Lâm Động nhìn lướt nhanh tòa Chủ điện, một lúc sau nhìn chăm chú vào một nơi, ở đó có năm đạo hắc ảnh, số người không nhiều nhưng Lâm Động có thể cảm nhận được sự e dè của bọn Hoa Vân, Ô Mặc với những kẻ đó.

Sự xuất hiện của bọn Lâm Động cũng thu hút không ít ánh nhìn, một trong năm hắc ảnh kia cũng quay lại, ánh mắt bỗng lạnh băng đi, vì hắn chính là kẻ đã thất bại trong việc cướp Thiên Phù Linh Thụ với Lâm Động.

Lâm Động liếc hắn một cái. Khóe miệng gã kia nhếch lên cười lạnh lùng, bộ dạng đó giống như những con sói khi thấy thỏ xông vào hang mình vậy, vô cùng hung hãn.

Thế nhưng, nụ cười nham hiểm đó của hắn không hề gây sức ép gì cho Lâm Động. Lâm Động quét mắt nhìn, cuối cùng dừng lại ở một nơi sâu trong Chủ điện. Ở đó có một quầng sáng lơ lửng, bên trong nó cơ hồ như có thứ gì đó hình chìa khóa với tạo hình kỳ lạ, tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Viễn Cổ Bí Thược!

Lâm Động nhìn chằm chằm vào thứ ở bên trong quầng sáng, đồng tử co lại, hắn cảm nhận được ngay tiểu điêu ở bên trong thạch phù cũng vô cùng kích động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 448

Cơ Quan.

Còn đám người Hoa Vân, Ô Mặc và những hắc ảnh kia chỉ bình thản lướt mắt qua hắn một cái, bất luận Lâm Động đã biểu hiện kiệt xuất thế nào ở ngoài Lôi Nham Cốc, trong mắt chúng, hắn vẫn chẳng là gì.

- Mộ sư huynh, chính tên đó đã cướp Thiên Phù Linh Thụ!

Khi tất cả đều đã định rời hướng nhìn đi chỗ khác thì tên cường giả Niết Bàn Cảnh lúc trước đã giao đấu với Lâm Động thâm hiểm nhìn Lâm Động rồi nói với một thân ảnh gầy gò bên cạnh.

- Hửm?

Nghe thấy thế, trừ bọn Lâm Động ra, tất cả những người trong Chủ điện đều sững người, rồi ánh mắt trở nên quái dị. Thực lực của kẻ kia dường như tương đương với Hoa Vân, vậy mà Lâm Động có thể cướp được đồ từ tay hắn, thật không biết phải nói Lâm Động năng lực xuất chúng hay là kẻ kia là đồ phế vật?

- Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong?

Nam tử được gọi là Mộ sư huynh hơi ngẩng đầu lên để lộ ra gương mặt hơi tái nhợt, âm u, hắn nhìn Lâm Động rồi nói.

- Mộ sư huynh, hắn có một đầu Linh khôi, vô cùng cường hãn, đệ đã giao đấu qua với nó.

Dường như cảm nhận được sự bất mãn trong ngữ khí của Mộ sư huynh, hắn vội nói thêm.

- Linh khôi?

Lời vừa được thốt ra, không ít người trong Chủ điện đều rung lên, ánh mắt nhìn Lâm Động không còn bình thản nữa mà đầy nặng nề. Ai cũng biết đến sức mạnh của Linh khôi, dù là Linh khôi yếu nhất cũng đủ so sánh với cường giả Niết Bàn Cảnh. Không ngờ tiểu tử dường như chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong này lại có được thứ vũ khí cấp cao đó.

Lăng Chí và Liễu Nguyên nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương. Lúc này họ mới hiểu, tại sao khi đối mặt với họ, Lâm Động đến từ một Vương triều nhỏ bé, thực lực chẳng qua chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong lại không hề có chút e dè. Thì ra trong tay hắn có thứ vũ khí lớn mạnh như thế!

- Chúng ta nhìn nhầm hắn rồi!

Sắc mặt Hoa Vân và Ô Mặc cũng đầy kinh ngạc, chắc chắn không thể ngờ Lâm Động lại thâm sâu khó dò đến thế.

Nam tử được gọi là Mộ sư huynh nhìn Lâm Động chăm chú, rồi thu ánh mắt lại, nói với âm lượng chỉ đủ cho mình nghe:

- Không cần để tâm đến hắn vội. Mục đích quan trọng nhất của chúng ta là Viễn Cổ Bí Thược. Trước lúc đó không cần thiết phải gây với kẻ khác vì Thiên Phù Linh Thụ. Mọi chuyện để sau khi lấy được Viễn Cổ Bí Thược rồi nói.

Nếu Lâm Động chỉ là một Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong bình thường có lẽ chúng đã tùy ý ra tay là giết được hắn. Nhưng đáng tiếc người có thực lực bề ngoài chỉ là Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong này lại có một cỗ Linh khôi cường hãn. Điều này khiến vị Mộ sư huynh đây không thể không cân nhắc.

Nếu là bình thường, dù Lâm Động có Linh khôi hộ thân thì với sự cường hãn của Vương triều Ma Nham, chúng cũng không sợ hắn. Chỉ cần một người giữ chân Linh khôi, lúc đó Lâm Động thành cá nằm trên thớt tùy ý chúng xử lý. Nhưng trước mắt lần xuất hành này chúng không đem theo nhiều người, hơn nữa

còn có người của Vương triều Huyền Băng và Đại Ô, chúng không có thừa người để đối phó với Lâm Động. Vì thế mà dù bình thường Vương triều Ma Nham có nghênh ngang bá đạo thế nào thì lúc này cũng phải thu liễm lại.

Nghe Mộ sư huynh nói thế, tuy không cam tâm nhưng tên cường giả Niết Bàn Cảnh kia cũng chẳng nói được gì nữa, chỉ đành nghiến răng, thầm nghĩ đến khi lấy được Viễn Cổ Bí Thược sẽ cho Lâm Động biết đắc tội với Vương triều Ma Nham sẽ phải trả giá thế nào.

Đối mặt với vô số ánh mắt nhìn mình, Lâm Động vẫn rất bình tĩnh, hắn không vì thế mà tỏ ra kiêu ngạo. Huyết Linh Khôi có thể giúp hắn không sợ những cường giả Niết Bàn Cảnh kia nhưng không đủ để khiến những cường giả Niết Bàn Cảnh này sợ hắn, cùng lắm chỉ có chút e dè, không còn khinh thường hắn như trước nữa mà thôi.

Trong Chủ điện, không khí có phần lắng xuống vì sự việc đột ngột đó, một lúc sau tất cả lại trở về bình thường, rất nhiều ánh mắt ham muốn vẫn nhìn về phía quầng sáng ở sâu trong đại điện kia.

Lâm Động cũng nhìn về quầng sáng đó, nhưng rồi hắn nhìn kỹ hơn về phía xa thì phát hiện, trên bốn bức tường của Chủ điện có vô số những bước thạch tượng vô cùng sinh động. Điều khiến hắn thấy cổ quái là dường như là cùng một hình tượng, chỉ là tạo hình khác nhau mà thôi.

- Hoa Vân, Ô Mặc, Vương triều Ma Nham bọn ta nhất định phải có Viễn Cổ Bí Thược. Nếu hai vị nể mặt, có lẽ Vương triều Ma Nham và Vương triều của hai vị sẽ có mối quan hệ không tệ.

Khi Lâm Động nhìn xung quanh thì Mộ sư huynh bỗng nói.

Nghe thế Hoa Vân và Ô Mặc đều cười gượng, nói:

- Trần Mộ, ngươi nói thế hơi quá đáng thì phải. Bọn ta đã bỏ ra không biết bao nhiêu tâm tư vì Viễn Cổ Bí Thược, ngươi nói một câu như thế mà muốn bọn

ta nhường có phải hơi nực cười rồi không?

Danh tiếng của Vương triều Ma Nham quả thực không nhỏ, nhưng hai người Hoa Vân cũng không phải loại nhu nhược, tên Trần Mộ này muốn dùng lời nói khiến họ thuận phục là điều không thể.

Hơn nữa người của hai Vương triều này lại là nhiều nhất. Vương triều Ma Nham lần này chỉ có Trần Mộ và bốn người nữa. Trong bốn người này ngoài cường giả Niết Bàn Cảnh từng đấu với Lâm Động, ba người còn lại chỉ là Bán Bộ Niết Bàn, vẫn thua kém Hoa Vân, Ô Mặc.

- Hừ, hai ngươi đừng có không biết tốt xấu. Trước đây Vương triều Đại Cốt thực lực cũng không kém các ngươi bao nhiêu, nhưng đã đắc tội với Vương triều Ma Nham kết quả đã bị tiêu diệt không sót một ai!

Bên cạnh Trần Mộ, cường giả Niết Bàn Cảnh kia nói với giọng đầy uy hiếp.

- Vậy ngươi cứ thử xem, tưởng Vương triều Ma Nham các ngươi có thể nghênh ngang ở Chiến trường Viễn Cổ này sao?

Hiển nhiên Hoa Vân cũng bị ngữ khí của tên kia kích nộ, ánh mắt lạnh băng quát lên.

Cùng với việc Hoa Vân trở nên phẫn nộ, sắc mặt những cường giả khác của Vương triều Huyền Băng đều tỏa ra hàn khí.

Thấy không khí trở nên căng thẳng, sắc mặt bọn Lăng Chí, Liễu Nguyên cũng khó coi hơn. Thực lực của họ đúng là thua kém những Vương triều Cao cấp kia rất nhiều. Ở đây chỉ có cường giả Niết Bàn Cảnh mới có tư cách phát ngôn. Cứ nghĩ vậy là hai người không khỏi nghiến răng.

Đợi khi chuyện này xong xuôi nhất định phải cố gắng xung kích Niết Bàn Cảnh. Ở Chiến trường Viễn Cổ này chỉ khi bước vào Niết Bàn Cảnh mới có được tài nguyên người thường không thể có được.

- Trần Mộ, tuy Vương triều Ma Nham các ngươi rất mạnh, nhưng hôm nay các ngươi cũng chỉ có hai cường giả Niết Bàn Cảnh mà thôi!

Ô Mặc cũng lên tiếng, ý tứ trong lời của hắn rất đơn giản, những kẻ Trần Mộ ngươi đem theo chưa đủ dọa bọn ta đâu.

- Các ngươi cũng là Niết Bàn Cảnh chân chính à?

Thế nhưng, với điều Ô Mặc nói, gương mặt Trần Mộ bỗng hiện lên nụ cười quỷ dị. Sâu trong mắt hắn mơ hồ còn trào lên một thứ kim quang kỳ dị.

- Hai người các ngươi bước vào Niết Bàn Cảnh e là chỉ có khoảng hai chục vạn Niết Bàn Cảnh mà thôi. Còn ta, hồi xung kích Niết Bàn Cảnh đã dùng đến năm chục vạn. Các ngươi muốn chống lại ta sao? Nằm mơ giữa ban ngày!

Mặt Trần Mộ lạnh tanh, bước chân ra, toàn thân kim quang lập tức bùng phát, đồng thời một luồng sức mạnh cực lớn cuộn trào, áp lực bao trùm toàn bộ đại điện.

- Năm chục vạn Niết Bàn Đan?

Nghe thấy con số đó tất cả mọi người đều biến sắc, thậm chí đồng tử Lâm Động cũng phải co lại. Hắn biết, lượng Niết Bàn Đan dùng khi xung kích Niết Bàn Cảnh càng nhiều thì Niết Bàn Khí trong cơ thể càng nhiều, trước khi vượt qua Niết Bàn Kiếp, dường như đó là tiêu chuẩn đánh giá thực lực.

Hơn nữa, từ luồng sức mạnh lan tỏa từ cơ thể Trần Mộ lúc này có thể thấy quả thực hắn vượt trội hơn hắn cường giả Niết Bàn Cảnh bên cạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Hoa Vân, Ô Mặc!

Vương triều Ma Nham xem ra quả thật vô cùng giàu có, năm chục vạn Niết Bàn Cảnh cho một lần xung kích Niết Bàn Cảnh, với Lâm Động thì đó là một con số trên trời… Trong lòng chấn động, Lâm Động bước đến trước một pho thạch tượng, khẽ quét ngón tay qua, hai mắt hắn nheo lại ánh lên sự kinh ngạc.

- Lâm Động, cẩn thận, đại điện này dường như có phần cổ quái. Trong đám thạch tượng này có ẩn giấu một sức mạnh thần bí nào đó.

Khi Lâm Động đang kinh ngạc và nghi hoặc, tiếng của tiểu điêu vang lên trong đầu.

Lâm Động rút tay về, ra hiệu bằng mắt cho Mạc Lăng. Mạc Lăng thấy vậy dường như hiểu ra gì đó, cùng mọi người rút ra chỗ cửa lớn của đại điện. Nhìn như thể muốn rút lui khỏi cuộc chiến đấu, vì thế không gây chú ý cho ai cả.

Đại điện vẫn khá yên tĩnh, hiển nhiên đều bị con số năm chục vạn Niết Bàn Đan kia làm cho chấn động. Còn Trần Mộ, hắn cười lạnh, quay người sải bước đi về phía quầng sáng bên trong đại điện. Khi hai người Hoa Vân tỉnh lại thì hắn đã thò tay vào quầng sáng.

- Ngươi!

Hoa Vân, Ô Mặc cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, mặt biến sắc định ra tay.

Nhưng đã muộn rồi, bàn tay Trần Mộc đã tóm được chiếc chìa khóa bên trong quầng sáng. Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc đó là, vào thời điểm tiếp xúc, bàn tay hắn lại như tóm vào không khí, tựa như quầng sáng kia không hề tồn tại vậy.

Cạch cạch!

Cảnh tượng đó khiến tất cả cùng khựng lại. Sau đó trong lúc tất cả còn đang ngạc nhiên thì đại điện bỗng vang lên những tiếng cạch cạch nho nhỏ.

Đồng tử Lâm Động co lại, bởi vì hắn phát hiện, những pho thạch tượng trên tường kia đang chầm chậm đứng dậy. Đồng thời vô số luồng sức mạnh không hề thua kém cường giả Niết Bàn Cảnh lan tỏa ra từ những pho tượng kia.

- Đó không phải Viễn Cổ Bí Thược mà là chìa khóa khởi động cơ quan!

Trong đầu Lâm Động bỗng lóe lên ý nghĩ đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 450

Nữ Tử Áo Đỏ.

Trong luồng sáng mơ hồ ẩn hiện một chiếc chìa khóa tinh xảo, một thứ sức mạnh kỳ dị lan tỏa khiến ai bị trấn động.

- Là Viễn Cổ Bí Thược!

Một ý nghĩ lóe qua đầu, rồi gần như không trừ một ai, tất cả bỏ quên hết những pho thạch tượng, cùng lao lên muốn tóm về chùm sáng.

Thấy cảnh đó, Lâm Động chỉ cười lạnh, cục diện này là hắn phá vỡ được, sao có thể để chúng hưởng kết quả cuối cùng chứ?

Khi tiểu điêu lên tiếng thì Lâm Động đã nhanh chóng bay lại, khoảng cách của hắn với chùm sáng có thể coi là gần nhất, vì thế hắn cũng tóm được chiếc chìa khóa trước tất cả.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết hả?

Trần Mộ tốc độ nhanh nhất thấy chùm sáng sắp vào tay mình mà lại bị Lâm Động cướp mất, lập tức hung dữ hét lên.

Với hắn Lâm Động chẳng là gì hết, nếu không phải Lâm Động có một cỗ Linh khôi thì hắn đã ra tay băm vằm Lâm Động thành tương rồi. Nhưng hắn lại không ngờ sau khi Lâm Động vượt mặt Vương triều Ma Nham hắn, không những không trốn đi mà ngược lại còn giành thức ăn từ miệng hổ. Hành động này không còn nghi ngờ gì đã thực sự chọc giận Trần Mộ.

Nhưng sự uy hiếp hung hăng đó của Trần Mộ hiển nhiên chẳng có tác dụng

gì với Lâm Động. Nếu thật sự sợ Vương triều Ma Nham thì hắn đã không cướp Thiên Phù Linh Thụ. Nếu đã có thù rồi, sâu thêm hay cạn đi một chút cũng quan trọng gì đâu?

Vì vậy, nghe Trần Mộ quát, Lâm Động chỉ nhếch mép, tay nắm chặt chùm sáng đó.

Phụt!

Đúng vào lúc tay Lâm Động chạm vào, chùm sáng bỗng rung lên, một luồng năng lượng mạnh mẽ bùng phát đẩy lùi hết Trần Mộ và những kẻ khác đang lao tới, còn Lâm Động thì chẳng có chút cảm giác gì.

Một cột sáng lan ra nhanh chóng bao phủ lấy Lâm Động, rồi dưới ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ của những kẻ khác Lâm Động đột ngột biến mất.

Uỳnh!

Cùng với sự biến mất của Lâm Động, cột sáng kia cũng bắt đầu thu nhỏ lại. Thấy vậy bọn Trần Mộ mặt biến sắc, vội vàng tăng tốc nhanh nhất có thể muốn xông vào trong cột ánh sáng.

Trong Thạch điện, từng trận gió vù vù, vô số đạo nhân ảnh bay như tên bắn về cột sáng, nhưng tốc độ thu nhỏ của nó cũng ngày một nhanh, với tốc độ của những người kia hiển nhiên là không kịp.

Vút!

Trước những sắc mặt khó coi của tất cả mọi người, cột sáng phụt một cái sắp biến mất, thế nhưng đúng khoảnh khắc đó, một đạo thân ảnh như quỷ mị lao vút tới, chui vào cột sáng và biến mất.

Sau khi đạo thân ảnh đó chui vào thì cột sáng cũng hoàn toàn biến mất. Trần Mộ và những kẻ khác đều lao vào không khí, sững người nhìn khoảng không trống hoác, gương mặt co rúm lại.

Bọn Hoa Vân cũng chẳng dễ chịu gì hơn, nhưng cũng không đến nỗi như Trần Mộ, chỉ thở dài thất vọng. Rõ ràng là chùm sáng đó là một điểm truyền tống, Lâm Động và thân ảnh thần bí kia có lẽ đã được chuyển đến nơi đặt Viễn Cổ Bí Thược thật sự rồi. Thủ đoạn này không phải thứ mà những cường giả mới bước vào Niết Bàn Cảnh có thể làm được, vì thế lần này coi như họ đã hoàn toàn thất bại rồi.

- Ta cứ đợi ở đây, ta không tin là các ngươi không xuất hiện lần nữa!

Hai mắt Trần Mộ đỏ ngầu, gương mặt dữ dằn, giọng nói đầy sát ý khiến người ta phải dựng tóc gáy.

o0o Vào khoảng khắc cơ thể đột ngột biến mất, Lâm Động cảm thấy rất chóng mặt, mọi thứ trước mắt tối đen lại. Biến cố này khiến hắn giật mình, nhưng cũng may việc đó không kéo dài quá lâu. Thay thế cho màn đen là một luồng sáng lờ mờ.

Trước mặt Lâm Động hiện ra một khu quảng trường rộng lớn được tạo từ đá núi lửa đen mang đầy về cổ lão thâm trầm. Lâm Động cũng không để tâm nhiều về điều ấy, hắn lập tức nhìn về vị trí trung tâm quảng trường, ở đó có một người đang ngồi xếp bằng.

Bóng người đột ngột xuất hiện đó khiến cả cơ thể Lâm Động căng cứng lên, nhưng rồi hắn lại thấy thân ảnh đó không hề có sức sống, dường như đó là một di hài.

Lâm Động biến đến phía trước cỗ di hài đó, rồi hắn kinh ngạc nhận thấy cỗ di hài này rất hoàn hảo. Nếu không phải không có sức sống thì ai cũng cho đây là người sống. Khiến Lâm Động kinh ngạc thật ra không phải điều này, mà là hắn phát hiện ra rằng dáng vẻ người này giống hệt với những pho thạch tượng ở Thạch điện.

- Có lẽ đây là chủ nhân của Thạch điện!

Lâm Động nhìn xuống, giữa hai tay của di hài là một chiếc chìa khóa cổ màu vàng, chất liệu đặc biệt, như làm bằng gỗ nhưng dường như cũng không phải. Trên chiếc chìa khóa bao đầy những đường hoa văn kỳ lạ, dường như có một luồng sức mạnh khiến người ta phải e dè đang lan tỏa.

- Viễn Cổ Bí Thược!

Khi nhìn thấy chiếc chìa khóa cổ lão này, ánh mắt Lâm Động sáng rực, tuy trước đó đã thấy hình dáng mơ hồ của chiếc chìa khóa trong Thạch điện, nhưng khi chiếc chìa khóa này xuất hiện, Lâm Động biết cuối cùng cũng gặp được đồ thật rồi.

Lâm Động không chút do dự cầm lấy Viễn Cổ Bí Thược.

Vút!

Nhưng đúng lúc Lâm Động thò tay ra thì một đạo kình phong mạnh mẽ thổi tới từ phía sau. Lâm Động hơi khựng lại rồi bàn tay rung lên, một đạo hồng quang bắn ra từ bàn tay, biến thành một thân hình to lớn đồ sộ đứng phía sau.

Keng!

Một thanh âm giòn tan vang lên, kình phong cuồn cuộn đánh bật Lâm Động lùi sau mấy bước. Hắn ngẩng lên nhìn khoảng không phía trên thì lập tức sững người.

Người xuất hiện một cách quỷ dị không phải là Trần Mộ, hay Hoa Vân mà Lâm Động nghĩ, đó lại là một nữ tử áo đỏ.

Nữ tử này dáng người thon gọn, duyên dáng, dung nhan đẹp tựa hoa đào vô cùng cuốn hút, đôi mắt long lanh có thể hút hồn người khác.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động thấy một nữ tử xinh đẹp thế này trong Chiến trường Viễn Cổ!

- Hì hì, tiểu đệ đệ, tỷ tỷ cũng đã nhắm chuẩn Viễn Cổ Bí Thược rồi, nhường cho tỷ tỷ được không?

Nữ tử áo đỏ mỉm cười nhìn Lâm Động, giọng nói ngọt ngào êm tai thế lại thốt ra yêu cầu thật vô lý, thế nhưng nó lại khiến người nghe không thể tức giận nổi.

Lâm Động cũng chỉ cười khan, cũng may hắn không phải loại người thấy nữ nhân xinh đẹp là mất hồn, hơn nữa hắn cũng biết nữ tử trước mặt chắc chắn không phải loại dễ đối phó.

Có thể vượt trước tất cả bọn Trần Mộ để vào đây, điều đó đã cho thấy cô ta bất phàm, cộng thêm với việc trong trận hỗn chiến ở Thạch điện, Lâm Động không hề phát hiện được thân ảnh của cô ta. Rõ ràng nữ tử này ngay từ đầu đã ẩn mình trong bóng tối xem trò vui. Thực lực và tâm cơ như thế không phải người nữ nhân bình thường có thể có.

- Nếu tỷ tỷ đây đã hào sảng như thế thì ta nghĩ cũng đừng cướp đồ của ta nữa! Như thế không được nho nhã, thục nữ cho lắm!

Lâm Động cười khan nói, ánh mắt kín đáo nhìn về Viễn Cổ Bí Thược trong tay cỗ di hài.

- Tỷ tỷ đâu phải tiên nữ, vì thế cũng chẳng cần giả vờ nho nhã làm gì. Ngược lại ta lại thích làm yêu nữ không nói lý hơn.

Nữ tử áo đỏ cười điệu, bàn tay ngọc ngà khẽ nắm vào, một cây roi màu đỏ rực xuất hiện trong tay. Sợi roi khẽ động một cái, không khí như bị nén lại rồi nổ tung, sức mạnh lan tỏa khiến Lâm Động nheo mắt lại. Thực lực của cô ta e là còn mạnh hơn cả Trần Mộ!

Nữ tử áo đỏ cứ tủm tỉm nhìn Lâm Động, cây roi đỏ rực chuyển động quanh người một cách linh hoạt, tỏa ra một thứ áp lực vô hình khiến Lâm Động cũng cảm thấy cơ thể nặng nề.

Nữ tử này không hề đơn giản!

- Ha ha, chắc bọn Trần Mộ đang đợi ở bên ngoài, ngươi cầm Viễn Cổ Bí Thược ra ngoài e là không đi được đâu!

Lâm Động đảo mắt, nói.

- Trần Mộ? Vương triều Ma Nham phải không?

Nghe thế, nữ tử áo đỏ khẽ nhếch môi cao ngạo, nhưng cô ta cũng không nói gì hơn, chỉ chằm chằm nhìn Lâm Động, cười:

- Tiểu đệ đệ, ngươi muốn từ bỏ hay chơi đùa với tỷ tỷ một chút? Ta thấy, chỉ dựa vào Linh khôi mà muốn chặn tỷ tỷ đây thì hơi khó đó!

- Nếu ngươi đã muốn có Viễn Cổ Bí Thược như thế, nếu ta cứ tranh giành thì có lẽ không được phong độ lắm.

Lâm Động nhún vai, lời nói đó khiến cặp môi nữ tử áo đỏ khẽ nhếch lên, nhưng trong lòng thì coi thường Lâm Động. Thật ra cô ta không thích loại nam nhân dễ dàng rút lui như thế.

- Vậy thì đa tạ tiểu đệ đệ!

Dù nghĩ vậy nhưng đương nhiên sẽ không thể hiện ra, nữ tử áo đỏ cười, cầm roi quất về phía Viễn Cổ Bí Thược trong tay di hài.

Thế nhưng vào khoảnh khắc cây roi tung ta, Huyết Linh Khôi đang đứng yên lặng bỗng lao ra, quyền phong hung hãn đấm thẳng về phía nữ tử áo đỏ không chút nương tay.

Roi đã quất ra, lúc này không kịp kéo về nữa, nhưng nữ tử áo đỏ cũng không phải vừa, chỉ thấy cô ta bước nhanh về phía sau, khéo léo tránh được công kích của Huyết Linh Khôi. Nhưng đồng thời cây roi trong tay cô ta cũng cách xa khỏi mục tiêu rơi xuống mặt đất bên cạnh di hài, tạo nên một đường nứt rõ rệt.

Cũng đúng vào lúc cây roi trượt mục tiêu, Lâm Động nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh cỗ di hài, nhìn về phía nữ tử áo đỏ xinh đẹp, trong mắt tràn ngập sát khí:

- Xin lỗi, với ta, Viễn Cổ Bí Thược vẫn có sức hấp dẫn hơn ngươi!

Vừa dứt lời, bàn tay hắn nhanh chóng tóm về phía Viễn Cổ Bí Thược.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 451

Mục Hồng Lăng

Hi hi, không ngờ ngươi lại là một người thú vị như vậy, tỷ tỷ thật đúng là đã xem nhẹ ngươi rồi, chỉ có điều muốn cướp Viễn Cổ Bí Thược trong tay tỷ tỷ thì chỉ e không phải là chuyện đơn giản đâu.

Chỉ có điều mặc dù biến cố lần này có chút ngoài ý muốn, nhưng Lâm Động hiển nhiên cũng đã đánh giá thấp năng lực của nữ tử này. Chỉ thấy bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc rung lên, trường tiên hỏa hồng sắc đột nhiên vung lên, với một đường cong cực kỳ quỷ mị, nhanh như thiểm điện cuốn về phía cổ tay Lâm Động.

Lâm Động cũng cảm giác được đòn đánh trả sắc bén của nữ tử áo đỏ, lập tức không dám bình thản nữa, bàn tay siết chặt, Thiên Ngạc Cốt Thương thoáng hiện ra, lập tức tạo thành từng đạo thương hoa, đem trường tiên hỏa hồng sắc quấn đến đẩy đi.

Keng keng!

Cốt Thương cùng Hỏa Tiên tiếp xúc, lập tức bạo phát ra từng đạo tia lửa, sau đó Lâm Động cảm thấy trên cánh tay truyền đến từng trận tê dại, lập tức trong lòng thầm khiếp sợ. Lực lượng của nữ nhân này cũng thật quá mạnh mẽ!

Nỗ lực phòng ngừa sự tập kích của Hỏa Tiên, tâm thần Lâm Động khẽ chuyển, Huyết Linh Khôi lại lần nữa lao ra, quyền phong hung hãn giống như cuồng phong bạo vũ bao phủ lấy nữ tử áo đỏ.

Còn đối với Huyết Linh Khôi, nữ tử áo đỏ kia cũng không kiêng kỵ, hiển nhiên là muốn nhanh chóng xông đến phía Lâm Động, bởi vậy ngọc chưởng

mảnh khảnh đột nhiên vung lên, một cỗ khí tức ba động khổng lồ không kém gì Trần Mộ từ trong cơ thể tràn ra, trực tiếp cùng ngạnh kháng với Huyết Linh Khôi.

Ầm ầm ầm!

Thanh âm trầm muộn vang lên, giữa không trung đột nhiên dao động, kình phong ba động hùng hậu cũng càn quét ra.

Lúc nữ tử áo đỏ và Huyết Linh Khôi của Lâm Động kịch chiến, Lâm Động cũng đang cùng dây dưa với Hỏa Tiên. Mà dưới loại dây dưa này, trong lòng hắn càng lúc càng kinh ngạc. Nữ nhân này quả thực có chút bất phàm, chẳng những có thể cùng giao phong với Huyết Linh Khôi mà không rơi xuống hạ phong, lại còn có thể phân tâm khống chế Hỏa Tiên quấn lấy hắn, khiến hắn không có cách nào cướp được Viễn Cổ Bí Thược.

Mà Hỏa Tiên này hiển nhiên cũng không phải là vật tầm thường, trên bề mặt nó tràn ngập một loại khí tức nóng rực, Lâm Động gần như chỉ cùng nó tiếp xúc một chút liền cảm thấy huyết dịch trong cơ thể có dấu hiệu sôi trào, chỉ có điều nhờ lực lượng thôn phệ mạnh mẽ mới có thể cưỡng ép trấn áp xuống.

- Không thể tiếp tục dây dưa với nàng nữa!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, nữ nhân này lai lịch thần bí, không ai biết nàng còn có thủ đoạn thần bí nào nữa. Dưới tình huống này, trước hết đem Viễn Cổ Bí Thược thu về tay, sau đó tranh thủ rời đi mới được.

- Ta mặc dù không phải là địch thủ của ngươi, chỉ có điều muốn dựa vào một Linh bảo Địa cấp mà muốn ngăn cản ta thì cũng không khỏi quá coi thường Lâm Động ta rồi.

Thân hình Lâm Động chợt thối lui, ngón tay cong lại búng ra, một đạo hắc quang lập tức bắn ra, đón gió mà bành trướng lên, hóa thành một tòa núi màu đen, chính là Trọng Ngục Phong.

Ầm!

Trọng Ngục Phong hiện ra, một vòng hắc quang lập tức tràn ra. Một cỗ trọng lực mạnh mẽ xuất hiện, lập tức đem Hỏa Tiên đè xuống. Ngay sau đó, tốc độ của Hỏa Tiên vốn linh hoạt, nhưng trong nháy mắt liền bị giảm chậm lại, mà Lâm Động thuận thế công kích, liền đem Hỏa Tiên chấn bay.

- Tiểu đệ đệ, ngươi quả thật có chút bản lĩnh a!

Hỏa Tiên liên tiếp thối lui, nữ tử áo đỏ hiển nhiên cũng bị quấy nhiễu, lông mày dựng lên, tức giận nói.

Lâm Động cũng không nói gì, âm thanh của nữ nhân này rất êm tai, ánh mắt khiến người khác có cảm giác giống như đang liếc mắt đưa tình. Nhưng lúc chính thức cùng nàng giao thủ thì Lâm Động lại hiểu rõ, sự hung ác của nữ nhân này cũng không kém gì ai, nếu như ngươi bởi vì lời nói của nàng mà phân tâm thì chỉ e sẽ vô cùng bất lợi!

Lâm Động không muốn bất lợi, cho nên đối với lời nói của nữ tử áo đỏ này, hắn lập tức lựa chọn bỏ ngoài tai.

- Hừ!

Nhìn thấy Lâm Động không để ý đến nàng, trong chiếc mũi thon của nàng phát ra một tiếng hừ nhẹ, đôi mắt đẹp dịu dàng giống như hoa anh đào chợt lóe lên vẻ sắc lạnh, bàn tay thon dài như bạch ngọc huyễn hóa ra một đạo ấn pháp, một cỗ ba động mạnh mẽ đột nhiên tràn ra.

- Âm Dương Miên Dạ Ngọc Chưởng!

Nguyên lực mênh mông giống như thủy triều từ ngọc chưởng của nữ tử áo đỏ tuôn tràn dữ dội, trong chớp mắt lập tức tạo thành một quang ấn thủ chưởng nửa trắng nửa đen. Quang chưởng rất bình thường, nhưng lực lượng ba động tràn ra thì lại đủ khiến sắc mặt những cường giả giống như đám người Hoa Vân đều

phải biến đổi.

Keng!

Quang chưởng không chút do dự quét ra, nhanh chóng như thiểm điện nện lên ngực Huyết Linh Khôi. Lập tức một đạo chấn động giống như cuồng phong cuốn ra, dưới một chưởng này của nữ tử áo đỏ, mạnh mẽ giống như Huyết Linh Khôi cũng bị đẩy lùi mấy chục bước, tại trên lồng ngực lưu lại một vết thủ ấn cực sâu.

Vù!

Một chưởng này nếu như nện lên người bất kỳ cường giả Niết Bàn Cảnh nào có lẽ đều sẽ xuất hiện chút thương thế, chỉ có điều đáng tiếc là Huyết Linh Khôi lại không có bất kỳ cảm giác đau đớn gì, cho nên bước chân của nó sau khi bình ổn lại thì tiếp tục không chút do dự phóng đi, không hề biết mệt mỏi phát ra thế công như vũ bão đối với nữ tử áo đỏ.

Đối mặt với Huyết Linh Khôi hung hãn không sợ chết này, ngay cả nữ tử áo đỏ thì lúc này đôi mắt đẹp cũng hơi ngưng tụ lại. Chợt nàng khẽ nghiến răng, hiển nhiên cũng cảm thấy có chút khó giải quyết. Nếu như là lúc bình thường, nàng ngược lại sẽ chậm rãi đem Huyết Linh Khôi trước mặt này hủy thành phế liệu, nhưng bây giờ nàng không có thời gian nhiều như vậy. Lâm Động bên kia không ngừng áp chế Hỏa Tiên của nàng, mà nàng đối với việc khống chế Hỏa Tiên cũng càng lúc càng yếu ớt, nếu tiếp tục như vậy thì chỉ e Viễn Cổ Bí Thược sớm muộn cũng sẽ rơi vào tay Lâm Động.

Đôi mắt đẹp của nữ tử áo đỏ khẽ lóe lên, một lát sau, hàm răng trắng ngà khẽ cắn, ngón tay mảnh khảnh lăng không điểm ra một chỉ. Một giọt máu tươi đỏ thẩm từ đầu ngón tay thẩm thấu ra ngoài, sau đó huyết dịch nhanh như thiểm điện khuếch tán ra, tạo thành một cái huyết phù kỳ lạ.

- Phong!

Huyết phù khuếch tán ra, giống như mạng nhện, cứ như vậy bao phủ lấy Huyết Linh Khôi.

Bịch bịch!

Huyết Linh Khôi ra dức giãy dụa trong huyết phù, thế nhưng huyết võng này lại vô cùng chắc chắn, nhất thời, ngay cả Huyết Linh Khôi cũng không thể xông ra.

Tạm thời vây khốn Huyết Linh Khôi, ánh mắt của nữ tử áo đỏ lúc này mới đảo qua, gương mặt của nàng có chút tái nhợt, xem ra huyết phù vừa rồi đã khiến nàng tiêu hao không ít.

Mà lúc này, ánh mắt của nữ tử áo đỏ có chút hung ác nhìn chằm chằm Lâm Động, chỉ có điều trên gương mặt xinh đẹp lại không biểu lộ ra vẻ gì cả, trái lại có chút mùi vị mê người.

- Tiểu đệ đệ, ngươi thật sự đã chọc giận tỷ tỷ rồi!

Nhìn Hỏa Tiên gần như bị Lâm Động áp chế không thể động đậy, đôi mắt đẹp của nữ tử áo đỏ nheo lại, nói.

Ánh mắt Lâm Động nhanh chóng liếc qua Huyết Linh Khôi bị vây khốn, trong lòng cũng bị thủ đoạn của nữ tử áo đỏ khiến cho thoáng chấn động một phen. Ánh mắt lóe lên, hắn mãnh liệt bước ra một bước, chộp về phía Viễn Cổ Bí Thược trong tay di hài.

Nữ tử áo đỏ sớm đã đoán rằng hắn sẽ làm vậy, cánh tay trắng nõn lập tức vung lên, một đạo quang chưởng trắng đen luân chuyển ngưng hiện, trực tiếp hung hăng nện về phía Lâm Động. Nếu như bị một chưởng này đánh trúng, cho dù Lâm Động có Tiểu Niết Bàn Kim Thân thì chỉ e cũng bị trọng thương.

Kình phong sắc bén tràn đến, ánh mắt Lâm Động mấy lần biến ảo, nhưng cuối cùng lại trở nên hung ác. Hắn không tránh không né, vẫn tiếp tục thò tay ra,

cuối cùng chộp lấy Viễn Cổ Bí Thược, vững vàng chộp lấy!

Mà trong khoảnh khắc Lâm Động chộp lấy Viễn Cổ Bí Thược, thế công vô cùng sắc bén cũng đến. Chỉ có điều, lúc quang chưởng sắp nện lên cơ thể Lâm Động thì một cái mãng vĩ thô to từ trong tay áo Lâm Động mãnh liệt quét ra, phía trên mãng vĩ tràn ngập năng lượng tử hắc sắc kỳ lạ, cuối cùng hung hăng nện lên quang chưởng.

Bình!

Tiếng nổ thanh thúy vang lên, sau đó một cỗ kình phong cuốn ra, khiến Lâm Động bị mạnh mẽ đẩy lùi hơn mười bước, lúc này mới dần dần ổn định thân thể. Ánh mắt liếc nhìn chiếc mãng vĩ nhanh chóng thu lại vào trong tay áo, hắn biết rằng vừa rồi là do Tiểu Viêm và Tiểu điêu âm thầm hợp lực xuất thủ.

- Lâm Động, đem nguyên lực rót vào trong Viễn Cổ Bí Thược, trong Viễn Cổ Bí Thược này chính là một mảnh không gian, chỉ cần ngươi điều khiển được Viễn Cổ Bí Thược thì có thể đem nữ nhân này cưỡng chế đá ra ngoài!

Âm thanh Tiểu điêu đột nhiên có chút gấp gáp vang lên trong lòng Lâm Động.

Nghe thấy lời này, trong lòng Lâm Động chấn động, lập tức không hề do dự nữa, một cỗ nguyên lực lập tức tuôn ra, tràn vào bên trong Viễn Cổ Bí Thược.

Viễn Cổ Bí Thược này đang ở trạng thái vô chủ, cho nên nguyên lực của Lâm Động gần như không chút trở ngại liền thành công rót vào bên trong, mà trong chớp mắt hắn cũng cảm thấy bản thân mình dường như có quyền khống chế tuyệt đối với mảnh không gian này.

Ngẩng đầu lên, Lâm Động cười tủm tỉm nhìn nữ tử áo đỏ. Giờ phút này nàng ta dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, lập tức hàm răng ngà cắn chặt, ngọc thủ siết lại, một lát sau đột nhiên mỉm cười, lời nói tràn ngập mị lực khiêu khích:

- Tiểu đệ đệ, ngươi sẽ không nhẫn tâm vậy chứ?

Lâm Động dang tay ra, dường như không nhìn thấy nụ cười mê người của nữ tử áo đỏ, khẽ cười đáp:

- Không thể a, nếu như không phải ta hung ác một chút thì đợi lát nữa người bị đá ra ngoài có lẽ sẽ là ta!

Vừa nói chuyện, Lâm Động nhẹ nhàng vung Viễn Cổ Bí Thược trong tay lên, không gian xung quanh lập tức chuyển động, một đạo cột sáng lăng không phủ xuống, đem nữ tử áo đỏ bao phủ, sau đó thân thể của nàng ở trong cột sáng cũng trở nên như ẩn như hiện.

Mà lúc cột sáng phủ xuống, khuôn mặt nữ tử áo đỏ có chút trắng xanh, chỉ có điều khả năng kiềm chế của nàng lại vô cùng tốt. Lúc này nàng vẫn hướng về phía Lâm Động cười một nụ cười quyến rũ, chỉ có điều lời nói thốt ra ra từ miệng nàng lại khiến khóe miệng Lâm Động giật giật không ngừng.

- Ngươi tên là Lâm Động đúng không? Tốt lắm, lần này xem như tỷ tỷ thua trong tay ngươi. Chỉ có điều ngươi cũng đừng tưởng rằng ngươi đã thắng, ngươi chẳng qua chỉ lấy được Viễn Cổ Bí Thược mà thôi, tỷ tỷ sẽ ở Viễn Cổ Bí Tàng đợi ngươi. Tuy nhiên, đến lúc đó, nếu như ngươi vẫn còn yếu như vậy thì cũng đừng trách tỷ tỷ lòng dạ độc ác a… Nhớ rõ tên của tỷ tỷ, Mục Hồng Lăng. Ngoài ra, hãy nhớ, lần sau ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy nữa đâu… Nhìn thấy thân ảnh biến mất hoàn toàn trong màn ánh sáng, Lâm Động rốt cuộc cũng thở dài một hơi. Nữ nhân này quả thật là khó chơi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 452

Biến Cố.

Nữ tử này không biết đến tột cùng là lại lịch thế nào? Thậm chí ngay cả Huyết Linh Khôi cũng không thể làm gì được nàng!

Lâm Động nhìn chưởng ấn trên ngực Huyết Linh Khôi, lông mày cũng hơi nhíu lại một chút. Thực lực của nữ nhân này chỉ e còn mạnh hơn so với Trần Mộ, hơn nữa thủ đoạn của nàng cũng tương đối kỳ diệu. Tình huống vừa rồi, thậm chí ngay cả Huyết Linh Khôi cũng có chút khó khăn. Nếu như không phải có Tiểu điêu và Tiểu Viêm âm thầm hợp lực xuất thủ thì e rằng Lâm Động chỉ có thể xuất ra thủ đoạn cuối cùng.

Hiện nay mặc dù đã đuổi nữ nhân này đi, trận giao phong này xem như Lâm Động thắng, chỉ có điều Lâm Động cũng biết rằng hai người đã kết thù oán rồi. Mục Hồng Lăng này rất xinh đẹp, nói chuyện cũng hòa khí, nhưng Lâm Động hiểu rõ nữ nhân như vậy lại càng khó đối phó. Hiện nay nếu như đã đắc tội nàng thì không biết sau này sẽ gặp phiền toái gì nữa.

Cau mày suy nghĩ một chút, Lâm Động cười cười, bây giờ suy nghĩ những chuyện này thì vẫn còn quá sớm. Bất kể nữ nhân này đến tột cùng có thân phận gì, vì Viễn Cổ Bí Thược, cho dù là gặp lại lần nữa thì hắn cũng không chút nương tay.

Muốn trở thành cường giả chân chính, trong lòng hiển nhiên không được phép tồn tại sự sợ hãi.

- Hắc hắc, nữ nhân này e rằng nam nhân bình thường không thể chế ngự được a!

Tiểu điêu lúc này cũng thoáng hiện ra, cười híp mắt nói.

Lâm Động trừng mắt nhìn nó, sau đó cầm Viễn Cổ Bí Thược trong tay lên nói:

- Đi thôi, thứ này đã đến tay rồi, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi!

- Rời khỏi làm gì? Ai biết lúc này đi ra ngoài có còn gặp lại đám người kia không, Trần Mộ, thậm chí cả Mục Hồng Lăng cũng có thể đang đợi bên ngoài, ngươi ra ngoài tìm chết sao?

Tiểu điêu cười nhạo nói.

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Động lúc này mới biến đổi. Nếu như đám người Trần Mộ và Mục Hồng Lăng thật sự ở bên ngoài đợi hắn, vậy hắn có thể sẽ rất thê thảm. Bất kể thế nào đi nữa, thực lực của hắn bây giờ quả thật không thể nào chống lại cường giả Niết Bàn Cảnh, cho dù có thêm Huyết Linh Khôi và át chủ bài là triệu hoán Viễn Cổ Thiên Ngạc, nhưng đối mặt với cục diện này thì hiển nhiên vẫn lành ít dữ nhiều.

- Vậy cũng không thể cứ trốn ở nơi này mãi a!

Lâm Động có chút chần chờ, nói.

- Tên ngốc, ngươi không phải đã lấy được thụ văn rồi sao? Vừa vặn nơi này an toàn, ngươi hãy mượn lực lượng thụ văn, đột phá cảnh giới đến Thiên Phù sư đi. Đến lúc đó ngươi đã có tư cách đối kháng với cường giả Niết Bàn Cảnh rồi, cần gì phải kiêng kỵ đám ngươi Trần Mộ nữa?

Tiểu điêu nói.

Lâm Động giật mình, chợt trong mắt tràn ngập vẻ vui mừng, hiển nhiên là thiếu chút nữa quên mất thụ văn vừa giành được. Nếu như hắn có thể tiến vào Thiên Phù sư, như vậy cũng tương đương với cường giả Niết Bàn Cảnh, đến lúc đó, quả thật không cần phải sợ Trần Mộ nữa.

Tại bên trong Chiến trường Viễn Cổ này, chỉ có cường giả đạt đến Niết Bàn Cảnh mới có tư cách nói chuyện.

Nếu như trong lòng đã quyết định thì Lâm Động cũng không dây dưa dài dòng nữa, trực tiếp ngồi xuống đất, sau đó bàn tay lật một cái, mảnh thụ văn cứ như vậy lập tức xuất hiện trong tay.

Thụ văn này màu xanh biếc, sinh cơ từ bên trong tràn ngập ra, trong sinh cơ mạnh mẽ dường như còn ẩn chứa năng lượng vô cùng kỳ dị. Chỉ nắm trong tay mà Lâm Động đã cảm thấy bản thân giống như trong dòng suối tinh thần lực ấm áp vậy, ba động ôn hòa từ trong nê hoàn cung nhẹ nhàng khuếch tán ra.

- Không hổ là Thiên Phù Linh Thụ!

Cảm nhận được loại năng lượng kỳ dị mà mạnh mẽ này, trong mắt Lâm Động cũng xẹt qua một tia tán thán.

- Loại thụ văn này sinh trưởng tự nhiên, hấp thu luyện hóa nó đặc biệt khó khăn, chỉ có điều ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù, cũng không cần quá lo lắng. Tuy nhiên về phần sau khi hấp thu có thành công đột phá đến cảnh giới Thiên Phù sư hay không có lẽ còn phải cơ duyên của ngươi thế nào rồi.

Tiểu điêu ở bên cạnh khẽ nói.

Lâm Động vuốt vuốt tay áo, Tiểu Viêm từ bên trong tay áo phóng ra, gầm nhẹ một tiếng liền hóa thành trạng thái chiến đấu, nằm rạp xuống bên cạnh.

Tuy rằng mảnh không gian này không có sự tồn tại của người khác, chỉ có điều Lâm Động vẫn như cũ đem một phần lực lượng bảo hộ trong lúc luyện hóa, miễn lúc thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì có hối hận cũng không kịp.

Nhìn Tiểu điêu, Tiểu Viêm và Huyết Linh Khôi thủ hộ ở bên cạnh, lúc này Lâm Động mới an tâm một chút, hai mắt chậm rãi nhắm chặt lại, sau đó thụ văn trong tay cũng lơ lửng trên không trung, cuối cùng dừng lại trước trán. Hào

quang xanh biếc ở bên trong lóe ra, nhưng lại không tràn ra ngoài. Xem ra việc Tiểu điêu nói thứ này khó luyện hóa quả không phải là không có lý.

Chỉ có điều đối với Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù mà nói, việc này hiển nhiên không có gì khó khăn. Thôn Phệ Tổ Phù sở trường nhất đó chính là thôn phệ và luyện hóa, bất cứ năng lượng nào dưới sự vận chuyển hóa của Tổ Phù đều sẽ trở thành năng lượng nguyên thủy nhất.

Trong lòng Lâm Động khẽ chuyển, Thôn Phệ Tổ Phù đang lơ lửng tại nê hoàn cung của Lâm Động cũng từ thiên linh cái lao ra, lập tức hóa thành một cái hắc động, sau đó hắc động dần khuếch tán ra, trực tiếp đen thụ văn ngoan cố như tảng đá bao vây lấy.

Xuy xuy!

Lực thôn phệ tràn ra khổng lồ, thụ văn vốn không chút sứt mẻ trước mọi thủ đạo của Lâm Động rốt cuộc cũng xuất hiện chút dấu hiệu run rẩy. Một tia năng lượng màu xanh biếc bị mạnh mẽ kéo ra, sau đó lập tức bị hắc động bao vây xung quanh thôn phệ. Cùng lúc đó, năng lượng kỳ dị trải qua lực thôn phệ thì một tia năng lượng tràn ra, cuối cùng rót vào trong thiên linh cái của Lâm Động, cuồn cuộn không ngừng tràn vào bên trong nê hoàn cung.

Theo những năng lượng màu xanh biếc này tràn vào, nê hoàn cung của Lâm Động giống như liệt hỏa gặp hàn băng, với một loại tốc độ kinh người xuất hiện chuyển biến nghiêng trời lệch đất.

Bên trong nê hoàn cung vốn là một mảnh hỗn độn, chỉ có mỗi Thôn Phệ Tổ Phù tọa trấn ở trong đó, phóng mắt nhìn lại thì liền trông thấy màu sắc hỗn độn tràn ngập, giống như thiên địa chưa từng xuất hiện vậy.

Nhưng màu sắc hỗn độn dưới năng lượng kỳ dị màu xanh tràn vào thì cuối cùng cũng xuất hiện chuyển biến, sự hỗn độn chậm rãi biến mất, thoáng một cái trời và đất bắt đầu phân chia, âm dương bắt đầu xuất hiện.

Bên trong nê hoàn cung xuất hiện kịch biến, thế nhưng Lâm Động hiển nhiên cũng không hoảng hốt. Không những không hoảng hốt mà trong lòng hắn còn có chút vui mừng, bởi vì hắn biết rõ muốn chân chính tiến vào Thiên Phù sư thì bên trong nê hoàn cung phải đánh nát hỗn độn, tạo thành một tiểu thiên địa, hình thành sự liên kết với thiên địa bên ngoài, như thế mới có thể điều động lực lượng thiên địa, phát huy uy năng vô cùng.

Chỉ có điều muốn chính thức tại bên trong nê hoàn cung tạo ra một tiểu thiên địa hiển nhiên cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Bởi vậy mặc dù có loại năng lượng kỳ dị tràn ngập sinh cơ tràn vào cuồn cuộn mãnh liệt thì loại chuyển biến này vẫn tương đối chậm chạp.

Mà đối với việc này Lâm Động cũng sớm đã chuẩn bị tâm lý. Nếu như Thiên Phù sư thực sự dễ dàng tiến vào như vậy thì những người phải vất vả gom góp Niết Bàn Đan, hơn nữa còn phải mạo hiểm tính mạng nếu như thất bại để xông phá Niết Bàn Cảnh làm sao có thể chịu nổi?

Đây là một công việc vừa chậm chạp vừa tinh tế!

Viễn Cổ Bí Thược lặng lẽ lơ lửng trong không gian, Lâm Động thì vẫn bình tĩnh ngồi xếp bằng, một hắc động tại trước mặt của hắn chậm rãi tràn ra, thụ văn thần kỳ giờ khắc này không ngừng kịch liệt run rẩy. Từng cỗ năng lượng tinh thuần tràn ngập sinh cơ không ngừng chảy ra, cuối cùng rót vào bên trong nê hoàn cung của Lâm Động, cứ như vậy dần tạo thành tiểu thiên địa.

Mà ở bên cạnh Lâm Động, Tiểu điêu, Tiểu Viêm cũng yên tĩnh chờ đợi, lúc này nếu như Lâm Động có thể thuận lợi tiến vào Thiên Phù sư, như vậy hắn xem như đã bước vào hàng ngũ cường giả tại Chiến trường Viễn Cổ.

Trong không gian tĩnh lặng này, Tiểu điêu không ngừng chú ý quan sát Lâm Động. Có lẽ không ai phát hiện ra có một tia năng lượng sinh cơ như có như không từ trong hắc động khuếch tán ra, cuối cùng sáp nhập vào đạo di hài đang ngồi xếp bằng cách đó không xa.

Xuy!

Trong lúc mơ hồ, dưới làn da không còn chút sức sống của di hài thoáng hiện lên một đạo hào quang bí hiểm.

Lâm Động biết rằng muốn tại trong nê hoàn cung tạo nên tiểu thiên địa thì sẽ mất không ít thời gian, nhưng hắn vẫn không ngờ rằng sau khi hắn nhắm mắt cho đến lúc mở mắt thì thời gian đã trôi qua một tháng.

Trong một tháng này, thân thể của hắn không chút sứt mẻ, thụ văn ở bên trong hắc động cũng từ hùng hậu trở nên dần ảm đạm. Hiển nhiên năng lượng bên trong đã bị Lâm Động dần dần thôn phệ giống như tằm ăn lá dâu.

Tiểu điêu ở một bên nhìn thụ văn tản ra tia sáng yếu ớt thì trong lòng hơi trầm xuống, có thể thấy một tháng này tinh thần lực của Lâm Động tăng trưởng với một loại tốc độ kinh người, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đạt đến cảnh giới Thiên Phù sư. Nếu như trước khi hấp thụ hết thụ văn mà tiểu thiên địa bên trong nê hoàn cung của Lâm Động vẫn không hoàn tất thì ước mơ đột phá Thiên Phù sư của hắn sẽ lại lần nữa bị kéo dài, mà nếu bị dời lại lần sau thì đối với bọn họ mà nói cũng không phải là tin tức tốt gì.

Dưới sự lo lắng của Tiểu điêu, ba ngày trôi qua, thụ văn bên trong hắc động rốt cuộc sau một hồi run rẩy kịch liệt thì phịch một tiếng, dần dần tiêu tán hoàn toàn.

- Ài… Thấy vậy, Tiểu điêu cũng than nhẹ một tiếng. Mà theo tiếng than của nó, hai mắt Lâm Động đã đóng chặt hơn một tháng cũng mở ra, trong mắt lóe lên chút thất vọng và cười khổ.

- Vẫn còn thiếu chút nữa!

Lâm Động có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hiển nhiên không ngờ mượn lực của thụ văn mà vẫn không thành công đột phá đến cảnh giới Thiên Phù sư.

Trong mắt hiện lên chút thất vọng, Lâm Động vừa muốn đứng dậy thì đột nhiên lúc này bộc phát biến cố. Chỉ thấy di hài cách đó không xa đột nhiên nổ tung, sau đó một đạo hôi quang từ trong đó bay ra, với một loại tốc độ kinh người lướt đi, cuối cùng xông thẳng vào trong đầu Lâm Động, lập tức thân hình hắn trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

- Đoạt xá!

Tiểu điêu ở bên cạnh cũng bởi vì một màn này mà trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo như muốn giết người.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 453

Đoạt Xá.

Đoạt xá!

Thanh âm lạnh lẽo hắn học từ trong kẽ răng Tiểu điêu chậm rãi thốt ra, chợt ánh mắt của nó nhìn thoáng qua di hài nổ tung, đạo hôi quang đó hắn là một đạo tinh thần lạc ấn do vị cường giả kia lưu lại. Loại tinh thần lạc ấn này bình thường chỉ cần Lâm Động không động đến thi thể của hắn thì sẽ không có động tĩnh gì, nhưng Lâm Động vừa rồi thôn phệ thụ văn, sinh cơ phát tán ra đã kích hoạt tinh thần lạc ấn đang ẩn tàng trong đó, từ đó mà bạo phát dục vọng muốn mạnh mẽ đoạt lấy thân thể của Lâm Động.

- Grào!

Tiểu Viêm ở một bên phảng phất như cũng nhận ra điều gì đó, lúc này lân phiến màu đỏ lập tức lập lòe hồng quang, không ngừng phát ra tiếng gầm thét trầm thấp về phía Lâm Động.

Thân thể của Lâm Động cứng ngắc tại chỗ, thậm chí ngay cả hai mắt cũng trở nên mê mang, thỉnh thoảng lóe lên vẻ đấu tranh. Mà lúc này, bên trong nê hoàn cung của hắn cũng bị thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Đạo hôi quang trực tiếp vọt vào bên trong nê hoàn cung của hắn, sau đó hóa thành một trận gió lốc cực kỳ đáng sợ. Loại lực lượng cuồng bạo xé rách này phảng phất như muốn đem tinh thần lực của Lâm Động hoàn toàn xé rách vậy.

Loại tình huống này là lần đầu tiên hắn gặp phải từ trước đến nay. Hắn có thể cảm nhận được từ trong đạo hôi quang có một luồng ba động cực kỳ âm lãnh, phảng phất như có một phần linh trí vậy. Mục đích của nó cực kỳ rõ ràng, đó

chính là phá hủy tinh thần lực của Lâm Động, từ đó khiến hắn mất đi lực khống chế đối với thân thể của mình.

- Chết tiệt!

Mặc dù bị một màn này khiến trong lòng thoáng bối rối, chỉ có điều Lâm Động cũng không thật sự kinh hoảng thất thố. Đối với loại tình huống này hắn cũng không biết phải đối phó như thế nào, chỉ có điều hắn cũng cực kỳ cơ trí, dồn tinh thần lực vào trốn trong Thôn Phệ Tổ Phù.

Cơn lốc màu tro tại trong nê hoàn cung tàn sát lung tung, loại gió lốc này cực kỳ cường đại, chỉ có điều cũng may Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù hộ thể, mặc dù nhất thời không biết phải làm thế nào để đối phó với thứ này, nhưng dựa vào Thôn Phệ Tổ Phù thì cũng có thể giữ vững vị trí cuối cùng, khiến cơn lốc màu tro không dám đến gần.

- Đem thân thể của ngươi giao cho ta, ta cho ngươi lực lượng vô cùng!

Gió lốc màu tro trải qua mấy lượt xâm thực nhưng không thể đột phá phòng ngự như tường đồng vách sắt của Lâm Động, trong cơn lốc đột nhiên truyền ra âm thanh cực kỳ yếu ớt mà âm lãnh.

- Tạp chủng từ đâu đến, mau cút ra ngoài cho ta!

Trong lòng Lâm Động lúc này đã bị tai họa bất ngờ đổ xuống khiến bạo nộ không thể nhẫn nhịn được nữa, cho nên vừa nghe thấy âm thanh này thì lập tức có dấu hiệu bạo phát.

- Ngươi không ngờ lại có thần vật thiên địa là Thôn Phệ Tổ Phù, chỉ có điều bản thân ngươi thực sự quá nhỏ yếu, căn bản không thể thúc giục tinh thần lực được, ta chống chế thân thể ngươi chắc chắn sẽ khiến ngươi vô cùng nổi danh!

Trong cơn lốc, tiếng nói âm lãnh lại lần nữa truyền ra, sau đó cơn lốc đột nhiên bành trướng, mang theo khí thế đáng sợ giống như muốn nghiền nát thiên

địa, từ từ đè ép về phía Thôn Phệ Tổ Phù.

Nhìn thấy thanh thế như vậy, Lâm Động cũng không dám chậm trễ chút nào. Hắn có thể cảm thấy đạo hôi quang này cũng không quá cường đại, chỉ có điều thủ đoạn hắn thúc giục tinh thần lực so với Lâm Động thì lại cao hơn không chỉ một bậc. Cho nên mặc dù có Thần khí Thôn Phệ Tổ Phù trong tay, nhưng vẫn bị bức đến mức chỉ có thể cố thủ.

Xoẹt!

Cơn lốc đè ép trên Thôn Phệ Tổ Phù, lập tức bộc phát ra từng trận áp lực cực lớn, từng đợt áp lực tràn ra khiến tâm thần Lâm Động kịch biến. Chỉ có điều trong lòng hắn cũng xẹt qua một tia ác độc, tâm thần khẽ động, điên cuồng thúc giục lực thôn phệ, cứ như vậy trực tiếp xâm thực cơn lốc, hắn muốn đem thứ không rõ lai lịch này cưỡng ép thôn phệ đi.

- Hừ!

Động tác lần này của Lâm Động hiển nhiên cũng có chút nằm ngoài dự kiến của tồn tại thần bí đó, lập tức nó phát ra một tiếng hét đau đớn, cơn lốc điên cuồng xoay tròn, đem lực thôn phệ ngăn cản lại. Chỉ có điều bởi vậy mà nhất thời nửa khắc cũng không có được hiệu quả gì, hai bên cứ như vậy lâm vào giằng co.

- Tiểu tử, bổn tọa xem trọng ngươi, đó là phúc khí của ngươi, nếu còn hồ đồ ngu ngốc không hối cải thì bổn tọa sẽ đem tinh thần của ngươi hoàn toàn đánh tan, khiến ngươi tan thành mây khói!

Trong cơn lốc, đột nhiên một đạo âm thanh âm lãnh truyền ra, hiển nhiên là không ngờ Lâm Động lại khó chơi như vậy.

- Đánh tan? Ngươi là cái thá gì chứ? Chết thì cũng chết rồi, không ngờ lại còn dám ở trước mặt điêu gia tác quái, thật cho rằng ta không thu thập được ngươi sao?

Thế nhưng, lúc tiếng hét phẫn nộ truyền ra, thì bên trong nê hoàn cung đột nhiên nổi lên một cơn sóng dữ. Chỉ thấy một tiếng quát bén nhọn vang lên, sau đó khuếch tán ra, một cái móng vuốt cực kỳ khổng lồ phá không mà đến, hung hăng chộp vào trên cơn lốc, lực lượng khổng lồ lập tức đem cơn lốc đẩy lui.

- Tiểu điêu!

Nhìn thấy trợ thủ đột nhiên xuất hiện, tinh thần Lâm Động lập tức chấn động.

Bên trong nê hoàn cung, cơn sóng lớn tuôn tràn ra, chỉ thấy bên trong hỗn độn, một đầu cự thú vô cùng to lớn như ẩn như hiện, hai cánh che khuất bầu trời, phảng phất như cả thiên địa đều dưới chân nó, thanh thế cực kỳ kinh người.

Tâm thần Lâm Động có chút khiếp sợ nhìn con quái vật khổng lồ trong hỗn độn, đây có lẽ là bản thể thật sự của Tiểu điêu, không ngờ lại chấn nhiếp lòng người như vậy.

- Thiên Yêu Điêu?

Trong cơn lốc đột nhiên truyền ra một đạo âm thanh có chút khiếp sợ, hiển nhiên là nhận ra quái vật khổng lồ đó.

- Đồ không có mắt, đã chết rồi còn không biết an phận! Chỉ là một đạo tinh thần lạc ấn lưu lại cũng dám tác oai tác quái, chỉ có điều nếu như ngươi đã xuất hiện thì cũng đừng mong trốn thoát nữa!

Thanh âm của quái vật khổng lồ bên trong hỗn độn vang lên vô cùng hung lệ và sắc bén, sau đó hai cánh cực lớn mãnh liệt chấn động, lập tức hai đạo vòi rồng liền tràn ra, nhanh như thiểm điện nện lên trên cơn lốc.

Mặc dù bây giờ Tiểu điêu chẳng qua chỉ là trạng thái Yêu linh, nhưng nói về trình độ vận dụng tinh thần lực thì hiển nhiên Lâm Động không thể so sánh được, cho nên động thủ ở đây thì nó lại càng mạnh hơn Lâm Động, chỉ giơ tay nhấc chân đã bộc phát lực lượng kinh người.

Bịch bịch!

Cơn lốc trực tiếp bị hai đạo vòi rồng bạo chấn mà liên tiếp thối lui, cuối cùng hoàn toàn nổ tung. Sau đó, một đạo thân ảnh màu tro như ẩn như hiện xuất hiện dưới sự chăm chú của tâm thần Lâm Động.

Đạo thân ảnh màu tro này có thân thể gần như trong suốt, chỉ có điều mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy một chút dung mạo của hắn, rõ ràng là hoàn toàn giống với di hài lúc trước Lâm Động nhìn thấy.

- Quả nhiên là tên này đang làm trò quỷ!

Trong lòng Lâm Động tức giận mắng một tiếng, hôm nay thiếu chút nữa là thành người chết rồi.

- Thiên Yêu Điêu, ta chỉ muốn thân thể của tiểu tử này mà thôi, ngươi chẳng qua cũng chỉ là trạng thái Yêu linh mà thôi, bổn tọa nếu như có thể phục sinh thì nhất định có thể khiến ngươi trùng sinh. Một tên tiểu tử vô danh có đáng để ngươi bảo vệ hắn không?

Thân ảnh màu tro có chút kiêng kỵ nhìn quái vật khổng lồ trong hỗn độn, khẽ quát.

- Điêu gia ta ở cùng tiểu tử này đã lâu như vậy cũng không có ý niệm này trong đầu, ngươi chỉ là một kẻ ngoại lai cũng dám ở trước mặt điêu gia nói xàm? Chết đi cho ta!

Nghe thấy tiếng quát của Tiểu điêu, Lâm Động lúc này nếu như có thể biểu hiện tâm tình thì sắc mặt sẽ rất là khó coi, tên này lúc nào cũng nói những lời như vậy sao?

Tiểu điêu hiển nhiên không định cho thân ảnh màu tro này có bất kỳ cơ hội nào. Trong bóng tối, chiếc miệng to giống như quả núi đột nhiên mở ra, một chùm tia sáng tử hắc sắc đột nhiên bắn ra, sau đó xé rách hỗn độn, với một loại

tốc độ cực kỳ đáng sợ hung hăng nện lên thân thể đạo thân ảnh màu tro kia.

- Nếu như người đã chết rồi thì cũng đừng nghĩ đến chuyện tác quái nữa, hãy yên nghỉ đi!

Theo tiếng quát lạnh của Tiểu điêu, trong mắt thân ảnh màu tro cũng xẹt qua một tia sợ hãi. Chợt thân thể của hắn nổ tung, đạo tinh thần lạc ấn cứ như vậy trực tiếp bị Tiểu điêu mạnh mẽ đập nát.

Ầm ầm!

Theo đạo thân ảnh màu tro nổ tung, nhất thời một đạo tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ và hùng hậu bạo phát ra trong nê hoàn cung.

- Lâm Động, thôn phệ những tinh thần lực này, trùng kích Thiên Phù sư đi!

Lúc tinh thần lực khuếch tán ra, tiếng quát của Tiểu điêu lại vang lên bên tai Lâm Động.

Nghe vậy, trong lòng Lâm Động hơi chuyển, bỗng nhiên hung hăng gật đầu, tâm thần khẽ động, Thôn Phệ Tổ Phù đột nhiên tràn ra, hóa thành một cái hắc động thật lớn, vô cùng cường hoành đem toàn bộ tinh thần lực và tinh thần lạc ấn kia thôn phệ vào.

Mà theo lượng tinh thần lực khổng lồ bị thôn phệ, chỉ thấy bên trong nê hoàn cung lại xuất hiện biến ảo, màu sắc hỗn độn nhanh chóng biến mất, thiên địa cũng phân ra, trời cao đất bằng phẳng, mơ hồ bên trong phảng phất như có sấm sét vang vọng.

Nê hoàn cung lúc này hoàn toàn biến thành một tiểu thiên địa.

Mà lúc thiên địa hoàn toàn phân ra, một đạo tiếng chuông vang kỳ dị từ sâu trong tâm linh truyền ra, phảng phất như lặng lẽ vang lên, khiến cho tinh thần lực của Lâm Động không ngừng bành trướng cường đại.

Theo tinh thần lực càng lúc càng mạnh mẽ, chỉ thấy trong tiểu thiên địa, tinh thần lực nhanh chóng ngưng tụ, trong mơ hồ đã ngưng tụ thành một đạo thân ảnh chính thức, mà đạo thân ảnh này chính là Tinh Thần Thể của Lâm Động.

Chỉ có điều hiện nay Tinh Thần Thể so với trước kia không thể nghi ngờ là càng ngưng luyện hơn vô số lần, sóng tinh thần phát tán ra từ trên thân thể cũng vượt xa giới hạn mà Linh phù sư Cao cấp có thể làm được.

Thiên Phù sư!

Bàn tay Lâm Động chậm rãi nắm chặt, cảm nhận tinh thần lực ba động bành trướng, trong mắt tràn lên vẻ vui mừng, hắn rốt cuộc cũng thành công đột phá.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 454

Thiên Phù Sư.

Tinh thần lực của Lâm Động hiện nay so với lúc trước quả không thể so sánh, chênh lệch vô cùng to lớn, giống như Tạo Hóa Cảnh và Niết Bàn Cảnh vậy.

Hai mắt Lâm Động đóng chặt, sau đó chậm rãi mở ra, trong hai mắt, tinh thần lực rực rỡ gần như ngưng tụ thành thực chất bắn ra mãnh liệt. Bề mặt nền đá cứng rắn trực tiếp bị phá vỡ thành một cái khe lớn, tinh thần lực như vậy đã đạt đến một loại trình độ tương đối mạnh mẽ.

Tiểu Viêm ở một bên nhìn thấy Lâm Động thức tỉnh, toàn thân vừa rồi bộc phát lân phiến lấp lánh quang mang lúc này mới dần hồi phục lại bình thường, đem đầu của mình thân mật dụi lên người Lâm Động.

- Phù!

Lâm Động phun ra một hơi trọc khí, trong mắt vẫn còn chút kinh hãi, hiển nhiên biến cố vừa rồi khiến cực kỳ kinh hãi. Vừa rồi nếu như không phải có Tiểu điêu xuất thủ thì chỉ e mình sẽ gặp phiền toái rất lớn.

- Tên này xem ra cũng không phải là thứ gì tốt!

Tiểu điêu lúc này mới từ trên bờ vai của Lâm Động thoáng hiện ra, nhìn thoáng qua di hài đã nổ tung, sau đó nói.

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, sau khi thôn phệ đạo Tinh Thần Thể muốn cướp lấy thân thể của hắn, hắn cũng từ đó lấy được một phần ký ức của vị cường giả này khi còn sống. Mà trong ký ức này, gã này hoàn toàn không phải là người tốt.

Chỉ có điều khiến hắn có chút vui mừng đó là bên trong những ký ức này, lại có một số thủ đoạn đặc biệt đối với tinh thần lực.

Chuyện này đối với Lâm Động mà nói không thể nghi ngờ là của phi nghĩa từ trên trời rơi xuống. Hắn bây giờ xem như đã bước chân vào cảnh giới Thiên Phù sư, nhưng đối với việc vận dụng tinh thần lực thì vẫn có chút thô thiển. Từ trong ký ức này hắn đã chiếm được không ít thủ đoạn thúc giục tinh thần lực và bí kỹ Tinh Thần, ngược lại vừa vặn bổ sung một vài chỗ thiếu sót.

Mặt khác, lúc có được những kinh nghiệm phong phú có liên quan đến tinh thần lực thì Lâm Động cũng từ trong ký ức này tìm được một vài thông tin về Viễn Cổ Bí Tàng.

Từ trong ký ức mơ hồ, hắn phát hiện Viễn Cổ Bí Tàng dường như là của một tông phái Viễn Cổ cường đại lưu lại. Trong bảo tàng lúc này có rất nhiều thứ cực kỳ hấp dẫn.

Mà ngoài ra, tên này cũng không phải là Thủ Hộ Giả của Viễn Cổ Bí Tàng. Viễn Cổ Bí Thược trong tay hắn chính là do sau khi đánh lén một vị Thủ Hộ Giả của Bí Tàng nên mới có được. Chỉ có điều mặc dù lấy được Viễn Cổ Bí Thược, nhưng gã cũng bị vị Thủ Hộ Giả kia đánh trọng thương, lúc này mới đến đây chữa thương. Nhưng không nghĩ rằng vẫn không thể thoát khỏi kết quả bỏ mình, mà Viễn Cổ Bí Thược mà hắn giành được, cuối cùng lại tiện nghi cho Lâm Động.

Hơn nữa, cùng loại với Viễn Cổ Bí Thược trong tay Lâm Động cũng không phải chỉ có một cái, mà là có bốn cái. Chỉ khi đồng thời xuất ra bốn cái Viễn Cổ Bí Thược thì mới có thể mở ra Viễn Cổ Bí Tàng.

- Cũng không biết những Viễn Cổ Bí Thược khác đã rơi vào tay ai?

Lâm Động nhíu mày, Viễn Cổ Bí Tàng này nếu như thực sự mê người như vậy thì hắn sẽ dẫn đến vô số ánh mắt thèm thuồng. Những Vương triều Cao cấp chắc chắn cũng sẽ động thủ cướp đoạt Viễn Cổ Bí Thược. Nếu như tin tức hắn

có được Viễn Cổ Bí Thược truyền đi thì có lẽ sẽ dẫn đến những phiền toái không nhỏ.

Nghĩ đến đây, hai mắt Lâm Động chợt nheo lại, chợt bật cười một tiếng, trước khi hắn chưa bước vào Thiên Phù sư thì hắn đã không sợ những cường giả Niết Bàn Cảnh giống như Trần Mộ, huống chi hiện nay hắn đã bước vào Thiên Phù sư. Hắn bây giờ nếu như gặp lại Trần Mộ thì cho dù không dựa vào Huyết Linh Khôi thì cũng có thể cùng hắn đánh một trận.

- Tên này đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Chậm rãi tiêu hóa phần ký ức này, trong mắt Lâm Động cũng dâng lên vẻ vui mừng. Tên này có lẽ lúc còn sống cũng không phải người tốt, chỉ có điều thực lực quả thật không yếu, có phần ký ức những kinh nghiệm này của hắn, đối với Lâm Động mà nói cũng không khác gì một bộ vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng.

- Tiểu điêu, lần này phải cảm ơn ngươi rồi!

Ánh mắt Lâm Động chuyển về phía Tiểu điêu, nhẹ giọng cười nói.

- Bớt khách sáo đi, muốn cám ơn ta thì hãy giúp ta tìm Sinh Tử Chuyển Luân Đan đi.

Tiểu điêu trừng mắt, sau đó lướt qua bên cạnh Lâm Động, chậm rãi nói:

- Thiên Phù sư cũng có phân cấp, Thiên Phù sư có tổng cộng chín ấn, tương đương với chín Nguyên của Niết Bàn Cảnh. Tiểu thiên địa bên trong nê hoàn cung sẽ càng lúc càng hoàn thiệt, đợi đến khi đạt đến Cửu Ấn, tiểu thiên địa sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất, đến lúc đó liền có thể rung chuyển thiên địa.

Lâm Động nhún vai, ngược lại cũng không hỏi về biến hóa lớn đó là gì. Hắn bây giờ chỉ e ngay cả Thiên Phù sư Nhất Ấn cũng không phải, về phần Cửu Ấn thì lại càng xa vời, có đôi khi nghĩ quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.

- Yên tâm đi, có Viễn Cổ Bí Thược đến tay, Viễn Cổ Bí Tàng nhất định phải

đi. Đến lúc đó ta sẽ dốc toàn lực cướp cho ngươi Sinh Tử Chuyển Luân Đan!

Lâm Động cười cười nói. Những năm gần đây, tình hữu nghị giữa hai người đã trở nên sâu đậm, cho dù Tiểu điêu không nói thì hắn cũng sẽ đem toàn lực cướp cho bằng được Sinh Tử Chuyển Luân Đan.

Tiểu điêu lười biếng ừm một cái. Mặc dù biểu hiện bộ dạng hời hợt như vậy, nhưng sâu trong ánh mắt của nó lại xẹt qua một tia cảm động.

Lâm Động cũng không thèm quan tâm đến thái độ của Tiểu điêu, xoay đầu lại, ánh mắt lướt qua Viễn Cổ Bí Thược, phất phất tay nói:

- Đi thôi, cũng nên ra rồi!

Ở đây trốn tránh cũng đã hơn một tháng, cũng nên ra thôi, với thực lực của Lâm Động bây giờ, cho dù đám người Trần Mộ vẫn còn đang thủ tại đó thì hắn vẫn có năng lực toàn vẹn thoát ra.

Đã quyết định như vậy, Lâm Động cũng không hề tiếp tục kéo dài thời gian, tâm thần khẽ động, Viễn Cổ Bí Thược trong tay liền tản mát ra một đạo cường quang, sau đó đem thân thể Lâm Động bao phủ hoàn toàn, cuối cùng thân thể của hắn dần trở nên mờ nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất tại trong không gian của Viễn Cổ Bí Thược.

Mà khi Lâm Động biến mất, mảnh không gian của Viễn Cổ Bí Thược cũng dần trở nên tĩnh lặng, không có chút sinh cơ.

o0o Bóng tối trước mặt Lâm Động giống như thủy triều, trong khoảnh khắc liền thối lui dần, tinh thần lực hùng hồn gần như trong chốc lát tuôn ra dữ dội, hình thành một phòng ngự cực kỳ cường đại quanh người. Chỉ có điều công kích như trong dự liệu cũng không xuất hiện, Lâm Động trước hết thở phào một hơi, sau đó mới đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Địa phương xuất hiện cũng không phải là bên trong thạch điện mà Lâm Động

nghĩ, mà lại là một ngọn núi trơ trọi lẻ loi. Ánh mắt hắn vừa lướt qua đã dâng lên một cảm giác quen thuộc. Nơi này mặc dù không phải là bên trong thạch điện, nhưng cũng cách Lôi Nham Cốc không xa. Đứng ở nơi này, ánh mắt Lâm Động nhìn về phía xa, vừa vặn có thể nhìn thấy Lôi Nham Cốc tại trong khe nứt của dãy núi cách đó không xa.

- Chậc chậc, Viễn Cổ Bí Thược quả nhiên là một kiện bảo bối tốt.

Tiểu điêu có chút kinh ngạc nhìn Viễn Cổ Bí Thược trong tay Lâm Động, sau đó nói:

- Xem ra thứ này mỗi lần thúc giục sẽ tiến vào trong hư vô, sau đó bắt đầu di chuyển, sau này nếu như ngươi gặp phải nguy hiểm cận kề thì có thể trốn vào trong khoảng không của Viễn Cổ Bí Thược. Có lẽ chỉ cần không phải gặp loại nhân vật cực kỳ khó giải quyết thì cũng không thể tìm ra vùng không gian của Viễn Cổ Bí Thược trong hư vô.

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Động cũng có chút kinh dị, hiển nhiên là không ngờ rằng Viễn Cổ Bí Thược trong tay này lại còn có hiệu quả đó. Nói như vậy, ngày sau nếu như gặp một vài hiểm cảnh thì hắn vẫn có thủ đoạn để thoát thân.

- Người tại Lôi Nham Cốc dường như cũng rút lui rồi.

Lâm Động thoáng kinh dị một chút, sau đó liền đem ánh mắt chuyển về phía Lôi Nham Cốc. Phía trên mảnh sơn cốc đó lúc này đã tràn ngập lôi vân, thỉnh thoảng có từng đạo lôi điện bổ xuống, khiến cho cả tòa sơn cốc đều phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm ầm!

Lôi Nham Cốc hiện nay là hỗn loạn nhất, cho dù là đám người Trần Mộ cũng không dám ở lâu trong đó, cho nên xem bộ dạng này có lẽ là những đội ngũ nhân mã đã bỏ chạy hết rồi. Mà kết quả này cũng khiến Lâm Động thoáng thở phào một hơi. Mặc dù hiện nay đã tiến vào Thiên Phù sư, hắn cũng không cần phải sợ đám người Trần Mộ, chỉ có điều nếu như thực sự bị bọn chúng ôm cây đợi thỏ thì có lẽ cũng tương đối phiền toái. Loại phiền toái này, nếu như có thể tránh

được thì vẫn tốt hơn.

- Ngươi bây giờ định làm gì?

Tiểu điêu nhìn vào lôi điện tràn ngập sơn cốc, trong mắt có chút kinh ngạc, sau đó nói.

- Quay về Dương Thành một chuyến, trước tiên phải gặp bọn người Mạc Lăng.

Lâm Động có chút trầm ngâm. Ba người Mạc Lăng từ lúc bắt đầu đã theo hắn, bất kể như thế nào hắn cũng phải bảo đảm an toàn cho ba người này. Hơn nữa, trong mơ hồ hắn cũng có chút lo lắng, Trần Mộ hiển nhiên cũng không phải là loại người lương thiện, Vương triều Ma Nham bọn hắn hiển nhiên lại càng không phải loại đèn cạn dầu, nếu như hắn không tìm thấy mình, như vậy thì ngược lại rất có thể ra tay với đám người Mạc Lăng.

Bọn hắn đều biết rõ sự hấp dẫn của Viễn Cổ Bí Tàng, cho nên chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha Viễn Cổ Bí Thược.

Rắc rắc!

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Động chậm rãi siết chặt song quyền, sát ý trong mắt lưu động, hy vọng tên kia không làm vậy, bằng không, hắn sẽ phải trả một cái giá rất lớn!

- Đi thôi!

Lâm Động thở nhẹ ra một hơi, cũng không nhiều lời, bàn tay vung lên, thân hình phóng đi. Hiện nay hắn đã tiến vào Thiên Phù sư, đối với lực lượng thiên địa, hắn phảng phất như có thể hạ bút thành văn. Cuồng phong hình thành dưới chân, Lâm Động với một loại tốc độ kinh người xẹt qua sơn mạch, sau đó phóng về phía Dương Thành ở bên ngoài sơn mạch.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 455

Lý Bàn.

Chỉ có điều, một vài người mới đến từ bên ngoài cũng không có cảm thấy trong khoảng thời gian này bầu không khí của Dương Thành có chút gì đó không đúng.

Một số người hiểu rõ thế lực phân bố tại Dương Thành, mỗi khi ngẩng đầu nhìn về phía tòa tháp cao nhất tại trung tâm thành thì ánh mắt thoáng có chút phức tạp. Vốn nơi đó là của Vương triều Lăng Vân và Vương triều Đại Nguyên, nhưng hiện nay, hai đại Vương triều đã từng cường đại nhất Dương Thành, hiện nay cũng chỉ có thể thối lui, bởi vì nơi đó đã có chủ nhân càng cường đại hơn.

Vương triều Ma Nham!

Một Vương triều Cao cấp chân chính, thậm chí, trong hàng ngũ một số Vương triều Cao cấp, Vương triều Ma Nham được xem là có thanh danh tương đối hiển hách. Mặc dù loại thanh danh này có đôi khi cũng không phải quá tốt. Chỉ có điều bọn hắn cũng không ngại việc người khác sợ hãi mình, tại Chiến trường Viễn Cổ này, thực lực thủy chung vẫn là quan trọng nhất.

Dương Thành trước kia, thế lực phân bố rất đều, mặc dù Vương triều Lăng Vân và Vương triều Đại Nguyên đều là hai đại Vương triều, những Vương triều khác mặc dù kiêng kỵ bọn hắn một phần, nhưng cũng không quá sợ hãi, mà bầu không khí có chút cân bằng này xem như cũng khiến cho rất nhiều người tương đối hài lòng.

Thế nhưng, bầu không khí cân bằng này từ khi Vương triều Ma Nham đến thì đã tuyên cáo bị phá vỡ. Lúc vị cường giả Niết Bàn Cảnh đang đứng trên tòa tháp

cao nhìn xuống tòa thành thị, âm thanh âm lãnh đầy bá đạo của hắn cũng khiến cho rất nhiều người bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

- Ài… Nghĩ đến bầu không khí hiện nay tại Dương Thành, một số người không khỏi thở dài một hơi, bên trong mơ hồ có chút tiếng xì xào bàn tán lặng lẽ truyền ra.

- Người của Vương triều Thiên Thiết, Vương triều Đại Đường và Vương triều Huyền Vân đều bị Vương triều Ma Nham bắt lại, nghe nói bọn họ lúc trước có giao hảo với Lâm Động, mà Lâm Động lúc ở trong Lôi Nham Cốc đã giành được Viễn Cổ Bí Thược thì lại biến mất.

- Thủ đoạn của Vương triều Ma Nham cũng thật quá ti tiện, không ngờ lại dùng loại biện pháp này để bức Lâm Động hiện thân.

- Lâm Động cũng không phải người ngu, thực lực của Vương triều Ma Nham cực kỳ cường hãn, cho dù một vài Vương triều Cao cấp cũng không dám đắc tội với bọn hắn, hắn đơn thương độc mã một mình, chẳng lẽ còn dám chống lại Vương triều Ma Nham sao?

- Đúng vậy, chỉ có điều đám người Ma Thiết quả là xui xẻo, với thủ đoạn của đám người Vương triều Ma Nham kia, nếu như Lâm Động không xuất hiện thì chắc chắn bọn chúng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ… - Ài, Dương Thành này cũng không yên ổn rồi, xem ra có lẽ là ra lệnh truy nã hắn rồi.

Lúc một số người đang xì xào bàn tán, tất cả những ánh mắt đều hướng về phía dưới tòa tháp cao trong thành. Lúc này, tại quảng trường trước mặt tòa tháp cao hết sức ầm ỹ, ngoài quảng trường, từng đám người vây quanh, đông nghẹt, nhìn không thấy điểm cuối.

Mà lúc đám người xúm lại, có không ít ánh mắt thương hại nhìn về phía quảng trường. Tại trong sân rộng, có một cái lồng sắt cực kỳ khổng lồ, bị khóa bên trong cũng không phải là Yêu thú gì, mà là một đám người ánh mắt đỏ rực, trên mặt tràn đầy oán hận. Mà ba đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng phía trước

nhất chính là Ma Thiết, Đường Tuyên và Lưu Huyền.

Sắc mặt của ba người này đều âm trầm đến mức đáng sợ, ánh mắt đỏ rực nhìn về phía đội ngũ của Vương triều Ma Nham ở bên ngoài, một loại oán độc không thể hóa giải tràn ngập trong mắt bọn họ.

Bất kể là ai bị giam giữ như súc sinh tại trong lồng, hơn nữa còn bị người khác nhòm ngó, trong mắt bọn hắn quả thật so với giết bọn hắn còn khó chịu hơn.

Mà bên ngoài lồng sắt lại là đội ngũ mặc áo đen của Vương triều Ma Nham. Tại trung tâm quảng trường, có một cái ghế đá, mà người ngồi trên ghế đá thì lại đang dùng ánh mắt đùa giỡn mà lạnh lùng nhìn vào trong lồng sắt.

Đạo thân ảnh này thật sự không phải là Trần Mộ, mà chính là tên cường giả Niết Bàn Cảnh của Vương triều Ma Nham lúc trước đã cùng đoạt Thiên Phù Linh Thụ với Lâm Động.

Tên này là Lý Bàn, trong Vương triều Ma Nham cũng rất có địa vị. Mà đối với việc ngày đó hắn ăn quả đắng trong tay Lâm Động, điều này vẫn luôn khiến hắn canh cánh trong lòng. Vốn hắn muốn đợi Viễn Cổ Bí Thược đến tay thì sẽ khiến Lâm Động phải trả giá, nhưng lại không ngờ rằng cuối cùng Viễn Cổ Bí Thược lại rơi vào tay Lâm Động.

Mà quan trọng hơn là tên này sau khi giành được Viễn Cổ Bí Thược thì liền mất tích, điều này sao có thể không khiến cho hắn cực kỳ phẫn nộ cho được?

Chỉ có điều may là bọn hắn cũng không phải không có thủ đoạn, lập tức nhanh chóng khống chế những Vương triều có giao hảo với Lâm Động. Chỉ đáng tiếc là nghe nói ba tên cùng đến Dương Thành với Lâm Động lại đã chuồn mất rồi.

Trong một tháng qua, Lý Bàn sử dụng rất nhiều thủ đoạn để hạ nhục đám người Ma Thiết, mưu toan bức Lâm Động đang ẩn nấp ra, nhưng kết quả cuối

cùng lại khiến hắn có chút uể oải và phẫn nộ. Bởi vì một tháng này, đừng nói là hiện thân, ngay cả phong thanh về thân ảnh hắn cũng không phát hiện lấy một chút.

- Ta trái lại muốn xem xem tên rùa đen ngươi có thể trốn đi đâu? Những người này đều là bằng hữu của ngươi, ngươi nếu như không đến cứu thì thanh danh sau này của ngươi cũng không đáng một xu. Hắc hắc, bản thân độc chiếm bảo vật khiến bằng hữu phải chịu khổ, thật đáng bị người khác phỉ nhổ.

Ánh mắt Lý Bàn âm trầm, chợt nhếch miệng cười lạnh, khẽ lẩm bẩm.

Âm thanh này vừa dứt, Lý Bàn đưa tay nhận một tách trà nóng mà người khác đưa tới, lúc này mới nheo mắt nhìn về phía đám người Ma Thiết trong lồng sắt, híp mắt cười nói:

- Ma Thiết, đừng có bộ dạng thâm cừu đại hận như vậy. Người ngươi phải hận không phải là ta, mà chính là tên Lâm Động nhát gan kia, các ngươi có kết cục như vậy tất cả đều là do hắn ban tặng!

- Tên cẩu tạp chủng nhà ngươi, đừng để ta có cơ hội, bằng không thì ta sẽ cắn xé từng miếng thịt của nhà ngươi!

Hai mắt Ma Thiết đỏ rực, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Lý Bàn, đột nhiên cười dữ tợn, khuôn mặt trở nên vặn vẹo.

- Ha ha ha… Nghe thấy vậy, Lý Bàn chỉ cười cười, tiếng cười đặc biệt âm lãnh, liếc nhìn Ma Thiết một cái, chợt khẽ nói:

- Xem ra một tháng này vẫn không thể khiến các ngươi mất thói nóng nảy, có phải ta còn quá nhân từ hay không?

Đang lúc nói chuyện, Lý Bàn đột nhiên đứng dậy, bàn tay nắm chặt, ba thanh chủy thủ lóe lên hàn quang xuất hiện trong tay, sau đó lãnh liệt bắn đi.

- A a a!

Theo đạo dao găm bắn ra, nhất thời một tiếng hét thảm thiết từ trong lồng sắt truyền ra. Chỉ thấy bàn tay của ba người sau lưng Ma Thiết đều bị một thanh chủy thủ xuyên thủng, máu tươi đỏ thẫm lập tức tràn ra.

Khóe mắt Ma Thiết giật giật, gắt gao siết chặt nắm đấm, nghe tiếng thét thảm thiết chói tai mà hốc mắt của hắn như muốn nứt ra.

Ngoài quảng trường, không khí trở nên trầm mặc, trong mắt không ít người đều bùng lên lửa giận, có lẽ là bị thủ đoạn âm tàn của Lý Bàn chọc giận, nhưng phẫn nộ thì phẫn nộ, vừa nghĩ đến sự đáng sợ của Vương triều Ma Nham thì nắm đấm siết chặt của bọn hắn cũng chỉ có thể chậm rãi thả lỏng ra.

Bên cạnh quảng trường, sắc mặt Liễu Nguyên tái nhợt nhìn một màn này. Nắm đấm hắn siết chặt vang lên tiếng răng rắc, đang lúc nhịn không được muốn lên tiếng thì Lăng Chí ở bên cạnh đột nhiên giữ chặt, nhìn hắn chậm rãi lắc đầu.

- Đừng làm chuyện ngớ ngẩn nữa, vô dụng thôi!

Âm thanh của Lăng Chí nặng nề vô lực, Vương triều Ma Nham quả thực quá mạnh mẽ, bọn hắn căn bản không thể chống lại.

- Đợi sau khi ta dẫn người rời khỏi Dương Thành thì sẽ xông phá Niết Bàn Cảnh!

Thân hình Liễu Nguyên rung lên nhè nhẹ, một lát sau ánh mắt hạ xuống, âm thanh khàn khàn phát ra.

Một màn trước mắt khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ quy tắc tại Chiến trường Viễn Cổ này. Biểu hiện của bọn hắn thực ra cũng có chút thân cận với Lâm Động, có lẽ nếu như không phải bởi vì hai người bọn hắn xem như cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh thì chỉ e bây giờ trong lồng sắt cũng có người của bọn hắn.

Lăng Chí im lặng, âm thầm gật đầu. Chỉ khi chính thức bước chân vào Niết Bàn Cảnh thì mới có thể nói chuyện tại bên trong Chiến trường Viễn Cổ này.

Nếu không, một màn hôm nay chứng kiến khó tránh khỏi trở thành vết xe đổ sau này của bọn họ.

Trên quảng trường, ánh mắt Lý Bàn âm trầm nhìn xung quanh, mà phàm là những người tiếp xúc với ánh mắt của hắn đều có chút sợ hãi dời đi. Loại cảm giác này khiến cho trên mặt hắn không khỏi nhếch lên một nụ cười bệnh hoạn, hắn rất thích loại cảm giác như vậy.

- Ma Thiết, sự kiên nhẫn của ta gần như đã bị hao sạch. Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ta sẽ giết một người, cho đến khi Lâm Động chịu hiện thân mới thôi, cho nên các ngươi bây giờ hãy cầu nguyện Lâm Động sẽ không tiếp tục làm rùa đen rút đầu nữa đi, bằng không, lồng sắt này sẽ chính là nơi yên nghỉ cuối cùng của các ngươi.

- Lý Bàn, ngươi là một tên súc sinh chính cống. Lâm Động sẽ không xuất hiện đâu, chỉ có điều đợi đến khi hắn chân chính xuất hiện, cứ tin ta đi, kết quả của ngươi lúc đó so với chúng ta còn thê thảm hơn gấp trăm lần!

Vẻ mặt vốn vặn vẹo của Ma Thiết bỗng nhiên trở nên bình thản đến quỷ dị, hắn cứ như vậy nhìn chằm chằm Lý Bàn, ngữ khí chậm rãi, nhưng lại có một loại âm hàn khiến lòng người kinh hãi.

Nụ cười nhạt trên mặt Lý Bàn chậm rãi ngưng lại. Hắn nhìn Ma Thiết, cười ha hả, thế nhưng trong mắt hắn lại dần dần dâng tràn sát ý âm lãnh, khiến cho mọi người đều hiểu hắn đã thực sự nổi giận rồi.

- Ngươi đã mạnh miệng như vậy, ta sẽ theo như lời ngươi, bắt đầu từ ngày hôm nay luôn.

Lý Bàn khẽ cười, sau đó bàn tay siết chặt, nguyên lực hùng hậu trực tiếp ngưng tụ thành một thanh trường mâu vô cùng sắc bén, cánh tay đột nhiên vung lên, trường mâu xé rách không khí, mang theo tiếng vù vù chói tai, nhanh như thiểm điện bắn về phía Ma Thiết trong lồng sắt.

Tốc độ của trường mâu nhanh đến mức khiến người khác cảm thấy trái tim như đóng băng, hơn nữa từ ba động tràn ra cũng đủ khiến cho Liễu Nguyên đã đạt đến cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh cũng cảm thấy chấn động. Lúc này hắn cũng hiểu rằng Lý Bàn đã thực sự muốn giết Ma Thiết rồi.

- Tạp chủng, ngươi chờ xem!

Thế nhưng, Ma Thiết lúc này lại cười lên dữ tợn, trong mắt không hề có chút sợ hãi.

Vù!

Trường mâu bắn vào lồng sắt, một thoáng sau trực tiếp xuất hiện trước mặt Ma Thiết, kình phong bén nhọn để lại trên mặt Ma Thiết một đạo vết máu. Nhưng lúc tất cả mọi người cho rằng máu tươi sắp phun tràn thì thanh trường mâu cực kỳ quỷ dị lại chậm rãi ngừng lại, hết sức quỷ dị.

Trường mâu lăng không ngừng lại, phảng phất như có một loại lực lượng cường đại vô hình bắt lấy, sau đó phốc một tiếng, hoàn toàn bóp nát.

Ma Thiết vốn đang nhắm mắt chờ chết thì đột nhiên mở bừng hai mắt, sau đó hắn liền nhìn thấy ở bên ngoài lồng sắt có một đạo thân ảnh vô cùng quỷ mị mà quen thuộc dưới vô số ánh mắt khiếp sợ chậm rãi xuất hiện.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 456

Hiện Thân.

Lâm, Lâm Động!

Trong lồng sắt, con mắt của đám người Ma Thiết cũng trừng lớn, chợt thân hình có chút run rẩy nhìn chằm chằm đạo thân ảnh kia, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Mặc dù kết cục của bọn hắn cũng là từ Lâm Động mà ra, nhưng cũng không thể đem hận ý này đổ lên người hắn được. Bởi vì từ lúc bắt đầu thì bọn hắn đã có ý mượn lực lượng của Lâm Động để tiến vào Lôi Nham Cốc, mà Lâm Động cũng đưa bọn hắn đến Lôi Nham Cốc theo như mong muốn, khiến bọn hắn ở trong Lôi Nham Cốc thu hoạch không ít.

Đây là hợp tác có qua có lại, bọn hắn hưởng chỗ tốt thì chắc chắn cũng sẽ phải trả giá gì đó. Cho nên, đối với cái giá này, việc Lâm Động mất tích hơn một tháng qua, tuy rằng sâu trong lòng bọn hắn có chút thất vọng, nhưng cũng không có oán hận gì. Bọn hắn đều hiểu rõ, nếu như đặt bản thân mình ở vị trí của Lâm Động, có lẽ bọn hắn chắc chắn cũng không dám lộ diện, dù sao thì Vương triều Ma Nham này cũng không phải là loại lương thiện gì, với thủ đoạn của bọn chúng, Lâm Động vừa lộ diện thì chắc chắn sẽ rơi vào sát cục.

Đây là cục diện vừa hiện thân thì chắc chắn sẽ chết, có lẽ chỉ cần không phải là đồ ngốc thì cũng không có ai thật sự vì những kẻ quen biết hời hợt như bọn hắn mà hiện thân.

Thế nhưng khiến trong lòng Ma Thiết chấn động đó chính là Lâm Động cuối cùng lại xuất hiện.

Khó có thể tưởng tượng lúc đạo thân ảnh không hề cường tráng này xuất hiện

thì trong lòng đám người Ma Thiết đã bị chấn động như thế nào. Ngay cả thiết hán tử như hắn thì trong mắt lúc này cũng có chút đỏ hồng, có thể nhìn thấy tâm tình của hắn kích động như thế nào.

Ầm ầm!

Lúc đạo thân ảnh này đột nhiên xuất hiện, cũng vào khoảnh khắc đó hấp dẫn sự chú ý của đám người Vương triều Ma Nham, nguyên lực hùng hậu lập tức bạo phát ra. Từng đạo ánh mắt cảnh giác mà âm lãnh nhìn chằm chằm kẻ xâm nhập.

Thế nhưng, đối với trận hình mà những cường giả Vương triều Ma Nham này bày ra, Lâm Động lại không có chút động dung. Ánh mắt của hắn nhìn chiếc lồng sắt trước mặt, sau đó chậm rãi xòe bàn tay ra, cách không siết chặt.

Keng két!

Theo bàn tay lăng không bóp chặt của Lâm Động, chiếc lồng sắt màu đen chậm rãi vặn vẹo. Chiếc lồng sắt này hiển nhiên là từ chất liệu đặc thù tạo thành, trong mơ hồ lóe lên hào quang, muốn chống đỡ lực lượng khổng lồ này. Chỉ có điều cuối cùng lại không chịu nổi mà phát ra tiếng răng rắc, cuối cùng hoàn toàn vỡ tan.

Tiện tay phá hủy lồng sắt, ánh mắt Lâm Động lúc này mới mang theo vẻ lạnh lùng nhìn về phía Lý Bàn tại trung ương quảng trường, sau đó bình thản nói:

- Gọi Trần Mộ lăn ra đây!

Từ đầu đến cuối hắn không thèm nhìn Lý Bàn lấy một cái, hành vi giống như lờ đi này khiến khuôn mặt vốn có chút kinh ngạc của Lý Bàn dần trở nên vặn vẹo.

- Ha ha, vì bằng hữu mà thân rơi vào nguy hiểm, ngay cả ta cũng nhịn không được mà cảm động vì đại nghĩa của ngươi lần này!

Khuôn mặt trở nên vặn vẹo, ánh mắt Lý Bàn lóe lên nhìn chằm chằm Lâm Động, sau đó cười quái dị nói.

- Chỉ có điều, xuất ra đại nghĩa thì cũng phải trả giá rất lớn, nếu như đã vậy thì cứ lưu lại đi, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một cái lồng sắt đặc biệt.

Lâm Động liếc mắt nhìn hắn, sau đó hướng về phía đám người Ma Thiết đang đứng dậy hỏi:

- Không việc gì chứ?

- Lâm Động huynh, đa tạ!

Ma Thiết hướng về phía Lâm Động ôm chặt quyền, trong mắt đầy vẻ cảm kích, Đường Tuyên và Lưu Huyền ở một bên cũng có chút phức tạp hướng về phía Lâm Động ôm quyền. Lâm Động hiện thân cứu bọn họ đã nằm ngoài dự kiến của bọn họ, bọn họ rõ ràng biết Lâm Động sẽ gặp phải nguy hiểm trí mạng như thế nào.

- Ba người Mạc Lăng sau khi mất tích cũng không trở về Dương Thành, có lẽ là do cảm nhận được địch ý của Vương triều Ma Nham cho nên mới âm thầm rời đi.

Nghe thấy lời của Ma Thiết, trong lòng Lâm Động trái lại thầm thở phào một hơi. Chỉ cần Vương triều Ma Nham không ra tay, với thực lực của bọn hắn bây giờ vẫn có thể tự bảo vệ mình trong Chiến trường Viễn Cổ. Lần này rời đi, đối với bọn hắn mà nói cũng không hẳn là chuyện xấu.

- Lâm Động huynh, ngươi có thể hiện thân, chúng ta vô cùng cảm kích, chỉ có điều thế lực của Vương triều Ma Nham không phải bình thường, đợi lát nữa nảy sinh xung đột, chúng ta sẽ cùng bọn chúng liều mạng, ngươi hãy một mình rời đi. Sau này có thực lực lại đến đòi nợ cũng không muộn.

Ma Thiết trầm giọng nói.

Nghe vậy, Lâm Động cười cười, vỗ vai Ma Thiết nói:

- Nếu như đã lộ diện thì tất nhiên sẽ bình yên rời đi, những chuyện khác cứ giao cho ta!

Nói xong, Lâm Động cũng chậm rãi bước ra, ánh mắt của hắn lướt nhìn xung quanh, thế nhưng không thấy thân của Trần Mộ vì vậy khẽ nhíu mày.

- Không cần nhìn nữa, Trần Mộ sư huynh cũng không có tại Dương Thành, nơi này ta là chúa tể!

Dường như biết Lâm Động đang tìm cái gì, Lý Bàn cười nhạt một tiếng nói:

- Ngươi phải cảm thấy may mắn vì Trần Mộ sư huynh không ở đây, nếu không thì ngươi cho dù có can đảm hơn cũng không có dũng khí mà đứng ở đây.

- Ta biết rõ ngươi chỉ có thể ỷ vào một đầu Linh khôi, không sao, hôm nay ta cùng Linh khôi của ngươi chơi đùa một chút. Về phần ngươi, ta nghĩ bốn vị cường giả Bán Bộ Niết Bàn có lẽ đã đủ xem trọng ngươi rồi?

Lý Bàn hướng về phía Lâm Động cười cười, ở sau lưng hắn chậm rãi xuất hiện bốn đạo thân ảnh, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Lâm Động, từ khí tức mà đoán hiển nhiên đã đạt đến Bán Bộ Niết Bàn. Hơn nữa khí tức của bọn chúng so với đám người Ma Thiết còn mạnh hơn không ít, hiển nhiên nội tình không yếu.

- Hắn giao cho các ngươi!

Lý Bàn quay người trở lại ghế đá, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Lâm Động, bộ dạng giống như mèo vờn chuột vậy, hắn nhất định phải xem xem hôm nay Lâm Động còn có thể giở ra thủ đoạn gì.

Rắc rắc!

Bốn vị cường giả Bán Bộ Niết Bàn nghe vậy cũng cười một tiếng quái dị, nắm đấm chậm rãi siết chặt vang lên tiếng răng rắc, sau đó cũng không chần chừ

nữa, bàn chân đạp mạnh lên mặt đất, lực lượng tuôn tràn ra. Bốn đạo thân ảnh giống như mũi tên, cứ như vậy phóng về phía Lâm Động.

Cường giả Niết Bàn Cảnh xông đến, trong mắt đám người Ma Thiết cũng lóe lên vẻ tàn nhẫn. Sau đó ngay lúc bọn hắn chuẩn bị ra tay thì Lâm Động ở trước mặt lại bình thản xòe bàn tay ra, sau đó vung lên.

Ba ba ba ba!

Bốn tiếng vang thanh thúy đột nhiên vang lên giữa không trung, sau đó, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn bốn vị cường giả Bán Bộ Niết Bàn hùng hổ xông đến giống như gặp phải một cỗ lực lượng khổng lồ, không thể nào chống đỡ, lập tức bắn ra, trên khuôn mặt mỗi người đều có một dấu bàn tay đỏ hồng.

Bịch bịch!

Bốn đạo thân ảnh dưới ánh mắt yên tĩnh theo dõi của vô số người chật vật rơi xuống đất, lúc rơi xuống còn phun ra một ngụm máu tươi. Khí tức trong chốc lát trở nên uể oải vô cùng, hiển nhiên là bị thương rất nặng.

Bầu không khí phảng phất như ngưng đọng lại, bất luận là đám người Ma Thiết hay đám người Liễu Nguyên ở bên ngoài, vẻ mặt như cứng đờ lại, một lúc sau mới vang lên âm thanh hít từng ngụm lãnh khí.

Không ai ngờ rằng bốn cường giả Bán Bộ Niết Bàn ra tay lại bị Lâm Động cách không tát bay toàn bộ. Hơn nữa càng khiến cho bắn cảm thấy kinh hãi là Lâm Động không hề có dấu hiệu thúc giục nguyên lực.

Một màn này cực kỳ quỷ dị!

- Tinh thần lực?

Lý Bàn vừa mới ngồi xuống ghế đá chuẩn bị xem trò hay, vẻ mặt vốn âm trầm lúc này cũng dần trở nên ngưng trọng. Hắn nhìn chằm chằm Lâm Động,

thốt ra từng chữ.

Người khác có lẽ không phát hiện ra, nhưng hắn thì vẫn có thể cảm ứng được. Lúc trước một chưởng của Lâm Động vung lên, một đạo tinh thần lực cường đại khiến người khác hít thở không thông cũng từ trong cơ thể Lâm Động tuôn tràn ra.

Loại tinh thần lực ba động này đã vượt xa Linh Phù Sư!

- Ngươi tiến vào Thiên Phù sư rồi sao?

Âm thanh của Lý Bàn chợt trở nên nặng nề, sắc mặt của hắn cực kỳ âm trầm nhìn Lâm Động, chậm rãi nói.

Lúc này hắn mới hoàn toàn hiểu rõ tại sao Lâm Động lại dám hiện thân, bởi vì Lâm Động tuyệt đối nắm chắc, Thiên Phù sư có thể sánh ngang với cường giả Niết Bàn Cảnh!

Trong lòng Lý Bàn vốn muốn đùa giỡn, nhưng sắc mặt lúc này cũng dần trở nên trầm xuống, cục diện này dường như đã nằm ngoài khống chế của hắn… - Thiên Phù sư?

Âm thanh của Lý Bàn cũng không hề che dấu, tất cả mọi người đều nghe những lời đó, lúc này, đồng tử của tất cả đều đột nhiên co rút lại.

Người ở đây đều hiểu rằng cấp bậc này đại biểu cho cái gì. Điều này có nghĩa là là Lâm Động đã có tiền vốn và tư cách đối kháng với cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính.

Từ một góc độ nào đó mà nói thì hắn cũng xem như là cường giả Niết Bàn Cảnh.

Vừa nghĩ đến đây, đám người Ma Thiết cùng với đám người Liễu Nguyên ở bên ngoài đều cảm thấy đầu óc thoáng có chút mê muội. Ngắn ngủi chỉ trong một tháng không gặp mà thực lực của Lâm Động đã xuất hiện biến hóa nghiêng

trời lệch đất rồi.

Nhìn thân ảnh không tính là cường tráng, trong lòng tất cả mọi người đều có chút kính ý, đây là một loại tôn trọng đối với lực lượng!

Bất tri bất giác, gã thanh niên vốn là cường giả Tạo Hóa Cảnh đại thành tại Dương Thành không ngờ đã lặng lẽ vượt ta tất cả bọn họ.

Trong Chiến trường Viễn Cổ, hắn nhất định sẽ không tầm thường!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 457

Thực Lực Thiên Phù Sư.

Hắn biết rõ, nếu như Lâm Động tiến vào Thiên Phù sư, vậy có nghĩa là hắn đã tiền vốn để chính diện chống lại gã. Hơn nữa, trong tay hắn lại còn có một đầu Linh khôi có thể so với cường giả Niết Bàn Cảnh. Thực lực như vậy đủ khiến Lý Bàn cảm thấy kinh hãi.

- Ta còn bảo tại sao ngươi dám hiện thân, thì ra là có chỗ dựa!

Chỉ có điều kinh hãi thì kinh hãi, thế nhưng Lý Bàn lúc này cũng không hoảng loạn, hắn lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lâm Động, chậm rãi mở miệng nói.

Bên cạnh hắn có rất nhiều cường giả Vương triều Ma Nham, trong đó thậm chí còn có hai cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh không kém gì so với đám người Liễu Nguyên, hơn nữa còn có một đám người Bán Bộ Niết Bàn. Đội hình cực kỳ lớn mạnh, có lẽ cho dù Lâm Động có tiến vào Thiên Phù sư và trong tay có một đầu Linh khôi thì cũng không thể lay chuyển bọn họ được.

Mà dường như cảm nhận được độ khó giải quyết của Lâm Động, tại xung quanh quảng trường đột nhiên có những tiếng xé gió truyền đến. Sau đó một vài bóng người mặc hắc y lập tức xuất hiện tại quảng trường. Ánh mắt của bọn chúng lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Động đầy cảnh giác. Đội hình như vậy khiến người xem đều kinh hãi khiếp vía, Vương triều Ma Nham này quả không hổ là Vương triều Cao cấp.

Đám người Ma Thiết vốn bị thực lực mạnh mẽ mà Lâm Động bày ra khiến cho khiếp sợ thì lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, sắc mặt khẽ biến nhìn một màn này.

- Lâm Động, nếu như ngươi là người thức thời thì hãy chủ động giao Viễn Cổ Bí Thược ra cho ta, ân oán giữa ngươi và Vương triều Ma Nham xem như xóa bỏ.

Lý Bàn đứng dậy, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Lâm Động, chậm rãi nói:

- Ta biết ngươi hiện nay đã tiến vào Thiên Phù sư, chỉ có điều ta vẫn phải nói cho ngươi biết, việc này đối với Vương triều Ma Nham mà nói cũng không tạo thành chút uy hiếp nào. Các Vương triều bị Vương triều Ma Nham chúng ta tiêu diệt cũng không thiếu cường giả Niết Bàn Cảnh… Lời nói của Lý Bàn so với lúc trước hiển nhiên là đã ít bớt một phần khinh thường, chỉ có điều mùi vị uy hiếp ngược lại càng trở nên nồng nặc. Hắn nói rất rõ ràng, chính là muốn nói cho Lâm Động biết đừng tưởng rằng tiến vào Thiên Phù sư thì sẽ có tư cách đối chọi với Vương triều Ma Nham bọn hắn. Bọn hắn đã tiêu diệt rất nhiều cường giả Niết Bàn Cảnh, cho nên muốn diệt trừ Lâm Động cũng không phải là việc khó gì.

- Đến tột cùng là muốn cùng Vương triều Ma Nham giao hảo hay là trở mặt, ngươi hãy quyết định đi!

Lý Bàn thản nhiên nói.

Không thể không nói, trong lời nói của Lý Bàn ẩn chứa áp lực cực lớn, mà lực lượng của Vương triều Ma Nham cũng quá mạnh mẽ, ai muốn đắc tội với bọn chúng cũng phải cân nhắc thật kỹ. Hơn nữa nghe đồn đã có một Vương triều Cao cấp bị Vương triều Ma Nham hủy diệt, điều này càng khiến hung danh của bọn chúng hiển hách hơn. Một vài cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không dám dễ dàng đắc tội với bọn hắn.

Đám người Lý Bàn làm mưa làm gió tại Dương Thành khiến tất cả mọi người đều tức giận mà không dám nói gì, cũng không phải là bởi vì e ngại một cường giả Niết Bàn Cảnh nào đó, mà khiến cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi đó chính là Vương triều Ma Nham sau lưng bọn chúng, dù sao thì Vương triều này năng lực

cũng không nhỏ!

Âm thanh Lý Bàn vừa dứt thì toàn bộ đều trở nên lặng ngắt như tờ, từng ánh mắt không tự chủ được mà chuyển về phía thân ảnh của Lâm Động. Không ai biết khi đối mặt với Vương triều Ma Nham cường đại thì người mới tiến vào cảnh giới Thiên Phù sư có cường ngạnh như thế hay không.

Dưới đông đảo các ánh mắt, Lâm Động nhìn chằm chằm Lý Bàn, chợt cười cười, nhìn thấy nụ cười của hắn, mọi người còn tưởng rằng hắn muốn thỏa hiệp, lập tức khóe miệng của mọi người đều nhếch lên một nụ cười trào phúng.

Chỉ có điều ngay lúc bọn chúng vừa mới nhếch miệng thì Lâm Động đã đưa tay ra, chỉ về phía Dương Thành nói:

- Mang theo người của ngươi cút ra khỏi Dương Thành!

Đường cong do nhếch miệng lên lúc này đã hoàn toàn cứng lại, sau đó mọi người dần chuyển ánh mắt về phía khuôn mặt Lý Bàn. Lý Bàn đang nhìn chằm chằm Lâm Động, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, sau đó điềm nhiên nói:

- Xương cứng quá cũng không phải là tốt, vậy chỉ có thể trách ngươi không biết nắm lấy cơ hội cuối cùng thôi.

Theo âm thanh âm lãnh của Lý Bàn vừa dứt, nguyên lực mênh mông giống như thủy triều từ bên trong cơ thể tràn ra, áp lực mạnh mẽ lập tức khiến những người xung quanh bị ép đến không thở nổi.

Khuôn mặt Lý Bàn vặn vẹo dữ tợn, hiển nhiên là đã bị Lâm Động chọc giận hoàn toàn. Trong mắt hắn, cho dù Lâm Động có thực sự bước chân vào cảnh giới Thiên Phù sư thì cũng không đủ tư cách nói chuyện với hắn như vậy.

Ầm!

- Vạn Thú Quyền!

Tiếng nổ mạnh vừa vang lên thì mọi người liền nhìn thấy thân hình Lý Bàn khẽ động, giống như mũi tên bắn mạnh ra, sau đó vung một quyền nện ra, không khí lập tức nổ tung. Nguyên lực vô cùng hùng hậu cuốn ra, sau đó ngưng tụ thành hình dạng một đàn thú gào thét xông tới, cứ như vậy tràn về phía Lâm Động, thanh thế tương đối kinh người.

Mỗi đầu Yêu thú đều là do nguyên lực ngưng tụ thành, ẩn chứa ba động đủ để tiêu diệt một gã cường giả Bán Bộ Niết Bàn. Số lượng nhiều như vậy cũng tập trung một chỗ, ngay cả cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh như Liễu Nguyên nhìn thấy thì sắc mặt cũng kịch biến.

Lâm Động đứng yên không nhúc nhích. Hắn nhìn thế công của Lý Bàn, trong mắt ngược lại lóe lên một tia hỏa nhiệt. Hắn cũng không trực tiếp triệu hoán ra Huyết Linh Khôi, hắn bây giờ rất muốn tự mình thử xem bản thân sau khi tiến vào Thiên Phù sư thì tinh thần lực của hắn sẽ mạnh đến trình độ như thế nào.

Bên trong nê hoàn cung đã hình thành tiểu thiên địa, lúc này cũng nổi lên ba động, trong mơ hồ thoáng có một trận cuồng phong hình thành.

Ầm ầm ầm!

Bầu trời trên quảng trường đột nhiên trở nên trầm xuống, cuồng phong mạnh mẽ khiến mọi người đều có thể cảm thấy một luồng tinh thần lực ba động mạnh mẽ khiến người khác động dung, cuồng phong cứ như vậy tràn ngập trong thiên địa.

- Phá!

Tinh quang trong mắt Lâm Động tuôn tràn, một trảo vung lên, chỉ thấy một đạo vòi rồng lập tức thành hình trong tay, trực tiếp hóa thành một cái vòi rồng mạnh mẽ, sau đó hung hăng quật về phía đám Yêu thú được ngưng tụ bằng nguyên lực đang xông tới.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên không dứt, vòi rồng mạnh mẽ lướt qua, tất cả Yêu thú bằng nguyên lực đều nổ tung, thậm chí ngay cả mặt đất cũng bị vòi rồng cày nát tạo thành từng khe nứt lớn.

- Hít!

Nhìn thấy Lâm Động tùy tiện vung tay đã tạo thành uy lực như vậy, nhiều người tại đây không nhịn được hít một hơi khí lạnh. Đây là lực lượng của Thiên Phù sư sao? Dùng tinh thần lực hóa thành cuồng phong, uy lực này quả là cực kỳ mạnh mẽ.

Nguyên lực bạo tràn ra, Lý Bàn cũng bị mạnh mẽ đẩy lui mấy bước, sắc mặt chợt tái nhợt. Có lẽ hắn cũng không ngờ rằng tinh thần lực của Lâm Động lại cường hãn đến mức này. Lúc trước hắn tiến vào Niết Bàn Cảnh là có vài phần may mắn, hơn nữa Niết Bàn Đan sử dụng cũng không hơn mười vạn, cũng không thuận lợi vượt qua Niết Bàn Kiếp.

Vừa rồi hắn đã nghĩ rằng bản thân đã tiến vào Niết Bàn Cảnh rất lâu, muốn cùng Lâm Động vừa mới tiến vào Thiên Phù sư giao thủ hắn không có vấn đề gì, nhưng một màn vừa rồi đã khiến cho hắn hiểu rằng bản thân dường như đã khinh thường Lâm Động rồi.

- Ta cũng không tin loại tiểu tử vừa mới tiến vào Thiên Phù sư như ngươi có thể vận dụng tinh thần lực đến cảnh giới gì.

Lý Bàn quát một tiếng chói tai, bàn tay siết chặt, một thanh trường kích quang mang sắc bén hiện lên trong tay. Thân hình khẽ động, sau đó hóa thành từng đạo tàn ảnh, từng làn ba động tràn ra, cứ như vậy cuốn về phía Lâm Động.

Thế nhưng, hắn kỳ thật lại không biết, Lâm Động khi tiến vào Thiên Phù sư còn nhận được một phần ký ức về kinh nghiệm vận dụng và điều khiển tinh thần lực của di hài cường giả bên trong không gian Viễn Cổ Bí Thược, cho nên hiển nhiên sẽ nằm ngoài dự kiến của Lý Bàn.

- Vừa đúng lúc, xem như đem ngươi ra để mài đao!

Đối mặt với thế công sắc bén của Lý Bàn, trong mắt Lâm Động lóe lên vẻ nóng bỏng nồng đậm. Thân hình khẽ động, sau đó trực tiếp đạp gió mà đi, thân hình thoắt ẩn thoắt hiện. Mà lúc này, cuồng phong sấm chớp trong thiên địa cũng nổi lên dữ dội.

Sau khi có một phần ký ức của vị cường giả kia, Lâm Động cũng biết được một vài thủ đoạn thi triển tinh thần lực rất tốt. Hắn rất muốn biết xem với lực lượng của hắn hiện nay mà toàn lực thúc giục tinh thần lực thì sẽ mạnh đến mức nào.

Ầm ầm ầm!

Lôi đình từ phía chân trời lóe lên, nhìn một màn này, ánh mắt của tất cả mọi người đều lóe lên vẻ kinh hãi, hiển nhiên dị tượng như vậy hắn là do tinh thần lực tràn ngập thiên địa của Lâm Động tạo thành.

Ầm!

Lôi đình khổng lồ giống như quang trụ bổ xuống. Cùng lúc đó, một đạo cuồng phong cũng thành hình, cuối cùng cuồng phong lôi điện dưới sự bao phủ của tinh thần lực mạnh mẽ dung hợp lại với nhau.

- Phong Lôi Chưởng!

Lâm Động lơ lửng giữa cuồng phong và lôi điện, chợt một tay vung lên. Ngay lập tức, lôi điện và cuồng phong vô cùng cuồng bạo nhanh chóng run rẩy, sau đó dưới những ánh mắt rung động ngưng tụ thành một quang chưởng mạnh mẽ.

Đạo quang chưởng này cũng không phải do nguyên lực ngưng tụ thành, mà là hoàn toàn thuần túy do lôi điện và cuồng phong ngưng tụ thành. Tuy nhiên, ở bên ngoài vẫn có tinh thần lực mạnh mẽ bao bọc. Việc này cũng không giống

như nguyên lực ngưng tụ lại mà thành!

Ầm!

Phong Lôi Chưởng thành hình, ánh mắt Lâm Động chợt trở nên lạnh lẽo, không chút do dự nện xuống Lý Bàn.

Đùng!

Phong Lôi Chưởng còn chưa giáng xuống thì trên quảng trường đã xuất hiện một vết lõm cực lớn. Một đạo quang chưởng rực rỡ bắn về phía Lý Bàn, dưới những ánh mắt vô cùng khiếp sợ của những người xung quanh, Phong Lôi Chưởng cứ như vậy hung hăng nện xuống!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 458

Sát Thủ.

Quang chưởng rực rỡ chiếu rọi toàn bộ quảng trường, âm thanh lôi điện và cuồng phong phát ra khiến trên mặt mọi người đều tràn ngập rung động. Tinh thần lực của Thiên Phù sư không ngờ lại cường đại đến mức kinh người như vậy!

Vù!

Dưới Phong Lôi Chưởng, sắc mặt Lý Bàn cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng. Hắn cảm thấy bên trong Phong Lôi Chưởng ẩn chứa một lực lượng vô cùng đáng sợ, cũng không dám tiếp tục chậm trễ nữa. Song quyền đột nhiên siết chặt, một đạo kim quang chói mắt từ trong cơ thể liền tràn ra.

Toàn thân hắn lúc này biến hóa giống như từ vàng kim tạo thành vậy.

Niết Bàn Kim Thân, chính là tiêu chí để đánh giá cường giả Niết Bàn Cảnh. Lúc này, đối mặt với thế công mạnh mẽ của Lâm Động, Lý Bàn cũng bị bức phải thi triển Niết Bàn Kim Thân ra.

Kim quang tràn đầy, Lý Bàn không chút do dự, phía trên song quyền điên cuồng ngưng tụ nguyên lực, sau đó trực tiếp nện ra một quyền.

Một quyền này không chút hoa lệ, nhưng ba động ẩn chứa bên trong thì lại đủ khiến cho cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh cũng phải trọng thương.

Đùng!

Dưới vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú, nắm đấm kim quang trực tiếp nện

lên Phong Lôi Chưởng, lúc này, tiếng nổ chói tai cũng vang vọng khắp quảng trường.

Ầm!

Theo tiếng nổ vang lên, ba động cuồng bạo trong khoảnh khắc tràn ra, từng cỗ ba động càn quét ra có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Mà những đá tảng lót đường tại quảng trường cũng bị trực tiếp chấn thành vô số đá vụn, từng đạo khe nứt giống như thiểm điện tràn ra.

Sương mù tại bên trong quảng trường khuếch tán ra, mọi người xung quanh vội vàng tránh lui. Bọn hắn đều biết rõ nếu như bị cuốn vào trong luồng ba động đó thì e rằng ngay cả cường giả Bán Bộ Niết Bàn cũng sẽ mất mạng thôi.

Ầm!

Sương mù khuếch tán, nhưng còn không đợi mọi người nhìn thấy kết quả thì một đạo thân ảnh chật vật đã bắn ngược ra ngoài, hai chân đạp trên mặt đất, mỗi bước chân thối lui đều đem nền đất chấn nát thành bụi.

Ánh mắt của mọi người gần như vừa nhìn thấy đạo thân ảnh chật vật bắn ngược ra thì đồng tử đều co rút lại. Bởi vì người chật vật đó chính là Lý Bàn của Vương triều Ma Nham, một màn này cũng khiến cho đám người bộc phát từng trận xôn xao.

Trong đám người đứng xôn xao bên ngoài, sắc mặt Lý Bàn ở bên trong cũng tái nhợt, tim đập kịch liệt. Một chưởng mạnh mẽ của Lâm Động vừa rồi thậm chí ngay cả khi hắn thi triển Niết Bàn Kim Thân thì vẫn rơi xuống hạ phong.

Hơn nữa trong khoảnh khắc quyền chưởng giao phong thì hắn có thể cảm nhận được lực lượng phong lôi cuồng bạo chui vào trong cơ thể hắn, khiến cho cơ thể của hắn bây giờ có chút đau nhức kịch liệt.

- Tên này chỉ mới tiến vào Thiên Phù sư mà thôi, tinh thần lực làm sao có thể

mạnh mẽ như vậy?

Sắc mặt Lý Bàn cấp tốc biến ảo, hiển nhiên đợt giao thủ vừa rồi đã khiến trong lòng hắn dậy sóng.

- Niết Bàn Cảnh của ngươi xem ra cũng không mạnh lắm!

Mà đang lúc sắc mặt Lý Bàn biến đổi thì sương mù cũng dần tản đi, thân ảnh Lâm Động lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Hắn từ trên cao nhìn xuống Lý Bàn, giao thủ vừa rồi đã khiến hắn hiểu rõ, Lý Bàn này mặc dù cũng là Niết Bàn Cảnh, nhưng so với Mục Hồng Lăng và Trần Mộ mà ngày đó hắn gặp thì lại kém hơn không biết bao nhiêu lần. Xem ra tên này lúc trùng kích Niết Bàn Cảnh cũng có chút may mắn a.

Nghe thấy lời nói của Lâm Động, sắc mặt Lý Bàn vốn khó coi lại càng âm trầm hơn vài phần, hắn nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ngươi đừng đắc ý vội, đắc tội với Vương triều Ma Nham ta thì ngươi ngày sau tuyệt đối sống không yên ổn.

- Ồ!

Nhưng lúc tiếng quát lạnh của Lý Bàn vừa dứt thì chỉ thấy Lâm Động cười lạnh giữa bầu trời đầy sấm sét, không ngờ lại ngưng tụ thành một đạo Phong Lôi Chưởng cuồng bạo, không chút khách khí tiếp tục nện về phía Lý Bàn.

Thấy vậy, Lý Bàn cũng vội vàng thúc giục nguyên lực, nhất thời từng trận sấm sét vang lên liên tục. Lý Bàn đối mặt với thế công hung hãn của Lâm Động chỉ có thể liên tiếp bại lui. Thấy thế, vẻ mặt của những cường giả của Vương triều Ma Nham đều kịch biến, có lẽ không ngờ rằng Lý Bàn lại chật vật như vậy.

Mà bên ngoài quảng trường, đám người Ma Thiết sau khi thối lui thì đều khiếp sợ nhìn một màn này. Tên cường giả Niết Bàn Cảnh chỉ lật tay một cái đã nắm sinh tử của bọn hắn, ở trước mặt Lâm Động không ngờ lại vô dụng như vậy.

Ầm!

Âm thanh trầm muộn vang lên trong quảng trưởng, Lý Bàn lại lần nữa bị Phong Lôi Chưởng của Lâm Động đẩy lui. Chỉ có điều lần này hắn hiển nhiên đã xuất hiện chút thương thế, thân hình cưỡng ép ổn định lại, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, bên trong máu tươi còn lẫn một chút điện quang, hiển nhiên bên trong cơ thể Lý Bàn đã bị một lượng lớn lực lượng phong lôi xâm thực.

Lý Bàn chùi đi vết máu trên khóe miệng, sắc mặt trở nên vặn vẹo dữ tợn. Hắn gắt gao nhìn Lâm Động đang ở trên trời, lửa giận trong lòng rốt cuộc đã che vùi lý trí, lập tức âm trầm quát:

- Bày trận!

Trải qua giao thủ chính diện, hắn đã biết hắn không phải là đối thủ của Lâm Động, muốn đơn đả độc đấu là không có khả năng.

- Rõ!

Những cường giả của Vương triều Ma Nham đã bị màn chiến đấu này chấn động đến mức tâm thần run rẩy. Chỉ có điều bọn chúng dù sao cũng không phải là thế lực bình thường, lúc này liền nhanh chóng ổn định tâm thần, sau đó quát khẽ một tiếng, thân hình nhanh chóng tản ra, tạo thành đại trận cùng đối phó với Lâm Động.

- Hừ!

Giữa không trung, Lâm Động nhìn thấy một màn này thì cũng hừ lạnh một tiếng, số lượng cường giả Vương triều Ma Nham ở đây cũng không ít, hơn nữa mỗi người đều có chút bản lĩnh, nếu như bọn hắn thực sự tạo thành đại trận thì mình sẽ gặp trở ngại không nhỏ, tình huống như vậy hiển nhiên hắn cũng không muốn nhìn thấy.

Vù!

Khí tức trong tay áo Lâm Động rung lên, một đạo thân ảnh hỏa hồng nhanh như thiểm điện phóng ra, chỉ trong khoảnh khắc đã xông vào đám cường giả Vương triều Ma Nham. Chưởng phong của thân ảnh hỏa hồng lạnh lẽo như băng vũ động, phàm là những người tiếp xúc với chưởng phong thì đều thổ huyết bắn ngược ra sau, một màn này cũng không khác gì sói lạc bầy cừu.

- Cẩn thận, đó là Linh khôi!

Nhìn thấy trận hình nhanh chóng tan vỡ, sắc mặt Lý Bàn cũng kịch biến. Nhưng lúc hắn muốn động thân ngăn cản thì mặt đất ở trước mặt đột nhiên vỡ ra, từng đạo cột đất sắc bén được tinh thần lực bao phủ giống như độc xà phá đất mà ra, cứ như vậy đồng loạt xông về phía hắn.

Tinh thần lực không hùng hậu và mênh mông giống như nguyên lực, nhưng nó lại thuộc về một loại lực lượng kỳ dị, trong lúc giơ tay nhấc chân là có thể khống chế lực lượng thiên địa. Loại thủ đoạn này cũng khiến cho đám người Lý Bàn cực kỳ đau đầu, cũng không dám tiếp tục khinh thường mà chỉ có thể chật vật né tránh.

Xuy xuy!

Mà lúc Lý Bàn bị bức đến chật vật không chịu nổi thì những cường giả của Vương triều Ma Nham cũng bị Huyết Linh Khôi đánh giết tử thương vô cùng nghiêm trọng. Cuối cùng hai cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh ra tay mới có thể miễn cưỡng trì hoãn việc giết chóc của Huyết Linh Khôi. Chỉ có điều nhìn sắc mặt tái nhợt của bọn hắn, hiển nhiên cũng không thể duy trì lâu.

Đội ngũ Vương triều Ma Nham tọa trấn tại Dương Thành không ngờ lại bị Lâm Động và một đầu Linh khôi khiến cho chật vật như thế, một màn này ngược lại không ít người thầm cảm thấy khiếp sợ.

Lý Bàn không ngừng bại lui trong tay Lâm Động hiển nhiên cũng nhận ra tình huống này. Trong lúc tức giận thì yết hầu cảm thấy ngòn ngọt, chỉ có điều lại bị hắn cưỡng ép đè xuống, thân hình mượn lực lui về phía sau, sắc mặt âm lệ

quát:

- Lâm Động, hôm nay ngươi cứ đắc ý đi, chỉ có điều ngươi cũng đừng nên quá đắc ý, ba tên bằng hữu của ngươi mặc dù sớm trốn thoát, nhưng Trần Mộ sư huynh đã đuổi theo bắt lại, đợi đến lúc bọn hắn rơi vào tay Vương triều Ma Nham bọn ta, ta muốn ngươi phải quỳ gối cầu xin ta!

- Đi!

Tiếng hét vừa dứt, Lý Bàn lập tức quát khẽ một tiếng, cũng không dừng lại nữa, thân hình khẽ động đã xông ra bên ngoài Dương Thành.

Thế nhưng, lúc hắn xoay người, còn không đợi tiếng quát dứt thì trong mắt Lâm Động đã lóe lên sát ý lạnh lẽo.

- Xem ra Vương triều Ma Nham các ngươi quả thật cho rằng ta là một trái hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp sao? Đã như vậy ta sẽ khiến cho các ngươi tỉnh ngộ!

Thân hình Lâm Động khẽ chuyển, trực tiếp xuất hiện trên đầu Lý Bàn. Thủ ấn biến ảo, tinh thần lực tràn ngập giống như cuồng phong tràn ra, lập tức từng đám mây trên bầu trời cuồn cuộn, tiếng lôi điện ầm ầm ầm vang vọng không ngớt.

- Đại Thiên Lôi Âm!

Thủ ấn của Lâm Động phát ra vô số lôi xà vũ động, sau đó thủ ấn biến đổi. Chỉ thấy lôi vân trên trời mơ hồ tạo thành một cái miệng lớn, sau đó một đạo sóng âm cực kỳ đáng sợ liền tràn xuống, trong nháy mắt bao phủ lấy Lý Bàn.

- Phụt!

Mặc dù vừa rồi Lý Bàn đã thúc giục Niết Bàn Kim Thân, chỉ có điều hắn vẫn bị lực phá hoại của Đại Thiên Lôi Âm tràn vào. Sóng âm xâm nhập vào tất cả mọi nơi trong cơ thể hắn, hắn dường như có thể nghe thấy bên trong cơ thể mình

không ngừng phát ra tiếng nổ trầm thấp, lúc này mới không kìm được phun ra một ngụm máu tươi.

Công kích trí mạng như vậy rốt cuộc cũng khiến trong mắt Lý Bàn dâng lên vẻ kinh hãi. Lúc này hắn mới trở nên khủng hoảng. Trong lần giao thủ vừa rồi, hắn biết lúc trước Lâm Động cũng không định lấy mạng hắn, tưởng là do hắn kiêng kỵ Vương triều Ma Nham, nhưng sau khi lời vừa mới ra khỏi miệng thì hắn liền hiểu rằng bản thân mình đã hoàn toàn chọc giận Lâm Động rồi.

- Lâm Động, ngươi dám giết ta? Vương triều Ma Nham sẽ khiến ngươi phải trả giá gấp trăm ngàn lần!

Lý Bàn cưỡng ép quay người lại, sắc mặt trắng bệch nhìn Lâm Động trên trời, nghiêm giọng quát.

Ánh mắt Lâm Động trở nên lạnh lẽo, hắn vốn không muốn hạ sát thủ, nhưng Vương triều Ma Nham quả thật rất khó giải quyết. Nhưng nhìn tình thế trước mắt, cho dù hắn thật sự nhượng bộ thì Vương triều Ma Nham vẫn sẽ không buông tha, nếu như đã không thể tránh né, vậy thì chỉ có thể ra tay độc ác thôi.

- Ta thật muốn xem xem, sau khi giết ngươi thì Vương triều Ma Nham có thể làm gì ta?

Ánh mắt Lâm Động trở nên âm trầm, vừa bước ra một bước thì đột nhiên một đạo tinh thần lực khổng lồ ngưng tụ thành trường mâu. Sau đó cánh tay vung lên một cái đã hung hăng lao về phía Lý Bàn.

Ngoài quảng trường, vô số người đều hít vào một hơi khí lạnh, trợn mắt há hốc mồn nhìn vẻ mặt Lâm Động tràn đầy sát khí. Hiển nhiên không ngờ Lâm Động lại dám giết cường giả Niết Bàn Cảnh của Vương triều Ma Nham.

Nhìn thanh trường mâu được ngưng tụ từ tinh thần lực phá không mà tới, đồng tử của Lý Bàn khẽ co rút lại, trên thân thể lại lần nữa bộc phát quang mang kim sắc, sau đó gầm nhẹ một tiếng, song chưởng kim sắc đột nhiên vung ra, gắt

gao bắt lấy trường mâu tinh thần lực.

Két két két!

Trường mâu trong tay phát ra từng trận tia lửa, cơn đau nhức từ trong tay Lý Bàn truyền ra. Chỉ có điều dưới mũi trường mâu sắc bén vẫn chưa hết lực, sau khi đâm vào lồng ngực hắn nửa tấc thì mới dần ngừng lại.

Nhìn thấy mình bắt được một đạo công kích trí mạng này của Lâm Động, Lý Bàn lúc này mới thở phào một hơi. Chợt trong mắt lóe lên vẻ oán độc, đợi lần này rời khỏi Dương Thành, hắn chắc chắn sẽ chiêu tập nhân thủ, đem Lâm Động đuổi giết giống như chó nhà có tang vậy.

Vù!

Suy nghĩ này vừa xẹt qua trong lòng Lý Bàn thì trước mặt hắn đột nhiên có một đạo hồng quang lóe lên. Một đạo thân hình hỏa hồng sắc thoáng hiện, sau đó nện ra một quyền, vừa vặn nện lên chuôi của thanh trường mâu ngưng tụ bằng tinh thần lực. Một cỗ lực lượng đáng sợ bạo phát ra. Trường mâu tinh thần lực lúc này huỵch một tiếng, chấn văng hai bàn tay Lý Bàn ra, sau đó dưới ánh mắt khó tin của hắn trực tiếp hung hăng bắn vào thân thể, sau đó xuyên thủng ra sau lưng!

Nhất thời, toàn bộ quảng trường phảng phất chợt trở nên yên tĩnh…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 459

Phiền Toái.

Tại quảng trường, từng ánh mắt kinh hãi giật mình trường mâu tinh thần lực cứ như vậy xuyên qua ngực Lý Bàn. Sau đó lại thấy một đạo máu tươi từ trong lỗ máu chảy ra, ngay lập tức, đầu óc của mọi người đều trở nên hỗn loạn.

Lâm Động không ngờ lại giết chết Lý Bàn!

Tin tức đầy chấn động này quanh quẩn trong lòng bọn hắn. Chân của một số người thậm chí bắt đầu nhũn ra. Lý Bàn này cũng không phải là người bình thường, hắn là cường giả của Vương triều Ma Nham a!

Vương triều Ma Nham vốn rất ngang ngược, thủ đoạn lại càng hung ác vô cùng, cho dù là một Vương triều Cao cấp cũng không dám trở mặt với bọn chúng. Nhưng bây giờ, Lâm Động không ngờ lại không hề khách khí mà giết chết Lý Bàn!

Người ở đây đều vô cùng rõ ràng, sau khi chuyện này truyền đi sẽ dẫn đến sóng gió rất lớn. Với phong cách làm việc của Vương triều Ma Nham, tuyệt đối không có khả năng buông tha cho Lâm Động, mà Lâm Động đắc tội với Vương triều Ma Nham, sau này lúc ở trong Chiến trường Viễn Cổ có lẽ sẽ cực kỳ thê thảm.

Không ai hoài nghi điều này. Mặc dù vừa rồi Lâm Động thể hiện ra thực lực sánh ngang với cường giả Niết Bàn Cảnh, ngoài ra còn có một đầu Linh khôi, nhưng dựa vào những thứ này hiển nhiên không có khả năng thật sự ngăn cản được lửa giận của Vương triều Ma Nham.

Lá gan của người này… Quả thật rất lớn!

Trong đám người đang đứng bên ngoài xem yên tĩnh, sắc mặt Lâm Động vẫn hờ hững như trước, nhìn sinh cơ trong mắt Lý Bàn dần dần biến mất.

Lúc Lâm Động và Linh khôi liên thủ, hắn đã trúng một kích trí mạng, trước khi trường mâu tinh thần lực xuyên qua thân thể hắn, năng lượng cuồng bạo đã đem kinh mạch trong người hắn phá hủy, thậm chí ngay cả sinh cơ cũng phá hủy hoàn toàn.

Máu từ trong người Lý Bàn không ngừng trào ra, sinh cơ trong mắt nhanh chóng biến mất, nhìn Lâm Động một cách vô cùng oán độc, chợt trên mặt vặn vẹo xẹt qua một nụ cười dữ tợn.

Lúc hắn nhìn thấy nụ cười này, hai mắt Lâm Động nheo lại, nhưng còn không đợi hắn lui lại thì thân hình Lý Bàn bỗng nhiên bành trướng lên một cách quỷ dị, cuối cùng ầm một tiếng nổ tung, huyết vụ bắn ra đầy trời, mà trong làn huyết vụ, một đạo huyết quang phóng ra, ngay lập tức tiến vào trong cơ thể Lâm Động.

- Lâm Động, ngươi không chạy thoát được đâu, ngươi sẽ bị Vương triều Ma Nham đuổi giết giống như chó nhà có tang, ha ha ha… Bên trong làn huyết vụ đầy trời, tiếng cười dữ tợn của Lý Bàn vang vọng khắp không trung, một hồi sau mới chậm rãi tiêu tán.

Ánh mắt Lâm Động hơi trầm xuống, tinh thần lực với một tốc độ kinh người xẹt qua thân thể, cuối cùng tại trong cơ thể phát hiện ra một đạo lạc ấn cực nhỏ màu đỏ.

- Đây chính là thủ đoạn truy tung đặc thù, có lẽ người của Vương triều Ma Nham sẽ dùng thứ này để truy tung ngươi!

Âm thanh của Tiểu điêu ở trong lòng Lâm Động vang lên.

- Có thể phá giải không?

Lâm Động hỏi.

- Có chút phiền toái, tên này dùng tính mạng của mình lưu lại lạc ấn, cũng không dễ dàng giải trừ, có lẽ phải mất một ít thời gian!

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

Lâm Động khẽ nhíu mày, chợt lông mày giãn ra, ngẩng đầu nhìn bầu không khí tĩnh lặng xung quanh, chỉ thấy tất cả mọi người đều ngơ ngẩn nhìn hắn, có chấn kinh, cũng có thương hại.

Những cường giả của Vương triều Ma Nham nhìn thấy Lý Bàn bị giết thì cũng mất đi dũng khí lưu lại, lập tức bỏ chạy tán loạn, không còn sót lại tên nào. Mà đối với chuyện này Lâm Động cũng lười ngăn cản, lực uy hiếp của những người này đối với hắn không quá lớn, về phần chuyện hắn giết Lý Bàn có lẽ cũng khó mà giấu giếm được.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, người của Vương triều Ma Nham đã trốn sạch, chúa tể của tòa thành thị này đã bị một mình Lâm Động dọn dẹp sạch sẽ.

Đối với những ánh mắt xung quanh, Lâm Động cũng không để ý, trở tay một cái liền đem một chiếc túi Càn Khôn nằm trên mặt đất thu vào trong tay. Đây chính là đồ của Lý Bàn, thứ mà cường giả Niết Bàn Cảnh cất giấu có lẽ cũng không ít, bây giờ Lâm Động nội tình còn yếu kém, tất nhiên là sẽ không bỏ qua.

- Lâm Động huynh, ngươi giết Lý Bàn rồi!

Lúc này đám người Ma Thiết rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần, nhìn Lâm Động đi đến, ấp úng nói.

Trong mắt bọn hắn, việc này thật quá kinh hãi. Không chỉ bởi vì Lý Bàn là người của Vương triều Ma Nham, mà hắn dù sao cũng là cường giả Niết Bàn Cảnh hàng thật giá thật. Tồn tại này trong mắt bọn hắn đại biểu cho sự cường đại và địa vị. Nhưng hôm nay, cái gọi là cường giả đã bị Lâm Động giải quyết gọn gàng trước mặt bọn hắn.

Nếu như không phải trong không khí vẫn còn sót lại mùi vị tanh tưởi, nếu như không phải xung quanh vẫn còn bừa bộn và đám cường giả Vương triều Ma Nham đang bỏ trốn thì chỉ e cho dù là ai thì cũng nghĩ rằng mình gặp phải ảo giác.

- Nếu như thù đã kết thì cũng không cần phải quan tâm xem thù lớn hay thù nhỏ. Hôm nay cho dù có thả Lý Bàn đi thì Vương triều Ma Nham cũng sẽ không bỏ qua cho ta, đã như vậy thì tất nhiên phải nhổ trước của bọn chúng một cái răng nanh rồi!

Lâm Động cười nhạt một tiếng, lời nói bình thản, phảng phát như vừa rồi mình tiêu diệt không phải là một cường giả Niết Bàn Cảnh mà là một con Yêu thú nào đó thôi vậy.

Ma Thiết lúc này cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, nghe vậy thì khẽ gật đầu. Lâm Động đã chiếm được Viễn Cổ Bí Thược, chỉ từ điểm này cũng đủ khiến cho Vương triều Ma Nham không dễ dàng buông tha hắn rồi, đã như vậy thì hiển nhiên cũng không cần lưu tình làm gì.

- Vậy tiếp theo ngươi định làm gì?

Ma Thiết chần chừ hỏi, Lâm Động chọc vào phiền toái lớn như vậy, hắn cảm thấy mình thoáng có chút băn khoăn.

- Chiến trường Viễn Cổ lớn như vậy, chẳng lẽ còn sợ không có nơi nào để đi sao? Vương triều Ma Nham tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không đến mức có thể một tay che trời… Lâm Động cười cười, nói với đám người Ma Thiết:

- Các ngươi cũng nên rời khỏi Dương Thành đi, chỉ có điều ta có lẽ không nên đi cùng với các ngươi.

Nhìn nụ cười của Lâm Động, Ma Thiết có chút trầm mặc. Hắn biết rõ, có lẽ về sau Lâm Động sẽ gặp phải sự truy sát không ngừng nghỉ của Vương triều Ma Nham, mà ngày đó nhất định là sống không dễ chịu rồi.

Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng bọn người Ma Thiết cũng biết rằng dù có ở lại bên cạnh Lâm Động thì cũng không giúp được gì, ngược lại còn vướng tay vướng chân, lúc này tách ra ngược lại còn an toàn hơn.

- Lâm Động huynh, đại ân không lời nào cảm tạ hết, ngày sau nếu như có cơ hội sẽ báo đáp ơn cứu mạng của ngươi hôm nay!

Ma Thiết xoay người về phía Lâm Động ôm chặt quyền, chợt cũng không dây dưa nữa, vung tay lên đã dẫn theo đám người Đường Tuyên rời khỏi Dương Thành.

Những người xung quanh nhìn thân ảnh đám người Ma Thiết mà có chút thương hại. Dương Thành tuy nói là một nơi dừng chân không tệ, chỉ có điều lúc này phát sinh chuyện như vậy, đám người Ma Thiết không thể không rời đi được.

Liễu Nguyên và Lăng Chí cũng liếc nhìn nhau một cái, đều thầm than, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lâm Động. Mà Lâm Động cũng nhìn về phía bọn hắn mỉm cười, bộ dạng tiêu sái giống như không hề lo lắng đắc tội với Vương triều Ma Nham vậy. Chỉ riêng phần thần thái như vậy đã khiến bọn hắn cực kỳ hâm mộ rồi. Nếu như Lâm Động có thể giải quyết hết đám người Vương triều Ma Nham phiền toái này, có lẽ thanh danh của hắn sẽ lan truyền khắp cả Chiến trường Viễn Cổ, nói không chừng sau này còn được những siêu cấp tông phái nhìn trúng. Đến lúc đó, hắn nhất định trở thành cá chép vượt Long Môn.

- Đi thôi, chúng ta cũng rời khỏi Dương Thành, nơi thị phi này có lẽ không thể lưu lại được nữa!

Liễu Nguyên và Lăng Chí nói một tiếng, từ xa hướng về phía Lâm Động ôm quyền, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Động đứng ở quảng trường nhìn những người xung quanh liên tiếp rời đi cũng cười nhạt một tiếng, chợt ngẩng đầu, ánh mắt giống như lưỡi đao nhìn về phía bầu trời phía Bắc:

- Vương triều Ma Nham à? Người khác không dám đụng vào các ngươi, nhưng Lâm Động ta cũng muốn thử xem xem các ngươi có thể ương ngạnh đến mức nào?

Lúc đám người Ma Thiết rời khỏi Dương Thành không lâu sau, Lâm Động cũng rời đi, chỉ có điều hướng của hắn lại trái ngược so với đám người Ma Thiết. Rất nhiều người nhìn thấy thân ảnh của hắn biến mất tại phía chân trời thì đều than nhẹ một tiếng, không ai biết thanh niên đã gây chấn động cả Dương Thành này tiếp theo có thể lo liệu cho bản thân mình trước cơn lửa giận của Vương triều Ma Nham hay không?

o0o Đây là một mảnh sơn mạch dài bất tận, trong một Sơn mạch Thanh Phong, mấy đạo hắc ảnh thoáng hiện ra, dẫn đầu chính là Trần Mộ lúc trước đã có xung đột với Lâm Động ở Lôi Nham Cốc.

- Trần Mộ sư huynh, ba tên này thật giảo hoạt, nhiều ngày như vậy mà chúng ta vẫn không tìm thấy bóng dáng của bọn chúng… Sau lưng Trần Mộ, một người nói.

Trần Mộ nhíu mày, hiện nay Viễn Cổ Bí Thược rơi vào trong tay Lâm Động, hơn nữa bản thân hắn cũng mất tích, muốn bức hắn xuất hiện cũng chỉ có thể bắt ba tên bằng hữu của Vương triều hắn. Tuy nhiên trong khoảng thời gian này tìm kiếm lại không thu được kết quả tốt, dù sao thì ba người Mạc Lăng cũng đã trốn từ sớm, cho dù Vương triều Ma Nham tay chân có vươn dài hơn cũng khó có thể được như ý nguyện.

- Hả?

Mà đang lúc Trần Mộ đang nhíu mày, một cái quang kính từ trong túi Càn Khôn đột nhiên bay vút ra, sau đó lơ lửng trước mặt, hào quang tách ra biến thành một đạo ánh sáng.

Đạo ánh sáng này vừa xuất hiện, ngay cả loại người như Trần Mộ cũng không nhịn được mà khóe mắt co giật, những người khác cũng vội vàng cung

kính cúi xuống.

- Trần Mộ, Lý Bàn bị giết rồi!

Bên trong đạo ánh sáng này, một giọng nói nhàn nhạt phát ra.

Nghe vậy, đồng tử của Trần Mộ lập tức co rút lại, sau đó dường như nghĩ đến điều gì, chợt điềm nhiên nói:

- Là do Lâm Động?

- Ừm!

Đạo ánh sáng hơi rung nhẹ, chợt âm thanh bình thản phát ra:

- Cho đến bây giờ cũng không ai dám giết người của Vương triều Ma Nham chúng ta. Huống chi lần này người bị giết lại còn là một gã cường giả Niết Bàn Cảnh. Ba tên tiểu tử kia không cần để ý nữa, Lý Bàn trước khi chết đã hạ xuống lạc ấn trên người tiểu tử kia, các ngươi có thể sử dụng bí thuật cảm ứng. Ta muốn ngươi đến đó đem Viễn Cổ Bí Thược cùng với đầu của tên tiểu tử đó về đây. Tiểu tử đó hiện nay đã tiến vào Thiên Phù sư, có chút năng lực, vì để tránh tình huống bất ngờ xảy ra, Lôi Xà sẽ đi cùng ngươi.

Nghe thấy cái tên này, khóe miệng Trần Mộ hơi giật một chút, chợt trong mắt lóe lên một tia dữ tợn:

- Lâm Động à Lâm Động, ngươi cũng thật là to gan lớn mật!

Hắn thật nóng lòng muốn xem xem khi Lâm Động gặp bọn hắn thì gã sẽ bị dọa kinh hãi đến mức nào?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 460

Tính Toán.

Trong Chiến trường Viễn Cổ, số lượng Vương triều nhiều vô kể như sao, thậm chí số lượng Vương triều Cao cấp trong đó cũng đủ khiến người khác hoa mắt rồi, muốn tại trong nơi rộng lớn như vậy có được chút danh khí cũng không phải là chuyện đơn giản.

Mà hiển nhiên, Vương triều Ma Nham lại là một trong những đại Vương triều mạnh mẽ có danh khí lớn nhất. Tuy rằng danh khí đó có chút mùi vị máu tanh, thế nhưng dù sao cũng là từ thực lực cường đại mà thành. Cho nên, trong lòng tất cả các Vương triều, Vương triều Ma Nham được quy vào hàng ngũ những thế lực cực kỳ khó giải quyết và không thể đắc tội được.

Đặc biệt là Vương triều Ma Nham sau khi tiêu diệt hoàn toàn một Vương triều Cao cấp thì loại ý niệm trong đầu này lại càng chôn bị chôn vùi trong lòng của rất nhiều người.

Mà cũng chỉ bởi vì thế, sau khi tin tức một gã cường giả Niết Bàn Cảnh của Vương triều Ma Nham bị người khác tại Dương Thành giết chết truyền ra, trong khu vực rộng lớn này mới bộc phát ra những trận xôn xao kinh người.

Hiển nhiên không ai ngờ rằng lại có người tại thời điểm này đi vuốt râu hùm của Vương triều Ma Nham. Hơn nữa bất cứ ai cũng đều hiểu rõ, tên thanh niên Lâm Động đó tiếp theo chắc chắn sẽ rơi vào tràng đuổi giết chật vật vô cùng tận.

Trong địa vực Tây Bắc tại Chiến trường Viễn Cổ, Vương triều Ma Nham mặc dù không phải là bá chủ không ai dám dây vào, nhưng cũng là một phương thế lực cực kỳ khó giải quyết. Vương triều và cường giả có thể khiến cho bọn hắn

phải thoáng thu liễm khí thế hung ác và ngang ngược cũng không phải là nhiều, mà tên Lâm Động đó thì lại càng không đủ tư cách này.

Cho nên, Vương triều Ma Nham đối với việc đuổi giết hắn cũng chắc chắn không nương tay. Thế nhưng toàn bộ địa vực Tây Bắc lại bởi vì hành vi lớn mật này của Lâm Động mà đều trở nên xôn xao. Thân là nhân vật chính trong sự kiện lần này, nhưng hắn lại ẩn mình trong núi sâu, đem toàn bộ tin tức tại bên ngoài hoàn toàn không quan tâm.

o0o Đây là một tòa sơn mạch rộng lớn cách Dương Thành rất xa, độ rộng lớn của của nó cũng không thua gì Sơn mạch Lôi Nham, thậm chí còn hơn nữa. Loại sơn mạch khổng lồ như vậy tại Chiến trường Viễn Cổ không hề hiếm thấy. Mà đồng thời số lượng Yêu thú trong sơn mạch cũng đạt đến con số kinh người. Loại địa phương như vậy, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng phải bảo trì một phần cảnh giác.

Mà ở sâu bên trong sơn mạch, Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, hai mắt nhắm nghiền, từng cỗ lực thôn phệ cường đại cuốn ra, đem nguyên khí thiên địa xung quanh thôn phệ sạch, toàn bộ đều hút vào trong thân thể, sau đó trải qua luyện hóa, biến thành nguyên lực cuồn cuộn chảy vào trong tứ chi bách hài, mang đến một loại cảm giác lực lượng hùng hậu khiến người khác thoải mái.

- Phù!

Tu luyện yên tĩnh như vậy duy trì nửa canh giờ thì hai mắt đóng chặt của Lâm Động mới chậm rãi mở ra, tinh mang trong mắt lóe lên liền lập tức thu liễn, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười.

Hắn rời khỏi Dương Thành đã năm ngày, trong năm ngày này, phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện. Bây giờ hắn rốt cuộc lại một thân một mình, tuy rằng hơi có chút cô tịch, nhưng hắn cũng không cần đè nén lực thôn phệ nữa, hiệu suất tu luyện so với trước kia không biết tăng lên bao nhiêu lần.

Với tốc độ tu luyện của hắn, Lâm Động suy đoán rằng có lẽ khoảng một tháng nữa thì hắn sẽ trùng kích Bán Bộ Niết Bàn. Chỉ có điều khiến Lâm Động vướng bận không phải là Bán Bộ Niết Bàn, mà là sau khi đạt đến Bán Bộ Niết Bàn thì hắn làm thế nào để trùng kích Niết Bàn Cảnh chân chính?

Sau khi cùng giao thủ với cường giả Niết Bàn Cảnh thì hắn mới rõ ràng việc sử dụng Niết Bàn Đan để trùng kích Niết Bàn Cảnh là đại biểu cho điều gì. Với thực lực của Lâm Động bây giờ, có thể đánh bại Lý Bàn, đó là bởi vì lúc người ta trùng kích Niết Bàn Cảnh chỉ dùng mười vạn Niết Bàn Đan, cho nên Niết Bàn Khí trong cơ thể hắn so với những cường giả giống như Trần Mộ thì kém xa vô cùng.

Lâm Động có thể dễ dàng đánh bại Lý Bàn, nhưng nếu như đối mặt với Trần Mộ, có lẽ sẽ không nhẹ nhõm như vậy, bởi vì gã đó khi tiến vào Niết Bàn Cảnh đã sử dụng năm mươi vạn Niết Bàn Đan, số lượng này đủ khiến cho hắn sau khi vượt qua Niết Bàn Kiếp có thể khinh thường tất cả những cường giả giống như Lý Bàn.

Mà Lâm Động và hắn lúc này rõ ràng chênh lệch không ít, hiển nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện tiến vào cảnh giới Niết Bàn Cảnh tầm thường giống như Lý Bàn vào lúc này.

Giống như muốn có bản lĩnh lớn mạnh thì nền tảng phải vững chắc, Niết Bàn Đan càng nhiều thì đối với việc trùng kích Niết Bàn Cảnh sau này lại càng có lợi.

- Chỉ có điều số Niết Bàn Đan này… Lâm Động khẽ nhíu mày, vừa nghĩ đến vấn đề nhức đầu này hắn lại cảm thấy phiền muộn. Niết Bàn Đan trong tay hắn hiện nay chỉ có sáu vạn, mà hơn phân nửa đó là cướp đoạt được từ trong túi Càn Khôn của Lý Bàn, số lượng như vậy hiển nhiên còn kém sự dự đoán của Lâm Động quá xa.

- Hắc hắc, còn đang đau đầu về chuyện gom đủ Niết Bàn Đan sao?

Lúc Lâm Động nhíu mày, Tiểu điêu cũng thoáng hiện ra, trong mắt lóe lên một tia gian trá.

- Ngươi có phiện pháp xử lý à?

Lâm Động nhíu mày hỏi.

- Với tính tình của ngươi, nếu muốn trùng kích Niết Bàn Cảnh, không có trên trăm vạn Niết Bàn Cảnh dự trữ thì chỉ e ngươi không vui. Chỉ có điều loại số lượng như vậy, cho dù ngươi có được Thôn Phệ Tổ Phù thì trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà kiếm ra được.

Âm thanh lười biếng của Tiểu điêu lại vang lên:

- Trên thế giới này, còn có cái gì có thể có hiệu suất nhanh hơn cướp đoạt không?

- Cướp đoạt?

Khóe miệng Lâm Động thoáng có chút co giật.

- Ta cũng không cho rằng ngươi có thể ra ngoài tùy tiện tìm người cướp đoạt được. Người của Vương triều Ma Nham lần này chắc chắn sẽ phái người đuổi giết ngươi, có lẽ so với Lý Bàn còn mạnh hơn nữa. Bọn người đó đều là người có nhiều của cải, có thể cướp lấy một ít. Ít nhất cũng có tầm mười vạn Niết Bàn Đan a!

Tiểu điêu cười quái dị nói.

- Đoạt của Vương triều Ma Nham?

Con mắt của Lâm Động thoáng mở to một chút, chợt ánh mắt có chút cổ quái nhìn chằm chằm Tiểu điêu. Hắn bây giờ đang nghĩ biện pháp thoát khỏi sự đuổi giết của Vương triều Ma Nham, kết quả tên này lại muốn mình đem đối phương giải quyết, hơn nữa còn đoạt Niết Bàn Đan.

- Không có gan cướp đoạt à?

Tiểu điêu khinh thường nói.

- Người của Vương triều Ma Nham ta còn dám giết, còn gì mà ta không dám? Chỉ có điều ngươi hẳn cũng biết rằng người Vương triều Ma Nham phái ra lần này chắc chắn không yếu. Cho dù hiện nay ta đã tiến vào Thiên Phù sư thì muốn đoạt Niết Bàn Đan từ trong tay bọn chúng không dễ dàng.

Lâm Động cười cười lắc đầu nói. Với thực lực hiện nay của hắn, nhiều lắm cũng chỉ ngang với Trần Mộ. Mặc dù còn có Huyết Linh Khôi, nhưng người của đối phương đến đây chắc chắn không chỉ có một cường giả Niết Bàn Cảnh là Trần Mộ. Về phần thủ đoạn triệu hoán Viễn Cổ Thiên Ngạc cuối cùng thì tuyệt đối vượt qua cường giả Niết Bàn Cảnh, nhưng chỉ có thể dùng được một lần, dùng tại nơi này có phải có chút lãng phí hay không?

- Ngươi dường như có chút xem nhẹ thực lực của ngươi bây giờ rồi!

Dường như hiểu rõ tính toán trong lòng Lâm Động, Tiểu điêu cười nhạt một tiếng, nói.

- Bản thân ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù, thứ thần vật thiên địa này, ngươi trước kia căn bản không thể thi triển ra một phần vạn lực lượng của nó. Nhưng hiện nay tinh thần lực của ngươi đã tinh tiến, cũng có thể thúc giục ra một chút lực lượng của nó. Chỉ bằng vào như vậy thì Trần Mộ cũng đã không làm gì ngươi được rồi. Hơn nữa, theo kế hoạch ôm cây đợi thỏ của ta, hoàn toàn có thể bày một cục diện đợi Vương triều Ma Nham đến. Đến lúc đó tận diệt toàn bộ thì có lẽ sẽ thu hoạch được không nhỏ.

- Tận diệt?

Mặc dù lá gan của Lâm Động vốn không nhỏ, nhưng vẫn bị suy nghĩ của Tiểu điêu khiến cho thoáng rung động một phen. Chỉ có điều hắn cũng không phải là loại người yếu đuối, vừa nghĩ đến kết quả cuối cùng sau khi thu hoạch thì

ánh mắt cũng lóe lên một tia hỏa nhiệt. Nếu như có thể thành công thì thu hoạch sẽ khiến người ta vô cùng thỏa mãn.

- Ngươi có nắm chắc không?

Lâm Động chớp mắt, khẽ hỏi.

- Hắc hắc, năm đó điêu gia ta có bao giờ cần phải tính kế như thế này? Những tên này ngay cả chó mèo cũng không bằng, có gì khó chứ?

Tiểu điêu ngạo nghễ nói.

Lâm Động thấy vậy cũng cười cười, chỉ có điều trong lòng vẫn bảo lưu ý kiến. Tên này trước kia có lẽ rất cường hãn, thế nhưng bây giờ cũng không phải là trước kia a!

- Đạo lạc ấn trong cơ thể ngươi mặc dù ta có thể xóa đi, chỉ có điều giữ nó lại để dẫn đường cũng tốt, trong thời gian này ta sẽ dạy người một vài phương pháp sử dụng Thôn Phệ Tổ Phù, có lẽ ngươi sẽ có thể miễn cưỡng thúc giục được một chút lực lượng.

Tiểu điêu vỗ vỗ móng vuốt, trong mắt lóe lên vẻ gian trá khiến lòng người kinh hãi. Sau đó nghiêng đầu nhìn về phía xa, nheo mắt cười nói:

- Vương triều Ma Nham *** chó gì chứ? Dám ở trước mặt điêu gia ta kiêu ngạo như vậy. Chỉ cần bọn chúng dám đến thì điêu gia sẽ khiến cho bọn hắn có đến mà không có về!

Lâm Động vuốt vuốt Tiểu Viêm ở bên cạnh, khẽ cười, trong mắt tràn ra một chút hàn mang. Vốn tưởng rằng phải chạy trốn trong khoảng thời gian ngắn này, hiện nay xem ra cũng không cần phiền toái như vậy nữa.

- Vương triều Ma Nham, hy vọng người các ngươi phái đến lần này thật sự có chút nội tình, bằng không thì trò chơi lần này chơi không vui rồi!

Lâm Động lẩm bẩm, một trận gió nổi lên chậm rãi khuếch tán ra.

Không thể không nói lá gan của Tiểu điêu quả thật là rất lớn, lúc bên ngoài đều cho rằng bọn họ sắp gặp phải sự đuổi giết vô cùng tận mà có chút thương hại hoặc hả hê thì bọn hắn lại chủ động bố trí thế cục để đợi cường giả Vương triều Ma Nham đến.

Giữa thợ săn và con mồi trong lúc không chú ý thì luôn xuất hiện sự chuyển đổi vị trí. Chỉ có điều cũng không biết là lần truy sát và phản truy sát này, đến tột cùng thì ai mới là người mỉm cười cuối cùng?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 461

Tiếp Cận.

Sâu trong thâm sơn, những ngọn núi cao phủ đầy mây, sương mù bao phủ, cảnh sắc có vài phần tự như tiên cảnh. Trên vách núi treo leo, một đạo thân ảnh đang tĩnh lặng ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn nhô ra, những làn gió nhẹ thổi bay mái tóc đen óng, dáng vẻ rất tiêu sái.

Khi thân ảnh đó đang ngồi tĩnh lặng, trong đám mây mù, một con Yêu thú toàn thân trắng toát dựa vào mây mù che lấp, dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm về đạo thân ảnh đó.

Đó là một loại Yêu thú khá mạnh trong Chiến trường Viễn Cổ, tên là Nhân Diện Ma Điêu. Nó có gương mặt giống người nhưng ngũ quan lại cho người ta cảm giác quỷ dị đến lạnh xương sống.

Thực lực con Nhân Diện Ma Điêu này vô cùng ngang ngược, từ khí tức có thể thấy nó sánh ngang với những cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh như Liễu Nguyên, hơn nữa khi đập cánh nó không hề tạo ra một tiếng động gì, quỷ mị vô hình, khiến người ta khó lòng phòng tránh. Cường giả Niết Bàn Cảnh gặp phải nó cũng khá khó khăn.

Rõ ràng con Nhân Diện Ma Điêu này đã chú ý thân ảnh kia rất lâu, sau khi lượn lờ một lúc lâu, nó đập mạnh đôi cánh, tốc độ tăng đến cực điểm. Điều đáng sợ là dù xung kích với tốc độ đó nhưng nó vẫn không hề tạo ra bất cứ âm thanh nào, thậm chí luồng không khí đang chuyển động cũng bị nó đè nén lại.

Kiểu tập kích này thật sự khiến người khác phải đau đầu!

Tốc độ của Nhân Diện Ma Điêu vô cùng nhanh, chớp mắt đã xuyên qua tầng

mây, những chiếc móng vuốt sắc lẹm đủ để phá vỡ sự phòng ngự của cường giả Niết Bàn Cảnh, ánh lên hàn quang, nhằm thẳng đỉnh đầu của đạo thân ảnh kia mà xông tới.

Thế nhưng khi móng vuốt của nó sắp chạm vào thân ảnh kia thì một cái hắc động bỗng xuất hiện và mở rộng ra, khiến móng vuốt của Nhân Diện Ma Điêu rơi vào trong đó.

- Grào!

Biến cố đột ngột này khiến Nhân Diện Ma Điêu cuống cuồng đập cánh muốn dùng sức mạnh để thoát khỏi hắc động.

Vút!

Nhưng khi nó đang đập cánh thì trong hắc động bỗng bắn ra vô số những tia hắc quang dày đặc quấn quanh người Nhân Diện Ma Điêu, rồi không chút khách khí kéo nó vào hắc động. Hắc động nuốt gọn con Nhân Diện Ma Điêu, đến một cái lông cũng không để lại.

Tập kích một cách quỷ dị và kết thúc cũng rất quỷ dị. Lúc này thân ảnh kia từ từ mở mắt, trong mắt ánh lên một ý cười, lật bàn tay, một viên Yêu tinh hạch to cỡ nắm tay xuất hiện, bên trong viên Yêu tinh hạch đó là Niết Bàn Khí hùng hồn.

- Chỗ Niết Bàn Khí này có thể so với hàng ngàn viên Niết Bàn Đan rồi!

Thân ảnh đó khẽ nắm tay lại, Yêu tinh hạch bị thôn phệ biến thành Niết Bàn Khí cuồn cuộn chảy vào trong cơ thể. Sự bổ sung này coi như bằng tu luyện cả một ngày, nhưng đáng tiếc Yêu thú tương tự thế này không có nhiều trong thâm sơn. Mà những nơi có loại Yêu thú này sống thành đàn thì giờ hắn lại không thể dễ dàng vào được.

Thôn phệ xong đạo thân ảnh đó đứng dậy, ngẩng đầu lên, chính là Lâm

Động.

- Đã năm ngày rồi!

Lâm Động đứng dậy, nheo mắt nhìn về phía xa, thần thái có chút khó hiểu. Trong năm ngày này, dưới sự hướng dẫn của Tiểu điêu, hắn đã thuần thục hơn trong việc vận dụng Thôn Phệ Tổ Phù, và cũng vì đã thành Thiên Phù sư nên hắn dùng thứ lực thôn phệ bá đạo này càng ngày càng thành thạo hơn.

Cùng với sự thành thạo đang tăng dần, hắn cũng cảm nhận được sức mạnh của lực thôn phệ này. Thứ này quả nhiên không hổ là thiên địa thần vật chân chính.

So với mười ngày trước chiến đấu lực của hắn hiển nhiên đã tăng hơn. Thiết nghĩ dù có gặp phải cường giả Niết Bàn Cảnh như Trần Mộ Lâm Động cũng sẽ không bị rơi vào thế hạ phong.

- Đám người kia cũng thật chậm quá!

Lâm Động tự lẩm bẩm. Lần trước sau khi tính toán cùng Tiểu điêu, bọn họ quyết định đối phó với những kẻ truy sát từ Vương triều Ma Nham. Đương nhiên để đối phương không nghi ngờ, Lâm Động không dừng chân ở một nơi nào cố định mà liên tục chuyển chỗ, dựng nên rất nhiều dấu vết giả, nhưng dù vậy truy binh vẫn chưa hề xuất hiện.

- Không cần vội, có lẽ sắp rồi! Có lẽ chúng cảm ứng được dấu vết trong người ngươi, ta cũng có thể dựa vào đó mà cảm ứng chúng. Tuy rất yếu nhưng đúng là chúng đang ngày một gần chúng ta!

Tiểu điêu xuất hiện trên vai Lâm Động cười nói.

- Chuẩn bị thế nào rồi?

Lâm Động nhìn nó rồi cười nói.

- Cũng tương đối rồi. Chỉ cần chúng dám đến, đảm bảo chúng không thể quay về!

Mắt Tiểu điêu lóe lên sự phấn khích, rõ ràng là lâu lắm rồi chưa được làm trận nào lớn thế này.

Nghe vậy nụ cười trên gương mặt Lâm Động càng tươi hơn, hắn nhìn xa về phương Bắc huýt sáo một tiếng.

Vù!

Tiếng huýt vừa dứt, một thân hình đỏ rực bay lên từ sơn mạch phía dưới xuất hiện bên cạnh Lâm Động. Đó chính là Tiểu Viêm. Thời gian này nó ăn uống cũng được, những viên Yêu tinh hạch của Yêu thú mà Lâm Động giết gần như cho nó ăn hết, cũng mang lại không ít lợi ích cho nó.

Tiểu Viêm hiện nay thân hình không chỉ to ra mà dường như còn hùng tráng uy vũ hơn. Hơn nữa khí tức mà nó tỏa ra mơ hồ có thể sánh ngang với cường giả Bán Bộ Niết Bàn.

Hiển nhiên Lâm Động rất mừng vì sự biến hóa của Lâm Động, khẽ xoa cái đầu to lớn của Tiểu Viêm rồi Lâm Động nhảy lên lưng nó. Tiểu Viêm đập cánh, biến thành một tia hồng quang bay vút đi.

Vào lúc bay đi Lâm Động quét mắt nhìn về phía sau, nay lưới đã kết xong, chỉ đợi cá tới nữa thôi!

- Vương triều Ma Nham, các ngươi đã muốn bắt ta thì ta sẽ cho ngươi phải trả giá trước.

o0o Khi Lâm Động chuyển hướng thì trên một đỉnh núi cách đó rất xa, mười đạo hắc ảnh bay vút ra như quỷ mị.

Khí tức của mười hắc ảnh này vô cùng mạnh mẽ, người bay ở trước tiên chính là Trần Mộ mặt mày lạnh lùng, hắn ngẩng lên nhìn về phía trước với ánh

mắt đầy hàn quang.

- Tên tiểu tử đó lại chạy rồi!

Trần Mộ vừa dứt lời, phía sau lập tức phát ra những tiếng cười mỉa:

- Hắn đúng là chó nhà có tang, chạy cũng nhanh thật!

Trần Mộ chau mày, không biết vì sao hắn cứ cảm thấy không ổn. Tuy huyết ấn đó khó có thể xóa bỏ nhưng lẽ ra Lâm Động đã có không ít thời gian để từ từ xóa rồi phải mới phải. Nhưng hắn lại chẳng có chút động tĩnh gì, lẽ nào hắn không biết chỉ cần không xóa nó đi thì không thể thoát được hay sao?

- Trần Mộ, tăng tốc đi! Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi!

Phía sau bỗng một người có giọng khàn khàn lên tiếng.

Nghe thế, khóe mắt Trần Mộ khẽ giật mấy cái, ngoảnh lại nhìn, là một nam tử gày gò, diện mạo phổ thông, nhưng đôi mắt tam giác khiến người khác có cảm giác âm u lạnh lẽo.

Đối mặt với người này, sắc mặt của Trần Mộ cũng không được tự nhiên. Ở Vương triều Ma Nham, cường giả Niết Bàn Cảnh đều có địa vị không thấp, nhưng người trước mặt này chỉ xếp sau có Đại sư huynh và Nhị sư huynh, ngay cả Trần Mộ hắn cũng phải xếp sau.

Dường như biết Trần Mộ đang quan sát mình, nam tử đó ngẩng lên, thò một tay ra, trên cánh tay ấy phủ đầy vảy lân màu đen, vô cùng quỷ dị.

- Còn không đi nhanh? Ta rất muốn xem xem rốt cuộc Lâm Động có phải ba đầu sáu tay không mà dám động vào người của Vương triều Ma Nham chúng ta!

Hắn cười, lộ ra hàm răng trắng nhưng lại tràn đầy sự tà ác.

Trần Mộ cũng không dám chậm trễ, quay người bay đi, những người khác

cũng theo ngay sau.

Một ngày sau đó, bọn Trần Mộ không hề nghỉ ngơi mà di chuyển với tốc độ nhanh nhất có thể, lần theo cảm ứng tiến về dãy sơn mạch trùng điệp.

Hôm đó, khi vầng mặt trời đỏ rực dần lặn, ánh đỏ bao trùm cả dãy sơn mạch sừng sững. Mười đạo thân ảnh bay qua chân trời cuối cùng đáp xuống một khu rừng, ánh mắt nhìn về phía trước, ở đó là một thân ảnh đang ngồi xếp bằng, làn gió khẽ thổi động tà áo.

- Không chạy nữa hả?

Trần Mộ nhìn thân ảnh đó với ánh mắt âm hiểm, giọng nói lạnh lùng đấy sát ý.

Thế như thân ảnh đó chỉ cười, thậm chí còn uể oải vươn vai, ánh mắt không hề có sự kinh hoảng như Trần Mộ nghĩ mà ngược lại ánh lên nét cười.

- Các ngươi chậm chạp quá đấy, cứ thế này thì có lẽ ta cũng thấy sốt ruột!

Nghe thế đồng tử Trần Mộ lập tức co lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 462

Giao Đấu

Nhưng lúc này không khí ở đây mơ hồ có sự ngưng đọng, mười đạo thân ảnh đứng trên những ngọn cây, ánh mắt lạnh lùng âm u, thần thái như mèo nhìn thấy chuột, gắn chặt vào một thân ảnh ở phía trước.

- Ha ha, ngươi nói vậy dường như là cố tình đợi bọn ta?

Bỗng một trong mười thân ảnh kia cười quái dị nói, nhìn Lâm Động với ánh mắt giễu cợt. Những lời Lâm Động vừa rồi khiến hắn không khỏi bật cười, xem ra sự truy sát thời gian gần đây khiến tên xui xẻo này thần kinh có vấn đề rồi.

Lâm Động cười cười, chầm chậm lướt mắt nhìn mười đạo thân ảnh rồi dừng lại ở người đứng sau Trần Mộ. Dựa vào tinh thần lực sắc bén hắn cảm nhận được một thứ nguy hiểm lúc ẩn lúc hiện lan tỏa từ con người đó, cảm giác này rõ rệt hơn Trần Mộ.

- Vương triều Ma Nham quả nhiên không tầm thường!

Lâm Động nheo mắt lại, nhưng không hề có chút sợ hãi, hiển nhiên hắn đã dự liệu trước được điều này.

- Lâm Động, ta đã nói với ngươi rồi, làm người phải biết mình biết người. Kết cục như hôm nay hoàn toàn do ngươi tự chuốc lấy thôi!

Trần Mộ nhìn Lâm Động với ánh mắt đầy sát ý không hề che giấu.

- Giao Viễn Cổ Bí Thược ra đây ta sẽ cho ngươi toàn thây. Chưa từng có ai giết người của Vương triều Ma Nham lại có thể sống yên ổn cả, ngươi cũng

không phải ngoại lệ!

Trần Mộ giơ bàn tay ra, bình thản nói, ý tứ của lời nói không thể thương lượng, hiển nhiên đến đây hắn đã quyết ý giết bằng được Lâm Động.

Lâm Động cười cười nhìn Trần Mộ, bỗng cất tiếng nói:

- Ngươi có bao nhiêu Niết Bàn Đan?

Suy nghĩ của Lâm Động chuyển hướng quá đột ngột khiến Trần Mộ cũng phải khựng lại một lúc. Nhưng rồi hắn lập tức hiểu chắc chắn lời nói của Lâm Động cũng chẳng phải lời gì tốt đẹp, ánh mắt liền tối lại.

- Ta sắp xung kích Niết Bàn Cảnh, cần không ít Niết Bàn Đan!

Lâm Động khẽ cười, hắn không hề nói rõ ràng nhưng sắc mặt bọn Trần Mộ dần trở nên cổ quái, thiết nghĩ chắc đã hiểu được ý tứ trong đó.

- Ha ha, thật là một tiểu tử thú vị, nhưng loại người như ngươi chắc chắn không sống được lâu đâu. Trên người ta có mười lăm vạn Niết Bàn Đan, có bản lĩnh thì ngươi có thể đến lấy!

Lần này là gã nam tử mắt tam giác đứng sau Trần Mộ, đồng tử hắn co lại nhìn Lâm Động chăm chăm, nụ cười như ẩn như hiện, chắc đây là lần đầu tiên hắn gặp một kẻ dám có ý đồ với chúng.

- Mười lăm vạn thật là béo bở!

Lâm Động cười, nhưng độ cong của nụ cười đó khiến cường giả Vương triều Ma Nham phải lắc đầu, hiển nhiên là chúng nghĩ hắn điên rồi.

- Trần Mộ, giải quyết phiền phức ngươi để lại đi, những người khác phong tỏa chỗ này, hôm nay ta không muốn thấy bất cứ điều gì bất ngờ xảy ra.

Kẻ có mắt hình tam giác liếc Lâm Động một cái, dường như cảm thấy vô vị

khi nói chuyện với người thần kinh không bình thường, phẩy phẩy tay nói.

- Vâng, Lôi Xà sư huynh!

Nghe vậy, tám cường giả còn lại lập tức đáp lời, rồi hình thành trận hình bao vây Lâm Động ở giữa, trong sự bao vây chặt cứng này Lâm Động có lắp thêm cánh cũng khó lòng thoát được.

Trần Mộ thở hắt ra một hơi, ánh mắt lập tức lạnh băng, chầm chậm bước ra, lên tiếng:

- Lâm Động, ngươi trở thành Thiên Phù sư đúng là khiến ta rất kinh ngạc, nhưng nếu ngươi tưởng chỉ vó vậy mà có thể nghênh ngang với Vương triều Ma Nham ta thì ngươi quá ngây thơ rồi đấy!

- Nhưng việc đã đến nước này, dù ngươi có quỳ xuống dâng Viễn Cổ Bí Thược lên thì ngươi cũng phải trả giá vì đã khiêu khích Vương triều Ma Nham. Do đó, ngươi nhất định phải chết!

Trần Mộ nắm chặt nắm đấm, sát khí tóe lên trong mắt, đồng thời lại tỏa một luồng sức mạnh hùng hồn. Cùng là Niết Bàn Cảnh nhưng thực lực của Trần Mộ so với Lý Bàn không chỉ một bậc.

Xoẹt!

Nguyên lực cuồng bạo cuồn cuộn, tốc độ tăng nhanh, một đạo tàn ảnh xuất hiện, còn thân hình Trần Mộ thì đã xuất hiện sau lưng Lâm Động. Nguyên lực ngưng tụ ở bàn tay hắn, rồi không chút lưu tình oanh kích về phía đỉnh đầu Lâm Động.

Ầm!

Cuối cùng đòn công kích của Trần Mộ không trúng Lâm Động, vì khi còn cách vài mét thì tinh thần lực của Lâm Động đã trào dâng thành một bức màn bảo vệ chặn đứng đòn của Trần Mộ.

Công kích bị chặn đứng nhưng Trần Mộ cũng không kinh ngạc, chỉ thấy chưởng ấn biến hóa, nguyên lực tụ lại như bão táp, lại một quyền nữa tung ra.

- Phá Sơn Ấn!

Chưởng ấn cuồng bạo hung hăng oanh kích phá tan lớp bảo vệ tinh thần lực.

Có điều, đúng vào lúc chưởng ấn phá vỡ tấm màn bảo vệ, một ánh hàn quang bỗng lao lên, không phải để chặn quyền phong của Trần Mộ mà là nhằm thẳng tới cổ họng hắn.

- Hừ!

Với sự liều mạng đó của Lâm Động, Trần Mộ chỉ hừ một tiếng, bàn tay tạt ngang, muốn dùng sức mạnh hùng hồn đánh tan ánh hàn quang kia.

Thấy hành động đó của Trần Mộ, Lâm Động nheo mắt lại, tâm thần khẽ động, tinh thần lực lan tỏa bao trùm lấy Thiên Ngạc Cốt Thương, cây Cốt Thương vốn trắng toát bỗng trở nên đen sậm lại.

Ầm!

Bàn tay thép của Trần Mộ đem theo sức mạnh cuồng bạo đánh vào cây Thiên Ngạc Cốt Thương nhưng không hề khiến nó bật ra như tưởng tượng mà cây thương lại bộc phát một lực hút kỳ dị. Dưới tác dụng của lực hút này, nguyên lực bao quanh cơ thể hắn bắt đầu tiêu tan.

Cảnh tượng đó khiến đồng tử Trần Mộ co lại, thân hình lập tức lùi về sau để thoát khỏi lực hút đó.

- Xem ra năm chục vạn viên Niết Bàn Đan ngươi dùng uổng phí rồi!

Thấy Trần Mộ lùi nhanh về sau, Lâm Động cười lớn, ánh mắt lóe lên hàn ý, tinh thần lực hùng hồn cuộn trào, trời đất nổi gió, mây mù kéo tới, sấm chớp

đùng đoàng.

Sắc mặt Trần Mộ tối lại. Hắn nhìn hiện tượng lạ của trời đất cũng hiểu là do Lâm Động dùng tinh thần lực khống chế thiên địa. Chân lập tức bước ra những bước đi kỳ lại, rõ ràng hắn cũng có một thân vũ kỹ không tệ.

Xoẹt!

Bộ pháp kỳ dị, cơ thể Trần Mộ di chuyển một lúc thì xuất hiện phía trước Lâm Động, chỉ thấy tay hắn biến thành hình đao, nguyên lực điên cuồng ngưng tụ, mơ hồ còn lan tỏa một thứ sức mạnh cực lớn.

- Đại Nguyên Cực Đao!

Ánh mắt Trần Mộ lạnh băng chém mạnh xuống, không khí dường như bị chém làm đôi. Mặt đất phía dưới Lâm Động bị chém thành đường dài mười trượng.

- Trước mặt ta, ngay cả thời gian điều động lực thiên địa ngươi cũng không có đâu, chết đi!

Trần Mộ cười nham hiểm, tốc độ của hắn nhanh không thể hình dung nổi, dù là Lâm Động cũng chỉ nhìn thấy một tia sáng sắc lẹm xoẹt qua trước mắt rồi ánh đao quang có thể khiến cường giả Niết Bàn Cảnh trọng thương kia hung hăng lao tới.

Keng!

Nhưng vào khoảnh khắc tiếp xúc, một tiếng kim loại va chạm giòn tan vang lên. Mắt Trần Mộ co lại, hắn nhìn thấy dưới lớp da Lâm Động bỗng trào ra một vầng hào quang sắc đen quỷ dị, ngưng tụ lại trên bề mặt cơ thể Lâm Động thành một bộ giáp. Còn đòn công kích của Trần Mộ khi chạm vào áo giáp đó như muối bỏ biển, chẳng có chút động tĩnh gì.

Điều khiến Trần Mộ tái mặt đó là, trên bộ giáp đen đó còn tỏa ra một luồng

hấp lực mạnh mẽ, ngay cả nguyên lực trong người hắn cũng bị mất đi và không ngừng chảy vào người Lâm Động.

- Tên tiểu tử này có điều cổ quái!

Trong đầu Trần Mộ lóe lên một ý nghĩ, rồi lông tóc trên người hắn dựng đứng hết lên. Nhưng đúng vào lúc hắn định rút lui thì khóe miệng Lâm Động nhếch lên.

Uỳnh!

Trên bầu trời, sấm chớp lập lòe, chớp mắt ngưng tụ lại thành một bàn tay lôi điện khổng lồ. Có điều nó không phải màu bạc óng ánh mà đen sẫm, mơ hồ lan tỏa thứ sức mạnh khiến người ta run rẩy.

- Thôn Phệ Lôi Chưởng!

Một tiếng hét trầm vang lên trong đầu Lâm Động, trước những ánh mắt kinh hoàng của bọn cường giả Vương triều Ma Nham, lôi chưởng hung hăng oanh kích lên người Trần Mộ lúc này đã không kịp tránh né.

Ầm!

Lôi quang màu đen cuộn trào trên khu rừng, Lôi Xà ở cách đó không xa, trong mắt là hình ảnh của lôi quang lóe sáng, ánh mắt dần dần tối lại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 463

Lôi Xà.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một vòng lôi quang màu đen lan ra với tốc độ kinh người, lôi quang đi đến đâu cây cối héo đen đến đấy, cảnh tượng vô cùng nhức mắt.

Ầm!

Khi lôi quang đang khuếch tán, một đạo thân ảnh trông rất thảm hại bắn ngược ra, theo chiều bắn ra của thân ảnh đó, một đường nứt dài gần trăm trượng được hình thành, không biết có bao nhiêu cây cổ thụ theo đó mà bật gốc.

Cuối cùng thân ảnh đó cũng miễn cưỡng dừng lại, nhưng khi đứng vững thì cơ thể hơi run rẩy, khói đen bốc lên từ sau lưng, thậm chí khí tức cũng yếu đi rất nhiều, rõ ràng là thương thế không nhẹ.

- Phụt!

Trần Mộ thân hình run rẩy, sắc mặt nhợt nhạt, cuối cùng một ngụm máu không kìm nổi mà phun ra, gương mặt ngẩng lên với ánh mắt kinh hoàng nhìn Lâm Động được tấm áo giáp đen bao bọc. Hiển nhiên hắn không thể ngờ được sự công kích của Lâm Động lại mạnh mẽ đến vậy.

Hắn biết Lâm Động đã trở thành Thiên Phù sư nhưng dù là nguyên lực thiên địa mà Thiên Phù sư khống chế cũng không thể đạt đến mức đó. Hơn nữa vào khoảnh khắc bị đánh trúng, hắn có thể cảm nhận rõ ràng nguyên lực trong cơ thể mình bị mất đi một cách quỷ dị, điều này khiến thương thế của hắn đã nặng còn nặng thêm.

Lôi quang mù mịt dần ran đi, cường giả Vương triều Ma Nham ở xung quanh nhìn Trần Mộ trong bộ dạng thảm hại thì đồng tử đều co lại, rồi hít vào một hơi thật sâu. Thực lực của Trần Mộ thế nào họ rất rõ, nhưng không ngờ hắn ra tay mà lại rơi vào tình cảnh này.

Lần này, ánh mắt nhìn người thanh niên đang bị bao vây kia không còn sự chế giễu nữa. Nếu không phải họ đã chuẩn bị rất kỹ mới thì e là kết cục còn thê thảm hơn.

Tất cả nhìn nhau, cuối cùng không hẹn mà cùng nhìn về nam tử có mắt hình tam giác.

Người có tên Lôi Xà đó khẽ nheo mắt lại, rồi nhìn về Lâm Động ở cách đó không xa, nói với giọng khàn khàn:

- Thời buổi này thật không ít kẻ giấu nghề, thật khó mà tưởng tượng được một người mới là Thiên Phù sư không lâu mà có thể khống chế được nguyên lực thiên địa mạnh đến vậy!

Lâm Động liếc nhìn, thản nhiên nói:

- Không phải ta giấu nghề, là các ngươi quá kiêu ngạo mà thôi. Vương triều Ma Nham đúng là không yếu nhưng vào Chiến trường Viễn Cổ cũng chẳng là gì. Nếu có cơ hội sau này ngươi sẽ gặp được nhiều chuyện tương tự hơn, không cần phải ngạc nhiên.

- Ha ha, cái này ta thừa nhận!

Lôi Xà cười nhạt, hắn cũng rất rõ, ở Chiến trường Viễn Cổ có không ít Vương triều lớn mạnh hơn Vương triều của hắn.

- Vương triều và cường giả khiến Vương triều Ma Nham phải e dè ở đây không ít, nhưng ngươi không thuộc số đó!

Lâm Động lười nhác nói:

- Tiếp theo đến lượt ngươi ra tay rồi nhỉ? Không biết vị đây dùng bao nhiêu Niết Bàn Đan để xung kích Niết Bàn Cảnh?

- Lâm Động, ngươi đừng có quá kiêu ngạo, ta còn chưa thua đâu!

Phía dưới, một thân ảnh bay vút lên, Trần Mộ một lần nữa xuất hiện. Hắn nhìn Lâm Động với ánh mắt hung hăng, gầm lên. Rõ ràng là hắn rất không tim mình sẽ bại trong tay Lâm Động.

Lần đầu gặp Lâm Động, Lâm Động chẳng qua chỉ dựa vào Linh khôi mới có thể kháng cự được với cường giả Niết Bàn Cảnh. Nhưng chỉ trong hai tháng ngăn ngủi mà Lâm Động đã có thể một mình đánh bại hắn, sự chuyển biến này với Trần Mộ mà nói không phải sự đả kích bình thường.

Lâm Động liếc qua Trần Mộ một cái, chưởng vừa rồi của hắn rất mạnh, rõ ràng Trần Mộ lúc này chỉ còn sót lại chút hơi tàn, nhưng nếu hắn dám xông lên thật thì Lâm Động cũng không ngại hạ sát thủ.

- Trần Mộ, ngươi không phải đối thủ của hắn. Hãy cùng với bọn Lý Lực tạo trận. Để ta đích thân ra tay!

Thế nhưng khi mắt Trần Mộ đỏ ngầu lên thì Lôi Xà ở phía sau bình thản lên tiếng.

Nghe Lôi Xà nói vậy, Trần Mộ nắm chặt nắm đấm, ánh mắt oán hận trừng trừng nhìn Lâm Động, nhưng cuối cùng cũng lui xuống với thân thể trọng thương, vừa hay cùng tám người còn lại tạo thành một trận pháp kỳ dị, trung tâm chính là Lâm Động.

- Vốn dĩ không muốn dùng tới trận pháp này, nhưng quả thật ngươi khiến ta quá bất ngờ. Ta trước nay luôn không thích mạo hiểm, nếu bọn ta nhiều người thế này mà không làm được gì ngươi thì có lẽ chẳng còn mặt mũi nào mà quay về.

Lôi Xà chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn Lâm Động phát ra hàn ý.

- Niết Bàn Đan dùng khi xung kích Niết Bàn Cảnh có thể cho biết sự mạnh yếu khi vượt qua Niết Bàn Kiếp, nhưng rất tiếc, hai tháng trước ta đã được thử rồi!

Nghe vậy ánh mắt Lâm Động co lại, nhìn chăm chăm vào Lôi Xà.

Niết Bàn Kiếp là cửa ải quan trọng nhất của cường giả Niết Bàn Cảnh, chỉ khi thật sự vượt qua được Niết Bàn Kiếp mới được gắn thêm chữ Nhất Nguyên trước đẳng cấp.

Khoảng cách giữa Nhất Nguyên Niết Bàn và Niết Bàn Cảnh bình thường không phải chỉ một chút. Niết Bàn Cảnh có chín Nguyên cả thảy, cũng có nghĩa là phải vượt qua chín lần Niết Bàn Kiếp. Mỗi lần vượt qua thành công thực lực sẽ tăng rất nhanh.

Lâm Động hiện tại mới là Thiên Phù sư, dựa vào Thôn Phệ Tổ Phù, nguyên lực thiên địa mà hắn dùng đủ để đánh bại Trần Mộ cùng với những cường giả Niết Bàn Cảnh bình thường khác. Nhưng với cường giả đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp thì có lẽ chưa đủ sức.

Cũng chính vì thế khi nghe Lôi Xà đã gặp phải Niết Bàn Kiếp, thứ khiến rất nhiều cường giả Niết Bàn Cảnh phải sợ hãi thì cũng thấy chấn động.

Vương triều Ma Nham quả nhiên không tầm thường!

Trong lòng khẽ thở hắt ra, Lâm Động thu lại sự ba động trong mắt, nhìn Lôi Xà cười nói:

- Có điều ta nghĩ có lẽ ngươi đã thất bại!

Với cường giả Niết Bàn Cảnh mà nói, Niết Bàn Kiếp có thể là ngọn lửa hủy diệt, cũng có thể là ngọn lửa trùng sinh. Nếu thuận lợi vượt qua thì tương đương như có sự biến đổi to lớn. Ngược lại, nếu thất bại, kẻ nào may mắn sẽ giữ được

mạng, nhưng đa phần là bỏ mạng ở Niết Bàn Kiếp.

Đây cũng là lý do chính mà rất nhiều cường giả Niết Bàn Cảnh vừa yêu vừa hận Niết Bàn Kiếp. Đó là thông đạo hoàn mỹ nhưng muốn đi qua phải mạo hiểm tính mạng!

Lâm Động biết rõ những cường giả vượt qua được Niết Bàn Kiếp mạnh đến mức nào. Lôi Xà ở trước mắt đây tuy không tầm thường nhưng dường như vẫn còn chút khoảng cách.

Nghe Lâm Động nói, hai mắt Lôi Xà nheo lại, sắc mặt có phần khó coi, chắc đã bị Lâm Động nói trúng điểm yếu. Đúng là hắn đã thất bại, nhưng may mắn là hắn đã giữ được mạng.

- Tuy không vượt qua nhưng coi như cũng có được một chút lợi ích, thiết nghĩ dọn dẹp ngươi cũng không thành vấn đề!

Nói đến chủ đề đau lòng này, Lôi Xà có phần bực bội, thậm chí đôi mắt tam giác tràn đầy sự âm hiểm.

- Trần Mộ, các ngươi động thủ đi!

Nghe Lôi Xà nói, ánh mắt bọn Trần Mộ tóe ra sự hung hãn, những cột quang trụ bằng nguyên lực bắn ra đan xen nhau hình thành một tấm lưới ánh sáng bao trùm cả trời đất.

- Hôm nay ngươi có cánh cũng khó mà thoát được!

Ngón tay Lôi Xà chỉ về phía Lâm Động, sắc mặt cũng lạnh băng, giậm chân một cái, không khí bùng nổ, còn thân hình hắn thì biến mất một cách quỷ dị.

- Tốc độ nhanh thật!

Đồng tử Lâm Động co lại.

Lôi Xà vừa ra tay là thể hiện thực lực mà Trần Mộ không thể theo kịp. Thậm chí ngay Lâm Động cũng cảm thấy nguy hiểm. Tuy Lôi Xà không vượt Niết Bàn Kiếp thành công nhưng cũng có thể coi như đã trải qua một lần. Thực lực của hắn đương nhiên cũng vượt xa cường giả Niết Bàn Cảnh bình thường.

Tinh thần lực nhanh chóng lan tỏa, khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Lâm Động đột ngột di chuyển sang ngang.

Uỳnh!

Ngay khi Lâm Động di chuyển, một bộ móng vuốt bỗng hung hăng thò ra từ sau lưng, sượt qua vai hắn, móng vuốt chấn động với một tần số cực cao với lực sát thương kinh người.

- Không hổ là Thiên Phù sư!

Đánh trượt một kích, Lôi Xà xuất hiện phía sau Lâm Động cười nhạt, rồi cánh tay rung lên, bỗng nhiên kéo dài ra một cách quỷ dị, tạt ngang đánh trúng ngực Lâm Động.

Ầm!

Không khí bùng nổ, Lâm Động cũng bị đánh lui mấy bước, cảm nhận được cơn đau ở ngực, ánh mắt hắn trở nên nặng nề, Lôi Xà quả nhiên là đối thủ đáng gườm!

- Hử?

Nhìn Lâm Động bị dính chưởng của mình mà không bị thương thế gì nghiêm trọng, Lôi Xà kinh ngạc kêu lên. Đòn vừa rồi của hắn, dù là cường giả Niết Bàn Cảnh có Niết Bàn Kim Thân cũng sẽ bị thương, nhưng Lâm Động lại chẳng hề bị gì.

- Chắc vì có tấm giáp màu đen kia!

Lôi Xà nheo mắt, nhìn tấm giáp đen bao quanh người Lâm Động, hắn liếm môi, ánh mắt lóe lên sự tham lam.

- Ta muốn xem xem tấm giáp đó chịu được mấy công kích của ta? Hôm nay bất luận ngươi có thủ đoạn gì thì kết cục cũng sẽ không thay đổi!

Lôi Xà cười nham hiểm, thân hình bay vút tới, sức mạnh lan tỏa khắp cơ thể.

Lâm Động nhìn công thế của Lôi Xà, rồi nhìn trận pháp bao trùm xung quanh, khóe miệng cong lên, khẽ nói:

- Chưa chắc đâu!

Tấm lưới tung ra có lẽ đến lúc thu lại rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 464

Thôn Phệ Giới.

Ánh sáng dày đặc chi chít lan tỏa trên bầu trời, giống như một cái lao tù phong tỏa vùng không gian bán kính đến vài trăm trượng. Trận pháp này khá hoành tráng, có thể thấy lần này Vương triều Ma Nham đã có chuẩn bị khi đến đây.

Ầm ầm!

Khi tấm lưới ánh sáng lan tỏa, trên những tầng cây là hai đạo thân ảnh đang giao thủ quyết liệt, sức mạnh kinh hồn lan tỏa tạo nên những đợt sóng rào rào trên những ngọn cây, cuối cùng lại bị tấm lưới ánh sáng chặn lại.

Có thể thấy sức mạnh của trận pháp này không hề tầm thường, vì thế bất luận hai thân ảnh đó có giao thủ kịch liệt thế nào thì bên ngoài tấm lưới ánh sáng vẫn tĩnh lặng như mặt nước hồ.

Trần Mộ nhìn thân ảnh bị bao vây bên trong với ánh mắt dữ dằn, biểu hiện của Lâm Động quả thực khiến hắn bất ngờ, nhưng bất luận hôm nay Lâm Động có làm gì thì kết quả cuối cùng sẽ không thay đổi. Trận pháp này dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không thể thoát được, cộng với có Lôi Xà ra tay, thực lực của Lâm Động có mạnh hơn nữa cũng khó lòng thoát khỏi cái chết!

- Ta muốn xem hôm nay ngươi ngông cuồng thế nào?

Ầm!

Bỗng lúc đó hai thân ảnh kia bắn ra hai phía, cả hai đều để lại hai đường nứt khổng lồ trên mặt đất.

- Tiểu tử, ngươi cũng khá đấy!

Thân thể Lôi Xà rung lên, rũ hết tàn lực còn lại trong cơ thể, ngẩng lên nhìn thân ảnh cách đó không xa, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc và nặng nề.

Với thực lực của hắn hiện nay, cường giả Niết Bàn Cảnh bình thường căn bản không thể vượt qua được mười hiệp, nhưng Lâm Động dựa vào tinh thần lực hùng hồn kháng cự được đến lúc này, như thế sao có thể không khiến hắn ngạc nhiên.

Lâm Động thở ra một hơi, lực thôn phệ lan tỏa khắp cơ thể hóa giải kình khí đang phá hoại trong cơ thể, rồi cúi xuống nhìn thôn phệ giáp y của mình, bên trên đã có một vài vết nứt nhỏ.

Hắn có thể chống cự được công kích trực diện của Lôi Xà đều nhờ có chiếc thôn phệ giáp y này. Nếu không thì e là lục phủ ngũ tạng đã tan tành rồi. Dù gì thì thực lực của Lôi Xà quả thực rất lợi hại.

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt khó hiểu nhìn tấm lưới ánh sáng. Hắn biết vừa rồi Lôi Xà chỉ muốn giữ chân hắn để cho bọn Trần Mộ có thời gian bày trận, giờ trận thế đã chuẩn bị xong, có lẽ tiếp theo hắn sẽ hạ sát thủ.

- Vương triều Ma Nham chúng ta hành sự trước nay chỉ quan tâm kết quả, không cần biết quá trình. Lấy đông hiếp ít với chúng ta cũng chẳng phải chuyện phải suy nghĩ gì!

Thấy Lâm Động chú ý tấm lưới ánh sáng trên trời, Lôi Xà cười nham hiểm.

- Ngươi cũng là một nhân tài, nếu không có những chuyện trước đây thì cũng có thể lôi kéo về Vương triều Ma Nham chúng ta, nhưng đáng tiếc!

Lôi Xà dường như có vẻ nuối tiếc rồi lại cười, nhấc tay lên nói:

- Động thủ!

Lôi Xà vừa dứt lời, bọn Trần Mộ lập tức cười lạnh, thủ ấn biến hóa, tấm lưới ánh sáng lấp lánh chói sáng.

Xẹt xẹt!

Vô số tia sáng bắn ra với tốc độ kinh người, xé tan không khí, Lâm Động không kịp tránh lập tức bị những tia sáng đó quấn chặt lấy.

Tia sáng đã trói chặt được Lâm Động, ánh sáng lần này hình thành một vầng ánh sáng hình lưỡi liềm hung hăng tấn công về phía Lâm Động.

- Kết thúc rồi!

Nhìn Lâm Động căn bản không thể cử động, khóe miệng Lôi Xà nhếch lên.

Lưỡi ánh sáng kia xé tan chân trời, mang theo thứ sức mạnh kinh khủng bỗng chốc xuất hiện cách Lâm Động mười trượng. Kình phong mạnh mẽ khiến thôn phệ giáp y trên người Lâm Động cũng phải rung lên, có lẽ nó cũng cảm nhận được đòn công kích nguy hiểm đó.

Lâm Động nhìn chăm chăm nhưng không hề có chút sợ hãi, mà ngược lại còn có chút ý cười trong mắt. Bỗng một cái hắc động nhanh như chớp xuất hiện trước mặt hắn, ánh sáng kia lao tới là lao vào hắc động, mơ hồ có tiếng nổ cuồng bạo phát ra, cuối cùng biến mất cùng cái hắc động.

Biến cố đột ngột này khiến nụ cười trên gương mặt bọn Lôi Xà lập tức đông cứng, rồi ánh mắt càng trở nên âm u lạnh lẽo.

- Ta đã nói ta đợi các ngươi lâu lắm rồi!

Trước ánh mắt âm u của bọn Lôi Xà, Lâm Động ngẩng lên cười nhạt, nhìn nụ cười của hắn không hiểu sao mà tim Lôi Xà bỗng chùng xuống nặng nề.

Sau khi nói câu đó, Lâm Động không nói gì nữa, thân hình khẽ rung lên, lực thôn phệ lan tỏa, tia sáng trói quanh người hắn như tuyết gặp phải lửa, nhanh

chóng tan đi.

- Bất luận ngươi có thủ đoạn gì, lẽ nào ngươi tưởng chỉ một mình ngươi mà có thể chống cự được với hai Niết Bàn Cảnh và tám cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh?

Lôi Xà âm u nói.

Trận hình này đủ để giết chết bất cứ cường giả Niết Bàn Cảnh nào, dù Lâm Động có Linh khôi và bản thân đã là Thiên Phù sư, nhưng như thế tuyệt đối cũng chưa đủ cho hắn có thể kháng cự.

Lâm Động vặn vẹo cổ tay một chút, nhìn Lôi Xà cười nụ cười giễu cợt, rồi ánh mắt cũng lập tức lóe lên hàn ý.

- Các ngươi đã đến truy sát ta, thiết nghĩ cũng đã chuẩn bị phương án xấu nhất. Vì nhiệm vụ lần này chưa biết chừng các ngươi sẽ mất mạng đấy!

- Chỉ dựa vào ngươi?

Trần Mộ cười hung hăng, hỏi.

- Chỉ mình ta!

Lâm Động nghiêm túc gật đầu, hai tay lập tức kết ấn, đồng thời, trong thạch phù, Tiểu điêu sớm đã chờ lệnh cười kỳ quái, móng vuốt cũng kết ấn giống Lâm Động.

Uỳnh!

Cùng với hành động kết ấn đồng thời của Lâm Động và Tiểu điêu, cả khu rừng đột ngột tách ra, hắc quang bắn vút lên trời, cuối cùng trong chớp mắt hình thành nên một không gian hắc ám bao trùm cả tấm lưới ánh sáng kia.

Sự thay đổi đột ngột này khiến sắc mặt bọn Lôi Xà biến sắc. Chúng nhìn thế

giới hắc ám bên ngoài tấm lưới ánh sáng, trong lòng chợt dâng trào hàn ý, thứ bóng tối đó dường như có thể chặn đứng mọi tầm mắt.

- Giết hắn đi!

Lôi Xà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hét lên.

Bất luận Lâm Động thi triển thủ đoạn gì, chỉ cần giết chết hắn là mọi thứ quái dị tự nhiên sẽ biết mất.

Nghe tiếng hét của Lôi Xà, bọn Trần Mộ cũng sự tỉnh, thủ ấn lập tức biến hóa, lưới ánh sáng một lần nữa ngưng tụ ra vô số đạo lưỡi liềm ánh sáng.

Phụt phụt!

Nhưng lần này, đúng vào lúc ngưng tụ, ánh sáng bỗng rung lên, trước ánh mắt kinh hoàng của bọn Trần Mộ, liền biến mất một cách quỷ dị.

- Hỏng rồi, trận pháp của chúng ta tiêu tán rồi!

Nhìn cảnh tượng đó, bọn Trần Mộ đều ngạc nhiên, rồi dường như biết được điều gì, hét lên kinh hoàng.

Nghe thế sắc mặt Lôi Xà cũng thay đổi, quả nhiên tấm lưới ánh sáng đang dần tối đi, dường như năng lượng của nó đang mất đi nhanh chóng.

- Các ngươi duy trì trận pháp!

Lôi Xà nghiến răng, nắm chặt bàn tay, một thanh kiếm màu đen xuất hiện, rồi bay vút về phía Lâm Động. Lần này hắn thúc động nguyên lực trong cơ thể đến mức cao nhất, hiển nhiên là không muốn Lâm Động có thời gian giở trò.

- Đây là Thôn Phệ Giới của ta, các ngươi không có đường chạy đâu!

Thế nhưng, đối mặt với Lôi Xà cùng sức mạnh kinh người, Lâm Động chỉ

khẽ cười, thân hình khẽ động, rồi hòa nhập vào tấm lưới ánh sáng một cách kỳ dị, biến mất trong bóng tối kia.

Thấy Lâm Động biến mất một cách kỳ quái, sắc mặt Lôi Xà trở nên khó coi, hắn nhìn bốn bề tối tăm, hàn ý trong tim ngày một rõ rệt.

- Lôi Xà sư huynh, nguyên lực trong cơ thể bọn đệ đang mất đi nhanh chóng, tên Lâm Động đáng chết đang lấy cắp nguyên lực của chúng ta!

Trong khi Lôi Xà đang bó tay hết cách thì những tên cường giả khác bỗng kêu lên kinh hoàng.

Cơ mặt Lôi Xà co giật, vì hắn cũng cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể hắn đang mất dần, rõ ràng vùng hắc ám kia đang thôn phệ nguyên lực của chúng.

- Khốn kiếp!

Lôi Xà rít lên:

- Lâm Động, cút ra đây chiến một trận, tên nhát gan!

- Xin lỗi, ta hành sự cũng chỉ quan tâm kết quả, không cần biết quá trình!

Giọng nói giễu cợt truyền ra từ trong bóng tối, ánh mắt Lôi Xà tối lại, tung ra một quyền cuồng bạo về nơi có giọng nói, nhưng chỉ như muối bỏ biển.

- Lôi Xà sư huynh, trận pháp sắp bị phá rồi!

Mắt Trần Mộ lộ vẻ sợ hãi, hắn nhìn tấm lưới ánh sáng ngày một yếu đi, đây là tia sáng duy nhất mà chúng có thể dựa vào.

Thế nhưng Lôi Xà cũng chỉ biết nắm chặt nắm đấm, hắn không có cách nào phá giải không gian hắc ám kia. Lúc này dường như chúng chỉ còn cách đợi cho nguyên lực trong cơ thể mất hết, đến lúc đó sẽ chẳng có sức phản kháng Lâm Động!

Phụt!

Tấm lưới ánh sáng ngày một tối dần, cuối cùng, trước ánh mắt kinh hoàng của bọn Lôi Xà, hoàn toàn chìm vào không gian hắc ám.

Trên bầu trời, một không gian hắc ám bao trùm, thậm chí khi ánh sáng mặt trời chiếu xuống cũng bị thứ bóng tối đó nuốt chửng.

Trong bóng tối, Lâm Động đứng trên một ngọn cây cao, nhắm hờ mắt đợi thời gian trôi qua, vị trí con mồi và kẻ đi săn cuối cùng cũng đổi chỗ một cách hoàn hảo.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 465

Con Mồi Ngon.

Những làn gió nhẹ thổi tới, từng vòng từng vòng sóng ba động lan tỏa ra bốn bề đến ngút tầm mắt.

Tại vị trí trung tâm, một màn đen bốn góc khổng lồ lặng lẽ đứng sừng sững, bên trong đó không có chút động tĩnh nào, một sự tĩnh lặng chết chóc.

Trong phạm vi cách đó mười mấy trượng đều là một màn đen, ánh nắng chiếu xuống đều bị tấm màn đen đó nuốt chửng, nhìn từ xa giống như một cái động không đáy đáng sợ.

Lâm Động đứng bên ngoài tấm màn, ngẩng lên nhìn kiệt tác trước mắt, ánh mắt cũng phải ánh lên sự ngạc nhiên.

- Thế nào? Đây chính là một trong những năng lực của Thôn Phệ Tổ Phù, Thôn Phệ Giới. Chỉ cần đứng bên trong nó, nguyên lực thậm chí tinh thần lực cũng dần bị thôn phệ, còn ngươi là bá chủ của nó, luôn giữ được cuộc chiến ở trạng thái địch yếu ta mạnh. Ngươi sẽ càng chiến càng mạnh, còn đối thủ sẽ càng ngày càng yếu, cho đến khi kiệt sức hoàn toàn.

Tiểu điêu xuất hiện trên vai Lâm Động, cười tít mắt nhìn Thôn Phệ Giới, giọng nói có phần đắc ý.

- Có điều, thực lực bản thân ngươi quá yếu, nếu mạnh hơn một chút thì Thôn Phệ Giới sẽ khủng bố hơn nhiều. Những loại như Lôi Xà kia có lẽ chưa quá mười hơi thở là nguyên lực cạn kiệt, chứ đâu cần phải chờ đợi lâu thế này.

- Ngoài ra, nếu sau này ngươi triệt để thi triển Thôn Phệ Tổ Phù, cái nó thôn

phệ không chỉ là nguyên lực, tinh thần lực, mà ngay sinh mệnh lực cũng bị thôn phệ!

- Sinh mệnh lực?

Nghe thế cuối cùng Lâm Động có phần động dung.

- Ta từng đọc trong cổ tịch, thời Viễn Cổ từng có cường giả có được Thôn Phệ Tổ Phù, hắc hắc, Thôn Phệ Giới của người ta một khi khai triển thì sự sống trong vòng vạn dặm đều biến mất.

Tiểu điêu cũng phải cảm thán vô ngần.

- Lẽ nào không có cách phá giải Thôn Phệ Giới sao?

Lâm Động không kìm được hỏi, nếu dùng Thôn Phệ Giới mà không thể phá giải được thì hơi ngược đạo trời một chút.

- Thế gian không có cái gì là vô địch tuyệt đối cả. Thôn Phệ Giới cố nhiên rất mạnh, nhưng cũng có giới hạn của nó. Cái khác ta không tiện nói, còn Thôn Phệ Giới tương tự cái ngươi đang thi triển, nếu muốn dựa vào nó đối phó với cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp thì hơi khó.

Tiểu điêu lắc lắc đầu nói.

Lúc này Lâm Động mới bừng tỉnh, hắn biết người vượt qua được Niết Bàn Kiếp mạnh mẽ đến mức nào, đương nhiên hắn cũng không ngông cuồng đến mức muốn giết loại cường giả như thế.

- Đương nhiên tuy không thể giết được những cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp, nhưng chúng muốn thoát khỏi đó cũng mất rất nhiều sức lực. Sau này nếu ngươi gặp phải đối thủ khó xơi, chỉ cần dùng Thôn Phệ Giới, ít nhất có thể thoát thân an toàn.

Lâm Động gật gật đầu, trong lòng có phần phấn khích. Mức độ đó đã vượt xa

những gì hắn nghĩ rồi. Hắn biết trong Vương triều Ma Nham chắc chắn có cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp, giờ hắn và Vương triều Ma Nham đã thực sự kết oán, hắn không thể không chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với những rắc rối sau này.

- Có lẽ cũng tạm ổn rồi!

Lâm Động ngẩng lên nhìn Thôn Phệ Giới, hắn có thể cảm nhận được khí tức bên trong nó đã rất yếu. Hắn cười, phẩy tay một cái, Thôn Phệ Giới đang yên tĩnh bỗng có chút xao động, hắc quang lưu chuyển, cuối cùng nhạt dần đi.

Dần dần, cái hố đen không đáy đáng sợ đó cũng biến mất, ngay sau đó là mười đạo thân ảnh bộ dạng thảm hại rơi từ trên không trung xuống, rồi cực kỳ miễn cưỡng dừng lại trên những ngọn cây.

Mười đạo thân ảnh này đương nhiên là bọn Lôi Xà bị vây khốn trong Thôn Phệ Giới. Có điều bọn chúng lúc này sắc mặt tái nhợt, khí tức cũng vô cùng yếu ớt, nguyên lực hùng hồn bao quanh người lúc trước dường như đã biến mất hoàn toàn.

Bóng tối hắc ám kia bỗng chốc biến mất hiển nhiên khiến bọn Lôi Xà không kịp thích ứng, ánh sáng không quá chói mắt cũng khiến chúng phải nheo mắt lại, không ngừng thở phì phò, sắc mặt vẫn còn lưu lại sự kinh hại, rõ ràng là trong Thôn Phệ Giới chúng ta đã phải chịu không ít khổ sở.

Lâm Động cũng hiểu rất rõ sức mạnh hắc ám của lực thôn phệ, thiết nghĩ khi mới rơi vào trong Thôn Phệ Tổ Phù chắc chúng cũng suýt chút nữa thì phát điên. Tuy bọn Lôi Xà chỉ ở trong đó hơn chục phút nhưng điều đó cũng đủ để lại bóng đen. Thiết nghĩ sau này chúng sẽ không dám đi vào chỗ tối nữa.

Lâm Động nhìn bọn Lôi Xà bộ dạng vô cùng thảm hại, cười nhạt nói:

- Xem ra lần này Vương triều Ma Nham lại tổn binh hại tướng rồi!

Nghe Lâm Động nói, Lôi Xà lập tức ngẩng lên, nhìn Lâm Động cách đó

không xa, trong lòng dậy lên hàn ý. Hắn thực sự không hiểu tại sao Lâm Động lại có nhiều thủ đoạn đáng kinh ngạc như vậy. Cái gọi là Thôn Phệ Giới kia căn bản không phải thứ mà một Thiên Phù sư bình thường có thể thi triển.

Lúc này Lôi Xà mới mơ hồ cảm thấy lần này Vương triều Ma Nham đã đá phải một tấm thiết bản rồi.

- Rút lui!

Lôi Xà cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng đầy chế giễu của Lâm Động mà da đầu tê dại. Nhưng hắn cũng là người quả đoán, tình cảnh trước mắt dứt khoát là hắn không thể đối kháng với Lâm Động. Tuy nhiều người nhưng có thể thấy chiến đấu lực của phe chúng không còn được một phần mười, muốn đối kháng với Lâm Động rõ ràng là lấy trứng chọi đá.

Nghe thấy tiếng hét của Lôi Xà, sắc mặt bọn Trần Mộ biến đổi, rồi nghiến răng thúc động chỗ nguyên lực ít ỏi còn lại trong cơ thể, mỗi người chạy theo một hướng.

Dù là lúc này nhưng đám Lôi Xà vẫn rút lui rất bình tĩnh, điều này khiến Lâm Động có phần ngạc nhiên. Vương triều Ma Nham quả thật không hổ là Vương triều Cao cấp, tố chất đó những Vương triều Trung cấp và Hạ cấp không thể so sánh được. Có điều cục diện mà Lâm Động đã hao tâm tổn sức bày ra không chỉ để dọa cho bọn Lôi Xà chạy mất. Giờ hắn đang cần Niết Bàn Đan, những kẻ trước mặt này lại có vô số, sao có thể dễ dàng thả chúng đi.

- Giờ mới chạy thì e là hơi muộn rồi!

Nhìn những bóng hình đang phân ra chạy trốn, Lâm Động cười, tinh thần lực dâng tràn biến thành một bàn tay khổng lồ tóm về phía mười thân ảnh kia.

Ầm ầm ầm!

Thấy bàn tay tinh thần lực khổng lồ tấn công, bọn Lôi Xà cũng giật mình,

điều động nguyên lực trong cơ thể để phát động công kích. Nhưng lực công kích quá yếu, bàn tay khổng lồ kia không suy suyễn lấy nửa phân.

- Lại đây cho ta!

Bàn tay khổng lồ tóm một cái, tất cả thân ảnh kia đều bị bắt về rồi bị ném xuống đất, sức mạnh đó khiến chúng phải phun ra một ngụm máu tươi.

Lôi Xà là kẻ cuối cùng bị bắt trở lại, quả thật không thể không nói hắn có chút bản lĩnh, dù với trạng thái như thế nhưng vẫn khiến Lâm Động phải mất chút sức mới bắt được.

Ầm!

Thân hình thảm hại của Lôi Xà bị ném xuống giữa đám người kia, sắc mặt chúng tái nhợt nhìn Lâm Động phía trước. Tuy đã đến nước này nhưng tinh thần chúng vẫn không hoảng hốt.

Vốn dĩ trước đó chúng đang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng không thể ngờ chỉ nửa tiếng đồng hồ đã hoàn toàn trở thành con mồi trong tay Lâm Động.

- Ngươi muốn thế nào?

Sắc mặt Lôi Xà lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là không thể ngờ được đã chuẩn bị chu đáo như vậy mà vẫn có kết cục này.

- Giao hết túi Càn Khôn ra đây! Ta không muốn nghe những lời thừa thải, ta cũng không muốn mình phải đích thân ra tay.

Lâm Động cười nói, chỉ có điều nụ cười đó khiến toàn thân bọn Lôi Xà lạnh toát.

Những lời nói cứng định thốt ra trước nụ cười đó của Lâm Động cũng nuốt trở lại, Lôi Xà suy nghĩ mãi cuối cùng cũng phải chấp nhận sự thực tàn khốc là mình không có tư cách từ chối nữa.

- Lấy đi!

Lôi Xà lấy túi Càn Khôn từ trong người ra, tay run rẩy ném cái túi đi, bọn Trần Mộ bên cạnh thấy vậy cũng chỉ đành nén đau mà lấy túi Càn Khôn ra.

Lâm Động bắt lấy mười cái túi Càn Khôn, tinh thần lực nhanh chóng đi vào do thám, một lát sau gương mặt nở nụ cười hài lòng. Niết Bàn Đan trong mười túi cộng lại có đến ba mươi vạn, với hắn hiển nhiên là một khoản không nhỏ.

Ngoài Niết Bàn Đan ra còn có một vài viên Yêu tinh hạch giá trị không nhỏ, thậm chí trong túi của Lôi Xà, Lâm Động còn tìm thấy ba viên Yêu tinh hạch của Yêu thú Niết Bàn Cảnh, thứ Niết Bàn Khí hùng hồn đó đủ sánh với một hai vạn viên Niết Bàn Đan.

- Hơn ba mươi vạn viên, vẫn thiếu không ít!

Lâm Động không chút khách khí cất vào túi Càn Khôn của mình rồi nhíu mày. Hắn không muốn xung kích Niết Bàn Đan một cách tùy tiện, hắn muốn chuẩn bị một lượng Niết Bàn Đan thật dồi dào, ít nhất phải trăm vạn viên mới được.

- Hắc hắc, muốn có Niết Bàn Đan cũng không khó, thực ra bọn chúng chính là Niết Bàn Đan sống!

Vào lúc Lâm Động nhíu mày thì tiếng cười kỳ quái của Tiểu điêu vang lên.

- Cường giả Niết Bàn Cảnh, với bất cứ Vương triều Cao cấp nào mà nói đều vô cùng quan trọng. Những kẻ kia cũng là chuẩn Niết Bàn Cảnh, sau này đều có cơ hội tiến vào Niết Bàn Cảnh. Chúng bị giết rồi thì Vương triều Ma Nham sẽ nguyên khí đại thương. Vì thế, ta nghĩ, có lẽ Vương triều Ma Nham sẽ rất vui lòng dùng lượng lớn Niết Bàn Đan để đổi lấy tính mạng của bọn chúng.

Lâm Động khựng lại một chút rồi khóe miệng nhếch lên khiến cả bọn Lôi Xà toàn thân lạnh toát. Lâm Động hạ giọng lẩm bẩm:

- Bắt cóc tống tiền cũng là việc khá thú vị đó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 466

Bắt Cóc Tống Tiền.

Tuy không biết Lâm Động đang lẩm bẩm điều gì nhưng nhìn nét mặt đó của hắn là bọn Lôi Xà biết chắc chắn không phải việc gì tốt, lập tức da đầu có chút tê dại. Qua cuộc đối đầu lần này chúng đã hiểu kẻ trước mặt đây không phải loại gì tốt, cũng không biết rốt cuộc hắn định giải quyết mình với cách biến thái gì.

- Lâm Động, nếu ngươi giết bọn ta sẽ không xong với Vương triều Ma Nham đâu. Thực lực của ta tuy mạnh thật nhưng không phải là người mạnh nhất trong Vương triều Ma Nham. Có lẽ ngươi cũng biết cường giả mạnh nhất sẽ đạt đến mức nào, người như thế ngươi không đắc tội được đâu!

Dù gì Lôi Xà cũng không phải loại tầm thường, dù đang là cá nằm trên thớt nhưng lời nói của hắn vẫn cứng rắn như thế.

- Ta với Vương triều Ma Nham hiện giờ không phải đã rất quyết liệt rồi sao? Lẽ nào ngươi thật sự cho rằng thả ngươi đi ân oán giữa ta và Vương triều Ma Nham sẽ biến mất sao?

Lâm Động khẽ cười nhưng lại khiến Lôi Xà sững người.

- Có điều ngươi yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi!

Lâm Động ngừng một chút.

Lâm Động tươi cười, tiện tay tóm lấy một người rồi ném ra:

- Về nói với kẻ đứng đầu Vương triều Ma Nham, muốn giữ mạng cho Lôi Xà thì mang Niết Bàn Đan đến đổi.

- Ngươi… ngươi dám bắt người của Vương triều Ma Nham làm con tin?

Nghe vậy, cuối cùng bọn Lôi Xà cũng hiểu tính toán của Lâm Động, ai cũng trợn mắt, hét lên giận dữ.

- Bảo Vương triều Ma Nham chuẩn bị một trăm vạn Niết Bàn Đan, ta sẽ đến lấy. Nếu không muốn thì ta cũng không ngại cho các ngươi nhận một vài thi thể đâu.

Lâm Động mặc kệ, chỉ nói với tên bị ném ra.

Sắc mặt bọn cường giả Vương triều Ma Nham lúc trắng lúc đen, hiển nhiên đây là lần đầu tiên có kẻ ngông cuồng dám tống tiền Vương triều Ma Nham như thế. Nhưng chúng cũng không phải kẻ ngốc, giờ tất cả bọn Lôi Xà đều rơi vào tay Lâm Động, căn bản không có tư cách phản kháng.

- Ta sẽ truyền đạt lại, nhưng chỉ sợ ngươi không dám đến nhận!

Cường giả kia nghiến răng nói, rồi chạy đi một cách thảm hại.

Lâm Động nhìn bóng dáng đó đi xa rồi mới quay lại nhìn bọn Lôi Xà cười nói:

- Ta cho các ngươi một cơ hội sống, nhưng Vương triều Ma Nham có nỡ nhả Niết Bàn Đan ra đổi mạng các ngươi không thì phải xem chúng coi trọng các ngươi mức nào.

- Một trăm vạn Niết Bàn Đan, ngươi quá tham lam rồi đấy. Chỉ sợ ngươi ăn không nổi!

Lôi Xà nghiến răng.

- Yên tâm, nhiều hơn nữa ta cũng ăn hết, không cần các ngươi lo. Các ngươi vẫn nên lo xem chúng có đưa Niết Bàn Đan ra không đi. Có khi trong mắt chúng các ngươi căn bản không đáng một trăm vạn Niết Bàn Đan.

Lâm Động vươn vai, mắt ánh lên sự mơ hồ. Chiêu lần này của hắn cũng rất thâm độc, nếu Vương triều Ma Nham không nỡ dùng Niết Bàn Đan để đổi người thì dù bọn Lôi Xà có trốn thoát thì trong lòng chắc chắn sẽ bất mãn và sẽ để lại mầm mống cho sự bộc phát sau này.

Sắc mặt bọn Lôi Xà tối sầm, ánh mắt âm u không biết đang nghĩ gì.

Lâm Động cũng không quan tâm sắc mặt chúng thế nào, tinh thần lực chui vào trong cơ thể chúng hình thành một đạo phong ấn. Điều này sẽ không để cho chúng hấp thụ thiên địa nguyên khí để hồi phục thương thế, chỉ cần có chút hành động lạ là Lâm Động sẽ biết ngay.

- Xem ra phải rời khỏi đây trước. Giờ đã có ba mươi vạn Niết Bàn Đan, cũng đủ để xung kích Bán Bộ Niết Bàn rồi. Bây giờ đã thực sự kết oán với Vương triều Ma Nham, vẫn nên nhanh chóng nâng cao thực lực thì hơn!

Lâm Động trầm ngâm một lát, cánh tay rung lên, Tiểu Viêm chui ra biến thành hình thái chiến đấu, ném bọn Lôi Xà lên lưng rồi vỗ cánh cùng Lâm Động bay đi, cuối cùng biến mất trong dãy sơn mạch.

Rời khỏi sơn mạch Lâm Động mới tìm nơi để hạ cánh, hất tay áo khiến bọn Lôi Xà ngất đi, khi đó Tiểu điêu mới xuất hiện.

- Ta sắp xung kích Bán Bộ Niết Bàn, ngươi giúp ta trông chừng bọn chúng.

Nhìn Tiểu điêu, Lâm Động cười nói.

- Ừm, nhưng trước hết ngươi hãy xóa huyết ấn trong người mình đi, giờ thứ đó đã vô dụng rồi!

Tiểu điêu gật đầu rồi cẩn thận nói.

Lâm Động cười, cũng không nói nhiều, khoanh chân ngồi xuống, tâm thần ngưng tụ tiến vào trạng thái tu luyện, vận nguyên lực xóa đi huyết ấn kia.

Làm việc này Lâm Động phải mất một ngày, thứ này tuy cũng khó khăn nhưng cũng không phải quá mạnh mẽ. Dùng nguyên lực hùng hồn, Lâm Động cũng đã xóa bỏ nó một cách triệt để.

Lâm Động thở phào, như vậy là Vương triều Ma Nham sẽ không thể tra ra hành tung của hắn được nữa.

- Giờ cũng nên xung kích Bán Bộ Niết Bàn!

Lâm Động tiến vào Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong cũng được một thời gian rồi, trong thời gian này hắn cũng tu luyện đến cực hạn của Tạo Hóa Cảnh đỉnh phong, chỉ cần có đủ Niết Bàn Khí, xung kích Bán Bộ Niết Bàn không phải vấn đề.

Còn về Niết Bàn Khí, với Lâm Động vừa có ba mươi vạn viên Niết Bàn Đan hiển nhiên không khó khăn gì.

- Phù!

Lâm Động thở ra một luồng trọc khí, khẽ giơ tay lên, vô vàn Niết Bàn Đan ào ào bay ra từ túi Càn Khôn, cuối cùng như biến thành một trận hồng thủy xoay tròn phía trên Lâm Động.

Không gian thiên địa cũng lập tức sôi sục, vô số Niết Bàn Khí nóng bỏng lan tỏa khiến không khí trở nên khô nóng.

Lâm Động ngẩng đầu lên, trong mắt lấp lánh ánh lửa, rồi mỉm cười, tâm thần khẽ động, một cái hắc động mở rộng phía trên đầu, lực thôn phệ trào dâng, những viên Niết Bàn Đan nối đuôi nhau chảy vào hố đen với tốc độ kinh người.

Cùng với việc Niết Bàn Đan không ngừng chui vào, bề mặt da của Lâm Động cũng nóng dần lên, mơ hồ còn nhìn thấy ánh kim quang lấp lánh.

o0o Thành Ma Nham có danh tiếng không nhỏ trong địa vực Tây Bắc của Chiến trường Viễn Cổ, đương nhiên, nguồn gốc của danh tiếng này cũng đến từ

kẻ thống trị của tòa thành này, Vương triều Ma Nham.

Trong thành Ma Nham có rất nhiều Vương triều mạnh mẽ, đa số đều là Vương triều Trung cấp và Hạ cấp, đương nhiên cũng có một vài Vương triều Cao cấp. Nhưng ở đây họ không thể không thừa nhận kẻ thống trị duy nhất là Vương triều Ma Nham.

Khiến nhiều Vương triều như vậy thừa nhận hơn nữa trong đó có không ít Vương triều Cao cấp, điều này đủ để cho thấy sự lớn mạnh của Vương triều Ma Nham.

Trong thành Ma Nham, chủ đề gần đây được bàn luận nhiều nhất đương nhiên không thể là ai khác ngoài Lâm Động, kẻ đã giết một cường giả Niết Bàn Cảnh của Vương triều Ma Nham.

Một số Vương triều khá nhanh nhạy thông tin cũng biết được tin này. Lần này Vương triều Ma Nham đã phái đi một trận hình vô cùng mạnh mẽ để truy sát Lâm Động, trong đó còn cường giả Niết Bàn Cảnh như Lôi Xà, Trần Mộ. Rất nhiều người cho rằng lần này Lâm Động chết chắc, vì họ biết quá rõ thực lực của những cường giả này.

Khi Trần Mộ đột phá Niết Bàn Cảnh đã dùng đến năm chục viên Niết Bàn Đan. Còn Lôi Xà, tuy không thành công trong Niết Bàn Kiếp nhưng đã giữ được mạng quay về, thực lực đó căn bản đã vượt xa cường giả Niết Bàn Cảnh bình thường. Còn những kẻ đi theo cũng là cường giả chuẩn Niết Bàn Cảnh, sau này có cơ hội tiến vào Niết Bàn Cảnh thật sự.

Trận hình này đừng nói là một Lâm Động mới trở thành Thiên Phù sư, dù là cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính cũng khó mà sống sót.

Trong thành Ma Nham sôi nổi bàn tán trong mấy ngày liền, nhưng những người chờ đợi bọn Lôi Xà quay về lại chẳng thấy tin tức gì. Điều này khiến một số người ngạc nhiên, những kẻ nhạy cảm đã mơ hồ cảm nhận được sự bất ổn.

Với tiền đề đó, không khí trong thành lại càng nóng bỏng hơn. Tuy Vương triều Ma Nham là thế lực thống trị của thành Ma Nham này, nhưng chẳng ai ở đây thích kẻ khác làm chủ mình, đặc biệt là những Vương triều Cao cấp bình thường e dè thực lực của Vương triều Ma Nham, không dám ho he điều gì, nhưng nếu thấy Vương triều Ma Nham phải chịu thiệt thòi, uy nghiêm giảm sút thì đương nhiên họ sẽ vui lòng không ít.

Vài ngày trôi đi trong sự xôn xao đó, rồi cuối cùng có không ít người nhìn thấy một thân ảnh bộ dạng thảm hại từ trên trời bay về thành.

Nhiều người vừa nhìn là đã biết kẻ đó chính là một trong những người đi theo Lôi Xà. Chỉ có điều, khi rời đi khí thế hiên ngang thế nào thì bây giờ thảm hại như thế.

Nhìn thân ảnh thảm hại đó, thành Ma Nham rơi vào trầm mặc, trong lòng mọi người đều dậy lên cảm giác kinh hãi.

Ở trung tâm thành Ma Nham có một tòa tháp cao sừng sững, đó là công trình cao nhất trong thành, đứng trên đó có thể bao quát cả tòa thành.

Lúc này, trong thạch điện nơi cao nhất của tòa tháp, không khí đặc quánh đến lạnh người. Cường giả Vương triều Ma Nham đều đang tập trung tại đây, ánh mắt sợ hãi đều nhìn về phía cao của thạch điện. Ở đó là một đạo thân ảnh mặc bạch y, lặng lẽ ngồi trên thạch tọa, tuy không nói gì nhưng có một thứ hàn khí đáng sợ lan tỏa.

Trước những ánh mắt chăm chú của mọi người, thân ảnh đó chầm chậm cúi xuống nhìn bóng người run rẩy quỳ phía dưới, trên gương mặt khá tuấn tú hiện lên nét cười lạnh lẽo:

- Tên Lâm Động đó nói chúng ta chuẩn bị một trăm vạn Niết Bàn Đan để đổi tính mạng của bọn Lôi Xà?

Nghe tiếng cười đó, cường giả được thả về kia toàn thân run rẩy, mồ hôi đầm

đìa lưng, run rẩy gật đầu.

Ầm!

Một đạo kình phong mạnh mẽ trào dâng trong đại điện, tên cường giả kia bị đánh bay đập vào thạch trụ, máu tươi phụt ra, đầu cúi càng thấp hơn, máu chảy ra cũng không dám lau.

- Một lũ phế vật!

Nam tử bạch y đó cuối cùng thu lại nụ cười, chầm chậm đứng dậy, khóe miệng nhếch lên cười lạnh lẽo, mắt nhìn về phía xa ánh lên nét cười âm u nham hiểm:

- Ta sẽ chuẩn bị đủ Niết Bàn Đan, nhưng chỉ sợ hắn không dám đến!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 467

Xung Kích Bán Bộ Niết Bàn.

Dù đã bị Vương triều Ma Nham hạn chế, nhưng tin bọn Lôi Xà bại dưới tay Lâm Động vẫn truyền đi chỉ trong một đêm. Điều này không còn nghi ngờ gì đã chấn động cả tòa thành, vẻ mặt ai cũng đầy sự kinh hoàng.

Kết quả này hiển nhiên chẳng ai có thể ngờ được.

Ban đầu khi cả đám người Lôi Xà xuất quân, ai cũng cho rằng trận hình như thế, bắt một Thiên Phù sư thì dễ như trở bàn tay. Nhưng kết quả cuối cùng khiến ai cũng kinh ngạc muốn rớt cả mắt ra ngoài, và điều khiến tim ai cũng đập nhanh đó là Lâm Động còn bắt cóc bọn Lôi Xà, đòi một trăm vạn Niết Bàn Đan mới chịu trả người nữa.

Thông tin này vừa được lan truyền, dù những người có định lực bất phàm cũng phải chết sững một lúc lâu rồi mới bừng tỉnh, nét mặt đó chỉ có thể dùng từ vô cùng đặc sắc để hình dung.

Ở Chiến trường Viễn Cổ, tuy Vương triều Ma Nham có lẽ chưa phải bá chủ không ai dám thách thức nhưng cũng vô cùng khó trêu chọc. Các Vương triều Cao cấp khác đều không muốn xung đột với Vương triều Ma Nham.

Một là vì thực lực của chúng rất mạnh, hai là vì chúng là loại người để đạt được mục đích có thể dùng mọi thủ đoạn. Chẳng ai muốn bị dính dáng gì với loại Vương triều như thế, vì thế dù Vương triều Ma Nham rất ngông cuồng kiêu ngạo nhưng chẳng ai thật sự muốn đối phó.

Đương nhiên Vương triều Ma Nham cũng biết một số Vương triều là không thể đắc tội được nên chúng cũng không nông nổi đi khiêu khích.

Lâu dần, danh tiếng Vương triều Ma Nham lại càng vang dội, vì thế khi các Vương triều nghe tin có kẻ tống tiền Vương triều Ma Nham thì như nghe được tin kinh thiên động địa không gì so sánh được.

Vì thế, những ngày sau đó, ai trong thành Ma Nham cũng đều chờ đợi xem kẻ cuồng ngôn đòi Vương triều Ma Nham lấy một trăm vạn Niết Bàn Đan để đổi người rốt cuộc có phải ba đầu sáu tay không mà dám ra chuyện này.

Đương nhiên cũng không ít người cho rằng Lâm Động chỉ hoa ngôn cuồng ngữ vậy thôi. Bọn họ nghĩ Lâm Động sẽ không có gan đến thành Ma Nham lấy Niết Bàn Đan, hắn đánh bại được bọn Lôi Xà nhưng cũng đừng quên đó không phải những cường giả mạnh nhất của Vương triều Ma Nham.

Nhưng dù sao, bất luận là bàn tán theo hướng nào thì người trong thành Ma Nham đều đợi một người đến.

o0o Khi mọi người trong thành Ma Nham còn đang chờ đợi, trong dãy sơn mạch cách đó rất xa, một luồng hồng lưu ngưng tụ từ Niết Bàn Đan đang xoay chuyển trên đỉnh núi, vô số những luồng Niết Bàn Khí sức mạnh kinh người lan tỏa khắp nơi.

Bên dưới là Lâm Động đang ngồi tĩnh lặng, chỉ có điều thân thể hắn lúc này đang đỏ rực, sức nóng tỏa ra từ cơ thể khiến cây cối xung quanh đều khô héo hết cả.

Trên không trung, một cái hắc động chầm chậm xoay tròn trên đầu Lâm Động, hồng lưu tạo nên từ Niết Bàn Đan ào ạt chảy vào hắc động, rồi bị lực thôn phệ luyện hóa biến thành Niết Bàn Khí chảy khắp cơ thể Lâm Động.

Ào ào!

Lần này Lâm Động dùng đến mười vạn Niết Bàn Đan, đây là con số khá khổng lồ. Hồi đó Lý Bàn xung kích Niết Bàn Cảnh cũng chỉ dùng tới con số này, nhưng Lâm Động chỉ xung kích Bán Bộ Niết Bàn, không thể không nói thật sự

là một khoản xa xỉ khá lớn.

Có số Niết Bàn Đan này, đương nhiên Lâm Động không phải lo thiếu Niết Bàn Khí, điều duy nhất khiến hắn phải suy nghĩ đó là liệu cơ thể hắn có chịu đựng được sự xung kích của Niết Bàn Khí hùng hồn như vậy không.

Niết Bàn Khí rất có tác dụng trong việc cô đọng và cường hóa, nhưng thuốc bổ nếu uống quá nhiều cũng sẽ trúng độc. Niết Bàn Khí cũng vậy, nếu cố tình hấp thụ vượt mức cơ thể chịu được thì cuối cùng sẽ bị thiêu cháy đến tro cốt cũng không còn.

Hấp thụ liền một lúc mười vạn Niết Bàn Đan, lượng Niết Bàn Khí sinh ra đừng nói là Bán Bộ Niết Bàn, dù là chuẩn Niết Bàn Cảnh như bọn Liễu Nguyên cũng chỉ dám thận trọng hấp thụ từng chút một, cách của Lâm Động có lẽ chỉ có cường giả đã trải qua Niết Bàn Kiếp mới dám làm.

Vì thế, bất luận nhìn từ góc độ nào, hấp thụ Niết Bàn Khí của mười vạn Niết Bàn Đan một lúc là khá ngu xuẩn. Nếu Lâm Động không có Thôn Phệ Tổ Phù, nếu không luyện thành Tiểu Niết Bàn Kim Thân thì giờ hắn đã thành một nắm tro rồi.

Qua sự thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù, Niết Bàn Khí đã bớt cuồng bạo hơn, cộng với đã tu luyện thành Tiểu Niết Bàn Kim Thân, lần hấp thụ này tuy khiến Lâm Động phải chịu không ít khổ sở nhưng kết cục bi thảm nhất đã không xuất hiện.

Hắn đã khống chế thành công lượng Niết Bàn Khí có thể khiến hắn cháy rụi.

Tiểu điêu ngồi trên lưng Tiểu Viêm, nheo mắt nhìn Lâm Động không kìm được gật gù. Hắn có thể cảm nhận được nguyên lực trong cơ thể Lâm Động đang tăng lên với tốc độ kinh người. Rõ ràng là mười vạn Niết Bàn Đan này đã đem lại không ít lợi ích cho hắn.

- Cứ với tốc độ này, chắc một hai ngày nữa là có thể hấp thụ được hết mười

vạn Niết Bàn Đan!

Tiểu điêu lẩm bẩm, nếu người ngoài mà nhìn thấy tốc độ này thì chắc ngất hết. Là người khác, muốn hấp thụ hết chỗ Niết Bàn Đan này ít nhất cũng phải nửa tháng, nhưng Lâm Động nhờ có Thôn Phệ Tổ Phù chỉ mất có vài ngày ngắn ngủi.

Đúng như Tiểu điêu dự liệu, hai ngày qua đi, luồng hồng lưu trên bầu trời đã biến mất hoàn toàn, khi viên Niết Bàn Đan cuối cùng đi vào hắc động, đỉnh núi rơi vào tĩnh lặng.

Sự tĩnh lặng này chỉ kéo dài trong hơn chục giây, rồi một luồng sức mạnh kinh hồn bùng phát từ cơ thể Lâm Động, những tảng đá to xung quanh bị chấn động đến vỡ vụng.

Phụt!

Lâm Động trừng mở mắt, hai chùm sáng đỏ rực bắn ra tạo nên hai vệt đen dài trăm trượng trên khu rừng.

Một luồng khí tức đỏ rực phun ra từ miệng Lâm Động đốt cháy hết không khí phía trước. Hắn cúi đầu nhìn bàn tay mình, tâm thần khẽ động, dưới lớp da trong lòng bàn tay nhanh chóng lan tỏa ánh kim quang lấp lánh, rất nhanh chóng, hai bàn tay biến hóa giống như được tạo nên từ hoàng kim, cứng cáp và sáng lấp lánh.

Sau khi chính thức bước vào cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn, Tiểu Niết Bàn Kim Thân của Lâm Động cũng đạt được sự tiến hóa, chắc đã có thể sánh với Niết Bàn Kim Thân của cường giả Niết Bàn Cảnh.

Thông thường, khi mới bước vào cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn, rất nhiều người đều được Niết Bàn Khí cường hóa, thấp thoáng có dấu hiệu ngưng kết Niết Bàn Kim Thân. Nhưng hiển nhiên họ không thể đạt được mức độ như Lâm Động. Sự cường hóa của họ nhiều nhất chỉ là mạnh hơn, người nào xuất sắc hơn thì có thể

ngưng tụ kim quang kiên cố trong thời gian ngắn, nhưng họ không như Lâm Động, hai cánh tay đều như được đúc nên từ vàng.

Bàn tay phát ra sáng ánh kim quang của Lâm Động tóm về phía một thân cây to. Vào khoảnh khắc tiếp xúc, bàn tay hắn chui vào thân cây dễ như dao cắt đậu phụ.

- Không tệ!

Lâm Động rất hài lòng, mỉm cười, ánh kim quang dần nhạt đi cuối cùng trở về màu sắc bình tường, sau đó hắn vươn vai đứng dậy.

- Tốc độ của ngươi còn nhanh hơn ta nghĩ. Xem ra ngươi ngày càng thành thục Thôn Phệ Tổ Phù rồi!

Tiểu điêu tiến lại, cười nói.

Lâm Động cười cười, nhìn về phía bọn Lôi Xà vẫn đang hôn mê, khẽ nói:

- Cũng nên đi lấy Niết Bàn Đan rồi. Nhưng ta nghĩ lần này có lẽ sẽ không thuận lợi lắm!

Tuy không biết được thông tin bên ngoài nhưng hắn cũng đoán được sự chấn động mà việc hắn làm gây ra. Có lẽ những kẻ thống trị Vương triều Ma Nham đang nghiến răng nghiến lợi đợi hắn.

- Hắc hắc, người chết vì tài, chim chết vì ăn. Không có Niết Bàn Đan thì không thể xung kích Niết Bàn Cảnh!

Tiểu điêu cười quái dị, bộ dạng cứ như sợ thế gian chưa đủ loạn.

Lâm Động nhếch môi, gật gù. Không phải hắn sợ gì cả, Vương triều Ma Nham có hung hãn nữa hắn cũng thoát thân được. Chiến trường Viễn Cổ rộng lớn như vậy, lẽ nào Vương triều Ma Nham chúng có thể lật cả trời lên?

- Thêm nữa, khi ngươi tu luyện, ta đã làm một số tiểu xảo với cơ thể những kẻ này, sau này nếu chúng đến gây chuyện, đảm bảo sẽ lãnh đủ.

Tiểu điêu cười nham hiểm.

Lâm Động khựng lại rồi cười lớn. Tiểu điêu đúng là lắm quỷ kế, đã dùng chúng để đổi Niết Bàn Đan rồi mà còn giở trò nữa.

- Cũng tốt, tránh phiền phức sau này!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời, ánh mắt tóe lửa.

- Nên lên đường thôi. Ta muốn xem xem Vương triều Ma Nham rốt cuộc có bản lĩnh gì. Một trăm vạn Niết Bàn Đan, ta lấy chắc rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 468

Lấy Niết Bàn Đan.

Thành Ma Nham thời gian này trở thành nơi được rất nhiều người ở địa vực Tây Bắc quan tâm. Những tin tức chấn động truyền ra từ nơi đây đã lan đi với một tốc độ chóng mặt.

Tin này đã thu hút không ít người, có người còn đặc biệt vội đến thành Ma Nham để xem người dám tống tiền Vương triều Ma Nham rốt cuộc có bản lĩnh thế nào. Và như thế, danh tiếng của Vương triều Ma Nham đã dâng lên rất cao, tất cả mọi người trong thành đều đang đợi một cảnh tượng cực kỳ đặc biệt đến.

Hai ngày lặng lẽ trôi qua trong sự chờ đợi, nhưng Lâm Động theo tin đồn sẽ đến vẫn chưa xuất hiện. Điều này khiến có người nghi ngờ, lẽ nào tên này chỉ được cái miệng, cố ý chọc giận Vương triều Ma Nham?

Nhưng nếu thế thì đúng là làm cụt hứng quá, vậy là trong Ma Nham thành lại có những người bắt đầu cười giễu cợt, chắc họ đều nghĩ sự việc chấn động tứ phương này chỉ là trò cười Đương nhiên bất luận trong thành có tin đồn gì thì trên tòa thạch điện trên cao kia không khí vẫn rất căng thẳng, sự đè nén đó khiến người ta phải khó thở.

Trong thạch điện, nam tử bạch y lạnh lùng ngồi trên thạch tọa, những ngón tay nhợt nhạt thon dài khẽ gõ lên tay dựa ghế, phát ra thanh âm nho nhỏ, lanh lảnh, vang vọng trong không gian tĩnh lặng như tờ khiến không ai dám thở mạnh.

Phía dưới có không ít người, đó đều là những cường giả của Vương triều Ma Nham, nhưng có thể thấy ở đây để trống không ít vị trí. Lâm Động thả lưới tóm

gọn bọn Lôi Xà, Trần Mộ, điều này đã khiến Vương triều Ma Nham đại thương nguyên khí, vì dù sao thì cũng đã tốn ít công sức mới bồi dưỡng được hai người này.

- Thạch Hiên sư huynh, đã ba ngày rồi, tên Lâm Động đó vẫn không xuất hiện. Lẽ nào hắn đang giở trò với chúng ta?

Không khí ức chế kéo dài một hồi lâu, cuối cùng một người không kìm được, nhỏ giọng nói.

- Tên tiểu tử đó gan cũng lớn lắm, không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà bắt được bọn Lôi Xà, rồi mới đắc ý khiêu khích Vương triều Ma Nham chúng ta. Nhưng sau hai ngày bình tĩnh lại có lẽ hắn cũng biết đó là ngu xuẩn.

Một người khác lên tiếng, có thể thấy hai ngày nay chúng đã có không ít oán khí với Lâm Động, kẻ khiến chúng tâm thần bất an.

- Tuy Lôi Xà đã thất bại trong Niết Bàn Kiếp nhưng thực lực bản thân hắn cũng có tiến bộ. Cường giả Niết Bàn Cảnh bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn. Cộng với sự hỗ trợ của Trần Mộ, chỉ cần không phải người vượt qua được Niết Bàn Kiếp thì chẳng ai có thể làm gì. Nhưng Lâm Động kia lại làm được, không thể không đề phòng hắn!

Không phải ai cũng có ý nghĩ giống nhau, một vị nhìn có vẻ là người thận trọng lắc lắc đầu, trầm giọng nói.

Nhưng không ít người đều thầm nhếch mép cười với những gì hắn nói. Lâm Động mới thành Thiên Phù sư, với thực lực của hắn muốn đánh bại Trần Mộ cũng khó, nếu nói chỉ dựa vào thực lực của hắn mà bắt bọn Lôi Xà điều đó hoàn toàn không thể tin được.

Nam tử bạch y được gọi là Thạch Hiên kia lạnh lùng nhìn cuộc tranh cãi bên dưới, một lúc sau mới âm lãnh nói:

- Việc này đã truyền đi khắp nơi, Vương triều Ma Nham ta không thể tha cho hắn được. Đợi khi bắt được hắn ta sẽ treo xác hắn trên cổng thành Ma Nham, nếu không thì sẽ khiến kẻ khác quên mất Vương triều Ma Nham chúng ta là ai. Vì thế, nếu tên tiểu tử đó xuất hiện thật, nếu ai vì lơ là mà để hắn thoát mất thì chuẩn bị thế chỗ hắn đi.

- Thạch Hiên sư huynh yên tâm, bọn đệ đã chuẩn bị từ lâu rồi. Chỉ cần hắn xuất hiện đảm bảo không thể chạy thoát!

Nghe ngữ điệu lạnh băng không chút tình người đó, tất cả đều run rẩy, rồi vội vàng gật đầu.

- Thạch Hiên sư huynh, Đại sư huynh vẫn ở bên ngoài, có cần mời huynh ấy về không?

Một người chần chừ hỏi.

- Không cần, đại ca đang tranh đoạt một cái Viễn Cổ Bí Thược khác. Chút chuyện này không cần phiền tới huynh ấy. Hơn nữa ta cũng muốn đích thân xem xem tên tiểu tử Lâm Động đó rốt cuộc bản lĩnh ra sao mà dám trèo lên đầu Vương triều Ma Nham ta!

Thạch Hiên phẩy tay, ánh mắt âm u lạnh lẽo.

Tất cả cũng cung kính gật đầu, bọn họ rất rõ thực lực của Thạch Hiên, chỉ cần Lâm Động dám hiện thân thì chắc chắn không có đường về.

Thạch Hiên quét mắt nhìn thạch điện rồi vẫy tay đanh định bảo tất cả đi chuẩn bị thì ánh mắt bỗng thu lại, đứng bật dậy, ánh mắt sắc bén xuyên qua thạch điện nhìn về phía xa, một đường cong nham hiểm hiện lên nơi khóe miệng hắn.

- Cuối cùng cũng đến rồi sao? Lá gan to lắm!

Thấy hành động đột ngột của Thạch Hiên, tất cả đều khựng người rồi hiểu ra,

ngoảnh ra nhìn, quả thực cuối cùng hắn cũng đến!

Sau khi mọi người phát giác ra không lâu, cả thành Ma Nham cũng bỗng trở nên xáo động. Dù gì thì trong thành cũng không ít cường giả, dù thực lực không bằng Thạch Hiên nhưng cũng cảm nhận được sau hắn không lâu.

Xoẹt xoẹt!

Tòa thành rộng lớn bỗng có những thân ảnh bay vút qua bầu trời về phía tường thành, rồi tất cả ánh mắt đều nhìn về phía chân trời, ở đó có một chấm đen đang di chuyển tới hướng này với tốc độ chóng mặt.

- Đến rồi, tên Lâm Động đó đến thật rồi!

- Hắn đúng là không biết sống chết, hành động lỗ mãng đó đúng là khiến hắn nổi tiếng nhưng chỉ sợ hắn không có phúc hưởng thôi.

- Đúng vậy, nghe nói Thạch Hiên của Vương triều Ma Nham đang bạo nộ, đó là cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp a! Lẽ nào Lâm Động hắn nghĩ thi triển thủ đoạn bắt được Lôi Xà là có thể chống lại cường giả như Thạch Hiên sao?

- Aizzz, nằm mơ giữa ban ngày!

- … Cả tòa thành dường như bùng nổ sau sự chờ đợi mòn mỏi. Vô số những lời bàn tán vang lên, nhưng đa số đều có ý nghĩ vui vẻ chờ xem kịch hay nhìn về phía chấm đen kia.

Đương nhiên cũng có không ít người thích thú chờ cảnh tượng bất ngờ. Lâm Động có thể bắt được bọn Lôi Xà có nghĩa hắn cũng có bản lĩnh, thiết nghĩ chắc chắn cũng không phải loại ngu xuẩn. Nếu vậy thì hành động dường như ngông cuồng của hắn cũng có thể có hai kết quả.

Một là chui đầu vào chỗ chết, hai là thật sự hắn có khả năng đối đầu với cường giả như Thạch Hiên, cũng như có thể thoát thân.

Những người suy nghĩ tinh tường chắc chắn loại ngay đáp án đầu tiên, vì thế gian này chẳng ai lại chán sống cả. Như thế nghĩa là có khả năng là đáp án hai. Điều này khiến không ít cường giả hiếu kỳ.

Thân là người của thành Ma Nham họ rất rõ thực lực của Thạch Hiên, thậm chí ngay họ cũng khó chắc chắn có thể thoát thân trong tay Thạch Hiên, huống hồ Lâm Động chỉ mới là Thiên Phù sư?

Chấm đen kia cuối cùng cũng lớn dần, cuối cùng hiện ra một Yêu thú thân hổ đỏ rực dũng mãnh đang vỗ đôi cánh khổng lồ, lớp lân giáp đỏ chói dưới ánh nắng mặt trời phản xạ những tia sáng chói mắt, vô cùng uy vũ.

Nhiều người nhìn con Yêu thú một lát rồi chuyển lên phía trên, bóng dáng của một người trẻ tuổi hiện ra trước mắt họ.

Người đó buông thẳng hai tay, gương mặt nở nụ cười, nhìn không có gì quá đặc biệt, nhưng chỉ có người nhạy bén mới cảm nhận được sự sắc bén trong nụ cười kia.

Khi còn cách thành Ma Nham vài trăm trượng, đầu Yêu thú dần dừng lại, Lâm Động đứng trên lưng nó nhìn về phía tường thành đang chật cứng người kia, cuối cùng nhìn về thạch tháp ở trung tâm, giọng nói lạnh lùng được nguyên lực hùng hồn bao phủ lấy truyền đi:

- Vương triều Ma Nham ra nhận người!

Uỳnh!

Đúng lúc Lâm Động vừa dứt lời, từ trong ngọn thạch tháp bùng phát một luồng nguyên lực hùng hồn. Một đạo thân ảnh bạch y bay vút ra, chớp mắt đã xuất hiện trên tường thành ánh mắt lạnh xuyên thấu xương cốt khóa chặt lấy Lâm Động.

- Thạch Hiên!

Nhìn người vừa xuất hiện, tường thành lập tức rộ lên, hiển nhiên họ nhận ra kẻ thống trị thành Ma Nham này, rồi lại nhìn Lâm Động với ánh mắt xem kịch hay.

- Ngươi là Lâm Động? Ngươi dám xuất hiện đúng là ngoài dự đoán của ta!

Thạch Hiên chắp tay sau lưng, ánh mắt độc ác nhìn Lâm Động chằm chằm, giọng nói lạnh lùng vang lên.

Lâm Động cũng nhìn Thạch Hiên. Sức mạnh trên người Thạch Hiên khiến đồng tử Lâm Động phải co lại. Vương triều Ma Nham quả nhiên bất phàm, xem ra kẻ này thực sự đã vượt qua Niết Bàn Kiếp, có thể coi là một cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn chân chính!

Trước bao ánh mắt chăm chú, Lâm Động cười cười, vươn người, giơ tay ra vẫy vẫy Thạch Hiên.

- Không phải nói nhiều lời thừa thãi, giao Niết Bàn Đan ra đây!

Sự xao động trên tường thành lập tức biến mất, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thạch Hiên, chỉ thấy hàn khí quanh người hắn ngày một đậm đặc, khóe miệng ngày một cong lên.

Ai cũng biết hôm nay sẽ có kịch hay để xem rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 469

Thạch Hiên.

Tường thành lúc này yên lặng không một tiếng động, không gian như có hàn khí lan tỏa khiến ai nấy cũng hơi run rẩy.

Thạch Hiên đứng trên không trung, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Lâm Động. Hắn quét mắt sắc bén như muốn nhìn xuyên qua người Lâm Động.

Thế nhưng đứng trước ánh mắt đó Lâm Động chỉ cười thản nhiên nói:

- Sao? Vương triều Ma Nham không nỡ dùng một trăm vạn Niết Bàn Đan để đổi lấy tính mạng của bọn Lôi Xà sao?

- Lâm Động, làm người nên để tính đến đường lui, có những người ngươi không đắc tội được đâu, đừng gây họa cho chính mình, nếu không đến khi hối hận thì quá muộn rồi!

Ngữ khí Thạch Hiên âm u nói.

Lâm Động nhún vai, vẫy tay một cái, chiếc đuôi khổng lồ của Tiểu Viêm vụt ra, trên đó là chín người bọn Lôi Xà đang bị trói chặt.

- Cho ngươi thời gian mười hơi thở, đến lúc đó không thấy Niết Bàn Đan thì ta sẽ giết hết bọn chúng!

Lâm Động bình thản, tựa như nói chuyện vụn vặt nhỏ nhặt, nhưng sự bình tĩnh đó của hắn lại khiến cho đồng tử Thạch Hiên phải co lại.

Mọi người đều im lặng đến chết chóc, không ít người tay toát mồ hôi, nhìn

thân ảnh ở phía xa với ánh mắt cổ quái. Thực sự họ không thể tưởng tượng được tại sao hắn đối mặt với cường giả như Thạch Hiên lại có thể bình thản như thế?

- Lâm Động, ta nể ngươi là nhân tài không tệ, nếu chủ động thả người ta có thể không tính toán, mời ngươi làm khách Vương triều Ma Nham, cho ngươi đãi ngộ cao nhất!

Ánh mắt Thạch Hiên khẽ động rồi trầm giọng nói.

Lâm Động liếc hắn rồi cười, nhưng đúng khi Thạch Hiên tưởng hắn đã dao động thì Lâm Động lên tiếng:

- Hết giờ, xem ra ngươi không hề bận tâm Vương triều Ma Nham sẽ mất đi những người này!

Vừa dứt lời, tâm thần khẽ động, tinh thần lực mạnh mẽ liền ngưng tụ thành chín đạo trường mâu sắc nhọn, hắn phẩy tay áo, trường mâu lập tức không chút nể nang lao thẳng về phía bọn Lôi Xà.

Khi những thanh trường mâu ấy bay đi, mắt Lâm Động tràn đầy hàn ý khiến người khác không thể nghi ngờ việc hắn hạ thủ.

Sắc mặt Thạch Hiên u ám nhìn cảnh tượng đó, hai tay nắm chặt, vào khoảnh khắc trường mâu sắp tới đích, hắn lên tiếng:

- Ngươi thắng rồi!

Rít!

Trường mâu tinh thần lực khi còn cách bọn Lôi Xà một khoảng bỗng đứng yên rồi biến mất, Lâm Động giơ tay về phía Thạch Hiên:

- Mang ra đây!

Ngực Thạch Hiên rung động phập phồng, hiển nhiên là nộ hỏa đã tích tụ đến

mức đáng sợ, hắn nhìn Lâm Động u ám, hít sâu một hơi nói:

- Tiều trao cháo múc!

Nói rồi một cái túi Càn Khôn xuất hiện trong tay hắn, miệng túi hơi mở, lập tức Niết Bàn Khí trào ra nóng bỏng, có thể thấy Niết Bàn Đan trong đó đạt đến số lượng đáng kinh ngạc.

Nhìn số Niết Bàn Khí đó, đến ánh mắt Thạch Hiên cũng ánh lên sự đau lòng.

Một trăm vạn Niết Bàn Đan, đó đâu phải con số nhỏ. Dù là Vương triều Ma Nham, đó cũng là sự mất mát to lớn.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, trước đây bồi dưỡng Lôi Xà và Trần Mộ, chúng đã phải trả giá không ít. Đặc biệt là Lôi Xà, tuy hắn thất bại trong Niết Bàn Kiếp nhưng có kinh nghiệm lần đó, lần sau sẽ có khả năng thành công hơn. Thứ nhân tài hạt giống này mà bị hủy mất thì Vương triều Ma Nham sẽ bị đả kích quá lớn.

Lâm Động nheo mắt nhìn cái túi Càn Khôn, với nhãn lực của hắn, chỉ cần cảm nhận lượng Niết Bàn Khí tỏa ra cũng đoán được lượng Niết Bàn Đan bên trong, hắn gật gù tỏ vẻ hài lòng.

Lâm Động nhìn thẳng vào Thạch Hiên, hai bên cùng phẩy tay, túi Càn Khôn và bọn Lôi Xà gần như đồng thời được ném đi.

Lâm Động ném người đi cũng có chút thủ đoạn, khiến bọn Lôi Xà mỗi người rơi một nơi. Chúng lại đang hôn mê, thân thể yếu ớt, nếu cứ mặc cho chúng rơi thì dù không chết cũng gãy chân gãy cổ, như vậy nếu Thạch Hiên muốn cứu người thì phải phân tâm.

Cũng đúng khi Thạch Hiên ra tay đón bọn Lôi Xà, túi Càn Khôn đã xuất hiện trước mặt Lâm Động, nhưng hắn cẩn thận không tóm lấy ngay mà dùng tinh thần lực thăm dò trước. Khi không thấy có gì bất thường hắn mới cất đi.

- Ha ha, đa tạ Vương triều Ma Nham đã khoản đãi, nếu sau này có cơ hôi chúng ta sẽ đàm đạo sau!

Đã cầm được Niết Bàn Đan, Lâm Động cười lớn, Tiểu Viêm đập cánh bay vút đi.

Lúc này Thạch Hiên đã đón được bọn Lôi Xà, phẩy ta một cái khiến chúng đập ầm ầm vào tường. Ai cũng biết, với bọn Lôi Xà, hắn đã vô cùng bạo nộ, nếu chúng là người bình thường thì hắn đã giết hết rồi.

- Tiểu tử, ngươi tưởng Niết Bàn Đan của Vương triều Ma Nham dễ lấy thế sao? Nếu hôm nay để ngươi thuận lợi thoát thân thì Thạch Hiên ta đâu còn mặt mũi nào?

Sắc mặt Thạch Hiên lạnh lùng nhìn Lâm Động bay xa, mắt hắn tóe lửa, gương mặt hung dữ đến nhăn nhúm lại, có thể thấy hắn đã bị Lâm Động chọc cho phẫn nộ không vừa.

Vút vút!

Dường như để minh chứng cho lời Thạch Hiên, ngay khi Lâm Động vừa quay người rời đi, phía sau hắn bỗng bắn ra vô số quang trụ bằng nguyên lực hùng hồn, cuối cùng biến thành một màn ánh sáng, tựa như tạo nên một cái lao tù nhốt cả trời đất bên trong.

Trong màn ánh sáng lan tỏa những luồng nguyên lực cuồng bạo, mơ hồ còn thấy ở nơi quang trụ bắn lên có rất nhiều thân ảnh với khí tức mạnh mẽ. Rõ ràng lần này để triệt để chặn được Lâm Động, Thạch Hiên đã phải gọi ra tuyệt đại đa số cường giả của Vương triều Ma Nham, tạo nên đại trận. Dưới sự bao phủ của trận pháp này, dù là chính hắn cũng khó mà phá được.

Trên tường thành, vô số người nhìn trận pháp ánh sáng đó mà run rẩy, chuyện hôm nay quả nhiên không dễ mà kết thúc!

Lâm Động ở phía xa cũng bảo Tiểu Viêm dừng lại, nhìn đại trận hoành tráng đó, ánh mắt hắn cũng hiện lên sự kinh ngạc. Xem ra Vương triều Ma Nham rất coi trọng hắn, không tiếc điều động cả Vương triều ra để bắt hắn.

- Ta đã cảnh cáo ngươi rồi, làm người phải biết để đường lui, với thực lực của ngươi muốn tranh giành với Vương triều Ma Nham thì ngươi quá ngây thơ đấy!

Lâm Động chầm chậm quay người lại, Thạch Hiên cũng đã xuất hiện cách Lâm Động không xa, gương mặt rất hung tàn.

- Ta cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi lại không biết cách nắm lấy, giờ thì nó đã mất rồi.

Theo từng bước bộ pháp của Thạch Hiên, người hắn dần dần tỏa ra ánh kim quang, một áp lực mạnh mẽ bắt đầu ập xuống khiến cả không khí cũng như đông cứng lại.

Ầm!

Nộ hỏa trong người Thạch Hiên hiển nhiên đã tích tụ lại đến mức bắt buộc phải bùng phát, khi hắn vừa dứt lời, ánh mắt hắn trở nên lạnh đến xuyên thấu xương cốt. Chân bước ra, không khí trước mặt như bùng nổ, thân hình biến mất một cách quỷ dị.

Thấy Thạch Hiên biến mất, đồng tử Lâm Động thu nhỏ lại, quay phắt người, hai tay đan chéo, kim quang bùng lên, chớp mắt hai cánh tay đã như biến thành hoàng kim.

Ầm!

Một quyền ảnh kim sắc đột ngột xé tan hư không đấm mạnh lên hai cánh tay đan chéo của Lâm Động, một luồng kình phong bùng phát. Lâm Động bị đánh bật khỏi lưng Tiểu Viêm, chân bước trên không mười mấy bước mới dừng lại.

Hắn cảm thấy một cơn đau truyền lên từ cánh tay, ánh mắt trở nên nặng nề.

Nếu không phải Tiểu Niết Bàn Kim Thân của hắn đã tiến hóa thì e là hai cánh tay của hắn đã đứt lìa rồi.

- Niết Bàn Kim Thân?

Thạch Hiên hiện ra giữa không trung, hắn kinh ngạc nhìn cánh tay của Lâm Động. Đương nhiên hắn biết đó là dấu hiệu mà chỉ có cường giả Niết Bàn Cảnh mới có. Nhưng nguyên lực của Lâm Động cùng lắm chỉ là Bán Bộ Niết Bàn, sao hắn có thể tu luyện được Niết Bàn Kim Thân đến mức này?

- Chả trách mà ngươi ngông cuồng như vậy, thì ra cũng có chút bản lĩnh thật. Nhưng hôm nay trước mặt Vương triều Ma Nham bọn ta ngươi phải chịu khuất phục thôi.

Sự ngạc nhiên chỉ duy trì trong chốc lát, thay vào đó lại là sự lạnh lùng âm u trong mắt Thạch Hiên. Hắn khẽ xoay xoay cổ, gân cốt toàn thân kêu lên răng rắc, một thứ sức mạnh bạo phát di chuyển khắp cơ thể, bùng phát ra ngoài khiến không gian rung chuyển.

- Phù!

Lâm Động thở ra một hơi dài, giũ giũ cánh tay hơi tê tế, gương mặt hiện lên nụ cười:

- Nhất Nguyên Niết Bàn à? Muốn giữ ta lại thì phải xem ngươi có đủ bản lĩnh không.

Trên tường thành, mọi người khi nghe câu nói đó đều, ánh mắt đều trở nên sục sôi, họ rất muốn biết hai người đều rất có danh tiếng này khi chạm trán nhau thì ai sẽ thắng?.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 470

Nhất Nguyên Niết Bàn.

Trên bầu trời ở phía xa, hai đạo nhân ảnh đứng quay mặt đối diện nhau, không khí đặc quánh đầy căng thẳng, không gian lan tỏa đầy sát ý.

Trên tường thành, mọi người đang quan sát với ánh mắt đầy háo hức. Hai người kia đều có danh tiếng ở địa vực Tây Bắc, đương nhiên Thạch Hiên đã thành danh từ lâu, thực lực Nhất Nguyên Niết Bàn cũng đủ khiến hắn có thể xem thường các cường giả của rất nhiều Vương triều Cao cấp khác. Cộng với danh tiếng Vương triều Ma Nham, ai ai cũng biết hắn là nhân vật hàng đầu.

Còn Lâm Động, gần đây mới nổi danh, hơn nữa toàn đơn độc một mình, chắc đến từ một Vương triều Hạ cấp nào đó, nhưng điều này không hề cản trợ sự chấn động, kinh ngạc của họ với những việc mà hắn tạo ra.

Dù sao dám một mình khiêu chiến cả Vương triều Ma Nham, ở địa vực Tây Bắc này không có nhiều người.

Hai nhân vật danh vang khắp chốn này chạm trán đương nhiên sẽ thu hút rất nhiều người, họ rất muốn biết rốt cuộc ai sẽ thắng?

- Ta từng gặp không ít kẻ như ngươi, tình cờ có được kỳ ngộ, thực lực tăng mạnh là tự coi mình thiên hạ vô địch, chẳng coi ai ra gì. Nhưng cuối cùng mười người thì chỉ có một người là may mắn sống sót mà thôi.

Thạch Hiên đứng trên không trung, ánh mắt tìm kiếm sơ hở của Lâm Động, cười lạnh nói:

- Trong mắt ta, ngươi cũng là loại người đó, nhưng đáng tiếc là ngươi không

phải kẻ sống sót trong số mười người kia. Vương triều Cao cấp không phải loại mới nổi lên như ngươi có thể động vào được đâu!

Lâm Động cười cười, cũng không có ý phản bác gì. Cố nhiên Vương triều Cao cấp không phải loại tầm thường, nhưng cũng không thể đại diện cho tất cả. Bối cảnh không tầm thường chỉ giúp hắn có điểm xuất phát cao hơn người thường một chút, nhưng thành tựu cuối cùng thì hoàn toàn phải dựa vào bản thân.

Chính nụ cười bình thản đó của Lâm Động khiến Thạch Hiên phải nắm chặt nắm đấm, nộ hỏa trong lòng càng rực cháy. Kẻ khác nhắc đến Vương triều Ma Nham không ai là không kính sợ, vậy mà kẻ trước mặt đây lại chẳng chút để tâm, cũng không biết do hắn không biết trời cao đất dày hay do hắn quá mức tự tin.

Sau khi nắm đấm của Thạch Hiên nắm lại, ánh kim quang chói lòa lan tỏa khắp thân thể hắn, nguyên lực cuồng bạo cuộn trào.

- Để ta xem ngươi còn cười nữa được không?

Thạch Hiên biến hóa ấn pháp, nguyên lực thiên địa chuyển động ầm ầm quanh người hắn, vô số những tia sáng chói lóa bắn ra, một lát sau trên bầu trời xuất hiện một ngọn núi khổng lồ ngưng tụ từ nguyên lực, trên đỉnh núi là một phù ấn đang tỏa ra sức mạnh kinh người.

Ngọn núi mờ ào phát ra những đợt quyền kình mạnh mẽ, ngay cả bầu trời cũng như rung chuyển.

- Ma Ấn Trấn Sơn Quyền!

Sắc mặt Thạch Hiên lạnh băng, vung đấm đánh xuống, cả ngọn núi oanh kích về phía Lâm Động, mặt đất bị chấn động đến sụt lở ầm ầm.

Thạch Hiên vừa ra tay là thể hiện thủ đoạn thật sự của cường giả Nhất

Nguyên Niết Bàn. Nguyên lực ngưng tụ thành hình, so với bọn Lôi Xà ngang ngược hơn không biết bao nhiêu lần. Uy thế này đủ để khiến cường giả như bọn Trần Mộ chết ngay tức thì.

Nhìn ngọn núi với áp lực cực lớn kia đang tới, ánh mắt Lâm Động toát ra sự nặng nề, rồi hắn hít sâu một hơi, lật bàn tay, Uẩn Thần Bồ Đoàn cổ lão xuất hiện trong tay.

Nguyên lực hùng hậu và tinh thần lực mạnh mẽ dường như cùng lúc trào dâng rồi ồ ạt chảy vào trong Uẩn Thần Bồ Đoàn.

Vút!

Một quang trụ khổng lồ toát lên từ trong Uẩn Thần Bồ Đoàn, thứ Tinh nguyên lực kỳ lạ đó khiến nguyên khí thiên địa như bỗng chốc sôi sục lên.

- Thứ sức mạnh này… Thạch Hiên kinh ngạc nhìn quang trụ có màu sắc hỗn độn kia, sắc mặt thay đổi. Hắn có thể cảm nhận được thứ nguyên lực và tinh thần lực này dường như rất mạnh.

- Hắn có thể dung hợp hai thứ sức mạnh khác nhau?

Nhãn lực của Thạch Hiên quả nhiên không tệ, vừa nhìn là biết ngay, lập tức trong lòng có cảm giác trời đất đảo điên. Hắn biết rất rõ độ khó của việc dung hợp hai thứ sức mạnh này. Chưa nói hiện hắn mới chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn, dù có vượt qua vài lần Niết Bàn Kiếp nữa e cũng chưa làm được.

Nghe nói cách để dung hợp hai loại sức mạnh khác nhau này không phải là thứ mà cường giả Niết Bàn Cảnh có thể biết được, nhưng Lâm Động trước mắt đây đã làm được.

- Đó là vì có cái Bồ Đoàn kia?

Nhưng dù có bị chấn động nhưng Thạch Hiên vẫn tỉnh táo, đảo mắt một cái hắn dừng lại ở Uẩn Thần Bồ Đoàn trước mặt Lâm Động, quang trụ kia chính là

bắn ra từ đây.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, Nhất Chỉ Chấn Thiên Địa, Nhị Chỉ Đảo Sơn Hà… Ngũ Chỉ Động Càn Khôn!

Quang trụ nguyên lực khổng lồ bắn thẳng lên tầng mây xé đôi không gian, năm ngón tay khổng lồ tựa như đến từ thời Viễn Cổ tĩnh lặng lơ lửng trên bầu trời.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động thi triển một lúc ra cả năm chỉ, hơn nữa còn dùng Tinh nguyên lực để ngưng tụ thành. Uy thế đó khiến cả trời đất như rung chuyển!

Trên tường thành, vô số những ánh mắt nhìn những cột sáng khổng lồ phía trên đầu Lâm Động đều ánh lên sự kinh hoàng. Đứng trước thứ vũ kỹ này, dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng cảm thấy sự nguy hiểm chí mạng.

Mắt Lâm Động tràn đầy chiến ý, sau khi đột phá Bán Bộ Niết Bàn, cộng với năng lực của Thiên Phù sư, cuối cùng hắn cũng nhẹ nhàng thi triển được Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.

Năm cự chỉ lơ lửng trên không trung, Lâm Động vung mạnh cánh tay, lập tức cả năm cự chỉ lao vút đi, lực xung kích đáng sợ khiến bầu không khí như biến dạng.

Ầm ầm ầm!

Những tiếng nổ trầm đục vang lên liên hồi. Trước những ánh mắt đang nín thở chăm chú nhìn, năm cự chỉ cuối cùng hung hăng lao vào ngọn núi khổng lồ kia.

Ầm!

Âm thanh kinh thiên động địa vang lên như, cả đất trời như rung chuyển dưới tiếng nổ ấy.

Ngón tay thứ nhất, vào khoảnh khắc tiếp xúc đã bị nổ tung, tiếp đó ngón thứ hai cũng oanh kích thẳng vào ngọn núi rồi nổ tung.

Trước ánh mắt khinh thường của Thạch Hiên, ngón tay thứ ba chỉ chịu đựng được mười giây rồi cũng nổ tan tành.

Cảnh tượng đó khiến không ít người phải ồ lên. Vũ kỹ của Lâm Động cũng không tệ nhưng dường như không cường hãn như tưởng tượng.

Thế nhưng ánh mắt Lâm Động chẳng có chút thay đổi gì, uy lực của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ trong mỗi chỉ là khác nhau, đặc biệt là chỉ thứ năm, đó chính là sự thay đổi hoàn toàn về chất, giờ mà vui mừng thì có lẽ hơi sớm!

Sự thực đúng như Lâm Động nghĩ, sau sự tiêu tan của chỉ thứ tư, chỉ thứ năm cuối cùng bắn lên tấm phù văn kỳ lạ trên đỉnh núi.

Ầm!

Ngọn núi đang lao tới bỗng dừng lại, nguyên lực sục sôi dường như cũng đóng băng lại cùng với nụ cười trên gương mặt Thạch Hiên.

Hai vật thể khổng lồ đâm vào nhau trên không trung, những đợt sóng sức mạnh lan tỏa khiến cường giả Niết Bàn Cảnh cũng phải run sợ.

Dung hợp nguyên lực cảnh giới Bán Bộ Niết Bàn của Lâm Động và tinh thần lực của Thiên Phù sư, uy lực chỉ thứ năm của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ hiển nhiên vượt qua cả tưởng tượng của Lâm Động.

- Phá cho ta!

Hít sâu một hơi, ánh mắt Lâm Động lóe lên quang mang, một tiếng hét trầm vang lên.

Uỳnh uỳnh!

Dường như nghe được tiếng hét của Lâm Động, trên chỉ thứ năm, những đường vân bỗng ánh lên kim quang chói lòa, một thứ uy thế đáng sợ bắt đầu lan tỏa ra.

Uy lực này dường như có dấu hiệu vượt qua vũ kỹ Tạo Hóa Cấp!

Đồng tử Thạch Hiên thu nhỏ lại, rồi hắn nhìn thấy phù văn trên ngọn núi đột nhiên bắt đầu vỡ ra, cuối cùng ầm một tiếng, ngọn núi khổng lồ bị chỉ thứ năm làm cho nổ tung!

Đánh tan được ngọn núi, cự chỉ tuy tối đi rất nhiều, nhưng dư lực còn lại vẫn tiếp tục lao tới Thạch Hiên. Thứ sức mạnh đó khiến Thạch Hiên cũng phải lùi mấy bước rồi mới đánh tan được nó.

Bầu trời tĩnh lặng, tất cả ánh mắt đều nhìn về ngọn núi nổ tung và Thạch Hiên phải thối lui. Một lúc sau hàng loạt những tiếng hít hà vang lên!

- Vũ kỹ mạnh thật! Năng lượng thật kỳ dị!

Gắng gượng đứng vững, Thạch Hiên nắm chặt nắm tay, sâu trong mắt hắn là ánh lên sự thèm muốn. Vũ kỹ và thứ năng lượng hỗn độn mà Lâm Động thi triển khiến hắn cũng phải nổi lòng tham.

- Thứ bảo bối đó không phải là thứ mà loại người như ngươi có thể khống chế, giao ra đây!

Không khí trước mặt hắn bùng nổ, thân hình hắn như quỷ mị xuất hiện phía trước Lâm Động, rồi tay giơ ra tóm về phía Uẩn Thần Bồ Đoàn. Rõ ràng là hắn cũng nhận ra vũ kỹ Lâm Động thi triển mạnh đến vậy là nhờ có cái Bồ Đoàn này!

Hắn phải đoạt được nó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 471

Tình Huống.

Thân ảnh của Thạch Hiên gần như trong chốc lát xuất hiện trước mặt Lâm Động, thế nhưng hắn cũng không phát động tấn công với Lâm Động, ngược lại chụp một trảo về phía Uẩn Thần Bồ Đoàn của Lâm Động, xem bộ dạng này dường như hắn đang có ý định cướp đoạt Bồ Đoàn.

- Hừ!

Hành vi của Thạch Hiên hiển nhiên cũng bị Lâm Động phát giác ra, ánh mắt lúc này chợt trở nên lạnh lẽo, thân hình đột nhiên bước ra một bước, nguyên lực ba động cuồng bạo từ quanh người bộc phát ra hào quang vạn trượng, trực tiếp ngưng tụ thành một con Quang Minh Cự Tượng.

- Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Quang Minh Cự Tượng tràn ngập uy áp đáng sợ, sau đó mang theo lực lượng rung trời chuyển đất xông đến, hung hăng lao về phía Thạch Hiên.

Bình bình!

Không khí dưới sự trùng kích đáng sợ như vậy lập tức nổ tung, hai mắt của Thạch Hiên nheo lại, ánh mắt biến ảo, chợt mãnh liệt biến thành một cỗ ngoan độc, không chút để ý đến thế công của Lâm Động, bàn tay vẫn không tránh né, tiếp tục chụp về phía Bồ Đoàn.

Hắn đối với cái Bồ Đoàn có thể dung hợp hai loại lực lượng này cực kỳ thèm thuồng, nếu như hắn có thể lấy được nó, chắc chắn sẽ trở thành một thứ lợi khí trong tay hắn.

Về phần thế công của Lâm Động, mặc dù cuồng mãnh, nhưng Thạch Hiên đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, ngược lại cũng không quá kiêng kỵ, trong mắt hắn, cho dù là đỡ một chưởng của Lâm Động thì Lâm Động cũng không thể làm gì được hắn.

Đây chính là tự tin của cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn!

Lâm Động không ngờ Thạch Hiên lại không thèm để ý đến công kích của mình, vẫn tiếp tục chụp về phía Bồ Đoàn thì ánh mắt cũng phát lạnh. Một loáng sau, Quang Minh Cự Tượng đã mang theo lực lượng đáng sợ trùng kích vào, hung hăng nện lên thân thể Thạch Hiên.

Keng!

Trong khoảnh khắc va chạm, thân thể Thạch Hiên trực tiếp bộc phát ra thanh âm thanh thúy giống như va vào kim loại. Sau đó kim quang trong người hắn điên cuồng tràn ra, cưỡng ép chống đỡ lực lượng cuồng bạo.

Mà sau khi lực lượng đánh lên cánh tay duỗi ra của Thạch Hiên, thì tốc độ của cánh tay hắn cũng càng lúc càng chậm, cuối cùng lúc còn cách Bồ Đoàn khoảng một xích thì đột nhiên ngưng lại.

- Cút!

Lâm Động quát lạnh một tiếng, trên thân thể của hắn đồng dạng cũng bộc phát kim quang rực rỡ. Kim quang bỗng nhiên tràn ra, trong chớp mắt ngắn ngủi, Quang Minh Cự Tượng lập tức biến thành một con Kim Tượng, kim quang vô cùng chói mắt đâm về phía người trước mặt.

Đinh!

Lúc này đây, tiếng nổ cuồng bạo lại truyền ra, sau đó ngón tay vốn đã chạm đến Bồ Đoàn của Thạch Hiên bỗng nhiên chấn động mạnh mẽ, sau đó bay ngược đi. Bước chân hắn đạp lên hư không hơn mười bước thì mới ổn định lại thân

hình, khuôn mặt lập tức trở nên xanh mét, hiển nhiên Lâm Động có thể chính diện đẩy lui hắn đã vượt ngoài dự liệu của hắn.

Mặc dù ngạnh đón thế công hung hãn của Lâm Động, thế nhưng huyết khí trong người Thạch Hiên vẫn sung mãn, không hề có chút dấu hiệu uể oải. Điều này khiến Lâm Động âm thầm kinh hãi, quả không hổ là cường giả vượt qua Niết Bàn Kiếp. Công kích vừa rồi của hắn, nếu đổi lại là cường giả Niết Bàn Cảnh bình thường xông lên thì ít nhất cũng phải chấn động khí huyết đến nhộn nhạo, nhưng tên này không ngờ lại dường như không xảy ra chuyện gì.

Thân hình Thạch Hiên vừa ổn định, nhớ đến tình cảnh trải qua phen cướp đoạt vừa rồi thất bại hiển nhiên đã khiến cho hắn cực kỳ mất mặt.

Trong mắt tràn ra một trận lạnh lẽo, chợt hắn đột nhiên duỗi ra năm ngón tay chỉ về phía Lâm Động.

Xuy xuy!

Kim quang rực rỡ xen lẫn với năng lực vô cùng cuồng bạo với một loại tốc độ điên cuồng ngưng tụ tại đầu ngón tay của Thạch Hiên, trong mắt hắn lóe lên hàn quang, bất kỳ ai cũng hiểu hắn đã thật sự nổi giận rồi.

- Kim Cương Liệt Thiên Chỉ!

Kim quang như thiểm điện tuôn tràn ra, gần như chỉ trong thời gian vài hô hấp thì một chùm tia sáng kim sắc trong nháy mắt trực tiếp từ đầu ngón tay của Thạch Hiên bắn ra, tốc độ này khó có thể dùng mắt thường cảm nhận được.

Chùm tia sáng kim sắc này sắc bén đến mức kinh người, kim quang xẹt qua nơi nào thì hư không phảng phất như đều để lại một vệt màu vàng nhàn nhạt.

Đồng tử Lâm Động đột nhiên co rút mạnh nhìn chùm tia sáng màu vàng bắn đến. Giờ khắc này hắn đồng dạng cảm thấy mùi vị nguy hiểm nồng đậm, lòng bàn tay trở một cái, lập tức có một cái hắc động thành hình.

Viu!

Chùm tia sáng màu vàng hung hăng lướt đến, chỉ có điều ngay trong giây lát Lâm Động sắp xuất thủ thì chùm tia sáng màu vàng đột nhiên lệch đi một cách quỷ dị, cũng không trực tiếp tấn công Lâm Động mà hung hăng nện về phía Uẩn Thần Bồ Đoàn.

Đến lúc này Lâm Động mới hiểu rằng thì ra mục tiêu thực sự của Thạch Hiên không phải là hắn, mà chính là Uẩn Thần Bồ Đoàn. Tên này cũng đủ quyết đoán, nếu như không thể đoạt được thì tốt nhất nên hủy đi.

Chiêu thức này không thể không nói là cực kỳ tàn nhẫn, hơn nữa cũng có chút nằm ngoài dự kiến của Lâm Động. Lúc hắn nhìn thấy chùm tia sáng màu vàng đột nhiên lệch đi đã khiến hắn không kịp phản ứng chút nào.

Ầm!

Chùm tia sáng màu vàng mạnh mẽ nện lên Bồ Đoàn, ba động cuồng bạo mà sắc bén trong nháy mắt tràn ra. Dưới công kích mạnh mẽ như vậy, chỉ thấy Uẩn Thần Bồ Đoàn dưới ánh mắt khiếp sợ của Lâm Động nhanh chóng xuất hiện từng đạo vết rạn nứt.

Uẩn Thần Bồ Đoàn cũng không phải là Linh Bảo, hiệu quả của nó cũng chỉ là dùng để dung hợp tinh thần lực và nguyên lực mà thôi. Bởi vậy, trước một kích toàn lực của Thạch Hiên, nó cũng không thể chịu đựng được sự phá hoại, lập tức tan vỡ.

Rắc rắc!

Từng đạo vết nứt nhanh chóng lan ra, cuối cùng dưới ánh mắt âm trầm của Lâm Động đột nhiên nổ tung, quang điểm bay đầy trời, sau đó khuếch tán ra.

Uẩn Thần Bồ Đoàn đã bị Thạch Hiên trực tiếp đánh nát!

Thạch Hiên ở phía xa cười lạnh nhìn một màn này, trong lòng thoáng có chút

tiếc hận, chỉ có điều vẫn còn hơn là để bảo bối rơi vào tay Lâm Động.

Thế nhưng, lúc quang điểm tản ra đầy trời, tất cả mọi người, thậm chí ngay cả bản thân Lâm Động cũng không nhận ra, trong khoảnh khắc Uẩn Thần Bồ Đoàn nổ tung, một đạo hào mang vừa vặn từ trong vô số quang điểm vọt mạnh ra. Bởi vì Lâm Động vừa vặn ở phía sau Bồ Đoàn, cho nên lúc đạo hào mang bắn ra thì hắn cũng là người đầu tiên tiếp xúc với đạo hào mang đó.

Mà trong khoảnh khắc tiếp xúc, hào mang lập tức biến mất, cũng không có chút dị thường gì, thế cho nên ngay cả Lâm Động cũng không phát hiện một màn này.

Sắc mặt Lâm Động trở nên âm trầm, hắn hiển nhiên không ngờ rằng mình lại để Thạch Hiên trước mặt mình phá hủy Uẩn Thần Bồ Đoàn.

Đối với tầm quan trọng của Uẩn Thần Bồ Đoàn, Lâm Động là rõ ràng nhất, có thể dung hợp lực lượng, cho dù là với tầm mắt cao thấu trời của Tiểu điêu cũng cảm thấy có chút khó giải quyết. Điều này đủ nói lên sự trân quý của Uẩn Thần Bồ Đoàn, hôm nay đã bị Thạch Hiên phá hủy, tổn thất này có thể nói là vô cùng lớn.

- Khốn kiếp!

Ánh mắt Lâm Động trở nên âm trầm, tinh thần lực bành trướng, theo cơn nóng giận trong lòng bộc phát ra, trong nháy mắt tràn ngập thiên địa, sau đó cuồng phong thiên địa bỗng nhiên gào thét, mây đen ngưng tụ, sấm sét nổi lên.

- Tinh thần lực thật cường đại, tên này thật sự là mới tiến vào Thiên Phù sư sao? Tại sao lại có tinh thần lực mạnh như vậy được?

Cảm nhận được tinh thần lực cường đại tràn ngập trong thiên địa, không chỉ người trên tường thành xôn xao, mà ngay cả Thạch Hiên, lúc này hai mắt cũng hơi nheo lại.

- Thôn Phệ Lôi Chưởng!

Một tia lôi đình cực lớn giống như ngân xà đột nhiên từ trên trời lao xuống, sau đó tại trong lòng bàn tay của Lâm Động hóa thành một chưởng ấn lôi điện màu đen, hung hăng nện về phía Thạch Hiên.

Nhìn lôi chưởng màu đen cực lớn nện đến, Thạch Hiên cũng không dám lãnh đạm nữa, từ trên lôi chưởng hắn cảm nhận được một mùi vị cực kỳ quỷ dị. Điều này khiến cho hắn không dám xem thường, lập tức thúc giục nguyên lực, hóa thành cự chưởng, cùng với lôi chưởng hung hăng va vào nhau.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời, từng đạo lôi chưởng không ngừng tràn ra, sau đó cùng với công kích của Thạch Hiên tiếp xúc, đồng loạt phát ra tiếng nổ đnh tai nhức óc, cứ như vậy không ngừng vang vọng khắp bầu trời.

Trên tường thành, mọi người nhìn hai người đánh nhau cực kỳ khốc liệt thì cũng âm thầm tặc lưỡi. Đối với việc Lâm Động có thể chống đỡ Thạch Hiên lâu như vậy mà không rơi xuống hạ phong, trong lòng bọn hắn hiển nhiên cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Đương nhiên, người có nhãn lực tốt thì hiển nhiên cũng có thể nhìn ra điều gì đó. Đó là trận chiến này nếu như tiếp tục kéo dài, Thạch Hiên chắc chắn sẽ thủ thắng, dù sao đi nữa thì hắn cũng là người đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, nếu luận về độ hùng hậu của nguyên lực thì tất nhiên là hơn xa Lâm Động.

Ầm!

Một trận cứng chọi cứng, thân hình Lâm Động lui vài bước, ánh mắt băng hàn nhìn về phía Thạch Hiên đang cười lạnh ở phía xa.

- Lâm Động, lực chiến đấu của ngươi quả thật nằm ngoài dự liệu của ta, chỉ có điều ta đã từng nói rồi, hôm nay ngươi chắp cánh cũng đừng mong thoát khỏi!

Thạch Hiên chỉ vào quang võng tràn ngập, đem cả mảnh thiên địa này khóa chặt, Lâm Động bây giờ phản kháng kịch liệt chẳng qua cũng chỉ là đóa phù dung sớm nở tối tàn mà thôi, có lẽ một lát nữa hắn sẽ lộ vẻ mệt mỏi, đến lúc đó muốn thu thập hắn thì cũng dễ như trở bàn tay.

Hai mắt Lâm Động nheo lại, vừa muốn cười lạnh một tiếng thì thanh âm của Tiểu điêu thoáng có chút gấp gáp đột nhiên vang lên trong lòng:

- Lâm Động, trước tiên hãy rời đi, trong cơ thể ngươi dường như xảy ra chút tình huống!

Nghe thấy âm thanh của Tiểu điêu, trong lòng Lâm Động chấn động mạnh, chỉ có điều mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng Tiểu điêu. Khẽ gật đầu, sau đó thoáng nhìn qua Thạch Hiên, cười cười nói:

- Ngươi cho rằng dựa vào những thứ này có thể cản ta lại sao?

Khóe mắt của Thạch Hiên hơi nheo lại, cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn nói lời ngông cuồng sao?

- Cuồng ngôn thì không phải, chỉ có điều chẳng qua muốn nói với ngươi một điều, trận hình ngươi phí công bày ra chỉ là uổng phí khí lực mà thôi. Chuyện ngươi hủy Bồ Đoàn của ta, ta sẽ nhớ kỹ, đợi lần sau gặp lại, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá rất lớn!

Lâm Động thản nhiên nói, chợt bàn tay siết chặt lại, một cái chìa khóa cổ xưa lập tức xuất hiện trong tay hắn.

- Viễn Cổ Bí Thược?

Nhìn chiếc chìa khóa này, đồng tử Thạch Hiên đột nhiên co rút lại, dường như nhìn thấy cái gì đó. Đột nhiên hắn chụp đến, bàn tay nguyên lực cực lớn hung hăng chụp về phía Lâm Động.

- Không cần tiễn, một trăm vạn Niết Bàn Đan hôm nay ta nhận, những chuyện khác, đợi sau này gặp mặt, ngươi hãy cẩn thận một chút!

Đối với công kích của Thạch Hiên, Lâm Động chỉ cười, Viễn Cổ Bí Thược trong tay chợt bộc phát ra một trận hào quang, trực tiếp đem thân hình của hắn bao bọc lấy, sau đó thân ảnh của hắn cứ như vậy, cực kỳ quỷ dị biến mất tại trên không trung.

Cự chưởng gào thét chụp đến, nhưng chỉ chụp vào khoảng không, Thạch Hiên nhìn bầu trời trống rỗng, sắc mắt lúc này trở nên tái mét.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 472

Trận Pháp Trong Cơ Thể.

Ngoài thành Ma Nham, bầu trời trong chốc lát trở nên yên tĩnh, mọi người trên tường thành có chút kinh ngạc nhìn vị trí Lâm Động biến mất một cách quỷ dị, hiển nhiên không ngờ rằng tên đó lại trực tiếp rời đi như vậy.

Trên tường thành sau một hồi trầm mặc thì những ánh mắt có chút hả hê nhìn về phía Thạch Hiên, vẻ mặt tái nhợt trên bầu trời. Hôm nay Vương triều Ma Nham huy động rất nhiều nhân lực, thậm chí ngay cả cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn là Thạch Hiên cũng tự mình ra tay, chỉ có điều cuối cùng vẫn bị Lâm Động thuận lợi mang một trăm vạn Niết Bàn Đan đi. Hành vi đó quả thực là hung hăng tát lên mặt Vương triều Ma Nham một cái, hơn nữa lại còn vang rất kêu.

Thạch Hiên giữa không trung dường như cũng cảm nhận được những ánh mắt đó, sắc mặt vốn tái nhợt lại càng trở nên khó coi hơn. Mà lúc này, trận pháp quang võng đầy trời lúc này cũng dần trở nên ảm đạm, những cường giả của Vương triều Ma Nham từ phía xa xông đến, vẻ mặt có chút nơm nớp lo sợ nhìn khuôn mặt dữ tợn như muốn cắn người của Thạch Hiên. Ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

- Truyền lệnh xuống cho ta, chỉ cần ai bắt được Lâm Động, đem đầu hắn giao ra thì không chỉ một trăm vạn Niết Bàn Đan trên người gã thuộc về hắn, mà Vương triều Ma Nham còn cho hắn thêm năm mươi vạn Niết Bàn Đan nữa!

Ánh mắt âm trầm của Thạch Hiên đảo qua nơi Lâm Động biến mất, âm thanh lạnh thấu xương vang vọng khắp bầu trời, đồng thời lọt vào tai những người đứng trên tường thành.

Xôn xao!

Lời của Thạch Hiên vừa dứt, trong mắt những người đang hả hệ đột nhiên dâng lên một cỗ tham lam. Thù lao như vậy cộng lại cũng đến một trăm năm mươi vạn Niết Bàn Đan, thủ bút thật lớn. Nếu như người nào có thể có được thủ bút này thì việc trùng kích Niết Bàn Cảnh hiển nhiên không cần phải lo lắng đến việc thiếu Niết Bàn Khí nữa.

Lệnh truy nã này thật có chút điên cuồng!

Âm thanh xôn xao giống như làn sóng nhanh chóng tràn ra, cuối cùng lan khắp cả tòa thành thị. Phần lớn mọi người đều bị số lượng Niết Bàn Đan khổng lồ này khiến cho rung động, ngay sau đó, ánh mắt đều trở nên đỏ rực.

Chỉ có điều, một vài người tỉnh táo thì lại âm thầm lắc đầu, một trăm năm mươi vạn Niết Bàn Đan mặc dù hấp dẫn, thế nhưng Lâm Động cũng không phải là đèn cạn dầu. Hơn nữa hắn có thể dưới sự bao vây dày đặc của Vương triều Ma Nham bình yên rời đi, muốn bắt được hắn há là chuyện dễ dàng vậy sao?

Niết Bàn Đan này cũng không phải là dễ hưởng.

Đương nhiên, người có lý trí dù sao vẫn là số ít, một trăm năm mươi vạn Niết Bàn Đan đủ để rất nhiều người điên cuồng.

Thạch Hiên nhìn tòa thành thị đang xôn xao, trong mặt xẹt qua một tia cười lạnh, khẽ lẩm bẩm nói:

- Đắc tội với Vương triều Ma Nham ta, ta sẽ khiến cho ngươi tại Chiến trường Viễn Cổ khó tiến nửa bước, Lâm Động, ta xem ngươi có thể trốn chui trốn nhủi như chó nhà có tang bao lâu!

o0o Mà lúc Thạch Hiên tuyên bố truy nã Lâm Động, Lâm Động cũng đã trốn vào trong không gian Viễn Cổ Bí Thược. Khi hắn tiến vào trong không gian này, Viễn Cổ Bí Thược lại lần nữa tiến vào trong hư vô, cho dù là với năng lực của

Thạch Hiên thì cũng không thể nào phát hiện được.

Không gian của Viễn Cổ Bí Thược vẫn là một quảng trường hắc thạch, không hề có chút nhân khí. Lâm Động từ trong quảng trường hắc thạch này hạ xuống, tay áo vung lên, Tiểu Viêm từ trong tay áo thoát ra, đồng thời Tiểu điêu cũng thoáng hiện.

- Chuyện gì xảy ra?

Nhìn Tiểu điêu, Lâm Động cau mày hỏi.

- Tự ngươi xem đi!

Tiểu điêu cào cào móng vuốt, ánh mắt thoáng có chút cổ quái.

Đối với ánh mắt của Tiểu điêu, Lâm Động trong lòng hơi giật mình, tâm thần lập tức nhập vào trong thể nội, sau khi trải qua xem xét cẩn thận một hồi, hắn rốt cuộc đã phát hiện vấn đề.

Phía trên đan điền của hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một mảnh hào quang, bên trong tia sáng mơ hồ có một đạo quang tuyến tràn ra, phảng phất như hợp thành một cái quang trận cực nhỏ vô cùng phức tạp khó hiểu.

Sự cổ xưa, khó hiểu, và khí tức quỷ dị của nó khiến trái tim của Lâm Động cũng trầm xuống. Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Lâm Động đối với trận pháp này.

Mà nhìn thấy trận pháp này, Lâm Động cũng sửng sốt một chút, hiển nhiên không rõ tại sao thứ này lại đột nhiên xuất hiện trong cơ thể hắn… Hơn nữa, khiến cho Lâm Động kinh dị chính là không biết tại sao hắn luôn cảm thấy trận pháp này có chút rườm rà phức tạp, lại có chút cảm giác quen thuộc.

Lâm Động cau mày, cẩn thận quan sát. Cứ như thế một lúc lâu sau, sắc mặt của hắn rốt cuộc cũng có chút thay đổi, bởi vì hắn nhìn thấy đan điền ở bên dưới trận pháp đang lơ lửng không ngờ lại có một nguồn năng lượng tràn ra, cuối

cùng bị trận pháp hấp thu.

Tình huống như vậy khiến cho Lâm Động chấn động mãnh liệt. Thứ đáng chết này không ngờ lại trộm nguyên lực của hắn.

Lửa giận trong lòng bùng phát, tâm thần Lâm Động khẽ động, một luồng nguyên lực hung hăng tràn về phía cái quang trận ngu xuẩn đó. Nhưng bất luận hắn xuất ra bao nhiêu thì quang trận vẫn sừng sững bất động, ngược lại còn có dấu hiệu hấp thu mạnh hơn, điều này khiến cho Lâm Động vội vàng dừng lại hành vi lỗ mãng.

- Đây là thứ gì?

Thi triển một vài thủ đoạn nhưng Lâm Động vẫn vô kế khả thi, chỉ có thể đem tâm thần rời khỏi cơ thể, nhìn về phía Tiểu điêu, sắc mặt có chút khó coi hỏi.

- Nếu như ta đoán không sai thì đây chính là trận pháp kỳ lạ ẩn giấu bên trong Uẩn Thần Bồ Đoàn. Cũng chính bởi vì sự tồn tại của nó cho nên Bồ Đoàn mới có công hiệu dung hợp lại loại lực lượng lại.

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Trận pháp chết tiệt này đang hấp thu nguyên lực của ta!

Lâm Động nghiến răng nghiến lợi nói, nếu cứ để trận pháp này tùy ý hấp thu tiếp, hắn còn có thể tu luyện được nữa sao? Mặc dù trận pháp này dường như hấp thu không phải quá nhiều, nhưng loại hấp thu giống như tằm ăn lá dâu này mới chân chính đau tận xương tủy, cho nên thứ này cần phải giải quyết sạch sẽ.

- Trận pháp này không phải là loại đơn giản, ta vừa rồi đã thử quan sát một chút, thứ này có công hiệu dung hợp rất thần kỳ.

Tiểu điêu chậm rãi nói.

Lâm Động trừng mắt, chuyện này không phải là nói nhảm sao? Hắn phải dựa vào Uẩn Thần Bồ Đoàn mới có thể đem nguyên lực và tinh thần lực dung hợp, từ đó tạo thành Tinh nguyên lực đặc biệt cường đại.

- Đây không phải là dung hợp với ngươi, mà là dung hợp càng thêm phức tạp và rối rắm, ví dụ như đem hai hoặc nhiều loại lực lượng cùng dung hợp lại với nhau.

Tiểu điêu nói đến đây thì trong mắt có chút kinh dị, có lẽ năng lực này cũng khiến cho nó cảm thấy có chút khiếp sợ.

Lâm Động rốt cuộc cũng sửng sốt một chút, đợi đến khi hắn cẩn thận suy nghĩ việc này đại biểu cho cái gì thì khóe miệng mới không nhìn được nhếch lên, chợt tim có chút đập mạnh. Trận pháp này quả thật cổ quái, cũng không biết là có nó ở trong cơ thể đến tột cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu.

- Trong cơ thể của ngươi có ba cỗ lực lượng, nguyên lực, tinh thần lực và lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù, nếu như ngươi có thể điều khiển được trận pháp này, nói không chừng có thể dung hợp được ba loại lực lượng với nhau. Đến lúc đó ngươi dùng lực lượng dung hợp này thi triển vũ kỹ thì uy lực phát ra chắc chắn còn mạnh mẽ hơn.

Tiểu điêu khẽ nói.

- Nghe cũng không tệ, chỉ có điều trận pháp này hiển nhiên cũng không phải là đèn cạn dầu. Ta vừa rồi đã thử một chút, nhưng không hề có chút hiệu quả, nó vẫn đang không ngừng hút nguyên lực của ta.

Lâm Động cười khổ nói.

- Với năng lực của ngươi quả thật không thể nào khiến cho trận pháp này dao động được chút nào, phải tìm thứ có thể trấn áp được nó thì mới có thể khiến ngươi dễ dàng sai khiến sử dụng nó.

Tiểu điêu ngược lại kinh nghiệm vô cùng lão luyện, hơi trầm ngâm nói.

Lâm Động nhíu mày, quang trận này hiển nhiên không đơn giản, nói không chừng địa vị cũng tương đối lớn, nếu như muốn trấn áp để dễ dàng sai khiến thì chỉ e cũng không phải đơn giản.

- Trận pháp này chắc chắn là kiệt tác của một vị siêu cấp cường giả, thường nhân có được có lẽ cũng không có biện pháp gì, chỉ có điều ngươi thì lại khác.

Tiểu điêu cười cười, chỉ chỉ vào lòng bàn tay của Lâm Động.

Mặc dù trong lòng thoáng có chút chấn động với vị siêu cấp cường giả theo lời của Tiểu điêu, chỉ có điều Lâm Động vẫn rất nhanh hồi phục lại tinh thần, bàn tay hơi siết lại nói:

- Ý ngươi là… Thôn Phệ Tổ Phù và Thạch phù?

- Ừ, bất kể trận pháp này có lai lịch như thế nào, chỉ cần Thôn Phệ Tổ Phù và Thạch phù thần bí cũng đủ để trấn áp nó rồi!

Tiểu điêu gật đầu nhè nhẹ nói.

Buồn cười, Thôn Phệ Tổ Phù chính là một tám đại Tổ Phù trong thiên địa, là do thiên địa tạo thành, lực lượng có thể thôn phệ được cả thiên địa. Mà Thạch phù thần bí cũng có lai lịch bất phàm, cho dù là Tiểu điêu lúc trước thì cũng không thể nhìn thấu lai lịch của nó. Có hai đại thần vật này tọa trấn, bất kể cái trận pháp khỉ gió này do ai tạo ra thì cũng tuyệt đối khó có thể chống đỡ.

Nhìn thấy Tiểu điêu khẳng định như vậy, Lâm Động cũng lặng lẽ thở dài một hơi, sau đó cũng không chần chừ nữa, lập tức ngồi xếp bằng nói:

- Bắt đầu thôi!

- Ừ!

Tiểu điêu khẽ gật đầu, cười nói:

- Đây cũng xem như là nhân họa được phúc, nếu như có thể trấp áp được trận pháp này, có lẽ về sau đối với ngươi sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Lâm Động gật đầu, cũng không nói gì thêm, trong mắt trở nên nóng bỏng. Nắm đấm của hắn siết chặt lại, hắn trái lại muốn xem xem trận pháp này đến tột cùng lợi hại tới mức nào? Bất kể thứ này là do siêu cấp cường giả nào tạo ra, chỉ cần nó ở trong cơ thể của hắn thì cho dù là rồng thì cũng phải cuộn lại, là hổ thì cũng phải nằm sấp xuống.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 473

Càn Khôn Cổ Trận.

Tâm thần của Lâm Động lại lần nữa chìm vào trong thân thể, pháp trận cổ xưa lơ lửng bên trên đan điền cũng xuất hiện dưới ánh mắt chăm chú của hắn.

Quang trận cổ xưa tản ra quang mang nhàn nhạt. Nếu như cẩn thận xem xét thì sẽ phát hiện vô số quang tuyến trong trận phảng phất như đang phát sinh biến hóa, khiến cho trận pháp không có hình thái cố định, dường như trong mỗi thời khắc thì ngoại hình của nó đều khác so với trước.

Lâm Động cẩn thận quan sát trận pháp cổ xưa, trong mắt lóe lên vẻ kinh dị nồng đậm. Độ phức tạp của trận pháp này đã đạt đến mức đáng sợ, hắn thật sự có chút khó mà tưởng tượng nổi trên thế giới này tại sao lại xuất hiện trận pháp quỷ dị như vậy.

- Trận pháp này cho dù thường nhân có thiên phú như thế nào, có mô phỏng vô số lần thì cũng không thể tạo ra được cái trận pháp thứ hai.

Âm thanh của Tiểu điêu vang lên trong lòng Lâm Động, từ đó có thể thấy được sự thần kỳ của quang trận này.

- Trước kia trận pháp này ở bên trong Uẩn Thần Bồ Đoàn, mà Uẩn Thần Bồ Đoàn thì lại che giấu phần lớn công dụng của đại trận. Ta trái lại hoài nghi có phải lúc trước người sáng tạo ra trận pháp như vậy là cố tình hay không, cho dù người khác có chiếm được Uẩn Thần Bồ Đoàn thì cũng chỉ có thể dung hợp được hai loại lực lượng mà thôi.

Nghe thấy thanh âm của Tiểu điêu, Lâm Động cũng khẽ gật đầu. Nếu như không phải do Thạch Hiên đập nát Uẩn Thần Bồ Đoàn, và đại trận bên trong

Uẩn Thần Bồ Đoàn tiến vào thân thể hắn thì chỉ e hắn và Tiểu điêu cũng không thể phát hiện được sự cường đại của trận pháp cổ xưa này.

- Tiếp theo phải làm sao?

Lâm Động hỏi, hắn đối với việc trấn áp cổ trận thật sự không biết chút gì, chuyện như vậy cũng chỉ có thể thỉnh giáo Tiểu điêu mà thôi.

- Phần lớn đại trận, bất kể phức tạp đến cỡ nào thì cũng đều là trăm sông đổ về một biển, tóm lại là tại trung tâm đều có một trận nhãn dùng để trấn áp toàn bộ đại trận.

Âm thanh của Tiểu điêu khẽ vang lên.

- Trung tâm?

Lâm Động nhíu mày, tâm thần chăm chú nhìn vào cổ trận, mức độ rườm rà và phức tạp khiến hắn mơ hồ có chút đau đầu, muốn tìm ra điểm trung tâm tại trong trận pháp phức tạp như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản.

- Cái gọi là trung tâm tức là điểm hội tụ năng lượng của trận pháp. Với độ phức tạp của trận pháp này, nếu như nó chỉ bất động thì cho dù là ta cũng không thể tìm ra, chỉ có điều lúc nó hấp thụ nguyên lực của ngươi, ngươi có thể tìm ra được điểm trung tâm.

Nghe thấy lời này, ánh mắt Lâm Động sáng lên, chợt nặng nề gật đầu. Sau đó tâm thần khẽ động, liền có từng đạo nguyên lực nhanh chóng từ trong đan điền tuôn ra, cuối cùng rót vào bên trong cổ trận.

Mà đối với những nguyên lực dâng đến tận cửa này, cổ trận trái lại cũng không cự tuyệt, trực tiếp đem toàn bộ hấp nạp. Mà tâm thần Lâm Động thì lại chậm rãi cảm ứng phương hướng lưu động của những nguyên lực này.

Đây là một chuyện tương đối hao tâm tốn sức. Độ phức tạp của cổ trận này ngay cả Tiểu điêu cũng phải tặc lưỡi. Bởi vậy, mặc dù Lâm Động theo hướng

vận chuyện của nguyên lực, nhưng cũng không ngừng chuốc lấy thất bại, điều này khiến cho hắn có chút căm tức.

Chỉ có điều căm tức thì căm tức, chuyện này cũng không thể gấp được. Cho nên Lâm Động chỉ có thể thu liễm tâm tình, lại một lần nữa cảm ứng hướng lưu động của nguyên lực, cuối cùng tâm thần lặng lẽ chìm vào trong trận pháp phức tạp đến cực điểm.

Việc thăm dò này cũng không biết kéo dài bao lâu, cho dù là với nguyên lực của Lâm Động cũng không chịu nổi tiêu hao, có lẽ nếu đổi lại người thường thì đã gặp phải nguy hiểm rồi.

Ô… ô… ô… n… g!

Bên trong cơ thể Lâm Động trở nên im ắng, hồi lâu sau, đột nhiên trong trận pháp cổ xưa phát ra một âm thanh cực nhỏ.

Trong khoảnh khắc đạo âm thanh này vang lên, tâm thần Lâm Động đột nhiên tỉnh táo lại, chợt có vẻ mừng như điên, phát ra từ tận đáy lòng. Ánh mắt của hắn gắt gao tập trung tại một điểm của quang trận cổ xưa. Tại nơi đó, hắn rốt cuộc cũng cảm ứng được điểm năng lượng hội tụ.

Tiểu điêu một mực chú ý vào bên này, cũng thở phào một hơi. Xem ra Lâm Động đã tìm được điểm trung tâm rồi, mặc dù tiêu phí không ít thời gian, nhưng cũng xem như không tệ rồi.

- Tiếp theo, ta muốn xem xem ngươi có thể gây ra sóng gió gì?

Lâm Động đè nén sự vui mừng, nhìn cổ trận, chợt tâm thần khẽ động. Một tia phù văn từ hắc động tràn ra không ngừng nhúc nhích, lập tức xuất hiện bên trên đại trận, một cỗ lực lượng thôn phệ tràn ra, chính là Thôn Phệ Tổ Phù.

Mà lúc Thôn Phệ Tổ Phù xuất hiện, cổ trận ở phía dưới phảng phất như cũng nhận ra mối nguy hiểm gì đó đủ để uy hiếp nó, hào quang tràn ngập càng trở nên

mãnh liệt.

Trận pháp xảy ra biến hóa khiến Lâm Động có chút kinh ngạc, chợt nhịn không được phát ra một tiếng kinh thán. Chỉ là một trận pháp mà lại có cảm giác giống như sinh linh vậy.

Viu!

Trong nội tâm hơi có chút kinh thán, tâm thần của Lâm Động cũng ngưng lại, chợt Thôn Phệ Tổ Phù dưới sự điều khiển của hắn liền hóa thành một đạo hắc quang, kèm theo tinh thần của hắn trực tiếp tiến vào trong trận pháp.

Theo cỗ lực lượng ngang ngược của Thôn Phệ Tổ Phù tiến vào trận pháp cổ xưa, cổ trận lập tức phát ra âm thanh vù vù, sau đó một cỗ hấp lực cường đại phát ra, tâm thần Lâm Động cũng bị cưỡng ép kéo vào trong trận.

Trong khoảnh khắc bị hút vào, tinh thần Lâm Động cũng thoáng hoảng hốt, chỉ có điều rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại. Sau đó hắn liền cảm thấy ánh sáng trước mắt mình bạo phát, nhìn quanh người thì kinh hãi phát hiện bản thân đang đứng trên một mảnh địa phương không biết tên. Tại chung quanh hắn, có vô số mảnh quang mang đang giao thoa nhau, một mảnh hào quang tại dưới chân lan tràn ra, trong mơ hồ tạo thành đường vân giống hệt như kinh mạch của thiên địa vậy.

- Đây là bên trong trận?

Lâm Động có chút rung động nhìn một màn này, hắn không ngờ đã bị hút vào trong trận rồi.

Phía trên Lâm Động, Thôn Phệ Tổ Phù lắng lặng lơ lửng, từng cỗ lực thôn phệ tràn ra, đem Lâm Động hút vào trong đó.

Lâm Động nhìn về phía trước, ở đó có một quang đoàn hình tròn, một tia mùi vị cổ xưa và bí ẩn từ bên trong truyền ra, trong mơ hồ, tại bên ngoài quang đoàn

có những ký tự cổ xưa xuất hiện:

- Càn Khôn Cổ Trận!

Hai mắt Lâm Động nheo lại, phân biệt những kiểu chữ cổ xưa này, cuối cùng thì thào tự nói:

- Đây chính là tên của trận này sao? Khẩu khí đúng là không nhỏ, dám dùng Càn Khôn làm tên!

- Lâm Động, chỗ ngươi đang đứng hiện nay chính là trung tâm của trận, chỉ cần ngươi đem quang đoàn này trấn áp thì liền có thể điều khiển được trận pháp.

Âm thanh của Tiểu điêu cũng từ bên ngoài cổ trận truyền đến.

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, cũng không nói gì thêm nữa, chợt thở dài một hơi, ánh mắt lập tức trở nên ngưng trọng. Bàn tay vung lên, Thôn Phệ Tổ Phù theo đó vọt đến, cuối cùng hóa thành một cái hắc động, lơ lửng tại phía trên quang đoàn, một cỗ lực lượng thôn phệ cường đại lập tức tràn ra.

Xuy xuy!

Mà dường như phát giác ra ý đồ của Thôn Phệ Tổ Phù, quang đoàn không ngờ cũng chấn động, từng đạo cột sáng vọt lên, đem lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù phản chấn trở về.

- Trận pháp thật mạnh!

Nhìn thấy một màn này, đồng tử Lâm Động cũng hơi co rụt lại. Mặc dù thực lực của hắn bây giờ còn không thể hoàn toàn thúc giục Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng dù sao trận pháp này cũng không có người điều khiển, nhưng vẫn có thể chống đỡ được lực lượng của Thôn Phệ Tổ Phù, điều này quả thật không đơn giản.

- Chỉ có điều bất kể ngươi mạnh như thế nào, dù sao thì cũng chỉ là vật vô chủ, hơn nữa đây là bên trong cơ thể ta, còn chưa đến lượt ngươi giương oai!

Ánh mắt Lâm Động trở nên sắc bén. Hắn phải trấn áp trận pháp này, nếu không thì nguyên lực bên trong cơ thể sẽ bị thứ này không ngừng hấp thu, nói không chừng đến lúc đó trận pháp cường đại lên thì sẽ đổi khách thành chủ, khiến cho hắn bị hại rất lớn.

Uỳnh uỳnh!

Thôn Phệ Tổ Phù dưới sự thúc giục của Lâm Động, hắc động tạo thành cũng mở rộng hơn, lực thôn phệ tràn ngập ra, không ngừng xâm thực vào trong quang đoàn.

Mà đối với việc xâm thực của Thôn Phệ Tổ Phù, quang đoàn cũng kiệt lực chống cự, khiến cho tốc độ xâm thực của lực lượng thôn phệ bị chậm lại.

- Hừ!

Nhìn thấy tình cảnh giằng co như vậy, Lâm Động cũng hừ lạnh một tiếng, tâm thần khẽ động. Một đạo tia sáng trắng đột nhiên từ trong cơ thể vọt ra, cuối cùng trực tiếp xuyên vào bên trong Càn Khôn Cổ Trận, hóa thành một viên Thạch phù xuất hiện trước mặt Lâm Động.

- Đi!

Thạch phù thần bí vừa đến lập tức được Lâm Động điều khiển đến bên dưới quang đoàn, sau đó bạch quang ôn hòa tràn ra, cuối cùng lực thôn phệ tại bên trên Thôn Phệ Tổ Phù tạo thành một loại màn ánh sáng trắng đen giao nhau vô cùng kỳ dị.

Mà khiến cho Lâm Động cảm thấy kinh dị đó chính là Thôn Phệ Tổ Phù được xưng là có thể thôn phệ vạn vật sau khi tiếp xúc với đạo bạch quang thì lại trở nên vô cùng nhu hòa.

Mà dưới màn ánh sáng trắng đen này, quang đoàn vốn phản kháng kịch liệt rốt cuộc cũng xuất hiện vẻ suy nhược. Hiển nhiên đối mặt với hai đại thần vật

này, cho dù là Càn Khôn Cổ Trận thì cũng không thể không chịu thua.

Màn ánh sáng trắng đen bao phủ quang đoàn, lúc lên lúc xuống, hai đại thần vật đem Càn Khôn Cổ Trận trấn áp đến mức không thể động đậy chút nào.

Quang đoàn chấn động, rốt cuộc cũng dần yên tĩnh. Lâm Động thấy vậy thì trên mặt cũng hiện lên một nụ cười. Hắn biết rõ, mượn lực của Thôn Phệ Tổ Phù và Thạch phù thì hắn đã xem như thành công trấn áp hoàn toàn Càn Khôn Cổ Trận không rõ lai lịch này rồi, từ này về sau, trận pháp này sẽ bị hắn khống chế.

Mặc dù lần này mất đi Uẩn Thần Bồ Đoàn, nhưng Lâm Động lại có được một Càn Khôn Cổ Trận thần bí càng cường đại hơn, đây đúng là tái ông mất ngựa không biết là phúc hay họa.

- Thạch Hiên, lúc này ta trái lại phải cảm ơn ngươi rồi!

Trong không gian Viễn Cổ Bí Thược, hai mắt Lâm Động nhắm chặt chậm rãi mở ra, chợt khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, thì thào tự nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 474

Cải Biến Huyết Mạch.

Trong không gian Viễn Cổ Bí Thược, Tiểu điêu nhìn thấy Lâm Động mở hai mắt ra thì trong mắt cũng lóe lên một tia mừng rỡ, liền vội vàng hỏi:

- Thành công rồi?

- Ừ!

Lâm Động gật đầu cười, trong lòng cực kỳ thoải mái. Vốn hắn cho rằng bởi vì Uẩn Thần Bồ Đoàn bị hủy thì sẽ tạo thành một tổn thất mạnh mẽ đối với thủ đoạn chiến đấu của mình, nhưng không ngờ rằng lại tìm được chỗ tốt để đền bù tổn thất.

Nói xong, Lâm Động xòe bàn tay ra, tâm thần khẽ động, chỉ thấy hào quang trên lòng bàn tay ngưng tụ. Trong mơ hồ, hình ảnh Càn Khôn Cổ Trận thu nhỏ hiện ra, mà ở trung tâm của nó, nguyên lực, tinh thần lực và lực lượng thôn phệ đang nhanh chóng hội tụ lại với một tốc độ kinh người, cuối cùng trải qua dung hợp liền biến thành một quả cầu năng lượng ước chừng bằng lòng bàn tay, chủ yếu là màu xám đen.

Năng lượng hình cầu lẳng lặng lơ lửng trên bàn tay Lâm Động, tuy nhiên lại không có chút ba động cuồng bạo nào phát ra, nhưng trong mơ hồ, Lâm Động lại cảm thấy một mùi vị nguy hiểm phát ra từ cỗ năng lượng do ba loại năng lượng dung hợp lại một chỗ, hiển nhiên lực sát thương cực kỳ cường đại.

- Chậc chậc, tiểu tử ngươi quả là may mắn, thủ đoạn dung hợp như vậy cho dù là ta thời kỳ đỉnh phong năm xưa cũng cảm thấy khó khăn, không ngờ ngươi ngay cả Niết Bàn Cảnh cũng không phải lại có thể làm được.

Tiểu điêu nhìn năng lượng cầu màu xám đen, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh dị, trong lời nói ngược lại có chút mùi vị hâm mộ.

- Cái này quả thật không yếu, chỉ có điều muốn dung hợp thành thì lại tiêu tốn quá nhiều năng lượng. Với thực lực của ta hiện nay cũng không thể thúc giục được quá nhiều.

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ, chợt có chút tiếc hận nói.

- Đừng có không biết thỏa mãn, những năng lượng này dung hợp lại một chỗ không phải là đơn giản. Nếu như không có Càn Khôn Cổ Trận này thì bằng vào năng lực của ngươi, chỉ e là dung hợp nguyên lực và tinh thần lực đã khó khăn rồi, huống chi là cả ba?

Tiểu điêu trừng mắt nhìn Lâm Động một cái nói.

Lâm Động cười cười, bàn tay đảo một cái, năng lượng màu xám đen cùng với trận ảnh thu nhỏ liền từ từ tiêu tán. Chợt hắn duỗi cái lưng mỏi mệt nói:

- Chúng ta ở trong này đã bao lâu rồi?

- Hai ngày thôi, tiếp theo ngươi định làm gì?

Tiểu điêu nói.

- Chúng ta tại Chiến trường Viễn Cổ đã mất nửa năm rồi, thêm nửa năm nữa thì đại chiến mới bắt đầu. Có lẽ những Vương triều tại Chiến trường Viễn Cổ hiện nay cũng đang điên cuồng tìm kiếm những bảo tàng truyền thừa, mượn tài nguyên bên trong để cường hóa bản thân. Chúng ta hiển nhiên cũng không thể rớt lại phía sau được.

Lâm Động đứng dậy, mỉm cười nói.

- Dựa theo những ký ức của gã muốn cướp đoạt thân thể ta thì còn một tháng nữa sẽ mở ra Viễn Cổ Bí Tàng, lúc đó có lẽ ba người có được Viễn Cổ Bí Thược

cũng sẽ xuất hiện tại nơi đó.

- Viễn Cổ Bí Tàng này tuyệt đối không phải là của tông phái bình thường lưu lại, đến lúc đó sẽ hấp dẫn các nhân mã đến từ khắp nơi, cũng vượt qua trình độ mà đám người tại Lôi Nham Cốc có thể so sánh, muốn thu hoạch được chỗ tốt ở đó có lẽ khó khăn không ít.

- Hắc hắc, mặc kệ, kẻ nào dám quấy nhiễu điêu gia lấy Sinh Tử Chuyển Luân Đan thì điêu gia đều sẽ đánh cho hắn răng rơi đầy đất!

Tiểu điêu cười quái dị, sau đó nhìn về phía Lâm Động nói:

- Đợi đến khi điêu gia có thể trọng sinh thân thể, trực tiếp giúp ngươi đại sát tứ phương, đem những kẻ ngươi không vừa mắt làm thịt toàn bộ.

Lâm Động trợn ngược mắt. Hắn biết rõ Tiểu điêu cho dù có khôi phục thân thể thì thực lực cũng không có khả năng lập tức trở lại đỉnh phong. Hơn nữa Chiến trường Viễn Cổ này lại không giống khu vực nhỏ nhoi như Vương triều Đại Viêm, nơi này còn có những siêu cấp tông phái tại Đông Huyền Vực theo dõi, những tồn tại này chắc chắn sẽ không để cho Tiểu điêu có thể ở bên trong mà quấy rối, cho nên lời của nó tốt nhất cứ xem như không nghe thấy là hơn.

- Đúng rồi, hiện nay Niết Bàn Đan trong tay ngươi cũng không ít, tu luyện một thời gian nữa hắn có thể trùng kích Niết Bàn Cảnh được rồi.

Tiểu điêu hiển nhiên cũng chỉ nhân tiện huênh hoang mà thôi, cho nên lập tức chuyển giọng nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng cười cười nói:

- Mới hơn một trăm vạn Niết Bàn Đan mà thôi, mục tiêu của ta không chỉ là trùng kích Niết Bàn Cảnh.

Tiểu điêu cả kinh, chợt kinh ngạc nói:

- Ngươi chẳng lẽ muốn xông phá Niết Bàn Kiếp lần một luôn sao?

- Ta đối với Niết Bàn Kiếp tương đối có hứng thú.

Lâm Động cười nói, trong mắt lóe lên vẻ nóng bỏng, ngược lại không chút giống như làm bộ. Tiểu điêu thấy vậy có chút tức cười, những cường giả Niết Bàn Cảnh khác đều sợ Niết Bàn Kiếp giống như sợ mãnh hổ, còn tên này lại không nhịn được lại cũng muốn thử một chút.

Chỉ có điều Tiểu điêu cũng biết rằng Lâm Động quả thật có tư cách đó. Hắn cực kỳ cường hãn, bản thân còn chưa tiến vào Niết Bàn Cảnh nhưng đã có thể tu luyện Tiểu Niết Bàn Kim Thân, đã khiến cho hắn không hề thua kém so với cường giả Niết Bàn Cảnh. Chỉ riêng nội tình như vậy cũng đã đủ rồi, muốn một lần trùng kích Niết Bàn Cảnh và Niết Bàn Kiếp trái lại cũng không phải là chuyện không thể.

- Nếu như ngươi đã muốn trì hoãn thời gian trùng kích Niết Bàn Cảnh vậy thì nhất định phải dùng thủ đoạn khác để tăng cường thực lực. Vương triều Ma Nham hiện nay hận ngươi tận xương tủy, chỉ riêng Thạch Hiên thôi mà ngươi đã đủ ăn phải quả đắng rồi, huống chi còn có một tên Đại sư huynh chưa từng lộ diện nữa. Gã đó mới chính là thủ lĩnh của Vương triều Ma Nham bọn hắn, chắc chắn cũng sẽ tiến về Viễn Cổ Bí Tàng. Nếu như ngươi chỉ có thực lực như vậy thì chỉ e sẽ bị bọn hắn quấn đến mức phiền toái rồi.

Tiểu điêu ở bên cạnh nhìn Lâm Động nói.

Nghe thấy lời này, lông mày Lâm Động cũng khẽ nhíu một chút. Thực lực của Vương triều Ma Nham đúng là khiến hắn có chút kiêng kỵ. Mặc dù hắn có thể mượn Viễn Cổ Bí Thược để thoát thân, nhưng nếu như tại Viễn Cổ Bí Tàng thì hắn cũng không thể bỏ chạy được, nếu không thì chỉ e hắn không có được bảo tàng bên trong rồi.

Mà hiển nhiên, chuyện này tuyệt đối không phải là điều mà Lâm Động muốn gặp.

- Bây giờ trong tay ngươi chỉ có hai thứ duy nhất có thể khiến ngươi nhanh chóng tăng cường thực lực.

Tiểu điêu cũng biết Lâm Động cảm thấy đau đầu vì vấn đề này, bởi vậy lười biếng nói.

- Ồ?

Lâm Động nhíu mày, nhìn về phía Tiểu điêu.

- Một là Huyết Linh Khôi, thứ này có lẽ không chỉ có chừng đó thực lực thôi đâu. Với số lượng Niết Bàn Đan của ngươi, trong thời gian ngắn có thể khiến nói khôi phục lại trình độ Linh khôi Nhất cấp, cũng tương đương với Nhất Nguyên Niết Bàn rồi, đủ để đối kháng với Thạch Hiên.

Lâm Động khẽ gật đầu, chợt thở phào nhẹ nhõm. Hắn quả thật là đã quên mất Huyết Linh Khôi của mình tiềm lực không tệ, quả thật có thể trong thời gian ngắn đạt đến cảnh giới Linh khôi Nhất cấp.

- Còn thứ hai?

Lâm Động lại hỏi tiếp. Vương triều Ma Nham, ngoài Thạch Hiên ra còn có một tên thủ lĩnh cực kỳ khó giải quyết nữa.

- Kìa!

Tiểu điêu chỉ vào Tiểu Viêm đang nằm rạp trên mặt đất, cười cười nói:

- Ngươi đừng quên con hổ ngốc này. Nó đi theo ngươi cũng hưởng được không ít chỗ tốt, hơn nữa mặc dù chỉ là Hỏa Mãng Hổ rất bình thường, nhưng dù sao cũng là huyết mạch biến dị hiếm thấy. Nếu như có thể tiến vào Niết Bàn Cảnh thì thực lực cũng không thể khinh thường.

- Tiểu Viêm?

Lâm Động có chút ngơ ngác, chợt đưa tay gãi gãi đầu, cười nói:

- Chỉ cần khiến nó tiến vào Niết Bàn Cảnh thì cho dù ta đem tất cả Niết Bàn Cảnh ra sử dụng cũng đáng!

Bộ dáng này ngược lại không chút cảm thấy chút đau lòng bởi vì những Niết Bàn Đan hắn phải liều mạng cướp về.

Từ lúc Tiểu Viêm theo hắn từ trấn Thanh Dương vào sinh ra tử thì trong mắt Lâm Động nó đã không còn là một sủng vật nữa, mà đã là một đồng bạn không thể thiếu rồi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt nhu hòa của Lâm Động, Tiểu Viêm cũng phát ra tiếng gầm nhẹ, lấy đầu cọ cọ vào Lâm Động, rất là thân mật.

Nhìn một người một thú thân mật như vậy, Tiểu điêu thoáng có chút nheo mắt lại, chợt cười khẽ nói:

- Chỉ có điều ngươi cũng đừng ngu xuẩn trực tiếp dùng Niết Bàn Đan để con hổ ngốc này trùng kích Niết Bàn Cảnh, nếu không chỉ e nó cũng khó mà giống như điêu gia ta a.

Lâm Động ngẩn người, chợt hiểu rõ ý tứ của Tiểu điêu. Có lẽ linh trí của nó so với nhân loại còn muốn gian xảo hơn a.

- Từ một góc độ nào đó mà nói, thì tiến vào Niết Bàn Cảnh đối với nhân loại hay Yêu thú đều tương đối trọng yếu. Một vài đại Yêu thú có huyết mạch thuần khiết cường đại, chỉ cần đột phá Niết Bàn Cảnh thì có thể sản sinh linh trí, thậm chí thoát khỏi hình thú. Mà một vài Yêu thú có huyết mạch bình thường thì dù linh trí có tăng lên, nhưng suy cho cùng thì vẫn là thú.

- Tiểu Viêm thôn phệ nhiều huyết mạch như vậy, có lẽ cũng không tệ a?

Lâm Động chần chờ nói.

- Ngươi cho rằng huyết mạch thật sự dễ dàng thay đổi vậy sao? Huyết mạch nó thôn phệ, kể cả huyết mạch Viễn Cổ Thiên Ngạc thì cũng chỉ có thể cường hóa thân thể của nó, không thể cải biến huyết mạch của nó. Bởi vì đây là do hai loài bất đồng. Muốn hoàn toàn thay đổi huyết mạch thì nhất định phải thôn phệ huyết mạch của loại hổ thuần khiết.

Tiểu điêu thản nhiên nói.

- Huyết mạch của loại hổ thuần khiết?

Lâm Động lẩm bẩm nói.

- Theo ta được biết thì hổ là loại Yêu thú sống thành bầy. Có ba loại huyết mạch thuần chính nhất là Ám Uyên Hổ, Hám Địa Lôi Hổ và Thiên Ma Hổ.

- Ám Uyên Hổ, Hám Địa Lôi Hổ, Thiên Ma Hổ?

Lâm Động đưa tay vuốt vuốt đầu Tiểu Viêm, khẽ lẩm bẩm một lượt.

- Ba loại này cho dù tại Yêu Vực cũng tương đối có danh tiếng. Nghe nói trên ba loại này còn có một loại tồn tại trong truyền thuyết, hình như gọi là Hắc Ám Thánh Hổ. Chỉ có điều nó chỉ xuất hiện vào thời Hồng Hoang, về sau này thì không còn nghe cái tên này được nhắc đến nữa.

Tiểu điêu cười nói:

- Nếu như ngươi có thể tìm được huyết mạch của ba loại hổ này thì có thể khiến cho con hổ ngốc này tẩy rửa sạch huyết mạch bình thường, trở thành huyết mạch thuần chánh tinh khiết, thành tựu sau này không thể hạn lượng.

Lâm Động cười khổ một tiếng, khẽ nói:

- Xem ra nhiệm vụ này cũng không dễ hoàn thành, chỉ có điều vì tương lai của Tiểu Viêm, ta sẽ cố hết sức.

Tiểu điêu gật đầu nhè nhẹ, vượn móng vuốt ra nói:

- Có thể tìm được hay không thì còn phải xem vận khí của con hổ ngốc này. Tiếp theo, chúng ta trước tiên hãy tăng thực lực của Huyết Linh Khôi lên đã, có một Linh khôi Nhất cấp hộ thân thì cũng sẽ giảm bớt cho ngươi không ít phiền toái.

Nghe vậy, Lâm Động cũng gật đầu, bàn tay vung lên lập tức gọi Huyết Linh Khôi ra.

o0o Trong thời gian hai ngày tiếp theo, Lâm Động vẫn ở bên trong không gian của Viễn Cổ Bí Thược, mà lúc ở trong đó, Lâm Động lấy ra hai mươi vạn Niết Bàn Đan, dựa vào số lượng Niết Bàn Đan khổng lồ như vậy, thực lực của Huyết Linh Khôi không có gì bất ngờ đã tăng mạnh, đạt đến trình độ Linh khôi Nhất cấp. Từ góc độ khác mà nói, Huyết Linh Khôi lúc này đã có thể chống lại cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn Thạch Hiên.

Sau khi chuẩn bị xong những chuyện này thì Lâm Động mới hoàn toàn yên tâm mang theo Tiểu Viêm từ trong không gian Viễn Cổ Bí Thược ra ngoài.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 475

Viễn Cổ Chi Địa.

Tại một bình nguyên cách thành Ma Nham rất xa, không gian đột nhiên có chút vặn vẹo, sau đó một đạo thân ảnh trẻ tuổi liền xuất hiện một cách quỷ dị.

Đạo thân ảnh này tất nhiên chính là Lâm Động từ trong không gian của Viễn Cổ Bí Thược đi ra. Lúc đáp xuống đất, trên người hắn còn có một cỗ nguyên lực hùng hậu tràn ra, chỉ có điều lúc thấy xung quanh không có dị động gì thì hắn mới âm thầm thở phào một hơi, thân thể căng thẳng cũng hơi thả lỏng một chút.

- Viễn Cổ Bí Thược này dùng để bỏ trốn quả thật không tệ!

Tiểu điêu cũng từ trên vai Lâm Động hiện ra, nhìn xuống bình nguyên trống trải này, cười nói.

Lâm Động cũng cười cười, sau đó ánh mắt nhìn về phía xa, khẽ nói:

- Tiếp theo chúng ta hãy trực tiếp đến Viễn Cổ Chi Địa thôi. Ta nghĩ tin Viễn Cổ Bí Tàng một tháng sau mở ra có lẽ những Vương triều Cao cấp khác cũng sẽ biết được. Hiện nay nói không chừng bọn chúng đã đến nơi rồi, chúng ta cũng phải đi trước để quen đường.

Tiểu điêu gật đầu nhè nhẹ, Viễn Cổ Bí Tàng này không nhỏ, chỉ sợ toàn địa vực Tây Bắc này, chỉ cần là Vương triều có chút thực lực thì đều đỏ mắt muốn xông vào kiếm một chén canh. Mà loại cạnh tranh này hiển nhiên sẽ vô cùng khốc liệt, lần tranh đoạt tại Viễn Cổ Bí Tàng này so với tranh đoạt ở Lôi Nham Cốc không thể nghi ngờ là cách biệt một trời một vực.

Thậm chí, mạnh mẽ như Vương triều Ma Nham cũng không dám kiêu ngạo

tại nơi này, bởi vì tại địa vực Tây Bắc này, mặc dù bọn hắn cũng xem như là một phương thế lực, nhưng còn lâu mới đủ đạt đến tình trạng bá chủ. Trong khu vực rộng lớn này, đồng dạng cũng có rất nhiều Vương triều khiến bọn chúng cực kỳ kiêng kỵ, thậm chí là sợ hãi.

Những Đại Vương triều mạnh mẽ chân chính cũng sẽ tham dự trận chiến tại Viễn Cổ Bí Tàng lần này, bởi vậy có thể nhìn ra Viễn Cổ Bí Tàng lần này sẽ dẫn phát đến cuộc chiến đoạt bảo có quy mô lớn như thế nào.

- Người có thể trổ hết tài năng trong Viễn Cổ Bí Tàng, cho dù phóng mắt khắp toàn bộ Chiến trường Viễn Cổ cũng có thể xem như tồn tại nhất lưu, thậm chí cực hạn, quả là một cơ hội tốt.

Lâm Động cười nói, ánh mắt không chút lùi bước, trái lại tràn ngập hỏa nhiệt. Mặc dù hắn chỉ là người của Vương triều Hạ cấp như Vương triều Đại Viêm, nhưng hoàn toàn không có khiêm tốn của Vương triều Hạ cấp. Bất kể là đối mặt với Vương triều Thánh Quang, hay thậm chí là Vương triều Ma Nham còn cường đại hơn thì hắn vẫn thản nhiên không hề sợ hãi, bởi vì hắn hiểu rõ, muốn trở thành cường giả chân chính thì chắc chắn không thể thiếu ma luyện.

- Đi thôi!

Lâm Động cũng không tiếp tục trì hoãn, bàn tay vung lên, Tiểu Viêm trong tay áo vọt ra, nhanh chóng biến hóa thành hình thái chiến đấu, hai cánh rộng lớn chấn động, lập tức bay vút lên mây xanh, mà thân hình Lâm Động khẽ động cũng lập tức ngồi xếp bằng trên lưng hổ.

- Grào!

Tiểu Viêm phát ra một tiếng gầm nhẹ, chợt thân thể to lớn hóa thành một tia chớp màu đỏ bay vụt về phía chân trời xa xôi, trong chớp mắt đã biến mất tại phía cuối chân trời.

o0o Mảnh không gian tại Chiến trường Viễn Cổ này cực kỳ rộng lớn, chỉ tại

một mảnh địa vực Tây Bắc chỗ Lâm Động mà đã khổng lồ hơn gấp nhiều lần so với Vương triều Đại Viêm rồi, mà Viễn Cổ Chi Địa lại ở sâu trong địa vực Tây Bắc, bởi vậy, cho dù là với tốc độ của Tiểu Viêm hiện nay, muốn đến được nơi đó thì cũng mất thời gian ít nhất năm ngày.

Mà trong năm ngày này, Lâm Động vẫn một mình lên đường, đặc biệt là trong trời đêm, hiển nhiên sẽ gặp phải sự vây công của Yêu Triều, mà đoạn đường này của Lâm Động cũng đã trải qua không ít lần vây công.

Chỉ có điều, Yêu Triều trong mắt người thường có thể nói là đại nạn thì trong mắt Lâm Động lại chính là những viên Yêu tinh hạch ẩn chứa vô số Niết Bàn Khí nồng đậm, hơn nữa có lớp da thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù, áp chế vào ban đêm của Chiến trường Viễn Cổ đối với Lâm Động mà nói cũng chẳng phải là vấn đề.

Cho nên, mỗi lần thấy Yêu Triều xuất hiện, hắn không chỉ không trốn, ngược lại còn cuồng nhiệt nghênh đó, sau đó trải qua một phen chém giết điên cuồng không biết mệt mỏi, thậm chí càng giết thì những Yêu thú khát máu cũng không chịu được sự cuồng nhiệt của Lâm Động, nhao nhao bỏ chạy tán loạn.

Ngắn ngủi chỉ trong năm ngày, Lâm Động đã trải qua bảy làn sóng Yêu Triều, không biết bao nhiêu Yêu thú đã chết trong tay hắn và Tiểu Viêm, thu hoạch được vô số Yêu tinh hạch, tràn ngập một túi Càn Khôn. Chỉ tính toán sơ chỉ e đã không dưới mười vạn Niết Bàn Đan rồi, có thể nói thu hoạch cực kỳ phong phú.

Đương nhiên, trải qua sự tẩy rữa của Yêu Triều, Lâm Động ngẫu nhiên gặp thành thị thì cũng tiến vào bên trong, nghe ngóng tin tức về huyết mạch thuần khiết của ba loại Yêu hổ theo lời Tiểu điêu, nhưng khiến người khác tiếc hận đó là mấy ngày nay cũng không có thu hoạch được gì đặc biệt.

Chỉ có điều mặc dù không thu được tin tức về huyết mạch của ba loại Yêu hổ này, nhưng Lâm Động lại phát hiện mỗi lần hắn xuất hiện thì dường như lại có

vài ánh mắt quỷ dị từ những chỗ bí mật phóng đến, điều này khiến trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Mà nghi hoặc đó rất nhanh liền được sáng tỏ, lúc hơn mười tên cường giả Bán Bộ Niết Bàn sắp đặt thiết kế mai phục hắn thất bại, Lâm Động thuận lợi từ trong miệng bọn hắn lấy được thông tin giải quyết nghi hoặc trong lòng mình.

- Là bị treo thưởng truy nã sao?

Lâm Động tiện tay tát một tên cường giả Bán Bộ Niết Bàn vẻ mặt khiếp sợ trước mặt mình bay đi, lẩm bẩm khẽ cười.

- Thủ bút của Vương triều Ma Nham này cũng không nhỏ, tặng một trăm vạn Niết Bàn Đan đã bị ta cướp, không ngờ lại còn thêm vào năm mươi vạn Niết Bàn Đan, không trách được đám người này lại không muốn sống xông đến.

Lâm Động duỗi cái lưng mệt mỏi, hai mắt nheo lại, trong mắt tràn ra vẻ lạnh lẽo. Thạch Hiên này quả thật là khiến người khác cảm thấy chán ghét mà.

- Được rồi, ngày mai có thể đến Viễn Cổ Chi Địa rồi, có lẽ tại Viễn Cổ Bí Tàng cũng sẽ gặp được Vương triều Ma Nham, đến lúc đó thì mọi ân oán cứ giải quyết một lần.

Lâm Động kềm chế sát ý tràn ngập trong lòng, sau đó ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn đám người có ý đồ mai phục hắn cách đó không xa. Trong khoảng thời gian huyết tẩy Yêu Triều này, ánh mắt của Lâm Động cũng trở nên sắc bén như đao, cực kỳ dọa người, những người bị ánh mắt này lướt qua thì đều kinh hãi đến mức da đầu run rẩy, sau đó chật vật bỏ chạy tứ tán.

- Đi thôi, Viễn Cổ Chi Địa này xem như là khu vực phức tạp nhất địa vực Tây Bắc, có lẽ có thể có được tin tức liên quan đến huyết mạch thuần khiết của ba loại Yêu hổ đó.

Lâm Động phất phất tay, không có ý định nán lại lâu, lướt lên lưng hổ của

Tiểu Viêm, một người một thú lại lần nữa lên đường.

o0o Vào lúc hoàng hôn ngày tiếp theo, Lâm Động ngồi xếp bằng trên lưng hổ đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía xa.

Trong phạm vi ánh mắt có thể nhìn thấy, sơn mạch rậm rạp rốt cuộc cũng xuất hiện điểm cuối, đó chính là một vùng đại địa cổ xưa cực kỳ bao la. Mặc dù bản thân Chiến trường Viễn Cổ đã tương đối cổ xưa rồi, nhưng mảnh địa vực này và khí tức ở đây lại càng cổ xưa hơn.

Phía chân trời Viễn Cổ Chi Địa, thỉnh thoảng có một đám lưu quang xẹt qua, hiển nhiên cũng là những Vương triều của bốn phương tám hướng đến đây, liên tiếp những âm thanh xé gió vang lên, như muốn xóa nhòa sự hoang vu tại mảnh đại địa này.

Tiểu Viêm chấn động song dực khổng lồ của mình, bay trên mảnh đại địa cổ xưa này, thân hình ở trên không trung lờ mờ có thể nhìn thấy một vài phế tích cổ xưa lưu lại. Theo Lâm Động biết, mảnh Viễn Cổ Chi Địa này lúc Chiến trường Viễn Cổ vẫn còn hưng uy thì cũng được xem là một trong những vùng đất có danh tiếng nhất, rất nhiều tông phái cường đại đều dựng lên tại nơi này, từ bên trong những phế tích tàn lưu lại có thể thấy rõ điều này.

Lâm Động thúc giục Tiểu Viêm từ từ hạ xuống Viễn Cổ Chi Địa, thoạt nhìn so với tòa thành còn hùng vĩ hơn, những thành thị này đều là do sau này mới dựng lên, không có không khí cổ xưa, chỉ có điều quy mô thì ngược lại không nhỏ, hơn nữa lại còn gần Viễn Cổ Bí Tàng cho nên đã hấp dẫn không ít Vương triều đến từ khắp nơi, bên trong Viễn Cổ Chi Địa này cũng xem như là tương đối náo nhiệt.

Bởi vì gặp phải chút phiền toái trong mấy ngày đi đường này cho nên Lâm Động ngược lại đã học khôn rồi, kiếm một chiếc mũ rộng vành, sau khi đem bộ dạng của mình che đậy lại thì mới tiến vào trong thành thị.

Mà sau khi vào thành, Lâm Động cũng không có đi loanh quanh mà trực tiếp

tiến về phía trao đổi thông tin trong thành. Nơi này có nhân mạch cực lớn của rất nhiều Vương triều kết hợp lại, tại những địa phương như vậy, chỉ cần ngươi có đủ Niết Bàn Đan thì ngươi sẽ có được phần lớn tin tức tại địa vực Tây Bắc này.

Mấy ngày lên đường, Lâm Động đối với việc trao đổi thông tin cũng xem như khá quen thuộc, sau khi đi vào lập tức có một nam tử gầy còm cười tủm tỉm đến nghênh đón.

- Vị bằng hữu này muốn có tin tức gì? A, gần đây người đến Viễn Cổ Chi Địa đều bởi vì Viễn Cổ Bí Tàng, và chủ nhân của bốn mảnh Viễn Cổ Bí Thược, bằng hữu có muốn biết không? Năm ngàn Niết Bàn Đan, toàn bộ tin tức đều được cung cấp.

Khóe mắt Lâm Động hơi giật một chút, tiện tay lấy ra năm ngàn Niết Bàn Đan, ý bảo đối phương tiếp tục.

Nhìn thấy Lâm Động sảng khoái như thế, ánh mắt của nam tử gầy còm cũng sáng rực lên, sau đó cười híp mắt nói:

- Ba trong bốn mảnh Viễn Cổ Bí Thược hiện nay bị ba Đại Vương triều sở hữu, Vương triều U Tuyền, Vương triều Hồng Hoàng và Vương triều Ma Nham… - Vương triều Ma Nham?

Lâm Động hơi ngẩn ra, không thể tưởng tượng được cho dù bị hắn nhúng tay vào thì Vương triều Ma Nham vẫn giành được một mảnh Viễn Cổ Bí Thược khác, thực lực này quả là không yếu.

- Về phần mảnh Viễn Cổ Bí Thược thứ tư, cũng không phải là rơi vào trong tay Đại Vương triều nào, trái lại do một người của Vương triều Hạ cấp nắm giữ. Hắc hắc, chỉ có điều cũng đừng bởi vì vậy mà khinh thường hắn, tên này gọi là Lâm Động, cũng không phải là đèn cạn dầu, không chỉ đem những cường giả của Vương triều Ma Nham phái ra đuổi theo giết hắn bắt gọn một mẻ mà còn nhân cơ hội này vơ vét một trăm vạn Niết Bàn Đan của Vương triều Ma Nham. Hơn nữa cuối cùng Thạch Hiên đã huy động toàn bộ nhân lực của Vương triều

Ma Nham thế nhưng vẫn để hắn thoát đi bình an vô sự, bản lĩnh này quả không phải đơn giản.

Trên mặt nam tử gầy còm có chút đắc ý, giống như tin tức đầy đủ như vậy có lẽ cũng chỉ có bọn hắn biết rõ ràng vậy.

Hai mắt Lâm Động nheo lại, tin tức của tên này quả thật khiến người khác kinh ngạc.

- Ta tới đây là muốn tung tích của ba loại Yêu thú.

Ánh mắt của Lâm Động dưới chiếc mũ rộng vành đảo về phía nam tử gầy còm, cười nhạt nói.

- Ồ? Nói thử nghe xem.

Nam tử gầy còm thờ ơ cười nói.

- Ám Uyên Hổ, Hám Địa Lôi Hổ, Thiên Ma Hổ!

Nghe thấy ba cái tên này, nam tử gầy còm lập tức khẽ giật mình, chợt ánh mắt có chút thâm ý nhìn Lâm Động nói:

- Ba đầu Yêu thú này cũng không phải loại tầm thường, bình thường e rằng cũng chỉ tồn tại ở Yêu Vực trong truyền thuyết mà thôi.

- Thật không?

Lâm Động nhướng mày, trong giọng nói có chút thất vọng. Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp giúp Tiểu Viêm thay đổi huyết mạch tại trong Chiến trường Viễn Cổ này sao? Nếu như vậy thì thời gian trùng kích Niết Bàn Cảnh của Tiểu Viêm không biết phải kéo dài bao lâu.

Mà đang lúc Lâm Động thất vọng định rời đi thì nam tử gầy còm chợt chần chừ một lúc, sau đó mới khẽ nói:

- Có một chút tin tức liên quan, chỉ có điều, giá cả cũng không rẻ!

Lúc này, ánh mắt của Lâm Động dưới chiếc mũ rộng vành chợt dâng lên một tia mừng rỡ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 476

Đại Lực Liệt Địa Hổ.

Chỉ cần thật sự có tin tức ta cần, ta tự nhiên sẽ cho ngươi cái giá vừa ý!

Ánh mắt sáng ngời của Lâm Động dưới chiếc mũ rộng vành dần thu liễm, khẽ cười một tiếng, trong lời nói ngược lại cũng không chút vội vàng. Hắn và những kẻ khôn khéo này cũng đã từng tiếp xúc, biết rõ bọn người này thích nhất là ra giá trên trời.

- Hắc hắc… Nam tử gầy còm cười nói:

- Người ngay không nói chuyện quanh co, ta cũng không biết ngươi là ai, nhưng ta quả thật biết chút tin tức có liên quan, chỉ có điều tin tức này không thể tùy ý tiết lộ, nếu không thì phiền toái không nhỏ.

- Nói giá đi!

Lâm Động thản nhiên nói.

- Ba vạn Niết Bàn Đan! Đừng nói là đắt, việc này liên lụy không ít, nếu như để bọn hắn biết ta tiết lộ tin tức thì chỉ e cái mạng nhỏ của ta khó bảo toàn.

Nam tử gầy còm nhếch miệng nói.

Con mắt của Lâm Động dưới chiếc mũ rộng vành hơi nheo lại, hơi trầm mặc một chút, lúc này mới ném một cái túi Càn Khôn ra, chậm rãi nói:

- Đây là một vạn Niết Bàn Đan, nói tin tức xong ta sẽ tự phân biệt.

Nam tử gầy còm vội vàng tiếp nhận, chần chờ một lát, rốt cuộc thấp giọng

nói:

- Tại phía Bắc nơi này có một tòa Thú Cốc, mà trong Thú Cốc có rất nhiều tồn tại có thể sánh cùng với cường giả Niết Bàn Cảnh. Mà nghe nói chúa tể của Thú Cốc là một con Đại Lực Liệt Địa Hổ, là một con Yêu thú Nhất Nguyên, có thể sánh với cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn.

- Yêu thú Nhất Nguyên Niết Bàn?

Đồng tử Lâm Động hơi ngưng tụ lại, chợt cau mày nói:

- Thứ ta tìm không phải là Đại Lực Liệt Địa Hổ, ngươi đùa ta?

- Hắc, đừng nóng vội, hãy nghe ta nói hết đã.

Nam tử gầy còm cười quái dị một tiếng nói:

- Mà theo tin tức chúng ta thu hoạch được, trong tay của Đại Lực Liệt Địa Hổ có một bộ Thiên Ma Hổ Cốt, đây là do con Đại Lực Liệt Địa Hổ này may mắn đoạt được, nghe nói là chuẩn bị dùng trong lần độ Niết Bàn Kiếp thứ hai.

- Thiên Ma Hổ Cốt?

Ánh mắt Lâm Động đột nhiên sáng ngời, nhưng thanh âm thì vẫn không chút giao động, khẽ nói:

- Thì sao?

- Huynh đệ, nếu như ngươi muốn tìm nơi sống của Thiên Ma Hổ thì chỉ e phải đến Yêu Vực trong truyền thuyết mới có thể tìm được, ít nhất tại Chiến trường Viễn Cổ này tuyệt đối không có.

Nam tử gầy còm nói tiếp.

- Lâm Động, chỉ cần hổ cốt cũng được, trong đó chắc chắn có lực lượng

huyết mạch. Lực lượng của Thiên Ma Hổ Tộc đều ngưng tụ tại cốt cách, cốt cách mới là thứ mạnh nhất, cho nên hổ cốt này cũng chính là tinh hoa tốt nhất!

Âm thanh của Tiểu điêu vang lên trong lòng Lâm Động, âm thanh ngược lại có chút mùi vị mừng rỡ. Xem ra nó cũng không ngờ rằng tại Chiến trường Viễn Cổ lại có được tin tức của ba loại Yêu hổ này.

Nghe thấy lời của Tiểu điêu, Lâm Động lúc này mới thở phào một hơi, cũng có chút mừng rỡ, nếu như có thể khiến Tiểu Viêm nhân cơ hội này đột phá đến Niết Bàn Cảnh, đối với hắn mà nói chắc chắn sẽ là một trợ lực cường đại.

- Nếu như ngươi muốn có được Thiên Ma Hổ Cốt thì có lẽ phải nhanh chóng lên đường. Bởi vì trước đó đã có hai Vương triều Cao cấp chuẩn bị động thủ, mà tình báo của bọn ta cũng phải mạo hiểm từ chỗ bọn hắn mới biết được, cho nên cái giá hai vạn Niết Bàn Đan không hề đắt.

Nam tử gầy còm cười nhắc nhở.

- Cái gì?

Lâm Động nhướng mày, chợt móc ra một vạn Niết Bàn Đan nữa nói:

- Đây là giá của thông tin này. Còn nữa, ngươi hãy đem toàn bộ tin tức của hai Vương triều Cao cấp này nói ra toàn bộ cho ta.

Nam tử gầy còm cực kỳ nhanh nhẹn đem Niết Bàn Đan nhận lấy, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

- Lần này có chủ ý với Thiên Ma Hổ Cốt là Vương triều Ma Hổ và Vương triều Thiên Thú. Vũ kỹ mà Vương triều Ma Hổ tu luyện phần lớn đều có liên quan đến hổ, mục đích lần này của bọn họ là Thiên Ma Hổ Cốt, hẳn là muốn dùng để tu luyện vũ kỹ cường đại. Mà về phần Vương triều Thiên Thú, lại là một Vương triều đặc thù điều khiển Yêu thú chiến đấu, hơn nữa còn có chút khó giải quyết.

- Mà hai Đại Vương triều Cao cấp này đều có một vị cường giả bước chân vào Nhất Nguyên Niết Bàn tọa trấn, dưới trướng bọn họ còn có một cường giả Niết Bàn Cảnh, còn Bán Bộ Niết Bàn thì số lượng không ít. Muốn đoạt Thiên Ma Hổ Cốt từ trong tay bọn họ chỉ e không phải là chuyện đơn giản.

Lời cuối cùng của nam tử gầy còm hiển nhiên có chút ý tứ khuyên bảo, trong mắt hắn, Lâm Động trước mặt thần bí thì thần bí, nhưng lại đơn thương độc mã, muốn chống lại hai Đại Vương triều Cao cấp thì hiển nhiên là đầu có chút vấn đề mới làm chuyện ngu xuẩn này.

- Hai gã Nhất Nguyên Niết Bàn, hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh?

Khuôn mặt Lâm Động dưới chiếc mũ rộng vành hiển nhiên cũng xẹt qua một tia kinh ngạc. Thực lực của hai Vương triều Cao cấp này so với Vương triều Đại Ô gặp tại Lôi Nham Cốc lần trước mạnh hơn không ít, xem ra thực lực bên trong Vương triều Cao cấp cũng chênh lệch rất lớn a.

- Đa tạ!

Có được tin tức, Lâm Động cũng không lưu lại nữa, ôm quyền với tên nam tử gầy còm xong liền xoay người rời đi. Tên nam tử gầy còm nhìn bóng lưng hắn rời đi mà lắc đầu bất đắc dĩ. Trong mắt hắn, chỉ e Lâm Động cũng là một tên lỗ mãng bị bảo vật làm cho mù quáng mà thôi.

o0o Ra khỏi nơi trao đổi tin tức, Lâm Động trực tiếp ra ngoài thành, sau đó gọi ra Tiểu Viêm, không chút chậm trễ, lập tức xuất phát đến nơi gọi là Thú Cốc.

- Lâm Động, lần này có thể càng phiền toái hơn so với tại thành Ma Nham. Hai Đại Vương triều Cao cấp đều có cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn tọa trấn, hơn nữa Đại Lực Liệt Địa Hổ cũng không phải là loại lương thiện, không ngờ lại có thể vượt qua Niết Bàn Kiếp, có lẽ linh trí cũng không yếu. Muốn từ trong tay bọn chúng giành được Thiên Ma Hổ Cốt cũng không phải dễ dàng.

Tiểu điêu lúc này cũng xuất hiện, khẽ nói.

- Khó khăn lắm mới có được tin tức liên quan đến Thiên Ma Hổ, nếu như bỏ qua thì lần sau không biết phải đợi đến khi nào. Hai Đại Vương triều Cao cấp mặc dù phiền toái, nhưng dù sao chúng ta cũng ở trong tối, bọn hắn vẫn phải cùng Đại Lực Liệt Địa Hổ tranh đấu, nếu như nắm bắt được cơ hội thì cũng không phải là không thành công.

Lâm Động cười nói. Hắn tự nhiên cũng biết rõ mức phiền toái của lần này, nhưng cũng không có biện pháp, thật vất vả mới có được tin tức liên quan đến Thiên Ma Hổ Cốt, cũng không thể cứ như vậy mà buông tha được.

Nhìn thấy Lâm Động kiên trì như vậy, Tiểu điêu cũng chỉ có thể khẽ gật đầu, vỗ vỗ lên đôi cánh của Tiểu Viêm đang bay nói:

- Con hổ ngốc này theo ngươi cũng không thiệt, chỉ có điều ta nghĩ sau này ngươi sẽ cảm thấy những gì mình đối xử tốt với nói đều vô cùng đáng giá.

- Yêu thú có thể chất biến dị vốn là Yêu thú cực kỳ hiếm thấy, không chừng sau này con hổ thoạt nhìn đần độn này lại có thể trở thành một cự phách uy chấn thiên địa trong giới Yêu thú cũng nên.

- Ta bây giờ cũng cảm thấy đáng giá!

Lâm Động mỉm cười, nhẹ nhàng nói, sau đó chậm rãi nhắm mắt điều chỉnh trạng thái.

Mà lúc Lâm Động nhắm mắt lại cũng không nhìn thấy trong đôi mắt ẩn chứa uy nghiêm chớp động của Tiểu Viêm đang phẩy cánh cũng trở nên đỏ hồng, đôi cánh khổng lồ vỗ càng mạnh hơn.

Tiểu điêu liếc nhìn Tiểu Viêm, mẫn cảm như nó tất nhiên là có thể nhìn ra dao động rất nhỏ trong không khí, móng vuốt khẽ mở ra, thân hình vừa động liền biến mất.

o0o Vị trí của Thú Cốc cách nơi của đám người Lâm Động một khoảng khá

xa, chỉ có điều với tốc độ bay của Tiểu Viêm, ước chừng hai giờ sau thì Lâm Động đã cảm thấy tiếng gió giảm bớt, hai mắt khép hờ chậm rãi mở ra. Lập tức, một tòa rừng rậm nguyên thủy cực kỳ bao la liền xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Trong mảnh rừng rậm rạp đứng sừng sững này tản ra một mùi vị cổ xưa và tang thương, có lẽ đã tồn tại rất lâu rồi.

- Nơi này chính là Sơn mạch Thú Cốc!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, vừa muốn ra lệnh Tiểu Viêm đáp xuống thì tại phía bầu trời xa xăm đột nhiên phóng đến mấy đạo hồng mang, cuối cùng hóa thành vài thân ảnh xuất hiện trước mặt hắn.

- Vị bằng hữu kia, Vương triều Ma Hổ chúng ta và Vương triều Thiên Thú đã phong tỏa nơi này, xin hãy đi đường vòng!

Bốn người xuất hiện đều tản ra khí tức mạnh mẽ, hiển nhiên đã đạt đến Bán Bộ Niết Bàn, ánh mắt của bọn hắn có chút cảnh giác nhìn chằm chằm Lâm Động, chắp tay nói.

- Quấy rầy rồi!

Lâm Động cười nhạt một tiếng, cũng không tỏ thái độ gì, vỗ Tiểu Viêm bay đường vòng, mà bốn người thấy hắn dứt khoát như vậy cũng có chút sửng sốt, chợt cười cười, có lẽ cho rằng Lâm Động kiêng kỵ thanh danh của hai Vương triều Cao cấp bọn họ, thế là cả đám quay người phóng về phía sâu trong sơn mạch.

Mà lúc bọn hắn quay người lại không phát hiện ra một đạo thân ảnh quỷ mị đang không nhanh không chậm theo sát phía sau bọn họ.

Thân hình Lâm Động phiêu hốt trong rừng rậm nguyên thủy. Trong khu rừng này, vô số cây đại thụ cao chọc trời, bóng cây tản ra đem ánh mắt trời che khuất, khiến trong khu rừng rậm hơi có chút âm u.

Bốn đạo thân ảnh không ngừng bay vút về phía trước, đồng thời cũng có một ít dược phấn từ trong tay bọn hắn rơi vãi ra.

- Là dược phấn trục xuất Yêu thú sao?

Lâm Động thoáng ngửi qua dược phấn, mùi vị cay cay lập tức lan tràn khắp mũi khiến lông mày nhảy dựng. Không trách được bọn người kia lại có thể thuận lợi ra vào, thì ra là có thủ đoạn đặc thù.

Lâm Động trên đường đi yên lặng không một tiếng động theo sát bốn người, cứ như vậy khoảng chừng mười phút, rừng rậm âm u rốt cuộc cũng xuất hiện điểm cuối, một tòa sơn cốc khổng lồ liền xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Trên vách núi của sơn cốc mơ hồ có thể nhìn thấy một vài thân ảnh, xem ra hai Đại Vương triều Cao cấp đã bắt đầu động thủ với Đại Lực Liệt Địa Hổ rồi.

Thân hình Lâm Động lóe lên, một lúc lâu sau liền ẩn nấp tại vách núi một cách quỷ dị, sau đó ánh mắt nhìn về phía trong sơn cốc. Sơn cốc này cực lớn, bên trong có không ít Yêu thú, chỉ có điều những Yêu thú này đều nằm rạp xuống, dường như không phải là bị chém giết, mà là bị thả dược vật gây hôn mê thì đúng hơn.

Mà lúc này, tại trên đỉnh núi, hai đạo thân ảnh lướt xuống. Nhìn hai đạo thân ảnh này, đồng tử Lâm Động hơi co rút lại, từ ba động tản ra trên cơ thể hai người này, có lẽ là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn của hai Đại Vương triều Cao cấp.

- Đại Lực Liệt Địa Hổ, xuất hiện đi, chúng ta đã chờ ngươi rất lâu rồi!

Hai người vừa hiện thân liền cười nhạt nói.

Ánh mắt của Lâm Động theo hướng nhìn của bọn hắn nhìn lại. Chỉ thấy tại sâu trong sơn cốc có một sơn động thật lớn, trong mơ hồ mặt đất thoáng có chút rung động. Sau đó, một bóng dáng cao lớn khoảng vài trượng, ẩn chứa áp lực kinh người, bước chân cực kỳ chậm rãi từ bên trong đi ra.

- Đại Lực Liệt Địa Hổ!

Nhìn thân ảnh khổng lồ đi ra, Lâm Động cũng nhẹ nhàng phun ra một đạo bạch khí, khẽ thì thào nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 477

Kịch Đấu.

Trong sơn động u ám, thân ảnh cường tráng dần đi ra, cuối cùng xuất hiện dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Theo đạo thân ảnh này xuất hiện, bầu không khí trong sơn cốc phảng phất như cũng ngưng đọng lại, một loại khí tức hung lệ từ trong không khí truyền ra.

Đồng tử Lâm Động hơi co lại, chăm chăm nhìn đạo thân ảnh khổng lồ kia. Đó là một thân ảnh cao đến mấy trượng, thoạt nhìn giống hệt như một người khổng lồ, bên trên thân thể là đám lông đen giống như gai sắt, mà càng khiến cho nhiều người cảm thấy kinh dị đó chính là đạo thân ảnh đó không phải là nhân loại, mà là một con hổ khổng lồ.

Răng nanh sắc bén trắng hếu, hiện ra tơ máu khiến lòng người lạnh ngắt, mắt hổ hơi đỏ, tràn ngập mùi vị thô dã và khát máu.

Đây cũng không phải là Yêu thú bình thường, là Đại Lực Liệt Địa Hổ, hiển nhiên phần lớn bộ phận đã thoát khỏi thú thể, nếu như lại vượt qua Niết Bàn Kiếp lần hai, hắn rất có thể hoàn toàn sẽ thoát khỏi hình thú.

Đại Lực Liệt Địa Hổ từ trong sơn động đi ra ngoài, khí tức hung lệ giống như thực chất ngưng tụ quanh thân thể, sắc bén giống như lưỡi đao.

Lúc Đại Lực Liệt Địa Hổ xuất hiện, sắc mặt đội ngũ của hai Đại Vương triều Cao cấp có chút thay đổi, ánh mắt có chút sợ hãi. Trên thân kẻ trước mặt tán phát ra uy áp cuồng bạo khiến hô hấp bọn hắn có chút khó khăn.

- Bất kể các ngươi tới nơi này có mục đích gì, lập tức cút ra khỏi Thú Cốc!

Ánh mắt Đại Lực Liệt Địa Hổ tràn ngập hung bạo nhìn chằm chằm đội ngũ của hai Đại Vương triều Cao cấp, tiếng gào trần thấp giống như sấm sét vang vọng khắp trong sơn cốc, âm thanh chói tai khiến cho một vài người thực lực không đủ cảm thấy màng nhĩ đau nhức kịch liệt.

- Không ngờ có thể nói được tiếng người, không hổ là Yêu thú đã vượt qua Niết Bàn Kiếp!

Lâm Động thấy vậy, trong lòng cũng thầm tán thưởng. Ngoại trừ Tiểu điêu ra, đây là lần thứ hai hắn thấy Yêu thú nói được tiếng người.

- Ha ha, chỉ là một con súc sinh mà thôi, không ngờ lại kiêu ngạo như vậy, thật sự cho rằng vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp thì có thể là vô địch sao? Ta biết rõ trong tay ngươi có Thiên Ma Hổ Cốt, nếu như ngươi chủ động giao ra đây thì có lẽ ngươi vẫn còn có thể tiếp tục làm đại vương nơi này.

Nói chuyện là một nam tử mặc áo xám, trên mặt người này có vằn hổ, hắn thả lỏng hai tay sau lưng, thần sắc cũng không thay đổi chút nào vì uy áp của Đại Lực Liệt Địa Hổ.

- Người này hắn là thủ lĩnh của Vương triều Ma Hổ, Đằng Hổ!

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, căn cứ vào tin tức hắn biết được thì đây chính là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn của Vương triều Ma Hổ, cũng chính là người vừa mở miệng.

- Muốn Thiên Ma Hổ Cốt của bổn vương?

Ánh mắt của Đại Lực Liệt Địa Hổ đột nhiên phát lạnh, bàn tay to lớn mà cứng rắn chụp lấy một tảng đá lớn, sau đó hung hăng ném về phía Đằng Hổ, âm thanh xé gió phát ra cực kỳ sắc bén.

- Hừ!

Nhìn thấy Đại Lực Liệt Địa Hổ nói động thủ liền động thủ, Đằng Hổ cũng hừ

lạnh một tiếng, bàn tay vung lên, nguyên lực hùng hậu như kình phong tuôn tràn ra dữ dội, đem cự thạch kia chấn thành bụi phấn bay đầy trời.

- Súc sinh vẫn là súc sinh, không nghe hiểu tiếng người. Đã như vậy thì cứ đem ngươi giải quyết, vừa vặn bằng hữu của ta cũng rất hứng thú với ngươi, nếu như có thể thuần hóa được quá tốt rồi.

Trong mắt Đằng Hổ cũng lóe lên hàn ý dày đặc, chợt hắn nghiêng đầu nhìn một nam tử đang mặc thú y, khẽ cười nói:

- Trần Mặc huynh, chúng ta đồng thời xuất thủ, đem súc sinh này giải quyết, có được không?

- Hắc hắc, ta còn chưa từng cùng loại Yêu thú đẳng cấp này giao thủ bao giờ. Bất quá chúng ta đã giao ước rồi, ngươi có Thiên Ma Hổ Cốt, ta được Đại Lực Liệt Địa Hổ!

Nam tử mặc thú y nhìn chằm chằm vào Đại Lực Liệt Địa Hổ, trong mắt tràn đầy vẻ nóng bóng, khí tức của hắn cũng không tệ, ngang ngửa với Đằng Hổ, hiển nhiên hắn là thủ lĩnh của Vương triều Thiên Thú, cũng là một cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn.

- Theo như ý ngươi!

Đằng Hổ cười một tiếng, thân hình chợt nhiên bước ra, cùng lúc đó, từng cỗ nguyên lực cường đại bành trướng ra, loại nguyên lực uy áp mạnh mẽ này ngay lập tức bao phủ cả sơn cốc, cùng kháng cự với Đại Lực Liệt Địa Hổ.

Ầm!

Cùng lúc đó, bên trong cơ thể Trần Mặc cũng tràn ra nguyên lực mạnh mẽ không hề thua kém Đằng Hổ. Ngay lập tức, cả toàn sơn cốc bị uy áp của hai người một thủ bao phủ. Dưới loại uy áp này, đội ngũ của hai Đại Vương triều trong sơn cốc, ngoại trừ hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh ra thì hầu như toàn bộ

đều cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn.

Vù!

Nguyên lực cuồng bạo tràn ngập trong sơn cốc, một loáng sau, ánh mắt Đằng Hổ và Trần Mặc đột nhiên phát lạnh, thân hình đột nhiên lao đi.

- Thiên Hổ Phệ Không!

Đằng Hổ thân trên không trung, nguyên lực mênh mông ngưng tụ thành một con Cự Hổ nguyên lực, ngửa mặt lên trời gào thét, mơ hồ tràn ngập một loại uy vũ.

- Khốn Thú Ấn!

Ấn pháp trong tay Trần Mặc thay đổi, chợt hóa thành một đạo quang ấn cực lớn bắn ra, trong chớp mắt liền xuất hiện trên không trung Đại Lực Liệt Địa Hổ. Vô số ánh sáng dày đặc phủ xuống, giống như màn ánh sáng, đem thân hình của nó phong tỏa.

Hai người vừa ra tay đã thể hiện vô cùng ăn ý, một người thì tấn công, một người thì vây khốn, phối hợp quả thật không tệ.

Cự Hổ nguyên lực mang theo một cỗ quyền ý bá đạo sắc bén đến cực điểm giống như thiểm điện bắn tới, sau đó nện lên người Đại Lực Liệt Địa Hổ.

Ầm!

Một tiếng nổ trầm thấp truyền khắp sơn cốc, thân hình cường tráng của Đại Lực Liệt Địa Hổ cũng bị chấn động đến nỗi phải lùi lại hơn mười bước, mỗi lần bàn chân dẫm xuống đất thì đều khiến sơn cốc run rẩy kịch liệt.

- Grào!

Đối mặt với công kích của hai người Đằng Hổ, Đại Lực Liệt Địa Hổ hiển

nhiên cũng bạo nộ, đôi mắt hổ khát máu trở nên đỏ rực, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, năng lượng huyết sắc đột nhiên từ bên trong cơ thể tràn ra.

Đùng!

Bàn chân của Đại Lực Liệt Địa Hổ hung hăng đạp lên mặt đất, chợt thân thể của nó trực tiếp hóa thành một đạo tia chớp, xé rách không khí, loáng một cái đã xuất hiện trước mặt Đằng Hổ, nện ra một quyền, mơ hồ giống như vũ kỹ, thanh thế cực kỳ cường hãn.

- Ma Hổ Quyền!

Trong mắt Đằng Hổ cũng lóe lên tinh quang, quyền pháp vũ động, biến ảo thành một con Mãnh Hổ tà dị. Nắm quyền cũng hóa thành hình dáng Mãnh Hổ, cùng Đại Lực Liệt Địa Hổ cứng chọi cứng.

Âm thanh trầm muộn phát ra, vang vọng khắp trong sơn cốc. Thân hình Đằng Hổ bị đánh bật bay ngược lui sau, mặc dù là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn, nhưng nếu quả thật muốn lấy cứng chọi cứng thì hắn hiển nhiên không phải là đối thủ của Đại Lực Liệt Địa Hổ. Loại Yêu thú này chỉ cần có chút linh trí thì sẽ lợi dụng thân thể cường đại trời sinh, cường giả nhân loại cùng cấp cũng khó mà đối kháng được.

Chỉ có điều mặc dù bị đánh bay, nhưng Đằng Hổ cũng tương đối hung độc, lập tức trở lại, cùng Đại Lực Liệt Địa Hổ dây dưa một chỗ. Nhất thời, tại bên trong sơn cốc, cự thạch bạo liệt, từng đạo kình phong ba động cuồng bạo tràn ra, thanh thế cực kỳ khủng khiếp khiến người khác nhìn mà kinh hãi.

Mà lúc Đằng Hổ và Đại Lực Liệt Địa Hổ dây dưa thì Trần Mặc cũng lướt đến giữa không trung, trong miệng phát ra một tiếng huýt sáo. Lập tức những cường giả của Vương triều Thiên Thú ở quanh sơn cốc đều đồng loạt ra tay, từng đạo quang trụ nguyên lực tràn ra, sau đó ngưng tụ tại trên thân thể Trần Mặc, thoạt nhìn bộ dáng giống như đang chuẩn bị làm gì đó.

Hai mắt Lâm Động nheo lại nhìn chiến đấu náo nhiệt trong sơn cốc, ánh mắt khẽ lướt qua sơn động một chút, hơi trầm ngâm, nhưng cũng không nhúc nhích. Hai người một thú trong sơn cốc cũng không phải là đèn đã cạn dầu, mặc dù một mực chiến đấu, thế nhưng tinh thần của bọn hắn đều tập trung về phía sơn động, nếu như Lâm Động vừa xuất hiện chắc chắn sẽ bị bọn hắn phát hiện, đến lúc đó nói không chừng những người đó đều sẽ đồng loạt ra tay với hắn.

Mà mặc dù Huyết Linh Khôi hiện nay đã đạt đến Linh khôi Nhất cấp, nhưng hiển nhiên còn chưa đủ khả năng chống lại ba gã cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn. Cho nên mặc dù thấy tình huống như vậy vẫn yên lặng theo dõi kỳ biến.

Ầm ầm ầm!

Mà lúc ý nghĩ trong đầu Lâm Động xoay chuyển thì chiến đấu trong sơn cốc đã trở nên bắt đầu kịch liệt. Chỉ có điều vòng chiến này hiển nhiên là Đại Lực Liệt Địa Hổ chiếm thượng phong. Đơn đả dốc đấu thì nó căn bản không sợ bất kỳ cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn nào.

Chỉ có điều, rất hiển nhiên là đám người Đằng Hổ cũng không thể đấu lại Đại Lực Liệt Địa Hổ. Thân hình Đằng Hổ lại lần nữa bị đánh bay, hắn cố nén khí huyết nhộn nhạo trong cơ thể, trong mắt có chút ngưng trọng. Vũ kỹ của Vương triều Ma Hổ bọn hắn từ trước đến nay cương mãnh bá đạo, nhưng đối mặt với Đại Lực Liệt Địa Hổ trước mắt, cho dù là hắn cũng cảm thấy cực kỳ khó khăn.

Trong lúc bay ngược lui sau, ánh mắt Đằng Hổ nhìn về phía giữa không trung, thấy Trần Mặc đang đứng yên không nhúc nhích thì liền quát:

- Trần Mặc huynh, còn không ra tay?

Giữa không trung, toàn thân Trần Mặc bao phủ cường quang kỳ dị bỗng nhiên cười to, sau đó ấn pháp biến đổi, hét lớn một tiếng:

- Phược Yêu Tác!

Ầm ầm!

Theo tiếng quát của Trần Mặc vừa dứt, chỉ thấy một thanh âm trong trẻo vang lên, vô số đạo nguyên lực ngưng tụ thành xiềng xích đột nhiên rơi xuống. Xiềng xích có các gai nhọn cực kỳ sắc bén, xẹt qua không trung, cuối cùng hung hăng cắm vào trong thân thể Đại Lực Liệt Địa Hổ. Sau đó từng đạo quang phù theo đó tràn đến thân thể Đại Lực Liệt Địa Hổ, lúc này huyết quang trên thân thể nó cũng dần trở nên nhạt xuống.

- Hắc hắc, Vương triều Thiên Thú quả là chuyên đối phó với những loại Yêu thú này, lúc này ta xem ngươi còn có thể làm được gì?

Nhìn huyết quang trên người Đại Lực Liệt Địa Hổ nhanh chóng suy yếu, Đằng Hổ cũng không nhịn được mà cười lớn.

- Nhân loại đáng hận!

Đại Lực Liệt Địa Hổ điên cuồng giãy dụa, muốn đem xiềng xích từ trong cơ thể rút ra. Nhưng những xiềng xích này dường như ẩn chứa một loại lực lượng cực kỳ quái dị, đối với lực lượng trong cơ thể hắn giống như có hiệu quả áp chế vậy.

Đằng Hổ lao đến, nắm quyền siết chặt, nguyên lực cường đại nhanh chóng ngưng tụ thành một trường thương nguyên lực, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

- Grào!

Dường như nhìn thấy sát ý của Đằng Hổ, Đại Lực Liệt Địa Hổ tức giận gầm lên, huyết quang không ngừng tuôn tràn, thế nhưng lại bị xiềng xích gắt gao giữ chặt.

- Ta có thể giúp ngươi thoát khỏi phiền toái trước mắt, chỉ có điều ngươi phải trả một cái giá đắt, có nguyện ý hay không?

Mà trong lúc huyết quang trong mắt Đại Lực Liệt Địa Hổ càng lúc càng đậm

thì một đạo thanh âm cực nhỏ lặng lẽ truyền vào trong tai hắn.

Đại Lực Liệt Địa Hổ đang ra sức giãy dụa thì đột nhiên sửng sốt một chút, đôi mắt hổ giống như thiểm điện lập tức đảo qua sơn cốc, ánh mắt hơi lóe lên, đột nhiên hung hăng gật đầu một cái.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 478

Xuất Thủ.

Cục diện trước mắt khiến Lâm Động hiểu rằng không thể đợi kết quả lưỡng bại câu thương như hắn mong muốn được. Dù sao thì hai Đại Vương triều Cao cấp lần này cũng là có chuẩn bị mà đến, hơn nữa còn dùng thủ đoạn khắc chế Đại Lực Liệt Địa Hổ. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ Đại Lực Liệt Địa Hổ sẽ bị bọn hắn bắt được, đến lúc đó cục diện đối với Lâm Động mà nói sẽ trở nên vô cùng phiền toái.

Mặc dù nếu thật sự dùng hết mọi thủ đoạn thì hắn cũng không sợ hai Đại Vương triều này, nhưng chắc chắn cũng sẽ rất khó giải quyết, hơn nữa hắn cũng sẽ trả một cái giá đắt. Mà nếu như có thể liên thủ với Đại Lực Liệt Địa Hổ đánh lui hai Đại Vương triều Cao cấp này, cho dù sau đó có phát sinh tình huống gì, có lẽ so với một mình đối mặt với hai Đại Vương triều Cao cấp cũng sẽ nhẹ nhàng hơn không ít.

Cho nên, lúc Đại Lực Liệt Địa Hổ lâm vào khốn cảnh, Lâm Động cuối cùng đã quyết định ra tay, tạm thời giúp nó chống lại hai Đại Vương triều Cao cấp này.

Viu!

Giữa không trung, sát khí trong mắt Đằng Hổ bốc lên, trường mâu nguyên lực sắc bén trong tay đột nhiên vọt mạnh ra. Mặc dù hắn đã tránh chỗ yếu hại của Đại Lực Liệt Địa Hổ, chỉ có điều nếu như bị đánh trúng thì chắc chắn cũng sẽ bị thương rất nặng.

Nhìn trường mâu nguyên lực bắn mạnh tới, trong mắt Đại Lực Liệt Địa Hổ

cũng hơi biến đổi, điên cuồng giãy dụa, thế nhưng xiềng xích kỳ dị của Trần Mặc và những cường giả Vương triều Thiên Thú liên thủ vẫn gắt gao quấn chặt.

Xuy!

Mà cũng trong khoảnh khắc này, bên phía sơn cốc đột nhiên có một đạo hồng quang lướt ra, với một loại tốc độ kinh người phóng đến, kình phong vô cùng sắc bén hung hăng xé rách không khí, sau đó chém lên phía trên xiềng xích.

Rắc rắc!

Dưới kình phong sắc bén này, những xiềng xích nguyên lực lập tức bị văng tung tóe từng khúc, cuối cùng dưới sự giãy dụa của Đại Lực Liệt Địa Hổ mà bị phá nát, quyền hổ hung hăng nện ra, đem trường mâu nguyên lực đánh nát.

- Là ai?

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến sắc mặt tất cả mọi người đều cùng biến đổi, sắc mặt Đằng Hổ cùng với Trần Mặc đột nhiên trở nên khó coi, ánh mắt đảo một cái, lập tức nhìn về phía đạo thân ảnh hồng sắc.

Thân ảnh này toàn thân như lửa, lẳng lặng đứng giữa không trung, trong mơ hồ có một cỗ ba động cực kỳ cường đại từ bên trong thân thể tràn ra, khiến bất kỳ kẻ nào cũng không dám khinh thường.

- Các hạ là người phương nào? Vương triều Ma Hổ ta và Vương triều Thiên Thú đang làm việc, vẫn mong đừng xen tay vào!

Ánh mắt Đằng Hổ lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào đạo thân ảnh hồng sắc, trong lời nói khó có thể che giấu lửa giận. Chuẩn bị vừa rồi bị thất bại trong gang tấc khiến hắn sao có thể không phẫn nọ được? Có lẽ nếu như không phải kiêng kỵ khí tức mạnh mẽ phát ra từ đạo nhân ảnh này thì chỉ e hắn đã động thủ tiêu diệt rồi.

Đạo thân ảnh vừa xuất hiện hiển nhiên là Huyết Linh Khôi, ánh mắt của nó

lạnh lùng, chỉ liếc nhìn Đằng Hổ mà không nói gì.

Lúc này, Đại Lực Liệt Địa Hổ đã đứng lên, mắt hổ có chút kinh dị nhìn thoáng qua Huyết Linh Khôi. Thân là Yêu thú, dựa vào cảm giác nhạy bén của nó có thể phát hiện thân ảnh trước mặt mà ngay cả hắn cũng không thể khinh thường lại không hề có chút sinh cơ nào.

- Đằng Hổ huynh, đây là một cỗ Linh khôi, không phải là bản thể, chủ nhân điều khiển Linh khôi chắc chắn ở gần đây!

Ánh mắt Trần Mặc lạnh lẽo nhìn thoáng qua Huyết Linh Khôi, đột nhiên quát khẽ.

- Tìm ra tên đó cho ta! Hắn trốn không thoát đâu!

Ánh mắt Đằng Hổ lạnh lẽo, quát một tiếng.

- Ha ha, không cần tìm đâu!

Thế nhưng, ngay lúc âm thanh Đằng Hổ vừa dứt thì một đạo thân ảnh đã lướt ra, mà người đó đúng là Lâm Động. Chỉ có điều trên đỉnh đầu hắn giờ này lại có một chiếc mũ rộng vành che khuất, có lẽ muốn che giấu thân phận.

Thân hình Lâm Động vừa xuất hiện, đám người Đằng Hổ lập tức chuyển mắt đến, mà khi bọn hắn nhìn thấy ba động nguyên lực tràn ngập quanh thân Lâm Động thì trong lòng mới thở phào một hơi, vẫn còn may mắn, chỉ là một tên mới tiến vào Bán Bộ Niết Bàn.

- Vị bằng hữu kia, hành vi của ngươi chỉ e có chút không đúng rồi. Chỉ cần bằng hữu ngươi có thể khoanh tay đứng nhìn, sau đó Đằng Hổ ta sẽ xem ngươi là thượng khách của Vương triều Ma Hổ, tại Chiến trường Viễn Cổ này, nhiều bằng hữu cũng không phải là chuyện xấu.

Trong mắt Đằng Hổ tuôn tràn sát ý, chỉ có điều trái lại cười nói.

Nếu như Lâm Động thật sự chỉ có một mình, vậy Đằng Hổ lúc này chỉ e cũng không thèm nói đã trực tiếp động thủ, nhưng hiện nay lại không thể làm như vậy được. Mặc dù thực lực Bán Bộ Niết Bàn của Lâm Động không đáng để trong mắt bọn hắn, nhưng cỗ Linh khôi kia lại khiến bọn hắn cảm thấy nguy hiểm, cho nên bọn hắn cũng không dám làm càn.

- Đại Lực Liệt Địa Hổ, thỏa thuận của chúng ta có tính không?

Lâm Động không để ý đến Đằng Hổ, ánh mắt dưới chiếc mũ rộng vành nhìn về phía Đại Lực Liệt Địa Hổ nói.

Trong mắt Đại Lực Liệt Địa Hổ lóe lên hồng quang, chợt hung hăng gật đầu, trong lời nói tràn ngập hung lệ:

- Trước đem đám hỗn trướng này tiêu diệt đã!

- Cấp cho mặt mũi lại không biết điều, đắc tội với hai Đại Vương triều Cao cấp chúng ta chính là ngươi tìm chết rồi!

Trần Mặc nhìn thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo, khuôn mặt đầy vằn hổ trở nên cực kỳ âm trầm.

- Trần Mặc huynh, Linh khôi giao cho ngươi đối phó, ta cản Đại Lực Liệt Địa Hổ này. Về phần tên đó, chỉ là Bán Bộ Niết Bàn mà thôi, để người khác đối phó là được. Chỉ cần đem hắn giết đi thì Linh khôi tự nhiên sẽ mất đi khống chế. Hừ, tên ngu ngốc, cho rằng có một cỗ Linh khôi hộ thân thì có thể tùy ý làm bậy sao? Cũng tốt, giết hắn xong thì đoạt Linh khôi, đây cũng là một món bảo bối không tệ!

Đằng Hổ hít một hơi thật sâu, âm trầm nói.

- Được!

Nghe vậy, Trần Mặc cũng cười dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía Huyết Linh Khôi tràn ngập tham lam.

- Lão tử hôm nay phải xé xác các ngươi!

Đại Lực Liệt Địa Hổ gào lớn một tiếng, bàn chân dẫm mạnh lên đất, thân hình mang theo khí tức cực kỳ cuồng bạo lao về phía Đằng Hổ. Sát khí như vậy khiến cho vẻ mặt Đằng Hổ hơi đổi, không chậm trễ chút nào, vội vàng đem nguyên lực trong cơ thể thúc giục đến mức tận cùng, nghênh đó Đại Lực Liệt Địa Hổ.

Lúc Đại Lực Liệt Địa Hổ động thủ thì thân hình Trần Mặc cũng khẽ động, lập tức xuất hiện trước mặt Huyết Linh Khôi, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Lâm Động, vung tay lên quát:

- Đằng Lân, Trần Đông, hai người các ngươi đem người giải quyết tên tiểu tử này!

- Rõ!

Trên sơn cốc, hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh cũng xông đến, chợt xuất hiện trước mặt Lâm Động cách đó không xa, vẻ mặt tràn ngập nụ cười lạnh lẽo. Với thực lực của bọn hắn, muốn đối phó với một cường giả Bán Bộ Niết Bàn thì quả thực vô cùng nhẹ nhàng.

- Tiểu tử, kiếp sau nếu phải tinh mắt một chút, có một số người không phải là kẻ mà ngươi có thể đắc tội được!

Lâm Động liếc nhìn hai kẻ đang nhe răng cười thì cũng không nhịn được bật cười. Hai kẻ này mặc dù là cường giả Niết Bàn Cảnh, chỉ có điều hiển nhiên là mới đột phá không lâu, từ nguyên lực ba động tán phát ra từ trong cơ thể bọn hắn, nếu so với Lôi Xà và Trần Mộ của Vương triều Ma Nham thì không biết kém hơn bao nhiêu lần. Thậm chí nhiều lắm chỉ ngang ngửa với Lý Bàn mà thôi.

Tiếng cười nhạo của Lâm Động cũng không hề che giấu, cho nên hiển nhiên cũng bị hai người kia phát giác. Lúc này khóe mắt bọn chúng hơi nheo lại một

chút, có lẽ bọn hắn không ngờ một tên Bán Bộ Niết Bàn lại kiêu ngạo đến như vậy.

- Giết hắn!

Âm thanh của một tên cường giả Niết Bàn Cảnh vừa dứt, nguyên lực quanh thân hai người đột nhiên tràn ra, vô cùng ăn ý phát động thế công đối với Lâm Động, một trái một phải, hình thành thế tam giác, trong mơ hồ có xu thế hợp vây.

Hai người mặc dù có chút phẫn nộ vì sự kiêu ngạo của Lâm Động, chỉ có điều vẫn còn xem như tỉnh táo, cũng không xem thường, vừa ra tay đã cùng động thủ, thanh thế cũng không yếu.

Trần Mặc thấy vậy cũng khẽ gật đầu. Hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh đồng loạt xuất thủ, cho dù tên tiểu tử kia thật sự có chút năng lực thì có lẽ cũng không làm được gì.

- Đợi hai người Trần Đông giải quyết tiểu tử này thì Linh khôi cũng sẽ mất đi khống chế, đến lúc đó ta sẽ cướp về tay, thứ đồ vật này không thể để rơi vào tay Vương triều Ma Hổ được.

Trần Mặc chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó dừng lại tại trên người Huyết Linh Khôi, vẻ tham lam trong mắt càng trở nên dày đặc.

Bịch bịch!

Mà trong lúc tia tham lam xẹt qua trong mắt Trần Mặc, cách đó không xa, đột nhiên vang lên hai tiếng trầm đục, khéo mắt Trần Mặc khẽ nhướng lên. Tên tiểu tử này chẳng lẽ không phản kháng sao?

Tia suy nghĩ này có chút trào phúng xẹt qua trong đầu Trần Mặc, thế nhưng, sau đó hắn bỗng nhiên nhìn thấy hai đạo thân ảnh chật vật bắn ngược ra, hung hăng đâm vào một tảng đá lớn. Lúc này tảng đỡ lớn cũng vỡ nát, hai người đồng

loạt phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

- Trần Đông?

Nhìn hai người thổ huyết, cho dù là Trần Mặc thì suy nghĩ lúc này cũng thoáng trì trệ, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên. Chỉ thấy cách đó không xa, đạo thân ảnh đội mũ rộng vành vẫn đứng yên trên không trung, quanh người là một cỗ tinh thần lực cực kỳ cường đại tràn ra, nhất thời ngay cả thiên địa cũng trở nên sôi trào.

- Tinh thần lực? Tiểu tử này là một Thiên Phù sư!

Cảm nhận được tinh thần lực cường đại, sắc mặt Trần Mặc rốt cuộc cũng trở nên khó coi, lúc này bọn hắn quả thật đã nhìn nhầm rồi!

- Bây giờ phân tâm cũng không hay đâu.

Dường như nhìn thấy ánh mắt của hắn, Lâm Động ở trên không trung khẽ cười, quanh người Huyết Linh Khôi đột nhiên bộc phát ra hào quang chói mắt, sau đó phát động thế công mãnh liệt về phía Trần Mặc.

Mà đối mặt với bộc phát đột ngột của Huyết Linh Khôi, Trần Mặc ngay lập tức có chút chật vật, vội vàng thối lui.

Ầm!

Lúc này, hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh bị Lâm Động đẩy lui rốt cuộc cũng đã ổn định lại thân hình. Bọn hắn cố đè nén kinh hãi trong lòng, liếc nhìn nhau một cái, chợt nguyên lực trong cơ thể bạo tuôn ra, vũ kỹ cường hãn nhanh chóng được bọn hắn thi triển ra. Lúc này đây, bọn hắn cũng không dám bảo lưu nữa, trực tiếp thúc giục lực lượng đến cực hạn.

Thế nhưng đối mặt với vũ kỹ mà hai người thôi động ra, Lâm Động trái lại chỉ cười nhạt một tiếng, hắn ngay cả tên Lôi Xà đã vượt Niết Bàn Kiếp thất bại cũng có thể giải quyết huống chi là hai tên cường giả Niết Bàn Cảnh kém xa

Trần Mộ?

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực cường đại rốt cuộc cũng ngưng tụ thành hình trong tay hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh, sau đó mang theo thanh thế mạnh mẽ hung hăng tấn công về phía Lâm Động.

Ánh mắt hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh trở nên ngoan độc, nhìn chằm chằm thân ảnh giữa không trung. Tên này mặc dù là Thiên Phù sư, chỉ có điều bây giờ đối mặt với thế công như vậy e rằng cũng chỉ có thể tạm thời tránh qua một bên thôi.

Thế nhưng chuyện tiếp theo đã hoàn toàn đánh tan suy nghĩ trong lòng hai người. Đối mặt với thế công vũ kỹ cường đại của hai người, Lâm Động giữa không trung cũng không định né tránh, bàn tay nắm chặt lại, một đạo lôi đình từ trên trời bổ xuống, sau đó hóa thành một đạo lôi chưởng hắc sắc, ầm một tiếng liền nện lên đòn tấn công của hai người.

Ầm!

Âm thanh trầm thấp vang lên, lan truyền khắp không trung, sắc mặt của hai gã cường giả Niết Bàn Cảnh trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Vũ kỹ mà bọn hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo không ngờ lại dễ dàng sụp đổ như vậy.

Đến lúc này bọn hắn mới hiểu rõ, kẻ trước mặt thoạt nhìn chỉ là Bán Bộ Niết Bàn, nhưng trái lại chính là một kẻ giả heo ăn thịt hổ.

Mà hiển nhiên, lúc này đây, bọn hắn đã đụng phải một khối thiết bản!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 479

Kinh Sợ Thối Lui.

Ầm!

Thế công của vũ kỹ cường đại hoàn toàn nổ tung giữa không trung, nhưng lôi chưởng hắc sắc vẫn như cũ với thanh thế cực lớn nện xuống, cuối cùng hung hăng giáng lên thân thể hai người Trần Đông, lúc này vẻ mặt còn đang kinh hãi chưa dứt.

- Phụt!

Thanh âm trầm thấp từ trên thân thể bọn hắn vang lên, sau đó thân thể bọn hắn liền giống như diều đứt dây bắn ngược ra, một ngụm máu tươi cũng điên cuồng bắn ra, trong khoảnh khắc khí tức trở nên cực kỳ suy nhược. Hiển nhiên chiêu thức vừa rồi của Lâm Động đã khiến bọn hắn bị tổn thương không nhẹ.

Đội ngũ của hai Đại Vương triều Cao cấp xung quanh sơn cốc nhìn thấy một màn này thì sắc mặt cũng kịch biến, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn thân ảnh Lâm Động. Mặc dù lúc trước từ trong tiếng hét kinh hãi của Trần Mặc, bọn hắn đã biết kẻ này thoạt nhìn chỉ là thực lực Bán Bộ Niết Bàn, nhưng còn là một Thiên Phù sư.

Chỉ có điều trong mắt bọn hắn, với thực lực của hai người Trần Đông thực lực Niết Bàn Cảnh thì cho dù không thể nhanh chóng đánh bại Lâm Động cũng có thể ngăn cản được, nhưng một chưởng vừa rồi phát ra đã hoàn toàn nghiền nát suy nghĩ trong đầu bọn hắn.

- Làm sao có thể?

Cũng trong khoảnh khắc đó, Trần Mặc vẫn luôn chú ý về phía bên Lâm Động thấy vậy thì sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi, bên trong mơ hồ xẹt qua một tia bất an. Cục diện hôm nay dường như đã có chút thoát khỏi tầm kiểm soát của bọn hắn.

Trần Mặc cắn răng, tránh né thế công cuồng mãnh của Huyết Linh Khôi trước mắt, ánh mắt quét qua bên phía Đằng Hổ. Lúc này, dưới thế công gần như điên cuồng của Đại Lực Liệt Địa Hổ, Đằng Hổ ở bên kia cũng đã rơi xuống hạ phong, chỉ có thể dựa vào vũ kỹ mạnh mẽ để chống đỡ, nhưng nhìn tình huống này hiển nhiên không thể kiên trì quá lâu. Yêu thú không chỉ cường đại hơn nhân loại mà cũng bền bỉ hơn rất nhiều, một khi chiến đấu lâm vào giằng co thì đối với bọn hắn mà nói không phải là tin tức tốt.

- Tất cả mọi người nghe lệnh, đồng loạt ra tay giết chết tiểu tử này!

Ánh mắt Trần Mặc trầm xuống, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên quát.

Dưới loại tình huống này, nhất định phải đem Lâm Động giải quyết trước tiên, nếu không thì Trần Mặc không thể nào thoát khỏi thế công của Huyết Linh Khôi mà xuất thủ được. Mà nếu như hắn không ra tay thì Đằng Hổ chắc chắn sẽ bại dưới tay Đại Lực Liệt Địa Hổ.

- Rõ!

Trên sơn cốc, đội ngũ của hai Đại Vương triều Cao cấp không ít, bởi vậy lúc nghe thấy tiếng quát của Trần Mặc thì cả đám đều đồng thanh quát lên. Từng đạo nguyên lực đột nhiên bạo phát ra mạnh mẽ, hết lớp này đến lớp khác xông về phía Lâm Động. Xem bộ dạng này, hiển nhiên là định dùng số lượng để đè chết Lâm Động.

Lâm Động chân đạp giữa không trung, ánh mắt dưới chiếc mũ rộng vành mang theo chút trêu tức nhìn cường giả của hai Đại Vương triều Cao cấp xông tới, lòng bàn tay chợt xoay tròn, lực lượng thôn phệ đột nhiên tràn ra, hóa thành một tấm màn màu đen bao phủ.

Thôn Phệ Giới!

Chỉ có điều lúc này đây Lâm Động cũng không thi triển toàn lực, phạm vi phong tỏa cũng không tính là quá lớn, chỉ có điều dùng để đối phó với những nhân vật này thì quá đủ rồi.

- Phụt phụt!

Từng đạo thân ảnh bởi vì không kịp trở tay mà trực tiếp tiến vào trong Thôn Phệ Giới. Với thực lực với của bọn hắn, hiển nhiên không thể so với đám người Lôi Xà, bởi vậy gần như không đến mười giây, Thôn Phệ Giới liền dần dần trở nên phai nhạt. Ngay sau đó, từng đạo thân ảnh vô lực từ trên không trung rơi xuống, nặng nệ ngã xuống sơn cốc, lập tức toàn bộ sơn cốc vang lên những âm thanh suy nhược.

- Người này đến tột cùng là ai?

Ánh mắt Trần Mặc mơ hồ có chút kinh sợ nhìn khí tức của thủ hạ mình gần như suy nhược đến cực điểm, hiển nhiên hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi tại sao chỉ ngắn ngủi hơn mười giây mà thủ hạ vốn chiến lực hùng hậu lại trở thành bộ dáng như vậy.

- Tên hỗn đản này!

Động tĩnh mà Lâm Động gây ra quả thực không nhỏ, bởi vậy ngay cả Đằng Hổ đang bị Đại Lực Liệt Địa Hổ tấn công đến mức có chút chật vật cũng phát giác ra được. Lúc này tâm thần hắn chấn động, không nhịn được chửi lớn.

- Lúc này mà ngươi không ngờ vẫn còn dám phân tâm?

Thế nhưng, tiếng chửi của hắn vừa dứt thì trong đôi mắt uy vũ của Đại Lực Liệt Địa Hổ bỗng nhiên tràn ngập hung quang, hổ quyền nện đến, phảng phất như kèm theo tiếng hổ gầm, cuối cùng mang theo ba động cuồng bạo hung hăng nện về phía Đằng Hổ.

Đối mặt với thế công cuồng bạo như vậy của Đại Lực Liệt Địa Hổ, sắc mặt Đằng Hổ cũng kịch biến, thân thể đột nhiên rung động. Chợt thân thể của hắn đột nhiên bành trướng lên, trong chớp mắt đã biến thành hình thú không thua kém gì Đại Lực Liệt Địa Hổ. Xem ra vũ kỹ mà tên này tu luyện cũng có chút giống với Ma Viên Biến mà lúc trước Lâm Động tu luyện.

Ầm!

Hai cự hổ hung hăng va vào nhau. Trong phạm vi trăm trượng, cự thạch đều bị ba động cường đại phát ra chấn thành bụi phấn. Từng đạo khe nứt thô to như cách tay hiện ra dày đặc như mạng nhện.

Thân hình Đằng Hổ bắn ngược ra ngoài, hai chân lún sâu vào trong mặt đất nửa trượng, kéo lê một đường, để lại trong sơn cốc một đạo dấu vết thật sâu. Mặc dù vũ kỹ luyện thể mà hắn tu luyện có chút đặc biệt, nhưng hiển nhiên khi so với Đại Lực Liệt Địa Hổ thì vẫn còn chênh lệch rất lớn.

- Công phu mèo ba chân cũng dám có chủ ý với Thiên Ma Hổ Cốt? Tìm chết!

Đối với việc bị chế ngự lúc trước, Đại Lực Liệt Địa Hổ hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ, cho nên bây giờ ra tay càng tàn nhẫn hơn. Hơn nữa hắn cũng không cho Đằng Hổ lấy chút cơ hội thở dốc nào, bàn chân đạp mạnh một cái, thân thể khổng lồ mang theo mùi máu tươi nồng đậm phóng đi, lao về phía Đằng Hổ lúc này đang khí huyết nhộn nhạo.

Mà nhìn thấy Đại Lực Liệt Địa Hổ lần nữa vọt tới, trong miệng Đằng Hổ cũng có chút khô khốc, nhưng không tránh né, chỉ có thể miễn cưỡng ngạnh kháng.

Ầm!

Lúc Đằng Hổ bị Đại Lực Liệt Địa Hổ đẩy vào tình thế cực kỳ nguy hiểm thì tại vòng chiến của Trần Mặc, tình huống của hắn cũng không khá hơn chút nào. Thực lực của Huyết Linh Khôi hiện nay đủ để so sánh với bất cứ cường giả Nhất

Nguyên Niết Bàn nào, cho nên mặc dù Trần Mặc toàn lực xuất thủ thì cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Huyết Linh Khôi, không chiếm được chút thượng phong nào.

Hơn nữa, ở bên cạnh, Lâm Động sau khi giải quyết đội ngũ của hai Đại Vương triều Cao cấp thì cũng âm thầm ra tay, bởi vậy Trần Mặc đã khó chiếm thượng phong lại còn rơi vào cục diện cực kỳ bất lợi.

Hơn nữa Lâm Động ra tay cực kỳ giảo hoạt, không hề cùng hắn chính diện giao thủ mà lại dựa vào tinh thần lực xuất quỷ nhập thần tập kích, khiến cho Trần Mặc cảm thấy phiền phức không thôi. Trong lúc hắn tức giận thì Huyết Linh Khôi cũng nắm lấy cơ hội, hung hăng nện một quyền lên ngực hắn.

- Hự!

Mặc dù đã một lần vượt qua Niết Bàn Kiếp, nhưng một quyền của Huyết Linh Khôi cũng không phải trò đùa, bởi vậy cho dù là Trần Mặc lúc này thì sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, trong cổ phát ra một tiếng rên rỉ.

Viu!

Một kích đắc thủ, Lâm Động hoàn toàn thi triển chiến thuật đánh chó rơi xuống nước, tâm thần vừa khẽ động thì thế công của Huyết Linh Khôi đột nhiên trở nên cuồng bạo sắc bén, khiến cho Trần Mặc ngay cả cơ hội điều tức khí huyết trong cơ thể cũng không có.

- Tiểu tử chết tiệt!

Ba lần bảy lượt bị quấy rối, Trần Mặc nổi trận lôi đình, nhưng trong mơ hồ cũng đã có chút ý thoái lui. Tình huống trước hắn khiến hắn hiểu rằng bọn hắn không thể nào có thể thuận lợi lấy được Thiên Ma Hổ Cốt, thậm chí còn trở thành cục diện trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Ánh mắt hắn lóe lên, Trần Mặc cuối cùng hung hăng cắn răng một cái, trong

miệng phát ra một tiếng huýt sáo bén nhọn.

Tiếng huýt sáo bén nhọn quanh quẩn trong sơn cốc khiến mỗi người đều nghe thấy rõ ràng.

Những cường giả của hai Đại Vương triều cực kỳ suy yếu khi nghe thấy tiếng huýt sáo thì vội vàng giãy giụa bò dậy, sau đó liếc nhìn nhau, giống như thủy triều rút ra khỏi sơn cốc, xem bộ dạng này dường như tiếng huýt sáo của Trần Mặc là có ý triệt thoái.

Ầm!

Đằng Hổ lại lần nữa bị Đại Lực Liệt Địa Hổ đẩy lui, yết hầu có chút ngòn ngọt, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhanh chóng rút lui về phía đội ngũ, cuối cùng cực kỳ không cam lòng rống giận một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động giữa không trung tràn ngập oán độc.

- Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ cho ta, đừng để ta biết ngươi là ai, bằng không nhất định sẽ đem ngươi bằm thây vạn đoạn!

Đằng Hổ gào rú nói. Kế hoạch của hắn hôm nay vốn không có chút sơ hở nào, thể nhưng lại bị Lâm Động đột nhiên từ đâu nhảy ra phá hỏng toàn bộ, điều này sao có thể không khiến cho hắn nổi giận được?

Tiếng gào vừa dứt thì Đằng Hổ cũng không dám lưu lại nữa, hành động hôm nay đã thất bại, nếu đánh tiếp thì e rằng cũng không phải chỉ là vấn đề bị trọng thương. Lúc này thân hình hắn khẽ động, lập tức hóa thành một đạo hồng quang bạo thoái, cuối cùng sau chốc lát đã biến mất khỏi sơn cốc.

Theo đội ngũ hai Đại Vương triều Cao cấp này vội vàng rút đi, tình cảnh hỗn loạn trong sơn cốc mới dần trở nên an tĩnh lại, duy chỉ có những vết nứt và đá vỡ là chứng minh cho cuộc đại chiến mới bộc phát vừa rồi.

Ánh mắt Lâm Động bình thản nhìn hai Đại Vương triều Cao cấp rút đi, khẽ

cười nhạt một tiếng. Về phần uy hiếp trong miệng Đằng Hổ thì hắn trực tiếp bỏ ngoài tai, cái đó gọi là mắc nợ nhiều thì không lo lắng bị đòi nợ, số người hắn đắc tội không ít, cũng không quan tâm việc nhiều thêm một hai người.

Bàn tay Lâm Động nhẹ nhàng phất lên, Huyết Linh Khôi lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn, ba động tràn ngập nguy hiểm cũng dần bị thu liễm.

Lúc này Đại Lực Liệt Địa Hổ ở bên dưới sau khi thở hổn hển thì chửi thề mấy câu, hiển nhiên đại chiến vừa rồi cũng không phải thoái mái. Sau đó thì hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lâm Động, trong mắt hổ hồng quang chớp động, dường như có một loại khí hung bạo truyền ra.

Ánh mắt Lâm Động dưới chiếc mũ rộng vành lẳng lặng đối mắt với Đại Lực Liệt Địa Hổ, dường như vẻ hung lệ trong mắt đối phương đối với hắn mà nói không hề có chút uy hiếp gì, bởi vậy, sau khi nhìn một lát thì hắn cười nhạt một tiếng nói:

- Tiếp theo, chúng ta có lẽ nên bàn bạc đến chuyện cái giá ngươi phải trả mà lúc trước giao ước?

Ánh mắt uy vũ của Đại Lực Liệt Địa Hổ nheo lại, nhìn thoáng qua Huyết Linh Khôi đứng sau lưng Lâm Động, lúc này mới nói:

- Lão tử không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, nói đi, ngươi muốn trả cái giá gì?

Chỉ có điều, lúc nói đến đây thì trong mắt hắn rõ ràng hơi lóe lên một chút.

Lâm Động duỗi cái lưng mệt mỏi, phảng phất như không nhìn thấy những chuyện này, sau đó ngón tay của hắn chỉ vào trong sơn động, cười nhạt nói:

- Nói hay lắm, đem Thiên Ma Hổ Cốt giao cho ta là được.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 480

Hổ Cốt Tới Tay.

Khi Lâm Động vừa mới nói ra câu nói đó, bầu không khí âm u trong sơn cốc này bỗng nhiên dường như ngưng đọng trong phút chốc. Đại Lực Liệt Địa Hổ cũng nhìn chằm chằm Lâm Động với một ánh mắt đầy hung bạo.

- Hóa ra mục đích của ngươi cũng giống như những người đó!

Hắn cười lạnh nói, vừa mở miệng đã làm lộ rõ hàm răng sắc nhọn trắng hếu của hắn.

- Trên thế gian này vốn chẳng có chuyện để tuột mất miếng mồi béo bở bao giờ. Hôm nay nếu như ta không ra tay, ngươi không chỉ không bảo vệ được Thiên Ma Hổ Cốt, thậm chí đến cái mạng nhỏ của ngươi e rằng cũng chẳng giữ được.

Lâm Động thản nhiên đáp.

- Trước đây ta cũng đã từng nói rất rõ với ngươi rằng, muốn ta ra tay giúp đỡ ngươi, ngươi phải trả giá đắt. Ta nghĩ lúc đó ngươi cũng đã đoán được cái giá mà ta nói đó là gì rồi. Đã đồng ý rồi, bây giờ còn nói lại những lời đó, lẽ nào ta nên nghĩ rằng ngươi đang cố ý chơi xỏ ta sao?

Ánh mắt của Lâm Động sắc lạnh dưới chiếc mũ.

Đại Lực Liệt Địa Hổ ngừng lại một chút, ánh mắt có chút biến đổi, đáp:

- Ngươi đã giúp ta, ta không phủ nhận điều đó. Tuy nhiên Thiên Ma Hổ Cốt là thứ mà ta đã chuẩn bị để luyện Niết Bàn Kiếp, ta quyết sẽ không giao nó cho

ngươi.

- Trong tay ta có một số Niết Bàn Đan, ta có thể dùng nó để trả thù lao cho ngươi.

Lâm Động khẽ chau mày. Sự tình quả nhiên không được thuận lợi như dự tính. Muốn cái tên Đại Lực Liệt Địa Hổ này ngoan ngoãn giao ra Thiên Ma Hổ Cốt, thật sự không phải là một chuyện đơn giản.

Thấy Lâm Động không nói gì cả, trong mắt của Đại Lực Liệt Địa Hổ cũng chợt thấp thoáng vẻ sợ hãi, ánh mắt nhìn vào Huyết Linh Khôi ở sau lưng của Lâm Động. Hắn biết, nếu như giao đấu, hắn không chắc có thể chiến thắng được Lâm Động dưới sự hỗ trợ của Huyết Linh Khôi này.

- Ôi ôi, hà tất phải khiến mọi chuyện đi vào bế tắc như vậy chứ?

Trong thời điểm bầu không khí trong sơn cốc đang trầm trọng như lúc này, Tiểu điêu cuối cùng cũng phải lên tiếng. Sau đó nó lóe lên một cái, đã nhảy lên vai của Lâm Động - Yêu linh?

Nhìn thấy Tiểu điêu vừa xuất hiện trên vai của Lâm Động, Đại Lực Liệt Địa Hổ giật mình. Một tên Yêu hổ dũng mãnh như hắn giờ đây lại toát ra một tia sợ hãi bất định. Mặc dù trước mắt chỉ là một con Yêu linh nho nhỏ, nhưng không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy một thứ áp lực rất lớn từ trên đó truyền ra.

Tiểu điêu liếc mắt nhìn Đại Lực Liệt Địa Hổ một cái rồi nói:

- Này, tên to xác, ngươi giữ Thiên Ma Hổ Cốt, chẳng phải là muốn khi tu luyện đến Niết Bàn Kiếp thì sẽ hợp nhất với thân thể của ngươi sao? Nếu như vậy, điêu gia ta nghĩ ngươi chẳng sống được lâu đâu. Huyết mạch Thiên Ma Hổ Tộc mạnh mẽ vô cùng, dựa vào thể chất tầm thường của ngươi, cho dù miễn cưỡng dung hợp, cũng sẽ không thể phát huy hết được tác dụng, ngược lại làm xương cốt không hợp sẽ hứng chịu nhiều hậu quả đó.

Nghe vậy, ánh mắt Đại Lực Liệt Địa Hổ đột nhiên thay đổi, nhưng kỳ lạ là hắn cũng không phản bác lại. Đích thực là hắn có mục đích đó, hơn nữa hắn cũng biết rất rõ ràng làm như vậy là rất mạo hiểm.

- Niết Bàn Kiếp rất khó vượt qua, nếu như không có Thiên Ma Hổ Cốt, ta cũng sẽ thập tử nhất sinh, chẳng thà thử liều mạng một lần.

Đại Lực Liệt Địa Hổ trầm giọng nói. Đối với Tiểu điêu, trong thanh âm của hắn dường như đã giảm đi rất nhiều sự hung bạo. Dựa vào linh cảm của một con Yêu thú, dường như nó có thể biết được rằng, đối diện với thứ tồn tại trước mặt, sự hung bạo của nó cũng không có bất cứ chỗ tốt nào cả.

- Xem ra ngươi muốn luyện đến Nhị Nguyên Niết Bàn Kiếp. Được rồi, nhìn ngươi tu luyện tới bây giờ cũng không dễ dàng gì, điêu gia ta cũng có một bộ vũ kỹ không dùng đến, cấp cho ngươi vậy.

Tiểu điêu lấy móng vuốt gãi gãi cằm, bất chợt nắm chặt móng vuốt, một cái quang giản bất chợt xuất hiện trong móng vuốt của hắn.

- Đây là một môn vũ kỹ độc đáo mà Ám Uyên Hổ Tộc chuyên dùng để tu luyện thân thể, nếu như ngươi có thể tu luyện thành công, khi vượt qua Niết Bàn Kiếp, mức độ thành công có thể tăng lên từ ba đến bốn thành!

- Vũ kỹ luyện thể của Ám Uyên Hổ Tộc?

Nghe được câu nói đó, lập tức Đại Lực Liệt Địa Hổ không nhịn được, thất thanh kêu lên.

Ám Uyên Hổ Tộc là một trong ba đại tộc lớn của Hổ Tộc, vũ kỹ luyện thể của bọn họ cực kỳ cường đại, đối với những Yêu thú thuộc Hổ Tộc như bọn hắn mà nói, đó chính là tuyệt thế chi bảo. Hắn thực sự có phần không dám tin rằng, cái quang giản đang nằm trong tay Tiểu điêu kia chính là một trong những thứ truyền thuyết kia.

Tiểu điêu không để ý tới sự kinh hãi của Đại Lực Liệt Địa Hổ, móng vuốt ném ra, cái quang giản ở trong tay hắn bay về phía Đại Lực Liệt Địa Hổ. Hắn vội vàng bắt lấy, sau đó quang giản liền hóa thành vô số luồng tin tức dung nhập vào trong đầu hắn - Quả nhiên là vũ kỹ luyện thể của Ám Uyên Hổ Tộc!

Trong đầu Đại Lực Liệt Địa Hổ giờ đây tràn ngập những tin tức của loại vũ kỹ này, ánh mắt của hắn cũng càng ngày càng sáng rực lên.

- Tên to xác kia, mau đem Thiên Ma Hổ Cốt giao ra đây!

Tiểu điêu nhìn vẻ mặt hớn hở đến cuồng dại của Đại Lực Liệt Địa Hổ, nhếch mép cười. Mặc dù đối với Ám Uyên Hổ Tộc thì thứ vũ kỹ này cũng không tính là quá mức mạnh mẽ, thế nhưng đối với Đại Lực Liệt Địa Hổ mà nói, đây thực sự là một bảo vật vô cùng quý giá.

Đang chìm trong cảm giác sung sướng như điên đến thế, chợt nghe thấy những lời đó của Tiểu điêu, trong mắt Đại Lực Liệt Địa Hổ chợt có chút do dự, khẽ ngập ngừng nói:

- Môn vũ kỹ này, chỉ có thể giúp cho ta tăng lên có ba thành nắm chắc thôi sao?

Ánh mắt Tiểu điêu khẽ nheo chặt lại, thanh âm đột nhiên trở nên bình tĩnh lại rất nhiều:

- Tên to xác kia, sức kiên nhẫn của ta sắp bị ngươi làm mất hết rồi. Trên cái thế gian này, còn chưa từng xuất hiện qua kẻ nào đã nhận được chỗ tốt của ta, lại còn chuẩn bị quẹt miệng mặc kệ không thèm để ý đến đâu!

Lời nói chậm chậm phát ra, đột nhiên Tiểu điêu bước lên phía trước một bước, thân thể đã lơ lửng trên không. Trong không gian mơ hồ, có một đạo thân ảnh khổng lồ cực đoan phía sau lưng nó chậm rãi hiện ra. Đạo thân ảnh đó nhẹ nhàng vỗ cặp cánh có thể che đậy cả thiên địa, một cỗ khí tức khủng bố khiến cho Đại Lực Liệt Địa Hổ cũng phải bị rung động dữ dội, lặng lẽ lan tràn ra khắp

nơi.

- Sặc, Thiên Yêu Điêu!

Ánh mắt Đại Lực Liệt Địa Hổ sợ hãi đến cực điểm nhìn chằm chằm vào cái bóng khổng lồ ở phía sau lưng Tiểu điêu, toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi lạnh toát. Hiển nhiên là đối với cái chủng tộc mà cho dù là tồn tại ở thế giới Yêu vực khủng bố kia cũng vẫn là một trong những chủng tộc khủng bố đỉnh phong nhất này, nó cũng không dám có chút thất lễ nào.

Tuy nhiên Đại Lực Liệt Địa Hổ cũng vô cùng thông minh:

- Thiên Yêu Điêu đại nhân, xin đừng nổi giận, ta sẽ lập tức đem Thiên Ma Hổ Cốt giao ngay cho ngài đây!

Nhìn bộ dáng của Tiểu điêu như thế, hắn biết Tiểu điêu đã có chút giận dữ, liền cũng không dám kéo dài thời gian nữa, vội vàng quay lại phóng vọt về phía sơn động của mình.

- Hắc hắc!

Nhìn dáng vẻ vô cùng hốt hoảng của Đại Lực Liệt Địa Hổ, thân ảnh khổng lồ ở sau lưng Tiểu điêu cũng nhất thời biến mất, những ba động đáng sợ đó cũng theo đó mà biến mất. Nó nở nụ cười đắc ý, chầm chậm bay về phía bờ vai của Lâm Động, nói:

- Đã thấy chưa hả? Đây chính là lực chấn nhiếp của điêu gia ta a! Bây giờ ngươi đã biết Thiên Yêu Điêu Tộc ta có uy lực và đáng sợ như thế nào rồi chứ?

Lâm Động nhún nhún vai, không thèm để ý đến vẻ dương dương đắc ý của Tiểu điêu, ánh mắt hướng về phía sơn động. Rất nhanh, từ bên trong đó chợt phát ra những tiếng bước chân nặng nề mà dồn dập. Một lúc lâu sau, thân ảnh của Đại Lực Liệt Địa Hổ lại xuất hiện. Nhưng mà lần này, ở trên vai hắn lại xuất hiện một bộ khung xương màu đen to lớn chừng hơn mười trượng.

Ầm!

Bộ khung xương màu đen được Đại Lực Liệt Địa Hổ đặt xuống đất một cách nặng nhọc, lập tức cả sơn cốc cũng phải chấn động lên một chút. Cái loại sức nặng khủng bố như thế này, kể cả Lâm Động cũng phải có chút biến sắc. Sau đó, hắn mới cẩn thận đem ánh mắt quan sát kỹ thứ đó.

Bộ khung xương này có một màu đen kịt, trên đó lại lóe lên một loại sáng bóng, giống như là được làm bằng hắc thiếc vậy. Hơn nữa, cho dù hiện tại cũng chỉ còn lại một bộ hổ cốt, nhưng vẫn như cũ có một cỗ khí tức cường hãn mạnh mẽ đến cực đoan cùng với một loại sát khí hung ác khủng bố từ trên bộ hổ cốt này toát ra.

Dưới sự khuếch tán mạnh mẽ của loại khí tức hung ác này, ngay cả Đại Lực Liệt Địa Hổ đứng gần đó cũng không chịu được phải lùi lại mấy bước, ánh mắt vừa say mê vừa không nỡ nhìn vào bộ hổ cốt.

Lâm Động chậc lưỡi hai lần, từ bộ khung xương đó dường như có thể đoán được hình dạng con Yêu thú này khi còn sống, đích thực là hình thái của hổ. Có thể tưởng tượng được, nếu như đó là Thiên Ma Hổ còn sống, cái loại khí tức hung bạo mạnh mẽ đó, có thể khiến cho tâm phách của con người cũng phải chấn động. Thiên Ma Hổ có thể được coi là một trong ba đại tộc trong Hổ Tộc của giới Yêu thú, quả thật là danh bất hư truyền!

Thân thể Tiểu điêu bay tới bên trên Thiên Ma Hổ Cốt, cái loại không khí tràn ngập sát khí nặng nề toát ra từ hổ cốt ấy dường như đối với nó cũng chẳng có chút tác dụng uy hiếp gì cả. Nó lấy móng vuốt vỗ vỗ mấy cái vào bộ hổ cốt, sau đó nhìn về Lâm Động khẽ gật đầu, nói:

- Đích thực là Thiên Ma Hổ Cốt!

Nghe thấy lời xác nhận của Tiểu điêu, lúc ấy trong lòng Lâm Động mới thở phào một cái nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đã lấy được rồi, nghĩ tới khi lấy được thứ đồ này, Tiểu Viêm sẽ có thể tiến vào Niết Bàn Cảnh, đồng thời có thể thoát

khỏi lốt thú được rồi.

Lâm Động cũng bước tới cạnh hổ cốt để kiểm tra một chút Thiên Ma Hổ Cốt này, sau đó vung tay áo lên, thu bộ hổ cốt vào trong túi Càn Khôn dưới ánh mắt tiếc nuối vô cùng của Đại Lực Liệt Địa Hổ.

Thiên Ma Hổ Cốt tới tay, trong lòng Lâm Động cảm thấy thật sự khoan khoái, dễ chịu. Hắn nhìn Đại Lực Liệt Địa Hổ đứng bên cạnh mình, cười nói:

- Ha ha, đa tạ Hổ huynh đã tặng!

Đại Lực Liệt Địa Hổ khẽ lắc đầu cười khổ, nhưng hắn lại nghĩ tới thứ vũ kỹ mình vừa mới có được, trong lòng cũng bớt chút phiền muộn. Với thân phận của Thiên Yêu Điêu hắn cũng sẽ không đi lừa gạt hắn, nghĩ rằng cái bộ kỹ kỹ này cũng là thứ chính thống rồi.

Đồ đã có được, Lâm Đông cũng không muốn ở lại nữa, bèn nói:

- Chúng ta còn việc khác, vì thế không lưu lại nơi đây lâu nữa. Hổ huynh, ta thấy huynh cũng nên rời khỏi nơi đây đi. Những tên trước kia ắt hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho huynh đâu.

- Ừm!

Đại Lực Liệt Địa Hổ khẽ gật đầu. Mặc dù trong lòng hắn vẫn còn có sát ý mạnh mẽ đối với đám người Trần Mặc kia, nhưng hắn cũng biết rõ, đối phương cường giả rất đông, một mình hắn khó mà chống lại được. Xem ra hắn nên đi vào khu vực thâm sơn cùng cốc nào đó tiến hành tu luyện, đợi đến khi mạnh mẽ hơn, đủ sức vượt qua Nhị nguyên Niết Bàn thì mới có thể rời khỏi Chiến trường Viễn Cổ được.

Lâm Động chắp tay chào Đại Lực Liệt Địa Hổ một cái, thân thể nhích lên một cái đã hướng về phía bên ngoài Thú Cốc lạnh lẽo này. Tiểu điêu cũng đồng thời hóa thành một đạo hồng quang, chui vào người của Lâm Động.

Nhìn bóng dáng xa mờ dần của Lâm Động, Đại Lực Liệt Địa Hổ thở phào một cái nhẹ nhõm. Từ lúc Tiểu điêu phóng thích ra uy áp khủng bố, khiến cho hắn cảm thấy thực sự có chút khó chịu, làm cho hắn cảm thấy có một sức ép vô cùng nặng nề.

- Thiên Yêu Điêu trong truyền thuyết, quả nhiên vô cùng đáng sợ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 481

Dung Hợp Hổ Cốt.

Rời khỏi Thú Cốc, Lâm Động cũng không đi vào trong núi sâu mà lại tiến vào sâu trong dãy núi ít người lui tới, tiếp đó chuẩn để Tiểu Viêm dung hợp với Thiên Ma Hổ Cốt, đồng thời thử trùng kích Niết Bàn Cảnh, đến lúc đó tiếng động chắc chắn không nhỏ. Ở nơi hoang vu thế này, thật là không đâu thích hợp bằng.

Sau mấy canh giờ bay sâu vào sơn mạch, Lâm Động mới bắt đầu đã chọn vị trí, cuối cùng đã đáp xuống một đỉnh núi to lớn và cực kỳ hiểm trở.

Ngọn núi cao tới vạn thước, thẳng tắp, đứng sừng sững, cực kỳ hiểm trở, đỉnh núi chỉ thấy mây xanh cùng với mây mù bao phủ, thật khiến cho người khác khó mà nhận thấy cái gì ở trên đỉnh núi.

- Chính là nơi này!

Thân hình của Lâm Động nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh núi, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó khẽ gật đầu hài lòng, phẩy nhẹ tay áo, Tiểu Viêm lập tức chui ra.

Tiểu điêu cũng thoáng bóng xuất hiện, nó lườm Tiểu Viêm một cái, nói:

- Ngu xuẩn, điêu gia ta biết ngươi bây giờ cũng đã có một chút linh trí, cho nên cũng nói ngươi biết, tuy ngươi là thể chất biến dị khác thường, nhưng suy cho cùng thì huyết mạch lại quá bình thường, ngay cả Đại Lực Liệt Địa Hổ cũng còn chưa thích hợp lắm, cho nên, đối với ngươi mà nói, dung hợp Thiên Ma Hổ Cốt cũng sẽ có không ít nguy hiểm.

Lâm Động đứng một bên nghe, mặt hơi đổi sắc, muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi. Tiểu Viêm chẳng qua chỉ là Hỏa Mãng Hổ bình thường, nếu như không phải nó có thể chất biến dị khác thường, e rằng vĩnh viễn không thể đạt cấp độ như bây giờ.

- Bản thân huyết mạch của ngươi quá bình thường, dù cho có thể chất biến dị hiếm thấy, nhưng bởi huyết mạch nên gây ra trở ngại rất lớn. Cho nên, nếu ngươi quả thật muốn trở nên càng mạnh hơn, nhất định phải mạo hiểm một phen. Bằng không thì sau hãy để hãy để Lâm Động đem ngươi về Vương triều Đại Viêm thì tốt hơn, thế giới bên ngoài nhiều hiểm nguy. Ngươi không có khả năng, đi theo Lâm Động chỉ là con vật ăn bám mà thôi.

Tiểu điêu thản nhiên nói.

Mắt Tiểu Viêm chợt lóe lên một tia sáng. Nó đương nhiên là hiểu Tiểu điêu nói gì. Ánh mắt nó bỗng dừng lại trên người Lâm Động, rồi đột nhiên gầm lên một tiếng lớn.

Tuy Lâm Động nghe không hiểu ý tư tiếng gầm của Tiểu Viêm, nhưng đã hiểu lựa chọn của nó. Đoạn vận lực hít một hơi thật sâu, đưa ánh mắt về phía Tiểu điêu, khẽ nói:

- Thật là quá phiền phức, chúng ta động thủ thôi.

- Này, con hổ ngốc này có chút cố gắng đó, cũng tốt! Nếu như ngươi có thể vượt qua cửa ải này, quả thật sẽ giống như là thoát thai hoán cốt.

Tiểu điêu cười hắc hắc, chợt ánh mắt cũng dần dần tập trung, chậm rãi gật đầu nhè nhẹ.

- Ầm!

Tay áo Lâm Động vung lên, Thiên Ma Hổ Cốt đen kịt như hắc thiết xuất hiện, một luồng khí tức hung hiểm tỏa ra khắp nơi, như ẩn như hiện mờ ảo trên

mặt đất.

Nhìn bộ Thiên Ma Hổ Cốt có sức mạnh đáng sợ đó, Tiểu điêu trầm giọng nói.

- Muốn dung hợp Thiên Ma Hổ Cốt, trước tiên phải rút cốt, nói ngắn gọn, chính là đem hổ cốt vốn có của con hổ ngốc rút ra bỏ đi. Một bước này nguy hiểm khôn cùng, không cẩn thận, lập tức cốt hủy thú vong.

- Lâm Động, hai mươi vạn Niết Bàn Đan!

Nghe tiếng quát lớn của Tiểu điêu, Lâm Động không chút do dự quăng ra túi Càn Khôn, lập tức vô số Niết Bàn Đan hỏa hồng sắc tràn ra, cuối cùng hóa thành tựa như một đạo hồng thủy khổng lồ, nhất loạt xuất hiện trên đỉnh núi. Niết Bàn Khí xuất ra khiến cả ngọn núi bỗng chốc trở nên nóng bỏng.

- Niết Bàn Hỏa, ngưng!

Trong hai móng vuốt của Tiểu điêu, ấn ký không ngừng thay đổi, từng đạo ánh sáng tử hắc sắc vọt mạnh ra, bắn vào bên trong đợt hồng thủy khổng lồ do Niết Bàn Đan tạo thành kia.

Ầm ầm!

Theo đạo quang mang tử hắc sắc kia đi vào, luồng hồng thủy trong giây lát bắt đầu luân chuyển, một loáng sau, một ngọn lửa đỏ rực từ bên trong đột nhiên phun ra, khiến cho đến cả không khí xung quanh cũng bị thiêu đốt, toàn bộ ngọn núi bỗng chốc trở nên mờ ảo.

- Tiểu Viêm, nếu bước này mà ngươi cũng không chịu được, thì đến bước tiếp theo cũng không cần phải làm nữa.

Nhãn thần Tiểu điêu ngưng trọng, móng vuốt vung lên, đạo Niết Bàn Hỏa cuộn lại, bao chặt lấy thân thể của Tiểu Viêm.

Xèo xèo!

Tại khoảnh khắc Niết Bàn Hỏa bao trùm lấy thân thể Tiểu Viêm, Lâm Động gần như có thể tận mắt nhìn thấy lân phiến trên thân thể Tiểu Viêm trong khoảnh khắc cũng bị hòa tan.

- Hống!

Bỗng một tiếng gầm lớn vô cùng thê lương phát ra từ trong đám Niết Bàn Hỏa đang cháy hừng hực kia, chấn động cả một vùng mạch sơn rộng lớn.

Lâm Động nhìn không chớp mắt vào đám Niết Bàn Hỏa, bên trong đó là Tiểu Viêm đang điên cuồng giãy giụa. Trong mơ hồ Lâm Động có thể nhìn thấy dưới ngọn lửa ấy, thân thể của Tiểu Viêm càng lúc càng trở mờ ảo, tựa hồ huyết nhục đều bị thiêu đốt thành huyết thanh vậy.

Tiếng gào thét thê lương mãi đến hơn mười phút sau mới dừng lại, cuối cùng dần dứt hẳn. Nhưng không thể nói nỗi thống khổ đã hết, bởi vì lúc này ngay cả miệng Tiểu Viêm cũng đã bị đốt cháy, khó lòng mà gào thét được nữa.

Bên trong Niết Bàn Hỏa đang hừng hực thiêu đốt, thân thể của Tiểu Viêm lúc này dần biến thành một đống huyết nhục mơ hồ trộn lẫn vào nhau, nếu như không phải trong lòng Lâm Động vẫn cảm thấy có một cơ hội nhỏ nhoi, e rằng đến hắn cũng cho rằng Tiểu Viêm khó lòng toàn mạng.

- Rút ra hổ cốt!

Ánh mắt Tiểu điêu lúc này vụt lên tia sáng sắc bén, móng vuốt quơ quơ, hào quang tử hắc sắc ngưng tụ thành bàn tay lớn, trực tiếp mạnh mẽ tiến vào đám Niết Bàn Hỏa, đâm sâu vào đống huyết nhục mơ hồ bên trong, sau đó lập tức xé căng ra.

Xoẹt!

Một bộ hổ cốt trắng hếu có chút uốn khúc bị Tiểu điêu mạnh mẽ bóc ra từ trong đống huyết nhục kia.

Lâm Động nhìn một màn đó, toàn thân run lên, hai tay nắm chặt lại, dường như có thể cảm nhận được nỗi đau khổ đáng sợ mà Tiểu Viêm đang phải chịu đựng lúc này.

Thiêu thân rút cốt, những chữ này người bình thường mới nghe qua đã thấy ớn lạnh sống lưng, thế nhưng trong lúc này đây, chính Tiểu Viêm lại phải chịu đựng điều đó.

Ánh mắt của Tiểu điêu đanh lại, nó hét lớn:

- Lâm Động, Thiên Ma Hổ Cốt!

Lâm Động nghiến chặt răng, tung một chưởng lên trên Thiên Ma Hổ Cốt, chỉ thấy vang lên một tiếng động chói tai, Thiên Ma Hổ Cốt đã rơi vào bên trong Niết Bàn Hỏa.

Thiên Ma Hổ Cốt vừa vào trong Niết Bàn Hỏa, đám huyết nhục mơ hồ đó dường như đã cảm ứng được cái gì, điên cuồng ngọ nguậy, sau đó từng chút từng chút quấn chặt lên bộ hổ cốt.

Thình thịch!

Nhưng trong khi đám huyết nhục đó quấn lên trên Thiên Ma Hổ Cốt, trên bộ hổ cốt đột nhiên xuất hiện một đạo hào quang tử hắc sắc, tựa như muốn đánh tan đám huyết nhục đó ra. Mặc dù cơ hồ như sắp bị phá tan, song đám huyết nhục đó vẫn như những sợi kẹo kéo, không ngừng cuốn lên trên.

Tiểu điêu vuốt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán mình, ánh mắt không rời khỏi đám Niết Bàn Hỏa, nói:

- Trong Thiên Ma Hổ Cốt còn lưu lại những lạc ấn của Thiên Ma Hổ khi còn sống. Nó sẽ chống cự lại sự dung hợp của Tiểu Viêm. Tuy nhiên chuyện này chúng ta cũng không cách nào giúp được, chỉ có thể mong rằng Tiểu Viêm sẽ chinh phục được nó mà thôi. Hơn nữa, Yêu linh của Tiểu Viêm cũng đang lẫn

vào bên trong đám huyết nhục đó. Ở trong trạng thái ấy, lâu nhất cũng chỉ có thể cầm cự được một canh giờ, nếu như nội trong một canh giờ mà nó không thể dung hợp thành công với Thiên Ma Hổ Cốt, thì chính mạng sống của nó cũng khó lòng bảo toàn.

Lâm Động im lặng gật đầu, sau đó ngồi xếp bằng xuống, mắt không chớp một lần, nhìn chằm chằm vào ngọn Niết Bàn Hỏa ấy, trống ngực bất tri bất giác cũng đập nhanh hơn không ít.

Sự đối kháng giữa bộ hổ cốt và mớ huyết nhục trong ngọn Niết Bàn Hỏa ấy diễn ra gần tròn một canh giờ. Thời gian chầm chậm trôi đi, con mắt của Lâm Động đã hằn đỏ lên những tia máu căng phồng. Tiểu điêu lắc đầu, quen biết đã lâu, nó hiếm khi thấy Lâm Động mất bình tĩnh như vậy.

Lại mười phút nữa trôi qua, thời gian một canh giờ cũng đã hết, cuối cùng Lâm Động không chịu được nữa, đứng bật dậy, đi lại vài bước.

Bộp!

Bước chân đột nhiên dừng lại, Lâm Động ngẩng đầu lên, bước nhanh vài bước, hai bàn tay dường như không thể chịu đựng được nữa muốn tiến đến bắt lấy đám Niết Bàn Hỏa kia, hắn biết rằng cứ kéo dài như vậy, e rằng Tiểu Viêm sẽ vong mạng mất.

Ầm!

Đột nhiên, chính lúc đôi tay của Lâm Động sắp chạm được tới đám Niết Bàn Hỏa, đám Niết Bàn Hỏa vốn đang hừng hực thiêu đốt đột nhiên bành trướng lên, kình lực cực mạnh xuất ra khiến cho Lâm Động phải lùi lại mười mấy bước.

- Đừng kích động, Lâm Động!

Tiểu điêu xuất hiện trước mặt Lâm Động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong đám Niết Bàn Hỏa, nơi đó vốn giằng co, lúc này dường như đã ngừng lại. Trong

mơ hồ, trong đó xuất hiện thân ảnh một đầu quái vật khổng lồ, đang đứng sừng sững giữa ngọn lửa. Đột nhiên một luồng khí lãng phả ra, luồng khí lãng ấy còn hung bạo hơn gấp bội phần so với luồng khí tức của Thiên Ma Hổ Cốt lúc trước, dường như một con hung thú từ thời đại Hồng Hoang đã thức tỉnh.

- Thành công rồi sao?

Cảm nhận được luồng khí hung bạo vô cùng cường mãnh đó, đồng tử của Lâm Động đột nhiên co lại.

- Rống!

Lâm Động và Tiểu điêu chăm chú theo dõi, bên trong Niết Bàn Hỏa, con quái vật khổng lồ đó ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng hổ gầm inh tai nhức óc, vang vọng khắp nơi.

Dưới tiếng hổ gầm tràn đầy uy lực và hung bạo, tất cả các Yêu thú ở trong sơn cốc này đều phải run rẩy, nơm nớp lo sợ.

Hai mắt của Tiểu điêu sáng rực lên, lẩm bẩm nói:

- Uy lực của Thiên Ma Hổ!

Tiếng hổ gầm vang ầm ầm giữa thiên địa, ngay sau đó, Niết Bàn Hỏa hừng hực thiêu đốt bỗng như bị hấp thụ hết, tựa như đều bị hút vào bên trong vật thể khổng lồ điên cuồng kia. Cùng lúc, đạo hồng thủy Niết Bàn Đan lơ lửng trên bầu trời kia cũng dần hóa thành từng đạo Niết Bàn Khí tựa hồ như một ngọn lửa, không ngừng hạ dần xuống, cuối cùng bị thân ảnh khổng lồ kia thâu tóm.

- Con hổ ngốc đó chuẩn bị hấp thu Niết Bàn Đan kìa!

Nhìn một màn đó, Tiểu điêu nở nụ cười viên mãn, tiếng cười như đã trút bỏ hết mọi gánh nặng.

Lâm Động ở cạnh đó cũng đã ngồi xuống đất, tảng đá đè nặng ở trong lòng

cuối cùng cũng như được trút bỏ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 482

Tiểu Viêm Thoát Thai Hoán Cốt.

Oành oành!

Từng ngọn lửa đỏ rực giống như những con Xích Long cực lớn từ trong đạo hồng thủy Niết Bàn Đan kia ầm ầm lao ra, cuối cùng cuồn cuộn không ngừng bị hút vào trong thân ảnh khổng lồ bên dưới đỉnh núi.

Ngọn núi lúc này cơ hồ bởi vì cái loại chấn động cực lớn này mà phát ra những cơn địa chấn run rẩy, từng cỗ áp lực kinh người không ngừng từ trong thân ảnh khổng lồ kia mà phóng ra.

Dưới sự ba động khủng bố của đạo Niết Bàn Khí tuôn trào đó, ngay cả Lâm Động cũng phải lùi lại mấy bước, sắc mặt ngưng trọng quan sát. Tuy tốc độ hấp thụ Niết Bàn Khí của Tiểu Viêm còn kém Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng trình độ như thế này đã vượt xa những cường giả Niết Bàn Cảnh khác.

Hơn nữa, với sự hấp thụ kinh người này của Tiểu Viêm, luồng hồng thủy do hai mươi vạn Niết Bàn Đan tạo thành, bằng tốc độ mắt thường nhìn thấy dần dần trở nên loãng hơn rất nhiều.

- Cái tên này đúng là cái dạ dày không đáy!

Nhìn dòng hồng thủy Niết Bàn Đan bởi vì Niết Bàn Khí bị hấp thụ hết mà tiêu tán kia, Lâm Động cũng nhịn không được mà hít nhẹ một ngụm lương khí.

- Tiếp theo khi hắn đột phá đến Niết Bàn Cảnh, Niết Bàn Khí sẽ rèn luyện thân thể hắn, khiến cho máu thịt của hắn dung hợp với Thiên Ma Hổ Cốt. Về sau, tên này sẽ như cá vượt Long môn, từ Hỏa Mãng Hổ bình thường tiến hóa

thành Thiên Ma Hổ!

Tiểu điêu quan sát, mỉm cười nói:

- Đương nhiên nói như vậy tựa hồ còn không hoàn toàn chính xác, hắn hắn còn là Thiên Ma Hổ thể chất biến dị nữa. Chậc chậc, ta thực là rất muốn biết, con hổ ngốc này về sau có thể tu luyện đến mức độ như thế nào?

Lâm Động mỉm cười, hai nắm tay đã nắm chặt từ lúc đầu, bây giờ dần buông lỏng ra. Nhìn đồng bạn thân thiết nhiều năm dục hỏa trọng sinh như thế, trong lòng hắn chợt cảm thấy một niềm vui khó tả.

Đánh sâu vào Niết Bàn Cảnh hiển nhiên không phải là chuyện tình trong nhất thời nửa khắc có thể hoàn thành, Niết Bàn Khí do hai mươi vạn Niết Bàn Đan ngưng tụ thành, cho dù Tiểu Viêm hôm nay đã thoát thai hoàn cốt, nhưng vẫn phải mất một ngày trời mới có thể hoàn toàn hấp thu được hết.

Hơn nữa, trong khi hấp thụ hai mươi vạn Niết Bàn Đan, sự đột phá của Tiểu Viêm rõ ràng vẫn chưa hoàn thành. Lâm Động thấy vậy, ngay lập tức lấy ra thêm ba mươi vạn Niết Bàn Đan nữa. Loại đại thủ bút như thế này, ngay cả Tiểu điêu ở một bên cũng phải chậc chậc mấy tiếng.

Niết Bàn Đan ở trong tay Lâm Động hiện tại cũng chỉ khoảng hơn một trăm năm mươi vạn, hơn nữa cũng đều là do đổi cả tính mạng mình mới giành được, nay vì Tiểu Viêm đánh sâu vào Niết Bàn Cảnh đã lập tức lấy ra một phần ba. Loại đãi ngộ này, cho dù là cường giả của Vương triều Cao cấp cũng không thể có được.

- Ha ha, chỉ cần tên này còn hấp thu được, toàn bộ Niết Bàn Đan còn lại của ta đưa cho hắn cũng không thành vấn đề.

Nghe tiếng chậc chậc tiếc rẻ của Tiểu điêu, Lâm Động cười, nói.

Tiểu Viêm vì có thể trở nên mạnh mẽ để ở lại bên cạnh của hắn, ngay cả nổi

đau đốt thịt rút xương cũng chấp nhận thừa nhận, chỉ là một vài Niết Bàn Đan thì có là gì chứ?

- Tiếp theo chúng ta xem xem tên này đến tột cùng có thể biến thành cái gì?

Tiểu điêu lười biếng nói, sau đó ngẩng đầu, trong hai mắt lóe lên những ngọn lửa đỏ rực hừng hực.

Sau khi Lâm Động đưa thêm ba mươi vạn Niết Bàn Đan đầu nhập vào đó, Tiểu Viêm hiển nhiên là đã có được đầy đủ Niết Bàn Khí, lại phải mất đến ba ngày ba đêm nữa, Tiểu Viêm mới có thể hấp thụ được hoàn toàn số Niết Bàn Khí này.

Trong suốt thời gian ba ngày này, thân thể Tiểu Viêm cơ hồ hoàn toàn bị Niết Bàn Hỏa nồng đậm bao vây lấy.

Thân thể của nó ở trong ngọn lửa lặng yên bất động hoàn toàn, trong lúc tĩnh lặng, cũng đều có một cỗ ba động đáng sợ lặng lẽ ở bên trong liệt hỏa rèn luyện ra, chậm rãi lan tràn ra khắp nơi.

Vào lúc ngọn núi vẫn đang chìm trong sương sớm của ngày thứ tư, dòng hồng thủy Niết Bàn Đan mênh mông cuồn cuộn trên đỉnh núi đã lại một lần nữa trở nên loãng dần. Niết Bàn Hỏa đang bao phủ hoàn toàn cái thân thể khổng lồ kia cũng trở nên mờ nhạt hơn nhiều, hiển nhiên, ba mươi vạn Niết Bàn Đan lại sắp sửa bị Tiểu Viêm hấp thụ hết.

Trên một tảng đá ở trên ngọn núi, Lâm Động lặng lẽ ngồi khoanh chân ở đó, ánh mắt nhìn không chớp vào thân hình bên trong ngọn lửa kia. Trong thời gian bốn ngày này, hắn không hề chợp mắt lấy một chút, nhưng cũng không hề tỏ vẻ mệt mỏi, trái lại trong mắt tràn đầy sự kỳ vọng và hiếu kỳ.

Oành!

Niết Bàn Hỏa bốc lên, đột ngột thân hình khổng lồ bên trong đó tựa hồ như

rung động mạnh một cái, sau đó mạnh mẽ ngẩng đầu lên, miệng lớn mở ra, Niết Bàn Đan cùng với Niết Bàn Hỏa còn sót lại trong không khí đều bị nó trực tiếp nuốt hết vào trong miệng.

Khi đạo Niết Bàn Hỏa cuối cùng bị nó nuốt vào trong người, thân hình khổng lồ kia cuối cùng đã xuất hiện trước mặt Lâm Động và Tiểu điêu.

Đó là một con hổ lớn từ đầu đến chân đen như mực, ánh mặt trời chiếu trên thân thể nó, phản xạ ra sự sáng bóng như kim chúc, hai cánh đen to lớn sau lưng khép lại, phía trên hai cánh có cánh chim nhúc nhích. Trong mơ hồ, lóe ra những tia đao sắc lạnh, dưới loại quang mang sắc lạnh này, cho dù là cường giả Niết Bàn Cảnh cũng không khỏi thấy rùng mình.

Hơn nữa, mắt hổ của nó cũng hiện ra một màu đen kịt, trong mơ hồ có vô số khí tức hung bạo xuất ra. Đây phảng phất như là một tuyệt thế hung hổ từ thời thế giới Hồng Hoang.

- Rống!

Con hổ to lớn màu đen ngửa mặt lên trời, rống lên một tiếng lớn, cơ hồ một cỗ sóng âm cực lớn quét qua, trên ngọn núi khổng lồ lập tức xuất hiện những khe nứt cực lớn.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức hùng hậu cực điểm, cũng trong lúc này mà cuồng bạo xuất ra từ bên trong cơ thể nó, cái loại khí tức đó, chính là đã chân chính đạt đến Niết Bàn Cảnh.

Hiển nhiên, lúc này, Tiểu Viêm đã tiến vào Niết Bàn Cảnh.

- Thành công rồi!

Trong mắt Lâm Động lóe lên sự vui mừng khôn xiết, Tiểu Viêm rốt cục đã đạt tới Niết Bàn Cảnh rồi!

Trong lúc Lâm Động đang vui mừng khôn tả, con hổ to lớn màu đen do Tiểu

Viêm biến thành lại không lao về phía trước, ngược lại hướng về Lâm Động gầm lên một tiếng, sau đó giống như con người cũng khoanh chân ngồi xuống. Đúng lúc đó, Lâm Động cảm thấy một cỗ chấn động khiến hắn rung bắn cả da đầu từ bên trong thân thể Tiểu Viêm truyền đến.

Trong khoảnh khắc chấn động này truyền đến, thân thể đen như hắc thiết của Tiểu Viêm, vô cùng quỷ dị mà trở nên đỏ sẫm, từng đạo khói trắng không ngừng từ trong thân thể của nó lan ra.

Dát chi!

Mặt đất trên ngọn núi đúng lúc này đột nhiên khô héo đi với tốc độ kinh người, từng khe nứt kéo dài chằng chịt, khu rừng trên đỉnh núi trong nháy mắt hoàn toàn khô héo.

- Đây là có chuyện gì?

Nhìn thấy Tiểu Viêm như vậy, sắc mặt Lâm Động vụt biến đổi, vội vàng hỏi.

- Cái tên này… Tiểu điêu cũng thoáng chút kinh ngạc, sau đó ngưng trọng nhìn chăm chú Tiểu Viêm đang ngồi xếp bằng ở đó, lẩm bẩm nói:

- Nó không ngờ đang thúc đẩy vào Niết Bàn Kiếp. Nó muốn vượt qua Niết Bàn Kiếp!

- Cái gì?

Thân thể Lâm Động rung động mãnh liệt, hiển nhiên là đồng dạng bị kích động mạnh, sau đó quát khẽ nói:

- Tên này làm cái gì? Niết Bàn Kiếp làm sao chỉ qua loa như vậy?

Niết Bàn Kiếp thứ mà cường giả Niết Bàn Cảnh e ngại nhất. Ở trong giới tu chân, năm người trong số mười người vượt qua được Niết Bàn Cảnh, đều không phải ngã xuống là do tranh đấu với người khác, mà là ở trong Niết Bàn Kiếp!

Mỗi một tầng Niết Bàn Kiếp đều cực kỳ đáng sợ, chỉ cần không cẩn thận, tất cả sự tu luyện đều bị tan biến, công sức hóa thành hư vô.

Vì thế, Lâm Động vừa nghe thấy Tiểu Viêm vừa đột phá đến Niết Bàn Cảnh đã lập tức dám khiêu chiến Niết Bàn Kiếp, sắc mặt liền trở nên khó coi như vậy.

- Không cần quá lo lắng, con hổ ngốc này đã dung hợp Thiên Ma Hổ Cốt, nghĩ rằng trong hổ cốt còn lưu lại chút lực lượng, chính điều này làm nó không thể không thôi động Niết Bàn Kiếp. Chỉ có điều như vậy cũng tốt, Niết Bàn Kiếp từ bên trong mà sinh ra, nếu là có thể vượt qua, nó có thể dung hợp hoàn toàn cùng Thiên Ma Hổ Cốt, không hề có sự bài xích nữa.

Tiểu điêu thoáng chút trầm ngâm, sau đó nói.

- Tên này đã tiến vào Niết Bàn Cảnh, linh trí nó ắt tăng vọt, nếu như không chắc chắn, nó có lẽ cũng không dám liều lĩnh như vậy, bây giờ gấp gáp cũng không được gì, chờ xem đi!

Nói xong, Tiểu điêu cũng bất đắc dĩ hít một hơi. Hiển nhiên chuyện phát triển đến một bước này, có chút không giống với dự liệu của nó.

Lâm Động chau mày, cuối cùng cũng chỉ có thể chán nản gật đầu nhè nhẹ, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào thân thể đen kịt của Tiểu Viêm giờ đã chuyển thành màu đỏ quỷ dị, trái tim vốn đã thả lỏng một chút, bây giờ lại bắt đầu đập mạnh hơn một trận.

Trong khoảng thời gian tiếp sau đó, những chấn động nóng bỏng từ bên trong thân thể Tiểu Viêm phát ra càng ngày càng mãnh liệt, tới về sau, ngay cả Lâm Động cùng Tiểu điêu cũng không chịu được nữa, không thể không lùi lại cách ngọn núi vài trăm trượng.

Đứng cách xa ngọn núi, bọn hắn mới phát hiện trong trăm trượng từ sườn lên đỉnh núi, tất cả cây cối đều hoàn toàn khô héo, từ xa nhìn lại trông thật hoành tráng.

- Niết Bàn Kiếp quả nhiên đáng sợ, khó trách tất cả cường giả Niết Bàn Cảnh đều kiêng kỵ Niết Bàn Kiếp này như vậy.

Lâm Động nhìn quang cảnh này, bất giác lẩm bẩm nói.

Tuy không tự mình trải qua, nhưng nghĩ đến những cỗ chấn động đáng sợ bạo liệt xuất khai từ trong thân thể mình, tạo thành những xung kích hủy diệt như thế này, cũng khiến người ta không khỏi sợ hãi.

Những cỗ chấn động như vậy từ trên đỉnh núi truyền xuống, liên tục trong nửa ngày, mãi cho đến bóng đêm dần dần bao phủ hoàn toàn mặt đất, Lâm Động lúc này mới nhìn thấy những chấn động đáng sợ này, đang dần dần tiêu tan.

- Niết Bàn Kiếp hoàn thành rồi sao?

Nhìn thấy cảnh này, tâm thần Lâm Động đột nhiên rung động, vội nhìn về trên đỉnh núi. Chỗ đó do nhiệt độ cao làm xuất hiện rất nhiều sương mù, trong khoảnh khắc làm mọi thứ trở nên mờ ảo.

Đùng!

Trong lúc ánh mắt Lâm Động hướng lên nhìn ngọn núi, trong làn sương trắng mờ ảo truyền ra những tiếng bước chân trầm thấp cùng cứng ngắc. Ngay sau đó, Lâm Động chợt nhìn thấy một đạo nhân ảnh chậm rãi bước ra từ làn khói trắng…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 483

Ba Huynh Đệ.

Làn sương trắng mờ ảo từ trên đỉnh núi khuếch tán ra, nhưng ánh mắt của Lâm Động lúc này lại đang ngưng thần quan sát thân ảnh từ trong làn sương trắng bước ra với những bước đi nặng nề.

Đạo nhân ảnh này vô cùng tráng kiện, làn da đen xì khiến cho hắn thoạt nhìn như một tòa thiết tháp. Chỉ đứng đó thôi, cũng xuất ra những cỗ áp lực khiến cho người khác hít thở không thông.

Toàn thân nhân ảnh, khuôn mặt của hắn, thoạt nhìn thoáng có nét hồn hậu, hơn nữa nếu như nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt này lại có một vài nét tương đồng với Lâm Động.

Không khí trên đỉnh núi lúc này phảng phất như ngưng đọng lại, Lâm Động kinh ngạc đứng ở bên sườn núi nhìn thân ảnh tráng kiện kia, một thoáng sau, mới há miệng lúc này đã đắng chát ra, nói:

- Tiểu Viêm?

Đạo nhân ảnh đen xì như hắc thiết kia vừa nghe thấy cái tên ấy, hai mắt màu đen thoáng ánh lên nét hồn hậu kia bỗng sáng lên mãnh liệt. Ánh mắt của hắn nhìn không chớp mắt vào người Lâm Động, sau đó giơ cái đầu ra, há mồm tựa hồ muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng chỉ có những tiếng bật hơi truyền đến. Những sự kích động chỉ thoáng hiện lên trong ánh mắt của nó, đều bị Lâm Động nhìn thấy rõ ràng.

- Hắc hắc, rõ ràng đã thoát khỏi hình thú rồi!

Tiểu điêu cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Viêm đã hoàn toàn thoát khỏi hình thú, cười nói.

Ánh mắt tò mò của Lâm Động dừng lại trên người Tiểu Viêm, sau đó nói:

- Tiểu Viêm đến giờ vẫn không thể nói chuyện sao?

- Tuy rằng hôm nay nó đã có được linh trí chân chính không kém gì con người, có điều phải chờ thích ứng mới có thể nói chuyện được.

Tiểu điêu trừng mắt, nói.

Sắc mặt Lâm Động tràn đầy niềm vui phi thân lên trước, đứng trước thân hình Tiểu Viêm. Hắn cơ hồ chỉ đứng đến phần bụng của nó, hơn nữa những cỗ uy áp cường đại không ngừng phát ra từ trong thân thể Tiểu Viêm cũng khiến sự hô hấp của hắn bị ngưng trệ.

- Chủ… Tiểu Viêm nhìn chăm chăm vào Lâm Động, khuôn mặt thoáng ra vẻ ngây ngô. Sau đó quỳ xuống, một âm thanh trầm thấp khó nhọc, từ trong miệng nó thoát ra.

- Chủ cái rắm à!

Nhìn bộ dạng này của nó, Lâm Động cười mắng, bàn tay vỗ nhẹ vào cái đầu cứng như kim thiết của Tiểu Viêm, nói:

- Sau này ngươi sẽ gọi là Lâm Viêm, ngươi do một tay ta nuôi lớn, nên kêu ta Đại ca!

Tiểu Viêm gật đầu, nó đã có được linh trí chân chính, có thể hiểu được lời nói của Lâm Động cũng như niềm hoan hỉ từ tận trong tim trong ánh mắt hắn. Lúc này trên gương mặt hồn hậu của hắn nở ra một nụ cười trông thật khó coi, rồi gật đầu mạnh.

- Vâng, Đại ca!

Khuôn mặt tràn đầy nụ cười của Lâm Động liền chỉ vào Tiểu điêu đang ngồi trên vai mình, nói:

- Đây là Nhị ca của ngươi!

Tiểu điêu đang ôm móng vuốt trước ngực nhìn khung cảnh vui vẻ này bị lời nói bất ngờ này của Lâm Động làm cho sững sờ, sau đó lông toàn thân dựng ngược lên, the thé nói:

- Này, ai là Nhị ca của con hổ ngu ngốc hắn? Con mẹ nó, ngươi chỉ là một đứa trẻ ranh mà cũng đòi làm Đại ca ta? Cũng dám ngồi lên đầu điêu gia ta? Ngươi chán sống phải không?

- Tuy ngươi luôn miệng xưng mình là điêu gia, nhưng ta biết rõ, trong Thiên Điêu Yêu Tộc, tuổi của ngươi bất quá cũng chỉ tương đương với ta mà thôi.

Lâm Động dương dương nói, đã nhiều năm ở chung như vậy, đối với cái tên Tiểu điêu này hắn hiểu rất rõ. Kẻ này bình thường thích giả trang thành lão nhân, nhưng có một vài động tác, rõ ràng là đã làm bại lộ chân tướng của hắn.

Tuy Lâm Động không phủ nhận tuổi của Tiểu điêu không ít, có điều Thiên Điêu Yêu Tộc ở Yêu giới vốn có tuổi thọ rất dài, ở trong tộc đó, thời kỳ này của Tiểu điêu có lẽ chỉ được coi như là thiếu niên mà thôi.

- Nhị ca!

Nhưng mặc cho Tiểu điêu phản đối dữ dội, Tiểu Viêm cũng không quan tâm, trong lòng của nó, đối với Lâm Động, người đã đưa nó từ trạng thái ấu hổ đạt được bước tiến như ngày hôm nay thì chỉ có sự phục tùng tuyệt đối và cảm giác thân thiết. Cho nên đối với lời nói của hắn, Tiểu Viêm đương nhiên không có chút phản đối.

Tiểu điêu vốn đang phản kháng mãnh liệt sự an bài của Lâm Động, sau câu nói này của Tiểu Viêm đột nhiên im lặng, hai mắt bình thường vốn giảo hoạt, lúc

này đây phảng phất là một cái gì đó thật khác biệt.

- Hai tên này, thật ngu ngốc!

Tiểu điêu nhếch mép, sau đó mắng một tiếng, có điều kỳ lạ là sau đó không nói thêm gì nữa.

Lâm Động cười cười, từ mặt nào đó mà nói, ba người bọn họ tình cảm sâu đậm. Lâm Động đối Tiểu Viêm có lẽ quan hệ vừa là chủ cũng vừa là cha, còn Lâm Động đối với Tiểu điêu mà nói lại là quan hệ vừa là thầy vừa là bạn, ba người nương tựa vào nhau, bắt đầu thuở sơ khai tại trấn Thanh Dương, trải qua bao gian nan trắc trở, cuối cùng vươn đến thực lực mạnh mẽ tại Vương triều Đại Viêm. Hơn nữa Lâm Động tin tưởng, đây chưa phải là kết thúc của bọn hắn, về sau trong thiên hạ này sẽ có một truyền thuyết ghi danh bọn hắn.

- Tiểu Viêm, trước tiên phải mặc quần áo vào đã!

Lâm Động lấy ra một kiện hắc bào lớn từ trong túi Càn Khôn ném về phái Tiểu Viêm, nó cũng giơ tay đón được. Mặc dù vẫn còn chút vụng về, nhưng vẫn có thể mặc được kiện hắc bào lên người.

Mặc xong quần áo, Tiểu Viêm như một cột thiết tháp đứng bên cạnh Lâm Động, thân thể tráng kiện đó có một sức uy áp kinh người. Cho dù là Huyết Linh Khôi, so với nó cũng kém hơn một phần khí thế.

Đương nhiên, với thực lực của Tiểu Viêm hôm nay cơ hồ dù là Huyết Linh Khôi cũng khó lòng đối phó được. Sau khi vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, Tiểu Viêm đã chân chính bước vào Nhất Nguyên Niết Bàn, tốc độ như vậy nhanh hơn không ít so với Lâm Động. Tuy rằng đó là nhờ có Thiên Ma Hổ Cốt, nhưng cũng khiến cho người khác không khỏi bái phục.

- Tiểu tử, bây giờ ngươi định đi đâu?

Tiểu điêu dương dương nói, tuy không phản đối cách xưng hô của Tiểu Viêm

với gã, có điều muốn một kẻ vô cùng kiêu ngạo như gã gọi Lâm Động một tiếng Đại ca, hiểu nhiên là việc trời có sập xuống cũng không thể xảy ra.

- Hắc hắc, đương nhiên là đi đến chỗ mở Viễn Cổ Bí Tàng!

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên, thời gian khoảng mười ngày tới, chính là thời cơ tốt nhất mở Viễn Cổ Bí Tàng, việc lớn như vậy, hắn sao có thể bỏ qua?

- Giờ này e rằng người của Vương triều Ma Nham đều đã ở đó rồi… Tiểu điêu cười châm chọc nói.

- Vương triều Ma Nham? Bây giờ chúng ta còn phải sợ chúng sao?

Lâm Động cũng cười, nói. Hôm nay Tiểu Viêm đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, bên cạnh Lâm Động đã có thêm một trợ thủ có thể sánh với cường giả Niết Bàn Cảnh. Với khả năng này, cho dù là đối với những Vương triều Cao cấp cũng không hề thua kém. Tuy lần này có lẽ vẫn chưa thể tiêu diệt được Vương triều Ma Nham, có điều nếu chúng dám ra tay, Lâm Động sẽ cho chúng thấy rõ cái gì là đá phải thiết bản.

Hiện giờ hắn không chỉ không cần kiêng kỵ Vương triều Ma Nham, thậm chí ngược lại hắn còn mong chạm trán Vương triều Ma Nham. Nghĩ đến sắc mặt Thạch Hiên lúc đó, chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

- Tiểu Viêm tuy đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, có điều đối với thân thể này vẫn chưa thực sự thuần thục, còn cần một chút ma hợp mới có thể giao thủ với những cường giả đó. Nhưng con hổ ngốc này đã gọi ta một tiếng Nhị ca, điêu gia đương nhiên không thể bạc đãi ngươi.

Tiểu điêu nắm chặt móng vuốt, một đạo quang giản màu đen xuất hiện trong tay của gã, sau đó đưa hướng về phía Tiểu Viêm.

- Đây là vũ kỹ trấn tộc của Thiên Ma Hổ Tộc, Thiên Ma Thần Biến, thứ này không thể đem ra so sánh với thứ rác rưởi lần trước đưa cho Đại Lực Liệt Địa

Hổ đó. Nếu ngươi có thể tu luyện đại thành, hắc hắc, cho dù là ở bên trong Yêu Vực, ngươi cũng tìm được chỗ đứng cho mình.

Tiểu Viêm xòe bàn tay ra bắt lấy quang giản, quang giản trong tay hắn xuất ra những luồng hắc mang kỳ dị, mơ hồ bên trong có tiếng hổ trầm thấp gầm vang truyền ra, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường. Tuy Tiểu Viêm đối với vật này rõ ràng là rất thích, nhưng hắn không lấy ngay, mà như thường lệ lại đưa ánh mắt nhìn Lâm Động.

- Khó có lúc nào Nhị ca ngươi hào phóng như thế, nhận lấy đi. Thứ tốt như vậy, hắn chắc chẳng bao giờ cho ta!

Lâm Động cười nói.

- Đồ vật trong tay ta phần lớn đều do Yêu thú tu luyện, ngươi muốn cũng không dùng được, hơn nữa dựa vào người khác thì không thể trở thành cường giả chân chính.

Tiểu điêu vươn vai mệt mỏi, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc, nói:

- Có điều nếu như ngươi có thể hoán đổi vị trí của hai chúng ta, ta có lẽ sẽ cho ngươi một vài đồ tốt.

Lâm Động cười một tiếng, tên này đối với việc xưng hô vô cùng cố chấp, xem ra đúng như hắn dự liệu, tên này trong Thiên Yêu Điêu chẳng phải là lão nhân gì hết.

- Bây giờ Tiểu Viêm vẫn còn thiếu một thứ vũ khí thích hợp, đợi lần này đi Viễn Cổ Bí Tàng xem xem có thể lấy được Linh bảo Thiên cấp nào không… Lâm Động cũng không để ý tới Tiểu điêu nữa, mà nhìn về phía Tiểu Viêm, sau đó nói.

- Vũ khí… Đệ có!

Nghe được lời nói của Lâm Động, Tiểu Viêm thoáng cười ngây ngô, chợt bàn

tay to lớn của hắn nắm lại, hắc quang trong tay lóe lên, nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một cây côn toàn thân đen kịt, đường kính cơ hồ còn to hơn đùi của Lâm Động.

Cây côn này không biết rốt cục làm bằng vật liệu gì, nhìn kỹ lại bên trên thân côn phảng phất bao phủ một tầng lân phiến màu đen. Hơn nữa, một đầu cây côn lại bén nhọn như mũi thương, hình dạng như miệng rắn nhe ra, răng nanh trong đó tỏa ra tua tủa.

Đây cơ hồ như một thanh xà côn đặc biệt.

- Đây có lẽ là Linh bảo Bổn mạng mà Tiểu Viêm dùng khúc xà vĩ trước kia của hắn luyện thành. Chậc chậc, thực là không thể nghĩ tới, nó mới chỉ vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp mà đã có được bản lãnh này. Bình thường chỉ có Yêu thú vượt qua ba lần Niết Bàn Kiếp mới có thể đem những vật trên thân thể bọn chúng luyện chế thành Linh bảo Bổn mạng.

Tiểu điêu kinh ngạc nói.

- Những Linh bảo Bổn mạng này sẽ cùng với thực lực của chúng mà ngày càng mạnh lên, chính là Linh bảo dạng trưởng thành!

Khuôn mặt Lâm Động cũng đầy vẻ kinh ngạc. Từ trên thanh xà côn đen kịt này, hắn có thể cảm thấy một cỗ ba động cực kỳ mạnh mẽ. Những cỗ ba động đó, không hề thua kém gì Trọng Ngục Phong cùng với Thiên Ngạc Cốt Thương của hắn. Hơn nữa vật để luyện chế xà côn vốn là một bộ phận trên thân thể Tiểu Viêm, lúc thi triển sẽ càng trở nên dễ dàng, uy lực vô cùng.

- Xem ra không cần tìm vũ khí nữa. Cũng được, nên đi thôi! Ta thực sự muốn xem Vương triều Ma Nham bây giờ còn có thể làm khó dễ được ta không?

Lâm Động cười, khoát tay áo, sau đó quay người lại, lao về phía sơn mạch. Phía sau lưng, thân hình Tiểu Viêm khẽ động, giống như vật ký sinh, bám sát theo sau Lâm Động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 484

Viễn Cổ Điện.

Do vẫn còn mười ngày nữa mới đến lúc bí tàng mở ra, do đó đoàn người Lâm Động trên đường đi không hề tỏ ra vội vàng, hơn nữa còn cần có thời gian cho Tiểu Viêm thích ứng cơ thể mới, vì vậy tốc độ càng trở nên chậm lại. Mất chừng ba bốn ngày đường, đoàn người Lâm Động mới đến được nơi hiện tại nhân khí đã trở nên thịnh vượng nhất bên trong Viễn Cổ Chi Địa, Viễn Cổ Điện.

Tuy mang danh là điện, nhưng đứng sừng sững ở nơi đây lại là một tòa thành vô cùng to lớn. Nghe nói vào thời Viễn Cổ, nơi đây chính là nơi một tông phái siêu cấp lập giáo, quy mô to lớn nhường này, rộng lớn khiến người khác phải trầm trồ.

Ở bên trong chính là nơi mở ra Viễn Cổ Bí Tàng, do đó, hầu như toàn bộ các Vương triều ở khu vực Tây Bắc này, chỉ cần tự tin bản thân có năng lực, trong khoảng thời gian này về cơ bản là toàn bộ đều tập hợp ở đây. Đám nhân khí này quả thực khó có thể dùng ngôn từ bình thường mà hình dung được.

Đoàn người Lâm Động đáp xuống ngọn núi bên ngoài Viễn Cổ Điện, sau đó nhìn lên thấy một đám nhân ảnh đông nghịt lao đi thành từng nhóm lớn trên bầu trời. Cho dù là với định lực như của bọn hắn cũng bất giác hít một ngụm lãnh khí. Viễn Cổ Điện lúc này e rằng mười phần nhân mã vùng Tây Bắc thì sáu bảy phần đều bị hút đến đây rồi.

- Sức hấp hẫn của Viễn Cổ Bí Tàng thực là đáng sợ, nhiều Vương triều đến như vậy… Lâm Động nhìn thấy cảnh này chợt có chút rung động. Quy mô của tòa thành này quả là cực kỳ rộng lớn, cho dù Dương Thành cũng còn kém xa. Nhưng tựa hồ trong thành thị cũng đã chật kín người, hơn nữa mơ hồ vẫn có

chút không còn đủ chỗ chứa, cho nên bên ngoài thành, thậm chí trong khu rừng rậm xung quanh ngọn núi, đều có sự tồn tại của rất nhiều cỗ khí tức mạnh mẽ, hiển nhiên, đám người trong này đều muốn tranh giành lợi ích bên trong vùng đất này.

Thân thể tráng kiện của Tiểu Viêm đứng sau Lâm Động, giống như thiết tháp màu đen, đôi mắt đen láy đảo qua đảo lại nhìn những nhân ảnh tới lui, bên trong ánh mắt thoáng vẻ hồn hậu, ẩn chứa hung quang mang tính bản năng. Tuy rằng hiện nay nó có thể rời khỏi hình thú, nhưng những thứ thuộc về bẩm sinh rõ ràng vẫn chưa thể xóa bỏ hoàn toàn.

- Đi thôi Tiểu Viêm, vào thành!

Lâm Động cười cười, sau đó liền lướt xuống ngọn núi, hướng thẳng về phía Viễn Cổ Điện vô cùng đồ sộ kia.

Sau lưng Lâm Động, Tiểu Viêm gật đầu nhè nhẹ, bám sát theo. Trong mấy ngày vừa qua, nó đã tu luyện Thiên Ma Thần Biến mà Tiểu điêu đưa cho nó, đồng thời đối với thân thể này nó cũng đã dần dần có được sự khống chế ban đầu. Cho nên bước đi của nó cực kỳ chuẩn xác, mỗi bước đều có khoảng cách như nhau, không hề rời khỏi phạm vi mười trượng xung quanh Lâm Động.

Trong phạm vi này, bất luận có xảy ra biến cố gì nó cũng có thể khống chế tuyệt đối. Cho dù là những cường giả đã vượt qua một Niết Bàn Kiếp, dưới con mắt quan sát của nó cũng không thể nào làm bị thương Lâm Động.

Viễn Cổ Điện cực kỳ rộng lớn, chỉ riêng cổng thành đã có đến tám cái. Tuy nhiên lượng người ra vào vẫn rất đông đúc. Nhìn đoàn người kéo dài, Lâm Động cũng không muốn gây rối loạn, nên lặng lẽ cùng với Tiểu Viêm đứng vào phía sau.

- Chỉ còn vài ngày là có thể mở Viễn Cổ Bí Tàng rồi, nghe nói bí tàng này cực kỳ khó lường, chính là do tông phái siêu cấp năm đó lưu lại. Chỉ cần có được một chút chân truyền trong đó, chắc chắn có thể chiếm thượng phong ở

Chiến trường Viễn Cổ này.

- Hắc hắc, nào có dễ dàng như vậy? Ngươi không thấy có bao nhiêu người hôm nay bị bí tàng này lôi cuốn đến đây sao? Trong đó các Vương triều Cao cấp đếm không xuể, không có nhân lực, không chút năng lực, cũng vọng tưởng lấy được báu vật à?

- Hơn nữa ngươi đừng tưởng thế lực đến tranh cướp bí tàng chỉ có bấy nhiêu. Ở những nơi bí mật gần đây, ai biết còn có bao nhiêu người nữa? Chớ nói chúng ta, chỉ sợ đến những Vương triều cường đại có được Viễn Cổ Bí Thược trong tay như Vương triều Ma Nham, Vương triều Hồng Hoang, e rằng cũng không dám bảo đảm bọn họ có thể toàn thắng trở về.

Trong lúc Lâm Động lặng lẽ xếp vào sau đoàn người, đã nghe được những tiếng xì xào bàn tán xung quanh, lông mày lúc này khẽ nhướng lên. Viễn Cổ Bí Tàng lần này xem ra không phải dễ dàng mà giành được.

- Hiện tại ba thế lực nắm giữ Viễn Cổ Bí Thược là Vương triều Ma Nham, Vương triều Hồng Hoang, Vương triều U Tuyền, đều đã đến Viễn Cổ Điện, có điều cái kẻ tên Lâm Động, người đang giữ thanh Viễn Cổ Bí Thược cuối cùng vẫn chưa lộ diện.

- Hắc hắc, sợ rằng tên tiểu tử đó cũng không dám lộ diện. Ngươi có nhìn thấy cáo thị dán bên trong thành không? Vương triều Ma Nham hôm nay đã treo giải thưởng một trăm năm mươi vạn Niết Bàn Đan. Hơn nữa trên người hắn còn có Viễn Cổ Bí Thược, hắn mà lộ diện, e rằng sẽ rất thê thảm. Tên này đúng là xui xẻo, bỗng dưng lại trở thành kẻ bị truy nã. Sau lưng không có Vương triều Cao cấp nào nâng đỡ mà cũng dám đoạt Viễn Cổ Bí Thược, không phải là tự tìm cái chết sao?

Vốn đang thảnh thơi, nghe xong tin này Lâm Động đột nhiên sửng sốt, rõ ràng hắn không nghĩ chủ đề đột ngột chuyển sang hắn. Sau đó hai mắt hắn híp lại, nhìn về phía bên tường thành, quả nhiên nhìn thấy, một lệnh truy nã đập

thẳng ngay vào mắt, trên đó còn có bức họa vẽ hình Lâm Động.

- Một trăm năm mươi vạn Niết Bàn Đan? Rõ ràng là Vương triều Ma Nham muốn diệt ta trừ hậu họa.

Nhìn mức tiền thưởng phía trên lệnh truy nã, khóe miệng Lâm Động hơi nhếch lên, lẩm bẩm nói. Đúng lúc Lâm Động đang thì thào một mình, đột nhiên bầu không khí xung quanh phảng phất đều thay đổi. Những tiếng bàn tán xôn xao của đám đông đều biến mất, rồi Lâm Động cảm thấy cơ hồ có không ít ánh mắt đều dừng lại nhìn lên người hắn. Ngay lập tức, những ánh mắt này từ sự kinh ngạc ban đầu dần biến thành sự cuồng vọng.

- Có lẽ bị nhận ra rồi!

Gương mặt Lâm Động cứng đờ, sau đó nhìn đám người đứng xung quanh đang xô đẩy, lẩm bẩm nói.

- Người này chính là Lâm Động!

Từ bên trong những ánh mắt cuồng vọng đó, cuối cùng có một đạo thanh âm đáng sợ truyền ra. Sau đó bên ngoài cổng thành có rất nhiều ánh mắt, trong chốc lát cơ hồ đều trở nên nôn nóng.

- Bắt lấy tiểu tử này, có thể lấy được một trăm năm mươi vạn Niết Bàn Đan cùng Viễn Cổ Bí Thược!

Một số người khẽ hét lên, bên trong lời nói rõ ràng chứa đầy sự tham lam.

Lâm Động nhíu mày nhìn quang cảnh xung quanh, Vương triều Ma Nham này… mình đúng là vì bọn chúng mà gặp không ít phiền toái.

- Tránh ra!

Trong đám người đang chen lấn xô đẩy, cuối cùng có một nhóm người đi ra, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào Lâm Động.

- Là người của Vương triều Đại Mạc, đây cũng là Vương triều Cao cấp, tên đầu lĩnh nghe nói đã bước vào Niết Bàn Cảnh, thực lực không phải là yếu.

Theo cùng với nhóm người này đi ra là những tiếng xì xào xung quanh, xem ra những kẻ gọi là Vương triều Đại Mạc này cũng có chút danh tiếng.

- Lâm Động, ta không muốn bắt ngươi giao cho Vương triều Ma Nham đổi lấy Niết Bàn Đan, chỉ cần ngươi giao ra Viễn Cổ Bí Thược, ta sẽ để cho ngươi đi, thế nào?

Một cường giả Niết Bàn Cảnh, đầu lĩnh của Vương triều Đại Mạc, nhìn chằm chằm Lâm Động, xòe bàn tay ra, nói.

Trong lúc kẻ này đang nói, mười tên thủ hạ sau lưng hắn, ánh mắt lộ vẻ hung mang. Bên trong thân thể chúng, những cỗ ba động cường mãnh xuất ra, có vẻ như muốn mượn thế để trấn áp Lâm Động.

Ánh mắt Lâm Động khinh thường liếc nhìn đám người kia, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, không thèm quan tâm, nhấc chân đi thẳng vào trong thành.

Nhìn thấy động tác gần như không thèm để ý đến của Lâm Động, ánh mắt của cường giả Niết Bàn Cảnh của Vương triều Đại Mạc đột nhiên trở nên lạnh lùng. Hắn nhìn chằm chằm từng bước đi của Lâm Động, một thoáng sau, gương mặt bỗng trở nên vô cùng đáng sợ, nguyên lực hùng hậu trên quyền đầu ngưng tụ lại, sau đó giáng thẳng một quyền cường mãnh về phía Lâm Động.

Ba!

Tuy vậy, đối với công kích vô cùng hung hãn này, bước chân của Lâm Động vẫn không hề dừng lại, bàn tay khẽ giơ lên, sau đó cách không vung xuống. Lập tức, một thanh âm chói tai đã vang lên bên ngoài cổng thành.

- Phốc!

Vào lúc âm thanh chói tai kia vang lên, cường giả Niết Bàn Cảnh kia vốn là

kẻ xuất quyền trước, trên mặt lập tức xuất hiện một chưởng ấn đỏ như máu. Một cỗ lực đạo cường bạo trong nháy mắt mạnh mẽ hất hắn văng đi, một ngụm máu tươi thổ mạnh ra.

Cổng thành vốn đang huyên náo đột nhiên trở nên yên tĩnh, ánh mắt hết thảy mọi người đều hướng về cường giả Niết Bàn Cảnh bị đánh bật ngược trở lại, nằm trên mặt đất không biết sống chết ra sao kia. Nhất thời trong khoảnh khắc, bọn họ đều hít vào một luồng hàn khí. Lúc này bọn họ mới từ trong cơn mụ mị bởi giải thưởng cực lớn kia mà bừng tỉnh lại. Kẻ ở trước mặt này chính là kẻ lúc trước đã thoát khỏi tay của Thạch Hiên Vương triều Ma Nham a!

- Muốn có được Viễn Cổ Bí Thược trong tay ta? Đồ vật này, về sau ngươi đừng có hòng lấy nữa, ta sẽ không nương tay như lần này nữa đâu!

Lâm Động không thèm để ý đến cường giả Niết Bàn Cảnh bị hắn đánh bay đi, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, thản nhiên nói.

Nghe xong lời này của hắn, không ít người trong lòng thoáng e ngại. Hết thảy đều không ai nói thêm lời nào. Đương nhiên, Viễn Cổ Điện hôm nay lôi cuốn quá đông người đến, trong đó dĩ nhiên không thiếu những kẻ ngọa hổ tàng long. Bởi vậy, một vài ánh mắt thăm dò từ trong bóng tối phóng ra, cơ hồ muốn xem xem nhân vật gần đây thanh danh lưu truyền khắp nơi này có chỗ nào khó lường.

Những ánh mắt thăm dò này rất mạnh mẽ, Lâm Động đương nhiên đều có thể cảm nhận được. Lúc này hai mắt hắn nheo lại, sau đó Tiểu Viêm trước giờ vẫn đứng phía sau hắn, đột nhiên chậm bước ra một bước. Lập tức một cỗ ba động kỳ quái khuếch tán ra từ lối đi. Ngay sau đó, từ trong bóng tối cơ hồ vọng ra một vài tiếng xì xào nhàn nhạt, những ánh mắt dò xoét lại một lần nữa nhìn ra, lần này có cả sự khiếp sợ khi nhìn vào Tiểu Viêm đứng sau lưng Lâm Động.

- Đi thôi, ta đã cảm ứng được vị trí ba thanh Viễn Cổ Bí Thược còn lại. Có lẽ bọn chúng cũng cảm ứng được ta, Vương triều Ma Nham chỉ ở đâu đó thôi. Cũng tốt, ta thực sự muốn xem xem, bọn chúng làm sao đối phó được với chúng

ta?

Lâm Động nhìn thoáng qua những chỗ tối xung quanh, sau đó một thoáng đưa ánh mắt lên, nhìn vào sâu bên trong Viễn Cổ Điện. Ở trong đó hắn đã cảm ứng được sự tồn tại của ba thanh Viễn Cổ Bí Thược còn lại.

Giọng nói hạ xuống, Lâm Động bắt đầu di chuyển, đi thẳng vào trong thành, sau đó hướng thẳng về chỗ những cỗ ba động của ba thanh Viễn Cổ Bí Thược còn lại truyền đến mà đi.

Lúc này đây, hắn đích thực sắp sửa đối mặt với Vương triều Ma Nham!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 485

Đại Điện.

Tòa thành Viễn Cổ Điện này cực to lớn hùng vĩ, đặc biệt là nơi mà Lâm Động đang đi đến, cảm giác choáng ngợp càng như bị đẩy lên đến cực hạn.

Trên những đường phố rộng lớn, dòng người đông đúc, âm thanh huyên náo hòa quyện vào nhau, thấu đến tận mây xanh, rồi sau đó dần khuếch tán ra xung quanh.

Sau khi Lâm Động cùng Tiểu Viêm đi vào thành, cũng không lưu lại ở bất kỳ chỗ nào khác, trực tiếp đi thẳng vào vị trí giữa trung tâm tòa thành.

Ở ngay chính giữa tòa thành xuất hiện một cung điện rất cao. Đây là kiểu kiến trúc dễ nhận thấy trong tòa thành này, đứng ở nơi đó có thể nhìn thấy toàn bộ tòa thành này.

Ở nơi đó hoàn toàn khác với sự náo nhiệt ồn ào của tòa thành, ngược lại mang một nét u tịch. Đương nhiên, một nơi đặc biệt như vậy, hiển nhiên không phải bất kỳ Vương triều tầm thường nào cũng có đủ tư cách để vào. Chỉ có những Vương triều Cao cấp cùng với cường giả Niết Bàn Cảnh mới có đủ tư cách để vào. Còn như người bình thường chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào trong bằng ánh mắt ngưỡng mộ mà thôi.

Có lẽ bởi vì giữa các thanh Viễn Cổ Bí Thược đều có mối liên hệ với nhau, cho nên từ một nơi trong cung điện nguy nga kia, Lâm Động cảm ứng được ba cỗ ba động rất nhỏ. Hiển nhiên, đó chính là ba thế lực đã có được ba thanh Viễn Cổ Bí Thược còn lại, Vương triều U Tuyền, Vương triều Hồng Hoang cùng với Vương triều Ma Nham.

Đồng thời với sự cảm ứng này, không ngờ lại còn mang theo sự tương hỗ với nhau. Với năng lực của các đầu lĩnh trong ba Đại Vương triều này, khi Lâm Động cảm ứng được bọn chúng, có lẽ bọn chúng cũng cảm nhận được Viễn Cổ Bí Thược trong tay Lâm Động.

Bên trong cung điện, có một tòa đại điện màu vàng, không gian bên trong đại điện này cực kỳ to lớn, giống như một cái quảng trường. Vào lúc này, trong đại điện đã có sự tồn tại của không ít thân ảnh. Hơn nữa, những thân ảnh này khí tức phát ra cuồn cuộn mênh mông vô cùng, hiển nhiên cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Có thể ngồi ở bên trong đại điện này, cơ hồ toàn bộ đều là những Vương triều cùng với cường giả danh tiếng lẫy lừng ở vùng chiến trường Tây Bắc này. Có thể ngồi đây, bản thân đã là một niềm tự hào rồi.

Phía bên hông bên trong đại điện, ba đạo nhân ảnh đang ngồi trên ghế, nhìn thoáng qua, có những cỗ ba động cường mãnh từ đó xuất khai.

Người ngồi bên trái ba người là một vị đại hán nửa người trên cởi trần. Trên mình người này đầy những hình xăm, nhìn thoáng qua như có luồng khí tức hoang dại truyền đến. Gã lặng lẽ ngồi đó, giống như một loại cự thú hoang dã, làm cho người khác không dám khinh thường.

Ngồi phía bên phải là một nữ tử trên mình vận bộ tử hắc y, nữ tử dung mạo thanh tú nhưng lạnh lùng, tóc dài đen nhánh, dáng người yểu điệu, có thể coi như là một nét điểm xuyết cho đại điện rộng lớn này.

Ở chính giữa ba người lại là một nam tử tuấn tú vận hắc y, trên mặt nam tử nở một nụ cười hòa nhã, nhưng trong ánh mắt lại ánh lên vẻ tinh mang, khiến cho người khác nhận thấy người này tuyệt đối không phải là kẻ lương thiện.

Đằng sau vị nam tử vận hắc y là dáng người thoáng qua có chút quen thuộc. Một thân áo trắng, chính là kẻ trước kia Lâm Động đã cùng giao thủ, Thạch Hiên. Đương nhiên, người phía trước chính là thủ lĩnh của Vương triều Ma

Nham, Thạch Khôn.

- Kẻ có được Viễn Cổ Bí Thược thứ tư của chúng ta cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi!

Trong đại điện, ánh mắt Thạch Khôn đột nhiên hướng lên, nụ cười hòa nhã trên mặt càng tươi hơn. Giọng nói của hắn đồng thời cũng vang lên bên trong đại điện.

Đại điện vốn đang xôn xao bàn tán, đột nhiên trở nên yên tĩnh. Ánh mắt của không ít người bỗng như dò xét, những người ở nơi này thực lực không phải là yếu, cho dù đối mặt với Vương triều Ma Nham, bọn họ cũng không cần phải sợ hãi giống như những Vương triều tầm thường khác.

Viễn Cổ Bí Thược chỉ có bốn thanh, hơn nữa cũng không có ai biết Viễn Cổ Bí Thược này ngoài mở Viễn Cổ Bí Tàng ra, còn có thể có công dụng gì khác bên trong bí tàng. Chỉ có điều bất kể như thế nào, hiển nhiên trong tay nắm giữ Viễn Cổ Bí Thược, thì lời nói ở đây cũng có trọng lượng hơn nhiều. Cho nên đối với Viễn Cổ Bí Thược, những người đang ngồi kia hầu như ai cũng muốn có.

Đương nhiên, bốn thanh Viễn Cổ Bí Thược hôm nay đều đã có chủ, ba Đại Vương triều bọn Vương triều Ma Nham đều không đơn giản, muốn đoạt Viễn Cổ Bí Thược từ trong tay bọn họ sẽ phải trả giá đắt. Cho nên đại đa số các Vương triều đều không có ý định đoạt lấy từ tay bọn họ. Bởi vậy Lâm Động, kẻ đang giữ thanh Viễn Cổ Bí Thược cuối cùng, đương nhiên trở thành mục tiêu dễ dàng nhất trong mắt tất cả mọi người.

Những người ở đây đều đã nghe nói tin Lâm Động trước kia thoát khỏi tay Thạch Hiên, có điều tin này với bọn họ mà nói hoàn toàn không hề có chút uy hiếp nào. Bọn họ không phải những Vương triều bình thường có thể so sánh được - Hả? Ha ha, ta ngược lại rất hiếu kỳ, cái tên Lâm Động kia phải chăng là có ba đầu sáu tay, lại có thể cướp đi Viễn Cổ Bí Thược từ trong tay Vương triều Ma Nham ngươi.

Nam tử thân để trần bên cạnh Thạch Khôn dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía ngoài đại điện, tiếng cười như sấm.

- Gieo gió gặt bão mà thôi, Vương triều Ma Nham ngươi ban đầu có được tin tức về Viễn Cổ Bí Thược, nghĩ rằng sợ huy động nhân lực sẽ khiến cho bọn ta phát hiện mà nhúng tay vào, cho nên khi đó chỉ phái đi vài kẻ tiểu tốt đi, cuối cùng bị cái tên Lâm Động nẫng tay trên!

Nữ tử vận tử hắc y yểu điệu ngồi bên cạnh, thanh âm trong trẻo nói.

Thực lực Vương triều Hồng Hoang cùng với Vương triều U Tuyền này không hề thua kém Vương triều Ma Nham, nên khi nói chuyện đương nhiên cũng không hề có chút nể nang.

- Hừ, tiểu tử kia chẳng qua gặp may mà thôi. Lần trước nếu không phải hắn lấy được Viễn Cổ Bí Thược chạy thục mạng, ta đã có thể bắt được rồi!

Thạch Hiên sau lưng Thạch Khôn, sắc mặt lạnh như băng, nói.

- Vốn ta sợ rằng hắn không dám lộ diện, không ngờ gan hắn lại lớn như vậy, lần này nếu như đã đến, thì vật cũ nên về với nguyên chủ thôi.

Nói xong lời này, trong mắt Thạch Hiên đột nhiên xuất hiện một tia sát y. Trong khoảng thời gian tin tức Lâm Động trốn thoát khỏi tay hắn lan truyền khắp nơi này, đã khiến cho thể diện hắn bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Trong lòng hắn hạ quyết tâm, đợi đến khi bắt được Lâm Động về, tất sẽ khiến cho hắn phải nếm trải mùi vị sống không bằng chết.

- Hắc hắc, trong tay Vương triều Ma Nham các ngươi đã có một thanh Viễn Cổ Bí Thược, thanh này chi bằng để lại cho bọn ta đi!

Khi lời nói của Thạch Hiên hạ xuống, trong đại điện bỗng vang lên những tiếng cười khe khẽ.

Thạch Hiên nhướng mày, định nói điều gì đó, Thạch Khôn bỗng khoát tay áo,

cười nói:

- Chỉ cần ai có thể giải quyết được tên tiểu tử kia, thì thanh Viễn Cổ Bí Thược này đương nhiên sẽ thuộc về kẻ đó.

- Ha ha, vẫn là Thạch Khôn ngươi khẳng khái. Ngươi yên tâm, cái tên tiểu tử kia chắc chắn vẫn sẽ là của Vương triều Ma Nham các ngươi. Đến lúc đó có thể cho người ngoài được biết kết cục của kẻ đắc tội với Vương triều Ma Nham.

Một vài người cười lớn, dáng vẻ như vậy giống như chuyện bắt Lâm Động, đoạt được Viễn Cổ Bí Thược là sự tình dễ như trở bàn tay vậy.

- Ha ha, xem ra không ít người muốn bắt một kẻ như ta!

Tuy nhiên, đúng lúc những tiếng cười lớn vang lên, một tiếng cười khẽ cũng đột nhiên vang lên từ phía bên ngoài đại điện, sau đó lan truyền vào bên trong đại điện.

Bầu không khí thoáng chốc yên tĩnh, sau đó những luồng ánh mắt chứa thần sắc kỳ dị đều hướng về phía cửa đại điện.

Nụ cười trên mặt Thạch Khôn vẫn y nguyên không thay đổi, cũng không hề có ý định ngẩng đầu lên. Bàn tay của hắn mân mê một quả thiết cầu, khóe môi gã mơ hồ như ẩn như hiện một nụ cười hung hiểm.

- Lâm Động!

Thạch Hiên đứng sau lưng Thạch Khôn, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nam tử thân để trần cùng nữ tử vận tử hắc y ở một bên cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt thoáng vẻ châm chọc nhìn về phía cửa đại điện. Kẻ này chẳng lẽ không biết rằng tất thảy mọi người ở đây đều đang chờ hắn sao?

Trong mắt bọn họ, Lâm Động ở một Vương triều Hạ cấp như Vương triều

Đại Viêm, sự can đảm của hắn không tệ chút nào, có điều có chút không biết thế nào là trời cao đất rộng!

Trong từng ánh mắt nhìn chăm chú, dưới ánh mặt trời chiếu rọi ở cửa lớn đại điện, tiếng bước chân sàn sạt đi đến. Một lát sau, hai đạo thân ảnh một trước một sau chậm rãi tiến vào bên trong đại điện rộng lớn.

Đúng lúc hai đạo thân ảnh xuất hiện, mọi ánh mắt trong đại điện, đều đột nhiên quay sang hướng về phía đó.

Hai người vào trong đại điện đương nhiên chính là hai người Lâm Động. Ánh mắt của hắn khi vừa tiến vào đại điện đã hướng thẳng về hướng chính diện, sau đó ngưng trên người nam tử vận hắc y đang ngồi trên ghế đá phía trước Thạch Hiên. Từ trên thân thể của gã, hắn cảm ứng được một cỗ ba động cường mãnh hơn nhiều so với Thạch Hiên.

- Tiểu tử, chúng ta đợi ngươi rất lâu rồi, nếu như đã xuất hiện, vậy thì mau đem Viễn Cổ Bí Thược giao ra đây!

Sự yên tĩnh trong đại điện tiếp tục kéo dài một thoáng, sau đó bắt đầu xuất hiện những ánh mắt tham lam. Một đạo nhân ảnh khí tức hùng hậu lập tức đứng dậy, từ những cỗ ba động xuất khai từ trong cơ thể hắn mà nói, so với Lôi Xà của Vương triều Ma Nham không hề thua kém. Hiển nhiên đây chắc chắn là nhân vật đã từng thất bại khi vượt qua Niết Bàn Kiếp nhưng vẫn còn sống.

Người này làm việc hiển nhiên là nhanh vô cùng, hơn nữa gã cũng biết không ít người đều đã nhìn thấy Viễn Cổ Bí Thược trong tay Lâm Động. Hắn cho rằng thời điểm này tuyệt đối không thể để cơ hội rơi vào tay kẻ khác. Bởi vậy ngay lúc giọng nói của gã vừa hạ xuống, thân thể của gã đột nhiên vọt mạnh, nện ra một quyền. Lực kình cuồn cuộn ngưng tụ thành hình, phô thiên cái địa hướng thẳng về phía Lâm Động mà tới.

Đối mặt với công kích hùng hậu đột ngột tới kia, sắc mặt Lâm Động không hề có chút biến đổi. Chưởng thủ đưa lên, một cỗ năng lượng kỳ dị màu xám đen

theo đó xuất ra, bao lấy toàn bộ đầu cánh tay, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Ầm!

Những âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên trong đại điện, sau đó tất thảy mọi người có mặt đều trở nên kinh ngạc. Vốn là gã cường giả kia xuất thủ trước, không ngờ lại bị đánh bật ngược trở ra, thân thể bị đánh trở ra mười mấy mét trong đại điện mới có thể đứng vững trở lại.

Xôn xao!

Trong đại điện đang yên ắng đột nhiên trở nên xôn xao. Sắc mặt của một số người thoáng bắt đầu thay đổi, chỉ một chiêu đánh bay một cường giả đã từng thất bại vượt qua Niết Bàn Kiếp, thực lực này quả thật khó lường.

- Ta đến đây không phải để trả lại Viễn Cổ Bí Thược cho các ngươi, mà là muốn nói cho các ngươi biết, thanh Viễn Cổ Bí Thược này là thuộc về ta, các ngươi đừng có quan tâm đến nó nữa!

Bàn tay Lâm Động vỗ nhẹ, ánh mắt nhìn về hướng Vương triều Ma Nham phía trước, lãnh đạm nói.

- Gan chó lớn thật, ở chỗ này ngươi cũng có tư cách nói những lời đó sao? Không biết trời cao đất rộng!

Sắc mặt của Thạch Hiên trong khoảnh khắc lạnh như băng, cười lạnh lùng, bàn chân đạp mạnh một cái, cuối cùng không chịu được đã xuất thủ.

Hai mắt Lâm Động nheo lại, nhìn Thạch Hiên cùng với những cỗ ba động hùng hậu áp tới, nhưng không hề có vẻ gì là chuẩn bị động thủ, hai tay ngược lại chậm rãi buông xuống.

Ầm!

Đúng lúc hai tay của Lâm Động buông xuống, Tiểu Viêm trước giờ vẫn đứng

sau lưng hắn đột nhiên bước ra. Đôi mắt vốn hồn hậu đột nhiên ánh lên những tia khí tức hung bạo.

- Cút!

Quát lớn một tiếng, Tiểu Viêm tung ra một quyền, sau đó trực tiếp cùng với Thạch Hiên chính diện đối kháng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 486

Tiểu Viêm Phát Uy.

Dưới những ánh mắt nhìn chăm chú bên trong đại điện, nắm đấm của Tiểu Viêm trực tiếp va chạm với sự oanh kích mạnh mẽ bạo liệt mà tới của Thạch Hiên.

- Kẻ này muốn tự tìm đến cái chết!

Trong khoảnh khắc va chạm với nhau, một số người không nhịn được cười lạnh lùng. Thực lực của Thạch Hiên cho dù ở nơi như thế này vẫn rất mạnh, hắn chính là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn chân chính, so với cái kẻ từng thất bại vượt qua Niết Bàn Kiếp kia không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Một quyền này áp tới, những cường giả Niết Bàn Đan bình thường khó tránh khỏi trọng thương.

Phanh!

Thế nhưng trong lúc những tiếng cười lạnh lùng vẫn chưa chấm dứt, một âm thanh trầm thấp mà uy áp kinh người cũng đột nhiên vang lên từ chỗ giao thủ ban nãy. Ngay sau đó, một cỗ kình phong bạo liệt khiến người khác phải biến sắc trong nháy mắt cuốn mạnh ra.

Răng rắc, răng rắc!

Phía dưới chân hai người, nền đá đại điện vốn vô cùng cứng chắc đã bị chấn văng tung tóe khắp nơi, tạo ra một khe nứt lớn bằng cánh tay. Sau đó, tất cả mọi người đều há hốc kinh ngạc nhìn thấy, vốn là một Thạch Hiên khí thế hùng hồn, lại đột nhiên bị hất ngược trở ra một cách thảm hại. Bàn chân trên mặt đất lùi lại mười mấy bước, mỗi lần bàn chân chạm xuống, đều lưu lại trên mặt đất một vết hằn sâu hoắm.

- Làm sao có thể?

Một màn này rõ ràng đã khiến cho sắc mặt của gần như tất cả những người đang có mặt trong đại điện đột nhiên biến sắc. Một thoáng sau, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đất bụi mù mịt đang bao phủ, chỉ nhìn thấy đạo thân ảnh tráng kiện như thiết tháp kia vẫn nguyên vẹn không hề suy chuyển đứng phía trước Lâm Động. Sự đụng độ cường liệt ban nãy, cơ hồ không hề khiến cho gã phải lùi về sau một bước nào!

Đại điện vốn ồn ào huyên náo, lúc này đột nhiên trở nên yên tĩnh, từng đạo ánh mắt pha lẫn chút khiếp sợ nhìn Tiểu Viêm đứng trước người Lâm Động.

Dùng quyền đẩy lui một cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn, kẻ này không lẽ là cường giả đã vượt qua hai lần Niết Bàn Kiếp sao?

Phía bên đại điện, đồng tử nam tử thân để trần cùng nữ tử vận tử hắc y lúc này cũng như co rút lại, sự châm chọc trong ánh mắt đã không còn nữa, sau đó ngưng trọng nhìn về phía Tiểu Viêm. Lúc này, bọn hắn mới phát hiện những cỗ ba động tán phát ra từ cơ thể kẻ này. Thậm chí ngay cả bọn hắn cũng đều cảm nhận thấy phảng phất mùi vị của sự nguy hiểm.

- Tiểu tử này tìm được ở đâu một trợ thủ đạt đến năng lực như thế này?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới dần dần tiêu tán đi sự khinh thường trong lòng. Xem ra Lâm Động dám xuất hiện ở chỗ này, cũng phải có chút thực lực nhất định.

Ở giữa hai người, Thạch Khôn vận hắc y, thiết cầu đang chuyển động trong tay cũng dần dần ngừng lại… Gã ngẩng đầu lên, ánh mắt nheo lại nhìn lên người Tiểu Viêm, trong ánh mắt tràn đầy những tia hàn mang sắc bén như đao phong.

- Không thể nào!

Lúc này Thạch Hiên cuối cùng cũng trụ vững được thân mình một cách chật

vật, khuôn mặt hắn lúc này nhìn qua cực kỳ khó coi. Hắn thét lên một tiếng, ánh mắt căm hận nhìn về Tiểu Viêm, nguyên lực ba động cuồng bạo đột ngột cuốn mạnh ra. Hiện tại hắn tuyệt đối không thể chấp nhận, bản thân mình ngay cả một kẻ vô danh tiểu tốt không rõ đến từ đâu mà đánh cũng không lại!

- Cái thứ ngu xuẩn từ đâu tới đây, cũng dám nhúng tay vào việc của Vương triều Ma Nham ta?

Sắc mặt Thạch Hiên u ám đến đáng sợ, một bước bước ra, ánh kim quang sáng chói từ trong cơ thể bạo phát ra, hiển nhiên là đã đem Niết Bàn Kim Thân thôi động đến cực hạn. Sau đó lòng bàn tay lại lật lại, nguyên lực hùng hậu ngưng tụ thành hình như thiểm điện, sau đó hóa thành một toàn sơn nhạc nguyên lực.

- Ma Ấn Trấn Sơn Quyền!

Bị yếu thế ở lần trước, lần này, Thạch Hiên không dám có chút nào chậm trễ, vừa ra tay đã sử dụng sát chiêu. Sơn nhạc nguyên lực khổng lồ ngưng tụ thành hình, hung hăng oanh kích thẳng về phía Tiểu Viêm.

Nhưng mà, đối mặt với công kích cuồng bạo đến bậc này, bàn tay Tiểu Viêm từ từ cuộn lại thành quyền. Trên cánh tay nổi lên gân xanh, giống như là Cầu Long, trong lúc mơ hồ có một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ tuôn trào ra. Một quyền hướng lên trên, cường hoành xuất ra.

Ầm!

Một âm thanh lớn lại vang lên, Ma Ấn Trấn Sơn Quyền từng khiến cho Lâm Động đau đầu ứng phó, vậy mà lúc này đây trực tiếp bị Tiểu Viêm dùng một quyền đánh tan.

- Phụt!

Sơn nhạc nguyên lực nổ tung, cùng với tâm thần Thạch Hiên tương liên, bèn

lập tức thổ ra một ngụm máu tươi. Trong ánh mắt tràn đầy sự khiếp sợ cùng với không thể tin nổi, hắn dù cho nói thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, vì sao lực lượng của Tiểu Viêm lại đáng sợ đến mức như thế này?

Nhìn vô số quang điểm nguyên lực bạo tán ra trong không trung, một số người trong đại điện cũng hít vào một hơi hàn khí. Nếu như nói lần trước có lẽ là Thạch Hiên trở tay không kịp, vậy thì đến lần này, không còn ai dám coi đây là cái cớ nữa!

- Cái tên này từ lúc nào bên mình lại có được trợ thủ mạnh như vậy? Cũng không biết hắn là cường giả đến từ nơi nào, xem ra trình độ e rằng so với Thạch Khôn cũng không hề thua kém!

Một số người xì xào bàn tán, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía Lâm Động. Sự tham lam không ngờ đã gần như biến mất hết, bọn họ định sẽ chú ý đánh Lâm Động, đơn giản không ngoài lý do bởi hắn là đến từ Vương triều Hạ cấp. Nhưng mà một màn trước mắt đã khiến cho bọn họ hiểu rõ rằng, Lâm Động mặc dù là đến từ Vương triều Hạ cấp, nhưng thực lực của bản thân cùng với trợ thủ ở bên cạnh lại không hề thấp chút nào.

- Khốn kiếp!

Thạch Hiên quệt đi vết máu ở miệng, khuôn mặt dữ tợn có chút méo mó. Nhưng mà đúng lúc hắn không thể nhịn được muốn bạo tiến lên, Thạch Khôn cuối cùng bắt đầu chậm rãi ra mặt:

- Thạch Hiên, dừng tay! Đệ không phải là đối thủ của hắn!

Khi nghe thấy lời nói của Thạch Khôn, hai hàm răng Thạch Hiên đột nhiên nghiến mạnh vào nhau, ánh mắt đầy vẻ căm phẫn nhìn về phía Lâm Động và Tiểu Viêm, nhưng cuối cùng, vẫn đành chậm rãi lùi trở lại.

Nhìn Thạch Hiên thoái lui, mọi ánh mắt trong đại điện đều chuyển nhìn về phía Thạch Khôn. Từ trên thân thể của người này, bọn họ cảm nhận được một

luồng sát ý mơ hồ như ẩn như hiện.

- Vị bằng hữu kia, Vương triều Ma Nham ta cùng với Lâm Động có đại thù, vốn ta không biết hắn trả cho ngươi bao nhiêu thù lao, chỉ có điều, nếu như ngươi có thể không nhúng tay vào việc này, ta sẽ trả ngươi gấp đôi số thù lao đó, hơn nữa ngày sau chỉ cần ngươi có yêu cầu, nằm trong khả năng, Vương triều Ma Nham ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ, ngươi thấy sao?

Thạch Khôn ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Viêm, âm thanh trầm thấp nói.

Hết thảy mọi người đang yên tĩnh trong đại điện nghe thấy thế, trong lòng đều cảm thấy chấn động. Gã nam tử trông như thiết tháp kia xem ra thực sự không phải kẻ đơn giản, ngay cả một nhân vật như Thạch Khôn, cũng không dám khinh xuất động thủ cùng hắn.

Trong lúc tất cả mọi người vẫn cảm thấy rung động, Tiểu Viêm đứng phía trước Lâm Động cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. Hai con mắt vốn hồn hậu, lúc này lại lóe lên một tia huyết ti khiến cho người khác cảm thấy khiếp sợ nhìn tất cả mọi người. Dưới ánh mắt này, cho dù đến nhân vật như Thạch Khôn bất giác trong lòng cũng thấy lành lạnh. Ánh mắt này giống như một đầu hung thú vô cùng hoang dại.

Trong sự chăm chú của tất cả mọi ánh mắt, Tiểu Viêm cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm của hắn dù vẫn có chút không lưu loát, nhưng vẫn có một khí thế hung bạo khiến cho bất kỳ ai cũng không dám khinh thường.

- Bất kỳ kẻ nào muốn động đến Đại ca ta, đều phải bước qua thân thể Lâm Viêm ta trước đã!

Những thanh âm không lưu loát, ẩn chứa sát khí cùng hung khí như của loài dã thú hoang dã, vang lên bên trong đại điện rộng lớn, đồng tử của tất thảy mọi người lúc này cũng đều trở nên co rút lại.

- Đại ca của hắn… chính là tên Lâm Động kia?

Trong ánh mắt cường giả của một vài Vương triều lộ rõ sự kinh ngạc khó tin. Bọn họ những tưởng kẻ thực lực hung hãn này là trợ thủ mà không biết Lâm Động đã dùng bao nhiêu tiền của để mời đến, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến Lâm Động lại chính là Đại ca của nam tử thiết tháp này.

Hơn nữa, bọn họ đều đã nghe thấy rõ ràng, đối với Lâm Động thực lực chưa đạt đến Bán Bộ Niết Bàn kia, cái kẻ cường hãn chỉ một quyền đánh bay Thạch Hiên, ngay đến Thạch Khôn cũng phải kiêng nể này, theo thái độ trong giọng nói không hề có chút đùa giỡn, hết thảy đều là những lời nói thực từ trong lòng.

Thạch Không rõ ràng là bị câu trả lời của Tiểu Viêm làm cho ngỡ ngàng một lúc, chợt bên trong ánh mắt của hắn ánh lên một sự dữ tợn lạnh lùng, sát khí đang hiện dần lên trên mặt.

- Nếu đã như vậy, ngươi hãy cùng hắn đi chết đi!

Trong chớp mắt tiếng nói vừa vang lên, sát khí cuồng bạo dâng trào, đột nhiên từ bên trong thân thể Thạch Khôn bạo phát mà ra. Thân hình hắn khẽ động, liền như quỷ ảnh xuất hiện trong khoảng không trước mắt Tiểu Viêm. Nguyên lực ba động từ trong cơ thể bạo phát ra kia, rõ là so với Thạch Hiên mạnh hơn rất nhiều.

- Kim Ma Trảm!

Sát khí sắc bén bao quanh thân mình. Bàn tay Thạch Khôn nắm lại, một đạo kim quang cuồng bạo ngưng tụ, sau đó trực tiếp hóa thành một đạo đao mang kim sắc vô cùng hung hãn, mang theo thế đáng sợ như dời non lấp bể, nhanh như thiểm điện nộ trảm xuống Tiểu điêu.

Ầm!

Đao mang vẫn chưa chạm xuống đất, bên trong đại điện đã bị xé toang ra tạo thành vết nứt dài đến mười trượng.

Thạch Khôn này vừa ra tay, đã hiển lộ thực lực cường hãn khủng bố mà Thạch Hiên khó có thể sánh bằng. Trình độ đến mức này đã là rất gần với cường giả vượt qua hai lần Niết Bàn Kiếp!

Tiểu Viêm ngẩng đầu, bên trong hai mắt vụt lên sắc đỏ thẫm. Hắn không hề có ý định thoái lui về sau, bàn tay cong lại thành trảo, cự côn đen kịt như hắc thiết đã xuất hiện trong tay, thân côn chấn động, vung mạnh mà ra!

Oành oành!

Côn phong vũ động, không khí bị chấn động mạnh đến như nổ tung. Bên trong côn phong phảng phất là thanh âm của tiếng hổ gầm chấn nhiếp lòng người truyền ra.

Keng!

Đao mang côn ảnh như thiểm điện xẹt qua, một thoáng sau, trong ánh mắt kinh hãi của đông đảo mọi người có mặt, hung hãn va chạm vào nhau. Trong khoảnh khắc, kình phong như gió bão ở bên trong đại điện cuồng bạo tàn sát xuất khai!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 487

Tinh Nguyên Đại Thôn Chưởng.

Hai đạo kình phong vô cùng hung hãn, dưới sự quan sát của mọi người, giống như là thiên thạch va vào núi đá với sự xung đột mạnh mẽ, một lực xung kích khó có thể tưởng tượng nổi.

Vào khoảnh khắc va chạm, kình phong cuồng bạo mà mắt thường có thể nhìn thấy điên cuồng cuốn mạnh ra. Mặt đất trong vòng hơn mười trượng xung quanh hai người đều bị sụp xuống, rất nhiều cường giả đứng gần xung quanh cũng vội vàng hoảng sợ tránh lui ra, sợ rằng mình bị liên lụy.

Ầm!

Đại điện chấn động mạnh mẽ. Trong giây lát, một âm thanh lớn truyền ra, sau đó mọi người đều nhìn thấy Thạch Khôn, trong tay vẫn giữ đao mang kim sắc sắc bén, đột ngột lùi lại, thân hình trên không xoay mình một cái mới có thể đáp xuống. Nhưng mặt sàn hắn định đặt chân xuống, cũng đã bị đạp nát hết thành cám.

Răng rắc, răng rắc!

Trong lúc thân hình Thạch Khôn bật ngược trở lại, thân thể tráng kiện của Tiểu Viêm cũng phải lui lại mấy bước, mặt sàn cứng chắc dưới chân hắn đều bạo liệt biến thành vô số mảnh vụn nhỏ.

Lần giao thủ này của hai người không có ai chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

Tất cả mọi người trong đại điện nhìn thấy kết cục này, ánh mắt đều lộ vẻ chấn

động. Ngay cả đại hán mình để trần của Vương triều Hồng Hoang cùng với nữ tử hắc y của Vương triều U Tuyền, trong mắt đều là sự ngưng trọng.

Thạch Khôn là nhân vật thế nào? Đó chính là cường giả đã từng thử trùng kích Niết Bàn Kiếp lần thứ hai. Tuy rằng đã thất bại, nhưng ai cũng hiểu rằng trải qua một lần thất bại, chờ đến lần sau, khả năng vượt qua của hắn sẽ có đến hơn bảy phần thành công. Đến lúc đó, hắn sẽ là cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn chính thức. Thực lực đến mức này, dõi mắt tìm khắp cả vùng Tây Bắc này cũng có thể được xem là kẻ đứng đầu.

Thế nhưng, cho dù có như vậy, hắn đích thân xuất thủ vẫn không thể từ trong tay nam tử như thiết tháp lai lịch có chút thần bí này giành được nửa phần thắng lợi. Như vậy làm sao có thể không khiến cho bọn họ kinh ngạc được?

Thạch Hiên đứng một bên, rõ ràng là vì kết quả này mà trong ánh mắt xuất hiện sự kinh ngạc. Hắn chính là người biết rõ nhất thực lực của Đại ca mình, vốn cho rằng chỉ cần người này ra tay, chắc chắn có thể chấn nhiếp toàn bộ trận chiến. Nhưng không ngờ cuối cùng lại xuất hiện một cục diện cân bằng như vậy.

- Quả nhiên là có chút thực lực!

Nụ cười ôn hòa trên khuôn mặt Thạch Khôn lúc này đã dần dần biến mất, đôi mắt sắc bén lạnh lẽo, nhìn chăm chú lên người của Tiểu Viêm. Sau đó, trên khuôn mặt hắn chợt vụt qua một nụ cười dữ tợn:

- Có điều, năng lực của các ngươi vẫn còn quá yếu, với hai ngươi mà cũng có gan khiêu khích Vương triều Ma Nham ta sao? Thạch Hiên, dẫn người bắt tiểu tử kia lại cho ta, ta muốn xem xem, bọn chúng hôm nay có thể gây ra sóng gió gì?

Cục diện ngày hôm nay, nếu như cứ để hai người Lâm Động giương uy, không biết các Vương triều khác sẽ coi Vương triều Ma Nham ra sao. Cho nên Thạch Khôn đã quyết định, việc này tuyệt đối không thể bỏ qua!

- Rõ!

Nghe tiếng quát của Thạch Khôn, trên khuôn mặt Thạch Hiên cũng đột nhiên hiện lên sắc mặt dữ tợn, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Động. Tuy sự xuất hiện của Tiểu Viêm vượt xa sự dự liệu của bọn chúng, nhưng hôm nay chỉ cần Thạch Khôn ra tay khống chế Tiểu Viêm, thì Lâm Động này căn bản là không chịu nổi một kích!

Vù vù!

Lúc tiếng quát của Thạch Khôn vang lên, bên trong đại điện đột nhiên phóng ra từng đạo thân ảnh. Trong đó có không ít gương mặt quen thuộc, không ngờ chính là đám người Lôi Xà trước kia bị Lâm Động bắt, chỉ có điều bọn chúng bây giờ đều mang một ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào hắn.

Đông đảo các Vương triều trong đại điện nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều có chút thay đổi. Xem ra Vương triều Ma Nham hôm nay cho dù phải huy động bao nhiêu nhân lực, cũng phải giải quyết cho được cái tên Lâm Động phiền phức này.

- Ai dám tiến lên, chết!

Hắc thiết côn trong tay Tiểu Viêm vung lên, lực kình phong đáng sợ, trực tiếp chấn động mặt đất vỡ tan. Lân phiến phía trên thân côn tỏa ra hàn mang tua tủa. Cùng lúc đó, một cỗ khí tức hung bạo từ trong cơ thể cuốn mạnh ra, trong những âm thanh trầm thấp, tràn ngập là khí tức hung bạo.

- Ở đây ngươi còn không có tư cách nói những lời này!

Thạch Khôn cười lạnh lùng, thân hình khẽ động, lại lần nữa vọt mạnh ra. Kim quang tuôn tràn ra, một công kích cực kỳ cuồng bạo bao phủ hướng thẳng về phía Tiểu Viêm mà đi.

Nhìn Thạch Khôn lại một lần nữa tấn công tới, trong đôi mắt Tiểu Viêm cũng

vọt ra những tia hung quang, hắc thiết côn trong tay vũ động nhấc lên, mang theo những đạo tàn ảnh mạnh mẽ bổ xuống, giao kích mãnh liệt cùng với Thạch Khôn.

Keng keng!

Lần giao thủ này của hai người so với lần trước lại càng hung hãn cuồng bạo, mỗi chiêu đều là trí mạng, rõ ràng là muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

- Hừ, Lâm Động, để ta xem bây giờ còn ai có thể bảo vệ ngươi?

Trong lúc Tiểu Viêm và Thạch Khôn giao đấu, sát khí trong ánh mắt Thạch Hiên hiện lên rõ rệt. Hắn hướng về phía Lâm Động nhe răng cười, kim quang sáng chói từ trong cơ thể bạo liệt dâng trào, tựa như kim sắc thần tướng, phóng vọt tới.

- Sát!

Trong lúc Thạch Hiên xuất thủ, trong ánh mắt đám người Lôi Xà cũng chứa đầy sát ý. Bọn chúng phát ra một tiếng gầm trầm thấp, từng đạo công kích vô cùng sắc bén bao phủ hướng thẳng về Lâm Động mà đi, dựa theo khí thế này, bọn chúng hiển nhiên là có ý muốn giết người.

Những Vương triều xung quanh thấy vậy, vội vàng lùi lại. Lần chạm trán này hôm nay rõ ràng là đã trở thành trận quyết chiến giữa hai bên. Cả hai bên đều không phải là những kẻ đơn giản, giao chiến lần này, bọn họ cũng không muốn nhúng tay vào.

- Tuy bên cạnh kẻ này có một cường giả như vậy, nhưng rốt cục thực lực bản thân vẫn non kém. Hôm nay Thạch Hiên còn có thêm nhiều người như vậy xuất thủ, bằng thực lực vốn có của hắn, e rằng khó mà chống đỡ nổi.

Đại hán thân trên để trần của Vương triều Hồng Hoang nhìn thấy như vậy, lắc đầu, nói.

- Công năng thoát thân vào không gian riêng của Viễn Cổ Bí Thược ở một nơi như Viễn Cổ Điện này có thể không sử dụng được!

Nữ tử vận tử hắc y của Vương triều U Tuyền kia cũng thản nhiên nói. Bọn hắn đều nghe nói Lâm Động lần trước có thể thoát khỏi bọn người Thạch Hiên là nhờ Viễn Cổ Bí Thược. Nhưng ở một nơi đặc biệt thế này, do có sự tồn tại của Viễn Cổ Bí Tàng, công năng độn nhập vào trong hư vô đó của bí thược đã bị trấn áp.

- Lần này e rằng tiểu tử này đã tính toán sai rồi!

Trong đại điện, những người ánh mắt hướng về Lâm Động lúc này đang bị vây hãm, đều âm thầm lắc đầu.

Đối với những ánh mắt xung quanh đó, Lâm Động đương nhiên là đều nhận biết được, có điều trên mặt lại không hề xuất hiện cái gọi là sự sợ hãi như mọi người dự liệu. Ánh mắt hắn không hề biến sắc nhìn đám người Thạch Hiên đang cuồng bạo xông tới, bàn tay đột nhiên phất lên. Trong chớp mắt, một đạo hồng mang đột nhiên từ bên trong tay áo vọt ra.

- Linh khôi sao? Thứ này sao có thể cứu được ngươi chứ?

Nhìn đạo hồng mang vọt mạnh ra kia, Thạch Hiên không nhịn được cười lạnh lùng. Lôi Xà ở một bên đã nhanh hơn một bước, bạo liệt tiến tới. Một luồng nguyên lực nhỏ ngưng tụ lại trong lòng bàn tay, sau đó một chưởng hướng thẳng về đạo hồng mang đang tới cường bạo đánh xuống.

Keng!

Lôi Xà cùng hồng mang va chạm mạnh vào nhau, một âm thanh như kim thiết trong trẻo truyền đến. Một thoáng sau, mọi người đều thấy thân thể Lôi Xà đột nhiên ngưng đọng lại, sau đó với tư thế bị hất ngửa ra sau bật ngược trở ra, cuối cùng đâm mạnh vào một thạch trụ to lớn, cùng lúc thổ ra một ngụm máu tươi.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho Thạch Hiên đang cười lạnh lùng cũng phải cả kinh, ánh mắt vội nhìn về đạo hồng mang kia, chợt đồng tử đột nhiên co rụt lại.

- Linh khôi Nhất cấp?

Từng tiếng kêu kinh ngạc vọng lên trong đại điện. Da đầu của tuyệt đại đa số mọi người ở đây đều rung lên. Bọn họ thật sự là không thể tưởng tượng nổi, đây chẳng qua chỉ là tiểu tử đến từ một Vương triều Hạ cấp không hề có tiếng tăm, làm sao lại có được con át chủ bài mạnh đến mức độ này.

- Khốn kiếp, Linh khôi của hắn tiến hóa rồi sao?

Trong ánh mắt Thạch Hiên cũng lộ rõ sự khiếp sợ, từ bên trên đầu Linh khôi trước mặt, hắn có thể cảm nhận được một cỗ ba động cường đại không hề thua kém gì hắn.

- Ta ngăn Linh khôi lại, còn các ngươi trảm sát Lâm Động!

Hàm răng Thạch Hiên cắn mạnh vào nhau, lúc này thật không dễ dàng mới khiến cho Thạch Khôn ra tay kiềm chế kẻ khó đối phó nhất là Tiểu Viêm, nếu như không nắm lấy cơ hội này giải quyết Lâm Động, ngày sau không biết sẽ còn phiền phức gì nữa.

Bang bang!

Có điều đúng vào lúc Thạch Hiên chuẩn bị ra tay ngăn cản Huyết Linh Khôi, thì thân thể nó đột nhiên lóe lên bay tránh sang một bên, bản thân lại xông vào giữa những cường giả khác của Vương triều Ma Nham. Nhất thời Huyết Linh Khôi giống như là sói lạc vào bầy cừu, đuổi giết các cường giả Vương triều Ma Nham đến mức chạy toán loạn.

- Ngươi tự tìm đến cái chết, vậy thì đừng trách ta!

Nhìn thấy Huyết Linh Khôi không những không ra tay với mình, ngược lại

còn tránh ra tấn công những người giả, Thạch Hiên vốn hơi giật mình, chợt ánh mắt hiện lên vẻ cuồng hỉ. Mũi chân khẽ chạm mặt đất, thân hình nhanh như thiểm điểm tiến thẳng đến Lâm Động, tất cả mọi vấn đề chỉ cần giải quyết được Lâm Động, hiển nhiên đều sẽ được tháo gỡ!

Những người khác trong đại điện rõ ràng là bởi vì hành động này của Lâm Động làm cho chấn động. Cái tên này, không ngờ lại chủ động phóng thẳng về một kẻ khó đối phó như Thạch Hiên, không lẽ hắn muốn dựa vào năng lực của mình phản kháng lại Thạch Hiên là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn sao?

Tốc độ của Thạch Hiên vô cùng cường mãnh, căn bản là không hề khiến cho người khác có thời gian. Hít vào mấy hơi, liền đã xuất hiện bên trên Lâm Động, sau đó nguyên lực từ cơ thể tận lực bạo phát không hề bảo lưu, một quyền nện ra.

- Lần này ta xem ngươi làm sao có thể trốn thoát?

Cỗ ba động khổng lồ tràn đầy áp lực cùng với sự cuồng bạo cuồn cuộn áp xuống. Trên mặt đất nứt ra vô số khe hở lớn, Thạch Hiên vừa ra tay đã dốc toàn lực, hiển nhiên là không hề có ý định cho Lâm Động bất kỳ cơ hội nào để bỏ chạy.

- Chạy sao?

Trên mặt Lâm Động xuất hiện một nụ cười chế nhạo, chợt ánh mắt của hắn cũng đột nhiên trở nên tĩnh lặng. Lòng bàn tay hắn xoắn lại, nguyên lực trong cơ thể, lực tinh thần cùng với lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù đều cùng tuôn ra, cuối cùng cuộn vào bên trong Càn Khôn Cổ Trận bên trên đan điền.

Ào ào!

Một cơn lốc vòi rồng vô hình đột nhiên hình thành xung quanh Lâm Động, mơ hồ bên trong có cảm giác như không gian trở nên vặn vẹo.

- Tinh Nguyên Đại Thôn Chưởng!

Lâm Động sải bước mạnh ra, trong hai mắt tràn ngập sắc nâu đen. Sau đó, một cỗ năng lượng màu nâu đen quỷ dị do ba cỗ năng lượng hợp thành kia đột nhiên từ cơ thể hắn bạo phát ra, trực tiếp ngưng tụ thành một đạo chưởng ấn nâu đen không quá một trượng. Bên trên chưởng ấn phảng phất ẩn chứa vô số xoáy đen chuyển động, vô cùng đáng sợ!

Chưởng ấn thành hình, trong mắt Lâm Động cũng xuất ra những tia lửa nóng rực. Đây là cỗ năng lượng thần bí lần đầu tiên hắn thôi động sự dung hợp của Càn Khôn Cổ Trận này mà thành. Hắn rất muốn biết, uy lực của cỗ năng lượng này sẽ đạt đến mức độ như thế nào?

Ầm!

Tâm thần Lâm Động khẽ động, chưởng ấn nâu đen ngưng tụ mà thành kia không hề có sự đình trệ, dưới sự thôi động của hắn xẹt qua giữa không gian đại điện, sau đó cùng với Thạch Hiên đang bạo liệt sấn tới kia mạnh mẽ va chạm với nhau.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 488

Lập Uy.

Chưởng ấn màu nâu đen, tuy không có thanh thế kinh thiên động địa, nhưng chỉ có một số người có được sự cảm ứng hơn người, mới có thể mơ hồ nhận thấy cỗ ba động ẩn tàng bên trong sắc nâu đen này quỷ dị và cường hãn đến bậc nào.

Ánh mắt của tất thảy mọi người trong đại điện đối với Lâm Động dám trực diện đối kháng Thạch Hiên, không ngoài dự kiến đều hiện rõ sự hả hê. Những người ở đây phần lớn cũng đều là cường giả Niết Bàn Cảnh, trong đó thậm chí còn không thiếu những cường giả đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp. Với nhãn lực của bọn hắn đương nhiên là có thể nhìn ra, nguyên lực của bản thân Lâm Động còn chưa đột phá nổi nổi Bán Bộ Niết Bàn. Còn về tinh thần lực, tuy rằng không yếu, nhưng chẳng qua chỉ mới tiến vào Thiên Phù sư, ngay cả Thiên Phù sư Nhất ấn xem ra vẫn còn chưa đạt tới. Chút năng lực này tuyệt đối không có cách nào đối kháng lại được với Thạch Hiên.

Đương nhiên, trong những người ở đây, hiển nhiên cũng có một vài người nhãn lực không tệ. Con át chủ bài mà Lâm Động thi triển ra vô cùng quỷ dị, cũng khiến cho bọn họ không dám khinh thường. Ai dám nói trước rằng thứ cơ hồ giống như con át chủ bài bạo xuất ra trong tay tiểu tử này có còn lực đạo nào ẩn tàng bên trong mà bọn họ chưa biết hay không?

Trong lúc mọi người trong đại điện đều đang có suy nghĩ của riêng mình, chưởng ấn màu nâu đen đã cùng lực cuồng bạo của Thạch Hiên va chạm với nhau.

Khoảnh khắc va chạm, tiếng nổ mạnh như mọi người dự liệu lại không hề xuất hiện. Trong nháy mắt, bên trên chưởng ấn bạo phát ra một cỗ lực thôn phệ

vô cùng quỷ dị và cường hãn. Dưới lực thôn phệ này, nguyên lực công kích cuồng bạo kia của Thạch Hiên đột nhiên bị tiêu tan đi không ít, ngược lại bên trên chưởng ấn nâu đen, quang mang tuôn tràn ra, lại càng trở nên sáng rõ hơn.

- Phá!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lẽo, một tiếng quát trầm thấp đột nhiên từ trong đám âm thanh hỗn tạp truyền ra.

Phanh!

Công kích của Thạch Hiên nhìn qua cơ hồ vô cùng cuồng bạo này, lại nhanh chóng bị suy yếu bởi cái chưởng ấn quỷ dị kia, sau đó dưới chưởng ấn gào thét áp xuống, hoàn toàn bị tan vỡ.

Công kích nguyên lực tan vỡ, nhưng chưởng ấn nâu đen lúc này vẫn không hề tiêu tán, mà dư lực vẫn y nguyên không giảm, nhanh như thiểm điện áp lên người Thạch Hiên, ánh mắt vốn đang tràn đầy sự kinh hãi.

Một thanh âm trầm thấp vang lên trên người Thạch Hiên, sau đó thân thể hắn như trúng phải trọng kích, thảm hại bắn ngược trở ra phía sau. Bước chân loạng choạng giẫm đạp vào khoảng không hòng đứng vững lại, nhưng không được, cuối cùng đâm mạnh lên trên một thạch trụ. Lực đạo va chạm khổng lồ đó làm cho bên trên cột trụ cũng xuất hiện những khe nứt chằng chịt.

- Phụt!

Thân thể đâm vào thạch trụ, Thạch Hiên lập tức thổ ra một ngụm máu tươi, bên trong máu huyết đỏ tươi phảng phất vẫn còn lưu lại một chút khí tức màu nâu đen.

Lúc Thạch Hiên thổ ra một ngụm máu tươi, bên trong đại điện lại trở nên tĩnh lặng. Những lời xì xào đều im bặt. Lúc này đây, những ánh mắt hướng về phía Lâm Động càng trở nên vô cùng trầm trọng.

Nếu như nói lúc trước là do sự xuất hiện của Tiểu Viêm và Huyết Linh Khôi mới khiến cho những cường giả ở đây không dám khinh thường Lâm Động, vậy thì lần này, thực lực chân chính mà Lâm Động vừa thi triển ra lại khiến cho bọn họ có được cảm nhận khác biệt khi đánh giá một kẻ đến từ Vương triều Hạ cấp.

- Tiểu tử này… quả thực cực kỳ cổ quái!

Nhãn thần nam tử thân để trần của Vương triều Hồng Hoang kia chợt vô cùng quỷ dị nhìn Lâm Động, lẩm bẩm nói nhỏ. Ở bên cạnh, nữ tử vận tử hắc y, cũng chậm rãi gật đầu nhè nhẹ. Chỉ dựa vào thực lực của Bán Bộ Niết Bàn với Thiên Phù sư, lại có thể đánh Thạch Hiên tiến vào Nhất Nguyên Niết Bàn bị thương đến thế này, đây tuyệt đối không phải là sự tình người bình thường có thể làm được.

Trong sự yên tĩnh tuyệt đối, Thạch Hiên rốt cục cũng đã đứng lên, trên khuôn mặt của hắn chứa đầy sự kinh hãi vô cùng, rõ ràng là vẫn chưa lấy lại tinh thần sau lần giao thủ này. Trong lần giao thủ trước, Lâm Động cho dù đã dùng hết sức mình, cũng chỉ có thể nhờ vào Viễn Cổ Bí Thược trong tay mới có thể bỏ chạy thoát mạng. Gã cho dù thế nào cũng không thể ngờ mới chỉ ngắn ngủi vài tháng không gặp, Lâm Động lại có thể đại tiến đến mức thế này!

- Không thể nào!

Khuôn mặt Thạch Hiên trong giây lát trở nên méo mó, thực sự là không thể nào tin nổi, một gã thiên tài của Vương triều Ma Nham lại bại trong tay một kẻ vô danh tiểu tốt đến từ một Vương triều Hạ cấp!

- Khục!

Thế nhưng, đúng lúc Thạch Hiên một lần nữa chuẩn bị điên cuồng xuất thủ để giành lại thể diện, gã lại đột nhiên ho khan dữ dội, máu từ trong miệng thổ ra, mơ hồ bên trong đều là tràn ngập khí tức màu nâu đen.

- Thạch Hiên!

Lúc này Thạch Khôn đang cùng với Tiểu Viêm kịch liệt giao thủ cũng phát hiện ra biến cố bên này. Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, vội vàng thoát ra khỏi sự dây dưa của Tiểu Viêm, chỉ một thoáng đã xuất hiện bên cạnh Thạch Hiên.

- Đừng đụng vào đệ, nguyên lực của tiểu tử này có chút cổ quái!

Thạch Hiên ngăn cản bàn tay đang vươn tới của Thạch Khôn. Thân thể của gã chợt chấn động, lúc này bên trong cơ thể có một luồng khí tức màu nâu đen tỏa ra tán loạn bốn phía. Những cỗ năng lượng quỷ dị này giống như là độc dược vậy, những nơi đi qua không ngừng hủy hoại nguyên lực bên trong cơ thể của gã, khiến cho cơ thể gã càng trở nên rối loạn.

Thạch Khôn thấy thế, đồng tử cũng hơi co rút lại. Một chưởng cách không đánh ra, nguyên lực hùng hậu bạo tuôn vào trong thân thể Thạch Hiên. Một lát sau, trong ánh mắt hắn cũng hiện lên sự khiếp sợ. Những khí tức màu nâu đen quỷ dị này muốn đẩy ra ngoài còn khó hơn sự dự liệu của hắn. Cho dù với thực lực của hắn cũng phải sử dụng ra sức lực chín trâu hai hổ, mới có thể hoàn toàn chấn tán luồng khí tức màu nâu đen đó.

Lúc luồng khí tức màu nâu đen cuối cùng tản khai ra khỏi cơ thể, thần sắc mệt mỏi của Thạch Hiên mới có chút chuyển biến, nhưng hiển nhiên đã bị thương không nhẹ. Ánh mắt hắn lại một lần nữa nhìn về phía Lâm Động, đã không còn chút nào khinh thường, ngược lại hoàn toàn là sự kiêng dè.

Lúc này trong đại điện, những cường giả của Vương triều Ma Nham bị Huyết Linh Khôi truy sát vô cùng gắt gao, từng đám trên mình mang đầy vết thương nấp sau lưng Thạch Khôn, ánh mắt cơ hồ có chút sợ hãi nhìn về phía Lâm Động. Đặc biệt là Lôi Xà đã từng giao thủ cùng Lâm Động, quang cảnh lúc trước người này chỉ một chưởng đánh cho Thạch Hiên thọ thương, bọn chúng rõ ràng là nhìn thấy rất rõ ràng.

Trong lòng bọn chúng lúc này giống hệt như Thạch Hiên, cũng đồng dạng giống như là Trần Mộ, khi lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Động, người này căn bản

là không đáng để hắn nhìn nhận, nhưng vị trí hiện tại lúc này cơ hồ là đã bị hoàn toàn thay đổi.

Một mớ hỗn loạn nhất thời dâng lên bên trong đại điện, mọi người đều nhìn Vương triều Ma Nham đang nhốn nháo, tuy sắc diện vẫn thật bình tĩnh, nhưng trong lòng rõ ràng là nổi sóng dữ dội. Bọn họ đều biết rằng chuyện nơi này một khi truyền ra ngoài, e rằng tên tuổi Lâm Động ở vùng Tây Bắc này vang lên đều sẽ như sấm bên tai. Từ rất không biết bao nhiêu năm nay, có thể khiến Vương triều Ma Nham lâm vào bước đường này, Lâm Động hắn là người đầu tiên!

Keng!

Tiểu Viêm lại đứng ở sau lưng Lâm Động, hắc thiết côn trong tay đập mạnh xuống đất, lực lượng trầm trọng khiến cho mặt đất phía trước mặt cũng khẽ rung lên. Huyết Linh Khôi cũng lướt quay trở về, đứng về một bên của Lâm Động, trông như hai tòa kim cang hung thần ác sát vậy.

Bọn họ giống như là hai người cùng hộ vệ cho Lâm Động, đứng bên trong đại điện toát ra khí thế nhường này, cho dù là Vương triều Ma Nham cường hãn cũng khó có thể chế ngự được.

Lúc này, không còn bất kỳ ai dám tỏ ra coi thường bọn họ nữa. Những cường giả lúc trước trong lòng có ý định cướp đoạt Viễn Cổ Bí Thược trong tay Lâm Động, đều lặng lẽ lùi về phía sau. Ngay đến cả Vương triều Ma Nham cũng bị bức đến mức này, vậy còn ai dám ra mặt?

- Vương triều Ma Nham bất quá cũng chỉ như vậy!

Ánh mắt Lâm Động tĩnh lặng như hố sâu, chậm rãi đảo qua Thạch Khôn, nở nụ cười nhè nhẹ, thế nhưng cũng khiến cho tất cả mọi người tim đập mạnh. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy có người dám ở trước mặt Vương triều Ma Nham nói những lời như vậy. Chỉ có điều, đối với việc này không ai dám có nửa điều dị nghị.

- Tiểu tử, ngươi tưởng rằng ta không làm gì được ngươi sao?

Ánh mắt Thạch Khôn vô cùng âm hàn, lạnh lùng nói.

- Vậy thì thử xem!

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên, trong mơ hồ lại có một cỗ sát khí dày đặc cuốn ra, làm cho một số người bất giác hít một ngụm lãnh khí. Bọn họ rõ ràng là đã hiểu rõ, Lâm Động khẳng định là muốn giải quyết triệt để Vương triều Ma Nham rồi!

Hoàn toàn chính xác, đối với Vương triều Ma Nham đã đem đến cho mình biết bao nhiêu rắc rối này, Lâm Động muốn tiêu diệt hoàn toàn. Giờ đây hắn đã có thực lực, đủ để đối kháng lại Vương triều Cao cấp vốn rất cường hãn này. Hai huynh đệ Thạch Khôn, Thạch Hiên đều là những kẻ tàn nhẫn, những kẻ địch như thế này nếu như có cơ hội, tốt nhất là vẫn nên diệt trừ.

- Ngươi!

Ánh mắt Thạch Khôn lạnh lùng, vừa định bạo nộ xuất thủ, nhưng nhìn thấy Tiểu Viêm đứng sau Lâm Động chậm rãi giơ thiết côn trong tay lên, lửa giận trong lòng lúc này lại đành phải nhẫn nhịn xuống. Cục diện trước mắt cơ hồ đối với bọn hắn cũng không thể chiếm được thượng phong.

- Vị bằng hữu này, việc giữa các ngươi chẳng qua chỉ là có chút hiểu lầm thôi, hà tất phải ồn ào lên như vậy? Chỉ còn mấy ngày nữa liền là thời điểm mở ra Viễn Cổ Bí Tàng. Các ngươi đều đang nắm giữ Viễn Cổ Bí Thược, lúc này nếu như xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đến lúc đó có lẽ ai cũng không thể vào được Viễn Cổ Bí Tàng. Ta thấy hay là hai bên cùng nhượng bộ một bước, thế nào?

Lúc này, nam tử thân để trần cuối cùng cũng đã bước ra, hướng về phía Lâm Động cười nói.

- Lần này những Vương triều cường hoành đều vì Viễn Cổ Bí Tàng mà đến không ít, một số trong đó, đến cả chúng ta cũng khó có thể đối phó. Đối với chúng ta hiện tại mà nói, nếu có thể thu thập được chút gì đó trong Viễn Cổ Bí Tàng, cùng liên thủ, năng lực chiến đấu sẽ tốt hơn nhiều!

Nữ tử vận hắc y cũng chậm rãi lên tiếng.

Ánh mắt Lâm Động bình thản liếc qua bọn họ. Hắn biết rõ hai người này phân biệt là thủ lĩnh của Vương triều Hồng Hoang và Vương triều U Tuyền, cũng là những kẻ có được hai thanh Viễn Cổ Bí Thược còn lại. Nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ, tuy không cùng một giuộc với Vương triều Ma Nham, nhưng hiển nhiên cũng không muốn nhìn thấy đám người Thạch Khôn vì người như mình mà bị tổn hại.

- Ta chỉ thích tự mình làm việc, liên thủ thì xin miễn. Có điều bởi hai vị đã mở lời, sự tình ngày hôm nay tạm thời dừng lại ở đây. Nhưng nếu như sau này Vương triều Ma Nham lại làm việc gì ngu xuẩn, ta cũng không bảo đảm sẽ không động thủ cướp lấy thanh Viễn Cổ Bí Thược từ trong tay bọn chúng.

Đối với những Vương triều Cao cấp này, Lâm Động không bao giờ tin tưởng. Hắn biết rõ, nếu như không phải vừa rồi hắn thi triển ra con át chủ bài cùng với thực lực mạnh mẽ, có lẽ thậm chí Thạch Khôn đem toàn bộ bọn hắn giết hết, những kẻ này cũng sẽ không vì hắn mà nói lấy nửa lời.

Cục diện trước mắt này, Vương triều Hồng Hoang cùng với Vương triều U Tuyền đương nhiên sẽ không để hắn giải quyết Vương triều Ma Nham, mà Lâm Động hoàn toàn không có cách nào đối kháng một lúc với ba Đại Vương triều Cao cấp này. Đã như vậy, xem ra lùi lại một bước cũng tốt. Nghĩ đến sau khi vào Viễn Cổ Bí Tàng, hắn sẽ còn có không ít cơ hội giải quyết triệt để Vương triều Ma Nham phiền phức này.

Về phía đại hán thân để trần kia, hiện tại ngay cả chính gã cũng không dám chắc tuyệt đối có thể khiến cho đám người Thạch Khôn không ra tay đối phó với

Lâm Động, hắn khẽ thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối. Gã biết rõ, lúc trước bọn hắn chỉ khoanh tay đứng nhìn, khiến cho cảm tình của Lâm Động đối với bọn hắn cực kỳ mờ nhạt.

- Cáo từ, đến khi Viễn Cổ Bí Tàng mở ra, ta sẽ lại đến!

Lâm Động liếc nhìn qua Thạch Hiên, sắc mặt nhợt nhạt đến thế thảm, cũng không có ý định ở lại lâu, ôm quyền lại hướng về phía hai người nam tử thân để trần và nữ tử hắc y, quay người bỏ đi. Đúng lúc hắn bước ra khỏi đại môn, bước chân chợt dừng lại, quay đầu nhìn những cường giả trong đại điện vốn có ý định đoạt lấy Viễn Cổ Bí Thược trong tay hắn.

- Xin lãnh giáo các vị thêm một câu nữa, hiện tại ta có tư cách nắm giữ thanh Viễn Cổ Bí Thược thứ tư này hay không?

Không có người nào trả lời, nhưng từ những ánh mắt lẩn tránh của một số người, Lâm Động đã biết được đáp án. Lần giao kích này cùng với Vương triều Ma Nham, hiển nhiên là đã hoàn toàn triệt tiêu ý nghĩ xấu xa của những kẻ kia.

Cho dù ở nơi đi nữa đâu, thực lực cũng chính là tất cả!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 489

Thế Lực Khắp Nơi.

Tin tức về cuộc chiến ở trong đại điện, tuy Vương triều Ma Nham ra sức muốn ngăn chặn, nhưng cuối cùng vẫn tốn công vô ích. Trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi, tin tức đó nhưng một cơn lốc xoáy từ trong tòa thành Viễn Cổ Điện này lan tràn ra.

Tin tức truyền ra, không còn nghi ngờ là đã ngay lập tức tạo ra một cơn chấn động lớn trong thành. Tuyệt đại đa số mọi người khi nghe được tin này, đều không thể không lấy làm kinh hãi. Nếu như không phải mọi người biết rằng tin tức này không hề sai, thì e rằng ai cũng sẽ nghĩ đó chỉ là một trò đùa tai hại mà thôi.

Thực lực của Vương triều Ma Nham ở khu vực Tây Bắc này mặc dù không được coi như là bá chủ, nhưng cũng không có ai dám động đến. Thực lực của bọn chúng so sánh với các Vương triều Cao cấp đỉnh phong khác cũng không hề thua kém. Hơn nữa ai cũng biết rõ ràng hai huynh đệ Thạch Khôn, Thạch Hiên đều là sự tồn tại cường hãn, là hai kẻ vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp. Đặc biệt là Thạch Khôn, nghe nói hắn đã chuẩn bị đủ năng lực để trùng kích Nhị Nguyên Niết Bàn. Nếu quả thật tới lúc đó hắn có thể thành công, thực lực của Vương triều Ma Nham sẽ lại lần nữa gia tăng lên gấp bội phần.

Thế nhưng, chính cái Vương triều vô cùng cường đại này lại bị Lâm Động, một tên tiểu tử tới từ Vương triều Hạ cấp, bức ép tới một cục diện cực kỳ tồi tệ.

Kết quả không ai có thể ngờ đến này có thể gây ra chấn động nhường ấy cũng không có gì là quá kỳ lạ. Chỉ có điều cho dù nói thế nào đi chăng nữa, từ hôm nay trở đi, tên tuổi của Lâm Động chắn chắn sẽ gây náo động cả một vùng

Tây Bắc. Nghĩ đến một vài rắc rối như việc treo thưởng của Vương triều Ma Nham, đương nhiên sẽ bị người đời quên lãng dưới cái tên này.

Ngay cả một Vương triều lớn mạnh như Vương triều Ma Nham cũng không thể làm gì nổi Lâm Động, vậy một Vương triều tầm thường có thể dám nghĩ đến bất cứ thứ gì khác chứ? Còn về phần những thế lực Vương triều Cao cấp thực lực cường hãn, nghĩ rằng cũng không có hứng thú để làm những việc như thế này.

Hiển nhiên, hiệu quả chấn nhiếp quần hùng mà Lâm Động thi triển thực lực để đạt được ngày hôm nay cũng đều đúng như dự liệu của hắn. Có lẽ trong thời gian về sau, cũng sẽ không có kẻ nào có ý định cướp Viễn Cổ Bí Thược ở trong tay hắn nữa, việc này đã làm hắn yên tâm hơn rất nhiều.

o0o Trong khi Viễn Cổ Điện bị tin tức về cuộc chiến ở trong đại điện truyền ra làm náo loạn, Lâm Động thân là nhân vật chính trong câu chuyện này lại đang đi tìm một chỗ ở trong thành, lặng lẽ điều dưỡng.

Cuộc chiến vừa rồi mặc dù là hắn dựa vào năng lượng dung hợp kỳ lạ của Càn Khôn Cổ Trận đó mà đả thương được Thạch Hiên, nhưng hắn lại hiểu rất rõ, năng lượng dung hợp này tiêu hao cực kỳ nhiều sức lực. Cho dù là với thực lực hiện tại của hắn cũng khó có thể thi triển một cách liên tục được. Lúc đó, nếu như thực lực của Thạch Hiên mạnh hơn thêm chút nữa, đem công kích hung hãn của Lâm Động mạnh mẽ chống đỡ xuống một lúc nữa, thì có lẽ người phải rơi vào trạng thái thảm hại phải đổi lại chính là bản thân hắn.

Mặc kệ những thủ đoạn của Lâm Động có lợi hại tới mức nào đi chăng nữa, nhưng mà cùng với thực lực chân chính của Thạch Hiên vẫn còn chênh lệch một khoảng khá xa, có thể dựa vào nguồn năng lượng dung hợp này để đả thương Thạch Hiên, đã là một thành tựu cực kỳ đáng ngạc nhiên rồi.

- Nếu như có thể tiến vào Niết Bàn Cảnh thành công, Thạch Hiên đó đã không chịu nổi một kích!

Lâm Đông xếp bằng trên giường, nắm chặt nắm đấm. Thực lực của bản thân hắn, tương đối mà nói vẫn là hơi yếu một chút.

- Cái tên gia hỏa Thạch Khôn đó cũng thật khó giải quyết. Cho dù là Tiểu Viêm, ngày hôm nay cũng chỉ có thể mượn sự cường hãn của thân thể mà đánh ngang tay với hắn. Hơn nữa ta có thể cảm thấy, hắn đã có đủ mọi thứ cần thiết để trùng kích Niết Bàn Kiếp lần thứ hai. Nếu như hắn thật sự có thể tiến vào Nhị Nguyên Niết Bàn, cho dù là Tiểu Viêm cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tiểu điêu phiêu phù lơ lửng trước mặt Lâm Động, trầm ngâm nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, mặc dù Thạch Khôn hôm nay mới chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn, nhưng thực lực của hắn rõ ràng là đã vượt rất xa những kẻ như Thạch Hiên. Lâm Động hiểu rõ, nếu để cho hắn đối mặt với Thạch Khôn thì có lẽ phiền toái sẽ không nhỏ.

- Đợi sau khi tiến vào Viễn Cổ Bí Tàng, trước tiên chúng ta sẽ đi tìm Niết Bàn Đan, trong đó ắt hắn sẽ có không ít. Đến lúc đó ta sẽ mượn lực lượng đó để trùng kích Niết Bàn Cảnh, đánh sâu vào Niết Bàn Kiếp. Chỉ cần ta có thể vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, thì cho dù Thạch Hiên có tiến vào Nhị Nguyên Niết Bàn, ta vẫn có thể đối phó với hắn. Đến lúc đó cùng với sự hỗ trợ của Tiểu Viêm, muốn giải quyết triệt để bọn chúng, cũng đã nắm chắc tám phần thắng.

Ánh mắt Lâm Động hơi lóe sáng, trên khuôn mặt toát ra những sát khí lạnh lẽo.

- Hắc hắc, nói như vậy phải xem các ngươi ai sẽ đột phá trước.

Tiểu điêu cười nói, nó hiểu rõ, chỉ cần một khi Thạch Khôn đột phá Niết Bàn Kiếp, chắc chắn là sẽ lập tức chạy tới tìm Lâm Động gây phiền toái.

- Sức thu hút của Viễn Cổ Bí Tàng là quá lớn, muốn thắng lợi trở về đó là chuyện không hề dễ dàng. Vương triều Ma Nham chẳng qua cũng chỉ là một trở ngại mà thôi. Chiến trường Viễn Cổ này, ngọa hổ tàng long không biết bao nhiêu

người. Những Vương triều cùng với cường giả lần này bị Viễn Cổ Bí Tàng hấp dẫn tới đây, tuyệt đối không chỉ có những nhân vật ẩn tàng trong bóng tối xung quanh hoặc là những kẻ mà chúng ta thấy ở đại điện. Những kẻ đó mới là những đối thủ đáng sợ nhất.

Lâm Động cười cười, chợt ánh mắt đanh lại, nói.

- Đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy. Ngươi không nghe thấy những nữ tử của Vương triều U Tuyền nói sao? Trong Viễn Cổ Bí Tàng nhất định sẽ xuất hiện những cường giả và Vương triều mà bọn họ cũng khó có thể đối phó. Những nhân vật kia cho dù có phóng ánh mắt khắp Chiến trường Viễn Cổ, cũng là những tồn tại đỉnh cấp. Từ một góc độ nào đó mà nói, thậm chí còn có thể xem như là những nhân tài hạt giống được những tông phái siêu cấp kia chấm trúng nữa.

Lâm Động gật đầu, ánh mắt cụp xuống. Trong hai mắt của hắn lóe lên những tia lửa nóng bừng. Những nhân vật được xem như là nhân tài hạt giống kia, cũng không biết bọn chúng mạnh mẽ tới mức nào. Nếu như có thể giao đấu với bọn chúng một lần, cũng là một cơ hội rất tốt để đánh giá thực lực của mình. Bản thân hắn hiện tại trên Chiến trường Viễn Cổ tràn ngập những cao thủ biến thái này, không biết đến tột cùng được sắp xếp ở cấp bậc nào?

- Chỉ có điều nếu thực sự muốn giao đấu với những kẻ biến thái kia, chí ít thì cũng phải hoàn thành bước đột phá tiếp theo mới được!

Lâm Động thì thào tự nói với mình, chợt hai bàn tày nắm chặt lại. Mặc dù thực lực của hắn là Bán Bộ Niết Bàn, đặt ở đây căn bản không được tính là cái gì cả, nhưng hắn hiểu rõ, hắn chính là đang chờ đợi một cơ hội, một cơ hội mà hắn đã chuẩn bị từ rất lâu!

o0o Cùng lúc đó, tại khu vực chính Nam của Viễn Cổ Điện, trong một tòa tháp cao, có mấy đạo thân ảnh đang đứng ở trên đó, ánh mắt trầm lặng như hố sâu, ngắm nhìn tòa thành rộng lớn, tấp nập nhộn nhịp bên dưới.

Trong đám người ấy, một vị nam tử có khuôn mặt tuấn tú, nhìn xuống phía dưới, nhẹ giọng cười nói:

- Thật là thú vị! Một kẻ tới từ một Vương triều Hạ cấp lại có thể khiến cho Vương triều Ma Nham thảm hại như vậy. Tên Lâm Động này kể ra cũng có chút thực lực đấy.

- Chiến trường Viễn Cổ bao la vô tận, trong đó có vô số những truyền thừa mà các vị tiền bối Viễn Cổ để lại. Nếu như may mắn có được, tự nhiên cũng có thể đại phóng quang mang. Tên Lâm Động kia có thể phản kháng lại Vương triều Ma Nham, nếu như cũng vì nguyên nhân này, thì cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ.

Một gã nam tử ở bên cạnh cười nhạt nói.

- Ha ha, chuyện đó cũng đâu phải quá kỳ lạ. Chẳng lẽ các ngươi đã quên một tên gọi là Thiên Đao ở khu vực Đông Bắc của Chiến trường Viễn Cổ rồi à? Tên đó cũng đến từ một Vương triều Hạ cấp, nhưng phúc duyên của hắn rất lớn, đã chiếm được truyền thừa Thiên Đao Tông, một tông phái Viễn Cổ. Bây giờ kẻ này ở vùng Đông Bắc, chính là có tiếng tăm cực kỳ lẫy lừng.

Phía trước mấy đạo thân ảnh đó là một nam tử đang vận bộ trường bào bạch sắc, hình dáng cực kỳ thanh tú. Khi hắn cười lại khẽ mím môi, khiến cho có cảm giác ôn nhu như một nữ tử. Có điều chỉ có những người thực sự hiểu rõ hắn mới biết, dưới vẻ ngoài ôn nhu đó là một sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

- Thiên Đao à?

Những đạo thân ảnh ở phía sau nghe được cái tên này, không nhịn được chép miệng cảm thán. Cái gã nam tử lúc trước có chút không để ý đến những hành động của Lâm Động, cũng chậm rãi gật đầu nhè nhẹ, trong mắt ánh lên sự kiêng kỵ nồng đậm.

- Theo ta được biết, hiện tại kẻ đó có lẽ cũng đã đủ tư cách xếp vào Niết Bàn

Bảng rồi. Hắn đúng thật là một đối thủ phiền phức. Chỉ còn thời gian nửa năm nữa là tới lúc cuộc đại chiến chính thức bắt đầu. Nếu như gặp hắn mà nói… Nghĩ đến đó là ta đã thấy đau đầu rồi.

Ánh mắt của gã nam tử thanh tú nhìn về phía xa, khẽ nói.

- Hả? Tên đó đã có đủ tư cách xếp vào Niết Bàn Bảng rồi sao?

Nghe được lời này, mấy người ở bên cạnh đó có chút động dung.

- Đúng vậy! Cho nên Viễn Cổ Bí Tàng lần này chúng ta cũng không thể để vuột khỏi tay. Viễn Cổ Bí Tàng này có chút thần bí, lần này những kẻ tranh đoạt nó cũng có không ít, trong đó còn có cả những đối thủ của chúng ta nữa!

- Đám người Vương triều Ma Nham đó, chúng ta có cần phải ra tay hàng phục bọn chúng không?

Một người hỏi.

- Vương triều Ma Nham, Vương triều Hồng Hoang cùng với Vương triều U Tuyền, ngoại trừ thủ lĩnh của bọn chúng còn có chút năng lực ra, những kẻ còn lại đều vô dụng cả. Giữ bọn chúng bên người cũng không có tác dụng gì, ngược lại còn thêm vướng chân vướng tay.

Vị nam tử thanh tú kia khoanh tay lại, đối với những Vương triều Cao cấp trong mắt người khác rất khó đối phó như Vương triều Ma Nham, trong mắt hắn, lại không hề có chút nào để hắn coi trọng.

- Khách khách, Bặc Bạch, một thời gian không gặp, khẩu khí của ngươi càng ngày càng điên cuồng đấy.

Thanh âm của gã nam tử thanh tú ấy vừa mới dứt, một tràng cười khanh khách đột nhiên vang lên ở phía trên. Sau đó một bóng hình đỏ hồng xinh đẹp bỗng xuất hiện, dựa nghiêng vào vách đá, nụ cười như hoa, đôi mắt hẹp dài như hoa đào, nửa giống yêu tinh nửa giống người.

Nếu như lúc này Lâm Động nhìn thấy khuôn mặt đó, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi nữ tử này chính là Mục Hồng Lăng lúc trước cùng hắn cướp đoạt Viễn Trách Bí Thược ở Lôi Nham Cốc.

- Không ngờ ngay cả cô cũng tới đây, chẳng lẽ các người cũng có hứng thú với Viễn Cổ Bí Tàng này sao?

Gã nam tử thanh tú kia quay đầu lại, cười nói.

- Yên tâm, lần này chỉ có ta tới đây, cái đám kia đã bận tranh đoạt một cái bảo tàng khác rồi, không rảnh rỗi mà tới đây đâu.

Mục Hồng Lăng cười duyên, nói.

- Hơn nữa lần này ta đến, bảo tàng chỉ là việc phụ, cái tên gia hỏa đã từng tính kế trước mặt ta mới là mục tiêu chính của ta.

Gã nam tử thanh tú chau mày nói:

- Lại còn có kẻ dám tính kế cô sao Mục Đại tiểu thư?

- Đó chính là cái tên được vừa mới đại phóng quang mang ở Viễn Cổ Điện hôm nay đó.

Cặp mắt của Mục Hồng Lăng nhíu lại, tạo nên một đường cong hiểm ác.

- Lâm Động sao? Bị cô để ý tới, xem ra tên này gặp xui xẻo lớn rồi!

Gã nam tử rung người một cái, chợt lắc đầu cười nhẹ, ánh mát toát lên sự thương hại.

- Mặt khác lần này ta tới, cũng là muốn nhắc nhở các ngươi một chút. Theo ta được biết, phía khu vực Tây Nam cũng có người tới đây, hắn là cũng vì Viễn Cổ Bí Tàng mà tới, có chút phiền phức, tựa hồ cũng là nhân vật đủ tư cách xếp vào

Niết Bàn Bảng đó.

Mục Hồng Lăng chau mày một lúc, đột nhiên nói.

Gã nam tử thanh tú khẽ nhíu mắt lại, gật đầu một cách chậm rãi, giọng nói thì thào bay theo làn gió:

- Quả thật là rất thú vị, chỉ có điều đây là khu vực Tây Bắc, mặc kệ cái tên ngoại lai kia có bao nhiêu phiền phức, đã đến nơi này cũng phải thu liễm một chút cho ta.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 490

Bí Tàng Mở Ra.

Theo thời gian càng gần đến ngày mở ra Viễn Cổ Bí Tàng, tại phụ cận trong vòng một trăm dặm tại Viễn Cổ Điện, nhân khí cũng tăng lên với tốc độ chóng mặt. Tùy tiện đứng một mơi trong thành, sau đó phóng mắt nhìn, trong ngoài thành hầu như đều là biển người đông nghịt. Vô số âm thanh hội tụ cùng nhau xông lên tận trời xanh, mây trắng trên không trung vạn trượng cũng bị chấn tan.

Cảnh tượng hoành tráng như vậy, cho dù là Lâm Động thì cũng cảm thấy có chút chấn động khó có thể kìm nén. Nếu như là người bình thường thì có lẽ hắn cũng không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc, nhưng hôm nay, mỗi một người ở đây đề là thiên tài trong những Vương triều, thực lực những người này kém nhất cũng là Tạo Hóa Cảnh, nếu như đem những người này hội tụ lại một chỗ, đội hình như vậy quả thật chỉ dùng hai chữ khủng bố cũng khó mà hình dung được.

Mà bởi vì một màn này cho nên Lâm Động cũng đã lần nữa tự mình thể nghiệm tính hấp dẫn của Viễn Cổ Bí Tàng. Có thể tưởng tượng được bảo tàng nơi đó sẽ vượt xa rất nhiều bất cứ nơi nào mà trước kia hắn từng trải qua.

Cho dù là Đại Hoang Cổ Bi tại quận Đại Hoang trong Vương triều Đại Hoang cũng khó có thể so sánh với nơi này. Đương nhiên, theo năm tháng trôi qua, Lâm Động cũng không rõ đến tột cùng là tông phái Viễn Cổ trong Đại Hoang Cổ Bi mạnh mẽ hay là chủ nhân của Viễn Cổ Bí Tàng trước kia mạnh hơn. Dù sao thì hai tồn tại này trong mắt Lâm Động hiện giờ vẫn là những quái vật khổng lồ không thể nào chạm tới.

Kể từ ngày giao thủ với Vương triều Ma Nham trong Đại điện kia, sau một thời gian, đám người Lâm Động cũng không có động tác gì nổi bật, trái lại yên

lặng dừng tại nơi nghỉ ngơi, đợi bầu không khí cuồng nhiệt ngày hôm nay.

Có lẽ bởi vì hiệu quả lập uy của ngày đó cực kỳ rõ rệt, cho nên trong thời gian những ngày này, mặc dù Lâm Động có thể nhận thấy có một vài ánh mắt nhìn về phía bọn hắn, nhưng lại không có chút phiền toái nào xuất hiện như trong tưởng tượng.

Ngày lại nối tiếp ngày, trong bầu không gian gian yên tĩnh như vậy mà trôi qua, mãi cho đến sáng ngày thứ sáu.

Lúc ánh bình minh của ngày thứ sáu xé rách đám mây bao phủ trên bầu trời, chiếu rọi cả Viễn Cổ Điện, tất cả mọi người đều có thể cảm giác rõ ràng có vô số đạo khí tức trong nháy mắt trở nên xao động.

Dưới loại xao động này, nguyên khí trong thiên địa cũng bị ảnh hưởng, trong mơ hồ phảng phất có dấu hiệu sôi trào.

- Phù!

Trong phòng, Lâm Động đang nhắm chặt hai mắt lúc này cũng đã mở ra. Hắn nhẹ nhàng thở ra một đoàn bạch khí, sau đó ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên bầu trời đã có thêm nghìn nghịt bóng người xẹt qua, kèm theo đó là từng trận âm thanh xé gió.

- Cuối cùng đã tới rồi!

Lâm Động thì thào lẩm bẩm, chợt trong đôi mắt bùng lên một trận hỏa nhiệt, mạnh mẽ đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài.

Ngoài cửa là một đại viện, lúc này, tại trong nội viện, Tiểu Viêm với thân hình tráng kiện, mồ hôi chảy như suối đang luyện tập vũ kỹ. Thiết côn trong tay kèm theo âm thanh trầm thấp xé rách không khí, mỗi lần vung lên đều để lại trên mặt đất từng đạo dấu vết thật sâu.

- Đại ca!

Lúc Lâm Động đi ra ngoài, thân hình của Tiểu Viêm cũng ngừng lại, thu hồi thiết côn trong tay, hướng về phía Lâm Động nở một nụ cười ngờ nghệch.

- Cái tên này, ngươi đúng là cuồng nhân tu luyện!

Nhìn Tiểu Viêm toàn thân đầy mô hôi, sau đó vẫy tay một cái, Trọng Ngục Phong đang lơ lửng giữa không trung trên đầu Tiểu Viêm liền bay vụt trở về, cùng lúc đó thì quang trụ bao phủ Tiểu Viêm cũng dần tiêu tán.

Lúc quang trụ tiêu tán, thân thể Tiểu Viêm ở bên trong đã hoàn toàn đứng thẳng, nhục thể toàn thân căng cứng cũng dần thả lỏng xuống.

Tu luyện của Tiểu Viêm hiển nhiên không phải là phương thức bình thường, mà là mượn Trọng Lực Giới của Trọng Ngục Phong phóng thích để rèn luyện. Trọng lực này cao gấp mấy lần so với bên ngoài, vốn là phương thức Lâm Động dùng để đối địch, bây giờ lại trở thành nơi tu luyện của Tiểu Viêm. Chỉ có điều hiệu quả trái lại cũng không tệ, nhưng muốn thích ứng được thì e rằng cũng chỉ có thể chất Yêu thú biến dị của Tiểu Viêm mới có thể làm được mà thôi.

- Đi thôi!

Lâm Động vẫy vẫy tay với Tiểu Viêm, sau đó cũng không nhiều lời, thân hình vừa khẽ động đã bay vọt vào trong thành thị. Tại sau lưng, Tiểu Viêm cầm thiết côn cũng theo sát.

Lúc vừa ra khỏi sân, gương mặt ngờ nghệch của Tiểu Viêm cũng tiêu tán hoàn toàn, thay vào đó là sự sắc bén, trong mơ hồ còn lộ ra một cỗ khí tức hung bạo, bày ra bộ dáng giống như không muốn người tiếp cận.

o0o Tòa thành thị khổng lồ lúc này hiển nhiên đã hoàn toàn náo loạn, thậm chí ngay cả vô số người bên ngoài thành lúc này cũng lao về phía trong nội thành. Ngắn ngủi chỉ trong mười phút thì khắp trong ngoài, trên trời dưới đất đều chằng chịt bóng người.

Ánh mắt mọi người đều ngưng tụ về vị trí trong thành, tại nơi đó là một tòa kiến trúc giống như Tế đàn cực kỳ hùng vĩ, xung quanh kiến trúc vẽ đầy các loại phù văn kỳ dị, trong mơ hồ có lực lượng ba động tản mát ra.

Nơi này, chính là nơi Viễn Cổ Bí Tàng mở ra.

Bộp bộp!

Mà dưới vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú này, một đạo thân ảnh đột nhiên phóng ra, cuối cùng đứng trên Tế đàn, chính là ba người Thạch Khôn có được Viễn Cổ Bí Thược.

Mà theo sự xuất hiện của ba người, không trung và mặt đất vốn vô cùng huyên náo cũng trở nên an tĩnh không ít, từng ánh mắt đều trở nên nóng rực đến mức đủ để thiêu rụi cả ba người Thạch Khôn. Có lẽ lúc này nếu như bởi vì ai đó đột nhiên hành động loạn dẫn đến việc mở ra Viễn Cổ Bí Tàng thất bại thì những người ở đây chỉ e sẽ lập tức xông lên, trong giây lát đem ba người Thạch Khôn xé thành mảnh vụn.

Ba người Thạch Khôn đứng trên Tế đàn nhìn vô số ánh mắt đang khóa chặt bọn họ, nhất thời da đầu cũng thoáng co giật một chút. Chỉ có điều bọn hắn cũng không có lập tức động thủ, bởi vì vẫn còn thiếu một người.

Khiến bọn hắn phải chờ đợi cũng không mất thời gian quá lâu, ước chừng mấy phút sau, một đạo nhân ảnh đã từ xa lướt đến, cuối cùng dưới vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú đã đáp xuống Tế đàn.

- Đó chính là Lâm Động? Người của Vương triều Hạ cấp đã khiến người của Vương triều Ma Nham cực kỳ chật vật?

Đạo thân ảnh này vừa xuất hiện đã lập tức khiến cho khắp thiên địa bộc phát những tiếng xì xào bàn tán. Hiển nhiên trong những ngày gần đây, thanh danh của Lâm Động đã lan truyền rất xa.

Thân hình của Lâm Động vừa đáp xuống Tế đàn thì ánh mắt liếc nhìn xung quanh, chân mày thoáng có chút nhíu lại. Tình cảnh này quả thật giống như người có được Viễn Cổ Bí Thược trái lại không có quyền chủ động, vì nếu như chưa đến lúc thì ngươi cũng không mở ra được.

- Khó trách đám người Vương triều Ma Nham mặc dù không phải Vương triều có thế lực mạnh nhất địa vực Tây Bắc lại vẫn có thể đoạt được Viễn Cổ Bí Thược, xem ra đạt được thứ này cũng không phải là có quá nhiều chỗ tốt.

Lâm Động thầm nghĩ.

Tại xung quanh đám đông nghìn nghịt, mặc dù Lâm Động không thể nhìn thấy, nhưng cũng đoán được có một vài tên cực kỳ thống hận hắn chắc hắn cũng ẩn nấp ở trong đó.

- Ha ha, Lâm Động huynh, nếu như người đã đến đông đủ thì mở Viễn Cổ Bí Tàng ra thôi, có lẽ người ở đây đã không đợi nổi nữa rồi.

Nam tử thân trên để trần của Vương triều Hồng Hoang cười nói với Lâm Động.

Lâm Động gật đầu cười. Sau khi có được một vài tin tức, hắn đã biết rõ nam tử trân trên để trần trước mặt này là ai. Hắn tên là Hồng Tông, thủ lĩnh của Vương triều Hồng Hoang. Thực lực hắn không kém gì Thạch Khôn, đều có thực lực đã trùng kích Niết Bàn Kiếp lần hai.

Về phần nữ tử của Vương triều U Tuyền ở bên cạnh thì tên là U Tình, cũng cùng cấp bậc với bọn hắn. Đám người này tại địa vực Tây Bắc đều có thanh danh không nhỏ, cũng được xem là những cường giả thành danh từ sớm.

Bên cạnh hai người Hồng Tông, vẻ mặt Thạch Khôn có chút âm trầm. Từ lúc Lâm Động xuất hiện, ánh mắt âm lãnh của hắn đã nhìn chăm chú Lâm Động, trong mắt không hề che dấu sát ý.

Chỉ có điều lúc này hiển nhiên hắn cũng không dám làm gì. Hắn biết rõ lúc này nếu như ai dám quấy nhiễu việc mở ra Viễn Cổ Bí Tàng thì chỉ e sẽ bị lửa giận của những người xung quanh bao phủ. Đối mặt với đám người đông nghịt như châu chấu xung quanh, cho dù là hắn cũng không dám làm chuyện gì khiến người khác tức giận.

- Tiểu tử, ta sẽ không để ngươi còn sống mà ra khỏi Viễn Cổ Bí Tàng đâu!

Âm thanh trầm thấp của Thạch Khôn vang lên.

- Ta cũng vừa vặn muốn vậy!

Lâm Động mỉm cười đáp lời.

- Bắt đầu đi!

Nhìn thấy hai người chưa gì đã đối nghịch nhau, Hồng Tông vội vàng chuyển chủ đề, sau đó xòe bàn tay ra. Một chiếc Viễn Cổ Bí Thược liền xuất hiện, trong mơ hồ tản mát ra một loại ba động kỳ lạ.

Lúc Hồng Tông móc Viễn Cổ Bí Thược ra, ba người Lâm Động cũng không chậm trễ, nhanh chóng lấy Viễn Cổ Bí Thược.

Ào!

Lúc bốn chiếc Viễn Cổ Bí Thược đồng thời xuất hiện, chúng đột nhiên tràn ra một đạo hào quang, cuối cùng bao phủ cả Tế đàn.

Mà lúc Tế đàn bị bao phủ bởi hào quang này, phù văn vốn ảm đạm ở khắp bốn phía của Tế đàn lúc này cũng đột nhiên sáng lên. Một lát sau, phù văn đã thoát ly khỏi Tế đàn, lơ lửng giữa không trung, sau đó ngưng tụ cùng một chỗ.

Lúc những phù văn cổ xưa này ngưng tụ, một đạo quang trụ khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện, sau đó lao thẳng lên bầu trời của Tế đàn.

Ầm!

Quang trụ hung hăng nện vào mảnh hư vô trên không trung, sau đó dưới ánh mắt cuồng hỉ của tất cả mọi người, không gian bắt đầu nổi lên từng trận chấn động kịch liệt.

Chấn động tràn ra, càng lúc càng nhanh. Sau đó, hào quang ngưng tụ lại, biến thành một cánh cổng ánh sáng khổng lồ tràn ngập khí tức cổ xưa.

Kẽo kẹt!

Phù văn lóe lên, cánh cửa cực lớn phát ra tiếng kêu cọt kẹt, sau đó chậm rãi từ bên trong mở ra. Sau khi cánh cửa mở ra, một cỗ mùi vị phảng phất như không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng cũng theo đó mà tràn ra.

Viễn Cổ Bí Tàng cuối cùng đã mở ra!

Lúc này, toàn thành trở nên náo động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 491

Kim Thân Xá Lợi.

Khi cánh cửa cổ xưa cực lớn trên bầu trời chậm rãi mở ra, dòng người đông nghịt như châu chấu rải khắp thiên địa phảng phất như sôi trào lên. Sự sôi trào này thực ra không phải bởi vì cánh cửa cổ xưa cực lớn này, mà là vì nguyên lực ba động trong cơ thể của vô số người ở đây.

- Ầm!

Yên tĩnh, gần như chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó biển người nhìn không thấy điểm cuối liền giống như nước lũ tuôn tràn ra, nghìn nghịt xẹt qua bầu trời, cuối cùng chen nhau xông vào trong cánh cửa cổ xưa.

Ai cũng biết rằng Viễn Cổ Bí Tàng chắc chắn sẽ có nguy hiểm, nhưng dưới sự dụ hoặc thì những nguy hiểm này hiển nhiên đã bị ném qua một bên.

Lâm Động nhìn bầu trời phảng phất như bị biển người che kín, không nhịn được hít một hơi lãnh khí. Bàn tay vung lên, Tiểu Viêm cách đó không xa liền lướt đến, giống như thiết tháp đứng ở sau lưng hắn.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Ánh mắt Lâm Động liếc nhìn qua đám người Thạch Khôn trên Tế đàn, sau đó cũng phóng về phía cánh cửa cổ xưa. Mà trong lúc lướt đi, hắn lại trở tay một cái, đem Viễn Cổ Bí Thược hút vào trong tay.

Mặc dù hiện nay Viễn Cổ Bí Thược đã mở ra, chiếc chìa khóa này dường như cũng không còn tác dụng gì, nhưng trong mơ hồ hắn vẫn cảm thấy cầm thứ này trong tay rất tốt. Không nói chuyện gì các, chỉ riêng công hiệu trốn vào trong hư

không thì sau này nói không chừng sẽ phát huy tác dụng không nhỏ.

Chụp lấy Viễn Cổ Bí Thược, Lâm Động cũng không ngừng lại, trực tiếp cùng Tiểu Viêm phóng đi, cuối cùng hòa vào trong đám người đông nghịt đang tiến vào Viễn Cổ Bí Tàng.

- Ha ha, chúng ta cũng đi thôi, hiếm khi nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả ta cũng cảm thấy khí huyết trong người bùng cháy lên a!

Trên một tòa tháp cao, vài đạo nhân ảnh đứng thẳng, người cầm đầu là một nam tử cực kỳ thanh tú, ánh mắt của hắn cũng tập trung vào cánh cửa cổ xưa cực lớn, trong mắt có một tia hỏa nhiệt tuôn tràn.

- Đi!

Âm thanh vừa dứt, sau đó hắn dẫn đầu phóng đi, kéo theo đám người phóng vào cánh cửa lớn.

Mà lúc hắn rời đi không lâu thì tại một nơi bên ngoài Viễn Cổ Điện, một vài khí tức cường đại cũng phóng đi.

Xem bộ dạng này, bất kể là ai cũng biết rằng trong Viễn Cổ Bí Tàng chắc chắn sẽ xảy ra một hồi náo nhiệt.

o0o Tại khoảnh khắc Lâm Động xông vào trong cánh cửa Viễn Cổ, hắn rõ ràng có thể cảm giác được có một cỗ không gian cực kỳ cường đại đang khuếch tán ra, sau đó bao phủ lấy, mạnh mẽ xé tan toàn bộ lực lượng từ bốn phương tám hướng vọt tới, phảng phất như muốn đem Lâm Động xé thành mảnh nhỏ vậy.

Đối mặt với lực lượng xé rách đáng sợ này, Lâm Động vội vàng thúc giục nguyên lực trong cơ thể, bao bọc lấy toàn bộ thân thể. Chỉ có điều loại lực lượng xé rách này cũng không duy trì quá lâu, ước chừng nửa phút sau thì đột nhiên biến mất, mà không gian tối mờ xung quanh cũng đột nhiên sáng lên. Hắn biết rằng có lẽ mình đã đến nơi cần đến rồi.

Vừa có ánh sáng, ánh mắt Lâm Động liền nhìn xung quanh trước tiên, sau đó không đợi hắn hít một hơi lãnh khí thì trong mắt đã tràn đầy vẻ chấn động.

Đập vào mắt là một màu vàng xám, thậm chí ngay cả màu trời cũng là màu như vậy. Hơn nữa Lâm Động lúc này cũng không phải đứng trên mặt đất mà thân thể ở trong hư không, xung quanh hắn có vô số cự thạch to lớn lơ lửng, tại một vài tảng đá lớn mơ hồ còn có thể nhìn thấy một vài phế tích bị tàn phá.

Đây là một mảnh không gian không hề có sinh cơ, bầu trời và mặt đất đều là một màu u ám, hơn nữa còn có từng trận không gian cực kỳ cuồng bạo tràn ra, càng khiến cho mảnh không gian này cực kỳ không ổn định.

- Nơi này chính là Viễn Cổ Bí Tàng sao?

Lâm Động nhìn không gian bao la không thấy điểm cuối thì thầm lẩm bẩm.

- Không gian nơi này đã ở giai đoạn bị tàn phá nặng nề, có lẽ không quá trăm năm nữa thì nơi này sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, đến lúc đó thì Bí Tàng cũng sẽ biến mất khỏi thiên địa… Lúc này Tiểu điêu cũng xuất hiện trên vai Lâm Động. Nó nhìn mảnh không gian hoang vu tràn ngập u ám này rồi nói.

- Đây đều là bởi vì đại chiến mà gây ra. Chậc chậc, xem ra nơi này năm xưa đã xảy ra tràng chiến đấu vô cùng khốc liệt.

Lâm Động thầm cảm thấy chấn động. Chiến đấu gì mà có thể khiến cả một mảnh không gian bị hủy diệt thành như vậy? Ngay cả Đại Hoang Cổ Bi mà hắn đã nhìn thấy cũng không bị tàn phá như vậy.

- Cẩn thận một chút khe nứt không gian ở đây, nếu như bị hút vào thì sẽ bị xé thành hư vô, ngay cả thi cốt cũng không còn.

Tiểu điêu chỉ khắp bốn phía rồi nói.

Ánh mắt Lâm Động theo đó nhìn lại, chợt ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc, lúc này hắn mới phát hiện trong hư không có không ít vết nứt màu tro, lớn nhỏ

bất đồng. Nếu không cẩn thận chú ý thì có lẽ sẽ dễ dàng bỏ sót. Lúc này trán hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh, may là hắn không rơi vào những nơi đó, bằng không thì cái mạng nhỏ đã bỏ lại tại nơi này rồi.

- A!

Ngay lúc Lâm Động vừa cảm thấy bản thân may mắn thì phía sau cách hắn không xa truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết. Hắn vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy vài đạo nhân ảnh vừa vặn đáp xuống một vết nứt không gian thì không gian lập tức nhộn nhạo, lực lượng xé rách đáng sợ trong nháy mắt liền đem những đạo thân ảnh đó nuốt trọn.

Nhìn một màn này, sắc mặt Lâm Động cũng ngưng trọng hơn rất nhiều. Viễn Cổ Bí Tàng này quả thật là mỗi nơi đều ẩn chứa sát cơ.

- Mảnh không gian này tương đối rộng lớn, người tiến vào đều bị truyền tống tùy tiện, chỉ e riêng vòng này thôi cũng đã có không ít tên xui xẻo bỏ mạng rồi.

- Ừ, đi thôi, bắt đầu tầm bảo. Nhiệm vụ quan trọng bây giờ là phải tìm đủ Niết Bàn Đan để ta đột phá.

Lâm Động khẽ gật đầu, chợt ánh mắt nhìn về phía xa. Lúc Viễn Cổ Bí Tàng mở ra, hắn có thể nhìn thấy một vài cỗ khí tức mơ hồ trong thành thị, nhưng lại càng cường đại hơn so với đám người Thạch Khôn rất nhiều. Có lẽ đây mới chân chính là cường giả âm thầm ẩn giấu.

Con đường tiếp theo không biết có phát sinh xung đột với bọn họ hay không? Những người này so với Thạch Khôn còn mạnh hơn, nếu như thực lực của hắn vẫn chỉ có một chút này thì chỉ e hậu quả sẽ rất tệ.

Lúc này, hắn phải nhanh chóng đột phá đến Niết Bàn Cảnh, hơn nữa còn phải vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ nhất. Chỉ có như vậy thì hắn mới có tư cách khiêu chiến với những cường giả chân chính. Bằng không thì nhiều lắm cũng chỉ có thể kiếm được một chút nước canh mà người khác lưu lại. Kết quả này hiển

nhiên không phải là điều mà Lâm Động có thể chấp nhận.

Âm thanh vừa dứt, Lâm Động cũng không dừng lại quá lâu, thân hình khẽ động liền lao vút đi. Trên đường cẩn thận tỉ mỉ tránh những vết nứt không gian xuất hiện, nhanh chóng lao vụt đi. Mà Tiểu Viêm ở phía sau lưng tay cầm thiết côn cũng theo sát, ánh mắt cảnh giác không ngừng quét nhìn xung quanh.

Lâm Động càng đi thì càng cảm thấy sự rộng lớn của mảnh không gian này. Những nơi hắn đi qua đều có cự thạch lớn nhỏ bất đồng lơ lửng trên không trung, trên cự thạch có một vài phế tích, nói lên sự huy hoàng trăm ngàn năm trước tại nơi đây. Lúc đi qua một vài cự thạch cực lớn và những phế tích đặc thù, Lâm Động liền đáp xuống, chỉ có điều khiến hắn có chút tiếc nuối đó là những phế tích này đã bị tàn phá cực kỳ nặng nề, hầu như ngay cả một chút sinh cơ cũng không có, hơn nữa cũng không hề có dấu hiệu năng lượng ba động, giống như là tử vực vậy.

Chỉ có điều, Lâm Động sau nhiều lần thăm dò cũng đã phát hiện một vài vấn đề kỳ quái. Trong mảnh không gian này phảng phất không chỉ tồn tại một tông phái, mà trên một vài cự thạch lơ lửng giữa không trung, hắn đã nhìn thấy không ít tên của các loại tông phái khác nhau.

Ma Vân Tông, Huyết Ảnh Môn, Liệt Diễm Cốc… - Mảnh không gian này có lẽ là một liên minh các tông phái, những tông phái này có lẽ đều là thành viên trong liên minh này.

Đối với chuyện này, Tiểu điêu cũng hơi trầm ngâm, sau đó liền đưa ra một đáp án tương đối đáng tin cậy.

Đáp án này cũng khiến Lâm Động tương đối tin tưởng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút khiếp sợ. Những tông phái này chỉ tùy tiện một cái cũng đã là tồn tại cực kỳ đáng sợ rồi, thế mà những tông phái này lại còn tạo thành một liên minh, thật không biết là loại quái vật khổng lồ gì?

- Thời kỳ Viễn Cổ quả nhiên là thời kỳ đỉnh cao uy lực của ngàn vạn tông

phái.

Chỉ có điều mặc dù trong lòng chấn động thì chấn động, nhưng trên đường đi, Lâm Động vẫn không phát hiện thứ gì hữu dụng, mảnh không gian này giống như tuyệt địa tử vực vậy.

- Ồ?

Đang lúc Lâm Động chuẩn bị tăng tốc tiến vào mảnh không gian để tầm bảo thì ánh mắt của hắn đột nhiên ngưng tụ về phía không gian hư vô tại nơi xa. Ở nơi đó, có một khối cự thạch cực kỳ khổng lồ, khối cự thạch này ước chừng dài ngàn dặm, quả thực không khác gì một hòn đảo, diện tích như vậy có thể tính là lớn nhất kể từ khi Lâm Động tiến vào đây.

Nhìn cự thạch giống như hòn đảo nhỏ này, Lâm Động hơi chần chừ, sau đó liền phóng đến gần. Trên đảo là một mảnh sa mạc khô khan, phóng mắt nhìn chỉ thấy sự hoang vu kéo dài đến cuối tầm mắt.

- Trung tâm của sa mạc có một vài thứ!

Tiểu điêu nhìn về phía xa, đột nhiên nói.

- Hả?

Nghe vậy, tim Lâm Động khẽ đập nhanh một chút, thân hình khẽ động, liền phóng đến. Ước chừng vài phút sau đã đến trung tâm của sa mạc, sau đó hắn liền nhìn thấy một bộ hài cốt ngồi xếp bằng trên cát vàng.

Hài cốt hiện lên màu vàng cũ kỹ, mơ hồ có thể nhìn thấy một vài điểm kim sắc, có lẽ là bởi vì Niết Bàn Kim Thân.

Lâm Động đáp xuống bên cạnh hài cốt, khẽ nhíu mày lại.

- Đây chính là một người độ Niết Bàn Kiếp thất bại, chỉ có điều nhìn bộ dạng này của hắn ít nhất cũng là lần độ kiếp thứ sáu rồi.

Tiểu điêu nhìn mảnh sa mạc này, suy nghĩ một chút rồi nói.

- Kiếp thứ sáu?

Đồng tử Lâm Động hơi co lại, sau đó cũng nhìn về phía sa mạc, chợt nói:

- Nơi này biến thành sa mạc là vì hắn?

- Ừ, xem ra hắn không áp chế nổi Niết Bàn Hỏa trong cơ thể, dẫn đến bị phá thể mà ra, trong ngàn dặm quanh đây đều trở thành đất cát hoang tàn, không còn chút sinh cơ nào.

Tiểu điêu thản nhiên nói.

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng. Khó có thể tưởng tượng được Niết Bàn Hỏa lại đáng sợ như vậy, chỉ thân thể nho nhỏ của một người trong lúc bộc phát lại tạo thành một màn kinh khủng như vậy, không biết Niết Bàn Kiếp thứ sáu đáng sợ đến mức nào.

- Niết Bàn Kiếp quả thật là thứ lấy mạng cường giả Niết Bàn Cảnh!

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, sau đó xòe bàn tay chạm nhẹ vào thân thể hài cốt.

Răng rắc!

Ngón tay Lâm Động vừa chạm vào thì hài cốt sớm đã bị phong hóa lập tức hóa thành tro tàn. Mặc dù hài cốt có Niết Bàn Kim Thân, nhưng vẫn khó có thể ngăn chặn sự xâm thực của thời gian.

Lâm Động nhìn tro cốt phiêu tán lả tả, đột nhiên xòe bàn tay ra, một tia lực lượng thôn phệ từ lòng bàn tay tràn ra, thu lấy một vài thông tin từ trong những tro cốt này, có lẽ có thể khiến Lâm Động hiểu thêm phần nào về Viễn Cổ Bí Tàng này.

Trong chốc lát lực lượng thôn phệ tràn ra, Lâm Động khẽ nhắm mắt lại, sau khi mở ra thì trong mắt dường như có chút kinh hỉ.

- Ồ?

Ngay lúc Lâm Động bởi vì có được những thông tin này mà kinh hỉ thì hắn đột nhiên nhìn thấy trong tro cốt lóe lên một tia kim quang. Bàn tay hắn vung lên một cái đã móc ra một viên kim quang lóng lánh từ trong tro cốt, một vật hình cầu lớn chừng ngón tay cái.

Vật hình cầu màu vàng này không có hình dáng cụ thể, thậm chí còn có chút giống hình thoi, trong mơ hồ Lâm Động có thể cảm thấy một ít ba động phát ra từ nó.

- Đây là… Lâm Động nhìn chằm chằm vào thứ này, chợt trên mặt xuất hiện một tia kinh ngạc.

- Kim Thân Xá Lợi!

Lời nói đột nhiên vang lên không phải là của Lâm Động, mà là từ phía sau lưng hắn nhàn nhạt truyền đến. Ngay lập tức, đồng tử của Lâm Động co rút lại, chậm rãi xoay người lại.

Chỉ thấy sau lưng hắn không xa, một nam tử mặc hắc y không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau hắn một cách quỷ dị.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 492

Đan Hà.

Nam tử một thân áo đen thoạt nhìn có chút gầy còm, đặc biệt là khuôn mặt hơi có vẻ tái nhợt, hai mắt hãm sâu, đồng tử mơ hồ tràn đầy một màu bạch sắc, khiến người ta cảm giác vô cùng quỷ dị.

Đối với người đột nhiên xuất hiện này, sắc mặt Lâm Động trở nên cực kỳ ngưng trọng. Lúc người này xuất hiện hắn không hề hay biết, có lẽ có chút thủ đoạn. Hiện nay cường giả bị Viễn Cổ Bí Tàng hấp dẫn đến không biết có bao nhiêu, nếu không cẩn thận một chút thì sớm muốn cũng sẽ lật thuyền trong mương.

Ầm!

Thiết côn màu đen trong tay Tiểu Viêm nện lên cát, thân hình cường tráng hơi nghiêng về phía trước, giống như là dã thú sắp vồ mồi vậy.

- Các hạ là người phương nào?

Lâm Động vẫn bình thản cầm Kim Thân Xá Lợi thu vào trong túi Càn Khôn, sau đó chợt hỏi.

- Vận khí của ngươi cũng không tệ. Đó chính là Kim Thân Xá Lợi, cũng chính là chỗ tinh túy nhất của cường giả Niết Bàn Cảnh. Nếu như có thể hấp thu luyện hóa thì sẽ có được hiệu quả rất lớn, ta đi cả quãng đường dài cũng chỉ gặp được một cái như vậy, không ngờ rằng đã bị người khác nhanh chân đến trước.

Nam tử gầy gò mặc áo đen chậm rãi quét mắt nhìn Lâm Động và Tiểu Viêm, âm thanh hơi có chút khàn khàn.

- Ngươi cũng có hứng thú với Kim Thân Xá Lợi?

Hai mắt Lâm Động không tự giác thoáng nheo lại, nguyên lực trong cơ thể cũng âm thầm vận chuyển.

- Nếu như ta nói ta có một chút thì có phải ngươi liền động thủ không?

Nam tử áo đen cười nhạt nói.

Bị nhìn ra suy nghĩ trong lòng, Lâm Động chỉ cười cười, dang tay ra từ chối trả lời. Mặc dù không biết lai lịch nam tử áo đen này thế nào, chỉ có điều thứ đã về tay hắn, muốn lại đổi chủ thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Yên tâm đi, Kim Thân Xá Lợi này mặc dù cũng không tệ, chỉ có điều trong mắt ta cũng không phải là quá quan trọng. Ngươi gọi là Lâm Động phải không? Một kẻ từ Vương triều Hạ cấp đi ra lại có thể đi đến bước này trong Chiến trường Viễn Cổ, cũng có thể xem như không tệ. Chỉ có điều muốn dựa vào chút không tệ này mà muốn thể hiện năng lực tại Chiến trường Viễn Cổ thì vẫn còn kém rất xa. Ngươi bây giờ ngay cả tư cách tiến vào Niết Bàn Bảng cũng không có.

Nam tử áo đen lại nói.

- Niết Bàn Bảng, là cái gì?

Lâm Động khẽ chau mày hỏi.

- Nửa năm nữa sẽ chân chính bắt đầu Bách Triều Đại Chiến, chỉ có điều không phải người nào cũng có được tư cách tham gia đại chiến cuối cùng, mà giới hạn thấp nhất của tư cách này đó chính là tiến vào được Niết Bàn Bảng. Đương nhiên, không chỉ ngươi bây giờ không có tư cách, ngay cả Thạch Khôn của Vương triều Ma Nham cũng đồng dạng không có tư cách đó.

Nghe thấy lời này, Lâm Động bây giờ mới có chút động dung. Ngay cả Thạch Khôn cũng không có tư cách tiến vào Niết Bàn Bảng, như vậy chẳng phải

nói ít nhất phải đạt đến Nhị Nguyên Niết Bàn thì mới có khả năng tiến vào Niết Bàn Bảng sao?

- Thì ra Bách Triều Đại Chiến vẫn còn hạn chế như vậy!

Lâm Động thì thào tự nhủ, chợt bàn tay hắn khẽ siết chặt. Hắn bây giờ bản thân còn chưa có tư cách tiến vào Niết Bàn Bảng, chỉ có điều thời gian cách Bách Triều Đại Chiến vẫn còn nửa năm nữa, lúc đó thì thực lực của hắn chắc chắn không phải chỉ có chút này.

- Đa tạ đã cung cấp thông tin!

Mặc dù không biết người trước mặt này muốn làm gì, chỉ có điều Lâm Động vẫn ôm quyền với hắn.

- Không cần, ta cũng không phải có lòng hảo tâm gì, chỉ muốn ngươi biết sự chênh lệch của mình và những nhân vật thiên tài mà thôi. Người của Vương triều Hạ cấp, muốn có được địa vị và danh vọng ngang hàng với những người đó cũng không phải là chuyện đơn giản, phần lớn mọi người đều chỉ có thể mơ tưởng mà thôi. Chênh lệch giữa hai bên dù sao cũng khó có thể bù đắp nổi.

Nam tử áo đen thản nhiên nói.

- Nếu như ngươi thật sự là nghĩ như vậy, vậy thì có lẽ cả đời này chỉ có thể trôi qua ở mức trung bình mà thôi.

Lâm Động khẽ cười một tiếng, đáp.

- Hy vọng là vậy, những lời nói này ta đã nghe qua không ít, chỉ có điều bọn hắn vẫn biến thành những người bình thường.

Nam tử áo đen lắc lắc đầu, sau đó xoay người rời đi.

- Ta gọi là Diêm Sâm. Lần sau gặp mặt, nếu như xuất hiện bảo bối khiến ta động tâm thì ngươi sẽ không còn vận khí như bây giờ. Chỉ có điều hy vọng đến

lúc đó ngươi sẽ không khiến cho ta thất vọng.

Thân hình nam tử áo đen khẽ phiêu động, hóa thành một đạo tàn ảnh quỷ dị lướt đi, thanh âm khàn khàn từ xa truyền đến.

- Cái tên này… Lâm Động nhìn thân ảnh đã đi xa, khẽ cau mày, chợt duỗi cái lưng mệt mỏi rồi lẩm bẩm nói:

- Xem ra phải nhanh chóng trùng kích Niết Bàn Cảnh thôi, cảm giác bị xem nhẹ quả thật khiến người ta khó chịu mà.

- Người này rất mạnh!

Tiểu Viêm nắm chặt côn sắt trong tay, ánh mắt nhìn về phía Diêm Sâm biến mất nói.

- Ừ, không phải là nhân vật đơn giản.

Lâm Động gật đầu nhè nhẹ. Hắn có thể cảm giác được sự nguy hiểm phát tán ra từ trong cơ thể người này. Theo suy đoán của hắn, gã rất có thể là cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, nói không chừng còn có tư cách tiến vào Niết Bàn Bảng nữa.

- Đi nào, chúng ta cũng phải đột phá thôi!

Lâm Động quay người, ánh mắt lại nhìn về một phía khác.

- Biết nơi đó có một lượng lớn Niết Bàn Đan rồi sao?

Tiểu điêu lại lần nữa hiện ra, hỏi.

- Ừ, nơi đó có lẽ đủ lượng Niết Bàn Đan để sử dụng!

Lâm Động mỉm cười, cũng không chậm trễ nữa, thân hình khẽ động, phóng về phía ánh mắt nhìn, mà Tiểu Viêm ở phía sau cũng theo sát không rời.

Sau khi lên đường đi suốt gần nửa giờ, trên đường đi Lâm Động đi ngang qua rất nhiều cự thạch phế tích, cũng gặp qua không ít người đến đây tầm bảo. Những người này phần lớn đều kết thành đội, bọn chúng giống như châu chấu vậy, đi qua nơi nào cũng đều lùng sục trong ngoài phế tích một lượt.

Tại nơi bảo vật thì ít mà người thì đông này, tranh đấu là tự nhiên không thể tránh khỏi. Có đôi khi tùy tiện xuất hiện một vài bảo vật hiếm có đã dẫn đến một phen tranh đoạt tàn nhẫn rồi.

Chỉ có điều Lâm Động lại không hề hứng thú. Sau khi đến sa mạc vừa rồi, hắn cũng không dừng lại tại những phế tích tàn lụi nữa, mà lại càng tăng tốc về phía phương hướng mà hắn chú ý.

Từ sau khi thu hoạch được tin tức của bộ hài cốt trong sa mạc, hắn biết rõ nơi nào có đủ Niết Bàn Đan để hắn sử dụng.

Lâm Động dùng tốc độ cao nhất phóng đi, sau đó không lâu, hắn liền cảm thấy không gian xung quanh bớt hoang vu hơn rất nhiều. Một vài hòn đảo lơ lửng giữa bầu trời, di tích tàn lưu so với trước kia cũng hoàn chỉnh hơn không ít. Càng khiến Lâm Động kinh ngạc hơn là tại mảnh không gian này phảng phất vẫn còn chút mùi vị sinh cơ.

- Dần xâm nhập vào sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng rồi sao?

Nhìn những biến hóa xung quanh, trong lòng Lâm Động chợt vui mừng, nhưng mà gần mười phút sau, tại phía trước xa xôi đột nhiên truyền đến âm thanh rầm rầm.

Nghe tiếng nước khuếch tán trong không gian, tinh thần Lâm Động rung mạnh lên, thân hình xẹt qua một hòn đảo khổng lồ lơ lửng trên không trung. Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn về phía trước lập tức có chút chấn động.

Tại phía trước ngoài vạn mét, vẫn là không gian mờ mịt tối tăm như cũ. Thế nhưng bên trên lại có một thiên hà màu đỏ hồng, ngọn nguồn của thiên hà không

biết bắt đầu từ đâu, nhưng mắt thường không thể nhìn thấy điểm cuối, giống như trực tiếp từ trong hư vô chui ra vậy, cực kỳ khổng lồ.

- Đây chính là Đan Hà mà trong tin tức của bộ hài cốt nói đến ư?

Lâm Động thở ra một đoàn bạch khí, giống như muốn đem toàn bộ sự rung động phun ra ngoài. Bởi vì hắn biết rõ thiên hà này không phải là con sông bình thường, mà là con sông ngưng tụ thành từ Niết Bàn Đan.

- Dùng Niết Bàn Đan tạo thành Đan Hà, thật là đại thủ bút a!

Tiểu điêu cũng có chút chấn động nhìn một màn này, lúc này nó mới hiểu tại sao Lâm Động lại biết rằng nơi này có đủ Niết Bàn Khí để hắn sử dụng như thế. Cho dù Lâm Động có liều mạng đến chết cũng có lẽ không thể hấp thu được một phần vạn của nó.

Lâm Động đè nén sự cuồng hỉ trong lòng, dẫn theo Tiểu Viêm bay đến gần Đan Hà khổng lồ. Chỉ thấy trong dòng sông đỏ thẫm, lượng Niết Bàn Khí dày đặc đến mức có thể ngưng tụ thành chất lỏng, ầm ầm chảy trong đó.

Ào!

Mà đang lúc Lâm Động và Tiểu Viêm tiếp cận Đan Hà thì đột nhiên mặt sông đỏ thẫm bùng nổ. Một đạo thân ảnh hỏa hồng có vẻ hư ảo lướt đi như thiểm điện, một đạo kình phong cực kỳ sắc bén nện về phía Lâm Động.

- Hừ!

Chiếc thiết côn từ sau lưng Lâm Động vung lên, hung hăng chấn tan kình phong, sau đó lực lượng cuồng bạo tiếp tục nện về phía đạo thân ảnh hỏa hồng.

Rầm!

Thiết côn nện lên thân ảnh, thân ảnh kia liền phát ra một âm thanh thê lương, lúc này Lâm Động mới phát hiện sinh vật giống người kia, trên thân thể phủ đầy

lân phiến hỏa hồng, trong tay cầm Tam Xoa Kích, ánh mắt đỏ rực dữ tợn.

- Đây là Đan Linh Thi!

Nhìn sinh vật cổ quái này, Tiểu điêu không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Đan Linh Thi?

Lâm Động cũng khẽ giật mình.

- Đem người chết ném vào trong Đan Hà, thi thể ngâm trong Đan Hà sẽ dần biến thành một sinh vật không có sinh cơ và thần trí. Lại nói, dường như Đan Hà này có không biết bao nhiêu Đan Linh Thi, ngươi muốn tại nơi này hấp thu Niết Bàn Khí thì chỉ e rất khó.

Tiểu điêu nhìn về phía Đan Hà, ánh mắt ngưng tụ lại, trong Đan Hà khổng lồ có hằng hà sa số Đan Linh Thi.

- Hơn nữa Niết Bàn Khí trong Đan Hà quá mức nồng đậm, mặc dù Thôn Phệ Tổ Phù của ngươi có thể hấp thu được, nhưng cũng tương đối phiền toái.

Nghe vậy, Lâm Động chợt cười cười, phảng phất như không thèm quan tâm, thân hình vừa khẽ động thì đã bay dọc theo Đan Hà.

- Trên Đan Hà này có cất giấu một đài tu luyện của các tông phái Viễn Cổ lưu lại. Trận pháp nơi đó có thể làm loãng Niết Bàn Khí trong Đan Hà, đồng thời còn có thể phòng hộ Đan Linh Thi quấy rối.

- Ồ? Xem ra ngươi đã lấy được không ít tin tức từ trong bộ hài cốt kia a.

Tiểu điêu có chút kinh ngạc nói.

Lâm Động cười cười, thân hình nhanh chóng xẹt qua thiên hà. Ánh mắt quét qua thiên hà một lượt. Ước chừng mười phút sau, ánh mắt của hắn rốt cuộc cũng ngưng tụ tại một nơi mà Niết Bàn Khí đỏ thẫm dang lượn lờ, đó là một cái đài cổ

xưa, như ẩn như hiện.

- Đến rồi!

Nhìn cái đài cổ xưa, Lâm Động khẽ cười, thân hình đáp xuống bên trong. Lập tức nguyên lực cuồn cuộn bên trong cơ thể liền dần trở lại bình thường.

- Đài tu luyện này có ẩn chứa một trận pháp có thể tạo thành phòng hộ cường đại, là chuẩn bị cho những đệ tử của tông phái Viễn Cổ tu luyện.

Lâm Động phất tay, cực kỳ hài lòng nhìn một màn này. Ở đây thì hắn có thể hấp thu đầy đủ Niết Bàn Khí, trùng kích Niết Bàn Cảnh, vượt qua Niết Bàn Kiếp.

- Chỉ có điều trước hết dường như phải giải quyết một vài phiền toái!

Ngay lúc Lâm Động đang chuẩn bị tìm kiếm trận pháp để thúc giục thì Tiểu điêu chợt cười có chút cổ quái.

Nghe vậy, Lâm Động khẽ giật mình, dường như nhận ra điều gì đó. Ánh mắt hắn hơi trầm xuống. Ngẩng đầu lên, chỉ thấy âm thanh xé gió từ xa vang lên, ngay sau đó mười mấy đạo thân ảnh đã phóng đến, không chút khách khí đáp xuống trên đài tu luyện.

- Nơi này đã bị Vương triều Thiên Ưng bọn ta chiếm rồi, hai người các ngươi trong mười giây lập tức rời khỏi đây!

Mười đạo nhân ảnh vừa xuất hiện thì một âm thành khàn khàn chói tai đã vang lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 493

Vương Triều Thiên Ưng.

Xoẹt xoẹt!

Trên đài tu luyện, âm thanh xé gió vang lên, rồi mười mấy đạo thân ảnh xuất hiện, những ánh mắt hung hăng cũng lập tức nhìn về phía hai người Lâm Động.

Đồng thời Lâm Động cũng nhìn sang, mười mấy kẻ vừa xuất hiện đều mặc áo choàng màu lam, bên trên còn thêu hình một con chim ưng đang bay. Rõ ràng những người này đều đến từ một Vương triều.

Lâm Động vừa nhìn qua là nhận ra người đứng đầu. Một nam tử đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt kiêu ngạo, ẩn hiện còn có sức mạnh lan tỏa từ trong cơ thể khiến người ta cũng biết hắn không phải đơn giản.

- Tưởng là ai, thì ra là Lâm Động gần đây rất nổi danh. Các ngươi tìm được đến đây xem ra cũng có chút bản lĩnh, nhưng vùng này, Vương triều Thiên Ưng bọn ta đã chiếm rồi. Các ngươi tìm chỗ khác đi!

Nam tử đầy ngạo khí kia liếc nhìn là nhận ra hai người bọn Lâm Động, chắc cũng đã được biết về tin Lâm Động giao chiến với Vương triều Ma Nham.

Lâm Động hơi nhướng mày. Danh tiếng của Vương triều Thiên Ưng này, hắn cũng đã nghe qua. Đây cũng là một Vương triều Cao cấp, thực lực không hề thua kém Vương triều Ma Nham, chỉ có điều không ngờ lại gặp chúng ở đây.

- Các ngươi cũng là Vương triều Cao cấp, không lẽ đến đạo lý ai đến trước được trước sao?

Lâm Động cười, trên Đan Hà này tuy không chỉ có một đài tu luyện, nhưng chỗ này là Lâm Động đến trước, muốn hắn nhường lại thì đó không phải việc mà tính cách hắn cho phép làm.

- Đến trước được trước? Đạo lý đó ta không biết, ta chỉ biết ai thực lực mạnh thì là đạo lý chân chính!

Nam tử kia cười lạnh nhìn Lâm Động.

- Lẽ nào ngươi tưởng rằng giao đấu được với Vương triều Ma Nham là có tư cách chống đối Vương triều Thiên Ưng sao? Tiểu tử, niệm tình ngươi xuất thân Vương triều Hạ cấp nhưng lại tiến đến được bước này quả không dễ, cho nên bọn ta mới nể mặt. Nếu còn không biết điều thì ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của Thiên Ưng Trảo Vương Liệt ta đây!

Vừa nói, trong cơ thể Vương Liệt trào dâng sát ý. Hắn đã nghe tin đồn về Lâm Động, nhưng điều đó cũng không khiến hắn phải dè chừng gì cả. Thực lực của hắn cũng là Nhất Nguyên Niết Bàn đỉnh phong. Tuy có chút khoảng cách với Thạch Khôn nhưng Vương triều Thiên Ưng hắn lại có nhiều Niết Bàn Đan hơn Vương triều Ma Nham.

Mười kẻ đứng sau hắn thì có đến tám người đã là Niết Bàn Cảnh, chính là chủ lực của Vương triều Thiên Ưng. Trong mắt hắn, với trận hình này, hai người Lâm Động chẳng thể làm gì được.

Thấy kẻ này ức hiếp người quá đáng, ánh mắt Lâm Động lóe lên hàn ý, Tiểu Viêm đằng sau cũng nắm chặt lấy thiết côn, những tấm vảy trên thiết côn cũng có dấu hiệu mở ra.

- Tiểu tử, nghĩ kỹ chưa?

Vương Liệt cười lạnh.

- Đem đàn chó của ngươi cút đi!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, nói.

Vương Liệt tối sầm mặt lại, hắn trừng mắt nhìn Lâm Động, cười dữ dằn:

- Đúng là không biết trời cao đất dày. Xem ra ta phải cho ngươi hiểu rằng thứ như ngươi ở Chiến trường Viễn Cổ này chẳng là cái thá gì hết! Bắt lấy tên tiểu tử này cho ta, ta phải rút từng cái xương của hắn ra!

Vương Liệt gầm lên.

- Vâng!

Nghe giọng nói lạnh băng u ám của Vương Liệt, mười kẻ đứng sau lập tức đáp lời, nguyên lực lập tức bùng phát.

Vút vút!

Mười thân ảnh lao vút tới, công thế mạnh như vũ bạo ập về phía Lâm Động.

Thấy chúng động thủ, ánh mắt Tiểu Viêm dâng lên sự hung bạo, nhưng khi hắn vừa định ra tay thì bị Lâm Động ngăn lại.

- Thôn Phệ Giới!

Lâm Động chắp hai bàn tay lại, lực thôn phệ hình thành nên một tấm màn đen cuộn trào, chớp mắt đã bao trùm lấy toàn bộ đài tu luyện.

- Tiểu điêu, ngươi có thể tìm được trận pháp ẩn ở đài tu luyện và kích hoạt nó không?

Khi Thôn Phệ Giới triển khai, trong đầu Lâm Động hỏi.

- Ừm!

Tiểu điêu đáp, rồi biến thành một đạo hồng quang bay ra.

- Tiểu Viêm, động thủ đi! Đánh hết sức đi!

Lâm Động quay lại nhìn đám người của Vương triều Thiên Ưng đang bị bao phủ bởi Thôn Phệ Giới, khóe miệng hắn nhếch lên.

- Vâng!

Tiểu Viêm gật đầu, hung quang lóe lên trong mắt, nắm chặt lấy thiết côn xông tới. Khi Tiểu Viêm vào trong Thôn Phệ Giới, tâm thần Lâm Động khẽ rung lên, rồi quanh người Tiểu Viêm có một lớp lực thôn phệ bao bọc. Như vậy thì sức mạnh của Tiểu Viêm sẽ không mất đi trong Thôn Phệ Giới.

Nhìn Tiểu Viêm cầm thiết côn sát khí đằng đằng xông vào, Lâm Động phẩy ống tay áo, Huyết Linh Khôi xuất hiện, rồi cũng chui vào Thôn Phệ Giới. Với thực lực hiện nay, Lâm Động có thể dùng Thôn Phệ Giới cầm chân được cường giả Niết Bàn Cảnh. Nhưng cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn như Vương Liệt thì có phần khó khăn. Nhưng có Tiểu Viêm thì chắc Vương Liệt hắn không có thời gian rảnh rỗi để mà phá vỡ được Thôn Phệ Giới. Còn về những kẻ khác, Lâm Động hắn và Huyết Linh Khôi sẽ tiếp đãi tử tế.

Trong Thôn Phệ Giới, Vương Liệt cũng phải giật mình vì tấm màn đen quỷ dị đột ngột bao trùm này. Nhưng tốt xấu thế nào hắn cũng là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn, lập tức hét lên:

- Đừng hoảng loạn, cùng ra tay. Bất luận nó là gì, đập tan nó cho ta!

Thế nhưng khi hắn vừa dứt lời, thiết côn màu đen cùng với sức mạnh đáng sợ xuất hiện trong màn đen, nhanh như chớp đập lên người hắn.

Keng!

Tiếng kim loại giòn tan vang lên, Vương Liệt thối lui về sau, khí huyết trong cơ thể cuộn trào. Hắn vội vàng dùng nguyên lực bảo vệ cơ thể, quét mắt ra xung quanh, nhưng chỉ thấy một màu đen kịt, thậm chí hắn không cảm ứng được bất

cứ điều gì.

Ầm ầm ầm!

Trong bóng tối, Vương Liệt chỉ nghe thấy những âm thanh trầm đục, sau đó đến tiếng kêu thảm thiết của đám thủ hạ mình.

- Khốn kiếp, đây rốt cuộc là thứ gì? Lâm Động, đồ rùa rụt cổ, có giỏi thì hiện thân quyết chiến với ta đi!

Vương Liệt không sợ bị đánh bại nhưng rất sợ tình cảnh đến thân ảnh của đối phương cũng không nhìn thấy mà mình đã trọng thương đầy mình.

- Hiện thân rồi thì ngươi có thể làm gì?

Vương Liệt vừa dứt lời, tiếng cười lạnh của Lâm Động vang lên bên tai hắn. Vương Liệt gần như phản xạ có điều kiện, tung quyền ra, nhưng chỉ đánh vào không khí.

Ầm!

Một đạo kình phong ập tới từ phía trước, không chút lưu tình đánh thẳng vào mặt Vương Liệt, khiến cho máu mũi hắn chảy thành dòng.

Ầm!

Mặt bị ăn một quyền, Vương Liệt chưa kịp thối lui thì thiết côn từ trong bóng tối lại đập mạnh vào cánh tay hắn, tiếng xương cốt gãy vang lên.

- Lui, rút lui khỏi đây!

Công thế tới tấp trong bóng tối, cuối cùng đã khiến cho tinh thần Vương Liệt có dấu hiệu suy sụp. Hắn gào lên, mặc cho mấy đòn rơi xuống người rồi nhằm về một hướng mà liều mạng xông tới.

Thôn Phệ Giới mà Lâm Động thi triển không lớn lắm, vì thế khi bọn Vương Liệt liều mạng lao tới trước một lúc thì bóng đen dần biến mất, ánh sáng chói chang xuất hiện.

- Chút bản lĩnh này mà cũng đòi nghênh ngang, đúng là không biết sống chết!

Khi bọn người Vương Liệt người đầy thương tích xông ra khỏi Thôn Phệ Giới, tiếng cười châm chọc của Lâm Động vang lên. Vương Liệt tức đến hộc máu mồm, ánh mắt hung hãn quay lại nhìn đài tu luyện, lúc này Lâm Động đang đứng đó cười nhìn hắn.

- Tụ trận cho ta, hôm nay ta phải khiến cho tên súc sinh này chôn xác tại đây!

Vương Liệt gần như gầm lên. Chuyện mất mặt như thế này hắn không thể chấp nhận được. Hắn thậm chí chưa động được vào người Lâm Động mà đã bị đánh cho thê thảm thế này, chuyện này mà truyền ra ngoài thì Vương triều Thiên Ưng còn mặt mũi nào nữa?

Nghe tiếng gào thét của Vương Liệt, những cường giả còn lại kia vội vàng tản ra. Chỉ có điều ngay khi chúng chuẩn bị tụ trận đối phó Lâm Động, thì đài tu luyện bỗng rung chuyển. Rồi một màn ánh sáng đỏ rực bắn lên, chớp mắt hình thành một vầng sáng che phủ cả đài tu luyện.

- Đây là… Bọn Vương Liệt há hốc mồm mà nhìn. Bọn chúng có thể cảm nhận được một sức mạnh cực kỳ cuồng bạo từ trong tấm màn ánh sáng đỏ rực kia.

- Vương Liệt đại ca, hình như chúng đã kích hoạt trận pháp ẩn trong đài tu luyện rồi.

Một cường giả lắp bắp nói. Bọn chúng cũng biết một vài thông tin về Đan Hà, đương nhiên biết trận pháp phòng hộ ở đây lớn mạnh thế nào.

- Trấn thủ ở đây cho ta! Ta không tin chúng sẽ không ra. Ngoài ra phát tín

hiệu gọi hết người của Vương triều Thiên Ưng đến đây. Đến khi tên tiểu tử đó ra, ta sẽ tặng hắn một đại lễ!

Gương mặt Vương Liệt trở nên méo mó, tiếng gào thét vang vọng khắp Đan Hà.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 494

Xung Kích Niết Bàn Cảnh.

Trên đài tu luyện, quầng sáng đỏ rực bao phủ lấy tất cả, sức mạnh cuồng bạo không ngừng lan tỏa tạo ra một cảm giác nghẹt thở… Đan Hà này được các tông phái Viễn Cổ dùng cho các đệ tử tu luyện, vì thế trận pháp bảo hộ ở đây khá mạnh, nếu không phải chủ động kích phát khởi động thì e là ngay cả bọn Vương Liệt từ bên ngoài đánh vào đến mức trời long đất lở cũng không thể làm suy suyển nó.

Lâm Động lướt mắt nhìn quầng sáng có vẻ hài lòng, trong lòng có phần ngạc nhiên cùng với ngưỡng mộ. Đệ tử các tông phái Viễn Cổ kia thật may mắn, không chỉ có Đan Hà là nơi tu luyện tuyệt hảo mà còn có vòng bảo hộ lớn mạnh thế này nữa.

- Trận này tuy hơi khiếm khuyết nhưng vẫn có thể miễn cưỡng sử dụng.

Lúc này Tiểu điêu cũng xuất hiện, vỗ vỗ móng vuốt, khinh thường nói.

Lâm Động gật gù, rồi ngồi khoanh chân trên đài tu luyện. Cùng với sự bao phủ của quầng sáng, hắn cảm thấy rõ ràng Niết Bàn Khí đặc quánh trong Đan Hà đã giảm bớt đi rất nhiều, thậm chí đã đạt đến mức độ có thể hấp thụ được, thiết nghĩ là vì cái trận pháp này.

Tiểu Viêm cũng thu thiết côn lại, ngồi xuống bên cạnh Lâm Động. Ở đây mịt mù Niết Bàn Khí, hiện tại hắn cũng đã là Nhất Nguyên Niết Bàn, đang là lúc cần hấp thụ một lượng lớn Niết Bàn Khí. Mà ở đây rõ ràng là một cơ hội cực kỳ hiếm có, tu luyện ở đây thì chắc sẽ rút ngắn được thời gian xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ hai.

- Dường như bọn chúng sẽ không cam tâm rút lui đâu!

Tiểu điêu nhìn ra bên ngoài quầng sáng, tuy không nhìn rõ tình hình bên ngoài, nhưng nó vẫn cảm nhận được tình hình ngoài đó đang sôi sục thế nào.

- Không cần để ý đến bọn chúng!

Lâm Động cười thản nhiên. Bây giờ hắn không muốn vì những tên đó mà để phí mất thời gian quý giá của mình. Bọn chúng có muốn làm gì ngoài đó, Lâm Động cũng không quan tâm, chỉ cần hắn xung kích Niết Bàn Cảnh và vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ nhất, bọn Vương Liệt kia sẽ chẳng khác gì là con sâu con kiến trong tay hắn.

Đây chính là sự tự tin của Lâm Động. Khi hắn chỉ là Bán Bộ Niết Bàn đã có đủ khả năng chống lại cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp. Nếu hắn cũng tiến vào tầng thứ đó, cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn bình thường căn bản không là gì đối với hắn. Thậm chí đến lúc đó dù có gặp Diêm Sâm lai lịch không rõ ràng kia hắn cũng không sợ.

Mà cũng chỉ đến khi đó hắn mới có đủ tư cách tranh đoạt bảo vật trong Viễn Cổ Bí Tàng này.

- Tiểu điêu, việc tiếp theo phải phiền ngươi rồi!

Lâm Động cười cười với Tiểu điêu, sau khi thấy nó gật đầu, hắn hít vào một hơi sâu, chầm chậm nhắm mắt lại. Cuối cùng cũng đến được bước này… Một hắc động nhanh chóng xuất hiện và mở rộng dần sau đầu Lâm Động. Đài tu luyện đã bị màn hào quang màu đỏ bao phủ lại, mà Tiểu điêu và Tiểu Viêm đều là những người thân cận nhất, đều biết hết mọi bí mật của hắn, vì thế Lâm Động cũng không cần phải che giấu điều gì, thúc giục Thôn Phệ Tổ Phù đến cực hạn.

Ầm ầm!

Theo sau sự mở rộng của hắc động, một luồng lực thôn phệ bùng phát. Sau

đó Tiểu điêu và Tiểu Viêm đều vô cùng kinh ngạc nhìn số Niết Bàn Khí đậm đặc trên đài tu luyện biến thành một cột quang trụ đỏ rực chui vào hắc động phía sau lưng Lâm Động.

Ào ào ào!

Khi dòng Niết Bàn Khí đó tràn vào, y phục trên người Lâm Động không gió mà tự bay phần phật. Mơ hồ còn nhìn thấy vô số những tia sáng màu đỏ mảnh mai đang di chuyển dưới lớp da của hắn.

Thực lực Lâm Động vốn là Bán Bộ Niết Bàn đỉnh phong, hơn nữa cũng sớm đã đủ tư cách xung kích vào Niết Bàn Cảnh rồi nhưng lại bị hắn kìm hãm lại. Bởi vì hắn biết xung kích Niết Bàn Cảnh cũng như xây nhà, phải có nền tảng vững chắc, sau này sẽ rất có ích rất nhiều. Bước quan trọng này đương nhiên hắn không thể tùy tiện làm được. Còn lúc này, trước mắt hắn là nguồn Niết Bàn Khí vô cùng dồi dào, ở đây hắn có thể tạo cho mình một nền tảng vững chắc!

Lượng lớn Niết Bàn Khí điên cuồng tràn vào cơ thể Lâm Động, sức nóng cũng dần lan tỏa trong cơ thể, thậm chí khoảng không bên ngoài cơ thể hắn cũng tăng nhiệt độ lên.

Cảm nhận được độ nóng trong và ngoài cơ thể, Lâm Động biết Niết Bàn Khí đang dần đạt đến cực hạn hắn có thể chịu đựng. Nhưng trong tình huống đó Lâm Động không hề hoảng loạn, tâm thần khẽ động, cơ thể liền được ánh sáng màu vàng kim bao bọc.

Tiểu Niết Bàn Kim Thân!

Tiểu Niết Bàn Kim Thân hiện giờ hiển nhiên đã được Lâm Động tu luyện đến mức đại thành, tính ra cũng không hề thua kém Niết Bàn Kim Thân thật sự. Nếu tính trong cùng đẳng cấp thì khó lòng tìm được ai có sức mạnh được như hắn.

Có được Tiểu Niết Bàn Kim Thân này, độ khó cũng như mức nguy hiểm khi xung kích Niết Bàn Cảnh đã được hạ xuống mức thấp nhất.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ thời cơ chín muồi nữa thôi!

Bên ngoài, Tiểu Viêm cũng trong trạng thái tu luyện, rất nhiều những tia sáng màu đen dần tỏa ra từ bên trong, hình thành nên hư ảnh một con cự hổ bên ngoài cơ thể Tiểu Viêm. Cự hổ ngửa lên trời gầm rú, một luồng hấp lực cuồng bạo bùng phát, không ngừng hấp thụ Niết Bàn Khí ở xung quanh.

Tuy tốc độ hấp thụ của Tiểu Viêm không thể sánh được với Thôn Phệ Tổ Phù của Lâm Động, nhưng cũng đã vượt xa những cường giả nhân loại cùng đẳng cấp. Bất luận nói thế nào thì Tiểu Viêm cũng có huyết mạch của Thiên Ma Hổ Tộc, cộng với thể chất biến dị lại càng thêm đặc biệt. Sự hấp thụ cuồng bạo đó vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Tiểu Viêm.

Tiểu điêu ở bên cạnh cũng ngưỡng mộ nhìn Lâm Động và Tiểu Viêm. Bản thân hắn đang ở trạng thái Yêu linh, dù có tu luyện thì hiệu quả cũng rất nhỏ, vì thế nếu muốn thật sự lớn mạnh thì nhất thiết phải có cơ thể của chính mình.

- Lần này nhất định phải có Sinh Tử Chuyển Luân Đan!

Tiểu điêu nghiến răng, cảm giác giương mắt nhìn thực lực Lâm Động và Tiểu Viêm vượt xa quả thực không hay chút nào. Nó vốn dĩ là thiên tài của Thiên Yêu Điêu Tộc, cũng khá nổi danh trong Yêu Vực, hiện nay rơi vào tình cảnh này đương nhiên khó lòng chấp nhận nổi.

- Đợi khi thực lực của ta hồi phục, ta nhất định phải giải quyết bọn khốn kiếp đã ra tay đánh lén ta năm đó. Tưởng ẩn giấu khí tức, che lại dung mạo là ta không biết các ngươi là ai sao?

Nhớ lại cảnh tượng sinh tử hồi đó, trong mắt Tiểu điêu bỗng trào dâng sự hung hãn đáng sợ.

- Dám động thủ với điêu gia ta, các ngươi phải trả giá gấp trăm ngàn lần!

Năm đó, nếu không phải cuối cùng Tiểu điêu quyết đoán tự phát nổ thân thể,

để cho Yêu linh của mình chui vào Thạch phù thì e là giờ không còn sự tồn tại của nó nữa rồi.

Bao năm nay nếu không phải may mắn gặp được Lâm Động thì có lẽ Tiểu điêu cùng với thời gian đã biến mất hoàn toàn trên thế gian này. Mối huyết thù này nhất định nó phải trả bằng được!

Tiểu điêu thở phì phò, dần thu lại sát ý trong tim mình, nhìn Lâm Động với luồng khí tức đang mạnh dần, nheo mắt cười. Với tốc độ này chắc không lâu nữa là Lâm Động có thể đột phá Niết Bàn Cảnh, xung kích Niết Bàn Kiếp rồi.

- Tiểu tử, điêu gia liệu có phục hồi được nhục thể không phải dựa vào ngươi rồi. Tiểu tử ngươi tuy tiềm lực không nhỏ, nhưng giờ vẫn chưa thể khiến ta nhìn bằng con mắt khắc. Đợi bao giờ ngươi thật sự có thể vượt qua ta, dù ngươi muốn làm Đại ca của ta cũng không thành vấn đề!

Tiểu điêu nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp, rồi toét miệng cười, khẽ nói.

o0o Chớp mắt hai ngày tu luyện đã trôi qua, đài tu luyện vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Lâm Động và Tiểu Viêm hiển nhiên đã tiến vào sâu trong trạng thái tu luyện.

Bên trong yên tĩnh nhưng bên ngoài thì vô cùng náo nhiệt. Đan Hà là nơi hấp dẫn không ít người, hơn nữa phạm vi lại quá rộng, muốn không bị chú ý cũng khó.

Vì thế trong hai ngày này đã có ngày càng nhiều cường giả đến đây. Lần đầu tiên nhìn thấy Đan Hà rộng lớn này không một ai là không kinh ngạc. Nhưng rồi ngay sau đó là sự nuối tiếc, vì họ phát hiện Niết Bàn Khí quá đậm đặc, người thường căn bản không dám hấp thụ. Hơn nữa Đan Linh Thi trong Đan Hà cũng vô cùng phiền phức, chỉ cần lại gần một chút thôi là sẽ có vô số sự công kích khủng bố.

Phát hiện này khiến không ít người tức đến muốn hộc máu. Điều này giống

như một người sắp chết đói, phát hiện phía trước là một núi thức ăn, muốn lao tới ăn nhưng lại biết trong đó có độc, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Có điều, trí tuệ của con người là rất lớn, sau một thời gian không cam tâm, không lâu sau đã có người phát hiện trong Đan Hà có các đài tu luyện, ở đây tu luyện dường như có thể hấp thụ Niết Bàn Khí đã loãng hơn rất nhiều.

Phát hiện này không còn nghi ngờ gì đã dẫn đến một sự xáo động nhất định, mỗi đài tu luyện đều sẽ gây nên sự tranh đoạt quyết liệt mà tàn khốc.

Đồng thời lúc đó, khi trên Đan Hà nảy sinh vô số những trận thảm chiến, bên trong đài tu luyện, Lâm Động đang ngồi không biết từ bao giờ đã bị bao vây bởi một lượng lớn người. Người ở trung tâm chính là Vương Liệt, hiển nhiên đúng như Tiểu điêu nói, hắn sẽ không dễ dàng cho qua!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 495

Vượt Song Kiếp

Trên Đan Hà mênh mông rộng lớn, thỉnh thoảng lại có bóng người vụt qua rồi từ trong Đan Hà bay ra vô số những thân ảnh đỏ rực, ở khắp nơi trên Đan Hà liên tục xảy ra những trận đại hỗn chiến.

Lần này Viễn Cổ Bí Tàng mở ra hiển nhiên đã phá vỡ sự yên tĩnh bao năm qua của không gian này, từ đó khiến cho nơi này càng ngày càng hỗn loạn.

Lúc đó, tại một nơi nào đó cạnh Đan Hà, một lượng lớn nhân ảnh đang tụ tập, ánh mắt bọn họ đều chăm chú nhìn về một đài tu luyện trong Đan Hà, nơi có quầng sáng đỏ rực với sức mạnh lớn lao đang bao trùm.

Những nhân ảnh này mặc quần áo khác nhau, huy chương Vương triều trước ngực cũng không giống nhau, hiển nhiên không phải từ một Vương triều.

- Vương Liệt, tên tiểu tử Lâm Động đó đang trốn trong đó à?

Một nam tử cao gầy nhìn đài tu luyện rồi quay sang hỏi.

- Ừm! Ta tận mắt thấy hắn vào trong đó. Trần Cổ huynh, Vương triều Cổ Thi các huynh không phải rất thích Linh khôi sao? Vừa hay tiểu tử đó có một đầu Linh khôi Nhất cấp, nếu huynh có được nó chắc chắn sẽ là trợ lực không nhỏ.

Vương Liệt cười nói.

- Linh khôi Nhất cấp?

Nghe thế, ánh mắt gã nam tử được gọi là Trần Cổ không khỏi lóe lên sự tham

lam, cười nham hiểm:

- Ta đã nghe nói về tiểu tử đó, nghe nói cũng là một Thiên Phù sư, ta cũng muốn thử giao đấu với hắn xem liệu có lợi hại như tin đồn không.

- Ha ha, xem ra Trần Cổ huynh đánh giá hắn khá cao. Huynh đã vượt qua một lần Phong Lôi Kiếp, là một Thiên Phù sư Nhất ấn chân chính. Ta nghe nói hắn mới thành Thiên Phù sư không lâu, sao có thể sánh được với huynh?

Bên cạnh Vương Liệt là một người nhìn bộ dạng khá hiền lành, gương mặt nở nụ cười hiền hậu. Có điều những người quen hắn thì biết hắn là loại tâm địa độc ác, bộ dạng kia đã khiến không ít người thành vong hồn trong tay hắn.

- Hắc hắc, Trịnh Hắc Trụ, ngươi đừng giở giọng đó với ta. Nghe nói tiểu tử hắn từng đả thương cả Thạch Hiên của Vương triều Ma Nham, thủ đoạn không ít đâu. Ta sẽ không ngu ngốc mà gây chuyện với hắn.

Trần Cổ nhếch môi cười.

- Hai vị không cần cãi nhau, đúng là tiểu tử hắn có chút bản lĩnh, nhưng ba chúng ta đều là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn, huống hồ còn có vô số cường giả Niết Bàn khác. Bất luận hắn có thủ đoạn gì thì cũng khó lòng thoát khỏi cái chết. Giết hắn rồi, không chỉ Linh khôi là của chúng ta mà cả đài tu luyện này, chúng ta cũng chiếm cứ được. Tu luyện ở đây không chỉ không cần lo thiếu Niết Bàn Đan mà chưa biết chừng còn có thể xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ hai nữa.

Vương Liệt cười nói.

- Đài tu luyện này đúng là không tệ!

Tuy không thể hiện đồng ý với việc xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ hai mà Vương Liệt nói, nhưng Trần Cổ cũng như Trịnh Hắc Trụ đều nhìn đài tu luyện đang được quầng sáng bao phủ với ánh mắt tóe lửa. Xung quanh Đan Hà có vô

số những cuộc chiến tranh giành đài tu luyện, nếu chúng liên thủ lại chắc sẽ chiếm cứ được nơi đây, đến lúc đó thì lợi ích không ít.

- Hơn nữa lần này ta còn phái người đi mời Vương triều Ma Nham. Thạch Khôn hiện giờ đang xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ hai. Với thực lực của hắn chắc chắn sẽ thành công. Đến lúc đó hắn sẽ là Nhị Nguyên Niết Bàn, với ân oán giữa hắn và Lâm Động chắc chắn hắn sẽ đối phó với Lâm Động trước tiên. Vì thế tên tiểu tử đó chắc chắn khó lòng thoát được!

- Ồ, Thạch Khôn sắp xung kích Niết Bàn Kiếp lần hai?

Nghe vậy hai người Trần Cổ đều có phần chấn động. Bản thân chúng đã trải qua sự đáng sợ của Niết Bàn Kiếp, đương nhiên hiểu mỗi lần Niết Bàn Kiếp sẽ càng đáng sợ hơn. Lần đầu vượt qua Niết Bàn Kiếp đều suýt chết, với thực lực hiện tại mà vượt qua Niết Bàn Kiếp lần nữa thì chắc chắn sẽ thành cát bụi. Vì vậy khi nghe Thạch Khôn sẽ chắc chắn vượt qua Niết Bàn Kiếp lần hai, bọn chúng đều vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ.

- Lâm Động khiến thanh danh Vương triều Ma Nham giảm sút như vậy, Thạch Khôn sớm đã hận hắn tận xương tủy. Hắc hắc, nói ra thì hắn cũng quá ngông cuồng, có chút bản lĩnh là gây thù chuốc oán khắp nơi, lần này xem hắn trốn thế nào?

Ánh mắt hằn học của Vương Liệt nhìn về đài tu luyện của Lâm Động, nụ cười hung hãn đáng sợ, dường như hắn đã nhìn thấy cảnh tượng Lâm Động bị giẫm nát dưới chân mình.

- Tiểu tử, có bản lĩnh thì cả đời này làm rùa rụt cổ trong đó đi!

o0o Khi bên ngoài Đan Hà đang rơi vào trận đại hỗn chiến, bên trong đài tu luyện, Lâm Động vẫn ngồi lặng yên, không hề bị ảnh hưởng bởi sự hỗn loạn bên ngoài.

Ào ào!

Trong đài tu luyện, Lâm Động lặng yên ngồi khoanh chân, Niết Bàn Khí không ngừng bao quanh người hắn, văng vẳng còn có âm thanh như nước chảy, từ đó có thể thấy được mức độ hùng hồn của Niết Bàn Khí.

Dưới sự bao phủ của Niết Bàn Khí, từ trong mỗi lỗ chân lông, ánh sáng vàng kim lấp lánh chiếu ra, rồi máu thịt, thậm chí xương cốt, lục phủ ngũ tạng đều như được tạo ra từ vàng nguyên chất, tạo cảm giác kiên cố không thể phá hủy!

Niết Bàn Kim Thân!

Đây mới là dấu hiệu của cường giả Niết Bàn Cảnh thật sự. Nhờ có sự tôi luyện của Niết Bàn Khí, từ trong ra ngoài, mọi chỗ trên cơ thể hắn đã được tôi luyện đến cực hạn, cơ thể được cường hóa rất nhiều.

Một khi Niết Bàn Kim Thân đã được tạo, không chỉ phòng ngự tốt mà thậm chí sức mạnh, tốc độ cũng đều được tăng cường theo.

Cường giả Niết Bàn Cảnh sở dĩ có thể ngạo nghễ nhìn cường giả Tạo Hóa Cảnh, chủ yếu không phải vì có nguyên lực dồi dào hơn mà là vì có Niết Bàn Kim Thân. Với sự bảo hộ của Niết Bàn Kim Thân, cường giả Niết Bàn Cảnh gần như không coi công kích của cường giả Tạo Hóa Cảnh là gì. Đương nhiên điều này cũng không phải tuyệt đối, dù sao trên thế gian cũng có kẻ không thể dùng lý lẽ thông thường để đánh giá như Lâm Động.

Nhưng nếu nhìn từ góc độ đại chúng, cường giả Tạo Hóa Cảnh, thậm chí Bán Bộ Niết Bàn đối diện với cường giả Niết Bàn Cảnh có Niết Bàn Kim Thân thì đều không có bất cứ khả năng chiến thắng nào.

- Thành công tiến vào Niết Bàn Cảnh rồi sao?

Tiểu điêu nhìn ánh kim quang chói mắt, trên cơ thể Lâm Động lúc này đến huyết dịch cũng như biến thành màu vàng, ánh mắt đầy vui mừng, hỏi.

Người khác muốn xung kích Niết Bàn Cảnh còn có vài phần khả năng sẽ thất

bại, nhưng rõ ràng điều này đã không xảy ra với Lâm Động. Trong hai ngày qua, số Niết Bàn Khí mà hắn hấp thụ nếu chuyển thành Niết Bàn Đan thì ít nhất cũng phải hai triệu viên, nhưng nhờ có cơ thể chắc chắn mà Lâm Động đã hấp thụ được hết số Niết Bàn Khí có thể khiến không ít người nổ tung.

Quá trình này của Lâm Động đã diễn ra vô cùng thuận lợi, không gặp phải bất cứ trở ngại nào.

Với thực lực của Lâm Động sớm đã đủ tư cách xung kích Niết Bàn Cảnh rồi, nhưng hắn vẫn kìm nén lại đến giờ, và điều đó giúp hắn thế như chẻ tre phá tan mọi trở ngại.

Một luồng khí tức hùng hồn dần lan tỏa ra từ người hắn, rồi hòa vào quầng sáng đỏ rực kia. Khí tức này so với trước đây không chỉ mạnh hơn vài lần.

Lần này ngay cả Lâm Động cũng không rõ mình đã hấp thụ hết bao nhiêu Niết Bàn Khí. Dù sao hắn cũng đã dùng Thôn Phệ Tổ Phù ở mức tối đa, rồi hấp thụ Niết Bàn Khí ở xung quanh như điên cuồng, đến khi cảm thấy khó chịu đựng được nữa mới dần ngừng lại.

Theo tính toán của Lâm Động, có lẽ lượng Niết Bàn Khí hắn hấp thụ tương đương hai triệu viên Niết Bàn Đan. Nếu tin này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ gây chấn động không nhỏ. Ai cũng biết khi xung kích Niết Bàn Cảnh, lượng Niết Bàn Đan hấp thụ càng nhiều càng tốt, nhưng cũng phải có giới hạn, và giới hạn đó là cực hạn mà cơ thể chịu đựng được.

Mạnh như Thạch Khôn của Vương triều Ma Nham cũng chỉ chịu được tám mươi vạn viên Niết Bàn Đan, còn lượng của Lâm Động phải gấp Thạch Khôn đến mấy lần.

- Phù!

Một luồng khí màu vàng nhạt thở ra từ mũi Lâm Động. Hắn chầm chậm mở mắt, kim quang phát ra từ hai mắt tạo nên cảm giác rất uy nghiêm.

- Niết Bàn Cảnh!

Lâm Động khẽ nắm tay lại, sức mạnh đáng sợ đang sôi sục trong cơ thể, hắn biết giờ hắn đã có thể đối kháng với Thạch Khôn rồi. Lượng Niết Bàn Khí tương đương hai triệu viên Niết Bàn Đan kia không phải chuyện đùa!

Hơn nữa đây không phải cực hạn mà hắn muốn. Hắn đã từng nói phải xung kích cả Niết Bàn Kiếp khi đột phá lên Niết Bàn Cảnh.

Tiểu điêu nhìn thấy sự cuồng nhiệt trong mắt Lâm Động, hiển nhiên cũng hiểu ra điều gì, vội vàng thối lui.

- Niết Bàn Khí, hãy để ta thử xem ngươi đáng sợ thế nào?

Lâm Động gầm lên, tâm thần khẽ động, ánh kim quang thu lại, rồi một luồng sức mạnh cuồng bạo lan tỏa từ trong cơ thể hắn.

Cơ thể Lâm Động rung lên, dưới da có khói trắng bay lên.

Tiểu điêu tránh ra xa, chép miệng nhìn Lâm Động. Hắn biết trong cơ thể Lâm Động đang rất sục sôi.

Ầm ầm!

Nhưng khi Tiểu điêu chuẩn bị nhìn xem Lâm Động vượt qua Niết Bàn Kiếp thế nào thì sắc mặt hắn đột ngột thay đổi, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Phía trên đài tu luyện lúc này đột nhiên bị mây đen che kín, tiếng sét, tiếng sấm đì đùng.

- Đây là… Phong Lôi Kiếp của Thiên Phù sư?

Nhìn mây mù và những tia lôi điện kia, đồng tử Tiểu điêu co lại, hiển nhiên nó không ngờ Phong Lôi Kiếp của Thiên Phù sư lại đến cùng lúc với Niết Bàn Kiếp!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 496

Đại Phát Sâu Dày

Niết Bàn Cảnh chia chín nguyên, Thiên Phù sư chia mười ấn.

Niết Bàn Cảnh có Niết Bàn Kiếp đáng sợ nhưng không thể không vượt qua, còn Thiên Phù sư tương tự cũng có thứ mà bọn họ vừa yêu vừa hận, đó chính là Lôi Phong Kiếp!

Tinh thần lực vốn có thần lực điều động thiên địa, vì thế mà sau khi trở thành Thiên Phù sư, chỉ cần tinh thần lực đạt đến một mức độ nhất định là Lôi Phong Kiếp sẽ đến.

Đây là thứ sức mạnh hùng hồn được hình thành từ phong lôi, một khi Phong Lôi Kiếp hình thành, tinh thần lực của người vượt kiếp sẽ không tự chủ mà bị hút ra, rồi được phong lôi tẩy lễ. Nếu vượt qua được, tinh thần lực sẽ trở nên cô đọng và lớn mạnh hơn. Nhưng nếu không vượt qua thì tinh thần lực sẽ bị phong lôi đánh tan, hậu quả sẽ không hề nhẹ nhàng hơn việc thất bại trong việc xung kích Niết Bàn Kiếp.

- Niết Bàn Kiếp và Phong Lôi Kiếp cùng đến một lúc, tiểu tử này làm gì cũng khác người!

Tiểu điêu nhìn Phong Lôi Kiếp, rồi nhìn Lâm Động đang nhắm mắt chống chọi lại với Niết Bàn Kiếp, không kìm được toét miệng cười.

Tiểu điêu đã trải nghiệm rất nhiều, những người vừa tu luyện tinh thần lực và nguyên lực như Lâm Động không phải hắn chưa từng gặp, nhưng thường thì bọn họ sẽ tránh việc cả hai kiếp cùng đến một lúc. Vì hai đại kiếp này một cái sinh ra từ bên trong, một cái đến từ bên ngoài, dưới sự tấn công cả trong lẫn ngoài rất dễ

sẽ xảy ra điều không mong muốn.

Mà hậu quả của việc điều không mong muốn đó đương nhiên là vô cùng nghiêm trọng, không cẩn thận một chút thôi, mất mạng cũng chẳng có gì lạ.

Ở giữa đài tu luyện, toàn thân Lâm Động đỏ rực, Niết Bàn Kiếp trong cơ thể đã bùng phát. Tiểu điêu cũng cảm nhận được vào khoảnh khắc Phong Lôi Kiếp đến, khí tức của Lâm Động có chút hoảng loạn, nhưng ngay sau đó đã ổn định lại.

- Đại ca không sao chứ?

Tiểu Viêm lúc này cũng mở mắt ra, hơi lo lắng hỏi.

- Yên tâm, hai đại kiếp cùng đến tuy có chút rắc rối nhưng tiểu tử này không phải loại tầm thường, không dễ chết đâu!

Tiểu điêu nhởn nhơ nói.

Tiểu Viêm khẽ gật đầu, dường như cũng rất có lòng tin với Lâm Động. Dù sao những năm nay, bất luận gặp đối thủ nào thì người có thể cười đến cuối cùng đều là Lâm Động, người có vẻ như không có gì xuất sắc này.

- Thiên Ma Thần Biến kia, ngươi tu luyện thế nào rồi?

Tiểu điêu nhìn Tiểu Viêm, bỗng nhiên hỏi.

- Đã thành công đệ nhất biến rồi. Vũ kỹ này rất lợi hại!

Tiểu Viêm gãi gãi đầu, càng tu luyện sâu hơn Tiểu Viêm càng cảm nhận được sự bất phàm của thứ vũ kỹ này.

- Luyện thành đệ nhất biến rồi sao?

Tiểu điêu nhướng mày, vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng có chút chấn động.

Chỉ có hắn mới hiểu rõ Thiên Ma Thần Biến là vũ kỹ ở tầng thứ nào. Nó chính là vũ kỹ đỉnh cao của Thiên Ma Hổ Tộc.

Mà trong Thiên Ma Hổ Tộc, dù là tộc nhân có huyết mạch thuần chủng nhất, muốn tu luyện được Thiên Ma Thần Biến cũng phải chịu đựng vô vàn cực khổ. Vậy mà Tiểu Viêm chỉ mất một hai tháng là đã luyện thành đệ nhất biến. Tốc độ này mà Thiên Ma Hổ Tộc biết được chắc chắn sẽ gây nên một chấn động không nhỏ.

- Không hổ là kẻ có thể chất biến dị hiếm thấy!

Tiểu điêu cảm thán, trong lòng rất trông chờ và thành tựu sau này của Tiểu Viêm.

Uỳnh uỳnh!

Khi Tiểu điêu và Tiểu Viêm nói chuyện, lôi vân đã hình thành trên bầu trời. Những tiếng sấm rền vang lên không ngớt, rồi đột nhiên bùng phát một luồng hấp lực kỳ dị.

Dưới sự bạo phát của thứ hấp lực này, Tiểu điêu và Tiểu Viêm nhìn thấy nê hoàn cung của Lâm Động đột nhiên bắn ra một tia sáng, rồi một thân ảnh mờ ảo bay lên, cuối cùng lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Động.

Đạo thân ảnh này đương nhiên là tinh thần thể của Lâm Động. Lúc này hắn cũng ngẩng lên nhìn lôi vân với chút bất lực, rồi nhìn xuống phía dưới. Lúc này sắc đỏ rực trên thân thể hắn giống như muốn thiêu cháy tất cả, sức mạnh kinh hồn đang lan tỏa ra khắp nơi.

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi cũng xui xẻo thật, tinh thần thể đã bị kéo ra cả rồi. Niết Bàn Kiếp trong cơ thể thì làm sao đây?

Tiểu điêu nhìn tinh thần thể của Lâm Động bị cưỡng ép kéo ra khỏi Nê Hoàn Cung, cười cười, nói.

Lâm Động mỉm cười, cũng không có chút kinh hoàng nào mà ung dung nói:

- Niết Bàn Kiếp cũng chẳng có sức uy hiếp mấy với ta!

- Ồ?

Tiểu điêu có phần kinh ngạc, hiển nhiên nó không biết Lâm Động lấy đâu ra sự tự tin đó. Tinh thần lực bị kéo ra khỏi cơ thể là sẽ không bị người khống chế, làm thế nào để chống chọi lại với Niết Bàn Kiếp?

Sự nghi hoặc của Tiểu điêu rất nhanh đã được giải đáp. Hắn thấy từ nơi tim Lâm Động bỗng có một thứ ánh sáng trắng dịu nhẹ nhưng rất thần kỳ. Ánh sáng đó đi đến đâu cơ thể như rực cháy của Lâm Động lập tức trở lại màu sắc bình thường đến đó.

- Đây là… Thạch phù thần bí?

Nhìn thấy ánh sáng quen thuộc đó, Tiểu điêu khựng lại rồi kinh ngạc nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, Thạch phù thần bí vô cùng thần kỳ, chỉ cần có nó tọa trấn, bất luận Niết Bàn Kiếp cuồng bạo thế nào cũng không thể làm gì được Lâm Động. Như vậy là hắn sẽ có đủ thời gian giải quyết Phong Lôi Kiếp rồi.

Trên không trung, lôi vân lay động, ngay sau đó, một luồng lôi điện màu bạc xuyên qua không khí oanh kích về phía tinh thần thể của Lâm Động.

Sau một âm thanh trầm đục, tinh thần thể của Lâm Động nổ tung, rồi trên thân ảnh mờ ảo của hắn nhấp nháy vô số tia điện quang.

- Ha ha, dù hai đại kiếp nạn cùng đến cũng không làm khó được Lâm Động ta!

Lôi quang bao phủ khắp toàn thân, dưới sự tấn công của hai đại kiếp, ánh mắt

Lâm Động càng thêm cuồng nhiệt, hào khí tăng mạnh. Một luồng lực thôn phệ bùng phát, lôi quang đang xâm thực tinh thần lực chớp mắt đã bị cưỡng ép hút vào trong tinh thần thể. Như thế ngược lại khiến tinh thần thể của hắn càng cô đọng hơn.

- Thôn Phệ Tổ Phù, hiện ra!

Lâm Động bước ra một bước, một tấm phù văn cổ lão tựa như hắc động xuất hiện phía sau hắn chầm chậm tỏa ra lực thôn phệ đáng sợ.

Ầm ầm!

Lôi vân dường như bị Lâm Động kích nộ, từng tầng mây cuồn cuộn, vô số đạo phong lôi hung hăng oanh kích tinh thần thể của Lâm Động.

Nhưng Lâm Động không có dấu hiệu gì là tránh né, hắn dang hai tay ra mặc kệ cho lôi đình đánh lên người mình.

Rắc rắc!

Tinh thần thể của Lâm Động bị gãy mất một chân, ánh sáng chói mắt bắn ra, sự cuồng bạo đó đủ để tiêu hủy tinh thần lực của một Thiên Phù sư.

- Hút vào cho ta!

Nếu là Thiên Phù sư bình thường, đương nhiên sẽ không dám dùng tinh thần thể chống lại lôi đình như thế, nhưng Lâm Động nhờ có Thôn Phệ Tổ Phù nên không hề sợ hãi. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, Thôn Phệ Tổ Phù trên trán lập tức gia tăng tốc độ, lực thôn phệ bao trùm trời đất, lôi quang trên người Lâm Động dần biến mất, hiển nhiên là bị hắn thôn phệ cả rồi.

Cùng với sự thôn phệ đó, tinh thần thể của Lâm Động cũng nhanh chóng trở nên cô đọng, sức mạnh tinh thần lực cũng ngày một mạnh.

Tiểu điêu và Tiểu Viêm ở phía dưới nhìn cảnh tượng đó đều không khỏi chép

miệng tán thưởng. Niết Bàn Khí và Phong Lôi Kiếp vô cùng đáng sợ trong mắt của mọi người, thế nhưng đối với Lâm Động dường như chẳng có bao nhiêu sức uy hiếp.

Hiện giờ Lâm Động có Thạch phù thần bí tọa trấn, sự thần bí của nó ngay cả Tiểu điêu cũng không thể nói rõ hết. Có nó thì Niết Bàn Kiếp không thể tiêu hủy được Lâm Động.

Còn Phong Lôi Kiếp, tuy sau này không biết thế nào, nhưng ít nhất đợt Phong Lôi Kiếp thứ nhất trước mắt đây không thể làm khó được Thôn Phệ Tổ Phù.

Lâm Động có được Thạch phù thần bí và Thôn Phệ Tổ Phù, đương nhiên có tư cách để coi thường Niết Bàn Kiếp và Phong Lôi Kiếp.

- Thế gian này, không mấy người có thể nhẹ nhàng vượt qua hai đại kiếp như hắn… Tiểu điêu lắc đầu cảm thán. Nếu như những cường giả Niết Bàn Cảnh và Thiên Phù sư khác biết kiếp nạn bọn họ sợ hãi nhất mà Lâm Động lại dễ dàng vượt qua thế này chắc họ ghen tức đến thổ huyết mà chết mất.

Tiểu Viêm ở bên cạnh gật gật đầu. Dù sao Thạch phù thần bí và Thôn Phệ Tổ Phù đều là thần vật, không phải ai cũng có được.

- Tiếp theo chỉ đợi hắn vượt kiếp thành công là xong, thật thú vị. Ta còn tưởng sẽ được nhìn thấy cảnh tiểu tử hắn vô cùng thảm hại chứ.

Tiểu điêu vươn người, cứ nghĩ sẽ được nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm, nhưng không ngờ lại nhàm chán thế này.

Tiểu Viêm cười hiền hậu, cũng ngồi xuống ngửa mặt lên nhìn Lâm Động đang thôn phệ vô số lôi đình.

Trước sự chăm chú của hai người, bên trong đài tu luyện, tiếng sấm rền vang đinh tai nhức óc, từng đợt sóng lửa nóng bỏng rừng rực cháy, nhưng khí tức bên

trong đó lại như hoàn toàn thay da đổi thịt, ngày một mạnh mẽ hơn với tốc độ kinh người!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 497

Thực Lực Đại Tăng

Niết Bàn Kiếp và Phong Lôi Kiếp giằng co trọn vẹn gần nửa ngày, sấm sét giữa không trung cùng với hỏa nhiệt ba động phát ra từ trong cơ thể Lâm Động khiến cho cả đài tu luyện trở nên cực kỳ nóng rực, thậm chí ngay cả Niết Bàn Khí tràn ngập cũng bởi vì vậy mà trở nên cuồng bạo lên.

Hai loại đại kiếp đồng thời xuất hiện, đối với cường giả bình thường mà nói thì quả thật là chuyện xui xẻo mang tính hủy diệt. Chỉ có điều đối với Thạch phù thần bí và Thôn Phệ Tổ Phù của Lâm Động mà nói thì chỉ có tác dụng khiến thực lực của hắn có cơ hội tăng mạnh mà thôi.

Dù hai loại đại kiếp này cùng đến khiến Lâm Động có chút đau khổ, nhưng khi so sánh với thực lực tăng vọt thì chút đau khổ này quả thực hoàn toàn không đáng kể chút nào.

Bởi vậy, lúc trời gần tối thì ba động của màn hào quang đỏ thẫm bao phủ bên ngoài đài tu luyện mới dần yếu bớt, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Tại trung tâm đài tu luyện, thân ảnh Lâm Động lẳng lặng ngồi xếp bằng. Lúc này kim quang trên người hắn đã thu liễm lại, loại khí tức cuồng bạo lúc trước cũng theo kim quang ẩn sâu vào trong cơ thể Lâm Động.

Màu sắc làn da của Lâm Động cũng dần hồi phục lại bình thường. Nhìn hắn bình thản ở giữa không trung, hiển nhiên Niết Bàn Kiếp và Phong Lôi Kiếp đã biến mất, Lâm Động đã thuận lợi vượt qua.

Xuy!

Hai mắt đang đóng chặt đột nhiên mở ra, bên trong mơ hồ có phong lôi xẹt qua. Không khí trước mắt Lâm Động trong chớp mắt bị chấn bạo, phát ra tiếng nổ mạnh trầm thấp.

Rắc rắc!

Lâm Động chậm rãi cử động các đầu khớp xương, xương cốt phát ra tiếng răng rắc. Một cỗ lực lượng cường đại hơn so với lúc trước không biết bao nhiêu lần giống như miếng bọt biển hút đầy nước, từ trên thân thể hắn thẩm thấu ra ngoài.

Lòng bàn tay siết chặt, sau đó nện ra một quyền.

Bình!

Không khí vô hình dưới một quyền nhanh chóng ngưng tụ, sau đó trực tiếp bị áp súc thành một viên đạn pháo không khí vô hình, sau đó hung hăng nện lên màn hào quang đỏ thẫm, khiến cho màn hào quang tạo nên một trận ba động rất nhỏ.

Một quyền này nếu như nện lên người một cường giả bình thường thì chỉ e ít nhất cũng bị trọng thương.

Một quyền nện ra, tâm thần Lâm Động khẽ động, tinh thần lực tràn đầy nhanh như thiểm điện ngưng tụ quanh người, bao phủ lấy thân thể của hắn. Hai tay Lâm Động vung lên, theo tinh thần lực cường đại, hắn có thể cảm ứng được màn hào quang đỏ thẫm Niết Bàn Khí đang không ngừng vọt tới. Thậm chí hắn còn có thể cảm thấy màng hào quang đỏ thẫm còn có thể chảy ra, đem toàn bộ tình huống của Đan Hà thu vào trong đầu.

Mà đồng thời, hắn cũng phát hiện đám người Vương Liệt giống như hổ đói dòm mồi ở bên ngoài đài tu luyện cũng dần bừng lên từng trận hàn ý.

- Thành công vượt qua rồi sao?

Tiểu điêu và Tiểu Viêm lúc này cũng đem ánh mắt mừng rỡ chuyển về phía Lâm Động, mặc dù trong lòng đã có được đáp án, thế nhưng vẫn không nhịn được hỏi lại.

- Ừm!

Lâm Động mỉm cười gật đầu. Hắn có thể cảm nhận được thực lực của hắn bây giờ so với lúc trước quả thực không thể so sánh kịp. Vốn cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn đối với hắn có chút kiêng kỵ thì bây giờ lại không tạo thành bất cứ uy hiếp nào.

Lúc này vừa thử bạo phát một chút, hiệu quả thu được hiển nhiên vượt xa dự kiến của Lâm Động.

Bây giờ hắn càng thêm tin tưởng bản thân chắc chắn có thể cùng đối kháng với những cường giả Chiến trường Viễn Cổ. Mặc dù Diêm Sâm không rõ lai lịch lúc trước thực lực cực kỳ cường đại. Nhưng Lâm Động bây giờ dù không dám nói có thể nắm chắc thắng hắn, nhưng muốn đối kháng với hắn thì cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Đây chính là tự tin do thực lực mang lại!

- Đi thôi, chút phiền toái trong lúc tu luyện cũng nên hoàn toàn giải quyết thôi.

Lâm Động đáp xuống bên cạnh Tiểu điêu và Tiểu Viêm cười cười, trong nụ cười ngập tràn hàn ý.

Vừa rồi khi tinh thần lực khuếch tán ra, hắn cũng đã biết hành vi của đám người Vương Liệt. Lâm Động từ trước đến nay vẫn luôn người không phạm ta thì ta không phạm người. Chỉ có điều bây giờ nếu như người ta đã tính chơi trên đầu hắn thì hiển nhiên cũng không cần phải ngồi yên không quan tâm nữa rồi.

Tiểu điêu và Tiểu Viêm nghe thấy lời nói của Lâm Động thì ánh mắt cũng

nhìn thoáng qua màn hào quang đỏ thẫm, dường như đã nhận ra điều gì đó, cũng chậm rãi gật đầu.

o0o Bên cạnh Đan Hà, đám người Vương Liệt đang lơ lửng giữa không trung, ánh mắt của bọn hắn đều nhìn chăm chú vào trong đài tu luyện được Niết Bàn Khí che giấu. Trong mắt lóe lên hung quang, có vẻ không kiên nhẫn được nữa.

- Tên Lâm Động kia chẳng lẽ định ở trong này tu luyện cho đến khi mảnh không gian này đóng lại hay sao?

Vẻ mặt Trần Cổ gày gò, sắc mặt có chút âm trầm nhìn chằm chằm về phía đài tu luyện, trong giọng nói đã có chút mùi vị không kiên nhẫn được nữa. Bọn hắn đã canh chừng ở nơi này gần hai ngày, nếu như là bình thường thì có lẽ bọn hắn cũng không thèm để ý. Nhưng hiện giờ, nơi này chính là Viễn Cổ Bí Tàng, tất cả mọi người đều liều mạng lùng sục khắp nơi của bảo tàng. Mà bọn hắn lại để lãng phí thời gian đứng đây, nếu đổi lại là người khác thì e rằng cũng không thoải mái gì.

Mọi người ở một bên nghe vậy cũng đều khẽ gật đầu, xem ra hai ngày chờ đợi này đã khiến bọn chúng hao hết toàn bộ kiên nhẫn.

- Trần Cổ huynh, không cần phải gấp. Theo ta được biết thì trận pháp phòng hộ của đài tu luyện này thực sự không kéo dài được lâu, nhiều lắm là năm ngày thì sẽ tự động tiêu tán, tiểu tử kia trốn không được bao lâu nữa đâu.

Nhìn thấy bọn hắn không kiên nhẫn nổi nữa, Vương Liệt vội vàng nói.

- Hơn nữa, chỉ cần bắt được tên tiểu tử kia thì sẽ có thể đoạt được Linh khôi trong tay hắn. Vì loại bảo bối này, cho dù bỏ chút thời gian có lẽ cũng không lỗ đâu.

- Ha ha, đúng vậy! Mặt khác, đợi sau khi thu thập tiểu tử đó thì đài tu luyện này còn không phải là của chúng ta sao? Đến lúc đó, ở trong này tu luyện thì mọi

tổn thất còn không phải là thu lại hay sao?

Trịnh Hắc Trụ bề ngoài chất phác cũng cười nói, chỉ có điều sâu trong ánh mắt cũng không ngừng lóe lên những tia xảo trá.

- Hừ, vậy thì chờ một chút nữa. Tiểu tử này đúng là kiên nhẫn, chẳng khác gì con rùa đen. Đợi sau khi bắt được hắn thì ta phải cho hắn từ từ nếm thử thủ đoạn của ta.

Nghe thấy lời của hai người kia, sắc mặt của Trần Cổ lúc này mới hơi hòa hoãn lại, sau đó nói.

- Trần Cổ huynh, đến lúc bắt được tiểu tử kia, muốn xử trí thế nào thì đều tùy ý ngươi.

Vương Liệt nhếch miệng cười, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn.

Trần Cổ khẽ gật đầu, vừa định nhắm mắt chờ đợi thì thần sắc đột nhiên biến đổi, ánh mắt bỗng nhiên chuyển hướng về phía màn hào quang đỏ thẫm, cười lạnh nói:

- Cuối cùng cũng đã ra rồi sao?

- Ồ?

Nghe thấy lời này, Vương Liệt và Trịnh Hắc Trụ đều vội vàng quăng ánh mắt về phía màn hào quang. Quả nhiên nhìn thấy màn hào quang bao phủ đài tu luyện đang trở nên phai nhạt dần với tốc độ có thể nhìn thấy được.

- Ha ha, tiểu tử này rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa rồi!

Thấy vậy, Vương Liệt lập tức không nhịn được nữa, ngửa mặt lên trời cười lớn. Ánh mắt những tên cường giả Vương triều Thiên Ưng ở phía sau cũng lóe lên chút hưng phấn, bởi vì để giải quyết Lâm Động mà bọn hắn đã phải ở nơi này chờ lâu như vậy.

Lúc này, xung quanh Đan Hà còn có không ít người dừng lại ở đây. Mỗi một đài tu luyện trên Đan Hà đều có không ít người nhìn chằm chằm, nơi này cũng không ngoại lệ. Chỉ có điều nơi này đã bị Vương triều Thiên Ưng và ba đại Vương triều Cao cấp nhìn trúng. Những người khác mặc dù thèm thuồng, nhưng cũng hiểu rằng cơ hội đắc thủ không lớn cho nên cũng chỉ lưu lại nơi này để xem náo nhiệt, thuận tiện xem có cơ hội thừa nước đục thả câu gì không.

Hai ngày thời gian trôi qua, bọn hắn đều biết đám người Vương Liệt đang chờ Lâm Động đi ra. Mà đối với tên tuổi của Lâm Động, bọn hắn đều từng nghe nói qua. Ấn tượng đầu tiên đối với tên này đó chính là gây rắc rối. Lúc trước đắc tội với Vương triều Ma Nham, không ngờ rằng vừa mới tiến vào Viễn Cổ Bí Tàng không bao lâu đã đắc tội với Vương triều Thiên Ưng không hề thua kém.

Vương triều Thiên Ưng lúc này còn gọi đến không ít bằng hữu, còn là những cường giả tên tuổi vang dội, hiển nhiên là không muốn để cho Lâm Động có cơ hội chạy thoát. Vì thế cho nên ai cũng hiểu rằng lúc Lâm Động từ trong đài tu luyện đi ra thì sẽ là thời khắc hắn táng thân tại Đan Hà này.

Cũng chính bởi vì thế cho nên lúc bọn hắn nhìn thấy màn hào quang đỏ thẫm dần nhạt thì trong mắt đều lóe lên một tia thương hại.

- Ha ha, chuyện vui như vậy, sao ta có thể không vui được chứ?

Màn hào quang đỏ thẫm càng lúc càng mờ nhạt, một lát sau hoàn toàn tiêu tán. Sau đó, hai đạo thân ảnh liền xuất hiện dưới từng ánh mắt nhìn chăm chú. Cuối cùng, một tiếng cười khẽ từ trong đài tu luyện phát ra.

- Ta sẽ lập tức cho ngươi biết nên khóc hay nên cười. Lâm Động, hôm nay, Đan Hà này cũng sẽ chính là nơi táng thân của ngươi!

Hung quang trong mắt Vương Liệt tuôn tràn. Hắn gắt gao nhìn đạo thân ảnh từ trong màn hào quang đỏ thẫm hiện ra. Trong chớp mắt, hắn mơ hồ nhìn thấy đạo thân ảnh so với hai ngày trước có chút bất đồng. Chỉ có điều cảm giác này chỉ lóe lên rồi biến mất, hắn cũng không quá để ý.

Bất kể thế nào thì lúc này bọn hắn đã tập trung đội ngũ ba đại Vương triều Cao cấp, hơn nữa còn là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn hàng thật giá thật. Đội hình như vậy, hôm nay cho dù Lâm Động có ba đầu sáu tay chỉ e cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Trần Cổ huynh, Trịnh Hắc Trụ huynh, động thủ!

Vương Liệt quát một tiếng chói tai, sau đó giống như sợ Lâm Động xoay người bỏ chạy cho nên lời còn chưa dứt, cũng không đợi Lâm Động đáp thì thân hình chợt động, phóng về phía Lâm Động.

- Hắc hắc, tiểu tử, chúng ta đợi ngươi đã lâu rồi, ngoan ngoãn đem Linh khôi giao ra cho ta!

Ánh mắt tham lam của Trần Cổ nhìn về phía Lâm Động, sớm đã không kiên nhẫn được nữa. Gần như trong nháy mắt, âm thanh của Vương Liệt vừa dứt thì đã phóng ra nhanh như thiểm điện, tinh thần lực cường đại ngưng tụ quanh người gào thét.

Cuối cùng, chính là tên Trịnh Hắc Trụ bề ngoài chất phác. Hắn là người trời sinh cẩn thận đa nghi, cho dù là lúc này cũng không vọt lên trước tiên. Kinh nghiệm nhiều năm khiến hắn mơ hồ cảm thấy có chút bất an, chuyện hôm nay e rằng không dễ dàng gì.

Chỉ có điều loại cảm giác này cũng bị quẳng qua một bên giống như Vương Liệt vậy. Trịnh Hắc Trụ cũng không dò xét cẩn thận, một là thời gian không cho phép, hai là trận hình hiện nay của bọn hắn quả thật là quá cường đại. Mặc dù không dám nói là không chút sơ hở, nhưng cũng chắc đến chín thành là có thể giải quyết Lâm Động dễ dàng.

Bởi vậy cho nên Trịnh Hắc Trụ liền khẽ gật đầu, đem chút bất an quẳng ra khỏi đầu, cười lạnh một tiếng, sau đó dưới ánh mắt thương hại của những người xung quanh đối với Lâm Động, xông về phía hắn.

Ba đại cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn đồng loạt xuất thủ, ai cũng hiểu rõ việc này có nghĩa là thế nào.

Có lẽ, cái tên Lâm Động thanh danh có chút hiển hách tại địa vực Tây Bắc từ nay sẽ hoàn toàn biến mất tại Chiến trường Viễn Cổ, về sau cũng sẽ không còn ai nhớ đến hào quang mà hắn đã từng tỏa sáng nữa.

Dù sao đi nữa, trên thế giới này, trên vũ đài của cường giả, kẻ thất bại trải qua năm tháng sẽ bị xóa nhòa, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 498

Thế Như Chẻ Tre

Vút vút!

Ba đạo thân ảnh như quỷ mị bay qua không trung, nguyên lực hùng hồn lan tỏa khiến cả Niết Bàn Khí xung quanh đài tu luyện cũng bị chấn động tan đi phần nào.

Ba cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn cùng ra tay, thanh thế đó vô cùng lớn. Thiết nghĩ ba người bọn Vương Liệt không phải không chút dè chừng với mấy người bọn Lâm Động. Hơn nữa trước đó Vương Liệt cũng đích thân trải nghiệm sự lợi hại của lực thôn phệ của Lâm Động, nếu bị rơi vào đó, chắc chắn chiến đấu lực sẽ sụt giảm.

Vì thế lúc này chúng ra tay đều dùng toàn lực, nguyên lực cũng được vận dụng đến cực hạn, có ý muốn nhanh chóng giết Lâm Động với thủ đoạn tàn bạo.

Keng!

Tiểu Viêm vốn đang đứng đằng sau Lâm Động, thấy ba kẻ hung hăng lao tới, hung quang lập tức lóe lên trong mắt, nắm chặt cây thiết côn, lớp vảy trên côn cũng bật ra, lấp lánh hàn quang.

- Không cần động thủ.

Thế nhưng khi Tiểu Viêm chuẩn bị ra tay thì Lâm Động lại cười xua tay, trước bao ánh mắt chăm chú, hắn bước lên trước.

- Hắn muốn dựa vào sức mình chống lại ba Nhất Nguyên Niết Bàn sao?

- Đúng là gan to bằng trời! Ở Viễn Cổ Điện lần trước, dù hắn có dùng toàn lực thì cũng chỉ không phân cao thấp với một mình Thạch Hiên. Giờ ba người Vương Liệt, thực lực mỗi người đều chỉ hơn chứ không hề kém Thạch Hiên!

- Hắc hắc, cái này cũng khó nói. Từ khi nghe nói đến tên tiểu tử này, hắn hành sự quả thật khó mà dùng cách thông thường để đánh giá. Chẳng ai biết được lần này liệu hắn có thủ đoạn khác không.

Hành động như khoe khoang của Lâm Động đã gây nên không ít lời bàn tán. Rất nhiều người ở đây đã nghe nói về thực lực của Lâm Động, cũng vì thế mà họ mới kinh ngạc về việc Lâm Động có thể chống lại được Vương triều Ma Nham. Nhưng giờ không chỉ có một mà là ba cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn.

Vương Liệt cũng thấy sững người lại vì hành động của Lâm Động, nhưng rồi ngay lập tức hắn ánh lên vẻ vui mừng. Nếu Lâm Động để Tiểu Viêm ra tay có lẽ hắn còn thấy đau đầu. Nhưng Lâm Động lại một mình ra mặt, rõ ràng là muốn dùng sức của một mình mình chống lại ba người.

- Giết hắn đi!

Trần Cổ gầm lên, gương mặt nham hiểm ánh lên sự hung hăng. Chẳng có lý do gì để không tận dụng cơ hội dễ dàng này cả.

Thế nhưng, khác với hai người Vương Liệt, Trịnh Hắc Trụ vốn là người đa nghi, lúc này chút bất an kia dường như ngày một rõ rệt hơn.

Hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Động đang từ tốn bước ra, trên gương mặt Lâm Động không hề có chút hoảng loạn nào mà ngược lại còn có cảm giác như rất mong chờ điều này.

- Thiên Ưng Phá Sơn Trảo!

- Thi Âm Ma Tiếu!

Lúc Trịnh Hắc Trụ đang suy nghĩ thì hai người Vương Liệt đã ra tay. Hơn

nữa vừa chiêu đầu tiên đã là sát chiêu. Nguyên lực cuồng bạo lập tức Đan Hà cuộn trào lên.

- Chỉ là một tên tiểu tử từ Vương triều Hạ cấp, có gì phải sợ?

Lúc này không còn đường lui nữa, ánh mắt Trịnh Hắc Trụ tối lại, nghiến răng vận nguyên lực trong cơ thể.

- Hùng Bá Bát Hoang!

Trịnh Hắc Trụ ra tay cũng không chút nương tay, thi triển ngay vũ kỹ mạnh nhất mà hắn tu luyện. Nguyên lực hùng hồn ngưng tụ lại thành hình con gấu khổng lồ, đem theo sức mạnh hung tàn ập về phía Lâm Động.

Uỳnh uỳnh!

Ba cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn cùng ra tay, gần như trong chớp mắt đều đến trước mặt Lâm Động. Trước sự phong tỏa của nguyên lực, lúc này Lâm Động dù có muốn chạy cũng không thể.

Ầm!

Nguyên lực bùng phát quanh người Lâm Động, sức mạnh ấy không hề thua kém bất cứ ai trong bọn Vương Liệt.

- Nhất Nguyên Niết Bàn?

Sức mạnh bùng phát đó lập tức gây nên không ít tiếng hô kinh hãi. Thậm chí trong mắt ba người Vương Liệt cũng ánh lên sự không thể tin nổi.

Bọn chúng biết rõ ràng rằng, hai ngày trước nguyên lực của Lâm Động chỉ là Bán Bộ Niết Bàn. Theo chúng biết, cái duy nhất Lâm Động có thể xuất ra là tinh thần lực của Thiên Phù sư. Nhưng cảnh tượng trước mắt đây hiển nhiên đã khác hẳn với tin tình báo chúng được nhận.

- Đừng hoảng loạn, dù hắn có là Nhất Nguyên Niết Bàn thật cũng không thể chống lại được với ba người chúng ta!

Vương Liệt nhanh chóng nhìn hai người Trần Cổ, hắn có thể thấy được sự bất an trên gương mặt hai người đó, liền vội hét lên.

Kẻ địch loại này, nếu không nhanh chóng trừ khử, chắc chắn sẽ khiến chúng ăn ngủ không yên.

- Ngươi cũng đánh giá cao ba người các ngươi quá đấy!

Thế nhưng, nghe được tiếng hét đó, Lâm Động chỉ cười nhẹ. Khi chỉ là Bán Bộ Niết Bàn, hắn đã đánh bại được cường giả Niết Bàn Cảnh chân chính, huống hồ giờ thực lực của hắn đã tăng cao nhanh chóng. Tuy phải đối mặt với ba người nhưng với hắn cũng chẳng có gì khác biệt.

Hai tay Lâm Động biến nhanh vô số thủ ấn, chớp mắt, nguyên lực trong cơ thể bùng nổ, biến thành năm đạo quang trụ bắn thẳng lên trời.

Năm đạo quang trụ nhanh chóng ngưng tụ lại thành năm ngón tay khổng lồ, một luồng sức mạnh đáng sợ lan tỏa quanh năm ngón tay khổng lồ đó.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, ngũ chỉ đồng xuất, Đại Phá Thiên Địa!

Cùng với thực lực ngày một tăng, Lâm Động hiện nay đã có thể cùng một lúc thi triển cả năm chỉ của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.

Ầm ầm!

Ngũ chỉ ngưng tụ, cùng lúc lao xuống, không khí xung quanh như bùng nổ, thậm chí ngay Đan Hà ở phía dưới cũng bị chấn động nổi lên vô số những xoáy nước khổng lồ.

Trước vô vàn những ánh mắt kinh hoàng, năm ngón tay khổng lồ nhanh như chớp oanh kích thẳng vào công kích của ba người bọn Vương Liệt.

- Phá!

Vào khoảnh khác ấy, ánh mắt Lâm Động bỗng chốc trở nên lạnh thấu xương, một tiếng hét lạnh lùng vang lên.

Ầm ầm!

Những luồng khí lãng năng lượng cuồng bạo dâng trào điên cuồng, sau đó trên gương mặt đầy hung quang của ba kẻ bọn Vương Liệt liền hiện lên vẻ kinh hãi.

Vì bọn chúng nhìn thấy, dưới sự oanh kích của năm ngón tay kia, công kích của chúng bị đánh tan hoàn toàn. Năm ngón tay khổng lồ kia đã phá tan tành công kích, đồng thời cũng đập tan sự tự tin của chúng.

Lúc ấy chúng mới cảm thấy lưng ướt đẫm mồ hôi. Lâm Động trước mặt đã khác hẳn một trời một vực với hai ngày trước đây!

Rầm!

Khi ánh mắt vẫn còn đầy kinh hãi, năm ngón tay khổng lồ kia đã bay tới với khí thế của một tảng thiên thạch oanh kích thẳng lên người chúng.

Phụt!

Ba đạo thân ảnh như diều đứt dây, ba ngụm máu tươi bắn ra, cuối cùng cả ba rơi xuống cạnh Đan Hà một cách thảm hại.

Hai bên vừa ra tay đều dùng sát chiêu, nhưng cuối cùng, kết quả đã vượt xa những gì tất cả mọi người dự liệu.

Xung quanh Đan Hà, tất cả im lặng như tờ, ai cũng bị chấn động vì cảnh tượng vừa rồi. Một chiêu đánh bại ba cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn, thủ đoạn gì đây? Thiết nghĩ chắc chỉ có cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai mới có! Nhưng Lâm Động hai ngày trước chỉ là Bán Bộ Niết Bàn mà giờ

đã thi triển ra được.

Lúc ấy, Lâm Động bay tới, Thiên Ngạc Cốt Thương xuất hiện trong tay, đầu mũi thương bắn ra những tia hàn quang nhằm vào những yếu huyệt của chúng.

Với kẻ địch, Lâm Động chưa từng biết nhân từ, đã động thủ thì phải tiêu diệt mọi rắc rối.

Sát khí lạnh như băng lan tỏa từ trên người Lâm Động khiến không ít người tim phải thắt lại.

Ba kẻ bọn Vương Liệt thấy Lâm Động sát khí đằng đằng lao tới, sắc mặt trắng bệch. Vương Liệt vội ngẩng lên nhìn bốn phía, hét lớn:

- Thạch Khôn huynh, sao còn chưa ra tay?

Ầm!

Vương Liệt vừa dứt lời, trên bầu trời cách đó không xa, một luồng nguyên lực cuồng bạo đem theo sát ý ập tới.

Đồng tử Lâm Động co lại, cây cốt thương trong tay đâm mạnh, bắn ra thương quang đánh tan nguồn nguyên lực cuồng bạo kia, rồi hắn ngẩng lên nhìn về phía đó.

- Thạch Khôn cuối cùng cũng vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai rồi sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 499

Rắc Rối Đến Tận Nơi

Xung quanh Đan Hà, những người đang vô cùng kinh ngạc vì sức mạnh khủng khiếp mà Lâm Động thể hiện, lúc này cũng giật mình vì cảnh tượng bất ngờ này. Sau đó như nghĩ ra điều gì, lập tức nhìn lên trời, chỉ nghe thấy vô số những âm thanh xé gió vang lên. Một luồng nguyên lực mạnh mẽ tràn tới khiến ai cũng phải tái mặt.

- Là Vương triều Ma Nham!

- Nghe nói Thạch Khôn cuối cùng đã vượt qua Niết Bàn Kiếp thứ hai rồi!

- Đúng là cừ thật, Nhị Nguyên Niết Bàn, dù nhìn trong phạm vi cả địa vực Tây Bắc này cũng là nhân vật hàng đầu. Thạch Khôn quả nhiên không hổ là thiên tài của Vương triều Ma Nham!

- Nhưng hôm nay thật sự có kịch hay xem rồi. Tuy Thạch Khôn đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai nhưng Lâm Động hiện giờ cũng không phải loại vừa. Nếu hai người đó chạm trán chưa biết được ai sẽ chết trong tay ai đâu.

- Đúng thế!

- … Theo sau những âm thanh xé gió ngày một kịch liệt, một lát sau, rất nhiều thân ảnh cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Sau khi nhìn thấy những người đó, xung quanh Đan Hà lập tức rộ lên những tiếng xôn xao.

Vút vút!

Từng thân ảnh bay vút tới như chớp, cuối cùng lơ lửng phía trên Đan Hà.

Đứng đầu là một kẻ mặc hắc y, vẻ mặt âm u, lạnh lẽo. Ngoài Thạch Khôn ra còn có thể là ai?

Thạch Khôn hiện giờ cũng đã mạnh hơn vài ngày trước rất nhiều. Nguyên lực mạnh mẽ không ngừng lan tỏa, thậm chí không khí cũng như run rẩy. Trên cơ thể hắn, kim quang như ẩn như hiện, đó chính là dấu hiệu cho thấy Niết Bàn Kim Thân đã mạnh hơn. Rõ ràng là trong mấy ngày này Thạch Khôn thật sự đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai!

Thạch Khôn vừa xuất hiện, ánh mắt lạnh băng đầy sát ý đã nhìn về phía Lâm Động. Rồi đồng tử hơi co lại, rõ ràng là hắn cũng nhận ra thực lực Lâm Động đã được nâng cao.

- Không ngờ chỉ trong hai ngày mà ngươi đã đột phá Niết Bàn Cảnh. Hơn nữa còn vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ nhất!

Thạch Khôn nhìn chằm chằm Lâm Động, từ tốn nói.

Bọn Thạch Hiên đứng sau nghe vậy đều giật mình, nhìn Lâm Động như nhìn thấy quỷ vậy. Đặc biệt là Thạch Hiên, hắn thực sự khó lòng tin được, một Lâm Động chỉ dựa vào thủ đoạn đặc biệt mới kháng cự được với hắn, chỉ trong hai ngày đã đuổi kịp hắn, hơn nữa còn có dấu hiệu vượt qua hắn.

- Trong hai ngày này, ngươi vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai cũng khiến ta vô cùng ngạc nhiên.

Thiên Ngạc Cốt Thương chỉ xuống đất, ánh sáng sắc bén ẩn hiện nơi đầu mũi thương. Lâm Động cười cười nhìn Thạch Khôn. Đúng là hắn có phần ngạc nhiên, vốn nghĩ tốc độ của mình đã là nhanh rồi, nhưng không ngờ Thạch Khôn cũng không hề thua kém.

Xem ra tên này đúng như tin đồn, hắn đã sớm có tư cách vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai rồi, chỉ là để đảm bảo an toàn nên không thực hiện ngay mà thôi.

- Đối thủ như ngươi nếu không nhanh chóng giải quyết sẽ khiến ta ăn ngủ không yên.

Thạch Khôn nhếch mép lộ ra hàm răng trắng. Lúc nói câu này hắn không hề che giấu sát ý nhưng cũng có một chút dè chừng. Hiển nhiên sự tiến bộ vượt bậc của Lâm Động cũng khiến hắn thấy nguy hiểm. Hắn hiểu rằng không giết Lâm Động càng sớm càng tốt thì chưa biết chừng vị trí của hai bên sẽ bị đổi.

- Ta cũng nghĩ vậy!

Lâm Động cười cười, nụ cười cũng mang đầy sát ý.

Những người xung quanh nghe hai người nói chuyện là biết hôm nay căn bản không có bất cứ cơ hội hòa giải nào.

Không khí căng thẳng lan tỏa khắp nơi. Lúc này bọn Vương Liệt cũng vội vàng rút lui, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nhìn Lâm Động.

Trong mắt Trần Cổ và Trịnh Hắc Trụ vẫn còn sự kinh hãi, hiển nhiên chúng bị thủ đoạn của Lâm Động khiến cho chấn động không nhỏ. Chúng biết Lâm Động quả thực có đủ năng lực để giải quyết chúng.

Chúng đã có ý định rút lui, ít nhất thì trước khi Lâm Động và Thạch Khôn phân thắng bại, chắc chắn chúng sẽ không dám động thủ lần nữa. Dù sao giữa chúng và Lâm Động cũng chẳng có ân oán gì quá lớn. Nhận lời với Vương Liệt cùng động thủ cũng chỉ vì bảo vật của Lâm Động. Nhưng thực lực của Lâm Động đã đủ khiến sự tham lam kia biến mất.

Vì thế, khi Vương Liệt thấy ánh mắt bất định và có sự oán trách của hai tên đó, trong đầu thầm chửi hai tên nhát gan. Mặc dù chửi vậy, nhưng khi nhìn Lâm Động đang đối mặt với Thạch Khôn, hắn cũng chỉ đành nuốt một miếng nước bọt, không dám động thủ nữa.

- Tuy thực lực của ngươi khiến ta rất ngạc nhiên, nhưng kết cục của ngươi

hôm nay cũng chỉ có một mà thôi.

Nguyên lực hùng hồn bao quanh người Thạch Khôn, hắn từ trên cao nhìn Lâm Động, ngữ khí đầy tự tin và kiêu ngạo.

Hắn biết rất rõ mình mạnh đến mức nào. Giờ hắn cũng đã có tư cách tiến vào Niết Bàn Bảng rồi. Nhìn ra khắp Chiến trường Viễn Cổ hắn cũng là nhân vật ưu tú. Lâm Động còn khoảng cách không nhỏ với hắn.

Nhưng nhìn sự tự tin đó của Thạch Khôn, Lâm Động chỉ cười, giơ bàn tay ra, thản nhiên nói:

- Ra tay đi, để ta xem sự tự tin của ngươi thế nào?

- Ngươi sẽ phải hối hận!

Vẻ mặt Thạch Khôn đầy hung hãn, thân hình khẽ động, ánh kim quang chói lòa phát ra từ trong cơ thể. Ngay sau đó hắn đã xuất hiện trước mặt Lâm Động, cả cánh tay như được đúc từ vàng thật, kim quang chói lọi lan tỏa.

Ầm!

Một quyền tung ra, không khí quanh đó mấy chục mét đều như bị chèn ép dưới nắm đấm của Thạch Khôn. Nguyên lực cuồng bạo cuồn cuộn như thủy triều ập tới Lâm Động.

Ánh kim quang tương tự cũng bao phủ quanh người Lâm Động. Tuy hắn chỉ vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ nhất nhưng dựa vào nền tảng vững chắc, hắn tự tin mình không thua kém Thạch Khôn. Vì thế cũng nắm tay lại tung ra một quyền.

Ầm!

Ánh kim quang từ hai cú đấm lao vào nhau, tiếng nổ trầm đục lập tức vang lên, năng lượng cuồng bạo trào dâng cuộn trào. Thậm chí Niết Bàn Khí mịt mù

trong Đàn Hà cũng bị chấn động tản đi hàng trăm mét.

Hai nắm đấm vừa chạm nhau đã bật ra, hai người đều lùi sau mấy bước, những nơi bàn chân bước đến không khí như bùng nổ.

Chỉ dựa vào sức mạnh đối mặt trực diện, nhưng Lâm Động cũng không hề bị rơi xuống thế hạ phong, điều này khiến không ít người phải kinh ngạc.

- Bản lĩnh không tệ! Nhưng ta muốn xem xem cơ thể ngươi có chống lại được Mệnh Ma Đao của ta không?

Thạch Khôn hơi nheo mắt lại, cuối cùng dẹp hẳn sự khinh thường đi. Bàn tay nắm lại, ánh kim quang biến thành một thanh đại đao kim sắc, hàn quang lóe sáng, hiển nhiên đây là thứ Linh bảo Địa cấp không tầm thường.

Xoẹt xoẹt!

Thạch Khôn bước ra, cây kim đao trong tay bắn ra vô số ánh đao quang, đem theo kình phong mạnh mẽ tấn công tới tấp về Lâm Động.

Chỉ một đạo đao quang đó cũng đủ chặt đôi một cường giả Niết Bàn Cảnh. Với uy thế mạnh mẽ như thế này, cho dù là Nhất Nguyên Niết Bàn cũng chẳng dám coi thường.

Lâm Động nheo mắt lại, tay nắm chặt Thiên Ngạc Cốt Thương, tinh thần lực lan tỏa, thu thập quỹ đạo của những ánh đao quang đó.

Rồi Lâm Động nhanh chóng điểm mũi chân, cơ thể lao vút về phía những ánh đao quang đầy trời kia.

Vút!

Một đạo tàn ảnh bay qua vô số ánh mắt. Đối mặt với lượng đao quang mù mịt trời, thân ảnh đó tựa như chiếc thuyền nan trên ngọn sóng, nhìn có vẻ bất định nhưng không hề có dấu hiệu bị đánh chìm.

Tất cả ánh đao quang đều lướt sát qua người Lâm Động, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay hắn bỗng ngưng tụ ra một đạo hàn quang lạnh lẽo.

Ánh sáng ngưng tụ, dường như nguyên lực toàn thân Lâm Động đều tụ lại ở một điểm, vô cùng mạnh mẽ.

Ánh mắt Lâm Động lặng như mặt nước, không chút xao động. Đao quang trước mắt cuối cùng bỗng tan biến hết, rồi từ mắt bắn ra một tia sáng sắc lạnh, cánh tay vươn ra, kim quang lan tỏa, xé tan không khí nhằm thẳng trán Thạch Khôn lao tới!

Đồng tử Thạch Khôn co lại, hiển nhiên hắn không thể ngờ Lâm Động lại tránh được công kích của mình, hơn nữa còn xuất hiện trước mặt mình.

- Kim Thân Tráo!

Ánh kim quang kia chưa đến nơi, nhưng trán Thạch Khôn đã có một điểm đỏ, ngay sau đó một quầng kim quang tỏa ra từ cơ thể Thạch Khôn bao bọc lấy hắn.

Keng!

Thiên Ngạc Cốt Thương của Lâm Động đâm vào ánh kim quang, bắn ra những tia sáng chói lòa phát ra âm thanh giòn tan.

- Ha ha, Lâm Động, chỉ cần vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai là sẽ biến Niết Bàn Kim Thân thành tầng lớp phòng hộ. Kim Thân Tráo của ta, ngươi không phá được đâu!

Nhìn Lâm Động bị chặn lại ở ngoài, Thạch Khôn ngửa mặt cười lớn, rồi ánh mặt lạnh băng, giọng nói âm u vang lên.

- Đừng tưởng chỉ ngươi có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy vũ kỹ đỉnh cao của Vương triều Ma Nham chúng ta! Ngươi ngông cuồng lâu như thế là đủ rồi!

Hai tay Thạch Khôn hợp ấn, kim quang bùng phát, nguyên lực thiên địa điên cuồng tụ lại nơi bàn tay hắn.

Động tĩnh này khiến vô số người động dung, ai cũng biết Thạch Khôn sắp dụng thủ đoạn thật sự nhằm triệt để giải quyết Lâm Động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 500

Linh Vũ Kỹ

Nguyên lực thiên địa sục sôi mãnh liệt, vô số luồng nguyên lực cuồng bạo ào ạt tràn về phía Thạch Khôn, ánh kim quang chói mắt bùng phát.

Tất cả ai cũng kinh hoàng vì thanh thế này, điều này có thể thấy Thạch Khôn đã dùng đến sát chiêu.

- Kim Ma Thiên Kình!

Bọn Thạch Hiên nhìn cảnh tượng đó cũng vô cùng chấn động. Bọn chúng vô cùng hiểu Thạch Khôn đang thi triển vũ kỹ ở đẳng cấp nào. Ở Vương triều Ma Nham đây cũng là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng, không hề thua kém Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ của Lâm Động.

Vũ kỹ lớn mạnh như thế phối hợp với thực lực Nhị Nguyên Niết Bàn, uy lực sẽ ra sao không cần nói cũng biết.

Hiển nhiên là Thạch Khôn định dùng tuyệt học này để kết thúc mọi danh tiếng mà Lâm Động tạo nên được từ Chiến trường Viễn Cổ này.

Kim quang chói lọi ngưng tụ trên bàn tay Thạch Khôn, mơ hồ có một tia sáng hơi tối như ẩn như hiện. Nó không sáng, nhưng Lâm Động có thể cảm nhận được một mối nguy hiểm, ánh mắt hắn lập tức trở nên nặng nề.

Hắn chưa bao giờ coi thường Thạch Khôn, thực lực Nhị Nguyên Niết Bàn, dù thực lực hiện nay của Lâm Động đã tăng cao nhưng cũng không thể coi thường. Sư tử bắt thỏ cũng phải dùng hết sức, huống hồ giữa hắn và Thạch Khôn, nhìn từ bên ngoài, hắn giống thỏ hơn… Phía sau lưng Lâm Động, Tiểu Viêm cũng cảm

nhận được sự ngang ngược của một chiêu này. Tay hắn nắm chặt lấy thiết côn, ánh hắc quang dần lan tỏa trên cơ thể, chuẩn bị động thủ.

- Kim Ma Thiên Kình!

Thanh thế đạt đến cực hạn, vô số những vòng kim quang tản ra từ cơ thể Thạch Khôn. Hắn nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh băng, khóe miệng nhếch lên cười dữ dằn, rồi hét lên.

- Lâm Động, vận may của ngươi đến đây là hết!

Thạch Khôn bỗng bước chân ra, kim quang trong tay Thạch Khôn bỗng thu lại rồi biến mất, thay vào đó là một thứ ánh sáng tối hơn. Sức mạnh lan tỏa từ nó mạnh mẽ đến mức Lâm Động cũng cảm thấy sợ hãi, có cảm giác như thứ ánh sáng đó có thể chặt đứt mọi vật.

Vút!

Hiển nhiên Thạch Khôn không định cho Lâm Động bất cứ thời gian rảnh nào. Hắn vung tay lên, trời đất lập tức tối sầm, tựa như mọi ánh sáng đều bị tia sáng tối kia hút vào. Không trung như tách rời, những nơi tia sáng đó đi qua đều để lại một vệt kim sắc.

Uỳnh!

Đan Hà phía dưới cũng xuất hiện một đường rãnh khổng lồ, còn nhìn thấy cả hàng trăm cỗ Đan Linh Thi dưới sự xâm thực của kình phong biến thành cát bụi.

Cảnh tượng ấy khiến không ít người da đầu tê dại, trận thế này quả thật khiến người ta phải kinh hãi.

Ánh kim quang kia lớn dần trong mắt Lâm Động, hắn hít sâu một hơi rồi hai mắt ánh lên tia sáng kỳ dị. Không phải sự sợ hãi mà lạ sự mong chờ.

Hai tay hắn biến hóa ra vô số thủ ấn, chính là Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ.

Rõ ràng Thạch Khôn cũng khá hiểu Lâm Động, vừa thấy động tác đó hắn lập tức hiểu ý định của Lâm Động. Hắn cười lạnh, dù Lâm Động có vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng nhưng thực lực hai bên cách nhau cả một tầng thứ, Lâm Động không thể chống lại được công kích chí mạng của hắn.

- Ngươi tự tìm đến cái chết rồi!

Bọn Thạch Hiên phía sau Thạch Khôn xuất hiện vẻ mặt chế giễu. Chúng cũng biết được ý đồ của Lâm Động, nhưng với chúng đó chỉ như châu chấu đá xe.

Xoẹt!

Lâm Động coi như không biết đến những ánh mắt giễu cợt kia, hai tay nhanh như chớp biến thủ ấn, rồi năm đạo quang trụ hình thành từ nguyên lực bắn ra từ đỉnh đầu hắn.

Quang trụ bắn xuyên qua tầng mây, rồi tất cả cùng nhìn thấy hư không như bị tách đôi, một thứ khí tức như đến từ thời Viễn Cổ tỏa ra từ hư không.

Năm ngón tay cổ xưa không biết đã cô đọng hơn trước đây bao nhiêu lần một lần nữa phá không xuất hiện trên bầu trời, sức mạnh cuồng bạo không ngừng lan tỏa.

- Ta đã nói rồi, cái này vô dụng với ta. Ngươi chỉ đang giãy chết mà thôi!

Thạch Khôn ngạo nghễ nhìn năm ngón tay cổ xưa, sức mạnh trên đó đúng là rất mạnh nhưng không hề có dấu hiệu vượt qua công kích của hắn.

Lâm Động nhìn hắn, khóe miệng cong lên quỷ dị, rồi hai tay hợp lại, miệng nói:

- Lẽ nào ngươi cho rằng vũ kỹ này của ta chỉ là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp cao đẳng thôi sao?

Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ là vũ kỹ cao cấp nhất trong Tạo Hóa Võ Bi, Lâm Động không biết tông phái Viễn Cổ xưa kia rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng ít nhất từ Hắc Đồng Lão Nhân kia cũng biết chắc chắn là không tệ. Mà Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ này lại là vũ kỹ trấn phái của tông phái Viễn Cổ. Càng hiểu về bộ vũ kỹ này Lâm Động càng cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó.

Những gì hắn thi triển trước đây chỉ ở mức bề mặt của bộ vũ kỹ này mà thôi!

Thạch Khôn nghe vậy, đồng tử hơi co lại rồi phì cười, coi như Lâm Động đang cố tình ra vẻ. Vũ kỹ vượt qua Niết Bàn chỉ có thể có được từ truyền thừa của các tông phái Viễn Cổ, cơ duyên của Lâm Động có tốt thế nào thì cũng không thể có được.

Dù nghĩ vậy nhưng mơ hồ Thạch Khôn cũng thấy bất an, hơi lưỡng lự một chút, sát khí lóe lên trong mắt, ánh kim quang nhanh chóng bùng phát.

Lâm Động đều nhìn thấy hết mọi biểu hiện nét mặt của Thạch Khôn, hắn nhếch mép, rồi bàn tay giơ ra.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, dung hợp!

Tiếng hét trầm vang lên, rồi tất cả nhìn thấy năm ngón tay khổng lồ kia đột ngột ngưng tụ lại thành một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay đó ánh lên màu vàng cổ xưa, bên trên dường như có rất nhiều vết sẹo như bàn tay của một nông phu, nó mang trong mình một thanh thế đáng sợ.

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc bàn tay hình thành, không gian xung quanh bỗng rung chuyển dữ dội, hư không bắt đầu sụp đổ, khi ấy mơ hồ có một đạo thân ảnh đang đứng chắp tay sau lưng.

Không nhìn rõ được thân ảnh đó, nhưng khi hắn xuất hiện, tất cả đều cảm thấy đất trời yên lặng, thậm chí Đan Hà vốn đang sôi sục cũng lặng yên một

cách kỳ lạ.

Dường như trước mặt thân ảnh đó, cả trời đất cũng trở nên nhỏ bé!

- Đây là… vũ kỹ có linh tính? Linh Vũ kỹ?

Trời đất tĩnh lặng, rồi bỗng nhiên, một tiếng hét lạc giọng chói tai vang vọng trong không gian.

Vũ kỹ có linh tính được gọi là Linh Vũ kỹ. Thứ vũ kỹ này có linh tính của người sáng tạo ra nó. Một khi thi triển sẽ gọi được linh tính từ nơi u minh, uy thế của nó mới thật sự là kinh thiên động địa.

Mà nó chính là thứ vũ kỹ vượt qua vũ kỹ Niết Bàn, Linh Vũ kỹ!

Người sáng tạo được thứ vũ kỹ này có ai là không phải đại nhân vật chân chính trong trời đất? Ngay cả trời đất cũng chẳng thể hủy diệt được họ. Nhân vật như thế, dù chỉ là chút linh tính còn lại cũng không phải thứ hạng mà những kẻ giờ mới vất vả khổ sở ở mức Niết Bàn Cảnh có thể so sánh được.

Bọn Thạch Hiên lúc này sắc mặt tái nhợt, bọn chúng sợ hãi nhìn thân ảnh mờ ảo trong hư không, cơ thể run rẩy, hai chân mềm nhũn như muốn quỳ xuống.

Ba người Vương Liệt cũng nhìn cảnh tượng đó một cách kinh hãi, hiển nhiên chúng không thể ngờ Lâm Động lại có được tuyệt chiêu đầy tính uy hiếp thế này.

- Hắn… không thể đắc tội được!

Trần Cổ nuốt một ngụm nước bọt, nói.

Trịnh Hắc Trụ cũng gật đầu, rồi cả hai nhìn Vương Liệt trừng trừng, nếu không phải vì hắn thì chúng đâu có động đến Lâm Động, nhưng cũng may là vẫn còn cơ hội thoát thân.

- Linh Vũ kỹ… sao có thể?

Không chỉ những người xung quanh, Thạch Khôn cũng sững người, hắn nhìn hư ảnh trên không trung, đồng tử co lại, sự kinh hãi đã đạt đến cực điểm.

Ầm!

Trước bao ánh mắt kinh hoàng, đạo hư ảnh kia khẽ động một chút, rồi tất cả cùng thấy hư ảnh thò ra bàn tay khẽ phất xuống.

Bàn tay khổng lồ theo cái phất tay của hư ảnh, nhẹ nhàng bay về về phía thứ ánh sáng của Thạch Khôn.

Rắc rắc!

Khi hai bên chạm nhau không hề có những âm thanh đinh tai nhức óc. Dường như ánh sáng vàng kim sẫm màu kia bị nứt thành vô số đường, cuối cùng trước sắc mặt không còn hột máu của Thạch Khôn, hoàn toàn biến mất không còn dấu vết.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 501

Đánh Bại Thạch Khôn

Crắc!

Một âm thanh giòn tan truyền tới từ không trung khiến đồng tử của vô số người phải co rút lại. Bởi vì bọn họ nhìn thấy, dưới bàn tay cổ lão khổng lồ kia, công kích dường như đã ngưng tụ toàn bộ sức lực của Thạch Khôn, đạo tia sáng ám kim sắc mang theo sức mạnh to lớn đủ để tiêu hủy một cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn kia, cũng nhanh chóng bị chấn cho xuất hiện hàng loạt những vết nứt vỡ, cuối cùng nổ tung, biến thành một đám quang điểm tung tóe khắp bầu trời.

Linh Vũ kỹ không ngờ lại có thể mạnh mẽ và đáng sợ đến mức độ như thế này!

Phụt!

Công kích đã bị cường hãn hủy diệt, sắc mặt Thạch Khôn cũng trở nên nhợt nhạt, khí huyết trong cơ thể đảo lộn, cuối cùng không kìm được phun ra một ngụm máu tươi, khí tức lập tức yếu hẳn đi, hiển nhiên cơ thể đã bị thương không nhẹ.

- Linh Vũ kỹ?

Thạch Khôn nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt không thể tin nổi, máu ở khóe miệng cũng không thèm lau đi:

- Đây chính là Linh Vũ kỹ được đồn đãi là vượt qua cả võ học Tạo Hóa cấp hay sao? Không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy! Tên tiểu tử này sao lại may mắn đến

vậy? Sao hắn có thể có Linh Vũ kỹ?

Thạch Khôn không cam tâm gào thét trong đầu. Thứ vũ kỹ này nhất thiết phải có ấn ký truyền thừa của Tông phái Viễn Cổ mới tu luyện được, có được nó là cực kỳ khó khăn. Dù với thực lực của Vương triều Ma Nham hắn cũng chưa chắc có khả năng có được. Nhưng giờ bây lại nhìn thấy nó ở trong tay của Lâm Động, một người xuất thân từ một Vương triều Hạ cấp. Nhìn thấy thứ vũ kỹ này làm sao hắn có thể bình tĩnh cho được?

- Tên tiểu tử hắn không xứng đáng có được thứ vũ kỹ này!

Không cam tâm biến thành sự đố kỵ trào dâng trong lòng Thạch Khôn, hai mắt hắn đỏ quạch nhìn Lâm Động. Nếu như hắn có được thứ Linh Vũ kỹ đó thì chắc chắn sẽ bước được vào Niết Bàn Bảng, trở thành sự tồn tại xuất sắc trong Chiến trường Viễn Cổ. Sau này chưa biết chừng còn có thể nhờ đó mà được các Tông phái siêu cấp xem trọng. Đến lúc đó mới thật sự có thể ngẩng cao đầu mà đi, tiền đồ vô lượng!

- Hừ!

Thế nhưng khi trong lòng Thạch Khôn đang uất hận nhìn chằm chằm thì Lâm Động chỉ hừ lạnh một tiếng, sát khí trào dâng. Tâm thần hắn khẽ động, bàn tay khổng lồ vừa mới phá vỡ ánh kim quang kia lại một lần nữa oanh kích về phía Thạch Khôn.

Ầm ầm!

Áp lực mạnh mẽ đè xuống cộng với tiếng gió gào thét mãnh liệt khiến Thạch Khôn tỉnh thần lại, toàn thân toát mồ hôi lạnh, thân hình nhanh chóng lùi về sau, miệng hét lớn:

- Lâm Động, coi như hôm nay ngươi lợi hại, nhưng ân oán của ngươi với Vương triều Ma Nham ta chưa kết thúc đâu!

- Không có sau này, hôm nay ngươi nằm lại trong Đan Hà này đi!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng băng, ngữ khí mang nặng sát khí. Hắn biết rõ ràng Thạch Khôn là loại người nham hiểm thâm độc, có thù tất báo, hơn nữa, quan trọng hơn là hắn có thực lực không hề kém chút nào. Loại địch nhân này nếu dễ dàng thả hắn đi thì chắc chắn sẽ để lại hậu họa khôn lường. Tuy Lâm Động không sợ, nhưng nếu loại bỏ được những rắc rối không cần thiết đương nhiên là chuyện tốt.

Bàn tay cổ lão khổng lồ như xé tan không gian, lóe lên một cái rồi xuất hiện ngay phía trên đầu Thạch Khôn, không chút lưu tình đập thẳng xuống đầu hắn.

- Kim Thân Tráo!

Vào khoảnh khắc bàn tay đó đập xuống, huyết dịch toàn thân Thạch Khôn như đông cứng lại, hắn cảm nhận được mùi vị của cái chết, đồng tử co rút lại, miệng hét lên.

Quầng sáng kim quang nhanh chóng phát ra từ cơ thể Thạch Khôn tạo nên một tầng phòng ngự khá kiên cố bao bọc lấy hắn.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ kia cũng không vì sự xuất hiện của ánh kim quang kia mà dừng lại. Nó vẫn chầm chầm đánh xuống, bàn tay cổ lão ấy thực chất như dãy sơn mạch khổng lồ, vô cùng thần dị.

Cuối cùng bàn tay khổng lồ rơi xuống tầng phòng ngự kim quang của Thạch Khôn, lập tức phát ra âm thanh tựa như tiếng chuông đánh vang vọng. Ngay sau đó tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy vô số những luồng sóng kim quang ba động lan tỏa ra từ Kim Thân Tráo.

Tốc độ của những đường vân này ngày một nhanh, cuối cùng gần như tất cả lan tỏa đến mọi điểm của Kim Thân Tráo. Hiển nhiên khả năng phòng ngự của

nó đã được thúc động đến cực điểm để kháng cự lại công kích của Lâm Động.

- Phá!

Ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, hét lên một tiếng như sấm rền.

Lâm Động vừa dứt lời, bàn tay khổng lồ kia một lần nữa đập xuống. Ngay lập tức, Kim Thân Tráo vốn đã đạt đến cực hạn cuối cùng chợt xuất hiện vô số những đường nứt vỡ, rồi ngay sau đó nổ tung không còn gì cả.

Kim Thân Tráo nổ tung, Thạch Khôn mất đi lớp phòng ngự cuối cùng, sắc mặt đầy vẻ sợ hãi. Nhưng hắn đã không còn cơ hội để tránh né nữa, bàn tay khổng lồ cuối cùng ập xuống người hắn.

Ầm!

Âm thanh trầm đục vang lên từ thân thể Thạch Khôn, rồi hắn giống như ngôi sao băng từ trên trời lao xuống, tạo nên một cái hố khổng lồ trên mặt đất. Thân thể Thạch Khôn bị vùi lấp trong đất đá, khí tức suy yếu đến cực hạn, thậm chí nguyên lực trong cơ thể cũng xuất hiện dấu hiệu mất đi.

Tất cả trở nên yên tĩnh, một vài người cảm ứng được khí tức rất yếu ớt của Thạch Khôn dưới cái hố kia, đều không kìm được nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn Lâm Động có vài phần sợ hãi.

Một chưởng khiến một cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn rơi vào tình trạng cận kề cái chết, thủ đoạn và năng lực này với họ mà nói rất có sức uy hiếp!

Lúc này, danh tiếng của Lâm Động có lẽ đã có thể sánh ngang với những nhân vật bá chủ của địa vực Tây Bắc rồi!

Lâm Động lạnh lùng nhìn cái hố, bàn tay vẫy một cái, một đạo hào quang bay ra từ cơ thể Thạch Khôn rồi rơi vào tay hắn.

Đó là một chiếc chìa khóa cổ lão, chính là Viễn Cổ Bí Thược dùng để khởi

động Viễn Cổ Bí Tàng. Lâm Động vẫn luôn nghĩ thứ này cũng không chỉ có những công năng như hắn vẫn biết. Bây giờ đã đánh bại được Thạch Khôn, Viễn Cổ Bí Thược trong tay Vương triều Ma Nham đương nhiên cũng rơi vào tay hắn.

- Đại ca!

Bọn người Thạch Hiên cũng kinh hãi đến hồn bay phách tán, kẻ nào cũng lao xuống với bộ dạng thảm hại, cuối cùng hạ xuống hố, kéo Thạch Khôn người đầy máu tươi, đang hôn mê bất tỉnh ra.

- Mau đi thôi!

Nhìn thương thế thê thảm của Thạch Khôn, bọn Thạch Hiên tay chân lạnh toát, toàn thân không ngừng run rẩy. Sau đó chúng vác Thạch Khôn lên, không dám nhìn Lâm Động lấy một cái, sự oán hận trước đây cũng bị sự kinh hãi làm tiêu tan hết.

Sau sự chạm trán thật sự hôm nay, chúng đã hiểu từ nay về sau Vương triều Ma Nham sẽ không có tư cách đối kháng với Lâm Động nữa.

Trong Chiến trường Viễn Cổ tàn khốc này, Vương triều Ma Nham chúng đã biến chính mình thành bàn đạp để danh tiếng Lâm Động vang khắp địa vực Tây Bắc.

Cuộc đối đầu cuối cùng cũng kết thúc với thắng lợi hoàn toàn thuộc về Lâm Động, còn chúng là những kẻ thất bại, cũng rất khó có cơ hội vùng dậy một lần nữa.

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng nhìn đám người Vương triều Ma Nham chạy trốn như chó nhà có tang, cũng không ra tay ngăn cản. Trong Vương triều Ma Nham cũng chỉ có Thạch Khôn là khiến hắn xem trọng. Giờ Thạch Khôn đã bị tàn phế, dù sau này thương thế có lành thì trong vài năm cũng rất khó hồi phục. Mà mất đi người như Thạch Khôn thì danh tiếng của Vương triều Ma Nham ở Chiến trường Viễn Cổ này cũng sẽ rớt xuống vài bậc. Một số kẻ thù trước đây

mà chúng đắc tội có lẽ sẽ không bỏ qua cơ hội tốt thế này.

Còn về việc rốt cuộc bọn chúng có thể vượt qua được nguy nan này không thì Lâm Động không quan tâm.

Cả khu vực Đan Hà này, sau khi người Vương triều Ma Nham chạy hết, cuối cùng không khí cũng được thả lỏng, vô số ánh mắt nhìn về Lâm Động từ những góc độ khác nhau, nhưng đều ánh lên sự kính sợ.

Lúc này không còn kẻ nào coi thường Lâm Động vì hắn xuất thân từ Vương triều Hạ cấp nữa. Vì bọn họ đều hiểu, những thủ đoạn mà gã thanh niên này có, cho dù là Vương triều Cao cấp như Vương triều Ma Nham cũng chịu không nổi.

Trong Chiến trường Viễn Cổ này, thực lực thật sự mới là chân lý không ai có thể phản bác hay nghi ngờ.

- Các ngươi… còn không mau cút đi?

Trên không trung, Lâm Động dần quét mắt về phía bọn người Vương Liệt, giọng nói lạnh lùng không chút khách khí vang lên.

Nghe thấy Lâm Động nói, bọn Vương Liệt đều tái mặt, cũng không dám nói một lời nào, cuống cuồng dẫn người chạy mất.

Qua cảnh tượng vừa rồi bọn chúng cũng biết, với thực lực của Lâm Động, nếu muốn giải quyết bọn chúng thật cũng chẳng phải chuyện gì khó. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối mà còn cứng mồm hiển nhiên là chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Xung quanh Đan Hà, vô số người chứng kiến cảnh tượng vừa rồi đều không khỏi thầm tặc lưỡi. Chỉ một lời nói bình thường mà khiến cho ba Vương triều Cao cấp hoảng hốt tháo chạy. Thứ khí thế như thế này, ở địa vực Tây Bắc ngoại trừ một vài sự tồn tại khủng bố đếm được trên đầu ngón tay trước đây ra, e là bắt đầu từ bây giờ phải có thêm một người nữa rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 502

Tái Ngộ

Nhìn bọn người Vương Liệt tháo chạy, ánh mắt Lâm Động cũng không chút ba động, rồi hắn chầm chậm đáp xuống đất.

Xung quanh Đan Hà lúc này vẫn rất yên tĩnh, những ánh mắt nhìn Lâm Động đầy kính sợ, dường như không ai dám phá vỡ sự yên lặng này khi Lâm Động chưa lên tiếng.

Nhưng với những người đứng xung quanh quan chiến đó, Lâm Động cũng không để tâm. Nhìn đài tu luyện cổ lão phía sau lưng, hắn biết những người này vẫn ở lại phần lớn là vì cái đài tu luyện này.

- Đi thôi, ở đây tu luyện hai ngày thì những kẻ kia đã vào sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng rồi. Chúng ta phải tranh thủ thời gian!

Lâm Động nghiêng đầu nhìn Tiểu Viêm cười, nói.

Thực lực của hắn hiện giờ đã tăng mạnh, cũng đã có tư cách đối đầu với nhưng cường giả chân chính, cuộc hành trình trong Chiến trường Viễn Cổ tiếp theo đây mới thật sự là quyết liệt.

Tuy nói trong Đan Hà chứa đựng rất nhiều Niết Bàn Khí, nếu ở đây tu luyện thì cũng là sự lựa chọn không tệ, nhưng Lâm Động biết, bảo bối thật sự của Viễn Cổ Bí Tàng không phải con sông Đan Hà này, sâu bên trong nó còn có nhiều bảo bối quý giá hơn nhiều.

Vì thế Lâm Động đã quyết đoạn từ bỏ môi trường tu luyện thuận lợi này, hắn còn phải tìm cho Tiểu điêu cái gọi là Sinh Tử Chuyển Luân Đan gì đó nữa.

- Ừm!

Tiểu Viêm trước nay đều không phản đối lời của Lâm Động, vì thế nó gật đầu đồng ý.

Lâm Động thấy vậy cũng không chần chừ nữa, thân hình khẽ động, biến thành một đạo hồng quang bay về phía xa, Tiểu Viêm cũng theo sát phía sau.

Ầm!

Lâm Động đi không lâu thì bỗng thấy ở phía sau, Đan Hà bỗng bạo phát vô số luồng ba động nguyên lực mãnh liệt, còn cả vô số những tiếng gào thét nữa. Hắn không kìm được mỉm cười nhàn nhạt. Những kẻ đó cuối cùng cũng không nhịn được mà bắt đầu tranh cướp cái đài tu luyện đó rồi.

- Hắc hắc, tiểu tử, không ngờ ngươi lại tu luyện được Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ đến được mức độ đó, đúng là rất có bản lĩnh a!

Lúc này Tiểu điêu cũng xuất hiện, ánh mắt có phần kinh ngạc nhìn Lâm Động, cười nói.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ vốn không phải chỉ là vũ kỹ Tạo Hóa Cấp, chỉ là trước đây ta không lĩnh ngộ được mà thôi. Hiện giờ đột phá đến Niết Bàn Cảnh mới phát hiện được phương pháp tu luyện ẩn sâu trong nó.

Lâm Động cười cười, đúng là vào khoảnh khắc đột phá Niết Bàn Cảnh, hắn mới phát hiện thì ra Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ còn có phương pháp tu luyện ở tầng cấp sâu hơn nữa.

- Người sáng tạo ra môn vũ kỹ này chắc khi đó cũng không phải nhân vật tầm thường. Thứ khí thế này còn mạnh hơn cả ta ở thời kỳ đỉnh phong nữa.

Ánh mắt Tiểu điêu thật hiếm khi tràn ngập vẻ ngưỡng mộ như thế này, trầm giọng nói.

- Người sáng tạo ra vũ kỹ này gọi là Đại Hoang Đế!

Lâm Động khẽ gật gù, đây là thông tin mà hắn thu được từ trong Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ. Hắn không biết người gọi là Đại Hoang Đế này là cách gọi hay là tên họ, nhưng chỉ từ cái tên đó cũng biết chắc chắn đó là nhân vật chí tôn trong thời kỳ Viễn Cổ.

- Đại Hoang Đế… thời kỳ Viễn Cổ mà có thể lấy danh xưng là Đế, ắt hắn không đơn giản đâu!

Tiểu điêu lẩm nhẩm một mình, rồi cười nói:

- Xem ra vận khí của ngươi cũng không tệ, Linh Vũ kỹ lớn mạnh như vậy là do linh tính mạnh mẽ mà người sáng tạo ra nó lưu lại. Lai lịch của vị Đại Hoang Đế này hắn cũng không vừa, một chút linh tính cũng đã kinh thiên động địa, thiết nghĩ thứ vũ kỹ này dù đặt trong phạm trù Linh Vũ kỹ cũng không phải loại tầm thường đâu.

Linh Vũ kỹ cũng phân chia ra ba đẳng cấp thượng, trung, hạ. Mà sự cao thấp này phụ thuộc vào độ mạnh yếu của linh tính mà người sáng tạo ra lưu lại và thực lực của bản thân người đó. Đại Hoang Đế sáng tạo ra Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ này chắc cũng có thực lực và địa vị không tệ.

- Tiếp theo ngươi định đi đâu?

Tiểu điêu hỏi.

- Đi sâu vào trong, chắc những bảo vật như Sinh Tử Chuyển Luân Đan cũng đều nằm ở trong đó.

Lâm Động trầm ngâm. Hắn biết, những người và thế lực có thể tiến sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng để tầm bảo chắc chắn không phải loại tầm thường. Ít nhất thì những kẻ như Vương triều Ma Nham chắc cũng chỉ là trình độ bình thường ở nơi đó, muốn đến nơi như thế tranh giành bảo vật cũng không phải là chuyện đơn

giản.

Nghe đến Sinh Tử Chuyển Luân Đan, hai mắt Tiểu điêu sáng rực lên, cười nói:

- Viễn Cổ Bí Tàng đó có lẽ là do liên minh của các Tông phái Viễn Cổ lưu lại. Sâu bên trong chắc chắn có truyền thừa của các Tông phái Viễn Cổ. Nếu may mắn chưa biết chừng còn tìm được Linh bảo Thiên cấp, thậm chí cả Linh Vũ kỹ nữa.

Nghe thế, khóe miệng Lâm Động khẽ nhếch lên một chút. Hắn đã thấy được sự lợi hại của Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, đương nhiên sẽ rất mong muốn có được Linh Vũ kỹ, nếu có được thật thì quá tốt!

Trong lúc nói chuyện tốc độ di chuyển của bọn hắn cũng không hề giảm đi, dần cách xa Đan Hà và tiến sâu hơn vào Viễn Cổ Bí Tàng. Những dòng người bay qua trên trời ngày một nhiều, không ít người thần sắc rất phấn chấn, thỉnh thoảng còn có tin phát hiện ở đâu đó di tích của Tông phái Viễn Cổ nào đó.

Những người ở đây đều biết di tích Viễn Cổ có nghĩa là như thế nào, chẳng ai biết được ở nơi đó liệu có những truyền thừa Tông phái gì hay không, vì thế bất luận là những tin tức đó là thật hay giả thì cũng không ít người nôn nóng lao đi sưu tầm.

Trên đường đi, Lâm Động đúng là cũng nhìn thấy một khu di tích. Đó là một hòn đảo lơ lửng giữa không trung khá to lớn, di tích ở trên nó vẫn khá hoàn chỉnh, dường như còn có thể nhìn thấy dòng chữ cổ lão trên đỉnh núi, hình như là Tông phái Viễn Cổ tên là Âm Cốt Phái gì đó.

Phía trên hòn đảo lúc này có không ít người nghe tin ào ào lao tới, thỉnh thoảng còn cảm nhận được những luồng nguyên lực lớn mạnh tỏa ra, chắc là lại có kẻ tranh nhau vì một số thứ bảo bối gì ở trong đó.

Lâm Động quan sát một lúc lắc đầu chán nản. Hiển nhiên Âm Cốt Phái này

trong Liên minh Tông phái không phải có vị trí gì quan trọng, chắc cũng chẳng có thứ gì tốt.

Đúng như Lâm Động dự đoán, những kẻ kia lật tung cả trong ngoài khu di tích cũng không có thu hoạch gì đáng giá, nhất thời cả hòn đảo vang lên vô số tiếng chửi bới, nhìn khung cảnh có chút hoạt kê.

Lâm Động nhìn cảnh đó mà lắc đầu cười, đang định quay người đi thì có vài thân ảnh từ đằng xa lao tới, cuối cùng ở đó mừng rỡ gọi đồng bọn.

Lâm Động nhìn về nhóm người cách đó không xa, tuy họ trao đổi với nhau khá nhỏ giọng, nhưng Lâm Động vẫn có thể nghe được.

- Ở hướng Tây Nam lại xuất hiện một khu di tích Tông phái còn nguyên vẹn, hiện tại nó vẫn còn có vòng bảo hộ năng lượng bao trùm, bên trong chắc chắn có đồ tốt.

- Ài, bọn ta trên đường đến đây cũng đã gặp qua mấy di tích rồi, kết quả chẳng được cái quái gì hết.

- Lần này là thật đấy, đã có không ít Vương triều đến kéo đó rồi. Hắc hắc, nghe nói đã có ba kẻ may mắn có được ấn ký Tông phái ở nơi đó, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào di tích tiếp nhận truyền thừa.

- Ồ, ấn ký Tông phái bị kẻ khác đoạt được rồi sao? Kẻ nào mà may mắn vậy?

- Nói ra cũng buồn cười, ba gã tìm được ấn ký kia cũng chẳng phải là Vương triều Cao cấp gì cả, mà là đến từ một Vương triều Hạ cấp nào đó. Ba tên xui xẻo đó giờ đang bị vây khốn, chỉ cần ép bọn chúng giao ấn ký ra là có thể vào trong di tích lấy được truyền thừa.

- Vương triều Hạ cấp? Hắc hắc, ba tên này đúng là không biết trời cao đất dày, tuy có duyên nhưng không có phúc hưởng. Bọn chúng thuộc Vương triều nào vậy?

Một nam tử cao gầy cười, nhìn nguyên lực quanh người hắn, chắc cũng đã là cường giả Niết Bàn Cảnh.

- Hình như Vương triều Đại Viêm gì đấy, thứ Vương triều Hạ cấp đó ai mà để tâm chứ? Bây giờ e là ba tên đó muốn khóc cũng không ra nước mắt… Người báo tin nói tựa hồ cũng không chắc chắn lắm.

Lâm Động nghe đoạn đối thoại đó lập tức sững người, rồi khẽ nheo mắt lại. Vương triều Đại Viêm, ba người… đáp án dường như không cần nói cùng biết. Ba người đó có lẽ chính là ba người bọn Mạc Lăng đã chia tay với Lâm Động tại Lôi Nham Cốc. Không ngờ bọn họ cũng vào trong Viễn Cổ Bí Tàng, hơn nữa hình như còn có được cơ duyên nữa.

- Phù!

Lâm Động khẽ thở ra một hơi, thân hình khẽ động liền xuất hiện trước mặt những người kia. Hắn cũng không nói nhiều, bàn tay bắn ra nguyên lực, hình thành lồng chắn, trấn áp hết những người kia lại.

- Di tích Tông phái đó ở đâu?

Lâm Động lạnh lùng nhìn mấy người vẻ mặt đầy kinh hãi vì biến cố bất ngờ này, lạnh nhạt hỏi.

- Cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn!

Cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo phát ra từ người Lâm Động, mấy kẻ kia hít vào một hơi khí lạnh, nhìn nhau rồi không dám chậm trễ lập tức nói phương hướng.

Lâm Động nghe vậy, giải trừ áp lực cho bọn họ rồi quay người đi luôn.

- Vị bằng hữu đây không biết đến từ Vương triều Cao cấp phương nào?

Thấy Lâm Động dứt khoát bỏ đi như vậy, mấy người kia vội vàng hỏi. Bọn

họ biết nếu như có thể lôi kéo được Lâm Động thì chưa biết chừng sẽ có nhiều cơ hội tranh đoạt di tích hơn.

- Ta sao? Nơi ta đến chính là cái Vương triều Hạ cấp mà các ngươi vừa nói đến đó, Vương triều Đại Viêm!

Lâm Động dừng bước, dường như nở nụ cười một chút rồi thân hình khẽ động, bay về phía xa, để lại mấy người há hốc miệng nhìn theo.

- Người này không ngờ cũng đến từ Vương triều Đại Viêm, từ khi nào mà Vương triều Hạ cấp lại có được nhân vật cường hãn như vậy?

Nhìn bóng Lâm Động ở phía xa, mấy người kia bất giác lẩm bẩm.

Nam tử cao gầy kia nhíu mày, dường như nghĩ ra điều gì đó, đồng tử co rút lại, giọng nói có phần kinh hãi:

- Hắn ta là Lâm Động, chính là cái gã Lâm Động đã đánh bại Nhị Nguyên Niết Bàn Thạch Khôn của Vương triều Ma Nham tại Đan Hà lúc trước.

Mấy người còn lại cùng tái mặt, ánh mắt trở nên phức tạp.

- Không ngờ, đứng sau lưng ba tên gia hỏa kia lại có hậu phương mạnh mẽ đến như vậy. Có điều muốn giữ lại được ấn ký Tông phái trước bao ánh mắt nhăm nhe của các Vương triều như thế cũng không phải chuyện dễ dàng gì a.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 503

Di Tích Tông Phái

Hai đạo thân ảnh nhanh như chớp bay qua bầu trời xám xịt, chớp mắt đã ở xa tít cuối tầm mắt.

Hai đạo thân ảnh đó đương nhiên là Lâm Động và Tiểu Viêm, vốn dĩ bọn họ định trực tiếp tiến thẳng vào sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng, nhưng bất ngờ lại gặp biến cố này. Ba người bọn Mạc Lăng đã theo hắn trong khoảng thời gian khá dài, Lâm Động cũng coi bọn họ như bằng hữu. Nay nghe tin bọn họ gặp nạn, với tính cách của hắn đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thông tin về di tích Tông phái xuất hiện hiển nhiên đã lan truyền đi với tốc độ chóng mắt, vì thế khi Lâm Động trên đường đi cũng thấy không ít người từ bốn phương tam hướng đổ về hướng đó, và đương nhiên là mục tiêu của bọn họ cũng giống hắn.

- Xem ra di tích Tông phái là có thật rồi!

Nhìn cảnh tượng đó Lâm Động hơi trầm ngâm. Đa số các Vương triều có mặt tại đây đều vì nghe tin mà đến, nhưng bọn họ cũng không phải đến một cách mù quáng. Nhìn cục diện lúc này, chắc chắn các nơi khác cũng nghe được tin, nếu không thì cũng không có nhiều cường giả thế này.

- Thế này thì hơi rắc rối rồi!

Lâm Động lẩm bẩm, nhiều cường giả và Vương triều đều nhắm vào di tích này, nhưng loại di tích hoàn chỉnh thế này đều có tầng phòng hộ rất mạnh, chỉ người có ấn ký Tông phái mới có thể vào trong và nhận truyền thừa.

Như vậy, ấn ký Tông phái tự nhiên sẽ trở thành thứ nguy hiểm, vô số người nhằm vào nó. Nếu như người có được ấn ký là cường giả có sức uy hiếp lớn thì còn được, những kẻ khác tuy không cam tâm nhưng cũng không dám làm gì. Nhưng lúc này người có được ấn ký lại là ba người bọn Mạc Lăng, hiển nhiên bọn họ không đạt được trình độ đó.

Việc bọn họ đến từ Vương triều Hạ cấp Đại Viêm lại càng khiến nhiều kẻ coi thường. Như vậy ấn ký trong tay bọn họ không những không thể đem lại truyền thừa cho bọn họ mà e là sẽ gây ra đại họa.

Trong mắt cường giả của rất nhiều Vương triều, đám người Mạc Lăng bọn họ không có tư cách để có ấn ký Tông phái, vì thế bọn họ chỉ có hai sự lựa chọn, một là giao ấn ký ra, hoặc là… giao mạng!

Không có đủ thực lực, dù là kỳ ngộ từ trên trời rơi xuống đều có thể biến thành tai họa trong chớp mắt.

Lâm Động hơi mím môi, rồi đột nhiên ngẩng lên nhìn về phía xa. Chỉ thấy ở cuối tầm mắt xuất hiện một hòn đảo khổng lồ lơ lửng trên không. Hòn đảo này to hơn bất cứ hòn đảo nào Lâm Động từng thấy trên đường đi, hơn nữa trên đó mơ hồ còn có năng lượng lan tỏa.

- Đến rồi sao?

Lâm Động nheo mắt nhìn hòn đảo khổng lồ kia.

Trên hòn đảo khổng lồ lúc này, đang có vô số những thân ảnh lơ lửng phía trên đảo, những tiếng tranh cãi làm náo động cả hòn đảo.

Lúc này gần như tất cả ánh mắt đều tập trung về một hướng, đó là trung tâm của hòn đảo lơ lửng trên không kia. Ở đó có một tòa đại điện cổ lão, đã hơi hư hỏng nhưng so với đống phế tích trước đây thì đã rất hoàn hảo rồi.

Ngoài ra, trong đại điện còn tỏa ra một vòng sáng đỏ bao trùm cả đại điện.

Thiết nghĩ đây chính là lý do mà đại điện vẫn giữ được sự toàn vẹn thế này qua bao nhiêu năm như thế.

Trong quầng sáng đó còn có một tấm bia đá lớn, trên đó ẩn hiện những văn tự cổ phác.

- Càn Vân Tông, một trong những Tông phái hộ pháp của Liên minh!

Những người có mặt ở đây chắc đều không hiểu gì nhiều về lịch sử của Viễn Cổ Bí Tàng, nhưng từ nghĩa mặt chữ của cái tên đó, bọn họ cũng hiểu được phần nào sự bất phàm của Tông phái này. Chắc trong đây có tồn tại truyền thừa Tông phái chân chính, nếu có được nó chắc chắn sẽ trở nên nổi bật trong Chiến trường Viễn Cổ này.

Chưa biết chừng bọn họ còn có thể có được Linh Vũ kỹ trong truyền thừa Tông phái mà bất cứ ai cũng thèm muốn.

Nghĩ đến đây ánh mắt của không ít người bỗng như tóe lửa, hướng nhìn dừng tại ba đạo thân ảnh bên cạnh quầng sáng màu đỏ đó. Trên tay của ba người đó đều có cầm một ấn phù với ánh sáng nhàn nhạt lan tỏa.

Rất nhiều ánh mắt nhìn ấn phù trong tay bọn họ với ánh mắt thèm muốn, nhưng khi chuyển sang ba người kia thì lại mang chút cảm giác vui mừng trước bất hạnh của người khác.

Trước vô vàn ánh mắt nhìn như vậy, ba thân ảnh kia tựa như những chú dê con yếu đuối đợi người ta giết thịt bất cứ lúc nào.

Ba đạo thân ảnh này đương nhiên là ba người bọn Mạc Lăng. Lúc này, sắc mặt bọn họ vô cùng khó coi nhìn về phía các cường giả và Vương triều đang chằm chằm nhìn về phía mình. Sự phấn khích vì có được ấn phù lúc ban đầu giờ đã biến mất không còn chút dấu vết nào.

Bọn họ đều hiểu, giờ chỉ cần bọn họ động đậy một chút thôi là vô số công

kích chí mạng sẽ ập tới tấn công khiến bọn họ đến cả thân xác cũng không còn.

Sự tình trở nên thế này cũng quá bất ngờ với bọn họ, đám người Mạc Lăng bọn họ vốn chỉ nghĩ đến đây để thử vận may, ai ngờ vô tình lại có được ấn phù Tông phái, đồng thời còn khiến di tích Tông phái này hiện lên, từ đó thu hút các Vương triều và cường giả đến đây.

Sự xuất hiện của những Đại Vương triều này như gáo nước lạnh làm nguội đi sự mừng rỡ ban đầu của bọn họ. Ánh mắt chế giễu của bọn chúng như những mũi kim nhọn châm lên người bọn họ. Nếu không phải vì ngày một nhiều cường giả đến thì e là đã có người động thủ với bọn họ rồi chứ đâu đợi đến bây giờ.

- Làm sao đây?

Đỗ Vân cười khổ hỏi Mạc Lăng.

Ba người bọn họ nay đã là cường giản Bán Bộ Niết Bàn, còn cách Niết Bàn Cảnh không xa nữa. Nhưng bọn họ đều biết thực lực đó chẳng thể giúp gì bọn họ trong hoàn cảnh này.

Lúc này sắc mặt Mạc Lăng trầm lặng như mặt nước, hai bàn tay nắm chặt vào rồi lại thả lỏng, ánh mắt có phần bất lực. Cục diện này dường như bọn họ chẳng có nửa cơ hội để mà phản kháng.

- Chúng ta ở đây đã lâu như vậy, tin tức chắc cũng lan truyền đi, nếu như Lâm Động huynh biết chắc chắn sẽ đến.

Man Sơn dáng người cao to vò đầu nói.

- Nếu Lâm Động đến chưa biết chừng còn bị liên lụy nữa. Huynh ấy đã giúp chúng ta quá nhiều rồi.

Mạc Lăng cười cay đắng, nói.

- Nếu thật sự không được thì giao ấn phù ra vậy. Dù sao thì mạng vẫn quý

hơn thứ này, nếu không có được nó thì chỉ có thể nói chúng ta không có phúc khí mà thôi.

Đỗ Vân thở dài nói.

- Cho dù ta có giao ấn phù ra thì cũng không thể để chúng chiếm được một cách dễ dàng!

Ánh mắt Mạc Lăng hiện lên sự âm u lạnh lẽo, rồi hắn bỗng ngẩng lên nhìn bốn đám người ở gần nhất. Đó là bốn Vương triều Cao cấp, thực lực không hề kém Vương triều Ma Nham. Thủ lĩnh của bốn Vương triều này đều là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn, hơn nữa nghe nói đang chuẩn bị vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai, tính ra chính là bốn thế lực mạnh nhất ở nơi đây.

- Ha ha, thế nào, nghĩ thông suốt rồi hả?

Khi Mạc Lăng ngẩng đầu lên, một gã nam tử mặc thanh y trong bốn Vương triều khẽ cười, giọng nói đầy châm chọc.

- Ta biết ba người bọn ta không thể giữ được ấn phù Tông phái này, nếu như các ngươi đã muốn như thế thì ta sẽ cho!

Sắc mặt Mạc Lăng không chút biểu cảm, hơi ngừng lại một chút rồi nói:

- Có điều ấn phù chỉ có ba cái, các ngươi định chia chác thế nào?

Mạc Lăng vừa dứt lời, không khí giữa bốn Đại Vương triều nhất thời đột nhiên đặc quánh lại. Đồng tử cả bốn vị cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn đều đồng thời co rút lại.

Không khí quỷ dị ngưng đọng một lúc, gã nam tử thanh y cười lạnh nhìn Mạc Lăng, nói:

- Định ly gián à? Thủ đoạn cũng cao tay đấy!

- Chia thế nào không đến lượt ngươi quản. Ngoan ngoãn giao ấn phù ra đây, đừng khiến một chút nhẫn nại cuối cùng của bọn ta mất đi!

Một gã nam tử vẻ mặt nham hiểm đưa tay ra, quát lên.

Thấy đối phương đã phát giác ra mưu kế của mình, Mạc Lăng hết cách, đành nhìn hai người bọn Đỗ Vân rồi vô cùng không cam tâm phẩy tay, ấn phù trong tay bay đi.

Nhìn ba ấn phù Tông phái bay ra, ánh mắt cả bốn gã thủ lĩnh của bốn Vương triều đều tóe lửa ham muốn, nhưng ai cũng rất lý trí không động thủ. Bởi vì chúng biết lúc này mà có tâm địa khác thì ba người còn lại sẽ đồng thời ra tay. Thực lực bốn người bọn họ không phân cao thấp, lấy một địch ba chắc chắn là chết!

Vì thế, trước vô số ánh mắt chăm chú, ba ấn phù Tông phái lần lượt xuất hiện trước mặt bốn Đại Vương triều. Thế nhưng khi ánh mắt chúng gặp nhau, cuối cùng dường như đã đạt được giao hẹn gì đó, chuẩn bị đưa tay ra lấy ấn phù thì một đạo kình phong bỗng thổi tới, chuẩn xác thổi vào ba tấm ấn phù.

Vù!

Một âm thanh trầm vang lên, ba tấm ấn phù bắn ngược trở lại, cuối cùng trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn Mạc Lăng, ấn phù lại lơ lửng trước mặt bọn họ.

- Kẻ nào? Cút ra đây cho ta!

Ấn phù đã đến tay còn bay mất, sắc mặt thủ lĩnh của bốn Đại Vương triều cùng tối lại, giọng hét đầy sát ý vang lên.

- Vương triều Đại Viêm ta tuy chỉ là Vương triều Hạ cấp nhưng nếu muốn cướp là cướp thì có phải các ngươi tự đánh giá mình quá cao rồi không?

Một giọng nói bình thản vang vọng trong không trung, vô số ánh mắt đồng

thời di chuyển rồi dừng lại ở hai đạo thân ảnh không biết xuất hiện trên không trung từ bao giờ.

- Lâm Động!

Nhìn người đứng đằng trước, ba người bọn Mạc Lăng cùng hét lên ngạc nhiên, rồi ánh mắt ánh lên đầy sự vui mừng và xúc động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 504

Sức Uy Hiếp

Soạt soạt!

Trên bầu trời của hòn đảo, vô số ánh mắt cùng đồng thời nhìn về hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện đó. Bọn họ vô cùng kinh ngạc vì có người dám nhúng tay vào chuyện giữa bốn Đại Vương triều.

Cùng lúc đó ba người bọn Mạc Lăng cũng nhận ra Lâm Động, sự xúc động tràn ngập trong mắt. Nhưng rồi ba người đã tỉnh táo lại, sự kích động qua đi và thay vào đó là nỗi lo lắng. Bọn họ biết danh tiếng gần đây của Lâm Động không nhỏ, thậm chí Vương triều Ma Nham cũng không thể làm gì hắn. Nhưng trước mắt, bất cứ ai trong bốn Đại Vương triều này đều không hề thua kém Vương triều Ma Nham, nếu bọn chúng liên thủ thì e là Lâm Động sẽ gặp nguy hiểm.

- Ngươi là Lâm Động?

Vào lúc sắc mặt ba người bọn Mạc Lăng thay đổi, gã nam tử thanh y cũng nhận ra gương mặt Lâm Động, sắt mặt hơi biến, trầm giọng nói.

- Ồ, hắn chính là Lâm Động dám đối đầu với Vương triều Ma Nham đó sao? Hình như cũng chẳng có gì đặc biệt.

Thủ lĩnh của một Vương triều khác cười lạnh liếc nhìn Lâm Động, nói.

Nhưng thủ lĩnh của hai Vương triều còn lại thì không như vậy, ánh mắt chúng trở nên nặng nề khiến người ban đầu kia bất giác khựng người, rồi sắc mặt trở nên khó coi, lạnh băng nói:

- Lâm Động, đừng tưởng Vương triều Ma Nham không làm gì được ngươi là ngươi giỏi lắm. Chuyện này không phải ngươi muốn nhúng tay vào là được đâu, giờ lập tức rút lui ta có thể bỏ qua cho.

- Thứ ấn phù Tông phái này người có duyên mới có được. Ba vị bằng hữu của ta đây đã có được nó thì nên được hưởng truyền thừa. Mấy vị hành động như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?

Lâm Động mặc kệ lời của hắn, bình thản nói.

Nghe thế, sắc mặt bốn người bọn nam tử thanh y hơi thay đổi, kẻ cười lạnh vừa rồi thì đại nộ quát lên:

- Tiểu tử ngươi đừng có tự dẫn lửa thiêu mình, ngươi đắc tội Vương triều Ma Nham đã khiến ngươi thành chó nhà có tang rồi. Ta nghe nói Thạch Khôn đã đột phá Nhị Nguyên Niết Bàn, nếu để hắn biết được tin tức của ngươi, e là cái mạng nhỏ của ngươi đã mất rồi, giờ còn dám ở đây nghênh ngang nữa không?

Nghe vậy, cơ mặt ba người bọn nam tử thanh y không khỏi co giật một cái, nhìn cái gã vừa nói với ánh mắt cổ quái.

Lâm Động cũng vì lời nói đó của hắn mà khựng lại một chút, rồi bất cười lắc đầu. Xem ra tên kia vẫn chưa biết tin Thạch Khôn đã bị Lâm Động đánh thành tàn phế. Chẳng trách mà sắc mặt ba người kia lại kỳ quái như vậy.

- Lâm Động huynh, chúng ta không cần phù ấn nữa, cứ cho chúng, chúng ta đi thôi!

Thấy không khí có phần cổ quái, ánh mắt Mạc Lăng ánh lên sự lo lắng, rồi nói lớn.

Bọn họ cũng chưa được biết sự việc chấn động xảy ra trước đây không lâu, vì thế khi thấy Lâm Động có ý định đối đầu với bốn Đại Vương triều bọn họ vội vàng ngăn cản, sợ Lâm Động vì bọn họ mà gặp rắc rối.

- Hắc hắc, vẫn là ba vị bằng hữu của ngươi biết điều, giao ấn phù ra đây rồi cút đi!

Kẻ lúc nào cũng cười lạnh chính là thủ lĩnh của Vương triều Đại Sâm, tên là Tần Sâm. Thực lực của Tần Sâm cũng đã đạt đến cảnh giới Nhất Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, có tư cách xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ hai, lời nói chẳng cho Lâm Động được bao nhiêu thể diện.

Thủ lĩnh của ba Đại Vương triều còn lại thì ánh mắt đều ánh lên những tia kỳ dị, nhưng cũng không nói gì, không chế giễu cũng chẳng khuyên ngăn Tần Sâm.

Lâm Động lướt mắt nhìn là biết chúng đang nghĩ gì. Thiết nghĩ ba kẻ đó đã biết tin Lâm Động đánh cho Thạch Khôn tàn phế, vì thế mới không dám ngông nghênh. Nhưng chúng lại không muốn dễ dàng từ bỏ ấn phù, vì thế lúc này muốn Tần Sâm khích tướng để thăm dò thực lực Lâm Động.

Dù nhận được tin tức chấn động đó nhưng bọn chúng vẫn có phần không tin, lúc này nếu Tần Sâm đã chủ động muốn làm tiên phong thì đương nhiên bọn chúng sẽ vui lòng thôi.

Lâm Động vẫy tay một cái, ấn phù trước mặt ba người bọn Mạc Lăng bay đến tay hắn. Thấy Lâm Động hành động như thế, Tần Sâm tưởng hắn chủ động giao nạp, vậy là khóe miệng nhếch lên cười.

- Nó ở đây, lấy được thì là của ngươi!

Thế nhưng Lâm Động không hề giao ra ấn phù như hắn nghĩ, mà ngược lại, Lâm Động khẽ ném cho ấn phù lơ lửng trước mặt, rồi nhìn Tần Lâm với ánh mắt mang chút châm chọc.

- Ngươi dám chơi ta?

Nghe vậy, sắc mặt Tần Sâm tối sầm lại, sát ý dâng tràn trong mắt.

Ba người bọn Mạc Lăng cũng trở nên căng thẳng. Sự tình đến mức này

dường như không còn cách nào cứu vãn nữa rồi. Bọn họ chỉ còn cách thầm than trong lòng, Lâm Động đã làm vậy thì bọn họ cũng đành theo thôi.

- Tiểu tử, xem ra có được chút danh tiếng là khiến ngươi không biết mình đang ở đâu nữa rồi. Cũng được thôi, hôm nay ta sẽ dạy ngươi cách làm người!

Ánh mắt Tần Sâm lạnh băng, thân hình lao vút tới, nguyên lực hùng hồn bùng phát, rõ ràng đã thúc động thực lực của Nhất Nguyên Niết Bàn đến cực hạn.

Không thể không nói, thực lực của Tần Sâm quả thực không tệ, so với Thạch Hiên mạnh hơn một bậc. Dù là Thạch Khôn chưa vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai cũng chỉ ngang ngửa với Tần Sâm mà thôi. Chẳng trách mà hắn không hề e dè với Lâm Động, chỉ là hắn không biết rằng những tin tình báo mà hắn đã có được kia, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã trở thành vô dụng rồi.

Xoẹt!

Chớp mắt Tần Sâm đã xuất hiện trước mặt Lâm Động, hắn tung ra một quyền, nguyên lực mạnh mẽ tạo thành hình một con hùng sư đầy uy phong gào thét xông về phía Lâm Động. Đồng thời tay kia của hắn định tóm lấy ba tấm ấn phù.

Tần Sâm nghĩ rằng với đòn công kích này của mình đủ để đánh lui Lâm Động, đến lúc đó dễ dàng cướp đi ấn phù.

Uỳnh!

Thế nhưng có những lúc sự thực lại quá tàn khốc. Đối mặt với nắm đấm đó của Tần Sâm, Lâm Động chỉ bình thản giơ bàn tay ra rồi nắm lấy con sư tử tạo nên từ nguyên lực, siết năm ngón tay lại, chỉ nghe rắc một tiếng, con hùng sư lập tức nổ tung.

- Chút bản lĩnh này mà cũng học đòi người ta huênh hoang, thật mất mặt!

Bóp nát đòn công kích toàn lực của Tần Sâm, Lâm Động lắc lắc đầu, khi Tần Sâm còn chưa kịp tỉnh lại, Lâm Động phất tay, một đạo kình phong cuồng bạo cuồn cuộn nhanh như chớp ập vào mặt Tần Sâm.

Bốp!

Ngay lập tức một ngụm máu tươi xen lẫn hai cái răng cửa phụt ra từ miệng Tần Sâm, sau đó trước vô số ánh mắt kinh hoàng như gặp quỷ, Tần Sâm lộn mấy vòng rồi rơi xuống hòn đảo lơ lửng trên không kia.

Những người vốn muốn xem náo nhiệt lúc này đều trố mắt, há hốc miệng. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ được, Tần Sâm đã bị Lâm Động dùng một cái tát liền đánh bay, đó là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn cơ mà!

- Ực!

Ba người bọn Mạc Lăng vốn vô cùng lo lắng lúc này không kìm được nuốt nước bọt, ánh mắt đầy chấn động nhìn Lâm Động. Mới ba tháng không gặp mà thực lực Lâm Động dường như đã vượt xa bọn họ, đồng thời đạt được đến mức khiến bọn họ phải ngưỡng vọng.

Ba người bọn nam tử thanh y mang theo ánh mắt đầy phức tạp và kinh hãi nhìn cảnh tượng đó. Bọn chúng vừa nhìn Lâm Động đang lơ lửng trên không, cánh tay không kìm được mà run lên. Xem ra những thông tin mà bọn chúng nhận được là thật rồi. Một tát đánh bay Tần Sâm, một cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn như đánh một con chó, thực lực này nếu nói Lâm Động đánh bại Thạch Khôn thực lực Nhị Nguyên Niết Bàn cũng không phải chuyện quá khó tin.

Trên hòn đảo kia, Tần Sâm mặt mày bê bết máu, trong mắt ánh lên sự kinh ngạc hoảng sợ nhìn Lâm Động rồi nhìn ba kẻ kia từ nãy đến giờ không nói gì, dường như đã hiểu ra điều gì, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

- Đúng là Thạch Khôn đã là cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, ta cũng đã gặp hắn. Sau này có lẽ Vương triều Ma Nham sẽ phải biết điều hơn một chút. Vì thế

ngươi cũng không cần phải lo ta bị bọn chúng truy sát như chó nhà có tang đâu.

Lâm Động đứng trên cao nhìn xuống Tần Sâm, ngữ khí bình thản:

- Hôm nay ba vị bằng hữu của ta đã có được ấn phù trước, về tình về lý các ngươi đều không có lý do gì để cướp đi. Không biết ba vị có đồng ý với lời ta nói không?

Ánh mắt Lâm Động cuối cùng hướng về ba người im lặng nãy giờ.

Nam tử thanh y cơ mặt khẽ co giật, rồi cười khan gật gật đầu, nói:

- Thì ra ba vị đây là bằng hữu của Lâm Động huynh, nếu vậy thì đương nhiên bọn ta sẽ không có ý kiến gì.

Những người đứng xung quanh thấy ba Đại Vương triều Cao cấp không ngờ lại nhún nhường như thế, trong lòng có chút chấn động, cộng với những gì Lâm Động vừa nói, mơ hồ ánh mắt hiện lên sự kinh hãi.

Ai cũng biết ân oán giữa Lâm Động và Vương triều Ma Nham, nếu Thạch Khôn đã là Nhị Nguyên Niết Bàn thì chắc chắn sẽ tìm đến Lâm Động. Hai bên gặp nhau chắc chắn sẽ xảy ra đại chiến sinh tử. Nhưng mà bây giờ Lâm Động vẫn sống sờ sờ, vậy thì rõ ràng, kẻ thất bại chính là Thạch Khôn rồi!

Nghĩ đến đây không ít người thầm hít vào một hơi khí lạnh, chả trách mà ba Đại Vương triều kia không dám nói nhiều. Đến Thạch Khôn, thực lực Nhị Nguyên Niết Bàn còn bị Lâm Động giải quyết, dù ba người kia có liên thủ cũng chưa chắc làm gì được Lâm Động.

Một vài người còn thầm chép miệng, ánh mắt phức tạp lướt qua ba tấm ấn phù trên không trung, cuối cùng dừng lại trên ba người bọn Mạc Lăng, cảm thán. Không ngờ đằng sau ba kẻ đến từ Vương triều Hạ cấp này lại có hậu trường mạnh đến vậy.

Không khí dường như đặc quánh lại, cũng không có ai phản đối, Lâm Động

thấy vậy mỉm cười, định đưa tay ra lấy ba tấm ấn phù thì bỗng ngừng lại, từ từ ngoảnh đầu lại, chỉ thấy trên đỉnh núi phía sau đại điện có vài đạo thân ảnh đang nhìn về phía hắn với sự phấn khích.

Lâm Động lướt mắt nhìn qua mấy thân ảnh đó, cuối cùng có phần kinh ngạc nhìn một dáng người yểu điệu quen thuộc. Gương mặt yêu kiều đó chính là nữ tử mà hắn gặp ở Lôi Nham Cốc lúc trước.

Hình như nàng ta tên là Mục Hồng Lăng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 505

Liễu Bạch

Một trận chiến vốn dĩ phải vô cùng quyết liệt đã nhẹ nhàng được Lâm Động hóa giải. Đám người nam tử thanh y kia không phải loại ngu xuẩn, Lâm Động hiện nay danh tiếng ngày một vang xa, mà thực lực cũng tăng nhanh như thế. Ngay cả Thạch Khôn, một cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn cũng bại trong tay hắn, điều này cho thấy điều gì, bọn nam tử thanh y hiểu rõ ràng nhất.

Tại nơi này, thực lực rốt cuộc vẫn là thứ khiến người ta kính sợ nhất!

Tần Sâm đã phải chịu thua thiệt, cũng không nói gì, quay trở lại Vương triều của mình. Sắc mặt hắn có phần tối tăm, có điều ánh mắt âm u của hắn không nhìn Lâm Động mà là nhìn ba người bọn nam tử thanh y kia. Thiết nghĩ hắn cũng đã hiểu tại sao vừa rồi ba kẻ này lại biến thành câm nín hết cả. Thì ra là để hắn làm vật thí nghiệm thử thực lực của Lâm Động.

Giờ đã biết thực lực rồi, nhưng thể diện của hắn đã mất đi không ít.

Đối diện với ánh mắt đó của Tần Sâm, ba kẻ kia cũng có phần không tự nhiên, chỉ cười khan, nhưng bọn chúng cũng biết lần này đã đắc tội với Tần Sâm rồi. Tuy bọn chúng không sợ nhưng ít đi một đồng bọn cũng chẳng phải chuyện gì vui vẻ.

Ba người bọn Mạc Lăng ở phía dưới cũng sững sờ đứng nhìn cảnh tượng đó. Nhìn bộ dáng đó dường như bốn Đại Vương triều đều không có hành động gì nữa. Lẽ nào chuyện đến đây là hết?

Ba người quay mặt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương là sự chấn động không gì che giấu nổi. Bọn họ biết rằng, nếu tin này mà truyền đến Vương

triều Đại Viêm thì không biết sẽ gây nên sự chấn động đáng sợ đến mức nào. Vương triều Đại Viêm cũng tham gia không ít lần Bách Triều Đại Chiến, nhưng chưa có một vị tiền bối nào đạt được mức này ở trong Chiến trường Viễn Cổ.

Nghĩ đến đây, ba người bọn họ đều có cảm giác phức tạp. Nhớ ban đầu khi tất cả bọn họ đến Chiến trường Viễn Cổ này, thực lực đều tương đương nhau. Nhưng chỉ trong nửa năm ngắn ngủi mà Lâm Động đã bỏ lại bọn họ tít phía sau, điều này quả thực khiến bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Trên không trung, Lâm Động tóm lấy ba tấm ấn phù, mắt hắn vẫn nhìn về phía đỉnh núi kia. Mấy đạo thân ảnh ở đó đều khiến ánh mắt hắn có phần nặng nề. Có lẽ những người này mới có thể coi là bá chủ của địa vực Tây Bắc này. Chẳng trách lần trước gặp Mục Hồng Lăng, cô ta tỏ ra khá coi thường Vương triều Ma Nham. Thì ra đằng sau còn có bối cảnh như vậy.

- Ha ha, Lâm Động tiểu đệ, thật là bất ngờ! Không ngờ chỉ không lâu mà ngươi đã đạt đến trình độ này rồi.

Khi ánh mắt Lâm Động đang ba động bởi những người trên đỉnh núi thì tiếng cười của Mục Hồng Lăng vang lên, rồi cùng những thân ảnh kia xuất hiện phía trước Lâm Động cách đó không xa.

Mục Hồng Lăng vẫn mặc bộ váy đỏ rực như lửa chói mắt người nhìn. Gương mặt xinh đẹp khiến không ít người sững sờ trước vẻ đẹp ấy.

Còn những Vương triều và cường giả có mạng lưới tình báo khá rộng, khi nhìn thấy những người đứng bên cạnh Mục Hồng Lăng thì sắc mặt hiện lên vẻ đầy kinh ngạc.

Bốn kẻ Tần Sâm ở cách đó không xa, cũng khựng lại khi nam tử bạch y này xuất hiện. Rồi ánh mắt bọn chúng đều hiện lên sự sợ hãi, không hẹn mà cùng lùi lại, hiển nhiên bọn chúng không ngờ lại gây động khiến những người này đến đây.

Mà khi những kẻ này xuất hiện thì bọn chúng sẽ không tư cách tham gia nữa, vẫn nên ngoan ngoãn lui ra một bên là sáng suốt.

Hành động rất nhỏ của bọn Tần Sâm cũng không thể thoát khỏi sự nhạy bén của Lâm Động. Hắn nhíu mày, xem ra những kẻ này không tầm thường. Chỉ là không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào mà khiến bốn Đại Vương triều cũng phải sợ như vậy?

Lâm Động suy nghĩ, mắt quan sát Mục Hồng Lăng rồi chuyển sang bên cạnh cô ta. Ở đó là một nam tử bạch y đang mỉm cười nhìn hắn. Người này dáng vẻ tuấn dật, khí độ bất phàm, hơn nữa lại không hề có sự kiêu ngạo của những Vương triều Cao cấp, vẻ mặt ôn hòa khiến người ta rất dễ có thiện cảm.

Nhưng Lâm Động quan tâm không phải những điều đó, mà là mơ hồ hắn cảm thấy một cảm giác vô cùng nguy hiểm, cảm giác này mạnh hơn khi đối diện với Thạch Khôn tạo ra rất nhiều.

Rõ ràng đám người này tuyệt đối không phải loại dễ đối phó!

Khi Lâm Động quan sát thì bạch y nam tử cũng quan sát hắn, một lát sau ánh mắt hai bên chạm nhau, bạch y nam tử cười nói:

- Lâm Động, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Lâm Động cũng không biết kẻ lai lịch có vẻ bất phàm kia rốt cuộc có địch ý với mình hay không, hắn cũng cung tay, không nhiệt tình, cũng chẳng lạnh nhạt.

Mấy người đứng sau bạch y nam tử nhìn cảnh đó, khóe miệng khẽ động nhưng cũng không nói gì. Nếu lúc này là lúc trước khi bọn họ biết tin Thạch Khôn bại trong tay Lâm Động thì có lẽ sẽ ăn nói lớn tiếng, nhưng lúc này lại khác. Xem ra chuyện này cũng có chút chấn động đến những nhân vật như bọn họ.

- Lâm Động tiểu đệ, lần trước đệ thô bạo đẩy tỷ tỷ ra khỏi Không gian Bí

Thược, bây giờ có ý định bồi thường gì không?

Mục Hồng Lăng cười cười nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động cười khan. Hắn có chút không quen với kiểu thân mật đó của Mục Hồng Lăng. Hắn và cô ta cũng mới gặp hai lần, hơn nữa cũng chẳng thân thiện gì, hai người đến người quen cũng không phải, huống hồ gì bằng hữu? Hiển nhiên là Lâm Động có chút e dè và đề phòng nữ tử tinh quái như yêu nữ này.

- Ài, vốn dĩ tỷ tỷ định nếu gặp đệ trong Viễn Cổ Bí Tàng thì nhất định sẽ dọn dẹp đệ sạch sẽ, nhưng giờ có vẻ rất khó khăn a… Mục Hồng Lăng vươn người để lộ ra những đường cong gợi cảm. Thực lực của cô ta hiện giờ chỉ mới là Nhất Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, nhưng với việc Lâm Động đánh bại Thạch Khôn thì dường như vẫn chưa đủ để nàng ta cảm thấy phải sợ hãi.

- Tình thế lần trước chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Lâm Động lắc đầu cười khổ. Hắn biết nữ tử này nửa đùa nửa thật, ân oán giữa hai người không có gì lớn, nhưng nếu nói cô ta e dè Lâm Động thì không đáng tin lắm. Hắn có thể cảm nhận được rằng, bề ngoài Mục Hồng Lăng chỉ là cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn, thực lực có vẻ tương đương Thạch Khôn, nhưng hắn biết rõ ràng, có nhiều chuyện không thể nhìn bề ngoài. Cũng giống như hắn, thực lực Nhất Nguyên Niết Bàn lại đánh bại được cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn.

Bối cảnh Mục Hồng Lăng hiển nhiên cũng không tầm thường, nếu nói cô ta không có thủ đoạn lợi hại nào đó có thể khiêu chiến vượt cấp thì Lâm Động tuyệt đối không tin.

- Ha ha, Hồng Lăng chỉ nói đùa thôi, đừng cho là thật!

Lúc này bạch y nam tử cười cười nói với Lâm Động:

- Tại hạ là Liễu Bạch!

- Liễu Bạch?

Nghe cái tên này, sắc mặt Lâm Động không có gì thay đổi nhưng trong lòng thì run lên. Lúc này mới hiểu tại sao bọn Tần Sâm lại sợ người này đến vậy.

Địa vực Tây Bắc quần hùng vô số, những loại như Vương triều Ma Nham cũng có thể coi là hào kiệt, nhưng bên trên những hào kiệt này có bốn nhân vật cấp bá chủ, bọn họ mới là những nhân vật danh tiếng nhất địa vực Tây Bắc.

Một trong Tứ Đại Bá Chủ đó chính là Liễu Bạch.

Liễu Bạch, đây chính là cường giả chân chính đã có tên trong Niết Bàn Bảng!

Đám người xung hiển nhiên cũng bị cái tên này dọa chết khiếp, những tiếng xì xào ồn ào bắt đầu xuất hiện.

- Nghe danh đã lâu!

Lâm Động khẽ cười, nói:

- Các vị đến đây có phải cũng ý với di tích Tông phái này?

- Ha ha, Càn Vân Tông trở thành Tông phái hộ pháp của Liên minh Tông phái đúng là không tệ. Truyền thừa của bọn họ cũng rất tuyệt, nhưng tại hạ không phải nhất thiết phải có!

Liễu Bạch cười cười, nhìn Lâm Động nói:

- Bọn ta đến đây chủ yếu là muốn kết giao bằng hữu với ngươi thôi.

Xung quanh lại xôn xao, sắc mặt bọn Tần Sâm lúc này cũng tối lại. Hiển nhiên bọn chúng không thể ngờ đại nhân vật như vậy lại chủ động nói những lời đó. Xem ra bọn họ cũng rất xem trọng Lâm Động, chuyện này mà truyền ra ngoài, sợ là các Vương triều Cao cấp cũng không dám động vào Lâm Động nữa.

Lâm Động cũng bất ngờ vì lời nói đó, rồi hắn cười:

- Liễu Bạch huynh nói vậy, ta thật lấy làm vinh hạnh!

Không có trận chiến quyết liệt như tưởng tượng, Lâm Động thầm thở phào, tiếp đó hai người nói chuyện một lúc, không khí cũng thoải mái, một hồi lâu sau bọn Liễu Bạch mới có dấu hiệu muốn rời đi.

- Lâm Động huynh, chắc bọn chúng ta sẽ còn gặp nhau trong Viễn Cổ Bí Tàng. Đến lúc đó chưa biết chừng còn phải hợp tác nữa a!

Liễu Bạch cười nói, rồi quay người, dẫn Mục Hồng Lăng và những người khác rời đi.

Lâm Động ngẫm lại ý tứ của Liễu Bạch, ánh mắt trở nên có chút nặng nề. Xem ra cuộc tranh đoạt trong Viễn Cổ Bí Tàng quả nhiên không tầm thường. Đến như Liễu Bạch cũng không có lòng tin tất thắng, xem ra còn không ít cường giả trong bóng tối nữa.

Nghĩ đến đây Lâm Động bỗng nhớ đến gã Diêm Sâm mà mình đã gặp lần trước. Khí tức của người này không hề thua kém Liễu Bạch, hơn nữa trong Tứ Đại Bá Chủ địa vực Tây Bắc cũng không có tên người này. Không biết là cường giả đang ẩn mình trong bóng tối hay đến từ nơi nào khác?

Nhưng bất luận thế nào thì bọn họ đều không phải loại tầm thường.

Lâm Động khẽ búng tay rồi quay người đáp xuống. Những người xung quanh thấy thế cũng tiếc nuối rời đi. Bọn họ biết sau chuyện này e là không còn ai dám gây hấn với Lâm Động nữa. Truyền thừa của Càn Vân Tông chắc chắn rơi vào tay của mấy người Vương triều Đại Viêm kia rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 506

Liên Minh Thiên Cương

Một vài thân ảnh từ trên không bay vút qua hướng về phía Viễn Cổ Bí Tàng, người dẫn đầu chính là Liễu Bạch mà Lâm Động đã gặp.

- Liễu Bạch đại ca, xem ra huynh rất coi trọng tên Lâm Động đó.

Theo sau Liễu Bạch, một nam tử trên mặt có vết sẹo tựa như con rết nhìn về phía sau bỗng nói.

- Tuy có chút bản lĩnh, nhưng hắn có tư cách hợp tác với bọn chúng ta thật sao?

Một nam tử mặt trắng khác cũng nhíu mày nói.

Khí tức của những người này đều khá mạnh, mà bản thân hắn cũng có danh tiếng ở địa vực Tây Bắc. Nghe nói vào hai tháng trước bọn họ đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai, so với Thạch Khôn rõ ràng là mạnh hơn không ít. Vì thế hắn cũng không vì Lâm Động đã đánh bại Thạch Khôn mà cảm thấy sợ hãi.

Lời nói của hắn cũng không có ý coi thường Lâm Động, chỉ là những đối thủ bọn họ phải đối mặt ai cũng mạnh hơn Thạch Khôn, mà Lâm Động dù gì cũng chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn, nếu hợp tác thì dường như không biết phải nói từ đâu.

- Hắn không đơn giản như những gì bọn chúng ta nhìn thấy đâu!

Người đột nhiên lên tiếng chính là Mục Hồng Lăng, kẻ từng có chút xung đột với Lâm Động. Đôi mắt hoa đào liếc nhìn hai người kia, bộ dáng mệt mỏi nói:

- Nếu không các ngươi cho rằng Mục Hồng Lăng ta dễ dàng bị đuổi đi thế sao? Tên tiểu tử đó đá thẳng ta ra khỏi Không gian Bí Thược, bao nhiêu năm nay, nam nhân dám đối xử với ta như thể chỉ có mỗi mình hắn!

Liễu Bạch khẽ cười, cũng hơi gật gù, nói:

- Khi ở trong Viễn Cổ Điện các ngươi cũng đã gặp hắn rồi. Thực lực khi đó của hắn chỉ là Bán Bộ Niết Bàn, hơn nữa tinh thần lực hiển nhiên là chưa trải qua Phong Lôi Kiếp. Còn hiện nay thì sao? Hắn và Thạch Khôn giao đấu tại Đan Hà, thiết nghĩ có lẽ hắn tu luyện ở đó hai ngày, mà chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đó, thực lực hắn không chỉ đột phá Niết Bàn Cảnh mà còn vượt qua Niết Bàn Kiếp. Trong các ngươi đã có ai hoàn thành hai bước đó một lúc chưa? Hơn nữa hắn không chỉ vượt qua Niết Bàn Kiếp mà có lẽ còn có Phong Lôi Kiếp nữa. Ha ha, đồng thời vượt qua hai kiếp nạn đó mà vẫn sống sót, ai dám nói hắn đơn giản?

Hai nam tử đều là Nhị Nguyên Niết Bàn vừa rồi nghe vậy, sắc mặt đều có phần thay đổi. Một lúc vượt qua cả Niết Bàn Kiếp và Phong Lôi Kiếp, đúng là điều này bọn họ không làm được.

Không phải bọn họ chưa từng gặp cường giả cùng tu luyện cả nguyên lực và tinh thần lực, nhưng đa số cường giả đều thận trọng tách xa hai kiếp nạn này ra, rất ít người giống như Lâm Động cùng vượt qua hai đại kiếp nạn, riêng điểm này cũng đủ thấy hắn bất phàm rồi.

- Hơn nữa theo ta được biết, khi đánh bại Thạch Khôn, Lâm Động đã từng thi triển một môn Linh Vũ kỹ. Hừm, ta rất hiếu kỳ tại sao một tên gia hỏa xuất thân từ Vương triều Hạ cấp mà có được nhiều tuyệt chiêu như vậy? Cứ thế này thì hắn có thể sánh ngang với Thiên Đao rồi.

Liễu Bạch khẽ cười, ánh mắt có phần thèm muốn.

- Bách Triều Đại Chiến nửa năm nữa mới bắt đầu, thật khiến người ta càng ngày càng mong chờ. Ta thật muốn biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu nhân vật ẩn

mình xuất hiện đây?

o0o Sau khi bọn Liễu Bạch rời đi, Lâm Động cũng từ trên trời đáp xuống rồi cùng Tiểu Viêm đi tới trước mặt ba người bọn Mạc Lăng đang há hốc miệng nhìn. Thấy bọn họ như thế, hắn không khỏi thấy buồn cười, rồi tiện tay ném ra ba tấm ấn phù.

Ba người vội vàng bắt lấy, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Hiện giờ các cường giả khác hiển nhiên đã không còn có ý nghĩ động thủ nữa, quả thực bọn họ không xem ba người bọn Mạc Lăng ra gì, nhưng có Lâm Động ở bên cạnh thì tình hình lại khác.

- Không ngờ chỉ mấy tháng không gặp mà huynh đã đạt được trình độ này rồi.

Mạc Lăng cười khổ nhìn Lâm Động, nói.

- Có cơ duyên thôi. Không phải mọi người cũng vậy sao?

Lâm Động cười cười. Nếu ba người bọn Mạc Lăng có được truyền thừa của Càn Vân Tông thì hiển nhiên thực lực cũng tăng mạnh. Sau này chưa biết chừng còn có khả năng vào Niết Bàn Bảng.

- Ha ha, xem ra gần đây đi theo huynh, bọn ta cũng có được chút may mắn.

Đỗ Vân cười rồi nói:

- Nếu huynh có ý với Càn Vân Tông thì bọn ta đưa huynh cùng vào, xem có được truyền thừa gì không.

Bọn họ đều biết nếu như Lâm Động không đến kịp thời thì bọn họ chưa nói đến việc giữ được ấn phù, chưa biết chừng ngay cái mạng cũng mất luôn rồi.

- Nếu đã chỉ có ba ấn phù thì chắc cũng chỉ có truyền thừa đủ cho ba người thôi, ta đi vào không tiện. Ha ha, đừng lo cho ta, trong Viễn Cổ Bí Tàng này còn

có không ít truyền thừa đâu.

Lâm Động lắc đầu, đương nhiên hắn không thể lấy mất suất của bọn Mạc Lăng. Hơn nữa tuy Càn Vân Tông có thể xem như là không tệ, nhưng chưa đủ để khiến hắn quan tâm. Tâm lý này cũng giống như bọn người Liễu Bạch vậy.

Thứ truyền thừa Tông phái này đối với Lâm Động hiện giờ mà nói có lẽ không quan trọng lắm, nhưng đối với ba người bọn Mạc Lăng thì đủ cho bọn họ theo đuổ, giống như những cường giả của Vương triều Cao cấp khác.

- Để ta hộ tống mọi người đi vào, khi nào bắt đầu truyền thừa thì ta sẽ rời đi.

Lâm Động hơi trầm ngâm, nói.

Ba người bọn Mạc Lăng hiện tại đều là Bán Bộ Niết Bàn, nói thật như thế trong Chiến trường Viễn Cổ này vẫn chưa là gì cả. Mà Lâm Động đã giúp bọn họ đến mức này rồi, thì cũng muốn để bọn họ thuận lợi có được truyền thừa.

Nghe thấy thế, ba người bọn Mạc Lăng đều cảm động, khẽ cảm thán:

- Ban đầu rời khỏi Vương triều Đại Viêm, Phụ vương dặn bọn ta phải đi theo huynh, xem ra Phụ vương nói không sai!

Hồi trước khi Lâm Động và Lâm Lang Thiên xung đột, bọn họ đều chọn đứng về phía Lâm Động, giờ nghĩ lại đúng là có phần may mắn. Đúng là Lâm Lang Thiên thiên phú rất tốt, nhưng nếu kết giao bằng hữu, trong mắt bọn Mạc Lăng, hắn tuyệt đối không bằng được Lâm Động.

- Đi thôi, bọn chúng ta vào trong di tích xem có được gì hay không?

Mạc Lăng hất đầu, rồi bỗng nhìn Tiểu Viêm ở sau Lâm Động:

- Vị đây là… - Hắn là Lâm Viêm, huynh đệ của ta, mọi người cũng gặp rồi, chính là con Yêu hổ đi theo ta trước đây, bây giờ đã đột phá Niết Bàn Cảnh, thoát khỏi hình dạng Yêu thú rồi.

Lâm Động mỉm cười nói.

- Ồ?

Ba người bọn Mạc Lăng sững người, kinh ngạc nhìn Tiểu Viêm, rõ ràng bọn họ không ngờ đó lại là đầu Yêu thú vẫn đi theo Lâm Động trước đây.

- Niết Bàn Cảnh?

Rồi ngay sau đó thay cho sự kinh ngạc là sự ngưỡng mộ. Cảnh giới đó là thứ mà bọn họ nằm mơ cũng muốn đạt được, không ngờ Yêu thú bên cạnh Lâm Động cũng đạt được cảnh giới đó rồi.

Đối diện với ba người bọn Mạc Lăng cũng có thể coi là quen biết này, Tiểu Viêm nở nụ cười hiền hậu, chỉ có điều nụ cười đó kết hợp với thân hình lớn như người khổng lồ của hắn lại tạo ra áp lực vô cùng lớn.

- Đi thôi!

Lâm Động vẫy tay, nghe vậy ba người bọn Mạc Lăng cũng gật đầu, giơ bàn tay ra. Ba ấn phù chầm chậm bay lên, cuối cùng biến thành một tia sáng bắn lên quầng sáng bao trùm di tích Viễn Cổ, lập tức quầng sáng ấy tách ra một khe hở.

Thấy khe hở đó xuất hiện, đám người Lâm Động không chút chậm chân, lập tức thân hình khẽ động, tiến vào trong khu di tích trước bao ánh mắt ngưỡng mộ của đám người xung quanh.

Ầm ầm!

Sau khi bọn Lâm Động đi vào trong, lập tức cả hòn đảo rung chuyển, rồi tất cả cùng nhìn thấy cả di tích đã biến mất một cách quỷ dị dưới sự bao phủ của chùm sáng.

Trên không trung, tất cả mọi người nhìn nhau, cuối cùng chỉ đành thở dài bất lực, không cam tâm tản đi, tiếp tục tìm kiếm di tích khác, mong mình cũng may

mắn như ba người bọn Mạc Lăng.

o0o Trong khi bên ngoài mọi người đang tản đi, thì bên trong, đám người bọn Lâm Động đang hiếu kỳ quan sát di tích vừa mới xuất hiện trước mắt. Đó là một cái quảng trường cổ lão, phía trước còn có một có một tòa cung điện lớn.

- Đây chính là Tông phái Viễn Cổ sao?

Ba người bọn Mạc Lăng tò mò nhìn xung quanh, ở đây tuy nhìn không hoành tráng lắm nhưng cũng có khí tức rất mạnh mẽ.

Phụt phụt!

Khi hội Lâm Động bước vào không lâu, trong tòa cung điện kia bỗng bắn ra ba tia sáng, cuối cùng bao trùm lấy ba người bọn Mạc Lăng, đồng thời một luồng hấp lực muốn hút ba người vào trong đại điện.

- Xem ra truyền thừa sắp bắt đầu rồi!

Thấy vậy Lâm Động hơi khựng lại một chút rồi khẽ cười.

- Lâm Động huynh, nói cảm ơn thì quá khách sáo, nhưng tiểu tử ngươi thật xứng mặt huynh đệ! Được làm bằng hữu với ngươi là phúc khí của bọn ta!

Ba người bọn Mạc Lăng cũng cảm nhận được luồng hấp lực đó, rồi trịnh trọng ôm quyền với Lâm Động, cười nói.

Ầm!

Mạc Lăng vừa dứt lời, cả ba bị luồng ánh sáng kéo ngược vào trong điện, rồi một quầng sáng chói lòa phong tỏa cả đại điện lại.

Nhìn đại điện đã bị phong tỏa kín mít, Lâm Động khẽ cười. Hắn cũng mừng vì bọn Mạc Lăng có được kỳ ngộ này.

Ba người bọn Mạc Lăng bị hút vào trong, quảng trường bỗng chốc trở nên trống trải, Lâm Động quét mắt nhìn rồi đưa Tiểu Viêm tiến lại một tấm bia bằng thạch ở giữa quảng trường.

Trên tấm bia không có vũ kỹ gì cả, mà chỉ ghi chép những thông tin về Viễn Cổ Bí Tàng, Lâm Động cũng rất có hứng thú với những thông tin này.

Vì thời gian cũng đã lâu nên những chữ trên đó có phần mơ hồ, nhưng Lâm Động vẫn có thể đọc được những từ quan trọng.

- Liên minh Thiên Cương, một trăm linh tám tông, Thập Lục Hộ Tông, Tứ Đại Huyền Tông, bốn tông chí tôn.

Nhìn những từ này, ánh mắt Lâm Động có phần chấn động, Liên minh Thiên Cương có lẽ là Liên minh Tông phái của Viễn Cổ Bí Tàng này rồi. Không ngờ lại có đến một trăm linh tám Tông phái, quy mô thật không nhỏ!

- Thập Lục Hộ Tông… Có lẽ Càn Vân Tông là một trong số đó.

- Tứ Đại Huyền Tông có lẽ chính là những người thống trị cao nhất của Liên minh này. Xem ra truyền thừa quý giá nhất trong Viễn Cổ Bí Tàng này chính là của bọn họ. Có lẽ bọn Liễu Bạch kia chính là nhằm vào truyền thừa của bọn họ.

Lâm Động mím môi, nếu hắn đoán không nhầm thì Tứ Tông Điện chính là nơi quan trọng nhất của Viễn Cổ Bí Tàng, có lẽ Sinh Tử Chuyển Luân Đan cũng ở đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 507

Niết Bàn Phần Thiên Trận

Lâm Động không ở lại lâu trong di tích Càn Vân Tông này, sau khi thấy ba người bọn Mạc Lăng đã thuận lợi tiếp nhận truyền thừa, hắn liền rời khỏi quảng trường.

Quầng sáng bao trùm di tích hiển nhiên là vào khó nhưng ra lại dễ, vì thế Lâm Động không mất nhiều sức đã ra khỏi đó. Khi hắn xuất hiện bên ngoài thì những người ở xung quanh hòn đảo cũng đã tản ra gần hết. Hắn quan sát một chút rồi đưa Tiểu Viêm đi vào sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng.

Đương nhiên lần này vào di tích Lâm Động cũng không phải không có thu hoạch gì. Trên tấm bia đá ghi chép không ít thông tin về Viễn Cổ Bí Tàng, những thông tin đó hiển nhiên hoàn chỉnh hơn những gì Lâm Động có được từ các hài cốt nhiều, thậm chí hắn còn biết được một vài lộ tuyến để vào sâu bên trong.

Có mục tiêu cuối cùng, Lâm Động cũng không phải suy nghĩ nhiều, tuy trong Viễn Cổ Bí Tàng này có không ít truyền thừa nhưng cái hắn cần không phải truyền thừa thông thường.

Không động thủ thì thôi, đã động là phải động cái tốt nhất. Mà rõ ràng là truyền thừa lớn mạnh nhất trong Viễn Cổ Bí Tàng này thuộc về Tứ Đại Huyền Tông kia, bọn họ là người lãnh đạo Liên minh Thiên Cương, truyền thừa của bọn họ chắc chắn không phải thứ tầm thường.

Đương nhiên Lâm Động cũng biết không chỉ có mình hắn là nhắm vào truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông. Thậm chí những nhân vật như Liễu Bạch cũng

thèm muốn, vì thế muốn lấy được nó cũng không phải việc đơn giản.

Dù sao thì những Vương triều và cường giả có tư cách và dã tâm nhằm vào Tứ Đại Huyền Tông chắc chắn thực lực hơn hẳn Vương triều Ma Nham và Thạch Khôn, bọn chúng đều là những đối thủ khó nhằn.

- Tứ Đại Huyền Tông, bất luận thế nào nhất định ta phải có được một môn truyền thừa trong đó thì chuyến đi này mới không phí công.

Lâm Động ngẩng lên nhìn về phía xa, lẩm bẩm.

o0o Quãng đường tiếp theo Lâm Động không dừng chân vì bất cứ chuyện gì, thậm chí dù một vài nơi có tin xuất hiện di tích thì hắn cũng chẳng chút động lòng, phương hướng không đổi, thẳng tiến vào sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng.

Khoảng nửa ngày sau hắn cảm thấy dường như nguyên lực thiên địa xung quanh ngày một đậm đặc hơn, không gian cũng ngày một đổ nát hơn. Vô số những đường nứt vỡ tựa như lưỡi liềm Tử Thần ở khắp nơi, nhìn có phần thảm hại.

Nhưng Lâm Động biết, sự thay đổi môi trường này cho thấy hắn đang dần đến gần hơn với trung tâm Viễn Cổ Bí Tàng. Những nơi như thế, các Vương triều và cường giả bình thường không dám đến.

Càng vào sâu khung cảnh ngày một yên ắng hơn, chỉ thỉnh thoảng mới thấy vài thân ảnh với khí tức khá mạnh bay vút qua. Những luồng khí tức đó đều đạt đến mức Nhất Nguyên Niết Bàn.

Rõ ràng những người có thể vào đến đây đều là nhân vật bất phàm ở địa vực Tây Bắc.

Khoảng một giờ sau Lâm Động bỗng cảm thấy không khí xung quanh dường như nóng lên, hắn nheo mắt lại như nghĩ ra điều gì, ánh mắt có phần mừng rỡ.

Sự mừng rỡ ánh lóe lên trong mắt Lâm Động. Hắn ngẩng lên nhìn về phía xa,

không gian ở đó đột ngột đỏ rực lên, mơ hồ như có những đám mây như màn lửa thiêu đốt mịt mùng chắn hết mọi đường đi.

Càng đến gần, Lâm Động càng nhìn rõ hơn thứ đó, cuối cùng lông mày hắn không kìm được mà giật giật.

Đó là một biển lửa đỏ rực không biết lan tỏa đến nơi nào. Biển lửa cháy rừng rực như thiêu đốt cả không gian. Không gian vốn đổ nát ở xung quanh biển lửa đó càng như méo mó hơn, không gian vô cùng bất định.

- Niết Bàn Phần Thiên Trận!

Lâm Động quan sát cảnh tượng hoành tráng đó, miệng lẩm bẩm. Hắn đã đọc được trên tấm bia đá, ở trong nơi sâu nhất trong Viễn Cổ Bí Tàng có một trận pháp bảo vệ. Rõ ràng biển lửa trước mặt đây chính là nó, nó có tên là Niết Bàn Phần Thiên Trận.

Muốn vào nơi sâu nhất của Viễn Cổ Bí Tàng nhất định phải vượt qua biển lửa này.

Ngọn lửa trong trận pháp này không phải lửa bình thường, mà là lửa được ngưng tụ từ Niết Bàn Khí. Thứ Niết Bàn Hỏa này dù là cường giả Niết Bàn Cảnh, nếu ở trong đó lâu, Niết Bàn Khí trong cơ thể sẽ bị thiêu đốt hết, từ đó mất mạng.

Lâm Động nhìn biển lửa vô tận không thấy điểm cuối, chép miệng. Có lẽ thứ này mới là chướng ngại thực sự, không biết có bao nhiêu cường giả đến đây sẽ phải dừng bước.

- Hây, trận này không đơn giản đâu, ngươi phải cẩn thận một chút!

Tiểu điêu hiện ra, nhìn biển lửa tràn ngập không gian cũng thấy kinh ngạc, nhắc nhở Lâm Động.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu. Hắn cũng không phải đồ ngốc, trận pháp này Liên minh Tông phái dùng để bảo vệ những bảo vật quan trọng nhất, dù thời gian đã lâu nhưng uy lực của nó vẫn rất khủng bố, kẻ nào coi thường thì là đồ ngu xuẩn.

Lâm Động nhìn xung quanh, mơ hồ nhìn thấy một vài thân ảnh từ xa đang tới, cuối cùng đều dừng lại ở bên ngoài biển lửa, hơi chần chừ một chút nhưng cuối cùng cũng nghiến răng lần lượt xông vào trong. Xem ra truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông quả nhiên có sức hấp dẫn.

- Đi thôi!

Lâm Động vẫy tay, không chút chần chừ xông vào trong biển lửa. Ngay phía sau, Tiểu Viêm tay cầm thiết côn nhanh chóng theo sát.

Vừa xông vào, một làn sóng bằng lửa nóng bỏng tràn tới, Lâm Động lập tức cảm thấy da đỏ ửng lên. Tâm thần khẽ động, tinh thần lực vô hình tràn ra bao phủ quanh cơ thể thành một lớp phòng ngự chặn sức nóng khủng bố.

Trong Niết Bàn Phần Thiên Trận, chỉ cần có Niết Bàn Khí là sẽ tự động bùng cháy, vì thế không ai dám thúc động Niết Bàn Khí. Thậm chí có người muốn dùng nguyên lực cũng vô cùng thận trọng, vì sau khi lên Niết Bàn Cảnh, nguyên lực đều được Niết Bàn Khí cô đọng, chẳng ai biết được liệu nó có gây cháy hay không.

Nhưng hiển nhiên là Lâm Động không cần lo lắng điều đó. Tinh thần lực và Niết Bàn Khí của hắn chẳng có liên quan gì đến nhau, dùng nó để chống lại sự xâm thực của Niết Bàn Hỏa rất thích hợp.

Tinh thần lực bao bọc lấy Lâm Động và Tiểu Viêm, rồi cả hai biến thành một luồng sáng xuyên qua biển lửa bay vào trong.

Trong khi xuyên qua biển lửa, tinh thần lực của Lâm Động lan tỏa, luôn luôn cảnh giác với động tĩnh xung quanh. Từ tấm bia đá hắn biết được sự đáng sợ của

Niết Bàn Phần Thiên Trận. Nếu người khác dễ dàng đi qua thế này thì uy danh có phần không đáng giá. Nhưng rõ ràng với thực lực của Liên minh Tông phái không thể nào làm chuyện như vậy.

- Hửm?

Và sự thật đã chứng minh những gì Lâm Động dự liệu không phải vô lý. Sau khi hắn và Tiểu Viêm vào trong không lâu, trong Niết Bàn Hỏa đang rực cháy ở xung quanh bỗng có động tĩnh dị thường.

Vút vút!

Sự dị thường đó lập tức bị Lâm Động phát hiện ra. Hắn chăm chú nhìn thì thấy trong biển lửa bỗng bắn ra vô số những quả cầu lửa to cỡ nắm tay, đem theo luồng nguyên lực cuồng bạo. Cảnh tượng đó khiến đồng tử Lâm Động phải thu nhỏ lại.

- Niết Bàn Hỏa Lôi!

Lâm Động hiển nhiên đã nhận ra những quả cầu kỳ quái này, sắc mặt lập tức trở nên nặng nề. Thứ Niết Bàn Hỏa Lôi này được ngưng tụ từ Niết Bàn Khí thuần túy, nhưng sức mạnh cực kỳ cuồng bạo, chạm vào là phát nổ, uy lực rất lớn. Chỉ một viên cũng có thể khiến cường giả Niết Bàn Cảnh trọng thương. Nếu cùng một lúc có nhiều quá thì ngay Lâm Động đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, muốn đối phó cũng vô cùng đau đầu.

Rõ ràng là những viên Niết Bàn Hỏa Lôi bỗng xuất hiện này đã đạt đến mức khiến Lâm Động cảm thấy nguy hiểm.

Tiểu Viêm nắm chặt cây thiết côn, ánh mắt cảnh giác nhìn Niết Bàn Hỏa Lôi bắn tới từ bốn phía, xem ra nó cũng cảm nhận được nguy hiểm.

- Tiểu tử, đừng cố chống lại thứ này. Trong Niết Bàn Hỏa Trận có vô số Niết Bàn Hỏa Lôi, nếu gây nổ thì có thể gây phản ứng nổ liên hoàn. Đến lúc đó hàng

ngàn hàng vạn quả bay ra thì dù ngươi có vượt qua một Niết Bàn Kiếp nữa cũng thịt nát xương tan.

Tiểu điêu xuất hiện nhắc nhở.

Nghe thấy vậy, Lâm Động chau mày, nếu không giải quyết những quả Niết Bàn Hỏa Lôi này thì hiển nhiên hắn không thể tiến vào được.

- Đồ ngốc, ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù làm gì hả? Niết Bàn Hỏa Lôi có cuồng bạo thế nào thì cũng ngưng tụ từ Niết Bàn Khí. Chỉ cần là năng lượng thì Thôn Phệ Tổ Phù đều có thể nuốt gọn!

Thấy Lâm Động không biết làm sao, Tiểu điêu không kìm được mắng lớn.

Lúc này Lâm Động mới sực tỉnh, đúng là hắn quên mất, Niết Bàn Hỏa Lôi có cuồng bạo thế nào thì vốn dĩ vẫn là Niết Bàn Khí.

Phụt!

Có cách giải quyết rồi Lâm Động không chậm trễ, tâm thần rung động, một hắc động xuất hiện sau lưng và dần dần mở rộng ra, sau đó lực thôn phệ lan tỏa. Niết Bàn Hỏa Lôi bắn ra từ biển lửa cuối cùng chui hết vào trong hắc động.

Bùm bùm bùm!

Trong hắc động mơ hồ phát ra những tiếng nổ trầm đục, khí huyết trong người Lâm Động cũng có chút sục sôi. Nhưng ngay sau đó Niết Bàn Khí cuồn cuộn từ hắc động chảy vào người hắn.

Cùng với dòng Niết Bàn Khí chảy vào trong cơ thể, sắc mặt Lâm Động ánh lên sự mừng rỡ, mức hấp thu này còn nhanh hơn cả khi tu luyện trong Đan Hà!

Hai người Lâm Động nhanh chóng bay qua biển lửa, còn những quả Niết Bàn Hỏa Lôi thỉnh thoảng bắn tới đều bị hút vào hắc động rồi biến thành Niết Bàn Khí chảy trong người Lâm Động và tôi luyện cơ thể hắn cả trong lẫn ngoài.

Cảnh tượng đó có phần hoành tráng đến đáng sợ. Nếu người khác nhìn thấy chắc phải há hốc mồm. Ở nơi này, dù là những nhân vật ở tầng thứ như bọn Liễu Bạch cũng chỉ dám thận trọng từng bước di chuyển, chứ có ai dám di chuyển với tốc độ tối đa như Lâm Động, hơn nữa trước sự tấn công của Niết Bàn Hỏa Lôi, càng đi càng mừng?

Khoảng hơn mười phút trôi qua nhưng vẫn chưa thấy điểm tận cùng của biển lửa. Dọc đường đi hắn đã hấp thụ một lượng lớn Niết Bàn Hỏa Lôi, cơ thể hắn có cảm giác sưng phù, một lượng lớn Niết Bàn Khí như vậy nhất thời hắn không thể triệt để hấp thụ hết được.

Có điều hắn cũng không di chuyển được như thế cho đến tận cùng biển lửa, có lẽ hắn đã dụ ra một số thứ mạnh hơn trong Niết Bàn Phần Thiên Trận này.

Phụt!

Lâm Động đang di chuyển với tốc độ cao bỗng nhiên dừng lại, cảm giác có phần khó chịu. Nhưng lúc này hắn cũng không để ý đến điều đó, hắn đang nhìn chằm chằm về phía trước. Ở đó, trong một quầng lửa cháy rực là một ngọn lửa đen lặng lẽ. Nó không ngừng chuyển động, dường như có linh trí, thỉnh thoảng lại biến thành hình rất nhiều loài thú, thậm chí cả hình người, vô cùng quỷ dị.

Lâm Động sững sờ nhìn thứ đó, da đầu có cảm giác tê dại, miệng khẽ run run, một lúc sau từ cổ họng mới thốt ra tiếng.

- Đây là… Niết Bàn Ma Viêm!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 508

Niết Bàn Ma Viêm

Niết Bàn Ma Viêm cũng là một loại lửa được ngưng tụ từ Niết Bàn Khí, chỉ có điều, so với Niết Bàn Hỏa bình thường, thứ này lợi hại hơn gấp vô số lần.

Thứ lửa này không hề nóng, nhưng lại có một lực dung hóa vô cùng quỷ dị. Bị nó bao trùm, dù là Niết Bàn Kim Thân cũng có thể bị nó làm tan chảy thành nước.

Thông thường, Niết Bàn Ma Viêm chỉ xuất hiện khi đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ ba. Nó được sinh ra từ bên trong, chỉ cần không cẩn thận một chút là da thịt, kinh mạch, xương cốt sẽ bị nó thiêu hủy không còn gì, cực kỳ quỷ dị.

Đến những cường giả có tư cách xung kích Niết Bàn Kiếp sau lần thứ ba khi nhắc đến cũng phải tái mặt. Vì thế, khi Lâm Động bỗng nhìn thấy Niết Bàn Ma Viêm thì sắc mặt trở nên khó coi.

Niết Bàn Ma Viêm màu đen lơ lửng phía trước Lâm Động, sự biến đổi hình trạng liên tục đó có cảm giác như ma quỷ đang giơ nanh múa vuốt, tạo nên cảm giác lạnh gáy.

Sắc mặt Lâm Động nặng nề, cũng không dám hành động gì. Hắn biết lúc này mà động đậy một chút thôi Niết Bàn Ma Viêm sẽ lập tức xông đến. Hắn thật sự không dám chắc hiện giờ liệu hắn có chịu được lực dung hóa của Niết Bàn Ma Viêm hay không.

- Ngươi đen đủi thật!

Ở trên vai Lâm Động, Tiểu điêu cũng nhìn thấy ngọn lửa đó, hạ giọng nói.

Phía sau, Tiểu Viêm cũng căng thẳng, năng lượng màu đen lan tỏa khắp toàn thân, ánh mắt đầy cảnh giác sẵn sàng ứng phó với Niết Bàn Ma Viêm bất định kia.

- Giờ không phải lúc nói cạnh khóe đâu!

Khóe miệng Lâm Động giật giật, giọng nói tự nhiên hạ thấp, có thể thấy hắn cũng rất e dè với Niết Bàn Ma Viêm này.

- Không ngờ trong Niết Bàn Phần Thiên Trận còn có thứ Niết Bàn Ma Viêm này. Hắc hắc, thứ này tuy nguy hiểm nhưng cũng là đồ tốt, nếu ngươi khống chế được thì nó sẽ là thứ vũ khí cực kỳ lợi hại đấy.

Tiểu điêu nhìn Niết Bàn Ma Viêm, bỗng nói.

Nghe vậy cơ mặt Lâm Động không kìm được khẽ rung lên, rồi cười khan. Nếu Niết Bàn Ma Viêm dễ khống chế thì những cường giả có tư cách xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ ba trở lên cũng chẳng đến nỗi nghe thấy tên nó mà như cha mẹ chết vậy.

Dù Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù cũng không dám tùy ý thôn phệ thứ này. Ai biết được liệu có tiêu hóa hết được nó không. Nếu để nó vào trong cơ thể mình, một khi không cẩn thận e là bên trong cơ thể sẽ bị nó làm cho tiêu tan hết không còn gì. Lúc đó chết còn dễ chịu hơn.

Đương nhiên nếu làm được như Tiểu điêu nói, là khống chế được nó thì đương nhiên quá tuyệt. Thiết nghĩ thứ này đến những nhân vật như Liễu Bạch cũng phải e dè.

- Đúng là không thể dùng Thôn Phệ Tổ Phù giải quyết nó được, nhưng đâu phải ngươi chỉ có mỗi Thôn Phệ Tổ Phù là thần vật… Tiểu điêu cười hắc hắc, Thôn Phệ Tổ Phù đúng là rất mạnh, nhưng dù sao thực lực của Lâm Động quá yếu không thể phát huy hết uy lực của nó.

- Ngươi muốn nói đến Thạch phù?

Lâm Động khựng lại một chút rồi lập tức sực tỉnh, thứ trên người hắn có thể gọi là thần vậy chỉ có Thôn Phệ Tổ Phù và Thạch phù… - Ừm!

Tiểu điêu gật gù, rồi vung móng vuốt, một luồng sáng ôn hòa bay ra từ lòng bàn tay Lâm Động, chính là Thạch phù thần bí.

Đúng lúc Tiểu điêu gọi Thạch phù ra, Niết Bàn Ma Viêm dường như cảm giác được điều gì, ngọn lửa đột ngột bùng cháy, nhanh như chớp lao tới chỗ Lâm Động.

Nhìn cảnh tượng đó, mồ hôi trên trán Lâm Động túa ra, tâm thần rung lên, tinh thần lực bùng phát nhanh chóng tạo nên một lớp bảo vệ chắc chắn.

Phụt phụt!

Trước sự tấn công của ngọn lửa đen, lớp bảo vệ có thể khiến một cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn phải bất lực lại giống như tuyết gặp phải lửa, nhanh chóng tan chảy với tốc độ chóng mặt.

Lúc này Lâm Động mới thật sự thể nghiệm được sự khủng bố của Niết Bàn Ma Viêm, chẳng trách mà những cường giả có thể xung kích Niết Bàn Kiếp thứ ba cũng phải sợ nó.

- Tiểu điêu, được chưa?

Lâm Động cuống cuồng thối lui, tinh thần lực lan tỏa ngăn chặn Niết Bàn Ma Viêm, nhưng bất luận Lâm Động thi triển thủ đoạn gì, Niết Bàn Ma Viêm vẫn càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với hắn, vậy là hắn vội hét lên.

Tiểu điêu không để ý đến tiếng hét đó, chỉ chăm chú thúc động Thạch phù. Một lúc sau, khi Lâm Động đã bị Niết Bàn Ma Viêm làm cho luống cuống tay chân, nó mới vung móng lên, một quầng sáng màu trắng đục ngưng tụ lại thành phù văn bỗng bắn ra từ Thạch phù.

- Vút!

Quầng sáng trắng tự như tấm lưới bay tới bao trùm lấy Niết Bàn Ma Viêm.

Phụt phụt!

Vào khoảnh khắc hai thứ tiếp xúc, sức mạnh khiến mọi vật tan chảy của Niết Bàn Ma Viêm không còn nữa. Tuy ánh sáng trên phù văn rất chập chờn nhưng xung thế của Niết Bàn Ma Viêm đã bị chặn lại một cách kỳ lạ.

- Phong!

Tiểu điêu thấy vậy, mắt lóe sáng, móng vuốt vung lên, phù văn mở rộng, giống như phong ấn trùm lấy Niết Bàn Ma Viêm.

Bị phù văn bọc lấy, sức mạnh cuồng bạo trên Niết Bàn Ma Viêm dần trở nên yên tĩnh, rõ ràng sức mạnh của của Thạch phù có thể áp chế lực dung hóa của Niết Bàn Ma Viêm.

Tiểu điêu vẫy một cái, Niết Bàn Ma Viêm chầm chậm rơi xuống, cuối cùng lơ lửng trước ánh mắt cảnh giác của Lâm Động.

Lâm Động nhìn chăm chăm vào đốm lửa màu đen trước mặt, sau khi thấy không có gì dị thường hắn mới thở phào, mắt ánh lên vẻ mừng rõ. Quá trình thu phục Niết Bàn Ma Viêm rõ ràng đã thuận lợi hơn những gì hắn tưởng.

- Có Thạch phù phong ấn, có thể áp chế được Niết Bàn Ma Viêm, sau này khi giao chiến gọi nó ra, dù là Liễu Bạch cũng phải thảm hại.

Tiểu điêu đắc ý nói.

Lâm Động gật gù. Thứ này chỉ xuất hiện sau khi xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ ba, mức độ lợi hại của nó không cần nói cũng biết, nếu sử dụng tốt thì đây đúng là thứ vũ khí lợi hại.

Trong cuộc tranh đoạt sắp tới, chắc chắn sẽ gặp phải những đối thủ khó đối phó, muốn chống lại nếu không có chút thủ đoạn thì e là sẽ thịt nát xương tan.

Lâm Động cầm Niết Bàn Ma Viêm đã bị Thạch phù phong ấn, rồi búng tay một cái, chỉ thấy một sợi lửa đen mảnh tách ra.

Phừng!

Sợi lửa đó vừa xuất hiện, Niết Bàn Hỏa mù mịt ở xung quanh đột ngột cháy càng mạnh hơn, mơ hồ có cảm giác như Lâm Động đã dung hợp với biển lửa này.

- Đi thôi!

Lâm Động vười, thúc động một ít Niết Bàn Ma Viêm bao bọc lấy hắn và Tiểu Viêm, rồi như biến thành thể thống nhất với biển lửa, bay đi với tốc độ nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Đây vốn ở một biển Niết Bàn Hỏa, còn Niết Bàn Ma Viêm chính là sự tồn tại hơn Niết Bàn Hỏa một bậc. Có nó, sức mạnh của đủ để thiêu cháy Niết Bàn Khí trong cơ thể đã bị triệt để chặn ở ngoài cơ thể Lâm Động. Hơn nữa, Lâm Động trong biển lửa đó như cá gặp nước, tốc độ nhanh tới mức dù có bay qua người khác cũng không bị phát hiện.

Quan trọng hơn là, có Niết Bàn Ma Viêm này ngăn cách, vô số những quả cầu Niết Bàn Hỏa Lôi và những sự tấn công ngầm nào đều mất tác dụng với Lâm Động. Hắn hiện giờ đã như biến thành một ngọn lửa trong biển lửa.

Bay càng xa, Lâm Động cảm thấy nhiệt độ dường như thấp hơn, hắn lập tức phấn chấn hẳn, sắp vượt qua Niết Bàn Phần Thiên Trận rồi.

- Hửm?

Trong biển lửa, hai thân ảnh được bao bọc bởi ngọn lửa bay đi như chớp. Bỗng nhiên, ngọn lửa rung lên, một tia nhìn bắn về bên trái, ở đó trong biển lửa

xuất hiện một vùng chân không, mà trong đó có một đạo hắc ảnh đang đứng giữa không trung.

Lâm Động nhìn về thân ảnh đã tạo ra một vùng chân không trong Niết Bàn Phần Thiên Trận này, đặc biệt sau khi cảm nhận được sức mạnh tỏa ra từ người đó, đồng tử của hắn lập tức thu nhỏ lại.

- Lâm Động, cẩn thận!

Tiểu điêu bỗng kêu lên, Lâm Động có thể thấy được trong đó có sự thất kinh hiếm có.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 509

Người Thần Bí

Trong biển lửa mênh mông, cảnh tượng bất ngờ này khiến Lâm Động không kịp phản ứng. Vì cẩn thận, hắn không để lộ bản thân mà cẩn thận dùng một chút Niết Bàn Ma Viêm để ẩn mình trong biển lửa.

Ẩn mình trong biển lửa, ánh mắt hắn không kìm được mà nhìn về hướng đó. Hắn phát hiện trong vùng chân không đó không chỉ một mà có đến hai thân ảnh. Chỉ có điều thân ảnh thứ hai dường như cũng dùng cách tương tự Lâm Động, khiến thân thể như hung hợp với môi trường xung quanh, vì thế mà lúc đầu Lâm Động không phát hiện ra hắn.

- Hai kẻ này rốt cuộc từ đâu đến?

Ánh mắt Lâm Động rất nặng nề, hắn có thể cảm nhận được mối nguy hiểm thậm chí hơn cả Liễu Bạch, phát ra từ người kẻ đó.

Phát hiện này khiến Lâm Động quả thực có phần bị chấn động. Hắn biết Chiến trường Viễn Cổ là nơi ngọa hổ tàng long, nhưng không đến mức thế này chứ?

- Khí tức của hai kẻ này có phần cổ quái!

Giọng nói cảnh giác của Tiểu điêu bỗng vang lên.

- Là sao?

Lâm Động nhíu mày, hỏi trong đầu.

- Ta cũng không nói rõ được, so với những kẻ khác trong Chiến trường Viễn Cổ, khí tức của bọn chúng có phần khác biệt.

Tiểu điêu nói.

Lâm Động khựng lại, những người trong Chiến trường Viễn Cổ đều đến từ các Vương triều ở Đông Huyền Vực, Tiểu điêu lại nói khí tức của những kẻ này khác biệt, lẽ nào… bọn chúng không phải người Đông Huyền Vực?

Ý nghĩ đó khiến Lâm Động phải lắc đầu. Chiến trường Viễn Cổ này là nơi rèn luyện tuyển chọn đệ tử của các siêu cấp Tông phái ở Đông Huyền Vực. Những người không phải ở Đông Huyền Vực chắc chắn không thể vào được. Hai kẻ kia thực lực có vẻ khá ngang ngược, nhưng nếu đứng trước siêu cấp Tông phái thì cũng là bình thường, không thể lẻn vào Chiến trường Viễn Cổ này mà bọn họ không biết.

Khi Lâm Động đang suy nghĩ thì hai kẻ trong cùng chân không đó dường như bắt đầu nói chuyện, giọng không lớn lắm nên Lâm Động nghe không rõ, nhưng mơ hồ hắn vẫn nghe ra một giọng khàn khàn.

- Nơi này… Đông Huyền Vực đã có nó cũng đủ lâu rồi!

Chỉ một câu nói cũng khiến Lâm Động kinh hãi vô cùng, thậm chí da đầu có phần tê dại, vô tình hắn đã đụng phải thứ gì thế này?

Hắn đến từ Vương triều Đại Viêm nhỏ bé, trong mắt hắn Đông Huyền Vực đã là thứ rộng lớn đến khó lòng tưởng tưởng. Nhưng giờ lại có người muốn cướp đi không gian này từ tay thứ rộng lớn đó. Đây là sự tranh đoạt ở tầng thứ nào?

Lâm Động lập tức quay người đi, những chuyện thế này hắn không thể tham dự được, mà có tham dự cũng chẳng có tác dụng gì.

- Ai?

Thế nhưng, đúng vào lúc Lâm Động vừa quay người thì thân ảnh ẩn mình kia

phát ra chút năng lượng, từ trong vùng chân không đó truyền ra một tiếng quát như đến từ nơi U Minh.

- Ai?

Trán Lâm Động toát mồ hôi lạnh, hắn lập tức tăng tốc độ đến mức cao nhất.

Ầm ầm!

Đúng lúc hắn bay đi thì biển lửa phía sau bị một luồng sức mạnh đáng sợ xé tan, và nhanh như chớp lao tới phía Lâm Động.

Cảm nhận được sức mạnh phía sau mình, đồng tử Lâm Động co lại, hắn biết nếu bị kẻ thần bí kia đuổi kịp thì e là lành ít dữ nhiều.

Bên cạnh Lâm Động, mắt Tiểu Viêm đỏ rực lên, toàn thân lúc ẩn lúc hiện có ánh hắc quang, thiết côn trong tay cũng dựng hết vẩy lên.

- Đừng kích động!

Thấy Tiểu Viêm như vậy, Lâm Động cũng hơi lo. Tuy lực chiến đấu của Tiểu Viêm không tệ, có thể chiến đấu với cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, nhưng hai kẻ thần bí kia thực lực chắc chắn không chỉ là Nhị Nguyên Niết Bàn. Lúc này, sức mạnh kinh hồn đang lao xuống sắp bao phủ lấy hai người, Lâm Động nắm bàn tay, một chiếc Viễn Cổ Bí Thược xuất hiện rồi lôi Tiểu Viêm vào trong Không gian Bí Thược.

Uỳnh uỳnh!

Vào khoảnh khắc chui vào Không gian Bí Thược, Lâm Động cảm nhận được cả không gian đều rung chuyển dữ dội như muốn sụp đổ. Nhưng may mắn sự rung chuyển đó chỉ trong chốc lát rồi tan biến.

Nhưng dù sự chấn động đó dừng lại, nhưng Lâm Động vẫn cảm nhận có động tĩnh khác thường. Hắn biết rằng, dù Viễn Cổ Bí Thược có thể chui vào hư

không, nhưng chẳng ai biết được hai kẻ thần bí đó có thủ đoạn gì.

Trong Không gian Bí Thược yên lặng như tờ, thậm chí đến tiếng thở cũng được hạ xuống mức nhỏ nhất. Lâm Động nhắm mắt lại, tâm thần kết hợp với Viễn Cổ Bí Thược, mơ hồ hắn cảm thấy dường như có một sức mạnh từ phía xa đang dần mở rộng ra.

Một lúc sau cuối cùng nó cũng mất đi, khi ấy Lâm Động mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi bịch xuống.

Nhưng khi Lâm Động vừa thở phào, từ trong biển lửa hai đạo thân ảnh bay vút ra, sắc mặt bọn chúng có phần âm u, ánh mắt sắc bén không ngừng quét ra xung quanh.

- Bị hắn cắt đuôi rồi!

Một trong hai kẻ chau mày, trầm giọng nói:

- Liệu bọn chúng có gây cản trở kế hoạch của bọn chúng ta không?

Kẻ được hỏi vẻ mặt bình thường, nhưng hai mắt lại có màu tím đen quỷ dị. Ánh mắt âm u quét nhìn khắp nơi, rồi nói:

- Vừa rồi bọn chúng ta cũng không nói quá nhiều bí mật, có lẽ cũng không có vấn đề gì quá lớn. Các siêu cấp Tông phái của Đông Huyền Vực cũng không phải hắn muốn gặp là gặp được, có muốn báo tin cũng không thể. Đợi khi hắn có cơ hội thì kế hoạch của bọn chúng ta cũng đã hoàn thành rồi.

- Đúng là quá sơ xuất, nhưng tên tiểu tử đó lại có thể dung hợp với Niết Bàn Phần Thiên Trận, tránh được sự theo dõi của bọn chúng ta, xem ra cũng không phải người bình thường.

Kẻ kia lắc lắc đầu, nói.

- Thôi đi thôi, sau này bọn chúng ta nên ít lộ diện để tránh lộ sơ hở.

Nam tử mắt tím nói, rồi phẩy tay nhanh chóng bay đi.

Sau khi hai kẻ đó rơi đi, biển lửa lại trở nên yên tĩnh, nhưng chỉ khoảng mười phút sau, biển lửa lại xao động, hai kẻ vừa bỏ đi lại xuất hiện một cách quỷ dị. Bọn chúng thấy xung quanh không chút động tĩnh, sắc mặt khó coi, nghiến răng bỏ đi hẳn.

Sau khi đã đi rồi, bọn chúng không biết được cách đó một khoảng, trong biển lửa Lâm Động và Tiểu Viêm mới chui ra từ Không gian Bí Thược, nhìn biển lửa yên tĩnh mới thở phào như trút được gánh nặng.

- Chẹp, nguy hiểm thật!

Tiểu điêu xuất hiện, cười cười rồi nói:

- Có lẽ bọn chúng không phải người của Đông Huyền Vực, xem ra bọn chúng ta đã biết được chút gì đó.

- Chuyện thế này không biết thì hơn.

Lâm Động lắc đầu, sự tranh đoạt ở tầng thứ như thế, với thực lực của hắn, không dính vào thì tốt hơn.

- Yên tâm, chỉ cần đợi khi điêu gia ta có được Sinh Tử Chuyển Luân Đan, thực lực cũng phục hồi được một chút. Đến lúc đó có điêu gia ta trợ giúp, dù là hai tên vừa rồi cũng không dám động vào ngươi.

Tiểu điêu phẩy phẩy móng nói.

Lâm Động trợn mắt, cũng không nói gì, quét mắt xác định phương hướng rồi nói:

- Đi thôi, ở đây cũng đã là gần hết trận pháp rồi, chắc cũng sắp đến nơi cần đến rồi.

Lâm Động cũng không quá lo lắng về hai kẻ thần bí vừa rồi. Tuy không biết bọn chúng dùng cách gì mà vào được Chiến trường Viễn Cổ nhưng hắn không tin ở đây không có người của siêu cấp Tông phái tọa trấn. Những kẻ này trốn trong này chắc cũng không dám gióng trống mở cờ, nếu không chắc chắn sẽ gây chú ý cho các siêu cấp Tông phái ở đây, chắc chắn bọn họ sẽ không cho phép bọn chúng gây nhiễu loạn ở đây.

Nghe vậy Tiểu điêu chui lại vào Thạch phù, Tiểu Viêm cũng gật đầu rồi theo sau Lâm Động nhanh chóng bay đi.

Lần này Lâm Động không dung hợp với biển lửa nữa mà chỉ dùng tinh thần lực ngăn cản sự xâm thực của biển lửa. Tuy tốc độ có chậm hơn nhưng cũng không bị chú ý.

Chỉ khoảng mười phút sau Lâm Động đã cảm thấy nhiệt độ quanh mình giảm dần, màu đỏ rực mênh mang cũng dần nhạt đi.

Cuối cùng màu đỏ hoàn toàn biến mất, Lâm Động ngẩng lên nhìn, trước mặt là một cảnh tượng cổ lão hùng vĩ. Hắn biết, vượt qua Niết Bàn Phần Thiên Trận, nơi đến chính là nơi sâu nhất trong Viễn Cổ Bí Tàng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 510

Bát Cực Tông

Xuất hiện trước mắt Lâm Động là một không gian rộng lớn xám xịt. Trong đó, trên không trung là một hòn đảo lơ lửng, nhìn từ xa giống như một lục địa lơ lửng trên bầu trời.

Khác với không gian đổ nát bên ngoài, sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng, không gian còn khá hoàn chỉnh. Rõ ràng nơi đây được sự bảo vệ đặc biệt nên dù thời gian qua đi nhưng vẫn còn như ngày xưa.

Lúc này thỉnh thoảng có thể thấy những bóng người bay qua, thiết nghĩ đều là các Đại Vương triều lớn mạnh đã đến đây trước một bước, nhưng người có thể vào đây gần như ai cũng là nhân vật xuất bọn chúng ở địa vực Tây Bắc. Dù sao những nhân vật bình thường, dù là Niết Bàn Cảnh, muốn vượt qua Niết Bàn Phần Thiên Trận cũng vô cùng nguy hiểm. Thậm chí nếu ai đó xui xẻo gặp phải Niết Bàn Ma Viêm như Lâm Động thì chắc chắn lành ít dữ nhiều. Vì đâu phải ai cũng có thần vật như Thạch phù có thể phong ấn Niết Bàn Ma Viêm.

Vì thế, những người có thể vượt qua Niết Bàn Phần Thiên Trận để đến đây đều không phải những nhân vật đơn giản, chắc chắn trong tay bọn họ có những thủ đoạn không tầm thường.

Sau khi Lâm Động vượt qua Niết Bàn Phần Thiên Trận không lâu, phía sau hắn cũng có một số người nữa bay ra. Bọn họ nhìn Lâm Động một với ánh mắt có chút cảnh giác rồi nhanh chóng bay về phía hòn đảo lơ lửng trên không kia.

- Chắc đây là nơi tận cùng của Viễn Cổ Bí Tàng rồi. Đi thôi, bọn chúng ta cũng phải đi tìm bảo vật rồi!

Lâm Động xoa xoa tay, hai mắt tóe lửa nhìn hòn đảo trên không. Sau khi vào Viễn Cổ Bí Tàng, ngoài việc dùng lực lượng Đan Hà vượt qua Niết Bàn Kiếp ra, hắn thật sự chưa có được chút bảo vật nào. Phía sau hắn Tiểu Viêm cười hồn hậu, gật đầu rồi hai người bay đi.

- Theo thông tin ghi trên tấm bia đá, thống lĩnh ở đây là Tứ Đại Huyền Tông, bên dưới còn có các Tông phái hộ pháp. Càn Vân Tông, nói thực ra cũng chỉ là một trong các Tông phái hộ pháp, vì thế mới thấy di tích của bọn họ ở bên ngoài.

Lâm Động cùng Tiểu Viêm từ trên trời bay tới, Lâm Động nhìn hòn đảo khá hoang tàn phía dưới, nói cho Tiểu Viêm một vài thông tin.

- Mà trong Tông phái hộ pháp, di tích xếp trong năm vị trí hàng đầu đều ở sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng này. Truyền thừa của bọn họ tuy kém hơn Tứ Đại Huyền Tông một chút nhưng tuyệt đối không đơn giản, thiết nghĩ sẽ có không ít người hứng thú.

- Bọn chúng ta không đi thẳng đến chỗ có truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông sao?

Tiểu Viêm hỏi.

- Đâu có dễ như vậy, chỉ sau khi di tích các Tông phái hộ pháp được mở ra thì mới thấy được truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông thôi.

Lâm Động cười, ngẩng lên nhìn về hướng Nam của hòn đảo, nói:

- Nếu ta xác định đúng phương hướng trên tấm bia đá thì hướng đó chính là nơi có một di tích. Nào, ta đi xem sao!

Vừa dứt lời, Lâm Động nhanh chóng bay đi trước, Tiểu Viêm cũng theo sát đằng sau.

Di tích Tông phái mà Lâm Động nói lai lịch cũng không vừa, nó có tên Bát Cực Tông, là Tông phái đứng thứ hai trong các Tông phái hộ pháp. So với Càn

Vân Tông đã gặp không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Xếp hàng đầu trong các Tông phái hộ pháp là Địa Vũ Tông, hồi đó Tông phái này rất có thanh danh, trong Liên minh Thiên Cương, cũng chỉ có Tứ Đại Huyền Tông là áp chế được Tông phái này. Đương nhiên Lâm Động cũng biết Địa Vũ Tông này mạnh hơn Bát Cực Tông một bậc, nhưng trên tấm bia đá không có ghi chép vị trí của Địa Vũ Tông. Nếu cứ mò mẫm tìm kiếm thì rất có khả năng trắng tay. Nếu vậy thì cứ đặt mục tiêu gần là Bát Cực Tông đã.

Có mục tiêu rồi, trên đường đi hai người Lâm Động cũng không dừng lại trước bất cứ di tích nào nữa. Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng hai người cũng giảm tốc độ, mắt nhìn về một hòn đảo ở phía xa.

Hòn đảo đó khá đặc biệt, trên đó không hề có núi non, nhìn từ xa cả hòn đảo tựa như một khu quảng trường khổng lồ, mà ở trung tâm của quảng trường đó là một tòa thạch điện khổng lồ, từ nó tỏa ra một phong vị cổ lão tang thương.

Ngoài ra, trên quảng trường rộng lớn đó có không ít những cây thạch trụ khổng lồ đứng sừng sững. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên những thạch trụ đó có rất nhiều dấu chưởng ấn, quyền ấn rất sâu. Dường như nơi đây từng là nơi luyện võ của Bát Cực Tông.

Hai người Lâm Động ngày một đến gần hơn với tòa thạch điện, rồi bọn họ phát hiện, xung quanh thạch điện lúc này đã có không ít người, hiển nhiên bọn họ là cường giả và các Vương triều lớn mạnh. Nhưng Lâm Động cũng không tránh những người này, hắn cùng Tiểu Viêm đáp xuống một cây thạch trụ.

Sự xuất hiện của hai người cũng gây không ít sự chú ý, mà có vẻ như bọn họ không hề thấy lạ lẫm với Lâm Động, mơ hồ đâu đó có tiếng bàn tán.

- Hắn chính là Lâm Động đã đánh bại Thạch Khôn của Vương triều Ma Nham phải không?

- Quả nhiên có bản lĩnh, xuất thân Vương triều Hạ cấp mà đi đến được mức

này, thật sự không đơn giản.

Bọn họ bàn tán nhưng cũng không giấu giếm, nên không ít lời truyền được đến tai Lâm Động. Hắn có phần ngạc nhiên, không ngờ tin hắn đánh bại Thạch Khôn lại lan đi nhanh như vậy. Chẳng trách mà những cường giả này khi biết hắn đến từ Vương triều Đại Viêm đều không có ý coi thường. Bọn họ hiểu rằng, tại đây xuất thân không quan trọng, quan trọng là thực lực.

Muốn nổi bật hắn lên trong Bách Triều Đại Chiến, xuất thân có cao quý thế nào nhưng nếu không có bản lĩnh thì cũng chẳng ai nể mặt. Mà những siêu cấp Tông phái kia cũng không quan tâm ngươi xuất thân từ Vương triều Cao cấp hay Hạ cấp, cái bọn họ cần là thiên phú thật sự!

Lâm Động quét mắt quan sát bên ngoài thạch điện, trong lòng âm thầm cảnh giác. Ở đây ngoài một số người riêng lẻ, còn có ba nhóm người khá nổi bật.

Ba nhóm người này Lâm Động không biết, nhưng ở vị trí đầu của mỗi nhóm là một người đang đứng chắp tay sau lưng. Mà ba người này cũng là những người duy nhất không nhìn về phía Lâm Động. Từ sức mạnh tỏa ra trên người bọn họ người khác cũng có thể hiểu bọn họ có tư cách để cao ngạo như vậy.

- Nhị Nguyên Niết Bàn!

Lâm Động nhìn ba người này một lúc, trong lòng cảm thán, những người có thể đến được đây quả nhiên không phải loại tầm thường. Khí tức của ba người đó mạnh hơn nhiều so với Thạch Khôn mới lên Nhị Nguyên Niết Bàn, chả trách mà bọn họ không thèm nhìn đến hắn.

- Di tích Tông phái ở đây sao lại không có năng lượng bao phủ?

Tiểu Viêm ở bên cạnh có phần nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

Nghe vậy Lâm Động cũng khựng lại, giờ hắn mới nhận thấy xung quanh di tích này không hề có năng lượng bảo vệ như của Càn Vân Tông. Như vậy dường

như là hiện trước mắt mọi người không có chút phòng ngự nào.

- Có điều gì đó không ổn… Lâm Động nhíu mày, hắn không tin di tích này có thể yên tĩnh như vậy. Rồi hắn nhìn xung quanh, nhận ra cũng có không ít ánh mắt nghi hoặc, chắc bọn họ đều không biết rốt cuộc chuyện này là sao.

Bên ngoài thạch điện, ba nhóm người kia cũng nhìn nhau, trong mắt có sự nôn nóng muốn tiến lên. Chắc ở đây đã lâu như vậy bọn họ cũng bắt đầu sốt ruột rồi.

Lâm Động lặng lẽ đứng nhìn, cũng không nói bất cứ điều gì.

- Lâm Động, phía dưới quảng trường này… có thứ gì đó.

Lúc ấy tiếng của Tiểu Viêm khẽ vang lên.

Lâm Động hơi nheo mắt lại, đảo mắt nhìn mặt đất của quảng trường có phần lồi lõm, trong đầu hỏi:

- Thứ gì?

- Không rõ lắm, nó hơi cổ quái. Nhưng ngươi cẩn thận một chút, ở đây phải luôn đề phòng.

Tiểu điêu dường như cũng không chắc chắn.

Lâm Động khẽ gật đầu, nguyên lực trong cơ thể dần lưu chuyển, thậm chí tinh thần lực cũng lặng lẽ lan tỏa, nếu có biến cố hắn có thể đối phó ngay lập tức.

Tiểu Viêm ở bên cạnh hiển nhiên cũng nhận thấy hành động của Lâm Động, ánh mắt lóe sáng, thân thể ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Lúc ấy cuối cùng ba nhóm kia đã bắt đầu hành động, chỉ thấy ba gã Nhị Nguyên Niết Bàn dẫn đầu tiến thẳng về phía thạch điện.

Vút!

Ba người đó lao vút như chớp, rất nhanh đã xuất hiện chỗ cách thạch điện khoảng trăm trượng. Đúng lúc bọn họ vừa xông vào phạm vi một trăm trượng thì Lâm Động phát hiện từ bên dưới quảng trường có một luồng sức mạnh đang lan tỏa với tốc độ chóng mặt.

Ầm!

Ngay lập tức, cả quảng trường rung chuyển dữ dội, mặt đất phía trước thạch điện nứt ra, một cái bóng khổng lồ màu xám bay ra nhanh như chớp, xông thẳng về ba người kia.

Rầm rầm rầm!

Ba âm thanh trầm đục vang lên, ba cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn trước bao ánh mắt kinh hãi của mọi, đâm sầm xuống đất. Bọn họ cũng nhìn mặt đất tách rời kia với ánh mắt kinh hoàng, gió bụi mịt mù. Một lúc sau, một cái bóng khổng lồ như thức giấc từ trong lòng đất, đem theo một áp lực nặng nề xuất hiện trước mắt mọi người.

- Đây là… Lâm Động nhìn thân ảnh khổng lồ trong đám bụi mịt mù, đồng tử co nhỏ lại.

- Hồng Hoang Ma Long Khuyển.

Lúc ấy, giọng nói nặng nề của Tiểu điêu vang lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 511

Hồng Hoang Ma Long Khuyển

Trên quảng trường to lớn, vô số hòn đá bị chấn động khiến cho bắn văng tung tóe. Trong tro bụi mù mịt, một thân hình khổng lồ tựa như từ trong lòng đất chui lên, mang theo sự bạo liệt và uy lực đến từ xa xưa dần dần xuất hiện trên quảng trường rộng lớn này.

- Hồng Hoang Ma Long Khuyển?

Sắc mặt của Lâm Động sau khi nghe lời nói của Tiểu Viêm cũng trở nên thay đổi. Danh tiếng của loài Yêu thú Viễn Cổ này hắn đương nhiên là có nghe nói. Thực chất đây cũng là một loài Yêu thú hung hãn thời Viễn Cổ. Tuy rằng huyết mạch Cự long ẩn chứa bên trong không phải là nhiều, nhưng về sự hung hãn và lợi hại lại vượt xa hơn cả những Yêu thú có huyết mạch Cự long hùng hậu hơn khác rất nhiều.

Hồng Hoang Ma Long Khuyển trước mắt này tuy không biết có bao nhiêu lợi hại, có điều từ trong cỗ uy lực kia có thể nhận thấy thứ này chắc chắn không phải là một tồn tại tầm thường.

Dưới con mắt kinh ngạc của đông đảo quần hùng, tro bụi mù mịt dần dần rơi xuống, sau đó bóng dáng khổng lồ to lớn trong đó cũng dần hiện ra rõ ràng trong mắt tất cả mọi người.

Đó là một con quái thú to lớn ước khoảng mười trượng, quái thú toàn thân xám trắng, bên trên cơ hồ có những đường vân quỷ dị. Nó có thân hình giống một con chó săn chỉ có điều phía trước lại là một đầu rồng vô cùng hung dữ.

Bốn chân nó đạp vào bên ngoài đại điện bằng đá lớn, tựa như một đầu Thủ

Hộ Thú bảo vệ cung điện ở phía sau. Sự hung hãn của nó như những làn sóng lớn, không ngừng khuếch tán ra xung quanh, tác động đến tất cả mọi người.

Lâm Động nhìn chăm chú vào Hồng Hoang Ma Long Khuyển, đột nhiên phát hiện cặp mắt của nó tựa hồ không hề có chút linh trí nào, trái lại là một sự ngơ ngác trống rỗng, ẩn giấu trong đó là từng cỗ tử khí tán phát ra.

- Hồng Hoang Ma Long Khuyển này đã chết lâu rồi, thảo nào ta cảm thấy những cỗ ba động của nó có chút kỳ quái.

Giọng nói của Tiểu điêu kinh ngạc vang lên.

- Chết rồi?

Lâm Động đứng lặng một hồi.

- Tuy rằng bên trong cơ thể không còn sự sống, nhưng vẫn còn sót lại một chút ý niệm. Có lẽ Hồng Hoang Ma Long Khuyển này chính là Yêu thú hộ phái của Bát Cực Tông, nhiệm vụ của nó chính là thủ hộ Tông phái. Mặc dù đã chết nhưng ý niệm của nó vẫn là thủ hộ di tích ở nơi này. Loài Ma Long Khuyển này mặc dù vô cùng hung hãn, nhưng nếu như đã phục tùng thì sẽ cực kỳ trung thành. Thời xa xưa, không ít những Tông phái có thực lực đều có Ma Long Khuyển thủ hộ Tông phái.

Tiểu điêu giải thích.

- Có điều, may mắn đây chỉ là tử vật, cho nên thực lực Ma Long Khuyển hôm nay không bằng một phần mười khi nó mạnh nhất. Với tình hình ở đây, cũng không phải không thể ứng phó. Nếu như thứ này còn sót lại chút hơi thở thực sự nào, ngươi liệu mà nhanh chóng rời khỏi đây đi.

Lâm Động khẽ gật đầu, cỗ ba động Ma Long Khuyển này tán phát ra tuy kinh người, nhưng vẫn chưa đến mức buộc bọn hắn phải kinh hãi tháo chạy. Có lẽ trải qua nhiều năm tháng, khí lực trong cơ thể Ma Long Khuyển cũng đã tiêu hao

quá nhiều, do đó cho dù vẫn còn lại ý niệm, nhưng cũng không có cách nào khôi phục lại thời kỳ mạnh mẽ nhất.

- Đó chính là Hồng Hoang Ma Long Khuyển?

Trong lúc Lâm Động cùng với Tiểu điêu trao đổi với nhau, trên quảng trường bỗng vang lên những tiếng hô kinh ngạc, hiển nhiên cũng có kẻ nhận ra lai lịch con vật này, không phải chỉ có hắn và Tiểu điêu.

- Hừ, trong cơ thể Ma Long Khuyển này đã mất hết khí tức, hiển nhiên là tử vật, mặc dù vẫn còn có thể phản kháng, nhưng cũng không đáng để lo!

Một gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn dẫn đầu một đạo nhân mã, ánh mắt nhìn qua Ma Long Khuyển, sau đó cười lạnh nói. Hiển nhiên hắn đã nhìn ra được chỗ hiểm yếu.

- Chư vị, bọn chúng ta đồng loạt ra tay, giải quyết Ma Long Khuyển này, khai mở di tích Bát Cực Tông!

Một gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn khác cũng khẽ lên tiếng:

- Tuy rằng Ma Long Khuyển này đã là tử vật, nhưng mà lạc đà chết còn hơn cả ngựa, cẩn thận một chút lúc nào cũng cần thiết!

Nghe được lời nói của hai người đó, những cường giả ở xung quanh rõ ràng cũng có chút kích động. Di tích Bát Cực Tông đối với bọn họ mà nói hiển nhiên có một sức hấp dẫn không nhỏ.

- Lâm Động, Ma Long Khuyển này đối với ngươi mà nói thực ra là có ích. Ở trong Thiên Ngạc Cốt Thương kia, vẫn còn tàn hồn của Viễn Cổ Thiên Ngạc, có điều vẫn cần dùng huyết mạch Viễn Cổ để đánh thức dậy. Tuy rằng ngươi ở trong Thiên Lân Cổ Kích vẫn còn sót lại một đạo huyết mạch Cự long nhỏ, nhưng như vậy thực quá ít ỏi. Cho dù sử dụng, triệu hồi được tàn hồn Viễn Cổ Thiên Ngạc, e rằng cùng lắm cũng chỉ có thể đánh lại cường giả Nhất Nguyên

Niết Bàn mà thôi, không phù hợp với những tình thế mà bây giờ ngươi đang gặp phải. Nhưng nếu như ngươi có thể đoạt được huyết mạch của Ma Long Khuyển này, đến lúc đó đồng thời sử dụng cả huyết mạch Cự long bên trong Thiên Lân Cổ Kích, tàn hồn Viễn Cổ Thiên Ngạc triệu hồi ra sẽ càng cường mãnh hơn.

Nghe xong lời của Tiểu Viêm, Lâm Động cũng có chút kinh ngạc gật đầu nhẹ. Từ khi tiến vào Viễn Cổ Bí Tàng này, hắn cũng đã cảm nhận được những áp lực mạnh mẽ, đây mới chỉ là di tích của Bát Cực Tông, vậy mà đã gặp ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn. Nếu như xâm nhập sâu hơn vào trong, lúc vào đến Tứ Huyền Điện kia, không biết sẽ còn xuất hiện bao nhiêu cường giả ẩn tàng nữa? Muốn đạt được lợi thế từ trong tay của những kẻ này, át chủ bài đương nhiên phải càng nhiều càng tốt.

- Đợi một lát ngươi tùy cơ mà ra tay, Ma Long Khuyển này tuy đã là tử vật, nhưng có lẽ những kẻ đó cũng biết sự quý giá của huyết mạch bên trong nó. Đến lúc đó, khó tránh khỏi một phen tranh đoạt.

Lâm Động khẽ gật đầu, tuy rằng ở đây có ba cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, chỉ có điều những người này không cùng một phe, lại cộng thêm thực lực của bản thân Lâm Động, có lẽ bọn chúng cũng không dám khinh thường làm bậy.

- Động thủ!

Đúng lúc Lâm Động phân tâm đang nghĩ về huyết mạch Ma Long Khuyển đó, bỗng chung quanh quang trường vang lên một tiếng quát dữ dội, sau đó ba cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn đồng thời bạo liệt nhảy ra. Nguyên lực tinh thuần cuồng bạo mà hùng hậu gào thét mà ra, mang theo thế nặng như núi, hung hãn nện về phía Ma Long Khuyển.

Phía sau ba kẻ đang xuất thủ, những cường giả còn lại cũng nhanh chóng động thủ. Trong khoảnh khắc, từng đạo ba động cường hãn bạo phát ra. Những người đã đến đây, dù yếu nhất cũng đều là cường giả Niết Bàn Cảnh, hôm nay

đồng loạt xuất thủ, thanh thế như vậy đến Lâm Động cũng bất giác nhướng mày lên một cái.

- Hống!

Nhìn thấy công kích dời non lấp bể đang tới đó, Ma Long Khuyển đột nhiên ngửa mặt lên gầm lớn, một nguồn năng lượng xám trắng khổng lồ từ trong cơ thể cuồn cuộn xuất khai, sau đó trực tiếp cường bạo cùng công kích của đám người đó va chạm với nhau.

Rầm rầm rầm!

Một tiếng nổ trầm thấp không ngừng vọng lên từ bên trên đảo quảng trường rộng lớn, từng đạo ba động cuồn cuộn xuất khai.

Ánh mắt Lâm Động nhìn cảnh này một cách bình tĩnh. Hắn biết rõ Ma Long Khuyển tuy hung hãn, nhưng rốt cục là đã không còn sinh cơ, khó có thể duy trì được lâu. Sự đối kháng dường như rất kích liệt này có lẽ sẽ kết thúc trong một thời gian ngắn thôi.

Ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn tương đối giảo hoạt, bọn chúng ra tay cũng đều nhằm vào chỗ yếu nhất của Ma Long Khuyển. Chỉ có điều ba người rõ ràng không phải cùng một phe, trong lúc ra tay vẫn có chút kiêng kỵ, sợ bị đối phương chiếm được phần hơn. Bởi vậy, rõ ràng đã khiến cho thời gian trận chiến kéo dài thêm không ít.

Có điều tuy tình cảnh này khiến cho Ma Long Khuyển trụ vững được thêm một lát nữa, nhưng đối mặt với nguyên lực gần như liên tục không ngừng oanh kích, thân thể vốn đã đạt đến cực hạn, cuối cùng đã đến lúc vượt quá giới hạn. Thân thể khổng lồ đổ nhào xuống đất, toàn thân khô quắt, bạo liệt mà ra, lộ ra khối nhục thể xám trắng, bên trong thậm chí ngay cả máu tươi cũng không còn.

Vù!

Đúng lúc Ma Long Khuyển đổ nhào xuống đất, hai mắt ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn đột nhiên sáng lên, gần như là cùng lúc vọt mạnh ra, bàn tay vươn tới bắt lấy hài cốt trắng đục của Ma Long Khuyển. Bọn họ đều biết, huyết mạch tinh túy nhất của loài Yêu thú này ẩn bên trong xương tủy.

Phốc!

Ba người đồng thời nhào tới, dù thân thể vẫn đang ở trên không, nhưng vẫn không ngừng ra tay mạnh mẽ, hòng cản trở đối phương thu bảo vật.

- Lâm Động, động thủ!

Cũng đúng vào lúc này, giọng của Tiểu điêu cũng đột nhiên vang lên bên trong Lâm Động.

Lời nói của Tiểu điêu vừa dứt, thân hình Lâm Động liền đột nhiên vọt mạnh ra, tốc độ cực kỳ nhanh, cơ hồ chỉ trong một chớp mắt đã vượt qua ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn đang tranh giành quyết liệt kia.

Một kẻ đột ngột xuất hiện như vậy hiển nhiên là khiến cho cả ba gã kia bỗng thấy sửng sốt, chợt sắc mặt thoáng lên một vẻ khó coi. Đại đa số những người ở đây đều biết huyết mạch Viễn Cổ của Ma Long Khuyển này thực sự hiếm có, là vật tốt để tôi luyện thân thể. Có điều bọn họ đều không động thủ, bởi bọn họ đều biết rõ, dưới bàn tay của ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, bọn họ vốn không có tư cách để tranh giành.

Tuy nhiên kẻ đột nhiên xuất hiện lúc này khiến cho bọn họ giật mình hiểu ra, thì ra ở nơi này còn có một người không hề sợ bọn chúng, đó chính là Lâm Động.

- Hừ!

Sắc mặt ba người có chút khó coi, hừ lên một tiếng, nhưng ngược lại không hề có một lời lẽ cứng rắn nào. Đã nghe nhiều lời đồn đại về Lâm Động, ba gã

hiển nhiên là đã coi kẻ này như là một nhân vật cùng đẳng cấp, lúc này phải căn cứ năng lực mà hành xử mới là phải đạo.

Ba gã lúc này liền buông tha cho vật phía trước, rồi một trước một sau, khi Lâm Động đáp xuống trên thi thể Ma Long Khuyển, cùng nhau đi qua. Sau đó không nói một lời, một quyền nện gãy một đoạn xương xám trắng, hấp lực từ lòng bàn tay tuôn tràn, ý đồ muốn hấp thụ huyết mạch Viễn Cổ của Ma Long Khuyển.

Bọn hắn cho rằng, mặc dù sức chiến đấu Lâm Động không phải là yếu, nhưng dù sao vẫn chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn, đối với những thủ đoạn này vẫn còn thua kém bọn hắn rất xa.

- Hừ, tiểu tử, muốn tranh đoạt trước mặt bọn ta, ngươi còn non lắm!

Những lời này tuy cả ba không hề nói ra, nhưng sự đắc ý trong ánh mắt đó, đã thể hiện điều đó rất rõ ràng.

Thấy vậy, Lâm Động ngược lại vẫn nở nụ cười, sau đó dưới sự quan sát của ba người cúi xuống, bàn tay chậm rãi đặt lên trên một đoạn xương cốt xám trắng lớn, chợt lòng bàn tay xoay tròn, lực thôn phệ đột nhiên cuồn cuộn xuất khai!

Ầm!

Toàn bộ thi thể Ma Long Khuyển lúc này đều rung động mạnh, sau đó ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn đều há hốc kinh ngạc nhận thấy, bên trong đám xương trắng đục đó có một tia màu đen đột nhiên vụt qua, cuối cùng cuồn cuộn ngưng tụ lại về phía chưởng thủ của Lâm Động.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến mười giây, một tia màu đen đã xuất hiện ở trong tay của Lâm Động, ngưng tụ thành một huyết đoàn màu đen. Bên trong huyết đoàn, ẩn chứa đều là ba động cùng năng lượng cường mãnh.

Nhìn thấy huyết mạch Viễn Cổ bằng khoảng nửa cái đầu trong tay của Lâm Động, sau đó nhìn lại huyết mạch màu đen chỉ bằng khoảng đầu ngón tay trong tay mình, sắc mặt cả ba đều trở nên tím tái như gan lợn vậy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 512

Chưởng Ấn, Quyền Ấn, Chỉ Động

Huyết đoàn màu đen lơ lửng trong lòng bàn tay Lâm Động, phảng phất bên trong có những âm thanh rồng gầm chó sủa, khí tức bạo liệt truyền ra mang theo một cảm giác tang thương từ xa xưa vọng lại.

Đây chính là huyết mạch Viễn Cổ của Ma Long Khuyển, rõ ràng một chiêu ấy của Lâm Động gần như đã đem toàn bộ huyết mạch ẩn chứa bên trong xương cốt Ma Long Khuyển rút hết ra ngoài.

Cảm nhận được sự cường mãnh của huyết mạch Ma Long Khuyển, trong ánh mắt Lâm Động lóe lên một sự vui mừng. Có được huyết mạch của Ma Long Khuyển này, nếu như dùng để triệu hồi tàn hồn Viễn Cổ Thiên Ngạc nhất định sẽ phát huy tác dụng rất lớn.

- Lâm Động, ngươi không thấy đã đi quá giới hạn rồi sao?

Lúc này, sắc mặt ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn vô cùng khó coi, cuối cùng không nhịn được buộc phải lên tiếng.

Nhìn đám huyết mạch Viễn Cổ lớn trong tay Lâm Động, sau đó nhìn vào chút nhỏ nhoi trong tay mình, có lẽ trong lòng bọn hắn cảm thấy như vậy thật là không công bằng.

Lúc này mọi người ở xung quanh cũng đều do biến cố bất ngờ phát sinh này mà ánh mắt nhìn qua liếc lại. Những cường giả dưới trướng ba Đại Vương triều, kia ánh mắt càng trở nên tập trung vào Lâm Động, nguyên lực chậm rãi thôi động.

Cảm nhận được ánh mắt của những người này, thân hình Tiểu Viêm khẽ động, đã xuất hiện phía trước thi thể Ma Long Khuyển, thiết côn trong tay đập mạnh xuống đất, một cỗ khí tức hung bạo lập tức cuồn cuộn xuất khai, khiến cho cường giả của ba Đại Vương triều đều biến sắc.

- Ba vị, Ma Long Khuyển này chỉ là vật vô chủ, việc này vốn là ai có thể lấy được bao nhiêu thì lấy. Sao vậy? Chẳng lẽ ba vị vẫn còn có ý muốn tranh đoạt?

Lâm Động bàn tay lật qua, đem huyết mạch Ma Long Khuyển cho vào túi Càn Khôn của mình, ánh mắt hướng về ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, cười nhạt nói.

- Lâm Động, ta biết năng lực của ngươi không phải tầm thường, có điều Ma Long Khuyển này là do bọn chúng ta cùng hợp sức trảm sát, hôm nay ngươi vừa động thủ đã lấy đi quá nửa những thứ tốt, như vậy có phải là thái quá hay không?

Một gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn dáng người cao gầy, đôi mắt có chút âm u nói.

- Không sai, ngươi hãy lấy huyết mạch Ma Long Khuyển kia ra, chia làm bốn phần, bọn ta và ngươi bốn người chia mỗi người một phần bằng nhau, thế nào?

Lần này mở miệng lại là một gã nam tử vận áo vàng, hắn lãnh đạm liếc nhìn Lâm Động, tuy trong lời nói có ý muốn thương lượng, nhưng ngữ khí này thực ra giống một sự ra lệnh hơn.

Hiển nhiên, việc Lâm Động đã đánh bại Thạch Khôn đủ để khiến cho những cường giả này phải nhìn bằng con mắt nể phục, nhưng điều đó không có nghĩa bọn hắn phải kiêng dè Lâm Động. Bọn hắn có thể ngầm chấp nhận việc trước mặt Lâm Động mất đi một vài phần ngạo khí, nhưng không thể chấp nhận hành động đổi khách thành chủ không coi bọn hắn ra gì này của Lâm Động.

Lâm Động lườm hai gã này, lúc trước hắn từ những lời bàn tán của mọi người

xung quanh, cũng đã biết rõ lai lịch của ba gã này. Gã nói đầu tiên, tên là Tống Đoan, Vương triều Đại Tống của gã cũng là một Vương triều Cao cấp, so với Vương triều Ma Nham tuyệt chỉ có mạnh chứ không hề yếu hơn. Còn nam tử vận áo vàng đứng đằng sau, tên là Mộ Sa, Vương triều Thiết Sa, thực lực của bản thân và thực lực của Vương triều đều đứng ngang hàng với Vương triều Đại Tống kia.

Còn lại gã nam tử vận hắc y duy nhất không mở miệng ra tranh đoạt huyết mạch Viễn Cổ với Lâm Động kia, danh là Bàng Phi, rõ ràng cũng không phải là hạng thực lực yếu kém.

Ánh mắt Lâm Động bình tĩnh liếc nhìn ba người, sau đó khẽ cười nói:

- Ta có việc cần dùng đến huyết mạch Ma Long Khuyển này, cho nên e rằng không thể làm theo lời Mộ Sa huynh.

Chưa kể đến việc ngữ khí của gã đó làm hắn thấy phản cảm, mà phần lớn đồ vật rơi vào tay Lâm Động rồi, theo lý cũng không cần phải giao ra. Cho dù trước mắt là ba gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, hắn cũng không hề sợ hãi mà còn tin rằng, ba gã trước mặt thực sự sẽ vì huyết mạch Ma Long Khuyển này mà giao thủ với hắn. Dù sao hiện tại hắn đã không còn là kẻ khi trước vừa mới bước vào Viễn Cổ Bí Tàng nữa rồi.

Nghe xong câu trả lời không hề có ý muốn nhượng bộ của Lâm Động, ánh mắt của gã Mộ Sa đó chợt trở nên lạnh lẽo, cơ hồ không thể nhịn được nữa muốn xuất thủ. Nhưng sau khi thấy dáng vẻ như không hề có sự kiêng dè của Lâm Động, trong lòng không biết tại sao lại chùng xuống, tuy ánh mắt chợt lóe lên, nhưng không hề có hành động nào khác.

Tống Đoan cùng Bàng Phi đứng một bên thấy vậy, môi mấp máy, nhưng cũng không giúp lời. Ba gã này vốn không phải là đồng minh, quan hệ lại càng không có gì tốt đẹp, đương nhiên hợp tác cùng nhau đối phó Lâm Động là việc không thể. Huyết mạch Ma Long Khuyển tuy hiếm có, nhưng đối với ba gã mà

nói, ngoại trừ dùng để tôi luyện bản thân ra cũng không có tác dụng gì khác. Vì nó mà đắc tội với Lâm Động, một kẻ sẵn sàng đối kháng với bọn hắn, không phải một việc có lợi.

Tuy trong lòng bọn hắn cũng có chút khó chịu với cử chỉ của Lâm Động, nhưng với thực lực cường hãn của Lâm Động, sự khó chịu đó, bọn hắn ít nhiều cũng phải nhẫn nhịn.

Phải đoạt được truyền thừa của Bát Cực Tông trước mới là việc quan trọng nhất.

Thấy không khí quanh thi thể Ma Long Khuyển đã bớt căng thẳng như vậy, tất cả cường giả xung quanh đại điện kia đều không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Rõ ràng là bọn họ không thể ngờ đến, ngay cả ba nhân vật tiếng tăm lẫy lừng ở vùng Tây Bắc, đối với hành động ngông cuồng này của Lâm Động lại tỏ ra rất nhẫn nhịn. Xem ra những lời đồn đại về Lâm Động thời gian gần đây thật sự không phải là giả.

- Đi!

Ba gã Tống Đoan đứng lại tại đó một hồi, cuối cùng cắn răng nhẫn nhịn, ánh mắt liếc nhìn Lâm Động một cách hung dữ, thân hình lao lên, vọt mạnh về hướng đại điện bằng đá khổng lồ kia mà đi.

Nhìn thấy cử chỉ của ba gã, mọi người lúc này mới sực tỉnh ra, ánh mắt nhìn về đại điện bằng đá đều trở nên nôn nóng, sau đó đều vội vàng phóng tới.

Lâm Động đứng trên thi thể Ma Long Khuyển, nhìn thấy vậy chỉ khẽ cười một tiếng. Đây chính là ưu thế của thực lực mang lại. Nếu như thực lực của hắn bây giờ vẫn chỉ như lúc tiến vào Viễn Cổ Bí Tàng, e rằng đến tư cách để nói chuyện, ba gã Tống Đoan này cũng không cho hắn nói, chứ đừng nói đến việc tranh đoạt huyết mạch Ma Long Khuyển này, cũng phải nhường lại một bước.

Dù một phần nguyên nhân là do bọn hắn cho rằng huyết mạch Ma Long

Khuyển không đáng để bọn hắn phải lãng phí sức lực như vậy, nhưng điều này từ một phương diện nào đó cho thấy sự kiêng kỵ của bọn hắn đối với Lâm Động lúc này.

- Đi thôi, bọn chúng ta thử vào xem Bát Cực Tông này có thứ truyền thừa gì quý giá?

Giành được huyết mạch Ma Long Khuyển này, Lâm Động đương nhiên cũng có chút thỏa mãn. Chợt hắn quay về phía Tiểu Viêm vẫy vẫy tay, thân hình khẽ động, nhanh chóng lướt đi, vài khắc sau, đã tiến vào trong đại điện bằng đá đã bị tất cả quần hùng oanh phá kia.

Bên trong đại điện cực kỳ rộng lớn, hành lang giao thoa chằng chịt, thoạt nhìn giống hệt như một mê cung. Một sự tang thương tích tụ trong nhiều năm tháng, từ bốn phương tám hướng bủa vây tới.

Lúc này do có đông người cùng xông vào, thạch điện vốn yên tĩnh này bỗng bừng lên một chút sinh khí. Lâm Động cùng Tiểu Viêm đi dọc theo một hành lang, nhưng điều khiến cho bọn hắn kinh ngạc chính là, con đường này đừng nói là bảo vật, thậm chí ngay cả Niết Bàn Đan cũng không có.

Toàn bộ đại điện trống rỗng, giống như bị đã bị cướp sạch một cách triệt để rồi.

- Chẳng lẽ trước khi bọn chúng ta tới đây, nơi đây đã bị người khác vơ vét sạch rồi sao?

Rời sang một gian thạch thất khác, Lâm Động nhìn cảnh vật trống rỗng, cuối cùng nhịn không được nói.

- Bị người khác vơ vét cũng không thể sạch sẽ như vậy!

Tiểu điêu chợt xuất hiện, đối với sự trống trải bên trong di tích Viễn Cổ cũng rất kinh ngạc, sau đó trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ Bát Cực Tông này không lưu lại bất kỳ một vật gì hay sao?

- Đến chính điện trước xem sao?

Lâm Động cũng không hề có một đáp án nào, tình huống này cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải. Lúc này hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lại lần nữa dọc theo hành lang hướng về phía chính điện mà đi.

Do trên đường đi chẳng đồ vật gì tốt còn lưu lại, nên chỉ trong thời gian khoảng mười phút, Lâm Động và Tiểu Viêm đã đến chính điện của Bát Cực Tông. Khi bọn hắn đến được chính điện, nơi đây đã có thêm một vài người nữa. Đám người Tống Đoan cũng đang ở đây, có điều sắc mặt bọn hắn cũng chẳng có gì là dễ coi, mơ hồ trông còn có vẻ nhợt nhạt.

Lâm Động đưa mắt một lượt, nhìn sự nghi hoặc và khó hiểu trên mặt mọi người, liền hiểu rõ rằng, cơ hồ bọn họ cũng đều không có thu hoạch gì bên trong di tích của Bát Cực Tông này.

- Chết tiệt, nơi này sao lại trống rỗng như vậy? Đừng nói bảo vật, đến cả cọng lông cũng không có!

- Trừ phi đã bị kẻ khác đến trước, cho nên xung quanh cái di tích này mới không hề có bất kỳ sức mạnh nào bảo vệ?

- Cho dù bị kẻ khác đến trước thì cũng không thể sạch sẽ đến như vậy. Hơn nữa nơi này cũng không giống như là từng có người xông vào.

Bên trong điện, mọi người xì xào bàn tán, trong ánh mắt mỗi người đều chất chứa đầy sự ngạc nhiên và nghi hoặc.

Lâm Động khẽ nhíu mày. Từ dáng vẻ cổ kính do phong bế lâu ngày bên trong thạch điện, nơi đây nhất định là trong thời gian dài chưa hề được khai mở, vậy thì sao bảo vật toàn bộ đều không thấy đâu nữa?

Trầm tư một hồi, Lâm Động đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về hướng chính

điện này. Chính điện cũng là nơi trống rỗng, hoàn toàn không có gì đặc biệt, duy chỉ có một chỗ khác biệt, cơ hồ đó chính là một ụ đá sừng sững bên trong đại điện.

- Ụ đá?

Lâm Động ngẩn ngơ một hồi, chợt chân bước mấy bước, đến trước ụ đá đó.

Ụ đá này không quá cao lớn, nhưng sừng sững tĩnh lặng đứng đó, có cảm giác như không thứ gì có thể lay chuyển được. Phía trên ụ đá có rất nhiều vết tích, ánh mắt Lâm Động lướt qua, nhìn thấy ba dấu vết tương đối đặc biệt.

Đó là một chưởng ấn, quyền ấn cùng một chỉ động màu đen.

Ánh mắt Lâm Động nhìn chăm chú vào dấu vết bên trên ụ đá, trong lúc mơ hồ, hắn dường như cảm nhận được một cỗ ba động kỳ dị truyền ra từ trên đó.

- Hả?

Người trong chính điện không ít, do đó cử chỉ này của Lâm Động đã thu hút một vài sự chú ý. Ba gã Tống Đoan tiến đến đầu tiên, ánh mắt của bọn hắn rõ ràng là ngay lập tức tập trung vào ba dấu vết bên trên ụ đá, chợt ánh mắt lóe lên.

- Đây là cái gì?

Mộ Sa là kẻ đầu tiên không nhẫn nại được, tia sáng trong mắt lóe lên, là kẻ đầu tiên xuất thủ, sờ vào chưởng ấn bên trên ụ đá kia.

Lâm Động thấy thế, hai mắt nheo lại, nhưng kỳ lạ là cũng không hề nói bất kỳ một lời nào.

Dưới đông đảo ánh mắt của tất cả mọi người, bàn tay Mộ Sa cuối cùng cũng chạm được vào chưởng ấn bên trên ụ đá kia. Sau đó một thoáng, tất cả đều nhìn thấy, sắc mặt của gã đột nhiên đỏ lên như máu. Một tiếng ầm lớn, thân thể bay ngược trở ra, va mạnh vào phía trên cung điện, lúc này thổ ra một ngụm máu

tươi. Khi hắn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt liền lộ ra một vẻ kinh hãi.

Xôn xao!

Bên trong chính điện không ít người hít sâu một hơi, những người vốn đang đứng gần ụ đá bèn vội vàng lui lại sau một khoảng cách.

- Quyền ý phát ra thật cương liệt!

Ánh mắt Lâm Động cũng trở nên tập trung hơn, hai mắt nhìn chằm chằm vào ấn tích bên trên ụ đá. Vừa rồi trong khoảnh khắc Mộ Sa chạm vào, hắn rõ ràng cảm nhận được một cỗ quyền ý cuồng bạo khiến cho da đầu hắn run run từ trong chưởng ấn bạo phát ra.

Đến lúc này, Lâm Động mới chợt giật mình hiểu ra vì sao bên trong di tích hoàn toàn trống rỗng. Thì ra, truyền thừa chân chính đều là ở bên trong này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 513

Quyền Ý Hùng Hậu

Trong đại điện, tất cả những ánh mắt kinh ngạc lúc này đều chăm chú nhìn vào ụ đá Viễn Cổ kia. Nói cho chính xác là đang chăm chú nhìn vào ba cái dấu vết ở trên ụ đá.

- Quyền ý thật là cương mãnh!

Trên mặt Tống Đoan cùng Bàng Phi đều chứa đầy sự ba động, khi Mộ Sa bị đánh bay đi, bọn hắn rõ ràng là đã cảm nhận được một cỗ quyền ý khủng khiếp từ trong ụ đá đó truyền ra.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, rõ ràng là đã hiểu ra. Truyền thừa của Bát Cực Tông có lẽ chính là ở trên ụ đá này, có điều cỗ quyền ý cương mãnh bạo phát kia thực sự là rất đáng sợ.

Lúc này Mộ Sa bị đánh bay đi kia cũng lại lần nữa xông đến, sắc mặt trở nên tái nhợt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ụ đá, cơ hồ muốn ngay lập tức xuất thủ đập nát nó. Nhưng bỗng hắn chợt bừng tỉnh. Ụ đá này thực không phải vật tầm thường. Nếu như hắn lại dám lỗ mãng, e rằng không chừng lại càng trở nên mất mặt hơn.

Hơn nữa hắn đương nhiên cũng hiểu rõ ràng, ụ đá đáng sợ này mới là vật quý giá nhất trong di tích Bát Cực Tông này, điều này khiến cho hắn bất giác thấy vui mừng. Bất kể như thế nào, cơ hồ sẽ không phải tay không ra về.

Bên trong chính điện, từng ánh mắt chết lặng nhìn ụ đá một cách kinh ngạc và hoan hỉ. Có điều không có ai dám khinh thường mà ra tay nữa, thứ nhất là do vết xe đổ của Mộ Sa mới chỉ vừa mới đây thôi, thứ hai là nơi này có biết bao

nhiêu người đang nhìn chằm chằm như vậy, ai dám khinh thường đoạt lấy truyền thừa, e rằng sẽ không phải là một chuyện tốt đẹp.

Với sự mê hoặc Tông phái này để lại, những người ở đây, sự gan góc có lẽ đều sẽ được nâng thêm mấy phần, thậm chí ngay cả đám người Tống Đoan, có lẽ cũng không khỏi phải dùng vũ lực để chấn áp giành lấy.

- Chư vị… Sự trầm mặc trong đại điện tiếp tục thêm một lát, cuối cùng Tống Đoan mở miệng đầu tiên. Ánh mắt gã nhìn quanh một vòng, sau đó dừng lại trên người Lâm Động, nói:

- Bọn chúng ta tới nơi này, tất cả đều là vì truyền thừa Tông phái của Bát Cực Tông này. Theo tình hình trước mắt, truyền thừa có lẽ đều ở trong ụ đá cổ xưa này, mọi người cùng nhau đến đây, đương nhiên đều có cơ hội giành truyền thừa. Đã như vầy, bọn chúng ta sẽ dựa theo năng lực vậy, ai có thể giành được truyền thừa, thì sẽ tùy theo cơ duyên và năng lực bản thân vậy, thế nào?

Lời nói này của Tống Đoan nghe có vẻ rất xuôi tai, có điều một vài người tinh tường có thể nhận ra mánh khóe trong này. Từ tình cảnh lúc trước Mộ Sa bị đẩy văng ra mà xét, trong ụ đá này hiển nhiện là có quyền ý vô cùng cuồng bạo. Cỗ quyền ý đó ngay cả đến Mộ Sa đã có thực lực Nhị Nguyên Niết Bàn ứng phó cũng gặp không ít khó khăn, huống chi bọn họ?

Vì thế mới nói, nhìn có vẻ công bằng, nhưng rõ ràng những kẻ thực lực cường mãnh như đám người Tống Đoan lại mới là người chiếm lợi thế.

Có điều dù như vậy, bọn họ cũng chẳng có cách nào. Thế giới này vốn là có thực lực mới được tôn trọng, bọn họ cũng không ngây thơ đến mức cho rằng Tống Đoan sẽ đối với bọn họ tuyệt đối công bằng. Có thể để cho bọn họ lên trên đó thử xem có thể đoạt được truyền thừa không, đã là tốt lắm rồi.

Mộ Sa cùng Bàng Phi đối với đề nghị này đương nhiên là tuyệt đối tán thành, lúc này đều lập tức gật đầu. Còn Lâm Động chỉ liếc nhìn bọn hắn, sắc mặt không tỏ thái độ, cũng không hề nói lời phản đối.

Thấy không ai mở miệng phản đối, Tống Đoan cũng mỉm cười, rồi thoái lui một bước, sau đó nói:

- Kế tiếp nếu ai có hứng thú, xin mời động thủ!

Nhìn dáng vẻ này của hắn, hiển nhiên là không có ý định động thủ trước, có lẽ do lo sợ đi vào vết xe đổ vừa rồi của Mộ Sa.

Có điều Tống Đoan mà lo lắng, những người khác đương nhiên lại càng lo lắng hơn, cho nên nhất thời bên trong chính điện là một sự u tịch đến kỳ lạ, tất cả đều quay sang nhìn nhau, không ai dám tiến lên.

Nhưng tình trạng đó, hiển nhiên là không kéo dài lâu. Nhìn ụ đá toát ra nét cổ kính, trong mắt một số người không giấu được một vẻ tham lam. Cuối cùng một gã cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn không chịu được nữa bước ra, sau đó dưới con mắt của tất cả mọi người, đi đến trước ụ đá.

Đã nhìn thấy vết xe đổ của Mộ Sa, cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn này đương nhiên là vô cùng cẩn thận, nguyên lực từ cơ thể gào thét tận lượng xuất ra, bao bọc kín xung quanh thân thể của gã, sau đó mới cẩn thận chầm chậm đưa bàn tay ra, sờ về phía ụ đá.

Trong chính điện yên tĩnh không một tiếng động, mọi ánh mắt đều nhìn về bàn tay gã cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn đang với ra. Dưới sự quan sát chăm chú đó, gã kia hiển nhiên là cũng có chút khẩn trương, trên trán đều là xuất hiện những giọt mồ hôi.

Dưới ánh mắt của đông đảo quần hùng, bàn tay của gã rốt cục cũng đã chạm vào bên trên ụ đá, có điều lần này hắn không sờ vào quyền ấn đó nữa, mà sờ vào chỉ động đen sì kia.

Khoảnh khắc chạm vào, cơ hồ không có gì đột biến kinh người xảy ra. Nhưng bất chợt đồng tử của Lâm Động đang đứng một bên đột nhiên co rút lại, một cước hung hãn đạp vào người gã cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn kia, một

cước này liền đạp bay gã đi.

- Ngươi!

Gã đó bị Lâm Động đạp bay đi, cũng chợt cả kinh, lập tức vô cùng tức giận. Sau đó gã chợt thấy một sợi lông nhọn từ trong cái lỗ đó chui ra, bùm một tiếng, trên mặt đất vừa đứng lúc nãy liền để lại một hố đen chỉ bằng một ngón tay, nhưng không nhìn thấy đáy.

Xung quanh hố đen nhỏ ấy lưu lại đều là một cỗ khí sắc bén đáng sợ. Đương nhiên, lúc trước gã này nếu như bị đánh phải, chắc chắn lập tức vong mạng tại chỗ.

- Ực!

Gã cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn lập tức nuốt nước miếng, ánh mắt cảm kích nhìn về phía Lâm Động. Nhưng lúc này Lâm Động không hề để ý đến hắn, mà ánh mắt nhìn chăm chú lên ụ đá, quả nhiên là không đơn giản.

Ba gã Tống Đoan đứng một bên, sắc mặt trông cũng thật khó coi nhìn vào hố đen nhỏ trên mặt đất, rõ ràng đều cảm thấy cực kỳ nan giải.

Nhìn cảnh gã kia như vừa được tái sinh, một vài người vốn đang nóng lòng muốn thử sức, cuối cùng đều im bặt lại. Khi nãy nếu không phải Lâm Động nhanh tay lẹ mắt hảo tâm giúp đỡ, e rằng gã kia đã máu văng tung tóe tại trận. Bọn họ không dám chắc, lần tới Lâm Động có còn thiện ý giúp bọn họ nữa hay không.

Thế là, trong chính điện lại một lần nữa lặng ngắt không một âm thanh. Ngay cả ba gã Tống Đoan cũng đều không dám khinh thường mà ra tay.

Lâm Động khẽ chau mày, nhìn chằm chằm ụ đá, một lát sau chợt chậm rãi bước lên một bước.

Với bao nhiêu ánh mắt chăm chú bên trong điện, hành động này của Lâm

Động lập tức khiến cho tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về phía hắn. Thậm chí ngay cả ba gã Tống Đoan, ánh mắt cũng đều trở nên tập trung hơn rất nhiều.

Bước chân của Lâm Động dừng lại phía trước ụ đá, sau đó tâm thần khẽ động, nguyên lực cuồn cuộn từ trong kinh mạch nhanh chóng tuôn trào ra.

- Ta thực muốn xem xem, quyền ý bên trong ụ đá này, rốt cục khủng khiếp đến mức nào?

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, lẩm bẩm một mình, sau đó vươn bàn tay ra, sờ về phía chưởng ấn trên ụ đá.

Bùm!

Dưới những ánh mắt nhìn chăm chú không chớp, bàn tay của Lâm Động cuối cùng cũng tiếp xúc với chưởng ấn. Một thoáng sau, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên nghiêm trọng, bởi vì hắn có thể cảm thấy, một cỗ quyền ý hùng hậu bạo mãnh, giống như một con địa long đang ẩn náu, đột nhiên từ bên trong ụ đá cuồn cuộn cuốn ra.

Cỗ quyền ý đó hung hãn như sấm, ẩn chứa đều là sự cổ kính và cương mãnh, phảng phất như là một quyền chí cương chí mãnh trong thiên địa vậy, cực kỳ cuồng bạo.

Bùm!

Quyền ý điên cuồng bạo liệt tuôn ra qua cánh tay của Lâm Động, ống tay áo của hắn chỉ trong nháy mắt đều biến thành tro bụi.

Ánh mắt Lâm Động tập trung, nguyên lực trong cơ thể tràn ra, oanh kích dữ dội cùng với cỗ quyền ý kia, ý đồ đẩy nó ra khỏi cơ thể. Nhưng mà ngay lúc hai cỗ lực va chạm nhau, nguyên lực từ cơ thể của Lâm Động chỉ trong nháy mắt hoàn toàn bị hóa giải. Cỗ quyền ý đó rõ ràng vượt trên nguyên lực của hắn, khiến nó căn bản hoàn toàn không thể chế ngự được.

Nhìn thấy xu thế tan vỡ của nguyên lực, Lâm Động cũng chợt biến sắc, vội vàng thôi động tinh thần lực. Nhưng cho dù có tinh thần lực tương trợ, nhưng vẫn không thể chế ngự được sự xung kích của cỗ quyền ý hung hãn kia.

- Lâm Động, mau dùng lực dung hợp của Càn Khôn Cổ Trận, quyền ý này thực quá cuồng bạo sắc bén, dùng lực bình thường căn bản là không thể ngăn cản được!

Đang lúc quyền ý kia cơ hồ dễ như trở bàn tay chuẩn bị phá vỡ thế phòng ngự dày đặc của Lâm Động, tiếng quát của Tiểu điêu đột nhiên vang lên.

Ánh mắt Lâm Động chăm chú, không hề nói thêm. Tâm thần hắn khẽ động, nguyên lực cùng tinh thần lực, lực thôn phệ nhanh chóng hòa nhập vào Càn Khôn Cổ Trận bên trên đan điền, sau đó một lực lượng dung hợp xám đen bạo phát xuất ra, lại lần nữa oanh kích cùng quyền ý kia.

Bùm!

Cả hai hung hăng va chạm với nhau, thân thể Lâm Động lúc này lại lần nữa rúng động mãnh liệt. Có điều lần này sự tan vỡ trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện.

Lực dung hợp màu xám đen như là giòi ký sinh trên xương, bám chặt trên quyền ý kia, làm cho công kích của nó giảm xuống đến tận lượng, hơn nữa lực thôn phệ ẩn chứa bên trong đó lúc này cũng bạo phát mà ra, từng bước xâm chiếm lấy cỗ quyền ý vô cùng hung hãn kia.

Bên trong chính điện, tất cả mọi người thấy khi oanh kích với ụ đá, sắc mặt Lâm Động trong khoảnh khắc chợt trở nên nhợt nhạt thì đều giật mình. Trong mắt ba gã Tống Đoan còn có một vẻ hả hê lộ ra, có điều khi nụ cười trên mặt bọn hắn còn chưa kịp phát ra, đột nhiên lại cảm nhận thấy cỗ quyền ý cuồng bạo từ trong cơ thể Lâm Động tán phát ra kia, đang nhanh chóng bị yếu đi mấy phần.

Nhìn thấy như vậy, sắc mặt ba gã đều chợt biến đổi. Nhìn bộ dạng này, Lâm

Động không ngờ là có thể đối kháng lại cỗ quyền ý hung hãn mà ngay cả bọn hắn cũng cảm thấy vô cùng khủng khiếp kia. Nếu là như vậy, chẳng phải nói là bọn hắn không thể đạt được truyền thừa của Tông phái này sao?

Ánh mắt chợt lóe lên, một thoáng sau, ba gã Tống Đoan đạp mạnh ra một bước, chưởng thủ toàn bộ đều hướng về phía ụ đá!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 514

Bát Cực Quyền Ý

Vào thời điểm cỗ quyền ý hung bạo như sấm bị Lâm Động thôn tính, tâm trí hắn đột nhiên trở nên hoảng loạn. Trong lúc mơ hồ, phảng phất có một cảnh tượng cổ xưa từ trong tâm tưởng hắn vụt hiện ra.

Trong cảnh tượng, vẫn là một đại điện cổ kính, thoáng qua có thể nhận ra cơ hồ chính là tòa di tích chính điện mà bọn Lâm Động đang đứng này. Ở chính giữa đại điện, tựa hồ có một ụ đá đứng sừng sững. Trước ụ đá có một hình bóng già nua mà đơn độc, lão ta cao không bằng một nửa ụ đá, nhưng cỗ ba động như ẩn như hiện tuôn tràn ra từ trong cơ thể kia lại cường mãnh đến mức đủ để chấn áp thiên địa. Chỉ cần thân thể của lão khẽ động cũng đủ để khiến cho mặt đất đều rung động.

Hình bóng già nua trong cảnh tượng như chỉ là bối cảnh ban đầu. Ngay sau đó, Lâm Động liền nhìn thấy, chưởng thủ lão nhân nâng lên, một chưởng qua loa xuất động.

Ầm!

Một chưởng này, nhìn như bình lặng không có gì kỳ lạ, nhưng khi chưởng phong vung ra, không gian bên trong đại điện trong nháy mắt đều trở nên vặn xoắn. Một cỗ quyền ý cương liệt cuồng bạo không thể hình dung nổi, như một con cự thú Hồng Hoang nằm sạp xuống, rồi bỗng nhiên phóng ra đồ sát, khiến cho người khác tâm thần hoảng loạn.

Phanh!

Một chưởng áp lên trên ụ đá, nhưng quyền ý đáng sợ vốn đủ để phá nát

không gian kia, lại không hề khiến cho ụ đá có chút nào bị hủy hoại. Cuối cùng chỉ là lưu lại trên đó một chưởng ấn sâu không quá nửa ngón tay.

Đó không phải là do vật chất của ụ đá quá vững chắc, mà là lão nhân thần bí này, đã đạt đến trình độ siêu cấp có thể đem năng lượng tùy ý mà thu phát.

Bành!

Sau một chưởng, lão nhân lại tiếp tục một quyền nện ra, rồi một chỉ điểm xuất, lại lần nữa lưu lại trên ụ đá một đạo quyền ý cùng chỉ ấn. Trong mơ hồ, Lâm Động phảng phất nhìn thấy dấu tích của vũ kỹ.

Có lẽ một chưởng, một quyền, một chỉ này hẳn phải là một loại vũ kỹ vô cùng cường mãnh, nhưng trong thoáng qua, Lâm Động cảm thấy cơ hồ không hề đơn giản như vậy.

- Trên ụ đá này, ẩn chứa Bát Cực Chân Ý, kẻ nào có duyên ắt sẽ đoạt được!

Trong lúc Lâm Động đang trầm ngâm, hình bóng già nua kia dần dần phai mờ đi, một đạo âm thanh mờ nhạt phảng phất như từ xa xưa truyền lại, vang lên trong thâm tâm Lâm Động.

Cùng với sự kết thúc của đạo âm thanh đó, chỉ thấy cảnh tượng kia phảng phất quỷ dị trở lại thực tế, còn thân thể của Lâm Động lại trực tiếp xuất hiện trước ụ đá trong cảnh tượng đó.

Viu!

Cùng với sự xuất hiện của Lâm Động, quyền ấn, chưởng ấn, chỉ động bên trên ụ đá đó chợt hóa thành ba đạo hào quang tuôn ra dữ dội, sau đó hóa thành ba đốm sáng, lơ lửng trong không trung quanh ụ đá.

- Đây chính là truyền thừa của Bát Cực Tông sao?

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lâm Động đột nhiên hoan hỉ, đưa mắt nhìn,

sau đó bèn đưa tay ra với tới đốm sáng quyền ấn kia.

Phốc!

Trong khoảnh khắc Lâm Động với tay ra, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, đưa mắt lại nhìn. Chỉ thấy đằng sau đã xuất hiện ba đạo thân ảnh, chính là ba gã Tống Đoan kia.

Ba gã vừa xuất hiện, ánh mắt liền tràn đầy sự tham lam nhìn vào ba đốm sáng ở trên ụ đá. Cảnh tượng này cho dù không ai nói, nhưng trong lòng đều biết đang toan tính điều gì. Bởi vậy bọn hắn chỉ lặng người giây lát, sau đó liền bạo liệt xuất thủ.

Tống Đoan cùng Bàng Phi nhanh nhất, bọn hắn đối với Lâm Động dĩ nhiên có chút kiêng dè, nên cũng không dám giành lấy đốm sáng quyền ấn nọ mà Lâm Động bắt lấy, mà lần lượt hướng về phía chưởng ấn cùng chỉ ấn.

Với tốc độ xẹt qua cực nhanh của hai gã, bàn tay rất nhanh đã bắt được đốm sáng. Lúc này vẻ mặt bọn chúng đều lộ vẻ hoan hỉ, có lẽ đã cảm nhận được đồ vật ẩn tàng trong đốm sáng đó là bảo vật quý giá đến mức nào.

Nhìn thấy cảnh tượng ba gã này xuất hiện, Lâm Động hiển nhiên là lập tức bạo phát đại nộ, quyền ý hung hãn trên ụ đá bị hắn chấn áp đi không ít, nên hiển nhiên ba gã này mới có thể thừa cơ hội đó đến được đây. Tình cảnh này dĩ nhiên là khiến cho Lâm Động vô cùng tức giận.

Trước giờ vốn chỉ có hắn đứng đằng sau chiếm lấy phần hơn, không ngờ lần này đối với ba gã này lại đi tiên phong trước. Mà xem chừng ý đồ của ba gã này, còn muốn để ý đoạt lấy đồ vật của hắn!

Trong khi Lâm Động lửa giận tuôn trào, ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy một cảnh khiến cho hắn không nhịn được mà đang giận cũng phải bật cười. Mộ Sa lúc trước đấu khẩu với hắn kia, sau khi nhìn thấy quyền ấn chỉ ấn đều bị hai gã Tống Đoan đoạt lấy, ánh mắt gã lóe lên, lại trực tiếp chộp lấy đốm sáng quyền ấn

trước mặt Lâm Động.

- Muốn chết!

Hàn quang sắc lạnh trong mắt Lâm Động lóe ra, nhưng mà, khi hắn chuẩn bị xuất thủ, tiếng nói của Tiểu điêu lại đột ngột vang lên:

- Đợi đã!

Lời nói này phát ra đột ngột, nên khiến cho Lâm Động cũng lặng đi một lát, tốc độ xuất thủ cũng chậm lại không ít. Còn Mộ Sa thừa cơ vụt qua, nét mặt hoan hỉ đã chộp được đốm sáng, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động, hiện lên một vẻ châm chọc.

Vật đã tới tay, ba gã Tống Đoan cũng không có ý định lưu lại lâu hơn, trong không gian phảng phất tán phát ra một cỗ lực bài xích, đẩy bọn chúng đi xa.

- Khốn kiếp!

Sắc mặt Lâm Động tối sầm, lúc này muốn đuổi theo để tính sổ, nhưng Tiểu điêu lại ngay lập tức xuất hiện, đủng đỉnh nói:

- Vội gì chứ?

- Ngươi phát hiện ra điều gì hả?

Lâm Động bị dáng vẻ này của Tiểu điêu làm cho tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn chợt tỉnh táo lại. Tuy bình thường Tiểu điêu có lúc thích nói giỡn chơi, nhưng hiển nhiên sẽ không làm chuyện đùa giỡn vô lý đó vào lúc này. Mà đã không phải như vậy, thì chắc chắn là tên cáo già này đã phát hiện ra được điều gì đó.

- Thật chẳng vui gì cả!

Tiểu điêu vốn muốn nhìn xem Lâm Động giậm chân tức giận nghe vậy, đột

nhiên bị hẫng hụt một hồi, rõ ràng là không ngờ Lâm Động hiểu ra nhanh đến như vậy, lúc này nhếch miệng, nói.

- Nếu như ngươi mà đoạt lấy ba thứ kia, e rằng sẽ thực sự không còn cơ hội giành được truyền thừa của Bát Cực Tông nữa đâu.

Tiểu điêu nhìn về phía ụ đá, tuy lúc này chưởng ấn, quyền ấn, chỉ ấn trên ụ đá đều biến mất không thấy đâu nữa, nhưng mà ánh mắt của nó lại càng trở nên tập trung hơn trước.

- Đưa tay ra!

Nghe tiếng nói nhỏ nhỏ của Tiểu điêu, Lâm Động hơi chút chần chờ, đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào trên ụ đá kia.

Ầm!

Trong khoảnh khắc tiếp xúc ấy, sắc mặt Lâm Động trong chớp mắt biến đổi lạ thường. Trong lúc mơ hồ, một mảnh tái nhợt hiện lên trên khuôn mặt, lúc này hắn có thể cảm thấy một cỗ quyền ý cực kỳ cương mãnh hùng hậu, rung trời chuyển đất từ trong ụ đá cuộn cuộn xuất ra. Cỗ quyền ý đó, cùng với ý từ trong người lão nhân trong cảnh tượng lúc trước hoàn toàn giống nhau!

Quyền ý vô hình vô sắc, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy sự tồn tại hoàn toàn thực tế của nó. Nó hùng hậu như biển lớn, còn Lâm Động thì chỉ như một chiếc thuyền lá nhỏ trong đó, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp. Dưới cỗ quyền ý đó, hắn rõ ràng là trở nên cực kỳ nhỏ bé.

Dưới áp lực hùng hậu cương mãnh đó, ngay cả chân Lâm Động cũng trở nên mềm nhũn.

Răng rắc!

Phía trên ụ đá, đột nhiên vỡ ra từng khe nứt, sau đó khe nứt mở rộng ra, cuối cùng ụ đá bạo liệt vỡ vụn hoàn toàn.

Cùng với sự tan vỡ của ụ đá, một sự lặng lẽ gần như vô hình. Nhưng trong mắt Lâm Động lại là cương mãnh bạo liệt nhất trên thế gian này, chầm chậm từ trong ụ đá trôi ra, lơ lửng trước mặt Lâm Động.

- Đây là, quyền ý?

Lâm Động đồng tử hơi rút lại nhìn chằm chằm vật kỳ lạ trước mặt hắn, hắn cảm nhận được trong đó ẩn chứa một cỗ lực vô cùng đáng sợ.

- Bát Cực Quyền Ý, đây mới chính là Bát Cực Chân Ý chân chính. Những thứ ban nãy chỉ là những vật tầm thường mà thôi, nếu người cầm vào, ngược lại còn bị đẩy ra khỏi chỗ này, chứ đừng nói đến việc giành được Bát Cực Quyền Ý này.

Tiểu điêu thản nhiên nói.

Lâm Động hít một hơi lạnh, từ cảnh tưởng ban nãy hắn đã thấy, Bát Cực Quyền Ý này chính là thứ vô cùng khủng khiếp mà lão nhân đó lưu lại. Lão nhân đó không biết đã đến cảnh giới nào, lại có thể ngưng tụ quyền ý như vậy. Thứ vô hình mà như ẩn như hiện này, về căn bản không phải những kẻ cấp độ như Lâm Động có thể đạt đến.

Nghĩ đến sự lợi hại của Bát Cực Quyền Ý này, Lâm Động bèn bất giác có một cảm giác xúc động đến tê người. Cũng may khi nãy không đoạt được đốm sáng đó, nếu không, thật đúng là tham bát bỏ mâm.

Khó trách lão nhân khi nãy nói chỉ có người hữu duyên mới có thể đoạt được, xem ra không phải là giả, ba đốm sáng ban nãy rõ ràng chỉ là bày ra để che mắt mà thôi.

Lâm Động nhếch nhếch miệng, dần dần bình tĩnh lại, lúc này mới đưa tay chụp lấy Bát Cực Quyền Ý. Tiếp đó vật này cũng không hề có chút đối kháng lại, trực tiếp tiến nhập vào thân thể của hắn.

Sau đó Lâm Động có thể cảm nhận được Bát Cực Quyền Ý mạnh mẽ tiến vào đan điền của hắn, lơ lửng lặng lẽ, hoàn toàn không có chút cương mãnh bá đạo nào. Nhưng mà Lâm Động có thể cảm nhận, chỉ cần hắn thoáng thôi động, Bát Cực Quyền Ý này sẽ bạo phát ra lực sát thương vô cùng cường mãnh.

Thứ này giống như một món vũ khí siêu cấp vậy, ngày sau bất luận Lâm Động thi triển công kích kích nào đi nữa, chỉ cần cùng phối hợp với Bát Cực Quyền Ý này, thì uy lực đó sẽ càng trở nên cường bạo hơn nữa.

Đây mới chân chính là truyền thừa của Bát Cực Tông!

- Tiểu tử, còn cần phải rèn luyện nữa, đợi đến khi ngươi có được nhãn lực như của điêu gia ta, thiên địa này có thể để mặc ngươi tung hoành rồi.

Tiểu điêu cười nói, trong tiếng cười không giấu được sự đắc ý.

Nghe vậy, Lâm Động cũng không nhịn được nhếch miệng cười. Có điều cũng không thể không thừa nhận sự lợi hại trong nhãn lực của Tiểu điêu, lúc trước nếu như không phải hắn nói ra, e rằng lúc này hắn cũng đã bị đánh bật ra khỏi chỗ này, càng không thể đoạt được Bát Cực Quyền Ý.

- Đi thôi, đến lúc đi rồi, có vài món nợ cần phải đòi. Đồ vật tốt của Lâm Động ta, không dễ dàng lấy đi như vậy đâu.

Lâm Động cười, ánh mắt dần trầm thấp xuống. Tuy rằng nếu như không có những gã kia xen vào, có lẽ hắn cũng không thể đoạt được Bát Cực Quyền Ý, có điều cảm giác bị người khác chiếm đoạt mất, thật là vô cùng khó chịu.

Mà trong lòng đã khó chịu, đương nhiên là muốn giải quyết căn nguyên của sự khó chịu đó.

Sắc lạnh trong mắt Lâm Động chợt lóe ra, thân hình khẽ động, đã dần mờ ảo khuất dạng, cuối cùng biến mất hoàn toàn khỏi vùng đất bên trong không gian này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 515

Uy Lực Quyền Ý

Bên trong chính điện náo loạn ầm ỹ, mọi người tất cả đều hướng về chỗ ụ đá. Bàn tay của Lâm Động cùng với ba gã Tống Đoan đều đang áp chặt lên đó, nhìn thoáng qua có một cỗ ba động cường mãnh từ trong ụ đá tán phát mà ra.

Tiểu Viêm đứng cạnh Lâm Động nhìn ba gã Tống Đoan. Nó thoáng chau mày, kìm chế sự kích động muốn dùng thiết côn đánh bay ba kẻ đáng ghét này. Lúc trước khi chưa nghe thấy lời nói của Lâm Động, nó luôn kìm chế cảm xúc bên trong mình.

Ba!

Chính trong lúc Tiểu Viêm đang nhìn Lâm Động, bên trên ụ đá kia đột nhiên vang lên những tiếng động rất nhỏ. Sau đó tất cả đều thấy, thân thể ba gã Tống Đoan chấn động, rồi thoáng chút loạng choạng lùi lại. Nhưng trên mặt bọn hắn không hề lộ vẻ gì là sợ hãi, mà ngược lại tràn đầy sự vui mừng.

Nhìn thấy sắc mặt này của ba gã, thần sắc của một số người trong đại điện chợt thay đổi, chẳng lẽ ba gã Tống Đoan đã thu hoạch được gì từ trong ụ đá?

Đối với ánh mắt nhìn của mọi người xung quanh, ba gã Tống Đoan không hề để tâm, ánh mắt bọn hắn nhìn lướt qua bóng dáng của Lâm Động, sau đó ánh mắt lóe lên, vung tay:

- Đi!

Có lẽ bọn hắn cũng biết rằng hành động khi trước hiển nhiên là đã chọc giận Lâm Động. Tuy rằng bọn hắn không hề sợ, nhưng cũng không hề muốn giao

chiến với một kẻ đang tức giận điên cuồng. Hơn nữa hôm nay truyền thừa đã về tay, chờ bọn hắn ngày sau tu luyện thành, thì chắc chắn cho dù có là Lâm Động cũng không có tư cách dương dương như vậy trước mắt bọn hắn.

Vừa nghe thấy lời nói đó của ba gã Tống Đoan, thuộc hạ của bọn hắn cũng nhanh chóng lập tức gật đầu, sau đó toan rút đi.

- Nếu như ba vị cứ vậy mà đi, có phải là quá vô trách nhiệm rồi chăng?

Nhưng mà, ngay khi bọn hắn chuẩn bị bỏ đi, Lâm Động vốn vẫn quay lưng về phía bọn hắn, chợt nở nụ cười thản nhiên. Rồi bàn tay đang áp vào ụ đá hạ xuống, quay đầu lại, ánh mắt như trêu ngươi nhìn vào ba người gã Tống Đoan.

Thấy vẫn còn bị Lâm Động truy xét, ánh mắt ba gã Tống Đoan chợt cũng nheo lại, nói:

- Ngươi muốn thế nào?

- Quyền ý trên ụ đá này, nếu không phải là ta ngăn chặn, e rằng có lẽ các ngươi cũng chẳng thể xông vào mà nhìn thấy truyền thừa. Nhưng mà các ngươi ngay cả đồ trong tay ta mà cũng cướp đi, có phải là quá đáng lắm không?

Lâm Động cười, ánh mắt mang theo một tia sắc lạnh nhìn về phía Mộ Sa, chậm rãi nói.

- Lâm Động, truyền thừa này kẻ nào có năng lực thì giành được, ngươi không giành được chỉ có thể là do ngươi không có bản lãnh mà thôi. Ngươi giảo biện ở đây, muốn thế nào? Định bắt bọn ta giao truyền thừa đoạt được cho ngươi à?

Mộ Sa không nhịn được cười lạnh như băng nói.

- Hơn nữa khi nãy ở bên ngoài ngươi đoạt lấy gần như toàn bộ huyết mạch Ma Long Khuyển, ba người bọn ta cũng đâu có so đo với ngươi. Nhưng ngươi đừng cho rằng ngươi có tư cách ngang hàng với bọn ta. Bọn ta không giống như những kẻ vừa với nhập vào Nhị Nguyên Niết Bàn như Thạch Khôn có thể sánh

được.

Hai gã Tống Đoan đứng một bên, ánh mắt lóe lên, lại không hề mở miệng nói lời nào. Hai gã này rõ ràng là rất khôn ngoan, ngay cả lúc này cũng không có bất kỳ lời lẽ cứng rắn nào với Lâm Động, hiển nhiên trong lòng đối với Lâm Động vẫn còn có chút kiêng dè.

Lúc này trong chính điện, tất cả mọi người đều đã nghe rõ sự tình từ đầu đến cuối. Tựa hồ như là Lâm Động tiến vào ụ đá đầu tiên, sau đó bên trong đã gặp được bảo bối gì đó, nhưng hắn chưa kịp ra tay thì đã bị ba gã Tống Đoan xông vào giành mất.

Sự tình xảy ra sau đó cơ hồ cũng rất rõ ràng, Lâm Động khi bị cướp mất thứ tốt như vậy, đương nhiên là sẽ không cam chịu từ bỏ, còn muốn đám người Mộ Sa giao ra đồ vật đã đến tận miệng, rõ ràng là một việc không thể.

Nếu như vậy, lần này cho dù có kiềm chế thế nào đi nữa, e rằng cũng không thể nào tránh được một trận giao chiến kịch liệt.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của không ít người chợt lóe lên. Tình hình ở đây càng loạn, đối với bọn họ mà nói rõ ràng là càng tốt, không chừng còn có thể nhân việc rối loạn vơ vét một mẻ, có lẽ kiếm được thứ gì đó không ngờ cũng không chừng.

- Ngươi nói không sai, truyền thừa ở đây đương nhiên chỉ có những kẻ có năng lực mới giành được. Có điều, với năng lực của ngươi, e rằng vẫn chưa đạt đến trình độ đó.

Lâm Động mỉm cười, những lời vừa nói ra, khiến cho không ít kẻ mặt đột nhiên biến sắc.

- Hả? Ha ha, Lâm Động, xem ra đánh bại Thạch Khôn thật đã khiến cho ngươi ngày càng vọng tưởng rồi. Tuy những lời này chắc ngươi đã nghe qua không ít lần, nhưng ta vẫn phải nói cho ngươi biết, làm người không thể không

biết trời cao đất rộng. Có những lúc phải chịu thiệt thòi, đối với ngươi mà nói cũng không phải chuyện xấu.

Mộ Sa ngữ khí cuồng bạo, nhìn thần sắc này, ai cũng nhận ra, vị cường giả Vương triều Thiết Sa này, đối với Lâm Động đã bắt đầu phát ra những tia sát ý.

- Mau đem truyền thừa ngươi vừa lấy được giao ra đây!

Nhưng mà, đối với ngữ khí cuồng bạo này của Mộ Sa, Lâm Động chợt ngước mắt lên, không hề nói thêm một lời nào, sau đó xòe bàn tay ra.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Một vài cường giả đứng sau lưng gã Mộ Sa đó thấy vậy, lập tức giận dữ.

Ánh mắt Mộ Sa nhìn trân trân vào Lâm Động. Một lát sau, từ trong cổ họng hắn phát ra những âm thanh xoẹt xoẹt kỳ quái, chậm rãi nói:

- Tiểu tử, nói với ta những lời như vậy, e rằng ngươi vẫn chưa đủ tư cách. Cũng tốt, ta cũng muốn thử xem, cái kẻ danh tiếng lẫy lừng thời gian gần đây rốt cuộc có chỗ nào khó đối phó?

- Hi vọng ngươi không phải thứ phế vật chỉ giỏi khoa môi múa mép!

Sau khi tiếng quát chấm dứt, ánh mắt Mộ Sa vụt trở nên sắc lạnh, hắn sải bước ra, nguyên lực to lớn hùng hậu dũng mãnh như núi lửa phun trào từ trong cơ thể cuồn cuộn xuất khai. Một cỗ uy lực cường mãnh quét ngang qua đại điện. Trừ một số ít kẻ như Tống Đoan ra, những người còn lại đều vội vã lùi lại phía sau, thôi động nguyên lực để chế ngự lại cỗ uy lực kia.

Vù!

Thân hình Mộ Sa nhanh chóng hóa thành một bóng đen vọt mạnh ra, nguyên lực hùng hậu ngưng tụ, trực tiếp mang theo áp lực kinh người, hung hăng cuồn cuộn tiến thẳng về phía Lâm Động.

Thấy Mộ Sa cuối cùng đã không nhịn được mà xuất thủ, trong mắt Tiểu Viêm lập tức xuất hiện sự kích động. Nhưng khi nó chuẩn bị ra tay, Lâm Động lại phất tay ngăn lại. Tâm thần khẽ động, nguyên lực to lớn cùng tinh thần lực bèn ngưng tụ trước mặt, tạo thành một lá chắn phòng ngự.

Đùng!

Công kích của Mộ Sa hung hăng rơi thẳng vào bên trên lá chắn do tinh thần lực cùng nguyên lực ngưng tụ tạo thành, lập tức liền phát ra những tiếng trầm thấp. Tuy kình lực bạo liệt làm cho lá chắn rung lên không ngừng, nhưng vẫn không thể phá vỡ được nó.

Nhờ có nguyên lực Nhất Nguyên Niết Bàn kết hợp cùng năng lực bản thân vốn có, nên cho dù chính diện giao thủ với cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, Lâm Động hôm nay cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

- Khó trách sao lại dám ngông cuồng như vậy. Hóa ra cũng có một chút bản lãnh, có điều tiếp theo đây e rằng ngươi sẽ không còn được may mắn như vậy nữa đâu!

Công kích bị ngăn cản, Mộ Sa cười lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, nguyên lực màu vàng đất tuôn trào ra, nhìn thoáng qua, hóa thành cơ hồ đều là cát vàng, âm thanh phát ra cực kỳ hùng tráng. Rõ ràng gã không định kéo dài thêm trận chiến này nữa.

- Hoàng Sa Thực Cốt Chưởng!

Bên trong đám cát vàng, một tiếng quát lạnh lùng đột nhiên vang lên. Chỉ thấy đám cát vàng to lớn đó nhanh như thiểm điện ngưng tụ lại, trực tiếp hóa thành một đạo chưởng cát vàng lớn. Bên trong chưởng phong ẩn chứa khí tức như nuốt chửng mọi thứ, rung trời chuyển đất bao phủ lấy Lâm Động.

Mọi người chung quanh nhìn thấy chiêu thế này của Mộ Sa, rõ ràng tất cả đều vô cùng kinh ngạc. Bọn họ hiển nhiên đều biết, Hoàng Sa Thực Cốt Chưởng

này là một trong những sát chiêu của Mộ Sa, không ngờ nhanh như vậy đã thi triển ra với Lâm Động. Xem ra năng lực của gã Lâm Động này quả thực không phải yếu.

Tống Đoan cùng Bàng Phi thấy vậy, ánh mắt cũng dần tập trung, thực lực của bọn hắn cũng ngang với Mộ Sa. Nhưng công kích đến mức thế này, cho dù bọn hắn cũng không dám khinh thường.

Lâm Động ngẩng đầu, trong mắt in hằn lên chưởng ấn cuồng bạo to lớn xen lẫn với cát vàng cuồn cuộn. Hắn rõ ràng là có thể cảm nhận thấy sự sắc bén cùng những tia sát ý ẩn chứa bên trong công kích của cát vàng này.

- Hự!

Một đám khí trắng từ trong miệng Lâm Động phun ra, chợt dưới sự quan sát của tất cả mọi ánh mắt trong chính điện, một quyền bỗng nện ra.

Một quyền này bình thường không có gì kỳ lạ, không phải loại vũ kỹ nào, cũng không thực quá kinh người. Lực lượng phát ra, một quyền này thoạt nhìn thật là tầm thường, không có chỗ nào khiến cho người khác cảm thấy khác lạ.

Nhưng mà không ai biết rằng, trong khoảnh khắc một quyền này của Lâm Động xuất ra, Bát Cực Quyền Ý từ bên trong đan điền kia đã bắt đầu xuất động. Bất chợt một đạo quyền ý dưới xu thế phát động của Lâm Động đột nhiên xuất khai!

Ầm!

Trong khoảnh khắc đạo quyền ý hiện ra, một quyền tầm thường của Lâm Động như là được tiếp thêm sinh lực mới, trong nháy mắt thoát thai hoán cốt, một cỗ ba động cương mãnh bạo liệt vô hình với một tốc độ đáng sợ cuồn cuộn cuốn ra!

Sắc mặt hai gã Tống Đoan cùng Bàng Phi lúc này đột nhiên trở nên biến sắc.

Lúc này bọn hắn mơ hồ cảm nhận thấy, thân thể của Lâm Động phảng phất cùng với ụ đá cổ xưa kia có sự dung hợp với nhau.

Bọn hắn cũng không biết cảnh tượng đó rốt cục nghĩa là sao, nhưng trong lúc mơ hồ bọn hắn có thể nhận thấy, một quyền vốn giản đơn của Lâm Động lúc này ẩn chứa những lực bạo liệt phát ra vô cùng khủng khiếp.

Bùm!

Quyền phong ẩn chứa Bát Cực Quyền Ý không hề ngần ngại va chạm cùng với chưởng ấn cát vàng kia.

- Phá!

Những tiếng hét trầm thấp mà vô cùng cương mãnh đột nhiên phát ra từ trong miệng Lâm Động. Một thoáng sau, mọi người đều trợn tròn mắt. Chỉ thấy một chưởng dốc toàn lực này của Mộ Sa giờ đây đã hoàn toàn bị phá tan!

- Hả?

Mộ Sa ở sau, sắc mặt lúc này cũng đột nhiên trắng bệch, ẩn trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Động cơ hồ đều là sự kinh hãi đến tột độ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 516

Oanh Kích

Bên trong chính điện yên tĩnh không tiếng động, trong mắt tất cả mọi người không khỏi giấu được sự chấn động đến kinh ngạc. Bọn họ thật sự không thể tin rằng một chưởng ngưng tụ gần như toàn lực của Mộ Sa lại bị một quyền tầm thường không có gì khác lạ của Lâm Động thẳng thế, chấn áp phá tan!

- Quyền ý thật đáng sợ!

Đương nhiên, cường giả như bọn Tống Đoan cũng vậy, ánh mắt cũng cực kỳ tập trung. Bọn hắn có thể cảm nhận rõ ràng một cỗ quyền ý kinh người từ trong quyền này của Lâm Động tán phát ra. Sự cương mãnh đó như muốn phá tan cả thiên địa!

Bọn hắn thực không thể tưởng tượng, Lâm Động làm sao có thể có được một quyền ý đáng sợ đến vậy?

Bọn hắn hiểu rất rõ, thứ quyền ý kỳ bí nhưng vô cùng cương mãnh này rõ ràng không phải những kẻ năng lực như bọn hắn có thể đánh lại được. Chỉ có những cường giả chân chính mới có thể luyện được đến cảnh giới đáng sợ này.

Mà đến được cảnh giới đó rồi, có lẽ võ công đối với những người đó cũng không còn cần thiết nữa. Có được cảnh giới đó, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng đã có được sức mạnh đủ để phá tan thiên địa!

- Làm sao có thể?

Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt người kia có một vẻ cơ hồ không thể tin chuyện đang xảy ra. Nhưng hai gã Tống Đoan rõ ràng là cực kỳ

thông minh, sau khi trải qua sự khiếp sợ ban đầu, trong mắt liền hiện lên nét trầm ngâm. Một lát sau, thân thể khẽ động, cơ hồ như đã hiểu ra được cái gì đó.

- Truyền thừa chân chính của Bát Cực Tông này, thực ra không phải vũ kỹ gì mà là ý cảnh Bát Cực!

Miệng hai gã Tống Đoan nhất thời trở nên đắng chát, trong lòng chợt cảm thấy một cảm giác tiếc nuối. Vũ kỹ mà bọn hắn đoạt được tuy không phải là tệ, nhưng nếu so sánh với Bát Cực Quyền Ý này, rõ ràng là thua kém không chỉ có một phần.

Khi nãy hai gã cũng vì đoạt được truyền thừa mà trong lòng vô cùng hoan hỉ, giờ bị một gáo nước lạnh dội từ trên đầu xuống, toàn thân bây giờ đều cảm thấy buốt giá.

Dưới sự theo dõi chăm chú của những ánh mặt lộ vẻ kinh ngạc, Mộ Sa kia mang theo sắc mặt tái nhợt lùi về sau mấy bước, ánh mắt cực kỳ kinh hãi nhìn Lâm Động, giọng khàn khàn nói:

- Đây là Bát Cực Quyền Ý? Không ngờ ngươi đã chiếm được Bát Cực Quyền Ý!

Câu nói kế tiếp, Mộ Sa cơ hồ không nhịn được gầm thét lên, trong ánh mắt chất chứa sự tham lam cùng với sự không cam chịu. Gã vốn nhìn thấy Lâm Động lần này tay trắng không thu hoạch được gì mà vô cùng hả hê, nhưng tình hình trước mắt khiến cho gã hiểu rằng, ở di tích Bát Cực Tông lần này, kẻ mỉm cười chiến thắng cuối cùng vẫn chính là Lâm Động!

- Nhờ phúc của ngươi!

Lâm Động mỉm cười, nụ cười đó không hề giả chút nào. Nghe đến đây, Mộ Sa không nhịn được nữa thổ ra một ngụm máu tươi, tuy gã không biết Lâm Động rốt cục là có ý gì, có điều nhìn thấy cục diện này, Lâm Động có thể đoạt được Bát Cực Quyền Ý, cơ hồ có lẽ là cũng có một phần do hắn.

- Chẳng lẽ… Gã Mộ Sa này cực kỳ tinh tường, trong lòng suy tính, cơ hồ như đã hiểu ra điều gì, đồng tử đột nhiên co rụt lại:

- Ba đốm sáng kia chẳng lẽ chỉ là bẫy để dụ thôi sao? Bát Cực Quyền Ý thực sự, vẫn còn lưu lại trên ụ đá?

- Đúng vậy, nhưng bây giờ ngươi hiểu thì đã muộn rồi!

Lâm Động nhếch miệng cười, chợt ánh mắt đột nhiên vụt lạnh lẽo, sải ra một bước, lại hung hãn nện ra một quyền.

Bát Cực Quyền Ý cũng lại lần nữa tuôn ra từ trong đan điền, khí tức xung quanh Lâm Động lúc này cũng trở nên cương mãnh bão liệt như sấm chớp lẩn khuất quanh những tầng mây.

Ầm!

Không gian trong đại điện đột nhiên chấn động dữ dội, đạo quyền phong ẩn chứa sự cương mãnh bạo liệt như sấm sét, hướng về phía Mộ Sa cuồn cuộn cuốn ra như gió bão thiểm điện.

- Khốn nạn, nếu như ngươi đã chiếm được Bát Cực Quyền Ý, vậy sao còn ra tay với bọn ta? Chẳng lẽ ngươi đã ăn thịt, còn không muốn cho bọn chúng ta ăn canh nữa sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai?

Cảm ứng được uy lực quyền ý kinh người, sự vận động của nguyên lực từ cơ thể Mộ Sa cơ hồ đều bị áp chế lại, lúc này giận dữ hét lên.

- Ta không quan tâm các ngươi ăn canh, chỉ có điều, ta không thích bị người khác tính toán và thái độ của ngươi!

Ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, cánh tay khẽ động, quyền phong hung hãn, nhanh như thiểm điện đánh trúng vào Mộ Sa đang thôi động nguyên lực bao bọc lấy thân mình.

Đùng!

Quyền phong đánh thẳng vào trên thân thể đang được bao bọc của Mộ Sa, một âm thanh trầm thấp vang lên. Những đợt năng lượng kinh người cuồn cuộn cuốn ra giữa không trung, rồi tất cả đều thấy, tầng tầng phòng ngự trên thân thể Mộ Sa đã hoàn toàn vỡ tan.

Phụt!

Một ngụm máu tươi thổ ra, thân thể Mộ Sa vật vã bắn ngược lại đằng sau, cuối cùng đâm mạnh vào trên cung điện. Bức tường điện cứng chắc như vậy, nhưng cũng nhanh chóng bị vỡ ra thành những khe nứt. Bọn cường giả của Vương triều Thiết Sa thấy vậy, không khỏi sợ đến biến sắc.

Bọn chúng không phải là chưa nghe tin đồn về việc Lâm Động đánh bại Thạch Khôn, nhưng dù sao cũng chỉ là nghe nói. Hơn nữa thực lực của Mộ Sa so với Thạch Khôn còn mạnh hơn một bậc, nhưng trước mắt mới chỉ là vài chiêu giao thủ, vậy mà đã thảm bại trong tay Lâm Động!

Hấp!

Thân hình Lâm Động vọt mạnh ra, vụt một cái đã xuất hiện trước mặt Mộ Sa, lòng bàn tay co lại, chộp lấy đỉnh đầu gã. Một cỗ lực thôn phệ bạo liệt xuất khai, sau đó tất cả mọi người đều thấy, một đốm sáng trực tiếp bị Lâm Động chậm rãi hút ra từ đầu của Mộ Sa.

- Tiểu Viêm!

Hút ra được đốm sáng này, Lâm Động khẽ quát một tiếng, cánh tay hất lên, liền đem đốm sáng tung về phía Tiểu Viêm. Nó khẽ giật mình, một tay đón lấy, nhét vào trong người mình.

Truyền thừa vũ kỹ đến tay còn bị cướp mất, ánh mắt Mộ Sa trở nên hằm hằm tức giận, chợt quay đầu mạnh, nhìn về phía hai gã Tống Đoan, ầm ầm nói:

- Các ngươi nghĩ rằng lúc này chỉ khoanh tay đứng nhìn, thì tên tiểu tử này sẽ bỏ qua cho các ngươi ư?

Mộ Sa đương nhiên hiểu rõ, với sức của một mình hắn, căn bản không phải là đối thủ của Lâm Động vốn đã đoạt được Bát Cực Quyền Ý, muốn đánh lại hắn, phải hợp lực cùng với hai gã Tống Đoan.

Hai gã Tống Đoan nghe thấy lời này của Mộ Sa, ánh mắt cũng bỗng biến sắc, hai tay chợt nắm chặt. Một lúc sau, lại đột nhiên buông ra, sau đó bọn hắn ngẩng đầu, hướng về phía Lâm Động cười, nói:

- Nếu như Lâm Động huynh thực muốn, truyền thừa vũ kỹ bọn ta lập tức giao ra ngay!

Không khí trong đại điện chợt tĩnh lặng, tất cả mọi người thậm chí cả Lâm Động đều kinh ngạc nhìn hai gã Tống Đoan, rõ ràng không ngờ hai cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn lại nhanh chóng chọn cách đầu hàng như vậy!

- Các ngươi… Mộ Sa thấy vậy cũng trợn mắt há mồm, yết hầu chợt cảm thấy đắng ngắt. Gã không ngờ hai gã Tống Đoan kia lại xảo trá đến mức như vậy.

Lâm Động nhìn chằm chằm hai gã Tống Đoan, chợt khẽ cười một tiếng, có lẽ là đã hiểu rõ ý đồ của cả hai. Truyền thừa vũ kỹ này, hai gã bọn Tống Đoan thực trong lòng không hề muốn giao ra, nhưng bọn hắn cũng biết Lâm Động đoạt được Bát Cực Quyền Ý khó đối phó chừng nào. Cho nên trước mắt hắn chịu hạ thấp thể diện, trước mặt bao nhiêu người ở đây chính miệng nhận thua, gián tiếp là nể mặt Lâm Động. Tính toán này quả nhiên thâm sâu, nhưng cái chính là cái tính cách giảo hoạt kia, mới khiến cho Lâm Động thực sự kinh ngạc.

- Bảo bối truyền lại, người hữu duyên ắt sẽ giành được, hai vị đã có cơ duyên này, ta hiển nhiên cũng không có tư cách để nói xằng.

Lâm Động khẽ gật đầu, không định để chuyện này đi quá xa, lúc này thản nhiên cười nói.

Câu nói của Lâm Động, cùng với câu nói người có năng lực thì sẽ giành được cũng tương tự nhau, nhưng ý tứ trong đó lại hoàn toàn khác nhau. Mộ Sa nghe thấy vậy sắc mặt trở nên tái nhợt, cảm nhận được rằng kẻ này muốn lấy gã ra để giương uy.

Ngược lại hai gã Tống Đoan, trên mặt lại hiện lên một vẻ vui mừng, ôm quyền hướng về Lâm Động cúi chào. Xem ra lần này chịu thua cũng có điểm tốt, ít nhất so với Mộ Sa vừa mất mặt vừa mất đồ mà nói đã tốt hơn nhiều rồi.

- Lâm Động, ngươi đừng quá đắc ý, việc này Vương triều Thiết Sa ta tuyệt đối sẽ không cam chịu từ bỏ đâu!

Sắc mặt Mộ Sa tái xanh trông vô cùng chật vật. Hắn nhìn những ánh mắt châm chọc xung quanh rồi quệt vết máu ở trên miệng, để lại một câu nói hung dữ, với một dáng vẻ cực kỳ không cam chịu quay đi.

Lâm Động liếc nhìn sau lưng Mộ Sa, cũng không ngăn lại. Hắn có thể đánh bại Mộ Sa, gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn này, nhưng nếu gã thực sự muốn chạy trốn, cho dù là hắn, nếu như muốn đuổi theo truy sát cũng phải trả giá bằng một vài con át chủ bài. Mà bây giờ, hắn đương nhiên không hề muốn mất những con át chủ bài này trong tay Mộ Sa.

Bên trong chính điện, những ánh mắt nhìn thấy như vậy đều âm thầm tặc lưỡi, một vài ánh mắt không ngừng liếc nhìn về phía Lâm Động. Bọn họ thực không thể tưởng tượng, Lâm Động lại có thể chỉ với năng lực của bản thân khiến cho ba Đại Vương triều Cao cấp đều phải thừa nhận thất bại.

- Đi thôi, có lẽ Tứ Huyền Điện kia cũng đã khai mở ra rồi, đó mới là thực là món chính.

Đối với những ánh mắt xung quanh mình, Lâm Động không hề để ý đến. Hắn quay đầu, hướng về Tiểu Viêm khẽ cười một tiếng, sau đó không ngừng lại tại đây, thân hình khẽ động, bèn trong ánh mắt phiền phức của đám người Tống Đoan quay người phóng đi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 517

Di Tích Tứ Đại Huyền Tông

Ra khỏi đại điện bằng đá lớn kia, Lâm Động và Tiểu Viêm không dừng lại mà trực tiếp đi vào nơi thâm sâu nhất bên trong Viễn Cổ Bí Tàng.

Từ di tích Bát Cực Tông lần này có thể nói thu hoạch được không ít, Lâm Động tuy không đoạt được bất kỳ chân truyền vũ kỹ nào, nhưng Bát Cực Quyền Ý cũng có thể coi là một bảo vật quý giá.

Bình thường, cỗ Bát Cực Quyền Ý đó có thể coi như một cỗ ý cảnh đặc biệt, ý cảnh đó chỉ có những cường giả thực lực cường hãn đến một cảnh giới nào đó mới có thể lưu lại được như vậy. Ít ra với thực lực của Lâm Động ngày hôm nay, chắc chắn là không thể đạt được đến cảnh giới đó. Có thể sau này hắn cũng có thể có được ý cảnh như vậy, nhưng chắc chắn không phải là bây giờ, hắn còn cần có thời gian trưởng thành hơn nữa.

Nhưng lúc này, có thể đoạt được sự lãnh ngộ đối với ý cảnh và quyền ý, đối với Lâm Động ngày sau cũng có thể coi là một sự trợ giúp rất lớn rồi.

- Mới chỉ là di tích Bát Cực Tông mà đã mạnh mẽ như vậy, không biết truyền thừa vũ kỹ Tông phái mạnh nhất để thủ hộ Tông phái, cuối cùng kẻ nào sẽ giành được?

Thân mình vẫn đang lướt đi trên không, Lâm Động chợt lẩm bẩm nói nhỏ, có thể đến được nơi thâm sâu nhất trong bí tàng này, chắc chắn đều không phải là kẻ yếu, hơn nữa không phải chỉ có một mình Lâm Động hắn là có cơ duyên, những người khác không chừng phúc phần còn hơn hắn rất nhiều lần.

- Tiểu Viêm, truyền thừa lúc nãy ngươi lấy được là cái gì vậy?

Lâm Động đột nhiên nghiêng đầu, nhìn Tiểu Viêm ở phía sau, cười hỏi.

- Là một bộ vũ kỹ, Bát Cực Thiên Ấn, có lẽ chỉ là một bộ Linh Vũ kỹ hạ cấp mà thôi.

Tiểu Viêm ngước đầu, cười ngây ngô nói. Đối với vũ kỹ này thực ra gã cực kỳ thích thú. Bát Cực Tông vốn vô cùng cương mãnh bạo liệt, còn gã bản thân vốn là thể chất của Yêu thú, vũ kỹ chí cương chí liệt mức này, thật thích hợp với khẩu vị của hắn.

- Linh Vũ kỹ hạ cấp sao?

Lâm Động khẽ tán thưởng, không hổ là Tông phái Viễn Cổ, chỉ thuận tay lấy đi thôi đã lấy được một bộ Linh Vũ kỹ. Thứ này nếu mang đi ra ngoài, cho dù đến những Vương triều Cao cấp cũng sẽ tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy. Thứ Linh Vũ kỹ này mặc dù chỉ ở cấp độ hạ cấp, nhưng những vũ kỹ tầm thường kia còn xa mới có thể so sánh được.

- Vũ kỹ của Bát Cực Tông này nếu như có thể lấy Bát Cực Quyền Ý dung hợp cùng, thì uy lực chắc hẳn sẽ tăng lên gấp mấy lần. Đệ đã có được vũ kỹ, quyền ý này cũng không nên thiếu.

Lâm Động hơi chút trầm ngâm, rồi đột nhiên một chưởng vỗ vào thân thể Tiểu Viêm, lập tức một cỗ Bát Cực Quyền Ý cuồn cuộn trút vào trong thân thể gã.

- Bát Cực Quyền Ý này đối với đệ có lẽ có tác dụng không nhỏ đâu, triển khai nó ra đối với việc tu luyện sau này có tác dụng vô cùng quan trọng đấy.

Bát Cực Quyền Ý mà Lâm Động đoạt được tuy rất cường mãnh, nhưng do bản chất nó không phải một đồ vật nên quyền ý này mỗi lần hắn thi triển ra sẽ bị giảm đi mất một phần, vì thế cũng có thể coi là bảo vật vô cùng quý giá. Nhưng để Tiểu Viêm có cơ hội được lãnh ngộ cỗ quyền ý này, hắn đương nhiên không hề keo kiệt. Thực lực Tiểu Viêm có thể mạnh lên thêm phần nào, đối với hắn mà

nói cũng là một việc vô cùng có lợi.

Tuy hắn đã thuận lợi vào được đến nơi sâu nhất trong bí tàng, nhưng tiếp theo hắn sẽ còn gặp những đối thủ cạnh tranh khác, chỉ sợ sẽ vô cùng khó giải quyết. Những người này cơ hồ đều là những cường giả bậc nhất đến từ địa vực Tây Bắc thậm chí là cả những vùng khác nữa.

Nhìn quanh một lượt Chiến trường Viễn Cổ, đều là những nhân vật danh tiếng lẫy lừng. Muốn cùng bọn họ tranh đoạt truyền thừa cuối cùng của Tứ Huyền Điện cùng với Sinh Tử Chuyển Luân Đan lúc này vẫn chưa rõ ở đâu, thực không phải một việc đơn giản.

Tiểu Viêm chợt cảm ứng được đạo Bát Cực Quyền Ý tuôn trào vào thân thể gã, khi cảm thấy một ý cảnh cương mãnh bạo liệt ẩn chứa trong đó, chợt ánh mắt lóe lên một sắc kinh hãi. Cái mùi vị của sự cương mãnh này, quả nhiên không hổ danh Bát Cực!

Ầm!

Sau khi Lâm Động đem đạo Bát Cực Quyền Ý truyền vào thân thể Tiểu Viêm không lâu, xa xa phía trước, trong khoảng không chợt phát ra một âm thanh bạo liệt mà trầm thấp. Sau đó, từng cỗ ba động kinh người như những đợt thủy triều không ngừng lan tỏa ra từ vùng không gian thâm sâu trong đó.

Biến cố đột nhiên từ đó lan tới, trong khoảnh khắc đã kinh động tất cả mọi người đang xông vào Viễn Cổ Bí Tàng. Lúc này trên trời gió nổi lên từng thành từng trận, từng đạo thân ảnh đang lơ lửng trên bầu trời, chợt ánh mắt đều kinh ngạc nhìn vào vùng không gian thâm sâu bên trong.

- Cái đó… Ánh mắt Lâm Động nhìn chăm chú vào sâu bên trong đó, đồng tử đột nhiên co rụt lại. Hắn chợt thấy ở trong vùng không gian sâu bên trong đó, mơ hồ tựa như có một hòn đảo vô cùng to lớn hiện ra trước mắt!

Bên trên hòn đảo vẫn còn có thể nhìn thấy một vài kiểu kiến trúc hùng vĩ cổ

kính, một cỗ ý cảnh khí thế hung hãn, dù với khoảng cách như vậy, cũng khiến cho người khác cảm thấy chấn động.

- Di tích Tứ Đại Huyền Tông!

Trong mắt Lâm Động hiện lên một vẻ chấn động, chợt ánh mắt đột nhiên trở nên hoan hỉ. Bí tàng quý giá nhất cất giấu ở nơi sâu xa nhất cuối cùng đã xuất hiện rồi sao?

- Xem ra di tích của năm đại Tông phái hộ pháp, đều đã bị khai mở rồi.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên, trong lòng không nhịn được bất giác cảm thán. Chiến trường Viễn Cổ này quả là ngọa hổ tàng long, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, di tích của năm đại Tông phái hộ pháp đều đã bị người khác đến lấy.

- Đi thôi Tiểu Viêm, tiếp theo mới là thứ quan trọng nhất. Tiểu điêu có thể lấy được thân xác hay không đều phải trông chờ vào lần này.

Ánh mắt Lâm Động tóe lửa, thân hình vọt mạnh ra, bọn hắn trên đường đã gặp biết bao biến cố, hôm nay cuối cùng đã tới được nơi thâm sâu nhất. Tiếp theo đây, muốn giành được bất cứ thứ gì e rằng cũng sẽ phải thật sự giao tranh quyết liệt!

- Ừ!

Tiểu Viêm cũng gật đầu mạnh, bàn tay to lớn nắm chặt lấy thiết côn. Hắn đương nhiên biết rõ, những gì mà bọn hắn sắp sửa đối mặt có lẽ sẽ là những cuộc chiến hung hiểm nhất từ sau khi bọn hắn bắt đầu tiến vào Chiến trường Viễn Cổ.

Viu viu!

Sự xuất hiện của di tích Tứ Đại Huyền Tông rõ ràng là đã phá toang bầu không khí ở nơi thâm sâu trong bí tàng này. Tất cả những người đã vào được đến đây, bất luận thực lực có cường hãn thế nào đi nữa, nhưng lúc này cũng đều cảm

thấy chấn động. Lúc này trên bầu trời gió nổi lên từng trận, từng đạo thân ảnh, phô thiên cái địa từ bốn phương tám hướng phóng đến, cuối cùng tất cả đều điên cuồng, vọt mạnh đến chỗ không gian thâm sâu kia.

Ban đầu ở trong di tích Bát Cực Tông thậm chí đã có thể xuất ra bảo vật cấp bậc Linh Vũ kỹ hạ cấp, thậm chí còn có cả Bát Cực Quyền Ý, thứ vốn không phải cường giả Niết Bàn Cảnh có thể chống lại. Tứ Đại Huyền Tông đó có tư cách là thủ lĩnh của Liên minh Thiên Cương, truyền thừa của bọn họ liệu sẽ đạt đến cấp độ thế nào đây?

Điều này e rằng chỉ cần tưởng tượng ra cũng đủ để khiến cho người khác hoan hỉ đến tột cùng. Chỉ cần may mắn có được một đạo truyền thừa đó của Tứ Đại Huyền Tông, cơ hồ có thể một kích phi đến trời, có thể trổ hết tài năng ở vùng Chiến trường Viễn Cổ này, trở thành kẻ số một, thậm chí vượt qua cả cực hạn trong vô số các cường giả Vương triều kia.

Sự mê hoặc đó cho dù với tính cách Lâm Động cũng không nhịn được cảm thấy bị kích thích. Phàm là người bình thường, ai mà lại có thể không phát cuồng lên chứ?

Khi con đường núi đầy những người, vùng thâm sâu trong bí tàng này hướng về phía Bắc, một vài đạo nhân ảnh liền từ một tòa di tích nằm trong thâm sơn chầm chậm đi ra.

- Ha ha, di tích Tứ Đại Huyền Tông khai mở rồi sao? Xem ra đến cả di tích bốn đại Tông phái hộ pháp cuối cùng còn lại cũng đều bị sờ tới rồi.

Bóng người đi đầu không phải ai xa lạ, chính là gã Liễu Bạch mà lúc trước Lâm Động đã từng gặp qua. Nhìn bộ dạng này của bọn hắn, rõ ràng là đã tìm ra một khu di tích của Tông phái hộ pháp.

- Mấy gã kia thật là may mắn, bọn chúng ta phí không ít công sức mới có thể tìm thấy di tích Tông phái xếp vào hàng thứ ba này, không biết Bát Cực Tông thứ hai cùng với Địa Võ Tông, Tông phái thứ nhất đã được những kẻ may mắn

khác chiếm mất chưa?

Phía sau Liễu Bạch, một bóng người cười nhạt nói.

- Di tích năm đại Tông phái hộ pháp tuy không phải là yếu, có điều dù sao cũng chỉ là món phụ thôi, không cần phải quá quan tâm đến. Món chính thực sự lúc này mới bắt đầu. Đi thôi, bọn chúng ta không nên chậm trễ nữa.

Liễu Bạch khẽ cười một tiếng, sau đó thân hình lướt đi, dẫn đầu phóng về phía di tích Tứ Đại Huyền Tông trong vùng không gian thâm sâu đó. Liền ngay phía sau, đám người Mục Hồng Lăng cũng đang theo sát theo.

- Liễu Bạch khốn kiếp!

Trên một đỉnh núi, một bóng người vận hắc bào nhìn theo bóng dáng đang phóng vào nơi thâm sâu kia. Bàn tay thon dài nhưng tái nhợt thò ra từ trong tay áo, khẽ ngẩng đầu lên. Không ngờ là một khuôn mặt tái nhợt, rõ ràng là nhân vật thần bí tự xưng là Diêm Sâm mà Lâm Động sau khi tiến vào bí tàng không lâu đã gặp.

- Tứ Đại Bá Chủ ở vùng Tây Bắc đều đã đến đây rồi. Hắc hắc, thật là vô cùng hứng thú!

Diêm Sâm nhìn về bầu trời phía tây, cười nhạt một tiếng, sau đó thân hình khẽ động, liền đã nhanh chóng biến mất khỏi đỉnh ngọn núi.

Bùm!

Một cánh cửa lớn của di tích cổ kính dày và nặng đột nhiên nổ tung mở ra, có một bóng người chật vật bắn trở ra. Máu tươi trên người tạo ra những vết tích trông thật đáng sợ. Gã sợ hãi nhìn một thân ảnh từ trong cửa lớn chầm chậm đi ra, không kịp thốt lên một lời, một cục đá xé toang không khí đã xuyên thẳng qua cổ gã.

Trên vách tường của di tích, có một dấu vết mờ mờ thoáng qua, phảng phất là

một chữ Võ được tạo thành vô cùng sắc bén.

- Thật là vùng đất tốt!

Đạo thân ảnh cao gầy kia vươn vai một cái, cười nhạt một tiếng, chợt ngẩng đầu nhìn vào vùng không gian sâu bên trong, đột nhiên trong ánh mắt hiện lên một sắc âm hàn:

- Lâm Động cũng vào được sao? Thực là hiếu kỳ không biết hắn hiện tại đã tiến bộ đến mức nào rồi. Ta đã từng nói, ta sẽ cho tất cả người của Gia tộc Lâm Thị biết, chỉ có ta mới là thiên tài kiệt xuất nhất trong lịch sử của Gia tộc! Còn Lâm Động hắn, chẳng qua chỉ là hoa sớm nở sớm tàn mà thôi!

Ánh sáng mặt trời từ trên chiếu xuống, chiếu rọi lên khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng đó. Hình dáng của hắn vô cùng quen thuộc này, chính là kẻ mà Lâm Động đã lâu ngày không gặp, Lâm Lang Thiên!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 518

Đan Trận

Viu!

Trên bầu trời gió nổi lên thành từng trận, từng đạo thân ảnh từ phía chân trời vọt đến rất nhanh, cuối cùng đều xuất hiện lơ lửng trên trời xung quanh hòn đảo lớn.

Hòn đảo này to lớn khổng lồ đến kỳ lạ, trên đó toàn là núi non cùng với rừng cây, rõ ràng là một vùng đất hoang sơ. Một bầu không khí hoang dã nguyên sơ của nhiều năm tháng để lại tràn ra từ khắp mặt đất, bồng bềnh trên bầu trời, là những đạo khí tức vô cùng hùng hậu.

Nhìn qua hòn đảo, gần như không thấy được phần cuối đảo ở đâu. Những bóng người lơ lửng xung quanh nó chỉ nhỏ bé như những con sâu con kiến so với nó.

- Thật là hoành tráng!

Khi Lâm Động cùng Tiểu Viêm xuất hiện ở đây, chợt không nhịn được bất giác kêu lên một tiếng thán phục, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc. Bất kỳ công trình nào ở trên đảo đều không hề có dấu vết bị hư hại, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một võ trường rộng lớn mênh mông. Có lẽ năm đó ở nơi đây chắc chắn là hàng vạn người náo nhiệt vô cùng, tiếng reo hò rung trời.

- Đi thôi, vào nào!

Ánh mắt Lâm Động nóng cháy nhìn di tích Tứ Đại Huyền Tông không thấy hết được kia. Hôm nay nơi quan trọng nhất cuối cùng đã xuất hiện, bọn hắn cũng

nên bắt đầu đi tìm mục tiêu lần này của bọn hắn, Sinh Tử Chuyển Luân Đan!

Lâm Động thậm chí có thể cảm thấy một loại cảm giác kích động lúc này từ trong Thạch phù toát ra:

- Chỉ cần có thể lấy được Sinh Tử Chuyển Luân Đan này, ta liền có thể lại một lần nữa trùng hoạch thân thể, đồng thời có cơ hội trở lại thời kỳ mạnh mẽ nhất!

Ngón tay Lâm Động miết miết trong lòng bàn tay, chợt mỉm cười, thân hình khẽ động, như hóa thành một luồng ánh sáng phi thân vào trong hòn đảo rộng lớn bao la vô cùng kia.

Bốn phía hòn đảo lúc này cũng đã có rất nhiều người không thể đợi được bắt đầu xông vào. Nhất thời hòn đảo yên tĩnh trong bao nhiêu năm tháng, trong khoảnh khắc đều trở nên ồn ào huyên náo.

Ầm!

Nhưng mà đang trong lúc càng ngày càng có nhiều người tiến đến hòn đảo, đột nhiên toàn bộ nơi này bỗng rung chuyển dữ dội. Sau đó mặt đất nứt toác ra, những cỗ khí tức cơ hồ lâu ngày ngủ say lúc này bỗng tỉnh dậy. Những tiếng gầm gào chấn động thiên địa, từng cỗ năng lượng nồng nặc mùi tanh tuôn tràn ra. Lập tức liền có một vài kẻ không may bị xé xác ra thành một đống huyết nhục mơ hồ.

- Không được rồi, cẩn thận, trên đảo vẫn còn Yêu thú!

Nhìn thấy những biến cố bất thình lình này, trên không trung chợt phát ra những tiếng kêu kinh ngạc. Bọn họ nhìn thấy những nanh vuốt sắc lạnh từ trong mặt đất bạo phát lên kia, sắc mặt đều đột nhiên biến đổi.

Hai người Lâm Động cũng vì thế mà vô cùng kinh ngạc, nhưng ngược lại cũng không quá bất ngờ. Nơi đây chính là di tích Tứ Đại Huyền Tông, có một

vài thứ đặc biệt cũng không có gì là lạ. Rất nhiều Yêu thú đang tỉnh dậy kia, khí tức tuy cường mãnh, nhưng muốn ngăn những người ở đây e rằng không phải là dễ. Đương nhiên, sẽ có thể là thách thức với một số kẻ, nhưng dĩ nhiên hai người Lâm Động chắc chắn không nằm trong những kẻ này - Tiểu điêu, có thể cảm nhận được vị trí của Sinh Tử Chuyển Luân Đan hay không?

- Tựa hồ như Liên minh các Tông phái này phần lớn đều có Đan trận riêng cho mình, ta tuy không cảm nhận được vị trí Sinh Tử Chuyển Luân Đan, nhưng chắc có lẽ thứ này cũng được lưu giữ trong Đan trận. Mà để tạo ra Đan trận, chung quanh chắc chắn sẽ có rất nhiều các loại linh dược!

Tiểu điêu chợt xuất hiện, trong ánh mắt toát lên vẻ nôn nóng, nhanh chóng nói.

- Mà ở hòn đảo này, chỗ có nhiều linh dược nhất, chính là ở hướng kia!

Lâm Động nhìn theo hướng Tiểu điêu chỉ, khuôn mặt chợt hiện lên một nụ cười, không nói thêm lời nào nữa, trực tiếp cùng Tiểu Viêm như hóa thành luồng ánh sáng vọt mạnh đi.

o0o Di tích Tứ Đại Huyền Tông này cực kỳ to lớn, bên trong rừng rậm có đầy các loại cây to lớn che khuất bầu trời. Các loài Yêu thú vừa thức tỉnh với một tốc độ kinh người, nhung nhúc trong đó, vì vậy hai người Lâm Động trong lúc đi qua đó cũng gặp phải không ít trở ngại. Tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cũng làm cho tốc độ chậm lại không ít.

- Thật là phiền toái!

Lâm Động nhìn lại một đầu Yêu thú Viễn Cổ bị Tiểu Viêm ra tay một côn đánh đi, không nhịn được lắc đầu, trên đảo này ngày hôm nay ngày càng có nhiều người xông vào, nếu như bọn hắn đã nhận ra hướng của những linh dược, chắc chắn cũng sẽ có những cường giả khác cũng có thể cảm nhận được như vậy.

Không nói thì ai cũng đều biết Đan trận đối với các Tông phái Viễn Cổ tượng trưng cho cái gì, chỉ một viên linh đan trong đó thôi cũng đủ để khiến người khác phát điên, cho nên lúc này chắc chắn là sẽ có rất nhiều cường giả từ bốn phương tám hướng hướng đến Đan trận đó. Nếu Lâm Động đến trễ, khiến cho Sinh Tử Chuyển Luân Đan bị người khác ra tay đoạt mất, vậy thì thật là uổng phí công sức lâu nay rồi.

- Hừ, đám Yêu thú Viễn Cổ nằm trong lòng đất cũng dám ra vẻ ta đây trước mặt điêu gia ta? Cho dù là tổ tông các ngươi đến thì cũng vậy thôi!

Hàn mang trong mắt Tiểu điêu lóe lên, lúc này ai dám ngăn trở gã lấy được Sinh Tử Chuyển Luân Đan thì đều sẽ bị gã trực tiếp bổ nhào vào.

Oanh long!

Quang mang tử hắc sắc mạnh mẽ từ trong cơ thể Tiểu điêu cuồn cuộn cuốn ra, sau đó hóa thành một đạo hư ảnh Thiên Yêu Điêu phía sau, nhất thời một cỗ uy lực đáng sợ cuồn cuộn xuất khai.

Ngay khi hư ảnh Thiên Yêu Điêu đó vừa xuất hiện, Lâm Động cảm thấy rõ ràng, ngay cả thân thể Tiểu Viêm đứng một bên cũng khẽ đông cứng lại một chút, nhưng rất nhanh sau đó đã hồi phục lại bình thường.

- Ô!

Dưới sự cuồng bạo của uy lực đến bực này, những Yêu thú Viễn Cổ thần trí hoảng loạn, trong một khoảnh khắc đều rúng động lên, cuối cùng sau những tiếng kêu thê thảm, lập tức chạy trốn hết.

- Hiện tại ngươi cũng chỉ có thể dựa vào cái này!

Lâm Động nhìn vẻ đắc ý lại lần nữa hiện lên trong mắt Tiểu điêu, nhịn không được cười, nói.

Nghe vậy, Tiểu điêu chợt vừa định đắc ý nói một vài điều gì đó chợt mặt đỏ

bừng lên, thẹn quá hóa giận nói:

- Ngươi biết cái quái gì, đợi điêu gia khôi phục thân thể rồi, đến lúc đó ngươi sẽ biết thực lực thực sự của điêu gia ta!

Lâm Động cười lớn một tiếng, cũng không trêu hắn nữa, mũi chân điểm nhẹ một cái, thân hình đột nhiên vọt mạnh ra.

Nhờ có Tiểu điêu đuổi những Yêu thú thần trí hoảng loạn kia đi, nên tốc độ di chuyển của Lâm Động rõ ràng là nhanh hơn nhiều. Ước chừng chỉ khoảng mười phút sau, khu rừng rậm làm cho người khác cảm thấy đáng sợ đã biến mất. Xuất hiện trước mắt lần này lại là một biển các linh dược nhìn mãi không thấy điểm cuối.

Ở trong này, những linh dược quý xếp thành từng mảng từng mảng, mùi vị nồng nồng của thuốc ngưng tụ hòa quyện với nhau, lơ lửng giữa không trung.

- Thật là rộng lớn!

Nhìn các loại linh dược rộng như biển cả, trong ánh mắt Lâm Động cũng không giấu được một vẻ kinh ngạc. Muốn tạo ra được biển linh dược đến nhường này, e rằng đến cả những Vương triều Cao cấp cũng khó có khả năng làm được. Quy mô của Liên minh Thiên Cương năm đó, thật sự là vô cùng khủng khiếp.

- Ở chính giữa biển linh dược đó chính là Đan trận rồi!

Tiểu điêu chỉ về hướng chính giữa biển linh dược, trong cái mùi thuốc đang tràn ngập kia mơ hồ có thể nhìn thấy một tòa Đan trận to lớn.

- Đi!

Lâm Động liếm mép, ánh mắt có chút lưu luyến thu lại từ biển linh dược này. Những linh dược ở nơi đây phần lớn đều không phải những thứ tầm thường, nhưng hắn lại không tinh thông lắm về mặt này, cho nên đạt được hiệu quả cũng

không quá lớn. Hắn cho rằng, không thiết thực bằng đoạt lấy Linh bảo!

Do đó, thân hình Lâm Động và Tiểu Viêm vụt lao qua biển linh dược này, hướng thẳng về phía Đan trận ở vị trí chính giữa mà đi.

Đan trận là một khu vực vô cùng rộng lớn, khi hai người Lâm Động đáp xuống đó, tro bụi trên mặt đất bồng bềnh bay lên, rõ ràng là nơi đây đã phủ kín bụi trong nhiều năm.

Bên trong Đan trận này có không ít những Đan phòng cực lớn, Lâm Động thuận tay mở một đạo hoa văn phong ấn bên trên Đan môn. Ngay sau đó hắn nhìn thấy Niết Bàn Đan như thủy triều, phô thiên cái địa từ trong Đan phòng tuôn ra, sắc đỏ thẫm tràn ngập trong ánh mắt. Niết Bàn Khí kinh người tuôn trào ra lên tận không trung.

Lâm Động nhìn số Niết Bàn Đan cơ hồ có đến mấy trăm vạn đó, bất giác nuốt nước miếng một cái. Đây chỉ mới là một Đan phòng với quy mô tương đối nhỏ mà thôi, vậy mà bên trong đã có đến ngần này Niết Bàn Đan, thật không biết cả Đan trận này số lượng đan dược còn nhiều đến mức nào nữa?

Dưới số Niết Bàn Đan quy mô đến nhường này, cho dù là Lâm Động hô hấp cũng có chút ngưng trọng, trong mắt liền hiện lên một sắc vui mừng. Sau đó hắn không nói gì thêm, tung ra túi Càn Khôn, Niết Bàn Đan như là nước lũ, liên tục không ngừng chui vào bên trong.

Mới chỉ có khoảng thời gian ngắn ngủi chừng vài phút, gần như hơn hai trăm vạn Niết Bàn Đan đã chui vào bên trong túi Càn Khôn của Lâm Động. Thu hoạch được đến mức này, thực khiến cho người khác phải tặc lưỡi.

Vù vù!

Trong khi Lâm Động đang thu Niết Bàn Đan vào, phía xa có một những âm thanh xé gió mà đến. Một vài thân ảnh cũng bắt đầu đáp xuống giữa Đan trận, sau đó khi bọn hắn nhìn thấy dòng Niết Bàn Đan đỏ thẫm bên trong Đan phòng,

thân thể chợt cứng đờ trong khoảnh khắc, một thoáng sau ánh mắt đột nhiên cũng trở nên đỏ rực.

- Trời ạ, Niết Bàn Đan, toàn bộ đây đều là Niết Bàn Đan!

Những tiếng gào thét điên cuồng lúc này không ngừng vang lên, bên trong những âm thanh đó, không che giấu được đều sự chấn động và hoan hỉ.

- Đi!

Lâm Động liếc nhìn cái gã cơ hồ như bị kích thích đến phát điên kia, bèn không quá tham lam. Tuy hắn biết Niết Bàn Đan đối với một Niết Bàn Cảnh như hắn rõ ràng là rất quan trọng, nhưng lúc này không phải là thời điểm để nấn ná ở đây thêm nữa.

Thân hình Lâm Động lướt đi nhanh như thiểm điện, ánh mắt hắn lúc này đang tập trung nhìn vào sâu bên trong Đan trận. Ở chỗ đó có một Đan phòng to lớn nhất, mơ hồ Lâm Động từ trong đó cảm nhận được cỗ ba động đến hắn cũng cảm thấy phải khiếp sợ.

Sinh Tử Chuyển Luân Đan, ắt hẳn phải ở đó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 519

Đan Phòng

Bên trong Đan trận khổng lồ, từng đạo thân ảnh từ bốn phương tám hướng phóng đến. Sau đó sự hô hấp của tất cả lúc này cũng trở nên ngưng trọng, rõ ràng là đã bị số Niết Bàn Đan ở đây làm cho bị chấn động.

Ầm!

Từng ánh mắt đỏ rực lên, một thoáng sau, những đan phòng chứa đựng Niết Bàn Đan không ngừng bị phá hủy một cách ngang ngược. Dòng Niết Bàn Đan đỏ thẫm bèn rầm rầm tuôn tràn ra, Niết Bàn Khí kinh người cơ hồ như thực chất vậy.

Nhìn những dòng Niết Bàn Đan như thủy triều từ trong Đan phòng tràn ngập ra, tất cả mọi người đều nuốt nước bọt mạnh một cái, sau đó bèn là một sự cướp đoạt gần như đến mức điên dại.

Trong lúc tranh đoạt, hiển nhiên là không thể tránh khỏi bạo phát những trận đại chiến vô cùng quyết liệt. Những người đến đây đa số đều đã bị số Niết Bàn Đan khổng lồ này làm cho mất hết lý trí. Đối với cường giả Niết Bàn Cảnh mà nói, Niết Bàn Đan vô cùng quan trọng, chỉ khi có được đủ Niết Bàn Khí, bọn họ mới có thể tiếp tục rèn luyện thân thể và nguyên lực, sau đó đạt tới trình độ có thể trùng kích thêm một lần Niết Bàn Kiếp nữa.

Theo cách tu luyện thông thường, hút lấy Niết Bàn Khí, chẳng qua chỉ có thể ở cấp độ thấp, còn như muốn tăng nhanh tốc độ tu luyện, Niết Bàn Đan là thứ không thể thiếu. Vì vật này, mất đi lý trí hiển nhiên cũng là một chuyện vô cùng bình thường.

Trong khi ở Đan trận đang bạo phát lên những tiếng chém giết, Lâm Động cũng không vì vậy mà dừng lại. Ánh mắt của hắn nhìn sâu bên trong Đan trận, ánh mắt tập trung vào một tòa Đan phòng rộng lớn ở sâu trong đó.

Tuy rằng đối với số Niết Bàn Đan kia hắn rõ ràng cũng rất thèm muốn, nhưng hắn cũng biết cân nhắc thiệt hơn. Chỉ cần có Sinh Tử Chuyển Luân Đan thì Tiểu điêu có thể khôi phục lại thân xác, thực lực cũng theo đó mà sẽ nhanh chóng hồi phục. Đến lúc đó có cường giả chân chính như Tiểu điêu thủ hộ bên thân mình, những lợi ích có được chắc chắn là sẽ vượt xa số Niết Bàn Đan lúc này xông vào tranh đoạt.

Hơn nữa, từ góc độ mối quan hệ của hai người mà nói, Lâm Động càng có lý do để từ bỏ số Niết Bàn Đan đó. Trong mắt hắn, Tiểu điêu dĩ nhiên là quan trọng hơn nhiều so với cả ngàn vạn Niết Bàn Đan kia!

Diện tích của Đan trận này vô cùng lớn, nên cho dù với tốc độ của Lâm Động cũng phải mấy phút sau mới đến được phía trước Đan phòng ở chỗ sâu nhất kia.

Tòa Đan phòng này so với những nơi khác trong Đan trận càng lộ vẻ cổ xưa hơn, bên trên cánh cửa ố vàng, mơ hồ có những cỗ ba động năng lượng như ẩn như hiện, từ đường vân hoa văn cổ xưa kia tán phát ra.

Ánh mắt Lâm Động vui mừng nhìn tòa Đan phòng cổ kính này, không nói thêm lời nào, nguyên lực từ trong cơ thể tuôn tràn ra, sau đó một quyền hung hãn nện thẳng vào hướng cửa chính.

Đùng!

Cánh cửa chính nhận lấy một kích toàn lực của Lâm Động, nhưng sự tan vỡ trong dự liệu lại không xảy ra, mà Lâm Động lại bị bắn ngược trở ra. Bước chân trên mặt đất đạp xuống mấy bước, lúc này thân hình mới đứng vững lại, trên mặt lập tức hiện lên một sự kinh ngạc tột cùng.

- Đây là một loại pháp môn để phòng vệ, không có cách nào có thể công phá

được. Bất luận ngươi thi triển ra sự công kích cường mãnh đến mức nào, trừ phi có thể đập nát nó, nếu không, nó sẽ phản lại toàn bộ lực của ngươi.

Tiểu điêu chợt hiện ra nhìn chằm chằm cửa lớn một lúc, đột nhiên nói.

- Sử dụng Thôn Phệ Tổ Phù với nó đi! Sự phòng vệ này tuy lợi hại nhưng đã bị ăn mòn qua nhiều năm tháng rồi, giải quyết nó cũng không phải là một việc khó khăn.

Lâm Động biết rõ thời gian cấp bách, cũng không dám trì hoãn thêm nữa nhanh chóng tiến lên phía trước, bàn tay cực kỳ mềm dẻo áp lên trên cánh cửa chính cổ kính. Sau đó lực thôn phệ bạo phát ra, ăn mòn dần từng đạo hoa văn cổ xưa bên trên cửa chính.

Xuy xuy!

Khi lực thôn phệ tuôn tràn ra, từng đạo hoa văn cổ xưa cũng dần dần trở nên mờ hơn, một lát sau, hoàn toàn biến mất.

Theo cùng với sự biến mất của những đạo hoa văn cổ xưa đó, cửa chính này đột nhiên trở nên mục nát với một tốc độ kinh người, cuối cùng rắc một tiếng, liền sụp đổ xuống trước mặt Lâm Động.

Ầm!

Theo sau sự sụp đổ của cửa chính, bên trong Đan phòng ở phía sau, một cỗ đan khí như một ngọn núi lửa bị phong bế ngàn năm, mạnh mẽ bộc phát ra.

Đan trận chẳng khác nào thực chất từ trong Đan phòng chui ra, khiến cho ngay cả Lâm Động cũng bị chấn động lùi ra. Sau đó đan khí bay lên không, trông như một cột khói, trong vòng trăm dặm có thể nhìn thấy rất rõ.

- Chết tiệt!

Nhìn thấy Đan phòng này vừa mở ra đã xuất hiện biến cố như vậy, Lâm

Động lập tức không nhịn được mắng lên một tiếng giận dữ. Biến cố thế này, chắc chắn là sẽ có rất nhiều cường giả sẽ lập tức đến đây.

- Đi, tranh thủ đi vào nào!

Lâm Động quay về phía Tiểu Viêm đứng sau lưng vẫy ta một cái, sau đó liền như một tia chớp xông vào trong Đan phòng.

Bên trong Đan phòng, ánh sáng nhìn lờ mờ đến mức ảm đảm, nhưng lại tràn đầy sự nhu hòa, chỉ có do đan khí vẫn còn đang lởn vởn, khiến cho tầm nhìn người khác bị cản trở mà thôi.

Nhưng sự cản trở này sau một hồi thích ứng đã có thể nhìn thấy rõ ràng, Lâm Động ngẩng đầu đưa mắt nhìn, đột nhiên nhịn không được hít vào một ngụm hàn khí.

Đan phòng này diện tích không nhỏ, trong đó sừng sững là những cột đá lớn, mà ở trên chỗ cao nhất của những cột đá này, đều lơ lửng một loại đan dược màu sắc không giống nhau. Những cỗ đan khí kinh người không ngừng tán phát ra từ những đan dược này, chỉ nhìn đan khí này cũng thấy, những đan dược này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Ánh mắt Lâm Động hơi chút run rẩy đảo qua đảo lại, một lát sau ngưng tụ lại trên một loại đan dược mềm mại để lộ ra một chút ngân sắc, lúc này cả người chợt run lên mãnh liệt, giọng nói lẩm bẩm:

- Đây chính là Độ Ách Đan?

Cái gọi là Độ Ách Đan, còn gọi là Độ Kiếp Đan, cơ hồ chính là một loại đan dược quý giá mà cường giả Niết Bàn Cảnh nào cũng mơ ước. Ai cũng biết, thứ mà cường giả Niết Bàn Cảnh e ngại nhất chính là Niết Bàn Kiếp. Rất nhiều cường giả Niết Bàn Cảnh, đều bị vướng lại ở bước này, Độ Ách Đan này, có thể tăng tỷ lệ thành công vượt qua Niết Bàn Kiếp!

Mọi người thường nói, chỉ cần có được Độ Ách Đan, coi như là đã có cơ hội đến bảy phần thành công vượt qua Niết Bàn Kiếp. Tuy có lẽ hơi khuếch đại, nhưng cũng đủ thấy sự ghê gớm của loại đan dược này.

Vì vậy, khi Lâm Động nhìn thấy Độ Ách Đan mà hắn cũng mới chỉ nghe nói lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nên mới có thái độ như vậy.

Đối với Niết Bàn Kiếp, hắn đương nhiên cũng rất kiêng ngại, tuy có được Thạch phù thần bí hộ thể, nhưng Niết Bàn Cửu Kiếp, mỗi kiếp sau lại càng khủng khiếp hơn kiếp trước, hắn hiện tại mới qua được kiếp thứ nhất, ai có thể bảo đảm các kiếp sau hắn đều có thể thuận lợi vượt qua? Còn nếu như có được Độ Ách Đan này, rõ ràng là coi như có được một sự bảo đảm.

Lâm Động liếm liếm mép, trong ánh mắt không giấu nổi một sự nôn nóng, một thoáng sau, thân hình của hắn trực tiếp vọt mạnh ra, một tay hướng về phía Độ Ách Đan bên trên trụ đá bắt lấy. Vật này, hắn không thể nào không lấy!

Thân hình Lâm Động cực nhanh, lóe lên một cái, liền đã xuất hiện trước Độ Ách Đan đó, nguyên lực hùng hậu tuôn ra dữ dội, hóa thành bàn tay lớn, một trảo hướng thẳng về Độ Ách Đan.

Ầm!

Nhưng mà, khi Lâm Động chuẩn bị bắt được đan dược đó, thân người lập tức rung lên, một cỗ đan khí kinh người tuôn ra, mơ hồ phảng hình thành một bóng người mờ ảo, chống đỡ lại bàn tay của Lâm Động.

- Ồ?

Sự phản kháng của Độ Ách Đan khiến cho Lâm Động chợt thấy sửng sốt. Rõ ràng là không ngờ ngay cả một viên đan dược cũng có thể phản kháng lại. Nhưng sự sửng sốt chỉ kéo dài một khoảnh khắc, liền ngay lập tức lấy lại tinh thần. Lúc này hắn khẽ cười một tiếng, lòng bàn tay gập lại, một hắc động bèn liền lập tức tuồn tràn ra.

Xuy!

Cỗ đan khí cường đại đó vừa mới tiếp xúc với hắc động, liền ngay lập tức bị khống chế, Lâm Động liền thò tay ra, cuối cùng đã lấy được Độ Ách Đan vào trong tay.

Đan dược vừa vào tay, một sự ấm áp nóng hổi tán phát ra. Mơ hồ bên trong, Lâm Động có thể cảm nhận được những cỗ năng lượng kỳ dị ẩn chứa trong đó.

- Cái này chính là Độ Ách Đan sao?

Lâm Động bất giác không nhịn được sự hiếu kỳ trong lòng, quan sát đan dược được đồn đại nhiều này. Viên đan dược lộ ra màu bạc, ở trên có đan văn chằng chịt, như những vì sao buổi sớm vậy. Cho dù là độ rực rỡ hay những thứ khác đều giống y hệt.

Nếu đem thứ này ra ngoài đấu giá, e rằng ít nhất cũng có giá trên ba trăm vạn Niết Bàn Đan. Hơn nữa bỏ ra giá trị như vậy nhưng chưa chắc đã có được, vô số cường giả Niết Bàn Cảnh đều sẽ vì viên đan dược này mà tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy.

Lâm Động lật tay lại quẳng viên Độ Ách Đan vào túi Càn Khôn, sau đó ánh mắt nôn nóng nhìn đan dược phía trên những trụ đá khác. Đan dược ở nơi đây hiển nhiên đều không phải vật tầm thường.

- Tiểu Viêm, tùy ý mà lấy, có thể lấy bao nhiêu cứ việc lấy bấy nhiêu!

Lâm Động quay về phía Tiểu Viêm thúc giục. Bọn hắn nhờ nhanh chân đến đây đầu tiên, thừa dịp không có ai cùng tranh đoạt nên phải tranh thủ ra tay.

Nghe thấy lời nói của Lâm Động, Tiểu Viêm cũng không khách khí, chợt vọt mạnh ra, hắc quang từ trong lòng bàn tay tràn ra, cuồn cuộn cuốn về phía những đan dược kia.

Hai người gào thét ầm ĩ trong Đan phòng, những chỗ đi qua cho dù là đan

dược gì có tác dụng thế nào, chỉ cần có thể lấy được đều lấy hết. Một nơi như thế này không phải có thể dễ dàng lúc nào cũng có thể gặp được.

Tốc độ thu thập của cả hai rất nhanh, nhưng vẫn không thể thu được hết trong Đan phòng này. Khoảng vài phút sau, Lâm Động chợt nghe thấy không xa phía sau truyền đến những tiếng xé gió dồn dập. Từng đạo thân ảnh như thiểm điện xông vào bên trong Đan phòng.

Xôn xao!

Sau khi những người này xuất hiện, cũng đều nhìn thấy từng loại đan dược quý báu không hề tầm thường đó. Một vài kẻ ánh mắt nham hiểm, lúc này lập tức hít mạnh vào một ngụm hàn khí, trong chốc lát, dường như có thể cảm nhận thấy huyết mạch đang sôi sục trong thân thể.

- Đều đến rồi sao?

Lâm Động cũng cảm nhận được động tĩnh của những gã này, lúc này hai mắt nheo lại. Nhưng hắn lúc này chợt quan sát vị trí chính giữa trong Đan phòng, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng tụ vào vị trí chính giữa đó.

Ở đó có một cột đá cổ xưa màu đen, ở trên đỉnh cột đá là một viên đan dược với sắc đen trắng giao thoa với nhau, tựa như là âm dương dung hợp, lặng lẽ lơ lửng trên đó. Mơ hồ, có một mùi vị của sinh tử tuôn trào ra.

- Sinh Tử Chuyển Luân Đan!

Trong chớp mắt, miệng của Lâm Động lập tức trở nên khô khốc. Bên trong Thạch phù, khí tức của Tiểu điêu cũng chợt chấn động lên một cách mãnh liệt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 520

Sinh Tử Chuyển Luân Đan

Đan dược hắc bạch giao thoa kia lơ lửng lặng lẽ phía trên trụ đá màu đen, so với những loại đan dược tán phát ra đan khí kinh người khác, viên đan dược này lộ vẻ cực kỳ u tịch. Từ trên đó không hề cảm nhận được chút đan khí nào, thậm chí đến đan hương cũng không tồn tại. Thoạt nhìn cái này giống như một hòn đá với hai màu đen trắng mềm mại vậy.

Nhưng mà từ cỗ khí tức ba động của Tiểu điêu bạo phát ra trong Thạch phù, Lâm Động hiểu rõ, đan dược trước mắt này, chính là thứ mà Tiểu điêu mong muốn tha thiết nhất, cũng chính là thứ bọn hắn phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới tìm thấy, Sinh Tử Chuyển Luân Đan!

- Hô!

Sự hô hấp của Lâm Động thoáng hiện lên chút nặng nề. Đan dược nhìn ngay gần trước mắt, cho dù với thực lực bọn hắn cũng cảm thấy bản thân có chút mê muội.

Chỉ cần có được vật này, Tiểu điêu có thể lấy lại được thân xác, ngày sau lại khôi phục lại thực lực mạnh nhất cũng không phải là một việc quá khó khăn.

Hít sâu hai cái, Lâm Động đè nén cái cảm giác đang sục sôi đó, rồi không chậm trễ nói thêm một lời nào nữa, thân hình khẽ động liền ra tay về phía Sinh Tử Chuyển Luân Đan.

Vù!

Nhưng mà ngay lúc Lâm Động ra tay, ở phía sau cũng có một vài đạo kình

phong sắc bén đột nhiên vọt mạnh ra, hơn nữa đều là nhằm vào những chỗ yếu huyệt của hắn, cơ hồ kẻ xuất thủ cũng thật rất tàn nhẫn.

Keng keng!

Công kích đến bậc này khiến cho ánh mắt Lâm Động phát lạnh, nhưng không đợi hắn ra tay, thiết côn màu đen trong tay Tiểu Viêm đứng phía sau bèn quét mạnh ra, hóa giải hoàn toàn những đạo kình phong sắc bén đó.

Bá!

Trong khoảnh khắc, phía đằng sau chợt có mấy đạo thân ảnh lướt đến, cuối cùng xuất hiện không xa phía sau Lâm Động. Ánh mắt của bọn hắn cũng tràn đầy sự tham lam nhìn vào Sinh Tử Chuyển Luân Đan phía bên trên cột đá màu đen, rõ ràng là cũng đã nhận ra loại đan dược trứ danh này.

Thứ này nghe nói chỉ cần hít một hơi, cho dù có bị thương nặng đến bao nhiêu cũng có thể bảo toàn được mạng sống, thực là giống như một lá bùa hộ mệnh. Nếu như có thể lấy được không khác nào có thêm một mạng.

- Mấy vị đột nhiên ra tay là có ý gì?

Lâm Động chậm rãi quay người lại, nhìn những đạo thân ảnh xuất hiện sau lưng mình. Những người này rõ ràng cũng là những Vương triều Cao cấp rất có thực lực, hai gã đứng đầu đều có thực lực Nhị Nguyên Niết Bàn, thực lực tương đối mạnh, không thua kém gì đám người Tống Đoan đã gặp lúc trước.

- Vị bằng hữu này, các ngươi đến đây sớm nhất, đan dược thu được đã tương đối nhiều, cái gì cũng cần giới hạn, ra tay sạch sẽ như vậy thật là không tốt!

Một gã nam tử vận thanh y thản nhiên nói.

Lâm Động liếc mắt nhìn gã, không nhịn được cười nhạo một tiếng. Tuy những đan dược kỳ lạ ở đây đã bị Lâm Động cùng Tiểu Viêm đến trước lấy đi, nhưng vẫn còn lại không ít đan dược, nó là thu hết sạch sẽ thì thật là vô lý.

- Vậy các ngươi muốn thế nào?

- Tốt lắm, ngươi tới đây trước, thu hoạch được nhiều cũng là phải đạo, có điều viên đan dược phía trước này hãy nhường lại cho bọn ta, thế nào?

Nam tử vận thanh y chỉ vào Sinh Tử Chuyển Luân Đan, cười híp mắt nói.

Bọn gã không cần phải sợ Lâm Động tức giận, bọn gã ở đây có bốn người, trong đó có hai kẻ đã đạt đến Nhị Nguyên Niết Bàn Đan, còn lại hai người là cấp độ cao nhất của Nhất Nguyên Niết Bàn Đan, trái lại hai người Lâm Động bất quá mới chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn mà thôi.

Hai mắt Lâm Động híp lại, sắc mặt chợt có chút bất thiện.

- Ngươi chính là cái kẻ Lâm Động đã đánh bại Thạch Khôn à? Theo như nghe nói vậy thì ngươi cũng có tư cách tranh đoạt cùng với cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn đấy. Nhưng ta khuyên ngươi, làm việc gì cũng không nên quá liều lĩnh.

Đứng bên cạnh nam tử vận thanh y, một gã cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn khác đã nhận ra vẻ mặt bất thiện của Lâm Động, lúc này cười lạnh nói.

- Nếu như ngươi có lòng tin lấy thực lực của mình ngươi chống lại liên thủ hai người bọn ta, vậy thì cứ thử xem!

Trong mắt Lâm Động xẹt qua một tia hàn ý, nhưng khi hắn chuẩn bị giao thủ cùng hai gã này, tiếng nói của Tiểu điêu lại đột nhiên vang lên:

- Nhường bọn hắn đi!

Lời nói đột nhiên phát ra này khiến cho Lâm Động ngơ ngác, chợt nhíu mày, nhưng không nói thêm lời nào nữa, cầm lấy cánh tay của Tiểu Viêm, lùi trở lại.

- Đại ca?

Tiểu Viêm cũng bị động tác này của Lâm Động làm cho chết lặng đi, gã nhìn Lâm Động, trong mắt có chút nghi hoặc, dường như không hiểu được ý đồ của Lâm Động.

- Ha ha, Lâm Động huynh đúng là kẻ thức thời, sự tình ngày hôm nay bọn chúng ta sẽ luôn ghi nhớ!

Nhìn thấy Lâm Động thoái lui, nam tử vận thanh y không nhịn được cười lên, trong ánh mắt không giấu được sự đắc ý, trong lòng không khỏi cảm giác khinh thường. Cái kẻ gây xôn xao gần đây cũng chỉ là con chuột nhát gan mà thôi, Thạch Khôn thua về tay hắn thật là mất mặt.

Ánh mắt trên người Lâm Động đang thoái lui chuyển hướng, nam tử vận thanh y nhìn Sinh Tử Chuyển Luân Đan bên trên cột đá, trong ánh mắt hiện lên một vẻ tham lam. Sau đó gã không chần chừ thêm nữa, thân hình vọt mạnh ra.

Lúc này cường giả mỗi lúc một đông chạy đến gian Đan phòng này, gã nam tử thanh y này cũng muốn trước khi những người đó đến lấy đi đan dược quan trọng nhất trong Đan phòng này.

Hai mắt Lâm Động híp lại nhìn nam tử vận thanh y đang vọt mạnh ra, hai bàn tay trong tay áo không nhịn được bất giác dần nắm chặt lại, một tia sát ý lạnh lẽo bừng lên từ trong thân thể.

Đúng lúc Lâm Động không nhịn được muốn ra tay, nam tử vận thanh y, đã đến được trước Sinh Tử Chuyển Luân Đan, sau đó một chảo xuất ra.

Xuy xuy!

Một biến cố cũng đúng vào thời khắc này đột nhiên phát sinh. Nam tử vận thanh y có lẽ tương đối cẩn thận, khi ra tay, cả hai đầu cánh tay đều lập lòe những kim quang, rõ ràng là đã thôi động Niết Bàn Kim Thân lên đến cực hạn. Hơn nữa trong lúc thôi động Kim Thân, nguyên lực cuồn cuộn cũng tuôn trào ra, rõ ràng trang bị đến tận chân răng.

Có điều, dù cho có võ trang đầy đủ như vậy, nhưng khi bàn tay nam tử vận thanh y chỉ còn khoảng nửa xích nữa là với tới Sinh Tử Chuyển Luân Đan, kim quang chợt biến mất với tốc độ kinh người. Thậm chí, đến cả cánh tay kia của hắn cũng chợt trở nên héo quắt lại một cách kỳ dị.

- Á!

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng nam tử vận thanh y kia hét ra, sự khô héo trên cánh tay của hắn với một tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy đang lan nhanh lên phía trên, cơ hồ như muốn lan đến toàn bộ cơ thể hắn.

Xuy!

Khuôn mặt vốn đang đắc ý của gã nam tử vận thanh y kia lúc này sự kinh hãi đã chiếm giữ toàn bộ. Nhưng gã này hiển nhiên là cũng đã nhận thấy mình đã trúng chiêu, cắn răng mạnh một cái, giơ tay chém mạnh, bổ xuống cánh tay đang khô quắt kia.

Máu tươi bắn tung tóe, nam tử vận thanh y chật vật bay ngược trở lại, cuối cùng rơi mạnh xuống mặt đất, ôm vào chỗ cụt tay kêu lên thê thảm. Còn đồng bọn của gã lập tức tiến lên phía trước.

Lâm Động chính mắt nhìn thấy tất cả, lúc này cũng hít mạnh một ngụm hàn khí, ánh mắt kinh hãi nhìn Sinh Tử Chuyển Luân Đan đang lơ lửng lặng lẽ. Rõ ràng không nghĩ tới đan dược này lại quỷ dị như vậy, chỉ trong một khoảng khắc đã biến cánh tay của một gã Nhị Nguyên Niết Bàn trở thành một khúc xương khô khốc không còn chút sức sống nào.

Nếu như khi nãy kẻ xông lên đầu tiên là Lâm Động hắn, cho dù có giở thủ đoạn nào ra thì có lẽ cũng sẽ phải trả một giá đắt.

- Quả nhiên là Sinh Tử Hoàn!

Giọng nói trầm trọng của Tiểu điêu lúc này chợt vang lên.

- Sinh Tử Hoàn?

Lâm Động sững sờ, có lẽ đối với khái niệm này vẫn còn tương đối lạ lẫm.

- Sinh Tử Chuyển Luân Đan đó chỉ có những cường giả hiểu thấu đáo được sự huyền bí của sống chết mới có thể chế luyện được. Khi đan dược hình thành, xung quanh theo đó cũng sẽ đản sinh ra Sinh Tử Hoàn. Thứ này mắt thường không thể thấy, nhưng ai ai đụng phải, sinh cơ lập tức mất hết!

Tiểu điêu giải thích.

- Khi nãy ta không rõ Sinh Tử Chuyển Luân Đan này có Sinh Tử Hoàn bảo hộ không, cho nên không để ngươi lấy trước, tình hình bây giờ xem ra cẩn thận chút quả là không sai.

- Có thể phá giải không?

Lâm Động nhíu mày nói, nếu như vậy, chẳng phải hắn cũng không thể lấy được sao?

- Có chút phiền phức, khí Sinh Tử này không phải thứ những kẻ cường giả Niết Bàn Cảnh các ngươi có thể chế ngự được.

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Khí Sinh Tử?

Lâm Động mấp máy miệng, đột nhiên nhớ tới Hắc Đồng Lão Nhân khi trước gặp ở trong vùng Đại Hoang Cổ Bi, người này cơ hồ đã đạt đến được cảnh giới huyền diệu này.

- Làm sao bây giờ?

Lâm Động liếc nam tử vận thanh y, tự hỏi trong lòng.

- Cứ chờ đã, ta cũng cần có chút thời gian mới biết cần phải làm thế nào mới phá giải được Sinh Tử Hoàn này.

Tiểu điêu cất lời, sau đó chợt trầm ngâm, cơ hồ đang nghĩ cách giải quyết.

Trong lúc Tiểu điêu đang trầm ngâm suy nghĩ, nam tử vận thanh y ở bên kia rốt cục máu tươi đã ngừng chảy, sắc mặt trắng bệch loạng choạng đứng lên, nhưng ánh mắt của gã cực kỳ độc ác nhìn về phía Lâm Động, thét lên:

- Ngươi biết sẽ xảy ra việc này đúng không? Ngươi là cố ý để cho bọn chúng ta lên trước?

Đồng bọn của nam tử thanh y cũng lạnh lùng nhìn Lâm Động, có lẽ trong lòng vô cùng tức giận.

Đối với sự chửi mắng của nam tử vận thanh y, Lâm Động chau mày, chợt ánh mắt cũng dần lạnh xuống, hắn nghiêng đầu nhìn chằm chằm bốn người, chậm rãi nói:

- Lòng tham của chính mình, gieo gió gặt bão, cút!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Nghe thấy lời này của Lâm Động, sắc mặt của bốn gã bọn nam tử thanh y đều chợt trở nên tái nhợt.

- Ha ha, chỗ này thật là náo nhiệt!

Nhưng mà ngay khi bốn gã nam tử thanh y không nhịn được chuẩn bị xuất thủ, đột nhiên có một tiếng nói xé gió mà đến. Một tiếng cười nhạt từ một nơi không xa truyền đến, cuối cùng truyền đến không xa cột đá màu đen. Ánh mắt gã chợt nhìn về Sinh Tử Chuyển Luân Đan, trên mặt chợt hiện lên một vẻ vô cùng thỏa mãn.

- Không hổ là Đan trận của Tứ Đại Huyền Tông, ngay cả đan dược này mà

cũng có!

Ánh mắt Lâm Động chợt nhìn chăm chăm vào bóng người vừa xuất hiện này, chợt sắc mặt hiện lên vẻ tập trung. Cỗ ba động tán phát ra từ thân thể người này cường mãnh gấp mấy lần so với đám người nam tử vận thanh y này, hiển nhiên không phải chỉ là cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn tầm thường.

- Cuối cùng cũng đã gặp phải một kẻ thực sự khó giải quyết!

Lâm Động khẽ mím môi, hắn có thể cảm thấy sự bất phàm ở người này, có lẽ gã ở địa vực Tây Bắc này, chắc chắn danh tiếng không phải là nhỏ, có điều không biết gã này là thần thánh phương nào.

Cuộc chiến tranh giành Sinh Tử Chuyển Luân Đan này, càng ngày càng trở nên náo nhiệt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 521

Bạo Lang Điền Chấn

Nam tử đột ngột xuất hiện này, toàn thân mặc một bộ hồng bào chói mắt, từ màu đỏ đó như tỏa ra mùi tanh của máu, ai nhìn cũng cảm thấy gương mặt kẻ đó mặc dù hiền lành, nhưng tuyệt đối cũng chẳng phải loại tốt lành gì.

Bọn người nam tử thanh y nhìn thấy kẻ mặc hồng bào, sắc mặt lập tức thay đổi, kinh ngạc kêu lên:

- Bạo Lang Điền Chấn?

- Bạo Lang Điền Chấn?

Nghe tên gọi đó, Lâm Động hơi mím môi lại, ánh mắt có phần nặng nề, Tứ Đại Bá Chủ của địa vực Tây Bắc gồm Yêu Thương Liễu Bạch, Phá Sơn Phủ Tưởng Sơn, Thú Quyền Mục Thú, và Bạo Lang Điền Chấn.

Không ngờ kẻ trước mặt đây cũng là một trong Tứ Đại Bá Chủ tề danh với Liễu Bạch, Bạo Lang Điền Chấn.

- Ha ha, thì ra là người của Vương triều Mạc Bắc… Nam tử hồng bào nhìn bọn người nam tử thanh y, cười hiền hòa nói.

Thế nhưng nụ cười của hắn trong mắt bọn người nam tử thanh y lại đầy hàn ý lạnh lẽo. Ai cũng biết nhìn Điền Chấn có vẻ ngoài hòa nhã, hiền lành nhưng sâu thẳm trong lòng hắn lại cực kỳ hung hãn, bạo lực, nếu không thì cũng không có cái tên Bạo Lang.

- Ngươi chính là Lâm Động phải không? Nghe nói Liễu Bạch cũng rất xem

trọng ngươi.

Điền Chấn chỉ nhìn qua nam tử thanh y một cái rồi chuyển sang Lâm Động, cười nói.

- Chỉ gặp một lần thôi, không thể coi là xem trọng.

Lâm Động bình tĩnh chứ không kinh ngạc như bọn người nam tử thanh y. Khí tức của Điền Chấn đúng là rất mạnh mẽ, thiết nghĩ chắc hắn có năng lực xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ ba rồi, so với cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng với thực lực đó mà muốn Lâm Động cảm thấy sợ hãi thì vẫn chưa đủ.

Nhìn vẻ ngoài bình thản của Lâm Động, Điền Chấn khẽ nheo mắt, bàn tay to lớn nắm lại, những ai quen với hắn đều biết hắn rất không hài lòng với thái độ đó của Lâm Động.

Xoẹt xoẹt!

Sau khi Điền Chấn lộ diện không lâu có ngày càng nhiều cường giả đến đây, chỉ trong mấy phút mà liên tục có cường giả bay vào Đan Thất rồi tập trung tại vị trí trung tâm gian phòng.

- Đó là… Sinh Tử Chuyển Luân Đan?

Mà những người đến đây lập tức đều nhìn về viên đan dược hắc bạch đang lơ lửng trên thạch trụ, tiếp đó là vô số những giọng nói kinh ngạc vang lên.

Nhìn xung quanh bỗng chốc có biết bao nhiêu ánh mắt tham lam nhìn về phía này, Lâm Động không khỏi chau mày. Không ngờ hắn không thể lấy được Sinh Tử Chuyển Luân Đan trước khi gây nên xáo động.

- Đó là Bạo Lang Điền Chấn, không ngờ hắn cũng đến đây!

Những ánh mắt rực cháy vì Sinh Tử Chuyển Luân Đan bỗng chuyển sang

nam tử hồng bào, sắc mặt không ít người đều thay đổi, hiển nhiên là danh tiếng của Bạo Lang Điền Chấn không phải là nhỏ.

Hơn nữa bọn họ cũng biết rõ tính cách của Điền Chấn, kẻ này gương mặt nhìn qua thì hiền hòa nhưng tâm địa độc ác, nghe nói không lâu trước đây đã có một cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn khi giao đấu với hắn đã bị hắn giết chết không thương tiếc, vì như vậy càng không có kẻ nào dám động vào sát tinh này.

- Ta khá thích Sinh Tử Chuyển Luân Đan này, chắc các vị đều biết phải không?

Điền Chấn cũng không để tâm những ánh mắt đó, chỉ nhìn chăm chăm Sinh Tử Chuyển Luân Đan rồi mỉm cười, nói.

Gương mặt hắn tuy tươi cười, ngữ khí mang ý hỏi, nhưng xung quanh tất cả đều im lặng. Bọn họ đều cảm nhận được sát ý trong nụ cười đó của Điền Chấn.

Sắc mặt bọn người nam tử thanh y lúc xanh lúc trắng, ánh mắt lay động, rồi nói:

- Người đến đây đầu tiên là Lâm Động!

Lời của hắn dường như không có ý gì khác nhưng nó lại khiến Điền Chấn tươi cười nhìn về Lâm Động:

- Lâm Động huynh chắc cũng không có ý kiến đâu, phải không?

Lâm Động thản nhiên nhìn bọn người nam tử thanh y, rồi ánh mắt hơi hướng xuống, nói:

- Ta đang cần Sinh Tử Chuyển Luân Đan này, ai muốn có thì hãy dựa vào bản lĩnh của mình đi!

Nực cười, vì Sinh Tử Chuyển Luân Đan này mà hắn đã phải trải qua biết bao nhiêu hiểm nguy, danh tiếng của tên Điền Chấn này đúng là không hề nhỏ,

nhưng chỉ dựa vào đó mà muốn dọa hắn thì quá là nực cười rồi.

Mọi người xung quanh thấy Lâm Động không hề có ý nhún nhường như vậy thì sững người, ánh mắt trở nên đầy thương hại. Bọn họ cũng nghe nói Lâm Động từng đánh bại Thạch Khôn, nhưng Điền Chấn đâu phải loại Thạch Khôn có thể so sánh được, hắn đã giết cả một cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn a!

Nam tử thanh y thấy vậy, trên gương mặt lộ ra nụ cười lạnh. Lâm Động dám chống đối Điền Chấn trước mặt nhiều người như vậy, với tính cách của Điền Chấn chắc chắn sẽ không để cho hắn yên.

Vô số ánh mắt cùng nhìn về phía Điền Chấn, gương mặt hắn vẫn là nụ cười đó, chỉ có điều đằng sau có sát khí nồng đậm.

- Ta không thích người khác cướp đồ của mình!

Điền Chấn chầm chậm nắm tay lại, rồi bước ra nói:

- Đỡ được một chưởng của ta, ta sẽ cho ngươi tư cách tranh Sinh Tử Chuyển Luân Đan với ta.

Lâm Động cười nhạt. Đúng là Điền Chấn rất có bá khí, nhưng trong mắt Lâm Động, thứ bá khí đó lại hơi ngốc ngếch một chút. Lẽ nào hắn nghĩ là Tứ Đại Bá Chủ ở địa vực Tây Bắc gì đó là có thể vênh váo ở đây sao? Chiến trường Viễn Cổ này cường giả nhiều như lá mùa thu, không biết có bao nhiêu cường giả còn ẩn mình, bá khí đó vẫn chưa đến lượt hắn khoe khoang.

- Ra tay đi!

- Có khí phách!

Điền Chấn cười, để lộ ra hàm răng trắng đầy hàn khí.

Thấy hai người tạo thành cục diện như vậy, xung quanh lập tức xôn xao, ánh mắt nhìn Lâm Động ít nhiều có phần thương hại. Đúng là bá khí của Điền Chấn

khiến nhiều người ganh ghét, nhưng mà dù gì hắn vẫn rất có thực lực. Tại địa vực Tây Bắc, số người có thể thắng hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà Lâm Động hiển nhiên không có tên trong số đó.

Điền Chấn nhìn Lâm Động, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, khí tức ngang ngược dần lan tỏa khắp toàn thân. Dường như Điền Chấn lúc này mới xứng với cái tên Bạo Lang.

Ầm!

Điền Chấn giậm mạnh chân. Hắn lúc này giống như một con hung thú vừa thức tỉnh, hai mắt đỏ ngầu, cả người biến thành một đạo hồng quang lao tới, chỗ vừa đứng thậm chí vẫn còn một đạo tàn ảnh.

- Lâm Động, ta đấu với kẻ khác trước nay bất kể mạnh yếu thế nào đều không nương tay, nếu ngươi không tiếp được một chiêu, thì… đi chết đi!

Gần như chỉ chớp mắt, Điền Chấn đã xuất hiện trên bầu trời phía trước Lâm Động, nguyên khí bùng phát rồi ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn với tốc độ kinh người.

- Vạn Lang Phá Quân Quyền!

Điền Chấn hét lên một tiếng trầm đục, nguyên lực hùng hồn biến thành hình hàng vạn con sói đem theo khí tức mãnh liệt lao tới Lâm Động.

Quả nhiên Điền Chấn ra tay không hề biết nương tay. Đòn này dù là cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn cũng khó mà đỡ được. Nếu thực lực Lâm Động đúng như vẻ ngoài thì chắc chắn một đòn này sẽ lấy mạng hắn.

Những cường giả đứng xung quanh cũng tái mặt vì chiêu này của Điền Chấn. Cái tên Bạo Lang quả nhiên danh bất hư truyền, trong Tứ Đại Bá Chủ có lẽ hắn là kẻ hung hãn nhất.

Hàng vạn con sói nguyên lực đang lao tới gần, ánh mắt Lâm Động cũng hiện

lên chút trầm trọng. Nguyên lực, tinh thần lực và lực thôn phệ cùng dâng trào, cuối cùng nhanh chóng chui vào Càn Khôn Cổ Trận.

Uỳnh uỳnh!

Sức mạnh dung hợp màu xám đen kỳ lạ tràn ra từ trong cơ thể Lâm Động, mơ hồ còn có một luồng năng lượng quỷ dị.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ!

Sức mạnh dung hợp nhanh chóng ngưng tụ, chớp mắt biến thành một ngón tay khổng lồ. Chỉ có điều nó không sáng chói mà có màu xám đen, rất thần bí.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động dùng sức mạnh dung hợp của ba luồng năng lượng để thi triển vũ kỹ. Nó tiêu hao không ít nguyên lực, tinh thần lực và lực thôn phệ, nhưng uy lực thì không thể nghi ngờ.

Uỳnh!

Ngón tay xám đen bao bọc lấy Lâm Động, đem theo khí thế đáng sợ hung hăng lao thẳng vào hàng vạn con sói nguyên lực kia.

Đan Thất lúc này rung chuyển dữ dội, cường giả đứng xung quanh vội vàng lùi ra sau. Ánh mắt bọn người nam tử thanh y đều đầy vẻ kinh hoàng, công kích của Lâm Động ngay cả bọn chúng cũng cảm thấy nguy hiểm. Thiết nghĩ nếu phải đối mặt với công kích này chắc chắn chúng sẽ phải rất thảm hại.

Năng lượng cuồng bạo từ không trung cuồn cuộn như vũ bão, một số thạch trụ trong Đan Thất đều bị nổ tung.

Hai đạo thân ảnh cũng bắn ngược ra, cuối cùng rơi xuống đất, thối lui mấy bước mới đứng vững được.

Vô số ánh mắt gần như đồng thời quay ra nhìn.

Y phục của cả hai đều rách bươm, nguyên lực vẫn bao bọc toàn thân, có cảm giác thắng thua vẫn chưa phân rõ.

- Tên Lâm Động đó… đỡ được công kích của Điền Chấn?

Mọi người nhìn nhau, trong mắt ánh lên sự kinh ngạc, rõ ràng vô cùng chấn động đối với cái kết quả này.

Ai cũng biết Điền Chấn trước nay không hề biết nương tay với bất cứ đối thủ nào. Chiêu vừa rồi có thể đánh trọng thương một cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn, nhưng dù thế vẫn bị Lâm Động chặn đứng.

Bản lĩnh Lâm Động không tầm thường đâu!

Đồng tử bọn người nam tử thanh y cùng co rút lại, nhìn gương mặt bình tĩnh của Lâm Động, bọn chúng mơ hồ đã hiểu tại sao hắn lại không hề khách khí với bọn chúng. Thì ra lực chiến đấu thực sự của Lâm Động đã vượt qua bọn chúng rất xa!

- Cường giả ở Chiến trường Viễn Cổ không ít, quá nghênh ngang sẽ gặp phải đối thủ khó nhằn đấy!

Lâm Động nhìn Điền Chấn, sắc mặt có phần xạm đen, bình thản nói rồi quay người bay về phía Sinh Tử Chuyển Luân Đan phía trên thạch trụ, tay giơ ra tóm lấy, Tiểu điêu đã giải quyết cái Sinh Tử Hoàn kia rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 522

Tiểu Viêm Đấu Điền Chấn

Xoẹt!

Trước bao ánh mắt chăm chú, Lâm Động bay tới, bàn tay tóm lấy Sinh Tử Chuyển Luân Đan. Vì thanh thế của hắn khi đại chiến với Điền Chấn lúc trước, nhất thời không có ai dám ra tay ngăn cản, mà tất cả cùng nhìn về phía Điền Chấn.

Điền Chấn lúc này, nụ cười trên gương mặt đã mất hẳn, hai mắt đỏ ngầu, gương mặt có phần méo mó, vô cùng đáng sợ.

- Ngu xuẩn, ngươi đánh giá mình quá cao rồi đấy!

Giọng nói lạnh lẽo đến tận xương tủy chầm chậm phát ra từ miệng Điền Chấn, trong đó chứa đầy sát khí không chút che giấu.

Nghe thấy giọng nói đó, tất cả mọi người cùng giật mình, dường như Điền Chấn có dấu hiệu muốn bùng phát rồi.

- Tưởng rằng Liễu Bạch đánh giá cao ngươi một chút là tự coi mình là nhân vật đáng nể rồi hả? Hôm nay ta muốn xem xem ngươi cứng đầu được đến mức nào?

Ầm!

Điền Chấn vừa dứt lời lập tức lao tới, nguyên lực hùng hồn bao phủ toàn thân, một luồng áp lực to lớn ập tới khiến tất cả dường như hít thở cũng khó khăn.

Uỳnh!

Giữa không trung, Điền Chấn tung ra một quyền, một đạo quyền phong đem theo sát khí cuồng bạo đánh về phía Lâm Động.

Cảm giác được kình phong một lần nữa tấn công, ánh mắt Lâm Động lạnh băng, nhưng khi hắn định quay lại ra tay thì một thân hình to lớn xuất hiện phía sau mình, chính là Tiểu Viêm!

- Đại ca, huynh cứ lấy Sinh Tử Chuyển Luân Đan là được rồi, tên này cứ giao cho ta!

Cây thiết côn trong tay Tiểu Viêm rung lên, những tấm vảy trên đó bật ra, ánh lên những tia hàn quang rồi hung mãnh lao về phía đạ kình phong nguyên lực kia.

Ầm!

Âm thanh trầm đục vang lên khi cả hai chạm vào nhay, kình phong cuồn cuộn ra khắp nơi, khi chạm đến Tiểu Viêm thì một luồng hắc quang tràn ra chế ngự hết kình phong.

Thấy Tiểu Viêm ra tay, Lâm Động hơi sững lại, rồi gật gật đầu. Thực lực Tiểu Viêm cũng chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn nhưng bản thể nó vốn là Thiên Ma Hổ Yêu, sức mạnh nhục thể của nó chỉ hơn chứ không kém Lâm Động. Hơn nữa nó cũng có không ít tuyệt chiêu, Điền Chấn muốn giải quyết nó cũng không phải chuyện dễ.

- Tên ngu ngốc không biết tốt xấu, dựa vào ngươi mà cũng dám đối kháng với ta?

Điền Chấn nhìn Tiểu Viêm, không kìm được cười lên một cách giận dữ. Danh tiếng của Lâm Động hắn đã nghe qua, nên cũng không quá ngạc nhiên khi Lâm Động tiếp được chiêu vừa rồi của hắn. Nhưng tên này lẽ nào lại cho rằng là

một thủ hạ mà cũng có tư cách đối đầu với Điền Chấn hắn?

Vẻ mặt Tiểu Viêm không chút biểu cảm, mắt nhìn chằm chằm vào Điền Chấn, năng lượng màu đen trên cơ thể bao phủ quanh cơ thể, mơ hồ còn có những tiếng gào rú trầm đục phát ra từ từng thớ thịt.

Những người khác trong Đan Thất cũng sững người vì cảnh tượng này. Bọn họ đều biết danh tiếng của Lâm Động, nhưng không hề biết con người thân hình khổng lồ kia có lai lịch ra sao. Hơn nữa hắn cũng chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn, lẽ nào hắn cũng có bản lĩnh như Lâm Động sao?

- Cút ra cho ta!

Điền Chấn lúc này đã không còn phong độ như lúc mới xuất hiện, gương mặt hung dữ khiến người khác nhìn mà lạnh run người.

Nếu là người bình thường có lẽ đã bị áp chế, nhưng đáng tiếc người trước mắt hắn đây có cơ thể của con người nhưng lại có trái tim hung bạo hơn cả hắn. Vì thế khi Điền Chấn xông tới, Tiểu Viêm không hề thối lui, năng lượng màu đen cuồn cuộn bao bọc lấy cây thiết côn, rồi đem theo sức mạnh toàn thân tấn công về Điền Chấn.

Là Yêu thú, Tiểu Viêm vốn đã có ưu thế về sức mạnh, lúc này lại dốc hết sức, tiếng xé gió chói tai đó khiến cho ngay Điền Chấn cũng phải nheo mắt lại. Nguyên lực hùng hồn dâng lên, toàn thân rung chuyển, ánh kim quang lấp lánh tỏa ra từ trong cơ thể ngưng tụ lại thành một tầng bảo vệ.

Keng!

Thiết côn đập lên lớp kim quang, một tiếng kim loại va chạm giòn tan vang lên, hình thành vô số đường gợn sóng, nhưng cuối cùng không bị đánh vỡ.

- Sức mạnh không tệ, nhưng không thể phá vỡ kim thân của ta đâu!

Kim quang bùng phát, Điền Chấn ở trong đó nở nụ cười hung tàn, nguyên lực

bao quanh nắm đấm biến thành hình đầu sói xuyên qua lớp kim quang nhắm thẳng ngực Tiểu Viêm đánh tới.

- Hổ Ma Giáp!

Hắc quang trên cơ thể Tiểu Viêm chuyển động rồi hóa thành một tấm giáp ánh sáng hoa văn hình Yêu hổ vô cùng kiên cố.

Ầm!

Nắm đấm Điền Chấn nặng nề nện lên tấm giáp, trên tấm quang giáp như có tiếng gầm của Yêu hổ vang ra, một thứ sức mạnh kỳ lạ trào dâng chặn đứng luồng năng lượng của Điền Chấn.

Uỳnh uỳnh!

Đỡ được một quyền của Điền Chấn, hai mắt Tiểu Viêm lóe lên sự hung bạo, thiết côn múa ra vô số đạo côn ảnh, tấn công tới tấp về phía Điền Chấn.

Thấy công kích của Tiểu Viêm, nguyên lực hùng hồn trên người Điền Chấn ngưng tụ lại thành hình một con sói gào thét lao tới côn ảnh.

Những người đang chứng kiến trận chiến quyết liệt trên không trung, ánh mắt ai cũng đầy vẻ kinh hoàng. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ người khổng lồ luôn đi sau Lâm Động lại có thực lực lớn như vậy!

Khi Tiểu Viêm và Điền Chấn đang kịch chiến, bàn tay Lâm Động cũng đã thò vào phạm vi cách Sinh Tử Chuyển Luân Đan nửa thước. Nhưng bàn tay của hắn cũng không bị khô héo, vì bàn tay hắn đang được bao bọc bởi một thứ năng lượng tử hắc sắc. Tuy nhiên dù không bị khô héo đi nhưng bàn tay hắn cũng chỉ có thể tiếp cận Sinh Tử Chuyển Luân Đan với tốc độ rất chậm.

Lúc này hắn không thể phân tâm, mà Điền Chấn cũng chỉ đành giao cho Tiểu Viêm đối phó.

Keng keng!

Côn ảnh tấn công nhanh như chớp, đánh lên kim thân của Điền Chấn như vũ bão, phát ra những âm thanh giòn tan.

Hai người giao đấu đều rất hung hăng, ra tay không chút lưu tình, nhưng cả hai đều có hộ thể nên dù nhìn có vẻ quyết liệt nhưng thân thể cả hai đều không có thương thế gì lớn.

Mà việc đó hiển nhiên khiến hai đương sự đều rất không hài lòng.

Điền Chấn là một trong Tứ Đại Bá Chủ của địa vực Tây Bắc, danh tiếng vang dội, Lâm Động đỡ được một chiêu của hắn đã khiến hắn cực kỳ không vui. Giờ Tiểu Viêm lại xuất hiện càng khiến sự bực bội càng tăng thêm nhiều. Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì rõ ràng là sự đả kích không nhỏ tới thanh danh của hắn.

Hắn không muốn giằng co mà là phải thắng lợi!

Và ý nghĩ này cũng xuất hiện trong đầu Tiểu Viêm, nhưng mà phía hắn lúc này dường như hơi yếu thế hơn một chút. Thân là Yêu thú có huyết mạch của Thiên Ma Hổ Tộc, sự hiếu thắng của nó là không gì có thể sánh được.

Thiết côn trong tay Tiểu Viêm bỗng bay ra khỏi tay hắn, một tiếng gầm của Yêu hổ thoát ra từ cổ họng phát ra một áp lực kỳ lạ.

Năng lượng màu đen như ngọn thủy triều trào dâng từ trong cơ thể Tiểu Viêm, nháy mắt phía sau Tiểu Viêm hình thành nên một con Yêu hổ khổng lồ màu đen.

- Thiên Ma Thần Biến, Hổ Tiếu Biến!

Hai tay Tiểu Viêm cong lại thành hình móng vuốt rồi nhanh như chớp biến ra vô số những đạo ấn ký kỳ lạ, cuối cùng hai tay hợp ấn, tựa như một con Yêu hổ dũng mãnh gầm rú.

- Grào!

Cự hổ phía sau Tiểu Viêm ngửa lên trời gầm một tiếng, biến thành một đạo hắc quang ngưng tụ trong móng hổ của Tiểu Viêm, cuối cùng đem theo luồng sức mạnh kinh hồn biến thành một con Yêu hổ màu đen gào thét lao tới.

Ầm ầm!

Không khí như bùng nổ trước sức mạnh của cự hổ, tốc độ của con hổ ánh sáng đen này cực nhanh. Gần như trong nháy mắt đã xé tan không khí và hung hăng lao vào kim thân kiên cố của Điền Chấn.

Ầm!

Năng lượng kinh người cuộn trào, rồi một tiếng rắc nhỏ vang lên trước biết bao ánh mắt kinh hoàng của mọi người.

Rắc rắc!

Những vết nứt nhanh chóng lan rộng, trong phút chốc kim thân kiên cố đầy những vết nứt vỡ, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Đồng thời lúc ấy, bàn tay Lâm Động đã xuyên qua Sinh Tử Hoàn, bắt lấy thứ đan dược thần kỳ đan xen hai màu trắng đen kia.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 523

Tái Ngộ

Ầm!

Kình phong cuồng bạo dâng trào trong Đan Thất, thậm chí ngay mặt đất lúc này cũng nứt toác, cường giả ở xung quanh cũng vội vàng rút lui.

Trong lúc rút đi, vô số người vẫn nhìn không chớp mắt về nơi hai đạo thân ảnh đang quấn lấy nhau kia. Trước sự chú ý của bọn họ, một bóng đen bỗng bắn ngược ra, loạng choạng mấy bước rồi mới đứng vững lại được.

Xoẹt!

Mọi ánh mắt đều lập tức nhìn về thân ảnh vừa bắn ra, rồi trong Đan Thất vang lên vô số tiếng hít khí lạnh. Vì người thảm hại bắn ngược ra lại chính là Điền Chấn!

Kim thân của Điền Chấn đã bị đánh vỡ!

Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc nhìn chằm chằm Điền Chấn, kim thân đã tan tành, thậm chí ngay cả quần áo cũng rách rưới, nhìn có vẻ rất thảm hại.

Lúc mọi người đang kinh ngạc, trong đám khói bụi mịt mù, một thân hình to lớn vững như sơn nhạc chầm chậm bước ra, hắc quang bao phủ quanh người Tiểu Viêm. Những tiếng hổ gầm không ngừng phát ra từ trong cơ thể Tiểu Viêm, trên cây thiết côn trong tay cũng ẩn hiện những tia hắc quang đầy sát khí.

Hai mắt Tiểu Viêm đầy hung bạo trừng trừng nhìn Điền Chấn, sắc mặt lúc này đã tím tái, khí huyết trong người sục sôi, chiến ý rực cháy khiến người khác

phải kinh hoàng.

- Lại lần nữa!

Thiết côn đem theo sát khí từ xa chỉ thẳng về Điền Chấn, trong giọng nói trầm đục đó của Tiểu Viêm là chiến ý sục sôi không chút che giấu.

- Ngươi muốn chết!

Hành động đó của Tiểu Viêm khiến Điền Chấn giận quá lại bật cười, nhưng sự khinh thường đã không còn trong mắt hắn nữa. Sau một chiêu vừa rồi hắn đã biết Tiểu Viêm cũng khó đối phó không khác gì Lâm Động.

- Rốt cuộc bọn chúng có lai lịch thế nào, rõ ràng chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn nhưng sao lực chiến đấu lại kinh người đến vậy?

Điền Chấn thầm thấy kinh ngạc, tuy hắn chưa dùng toàn bộ sức lực, nhưng hắn biết có lẽ Tiểu Viêm vẫn còn tuyệt chiêu khác, hơn nữa sức mạnh biến thái của Tiểu Viêm cũng khiến hắn phải giật mình.

Khi Điền Chấn còn đang ngạc nhiên vì lực chiến đấu của Tiểu Viêm thì từ phía sau có tiếng bước chân. Rồi hắn nhìn thấy Lâm Động đang mỉm cười chầm chậm tiến lại. Hắn lập tức quay sang nhìn thạch trụ, Sinh Tử Chuyển Luân Đan đã biến mất!

- Sao có thể?

Bọn người nam tử thanh y cũng giật mình, sắc mặt tái đi. Trước đó bọn chúng đã đích thân trải nghiệm năng lượng quỷ dị xung quanh Sinh Tử Chuyển Luân Đan, ngay cả thực lực Nhị Nguyên Niết Bàn của hắn cũng không thể chống chọi lại được, sao Lâm Động có thể thuận lợi lấy được nó ra?

- Ngươi đã phá giải được Sinh Tử Hoàn?

Giọng nói của Điền Chấn cũng có phần không thể tin nổi, xem ra hắn cũng

biết đến sự tồn tại của Sinh Tử Hoàn.

- May mắn thôi!

Lâm Động cười cười, chỉ một nụ cười bình thường nhưng khiến nộ hỏa của Điền Chấn bùng cháy.

- Đại ca, được rồi à?

Tiểu Viêm thấy Lâm Động, sự hung bạo trong ánh mắt giảm bớt phần nào, vui mừng hỏi.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, ánh mắt nhìn Tiểu Viêm cũng có phần kỳ lạ. Hắn vốn nghĩ Tiểu Viêm chặn được Điền Chấn là đã khá tốt rồi, nhưng không ngờ Tiểu Viêm lại có thể phá vỡ kim thân của Điền Chấn. Xem ra hắn đã đánh giá thấp lực chiến đấu của Tiểu Viêm rồi.

Những người xung quanh sau khi nghe thấy Lâm Động đã có được Sinh Tử Chuyển Luân Đan, ánh mắt lập tức trở nên phức tạp, muốn xông lên đoạt lấy nhưng cũng lại dè chừng. Bọn người Lâm Động chỉ có hai người, số lượng ít nhưng đều không phải loại tầm thường. Chỉ một người đã có thể giao đấu với Điền Chấn, nếu cả hai liên thủ thì chỉ e ngay Điền Chấn cũng phải tránh đi.

Sắc mặt Điền Chấn lúc này cũng trắng xanh lẫn lộn, hiển nhiên hắn vô cùng phẫn nộ. Với danh tiếng của hắn ở địa vực Tây Bắc, rất ít khi hắn phải chịu thiệt thòi, nhưng lần này rõ ràng là hắn đã bị thua thiệt to dưới tay Lâm Động.

- Muốn lấy Sinh Tử Chuyển Luân Đan? E là không dễ như ngươi tưởng đâu!

Cuối cùng Điền Chấn không kìm được nộ hỏa, ngữ khí lạnh lẽo nói.

- Cũng được, vậy hãy để hai huynh đệ ta lĩnh giáo uy phong của Bạo Lang!

Lâm Động mỉm cười, nói.

- Ngươi!

Sắc mặt Điền Chấn tím tái cả lại. Hắn không sợ bất cứ ai trong Lâm Động và Tiểu Viêm, nhưng hai người liên thủ lại thì hắn sẽ không chắc chắn sẽ giành được thắng lợi. Hắn vốn định dùng lời nói để khích Lâm Động đơn độc ra tay, nhưng câu nói này của Lâm Động đã khiến hắn phải nuốt câu nói đó lại. Rõ ràng là nếu muốn động thủ thì Lâm Động sẽ không đánh một mình.

Tiểu Viêm nắm chặt thiết côn đứng sau Lâm Động, từ trên cao nhìn xuống Điền Chấn, thân hình đồ sộ đó rất có sức uy hiếp.

Trước ánh mắt nửa cười nửa không của Lâm Động là ánh mắt tràn đầy chiến ý, lý trí của được cuối cùng cũng kìm nén nộ hỏa lại, sắc mặt hắn tối sầm lại bỗng quay người đi.

- Lâm Động, đừng có đắc ý quá, chuyện này chưa xong đâu!

Vứt lại một câu đầy sát ý, cuối cùng Điền Chấn không cam tâm quay người đi, thân hình chớp mắt đã bay mất khỏi Đan Thất.

Mọi người nhìn Điền Chấn bỏ đi với mặt mày có chút nhem nhuốc, nhất thời im lặng như tờ. Bọn họ đồng thời chép chép miệng nhìn hai người Lâm Động đầy e dè. Hiển nhiên là bọn họ không thể ngờ, đến nhân vật như Điền Chấn mà cũng chẳng được chút lợi lộc gì trong tay người đến từ Vương triều Hạ cấp này.

Hắn quả nhiên là nhân vật không tầm thường, chẳng trách mà danh tiếng vang dội đến vậy.

Lâm Động cũng không quan tâm đến những ánh mắt xung quanh, lướt mắt nhìn sang chỗ bọn người nam tử thanh y. Bọn chúng thấy Lâm Động nhìn mình thì vội vàng quay người đi, bộ dạng như sợ Lâm Động gây phiền phức cho mình. Đã chứng kiến lực chiến đấu của Lâm Động và Tiểu Viêm, thứ ngạo khí trước đó

của bọn chúng đã biến mất không còn tông tích.

- Đi thôi!

Lâm Động bình thản nhìn bọn người nam tử thanh y bỏ chạy trong thảm hại, cũng không có ý định đuổi theo tính nợ, mà vẫy tay với Tiểu Viêm, nói.

Hiện giờ Sinh Tử Chuyển Luân Đan đã nằm trong tay, vấn đề của Tiểu điêu coi như cơ bản đã giải quyết xong, tiếp theo có lẽ đến lượt truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông rồi. Nếu có được một trong số đó thì chuyến đi Viễn Cổ Bí Tàng này cũng coi như thu hoạch rất nhiều.

Dứt lời, Lâm Động lập tức bước đi ra ngoài Đan Thất. Lúc hắn đi, tất cả đám người đều tự động tránh đường, không một ai dám ngăn cản.

Trước rất nhiều ánh mắt phức tạp, hai người Lâm Động rời đi rất hiên ngang, điều này khiến một không ít người phải thầm than trong lòng. Có lẽ sau lần này, Tứ Đại Bá Chủ địa vực Tây Bắc phải thêm hai người rồi!

o0o Ra khỏi Đan Thất, bên ngoài cũng đã có không ít người. Những căn Đan Thất đóng kín mít đã bị mở tung, Niết Bàn Đan trong đó cũng bị cướp đi sạch sành sanh. Đan Trận vốn tĩnh lặng lúc này đã tan tành đổ nát như có đạo tặc tràn qua.

Nhìn cảnh tượng đó, Lâm Động cũng không biết nói gì, thiết nghĩ giờ không thể lấy được Niết Bàn Đan nữa rồi. Vậy là bọn họ lập tức rời khỏi Đan Trận, bay về nơi sâu nhất của hòn đảo.

- Tiểu điêu, có Sinh Tử Chuyển Luân Đan rồi, ngươi định bao giờ thì sử dụng?

Vừa phi hành trên trời, Lâm Động vừa hỏi.

- Phải đợi xong chuyện này đã, khôi phục nhục thể không hề đơn giản đâu!

Tiểu điêu nhanh chóng đáp lại. Lâm Động có thể nhận ra sự kích động và mong chờ trong giọng nói đó.

- Ừm!

Lâm Động khẽ gật đầu, trong lòng thở phào như trút được gánh nặng, cuối cùng thì cũng giải quyết được vấn đề của Tiểu điêu rồi.

- Lâm Động!

- Hửm?

Lâm Động hơi khựng lại.

- Cảm ơn!

Giọng của Tiểu điêu rất bình thản, hiếm khi không hề cười cợt, trong giọng nói ấy có sự nghiêm túc và chân thành trước nay chưa từng thấy.

- Khách khí thế ta không quen! Ngươi không phải cao thủ siêu cấp sao, ta chỉ là đang đầu tư thôi.

Lâm Động lắc lắc đầu.

- Ha ha, yên tâm, đợi điêu gia ta hồi phục thực lực sẽ không ăn hiếp ngươi đâu.

Tiểu điêu cười lớn.

Lâm Động cũng cười, nhìn về phía sâu trong đảo. Hắn cảm nhận được ở đó có một luồng năng lượng đặc biệt, có lẽ là di tích của Tứ Đại Huyền Tông rồi.

- Thật là mong chờ a!

Lâm Động lẩm bẩm. Hắn rất muốn biết, là người thống trị Liên minh Thiên Cương, Tứ Đại Huyền Tông có truyền thừa lớn mạnh ra sao.

- Hửm?

Đúng khi Lâm Động đang đầy mong đợi thì ánh mắt bỗng nheo lại, nhìn về phía trước. Ở đó trên một ngọn cây cổ thụ có một thân ảnh đang đứng, dáng vẻ tuấn dật và ánh mắt lạnh lùng đó khá quen.

- Lâm Lang Thiên!

Nhìn gương mặt đó, khóe miệng Lâm Động chầm chậm nhếch lên.

- Cuối cùng cũng gặp lại rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 524

Cuộc Chiến Linh Vũ Kỹ

Lâm Động từ từ bay chậm lại, cuối cùng hạ xuống một cây cổ thụ, mắt nhìn chăm chú về thân ảnh vô cùng quen thuộc kia.

Hai người đến từ cùng một Vương triều, cùng một Gia tộc, cùng một họ, cũng có cùng thiên phú nữa, nhưng quan hệ lại như nước với lửa, không thể hòa hợp.

Mối quan hệ như vậy có lẽ được hình thành từ sau khi Lâm Lang Thiên đánh trọng thương phụ thân Lâm Động, rồi sau đó trải qua biết bao nhiêu sự việc, quan hệ này lại càng trở nên không thể hòa giải.

Lâm Động biết rất rõ Lâm Lang Thiên sẽ trở thành mối lo lớn của mình, mối hận của hắn với mình cũng không thể có khả năng tiêu giảm. Nếu để hắn có cơ hội, Lâm Động biết chắc rằng hắn sẽ không chút do dự mà ra tay.

Nhưng cũng như vậy, nếu Lâm Động có cơ hội, hắn cũng nhất quyết không nương tay. Nhìn từ góc độ nào đó thì tính cách của hai người này quả nhiên rất giống nhau.

Bầu trời trong xanh, mây trắng bay lững lờ, hai thân ảnh đứng trên ngọn cây cổ thụ nhìn nhau từ xa, chỉ là trong ánh mắt đều đầy hàn ý, thậm chí lạnh đến mức không khí như bị đóng băng lại.

Tiểu Viêm đứng ngay sau Lâm Động, bàn tay to lớn chầm chậm nắm chặt lấy cây thiết côn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt lóe lên ánh sáng đầy hung bạo.

Theo Lâm Động nhiều năm nay, Tiểu Viêm cũng rất rõ ân oán giữ Lâm Động và Lâm Lang Thiên. Hắn biết những loại kẻ thù có thể gây uy hiếp cho Lâm Động như Lâm Lang Thiên, nhất thiết phải trừ bỏ.

- Lâm Động, bọn chúng ta lại gặp nhau rồi!

Gió nhẹ thôi qua, gương mặt tuấn dật của Lâm Lang Thiên nhếch lên nụ cười lạnh lùng, nói.

- Trốn lâu như vậy cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?

Lâm Động khẽ cười.

- Ngươi cũng biết rồi, nếu không chắc chắn thì ta sẽ không dễ dàng hiện thân… Có điều, nếu giờ ta đã hiện thân thì có lẽ kẻ gặp nguy hiểm sẽ là ngươi đấy… Lâm Lang Thiên cười, dường như đã lấy lại sự tự tin và cao ngạo khi lần đầu tiên gặp Lâm Động. Xem ra trong thời gian biến mất, hắn đã có được cơ ngộ không tệ nào đó.

- Ta sẽ không cho ngươi cơ hội thoát thân lần thứ hai đâu.

Lâm Động hơi nhìn xuống, bình thản nói.

- Sai lầm năm đó ta cũng sẽ không phạm phải lần thứ hai. Thiên tài từ cổ chí kim chưa từng có trong Gia tộc Lâm Thị vẫn sẽ là ta. Khi ta giải quyết ngươi rồi, sau này trở về Gia tộc, địa vị tuyệt đối là siêu cấp, chỉ cần một câu của ta là Lâm gia Viêm Thành của ngươi sẽ không còn một mống!

Lâm Lang Thiên cười nham hiểm, nói.

- Ngươi không có cơ hội đó đâu!

Lâm Động vươn vai, nói:

- Nói linh tinh đến đây thôi, ta cũng muốn biết mất tích lâu như vậy ngươi có

gì tiến bộ?

- Ta cũng muốn biết!

Lâm Lang Thiên bước chân ra… nguyên lực hùng hồn bài sơn đảo hải cuộn trào, hắn cũng đã đạt tới Nhất Nguyên Niết Bàn.

- Ta biết ngươi đã đánh bại Thạch Khôn của Vương triều Ma Nham, nhưng vừa hay, trước đây không lâu cũng có một tên Nhị Nguyên Niết Bàn đã trọng thương trong tay ta.

Ánh kim quang chói lóa lan tỏa quanh cơ thể Lâm Lang Thiên, thân hình hắn lướt tới, nắm đấm tung ra, kình phong mạnh mẽ ập về phía Lâm Động.

Lâm Động giơ tay ra, tinh thần lực mạnh mẽ hình thành nên một bàn tay khổng lồ oanh kích về đạo kình phong kia.

- Như vậy vẫn chưa đủ đâu!

Đòn công kích bị chặn lại, nhưng Lâm Lang Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn cũng đã nghe tin đồn về Lâm Động trong thời gian qua, đương nhiên biết Lâm Động đã mạnh hơn trước rất nhiều, nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì khó lòng chế phục được hắn.

- Vậy thì ta sẽ cho ngươi hãy nếm thử vũ kỹ chân chính!

Lâm Lang Thiên cười lạnh, nguyên lực dâng trào, trời đất như sục sôi, trong luồng nguyên lực đang lan tỏa trong người Lâm Lang Thiên có một cái gì đó kỳ lạ.

- Linh Vũ kỹ?

Lâm Động ngẩng lên nhìn bầu trời đang tối sầm lại, ánh mắt cũng hiện lên sự kinh ngạc, không ngờ Lâm Lang Thiên cũng có được cơ ngộ như vậy.

- Lâm Động, chỉ có Lâm Lang Thiên ta mới là niềm tự hào của trời đất, kỳ ngộ của ta, ngươi không thể sánh được đâu!

Lâm Lang Thiên đứng lơ lửng trên không, bầu trời phía sau ảm đảm như hiện lên một hư ảnh khổng lồ.

Hư ảnh sừng sững đứng đó, một luồng sức mạnh kỳ lạ lan tỏa ra, dường như một thứ vũ kỹ có thể làm rung chuyển cả đất trời.

- Võ Tông Chuyển Thiên Quyết!

Lâm Lang Thiên hét lên một tiếng trầm đục, rồi hư ảnh phía sau hắn thò ra một cánh tay khổng lồ, nguyên lực thiên địa lập tức bùng nổ.

- Chết đi!

Bầu trời rộng lớn dường như bị thu hẹp lại dưới hai cánh tay khổng lồ của hư ảnh, cuối cùng biến thành một quang tráo bất định, một thứ sức mạnh cuồng bạo trào dâng.

Màn sáng đó bị hư ảnh tóm gọn, cuối cùng hung hăng oanh kích về phía Lâm Động.

Ầm rầm!

Áp lực này khiến cả một vùng rừng cây nổ tan tành, mặt đất cũng bị chấn động đến nứt thành vực sâu. Lúc này cũng có không ít người đang tiến về phía này, bởi vì phía này có di tích của Tứ Đại Huyền Tông. Động tĩnh ở đây lập tức thu hút rất nhiều sự chú ý.

- Là Linh Vũ kỹ? Lại là thần thánh phương nào vậy?

- Hình như hắn tấn công Lâm Động!

- Tên này đúng là đi đến đâu cũng không yên phận.

Khi nhìn thấy hư ảnh khổng lồ về phía sau lưng Lâm Lang Thiên, tất cả lập tức kêu lên những tiếng kinh ngạc. Bởi vì Lâm Lang Thiên đã mất tích trong thời gian dài nên không ai biết hắn, nhưng không ít người biết về Lâm Động, tên tuổi mới vang danh khắp địa vực Tây Bắc.

- Hình như đây là vũ kỹ của Địa Võ Tông!

Nhìn hư ảnh khổng lồ kia ánh mắt Lâm Động có phần trầm trọng, dường như truyền thừa của Địa Võ Tông, đứng cầu của các Tông phái hộ pháp Liên minh Thiên Cương đã bị Lâm Lang Thiên giành được rồi.

- Hừ!

Lâm Động thở hắt ra một hơi. Linh Vũ kỹ mà Lâm Lang Thiên thi triển ra quá lớn mạnh, cho dù là hắn cũng phải vô cùng thận trọng.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn bùng phát từ trong cơ thể Lâm Động, rồi biến thành năm đạo quang trụ khổng lồ. Quang trụ ngưng tụ, hóa thành năm ngón tay cổ lão khổng lồ.

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, dung hợp!

Lâm Động nắm tay lại, năm ngón tay khổng lồ nhanh như chớp đã tụ lại, hư không như bùng nổ, trong bóng tối khôn cùng, một đạo thân ảnh mơ hồ xuất hiện.

- Lâm Động cũng có một bộ Linh Vũ kỹ!

Khi hư ảnh đó xuất hiện trong hư không, sắc mặt của những cường giả kia lập tức thay đổi, không một ai là không kinh hãi.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Nguyên lực hùng hồn gào thét tràn ra từ trong cơ thể Lâm Động, bàn tay hắn tóm về phía trước. Cùng lúc đó, hư ảnh kia cũng chầm chậm giơ bàn tay như được ngưng đọng thành thực chất kia ra.

Rắc!

Khi bàn tay đó giơ ra, không gian như nứt ra một khe hở, bàn tay khổng lồ được dung hợp từ Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ xuyên qua không gian, nhanh như chớp lao về phía hư ảnh phía sau Lâm Lang Thiên.

Xoẹt!

Công kích của hai bên cũng đều nhanh hơn chớp. Chính Lâm Lang Thiên cũng chỉ thấy trước mắt có luồng sáng lóe lên, rồi ngay sau đó, hai công kích vũ kỹ kinh hồn kia đâm vào nhau như hai ngôi sao băng.

Rầm!

Vào khoảnh khắc hai bên đâm vào nhau, trời đất rung chuyển dữ dội, năng lượng đáng sợ lan tỏa khắp nơi, ngọn núi phía dưới bị áp lực chèn ép đến nổ tung, đất đá bay tứ tán.

- Hừ!

Lâm Lang Thiên gầm lên, sắc mặt hắn đỏ au, nguyên lực lan tỏa một cách điên cuồng, thậm chí hư ảnh phía sau hắn dường như cũng phát ra tiếng gào thét trầm đục.

Lúc ấy, Lâm Động cũng cảm nhận được một cỗ áp lực to lớn đánh tới, hắn hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt.

- Phá!

Tiếng hét ấy không phải phát ra từ Lâm Động mà là từ thân ảnh hư ảo kia. Nó được phát ra từ linh hồn của Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Uỳnh!

Tiếng hét ấy ẩn chứa một uy lực vô cùng đáng sợ, thậm chí hư ảnh của Lâm Lang Thiên dường như cũng rung lên, đồng tử hắn co rút lại, bởi vì hắn nhìn thấy hư ảnh phía sau lưng mình dần trở nên mơ hồ, cuối cùng biến mất hoàn toàn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 525

Quần Hùng

Linh Vũ kỹ cũng chia ba cấp thượng trung hạ, sự mạnh yếu của ba cấp này phụ thuộc vào sự mạnh yếu của linh tính của nó.

Nhìn từ góc độ nào đó, thực lực của chủ nhân tạo ra bộ vũ kỹ này càng mạnh thì uy lực của nó càng lớn. Đương nhiên điều đó cũng không phải tuyệt đối. Cùng một cường giả sáng tạo ra nhiều loại Linh Vũ kỹ thì bọn chúng cũng có sự khác biệt về độ mạnh yếu, mà nguyên nhân dẫn đến sự khác biệt đó chính là linh tính.

Một vài vũ kỹ mà bọn họ cảm thấy quan trọng thì bọn họ sẽ truyền nhiều linh tính hơn, còn nếu tùy ý sáng tạo ra thì có lẽ sẽ yếu hơn một chút. Hiển nhiên Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ mà Lâm Động có được cũng không phải là được Đại Hoang Đế trong truyền thuyết tạo ra một cách tùy tiện.

Thực lực của Đại Hoang Đế năm đó thiết nghĩ chắc mạnh hơn Tông chủ của Địa Võ Tông, cũng chính là mạnh hơn linh tính ẩn chứa trong vũ kỹ mà Lâm Lang Thiên triệu hồi, nếu không thì cũng không thể chiếm được ưu thế.

Thứ năng lượng cuồng bạo đó cuộn trào, vô số ánh mắt kinh hoàng nhìn hư ảnh phía sau Lâm Lang Thiên đang dần biến mất. Sự đối đầu giữa hai Linh Vũ kỹ không phải lúc nào bọn họ cũng được nhìn thấy.

- Linh Vũ kỹ tên kia thi triển có lẽ là của Tông chủ Địa Võ Tông, thực lực bất phàm, không ngờ nó cũng không thể chống lại được công kích của Lâm Động.

- Linh Vũ kỹ của Lâm Động không hề đơn giản, cũng không biết do cao nhân phương nào tạo ra mà mạnh như vậy.

Những tiếng bàn tán xôn xao bắt đầu rộ lên, hiển nhiên cảnh tượng này đã gây nên chấn động không nhỏ.

Trước vô số những ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, sắc mặt Lâm Lang Thiên cũng tối sầm lại. Hắn không xa lạ gì Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ của Lâm Động, lần đó ở trong Tạo Hóa Võ Bi hắn cũng lấy được một bộ vũ kỹ, nhưng không ngờ Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ của Lâm Động khi ấy mới chỉ là sơ bộ của bộ vũ kỹ khủng bố này mà thôi. Đến nay, cùng với sự phát triển của thực lực Lâm Động, uy lực bộ vũ kỹ này cũng được phát huy một cách triệt để.

- Tên tiểu tử này không đơn giản, ta cảm nhận được trong cơ thể hắn có một nguồn sức mạnh nguy hiểm!

Một giọng nói khàn khàn vang lên trong đầu hắn.

Đồng tử Lâm Lang Thiên co rút lại, hắn chưa từng nghi ngờ về những gì mà Nguyên thần trong cơ thể hắn nói. Hắn có được thành tựu như hiện giờ phần lớn cũng là nhờ Nguyên thần ấy. Hắn cũng biết rõ sự lớn mạnh của đạo Nguyên thần này, không ngờ Lâm Động có thể khiến nó cảm thấy nguy hiểm.

- Là Yêu linh trong người hắn?

Lâm Lang Thiên hỏi.

- Sức mạnh của Yêu linh đó ta không cảm ứng được gì, không biết nó thế nào. Nhưng dù bây giờ ngươi đã có truyền thừa của Địa Võ Tông thì e vẫn rất khó giết được Lâm Động.

Nguyên thần kia trầm ngâm nói.

Nghe thấy thế, hai tay Lâm Lang Thiên nắm chặt lại, ánh mắt không cam tâm. Hắn vốn tưởng sau nửa năm khổ luyện cộng với kỳ ngộ, dù trong cả địa vực Tây Bắc này hắn cũng có thể coi là hàng đầu, muốn giải quyết Lâm Động cũng không khó. Nhưng không ngờ sự tiến bộ của Lâm Động không hề thua kém hắn.

- Giờ mặc kệ hắn đi, việc quan trọng bây giờ là phải có được truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông. Tuy Địa Võ Tông đứng đầu trong các Tông phái hộ pháp, nhưng so với Tứ Đại Huyền Tông vẫn thua kém rất nhiều. Nếu ngươi có được một trong số truyền thừa đó thì chắc chắn sẽ áp chế được Lâm Động.

Lâm Lang Thiên hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh băng nhìn Lâm Động, lúc này thân hình đang đứng hiên ngang, cuối cùng đành nghiến răng không cam tâm, xoay người rút lui.

Việc quan trọng nhất lúc này đúng là phải có được truyền thừa trước, còn Lâm Động, sau khi đã có được truyền thừa, khoảng cách giữa hai người sẽ được kéo giãn ra, lúc đó dù Lâm Động có được Linh Vũ kỹ từ Tạo Hóa Võ Bi đi chăng nữa cũng khó lòng kháng cự lại được Lâm Lang Thiên hắn.

- Định rút lui sao?

Lâm Động nheo mắt nhìn Lâm Lang Thiên, nguyên lực quanh người cũng giảm đi. Hắn biết Lâm Lang Thiên muốn đến di tích của Tứ Đại Huyền Tông, đó cũng là nơi mà hắn muốn đến.

- Ta đã từng nói, sẽ không cho ngươi cơ hội tháo chạy lần thứ hai!

Lâm Động lẩm bẩm, hắn đã quyết định, bắt buộc phải giải quyết Lâm Lang Thiên trong Viễn Cổ Bí Tàng này. Rắc rối này đã để quá lâu rồi, không thể để hắn ngông cuồng tiếp được nữa. Có điều trước đó phải lấy được truyền thừa Tứ Đại Huyền Tông đã. Hắn cũng hiểu sự quan trọng của truyền thừa, nếu để Lâm Lang Thiên lại có được truyền thừa nữa thì e là sẽ bị hắn vượt mặt. Đến lúc đó nhất định Lâm Lang Thiên sẽ hạ thủ không lưu tình.

- Tiểu Viêm, đi thôi!

Lâm Động vẫy tay, cũng mặc kệ những ánh mắt kỳ quái kia, thân hình khẽ động rồi nhanh chóng bay về hướng sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng.

Xoẹt xoẹt!

Khi hai người Lâm Động đã đi, rất nhiều cường giả ở xung quanh cũng sực tỉnh, ánh mắt nhìn về hướng đó đầy ham muốn rồi nhanh chóng bay đi, để lại những âm thanh xé gió chói tai.

Ai cũng biết, trải qua biết bao hiểm nguy, cuối cùng bọn họ cũng đến được vùng đất trọng yếu nhất của Viễn Cổ Bí Tàng. Bảo bối ở đó sẽ thay đổi vận mệnh của bọn họ trong Chiến trường Viễn Cổ.

o0o Không gian ở sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng hoàn toàn khác hẳn, không hề có những đường nứt vỡ trên mặt đất như bên ngoài, không khí nơi đây đầy mùi vị cổ xưa. Tòa di tích lâu đời cuối cùng đã phá vỡ sự yên tĩnh.

Hai người Lâm Động vừa bay vừa nhìn ra xung quanh, thấy có không ít người cũng đang lao đi cùng phương hướng. Khí tức của những người này đều không phải tầm thường, đương nhiên, những người có thể vào đây chẳng ai là nhờ vận may cả.

- Không gian này… Vẫn duy trì tốc độ rất cao, Lâm Động bỗng nheo mắt chăm chú, thấy khoảng không gian phía trước cách đó không xa vô cùng méo mó, mơ hồ còn cảm thấy một thứ sức mạnh cuồng bạo tỏa ra từ đó.

Bên trong không gian ấy là một quảng trường cổ xưa vô cùng rộng lớn, cái cảm giác hùng vĩ đó, dù cách một khoảng không gian nhưng vẫn khiến Lâm Động cảm thấy bị chấn động mạnh mẽ.

- Đây chính là di tích của Tứ Đại Huyền Tông sao?

Lâm Động nhìn khu quảng trường với ánh mắt rực lửa, cuối cùng cũng đến rồi!

Khi tới gần, Lâm Động cũng phát hiện xung quanh đây cũng đã có không ít người, trong đó cũng thấy những gương mặt quen thuộc. Ở phía Bắc chính là

bọn người Liễu Bạch, bọn họ cũng đã nhận ra Lâm Động, ngay lập tức gương mặt hiện lên nụ cười ý tứ sâu xa. Thiết nghĩ bọn họ cũng đã được nghe đến những tin đồn về rất nhiều sự tích của Lâm Động.

Cách chỗ Liễu Bạch không xa là ba thân ảnh, trong đó một kẻ Lâm Động đã từng gặp, chính là Bạo Lang Điền Chấn từng động thủ với hắn vì Sinh Tử Chuyển Luân Đan. Bên trái hắn là một nam tử cơ thể cao lớn không kém Tiểu Viêm, phía sau là lưỡi rìu khổng lồ, khí tức mạnh mẽ phát ra từ người hắn khiến không ít ánh mắt không kìm được mà phải nhìn về phía hắn.

Bên phải Điền Chấn là một người cao gầy, gương mặt phổ thông, nhưng ánh hàn quang trong mắt khiến người ta biết hắn chẳng phải loại hiền lành gì. Hơn nữa sức mạnh tỏa ra từ hắn không hề thua kém nam tử với lưỡi rìu khổng lồ kia.

- Hai đại bá chủ khác của địa vực Tây Bắc sao?

Lâm Động nhìn hai người đó, hiển nhiên kẻ có được khí thế như vậy, ngoài hai đại bá chủ khác trừ Liễu Bạch và Điền Chấn ra thì chẳng thể là ai khác nữa.

Khi Lâm Động nhìn hai người đó thì bên bọn Điền Chấn cũng nhìn về phía này. Ánh mắt Điền Chấn sắc lạnh, hai người kia cũng tràn đầy cảnh giác. Có điều bọn chúng không hề để lộ ngạo khí và coi thường. Kẻ có thể khiến Điền Chấn phải chịu thua thiệt thì bọn chúng không thể khinh thường được.

Lướt qua hai người đó, Lâm Động nhìn thấy Lâm Lang Thiên, Lâm Lang Thiên lạnh băng nhìn hắn, cười lạnh một cái rồi quay đi.

- Xem ra địch thủ của ngươi không ít đâu!

Khi ấy, bên cạnh Lâm Động bỗng có tiếng cười, Lâm Động nhướng mày quay sang nhìn. Kẻ đó mặc hắc bào, gương mặt âm u, chính là Diêm Sâm mà Lâm Động đã gặp lúc mới vào Viễn Cổ Bí Tàng.

- Ngươi đã đánh bại Thạch Khôn, chắc cũng đã có được Viễn Cổ Bí Thược

của hắn phải không?

Diêm Sâm nhìn Lâm Động, sắc mặt có phần nhợt nhạt, nói.

Lâm Động nheo mắt không nói gì, lúc mới vào có lẽ hắn sẽ dè chừng với Diêm Sâm, nhưng bây giờ nếu có giao đấu Lâm Động cũng không sợ.

- Như vậy là trong tay ngươi có đến hai Viễn Cổ Bí Thược, hà hà, thú vị thật, để xem lát nữa ngươi có vượt qua được chút rắc rối đó không?

Diêm Sâm cười, nói một câu mơ hồ, rồi nhanh chóng bỏ đi.

- Viễn Cổ Bí Thược, Tứ Đại Huyền Tông… Lâm Động nhíu mày, lẩm bẩm một câu, mơ hồ hắn hiểu ra được điều gì đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 526

Cánh Cửa Đồng Đen

Xoẹt!

Diêm Sâm biến thành một đạo hắc ảnh lao thẳng vào vùng không gian kia, ngay vào lúc đó, một luồng nguyên lực hùng hồn từ trên người Diêm Sâm bùng phát ra, đánh tan sức mạnh cuồng bạo của nó.

- Minh Vương Thủ Diêm Sâm, không thể ngờ nhân vật như vậy cũng đến Viễn Cổ Bí Tàng của địa vực Tây Bắc này!

Liễu Bạch nhìn thân ảnh đó, khẽ cười nói.

- Hắn cũng khó đối phó đấy!

Mục Hồng Lăng đứng bên cạnh Liễu Bạch nói.

- Hà hà, những người có thể đến được đây có ai là dễ đối phó?

Liễu Bạch cười.

- Tốc độ trưởng thành của hắn thật sự khiến người ta kinh ngạc. Lần đầu gặp hắn, bất cứ cường giả Nhất Nguyên Niết Bàn nào cũng có thể khiến hắn thê thảm, nhưng không ngờ chỉ mấy tháng mà hắn đã có thể chống lại được Tứ Đại Bá Chủ.

Mục Hồng Lăng bỗng đảo mắt, nhìn về phía Lâm Động, nói.

- Tên Lâm Động này không đơn giản, nửa năm nữa trong Bách Triều Đại Chiến có lẽ hắn cũng là đối thủ đáng gờm.

Liễu Bạch từ tốn nói.

- Ồ?

Mục Hồng Lăng nhướng mày, có chút không tin nói:

- Tuy ta không phủ nhận tiềm lực của hắn, nhưng không phải ngươi không biết Bách Triều Đại Chiến sẽ xuất hiện những nhân vật khủng bố đến mức nào. Những kẻ biến thái ở các Vương triều Siêu cấp kia, từ khi Bách Triều Đại Chiến được tổ chức đến giờ luôn luôn chiếm vị trí hàng đầu. Người thường dù có truyền thừa kỳ ngộ nhưng muốn làm nên chuyện gì thì vẫn rất khó.

- Tuy khó nhưng không phải chưa từng xảy ra. Chẳng ai có thể chắc chắn được. Lần này sẽ không có ngoại lệ, ta nghĩ đến lúc đó có lẽ sẽ rất thú vị. Đã rất nhiều năm rồi chưa có kẻ nào thách thức sự uy nghiêm của các Vương triều Siêu cấp đó rồi.

Liễu Bạch cười nói.

- Hy vọng là thế!

Mục Hồng Lăng khẽ vươn người, để lộ ra những đường cong gợi cảm, đôi mắt đẹp không biết vì sao cứ nhìn chăm chăm về thân ảnh phía xa kia. Khiêu chiến Vương triều Siêu cấp không dễ đâu, hắn làm được sao?

- Bọn chúng ta cũng đi thôi, vào trong không gian đó có lẽ là đến di tích của Tứ Đại Huyền Tông rồi.

Liễu Bạch vẫy tay, rồi bay vào không gian đó trước tiên, tiếp theo bọn người Mục Hồng Lăng cũng theo sát phía sau.

Vút vút!

Thấy bọn người Diêm Sâm, Liễu Bạch đều đã hành động, những người đang nhăm nhe di tích Tứ Đại Huyền Tông cũng không kìm chế được nữa, vô số thân

ảnh bay vào trong không gian méo mó kia.

Nhưng dường như rất nhiều người đã coi thường sức mạnh tồn tại trong không gian ấy, vì thế một số kẻ xui xẻo vừa chạm vào không gian đó đã bùm một tiếng, nổ tan xác, máu tươi bắn tung tóe.

Mùi máu tanh bỗng xuất hiện lập tức gây nên hoảng loạn, những người khác lúc này mới hiểu, không gian bao phủ quanh di tích không hề đơn giản như tưởng tượng.

Lâm Động nhìn màn máu phát tán trong không gian, hàng lông mày nhíu lại. Quả nhiên bọn chúng đã bị di tích Tứ Đại Huyền Tông kích thích đến mất lý trí rồi.

- Đi thôi!

Tình huống đó Lâm Động cũng không quan tâm, gật đầu với Tiểu Viêm rồi cả hai cùng bay thẳng vào không gian đó.

Khi bay vào trong, hai người cũng cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo của nó. Vô số những đường nứt không gian trong đó nếu chạm phải có lẽ đến Niết Bàn Kim Thân cũng tan tành. Nguyên lực hùng hồn bao quanh cơ thể hai người Lâm Động, đồng thời tinh thần lực cũng lan tỏa, mỗi khi có nguy hiểm xuất hiện là Lâm Động sẽ phát hiện ra ngay rồi dẫn Tiểu Viêm tránh đi.

Không gian này tuy nguy hiểm, nhưng với Lâm Động chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không bị nguy hiểm chí mạng. Vì thế với tốc độ đó, di tích Tứ Đại Huyền Tông ẩn giấu trong không gian này cũng dần dần xuất hiện trong tầm mắt hai người Lâm Động.

Đó là một quảng trường rộng lớn vô cùng cổ xưa. Trong đó không có thứ gì quá đặc biệt, nhưng khí tức của nó khiến người ta có cảm giác nghẹt thở.

- Đó là… Lâm Động nheo mắt nhìn về trung tâm quảng trường, phát hiện ở

đó là bốn cánh cổng lớn bằng đồng đen đang đóng chặt.

Xoẹt!

Một vài cường giả thực lực không tệ đều đã vượt qua không gian, cuối cùng đáp xuống quảng trường.

Hai người Lâm Động theo ngay phía sau, chầm chậm đáp xuống, quét mắt nhìn, quảng trường này dường như được tạo nên từ một tảng đá khổng lồ, không có chút khe nứt hở nào, viền quảng trưởng bóng láng như gương.

- Đây chính là di tích Tứ Đại Huyền Tông sao?

Những thân ảnh đến đây ai nấy đều nhìn quảng trường với con mắt rực cháy ham muốn. Trải qua bao nhiêu gian khổ, cuối cùng bọn họ cũng đã đến được di tích Tứ Đại Huyền Tông!

Quảng trường này không có thứ gì quá đặc biệt, duy chỉ có bốn cánh cổng đồng đen kia. Vì thế sau khi nhìn xung quanh, tất cả đều dừng lại ở bốn cảnh cổng đó. Dường như đó chính là nơi trọng yếu của truyền thừa Tứ Đại Huyền Tông.

Một lúc sau, cuối cùng có người không nhẫn nại được, bước ra thi triển vũ kỹ oanh kích lên một cánh cổng.

Sau tiếng uỳnh trầm đục, những làn sóng dao động lan tỏa bốn phía, khiến đất đá xung quanh bắn khắp nơi.

Phụt!

Nhưng sau đó cường giả vừa công kích kia mang theo sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, trong ánh mắt đầy kinh hãi, cả người bị bắn ra khỏi quảng trường rồi lại rơi vào không gian kia, cơ thể bị cắt ra thành nhiều mảnh, từ trong không gian vang lên những tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Cảnh tượng đó khiến các cường giả ở quảng trường bình tĩnh hơn, một vài người định động thủ đã toát mồ hôi dừng ngay lại. Xem ra những cánh cổng này căn bản không thể dùng sức mạnh được.

- Truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông có lẽ ở phía sau bốn cánh cổng này.

Lâm Động cũng quét mắt nhìn, trầm ngâm nói. Cũng có nghĩa là bắt buộc phải mở được cánh cổng này mới có được truyền thừa.

Trên quảng trưởng bắt đầu có những tiếng bàn tán, dường như đang bàn bạc cách phá giải. Còn bọn người Liễu Bạch nhìn cánh cổng với ánh mắt kỳ lạ, trong mắt không hề có sự nghi hoặc và mơ hồ như những người khác.

- Có phải các vị rất muốn biết làm sao mới mở được những cảnh cổng này không?

Một giọng nói bình thản bỗng vang lên, rồi vô số ánh mắt quay sang nhìn, Lâm Động cũng nhìn về hướng đó, ánh mắt lập tức lạnh băng, vì kẻ vừa lên tiếng chính là Lâm Lang Thiên.

- Cánh cổng này không thể dùng sức mạnh mà mở được, vì muốn mở nó nhất định phải có chìa khóa.

Lâm Lang Thiên chắp tay sau lưng, ánh mắt nham nhiểm nhìn về phía Lâm Động.

- Mà chìa khóa để mở nó chính là bốn chiếc Viễn Cổ Bí Thược!

- Ồ!

Lời nói của Lâm Lang Thiên lập tức gây nên những hàng loạt tiếng xôn xao bàn tán, rồi tất cả cùng nhìn về phía Lâm Động với ánh mắt tham lam. Những người ở đây ai cũng biết trong tay Lâm Động có một chiếc Viễn Cổ Bí Thược.

- Hà hà, trong tay hắn có lẽ không chỉ có một chiếc Viễn Cổ Bí Thược. Hắn

đã đánh bại Thạch Khôn, thiết nghĩ Viễn Cổ Bí Thược trong tay Thạch Khôn cũng đã nằm trong tay hắn rồi.

Lâm Lang Thiên cười nham hiểm, rồi nhìn bọn người Liễu Bạch, Điền Chấn, nói:

- Bọn chúng ta liên thủ cướp Viễn Cổ Bí Thược của hắn, các ngươi thấy thế nào?

Nghe thấy thế, ánh mắt Điền Chấn lập tức tối lại, liếc nhìn Lâm Động không chút thiện ý, khóe miệng nhếch lên.

- Viễn Cổ Bí Thược?

Liễu Bạch cười cười, rồi nắm tay một cái, một chiếc chìa khóa cổ xưa xuất hiện, hắn uể oải nói:

- Trên đường đến đây vừa hay gặp Vương triều Hồng Hoang, vì thế tiện thể lấy Viễn Cổ Bí Thược của bọn họ rồi.

- Xem ra ta cũng không cần!

Diêm Sâm toàn thân áo đen liếc nhìn Lâm Động, bàn tay trắng nhợt thò ra, hắn cũng có một chiếc Viễn Cổ Bí Thược!

Hiển nhiên cái này là của Vương triều U Tuyền.

Những kẻ này hiển nhiên cũng đã có suy đoán, vì thế sau khi Viễn Cổ Bí Tàng được mở ra, bọn chúng đã động thủ đoạt lấy Viễn Cổ Bí Thược. Còn các Vương triều như Vương triều Ma Nham, hay Vương triều Hồng Hoang phí công tìm Viễn Cổ Bí Thược rồi.

Lâm Lang Thiên hiển nhiên cũng không ngờ Liễu Bạch và Diêm Sâm cũng có.

- Hắc hắc, Lâm Động, ngươi đắc tội với không ít người đâu. Ta đã nói rồi, sớm muộn gì ngươi cũng phải hối hận thôi!

Sắc mặt Điền Chấn lạnh băng bước ra, ánh mắt đầy sát khí nhìn Lâm Động, đưa tay ra, nói:

- Giao Viễn Cổ Bí Thược ra đây!

Hai nam tử phía sau Điền Chấn cũng đem theo hàn khí đứng gần lại phía sau Điền Chấn, mắt nhìn trừng trừng về phía Lâm Động. Xem ra bọn chúng cũng muốn cướp Viễn Cổ Bí Thược từ tay Lâm Động.

- Lâm Động, không muốn chết ở đây thì hãy ngoan ngoãn giao ra đây!

Lâm Lang Thiên cười lạnh, nói:

- Bất luận ngươi có thủ đoạn gì, với tình thế này người chắc chắn phải chết!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 527

Dùng Đến Tuyệt Chiêu

Không khí trong quảng trường như đông cứng lại, những ánh mắt với đủ mọi cảm xúc nhìn Lâm Động, có sự ham muốn, cũng có sự dè chừng.

- Lâm Động lại có thể khiến cả ba đại bá chủ ra tay.

Một số người nhìn về phía ba kẻ Điền Chấn, tuy không rõ thực lực của Lâm Lang Thiên, nhưng Bạo Lang Điền Chấn, Phá Sơn Phủ Tưởng Sơn và Thú Quyền Mục Thú, ai cũng là nhân vật nổi danh tại địa vực Tây Bắc. Người ở đây có lẽ đã biết Lâm Động từng đấu với Điền Chấn tại Đan Trận, nhưng hiện giờ lại có đến ba cường giả cấp cao đó.

Đối mặt với trận hình thế này, trong địa vực Tây Bắc có lẽ chẳng ai là không run rẩy.

Bọn người Liễu Bạch, Diêm Sâm cũng nhìn cảnh đó với ánh mắt kỳ lạ. Tuy bọn chúng không có ý định mượn gió bẻ măng, nhưng cũng không có ý định ra tay tương trợ. Hiển nhiên bọn chúng cũng tò mò về Lâm Động. Trước trận hình hùng hậu thế này rốt cuộc hắn có thể kháng cự đến mức nào?

Lâm Lang Thiên nhìn cảnh tượng đó, gương mặt hiện lên nụ cười nham hiểm. Tuy cuối cùng Liễu Bạch và Diêm Sâm không ra tay, nhưng trận thế này đủ để giải quyết Lâm Động rồi.

- Lâm Động, ngươi có hai Viễn Cổ Bí Thược, chỉ cần giao ra một cái ta sẽ không làm khó ngươi.

Kẻ mặc thú bào có ánh mắt sắc lạnh như dã thú nhìn Lâm Động bỗng nói.

Lâm Động dừng lại nhìn hắn một chút, có được khí thế này, ở địa vực Tây Bắc trừ Thú Quyền Mục Thú, một trong Tứ Đại Bá Chủ ra có lẽ không còn ai nữa.

Sự việc đến nước này có phần vượt ngoài dự liệu của Lâm Động. Trước đó hắn không thể ngờ Viễn Cổ Bí Thược ngoài việc mở được Viễn Cổ Bí Tàng ra còn có thể mở cả truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông.

Có tất cả bốn chiếc Viễn Cổ Bí Thược, mà riêng hắn đã có hai chiếc, nhìn từ góc độ nào đó, hắn bị số cường giả này vây lấy cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ. Dù gì ai cũng muốn có truyền thừa. Mà trong số những người có Viễn Cổ Bí Thược, Liễu Bạch và Diêm Sâm đều là nhân vật khó đối phó. Bọn người Mục Thú đương nhiên sẽ chọn đối tượng yếu hơn để đối phó. Mà trong mắt bọn chúng, Lâm Động kém xa bọn người Liễu Bạch.

- Hai chiếc Viễn Cổ Bí Thược!

Lâm Động nhìn hai cánh cổng sắt đóng chặt kia, mắt nheo lại. Tình hình lúc này, dù giao ra một chiếc Viễn Cổ Bí Thược thật thì cùng lắm cũng chỉ khiến một người trong số bọn người bọn chúng bỏ ý định động thủ, còn những kẻ khác, chắc chắn sẽ không cam tâm mà ra tay cướp đoạt chiếc còn lại của Lâm Động.

Lâm Động lúc này có hai sự lựa chọn, một là chủ động nộp một chiếc, để một trong bốn kẻ Điền Chấn rút lui, rồi hắn đấu với ba kẻ còn lại. Hai là không nộp cái nào hết rồi đấu với cả bốn bọn người bọn chúng. Hai kết quả này dường như chẳng có gì khác biệt trong mắt Lâm Động.

Hắn hơi nắm tay lại rồi ngẩng lên cười, nói:

- Bọn người ta vừa hay có hai người, có thể dùng được cả hai chiếc Viễn Cổ Bí Thược này!

Lời nói của Lâm Động lập tức gây nên hàng loạt tiếng xôn xao, một số người

không khỏi bị chấn động, ý của Lâm Động chính là sẽ quyết đấu với cả bốn người Điền Chấn. Tên này là loại không biết trời cao đất dày hay thật sự có bản lĩnh kinh người đây?

Ánh mắt của Mục Thú nhìn Lâm Động cũng tối lại, gương mặt dữ dằn, nói:

- Không biết tốt xấu!

- Ha ha, Mục Thú, ngươi hà tất phải phí lời với hắn. Tiểu tử này không phải loại ngông cuồng bình thường đâu. Hắn tự cho mình có bản lĩnh, thế là dám ngồi lên đầu bọn chúng ta. Loại người này không dạy cho bài học thì e người khác sẽ cười vào mặt bọn chúng ta.

Điền Chấn cười nham hiểm, nói.

Lâm Động lạnh lùng nhùn Điền Chấn, búng tay, một chiếc Viễn Cổ Bí Thược bay về phía Tiểu Viêm.

- Cầm lấy, lát nữa nếu có cơ hội thì mở cổng vào trong lấy truyền thừa. Ha ha, bảo bối như thế đương nhiên phải cho huynh đệ trong nhà, bọn người bọn chúng muốn hưởng sao, đừng mơ!

Nghe Lâm Động nói vậy, Tiểu Viêm hơi khựng lại, rồi gật đầu, cất Viễn Cổ Bí Thược đi, tay kia cầm lấy thiết côn, ánh mắt lóe lên hàn quang.

Lâm Động vặn vặn cổ, rồi thở ra một hơi, hắn biết trận chiến sắp tới sẽ là trận ác liệt nhất kể từ khi vào Chiến trường Viễn Cổ của mình.

- Ba vị, nếu hắn đã không biết điều thì động thủ thôi. Còn chuyện Viễn Cổ Bí Thược sẽ thuộc về ai đợi khi đoạt được đã rồi phân chia, thế được chứ?

Lâm Lang Thiên cười nhạt, nói.

- Lâm Động, lòng tham cũng phải có giới hạn, nếu không sẽ mất cả chì lẫn chài đó!

Nam tử đeo rìu sau lưng nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh băng, trầm giọng nói.

- Xin lỗi, những thứ này ta dùng tính mạng để đổi lấy, vì thế muốn lấy của ta không dễ vậy đâu.

Lâm Động bình tĩnh nói, không hề có ý rút lui trước trận thế đầy ngang ngược kia. Để có được Viễn Cổ Bí Thược, hắn đã bỏ ra không ít công sức, những kẻ kia muốn dùng sức ức hiếp người, đương nhiên hắn không thể chấp nhận.

- Nếu đã vậy thì đành hạ gục ngươi rồi tự bọn người ta đến lấy vậy!

Nam tử đeo rìu chậm chậm cầm lấy cây rìu, cây rìu rung lên, một đạo kình phong đầy bá đạo gây nên một vết nứt sâu trên mặt đất.

Ầm!

Vào khoảnh khắc thứ khí tức bá đạo đó bùng phát từ trong người Tưởng Sơn, Điền Chấn, Mục Thú và Lâm Lang Thiên cũng bước ra, ba luồng khí tức hùng hồn lan tỏa tạo ra thứ áp lực bài sơn đảo hải ập về phía Lâm Động.

Ba kẻ Điền Chấn, Mục Thú và Tưởng sơn đều là cường giả có thể xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ ba, trong phạm vi địa vực Tây Bắc thuộc tầng thứ cao nhất. Còn Lâm Lang Thiên cũng khá hung hãn, tuy chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn nhưng cũng có khả năng chống lại cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn. Nay bốn bọn người bọn chúng cùng ra tay, uy lực đó khiến không ít người tái mặt, vội vàng lùi ra xa.

Áp lực nặng nề bao trùm cả quảng trường, dưới sức ép đó sắc mặt Lâm Động cũng trở nên nặng nề.

Tiểu Viêm ở đằng sau cầm thiết côn, từ cổ họng truyền ra tiếng gầm rú, vô số đạo hắc quang không ngừng tỏa ra từ cơ thể, cuối cùng ngưng tụ lại bên ngoài

thành hình một con Yêu hổ khổng lồ, con Yêu hổ ấy không ngừng gầm rú, sát khí hung bạo tràn ngập khắp nơi.

- Giết!

Một âm thanh hung bạo trầm đục phát ra từ cổ họng Tiểu Viêm, nhưng khi Tiểu Viêm định xông lên thì Lâm Động lại đưa ta ra ngăn lại.

Tay Lâm Động vừa đưa ra, sự hung bạo trong mắt Tiểu Viêm lập tức giảm xuống, tuy không biết vì sao Lâm Động lại ngăn cản nhưng Tiểu Viêm cũng dừng lại.

- Ta đã nói rồi, Viễn Cổ Bí Thược là thứ ta phải liều chết mới có được, các ngươi muốn ta chủ động giao nộp không dễ đâu!

Lâm Động hơi nhìn xuống, giọng trầm xuống, mơ hồ có hàn ý lạnh thấu xương lan tỏa.

- Giờ ngươi cũng có tư cách để nói sao?

Điền Chấn cười lạnh, ba người trong Tứ Đại Bá Chủ địa vực Tây Bắc cùng ra tay, tiêu diệt Lâm Động dễ như trở bàn tay, vậy mà hắn lại nói những lời như thế, rõ ràng là nực cười.

- Hừ!

Phía sau Điền Chấn, Tưởng Sơn và Mục Thú cùng hừ một tiếng, nguyên lực ngày một mạnh mẽ, dường như bọn chúng muốn dựa vào sự dung hợp của khí tức để chấn áp Lâm Động.

Lâm Lang Thiên khoanh tay trước ngực, nhìn Lâm Động với vẻ giễu cợt, hắn muốn xem xem trước cục diện thế này Lâm Động có thể làm được gì.

Trên quảng trường, kể cả bọn người Liễu Bạch, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Lâm Động, hiển nhiên bọn họ cũng muốn biết Lâm Động rốt cuộc sẽ ứng

phó như thế nào.

Trước bao ánh mắt chăm chú, Lâm Động nắm tay vào, cây Thiên Lân Cổ Kích xuất hiện trong tay.

Cùng lúc đó, trên tay kia, cây Thiên Ngạc Cốt Thương cũng hiện ra, cắm thẳng xuống mặt đất phía trước.

Ánh mắt Lâm Động sắc lạnh, tay vỗ mạnh lên thân Thiên Lân Cổ Kích, một đạo huyết dịch màu vàng kim bỗng nhiên bắn ra, ngay sau đó, cây cổ kích lập tức tối sầm lại, tựa như mất đi linh tính vậy.

Lấy ra huyết dịch ẩn trong Thiên Lân Cổ Kích, Lâm Động lật tay, một vầng huyết cầu màu đen hiện ra, chính là huyết mạch Viễn Cổ Ma Long Khuyển mà Lâm Động có được từ di tích Bát Cực Tông.

Rõ ràng Lâm Động đang chuẩn bị dùng hai loại huyết mạch Viễn Cổ để gọi ra linh hồn Viễn Cổ Thiên Ngạc bên trong Thiên Ngạc Cốt Thương.

Đối mặt với bốn đối thủ khó nhằn, Lâm Động cũng phải dùng đến tuyệt chiêu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 528

Triệu Hồi Viễn Cổ Thiên Ngạc

Hai đạo huyết mạch lưu động trong bàn tay Lâm Động, từ trên đó không ngừng lan tỏa ra những luồng sức mạnh cuồng bạo.

- Tế Linh!

Ánh mắt lạnh băng, Lâm Động bỗng hét lên, hai đạo huyết mạch Viễn Cổ bắn lên thân Thiên Ngạc Cốt Thương.

Phụt phụt!

Sau khi hai đạo huyết mạch đó chui vào cây Thiên Ngạc Cốt Thương, sức mạnh cuồng bạo cũng nhanh chóng chảy vào, thân cây thương đang tái nhợt bỗng hiện lên những đường vân đỏ tựa như mạch máu.

U u!

Đột nhiên trong lúc ấy, cây Thiên Ngạc Cốt Thương chợt phát ra những tiếng u u, đường vân đỏ ngày một rõ ràng, nhìn giống như có thứ gì đó đáng sợ muốn phá thương bay ra.

Hành động đột ngột này của Lâm Động rõ ràng vượt khỏi sự dự liệu của tất cả. Ngay bọn người Liễu Bạch, Diêm Sâm cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, trong lòng bọn chúng cũng rất muốn biết Lâm Động định làm gì.

- Tên tiểu tử này quá cổ quái, đừng để hắn có thời gian, động thủ đi!

Điền Chấn không biết Lâm Động định làm gì nhưng hắn cũng cảm thấy có

nguy hiểm, liền hét lên, bay ra trước, tung quyền về phía Lâm Động.

Keng!

Kình phong cuồng bạo khi còn cách Lâm Động khoảng một trượng thì một thân hình to lớn xuất hiện, thiết côn màu đen cùng áp lực hung hãn đã đánh tan đạo kình phong kia.

- Ba vị, hắn không dễ đối phó, nếu cứ chần chừ e bọn chúng ta sẽ phải hối hận!

Thấy Tiểu Viêm đầy hung hãn xuất hiện, ánh mắt Điền Chấn lạnh lẽo, hét lên.

- Ha ha, nếu thật sự có hứng thú với truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông thì phải dọn dẹp Lâm Động trước.

Lâm Lang Thiên nhìn hai người Mục Thú cười nhạt. Trong bốn kẻ, có thể nói hắn là kẻ hiểu Lâm Động nhất. Chỉ trong mấy năm, một kẻ xuất thân từ Phân gia nhỏ bé đã từng bước đuổi kịp và vượt qua hắn, nhân vật như vậy dù Lâm Lang Thiên có tỏ ra coi thường thì hắn cũng không thể không thừa nhận đối thủ này vô cùng khó đối phó.

Mục Thú và Tưởng Sơn nhìn Lâm Lang Thiên lạnh lùng. Tuy nói bốn bọn người bọn chúng đang hợp tác nhưng sự hợp tác ấy vô cùng yếu ớt. Bọn chúng đều hiểu, một khi giải quyết được Lâm Động, đối tượng tiếp theo mà mình cần phải đối phó chính là ba người còn lại trong bọn chúng!

Đương nhiên nhiệm vụ cấp bách hiện nay đúng là phải giải quyết Lâm Động!

Ba thân hình gần như đồng thời bay tới, nguyên lực cuồng bạo cuồn cuộn trong không gian.

- Phá Sơn Mâu Nhẫn!

- Cuồng Sư Quyền!

- Bát Hoang Đế Thủ!

Rõ ràng cả ba đều không có ý định để cuộc chiến kéo dài, vừa ra tay là dùng vũ kỹ tuyệt đỉnh. Lập tức, ba đạo vũ kỹ hung hãn dị thường gào thét bay ra lao thẳng tới Tiểu Viêm đang đứng trước Lâm Động.

- Thiên Ma Thần Biến, Hổ Tiếu Biến!

Đối mặt với công kích mạnh mẽ của ba kẻ đó, ánh mắt Tiểu Viêm cũng trở nên nặng nề, thân hình to lớn hơi rung lên, năng lượng dồi dào màu đen trào dâng như thủy triều, rồi hình thành nên một con Yêu hổ hắc quang khổng lồ bên ngoài cơ thể Tiểu Viêm.

Grào!

Con Yêu hổ hắc quang gầm lên một tiếng, Tiểu Viêm bước chân tới, tung ra một quyền, luồng khí hung bạo ngưng tụ trên cơ thể cùng con Yêu hổ hắc quang lao về phía trước.

Ầm!

Trước bao ánh mắt đang nhìn, Yêu hổ hắc quang với tư thái hung hãn lao thẳng về ba luồng công kích mạnh mẽ kia.

Những đường vân năng lượng tỏa ra từ nơi tiếp xúc, thân thể Tiểu Viêm cũng rung lên dữ dội, kình phong lan tới cơ thể hắn phát ra vô số những tiếng nổ trầm. Nhưng cũng may thân thể hắn vốn cứng cáp, lực phòng ngự rất lớn, vì thế kình phong cuồng bạo đã bị chặn lại hết.

Tuy nhiên, dù đã miễn cưỡng chặn lại được nhưng hắn vẫn bị thối lui vài bước. Mặt đất để lại những vết sâu hoắm, khí huyết trong người cũng sục sôi kịch liệt.

Tiểu Viêm có huyết mạch Thiên Ma Yêu Hổ, nhưng dù sao vẫn có khoảng cách với bọn người Điền Chấn. Huống hồ bọn chúng lấy ba chọi một, đương nhiên có phần gian nan.

- Hừ, để xem ngươi đỡ được mấy lần!

Điền Chấn cười nham hiểm, không cho Tiểu Viêm chút thời gian nghỉ ngơi, thân hình bay tới, rồi ba kẻ Lâm Lang Thiên cũng theo sát sau, vũ kỹ mạnh mẽ oanh kích Tiểu Viêm như vũ bão.

- Grào!

Cổ họng Tiểu Viêm phát ra tiếng gầm trầm đục, ánh hắc quang như ngưng tụ lại thành một tấm quang giáp, thiết côn múa ra vô số côn ảnh. Đối mặt với công thể của bốn kẻ Điền Chấn, hắn không hề có ý định thối lui. Hắn biết Lâm Động cần thời gian để triệu hồi linh hồn của Viễn Cổ Thiên Ngạc.

Rầm rầm rầm!

Công kích cuồng bạo được triển khai, Tiểu Viêm phải chịu vô số công kích, trên người thậm chí cũng đã xuất hiện vết máu.

Dù chống cự có phần miễn cưỡng nhưng ánh mắt Tiểu Viêm càng ngày càng đỏ ngầu, có cảm giác như một đầu dã thú đang nổi điên.

Nguyên lực trên ngực Tiểu Viêm bỗng bùng nổ, xung kích lực đáng sợ khiến cả thân hình đồ sộ của Tiểu Viêm cũng phải loạng choạng, nơi khóe miệng có vết máu tươi chảy ra.

Bàn tay to lớn của Tiểu Viêm quệt vết máu chảy ra trên mặt, nhìn bốn kẻ Lâm Lang Thiên nở nụ cười, nụ cười đó khiến người ta phải lạnh xương sống.

Nhưng khi Tiểu Viêm chuẩn bị xông tới thì một bàn tay từ phía sau khẽ vỗ vai hắn, giọng Lâm Động vang lên:

- Để đó ta!

Tiểu Viêm khựng người lại, rồi mắt ánh lên vẻ vui mừng. Hắn quay lại, vừa hay nhìn thấy nụ cười trên mặt Lâm Động. Lúc này cây Thiên Ngạc Cốt Thương đã đỏ rực, một chùm sáng màu đỏ như huyết dịch đang lan tỏa ra từ thân cây thương.

- Thành công rồi!

Nghe thấy tiếng gầm gừ cổ xưa phát ra từ trên Thiên Ngạc Cốt Thương, Tiểu Viêm thở phào nhẹ nhõm.

- Lâm Động, lúc này mà ngươi vẫn ngoan cố sao? Ngoan ngoãn giao Viễn Cổ Bí Thược ra đây có lẽ ta sẽ tha mạng cho!

Điền Chấn nhìn cây Thiên Ngạc Cốt Thương, cười lạnh rồi nói.

- Đánh sướng tay rồi phải không?

Lâm Động nhìn những vết thương trên người Tiểu Viêm, miệng nở nụ cười, nụ cười đó lạnh lẽo và mang sát ý vô cùng tận.

- Giờ đến lượt ta!

Lâm Động chầm chậm nắm lấy cây Thiên Ngạc Cốt Thương đỏ rực, rồi đập mạnh xuống mặt đất.

Rầm!

Một vòng tròn sức mạnh cùng với những tiếng gầm gừ đầy cuồng bạo lan tỏa ra.

- Thứ sức mạnh này… Sắc mặt Liễu Bạch và Diêm Sâm cùng biến đổi, rồi nhìn cây Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động với ánh mắt trầm trọng.

- Giết hắn đi!

Bốn kẻ Điền Chấn cũng biến sắc, sự bất an ngày một lan rộng, rồi không hẹn cùng hét lên, cả bốn lao tới như tia chớp, công kích cuồng bạo ập về phía Lâm Động.

- Viễn Cổ Thiên Ngạc, ra đi!

Lâm Động nhìn bốn thân ảnh kia với ánh mặt thản nhiên, ánh mắt dần chuyển sang cây Thiên Ngạc Cốt Thương, hét lớn.

Ầm!

Một cột quang trụ khổng lồ bỗng bắn ra từ trên Thiên Ngạc Cốt Thương, chớp mắt đã lan tỏa toàn bộ bầu trời trên quảng trường.

Tất cả ánh mắt lập tức nhìn lên bầu trời đỏ rực!

- Grào!

Huyết quang nhanh chóng ngưng tụ, một đạo thân ảnh khổng lồ dần xuất hiện trong vầng huyết quang, tiếng gầm rú vang vọng, lan tỏa một thứ sức mạnh đáng sợ.

Lúc ấy, bốn kẻ Lâm Lang Thiên đang lao tới bỗng như bị đóng băng, ánh mắt không tin nổi nhìn bầu trời, sức mạnh đó tuyệt đối đủ để sánh với cường giả Tam Nguyên Niết Bàn a!

- Hắn… Liễu Bạch và Diêm Sâm cũng thở hắt ra, ngay đến bọn chúng cũng cảm thấy một sự nguy hiểm chí mạng từ thân hình to lớn kia.

Không ai có thể ngờ trong tay Lâm Động lại có được thứ vũ khí lớn mạnh thế này!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 529

Uy Lực Của Thiên Ngạc

Grào!

Tiếng gầm trầm đục mà cổ xưa vang ra từ huyết quang đang lan tràn khắp nơi. Rồi thân ảnh to lớn đó dường như động đậy, huyết quang nhạt dần, cuối cùng thứ to lớn đó dần hiện ra trước mắt tất cả mọi người.

Khi thân hình đó xuất hiện rõ ràng, cả quảng trường đều phát ra những tiếng hít vào một hơi khí lạnh.

Đó là con cự ngạc huyết sắc khổng lồ to đến trăm trượng, toàn thân là một màu đỏ tươi, trên thân thể nó là nhiều tầng huyết giáp, bề mặt da dẻ sần sùi, thậm chí có gai nhọn nhô ra, nhìn giống như cỗ máy tàn sát được trang bị vũ trang vậy.

Trên cái đầu đỏ chói là một cái sừng màu đen, trên đó dường như có một đạo huyết quang đang di chuyển, lan tỏa ra một thứ sức mạnh đáng sợ.

Con cự ngạc Viễn Cổ như bước ra từ thời Hồng Hoang xuất hiện trong ánh huyết quang, từ trên cao nhìn xuống, trong khoang mắt tràn ngập những tia sáng hung tàn.

Đây chính là linh hồn của Viễn Cổ Thiên Ngạc, Lâm Động dùng sức mạnh của hai đạo huyết mạch Viễn Cổ cuối cùng cũng triệu hồi được nó ra từ trong Thiên Ngạc Cốt Thương.

- Đây… đây là thứ gì?

Bốn kẻ Điền Chấn lúc này thân hình như đông cứng, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn cảnh tượng đó. Thân hình to lớn xuất hiện trong ánh huyết quang đã khiến huyết dịch của bọn chúng như đông đặc lại.

Sắc mặt bọn chúng đều có phần tái nhợt, bọn chúng có thể cảm nhận được một sức mạnh cực kỳ nguy hiểm từ huyết ảnh khổng lồ đó, sức mạnh ấy ngang ngược hơn bọn chúng không biết bao nhiêu lần.

- Sao có thể?

Lâm Lang Thiên hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén nhịp tim đang đập điên cuồng trong lòng ngực, sắc mặt tối sầm lại. Lâm Động gần như đã phá hỏng hết mọi kế hoạch của hắn, tuy vẫn chưa giao đấu với thứ to lớn kia, nhưng chỉ từ cảm giác, e là cả bốn người bọn hắn liên thủ cũng khó lòng đánh bại được nó.

Vốn dĩ hắn nghĩ lần này dựa vào sức mạnh của bốn người sẽ triệt để giải quyết được Lâm Động trong Viễn Cổ Bí Tàng, nhưng biến cố bất ngờ này rõ ràng đã khiến mọi chuyện thay đổi hoàn toàn.

- Ực!

Bọn người Điền Chấn, Mục Thú đều nuốt nước bọt, nhìn thân hình to lớn trong ánh huyết quang kia, bọn chúng cũng cảm thấy da đầu tê dại đi. Đến giờ bọn chúng mới hiểu tại sao Lâm Động không hề sợ hãi trước sự liên thủ của bốn bọn người bọn chúng. Thì ra hắn có thứ đáng sợ thế này.

- Đây là Viễn Cổ Thiên Ngạc?

Liễu Bạch và Diêm Sâm cùng nhìn chăm chú về thân ảnh khổng lồ kia, dường như nhãn lực của hai kẻ này không tệ, nhìn một lúc cuối cùng lẩm bẩm nói.

- Sao Lâm Động có thể triệu hồi được Viễn Cổ Thiên Ngạc? Nghe nói thứ Yêu thú hung hãn này là tồn tại vô cùng ngang ngược thời Viễn Cổ.

Một cường giả đứng sau lưng Liễu Bạch kinh hãi nói, ngữ khí vẫn đầy kinh ngạc.

- Đây không phải là Viễn Cổ Thiên Ngạc thật sự, mà là linh hồn Thiên Ngạc còn lưu lại!

Liễu Bạch lắc đầu, nói:

- Nếu là Thiên Ngạc thật sự thì hắn cũng chẳng cần tham gia Bách Triều Đại Chiến làm gì… Thứ này một khi được gọi ra, còn kẻ nào dám đấu với hắn? Dù là Vương triều Siêu cấp cũng phải sợ xanh mặt.

- Nhưng dù là linh hồn thì cũng là thứ khá lợi hại. Không biết rốt cuộc hắn có từ đâu?

Mục Hồng Lăng hơi mím môi, tuy vẻ mặt không hốt hoảng như những kẻ khác, nhưng nhìn nhịp thở cũng đủ biết sự chấn động trong lòng nàng ta.

- Ha ha, ta đã nói Lâm Động không đơn giản. Bốn kẻ bọn Điền Chấn tưởng dùng số lượng là chế phục được hắn, nhưng không ngờ hắn lại quá khó nhằn… Cuối cùng tự hại mình thôi!

Liễu Bạch cười nhạt, nói.

Mục Hồng Lăng khẽ gật đầu, đôi mắt như hoa đào chăm chú nhìn thanh niên cầm cây trường thương huyết sắc trong ánh tịch dương kia. Con người này tuy chỉ đến từ Vương triều Hạ cấp, nhưng những việc hắn làm ra, ngay cường giả của một số Vương triều Cao cấp cũng không làm được.

- Ngạc nhiên đủ rồi thì nếm thử nó đi!

Lâm Động bỗng khẽ vặn tay, ánh mắt chế giễu nhìn bốn kẻ Lâm Lang Thiên, sắc mặt đang tái nhợt đằng kia. Hắn cũng không nói nhiều, linh hồn Thiên Ngạc ở giữa huyết quang giơ ra một bàn chân vuốt sắc đầy vảy lân màu đỏ lao về phía bốn kẻ Điền Chấn.

Móng vuốt huyết sắc biến thành huyết quang xé tan không gian lao tới, những nơi nó đi qua đều để lại những vệt hằn đỏ.

Tốc độ của linh hồn Thiên Ngạc khó lòng tưởng tượng nổi, ngay bọn người Điền Chấn cũng chỉ thấy một vệt sáng lóe lên, rồi cảm giác nguy hiểm đột ngột tăng mạnh, toàn thân nổi hết gai ốc.

Ầm!

Nguyên lực hùng hồn dường như ngay tức khắc bùng phát từ trong cơ thể bốn kẻ Điền Chấn, trước cảm giác nguy hiểm đó bọn chúng không dám chậm trễ.

Thân thể cả bốn người đều có ánh kim quang tràn ra. Điền Chấn, Mục Thú, Tưởng Sơn đều biến thúc động Kim Thân Tráo đến cực hạn, cả ba được bao bọc trong ánh kim quang, vô cùng kiên cố. Lâm Lang Thiên giờ chỉ là Nhất Nguyên Niết Bàn, vẫn chưa ngưng tụ được sức mạnh Niết Bàn Kim Thân thành Kim Thân Tráo, nhưng toàn thân hắn cũng chói sáng ánh kim quang, không biết là thủ đoạn gì.

Khi cả bốn đang cố gắng phòng ngự thì móng vuốt của linh hồn Thiên Ngạc đã ập tới, rồi trước bao ánh mắt chăm chú, đập thẳng xuống ánh kim quang kia.

Keng!

Âm thanh giòn tan vang vọng khắp quảng trường, ngay sau đó là hàng loạt tiếng nổ khủng khiếp.

Ánh sáng phát ra tứ phía, Kim Thân Tráo có vẻ mạnh mẽ, dưới móng vuốt của Viễn Cổ Thiên Ngạc chỉ duy trì được chốc lát rồi ngay sau đó nổ tan tành trước bao ánh mắt kinh hoàng.

Uỳnh uỳnh!

Bốn đạo thân ảnh bắn ngược trở ra, tạo nên trên mặt đất bốn đường sâu hoắm, cuối cùng dừng lại ở mé ngoài quảng trường.

- Phụt!

Khi thân hình dừng lại, kình khí trong cơ thể bùng phát, cả bốn nhất thời hộc máu, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Trên quảng trường, nhìn thấy bộ dạng thảm hại của bọn người Điền Chấn, tất cả trở nên im lặng, một vài người cơ mặt giật giật. Dù khi linh hồn Thiên Ngạc xuất hiện, bọn họ đã đoán được kết cục này, nhưng khi nó xảy ra thật thì bọn họ phát hiện mình không thể bình tĩnh như tưởng tượng.

Đó là ba cường giả hàng đầu có tư cách xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ ba a!

Nhân vật như Điền Chấn, nếu có đủ thời gian, chưa biết chừng còn có thể có tư cách gia nhập Niết Bàn Bảng, trở thành cường giả ai cũng phải ngưỡng vọng. Nhưng lúc này, cả ba liên thủ lại bị Lâm Động ép đến bước đường này!

Ánh mắt ba kẻ Điền Chấn đầy kinh hãi, ngẩng lên nhìn Lâm Động cách đó không xa, sự sợ hãi lên rõ ràng trong mắt.

- Ta không giết các ngươi, cút ra khỏi đây!

Lâm Động dùng ánh mắt lạnh thấu xương nhìn ba kẻ Điền Chấn.

- Lâm Động, ta thuộc Vương triều Đại Càn, ta không tin ngươi dám động đến ta!

Sắc mặt Điền Chấn vừa xanh vừa trắng, quát lên.

- Vương triều Đại Càn? Đó là Vương triều Siêu cấp đó. Điền Chấn có quan hệ với bọn họ sao?

Lời của Điền Chấn đã khiến mọi người xung quanh đều thốt lên kinh ngạc.

- Ta không muốn nói lần thứ hai!

Ánh mắt Lâm Động sắc lạnh, linh hồn Thiên Ngạc lại giơ ra móng vuốt đỏ rực, sát ý lập tức dâng tràn.

- Ngươi!

Cảm nhận được sát ý từ Lâm Động, Điền Chấn tái mặt, hắn biết nếu còn chống lại e là Lâm Động sẽ không nương tay mà hạ sát thủ.

- Lâm Động, hôm nay bọn ta nhận thua. Ân oán này bọn ta sẽ đòi lại sau!

So với Điền Chấn, Mục Thú và Tưởng Sơn biết điều hơn nhiều. Tình hình này nếu còn tiếp tục chắc chắn không thể đánh lại được Viễn Cổ Thiên Ngạc, nếu thế chi bằng từ bỏ. Vì thế hai người đứng dậy, để lại một câu rồi lập tức quay người đi khỏi quảng trường.

- Coi như ngươi giỏi! Cứ đợi đấy!

Thấy bọn người Mục Thú bỏ đi, sắc mặt Điền Chấn tím tái lại, cuối cùng cắn răng không cam tâm ra khỏi quảng trường.

Mọi người thấy cảnh một lời nói khiến tam đại bá chủ phải bỏ đi, đều thầm tặc lưỡi, quả nhiên Lâm Động không dễ động vào.

- Hừ, Lâm Động, ngươi cũng nhớ lấy, giữa bọn chúng ta còn chưa xong đâu!

Lâm Lang Thiên lúc này mang theo sắc mặt khó coi đứng dậy. Ba kẻ Điền Chấn phải bỏ đi, hắn chỉ còn một mình, xem ra cũng phải rút lui.

Thế nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị đi thì Lâm Động cười lạnh lùng, hắn ngẩng lên nhìn Lâm Lang Thiên, giọng nhẹ nhàng như đầy sát ý:

- Bọn họ có thể đi, nhưng ngươi thì không!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 530

Sát Tâm

Bọn họ đi được, còn ngươi thì không!

Khi giọng nói của Lâm Động vang lên trong quảng trường, Lâm Lang Thiên đang định lùi về phía sau bỗng nhiên dừng lại, trên gương mặt tuấn dật của hắn lúc này cũng hiện lên vẻ lạnh lẽo âm u.

So với ba người bọn Điền Chấn, kẻ Lâm Động thật sự coi là đại họa vẫn là Lâm Lang Thiên. Với gã đồng bạn cùng đến từ Vương triều Đại Viêm này, hiển nhiên hắn hiểu rất rõ ràng.

Trong cơ thể Lâm Lang Thiên có một đạo Nguyên thần thần bí, nếu cứ mặc kệ chắc chắn thành tựu của hắn sẽ không thấp. Ân oán giữa hai bên như nước với lửa, chỉ cần có cơ hội chắc chắn Lâm Lang Thiên sẽ không hề do dự mà mượn gió bẻ măng như hôm nay.

Vì thế, kẻ địch như vậy chắc chắn phải diệt trừ, nếu không sau này càng khó xử lý hơn!

Tuy Lâm Động cũng biết bọn người Điền Chấn rất phiền phức, nhưng lúc này dù hắn có linh hồn Thiên Ngạc thì cũng rất khó giết được cả bốn người. Huống hồ trong cơ thể Lâm Lang Thiên còn có sự trợ giúp của Nguyên thần kia. Để bảo đảm phiền phức lớn nhất được trừ bỏ, đành phải bỏ qua bọn người Điền Chấn.

Lúc này, bọn người Liễu Bạch, Diêm Sâm cũng rất kinh ngạc, nhìn có vẻ như Lâm Động và Lâm Lang Thiên có ân oán rất sâu sắc.

- Lâm Động, ngươi tưởng mình có thứ này là có thể làm gì ta sao?

Trước rất nhiều ánh mắt kinh ngạc, ánh mắt Lâm Lang Thiên cũng trở nên âm u, hắn cười lạnh, nói.

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, không nói nhiều, tâm thần khẽ động, linh hồn Thiên Ngạc lập tức gào thét, móng vuốt huyết sắc đem theo sức mạnh cuồng bạo lao về phía Lâm Lang Thiên.

- Bát Hoang Đế Thủ!

Thấy linh hồn Thiên Ngạc ra tay, vẻ mặt Lâm Lang Thiên biến sắc, nhưng không dám chậm trễ, nguyên lực nhanh chóng ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ.

Ầm!

Bàn tay nguyên lực đập lên móng vuốt của linh hồn Thiên Ngạc nhưng chỉ duy trì được trong thoáng chốc rồi nhanh chóng nổ tung, khí kình cuồng bạo đánh bật Lâm Lang Thiên ra mấy chục mét, nguyên khí trong cơ thể cuộn trào.

- Mục Sư, giúp ta một tay, hôm nay ta phải băm vằm hắn ra thành trăm mảnh!

Lâm Lang Thiên bạo nộ, thầm hét lên trong đầu.

- Ngươi không phải đối thủ của hắn, thoát thân càng sớm càng tốt, muốn báo thù sau này rồi nói!

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên trong đầu, chính là Nguyên thần thần bí.

- Lần trước đã chạy rồi, giờ sao có thể lại chạy tiếp?

Nghe thế, trong đầu Lâm Lang Thiên gào thét. Hắn là con người cao ngạo, nhưng suốt một năm nay, Lâm Động đã vượt hắn hết lần này đến lần khác. Lần trước phải chạy đã khiến hắn vô cùng xấu mặt, lần này thực lực tăng cao, lẽ nào

vẫn phải chạy?

- Lâm Động không đơn giản như ngươi tưởng. Dù ta ra tay cũng không thể giết được hắn. Nếu ngươi cố chấp thì hậu quả không lường được đâu!

Nguyên thần kia vẫn lạnh lùng nói.

Rắc rắc!

Cặp mắt Lâm Lang Thiên đỏ ngầu, hai bàn tay nắm chặt, phát ra những tiếng răng rắc. Cuối cùng hắn không cam tâm gật gật đầu. Nhưng oán hận với Lâm Động có lẽ đã đến mức không thể hình dung nổi.

Thấy Lâm Lang Thiên nhẫn nhịn, Nguyên thần thần bí lúc này mới gật gù, nói:

- Ta sẽ bảo đảm cho ngươi thoát an toàn. Tuy Lâm Động khó nhằn nhưng ta muốn bảo vệ ngươi rời khỏi đây thì hắn không ngăn được đâu!

Uỳnh!

Vừa dứt lời, thân thể Lâm Lang Thiên bỗng rung lên, ánh mắt toát lên ánh sáng quỷ dị, một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ bùng phát từ trong cơ thể hắn.

Khí tức bùng phát, năng lượng cuồng bạo hình thành quanh nắm đấm của hắn, rồi hung hăng oanh kích về phía móng vuốt linh hồn Thiên Ngạc.

Ầm!

Những đường vân gợn sóng của kình phong lan tỏa trong không trung. Nhưng lần này Lâm Lang Thiên không hề bị trọng thương, hắn chỉ loạng choạng lùi mấy bước, chặn được một chiêu của Thiên Ngạc.

Cảnh tượng đó gây nên không ít tiếng xôn xao. Ngay cả Liễu Bạch, Diêm Sâm cũng vô cùng kinh ngạc. Thực lực của linh hồn Thiên Ngạc có thể sánh

ngang với cường giả Tam Nguyên Niết Bàn, ngay cả bọn chúng cũng phải dùng toàn lực mới chặn lại được. Không ngờ Lâm Lang Thiên thực lực chỉ Nhất Nguyên Niết Bàn mà làm được điều đó.

- Nghe nói Lâm Lang Thiên và Lâm Động đều là người Vương triều Đại Viêm nhưng quan hệ như nước với lửa!

Mục Hồng Lăng chăm chú nhìn hai người trên không trung, khẽ nói.

- Hửm? Xem ra Vương triều Đại Viêm cũng thật là vùng đất phong thủy. Chỉ là Vương triều Hạ cấp mà xuất hiện hai kẻ bất phàm thế này, thật đáng ngạc nhiên!

Liễu Bạch kinh ngạc, nói.

Mục Hồng Lăng khẽ gật đầu, thực lực kinh người mà Lâm Lang Thiên bỗng thể hiện này, cũng xứng đáng là nhân tài ưu tú trong Vương triều Cao cấp rồi, huống hồ là Lâm Động, người càng nổi bật hơn.

- Cuối cùng cũng ra tay rồi sao?

Có lẽ những người khác không biết lý do, nhưng Lâm Động thì quá rõ, chắc chắn có quan hệ đến Nguyên thần trong người Lâm Lang Thiên. Nguyên lực hùng hồn bao phủ quanh người hắn, ánh sáng màu xám ngưng tụ trong mắt rất lạnh lùng và quỷ dị.

- Lâm Động, để xem ngươi làm thế nào mà giết được ta?

Lâm Lang Thiên nhếch mép, cười lạnh.

Nhờ vào sức mạnh của Nguyên thần, gần như hắn tạm thời đạt được đến mức Tam Nguyên Niết Bàn, linh hồn Thiên Ngạc cũng khó mà giết hắn được.

Lâm Động nheo mắt, không thể không thừa nhận, thực lực Lâm Lang Thiên lúc này tăng quá nhiều.

- Lâm Động, cần ta ra tay không?

Tiểu điêu lên tiếng.

- Không cần, ta vẫn ứng phó được!

Lâm Động khẽ lắc đầu từ chối. Tiểu điêu mới có Sinh Tử Chuyển Luân Đan, chưa nên xuất hiện thì hơn. Giờ là thời điểm quan trọng, chỉ cần Tiểu điêu phục hồi nhục thể, thực lực sẽ tăng mạnh, vượt trội hẳn hiện nay. Cũng vì thế mà Lâm Động không muốn Tiểu điêu xảy ra bất cứ việc gì ngoài mong muốn.

- Dù ngươi có mượn sức của ai thì hôm nay ngươi cũng không thoát được đâu!

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng, bàn tay bỗng đưa ra, linh hồn Thiên Ngạc gầm rú, trảo phong ập xuống Lâm Lang Thiên.

Ầm ầm ầm!

Lâm Lang Thiên lập tức vận nguyên lực, nhờ có Nguyên thần trợ giúp, hắn đã đỡ được hết công kích của linh hồn Thiên Ngạc.

Tất cả mọi người nhìn Lâm Lang Thiên bỗng như có thần tiên trợ giúp, sắc mặt đầy kinh ngạc. Lâm Lang Thiên trước đó không đỡ nổi một trảo của linh hồn Thiên Ngạc, vậy mà giờ… sự thay đổi này thật sự quá nhanh!

- Ha ha, ta đã nói ngươi không giết được ta đâu. Có điều Lâm Động ngươi cũng đừng quá đắc ý, lần này coi như ngươi may mắn, lần sau gặp lại ta sẽ không cho ngươi ngóc đầu dậy đâu!

Lâm Lang Thiên ngửa mặt cười lớn, rồi thối lui.

- Lần này ta sẽ không cho ngươi cơ hội ngóc đầu dậy!

Lâm Động chủ động lao tới chỗ Lâm Lang Thiên.

- Muốn chết hả?

Thấy Lâm Động xông tới, ánh mắt Lâm Lang Thiên lạnh băng. Giờ thực lực của hắn có thể sánh với Tam Nguyên Niết Bàn, Lâm Động chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

- Mau chạy đi, tiểu tử đó không đơn giản như ngươi nghĩ đâu!

Trong đầu Lâm Lang Thiên, giọng nói của Nguyên thần kia bỗng vang lên.

- Mục Sư, ngươi đánh giá hắn quá cao rồi đấy. Với trạng thái hiện giờ của ta, hắn có thể làm gì chứ? Hơn nữa chỉ cần giết hắn là linh hồn Thiên Ngạc cũng biến mất. Đến lúc đó chưa biết chừng còn có cơ hội lấy được truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông! Cơ hội ngàn năm có một này sao có thể bỏ qua?

Lâm Lang Thiên lạnh lùng nói.

Nghe Lâm Lang Thiên nói vậy, dường như Nguyên thần kia cũng khựng lại. Nếu Lâm Động cứ trốn ở một bên điều khiển linh hồn Thiên Ngạc thì quả đúng là bọn chúng không thể làm gì. Nhưng hắn xông tới thế này, chưa biết ai sẽ chết trong tay ai… Xoẹt!

Chớp mắt Lâm Động đã xuất hiện trước mặt Lâm Lang Thiên. Thấy vậy nguyên lực Lâm Lang Thiên cuộn trào, tung một quyền ra.

- Nếu ngươi đã muốn chết thì ta cũng cho ngươi toại nguyện!

Nguyên lực cuồng bạo cuồn cuộn từ nắm đấm của Lâm Lang Thiên, thanh thế này khiến cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn cũng phải sợ hãi.

Thế nhưng đối mặt với công kích đó, Lâm Động chỉ cười giễu cợt.

- Phụt!

Khi Lâm Lang Thiên thấy bất an khi nhìn nụ cười của Lâm Động, hắn bỗng

nhìn thấy một ngọn lửa quỷ dị màu đen chui ra từ bàn tay Lâm Động.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy ngọn lửa đó, tay chân Lâm Lang Thiên bỗng lạnh toát.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 531

Trảm Sát?

Niết Bàn Ma Viêm?

Vô số những tiếng kêu kinh hãi gần như vang lên cùng một lúc. Bất luận là Liễu Bạch, Diêm Sâm hay Lâm Lang Thiên, khi ngọn lửa màu đen đó xuất hiện, trên gương mặt kẻ nào cũng đầy vẻ hãi hùng.

Bọn chúng đều không hề xa lạ với ngọn lửa này, đây là thứ khủng bố chỉ xuất hiện ở Niết Bàn Kiếp lần thứ ba trở đi. Tuyệt đại đa số cường giả có tư cách xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ ba, cuối cùng đều thiệt mạng trước thứ Niết Bàn Ma Viêm cuồng bạo mà quỷ dị này, vì thế rất nhiều cường giả Niết Bàn đều rất sợ hãi nó.

Cũng chính vì thế khi nhìn thấy nó phiêu phù xuất hiện từ tay Lâm Động, sự chấn động trong lòng bọn chúng không có gì có thể so sánh được.

- Hắn… Trấn tĩnh như Liễu Bạch mà lúc này da đầu cũng phải cảm thấy tê dại. Trước đó Lâm Động triệu hồi ra linh hồn Thiên Ngạc hắn cũng chưa cảm thấy chấn kinh đến mức này.

Mục Hồng Lăng ở bên cạnh, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp cũng đã thu lại, trong ánh mắt đầy sự trầm trọng. Ngay cả cô ta cũng không thể tin được, cái thứ khiến cho vô số cường giả Niết Bàn Cảnh có tư cách xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ ba phải sợ hãi kia lại xuất hiện trong tay Lâm Động.

Quảng trường im lặng như tờ, những cường giả hiểu biết đều há hốc miệng nhìn ngọn lửa đen kịt trong tay Lâm Động. Sau khi tỉnh thần lại, bọn họ gần như rút lui như lũ thỏ chạy trốn mãnh thú. Bộ dạng đó dường như sợ ngọn lửa kia

của Lâm Động sẽ lao tới chỗ mình vậy.

Khi cả quảng trường đang hoảng loạn vì sự xuất hiện của Niết Bàn Ma Viêm, Lâm Lang Thiên cuối cùng cũng tỉnh thần lại, đồng tử hắn co rút lại nhìn Lâm Động đang cầm Niết Bàn Ma Viêm, sắc mặt tái nhợt đi.

- Lâm Lang Thiên, mau rút lui, giờ ngươi không thể chống lại được Niết Bàn Ma Viêm đâu!

Giọng nói có phần kinh hãi của đạo Nguyên thần trong cơ thể Lâm Lang Thiên vang lên. Trong giọng nói đó có phần hoảng loạn ít thấy. Những sự tồn tại như Nguyên thần hắn rất sợ Niết Bàn Ma Viêm này, một khi bị xâm thực thì sẽ bị thiêu đốt không còn gì.

- Phụt!

Lâm Lang Thiên lúc này cũng mất hoàn toàn ý chí chiến đấu. Trước sức mạnh của thứ lửa màu đen đó, hắn căn bản không có dũng khí ra tay. Hắn cũng hiểu rất rõ sự đáng sợ của Niết Bàn Ma Viêm, tuy bây giờ hắn được sự trợ giúp của Nguyên thần có thực lực của cường giả Tam Nguyên Niết Bàn, nhưng hắn cũng biết mình căn bản không thể chống lại được sức mạnh tan chảy mọi thứ cực kỳ đáng sợ của Niết Bàn Ma Viêm.

Vì thế khi Nguyên thần vừa dứt lời, hắn cũng nhanh chóng bay ngược ra sau, nhìn đúng là muốn tạm thời tránh nạn.

- Giờ muốn đi thì muộn rồi!

Đã thi triển cả Niết Bàn Ma Viêm thì đương nhiên Lâm Động không thể để Lâm Lang Thiên chạy thoát được. Vì thế khi thấy Lâm Lang Thiên rút lui, hắn cười lạnh, tâm thần khẽ động, linh hồn Thiên Ngạc cúi cái đầu khổng lồ xuống, trên cái sừng màu đen duy nhất, huyết quang ngưng tụ, cuối cùng đem theo sức mạnh phá không đâm về phía Lâm Lang Thiên đang cuống cuồng rút lui.

Chùm sáng huyết sắc có tốc độ cực nhanh, Lâm Lang Thiên lúc này cũng chỉ thấy trước mắt lóe lên tia sáng, rồi toàn thân cảm nhận được một thứ cảm giác nguy hiểm cực hạn. Hắn không dám chậm trễ, nguyên lực hùng hồn dâng trào, hình thành bên ngoài cơ thể hắn một tấm lá chắn nguyên lực khổng lồ.

Uỳnh!

Những đường gợn sóng năng lượng như những đợt sóng triều cuồn cuộn ra bốn phía. Thanh thế hoành tráng thế này khiến không ít người phải líu lưỡi.

Rắc!

Tấm lá chắn nguyên lực kia hiển nhiên có sức phòng ngự khá mạnh, dù đối mặt với công kích của linh hồn Thiên Ngạc vẫn giữ vững được. Có điều nó không kéo dài được quá lâu, trên bề mặt nó đã xuất hiện vô số đường rạn nứt.

Vết rạn ngày một nhiều, nhưng chùm sáng huyết quang kia cũng nhạt dần đi, hiển nhiên sức mạnh của nó cũng đã bị chế ngự đi khá nhiều.

Bùm!

Sự chế ngự lẫn nhau đó diễn ra trong mười mấy giây, cuối cùng cả hai nổ tung tan thành mây khói.

Xoẹt!

Vào khoảnh khắc tấm lá chắn nguyên lực nổ tung, thân hình Lâm Lang Thiên gần như lập tức lùi nhanh về sau. Có điều, dù tốc độ phản ứng của hắn khá nhanh, nhưng đã có một thân ảnh như quỷ mị bám sát ngay sau hắn. Hơn nữa trên bàn tay của thân ảnh đó còn cháy rực ngọn lửa màu đen, lan tỏa khí tức lạnh thấu xương của lưỡi hái Tử Thần.

Thân ảnh quỷ mị đó đương nhiên là Lâm Động vẫn đang chờ thời cơ. Nhờ có linh hồn Thiên Ngạc, cuối cùng hắn đã tìm được cơ hội tốt nhất để ra tay. Hắn cong ngón tay búng ra, ngọn lửa màu đen vây quanh đầu ngón tay giống như

lưỡi dao găm toát lên sự lãnh lẽo, rồi nhanh như chớp nó lao thẳng tới trước trán Lâm Lang Thiên. Tốc độ đó dù Lâm Lang Thiên có nhìn thấy rõ ràng thì cũng không thể tránh được.

Biến cố này cũng khiến ánh mắt Lâm Lang Thiên ánh sự sợ hãi, nhưng rồi hắn nghiến răng, nắm chặt tay lại, nguyên lực cuồng bạo ngưng tụ, nhằm thẳng ngực Lâm Động mà tung quyền, ý đồ là muốn Lâm Động rút về phòng thủ.

Nắm đấm mang nguyên lực cuồng bạo ngày một tiến gần tới Lâm Động, nhưng nằm ngoài dự tính của Lâm Lang Thiên, Lâm Động không hề có ý phòng thủ. Tâm thần Lâm Động khẽ rung động, dưới lớp da chợt hiện lên những tia kim quang.

Keng!

Nắm đấm Lâm Lang Thiên hung hăng đấm vào ngực Lâm Động, tiếng kim loại va chạm vang lên, thân thể Lâm Động cũng rung dữ dội, mặt đỏ bừng.

Đấm trúng Lâm Động nhưng Lâm Lang Thiên không hề có chút mừng rỡ nào, sự kinh hoàng ngược lại còn nhiều hơn trước, vì hắn nhìn thấy khóe miệng Lâm Động lúc này đang dần nhếch lên.

Lâm Động đã dùng sức mình chịu một quyền của Lâm Lang Thiên mà vẫn muốn thi triển sát chiêu!

- Ngươi không nên lấy Phân gia Viêm Thành ra uy hiếp ta!

Nhìn gương mặt kinh hoàng của Lâm Lang Thiên gần ngay trước mặt, Lâm Động thốt ra những lời nhẹ nhàng mà lạnh lẽo.

Lâm Động không sợ Lâm Lang Thiên sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với mình, nhưng hắn rất bận tâm khi Lâm Lang Thiên dùng thủ đoạn gì với phụ thân cũng như người thân khác của hắn. Sự uy hiếp trước đây của Lâm Lang Thiên đã thật sự động đến điểm giới hạn cuối cùng không thể động tới trong lòng Lâm Động.

- Lâm Động, nếu ngươi giết ta, Tộc trưởng sẽ không tha cho Phân gia Viêm Thành của ngươi đâu!

Mùi vị chết chóc bao trùm lấy Lâm Lang Thiên, lúc này hắn kinh hãi lên tiếng.

- Ngươi chết rồi sẽ thành đồ bỏ đi, sẽ chẳng ai vì ngươi mà làm gì ta hết.

Lâm Động lạnh lùng không bận tâm sự uy hiếp yếu ớt của Lâm Lang Thiên. Chỉ cần hắn nổi bật trong Bách Triều Đại Chiến, đồng thời gia nhập Tông phái siêu cấp, thì Gia tộc Lâm Thị sẽ coi Phân gia Viêm Thành như khách quý, chắc chắn sẽ không làm gì bọn họ cả.

- Kết thúc rồi!

Ngón tay được bao bọc bởi ngọn lửa màu đen cuối cùng cũng đến trước trán Lâm Lang Thiên, Lâm Động cười lạnh lùng nhìn gương mặt Lâm Lang Thiên đầy vẻ sợ hãi, không chút do dự điểm xuống.

Phụt!

Gần như cùng lúc với ngọn lửa chạm vào trán Lâm Lang Thiên, nguyên lực toàn thân hắn cũng bùng nổ, tiếng kêu thảm thiết như dã thú bị thương vang ra từ cổ họng hắn.

Hai mắt một đen một xám của Lâm Lang Thiên lúc ấy bỗng biến thành một màu xám tro, chớp mắt như biến thành một người hoàn toàn khác.

Thấy vậy, đồng tử trong mắt Lâm Động cũng hơi co rút lại, hắn biết lúc này thần trí của Lâm Lang Thiên đã bị Nguyên thần kia thay thế!

Ầm!

Kình phong mạnh mẽ đập mạnh lên cánh tay Lâm Động, rồi Lâm Lang Thiên thối lui, máu chảy xuống từ trán khiến hắn nhìn càng giống ác quỷ.

Gương mặt tràn ngập vẻ hung hăng, nhưng từ trong đôi mắt xám kia lúc này lại ánh lên niềm vui quái dị.

Xoẹt!

Lâm Lang Thiên rút lui rất nhanh, chỉ hai nhịp nhún hắn đã tiến tới chỗ không gian vặn vẹo kia, rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Lâm Động.

Lâm Động nhìn thấy vậy, cặp mày chau lại, hắn có thể cảm nhận được rằng, khi Niết Bàn Ma Viêm chạm vào trán Lâm Lang Thiên, sức mạnh tan chảy đó đã xâm thực nghiêm trọng thần trí Lâm Lang Thiên.

Đòn ấy đủ để lấy mạng Lâm Lang Thiên!

Ngọn lửa trên ngón tay Lâm Động cũng dần biến mất, đồng thời linh hồn Thiên Ngạc ở trên không trung cũng nhạt dần, hắn hơi cụp mắt.

- Đó là do Nguyên thần đã điều khiển cơ thể hắn để chạy sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 532

Vào Cánh Cửa Thanh Đồng

Sau khi Lâm Lang Thiên chạy thoát, không khí căng thẳng bao trùm cả quảng trường tan dần đi. Tất cả cùng khẽ thở phào, ánh mắt nhìn lên thân ảnh trên kia vẫn ngập tràn sự sợ hãi. Bọn họ đều rõ, chuyện hôm nay một khi được lan truyền ra, danh tiếng của Lâm Động sẽ chấn động cả địa vực Tây Bắc, thậm chí sẽ nổi danh cả ở trong Chiến trường Viễn Cổ này.

Trước bao ánh mắt kính sợ đó, ánh mắt Lâm Động chỉ hơi rung động rồi bình thản đáp xuống đất, vẫy ống tay áo, linh hồn Thiên Ngạc dần nhạt đi, cuối cùng biến thành một đạo hồng quang chui vào Thiên Ngạc Cốt Thương.

Lần này triệu hồi linh hồn Thiên Ngạc đã tiêu hao hết hai đạo huyết mạch Viễn Cổ duy nhất của Lâm Động. Sau này nếu có không có huyết mạch Viễn Cổ thì e là sẽ rất khó triệu hồi lại linh hồn Thiên Ngạc.

Tuy nhiên, dù mất hai đạo huyết mạch Viễn Cổ nhưng mức độ chấn động mà nó tạo ra là rất lớn. Nhìn ánh mắt của những người xung quanh, rõ ràng là sẽ chẳng có ai dám có ý nghĩ gây hấn với Lâm Động nữa.

Hơn nữa lần này cũng đã khiến Lâm Lang Thiên bị thương, tuy vẫn chưa biết mức độ nặng nhẹ ra sao. Theo Lâm Động suy đoán, một chiêu của hắn đến tám phần có thể giết chết Lâm Lang Thiên. Hắn thật sự không hiểu, khi thần trí bị xâm thực nghiêm trọng thì còn ai có thể cứu ra được, dù là đạo Nguyên thần kia cũng không thể có bản lĩnh đó!

- Đại ca không sao chứ?

Lúc này Tiểu Viêm cũng bước nhanh tới hỏi.

Lâm Động xoa xoa nơi ngực vẫn còn đau. Bị trúng một quyền của Lâm Lang Thiên, lúc này hắn cũng xuất hiện thương thế, nhưng đã bị hắn cố nén lại. Tuy uy danh đã thiết lập nhưng chẳng ai dám đảm bảo trước sức mê hoặc của truyền thừa Tứ Đại Huyền Tông sẽ không có một vài kẻ điên rồ làm liều.

Đương nhiên Tiểu Viêm rất hiểu Lâm Động, nhìn thấy hắn như thế, Tiểu Viêm nắm chặt lấy thiết côn, tiến lên trước một bước đứng cạnh Lâm Động, ánh mắt lóe lên sát ý.

Sau khi chiến đấu kết thúc, quảng trường lúc này rơi vào sự yên tĩnh kỳ dị, dường như vẫn chưa tỉnh lại khỏi trận đại chiến vừa nãy.

- Ha ha, Lâm Động huynh thật thâm sâu khó lường. Trận chiến này là truyền ra ngoài, có lẽ huynh sẽ ngay lập tức có tư cách tiến vào Niết Bàn Bảng rồi.

Liễu Bạch từ đầu chí cuối chỉ đứng quan sát, lúc này chợt cười với Lâm Động, nói.

- Chỉ may mắn thôi!

Với con người có thể nói là thâm sâu khó lường nhất trong Tứ Đại Bá Chủ địa vực Tây Bắc này, Lâm Động cũng không dám thất lễ. Dùng tinh thần lực quét qua một lượt, hắn cảm nhận được thực lực của Liễu Bạch chắc chắn cao hơn ba kẻ Điền Chấn một bậc. Nhân vật như vậy lúc này không thể tùy tiện đắc tội.

Tuy ban nãy Liễu Bạch không ra tay trợ giúp, nhưng hiển nhiên Lâm Động cũng không thể có ý kiến gì. Quan hệ giữa hai bên vốn dĩ không sâu sắc, lúc này Liễu Bạch không mượn gió bẻ măng đã là trợ giúp rất lớn rồi.

Nếu vừa rồi cả Liễu Bạch cũng ra tay thì dù Lâm Động có nhiều thủ đoạn nữa cũng chỉ có thể nhận kết cục thảm hại. Hắn tự tin nhưng không tự đại, với sức lực một người chống lại bốn người đã là cực hạn của hắn rồi.

- Thế gian này chỉ có kẻ chiến thắng, không có may mắn!

Diêm Sâm ở bên cạnh khẽ cười, hắn nhìn Lâm Động, nói:

- Xem ra ta cũng xem thường ngươi rồi. Nếu tình hình lúc này cho phép thì ta đã muốn giao đấu thử xem thế nào.

- Minh Vương Thủ Diêm Sâm cũng có danh tiếng không nhỏ trong Chiến trường Viễn Cổ, nhưng nếu động thủ với Lâm Động huynh, ai chết cũng chưa biết được đâu.

Liễu Bạch cười nói.

Khóe miệng Diêm Sâm khẽ động, không tỏ ý gì.

- Minh Vương Thủ Diêm Sâm?

Lâm Động hơi sững người. Xem ra Diêm Sâm đúng là nhân vật không đơn giản. Nhưng rõ ràng là thông tin của hắn không được nhanh nhạy như Liễu Bạch, vì thế không biết Diêm Sâm có những tin đồn thế nào.

- Có điều ta cũng thấy rất lạ, ngươi trước giờ toàn ở vùng Đông Bắc, sao lại chạy đến Tây Bắc làm gì? Chiến trường Viễn Cổ tuy bất phàm, nhưng ta nghe nói vùng Đông Bắc cũng có bảo tàng không tệ mà?

Liễu Bạch cười nói.

- Bảo tàng của địa vực Đông Bắc, các Vương triều Siêu cấp đều đã nhắm vào cả rồi, muốn có rất khó. So sánh thì vùng Tây Bắc là nơi yếu nhất, đương nhiên ta phải đến đây rồi.

Diêm Sâm bình thản nói.

Lâm Động nghe hai người đối thoại cũng hiểu được một số điều về vùng ngoại vi Chiến trường Viễn Cổ. Trong Chiến trường Viễn Cổ có vô số bảo tàng.

Những cái như Viễn Cổ Bí Tàng này cũng không phải chỉ có một. Chỉ còn nửa năm nữa là đến Bách Triều Đại Chiến, trong thời gian này, muốn nổi bật hắn lên nhất thiết phải có được truyền thừa đồng thời tu luyện được thành thục.

Vì thế, Chiến trường Viễn Cổ lúc này có lẽ đang sôi sục việc tìm kiếm bảo tàng, ngay những Vương triều Siêu cấp cũng không cam tâm rớt lại phía sau.

Có lẽ lúc này ở khắc nơi trong Chiến trường Viễn Cổ này đã diễn ra những cuộc tranh đoạt nảy lửa.

Giờ gần như tất cả mọi người ai cũng muốn mình được mạnh hơn, vì Bách Triều Đại Chiến mới là nơi anh hùng thật sự hội tụ. Muốn nổi bật lên trong số đó và được Tông phái siêu cấp để ý tới không phải chuyện dễ dàng.

Liễu Bạch cười cười, cũng không nói gì, quay ra nhìn bốn cánh cổng lớn ở giữa quảng trường. Ánh mắt hiện lên sự cuồng nhiệt.

- Cuộc chiến đã kết thúc, vậy tiếp theo là bước quan trọng nhất rồi!

Liễu Bạch giơ một bàn tay ra, một chiếc Viễn Cổ Bí Thược xuất hiện trong tay hắn với ánh sáng chói lọi.

Sau khi chiếc Viễn Cổ Bí Thược xuất hiện, một cánh cổng lớn không hề suy suyển trước bao tác động, bỗng nhiên hiện lên một đạo phù văn kỳ lạ trên cánh cổng.

Uỳnh!

Sau khi đạo phù văn ấy xuất hiện, cánh cổng lớn không biết đã đóng bao nhiêu năm cuối cùng cũng dần hé ra khe hở với ánh sáng chói lòa.

- Ha ha, Lâm Động huynh, xem ra chiếc Viễn Cổ Bí Thược của ta là chìa khóa của cánh cổng này. Vậy bọn ta đi trước, sau này có cơ hội sẽ gặp lại!

Liễu Bạch nhìn cánh cổng với sự nóng lòng cực điểm, cười với Lâm Động

rồi phẩy tay. Chiếc Viễn Cổ Bí Thược tỏa ta một quầng sáng bao trùm lấy cả bọn, cuối cùng vút một tiếng bay vào cánh cổng.

Két kẻt!

Sau khi bọn Liễu Bạch vào trong, cánh cổng đang hé mở dần dần đóng lại, khiến biết bao ánh mắt trở nên đầy nuối tiếc.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Thấy bọn Liễu Bạch thuận lợi vào trong, trong lòng Lâm Động cũng hơi kích động, cười với Tiểu Viêm, nói.

- Ừm!

Tiểu Viêm gật đầu, hai người cùng lấy ra Viễn Cổ Bí Thược, nắm chặt lấy, lại có hai cánh cổng lớn phát ra ánh sáng kỳ lạ, có dấu hiệu sắp mở ra.

Cùng lúc ấy, Diêm Sâm cũng lấy Viễn Cổ Bí Thược ra, hô ứng với cánh cổng cuối cùng.

Xung quanh quảng trường, tất cả mọi người cũng đều thèm thuồng nhìn một màn đó, một số người hít thở còn trở nên nặng nề, rõ ràng đã có sự giằng xé giữa lòng tham và lý trí.

Lâm Động coi như không biết đến những ánh mắt kia, hắn nhìn cánh cổng của mình, lúc này hắn cảm nhận được sức mạnh cổ xưa từ trong tỏa ra bao vây lấy hắn.

- Truyền thừa thuộc về ta sao?

Lâm Động lẩm bẩm, Viễn Cổ Bí Thược trong tay ngưng tụ ra một đạo phù văn chiếu lên cánh cổng, sau đó cuối cùng cánh cổng đóng kín từ từ mở ra.

Két két!

Cùng lúc đó, hai cánh cổng phía trước Tiểu Viêm và Diêm Sâm cũng dần hé mở, một thứ mùi vị tràn ngập cổ xưa tràn ra ngoài.

- Tiểu Viêm, cẩn thận một chút!

Quầng sáng bao trùm lấy Lâm Động, hắn cảm nhận được hấp lực từ cánh cửa kéo hắn vào, rồi hắn quay lại nói với Tiểu Viêm.

Thời gian tới, hai người sẽ tạm thời tách nhau ra, không ai biết sẽ gặp phải điều gì. Lâm Động cho Tiểu Viêm một cái Viễn Cổ Bí Thược cũng là cho hắn một cơ duyên rất lớn. Nhưng Tiểu Viêm có tận dụng được không thì phải xem năng lực của hắn.

- Ừm!

Tiểu Viêm gật mạnh đầu, hắn biết Viễn Cổ Bí Thược quý giá thế nào, vì bảo vệ nó mà bọn họ đã phải trải qua những trận chiến sinh tử!

Vút!

Ba người Lâm Động bay lên trong sự bao bọc của ánh sáng rồi bay vào trong cánh cổng.

Vụt!

Thế nhưng vào khoảnh khắc cả ba chuẩn bị động thân thì mười mấy đạo thân ảnh với cặp mắt đỏ ngầu bay tới. Tuy nhiên không phải tấn công bọn họ mà là xông vào cánh cổng đang mở.

Bùm bùm!

Cả ba lặng lẽ nhìn những thân ảnh đó khẽ lắc đầu. Rồi bọn họ nhìn thấy, khi những thân ảnh kia sắp vào được bên trong cánh cổng thì toàn thân bỗng nổ tung không hề có dấu hiệu báo trước.

Máu tươi bắn văng khắp quảng trường, mùi huyết tinh lan tỏa khiến không ít sắc mặt trở nên tái nhợt.

Rồi trước vô số ánh mắt tràn đầy thất vọng, ba người Lâm Động cuối cùng cũng bay vào trong cánh cổng, sau đó két két mấy tiếng, cánh cổng lại đóng lại như cũ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 533

Thanh Long Thí Luyện.

Vào khoảnh khắc đi vào cánh cổng, trước mắt Lâm Động tối đen lại, thậm chí mọi giác quan đều bị phong bế, tinh thần lực mạnh mẽ bao bọc toàn thân cũng bị ép lùi vào bên trong.

Sự phong bế đột ngột này khiến Lâm Động hơi giật mình, nhưng hắn cũng không quá hoảng loạn, trầm ngâm một chút rồi thả lỏng.

Sau khi Lâm Động thả lỏng không lâu thì bóng tối dần tan đi, những tia sáng chói mắt một lần nữa chiếu lên người Lâm Động.

Lâm Động hơi nheo mắt lại thích ứng với ánh sáng, rồi cũng mở dần ra.

Đập vào mắt là một cánh cửa khổng lồ, đứng trước nó Lâm Động chỉ giống như một con kiến bé nhỏ. Nhìn cánh cửa trước mắt nhưng chẳng có gì nhìn được rõ cả, cảm giác thần bí đến quỷ dị, bất giác phải đề phòng cảnh giác.

- Đây là… vùng đất truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông sao?

Lâm Động nhìn cánh cửa, sự chấn động dần giảm xuống, lẩm bẩm nói.

U u u!

Đúng lúc ấy, trên cánh cổng bỗng ngưng tụ những tia thanh quang, hiện lên những ký hiệu cổ xưa mang trong nó cảm giác về một câu chuyện lịch sử lâu đời.

- Tứ Đại Huyền Tông, Thanh Long Điện!

Lâm Động nhìn những con chữ cổ xưa, khẽ đọc.

- Thanh Long Điện, đây chính là một trong Tứ Đại Huyền Tông sao?

Khi Lâm Động còn đang trầm ngâm, ánh thanh quang lấp lánh chữ viết cổ xưa lại hiện ra.

- Thanh Long Thí Luyện thập tử nhất sinh, thận trọng, thận trọng!

Hai chữ thận trọng liên tiếp có màu huyết quang, khiến người ta có cảm giác hung sát, ai nhìn thấy những con chữ như thế đều sẽ cảm thấy cơ thịt phải co thắt.

Lâm Động hít sâu một hơi.

- Còn phải thí luyện sao?

Lâm Động hơi nhíu mày, hắn thật không ngờ, trải qua một cuộc tranh đoạt quyết liệt, vào trong này rồi vẫn chưa thể thuận lợi có được truyền thừa mà còn phải vượt qua cái gọi là Thanh Long Thí Luyện này.

Lâm Động nhìn không gian quái dị này dường như chỉ có một con đường duy nhất. Lúc này thậm chí muốn rút lui cũng không thể. Người thiết kế ra không gian này cũng thật cổ quái, một mặt bảo người ta cẩn thận, mặt khác lại không để lại đường lui, mà con đường duy nhất có thể chọn chỉ có cách đi vào cánh cửa khổng lồ kia và vượt qua cái gọi là Thanh Long Thí Luyện, thận trọng cái đầu ngươi!

Lâm Động thầm chửi kẻ sáng lập không gian này, rồi bước về phía cánh cổng. Hắn đã vượt qua ngàn vạn khổ sở mới đến được đây, đừng nói thí luyện, dù là núi đao biển lửa hắn cũng cam lòng lao vào.

Vì hắn biết muốn vượt trội trong Chiến trường Viễn Cổ này nhất định phải dựa vào truyền thừa, sự nỗ lực của bản thân đương nhiên quan trọng nhưng truyền thừa Viễn Cổ mới giúp cho sự nỗ lực ấy được đền đáp chục lần thậm chí

vài chục lần.

Mà hắn cũng không có nhiều thời gian đi tìm kiếm bảo tàng khác, vì thế hắn chỉ có thể bước tiếp trên con đường này.

- Thanh Long Thí Luyện, ta muốn xem xem rốt cuộc ngươi là thứ thập tử nhất sinh như thế nào!

Đứng trước cánh cổng, ánh mắt Lâm Động hơi thay đổi, rồi nghiến răng, không chần chừ nữa, bước chân vào trong.

Khi bước vào, không hề xuất hiện bóng tối như tưởng tượng, trước mắt Lâm Động bỗng hoa lên, rồi hắn cảm thấy thiên địa xung quanh đột nhiên biến đổi.

Ầm!

Một tiếng nổ rền vang bên tai Lâm Động, ánh ngân quang chiếu sáng thân thể Lâm Động, trong ánh mắt trước nay luôn bình tĩnh lúc này đã xuất hiện một chút kinh hãi.

Phản chiếu trong mắt Lâm Động lúc này là một vùng biển bàng bạc bất tận, phía trên là vô số tầng mây đen dày đặc, trong đó là những tia lôi quang đang chuyển động, những chùm lôi đình sấm sét khổng lồ như những con cuồng long nhe nanh giơ vuốt lao ra từ tầng mây, cuối cùng oanh kích xuống mặt biển.

Uỳnh!

Dưới sự oanh kích của những chùm sấm sét, mặt biển cuộn trào những con sóng lớn. Có điều trong những ngọn sóng đó Lâm Động lại nhìn thấy lôi điện lóe sáng, thì ra nước biển toàn bộ đều do lôi điện ngưng tụ mà thành!

Nhìn cảnh tượng đó, trấn tĩnh như Lâm Động cũng phải hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng nhìn ra xung quanh mới phát hiện mình đã đứng ở giữa Lôi Hải, dưới chân chỉ có một tảng đá xanh rộng khoảng một trượng, những ngọn sóng lôi điện dập dờn đánh lên tảng đá bắn lên những tia nhỏ lên chân Lâm Động, lập

tức khiến hắn có cảm giác đau đớn.

Cảm giác đau đớn đó khiến toàn thân Lâm Động run lên, đồng tử co lại, hắn vốn nghĩ đây chỉ là ảo ảnh, nhưng cơn đau đớn đã khiến hắn hiểu, hải vực lôi điện trước mắt đây là có thực!

Mà lúc này hắn đang ở giữa Lôi Hải!

Nghĩ đến đây da đầu hắn tê dại đi, lúc này hắn mới hiểu sự đáng sợ của Thanh Long Thí Luyện, đây thật sự không phải núi đao biển lửa gì cả, mà nó còn đáng sợ hơn cả núi đao biển lửa!

- Có thể làm được đến mức này, xem ra người tạo nên chỗ này thực lực khá đáng sợ!

Lúc này Tiểu điêu chui ra, nhìn Lôi Hải vô tận, trong mắt không khỏi ánh lên sự kinh ngạc.

- Lẽ nào thử thách là phải vượt qua Lôi Hải?

Lâm Động ngẩng lên nhìn những đám mây đen kịt, những chùm sấm sét khổng lồ bắn xuống, nhìn từ xa không khác gì một cơn mưa sấm sét.

Lâm Động có thể cảm nhận được năng lượng cuồng bạo từ những tia sấm sét ấy, nếu bị đánh trúng hai ba lần e là hắn không chịu nổi.

- Có lẽ ngươi phải vượt qua đây, chỉ có thể cầu mong may mắn thôi!

Tiểu điêu nhún vai nói.

Lâm Động trợn mắt với ý kiến chẳng có tính xây dựng gì của Tiểu điêu. Rồi hắn thở hắt ra một tiếng, nhìn Lôi Hải do dự một chút rồi hào khí tăng cao:

- Ta muốn thử xem Lôi Hải này khó qua đến mức nào?

Cười lớn một tiếng, mũi chân Lâm Động điểm lên tảng đá xanh, thân ảnh bay vút đi.

Phụt!

Thế nhưng khi Lâm Động vượt qua phạm vi của tảng đá khoảng một trượng thì một luồng sức mạnh không thể kháng cự từ bốn phía ấn hắn rơi xuống Lôi Hải.

Xẹt xẹt!

Hai chân Lâm Động chạm vào mặt biển nhưng không hề lún xuống. Có điều Lâm Động cảm thấy một cơn đau buốt lan từ dưới chân lên, nó giống như đang đứng trên chảo dầu sôi sùng sục vậy.

Cơn đau đớn cũng khiến Lâm Động tỉnh táo lại, hắn vội vàng vận nguyên lực, ánh kim quang tràn lên dưới lớp da, chớp mắt cả người hắn được bao bọc bởi kim quang, hiển nhiên là hắn đã dùng đến Niết Bàn Kim Thân.

Niết Bàn Kim Thân xuất hiện, cơn đau đớn cũng dần giảm bớt, nhưng hắn vẫn cảm nhận được những tia năng lượng cuồng bạo đang chui từ bàn chân vào cơ thể hắn, những nơi thứ năng lượng đó đi qua, kinh mạch đều như bị xung điện vậy, rung lên mãnh liệt.

Rẹt!

Tóc tai trên đầu Lâm Động bỗng nhiên dựng đứng lên như lông nhím, hắn mở mồm, một luồng khói đen bay ra.

- Đáng chết!

Sắc mặt Lâm Động có phần đen sạm đi, hắn nghiến răng chửi một câu. Sau sự khảo nghiệm ban nãy, Lâm Động phát hiện mình không thể bay được, cũng có nghĩa là hắn chỉ có thể đi bộ qua Lôi Hải vô tận này.

Năng lượng cuồng bạo trong Lôi Hải không ngừng xâm thực cơ thể hắn, chỉ có dùng Niết Bàn Kim Thân mới miễn cưỡng ngăn chặn được, nhưng phải mất rất nhiều nguyên lực mới giữ vững được Niết Bàn Kim Thân, sự tiêu hao này Lâm Động rất khó chịu đựng nổi.

- Ta đã vượt qua cả thế giới hắc ám của Thôn Phệ Tổ Phù, ta không tin không qua được Lôi Hải này!

Lâm Động bị Lôi Hải kích động, khơi phát lên tính cố chấp mạnh mẽ, tâm thần khẽ động, vô số tia kim quang tràn ra từ dưới lớp da hắn rồi tụ lại trên hai chân để chống lại sự tấn công của lôi điện.

Hai chân Lâm Động như biến thành vàng nguyên chất, hắn nghiến răng bước từng bước một đi.

Dù có Niết Bàn Kim Thân bảo hộ nhưng Lâm Động vẫn cảm giác như có hàng ngàn mũi kim đâm vào chân, mới đi được vài chục bước mà trán hắn đã đẫm mồ hôi.

Cảm giác đau đớn lan tỏa, nhưng ánh mắt hắn càng ánh lên sự cương quyết, bước chân cũng ngày một kiên định.

Dưới bầu trời đầy sấm sét, một đạo thân ảnh với sự bảo hộ của kim quang, đang đi về phía trước ngày một xa.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 534

Chịu Đựng Gấp Mười Lần.

Uỳnh!

Phía trên Lôi Hải, một đạo lôi đình nhức mắt tựa như con nộ long xé tan bầu trời, oanh kích xuống mặt biển, lập tức cuộn trào lên những con sóng khổng lồ.

Những con sóng khổng lồ được tạo nên từ lôi điện cuồn cuộn đập vào thân hình mỏng manh được bao bọc bởi ánh kim quang.

Ầm!

Một tiếng nổ trầm vang lên, đạo thân ảnh kia bị đánh bật ra sau mấy chục mét, lôi điện cuồng bạo chầm chậm chảy từ trên người đó, khi tiếp xúc với kim quang không ngừng phát ra những tiếng nổ tanh tách.

Thân ảnh đi trên mặt Lôi Hải đó đương nhiên là Lâm Động, người muốn vượt qua Thanh Long Thí Luyện.

Lúc này hắn bị sóng lôi điện đập vào người, cơ thể hơi cúi xuống, ngũ quan hơi nhăn nhúm, nhìn qua dường như rất đau đớn.

Trong thứ lôi điện này có một loại nguồn năng lượng rất cuồng bạo, trước thứ năng lượng đó, dù có Niết Bàn Kim Thân hộ thể thì vẫn không thể hoàn toàn loại bỏ được sự đau đớn. Cảm giác đó giống như hàng ngàn hàng vạn cây kim châm vào cơ thể, đau đớn buốt đến tận xương tủy.

- Phù!

Lâm Động thở gấp vài hơi, nắm đấm đang siết chặt cũng thả lỏng ra, rồi đứng thẳng người lên.

Gần nửa ngày đi bộ trên Lôi Hải, tình hình này hắn cũng đã trải qua mấy lần, sự đau đớn mà lôi điện gây ra như giày xéo lên thân thể, nếu không có Niết Bàn Kim Thân thì có lẽ hắn đã bị xâm thực đến một mẩu xương cũng không còn.

Tuy có đau đớn, nhưng nhiều sau nhiều lần, Lâm Động cũng phát hiện, mỗi khi cơn đau đớn đạt đến đỉnh điểm, thứ sức mạnh cuồng bạo kia cũng sinh ra một luồng năng lượng kỳ lạ. Năng lượng ấy rất nhỏ và yếu, mỗi khi xuất hiện là nó lập tức biến mất trên người Lâm Động, nếu không phải tinh thần lực của hắn vô cùng nhạy bén thì có lẽ đã bỏ qua mất.

Chút năng lượng nhỏ bé kia không nâng cao được nguyên lực cho Lâm Động nhưng hắn có cảm giác dường như thân thể hắn được thứ sức mạnh ấy cường hóa.

Nhờ có sự cường hóa đó, dường như thân thể hắn cũng có thêm chút khả năng chống lại sức mạnh xâm thực của lôi điện. Tuy cảm giác đau đớn đó vẫn rất mãnh liệt nhưng so với ban đầu thì đã tốt hơn một chút, nếu cứ cường hóa tiếp thế này, chưa biết chừng Lâm Động sẽ hoàn toàn thích ứng được với Lôi Hải cuồng bạo này.

Có điều, muốn đạt đến mức đó không biết phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn nữa. Nếu là người tâm trí không kiên định, năng lực yếu thì có lẽ sẽ không kiên trì được.

- Cứ theo tốc độ này, có lẽ sẽ không đủ thời gian vượt qua toàn bộ Lôi Hải rồi!

Lâm Động quệt đi chút lôi điện dính trên đầu mình, ngẩng lên nhìn Lôi Hải màu bạc bất tận, cặp mày hơi nhíu lại, theo hắn suy đoán, với tốc độ cường hóa này ít nhất phải mất nửa năm.

Mà rõ ràng là thời gian đó Lâm Động không thể có, chưa đến nửa năm nữa Bách Triều Đại Chiến sẽ bắt đầu, hắn nhất định phải vượt qua Thanh Long Thí Luyện, lấy được truyền thừa của Thanh Long Điện trước lúc đó.

- Muốn tăng tốc cũng không phải không thể!

Khi Lâm Động đang suy nghĩ đau đầu thì tiếng Tiểu điêu bỗng vang lên trong đầu hắn.

- Hửm? Ngươi có cách à?

Lâm Động hơi sững người hỏi.

- Trong Lôi Hải có sức mạnh cường hóa, nó sẽ phóng thích năng lượng khi ngươi bị kích thích đến cực điểm. Nhưng thứ năng lượng tự động phóng thích này chỉ bằng một phần mười sức mạnh mà nó có, chỉ cần ngươi nắm bắt được chín phần mười sức mạnh còn lại, tốc độ cường hóa sẽ được tăng nhanh.

Tiểu điêu bình tĩnh nói.

- Sau đó thì sao?

Nghe vậy nhưng Lâm Động không quá vui mừng, hắn hơi cụp mắt xuống hỏi. Hắn biết trên thế gian này đâu có cái lợi gì dễ có thế.

- Hề, cũng chẳng có gì, chỉ là sự đau đớn sẽ tăng gấp chục lần so với trước mà thôi!

Tiểu điêu cười quái dị nói.

- Mười lần?

Khóe mắt Lâm Động co giật, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn không kìm được mà run lên. Sự đau đớn đó không phải thứ người bình thường có thể chịu đựng nổi.

- Đúng là khó chịu đựng nổi, nhưng đó là cách duy nhất để tăng tốc độ cường hóa. Đương nhiên, có làm hay không vẫn là do ngươi quyết định!

Tiểu điêu nói.

- Còn có lựa chọn nào khác sao?

Lâm Động bất lực, hắn đứng thẳng lên, nhìn về phía xa, nói:

- Ngươi phụ trách việc nắm bắt năng lượng đi, còn việc chịu đựng đau đớn để ta! Bắt đầu đi!

Lâm Động nắm chặt hai tay, ánh mắt trở nên mạnh mẽ, rồi cương quyết bước tới.

Phụt phụt!

Vô số đạo lôi quang từ Lôi Hải lan ra, men theo bàn chân chui vào cơ thể hắn, cơn đau đớn một lần nữa lại đến.

- Vậy ta động thủ đây, ngươi cố chịu đừng, nếu không được thì nói!

Sức mạnh cuồng bạo đang không ngừng chui vào cơ thể Lâm Động, giọng nói của Tiểu điêu cũng trầm trọng hơn. Ngay sau khi Tiểu điêu dứt lời, Lâm Động lập tức cảm thấy sự đau đớn nháy mắt đã tăng lên.

Bước chân ra, bàn chân hắn dừng ở cách mặt biển nửa tấc, cơ thể không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra, men theo gương mặt chảy xuống.

Ngũ quan trên mặt Lâm Động nhăn nhúm lại, Lâm Động mở miệng thở hồng hộc, mãi một lúc lâu sau cảm giác đau đớn mới qua đi.

Ực!

Cùng lúc với cơn đau đớn qua đi, thứ năng lượng kỳ lạ kia cuối cùng ồ ạt tràn

đến.

Năng lượng ấy lan tỏa khắp tứ chi, trong khoảnh khắc, cơ thịt, kinh mạch và mọi tế bào tê dại đi vì cơn đau đớn ban nãy bỗng có dấu hiệu nóng rực lên. Sức mạnh vốn bị tiêu hao cùng dần dần phục hồi, mà cường độ thân thể dường như đã được nâng cao… - Quả nhiên có tác dụng!

Cảm nhận sức mạnh đang dần hồi phục, tinh thần Lâm Động phấn chấn hơn hẳn, ánh mắt ánh lên niềm vui sướng.

Hắn có thể cảm nhận được cơ thể mình đã được cường hóa bằng sức mạnh đặc biệt kia.

Cứ với tốc độ này có lẽ trong một thời gian ngắn hắn sẽ có tư cách vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai.

Thanh Long Thí Luyện tuy đau đớn nhưng đúng là vùng đất tu luyện quý giá!

- Tiếp tục!

Lâm Động hít sâu một hơi, thời gian đang gấp, không thể chậm trễ ở đây được, vậy là hắn điều hòa hơi thở, tiếp tục tiến về phía trước.

Trên Lôi Hải bất tận, một thân ảnh được bao bọc bởi kim quang đang bước từng bước về phía trước, chậm nhưng vô cùng kiên định.

Lôi Hải vô cùng mênh mông, con người ở trong đó nhỏ bé như con kiến, nhưng Lâm Động không hề có ý định rút lui, không ngừng bước đi từng chút một.

Muốn vượt qua đây không thể chỉ một hai ngày, mà thời gian Lâm Động cũng không thèm nhớ nữa, hắn chỉ biết cứ thế từng bước tiến lên.

Lôi Hải có lớn thế nào thì cũng phải có điểm cuối.

Thời gian dần trôi đi, một ngày, ba ngày, năm ngày, mười ngày… Ba ngày trước Lâm Động gần như đã chịu đủ mọi sự giày vò, dù hắn kiên định như vậy nhưng dường như cũng sắp không tiếp tục được nữa rồi.

Nhưng may là cơ thể hắn đã có khả năng thích ứng với đau đớn, cộng với được cường hóa dần, tuy mỗi lần đều khiến Lâm Động đau đớn không bằng chết, nhưng dù vậy hắn cuối cùng vẫn kiên trì được. Điều này cũng khiến Tiểu điêu vô cùng ngạc nhiên.

Qua những ngày đau đớn khổ trước đó, về sau Lâm Động đã dễ dàng hơn, cơn đau đớn cũng giảm dần, mà cơ thể Lâm Động cũng dần thích ứng được với sự giày vò đó.

Đến ngày thứ mười, có thể Lâm Động cuối cùng đã xuất hiện kháng thể với sức mạnh cuồng bạo kia, cơn đau đớn giảm hẳn.

Có điều, tuy kháng thể đã xuất hiện nhưng Lâm Động vẫn không thấy điểm kết thúc của Lôi Hải.

Lâm Động khá ngạc nhiên, nhưng hắn không hoảng loạn. Nếu đã là khảo nghiệm thì nhất định sẽ có điểm dừng, thiết nghĩ chắc vị tuyệt thế cường giả tạo ra không gian này cũng không vô vị đến mức đùa giỡn với người đời sau.

Nghĩ vậy, Lâm Động lại bước tiếp trên Lôi Hải thêm năm ngày nữa.

Uỳnh!

Sấm sét màu bạc không ngừng đánh xuống mặt biển, khuấy động lên từng đợt sóng cuồn cuộn.

Nhưng trong hoàn cảnh đó một thân ảnh trong ánh kim quang vẫn chậm rãi tiến bước, từng đợt sóng đập lên người hắn nhưng không tác động được gì.

Phụt phụt!

Lôi điện dính trên người hắn, những tia điện cuồng bạo lúc này đã không thể gây nên bất cứ cơn đau đớn nào trên người hắn nữa.

Lâm Động lấy tay phủi hết đi, sau nửa tháng, cơ thể hắn đã được cường hóa rất nhiều, chịu đựng sự giày vò người thường khó tưởng tượng được, hắn cũng đã nhận được sự đền đáp.

Lâm Động nhìn về phía xa Lôi Hải, lông mày hơi nhíu lại, hắn cảm thấy sự cường hóa đã yếu hơn rất nhiều, lúc này cuộc khảo nghiệm đã không có tác dụng gì mấy nữa rồi.

- Nên kết thúc rồi!

Lâm Động nhìn chằm chằm Lôi Hải, lẩm bẩm nói.

Ầm!

Đúng lúc ấy, không khí xung quanh bỗng ngưng đọng, Lôi Hải xuất hiện vô số những dòng xoáy cuồng bạo.

Lâm Động cúi đầu, nhìn Lôi Hải phía dưới chân, đồng tử lập tức co lại, vì hắn cảm giác có thứ gì đó từ sắp ra từ sâu trong Lôi Hải.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 535

Lựa Chọn Truyền Thừa.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 536

Thanh Trĩ Thần Bí.

Phía trên Lôi Hải mênh mông, vô số những tia sấm sét uỳnh uỳnh đánh xuống từ những tầng mây đen kịt, những tiếng nổ vang rền khắp nơi.

Ở một nơi nào đó trên Lôi Hải, không khí lúc này bỗng trở nên đông đặc, hai ánh mắt kinh hãi đang nhìn hư ảnh ngồi trên con Thanh Long, nhất thời đầu óc trở nên mơ hồ.

Thanh Trĩ cũng không nói gì thêm, chỉ cúi đầu nhìn Lâm Động và Tiểu điêu cười.

Cuối cùng Lâm Động cũng tỉnh lại, sắc mặt phức tạp nhìn Thanh Trĩ, lẩm bẩm:

- Sao có thể?

Đúng là rất khó để có thể, Thanh Trĩ có thể coi là người Viễn Cổ, chẳng biết hắn ta đã sống bao nhiêu năm rồi, cường giả như thế có khi xương cốt cũng chẳng còn, sao có thể vẫn sống cơ chứ?

- Người thường muốn sống đến lúc này đúng là không thể, nhưng nếu là cường giả siêu cấp vượt qua cảnh giới sinh tử thì chưa chắc.

Lúc này Tiểu điêu cũng tỉnh lại, nói.

- Có điều, dù ở thời kỳ Viễn Cổ thì tầng thứ ấy cũng là sự tồn tại ở đỉnh cao.

- Vượt qua cảnh giới sinh tử?

Lâm Động khẽ run lên, tầng cấp ấy đúng là quá xa lạ với hắn, cũng không biết Hắc Đồng Lão Nhân hắn gặp trong Đại Hoang Cổ Bi liệu có đạt được đến mức đó hay không?

Xem ra Thanh Long Vương Thanh Trĩ này đúng là rất thần bí.

- Theo ta nhớ, trong thời kỳ Viễn Cổ từng có một Đại kiếp nạn, lúc ấy, đại đa số cường giả đỉnh cao đều mất mạng… Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Đại kiếp nạn?

Lâm Động sững người, không biết vì sao hắn bỗng nhớ đến ảnh tượng Viễn Cổ mà hắn có được từ cỗ di hài trong Đại Hoang Cổ Bi. Thứ đen tối mà tà ác đó dường như ngay cả Hắc Đồng Lão Nhân có Thôn Phệ Tổ Phù cũng khó lòng đối phó.

Lẽ nào giữa hai việc này có liên quan gì đến nhau?

- Hà hà, xem ra ký ức của Thiên Yêu Điêu Tộc cũng không đến nỗi nào, vẫn nhớ được Đại kiếp nạn thời Viễn Cổ đó!

Thanh Trĩ cười, tuy nhiên khi nói đến ba chữ Đại kiếp nạn, Lâm Động phát hiện trong ánh mắt của nhân vật thần bí này có chút trầm trọng, hiển nhiên Đại kiếp nạn kia với hắn cũng quá khó quên.

Lâm Động thầm nghĩ, Đại kiếp nạn đó thật sự đáng sợ đến thế sao, ngay cường giả đẳng cấp như Thanh Trĩ cũng phải sợ hãi?

- Năm đó ta may mắn thoát nạn. Ha ha, đương nhiên thực lực của ta hồi đó không phải là mạnh nhất, chỉ là sau này mới có thành tựu mà thôi, nếu không cũng khó thoát khỏi Đại đại kiếp.

Thanh Trĩ cười, rời khỏi ký ức, rồi nói với Lâm Động:

- Ngươi muốn có truyền thừa của ta, tham vọng cũng không nhỏ đâu. Mong

là với tham vọng đó ngươi cũng có thực lực tương xứng!

Lâm Động cũng không nói gì thêm, chỉ hướng về Thanh Trĩ ôm quyền.

Thấy vậy Thanh Trĩ nhướng mày, bàn tay thò ra từ ống tay áo, ánh thanh quang lấp lánh ngưng tụ trên ngón tay.

Thanh Trĩ điểm ngón tay, thanh quang phun trào, ngưng tụ trên không trung thành một con Thanh Long cỡ nhỏ với lớp vảy lấp lánh, uy thế đó khiến Lâm Động cũng phải thấy nguy hiểm.

- Truyền thừa ta muốn cho ngươi ở trong đó, có lấy được hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi!

Ầm!

Lôi đình rền vang khắp trời, phản chiếu những tia sáng chói trên những chiếc vảy của con Thanh Long nhỏ bé kia. Ngay sau đó, nó quất đuôi đánh tan hết vô số tia sấm sét!

Con Thanh Long biến thành một tia thanh quang đem theo sức mạnh có thể phá hủy mọi thứ nhanh như chớp lao về phía Lâm Động.

Thanh quang chưa chạm xuống mặt biển nhưng nơi Lâm Động đang đứng đã bị ép xuống thành một cái hố khổng lồ sâu đến trăm trượng.

Thanh quang phản chiếu trong mắt Lâm Động, gương mặt hắn trở nên vô cùng trầm trọng. Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong thứ thanh quang đó. Nếu bị trúng đòn thì chắc chắn mất mạng.

Nhưng lúc này rõ ràng cũng không thể rút lui, muốn có truyền thừa ít nhất cũng phải được sự khẳng định của Thanh Trĩ, mà đòn công kích này chính là thử thách của hắn.

Nếu không tiếp được công kích thì lấy truyền thừa của Thanh Long Điện cho

xong. Với tính cách của Thanh Trĩ, e là cũng không muốn giao truyền thừa cho một kẻ vô dụng!

Nguyên lực, tinh thần lực và lực thôn phệ đều được Lâm Động điều động tối đa truyền hết vào Càn Khôn Cổ Trận trên đan điền.

Phụt phụt phụt phụt phụt!

Năm quang trụ màu xám đen từ trong cơ thể hắn bắn thẳng lên trời, thậm chí mây đen và cả lôi điện trong nó cũng bị hắc trụ đánh tan.

- Thứ sức mạnh này!

Ánh mắt Thanh Trĩ có phần kinh ngạc nhìn quang trụ bắn lên từ cơ thể Lâm Động.

- Lực dung hợp? Nguyên lực, tinh thần lực… còn cả… lực thôn phệ? Thôn Phệ Tổ Phù?

Thanh Trĩ càng ngày càng kinh ngạc hơn, nhãn lực của hắn cũng không tệ, vừa nhìn là biết lực dung hợp của Lâm Động là do ba loại lực nào tạo thành.

- Không ngờ Thôn Phệ Tổ Phù lại rơi vào tay ngươi, Hắc Đồng Lão Nhân cũng chết rồi sao?

Mắt Thanh Trĩ hơi tối lại, lẩm bẩm nói.

- Đại Hoang Thiên Nhân Thủ!

Năm đạo hắc trụ bắn thẳng lên trời, biến thành năm ngón tay cổ xưa khổng lồ màu xám đen, rồi cả năm dung hợp lại thành bàn tay khổng lồ như trở về từ thời Viễn Cổ.

Hư không phía sau bàn tay khổng lồ kia đang bùng nổ, đạo hư ảnh đầy uy nghiêm kia cũng dần ẩn hiện.

Đại Hoang Thiên Nhân Thủ là vũ kỹ mạnh nhất mà Lâm Động có thể thi triển, hơn nữa năng lượng dùng cho nó lúc này cũng là lực dung hợp mạnh nhất của hắn. Cũng có nghĩa đây là chiêu mạnh nhất của Lâm Động!

- Đại Hoang Thiên Nhân Thủ, vũ kỹ của Đại Hoang Đế sao? Đúng là bất ngờ thật!

Ánh mắt Thanh Trĩ có phần phức tạp nhìn đạo hư ảnh.

- Phá!

Nguyên lực trong mắt Lâm Động lúc này gần như ngưng tụ lại thành thực chất, chiến ý tràn đầy, hắn ngẩng lên nhìn thanh quang đang lao tới, bước chân ra, nắm bàn tay lại, bàn tay khổng lồ trên trời lập tức ập xuống.

Uỳnh uỳnh!

Trên Lôi Hải là vô số những tiếng nổ rền vang, cả hải vực dường như phải rung chuyển trước áp lực của bàn tay khổng lồ kia.

Vào khoảnh khắc bàn tay đó oanh kích lên chùm thanh quang, cả không gian rung lên dữ dội, tạo nên những ngọn sóng lôi điện cao đến hàng trăm trượng đánh bật Lâm Động bay đi mấy trăm mét. Nhưng cũng nhờ sự tôi luyện trong nửa tháng qua mà hắn cũng đã thích ứng được với thứ lôi điện ấy.

Rẹt rẹt!

Lâm Động lùi nhanh ra sau, nhưng mắt hắn vẫn nhìn vào nơi hai luồng sức mạnh tiếp xúc. Rồi hắn nghe thấy tiếng rẹt rẹt, đồng tử lập tức co lại, gương mặt hiện lên sự vui mừng, vì chính chùm thanh quang kia đang bị vỡ ra!

Dùng đến thủ đoạn mạnh nhất, quả nhiên Lâm Động đã giành được thắng lợi cuối cùng!

Thanh quang nhanh chóng nổ tung chỉ trong thời gian vài hơi thở, một tia

sáng xanh mỏng manh từ trong đó bắn ra, cuối cùng xuyên qua người Lâm Động.

Tức khắc vầng thanh quang bao bọc lấy hắn, nhưng hắn không hề xuất hiện thương thế gì, hơn nữa vào khoảnh khắc tia sáng xanh kia bắn tới, hắn có thể cảm nhận được một luồng thông tin đã chui vào đầu mình.

Hai tay Lâm Động dang ra, mặc cho luồng sáng xanh đó làm gì thì làm, còn hắn thì nhắm mắt lại thu nạp lượng lớn thông tin từ nó.

Thông tin chảy ào ạt vào nhưng cuối cùng hội tụ lại thành mấy chữ màu xanh đậm cổ xưa: Thanh Thiên Hóa Long Quyết!

Dòng chữ cổ mang trong nó một sự uy nghiêm khó tả thành lời.

Đó chính là truyền thừa của Thanh Trĩ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 537

Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Phía trên Lôi Hải, thanh quang tràn ngập, một đạo thân ảnh lơ lửng bên trong đó. Hàng loạt những tia sấm sét bắn xuống từ tầng mây đen. Nhưng trong phạm vi mười trượng quanh thân ảnh đó lại là vùng không gian trống không tĩnh lặng, tựa hồ như đến sấm sét cũng không dám tới gần.

Thanh Trĩ chắp tay sau lưng, mắt chăm chú nhìn thân ảnh trong quầng thanh quang đó, gương mặt hiện lên nụ cười tán thưởng.

Đòn công kích vừa rồi dù là người đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai cũng không thể đỡ được. Nhưng Lâm Động chỉ với thực lực Nhất Nguyên Niết Bàn đã vượt qua, biểu hiện đó đã rất tốt rồi.

- Đúng là đã rất lâu rồi không thấy Thôn Phệ Tổ Phù!

Thanh Trĩ khẽ thở dài, lẩm bẩm với chút hoài niệm.

Phía trên Lôi Hải, Tiểu điêu nhìn Lâm Động được thanh quang bao bọc, cũng không lo lắng gì, nhìn Thanh Trĩ nói:

- Không ngờ ngươi cũng khẳng khái như vậy!

Với nhãn lực của nó đương nhiên biết truyền thừa mà Thanh Trĩ cho Lâm Động lớn mạnh đến mức nào.

- Xem ra Thiên Yêu Điêu Tộc bảo tồn cũng khá tốt. Lão tổ tông của các ngươi thủ đoạn không tệ, vào lúc đó cũng giữ lại được chủng tộc.

Thanh Trĩ nhìn Tiểu điêu, cười nói.

Nghe vậy, thần sắc tươi cười của Tiểu điêu dần biến mất, thay vào đó là sự trầm trọng hiếm thấy. Là một thành viên trong Thiên Yêu Điêu Tộc, đương nhiên nó hiểu Lão tổ tông mà Thanh Trĩ nói có nghĩa là gì.

- Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu điêu do dự một chút, cuối cùng vẫn không kìm được mà lên tiếng hỏi.

Tuy nó cũng có ký ức nhưng dù sao cũng rất mơ hồ, điều duy nhất nó biết đó là vào thời Viễn Cổ, cường giả trong thiên địa này hầu như đã biến mất hết sau một Đại kiếp nạn.

Thanh Trĩ hơi mím môi, miệng hơi động, nhưng cuối cũng vẫn không nói gì, hắn lắc đầu:

- Có lẽ sau này ngươi sẽ biết!

Tiểu điêu chau mày, nó có thể nhận ra, dường như Thanh Trĩ rất kiêng kỵ, thậm chí sợ hãi cái gọi là Đại kiếp nạn kia. Phát hiện ấy khiến Tiểu điêu trước nay không sợ trời không sợ đất cũng phải trở nên căng thẳng. Thực lực của Thanh Trĩ chắc chắn còn mạnh hơn bản thân nó ở thời kỳ đỉnh phong. Nhưng với nhân vật như thế còn sợ hãi, vậy rốt cuộc Đại kiếp nạn đó đáng sợ đến mức nào?

Trên thế gian này thật sự tồn tại thứ có bản lĩnh khiến những cường giả Viễn Cổ kia mất mạng sao?

- Wa!

Trong khi Tiểu điêu còn đang bị chấn động, trong ánh thanh quang bỗng phát ra âm thanh trầm thấp, nó dường như do Lâm Động phát ra nhưng mơ hồ lại có một thứ sức mạnh đặc biệt nào đó ẩn chứa trong đó nữa.

Tiểu điêu nhìn thấy, trong ánh thanh quang, cơ thể Lâm Động dường như đang động đậy, dường như có thứ gì đó từ bên trong cơ thể hắn muốn xông ra, nhưng cũng lại giống như thiếu cái gì đó, dường như chưa hoàn thiện vậy.

- Muốn tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết không thể thiếu Thiên Long Khí, nếu không thì không thể nhập môn!

Nhìn Lâm Động đang vùng vẫy trong thanh quang, Thanh Trĩ cười nói.

- Thiên Long Khí? Như thế không phải truyền thừa mà ngươi cho hắn thành vô dụng rồi sao?

Tiểu điêu chau mày, Thiên Long Khí chỉ những ai có huyết mạch thuần khiết của Long Tộc mới có được, muốn có nó không phải chuyện đơn giản.

Thanh Trĩ cười, vung tay lên, con Thanh Long khổng lồ bên dưới gào thét, cuối cùng biến thành một chùm sáng xanh thẫm bay tới.

Chùm sáng xanh thẫm này bay ngang qua bầu trời, từ nó tỏa ra sức mạnh vô cùng ngang ngược.

- Thiên Long Khí?

Cảm nhận được sức mạnh không xa lạ, Tiểu điêu gật gù.

Vút!

Chùm sáng xanh bay qua bầu trời, cuối cùng chui vào cơ thể Lâm Động, thanh quang lập tức ngưng tụ, bề mặt thân thể Lâm Động bỗng động đậy điên cuồng, hắn hét lên đầy đau đớn.

- Thiên Long Khí chính là căn bản tu luyện của Long Tộc, cơ thể con người rất khó dung nạp. Ta đã đưa hết mọi thứ, có thu phục được Thiên Long Khí quý báu đó hay không thì phải xem bản lĩnh của hắn. Nếu ngay cả cửa ải đầu tiên mà không vượt qua nổi thì e là hắn rất khó có được thành tựu gì từ Thanh Thiên Hóa

Long Quyết!

Thanh Trĩ nhìn Lâm Động đang gào thét, bình thản nói.

Tiểu điêu cũng không nói gì nhiều. Với cường giả là con người mà nói, Thiên Long Khí là bảo vật, nếu luyện hóa được nó thì rất có tác dụng cường hóa cơ thể. Nhưng nó là thứ thuộc về Long Tộc, con người muốn dung nạp nó phải chấp nhận rủi ro không nhỏ.

Có điều, Tiểu điêu rất có lòng tin với Lâm Động, hắn có thể thu phục được cả Thôn Phệ Tổ Phù, dù Thiên Long Khí lợi hại nhưng rất chưa chắc đã làm khó được Lâm Động.

- Grào!

Trước ánh mắt chăm chú của Tiểu điêu và Thanh Trĩ, thân ảnh được bao bọc bởi thanh quang giãy giụa ngày một kịch liệt, những luồng sức mạnh cuồng bạo cũng lan ra ngày một nhiều.

Ầm ầm âm!

Trong những tiếng gào thét, thân ảnh đó tung quyền, kình phong đáng sợ cuộn trào, oanh kích mặt Lôi Hải thành vô số cái hố khổng lồ.

Cùng với sự phát tiết của kình lực cuồng bạo, âm thanh gào thét đầy đau đớn của Lâm Động cũng dần yếu đi. Tuy Thiên Long Khí vô cùng cuồng bạo, nhưng hắn cũng không phải loại tầm thường, sau khi trải qua một chút đau đớn, hắn cũng đã thích ứng được.

Dù sao thì dường như Lâm Động cũng đã quen với sự đau đớn ấy trong nửa tháng đi trên Lôi Hải rồi. Sau khi hắn đã thích ứng được với Thiên Long Khí, trên da hắn, thanh quang chuyển động dữ dội, cuối cùng hiện ra thứ giống như làm từ vảy sừng.

- Ngưng tụ ra Thanh Long Bì rồi sao?

Thanh Trĩ nhìn cảnh tượng đó cười, rồi gật gù.

- Grào!

Trong ánh thanh quang, lại một tiếng gầm rú, nhưng lúc này không còn sự đau đớn nữa. Thân ảnh bên trong đó rung lên, bay ra từ quầng sáng và lơ lẳng trên không trung.

Thân ảnh đó đương nhiên là Lâm Động, toàn thân hắn lúc này được bao bọc bởi ánh sáng xanh, dường như chúng ngưng tụ lại thành một lớp biểu bì kỳ lạ, và dường như trên đó có ẩn hiện hoa văn Thiên Long.

Lâm Động cúi xuống, phấn khích nhìn bề mặt cơ thể mình, nắm chặt tay lại, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ tràn ngập cơ thể. Quả thực hắn lúc này đã mạnh hơn trước quá nhiều.

- Vũ kỹ ngang ngược thật!

Lâm Động chép miệng, mắt lấp lánh ánh sáng. Nhìn từ góc độ nào đó, Thanh Thiên Hóa Long Quyết có phần giống Ma Viên Biến mà hắn tu luyện trước đây. Nhưng giữa hai cái có sự khác biệt rất xa. Theo những thông tin hắn có được, khi tu luyện được Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến mức cao nhất, độ lớn mạnh của thân thể gần như có thể so sánh được với Long Tộc thật sự!

Ai cũng biết Long Tộc là chủng loài mạnh nhất trong giới Yêu thú. Mà một con người lại tu luyện được đến mức đáng sợ đó, thứ vũ kỹ ấy đủ để làm rung chuyển thiên địa!

Lâm Động hiện giờ mới chỉ nhập môn nhưng đã mạnh hơn trước gấp mấy lần. Lớp biểu bì thanh quang bên ngoài cơ thể hắn nhìn có vẻ yếu ớt nhưng sức phòng ngự có lẽ còn mạnh hơn cả Niết Bàn Kim Thân của hắn hiện giờ.

- Ha ha, tu luyện được Thanh Long Bì nhanh như vậy, thiên phú của ngươi cũng không tệ đâu!

Thanh Trĩ nhìn Lâm Động, cười nói.

- Đa tạ tiền bối!

Lâm Động thu lại nụ cười, cung kính hành lễ với Thanh Trĩ. Hắn biết, Thanh Trĩ đã cho hắn một món quà hậu hĩnh đến mức nào.

- Ngươi đã thấy được tàn ảnh của ta thì đó là duyên phận!

Thanh Trĩ phẩy tay, rồi thở dài đầy thâm ý:

- Hơn nữa, thế gian này có thêm một cường giả cũng tốt!

Lâm Động hơi khựng lại, hiển nhiên là hắn không hiểu ý của Thanh Trĩ.

- Sau này ngươi sẽ hiểu thôi. Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù, có lẽ sau này muốn tránh cũng không tránh được.

Thanh Trĩ cười cười, dường như nhận ra sự nghi hoặc của Lâm Động.

- Được rồi, truyền thừa đã cho ngươi. Nhiệm vụ của tàn ảnh ta đây cũng đã hoàn thành, nên biến mất rồi.

Thanh Trĩ vừa dứt lời thì Lâm Động liền nhận thấy nguyên lực quanh hắn ngày một mờ dần.

- Sau khi ta biến mất, Lôi Hải cũng sẽ biến mất. Trong Thanh Long Điện có một dòng Đan Hà do ta để lại, coi như món quà cuối cùng cho ngươi.

Thân ảnh Thanh Trĩ ngày một mờ ảo, cuối cùng biến mất không dấu tích.

- Lâm Động, sau này chúng ta còn gặp nhau. Nhưng hy vọng lúc đó ngươi không khiến ta thất vọng, truyền thừa của ta không cho kẻ vô dụng đâu.

Thanh Trĩ biến mất, để lại một giọng nói vang vọng trên Lôi Hải.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 538

Bế Quan.

Phía trên Lôi Hải, cuối cùng Thanh Trĩ đã hoàn toàn biến mất, áp lực mạnh mẽ cũng dần tan đi.

Lâm Động nhìn về nơi thân ảnh Thanh Trĩ biến mất, không kìm được chép chép miệng, hiển nhiên hắn cũng không ngờ lại gặp được một cơ ngộ thế này.

Tuy đến tận lúc này hắn vẫn không rõ lai lịch và thân phận của Thanh Trĩ ra sao, nhưng thiết nghĩ chắc chắn là nhân vật bất phàm. Nhân vật như thế dù đặt trong phạm vi cả thiên địa này cũng phải thuộc hàng đầu.

- Hắn cũng lợi hại lắm!

Tiểu điêu xoa mặt nói.

Lâm Động cười, sống được từ thời Viễn Cổ đến tận bây giờ đương nhiên là lợi hại. Có lẽ Thanh Trĩ mới thực sự là lão yêu quái.

- Nhưng hắn cũng thật khẳng khái!

Lâm Động cũng rất đồng tình, Thanh Thiên Hóa Long Quyết mà Thanh Trĩ cho hắn, tuy hiện giờ hắn không thể biết được hết, nhưng ít nhiều cũng cảm nhận được sức mạnh hùng hồn của thứ vũ kỹ đó. Nếu tu luyện thành công, chắc chắn uy lực sẽ rất khủng bố.

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết không giống như Đại Hoang Thiên Nhân Chỉ, chỉ là loại vũ kỹ công kích. Từ góc độ nào đó, nó có thể coi là vũ kỹ luyện thể vô cùng cao thâm. Tu luyện được nó sẽ khiến cơ thể được cường hóa từ

trong ra ngoài. Và mạnh mẽ đến mức chỉ những hành động nhỏ cũng đủ phát ra sát thương lực kinh người.

Đương nhiên Lâm Động lúc này vẫn chưa đạt được đến mức độ đó. Dù đã có Thiên Long Khí do Thanh Trĩ để lại, nhưng hắn cũng chỉ mới nhập môn. Nhưng dù vậy hắn cũng đã bắt đầu cảm nhận được lợi ích của Thanh Thiên Hóa Long Quyết. Chỉ một lớp Thanh Long Bì thôi cũng đủ cho hắn trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hơn nữa Thiên Long Khí cũng chưa được Lâm Động hấp thụ hết. Thiên Long Khí sẽ ở trong cơ thể hắn, khi thực lực của hắn ngày một tăng lên, nó sẽ dần dung hợp một cách hoàn hảo với cơ thể hắn. Đến khi nào dung hợp hoàn toàn, sợ là hắn sẽ mạnh đến mức biến thái như Yêu thú.

Rào rào!

Lúc Lâm Động vẫn đang tận hưởng cảm giác thỏa mãn thì Lôi Hải cuối cùng cũng xuất hiện động tĩnh. Không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, những tầng mây đen trên trời nhanh chóng biến mất.

- Sắp biến mất rồi sao?

Nhìn động tĩnh đó, Lâm Động khẽ lẩm nhẩm, xem ra đúng như Thanh Trĩ đã nói, Thanh Long Thí Luyện sẽ biến mất khi hắn biến mất.

Không gian ngày một vặn vẹo, cuối cùng như tấm gương, choang một tiếng vỡ vụn.

Lôi Hải tan biến, không gian xung quanh dường như trở lại hỗn độn, nhìn ra phía xa, không gian lặng lẽ một màu xám xịt.

Rào rào!

Lâm Động lơ lửng trên không trung, nheo mắt nhìn về phía trước, nơi đó dường như có tiếng nước chảy, hơn nữa còn có một thứ Niết Bàn Khí đậm đặc

phun trào ra.

Dưới sự xung kích của Niết Bàn Khí, màu xám mịt tăm tối kia nhanh chóng nhạt đi, một dòng sông lấp lánh dài hàng nghìn trượng xuất hiện trong tầm mắt Lâm Động.

Dòng sông có một màu đỏ rực, dòng nước khá đậm đặc, trên mặt sông thậm chí còn có lửa đỏ. Đó chính là Niết Bàn Hỏa được ngưng kết khi Niết Bàn Khí đạt đến một mức độ nhất định.

Rõ ràng dòng sông này cũng là một dòng Đan Hà, hơn nữa phẩm chất của nó tốt hơn dòng Đan Hà bên ngoài kia rất nhiều.

Lâm Động nhìn dòng Đan Hà lấp lánh với ánh mắt rực lửa, ngưng tụ được dòng Đan Hà phẩm chất cao thế này phải cần một lượng Niết Bàn Đan khổng lồ đến thế nào?

- Nơi này thật tuyệt! Hắc hắc, xem ra Thanh Trĩ cũng tặng ta món quà quý giá thật!

Tiểu điêu nhìn dòng Đan Hà gật đầu hài lòng. Hiện giờ nó đã có Sinh Tử Chuyển Luân Đan, nhưng nếu muốn có nhục thân thì vẫn cần một sức mạnh rất lớn, dòng Đan Hà này sẽ giải quyết được nhu cầu cấp bách của nó.

Lâm Động gật đầu cười, nếu Tiểu điêu phục hồi được nhục thân, tuy thực lực không thể trở lại đỉnh phong ngay nhưng chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều, đến lúc đó Tiểu điêu sẽ là một trợ thủ đắc lực cho Lâm Động.

- Có lẽ thời gian ta cần để ngưng tụ nhục thân sẽ không hề ngắn.

- Không sao, ta cũng cần tu luyện ở đây, thử vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai xem sao.

Lâm Động cười nói. Dường như chuyến đi trong Viễn Cổ Bí Tàng đã đến đỉnh điểm, hiện giờ hắn không vội ra khỏi đây, dù sao ngoài kia cũng không có

chỗ tu luyện nào tốt hơn.

Chiến trường Viễn Cổ lúc này, bảo tàng ở khắp nơi đều đang bị cường giả khắp nơi tìm kiếm, bọn họ đang tìm mọi cách để nâng cao thực lực đón chờ Bách Triều Đại Chiến sẽ diễn ra chưa đầy nửa năm nữa.

Vì tranh đoạt bảo tàng, thiết nghĩ những cuộc chiến chắc nổ ra vô cùng ác liệt, Chiến trường Viễn Cổ lúc này chắc vô cùng hỗn loạn. Ra ngoài đó không bằng yên tĩnh ở đây tu luyện.

Nghe vậy Tiểu điêu cũng gật đầu, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, thân hình rung động rồi lập tức xuất hiện trong Đan Hà, móng vuốt tóm một cái, thứ đan dược huyền ảo đen trắng đan xen xuất hiện.

Từng tia khí tức Sinh Tử tỏa ra từ đan dược, Niết Bàn Khí ở xung quanh vừa tiếp xúc với Sinh Tử Khí lập tức tan biến, rõ ràng hai thứ năng lượng này không cùng một tầng cấp.

Tiểu điêu có phần kích động nhìn đan dược trong móng vuốt của mình, hơi chần chừ một chút rồi cho vào miệng.

Ầm!

Sinh Tử Chuyển Luân Đan vừa vào miệng, một luồng sức mạnh đáng sợ bùng nổ từ trong người Tiểu điêu, tạo nên những đợt sóng khổng lồ trên dòng Đan Hà.

Sinh Tử Khí từng chút từng chút một tỏa ra từ người Tiểu điêu, rồi dần hình thành nên một cái kén năng lượng hai màu đen trắng bao bọc quanh người Tiểu điêu.

Lâm Động nhìn cái kén đen trắng khổng lồ trên không trung, dường như hắn cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo phát ra từ đó. Rõ ràng trong cái kén đó không hề yên tĩnh như bên ngoài.

Ngưng tụ nhục thân hiển nhiên không phải chuyện dễ dàng, thậm chí còn có rủi ro. Có điều Lâm Động cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể dựa vào Tiểu điêu mà thôi. Vì thế điều duy nhất mà hắn có thể làm đó là cầu nguyện cho Tiểu điêu.

- Đến lượt ta rồi!

Lâm Động quan sát cái kén nửa tiếng đồng hồ, sau khi thấy mình không thể làm được gì hơn, đành hít sâu một hơi, thân hình khẽ động rồi xuất hiện trên cái đài tu luyện duy nhất ở giữa Đan Hà.

Hắn không phải Tiểu điêu, không thể trực tiếp hấp thụ Niết Bàn Khí đậm đặc như vậy, vì thế phải có một khoảng thời gian quá độ ở đài tu luyện. Nhưng cũng nhờ có Thôn Phệ Tổ Phù mà tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

- Niết Bàn Kiếp lần thứ hai!

Ngồi trên đài tu luyện nhưng trong mắt Lâm Động ánh lên sự nóng ruột. Sau nửa tháng tôi luyện trong Lôi Hải, cộng với Thanh Long Bì vừa tu luyện thành, hắn hiện giờ ngay cả những cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai cũng khó sánh nổi. Vì thế hắn rất có tự tin vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai!

Lâm Động chầm chậm nhắm mắt lại, nhưng khi sắp vào trạng thái tu luyện thì trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ.

- Không biết Tiểu Viêm hiện giờ thế nào rồi?

o0o Nơi đây là chiến trường đầy máu tanh, vô số nhân ảnh đầy mùi máu di chuyển trong đó, tiếng chém giết vang vọng khắp nơi, những tiếng kêu hảm thiết bao trùm không gian.

Những nhân ảnh đó, ánh mắt trống rỗng, thân hìn gày gò như xác chết, nhưng trong mắt bọn họ lại tràn ngập sát ý.

Đây dường như là địa ngục chiến trường.

Ầm ầm!

Âm thanh trầm đục vang ra từ trong chiến trường ấy, hơn chục đạo thân ảnh bị một đường côn ảnh đánh bật ra, rồi một luồng khí tức hung bạo đến đáng sợ, như của Yêu thú thời Viễn Cổ, trào dâng lan tỏa khắp chiến trường.

Khi ấy, một thân hình khổng lồ, bước những bước chân trầm trọng, cầm một cây thiết côn màu đen khổng lồ, từng bước đi ra từ biển máu. Gương mặt có vẻ hồn hậu dường như trở nên hung ác, đầy sát khí!

Trước sự hung bạo đó, dù là những cái xác khô mắt đỏ rực, mất hết lý trí kia cũng không dám lại gần, để mặc cho thân ảnh đầy máu tanh đó đi qua, cuối cùng đi về nơi tận cùng của chiến trường.

Thứ sát khí đó, ngay đến sự thảm khốc và tanh nồng mù mịt trong không gian cũng không thể ngăn cản được.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 539

Niết Bàn Kiếp Lần Thứ Ba.

Trong khi Lâm Động bế quan khổ luyện trong Thanh Long Điện, nơi Chiến trường Viễn Cổ mênh mông vô tận này đúng như hắn dự đoán, đã rơi vào cảnh tranh đoạt ác liệt và đầy hỗn loạn.

Bảo tàng ở khắp nơi đều bị khai quật, những thứ Linh bảo, đan dược quý hiếm thậm chí vũ kỹ, công pháp đều được lưu truyền ra ngoài. Trong Chiến trường Viễn Cổ, những thứ này dù sao cũng trong tình trạng mật ít ruồi nhiều, vì thế không thể tránh khỏi sự tranh giành.

Vương triều các phương cũng vì những bảo vật này mà đã phá vỡ hết các mối quan hệ vốn đã không được bền chặt.

Ai cũng muốn có bảo vật, vì những người đến được Chiến trường Viễn Cổ này đều không phải loại tầm thường, dã tâm của bọn họ cũng không phải thứ người bình thường có thể so sánh. Bọn họ đều muốn vượt trội trong Bách Triều Đại Chiến, đồng thời lọt vào mắt các Tông phái siêu cấp, từ đó trở thành cá vượt long môn, thay đổi hoàn toàn cuộc đời.

Mà những bảo vật trong các bảo tàng kia chính là con đường nhanh nhất để trở nên mạnh hơn, mà dường như chẳng ai muốn bỏ qua con đường tắt này cả. Vì thế khó tránh khỏi những cuộc tranh đoạt quyết liệt.

Vương triều các phương liều mình, khói lửa bao trùm cả Chiến trường Viễn Cổ, nhưng trước không khí ngày một ác liệt đó vẫn luôn có ngày một nhiều cường giả lộ diện.

Những cường giả này không ít người đã có danh tiếng trong các Vương triều

Siêu cấp, đương nhiên cũng có những nhân vật mới nổi, đa số bọn họ đều may mắn có được truyền thừa trong bảo tàng, thực lực cũng không tệ.

Trong sự hỗn loạn và cạnh tranh, lúc nào cũng có những kẻ bị đào thải, nhưng cũng là cơ hội cho những nhân vật kiệt xuất để lộ thực lực.

Chiến trường Viễn Cổ lúc này mới thực sự đạt đến mức khốc liệt nhất!

Sau hơn nửa năm ẩn mình, cường giả các phương đều bắt đầu dùng mọi phương thức trở thành đối tượng được người ta chú ý đến.

Nhưng khi ấy, trong một không gian sâu trong Viễn Cổ Bí Tàng, một dòng Đan Hà vẫn lặng lẽ chạy, từng đợt Niết Bàn Khí dồi dào không ngừng lan tỏa.

Trong dòng Đan Hà lơ lửng một chiếc kén ánh sáng, những quầng sáng đen trắng đan xen bao quanh chiếc kén. Trong phạm vi trăm trượng quanh nó không hề có chút Niết Bàn Khí nào, cảm giác như Niết Bàn Khí rất sợ vùng không gian đó vậy.

Trong quầng sáng có hai cảnh tượng khác nhau, một bên sức sống dạt dào, còn bên kia trầm trọng đầy tử khí, thậm chí không gian vì thứ tử khí đó mà trở nên ngột ngạt, xám xịt.

Một sống một chết, hai nguồn năng lượng đặc biệt như nắm giữ sự tuần hoàn của thiên địa đang xuất hiện rất nhiều cảnh tượng đặc biệt.

Trong chiếc kén ánh sáng đó đương nhiên là Tiểu điêu đang ngưng tụ nhục thể. Từ sau khi nó nuốt Sinh Tử Chuyển Luân Đan đến giờ đã ba tháng rồi.

Trong ba tháng này, chiếc kén ánh sáng ngoài việc thể tích ngày một lớn ra thì không hề có chút động tĩnh nào. Trước sự bao phủ của Sinh Tử Khí, chẳng ai dám thăm dò động tĩnh bên trong của nó.

Có điều, trước tình hình Sinh Tử Khí xung quanh chiếc kén ngày một đậm đặc, dường như vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì khiến người ta phải bất an.

Nói tóm lại, Tiểu điêu có lẽ cũng khá thuận lợi.

Chuyển ánh mắt từ chiếc kén ánh sáng đen trắng sang đài tu luyện cách đó vài trăm mét, một đạp thân ảnh đang ngồi yên lặng, nhưng luồng lực thôn phệ không ngừng tỏa ra, Niết Bàn Khí hùng hồn ở xung quanh cũng ồ ạt chảy vào cơ thể Lâm Động.

Ba tháng, trong ba thán này, Lâm Động về cơ bản luôn khổ luyện trên đài tu luyện. Hiển nhiên hiệu quả của ba tháng này là không tệ. Hai tháng trước Lâm Động đã vượt qua thành công Niết Bàn Kiếp lần thứ hai.

Tuy Niết Bàn Kiếp lần thứ hai cuồng bạo hơn lần thứ nhất, nhưng với Lâm Động có nhục thể được tôi luyện nửa tháng trong Lôi Hải và có Thanh Thiên Hóa Long Quyết, thì không có gì quá nguy hiểm. Vì thế Lâm Động đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai thuận lợi đến mức chính hắn cũng phải ngạc nhiên. Với những người khác, có khi bọn họ phải dốc toàn sức lực mới miễn cưỡng vượt qua, nhưng với Lâm Động lại nhẹ nhàng như ăn một bữa cơm vậy.

Đương nhiên Lâm Động chẳng có thời gian để ý xem tâm trạng của những người khác. Hắn dễ dàng vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai như vậy là vì trước đó hắn đã trải qua sự đau đớn mà người bình thường khó lòng tưởng tượng.

Nhục thể mạnh mẽ hơn rất nhiều cường giả cùng đẳng cấp như vậy không phải tự nhiên mà có. Thứ gì cũng có giá của nó, phải trả giá mới có hồi báo.

Trên đài tu luyện, Niết Bàn Khí hùng hồn cuồn cuộn, thần tình hắn phẳng lặng như mặt nước, khí tức tỏa ra từ cơ thể mạnh hơn ba tháng trước không chỉ một lần.

Hắn lúc này cũng là Nhị Nguyên Niết Bàn thực sự, lực chiến đấu của hắn e là có thể kháng cự được với cả Tam Nguyên Niết Bàn.

Chỉ bế quan khổ luyện một tháng mà Lâm Động đã vượt qua được Niết Bàn

Kiếp lần thứ hai. Tốc độ này đủ để hắn kiêu ngạo với người khác, nhưng Lâm Động lại không quá hài lòng. Cũng vì thế mà sau khi vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai, hắn không hề chểnh mảng tu luyện, ngược lại còn điên cuồng hơn. Mục tiêu hắn vốn định ra là trước khi rời khỏi đây phải vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ ba!

Lâm Động trước nay đều không tự đại, hắn biết Chiến trường Viễn Cổ là nơi ngọa hổ tàng long, hắn có được cơ ngộ, nhưng rất có thể kẻ khác sẽ có được thứ cơ ngộ kỳ lạ hơn, khủng bố hơn.

Thực lực của Nhị Nguyên Niết Bàn đúng là đủ cho hắn kiêu ngạo với phần lớn cường giả, nhưng nếu gặp nhân vật lọt vào Niết Bàn Bảng thì có lẽ sẽ có phần miễn cưỡng. Vì thế hắn định phải nâng thực lực của mình lên mức cao nhất có thể trước khi đến Bách Triều Đại Chiến.

Mức cao nhất ấy, ít nhất cũng phải là vượt qua được Niết Bàn Kiếp lần thứ ba!

Trên đài tu luyện, tiếng thở của Lâm Động ngày một gấp gáp, một cái hố đen dần mở rộng phía sau hắn, Niết Bàn Khí lập tức chảy vào người hắn ngày một điên cuồng hơn.

Dòng Đan Hà chảy trong bầu không gian xám xịt, không ai có thể tới được. Sự im lặng bao trùm lấy không gian, chỉ có tiếng rào rào của dòng chảy là mang lại chút sinh khí cho không gian này.

Ở nơi này dường như không còn khái niệm về thời gian nữa.

Một tháng nữa lại lặng lẽ trôi qua, bên ngoài Chiến trường Viễn Cổ dù hỗn loạn thế nào thì Đan Hà vẫn yên tĩnh như thế.

Rào rào!

Trên dòng Đan Hà, những ngọn Niết Bàn Hỏa cháy rừng rực, bỗng nhiên cả

không gian như rung chuyển, Niết Bàn Khí bắt đầu cuộn trào về phía đài tu luyện với tốc độ chóng mặt.

Dưới sự cuộn trào của Niết Bàn Khí, những tia kim quang lấy trung tâm là thân ảnh đó bắt đầu lan tỏa ra bốn phía.

Dưới lớp da màu hoàng kim của Lâm Động ẩn hiện một màu đỏ quỷ dị, không khí xung quanh thậm chí còn trở nên rất nóng và khô.

Luồng sức mạnh này chính là dấu hiệu báo trước Niết Bàn Kiếp đang đến! Niết Bàn Kiếp lần thứ ba của Lâm Động, sau ba tháng khổ tu cuối cùng cũng đến… Trong Đan Hà, Niết Bàn Khí dường như cũng trở nên cuồng bạo theo, đài tu luyện là trung tâm, Niết Bàn Khí có dấu hiệu ngưng tụ thành cơn bão, vô số ngọn Niết Bàn Hỏa bay vun vút trong nó.

Trong cơn bão khổng lồ đó là thân ảnh Lâm Động đang tĩnh tọa, lúc này sắc mặt hắn rất trầm trọng, không còn sự thoải mái khi vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai nữa.

Niết Bàn Kiếp lần sau mạnh hơn lần trước, uy lực cũng tăng gấp nhiều lần. Dựa vào nhục thể hiện tại, Lâm Động đúng là có thể thoải mái vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ hai, nhưng đối mặt với lần thứ ba thì cũng rất khó khăn.

- Grào!

Sức mạnh lan tỏa từ người Lâm Động ngày một cuồng bạo hơn, bỗng nhiên một tiếng gầm rú trầm đục của loài Cự long vang lên. Thanh quang lan tỏa, hình thành một lớp vảy sừng trên bề mặt da Lâm Động, đó chính là Thanh Long Bì mà hắn luyện được sau khi có Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Rõ ràng là để ứng phó với Niết Bàn Kiếp lần thứ ba, Lâm Động cũng đã thi triển hết mọi thủ đoạn, giờ hắn muốn xem xem Niết Bàn Kiếp lần thứ ba khiến vô số cường giả phải sợ hãi rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 540

Đối Kháng

Ào ào!

Cơn lốc đỏ rực xoay chuyển với tốc độ kinh người trên dòng Đan Hà, sức mạnh cuồng bạo tỏa ra từ nó cũng đủ khiến cường giả Tam Nguyên Niết Bàn phải sợ hãi.

Ở trung tâm cơn bão lửa là thân ảnh Lâm Động đang tĩnh tọa, sắc mặt hắn nghiêm nghị và có phần căng thẳng, rõ ràng đối mặt với Niết Bàn Kiếp lần thứ ba này hắn cũng không dám quá coi thường.

Thế giới này cũng đã có quá nhiều thiên tài thiên phú dị thường đã mất mạng trong Niết Bàn Kiếp, Lâm Động phải nỗ lực bao năm nay mới có được trình độ như bây giờ, trước khi chưa đứng ở đỉnh cao hắn không muốn mình trở thành một trong số những thiên tài đoản mệnh kia.

Uỳnh!

Cuồng phong bùng nổ trên đài tu luyện, đột nhiên vô vàn ngọn Niết Bàn Hỏa bắn ra lao thẳng về phía Lâm Động ngồi phía dưới.

Vốn dĩ, Niết Bàn Kiếp chính là một loại kiếp nạn xuất hiện bên trong cơ thể con người, theo số lần tăng lên, độ khó của Niết Bàn Kiếp cũng ngày càng ác liệt. Người vượt kiếp không chỉ phải đối mặt sự công kích từ bên trong mà Niết Bàn Kiếp còn có thể dẫn theo Niết Bàn Khí từ bên ngoài công kích người vượt kiếp. Đến lúc đó nội ngoại đều bị công kích, người vượt kiếp sẽ khó lòng kháng cự.

Lâm Động hiện nay đang ở giữa Đan Hà, Niết Bàn Khí vốn đã rất đậm đặc, như thế mức độ công kích sẽ càng mạnh hơn, ứng phó vô cùng khó khăn.

Vô số ngọn Niết Bàn Hỏa gào thét lao tới như những ngôi sao băng bay qua bầu trời, cuối cùng đem theo sức mạnh cuồng bạo oanh kích về phía Lâm Động.

Rầm rầm!

Trong vô vàn những tiếng nổ trầm đục, nhiệt độ cao không ngừng xâm thực cơ thể Lâm Động, nhưng Thanh Long Bì cũng thể hiện sức phòng ngự cường hãn của mình. Thanh quang lan tỏa ra ngăn cách Niết Bàn Hỏa khỏi người Lâm Động.

Nhìn từ bên ngoài Lâm Động dường như bị Niết Bàn Hỏa bao phủ, nhưng nếu nhìn kỹ mới nhận ra, nơi sát với thân thể Lâm Động, một tầng thanh quang đang phát ra ánh sáng lấp lánh, nhìn có vẻ mỏng manh nhưng lại khiến Niết Bàn Hỏa không thể tiến tới nửa phân.

Lâm Động cũng biết rất rõ sự công kích bên ngoài cơ thể, khi hắn thấy Niết Bàn Hỏa đã bị Thanh Long Bì ngăn cản, trong lòng thở phào một cái. Nhưng rồi tâm thần lập tức căng thẳng, hắn biết sự công kích từ bên trong cơ thể mới là khó đối phó nhất!

Lâm Động điều phối nguyên lực chạy khắp toàn thân chuẩn bị nghênh đón công kích. Hắn cũng không phải đợi lâu, một ngọn lửa màu đen bỗng xuất hiện một cách quỷ dị.

Niết Bàn Ma Viêm!

Khi nhìn thấy ngọn lửa màu đen đó, tim Lâm Động như thắt lại, nó chính là thứ khó đối phó nhất của Niết Bàn Kiếp lần thứ ba.

Lực dung hóa đáng sợ đó một khi được lan ra trong cơ thể, có lẽ trong chớp mắt lục phủ ngũ tạng sẽ tiêu biến không còn gì.

Vì lúc ở trong Niết Bàn Phần Thiên Trận Lâm Động đã gặp thứ lửa này, đồng thời còn thu phục được nó, sau đó đã nhờ nó mà khiến Lâm Lang Thiên rơi vào cảnh sinh tử không rõ. Vì thế Lâm Động hiểu rất rõ sức mạnh phá hoại của nó.

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm, vận nguyên lực bao phủ lấy ngọn lửa màu đen ấy.

Phụt phụt!

Dường như cảm nhận được Lâm Động có hành động phản kháng, Niết Bàn Ma Viêm cũng không khách khí, lập tức lan tỏa thứ lực dung hóa khủng bố kia, nguyên lực đang bao quanh nó nhanh chóng tan biến.

- Phiền phức thật!

Lâm Động đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy thế cũng không kim được mà chửi một câu. Hắn vội vàng dùng càng nhiều nguyên lực hơn, bất luận thế nào cũng không được để lực dung hóa của Niết Bàn Hỏa tiếp xúc với những cơ quan yếu ớt mà vô cùng quan trọng trong cơ thể.

Cách duy nhất đối phó với Niết Bàn Ma Viêm đó là dùng nguyên lực hùng hồn khắc chế nó. Nhưng cách này tiêu hao quá nhiều nguyên lực, những người không có căn bản vững chắc, khi vượt kiếp sẽ rất dễ bị mất mạng do thiếu nguyên lực.

Lâm Động không thiếu nguyên lực, vì thế chống đỡ trong thời gian ngắn cũng không quá khó. Có điều hắn biết Niết Bàn Ma Viêm trong Niết Bàn Kiếp không chỉ có một, nếu không thì cũng không đến mức nhiều cường giả mất mạng như thế.

Một ngọn Niết Bàn Ma Viêm khá yếu bị nguyên lực hùng hồn bọc lấy, bất luận nó phóng ra lực dung hóa thế nào thì vẫn không thể đột phá vòng vậy, cuối cùng trở nên nhạt dần và biến mất hoàn toàn.

Cũng đúng lúc Niết Bàn Ma Viêm biến mất, Lâm Động lập tức trở nên căng thẳng, hắn biết tiếp theo mới là thực sự khó khăn.

Phụt phụt!

Khoảng nửa phút sau, bên trong cơ thể hắn lại xuất hiện động tĩnh. Từng đốm từng đốm một, vô số luồng ánh sáng màu đen lan ra một cách quỷ dị, cuối cùng ngưng tụ lại thành vô số ngọn lửa màu đen chập chờn.

Nhìn số lượng Niết Bàn Ma Viêm đó, Lâm Động cũng phải hít vào hơi khí lạnh. Ngay sau đó, từ trong đan điền, một lượng nguyên lực vô cùng hùng hồn ồ ạt tràn ra bao bọc lấy những ngọn Niết Bàn Ma Viêm chưa kịp phóng lực dung hóa kia.

Ầm!

Vào khoảnh khắc ấy Lâm Động biết rõ, một trận chiến giằng co đã bắt đầu!

Lực dung hóa đáng sợ lan tràn với tốc độ và quy mô kinh người, nguyên lực trong cơ thể Lâm Động dường như chưa đến mấy phút đã bị tiêu biến một phần mười.

Lúc ấy, sự đáng sợ của Niết Bàn Ma Viêm mới thực sự được thể hiện ra hoàn toàn.

Đối mặt với sự tiêu hao quá nhiều như thế, tâm tình Lâm Động trở nên trầm trọng, nhưng vẫn không hoảng loạn. Hắn biết lúc này mà hoảng loạn thì mọi thứ sẽ kết thúc.

Giữ cho mình thật bình tĩnh, Lâm Động điều động nguyên lực từ trong đan điền ra đối phó với Niết Bàn Ma Viêm. Hắn không thể để thứ lửa đó gây hại cho cơ thể, nếu không sẽ mất mạng.

Biểu hiện của Lâm Động khá tốt, nhưng số lượng Niết Bàn Ma Viêm không hề ít, ứng phó vô cùng khó khăn. Sự tiêu hao nguyên lực này khiến Lâm Động

phải nhăn tít cặp mày.

Đương nhiên Niết Bàn Ma Viêm không để ý đến tâm trạng của Lâm Động, chúng vẫn tiếp tục thiêu đốt, giải phóng ra lực dung hóa vô cùng khủng bố, dường như chưa làm tan chảy Lâm Động thì chưa chịu thôi vậy.

Trong sự giằng co đó, nguyên lực của Lâm Động tiêu hao nhanh chóng, khoảng mười phút sau, nguyên lực của hắn đã biến mất một nửa, nhưng Niết Bàn Ma Viêm vẫn không hề có dấu hiệu mất đi mà ngược lại càng rực cháy hơn.

Thấy vậy, Lâm Động trầm ngâm, tâm thần khẽ động, tinh thần lực từ nê hoàn cung trào ra mạnh mẽ rồi thay thế vị trí của nguyên lực.

Khi tinh thần lực bao vây lấy Niết Bàn Ma Viêm thay cho nguyên lực, Lâm Động lại gọi tiếp lực thôn phệ, Niết Bàn Khí ở xung quanh ào ạt chảy vào cơ thể hắn phục hồi lại lượng nguyên lực đã mất.

Lâm Động khác với những cường giả Niết Bàn Cảnh khác ở chỗ, hắn không chỉ có tu vi nguyên lực không tệ mà còn tinh thần lực mạnh mẽ. Hai thứ năng lượng này liên thủ có thể đánh một trận ra trò với Niết Bàn Ma Viêm, mà đây cũng là chút ưu thế của Lâm Động.

Và cơ hội biến chuyển dường như bắt đầu từ lúc này, đối diện với thứ năng lượng kia, Niết Bàn Ma Viêm cũng chịu không ít thiệt thòi. Một vài ngọn Niết Bàn Ma Viêm yếu ớt đã dần có dấu hiệu biến mất.

Tuy nhiên, dù tình hình có tốt hơn nhưng Lâm Động không hề thả lỏng. Chưa tiêu diệt hoàn toàn được Niết Bàn Ma Viêm thì nó có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, tuyệt đối không thể có chút lơi là.

Trước sự phòng ngự của Lâm Động, rõ ràng Niết Bàn Ma Viêm cũng dần hết cách, từng ngọn Niết Bàn Ma Viêm bắt đầu nối đuôi nhau biến mất.

Lâm Động nhìn cảnh đó trong lòng mới thở phào. Nhưng khi nhìn thấy

chúng biến mất Lâm Động lại có cảm giác lãng phí. Lực sát thương của Niết Bàn Ma Viêm vô cùng lớn, nếu như thu phục được nó thì sẽ được trợ lực rất tốt.

- Thu phục Niết Bàn Ma Viêm… Lâm Động chăm chú nhìn những ngọn lửa màu đen quỷ dị, khẽ lẩm bẩm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 541

Niết Bàn Hỏa Lôi Châu

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 542

Thiên Yêu Điêu Chân Chính

Một cái quang kén trắng đen cực lớn lơ lửng phiêu phù trong Đan hà, quang mang Sinh Tử Khí bao bọc xung quanh tạo nên một cảnh tượng vô cùng kỳ quái.

Từng cỗ khí huyết nhục mãnh liệt bên trong quầng sáng sinh tử đang luân chuyển, lặng lẽ phóng xuất ra mơ hồ. Trong cỗ khí tức này lại tràn ngập một sự hung bạo khó tưởng tượng nổi. Có thể thấy, tựa hồ bên trong quang kén đang sản sinh ra một đầu hung thú tuyệt thế vậy.

Lâm Động đứng ngoài Đan hà, ánh mắt có chút khẩn trương nhìn vào quang kén với quầng sáng ẩn hiện bao quanh. Tuy hắn có lòng tin với Tiểu điêu, nhưng rõ ràng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng. Để hình thành được thân thể không phải là việc tầm thường, cho dù là cường giả nhập vào Cửu Nguyên Niết Bàn cũng không thể đảm bảo thành công. Việc lần này, sự mạo hiểm rõ ràng là không nhỏ!

Lâm Động quen biết Tiểu điêu đã nhiều năm, hắn có thể đạt được bước tiến như ngày hôm nay, hiển nhiên có công lao không nhỏ của Tiểu điêu. Tình cảm giữa hai người không phải là ít, nếu như Tiểu điêu có bề gì, e rằng sẽ là một sự đả kích lớn đối với Lâm Động.

- Tiểu tử ngươi lúc này không thể để xảy ra chuyện gì được!

Bàn tay Lâm Động khẽ nắm chặt lại, thì thào lẩm bẩm.

Ầm!

Cơ hồ là nghe được lời nói của Lâm Động, quang kén vốn không có động

tĩnh trong bốn tháng nay, đột nhiên trong lúc này chợt rung lên mạnh mẽ. Một luồng sóng cuồng bạo tán phát ra, tạo ra từng đợt sóng lớn trên Đan hà.

- Hả?

Sự việc bất ngờ này khiến cho Lâm Động chợt cả kinh, ánh mắt vội nhìn ra. Hắn nhìn thấy bên ngoài quang kén chợt bắt đầu thoáng hiện lên một tầng quang mang tử hắc sắc.

Khi quang mang tử hắc sắc hiện lên, một cỗ hấp lực vô cùng hung hãn đột nhiên tuôn ra từ quang kén. Dưới lực hấp thụ có thể nói là vô cùng cuồng bạo này, Niết Bàn Khí bên trên Đan hà lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn. Từng cột sáng do Niết Bàn Khí ngưng tụ thành từ trong Đan hà vọt mạnh ra, giống như hàng vạn con Cự long từ trong nước xông ra, hướng thẳng về phía quang kén mà phóng vọt tới.

Xuy xuy!

Ngay khi Niết Bàn Khí vừa tiếp xúc với quang kén liền không hề có một sự bài xích nào, đã trực tiếp bị hút vào bên trong đó.

Niết Bàn Khí điên cuồng tiến vào trong quang kén, còn quang kén cũng như là một cái động không đáy, mặc cho có bao nhiêu Niết Bàn Khí chảy vào, nó vẫn không hề có dấu hiệu là sẽ dừng lại.

Ánh mắt Lâm Động hiếu kỳ nhìn Đan hà cơ hồ như đang muốn chấn động thiên địa ở ngay trước mắt mình. Hắn có thể cảm thấy Niết Bàn Khí ngưng tụ trong Đan hà đang bị quang kén hấp thụ với một tốc độ kinh người.

Không ngờ lại có lực hấp thụ mạnh mẽ đến thế này… chẳng trách Tiểu điêu nói hình thành thân thể sẽ cần cung cấp năng lượng vô cùng lớn. Nếu như không phải đang ở trên Đan hà này, cho dù là đem tất cả Niết Bàn Đan mà Lâm Động có trên người e rằng cũng không đủ cho Tiểu điêu hít một hơi.

Rầm ào ào!

Cùng với lượng Niết Bàn Khí khổng lồ đang điên cuồng đổ vào, quang mang tử hắc sắc trên quang kén cũng dần trở nên sẫm tối lại.

Dưới sự quan sát của Lâm Động, sự hấp thụ cơ hồ đến mức tham lam này liên tục tiếp diễn trong trọn một ngày. Sự hấp thụ đến mức này khiến cho da đầu Lâm Động phải run lên. Thiên Yêu Điêu này cũng thật là khủng khiếp, năng lượng cần thiết không ngờ nhiều đến như vậy. Nhưng may mắn là sự hấp thụ không thể khống chế nổi này cũng không tiếp diễn quá lâu, nếu không, e rằng cho dù là toàn bộ Đan hà này cũng sẽ bị Tiểu điêu nuốt sạch không còn chút gì.

Sạt!

Khi sự hấp thụ tiếp diễn đến trưa ngày thứ hai, một âm thanh cực nhỏ lặng lẽ truyền vào trong tai Lâm Động.

Âm thanh này không vang, nhưng khi lọt vào tai Lâm Động lại vô cùng chói tai. Thân thể hắn lúc này chợt run lên, ánh mắt nhìn về phía quang kén đã hoàn toàn trở thành màu tím đen, đồng tử đột nhiên co rụt lại. Bởi vì trên quang kén đó, hắn nhìn thấy một vết rạn nứt đang dần lan rộng ra.

Hắn biết rằng, lần bế quan này của Tiểu điêu dường như là đã hoàn thành!

Từng vết nứt hiện rõ lên, nửa giờ sau, các vết nứt đã tràn ngập khắp cả quang kén mà Lâm Động đang nhìn không chớp mắt kia. Tia sáng màu tím đen thần bí mà âm u từ trong vết nứt tán phát ra, từng cỗ khí hung lệ toát ra mạnh mẽ.

Sạt sạt!

Đúng lúc số lượng những vết nứt đạt đến cực hạn, một mảnh nhỏ của quang kén bắt đầu rơi xuống… Ầm!

Một mảng quang kén rơi xuống này, như là một áp lực cuối cùng làm nổ tung núi lửa vậy. Trong chớp mắt, quang kén cực lớn dưới ánh mắt đang co rút mạnh

mẽ của Lâm Động đột nhiên nổ tung. Những luồng sáng tím đen hung hãn vô cùng, giống như muốn phá vỡ trời xanh, xông thẳng lên trời. Khắp cả không trung lúc này cũng bị ánh sáng tím đen bao trùm lấy.

Lâm Động ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào luồng sáng tím đen đang tràn ra. Ở nơi đó, một bóng đen to lớn vô cùng dần ngưng tụ lại. Sau đó phốc một tiếng, hai cánh dơi tím đen rộng chừng đến trăm trượng từ trong luồng sáng đó phóng ra, vỗ nhẹ một cái, một cơn lốc vòi rồng điên cuồng liền cuồn cuộn cuốn ra.

Đôi cánh dơi cực lớn vừa hiện ra, một đôi mắt cơ hồ tràn ngập tử hắc sắc cũng từ trong luồng sáng tím đen đó xuất hiện, sau đó nó ngẩng đầu lên, rít gào một tiếng!

- U u u!

Một tiếng gầm rú kỳ lạ cơ hồ như những tia sóng âm, mang theo một sự điên cuồng và kích động không thể che giấu chợt vang lên chói tai từ trong luồng sáng kia. Đan hà phía dưới, cũng bị chấn động tạo nên từng đợt sóng lớn.

Sự lan tràn khắp bốn phía của sóng âm đó khiến cho Lâm Động cũng bị cuốn vào bên trong. Thấy vậy, tay áo hắn lập tức vung lên, một chiếc lồng kim quang từ trong cơ thể phát ra, bao bọc lấy thân thể hắn vào bên trong.

Bang bang!

Sóng âm nện vào lồng kim quang, làm cho phía trên đó bạo phát ra những rung động mạnh mẽ, nhưng không thể triệt để phá tan được nó.

Lâm Động cũng không để ý đến những chấn động bạo phát phía trên lồng kim quang, ánh mắt của hắn đang chăm chú nhìn lên bầu trời. Luồng sáng tím đen ở đó đang dần biến mất, sau đó, một đầu Yêu thú to lớn đến trăm trượng chợt xuất hiện với một cảm giác choáng ngợp trong tầm mắt của hắn.

Đó là một đầu Yêu thú khổng lồ to lớn cả trăm trượng, toàn thân hiện ra một màu tử hắc sắc, một đôi cánh dơi to lớn từ phía sau lưng dần xòe ra, cơ hồ che khuất cả bầu trời. Hai cánh tay tím đen to lớn, bên trên như có những đường hoa văn thần bí lập lòe, tán phát ra một cảm giác vô cùng đáng sợ.

Hai bàn tay cũng vô cùng to lớn, đầu ngón tay sắc bén, lóe ra hàn mang. Sự sắc bén này, cho dù là Lâm Động bây giờ nhìn thấy cũng có một cảm giác lạnh lẽo chạy khắp thân thể. Hắn không hề có chút nghi ngờ, hai trảo này có một lực lượng sắc bén đáng sợ có thể xuyên thủng qua người của hắn.

Xoạt!

Cự Thú lơ lửng phía chân trời, cặp cánh dơi cực lớn sau lưng vỗ chầm chậm, một cỗ khí thế khó có thể diễn tả từ trong cơ thể đó cuốn ra. Dưới luồng khí thế này, đến cả trời đất cũng phải trở nên biến sắc.

Đây là một đầu hung thú tuyệt thế chân chính!

Cảm giác này so với lúc trước khi Lâm Động gặp Thanh Long cũng khó có thể sánh được!

- Đây chính là bản thể của Thiên Yêu Điêu sao?

Lâm Động nhìn đầu cự thú khiến cho ngay cả hắn cũng cảm thấy e ngại, trong ánh mắt đều tràn ngập sự kích động, lẩm bẩm nói.

Trước kia luôn nghe Tiểu điêu ba hoa chích chòe về năng lực và uy nghiêm của bản thân, nhưng Lâm Động không hề để ý, hôm nay được chính mắt nhìn thấy bản thể của Thiên Yêu Điêu, hắn giờ đây không thể không tin. Thiên Yêu Điêu Tộc này thực sự có được khí phách đáng sợ, có thể thôn tính cả Long Tộc!

Đầu Thiên Yêu Điêu lơ lửng phía chân trời, ngửa mặt lên trời rít một tiếng. Sau một hồi, tiếng kêu cơ hồ như chấn nhiếp cả thiên địa mới dần dần giảm xuống. Sau đó, nó chậm rãi cúi đầu, đôi mắt tím đen có chút kỳ lạ và thần bí đó

quay sang nhìn về phía Lâm Động.

Lâm Động ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng nhìn lại, không hề vì cái khí thế đáng sợ lúc này trên thân thể đó mà phải lùi lại.

Ầm!

Trong khoảnh khắc hai mắt nhìn nhau, trong đôi mắt Thiên Yêu Điêu đột nhiên phóng ra một tia hàn mang vô cùng sắc bén. Hai cánh nó khẽ động, trực tiếp hóa thành một đạo quang ảnh vọt mạnh ra. Cặp trảo đủ để dễ dàng xuyên thủng Niết Bàn Kim Thân của một gã cường giả Tam Nguyên Niết Bàn hướng thẳng về phía Lâm Động bổ nhào đến.

Một màn này khiến cho Lâm Động chợt ngơ ngạc. Ánh mắt của hắn chỉ là nhìn vào cặp đồng tử màu tím đen kia, lồng sáng kim quang vốn bao quanh thân thể, lúc này đã tự động tán phát hết ra rồi.

Từ trong đôi mắt kia, hắn có thể nhận ra một cảm giác quen thuộc. Hắn không tin, Tiểu điêu sẽ ra tay với hắn!

Bá!

Tốc độ của Tiểu điêu nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ chỉ một chớp mắt đã vượt qua không gian, mang theo thân ảnh cực lớn xuất hiện phía trên Lâm Động. Áp lực này, đủ đến khiến cho một người bình thường phải run như cầy sấy.

Ầm!

Hai tròng mắt màu tím đen của Tiểu điêu nhìn Lâm Động, hàn mang sắc bén chợt trở nên rõ rệt hơn. Một loáng sau, chưởng trảo cường bạo lại một lần nữa chém ra. Nhưng mà, ngay khi sắp chạm vào thân thể Lâm Động, chưởng trảo đột nhiên chuyển hướng, nện vào khoảng không gian hư vô đằng sau lưng Lâm Động.

Khi chưởng phong sắc bén chém ra, giọng nói lạnh lùng của Tiểu điêu lúc này cũng chợt vang lên trong không gian:

- Cút ra đây cho ta!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 543

Lão Nhân Thần Bí

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 544

Xuất Quan

Ha ha xem bộ dạng kinh ngạc của ngươi kìa!

Tiểu điêu biến đổi hình dáng con người, có chút xấu hổ khi nhìn thấy Lâm Động đang há mồm trợn mắt, không nhịn được cười nói.

Cảm giác kinh ngạc sau một hồi cũng dần dần biến mất, ánh mắt Lâm Động cực kỳ hiếu kỳ nhìn chằm chằm Tiểu điêu, trong ánh mắt chợt hiện lên một nụ cười cổ quái.

- Tiểu tử, ngươi biểu lộ ra như vậy là ý gì? Điêu gia ta mặc dù trong Thiên Yêu Điêu Tộc chỉ có thể coi là thiếu niên, nhưng so về tuổi tác thì chắc chắn tiểu tử ngươi không sánh được. Gọi ta một tiếng Điêu gia, ngươi cũng không phải là chịu thiệt thòi.

Nhìn nụ cười cổ quái của Lâm Động, Tiểu điêu vội vàng nói.

Lâm Động cười hắc hắc, không hề để ý tới gã. Tiểu điêu thấy thế chợt tức giận trợn trừng mắt lên. Gã biết, một khi lộ ra hình thái nhân loại, hình tượng đa mưu túc trí khó khăn lắm mới tạo dựng được bao lâu nay trước mặt Lâm Động giờ đây đã sụp đổ hoàn toàn!

- Xem ra ta đoán không sai!

Lâm Động duỗi cái lưng mệt mỏi, cười tủm tỉm nhìn vẻ mặt phiền muộn của Tiểu điêu. Từ giọng nói của Tiểu điêu trong một số thời điểm, hắn đã nhận ra, Tiểu điêu mặc dù sự từng trải vượt qua hắn nhiều lần, nhưng lại không hề có dáng vẻ già nua của lão nhân từng kinh qua sương gió.

- Hôm nay ngươi đã khôi phục thân thể, tiếp theo sau này định sẽ làm gì?

Lời nói của Lâm Động chợt chuyển hướng, nói.

- Còn có thể làm cái gì? Vẫn như cũ cùng ngươi đi khắp bốn phương thôi. Dù cho hôm nay khôi phục thân thể, nhưng muốn khôi phục hoàn toàn thực lực đỉnh phong, cũng cần không ít thời gian.

Tiểu điêu nghĩ, lườm Lâm Động, nói:

- Mà tiểu tử ngươi đi đến đâu cũng đều gây ra phiền toái, nếu Điêu gia ta mà bỏ đi, không biết chừng mấy ngày sau sẽ phải quay lại để nhặt xác ngươi đấy!

Biết rõ giọng điệu ngày thường của Tiểu điêu, nên Lâm Động cũng không để ý. Nhìn khuôn mặt của cái kẻ trước mặt còn có phần tuấn tú tà dị hơn cả Hoàng tử Mạc Lăng của Vương triều Đại Viêm, trong lòng hắn chợt có một cảm giác ấm áp. Hắn biết Tiểu điêu không hề có ý định muốn từ biệt, là vì vẫn chưa yên tâm để hắn một mình lưu lạc ở Đông Huyền Vực này.

Môi khẽ mấp máy, Lâm Động dang bàn tay ra, vỗ nhẹ vào vai Tiểu điêu, nói khẽ:

- Huynh đệ!

Nhiều năm qua, hai người quen biết nhau đều là ở trong những thời điểm rất khó khăn. Những năm tháng qua, tình cảm ấy rõ ràng trở nên vô cùng sâu sắc hơn.

Tiểu điêu vội gạt tay Lâm Động ra, đầu lệch sang một bên, hùng hùng hổ hổ nói:

- Tiểu tử ngươi đừng có tỏ điệu bộ như vậy với ta được không? Buồn nôn muốn chết!

Lâm Động cười cười, sau đó trầm ngâm nói:

- Chờ khi ra khỏi đây, về sau chỉ cần còn ở Đông Huyền Vực, không đến đường cùng thì ngươi đừng để lộ thân phận Thiên Yêu Điêu. Ta nghĩ với thủ đoạn của ngươi, lúc này mặc dù thực lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng nếu như muốn che giấu thân phận có lẽ chẳng mấy người có thể nhận ra.

- Thực lực của Thiên Yêu Điêu, đa số đều dựa vào thân thể vốn có kia, nếu như không sử dụng, thực lực của ta sẽ bị hao tổn mất không ít!

Tiểu điêu nhíu mày, nói.

- Thế còn tốt hơn là gặp phải đám Tông phái siêu cấp có thù oán với Thiên Yêu Điêu Tộc. Yên tâm đi, còn ta và Tiểu Viêm, muốn bức chúng ta đến đường cùng cũng không phải là việc dễ dàng!

Lâm Động nói.

Nghe vậy, Tiểu điêu cũng đành bất đắc dĩ gật đầu. Gã cũng hiểu rõ, cho dù với thực lực của gã lúc này có khôi phục lại được thực lực đỉnh phong, gã cũng không thể không kiêng dè gì ở Đông Huyền Vực này. Ở vùng đất bao la rộng lớn này, rõ ràng có những nhân vật thực lực vô cùng khủng khiếp.

Những Tông phái siêu cấp có thể tồn tại ở vùng đất này hàng trăm năm nay, thì chắc chắn cũng không hề thua kém các tộc ở Yêu Vực, thực lực đó không thể dùng ngôn từ mà diễn tả được.

Nhìn thấy Tiểu điêu gật đầu, Lâm Động lúc này mới hài lòng. Đối với thù hận giữa Thiên Yêu Điêu và những Tông phái siêu cấp Đông Huyền Vực, hắn cũng không có hứng thú tìm hiểu. Tiểu điêu là huynh đệ của hắn, đây là điều duy nhất hắn quan tâm.

- Xem ra ngày sau muốn đi vào những Tông phái siêu cấp, cũng phải tìm chỗ không có thù hận với Thiên Yêu Điêu Tộc. Nếu không, không thể tránh khỏi phiền phức… Trong lòng Lâm Động chợt lóe lên ý nghĩ này, đột nhiên nhớ lại lão nhân thần bí khi nãy. Lão chắn hắn cũng là người trong Tông phái siêu cấp,

hơn nữa dáng điệu đó có lẽ không có ân oán gì với Thiên Yêu Điêu Tộc. Chỉ là không biết lão thuộc Tông phái siêu cấp nào, nếu không cũng là một lựa chọn không tệ.

- Đi thôi!

Lắc đầu, Lâm Động bỏ hết tất cả những suy nghĩ loại bỏ ra khỏi đầu óc. Thời gian lưu lại ở nơi này của bọn hắn không ngắn, có lẽ Chiến trường Viễn Cổ lúc này đã rất náo nhiệt, bởi vì kế tiếp, chính là Bách Triều Đại Chiến thực sự!

Trải qua sự lặng lẽ khổ luyện trong một năm trời, những cường giả khắp nơi bình thường vốn ẩn mình cũng đã bắt đầu lộ ra thực lực của mình, trở thành những nhân vật tiếng tăm vang dội ở Chiến trường Viễn Cổ.

Sóng lớn cuốn cát đi, nhân tài thực sự cho dù có che giấu thế nào, tóm lại là trong cuộc chiến kia đều sẽ trổ hết tài năng, chấn nhiếp thiên địa.

Viễn Cổ Bí Thược cổ xưa lại lần nữa hiện lên trong tay Lâm Động, từng tia quang mang khẽ bắn ra, sau đó không gian trước mắt hắn chợt tán phát ra những cỗ ba động kịch liệt. Mơ hồ, có thể nhìn thấy một vùng vòng xoáy không gian dần dần thành hình.

Trong lúc vùng xoáy đang thành hình, ánh mắt Lâm Động quét qua nhìn lại vùng không gian này một lần nữa, có chút tiếc nuối nhìn Đan Hà đang chảy. Nơi đây đối với cường giả Niết Bàn Cảnh mà nói đích thực là vùng đất tuyệt vời để tu luyện, chỉ có điều đáng tiếc hắn không thể lưu lại nơi này thêm nữa!

Hơi chút cảm hoài, Lâm Động cuối cùng không trì hoãn thêm nữa, chân bước ra, bước vào vòng xoáy không gian đang chậm rãi xoay tròn. Phía sau lưng hắn, Tiểu điêu cũng đã nhanh chóng bước theo.

Xùy!

Ngay sau khi hai người bước vào vòng xoáy không gian, vòng xoáy xoay

nhanh phóng đi, cuối cùng biến mất trong từng trận chấn động mạnh ở không gian!

Vòng xoáy biến mất, vùng không gian phủ đầy bụi ngàn năm nơi đây lại một lần nữa trở nên tĩnh lặng. Những người hữu duyên lần sau có thể vào đây, nhưng khi đó hiển nhiên sẽ không có được những kỳ ngộ như Lâm Động, đoạt được chân truyền của Thanh Trĩ nữa!

o0o Khi Lâm Động cùng Tiểu điêu bước vào vòng xoáy rời Thanh Long Điện, trong một không gian khác, một bóng người to lớn đang ngồi trên một núi xác người biển máu cũng chầm chậm mở hai mắt đang nhắm.

Ầm!

Trong khoảnh khắc bóng người kia mở mắt, một sắc đỏ tươi chợt tuôn ra dữ dội. Một cỗ khí tức hung bạo vô hình như một cơn lốc từ trong cơ thể đó cuốn sạch ra.

Loại khí tức của sự giết chóc, hung lệ!

Sự hung bạo đáng sợ này đủ để khiến cho một vài người yếu bóng vía tâm thần phải run rẩy chấn động. Dưới hai con mắt đỏ bừng đó, e rằng sức chiến đấu đã bị giảm đi ít nhiều.

Bóng người ngồi khoanh chân cơ hồ như một người khổng lồ đó chính là Tiểu Viêm! Trên thân thể gã lúc này đã có những vết thương chằng chịt khó coi hiện lên. Khó có thể tưởng tượng nổi, trong vùng không gian này gã đã trải qua sự chém giết bạo liệt thậm chí tàn khốc đến mức nào.

Khí hung bạo cuồn cuộn bốc lên, huyết khí ngập trời cũng lơ lửng trên đỉnh đầu Tiểu Viêm. Mơ hồ phảng phất trông như một đầu quang hổ cực lớn màu đỏ như máu.

Rống!

Quang hổ ngẩng lên trời gầm một tiếng, tiếng gầm như những sóng âm điên cuồng khuếch tán ra. Tiếng gầm này cực kỳ quỷ dị, mơ hồ có làm cho huyết nhục đều trở nên sôi sùng sục. Phảng phất dưới tiếng gầm này, huyết nhục trong thân thể đều như muốn phá tung ra ngoài vậy!

Tiểu Viêm lúc này đã biến thành một đầu hung vật chỉ biết có chém giết!

Tiểu Viêm ngửa đầu, ánh mắt đỏ bừng, không hề có chút lưu tình nhìn quang hổ huyết sắc, sau đó miệng mở rộng ra, hấp lực tuôn ra dữ dội, hút mạnh đầu quang hổ huyết sắc kia vào trong miệng.

Sau khi nuốt quang hổ huyết sắc vào trong miệng, hào quang đỏ như máu quanh Tiểu Viêm chợt trở nên rõ hơn. Rồi gã đứng dậy, ánh mắt đỏ thẫm nhìn vào không gian, cơ hồ cảm ứng được gì đó, sắc đỏ trong mắt chỉ khoảnh khắc đã như là thủy triều rút đi, rồi hiện lên một sắc mặt vui mừng.

- Đại ca xuất quan rồi!

Sắc mặt Tiểu Viêm mừng rỡ lẩm bẩm nói, bộ dáng này so với hình dáng vô tình khi nãy tưởng như hai người khác nhau vậy. Chợt bàn tay gã nắm chặt, Viễn Cổ Bí Thược cũng chợt hiện ra.

Sự tu luyện của gã ở đây vốn đã đạt đến cực hạn, sở dĩ vẫn không chịu ra ngoài cũng bởi vì muốn đợi tin tức của Lâm Động. Lâm Động lúc này đã xuất quan, gã đương nhiên cũng đã đến lúc phải đi.

Tiểu Viêm vươn người ra, ánh mắt đảo quanh vùng không gian chiến trường bị máu tươi phủ đầy đến mức thê lương kia, sau đó nhìn thân thể ngang dọc toàn những vết thương, rồi nhếch miệng cười, sau đó vừa sải chân ra, liền bước vào vùng không gian bên trong vòng xoáy.

Cùng với sự biến mất của Tiểu Viêm ở vùng không gian này, những sát khí hung bạo lan tràn khắp nơi trong chiến trường này trong khoánh khắc mờ nhạt dần. Cảnh tượng ấy rõ ràng là do sát khí hung bạo khắp người Tiểu Viêm phát

ra, hiện giờ đều đã lan tỏa ra cả vùng chiến trường này.

Xùy!

Khi vòng xoáy không gian biến mất, ở vùng không gian cách đó không xa chợt trở nên vặn vẹo, một bóng dáng già nua hiện ra, chính là lão nhân khi trước Lâm Động đã từng gặp.

Lúc này, ánh mắt vị lão nhân thần bí đang nhìn nơi mà Tiểu Viêm biến mất, bàn tay khô gầy vuốt nhẹ chòm râu, trong ánh mắt toát lên một tia kinh ngạc.

- Sát khí trong Bạch Hổ Điện nổi tiếng hung bạo, kẻ thường nếu như lấy được truyền thừa e rằng đều sẽ biến thành một cỗ máy chém giết. Không ngờ kẻ này lại có thể áp chế lại một cách hoàn hảo như vậy, thật là làm cho người kinh ngạc!

Nói đến đây, lão nhân thần bí cười, lẩm bẩm:

- Vị bằng hữu bên cạnh Lâm Động này xem ra không hề đơn giản! Bách Triều Đại Chiến lần này có trò hay để xem rồi. Không biết bọn hắn có thể tiến đến mức nào? Bọn yêu nghiệt của các Vương triều Cao cấp kia cũng không phải là loại dễ dàng thắng được!

Lời nói kết thúc, lão nhân thần bí vung tay áo lên, lại một lần nữa biến mất một cách kỳ dị.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 545

Vương Triều Đại Càn

Viễn Cổ Chi Địa, tòa thành mang tính biểu tượng cho cả địa vực Tây Bắc. Từ trước tới nay nhân khí ở đây rất cao, hơn nữa từ sau khi Viễn Cổ Bí Tàng xuất hiện, nhân khí lại càng tăng lên đến mức khủng bố, thậm chí đã mấy tháng sau rồi mà ở nhân khí vẫn rất thịnh vượng.

Thời gian Viễn Cổ Bí Tàng mở ra không ngắn, vì thế trong thời gian này có liên tục có người vào bên trong. Đương nhiên cũng có không ít người mừng rỡ đi ra. Nhìn những người có được những thứ khiến kẻ khác phải ghen tỵ, không ít người cảm thấy gai mắt, cộng với việc Bách Triều Đại Chiến ngày một đến gần, rất nhiều cường giả đều nóng lòng nâng cao thực lực. Vì thế mà về sau lại càng có nhiều người vào Viễn Cổ Bí Tàng hơn.

Từ đó dẫn tới lượng cường giả đến Viễn Cổ Chi Địa này cũng ngày một nhiều hơn, thiên tài của các Vương triều Cao cấp kéo nhau đến chật ních cả Viễn Cổ Chi Địa.

Người nhiều, đương nhiên sự tranh đoạt cũng nhiều lên, đó là đạo lý vạn cổ bất biến.

Người ngày một nhiều, các bảo tàng không chịu nổi sự càn quét ghê gớm đó, chỉ khoảng hai tháng sau là đa số bảo tàng, truyền thừa gì đó cũng đều bị lấy đi hết. Như vậy cũng có nghĩa những người đến sau đều phải tay không quay về.

Những người đến đây chẳng ai lại chịu về tay không cả, vì thế vấn đề đã xuất hiện, không lấy được bảo bối thì cướp vậy! Đây là nơi thực lực vi tôn, chỉ cần có đủ sức mạnh thì chẳng ai chỉ trích được gì.

Những suy nghĩ đó dường như chỉ trong một đêm đã khiến cả Viễn Cổ Chi Địa trở nên hỗn loạn. Những người thu hoạch đầy ắp đi ra từ Viễn Cổ Bí Tàng còn chưa kịp thể hiện sự đắc ý thì đã phát hiện vô số những ánh mắt tham lam đang nhăm nhe nhìn mình.

Khắp nơi trong tòa thành là những cuộc tranh giành cướp đoạt, quy mô nhỏ có, lớn cũng không thiếu. Dù sao thì sau đó ai cũng biết, có được bảo tàng vẫn chưa phải thành công, vì còn phải có bản lĩnh để thoát khỏi Viễn Cổ Chi Địa trước bao ánh mắt nhằm vào mình!

Nơi đây không có thứ tự hay thân phận gì cả, chỉ có thực lực và nắm đấm!

Đương nhiên, bất luận là nơi hỗn loạn thế nào thì cũng có sự phân biệt đẳng cấp yếu và mạnh. Cho đến nay, sau một vài lần các thế lực thanh trừng lẫn nhau, những thế lực lúc trước xưng bá ở đây sớm đã bị đào thải.

Đi trong tòa thành rộng lớn mà cổ xưa này, khi ngẩng đầu lên chắc chắn sẽ nhìn thấy tòa đại điện kim sắc gây chú ý nhất ở trung tâm tòa thành. Hiện nay, thế lực chiếm cứ tòa đại điện này đủ thực lực uy hiếp cho tất cả mọi người trong thành không dám ho he nửa lời.

Họ không phải Vương triều Cao cấp, mà là… Vương triều Siêu cấp!

Bốn chữ mang trong nó một trọng lượng khiến người ta phải tái mặt. Trong Đông Huyền Vực, Vương triều nhiều như sao trên trời, nhưng ai cũng biết trong số đó một vài những Vương triều vượt trội hẳn lên. Đó chính là Vương triều Siêu cấp!

Thực lực của Vương triều Siêu cấp ra sao, các Vương triều bình thường căn bản không thể đo đếm được. Ở Đông Huyền Vực, nếu nói Tông phái siêu cấp là Vương giả thì Vương triều Siêu cấp chính là các tiểu bá chủ. Luận thực lực, tuy không bằng các Tông phái siêu cấp nhưng cũng không thể coi thường.

Những thiên tài xuất thân từ các Vương triều Siêu cấp này không chỉ có thiên

phú người thường khó lòng đạt nổi, khởi điểm của bọn họ, người thường cũng không thể sánh được. Khi vào Chiến trường Viễn Cổ là họ đã thuộc tầng thứ trên cùng, từ góc độ nào đó thì gần việc họ lọt vào mắt các Tông phái siêu cấp là chuyện chắc chắn không gì tranh cãi.

Vì thế, Vương triều Siêu cấp chính là thế lực mạnh nhất Chiến trường Viễn Cổ, những nơi bọn họ xuất hiện, bất cứ Vương triều nào cũng không dám đắc tội.

Vốn dĩ trong địa vực Tây Bắc cũng không có Vương triều Siêu cấp, các Vương triều Siêu cấp trong Viễn Cổ Chi Địa cũng chỉ mới đến sau khi Viễn Cổ Bí Tàng xuất hiện, có vẻ như họ cũng có ý nhằm vào Viễn Cổ Bí Tàng.

Nhưng điều khiến người ta nghi hoặc, chính là sau khi Vương triều Siêu cấp đến Viễn Cổ Chi Địa, ngoài việc ra tay chiếm cứ tòa đại điện kim sắc Viễn Cổ Điện này ra, cũng không hề cướp đoạt bảo bối như người ta vẫn tưởng, mà ngược lại vô cùng yên tĩnh, dường như đang đợi điều gì đó.

Hành động đó khiến người ta nghi hoặc, nhưng rất nhanh đã có tin tức truyền ra. Người của Vương triều Siêu cấp đúng là đợi ở đây vì Viễn Cổ Bí Tàng, nhưng những bảo bối bình thường đương nhiên không thể lọt vào pháp nhãn của họ. Cái họ cần chính là truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông trong Viễn Cổ Bí Tàng.

Theo tin truyền ra từ trong Viễn Cổ Bí Tàng, truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông chỉ bị ba thế lực là Liễu Bạch, Diêm Sâm và Lâm Động lấy được. Điều đáng kinh ngạc nhất đó là, Lâm Động thực lực có vẻ yếu nhất lại độc chiếm đến hai truyền thừa một lượt!

Sau khi tin này được truyền ra, điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa đó là khi tranh đoạt truyền thừa, Lâm Động đã đánh bại được ba vị bá chủ trước đây của địa vực Tây Bắc là Điền Chấn, Mục Thú và Tưởng Sơn và cướp đi truyền thừa của hai Đại Huyền Tông.

Khi tin tức này được truyền đi, không biết có bao nhiêu kẻ hừ mũi khinh thường. Nhưng khi ba người bọn Điền Chấn mặt mũi lem luốc, bộ dạng thảm hại đi ra từ Viễn Cổ Bí Tàng, vào khoảnh khắc đó cả tòa thành như tĩnh lặng. Không ít kẻ phải hít vào những hơi khí lạnh, họ thật sự không thể ngờ một người từ Vương triều Hạ cấp lại có thể khủng bố đến mức đó!

Nhưng bất luận gây ra những chấn động lớn thế nào cho cả địa vực Tây Bắc, nhưng bản thân Lâm Động từ đầu chí cuối đều không lộ diện, dường như đang luyện hóa truyền thừa Đại Huyền Tông.

Sau khi biết mục tiêu của Vương triều Siêu cấp khi đến Viễn Cổ Chi Địa, không nhiều thì cũng có một số người mừng rỡ trước tai họa của kẻ khác. Bọn chúng muốn biết, đối mặt với đối thủ đáng sợ như thế này, Lâm Động vốn luôn tạo nên kỳ tích liệu có thể có biểu hiện gì hơn người nữa không?

Một tháng trước, không gian trong Viễn Cổ Điện xuất hiện sự dị thường, rồi trước sự chú ý của cả tòa thành, Liễu Bạch và bọn Diêm Sâm cùng xuất hiện.

Sự xuất hiện này lập tức đã gây nên sự chú ý của Vương triều Siêu cấp trong tòa đại điện kim sắc kia. Đồng thời cũng có cường giả của Vương triều Siêu cấp hiện thân, nhưng đáng tiếc là trận đại chiến mà mọi người chờ đợi không xảy ra. Hai bên sau khi giao đấu một trận, dường như đều e dè lẫn nhau, cuối cùng thu quân về.

Không ít người thấy kinh ngạc về điều này. Chỉ những kẻ có thông tin nhanh nhạy mới biết, tuy Vương triều Siêu cấp rất ngang ngược, nhưng phía sau Liễu Bạch, Diêm Sâm cũng có bối cảnh không vừa. Thiết nghĩ sau khi Vương triều Siêu cấp tính toán kỹ lưỡng, cũng không muốn vì truyền thừa kia mà gây xung đột với thế lực phía sau hai người bọn chúng.

Nhiều người thất vọng vì kết quả này, nhưng ngay sau đó tinh thần đã lại dâng cao, vì họ hiểu rằng, tuy lần này không đánh nhau, nhưng chắc chắn lần sau sẽ không dễ dàng kết thúc như thế này.

Bối cảnh Liễu Bạch và Diêm Sâm không tầm thường, nhưng Lâm Động lại đến từ một Vương triều Hạ cấp, phía sau hắn chẳng có bất cứ Vương triều Siêu cấp nào đỡ lưng. Vì thế chỉ cần hắn dám lộ diện thì có lẽ sẽ phải ngoan ngoãn giao truyền thừa ra!

Vì lần này đối phó với hắn là một Vương triều Siêu cấp!

Trong Chiến trường Viễn Cổ, uy nghiêm của một Vương triều Siêu cấp không phải cái mà người từ Vương triều Hạ cấp có thể khiêu khích. Cho dù hắn có tạo nên nhiều kỳ tích, nhưng thực lực của Vương triều Siêu cấp đủ để vùi lấp mọi kỳ tích… Vương triều Đại Càn! Đó chính là Vương triều Siêu cấp tọa trấn trong Viễn Cổ Điện, một cái tên khiến ai cũng phải run sợ.

Tam vương Tứ tướng của Vương triều Đại Càn đều là nhân vật hiển hách trong Niết Bàn Bảng, thực lực của họ đã đạt đến mức độ kinh người.

Mà người đang tọa trấn trong Viễn Cổ Điện, đợi Lâm Động xuất hiện chính là hai trong Tứ tướng: Hỏa Tướng Chúc Thiên Hỏa và Sơn Tướng Mục Hoang!

Hai đại nhân vật này đã từng một thời làm chấn động cả Chiến trường Viễn Cổ, bọn họ mới là thiên tài thật sự trong Chiến trường Viễn Cổ này!

Có rất nhiều người trong lòng đều đang chờ đợi, không biết gã thanh niên đến từ Vương triều Hạ cấp kia sẽ có tiếp tục được kỳ tích của mình trước những đại nhân vật thế này không?

Kỳ tích sẽ kết thúc, hay sẽ tiếp tục tỏa quang mang, đáp án không lâu nữa sẽ có!

Bên trong Viễn Cổ Chi Địa, gần như bất cứ ai cũng đang nghĩ vậy. Một lúc sau bỗng họ ngẩng lên, nhìn vòng xoáy không gian bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời, nhất thời đều sững người.

Vòng xoáy từ từ hình thành, một luồng sức mạnh cuồng bạo lan tỏa, rồi hai

đạo thân ảnh quen thuộc chậm rãi xuất hiện!

Khi những ánh mắt đó nhìn thân ảnh đứng trước, đồng tử lập tức co lại, ngay sau đó là tiếng thét thất thanh:

- Lâm Động xuất hiện rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 546

Hỏa Tướng, Sơn Tướng

Trong đại điện với những bức tường vàng xa xỉ mà uy nghiêm, một vài thân ảnh đang ngồi, không khí vô cùng sâm nghiêm.

Phía trước đại điện là hai đạo thân ảnh đang ngồi trên vương tọa, từ trong thân thể tỏa ra thứ sức mạnh kinh người.

Người ngồi bên trái mặc bộ y phục màu đỏ, thậm chí đến mái tóc cũng đỏ rực, nhìn tựa như ngọn lửa đang cháy vậy. Trong bàn tay hắn là hai viên ngọc đỏ đang chuyển động, gương mặt đầy vẻ bất cần, tư thái uể oải. Nhìn bộ dạng đó rất không thích hợp với không khí sâm nghiêm kia, nhưng lại chẳng ai dám lên tiếng.

Bên phải hắn là một kẻ áo xám, dáng người cao lớn, gương mặt lại không có chút biểu cảm nào, cả người ngồi trên đó tựa như ngọn núi uy nghiêm sừng sững.

- Điền Chấn, chúng ta đã đợi ở đây gần hai tháng rồi, Bách Triều Đại Chiến cũng sắp bắt đầu, ngươi cũng biết là chúng ta không có nhiều thời gian để lãng phí đâu!

Kẻ dáng người to lớn nhìn thân ảnh đang đứng giữa đại điện, giọng nói vang vọng khắp đại điện.

Ở trung tâm đại điện là thân ảnh không hề xa lạ, chính là gã Điền Chấn vốn có ân oán với Lâm Động. Chỉ có điều kẻ đã từng là bá chủ địa vực Tây Bắc này, bây giờ lại có vẻ khúm núm trước mặt hai người kia.

- Mục Hoang đại ca, tên Lâm Động đó chắc chắn cũng đã biết tin hai người đến đây, vì thế mới cố tình trốn tránh. Nếu chúng ta rút trước chưa biết chừng trúng ý hắn, như thế thì đợi công toi trong hai tháng qua!

Điền Chấn cười nịnh nọt, vội nói.

- Ta cũng biết Mục Hoang đại ca và Thiên Hỏa đại ca muốn chuẩn bị cho Bách Triều Đại Chiến sắp tới. Nhưng nếu giải quyết được tên Lâm Động kia, hai bộ truyền thừa của hắn sẽ thuộc về hai vị Đại ca. Đến lúc đó chắc chắn thực lực đại tăng, cũng có thêm chút thủ đoạn nghênh đón Bách Triều Đại Chiến.

Điền Chấn ăn nói cũng không tệ, hơn nữa hắn hiểu thứ gì có thể khiến hai nhân vật đỉnh cao này dao động. Vì thế khi hắn dứt lời, ngay cả gã nam tử hồng bào kia cũng phải dừng hai viên ngọc đang chuyển động trong tay lại, nhìn Điền Chấn, cười nói:

- Ngươi cũng biết cách ăn nói nhỉ? Nhưng ngươi nói cũng không sai, đã đợi hai tháng rồi thì thêm mấy ngày cũng chẳng là gì.

Nói rồi hắn vươn vai:

- Hơn nữa ta cũng rất muốn gặp nhân vật đánh bại được cả ba vị bá chủ địa vực Tây Bắc bọn ngươi. Thời gian gần đây ta cũng nghe nói xuất hiện không ít kẻ kiệt xuất từ khắp nơi, nhưng đáng tiếc ta gặp được lại ít quá!

Vương triều Đại Càn của Chúc Thiên Hỏa có nguồn lực lượng vô cùng hùng hậu, tuy có một số người may mắn có được bảo tàng mà một bước lên trời, nhưng trước mặt Chúc Thiên Hỏa cũng chẳng là gì cả. Gần đây hắn đã gặp không ít những nhân tài mới xuất hiện, nhưng cuối cùng tất cả đều mất mạng trong tay hắn.

- Thiên Hỏa đại ca, quả thực Lâm Động rất khó đối phó, nếu không phải thông tin hoàn toàn chính xác thì ta cũng không tin hắn là người của Vương triều Hạ cấp!

Điền Chấn nghiêm túc nói.

- Vậy sao? Vậy thì càng phải gặp!

Chúc Thiên Hỏa nhếch mép cười. Nhìn nụ cười đó, toàn thân Điền Chấn lạnh toát, không dám nói thêm gì nữa. Hắn biết, nhìn Chúc Thiên Hỏa có vẻ như bất cần đời, nhưng thật ra rất tinh quái. Hơn nữa hắn ghét nhất là những kẻ dựa vào bảo tàng, truyền thừa mà một bước lên trời.

- Hửm?

Mục Hoang nãy giờ ngồi yên trên vương tọa, thân thể to lớn bỗng hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt nhìn lên bầu trời bên ngoài đại điện, khóe miệng dần dần nhếch lên.

- Hình như con mồi xuất hiện rồi!

Cùng lúc đó Chúc Thiên Hỏa cũng khựng lại, nụ cười đầy vẻ thích thú, hắn đứng dậy rồi đi thẳng ra ngoài. Dưới từng bước đi của hắn, nguyên lực hùng hồn trào dâng như hồng thủy.

Kẻ cao lớn kia cũng đứng dậy đi theo phía sau.

- Cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi sao?

Nhìn bóng hai kẻ kia, Điền Chấn cũng lập tức hiểu ra, nụ cười hung tàn hiện lên trên miệng. Hắn muốn xem xem Lâm Động rốt cuộc còn ngông cuồng được nữa hay không?

Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng thảm hại của Lâm Động là Điền Chấn lại thấy thích thú. Hắn cũng nhanh chóng đi theo. Hắn biết rằng, từ hôm nay kỳ tích của Lâm Động sẽ kết thúc!

Cả Viễn Cổ Chi Địa đều xáo động vì vòng xoáy không gian bỗng xuất hiện kia. Vô số ánh mắt với đủ mọi cảm xúc đều đang nhìn chằm chằm vào nó.

Những ánh mắt đó đầy sự hiếu kỳ, thèm muốn và cười trước nỗi đau khổ của kẻ khác. Vì họ đều biết người xuất hiện từ bên trong đó là ai, họ cũng biết sắp tới hắn sẽ gặp phải chuyện gì.

Rất nhiều người ở Viễn Cổ Chi Địa này đều là đợi Lâm Động đến.

Trước bao ánh mắt chăm chú, vòng xoáy dần đứng yên, hai đạo thân ảnh dần hiện ra trước mắt của tất cả mọi người.

Khoảnh khắc đó cả tòa thành lặng như tờ! Không khí cổ quái trong thành cũng khiến hai người mới bước ra khựng lại một chút.

Lâm Động nhíu mày, trên gương mặt tuấn mỹ của Tiểu điêu hiện lên nụ cười sung sướng khi người khác gặp họa.

- Xem ra ngươi đi đâu cũng gặp rắc rối!

Lâm Động cũng không để ý đến sự châm chọc của Tiểu điêu, hắn cúi nhìn đám người phía dưới, ánh mắt tối lại, trầm tĩnh nói:

- Hình như còn bị nhằm vào!

- Truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông có bốn cái, ngươi và Tiểu Viêm đã có được hai trong số đó. Kẻ khác không ghen tức mới là lạ! Hơn nữa các ngươi cũng không có bối cảnh như bọn Liễu Bạch, Diêm Sâm không nhằm vào ngươi thì chẳng phải quá ngốc sao?

Tiểu điêu cười, nói.

- Chỉ là không biết lần này kẻ muốn nhằm vào ta là thần thánh phương nào?

Lâm Động cười cười, tuy miệng hỏi vậy nhưng ánh mắt đã nhìn về phía đại điện kim sắc nổi bật nhất tòa thành kia. Hắn có thể cảm nhận được hai luồng khí tức vô cùng hùng hồn phát ra từ đó.

Thứ khí tức đó còn mạnh hơn cả cường giả Tam Nguyên Niết Bàn bình thường!

- Cả hai dường như đều có tư cách xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ tư. Thực lực không tệ, ta nghĩ có lẽ là nhân vật nằm trong Niết Bàn Bảng!

Tiểu điêu cười, nhưng trên gương mặt lại chẳng có chút nghiêm túc nào. Hồi phục được thân thể đến mức hiện nay, bá khí trời sinh của Thiên Yêu Điêu Tộc đã lại xuất hiện trong hắn. Dù Lâm Động đã cấm không được tùy tiện dùng sức mạnh của Thiên Yêu Điêu, nhưng nếu chỉ đối phó với bọn người kia thì cũng không phải khó khăn cho lắm.

- Đúng là đại nhân vật rồi!

Lâm Động gật đầu. Nhân vật như vậy đã có tư cách vào Niết Bàn Bảng, nếu gặp chúng trước khi vào Viễn Cổ Bí Tàng thì có lẽ hắn phải tạm thời tránh đi, nhưng lúc này thì… Hai người Lâm Động lơ lửng trên không, nhìn nhau cười, không hề có ý bỏ đi ngay. Điều này khiến không ít người trong thành phải nhướng mày, rồi cười lạnh. Nếu hai kẻ bọn chúng biết nhân vật sẽ đối phó với mình là ai thì chắc sắc mặt sẽ không được tốt vậy đâu.

- Hà hà, đại địch đang tới mà vẫn cười được như vậy. Khí phách của hai vị khiến ta bất ngờ đấy!

Khi tất cả ánh mắt chăm chú nhìn hai thân ảnh trên không, một giọng cười chợt vang lên. Tất cả mọi người cùng nhìn thấy hai thân ảnh đang từng bước từng bước đi trên không tiến lại phía này.

Hai kẻ đó vừa xuất hiện, cả tòa thành trở nên xao động. Rõ ràng danh tiếng của chúng với những người kia mà nói thì như tiếng sấm bên tai.

Lâm Động nhìn lại, phía trước là người mặc áo đỏ, tóc đỏ, rất gây chú ý, trên gương mặt là nụ cười thích thú. Phía sau là một kẻ cao lớn, nét mặt lạnh lùng, rất có khí thế.

Chúc Thiên Hỏa nghiêng đầu nhìn Lâm Động, cười:

- Vương triều Đại Càn, Hỏa Tướng Chúc Thiên Hỏa!

- Sơn Tướng Mục Hoang!

Giọng nói của kẻ kia rền vang như sấm.

- Vương triều Đại Viêm, Lâm Động!

Lâm Động làm như không biết đến thái độ và khí thế của hai kẻ kia.

- Bọn ta đợi ngươi rất lâu rồi!

Chúc Thiên Hỏa cười rất nhiệt tình, hắn nhìn Lâm Động nghiêm túc nói:

- Ta đã thích truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông, ngươi hãy giao chúng cho ta, thế nào?

Lâm Động ngoảnh sang nhìn Tiểu điêu, cười:

- Hình như còn ngông cuồng hơn cả ta!

Lâm Động lắc lắc đầu, nhìn Chúc Thiên Hỏa rồi nói với ngữ khí cũng rất nghiêm túc:

- Giờ ngươi hãy quay người đi ngay lập tức, ta cũng không để tâm thái độ của ngươi, ngươi thấy sao?

Chúc Thiên Hỏa gãi gãi mũi, nụ cười rất tươi, nhưng ánh mắt thì tối sầm lại:

- Ngươi nói lại xem!

- Đại ca ta bảo các ngươi cút!

Không gian phía sau Lâm Động một lần nữa toác ra, luồng xoáy không gian

xuất hiện, một luồng khí tức hung sát trào dâng mãnh liệt, khoảnh khắc đó cả trời đất dường như trở nên đỏ rực!

Từ trong xoáy không gian, một giọng nói trầm đục như vọng về từ cõi âm, sát khí lan tỏa khiến không ít kẻ phải tái mặt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 547

Đối Đầu

Khí hung sát tràn ra từ trong vòng xoáy không gian, nhiệt độ của cả trời đất dường như hạ xuống đến mức đóng băng.

Trong Viễn Cổ Chi Địa, rất nhiều những ánh mắt cũng đang kinh ngạc nhìn vòng xoáy không gian phía sau kia, rõ ràng tất cả đều bị chấn động vì thứ khí hung sát đáng sợ kia.

Chúc Thiên Hỏa và Mục Hoang cũng nhìn vòng xoáy ấy, nét đùa cợt trên gương mặt cũng bớt đi một chút. Có được khí thế như thế này chắc hẳn cũng không phải là mấy kẻ được bảo tàng một bước lên trời mà chúng đã từng gặp.

Trước vô số ánh mắt nhìn chăm chú, một thân hình to lớn từ từ hiện lên, đem theo khí hung sát bao phủ toàn thân, bước ra xuất hiện trước mắt tất cả.

Thân ảnh đỏ hồng này vô cùng to lớn, trên người còn đầy vết thương ngang dọc, trên vai là một cây thiết côn màu đen. Nhìn từ xa giống như người từ thời Viễn Cổ trở về vậy, khí thế kinh người!

Thể hình của Sơn Tướng Mục Hoang vốn đã khá hoành tráng, nhưng đứng trước thân ảnh khổng lồ kia cũng trở nên nhỏ bé.

- Tiểu Viêm?

Nhìn thân ảnh đó, Lâm Động hơi khựng lại, rồi ánh mắt tràn lên niềm vui sướng.

Đó chính là Tiểu Viêm sau khi bế quan trong Bạch Hổ Điện. Sau bốn tháng

khổ tu, khí thế của Tiểu Viêm đã thay đổi đến mức kinh người, đến cả Lâm Động cũng phải thấy bất ngờ. Không biết trong thời gian qua Tiểu Viêm đã phải trải qua sự tu luyện gian khổ thế nào?

- Đại ca!

Đôi mắt vốn như của dã thú kia khi nhìn thấy Lâm Động, sự hung hăng trong mắt lập tức biến mất, gương mặt nở nụ cười hồn hậu.

Rõ ràng rất nhiều người vô cùng kinh ngạc, bọn họ không thể ngờ kẻ nhìn như hung thú thời Viễn Cổ này lại có thể có dáng vẻ này trước Lâm Động.

Tiểu điêu ở bên cạnh khoanh tay trước ngực, thích thú nhìn Tiểu Viêm, cười nói:

- Xem ra thu hoạch cũng không ít đâu!

- Nhị ca khôi phục cơ thể rồi sao?

Tiểu Viêm quay ra nhìn Tiểu điêu, cười nói. Tuy đây là lần đầu hắn nhìn thấy hình dạng người của Tiểu điêu nhưng dựa vào cảm ứng nhạy bén mà hắn cảm nhận được sự quen thuộc.

Tiểu điêu gật gù, rồi bỗng như nhớ ra điều gì, mặt biến sắc, tức giận quát:

- Nhị ca cái đầu ngươi, ta mới là Lão đại! Điêu gia ta đây sống lâu hơn hai người các ngươi cộng lại nữa!

Tiểu Viêm gãi đầu, rồi nắm lấy cây thiết côn, nghiêm nghị nói:

- Đại ca nói huynh là Nhị ca thì huynh chính là Nhị ca!

Tiểu điêu nghe vậy, sắc mặt tím tái lại.

- Diễn trò này ở đây có phải hơi hoạt kê rồi không?

Lời nói này phát ra từ Chúc Thiên Hỏa, nụ cười của hắn đã hoàn toàn biến mất, nhìn Tiểu Viêm với ánh mắt u tối, nói:

- Dám bảo người Vương triều Đại Càn cút, ngươi là kẻ đầu tiên đấy!

- Vậy thì đánh!

Sự hồn hậu trên gương mặt Tiểu Viêm nháy mắt đã tan biến, hắn không nói thêm bất cứ lời nào, vung cây thiết côn tấn công thẳng về phía hai người bọn Chúc Thiên Hỏa.

Thấy vậy ánh mắt Chúc Thiên Hỏa tối lại, hiển nhiên đây là lần đầu có kẻ dám ngông cuồng như vậy trước mặt chúng.

- Được một chút truyền thừa là cho rằng mình lợi hại? Ta từng gặp rất nhiều những kẻ như thế, nhưng không biết trời cao đất như ngươi thì là lần đầu tiên đấy.

Chúc Thiên Hỏa hít vào một hơi sâu, khóe miệng nhếch lên đầy sát ý.

Xem ra vị đại nhân vật một trong Tứ tướng của Vương triều Đại Càn này đã bị thái độ của bọn Lâm Động khiến cho tức giận rồi.

- Bọn ta là người của Vương triều Đại Càn!

Mục Hoang nãy giờ vẫn trầm mặc bỗng lên tiếng, trong giọng nói trầm đục đó mang một áp lực rất lớn.

- Ta biết, nhưng chỉ dựa vào bốn chữ đó mà muốn bọn ta giao ra truyền thừa khó khăn lắm mới có được thì vẫn chưa đủ đâu!

Lâm Động cười cười, hắn biết sức nặng của bốn chữ đó, nhưng hắn không thể rút lui được. Hắn đã phải bỏ biết bao công sức, muốn hắn giao ra sao? Đừng nói là Vương triều Siêu cấp, ngay Tông phái siêu cấp cũng đừng hòng.

Cả tòa thành lập tức tĩnh lặng, đương nhiên ai cũng nghe ra ý tứ trong đoạn đối thoại kia. Khi nghe Lâm Động nói xong, không ít người phải sửng sốt. Đã biết rằng hắn vốn không sợ trời không sợ đất, nhưng không ngờ khi đối diện với Vương triều Siêu cấp mà hắn vẫn có thể cứng đầu như vậy.

- Hừ, thật cứng đầu!

Điền Chấn ở phía trước đại điện cười lạnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt hiện lên vẻ sung sướng trước tai họa của người khác. Hắn biết thái độ của bọn Lâm Động đã chặn con đường sống duy nhất của chính chúng.

- Ngươi sẽ phải hối hận!

Nghe Lâm Động đáp như vậy, nhưng Chúc Thiên Hỏa lại không hề nổi giận, ngược lại hắn rất bình tĩnh nói.

Phía sau hắn, Mục Hoang khẽ nhếch mép cười chế giễu, bàn tay to lớn chầm chậm nắm lại, một luồng khí thế như bão tố lan tỏa ra từ trong người hắn.

Uỳnh!

Tiểu Viêm bước ra, thân hình to lớn phủ bóng đen lên toàn thân Mục Hoang, rồi hung quang tóe ra từ mắt hắn, thiết côn xé tan không khí nhằm thẳng đầu Mục Hoang giáng xuống.

Ánh mắt Mục Hoang lạnh băng, bước chân ra, thân thể tràn ánh kim quang chói lòa, cánh tay rắn chắc đấm thẳng vào thiết côn.

Keng!

Âm thanh giòn tan của tiếng kim loại va chạm vang lên, một luồng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa, không khí xung quanh phát ra những tiếng uỳnh uỳnh đinh tai nhức óc.

Kình phong cuồng bạo cuộn trào, cả Tiểu Viêm và Mục Hoang đều run lên,

không hẹn mà cùng lui ra sau nửa bước.

Cảnh đó khiến không ít người trong Viễn Cổ Điện phải biến sắc. Ai cũng đã từng nghe nói về thực lực của Mục Hoang, nghe nói hắn có tư cách xung kích Niết Bàn Cảnh lần thứ tư và là nhân vật có mặt trong Niết Bàn Bảng.

Bọn họ vốn nghĩ kết quả sẽ là Tiểu Viêm thất bại thảm hại, nhưng không ngờ hai người lại không phân thắng bại. Thực lực bên phía Lâm Động đã mạnh đến mức này rồi sao?

Ầm!

Tiểu Viêm cố gắng giữ vững thân thể, huyết quang trong mắt càng đậm hơn, gương mặt dần ánh lên sự hiếu chiến.

Chân đạp không trung, Tiểu Viêm biến thành một đạo huyết quang, thiết côn trong tay biến thành vô số côn ảnh ồ ạt tấn công Mục Hoang.

- Hừ!

Thấy Tiểu Viêm bỏ qua mình ra tay với Mục Hoang, Chúc Thiên Hỏa nắm chặt tay, một thanh hỏa thương đỏ rực hiện ra. Cây thương rung lên biến ra một đường cong năng lượng, nhanh như chớp nhằm thẳng cổ họng Tiểu Viêm bay tới.

Keng!

Thế nhưng công kích của Chúc Thiên Hỏa vừa bay ra, khi còn cách Tiểu Viêm vài trượng thì một đạo hàn quang bay tới đánh bật nó ra. Sau đó Lâm Động xuất hiện trước mặt hắn!

- Để ta làm đối thủ của ngươi. Ngươi không cần phải xen vào cuộc chiến giữa họ!

Lâm Động tay cầm Thiên Ngạc Cốt Thương, mỉm cười nhìn Chúc Thiên

Hỏa, khẽ nói.

- Ngươi dám chắc mình có tư cách không?

Chúc Thiên Hỏa gườm gườm nhìn Lâm Động, khóe miệng vẽ lên nụ cười hung tàn.

Lâm Động cười cười không nói gì, chỉ chầm chậm giơ cây thương lên chỉ vào Chúc Thiên Hỏa, sự khiêu khích không cần nói cũng nhìn ra được.

- Ngươi là nhân vật trong Niết Bàn Bảng, nếu ta đánh bại được ngươi có phải ta cũng có tư cách vào Niết Bàn Bảng không?

Chúc Thiên Hỏa cười càng hung hăng hơn, không còn sự bất cần lúc trước nữa. Sức mạnh đáng sợ dần lan tỏa từ người hắn, giọng nói âm u vang lên:

- Ngươi lo xa quá rồi, người chết thì chẳng có tư cách gì hết!

Nghe lời nói đầy sát khí của Chúc Thiên Hỏa, tất cả đều run lên. Bọn họ biết sự việc hôm nay không thể kết thúc một cách yên lành.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 548

Ác Chiến

Rầm!

Nguyên lực mạnh mẽ gần như trong nháy mắt bùng phát từ cơ thể Chúc Thiên Hỏa, sức mạnh đó vượt xa một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn bình thường.

Cảm nhận được sức mạnh đó, Lâm Động nheo mắt lại. Tuy ngôn ngữ Chúc Thiên Hỏa cao ngạo nhưng không thể không thừa nhận rằng hắn có tư cách như thế. Thực lực của hắn quả thật vượt xa những kẻ có được bảo tàng, thực lực đột nhiên nâng cao.

Nhưng thực lực của Lâm Động cũng không phải dựa vào bảo tàng mà một bước lên trời. Từ Tạo Hóa Cảnh đại thành khi mới vào Chiến trường Viễn Cổ, hắn đã từng bước tiến lên, trải qua không biết bao huyết chiến khổ tu mới có được thành tựu như hôm nay. Vì thế, nếu Chúc Thiên Hỏa coi Lâm Động là những kẻ nửa mùa kia thì kết quả sẽ khác xa những gì hắn dự liệu.

- Cứ để hắn cho ta! Tiểu điêu, ngươi không cần ra tay!

Lâm Động ngoảnh lại nhìn Tiểu điêu phía sau, nói.

Nghe vậy Tiểu điêu nhíu mày, nhưng hắn cũng biết Lâm Động lo hắn sẽ để lộ thân phận, nên đành phẩy tay nói:

- Vậy cũng được, đối thủ thế này ta cũng không muốn động thủ!

Lâm Động bất lực lắc đầu, quay lại quả nhiên thấy gương mặt tối sầm của

Chúc Thiên Hỏa. Xem ra hắn đã bị Tiểu điêu chọc giận không ít.

- Mong là lát nữa các ngươi vẫn có thể cứng đầu được như thế!

Nguyên lực cuồng bạo bao trùm toàn thân, Chúc Thiên Hỏa chầm chậm giơ cây trường thương đỏ rực trong tay lên, một tia hàn quang khóa chặt lấy Lâm Động, khóe miệng hắn nhếch lên, nói.

Lâm Động nhướng mày, định nói gì đó thì đã thấy Chúc Thiên Hỏa đã lao tới. Cây thương trong tay múa ra vô số thương ảnh đỏ rực, nhằm thẳng những yếu huyệt của Lâm Động mà đánh tới.

Ting ting!

Thương ảnh bay tới, khi còn cách Lâm Động vài trượng, Thiên Ngạc Cốt Thương cũng bắn ra vô vàn thương ảnh khác, bay tới đâm vào thương ảnh của Chúc Thiên Hỏa, tia lửa bắn ra khắp nơi, kình phong cuồng bạo cuộn trào từ những điểm tiếp xúc.

Tiếp một chiêu này của Chúc Thiên Hỏa, Lâm Động không lui mà còn tiến, cánh tay vung lên, Thiên Ngạc Cốt Thương nhằm thẳng tim Chúc Thiên Hỏa đâm tới.

- Hừ!

Thấy Lâm Động ra tay không chút nương tình, Chúc Thiên Hỏa hừ lạnh, cây thương bỗng biến thành một đường cong quỷ dị đập lên Thiên Ngạc Cốt Thương.

Xoẹt xoẹt!

Một chiêu bị chặn đứng, mắt Lâm Động lóe sáng, công kích cuồng bạo lại bộc phát. Cả hai đều là cao thủ dùng thương, khi giao đấu thì thương ảnh đầy trời, ánh lửa sáng chói khiến người ta nhìn phải hoa mắt.

Tất cả mọi người trong Viễn Cổ Chi Địa cũng tập trung nhìn về hướng này. Một số cường giả có con mắt không tệ, sắc mặt dần trở nên nặng nề. Vì họ nhận ra rằng đối mặt với công kích mạnh mẽ như thế của Chúc Thiên Hỏa, nhưng Lâm Động vẫn không có dấu hiệu rơi vào thế hạ phong. Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay đã chặn được hết mọi đòn tấn công của Chúc Thiên Hỏa.

Đến lúc này những ai có mặt đều hiểu ra, thực lực Lâm Động hiện tại đã mạnh hơn hồi mới vào Viễn Cổ Bí Tàng này rất nhiều lần!

Khác với trận chiến bên Lâm Động, Tiểu Viêm và Sơn Tướng Mục Hoang lại có tình hình khác. Cả hai đều thuộc loại giỏi chiến đấu dùng sức mạnh, cảnh tượng nắm đấm với thiết côn đánh nhau tạo nên một cảm giác rất kích thích thị giác.

Thân thể Mục Hoang được bao bọc trong ánh kim sắc chói lòa, rõ ràng là hắn đã sử dụng Niết Bàn Kim Thân đến mức cao nhất. Còn quanh người Tiểu Viêm là chiến giáp huyết sắc, sát khí đậm đặc tỏa ra từ cơ thể thậm chí có dấu hiệu áp đảo được Mục Hoang.

Tiểu Viêm vốn là Yêu thú, hơn nữa còn trải qua rất nhiều sự tôi luyện, rõ ràng dù có chút thành tựu về tu luyện nhục thể, cho nên Mục Hoang rõ ràng không thể so sánh được với Tiểu Viêm.

Thiết côn xé tan không khí cùng với âm thanh chói tai, tận dụng được một sơ hở rất nhỏ, xuyên qua lớp phòng ngự của Mục Hoang, cuối cùng giáng mạnh lên vai hắn.

Binh binh!

Năng lượng cuồng bạo bùng phát từ vai hắn, thân hình to lớn của Mục Hoang bị Tiểu Viêm đánh lui mấy bước, kim quang nơi vai tối đi một chút.

Tất cả mọi người đang có mặt đương nhiên đều đã nhìn thấy cảnh tượng đó, cả tòa thành ồ lên tiếng kêu kinh ngạc. Rõ ràng bọn họ không thể ngờ Tiểu

Viêm, một kẻ không chút nổi danh gì lại có thể chiếm thế thượng phong trước Mục Hoang!

Sắc mặt Điền Chấn phía trước đại điện cũng hơi thay đổi. Xem ra truyền thừa Huyền Tông đã đem lại không ít lợi ích cho hai người Lâm Động, nếu không thì chúng cũng không thể đạt được mức này.

Nghĩ vậy, mắt Điền Chấn ánh lên sự phẫn nộ và rất không cam tâm, kẻ có được truyền thừa, thực lực đại tăng phải là hắn mới đúng!

- Hai tên khốn kiếp, các ngươi tưởng Tứ tướng của Vương triều Đại Càn dễ đối phó vậy sao? Giờ đã đắc ý e là hơi sớm quá đấy!

Ánh mắt Điền Chấn tối lại, cười lạnh nói.

Thiên Ngạc Cốt Thương của Lâm Động nhanh như chớp quét qua tai Chúc Thiên Hỏa, hàn phong thổi bay một lọn tóc, bàn tay trái tung ra nhằm thẳng chưởng của Chúc Thiên Hỏa đánh tới.

Một tiếng hự trầm đục vang lên, kình phong dâng trào, cả hai đều bật ra sau vài bước.

- Cũng có chút bản lĩnh, quả nhiên ngươi khác với ngươi khác với bọn ta từng gặp!

Chúc Thiên Hỏa xoa tai, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động đứng thẳng người, mũi thương chỉ mặt đất, nguyên lực hùng hồn bao quanh cơ thể, thanh thế không hề thua kém Chúc Thiên Hỏa.

- Đồng bọn của ngươi hình như không phải đối thủ của huynh đệ của ta!

Lâm Động liếc nhìn chiến cục cách đó khá xa, cười nói.

- Giờ nói những lời đó là hơi sớm đấy!

Chúc Thiên Hỏa cười lạnh, ánh mắt tối lại, hai tay biến ra vô số ấn pháp kỳ dị. Cùng với sự biến hóa của ấn pháp, nguyên lực quanh người cũng trở nên sôi sục hơn.

- Bọn ta khác với loại người dựa vào truyền thừa như các ngươi. Thực lực của Vương triều Siêu cấp không phải là cái mà bọn người từ Vương triều Hạ cấp như ngươi có thể tưởng tượng được đâu.

Ầm!

Ngay khi Chúc Thiên Hỏa có hành động, thì ở chiến trường cách đó khá xa bỗng vang lên tiếng nổ trầm. Chỉ thấy thân thể Mục Hoang có xu hướng phình to ra, vô số làn sóng năng lượng điên cuồng cuộn trào.

Lâm Động nhìn luồng năng lượng bỗng bùng phát quanh hai người, nheo mắt nói:

- Muốn dùng thủ đoạn thật sự rồi sao?

Nguyên lực quanh Chúc Thiên Hỏa, theo những sự thay đổi của ấn pháp đã trở nên đỏ rực một cách quỷ dị, nhìn từ xa giống như biển lửa rừng rực cháy.

Thân thể Chúc Thiên Hỏa cũng đỏ rực, mái tóc đã đỏ càng trở nên đỏ hơn, cuối cùng nhìn tựa như dòng máu tươi.

Toàn bộ cả tòa thành, gần như mọi ánh mắt đều tập trung trên bầu trời. Tất cả đều cảm nhận được công kích đáng sợ mà hai người Chúc Thiên Hỏa sắp phát ra, xem ra dường như cả hai đều không muốn kéo dài cuộc chiến nữa.

- Lâm Động, hai ngươi ép được bọn ta đến mức này là đủ có thể tự hào rồi đấy!

Giọng nói oang oang phát ra từ Chúc Thiên Hỏa, trong tiếng nói ấy cũng có sự nóng bỏng của biển lửa.

Thân ảnh Chúc Thiên Hỏa ẩn hiện trong biển lửa, ngay sau đó biển lửa sôi sục, hư không phía trên biển lửa vỡ tan, một thân thân hình đồ sộ được bao quanh bởi hỏa diệm dần xuất hiện.

Ầm!

Cùng với sự xuất hiện của hư ánh đó, nhiệt độ cả trời đất dường như tăng cao, nguyên lực trong trời đất lập tức sục sôi.

Grào!

Đồng thời, thân thể Mục Hoang cũng phình to đến hơi chục trượng, làn da hắn nhanh chóng biến thành màu vàng đất, thậm chí còn nhìn thấy những đường vân như quy giáp, dường như có một luồng sức mạnh nặng nề như núi lan tỏa ra từ trên thân thể hắn.

Nhìn từ xa, Mục Hoang lúc này như biến thành một ngọn núi cỡ nhỏ!

Cả tòa thành phát ra những tiếng kêu đầy sửng sốt, ánh mắt ai cũng đầy sự sợ hãi mà đầy thèm muốn. Vũ kỹ ở tầng thứ này là thứ mà họ mơ mà không được, không hổ là Vương triều Siêu cấp!

Biển lửa phản xạ đỏ rực trong ánh mắt của Chúc Thiên Hỏa, những ngọn lửa rừng rực cháy, cánh tay hắn khẽ hạ xuống, bàn tay chầm chậm thò ra, từ sâu trong mắt có ánh lửa chập chờn.

- Lâm Động, tiếp theo ta sẽ cho ngươi biết thế nào là vũ kỹ của Vương triều Đại Càn. Ngươi chết cũng sẽ không hối hận!

Giọng nói trầm đục vang ra từ biển lửa, ngay sau đó, hỏa diệm bùng cháy điên cuồng, ngưng tụ thành một đạo hư ảnh.

- Viêm Ma Kình, Phần Thiên Hạ!

- Man Sơn Thể, Ban Sơn Nhạc!

Sức mạnh đáng sợ cuộn trào từ trên không trung, ngay sau đó biển lửa nhanh chóng lan tỏa, hư ảnh to hàng chục trượng được bao bọc bởi hỏa diệm đã hoàn toàn xuất hiện trước mắt mọi người.

Uỳnh!

Cách đó không xa, cuối cùng Mục Hoang cũng dừng việc phình to, trên lớp da màu vàng đất, vô số đường hoa văn kỳ dị hiện lên, hắn cúi xuống nhìn Tiểu điêu, ánh mắt lạnh tanh.

- Kết thúc rồi!

Một giọng nói trầm đầy sát khí truyền ra từ người khổng lồ kia, rồi hắn bước ra, kinh phong mang sức mạnh hủy diệt ập về phía Lâm Động và Tiểu Viêm.

Uy lực của Linh Vũ kỹ thật kinh người!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 549

Thanh Long Toái Thiên Thủ

Uỳnh!

Cuồng phong với sức mạnh kinh người cuồn cuộn trên không trung, hai nắm đấm khổng lồ đem theo kình phong cuồng bạo biến thành hai cái bóng đen ngòm ập tới Lâm Động và Tiểu Viêm.

Những nơi nắm đấm kia đi qua, không khí như bùng nổ, thậm chí những tòa nhà cao trong thành cũng bị sức ép khiến cho rạn nứt, có dấu hiệu muốn sụp đổ.

Chỉ một quyền nhưng thanh thế đã hung hãn như vậy!

- Linh Vũ kỹ sao?

Lâm Động nhìn đạo quyền phong đang ngày một tới gần. Tuy nó được hình thành từ những ngọn lửa nóng bỏng, nhưng hắn cảm nhận được luồng sát ý lạnh thấu xương từ nó, rõ ràng Chúc Thiên Hỏa ra tay là không có chút nương tình!

- Đúng là rất mạnh, có điều chưa đủ!

Lâm Động nhếch mép cười, vào khoảnh khắc đó từ trong cơ thể hắn bùng phát một chùm thanh quang.

Ầm!

Thế nhưng nắm đấm khổng lồ gần như không đợi Lâm Động phản kích, trước tất cả ánh mắt chăm chú, nó đã giáng thẳng xuống vùng thanh quang mới lan tỏa.

Rầm! Ầm!

Hai âm thanh trầm đục khiến người ta phải kinh hãi vang lên. Tiếng đầu tiên là nắm đấm hỏa diệm giáng xuống thanh quang, tiếng thứ hai là Tiểu Viêm bị nắm đấm của Mục Hoang khi biến thành người khổng lồ đánh trúng.

Nhìn thấy vậy, cả tòa thành lập tức có những âm thanh đầy tiếc nuối. Công kích hung hãn như vậy, dù là cường giả Tam Nguyên Niết Bàn cũng khó tránh khỏi trọng thương.

Có điều sự tiếc nuối đó không kéo dài quá lâu. Bởi vì ngay sau đó bọn họ nhìn thấy, bất luận là thanh quang hay huyết quang, cả hai đều chẳng có thân ảnh nào bay ra một cách thảm hại cả. Cảm giác như là hai nắm đấm khổng lồ kia đều chìm vào biển lớn vậy. Điều này khiến ai ai cũng đều cảm thấy kỳ lạ, hai nắm đấm kia nhìn có vẻ hung hăng, nhưng thanh thế lại chẳng có bao nhiêu.

Trên trời, nơi trái tim của người khổng lồ hỏa diệm có ẩn hiện bóng dáng Chúc Thiên Hỏa, sắc mặt hắn lúc này có phần tối tăm nhìn ánh thanh quang kia. Từ lực phản chấn hắn có thể thấy rằng đòn tấn công của hắn không hề có hiệu quả như mong muốn.

Bầu trời trở nên tĩnh lặng, cuối cùng thanh quang dần có động tĩnh. Chỉ thấy nó nhanh chóng tan đi, để lộ ra một thân ảnh được bao bọc trong ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Thân ảnh đó lúc này tay phải đang chặn trước nắm đấm khổng lồ, nhưng bàn tay có vẻ nhỏ bé yếu ớt kia lại khiến nắm đấm khổng lồ không thể tiến tới nửa phân.

Một quyền có thể đánh trọng thương một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn đã bị Lâm Động dùng một bàn tay chặn đứng!

Cảnh tượng này khiến ai cũng phải ngỡ ngàng, nhìn Lâm Động như nhìn quái vật.

Đúng lúc ấy, ở bên kia cũng có một tiếng nổ vang lên, tất cả mọi người nhìn sang. Chỉ thấy huyết quang cũng lan tỏa, Tiểu Viêm được bao bọc trong huyết quang đã dang rộng hai tay ôm chặt lấy cánh tay của người khổng lồ mà Mục Hoang biến thành, nhìn giống như muốn quật ngã người khổng lồ vậy.

- Muốn chết hả?

Mục Hoang dường như cũng phát giác ra ý đồ của Tiểu Viêm, quát lên giận dữ, tung tiếp một quyền nữa. Trước kình phong mạnh mẽ, không gian như trở nên méo mó.

- Grào!

Huyết quang quanh người Tiểu Viêm cuộn trào, tiếng hổ gầm trầm đục truyền ra. Không hề có ý nhân nhượng, Tiểu Viêm bước chân ra, tung nắm đấm với ánh huyết quang định liều mình chặn đứng nắm đấm khổng lồ của Chúc Thiên Hỏa.

Uỳnh!

Một vòng sức mạnh như ngưng kết thành thực chất điên cuồng lan tỏa, không khí xung quanh cũng vào khoảnh khắc ấy bùng nổ.

Huyết quang mang trong nó sát khí đậm đặc tràn ra từ người Tiểu Viêm, hình thành nên một con quang hổ khổng lồ màu huyết sắc.

- Cút!

Ánh mắt Tiểu Viêm đầy hung hãn, gân xanh nổi cuồn cuộn trên cánh tay, sức mạnh như có thể dời sông lấp biển bùng phát trong nháy mắt.

Mọi ánh mắt đều trở nên kinh hãi, vì bọn họ nhìn thấy người khổng lồ mà Mục Hoang biến thành lúc này đã bị Tiểu Viêm nhấc lên, quay một vòng rồi ném bay đi.

Rầm!

Người khổng lồ rơi vào trong thành, vô số tòa kiến trúc bị đánh sập, cả tòa thành đều náo động vì hành động này của Tiểu Viêm.

Lâm Động thấy vậy, ánh mắt hiện lên sự vui mừng. Xem ra tu luyện trong bốn tháng, thực lực của Tiểu Viêm tiến bộ rất nhiều!

- Hà hà, xem ra đúng là hắn không phải đối thủ của huynh đệ ta!

Lâm Động ngẩng lên lại cười nói.

- Ngươi lắm mồm quá rồi đấy. Ta sẽ nhanh chóng giải quyết ngươi rồi đến huynh đệ của ngươi cũng không muộn.

Thân ảnh Chúc Thiên Hỏa lúc ẩn lúc hiện nên trong ngọn hỏa diệm, hắn nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh băng, rồi bỗng bay vụt ra, kình phong cùng hỏa diệm ập về phía Lâm Động.

Lâm Động điểm mũi chân, cơ thể rút lui về sau, Thiên Ngạc Cốt Thương đánh ra vô số thương ảnh tấn công thân hình khổng lồ kia.

Keng keng!

Thương ảnh tiếp xúc với thân ảnh to lớn, phát ra những âm thanh giòn tan bắn ra vô vàn những tia lửa, nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu.

- Hừ, đây là Viêm Ma Thể, ngươi không làm được gì đâu. Mục Hoang cũng vậy, hắn có Man Sơn Thể. Ngươi tưởng huynh đệ của ngươi có thể đả thương hắn sao? Đến lớp phòng ngự của bọn ta các ngươi cũng không phá nổi mà đòi đấu sao? Nằm mơ giữa ban ngày!

Chúc Thiên Hỏa hừ lạnh, giọng nói đầy chế giễu.

Lâm Động nheo mắt lại, nhanh chóng liếc mắt về phía tòa thành phía dưới.

Quả nhiên cơ thể khổng lồ bị Tiểu Viêm quật ngã đang đứng dậy, cầm lên một tảng đá lớn ném về phía Tiểu Viêm.

- Ỷ vào có mai rùa sao?

Lâm Động cũng cười lạnh, quả thật bọn Chúc Thiên Hỏa rất khó đối phó, nhưng hắn lúc này đã khác bốn tháng trước rồi!

- Nếu ngươi đã tự hào vì cái mai rùa đó thì ta sẽ phá vỡ nó là được!

Lâm Động cười lạnh.

- Dựa vào ngươi sao?

Chúc Thiên Hỏa nhếch mép cười coi thường.

- Dựa vào ta!

Lâm Động cười, thân hình bay thẳng về phía Chúc Thiên Hỏa.

- Không biết trời cao đất dày!

Thấy vậy, hỏa diệm nhanh chóng tràn lên bàn tay khổng lồ, giáng xuống Lâm Động.

- Viêm Ma Thủ!

Bàn tay hỏa diệm gào rú lao tới, lửa cháy rừng rực, dường như còn có những tiếng gầm thét kinh hồn lạc phách truyền ra.

- Grào!

Bóng đen của bàn tay khổng lồ đó gần như chặn đứng mọi đường lui của Lâm Động. Nhưng hắn không có chút sợ hãi, thủ ấn biến hóa, thanh quang quanh người chuyển động, tạo thành một lớp da đặc biệt, hơn nữa khi lớp da ấy hình thành dường như có tiếng rồng gầm rú.

- Xoẹt!

Thanh Long Bì bao quanh người Lâm Động, hắn nhằm thẳng bàn tay hỏa diệm to lớn kia tung ra một quyền.

- Nổ!

Thấy hành động đó của Lâm Động, Chúc Thiên Hỏa hét lên một tiếng, bàn tay hỏa diệm khổng lồ lập tức phát nổ bùm một tiếng.

Vù vù!

Hỏa diệm cuồng bạo cùng luồng kình phong đủ đánh trọng thương cường giả Tam Nguyên Niết Bàn cuồn cuộn trào dâng!

Thấy vậy, Chúc Thiên Hỏa cười lạnh. Nhưng hắn cũng không cười được lâu thì nụ cười đã đông cứng trên gương mặt. Bởi vì một đạo thanh quang với thế như chẻ tre xông qua cơn bão lửa lao thẳng tới hắn.

- Lâm Động, ngươi căn bản không thể phá vỡ được Viêm Ma Thể của ta!

Lâm Động xuất hiện ở ngay phía trước khiến Chúc Thiên Hỏa giật mình, nhưng rồi hắn hét lên quả quyết.

- Cũng chưa chắc!

Lâm Động ngẩng lên nhếch mép cười, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi đao.

Phụt phụt!

Thanh quang chuyển động quanh người Lâm Động, trên bàn tay phải Lâm Động bắt đầu xuất hiện những chiếc vảy xanh quỷ dị.

Lớp vảy không dày nhưng thanh quang lấp lánh khiến Chúc Thiên Hỏa cảm thấy một sự nguy hiểm đang tới.

- Thanh Long Toái Thiên Thủ!

Bàn tay phủ đầy vảy của Lâm Động nhanh như chớp tung ra giáng thẳng về phía ngực của người khổng lồ. Trước ánh mắt kinh hãi của Chúc Thiên Hỏa, một quyền của hắn đã xuyên thủng lớp phòng ngự mà Chúc Thiên Hỏa lấy làm tự hào!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 550

Đại Bại

Binh!

Từ trên không trung vang lên một âm thanh chói tai, tất cả ánh mắt đều chăm chú nhìn lên.

Ở nơi đó, bàn tay của Lâm Động như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào cơ thể người khổng lồ hỏa diệm!

Một quyền đó đã phá tan lớp phòng ngự vô cùng cường hãn của người khổng lồ!

Cảnh tượng này khiến không ít người phải kinh hãi. Tuy chưa đích thân giao đấu, nhưng chỉ dựa vào khí thế đó, bọn họ cũng biết cự nhân bằng hỏa diệm kia lợi hại đến mức nào. Nhưng không ngờ lớp phòng ngự như vậy vẫn bị Lâm Động dùng một quyền xuyên thủng, sức mạnh đó thật sự quá kinh người!

- Ngươi… Chúc Thiên Hỏa vốn được che chắn bên trong cự nhân hỏa diệm, nhìn bàn tay xuyên qua lớp phòng ngự của Lâm Động, mắt ánh lên sự kinh hãi và phẫn nộ. Nhưng ngay sau đó ánh mắt hắn lạnh băng, thủ ấn biến hóa, hỏa diệm xung quanh bỗng cuồn cuộn quấn lấy cánh tay của Lâm Động. Sức nóng mãnh liệt không ngừng chui vào trong cánh tay, muốn khiến nguyên lực trong cơ thể Lâm Động trở nên bạo loạn.

Hiển nhiên Lâm Động cũng biết ý đồ đó của Chúc Thiên Hỏa, nhưng không hề tỏ ra hoảng loạn. Ngược lại hắn cười một cách khinh bỉ, lực thôn phệ âm thầm lan tỏa, sức nóng đang chui vào cơ thể gần như bị nuốt chửng sạch sẽ.

- Xem ta phá vỡ Viêm Ma Thể của ngươi đây!

Lâm Động ngẩng lên, nhếch mép nhìn Chúc Thiên Hỏa vẫn trốn trong cự nhân, lật bàn tay, lực thôn phệ bùng nổ.

Viêm Ma Thể được hình thành từ nguyên lực kết tụ của Chúc Thiên Hỏa, thông qua một sự tôi luyện đặc biệt nào đó mà trở nên vô cùng mạnh mẽ. Có điều để duy trì được nó phải tiêu hao rất nhiều nguyên lực. Mà lúc này lực thôn phệ của Lâm Động đã bộc phát, số nguyên lực ấy đang tiêu biến với tốc độ kinh người, ngay sau đó Viêm Ma Thể cũng dần mờ đi.

- Ngươi đang làm gì vậy?

Sự thay đổi của Viêm Ma Thể, đương nhiên Chúc Thiên Hỏa có thể cảm nhận được, sắc mặt hắn tái đi, quát lớn.

Lâm Động mặc kệ, lực thôn phệ vẫn tiếp tục bùng nổ, chỉ trong hơn chục giây đã hút đến bảy tám phần nguyên lực của Viêm Ma Thể. Khi mất đi lượng nguyên lực lớn như vậy, trước bao ánh mắt chấn động, Viêm Ma Thể đã dần tan biến.

Linh Vũ kỹ mà Chúc Thiên Hỏa lấy làm tự hào đã bị Lâm Động phá giải một cách nhẹ nhàng!

Viêm Ma Thể biến mất thì Chúc Thiên Hỏa cũng xuất hiện, chỉ có điều sắc mặt hắn lúc này đã tím tái, ánh mắt nhìn Lâm Động đã có chút dè chừng. Mặc dù hắn rất cao ngạo, nhưng hiện tại hắn cũng đã hiểu, Lâm Động không phải là loại cường giả nửa mùa mà hắn đã từng gặp.

Xoẹt!

Lâm Động đánh tan Viêm Ma Thể, thấy thân thể Chúc Thiên Hỏa xuất hiện, ngay lập tức lao tới, bàn tay phủ đầy vảy xanh nhanh như chớp chụp lấy cổ họng Chúc Thiên Hỏa.

- Hừ!

Thấy vậy, Chúc Thiên Hỏa hừ một tiếng, cây thương trong tay rung lên, cùng với một luồng kình phong mạnh mẽ đâm thẳng tới bàn tay Lâm Động. Với hắn, thực lực của Lâm Động đúng là không tầm thường, nhưng chắc chắn cũng không dám dùng tay không như vậy đối phó với thương đao.

Keng!

Thế nhưng lại một lần nữa hắn đã dự liệu sai, Lâm Động không hề có ý tránh né cây thương của Chúc Thiên Hỏa, bàn tay hắn giơ ra nắm chặt lấy mũi thương.

Rẹt rẹt!

Ánh lửa chói lòa bùng phát lên trong lòng bàn tay Lâm Động, nhưng bất luận mũi thương có phát ra sức mạnh thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

- Vỡ!

Lâm Động bóp chặt tay, thanh quang trên lớp vảy trong lòng bàn tay lóe lên, một luồng sức mạnh đáng sợ bùng nổ, âm thanh giòn tan vang lên, cây trường thương đỏ rực Linh bảo Địa cấp của Chúc Thiên Hỏa bị Lâm Động bóp nát!

Bóp vỡ mũi thương, cánh tay Lâm Động rung lên, ánh hàn quang nhằm thẳng Chúc Thiên Hỏa bắn ra tới tấp với những luồng kình phong mạnh mẽ Chúc Thiên Hỏa cuống cuồng rút lui, kim quang trên người lóe sáng, sau khi bị dính vài đòn mới chặn được hết đám hàn quang hình thành từ những mảnh vỡ của cây thương.

- Khốn kiếp!

Tuy công kích không gây tổn thương gì lớn cho hắn, nhưng sắc mặt Chúc Thiên Hỏa vô cùng khó coi. Trước tiên Viêm Ma Thể của hắn bị Lâm Động phá vỡ, giờ đến vũ khí cũng bị Lâm Động bóp nát, cục diện này dường như hắn đã

hoàn toàn ở thế hạ phong.

Nhưng ngay khi hắn không kìm được mà chửi một câu, đồng tử lập tức co rút lại. Một đạo thân ảnh gần như đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Thân ảnh xuất hiện một cách quỷ dị khiến Chúc Thiên Hỏa cảm nhận được một mối nguy hiểm cực độ. Gần như không cần suy nghĩ, ánh kim quang chói lòa bùng nổ từ trong thân thể hắn. Bàn tay được bao bọc bởi thanh quang nhanh như chớp giáng thẳng xuống ngực Chúc Thiên Hỏa.

- Hự!

Một tiếng rên trầm đục vang lên, kim quang trước ngực Chúc Thiên Hỏa tối lại, sắc mặt hắn đỏ rực lên, cuối cùng phụt ra một ngụm máu tươi, cơ thể bay ngược ra sau.

Nhìn Chúc Thiên Hỏa bay ngược ra phía sau, cả Viễn Cổ Chi Địa gần như câm lặng, rất nhiều người mắt còn trố ra, đặc biệt là Điền Chấn, gương mặt hắn đầy sự không thể tin nổi. Thực lực Chúc Thiên Hỏa thế nào, hắn biết rất rõ, đó là cường giả Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, thậm chí cũng có khả năng vượt Niết Bàn Kiếp lần thứ tư. Nhưng nhân vật như vậy đã bị một mình Lâm Động đánh cho thảm bại. Trong mấy tháng qua rốt cuộc thực lực Lâm Động đã mạnh đến mức độ nào?

Chúc Thiên Hỏa lúc này sắc mặt trắng đen xen lẫn, hiển nhiên trong lòng vô cùng phẫn nộ. Nhưng hắn không phải kẻ ngốc, nếu giờ hắn vẫn coi Lâm Động như những kẻ nửa mùa hắn từng gặp thì có lẽ hắn đã không phải một trong Tứ tướng của Vương triều Đại Càn. Thực lực mà Lâm Động thể hiện đủ để khiến hắn e dè.

Lâm Động nhìn Chúc Thiên Hỏa, lần này hắn không ra tay nữa. Tuy không sợ Chúc Thiên Hỏa, nhưng hắn cũng phải dè chừng Vương triều Đại Càn. Chưa nói không biết có giết được Chúc Thiên Hỏa không, dù có thể thì cũng phải trả giá rất đắt, Lâm Động không muốn như vậy.

- Các ngươi thua rồi!

Lâm Động bình thản nói.

Nghe thế, Chúc Thiên Hỏa vội quay ra nhìn. Chỉ thấy bên kia, uỳnh uỳnh vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa. Một thân ảnh to lớn đồ sộ trong ánh huyết quang đang tung những cú đấm mang hình đầu hổ, mỗi cú đấm đều có thực lực có thể đả thương một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn.

Rầm rầm rầm!

Quyền ảnh huyết quang giáng tới tấp lên sơn thể của Mục Hoang, tạo ra vô số vết rạn nứt lớn, vết rạn lan rộng dần, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Sơn thể nổ tung, một đạo thân ảnh cũng bắn ra, cuối cùng rơi xuống làm sập cả một tòa kiến trúc, khói bụi mù mịt. Một lúc sau, Mục Hoang miệng dính máu, thân hình thảm hại đứng trên đống dổ nát, ánh mắt nặng nề nhìn thân ảnh đang được bao bọc quanh huyết quang kia.

Hắn đã hoàn toàn ở vào thế hạ phong, việc này không phải hắn chưa từng gặp, nhưng đây là lần đầu tiên hắn bị một kẻ từ Vương triều Hạ cấp áp đảo đến mức này!

Tiểu Viêm đánh bay Mục Hoang, nhưng khi thấy Lâm Động không có ý đuổi cùng diệt tận, huyết quang quanh người cũng thu lại.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai đạo thân ảnh sáng chói trên bầu trời. Chẳng ai có thể ngờ họ lại có thể đánh bại được cường giả đã lọt vào Niết Bàn Bảng!

Hơn nữa, từ nay về sau, hai người Lâm Động cũng sẽ trở thành cường giả trong Niết Bàn Bảng!

Trong chiến trường hỗn loạn này, Lâm Động đã lặng lẽ gần một năm nay, cuối cùng cũng bắt đầu nổi bật!

Phía trước đại điện, sắc mặt Điền Chấn tái nhợt, nhìn cảnh tượng đó, khẽ nuốt nước bọt một cái. Hắn biết Lâm Động không phải kẻ mà hắn có thể động vào được nữa rồi. Ân oán kia có lẽ nên quên đi thì hơn!

Tại một góc xa xa, một nhóm người cũng đang nhìn Lâm Động với sắc mặt phức tạp. Không phải ai xa lạ, chính là người của Vương triều Ma Nham!

- Hắn đã đạt đến mức này rồi… Thạch Hiên nghiến răng không cam tâm, nhưng trong đó cũng mang chút sợ hãi.

- Ân oán trước đây hãy quên đi! Khiêu khích hắn chỉ có chết thôi!

Thạch Khôn cuối cùng chán nản thở dài. Ai có thể ngờ một kẻ trước đây chỉ là con kiến trước mặt hắn giờ đã đạt đến mức chúng phải ngưỡng vọng?

- Đi thôi, tới trung tâm Chiến trường Viễn Cổ, Bách Triều Đại Chiến cũng sắp bắt đầu rồi… Hắn phẩy tay, quay người đi ra khỏi thành. Hắn cũng muốn biết kẻ tạo được nhiều kỳ tích kia rốt cuộc sẽ đi được đến đâu trong Bách Triều Đại Chiến.

Nơi đó mới là nơi quần hùng tranh bá!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 551

Rời Đi

Cuộc chiến trên không trung không hề xuất hiện thế cục giằng co mà rất nhanh chóng đã hạ màn.

Nhìn Chúc Thiên Hỏa và Mục Hoang với bộ dạng thảm hại, rồi lại nhìn Lâm Động ánh mắt hòa nhã nhưng khí tức mạnh mẽ, ai cũng biết lần giao đấu này kẻ nào đã chiếm thế thượng phong.

Kết quả cũng vượt ngoài sự dự liệu của mọi người, ban đầu có lẽ chẳng ai ngờ được sẽ có kết quả như thế này. Tuy mọi người ở đây đều có nghe nói về biểu hiện đáng kinh ngạc của Lâm Động, nhưng lần này kẻ hắn đối đầu không phải nhân vật bình thường như Thạch Khôn, mà là cường giả thật sự từ Vương triều Siêu cấp!

Nhưng bất luận bọn họ kinh ngạc đến thế nào thì kết quả cũng không thể thay đổi. Bọn họ ngẩng đầu lên chăm chú nhìn hai đạo thân ảnh lấp lánh dưới ánh mắt trời kia, trong lòng bỗng dậy lên một cảm giác kỳ lạ. Có lẽ, trong Bách Triều Đại Chiến lần này, hai người đến từ Vương triều Hạ cấp sẽ trở thành hai nhân vật nổi bật thu hút mọi ánh nhìn.

Còn về việc bọn họ có thể đi được bao xa trong Bách Triều Đại Chiến thì dường như ai cũng có phần mong đợi, bởi vì bọn họ rất muốn biết ở trong cái địa phương cường giả nhiều như lá mùa thua này rốt cuộc liệu có người thách thức được địa vị của Vương triều Siêu cấp hay không… Một làn gió nhẹ thổi qua khiến áo Lâm Động bay lên phất phới, ánh mắt nhìn Chúc Thiên Hỏa sắc mặt âm trầm bất định, Lâm Động không hề lo lắng hắn sẽ bỏ chạy. Đánh bại Chúc Thiên Hỏa, Lâm Động cũng không có được đằng chân lân đằng đầu, nhưng nếu Chúc

Thiên Hỏa không biết điều thì hắn cũng không nhượng bộ.

Đúng là hắn có phần e dè Vương triều Siêu cấp, nhưng không hề e sợ bọn chúng. Với thực lực của hắn và Tiểu Viêm hiện giờ, nếu dùng mọi thủ đoạn cũng đủ sức đấu với Tứ Nguyên Niết Bàn. Huống hồ còn có Tiểu điêu vẫn chưa ra tay. Bình thường Lâm Động không muốn nó phải ra tay nhưng nếu cần thiết thì Tiểu điêu chắc chắn cũng không ngồi nhìn.

Có trận hình như vậy, ở Chiến trường Viễn Cổ này Lâm Động cũng coi như hổ thêm cánh, vì thế cảnh phải chạy trốn khắp nơi trước đây sẽ không dễ gì xuất hiện nữa.

Thân hình to lớn của Tiểu Viêm lúc này xuất hiện phía sau Lâm Động. Vết thương ngang dọc trên người cũng khiến hắn càng trở nên hung hãn hơn. Sau khi chứng kiến thực lực mà Tiểu Viêm vừa thể hiện, những người có mặt ở đây chẳng ai coi hắn là loại thất phu lỗ mãng chỉ được cái mẽ cả.

Tiểu điêu cũng uể oải xuất hiện phía bên kia Lâm Động… ánh mắt thích thú nhìn Chúc Thiên Hỏa. Tuy nhìn bề ngoài khí tức của nó không hung hăng như Tiểu Viêm, nhưng những người nhạy bén có thể cảm nhận được những tia hàn quang lạnh thấu xương phát ra từ đôi mắt tím đen của hắn.

Cả hai lặng lẽ đứng sau lưng Lâm Động, vô hình trung tạo ra một thứ áp lực mạnh mẽ khiến tất cả không ai dám coi thường.

Đương nhiên Chúc Thiên Hỏa cũng cảm nhận được áp lực đó, sắc mặt hắn thay đổi, đồng thời, từ phía sau lưng hắn có âm thanh xé gió vang lên. Mục Hoang có phần thảm hại bay tới, ánh mắt nặng nề đầy dè chừng nhìn ba người Lâm Động. Môi hắn khẽ động, âm thanh rất nhỏ truyền tới tai Chúc Thiên Hỏa:

- Thực lực ba bọn chúng rất mạnh, chỉ hai người chúng ta có lẽ không đánh lại được đâu.

Chúc Thiên Hỏa nghe thấy vậy, nắm tay nắm chặt lại. Một kẻ luôn kiêu ngạo

như hắn đương nhiên khó lòng chấp nhận việc này, nhưng dù sao hắn cũng không phải kẻ ngu, cũng biết đó là sự thật.

Ban nãy giao đấu, Linh Vũ kỹ mà hắn luôn tự hào đã bị Lâm Động phá giải, còn Mục Hoang trước nay nổi tiếng về sức mạnh nhục thể, cũng đã bị kẻ có thân hình to lớn phía sau Lâm Động kia đánh bại. Hơn nữa bên cạnh còn có một tên nhìn có vẻ thần bí nhất chưa từng ra tay. Chúc Thiên Hỏa không tin kẻ có gương mặt khá tuấn mỹ kia lại dễ đối phó.

Cục diện này nhìn thế nào thì bọn chúng không có ưu thế, xem ra kế hoạch cướp truyền thừa Tứ Đại Huyền Tông thất bại rồi… - Thật sự không cam tâm!

Chúc Thiên Hỏa nghiến răng, trong lòng hậm hực. Biết sớm thế này thì gọi hai tên kia đi cùng, nếu bốn người liên thủ có lẽ sẽ ngang sức với bọn Lâm Động.

- Các ngươi thắng rồi!

Sau khi đánh giá rõ cục diện, Chúc Thiên Hỏa nhún vai, ánh mắt hơi cụp xuống, nói.

- Đa tạ đã nhường cho!

Lâm Động cười, không kiêu ngạo, cũng không tỏ ra đắc ý vì đã thắng cường giả của Vương triều Siêu cấp. Tuy hắn không có thiện cảm với hành động tranh đoạt của bọn Chúc Thiên Hỏa, nhưng hắn cũng không muốn kết oán với Vương triều Đại Càn đứng đằng sau bọn chúng.

- Lâm Động, ngươi đã khiến ta rất bất ngờ, nhưng chuyện hôm nay bọn ta sẽ ghi nhớ. Lần sau gặp lại đừng trách bọn ta sẽ đòi lại!

Chúc Thiên Hỏa cười nhạt, hắn cũng không lo lắng mình sẽ chọc giận Lâm Động, có Vương triều Đại Càn đứng đằng sau, thiết nghĩ Lâm Động cũng không dám hạ sát thủ với hắn.

- Luôn sẵn sàng chờ đợi!

Lâm Động liếc nhìn hắn, bình thản nói.

- Việc các ngươi có truyền thừa Tứ Đại Huyền Tông đã truyền ra ngoài rồi, vì thế sau này các ngươi sẽ gặp nhiều rắc rối đấy! Hy vọng các ngươi có thể đến được trung tâm Chiến trường Viễn Cổ, ta đợi các ngươi ở Bách Triều Đại Chiến… Chúc Thiên Hỏa cười hắc hắc, rồi không đợi Lâm Động nói gì, đã quay người cùng Mục Hoang biến thành hai đạo hồng quang nhanh chóng biến mất.

Sau khi hai người bọn Chúc Thiên Hỏa rời đi, không khí căng như dây đàn bao trùm cả tòa thành Viễn Cổ Chi Địa dần biến mất. Rất nhiều ánh mắt với đủ mọi cảm xúc nhìn về ba đạo thân ảnh trên không trung. Những ánh mắt ấy khá phức tạp, chắc là dù tận mắt chứng kiến nhưng bọn họ cũng khó lòng tin được, ba người đến từ Vương triều Hạ cấp lại có thể đánh lui được cường giả từ Vương triều Siêu cấp. Bách Triều Đại Chiến càng ngày càng thú vị rồi!

Một vài người lẩm bẩm, thời gian gần đây không ngừng có những cường giả từ các nơi nổi dậy, cuối cùng vang danh khắp địa vực trở thành một ngôi sao sáng. Những người này không ai là không có thực lực và cơ duyên hơn người, rất khó tưởng tượng khi thiên tài từ khắp các nơi tụ họp lại thì quang cảnh sẽ hoành tráng đến mức nào.

Từ góc độ nào đó mà nói, có lẽ bọn họ sẽ là người kiệt xuất nhất trong thế hệ những người trẻ tuổi của các Vương triều ở Đông Huyền Vực.

Khi tất cả các thiên tài yêu nghiệt chạm mặt nhau chắc chắn sẽ gây nên một sự chấn động vô cùng ác liệt.

- Thật khó đối phó!

Lâm Động nhìn hai người bọn Chúc Thiên Hỏa đi xa, khẽ nói.

- Nếu giải quyết ngay chưa biết chừng hung danh của ngươi truyền đi, sẽ

chẳng kẻ nào dám gây rắc rối cho ngươi nữa.

Tiểu điêu cười nói.

Nghe vậy Lâm Động trợn mắt nói:

- Tam vương Tứ tướng của Vương triều Đại Càn, ai cũng chẳng phải loại dễ đối phó, chỉ mỗi Hỏa Tướng và Sơn Tướng xếp cuối cùng trong Tứ tướng cũng đã có thực lực như vậy. Thế thì Phong Tướng và Lâm Tướng sẽ thế nào chứ? Huống hồ, bên trên bọn họ còn có Tam vương còn khó nhằn hơn. Thực lực của ba kẻ đó có lẽ đạt đến Tứ Nguyên Niết Bàn.

Nói đến đây Lâm Động khẽ lắc đầu, Vương triều Siêu cấp có tài lực mà hắn không thể tưởng tượng nổi. Có lẽ bọn họ căn bản chẳng cần bảo tàng truyền thừa gì hết là đã có thể đạt đến mức độ người thường không thể với tới. Khi người khác vất vả để có Niết Bàn Đan thì bọn họ có thể dễ dàng có được hàng triệu viên.

Với tài lực như thế cộng với những thiên tài tư chất vạn người có một, thành tựu mà những Vương triều này có đương nhiên khiến người khác phải ngưỡng vọng.

Nhưng Lâm Động cũng không ghen tị vì người khác có khởi điểm cao hơn mình, mỗi người có cách sống và sự nỗ lực khác nhau. Nghĩ năm đó khi mình còn là một người tại Phân gia nho nhỏ ở tiểu trấn nhỏ bé Thanh Dương, dù hắn có sát ý với Lâm Lang Thiên nhưng cũng không dám lộ ra, bởi vì lúc ấy đứng trước Lâm Lang Thiên, hắn chẳng qua là một con kiến bé nhỏ, Lâm Lang Thiên chỉ cần dùng ngón tay là tiêu diệt được hắn và cả Lâm gia Viêm Thành.

Thế nhưng kết quả cuối cùng không phải vậy, người thiếu niên khổ tu trên ngọn tiểu sơn đó đã trở thành người nổi trội nhất trong Gia tộc Lâm Thị, còn Lâm Lang Thiên, kẻ hồi đó hắn phải ngưỡng vọng cuối cùng trở thành con chó không biết sống chết thế nào dưới tay hắn.

Vì thế, khởi điểm cao thấp không quan trọng, quan trọng là kết quả!

Vương triều Siêu cấp đương nhiên khiến người khác phải ngưỡng mộ, nhưng Lâm Động biết hắn có thể vượt qua!

- Đại ca, giờ làm thế nào?

Tiểu Viêm gãi đầu cười hiền hậu, hoàn toàn khác hắn với bộ dáng khi giao đấu với Mục Hoang.

- Chưa đến một tháng nữa là đến Bách Triều Đại Chiến, cường giả các phương đều đang tập trung về chiến trường trung tâm, bọn chúng ta cũng đến đó thôi.

Lâm Động cười nói.

Tiểu Viêm gật đầu, từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ phản đối lời của Lâm Động.

- Xử lý hắn thế nào đây? Ta nghĩ bọn người Vương triều Đại Càn sẽ tìm đến thôi, không thể thoát được.

Tiểu điêu hất hàm về phía thân ảnh phía trước đại điện, nói.

Lâm Động liếc nhìn, chỉ thấy Điền Chấn đang mặt mày tái nhợt nhìn bọn họ, nhưng khi hắn thấy Lâm Động nhìn về phía mình thì da đầu tê dại, vội vàng cúi xuống không dám nhìn thẳng.

- Không đáng bận tâm, đi thôi!

Lâm Động thản nhiên nhìn Điền Chấn, kẻ đã không còn bá khí của bá chủ địa vực Tây Bắc nữa, cuối cùng lắc đầu không muốn gây chuyện. Không phải hắn độ lượng mà là vì Điền Chấn hiện nay không còn tư cách đối kháng với hắn nữa.

Loại người này cũng khó có uy hiếp gì đến hắn nữa!

Vừa dứt lời, Lâm Động không định tiếp tục ở lại đây nữa, thân hình khẽ động, biến thành một đạo hắc quang bay ra ngoài. Tiểu Viêm và Tiểu điêu cũng nhanh chóng theo sau.

Điền Chấn ở phía trước đại điện nhìn bóng ba người Lâm Động, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, rồi tự cười mình. Hắn biết khu vực nào của Chiến trường Viễn Cổ cũng có kẻ kiệt xuất, nhưng rõ ràng Điền Chấn hắn không còn tư cách đó ở địa vực Tây Bắc nữa rồi.

Thanh niên tên Lâm Động kia sẽ bước ra từ đây và bước vào nơi quần hùng tề tựu, ở đó hắn sẽ thể hiện đại bản lĩnh của mình.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 552

Bị Theo Dõi

Trên bầu trời xanh, trong âm thanh xé gió, ba đạo thân ảnh bay vút qua tạo nên áp lực khiến lâm hải phía dưới hình thành ba đường rãnh sâu màu lục.

Ba thân ảnh này đương nhiên là ba người Lâm Động đang rời khỏi Viễn Cổ Chi Địa để đến trung tâm Chiến trường Viễn Cổ.

Chiến trường Viễn Cổ vô cùng rộng lớn, địa vực Tây Bắc chẳng qua chỉ là một mảnh rất nhỏ trong đó. Đương nhiên, không gian rộng lớn như vậy rất khó để đi hết chỉ trong một năm.

Hiện giờ Lâm Động muốn vào khu vực trung tâm của Chiến trường Viễn Cổ hiển nhiên cũng không thể chỉ hai ba ngày.

- Trên đường đến trung tâm Chiến trường Viễn Cổ có thành Vạn Tượng. Đó là một trong số ít những tòa thành nhất định phải đi qua. Ở đó tụ tập rất nhiều cường giả từ khắp nơi, cường giả vào Niết Bàn Bảng ở đó không phải hiếm. Đương nhiên đó cũng là nơi bọn chúng ta phải đến nếu muốn vào trung tâm.

Trên đường đi, Lâm Động nhìn xung quanh rồi quay ra nói với hai người bên cạnh.

Tiểu Viêm gãi đầu cười, trong mắt hiện lên sự nóng lòng mong chờ. Hắn vốn rất hiếu chiến, giao đấu với cường giả đối với hắn là chuyện rất thú vị.

Tiểu điêu nghe thế cũng không nói gì, khi nhìn xung quanh không biết vì sao mà cặp mày hơi nhăn lại.

- Tiểu Viêm, trong Bạch Hổ Điện, ngươi đạt được truyền thừa gì vậy?

Lâm Động không thèm để ý đến nét mặt của Tiểu điêu, nhìn Tiểu Viêm hỏi.

- Một bộ vũ kỹ không rõ nông sâu ra sao, tên Bạch Hổ Bàng Tinh Giám.

Tiểu Viêm cười nói.

- Bạch Hổ Bàng Tinh Giám?

Lâm Động gật gù, chắc trong Bạch Hổ Điện không có tàn ảnh cường giả như Thanh Trĩ. Nhưng như thế cũng là bình thường, ở nơi đây có một lão yêu quái cấp độ biến thái như Thanh Trĩ cũng đã rất ghê gớm lắm rồi. Nếu ở ba điện còn lại cũng có thì thực lực của Liên minh Thiên Cương này quá khủng bố rồi.

Sau khi hỏi về cơ ngộ của Tiểu Viêm trong Bạch Hổ Điện, Lâm Động cũng không hỏi thêm gì nữa, rồi bỗng nhận ra nét mặt quái lạ của Tiểu điêu, khẽ hỏi:

- Tiểu điêu, ngươi sao vậy?

Tiểu Viêm cũng quay sang nhìn, sau khi nhìn thấy cặp mắt nheo lại thành hai đường cong có phần nguy hiểm. Bằng vào cảm ứng đặc thù giữa Yêu thú với nhau dường như khiến hắn hiểu ra điều gì, đột ngột dừng lại, cây thiết côn xuất hiện trong tay, thân hình to lớn đứng chắn trước mặt Lâm Động.

Lâm Động nhíu mày, tinh thần lực hùng hồn nhanh chóng lan tỏa, có điều chẳng thấy điều gì lạ. Nhưng việc này không chỉ không khiến Lâm Động thở phào mà sắc mặt hắn càng thêm nặng nề hơn.

Đôi mắt tử hắc sắc của Tiểu điêu lấp lánh, gương mặt tuấn mỹ tà dị hơi tối lại, rồi hắn cười lạnh:

- Dường như bọn chúng ta đang bị kẻ nào đó nhằm vào rồi!

Nghe vậy, đồng tử Lâm Động co rút lại. Suốt dọc đường đi hắn không hề cảm

nhận được bất cứ điều gì dị thường, điều này có nghĩ là gì? Thực lực của kẻ đó ắt phải mạnh đến mức hắn không thể phát hiện ra! Điều này không phải người bình thường có thể làm được!

- Có thể ép hắn ra mặt không?

Lâm Động khẽ nói, ánh mắt có hàn quang lóe lên. Hắn không ngờ vừa rời khỏi Viễn Cổ Chi Địa đã bị kẻ khác theo dõi, điều này khiến hắn có phần khó chịu.

Tiểu điêu cười lạnh gật gù, rồi nắm mạnh một cái, một mảng quang mang tử hắc sắc bắn ra từ lòng bàn tay rồi biến thành một tấm lưới ánh sáng bao trùm lấy cả không gian xung quanh.

Phụt phụt!

Tấm lưới ánh sáng dường như mang trong mình sức mạnh hủ thực rất lớn, vừa xuất hiện mà không khí cũng bùng nổ thành những trận khói trắng.

Trước ánh mắt nhìn chăm chú của ba người Lâm Động, tấm lưới tử hắc sắc bao trùm lấy hư không. Thế nhưng khi tấm lưới đó sắp thu gọn lại thì không gian bỗng trở nên méo mó, một luồng sáng chói lóa bùng phát đánh bật tấm lưới ánh sáng ra.

Tấm lưới bị đáng bật ra, hai thân ảnh khá quỷ dị vụt hiện ra trong không trung. Cả hai đều được bao bọc bên trong hắc ảnh cho nên không ai nhìn rõ được dung mạo. Nhưng khi vừa nhìn thấy hai thân ảnh thần bí đó, sắc mặt Lâm Động kịch biến. Bởi vì đó chính là hai người thần bí mà hắn đã gặp trong Niết Bàn Phần Thiên Trận ở Viễn Cổ Bí Tàng.

- Bị phát hiện rồi sao?

Ánh mắt Lâm Động dần trở nên nặng nề hơn, hắn cảnh giác giống như là sắp gặp phải địch thủ lớn vậy. Hắn hiểu rõ sự lợi hại của hai kẻ thần bí kia. Dù hiện

giờ thực lực của hắn là Tam Nguyên Niết Bàn, nhưng hắn vẫn cảm thấy sự nguy hiểm từ hai kẻ kia phát ra. Dù cảm giác nguy hiểm đó đã ít hơn so với lần đầu gặp nhưng rõ ràng bọn họ không phải tầng thứ mà bọn Chúc Thiên Hỏa có thể sánh được.

- Thật đáng kinh ngạc, các ngươi lại có thể phát hiện ra bọn ta!

Hai thân ảnh lơ lửng trên không trung, dưới ánh hắc quang, hai cặp mắt sắc lạnh nhìn bọn Lâm Động, chậm rãi nói.

- Không biết hai vị là thần thánh phương nào, tại sao lại đi theo bọn ta?

Lâm Động dần thu lại sự kinh ngạc, nét mặt bình tĩnh nói.

- Ha, tiểu tử, hà tất phải giả ngu, bọn chúng ta đã gặp nhau trong Niết Bàn Phần Thiên Trận đấy thôi.

Một hắc ảnh cười lạnh nói.

- Tuy không nhớ dung mạo của ngươi nhưng khí tức thì bọn ta nhớ rõ ràng!

- Lần đó ngươi chạy nhanh như thế chắc đã nghe được điều gì rồi phải không?

Hắc ảnh kia cũng cười nham hiểm nói.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng. Tuy hắn không rõ rốt cuộc hai kẻ này muốn gì nhưng chắc cũng là một âm mưu không hề nhỏ. Khi ấy bị hắn bắt gặp, bọn chúng vẫn luôn ở trong Viễn Cổ Chi Địa thật ra chính là để đợi hắn mà thôi.

- Hai tên giả thần giả ma kia, bọn ta chẳng có hứng thú gì với chuyện của các ngươi, các ngươi đừng có đến gây sự. Hai bên nước sông không phạm nước giếng, đừng có làm quá, đừng tưởng Điêu gia ta không có cách xử lý các ngươi!

Tiểu Viêm không nói câu nào, thân thể to lớn bước lên trước, gương mặt vốn

hồn hậu lập tức trở nên hung tàn, toàn thân toát lên sát khí.

- Hê hê, khẩu khí lớn thật! Ngay cả đám người của Vương triều Siêu cấp cũng không dám nói với bọn ta như thế, ngươi là cái thá gì?

Một kẻ trong số đó nở nụ cười nham hiểm, ngữ khí đầy chế giễu.

- Tưởng rằng các ngươi đánh bại được người của Vương triều Siêu cấp là có thể tự coi mình là nhất ở Chiến trường Viễn Cổ này sao?

Kẻ còn lại cũng cười một cách quái dị.

Tiểu điêu nheo mắt, hắn không nổi giận, chỉ là trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười cổ quái, rồi thân hình bỗng bay vút đi để lại một đạo tàn ảnh quỷ dị.

Xoẹt!

Tốc độ của Tiểu điêu như chớp giật, chỉ nháy mắt đã xuất hiện phía dưới hai thân ảnh kia, năng lượng tử hắc sắc dâng trào biến thành đôi cánh tựa lưỡi đao sắc lạnh ánh lên những tia hàn quang.

Vào khoảnh khắc đôi cánh đó hiện ra, sắc mặt hai hắc ảnh kia cũng thay đổi. Bởi vì bọn chúng cũng cảm nhận được hàn ý lạnh thấu xương, bàn tay nắm chặt lại, kim quang trào ra từ bên trong biến thành một tấm lá chắn.

Keng!

Đôi cánh sắc lạnh chém mạnh xuống lá chắn kim sắc, tia lửa tóe ra, tấm lá chắn lập tức xuất hiện những vết rạn, hai hắc ảnh cũng lùi nhanh ra sau, ánh mắt có phần nặng nề.

Uỳnh!

Khi bọn chúng vừa lùi ra sau, kình phong cuồng bạo bỗng cuộn lên từ phía trên, một cây thiết côn khổng lồ cùng với một luồng sức mạnh to lớn đang đập

xuống.

- Hừ!

Những đòn công kích liên tiếp hiển nhiên đã khiến hai kẻ thần bí kia nổi giận. Một kẻ nắm chặt tay, kim quang ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn biến thành một cây chùy khổng lồ, vung lên đánh về phía thiết côn.

Ầm!

Những đường gợn sóng năng lượng lan tỏa ra khắp nơi, thiết côn bị đánh bật ra sau, Tiểu Viêm phải bước vài bước mới đứng vững được, gương mặt càng trở nên hung tợn.

- Kim Thân Ngưng Vật!

Lâm Động nhìn tấm lá chắn và cây chùy tạo thành từ kim quang mà hai kẻ thần bí kia biến ra, ánh mắt càng trở nên nặng nề hơn. Đó là dùng năng lượng của Niết Bàn Kim Thân ngưng tụ lại thành thực chất, chỉ có điều năng lượng đó chỉ có cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn mới miễn cưỡng điều khiển được.

- Trước mặt Điêu gia ta mà chơi trò đó, các ngươi quá non nớt đấy!

Gương mặt Tiểu điêu trở nên lạnh lẽo. Hắn mở miệng ra, quang mang tử hắc sắc trào ra, cuối cùng biến thành hình một cái miệng khổng lồ như muốn nuốt gọn trời đất, lao tới hai hắc ảnh với tốc độ chóng mặt.

Lâm Động cảm nhận được bên trong cái miệng đen ngòm đó có một thứ năng lượng tương tự Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng không thuần túy như thế, dường như nó có pha lẫn thứ gì đó.

- Thôn Thiên Ma Quang!

Tiểu điêu hét lên một tiếng, quang mang tử hắc sắc lại tiếp tục cuồn cuộn, những nơi nó đi qua ban ngày hóa thành ban đêm, thanh thế kinh người.

Sau khi phục hồi nhục thân, cuối cùng Tiểu điêu cũng được thể hiện sức mạnh vốn có của mình!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 553

Sức Mạnh Của Tiểu Điêu

Quang mang tử hắc sắc nhanh như chớp bao trùm khắp bầu trời sáng trong, thậm chí ánh nắng mặt trời cũng bị tiêu tan.

Hai đạo hắc ảnh đó nhìn quang mang tử hắc sắc đang lan tỏa trên đầu, ánh mắt lập tức trở nên nặng nề, thiết nghĩ chắc cũng cảm nhận được sức mạnh kỳ dị từ trong hắc quang.

- Hắn thật quá cổ quái!

Cả hai nhìn nhau, đều nhìn ra suy nghĩ trong mắt đối phương. Khi ở Viễn Cổ Chi Địa phát hiện ra Lâm Động, bọn chúng cũng đã thấy thực lực ngang ngược của Lâm Động và Tiểu Viêm khi đánh đại hai người bọn Chúc Thiên Hỏa, nhưng lúc đó bọn chúng không hề cảm thấy ngạc nhiên, vì thế mới lặng lẽ bám theo tìm cơ hội diệt trừ kẻ đã phát hiện ra kế hoạch của bọn chúng. Nhưng không ngờ tính toán vạn điều mà bọn chúng lại không thể ngờ được tên Tiểu điêu nhìn trẻ nhất kia mới là kẻ ẩn giấu sâu nhất.

Sự việc phát triển đến mức này dường như đã vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn chúng.

Uỳnh!

Quang mang tử hắc sắc lan tràn khắp bầu trời, hai hắc ảnh kia cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ đó. Để an toàn, bọn chúng lập tức vận kim quang chói lòa, cuối cùng biến thành một quang ảnh khổng lồ.

- Chấn Ma Kim Linh!

Quang ảnh kim sắc đứng sừng sững trong quang mang tử hắc sắc, một quầng kim quang mở rộng đẩy lùi sự xâm thực của quang mang.

Lâm Động thấy vậy, ánh mắt có phần nặng nề. Thực lực của hai kẻ kia rất mạnh, nếu không phải Tiểu điêu đã phục hồi được nhục thân và một phần thực lực thì e là hắn và Tiểu Viêm đã rơi vào trận đại chiến vô cùng ác liệt rồi.

Ầm ầm!

Kim quang từ thân ảnh khổng lồ bắn ra như núi lửa phun trào đem theo năng lượng vô cùng lớn, đánh tan quang mang tử hắc sắc quỷ dị kia.

- Hừ!

Thấy bọn chúng có thể chống cự, quang mang tử hắc sắc trong mắt Tiểu điêu càng ngày càng đậm hơn, hắn giơ bàn tay thanh tú ra rồi nắm mạnh vào.

- Phá!

Sau tiếng hét của Tiểu điêu, quang mang tử hắc sắc lập tức chuyển động một cách quỷ dị, rồi biến thành những sợi tử hắc sắc khổng lồ quấn lấy thân ảnh kim quang rồi dần thắt chặt lại.

Rắc!

Một âm thanh giòn tan vang lên, thân ảnh kim quang khổng lồ lập tức xuất hiện vô số đường rạn nứt, thậm chí ánh sáng bao quanh cũng tối hẳn đi.

Nhưng đấy không phải là lực lượng thôn phệ mà là một loại sức mạnh hủ thực. Sức mạnh của Tiểu điêu có tính hủ thực, lực sát thương không hề nhỏ, nhưng không thể thu nạp năng lượng cho mình như lực thôn phệ.

Khi nhìn thấy những vết rạn nứt trên thân ảnh kim quang kia, ánh mắt của hai kẻ kia đều ánh lên sự kinh hãi, ấn ký trên tay biến hóa nhanh chóng:

- Nổ!

Bùm!

Thân ảnh kim quang đột nhiên bỗng phình to, một luồng năng lượng cuồng bạo cuộn trào, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung. Lực xung kích của vụ nổ cũng khiến quang mang tử hắc sắc tan đi mất một nửa. Hai đạo hắc ảnh lúc đó rút lui khỏi phạm vi của quang mang tử hắc sắc.

Thấy bọn chúng thoát khỏi phạm vi công kích, Tiểu điêu cũng không tiếp tục ra tay, phất tay một cái, quang mang tử hắc sắc nhanh chóng thu lại cuối cùng chui vào người hắn.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Rõ ràng hai kẻ kia không dám xem thường gã thanh niên tuấn mỹ như nữ nhân này nữa, giọng nói trầm trọng mang chút kinh ngạc vang lên.

- Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có nhúng tay vào việc này, thứ liên quan ở đằng sau, ngươi không gánh vác được đâu!

Hắc ảnh kia cũng lạnh lùng nói.

Tiểu điêu nhếch mép, cười lạnh:

- Có việc gì mà Điêu gia ta chưa từng trải qua… các ngươi mà cũng có tư cách uy hiếp ta sao?

- Ngươi!

Rõ ràng thái độ của Tiểu điêu đã chọc tức hai kẻ kia.

- Bản lĩnh của ngươi cũng không tệ, nhưng đừng có tưởng bọn ta không làm gì được ngươi.

- Lũ chuột các ngươi cũng dám ngông cuồng ở Chiến trường Viễn Cổ mà Đông Huyền Vực nắm giữ sao?

Tiểu điêu nhìn bọn chúng giễu cợt.

Nghe vậy sắc mặt hai kẻ bọn chúng kịch biến, giọng nói cũng trở nên trầm trọng một cách kỳ lạ:

- Rốt cuộc ngươi đã biết những gì?

- Điều cần biết ta đều biết hết. Ta đã nói rồi, bọn ta không có hứng thú với kế hoạch của các ngươi, nhưng nếu các ngươi định ngấm ngầm giở trò gì với bọn ta, Điêu gia ta cũng chỉ đành hạ sát thủ với các ngươi ở đây mà thôi!

Tiểu điêu cười, trong mắt hai kẻ kia, gương mặt tuấn mỹ đó lại trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lâm Động và Tiểu Viêm xuất hiện bên cạnh Tiểu điêu, nhìn hai kẻ thần bí với ánh mắt cảnh giác. Qua lời nói, hắn có thể đoán được hai tên kẻ này vào Chiến trường Viễn Cổ chắc chắn là có kế hoạch rất lớn, mà những người có liên quan đằng sau chắc chắn cũng không phải nhân vật tầm thường.

Chuyện này Lâm Động không muốn quan tâm, hắn chỉ muốn thông qua Bách Triều Đại Chiến có được sự ủng hộ của Tông phái siêu cấp làm bàn đạp cho mình phát triển hơn mà thôi.

Hai hắc ảnh kia lơ lửng trên không trung, ánh mắt có cả sát ý lẫn dè chừng, hiển nhiên bọn chúng vẫn chưa từ bỏ ý định giết Lâm Động, nhưng lại có Tiểu điêu đã làm hỏng kế hoạch của bọn chúng.

Tiểu điêu khoanh tay trước ngực, chán nản nhìn hai hắc ảnh. Thực lực của bọn chúng đúng là không tệ, nếu hắn không dùng bản thể của Thiên Yêu Điêu thì rất khó giết được bọn chúng. Nhưng nếu như thế sẽ gây chú ý cho các cường giả đang quan tâm đến không gian này. Đến lúc đó chưa biết chừng sẽ gây rắc

rối cho Lâm Động, vì thế việc này giải quyết lặng lẽ được là tốt nhất.

Hiển nhiên Lâm Động cũng hiểu ý định của Tiểu điêu, vì thế hắn không nói gì nữa. Thực lực của hai hắc ảnh rất mạnh, nhưng không thể khiến hắn thấy sợ hãy. Nhưng rõ ràng một kế hoạch động trời thì không thể chỉ của hai người… Lâm Động không có ý định dính dáng vào việc này.

Không khí gần như đặc quánh, mãi một lúc lâu sau, hai hắc ảnh kia mới trầm giọng nói:

- Vậy hôm nay bọn ta sẽ nể mặt ngươi. Nhưng hy vọng ngươi nhớ lấy lời của mình, đừng tùy tiện can thiệp. Việc rất hệ trọng, dù các ngươi có bản lĩnh thế nào cũng vô ích thôi.

Tiểu điêu nhún vai.

- Mong là sau này bọn ta sẽ không nghe thấy bất cứ điều gì nữa. Tin tức ở đây mà lộ ra, tự khắc sẽ có kẻ đến gây rắc rối cho các ngươi. Có lẽ khi ấy sẽ không dễ giải quyết thế này đâu!

Hai kẻ kia hiển nhiên cũng hiểu nói nhiều hơn nữa cũng chẳng có ích gì, lập tức biến thành hai đạo hắc quang nhanh chóng bay đi mất, chỉ chớp mắt đã biến mất nơi chân trời.

Nhìn hai hắc ảnh đã bay xa, Tiểu Viêm thu lại ánh mắt, nhếch mép nói:

- Đúng là bọn sâu bọ đáng ghét, nếu không phải không muốn để lộ thân phận thì ta tát chết bọn chúng rồi!

Lâm Động cười, khẽ nói:

- Xem ra sự việc ở Chiến trường Viễn Cổ này liên quan rất rộng. Đây là địa bàn của Đông Huyền Vực, hơn nữa cũng là nơi không ít Tông phái siêu cấp chọn đệ tử. Bọn chúng lại dám nhúng tay vào, không biết đằng sau bọn chúng là thế lực lớn mức nào?

- Chỉ e bọn chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

Tiểu Viêm trầm mặc nãy giờ bỗng nói.

Lâm Động gật dù, lần này hắn đã đánh giá nhầm thực lực của Tiểu điêu nên kế hoạch ra tay với bọn chúng thất bại, nhưng có kinh nghiệm lần này hắn sẽ không mắc sai lầm như thế nữa.

- Cũng không cần quá lo lắng. Dù sao Chiến trường Viễn Cổ cũng là địa bàn của Tông phái siêu cấp, bọn chúng không dám quá ngang nhiên đâu.

Tiểu điêu cười nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, nói:

- Bọn chúng muốn làm gì ta cũng chẳng muốn biết, chỉ cần không làm hỏng kế hoạch của ta là được!

- Đi thôi, giờ chúng ta nhất thiết phải đến thành Vạn Tượng trước, đó là con đường chắc chắn phải qua để đến khu vực trung tâm. Nơi đó rất hỗn loạn, lại ngọa hổ tàng long, phải cẩn thận một chút!

Lâm Động nhìn về hướng khác, vẫy tay rồi đi bay đi trước, Tiểu Viêm và Tiểu điêu nhanh chóng theo sau.

Khi Lâm Động rời đi, trên đỉnh một ngọn núi cách đó khá xa, hai hắc ảnh hiện ra.

- Việc này giải quyết sao đây?

Một tên hỏi.

- Không được để lộ tình báo, nếu không bọn chúng ta không thoát được đâu.

Kẻ bên cạnh tên tiểu tử kia khá lợi hại. Ta nghĩ dù hai ta liên thủ cũng khó giải quyết hắn. Xem ra phải gọi Tử Linh Tướng ra rồi!

Kẻ kia trầm ngâm một lát rồi nói.

- Ồ? Phải tìm đến tên biến thái đó sao? Tên kia mạnh vậy sao?

Kẻ lên tiếng đầu tiên trầm giọng nói.

- Cẩn tắc vô ưu! Bất luận thế nào ba kẻ đó không thể giữ lại được!

Hắc ảnh kia lên tiếng, giọng nói mang đầy sát ý, không khí bao quanh đỉnh núi dường như cũng trở nên lạnh băng.

- E là bọn chúng gặp xui xẻo rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 554

Cuộc Gặp Gỡ Ban Đêm

Màn đêm lại buông xuống, bao trùm cả bầu không gian. Nguyên lực thiên địa lúc này bị ảnh hưởng bởi bóng đêm liền trở nên cuồng bạo.

Đến thành Vạn Tượng còn phải qua một dãy sơn mạch. Ba thân ảnh ngồi lặng lẽ bên đống lửa bập bùng, nét mặt rất bình tĩnh, không hề hoảng loạn vì những tiếng gào rú của Yêu thú thỉnh thoảng lại vang lên trong bóng đêm.

Ba thân ảnh này đương nhiên là ba người bọn Lâm Động vẫn liên tục tiến về thành Vạn Tượng. Vì địa vực Tây Bắc cách thành Vạn Tượng rất xa nên dù đã di chuyển với tốc độ nhanh nhất nhưng bọn họ cũng mất đến gần năm ngày mới tới.

- Với tốc độ của bọn chúng ta có lẽ ngày mai sẽ đến thành Vạn Tượng rồi.

Lâm Động vươn vai nói.

Tiểu Viêm gật gù, Tiểu điêu thì vẫn bộ dáng uể oải, ngẩng lên quét mắt nhìn bóng đêm xung quanh:

- Lần này không thấy kẻ nào theo dõi chúng ta, xem ra hai kẻ kia đã rút lui thật rồi.

- Nghe nói thành Vạn Tượng có người của Tông phái siêu cấp trấn thủ, chắc những kẻ lai lịch bất minh sẽ không dám đến gần đâu.

Lâm Động cười nói.

Tiểu điêu gật đầu, dựa vào một thân cây. Nguyên lực thiên địa vào ban đêm khá cuồng bạo, cả mặt đất dường như cũng rung chuyển, tiếng gầm rú của Yêu thú vang khắp trời, thỉnh thoảng còn thấy những con Yêu thú đáng sợ chạy vụt qua sơn mạch.

Nhưng bất luận Yêu thú bên ngoài có hoành hành thế nào thì trong phạm vi một trăm trượng quanh ba người Lâm Động không hề có bóng một con Yêu thú nào, thậm chí những tiếng gào rú kia dường như cũng cố ý vòng qua khu vực của bọn họ cứ như bọn chúng đang sợ hãi vậy.

- Có hai ngươi ở đây, thật chẳng phải sợ gì cả!

Lâm Động không kìm được mỉm cười. Tiểu Viêm có huyết mạch của Long Ma Hổ Tộc, còn Tiểu điêu là Thiên Yêu Điêu đã có nhục thể, áp lực đó đủ để khiến bọn Yêu thú kia không dám lại gần.

Trong năm ngày đi đường gần như bọn họ không gặp phải bất cứ trở ngại nào, cảm giác đó từ khi vào Chiến trường Viễn Cổ lâu lắm rồi mới lại được tận hưởng.

Bên cạnh Lâm Động lúc này, Tiểu Viêm bắt đầu bộc lộ thực lực, Tiểu điêu thì phục hồi nhục thể, thực lực cũng đang được nâng cao trở lại. Hai người đều là nhân vật phi phàm, vì thế Lâm Động cũng không cần phải một mình đối đầu với mọi cường địch như trước kia nữa.

- Thế này đã là gì, nếu đến Yêu Vực ngươi sẽ biết thế nào mới là tiếng rú thật sự của Yêu thú.

Tiểu điêu nhếch mép nói.

- Yêu Vực? Sau này nếu có cơ hội thì phải đi xem sao.

Lâm Động cười, hắn cũng rất hiếu kỳ về địa vực xa lạ đó.

- Muốn đi Yêu Vực không phải chuyện đơn giản thế đâu. Đông Huyền Vực

và Yêu Vực cách nhau một cái Loạn Ma Hải, căn bản lại không thể bay qua đó. Ta vào thời kỳ đỉnh phong muốn vượt qua nó cũng phải rất cẩn thận.

Tiểu điêu nói.

- Loạn Ma Hải?

Lâm Động lẩm bẩm, không biết vì sao hắn có cảm giác cái tên này nghe rất quen.

- Trong bản đồ ngươi có được từ Phù Sư Tháp ở Viêm Thành có ghi vị trí của tấm Tổ Phù thứ hai, chính là ở Loạn Ma Hải.

Tiểu điêu nói.

Lúc này Lâm Động mới bừng tỉnh, chép chép miệng. Trong thế gian này chỉ có tám tấm Tổ Phù, cũng không biết Tổ Phù thứ hai này là loại thế nào. Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù cũng được một thời gian rồi, nếu không phải nhờ có nó thì e trong một hai năm hắn rất khó có thể đạt được đến mức này. Vì thế hắn vẫn luôn rất mong muốn có được thần vật như Tổ Phù này.

- Bát Đại Tổ Phù, ngoài Thôn Phệ Tổ Phù trong tay ngươi ra, ta từng gặp một kẻ có Hỏa Diệm Tổ Phù. Đó mới là kẻ lợi hại, lật tay là có thể làm bốc hơi cả một dòng sông. Năm đó ta đã chịu thua thiệt không ít dưới tay hắn. Trong trời đất này hắn có thể coi là thuộc đỉnh phong, sau này chưa biết chừng ngươi sẽ gặp.

Tiểu điêu nói với vẻ hoài niệm.

- Hỏa Diệm Tổ Phù?

Lâm Động tò mò không biết thứ Tổ Phù đó sẽ mạnh đến mức nào.

- Ngươi cũng không cần ngưỡng mộ hắn. Thôn Phệ Tổ Phù là thứ thần bí nhất trong Bát Đại Tổ Phù, đương nhiên cũng có sự lợi hại riêng, chỉ là thực lực

của ngươi chưa đạt được đến mức đó nên không thể thi triển hết được.

Tiểu điêu uể oải nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, tuy hắn hiếu kỳ về Hỏa Diệm Tổ Phù nhưng cũng không đến mức thèm khát. Hắn biết thế nào là tham thì thâm, hiện giờ hắn vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được Thôn Phệ Tổ Phù, dù may mắn có được thêm một Tổ Phù nữa thì cũng rất khó luyện hóa được nó, đến lúc đó có khi lại hại chính bản thân mình.

Thấy Lâm Động thể hiện mình đã hiểu, Tiểu điêu cũng không nói gì thêm, đưa tay vào đống lửa nghịch ngợm, một lát sau bỗng ngừng lại, nhíu mày.

Đồng thời lúc đó Lâm Động và Tiểu Viêm cũng có cảm ứng, ngẩng lên nhìn màn đêm đen kịt phía trước, ở đó có tiếng bước chân vội vã vang lên.

Sắc mặt Lâm Động và Tiểu điêu không thay đổi gì, bàn tay Tiểu Viêm thì chầm chầm đưa xuống nắm lấy cây thiết côn ở bên cạnh.

Một lúc sau, cuối cùng có ba đạo thân ảnh bước ra từ bóng tối. Đi trước tiên là một nam tử cao to, bộ dạng thô kệch, đi phía sau là hai nữ tử, một người mặc hồng y dáng người mảnh mai yểu điệu, dung mạo diễm lệ, tuy không sánh được với Mục Hồng Lăng nhưng cũng là một mỹ nhân.

Phía sau nữ tử này là một thiếu nữ thanh y, dung mạo xinh đẹp, trong đôi mắt to tròn đen láy không có nhiều sự lão luyện như những cao thủ mà Lâm Động thường gặp, ngược lại có phần rụt rè.

Lâm Động nhìn ba người, chỉ dừng lại ở thiếu nữ thanh y kia một chút rồi cụp mắt xuống, không thể hiện quá nhiều sự hứng thú.

- Ba vị bằng hữu, bọn ta bị Yêu thú chặn đường, thấy có ánh lửa nên đành rút lui đến đây, không biết có thể tạm thời nghỉ chân ở đây không?

Nam tử cao to quét mắt nhìn ba người Lâm Động rồi ôm quyền khách khí

nói.

- Không được!

Tiểu điêu ngẩng lên thản nhiên nói, hắn cảm nhận được mùi vị của rắc rối từ người những kẻ này.

- Ngươi!

Thấy Tiểu điêu không khách khí như vậy, nữ tử hồng y phía sau trợn mắt, nổi giận định lên tiếng nhưng bị nam tử kia ngăn lại. Nhìn hắn có vẻ thô kệch nhưng suy nghĩ rất kín kẽ, cả sơn mạch lúc này chìm trong bóng tối, mọi nơi đều có Yêu thú, chỉ có ở đây là trống trải, bọn Yêu thú không dám đến gần. Tuy không thể khẳng định là vì ba người trước mặt nhưng hắn cũng không dám khinh thường.

- Đã vậy thì bọn ta không làm phiền nữa.

Nam tử đó khẽ nghiến răng rồi quyết đoán quay người định rời đi.

Thiếu nữ thanh y bên cạnh khẽ cắn môi, dùng đôi mắt hơi sợ sệt nhìn ba người bọn Lâm Động:

- Ba vị đại ca, bọn ta sẽ không làm phiền mọi người đâu, chỉ ngồi ở một bên thôi. Khi nào Yêu thú rút đi bọn ra sẽ đi ngay. Nếu… chưa được, bọn ta có thể đưa một ít Niết Bàn Đan.

- Được thôi, đưa đây hai triệu viên đi!

Tiểu điêu thản nhiên nói.

Nghe thế, mặt thiếu nữ thanh y chợt đỏ bừng, đôi mắt dường như có lớp sương bao phủ. Tiểu điêu thấy thế có phần ngạc nhiên, đến được Chiến trường Viễn Cổ này căn bản đều là những nhân tài kiệt xuất của các Vương triều, biểu hiện của cô thiếu nữ này cũng thật kỳ lạ.

- Huynh đệ ta nói đùa thôi, ba vị ngồi xuống đi!

Lâm Động nãy giờ đang cúi đầu nghịch lửa bỗng ngẩng đầu lên, nở nụ cười thân thiện, ánh mắt hắn nhìn cô thiếu nữ thanh y có phần dịu dàng. Nhìn cô ta khiến hắn nhớ đến cô gái nhỏ Thanh Đàn ở nhà, cũng không biết hiện tại cô nàng thế nào rồi?

Thấy Lâm Động lên tiếng, Tiểu điêu cũng không nói gì nữa. Trong ba người kia, gã nam tử có thực lực mạnh nhất, có thể đạt đến Tam Nguyên Niết Bàn, đối với bọn họ chẳng có chút uy hiếp nào.

Ba người nghe vậy thì mừng rỡ, chần chừ một lúc mới lại gần đống lửa rồi ngồi xuống, bộ dáng có chút không thoải mái.

- Tại hạ Tô Khôi, đây là muội muội Tô Nhu của ta.

Nam tử kia ôm quyền hướng về phía Lâm Động, chỉ thiếu nữ thanh y bên cạnh, rồi chỉ nữ tử hồng y.

- Đây là bằng hữu của bọn ta, Liễu Nhã!

Dứt lời, nam tử gãi gãi đầu, nói:

- Bọn ta đến từ Vương triều Đại Tượng, ha ha, chỉ là một Vương triều Trung cấp mà thôi!

Nghe đến cuối cùng, Lâm Động khẽ nở nụ cười, tên này đúng là suy nghĩ chu đáo, tự báo tên tuổi gốc gác, cho thấy bọn họ không hề nguy hiểm.

- Ta là Lâm Động, còn đây là hai huynh đệ của ta, Lâm Viêm và… Lâm Điêu!

Lâm Động cười, cũng không bận tâm Tiểu điêu đang trợn mắt, đặt luôn tên cho hắn. Dù sao trước mặt người khác cũng không thể gọi là Tiểu điêu được.

- Bọn ta đến từ Vương triều Đại Viêm, một Vương triều Hạ cấp.

Những lời phía sau hiển nhiên đã khiến ba người Tô Khôi đều sững người, ánh mắt hiện lên vẻ không tin được. Chắc hẳn bọn họ không ngờ ba người thần bí trước mặt đây chỉ đến từ một Vương triều Hạ cấp.

- Lâm Động đại ca thật sự đến từ Vương triều Hạ cấp?

Cô thiếu nữ thanh y tên Tô Nhu ngước đôi mắt to tròn đen láy lên, không kìm được hỏi.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu đó của cô ta, Lâm Động cũng khẽ mỉm cười. Tranh đấu gần một năm nay ở Chiến trường Viễn Cổ, gần như hắn chưa từng nhàn nhã nói chuyện với ai như thế này. Hắn gật đầu, lấy một miếng thịt đang nướng trên lửa đưa cho Tô Nhu, cười nói:

- Nếu không sợ ta hạ độc thì ăn chút đi!

Nghe thế, Tô Nhu đỏ mặt, khẽ nói cảm ơn rồi đưa tay ra, khi nhận miếng thịt không tránh khỏi khẽ chạm vào tay Lâm Động.

Cũng vào khoảnh khắc tiếp xúc đó, sắc mặt Lâm Động đột nhiên hơi biến, Tiểu điêu ở bên cạnh dường như cũng phát giác ra điều gì, hai mắt nheo lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 555

Tô Nhu

Đống lửa cháy bập bùng, ánh lửa phản chiếu trên gương mặt Lâm Động, hắn nhìn gương mặt non nớt, xinh xắn của Tô Nhu, rồi thu ánh mắt lại như không có chuyện gì.

Ngoài mặt có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng Lâm Động đang xao động mãnh liệt. Lúc tiếp xúc với Tô Nhu, rõ ràng hắn cảm nhận được một luồng nguyên lực đáng sợ trong từ trong cơ thể của cô thiếu nữ đó.

Sức mạnh đó thậm chí còn mạnh hơn hắn rất nhiều, hơn nữa Lâm Động dám khẳng định, sức mạnh ấy chỉ là một phần chứ chưa phải tất cả.

Cũng có nghĩa là, trong cơ thể cô thiếu nữ tầm tuổi Thanh Đàn này lại có sức mạnh mà đến hắn cũng không thể sánh kịp?

Lâm Động khẽ mím môi, không kìm được lại nhìn Tô Nhu lúc này đang ăn miếng thịt nướng một cách ngon lành. Thật không thể tin được, cô thiếu nữ khiến người ta yêu quý này lại là nhân vật che giấu kỹ đến mức đó.

Lâm Động tiện tay đưa thịt cho hai người Tô Khôi, rồi trao đổi ánh mắt với Tiểu điêu. Hắn biết Tiểu điêu có khả năng cảm ứng rất tốt, chắc chắn đã cảm nhận được điều gì đó.

Tiểu điêu hiển nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt Lâm Động, khẽ gật đầu ra hiệu Lâm Động cẩn thận một chút. Trong ba người này, hai người Tô Khôi không có gì phiền phức lắm, nhưng cô nàng thiếu nữ tên Tô Nhu kia, thực sự Tiểu điêu cũng không thể nhìn rõ được.

Nếu dáng vẻ ngây thơ đáng yêu kia của cô là do giả vờ mà có thì có lẽ khả năng diễn xuất quá tốt, đến Lâm Động cũng phải có thiện cảm.

Tiểu Viêm rõ ràng không biết hai người Lâm Động phát hiện ra điều gì, nhưng với sự hiểu biết của mình với bọn họ, hắn cũng cảm nhận được chút ít, thân thể hơi nghiêng về trước tựa như hổ rình mồi.

- Cảm ơn Lâm Động đại ca!

Tô Nhu ăn hết miếng thịt, trên đôi môi hồng vẫn dính mỡ, cô nàng liếm liếm môi rồi cười ngọt ngào với Lâm Động.

Lâm Động cũng mỉm cười, mắt nhìn ngọn lửa trước mặt, trầm ngâm một lúc, khi hai người Tô Khôi đã ăn xong mới nói:

- Ba vị, với thực lực của tiểu muội muội Tô Nhu, có lẽ bọn Yêu thú ở sơn mạch này sẽ chẳng uy hiếp được các vị, có phải không?

Lâm Động vừa dứt lời không khí quanh đống lửa gần như đóng băng. Tô Khôi có phần kinh ngạc nhìn Lâm Động, còn Tô Nhu thì tái mặt, thân thể bất giác thu lại.

Tiểu điêu và Tiểu Viêm thấy phản ứng của bọn họ như vậy đều kinh ngạc chẳng hiểu gì.

- Huynh biết được gì à?

Sắc mặt Tô Khôi thay đổi, rồi nhìn Lâm Động, cảnh giác nói.

- Ta cũng có chút thành tựu về tu luyện tinh thần lực, có thể cảm nhận được một sức mạnh rất lớn ẩn trong cơ thể cô ấy. Ta cũng không quá tò mò về lai lịch của mọi người, chỉ là không muốn bị kẻ khác vô duyên vô cớ âm mưu tính kế đối phó. Ở trong chiến trường này có lẽ các vị cũng hiểu tại sao ta lại cẩn thận như thế.

Lâm Động nói.

- Ngươi nghĩ là bọn ta có ý đồ?

Nữ tử hồng y quát lên.

- Vậy các ngươi cho là gì?

Tiểu điêu cười lạnh. Có lẽ vào lúc này bỗng có mấy người lai lịch bất minh tiếp cận ai cũng sẽ cảnh giác, huống hồ đấy lại là những người thực lực rất lớn lại ra vẻ như yếu ớt.

Tô Khôi chau mày, sắc mặt thay đổi, còn Tô Nhu ở bên cạnh vẫn có vẻ sợ hãi, đôi mắt to hơi hoe đỏ, dường như cô có thể nghe ra bọn Lâm Động đang nghi ngờ cô.

- Ba vị nghĩ bọn ta có âm mưu cũng là bình thường!

Cuối cùng Tô Khôi cười khổ, bất lực nói.

- Lâm Động huynh đệ nói không sai, trong cơ thể tiểu muội ta đúng là có một nguồn năng lượng rất lớn, nhưng lại không thuộc về nó. Nói chính xác thì tạm thời năng lượng đó không thuộc về nó. Tiểu muội vốn có thiên phú tuyệt đỉnh, ở Vương triều Đại Tượng nó là ưu tú nhất, nhưng tính cách quá yếu mềm, nói thực, nó không thích hợp với nơi này.

Tô Khôi xoa đầu Tô Nhu, cười khổ nói.

- Trước đây không lâu, bọn ta vào nhầm một khu vực di tích cổ xưa. Bọn ta vốn tưởng gặp được truyền thừa bảo tàng gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng được gì, đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có gì. Thu hoạch duy nhất là Tô Nhu vô ý mở một đạo phong ấn dẫn nguồn sức mạnh bị phong ấn đó chui vào cơ thể!

Lâm Động khựng người, một lúc sau mới sực tỉnh, gương mặt không khỏi co

giật. Để tăng một chút thực lực, không biết hắn đã phải liều mạng đến mức nào. Vậy mà Tô Nhu chỉ vô ý mở một đạo phong ấn mà khiến cô có được sức mạnh ngay cả hắn cũng cảm thấy khó đối phó?

Tiểu điêu nhíu mày, nhìn Tô Nhu như đang suy nghĩ điều gì.

- Thứ năng lượng đó rất lớn và thần bí, bọn ta căn bản không thể thăm dò, mà Tô Nhu thì lại không thể kiểm soát được nó. Đương nhiên bọn ta cũng biết thật ra chuyện này cũng có thể coi là chuyện tốt, thời gian trôi đi rồi Tô Nhu cũng thích ứng được với nó. Nhưng khi có được sức mạnh ấy bọn ta cũng bị một số kẻ nhằm vào. Vì thế đành phải chạy trốn, hôm nay cũng là bị truy sát nên mới chạy đến đây, chứ bọn ta không có ý đồ gì với ba vị cả.

Tô Khôi cười khổ:

- Nhưng ba vị yên tâm, bọn ta sẽ không gây rắc rối gì đâu, khi nào Yêu thú rút đi bọn ta sẽ lập tức đi ngay.

Lâm Động nhìn vẻ ngại ngùng của Tô Khôi rồi nhìn sự sợ sệt trên gương mặt Tô Nhu, có lẽ vừa rồi cô nàng bị hắn dọa cho sợ rồi.

Bị cô nàng nhìn như thế, Lâm Động không khỏi cười khổ, cứ như hắn vừa làm chuyện gì xấu xa vậy.

- Ha ha, không sao, chỉ là hắn đa nghi chút thôi, trước đây gặp nhiều chuyện rồi nên rất nhạy cảm.

Người nói câu này là Tiểu điêu, vẫn luôn có ý đề phòng ba người Tô Khôi, nhưng trên gương mặt tuấn mỹ của hắn lúc này lại là nụ cười rất nồng nhiệt.

Lâm Động nhìn nụ cười tỏa sáng của Tiểu Viêm, vừa bực mình lại vừa buồn cười, nhưng hắn cũng không nói gì. Hắn rất hiểu tính cách của Tiểu điêu, Tiểu điêu cực kỳ giảo hoạt, tuyệt đối không làm những việc không có ích lợi gì. Mà thái độ hắn thay đổi nhanh như thế chắc là đã biết được điều gì đó.

Rõ ràng ba người Tô Khôi có phần không kịp thích ứng với thái độ vừa rồi còn lạnh lùng mà giờ lại nhiệt tình của Tiểu điêu, chỉ bối rối nhìn Lâm Động. Bọn họ có thể nhận ra trong ba người, Lâm Động mới là người đứng đầu.

- Vừa rồi ta hơi đa nghi, có chỗ nào đắc tội, xin được lượng thứ!

Lâm Động cung tay với Tô Khôi, nói. Hắn khá độc ác với kẻ thù nhưng không có nghĩa hắn là loại biến thái không biết tình người.

- Lâm Động huynh đệ khách khí rồi, được ở đây tránh bọn Yêu thú bọn ta đã rất cảm ơn rồi.

Tô Khôi vội nói.

Lúc này Tô Nhu cũng thở phào, cô ngồi xuống bên cạnh Tô Khôi nhưng cách Lâm Động khá xa, ánh mắt lén nhìn sang rồi vội quay đi. Nhìn cô gái nhỏ nhắn với bộ dạng như vậy, Lâm Động cũng bật cười. Căng thẳng thần kinh trong Chiến trường Viễn Cổ này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp một cô gái ngây thơ như Tô Nhu.

- Nếu ta đoán không nhầm thì sức mạnh trong cơ thể cô ấy có lẽ là linh ấn của một vị cường giả thời Viễn Cổ để lại. Thứ này có điểm tốt nhưng cũng có điểm xấu. Nếu khống chế được nó thì quả thật sẽ khiến người ta một bước lên trời. Nhưng nếu không được thì sẽ bị nó âm thầm xâm thực linh trí, rồi chiếm đoạt hoàn toàn cơ thể.

Tiểu điêu ngồi nghịch lửa bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng.

Lời vừa dứt, sắc mặt ba người Tô Khôi kịch biến, rõ ràng là bọn họ không ngờ sức mạnh ấy lại nguy hiểm đến thế.

- Mong là cô nương có thể tự mình khống chế được nó. Đây cũng là một cơ duyên rất lớn, người ngoài muốn cũng không được. Dù sao thế gian này cũng chẳng có thứ gì là tự nhiên có cả. Bất luận là thu hoạch gì cũng phải có sự trả

giá!

Tiểu điêu bình thản nói.

- Ta sẽ kiểm soát được nó, ta sẽ bảo vệ đại ca và Liễu Nhã tỷ, không để bọn họ cứ phải trốn chạy thế này nữa.

Tô Nhu cúi đầu, cắn môi nói.

Lâm Động và Tiểu điêu hơi khựng lại, không ngờ cô thiếu nữ tính cách yếu đuối này lại có sức chịu đựng lớn như vậy.

o0o Màn đêm bao trùm, ánh lửa bập bùng, những quầng sáng ấm áp bao quanh tất cả, đẩy lùi sự lạnh lẽo của bóng tối.

Thời gian dần trôi đi, bóng đêm cuối cùng cũng rút lui, khi nơi cuối chân trời xuất hiện những tia sáng đầu tiên, nguyên lực cuồng bạo trong trời đất lại trở nên bình lặng.

- Lâm Động huynh đệ, xin đa tạ ba vị, bọn ta cũng không ở lại nữa, xin cáo từ!

Bên cạnh đống lửa đã tắt, Tô Khôi nhìn sắc trời đã sáng, thở phào, trịnh trọng ôm quyền nói với Lâm Động rồi quay người bước đi.

- Lâm Động đại ca, Lâm Viêm đại ca, Lâm Điêu đại ca, bọn ta đi đây, mọi người cũng cẩn thận nhé!

Tô Nhu đỏ mặt vẫy tay với ba người Lâm Động, dáng vẻ ngây thơ đó của cô cũng khiến Tiểu điêu phải nhún vai.

Sau khi ba người Tô Khôi đi rồi, bọn Lâm Động vẫn ngồi đó, tạm thời chưa có dấu hiệu muốn đi.

- Bọn họ bị chặn đường rồi!

Tiểu điêu bỗng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu.

- Tiềm lực của cô gái đó không tệ, chỉ cần bồi dưỡng tốt, sau này thành tựu sẽ không nhỏ. Là hạt giống tốt, bị tiêu diệt thì đáng tiếc quá!

Tiểu điêu nói tiếp.

Lâm Động trợn mắt nhìn, ném khúc củi trong tay xuống. Tiểu Viêm ở bên cạnh cũng cầm cây thiết côn lên.

- Đi thôi, bọn chúng ta đã đắc tội với không ít người, cũng chưa từng cứu người nào, lần này phá lệ đi!

Lâm Động vươn vai, chầm chậm đứng dậy, gương mặt hiện nên nụ cười tươi sáng, nhưng cũng rất lạnh lùng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 556

Ra Tay

Bùm!

Phía trên lâm hải rậm rạp bỗng nhiên xuất hiện hiện tượng nguyên lực bùng nổ, vô số cổ thụ nhất thời đổ rạp. Một đạo thân ảnh bắn ngược về phía sau, tạo ra trên mặt đất một vệt dài hàng mấy chục thước, rồi mới đâm sầm vào một thân cây cổ thụ, máu tươi chảy ra từ trên khóe miệng.

- Đại ca!

Ngay lập tức hai thân ảnh khác cuống cuồng bay lại, đáp xuống bên cạnh thân ảnh kia, vẻ mặt đầy lo lắng.

- Liễu Nhã, bảo vệ Tô Nhu rời khỏi đây!

Nam tử kia chính là Tô Khôi. Sắc mặt hắn lúc này vô cùng nhợt nhạt, gắng gượng đứng dậy, nói với hai nữ tử bên cạnh mình.

Hai nữ tử này đương nhiên là Tô Nhu và Liễu Nhã. Bọn họ nhìn thương thế của Tô Khôi, sắc mặt nhất thời cũng tái đi.

- Hà hà, tốn không ít thời gian với các ngươi rồi, nên kết thúc tại đây thôi!

Tô Khôi vừa dứt lời, một tiếng cười nhẹ đột nhiên vang lên. Tiếp theo đó là những âm thanh xé gió phóng tới, năm đạo hắc ảnh xuất hiện trên một ngọn đại thụ phía trước mặt bọn người Tô Khôi, ánh mắt sắc lạnh nhìn bọn họ như mèo đang vờn chuột.

- Nghiêm Mạch, các ngươi đừng có ép người quá đáng!

Nhìn năm đạo hắc ảnh vừa xuất hiện, sắc mặt Tô Khôi kịch biến, quát lớn.

- Có trách thì trách các ngươi đã lấy được thứ không nên lấy. Chỉ một Vương triều Trung cấp bé nhỏ mà có tư cách hưởng thụ truyền thừa đó hay sao?

Đứng đầu năm đạo hắc ảnh là một gã nam tử mặc hắc bào. Hắn nheo mắt nhìn Tô Khôi, cười lạnh nói:

- Giao muội muội của ngươi ra đây, có lẽ ta sẽ cho các ngươi chết thoải mái một chút!

Nam tử được gọi là Nghiêm Mạch kia lạnh lùng nói.

- Nằm mơ!

Tô Khôi nghiến răng chịu đựng cơn đau để vận chuyển nguyên lực. Tô Nhu ở bên cạnh thấy hắn như vậy, lo lắng đến sắp phát khóc. Nàng biết thực lực của năm kẻ trước mặt mình rất mạnh, trong đó có đến ba kẻ đã là Tam Nguyên Niết Bàn, chỉ một mình Tô Khôi căn bản không phải đối thủ của bọn chúng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ bị bọn chúng giết chết.

- Cứng rắn thật, có điều loại người như vậy không thể sống lâu được!

Nghiêm Mạch nhếch mép cười, rồi ngay lập tức thân hình hắn bay tới, chưởng phong ập về phía Tô Khôi như vũ bão.

Thấy Nghiêm Mạch ra tay không chút nương tình, Tô Khôi vội vàng đẩy mạnh Tô Nhu sang một bên, rồi vận nguyên lực tung quyền đỡ đòn của Nghiêm Mạch.

Ầm!

Nguyên lực bùng nổ từ nơi hai nắm tay tiếp xúc, lá cây dưới mặt đất tan

thành tro bụi. Kình phong cuồng bạo đánh bay Tô Nhu và Liễu Nhã vang ra xa.

Sắc mặt vốn đã nhợt nhạt của Tô Khôi giờ càng trở nên khó coi hơn. Hắn loạng choạng lùi sau vài bước, máu tươi hộc ra, rõ ràng thương thế không nhẹ.

Đả thương Tô Khôi xong, nhưng Nghiêm Mạch không hề có ý dừng tay. Sát ý tràn lên trong mắt, nguyên lực hùng hồn ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn tựa như lưỡi kiếm sắc bén, nhanh như chớp nhằm thẳng cổ họng Tô Khôi mà đâm tới.

- Đại ca!

Tô Nhu thấy thế, sắc mặt tái đi, thân hình nhỏ bé chạy tới chắn trước mặt Tô Khôi. Thực lực của nàng ta không hề yếu, nhưng tính cách thì hơi yếu đuối một chút, cho nên khi thấy ánh mắt hung hãn của Nghiêm Mạch nhìn mình thì khí thế đã giảm mất một nửa.

- Cảnh tượng cảm động thật, nhưng ta không biết thương hoa tiếc ngọc đâu!

Thấy Tô Nhu dùng thân thể chắn đằng trước mặt Tô Khôi, Nghiêm Mạch nở nụ cười lạnh, ánh mắt không hề có chút thương tiếc nào, mà ngược lại còn có khoái cảm biến thái. Nguyên lực trên đầu ngón tay càng mạnh mẽ hơn, phóng ra đâm thẳng tới gương mặt xinh đẹp của Tô Nhu.

- Tô Nhu, tránh ra!

Tô Khôi thấy thế, sắc mặt nhất thời kịch biến, quát lên.

Cơ thể Tô Nhu khẽ run rẩy một chút, đôi mắt to tròn không giấu được sự sợ hãi. Nàng ta cắn nhẹ cặp môi nhìn chăm chăm vào đòn công kích đang ngày một gần trước mặt mình.

Đột nhiên ngay lúc đó, một luồng nguyên lực mạnh mẽ bỗng nhiên dâng tràn ra từ trong cơ thể của Tô Nhu, tạo nên một lực xung kích mạnh mẽ đánh bật Nghiêm Mạch bay đi. Nhưng rõ ràng Tô Nhu không thể chủ động khống chế

được luồng sức mạnh này, khi luồng năng lượng kia phát ra, cơ thể nàng ta cũng run lên dữ dội.

- Đây chính là sức mạnh mà các ngươi có được từ phong ấn đó sao? Quả nhiên rất cường hãn, để cho nha đầu thối nhà ngươi quả thật quá lãng phí!

Nghiêm Mạch điểm chân trên không trung, nhẹ nhàng hóa giải lực xung kích, ánh mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm Tô Nhu. Hắn khẽ vẫy tay:

- Tất cả động thủ, bắt con nha đầu kia lại!

Vèo vèo!

Nghiêm Mạch vừa dứt lời, bốn thân ảnh từ nãy còn chưa ra tay, không nói lời nào đã lập tức lao tới. Bọn chúng phối hợp với nhau rất ăn ý, nháy mắt đã chặn hết mọi đường lui của Tô Nhu, nguyên lực hùng hồn cuồn cuộn phóng thẳng về phía Tô Nhu.

Nhìn thấy công kích hung hãn ập tới, sắc mặt Tô Nhu nhất thời trắng nhợt. Thực lực của nàng vốn chỉ là Nhị Nguyên Niết Bàn, mà luồng sức mạnh to lớn trong cơ thể, căn bản nàng không thể điều khiển được. Vì thế khi đối mặt với công kích của năm kẻ kia liên thủ, nàng ta gần như không thể tránh né được.

Tô Khôi nhìn thấy vậy, ánh mắt nhất thời đỏ ngầu, muốn xông tới ngăn cản, nhưng khí huyết trong cơ thể đang bị xáo trộn nên không thể vận chuyển nguyên lực nhanh chóng được, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Tô Nhu bị đám người kia dồn ép.

Thế nhưng khi công kích mạnh mẽ kia sắp chạm vào thân thể nhỏ bé của Tô Nhu, một âm thanh xé gió chói tai đột nhiên vang lên. Một đạo hắc ảnh từ trong lâm hải bay ra, cuối cùng xuất hiện trước mặt Tô Nhu. Một luồng kim quang chói lòa xuất hiện, biến thành một đạo Kim Quang Tráo sáng ngời.

Rầm rầm rầm!

Công kích nhất thời oanh kích lên Kim Quang Tráo, tạo nên vô vàn làn sóng năng lượng và kình phong dồn dập. Nhưng bất luận luồng năng lượng ấy có mạnh đến mức nào đi nữa thì Kim Quang Tráo vẫn vững vàng bảo vệ hai thân ảnh ở bên trong.

Luồng kim quang chói mắt khiến cho Tô Nhu phải nheo cặp mắt to tròn lại, rồi nàng ta nhìn thấy rõ ràng thân ảnh đang đứng trước mặt mình.

Dưới ánh kim quang sáng rọi, bóng dáng sau lưng người đó không hề cường tráng, nhưng lại có sự vững chãi như một cây tùng cây bách. Nhìn tấm lưng vững chãi ấy, nàng ta có cảm giác như là dù trời có sập xuống thì người đó cũng có thể gánh được thay nàng.

Đây là tấm lưng đầu tiên có sự vững chãi trong biết bao năm nay giống hệt như là tấm lưng của đại ca cô. Chỉ là, sao nhìn nó có vẻ rất quen thuộc?

Kim quang dần tối lại, cuối cùng biến mất. Thân ảnh đó cuối cùng quay đầu lại, nở nụ cười với cô, ngữ khí vô cùng ôn hòa, nói:

- Không sao chứ?

- Lâm Động đại ca?

Nhìn gương mặt hiền hòa tươi tắn đó, Tô Nhu thoáng sững người, rồi gật đầu bối rối, đôi mắt nhìn sang chỗ khác, gương mặt đỏ bừng.

Bốn kẻ kia thấy có người xuất hiện phía trước Tô Nhu, ánh mắt nhất thời sắc lạnh, ngữ khí âm u, nói:

- Ngươi từ đâu đến mà dám nhúng tay vào việc của bọn ta?

- Nhiều người như vậy lại đi ức hiếp một tiểu cô nương, mặt dày cũng không tới mức này chứ?

Lâm Động ngẩng lên nhìn, cười nhạt.

Ánh mắt Nghiêm Mạch tối sầm lại, nhìn Lâm Động, khóe miệng khẽ giật giật, nói:

- Vị bằng hữu đây muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng nên tìm hiểu về Vương triều Phong Vân của bọn ta trước chứ nhỉ?

- Vương triều Siêu cấp sao?

Nghe thấy cái tên đó, Lâm Động nhướng mày lên một cái, hiển nhiên hắn khá ngạc nhiên với thân phận của đối thủ.

- Lâm Động huynh đệ, thực lực của Vương triều Phong Vân rất mạnh. Huynh ra tay giúp đỡ, bọn ta rất cảm kích. Tô Khôi ta không mong muốn gì hơn, chỉ xin huynh đưa Tô Nhu đi, đại ân đại đức này ta sẽ không bao giờ quên. Còn những kẻ này, chúng ta sẽ chặn đường bọn chúng!

Tô Khôi cũng rất kinh ngạc vì sự xuất hiện của Lâm Động, nhưng rồi vội vàng hét lên.

Thực lực của những kẻ kia vô cùng cường hãn, hắn lại không biết rõ thực lực của Lâm Động như thế nào, nhưng chỉ cần cứu được Tô Nhu thì dù có bỏ mạng tại đây, hắn cũng cam lòng.

- Muội không đi đâu, cảm ơn Lâm Động đại ca, nhưng mọi người mau đi đi, bọn chúng rất lợi hại!

Tô Nhu lắc đầu, nói.

- Từ trước tới nay ta không bao giờ làm chuyện gì vô nghĩa cả!

Lâm Động khẽ búng nhẹ một cái lên trán Tô Nhu, rồi ngoảnh đầu lại nhìn bọn Nghiêm Mạch:

- Xin lỗi, ba người này e là ta phải đưa đi rồi!

- Ngươi cho rằng mình có tư cách đó sao?

Nghiêm Mạch nhếch mép khinh thường.

Lâm Động nửa cười nửa không nhìn Nghiêm Mạch, gật gù:

- Có lẽ là có!

Nghe thấy vậy, ánh mắt Nghiêm Mạch biến thành lạnh băng. Nhưng ngay khi hắn định ra tay thì bỗng giật mình một cái, lập tức quay đầu lại nhìn, thì thấy trên ngọn cây đại thụ phía sau lưng Lâm Động có hai đạo thân ảnh, một kẻ ánh mắt hung tàn và một kẻ ánh mắt thích thú đang nhìn cuống bọn chúng. Ánh mắt của hai kẻ ấy giống hệt như ánh mắt của bọn chúng vừa nhìn ba người Tô Khôi lúc nãy.

- Giải quyết bọn chúng đi!

Lâm Động nở nụ cười nhìn Nghiêm Mạch, trong mắt hàn quang nhất thời lóe, rồi hắn vẫy tay khẽ nói, sát ý lập tức lan tỏa.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 557

Thủ Đoạn Lợi Hại Nhất

Khi Lâm Động nhẹ nhàng đáp xuống, ba người bọn Tô Nhu ở phía sau đột nhiên nhìn thấy, Tiểu Viêm lúc trước khi gặp bọn họ vẫn đều luôn trầm mặc không nói một lời, vẻ ngoài có phần hồn hậu, thế nhưng gương mặt của hắn lúc này đã hiện lên một vẻ hung ác kinh người.

Từ khoảng khắc đó dường như cái con người to lớn có vẻ ngoài hiền lành chất phác này bỗng chốc đã trở thành một con thú khát máu đầy hiếu chiến.

Nhìn vẻ ngoài hung ác của Tiểu Viêm, Tô Khôi chỉ đành nuốt lại những lời muốn nói. Từ khi gặp mặt cho đến giờ, hắn vẫn luôn cảm thấy ba người bọn Lâm Động rất là thần bí, hơn nữa Lâm Động hiển nhiên cũng không phải loại người lỗ mãng. Sau khi biết lai lịch của những kẻ kia mà hắn vẫn đám động thủ, thiết nghĩ hắn cũng có lý do của hắn.

Trong Chiến trường Viễn Cổ, Tô Khôi đã gặp qua rất nhiều những nhân vật bình thường bề ngòa rất trầm lặng nhưng thực lực lại vô cùng đáng sợ. Hắn không dám đảm bảo Lâm Động có phải là thuộc loại đấy hay không.

- Đồ không biết tốt xấu!

Năm người bọn Nghiêm Mạch ngược lại bật cười, trào phúng nói:

- Thành Vạn Tượng dạo gần đây cũng có không ít kẻ không biết trời cao đất dày giống như các ngươi. Nhưng dám đối mặt khiêu khích với Vương triều Phong Vân bọn ta thì các ngươi là đầu tiên đấy! Giết hết cho ta, không để sót tên nào!

Nghiêm Mạch vẫy tay, lạnh lùng quát lên.

Xoẹt!

Nghiêm Mạch vừa dứt lời, bốn đạo thân ảnh bên cạnh gần như đồng thời bay ra. Trong bốn kẻ bọn chúng có đến hai kẻ đã là Tam Nguyên Niết Bàn, hai tên còn lại là Nhị Nguyên Niết Bàn, trận hình này quả thực không hề tầm thường.

Cả bốn người đồng thời ra tay, nguyên lực hùng hồn lan tỏa, áp lực to lớn bao trùm lấy bọn người Lâm Động, hiển nhiên là bọn chúng không có ý nương tay, vừa xuất chiêu là đã thi triển vũ kỹ công kích cực mạnh.

- Lâm Động đại ca cẩn thận!

Tô Nhu đứng phía sau Lâm Động thấy vậy, sắc mặt nhất thời tái đi, không kìm được lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Động vô cùng bình tĩnh nhìn những công kích cuồng bạo đó. Hắn vẫn quay lưng lại với Tô Nhu, nhưng khẽ xua xua tay, thậm chí không có dấu hiệu sẽ ra tay.

Ầm!

Nguyên lực cuồng bạo giống như biển lửa gào thét ập tới, thế nhưng khi còn cách Lâm Động chừng vài trượng, không khí phía trên không trung bỗng nhiên bùng nổ. Một đạo bóng đen khổng lồ cùng với áp lực vô cùng nặng nề tràn xuống, một cây thiết côn đem theo năng lượng đáng sợ giáng xuống, đập tan công kích bằng nguyên lực kia.

Người đột nhiên ra tay đương nhiên là Tiểu Viêm. Chiêu thức của hắn vẫn như cũ không quá rườm rà đẹp mắt, nhưng hiệu quả thì không lời nào có thể tả nổi.

Côn ảnh giáng xuống, nháy mắt đã đánh tan hết mọi công kích của bốn kẻ kia. Thân hình to lớn của Tiểu Viêm cũng đồng thời đáp xuống trước mặt Lâm

Động, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đã là màu đỏ rực của máu tanh, thần thái hung sát như một con mãnh hổ vừa mới xổ lồng.

Bốn kẻ vừa ra tay hiển nhiên cũng đã bị thực lực của Tiểu Viêm khiến cho giật mình, nhưng hiển nhiên bọn chúng cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vì thế cũng không có bị cảnh tượng đó khiến cho kinh hoàng thất sắc, ánh mắt chỉ trở nên trầm trọng hơn mà thôi.

Rầm!

Tiểu Viêm giậm mạnh chân một cái, thân hình đồ sộ đem theo sát khí khủng bố với tốc độ không hề phù hợp với thể hình, phóng vọt tới. Côn ảnh ẩn chứa sức mạnh đáng sợ ngay tức khắc xuất hiện trước mặt một gã cường giả của Vương triều Phong Vân.

Công kích bất ngờ này hiển nhiên cũng khiến gã kia kinh hoàng, kim quang chói lòa tỏa ra, hình thành Kim Quang Tráo bao bọc bên ngoài cơ thể.

- Hừ!

Tiểu Viêm chỉ hừ nhẹ một tiếng, gân xanh nổi cuồn cuộn trên cánh tay, côn ảnh hung hăng giáng xuống Kim Quang Tráo của đối phương.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, rồi tất cả mọi người cùng kinh ngạc nhìn thấy trên Kim Quang Tráo chói lòa kia bỗng chốc nổ tung. Thân ảnh bên trong nó cũng trúng phải trọng kích, thân ảnh bay ngược ra phía sau, tạo nên một vệt dài hàng trăm thước trên mặt đất, cuối cùng biến mất trong rừng sâu không biết sống chết ra sao.

Một côn giải quyết một người, Tiểu Viêm không hề có ý định dừng lại. Nhân lúc ba kẻ còn lại đang sững sờ, ba đạo côn ảnh gần như đồng thời bay ra đập thẳng lên ngực ba kẻ kia. Kim quang chói lòa trên thân thể bọn chúng bỗng chốc

tối hắn đi.

- Phụt!

Cả ba kẻ kia đồng thời hộc máu, hai tên Tam Nguyên Niết Bàn còn đỡ, chứ hai kẻ Nhị Nguyên Niết Bàn đều bị Tiểu Viêm đánh một cú lõm cả ngực, thương thế đó hiển nhiên là mất mạng!

- Khốn kiếp!

Lúc ấy, hai cường giả Tam Nguyên Niết Bàn cuối cùng cũng bừng tỉnh lại, ánh mắt trở nên hung hãn dị thường. Nhưng còn không đợi bọn chúng ta ra tay, thân hình đồ sộ của Tiểu Viêm đã mang theo bóng đen nặng nề lao tới.

Binh binh binh!

Cả ba nhất thời giao chiến trên không trung, nguyên lực và kình phong cuồng bạo dâng cuồn cuộn thiên địa, ba đạo thân ảnh đan xen lẫn nhau, đều tung ra những đòn chí mạng nhất.

Lâm Động bình tĩnh nhìn cảnh giao đấu trên không. Thực lực hiện tại của Tiểu Viêm ngay cả Lâm Động cũng không thể biết rõ. Lần trước, ngay cả Mục Hoang của Vương triều Đại Càn cũng bị Tiểu Viêm dễ dàng đánh bại, hai gã cường giả của Vương triều Phong Vân này chỉ mới vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ ba không bao lâu, sao có thể là đối thủ của Tiểu Viêm?

- Lâm Viêm đại ca mạnh thật!

Tô Nhu nhìn cảnh tượng chiến đấu đó, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng lên, đôi mắt to ngập tràn sự sùng bái. Chắc là việc Tiểu Viêm nhẹ nhàng đánh bại nhiều cường giả như vậy đã khiến nàng ta vô cùng phấn khích.

- Thực lực của muội cũng không yếu đâu, nếu thực sự muốn bảo vệ Đại ca thì phải thay đổi tính cách một chút. Trong Chiến trường Viễn Cổ này, dù cho có thực lực nhưng nếu tính tình quá yếu đuối thì cũng chỉ là đối tượng cho kẻ khác

nhằm vào mà thôi.

Lâm Động bình thản nói:

- Lần này mọi người may mắn gặp bọn ta, nhưng sau này thì sao? Không thể lần nào gặp nguy hiểm cũng trông chờ người khác đến cứu, có phải không?

Lâm Động thở dài. Nếu hắn cũng có tâm thái như Tô Nhu thì không biết hắn đã chết bao nhiêu lần rồi.

- Vâng!

Tuy Lâm Động nói không nghiêm khắc, thậm chí còn hết sức nhẹ nhàng, nhưng khi vào tai Tô Nhu, nàng ta cũng không dám phản bác, chỉ khẽ ngoan ngoãn gật đầu.

Tô Khôi ở bên cạnh thấy vậy thì khựng người lại, rồi vô duyên cớ cười một cái, tâm tình dường như thoải mái hơn rất nhiều.

Binh binh!

Cuộc giao đấu trên không trung đúng như Lâm Động đã dự liệu, không kéo dài quá lâu. Trước sự tấn công như vũ bão của Tiểu Viêm, hai gã cường giả Tam Nguyên Niết Bàn cuối cùng không chống chọi nổi, bị Tiểu Viêm nắm được sơ hở, giáng mạnh cây thiết côn lên người bọn chúng.

Hai thân ảnh kia bay ngược ra phía sau, máu tươi văng tung tóe, cuối cùng rơi rầm xuống khiến mặt đất nứt toác thành vô số đường như mạng nhện bên dưới.

Tiểu Viêm lại vung côn lên, chỉ về phía Nghiêm Mạch cách đó không xa, sắc mặt lúc sáng lúc tối, giọng nói âm trầm đầy sát ý vang lên:

- Đến lượt ngươi rồi!

Nghiêm Mạch tối sầm mắt lại. Hắn vô cùng kinh ngạc về chiến đấu lực của Tiểu Viêm, nhưng rồi hắn nghiến răng:

- Ngươi gặp rắc rối rồi!

- Từ khi vào đây, bọn ta chưa từng hết gặp rắc rối!

Lâm Động uể oải nói.

- Giờ ngươi cứ nói cứng đi, lát nữa ngươi sẽ phải hối hận!

Nghiêm Mạch nói, đồng thời thân hình lùi nhanh ra sau. Hắn cũng hiểu với tình hình lúc này chỉ một mình hắn căn bản không có sự uy hiếp gì với bọn người Lâm Động, thậm chí nếu cứ kéo dài, chưa biết chừng hắn cũng không thể thoát thân được.

Lâm Động lạnh lùng nhìn Nghiêm Mạch rút chạy, rồi ngẩng lên nhìn Tiểu điêu. Tiểu điêu nhìn thấy thế, chợt nở nụ cười một cách kỳ quái rồi biến mất đi một cách quỷ dị.

- Nếu rắc rối đã đến thì không cần phải nương tay nữa!

Nhìn Tiểu điêu biến mất, Lâm Động lẩm bẩm, sát ý lạnh băng lan tỏa từ trên người hắn khiến cho Tô Khôi và Liễu Nhã ở ngay bên cạnh phải nuốt nước bọt một cái. Rõ ràng bọn họ không ngờ người có vẻ ôn hòa nhất trong ba người bọn Lâm Động thì ra lại là kẻ có thủ đoạn cường hãn nhất.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 558

Đồng Hành

Trong rừng là một bãi chiến trường đổ nát. Bốn gã cường giả của Vương triều Phong Vân khí tức gần như tắt hẳn. Lâm Động cũng không quan tâm đến bọn chúng, hắn chỉ nhìn về hướng Nghiêm Mạch bỏ chạy. Tuy rằng hiện giờ hắn không sợ cái gọi là Vương triều Siêu cấp gì đó nữa, nhưng hắn cũng không muốn gặp rắc rối không cần thiết. Vì thế hắn không muốn để có kẻ sống sót đi báo tin như vậy.

- Lâm Động huynh đệ, thực lực của Nghiêm Mạch không hề yếu, hơn nữa thủ đoạn vô số, nếu để một mình Lâm Điêu huynh đệ đuổi theo thì… Tô Khôi rõ ràng cũng hiểu ý đồ của Lâm Động, thấp giọng nói.

Lâm Động cười xua tay. Bất luận Nghiêm Mạch có thủ đoạn gì, nếu như Tiểu điêu đã ra tay thì cũng không có bất cứ thứ gì có thể qua mặt được hắn cả.

Tiểu Viêm lúc này cũng đã thu thiết côn lại, thân hình to lớn đáp xuống bên cạnh Lâm Động, bóng người của hắn gần như bao trùm hết bọn người Tô Khôi khiến bọn họ có cảm giác như bị tảng đá đè lên ngực. Thủ đoạn cường hãn của Tiểu Viêm vừa rồi hiển nhiên đã khiến bọn họ có chút lo sợ.

Tô Khôi lén liếc mắt nhìn Tiểu Viêm một cái, gương mặt đầy hung hãn ban nãy, bây giờ lại có nụ cười hiền hòa hoàn toàn khác biệt.

Tô Khôi cười khổ trong lòng, thầm đánh giá ba người Lâm Động là vô cùng cổ quái thần bí.

Bọn Lâm Động không phải đợi lâu, khoảng vài phút sau, từ xa có âm thanh xé gió vang lên, rồi một thân ảnh hiện ra, chỉ vài cái nháy mắt đã đáp xuống

trước mặt bọn người, chính là Tiểu điêu!

- Giải quyết xong rồi à?

Lâm Động cười hỏi.

- Một con cá bé xíu thôi mà, chẳng có gì rắc rối cả. Có điều ta phát hiện ra trên người hắn có một miếng Tinh Thần Ngọc, chắc tin bọn chúng bị giết đã được truyền về cho Thủ lĩnh Vương triều Phong Vân rồi.

Tiểu điêu thản nhiên nói.

Tô Khôi nghe thấy vậy, khóe mắt giật giật liên hồi, nhìn Tiểu điêu với ánh mắt không thể tin nổi. Hắn biết rất rõ thực lực của Nghiêm Mạch, dù hắn có liều mạng thì cùng lắm cũng chỉ chống đỡ được mười hiệp, nhưng trong mắt Tiểu điêu lại thành một cá bé xíu?

- Bọn họ thật sự là người Vương triều Hạ cấp sao?

Tô Khôi thầm cười khổ, thực sự khó lòng tin nổi ba người Lâm Động lại chỉ đến từ một Vương triều Hạ cấp. Bảo bọn họ đến từ Vương triều Siêu cấp thì Tô Khôi cũng chẳng chút nghi ngờ gì.

Lâm Động khẽ gật gù, cũng không cảm thấy bất ngờ. Cái tin này cho dù có không bị truyền trở về thì cũng không giấu được bao lâu nữa.

- Lâm Động huynh đệ, đa tạ ba vị đã ra tay tương trợ! Ân đức này Tô Khôi xin khắc cốt ghi tâm. Nếu sau này có cơ hội gặp lại, ta thề dùng tính mạng báo đáp!

Tô Khôi nghiêm nghị, ôm quyền với Lâm Động, lớn tiếng nói.

- Lâm Động đại ca, cảm ơn mọi người!

Tô Nhu cũng cảm kích nói.

Lâm Động cười cười, quay ra nhìn Tiểu điêu. Lần ra tay này hầu như đều là do Tiểu điêu xúi giục cả. Hắn trước nay không hề thích làm những việc mà không có ích, nếu không phải có tính toán thì có lẽ khả năng cứu người là rất thấp.

Thấy Lâm Động nhìn mình, Tiểu điêu nhếch mép không nói gì, nhưng ánh mắt lấp lánh đã cho thấy hắn đang suy nghĩ điều gì đó.

- Tiếp theo mọi người định thế nào?

Lâm Động nhìn ba người Tô Khôi, hỏi.

- Bọn ta cũng muốn đến trung tâm Chiến trường Viễn Cổ, nhưng vì xảy ra chuyện này, chỉ đành phải tìm đường trốn chạy mà thôi… Tô Khôi cười khổ nói. Ai đến Chiến trường Viễn Cổ này thì cũng đều muốn bản thân mình được lọt vào mắt Tông phái siêu cấp từ đó trở thành cá vượt long môn, bọn họ cũng vậy, nhưng vì Vương triều Phong Vân mà bọn họ căn bản không thể vượt qua được thành Vạn Tượng.

- Bọn ta cũng muốn đến đó, nếu mọi người muốn thì có thể theo bọn ta!

Tiểu điêu cười nói.

Lâm Động hơi khựng lại, không ngờ Tiểu điêu lại chủ động mời mọc như vậy. Nhưng hắn cũng không phản đối, hắn rất có thiện cảm với tiểu nữ ngây thơ Tô Nhu này.

Ba người Tô Khôi cũng sững người. Bọn họ nhìn Tiểu điêu, rồi lại nhìn Lâm Động, chần chừ nói:

- Mục tiêu của Vương triều Phong Vân là bọn ta, hôm nay để mọi người ra tay cứu giúp cũng đã là gây phiền phức cho mọi người rồi. Nếu cùng đi nữa thì e là… - Phiền phức đã nhiều rồi, thêm một chút cũng có sao đâu?

Lâm Động cười nói:

- Hơn nữa có lẽ mọi người cũng không cam tâm bị chặn bên ngoài thành Vạn Tượng, đúng không? Đương nhiên, nếu mọi người tin bọn ta!

- Lâm Động huynh đệ nói gì vậy?

Tô Khôi vội nói, nhìn Tô Nhu bên cạnh rồi nói:

- Lâm Động huynh đệ đã nói thế, vậy thì bọn ta sẽ đi theo mọi người. Nhưng chỉ e sẽ đem lại phiền phức cho mọi người.

- Lâm Động đại ca, đa tạ mọi người!

Gương mặt xinh đẹp của Tô Nhu ánh lên niềm hân hoan, đôi mắt to tròn nhìn ba người bọn Lâm Động đầy cảm kích. Lâm Động thấy vậy, trong lòng cảm thấy hơi ái ngại, Tiểu điêu bên cạnh cũng cười khan một tiếng rồi quay đi.

Nói cho cùng thì hắn chính là muốn nhằm vào thứ sức mạnh to lớn ẩn chứa bên trong cơ thể của Tô Nhu. Tuy hắn không có ý chiếm đoạt, nhưng một khi Tô Nhu có thể kiểm soát được nó, vậy thì sau này thành tựu của nàng ta sẽ không nhỏ, khi bọn họ cần giúp đỡ, nàng ta sẽ ra tay tương trợ coi như đền đáp.

Giao dịch này đương nhiên lão giảo hoạt như Tiểu điêu sẽ vui vẻ mà làm thôi.

- Ha ha, vừa hay bọn ta cũng không rõ ràng lắm về đường đến thành Vạn Tượng, có người dẫn đường cũng tốt.

Lâm Động cười, rồi quay người nhìn về xa:

- Không còn sớm nữa, bọn chúng ta lên đường thôi!

- Ừm!

Nghe vậy Tô Khôi vội gật đầu, chủ động bay trước dẫn đường, phía sau Lâm

Động và bọn Tô Nhu cũng nhanh chóng đi theo.

o0o Trên đường đến Vạn Tường Thành, Lâm Động nhìn Tiểu điêu, môi khẽ động, âm thanh rất nhỏ truyền tới tai Tiểu điêu:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Nghe Lâm Động hỏi, Tiểu điêu cười hề hề:

- Điêu gia ta cũng muốn tốt cho ngươi thôi. Bách Triều Đại Chiến không phải cuộc đối đầu bình thường đâu, muốn chiến thắng ngươi không chỉ cần thực lực hơn người mà cần có bạn đồng hành tốt. Cô nương Tô Nhu này có tiềm lực rất lớn, chỉ cần bồi dưỡng thêm chắc sẽ giúp được không ít!

Lâm Động nhìn Tiểu điêu hoài nghi, lẽ nào hắn lại tốt bụng như thế?

- Hề hề, bình thường thì sức mạnh linh ấn lưu lại từ thời Viễn Cổ luôn có yêu cầu vô cùng khắt khe đối với người tiếp nhận truyền thừa của mình. Nhưng tiểu cô nương này lại có thể thỏa mãn điều kiện, đây không phải là chuyện dễ dàng. Ta nghĩ dù ngươi có gặp được truyền thừa đó cũng không thể thỏa mãn điều kiện được năm phần.

Bị Lâm Động nhìn mình đầy hoài nghi, Tiểu điêu hơi dừng lại một chút, rồi nói.

- Lợi hại vậy sao?

Lâm Động ngạc nhiên, hắn khá tự tin với bản thân mình, không ngờ Tiểu điêu lại nói hắn cũng có không quá năm phần.

- Trong những người ngươi từng tiếp xúc trong mấy năm qua, chỉ có hai người có thiên phú hơn tiểu cô nương này.

- Ồ?

Lâm Động hiếu kỳ nhìn sang. Tô Nhu được Tiểu điêu đánh giá cao như thế mà vẫn có người mạnh hơn nàng ta sao?

- Hai người này đều có quan hệ không bình thường với ngươi. Một người là Lăng Thanh Trúc từng có nhân duyên với ngươi, người kia chính là muội muội Thanh Đàn của ngươi.

- Lăng Thanh Trúc, Thanh Đàn?

Lâm Động há hốc miệng, rồi cười khan:

- Lăng Thanh Trúc lai lịch bất phàm, bảo cô ta có thiên phú hơn người, ta cũng không thấy lạ. Nhưng nha đầu Thanh Đần, khi tu luyện cũng rất bình thường mà?

- Hừm, nếu luận thiên phú thì nha đầu đó có thể bỏ xa ngươi đó. Có những thứ không lộ diện ngay từ ban đầu đâu.

Tiểu điêu nhếch mép, thấy Lâm Động gãi gãi đầu với bộ dạng chán nản, bèn cười nói:

- Thiên phú đúng là rất quan trọng, nhưng muốn trở thành cường giả đỉnh cao thật sự chỉ dựa vào thiên phú là chưa đủ, tâm tính và sức chịu đựng quan trọng hơn nhiều. Mà về những mặt ấy thì ngươi tốt hơn Thanh Đàn!

Lâm Động cười cười, sự chán nản trong lòng cũng vơi bớt đi, nhưng ánh mắt vẫn còn chút trầm tư, hắn khẽ nói:

- Muốn đạt đến mức đó phải trả giá thực sự quá nhiều. Thiên phú Thanh Đàn tốt hơn ta, nhưng ta cũng không hy vọng nó đi quá xa trên con đường này. Những khổ nhọc đó, người làm Đại ca ta chịu là đủ rồi. Kẻ nào ức hiếp nó, ta sẽ đòi lại giúp nó là được!

- Ngươi cũng bá đạo quá đấy, ngươi không để nàng ta tự mình làm, làm sao biết nàng ta không thích?

Tiểu điêu nói.

Lâm Động nhún vai, cũng không tranh cãi với Tiểu điêu. Hắn để Thanh Đàn ở lại Vương triều Đại Viêm, ở đó chắc nha đầu đó sẽ sống yên lành. Còn sóng gió bên ngoài này hãy để mình hắn chống chọi.

Thế nhưng Lâm Động không hề biết rằng, có lúc sự tình sẽ không diễn ra như hắn tưởng tượng, có lẽ sau đó không lâu hắn sẽ thấy một cảnh tượng bất ngờ ngoài dự liệu.

- Lăng Thanh Trúc… Tạm dẹp chuyện của Thanh Đàn đi, Lâm Động lại nghĩ đến nữ tử thanh nhã như tiên nữ lạc phàm Lăng Thanh Trúc kia. Đó là nữ tử đầu tiên có mối quan hệ nam nữ với hắn. Trong lòng Lâm Động cũng cảm thấy nữ tử ấy rất phức tạp. Nữ tử ấy hoàn mỹ không một chút khiếm khuyết, nhưng cũng chính vì sự hoàn mỹ quá đáng mà khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng.

Đối với nữ tử hoàn mỹ như vậy, Lâm Động từ trước tới nay chỉ có tâm thái ngắm nhìn từ xa. Nhưng biến cố trong Cổ mộ phủ năm đó, cũng bởi vì hắn mà khiến sự hoàn mỹ ấy xuất hiện chút khiếm khuyết.

Cũng vì sự xuất hiện của khiếm khuyết đó mà Lâm Động đã phá vỡ tâm thái ngắm nhìn từ xa, dáng vẻ kiều diễm đó bất giác đã in sâu trong lòng hắn.

Lúc ấy, tâm thái của Lâm Động trong mắt người ngoài đã trở thành một loại suy nghĩ ngông cuồng. Hắn muốn nữ nhân hoàn mỹ như Nữ thần trong mắt kẻ khác phải trở thành nữ nhân của mình!

Lâm Động bước ra từ Vương triều Đại Viêm, quyết tâm đến nơi Chiến trường Viễn Cổ đầy hỗn loạn và cạnh tranh này, nguyên nhân không nhỏ chính là muốn gặp lại nữ nhân đó và nói với nàng ta, lời mà hắn đã nói trên đỉnh núi ngoài Viêm Thành năm đó không phải sự ngông cuồng của tuổi trẻ!

- Lăng Thanh Trúc, Bách Triều Đại Chiến mà nàng nói không thể ngăn cản

được ta đâu!

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt nhìn về vầng mặt trời nơi xa, khóe miệng dần dần nhếch lên.

- Đến lúc đó ta sẽ đứng trước mặt nàng mà nói, nữ nhân đã ngủ cùng ta nhất định sẽ thuộc về ta!

Năm đó, trên đỉnh núi được bao phủ bởi ánh tịch dương kia, người thiếu niên đã nhìn nữ nhân thanh nhã hoàn hảo và nói câu nói đó.

Khoảnh khắc ấy, cảm giác về một Nữ thần hoàn hảo vô cùng kỳ diệu đã in sâu vào trong lòng hắn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 559

Niết Bàn Bi

Thành Vạn Tượng tọa lạc tại một nơi gần khu trung tâm của Chiến trường Viễn Cổ. Là một trong số ít những tòa thành thông tới trung tâm Chiến trường Viễn Cổ, mức độ rộng lớn và phồn vinh của nơi đây đã đến mức không thể tin nổi. Quy mô của nó gần như ôm trọn cả một dãy sơn mạch.

Hơn nữa, là một trong số ít trọng thành có người của Tông phái siêu cấp tọa trấn trong Chiến trường Viễn Cổ, khác với những nơi hỗn loạn khác, ở đây rất có quy tắc. Vì thế lực thống trị tòa thành này không phải bất cứ Vương triều nào của Chiến trường Viễn Cổ mà là người do Tông phái siêu cấp cử đến trấn thủ!

Có Tông phái siêu cấp trấn thủ, bất luận thiên tài yêu nghiệt của Vương triều nào dù có ngông cuồng thế nào, thì đến đây cũng không dám quá đà. Dù thực lực của thế lực trấn thủ ở đây không khiến nhiều người phải sợ, nhưng điều cốt yếu là uy lực từ bốn chữ Tông phái siêu cấp đã đủ khiến cho tất cả phải ngoan ngoãn.

Đương nhiên điều đó cũng không có nghĩa ai ở đây cũng phải ngoan ngoãn. Ở đây vẫn có thể tùy ý giao đấu, chỉ cần không quá đáng thì những người trấn thủ ở đây sẽ mở một mắt nhắm một mắt mà cho qua. Dù sao thì bọn họ cũng chẳng rỗi hơi đi giáo huấn những kẻ yêu nghiệt kia làm gì.

Vì thế có thể nói, so với sự hỗn loạn không được kiểm soát bên ngoài kia, thành Vạn Tượng có quy tắc hơn nhiều.

Sau khi bọn Lâm Động đi được nửa ngày nữa, vượt qua đỉnh núi cao trước mắt, một tòa thành rộng lớn gần như không thấy điểm cuối đã xuất hiện trước mắt bọn họ.

Tường thành cao như chọc hẳn lên tầng mây, kéo dài vô tận sang hai bên, khi tầm nhìn đã đến cực hạn thì tường thành vẫn nối dài tiếp tục.

Từ sau khi vào Chiến trường Viễn Cổ, Lâm Động coi như cũng đã được thấy không ít tòa thành quy mô lớn, nhưng so với tòa thành trước mắt đây thì đúng như kiến đứng trước con voi.

Trên bầu trời vùng ngoại vi tòa thành, vô số thân ảnh từ bốn phương tới tấp bay đến, cuối cùng đáp xuống bên ngoài thành.

Trong những thân ảnh đó, Lâm Động cũng cảm nhận được không ít khí tức mạnh mẽ, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Thật không hổ là trọng thành siêu cấp ít thấy trong Chiến trường Viễn Cổ. Cường giả xuất hiện tại đây bất luận số lượng hay chất lượng đều đạt đến tầng thứ rất cao.

Đây đúng là nơi ngọa bọn họ tàng long, quần hùng hội tụ!

- Lâm Động huynh, không gian phía trên thành Vạn Tượng là nơi cấm bay, bọn chúng ta chỉ có thể vào từ cổng thành. Nơi đây do Tông phái siêu cấp trấn thủ, ở đây ai cũng phải tuân thủ quy định.

Tô Khôi thấy tòa thành rộng lớn xuất hiện trước mắt liền nói.

- Ừm!

Lâm Động gật gù, hắn cũng có chút hiểu biết về thành Vạn Tượng. Đến đây, bất luận là nhân vật lợi hại thế nào đều cũng phải thu bớt sự ngông cuồng của bản thân lại. Đương nhiên cũng rất ít kẻ ngu xuẩn đến mức khiêu khích sự uy nghiêm của Tông phái siêu cấp, vì nguyên nhân chính bọn họ đến đây chính là vượt qua được các vòng tuyển chọn cuối cùng trở thành đệ tử của Tông phái siêu cấp.

- Đúng rồi, Lâm Động huynh, ba người chắc cũng đủ tư cách vào Niết Bàn Bảng rồi đúng không? Mọi người lần đầu tiên đến đây, quan trọng nhất là phải

có được Niết Bàn Ấn.

Tô Khôi bỗng nhớ ra điều gì, nói.

- Niết Bàn Ấn?

Lâm Động khựng người.

- Muốn tham gia Bách Triều Đại Chiến, điều kiện tiên quyết là phải có Niết Bàn Ấn, nó giống như vé vào cửa vậy, không thể thiếu được!

Tô Khôi cười giải thích.

- Thường thì cường giả Nhị Nguyên Niết Bàn sẽ được lĩnh Niết Bàn Ấn. Nhưng Niết Bàn Ấn cũng chia ba cấp: Thiên, Địa, Nhân. Niết Bàn Ấn trong tay ta chỉ là Nhân cấp phổ thông nhất.

Tô Khôi có phần ngại ngùng cười, rồi chìa tay ra. Trong lòng bàn tay là một phù văn màu xám dạng tháp với ánh sáng lấp lánh.

- Đẳng cấp Niết Bàn Ấn cao thấp thì có gì khác biệt?

Lâm Động hỏi.

- Nó đại diện cho thực lực! Thông thường đa số mọi người có Niết Bàn Ấn Nhân cấp, số ít người ưu tú mới có Niết Bàn Ấn Địa cấp. Còn những người có Niết Bàn Ấn Thiên cấp, về cơ bản toàn những kẻ chẳng ai dám động vào. Theo ta biết, cường giả có Niết Bàn Ấn Thiên cấp đều có tư cách tranh giành ngôi thứ trong Niết Bàn Kim Bảng.

- Niết Bàn Kim Bảng?

Một lần nữa nghe thấy cái tên đầy sức nặng này, Lâm Động khẽ gật gù một chút. Chỉ cần có tư cách vào Niết Bàn Kim Bảng, chắc cũng sẽ lọt vào mắt của Tông phái siêu cấp, chả trách mà cạnh tranh lại khốc liệt đến vậy.

- Niết Bàn Ấn dựa vào đâu để phân đẳng cấp? Vào thực lực bên ngoài sao?

Lâm Động tò mò hỏi.

- Trong thành Vạn Tượng có một tấm Niết Bàn Bi. Tất cả cường giả có tư cách vào Niết Bàn Bảng chỉ cần vượt qua kiểm tra là tên sẽ tự động xuất hiện trên đó. Đồng thời nó cũng kiểm tra lực chiến đấu thậm chí tiềm lực của huynh, từ đó sẽ phân đẳng cấp Niết Bàn Ấn mà huynh sẽ được nhận.

Tô Khôi cười nói.

- Ồ!

Không ngờ Niết Bàn Bi lại có thể kiểm tra được cả tiềm lực ẩn giấu bên trong.

- Tông phái siêu cấp đặt những cái Niết Bàn Bi tương tự ở tất cả các trọng thành siêu cấp giống như thành Vạn Tượng. Theo nguồn tin không chính thức thì Niết Bàn Bi là một kiện Linh bảo Thiên cấp chân chính… Tô Khôi nhỏ giọng nói.

- Linh bảo Thiên cấp?

Lâm Động kinh ngạc, rồi không kìm được chép miệng. Hắn đã vào Chiến trường Viễn Cổ này lâu như vậy rồi, cũng đã vào không ít bảo tàng, thậm chí trong Viễn Cổ Bí Tàng cũng chưa từng thấy Linh bảo Thiên cấp. Từ đó có có thể thấy sự hiếm có và quý giá của thứ Linh bảo này. Nhưng không ngờ Tông phái siêu cấp lại có thể đặt ở mỗi tòa trọng thành một kiện Linh bảo Thiên cấp.

- Ha ha, Lâm Động huynh đừng có ý định gì với thứ đó nhé. Chỉ cần ai đó có chút xíu ý định làm tổn hại đến Niết Bàn Bi là lập tức bị tước bỏ tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến. Thậm chí Vương triều của kẻ đó cũng sẽ gặp họa, lần sau có lẽ sẽ không có tư cách vào Không gian Viễn Cổ nữa.

Tô Khôi đùa nói.

Lâm Động nghe vậy cũng cười. Hắn không phải đồ ngốc, Linh bảo Thiên cấp đúng là rất quý hiếm nhưng cũng phải biết quý trọng cái mạng nhỏ bé của mình. Tông phái siêu cấp mà nổi giận, có lẽ một Vương triều Cao cấp cũng sẽ bị hủy diệt, Lâm Động không dám coi thường.

- Nếu vậy bọn chúng ta đến Niết Bàn Bi đi!

Niết Bàn Ấn đã là thứ không thể thiếu thì cũng nên lấy sớm một chút, tránh xảy ra sai sót gì khiến hắn không thể tham gia Bách Triều Đại Chiến.

Tô Khôi cười, gật đầu rồi dẫn cả bọn đáp xuống bên ngoài thành.

Thành Vạn Tượng là trọng thành siêu cấp, có đến hơn chục cổng vào, nhưng mỗi cổng vào cũng đều đông ngẹt người. Hơn nữa điều đặc biệt là đám người có đội ngũ khá chỉnh tề. Sự hỗn loạn có thể gặp ở bất cứ nơi nào khác đã hoàn toàn biến mất ở nơi đây.

Lâm Động nhìn mà thầm cảm thán sự uy nghiêm của Tông phái siêu cấp. Những người có thể đến được đây đều không phải nhân vật tầm thường, ai ai cũng thuộc loại yêu nghiệt, thế nhưng đến đây đều rất quy củ.

Bọn người Lâm Động đi theo đoàn người, khoảng nửa giờ sau cuối cùng cũng vào được bên trong tòa thành rộng lớn.

Vừa vào thành, làn sóng âm thanh đáng sợ đan xen nhiệt khí hừng hực ập tới khiến cả bọn Lâm Động đều phải nheo mắt lại. Sau đó mở mắt ra, nhìn biển người đen kịt trên những con đường rộng lớn ở từ khắp nơi, tất cả không khỏi cười khổ, không hổ là trọng thành siêu cấp.

- Đến Niết Bàn Bi thôi!

Lâm Động cũng không có ý định đi dạo, nói với Tô Khôi một tiếng.

Tô Khôi gật đầu, đi lên trước dẫn đường, đoàn người theo phía sau. Đi qua

những con đường ngoằn ngoèo như mê cung, qua nửa giờ nữa thì đến khu trung tâm của thành Vạn Tượng.

Khi vào đến đây, Lâm Động ngẩng lên nhìn trung tâm của tòa thành. Ở đó là một khu quảng trường khổng lồ trên cao, độ cao phải đến trăm trượng, dẫn lên đó là những bậc thang lớn, lúc này đã đông ngẹt người.

Lâm Động quét mắt một vòng, rồi chăm chú nhìn khu trung tâm của quảng trường. Một tấm thạch bi kim sắc đứng sừng sững như ngọn núi. Ánh kim quang lấp lánh, ngưng tụ lại thành những quầng sáng bao quanh tấm thạch bi. Ánh kim quang chói lòa khiến nó trở thành đối tượng thu hút mọi ánh mắt trong trọng thành siêu cấp này.

- Đây chính là Niết Bàn Bi sao?

Lâm Động nhìn thứ to lớn đó, cảm nhận được sức mạnh đáng sợ nó tỏa ra, bất giác liếm môi lầm bầm nói.

Cuối cùng hắn cũng đã biết thế nào là Linh bảo Thiên cấp!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 560

Kiểm Tra Của Niết Bàn Bi

Tấm bia khổng lồ kim sắc lặng lẽ đứng sừng sững ở đó, kim quang bao quanh lan tỏa ra những luồng sức mạnh đáng sợ khiến chẳng ai dám coi thường.

Lâm Động nhìn cự bia một lúc lâu rồi thu hồi lại sự kinh ngạc. Trên tấm bia đó có vô số văn tự, chắc là tên của những cường giả đã vượt qua kiểm tra ở đây.

Phía trước cự bia lúc này tập trung không ít người, đây chính là địa điểm được chú ý nhất của mỗi cường giả đến tòa thành này. Tất cả mọi người đến đây cũng đều là để lấy Niết Bàn Ấn, đồng thời cũng bọn họ cũng muốn đến học hỏi các cường giả từ khắp các nơi để đánh giá thực lực của bản thân mình.

Bọn người Lâm Động cùng lên quảng trường, rồi tìm một chỗ có tầm nhìn khá tốt phía trước cự bia.

- Chẳng trách mà người ta gọi đây là trọng thành siêu cấp, số lượng cường giả ở đây quả thực không ít. Xem ra cường giả trong Chiến trường Viễn Cổ không ít người đều tụ tập về đây.

Tiểu điêu quét mắt một lượt bỗng cười nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn nhìn một vòng xung quanh Niết Bàn Bi. Những người vượt qua được vô vàn hiểm nguy đến được đây, gần như bảy phần đều đã đạt đến Niết Bàn Cảnh. Những người này có thể coi là lực lượng trung kiên trong Chiến trường Viễn Cổ rồi.

Lâm Động dừng ánh mắt tại nơi gần Niết Bàn Bi nhất. Hắn khẽ nheo mắt lại, bởi vì hắn cảm nhận được một số luồng khí tức khá lớn từ đó phát ra.

Phía trước bọn họ, có ba toán người khiến Lâm Động chú ý. Bên trái có khoảng hơn chục người, khí tức ai cũng đều rất mạnh. Giữa bọn họ là một nam tử mặc ngân bào, dáng vẻ tuấn dật, chỉ có điều trên gương mặt là nụ cười kiêu căng, người khác nhìn vào có thể thấy hắn là người thế nào rồi.

Đương nhiên, đối với Lâm Động mà nói, dường như hắn ta cũng có tư cách đó. Trong cơ thể nam tử ấy tỏa ra sức mạnh cho thấy thực lực hắn không hề yếu hơn Nhị tướng của Vương triều Đại Càn mà Lâm Động đã từng gặp trước đó.

Ở chính giữa đám người thứ hai là một dáng người yêu kiều với bộ y phục trắng như tuyết. Dung mạo của nữ tử này vô cùng tú lệ, chỉ có điều toàn thân lại toát lên một thứ hàn khí khiến người khác không dám lại gần, nhìn từ xa tự như một tảng băng nghìn năm không tan.

Và rõ ràng là cô ta cũng coi như không biết đến những ánh mắt xung quanh, đôi mắt mỹ miều nhìn tấm cự bi, mái tóc tựa dòng thác rủ xuống eo làm bổi bật lên những đường cong rung động lòng người, khiến không ít ánh mắt đều tỏ ra thèm thuồng.

Còn ở bên phải, những người này mặc quần áo khác nhau, đứng phía trước là một nam tử hắc y, hai tay chắp sau lưng, nét mặt tĩnh lặng như mặt nước hồ sâu không thấy đáy.

- Thú vị thật!

Lâm Động lướt mắt qua ba đám người đó, khẽ lẩm bẩm. Cả ba đám người này đều không phải đơn giản. Hơn nữa hắn cũng biết rõ rằng, những đám người tương tự như vậy trong thành Vạn Tượng không phải chỉ có từng này!

- Những kẻ bên trái kia là người của Vương triều Ngân Mộc, cũng là Vương triều Cao cấp. Kẻ dẫn đầu kia là Ngân Sâm, thực lực Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, hắn vô cùng hách dịch, cũng có chút danh khí trong thành Vạn Tượng này.

Tô Khôi nói.

- Là một tên rất đáng ghét!

Tô Nhu ở bên cạnh cũng nhỏ giọng nói.

Nghe vậy Lâm Động hơi ngạc nhiên nhìn Tô Nhu, nàng ta đỏ mặt cúi gằm xuống.

- Hà hà, hắn từng gặp Tiểu Nhu một lần, quấy rầy nó vài lần, hơi phiền phức một chút!

Tô Khôi cười giải thích.

- Xem ra sức hấp dẫn của Tiểu Nhu cũng không nhỏ đâu!

Lâm Động cười, nhìn gương mặt đỏ ửng của Tô Nhu, không khỏi trêu một câu.

Gương mặt vốn đỏ ửng của Tô Nhu lại bị Lâm Động nói như thế, càng thêm nóng bừng, trốn ra phía sau lưng Liễu Nhã.

- Nữ tử bạch y kia là Mộc Hàn Nguyệt, lai lịch không vừa, đừng thấy cô ta chỉ một mình, đằng sau cô ta là cả một Vương triều Siêu cấp đấy. Những kẻ có ý đồ với cô ta đều không có kết cục tốt đẹp!

Tô Khôi chuyển chủ đề, chỉ về nữ tử bạch y có dáng người gây chú ý nhất đằng kia, nói.

- Lại là người của Vương triều Siêu cấp sao?

Lâm Động có phần ngạc nhiên nhìn thân hình với bộ y phục trắng như tuyết kia. Không hổ là thành Vạn Tượng, có thể gặp Vương triều Siêu cấp bất cứ lúc nào!

- Toán người phía bên phải kia khá đặc biệt, bọn họ không phải một Vương triều mà do vài Vương triều liên kết với nhau tạo thành. Tuy Vương triều của bọn họ không nổi danh, nhưng thực lực của từng người không phải tầm thường. Đặc biệt là nam tử hắc y kia, nghe nói hắn từng nhận được truyền thừa của một tông phái cổ xưa, thực lực cũng là Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, gần đây một Vương triều Cao cấp đối địch đã bị hắn một mình tiêu diệt!

- Ồ!

Lâm Động nhướng mày, nhìn nam tử hắc y đang chắp tay sau lưng, hắn đã hiểu thêm về mức độ ngọa hổ tàng long của nơi đây.

- Bọn họ đến đây chắc cũng là vì Niết Bàn Ấn, không biết những người này sẽ lấy được đẳng cấp nào?

Tô Khôi tò mò nói.

Lâm Động khẽ gật gù, hắn cũng khá hứng thú muốn biết những cường giả này rốt cuộc sẽ vượt qua mức kiểm tra nào của Niết Bàn Bi.

Phía trước Niết Bàn Bi lúc này càng ngày có càng nhiều người tập trung, cũng có người tham gia kiểm tra, nhưng phần lớn đều nhận Niết Bàn Ấn Nhân cấp, cũng không có gì đặc sắc.

Sau khi quan sát, Lâm Động phát hiện những người được Niết Bàn Ấn Nhân cấp phần lớn đều là Nhị Nguyên Niết Bàn.

- Thực lực của Nhị Nguyên Niết Bàn là được Niết Bàn Ấn Nhân cấp, thường thì Tam Nguyên Niết Bàn sẽ miễn cưỡng được Niết Bàn Ấn Địa cấp. Hồi đó khi ta kiểm tra chỉ là Nhị Nguyên Niết Bàn, nên chỉ được Niết Bàn Ấn Nhân cấp. Đợi lát ta thử lại, có lẽ sẽ đổi được Địa cấp. Đương nhiên dù có lấy được Niết Bàn Ấn Địa cấp thì cũng chỉ xếp hàng dưới mà thôi.

Tô Khôi nói.

Lâm Động cười. Hắn nhìn Niết Bàn Bi khổng lồ, cứ mỗi người thông qua kiểm tra là tên của bọn họ sẽ xuất hiện trên đó, nhưng những cái tên đó phần lớn đều ở hạng dưới, tên càng trên cao thì thực lực càng mạnh.

Nghĩ vậy Lâm Động chuyển ánh mắt lên trên, ở giữa tấm bia hắn nhìn thấy hai cái tên quen thuộc.

Chúc Thiên Hỏa, Mục Hoang.

Hai đại tướng của Vương triều Đại Càn này gần như thuộc tầng thứ Địa cấp.

Khi Lâm Động đang quan sát Niết Bàn Bi thì trên quảng trường có chút xao động. Hắn nhìn xuống thì thấy Ngân Sâm của Vương triều Ngân Mộc tiến lên trước, vẻ mặt ngạo nghễ đứng trước Niết Bàn Bi.

Ngân Sâm vừa xuất hiện lập tức có không ít ánh mắt đều nhìn về hắn, thậm chí nữ tử bạch y không chú ý đến cái gì cũng phải nhìn sang.

Trước vô số ánh mắt chăm chú, Ngân Sâm đứng phía trước Niết Bàn Bi rồi giơ tay ra đặt bàn tay lên mặt bia lạnh lẽo.

Thân hình đứng vững, ngay sau đó một luồng sức mạnh nguyên lực to lớn bỗng bùng phát từ cơ thể hắn khiến không ít người phải kinh ngạc.

Khi đó, trên Niết Bàn Bi cũng bắn ra một đạo kim quang, kim quang bắt đầu lan tỏa từ bàn tay Ngân Sâm, nháy mắt đã vượt qua giới hạn của Nhân cấp tăng lên tầng Địa cấp rồi lên một đoạn mới dần chậm lại trong những tiếng xôn xao.

Lâm Động nhìn hai chữ Ngân Sâm xuất hiện trong ánh kim quang rồi nhìn lên trên, phía trên chỉ còn tám cái tên.

Cũng có nghĩa là Ngân Sâm xếp thứ chín trong Địa cấp, cao hơn hắn so với hai người bọn Chúc Thiên Hỏa.

- Thứ chín trong Địa cấp!

Xung quanh Niết Bàn Bi cũng phát ra vô số những tiếng kêu kin ngạc, hiển nhiên thứ tự này là rất cao.

- Mộc Hàn Nguyệt cũng sắp động thủ rồi!

Khi tất cả đang kinh ngạc bởi thứ tự của Ngân Sâm, thân ảnh bạch y kiều diễm kia cũng chầm chậm bước tới.

- Hắc hắc, Mộc mỹ nhân, có khả năng vượt qua ta không?

Ngân Sâm lúc lui xuống liếc nhìn thân hình hấp dẫn của Mộc Hàn Nguyệt, không kìm được liếm môi, cười quái dị.

Nữ tử bạch y lạnh lùng nhìn hắn, căn bản không để tâm đến hắn, dừng lại trước Niết Bàn Bi, đưa bàn tay thon dài ra.

- Hừ!

Thấy Mộc Hàn Nguyệt không thèm để ý đến mình, Ngân Sâm nổi giận, nhưng không dám làm tới, hắn biết phía sau Mộc Hàn Nguyệt là ai.

Trước sự chăm chú của cả quảng trường, bàn tay Mộc Hàn Nguyệt cũng tỏa ra ánh kim quang, thuận theo Niết Bàn Bi nhanh chóng đi lên, cũng với thế như chẻ tre vọt lên Địa cấp, lần lượt vượt qua từng cái tên một, cuối cùng trước sắc mặt khó coi của Ngân Sâm, vượt lên tên hắn.

Thứ tám trong Địa cấp, cao hơn Ngân Sâm một bậc!

Điều này gây ra một loạt tiếng cảm thán, thành tích này quả thực rất cao, ít nhất thì cũng thuộc nhân vật hàng đầu trong cả Chiến trường Viễn Cổ.

- Không đơn giản!

Lâm Động khẽ cười, hắn ngày càng hứng thú với Niết Bàn Bi. Rồi hắn nhìn sang nam tử hắc y đang chắp tay sau lưng. Kẻ này từ đầu đến cuối sắc mặt luôn

bình tĩnh, không hề ngạc nhiên vì thành tích của hai người kia.

- Không biết hắn đứng thứ mấy?

Lâm Động thích thú nhìn hắn, lẩm nhẩm.

Lâm Động vừa dứt lời, nam tử hắc y cuối cùng chầm chậm bước tới phía trước Niết Bàn Bi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 561

Thường Lăng

Rõ ràng ở thành Vạn Tượng này nam tử hắc y kia cũng có tiếng tăm không nhỏ, vì thế khi hắn bước ra, mọi ánh mắt đều đổ dồn về nhìn hắn với ánh mắt hiếu kỳ.

Mục Hàn Nguyệt cũng nhìn hắn. Nàng ta cũng từng nghe về tiếng tăm của hắn ta, chỉ là không biết một kẻ từng đơn độc tiêu diệt cả một Vương triều Cao cấp sẽ đạt đến mức nào trong cuộc kiểm tra của Niết Bàn Bi?

Ngân Sâm nheo mắt, nhìn nam tử hắc y với ánh mắt có phần không được tự nhiên. Dựa vào trực giác nhạy cảm hắn, cảm nhận được mùi vị của sự nguy hiểm đến từ kẻ kia. Mà cảm giác đó thường thì hắn chỉ cảm nhận được từ những người xếp trong năm hạng đầu của Niết Bàn Bi.

- Hắn lợi hại như vậy thật sao?

Ngân Sâm rất không thoải mái với cảm giác ấy, bản tính kiêu ngạo đã quen khiến cho hắn không hề thích nhìn thấy có kẻ khác vượt qua mặt mình.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía trước Niết Bàn Bi, nam tử hắc y chầm chậm đưa bàn tay ra chạm vào Niết Bàn Bi lạnh toát, rồi ánh kim quang bùng ra từ bàn tay hắn.

Kim quang lần này mạnh hơn Ngân Sâm và Mộc Hàn Nguyệt trước đó rất nhiều!

Kim quang hiện ra, rồi trước những tiếng ồ kinh ngạc, nó di chuyển lên phía trên với tốc độ kinh người.

Vút vút!

Với khí thế không gì ngăn nổi, kim quang vượt qua vô số cái tên, vào tầng Địa cấp, rồi lên hạng mười, trong nháy mắt đã vượt qua cả Ngân Sâm và Mộc Hàn Nguyệt.

- Thứ bảy rồi!

- Thế mà vẫn lên tiếp! Thực lực của hắn mạnh vậy sao?

Mọi người thấy vậy lập tức có những tiếng kêu lên kinh ngạc. Ánh kim quang vượt qua Ngân Sâm và Mộc Hàn Nguyệt rồi, nhưng không hề dừng lại mà vẫn tăng lên tiếp, khiến xung quanh Niết Bàn Bi phát ra liên tiếp những tiếng kêu đầy kinh ngạc.

- Thứ năm!

Kim quang lấp lánh vượt qua cái tên thứ sáu, rồi đẩy tiếp cái tên thứ năm xuống, lúc này kim quang mới dần tối lại, cuối cùng dừng lại ngưng tụ thành hai chữ lớn: Thường Lăng!

Vị trí thứ năm Địa cấp!

Nhìn thứ tự vừa dừng lại, xung quanh lập tức truyền ra thanh âm xáo động, những tiếng bàn tán xôn xao bắt đầu vang lên.

Sắc mặt Ngân Sâm tối lại, hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là hắn rất khó chịu vì bị Thường Lăng vượt qya mặt.

Đôi mắt lạnh như băng của Mộc Hàn Nguyệt lúc này cũng lấp lánh quang mang. Chắc nàng ta cũng không ngờ Thường Lăng lại có thể lên đến vị trí thứ năm của Địa cấp. Bản lĩnh này đủ để sánh ngang với Chiến tướng của một vài Vương triều Siêu cấp rồi.

- Hắn là Thường Lăng sao? Thực lực quả nhiên không tệ… Lâm Động cũng

ngạc nhiên nhìn cảnh tượng đó. Từ phản ứng của những người xung quanh, hắn biết thành tích này của Thường Lăng là rất xuất sắc rồi.

- Đúng thế, không ngờ hắn lại đứng thứ năm trong Địa cấp!

Tô Khôi gật gù, thở dài:

- Bốn người đứng đầu đều là những Chiến tướng cực mạnh của các Vương triều Siêu cấp, thực lực rất lớn, không ngờ Thường Lăng hắn lại có thể gần với bọn họ như thế, thật quá xuất sắc!

Lâm Động cười cười, càng ngày càng thấy hứng thú. Hắn muốn biết với thực lực hiện giờ hắn có thể ở vị trí nào trên Niết Bàn Bi?

Thường Lăng ngẩng lên nhìn thứ tự của mình, khẽ nhíu mày một cái, dường như có chút không hài lòng. Nhưng hắn cũng hiểu rằng mình đạt đến mức này đã là cực hạn rồi, liền quay trở về chỗ cũ.

Sau khi Thường Lăng kiểm tra xong, trên quảng trường vẫn còn không ít người nhìn lên đó với ánh mắt phấn khích và ngưỡng mộ. Bọn họ đến đây đã gần một năm rồi, trước đó bọn họ đều là những nhân tài kiệt xuất của Vương triều mình, nhưng sau khi vào Chiến trường Viễn Cổ cuối cùng bọn họ cũng hiểu, thì ra thiên tài cũng chia tầng thứ. Rất nhiều người từng là thiên tài nhưng đến đây đã trở thành bình thường. Đương nhiên cũng có một số người càng nổi trội hơn trong những cuộc cạnh tranh tàn khốc.

- Chúng ta cũng lại thử xem!

Tô Khôi nóng lòng muốn thử, nói với bọn Lâm Động.

Lâm Động cười gật đầu, rồi tất cả cùng tiến lại Niết Bàn Bi. Đương nhiên bọn họ không gây được chú ý như ba người Ngân Sâm vừa rồi, vì thế đương nhiên cũng chẳng ai để tâm đến bọn họ.

Tô Khôi chạm vào Niết Bàn Bi trước tiên. Thực lực Tam Nguyên Niết Bàn

bạo phát tối đa, sau một đợt xung kích, cuối cùng kim quang vượt lên đến tầng Địa cấp khiến Tô Khôi thở phào như trút được gánh nặng. Tuy thứ tự còn kém xa bọn Ngân Sâm, nhưng vào được Địa cấp so với mọi người đã là thành tích không tệ rồi.

Tô Khôi nhìn thành tích của mình, khẽ mỉm cười, xem ra thời gian vừa qua tu luyện cũng có thành quả!

- Đại ca thật mạnh a!

Tô Nhu khen ngợi, nụ cười ánh lên niềm hân hoan.

- Hắc hắc, tiểu Tô Nhu, thành tích này của hắn mà là tuyệt thì Ngân Sâm ca ca không phải thành Bạch mã Hoàng tử trong mắt nàng rồi sao?

Tô Nhu vừa dứt lời thì một tràng cười châm chọc vang lên từ bên cạnh. Mọi người quay lại thì thấy Ngân Sâm đang cười cười tiến lại, ánh mắt quét qua người Tô Nhu với dáng vẻ vô cùng đáng ghét.

- Ngươi!

Tô Nhu thấy Ngân Sâm lại tới, gương mặt xinh đẹp bỗng chốc ánh lên vẻ giận dữ.

- Ngân Sâm, ngươi ăn nói cẩn thận một chút!

Sắc mặt Tô Khôi tối sầm lại, quát lớn.

- Nghe nói các ngươi bị Vương triều Phong Vân truy sát cơ mà? Sao lại quay về rồi? Có cần chạy tới chỗ ta không? Ta và tiểu Tô Nhu vừa hay là trai tài nữ sắc, nàng ấy theo ta sẽ không thiệt thòi đâu.

Ngân Sâm cười hắc hắc nói, trên gương mặt là nụ cười kiêu ngạo hách dịch.

- Nàng nói xem có phải không, tiểu Tô Nhu?

Vừa nói hắn vừa định tiến lại đứng bên cạnh Tô Nhu.

Xoẹt!

Nhưng khi hắn vừa định bước tới thì một đạo hắc ảnh cùng với một luồng sức mạnh to lớn không chút nương tình nhằm thẳng cổ họng Ngân Sâm mà lao tới.

Công kích bất ngờ khiến Ngân Sâm giật mình, nhưng thực lực hắn cũng không phải vừa, vụt một cái hắn lùi tránh được, ánh mắt âm u nhìn Tiểu Viêm đang cầm thiết côn chỉ vào mình.

Những cường giả Vương triều Ngân Mộc phía sau thấy vậy sắc mặt hơi biến đổi, nguyên lực trào lên, ánh mắt nhìn bọn Lâm Động không một chút thiện ý.

Thấy không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng, Tô Nhu lùi lại một bước, bất giác đứng về bên cạnh Lâm Động.

- Ngươi có thể giải quyết được rắc rối của Vương triều Phong Vân sao? Chỉ biết nói khoác thì không phải nam nhân!

Lâm Động nhìn Ngân Sâm cười nhạt, nói.

Gương mặt Ngân Sâm nhất thời biến sắc. Tuy hắn là kẻ kiêu ngạo nhưng cũng không phải loại ngu đần. Vương triều Phong Vân là Vương triều Siêu cấp thật sự, với thực lực của hắn đương nhiên không thể đối đầu với bọn họ. Những lời vừa rồi chẳng qua là muốn chọc ghẹo Tô Nhu mà thôi.

- Chà, kiếm được kẻ để bám đuôi rồi hả? Chỉ sợ cái đuôi mà ngươi bám chỉ để ngắm chứ chả làm được trò trống gì đâu!

Ngân Sâm cười lạnh, giọng điệu tràn ngập vẻ châm chọc.

Tô Nhu mặt đỏ bừng bừng, định nổi xung lên thì Lâm Động ở phía trước xua tay, Tiểu điêu ở bên cạnh uể oải nói:

- Có cần ném hắn sang một bên không?

Xung quanh Niết Bàn Bi lúc này có không ít người bị thu hút về phía này, thậm chí Mộc Hàn Nguyệt và Thường Lăng cũng nhìn sang. Khi nghe thấy lời Tiểu điêu vừa nói, tất cả đều sững người, ánh mắt có phần kỳ quái nhìn hắn. Dù tên Ngân Sâm kia có đáng ghét thế nào thì thực lực của hắn cũng xếp trong mười người đứng đầu Niết Bàn Bi, muốn ném hắn đi không phải chuyện dễ dàng gì.

Tất cả mọi người đều quét mắt quanh người Tiểu điêu, muốn thăm dò thực lực của hắn, nhưng mãi chẳng phát hiện được điều gì đặc biệt.

- Ném ta đi?

Rõ ràng là Ngân Sâm cũng bị lời nói của Tiểu điêu khiến cho bật cười:

- Trong thành Vạn Tượng này, có lẽ cũng có kẻ được nói những lời đó với ta, nhưng ta nghĩ các ngươi không thuộc trong số đó. Tô Khôi, lần sau có bám đuôi ai thì nên tìm kẻ nào đầu óc bình thường một chút, nếu không thì các ngươi sẽ ngày một nhiều rắc rối đấy.

- Thật phiền phức!

Tiểu điêu khẽ nắm tay lại, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười lạnh lẽo. Nhìn bộ dạng của hắn, Tô Khôi ở bên cạnh phải run lên một trận. Hắn đã từng tận mắt chứng kiến Tiểu điêu chỉ mất vài phút đã giải quyết được Nghiêm Mạch của Vương triều Phong Vân… - Làm việc chính trước đã!

Nhưng khi Tiểu điêu định giải quyết tên đáng ghét kia thì Lâm Động bỗng xua tay, rồi quay người nhìn Niết Bàn Bi, một tay chắp sau lưng, tay phải đưa ra khẽ chạm vào Niết Bàn Bi.

Có lẽ vì những lời nói đặc biệt mà Tiểu điêu thốt ra vừa nãy mà những người xung quanh đây, bao gồm cả Ngân Sâm, Mộc Hàn Nguyệt và Thường Lăng đều nhìn về phía Lâm Động. Dựa vào hành vi cử chỉ thì dường như Lâm Động mới

là kẻ đứng đầu của đám người này nhưng, muốn biết bọn chúng là làm ra vẻ hay thật sự có bản lĩnh thì phải xem kết quả kiểm tra mới có thể biết được.

Ngân Sâm cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang. Trong lòng hắn đã âm thầm quyết định, ngay khi kết quả của Lâm Động hiện ra, hắn sẽ đích thân ra tay để cho những kẻ ngu xuẩn kia biết rằng xàm ngôn lộng ngữ ở nơi đây sẽ phải trả giá thế nào.

Trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người, Lâm Động đứng yên không động đậy. Khi bàn tay hắn chạm lên Niết Bàn Bi, hắn cảm nhận được một nguồn năng lượng đặc biệt lan ra từ trên Niết Bàn Bi rồi chạy quanh khắp người hắn.

Khi ấy nguyên lực và tinh thần lực của Lâm Động đều có dấu hiệu sục sôi lên.

Luồng năng lượng kia nháy mắt đã thăm dò đến chỗ của Thạch phù thần bí, Càn Khôn Cổ Trận và Thôn Phệ Tổ Phù. Điều này khiến Lâm Động hơi giật mình, tâm thần khẽ động, từ trong Thạch phù thần bí và Thôn Phệ Tổ Phù liền bắn ra một luồng sức mạnh, đánh bật luồng năng lượng kia ra.

Ầm!

Ngay vào khoảnh khắc ấy, nơi bàn tay Lâm Động tiếp xúc với Niết Bàn Bi, một luồng kim quang chói lòa đột nhiên bùng phát, sáng chói nhìn tựa như vầng mặt trời kim sắc trên bầu trời vậy.

Luồng kim quang chói lòa kia khiến cho sắc mặt của tất cả mọi người đều hiện lên vẻ kinh hoảng vô cùng!

Xẹt!

Trước vô số ánh mắt đầy chấn động, kim quang từ bàn tay Lâm Động xẹt một tiếng chạy lên phía trên Niết Bàn Bi với tốc độ kinh người!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 562

Chiếm Gọn Ba Hạng.

Uỳnh!

Kim quang bùng phát từ bên dưới Niết Bàn Bi, ngay trong khoảnh khắc đó, không chỉ những người có mặt trong quảng trường, mà ngay trên những con đường ở bên ngoài gần quảng trường cũng đều có vô số ánh mắt nhất thời nhìn sang.

Luồng kim quang đi lên với thế như chẻ tre, xông thẳng lên hàng mười người đứng đầu Địa cấp.

Bởi vì có Mộc Hàn Nguyệt và Thường Lăng nên Ngân Sâm đã từ vị trí thứ chín rơi xuống vị trí thứ mười một. Vì thế khi ánh kim quang kia vào khoảng mười người đứng đầu, tên của Ngân Sâm lại trực tiếp bị rơi tiếp xuống thứ mười hai.

Vừa nhìn thấy vậy, sắc mặt Ngân Sâm hiển nhiên trở nên cực kỳ khó coi. Danh tiếng của Mộc Hàn Nguyệt và Thường Lăng, hắn đã từng nghe qua, cho nên bị bọn họ vượt qua, mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Nhưng còn cảnh tượng lúc này, một kẻ không biết từ đâu mọc ra lại cũng có thể vượt qua hắn?

Lúc này trong lòng Ngân Sâm thầm nghĩ có phải Niết Bàn Bi hỏng rồi hay không?

Nhưng mà bất luận sắc mặt của Ngân Sâm có khó coi đến thế nào thì ánh kim quang kia vẫn chưa có dấu hiệu chậm lại. Ngay sau khi luồng kim quang kia vượt qua tên hắn, nó vẫn tiếp tục đi lên. Trước những tiếng ồ đầy sửng sốt, ánh

kim quang lại tiếp tục đẩy tên của Mộc Hàn Nguyệt xuống phía dưới.

Ánh mắt Mộc Hàn Nguyệt lúc này đã ngưng tụ lại, nhìn chằm chằm vào người thanh niên trẻ tuổi đang chắp một tay sau lưng đứng trước Niết Bàn Bi. Xem ra thành Vạn Tượng lại có một kẻ không dễ đối phó rồi!

Thường Lăng cách đó không xa, trên gương mặt bình thản lúc này cũng hiện lên sự ngạc nhiên. Vẻ mặt vốn dĩ đang muốn xem trò hay cũng đã có chút nặng nề… Bởi vì hắn có thể nhìn thấy, sau khi vượt qua tên của Mộc Hàn Nguyệt, ánh kim quang kia cũng còn không có tắt đi, ngược lại vẫn tiếp tục tiến lên với tốc độ không nhanh cũng không chậm.

- Thứ bảy rồi!

Ở quanh Niết Bàn Bi bỗng rộ lên một trận kinh hô, mọi người đều kinh ngạc nhìn ánh kim quang đã leo lên vị trí thứ bảy, huyết dịch trong người như đang chảy nhanh hơn. Lâu lắm không được thấy những kẻ vừa xuất hiện đã nổi trội thế này rồi.

- Lâm Động đại ca mạnh thật!

Nét mặt Tô Nhu đầy ngạc nhiên và vui mừng, trong đôi mắt tràn ngập sự sùng bái. Thành tích của Tô Khôi đã rất tuyệt rồi, nhưng so với Lâm Động thì vẫn còn kém xa quá.

Tô Khôi cũng gật đầu đầy xúc động. Hắn vốn dự đoán Lâm Động đạt tới vị trí thứ mười đã là không tệ rồi, nhưng không ngờ lại có thể đến được mức này.

- Giờ xúc động vẫn là hơi sớm đấy!

Tiểu điêu cười cười, hắn biết rất rõ bản lĩnh của Lâm Động, Thường Lăng mà còn đạt vị trí thứ năm thì Lâm Động chắc chắn không chỉ có vậy!

Nghe những lời như nói đùa của Tiểu điêu, Tô Nhu càng mừng rỡ hơn, còn Tô Khôi thì có phần kích động. Con người này thật sự đến từ Vương triều Hạ

cấp sao? Thực lực này quả thực có thể so sánh được với Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp cũng không sai biệt bao nhiêu.

- Thứ sáu kìa!

Tiểu điêu vừa dứt lời, xung quanh lại có người kêu lên, chỉ thấy đạo kim quang đã vượt qua vị trí thứ sáu.

- Lại lên rồi, sắp vượt Thường Lăng rồi!

Lại một loạt tiếng kêu nữa vang lên. Rồi tất cả mọi người nhìn thấy, ánh kim quang kia lại tiếp tục tiến lên, đẩy Thường Lăng chưa ngồi nóng ở vị trí thứ năm xuống dưới.

- Thường Lăng đại ca, tên này… không đơn giản đâu. Không biết hắn có lai lịch thế nào?

Bên cạnh Thường Lăng, một nam tử nhìn thấy vậy, sắc mặt nặng nề nói.

- Đúng là vậy!

Thường Lăng gật đầu, hạ giọng nói:

- Chiến trường Viễn Cổ này đúng là nơi ngọa hổ tàng long!

- Không biết rốt cuộc hắn đạt được vị trí thứ mấy? Lên tiếp nữa là Chiến tướng của Tứ đại Vương triều Siêu cấp rồi. Những kẻ đó nghe nói đã từng giao đấu ngang tay với cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn a!

Nam tử đó nói.

- Ta cũng rất hiếu kỳ… Thường Lăng ngẩng lên nhìn dáng người thanh niên đang đứng trước Niết Bàn Bi. Hắn muốn biết kẻ vượt qua hắn rốt cuộc có thể thách thức được Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp hay không?

Kim quang trên Niết Bàn Bi lấp lánh, càng ngày càng có nhiều người tập trung lại quanh Niết Bàn Bi và ngỡ ngàng nhìn ánh kim quang đang leo dần lên.

Nó đang dần tiếp cận cái tên thứ tư!

Sự huyên náo bỗng chốc biến mất một cách quỷ dị, tất cả ánh mắt đều nhìn đạo kim quang đang ngày một gần cái tên thứ tư hơn, dường như tim muốn nhảy cả ra ngoài, đến thở cũng không dám thở mạnh.

- Vượt qua rồi!

Bỗng có người thét lên, trái tim của tất cả mọi người dường như đều thắt cả lại, bởi vì bọn họ cũng nhìn thấy ánh kim quang đó đã vượt qua và thay thế vị trí thứ tư!

- Vẫn chưa dừng lại… Nhưng sau đó tất cả sững sờ nhận ra rằng, ánh kim quang vẫn chưa dừng lại, một số người không kìm được mà rên lên.

Cảnh tượng sau đó cũng giống như ban nãy, kim quang không vượt lên nhanh chóng, mà nó có tốc độ chậm rãi nhưng chắc chắn, từng bước một tiến lên. Cuối cùng, trước biết bao vẻ mặt kinh hãi, nó vượt qua vị trí thứ ba, qua vị trí thứ hai… vượt qua vị trí thứ hai của Địa cấp!

Một làn gió nhẹ thổi qua, thần sắc của tất cả mọi người như đóng băng, nhìn cảnh đó với ánh mắt không thể tin nổi. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ một người lạ mặt mới xuất hiện lại có thể đạt được đến trình độ ấy!

Xếp ở bốn hạng đầu là các Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp, đều là nhân vật uy danh hiển hách ở thành Vạn Tượng. Nhưng giờ lại có một thanh niên không danh tiếng gì đã dễ dàng vượt qua!

Bọn họ có thể tưởng tượng ra được, khi chuyện này được lan truyền ra sẽ gây nên một sự xáo động lớn đến mức nào cho thành Vạn Tượng.

Tất cả đều trở nên thở gấp, ánh mắt bỗng chốc trở nên rực cháy… Bọn họ

nhìn chằm chằm vào ánh kim quang chói sáng kia… Chỉ cần tiến lên một nấc nữa là hắn sẽ đạt đỉnh phong của Địa cấp!

Điều đó sẽ khiến tất cả mọi người phát điên a!

Trước những tiếng thở gấp gáp xung quanh, Mộc Hàn Nguyệt tính cách lạnh lùng, Thường Lăng luôn bình tĩnh cũng phải khẽ nắm tay lại. Bọn họ biết nếu cảnh tượng đó mà xảy ra thì cả tòa thành sẽ bị chấn động đến mức nào.

Ánh kim quang lấp lánh trước bao ánh mắt chăm chú, nhưng không leo tiếp như mọi người nghĩ mà dừng lại một cách kỳ lạ, ánh sáng dần tối lại rồi biến thành hai chữ lớn: Lâm Động!

- Ài… Khi cái tên đó xuất hiện, xung quanh Niết Bàn Bi gần như đồng loạt vang lên những tiếng thở dài. Chắc có phần thất vọng vì không thấy cảnh tượng gây chấn động kia. Nhưng tiếng thở dài chỉ kéo dài trong chốc lát, rồi ngay lập tức là tiềng ồ sửng sốt… Tất cả cùng nhìn về Lâm Động muốn xem xem nhân vật thần bí vượt qua cả ba đại Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp rốt cuộc có ba đầu sáu tay như thế nào.

Tiểu điêu nhìn bóng lưng Lâm Động, khẽ nhíu mày. Hắn rất hiểu tiềm lực của Lâm Động, hắn biết tại khoảnh khắc cuối cùng chắc chắn Lâm Động đã kìm chế ánh kim quang, nếu không hắn hoàn toàn có khả năng vượt lên trên nữa.

- Sợ phải đứng mũi chịu sào hay sao?

Nhưng Tiểu điêu cũng rất giảo hoạt, vừa nghĩ là hiểu được sự lo lắng của Lâm Động. Tuy hiện giờ thực lực bọn họ cũng ngày một tăng, nhưng ở nơi này không cần thiết phải trở nên nổi bật làm gì cả.

Sắc mặt Ngân Sâm cứng ngắc nhìn hai chữ Lâm Động trên cao mà thở dốc một cách khó khăn. Nếu như Lâm Động chỉ đến vị trí thứ năm hay thứ sáu, thì dù có phải hơi dè chừng một chút nhưng hắn cũng không đến mức sợ hãi như bây giờ. Nhưng đáng tiếc thành tích cuối cùng của Lâm Động không phải thứ

năm hay thứ sáu mà là thứ hai!

Ngân Sâm không phải kẻ ngốc, hắn hiểu thứ tự này có nghĩa là gì. Hơn nữa hắn cũng biết, người thanh niên vượt qua ba đại Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp tuyệt đối không phải loại hổ giấy!

Mộc Hàn Nguyệt chăm chú nhìn thân ảnh đang đứng hiên ngang kia, cặp môi khẽ mím lại, ánh mắt hiện lên thần thái kỳ lạ. Không phải nàng ta bị thu hút, mà đó chỉ là biểu hiện thường có của nữ nhân khi nhìn thấy một nam nhân ưu tú mà thôi.

- Tiểu điêu, ngươi cũng thử đi!

Lâm Động quay lại, trên gương mặt là nụ cười thản nhiên, chẳng có khí thế của một người vừa vượt mặt ba đại Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp chút nào. Nhưng lúc này chẳng có bất cứ ai dám coi thường hắn nữa.

Tiểu điêu nhìn Lâm Động, cũng không có từ chối, bởi vì hắn hiểu ở thành Vạn Tượng, nơi ngọa hổ tàng long, cường giả nhiều như lá mùa thu này, muốn đứng vững không thể chỉ lặng lẽ âm thầm là được.

Tiểu điêu bước ra, chầm chầm đặt tay lên Niết Bàn Bi. Khi ánh mắt tất cả mọi người nhìn sang, ánh kim quang bùng phát rồi xẹt một tiếng, kim quang xông thẳng lên mười vị trí đầu tiên cuối cùng dừng lại ở ngay phía sau tên của Lâm Động, đẩy người vốn ở vị trí thứ ba xuống dưới. Ánh kim quang ngưng tụ lại thành hai chữ: Lâm Điêu!

Vị trí thứ ba Địa cấp!

Cả quá trình không mất quá năm giây. Khi mà cả quảng trường nhìn Tiểu điêu uể oải phủi tay quay về, thì ánh kim quang trên kia vẫn còn chưa kịp tắt hết, tất cả lập tức tĩnh lặng như tờ.

Tiểu điêu trở về, đến lượt Tiểu Viêm toét miệng cười, bước ra đặt tay lên.

Uỳnh!

Trước bao ánh mắt đờ đẫn của mọi người xung quanh, ánh kim quang lại xông lên mười vị trí đầu với thế như chẻ tre, cuối cùng dừng lại ở ngay phía sau tên của Tiểu điêu, ánh kim quang bắt đầu ngưng tụ lại: Lâm Viêm!

Vị trí thứ tư Địa cấp!

Vẻ mặt của tất cả mọi người lúc này đều cứng đờ lại, bọn họ nhìn những cái tên trên kia mà đầu óc muốn choáng váng cả lên. Chỉ chưa đến mười phút mà vị trí từ thứ hai đến thứ tư của Địa cấp trên Niết Bàn Bi cũng đều đã đổi chủ!

Lúc này Mộc Hàn Nguyệt cũng thở hắt ra một hơi, đôi mắt lay động nhìn ba thân ảnh đứng trước Niết Bàn Bi. Một lúc chiếm gọn ba trong bốn vị trí đầu của Địa cấp. Ngay cả Tứ đại Vương triều Siêu cấp cũng chưa từng làm được điều này, nhưng ba người lạ mặt này đã làm được!

- Rốt cuộc bọn chúng là thần thánh phương nào vậy?

Mộc Hàn Nguyệt mím môi. Nàng ta biết có lẽ thành Vạn Tượng vì sự xuất hiện của ba người này mà càng trở nên ác liệt hơn rất nhiều.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 563

Đấu Giá Hội Vạn Tượng.

Xung quanh Niết Bàn Bi im lặng như tờ, mọi ánh mắt đều đổ dồn về ba thân ảnh phía trước. Ai cũng hiểu, sau khi chuyện này lan truyền ra sẽ gây chấn động thế nào cho thành Vạn Tượng.

Bốn vị trí đầu cơ bản bị Chiến tướng của Tứ đại Vương triều Siêu cấp độc chiếm đã rất lâu rồi, nhưng hôm nay ba người bọn Lâm Động đã một lúc khiến ba vị trí đổi chủ!

Hơn nữa từ tên của ba người này có thể thấy mối liên hệ mật thiết, rất có khả năng đến từ cùng một Vương triều. Nếu thật vậy thì thực lực của Vương triều đó thực sự rất kinh người a!

Tô Khôi cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, không kìm được chẹp chẹp miệng. Hắn cũng đã cố gắng đánh giá cao Lâm Động nhưng vẫn không thể ngờ Lâm Động có thể đạt được vị trí thứ hai, mà Tiểu điêu và Tiểu Viêm chỉ đứng ngay sau hắn. Thực lực như vậy quả thực có phần đáng sợ!

- Không biết ba người này tu luyện kiểu gì? Rõ ràng chỉ là Vương triều Hạ cấp, nhưng thực lực lại có thể sánh ngang với Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp.

Tô Khôi thầm cười khổ, so sánh với ba người bọn Lâm Động hắn mới biết thế nào là khoảng cách.

Tô Nhu không nghĩ nhiều như Tô Khôi, thấy ba người Lâm Động có thành tích ưu tú như vậy, gương mặt tươi cười hớn hở, còn đắc ý liếc nhìn sang Ngân Sâm. Ban đầu hắn đạt vị trí thứ chín đã ngông nghênh như thế, hiện giờ đã bị

đẩy xuống vị trí thứ mười bốn rồi.

Lâm Động nhìn Tiểu điêu và Tiểu Viêm trở lại, khẽ gật đầu. Hắn biết bản lĩnh của Tiểu điêu chắc chắn không thể đứng ở vị trí thứ ba. Nếu hắn muốn thì có thể dễ dàng lên thẳng Thiên cấp và vượt hết tất cả, nhưng như thế thì quá gây chú ý rồi.

Lâm Động ngẩng lên nhìn Niết Bàn Bi, phía trên cùng của Địa cấp là ba cái tên cùng một họ Lâm vô cùng đáng chú ý. Nhưng hắn chỉ nhìn qua rồi dịch mắt lên trên, ở đó là một cái tên với cỡ chữ lớn hơn.

La Thông, đứng đầu Địa cấp, Vương triều Phong Vân.

- Người của Vương triều Phong Vân sao?

Lâm Động nhìn cái tên xếp thứ nhất mới hiện tên Vương triều, cặp mắt hơi nheo lại. Hắn quả thật không ngờ kẻ đứng đầu lại là người của Vương triều Phong Vân.

- Thực lực của tên La Thông này rất mạnh, nghe nói đang xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ tư. Nếu như hắn thành công thì Vương triều Phong Vân sẽ có thêm một cường giả cấp cao nữa.

Phía sau Lâm Động, Tô Khôi nhỏ giọng nói.

- Xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ tư sao?

Lâm Động cười cười, chẳng trách mà vượt qua được ba đại Chiến tướng kia, đúng là có chút bản lĩnh.

Vừa nói Lâm Động vừa nhìn tiếp lên trên, nhưng trên đó lại bị ánh kim quang bao phủ không thể nhìn rõ được gì.

- Khu vực Thiên cấp của Niết Bàn Bi chỉ có cường giả lên được đó mới nhìn thấy. Phần lớn bọn họ đều là Thủ lĩnh của các Vương triều Siêu cấp, thực lực cực

kỳ cường hãn.

Lâm Động khẽ gật đầu, nghe nói chỉ cần lên đến Thiên cấp là có tư cách xung kích Niết Bàn Kim Bảng.

Lâm Động nhìn một chút rồi quay người lại, nửa cười nửa không nhìn Ngân Sâm:

- Giờ bọn ta có tư cách đó chưa?

Nghe vậy sắc mặt Ngân Sâm tối sầm lại, những cường giả phía sau hắn lúc nãy còn bừng bừng khí thế, lúc này đã chẳng dám thể hiện chút địch ý nào nữa.

Nực cười, ba kẻ kia đều là nhân vật có thể sánh ngang với Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp, bọn chúng cộng cả Ngân Sâm chưa chắc đủ cho đối phương giẫm một cái nữa.

Sắc mặt Ngân Sâm trắng đen lẫn lộn, dù hắn ngông cuồng đến mức nào thì đến lúc này cũng không dám nói gì, cười khan một tiếng rồi ủ dột quay người rời đi.

Lâm Động thấy vậy cũng không có ý định gây hấn, hắn biết với tâm tính của mình, chắc Ngân Sâm biết kẻ nào có thể động vào, kẻ nào không thể.

- Ba vị bằng hữu, tại hạ Thường Lăng, nếu không chê có thể làm quen hay không?

Khi bọn Ngân Sâm bỏ đi, Thường Lăng ở bên cạnh cuối cùng tiến lại, ôm quyền cười với ba người.

Lâm Động nhìn nam tử vốn đứng thứ năm giờ bị ba người bọn hắn đẩy xuống thứ tám, nam tử đó không hề lộ vẻ bất mãn gì, ngược lại có ý chân thành muốn kết giao. Lâm Động cũng cười, cung tay nói:

- Tại hạ Lâm Động, đây là hai huynh đệ của ta, Lâm Điêu, Lâm Viêm!

- Một Vương triều chiếm lĩnh ba trong năm vị trí hàng đầu của Địa cấp, đây là lần đầu tiên thành Vạn Tượng có xảy ra chuyện này. Lâm Động huynh đệ thật có bản lĩnh, nhất định sẽ tỏa sáng trong Bách Triều Đại Chiến sắp tới.

Thường Lăng chân thành nói.

- May mắn thôi!

Lâm Động cười cười.

Thường Lăng lắc đầu, cười khổ. Trước sự kiểm tra của Niết Bàn Bi thì không có cái gọi là may mắn, nhưng Lâm Động đã không muốn nói nhiều hơn thì hắn cũng nhanh chóng chuyển chủ đề:

- Lâm Động huynh đệ đến thành Vạn Tượng chắc vì Đấu giá hội Vạn Tượng hai ngày tới đúng không?

- Đấu giá hội Vạn Tượng?

Lâm Động khựng người lại.

- Đấu giá hội Vạn Tượng là nơi hấp dẫn nhất trong thành Vạn Tượng, mỗi hai tháng sẽ có một lần. Đấu giá hội kiểu này cơ bản coi như có quy cách cao nhất trong cả Chiến trường Viễn Cổ, bởi vì qua khỏi thành Vạn Tượng là chính thức vào tham gia Bách Triều Đại Chiến. Vì thế rất nhiều người muốn có được từ đây một số bảo bối để tăng lực chiến đấu.

Tô Khôi ở bên cạnh nói nhỏ.

Lâm Động khẽ gật gù, thành Vạn Tượng là một trong những trọng thành siêu cấp, cường giả tập trung đông vô số kể, ai đó gặp được thứ kỳ bảo gì đó mang tới Đấu giá hội, nếu may mắn chưa biết chừng còn gặp được thứ gì đó đáng kinh ngạc.

- Đấu giá hội lần này nghe nói có cả Linh bảo Thiên cấp nữa. Nếu ba vị có

hứng thú thì đi xem sao?

Khi Lâm Động còn đang suy nghĩ thì một bỗng một tiếng cười trong veo, êm tai chợt vọng tới. Lâm Động ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Mộc Hàn Nguyệt không biết từ lúc nào đã đến trước mặt mình.

- Đa tạ Mộc cô nương đã cho biết!

Đối với vị mỹ nhân lạnh lùng đến từ Vương triều Siêu cấp này Lâm Động không dám chậm trễ, lập tức cung tay cười nói.

Hắn biết sở dĩ những người này bỗng trở nên nhiệt tình, thậm chí Mộc Hàn Nguyệt tính cách lạnh lùng cũng chủ động nói chuyện với hắn, chẳng qua là vì mấy người bọn hắn xếp thứ hạng cao trên Niết Bàn Bi.

Thứ hạng ấy ngay các Vương triều Siêu cấp cũng không thể tùy tiện coi thường. Dù sao nếu lôi kéo được thì sẽ tăng cường thực lực cho bọn họ rất nhiều. Thiết nghĩ chắc Mộc Hàn Nguyệt cũng nghĩ vậy, dù không lôi kéo được thì cũng tạo được mối quan hệ hữu hảo thì tốt nhất.

Mộc Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, lướt mắt nhìn Lâm Động một cái rồi thôi, cũng không thể hiện quá nhiệt tình, quay người đi luôn.

Lâm Động nhìn theo dáng vẻ đầy thu hút của Mộc Hàn Nguyệt bật cười. Nữ nhân này không chỉ đẹp mà còn rất thông minh nữa.

- Hà hà, Lâm Động huynh, Mộc Hàn Nguyệt là đại mỹ nhất nổi danh của thành Vạn Tượng, hơn nữa phía sau nàng ta chính là Vương triều Cổ Nguyệt, không ít người có ý đồ với nàng ta muốn một bước lên trời đâu.

Thường Lăng thấy Lâm Động nhìn Mộc Hàn Nguyệt, không kìm được cười, nói.

- Đúng là rất đẹp, chỉ là quá xa vời!

Lâm Động cười, mấy năm nay hắn cũng gặp không ít nữ tử, luận dung mạo vẫn chưa có ai hơn Lăng Thanh Trúc. Còn Mộc Hàn Nguyệt kia vẫn còn kém một bậc. Nói hắn không hiểu chuyện đời cũng được, ít ra thì hồi đó đến Lăng Thanh Trúc cũng không thể khiến hắn quỳ xuống thần phục chứ nói gì đến Mộc Hàn Nguyệt kia.

- Biểu hiện của ba người Lâm Động huynh quá xuất sắc, có lẽ sẽ gây chú ý cho một vài Vương triều Siêu cấp. Chưa biết chừng bọn họ sẽ có ý thu nạp nữa.

Thường Lăng làm như vô ý nói.

- Bọn ta tự do quen rồi, không có ý định gia nhập Vương triều Siêu cấp.

Lâm Động thản nhiên nói.

Thường Lăng cũng là kẻ thông minh, nghe vậy khẽ thở phào. Thực lực ba người bọn Lâm Động vô cùng mạnh, nếu còn được Vương triều Siêu cấp nào đó thu nạp thì đối với hắn chẳng phải tin gì tốt.

Hai người nói chuyện thêm một lát, Thường Lăng mới quay người rời đi. Bọn Lâm Động cũng không định ở lại, rời khỏi quảng trường trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người.

o0o - Tô Khôi huynh, có lẽ bọn chúng ta sẽ đến Đấu giá hội xem thế nào.

Rời khỏi quảng trường, Lâm Động cười cười, nói với Tô Khôi.

- Ừm, để ta sắp xếp!

Tô Khôi gật đầu. Hắn đã ở thành Vạn Tượng một thời gian, việc gì cũng rõ hơn bọn Lâm Động, những việc thế này để hắn làm là thích hợp nhất.

- Sao, ngươi cũng hứng thú với Đấu giá hội à?

Tiểu điêu uể oải nói.

- Linh bảo Thiên cấp, dù thế nào cũng phải đi xem một chút xem sao. Thứ đó uy lực quá mạnh, rơi vào tay kẻ khác sẽ là thứ vũ khí sát thương kinh người đấy.

Lâm Động gật đầu, khẽ nói.

Đến trong Viễn Cổ Bí Tàng cũng chưa được thấy Linh bảo Thiên cấp, không ngờ nó lại xuất hiện trong Đấu giá hội ở đây, không biết là từ đâu ra.

Bởi vì sự tồn tại của Linh bảo Thiên cấp, xem ra thành Vạn Tượng sẽ không tránh khỏi một trận tranh đoạt đẫm máu rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 564

La Thông.

Trời tối dần, bóng đêm bao phủ xuống thành Vạn Tượng rộng lớn, nhưng sự huyên náo và sôi sục trong thành vẫn không có dấu hiệu dịu đi mà ngược lại còn ngày một tăng lên.

Bọn Lâm Động tìm một nơi khá yên tĩnh để dừng chân. Thành Vạn Tượng rất rộng lớn, nên dù có vô số cường giả từ khắp các nơi đến những vẫn không khiến tòa thành trở nên chật chội.

Không ngoài dự đoán của cả bọn, sau cuộc kiểm tra ở Niết Bàn Bi, chủ đề nóng hổi của tòa thành đã tập trung vào ba người bọn Lâm Động. Vương triều các phương đều tìm hiểu thông tin về bọn họ. Rõ ràng là việc ba trong bốn vị trí đầu của Niết Bàn Bi đổi chủ đã gây nên chấn động không nhỏ.

Ba nhân vật sánh được với các Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp cũng đáng cho bất cứ Vương triều nào lôi kéo.

Tại nơi dừng chân, ba người Lâm Động ngồi yên lặng, mắt tùy ý quét vào màn đêm, dường như cảm nhận được có không ít ánh mắt đang lén nhìn mình trong bóng đêm.

- Những người này cũng thật phiền phức!

Lâm Động bất lực lắc đầu, nói.

- Việc mọi người đã làm quá chấn động, được quan tâm như vậy cũng là bình thường.

Tô Khôi cười nói. Sau khi biết thực lực của ba người Lâm Động, hiển nhiên hắn cũng yên tâm hơn. Hắn nghĩ, có lẽ Vương triều Phong Vân đúng là mạnh thật, nhưng ba người Lâm Động cũng đều không phải là loại tầm thường, được sự bảo vệ của bọn họ chắc Tô Nhu sẽ an toàn.

Có điều, sự bảo vệ này cũng khiến hắn có phần không được tự nhiên. Nói thật, hắn không phải có quan hệ thân thiết gì với bọn Lâm Động, nhưng bọn họ lại ra tay giúp đỡ, chấp nhận vì bọn hắn mà đắc tội Vương triều Phong Vân. Hành động này trong mắt Tô Khôi quả thực là hơi khó tin.

Lâm Động nhìn Tô Khôi bỗng không nói gì, thấy vẻ mặt hắn cũng không che giấu thần sắc, Lâm Động nhìn sang Tô Nhu, khẽ nói:

- Tô Khôi huynh, huynh không cần nghĩ quá nhiều, thế gian này đúng là không có sự bảo vệ nào vô cớ cả. Huynh có thể coi như bọn ta xem trọng tiềm lực của Tô Nhu nên ra tay tương trợ. Ta nghĩ chắc huynh cũng biết rõ, nếu như Tô Nhu có thể khống chế được sức mạnh thần bí kia thì cô ấy sẽ mạnh mẽ đến mức nào. Nói cách khác, chỉ cần các Tông phái siêu cấp phát hiện ra sức mạnh to lớn trong Tô Nhu thì cô ấy lập tức sẽ được nhận làm đồ đệ. Tiền đồ của cô ấy sẽ rất xán lạn. Hà hà, thế gian này là vậy, có những lúc một phần duyên phận lại quan trọng hơn chín phần nỗ lực.

Nói đến cuối cùng ngay Lâm Động cũng không khỏi khẽ thở dài. Nghĩ đến Chiến trường Viễn Cổ này có vô số thiên tài để được lọt vào mắt Tông phái siêu cấp đã phải nỗ lực biết bao nhiêu, nhưng cuối cùng bị sự cạnh tranh tàn khốc hạ gục. Nhưng Tô Nhu lại có cơ duyên từ trên trời rơi xuống mà có được khả năng được Tông phái siêu cấp để mắt tới. Chuyện này đúng là dễ khiến người ta phát điên.

Tô Khôi hơi khựng lại nhìn Lâm Động, cười khổ rồi gật đầu.

- Nhưng ngươi cũng đừng quá coi thường. Nhiều phúc duyên đúng là khiến mình rút ngắn được con đường phải đi, nhưng có lúc đó cũng không phải chuyện

tốt đâu. Những cường giả đỉnh cao trên thế gian này không phải chỉ dựa vào phúc duyên đâu… Tiểu điêu ở bên cạnh bỗng lên tiếng.

Lâm Động cười cười, cũng không nói gì thêm, nhìn Tô Nhu nói:

- Ngươi có cách giúp Tô Nhu khống chế sức mạnh bên trong cơ thể nàng ta không?

Nghe thế Tô Khôi và Tô Nhu lập tức nhìn Tiểu điêu đầy hy vọng, đặc biệt là Tô Nhu, sức mạnh trong cơ thể đã khiến nàng ta vô cùng khổ não.

Tiểu điêu lộ vẻ trầm ngâm, một lúc sau mới nói:

- Thời gian gần đây ta cũng đã thăm dò qua, tinh thần lạc ấn còn lại trong sức mạnh ấy vì thời gian trôi qua mà trở nên khá mỏng manh. Đó cũng là tin tốt, nhưng muốn khống chế vẫn hơi khó.

Nghe vậy Tô Nhu lộ vẻ thất vọng.

- Khó? Nhưng cũng có cách phải không?

Lâm Động rất hiểu Tiểu điêu, chỉ cần Tiểu điêu không hoàn toàn phủ nhận thì chắc hẳn sẽ có cách.

- Có!

Tiểu điêu gật đầu, nói:

- Nhưng cần phải có các loại nguyên liệu khá đặc biệt, bọn chúng ta không có. Vừa hay hai hôm nữa có Đấu giá hội, nếu lấy được nguyên liệu đó thì ta có thể giúp cô ấy khống chế một chút sức mạnh. Tuy không phải tất cả, nhưng nếu kiểm soát được một chút cũng có được lực chiến đấu rất lớn.

- Thật sao?

Tô Khôi mừng rỡ.

- Lâm Điêu đại ca thật giỏi!

Tô Nhu bỗng chốc vui mừng, nhìn dáng vẻ, nếu không phải vì còn hình tượng thiếu nữ thì sợ là cô đã chạy lại mà ôm lấy Tiểu điêu rồi.

- Đừng mừng sớm quá! Sức mạnh đó dù sao cũng không phải của ngươi, dù có khống chế được nó thì vẫn có hạn chế rất lớn.

Tiểu điêu uể oải nói.

- Hơn nữa tính cách của ngươi cũng phải sửa đi. Nếu muốn theo bọn ta tham gia Bách Triều Đại Chiến thì tay sẽ khó tránh khỏi dính máu tanh. Chưa biết chừng còn phải lấy mạng của kẻ khác nữa. Nếu cứ sợ sệt này nọ thì có khi sẽ liên lụy đến bọn ta đó.

Tiểu điêu bình thản nói nhưng khiến sự mừng rỡ trên gương mặt Tô Nhu thu lại khá nhiều.

Tô Khôi cười khổ, nhìn Tô Nhu đang nắm chặt tay. Hắn cũng biết muội muội hắn tính cách quá yếu đuối, trong nơi đầy hiểm ác này, cô giống như chú cừu non đứng giữa bầy sói vậy.

Lâm Động mím môi, nhìn Tô Nhu cắn môi, trong lòng có chút cảm giác không nỡ. Với độ tuổi của nàng, đến tham gia trận chiến tàn khốc này thật sự không dễ dàng gì.

- Lâm Điêu đại ca yên tâm, đến lúc đó ta sẽ không gây ảnh hưởng gì đến mọi người đâu.

Cô nàng thiếu nữ khẽ nắm chặt tay, một lúc sau ngẩng lên, trên gương mặt ánh lên sự quật cường.

Tiểu điêu xoa mũi, thấy ánh mắt kỳ lạ của bọn Lâm Động, chép miệng nói:

- Hừ, lúc nào cũng khiến ta phải làm người xấu!

Tiểu điêu vừa dứt lời, bỗng nhíu mày lại. Đồng thời lúc đó Lâm Động cũng chầm chầm ngẩng đầu lên.

Nhìn bầu trời đen kịt, Lâm Động nói:

- Đã đến rồi thì xuất hiện đi. Trốn trốn núp núp như vậy là hành vi của kẻ tiểu nhân!

Tiểu Viêm đang nhắm mắt tu luyện bên cạnh cũng mở mắt, tay nắm lại, cây thiết côn lập tức xuất hiện.

- Hà hà, không hổ là nhân vật đứng thứ hai trong Địa cấp!

Một tiếng cười vang lên trong không khí, bóng đêm chuyển động, một thân ảnh màu xám xuất hiện trên không trung ở ngoài sân.

Lâm Động nhìn nam tử áo xám vừa hiện thân. Dung mạo hắn bình thường, không có gì đặc biệt, chỉ là hai tay hở ra dưới ống tay áo có phần nhợt nhạt, mơ hồ trên đầu ngón tay còn có hàn quang.

Một nam tử bình thường như vậy nhưng khiến Lâm Động phải nheo mắt lại. Hắn cảm nhận được một sự nguy hiểm như ẩn như hiện từ trên người nam tử kia.

- La Thông?

Tô Khôi ở bên cạnh, khi nhìn thấy thân ảnh kia, sắc mặt lập tức thay đổi, kêu lên thất thanh.

- La Thông, kẻ đứng đầu Địa cấp sao?

Lâm Động cười, chẳng trách mà hắn có khí thế như vậy.

- Bọn ta bị không ít Vương triều chú ý đến, nhưng ngươi xuất hiện đầu tiên

thì thật là đáng ngạc nhiên đấy… Lâm Động khẽ nói.

- Các ngươi gây chấn động lớn như vậy, muốn không gây chú ý cũng khó.

La Thông bình thản nói, rồi chầm chậm đáp xuống phía trên bức tường.

- Nói đi, ngươi đến có việc gì?

- Các ngươi đã giết bọn Nghiêm Mạch phải không?

Lâm Động nhìn chăm chăm Lâm Động, khẽ nói.

- Ừm!

Bất ngờ, Lâm Động đã gật đầu trả lời vô cùng thẳng thắn. Nếu hắn đã mang theo Tô Khôi, Tô Nhu đến thành Vạn Tượng thì chắc chắn biết sẽ bị Vương triều Phong Vân nhắm tới.

- Bọn chúng là người của Vương triều Phong Vân chúng ta, các ngươi không nên động thủ!

La Thông chậm rãi nói, ngữ khí rất bình tĩnh nhưng rất cương quyết.

- Không có ai là bọn ta không thể động thủ cả!

Tiểu điêu nói.

Ánh mắt La Thông lạnh tanh, trên bàn tay nhợt nhạt hàn quang chuyển động. Đôi mắt sắc như đao nhìn ba người Lâm Động, nói:

- Các ngươi nên biết, cô nương kia là người mà Vương triều Phong Vân bọn chúng ta cần.

- Ta nghĩ, bọn ta cùng bọn họ xuất hiện ở thành Vạn Tượng đã nói rõ điều gì rồi phải không?

Lâm Động hơi nhíu mày.

- Nếu ngươi đến chỉ để nói những lời này thì mời đi cho!

- Ta thay mặt Vương triều Phong Vân chuyển tới các ngươi câu này. Ba ngươi bản lĩnh không tệ, nếu gia nhập Vương triều Phong Vân, bọn ta đảm bảo các ngươi sẽ gia nhập Tông phái siêu cấp một cách thuận lợi. Có điều trước đó bắt buộc phải giao cô nương kia cho bọn ta.

La Thông nheo mắt, ngón tay bỗng quét qua không khí, bỗng chốc một cành cây phía trên đầu Lâm Động rời thân.

- Ta cũng không nói nhiều những lời uy hiếp làm gì. Hy vọng ba vị hiểu được, nếu không có lẽ sẽ không thể ra khỏi tòa thành này. Vì một người không quen biết mà hỏng chuyện thì thật không hay!

Ngón tay Lâm Động khẽ gõ lên tựa ghế, bình thản nhìn cành cây rơi xuống, nơi bị cắt phẳng lỳ như gương.

- Ta đã chuyển lời rồi, còn lựa chọn thế nào tùy thuộc ba vị. Hy vọng ngày mai ta sẽ biết đáp án!

La Thông nhìn ba người Lâm Động rồi quay người định đi.

- Không cần đến ngày mai!

Lâm Động khẽ nói. La Thông khựng người lại, hơi nghiêng đầu nhìn Lâm Động.

- Ngay bây giờ… ta sẽ cho ngươi đáp án!

Lâm Động ngẩng lên, trên gương mặt dần hiện lên nụ cười sáng chói nhưng đầy hàn ý.

Nhìn nụ cười đó, ánh mắt La Thông tối sầm lại, hàn ý dâng tràn. Hắn trừng

trừng nhìn Lâm Động, nói gằn từng chữ:

- Đúng là tiểu tử không biết trời cao đất dày!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 565

Mạnh Mẽ Đối Kháng.

Màn đêm lan tỏa, không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, dường như có những dòng khí lưu lạnh thấu xương đang chuyển động.

Lâm Động ngẩng lên nhìn La Thông toàn thân bao bọc bởi khí tức sắc lạnh, tựa như biến thành thanh gươm đã tuốt khỏi vỏ, khí tức khiến người ta lạnh run người.

- Nói thật, có lúc ta cũng thấy mình có chút không biết trời cao đất dày. Nhưng từ khi vào Không gian Viễn Cổ này, ta đã không biết trời cao đất dày mà đi được đến tận đây.

Lâm Động cười nói.

- Vậy có lẽ đây sẽ là điểm cuối cùng của ngươi!

La Thông nói, vừa dứt lời, khí tức quanh người hắn mạnh mẽ hơn, trên đầu ngón tay hắn thậm chí còn có ánh sáng lạnh lẽo.

- Chắc đêm nay phần lớn mọi người sẽ chú ý đến chỗ này, nhưng nếu ngươi đã làm tiên phong vậy ta sẽ truyền đạt tới ngươi suy nghĩ của bọn ta.

Lâm Động quét mắt vào màn đêm, hắn có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đang từ khắp nơi tập trung về đây. Trong đó chắc chắn có không ít người có ý đồ lôi kéo ba người bọn họ. Và lúc này Lâm Động cũng muốn cho bọn họ câu trả lời rõ ràng.

Tiểu Viêm đứng dậy, thân hình to lớn đồ sộ tạo nên một áp lực rất lớn, khí

hung sát tỏa ra từ trong cơ thể khiến ngay cả La Thông cũng phải nheo mắt lại.

- Để Lâm Động động thủ đi!

Tiểu điêu phẩy phẩy tay, không hề có ý động đậy thân người. Sau khi lướt mắt qua La Thông là hắn thu ngay ánh mắt lại.

Tô Khôi nhìn Tiểu điêu, hiện giờ hắn cũng khá hiểu về ba người Lâm Động. Trong ba người này, dường như Lâm Động là người không bao giờ hết tuyệt chiêu. Tiểu Viêm thì hung hăng nhất, một khi đã động thủ thì sát khí khiến kẻ khác hồn bay phách lạc. Còn Tiểu điêu lại là kẻ thần bí hơn cả. Lúc nào cũng vẻ bất cần đời, thậm chí chẳng hề sợ hãi trước Vương triều Siêu cấp.

Ba người này khiến Tô Khôi phải than thầm, có lẽ trong Bách Triều Đại Chiến bọn họ sẽ trở thành những nhân vật nổi trội nhất!

Nghe vậy Tiểu Viêm khựng lại, sau khi thấy Lâm Động khẽ gật đầu hắn mới ngồi xuống, nhưng thân thể vẫn hơi ngả về trước như ác hổ rình mồi, luôn sẵn sàng bộc phát lực sát thương kinh người.

- Chỉ một mình ngươi?

La Thông nhẹ lướt ngón tay phía trước mặt, không khí lập tức rách một mảng. Hắn nhìn Lâm Động bình thản nói:

- Vị trí thứ hai và thứ nhất tuy chỉ cách nhau một bậc, nhưng ta nghĩ có lẽ ngươi không hiểu rõ khoảng cách trong đó.

- Đối phó với ngươi một mình ta là đủ!

Lâm Động cười, ngay sau đó, ánh mắt hắn lạnh băng, thân thể khẽ rung, kim quang lập tức tràn ra hóa thành Kim Thân Tráo chói lòa.

Keng keng!

Kim thân xuất hiện, lập tức xung quanh phát ra những tiếng kim loại va chạm. Ánh lửa bao quanh quầng sáng mơ hồ dường như có đòn công kích âm thầm xâm thực Lâm Động.

Khóe miệng Lâm Động khẽ nhếch lên, chân bước ra, soạt một tiếng biến thành hắc ảnh bay tới như chớp.

Nháy mắt Lâm Động đã xuất hiện ở phía trước La Thông, bước chân ra, nguyên lực cuồng bạo cuộn trào hình thành nên một con Cự Tượng khổng lồ bao quanh người.

- Thánh Tượng Băng Thiên Chàng!

Con Cự Tượng kim sắc bao bọc quanh thân Lâm Động, với một khí thế rung chuyển trời đất hung hăng lao về phía La Thông.

Thấy vừa tay là Lâm Động đã dùng ra công kích mạnh mẽ như vậy, La Thông thoáng nheo mắt lại, hơi lui sau một chút, hai ngón tay chụm lại, khí thế mạnh mẽ cũng bộc phát triệt để.

- Linh Kiếm Chỉ!

Xoẹt!

Từ đầu ngón tay La Thông bắn ra một luồng khí sắc bén, hình thành nên một cây cự kiếm xanh thẫm dài đến mười mấy trượng. Hàn quang bao phủ lưỡi kiếm, trước vô số ánh mắt chăm chú hung hăng bổ xuống con Cự Tượng đang lao tới.

Keng!

Hai bên lao vào nhau, âm thanh giòn tan biến thành những làn sóng âm thanh chói tai ra lỏa ra khắp nơi.

- Giờ ta sẽ cho ngươi thấy khoảng cách giữa vị trí thứ hai và thứ nhất!

Hàn quang trong mắt La Thông ngưng tụ lại, bỗng hắn quát lên, một luồng nguyên lực hùng hồn bùng phát từ cơ thể hắn.

Luồng sức mạnh đó đã vượt qua thực lực của Tam Nguyên Niết Bàn, La Thông đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ tư!

Trong bóng đêm, không ít ánh mắt đều bị chấn động, hiển nhiên lúc này bọn họ cũng mới biết La Thông đã thuận lợi vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ tư, như vậy thực lực của Vương triều Phong Vân đã tăng cao rất nhiều!

Rắc!

Nguyên lực của La Thông bùng nổ, lưỡi kiếm ánh sáng cũng ngày một mạnh mẽ, trên con Cự Tượng kim sắc xuất hiện vô số những đường rạn nứt, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Kim quang phát nổ, một đạo thân ảnh cũng như ẩn như hiện bên trong đó.

- Kim Tôn Chỉ, Trảm Sơn Nhạc!

La Thông một chiêu phá vỡ công kích của Lâm Động, không những không có dấu hiệu dừng lại mà ngược lại hàn quang càng lạnh lẽo hơn, chỉ ấn biến hóa, từ xa chỉ về phía Lâm Động rồi vung xuống.

Uỳnh!

Luồng hàn khí vô hình ngưng tụ lại nơi đầu ngón tay La Thông, khí thế đó khiến không ít người phải rùng mình.

Chỉ chớp mắt, hàn khí tụ lại thành một cây kiếm kim sắc khổng lồ. Ẩn hiện trên cây kiếm còn có một đạo hư ảnh, tựa như tôn giả của kiếm vậy!

Hư ảnh xuất hiện, khí thế của cự kiếm tăng cao, khí thế ấy cũng khiến không ít cường giả Tam Nguyên Niết Bàn cũng phải thấy lạnh người. Bọn họ biết mình không thể chống đỡ được sát chiêu này của La Thông. Đệ nhất Địa cấp, đúng là

danh bất hư truyền!

- Lâm Động, chết dưới Linh Vũ kỹ của ta ngươi cũng không oan đâu! Con đường trong Chiến trường Viễn Cổ của ngươi đến đây là kết thúc!

Ánh mắt La Thông sắc lạnh như đao, giọng nói lạnh băng vang lên. Rồi hắn không cho Lâm Động bất cứ cơ hội nói nào, từ xa ngón tay cung xuống, cự kiếm cùng khí thế đáng sợ chém xuống Lâm Động cách đó không xa.

Ầm!

Cự kiếm chém xuống, một vài tòa nhà lập tức nổ tung thành từng viên đá vụn.

Tốc độ của cự kiếm cực nhanh, trước vô số ánh nhìn chăm chú, dường như chỉ chớp mắt đã chuẩn xác chém xuống đạo thân ảnh kia.

- Kết thúc rồi!

Khi cự kiếm chém xuống, tất cả mọi người đều có ý nghĩ như thế. Chiêu này của La Thông có lẽ đủ để chém chết một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn bình thường. Niết Bàn Kim Thân ở tầng thứ kia căn bản không thể chống lại được mức sát thương này!

Keng!

Bị cự kiếm chém trúng, nhưng khi tất cả đều tưởng thân ảnh đó sẽ trọng thương thì nơi có ánh kim quang bỗng vang lên âm thanh giòn tan, rồi ngay sau đó là một luồng sức mạnh kinh người bùng phát!

Ánh sáng chói lóa một lần nữa bùng phát từ thân ảnh đó, chỉ có điều lần này không phải kim quang mà là một màu xanh kỳ dị!

Thanh quang bùng phát trong đêm vô cùng gây chú ý. Mọi ánh nhìn, bao gồm cả của La Thông đều bắn ra rồi đột ngột thu lại!

Thanh quang thu về, một vầng thanh quang xuất hiện trước bao ánh mắt chăm chú. Trên đó là một đạo long ảnh khổng lồ đang chuyển động. Áp lực đáng sợ lan tỏa từ không trung khiến ai nấy cũng phải run rẩy.

Cự kiếm kim sắc vừa hay bị long ảnh khổng lồ ngậm chặt khiến nó không thể động đậy được, hơn nữa hàn khí trên kiếm cũng bị chế ngự hoàn toàn.

Sát chiêu của La Thông đã bị Lâm Động chặn đứng!

Trong màn đêm thầm vang lên vô số tiếng thở gấp gáp cho thấy sự chấn động trong lòng bọn họ.

Trên ánh thanh quang, thân ảnh đó dần ngẩng lên, nhấc bàn tay phủ đầy vảy xanh óng ánh, một đạo khí tức mạnh mẽ mà quỷ dị tỏa ra.

- Thanh Long Thủ!

Bàn tay bỗng nắm lại, long ảnh trên quầng sáng màu xanh lập tức ngoạm một miếng.

Bùm!

Một âm thanh chói tai vang lên, trước vô số ánh mắt kinh hoàng, cây cự kiếm nổ tung!

- Muốn giải quyết ta? Ít nhất thì ngươi không đủ tư cách!

Cự kiếm nổ tung, một giọng nói lạnh lẽo tràn đầy hàn ý vang lên trong đêm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 566

Thanh Long Chỉ.

Bùm!

Thanh cự kiếm nổ tung, những nơi bị mảnh vỡ bắn tới, không khí tựa hồ cũng như rách toạc, những tòa nhà phía bên dưới đều bị xuyên thủng thành những cái lỗ tối đen ngòm.

Trong bóng tối, ánh mắt không ít kẻ đều tràn đầy vẻ kinh ngạc, hiển nhiên chẳng ai ngờ Lâm Động với thực lực Tam Nguyên Niết Bàn lại có thể đánh bại được công kích của La Thông.

Hai bên giao đấu gần như không có màn khởi động, vừa ra tay đã dùng những công kích kinh người. Cả hai đều biết đối phương không phải loại tầm thường, nên ra tay không hề có ý nương tình. Chỉ một khoảng thời gian ngắn mà cuộc chiến đã trong tình huống vô cùng nguy hiểm.

Tô Khôi không kìm được nuốt nước bọt một cái, ánh mắt nhìn về hướng thân ảnh đứng sừng sững trong ánh thanh quang kia. Con người này luôn có những tuyệt chiêu khiến người ta phải kinh ngạc!

Tiểu điêu thì vẫn bộ dạng uể oải ban nãy, dường như chẳng có gì bất ngờ với hắn cả. Tuy La Thông đã bước vào Tứ Nguyên Niết Bàn, nhưng rõ ràng là chưa được bao lâu. Chỉ có vậy mà muốn áo đảo Lâm Động thì đúng là mơ giữa ban ngày. Huống hồ Lâm Động đã có Thanh Long Thủ, vũ kỹ thần bí ngay cả Tiểu điêu cũng không dám chính diện đối kháng.

La Thông nhìn chằm chằm thân ảnh trong ánh thanh quang, sự ngạc nhiên mất dần và thay vào đó là sự trầm trọng. Hiện giờ hắn đã biết là không thể xem

kẻ trước mặt kia là kẻ tầm thường được nữa.

- Xem ra ta đã coi thường ngươi rồi!

Giọng La Thông trở nên trầm đục, hắn vươn ra hai ngón tay trắng bệch cặp lấy một mảnh vụn của cự kiếm, ánh mắt sắc lạnh như đao.

- Nhưng mặc dù như vậy, ta vẫn phải cho ngươi biết rằng, đối địch với Vương triều Phong Vân ta không phải là lựa chọn sáng suốt đâu.

Long ảnh trườn dài trên vầng thanh quang, cuối cùng dần tiêu biến đi, thân ảnh Lâm Động một lần nữa xuất hiện.

Thanh quang thu lại, hàn quang trên lớp vảy xanh trên cánh tay Lâm Động lại càng đậm đặc, hắn ngẩng lên, đôi mắt có vài phần thanh sắc cũng ánh lên hàn quang:

- Ta cũng phải cho ngươi biết rằng, ngươi đã đánh giá cao mình quá rồi!

Xoẹt!

Vừa dứt lời, ánh mắt Lâm Động lạnh băng, thân hình lao vút ra, để lại những đạo tàn ảnh thanh quang, xé tan không khí xuất hiện phía trước La Thông với tốc độ kinh người.

Tốc độ của Lâm Động khiến La Thông giật mình, nhưng rồi nguyên lực trào dâng từ trong người hắn. Hắn biết ở đây có vô số kẻ đang quan sát, đêm nay dù chỉ vì thể diện của Vương triều Phong Vân hắn cũng nhất định phải hạ gục Lâm Động!

- Thanh Long Chỉ!

Ánh thanh quang chói mắt bùng phát từ trong cơ thể Lâm Động, cuối cùng nhanh chóng tụ lại trên ngón tay phải của hắn.

Một ngón tay của Lâm Động bỗng phình to một cách quỷ dị, vảy xanh mọc ra từng tầng, chỉ nháy mắt ngón tay hắn đã biến thành một chiếc long chỉ dài đến một thước.

Trên long chỉ mọc đầy vảy xanh, một luồng sức mạnh đáng sợ lan tỏa, trên đầu ngón tay lấp lánh ánh hàn quang đủ để xuyên thủng không gian.

Đây là long chỉ thật sự chứ không phải do nguyên lực biến thành!

Hóa Long Quyết mà Thanh Trĩ cho Lâm Động vốn có lực tạo hóa nghịch thiên. Khi tu luyện đến đại thành, nhục thể gần như có thể sánh ngang với Long Tộc. Đương nhiên với thực lực hiện tại của Lâm Động không thể đạt đến mức đó, nhưng cũng miễn cưỡng cũng long hóa được một ngón tay.

Chiếc long chỉ cỡ lớn xuất hiện trên bàn tay Lâm Động hiển nhiên nhìn rất quái dị, nhưng sức mạnh lan tỏa ra từ nó khiến sắc mặt La Thông trở nên vô cùng nặng nề.

Xoẹt!

Long chỉ xuất hiện, Lâm Động không chút chậm trễ, quét nhanh ngón tay long chỉ, không khí như tách ra làm đôi, thanh quang bắn về phía La Thông với tốc độ của sấm sét.

Rẹt rẹt!

Nhìn thấy một màn như vậy, ngay lập tức La Thông vận khởi nguyên lực, ấn pháp biến hóa, hét lên:

- Kiếm Thuẫn Chỉ!

Nguyên lực điên cuồng ngưng tụ lại phía trước La Thông, nháy mắt biến thành một cây cự kiếm nhìn tự như tấm lá chắn phòng ngự kiên cố.

Keng!

Kiếm thuẫn vừa hình thành thì thanh quang đã đến, trước vô số ánh mắt đang chăm chú quan sát, thanh quang giáng xuống kiếm thuẫn gây nên âm thanh chói tai.

Binh!

Năng lượng đáng sợ bùng phát từ nơi tiếp xúc, dưới tác động của sức mạnh ấy, La Thông bị đánh bay ra sau hàng trăm mét.

Trên kiếm thuẫn tóe ra vô vàn những tia lửa, Lâm Động tiến về trước, La Thông thì bị năng lượng đẩy bay ra sau. Ai cũng có thể thấy lần giao đấu trực diện này Lâm Động đã hoàn toàn chiếm ưu thế.

Sắc mặt La Thông tối sầm lại. Hắn cũng cảm nhận được sự đáng sợ trong công kích của Lâm Động, không ngờ sau khi hắn đã dùng hết sức phòng ngự mà vẫn bị đẩy về sau như thế này. Nhưng công kích như vậy chắc Lâm Động cũng không thể duy trì được lâu, chỉ cần kiên trì là hiệp sau nhất định La Thông hắn có cơ hội lật ngược ván cờ!

Nghĩ vậy, hai mắt La Thông ánh lên hàn quang sắc lạnh, nhưng cũng đúng lúc ấy hắn nhìn thấy Lâm Động nhếch mép như cười chế giễu.

- Phá!

Khóe miệng nhếch lên, Lâm Động bỗng thu cánh tay lại, long chỉ bỗng rung lên với tốc độ đáng sợ, một vòng sóng âm thanh chói tai lan tỏa.

Nhìn cảnh tượng đó, đồng tử La Thông lập tức co rút lại, dùng sức chấn động tăng sức phá hoại sao? Nhục thế của hắn lại mạnh đến mức độ đó?

- Thanh Long Chỉ, Chấn Sát!

Thanh Long Chỉ rung lên với tốc độ cao, tạo ra vô số những đạo tàn ảnh nhanh như chớp bắn về phía kim thuẫn.

Rắc rắc!

Sóng âm thanh chói tai phát ra từ kiếm thuẫn, đồng tử La Thông co rút lại như đầu kim, bởi vì hắn nhìn thấy trên kiếm thuẫn nguyên lực bao quanh người hắn đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

- Phá!

Ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, hét lên một tiếng, đầu ngón tay rung động càng mãnh liệt hơn.

Rắc rắc!

Vết nứt ngày một dày đặc, chốc lát sau, trước ánh mắt kinh hãi của La Thông, cả tấm lá chắn bùm một tiếng nổ tung.

Mảnh vỡ bay ra khắp trời, Lâm Động vẫn nhìn thẳng về trước, cánh tay rung lên, thanh quang xuyên qua vô số mảnh vỡ nhanh như chớp bắn thẳng lên ngực La Thông.

Keng!

Nhưng thân thể La Thông không hề bị xuyên thủng! Một âm thanh giòn tan vang lên, kình lực lan tỏa, y phục của La Thông rách tan, để lộ ra một tấm nội giáp màu đen, trên đó lấp lánh ánh dị quang. Hiển nhiên đây là một kiện Linh bảo không tầm thường. Có điều ánh sáng của nó có phần tối lại, rõ ràng là sau khi đỡ một chiêu của Lâm Động nó đã bị tổn thương rất lớn.

- Phụt!

Nhưng mà mặc dù có Linh bảo hộ thế, thoát khỏi công kích chí mạng, nhưng sức mạnh còn dư lại vẫn đủ để khiến La Thông hộc máu. Hắn bay ngược ra sau, rồi hắn tranh thủ lực đẩy xoay người chạy chốn.

- Lâm Động, ngươi sẽ phải hối hận!

La Thông đã chạy ra xa, phẫn hận gầm lên.

Trong bóng tối, cả tòa thành lúc này như trở nên tĩnh lặng, vô số ánh mắt đều hiện lên vẻ kinh hoàng. Đệ nhất Địa cấp, đã là Tứ Nguyên Niết Bàn, vậy mà La Thông lại bị Lâm Động đả thương phải bỏ chạy?

- Hắn… thật quá cường hãn!

Mọi ánh mắt không kìm được đổ dồn về nam tử đang đứng trên không. Bọn họ thật sự không hể tin nổi La Thông lại thua trong tay hắn. Mà gan hắn cũng lớn thật, đả thương La Thông căn bản là khiêu chiến với Vương triều Phong Vân!

- Hai vị Thủ lĩnh của Vương triều Phong Vân chắc chắn không để yên đâu!

Một vài người lẩm bẩm một mình, bọn họ có thể tưởng tượng được Vương triều Phong Vân sẽ phẫn nộ thế nào trước sự khiêu khích của Lâm Động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 567

Sóng Gió Sắp Tới.

Đêm dần về khuya, trong không gian vẫn còn đọng lại dư âm của luồng năng lượng cuồng bạo khiến những kẻ quan sát nơi đây trong bóng tối phải thầm kinh hãi.

Phía Bắc tòa thành, trên một ngọn tháp cao, một vài thân ảnh đang đứng đó nhìn về hướng vừa nổ ra trận đại chiến, trong mắt là thần thái không thể nói rõ.

- Thật thú vị, thực lực của hắn cũng không tệ!

Đứng đầu những người đó là một nam tử vẻ mặt tuấn dật, y phục trắng tựa ánh trăng, hắn thu ánh mắt lại, khóe miệng vẽ lên nụ cười thích thú.

- Tuy ta tiếp xúc với hắn không nhiều, nhưng ta biết hắn không phải loại người chịu đứng dưới kẻ khác. Vương triều Phong Vân muốn thu nạp hắn, kết cục như vậy là khó tránh!

Phía sau nam tử bạch y là một dáng người yểu điệu với y phục trắng như tuyết, chính là Mộc Hàn Nguyệt mà Lâm Động đã từng gặp.

Lúc này nàng ta cũng thu ánh mắt về, trong mắt vẫn đọng lại chút chấn động chưa dứt. Rõ ràng trận đại chiến vừa rồi đã vượt quá dự liệu của nàng ta.

- Không dễ lôi kéo sao? Ba người bọn Lâm Động ta thấy đều không phải loại đơn giản. Nếu lôi kéo được thì sẽ là trợ lực không nhỏ cho bọn chúng ta.

Nam tử kia nói.

- Khó lắm!

Mộc Hàn Nguyệt lắc đầu, nhìn về hướng La Thông chạy trốn, nàng ta khẽ nói:

- Hành động của La Thông chính là vết xe đổ. Sở dĩ Lâm Động ra tay động thủ thật ra cũng là muốn thể hiện cho bọn chúng ta thấy suy nghĩ của hắn. Hắn không có ý định đi theo bất cứ Vương triều nào, hoặc có thể nói là, không có bất cứ Vương triều nào có tư cách thu nạp hắn, dù là những Vương triều Siêu cấp như bọn chúng ta.

- Hà hà, quả nhiên là một kẻ kiêu ngạo!

Nam tử kia cười nói.

- Loại người này nếu không thu nạp được thành thủ hạ thì có thể dùng cách khác để tạo mối quan hệ. Hiện giờ bọn chúng đã đắc tội với Vương triều Phong Vân, đó cũng là tin tốt với Vương triều Cổ Nguyệt bọn chúng ta.

Mộc Hàn Nguyệt nói.

Nam tử kia gật đầu, trầm ngâm nói:

- Hiện giờ chắc chắn Vương triều Phong Vân sẽ tập trung chú ý vào Đấu giá hội. Bọn chúng nhất định muốn có được thứ Linh bảo Thiên cấp đó, nếu bọn chúng lấy được thì ở thành Vạn Tượng e là không ai có thể chống lại nổi bọn họ.

- Ngoài Vương triều Cổ Nguyệt chúng ta còn có hai Vương triều Siêu cấp khác cũng muốn có thứ Linh bảo Thiên cấp đó. Bọn họ cũng sẽ không để Vương triều Phong Vân dễ dàng có được đâu… Mộc Hàn Nguyệt nói.

- Cái này còn phải tranh đấu một phen, ai có được Linh bảo Thiên cấp là sẽ có ưu thế không nhỏ trong Bách Triều Đại Chiến. Vì thế chẳng ai dễ dàng từ bỏ cả… o0o Phía Nam tòa thành, trên một đài cao, hai thân ảnh đang ngồi quanh một bàn cờ.

Vút!

Lúc ấy một âm thanh xé gió từ xa truyền tới, một đạo thân ảnh máu me khắp người đáp xuống, đứng sau hai thân ảnh đang ngồi, vẻ mặt khổ sở, chính là La Thông vừa bại trong tay Lâm Động.

- Nghe nói Lâm Động hắn có được truyền thừa của một trong Tứ Đại Huyền Tông. Không ngờ một kẻ đến từ Vương triều Hạ cấp lại có thể đi xa đến vậy, thật không dễ dàng gì.

Một người đang ngồi ngẩng lên nhìn La Thông, cười nhạt nói.

- Thực lực của hắn đúng là không tệ, hơn nữa vũ kỹ mà hắn thi triển vô cùng quỷ dị.

La Thông nghĩ lại vũ kỹ kỳ dị mà Lâm Động biến ra long chỉ, không kìm được nói.

- Có lẽ là vũ kỹ của Thanh Long Điện!

Người đang ngồi còn lại cũng ngẩng lên, sắc mặt hắn trắng bệch như bị bệnh, nhưng trong màu trắng đó dường như lại có huyết khí vô tận đang chảy.

- Tên tiểu tử đó không chịu giao ra Tô Nhu, bọn chúng ta phải làm sao?

La Thông nhỏ giọng nói.

- Chúng ta nhất định phải có được tiểu nữ tử đó. Nếu có được thứ sức mạnh ấy chắc chắn bọn chúng ta sẽ nổi trội trong Bách Triều Đại Chiến. Dù phải đối mặt với những đối thủ đặc biệt yêu nghiệt, bọn chúng ta cũng không phải sợ!

Nam tử có sắc mặt trắng bệch mỉm cười bình thản, ngón tay khẽ điểm lên bàn cơ, nói.

- Nếu thật sự hắn không biết điều, bọn chúng ta giải quyết là xong!

Nói đến cuối cùng hắn nhếch mép lên cười dữ dằn.

La Thông gật đầu, hàn quang tràn ngập trong mắt.

- Đương nhiên trước lúc đó bọn chúng ta phải có được thứ Linh bảo Thiên cấp đó từ Đấu giá hội đã. Thứ đó mà vào tay bọn chúng ta thì chẳng phải sợ ba đại Vương triều Siêu cấp kia. Còn loại nhãi nhép như Lâm Động thì càng không đáng bận tâm.

Thân ảnh đối diện nam tử trắng bệch cuối cùng cất giọng khàn đặc, hắn hơi ngẩng lên, gương mặt đầy sẹo ngang dọc vô cùng dữ tợn.

- La Thông, về dưỡng thương trước đi, cứ để bọn chúng đắc ý vài hôm, đến lúc đó ân oán sẽ giải quuyết cho hết!

Quân cờ trong tay nam tử mặt đầy sẹo bỗng rơi xuống bàn cờ, một luồng sức mạnh cuồng bạo bùng phát, tất cả quân cờ trên bàn đều nát thành bụi.

- Vâng!

La Thông gật đầu liên tục, không nói gì thêm nữa, cúi người đi ra.

- Thật phiền phức, nếu không phải vì không muốn gây ra nhiều chuyện vào lúc này thì thật muốn ra tay giải quyết hắn ngay!

Nam tử mặt sẹo ngẩng lên, ánh mắt như dã thú nhìn về nơi xa, lẩm bẩm nói.

- Yên tâm, chỉ cần có Linh bảo Thiên cấp thì bọn chúng sẽ không chạy thoát đâu. Ta lại thấy xót cái giá phải trả để mua được thứ Linh bảo Thiên cấp kia. Nếu không phải là ở thành Vạn Tượng thì ta đã động thủ cướp luôn rồi!

Nam tử mặt trắng bệch nói.

- Bỏ ra có nhiều, đến lúc đó sẽ lấy lại hết là được!

Nam tử mặt sẹo cười, hàm răng trắng toát tỏa ra hàn ý.

- Hà hà, phải!

Nam tử mặt trắng bệch ngẩng lên, lẩm bẩm:

- Không một ai trong các ngươi chạy được!

o0o Những đoạn đối thoại tương tự thế xuất hiện ở không ít nơi trong thành Vạn Tượng. Trận giao đấu đêm nay đã quá bất ngờ, vốn mọi người tưởng rằng trước thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn của La Thông, Lâm Động chắc chắn sẽ bị áp đảo. Nhưng cuối cùng kết quả lại là La Thông trọng thương chạy trốn.

Lâm Động đã thể hiện thực lực kinh người, nhưng nhiều người đều hiểu, đúng là uy phong thật nhưng rốt cuộc đã chọc giận Vương triều Phong vân. Dù sau hai vị Thủ lĩnh chưa xuất đầu lộ diện của Vương triều Phong Vân mới là nhân vật đáng sợ thật sự… Trên bầu trời, Lâm Động bình tĩnh nhìn về hướng La Thông tháo chạy, rồi từ từ đáp xuống.

Tô Khôi nhìn Lâm Động trở về, thầm nuốt một ngụm nước miếng. Thực lực của Lâm Động rõ ràng một lần nữa đã khiến Tô Khôi bị chấn động. Hắn nhận ra rằng, từ sau khi quen biết Lâm Động, hắn đã không ngừng bị kinh ngạc vì thực lực mà Lâm Động thể hiện ra.

- Xem ra lần này bọn chúng ta đã thực sự động vào Vương triều Phong Vân rồi!

Tiểu điêu cười cười.

Lâm Động khẽ gật đầu, nhìn Tô Khôi nói:

- Vương triều Phong Vân có hai Thủ lĩnh nữa à?

- Ừm, hai kẻ đó thực lực rất mạnh, khác với cường giả mới bước vào Tứ Nguyên Niết Bàn như La Thông, bọn chúng đã vào tầng thứ này rất lâu rồi. Hơn nữa bọn chúng còn đứng trong hàng Thiên cấp của Niết Bàn Bi.

Nhắc đến bọn chúng, sắc mặt Tô Khôi trở nên nặng nề. Hắn cũng biết chuyện hôm nay coi như đã đắc tội triệt để với Vương triều Phong Vân rồi. Có lẽ không lâu sau bọn chúng sẽ động thủ, đến lúc đó mới kinh thiên động địa thật sự.

- Hơn nữa thủ đoạn của hai kẻ cũng rất tàn ác. Hồi mới đến thành Vạn Tượng, trong một đêm bọn chúng đã tiêu diệt đến năm Vương triều Cao cấp, thậm chí đã từng giao đấu với Vương triều Siêu cấp như Cổ Nguyệt. Cuối cùng kinh động đến cả người của Tông phái siêu cấp trấn thủ ở đây, lúc ấy tranh chấp mới hết.

- Tiêu diệt năm Vương triều Cao cấp?

Lâm Động nheo mắt, thủ đoạn quả nhiên tàn ác.

- Trong Tứ đại Vương triều Siêu cấp ở thành Vạn Tượng, Vương triều Phong Vân là mạnh nhất, cộng với La Thông là có đến ba cường giả đã là Tứ Nguyên Niết Bàn. Trong khi đó ba Vương triều Siêu cấp khác chỉ có một cường giả đạt đến mức đó.

Lâm Động gật gù, trong lòng cảm thán, xem ra Vương triều Siêu cấp cũng phân chia mạnh yếu. Ít nhất thì từ bề ngoài Vương triều Phong Vân mạnh hơn ba Vương triều còn lại không ít. Chả trách mà bọn chúng có thể nghênh ngang như thế trong tòa thành này.

- Cái gọi là Bách Triều Đại Chiến nói trắng ra chính là nơi các Vương triều Siêu cấp tranh tài. Các Vương triều khác ngoài một số rất ít người rất có cơ duyên và bản lĩnh, muốn đi đến cuối cùng, đại bộ phận đều phải dựa vào Vương triều Siêu cấp. Người thường muốn ngang hàng thậm chí nổi trội thật sự là quá khó.

Tô Khôi thở dài nói.

Lâm Động cũng rất đồng ý với điều đó. Người của các Vương triều Siêu cấp khi vào không gian này đã thuộc tầng thứ rất cao, dù không tốn công sức tìm bảo tàng truyền thừa gì thì cũng đã vượt qua chín phần người tham dự. Người thường muốn cạnh tranh với những nhân vật không cùng khởi điểm xuất phát này đâu phải dễ.

Nhưng thế gian này vốn đã không có sự công bằng tuyệt đối. Muốn đòi hỏi gì từ mặt này cũng chỉ khiến kẻ tầm thường càng trở nên tầm thường mà thôi, nhiều nhất chỉ thêm oán khí.

- Giữa Tứ đại Vương triều Siêu cấp cũng không phải hòa bình. Đấu giá hội lần này có lẽ sẽ làm tăng thêm ân oán. Nghe nói Tứ đại Vương triều đều muốn có thứ Linh bảo Thiên cấp kia. Bất luận nó rơi vào tay ai thì chắc chắn thành Vạn Tượng đều sẽ không yên tĩnh. Và tất cả ân oán sẽ càng thêm quyết liệt.

Lâm Động gật gù, rồi ngẩng lên nhìn màn đêm, dường như tòa thành đang sắp có sóng gió ập tới.

Đến khi Đấu giá hội ngày kia kết thúc, chắc đó cũng là lúc tòa thành này sẽ hỗn loạn nhất. Mà lúc đó có lẽ Vương triều Phong Vân sẽ ra tay với hắn…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 568

Tứ Đại Vương Triều Siêu Cấp.

Bách Triều Đại Chiến ngày một tới gần, hai ngày nay dòng người đổ về thành Vạn Tượng ngày một đông hơn, càng ngày có càng nhiều cường giả từ khắp các nơi trong Chiến trường Viễn Cổ đến đây, khiến nhân khí vốn đã đáng sợ của tòa thành đã lên một tầm cao mới.

Trong hai ngày này cũng có không ít người mới đến kiểm tra ở Niết Bàn Bi, nhưng không có một ai xung kích được mười vị trí đầu chứ đừng nói đến mức như bọn Lâm Động.

Đương nhiên trong đó cũng không thiếu người không muốn thể hiện toàn bộ thực lực, vì dù sao thành Vạn Tượng là nơi ngọa hổ tàng long, ai đến đây cũng có tâm thái đầy cảnh giác, đương nhiên không muốn vừa đến là để lộ hết tiền vốn.

Nhưng dù thế nào thì điều này cũng không thể che giấu được sự xáo động mà ba người bọn Lâm Động đã tạo nên. Đêm đó cuộc giao đấu giữa Lâm Động và La Thông đã có không ít người nhìn thấy, có lẽ giờ trong thành Vạn Tượng không ai là không biết Lâm Động, kẻ dám thách thức Vương triều Phong Vân.

Nhưng sau sự việc đêm đó, điều khiến mọi ngươi hơi ngạc nhiên đó là, Vương triều Phong Vân vốn không thể chịu nổi có gai trong mắt, đồng thời từng tiêu diệt năm Vương triều Cao cấp ở thành Vạn Tượng lại rất yên tĩnh, không hề có dấu hiệu sẽ tìm đến bọn Lâm Động.

Đương nhiên một vài người nhanh nhạy đã dựa vào tình báo có được cũng lờ mờ đoán được điều gì đó. Bọn họ biết ân oán này chắc chắn không thể dễ dàng

kết thúc như vậy. Chỉ là Vương triều Phong Vân không muốn vì bọn Lâm Động mà phân tán sự chú ý mà thôi. Mục tiêu lúc này của bọn chúng chính là Linh bảo Thiên cấp sẽ xuất hiện trong Đấu giá hội kia.

Khi Đấu giá hội có kết quả thì có lẽ sẽ là lúc để tính sổ!

o0o Hai ngày lặng lẽ trôi qua trong sự bình yên trước cơn bão.

Cùng với tin về Linh bảo Thiên cấp được lan truyền ta, trong hai ngày đã có càng ngày càng nhiều cường giả đổ đến thành Vạn Tượng. Ai cũng biết sự lợi hại của Linh bảo Thiên cấp, nếu may mắn có được nó thì thực lực sẽ đại tăng, trong Bách Triều Đại Chiến sẽ chắc chắn hơn được phần nào.

Trước sự hấp dẫn của Linh bảo Thiên cấp, tòa thành ngày một trở nên hỗn tạp.

Trong sự chờ đợi của tất cả mọi người, hai ngày đã trôi qua, Đấu giá hội Vạn Tượng cuối cùng cũng đến.

Địa điểm diễn ra Đấu giá hội là một khu đấu trường khổng lồ ở phía Bắc thành. Là một trọng thành siêu cấp, đương nhiên thành Vạn Tượng không thiếu đất đai, dù người có đông thế nào thì đấu trường này vẫn dung nạp được.

Khi bọn Lâm Động đến đấu trường, nơi đây đã đông ngẹt người, dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng Lâm Động vẫn không khỏi cảm thán.

Bọn Lâm Động tiến vào đấu trường, lập tức cảm nhận được vô số ánh mắt kỳ lạ hướng về phía mình. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, bọn Lâm Động đã trở thành nhân vật mà tất cả mọi người trong thành Vạn Tượng đều biết đến.

- Hà hà, xem ra sức hút của Linh bảo Thiên cấp quả thực không nhỏ, ngay cả Lâm Động huynh mà cũng bị hấp dẫn nữa a!

Lâm Động vào đấu trường không lâu là có một tiếng cười vang lên. Lâm Động quay ra nhìn thì thấy Thường Lăng cùng một nhóm người đang bước

nhanh tới.

Lâm Động cũng không có ác cảm gì với Thường Lăng. Xuất thân của Thường Lăng cũng không phải quá cao, đi được đến bước này cũng đã phải bỏ ra rất nhiều, điểm này bản thân Lâm Động hiểu rất rõ.

- Thường Lăng huynh!

Lâm Động cung tay cười.

- Lâm Động huynh một đêm đã thành danh, cuộc chiến đêm đó thực sự khiến người ta phải kinh ngạc a!

Thường Lăng thành thật nói, đêm đó khi thấy La Thông tìm đến Lâm Động, hắn còn lo cho bọn Lâm Động. Nhưng không ngờ cường giả danh tiếng hiển hách cuối cùng lại bị Lâm Động đánh phải tháo chạy.

Biểu hiện hôm đó của Lâm Động chỉ có thể hình dung bằng từ đáng kinh ngạc.

Những người xung quanh La Thông cũng nhìn Lâm Động với ánh mắt kính sợ. Trong mắt bọn họ, Vương triều Siêu cấp đều là những sự tồn tại lớn lao, bọn họ vô cùng khâm phục dũng khí cũng như bản lĩnh dám thách thức Vương triều Siêu cấp của Lâm Động.

Trước những ánh mắt ấy, Lâm Động chỉ có thể cười, chẳng ai lại muốn vô cớ gây thù chuốc oán với ai, hắn cũng như vậy. Chỉ là có những lúc sự việc lại không như người ta mong muốn.

- Lâm Động huynh, ta biết có lẽ huynh cũng đến đây vì Linh bảo Thiên cấp, nhưng theo tin tình báo ta có được thì sợ là Vương triều Phong Vân sẽ là kẻ chiến thắng cuối cùng trong cuộc tranh đoạt này. Nhưng một khi Linh bảo Thiên cấp rơi vào tay bọn chúng, chắc chắn bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn ác liệt nhất để giải quyết ân oán với kẻ thù, và rất có thể huynh sẽ là người đầu tiên.

Thường Lăng nhìn xung quanh rồi bỗng nói.

Lâm Động hơi khựng lại, rồi khẽ gật đầu nói:

- Đa tạ, ta sẽ cẩn thận!

Thấy thế Thường Lăng vốn định khuyên hắn hãy sớm rời khỏi thành Vạn Tượng chỉ đành lắc đầu cười khổ. Hai người nói chuyện thêm một lát rồi Thường Lăng dẫn nhóm người tiến lại chỗ ngồi phía trước đấu trường.

- Xem ra Vương triều Phong Vân cũng có chuẩn bị trước khi đến!

Nhìn nhóm người Thường Lăng đi, Lâm Động cũng suy nghĩ. Nhưng mặc dù rằng thực lực của Vương triều Phong Vân hùng hậu nhưng lẽ nào thực sự có thể vượt mặt được ba Vương triều Siêu cấp khác sao? Chưa đến phút cuối thì cũng khó nói được điều gì.

- Vào chỗ ngồi thôi!

Lâm Động lắc lắc đầu không nghĩ nữa, rồi dẫn cả bọn tìm chỗ ngồi ở khu giữa đấu trường.

- Hai ngày nay thành Vạn Tượng đã có thêm không ít cường giả… Sau khi vào ngồi, Tiểu điêu quét mắt ra xung quang, bỗng nói.

Lâm Động cũng khẽ gật đầu, trong đấu trường này xen lẫn vô số khí tức, nhưng vẫn cảm nhận được một số luồng khí tức rất mạnh ở trong đó. Trong đó còn có một số gần bằng với La Thông, rõ ràng những cường giả này đều bị Linh bảo Thiên cấp hấp dẫn.

Khi Lâm Động đang chú ý xung quanh, trong đấu trường bỗng trở nên ồn ào. Từ không trung vang lên âm thanh xé gió, chỉ thấy mấy chục thân ảnh bay tới rồi đáp xuống phía trước đấu trường.

- Người của Vương triều Cổ Nguyệt sao?

Lâm Động nhìn thấy một dáng người quen thuộc trong số đó, chính là Mộc Hàn Nguyệt. Bên cạnh nàng ta còn có một nam tử bạch y, sức mạnh tỏa ra từ người hắn khiến Lâm Động phải nheo mắt, sức mạnh ấy hơn La Thông không chỉ một bậc… - Đó là Thủ lĩnh của Vương triều Cổ Nguyệt, Mộc Lân!

Tô Khôi nhìn thân ảnh đó, sắc mặt trầm trọng nói.

- Thực lực mạnh thật!

Lâm Động gật gù, từ trên người Mộc Lân, Lâm Động có thể cảm nhận được một sự nguy hiểm khiến hắn phải thầm cảm thán. Người của Vương triều Siêu cấp thật khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Khi Lâm Động đang chú ý quan sát thì Mộc Lân dường như cũng có phát giác ra, hắn ngoảnh lại, bắt gặp ánh mắt của Lâm Động thì chợt nở nụ cười thân thiện.

Thấy nụ cười đầy thiện ý đó, Lâm Động cũng gật đầu cười đáp lại. Hắn không phải loại ngu ngốc, nếu không bị ép đến vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn đối địch với những Vương triều Siêu cấp lớn mạnh kia.

Người của Vương triều Cổ Nguyệt xuất hiện không lâu thì có thêm hai nhóm người nữa bay vào với tư thái cao ngạo, trước ánh mắt chú ý của tất cả mọi người đáp xuống phía trước.

- Đó là Ô Thác của Vương triều Sâm Chi một trong Tứ đại Vương triều Siêu cấp. Hắn cũng là nhân vật được Niết Bàn Bi phán định là Thiên cấp!

Tô Khôi chỉ vào nam tử mặc lục bào, tóc hắn cũng có màu xanh, nhưng bề mặt da hắn lại rất khô, thậm chí có dấu hiệu nứt nẻ, nhìn rất quỷ dị. Khí tức tỏa ra từ hắn không hề thua kém Mộc Lân.

- Bên kia là Mặc Phần của Vương triều Ly Hỏa, hắn cũng là từng uy chấn một phương!

Bên kia là một người to cao vạm vỡ, để trần nửa thân trên, sau lưng là hình xăm hỏa diệm đang ngồi trên thạch kỷ, nguyên lực cuồng bạo nóng bỏng tỏa ra khiến không khí quanh đó vài trượng đều rất khô và nóng.

- Thủ lĩnh của hai Vương triều Siêu cấp còn lại sao?

Lâm Động lướt mắt nhìn hai thân ảnh có khí tức mạnh mẽ kia, khẽ gật đầu. Không hổ là nhân vật nằm trong Thiên cấp của Niết Bàn Bi, quả nhiên không tầm thường.

Tuy những kẻ đến được đây đa phần đều không tầm thường, nhưng so với ba kẻ kia thì khoảng cách quá rõ ràng.

- Tiếp theo chắc là Vương triều Phong Vân sẽ ra mặt phải không?

Lâm Động hơi nheo mắt lại, một lúc sau hắn liền cảm nhận được hai luồng sức mạnh cực lớn từ xa truyền tới, cuối cùng giống như cuồng phong xông vào đấu trường.

- Ha ha, xem ra các vị đến sớm thật. Nhưng Linh bảo Thiên cấp kia, Vương triều Phong Vân ta đã nhất quyết phải có được. Hôm nay ta muốn xem xem ai có bản lĩnh tranh đoạt cùng bọn ta?

Một tiếng cười lớn với sự bao bọc của nguyên lực hùng hồn vang vọng trong đấu trường khiến không ít người đinh tai nhức óc, nhưng chẳng có ai dám thể hiện sự bất mãn.

Lâm Động từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa thì thấy nguyên lực không ngừng ngưng tụ, rồi hai thân ảnh xuất hiện ngạo nghệ trước bao ánh mắt chăm chú.

Lúc này, hai đạo thân ảnh cũng quay đầu lại, hai ánh mắt sắc bén hơn La Thông nhiều lần dừng lại trên người Lâm Động.

Đấu trường vốn huyên náo lập tức trở nên tĩnh lặng, ngay cả Mộc Lân cũng

phải nghiêng đều nhìn.

- Vương triều Phong Vân quả nhiên bá đạo!

Lâm Động nhìn hai ánh mắt đó, khẽ nói.

Nghe vậy, nam tử có sẹo trên mặt nhếch mép cười, tiếng cười khiến người ta phải lạnh xương sống vang vọng trong đấu trường:

- Ngươi chính là Lâm Động à? Rất tốt, ta đã quyết định số mạng cho ngươi rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 569

Đấu Giá Hội Bắt Đầu.

Tiếng cười lạnh lẽo vang lên khắp đấu trường khiến không ít người mặt biến sắc. Bọn họ có thể cảm nhận được sát ý đậm đặc trong tiếng cười ấy.

Mọi ánh mắt chuyển sang tập trung lên người Lâm Động, nhưng điều khiến tất cả bất ngờ đó là, đối diện với sự uy hiếp của Thủ lĩnh uy danh hiển hách của Vương triều Phong Vân mà Lâm Động vẫn bình tĩnh như mặt nước hồ. Chẳng ai biết được kẻ to gan dám khiêu khích Vương triều Phong Vân này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Bên cạnh Lâm Động, Tiểu điêu bình thản liếc nam tử mặt sẹo, trong đôi mắt có phần tím đen cũng ánh lên chút hàn quang.

Nụ cười hồn hậu của Tiểu Viêm lúc này cũng biến mất hoàn toàn, một thứ sát khí kinh người dần tỏa ra, hắn ngẩng đầu lên, trong mắt ẩn chứa đầy sát ý, rồi giọng nói hung bạo trầm đục vang ra:

- Giỏi thì ngươi thử xem!

Toàn đấu trường một lần nữa tĩnh lặng, tất cả nhìn Tiểu Viêm đứng dậy tựa như người khổng lồ, sự hung bạo tỏa ra từ người hắn khiến không ít người phải kinh hãi.

Bọn người Mộc Lân cũng ngạc nhiên, ánh mắt càng trở nên kỳ dị, chắc hẳn không thể ngờ trước sự uy hiếp của Vương triều Phong Vân mà Lâm Động vẫn dám cao ngạo như vậy.

- Đúng là có bản lĩnh!

Thấy vậy, ngược lại nam tử mặt sẹo bật cười, một luồng sức mạnh hung sát tràn ra, nhưng lại không có ý định ra tay ngay.

- Chỉ nói bằng miệng thôi thì ai chả làm được? Ta nghĩ có ân oán gì thì đợi sau khi Đấu giá hội kết thúc rồi giải quyết sẽ tốt hơn!

Lâm Động bỗng quay sang Tiểu Viêm xua tay, nói.

- Hà hà, nói cũng đúng! Đợi khi kết thúc Đấu giá hội, những kẻ đối địch với Vương triều Phong Vân bọn ta đều sẽ không thoát được.

Thân ảnh bên cạnh nam tử mặt sẹo cũng quay mặt sang, lộ ra gương mặt trắng bệch, hắn nhìn Lâm Động rồi cười đầy thâm ý, sau đó ngồi lại vào thạch kỷ.

- Vậy cho các ngươi sống thêm được một lúc, hãy trân trọng chút thời gian này đi!

Những vết sẹo trên mặt nam tử mặt sẹo chuyển động nhìn vô cùng hung dữ. Ánh mắt hắn u tối nhìn Tiểu Viêm, rồi từ từ ngồi xuống.

Lúc ấy không khí trong đấu trường mới được thả lỏng một chút. Không ít ánh mắt đều nhìn về phía bọn Lâm Động, hiển nhiên bọn họ không thể hiểu dũng khí của những con người ấy ở đâu ra, mà có thể không hề sợ hãi với hai vị Thủ lĩnh uy danh hiển hách của Vương triều Phong Vân này.

Ba Vương triều Siêu cấp còn lại cũng nhìn bọn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ khó hiểu.

Tiếp đó dòng người ngày một đông đổ về đây, biển người đen kịt như không có điểm cuối khiến người ta nhìn mà có cảm giác da đầu tê dại.

- Kẻ mặt sẹo kia tên Mãnh Liệt, ở thành Vạn Tượng hắn còn một cái tên khác, là Đồ Phu. Nghe nói từ sau khi hắn vào Không gian Viễn Cổ này, số mạng người chết trong tay hắn không dưới một trăm, thủ đoạn vô cùng tàn ác.

Ở bên cạnh, Tô Khôi nói nhỏ với Lâm Động.

- Đồ Phu Mãnh Liệt?

Lâm Động khẽ gật đầu, quả nhiên người như cái tên, sát khí của Mãnh Liệt khác với sự vốn có của Tiểu Viêm, rõ ràng sự khát máu của hắn sau này mới có.

- Thủ lĩnh còn lại của Vương triều Phong Vân là Phong Thương, nếu nói Mãnh Liệt là một con dã thú chỉ biết tàn sát thì Phong Thương lại là con rắn độc trốn trong bóng tối khiến người khác khó lòng đề phòng. Hơn nữa theo ta được biết, hình như hắn có được truyền thừa của một Tông phái Viễn Cổ nào đó, thực lực thâm sâu khó dò.

- Không hổ là Vương triều Siêu cấp!

Lâm Động lại gật đầu, mắt nhìn hai thân ảnh khiến nhiều người phải sợ hãi. Không thể không thừa nhận, Mãnh Liệt và Phong Thương đúng là không phải những kẻ tầm thường. Nếu không phải lúc này Lâm Động có hai trợ thủ đắc lực thì Lâm Động cũng rất khó chống lại bọn chúng.

Nhưng thế gian này không hề có cái gì gọi là nếu. Nhớ hồi hắn mới bước vào Không gian Viễn Cổ, bên cạnh không hề có trợ lực, Tiểu Viêm vẫn chưa thoát khỏi thú thể, Tiểu điêu vẫn là thể Yêu linh, hai người không thể trợ giúp gì nhiều, hắn chỉ có thể một mình chống chọi với kẻ địch, không thể tránh khỏi có lúc thảm hại. Nhưng những lúc đó Lâm Động đều vượt qua được, huống hồ là hiện nay?

Khi bọn Lâm Động đang nói chuyện, ở phía trước, nam tử tên Phong Thương đan mười đầu ngón tay lại, nhìn về phía trước nói:

- Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?

- Yên tâm, mọi thứ đã ổn thỏa, ta nghĩ bọn Mộc Lân chắc chắn sẽ phải ngạc nhiên!

Mãnh Liệt cười nói.

Phong Thương khẽ gật đầu, nheo mắt lại đầy nham hiểm và độc ác.

- Sau khi kết thúc, mấy tên tiểu tử đó tuyệt đối không thể bỏ qua. Ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là sống không được chết cũng không xong!

Mãnh Liệt cười hung hăng.

- Linh bảo Thiên cấp vào tay ta rồi thì bọn chúng chỉ là bọn nhãi nhép, tùy ngươi xử trí.

Phong Thương lạnh lùng nói.

Mãnh Liệt nhếch mép, định nói gì đó thì bỗng ngẩng lên, nhìn về cự đài ở trung tâm Đấu giá hội, ở đó có một thân ảnh đang chầm chậm đi ra.

Người đó đến gần mọi người mới nhận ra đó là một nam tử trung niên mặc áo xám, vẻ mặt tĩnh lặng như mặt nước hồ.

Khi nam tử đó vừa xuất hiện Lâm Động lập tức nhìn rồi nheo mắt lại, hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ lớn từ người kẻ đó.

- Hắn chính là người được Tông phái siêu cấp sắp xếp đến trấn thủ trong thành Vạn Tượng, tên Tống Tần. Nhưng chưa ai từng thấy hắn động thủ cả, đương nhiên chỉ cần hắn lên tiếng thì Vương triều Siêu cấp cũng không dám phản đối. Vì phía sau hắn có Tông phái siêu cấp làm chỗ dựa.

Tô Khôi nói.

- Hừm, con người này không đơn giản, trước mặt hắn nếu không có bản lĩnh thì chỉ tự chuốc nhục vào thân thôi.

Tiểu điêu bỗng cười nói, chắc hắn cũng cảm nhận được sức mạnh cường hãn

ẩn giấu trong nam tử trung niên kia.

Lâm Động khẽ gật đầu, nếu ai nghĩ kẻ trước mặt kia chỉ có cái danh của Tông phái siêu cấp thì quá ngu ngốc.

Người bỗng nhiên xuất hiện trên đài lập tức trở thành trung tâm chú ý của Đấu giá hội. Hiển nhiên ai ở đây cũng biết thân phận của hắn, nhất thời mọi ánh mắt đều trở nên kính sợ, thậm chí những Vương triều Siêu cấp cũng thu lại sự cao ngạo của mình.

- Các vị đều đến đây vì Đấu giá hội Vạn Tượng, quy tắc ở đây ta cũng không nói nhiều, cấm giao đấu, ai vi phạm, bất luận là Vương triều Cao cấp hay Siêu cấp thì cũng đều bị trục xuất. Nếu tái phạm, tước bỏ tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến. Các vị đã rõ chưa?

Nam tử trung niên chắp tay sau lưng, bình thản quét mắt khắp đấu trường, giọng nói hùng hồn vang vọng đến tai của tất cả mọi người.

Khi nhìn đến chỗ Lâm Động, ánh mắt hắn hơi dừng lại một chút rồi quay đi, nhìn sang Tiểu điêu thì dường như ánh lên vẻ nghi hoặc, hắn cảm giác được sự nguy hiểm từ con người trẻ tuổi tuấn mỹ kia.

- Ảo giác chăng?

Cảm giác đó chỉ vừa lướt qua là biến mất, khi hắn ngưng thần lại thì chẳng có cảm giác đó nữa, hắn tự nhủ, nhìn Tiểu điêu thêm một chút rồi quay đi.

- Cảm tri của hắn cũng nhạy bén thật, xem ra tinh thần lực của hắn đã luyện rất tinh thông rồi!

Khi nam tử trung niên chuyển ánh mắt đi chỗ khác, Tiểu điêu khẽ nói.

Lúc này Lâm Động mới thầm thở phào. Khi hắn thấy nam tử kia chú ý Tiểu điêu, hắn còn sợ Tiểu điêu sẽ bị bại lộ thân phận, nhưng hình như hơi lo lắng quá rồi.

- Vật phẩm Đấu giá hội lần này không quá nhiều, nhưng đều qua những sự lựa chọn cẩn thận, đều là vật phẩm hiếm có. Ta nghĩ chắc cũng không ít người có hứng thú với bọn chúng.

Trên đài cao, nam tử trung niên quét mắt nhìn, vung ống tay áo, vài chục đạo ánh sáng chói lòa bay ra, cuối cùng hiện lơ lửng ở trên đài.

Xoẹt!

Tất cả đều tập trung ánh mắt vào đó, trong luồng sáng kia bọn họ có thể cảm nhận được một sức mạnh rất lớn, chỉ nhìn bên ngoài thôi cũng biết thứ này không phải tầm thường.

Phía trên cùng là một quầng sáng tím to cỡ đầu người, xung quanh có rất nhiều vòng sáng, mơ hồ còn có những đợt sóng năng lượng lan tỏa.

Cả Đấu giá hội đều tĩnh lặng, ngay sau đó gần như tất cả, bao gồm cả Lâm Động, ánh mắt đều rực cháy. Bọn họ đều biết chỉ có thứ gì mới có được sức mạnh đáng sợ đó.

Lâm Động liếm liếm môi, mắt nhìn chăm chăm quầng sáng tím.

- Đó chính là… Linh bảo Thiên cấp sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 570

Bình Hành Linh Quả.

Quầng sáng màu tím lơ lửng ở nơi cao nhất, xung quanh bao bọc bởi những vòng sáng nhìn vô cùng thần kỳ. Sức mạnh đặc biệt mà lớn mạnh đó đã khiến nó trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Mọi ánh mắt nhìn nó đều như rực cháy và đầy ham muốn.

Thiết nghĩ, nếu giờ không có Tống Tần tọa trấn ở trên đó, nếu không phải hắn là đại diện Tông phái siêu cấp thì có lẽ sẽ không ít kẻ mất đi lý trí mà xông tới cướp bảo vật rồi.

Chuyện như thế có lẽ hiếm gặp ở thế giới bên ngoài, nhưng trong Chiến trường Viễn Cổ thì đó là chuyện bình thường. Ở đây, chỉ cần ngươi có sức mạnh thì chẳng ai dám ngăn cản.

Trên đài đấu giá, Tống Tần bình thản nhìn khung cảnh xao động, một lúc sau hắn mới vẫy tay, một quầng sáng bay xuống rơi vào tay hắn, ánh sáng tan đi biến thành một cây kiếm dài ba thước.

- Vật phẩm đầu tiên, Linh bảo Địa cấp, Linh Phong Kiếm, cây kiếm này đứng vị trí cao nhất trong Linh bảo Địa cấp, về độ sắc bén của nó, đến Niết Bàn Kim Thân của cường giả Tam Nguyên Niết Bàn cũng không dám thách thức.

Tống Tần nắm tay lại, thanh trường kiếm xuất hiện trong tay, nguyên lực dâng tràn, mũi kiếm bắn ra một luồng kiếm quang sắc bén. Ngay lập tức, một tảng đá xanh khổng lồ trên đài đấu giá bị gọt mất một mảng, nơi ánh sáng đi qua phẳng lỳ như gương.

- Linh Phong Kiếm, giá ba mươi vạn Niết Bàn Đan!

Tống Tần thu kiếm lại, bình thản rồi nói.

Rõ ràng Tống Tần không phải chuyên gia bán đấu giá, ngữ khí bình thản kiểu đó thường rất khó tạo không khí, nhưng lúc này mọi vật phẩm đều rất tuyệt hảo nên không khí không vì thế mà nguội lạnh.

- Ba mươi hai vạn!

Luận mức độ sắc bén, thanh Linh Phong Kiếm này đúng là vượt xa rất nhiều Linh bảo Địa cấp, mà Niết Bàn Kim Thân chính là dấu hiệu của cường giả Niết Bàn Cảnh, nếu có vũ khí Linh bảo khi giao đấu với kẻ khác đúng là sẽ có ưu thế rất nhiều. Vì thế khi Tống Tần vừa dứt lời lập tức có người lên tiếng.

- Ba mươi nhăm vạn!

- … Sắc mặt Lâm Động vẫn bình thản, hắn chỉ nhìn vào quầng sáng nơi cao nhất. Rõ ràng là trên đó có phong ấn, vì thế hắn căn bản không thể nhìn xuyên vào trong xem rốt cuộc nó là thứ gì.

Nhưng dựa vào tinh thần lực nhạy bén Lâm Động có thể mơ hồ cảm giác được sự khác biệt của quầng sáng đó so với những quầng sáng khác.

- Lâm Động huynh, nếu muốn tranh đoạt Linh bảo Thiên cấp, trong tay mà không có năm trăm vạn Niết Bàn Đan thì sợ là đến cơ hội lên tiếng cũng không có đâu.

Nhân lúc mọi người đang tranh giành Linh Phong Kiếm, Tô Khôi nói với Lâm Động.

- Năm trăm vạn? Nhiều vậy sao?

Tô Nhu ở bên cạnh thốt lên kinh ngạc vì con số đó, chắc nàng ta chưa bao giờ nhìn thấy số lượng tài phú lớn đến như vậy.

- Đấy chỉ là số tối thiểu thôi, Linh bảo Thiên cấp vốn là thứ cực hiếm có, bây

giờ khó khăn lắm mới xuất hiện, những Vương triều Siêu cấp thực lực hùng hậu kia sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Tô Khôi cười khổ nói.

Lâm Động cười cười, trong tay hắn hiện giờ cũng không có nhiều Niết Bàn Đan, trong Viễn Cổ Bí Tàng hắn cũng không chú tâm vào Niết Bàn Đan, nhưng tuy không có nhiều Niết Bàn Đan nhưng hắn lại có thứ khác!

Ví dụ như một số linh đan kỳ dị hắn có được trong Đan thất cuối cùng của Viễn Cổ Bí Tàng. Thứ đan dược đó giá trị không hề thấp, tùy ý lấy một cái ra cũng đủ mua lượng lớn Niết Bàn Đan. Vì thế dù có phải so tài lực với các Vương triều Siêu cấp này Lâm Động cũng không sợ. Dù sao thì lần này dù phải dùng đến thủ đoạn gì hắn cũng nhất định phải lấy được nó.

Khi Lâm Động đang nói chuyện với Tô Khôi thì cuộc cạnh tranh đầu tiên đã hạ màn. Linh Phong Kiếm đã được mua bởi một cường giả đến từ một Vương triều Cao cấp với giá năm mươi vạn Niết Bàn Đan.

Vài vật phẩm sau đó vẫn là Linh bảo Địa cấp uy lực không tệ, có món thuộc công kích, cũng có món là phòng ngự, nói chung đều là thứ rất có giá trị. Có một món Linh bảo tên là Địa Viêm Thạch đã bán với giá tám mươi vạn Niết Bàn Đan khiến nhiều người phải tặc lưỡi.

Vật phẩm bán ra ngày một quý hiếm hơn, không khí trong cuộc đấu giá cũng ngày một sôi nổi. Nhưng Tứ đại Vương triều Siêu cấp và một số Vương triều Cao cấp thực lực rất mạnh chưa có dấu hiệu tham gia. Hiển nhiên bọn họ không muốn lãng phí tài lực vào mấy thứ đồ không quan trọng kia.

Lâm Động cũng không động lòng trước mấy món Linh bảo Địa cấp ấy, mười ngón tay đan vào nhau, mắt hơi cụp xuống lặng lẽ chờ đợi thứ mình cần.

- Tiếp theo sẽ là một loại linh dược khá đặc biệt, Bình Hành Linh Quả. Có lẽ ít người biết đến sự tồn tại của thứ linh dược này. Nhưng hiệu quả của nó thì

không có gì phải nghi ngờ. Khi tu luyện nguyên lực có khi năng lượng trong cơ thể vì một số nguyên nhân nào đó mà trở nên bạo động, thứ Bình Hành Linh Quả này có thể khiến số năng lượng đó trở lại cân bằng.

Trên đài đấu giá, trên tay Tống Tần bỗng xuất hiện một loại quả màu xanh to cỡ bàn tay, trên đó còn tỏa ra một thứ sức mạnh kỳ lạ.

- Bình Hành Linh Quả?

Nghe cái tên này Lâm Động sững người, rõ ràng là nó rất xa lạ với hắn.

- Quả nhiên là có thứ này, xem ra ta cảm ứng không sai. Mua đi, có nó ta có thể giúp Tô Nhu khống chế được sức mạnh trong người nàng ta!

Tiểu điêu ở bên cảnh bỗng trở nên phấn khích, nói.

- Ồ?

Lâm Động khựng lại, thì ra Tiểu điêu vẫn đang chờ thứ này.

- Thứ linh quả này không có nhiều tác dụng với cường giả Niết Bàn Cảnh, vì đa phần người đã lên đến tầng thứ này trong người chỉ có một loại năng lượng là nguyên lực. Linh quả chỉ phát huy tác dụng thật sự với cường giả Sinh Tử Huyền Cảnh. Rất nhiều cường giả Sinh Tử Huyền Cảnh đã mất mạng về không thể khống chế cân bằng hai loại Sinh Tử Khí.

Tiểu điêu cười nói.

- Nếu thứ này xuất hiện ở bên ngoài thì chắc đã bị cường giả Sinh Tử Huyền Cảnh tranh cướp đến máu chảy đầu rơi. Nhưng ở đây thì không nhiều người biết được tác dụng của nó.

- Nhiều loại sức mạnh?

Lâm Động khựng lại một chút, hình như hắn cũng khá giống như vậy.

- Ngươi không cần đến nó đâu! Càn Khôn Cổ Trận tốt hơn những loại linh quả này rất nhiều. Ngươi đúng là may mắn, sau này ngươi sẽ được thể nghiệm lợi ích mà trận pháp đó đem lại… Nhắc đến Càn Khôn Cổ Trận trong cơ thể Lâm Động, ngay cả Tiểu điêu cũng không khỏi tặc lưỡi.

- Bình Hành Linh Quả, một trăm vạn Niết Bàn Đan!

Tống Tần thản nhiên thốt lên con số khiến bên dưới phải rộ lên. Rất nhiều người không thể ngờ một thứ linh dược lại đắt đến vậy.

Tống Tần cũng không nói gì thêm, đương nhiên hắn biết sự quý giá của Bình Hành Linh Quả, nhưng hắn cũng hiểu rất có thể nó sẽ không được chấp nhận ở đây, vì nó không phải thứ dùng cho những người ở tầng thứ này.

Không gian bỗng tĩnh lặng hơn, mọi người xì xào bàn tán nhưng không ai ra gia cả. Một trăm vạn Niết Bàn Đan không phải con số nhỏ, chẳng ai muốn mua một thứ không biết dùng làm gì với cái giá đó cả.

Lâm Động lặng lẽ nhìn, sau vài phút, cuối cùng hắn lên tiếng:

- Một trăm mười vạn Niết Bàn Đan!

- Ồ!

Lâm Động ra giá lập tức thu hút mọi ánh nhìn. Không ít người kinh ngạc nhìn hắn, những ánh mắt đó có phần cổ quái, hiển nhiên bọn họ coi hắn như kẻ ném tiền như cỏ rác.

- Lâm Động đại ca!

Tô Nhu ở bên cạnh khi nghe Lâm Động hét giá, gương mặt cũng biến sắc. Nàng biết Lâm Động mua là để cho nàng, nhưng một trăm vạn Niết Bàn Đan thì khiến nàng vừa xót vừa cảm động.

Hiển nhiên Tống Tần phía trên đài cũng khựng lại vì tiếng hét giá vừa rồi,

hắn nhìn Lâm Động đầy kinh ngạc.

Lâm Động ra giá một lúc không có ai đưa giá cao hơn nữa, rõ ràng là không ai muốn điên cùng hắn. Thấy vậy Lâm Động cười, định lên tiếng thì phía trước một giọng nói bình thản vang lên:

- Một trăm hai chục vạn Niết Bàn Đan!

Chính là Phong Thương của Vương triều Phong Vân.

Sau khi ra giá hắn quay lại quét mắt nhìn Lâm Động, khóe miệng hơi nhếch lên như châm chọc.

Lâm Động nheo mắt nhìn Phong Thương phá hoại cục diện, thu lại nộ ý, nói:

- Một trăm năm chục vạn!

- Một trăm bảy chục vạn!

Phong Thương uể oải nói, tuy hắn cũng định đợi khi Linh bảo Thiên cấp rơi vào tay mới giải quyết Lâm Động, nhưng trước đó mà chọc gậy bánh xe được hắn cũng là một thú tiêu khiển rất hay.

- Hai trăm vạn!

Lâm Động lại nói.

- Lâm Động đại ca!

Tô Nhu ở bên cạnh mắt đã ươn ướt, nàng trừng mắt nhìn Phong Thương, nếu không phải Tô Khôi ngăn lại thì nàng đã bảo Lâm Động từ bỏ cuộc tranh giành vô vị này rồi.

- Yên tâm, hai trăm Niết Bàn Đan mua Bình Hành Linh Quả không thiệt đâu.

Tiểu điêu bình thản nói, nhưng nhìn gương mặt hắn cũng có phần bực bội,

hành động của Phong Thương quả thật đáng ghét!

- Hà hà, không hổ là người có được truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông, gia tài cũng hùng hậu lắm, ngươi đã thích thì lấy đi!

Nâng giá lên đến hai trăm vạn Phong Thương mới cười giễu cợt, nhún vai nói.

Lâm Động nhìn Phong Thương, một lát sau cũng khẽ cười, ném một túi Càn Khôn lên đài, Tống Tần bắt lấy, mở ra nhìn, khẽ gật đầu rồi búng tay, Bình Hành Linh Quả bay về phía Lâm Động.

- Hắn thật xấu xa!

Thấy Lâm Động đã cất linh quả đi, Tô Nhu vẫn bực tức nói. Chắc nàng rất bất mãn vì Phong Thương đã giở trò khiến Lâm Động phải tốn thêm một trăm vạn Niết Bàn Đan nữa.

- Yên tâm, rồi hắn sẽ phải trả lại cả gốc lẫn lãi!

Lâm Động mỉm cười, trong nụ cười ấy dường như có hàn ý, có thể thấy là Lâm Động cũng đã bị hành động gây rối của Phong Thương chọc giận.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 571

Thiên Hoang Thần Ngưu.

Mọi ánh mắt trong trường giá hội đều chuyển sang người Lâm Động, vừa rồi ai cũng có thể thấy Vương triều Phong Vân cố ý làm vậy, mục đích chỉ là muốn Lâm Động phải trả giá nhiều hơn mà thôi.

Và rõ ràng là lần này Lâm Động đã phải chịu chút thua thiệt, đối với rất đa số mọi người, một trăm vạn Niết Bàn Đan không phải là con số nhỏ a!

Chỗ Vương triều Cổ Nguyệt, Mộc Lân nhìn thấy thế cũng khá ngạc nhiên về khả năng kềm chế của Lâm Động, trong lòng cũng đánh giá Lâm Động cao hơn một chút.

- Phong Thương chọc tức Lâm Động như vậy không phải hành động thông minh!

Mộc Lân cười nhạt, khẽ nói.

- Đại ca cho rằng bọn người Lâm Động có khả năng uy hiếp Vương triều Phong Vân thật sao?

Mộc Hàn Nguyệt ở bên cạnh hơi nhướng mày. Tuy nàng ta chưa bao giờ đánh giá thấp Lâm Động nhưng dù sao đối thủ lần này là Vương triều Phong Vân, là đối thủ từng khiến Vương triều Cổ Nguyệt cũng phải chịu thua thiệt.

- Sự việc chưa kết thúc thì chẳng ai có thể chắc chắn được điều gì. Muội từng tiếp xúc với Lâm Động chắc cũng hiểu hắn không phải loại lỗ mãng. Hắn đã không phải loại ngựa non háu đá, lại dám đối đầu với Vương triều Phong Vân trước mặt tất cả mọi người. Nếu bảo hắn không có chút bản lĩnh gì thì muội có

tin không?

Mộc Lân cười nói.

Mộc Hàn Nguyệt thoáng khựng người, không nén được lại nhìn Lâm Động một cái, sau khi cất Linh Quả đi, lúc này hắn lại nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như chưa hề bị thua thiệt gì.

- Cứ đợi đi, sự việc sẽ ngày càng thú vị đấy!

Mộc Lân nhìn Phong Thương cách đó không xa đang cười vẻ giễu cợt, khẽ cười nói.

Làn sóng rộ lên sau sự xuất hiện của Bình Hành Linh Quả dần rút xuống, Tống Tần thu lại ánh mắt nhìn Lâm Động, tiếp túc bán đấu giá.

Vật phẩm tiếp theo là một bộ Linh Vũ kỹ hạ cấp, với đa số các cường giả ở đây, thứ vũ kỹ này có sức hấp dẫn không nhỏ, vì thế mà giá khởi điểm cao đến một trăm năm chục Niết Bàn Đan.

Nhưng thứ Linh Vũ kỹ hạ cấp đó, Lâm Động lại không thèm quan tâm giành giật. Nhưng hắn không quan tâm không có nghĩa người khác cũng không quan tâm. Tuy bảo tàng, truyền thừa trong Chiến trường Viễn Cổ không ít nhưng dù sao cũng trong tình trạng mật ít ruồi nhiều, số người tìm được truyền thừa chỉ là thiểu số, vì thế mà đương nhiên bọn họ không thể bỏ qua bộ Linh Vũ kỹ kia.

- Một trăm sáu chục vạn!

- Một trăm tám chục vạn!

- … Lâm Động nhìn cảnh tượng rất nhiều cường giả tranh giành đến đỏ mặt tía tai, từ đó có thể thấy sức hấp hẫn của bộ Linh Vũ kỹ đó. Chỉ vài phút sau mà giá của bộ Linh Vũ kỹ đã đạt đến hai trăm vạn Niết Bàn Đan.

Sau một cuộc tranh giành quyết liệt, cuối cùng nó đã được bán với giá hai

trăm ba chục vạn Niết Bàn Đan cho một Vương triều Cao cấp tranh giành ác liệt nhất. Ai cũng hiểu, vật phẩm sẽ càng ngày càng hiếm, và không khí cũng sẽ ngày một sục sôi hơn.

Nhưng vật phẩm tiếp theo cũng lại là Linh Vũ kỹ, chỉ có điều tầng thứ ngày một cao, giá khởi điểm cũng theo đó tăng từ một trăm năm chục lên đến hai trăm năm chục vạn.

Lâm Động lần thứ hai ra tay vì một bộ Linh Vũ kỹ có tên Mãng Ngưu Man Hoang Kình. Bộ vũ kỹ này có giá khởi điểm lên đến hai trăm tám chục vạn Niết Bàn Đan, nó đủ để dọa nhiều người chết khiếp.

Đương nhiên cái giá này tuy không rẻ, nhưng số người muốn có nó cũng không ít. Nhưng cuối cùng, khi Lâm Động nâng giá lên đến ba trăm năm chục vạn thì tất cả đều rút lui.

Thấy không gian lặng như tờ, Lâm Động khẽ cười, dường như hắn chắc chắn có được nó vậy.

Thế nhưng khi Lâm Động vừa mỉm cười thì một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Ba trăm tám chục vạn!

Tất cả dời ánh mắt, khi phát hiện người vừa hét giá thì trên gương mặt ai cũng hiện vẻ cổ quái, rồi nhìn về Lâm Động với ánh mắt thương hại. Vì người vừa ra giá vẫn là Phong Thương của Vương triều Phong Vân. Dường như hắn nhất quyết muốn chơi xỏ Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động tối lại, không chút do dự lạnh lùng nói:

- Bốn trăm vạn!

- Bốn trăm năm chục vạn!

Nụ cười châm chọc trên gương mặt Phong Thương càng thêm rõ ràng.

Cả không gian nhất thời tĩnh lặng, một số người thầm lắc đầu, bị Phong Thương chơi xỏ như vậy chắc Lâm Động phải tức giận lắm.

Rất nhiều ánh mắt tập trung vào gương mặt Lâm Động, thế nhưng vào lúc ấy, trên gương mặt tối sầm của hắn lại hiện lên nụ cười châm chọc.

- Nếu ngươi muốn thì cứ lấy đi, ta chỉ tiện miệng thì ra giá vậy thôi!

Nghe thấy thế tất cả đều ồ lên, miệng mồm nhất thời há hốc. Mãi lúc sau bọn họ mới sực tỉnh, thì ra lần này Lâm Động cố ý dụ Phong Thương ra tay!

Nụ cười chế giễu trên gương mặt Phong Thương nhất thời thu lại, vẻ mặt trắng nhợt lúc này tối sầm lại, một lúc sau mới cười lạnh nói:

- Tiểu tử giỏi lắm!

Chắc hắn không thể ngờ Lâm Động lại chủ động chơi lại hắn một vố như vậy!

- Trả tiền đi!

Lâm Động vươn vai tựa người vào ghế, nói.

Gương mặt Phong Thương nhất thời co giật, nhưng trước ánh nhìn của Tống Tần phía trên đài đấu giá hắn không thể không nhẫn nhịn, hắn không muốn bị đá ra khỏi đây, vì thế đành rất không cam tâm lấy ra túi Càn Khôn ném lên trên.

Mất từng đó tiền chỉ để mua một bộ Linh Vũ kỹ Trung cấp mà mình vốn chẳng dùng đến, lần này coi như bị hố to rồi. Quan trọng hơn là số Niết Bàn Đan đó không phải nhỏ, có lẽ sẽ chịu thua thiệt trong những lần đấu giá sau.

Tống Tần ở trên đài nhìn cảnh đó cũng có chút buồn cười, nhìn về phía Lâm Động. Hắn cũng thú vị thật, dám chơi cả Phong Thương!

- Thú vị!

Mộc Lâm cũng khẽ cười lắc đầu, hiển nhiên hắn cũng không ngờ Lâm Động nhanh như vậy đã khiến Phong Thương phải trả giá đắt.

Sự cố giữa chừng này đã trở thành đề tài đàm luận của nhiều người, không ít người nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ. Vương triều Phong Vân trước nay vô cùng bá đạo ở thành Vạn Tượng, nay được thấy bọn chúng chịu thua thiệt rõ ràng như thế, tất cả mọi người đều rất thích thú.

Sau đó Đấu giá hội lại tiếp tục, có điều mặc dù đã có Linh Vũ kỹ Trung cấp xuất hiện nhưng Linh Vũ kỹ Cao cấp mà Lâm Động mong chờ lại không xuất hiện. Nghĩ lại thì bỗng sực nhớ, mức độ hiếm có của Linh Vũ kỹ Cao cấp khó lòng hình dung, dù ai đó có được thì cũng không thể lấy ra mà bán đấu giá được.

Sau từng vật phẩm bán thành công, số lượng quầng sáng phía trước Tống Tần cũng ít dần, cuối cùng chỉ còn lại hai món.

Tất cả ánh mắt thèm thuồng đều ngắm nhìn về phía đó. Bọn họ đều biết bây giờ mới là tiết mục chính của Đấu giá hội.

Tống Tần ngẩng lên nhìn hai quầng sáng còn lại cuối cùng, gương mặt lạnh lùng hiện lên chút độ nóng hiếm có. Rồi hắn khẽ vẫy tay, một quầng sáng huyết sắc từ từ hạ xuống, khi xuống đến nơi quầng sáng phình to rồi biến thành một thứ khổng lồ hiện ra trên đài.

Mọi ánh mắt nhìn về phía đó rồi hiện lên vẻ đầy kinh ngạc. Vì thứ xuất hiện là một bộ xương trắng hếu của một con thú khổng lồ.

Bộ xương này vô cùng cổ quái, dường như chỉ có một cái chân khổng lồ, khung xương trắng hếu tỏa ra khí tức cổ xưa mà hoang dã, dường như cái chân duy nhất đó chống đỡ cả thiên địa vậy.

- Đây là… Lâm Động kinh ngạc.

- Thiên Hoang Thần Ngưu!

Gương mặt Tiểu điêu cũng hiện lên chút kinh ngạc, hắn khẽ nói.

- Thiên Hoang Thần Ngưu?

- Hắc hắc, đây là thứ tốt đấy. Trong bộ xương thú này có sức mạnh của tinh huyết Viễn Cổ. Nếu như ngươi có được nó, lần sau triệu hồi ra Viễn Cổ Thiên Ngạc thì uy lực đủ để quét sạch Vương triều Phong Vân đó!

Tiểu điêu cười nói.

- Ồ?

Nghe thấy thế cặp mắt Lâm Động lập tức sáng rực lên. Vì lần trước hắn đã dùng hết sạch tinh huyết Viễn Cổ mà mình có trong Viễn Cổ Bí Tàng nên Viễn Cổ Thiên Ngạc hắn không dùng được nữa. Nhưng giờ nếu có được Thiên Hoang Thần Ngưu này thì Viễn Cổ Thiên Ngạc sẽ trở nên ngang ngược hơn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 572

Hắc Long Phiên Thiên Ấn.

Bộ xương thú trắng khổng lồ đứng sừng sững trên đài đấu giá tỏa ra luồng khí tức cổ xưa, không khí xung quanh cơ hồ như đông đặc lại.

Không ít người phải biến sắc mặt, chỉ một bộ xương thú mà đã có uy thế như vậy, thật không biết khi còn sống con thú này sẽ ngang ngược đến thế nào?

Không ít người đều nhìn lên đài cao xôn xao bàn tán, từ khí thế đó có thể thấy mặc dù mọi người không biết rốt cuộc bộ xương thú kia là của loài Yêu thú gì nhưng cũng có thể đoán được sự bất phàm của nó.

- Thiên Hoang Thần Ngưu, một loài dị thú thời Viễn Cổ. Trong bộ xương này có sự tồn tại của huyết mạch Viễn Cổ, chính là kỳ vật luyện thể. Nếu dùng bộ xương này luyện chế Thú khôi thì sẽ vô cùng tuyệt vời.

Tống Tần rời mắt khỏi bộ xương khổng lồ, nhìn xuống dưới nói.

- Giá khởi điểm, bốn trăm vạn Niết Bàn Đan!

Lời vừa thốt ra tất cả mọi người đều xìu xuống, lượng Niết Bàn Đan đó ngay với một số Vương triều Cao cấp cũng không phải là con số nhỏ. Nếu đó là một bộ Linh Vũ kỹ Cao cấp thì có lẽ bọn họ sẽ nghiến răng mà liều, nhưng bảo bọn họ dùng số Niết Bàn Đan đó đi mua một bộ xương, dù nó có bất phàm thế nào thì cũng khó mà chấp nhận nổi!

- Bốn trăm vạn, không hề thấp!

Lâm Động nhíu mày, hắn cũng cảm thấy mua bộ xương thú với giá đó là quá

đắt.

- Vẫn chấp nhận được, không hề quá đáng đâu. Nhục thể của Thiên Hoang Thần Ngưu cực mạnh, đợi khi ngươi lấy được tinh huyết Viễn Cổ từ trong đó, ta có thể dùng bộ xương làm nguyên liệu cường hóa bộ Huyết Linh Khôi của ngươi, lúc đó đẳng cấp của nó sẽ được nâng lên.

Tiểu điêu cười nói.

Nghe thấy có thể dùng xương Thiên Hoang Thần Ngưu cường hóa Huyết Linh Khôi, Lâm Động cũng bình tĩnh hơn một chút. Bất luận thế nào thì ít nhất cũng phải lấy lại được chút vốn từ bốn trăm vạn Niết Bàn Đan chứ.

Đương nhiên Lâm Động cũng hiểu, dù không lấy lại được gì thì thứ huyết mạch Viễn Cổ trong bộ xương đó cũng khiến hắn nhất định phải ra tay lần này. Linh hồn Thiên Ngạc vốn là tuyệt chiêu tất sát cực mạnh của hắn, nhưng lần trước để đối phó với bọn Điền Chấn liên thủ với nhau mà hắn đã phải dùng hết huyết mạch Viễn Cổ rồi.

Mà không có huyết mạch Viễn Cổ bổ sung thì không thể nào triệu hồi ra Linh hồn Thiên Ngạc được nữa. Tính ra thì tuyệt chiêu này đã thành vô dụng rồi. Giờ Bách Triều Đại Chiến sắp bắt đầu, ở đó thiên tài nhiều như lá mùa thu, đâu đâu cũng là yêu nghiệt. Ở đó Lâm Động không dám chắc mình sẽ thuận buồm xuôi gió, vì thế nếu bây giờ lại có huyết mạch Viễn Cổ của Thiên Hoang Thần Ngưu thì đó sẽ là một trợ lực rất lớn, do đó không thể bỏ qua nó được.

Mọi người đều đang xì xào bán tán, dù là Tứ đại Vương triều Siêu cấp cũng phải chau mày. Thiên Hoang Thần Ngưu đem lại cảm giác bỏ thì tiếc mà lấy thì thấy không đáng.

Tống Tần bình thản nhìn xuống trường đấu giá, cũng không thôi thúc gì. Trong lòng hắn rõ, nếu bán bộ xương này cho các tông phái chuyên luyện chế Linh khôi thì đừng nói bốn trăm vạn, dù có tăng giá gấp đôi thì bọn yêu xương như yêu mạng kia cũng sẽ lao vào xâu xé. Đem ra đây bán đấu giá cũng là phí

hoài của trời rồi.

Sau mấy phút yên lặng, cuối cùng một Vương triều Cao cấp ngập ngừng lên tiếng:

- Bốn trăm mười vạn!

Nhìn sắc mặt người đó có thể thấy hắn đã phải đấu tranh tư tưởng rất quyết liệt rồi mới nghiến răng lựa chọn như vậy.

Mọi người nhìn hắn như nhìn một siêu cấp oan đại đầu, tiêu tiền oan uổng. Bị nhìn như thế khiến hắn có phần hối hận, chỗ Niết Bàn Đan đó là tất cả gia tài của hắn đó.

- Bốn trăm năm chục vạn!

Khi mọi người nghĩ sẽ không còn ai ra giá nữa thì bỗng vang lên một giọng nói bình thản. Tìm theo hướng giọng nói phát ra, cuối cùng mọi ánh mắt tập trung trên người Lâm Động, tất cả cùng kinh ngạc, hắn lại muốn làm trò gì đây?

Lâm Động ngã người vào ghế, coi như không biết đến biết bao ánh mắt đang nhìn mình, hai mắt hơi cụp xuống, chẳng ai biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

- Lẽ nào hắn lại muốn dụ Vương triều Phong Vân ra tay?

Một số người bàn tán, rồi tất cả không hẹn mà cùng nhìn về Phong Thương. Sắc mặt hắn lúc này cũng thay đổi bất định. Nếu không phải lúc nãy vừa chịu thua thiệt thì chắc chắn hắn sẽ lại chơi cùng Lâm Động. Nhưng lại có cái gọi là chim sợ cành cong, hắn lại sợ lại bị Lâm Động chơi xỏ lần nữa, dù sao hơn bốn trăm vạn Niết Bàn Đan cũng chẳng phải con số nhỏ.

Ở bên cạnh, sắc mặt Mãnh Liệt cũng khó coi nhìn Phong Thương, một lát sau cuối cùng thấp giọng nói:

- Hay là thôi đi. Lát nữa mới là món chính, tiêu hao tài lực vào cái này cũng

chẳng có ích gì. Khi Linh bảo Thiên cấp vào tay rồi bọn chúng ta sẽ khiến tiểu tử đó sống không được chết không xong!

Sắc mặt Phong Thương tối sầm, thở hắt ra rồi gật đầu.

Mọi người thấy Phong Thương không nói gì, cũng không có hành động gì khác, trong lòng đều xì một tiếng, xem ra hắn đã bị hành động lúc trước của Lâm Động dọa cho sợ rồi.

Người ra giá bốn trăm mười vạn lúc nãy thấy Lâm Động ra mặt, không những không giận mà còn thầm mừng rỡ, ngồi lại luôn về chỗ, chắc là lúc nãy đã tiêu hao hết dũng khí của hắn rồi. Muốn hắn dùng nhiều Niết Bàn Đan hơn tranh với Lâm Động là chuyện không thể.

Khi thấy kẻ đó ngồi xuống, Lâm Động cũng thở phào. Niết Bàn Đan trong tay hắn hiện giờ cũng chỉ còn bốn trăm năm chục vạn mà thôi. Hơn nữa trong đó có không ít là Tiểu Viêm có được từ trong Bạch Hổ Điện. Tuy Lâm Động vẫn còn một số linh đan quý giá có thể đổi được vô số Niết Bàn Đan, nhưng hắn phải giữ lại để tranh giành Linh bảo Thiên cấp, chưa muốn để lộ ra lúc này.

Khi Lâm Động đang căng thẳng chờ đợi, mọi người vẫn bàn tán xôn xao nhưng không có ai ra giá cao hơn nữa. Thấy vậy Tống Tần ở phía trên khẽ lắc đầu, không kìm được nhìn về phía Lâm Động. Tên này tầm nhìn cũng không tầm thường, mỗi lần ra tay đều là thứ có giá trị ẩn tàng.

- Bốn trăm năm chục vạn, Thiên Hoang Thần Ngưu, bán!

Tống Tần gõ xuống bàn, tảng đá trong lòng Lâm Động đã được nhấc ra. Hắn đứng lên, không chút do dự lấy ra túi Càn Khôn chứa toàn bộ tài sản của mình ném lên đài.

Khi Lâm Động lấy túi Càn Khôn ra, rõ ràng mọi người có thể thấy được vẻ hân hoan trên gương mặt hắn. Lúc ấy tất cả mới biết, xem ra Lâm Động thật sự thích bộ xương Thiên Hoang Thần Ngưu kia chứ không phải là muốn chơi xỏ

Phong Thương.

Phong Thương đương nhiên cũng nhìn ra vẻ mặt của Lâm Động, tên khốn kiếp, dám liên tiếp chơi ta!

Bọn Mộc Lân cách đó không xa thích thú nhìn cảnh đó, đặc biệt là khi thấy sắc mặt khó coi của Phong Thương, trong lòng lóe lên chút khoái cảm, rõ ràng là rất khó có thể thấy cảnh tượng đó.

Tống Tần nhận túi Càn Khôn, nhìn qua rồi gật đầu, vung tay một cái, bộ xương Thiên Hoang Thần Ngưu bay về phía Lâm Động.

Thể tích bộ xương vốn không hề nhỏ, hơn nữa còn rất nặng nề, khi vẫn trên không trung đã chèn ép không khí khiến không ít người cảm thấy da mặt nhất thời đau rát.

Ngay khi bộ xương thú sắp rơi xuống, Tiểu Viêm ở bên cạnh Lâm Động đứng bật dậy, đưa một tay ra tóm lấy bộ xương thú khổng lồ, cơ thể không chút run rẩy, tư thái tựa người khổng lồ nâng trời khiến không ít người phải trố mắt.

Lâm Động cười cất bộ xương vào túi Càn Khôn rồi cung tay với Tống Tần phía trên đài, sau đó ngồi xuống.

Tống Tần nhìn Tiểu Viêm chỉ một tay đã tóm gọn bộ xương thú, ánh mắt cũng đầy vẻ kinh ngạc, rồi quét mắt nhìn ba người Lâm Động. Ba người này không phải đến từ Vương triều Siêu cấp gì nhưng khí thế lại không hề thua kém các Vương triều Siêu cấp ở đằng kia. Xem ra Chiến trường Viễn Cổ lần này đã xuất hiện không ít nhân vật kiệt xuất.

Bộ xương của Thiên Hoang Thần Ngưu đã được bán đi một cách thuận lợi, không khí bắt đầu có sự xáo động quỷ dị. Những ánh mắt nóng bỏng tham lam và chờ đợi đều tập trung vào quầng sáng màu tím cuối cùng trên đài.

Đây mới là trọng điểm của Đấu giá hội Vạn Tượng lần này!

Linh bảo Thiên cấp!

Dường như nhịp thở tất cả mọi người ở nơi này cũng đều tăng lên, Tống Tần ở phía trên cũng mỉm cười, trong mắt hắn Linh bảo Thiên cấp cũng là một thứ không tệ.

- Các vị, tiếp theo chính là vật phẩm cuối cùng của Đấu giá hội lần này. Chắc các vị cũng đã biết nó là một món Linh bảo Thiên cấp!

Quầng sáng tím dần dần hạ xuống, rơi vào tay Tống Tần, ánh sáng tối dần, cuối cùng một vật phẩm xuất hiện trước bao con người đang nhìn không chớp mắt.

Đó là một chiếc thiết ấn màu đen cổ xưa. Xung quang là vô số những đường hoa văn thần bí, trên đỉnh của nó là một con Hắc Long cuộn tròn, đầu rồng chĩa lên trời gầm rú.

- Đây chính là vật phẩm cuối cùng, Linh bảo Thiên cấp, Hắc Long Phiên Thiên Ấn!

Lời nói của Tống Tần đã đẩy không khí của trường đấu giá lên cao trào.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 573

Đọ Tài Lực

Thiết ấn chỉ to cỡ bàn tay, lơ lửng phía trên bàn tay Tống Tần, con Hắc Long cuộn tròn trên đó lấp lánh ánh sáng kỳ dị, trong cái miệng mở rộng dường như có tiếng long ngâm phát ra khiến không gian như đông đặc lại.

Tất cả ánh mắt đều tập trung trên thiết ấn như muốn nung chảy nó ra.

- Đây chính là Linh bảo Thiên cấp sao?

Lâm Động cũng nhìn thiết ấn, ánh mắt có phần ngưng trọng. Từ chiếc thiết ấn đó, hắn có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh rất lớn ẩn giấu bên trong.

Sức mạnh đó vượt xa so với Linh bảo Địa cấp!

Thủ lĩnh của Tứ đại Vương triều Siêu cấp thân thể không khỏi khựng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Linh bảo Thiên cấp đầy thèm thuồng.

- Hắc Long Phiên Thiên Ấn, Linh bảo Thiên cấp, giá khởi điểm, tám trăm vạn Niết Bàn Đan!

Tống Tần dời ánh mắt khỏi thiết ấn, nhìn xuống phía dưới, chậm rãi nói.

Tám trăm vạn Niết Bàn Đan, một cái giá cao ngất ngưỡng, nhưng cũng chẳng ai cảm thấy bất ngờ vì cái giá đó, một món Linh bảo Thiên cấp có giá như vậy cũng không có gì lạ.

- Tám trăm vạn… Lâm Động lẩm bẩm, cái giá này đúng là không phải cao, nhưng sau một trận tranh giành, chắc chắn nó sẽ được đẩy lên rất cao. Con số

lớn như vậy chắc đối với Vương triều Siêu cấp cũng là một áp lực lớn. Giờ nghĩ đến gia tài của Gia tộc Lâm Thị ở Vương triều Đại Viêm, Lâm Động lại thấy đáng thương. Có lẽ hiện giờ chỉ riêng gia tài của hắn cũng đã nhiều hơn cả Gia tộc Lâm Thị rồi.

Đương nhiên, với thực lực hiện nay của hắn, nếu quay về Vương triều Đại Viêm có lẽ rất khó tìm được ai mạnh hơn hắn. Chỉ trong một năm tu luyện mà tầng thứ của hắn đã vượt qua giới hạn của Vương triều Đại Viêm.

Cái giá tám trăm vạn lập tức khiến hơn chín phần mười cường giả và Vương triều muốn có được món Linh bảo Thiên cấp kia phải rút lui. Dù thèm muốn thế nào thì sự thật tàn khốc cũng khiến bọn họ hiểu rằng mìn không có tư cách tranh giành với những Vương triều Siêu cấp kia.

- Tám trăm năm chục vạn!

Có lẽ Tứ đại Vương triều Siêu cấp đã chờ món Linh bảo Thiên cấp này quá lâu rồi, vì thế khi Tống Tần mới dứt lời không lâu, Phong Thương đã lên tiếng đầu tiên. Khi hét cái giá đó, hắn quét đôi mắt sắc lạnh ra tứ phía, dường như có ý kẻ nào dám tranh giành với hắn sẽ trở thành kẻ địch của Vương triều Phong Vân!

- Chín trăm vạn!

Đương nhiên có lẽ tư thái đó của hắn sẽ có sức uy hiếp không nhỏ với cường giả bình thường, nhưng với các Vương triều Siêu cấp khác thì chẳng có tác dụng gì. Vì thế hắn vừa dứt lời thì Mộc Lân của Vương triều Cổ Nguyệt lập tức lên tiếng.

Ánh mắt Phong Thương tối sầm lại, liếc nhìn Mộc Lân sắc lạnh, nhưng Mộc Lân chỉ cười nhạt chẳng thèm quam tâm.

- Hà hà, nếu hai vị đã tranh giành quyết liệt như vậy thì Vương triều Ly Hỏa ta cũng tham gia!

Nam tử trên người có hoa văn hỏa diệm ở bên cạnh cười, bàn tay to lớn vẫy một cái:

- Chín trăm năm chục vạn!

Tất cả nghe cái giá sắp đạt tới ngàn vạn, mí mắt mọi người nhất thời giật lên liên tục, con số khủng bố đó cũng chỉ có Vương triều Siêu cấp mới đưa ra được!

Lâm Động yên lặng quan sát không định ra tay ngay, nhưng trong đầu cũng không khỏi cảm thán. Chín trăm năm chục vạn Niết Bàn Đan, có lẽ cộng cả Tứ Đại Gia Tộc lẫn Hoàng thất của Vương triều Đại Viêm cũng khó lòng có được số đó!

- Một ngàn vạn.

Kẻ nâng giá lên con số ngàn vạn khiến tất cả phải ồ lên chính là Vương triều Sâm Chi, một trong Tứ đại Vương triều Siêu cấp.

Dường như Tứ đại Vương triều Siêu cấp sắp đọ tài lực với nhau rồi.

Khi giá lên đến ngàn vạn, Phong Thương nheo mắt, rồi hắn đứng dậy, nhìn bọn Mộc Lân cười lạnh nói:

- Ta không rảnh chơi với các ngươi, tài lực của các ngươi thế nào ta quá rõ rồi! Niết Bàn Đan trong tay Vương triều Cổ Nguyệt các ngươi có lẽ là một ngàn sáu trăm vạn phải không?

Đột nhiên bị Phong Thương vạch trần gia tài, sắc mặt Mộc Lân tối sầm lại, chắc hắn không thể ngờ Phong Thương lại biết được điều cơ mật này.

- Còn Vương triều Ly Hỏa các ngươi là một ngàn năm trăm vạn đúng không?

Phong Thương quay lại nhìn Mặc Phần, cười lạnh nói.

Cơ mặt Mặc Phần co giật, hàn quang lóe lên trong mắt:

- Xem ra ngươi đã mua chuộc người của ta?

- Vương triều Sâm Chi cũng chỉ có một ngàn năm trăm vạn!

Thủ lĩnh Ô Thác của Vương triều Sâm Chi xoa xoa mặt, nhìn Phong Thương với ánh mắt khó hiểu.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cuộc tranh giành của Tứ đại Vương triều Siêu cấp, số lượng lên đến ngàn vạn Niết Bàn Đan đã khiến bọn họ giật mình.

- Đã biết hết rồi thì tranh giành còn có ý nghĩa gì nữa?

Phong Thương cười đắc ý, rồi hắn nhìn lên Tống Tần, nói:

- Một ngàn bảy trăm vạn!

- Ồ!

Giọng nói của Phong Thương như cuồng phong càn quét khiến tất cả cùng trợn mắt há mồm. Rõ ràng bọn họ đều không ngờ hắn lại trực tiếp nâng cao thêm bảy trăm vạn!

Như vậy giá của món Linh bảo Thiên cấp đã đạt đến độ cao khủng bố là một ngàn bảy trăm vạn. Hơn nữa ai cũng biết con số này vừa hay vượt qua giới hạn của Vương triều Cổ Nguyệt. Cũng có nghĩa là Vương triều Cổ Nguyệt không thể nâng lên cao hơn được nữa.

Cả trường đấu giá lặng như tờ, ở đây không còn sự cạnh tranh về sức mạnh nữa mà là cuộc tỷ thí về tài lực.

Sắc mặt Mộc Lân dần trở nên khó coi, trong những cuộc đấu giá kiểu này, tài lực trong tay mỗi người là điều cực kỳ bảo mật, nhưng không ngờ Phong Thương lại biết được rõ ràng như thế.

Cái giá mà Phong Thương đã đưa ra chỉ cao hơn giới hạn của Mộc Lân một

trăm vạn, nhưng một trăm vạn đó như cọng cỏ cuối cùng rơi trên lưng lạc đà, hắn rất khó vượt qua Phong Thương.

Sắc mặt Mặc Phần của Vương triều Ly Hỏa cũng tím tái. Chiêu này của Phong Thương đã hoàn toàn chặn hết đường của hắn.

Phong Thương cười tít mắt nhìn hai người Mộc Lân, sắc mặt khó coi nhưng không thể nói được gì, rồi nhìn về phía Tống Tần, cười nói:

- Tống sư, hình như không còn ai ra giá cao hơn nữa. Xem ra món Linh bảo Thiên cấp này đã thuộc về Vương triều Phong Vân ta rồi!

Sắc mặt Mộc Lân tối sầm, hai bàn tay nắm chặt lại nhưng cuối cùng cũng chỉ đành thở dài.

Tống Tần bình thản nhìn quanh, đang định lên tiếng tuyên bố thì hắn bỗng nhìn thấy Lâm Động đứng dậy trong bao nhiêu tiếng kêu kinh ngạc của mọi người.

Làn sóng âm thanh vang lên cũng khiến Phong Thương chau mày, hắn quay lại, sắc mặt tối sầm nhìn Lâm Động, cười lạnh nói:

- Sao? Ngươi cũng muốn tham gia cạnh tranh sao? Ngươi đến từ Vương triều Hạ cấp thì có được bao nhiêu Niết Bàn Đan?

Mọi ánh mắt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ đổ dồn về phía Lâm Động, tuy biết hắn bản lĩnh không vừa nhưng với cái giá hiện giờ, ngay ba Vương triều Siêu cấp kia còn bất lực, lẽ nào hắn vẫn đọ được với Vương triều Phong Vân sao?

Một ngàn bảy trăm Niết Bàn Đan, cho dù Lâm Động có thu hoạch cực kỳ phong phú từ Viễn Cổ Bí Tàng cũng không thể nào có đủ chứ?

- Đúng là ta không có nhiều Niết Bàn Đan như vậy!

Lâm Động chỉ cười nói.

Nghe vậy Phong Thương cười lạnh nói:

- Lâm Động, ngươi nghĩ đây là đâu? Nếu muốn gây rối thì e ngươi sẽ mất tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến đấy, tuy là ta nghĩ ngươi không thể sống được đến lúc đó!

Phái trên đài, Tống Tần cũng hơi nhíu mày, nhìn Lâm Động nói:

- Nếu ngươi không có đủ Niết Bàn Đan thì ngồi trở lại chỗ đi. Nếu còn tái phạm sẽ bị trục xuất khỏi đây.

- Tống sư, tuy ta không đủ Niết Bàn Đan nhưng muốn dùng thứ khác để thay thế.

Lâm Động cung tay với Tống Tần, nói.

- Thay thế?

Tống Tần khựng người, chau mày nói:

- Thứ ngươi muốn dùng thay thế nhất định phải có người định được giá, nếu không thì vô hiệu.

- Ha ha, ta nghĩ thứ trong tay ta sẽ có không ít người có hứng thú đâu.

Lâm Động cười cười, hắn mặc kệ ánh mắt của Phong Thương, vung tay một cái, ba viên đan dược màu bạc xuất hiện trong tay hắn.

Đan dược vừa xuất hiện, mùi hương nồng lan tỏa khiến không ít người tim phải run lên.

- Đây là… Tinh quang bắn ra trong mắt Tống Tần, trên gương mặt hắn xuất hiện vẻ xúc động hiếm có.

- Độ Ách Đan, nâng cao tỷ lệ thành công vượt Niết Bàn Kiếp!

Lâm Động cười, hắn có thể cảm nhận được những ánh mắt bỗng chốc trở nên nóng bỏng từ các phía truyền tới.

Trong đan thất ở Viễn Cổ Bí Tàng, Lâm Động đã có được không ít linh đan, nhưng Độ Ách Đan chỉ có năm viên. Hắn giữ lại cho mình và Tiểu Viêm mỗi người một viên. Thứ này chỉ được dùng một viên, nhiều hơn cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng dùng để đổi Linh bảo Thiên cấp.

- Độ Ách Đan?

Nghe thấy cái tên đó, bọn Phong Thương và Mộc Lân đều nhất thời kinh ngạc, rõ ràng bọn chúng không thể ngờ Lâm Động lại có được thứ linh đan hiếm thấy này.

- Chư vị, nếu các vị có hứng thú với Độ Ách Đan của ta, hãy cho ta một cái giá, nếu vượt qua được một ngàn bảy trăm vạn thì ta sẽ cắn răng bán đi!

Lâm Động cười nói.

Tất cả trở nên tĩnh lặng, Độ Ách Đan cũng như Linh bảo Thiên cấp, đều là thứ hiếm có khó tìm, khó có thể đưa ra giá chính xác, nhưng một viên vượt qua năm trăm vạn Niết Bàn Đan không phải quá khó.

Ánh mắt của rất nhiều Vương triều Cao cấp đều lấp lánh, hiển nhiên rất hứng thú. Bọn họ không thể tranh giành Linh bảo Thiên cấp, nhưng có thể tranh mua Độ Ách Đan.

- Lâm Động, ở ngoại giới Độ Ách Đan giá sáu trăm vạn một viên, ba viên của ngươi, ta mua tám trăm vạn một viên, tổng cộng hai ngàn bốn trăm vạn, thế nào?

Thế nhưng khi các Vương triều chuẩn bị hét giá thì một giọng nói bỗng vang lên. Một số kẻ giận dữ định quát lên, nhưng khi nhìn thấy người vừa lên tiếng thì đều kinh ngạc ngậm miệng lại. Vì đó lại chính là Tống Tần!

Người vốn làm chủ trì bán đấu giá lại mua Độ Ách Đan của Lâm Động?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 574

Kết Quả Cuối Cùng

Mọi ánh mắt gần như nhất loạt không hẹn mà cùng nhìn Tống Tần phía trên đài đấu giá. Trong những ánh mắt đó tràn đầy sự kinh ngạc, sắc mặt cũng rất phong phú.

Bọn họ tưởng tượng bất cứ ai cũng có thể ra giá tranh đoạt Độ Ách Đan nhưng không thể ngờ ngay người trấn thủ thành Vạn Tượng, đến từ Tông phái siêu cấp như Tống Tần cũng lên tiếng!

Nhân vật trước nay mỗi khi xuất hiện là có thân phận siêu nhiên bàng quan nhìn các Vương triều tranh giành, lúc này lại không thể duy trì thân phận ấy nữa… Bọn Phong Thương, Mộc Lân cũng đầy kinh ngạc, rồi Mộc Lân lắc đầu tiếc nuối. Ngay cả Tống Tần cũng lên tiếng, chưa nói đến việc liệu có đưa được cái giá cao hơn không, dù có thể đi nữa thì bọn chúng cũng không đến mức không biết điều như thế. Bất luận thế nào thì ở tòa thành này, Tống Tần mới là kẻ có quyền hạn tối cao. Hắn sẽ không quan tâm ngươi đến từ Vương triều Siêu cấp nào, thân là người của Tông phái siêu cấp, uy nghiêm của Vương triều Siêu cấp với hắn chẳng là cái đinh gì cả!

So với vẻ tiếc nuối của Mộc Lân, sắc mặt Phong Thương khá khó coi. Nếu kẻ khác muốn mua Độ Ách Đan của Lâm Động thì hắn còn có thể dựa vào Vương triều Phong Vân mà uy hiếp, nhưng người ra giá lúc này lại là Tống Tần.

Tất cả mọi người đều ồ lên, tuy nhiều người rất bất mãn vì một mình Tống Tần muốn lấy hết ba viên Độ Ách Đan quý giá, nhưng chẳng một ai dám thể hiện nộ ý. Hơn nữa giá mà Tống Tần đưa ra đúng là bọn họ không thể trả cao hơn được.

Lâm Động cũng dần tỉnh lại khỏi sự ngạc nhiên. Hắn nhìn Tống Tần, rồi mỉm cười, bao quyền nói:

- Nếu Tống sư đã lên tiếng, đương nhiên Lâm Động không dám không theo. Nếu không phải tình hình lúc này đặc biệt thì ta đã có thể tặng không Tống sư một viên!

Lời nói ngọt như mía lùi của Lâm Động vừa thốt ra lập tức khiến không ít người thầm cảm thán, hắn thật biết ăn nói… Gương mặt bình thản của Tống Tần cũng xuất hiện ý cười, dù Lâm Động nói thật hay giả thì nghe cũng rất dễ chịu.

Lâm Động nhanh chóng vung tay, ba viên Độ Ách Đan bay về phía Tống Tần. Hắn cũng không sợ Phong Thương sẽ giở trò. Lúc này mà hắn dám nhúng tay vào hay nói gì thì có lẽ Tống Tần sẽ là người không đầu tiên không tha cho hắn.

Tống Tần đón lấy ba viên Độ Ách Đan, cẩn thận quan sát một lúc rồi cười tươi hơn. Có thể gặp Độ Ách Đan trong một số Đấu giá hội quy mô lớn của Đông Huyền Vực, nhưng cũng rất hiếm thấy. Mấy lần hắn đã muốn mua nhưng đều không được, không ngờ hôm nay lại gặp.

- Đây là hai ngàn bốn trăm vạn Niết Bàn Đan!

Nhận được Độ Ách Đan, Tống Tần cũng vung tay, một cái túi Càn Khôn kim sắc bay về phía Lâm Động, mơ hồ còn thấy Niết Bàn Khí đậm đặc lan tỏa ra từ trong đó.

Hiển nhiên là bối cảnh Tống Tần không tầm thường, nếu không thì rất khó có thể nhẹ nhàng lấy ra hơn hai ngàn vạn Niết Bàn Đan như thế. Khoản tiền kếch xù này, dù là các Vương triều Trung cấp dốc hết quốc lực cũng khó lòng có thể bằng nổi.

Lâm Động nhận lấy túi Càn Khôn cũng không nhìn xem, chỉ cầm rồi nhướng mày nhìn Phong Thương, sắc mặt lúc này đang tối sầm, cười nói:

- Giờ ta có tư cách rồi chứ?

- Hai ngàn bốn trăm vạn, ta muốn món Linh bảo Thiên cấp này!

Lâm Động cười cười, giơ túi Càn Khôn lên, nhìn thẳng vào Phong Thương, cười nói:

- Đây cũng là toàn bộ gia tài của ta, nếu ngươi có nhiều hơn thì Linh bảo Thiên cấp thuộc về ngươi.

Sắc mặt Phong Thương đen lại, nhìn Lâm Động như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Tống sư!

Lâm Động mặc kệ vẻ mặt của hắn, nhìn sang Tống Tần, mỉm cười nói.

- Phong Thương, nếu ngươi không thể có giá cao hơn thì Linh bảo Thiên cấp thuộc về Lâm Động.

Tống Tần cười, Lâm Động đã khiến hắn có được ba viên Độ Ách Đan, hiển nhiên tạo nên thiện cảm rất lớn, gương mặt lạnh lùng vừa nãy đã có nụ cười.

Mắt Phong Thương lấp lánh hàn quang, tay nắm chặt lại.

Tất cả mọi người thầm chấn kinh nhìn cảnh tượng đó, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Lâm Động lại vượt mặt được cả Tứ đại Vương triều Siêu cấp.

- Lâm Động, thủ đoạn của ngươi cũng khá lắm… nhưng đừng có đắc ý quá sớm!

Nhưng khi Tống Tần đang định tuyên bố thì Phong Thương đột ngột lên tiếng, hắn ngẩng lên nhìn Lâm Động với ánh mắt u tối khó hình dung.

- Ngươi tưởng ta không còn cách nào khác sao?

Phong Thương nhếch mép.

Lâm Động hơi nheo mắt lại, rồi hắn thấy Phong Thương đột nhiên chỉ tay về phía Vương triều Sâm Chi, hét lên:

- Ô Thác, đưa một ngàn năm trăm Niết Bàn Đan của ngươi cho ta!

Lời vừa dứt, ánh mắt ai cũng đầy vẻ kinh ngạc. Vương triều Sâm Chi và Phong Vân không thể gọi là thân thiện, Vương triều Sâm Chi sao có thể cho Vương triều Phong Vân một lượng lớn Niết Bàn Đan như vậy? Phong Thương tức quá hóa điên rồi à?

Thế nhưng Ô Thạc đứng dậy, mỉm cười rồi ném túi Càn Khôn ra trước bao ánh mắt không tin nổi.

- Ô Thác, ngươi!

Mộc Lân và Mặc Phần đều có phần chấn kinh nhìn hành động đó của Ô Thác, rồi lập tức sực tỉnh, thì ra Vương triều Phong Vân và Sâm Chi đã ngầm liên thủ với nhau!

Tứ đại Vương triều Siêu cấp ở thành Vạn Tượng vốn đối địch với nhau, quan hệ không hề tốt chút nào, chứ đừng nói hợp tác, nhưng giờ lại phát hiện Phong Vân và Sâm Chi đã hợp tác, đấy không phải tin gì tốt đối với Cổ Nguyệt và Hỏa Ly.

- Phong Thương, thù lao đã nói, ngươi phải trả đủ đấy!

Sau khi ném ra túi Càn Khôn, Ô Thác cười thản nhiên nói.

- Yên tâm, chắc chắn không thiếu của ngươi đâu!

Phong Thương cười lạnh, rồi nhìn Lâm Động đang chau mày với ánh mắt hung hắn, cười nham hiểm:

- Ngươi ép được Vương triều Phong Vân ta đến bước này cũng có bản lĩnh lắm. Nhưng kẻ cười cuối cùng không phải ngươi! Thứ mà Vương triều Phong

Vân đã muốn thì không ai có thể tranh được. Ngươi có hai ngàn bốn trăm vạn, ta có ba ngàn, muốn đấu với ta sao, ngươi là cái thá gì?

Gương mặt Phong Thương như méo mó lại, dường như hắn đã bạo nộ rồi. Cái giá này đã vượt qua dự tính của hắn, ba ngàn vạn Niết Bàn Đan để mua một món Linh bảo Thiên cấp, tính ra cũng hơi đắt, nhưng lúc này hắn đã bị Lâm Động ép không còn đường lui nữa.

Lâm Động chau mày, hắn không ngờ Phong Thương lại có thủ đoạn này. Với tài lực của hắn đúng là không thể vượt qua hai Vương triều Siêu cấp được, hắn nhún vai, cười nói:

- Nếu vậy thì chúc mừng ngươi!

Nghe tiếng cười của Lâm Động, gương mặt vốn trắng nhợt của Phong Thương càng thêm trắng hơn, không những không có cảm giác thắng lợi mà còn giận đến run người. Cục diện hắn vốn có thể khống chế lại bị Lâm Động gây rối thành ra thế này, cái giá phải mua quả thức quá cao.

- Tống sư, tuyên bố kết quả đi!

Hít sâu vài hơi, Phong Thương lên tiếng, ai cũng có thể nhận ra sát ý ẩn chứa trong đó.

Tống Tần chau mày, có phần tiếc nuối nhìn Lâm Động. Dù hắn có thiện cảm với Lâm Động hơn Phong Thương rất nhiều, nhưng hắn cũng không thể làm gì hơn trong trường hợp này.

- Hắc Long Phiên Thiên Ấn, giá cuối cùng, ba ngàn vạn Niết Bàn Đan!

Cuối cùng lời tuyên bố cũng vang lên, chính thức hạ màn cuộc tranh giành quyết liệt.

Túi Càn Khôn chứa đầy ba ngàn vạn Niết Bàn Đan được ném vào tay Tống Tần, hắn nhìn qua rồi cũng vung tay, thiết ấn biến thành một đạo hắc quang bay

vào tay Phong Thương.

Vừa có được Linh bảo Thiên cấp, vẻ mặt Phong Thương lập tức vô cùng hung hãn, hắn quay phắt lại nhìn Lâm Động như muốn nuốt sống, nguyên lực cuồng bạo bùng phát.

- Lâm Động, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không được sống không xong!

Tiếng gầm cùng sát ý của Phong Thương khiến sắc mặt tất cả kịch biến. Tên này vừa có Linh bảo Thiên cấp là không nhịn được nữa, xem ra thật sự bị Lâm Động chọc giận không vừa.

- Trong trường đấu giá cấm giao đấu!

Thế nhưng khi Phong Thương sắp ra tay thì Tống Tần bình thản nói.

Phong Thương hầm hầm nắm chặt tay, ánh mắt cay độc nhìn Tống Tần, thân hình khẽ động muốn ra khỏi đây.

- Lâm Động, cút ra đây cho ta, trong này không được động thủ thì ta sẽ xử lý ngươi ngoài kia!

Nhưng ngay sau đó, Tống Tần một lần nữa lên tiếng:

- Thật ngại quá, hôm nay tâm trạng ta không tốt, vì thế cả thành Vạn Tượng, cấm giao đấu!

- Phụt!

Phong Thương đang định xông ra khỏi trường đấu giá, vừa nghe thấy lời đó, máu tươi lập tức phụt ra khỏi miệng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 575

Sắp Xảy Ra Quyết Đấu

Toàn bộ trường đấu giá lặng như tờ, mọi người nhìn nhau rồi sắc mặt cổ quái nhìn lên Tống Tần.

Tuy nói thành Vạn Tượng nằm dưới sự quản lý của Tông phái siêu cấp, quy tắc ở đây do người trấn thủ đặt ra, nhưng dù sao thì ai cũng biết nơi đây quy tụ không ít nhân vật yêu nghiệt, vì thế những cuộc quyết đấu vẫn sẽ xảy ra dù quản nghiêm thế nào đi nữa. Mà người trấn thủ phần lớn cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua, càng không nói đến việc cấm quyết đấu.

Cũng chính vì thế khi mọi người nghe Tống Tần nói hôm nay cả thành Vạn Tượng cấm giao đấu, ai cũng cảm thấy không tin nổi, mà nguyên nhân cấm lại chỉ là tâm trạng của hắn không tốt?

Sắc mặt của vô số người đều rất cổ quái, rồi tất cả nhìn Phong Thương tức đến thổ huyết với ánh mắt thương hại, mọi người đều hiểu rằng Tống Tần chính là đặc biệt nhằm vào hắn!

Lâm Động cũng kinh ngạc nhìn Tống Tần, rõ ràng hắn không thể ngờ Tống Tần lại nói những lời như vậy, liền không kìm được bật cười. Tên gia hỏa này cũng thú vị thật, xem ra bán cho hắn ba viên Độ Ách Đan cũng không phải là lãng phí không.

Bọn Mộc Lân khẽ xoa xoa gương mặt đã có phần cứng lại của mình, trong mắt ánh lên ý cười.

- Tống Tần, ngươi đừng có quá đáng!

Cuối cùng Phong Thương quay người lại, khuôn mặt giận dữ đến méo mó. Ánh mắt âm u nhìn Tống Tần, hiển nhiên không phải vì thân phận của Tống Tần thì có lẽ hắn đã ra tay rồi.

- Tống Tần, tuy ngươi là người trấn thủ thành Vạn Tượng, nhưng cũng không có nghĩa vụ can thiệp vào tranh đấu giữa các Vương triều. Nếu chuyện này đến tai Tông phái siêu cấp, ta xem ngươi phải ăn nói thế nào?

Mãnh Liệt cũng đứng dậy, lạnh lùng quát lên.

- Ta là người trấn thủ thành Vạn Tượng, quy tắc ở đây do ta đặt ra. Nếu các ngươi không phục thì cứ việc báo lên Tông phái siêu cấp!

Tống Tần thản nhiên nhìn bọn Phong Thương, nói:

- Nhưng trước khi Tông phái siêu cấp hạ lệnh thì ta vẫn quản lý nơi này. Các ngươi mà vi phạm ta vẫn có quyền tước đi tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến của các ngươi.

- Tống Tần!

Phong Thương gầm lên:

- Vương triều Phong Vân ta cũng có người trong Tông phái siêu cấp, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

- Quy định đã đặt ra, ngươi muốn làm gì là chuyện của ngươi. Đến lúc đó ta muốn làm gì là chuyện của ta!

Tống Tần chắp hai tay sau lưng bình tĩnh nói.

- Ngươi!

Phong Thương giận run người, hai mắt đỏ ngầu, nhưng cuối cùng hít sâu một hơi kìm nén nộ khí. Hắn biết dù thế nào thì Tống Tần cũng là kẻ trấn thủ ở đây,

hắn có quyền lực tối cao, chỉ một lời thôi là có thể tước quyền tham gia Bách Triều Đại Chiến của một quốc gia, cho dù Vương triều Phong Vân bối cảnh không tệ nhưng nước xa không thể cứu được lửa gần.

Khả năng tự kiểm soát của Phong Thương cũng rất khá, dù bạo nộ như vậy nhưng hắn vẫn kềm chế được nộ hỏa, nhưng sát ý trong ánh mắt thì không thể che giấu được. Hắn quay ngoắt lại hằn học nhìn Lâm Động:

- Lâm Động, đừng tưởng chuyện này thế là xong. Hắn đã bảo vệ ngươi, ở thành Vạn Tượng đúng là ta không thể làm gì được, nhưng hai ngày nữa khi vào Bách Triều Đại Chiến thì hắn không thể nhúng tay vào được nữa. Đến lúc đó ta sẽ cho ngươi biết hậu quả của việc đắc tội với Vương triều Phong Vân ta!

Giọng nói mang đầy sát khí lạnh lẽo vang lên, khiến ai cũng phải run rẩy, xem ra Phong Thương đã nhất quyết nhằm vào bọn người Lâm Động rồi.

Rõ ràng Tống Tần muốn giúp Lâm Động. Trong thành Vạn Tượng, hắn muốn bảo vệ Lâm Động thì chẳng ai làm gì được, nhưng hai ngày nữa Bách Triều Đại Chiến sẽ bắt đầu, Lâm Động chắc chắn sẽ tham gia, một khi hắn vào đó thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với Vương triều Phong Vân.

Lâm Động nhìn Phong Thương lúc này hai mắt đã đỏ ngầu, ánh mắt cũng lóe lên hàn ý, hơi nhếch mép lên rồi khẽ nói:

- Nếu ngươi đã có ý thì bọn ta chiều lòng thôi. Vừa hay ta cũng rất có hứng thú với món Linh bảo Thiên cấp đó. Giải quyết ngươi rồi lại tiết kiệm được một lượng lớn Niết Bàn Đan, đó cũng là vụ làm ăn không tệ!

- Ha ha, Linh bảo Thiên cấp ở trong tay ta đây. Có gan thì đến đây lấy, ta đợi ngươi!

Phong Thương tức quá lại bật cười, chắc hắn đã bị cuồng ngôn của Lâm Động chọc giận không nhẹ, hắn gườm gườm nhìn Lâm Động, để lộ ra hàng răng trắng nhợt:

- Có điều, ta rất mong chờ kết cục của ngươi trong hai ngày nữa. Lúc đó mà ngươi vẫn cứng miệng được như vậy thì coi như ngươi cũng có bản lĩnh. Đi!

Dứt lời, Phong Thương vung tay, không nói gì nữa, hầm hầm quay người đi thẳng.

Mãnh Liệt cũng đứng dậy nhanh chóng theo sau, lúc đi hắn nhìn bọn Lâm Động với ánh mắt tàn nhẫn đầy châm chọc, bàn tay khẽ vạch một đường trên cổ.

Khi bọn Phong Thương rời đi rồi không khí mới bớt căng thẳng. Mọi người đồng loạt nhìn về bọn Lâm Động, trong đó có kẻ thích thú, có chờ đợi. Xem ra ngay khi Bách Triều Đại Chiến bắt đầu, bọn họ sẽ được chứng kiến cuộc đối đầu cực kỳ ác liệt.

Rốt cuộc Vương triều Siêu cấp sẽ chiếm thế thượng phong hay kẻ mới nổi như Lâm Động sẽ mạnh hơn? Hai ngày nữa mọi chuyện sẽ rõ ràng.

- Hắn thật ngông cuồng. Hai ngày nữa khó tránh khỏi một trận kịch chiến rồi!

Tiểu điêu có vẻ thích thú nhìn dòng người đang dần rút đi, cười nói.

- Đi thôi, về chuẩn bị một chút!

Lâm Động cười cười, nét mặt không chút sợ sệt. Tuy Phong Thương đã có được Linh bảo Thiên cấp, lực chiến đấu chắc chắn sẽ đại tăng, nhưng kết cục thế nào giờ nói vẫn là quá sớm.

Nói rồi Lâm Động quay người, cung tay với Tống Tần bên trên. Dù lúc này Phong Thương lập tức ra tay Lâm Động cũng không sợ. Nhưng nếu có hai ngày chuẩn bị thì vẫn hơn, vì thế hắn cũng nhận ân tình này của Tống Tần.

Tống Tần chỉ khẽ xua tay rồi quay người đi, một giọng nói chỉ Lâm Động nghe được vang lên:

- Lâm Động, đây là tất cả những gì ta làm được. Hai ngày nữa phải dựa vào

chiến lực của bản thân ngươi thôi. Nhưng ít nhất trong hai ngày này, Phong Thương sẽ không dám có bất cứ hành động gì, ngươi cứ yên tâm chuẩn bị… Nghe vậy, Lâm Động mỉm cười, khẽ gật đầu, không nói gì thêm dẫn bọn Tiểu Viêm rời khỏi trường đấu giá.

Mộc Lân nhìn ba người thu hút mọi ánh nhìn đang rời đi, không khỏi cảm thán, khẽ nói:

- Còn tưởng Vương triều Cổ Nguyệt bọn chúng ta sẽ đối đầu với Phong Vân, không ngờ… cuối cùng lại thành kẻ đứng ngoài nhìn… - Hai ngày nữa có lẽ bọn Lâm Động sẽ có không ít phiền phức.

Mộc Hàn Nguyệt nhíu mày, nàng ta biết thực lực bọn Lâm Động không tệ, nhưng Vương triều ngang ngược dị thường, huống hồ bọn chúng còn có Linh bảo Thiên cấp. Như vậy dù là Vương triều Cổ Nguyệt cũng không dám tùy tiện động vào, còn bọn Lâm Động… - Đúng là sẽ phiền phức!

Mộc Lân vẫn luôn đánh giá cao Lâm Động cũng gật đầu nặng nề, thở dài:

- Giờ chỉ có thể chờ xem mà thôi. Ài, thế lực Vương triều Phong Vân rất lớn, không biết bọn Lâm Động có vượt qua ải này được không?

Nói rồi Mộc Lân vẫy tay dẫn đoàn người rời đi.

o0o Thành Vạn Tượng rất rộng lớn, nhưng chuyện xảy ra trong trường đấu giá chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi đã lan truyền khắp mọi chốn. Ngay lập tức cả tòa thành cũng sục sôi vì cái tin ấy.

Vương triều Phong Vân là gì? Vương triều Siêu cấp hùng bá thành Vạn Tượng. Trong Tứ đại Vương triều luôn có tranh đấu nhưng ai cũng biết Vương triều Phong Vân là thế lực mạnh nhất.

Vương triều Phong Vân uy danh hiển hách, nhưng Lâm Động cũng không phải không có tiếng tăm gì. Chỉ với thân phận Vương triều Hạ cấp mà hắn đã

đánh bại vô số Vương triều Cao cấp, thậm chí còn một mình đáng bại ba đại bá chủ của địa vực Tây Bắc trong Viễn Cổ Bí Tàng, bá chiếm hai môn truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông, sau đó còn áp đảo hai đại tướng của Vương triều Đại Càn!

Trước Niết Bàn Bi, ba người bọn Lâm Động cũng đã chiếm gọn ba trong bốn vị trí đầu, đêm đó lại đánh lui La Thông cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn, chiếm vị trí đầu trong Địa cấp!

Vô số chiến tích như vậy đủ để khiến tất cả mọi người đều quên mất thân phận Vương triều Hạ cấp của hắn. Vì thế, khi biết sẽ có cuộc đối đầu trong hai ngày nữa, chẳng ai nghĩ Lâm Động không biết tự lượng sức mình, ngược lại vô cùng chờ đợi cục diện bất ngờ!

Hiển nhiên, trong mắt của nhiều người, Lâm Động đã có danh tiếng xứng đáng sánh ngang với Vương triều Siêu cấp!

Đương nhiên danh tiếng ấy có phải thực chất hay không thì còn phải xem kết quả của cuộc đối đầu hai ngày nữa.

Nếu thắng, danh tiếng của Lâm Động chắc chắn chấn động cả Chiến trường Viễn Cổ. Nhưng nếu bại thì kỳ tích này cũng sẽ kết thúc tại đây!

Và đây cũng sẽ là cuộc đối đầu đầu tiên giữa Vương triều Siêu cấp và anh tài mới nổi trong Bách Triều Đại Chiến, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý.

Dưới sự trông chờ đó, hai ngày chớp mắt đã qua đi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 576

Bách Triều Đại Chiến Bắt Đầu.

Ánh sáng buổi sớm mang chút hơi lạnh chiếu xiên xuống bao trùm cả thành Vạn Tượng.

Mức độ không khí sục sôi của thành Vạn Tượng ngày hôm nay dường như đã đạt đến cực hạn. Không có ánh mắt nào là không cuồng nhiệt và đầy mong chờ. Bọn họ từ đủ các loại Vương triều khắp các phương cùng đến Chiến trường Viễn Cổ, nơi cạnh tranh khốc liệt này. Bọn họ khổ tu ở đây một năm mục đích chính là giành được thành tích đáng kể và lọt vào mắt xanh của các Tông phái siêu cấp, từ đó nâng cao giá trị cho Vương triều của mình.

Trận đại chiến chờ đợi suốt một năm ròng cuối cùng hôm nay đã thật sự bắt đầu!

Thiên tài, yêu nghiệt đến từ vô số Vương triều sau một năm khổ tu sẽ phân thắng bại tại nơi đây, cuối cùng nhân vật hàng đầu trong thế hệ trẻ của Đông Huyền Vực cũng sắp xuất hiện!

Tại một tiểu viện ở góc Đông Nam thành, một vài thân ảnh đang từ tốn đi ra, chính là bọn người Lâm Động.

Lâm Động ngẩng lên nhìn vầng mặt trời nóng bỏng mỉm cười. Hắn cũng đã đợi ngày này cả một năm nay rồi.

Phía sau Lâm Động, Tiểu Viêm vác thiết côn, cái bóng to lớn che phủ cả hơn nửa người Lâm Động, tạo ra một cảm giác vô cùng áp lực.

Ngược lại với dáng vẻ uy nghi của Tiểu Viêm, Tiểu điêu vẫn có bộ dạng bất

cần như cũ, gương mặt tuấn mỹ dưới ánh nắng thậm chí có phần yêu dị, nhưng bọn Tô Khôi biết người từ khi gặp mặt đến giờ chỉ ra tay một lần này mới là người có thực lực thâm sâu khó dò nhất trong ba người.

Tô Khôi nhìn ba người bọn Lâm Động, trong lòng cảm thán. Nếu nói cảm quan đầu tiên khi nhìn thì Lâm Động không khôi ngô bằng Tiểu Viêm, không anh tuấn bằng Tiểu điêu, thậm chí thực lực cũng không phải mạnh nhất, thế nhưng hắn lại là người làm chủ trong nhóm người này!

Tiếp xúc một thời gian, Tô Khôi cũng biết được không ít chuuyện của Lâm Động tại Chiến trường Viễn Cổ. Một lần vô tình hắn biết ban đầu Tiểu Viêm và Tiểu điêu không xuất sắc như hiện giờ, mọi cuộc chiến ở ngoại giới hồi đó hầu như đều do Lâm Động gánh vác.

Lâm Động ngẩng lên nhìn mặt trời, bỗng dang rộng hai cánh tay, ánh nắng chiếu rọi lên người hắn tạo cảm giác rất cuồng nhiệt.

Lúc ấy, ánh sáng từ hắn chói mắt hơn hẳn so với Tiểu điêu và Tiểu Viêm.

Hắn sẽ trở thành người tỏa sáng nhất trong Chiến trường Viễn Cổ!

Trong đầu Tô Khôi bỗng lóe lên một suy nghĩ, quay ra thì nhìn thấy Tô Nhu ở bên cạnh cũng đang nhìn chăm chú thân ảnh trước mặt, trên gương mặt xinh đẹp thoáng chút ửng hồng. Thân ảnh đang dang tay dưới ánh nắng kia làm cho nàng có cảm giác hắn có thể chống cả bầu trời!

Cảm giác đó còn vững chắc hơn cả tấm lưng của Đại ca, người trước đây luôn luôn bảo vệ nàng.

- Khụ khụ!

Tô Khôi khẽ hắng giọng nhắc nhở thiếu nữ bên cạnh. Tô Nhu lập tức cúi đầu, vành tai đỏ ửng lên.

Tô Khôi lắc lắc đầu. Hai ngày nay nhờ có Tiểu điêu mà Tô Nhu đã miễn

cưỡng khống chế được một chút sức mạnh trong người. Tuy còn hạn chế nhưng sức mạnh bộc phát cũng khá khủng bố. Có điều, dù thực lực tăng cao nhưng tính cách của Tô Nhu vẫn không có gì thay đổi nhiều, dáng vẻ yếu ớt đó khiến Tô Khôi lo lắng không biết nàng có chịu đựng nổi sự tàn khốc của Bách Triều Đại Chiến hay không.

- Đi thôi!

Tiếng hắng giọng của Tô Khôi cũng khiến Lâm Động sực tỉnh, hắn khẽ nhoẻn miệng cười, vẫy tay, đẩy cửa bước ra, phía sau hắn mọi người cũng đi theo.

o0o Cổng thành phía Đông thành Vạn Tượng lúc này đã vô cùng đông đúc, dòng người đen kịt từ trong thành tràn ra ào ạt.

Bên ngoài tường thành là một con dốc cao, bên ngoài đó lại có một tấm màn ánh sáng khổng lồ tạo thành vòng trong đang không ngừng lan tỏa ra đến hút tầm mắt.

Nhìn qua tấm màn có thể thấy một khu rừng tựa như từ thời Viễn Cổ, mơ hồ có một thứ khí tức tàn khốc từ trong đó lan tỏa ra. Bách Triều Đại Chiến sẽ diễn ra ở đây, không ít người sẽ thành danh ở nơi đây, nhưng cũng có không ít thiên tài bỏ mạng và làm nên thanh danh cho người khác.

Trên tường thành, các Vương triều đều đã có chỗ, ở đằng trước tiên đương nhiên là Tứ đại Vương triều Siêu cấp.

Mọi ánh mắt quét qua, cuối cùng tập trung tại chỗ Vương triều Phong Vân. Ở đó Phong Thương đứng chắp tay sau lưng, không còn vẻ bạo nộ của hai ngày trước nữa mà có sự bình tĩnh dị thường. Đương nhiên điều duy nhất không thay đổi đó là ánh mắt đầy sát ý lạnh lùng.

Không ít người nhìn nhau, huyết dịch trong người cũng có dấu hiệu sôi lên. Sắp tới bọn họ sẽ bước vào khu trung tâm, nơi diễn ra sự cạnh tranh cuối cùng,

đồng thời cũng chứng kiến những sự đối đầu ác liệt nhất!

Xoẹt!

Đúng lúc ấy, từ không trung vang lên âm thanh xé gió, một vài thân ảnh xuất hiện trên tường thành trong tiếng ồ à của tất cả.

- Là bọn Lâm Động!

Một người kêu lên, vô số ánh mắt gần như đồng thời quay sang, cuối cùng dừng lại ở những thân ảnh vừa xuất hiện.

Ở phía trước, gương mặt Phong Thương lúc này càng tối lại, hắn chầm chậm quay lại, ánh mắt sắc lạnh như đao nhìn Lâm Động.

Lâm Động cũng ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt hắn, hai ánh mắt giao nhau tỏa ra sát ý lạnh lẽo như khiến cả không khí nhưng đông đặc lại.

Phong Thương cười lộ ra hàm răng trắng nhởn, giơ ngón tay cái về phía Lâm Động rồi bất ngờ chĩa xuống đất.

Mọi người xung quanh ồ lên, xem ra lần này Phong Thương đã quyết chí phải khiến bọn Lâm Động bỏ mạng nơi đây rồi!

Nhìn vẻ khiêu khích của Phong Thương, Tiểu Viêm nắm chặt lấy cây thiết côn trên vai như muốn ra tay, nhưng cuối cùng Lâm Động đã xua tay ngăn lại.

- Chư vị!

Đúng lúc đó, từ không trung bỗng vang lên một giọng nói hùng hồn. Tất cả ngẩng lên thì thấy Tống Tần đang lơ lửng trên không trung.

- Tiếp theo, chỉ cần là người có Niết Bàn Ấn là có thể vào trong. Nhưng trước đó phải nhắc nhở các vị, nơi đây chỉ có thể vào không thể ra, chỉ cần vào trong là sẽ phải đón lấy sự cạnh tranh khốc liệt. Trong đó không có sự thương hại, chỉ có

kẻ chiến thắng!

Ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh của Tống Tần khiến không ít người phải tái mặt.

- Chắc các vị cũng đều biết rồi, Tông phái siêu cấp chỉ chọn những người ưu tú nhất, mà cách duy nhất để chứng minh sự ưu tú của mình đó là đánh bại người cạnh tranh với mình, đoạt lấy Niết Bàn Ấn từ tay hắn. Khi hấp thụ đủ số lượng những Niết Bàn Ấn, Niết Bàn Ấn trong tay mọi người sẽ dần có sắc tím vàng. Khi Niết Bàn Ấn hoàn toàn có màu tím thì sẽ có tư cách vào Niết Bàn Kim Bảng và lọt vào mắt Tông phái siêu cấp!

Lâm Động nheo mắt lại, không ngờ Bách Triều Đại Chiến lại tàn khốc như vậy, muốn vào Niết Bàn Kim Bảng phải đoạt được Niết Bàn Ấn từ tay kẻ khác.

- Bách Triều Đại Chiến chỉ biết kẻ chiến thắng, không biết đến sự sống chết. Nếu mọi người đã có sự chuẩn bị, vậy thì… bắt đầu thôi! Giờ là lúc kiểm nghiệm lại sự tu hành của mọi người một năm qua!

Tống Tần chỉ về phía màn sáng phía trước, giọng nói trầm vang lên bên tai của tất cả mọi người.

Vô số người ngẩng lên nhìn tấm màn sáng, sự cuồng nhiệt dần dâng lên trong mắt, lúc này sao có thể rút lui?

- Đi thôi!

Một tiếng thét trầm đục không biết vang lên từ đâu, rồi tất cả như ong vỡ tổ ào ào bay vào tấm màn sáng.

- Lâm Động, cút vào đây cho ta! Hôm nay sẽ là ngày giỗ của các ngươi!

Phong Thương gầm lên, ánh mắt đầy hằn học nhìn Lâm Động, rồi đem theo hàng loạt nhân mã của Vương triều Phong Vân lao vào trong.

Lâm Động ngẩng lên nhìn bóng của bọn Phong Thương, khẽ liếm môi, mỉm cười nói:

- Các vị, chuẩn bị xong chưa?

- Ừm!

Rồi tất cả cùng bật cười, chiến ý dâng tràn, không hề có chút sợ hãi, cho dù sắp tới bọn họ phải đối mặt với Vương triều Siêu cấp lớn mạnh nhất thành Vạn Tượng.

- Đi thôi!

Lâm Động cười lớn, tiếng cười như sấm rền, bao quyền với Tống Tần, nói:

- Tống sư, đa tạ đã giúp đỡ!

Dứt lời, Lâm Động nhanh chóng bay vút vào, theo sát sau là Tiểu điêu và Tiểu Viêm.

Trên bầu trời, Tống Tần nhìn bọn Lâm Động đang tràn ngập chiến ý, ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng. Hắn biết, nếu bọn Lâm Động có thể vượt qua ải tiếp theo, danh tiếng của bọn họ chắc chắn sẽ chấn động cả vùng trung tâm!

Rốt cuộc hắn là rồng hay chỉ là sâu bọ, tất cả phải chờ xem trận chiến này thôi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 577

Đối Đầu.

Vào khoảnh khắc đi vào màn ánh sáng ai, cũng có thể cảm thấy một luồng khí mãnh liệt ập tới, nhiều người nguyên khí bị cuộn trào, phải vội vàng dừng lại.

Khi dừng lại, mọi ánh mắt lập tức nhìn về vào trong, rồi tất cả đều sững sờ.

Trong và ngoài chỉ cách nhau một tấm màn ánh sáng nhưng lại như hai thế giới khác nhau. Không gian bên ngoài ánh nắng chiếu rọi ấm áp, còn bên trong, bầu trời màu đỏ thẫm tối sầm lạnh lẽo, khi ngẩng lên nhìn, trong mắt sẽ phản xạ ra hồng quang vô cùng quỷ dị.

Phía dưới bầu trời u ám đỏ là một khu rừng rậm rạp mênh mông vô tận, những thân cây cao hàng trăm trượng đứng sừng sững xan xát nhau, trong đó thỉnh thoảng còn vọng ra tiếng gầm đầy hung sát của vô số loài thú dữ.

Nơi đây chính là hung địa a!

Đoàn người từ thành Vạn Tượng tràn vào đã phá vỡ sự tĩnh lặng của nơi đây. Trên bầu trời đặc kịt là người, ánh mắt bọn họ vừa kinh ngạc vừa cuồng nhiệt nhìn vùng đất này, nơi đây sẽ là chiến trường cuối cùng của bọn họ!

Tất cả đều biết ở nơi khác của địa vực rộng lớn này chắc chắn cũng có rất nhiều cường giả ở khu vực khác tràn vào. Không lâu nữa tất cả sẽ gặp nhau tại khu trung tâm, sau đó giao đấu để hấp thụ Niết Bàn Ấn của đối phương, còn về việc ai thắng ai thua thì phải xem những gì bọn họ có được sau một năm tu luyện vừa qua.

Đương nhiên trước lúc đó bọn họ phải xem cuộc đối đầu kinh thiên động địa khiến huyết dịch phải sục sôi đã!

Trước vô số ánh mắt, một thân ảnh hội tụ sát ý đậm đặc bay tới rồi đáp xuống khu rừng, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào tấm màn ánh sáng ở phía sau.

- Lâm Động, cút ra đây cho ta!

Phong Thương gầm lên.

- Nôn nóng tặng ta Linh bảo Thiên cấp vậy sao?

Trong màn ánh sáng vang lên một tiếng cười, rồi mấy người Lâm Động cũng vọt ra từ tấm màn ánh sáng rồi xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy bọn Lâm Động xuất hiện, trên gương mặt Phong Thương dần hiện lên nụ cười điên cuồng. Hắn biết khi Lâm Động bước vào không gian này là sẽ không còn bất cứ đường lui nào nữa, và hắn có thể tùy ý giày vò khiến Lâm Động sống không bằng chết!

Bọn Lâm Động từ từ đáp xuống ngọn cây cách Phong Thương không xa, gương mặt hàm tiếu, không hề có chút sợ hãi.

Cách đó không xa, ba Vương triều Siêu cấp, Cổ Nguyệt, Sâm Chi, Hỏa Ly cũng đều hiện thân. Nhưng bọn họ cũng không có ý rời đi ngay mà đều nhìn về phía trước. Cuộc đối đầu này, ngay cả bọn họ cũng không thể bỏ qua.

- Tuy không biết ngươi lấy đâu ra tự tin mà dám vào đây, nhưng dũng khí của ngươi cũng khiến ta bất ngờ. Khi Bách Triều Đại Chiến kết thúc ta sẽ cho ngươi đưa thi thể của ngươi về Vương triều của mình.

Phong Thương cười gằn.

Lâm Động cũng không để tâm, hắn quét mắt qua những một loạt cường giả của Vương triều Phong Vân, khẽ nói:

- Giao Phong Thương cho ta!

- Mãnh Liệt, để ta!

Tiểu Viêm vung thiết côn tạo nên tiếng vù xé gió, giọng oang oang nói.

- Để tên yếu nhất cho ta sao? Lẽ nào các ngươi nghĩ mình hơn ta sao?

Tiểu điêu nheo mắt nói.

- Chắc chắn ở đây có nhiều cường giả của Vương triều Siêu cấp đang chú ý, không thể không cẩn thận. Tốt nhất là ngươi ra tay ít thôi!

Lâm Động mỉm cười nói.

- Hơn nữa khi đối phó với La Thông ngươi còn phải trông chừng bọn Tô Nhu một chút. Vương triều Phong Vân có không ít cường giả, bọn chúng ta lại ít người.

Tiểu điêu nhếch mép:

- Yên tâm đi, nha đầu đó giờ không yếu đuối như ngươi nghĩ đâu. Sức mạnh bộc phát trong thời gian ngắn dù là ngươi cũng sẽ thấy khó đối phó.

- Ta đâu thể sánh được với Lâm Động đại ca!

Tô Nhu ở bên cạnh đỏ mặt nói.

- Tô Nhu, lát nữa phải nhờ muội bảo vệ đại ca muội rồi. Lát nữa ta cũng không thể phân tâm được!

Lâm Động cười nói.

Tô Nhu nắm chặt tay gật đầu kiên định. Lần này nàng nhất định sẽ không làm ảnh hưởng đến bọn Lâm Động.

Lâm Động chầm chậm bước chân ra, nguyên lực hùng hồn cũng dâng trào theo từng bước chân.

- Tam Nguyên Niết Bàn? Đây là bản lĩnh của ngươi sao, khiêu chiến vượt cấp? Ngươi coi ta giống như bọn phế vật ngươi gặp trước đây sao?

Cảm nhận nguồn nguyên lực trong cơ thể Lâm Động, Phong Thương không kìm được ngửa mặt lên cười lớn đầy châm chọc.

- Ta đã là Tứ Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, nếu ngươi chỉ có vậy thì thật khiến ta thất vọng!

Phong Thương bước ra, nguyên lực dồi dào của Tứ Nguyên Niết Bàn đỉnh phong trào ra không giữ lại chút nào, cuồn cuộn hình thành nên áp lực lớn lao ập tới Lâm Động.

Trước khí thế của Phong Thương hiển nhiên Lâm Động đang ở thế hạ phong, dù thế nào thì chỉ so sánh nguyên lực thôi Phong Thương cũng đã mạnh hơn Lâm Động rồi.

- Nếu ngươi cũng nghĩ vậy thật thì ngươi cũng khiến ta thất vọng quá.

Thế nhưng đối mặt với áp lực đó, Lâm Động chỉ cười, nguyên lực, tinh thần lực và lực thôn phệ cùng dâng lên, cuối cùng chảy vào Càn Khôn Cổ Trận phía trên đan điền.

Uỳnh uỳnh!

Làn sóng âm thanh trầm đục chảy trong kinh mạch Lâm Động, cuối cùng khuếch tán ra tứ chi bách huyệt. Thân thể hắn tĩnh lặng trong giây lát rồi bất chợt rung lên, một luồng năng lượng màu xám đen quỷ dị bùng phát từ trong cơ thể hắn.

Luồng năng lượng ấy không quá lớn, càng không thể sánh được với thanh thế của Phong Thương. Nhưng vào khoảnh khắc mà nó xuất hiện, luồng nguyên lực

đang ập tới Lâm Động lập tức tan biến, trong vòng mấy chục trượng quanh người Lâm Động, áp lực tạo ra từ nguyên lực của Phong Thương không còn một chút nào nữa.

- Năng lượng thật cổ quái!

Biến cố bất ngờ này khiến tất cả cùng ngỡ ngàng, bọn họ không hiểu nguyên lực vốn thuần khiết của Lâm Động sao lại tự nhiên biến thành một thứ năng lượng kỳ quái như vậy? Nhưng rõ ràng là năng lượng này mạnh hơn nguyên lực đơn thuần nhiều, nếu không thì không thể khiến nguyên lực dồi dào của Tứ Nguyên Niết Bàn thành ra như vậy.

- Lâm Động quả nhiên có bản lĩnh!

Bọn Mộc Lân nhìn cảnh đó, ánh mắt cũng hiện lên đầy vẻ kinh ngạc, rõ ràng cũng rất bất ngờ về chiêu này của Lâm Động.

- Như thế mới thú vị, nếu không thì quá nhàm chán!

Gương mặt Phong Thương hiện lên vẻ kinh ngạc rồi biến mất ngay. Hai mắt hắn trở nên lạnh băng, giơ ra hai ngón tay vạch một đường trong không khí.

Phụt phụt!

Sau động tác của Phong Thương, cuồng phong bùng nổ, hai đạo nguyên lực hơn chục trượng bắn ra từ đầu ngón tay hắn, nhanh như chớp oanh kích về Lâm Động.

Vèo!

Lâm Động biến thành một đạo tàn ảnh bay tới, sức mạnh dung hợp màu xám đen bao quanh người hắn, tựa một ngôi sao băng nhằm thẳng hai đạo nguyên lực mà lao tới.

Rầm!

Tiếng nổ trầm đục vang lên, hai đạo nguyên lực nổ tung, ánh sáng xám đen chớp mắt đã xuất hiện phía trước Phong Thương, quyền ảnh như xuất ra như vũ bão cùng sức mạnh cuồng bạo bao trùm lấy Phong Thương.

- Hừ!

Đối mặt với công kích đó của Lâm Động, Phong Thương chỉ hừ một tiếng, thủ ấn biến hóa, nguyên lực hùng hồn biến thành một luồng gió xoáy chặn đứng quyền ảnh của Lâm Động.

Binh binh binh!

Mỗi lần quyền ảnh chạm vào luồng gió xoáy đều tạo ra âm thanh chói tai, cùng với nó là những làn sóng sức mạnh cuồng bạo lan tỏa ra bốn bề.

Chỉ trong vài chục giây mà hai bên đã đánh đến mấy chục hiệp với tư thái vô cùng hung hãn.

Tất cả đều lặng như tờ quan sát cảnh tượng đó, không ít người phải biến sắc mặt, vì chỉ riêng năng lượng thừa tỏa ra cũng đủ một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn cảm thấy run cả người. Thực sự bọn họ không thể tin được Lâm Động chỉ dựa vào thực lực Tam Nguyên Niết Bàn mà có thể giao đấu chính diện được với Tứ Nguyên Niết Bàn đỉnh phong như Phong Thương như vậy.

Đến lúc này hai bên vẫn chưa thi triển bất cứ vũ kỹ lớn mạnh nào, mà vẫn đang so bì sức mạnh bản thân.

Dám đối diện trực tiếp với nộ hỏa của Vương triều Siêu cấp, quả nhiên hắn có bản lĩnh mà người thường không có!

Ầm!

Kình phong nguyên lực cuộn trào, Lâm Động và Phong Thương cùng bị chấn động lùi về sau mấy chục bước, cả hai đều thở gấp hơn, nhưng sự hung hãn trong ánh mắt cũng ngày một rõ rệt.

- Mãnh Liệt, cho người động thủ giết hết bọn chúng đi! Tên Lâm Động này cứ giao cho ta!

Phong Thương hung hăng hét lên.

- Ừm!

Nghe vậy Mãnh Liệt gật đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười hung hãn, nhìn bọn Tiểu Viêm với ánh mắt đầy sát khí.

Ầm!

Tiểu Viêm bước ra, thiết côn trong tay rạch ngang không khí, vẻ hung sát như con thú dữ mới tỉnh dậy sau giấc ngủ nhiều năm.

- Nhị ca, ta động thủ đây!

Huyết khí trào lên trong mắt Tiểu Viêm, vừa dứt lời, thân hình đồ sộ đem theo bóng đen to lớn lao tới chỗ Mãnh Liệt.

Cuộc đối đầu giữa hai bên chính thức bùng nổ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 578

Huyết Chiến! (1)

Bùm!

Thân ảnh khổng lồ của Tiểu Viêm kèm theo tiếng gió lao tới, khí hung sát khủng bố ấy bùng phát đã áp chế cả sát khí của Mãnh Liệt xuống.

Người vẫn chưa tới nhưng thiết côn trong tay Tiểu Viêm cùng với năng lượng tựa sơn nhạc xé tan không khí hung hãn oanh kích yếu huyệt của Mãnh Liệt.

- Hắc hắc, muốn chết hả!

Nhìn Tiểu Viêm đang hung bạo lao tới với hung sát khí đầy người nhưng Mãnh Liệt chỉ nhếch mép cười lạnh, nắm tay lại, một cây cự chùy màu vàng xuất hiện rồi vung chùy bổ xuống.

Keng!

Thiết côn và cự chùy va chạm gây nên một âm thanh chói tay vang vọng trong không khí, vô vàn những đợt sóng năng lượng khuếch tán ra với tốc độ kinh người.

Cả một mảng lớn những cây cổ thụ cao chọc trời phía dưới đều gãy rạp, bụi tung mù trời, thanh thế vô cùng kinh người.

Xoẹt!

Trong đám bụi mù, hai thân ảnh đầy sát khí chỉ ngừng lại trong giây lát, thậm chí không đợi mọi người xung quanh tỉnh lại, đã lại lao vào nhau, thiết côn và cự

chùy lại điên cuồng giao đấu, kình phong cuồn cuộn không ngừng.

Bọn Mộc Lân ở phía xa quan sát cuộc giao đấu của Tiểu Viêm và Mãnh Liệt với ánh mắt nặng nề.

- Thực lực của hắn rất mạnh, hắn đã che giấu thực lực trước Niết Bàn Bi!

Mộc Lân nói.

Mộc Hàn Nguyệt cũng khẽ gật đầu, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Nàng rất rõ thực lực của Mãnh Liệt, nhưng cuộc chiến này tuy rất cuồng bạo nhưng thân ảnh to lớn kia vẫn không hề có dấu hiệu bị ở thế hạ phong, hơn nữa sự hung sát còn mạnh mẽ hơn cả Mãnh Liệt tay đã nhuốm không biết bao nhiêu máu tươi kia.

- Có lẽ ba người bọn Lâm Động không đơn giản như bề ngoài!

Mộc Lân trầm giọng nói, rồi hắn nhìn về hướng khác. Ở đó là rất nhiều cường giả của Vương triều Phong Vân dưới sự dẫn đầu của La Thông bao vây lấy Tiểu điêu. Nhưng dù vậy thì Tiểu điêu với gương mặt tuấn mỹ vẫn có bộ dạng uể oải, chẳng có chút dấu hiệu lo lắng gì.

- Nha đầu, những kẻ khác phải giao cho ngươi rồi, nhớ đừng khiến Lâm Động phân tâm!

Tiểu điêu nhìn nhìn La Thông, vươn vai lười biếng rồi nói.

- Vâng!

Tô Nhu cắn cắn môi, rồi gật đầu thật mạnh.

- Có phân tâm hay không có lẽ không đến lượt các ngươi quyết định!

La Thông cười lạnh, phía sau hắn có đến năm cường giả Tam Nguyên Niết Bàn, cộng với hắn nữa, trận hình này muốn dọn dẹp mấy người bọn Tiểu điêu

không phải vấn đề.

Thế nhưng, khi La Thông vừa dứt tiếng cười thì hắn đã nhìn thấy khóe miệng Tiểu điêu từ từ vẽ lên nụ cười châm chọc. Đang định nói gì đó thì Tiểu điêu đã biến mất một cách quỷ dị.

La Thông có thể trở thành cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cho thấy bản lĩnh của hắn cũng không vừa. Vì thế, khi Tiểu điêu vừa biến mất, kim quang chói lòa và nguyên lực hùng hồn đã ngay lập tức bùng phát từ trong cơ thể hắn.

Xoẹt!

Kim quang lóe sáng, một đạo thân ảnh quỷ mị cũng phản chiếu trong mắt La Thông, rồi hắn nhìn thấy Tiểu điêu giơ bàn tay ra từ xa quạt một nhát.

Keng!

Một đường quạt tạo nên kình phong cuồng bạo nhanh như chớp bay thẳng tới mặt La Thông. Rồi một âm thanh kim loại vang lên, La Thông bị một cái quạt tay của Tiểu điêu đánh bật đi.

Gắng gượng giữ vững lại thân hình, dù có Niết Bàn Kim Thân bảo vệ nhưng mặt La Thông vẫn sưng lên một mảng lớn, nhìn vô cùng hoạt kê.

- Ngươi!

La Thông vừa tức vừa kinh ngạc nhìn Tiểu điêu đang lắc lư đi tới, sự cảnh giác lên tới đỉnh điểm. Một đòn vừa rồi của Tiểu điêu đã khiến hắn hiểu, kẻ tuấn mỹ như nữ nhân này thực lực rất khủng bố, ít nhất thì tối đó khi giao đấu với Lâm Động, hắn không hề bị Lâm Động khiến cho thảm hại như thế này.

- Hắn mới là kẻ đáng sợ nhất trong ba kẻ đó!

La Thông bỗng lóe lên một ý nghĩ mơ hồ, mồ hôi lạnh túa ra, nghiến răng rồi hét lên:

- Tất cả bắt nữ nhân kia lại!

Chỉ cần bắt được Tô Nhu, chắc chắn Lâm Động sẽ sợ ném chuột vỡ bình quý. Lúc đó lợi thế sẽ nghiêng về bọn bọn chúng. Đối phó với một nữ nhân tuy không quang vinh gì nhưng lúc này không thể nghĩ nhiều được nữa.

- Vẫn còn thời gian để hét nữa à?

Ánh mắt Tiểu điêu lạnh băng, bước ra một bước rồi lại biến mất. La Thông thấy vậy vội vàng lùi về sau, chưa đến mấy giây sau một đạo thân ảnh lại xuất hiện trước mắt hắn, một chưởng tung ra đánh bay hắn về sau.

- Động thủ!

Mấy cường giả Vương triều Phong vân thấy một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn lại thảm hại như vậy thì không khỏi thất kinh, không dám chậm trễ, hét lên một tiếng rồi cùng xông về phía Tô Nhu.

Tô Khôi thấy vậy, sắc mặt biến đổi, vừa định ra tay thì Tô Nhu đã khẽ cắn môi bước ra, trong giọng nói hơi run rẩy đã có sự kiên định hiếm có:

- Đại ca, huynh không phải đối thủ của bọn chúng đâu, để muội!

- Tiểu Nhu!

Tô Khôi giật mình, định nói thì Tô Nhu đã đặt ngón tay thon dài của mình lên môi khẽ cắn, một chút máu rỉ ra, rồi nàng vén ống tay áo lên, nơi cổ tay xuất hiện những đạo phù văn kỳ lạ, đặt ngón tay với chút máu lên một đạo phù văn, khi máu tươi đi vào, phù văn đó lập tức mờ đi.

Khoảnh khắc đó, trên người Tô Nhu đột nhiên bùng phát ra một luồng năng lượng màu xanh thẳm to lớn không gì so sánh nổi, khiến Tô Khôi phải chấn động. Luồng năng lượng màu xanh thẳm đó giống hệt như là con cự xà Viễn Cổ vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ dài vậy.

Năng lượng kỳ dị màu xanh thẫm lượn lờ quanh người Tô Nhu, mái tóc dài đen nhánh xõa phía sau lưng cũng bị năng lượng này nhuộm thành màu xanh thẫm.

Tô Nhu ngẩng đầu lên, trên gương mặt thanh tú hiện lên vẻ lạnh lẽo, nàng chầm chậm giơ bàn tay lên rồi bỗng nắm chặt một cái.

Ầm!

Thanh quang cùng năng lượng cuồng bạo bùng phát, năm cường giả Tam Nguyên Niết Bàn đang xông tới bị đánh bay đi rồi rơi xuống đất một cách thảm hại.

- Các ngươi không được khiến cho Lâm Động đại ca bọn họ phân tâm!

Năng lượng cuồng bạo dâng tràn, đôi mắt ánh xanh của Tô Nhu nhìn chăm chăm cường giả Vương triều Phong Vân lúc này sắc mặt đều tái đi, giọng nói lanh lảnh mà lạnh lùng.

- Thật sự đánh rồi!

Nhìn những cuộc chiến đang bùng nổ trên bầu trời, tất cả mọi người đều thầm nghĩ. Lực chiến đấu chỉnh thể bùng phát vào lúc này của bên phía đám người Lâm Động đã vượt ngoài sự tưởng tượng của tất cả mọi người, trận đấu này ngày càng thú vị đây!

Trên trời lúc này đã chia thành mấy tràng chiến đấu, và trận chiến gây chú ý nhất đương nhiên là Lâm Động và Phong Thương. Ai cũng có thể thấy hai người này mới là trung tâm của hai bên, bất luận ai thất bại cũng là sự đả kích không hề nhỏ tới sĩ khí bên mình.

Ầm!

Hai thân ảnh quỷ mị hung hãn giao đấu trên bầu trời, những âm thanh trầm đục như sấm vang lên khiến người ta phải run lên. Hai thân ảnh vừa lao vào rồi

tách ngay ra. Sắc mặt Phong Thương lúc này tối sầm, cuộc giao đấu trước đó hắn đã phát hiện, nếu chỉ dựa vào tu vi Tứ Nguyên Niết Bàn thì không thể áp chế Lâm Động hoàn toàn được.

- Do thứ năng lượng kỳ quái kia sao?

Phong Thương nhìn luồng năng lượng xám đen bao quanh Lâm Động, đồng tử co rút lại. Hắn phát hiện mỗi lần đấu chiêu với Lâm Động là công kích của hắn đều biến mất một phần sức mạnh một cách quỷ dị, đồng thời công kích của Lâm Động lại mạnh hơn rất nhiều. Dường như một phần sức mạnh của hắn bị Lâm Động đồng hóa vậy.

- Tên này rất cổ quái, không thể kéo dài hơn nữa!

Trong đầu lóe lên ý nghĩ, vẻ mặt Phong Thương lạnh băng, hắn hít vào một hơi sâu, nguyên lực quanh người bùng phát, ánh mắt trở nên sắc lạnh dị thường.

Cuồng phong ngưng tụ trên bầu trời cuối cùng biến thành vô số long quyển phong khổng lồ tỏa ra sức mạnh cuồng bạo.

Nhìn cảnh tượng này, ai cũng có nhận ra Phong Thương đã không thể nhẫn nhịn được nữa mà dùng đến Linh Vũ kỹ để áp đảo Lâm Động.

- Lâm Động, bất luận ngươi có bản lĩnh gì, hôm nay ta nhất định phải lấy cái mạng ngươi!

Phong Thương ngửa lên trời gầm một tiếng, long quyển phong xoay chuyển quanh người hắn, nhìn từ xa sẽ thấy thanh thế vô cùng đáng sợ.

- Đây là… Bọn Mộc Lân từ xa nhìn cảnh đó đồng tử đều thu nhỏ lại, hiển nhiên là nhận ra thứ vũ kỹ mà Phong Thương chuẩn bị thi triển.

- Đại Yêu Phong Chưởng!

Vẻ mặt Phong Thương dữ dằn, chưởng ấn vung lên, bốn long quyển phong

mạnh mẽ lao ra, trong đó lan tỏa luồng nguyên lực vô cùng cuồng bạo, thậm chí mơ hồ còn ẩn hiện một gương mặt khổng lồ đầy yêu khí.

Ầm ầm!

Bốn long quyển phong với luồng áp lực khủng khiếp chèn ép cả khu rừng phía dưới tạo nên bốn vệt nứt khổng lồ.

Vũ kỹ mà Phong Thương thi triển rõ ràng cũng là một bộ Linh Vũ kỹ không tầm thường. Thanh thế này cho dù là Mộc Lân cùng là cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cũng lo lắng, có lẽ hắn phải dùng toàn lực mới có thể chống đỡ được.

- Ta đây không có gì tốt cả, chỉ được cái mệnh lớn, chẳng kẻ nào đoạt được đi cả!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 578

Huyết Chiến! (2)

Lâm Động ngẩng lên nhìn bật cười lớn, thủ ấn biến hóa nhanh chóng, rồi năm cột quang trụ màu xám đen bắn ra.

- Ngưng!

Quang trụ ngưng tụ, chớp mắt đã biến thành năm ngón tay khổng lồ, ngay sau đó lồng vào nhau biến thành một bàn tay khổng lồ tràn đầy khí tức cổ xưa mà hoang dã.

Chỉ có điều bàn tay này không giống như trước kia, nó có màu xám đen nhìn rất quỷ dị.

Đại thủ hình thành, cả không gian như nổ tung, một đạo hư ảnh như ẩn như hiện tạo nên một áp lực to lớn lan tỏa ra xung quanh.

- Linh Vũ kỹ!

Mọi ánh mắt đều đổ về hư ảnh trên hư không, hàng loạt tiếng kêu kinh ngạc. Áp lực phát ra từ hư ảnh đó khiến bọn họ có thể nhận ra Lâm Động vừa thi triển một bộ Linh Vũ kỹ vô cùng cường hãn!

- Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ, phá!

Lâm Động bỗng nắm chặt tay, hư ảnh kia cũng khẽ vung bàn tay lên, bàn tay khổng lồ lao tới, đi đến đâu khiến không gian rung chuyển đến đấy, cuối cùng trước bao ánh mắt chăm chú hung hăng đập xuống bốn long quyển phong nguyên lực!

Uỳnh uỳnh!

Đòn oanh kích khiến cả trời đất rung chuyển, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, những người ở gần đó bị sóng âm thanh đập tới sắc mặt tái nhợt vội vàng lùi về sau.

- Để xem ngươi đỡ được mấy lần?

Chưởng phong bị chặn đứng, ánh mắt Phong Thương càng trở nên sắc lạnh, nhưng sâu thẳm trong nó cũng bắt đầu có sự trầm trọng. Thực lực của hắn vốn mạnh hơn Lâm Động, nhưng sau khi thi triển Linh Vũ kỹ mà vẫn không thể chiếm lợi thế trước Lâm Động. Dù thế nào thì hắn không dám coi thường thực lực của Lâm Động, nếu không chưa biết chừng sẽ bị lật thuyền trong mương.

Mà chuyện đó hiển nhiên là Phong Thương không thể để nó xảy ra. Vì thế khi thấy bốn long quyển phong bị chặn lại, hắn bước ra, vận nguyên lực, chưởng ấn lại biến hóa, lại ngưng tụ ra bốn long quyển phong khác ập về phía Lâm Động với khí thế hung hãn.

- Ngươi tới bao nhiêu ta đánh tan bấy nhiêu!

Đối mặt với công kích như vũ bão của Phong Thương, mắt Lâm Động cũng lóe lên chiến ý, lực dung hợp không ngừng tràn ra biến thành đại thủ đánh xuống long quyển phong của Phong Thương.

Ầm ầm ầm!

Trên không trung, cuộc đối đầu ác liệt vẫn diễn ra, nhìn những luồng năng lượng cuồn cuộn lan tỏa, không ít người sắc mặt dần trở nên nặng nề.

Thường thì thứ Linh Vũ kỹ này sẽ tiêu hao rất nhiều nguyên lực, mà cục diện lúc này dường như hai bên đang rơi vào tình thế giằng co, một khi có người không chịu được trước sẽ lập tức bị rơi vào công kích đáng sợ của đối phương.

Cuộc đối chọi kiểu này nhìn từ góc độ nào đó Phong Thương có ưu thế

không nhỏ, vì dù sao hắn cũng là Tứ Nguyên Niết Bàn, cao hơn Lâm Động hắn một tầng thứ. Tu vi nguyên lực cũng mạnh hơn Lâm Động, cứ đọ sức kiểu này chắc chắn Lâm Động sẽ thua thiệt!

Đương nhiên đấy là nói tình huống thông thường, nhưng sau khi đã thấy sức mạnh đáng sợ vượt xa Tam Nguyên Niết Bàn mà Lâm Động thể hiện ra, có lẽ chẳng ai nhìn hắn với con mắt bình thường nữa.

Khi cuộc chiến giữa Lâm Động và Phong Thương đang trong tình thế giằng co thì bên kia, cuộc chiến Tiểu Viêm và Mãnh Liệt dường như vừa bắt đầu vô cùng ác liệt.

Mỗi lần thiết côn, cự chùy vung lên đều mang theo sức mạnh đáng sợ đủ để đập tan cả ngọn núi.

Ầm!

Hai thân ảnh khổng lồ hung hăng lao vào nhau, từng đợt sóng năng lượng phát ra sau mỗi đòn công kích khiến cả một mảng rừng nổ tan tành thành bình địa.

Năng lượng cuồng bạo cũng khiến hai thân ảnh bắn ngược ra sau, rơi uỳnh xuống đất tạo nên một vệt dài hàng trăm trượng.

- Phụt!

Mãnh Liệt nhảy lên khỏi mặt đất, máu tươi cuồng bắn ra khỏi miệng, cơ thể dậy lên những cơn đau. Hắn đã phải hứng chịu đến hơn chục đòn công kích hung hãn của Tiểu Viêm, đồng thời Tiểu Viêm cũng phải hứng chịu số đòn tương đương của hắn. Nhưng điều khiến Mãnh Liệt cực kỳ không thoải mái đó là dường như mọi đòn công kích vào người Tiểu Viêm đều không tạo nên thương thế mà hắn mong muốn.

- Dám chơi lão tử thì lão tử chơi cho ngươi chết luôn!

Trên gương mặt Mãnh Liệt là sát khí đậm đặc, rõ ràng hắn cực kỳ giận dữ khi bị Tiểu Viêm ép đến mức này. Hắn thè cái lưỡi đỏ lòm liếm môi, rồi bỗng bước chân ra hai bên, thân thể hơi ngã về phía trước, cơ thịt trên người chấn động theo những đường cong quỷ dị. Ngay lúc đó một thứ sức mạnh cuồng bạo lan tỏa từ bàn chân hắn, đại địa xung quanh bỗng rung lên mãnh liệt.

Mặt đất rung chuyển ngày một kịch liệt, rồi vô số đường nứt dần lan ra, nhìn tựa như có động đất xảy ra vậy.

- Đại Địa Chấn Ba!

Mãnh Liệt bước chân ra gầm lên một tiếng, rồi cúi người đấm một quyền xuống đất.

Rầm!

Nơi quyền đấm xuống, mặt đất nứt toác với tốc độ kinh người, vết nứt đi đến đâu cây lớn đổ rạp đến đấy.

Dường như chỉ trong nháy mắt vết nứt ấy đã đến chỗ cách Tiểu Viêm chỉ hơn chục mét. Những viên đá nhỏ vỡ ra từ mặt đất đã tụ lại thành hình một con rắn khổng lồ nhằm thẳng ngực Tiểu Viêm mà lao tới như tia chớp.

Rầm!

Một âm thanh trầm đục vang lên, thân hình to lớn của Tiểu Viêm bị bắn ngược ra sau, hàng trăm cái cây cao chọc trời cũng gãy rạp theo đó, đất đá bay bị mù.

- Hắc hắc!

Thấy vậy gương mặt tràn đầy sát khí của Mãnh Liệt hiện lên nụ cười nham hiểm, nhưng chỉ trong chớp mắt đồng tử hắn đã thu lại, chỉ thấy nơi Tiểu Viêm vừa rơi xuống, một đạo hắc ảnh bỗng bay vọt tới.

- Hừ, đúng là đồ gián đánh mãi không chết!

Nhìn Tiểu Viêm bị dính đòn của mình nhưng vẫn không bị trọng thương, mắt Mãnh Liệt tối lại, rồi lại cúi người đấm xuống mặt đất, một đường nứt nữa hình thành lao tới Tiểu Viêm.

Ầm!

Mặt đất nứt toác, lại một con rắn khổng lồ từ vô số viên đá vụn oanh kích Tiểu Viêm. Nhưng lần này, khi nó mới xuất hiện thì hắc ảnh kia bỗng giơ ra một bàn vuốt hổ khổng lồ, trên đó lan tỏa thứ sức mạnh đáng sợ, cuối cùng tát thẳng lên con rắn khổng lồ.

Ầm!

Con rắn khổng lồ từ đất đá bị sức mạnh đáng sợ của bàn vuốt hộ đánh tan tành.

- Cái gì?

Thấy vậy sắc mặt Mãnh Liệt kịch biến, thế nhưng không đợi hắn có thêm hành động gì, đạo hắc ảnh kia đã lao tới, hiện ra thân hình Tiểu Viêm. Chỉ là lúc này hai cánh tay của hắn đã biến thành hai cái chân hổ, gân xanh cuồn cuộn tỏa ra thứ sức mạnh đáng sợ.

- Đây là… Nhìn hai bàn vuốt hổ kia, đồng tử Mãnh Liệt thu nhỏ lại, vẫn chưa nói xong thì mắt Tiểu Viêm đã đỏ ngầu, bàn vuốt hổ nắm lại thành quyền đấm thẳng vào ngực Mãnh Liệt không chút nương tình.

Keng!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, ngực Mãnh Liệt lõm hẳn xuống, nhưng cũng may hắn có Niết Bàn Kim Thân Tứ Nguyên Niết Bàn, nếu không thì một quyền này của Tiểu Viêm đủ để moi tim hắn ra.

Nhưng dù có Niết Bàn Kim Thân đỡ được một quyền hung hãn dị thường của Tiểu Viêm, nhưng Mãnh Liệt vẫn bị bắn ngược ra sau, trước bao ánh mắt chấn động, phụt ra một ngụm máu tươi.

Tất cả mọi người bỗng vang lên hàng loạt tiếng bàn tán xôn xao, cuộc chiến giữa Tiểu Viêm và Mãnh Liệt khá ác liệt, ai cũng biết cú đấm đó nếu rơi vào người bọn họ thì e là sẽ tan nát thành một đám máu me be bét.

- Tên đó thật hiếu thắng hung hãn!

Bọn Mộc Lân thấy Mãnh Liệt trước nay luôn nổi danh vì sự hung tàn lại bị Tiểu Viêm đánh xuống thế hạ phong đều không khỏi kinh ngạc, ánh mắt trầm trọng dị thường. Hiện bọn chúng mới chợt nhận ra, dường như mỗi một người trong bọn Lâm Động đều có năng lực sánh ngang với cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn!

Mà nếu vậy thì có nghĩa là bọn chúng tương đương với ba cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn, thực lực này thật sự còn mạnh hơn một số Vương triều Siêu cấp a!

Phát hiện này khiến nụ cười trên mặt Mộc Lân có phần cứng lại. Tuy trong hàng ngũ các Vương triều Siêu cấp, Vương triều bọn chúng không phải là xuất sắc gì nhưng thực lực cũng hơn không ít Vương triều khác. Nhưng cuối cùng lại bị ba người đến từ Vương triều Hạ cấp kia vượt qua, sự khác biệt này dù thế nào cũng khiến bọn chúng có cảm giác mất cân bằng… - La Thông rất thê thảm!

Mộc Hàn Nguyệt bỗng nói.

Mộc Lân cười khổ, nhìn sang hướng khác. Ở đó không ngừng vang lên tiếng cây đổ, hơn nữa hắn cũng thấy một thân ảnh như một bao cát bị đánh túi bụi, mà thân ảnh đó lại chính là La Thông của Vương triều Phong Vân. Hắn cũng đã là cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn nhưng trong tay thiếu niên tuấn mỹ kia dường như mất hết khả năng kháng ngự… - Đối thủ của hắn rất biến thái!

Mộc Lân thở dài, kết cục thắng lợi của cuộc đối chiến này dường như đang rời xa Vương triều Phong Vân rồi, vì sức mạnh bỗng bộc phát bên đám người bọn Lâm Động thực sự quá khủng bố.

- Phong Thương… cũng bị Lâm Động khống chế rồi!

Hai người ngẩng lên nhìn bầu trời cách đó khá xa. Chiến hỏa ở đó vô cùng thịnh, dù Phong Thương đã thi triển Linh Vũ kỹ nhưng vẫn không hề có dấu hiệu sẽ dọn dẹp được Lâm Động. Mà trong cuộc đối đấu Linh Vũ kỹ đó dường như Lâm Động lại có chút ưu thế.

- Có điều… Đôi mắt Mộc Hàn Nguyệt khẽ động, nói:

- Phong Thương vẫn còn tuyệt chiêu!

Sắc mặt Mộc Lân hơi biến, rồi khẽ gật đầu. Đến lúc này hắn vẫn chưa dùng đến Linh bảo Thiên cấp!

Thiết nghĩ uy lực của Linh bảo Thiên cấp mà phát huy có lẽ Lâm Động sẽ không thể kiên trì được nữa.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ lại đánh tan bốn đạo long quyển phong, lực xung kích đánh bật cả Lâm Động và Phong Thương bay đi hàng trăm mét, rồi cả hai đều hổn hển giữ vững thân hình.

Sắc mặt hai bên lúc này đều có phần nhợt nhạt, chắc cuộc đối đầu này đã tiêu hao một một lượng sức lực không nhỏ.

Phong Thương quệt vết máu nơi khóe miệng, nhìn về hướng Mãnh Liệt, khóe mặt giật giật rồi khàn đặc nói:

- Không ngờ các ngươi che giấu thực lực kỹ như vậy!

- Cảm giác đâm phải tường không dễ chịu phải không?

Lâm Động khẽ nắm lại bàn tay đã tê dại, cười lạnh nói.

- Cũng khá khó đối phó, nhưng bảo các ngươi là tường thì đánh giá hơi cao rồi!

Phong Thương nhếch mép, giơ bàn tay ra chậm rãi nói:

- Ta vốn tưởng không phải dùng đến nó… Nhưng thực sự ta không thể chịu được việc để ngươi sống. Vì thế, bất luận hôm nay thế nào ta cũng lấy chắc cái mạng ngươi rồi!

Vẻ mặt Phong Thương hiện lên sự tàn nhẫn, rồi hắn nắm chặt tay, hắc quang lan tỏa, một cái thiết ấn màu đen dần xuất hiện.

Linh bảo Thiên cấp, cuối cùng Phong Thương đã phải dùng đến đại sát khí rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 579

Uy Lực Của Linh Bảo Thiên Cấp!

Hắc quang trào dâng, một chiếc thiết ấn màu đen to cỡ bàn tay xuất hiện trong tay Phong Thương. Một thứ sức mạnh khiến nhiều mọi người phải động dung lan tỏa ra từ thiết ấn.

Hắc Long Phiên Thiên Ấn!

Cuối cùng thì Phong Thương cũng phải gọi ra Linh bảo Thiên cấp từng xuất hiện trong Đấu giá hội.

- Rốt cuộc cũng đã lấy ra rồi à?

Sắc mặt bọn Mộc Lân nặng nề nhìn cảnh tượng đó. Dù chiến cục trước đó có phần giằng co nhưng bọn chúng cũng không đưa ra kết luận quá sớm, vì khi Phong Thương vẫn chưa lấy ra Linh bảo Thiên cấp thì việc ai thắng vẫn chưa thể biết được.

Nhưng khi đã thấy Phong Thương lấy ra Linh bảo Thiên cấp, ngoài vẻ nặng nề ra lại có cảm giác phức tạp, thực lực của Lâm Động chỉ là Tam Nguyên Niết Bàn nhưng lại ép Phong Thương, một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn đỉnh phong đến mức này, mức độ này ngay cả bọn Mộc Lân cũng không dám đảm bảo mình có thể làm được.

- Hắn cũng có đủ tư cách xung kích Niết Bàn Ấn Thiên cấp, mấy người bọn bọn chúng trước đây cũng đều che giấu thực lực!

Mộc Lân cười khổ nói. Dù chưa bao giờ hắn coi thường bọn Lâm Động nhưng cũng không thể không thừa nhận lần này hắn nhìn nhầm rồi.

- Nếu bọn chúng đánh bại được Vương triều Phong Vân thì có lẽ danh tiếng sẽ vang dội cả khu trung tâm này!

Ánh mắt Mộc Hàn Nguyệt có phần phức tạp. Với thực lực của Vương triều Hạ cấp đánh bại một Vương triều Siêu cấp, điều này có lẽ trước đây nàng sẽ cho là chuyện trăm vạn năm mới có một lần. Nhưng hiện giờ cảnh tượng đó đang diễn ra trước mắt, dù có tính cách lạnh lùng cũng không khỏi cảm thán.

- Vương triều Phong Vân tuy không phải đứng đầu trong các Vương triều Siêu cấp nhưng cũng không phải tầm thường. Nếu bọn Lâm Động đánh bại được thì chuyện danh tiếng của bọn chúng sẽ vang dội cũng chẳng có gì lạ.

Mộc Lân ngẩng lên, nhìn lên bầu trời không chớp mắt, khẽ nói:

- Đương nhiên còn phải xem hắn có đỡ được công kích tiếp theo của Phong Thương hay không đã. Uy lực của Linh bảo Thiên cấp không thể coi thường!

Trên bầu trời, hắc quang lan tỏa, dường như cả bầu trời đỏ thẫm cũng tối lại, mà cái tạo nên thanh thế kinh người đó chỉ là một chiếc thiết ấn màu đen to cỡ bàn tay.

Khi thiết ấn xuất hiện, ánh mắt Lâm Động cũng trở nên nặng nề, hắn có thể cảm nhận được một luồng khí tức đầy nguy hiểm từ thiết ấn đó.

Linh bảo đáng giá hàng ngàn Niết Bàn Đan… uy lực đó đủ để khiêu chiến vượt cấp. Mà thực lực bản thân Phong Thương đã vượt qua Lâm Động, nay cộng thêm với Linh bảo Thiên cấp nữa, có thể tượng tưởng ra Lâm Động đang phải đối diện với tình huống nguy hiểm thế nào.

- Vốn dĩ đối phó với ngươi ta không muốn dùng đến nó, nhưng ngươi quả thật đã khiến ta bất ngờ!

Phong Thương nhìn Lâm Động với vẻ hung hãn, ánh mắt tràn ngập sát ý.

- Chết dưới Linh bảo Thiên cấp cũng là phúc khí của ngươi rồi!

Phong Thương bỗng bước ra, hiển nhiên hắn không muốn Lâm Động có cơ hội vùng vẫy, bàn tay nắm lại, nguyên lực bùng phát, cuối cùng ào ạt chảy vào thiết ấn trong tay.

U u u!

Cùng với luồng nguyên lực tràn vào, thiết ấn bỗng phát ra những tiếng u u, con Hắc Long cuộn tròn trên thiết ấn bỗng chầm chậm mở mắt ra.

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc con rồng mở mắt ra, một luồng sức mạnh kinh người cuộn trào, thậm chí mây đen cũng ùn ùn kéo đến.

- Hắc Long Phiên!

Phong Thương cười gằn nhìn Lâm Động ở phía xa sắc mặt có phần nặng nề, thủ ấn thay đổi, con Hắc Long há mồm, một tiếng gầm vọng ra.

- Grào!

Sóng âm thanh màu đen đem theo sức mạnh hủy diệt lan tỏa điên cuồng!

Những nơi sóng âm thanh lan tới khu rừng phía dưới đều nổ tung, những thân cây nổ tan thành những mẩu gỗ nhỏ rồi cuối cùng tan thành vụn.

Âm thanh đi đến đâu, khu rừng biến thành bình địa đến đấy, không ngờ uy lực của Linh bảo Thiên cấp đáng sợ đến mức này!

Đồng tử Lâm Động thu nhỏ lại nhìn làn sóng đen kịt ào ạt tràn tới, thân hình lùi nhanh về sau, bàn tay khổng lồ màu đen lại đưa ra đập xuống những làn sóng âm thanh đó.

- Hừ, không tự lượng sức mình!

Thấy thế Phong Thương chỉ cười lạnh lùng, Linh Vũ kỹ của Lâm Động đúng là mạnh, nhưng công kích này là của Linh bảo Thiên cấp, cộng với thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn của hắn, Lâm Động muốn chặn đâu có dễ?

Phong Thương cười lạnh không phải không có lý của hắn. Bàn tay khổng lồ kia khi tiếp xúc với sóng âm thanh đã rung lên dữ dội… Làn sóng đen kia dường như sắc bén đến mức có thể cắt đứt được cả năng lượng, nó đã tách được cả bàn tay kia ra.

Nhìn làn sóng đen tách đôi bàn tay khổng lồ của mình, đồng tử Lâm Động co rút lại, đây là lần đầu tiên hắn thấy Đại Hoang Nhân Thiên Chỉ bị phá giải dễ dàng như vậy.

Uy lực của Linh bảo Thiên cấp mạnh đến mức kinh người này sao?

Vút vút!

Làn sóng âm thanh đen cắt đôi bàn tay khổng lồ với thế như chẻ tre, rồi tiếp tục lao tới Lâm Động, nó giống như lưỡi hái tử thần vậy, không gì ngăn cản nổi.

- Lâm Động, để xem ngươi còn chiêu gì?

Nhìn Lâm Động đang bị sóng âm thanh tấn công, Phong Thương ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lâm Động hít sâu vào một hơi, trong mắt phản chiếu ánh đen của làn sóng đang ập tới. Ngay sau đó thủ ấn biến hóa, nguyên lực hùng hồn bỗng dần tĩnh lặng, một đạo thanh quang nhàn nhạt tỏa ra từ trong người hắn.

- Dù ngươi có làm gì cũng vô dụng mà thôi!

Thấy thế Phong Thương cười lạnh lùng, bàn tay nắm lại, tốc độ của sóng âm thanh tăng cao, cuối cùng ầm ầm cuộn trào về phía Lâm Động.

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Thanh Lân Chu!

Ánh mắt Lâm Động sắc lạnh, thanh quang dâng tràn hình thành nên tấm thuẫn bài tạo nên từ những tấm vảy màu xanh ở phía trước.

Thuẫn bài to khoảng nửa trượng, trên đó có một đường họa tiết Thanh Long đang chuyển động lan tỏa ra một thứ sức mạnh kỳ dị.

- Ngay Niết Bàn Kim Thân của Tứ Nguyên Niết Bàn, thứ sóng âm thanh này cũng có thể cắt được. Ngươi dám ngang nhiên chống đỡ như vậy chỉ có chết mà thôi!

Phong Thương thấy Lâm Động không hề tránh né mà lại có ý định chống đỡ liền cười gằn nói.

Keng keng keng!

Thế nhưng ngay lúc đó, khi làn sóng âm thanh đen kịt kia chạm tới thuẫn bài thì phát ra vô vàn tia lửa, cảnh tượng cắt đôi như Phong Thương nghĩ lại không hề xảy ra. Lúc này làn sóng sắc bén ấy lại bị chiếc thuẫn bài của Lâm Động đã chặn đứng!

- Sao có thể?

Nhìn cảnh tượng đó, không chỉ sắc mặt Phong Thương thay đổi mà ngay bọn Mộc Lân cũng phải buộc miệng kêu lên. Bọn họ có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ từ làn sóng đen kia, nhưng không ngờ Lâm Động lại có thể chặn đứng được nó.

Rẹt rẹt!

Tia lửa bắn tứ tung, Lâm Động cũng bị đẩy lùi về sau, nhưng có thuẫn bài nên sóng âm thanh không thể tạo được thương thế chí mạng cho hắn.

Sau khi sóng âm thanh phát ra thứ năng lượng hủy diệt cũng dần tối lại, rồi bắt đầu tan biến trước tấm thuẫn bài.

Khi chút ánh sáng đen cuối cùng biến mất, thân hình Lâm Động dần dừng lại, tấm thuẫn bài phía trước hắn cũng nổ tung, để lộ ra Lâm Động phía sau. Có điều trên cánh tay hắn lúc này đã xuất hiện rất nhiều vệt máu, máu chảy theo cánh tay nhìn cũng khá kinh hãi.

Rõ ràng là dù có Hóa Long Quyết nhưng để chống đỡ công kích có thể giết chết một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn hắn cũng đã phải trả giá.

- Linh bảo Thiên cấp… quả nhiên phiền phức!

Lâm Động giũ giũ cánh tay đầy máu, ánh mắt hiện lên sự tối tăm lạnh lùng.

- Đừng vui quá sớm! Ta sẽ cho ngươi từ từ lĩnh giáo uy lực của Linh bảo Thiên cấp. Ta đã nói rồi, sẽ cho ngươi sống không bằng chết, ta sẽ không dễ dàng giết ngươi đâu!

Phong Thương cười nham hiểm, thủ ấn bỗng biến hóa, vô số đạo nguyên lực lại tràn vào thiết ấn, thân thể con rồng cuộn trong trên đó dần sáng lên, lớp vảy đen ngày một trở nên rõ ràng.

- Hắc Long Phiên Thiên Ấn, Long Linh Hiện!

Hắc quang bùng phát từ thiết ấn, trong thứ ánh sáng đó, con Hắc Long lập tức phình to ra với tốc độ kinh người.

- Grào!

Tiếng gầm rú vang vọng cả bầu trời, trong đó mang thứ long uy thật sự khiến nguyên lực trong trời đất rung chuyển ác liệt.

Hắc Long thăng thiên, mây đen kéo đến, lúc này uy lực kinh thiên động địa của Linh bảo Thiên cấp đã triệt để lộ ra!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 580

Kinh Thiên Động Địa!

Mây đen ùn ùn kéo tới che lấp vầng mặt trời, bầu trời đỏ thẫm lúc này cũng tối sầm lại.

Uỳnh!

Hắc Long chui vào tầng mây đen, thỉnh thoảng mây đen chuyển động để lộ ra thân hình khổng lồ như làm từ gang thép đen xì, lan tỏa thứ sức mạnh khiến người ta phải sợ hãi.

Rất nhiều ánh mắt chấn kinh nhìn lên tầng mây đen đậm đặc, bọn họ có thể mơ hồ nhìn thấy một thứ khổng lồ dài ngoằng đang chuyển động trong đó. Thứ sức mạnh và áp lực kỳ lạ đó khiến ngay những cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn như Mộc Lân cũng phải giật mình.

- Trong Hắc Long Phiên Thiên Ấn lại có một đạo Long Linh!

Mộc Hàn Nguyệt dùng tay che miệng thất kinh nói.

- Có lẽ không phải Long Linh hoàn chỉnh.

Sắc mặt Mộc Lân nặng nề nói:

- Nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ. Có Linh bảo Thiên cấp, Phong Thương quả thực trở thành vô địch trong Tứ Nguyên Niết Bàn!

- E là Lâm Động không xong rồi!

Ầm!

Khi mây đen đang cuồn cuộn, Hắc Long xuất hiện thì một chỗ khác, hai đạo thân ảnh như hai con hung thú cũng hung hăng lao vào nhau.

Âm thanh trầm đục vang lên, những cú đấm hung hãn đáp trên người đối phương, cả hai thân ảnh đều rung lên dữ dội, cuối cùng binh một tiếng bay ngược ra sau, máu tươi bắn tung tóe.

Tiểu Viêm giẫm mạnh chân xuống đất gây nên vô số đường nứt vỡ trên mặt đất, hắc quang dâng tràn quanh thân, lúc này mới hóa giải được hết luồng sức mạnh to lớn xuyên vào cơ thể.

Hắn thở gấp mấy hơi, trong đôi mắt đỏ ngầu trào dâng khí hung sát, gườm gườm nhìn thân ảnh phía trước cũng đầy dấu máu.

- Thật không đơn giản!

Mãnh Liệt quệt vết máu ở khóe miệng, nhổ ra một ngụm máu, nhếch mép nhìn thân hình to lớn của Tiểu Viêm, ánh mắt có phần ngưng tụ lại. Hiển nhiên hắn không thể ngờ mình lại bị Tiểu Viêm ép đến mức thê thảm thế này.

- Ngươi cầm chân lão tử, nhưng còn Lâm Động dường như không kiên trì được lâu nữa đâu.

Mãnh Liệt ngẩng lên nhìn bầu trời đầy mây đen, cười nham hiểm.

Rõ ràng Phong Thương đã dùng đến Linh bảo Thiên cấp rồi, nếu thứ đó cũng đã dùng, dù Lâm Động có khó nhằn thế nào thì cuộc chiến này cũng đến lúc kết thúc rồi.

- Ép được Phong Thương dùng đến Linh bảo Thiên cấp, Lâm Động cũng coi như có bản lĩnh, có điều cũng chỉ vậy mà thôi!

Đôi mắt đầy màu máu của Tiểu Viêm cũng liếc nhìn bầu trời, rồi hắn nhìn thấy đôi tay máu chảy dầm dề, bộ dạng có phần thảm hại của Lâm Động. Có điều dường như ngoài dự đoán của Mãnh Liệt, hắn không hề hoảng loạn hay thất

sắc, ngược lại hắn quay lại nhìn Mãnh Liệt với ánh mắt đỏ ngầu hơn trước.

- Đại ca sẽ không thua dễ dàng vậy đâu!

Giọng Tiểu Viêm có phần khàn đặc nhưng lại có sự kiên định không thể nghi ngờ.

- Ngu ngốc tự lừa mình dối người!

Mãnh Liệt cười gằn.

- Nhiệm vụ của ta là giải quyết ngươi!

Tiểu Viêm hơi ngã người về trước, sát ý bùng phát, tựa mãnh thú Hồng Hoang chuẩn bị xuất động.

- Giải quyết ta? Tiếp theo ta sẽ cho ngươi biết thế nào là vũ kỹ đỉnh cao của Vương triều Phong Vân ta!

Mãnh Liệt ngửa lên trời cười lớn, rồi liếm vết máu trên mặt, sát ý trong mắt dâng lên đến cực điểm, hắn bước chân ra, thủ ấn biến hóa, một luồng sức mạnh đáng sợ bùng phát.

- Địa Hoàng Thức!

Một tiếng gầm trầm đục vang ra từ cổ họng Mãnh Liệt. Sức mạnh tuôn trào kia ngày một ác liệt, cả trời đất rung như rung chuyển, thanh thế đó mạnh hơn trước đó không biết bao nhiêu lần.

Nguyên lực dạt dào bao trùm quanh thân thể Mãnh Liệt, thủ ấn biến hóa. Trong mặt đất bỗng có vô vàn khí thể màu vàng đất kỳ dị bốc ra, cuối cùng thuận theo lớp da chui vào cơ thể hắn.

Phụt!

Thân thể Mãnh Liệt bỗng nhiên phình to, cơ thịt to ra, gân xanh nổi lên, chỉ trong nháy mắt, không chỉ thể hình mà thậm chí khí tức của Mãnh Liệt cũng lớn hơn rất nhiều.

- Đây mới là lực chiến đấu thực sự của ta, tiếp theo ta sẽ khiến ngươi thịt nát xương tan!

Mãnh Liệt ngẩng lên nhìn Tiểu Viêm, nhếch mép cười tàn nhẫn, chân bước ra, thân hình bỗng biến mất, khi xuất hiện lại thì đã ở trước mặt Tiểu Viêm, rồi nhanh chóng tụ nhằm thẳng tim Tiểu Viêm mà tung ra một đạo quyền phong với sức mạnh đáng sợ.

Ầm!

Hai tay Tiểu Viêm lại biến thành vuốt hổ giao nhau chắn trước ngực để đỡ quyền của Mãnh Liệt, thân thể bay ngược về sau đập vào một thân cây khiến nó nổ tung.

Xoẹt!

Một quyền đắc thế, Mãnh Liệt không hề có ý dừng lại, hắn lại lao tới tung ra một trọng quyền có thể khiến cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn trọng thương.

Ầm!

Vuốt hổ tung ra nắm chắc lấy thiết quyền của Mãnh Liệt, hai mắt Tiểu Viêm đỏ ngầu, cổ họng vọng ra tiếng gầm, thân thể bắt đầu xuất hiện sự thay đổi, chỉ trong nháy mắt đã biến thành cỗ máy chiến đấu mình người đầu hổ!

- Thì ra ngươi là Yêu thú!

Cảnh tượng đó khiến sắc mặt Mãnh Liệt biến đổi, lúc này hắn mới hiểu tại sao Tiểu Viêm lại có sức mạnh đáng sợ vậy.

- Grào!

Tiếng gầm làm rung chuyển núi rừng, khi giải phóng thân Yêu thú của mình, lực chiến đấu của Tiểu Viêm hiển nhiên cũng đại tăng, sức mạnh, tốc độ, phản ứng tất cả đều có thể sánh ngang với Mãnh Liệt khi đã thi triển Địa Hoàng Thức.

Sức mạnh dồi dào chảy trong thân thể, Tiểu Viêm nắm chặt vuốt, nhanh như chớp tung ra quyền phong mạnh mẽ thẳng vào công kích của Mãnh Liệt.

Binh binh binh!

Vô vàn những luồng cuồng phong kinh người cuộn trào, đi đến đâu những ngọn cây khổng lồ nổ tung đến đó. Cả hai bên đã thi triển lực chiến đấu lên mức cao nhất, sự đối đầu đầy máu tanh này khiến người xem phải kinh hồn.

Ầm ầm ầm!

Mây đen cuồn cuộn, sắc mặt Phong Thương dần tái nhợt, nhưng nhiều hơn là sự điên cuồng, hắn biết chiêu này chắc chắn sẽ kết thúc cuộc chiến này!

- Sát!

Phong Thương chỉ tay về Lâm Động, nhiệt độ không khí xung quanh bỗng tụt mạnh, một tiếng hét lạnh lẽo vang lên.

Uỳnh!

Đúng lúc hắn vừa dứt lời, mây đen chấn động, một đạo hắc ảnh khổng lồ cuối cùng bay ra. Một con Hắc Long khổng lồ thò ra thân hình lạnh lẽo như gang thép xuất hiện trước tất cả ánh mắt chăm chú.

Hắc Long gầm rú lao xuống, không khí như bùng nổ, cả vùng rừng núi sạt lở, chỉ nháy mắt đã xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Trước sự công kích của Hắc Long, sắc mặt của tất cả đều không còn giọt máu.

Sức mạnh đó căn bản không phải thứ mà cường giả Tam Nguyên Niết Bàn, thậm chí Tứ Nguyên Niết Bàn có thể chống đỡ.

Roạt!

Y phục trên người Lâm Động cũng bị kình phong khiến cho rách tươm, dù hắn hiện nay cũng cảm thấy đau đớn. Hắn biết công kích lần này của Phong Thương là ở cấp độ chí mạng!

- Phù!

Lâm Động thở ra một hơi dài, rồi trước bao ánh mắt kinh ngạc, hắn nhắm mắt lại.

Đối mặt với công kích kinh người như vậy của Phong Thương mà Lâm Động dường như chẳng có dấu hiệu phòng ngự.

- Thứ sức mạnh đó… Khi mọi người còn đang không hiểu, tâm thần Lâm Động bỗng lóe lên lướt qua thân thể như muốn tìm thứ gì đó.

Tâm thần lướt qua thân thể, tiến vào đan điền, rồi một quầng sáng màu xanh đậm hiện ra. Trong đó là một con Thanh Long đang cuộn mình, từ nó tỏa ra một thứ áp lực kinh người.

Đây chính là Thiên Long Khí mà Thanh Trĩ để lại trong người hắn!

Chỉ có điều Thiên Long Khí đáng sợ này Lâm Động chỉ hấp thụ được từng chút một, căn bản không thể luyện hóa nó. Nhưng hiện giờ hắn lại dùng đến sức mạnh này, tuy phải trả giá, nhưng hắn không sợ!

- Ta cần ngươi!

Tam thần Lâm Động như biến thành một bàn tay vô hình tóm lấy luồng thanh quang.

Hai mắt đang nhắm nghiền bỗng mở ra, thanh quang bắn ra từ hai mắt Lâm Động, rồi hắn giang hai tay ra ngửa lên trời gầm lên - Grào!

Từ cổ họng Lâm Động vọng ra tiếng long ngâm!

Trước tiếng gầm đó, con Hắc Long kia rung lên dữ dội, trong đôi mắt như vô hồn bỗng như lóe lên một nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong linh hồn.

- Mạng ta, ngươi không lấy được đâu!

Lâm Động ngửa mặt cười lớn, thanh quang bùng phát từ cơ thể, cuối cùng biến thành một con cự long màu xanh hư ảo!

- Đây… cũng là Long Linh?

Bọn Mộc Lân há hốc mồm nhìn con Cự long, bất luận là khí thế hay sức mạnh, con Thanh Long đều vượt trội hơn con Hắc Long!

Lẽ nào Lâm Động cũng có Long Linh thật sự?

Ầm!

Trước vô số ánh mắt kinh hãi, Thanh Long bao phủ quanh Lâm Động, lao vọt tới, cuối cùng đâm sầm vào con Hắc Long!

Một cú va chạm kinh thiên động địa!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 581

Đoạt Bảo Vật

Thanh quang và hắc quang điên cuồng lan tỏa trong không gian, nháy mắt chiếm cứ cả bầu trời, thứ sức mạnh đáng sợ đó khiến không ít người phải kinh hãi thất sắc.

Con Thanh Long nhào ra từ trong không trung, trong ánh thanh quang đậm đặc kia mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh của Lâm Động. Trên người hắn không ngừng có máu tươi chảy ra. Cơ thể rắn chắc của hắn lúc này cũng đã có một vài thương tích. Nhưng đó không phải do ngoại lực tác động mà là vì Thiên Long Khí trong cơ thể bạo phát vượt quá cực hạn hắn có thể chịu đựng.

Thiên Long Khí mà Thanh Trĩ để lại trong người Lâm Động vô cùng lớn mạnh, tuyệt đối không phải thứ mà Lâm Động có thể dễ dàng khống chế. Dù chỉ thúc động một phần rất nhỏ nhưng vẫn có thể gây ra thương thế cho cơ thể có thể xem như là rắn chắc của Lâm Động.

Nhưng dù máu có chảy thì Lâm Động cũng không để ý nhiều, trong mắt hắn lấp lánh sự điên cuồng khiến người ta phải run rẩy.

- Đi!

Lâm Động chợt quát lên, Thanh Long gào rít, giơ nanh múa vuốt lao thẳng về phía Hắc Long!

Ầm!

Vào khoảnh khắc va chạm, mọi âm thanh cơ hồ như biến mất, thậm chí thời gian cũng như dừng lại.

Thanh quang và hắc quang như hai vầng mặt trời chói lọi bùng phát trên bầu trời. Theo sau đó là làn sóng sức mạnh đáng sợ không thể hình dung tạo nên những đợt cuồng phong lan tỏa ra bốn phía xung quanh.

Hai luồng thanh hắc quang vẫn đảo lẫn nhau, khiến cho thiên địa rung chuyển dữ dội.

Trên bầu trời cách đó không xa, sắc mặt Phong Thương tái nhợt nhìn hai luồng sáng. Dù là hắn cũng không khỏi kinh hãi khi nhìn thấy một chiêu đó của Lâm Động. Với thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn của hắn thúc động Linh bảo Thiên cấp đã tạo nên uy lực khiến bọn Mộc Lân cũng phải trọng thương, vậy mà công kích của hắn lúc này lại bị Lâm Động chặn đứng!

Hắn vốn nghĩ một khi dùng tới Linh bảo Thiên cấp chắc chắn hắn sẽ có phần thắng áp đảo, nhưng cục diện lúc này lại khiến hắn cảm thấy lạnh run.

Quả thực Phong Thương không thể tưởng tượng được tại sao Lâm Động chỉ có thực lực Tam Nguyên Niết Bàn mà lại có lực chiến đấu đáng sợ nhường ấy. Dù hắn có truyền thừa của một trong Tứ Đại Huyền Tông thì cũng không thể đến mức này… Ầm!

Trong rừng, hai đạo thân ảnh đầy máu tanh hung hăng lao vào nhau, năng lượng cuồng bạo khiến mặt đất nứt ra vô số đường rãnh sâu, kình phong bùng phát, ngay những ngọn cây khổng lồ xung quanh cũng bị chấn động nổ tan thành vụn.

Làn sóng năng lượng đáng sợ lan tỏa, hai thân ảnh đều thê thảm bay ngược về sau hàng chục trượng, rồi hai mắt lại đỏ ngầu đầy sát ý lao vào quyết chiến.

Máu tươi bắn tung tóe, mặt đất bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, cuộc chiến giữa hai bên thật lúc này mới thật sự ác liệt!

Đây là cuộc huyết chiến vô cùng đáng kinh hãi!

Thanh Long và Hắc Long không ngừng phát ra những luồng sức mạnh kinh người che khuất cả mặt trời, ngay cả mây đen trên trời cũng bị đánh tan.

Tất cả những ai nhìn về phía này đều đang trọng trạng thái há hốc mồm sững sờ, ngay cả nhân vật như Mộc Lân, sắc mặt cũng phải đông cứng lại.

Thanh quang và hắc quang lan tỏa không ngừng, Lâm Động bên trong con Thanh Long, lúc này ánh mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

- Grào!

Tiếng gầm trầm đục bỗng vang lên, rồi trên bề mặt da hắn bị rạn nứt, máu tươi ứa tràn, thanh quang bắn phụt ra.

- Phá!

Trong mắt Lâm Động ánh lên vẻ điên cuồng, hắn nắm chặt tay, tung ra một quyền. Ngay lúc đó, móng vuốt của con Thanh Long khổng lồ đang bao phủ hắn cũng tung ra. Thanh quang ngưng tụ trên móng vuốt, xuyên thủng không gian, nhanh như chớp oanh kích thẳng vào đầu con Hắc Long.

Ầm!

Sức mạnh đáng sợ bùng phát từ đầu con Hắc Long, rồi dẫn ra vô số phản ứng liên hoàn, thân thể đồ sộ của con Hắc Long từ đầu đến cuối đều phát ra thanh âm nổ tung liên tục, hắc quang đậm đặc cũng dần nhạt đi.

- Nổ!

Móng vuốt con Thanh Long tóm mạnh một phát, đầu con Hắc Long nổ tung, trong khoảnh khắc phát nổ, mọi ánh mắt đều đầy vẻ kinh hãi.

Hắc Long Linh mà Phong Thương dùng Linh bảo Thiên cấp ngưng tụ ra đã bị Lâm Động bóp nát!

- Phụt!

Hắc Long nổ tung, Phong Thương tâm thần tương liên với nó cũng hộc máu, khí tức sút giảm, hiển nhiên đã bị thọ thương không nhẹ.

- Sao có thể?

Máu tươi bắn ra không ngừng nhưng Phong Thương vẫn chưa hoàn hồn, hắn nhìn Hắc Long Linh nổ tung trên bầu trời với ánh mắt không tin nổi, gầm lên.

Xoẹt!

Thế nhưng ngay lúc đó, thanh quang chói lòa, một đạo thân ảnh bị máu tươi bao phủ bay ra từ con Thanh Long đang nhạt dần, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Phong Thương.

Thấy thân ảnh đầy máu tanh đó xông tới, sắc mặt Phong Thương thay đổi, đang định rút lui thì một bàn tay đầy máu đã giơ ra rồi tóm lấy cái thiết ấn.

Không ngờ Lâm Động muốn cướp đi Linh bảo Thiên cấp từ tay Phong Thương!

- Ngu ngốc, ta đã đặt huyết ấn trong Linh bảo, đâu phải ngươi muốn đoạt là đoạt được!

Phong Thương bạo nộ quát lên, thủ ấn biến hóa định thúc động Hắc Long Phiên Thiên Ấn thoát khỏi sự nắm giữ của Lâm Động.

- Có huyết ấn sao? Xóa đi là được!

Lâm Động cười lạnh một tiếng, nhìn chiếc thiết ấn lan tỏa sức mạnh cuồng bạo đang có dấu hiệu phóng ra hắc quang mạnh mẽ. Ánh mắt Lâm Động sắc lạnh, Thạch phù trong lòng bàn tay lập tức bắn ra bạch quang.

Bạch quang bùng phát từ bàn tay Lâm Động bao phủ lấy Hắc Long Phiên

Thiên Ấn. Ngay khoảnh khắc đó, Phong Thương bỗng cảm thấy sự liên hệ mong manh giữa hắn và Linh bảo đã bị cắt đứt.

- Sao có thể?

Đồng tử Phong Thương co rút lại, trong lòng dâng lên sự sợ hãi mãnh liệt. Hắn đã hạ huyết ấn vào trong Linh bảo Thiên cấp Hắc Long Phiên Thiên Ấn kia, cho dù là cường giả ở tầng thứ tương đương hắn cũng rất khó có thể xóa đi, làm sao Lâm Động có thể làm được?

- Ha ha, đa tạ đã tặng món quà quý! Thứ Linh bảo trị giá ba nghìn vạn Niết Bàn Đan này ta nhận lấy vậy!

Bạch quang bao phủ lấy thiết ấn màu đen, ánh sáng lóe lên rồi biến mất, Lâm Động không kìm được ngửa lên cười lớn. Cuối cùng nó cũng rơi vào tay hắn!

Sắc mặt của vô số người lúc này cũng kịch biến, đặc biệt là bọn Mộc Lân, mí mắt co giật dữ dội, Lâm Động đã đoạt đi Linh bảo Thiên cấp trong tay Phong Thương?

- Phụt!

Phong Thương vốn đã có thương thế không nhẹ, nghe tiếng cười của Lâm Động bất chợt nộ khí công tâm, hộc ra thêm một ngụm máu tươi, ánh mắt oán độc nhìn Lâm Động, nhưng vẫn lùi nhanh về sau. Hắn không biết rốt cuộc Lâm Động đã thi triển thủ đoạn gì đạt được Linh bảo Thiên cấp của hắn, nhưng giờ đã mất sự trợ giúp, trận chiến này mà kéo dài tiếp thì hắn vô cùng bất lợi!

- Muốn chạy sao? Giao Niết Bàn Ấn của ngươi ra đây đã!

Thấy Phong Thương rút lui, ánh mắt Lâm Động sắc lẹm, chân bước ra, thân hình lao vút tới rồi xuất hiện ngay trước Phong Thương, thanh quang ngưng tụ trong lòng bàn tay, vận chuyển lượng nguyên lực gần cạn của mình, rồi một ngón tay phình to biến thành một cái long chỉ màu xanh.

- Thanh Long Chỉ!

Long chỉ xuyên thủng không gian, với tốc độ kinh người đem theo luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ lao vút về phía Phong Thương.

Thấy vậy sắc mặt Phong Thương cũng kịch biến. Sau trận khổ chiến vừa rồi lực chiến đấu của hắn đã gần như cạn kiệt, cũng đành dùng số nguyên lực còn lại tạo nên một vòng kim quang bảo hộ thân thể.

Xoẹt!

Long chỉ bay tới, chớp mắt đã chạm đến quầng kim quang tạo nên những đợt sóng dao động điên cuồng.

- Kết thúc rồi!

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên nhìn Phong Thương.

Uỳnh!

Long chỉ rung lên dữ dội, uỳnh một tiếng, quầng kim quang cuối cùng bảo vệ Phong Thương xuất hiện vô số những vết rạn.

Rắc rắc!

Một âm thanh rất nhỏ phát ra, đồng tử Phong Thương co rút lại, sâu thẳm trong mắt cuối cùng cũng hiện lên sự sợ hãi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 582

Bại Vong

Phụt!

Kình phong dữ dội xuyên thủng ngực Phong Thương, máu tươi bắn ra, trước vô số ánh mắt kinh hoàng của mọi người xung quanh, Phong Thương bay thẳng ra sau, cuối cùng thảm hại rơi xuống, đốn ngã hơn chục gốc cổ thụ mới dần dừng lại.

Không gian yên lặng như tờ, tất cả ánh mắt đổ dồn về Phong Thương đang dựa lưng vào cây không ngừng ho sặc sụa ra máu. Khí tức của hắn đã yếu ớt đến cực điểm!

Trận giao chiến ác liệt này… Lâm Động đã thắng!

Sự tĩnh lặng duy trì trong chốc lát, rồi rất nhiều tiếng hít hơi khí lạnh vang lên, vô vàn ánh mắt sợ hãi nhìn lên thân ảnh trẻ tuổi trên không trung kia.

Người thanh niên đó đứng trên không, máu trên người không ngừng chảy ra cuối cùng theo gió bay đi, mùi máu tanh lan tỏa trong không khí.

Hình tượng của cả hai đều không phải quá mức tiêu sái, nhưng sau khi chứng kiến trận kịch chiến vừa rồi, chẳng ai dám cười nhạo hình tượng của Lâm Động lúc này.

Trong trận chiến này, dù là bọn người Mộc Lân, tâm trạng lúc này cũng phải dùng bốn chữ hoàn toàn sững sờ để hình dung. Bọn họ đều biết rõ rằng, dù đích thân động thủ thì cũng không thể ép Phong Thương có Linh bảo Thiên cấp đến mức này.

Vì thế, thực lực thật sự của Lâm Động quả thật cũng đã vượt xa bọn họ!

Trước vô vàn ánh mắt đang nhìn chằm chằm, Lâm Động từ từ đáp xuống phía trước mặt Phong Thương đang không ngừng thổ huyết, ánh mắt lạnh lùng.

- Ngươi thắng rồi!

Phong Thương quệt máu chỗ khóe miệng, sắc mặt tái nhợt ngẩng lên nhìn Lâm Động, giọng khàn đặc, ánh mắt đầy thảm bại.

Lâm Động nhìn Phong Thương, mỉm cười, tiến lên hai bước, khẽ đập lên vai Phong Thương như hai người bạn quen biết thân thiết lắm, đồng thời nguyên lực bên ngoài cơ thể hắn cũng dần tắt đi.

Nhìn Lâm Động tiến lại, Phong Thương hơi khựng người rồi cười khổ, bàn tay khẽ lướt, đôi mắt đang cụp xuống bỗng ánh lên sự tàn độc, ánh hàn quang lóe lên trong lòng bàn tay, rồi nhằm vào tim Lâm Động đâm tới.

Xoẹt!

Âm thanh như tiếng cắt của thứ vũ khí sắc bén vang lên, hàn quang từ tay Phong Thương còn cách Lâm Động nửa tấc thì bỗng dừng lại, hắn há hốc mồm nhìn gương mặt hàm tiếu của Lâm Động. Lúc này đầu ngón tay của Lâm Động đã như thanh kiếm sắc nhọn xuyên qua cổ Phong Thương!

- Ta đi được đến đây không phải dựa vào sự ngây thơ!

Lâm Động nhìn Phong Thương đang nhìn mình với ánh mắt oán độc, máu tươi trong cổ họng tuôn ra ào ạt.

- Thắng làm vua, thua làm giặc, ngươi thua rồi, vậy không còn gì nữa. Ta biết, nếu ta thua, thủ đoạn của ngươi sẽ tàn độc gấp mười lần ta. Nhưng đáng tiếc ngươi không có cơ hội đó!

Lâm Động đưa tay phải ra, trong bàn tay là ấn văn màu bạc của Niết Bàn Ấn

Địa cấp của hắn, rồi hắn nhấc tay Phong Thương lên, trong tay hắn là Niết Bàn Ấn màu hoàng kim, đó là Niết Bàn Ấn Thiên cấp.

Lâm Động khẽ chạm vào, Niết Bàn Ấn trong tay Phong Thương biến mất nhanh chóng, còn Niết Bàn Ấn trong tay Lâm Động biến thành màu hoàng kim.

Hấp thụ Niết Bàn Ấn của Phong Thương, đương nhiên Niết Bàn Ấn của hắn sẽ được thăng cấp.

Phong Thương căm hận nhìn Lâm Động hấp thụ mất Niết Bàn Ấn của mình, muốn nói gì đó nhưng máu trào ra đã ngăn hắn lại, cuối cùng ánh mắt tắt hẳn sự sống, bịch một tiếng ngã xuống.

Thủ lĩnh của Vương triều Siêu cấp từng danh chấn thành Vạn Tượng, mới bước vào khu trung tâm đã mất đi tư cách cạnh tranh, chỉ còn là một trong vô số vong hồn của nơi đây!

Bọn người Mộc Lân nhìn Lâm Động lạnh lùng rút ra ngón tay đầy máu tanh khỏi cổ họng của Phong Thương cũng cảm thấy lạnh sống lưng. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ một người nhìn có vẻ bình thường, ôn hòa như vậy, khi thật sự động thủ lại tàn độc đến vậy.

- Phong Thương chết thì Vương triều Phong Vân sụp đổ một nửa rồi!

Mộc Lân thở dài, tận mắt nhìn thấy một Vương triều lớn mạnh thành ra như vậy hắn cũng cảm thấy chột dạ.

- E là không chỉ một nửa!

Sắc mặt Mộc Hàn Nguyệt phức tạp khẽ nói.

Nghe vậy, sắc mặt Mộc Lân thay đổi, nhanh chóng ngẩng lên nhìn khu rừng phía xa, đột nhiên có một luồng khí tức hung sát cuồng bạo bùng phát!

- Bạch Hổ Phá Quân Quyền!

Tiếng hổ gầm vang lên, rồi một tiếng hét trầm nhưng đầy tính sát phạt lan ra. Cả khu rừng rung chuyển dữ dội, dường như tất cả có thể nhìn thấy một con Bạch Hổ khổng lồ hiện ra, ngay sau đó cuồng phong mạnh mẽ tung ra!

Uỳnh!

Mặt đất rung chuyển, một quyền đó đã khiến mặt đất tách ra thành một cái rãnh khổng lồ sâu hun hút.

Bạch Hổ cùng sự sát phạt quyết liệt ngưng tụ sức mạnh toàn thân Tiểu Viêm, nặng nề oanh kích về phía thân hình to lớn không kịp tránh né kia.

Rầm!

Âm thanh khiến da đầu tê dại vang lên, thân hình to lớn bay ngược ra sau, máu tươi bắn tung tóe, kim quang quanh người tối hẳn, trước bao ánh mắt chăm chú bay đập tan một tảng đá khổng lồ.

Khi thân ảnh đó bay ra, đồng tử của tất cả mọi người đều thu nhỏ lại, vì đó chính là Mãnh Liệt của Vương triều Phong Vân!

Chỉ có điều, Mãnh Liệt vốn vô cùng hung sát lúc này toàn thân đang ở tư thế méo mó, bộ dáng nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Ầm!

Khí hung sát cuộn trào từ khu rừng phía xa, một thân ảnh khổng lồ như hung thú Hồng Hoang bay ra, cuối cùng đáp xuống phía trước Mãnh Liệt, không chút do dự tung ra một quyền vào đầu hắn.

Mí mắt của tất cả mọi người đều co giật dữ dội, công kích đó dù Mãnh Liệt có chín mạng sợ là cũng không còn cái nào.

- Mãnh Liệt cũng xong rồi!

Đất đá vụn bay mù mịt trời, thân ảnh khổng lồ đó cũng nhanh chóng thu nhỏ lại biến lại thành hình dáng Tiểu Viêm trước đó. Nhưng trên thân thể hắn cũng thấy không ít vết thương, tuy cuối cùng đã đánh bại Mãnh Liệt nhưng hắn cũng đã phải trả giá không ít.

Nhưng dù phải trả giá thế nào, so với Mãnh Liệt không còn sự sống kia cũng tốt hơn ngàn lần.

Trước sự chăm chú của mọi người, Tiểu Viêm nhấc thân thể Mãnh Liệt lên rồi cũng như Lâm Động, hấp thụ Niết Bàn Ấn trong tay hắn, Niết Bàn Ấn trong tay Tiểu Viêm cũng biến thành màu hoàng kim.

Ầm!

Khi tất cả còn đang kinh hoàng thì từ đằng xa, một hắc ảnh từ cách đó không xa bay lại, cuối cùng rơi xuống cạnh thi thể Mãnh Liệt. Mọi người nhìn, một gương mặt sưng vù, là cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cuối cùng của Vương triều Phong Vân, La Thông!

Nhưng so với bọn Phong Thương, La Thông vẫn còn mạng, có điều sự sợ hãi trong mắt hắn đã không thể hóa giải, chẳng ai biết khi giao đấu với Tiểu điêu rốt cuộc hắn đã gặp phải thứ khủng bố gì.

Bịch bịch bịch bịch bịch!

Khi La Thông được ném tới không lâu, lại có năm thân ảnh nữa rơi xuống, cách đó không xa, Tô Nhu chậm rãi bay lại, lục quang bao phủ toàn thân phát ra sức mạnh cường hãn mãnh liệt.

Như vậy là năm cường giả Tam Nguyên Niết Bàn của Vương triều Phong Vân đã bị một mình nàng ta giải quyết.

- Tô Nhu, làm tốt lắm!

Thấy vậy, trong mắt Lâm Động ánh lên sự kinh ngạc, rồi bật ngón tay cái với

Tô Nhu.

Lục quang quanh người dần biến mất, nghe lời khen của Lâm Động, Tô Nhu đỏ mặt, có chút lo lắng nói:

- Lâm Động đại ca, thương thế của mọi người… - Không sao!

Lâm Động cười, lắc lắc đầu.

- Ha ha, đúng là thảm chiến, thành ra thế này cơ đấy… Lúc ấy, Tiểu điêu lắc lư từ phía xa đi tới, hắn nhìn Lâm Động và Tiểu Viêm người đầy máu, nở nụ cười châm chọc.

- Đúng là có thảm thật, nhưng rất sảng khoái!

Lâm Động cười, phải thừa nhận đúng là thực lực Phong Thương và Mãnh Liệt rất mạnh, từ khi vào Chiến trường Viễn Cổ, hắn đã gặp qua không ít đối thủ nhưng đây là lần đầu tiên quyết chiến đến mức này.

- Vương triều Phong Vân, coi như xong đời rồi!

Tiểu điêu cười nhạt nói.

- Đúng vậy!

Câu nói ấy cũng hiện lên trong đầu của tất cả mọi người, không ít người thở hắt ra như muốn trút đi sự chấn động trong lòng.

Hai đại thủ lĩnh của Vương triều Phong Vân đều đã chôn thây tại đây, rõ ràng là Vương triều Siêu cấp này cũng chỉ còn cái hư danh!

Có lẽ đây là Vương triều Siêu cấp đầu tiên bị đào thải ngay khi vào trong khu trung tâm. Mà người thực hiện điều đó lại là người chỉ đến từ một Vương triều Hạ cấp.

Chuyện này mà lan truyền ra chắc chắn sẽ làm chấn động cả vùng trung tâm!

Đây chính là nhất chiến thành danh chân chính!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 583

Màn Mở Đầu

Những làn sóng năng lượng cuồng bạo lan tỏa khắp bầu trời cũng dần tan đi, nhưng không gian vẫn lặng như tờ, dù là Vương triều Siêu cấp cũng không ai phát ra một âm thanh gì, tất cả vẫn bị bao trùm bởi sự chấn kinh!

- Thế gian này đúng là sắp thay đổi rồi.

Mặc Phần của Vương triều Ly Hỏa cuối cùng sực tỉnh, nhìn hai thi thể đang lạnh đi, hắn dùng khẩu khí đùa cợt để khiến tâm cảnh được ổn định một chút.

- Ba kẻ Lâm Động… chỉ là đến từ Vương triều Hạ cấp thôi đấy!

Lời phía sau của Mặc Phần nhỏ không thể nghe thấy, mơ hồ còn có sự chua chát. Thiết nghĩ, là người của Vương triều Siêu cấp, khi đối diện với người đến từ Vương triều Hạ cấp thậm chí Trung cấp hay Cao cấp vẫn sẽ khó tránh khỏi việc có cảm giác ưu việt hơn. Dù sao bọn họ cũng dễ dàng có được thành tựu mà người khác cần phải nỗ lực rất nhiều mới có được. Điều kiện ban đầu của bọn họ vượt xa những người khác, điều này khiến bọn họ càng dễ dàng tiến lên phía trước trong Bách Triều Đại Chiến, có tư cách để coi thường những người khác.

Nhưng lúc này, trước mắt hắn, một Vương triều Hạ cấp bé nhỏ lại xuất hiện ba nhân vật cực kỳ khó nhằn, thậm chí biến thái đến như vậy.

Khoảng cách xa vời giữa Vương triều Hạ cấp và Siêu cấp cũng đã bị bọn họ hoàn toàn vượt qua.

- Ô Thác, xem ra con mắt của ngươi kém quá!

Mộc Lân quay sang nhìn Ô Thác, sắc mặt tối đen, cười châm chọc.

Ô Thác vốn định liên thủ với Vương triều Phong Vân, có lẽ đằng sau đó còn những âm mưu riêng của bọn chúng, nhưng hiện giờ Vương triều Phong Vân đã bị Lâm Động đánh bại, ý định liên thủ cũng bị phá tan.

- Hơn một nghìn Niết Bàn Đan mà ngươi cho đi xem ra mất toi rồi!

Mặc Phần cười lớn, giọng nói đầy vẻ sung sướng trước sự bất hạnh của người khác.

- Hà hà, hai vị nói đùa gì vậy?

Vẻ mặt Ô Thác khó coi cười khan, ánh mắt nhìn bọn Lâm Động một cách dè chừng, nhưng trong lòng thì chửi tung trời. Hắn không chửi bọn Lâm Động mà chửi lũ phế vật Phong Thương. Một Vương triều Siêu cấp có ba cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn lại bị giải quyết sạch sẽ ngay khi mới bước chân vào khu trung tâm, thật là một sự sỉ nhục.

Đương nhiên dù chửi như vậy nhưng hắn cũng biết, nếu đổi là Vương triều Sâm Chi hắn thì e là tốc độ thua còn nhanh hơn nữa.

Lực chiến đấu mà bọn Lâm Động thể hiện đã vượt qua Vương triều Sâm Chi hắn.

Trong mắt hắn, có thể thu thập bọn Lâm Động e là cũng chỉ có một vài Vương triều Siêu cấp xếp hạng đầu bảng mà thôi.

Còn lượng Niết Bàn Đan khổng lồ mà hắn cấp cho Vương triều Phong Vân mượn kia đương nhiên hắn cũng đành bỏ qua vậy. Người cũng đã chết rồi, tìm ai mà đòi đây? Dù rằng rất bất mãn vì Linh bảo Thiên cấp cuối cùng lại rơi vào trong tay Lâm Động, nhưng sau khi thấy hậu quả của Phong Thương thì đương nhiên hắn sẽ không ngu ngốc đến mức đòi lại Linh bảo từ trong tay Lâm Động.

- Đám phế vật!

Ô Thác nhìn trời, lúc này hắn cũng chỉ có thể chửi vậy mà thôi.

Lâm Động không quan tâm đến những ánh mắt tràn đầy kính sợ đang nhìn mình, hắn ngồi thẳng xuống đất, cơn đau đang lan tỏa toàn thân khiến khóe miệng hắn giật giật.

Trận chiến này có thể coi là trận ác liệt nhất từ khi hắn vào Chiến trường Viễn Cổ. Phải công nhận thực lực của Phong Thương rất mạnh, cộng với trong tay hắn có Linh bảo Thiên cấp, dù Lâm Động có không ít tuyệt chiêu nhưng cũng bị thành ra thế này.

Nhưng dù trận chiến ác liệt tới mức hắn phải dùng tới Thiên Long Khí trong đan điền dẫn đến phải chịu không ít thương thế. Nhưng hắn có thể cảm nhận được sau vượt qua phạm vi chịu đựng, hắn đã thích ứng hơn được với Thiên Long Khí, điều này cũng có tác dụng không nhỏ với việc tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết sau này.

Kiểu chiến đấu gần đến cực hạn có tác dụng nâng cao tiềm lực trong người rất lớn.

Tiểu điêu ngồi xổm ở một bên, bàn tay cũng có Niết Bàn Ấn màu hoàng kim. Rõ ràng là sau khi trở thành Tứ Nguyên Niết Bàn, La Thông cũng có Niết Bàn Ấn Thiên cấp, hấp thụ được Niết Bàn Ấn của La Thông thì đương nhiên Niết Bàn Ấn của Tiểu điêu cũng được nâng cấp.

- Lâm Động, đại ca, Niết Bàn Ấn của bọn muội cũng thay đổi nhiều rồi.

Tô Nhu và Tô Khôi đều giơ tay ra, bàn tay là Niết Bàn Ấn màu bạc lấp lánh, mà trong đó cũng đan xen chút sắc hoàng kim.

Năm cường giả Tam Nguyên Niết Bàn mà nàng ta đánh bại đều có Niết Bàn Ấn Địa cấp, mà xếp hạng cũng ở hàng đầu. Hiện giờ số Niết Bàn Ấn kia đều bị Tô Nhu và Tô Khôi chia nhau, tuy hai người không thể lên đến Niết Bàn Ấn

Thiên cấp, nhưng như vậy cũng là khá tốt rồi.

- Hà hà, ta cũng được nhờ Tô Nhu!

Tô Khôi cười, hắn biết với thực lực của mình chỉ đánh với một trong năm kẻ kia đã là cực hạn, một chọi năm thì chắc chắn bại trận, chứ càng không nói việc lấy Niết Bàn Ấn của đối phương.

- Xem ra thu hoạch cũng không tệ!

Lâm Động mỉm cười, không chút khách khí lấy túi Càn Khôn của Phong Thương và Mãnh Liệt ra cất vào tay áo. Trận chiến ác liệt thế này nếu không lấy chút chiến lợi phẩm thì đúng là có lỗi với bản thân.

- Hà hà, Lâm Động huynh, xin chúc mừng, Vương triều Phong Vân giờ chỉ còn cái danh hảo, chắc không lâu sau thanh danh của Lâm Động huynh sẽ vang khắp khu trung tâm này. Thậm chí có lẽ còn được Tông phái siêu cấp chú ý đến.

Cách đó không xa, bọn Mộc Lân bay lại cung tay nói.

Phía sau Mộc Lân, Mặc Phần của Vương triều Ly Hỏa và Ô Thác của Sâm Chi cũng đi theo. Ba đại Vương triều Siêu cấp đều tập trung ở đây rất gây chú ý.

- Danh tiếng này mà truyền đi có lẽ chỉ dẫn đến nhiều phiền phức hơn mà thôi.

Lâm Động cười cười, bình tĩnh nhìn Ô Thác. Trước ánh mắt ấy, Ô Thác lại rụt cổ, cười ngượng.

Tuy lúc này Lâm Động và Tiểu Viêm đều bị thương, trạng thái không được tốt, nhưng Ô Thác cũng không dám coi thường. Hơn nữa bên cạnh hai người còn có Tiểu điêu với gương mặt tươi cười, không chút thương tích đã giải quyết gọn gẽ La Thông, một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn. Hắn biết, trong ba người, người trẻ tuổi tuấn mỹ nhất kia mới có nhiều điều che giấu nhất… Nghĩ vậy, Ô Thác bất giác cười khổ, rốt cuộc ba kẻ này là quái vật gì vậy, kẻ nào cũng biến

thái!

- Với thực lực của Lâm Động huynh, có lẽ chỉ có những Vương triều Siêu cấp xếp hạng đầu mới có tư cách cạnh tranh với mọi người thôi. Xem ra Niết Bàn Kim Bảng lần này của Bách Triều Đại Chiến chắc chắn có chỗ cho ba vị rồi.

Mộc Lân cười nói, ngữ khí không che giấu nổi sự nhiệt tình.

Với lời tâng bốc đó, Lâm Động cũng chỉ cười. Quanh vùng trung tâm này có không dưới chục trọng thành siêu cấp tương tự thành Vạn Tượng, so với thành Vạn Tượng chỉ hơn chứ không kém. Tuy giờ hắn đánh bại Vương triều Phong Vân nhưng nếu nói có tư cách đi lại hiên ngang ở đây thì hơi quá.

Hiển nhiên Mộc Lân cũng nhận ra suy nghĩ của Lâm Động, hắn cũng không nói gì thêm. Từ khi cuộc đối đầu giữa Lâm Động và Vương triều Phong Vân bắt đầu, hắn không có trợ giúp thực chất gì, giờ Lâm Động thành công, hắn biết là thể hiện hảo ý cũng không có hiệu quả gì nhiều.

Hơn nữa bọn hắn cũng có thể coi là một đối thủ cạnh tranh, để vào được Niết Bàn Kim Bảng, hai bên đều nhìn Niết Bàn Ấn trong tay đối phương. Vì thế muốn Lâm Động lúc này thể hiện sự thân thiết là không thể.

- Hà hà, lúc này Bách Triều Đại Chiến đã bắt đầu, Lâm Động huynh cũng hãy mau chóng dưỡng thương, Vương triều Cổ Nguyệt ta cũng chuẩn bị động thân thôi. Hy vọng sau này khi gặp nhau, Lâm Động huynh sẽ nương tay.

Mộc Lân cười đùa nói.

Mộc Lân đúng là nhân vật không tầm thường, lúc này cũng vẫn có thể không để ý thân phận mà cười đùa. Điều này khiến Lâm Động phải nhìn hắn với con mắt khác.

- Mộc huynh nói gì vậy, người không phạm ta thì ta cũng không phạm người. Nếu không phải Vương triều Phong Vân coi bọn ta là cái đinh trong mắt thì ta

cũng không giao đấu với chúng làm gì.

Lâm Động cười nói.

Nghe vậy Mộc Lân cười, ôm quyền với Lâm Động rồi quay người tiêu sái dẫn bọn Mộc Hàn Nguyệt đi. Mộc Hàn Nguyệt cũng không kìm được nhìn Lâm Động mấy cái. Hình tượng Lâm Động lúc này cũng không phải uy mãnh, máu me đầy người nhìn có vẻ thảm hại, nhưng nó lại khiến Mộc Hàn Nguyệt cắn môi, do dự một chút rồi lấy ra một bình ngọc, dịu dàng khác hẳn với sự lạnh lùng của mình, khẽ đặt bình ngọc vào tay Lâm Động.

- Nó sẽ giúp cho thương thế của ngươi! Nếu nghĩ đây là ta lấy lòng ngươi thì khi ta đi rồi vứt đi cũng được.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động, Mộc Hàn Nguyệt bình thản nói, rồi quay người đi.

- Chẹp chẹp, hàn nữ động lòng rồi!

Tiểu điêu chép miệng cười tinh quái.

Lâm Động lắc đầu bất lực, cất bình ngọc đi rồi đứng dậy, khẽ nói:

- Ở đây nhiều người, chúng ta đi thôi, Niết Bàn Ấn Thiên cấp trong tay ta cũng rất thu hút kẻ khác đó.

Dứt lời hắn quay ngươi sang hướng khác đi, phía sau là bọ Tiểu điêu nhanh chóng bước theo. Cuối cùng hàng người biến mất trước tầm mắt vẫn còn đầy kinh ngạc của mọi người.

Màn mở đầu của Bách Triều Đại Chiến dường như đã chính thức được mở ra khi bọn Lâm Động bước chân vào đây!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 584

Tử Linh Tướng.

Những ngọn cây khổng lồ cao vút sừng sững, bóng cây ánh lên hồng quang tối tăm khiến cả khu rừng lan tràn một thứ sát khí lạnh thấu xương.

Trong khu trung tâm này dường như đến ánh nắng cũng có sát khí lạnh buốt, đã có vô số anh hùng trở thành vong hồn ở nơi đây.

Lúc này, tại một vùng không địa sâu trong rừng có một vài thân ảnh đang ngồi tĩnh tọa, mùi máu tanh lan tỏa từ cơ thể khiến người ta biết rằng chắc chắn bọn họ đã phải trải qua một trận đại chiến.

Nhìn lại gần, những thân ảnh đó dần trở nên quen thuộc, bọn họ chính là mấy người bọn Lâm Động nửa ngày trước từng đại chiến với Vương triều Phong Vân.

Trận đại chiến đó khiến Lâm Động và Tiểu Viêm đều xuất hiện thương thế. Ở nơi địa vực đầy nguy hiểm này, thân thể bị thương chính là một sự nguy hiểm. Vì thế sau khi đại chiến kết thúc, Lâm Động không dừng lại ở những nơi đông người mà lập tức dẫn mọi người rút lui.

Tuy tin rằng sau khi hắn đánh bại Vương triều Phong Vân sẽ khiến rất nhiều người phải kinh sợ, nhưng thế giới này vốn dĩ không thiếu những kẻ bị lòng tham che mờ lý trí. Hiện nay bọn họ có ba Niết Bàn Ấn Thiên cấp. Điều này rất có sức mê hoặc với những cường giả có ý muốn xung kích Niết Bàn Kim Bảng. Cộng với việc Lâm Động đoạt đi Hắc Long Phiên Thiên Ấn từ tay Phong Thương trước mặt tất cả mọi người. Điều này đương nhiên đã làm tăng thêm lòng tham của một số kẻ. Vì thế để tránh phiền phức không cần thiết, sau khi trải

qua trận đại chiến kinh thiên động địa, Lâm Động đã chọn cách tạm thời thoái ẩn.

Tuy hắn biết chuyện này có lẽ ngày mai thôi sẽ lan truyền đi khắp cả vùng, đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến không ít kẻ có thực lực và dã tâm để ý đến bọn hắn. Nhưng phiền phức thế nào thì cũng phải dưỡng thương cho lành đã.

Bước vào đây là tất cả sẽ thành sư tử trong lồng, muốn nổi trội nhất định phải giẫm lên kẻ khác, ở đây không có sự nhân từ, chỉ có mạnh và yếu.

Dưới tán cây khổng lồ, Lâm Động yên tĩnh ngồi khoanh chân, quần áo đầy máu đã được thay ra, nhưng mùi tanh vẫn chưa thể tan hết. Có thể thấy được một số vết thương toác ra của hắn, vết thương đó nếu là người bình thường thì ít nhất phải vài ngày mới khép miệng. Nhưng Lâm Động lại khác, không chỉ thân thể vô cùng mạnh mẽ mà còn tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, năng lực hồi phục hơn hẳn những cường giả bình thường.

Vì thế tuy chỉ mới nửa ngày nhưng rất nhiều vết thương đã khỏi khá nhiều, hơn nữa nguyên lực đã tiêu hao hết nhờ có Thôn Phệ Tổ Phù cũng nhanh chóng hồi phục.

Với khả năng phục hồi đến mức quái thai đó, e là chỉ cần một ngày hắn đã lại có thể bùng phát lực chiến đấu!

Lâm Động và Tiểu Viêm rơi vào trạng thái dưỡng thần, còn Tiểu điêu thì ngả người vào một tảng đá, để mặc cho ánh nắng đỏ chiếu xuống từ tán cây, miệng ngậm một cọng cỏ nhìn vô cùng nhàn nhã.

Dù nhìn hắn rất uể oải, nhưng thỉnh thoảng khi hắn mở mắt ra lại lóe lên ánh sáng sắc lạnh quét qua khu rừng.

Lúc này Lâm Động và Tiểu điêu đều trong trạng thái khá yếu ớt, hiển nhiên mọi gánh nặng canh gác tạm thời sẽ do Tiểu điêu gánh vác.

Lúc này Tô Nhu đang bận rộn nhóm lửa nướng thịt, không khí ấy so với cuộc huyết chiến ban nãy khiến tâm trạng người ta thoải mái hơn nhiều.

- Lâm Điêu huynh, ở đây thường rất ít người qua lại, chắc sẽ an toàn.

Tô Khôi lấy một miếng thịt nướng xuống đưa cho Tiểu điêu, cười nói.

Trong mắt hắn, người thanh niên tuấn mỹ này rất thâm sâu khó dò, tuy lực chiến đấu mà Tiểu Viêm thể hiện khiến hắn khá chấn động, nhưng qua trực giác hắn cứ cảm thấy Tiểu điêu, tên gia hỏa có vẻ lười nhác nhất này mới là người che giấu nhiều nhất, sâu nhất.

Ít nhất thì Lâm Động và Tiểu Viêm không hiểu gì về sức mạnh thần bí trong người Tô Nhu, nhưng Tiểu điêu lại có cách khống chế nó. Khả năng ấy thật khó tưởng tượng lại xuất hiện ở người trẻ tuổi như vậy. Tô Khôi vốn nghĩ, ít nhất là các Tông phái siêu cấp mới có khả năng giải quyết sức mạnh trong cơ thể Tô Nhu, nhưng giờ đã bị giải quyết dưới tay Tiểu điêu.

- Cẩn tắc vô ưu, tên Lâm Động đó rất thận trọng, không cho phép bất cứ điều gì khó kiểm soát xảy ra do sơ xuất.

Tiểu điêu nhận lấy miếng thịt, cắn một miệng nhồm nhoàm nói.

Tô Khôi cười hiền, không kìm được nhìn sang Lâm Động đang nhắm mắt dưỡng thương. Với con mắt của hắn đương nhiên có thể nhận ra ba người có quan hệ không đơn giản. Mà trong đó Lâm Động chắc chắn là nhân vật trung tâm và là người chủ đạo. Dù Tiểu điêu bình thường có lúc trêu chọc Lâm Động, nhưng những vấn đề quan trọng thì đa phần đều làm theo lời Lâm Động.

Trước đây hắn không hiểu, nhưng sau cuộc đối quyết giữa Lâm Động và Phong Thương, hắn đã biết người thanh niên có vẻ phổ thông kia có được bản lĩnh thần kỳ biến điều không thể thành có thể.

- Hơn nữa, theo ta nghĩ, tình hình của chúng ta có lẽ không tốt như ngươi

nghĩ đâu… Tiểu điêu quệt miệng, đôi mắt màu tím đen có phần yêu dị hơi nheo lại, ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

- Có vấn đề?

Nghe vậy, sắc mặt Tô Khôi khẽ biến, thấp giọng nói.

Tiểu điêu khẽ gật đầu, hắn nhìn hai người Lâm Động đang dưỡng thương, khóe miệng cong lên, cảm giác này hắn đã cảm nhận được từ khi còn trong thành Vạn Tượng, chỉ có điều nó rất mơ hồ, hắn vốn nghĩ đó là ảo giác, nhưng sau khi vào đây, cảm giác đó rõ rệt hơn nhiều.

Rõ ràng là bọn họ đã bị kẻ nào đó theo dõi, và thủ đoạn của hắn cũng không tệ, ngay cả Lâm Động và Tiểu Viêm cũng không phát giác ra.

- Hà, Chiến trường Viễn Cổ cũng có không ít kẻ có bản lĩnh… Tiểu điêu vứt mẩu xương trong tay đi, khẽ cười nói.

Vẻ mặt Tô Khôi trở nên nặng nề, mơ hồ thấy bất an. Đây là lần đầu tiên thấy Tiểu điêu có thần thái như vậy, dù đối mặt với bọn Phong Thương hắn cũng chưa từng như thế.

- Không cần lo lắng. Nếu có biến cố, ngươi và Tô Nhu chỉ cần bảo vệ Lâm Động và Tiểu Viêm. Bọn họ đang ở thời khắc quan trọng, chỉ cần vượt qua được là có thể phục hồi lực chiến đấu… Tiểu điêu nói.

- Ừm!

Tô Khôi gật đầu, không ngờ vừa giải quyết được con hổ chắn đường là Vương triều Phong Vân thì lại bị con rắn độc nào đó nhằm vào.

- Ta rất muốn biết, nhân vật thế nào lại dám giả ma giả quỷ trước mặt ta!

Tiểu điêu hơi nhìn xuống, cười lạnh.

Tô Khôi tiến lại kéo Tô Nhu đang nướng thịt đứng dậy, trong ánh mắt ngạc nhiên của nàng, Tô Khôi ấn Tô Nhu ngồi xuống cạnh Lâm Động, khẽ nói:

- Đừng để bất cứ ai lại gần bọn họ!

Hiển nhiên Tô Nhu rất ngạc nhiên về hành động bất ngờ này của Tô Khôi, nhưng nàng cũng không phải ngu ngốc, nhanh chóng phát giác được điều gì đó từ sắc mặt Tô Khôi, không kìm được nhìn sang Tiểu điêu đang ngả người bên tảng đá, nhưng hắn lại đặt hai tay ra sau, khẽ nhắm mắt lại.

Trên không địa, đống lửa trại cháy rực, tiếng nổ lách tách của củi là âm thanh duy nhất của không gian tĩnh mịch này.

Sự yên tĩnh đó kéo dài không biết bao lâu, ánh hồng quang chiếu xuống dường như tối dần đi.

Theo thời gian, hồng quang ngày một nhỏ dần cuối cùng biến mất, cả vùng chìm vào bóng tối.

Phụt!

Cũng vào khoảnh khắc ánh sáng biến mất, trong một tàn cây nơi Lâm Động và Tiểu Viêm đang ngồi có hai đạo hắc quang nhằm thẳng gáy hai người lao tới.

Trong đôi mắt sớm đã cảnh giác của Tô Nhu lập tức lóe lên ánh lục quang, ngón tay búng ra hai đạo lục quang đánh vỡ hai đạo hắc quang.

- Đồ nhát gan, cuối cùng cũng không nhịn được nữa hả?

Tiểu điêu nhắm mắt nãy giờ lúc này bỗng mở trừng ra, gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ lạnh lùng âm u, đôi mắt tím đen chuyển động khóa chặt lấy một ngọn cây phía bên phải.

- Cút ra đây cho ta!

Tiểu điêu đưa tay ra tóm một cái trong không khí.

Bùm!

Gốc cây đó lập tức nổ tung, vụn gỗ bay khắp trời, một đạo hắc quang quỷ dị bay ra, cuối cùng biến thành một đạo hắc ảnh.

- Hắc hắc, quả nhiên ngươi mới là kẻ ẩn giấu sâu nhất trong ba người!

Hắc ảnh ngưng tụ, một ánh mắt lạnh lẽo bắn ra, dừng lại trên người Tiểu điêu.

Tiểu điêu ngồi trên tảng đá khổng lồ, hơi nghiêng đầu nhìn hắc ảnh đó, bình thản nói:

- Ngươi đã theo bọn ta từ ở thành Vạn Tượng nhưng không dám xuất hiện, nay vừa vào đây đã vội vàng động thủ, xem ra ở đây không có người nào đó mà thành Vạn Tượng có… Để ta nghĩ thử xem, người đó là Tống Tần, trấn thủ thành Vạn Tượng, đúng không?

Hắc ảnh không nói gì, nhưng dường như ánh mắt ngày một âm u của hắn đã để lộ điều gì đó.

- Ngươi sợ Tống Tần nhìn ra điều gì đó, lại thù hận bọn ta như vậy. Như thế có lẽ ngươi có âm mưu gì đó với không gian này phải không? Xem ra quả nhiên các ngươi không định buông tha bọn ta… Tiểu điêu cười, sự giảo hoạt khiến Lâm Động cũng phải đau đầu một lần nữa lộ ra.

- Báo danh đi, Điêu gia ta không có hứng thú với loại vô danh!

Tiểu điêu mệt mỏi nói.

- Các ngươi đã biết điều không nên biết, vì thế đều phải chết. Ngoài ra, ngươi có thể gọi ta là… Hắc ảnh chuyển động, giọng nói trầm đục mang sát ý khiến người ta lạnh thấu xương vang lên trong:

- Tử Linh Tướng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 585

Nhị Đoạn Phong Ấn.

Ngọn lửa bập bùng cháy, nhưng đan xen trong những ngọn lửa ấy chẳng có chút ấm áp nào mà lại là khí tức tà ác lạnh lẽo lan tỏa khắp không gian.

Khí tức tỏa ra từ hắc ảnh kia khá quái dị, nó có phần giống sát ý nhưng nhiều hơn là sự âm u của tử khí, chẳng có chút sinh khí nào.

Đối mặt với sự cổ quái đó, Tô Nhu và Tô Khôi đều chuẩn bị sẵn sàng như gặp đại địch, từ hắc ảnh quỷ mị đó, bọn họ cảm nhận được một sức mạnh nguy hiểm. Sự nguy hiểm đó còn vượt qua cả Phong Thương!

Hơn nữa từ những lời mà Tiểu điêu vừa nói, dường như bọn họ đã có ân oán với hắc ảnh kia. Như vậy thì bọn họ bị những kẻ kia theo dõi cũng không phải chuyện quá kỳ lạ.

Tô Khôi ra hiệu mắt cho Tô Nhu, Tô Nhu khẽ gật đầu sẵn sàng gỡ bỏ phong ấn, vận năng lượng trong người. Sau trận đại chiến lúc trước, tính cách yếu đuối của nàng cũng thay đổi được không ít, ít nhất cũng không có chuyện gì khiến nàng sợ hãi nữa. Lâm Động và Tiểu Viêm lúc này đều đang dưỡng thương, không thể để bị kinh động. Người chiến đấu chủ lực hiện giờ chỉ còn lại Tiểu điêu và Tô Nhu. Tuy kẻ địch dường như chỉ có một người, nhưng bọn họ không dám lơ là.

- Tử Linh Tướng? Khí tức có phần cổ quái, có gì đó giống Tử Cảnh trong Sinh Tử Huyền Cảnh, nhưng chỉ có cái vẻ ngoài. Ta nghe nói một số bàng môn tả đạo thường xuyên tu hành trong những mộ địa đầy tử khí, thân thể bị tử khí xâm thực khiến nguyên khí biến dị. Nhưng điều này phải trả giá bằng thọ mệnh.

Xem ra ngươi thuộc loại này, có phải không?

Tiểu điêu chậm rãi quan sát hắc ảnh, bỗng cười nói.

Hắn không cho rằng kẻ trước mặt đạt được tầng thứ Tử Cảnh trong Sinh Tử Huyền Cảnh. Khí tức của kẻ đó tuy mạnh hơn Phong Thương nhưng vẫn còn kém xa Sinh Tử Huyền Cảnh.

- Ngươi biết cũng không ít, nhưng càng biết nhiều thì chết càng nhanh!

Ánh mắt trong hắc ảnh ngưng đọng lại, rõ ràng khá kinh ngạc về sự hiểu biết của Tiểu điêu.

- Dám ở trước mặt ta mà nói những lời này, gan ngươi cũng không nhỏ đâu. Muốn giữ mạng thì nhân lúc ta còn chưa động thủ mà cút đi!

Tiểu điêu nhướng mắt lên, phẩy phẩy tay như đuổi một con ruồi vậy.

- Hắc hắc, ta đã tọa sơn quan hổ đấu xem một vở kịch hay, các ngươi hiện nay đã là thương binh tàn tướng mà còn làm bộ có tư thái đó?

Hắc ảnh cười lạnh.

Ánh mắt Tiểu điêu tối sầm lại, rồi đứng dậy khỏi tảng đá, ngữ khí lạnh lùng:

- Nếu đã vậy thì ngươi đừng chạy nữa!

- Khẩu khí lớn thật!

Hắc ảnh tự xưng Tử Linh Tướng nghe vậy, nở nụ cười nham hiểm, năng lượng màu đen lan tỏa quanh người phát ra cảm giác âm lạnh.

- Hai người đừng rời khỏi Lâm Động nửa bước!

Tiểu điêu nhìn hai người Tô Nhu, khẽ nói.

- Ừm!

Tô Nhu và Tô Khôi cùng gật đầu. Hiện giờ Lâm Động và Tiểu Viêm do thương thế mà không thể động thủ, lúc này là lúc lực chiến đấu của bọn họ yếu nhất. Nhưng bất luận thế nào bọn họ cũng phải bảo vệ hai người Lâm Động. Với tốc độ hồi phục của bọn Lâm Động, chắc chắn sẽ rất nhanh phục hồi được lực chiến đấu, đến lúc đó cũng không phải lo kẻ xuất quỷ nhập thần kia nữa.

- Dựa vào hai người bọn họ? E là không đủ sức!

Tử Linh Tướng cười quái dị, rồi ánh mắt lạnh băng, giơ ra năm ngón tay búng một cái, năm đạo hắc quang đầy tử khí bắn về phía Tiểu điêu.

Phụt phụt!

Hắc quang bay qua không khí như bị ăn mòn ác liệt, tạo nên năm đường nứt toác trên mặt đất. Rõ ràng nguyên lực của Tử Linh Tướng có lực sát thương mạnh hơn nhiều so với nguyên lực bình thường.

- Trước mặt ta mà dùng trò này, ngươi còn non lắm!

Tiểu điêu bay ra, bàn tay nắm một cái, một luồng kình phong đáng sợ ngưng tụ, dường như có một bàn tay khổng lồ vô hình tóm lấy rồi bóp tan năm đạo hắc quang kia.

Xẹt!

Khi năm đạo hắc quang đó phát nổ, thân hình Tiểu điêu cũng nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Tử Linh Tướng, vụt tay một cái, năng lượng màu tím biến thành một chưởng ấn khổng lồ không chút lưu tình đập xuống Tử Linh Tướng.

Trước áp lực của chưởng ấn, mặt đất như sụp xuống, áp lực đáng sợ đó cũng khiến ánh mắt Tử Linh Tướng thay đổi.

Ầm!

Thủ ấn đánh xuống, mặt đất đang sụt lở lập tức tách ra, thân ảnh của Tử Linh Tướng cũng bị nổ tung.

- Chết rồi?

Tô Nhu và Tô Khôi nhìn thấy vậy sững người lại.

Nhưng khi bọn họ còn đang ngạc nhiên thì Tiểu điêu vừa dứt chưởng đã điểm một ngón tay, tử hắc quang từ đầu ngón tay biến thành kình phong hình xoáy ốc nhanh như chớp bắn về phía bên phải.

- Phụt!

Tử hắc quang bay qua bầu trời rồi oanh kích lên một vùng bóng tối, ngay sau đó một âm thanh trầm đục vang lên, một đạo hắc ảnh bắn ngược ra.

- Trò trẻ con đó mà cũng giở ra trước mặt ta sao? Khi Điêu gia ta còn lăn lộn bên ngoài, thế gian này còn chưa có mặt ngươi đâu!

Tiểu điêu cười lạnh. Thủ đoạn của Tử Linh Tướng này cũng coi như đặc biệt, nếu là người khác đối chiến với hắn có lẽ sẽ không kịp trở tay, nhưng với lão giảo hoạt như Tiểu điêu thì lại quá non nớt.

Tử Linh Tướng nhanh chóng điểm chân trên hư không, cuối cùng mãi mới ổn định được thân hình. Hắn trừng trừng nhìn Tiểu điêu, cũng không nói nhiều, ấn pháp thay đổi, hắc quang đậm đặc tràn ra từ trong cơ thể.

- Diêm La Quỷ Mộ!

Hắc quang cùng tử khí nồng nặc lan tỏa nhanh như chớp, cuối cùng bao trùm lấy Tiểu điêu. Lờ mờ trong màn đen đó còn thấy vô số quỷ ảnh đang lao vun vút.

Những quỷ ảnh này vô cùng tà dị, vừa xuất hiện là điên cuồng xâm thực Tiểu điêu, nhưng mỗi khi chúng chạm vào Tiểu điêu là bị ánh tử hắc quang chấn cho bay ra xa.

- Lưu Thành, Hồ Sóc, còn không động thủ?

Khi thấy chiêu thức mà mình thi triển chẳng có tác dụng gì mấy với Tiểu điêu, cuối cùng mắt Tử Linh Tướng ánh lên sự kinh ngạc, quát lên.

Vút!

Hắn vừa dứt lời, trong rừng tối lại có hai đạo hắc ảnh khác bay ra, chúng cũng không để tâm đến Tiểu điêu đang bị Tử Linh Tướng cầm chân, vận nguyên lực biến thành đại thủ tóm về phía Lâm Động và Tiểu Viêm đang nhắm mắt dưỡng thương.

Tô Khôi luôn cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, nên vừa nhìn thấy hai hắc ảnh bỗng nhiên xuất hiện tuy hơi giật mình nhưng không hề hoảng loạn. Nguyên lực trong cơ thể bùng phát, vội thi triển vũ kỹ nghênh địch.

- Cút ra!

Nhưng thực lực của Tô Khôi kém xa so với hai đạo hắc ảnh kia, công kích vừa mới thi triển đã bị hai đạo nguyên lực hung hãn đáng tan.

- Đại ca, để muội!

Khi Tô Khôi bị đánh bật ra sa, một bàn tay ngọc vươn ra đỡ lấy lưng hắn, năng lượng xanh lục dâng tràn biến thành một màn sáng đứng sừng sững ở phía trước.

Đại thủ bằng nguyên lực oanh kích lên màn ánh sáng gây nên những đường gợn sóng mãnh liệt nhưng không lập tức nổ tung mà một lúc sau mới xuất hiện những tiếng rắc rắc.

Bùm!

Vào khoảnh khắc ấy, màn sáng màu đen bao trùm Tiểu điêu bị đánh tan tành. Tiểu điêu lao ra, ánh mắt đầy sát ý, bàn tay nắm lại, năm đạo quang trụ màu đen

bắn ra biến thành năm sợi xích tím biếc khổng lồ nhằm thẳng Tử Linh Tướng mà lao tới.

Có điều, dù bị xuyên qua nhưng thân thể Tử Linh Tướng không hề chảy một giọt máu, vô cùng quái dị.

- Hê hê, thân thể ta sớm đã bị tử khí xâm thực, ngươi không giết được ta đâu!

Tử Linh Tướng ngẩng lên, cười nham hiểm.

- Chỉ là một cái tử thi mà thôi, ngươi tưởng mình đã tu luyện thành bất tử rồi chắc?

Tiểu điêu cười lạnh, ngón tay khẽ động, năm sợi xích xuyên qua Tử Linh Tướng bỗng rút ra, rồi nhanh như chớp bắn đến giữa trán hắn.

Nhận ra mục tiêu tấn công lần này của sợi xích, ánh mắt Tử Linh Tướng thay đổi, vung tay lên hình thành vô số màn hắc quang ở phía trước, thân hình nhanh chóng lùi về sau.

Binh binh binh!

Sợi xích phá vỡ mọi lớp phóng ngự với tốc độ kinh người, Tử Linh Tướng cũng bị dồn đến ranh giới sinh tử vô cùng thảm hại.

- Lưu Thành, các ngươi còn lề mề cái gì vậy?

Tử Linh Tướng liều mạng chống lại công kích của Tiểu điêu, lúc rút lui còn hét lớn.

- Giết cô ta đi!

Nghe tiếng hét của Tử Linh Tướng, hai hắc ảnh kia hơi run lên, sát ý trào dâng trong mắt, nguyên lực bùng phát, không ngờ cũng đều là cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn.

Hai kẻ đó vận hết sức lực, áp lực cuồng bạo cũng khiến sắc mặt Tô Nhu thay đổi. Hiển nhiên nàng không thể ngờ thực lực của hai kẻ này không hề thua kém Phong Thương.

- Ta sẽ không để các ngươi làm phiền Lâm Động đại ca!

Áp lực lan tỏa, Tô Nhu cắn môi, vung tay lên, từ đầu ngón tay rỉ ra mấy giọt máu tươi rồi nhanh như chớp điểm lên phong ấn trên cổ tay mình.

- Nhị Đoạn Phong Ấn, giải trừ!

Trên cổ tay Tô Nhu mơ hồ nhìn ra được ba đạo phong ấn, lúc này đầu ngón tay cô điểm lên đạo phong ấn thứ hai, khẽ hô lên, lục quang trào dâng từ trong cơ thể.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 586

Thức Tỉnh.

Uỳnh!

Năng lượng màu lục lúc này trào dâng từ cơ thể Tô Nhu như sóng triều, độ mạnh mẽ của nó không hề thua kém bất cứ ai trong bọn Lưu Thành.

Bọn Lưu Thành rõ ràng cũng kinh ngạc vì năng lượng mạnh mẽ bỗng bộc phát từ Tô Nhu. Từ khi bọn Lâm Động khai chiến với Vương triều Phong Vân, bọn chúng cũng thấy Tô Nhu có thực lực không tệ, nhưng vẫn thua kém bọn chúng khá nhiều. Nhưng lúc này thực lực của nàng lúc này lại đột ngột tăng cao theo kịp với bọn chúng. Cảnh tượng đó cũng khiến bọn chúng phải thầm chấn kinh. Luồng sức mạnh to lớn màu lục dưới sự khống chế của Tô Nhu ngưng tụ lại trong lòng bàn tay, cuối cùng luồng sức mạnh kinh người ấy oanh kích thẳng về phía chưởng ấn của bọn Lưu Thành.

Ầm!

Nguyên lực cuồng bạo bùng nổ, lá khô rụng xung quanh nát thành mảnh vụn, nháy mắt bị cuồng phong cuốn đi.

Thân hình yêu kiều của Tô Nhu cũng bị kình phong đánh bật ra sau mấy bước, ánh lục quang lấp lánh nhanh chóng hóa giải kình phong xâm nhập cơ thể.

Hai người bọn Lưu Thành cũng bị đánh bật ra sau, dù sao bọn chúng có hai người, dù sức mạnh của Tô Nhu có ngang bằng thì bọn chúng vẫn chiếm ưu thế. Nhưng dù sự việc không ngoài tầm kiểm soát thì sức mạnh của Tô Nhu cũng khiến bọn chúng vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Tử Linh Tướng ở phía xa, lúc này đang vô cùng thảm hại, đồng tử lập tức co rút lại. Bọn

chúng rất rõ ràng thực lực của Tử Linh Tướng, không ngờ lại rơi vào tình trạng thảm hại thế kia.

- Nhanh chóng giải quyết đi!

Bọn Lưu Thành cố gắng kìm nén sự kinh hãi, nhìn nhau rồi gật mạnh đầu. Vốn dĩ bọn chúng nghĩ có Tử Linh Tướng ra tay thì chắc chắn sẽ dễ dàng giải quyết bọn Lâm Động. Nhưng không thể ngờ Tiểu điêu, kẻ chưa từng nghiêm túc chiến đấu bao giờ lại có thực lực đáng sợ như vậy. Lúc này, bọn chúng nhất định phải nhanh chóng giải quyết Tiểu điêu, nếu không khi Lâm Động và Tiểu Viêm ra khỏi trạng thái dưỡng thương thì cục diện sẽ đổi ngược mất.

Sau khi biết lực chiến đấu của Lâm Động và Tiểu Viêm, dù là Lưu Thành và Hồ Sóc cũng không dám chắc sẽ kích bại được bọn họ. Hơn nữa, trợ thủ mà bọn chúng mời là Tử Linh Tướng không những chẳng có tác dụng gì mà ngược lại còn bị Tiểu điêu chèn ép đến không có cơ hội phản kháng.

Cục diện này nhất thiết phải tốc chiến tốc thắng!

Uỳnh!

Hung quang tóe ra từ mắt bọn Lưu Thành, bọn chúng gần như không chút do dự, bước chân lên cùng ra tay vô cùng ăn ý, tạo nên một áp lực cực lớn bao phủ lấy Tô Nhu.

- Tử Ma Ấn!

Hắc quang lan tỏa từ bàn tay bọn chúng, cuối cùng biến thành hai cái cự ấn màu đen, bên dưới là phù văn hình mặt quỷ, một thứ tử khí quỷ dị không ngừng xâm thực về phía Tô Nhu.

Thứ hắc quang đó vô cùng quỷ dị, tuy nó không phải tử khí của Sinh Tử Huyền Cảnh chính tông nhưng vô cùng khó đối phó, dù là cường giả Niết Bàn Cảnh nếu bị xâm nhập cơ thể cũng sẽ vô cùng phiền toái.

Hiển nhiên Tô Nhu cũng nhận ra mức độ khó nhằn của thứ sức mạnh quỷ dị đó, sắc mặt cũng nặng nề hơn nhiều. Năng lượng màu lục ngưng tụ khiến bàn tay như viên ngọc phỉ thúy lấp lánh.

Rầm!

Bàn tay phỉ thúy nhanh như chớp lướt rạch ngang không khí, chớp mắt đã biến thành hơn chục đạo chưởng ấn hung hăng đập lên quỷ ấn.

Uỳnh uỳnh!

Chưởng ấn phỉ thúy rơi lên quỷ ấn, năng lượng mạnh mẽ khiến quỷ ấn rung lên dữ dội, dường như có dấu hiệu bùng nổ.

- Hừ!

Thấy công kích của Tô Nhu mạnh mẽ đến vậy, hơn nữa dường như không hề sợ hãi sự xâm thực của tử khí, bọn Lưu Thành hừ lạnh một tiếng, đánh một quyền lên quỷ ấn. Nguyên lực hùng hồn trào dâng, hai đạo tử ấn trở nên nặng nề như sơn nhạc chèn ép hết các chưởng ấn phỉ thúy.

Áp lực bỗng đại tăng khiến trán Tô Nhu chảy mồ hôi ròng ròng. Tuy đã khống chế được một phần sức mạnh thần bí trong cơ thể, nhưng dù sao nàng vẫn chưa thể hoàn toàn luyện hóa được nó. Khi đối chiến với cường giả Tam Nguyên Niết Bàn có lẽ nhược điểm này không lộ ra, nhưng khi gặp phải cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn như bọn Lưu Thành, đặc biệt là khi một chọi hai, sự yếu thế sẽ lộ rõ ràng.

Nhưng dù áp lực có tăng lên cao nhưng Tô Nhu vẫn nghiến răng không chịu rút lui. Nàng có thể cảm nhận được sức mạnh đang nhanh chóng trong cơ thể hai người bọn Lâm Động. Có lẽ bọn họ cũng cảm nhận được gì đó bên ngoài này. Chỉ cần kiên trì một chút nữa có lẽ Lâm Động và Tiểu Viêm sẽ thức dậy, đến lúc đó sẽ không phải sợ đối phương nữa.

Ầm ầm!

Khi Tô Nhu liều mình chống lại công kích của bọn Lưu Thành thì ở nơi khác, Tiểu điêu đã chèn ép cho Tử Linh Tướng trở nên vô cùng thảm hại. Nếu không phải thân thể Tử Linh Tướng vô cùng cổ quái thì có lẽ đã bị Tiểu điêu trảm sát từ lâu rồi.

Trong cuộc giao đấu không hề đối xứng này, hiển nhiên Tử Linh Tướng cũng đã hiểu ra dường như thực lực của Tiểu điêu còn mạnh hơn hắn, muốn kích bại là chuyện không thể, nhưng hắn có thể cầm chân Tiểu điêu để bọn Lưu Thành ra tay.

Kế hoạch tính thì rất hay nhưng Tiểu điêu cũng là lão giảo hoạt, chớp mắt đã hiểu ngay ý đồ của hắn, hạ thủ ngày một ác liệt. Nhưng cũng phải thừa nhận thực lực của Tử Linh Tướng cũng rất mạnh, có lẽ đã đạt đến Ngũ Nguyên Niết Bàn, cộng với một vài thủ đoạn quỷ dị đã giúp hắn sống sót trước công kích của Tiểu điêu.

Sự lươn lẹo của hắn khiến Tiểu điêu kích động muốn lập tức dùng bản thể Thiên Yêu Điêu kích chết hắn, nhưng rồi hắn đã nhẫn nhịn được. Ở đây đã là vùng trung tâm, chắc chắn có không ít Tông phái siêu cấp đang quan tâm, nếu hắn dùng đến sức mạnh bản thể của Thiên Yêu Điều chắc chắn sẽ bị bọn họ phát giác ra.

Hắn không biết ở đây có Tông phái siêu cấp nào có thù oán với Thiên Yêu Điêu Tộc không, vì thế, để không gây ra phiền toái lớn hơn, hắn đành phải nhẫn nhịn.

- Để ta xem ngươi kiên trì được bao lâu?

Ánh mắt Tiểu điêu lạnh băng, công kích đột ngột mạnh mẽ hơn khiến Tử Linh Tướng vốn đã chịu một áp lực lớn, lúc này ánh mắt hiện lên sự hoảng loạn. Trong lúc tránh né, hắn hét lớn:

- Lưu Thành, dùng Vạn Quỷ Trảo!

Cách đó không xa, bọn Lưu Thành đang khiến Tô Nhu đang phải lui từng bước, ánh mắt chợt thay đổi. Đột nhiên hắn nghiến răng một cái, từ miệng hắn bắn ra một tia tinh huyết, nguyên lực màu đen cuồn cuộn bao phủ lấy đám tinh huyết kia.

U u… Hắc quang chuyển động, từng trận gió dâng lên quỷ dị, phát ra âm thanh như quỷ kêu rít gào.

- Giết!

Tầng khí đen cuối cùng ngưng tụ lại thành một quỷ trảo màu đen, trên đó dày đặc những gương mặt hung dữ, vô số tiếng gào thét đinh tai phát ra khiến khí huyết trong người những kẻ nghe được cũng phải sục sôi.

Quỷ trảo hình thành đem theo sức mạnh kinh người rạch tan hư không, tấn công thẳng về phía Tô Nhu đang vất vả chống đỡ.

Nhìn công kích vô cùng hung hãn như vậy, sắc mặt Tô Nhu tái đi nhưng vẫn không có ý định rút lui. Tô Nhu nghiến răng, trong lòng quyết định sẽ giải khai đạo phong ấn thứ ba. Theo như Tiểu điêu nói, thì với thực lực của nàng hiện giờ, nếu mở ra phong ấn thứ ba thì sợ là sẽ gây tổn thương nặng nề cho cơ thể của nàng.

Nhưng lúc này dường như không thể suy nghĩ đến những điều đó nữa!

Tô Nhu nghiến răng, ngón tay thon dài chạm vào đạo phong ấn thứ ba, thế nhưng khi nàng sắp giải khai phong ấn thì một bàn tay bỗng nhiên thò ra từ phía sau, giữ lấy tay nàng lại. Một thân hình không to lớn nhưng lại mang lại cho nàng cảm giác vô cùng an toàn đột nhiên bước ra.

- Lâm Động đại ca!

Nhìn thấy thân ảnh đó, gương mặt Tô Nhu lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

- Không cần mở phong ấn nữa, muội đã làm rất tốt!

Thân ảnh đó dùng tay xoa xoa đầu Tô Nhu, khẽ cười, rồi ngẩng lên nhìn bọn Lưu Thành, khóe miệng hơi nhếch lên.

- Tiếp theo cứ giao cho huynh, bọn tạp nham này thật phiền phức!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 587

Đuổi Cùng Giết Tận.

U u… Quỷ trảo lan tỏa hắc quang phát ra âm thanh u u đinh tai nhức óc khiến người ta phải choáng váng, rõ ràng nó có sức mạnh quỷ dị có thể công kích tinh thần lực.

- Lâm Động?

Khi thân ảnh đó xuất hiện trước mặt Tô Nhu, sắc mặt bọn Lưu Thành kịch biến, nhưng lúc này rút lui là không thể nữa, vậy là gương mặt cả hai đều lóe lên hung quang, bàn tay tóm một cái, hắc quang lạnh lẽo chảy cuồn cuộn từ lòng bàn tay vào quỷ trảo.

Từ hồi sáng sớm, bọn chúng đã núp trong bóng tối và đã được chứng kiến thực lực của Lâm Động, đương nhiên bây giờ không dám coi thường. Thực lực của bọn chúng không hề kém Phong Thương, nên dù có đánh giá cao Lâm Động thì cũng không đến nỗi sợ hãi. Khi bọn chúng đã liên thủ thì Lâm Động chỉ còn cách tạm thời tránh né.

Cùng với luồng nguyên lực dạt dào chảy vào, quỷ trảo càng trở nên đen thẫm, không gian xung quanh như bị ăn mòn dần tạo nên những đường sẹo mờ.

Lâm Động ngẩng lên nhìn quỷ trảo tanh tưởi đang lao tới kia, ánh mắt ngưng tụ, bàn tay nắm lại, một chiếc thiết ấn xuất hiện trong tay, đó chính là Hắc Long Phiên Thiên Ấn cướp được từ tay Phong Thương.

Trong lúc dưỡng thương, hắn đã triệt để luyện hóa được thứ Linh bảo Thiên cấp này. Hiện nay Hắc Long Phiên Thiên Ấn coi như đã thật sự thuộc về Lâm Động.

- Cũng tốt, vậy ta dùng các ngươi để thử uy lực của Linh bảo Thiên cấp!

Lâm Động cười lạnh, bàn tay nắm chặt, thiết ấn bùng nổ ra hắc quang, nhưng thứ hắc quang ấy không lạnh lẽo mà lại đầy áp lực và sự cuồng bạo rất kỳ lạ. Trên thiết ấn, con Hắc Long cuộn tròn mở trừng mắt, sóng âm màu đen từng khiến Lâm Động vô cùng khổ sợ lập tức cuồn cuộn về phía quỷ trảo.

Đinh đinh đinh!

Sóng âm màu đen oanh kích quỷ trảo phát ra những âm thanh kim chúc va chạm với nhau, sóng âm có sự sắc bén đủ để chặt đôi một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn, hơn nữa với số lượng liên miên không dứt thế kia, dù là cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cũng vô cùng thảm hại.

Đối mặt với sự công kích không ngừng của sóng âm, quỷ trảo rung lên dữ dội, cuối cùng trong ánh lửa xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Bùm!

Trên quỷ trảo hình thành từ nguyên lực của hai kẻ kia, vết nứt lan ra nhanh như chớp, chỉ lát sau, trước ánh mắt đầy chấn động của hai người bọn Lưu Thành, bùm một tiếng liền nổ tung!

- Mau rút lui!

Thấy quỷ trảo nổ tung, sắc mặt bọn chúng kịch biến, gần như ngay lúc đó vội vàng lùi về phía sau.

- Muốn chạy sao?

Lâm Động búng ngón tay, mười đạo hắc quang xoay chuyển một góc độ quỷ dị, gần như ngay lập tức đã xuất hiện trước mặt bọn Lưu Thành.

Kình phong lạnh lẽo ập tới khiến sắc mặt bọn Lưu Thành càng khó coi hơn, vội vàng vận nguyên lực, kim quang trào dâng, hiển nhiên là đã dùng đến Niết

Bàn Kim Thân.

Rẹt rẹt!

Sóng âm như những chiếc răng sắc nhọn lao tới bọn Lưu Thành, độ sắc bén của nó khiến Niết Bàn Kim Thân của bọn chúng cũng xuất hiện vô số vết máu, rồi cả hai kêu lên một tiếng thảm thiết, ôm lấy vết thương mà lùi nhanh ra sau.

Uy lực của Linh bảo Thiên cấp cuối cùng đã được thể hiện, bọn Lưu Thành đều là Tứ Nguyên Niết Bàn, thực lực không hề thua kém Phong Thương. Nếu dùng những cách thông thường, Lâm Động muốn đả thương bọn chúng cũng phải tốn rất nhiều sức. Nhưng nhờ có Hắc Long Phiên Thiên Ấn mà chỉ trong một hiệp đã đánh tan được công kích liên thủ của cả hai kẻ kia, đồng thời kích thương bọn chúng. Từ đó có thể thấy, thứ Linh bảo này đáng giá hàng nghìn vạn Niết Bàn Đan cũng không phải hư danh.

Vừa giao thủ đã bị yếu thế mà thân thể còn bị thương, trong mắt bọn Lưu Thành ánh lên vẻ kinh hoàng, hiển nhiên bọn chúng không thể ngờ nổi cục diện lại đổi chiều nhanh đến vậy. Bọn chúng quan sát bọn Lâm Động cũng khá lâu rồi, nhưng vì sợ động thủ ở thành Vạn Tượng sẽ bị Tống Tần phát hiện nên mới nhẫn nại chờ đến bây giờ. Nhưng hôm nay động thủ, bọn chúng mới nhận ra rằng, sự việc có phần nằm ngoài dự liệu của bọn chúng.

- Đi thôi!

Bọn chúng nhìn nhau, cùng có ý định rút lui. Thế nhưng không đợi bọn chúng rút đi thì phía trên đỉnh đầu có một trận kình phong cuộn trào, một đạo côn ảnh đen xì lớn tựa Thái Sơn giáng xuống, không chút lưu tình oanh kích lên bọn chúng.

- Phụt!

Trúng phải trọng kích, bọn Lưu Thành hộc máu, thân thể bay ngược ra phía sau, đâm đổ mấy ngọn cây khổng lồ, kim quang quanh người đều tối hẳn đi.

Thân ảnh to lớn từ trên không đáp xuống, khí hung sát lan tỏa, thiết côn trong tay vung lên tạo ra những trận gió mạnh mẽ.

- Đã đến rồi thì đừng đi nữa!

Mắt Tiểu Viêm dâng tràn hung quang, giọng nói trầm đục mang đầy sát ý vang lên.

Nhìn Lâm Động tay cầm thiết ấn và Tiểu Viêm vai vác thiết côn đứng trước mặt, mặt bọn Lưu Thành trắng bệch, rồi quát lớn:

- Lâm Động, các ngươi muốn đối địch với bọn ta sao? Những nhân vật đứng sau lưng bọn ta, các ngươi không thể ứng phó được đâu, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Hôm nay bọn ta có thể rút lui, nhưng các ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Lâm Động nhìn với ánh mắt lạnh lùng, thiết ấn trong tay vẫn tỏa ra những quầng sáng đen, hắn nghiêng đầu nhìn bọn chúng, nở nụ cười nhạt, hàm răng trắng bóng trong mắt bọn chúng lại mang đầy hàn ý.

- Không cần rút lui nữa, bất luận các ngươi có lai lịch thế nào thì ta cũng sẽ lấy hết mạng các ngươi!

Lâm Động cười cười, rồi thiết ấn bay ra, sức mạnh cuồng bạo đáng sợ bắn ra trước ánh mắt kinh hoàng của bọn Lưu Thành. Hắc quang lan tràn, một đạo hư ảnh Hắc Long khổng lồ dần ngưng tụ tỏa ra một thứ áp lực đáng sợ.

Đây là Long linh tồn tại trong Hắc Long Phiên Thiên Ấn, uy lực vô cùng lớn. Ngay cả Lâm Động buổi sáng cũng bị ép phải dùng đến Thiên Long Khí mới đánh bại được nó, nhưng dù vậy cũng là trận thảm thắng. Từ đó có thể thấy uy lực của Long linh đáng sợ thế nào.

Hai người bọn Lưu Thành thực lực đều có thể sánh ngang Phong Thương, vì thế Lâm Động cũng không do dự dùng đến tuyệt chiêu mạnh nhất.

Với những kẻ hành tẩu thần bí như u linh này, Lâm Động cũng chẳng buồn để ý xem sau lưng bọn chúng rốt cuộc có ai, cũng không cần biết bọn chúng có âm mưu gì, nhưng những việc mờ ám mà bọn chúng năm lần bảy lượt gây ra khiến sát ý Lâm Động đại tăng.

Hắn không hề thoải mái chút nào với cái cảm giác lúc nào cũng bị theo dõi, vì thế hôm nay hắn quyết định phải diệt cỏ tận gốc!

- Grào!

Hắc Long gầm lên, hắc quang như bao trùm cả thiên địa cuồn cuộn dâng lên, trong đó còn lan tỏa ra năng lượng kinh người khó lòng tưởng tượng nổi.

Bọn Lưu Thành hiển nhiên đã bị chiêu thức của Lâm Động khiến cho sắc mặt tái nhợt, bọn chúng có thể cảm nhận được mùi vị đậm đặc của tử vong đang truyền tới.

Cũng lúc này bọn chúng hiểu rằng, Lâm Động đã có sát tâm với bọn chúng!

- Vạn Quỷ Vương Thể!

Năng lượng đen tối lạnh lẽo điên cuồng tràn ra từ người bọn Lưu Thành, thủ ấn biến hóa, hắc quang ngưng tụ lại một đạo hư ảnh. Hư ảnh đó như ẩn như hiện, thỉnh thoảng còn nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết phát ra, nó giống như ác linh tụ lại từ hàng vạn vong hồn vậy.

- Grào!

Khi hư ảnh khổng lồ kia hình thành, đầu Hắc Long cũng lao xuống, hắc quang lan tràn, cả thiên địa như rung chuyển, chỉ một giây sau, hai bên đã đâm sầm vào nhau!

Rầm!

Vô vàn những đường nứt vỡ lan ra dưới mặt đất, trong vòng trăm trượng, mọi

ngọn cây đều biến thành cát bụi.

Trước uy lực của Hắc Long, hư ảnh khổng lồ chỉ duy trì được trong chốc lát, rồi dần vỡ tan ra trước ánh mắt kinh hãi của bọn Lưu Thành.

Lớp phòng ngự mạnh nhất đã mất, bọn Lưu Thành đã hoàn toàn lộ ra bên dưới Hắc Long. Ngay sau đó, thứ năng lượng đáng sợ đó đổ ập xuống!

Kim quang lấp lánh trên cơ thể bọn chúng gần như trong nháy mắt đã tối sầm lại, Hắc Long nặng nề đè lên bọn chúng, gân cốt toàn thân nát vụn.

Khi ấy, ở chiến trường khác, bàn tay lan tỏa đầy ánh tử quang cũng đang hung hăng ấn lên người Tử Linh Tướng.

Rầm!

Năng lượng hung hãn vô ngần bắn ra từ bàn tay Tiểu điêu, gần nửa thân thể của Tử Linh Tướng bị nát vụn, thân thể hắn bay lên không trung rồi rơi bịch xuống đất.

Ánh mắt Tiểu điêu lạnh lùng nhìn Tử Linh Tướng bị trúng trọng kích, khí tức trên thân thể đã yếu ớt hẳn đi:

- Xem ra trước khi động thủ, những tin tức tình báo mà ngươi nhận được không chính xác lắm nhỉ? Nhưng đáng tiếc, các ngươi không có cơ hội thứ hai nữa đâu…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 588

Thực Lực Tăng Tiến

Hắc khí đậm đặc không ngừng phát tán ra từ người Tử Linh Tướng, lúc này gần nửa người hắn đã vỡ nát, nếu là người thường thì chết lâu rồi, nhưng trên người hắn vẫn còn toát ra khí tức, nhìn vô cùng cổ quái.

Có điều, dù vẫn còn khí tức nhưng Tử Linh Tướng rõ ràng đã bị trọng thương, khí tức không chỉ yếu ớt mà ngay ánh mắt cũng tối lại một cách dị thường, lờ mờ còn lấp lánh sự phẫn nộ và kinh hoàng.

Hắn chưa từng nghĩ đến mình sẽ rơi vào cảnh ngộ thế này. Với thực lực hiện tại của hắn, cho dù có gặp phải các nhân vật tinh anh trong Vương triều Siêu cấp cũng không hề thua kém, mà thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn của hắn cũng đủ đứng trong hàng ngũ nhất lưu ở trong khu trung tâm này. Cộng với thân pháp quỷ dị mà hắn tu luyện, cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn bình thường cũng dù có thắng được hắn cũng không thể khiến hắn rơi vào cảnh ngộ như thế này, huống hồ là đánh một khối tử thi đặc biệt như hắn thành ra thế này… - Chắc chắn các ngươi không phải đến từ Vương triều Hạ cấp!

Tử Linh Tướng gầm lên, tuy không rõ lai lịch của Tiểu điêu nhưng hắn dám khẳng định Tiểu điêu nhiều thủ đoạn đáng sợ như vậy tuyệt đối không thể đến từ một Vương triều Hạ cấp được, cho dù bất luận có kỳ ngộ gì thì cũng không thể ép hắn đến bước đường này.

Tiểu điêu lạnh lùng nhìn Tử Linh Tướng, đưa bàn tay ra, năng lượng màu tím đen khiến da đầu người ta phải tê dại nhanh chóng ngưng tụ lại, lan tỏa ra thứ sát khí lạnh lẽo.

- Ta đã nói bọn ta không có hứng thú với kế hoạch của các ngươi, nhưng các ngươi cứ dây dưa không chịu buông tha. Nếu đã vậy thì ta đành phải giết hết vậy!

Nghe thấy giọng nói bình thản không chút dao động của Tiểu điêu, ánh mắt Tử Linh Tướng hơi khẽ biến, cười lạnh:

- Ngươi cũng thật ngây thơ. Các ngươi đã biết kế hoạch của ta, chỉ trách vận khí các ngươi không tốt. Nếu chuyện này đã bị các ngươi biết rồi, trừ phi các ngươi tự kết liễu, nếu không các ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!

- Ta không có hứng thú với cái kết cuộc tự kết liễu, nhưng nếu là kết liễu ngươi thì hứng thú không nhỏ đâu!

Tiểu điêu nhếch mép cười, ánh mắt lạnh như băng, không đợi Tử Linh Tướng nói thêm lời nào, bàn tay vung lên, ánh tử quang cuộn trào biến thành một thanh trường mâu màu tím, nhanh như chớp xé tan bầu không khí đâm thẳng về phía Tử Linh Tướng.

Ầm!

Sức mạnh cuồng bạo bùng phát, mặt đất rung chuyển dữ dội, những đường nứt vỡ nhanh chóng lan ra theo hình mạng nhện, nháy mắt đã phủ khắp phạm vi hàng trăm trượng.

- Giải quyết tên đó rồi à?

Lâm Động bay vụt tới bên cạnh Tiểu điêu, nhìn mặt đất đang nứt toát ra phía dưới, khẽ nói.

Qua cuộc giao đấu vừa rồi, hắn cũng thấy được thực lực Tử Linh Tướng mạnh hơn bọn Phong Thương không ít, chưa biết chừng hắn ta đã bước lên tầng thứ Ngũ Nguyên Niết Bàn, nhìn ra cả vùng trung tâm này chắc chắn thuộc hàng nhất lưu. Nếu không phải lần này có Tiểu điêu ra tay thì khó lòng giải quyết

được Tử Linh Tướng rồi.

Bất luận thế nào, tu vi nguyên lực của Lâm Động hiện nay cũng chỉ là Tam Nguyên Niết Bàn, dù dựa vào nhiều tuyệt chiêu giết được cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn như Phong Thương, nhưng tuyệt đối không đủ sức để kích sát cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn như Tử Linh Tướng.

Tiểu Viêm cũng nhanh chóng tiến lại, hai tay nắm chắc thiết côn, sát khí tràn ngập trong mắt nhìn xuống dưới, hắn cũng cảm nhận được sự cường hãn của Tử Linh Tướng.

Tiểu điêu nhìn chăm chăm xuống dưới, một lát sau ánh mắt ngưng đọng lại.

Vút!

Đúng lúc ấy, mặt đất bỗng nổ tung, hắc quang bắn ra, cuối cùng điên cuồng lan tỏa khắp tứ phía.

- Muốn giết ta sao? Không dễ vậy đâu! Lâm Động, các ngươi đã giết bọn Lưu Thành, ân oán này coi như đã kết rồi! Ngươi cứ đợi đấy, không lâu sau các ngươi sẽ phải hối hận! Ha ha ha… đến lúc đó, bọn thiên tài các Vương triều Đông Huyền Vực các ngươi đều sẽ trở thành thân nô lệ hết!

Hắc quang lan tỏa, một giọng nói đầy sát khí cũng truyền ra rồi vang vọng bên tai bọn Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động kinh nghi bất định nhìn hắc quang đầy trời. Tử Linh Tướng quả thực vô cùng quỷ dị, bị thương thành như vậy vẫn có thủ đoạn kỳ dị như thế.

Tinh thần lực từ nê hoàn cung của Lâm Động trào ra muốn tìm xem Tử Linh Tướng đang ở đâu trong hắc quang, nhưng kết quả không nhận được gì.

- Hừ!

Khi Lâm Động còn chau mày, ánh mắt của Tiểu điêu ở bên cạnh bỗng nhiên sắc bén như chim ưng, bàn tay bắn ta một đạo kình lực bằng tử hắc quang bắn vào màn hắc quang.

Phốc!

Âm thanh trầm đục phát ra, Tử Linh Tướng kêu lên một tiếng thảm thiết, cuối cùng hắc quang bùng phát, xuyên qua khu rừng rồi biến mất trong bóng đêm.

- Hắn chỉ là Ngũ Nguyên Niết Bàn nhưng lại có một chút Nguyên thần, xem ra đúng là có chút bối cảnh.

Tiểu điêu nhìn hắc quang bay đi, nhíu mày lại nói.

- Ồ?

Nghe vậy, Lâm Động có phần rung động, thường thì sau khi vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ bảy, trong người mới sinh ra Nguyên thần. Lúc đó dù bị tiêu diệt nhưng vẫn còn cơ hội sống lại. Không ngờ Tử Linh Tướng mới là Ngũ Nguyên Niết Bàn mà đã đạt được đến mức đó.

- Nhưng Nguyên thần của hắn có chút cổ quái, không giống như được tự nhiên sinh ra, có lẽ dùng thủ đoạn khác… Tiểu điêu nói.

- Lần này hắn chạy mất, sau này có lẽ sẽ rắc rối không nhỏ đâu.

Lâm Động nói.

- Hắn tự phát nổ thân thể để Nguyên thần chạy mất, nếu ta ta dùng sức mạnh bản thể thì có thể bắt được hắn, nhưng chỉ sợ bị các Tông phái siêu cấp phát giác… Tiểu điêu lắc đầu nói.

- Nhưng cũng không cần quá lo lắng. Hắn đã bị tiêu diệt, Nguyên thần đó vô cùng yếu đuối, muốn phục hồi thực lực không phải chuyện đơn giản.

Tiểu điêu quay lại nhìn Lâm Động, ánh mắt có phần kinh ngạc, nói:

- Thân thể ngươi… Quanh người Lâm Động lúc này là nguyên lực mạnh mẽ đang bao phủ, rõ ràng thương thế đã được chữa khỏi hoàn toàn, hơn nữa còn mạnh hơn trước rất nhiều. Đương nhiên điều khiến Tiểu điêu ngạc nhiên nhất là mặc dù bề ngoài Lâm Động bình thường, nhưng trong mắt Tiểu điêu có thể nhìn thấy được, bên ngoài cơ thể Lâm Động đều có những tia thanh quang kỳ lạ, bọn chúng đi xuyên qua lỗ chân lông trên toàn thân hắn, dường như bề mặt da thỉnh thoảng lại xuất hiện lớp vảy màu xanh.

- Lần này dùng đến Thiên Long Khí, tuy tạo gánh nặng khá lớn cho thân thể nhưng cũng khiến ta nhận được không ít lợi ích. Giờ tốc độ hấp thụ Thiên Long Khí đã tăng lên không ít, Thanh Thiên Hóa Long Quyết cũng đã lên đến giai đoạn hai, Thanh Long Lân.

Lâm Động nở nụ cười, không che giấu được sự phấn khích. Giai đoạn một của Thanh Thiên Hóa Long Quyết là Thanh Long Bì, lớp phòng ngự đó còn mạnh hơn cả Niết Bàn Kim Thân của cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn. Khi đối quyết với Phong Thương, nó cũng là một trong các nguyên nhân chính khiến Lâm Động có thể chiến thắng.

Giai đoạn thứ hai Thanh Long Lân thì càng mạnh hơn, không chỉ có sát thương lực lớn mà sức phòng ngự của nó cũng có thể sánh ngang với một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn.

Nếu lúc đấu với Phong Thương mà Lâm Động đã luyện được Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến mức này thì kết quả chắc chắn không phải thảm thắng, cho dù Phong Thương có dùng Linh bảo Thiên cấp đi chăng nữa thì cũng vậy.

- Xem ra các ngươi có được không ít lợi ích từ trận đại chiến này.

Tiểu điêu cười nói. Hắn có thể nhận ra nguyên lực của Lâm Động cũng đã đạt đến Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong rồi, chắc không lâu nữa sẽ xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ tư. Mà dựa vào Thanh Thiên Hóa Long Quyết, chắc Niết Bàn

Kiếp mà người bình thường phải sợ hãi kia sẽ không gây nhiều uy hiếp lắm cho Lâm Động.

Còn Tiểu Viêm, quanh người hắn cũng là thứ năng lượng dồi dào, hiển nhiên cũng đã có dấu hiệu đột phá. Tiểu Viêm có thể chất biến dị hiếm thấy, lại còn có huyết mạch của Thiên Ma Hổ Tộc, tốc độ tu luyện của hắn đủ để nhiều người phải ngưỡng mộ.

Cuộc chiến này tuy thảm liệt nhưng lợi ích mà bọn Lâm Động có được không phải ít.

- Nên đi thôi!

Lâm Động vươn vai, thương thế giờ đã khỏi hẳn, tiếp theo hắn cũng nên thực sự đi vào trong vùng trung tâm rồi, chắc ở đó quần hùng đã tề tựu. Có lẽ cũng có không ít kẻ đang âm thầm tìm kiếm bọn họ, ý đồ đoạt đi Niết Bàn Ấn, nhưng suy nghĩ đó cũng có trong đầu của Lâm Động.

Cũng đã đến lúc kiểm tra thành quả khổ tu trong một năm ở Chiến trường Viễn Cổ này rồi… Rốt cuộc sẽ thảm hại trở về hay sẽ được Tông phái siêu cấp xem trọng, điều này phải chờ xem biểu hiện của mỗi người thôi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 589

Tiến Vào Sâu Hơn

Trong khu rừng rậm rạp, đột nhiên có những tiếng rít gió vang lên, một vài thân ảnh lao vút qua những thân cây, địa hình phức tạp không hề gây trở ngại gì cho bọn họ.

- Lâm Động huynh, có lẽ lúc này những người tham dự đều đang đổ về Bách Triều Sơn. Đó là trung tâm của vùng này, cũng là nơi thi đấu chính của Bách Triều Đại Chiến.

Một thân ảnh điểm chân lên cành cây đuổi theo thân ảnh phía trước, nói với theo.

Nghe thấy vậy, thân ảnh phía trước quay lại, để lộ ra gương mặt quen thuộc, chính là Lâm Động!

Sau khi giải quyết phiền phức từ bọn Lưu Thành, đám người Lâm Động lập tức lên đường, dù sao Bách Triều Đại Chiến cũng đã bắt đầu, nếu để lỡ thì quá đáng tiếc.

- Bách Triều Sơn à?

Lâm Động khẽ gật đầu, hiển nhiên hắn cũng đã từng nghe thấy nơi này. Đó là nơi điểm tập trung cuối cùng của vô số cường giả tham gia vào Bách Triều Đại Chiến. Đương nhiên, những người có thể đến đây đều là cường giả thật sự nổi trội trong Chiến trường Viễn Cổ. Chỉ có bọn họ mới có tư cách được Tông phái siêu cấp lựa chọn.

- Ha ha, với thực lực của mọi người, các Vương triều Siêu cấp bình thường

cũng không dám gây sự với các vị, nhất định các vị sẽ lọt được vào mắt xanh của Tông phái siêu cấp a.

Ngữ khí của Tô Khôi tràn đầy ngưỡng mộ, hắn biết thiên phú của mình cũng có thể coi là không tệ, nhưng so với bọn Lâm Động thì vẫn còn khoảng cách không nhỏ. Lần này nếu không phải nhờ có bọn Lâm Động thì có lẽ hắn sẽ không thể vào đến đây được.

Nhưng điều duy nhất khiến hắn thấy may mắn đó là dường như muội muội duy nhất của mình đã có cơ duyên rất lớn. Nói như thế nếu cuối cùng bản thân nàng được Tông phái siêu cấp chọn trúng, hắn cũng thấy chuyến đi này không uổng công.

- Yên tâm đi, chỉ cần những Tông phái siêu cấp đó phát hiện ra sức mạnh trong cơ thể Tô Nhu, chắc chắn sẽ chọn nàng ấy. Đến lúc đó một người làm quan cả bọn họ được nhờ, ngươi cũng không thoát được đâu.

Tiểu điêu cười đùa.

Tô Khôi cười bồi, sau đó nói:

- Có điều, Lâm Động huynh à, Vương triều Siêu cấp cũng có mạnh có yếu, có một số thì thực lực vô cùng biến thái. Nếu gặp phải bọn họ thì bọn chúng ta phải cẩn thận một chút.

Lâm Động gật gật đầu, đương nhiên hắn sẽ không tự cao tự đại khi đã đánh bại được Vương triều Phong Vân. Hắn hiểu rằng trong vô số các Vương triều ở Đông Huyền Vực, Vương triều Phong Vân không thể coi là Vương triều mạnh nhất. Theo hắn biết, có một số Vương triều Siêu cấp vô cùng đặc biệt, thực lực của bọn họ đã vượt qua giới hạn của một Vương triều, tuy vẫn chưa sánh ngang được với Tông phái siêu cấp nhưng Vương triều Siêu cấp bình thường không thể nào sánh bằng.

Thiên tài yêu nghiệt đến từ những Vương triều đó vô cùng khó đối phó. Ai

cũng thật sự là thiên kiêu chi tử, vũ kỹ mà bọn họ tu luyện đều là Linh Vũ kỹ. Loại thiên tài có tài nguyên, thiên phú và tâm kế như thế chẳng kẻ nào là loại dễ dàng đối phó cả.

- Tô Khôi huynh có biết thực lực của Vương triều Đại Càn thế nào không?

Lâm Động bỗng nhớ ra Hỏa Tướng và Sơn Tướng từng giao đấu với hắn lúc trước, hình như bọn chúng đến từ Vương triều này.

- Vương triều Đại Càn ư? Thực lực của bọn họ rất mạnh, ít nhất là hơn Vương triều Phong Vân một bậc. Tam Vương Tứ Tướng của bọn họ danh khí cũng không tệ.

Tô Khôi hơi khựng người rồi đáp.

- Hửm, cao hơn Vương triều Phong Vân một bậc à?

Lâm Động hơi kinh ngạc. Theo như hắn thấy, Hỏa Tướng và Sơn Tướng không hề quá khó đối phó, thực lực chỉ là Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, không ngờ thực lực của Vương triều Đại Càn lại cao hơn Vương triều Phong Vân nhiều đến như vậy.

Như vậy thì cái gọi là Tam Vương có lẽ vượt qua Phong Thương rồi, chỉ là không biết có mấy người là Ngũ Nguyên Niết Bàn.

- Cũng khá phiền toái đây… Lâm Động lẩm bẩm, tuy hắn và Vương triều Đại Càn không có ân oán gì quá lớn, nhưng lúc này kẻ nào cũng là đối thủ cạnh tranh, chẳng ai biết được bọn chúng có ra tay vì ba chiếc Niết Bàn Ấn Thiên cấp của bọn họ hay không.

- Sao vậy, Lâm Động huynh và bọn họ có ân oán ư?

Thấy sắc mặt của Lâm Động, Tô Khôi khẽ hỏi.

- Cũng có chút xung đột!

Lâm Động cười, không giấu diếm.

Nghe thế, thần sắc Tô Khôi thoáng đông cứng lại một chút rồi lắc đầu cười khổ. Từ khi quen biết đám người Lâm Động, hắn mới nhận ra những người này hình như đi tới đâu là có rắc rối tới đó, thậm chí vừa dưỡng thương xong đã bị một vài kẻ thần bí nhằm vào.

Nhưng hắn cũng không thấy hối hận, dù sao nếu không có bọn người Lâm Động thì có lẽ hắn và Tô Nhu khó lòng vào được thành Vạn Tượng, huống hồ ba người này cơ hồ gặp bất cứ phiền phức gì cũng có thể giải quyết, thậm chí có lúc hắn còn mong chờ muốn xem thử xem ba người đến từ Vương triều Hạ cấp này rốt cuộc sẽ đi được đến đâu trong Bách Triều Đại Chiến đầy cường giả này.

- Đi thôi, bọn chúng ta đã chậm mất một ngày, phải tăng tốc để mai phải đến được nơi cần phải đến.

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn trời rồi vẫy tay, nhanh chóng biến thành một đạo quang ảnh lao đi trong rừng sâu, bọn Tiểu Viêm cũng theo sát đằng sau.

o0o Cả đêm bọn Lâm Động gần như không dừng bước, dọc đường ngoài một số rắc rối nhỏ, không có bất cứ điều gì cản trở hành trình của bọn họ. Vì thế khi sắc trời dần sáng, bọn người Lâm Động cũng dần cảm nhận được khí tức cường giả ngày một nhiều hơn… Trọng thành siêu cấp thông với vùng trung tâm này ít nhất phải có hơn chục cái, trong đó không ít tòa thành rộng lớn hơn thành Vạn Tượng rất nhiều. Mà dòng người từ đến từ những tòa thành này càng vào sâu càng đan xen nhau. Những cuộc chiến tàn khốc tranh đoạt Niết Bàn Ấn trong tay đối phương cũng xuất hiện ngày một nhiều.

Bọn Lâm Động bay đến một ngọn cây cao, nhìn ra xa. Ở một số địa phương xa xa có thể nhìn thấy không ít thân ảnh sắc mặt ủ dột, thảm hại, ánh mắt có chút tuyệt vọng phiêu phù ở đó.

- Những người đã mất đi Niết Bàn Ấn!

Tô Khôi nhìn thấy những thân ảnh đó, chậm rãi nói, nhưng trong ngữ khí không có sự thông cảm. Ở đây là vậy, không có từ bi, chỉ có thắng bại.

- Bọn họ thật đáng thương!

Dù tính cách có thay đổi một chút nhưng dù sao Tô Nhu vẫn là cô gái hiền lành, thấy vậy, khẽ cắn môi, nói.

- Được làm vua thua làm giặc, đây là đạo lý bất biến.

Lâm Động khẽ nói. Đó là quy tắc ở đây, bọn họ đang ở trong này, hắn cũng không thể đảm bảo mình sẽ thuận lợi đi đến lúc cuối cùng. Chẳng ai dám chắc sẽ không xuất hiện một đối thủ khó nhằn khiến hắn mất đi Niết Bàn Ấn.

Tô Nhu cắn môi, nàng hiền lành nhưng không ngu ngốc. Nàng biết nếu không phải vì gặp được bọn Lâm Động thì có lẽ nàng và Tô Khôi căn bản không thể vào được vùng trung tâm này, tính ra có khi còn đáng thương hơn những người kia.

- Đi thôi!

Lâm Động không có ý định dừng lại đây lâu, hắn vẫy tay rồi lao vút đi, tiếng gió rít khiến những người kia quay lại nhìn nhưng không có biểu cảm gì nhiều.

o0o Do gần đến với những đoàn người từ các trọng thành siêu cấp đang đổ về, khí tức xung quanh ngày một đậm đặc, đủ mọi trận đấu diễn ra, chỉ trong mấy phút mà Lâm Động đã thấy gần chục trận chiến. Hai bên vì Niết Bàn Ấn mà liều chết với nhau, không khí đó có thể khiến người ta phát điên.

- Lâm Động huynh, phía trước là nơi nghỉ chân, ở đó rất phức tạp, vì dù sao cường giả của cả Chiến trường Viễn Cổ đều tập trung về đây, gặp phải nhân vật biến thái nào đó cũng không phải kỳ lạ.

Rừng rậm xung quanh càng ngày càng thưa dần, Tô Khôi nhìn về phía xa, nói.

- Vượt qua đi!

Lâm Động trầm ngâm một chút rồi nói. Hắn không muốn lãng phí thời gian ở những nơi thế này. Mặc dù bọn họ cũng cần hấp thụ Niết Bàn Ấn để thăng cấp, nhưng sau chỗ này sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Tô Khôi cũng gật đầu. Thế nhưng khi gần đến thì Lâm Động bỗng chậm lại.

- Lâm Động huynh, sao vậy?

Thấy thế Tô Khôi khựng người hỏi.

Lâm Động ngẩng lên nhìn một khu thạch trường các đó không xa. Ở đó người đông ngẹt, thỉnh thoảng lại có nguyên lực cuồng bạo lan tỏa, rõ ràng là không hề yên bình.

- Ở đó có một vài khí tức quen thuộc!

Lâm Động nhìn về nơi đó bỗng cười, nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 590

Có Dám Không?

Trong rừng rậm có một khu đất đá hỗn loạn rộng lớn, xung quanh là những ngọn cây cao chọc trời, trong vùng không địa đó còn thấy có rất nhiều người, tiếng huyên náo phát ra không ngớt.

Nhìn lại gần sẽ thấy bên trong đó là một khu quảng trường đá xanh cổ xưa, phía trên nó đặc kín những người là người.

- Các ngươi đừng có quá đáng quá. Bọn ta đã giao ra một Niết Bàn Ấn rồi, các ngươi còn muốn gì nữa? Bọn ta căn bản không có hứng thú với kiểu quyết đấu đó.

Từ quảng trường phát ra một giọng nói đầy phẫn nộ, một vài người xung quanh nghe được cũng thầm than trong lòng, quay lại nhìn đầy cảm thông.

Tầm mắt vượt qua một đám người đông đúc, chỉ thấy ở giữa quảng trường là hai toán người đang hằm hè nhau. Một bên chỉ có ba người, gương mặt lại khá quen thuộc. Nhìn kỹ mới thấy, thì ra là ba người bọn Mạc Lăng đã có được một môn truyền thừa của Tông phái Hộ pháp bên trong Viễn Cổ Bí Tàng.

Từ sau khi ra khỏi Viễn Cổ Bí Tàng thì ba người bọn họ đã rời khỏi Viễn Cổ Địa từ trước, cuối cùng vào khu trung tâm này từ một trọng thành siêu cấp khác, vì thế đến giờ chưa gặp được bọn Lâm Động.

Vì có được truyền thừa của Tông phái Viễn Cổ cho nên ba người bọn Mạc Lăng cũng đã là cường giả Tam Nguyên Niết Bàn. Tuy thực lực đó ở đây không phải quá mạnh nhưng cũng coi như không tệ. Thậm chí nếu không có thực lực đó thì chắc bọn họ cũng không thể vào đây được.

Đối diện với ba người bọn Mạc Lăng là một vài thân ảnh mặc hắc y. Bọn chúng nhìn ba người với ánh mắt giễu cợt, cảm giác như mèo đang vờn chuột vậy.

- Mạc Lăng, bọn ta không thắng tay cướp sạch của ngươi đã là nhân từ lắm rồi, lại còn cho các ngươi cơ hội phản kháng. Chỉ cần đánh thắng bọn ta, không chỉ giữ được Niết Bàn Ấn của mình mà còn có được Niết Bàn Ấn của bọn ta. Chuyện tốt như thế tìm được ở đâu chứ?

Một nam tử hắc y trong số đó cười nói.

- Bọn ta không muốn đánh với các ngươi!

Mạc Lăng trầm giọng nói, trong lúc nói hắn, nhìn về phía một cái cây đằng sau bọn người kia. Ở đó có một vài thân ảnh đang ngồi đả tọa, không có dấu hiệu để tâm đến sự huyên náo ở đây. Tất cả đều nhắm mắt, nhưng dường như lại lan tỏa thứ sức mạnh chấn nhiếp cả quảng trường.

Những người này đều thuộc về một Vương triều, hơn nữa còn là Vương triều Siêu cấp có thực lực rất lớn. Mạc Lăng rất hiểu bọn chúng, vì cả hai đều từ một trọng thành siêu cấp mà tới đây. Mà bọn chúng ra tay với bọn Mạc Lăng hắn là vì trước đó đã có chút xung đột. Mạc Lăng vốn lo lắng bọn chúng sẽ báo thù nên đã giảm tốc độ, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn gặp ở đây.

Tuy Mạc Lăng có được truyền thừa của Tông phái Viễn Cổ nhưng rõ ràng là vẫn chưa thể sánh được với những Vương triều Siêu cấp có thực lực to lớn kia, vì thế mới nhún nhường như vậy.

Bọn họ đến đây vốn chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại gặp phải bọn người này, rồi bọn chúng tìm cớ tiến lại, nói cho dễ nghe thì là học hỏi lẫn nhau, nhưng mục đích vẫn là Niết Bàn Ấn trong tay bọn họ.

Với thế lực ngang ngược này, ba người bọn Mạc Lăng không thể kháng cự. Bàn bạc mãi cuối cùng do Man Sơn ra tay, nhưng đối phương dùng thủ đoạn mờ

ám mà Man Sơn bại trận. Cứ nghĩ bọn chúng có được một Niết Bàn Ấn rồi sẽ thôi, không ngờ bọn chúng được voi đòi tiên, muốn ép bọn Mạc Lăng lại phải giao đấu với bọn chúng… Bên cạnh Mạc Lăng, sắc mặt Đỗ Vân và Man Sơn cũng tím tái lại, rõ ràng trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Xung quanh quảng trường cũng có không ít người quây lại nhìn, nhưng chẳng ai dám lên tiếng, ánh mắt nhìn bọn Mạc Lăng thông cảm có, hả hê có.

Bọn họ đều biết đám hắc y nhân kia đến từ một Vương triều Siêu cấp tên là Đại Uy, ở chỗ dừng chân này bọn chúng là bá chủ, chẳng ai dám động vào. Ba người bọn Mạc Lăng bị nhằm vào thì chỉ có thể nói là bọn họ quá xui xẻo… - Mạc Lăng, hà tất phải nói những lời ấu trĩ như thế. Ở nơi này, bọn ta thẳng tay cướp Niết Bàn Ấn của ngươi thì sao chứ?

- Nể tình cùng từ một trọng thành siêu cấp đến đây, ta cho ngươi một cơ hội lựa chọn, chủ động giao một Niết Bàn Ấn nữa ra đây thì cho các ngươi đi. Hoặc là bọn ta động thủ cướp hết, thế nào?

Nghe lời nói đó của hắc y nam tử, Mạc Lăng nắm chặt nắm đấm lại, Đỗ Vân và Man Sơn ở bên cạnh cũng tức muốn nổ phổi, sắc mặt lạnh băng, định động thủ thì bị Mạc Lăng ngăn lại.

- Mẹ kiếp, liều với bọn chúng đi!

Man Sơn nghiến răng nói.

- Không có tác dụng gì đâu!

Mạc Lăng lắc đầu, hắn nhìn về phía nhóm người phía dưới cây to phía sau hắc y nam tử. Nếu những nhân vật cao cấp kia của Vương triều Đại Uy kia mà động thủ thì khả năng thắng của bọn họ bằng không.

Hai người Đỗ Vân cũng nhìn về phía đó, sắc mặt tối lại, bọn họ có thể nhìn thấy một vài nhân vật vô cùng chói lòa ở trọng thành siêu cấp thành Đại Uyển.

Khi bọn họ nhìn sang, một thanh niên mặc hắc y ở phía đó cũng lạnh lùng nhìn về phía bọn họ, ánh mắt không chút đồng tình hay thương hại, chỉ có sự coi thường.

- Ngươi muốn Niết Bàn Ấn, vậy thì ta đưa!

Sắc mặt Mạc Lăng thay đổi, cuối cùng lắc đầu bất lực, tiến lên phía trước đưa bàn tay có Niết Bàn Ấn màu bạc ra.

- Hê hê, thế mới biết điều chứ!

Hắc y nam tử cười đắc ý, đưa bàn tay ra không chút khách khí hấp thụ Niết Bàn Ấn của Mạc Lăng rồi phẩy phẩy tay:

- Cút đi, lần sau đừng có xuất hiện trong mắt Vương triều Đại Uy bọn ta. Nếu không Niết Bàn Ấn cuối cùng của ngươi cũng không giữ được đâu. Một lũ đáng thương đến từ Vương triều Hạ cấp!

Mạc Lăng nắm chặt hai tay, ngón tay găm chặt vào lòng bàn tay đến chảy máu. Hắn biết, đó là khoảng cách thực lực. Nếu phía sau những kẻ kia không phải Vương triều Siêu cấp thì chắc chắn Mạc Lăng sẽ khiến bọn chúng phải trả giá. Chỉ đáng tiếc bọn họ không có bối cảnh lớn mạnh như vậy.

- Đi thôi!

Ánh mắt Mạc Lăng hơi tối lại, cũng không nói gì nữa, nhìn những ánh mắt thương hại xung quanh rồi dẫn hai người Đỗ Vân đi.

Khi bọn họ quay người, đám người xung quang tách ra thành đường, nhìn những thân ảnh ủ rũ đó lắc lắc đầu.

- Ha ha… Bọn người Vương triều Đại Uy thấy vậy không kìm được cười lớn đầy đắc ý, điên cuồng và sung sướng. Khiến những người xung quanh phải chau mày, nhưng chẳng ai dám nói gì.

Phía dưới ngọn cây kia, thanh niên mặc hắc y có vẻ mặt lạnh lùng kia hơi nhếch mép, định nói gì nhưng ánh mắt bỗng ngưng động, lập tức quay sang nhìn về một hướng khác.

Một đường thông đạo bỗng mở ra từ đám người, ba người bọn Mạc Lăng nhanh chóng đi ra. Đột nhiên Mạc Lăng đi trước tiên bỗng dừng đột ngột, hai người Đỗ Vân đằng sau không kịp phản ứng đâm thẳng vào lưng hắn. Lúc này hắn mới sực tỉnh, ngẩng lên nhìn phía trước, rồi sắc mặt khẽ biến, dường như có chút hổ thẹn.

Tất cả cùng nhìn về hướng hắn nhìn, chỉ thấy phía cuối con đường là một vài thân ảnh đang đứng, người dẫn đầu là một thanh niên dáng vẻ phiêu dật, phía sau là ba nam một nữ, cũng đang nhìn về phía bọn Mạc Lăng.

Nhóm người bỗng xuất hiện đương nhiên là bọn người Lâm Động. Hắn cũng đã biết tình hình ban nãy nhưng không lên tiếng, chỉ theo sát bọn Mạc Lăng.

- Chuyện gì vậy?

Hắn khẽ hỏi.

Ánh mắt Mạc Lăng thay đổi một chút, nhanh chân tiến lại gần, cười nói:

- Lại gặp được huynh ở đây, thật tình cờ, không sao, bọn chúng ta đi thôi!

Bọn Đỗ Vân định nói gì nhưng rồi lại thôi, Lâm Động đã giúp bọn họ rất nhiều lần rồi, nếu chuyện gì cũng nhờ hắn ra mặt giúp thì thật chẳng còn chút tôn nghiêm nào nữa.

Hơn nữa thực lực Vương triều Đại Uy quá mạnh, bọn họ không muốn liên lụy đến Lâm Động. Dù sau lần này bọn họ gặp phải không phải Vương triều Cao cấp mà là một Vương triều Siêu cấp.

- Ồ? Có cứu binh à?

Nam tử hắc y trên quảng trường thấy vậy cười, nói lớn, khiến mọi người cũng quay lại nhìn đầy hứng thú.

- Tại sao không động thủ? Ta nghĩ mấy kẻ này, bọn huynh ứng phó được mà, có phải không?

Lâm Động không bận tâm giọng nói kỳ quái vừa rồi, chỉ nhìn Mạc Lăng, nói.

- Bọn chúng… đằng sau bọn chúng là Vương triều Siêu cấp!

Mạc Lăng nắm chặt tay, giọng nói khàn đặc. Hắn nghĩ có lẽ lúc này Lâm Động sẽ coi thường mình lắm, vì từ khi biết Lâm Động đến giờ, dường như hắn chưa từng thấy Lâm Động sợ hãi trước ai bao giờ.

Lâm Động nhìn Mạc Lăng, đôi mắt lúc này có đã hơi đỏ ửng, khẽ cười, vỗ nhẹ lên vai hắn rồi ngẩng lên, nhìn về nhóm người khí thế kinh người phía dưới ngọn cây cao phía xa.

- Nếu ta nói, hôm nay ta sẽ gánh mọi chuyện cho các huynh, huynh có dám tự mình đi lấy lại Niết Bàn Ấn không?

Giọng nói khẽ vang lên bên tai, Mạc Lăng khựng người, rồi ngẩng phắt đầu lên nhìn thanh niên đang hàm tiếu trước mặt mình, cặp mắt lập tức đỏ ngầu, gật đầu thật mạnh.

- Huynh là Lão đại, ta nghe huynh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 591

Gánh Vác

Nhìn đôi mắt đỏ rực của Mạc Lăng, Lâm Động cười tươi hơn một chút:

- Tin ta sao?

- Chưa bao giờ hoài nghi cả!

Mạc Lăng thở ra một hơi, vì hắn vào vùng trung tâm chậm hơn nên không được nghe đến chuyện Lâm Động và Vương triều Phong Vân đối đầu, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến lòng tin của hắn với Lâm Động. Lòng tin đó cơ hồ như được hình thành từ sau rất nhiều những việc Lâm Động đã làm khi vào Chiến trường Viễn Cổ, cho đến tận bây giờ khi đối mặt với Vương triều Siêu cấp, hắn vẫn dám giữ lòng tin với Lâm Động.

Ban đầu hắn không muốn lôi Lâm Động vào chuyện này, một là vì không muốn gây rắc rối cho Lâm Động, hai là cũng không muốn làm phiền đến Lâm Động nữa. Nhưng không ngờ Lâm Động lại nói thẳng như vậy.

Lần này Lâm Động không chủ động ra tay lấy lại thể diện cho bọn hắn, mà chỉ bình tĩnh nói, đằng sau đối phương có Vương triều Siêu cấp, còn đằng sau hắn lại có Lâm Động.

Trong mắt Đỗ Vân và Man Sơn cũng ánh lên sự kích động, hai hàm răng nghiến lại, hung quang lóe lên trong mắt, bộ dạng ủ rũ giờ đã không còn, nhìn như đã biến thành một người khác.

Những người đứng xung quanh có phần kinh ngạc nhìn bọn ba người Mạc Lăng từ bộ dạng ủ dột trở nên đầy sát khí, hiển nhiên là bọn họ không hiểu tại

sao sau khi gặp Lâm Động bọn họ lại có sự thay đổi lớn đến vậy. Lẽ nào người trước mặt đây có thể cho bọn họ dũng khí khiêu chiến với Vương triều Siêu cấp?

- Đi đi, hãy dùng chính bàn tay mình để lấy lại thứ của mình. Tuy bọn ta chỉ từ một Vương triều Hạ cấp nhưng bất cứ hậu quả gì hôm nay ta đều gánh hết.

Lâm Động vẫy vẫy tay, cười nói.

- Vương triều Hạ cấp?

Lâm Động không có ý che giấu nên tiếng nói cũng truyền đi, vậy là sắc mặt của mọi người trở nên thật phong phú, ánh mắt cổ quái nhìn Lâm Động. Bọn họ vốn tưởng bọn Lâm Động có lai lịch thế nào thì mới dám ăn nói như vậy, không ngờ lại chỉ từ một Vương triều Hạ cấp, thật không hiểu làm thế nào mà bọn họ lại vào được đến đây… Khi đó ba người Mạc Lăng gật mạnh đầu, quay người, sát khí đằng đằng quay trở lại quảng trường.

- Ồ, gan không nhỏ đâu nhỉ!

Mấy nam tử hắc y kia vẫn ở nguyên chỗ cũ. Từ ban đầu bọn chúng đứng ngoài lạnh lùng nhìn bọn Lâm Động, khi thấy ba người Mạc Lăng như tiến lại đầy dũng khí không kìm được nở nụ cười một cách quái dị.

- Tiểu tử, đừng tùy tiện ra vẻ uy phong, chỉ sợ hối hận cũng không kịp đâu. Chuyện ở đây của bọn ta, có lẽ ngươi không có tư cách gánh vác!

Nam tử hắc y đứng đầu nhìn Lâm Động, cười lạnh nói.

Nghe vậy, Lâm Động chỉ cười cười, không thèm quan tâm đến bọn chúng, ngẩng lên nhìn nhóm người ở phía dưới ngọn cây cao đằng xa đang nhìn về phía này, trên gương mặt bọn chúng lúc này cũng ánh lên hàn ý.

- Không biết sống chết… đâm đầu vào chỗ chết!

Bên cạnh gã thanh niên lạnh lùng mặc hắc ý, một nam tử tóc hoa râm nhếch

mép nói.

Ánh mắt sắc lạnh như đao của thanh niên kia lướt qua người Lâm Động, khóe miệng hắn nhếch lên vẻ thích thú. Hắn vốn định đứng dậy nhưng rồi lại ngồi xuống, hắn muốn xem xem cục diện hôm nay rốt cuộc Lâm Động sẽ gánh vác như thế nào.

- Lý Khôn… không ngờ có kẻ muốn thách thức Vương triều Đại Uy chúng ta, vậy ngươi cứ thử đi!

Gã thanh niên hắc y búng nhẹ ngón tay, một tia hàn quang lượn lờ quanh đầu ngón tay của hắn, hắn nhàn nhạt nói.

- Vâng!

Nghe vậy, gã nam tử kia lập tức cung kính đáp, khi quay lại gương mặt dữ dằn nhìn ba người bọn Mạc Lăng, nói:

- Cho một con đường sống mà các ngươi không đi. Nếu đã vậy thì đừng trách bọn ta nặng tay!

Ầm!

Bàn chân giẫm mạnh xuống gây nên một tiếng nổ trầm đục. Đối mặt với Lý Khôn, ba người bọn Mạc Lăng không nói nhiều, nguyên lực mạnh mẽ bùng phát khiến mặt mày bọn Lý Khôn hơi biến sắc, rõ ràng bọn chúng không ngờ thực lực thật sự của bọn Mạc Lăng lại mạnh đến vậy.

- Giết bọn chúng đi, không cần nương tay!

Lý Khôn quát lên, rõ ràng hắn rất phẫn nộ vì bọn Mạc Lăng dám khiêu khích sự uy nghiêm của Vương triều Đại Uy. Nếu hôm nay không dạy cho ba kẻ này một bài học, có lẽ thanh danh của Vương triều Đại Uy sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất.

Phía sau Lý Khôn có bốn nhân ảnh, khí tức đều rất cường hãn. Lý Khôn vừa dứt lời, cả bốn người nhất thời bùng phát nguyên lực Tam Nguyên Niết Bàn lao tới.

Tuy nhiên dù cũng là Tam Nguyên Niết Bàn, nhưng so với bọn Mạc Lăng thì kém không ít. Dù thế nào thì bọ Mạc Lăng cũng có được truyền thừa của Tông phái Viễn Cổ. Có lẽ nó chưa đủ khiến bọn họ có thể so sánh được với thủ lĩnh của các Vương triều Siêu cấp, nhưng những nhân vật bình thường cũng khó có thể đối phó được.

Mấy đạo thân ảnh nhanh như chớp lao vào nhau, vô vàn công kích vũ kỹ mạnh mẽ cùng những luồng nguyên lực cuồng bạo cùng lúc này lan tỏa đầy hung hãn.

Ầm ầm ầm!

Không ít người nhìn những luồng năng lượng cuồng bạo phát ra phải thấy kinh ngạc. Không ngờ ba người bọn Mạc Lăng lúc trước nhún nhường như thế lại có chiến đấu lực khá như vậy.

- Ba người này cũng tiến bộ không ít!

Tiểu điêu nhìn cảnh đó, cười nói.

- Dù sao cũng có truyền thừa Tông phái Viễn Cổ đủ để lấp đầy khoảng cách chênh lệch!

Lâm Động gật gù. Thật ra bọn Mạc Lăng tiến bộ cũng khá nhanh, xem ra những lợi ích bọn họ nhận được từ truyền thừa Tông phái Viễn Cổ cũng không ít. Dù sao Lâm Động hiện nay nói thật ra thì thực lực cũng chỉ là Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong. Đương nhiên Tam Nguyên Niết Bàn của hắn lại đủ khả năng trảm sát cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn như là Phong Thương.

- Lâm Động đại ca biết bọn họ sao?

Tô Nhu khẽ hỏi.

- Ừm, bọn họ và bọn ta cùng đến từ một Vương triều!

Lâm Động cười nói.

Tô Nhu chớp chớp đôi mắt to, rõ ràng có phần kinh ngạc. Nàng hiểu rõ mức độ ngang ngược của thực lực bọn Lâm Động… nhưng còn ba người Mạc Lăng này… hình như rất bình thường.

- Xem ra sắp thắng rồi.

Tiểu Viêm bình thường khá trầm mặc, bỗng mở miệng nói.

Rầm!

Hắn vừa dứt lời thì một âm thanh trầm thấp vang lên, ngay sau đó bốn gã cường giả của Vương triều Đại Uy đã bắn ngược ra, vô cùng thảm hại rơi xuống mặt đất, hiển nhiên đã bị yếu thế.

Khi đó ba người bọn Mạc Lăng cũng đã nhanh chóng hấp thụ hết Niết Bàn Ấn của bọn chúng.

- Khốn kiếp!

Thấy bọn kẻ đó thua nhanh như vậy, mắt Lý Khôn tối sầm lại, nhưng còn không đợi hắn ra tay, Mạc Lăng đã lao tới, nguyên lực nhanh như chớp ngưng tụ nơi bàn tay.

- Quy Nguyên Cuồng Doanh!

Gương mặt anh tuấn của Mạc Lăng lúc này cũng hiện lên sự cuồng bạo. Vũ kỹ hắn thi triển cũng rất cường hãn, nhìn nguyên lực đang không ngừng tập trung nơi bàn tay của hắn cũng có thể xác định được là Linh Vũ kỹ Sơ cấp!

- Mạc Lăng, ngươi dám!

Công kích mạnh mẽ này của Mạc Lăng khiến sắc mặt Lý Khôn kịch biến, đặc biệt là khi hắn cảm nhận được sự cuồng bạo của chưởng phong trên tay Mạc Lăng, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn rất nhiều. Vì thế nên hắn vội vàng vận chuyển nguyên lực, tung ra một quyền.

Vẻ mặt Mạc Lăng lạnh băng, công kích của vũ kỹ oanh thẳng lên trên nắm đấm của Lý Khôn, lực đạo mạnh mẽ đánh bay Lý Khôn về phía sau. Chỉ nghe phụt một tiếng, máu tươi đã phun trào ra từ trong miệng của Lý Khôn.

- Ồ!

Thấy Mạc Lăng không ngờ lại có thể đánh bay Lý Khôn, xung quanh lập tức xôn xao lên một trận. Thế nhưng rất nhiều người sau khi kinh ngạc trôi qua, đã nhìn Mạc Lăng với ánh mắt đầy thương hại. Lẽ nào hắn quên đằng kia còn có cường giả chân chính của Vương triều Đại Uy hay sao?

Trước mặt bao nhiêu người thế này mà ra tay đánh bay người của Vương triều Đại Uy, có lẽ chuyện này khó lòng kết thúc tốt đẹp rồi.

- Đồ vô dụng!

Phía dưới ngọn cây, gã nam tử tóc hoa râm quan sát cảnh tượng đó với ánh mắt thâm trầm, vẻ mặt lạnh băng. Bàn tay hắn vỗ mạnh xuống đất, toàn thân biến thành một đạo hắc quang lao đi. Nguyên lực lan tỏa, không ngờ lại là một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn!

Nam tử tóc hoa râm đó chớp mắt một cái đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu Mạc Lăng. Hắn nở cười dữ dằn, bàn tay biến thành một đạo cuồng phong giáng thẳng xuống đầu Mạc Lăng.

- Vương triều Đại Uy ta dù là súc sinh cũng có địa vị cao quý hơn ngươi. Đồ ti tiện, ta sẽ cho ngươi biết cái gì là không được động vào!

Nguyên lực xé tan không gian mang theo lực sát thương cường hãn kinh người, bay nhanh như tia chớp thẳng xuống Mạc Lăng.

Cảm nhận được sự cuồng bạo của một kích đó đó, sắc mặt Mạc Lăng khẽ biến, đang định vận lực chống đỡ thì từ sau đột nhiên phát ra một tiếng rít gió chói tay. Ngay sau đó, một thân hình to lớn nặng nề đã đáp xuống trước mặt Mạc Lăng. Một luồng nguyên lực cường hãn bắn ra từ côn ảnh ngăn cản lại đạo nguyên lực kia.

- Cút!

Một thanh âm âm trầm quát vang lên. Một luồng sức mạnh vô cùng đáng sợ từ trên thân côn lan ra… Cuối cùng, tất cả mọi người cũng đều vô cùng kinh ngạc nhìn thấy, thân thể của gã nam tử tóc hoa râm cũng bay ngược ra phía sau, rầm một tiếng, đâm thẳng vào một gốc cây khổng lồ, rơi xuống một cách thảm hại.

Sắc mặt của gã nam tử hắc y gương mặt lạnh lùng kia lúc này cũng tối sầm lại, ngón tay kẹp lại, một thanh phi đao đen nhánh nhanh như chớp bay ra. Cánh tay hắn rung lên, hắc quang như xé tan hư không, kình phong đủ để cắt đôi một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cũng nhằm thẳng cổ họng Tiểu Viêm mà bay tới.

Đinh!

Hắc quang bắn tới, nhưng khi còn cách Tiểu Viêm vài trượng thì một đạo thanh quang cũng bắn tới từ phía sau, oanh kích luồng hắc quang khiến cho nó vỡ tan.

Xoẹt!

Hắc quang tan tành, sắc mặt của gã nam tử hắc y lạnh lùng biến đổi, một thân ảnh như quỷ mị bỗng xuất hiện trước mặt hắn, hai ngón tay thon dài kẹp một miếng vảy lấp lánh màu xanh lạnh lẽo bỗng dừng lại phía trước trán hắn.

- Ta nghĩ chuyện ở đây, Lâm Động ta có thể gánh vác được!

Lâm Động mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng mà tràn ngập hàn ý lan ra. Toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, vô số gương mặt há hốc sững sờ.

- Lâm Động?

Khi hai chữ này thoát ra khỏi miệng Lâm Động, đồng tử của không ít người đã co rút lại. Cuối cùng bọn họ cũng hiểu đám người mới tới này là thần thánh phương nào rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 592

Liên Minh Địa Sát

Lâm Động?

Cái tên như có ma lực đó chui vào tai gần như khiến thân thể bọn họ run lên. Sau khi vào vùng trung tâm này không lâu, bọn họ cũng đã được nghe thấy tin tức về cuộc đại chiến kinh thiên động địa ở đường vào từ thành Vạn Tượng.

Ở nơi đó, Vương triều Phong Vân thân là một Vương triều Siêu cấp căn bản không kịp có bất cứ hành động gì, nhưng đã hoàn toàn thân bại danh liệt. Mà những người đánh bại bọn chúng lại không hề có chút bối cảnh gì, bọn họ chỉ đến từ Vương triều Hạ cấp… Cuộc đối quyết giữa Vương triều Siêu cấp và Vương triều Hạ cấp cuối cùng đã kết thúc với thắng lợi thuộc về Vương triều Hạ cấp. Sự trái ngược này đủ để khiến bất cứ ai cũng phải kinh thán.

Mọi người ai nấy đều là nhân tài đến người từ các Vương triều, cho nên gần như ai cũng biết khoảng cách khó có thể rút ngắn giữa hai cấp bậc Vương triều này, dù những người đó may mắn có được truyền thừa của Tông phái Viễn Cổ đi chăng nữa, nhưng muốn khiêu chiến vượt cấp thì vẫn là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Điều này có thể biết được từ việc ba người bọn Mạc Lăng luôn nhún nhường lúc nãy.

Thế nhưng cũng vì những suy nghĩ đó mà khi thông tin đó lan truyền ra mới tạo được hiểu quả chấn kinh đến vậy.

Sau khi biết kết quả của cuộc chiến đó, gần như tất cả mọi người đều ghi nhớ cái tên ấy, cái tên dám dùng sức của Vương triều Hạ cấp khiêu chiến với một Vương triều Siêu cấp… Lâm Động!

Mà lúc này, cái tên chỉ tồn tại trong lời đồn kia cuối cùng đã xuất hiện trước mặt bọn họ… - Ực!

Một số người thầm nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn thân ảnh đó có phần kính sợ. Rõ ràng bọn họ không ngờ được người thanh niên nhìn không có vẻ xuất bọn chúng gì lại là đại nhân vật danh tiếng lẫy lừng như vậy.

Ba người bọn Mạc Lăng cũng yên lặng vì sự tĩnh mịch này. Bọn họ nhìn Lâm Động bỗng như quỷ mị xuất hiện trước mặt gã thủ lĩnh của Vương triều Đại Uy. Trong tay Lâm Động lúc này là một chiếc vảy màu xanh sắc bén dừng lại phía trước trán kẻ kia khiến hắn không dám động đậy.

- Nhanh như chớp giật!

Trong đầu Mạc Lăng lóe lên câu nói đó, hắn căn bản không nhìn rõ Lâm Động ra tay thế nào, mà rõ ràng là gã thủ lĩnh của Vương triều Đại Uy cũng vậy. Nếu không thì chắc chắn sẽ không để thứ vũ khí sắc bén kia của Lâm Động dí vào trán mình như thế.

- Lại mạnh hơn nữa rồi… Ba người bọn Mạc Lăng nhìn nhau, bọn họ đều có thể thấy sự chấn kinh và đầy phức tạp trong mắt của đối phương.

Phía dưới ngọn cây, sắc mặt của đám cường giả Vương triều Đại Uy cũng kịch biến, đặc biệt là khi bọn chúng nhìn thấy cái vảy xanh sắc lạnh trên đầu ngón tay của Lâm Động đang chĩa thẳng vào trán của thủ lĩnh mình.

- Lâm Động?

Thân thể gã thanh niên mặc hắc y vẻ mặt lạnh lùng cũng đông cứng lại, tròng mắt phản xạ ánh hàn quang của chiếc vảy xanh, khóe miệng giật giật một chút, nói:

- Chẳng trách mà khẩu khí ngông cuồng như vậy, thì ra cũng có chút bản lĩnh chân chính!

- Chuyện thế này là thôi được rồi nhỉ? Tính ra cũng là do bọn chúng tự làm tự chịu.

Lâm Động liếc nhìn những kẻ xui xẻo bị bọn Mạc Lăng hấp thụ hết Niết Bàn Ấn, rồi nhìn gã thanh niên phía trước mặt, cười nói.

- Trước mặt bao nhiêu người như vậy cướp đi Niết Bàn Ấn trong tay thủ hạ của Vương triều Đại Uy, ngươi nghĩ bỏ qua được sao?

Gã thanh niên đó nheo mắt, cười lạnh nói.

- Vậy thì động thủ sao?

Lâm Động cười càng tươi hơn, quét mắt nhìn bàn tay của thanh niên đó, mơ hồ thấy có ánh kim quang lấp lánh:

- Sức hấp dẫn của Niết Bàn Ấn Thiên cấp cũng không hề nhỏ a… - Muốn cướp Niết Bàn Ấn trong tay Thẩm Quân ta sao? Gan của ngươi cũng không nhỏ đâu, chỉ sợ ngươi không lấy được thôi!

Ánh mắt gã thanh niên đó lóe lên hàn quang, ngón tay búng một cái, một con dao găm bắn ra với tốc độ kinh người nhằm thẳng vào cổ họng Lâm Động.

Keng!

Hắc quang bắn ra, thế nhưng khi sắp xuyên qua cổ họng Lâm Động thì một chiếc vảy xanh bỗng hiện ra nơi cổ họng, keng một tiếng, khiến con dao găm nháy mắt nát vụn.

Vèo vèo!

Công kích bị chặn đứng, ánh mắt Thẩm Quân tối sầm lại, ngón chân điểm một cái, thân hình biến thành tàn ảnh lùi nhanh về sau, mười ngón tay cùng búng ra vô số đạo hắc quang sắc bén bắn ra như mưa về phía những điểm trọng yếu trên người Lâm Động.

Thấy Thẩm Quân hạ thủ ác độc như vậy, Lâm Động cũng chỉ cười lạnh, bàn tay hơi cong lại rồi nắm chặt, thanh quang nhanh chóng hội tụ nơi lòng bàn tay, cuối cùng biến thành một tấm lá chắn tạo thành từ những chiếc vảy màu xanh.

Tấm lá chắn ấy nhìn không hề chắc chắn, chỉ to khoảng một thước, hàn quang lượn lờ xung quanh như rạch rách cả không khí.

Đing đing đing!

Thế nhưng tấm lá chắn không hề chắc chắn ấy lại có thể dễ dàng chống đỡ được hết hắc quang sắc bén có thể xuyên thủng thân thể một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong kia.

Vút!

Lâm Động xoay bàn tay, tấm lá chắn bỗng chuyển động rồi vù một tiếng biến thành một mảnh thanh quang xé tan hư không lao thẳng về phía Thẩm Quân.

Tốc độ của thanh quang nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy, ngay cả Thẩm Quân cũng chỉ thấy một tia sáng xanh lóe lên, hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm từ đó, vì thế liền không dám chậm trễ, bàn tay ném ra một cái chuông khổng lồ màu đen bay về phía thanh quang.

Chiếc chuông khổng lồ đó hiển nhiên là một thứ Linh bảo Địa cấp thực lực không tệ, khi bay ra gây nên từng trận gió rít, sức sát thương không hề nhỏ.

Thanh quang đâm sầm vào chiếc chuông đen khổng lồ, tiếng chuông ngân lên vang vọng khắp không gian, sóng âm lan đến đâu, cây cối nổ tung đến đó.

Thế nhưng mà, trải qua một kích va chạm trên chiếc chuông cũng xuất hiện vô số những vết nứt, rồi trong nháy mắt bùm một tiếng nổ tung.

Linh bảo Địa cấp uy lực không tệ của Thẩm Quân đã bị đánh vỡ tan tành chỉ trong một lần ngạnh kháng!

Vèo!

Khi chiếc chuông đó nổ tung, một đạo thanh quang bắn ra từ trong đó, mục tiêu nhằm thẳng Thẩm Quân, âm thanh bạo phát ra do tốc độ cực nhanh của nó giống như lưỡi hãi tử thần đoạt hồn nhiếp phách người khác.

- Quỷ Đao Ấn!

Thanh quang bắn tới, sắc mặt Thẩm Quân trở nên nặng nề, thủ ấn biến hóa, cuối cùng hét lên một tiếng, nguyên lực hùng hồn cuộn trào biến thành một thanh quỷ đao chặt xuống!

Keng!

Quỷ đao màu đen hình thành từ nguyên lực hung hăng chặt xuống thanh quang. Âm thanh kim loại giòn tan vang vọng, kình phong dâng tràn, tấm lá chắn từ vảy xanh và thanh quỷ đao đều bị đánh bật ra, cuối cùng nổ tung giữa trời. Một vài mảnh vỡ thậm chí khiến Thẩm Quân phải khổ sở tránh né.

Tình hình giao đấu ác liệt như vậy nhưng không nói cũng biết ai chiếm ưu thế, ai yếu thế.

Thẩm Quân có phần thảm hại rơi xuống một ngọn cây cao, sắc mặt khó coi dị thường, ánh mắt nhìn Lâm Động lúc này không còn chút coi thường nào nữa.

- Ta còn nghĩ tin tức đó chỉ là lời đồn thất thiệt, xem ra đúng là sự thật!

Thẩm Quân lạnh lùng nói.

Dù hắn đã từng nghe tin Lâm Động đánh bại Vương triều Phong Vân, nhưng trong lòng thực sự vẫn còn chút hoài nghi. Nhưng vừa rồi Thẩm Quân đã hiểu rõ thực lực của Lâm Động, bản lĩnh đó đánh bại được Phong Thương của Vương triều Phong Vân cũng không phải không thể.

Mọi người xung quanh nghe vậy cũng thầm chấn kinh, đặc biệt là những

cường giả của Vương triều Đại Uy, sắc mặt vô cùng phong phú, ánh mắt nhìn Lâm Động đầy vẻ dè chừng.

- Vương triều Siêu cấp các ngươi muốn thể hiện uy phong bá đạo, ta cũng không quan tâm, nhưng nhằm vào bằng hữu của ta thì tuyệt đối không được!

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt bình thản nhìn Thẩm Quân, chầm chậm nói.

Bọn Tiểu Viêm lúc này cũng đã đến phía sau lưng Lâm Động, hung quang trong mắt khóa chặt lấy bọn người Vương triều Đại Uy, như chỉ cần một chút động tĩnh bất lợi là lập tức ra tay.

Mọi người xung cảm nhận không khí căng thẳng đó đều thầm cảnh giác. Sau khi biết thân phận của bọn Lâm Động, không còn ai cho rằng bọn họ lấy trứng trọi đá nữa. Tuy thực lực Vương triều Đại Uy không tệ nhưng dù sao vẫn kém Vương triều Phong Vân một bậc. Bọn Lâm Động còn giải quyết được Vương triều Phong Vân, vậy thì giải quyết Vương triều Đại Uy cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Trên ngọn cây, mặt mày Thẩm Quân tối sầm nhìn bọn Lâm Động, ánh mắt khẽ động, cuối cùng có chút không cam tâm rút hết nguyên lực về. Hắn biết rằng nếu động thủ thật sự thì e là kẻ bại trận cuối cùng chính là bọn hắn!

Thấy thế, mọi người xung quanh thở ra một hơi thất vọng, ánh mắt có phần cảm thán. Không ngờ trước mặt bọn Lâm Động, Vương triều Siêu cấp như Vương triều Đại Uy cũng phải tránh né. Hắn quả thực là biến thái!

- Lâm Động, ta phải thừa nhận ngươi rất có bản lĩnh. Nhưng ngươi cũng đừng quá đắc ý, kẻ có được truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông trong Liên minh Địa Sát của Không gian Viễn Cổ này cũng đang tìm các ngươi. Ha ha, không biết đối diện với bọn chúng các ngươi có còn ngông cuồng được như thế này không?

Thẩm Quân nhìn Lâm Động, bỗng cười lạnh, ánh mắt có phần sung sướng

trước tai họa của kẻ khác. Nhưng hắn cũng không nói gì nhiều hơn, vừa dứt lời đã dẫn đồng bọn đi mất.

- Tứ Đại Ma Tông trong Liên minh Địa Sát?

Lâm Động nhíu mày nhìn bóng bọn Thẩm Quân lẩm bẩm. Cái gọi là Liên minh Địa Sát này có liên quan gì đến Tứ Đại Huyền Tông của Liên minh Thiên Cương trong Viễn Cổ Bí Tàng không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 593

Đối Đầu

Trong quảng trường đá, sau khi bọn người Vương triều Đại Uy rút đi, không khí vốn căng thẳng như dây đàn cũng dần được thả lỏng. Rất nhiều ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía ba người bọn Mạc Lăng rồi thầm cảm thán, không ngờ ba kẻ có vẻ chẳng có chút bối cảnh nào này lại có quan hệ với tên biến thái uy danh khắp chốn kia. Bọn họ cũng thầm thấy may mắn vì lúc nãy không mượn gió bẻ măng, nếu không có lẽ cũng chẳng tốt lành gì hơn bọn Lý Khôn.

- Liên minh Địa Sát… Tứ Đại Ma Tông… Lâm Động cũng không quan tâm đến những ánh mắt xung quanh, miệng khẽ lẩm bẩm cái tên Thẩm Quân vừa nói.

- Có lẽ là một cái Viễn Cổ Bí Tàng khác, nhưng nghe tên thì có vẻ đối đầu với Liên minh Thiên Cương, chưa biết chừng năm đó hai bên thường xuyên có đại chiến sinh tử.

Tiểu điêu cười nói.

- Điều này chẳng liên quan gì đến ta!

Lâm Động nhíu mày.

- Ha ha, có khi nhận được truyền thừa cũng có nghĩa phải nhận một số trách nhiệm từ thời Viễn Cổ.

Tiểu điêu cười nói.

- Thanh Trĩ không có nói với ta điều này.

Lâm Động lắc đầu bất lực, khi nhận truyền thừa, Thanh Trĩ không hề nói với hắn phải làm gì với Liên minh Địa Sát cả.

- Lâm Động, huynh phải cẩn thận với cái Liên minh Địa Sát này.

Mạc Lăng ở đằng sau bỗng nói.

- Hửm?

Lâm Động ngạc nhiên quay lại nhìn Mạc Lăng, sắc mặt có phần nặng nề.

- Theo ta biết, truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông trong Liên minh Địa Sát đều đã rơi vào tay bốn Vương triều Siêu cấp có thực lực vô cùng mạnh. Hơn nữa những truyền thừa mà bọn chúng có được khá đặc biệt. Đó là cần máu tươi của những người có được truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông như huynh mới khởi động được nó.

Mạc Lăng nói.

- Ồ?

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng lại, không ngờ truyền thừa của Liên minh Địa Sát lại quỷ dị như vậy. Xem ra ân oán giữa Liên minh Địa Sát và Liên minh Thiên Cương khá sâu sắc, thậm chí những người có được truyền thừa cũng bị kéo vào mối ân oán đó.

- Các huynh đã có được hai truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông, còn hai cái còn lại trong ty Diêm Sâm và Liễu Bạch. Ta nghe nói khi chưa vào vùng trung tâm này bọn họ đã từng giao đấu với Vương triều Siêu cấp có truyền thừa của Liên minh Địa Sát… Mạc Lăng nói.

- Ngay cả Liễu Bạch, Diêm Sâm cũng bị nhằm vào rồi?

Lâm Động nheo mắt, xem ra Liên minh Địa Sát thật sự chẳng phải loại tốt đẹp gì.

- Giờ danh tiếng của ngươi cũng đã vang đi khắp nơi, xem ra không lâu nữa bọn chúng sẽ tìm đến ngươi đấy.

Tiểu điêu cười nói.

- Đến thì đến thôi! Muốn lên Niết Bàn Kim Bảng, bọn chúng ta cần không ít Niết Bàn Ấn. Nếu bọn chúng mang đến tận nơi thì ta cũng vui lòng mà nhận thôi.

Lâm Động cười không chút sợ hãi. Tuy hắn không thích rắc rối nhưng cũng không sợ nó. Với lực chiến đấu hiện nay của hắn, dù phải đối đầu với cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cũng có khả năng chiến thắng không nhỏ. Huống hồ Tiểu Viêm, Tiểu điêu, thậm chí Tô Nhu cũng có chiến lực rất lớn, dù phải đối mặt với một Vương triều Siêu cấp hắn cũng chẳng chút sợ hãi.

- Thế Tứ Đại Ma Tông rốt cuộc là cái gì?

Lâm Động ngừng một chút rồi bỗng hỏi.

- Tứ Đại Ma Tông lấy theo tên của các loại Hung thú thời Viễn Cổ: Y Ngột, Thao Tông, Cùng Kỳ, Chu Yểm. Truyền thừa của bọn chúng không hề đơn giản, cộng với thực lực hùng hậu của Vương triều Siêu cấp, đủ để khiến thủ lĩnh của bọn chúng có tư cách xung kích Niết Bàn Kim Bảng.

- Hung thú thời Viễn Cổ sao?

Lâm Động khẽ gật đầu, một chính một tà, chả trách lại đối lập đến vậy.

- Đúng rồi, Mạc Lăng, đây là huynh đệ của ta, Lâm Điêu!

Lâm Động bỗng nhớ ra, giới thiệu hai bên với nhau.

Mạc Lăng nghe vậy cũng vội ôm quyền. Gương mặt hắn thật ra cũng khá tuấn tú, nhưng thật sự so sánh tướng mạo thì dáng vẻ tuấn mỹ yêu dị của Tiểu điêu có phần nhỉnh hơn một chút. Nếu là hai nữ nhân so sánh với nhau thì đúng

là cũng có chút thưởng thức, nhưng đây lại là hai nam nhân, thật là có phần khó xử.

Nhưng Mạc Lăng cũng không vì dung mạo của Tiểu điêu mà coi thường hắn. Sau khi chứng kiến thực lực khủng bố mà Tiểu Viêm đã thể hiện, hắn đều có tâm thái ngưỡng mộ với những người bỗng nhiên xuất hiện cạnh Lâm Động. Hơn nữa hắn mơ hồ cũng cảm thấy người thanh niên tuấn mỹ chưa ra tay lần nào này cũng là nhân vật không tầm thường.

- Không cần khách khí, bọn chúng ta cũng là người quen cả!

Tiểu điêu cười, lời nói khiến bọn Mạc Lăng chẳng hiểu ra sao, nhưng Tiểu điêu cũng không giải thích gì thêm. Dù sao thì hồi trước hắn cũng ẩn náu trong cơ thể Lâm Động, ba người Mạc Lăng không hề biết đến sự tồn tại của hắn.

Tiếp đó Lâm Động lại giới thiệu Tô Khôi, Tô Nhu, hai bên làm quen một chút rất nhanh đã thân thiện với nhau.

- Đúng rồi, còn chuyện này nữa… Mạc Lăng bỗng nhìn Lâm Động, ánh mắt nặng nề nói:

- Bọn ta… từng gặp… Lâm Lang Thiên.

- Lâm Lang Thiên?

Đồng tử Lâm Động co lại, quả nhiên hắn chưa chết!

- Người tốt sống chẳng được lâu, tai họa thì kéo dài mãi, câu này nói quả không sai. Không ngờ tên tiểu tử đó lại sống dai như vậy.

Tiểu điêu chép miệng nói.

Bọn Mạc Lăng đều biết ân oán sâu đậm giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên, vì thế cũng không thấy lạ về ánh mắt của hắn. Mạc Lăng trầm ngâm một chút nói tiếp:

- Nhưng hắn có chút gì kỳ quái, rất khác trước đây. Khi bọn ta thấy hắn, hắn cũng nhìn thấy bọn ta, nhưng ánh mắt dường như rất xa lạ cứ như không biết nhau vậy… Lâm Động nhíu mày, rốt cuộc Lâm Lang Thiên xảy ra chuyện gì rồi? Nhưng dù thế nào thì cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

- Lạ thì lạ nhưng thực lực của hắn lại vô cùng khủng bố… Đỗ Vân ở bên cạnh tiếp lời.

- Bọn ta đã tận mắt chứng kiến hắn giết chết một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn và đoạt đi Niết Bàn Ấn… Lâm Động nheo mắt. Hồi ở Viễn Cổ Bí Tàng, thực lực Lâm Lang Thiên nhiều nhất cũng chỉ là Nhị Nguyên Niết Bàn, không ngờ chỉ mấy tháng mà thực lực đã tăng tiến kinh người như vậy. Xem ra có lẽ hắn cũng có được cơ ngộ gì đó.

- Ngày càng có nhiều đối thủ rồi… Lâm Động khẽ búng ngón tay, kình phong mạnh mẽ quấn quanh ngón tay hắn, trên gương mặt không có chút gì là hoảng loạn hay sợ hãi, ngược lại nụ cười có phần thích thú. Đây mới là Bách Triều Đại Chiến, khiến người ta không kìm nổi nhiệt huyết trong người.

- Đi thôi, đến Bách Triều Sơn. Khó khăn lắm mới đến được đây thì phải xem nơi đấu võ trung tâm thế nào chứ. Ta cũng muốn giao đấu thử với những thiên tài yêu nghiệt đến từ các Vương triều khác của Đông Huyền Vực.

Lâm Động cười rồi vẫy tay, hắn bay đi trước, theo sau là Tiểu điêu, Tiểu Viêm và những người khác.

Bọn Mạc Lăng nhìn theo bóng Lâm Động, huyết dịch trong người không khỏi sục sôi. Cùng là người đến từ Vương triều Đại Viêm, thấy Lâm Động tạo dựng được thành tựu như vậy bọn họ cũng thấy tự hào. Chắc khi tin tức từ Chiến trường Viễn Cổ truyền về Vương triều Đại Viêm thì cả Vương triều, bất luận là Hoàng thất hay Tứ Đại Tông Tộc đều sẽ bị chấn động vì bọn họ.

o0o Đây là một khu rừng rộng lớn, sâu bên trong có một nhóm người đang ngồi lặng lẽ, tuy không có âm thanh gì khác lạ nhưng sự hung hãn lạnh lẽo phát

ra từ đó lại khiến không khí như đặc quánh lại.

Vút!

Bỗng một luồng ánh sáng bay ra tới từ xa, cuối cùng bị một thân ảnh trong đó bắt lấy, là một miếng ngọc quyền âm.

Kẻ đó lắng nghe tiếng nói trong miếng ngọc rồi ngẩng phắt lên nhìn về trung tâm khu rừng. Ở đó có một thân ảnh đang ngồi bàn tọa, hơi nóng kinh người tỏa ra từ cơ thể hắn.

- Đầu lĩnh, có tin tức từ đám người Lâm Động rồi!

Khi nghe thấy tiếng cười lớn ở phía dưới, thân ảnh đang ngồi kia bỗng mở mắt, hơi nóng quanh người hình thành nên một con cự thú thể hình giống con vượn khổng lồ, đầu trắng chân đỏ.

Hung thú Viễn Cổ, Chu Yểm!

- Cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

Một đôi mắt đỏ ngầu dần tràn lên sự hiếu sát chợt mở ra. Hắn đứng dậy, thân hình khẽ động rồi xuất hiện trên một cành cây cao các đó khá xa.

- Đi thôi, giết hắn rồi ta mới được coi là có được truyền thừa thật sự của Chu Yểm Tông!

Nghe vậy, những kẻ phía dưới lập tức mắt lóe lên sát khí, tiếng gió rít vang lên!

o0o Crắc!

Tiếng xương gãy giòn tan bỗng vang lên, một cường giả Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong bỗng từ từ đổ ập xuống, máu tươi và dịch não từ từ chảy ra từ trán, ánh mắt dường như vẫn đọng lại sự kinh hoàng không thế xóa bỏ.

Bốp!

Bên cạnh thi thể đó, một nhân ảnh mặc thanh y giơ chân đá thi thể đi, thè lưỡi liếm máu còn dính trên bàn tay, giọng nói cao vút mà quái dị vang lên.

- Lâm Động, bây giờ ta sẽ khiến ngươi phải sợ hãi, khục khục!

Hắn ngẩng lên nhìn về một hướng nào đó, gương mặt tuấn dật lúc này lại méo mó như ma quỷ.

Hắn chính là Lâm Lang Thiên!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 594

Tìm Đến Tận Nơi.

Sau khi rời khỏi điểm nghỉ chân, nhóm người bọn Lâm Động không ngơi nghỉ tiến thẳng về Bách Triều Sơn. Người của mọi Vương triều lúc này cũng đều đang đổ về hướng đó.

Chuyến đi này mất cả một ngày trời, trên đường cũng không thể coi là bình yên. Dù sao hiện giờ nơi đây cũng vô cùng phức tạp, bọn Lâm Động cũng không thể thoát khỏi những cuộc cạnh tranh tàn khốc. Dù bọn họ không chủ động ra tay thì vẫn có không ít Vương triều vẫn nhằm vào Niết Bàn Ấn trong tay bọn họ.

Lâm Động cũng không thương hại gì những kẻ bị lòng tham che mờ lý trí kia. Hầu như tất cả những kẻ dám ra tay với bọn Lâm Động, ngoài một số ít kẻ giảo hoạt trốn thoát được thì phần lớn đều xôi hỏng bỏng không, ngược lại còn bị mất đi Niết Bàn Ấn của chính mình.

Sau khi hấp thụ những Niết Bàn Ấn mà bọn chúng đem đến tận nơi, Niết Bàn Ấn Thiên cấp trong tay ba người bọn Lâm Động ngày một chói lọi. Thậm chí Tô Nhu cũng đã thăng cấp Niết Bàn Ấn lên Thiên cấp. Như vậy chỉ riêng bọn họ đã có bốn Niết Bàn Ấn Thiên cấp rồi, điều này mà truyền ra ngoài thì không biết có bao nhiêu kẻ phải ghen tỵ.

Tô Khôi và bọn Mạc Lăng cũng hấp thụ được không ít Niết Bàn Ấn, tuy không thăng được lên Thiên cấp nhưng Niết Bàn Ấn cũng có được ánh kim nhàn nhạt, rõ ràng là đã đạt đến Địa cấp đỉnh phong rồi. Cứ tốc độ này thì không phải không thể tiếp tục lên cấp.

Bọn Lâm Động tiến đến Bách Triều Sơn với thế như chẻ tre, giữa đường gặp

không ít phiền phức nhưng thu hoạch cũng không tệ… Càng vào sâu sự khiêu khích cũng ngày một ít đi. Dù sao sự đào thải của Bách Triều Đại Chiến rất tàn khốc, những người vượt qua vô số chướng ngại vào được trong này chắc chắn đều có bản lĩnh và nhãn lực.

Vì thế bọn họ cũng biết ai có thể động vào, ai không thể. Sự khiêu khích ít dần khiến bọn Lâm Động thấy chưa thỏa mãn, dù sao bọn họ cũng muốn vào Niết Bàn Kim Bảng, cần hấp thụ rất nhiều Niết Bàn Ấn… o0o Có điều, không có ai gây sự bọn Lâm Động cũng nhẹ nhàng hơn nhiều. Màn đêm của ngày thứ hai sắp tới, bọn họ cũng đã vào được sâu bên trong khu trung tâm rồi. Cứ với tốc độ này không lâu sau là bọn họ đến được điểm đấu võ trung tâm cuối cùng, Bách Triều Sơn.

Màn đêm bao trùm đất trời, bọn Lâm Động dừng chân, ban đêm ở đây nguy hiểm hơn ở những nơi khác trong Chiến trường Viễn Cổ. Tuy Lâm Động không sợ nhưng bọn Mạc Lăng hay Tô Khôi thì không thể không cẩn thận.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là vì hình như Tiểu Viêm có dấu hiệu đột phá.

Từ khi ở Viễn Cổ Bí Tàng, Tiểu Viêm đã đạt đến Tam Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, nay trải qua vô số trận huyết chiến, lợi ích nhận được không hề nhỏ, cộng với hắn có thể chất biến dị và huyết mạch của Thiên Ma Hổ Tộc, tu luyện càng tốn ít sức… Tốc độ đó ngay cả Lâm Động cũng phải cảm thấy bất ngờ.

Nhóm Lâm Động từ trên đỉnh núi đáp xuống đất, ngay lập tức Tiểu Viêm ngồi đả tọa, nguyên lực cuồng bạo lan tỏa trước ánh mắt đầy chấn động của bọn Mạc Lăng.

- Sắp vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ tư sao?

Tô Khôi nhìn đầy Tiểu Viêm ngưỡng mộ. Thường thì trong vùng trung tâm này cũng chỉ có thủ lĩnh của Vương triều Siêu cấp mới đạt được đến mức độ đó.

Lâm Động cười tươi rói, nếu Tiểu Viêm thành công thì chắc chắn thực lực chỉnh thể của bọn họ sẽ tăng mạnh, dựa vào thể chất Yêu thú, nếu thật sự liều mình thì cũng có thể đấu với cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn.

Mà cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn về cơ bản đều là nhân vật biến thái đã vào Niết Bàn Kim Bảng!

- Chắc không lâu nữa ngươi cũng xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ tư thôi.

Tiểu điêu cười nói.

Vì bán được ba viên Độ Ách Đan cho Tống Tần ở thành Vạn Tượng, trong tay bọn Lâm Động bây giờ có một lượng Niết Bàn Đan rất lớn, tu luyện căn bản không sợ thiếu. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Tiểu Viêm có thể đột phá nhanh đến như vậy.

Lâm Động cười, cũng không phủ nhận. Hắn cũng cảm nhận được nguyên lực ngày một dồi dào trong cơ thể mình, nhưng lại không chủ động thúc động nó. Đột phá phải vào lúc thời cơ chín muồi thì mới hoàn hảo.

- Ngoài ra tinh thần lực của ngươi hình như sau khi vượt qua Phong Lôi Kiếp lần đầu xong thì chẳng có dấu hiệu đột phá. Rốt cuộc ngươi muốn làm gì vậy?

Tiểu điêu nhìn Lâm Động, bỗng nói.

Tiểu điêu hiểu rất rõ về thiên phú tinh thần lực của Lâm Động, cộng với việc hắn có Thôn Phệ Tổ Phù, điều này với việc tu luyện tinh thần lực như hổ thêm cánh. Nhưng lạ là từ sau Phong Lôi Kiếp lần đầu tiên, dường như tinh thần lực của hắn dùng lại chẳng thấy dấu hiệu của Phong Lôi Kiếp lần hai, trong khi tu vi nguyên lực đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ ba rồi… Đương nhiên Tiểu điêu sẽ không ngây thơ mà cho rằng Lâm Động tu luyện hơn nửa năm nay lại chẳng có chút tiến bộ nào, có lẽ là do hắn cố tình.

- Hắc hắc, ngươi phát hiện rồi à?

Nghe Tiểu điêu nói thế, Lâm Động nở nụ cười gian xảo độc quyền của Tiểu điêu vẫn có… nhưng hắn cũng không giải thích gì nhiều, chỉ khẽ cười nói:

- Không lâu nữa ngươi sẽ biết thôi!

Tiểu điêu nheo mắt, nghĩ một chút, tạm thời không hiểu Lâm Động đang nghĩ gì, đành lắc đầu, quay lại nhìn quần thể núi trong đêm. Hắn có thể cảm nhận được ở trên những đỉnh núi đó có không ít người đang nghỉ chân, trong đó cũng không thiếu kẻ có thực lực kinh người.

- Có lẽ khi Tiểu Viêm vượt Niết Bàn Kiếp sẽ có động tĩnh không nhỏ. Ở đây phức tạp, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn về đây. Họn chúng ta có bốn Niết Bàn Ấn Thiên cấp, cũng có sức hấp dẫn không vừa. Chỉ có ba người bọn chúng ta và Tô Nhu là chủ lực, nhưng giờ Tiểu Viêm không thể ra tay được, vì thế tính ra thì lúc này lực chiến đấu của bọn chúng ta khá yếu.

Trong bóng đêm, ánh mắt Tiểu điêu lấp lánh, tiếng nói của hắn truyền đến tai Lâm Động.

- Ngươi lo có kẻ nhân lúc này mà ra tay?

Lâm Động nheo mắt, hắn cũng cảm nhận được một số luồng khí tức mạnh mẽ mà ẩn dật. Nếu để quần hùng đều nhằm vào thì đúng là rắc rối lớn.

- Bọn chúng ta hiện giờ cũng không phải loại vô danh, nếu có kẻ định có ý đồ cũng phải tính toán một chút.

Nghĩ ngợi một chút Lâm Động khẽ nói, nếu có rắc rối thật thì có tránh cũng chẳng tránh được. Nhưng hiện giờ bất luận là ai muốn trèo lên đầu lên cổ bọn họ có lẽ phải trả giá một chút. Đêm nay hắn muốn xem xem kẻ nào sẽ là tiên phong?

Bọn Mạc Lăng, Tô Khôi cũng hiểu cục thế hiện tại, vì thế khi Tiểu Viêm vào trạng thái tu luyện, bọn họ lập tức cảnh giác, ngồi chỗ cách Tiểu Viêm khoảng

hơn chục trượng, nguyên lực lan tỏa quanh cơ thể.

Lâm Động và Tiểu Viêm đứng nơi rìa đỉnh núi, hai thân ảnh thẳng đứng như ngọn thương, một thứ khí tức mạnh mẽ kinh người phát ra.

Phía sau hai người, Tô Nhu nửa ngồi trên một hòn đá xanh, gương mặt tú lệ thoáng vẻ cảnh giác, sẵn sàng giải phai phong ấn để tác chiến bất cứ lúc nào. Nàng cũng hiểu khi Tiểu Viêm đột phá thì nàng sẽ là người thay thế vị trí chiến đấu chủ lực của Tiểu Viêm… Uỳnh!

Trên đỉnh núi bỗng bùng phát nguyên lực cuồng bạo, một làn sóng nóng rực cuộn trào, cây cối trên đỉnh núi gần như khô héo ngay tức thì, sự lạnh lẽo của màn đêm cũng bị xua tan.

Động tĩnh này không ngoài dự liệu của bọn Lâm Động, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người trong núi. Rồi tiếng rít gió vang lên, một vài thân ảnh bay ngang qua nhìn về phía này từ đàng xa.

Đương nhiên Lâm Động cũng đã phát giác ra những kẻ đó. Hắn nheo mắt, bàn tay nắm lại, một cái thiết ấn xuất hiện trên tay hắn, hắc quang lan tỏa. Cái thiết ấn phình to ra như ngọn núi nhỏ lơ lửng trên đỉnh núi, năng lượng kinh người dâng tràn.

- Linh bảo Thiên cấp?

Khi thiết ấn xuất hiện, trong màn đêm lập tức phát ra vô số tiếng kêu kinh ngạc, ngữ khí có dè chừng, sợ hãi và cả thèm thuồng.

Những người đến được đây đều không phải loại ngu ngốc, ai cũng biết sức mạnh của Linh bảo Thiên cấp, nhưng cũng hiểu người khống chế nó có lực chiến đấu lớn thế nào.

Trong màn đêm, những kẻ muốn hành động lúc này không thể không kìm nén sự tham lam lại… Lâm Động bình tĩnh nhìn cảnh tượng đó. Những người ở

đây đều là đối thủ cạnh tranh của nhau, hắn cũng không lo bọn chúng liên thủ, vì chẳng ai lại tình nguyện giơ lưng ra cho kẻ có thể đâm dao sau lưng mình bất cứ lúc nào.

- Nếu bọn chúng không ra tay là tốt nhất!

Mạc Lăng thở phào, khẽ nói.

Lâm Động khẽ cười, định nói gì thì sắc mặt bỗng thay đổi, ngẩng lên nhìn màn đêm phía xa. Ở đó bỗng có một luồng khí nóng kinh người đang sục sôi, cuối cùng ngưng tụ lại thành hình một đầu cự thú hình cự viên đầu trắng chân đỏ.

- Hung thú Viễn Cổ, Chu Yểm!

Nhìn con cự thú khổng lồ đó, ánh mắt Tiểu điêu lạnh băng, khẽ nói.

- Một trong Tứ Đại Ma Tông à? Cuối cùng cũng tìm đến tận nơi rồi!

Sắc mặt Lâm Động tối sầm lại, thiết ấn bên trên đỉnh đầu chầm chậm xoay tròn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 595

Tiêu Sơn.

Ánh lửa nóng bỏng trong đêm tối vô cùng nhức mắt, hơn nữa sức mạnh to lớn đang cuộn trào như sóng triều cũng khiến không ít người phải nhìn một cách kinh ngạc.

- Đó là Hung thú Chu Yểm?

- Là Tiêu Sơn của Vương triều Đại La! Hắn có được truyền thừa của Chu Yểm Tông, một trong Tứ Đại Ma Tông. Chẹp chẹp, theo ta biết thì Tứ Đại Ma Tông và Tứ Đại Huyền Tông đối lập nhau vô cùng gay gắt, những kẻ có được truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông đều phải sử dụng máu tươi của người có truyền thừa từ Tứ Đại Huyền Tông mới coi như có được truyền thừa một cách hoàn chỉnh!

- Xem ra bọn chúng nhằm vào Lâm Động mà đến.

- Có kịch hay xem rồi! Nghe nói Tiêu Sơn từng vượt Niết Bàn Kiếp lần thứ năm, tuy thất bại, nhưng thực lực cũng là vô địch trong Tứ Nguyên Niết Bàn. Tuy bọn Lâm Động đánh bại được Vương triều Phong Vân nhưng cũng chưa chắc sẽ làm gì được Tiêu Sơn.

- … Tiếng xì xầm bàn tán nhanh chóng lan đi, đỉnh núi này rất nhanh đã trở thành nơi đáng chú ý nhất.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, con cự thú hình thành từ liệt diễm kia đã nhanh chóng lao tới, xuất hiện trên thiên địa phía trên đỉnh núi. Phía sau nó cũng có không ít tiếng rít gió, rồi xuất hiện rất nhiều thân ảnh, tất cả đều có khí tức rất mạnh, rõ ràng đều là cao thủ của Vương triều Đại La.

Bên trong con Hung thú Chu Yểm kia là một thân ảnh đang đứng chắp tay sau lưng, đôi mắt đỏ ngầu, lãnh đạm nhìn hai thân ảnh phía dưới.

Ngọn lửa chờn vờn cuối cùng chui vào thân ảnh đó, lúc này hắn mới hiện rõ dung mạo trước mặt mọi người.

Toàn thân choàng áo bào đỏ chót, vô cùng chói mắt nhưng cũng vô cùng quỷ dị, nhiều người nhìn thấy thế mà có cảm giác lạnh xương sống. Dáng vẻ của Tiêu Sơn không thể coi là anh tuấn, thậm chí trên mặt còn có hình hoa văn màu đỏ sẫm, nhìn giống như một con Chu Yểm vậy.

- Lâm Động, cuối cùng các ngươi cũng xuất hiện!

- Tiêu Sơn nhìn Lâm Động, vẻ mặt không chút biểu cảm dần hiện lên nụ cười khiến hình ảnh hoa văn Chu Yểm động đậy, nhất thời gương mặt đầy sát khí.

- Vương triều Đại La, Tiêu Sơn?

Lâm Động hơi nhíu mày, khẽ nói.

- Ngươi đã biết lai lịch của ta thì chắc cũng biết tại sao ta lại tìm ngươi. Ta với ngươi không thù không oán, nhưng muốn trách thì phải trách các ngươi đã có truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông… Giọng Tiêu Sơn khàn đặc rất khó nghe.

- Xem ra các ngươi có kẻ nào đó sắp vượt Niết Bàn Kiếp hả? Ai da, hình như ta đến nhầm thời điểm rồi thì phải… Tiêu Sơn bỗng nhìn lên đỉnh núi rồi thấy Tiểu Viêm đang ngồi nhắm mắt, toàn thân bao phủ đầy nguyên lực, cười nhạt nói.

- Tiêu Sơn, ta không muốn kết oán với Vương triều Đại La các ngươi. Vì thế ngươi cũng nên biết điều một chút, đừng để đến khi mất Niết Bàn Ấn rồi hối hận không kịp đâu!

Lâm Động chậm rãi nói.

- Ha ha, hối hận?

Tiêu Sơn ngửa mặt lên cười lớn đầy châm chọc:

- Lâm Động, ta biết các ngươi đã đánh bại Vương triều Phong Vân, nhưng Phong Thương trong mắt ta chỉ là loại tầm thường. Ngươi muốn đề cao mình bằng chuyện đó thì hơi ngây thơ quá đấy!

Phía sau Tiêu Sơn, bọn cường giả Vương triều Đại La cũng bật cười, nhìn bọn Lâm Động đầy thích thú.

- Đã vậy nói nhiều cũng vô ích, động thủ đi!

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, bàn tay nắm chặt lại, thiết ấn trên không trung bỗng quay tròn, hắc quang lan tỏa, con Hắc Long trên thiết ấn dường như có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn thiết ấn đang lơ lửng trên không trung kia, đám cường giả Vương triều Đại La kia mới thu lại nụ cười, hiển nhiên bọn chúng cũng cảm nhận được uy lực của Linh bảo Thiên cấp.

Tiêu Sơn nheo mắt nhìn thiết ấn, trường bào đỏ rực phẩy lên một cái, chân bước ra, cười lạnh:

- Đã nghe nhiều lời đồn về Lâm Động ngươi, hôm nay ta muốn đích thân thử xem, một tên đến từ Vương triều Hạ cấp như ngươi rốt cuộc có thật sự khó đối phó đến đâu? Muốn ta từ bỏ thì hãy thể hiện bản lĩnh ra xem nào!

Thân thể Tiêu Sơn bỗng rung lên, khí lãng nóng đỏ rực lan tỏa khắp trời, khiến nhiệt độ không khí dường như cũng tăng lên.

Đôi mắt tím đen của Tiểu điêu nhìn Tiêu Sơn với khí thế kinh người, hàn quang lóe qua mắt, đang định bước ra nhưng lại bị Lâm Động cản lại.

- Tiểu Viêm sắp đột phá, không thể để bị quấy nhiễu, do ngươi tọa trấn thì sẽ an toàn hơn.

Lâm Động khẽ nói.

Vương triều Đại La ngoài Tiêu Sơn ra còn có ba gã cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn, đó cũng là thực lực có sức uy hiếp rất lớn. Nếu bọn chúng ra tay với Tiểu Viêm thì sẽ rất phiền phức. Mà ở đây có lẽ chỉ có Tiểu điêu mới có thể bảo vệ Tiểu Viêm một cách hoàn hảo.

- Tuy hắn chưa phải Ngũ Nguyên Niết Bàn nhưng cũng mạnh hơn nhiều so với Tứ Nguyên Niết Bàn đỉnh phong. Một mình ngươi có đối phó được không?

Tiểu điêu do dự, nói.

Lâm Động cười. Đúng là Tiêu Sơn mạnh hơn Phong Thương một bậc, nhưng Lâm Động hắn hiện giờ cũng mạnh hơn khi giao đấu với Phong Thương rồi… - Bảo vệ tốt cho Tiểu Viêm!

Lâm Động khẽ dặn dò rồi thân hình khẽ động, lao đi trong không gian rồi xuất hiện bên trên thiết ấn.

- Được, có khí phách lắm!

Thấy Lâm Động dám một mình nghênh chiến, Tiêu Sơn cười lạnh, bàn tay nắm lại, nguyên lực cuồng bạo nóng bỏng ngưng tụ lại trong bàn tay hắn rồi biến thành một thanh đại đao đỏ rực dài khoảng nửa trượng. Thân đao rung lên, xoẹt một tiếng xé tan không khí.

- Lâm Động, người khác đều nói ngươi là số ít trong những kẻ từ Vương triều Hạ cấp khiêu chiến được với Vương triều Siêu cấp. Giờ hãy cho ta xem rốt cuộc ngươi có được như thế không!

Ánh mắt Tiêu Sơn lạnh băng, đại đao trong tay chém xuống, mấy chục đường đao quang khổng lồ màu đỏ rực bắn ra chặn hết đường lui của Lâm Động.

Lâm Động nắm tay lại, thanh Thiên Ngạc Cốt Thương hiện ra, thân thương rung lên biến thành vô vàn thương ảnh lao thẳng về đao quang.

Ting ting ting!

Tia lửa bắn tung tóe, nguyên lực cuộn trào, vô số đao quang đã bị thương ảnh của Lâm Động phá giải.

- Ta không có thời gian chơi với ngươi, bớt ra những công kích thăm dò thế này đi!

- Long Âm Võng!

Ánh mắt Lâm Động tối lại, thủ ấn biến hóa, Hắc Long Phiên Thiên Ấn phía dưới bỗng rít gào. Đầu Hắc Long mở to cặp mắt, chiếc miệng khổng lồ há ra, hắc quang quang ngưng tụ, cuối cùng sau một tiếng gầm biến thành làn sóng âm màu đen cuồn cuộn.

Sóng âm không lan tỏa ra khắp bốn phía mà tụ lại một chỗ, biến thành một tấm lưới khổng lồ ập về phía Tiêu Sơn.

Rõ ràng sau khi dần thích ứng với Hắc Long, Lâm Động cũng đã ngày một khống chế nó tốt hơn.

Sóng âm lao tới, không gian như bị tách ra thành vô số đường nứt, Tiêu Sơn thấy vậy, ánh mặt cũng ngưng đọng, trầm giọng nói:

- Quả nhiên có chút bản lĩnh! Ngươi nói đúng, đúng là ta không có nhẫn nại chơi với ngươi, Nếu ngươi đã có truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông vậy thì ta sẽ cho ngươi biết thế nào là truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông! Xem ta một chiêu giải quyết ngươi đây! Chu Yểm Ma Linh!

Tiêu Sơn dang hai tay ra, cơ thể rung lên dữ dội, nguyên khí đỏ rực bùng nổ từ ngực hắn như núi lửa phun trào, cuối cùng ngưng tụ lại biến thành con cự thú

đỏ rực to cỡ trăm trượng.

Cự thú hình vượn, hai bàn chân màu đỏ đồng nhưng đầu lại màu bạch ngọc, ánh sáng chói lòa.

Đây là Hung thú Viễn Cổ Chu Yểm, khác với hình tượng hư ảo lần trước, Chu Yểm lần này tỏa ra khí hung sát tuyệt thế thuở Hồng Hoang, nhìn như xuyên thời gian từ thời Viễn Cổ về đây vậy.

- Grào!

Cự thú ngửa lên trời gầm rú, hung khí bao trùm thiên địa, bàn chân to lớn tựa đỉnh núi giơ ra, một quyền đánh tan tấm lưới sóng âm thanh màu đen kia. Sau đó một cái bóng đen to lớn xé tan hư không cùng với sức mạnh hủy diệt đánh xuống Lâm Động.

Khí thế đó dù là cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn nếu bị trúng đòn chắc chắn không còn đường sống!

Trên đỉnh núi, Tô Nhu thấy đòn công kích kinh người đó mà cắn chặt môi sợ hãi, trong mắt đầy sự kinh hoàng.

Tiểu điêu nheo mắt, gương mặt vẫn rất bình tĩnh nhưng tử hắc quang cũng đã ngưng tụ nơi đầu ngón tay hắn.

- Grào!

Bóng đen ập tới, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên. Bên trên thiết ấn, đầu Hắc Long phình to cuối cùng bay lên trời tỏa ra áp lực mạnh mẽ.

- Để xem rốt cuộc ai một chiêu giải quyết ai?

Mắt Lâm Động cũng ánh lên hung quang. Hắn nhìn con Hắc Long bay lên từ thiết ấn, thanh quang bỗng lan tỏa trên hai bàn tay, cuối cùng chui vào người con Hắc Long, đồng thời Thiên Long Khí trong người hắn cũng tách ra một ít chui

vào người Hắc Long.

- Khi còn sống ngươi chỉ là Long Tộc bình thường, nay ta cho ngươi Thiên Long Khí, hãy thể hiện hết uy năng của mình đi!

Lâm Động nhìn ánh thanh quang bùng phát, Hắc Long đang giãy giụa bỗng ánh lên vẻ cuồng nhiệt. Hắn muốn thử xem thứ Long linh này sau khi có Thiên Long Khí sẽ có sức mạnh thế nào?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 596

Long Linh Đấu Chu Yểm.

Grào!

Tiếng long ngâm đinh tai nhức óc vang lên khắp không gian tạo nên một làn sóng âm thanh mắt thường có thể nhìn thấy được cùng với áp lực to lớn lan tỏa bốn phía. Những nơi làn sóng âm đi qua, không ít cường giả cảm thấy đau nhói toàn thân, ánh mắt nặng nề hơn nhiều. Trong làn sóng đó bọn họ có thể cảm nhận được một thứ năng lượng vô cùng cuồng bạo ẩn chứa bên trong.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía đó. Chỉ thấy con Cự long màu đen bay lên kia bỗng nhiên giãy giụa điên cuồng. Trong nháy mắt, thanh quang đã lan tỏa ra từ những tấm vảy trên người nó. Thanh quang với một tốc độ kinh người nháy mắt đã bao trùm cả người Hắc Long.

Thanh quang bao phủ, những chiếc vảy đen cũng dần biến thành màu xanh, cả thân hình phình to, long trảo được bao quanh đầy thanh quang, cảm giác như tát một phát có thể khiến cả ngọn núi vỡ tan.

Thiên Long Khí chính là năng lượng đặc biệt mà chỉ Long Tộc cao cấp mới có. Con Hắc Long này tuy cũng được coi là Long Tộc nhưng hiển nhiên còn lâu mới đạt được mức đó. Giờ đây Lâm Động truyền Thiên Long Khí vào người nó, đối với Long linh mà nói đúng là có sự trợ giúp thần kỳ!

Toàn thân Hắc Long vì bị thanh quang bao trùm, dần dần cũng nhuộm một màu xanh, thân hình khổng lồ lạnh lẽo uốn lượn.

- Long linh trong Linh bảo Thiên cấp sao?

Bên trong thân thể Chu Yểm, Tiêu Sơn nhìn Long linh đang hình thành trên không trung, hắn cũng cảm nhận được một áp lực to lớn ập xuống, ánh mắt trở nên nặng nề. Thực lực Lâm Động chỉ là Tam Nguyên Niết Bàn, nhưng lực chiến đấu khiến hắn cũng phải cảm thấy giật mình… chẳng trách đánh bại được bọn Phong Thương.

- Tuy là Long linh, nhưng chỉ là linh hồn của Long Tộc bình thường, hừ Hung thú Chu Yểm ta đây là bản nguyên của Chu Yểm, ở thời Viễn Cổ, cho dù là Long Tộc, Chu Yểm cũng giết sạch! Tiểu tử, giao Niết Bàn Ấn của ngươi ra đây!

Tiêu Sơn cười lạnh, Chu Yểm bên ngoài cơ thể hắn giơ bàn tay khổng lồ ra tóm về phía Long linh, nơi nó đi qua không khí như bùng nổ răng rắc.

- Hung thú Chu Yểm cố nhiên tiếng tăm không nhỏ, nhưng ngươi cũng chỉ có hư ảnh mà thôi! Muốn lấy Niết Bàn Ấn của ta, sợ là ngươi không có khả năng đó!

Hàn ý trào dâng trong mắt Lâm Động, hắn nhìn Long linh đầy khí thế kia, ánh mắt sắc lạnh, bàn tay vung lên… Chiếc đuôi khổng lồ của con Cự long quất mạnh một cái, long trảo to lớn cùng sức mạnh như chia đôi thiên địa nhằm thẳng Hung thú Chu Yểm mà oanh kích tới!

Trong màn đêm, hai con cự thú khổng lồ trong sự cuộn trào của năng lượng cuồng bạo đâm sầm vào nhau. Vào khoảnh khắc đó, một âm thanh kinh thiên động địa phát ra chấn động như muốn thủng màng nhĩ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cự long và Chu Yểm với một tốc độ kinh người lao thẳng vào nhau, vô số những đợt sóng năng lượng lan ra khiến những ngọn núi xung quanh nổ tung.

Rất nhiều cường giả nhìn hai vật thể khổng lồ hung hăng đó, sắc mặt đều nặng nề. Bọn họ có thể cảm nhận được bất luận là Long linh hay Chu Yểm, mỗi

công kích bọn chúng tung ra đều có thể khiến một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn phải chấn động đến thê thảm. Nếu hơn mười chiêu, thậm chí nhiều hơn cứ tung ra liên tiếp, có lẽ rất khó có người nào đỡ được.

- Thực lực của Lâm Động quả nhiên danh bất hư truyền, có thể đối chiến với Tiêu Sơn đến mức này… Một số người không khỏi xuýt xoa, may mắn là bọn họ không vì tham lam mà mất đi lý trí, nếu không nếu lúc này đổi là bọn họ đang giao đấu với Lâm Động thì có lẽ một cái tát của Long linh cũng đủ khiến cường giả Tam Nguyên Niết Bàn trọng thương.

Rầm!

Lại một lần đợt xung kích nữa, Long linh và Chu Yểm đều bị chấn động lùi sau mất trăm trượng, thanh thế thật kinh người.

- Tên này… Tiêu Sơn vốn ở bên trong hư ảnh Chu Yểm, cảm nhận được nguyên lực cuồng bạo phát ra, không khỏi nghiến răng. Giao thủ với Lâm Động vừa rồi, hắn không hề có chút nương tay, đây cũng là sát chiêu mạnh nhất của hắn, nhưng không ngờ lại không thể làm gì được Lâm Động.

- Dù sao thực lực của ta hơn ngươi một bậc, ta muốn xem xem ngươi gắng gượng được bao lâu?

Hàn quang lóe lên trong mắt, Tiêu Sơn biến hóa thủ ấn, nguyên lực nhanh chóng bùng phát, thể tích của Chu Yểm bắt đầu phình to ra.

- Hừ!

Thấy Tiêu Sơn lằng nhằng mãi không thôi, rõ ràng Lâm Động cũng không còn kiên nhẫn nữa. Hắn hừ một tiếng, vung tay lên, hắc quang thẩm thấu ra từ chiếc Hắc Long Phiên Thiên Ấn tạo nên sự nặng nề kinh người.

- Thiên Long Ấn!

Lâm Động biến hóa thủ ấn liên tục, Long linh bỗng bay vút lên trời biến

thành một đạo thanh quang tối sẫm chui hết vào bên trong thiết ấn.

Theo đó, thiết ấn lấp lánh ánh xanh, cuối cùng biến thành hình một con Cự long cuộn tròn.

Thiết ấn rung lên dữ dội rồi tựa một ngọn núi lao thẳng xuống thân thể của Ma Linh Chu Yểm!

Keng!

Một âm thanh chói tai vang lên, năng lượng lan tỏa từ thiết ấn đánh bật Chu Yểm ra phía sau hàng mấy trăm trượng, thân thể nó cũng xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Đòn công kích chí mạng này đã đánh vỡ được thân thể của Ma Linh Chu Yểm!

Linh bảo Thiên cấp cộng với Thiên Long Khí, uy lực mà nó phát ra thật sự kinh người!

Rắc rắc!

Những vết nứt trên người Ma Linh dần lan ra trước bao ánh mắt kinh ngạc, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung, một đợt sóng năng lượng lan tỏa, núi rừng phía dưới bị san thành bình địa.

Ma Linh phát nổ, thân ảnh bên trong nó cũng bắn ra sau, bộ dáng khá thảm hại. Mũi chân hắn không ngừng điểm trên không, không khí phía sau lưng bị lực đạo phát ra từ cơ thể hắn làm cho bộc phát từng tiếng nổ răng rắc.

Thân ảnh đó bay xa đến trăm trượng mới dừng lại được, hắn ngẩng lên với sắc mặt rất khó coi, chính là Tiêu Sơn!

- Thủ lĩnh!

Bọn cường giả Vương triều Đại La thấy vậy, sắc mặt kịch biến. Hiển nhiên bọn chúng không ngờ Tiêu Sơn lại rơi vào tình trạng thê thảm như thế này trong tay Lâm Động.

- Động thủ, bắt những kẻ khác lại!

Ánh mắt Tiêu Sơn hung tàn, quát lên một tiếng. Hiện giờ hắn đã hiểu thực lực của Lâm Động kia rốt cuộc khủng bố đến mức nào, đương nhiên hắn sẽ không đánh đơn độc nữa. Người của Vương triều Đại La hắn nhiều, đồng thời động thủ thì sẽ chiếm lợi thế.

- Vâng!

Bọn cường giả Vương triều Đại La nghe vậy, hung quang lóe lên trong mắt rồi lao tới tấn công bọn Tiểu điêu.

- Mọi người không được rời nửa bước!

Thấy vậy, ánh mắt Tiểu điêu sắc lạnh, khẽ quát lên, mười ngón tay búng ra, tử hắc quang biến thành mười sợi xích như thiên la địa võng chụp xuống đám cường giả kia.

Ầm ầm!

Thấy Tiểu điêu đứng ra cản đường, bọn cường giả Vương triều Đại La nhất tề ra tay, Sử dụng hàng loạt vũ kỹ oanh kích như mưa lên thiên la địa võng kia. Nhưng điều khiến bọn chúng kinh hãi đó là, dù bọn chúng đã liên thủ nhưng vẫn không thể phá vỡ lớp phòng ngự kia. Nhìn gã thanh niên có dung mạo tuấn tú, ánh mắt lạnh lẽo kia, bọn chúng có cảm giác bất an.

- Nhiều người như vậy mà không phá được phòng ngự của hắn, các ngươi ăn cái gì vậy hả?

Tiêu Sơn cũng thấy được cảnh đó, khóe mặt co giật, hét lên.

Vào lúc ấy, Tiêu Sơn cũng cảm thấy điều bất ổn, hình như hắn đã đánh giá nhầm thực lực của bọn Lâm Động.

- Đáng chết, biết sớm thì đã gọi cả Vương triều Huyết Ấn!

Tiêu Sơn nghiến răng, Vương triều Huyết Ấn mà hắn nhắc đến là một Vương triều khác cũng có được truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông.

- Chuyện tối nay có lẽ khó thành, xem ra phải rút lui thôi!

Tiêu Sơn lóe lên suy nghĩ rút lui. Thế nhưng khi hắn vừa nghĩ tới, chưa kịp rút thì một đạo kình phong đã xuất hiện ngay phía trước, hắn vội ngẩng lên thì thấy gương mặt lạnh lùng vô tình của Lâm Động.

- Muốn giữ thể diện cho ngươi, nhưng ngươi lại ép người quá đáng. Đã thế thì đừng trách ta không nương tình!

Sát ý dâng lên trong mắt Lâm Động, rõ ràng hắn đã bị hành động của Tiêu Sơn chọc giận. Bàn tay đưa ra, thanh quang cuồn cuộn, chỉ thấy phía dưới bàn tay hắn xuất hiện rất nhiều tầng vảy xanh, rồi bàn tay phình to biến thành một cái long trảo!

Lâm Động trước đây chỉ biến được ra một ngón tay Cự long, nhưng sau vài lần đại chiến, hắn đã có tiến bộ trong Thanh Thiên Hóa Long Quyết, nay đã biến được cả bàn tay thành long trảo.

- Thanh Long Chưởng, Toái Linh Hồn!

Long trảo ập tới, thanh quang xé nát hư không, sau đó Tiêu Sơn chỉ có thể mở mắt kinh hãi nhìn long trảo khổng lồ đánh thẳng lên người mình.

Ầm!

Năng lượng đáng sợ nhất thời bùng nổ, Tiêu Sơn hộc ra một ngụm máu tươi, thân hình rơi ầm xuống đất. Lâm Động chụp lấy bàn tay của hắn rồi nháy mắt đã

hấp thụ hết Niết Bàn Ấn Thiên cấp chói sáng trong bàn tay hắn.

- Hắc hắc, Niết Bàn Ấn Thiên cấp thật mạnh mẽ! Xem ra ngươi cũng đã hấp thụ Niết Bàn Ấn của không ít người, giờ tiện nghi cho ta rồi!

Sau khi hấp thụ hết Niết Bàn Ấn của Tiêu Sơn, nhìn ánh tử kim sắc trong lòng bàn tay của mình, gương mặt Lâm Động hiện lên một nụ cười quái dị.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 597

Quét Sạch

Lâm Động!

Tiêu Sơn nhếch nhác rơi từ trên trời xuống, khí tức yếu ớt, gương mặt đầy vẻ giận dữ, Niết Bàn Ấn trong tay hắn là do hắn đã dùng hết kế sách, dùng mọi thủ đoạn mới hấp thụ được của gần chục cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn mới đạt được tầng thứ gần Niết Bàn Kim Bảng này. Nhưng lúc này lại bị Lâm Động cướp mất khiến công sức của hắn đổ xuống sông xuống biển cả!

Trong bóng tối không ít cường giả nhìn nhau, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Tiêu Sơn lại bại trong tay Lâm Động, mà Niết Bàn Ấn còn bị cướp sạch sẽ.

- Lâm Động, ta với ngươi thề không đội trời chung!

Tiêu Sơn rơi uỳnh xuống đất, xung kích lực khiến hắn phụt máu, nhưng hắn không để ý đến thương thế, ngẩng lên gào thét.

- Tự làm tự chịu!

Lâm Động cười lạnh. Nếu hôm nay là hắn bại trong tay Tiêu Sơn thì có lẽ không chỉ bị cướp Niết Bàn Ấn, mà đối phương chắc chắn sẽ lấy máu tươi của hắn để hoàn thành truyền thừa của Chu Yểm Tông.

Thắng làm vua thua làm giặc, một năm nay trong Chiến trường Viễn Cổ, Lâm Động đã gặp không ít chuyện như vậy.

Tiêu Sơn đã trọng thương, nhưng Lâm Động không hề có ý tiếp tục ra tay, hắn nhìn lên Tiểu Viêm ở trên đỉnh núi.

Lúc này, quanh người Tiểu Viêm, nguyên lực cũng đã ngưng tụ lại thành thực chất, điên cuồng lan tỏa. Trong bán kính mấy chục trượng, mặt đất nứt nẻ, tất cả cây cối đều khô héo, cuối cùng nát thành phấn vụn tan đi theo gió.

Bọn Mạc Lăng vốn ngồi quanh Tiểu Viêm làm hộ pháp, lúc này cũng không chịu được lực lượng cuồng bạo, không ngừng lùi ra xa, vận nguyên lực chống lại sự xâm thực của nguyên lực nóng bỏng kỳ lạ kia.

Niết Bàn Kiếp lần thứ tư không phải bình thường, nhưng với Tiểu Viêm thì không tạo được sự uy hiếp chí mạng. Thân thể hắn vốn dĩ vô cùng mạnh mẽ, dù là Niết Bàn Kim Thân của các cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cũng không thể sánh được với hắn. Vì thế, chỉ cần không xảy ra bất ngờ gì thì sẽ có đến bảy phần là thành công. Tỷ lệ này đối với phần lớn cường giả vượt Niết Bàn Kiếp mà nói là mức rất cao!

- Cường giả của Vương triều Đại La cũng bị chặn đứng rồi sao?

Lâm Động nhìn lên không trung phía trên đỉnh núi, chỉ thấy thiên la địa võng hình thành từ những sợi xích màu tím đen lấp lánh đã chặn được hết đám cường giả của Vương triều Đại La. Cảnh tượng đó khiến không ít người cảm thấy chấn kinh. Dù gì trong số đó cũng có đến vài chục cường giả, cũng có ba người thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn, nhưng tất cả đều không thể phá vỡ nổi lớp phòng ngự của Tiểu điêu.

- Thực lực thật khủng bố!

Trong bóng tối, không ít người nhìn những cường giả dốc hết toàn lực mà không thể lại gần được đỉnh núi, rồi lại nhìn gã thanh niên tuấn mỹ đứng chắp tay nhàn nhã trên không trung kia. Một số người có nhãn lực, trên gương mặt đều hiện lên vẻ kinh hãi.

Dựa vào sức của một người dễ dàng chặn đứng ba gã cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn và mấy chục cường giả thực lực không tệ khác. Thực lực như vậy e là chỉ có cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn mới làm được. Nhưng người thanh niên

tuấn mỹ kia lại có thể, lẽ nào hắn cũng là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn?

Nghĩ đến đây, không ít người toàn thân toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn nhau không che giấu nổi sự kinh hãi.

Cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn, trong Không gian Viễn Cổ này chắc chắn là có, nhưng những người đó không ai không phải là những cường giả đỉnh cấp của các Vương triều Siêu cấp. Tất cả hầu như đều là yêu nghiệt có thể vững vàng tiến vào Niết Bàn Kim Bảng, cuối cùng được các Vương triều Siêu cấp lựa chọn. Nhưng bây giờ, tại một Vương triều Hạ cấp lại cũng xuất hiện một yêu nghiệt như thế!

- Vương triều Đại Viêm sao lại mạnh như vậy?

Rất nhiều người trở nên câm lặng, thật sự bọn họ không thể tưởng tượng được một Vương triều Hạ cấp lại có thể xuất hiện cùng một lúc nhiều yêu nghiệt đến như vậy.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ rằng Lâm Động đã là người ưu tú nhất của Vương triều Đại Viêm rồi, nhưng bây giờ mới hiểu thì ra còn có một người càng ẩn giấu kỹ hơn nữa.

Với trận hình như bọn Lâm Động, cho dù có phải đối kháng với những cường giả cao cấp của Vương triều Siêu cấp thuộc cấp bậc cao cũng không hề thua kém.

Trong khi mọi người còn đang kinh hãi, Lâm Động phiêu phù lơ lửng trước đỉnh núi, chân giẫm lên thiết ấn, tay cầm Thiên Ngạc Cốt Thương, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn xung quanh. Hắn biết trận đại chiến này chắc chắn sẽ thu hút không ít cường giả đến đây. Tiểu Viêm lại đang ở thời điểm độ kiếp quan trọng, nếu bị làm phiền thì hậu quả khó lường. Vì thế dù đã đánh bại Tiêu Sơn nhưng hắn cũng không ra tay truy sát tiếp.

Khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ người Lâm Động, giống như thanh kiếm sắc chém

rách hư không. Trước ánh mắt sắc lạnh của hắn, không người nào dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Sau khi được chứng kiến lực chiến đấu kinh người của Lâm Động và thực lực đáng sợ của Tiểu điêu, dù có thèm khát Niết Bàn Ấn Thiên ấn của bọn Lâm Động đến thế nào thì cũng chẳng ai dám động thủ.

Ầm ầm!

Trong khi Lâm Động đang nhìn ngắm xung quanh chấn áp quần hùng, trên không trung, vô số cường giả của Vương triều Đại La đều thảm hại bay ngược ra từ thiên la địa võng. Mà khi đó Niết Bàn Ấn trong tay bọn chúng đã bị Tiểu điêu cướp sạch.

Chỉ trong mấy phút mà trong thiên la địa võng chỉ còn lại ba gã cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn khổ sở chống đỡ, còn những kẻ khác đều đã bị Tiểu điêu giải quyết.

Lúc này bên dưới, Tiêu Sơn cũng loạng choạng bay trở lại không trung, nhưng khí tức hắn đã yếu đi rất nhiều, rõ ràng đã bị Lâm Động đánh cho trọng thương.

Khi thấy Vương triều Đại La tổn thất nghiêm trọng như vậy, sắc mặt tái nhợt của Tiêu Sơn trở nên tím tái dị thường. Nhưng hắn không dám ra tay nữa, hắn biết với tình hình lúc này hắn căn bản không phải đối thủ của Lâm Động.

Rầm rầm rầm!

Bỗng nhiên lại có ba âm thanh trầm đục nữa vang lên, rồi mọi người nhìn thấy ba sợi xích màu tím đen nhanh như chớp quật lên người ba gã cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn còn lại của Vương triều Đại La. Kình lực đáng sợ khiến ba kẻ bọn chúng hộc máu, đồng thời Niết Bàn Ấn trong tay bọn chúng cũng bị Tiểu điêu không chút khách khí đoạt mất.

Ba thân ảnh đó cuối cùng được người của Vương triều Đại La đỡ lấy, lúc ấy sợi xích trong tay Tiểu điêu mới nhạt dần, ánh mắt quét qua, trên gương mặt tuấn

mỹ kia ánh lên sát khí khiến người ta lạnh gáy.

Bất luận bình thường Tiểu điêu có bình tĩnh thản nhiên thế nào thì vẫn có trái tim của Thiên Yêu Điêu Tộc. Với tính cách cao ngạo của hắn, nếu không phải sợ khi bị bại lộ thân phận sẽ gây rắc rối cho Lâm Động thì có lẽ hắn đã ăn tươi nuốt sống bọn người kia rồi.

- Còn ai dám có ý đồ với bọn ta nữa không?

Dọn dẹp sạch sẽ bọn Vương triều Đại La, Tiểu điêu lạnh băng quét mắt vào màn đêm nói.

Giọng nói vang lên khiến không ít người biến sắc, cuối cùng không ai dám tiếp lời. Cường hãn như Vương triều Đại La còn thảm bại trong tay bọn Lâm Động, bọn họ không muốn động vào những nhân vật như vậy.

Không trung yên lặng như tờ, bọn Mạc Lăng trên đỉnh núi thấy vậy không kìm được quệt mặt rồi cười khổ. Thực sự bọn họ không thể tưởng được rằng với sức lực của Lâm Động và Tiểu điêu lại chấn áp được thiên tài từ nhiều Vương triều đến như vậy… - Hai tên biến thái này!

Lâm Động đứng lặng yên trên thiết ấn, nhìn màn đêm tĩnh lặng, sắc mặt hắn giãn ra, xem ra không ai dám đi vào vết xe đổ của Vương triều Đại La nữa rồi!

- Hửm?

Vừa nghĩ thế xong, Lâm Động đột ngột ngẩng lên nhìn về phía xa. Ở đó, trên một đỉnh núi lướt qua một đạo thân ảnh thanh y, một đôi mắt u tối đang khóa chặt lấy hắn.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt có phần méo mó, nhìn rất quỷ mị.

Lâm Động nheo mắt nhìn thân ảnh đó, nắm chặt Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay, giọng nói lạnh băng đầy sát ý len qua kẽ răng.

- Lâm Lang Thiên, quả nhiên ngươi chưa chết!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 598

Tái Ngộ

Trong màn đêm tối tăm, thân ảnh thanh y đứng trên đỉnh núi, gương mặt tuấn dật có phần méo mó, oán độc. Một thứ sát khí khó hình dung nổi không ngừng lan tỏa từ cơ thể hắn, dường như ngay cả không khí cũng trở nên lạnh lẽo.

Gương mặt quen thuộc đó chính là Lâm Lang Thiên, kẻ có ân oán không kể hết với Lâm Động. Nhìn bộ dạng đó dường như sau lần bị Lâm Động đánh trọng thương, hắn ta vẫn giữ lại được cái mạng nhưng cũng chật vật vô cùng.

- Mạng ngươi cũng lớn thật!

Ánh mắt Lâm Động tràn đầy sát ý. Nhiều năm nay tuy hắn đã từng có sát ý với không ít đối thủ, nhưng chưa có kẻ nào có thể vượt qua được thứ sát ý của hắn đối với Lâm Lang Thiên. Trong lòng Lâm Động hiểu rất rõ ân oán giữa mình và Lâm Lang Thiên, trong hai người chắc chắn chỉ có thể có một người sống sót!

Nếu kẻ sống sót là Lâm Lang Thiên thì với tính cách của hắn, không chỉ cái mạng nhỏ của Lâm Động khó giữ mà ngay cả phụ thân và Lâm gia Viêm Thành của hắn ở Vương triều Đại Viêm cũng khó lòng thoát khỏi tai kiếp. Chính vì thế, Lâm Lang Thiên tuyệt đối không được sống sót trở về!

Để phụ thân bọn họ sống yên ổn tại Vương triều Đại Viêm, nhất định phải diệt trừ mối họa truyền kiếp này!

Toàn thân Lâm Động tràn ngập sát ý lạnh băng, điều này cũng gây chú ý cho không ít người. Vậy là rất nhiều ánh mắt thuận theo hướng nhìn của hắn dừng lại ở thân ảnh thanh y trên đỉnh núi cách đó khá xa.

Dường như lại xuất hiện kẻ đối địch với bọn Lâm Động rồi.

- Khí tức của hắn có gì đó bất ổn!

Lúc này Tiểu điêu xuất hiện bên cạnh Lâm Động, hắn nhìn thân ảnh kia bỗng chau mày nói.

- Ừm!

Lâm Động cũng gật đầu, hắn cũng nhận ra khí tức của Lâm Lang Thiên quỷ dị và mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Ít nhất là đến Lâm Động cũng cảm thấy sự nguy hiểm từ hắn.

- Rốt cuộc là hắn đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Động nhíu mày, lẩm nhẩm nói.

Nhưng dù Lâm Lang Thiên có trở nên quỷ dị hơn đến đâu đi nữa thì Lâm Động cũng không sợ hắn. Nếu không phải hắn không muốn rời xa Tiểu Viêm quá xa thì chắc chắn hắn sẽ chủ động ra tay thăm dò thử xem sao.

Khi Lâm Động quan sát hắn thì ánh mắt của Lâm Lang Thiên cũng đang khóa chặt lấy Lâm Động. Nhưng kỳ lạ là hắn không hề có dấu hiệu động thủ, ánh mắt hắn chầm chậm lướt qua Lâm Động và Tiểu điêu, từ sâu trong đáy mắt cũng có chút e dè.

- Lâm Động, ta đợi ngươi ở Bách Triều Sơn, đến lúc đó ân oán giữa hai ta sẽ được giải quyết triệt để!

Nằm ngoài dự đoán của Lâm Động, sau khi quan sát một lúc, Lâm Lang Thiên chỉ cười lạnh nham hiểm rồi biến mất chứ không động thủ ngay tại đây.

Rõ ràng Lâm Lang Thiên cũng biết Lâm Động hiện nay đã không còn đơn độc như trước, bên cạnh hắn đã có được một trận hình rất mạnh mẽ. Dù Lâm Lang Thiên hắn hiện nay đã khác xưa, nhưng cũng không thể chỉ một mình mà

giải quyết được bọn Lâm Động. Vì thế sau khi suy tính, hắn đành không cam tâm mà rút lui.

Đương nhiên, hắn tin là trong Bách Triều Đại Chiến hắn sẽ có cơ hội đơn độc giao thủ với Lâm Động. Đến lúc đó hắn sẽ cho Lâm Động hiểu rằng, người cười đến phút cuối chỉ có thể là Lâm Lang Thiên hắn!

- Hắn… Lâm Động nhìn Lâm Lang Thiên đang xa dần. Hắn không sợ Lâm Lang Thiên sẽ xông tới động thủ, nếu thế hắn có thể giải quyết phiền phức này ngay trong đêm nay. Chắc chắn lần này hắn sẽ không cho Lâm Lang Thiên bất cứ cơ hội sống nào.

- Khí tức của hắn… có một chút sức mạnh của đạo Nguyên thần từng tồn tại trong người hắn.

Ánh mắt Tiểu điêu lóe sáng, bỗng nói.

- Là sao?

Lâm Động khựng lại hỏi.

- Ta đang nghĩ có lẽ Lâm Lang Thiên hiện giờ đã không còn là Lâm Lang Thiên ngươi từng biết nữa rồi.

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Lần trước ngươi đã gây cho hắn thương thế vô cùng nghiêm trọng. Nếu là người bình thường, chắc chắn đã mất mạng, nhưng hiện giờ hắn vẫn sống nhăn, ngược lại thực lực còn mạnh hơn trước. Từ trực giác ta cảm thấy có lẽ đạo Nguyên thần kia đã dung hợp với tinh thần của Lâm Lang Thiên.

- Dung hợp? Ngươi muốn nói là đạo Nguyên thần kia đã chiếm cứ thân thể của Lâm Lang Thiên?

Ánh mắt Lâm Động lóe sáng, hiểu ra ý của Tiểu điêu.

- Chiếm cứ không phải chuyện dễ, chỉ cần một tia tinh thần của Lâm Lang Thiên vẫn còn tồn tại thì đạo Nguyên thần kia không thể dễ dàng cướp đi được. Đương nhiên… nếu Lâm Lang Thiên chủ động giao nạp, không kháng cự thì đạo Nguyên thần kia dần dần sẽ xâm thực tinh thần của hắn, cuối cùng nuốt gọn. Nhưng khi ấy, người xuất hiện sẽ không phải đạo Nguyên thần đơn thuần, cũng không phải một mình Lâm Lang Thiên, mà là cả hai bọn chúng.

- Người mới này sẽ thay thế Lâm Lang Thiên và đạo Nguyên thần kia, nhưng cũng có được ký ức thậm chí tính cách của bọn chúng.

Tiểu điêu xoa cằm, nhìn Lâm Động nói:

- Xem ra Lâm Lang Thiên hận ngươi đến tận xương tủy. Để giết được ngươi đã chọn cách này, có lẽ hắn cũng hiểu một khi dung hợp lại thì hắn sẽ mất đi vị trí chủ đạo.

- Thật là kẻ khiến người ta bực mình!

Lâm Động mím môi, chẳng trách mà hắn cứ cảm thấy Lâm Lang Thiên rất kỳ quái. Thì ra để có sức mạnh, Lâm Lang Thiên đã dùng cách cực đoan tự hủy diệt chính mình. Nhưng nhìn sự oán độc quen thuộc trong mắt hắn, thiết nghĩ sau khi dung hợp hắn vẫn coi Lâm Động là cái gai trong mắt.

- Thường thì tác hại của việc dung hợp này rất lớn, thành tựu sau này nhiều nhất cũng chỉ là Niết Bàn Cảnh đỉnh phong. Muốn lên Sinh Tử Huyền Cảnh có lẽ không thể. Xem ra đạo Nguyên thần kia cũng chán kiểu tồn tại đó rồi nên mới liều mình.

Tiểu điêu thở dài, trước đây hắn cũng là trạng thái Yêu linh nên hiểu sự bất lực của trạng thái đó. Nếu không phải Lâm Động giúp hắn có được Sinh Tử Chuyển Luân Đan thì có lẽ hiện giờ hắn không thể thoát khỏi thể trạng Yêu linh.

- Lần sau gặp lại hắn ngươi phải cẩn thận. Vì hắn hiện giờ không phải Lâm Lang Thiên đơn thuần nữa, nếu động thủ thì ngươi sẽ phải đối mặt với sự liên

thủ của hắn và đạo Nguyên thần kia… Tiểu điêu nhắc nhở.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, trong đôi mắt cụp xuống có ánh sáng lóe lên. Bách Triều Đại Chiến đã sắp đến phút cuối, nhất định hắn phải giải quyết phiền phức này trước khi đại chiến kết thúc. Nếu không một khi Lâm Lang Thiên được Tông phái siêu cấp chọn trúng thì hắn sẽ mất cơ hội tốt nhất. Đồng thời nếu Lâm Lang Thiên cũng vào Tông phái siêu cấp thì địa vị của hắn trong Gia tộc Lâm Thị sẽ nâng cao vô cùng, khiến cho Lâm Động luôn phải thấp thỏm lo lắng.

Vì thế lần sau gặp lại nhất định hắn phải giải quyết triệt để ân oán giữa hai bên!

Trong đêm, rất nhiều người thấy Lâm Lang Thiên khí thế không nhỏ lại rút lui, ánh mắt không ít kẻ chợt hiện lên vẻ thất vọng, rõ ràng là đang đợi có kẻ đến gây loạn để bọn chúng đục nước béo cò.

Uỳnh uỳnh!

Trên đỉnh núi bỗng có luồng nguyên lực cực kỳ cuồng bạo cuộn trào, sức nóng kinh người đó xua tan mọi sự lạnh lẽo của màn đêm, khiến nguyên lực của không ít người đều có dấu hiệu xáo động, liền vội vàng lùi ra xa.

- Hình như hắn vượt kiếp thành công rồi!

Một số người nhìn đỉnh núi với ánh mắt vừa chấn động vừa ngưỡng mộ. Đã có kinh nghiệm vượt Niết Bàn Kiếp nên bọn họ đều cảm nhận được sự bộc phát cuối cùng.

Từ mức độ cường hãn của Niết Bàn Kiếp đó, bọn họ cũng đoán được có lẽ Tiểu Viêm vượt Niết Bàn Kiếp lần thứ tư. Như vậy là sau khi hắn thành công, thực lực của bọn Lâm Động sẽ đại tăng, từ đó càng ngày càng khó có ý đồ với bọn họ.

Trong khi mọi người đang bất lực, thì trên đỉnh núi, một đạo quang trụ đỏ rực bắn vọt lên trời, ánh sáng mạnh mẽ chói lòa xé tan màn đêm trong vòng bán kính hàng trăm trượng.

- Grào!

Khi cột quang trụ ấy bắn lên, một tiếng hổ gầm chấn nhiếp sơn lâm vang lên, đem theo uy lực mạnh mẽ lan tỏa khắp bốn bề. Năng lượng của nó khiến sắc mặt không ít người kịch biến.

- Thành công rồi!

Gương mặt Lâm Động ánh lên hỷ sắc, hắn biết Tiểu Viêm đã thuận lợi vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ tư. Bọn họ cũng coi như đã vượt qua một đêm đầy hiểm nguy rồi.

- Đi thôi!

Tiêu Sơn cách đó không xa cảm nhận được luồng sức mạnh đó, sắc mặt tối sầm lại, không dám ở lại lâu, nghiến răng quay người bỏ đi. Hắn biết bọn Lâm Động đã có thêm một nhân vật hung hăng nữa, ở lại cũng chẳng có tác dụng gì.

Với sự tổn thất nặng nề hiện giờ, muốn đòi lại cũng phải tìm cách khác. Ít nhất thì với thực lực của Vương triều Đại La hiện giờ cũng không thể chống lại được bọn Lâm Động.

Nhưng giờ nói gì cũng vẫn hơi sớm, Bách Triều Đại Chiến sắp diễn ra ở Bách Triều Sơn mới là nơi quyết đấu thật sự.

Hiện giờ chẳng ai có thể khẳng định mình có thể cười đến phút cuối cùng cả. Dù là Lâm Động cũng không dám chắc mình sẽ không gặp phải một cục diện làm điên đảo mọi thứ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 599

Lam Anh

Trên đỉnh núi, cột quang trụ đỏ rực dần tan biến, rồi biến thành một chùm sáng biến mất hoàn toàn trong màn đêm.

Quang trụ biến mất vào trong thân thể to lớn của Tiểu Viêm, bên dưới lớp da của hắn có thể thấy kim quang đang chuyển động, mạnh mẽ hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Đôi mắt nhắm nghiền của Tiểu Viêm cũng lập tức mở trừng trừng, bắn ra kim quang mạnh mẽ khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Rầm!

Kim quang tối dần, cuối cùng biến mất, Tiểu Viêm đứng dậy, thể hình to lớn tạo nên một áp lực mạnh mẽ khiến bọn Mạc Lăng khó chống cự nổi, sắc mặt đều hơi biến lùi ra xa.

Không phải bọn họ chưa bao giờ thấy qua cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn, nhưng đây là lần đầu bọn họ thấy một người mới bước vào Tứ Nguyên Niết Bàn mà đã có sức mạnh kinh người như vậy.

- Thành công rồi?

Trên đỉnh núi có lẽ chỉ có Lâm Động là không bị ảnh hưởng bởi áp lực của Tiểu Viêm, ba người Tiểu điêu và Tô Nhu lúc ấy cũng nhìn về phía Tiểu Viêm.

- Ừm!

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động, nở nụ cười hồn hậu, trong mắt không che giấu được sự hưng phấn. Hắn cảm nhận được sức mạnh to lớn trong cơ thể mình. Lúc này, nếu gặp Mạc Lăng của Vương triều Phong Vân có lẽ không quá năm hiệp là Tiểu Viêm sẽ phế được hắn, chứ không phải vất vả như lần trước.

- Vì để thủ hộ ngươi vượt kiếp, tối nay quả thật không nhẹ nhàng gì!

Tiểu điêu mệt mỏi nói.

Tiểu Viêm cười, ngẩng lên nhìn màn đêm xung quanh. Gần như vào khoảnh khắc đó, gương mặt vốn hiền hậu bỗng trở nên hung dữ giống như con Hung thú mới thức giấc, hắc khí tràn ra từ cơ thể biến thành hổ ảnh khổng lồ màu đen, khí hung sát lan tỏa bao trùm cả màn đêm.

Những Vương triều và các cường giả đang chú ý về phía này, bởi vì khí hung sát cùng sức mạnh cuồng bạo đang bao trùm tới mà sắc mặt kịch biến. Sức mạnh này có thể sánh ngang với cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn đỉnh phong rồi!

- Lại là một nhân vật khó nhằn!

Không ít kẻ thầm chửi rủa, vốn dĩ chỉ riêng Lâm Động và Tiểu điêu liên thủ cũng đủ khiến bọn chúng không dám tùy tiện hành động. Vậy mà bây giờ, một tên mới vào Tứ Nguyên Niết Bàn mà đã có sức mạnh như vậy. Trận hình như vậy có kẻ nào dám động vào nữa?

Một số kẻ vốn có ý đồ giờ đã hoàn toàn bỏ cuộc, nhìn nhau rồi ủ rũ rút lui.

Lâm Động cười cười nhìn đám người rút lui rất nhanh, hắn cũng không quá e dè những kẻ dám nghĩ mà không dám làm kia.

- Đi thôi, trời cũng sắp sáng rồi, phải tăng tốc đến Bách Triều Sơn!

Tiểu Viêm đã vượt kiếp thành công thì cũng không cần phải ở lại nữa, Lâm Động ngẩng lên nhìn sắc trời rồi vẫy tay, nói.

o0o Cả vùng trung tâm lúc này gần như tất cả Vương triều và cường giả đều đang đổ về Bách Triều Sơn. Lâm Động biết rằng ở đó hắn sẽ được thấy những nhân vật đứng đầu của vô số Vương triều ở Đông Huyền Vực.

Trên đường bọn họ đi có lẽ thành tựu của bọn họ có thể coi là rất xuất sắc, nhưng ở những tuyến đường khác cũng có rất nhiều nhân vật kiệt xuất.

Và cuối cùng những thiên tài yêu nghiệt nổi trội lên từ vô vàn cuộc chiến sẽ hội tụ tại Bách Triều Sơn để tranh một trận thư hùng!

Cuộc chiến ở đây có lẽ sẽ khiến nhiệt huyết thật sự sôi sục. Một năm khắc khổ tu luyện sẽ được chứng minh thành quả ở đây!

o0o Trong khu trung tâm này hiển nhiên là thông tin được lan truyền vô cùng nhanh chóng. Sau khi bọn Lâm Động giải quyết Vương triều Đại La không lâu thì chuyện này đã truyền đi như gió bão.

Thông tin đương nhiên đã gây ra sự chấn động không nhỏ. Thực lực của Vương triều Đại La ra sao rất nhiều người đã được biết đến. Dù gì trong phạm vi của các Vương triều Siêu cấp thì Vương triều Đại La cũng không phải loại tầm thường, nhưng cuối cũng vẫn bại trong tay bọn Lâm Động. Điều này khiến những Vương triều vốn có ý đồ với bọn Lâm Động lập tức phải dè chừng.

Thông tin truyền đi cũng khiến không ít người phải xuýt xoa, không biết từ bao giờ mà danh tiếng của Lâm Động ngày một lan xa. Những biểu hiện của bọn họ đều khiến nhiều người hiểu, chắc chắn trong Bách Triều Đại Chiến sẽ có hình ảnh chói sáng của bọn họ.

Trong Bách Triều Đại Chiến những năm trước đây, những người đến từ Vương triều Hạ cấp gần như không có chút khả năng nào sẽ lọt vào được Niết Bàn Kim Bảng. Khu vực này từ trước tới giờ đều là địa bàn của Vương triều Siêu cấp, không biết lần này liệu có xuất hiện tình huống đặc biệt không.

o0o Bọn Lâm Động đi không ngừng nghỉ, đến khoảng trưa ngày thứ hai, thân

ảnh bọn họ cuối cùng cũng dần dừng lại, đáp xuống một ngọn cây lớn, ánh mắt đầy cuồng nhiệt nhìn về phía trước.

Phía trước là một khu rừng rậm rạp dường như không có tận cùng, một thứ khí hung sát đậm đặc tỏa ra từ đó.

Ở chính giữa khu rừng ấy là một ngọn núi hùng vĩ, đỉnh núi bằng phẳng như có ai đó dùng đao gọt mất.

Đỉnh núi cao hàng ngàn trượng, vô cùng nổi bật giữa khu rừng rậm này. Hơn nữa mơ hồ trên đỉnh núi hình như còn có một thứ sức mạnh vô cùng đặc biệt lan tỏa ra.

- Đây chính là Bách Triều Sơn sao?

Lâm Động khựng người nhìn đỉnh núi cao đến tận tầng mây, ánh lửa nóng bỏng hiện lên trong mắt, lẩm bẩm nói.

Bên cạnh Lâm Động, gương mặt bọn Mạc Lăng và Tô Khôi cũng đầy kích động. Sau một năm khổ tu và cạnh tranh khốc liệt, cuối cùng bọn họ cũng đến được điểm cuối cùng!

- Ha ha, Bách Triều Sơn, cuối cùng bọn chúng ta cũng đến nơi rồi!

Trong không trung bên ngoài khu rừng cũng có vô vàn thân ảnh bay ồ ạt tới. Bọn họ cũng giống bọn Lâm Động, dừng lại ở những ngọn cây cao ở xung quanh, cuối cùng một vài kẻ cũng không kìm được kích động, ngửa mặt lên trời cười lớn.

Để đến được đây tất cả đều phải liều mạng, đấu tranh với kẻ khác, với trời đất, phát huy tiềm lực đến cực hạn, tất cả cũng chỉ vì đến đây!

Ngày có càng nhiều thân ảnh đổ về đây, cuối cùng cũng dừng lại bên ngoài khu rừng, cả thiên địa lập tức trở nên huyên náo dị thường.

- Tiếp theo làm gì?

Lâm Động nhìn đỉnh núi phía xa, bỗng hỏi.

- Những người đến đây đều sẽ vào khu rừng Bách Triều Lâm này để chiến đấu lần cuối cùng. Nhưng người có tư cách vào Bách Triều Sơn bắt buộc phải vào Niết Bàn Kim Bảng.

Nghe câu trả lời đó, Lâm Động nheo mắt lại, định nói gì nhưng bỗng sực tỉnh. Giọng nói đó không phải của bất cứ ai trong số người của nhóm hắn, vội quay lại thì thấy trên ngọn cây cách đó không xa là một thân ảnh đang đứng.

Thân ảnh đó mặt lam y, một gương mặt trắng như tuyết, mũi cao, đôi mày lá liễu, tuy ăn mặc như nam tử nhưng khí chất đã để lộ thân phận nữ nhi của người đó.

Nữ tử xinh đẹp mặc lam y, giả dạng nam nử lúc này đang nhìn bọn Lâm Động đầy thích thú.

- Đa tạ đã cho biết!

Lâm Động nhìn nữ tử đó một chút rồi ôm quyền, cười nói. Dù cười nhưng trong lòng Lâm Động lại đầy cảnh giác, vì hắn cảm thấy nữ tử trước mắt không hề đơn giản.

- Ngươi là Lâm Động à? Ta đã nghe nói đến các ngươi. Không ngờ Vương triều Đại La cũng bị các ngươi dọn dẹp. Ha ha, rất nhiều năm rồi trong Vương triều Hạ cấp không có nhân vật xuất sắc nào như các ngươi.

Nữ tử lam y mỉm cười, dáng vẻ như không hề biết đến sự cảnh giác từ Lâm Động.

- Ta là Lam Anh, đến từ Vương triều Tự Tiên!

Nữ tử phóng khoáng giơ bàn tay trắng như ngọc ra, nở nụ cười đầy thu hút.

Đúng lúc nàng ta dứt lời thì Lâm Động phát hiện gương mặt của Tô Khôi hiện lên vẻ đầy kinh hãi.

Lâm Động không hỏi Tô Khôi, vì sau đó đồng tử hắn cũng đã thu nhỏ lại.

Trong bàn tay trắng nõn của nữ tử kia, hắn nhìn thấy Niết Bàn Ấn ánh lên màu tử kim quang!

Đó là dấu hiệu cho thấy người đó đã vào Niết Bàn Kim Bảng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 600

Thất Đại Tông Phái

Niết Bàn Ấn Tử Kim!

Chỉ người đã vào Niết Bàn Kim Bảng mới có được dấu hiệu đặc biệt này!

Đây là lần đầu tiên Lâm Động nhìn thấy Niết Bàn Ấn Tử Kim thật sự, hơn nữa điều khiến hắn cảm thấy khó tin đó là chủ nhân của nó lại là là một nữ tử xinh đẹp như vậy.

Trong lòng Lâm Động dậy sóng, mãi lúc lâu sau mới kìm nén được, hắn giơ tay ra khẽ chạm vào tay Lam Anh, cảm giác mềm mại lành lạnh khiến người ta có cảm giác không nỡ rời.

- Lâm Động, từ Vương triều Đại Viêm!

Nhưng Lâm Động cũng không quá tham lam cái cảm giác ấy, chỉ bắt tay nhẹ một cái rồi buông. Bởi vì hắn biết nữ tử này có lẽ là người có thực lực mạnh nhất từ khi hắn đến Chiến trường Viễn Cổ.

Khi chưa biết người này có địch ý hay không, sự cảnh giác là không thể thiếu!

Lam Anh nhìn Lâm Động cười, sự nhạy cảm của nữ tử cũng khiến nàng nhận ra ánh mắt của Lâm Động khi nhìn thấy Niết Bàn Ấn Tử Kim của mình cũng như sự cảnh giác của hắn.

- Ta nghe về các ngươi đã lâu nhưng tới giờ mới được gặp.

Lam Anh có chiếc cằm thon, khi cười nhìn rất đẹp. Đôi mắt xinh đẹp của nàng cũng nhìn về Tiểu điêu, Tiểu Viêm ở bên cạnh và Tô Nhu đứng phía sau Lâm Động.

Tiểu điêu vẫn có bộ dạng bất cần, gương mặt tuấn dật lúc nào cũng thu hút ánh nhìn của người khác. Lam Anh cũng dừng ánh mắt tại hắn lâu hơn một chút, những ngón tay thon dài khẽ nắm lại, nàng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm như ẩn như hiện từ người hắn.

Rồi nàng nhìn sang Tiểu Viêm thân hình đồ sộ như người khổng lồ và Tô Nhu dáng vẻ rụt rè. Khẽ cắn môi, Lam Anh nhìn Lâm Động, nói đầy ẩn ý:

- Thực lực của các ngươi… quả danh bất hư truyền!

- Lam cô nương quá khen. Ở nơi đây ngọa hổ tàng long, không chừng lát nữa bọn ta sẽ bị cướp mất Niết Bàn Ấn ấy chứ.

Lâm Động cười cười, đương nhiên hắn biết dường như Lam Anh đã nhìn ra thực lực của bọn hắn.

- Đúng là không chắc thật!

Ngoài dự đoán của Lâm Động, Lam Anh che miệng cười, dường như không hề cho rằng lời nói của Lâm Động là khiêm tốn. Khi nói nàng cũng nhìn Lâm Động như muốn xem xem liệu Lâm Động có nổi giận vì bị mất mặt không.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là Lâm Động vẫn tươi cười, thậm chí ánh mắt cũng không có chút dao động vì lời nói không hề giữ thể diện cho hắn của nàng.

- Ở đây phức tạp, chẳng ai biết chắc được chuyện gì sẽ xảy ra.

Lâm Động cười nói.

- Đúng là vậy… nhưng ta biết các ngươi sắp gặp phiền phức!

Lam Ngọc cười mỉm nói.

- Ồ?

Lâm Động nhướng mày, kẻ khiến Lam Anh cũng phải nói là phiền phức chắc chắn không phải kẻ dễ đối phó.

- Một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, Vương triều Thiên Ma, đứng đầu Tứ Đại Ma Tông, nhận truyền thừa của Thao Thiết Tông!

Lam Anh cười nói.

Sắc mặt Tô Khôi kịch biến.

Trong Đông Huyền Vực, Vương triều nhiều như sao trên trời, trong đó cũng phân đẳng cấp, Vương triều Siêu cấp chính là bá chủ… Cũng như vậy, trong số các Vương triều Siêu cấp có mười Vương triều đứng đầu, được gọi là Thập đại Vương triều Siêu cấp của Đông Huyền Vực.

Vương triều Thiên Ma và Vương triều Tự Tiên của Lam Anh cũng là hai trong số đó.

Đó mới chính là những người đỉnh cao thực sự của Chiến trường Viễn Cổ. Có lẽ ngay từ khi vào không gian này bọn họ đã đi phía trước tất cả mọi người rồi.

- Đúng là rất phiền phức!

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn biết sự tồn tại của Thập đại Vương triều Siêu cấp, chỉ là trước đây không hề biết một trong số đó lại có Vương triều nhận truyền thừa của Thao Thiết Tông. Như vậy thực lực của Vương triều Thiên Ma sẽ mạnh hơn Vương triều Đại La không biết bao nhiêu lần. Nếu bọn chúng tìm đến chắc chắn sẽ có một trận thảm chiến.

Nhìn gương mặt vẫn khá bình tĩnh của Lâm Động, khóe miệng Lam Anh hơi cong lên, dường như cũng tò mò về sự trấn tĩnh đó. Dù sao bọn người Vương

triều Thiên Ma ngay cả đến nàng cũng cảm thấy khó đối phó.

Khi Lâm Động và Lam Anh nói chuyện, người tiến về khu vực này ngày càng một đông hơn, tiếng động huyên náo lập tức phá vỡ sự yên tĩnh vốn có.

Đúng lúc đó trên không trung bỗng phát ra tiếng u u nhàn nhạt, nhiều người ngẩng lên nhìn thì thấy một vầng hào quang bay ra từ Bách Triều Sơn cuối cùng hóa thành một nhân ảnh xuất hiện trên cao.

Bóng người đó đứng trên một thanh cự kiếm, mặc quần áo tông phái, đôi mắt sắc bén đầy uy nghiêm tạo nên một áp lực rất lớn khiến những tiếng ồn ào xung quanh lập tức biến mất.

Tất cả đều nhìn bóng người đó với ánh mắt kính sợ. Từ trang phục mọi người có thể biến người kia chính là người của Tông phái siêu cấp mà bọn họ kính sợ.

- Sau một năm khổ luyện, vào được đến đây, điều đó cũng chứng minh thực lực của mọi người. Nhưng Tông phái siêu cấp tuyển chọn đệ tử rất nghiêm ngặt, chỉ có người kiệt xuất nhất mới được chọn lựa.

Trên không, bóng người đó nhìn xuống, giọng nói như sấm rền vang lên bên tai tất cả mọi người.

- Lên Bách Triều Sơn chỉ cần một điều kiện, đó là biến Niết Bàn Ấn trong tay mình thành màu tử kim. Chỉ cần lên được đó, là một năm khổ tu của các ngươi sẽ có thành quả hoàn mỹ!

- Niết Bàn Ấn Tử Kim?

Nghe nói thế, không ít cường giả sắc mặt đầy phức tạp… Bọn họ biết Niết Bàn Ấn Tử Kim có nghĩa là gì. Đó chính là tượng trưng cho cường giả được vào Niết Bàn Kim Bảng. Muốn biến Niết Bàn Ấn trong tay mình thành màu tử kim không phải dễ.

- Ta không cần biết các ngươi dùng thủ đoạn gì, bọn ta không quan tâm quá

trình, bọn ta chỉ cần kết quả! Chỉ cần các ngươi có Niết Bàn Ấn Tử Kim là có thể được Tông phái siêu cấp lựa chọn!

Nghe vậy Lâm Động than thầm. Xem ra tên này muốn kích thích cho tất cả mọi người phát điên. Chắc sau khi vào khu rừng kia sự tàn sát khốc liệt sẽ diễn ra!

- Trong nhiều cường giả tham gia thế này chắc người có được Niết Bàn Ấn Tử Kim sẽ rất ít. Kiểu lựa chọn này quá tàn khốc, tanh mùi máu. Nó có tác dụng gì với Vương triều Siêu cấp không?

Lâm Động lẩm bẩm một mình.

- Những người có Niết Bàn Ấn Tử Kim, dù vào Tông phái siêu cấp rồi cũng sẽ được bồi dưỡng lại, coi như là đệ tử tân truyền. Đồng thời người của Vương triều Siêu cấp cũng sẽ quan sát các trận chiến đấu, người có biểu hiện ưu tú cũng sẽ lọt vào mắt bọn họ. Chỉ có điều sau khi vào Tông phái siêu cấp sẽ coi như là đệ tử ký danh, đương nhiên địa vị sẽ không bằng đệ tử tân truyền.

Lam Anh ở bên cạnh giải thích cho Lâm Động. Ánh mắt nàng nhìn về nam tử kia cũng không có quá nhiều sự kính sợ.

- Với ưu thế của Lam cô nương, thiết nghĩ chắc sớm đã được nhắm vào Tông phái siêu cấp?

Lâm Động cười nói.

- Vương triều Tự Tiên vốn là trực hệ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, dĩ nhiên ta cũng muốn vào đó. Đương nhiên nếu thiên phú của ta tầm thường, dù có quan hệ tốt thế nào cũng khó lòng mà vào được!

Lam Anh khẽ cười.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung?

Nghe thấy cái tên này Lâm Động hơi khựng lại, hắn nhớ hình như năm đó khi ở Đại Hoang Quận, Vương triều Đại Viêm, hắn từng gặp một lão nhân áo vải. Hình như người đó nói mình là người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Giờ nghĩ lại, người đó có phần khoác lác rồi, với thực lực Nhất Nguyên Niết Bàn của hắn, cũng chưa tới mức là thành viên của Tông phái siêu cấp này.

Lam Anh chỉ nghĩ Lâm Động lần đầu nghe thấy cái tên này, vì thế cũng không để tâm lắm. Thấy người kia vẫn làm vẻ uy phong nói mấy lời vô vị, nàng lại cười nói:

- Đông Huyền Vực có tất cả bảy đại Tông phái siêu cấp lớn nhất, được gọi chung là Thất Đại Tông Phái. Đương nhiên ngoài bọn họ ra còn có các Tông phái siêu cấp khác, chỉ là thực lực không bằng mà thôi.

- Ồ, trong Thất Đại Tông Phái, tông phái nào là mạnh nhất?

Lâm Động hiếu kỳ hỏi, lần đầu tiên hắn được biết thông tin chi tiết như thế về Tông phái siêu cấp.

- Trong Thất Đại Tông Phái, kẻ thống lãnh có lẽ là Nguyên Môn!

Lam Anh hơi mím môi, ánh mắt phức tạp, nói.

- Nguyên Môn?

Lâm Động thấy cái tên có phần lạ lẫm nhưng dường như rất có đại khí, khẽ gật đầu, nhưng hắn không thấy được sắc mặt đã có sự thay đổi khó nhận ra của Tiểu điêu ở bên cạnh.

- Giữa các Tông phái siêu cấp cũng không phải hòa thuận gì với nhau, cạnh tranh cũng khá quyết liệt. Nếu sau này ngươi vào phải Tông phái nào có xích mích với Cửu Thiên Thái Thanh Cung bọn ta, thì chưa biết chừng sẽ có lúc bọn chúng ta phải giao đấu với nhau a!

Lâm Động biết thêm được một số thông tin. Những Tông phái siêu cấp ở Đông Huyền Vực cũng không phải một khối đoàn kết vững chắc, quả nhiên ở đâu cũng có phân tranh.

Khi Lâm Động không ngừng dò hỏi thông tin về Tông phái siêu cấp từ Lam Anh, cuối cùng bóng người kia cũng chấm dứt bài phát biểu. Nhìn những ánh mắt đỏ ngầu bên dưới hắn mới gật đầu hài lòng, bàn tay bỗng vung mạnh:

- Nếu mọi người đều đã sẵn sàng thì ta tuyên bố, Bách Triều Đại Chiến, chính thức bắt đầu!

Uỳnh!

Cả trời đất dường như rung chuyển, trên thiên địa vang lên âm thanh xé gió, cuối cùng vô số thân ảnh ồ ạt lao về điểm quyết đấu cuối cùng.

- Ta đi trước đây, Lâm Động, hy vọng sẽ gặp lại các ngươi ở Bách Triều Sơn. Khó khăn lắm mới có Vương triều Hạ cấp đi được đến mức này, đừng để ta thất vọng!

Lam Anh quay lại cười với Lâm Động nói, rồi biến thành một đạo tàn ảnh bay mất.

- Tốc độ nhanh thật! Không hổ là người vào Niết Bàn Kim Bảng!

Lâm Động khẽ cảm thán.

- Đi thôi, Bách Triều Sơn thẳng tiến!

Cảm nhận không khí như bùng nổ, trong mắt Lâm Động cũng ánh lên sự cuồng nhiệt, hắn vẫy tay, giống như cánh chim đại bàng bay về phía khu rừng, phía sau là bọn Tiểu điêu cũng bay theo.

Cuối cũng cũng đến điểm cuối cùng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 601

Hợp Tác

Soạt!

Nhóm bọn Lâm Động bay thẳng vào trong khu rừng đầy khí hung sát, bên dưới những bóng cây khổng lồ, cả thế giới như bị bao trùm bởi một màu đỏ như máu.

Trong khu rừng này không biết đã có bao nhiêu thiên tài nhân kiệt từ các Vương triều chôn thân, và hiển nhiên là sau ngày hôm nay có lẽ mặt đất sẽ thêm đỏ hơn.

Khi bọn Lâm Động tiến vào trong, bọn họ đã cảm nhận được sự tranh đấu ác liệt không ngừng diễn ra. Tất cả những người vào trong này dường như đều phát điên, để đến được đây, bọn họ đã phải bỏ ra quá nhiều, vì thế chẳng ai muốn bị chặn lại ở bước cuối cùng này cả.

Thậm chí, cho dù bọn họ không thể bước vào Niết Bàn Kim Bảng thì ít nhất cũng phải cố gắng hết sức thể hiện, vì đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

- Chúng ta làm gì đây?

Tô Khôi nhìn xung quanh, không khí ở đây khiến sắc mặt hắn có phần nặng nề, hắn không dám quyết định điều gì, nhìn Lâm Động, hỏi.

- Đến thẳng chân núi Bách Triều Sơn đi. Những người đến được đó mới là tinh anh, Niết Bàn Ấn trong tay bọn họ mới là thứ tốt.

Lâm Động khẽ nói.

Khổ sở tranh đoạt Niết Bàn Ấn của người khác ở vùng ngoại vi không bằng đến thẳng Bách Triều Sơn. Tuy ở đó đều là những kẻ không dễ đối phó nhưng cũng bớt được ít nhiều rắc rối.

Vút!

Lâm Động vừa dứt lời thì hắn bỗng nhíu mày ngẩng lên. Hắn có thể cảm nhận được có không ít những âm thanh rít gió đang nhằm về hướng hắn mà bay tới.

- Nhanh vậy có kẻ nhằm vào chúng ta rồi sao?

Bọn Mạc Lăng cũng nhận ra, sắc mặt hơi biến, vội vàng vận nguyên lực cảnh giác.

Chỉ một lát sau, rất nhiều những thân ảnh từ hai bên bìa rừng lao tới, cuối cùng xuất hiện trên bầu trời phía trước mặt bọn Lâm Động.

Khi những người đó xuất hiện, sắc mặt Lâm Động hiện lên vẻ kinh ngạc, vì đó đều là những gương mặt rất quen thuộc.

- Ha ha, Lâm Động huynh, nửa năm rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

Phía bên trái, một nam tử tuấn tú mặc bạch y đang cung tay cười lớn, đó lại chính là Liễu Bạch, một trong những người có được truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông.

Bên cạnh Liễu Bạch còn có không ít cường giả khác, nữ tử mặc váy đỏ nổi bật, dáng người yểu điệu kia chính là Mục Hồng Lăng.

Bên cạnh Mục Hồng Lăng là một nam tử cao lớn với gương mặt chữ điền, lông mày thô có chút uy nghiêm, thiết nghĩ cũng không phải nhân vật tầm thường.

Bên phải thì số người ít hơn, nhưng khí tức đều không hề yếu, kẻ đứng đầu là

là Diêm Sâm, trên người mặc một bộ y phục đen.

Bốn người nhận được truyền thừa của Tứ Đại Huyền Tông đều đã tập trung tại đây!

Khi Lâm Động quan sát bọn Liễu Bạch thì bọn Diêm Sâm cũng đang nhìn Lâm Động, trong ánh mắt đều ánh lên vẻ kinh ngạc. Nhớ lần đầu gặp, Lâm Động dường như không đáng để bọn họ coi trọng, nhưng hiện nay, đến những người cao ngạo như bọn hắn cũng phải thừa nhận, thực lực và trận hình của bọn Lâm Động đã dần vượt qua chính mình. Ít nhất thì khi đối diện với Vương triều Đại La bọn họ không thể khiến chúng phải trả giá nhiều như vậy.

- Thực lực của những người này rất mạnh!

Bên cạnh Mục Hồng Lăng, nam tử có gương mặt chữ điền kia, ánh mắt có phần nặng nề, nói.

Mục Hồng Lăng khẽ gật đầu, khẽ mím môi, nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp. Lần đầu tiên gặp Lâm Động, hắn vẫn chưa vượt qua Bán Bộ Niết Bàn, vậy mà bây giờ hắn đã có khả năng vào Niết Bàn Kim Bảng!

- Không có việc không lên Tam Bảo Điện, các vị bỗng tìm đến ta, không phải là nhắm trúng Niết Bàn Ấn trong tay ta đấy chứ?

Lâm Động khẽ cười, không có chút sợ hãi, thản nhiên nói.

- Lâm Động huynh nói đùa rồi, ở đây những người dám có ý đồ với các huynh cũng không nhiều lắm đâu!

Liễu Bạch cười cười, ngừng lại một chút rồi nói:

- Lần này ta đến chủ yếu là muốn hợp tác với Lâm Động huynh!

- Hợp tác?

Lâm Động khựng người lại.

- Lâm Động huynh đã giao thủ với Vương triều Đại La, chắc cũng biết về Liên minh Địa Sát và người nhận truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông phải không?

Liễu Bạch nói.

- Ừm!

- Người nhận truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông, trong đó Vương triều Đại La đã bị các huynh giải quyết, nhưng vẫn còn ba Vương triều khác đang nhằm vào chúng ta. Hơn nữa trong đó, người nhận truyền thừa của Thao Thiết Tông lại chính là Vương triều Thiên Ma, một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp. Thực lực của chúng vô cùng mạnh. Theo tin tình báo của bọn ta, ba đại Vương triều đó đã bày ra thiên la địa võng chờ chúng ta. Chúng ta muốn đến Bách Triều Sơn chắc chắn phải đi qua vòng vây của chúng.

Nói đến đây, Liễu Bạch cười khổ nói:

- Bọn ta đã từng giao đấu với Vương triều Huyết Ấn và Vươn triều Cốt Ngọc, có thể coi là không phân cao thấp. Nhưng Vương triều Thiên Ma quá mạnh, nếu bọn chúng liên thủ thì bọn ta căn bản không thể vượt qua được.

Nhìn gương mặt nhăn nhó của Liễu Bạch, Lâm Động hơi nhíu mày. Ba đại Vương triều đó liên thủ, trong đó lại có một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, trận hình đó dù là hắn cũng khó lòng một mình vượt qua.

- Liên minh Địa Sát và Liên minh Thiên Cương vốn dĩ vô cùng đối lập nhau, để có được truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông chắc chắn bọn chúng sẽ không bỏ qua bọn chúng ta. Cuộc chiến này có lẽ chẳng ai trong bọn chúng ta có thể tránh được.

Diêm Sâm cũng trầm giọng nói.

- Thực lực Vương triều Thiên Ma ra sao?

Lâm Động hỏi.

- Vương triều Thiên Ma có Tam Ma, Lão đại Tống Chân, Lão nhị Tống Khuyết, Lão tam Tống Bá, đều có thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn. Hơn nữa thủ hạ của bọn chúng đều là những kẻ thực lực không tầm thường.

Liễu Bạch nói với giọng đầy dè chừng.

Cùng là Vương triều Siêu cấp nhưng Vương triều Thiên Ma lại vượt trội hẳn so với những Vương triều Siêu cấp khác.

- Ba cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn?

Nghe vậy, sắc mặt bọn Mạc Lăng đều kịch biến. Không ngờ thực lực của Thập đại Vương triều Siêu cấp lại mạnh đến mức đó!

- Quả nhiên khó nhằn!

Ánh mắt Lâm Động cũng hiện lên sự nặng nề, có lẽ đây chính là Vương triều có trận hình cường hãn nhất kể từ khi hắn vào Chiến trường Viễn Cổ cho đến nay.

Ba cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn thiết nghĩ có thể quét sạch bọn Liễu Bạch, chẳng trách mà bọn họ không dám một mình đi vào sâu hơn, mà tìm đến hắn.

- Các ngươi muốn bọn ta đối phó Vương triều Thiên Ma?

Tiểu điêu như cười như không, nói.

- Ta biết là có phần làm khó mọi người, nhưng hiện nay chắc chỉ có các ngươi là đối phó được với bọn chúng mà thôi.

Lâm Động cười khổ có phần ngượng ngịu.

- Hiện tại bọn chúng ta coi như cùng ở trên một con thuyền rồi. Lâm Động, nếu bọn ta bị Vương triều Thiên Ma giải quyết thì ngươi sẽ rơi vào tình cảnh bị bao vây bốn bề. Vì thế bọn chúng ta cũng không có lựa chọn nào khác.

Diêm Sâm trầm giọng nói.

- Giờ ai cũng biết Vương triều Thiên Ma đang bố trận đợi bọn chúng ta ở sâu trong khu rừng Bách Triều Lâm, thậm chí có khả năng người của Tông phái siêu cấp trên Bách Triều Sơn cũng nhìn về đây. Trừ phi bọn chúng ta rút khỏi Bách Triều Đại Chiến, nếu không… trận đấu này, không thể không chiến!

Lâm Động nhăn tít cặp mày, không nói gì. Nếu bọn họ có thể chiến thắng thì có lẽ sẽ lên được Bách Triều Sơn, nhưng nếu thất bại thì công sức một năm khổ tu sẽ đổ xuống sông xuống biển.

Thấy Lâm Động trầm tư, bọn Liễu Bạch và Diêm Sâm cũng không nói gì, nhưng trái tim thì bất giác đều đã đập thình thịch. Lâm Động hiện tại có thể coi là cái phao cứu sinh cuối cùng của bọn họ, với thực lực của bọn họ, căn bản không thể chống đỡ được với Vương triều Thiên Ma. Mà làm được điều đó có lẽ chỉ có Lâm Động!

Mục Hồng Lăng nắm chặt tay, không khí như đặc quánh khiến nàng cảm thấy thở cũng cũng khó khăn. Nàng có thể cảm nhận được sự căng thẳng của những người xung quanh. Bọn họ đang đợi câu trả lời của Lâm Động, vì hắn có thể coi là cứu tinh cuối cùng của bọn họ.

Nàng ta nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp, rất nhiều cảm xúc đan xen. Ai ngờ được thanh niên từng thảm hại trong tay nàng trước kia, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi đã mạnh đến mức này. Thậm chí ngay kết cục cuối cùng của bọn họ cũng phải phụ thuộc vào một lời nói của hắn.

Không khí căng thẳng kéo dài một lúc lâu, đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng thở hắt ra của Lâm Động. Hắn ngẩng đầu lên nhìn bọn Liễu Bạch, khẽ nói:

- Các ngươi có đối phó được với Vương triều Huyết Ấn và Vương triều Cốt Ngọc không?

- Chỉ cần Vương triều Thiên Ma không nhúng tay vào, bọn ta có thể đối phó được với hai Vương triều kia!

Ánh mắt Liễu Bạch và Diêm Sâm lóe lên sự kích động, trầm giọng nói.

- Nếu vậy… Lâm Động mím môi, rồi miệng nhếch lên một đường cong.

- Vậy cứ giao Vương triều Thiên Ma cho bọn ta!

Mục Hồng Lăng cắn môi, gương mặt có phần đỏ lên nhìn gã thanh niên kia với ánh mắt có chút cuồng nhiệt. Mức độ hấp dẫn của Lâm Động lúc này vượt qua mọi nam tử ưu tú nào mà nàng ta từng gặp!

Không biết kết cục cuối cùng sẽ thế nào, nhưng nàng biết trong trận đại chiến này, nam nhân này mới chính là nhân vật đáng chú ý nhất.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 602

Ứng Chiến

Vậy là Lâm Động huynh đồng ý?

Trên gương mặt của Liễu Bạch và Diêm Sâm lúc này tràn đầy sự kích động và mừng rỡ. Bọn họ vốn tưởng sẽ rất khó khăn để khuyên Lâm Động hợp tác với mình, vì dù sao đối thủ bọn họ muốn Lâm Động đối phó là Vương triều Thiên Ma, một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp. Lúc này Lâm Động đã đồng ý, rõ ràng đã khiến bọn họ hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Động cười cười. Chẳng ai lại vui vẻ đi đối đầu với đám người yêu nghiệt như Thập đại Vương triều Siêu cấp cả. Bản thân hắn cũng như vậy thôi, nhưng mà đúng như bọn Liễu Bạch nói, hiện giờ bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác. Vương triều Thiên Ma và hai đại Vương triều kia đã bày thiên la địa võng, hiển nhiên không muốn dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. Vì thế trừ phi bọn họ rút lui khỏi Bách Triều Đại Chiến, nếu không thì không thể tránh khỏi cuộc chiến với Vương triều Thiên Ma.

Mà muốn Lâm Động rời khỏi Bách Triều Đại Chiến là chuyện không thể. Nếu đã không thể từ bỏ thì chỉ còn cách nghênh chiến mà thôi!

Thực lực Vương triều Thiên Ma đúng là cường hãn, nhưng nếu thật sự liều mình thì chưa biết thắng bại sẽ về phần ai. Dù sao thì bọn Lâm Động lúc này cũng có thực lực khá hùng hậu rồi.

- Ba cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn, tuy có chút khó khăn, nhưng có lẽ vẫn đối phó được!

Tiểu điêu nói với vẻ không quan tâm.

Nghe nói thế, bọn Liễu Bạch không kìm được quay sang nhìn hắn một cái. Gương mặt tuấn mỹ của Tiểu điêu khiến bọn họ gần như ấp úng, nhưng chẳng ai dám có ý coi thường. Thời gian gần đây bọn họ cũng đã nghe được không ít tin đồn về Lâm Động, trong đó đương nhiên không thiếu tin tức về Tiểu điêu. Vì thế bọn họ hiểu, gã thanh niên tuấn mỹ đến quái đản kia chính là kẻ có thực lực vô cùng thâm sâu khó dò nhất trong đám người Lâm Động.

- Cẩn thận một chút!

Lâm Động khẽ nói. Trên Bách Triều Sơn hiện giờ có người của Tông phái siêu cấp, nếu Tiểu điêu để lộ thân phận thì sẽ có rắc rối không nhỏ.

- Yên tâm, Ngũ Nguyên Niết Bàn vẫn chưa cần ta dùng đến bản thể. Chỉ cần hai ngươi không bị gì bất ngờ thì ải này không khó vượt qua!

Tiểu điêu bình thản nói, trong lời nói có sự tự tin khó che giấu. Thân là Thiên Yêu Điêu, ngạo khí của hắn đã ăn sâu vào xương tủy, không thể xóa đi được.

- Liễu Bạch huynh, mời dẫn đường!

Thấy thế Lâm Động cũng không nói gì hơn, quay lại cười với Liễu Bạch, nói.

- Ừm!

Liễu Bạch vội gật đầu rồi ngay lập tức quay người đi lên trước dẫn đường. Bọn Diêm Sâm cũng đi theo sau, còn bọn Lâm Động thì bình thản đi sau bọn họ.

Ba nhóm người tập trung lại khí thế khá lớn, cộng với việc Liễu Bạch, Diêm Sâm và Lâm Động đều không phải loại vô danh, vì thế khi đi lại trong khu rừng này bọn họ đã thu hút không ít ánh mắt chú ý.

- Sao Lâm Động lại đi cùng bọn Liễu Bạch nhỉ?

- Ầy, bọn họ đều là người nhận truyền thừa từ Tứ Đại Huyền Tông, theo ta biết, người nhận truyền thừa của Tứ Đại Ma Tông đều đã bố trận dưới Bách

Triều Sơn đợi bọn họ rồi. Vương triều Thiên Ma nhận truyền thừa của Thao Thiết Tông là một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, có bọn chúng chặn đường, bọn Lâm Động sao dám hành động một mình?

- Xem ra lần này bọn họ xui xẻo thật rồi. Tống Gia Tam Ma của Vương triều Thiên Ma đâu phải tầm thường, đều là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn đấy… - Cũng không thể nói như vậy, thực lực Vương triều Thiên Ma đúng là rất mạnh, nhưng bọn Lâm Động đâu phải kẻ vừa. Tối qua Vương triều Đại La chạy đến gây sự, cuối cùng chỉ có Lâm Động và tên Lâm Điêu ra tay là đả bại được toàn bộ bọn chúng. Thực lực như thế cũng không thua kém Vương triều Thiên Ma. Nếu thật sự chiến đấu, ai thua vẫn chưa biết được!

- Đi nào, đi theo xem sao. Đại chiến như thế không xem được thì quá đáng tiếc!

- … Cả khu rừng Bách Triều Lâm vì sự xuất hiện của đoàn người Lâm Động mà trở nên sục sôi. Dù sao thời gian gần đây danh tiếng của Lâm Động đã vang đi khắp nơi, ai cũng biết bọn họ sẽ là những nhân vật nổi trội trong Bách Triều Đại Chiến. Vì thế cuộc chiến giữa những nhân vật mới nổi đến từ Vương triều Hạ cấp đối đầu với Vương triều Siêu cấp càng khiến bọn họ trở nên kích động.

Đoàn người Lâm Động không hề để tâm đến không khí xung quanh, tất cả chỉ nhìn về phía sâu trong khu rừng, mơ hồ còn có thể cảm nhận được chiến ý tỏa ra nóng bỏng.

Bọn họ biết, cuộc chiến sắp tới chắc chắn sẽ chấn động cả khu rừng Bách Triều Lâm.

Tuy khu rừng diện tích rất lớn, nhưng với tốc độ của đa số cường giả ở đây thì chỉ cần bay một giờ đồng hồ là đã đến được mục tiêu. Nhưng bởi vì muốn đoạt đủ Niết Bàn Ấn để vào Niết Bàn Kim Bảng nên phải vượt qua vô vàn cuộc chiến tàn khốc.

Đương nhiên, dù vậy thì những người đến được Bách Triều Sơn cũng không

phải ít. Những người đó đều có điểm chung đó là thực lực cực kỳ cường hãn.

o0o Chân núi phía Nam Bách Triều Sơn là một vùng đất đầy đá rộng lớn. Địa hình nơi đó rất quái dị, có những tảng đá thậm chí cao đến hàng trăm trượng.

Đây là con đường nhất định phải qua để tới Bách Triều Sơn, cường giả đến từ phương Nam gần như đều phải qua đây mới đến được Bách Triều Sơn.

Lúc này, trên các tảng đá khổng lồ xung quanh vùng đất này đã có không ít nhân ảnh đang đứng. Trong không khí dường như có những luồng khí sắc lạnh như đao không ngừng toát ra.

Ở trung tâm có hơn chục thân ảnh đang ngồi đả tọa. Bọn chúng không cố tình vận nguyên lực nhưng quanh người vẫn có những luồng gió xoáy nguyên lực, phát ra những tiếng u u nhàn nhạt.

Ba thân ảnh ở phía trước tiên là mạnh mẽ nhất, ba kẻ đó đều mặc trường bào màu đen, bên trên có hoa văn đầu lâu, trường bào bay theo gió tạo cảm giác như những chiếc đầu lâu kia muốn xé tan lớp áo mà xông ra.

Sức mạnh lan tỏa từ ba kẻ đó gần như bao trùm cả vùng đất này, khiến sắc mặt của không ít người phải thay đổi.

Vút!

Một thân ảnh màu lam từ xa bay tới, cuối cùng đáp xuống một tảng đá khổng lồ, thân hình yểu điệu đó chính là Lam Anh mà bọn Lâm Động có lần từng gặp mặt.

- Lại còn làm vẻ trịnh trọng như thế… Lam Anh nhìn ba thân ảnh đang ngồi ở trung tâm, mắt hơi nheo lại.

- Ha ha, xem ra Vương triều Thiên Ma quyết tâm tóm gọn bọn Lâm Động ở đây rồi!

Bỗng nhiên có một tiếng cười vang tới từ đằng sau Lam Anh. Rồi nàng nhìn thấy một thân ảnh nhẹ nhàng đạp xuống trước mắt. Đó là một nam tử tuấn lãng, mặc bạch y, tay chắp sau lưng. Khi chân người đó chạm đất dường như có ánh quang mang mạnh mẽ lan tỏa ra khiến tảng đá nứt thành những đường mảnh như tơ.

- Thanh Phong, ngươi lại chậm một bước rồi!

Lam Anh cười nói.

- Ở phương Bắc gặp phải cái tên ở Vương triều Thiên Kiếm, lằng nhằng với hắn mãi nên mới muộn một chút.

Nam tử đó cười.

- Ồ, cái tên yêu kiếm như mạng ấy thực lực hiện tại thế nào rồi?

Lam Anh hơi nhướng mày nói.

- Chắc cũng là Ngũ Nguyên Niết Bàn rồi. Ha ha, Kiếm Tông Quyết của Vương triều Thiên Kiếm quả là bất phàm, không hề thua kém Tiên Kiếm Thuật của Vương triều Tự Tiên bọn chúng ta.

Nam tử đó khen.

- Ba huynh đệ Tống gia bày trận thế này cũng thật khiến người ta sợ hãi. Bọn Lâm Động có dám ứng chiến không?

Nam tử bỗng nhìn về trung tâm, không kìm được cười nói.

Tống Gia Tam Ma đều là những cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn, thực lực của bọn chúng thuộc hàng đỉnh cao trong Bách Triều Đại Chiến, hiện nay cả ba người đều có Niết Bàn Ấn Tử Kim, cũng đã vào Niết Bàn Kim Bảng. Nam tử tên Thanh Phong này thật sự khó lòng tin được bọn chúng lại bày ra trận thế này để đối phó với Lâm Động.

- E là lần này ngươi nhầm rồi. Ta từng gặp Lâm Động, hắn rất thú vị, thực lực của hắn cũng không tệ. Dù Vương triều Thiên Ma ra tay thì thắng thua cũng chưa rõ được.

Lam Anh khẽ cười, nói.

- Ồ?

Nghe nói thế, Thanh Phong nhướng mày:

- Ta lại nghĩ bọn chúng sẽ không xuất hiện. Có lẽ ngươi cũng rõ sự lợi hại của ba huynh đệ Tống gia.

Lam Anh cười cười, bàn tay khẽ nắm lại, nhìn về con đường thông tới Bách Triều Sơn, khẽ nói:

- Coi thường bọn họ sẽ phải trả giá đấy. Một nhóm người Vương triều Hạ cấp đến được đây thì không thể thiếu nghị lực, tiềm lực, tâm kế. Thanh Phong, nếu ngươi không có Vương triều Tự Tiên sau lưng, liệu ngươi có đến được đây và có danh tiếng như thế này không?

Thanh Phong hơi khựng lại, nụ cười châm chọc thu liễm lại, trầm mặc một lúc mới nói:

- Khó lắm!

Lam Anh mỉm cười, ngẩng đầu lên.

- Vì thế… bọn họ đến rồi!

Thanh Phong lập tức ngẩng đầu lên, chỉ thấy từ xa tiếng gió rít vang lên, rất nhiều thân ảnh cùng chiến ý đậm đặc bắn tới.

- Đến thật sao?

Vào khoảnh khắc đó, ba thân ảnh mặc hắc bào kia cũng lập tức mở trừng mắt, nguyên lực hùng hồn bùng phát như bão tố!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 603

Tống Gia Tam Ma

Vù vù!

Nguyên lực hùng hồn bùng nổ, cả khu đất nổi lên từng trận cuồng phong, đất đá bay mù mịt, cảm giác như bão tố sắp kéo đến.

Khi những âm thanh gió rít đó vang lên, vô số ánh mắt cũng nhìn về phía cuối con đường, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc và chờ đợi.

Ở trung tâm, ánh mắt ba nam tử hắc bào có hình hoa văn đầu lâu cũng có chút dao động, rồi gương mặt không chút biểu cảm đứng dậy. Nguyên lực thiên địa ở xung quanh cũng vì khí tức mạnh mẽ của ba người bọn chúng mà xuất hiện những đường gợn sóng.

- Hắc hắc, đúng là gan cũng lớn đấy. Trong Chiến trường Viễn Cổ này không có nhiều kẻ biết Vương triều Thiên Ma bày trận rồi mà vẫn dám đến đâu!

Một tiếng cười quái dị bỗng vang lên từ phía sau ba thân ảnh kia, rồi xuất hiện hai bóng người.

Hai người này, một mặc áo đỏ rực, toàn thân lan tỏa sự tanh nồng của máu, người kia lại mặc bạch y, nhìn có cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy.

- Huyết Ảnh, Hoa Cốt, Vương triều Thiên Ma ta sẽ đối phó với bọn Lâm Động, còn bọn Liễu Bạch và Diêm Sâm thì sẽ do Vương triều Huyết Ấn và Vương triều Cốt Ngọc các ngươi xử lý. Hy vọng các ngươi sẽ không giống như bọn phế vật Vương triều Đại La.

Một kẻ mặc hắc bào lạnh lùng nói, hắn có đôi mắt thâm hiểm và cái mũi chim ưng, tạo cho người ta cảm giác vô cùng nham hiểm. Hắn chính là Lão nhị Tống Khuyết trong Tống Gia Tam Ma.

- Hắc hắc, Tống Khuyết đại ca yên tâm, bọn Liễu Bạch, Diêm Sâm không chạy thoát khỏi tay chúng ta được đâu.

Hay người bọn huyết y vội đáp, bọn chúng rất hiểu thủ đoạn của ba kẻ kia tàn độc đến mức nào, hơn nữa thực lực cũng đủ để bọn chúng thấy kính sợ.

- Ha ha, bọn Lâm Động đánh bại được Vương triều Đại La, thiết nghĩ năng lực cũng không phải tầm thường, nhưng khi biết bọn chúng ta đã chờ sẵn mà vẫn dám tới, đúng là ngoài dự liệu của ta!

Kẻ mặc hắc bào đứng ở trước tiên hơi mỉm cười. Nhìn hắn có vẻ như ôn hòa nhất trong ba người, nhưng những người biết rõ Tống Gia Tam Ma thì biết rằng, tên Tống Chân này mới là kẻ đáng sợ nhất trong ba bọn chúng.

Sự đáng sợ đó không chỉ về thực lực mà còn về mức độ tàn độc trong thủ đoạn!

Có tin đồn rằng, mỗi kẻ bị hắn đoạt đi Niết Bàn Ấn cuối cùng đều mất mạng, cũng vì thế mà sau này rất nhiều người khi gặp phải sát tinh này thì không dám phản kháng mà chủ động giao ra Niết Bàn Ấn để giữ tính mạng.

- Ở đây cũng là một nơi không tệ để chôn thân!

Tống Bá xếp vị trí thứ ba cười nói, để lộ ra hàm răng trắng muốt tỏa ra thứ hàn ý lạnh thấu xương.

Phía sau ba bọn chúng, hai huyết ảnh kia cũng cười nham hiểm, rồi ngẩng lên nhìn nơi có tiếng gió rít đằng xa.

Xoẹt xoẹt!

Tiếng gió rít ngày một mạnh mẽ, rất nhiều ánh mắt đều đổ dồn về hướng đó. Từ trong rừng bay ra rất nhiều thân ảnh, cuối cùng dần đáp xuống ở ngoại vi vùng đất đầy đá này.

Lam Anh và Thanh Phong ở trên tảng đá khổng lồ cũng ngẩng lên nhìn về những thân ảnh đó. Đứng đầu là thân ảnh rất quen thuộc.

Chính là Lâm Động!

Vút vút!

Khi bọn Lâm Động dừng lại thì từ phía sau cũng có vô số thân ảnh từ bốn phương tám hướng bay tới bao vây chặt lấy vùng đất này.

- Ba kẻ đó chính là Tống Gia Tam Ma của Vương triều Thiên Ma. Phía sau bọn chúng chính là thủ lĩnh của Vương triều Huyết Ấn và Vương triều Cốt Ngọc, bọn chúng đều là cường giả ở tầng thứ như Tiêu Sơn của Vương triều Đại La.

Liễu Bạch đứng bên cạnh Lâm Động, ánh mắt nặng nề nhìn ba thân ảnh hắc bào kia, nhỏ giọng nói.

Lâm Động ngẩng lên nhìn ba bóng người toàn thân là nguyên lực cuồng bạo đó, ánh mắt cũng ánh lên vẻ trầm trọng, hắn cũng cảm nhận được thực lực cường hãn của bọn chúng.

Xung quanh hiển nhiên xung quanh còn có không ít cường giả của ba đại Vương triều đang nhăm nhe, nhưng phần lớn bọn chúng đều nhìn với ánh mắt thích thú, hiển nhiên đã coi bọn Lâm Động là cá nằm trên thớt.

Sau khi Lâm Động xuất hiện, nơi đây cũng tập trung ngày một nhiều người hơn, nhưng lại không hề xuất hiện sự hỗn loạn. Trước áp lực mạnh mẽ tỏa ra từ trên người Tống Gia Tam Ma, những cường giả có dấu hiệu điên cuồng vì không khí trong khu rừng Bách Triều Lâm cũng tỉnh táo hơn đôi chút, bọn họ biết cuộc

chiến ở đây không thuộc về mình!

Khi Lâm Động nhìn về ba hắc ảnh kia, thì bọn chúng cũng đang nhìn về phía bọn Lâm Động, trên gương mặt bọn chúng dần hiện lên nụ cười cổ quái.

Bốp bốp!

Tống Chân khẽ vỗ tay, nói:

- Ngươi chính là Lâm Động phải không? Dù thế nào thì dũng khí của ngươi cũng khiến ta rất khâm phục. Nếu không phải vì truyền thừa của bọn ta thì có lẽ bọn ta sẽ kết giao với ngươi.

- Chỉ sợ tại hạ không với được cao như thế!

Lâm Động cười, đương nhiên hắn có thể nhận ra sự châm chọc trong lời nói của Tống Chân.

- Những kẻ sắp chết thì đúng là không thể với cao được. Lâm Động, đừng tưởng có chút danh tiếng mà có tư cách nghênh ngang trước mặt Vương triều Thiên Ma bọn ta. Nói thẳng ra thì ngươi thật sự không có tư cách đó!

Tống Khuyết lạnh lùng nói.

- Ha ha, ngữ khí của ngươi sắp ngông cuồng bằng ta rồi đấy!

Gương mặt tuấn mỹ của Tiểu điêu hiện lên nụ cười, nói.

Ánh mắt Tống Khuyết lạnh đi nhìn Tiểu điêu, rồi bỗng điểm một ngón tay lên không trung, một vòng xoáy kình phong bay ra, nhanh như chớp lao về phía Tiểu điêu.

Đối mặt với công kích đó, Tiểu điêu chẳng có dấu hiệu né tránh, khi vòng xoáy đó còn cách người Tiểu điêu khoảng mười trượng thì đã tự động tan thành mấy luồng khói tản đi trong không khí. Cảnh tượng đó khiến không ít kẻ tim

phải run lên.

- Chơi trò đó trước mặt điêu gia ta sao, thật mất mặt! Muốn chết nhanh một chút thì cút xuống đây. Vương triều Thiên Ma chết tiệt gì, điêu gia ta chưa từng nghe qua!

Mắt Tiểu điêu cũng hiện lên sự âm u lạnh lẽo nhìn Tống Khuyết, cười lạnh nói.

- Ngươi muốn chết hả?

Tống Khuyết đại nổ, nguyên lực hùng hồn và sát ý lập tức bùng nổ, khiến không ít người đứng ở xung quanh phải run rẩy. Hai bên đúng thật là không nể mặt nhau, lời nói căn bản không chút nhân nhượng.

- Ha ha, nhiều năm rồi, ngươi chính là người đầu tiên dám chửi Vương triều Thiên Ma bọn chúng ta như thế.

Tống Chân cười ha hả nói, nhưng ai cũng có thể nhận ra sự u tối trong lời nói đó.

- Mỗi lần gặp Vương triều Siêu cấp đầy cảm giác ưu việt như các ngươi, lúc nào cũng phải nghe các ngươi lảm nhảm toàn những lời thừa thãi!

Lâm Động bất lực thở dài, rồi trước bao ánh mắt chăm chú, hắn giơ một ngón tay chỉ về phía Tống Chân, bình tĩnh nói:

- Bắt đầu đi, nếu không thì giao Niết Bàn Ấn ra đây rồi cút!

- Ồ!

Tất cả lập tức rộ lên, ngay cả Lam Anh và Thanh Phong cũng đầy kinh ngạc. Một lúc sau Thanh Phong mới quay sang Lam Anh, bật ngón cái lên nói:

- Tên tiểu tử này gan không nhỏ a! Dám nói như vậy với Tống Chân, chỉ là

không biết có phải đang cố làm ra vẻ không!

- Một người chỉ với xuất thân Vương triều Hạ cấp đến được đây lẽ nào chỉ dựa vào sự lỗ mãng?

Lam Anh khẽ cười, nói.

- Hy vọng ngươi nói đúng, nếu không thì quá vô vị!

Thanh Phong nhún vai nói.

- Ha ha, thú vị!

Tống Chân khẽ cười, ánh mắt nhìn Lâm Động hiện lên sự hung hăng. Nguyên lực cuồng bạo phun trào như núi lửa, có thể thấy vị thủ lĩnh Vương triều Thiên Ma này đã nổi giận rồi.

- Lâu lắm rồi không có dục vọng giết người như thế này. Hôm nay các ngươi sẽ không có con cá nào lọt lưới đâu!

Gương mặt Tống Chân vẫn có nụ cười, nhưng những lời thốt ra lại khiến không ít cường giả lạnh toát, một số người thậm chí còn lặng lẽ lùi ra xa.

- Liễu Bạch huynh, Vương triều Huyết Ấn và Vương triều Cốt Ngọc giao cho mọi người!

Lâm Động quay lại nhìn Liễu Bạch khẽ nói.

- Còn Tống Gia Tam Ma, ba huynh đệ ta sẽ đối phó!

Liễu Bạch sững người nhìn Lâm Động, hắn không thấy chút sợ hãi nào trong lời nói của Lâm Động mà ngược lại đầy chiến ý.

Dường như hắn mặc kệ đối phương là ai, mãi mãi cũng không biết đến sợ hãi.

- Lâm Động huynh yên tâm, bọn ta nhất định sẽ không khiến các huynh bị làm phiền đâu!

Liễu Bạch hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Lâm Động gật đầu cười, nhìn Tiểu điêu và Tiểu Viêm, tất cả khẽ gật đầu rồi chầm chầm bước ra.

Ầm ầm!

Theo từng bước đi của ba người, đá vụn trên mặt đất vỡ vụn ra, áp lực kinh người tỏa ra từ người bọn họ.

Tống Chân dùng cái lưỡi đỏ lòm liếm liếm môi, ánh mắt hiện lên sự khát máu, rồi cũng bước ra. Tống Khuyết, Tống Bá cũng bước tới, tảng đá dưới chân lập tức nứt ra.

- Giết!

Tiếng hét trầm đục mà lạnh băng gần như phát ra đồng thời từ Lâm Động và Tống Chân. Khoảnh khắc ấy, sáu đạo thân ảnh cùng lao ra.

Sát khí tràn ngập không gian, chấn động tứ phương!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 604

Hành Động Quái Lạ.

Xoẹt!

Cuồng phong cuộn trào, sáu thân ảnh như quỷ mị lao tới đan xen vào nhau. Khoảnh khắc ấy, cả trời đất như tĩnh lặng trong giây lát, rồi tất cả nhìn thấy một cơn bão năng lượng đáng sợ bùng nổ, những tảng đá khổng lồ xung quanh đều nổ tung thành vụn.

Cuồng phong đem theo những mảh đá vụn bắn ra xung quanh khiến mặt đất thủng lỗ chỗ như tổ ong.

Gió cát bay mù trời, ánh mắt sắc lẹm của Lâm Động khóa chặt Lão đại Tống Chân của Tống Gia Tam Ma. Tuy Tống Gia Tam Ma đều là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn, nhưng rõ ràng là Tống Chân là kẻ khó nhằn nhất.

Trong ba người Lâm Động, Tiểu điêu có lực chiến đấu chân chính mạnh nhất, nhưng phải với điều kiện là hắn thi triển ra nhục thể của Thiên Yêu Diêu. Mà tình hình hiện tại thì lại không cho phép điều đó, vì thế, để tránh việc để lộ sơ hở, Lâm Động không giao Tống Chân cho hắn mà tự mình đối phó.

- Với thực lực Tam Nguyên Niết Bàn mà dám khiêu chiến với ta, thật không biết ngươi lấy dũng khí ở đâu ra?

Tống Chân nhìn thân ảnh đang bay tới, khẽ cười nhưng trong mắt lại hiện lên hàn ý lạnh lẽo, kim quang chói lòa dần ngưng tụ trên chân phải, chớp mắt nó đã như được tạo ra từ vàng vậy.

Uỳnh!

Bàn chân phải màu vàng kim của Tống Chân giẫm mạnh khiến mặt đất rung chuyển, một khe nứt nhanh chóng lan ra dưới sức nặng của cú giẫm đó, tựa như một con Địa Long xuyên thủng mặt đất lao về phía Lâm Động.

Lâm Động nheo mắt nhìn, hắn cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo tiềm tàng trong đó. Thực lực của Tống Chân quả thực vô cùng cường hãn! Thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn đủ để hắn ngạo thị quần hùng.

Đối mặt với đối thủ như vậy, Lâm Động cũng không dám chậm trễ, liền vung tay lên, thiết ấn xuất hiện trong lòng bàn tay, kình phong bùng phát cùng với hắc quang đầy trời oanh kích xuống.

Rầm!

Thiết ấn lao xuống, mặt đất đang rung chuyển lập tức yên tĩnh trở lại, thậm chí, con Địa Long kia cũng bị trấn áp dưới thiết ấn.

- Linh bảo Thiên cấp sao? Dù ngươi có Linh bảo Thiên cấp đi nữa, nhưng với thực lực Tam Nguyên Niết Bàn thì xem ngươi đấu với ta bằng cái gì?

Mắt Tống Chân lóe sáng, vừa nhìn là biết lai lịch của thứ bảo vật trong tay Lâm Động. Nhưng hắn không hề ngạc nhiên, chỉ cười dài và bước chân ra.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Mặt đất xung quanh thiết ấn bỗng nổ tung, bốn con Địa Long cùng với đất đá gào thét lao tới tấn công Lâm Động đang đứng trên thiết ấn.

Tốc độ của bốn con Địa Long nhanh tựa chớp xẹt, không ít cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn cũng chỉ nhìn thấy dòng đá vụn vụt qua mắt rồi thấy bốn con rồng đã phong tỏa hết đường lui của Lâm Động.

Địa Long cùng với sức mạnh cuồng bạo lao tới, nhưng khi sắp xung kích Lâm Động thì bên ngoài cơ thể hắn bùng phát thanh quang rồi biến thành bốn tấm lá chắn bằng lớp vảy xanh.

Rầm rầm rầm!

Địa Long ẩn chứa nguyên lực cực mạnh không chút nương tình oanh kích lên tấm lá chắn, sức mạnh lan tỏa ra khiến không ít người da đầu tê dại đi. Chỉ một đòn tấn công của Tống Chân cũng đủ để khiến một cường giả Tứ Nguyên Niết Bàn trọng thương. Không biết Lâm Động với thực lực chỉ là Tam Nguyên Niết Bàn sẽ chống đỡ thế nào?

Đất đá bay mù trời, mọi người cũng thấy Lâm Động nhanh chóng bay ngược ra sau, tấm lá chắn màu xanh cũng nhanh chóng tối đi, rõ ràng là đã bị Địa Long đánh bật đi!

Dường như Lâm Động khó lòng có được ưu thế trước Tống Chân.

- Ngươi chỉ có vậy thôi sao? Xem ra đánh bại Vương triều Đại La cũng chỉ là may mắn mà thôi!

Tống Chân cười lạnh, nụ cười có phần châm chọc. Trong khi nói tay hắn vẫn không dừng lại, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, công kích cuồng bạo tấn công tới tấp về phía Lâm Động, không cho hắn bất cứ cơ hội nào để thở.

Điều kỳ lạ là, đối diện với công kích điên cuồng đó của Tống Chân, nhưng Lâm Động dường như cũng chỉ biết né tránh, giống như rất sợ giao đấu chính diện với Tống Chân vậy!

Thấy thế, xung quanh bắt đầu phát ra tiếng bàn tán. Hiển nhiên bọn họ không ngờ vừa mới giao đấu mà Lâm Động đã bị rơi xuống hạ phong như vậy. Xem ra sự khác biệt đẳng cấp quả nhiên khó lòng lấp đầy!

- Ủa?

Lam Anh đang quan sát cuộc chiến bỗng khẽ kêu lên, nói:

- Sao thân thủ của Lâm Động lại yếu thế này?

- Nói thế nào thì Tống Chân cũng là Ngũ Nguyên Niết Bàn, còn Lâm Động chỉ là Tam Nguyên Niết Bàn. Dù năng lực của hắn không tệ thì cũng không thể nào khiêu chiến vượt tận hai cấp. Hắn bị yếu thế cũng không có gì lạ cả!

Thanh Phong cười nhạt, nói.

Lam Anh hơi nhíu mày nhìn Lâm Động đang tránh né, cứ cảm thấy có gì đó không ổn. Nàng có thể thấy đối diện với công kích ác liệt của Tống Chân, Lâm Động không hề thấy hoảng loạn, ngược lại, dường như trong mắt hắn lóe lên tinh quang nhàn nhạt.

- Hắn đang chuẩn bị cái gì sao?

Mắt Lam Anh lóe sáng, một suy nghĩ vụt qua đầu nàng.

- Lâm Động… Sắc mặt bọn Liễu Bạch hơi thay đổi, rõ ràng bọn họ cũng không thể hiểu tại sao Lâm Động lại cứ né tránh như thế, lẽ nào hắn không phải đối thủ của Tống Chân thật sao?

Tô Khôi, Tô Nhu ở bên cạnh, ánh mắt cùng đầy vẻ nghi hoặc. Bọn họ tiếp xúc với Lâm Động lâu như vậy, cũng có chút hiểu biết về thủ đoạn của hắn. Tống Chân đúng là rất mạnh nhưng cũng không đến mức ép được Lâm Động đến mức này… - Ha ha, đây chính là nhân vật kiệt xuất có thể khiêu chiến Thập đại Vương triều Siêu cấp trong tin đồn vẫn nói sao? Đúng là khiến ta thất vọng!

Tống Khuyết nhìn cảnh đó cười lạnh, nói.

- Ngươi cũng lắm điều nhỉ? Giờ vui mừng không thấy là hơi sớm sao?

Tiểu điêu bỗng như quỷ mị xuất hiện phía trước mặt Tống Khuyết, gương mặt tuấn mỹ lúc này đã hiện lên hàn ý. Nơi bàn tay là một vùng sáng tử hắc sắc, năng lượng xâm thực u ám đó khiến không khí cũng phát ra tiếng xẹt xẹt.

- Ngươi còn dám chủ động đến tìm cái chết? Hôm nay các ngươi đừng hòng có ai sống mà rời khỏi đây!

Tống Khuyết thấy thế, cười hung hăng, bàn tay to lớn nắm lại, kim quang chói sáng tụ lại trong tay hắn biến thành một thanh đại đao kim sắc.

Niết Bàn Kim Thân khi được tôi luyện qua năm lần Niết Bàn Kiếp thì vô cùng mạnh mẽ, thậm chí năng lượng cường hãn đến mức có thể ngưng tụ lại năng lượng của Niết Bàn Kim Thân ra ngoài, biến hóa thành nhiều loại vật thể. Bất luận là công kích hay phòng ngự đều có uy năng cực lớn. Và hiển nhiên là Tống Khuyết đã đạt được đến mức này!

Vụt!

Đại đao kim sắc chặt xuống, vẫn chưa được thi triển toàn bộ mà mặt đất đã nứt toác ra thành một cái rãnh sâu đến chục trượng.

- Hừ!

Thế nhưng, đối mặt với công kích cường hãn đó, Tiểu điêu chỉ cười lạnh, quang mang tử hắc sắc kia ngưng tụ lại trong lòng bàn tay, biến thành hình dạng một bàn móng vuốt, rồi giơ ra nắm thẳng vào thanh đại đao kim đang chém xuống.

Tống Khuyết thấy Tiểu điêu dám dùng tay không đỡ đao, gương mặt hiện lên nụ cười tàn nhẫn. Nhưng nụ cười ấy vừa mới xuất hiện, chưa kịp mở rộng hơn thì bị một tiếng rắc làm cho đông cứng lại. Bởi vì hắn nhìn thấy thanh đại đao kim sắc đã vỡ ra trong tay Tiểu điêu!

- Thứ phế vật như ngươi cũng có mặt mũi mà nghênh ngang với ta sao?

Ánh mắt Tiểu điêu lạnh lẽo, một phát bóp nát thanh đại đao kim sắc, rồi bàn tay phải xuyên thủng lớp phòng ngự của Tống Khuyết, đấm thẳng lên ngực hắn. Năng lượng cuồng bạo bùng phát từ lòng bàn tay đánh bay Tống Khuyết đi.

- Ồ!

Cảnh tượng đó một lần nữa gây lên hàng loạt tiếng ồ kinh ngạc. Những người vốn thất vọng vì biểu hiện của Lâm Động đã lấy lại tinh thần, xem ra bọn người Lâm Động cũng không phải yếu ớt như tưởng tượng.

- Thì ra ngươi mới là kẻ mạnh nhất! Xem ra Lâm Động chỉ là bù nhìn rơm mà thôi.

Ánh mắt Tống Bá tối sầm lại, nói.

Tống Bá vừa dứt lời thì sắc mặt thay đổi, trong mắt hắn, một đạo côn ảnh đang xuyên qua hư không giáng thẳng về phía hắn. Bao quanh côn ảnh mơ hồ còn thấy hình ảnh một con hắc hổ đang gào rít.

Tống Bá hừ lạnh, không cần nhìn cũng biết kẻ ra tay chắc chắn là Tiểu Viêm. Vậy là kim quang bùng phát, biến thành một tấm lá chắn khổng lồ ở phía trước mặt.

Choeng!

Côn ảnh giáng thẳng xuống tấm lá chắn, làn sóng âm thanh kinh hồn vang ra, những tảng đá khổng lồ ở hai bên nổ tung thành đá vụn.

- Yên tâm đi, kẻ nằm lại trên đất chắc chắn không phải Đại ca ta đâu!

Thân hình to lớn như người khổng lồ của Tiểu điêu xuất hiện trước mặt Tống Bá, giọng nói trầm đục vang lên như sấm rền. Thiết côn trong tay biến thành vô vàn đạo côn ảnh đánh tới tấp về phía Tống Bá.

- Nằm mơ giữa ban ngày!

Tống Bá cười gằn, hung quang tràn ngập trong mắt, nguyên lực dâng trào lao thẳng vào Tiểu Viêm.

Rầm rầm!

Nhìn cuộc chiến đấy bỗng nổ ra, sắc mặt bọn Liễu Bạch và Diêm Sâm dần nặng nề. Lâm Động lúc này vẫn đang ở thế hạ phong, dường như không có chút khả năng phản kháng trước Tống Chân, có vẻ như không chống cự được lâu nữa.

- Rốt cuộc hắn đang muốn làm gì vậy?

Liễu Bạch nắm chặt tay, hắn thực sự không thể tin, một người kích bại được cả Tiêu Sơn lại rơi vào tình thế này trong tay Tống Chân.

Nhưng khi mọi người đều nghi hoặc không hiểu thì Lâm Động vẫn không ngừng tránh né, chỉ thỉnh thoảng mới dùng thiết ấn đón đỡ công kích của Tống Chân, nhưng mỗi lần như thế hắn đều nhanh chóng rút lui cứ như không thể chống đỡ nổi vậy.

Thế nhưng tất cả không ai nhìn thấy, thời gian dần trôi qua, dưới lớp da Lâm Động dần ánh lên màu đỏ rực, sâu trong đáy mắt hắn dường như cũng đang kìm nén điều gì đó.

Cái cảm giác đó giống như ngọn núi lửa trước khi phun trào vậy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 605

Đúng Là Biến Thái!

Rầm!

Nguyên lực cuồng bạo cùng với những gợn sóng năng lượng không ngừng cuộn trào, sáu đạo thân ảnh như quỷ mị đan xen vào nhau, khiến những người quan chiến cũng thấy hoa mày chóng mặt.

- Ha ha, thì ra tên Lâm Động đó chỉ là bù nhìn rơm! Bọn chúng có được danh tiếng như vậy quá nửa là công của cái tên Tiểu điêu kia.

Trên một tảng đá khổng lồ, một thân ảnh mặc trường bào huyết sắc, gương mặt u tối nhìn cuộc chiến, cười lạnh nói.

- Bọn chúng ta cũng động thủ thôi, bọn Liễu Bạch cũng không phải loại dễ đối phó, chỉ sợ cũng phải mất chút công sức mới giải quyết được.

Một thân ảnh mặc bạch y, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn Liễu Bạch, lãnh đạm nói.

- Được, tốc chiến tốc thắng!

Huyết ảnh cười quái dị, mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra từ cơ thể hắn có thể khiến kẻ khác phát nôn, tinh thần hoảng hốt, dường như trong thứ mùi đó có kịch độc vậy.

- Lấy Niết Bàn Ấn của hai tên đó đi. Chắc bọn chúng ta cách Niết Bàn Kim Bảng không còn xa nữa đâu!

Hoa Cốt cười lớn, rồi nguyên lực bùng phát bao trùm lấy bọn Liễu Bạch.

Khi hai bọn chúng động thân, phía sau cũng có một đoàn người theo sau, hiển nhiên đều là cao thủ của hai Vương triều đó, trong đó thậm chí còn có cường giả của Vương triều Thiên Ma.

Hành động của húng đương nhiên bọn Liễu Bạch nhận ra, sắc mặt bọn họ đều thay đổi, rồi thoáng chốc, ánh mắt lấp lánh sự hung hãn.

Chỉ cần không có cường giả đỉnh cấp của Vương triều Thiên Ma thì bọn họ không hề sợ Vương triều Huyết Ấn và Vương triều Cốt Ngọc. Thật sự liều mạng thì chưa thể chắc bên nào sẽ thất thủ!

- Gần đây bọn chúng dựa vào Vương triều Thiên Ma đã ngông nghênh quá lâu rồi. Hôm nay cũng nên lấy lại chút tiền lãi rồi!

Phía sau Liễu Bạch, một cường giả nghiến răng nói.

- Trong bọn chúng còn có một vài cường giả của Vương triều Thiên Ma, khá khó đối phó!

Liễu Bạch nhìn phía sau Huyết Ảnh, ở đó có hai đạo khí tức rất mạnh, tuy chưa phải cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn nhưng cũng là Tứ Nguyên Niết Bàn chân chính. Mà bọn chúng lại là chiến tướng đắc lực trong Vương triều Thiên Ma, luận về thực lực không hề thu kém bọn Phong Thương.

Người của Liễu Bạch và Diêm Sâm cộng lại cũng không thua kém Vương triều Huyết Ấn và Vương triều Cốt Ngọc, nhưng không thể coi thường người của Vương triều Thiên Ma. Tuy bọn Tống Gia Tam Ma khó nhằn nhất đã bị ba người Lâm Động cầm chân nhưng thủ hạ của bọn chúng cũng có không ít tên khó đối phó.

Ví như hai thân ảnh mà Liễu Bạch vừa nói, đó chính là hai tên mạnh nhất trong số đó, lực chiến đấu cực kỳ cường hãn. Mà bản thân bọn họ phải động thủ

với Huyết Ảnh và Hoa Cốt, chắc chắn không thể phân tâm, nhưng nếu để bất cứ ai trong hai kẻ kia tham gia hỗn chiến thì chắc chắn sẽ tạo nên đả kích không nhỏ.

- Vậy giao hai kẻ đó cho muội đi!

Khi Liễu Bạch còn đang chau mày thì một giọng nói rụt rè vang lên từ phía sau. Mọi người khựng người, quay lại thì kinh ngạc nhìn cô thiếu nữ tú lệ mặc thanh y đang ngập ngừng tiến lên. Trước ánh mắt của bọn họ, gương mặt thanh tú ấy lập tức đỏ ửng lên.

- Muội?

Liễu Bạch sừng sờ nhìn Tô Nhu, nhưng hắn cũng không cảm thấy buồn cười. Sau khi chứng kiến những sự tích bất phàm của bọn Lâm Động, hắn tin chắc những người theo bọn họ cũng không phải đơn giản… Chi là hai kẻ kia đến bọn họ đích thân ra tay còn khó khăn, lẽ nào cô thiếu nữ này lại có thể lấy một địch hai?

- Hà hà, Liễu Bạch huynh, cứ giao hai kẻ đó cho muội muội ta đi. Trong bọn ta, nó là mạnh nhất ngoài ba người Lâm Động đấy.

Tô Khôi cười, nói với vẻ đầy tự hào.

Liễu Bạch và Diêm Sâm nghe vậy đều giật mình, kinh ngạc nhìn Tô Nhu đang ngượng ngùng đứng đó. Nếu Tô Khôi đã nói vậy thì chắc chắn thiếu nữ trước mặt có bản lĩnh không tầm thường, nếu không thì hắn đã không đẩy muội muội mình ra.

- Nếu vậy thì giao cho Tô Nhu tiểu muội vậy. Nhưng nếu có vấn đề gì thì bọn ta sẽ phái người ra gánh vác cùng muội. Bất luận thế nào cũng phải kiên trì, chỉ cần bọn Lâm Động có thể phân thắng bại thì trận chiến này chắc chắn có thành quả!

Liễu Bạch cung tay nói.

- Ừm, muội sẽ gắng hết sức!

Tô Nhu nhìn về trận chiến giữa Lâm Động và Tống Chân, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ lo lắng, rồi gật đầu. Tình hình Lâm Động lúc này dường như không được tốt lắm, nàng nhất định không được khiến hắn phải nhận thêm áp lực nữa.

Liễu Bạch cũng không nói gì thêm, hắn không thể chắc chắn Tô Nhu có thực sự chống đỡ nổi với hai chiến tướng đắc lực của Vương triều Thiên Ma hay không, nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác nữa.

- Động thủ!

Liễu Bạch và Diêm Sâm nhìn nhau, cùng hét lên, nguyên lực mạnh mẽ lập tức bùng phát xông thẳng về phía bọn Huyết Ảnh đang lao tới. Phía sau bọn họ, hai toán người mặt đầy khí hung sát cùng dâng lên như sóng triều chặn lại bọn cường giả của Vương triều Huyết Ấn và Vương triều Cốt Ngọc.

Uỳnh uỳnh!

Người của hai bên tựa con sóng bạc đầu cuốn qua mặt đất, cuối cùng lao vào nhau, nguyên lực cuồng bạo bùng nổ, vòng chiến lập tức mở rộng, âm thanh trảm sát vang tận mây xanh.

- Đại ca, mọi người phải cẩn thận đấy!

Gương mặt thanh tú của Tô Nhu lúc này cũng trở nên trầm trọng hơn nhiều, nàng nhìn hai gã chiến tướng của Vương triều Thiên Ma tiến lên với thế như chẻ tre, ngón tay ngọc ngà đặt lên cổ tay, ấn pháp biến hóa liên tiếp chạm vào ba đạo phong ấn.

- Tam Đoạn Phong Ấn, mở!

Tô Nhu khẽ quát lên, năng lượng màu lục kỳ dị như thủy triều tràn ra, mái

tóc dài tung bay, một thứ khí tức kinh người lan tỏa thu hút không ít ánh mắt kinh ngạc. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy lại có thực lực mạnh đến thế.

Xoẹt!

Lục quang bùng phát, thân hình yêu kiều bay vút tới, hai đạo năng lượng màu lục tụ lại trong bàn tay thành hình trăng tròn, biến thành hai đạo hàn quang bắn thẳng về phía hai gã chiến tướng của Vương triều Thiên Ma.

Lục quang xé tan không khí, bắn đi với tốc độ kinh người. Ngay cả bản thân hai kẻ kia cũng chỉ thấy trước mắt lóe sáng, rồi quầng sáng đó đã đến trước mặt. Trên trán bọn chúng đều toát mồ hôi lạnh, bàn tay tụ kim quang vội vàng tung ra, đánh lên quầng sáng.

Keng!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, hai gã chiến tướng Vương triều Thiên Ma bay ra sau, sắc mặt có phần khó coi. Bàn tay bọn chúng xuất hiện vết máu, rõ ràng là bọn chúng không thể ngờ đã dùng đến Niết Bàn Kim Thân mà vẫn bị thương.

- Phù!

Bọn Liễu Bạch thấy vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Lúc này bọn họ mới tập trung tinh thần đối phó với bọn Huyết Ảnh.

- Hắc hắc, Liễu Bạch, đừng ngoan cố chống đối nữa, ngoan ngoãn giao Niết Bàn Ấn ra đây có lẽ ngươi còn được chết thoải mái một chút!

Huyết quang bao phủ quanh Huyết Ảnh, biến thành từng đợt công kích ập tới Liễu Bạch, đồng thời hắn cũng nhếch mép cười lạnh.

- Ngươi vui mừng hơi sớm đấy!

Liễu Bạch hừ lạnh, bàn tay nắm lại, một cây trường thương xuất hiện, lập tức vô số côn ảnh cùng khí thế kinh người phản công lại như vũ bão.

- Ha ha, dù người có thể kiên trì được nhưng chỉ cần Lâm Động bại trong tay Tống Chân đại ca, ta xem các ngươi còn có sĩ khí được không?

Huyết Ảnh không ngừng gây áp lực tinh thần cho Liễu Bạch để khiến hắn lộ sơ hở.

Sắc mặt Liễu Bạch tối sầm lại, nhưng cũng không nói gì nữa. Đương nhiên hắn biết những gì Huyết Ảnh nói là thật, nếu Tống Chân được rảnh tay thì chắc chắn chỗ bọn họ đây sẽ bại thê thảm. Lúc này hắn cũng chỉ mong Lâm Động cầm cự được thêm một lúc, ít nhất thhì bên Tiểu điêu cũng có ưu thế không nhỏ.

Xoẹt xoẹt!

Thương ảnh mạnh mẽ đẩy lùi công kích của Huyết Ảnh. Liễu Bạch không kìm được liếc nhìn cuộc chiến chỗ Lâm Động. Phạm vi mà Lâm Động có thể tránh né đã dần bị Tống Chân khống chế còn một khoảng không gian rất nhỏ. Cứ thế này, e là không lâu nữa sẽ bị chặn hết mọi đường lui.

- Lâm Động, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì vậy? Đây đâu phải phong cách của ngươi, lẽ nào ngươi bị Tống Chân chèn ép đến mức đó sao?

Liễu Bạch nghiến răng, thầm lẩm bẩm trong bụng.

Ầm!

Bỗng một âm thanh kinh người vang lên, kình phong lan tỏa, mọi ánh mắt lập tức nhìn về phía đó, chỉ thấy Lâm Động đã bị chèn ép đến mức phải trực tiếp đỡ chưởng của Tống Chân.

- Không còn đường lui nữa sao?

Nhìn cảnh tượng đó, không ít người khóe mắt co giật, nếu cuộc chiến rơi vào

tình huống này thì hiển nhiên là Tống Chân có thể áp đảo được Lâm Động.

- Ha ha, giờ xem ngươi có thể làm được gì nữa?

Chưởng phong cuộn trào, Tống Chân đứng yên không chút dao động, ánh mắt hiện vẻ coi thường nhìn Lâm Động bị đánh bật ra sau hơn chục bước, cười nói.

Rầm!

Chân Lâm Động giẫm mạnh lên đất tạo nên một dấu chân rất sâu. Thân thể hắn hơi run lên, lớp da bên dưới ống tay áp đã có màu đỏ rực, hắn cúi đầu như đang kìm nén cái gì. Một lát sau hai tay bỗng nắm chặt, cuối cùng không nhịn được nữa, ngửa người gầm lên!

Uỳnh!

Ngay sau đó một vòng lửa đỏ rực bắn ra từ cơ thể hắn.

Vòng lửa đi đến đâu, đất đá trên mặt đất bị thiêu hủy đến đấy không còn cả tro bụi. Bên trong vòng lửa đó cũng có thể nhìn thấy vô số những đốm lửa nhỏ đang rực cháy.

- Đó là… Niết Bàn Ma Viêm?

Tất cả lập tức câm lặng, mọi người đều há hốc miệng nhìn Lâm Động toàn thân được bao bọc quanh bởi ngọn lửa nóng bỏng.

- Đó là… Niết Bàn Kiếp!

Gương mặt Lam Anh và Thanh Phong lúc này có phần đông cứng lại, trong mắt dâng tràn vẻ kinh hãi.

Cuối cùng bọn họ cũng hiểu tại sao Lâm Động tự nhiên lại yếu như thế, tại sao lại không ngừng tránh né đòn công kích của Tống Chân… Thì ra… hắn đang

định vượt Niết Bàn Kiếp! Vượt Niết Bàn Kiếp khi đang chiến đấu?

Nghĩ đến đây, dù người luôn luôn bình tĩnh như Lam Anh cũng không kìm được mà hít vào hơi khí lạnh, lẩm bẩm:

- Hắn là một tên biến thái!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 606

Tứ Nguyên Niết Bàn.

Quầng lửa đỏ rực bên trong có những đốm lửa đen lan tỏa ra theo đường tròn. Những nơi nó đi qua, mọi tảng đá khổng lồ đều bị thiêu hủy, đến những mảnh đá vụn cũng không còn, cảm giác như đến hạt bụi nhỏ cũng biến mất.

Mọi ánh mắt đều đông cứng lại, tiếng huyên náo mất hẳn, thay vào đó là sự im lặng chết chóc.

Niết Bàn Ma Viêm! Niết Bàn Kiếp!

Mọi ánh mắt dần di chuyển, cuối cùng dừng lại ở trên người gã thanh niên hơi cúi đầu đứng ở giữa, trong mắt vẫn còn sự kinh hãi tột độ.

Những người đến được đây dù đều có bản lĩnh, gần như tất cả dù ít dù nhiều cũng đã từng trải qua Niết Bàn Kiếp, vì thế bọn họ rất quen thuộc với thứ sức mạnh này.

Nếu là những lúc bình thường có lẽ chẳng ai bất ngờ gì, nhưng lúc này người vượt kiếp lại không hề ngồi đả tọa mà lại đang chiến đấu cùng với một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn!

Vượt kiếp khi đang chiến đấu sao?

Nghĩ đến đó, trong lòng tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng hoang đường. Niết Bàn Kiếp là thứ mà cường giả Niết Bàn Cảnh sợ nhất, mỗi lần Niết Bàn Kiếp đến, có ai mà không lập tức tìm nơi không ai đến làm phiền, hoặc tìm bằng hữu bảo hộ, để được an tâm ứng phó với Niết Bàn Kiếp?

Trong mười gã cường giả Niết Bàn Cảnh thì có đến bảy tám người mất mạng không phải vì đối kháng với kẻ địch mà là vì lúc vượt Niết Bàn Kiếp gặp sơ xuất. Từ đó có thể thấy Niết Bàn Kiếp đáng sợ đến mức nào. Nhưng lúc này bọn họ lại tận mắt chứng kiến có người dám vượt kiếp trong hoàn cảnh đang chiến đấu như thế này!

Điều này tạo nên lực xung kích không kém gì một trận siêu cấp cuồng phong.

Tất cả đều bị chấn động đến không nói nên lời.

- Hắn… Bọn Liễu Bạch đều vì động tĩnh đó mà chậm lại công kích, cuối cùng bọn họ cũng hiểu tại sao Lâm Động lại chỉ tránh né mà không giao thủ, thì ra phần lớn năng lượng hắn dùng để đối phó với Niết Bàn Kiếp trong cơ thể.

Điên cuồng!

Bọn họ chỉ có thể hình dung hành động đó của Lâm Động với hai từ ấy. Vạn nhất hắn không thể chống đỡ nổi công kích của Tống Chân mà mất kiểm soát thì chắc chắn là mất mạng.

Mục Hồng Lăng nhìn thân ảnh ở phía xa, cặp môi đỏ mọng mím lại, tên này cơ hồ đều tạo ra được kỳ tích không nhỏ a!

Sắc mặt bọn Huyết Ảnh trở nên khó coi, trong mắt dâng tràn sự kinh hãi, hiển nhiên là bị Lâm Động dọa cho không nhẹ.

- Hà hà, tiểu tử này gan to thật!

Tiểu điêu nói, trong lòng thì thở phào. Ban đầu hắn cũng không nghĩ nhiều về hành động của Lâm Động. Hai người quen biết đã lâu, hắn rất hiểu tính cách cẩn thận của Lâm Động. Hắn luôn muốn giữ lại tuyệt chiêu đến lúc cuối cùng, thậm chí một số tuyệt chiêu đến ngay cả Tiểu điêu hắn cũng phải thấy kinh ngạc.

- Ta đã nhắc nhở ngươi rồi, đừng vui mừng quá sớm! Hình như ngươi không để tâm thì phải.

Tiểu điêu nhìn Tống Khuyết, sắc mặt lúc này đã tối sầm với ánh thích thú, cười nói.

- Hừ, có gì mà đắc ý, dù tên tiểu tử đó có vượt kiếp thành công thì cũng chỉ là Tứ Nguyên Niết Bàn mà thôi!

Tống Khuyết cười lạnh nói.

Tiểu điêu nhếch mép, cũng không nói gì thêm, bàn tay nắm lại, năng lượng hùng hồn tạo nên công kích mạnh mẽ ập về phái Tống Khuyết.

Thấy Tiểu điêu tấn công, Tống Khuyết vội vàng vận nguyên lực nghênh chiến. Vừa rồi giao đấu hắn đã biết được sự đáng sợ của Tiểu điêu. Hắn đã thi triển mọi chiêu số mới cân bằng được tình thế, nếu chậm trễ một chút chỉ sợ sẽ thảm bại.

Người bên bọn Lâm Động rõ ràng lúc này sĩ khí đang dâng tràn, chỉ cần Tống Gia Tam Ma khó nhằn nhất bị khống chế thì bọn họ sẽ có thể chiến đấu. Chỗ Lâm Động vốn có vẻ bị nguy hiểm nhất không ngờ lại có chuyển biến bất ngờ.

- Tên khốn kiếp!

Sắc mặt Tống Chân tối sầm lại, nụ cười trên mặt mất đi, hung hãn nhìn Lâm Động. Sự chấn động trong lòng hắn không thua kém bất cứ ai, nhưng còn vô cùng giận dữ. Hắn không thể ngờ Lâm Động lại dám phân tâm vượt kiếp trong khi giao thủ với hắn. Việc này đến hắn còn không dám làm, vậy mà Lâm Động lại có thể làm được.

- Không thể để hắn vượt kiếp thành công!

Mắt Tống Chân lóe sáng, nguyên lực hùng hồn bùng nổ, biến thành một bàn vuốt khổng lồ đem theo năng lượng quỷ dị hung hăng tấn công Lâm Động.

- Lúc này… đã muộn rồi!

Lâm Động chầm chậm ngẩng đầu lên, khóe miệng nhếch lên cười lạnh. Chỉ thấy hắn giơ tay, một ngọn lửa màu đen nhằm thẳng bàn vuốt của Tống Chân bắn tới.

Vù!

Cùng với ngọn lửa đen đó rời khỏi thân thể, một luồng nguyên lực mạnh mẽ cuộn trào từ cơ thể hắn, thậm chí khí tức của hắn cũng đại tăng.

- Vượt kiếp thành công rồi sao? Sao lại nhanh thế được?

Cảm nhận được khí tức bỗng chốc dâng trào mạnh mẽ của Lâm Động, sắc mặt Tống Chân tím tái. Hắn không thể tin được chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như thế mà Lâm Động đã vượt qua thành công Niết Bàn Kiếp lần thứ tư!

Tống Chân đương nhiên không thể biết Lâm Động sau khi tu luyện được Thanh Thiên Hóa Long Quyết rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào. Tuy Niết Bàn Kiếp lần thứ tư khá nguy hiểm, thế nhưng nó không gây được chút trở ngại nào chí mạng cho Lâm Động. Với nghị lực hơn người, hắn đã thuận lợi vượt kiếp với một thời gian khá ngắn.

Cảm nhận được nguyên lực dồi dào trong cơ thể, thứ năng lượng ấy mạnh mẽ hơn trước đây đến mấy lần, với hành động mạo hiểm này Lâm Động đã thành công rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

- Ngươi nói không sai, thực lực Tam Nguyên Niết Bàn đúng là không giết được ngươi. Nhưng mà… ta lúc này thì có thể!

Lâm Động ngẩng lên nhìn Tống Chân, sắc mặt đã tím tái, nở nụ cười nhạt rồi vươn vai một cái, ánh mắt sắc lạnh như đao.

Sau lượt giao thủ đầu tiên, Lâm Động có thể cảm nhận được khoảng cách giữa Tam Nguyên Niết Bàn và Ngũ Nguyên Niết Bàn. Dù hắn có thể dùng rất

nhiều cách để lấp khoảng cách ấy nhưng để chiến thắng thì vô cùng khó khăn. Hiển nhiên là Lâm Động không muốn thấy chiến thắng gian nan kiểu ấy!

Vì thế, sau khi suy nghĩ hắn chọn cách mạo hiểm vượt kiếp. Chỉ cần hắn thành công đạt được thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn thì ưu thế của Tống Chân sẽ giảm xuống rất nhiều. Dựa vào thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn, Lâm Động có tự tin sẽ giải quyết được đối phương.

- Tiểu tử ngông cuồng! Dù ngươi có thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn thì vẫn còn khoảng cách không thể lấp đầy với ta. Muốn khiêu chiến vượt cấp sao? Ngươi nghĩ ta như loại phế vật ngươi từng gặp sao?

Tống Chân ánh mắt lạnh băng nói.

Lâm Động mỉm cười, giơ bàn tay ra vẫy vẫy đầy vẻ khiên khích.

- Muốn chết!

Tống Chân giận quá hóa cười, kim quang trên thân thể bùng phát, chân phải bước ra, mặt đất rung chuyển. Mười con Địa Long mang theo nguyên lực cuồng bạo xuyên thủng mặt đất tạo nên thế tấn công bao vây lao như vũ bão về phía Lâm Động.

Nhìn những con Địa Long đầy hung hãn lao tới, Lâm Động chỉ cười lạnh, hàn quang lóe lên trong mắt, bàn tay chuyển động, thiết ấn lập tức phình to, đem theo bóng đen khổng lồ, bùm một tiếng đánh tan tành mười con Địa Long.

Ầm ầm!

Đất đá bắn tứ tung, bụi tung mù mịt khắp nơi. Thiết ấn khổng lồ dần xuất hiện, trên đó là thân ảnh Lâm Động.

Lần này đối diện với công kích của Tống Chân, rõ ràng Lâm Động không hề tránh né, mà đã hoàn toàn chấn áp được hắn. Ai cũng nhận ra, cục diện lúc này đang chuyển biến, tình thế nghiêng về một bên lúc này cũng đã bị phá vỡ!

Lâm Động đang đứng oai vệ bên trên thiết ấn, ánh mắt nhìn về phía Tống Chân, hàn ý dần lan tỏa trong mắt.

Nguyên lực cuồng bạo bao quanh người Lâm Động. Hắn nắm mạnh tay, Thiên Ngạc Cốt Thương xuất hiện, ánh sáng nguyên lực chói lòa, mũi thương chỉ thẳng về phía Tống Chân.

- Bây giờ, bọn chúng ta có thể chơi một cách tử tế được rồi nhỉ?

Lam Anh nhìn Lâm Động có khí thế bùng nổ, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn Thanh Phong ở bên cạnh:

- Giờ tin ta rồi chứ? Lâm Động không phải loại dễ đối phó đâu!

Sắc mặt Thanh Phong nặng nề chầm chậm gật đầu, lẩm bẩm:

- Đúng là không đơn giản! Cục diện bắt đầu thay đổi rồi. Nhưng Tống Chân cũng chẳng phải loại tầm thường, thắng thua ra sao lúc này chưa thể biết được!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 607

Hung Linh Thao Thiết.

Nguyên lực hùng hồn bao trùm quanh Thiên Ngạc Cốt Thương, năng lượng ẩn chứa trong nó khiến cây thương khẽ rung lên, phát ra những tiếng u u khiến không khí cũng như bị rung lên.

Từ gương mặt ngày một lạnh băng của Lâm Động, ai cũng nhận ra, sau thời gian bị lép vế ban nãy, giờ hắn gần như sắp bùng nổ triệt để.

Phía trước Lâm Động, sắc mặt Tống Chân tối sầm lại đáng sợ. Khi phát hiện ra Lâm Động vượt Niết Bàn Kiếp ngay trước mặt mình, hắn thật sự có cảm giác như mình bị biến thành khỉ mua vui. Từ sau khi vào Chiến trường Viễn Cổ, hắn thuận buồm xuôi gió có được truyền thừa của Thao Thiết Tông trong Tứ Đại Ma Tông, nguyên lực hùng hồn cũng được nâng cao lên một bậc. Hắn cho rằng trong Chiến trường Viễn Cổ này, có lẽ chỉ có thủ lĩnh của ba Vương triều đỉnh cấp trong Thập đại Vương triều Siêu cấp mới có thể áp chế được hắn, còn những kẻ như Lâm Động, hắn căn bản không cần phải nghĩ đến.

Thế nhưng, chính người hắn không cần nghĩ đến ấy lại chơi hắn một vố trước mặt bao nhiêu người!

- Hôm nay mà không băm ngươi ra thành trăm mảnh thì Tống Chân ta đâu còn mặt mũi nào nữa!

Gương mặt Tống Chân hiện lên vẻ hung hăng, hắc quang quỷ dị bùng phát từ trong cơ thể, trong lúc hắc quang chuyển động dường như còn tỏa ra thứ năng lượng kỳ dị.

Cảm giác rất giống với lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng lại rất âm

lạnh và hung tàn.

Hắc quang ngưng tụ lại trong tay Tống Chân, cuối cùng biến thành một thứ vũ khí có ba mũi xiên khổng lồ. Trên cây chĩa ba đó có những đường hoa văn quỷ dị, một con cự thú không rõ hình thù đang ngửa lên trời gầm rú, cái miệng khổng lồ như muốn nuốt gọn cả trời đất.

Cây chĩa ba vừa thành hình thì có một tiếng gầm rít như từ thời Viễn Cổ vang lên. Hình hoa văn trên chĩa ba như được hồi sinh. Nó chuyển động, không ngừng hút nguyên lực thiên địa ở xung quanh.

- Lâm Động, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là truyền thừa của Thao Thiết Tông!

Tống Chân gầm lên, sát ý tràn ngập trong mắt, thân hình biến thành một đạo tàn ảnh lao vút đi rồi bỗng xuất hiện trước mặt Lâm Động một cách quỷ dị. Cây chĩa ba trong tay đem theo một màn đen đầy tử khí tấn công về phía Lâm Động.

Xoẹt!

Hắc quang đầy trời phản chiếu trong mắt Lâm Động. Đối diện với công kích hung hãn đó của Tống Chân, Lâm Động lại chẳng có ý tránh né, ánh mắt hắn lạnh đi, Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay rung lên. Đồng thời cũng có một tiếng gầm rú vang ra từ cây thương, một ánh hàn quang xé tan không khí, ngưng tụ lại ở đầu ngọn thương thành một đóa thương hoa đầy hàn khí.

Đóa hoa dần nở rộ rất đẹp, nhưng bao trùm quanh nó lại là sát ý vô cùng lạnh lẽo.

Thương hoa ngưng tụ, xé tan hư không, ngay khoảnh khắc tiếp theo đã nhằm thẳng cây chĩa ba lao vút đi.

Keng!

Cùng với ánh lửa mù trời là âm thanh giòn tan, không khí bị chấn động tạo

nên một làn sóng gợn khếch tán ra bốn phía với tốc độ kinh người.

Vút vút vút!

Kình phong cuộn trào nhưng sắc mặt Lâm Động không hề thay đổi. Thiên Ngạc Cốt Thương rung lên, đóa thương hoa kia nổ tung, vô số cánh hoa rơi như những cây dao găm sắc bén bắn thẳng về những điểm hiểm yếu trên thân thể Tống Chân.

Sự thay đổi này đến rất đột ngột khiến Tống Chân cũng phải giật mình, khi hắn sực tỉnh thì luồng khí lạnh lẽo âm u đã đến gần.

- Hừ!

Nhưng dù tình hình bất ổn thì Tống Chân vẫn không có chút hoảng loạn, hắn lại cười lạnh như băng, hắc quang dâng tràn quanh người, rồi ở trước ngực hình thành nên một cái miệng rất to. Cái miệng kia phát ra hấp lực vô cùng đáng sợ, hút một cái là nuốt gọn hết thương hoa.

- Hung thú Thao Thiết có lực thông thực có thể cắn nuốt vạn vật trong trời đất. Công kích của ngươi tuy lợi hại nhưng với ta thì chẳng có tác dụng gì đâu, ha ha!

Tống Chân ngửa mặt lên trời cười lớn, ánh mắt lạnh băng, vung vũ khí đâm thẳng về phía Lâm Động.

- Lực thôn thực?

Thiên Ngạc Cốt Thương trong tay Lâm Động vung lên, chặn công kích của Tống Chân. Ánh mắt Lâm Động hơi nheo lại. Hung thú Thao Thiết trong truyền thuyết có lực thôn thực vô cùng đáng sợ, thiên địa vạn vật nó đều nuốt được. Nhìn từ một góc độ nào đó thì thứ lực thôn thực này rất giống lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù.

Có điều, lực thôn thực chỉ có thể nuốt mọi vật chứ không thể biến thành của

mình, điểm này nó không bằng được với lực thôn phệ. Điều này cũng không có gì lạ, lực thôn phệ có trong Thôn Phệ Tổ Phù, mà Thôn Phệ Tổ Phù lại là một trong Bát Đại Tổ Phù trong thiên địa. Tuy danh tiếng Hung thú Thao Thiết cũng không phải tầm thường, nhưng dù sao vẫn kém Thôn Phệ Tổ Phù một chút.

- Ha ha, Lâm Động, giao thủ với, ta năng lượng của ngươi sẽ bị thôn thực liên tục, càng đánh ngươi sẽ càng yếu, xem ngươi sẽ chiến đấu thế nào?

Cây chĩa ba trong tay Tống Chân biến ra hắc quang đậm đặc bao trùm lấy thân thể Lâm Động. Mỗi lần Thiên Ngạc Cốt Thương của Lâm Động chạm tầng hắc quang vào là lực thôn thực hút mất một phần nguyên lực trên Cốt Thương.

Cứ thế này thì nguyên lực của Lâm Động sẽ ngày một ít đi, cuối cùng sẽ bị hút sạch.

Theo tình huống thông thường thì đúng là vậy, nhưng Lâm Động hiển nhiên không nằm trong số đó. Hắn có đã lực thôn phệ, giở trò thôn thực trước mặt hắn thì đúng là ấu trĩ.

Vì thế, đối mặt với sự châm chọc của Tống Chân, Lâm Động cũng chỉ cười lạnh. Nhìn nụ cười của hắn Tống Chân nộ hỏa xung thiên, đang định tăng cường lực công kích thì sắc mặt bỗng thay đổi. Bởi vì hắn phát hiện, năng lượng màu đen trên cây chĩa ba của hắn đang tiêu biến dần một cách quỷ dị.

Vút vút!

Khi năng lượng trên cây chĩa ba của hắn biến mất hoàn toàn, công kích của Lâm Động như được tăng sức mạnh, vô cùng quyết liệt. Cảm giác như năng lượng trên người Tống Chân đã được truyền sang Lâm Động vậy!

- Sao có thể?

Sắc mặt Tống Chân kịch biến, hắn vội vàng nghiến răng thúc đẩy lực thôn thực muốn nuốt hết nguyên lực của đối phương. Nhưng kết quả của sự tiếp xúc

lần này lại khiến tim hắn chùng xuống. Nguyên lực của Lâm Động dường như bị thứ gì đó bao bọc lấy, lực thôn thực không hề có tác dụng gì với nó.

Điều khiến Tống Chân chấn động nhất chính là, khi lực thôn thực của hắn tiếp xúc với nguyên lực của Lâm Động, không những không thể hút được năng lượng mà ngược lại còn nhanh chóng bị mất đi.

- Tên này có chút cổ quái!

Tống Chân đưa mắt nhìn gương mặt cười thích thú của Lâm Động, sống lưng bỗng lạnh toát, hắn không hiểu rốt cuộc Lâm Động đã làm gì!

- Có lẽ hắn có được truyền thừa của Thanh Long Điện, nhưng trong trong đó không thể có thứ quỷ dị thế này được! Đáng chết! Rốt cuộc hắn đã dùng thủ đoạn gì?

Tống Chân suy nghĩ mãi nhưng vẫn không có đầu mối gì, chỉ đành nghiến răng bất lực rút lui.

Ở xung quanh, rất nhiều ánh mắt thấy Tống Chân rút lui thì lập tức ồ lên, vì Tống Chân đang né tránh công kích của Lâm Động!

- Tiểu tử, ngươi đừng có đắc ý quá sớm!

Tống Chân lùi nhanh ra sau, ánh mắt càng trở nên hung hăng, phải dùng sức mạnh tuyệt đối để nhất cử kích bại đối thủ vậy.

Hắc quang quỷ dị lan tràn cuồn cuộn ra từ người Tống Chân, chớp mắt bao phủ kín cả bầu trời.

Tống Chân đã bị kích nộ rồi!

Nhìn thanh thế này, tất cả đều hiểu Tống Chân thật sự đã bị Lâm Động kích nộ!

- Grào!

Hắc quang điên cuồng lan tỏa quanh người Tống Chân. Cuối cùng, trước bao ánh mắt đầy chấn động, biến thành một con cự thú Viễn Cổ toàn thân đen xì.

Thể hình của con cự thú vô cùng quái dị, toàn thân đen xì không thể nhìn rõ được mắt mũi, chỉ có cái miệng máu khổng lồ vô cùng nổ bật.

Khi con cự thú Viễn Cổ đó xuất hiện, lập tức có hấp lực đáng sợ từ cái miệng khổng lồ của nó tỏa ra. Cuồng phong bùng nổ, nguyên lực thiên địa nhất loạt đều bị hút vào!

- Đây là… Vô vàn ánh mắt kinh hãi nhìn con quái thú màu đen quỷ dị, cả không gian vang lên những tiếng hít vào hơi khí lạnh.

Hung linh Thao Thiết!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 608

Thôn Thực Và Thôn Phệ.

Cự thú màu đen cùng khí hung sát xuất hiện trên bầu trời, vô số những đợt gợn sóng màu đen lan tỏa khiến nguyên lực thiên địa đều xáo trộn dữ dội.

Hung linh Thao Thiết!

Những ánh mắt đầy kinh hãi nhìn con cự thú, cái miệng máu to như cái động khổng lồ là gây chú ý nhất. Nghe nói cái miệng đó có thể thôn thực cả thiên địa vạn vật, bất cứ thứ gì rơi vào đó đều vĩnh viễn rơi vào bóng đêm trầm luân.

Rất nhiều người đều chỉ nghe tên chứ chưa được nhìn thấy hình dạng của loại Hung thú Viễn Cổ này. Vì thế khi bọn họ thấy Tống Chân triệu hồi được Hung linh Thao Thiết, không ai là không thấy chấn động.

Bọn họ có thể cảm nhận được một sự hung bạo kinh người từ con Hung linh Thao Thiết ấy!

Xoẹt!

Tống Chân xuất hiện ở trên chiếc trán khổng lồ của con Hung linh Thao Thiết, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Lâm Động. Hung linh Thao Thiết mà hắn triệu hồi không phải hư ảo, nó có khí tức thật sự của Hung linh Thao Thiết. Thứ khí tức này tuy đã nhạt đi nhiều vì nguyên nhân thời gian, nhưng Tống Chân cho rằng vẫn dư sức đối phó với Lâm Động.

- Tiểu tử, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tuyệt vọng!

Tống Chân cười hung hăng, ánh mắt tối sầm lại, thủ ấn biến hóa nhanh như

chớp. Lập tức trong hình thể của Hung linh Thao Thiết có hai tia quang mang đỏ lòm khóa chặt lấy Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, hắn có thể cảm nhận được dấu hiệu nguyên lực quanh người Hung thú Thao Thiết đang dần biến mất.

Nó đã trực tiếp thôn thực nguyên lực ở quanh người! Như thế, dù Lâm Động có thi triển được vũ kỹ, nhưng sẽ do nguyên nhân thiếu nguyên lực mà uy lực giảm nhiều.

- Đúng là cũng có chút thủ đoạn!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm. Thao Thiết Tông không hổ là thủ lĩnh trong Tứ Đại Ma Tông, không ngờ cái gọi là lực thôn thực lại bá đạo đến vậy… Nếu là người bình thường thì chắc chắn sẽ bị yếu thế khi giao chiến với bọn chúng.

- Grào!

Hung linh Thao Thiết ngửa lên trời gầm một tiếng. Một làn sóng dao động màu đen lan ra từ cái miệng to đùng, hấp lực bùng nổ, những tảng đá khổng lồ xung quanh đều bật khỏi mặt đất bay vào và biến mất trong cái miệng máu đó.

Những người quan sát xung quanh thấy đòn công kích giống như hắc động thôn thực vô cùng khủng bố này, sắc mặt đại biến, vội vàng lùi ra xa, sợ bị hút vào cái miệng khổng lồ của Hung thú Thao Thiết.

Sắc mặt Lam Anh và Thanh Phong đều ngưng trọng nhìn con Hung thú Thao Thiết to lớn kia. Ngay đến bọn họ cũng phải thấy một sự nguy hiểm tỏa ra từ đó.

Thân hình to lớn của con Hung linh Thao Thiết bỗng bật lên, mặt đất rung chuyển dữ dội, rồi thân hình Hung linh Thao Thiết biến thành một cột quang trụ màu đen bắn xuống, bao trùm lấy phạm vi mấy chục trượng quanh thân thể Lâm Động.

Quang trụ cuối cùng biến thành một cái miệng máu khổng lồ, nhìn tựa cái

động đen ngòm không đáy.

- Hung linh Thao Thiết, Thôn Thiên Chủy!

Tống Chân ngửa mặt quát lên một tiếng, gương mặt hung hăng nhìn Lâm Động đã bị bao vây chặt cứng.

- Lâm Động, bị Hung linh Thao Thiết thôn thực thì ngươi sẽ mãi mãi nằm trong dạ dày tối tăm của nó… Ở đó ngươi sẽ biết thế nào là sống không bằng chết!

Áp lực mạnh mẽ ập xuống bao phủ lấy phạm vi mấy chục trượng quanh Lâm Động. Trong phạm vi đó mọi tảng đá trên mặt đất đều bị ép vụn tan tành, thậm chí mặt đất cũng lún xuống nửa thước. Mặt đất dần xuất hiện vô số những đường nứt lan tỏa khắp bốn bề.

Gương mặt Lâm Động có phần trầm trọng nhìn cái miệng đen ngòm chặn hết đường lui của mình. Trong cái miệng đó như giấu một cái động không đáy lạnh lẽo mà quỷ dị.

Xoẹt xoẹt!

Cây thương trong tay Lâm Động bay ra, thương ảnh ngưng tụ lại cuối cùng bắn như mưa về phía cái miệng.

Thế nhưng những đạo thương ảnh nhìn có vẻ mạnh mẽ đó khi vừa chạm vào cái miệng đã bị nuốt chửng, nhìn có cảm giác như châu chấu đá xe vậy.

Nhìn cảnh tượng đó hai mắt Lâm Động lập tức nheo lại!

- Ha ha, ngươi ngây thơ quá!

Tống Chân cười lớn, lúc này dường như hắn đã nắm chắc phần thắng rồi vậy. Cái miệng khổng lồ của hắn, dù là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn muốn chống cự cũng vô cùng gian nan. Lâm Động chỉ với thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn thì

sao có thể chống chọi lại được?

- Kết thúc rồi!

Cái miệng khổng lồ gào thét lao xuống, cuối cùng, trước bao ánh mắt kinh hoàng ập thẳng xuống Lâm Động.

Trong phạm vi mấy chục trượng quanh Lâm Động xuất hiện một cái hố lớn sâu hun hút. Lâm Động và mặt đất đã biến mất tăm mất dạng.

- Bị nuốt rồi sao?

Nhìn cái hố đen ngòm, không ít người phải hít vào một hơi khí lạnh. Trong ánh hắc quang lực thôn thực của Hung linh Thao Thiết dường như chẳng thứ gì có thể tồn tại được.

Tống Chân xuất hiện phía trên cái hố, cười lạnh nhìn ánh hắc quang đang chuyển động. Bất luận thứ gì chỉ cần rơi vào trong đó là đều không thể thoát được. Ở đó Lâm Động sẽ bị tiêu hóa đến xương cũng không còn!

- Kết thúc rồi!

Tống Chân vươn vai, trên gương mặt lại xuất hiện nụ cười ôn hòa như trước. Lâm Động chết rồi, chắc chắn sĩ khí của bên hắn sẽ sụt giảm nghiêm trọng. Cuộc chiến này hắn đã thắng!

- Lâm Động bị giải quyết rồi?

Thanh Phong có phần kinh ngạc nhìn đám hắc quang, nói.

Lam Anh hơi nhíu mày. Nàng biết Hung linh Thao Thiết mà Tống Chân thi triển rất mạnh, hơn nữa chiêu đáng sợ nhất chính là sự thôn thực. Mọi vật rơi vào miệng nó là không thể có vật sống ra khỏi đó. Tuy Hung linh Thao Thiết mà Tống Chân gọi ra chỉ có một chút khí tức của bản thể thực sự, nhưng sức mạnh vẫn vô cùng đáng sợ.

- Có lẽ… Lam Anh trầm mặc một chút, định nói tiếp thì đồng tử bỗng co lại, lẩm bẩm:

- … chưa?

Ầm!

Đúng lúc ấy, đám hắc quang bỗng rung lên dữ dội, bề mặt không ngừng có những đợt gợn sóng dâng lên, dường như đang có một sự kịch biến nào đó.

Sắc mặt Tống Chân biến đổi, nụ cười nhanh chóng tắt ngúm, thay vào đó là sự kinh hoàng. Thực sự hắn không thể ngờ Lâm Động lại có thể chống lại được lực thôn thực đáng sợ của Hung linh Thao Thiết!

Thế nhưng dù hắn thấy khó tin thế nào thì cảnh tượng sau đó khiến sắc mặt hắn càng trắng nhợt.

Phụt phụt!

Hắc quang chuyển động nhanh chóng, rồi dần dần thu nhỏ, nhìn giống như năng lượng của nó bị thứ gì đó đoạt đi mất vậy.

Tống Chân thấy vậy, gương mặt cứng đờ. Đám hắc quang đó là truyền thừa mà hắn có được từ Thao Thiết Tông, dựa vào nó, hắn mới thi triển được lực thôn thực của Hung linh Thao Thiết. Nếu biến mất một cách kỳ quái như vậy thì thật sự đã tạo ra một sự đả kích quá lớn. Hắn vội vàng động dụng tâm thần định thu lại hắc quang!

Thế nhưng lúc ấy sắc mặt hắn trở nên khó coi, vì hắn nhận ra mối liên hệ của hắn với hắc quang đã biến mất không còn dấu vết.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống từ trán Tống Chân, cảnh tượng quỷ dị này rõ ràng đã vượt ngoài dự liệu của hắn.

Phụt phụt!

Khi sắc mặt Tống Chân thay đổi thì hắc quang ngày một nhỏ lại, rồi một đạo thân ảnh dần xuất hiện trong nó, cuối cùng hắc quang biến mất hoàn toàn trong bàn tay của bóng người đó.

- Lâm Động!

Nhìn bóng người vừa xuất hiện, đồng tử Tống Chân co rút lại, giọng nói đầy kinh hãi.

Thật sự hắn không thể ngờ Lâm Động không những không bị lực thôn thực của Hung linh Thao Thiết tiêu hóa mà ngược lại hấp thụ luôn lực thôn thực vào cơ thể!

Cảnh tượng đó quả thực khiến Tống Chân toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Trước ánh mắt kinh hãi của Tống Chân, Lâm Động ngẩng lên cười, nhưng hàm răng trắng của hắn lại khiến Tống Chân cảm thấy một luồng hàn khí chạy thẳng từ chân lên đỉnh đầu.

- Không hổ là Hung thú Thao Thiết, sức mạnh không tệ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 609

Thắng Thua.

Ngươi… Trên không trung, Tống Chân há hốc mồm sững sờ nhìn Lâm Động đang cười tươi rói. Toàn thân hắn lạnh toát, ngón tay run rẩy chỉ về phía Lâm Động, ánh mắt ngập tràn sự kinh hãi.

- Ngươi… hấp thụ lực thôn thực của ta?

Ngươi ngươi cả nửa ngày trời, cuối cùng thì Tống Chân cũng nói được hết câu, nhưng giọng nói không giấu nổi sự chấn kinh.

Thật sự hắn không thể ngờ lực thôn thực của Hung linh Thao Thiết không những chẳng gây ra sát thương gì cho Lâm Động mà ngược lại còn bị hắn hấp thụ sạch.

Lực thôn thực được biết đến có sức mạnh nuốt gọn vạn vật trong thiên địa, bất cứ thứ gì rơi vào trong nó đều bị nó tiêu hóa mất. Nhưng lúc này nó không những không tiêu hóa được Lâm Động mà còn bị Lâm Động không biết dùng thủ đoạn gì đã hấp thụ mất. Cảnh tượng đó, đối với Tống Chân mà nói thực sự là vô cùng hoang đường.

Xung quanh đều hít vào hơi khí lạnh, nhìn Lâm Động với ánh mắt như gặp phải quỷ.

- Lực thôn thực của Hung linh Thao Thiết tuy mạnh nhưng cái ngươi có được đến chút bề mặt cũng không phải, muốn hàng phục nó có gì khó?

Trước bao ánh mắt chấn kinh của mọi người, Lâm Động cười chế giễu, nói:

- Mất đi lực thôn thực, uy lực của truyền thừa Thao Thiết Tông có lẽ sẽ mất đi ba phần… Mất đi lực thôn thực với Tống Chân mà nói không khác gì chặt mất một cánh tay. Mà cũng có thể nói đây là hắn tự làm tự chịu. Nếu hắn chỉ thi triển công kích vũ kỹ, Lâm Động muốn thắng chắc chắn phải tốn một công sức, nhưng ai ngờ hắn lại thi triển toàn bộ lực thôn thực có được từ Thao Thiết Tông, định dựa vào đó giải quyết Lâm Động triệt để.

Nếu Lâm Động chỉ là người bình thường thì có lẽ đã bị hút vào trong cái dạ dày đen ngòm kia, cuối cùng hóa thành hư vô. Nhưng không may, hắn lại có Thôn Phệ Tổ Phù, lực thôn thực của Hung linh Thao Thiết trong mắt hắn chẳng hề đáng sợ như người khác vẫn tưởng.

Vì thế, khi rơi vào trong bóng đêm, Lâm Động lập tức dùng Thôn Phệ Tổ Phù, lực thôn phệ lan tỏa, cuối cùng thôn phệ hết lực thôn thực và cái dạ dày đen ngòm kia.

Khi hai luồng sức mạnh kỳ lạ này đối kháng thì hiển nhiên lực thôn phệ sẽ chiếm ưu thế.

Vì thế Lâm Động không chỉ dễ dàng phá giải sát chiêu của Tống Chân mà còn dễ dàng khiến hắn mất đi thứ vũ khí mạnh nhất, lực thôn thực!

- Khốn kiếp… trả lại lực thôn thực cho ta!

Nụ cười đông cứng trên gương mặt Tống Chân nhìn vô cùng hoạt kê, một lúc sau gương mặt trở nên méo mó, dữ dằn, hắn gầm lên rồi lao về phía Lâm Động.

Xoẹt xoẹt!

Một vài đạo tàn ảnh xuất hiện trong không trung, rồi kình phong mạnh mẽ từ cây chĩa ba biến thành hắc ảnh ập đến như mưa về phía Lâm Động.

- Thao Thiết Ma Thoa!

Khi hắc ảnh ập xuống, bọn chúng nhanh như chớp ngưng tụ lại một chỗ, đạo

hắc quang đó đem theo sức mạnh kinh người bạo kích về phía đỉnh đầu Lâm Động.

Đối diện với công kích bạo nộ đó của Tống Chân, Lâm Động chỉ cười lạnh, không hề có dấu hiệu tránh né. Nguyên lực trong người cuộn trào, cánh tay rung lên, Thiên Ngạc Cốt Thương xuất hiện.

Cây thương hiện ra không hề hoa lệ nhưng nguyên lực ngưng tụ trên đó lại mang một sức mạnh kinh người.

Keng!

Cốt thương đâm mạnh lên cây chĩa ba, một âm thanh kim loại va chạm giòn tan vang lên, kình phong cuồng bạo lập tức khuếch tán, không khí bị chấn động thành vô vàn những đường gợn sóng.

- Mất đi lực thôn thực, uy lực vũ kỹ Thao Thiết Tông của ngươi yếu quá!

Lâm Động cười lạnh, hắn cảm nhận được công kích lúc này của Tống Chân đã thiếu đi cái thần uy của lúc trước. Tuy nhìn dường như vẫn rất mạnh mẽ nhưng đã không bằng trước đây.

Mặt mày Tống Chân hung hăng, cánh tay vung cây chĩa ba lên, kình phong đáng sợ điên cuồng ập về phía Lâm Động. Dường như Tống Chân có dấu hiệu phát cuồng, xem ra tổn thất lực thôn thực đã tạo nên một sự đả kích rất lớn đối với hắn.

Thế nhưng, tuy công kích của hắn hung mãnh nhưng vẫn bị Lâm Động chặn đứng được hết, thậm chí khi tấn công còn có hơi chút hỗn loạn.

- Tống Chân rối loạn rồi!

Lam Anh nhìn cảnh đó, ánh mắt hơi nheo lại, khẽ nói.

Cường giả đối quyết, yếu tố tâm lý là vô cùng quan trọng. Thi triển công kích

bừa bãi sẽ để lộ sơ hở, cuối cùng bị đối thủ đánh chết. Hiện giờ Tống Chân đang rơi vào tình thế này!

- Thủ đoạn của Lâm Động thật quỷ dị, không ngờ lại phá giải được lực thôn thực của Hung linh Thao Thiết!

Vẻ mặt Thanh Phong đầy nặng nề nói.

- Lực thôn thực tuy mạnh nhưng không phải là vô địch. Trong thiên địa này không biết có bao nhiêu sức mạnh kỳ lạ, hơn nữa Tống Chân chỉ có được chút ít bề ngoài, bị phá giải cũng không có gì quá bất ngờ. Đương nhiên Lâm Động quả thật ẩn giấu quá nhiều thủ đoạn không tầm thường… Lam Anh khẽ nói:

- Nhưng dù sao hắn chỉ là Tứ Nguyên Niết Bàn… - Khả năng thắng của Lâm Động thế nào?

Thanh Phong hỏi.

- Nếu là lúc ban đầu thì chỉ có bốn phần, nhưng giờ có thể là sáu, thậm chí cao hơn.

Lam Anh trầm ngâm nói.

Thanh Phong khẽ gật đầu, trong mắt hắn cũng hiện lên sự chấn động. Với thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn đối chiến với Ngũ Nguyên Niết Bàn lại có sáu phần khả năng thắng. Hắn thật sự đáng sợ vậy sao?

- Hơn nữa hai chiến tuyến bên kia, dường như bên Lâm Động cũng chiếm ưu thế!

Lam Anh nhìn sang chỗ Tiểu điêu và Tiểu Viêm, đặc biệt là khi nhìn chỗ Tiểu điêu, sắc mặt nàng càng trầm trọng hơn.

- Người có tên Lâm Điêu kia thực lực cũng vô cùng cường hãn, thậm chí nhìn bề ngoài có lẽ còn mạnh hơn Lâm Động một bậc. Ngươi nhìn Tống Khuyết

xem, từ lúc giao đấu đến giờ luôn ở thế bị áp chế. Còn Lâm Viêm, tuy hắn đối chiến không nhẹ nhàng nhưng sự hung bạo của hắn cũng khiến Tống Bá khổ sở. Ba người bọn Lâm Động không hề đơn giản!

Thanh Phong nghe vậy, nhìn sang rồi gật gù, không dám có chút coi thường nào nữa. Thực lực của bọn họ tương đương với Tống Gia Tam Ma, nếu bọn Lâm Động giải quyết được Tống Gia Tam Ma thì cũng có nghĩa có tư cách sánh ngang với bọn họ.

Trên Niết Bàn Kim Bảng chắc chắn cũng có tên của bọn Lâm Động!

Keng keng keng!

Ánh lửa tóe ra theo từng đợt tấn công ác liệt, Lâm Động và Tống Chân rõ ràng đều đã nổi giận, ra tay cực nhanh chóng và hung tàn, chiêu nào cũng nhằm chỗ hiểm yếu của đối phương, nếu trúng chắc chắn trọng thương.

Uỳnh!

Sức mạnh cuồng bạo lan tỏa, mặt đất hai người đứng đều vỡ ra thành những khe nứt khổng lồ, cả hai đều bị chấn động bật lùi ra sau.

Xoẹt!

Lâm Động lùi nhanh ra sau, ánh mắt đột ngột lạnh băng, nguyên lực hùng hồn cuộn trào rồi biến thành năm ngón tay khổng lồ.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Lâm Động hét lên, năm ngón tay khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ biến thành một bàn tay khổng lồ cổ xưa. Khi bàn tay ấy xuất hiện, hư không cũng hiện lên một hư ảnh khác!

Đại Hoang Nhân Thiên Thủ đã gọi ra thành công, nhưng Lâm Động không hề dừng lại, chỉ thấy thanh quang tràn ra từ người hắn cuối cùng chui vào bàn tay

khổng lồ kia.

Thanh quang cuộn trào, bàn tay khổng lồ kia mọc ra từng tầng từng tầng vảy rồng màu xanh, chớp mắt cả bàn tay đã được bọc hoàn toàn trong lớp vảy.

Uỳnh!

Ánh mắt Lâm Động lạnh thấu xương, không chút chần chừ, bàn tay nắm lại. Bàn tay khổng lồ đã được dung hợp Thanh Long Khí lập tức xé tan không khí nhằm thẳng tới Tống Chân.

Rầm rầm rầm!

Mặt đất rung chuyển, nứt toác, những người đứng gần còn bị chấn động đến phụt máu, cuối cùng bị bắn ra sau.

Nhìn bàn tay khổng lồ đầy vảy xanh đang lao tới, sắc mặt Tống Chân trở nên vô cùng nặng nề, hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm rất rõ ràng từ trong cái bàn tay kia.

- Thao Thiết Ma Giáp!

Hắc quang đậm đặc tràn ra từ cơ thể Tống Chân, rồi nhanh chóng ngưng tụ lại quanh người hắn hình thành nên một bộ giáp kỳ quái màu đen.

Uỳnh!

Ma giáp vừa hình thành thì bàn tay khổng lồ kia lao tới.

Rầm!

Một âm thanh khổng lồ vang lên, bộ giáp trên người hắn bùng phát hắc quang, thân hình bị chấn động bay ngược ra sau, hắc khí nhanh chóng ngưng tụ biến thành vô số những cái miệng đen xì hóa giải sức mạnh cực lớn kia.

- Ha ha, dù ta có mất lực thôn thực thì ngươi cũng không giết được ta đâu!

Cùng với sự hóa giải của những cái miệng đen xì kia, khi Tống Chân còn cách mặt đất khoảng một trượng cuối cùng cũng đứng vững lại được, hắn ngẩng lên cười dữ dằn.

- Vậy sao?

Lâm Động nhếch mép, hai tay đập mạnh xuống đất.

Rầm!

Mặt đất bên dưới Tống Chân đột ngột tách ra, hắc quang trào dâng, cuối cùng biến thành một cái miệng khổng lồ màu đen sâu hun hút.

- Đây là… Đồng tử của Tống Chân co lại nhìn cái miệng khổng lồ bên dưới mình.

- Thôn Thiên Chủy?

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, bàn tay nắm chặt một cái, cái miệng khổng lồ gào thét, trước ánh mắt kinh hoàng của Tống Chân, hút hắn vào trong.

- Tiếp theo đến lượt ngươi thử Thôn Thiên Chủy của ta!

Trong mắt Tống Chân lan đầy một màu đen u ám, bên tai hắn vang lên giọng nói lạnh lùng của Lâm Động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 610

Ngươi Còn Sức Mạnh Không?

Cái miệng khổng lồ nổi lên từ dưới lòng đất, trước bao ánh mắt kinh hoàng, hút Tống Chân vào trong với tốc độ kinh người.

Thân thể Tống Chân dần biến mất, chỉ còn để lại một quầng hắc quang quỷ dị chuyển động trong không trung.

- Thôn Thiên Chủy?

Xung quanh đột nhiên trở nên yên lặng, rồi cuối cùng có người sực tỉnh kêu lên một tiếng thất thanh.

Trước đó đã nhìn thấy Tống Chân thi triển ra loại vũ kỹ đó, nhưng bọn họ không thể ngờ Lâm Động cũng thi triển được chiêu đó.

- Sao có thể?

Trong ánh mắt của tất cả mọi người đều tràn ngập sự chấn kinh, vũ kỹ thuộc Thao Thiết Tông sao Lâm Động lại có được?

- Thế là sao?

Thanh Phong cũng đầy kinh ngạc, mắt hắn khóa chặt lấy quầng hắc quang kia. Từ sau khi Tống Chân bị hút vào khí tức của hắn gần như lập tức biến mất, chẳng khác gì so với việc bị hút vào dạ dày hắc ám vậy!

Gương mặt Lam Anh cũng đầy vẻ kinh ngạc, nàng nhíu mày, lẩm bẩm:

- Thôn Thiên Chủy mà Lâm Động thi triển tuy giống hệt của Tống Chân,

nhưng sức mạnh lại rất u tối, có lẽ có liên quan đến việc lực thôn thực của Tống Chân bị đoạt mất.

- Vậy Lâm Động làm thế nào đoạt được lực thôn thực của Tống Chân? Ngay cả bọn chúng ta cũng không làm được!

Thanh Phong lẩm bẩm.

- Bọn chúng ta không làm được không có nghĩa người khác cũng không được. Lâm Động không đơn giản đâu!

Lam Anh nói.

Giờ Thanh Phong không dám nghi ngờ những lời Lam Anh nói nữa. Lâm Động có thể ép Tống Chân đến mức này đã đủ chứng minh sức mạnh của hắn. Nếu hắn đánh bại được Tống Chân thật thì trong Niết Bàn Kim Bảng cũng không có quá năm người đánh bại được hắn.

Cũng có nghĩa là Lâm Động hiện giờ đã có tư cách xếp trong năm vị trí đứng đầu của Bách Triều Đại Chiến rồi!

Với xuất thân từ Vương triều Hạ cấp mà đạt được thành tựu như vậy quả thực quá khủng bố!

Rầm!

Các đó không xa, một thân ảnh thảm hại bay ngược ra, cuối cùng đứng vững lại phía trước một tảng đá khổng lồ. Một luồng sức mạnh đáng sợ phát ra từ thân ảnh đó khiến tảng đá phía sau nổ tung tan tành thành từng mảnh. Một tiếng rên vang ra từ miệng hắn, rõ ràng đã thọ thương.

- Chỉ có chút bản lĩnh vậy thôi sao?

Một thân ảnh như quỷ mị xuất hiện trên không trung, nhìn xuống nam tử kia, trên gương mặt tuấn mỹ là một nụ cười lạnh lùng.

Kẻ có gương mặt tuấn mỹ kia đương nhiên là Tiểu điêu. Còn kẻ thê thảm kia chính là Tống Khuyết. Từ khi giao đấu, dường như Tiểu điêu luôn chiếm ưu thế, thậm chí Tống Khuyết cũng không có ý nghĩ chiến thắng nữa mà chỉ muốn giữ chân Tiểu điêu mà thôi.

Hiện giờ hắn đã biết rõ ràng thực lực của Tiểu điêu mạnh hơn hắn một bậc, cộng với sức mạnh quỷ dị, thủ đoạn hung hãn, đối thủ như vậy chỉ với mình hắn không thể kích bại được!

Khi Tống Khuyết nghe thấy tiếng cười châm chọc của Tiểu điêu, sắc mặt tím tái lại, nhưng hắn cũng chỉ đành nhẫn nhịn.

- Đợi khi Đại ca giải quyết tên tiểu tử kia, bọn chúng ta liên thủ, bất luận tên kia có quỷ dị thế nào cũng chắc chắn phải chết!

Tống Khuyết quệt máu nơi khóe miệng, hung quang lấp lánh trong mắt, rồi nhanh chóng nhìn về phía Lâm Động. Khi hắn nhìn thấy cảnh tượng Tống Chân bị cái miệng khổng lồ hút vào thì gương mặt đông cứng lại.

- Xem ra cái cọc cứu sinh cuối cùng của ngươi cũng không còn hy vọng gì nữa rồi!

Tiểu điêu cười châm chọc.

- Chỉ dựa vào hắn cũng muốn đối phó với Đại ca? Nằm mơ!

Tống Khuyết gầm lên, nhưng sự kinh hoàng trong mắt đã chứng minh hắn đang chột dạ.

Nhưng Tiểu điêu cũng không để tâm, hắn nhìn về phía đạo hắc quang, cũng cảm thấy khá kinh ngạc khi Lâm Động giải quyết được Tống Chân nhanh như vậy.

Đồng thời ở nơi khác, ngay bọn Huyết Ảnh cũng nhận ra động tĩnh đó. Sắc mặt bọn chúng đều tái đi rất nhiều.

- Lợi hại thật!

Ngược lại với bọn Huyết Ảnh, vẻ mặt bọn người Liễu Bạch đầy hớn hở và kinh ngạc, một lúc sau mới khó khăn thốt lên được ba chữ.

Lúc bắt đầu Lâm Động đã yếu thế triệt để, nhưng lúc này đã chiếm ưu thế hoàn toàn, còn Tống Chân ban đầu rất uy phong nhưng giờ thì vô cùng thảm hại.

Lâm Động coi như không biết đến những ánh mắt đầy kinh ngạc xung quanh, hắn nhìn chăm chăm vào quầng hắc quang trong không trung. Có lẽ người khác không biết nhưng hắn biết rất rõ, trong hắc quang không phải lực thôn thực mà là lực thôn phệ chân chính.

Chỉ có điều để không để lộ Thôn Phệ Tổ Phù, hắn cố ý dùng cách tấn công như của lực thôn thực, hơn nữa hai thứ sức mạnh này cũng khá tương đồng, mô phỏng lại cũng không quá khó khăn.

Ầm ầm!

Trong sự chú ý của Lâm Động, hắc quang hút Tống Chân vào đột nhiên rung chuyển dữ dội, dường như có thứ gì đó đang điên cuồng giãy giụa trong đó.

Lâm Động vẫn bình thản, không có hành động gì khác, tâm thần khẽ động, hắc quang chuyển động dữ dội hơn, lực thôn phệ trong nó cũng tỏa ra điên cuồng.

Rầm rầm rầm!

Tống Chân bị hút vào trong rõ ràng đã có dấu hiệu phát điên, những đợt công kích đáng sợ không ngừng phát ra, mơ hồ còn nghe được tiếng gầm rú bạo nộ của hắn.

Nghe thấy thế, sắc mặt không ít người đều thay đổi. Trong tiếng gầm ấy có cảm giác như ẩn chứa sự tuyệt vọng, Thôn Thiên Chủy mà Lâm Động thi triển lẽ

nào đáng sợ đến mức Tống Chân cũng không thể thoát được sao?

Trên hắc quang không ngừng xuất hiện chưởng ấn, tất cả đều có thể cảm nhận được trạng thái điên cuồng đến cực điểm của kẻ bên trong kia.

Rầm!

Nhưng phải công nhận thực lực của Tống Chân đúng là rất mạnh, dù rơi vào hoàn cảnh đó nhưng cũng đã tạo được những đợt công kích mãnh liệt khiến hắc quang dày đặc như không thể hóa giải xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Vết rạn không ngừng lan tỏa cuối cùng triệt để vỡ tung. Một đạo quang ảnh cũng bay ra nhanh như tia chớp, thở phì phò dừng lại trên không trung, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh thấu xương.

- Ra được rồi!

Thấy Tống Chân phá vỡ được hắc ảnh, xung quanh lập tức bùng nổ, còn bọn Tống Khuyết, Huyết Ảnh cũng thở phào như trút được gánh nặng.

- Xem ra vẫn là ngươi nghĩ nhiều rồi!

Tống Khuyết cười gằn nhìn Tiểu điêu.

- Vậy sao?

Tiểu điêu nhướng mày, trên mặt hiện lên nụ cười thích thú.

Nhìn nụ cười đó Tống Khuyết thấy tim chùng xuống, cũng đúng lúc ấy, Tống Chân đang nhìn Lâm Động với ánh mắt đầy oán độc.

Xoẹt!

Không nói lời nào, Tống Chân lập tức xông tới, chưởng phong hung hãn nhằm thẳng tới Lâm Động.

Thế nhưng Lâm Động không hề có chút động tĩnh gì, chỉ từ từ ngẩng lên, ánh mắt lãnh đạm nhìn Tống Chân xông tới, bàn tay nhấc lên nhẹ nhàng đón chưởng phong của Tống Chân.

Bốp!

Một âm thanh vang lên, nhưng sức mạnh kinh người mà mọi người nghĩ không hề xuất hiện, chưởng phong nhìn có vẻ hung mãnh của Tống Chân khi tiếp xúc với bàn tay của Lâm Động đã biến mất hoàn toàn.

- Giờ trong người ngươi còn sức mạnh nữa không?

Lâm Động ngẩng lên nhìn gương mặt dữ dằn ngay trước mặt mình. Sâu trong mắt đối phương, hắn có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi tràn lên như thủy triều. Lâm Động cười lạnh, sức mạnh đáng sợ bỗng bùng phát từ lòng bàn tay.

Rắc!

Tiếng xương gãy giòn tan chói tai vang lên giữa toàn trường.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 611

Thảm Bại.

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên, ngay trong khoảnh khắc đó, gần như mọi sự huyên náo xung quanh đều biến mất, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía phát ra âm thanh trên không trung.

Ở trung tâm chiến trường, hai thân ảnh đang phiêu phù ở nơi đó, Tống Chân ở trên không trung, cánh tay phải đưa ra, nhưng đã bị một tay Lâm Động tóm chặt lấy.

Tiếng xương gãy đó truyền ra từ nơi ấy!

Là xương của ai gãy rồi?

Ý nghĩ đó đều vụt lên trong đầu của tất cả mọi người. Bọn họ biết thắng thua dường như đã được phân định, vì thế mà mọi cặp mắt đều không chớp lấy một cái!

- Hừ!

Thân ảnh Lâm Động bỗng nhiên khẽ rung lên, trên gương mặt hắn dần hiện lên nụ cười lạnh băng, sát ý ngập tràn.

Hắn bước chân ra một bước, bàn tay cong lại như vuốt chim ưng tóm chặt lấy cánh tay Tống Chân, sau đó cánh tay hắn rung lên, tạo nên sức mạnh to lớn nhấc bổng Tống Chân lên, rồi quăng một vòng, ném toàn thân Tống Chân bay thẳng về phía một tảng đá xanh.

Rầm!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên khiến ai cũng phải kinh hoàng. Tảng đá nhất thời nổ tung thành từng mảnh!

- Phụt!

Lực xung kích đáng sợ tấn công thẳng vào trong cơ thể Tống Chân, mọi cơ quan trong cơ thể như bị đẩy lệch vị trí, một ngụm máu tươi nháy mắt phụt ra.

Thân thể hắn vừa rơi xuống, gương mặt lạnh lùng của Lâm Động đã bất ngờ xuất hiện, trong đôi mắt hắn ngập tràn một màu đen lạnh lẽo, u tối, đầy sát ý!

Soạt!

Bàn tay tóm chặt cổ tay Tống Chân vẫn chưa buông ra, Lâm Động nhếch mép, rồi lại tiếp tục kéo hắn ra, quăng đập lên những tảng đá xung quanh.

Rầm rầm rầm!

Những tảng đá khổng lồ không ngừng nổ tan tành, thế nhưng Lâm Động vẫn tóm chặt lấy cánh tay Tống Chân, coi hắn như cái gậy đập không ngừng lên những tảng đá lớn.

Tất cả mọi người đều ngừng động tác đang làm lại, bọn họ nhìn Tống Chân không còn chút khả năng phản kháng trong tay Lâm Động, không kìm nổi hít vào một hơi lãnh khí, ánh mắt tràn đầy sự chấn kinh!

Thật sự bọn họ không thể tưởng tượng nổi, cường giả của một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, lại có được truyền thừa của Thao Thiết Tông, một trong Tứ Đại Ma Tông của Liên minh Địa Sát lại thảm bại như vậy trong tay Lâm Động!

- Ực!

Thanh Phong nuốt một ngụm nước miếng, hắn nhìn chăm chăm Tống Chân người bê bết máu, khí tức yếu ớt, rồi lại nhìn Lâm Động, gương mặt vẫn như cũ lạnh lùng không một tia biểu tình, không biết tại sao lại cảm thấy một luồng hàn khí chạy từ chân lên đỉnh đầu, thật đáng sợ!

- Tống Chân thua rồi!

Lam Anh khẽ thở dài, thần sắc có chút phức tạp. Nàng ta có thể cảm nhận được khí tức yếu ớt phát ra từ trên cơ thể của Tống Chân. Nàng cũng không biết tại sao Tống Chân đột nhiên lại mất hết khả năng phản kháng như vậy, nhưng rõ ràng đây cũng là một thủ đoạn quỷ dị của Lâm Động mà ngay đến nàng cũng phải kinh hãi!

Đám người bọn Huyết Ảnh thì há hốc mồm sững sờ nhìn cảnh tượng đó, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Thật sự bọn chúng không thể ngờ được Tống Chân lại có thể thất bại, hơn nữa còn thất bại một cách thê thảm trong tay một tên tiểu tử Tứ Nguyên Niết Bàn đến từ một Vương triều Hạ cấp… - Hắn mạnh đến vậy thật sao?

Bọn Huyết Ảnh vô cùng khủng hoảng nhìn cảnh Lâm Động đang quăng quật Tống Chân. Sự bạo lực đáng sợ dị thường đó khiến bọn chúng cũng cảm thấy lạnh xương sống!

- Đại ca!

Tống Khuyết và Tống Bá cũng bị chấn động vì cảnh tượng đó, nhưng rồi lập tức sực tỉnh, ánh mắt bạo nộ, thân hình lập tức xông tới muốn tương trợ!

- Chơi với ngươi lâu như vậy, xem ra bây giờ nên kết thúc rồi!

Thế nhưng ngay khi Tống Khuyết vừa hơi động thân, một thân ảnh quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, trên gương mặt tuấn mỹ đó hiện nên nụ cười lạnh thấu xương.

Xoẹt!

Tiểu điêu hơi nghiêng người về phía trước, chớp mắt đã tiếp cận Tống Khuyết. Bàn tay hắn lan tỏa đầy tử hắc quang, dần biến thành một cự trảo sắc lạnh, xoẹt một tiếng xé tan không khí. Không đợi Tống Khuyết kịp phản ứng, cự trảo lạnh như băng đó đã đập thẳng lên ngực hắn.

- Phụt!

Thân thể Tống Khuyết nhất thời đông cứng lại, rồi bay ngược ra sau, máu tươi bắn tung tóe. Ngay sau đó liền rơi uỳnh xuống đất, sống chết ra sao không biết.

- Nhị ca!

Tống Bá đã xông lên mấy bước, nhìn thấy cảnh tượng đó, sắc mặt trở nên đầy kinh hãi.

- Thiên Lý Thần Biến, Thiên Ma Trảo!

Nhưng tiếng kêu kinh hãi của Tống Bá còn chưa dứt thì một tiếng hồ gầm trầm đục vang lên, sát ý cuồng bạo bùng nổ từ phía sau lưng hắn, một đạo kình phong đáng sợ đồng dạng ập tới.

Cảm nhận được kình phong phía sau lưng mình, sắc mặt Tống Bá kịch biến, vội vàng quay người, kim quang ngưng tụ, chớp mắt biến thành một tấm lá chắn màu vàng kim rắn chắc.

Keng!

Lá chắn kim sắc vừa thành hình, bàn vuốt hổ màu đen khổng lồ cũng tới nơi, không chút chần chừ, mang theo năng lượng cuồng bạo đập mạnh lên tấm lá chắn!

Keng!

Sức mạnh đáng sợ cuồn cuộn dâng trào, hắc quang bốc lên mù trời, trên tấm lá chắn kim sắc nhanh chóng hiện lên vô số những đường rạn nứt.

Chỉ trong nháy mắt, bùm một tiếng, cả tấm lá chắn nổ tung tan tành!

Rầm!

Lá chắn kim sắc nổ tung, Tống Bá mất đi lớp phòng vệ, bàn vuốt hổ lao tới đánh bay hắn lún hắn vào lòng đất.

Mặt đất sụp đổ, một đường nứt toác ra, Tống Bá thì bị chôn sâu phía bên dưới!

Rầm!

Một thân hình đồ sộ như Ma Thần đáp xuống, Tiểu Viêm trên người có một vài vết thương, quệt đi vết máu trên mặt, ánh mắt đầy sự hung sát, cánh tay chọc vào hố đất lôi Tống Bá đang hôn mê bất tỉnh ra!

Xung quanh lập tức yên lặng, chỉ trong vài phút mà hai gã trong Tống Gia Tam Ma đã thảm bại!

Mọi ánh mắt lập tức di chuyển, bầu trời mù mịt khói bụi, tất cả những tảng đá khổng lồ xung quanh đó đều đã bị Lâm Động đập vỡ tan tành, mà công cụ hắn sử dụng chính là cơ thể của Tống Chân!

Trong màn khói bụi kia, một thân ảnh chầm chậm bước ra, tiếng bước chân khẽ khàng khiến không ít người phải căng thẳng!

Cuối cùng thân ảnh đó cũng xuất hiện, chính là Lâm Động! Lúc này trên gương mặt hắn là nụ cười lạnh lùng, bàn tay nhuốm đầy máu tươi, phía sau hắn kéo lê một cơ thể, đi đến đâu để lại vết máu đỏ tươi đến đấy.

Ra khỏi màn khói bụi, Lâm Động hất tay ném cỗ cơ thể máu thịt lẫn lỗn kia như vứt một bọc rác!

Bịch!

Cơ thể thê thảm đó rơi xuống đất gây nên tiếng vang trầm đục như đập thẳng lên tim của tất cả mọi người xung quanh, khiến thân thể bọn họ run rẩy!

Đây là Lão đại Tống Chân của Tống Gia Tam Ma sao?

Mọi ánh mắt đều nhìn về thân thể máu thịt nhầy nhụa kia, rồi nhìn nụ cười lạnh trên gương mặt Lâm Động, tất cả đều thấy lạnh toát xương sống!

Thủ đoạn của hắn cũng quá độc ác, đánh cho một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn thành ra thế này!

- Còn muốn đánh nữa không?

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn bọn Huyết Ảnh, lúc này mặt mày đang tái nhợt, cười hỏi.

Nụ cười của Lâm Động khá hiền hòa, nhưng trong mắt bọn Huyết Ảnh thì lại giống như là của một đầu ác ma vậy. Sắc mặt bọn chúng trắng bệch, chiến ý của bọn chúng cũng hoàn toàn sụp đổ ngay khi Lâm Động ném ra cái thân thể máu me kia rồi.

- Không đánh thì giao Niết Bàn Ấn ra đây… rồi, cút!

Sắc mặt bọn Huyết Ảnh biến đổi mấy lần, cuối cùng tối sầm lại, bọn chúng hiểu rằng lần này đã thua thật sự rồi!

- Bọn Lâm Động thắng rồi!

Lam Anh hít vào một hơi sâu, trong mắt ánh lên dị quang, khẽ lẩm bẩm.

- Tống Gia Tam Ma, thua rồi!

Ba người bọn Lâm Động chắc chắn sẽ vào Niết Bàn Kim Bảng, trở thành sự

tồn tại huy hoàng nhất trong Chiến trường Viễn Cổ lần này!

Lam Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía ngọn Bách Triều Sơn, chắc những Tông phái siêu cấp đang quan sát nơi này cũng bị chấn động vì kết quả này!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 612

Tần Thiên.

Cả khu đất đột nhiên tĩnh lặng, thậm chí không khí cũng có dấu hiệu đông cứng lại, mùi máu tanh nồng lan tỏa khắp không gian.

Tống Gia Tam Ma đã bị kích bại!

Nhìn ba thân ảnh vô cùng thảm hại đằng kia, tất cả mọi người đều biết cuộc đối đầu kinh người lần này đã có kết quả!

Trong sự im lặng như tờ, Lâm Động chầm chậm bước đến trước mặt Tống Chân, cúi người xuống, kéo bàn tay hắn ra, trong bàn tay hắn xuất hiện một cái Niết Bàn Ấn màu tử kim.

Nhìn thấy nó, không ít người đều lộ vẻ thèm thuồng, chỉ cần có được nó là có tư cách vào Niết Bàn Kim Bảng rồi.

Đương nhiên, thèm thì thèm, nhưng giờ này chẳng ai dám manh động làm gì cả. Ngay cả Tống Gia Tam Ma, những nhân vật hung hãn như vậy còn thảm bại trong tay bọn Lâm Động, thì cường giả bình thường có ai dám khiêu khích bọn họ?

- Lâm Động, ngươi đắc tội với Vương triều Thiên Ma bọn ta, đó là chính là tự tìm cái chết! Trong Không gian Viễn Cổ này, chúng ta không làm được gì ngươi, nhưng sau khi rời khỏi đây, với thực lực của Vương triều Thiên Ma ta, đủ để nghiền ngươi nát thành tương!

Mặc dù bị Lâm Động đánh cho thê thảm như vậy, nhưng Tống Chân vẫn sống sót, hắn vô cùng yếu ớt nhưng nhìn Lâm Động đầy thù hận, thở khó nhọc,

nói.

Sắc mặt Lâm Động vẫn lạnh lùng, không thèm để tâm lời hắn nói, tóm lấy tay hắn rồi ấn bàn tay mình lên, không chút khách khí hút sạch Niết Bàn Ấn Tử Kim của hắn.

Niết Bàn Ấn trong tay Lâm Động vốn hơi có ánh tử kim nhàn nhạt lúc này kim quang đã chói sáng, ngày càng đậm đặc, cuối cùng hoàn toàn biến thành màu tử kim!

Lúc này Lâm Động đã thật sự coi như đã vào Niết Bàn Kim Bảng!

- Lâm Động, ngươi cứ đợi đấy, ra khỏi Không gian Viễn Cổ, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Tống Chân bạo nộ, gương mặt vốn đầy máu tươi càng trở nên méo mó, nhưng hắn chẳng còn chút sức lực nào để phản khác, vì thế chỉ có thể gào thét, ánh mắt đầy sát ý oán độc!

Lâm Động hơi nheo mắt nhìn Tống Chân, Tống Chân lập tức im lặng, hắn có thể cảm nhận được luồng sát khí từ ánh mắt của Lâm Động.

- Nếu ngươi đã liên tục nhắc nhở ta phải diệt cỏ phải diệt tận gốc, mà ta lại không làm theo thì có lẽ ngươi sẽ rất thất vọng!

Lâm Động khẽ cười, nụ cười mang đầy sát khí lạnh lẽo.

Xoẹt!

Vừa dứt lời, không cho Tống Chân bất cứ cơ hội nào để phản ứng, Lâm Động nắm tay lại, Thiên Ngạc Cốt Thương xuất hiện, biến thành một đạo hàn quang xuyên nhằm thẳng cổ họng Tống Chân đâm tới.

Trong mắt Tống Chân tràn ngập vẻ kinh hãi, hiển nhiên hắn không thể ngờ Lâm Động không hề quan tâm đến thân phận Vương triều Siêu cấp của hắn mà

trực tiếp hạ sát thủ như vậy!

Nhưng dù có kinh hãi đến mức nào thì hắn cũng không có chút khả năng nào để phản kháng, vì thế chỉ có thể giương mắt nhìn ánh hàn quang vụt tới!

Keng!

Thế nhưng, vào đúng lúc mũi thương sắp xuyên qua cổ họng Tống Chân, đồng tử Lâm Động bỗng co rút lại. Một đạo hàn quang khác xé rách không khí, nhanh như chớp bắn vào mũi thương của hắn. Một luồng sức mạnh đáng sợ đẩy mũi thương lệch khỏi vị trí!

Mũi thương lướt qua mặt Tống Chân để lại trên mặt hắn một vết thương sâu, và tạo ra trên mặt đất một cái hố sâu và dài đến hơn chục thước.

Mặt Lâm Động không chút biểu cảm nhìn Tống Chân ôm mặt kêu thảm thiết, rồi ngẩng đầu lên, ngữ khí lãnh đạm:

- Đây là ân oán giữa ta và Vương triều Thiên Ma, không biết vị bằng hữu nào muốn nhúng tay vào?

Tất cả ánh mắt cũng lập tức chuyển dời, cuối cùng dừng lại trên một gốc cây khổng lồ cách đó không xa, ở đó xuất hiện ba đạo thân ảnh.

Người đứng đầu tiên nhìn có vẻ cũng là một nam tử trẻ tuổi, hắn mặc y phục trắng, bên trên có hình một vầng mặt trời mọc, dáng người cao ráo, gương mặt anh tuấn, hai tay chắp sau lưng, lộ ra một thứ khí chất đặc biệt.

Phía sau nam tử bạch y là hai nam tử, trên áo đều có hình một vầng mặt trời, thiết nghĩ đều đến từ một Vương triều.

- Đó là… Tần Thiên của Vương triều Thiên Nguyên?

Khi ba người đó xuất hiện, xung quanh lập tức phát ra những tiếng kêu kinh ngạc, Lâm Động có thể cảm nhận được sự kính sợ trong những tiếng kêu đó.

- Vương triều Thiên Nguyên?

Lâm Động hơi nheo mắt, sắc mặt ngưng trọng hơn nhiều, trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, Vương triều Thiên Nguyên chính là đứng đầu!

- Ngay cả Tần Thiên cũng đến?

Hai người bọn Lam Anh nhìn thấy ba đạo thân ảnh kia thì đều hơi nhíu mày lại, ánh mắt đầy vẻ dè chừng.

- Vị bằng hữu đây, Tống Chân bọn họ đã bại trận, ta nghĩ làm việc gì cũng để lại đường lui thì tốt hơn, ngươi thấy sao?

Tần Thiên nhìn Lâm Động, cười nói.

Khí chất trên người Tần Thiên đầy vẻ bất phàm, lời nói mang theo khí phách khiến người ta tín phục, quả nhiên đã nhiều năm ở trên tầng thứ được người khác ngưỡng vọng. Dù lời nói đó có vẻ như hỏi ý kiến, nhưng Lâm Động lại cảm thấy không hề có ý thương thảo, mà đó dường như là mệnh lệnh!

Mắt Lâm Động lóe sáng, bàn tay thu lại Thiên Ngạc Cốt Thương. Tuy hắn không thoải mái với ngữ khí của Tần Thiên nhưng không cần thiết phải xung đột chính diện với hắn lúc này. Vương triều Thiên Nguyên xếp vị trí đầu tiên trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, thực lực của bọn chúng chắc chắn sẽ rất khủng bố.

- Thu Niết Bàn Ấn!

Lâm Động quay đầu nhìn bọn Tiểu điêu, nói.

Nghe vậy, Tiểu điêu uể oải nhìn ba người bọn Tần Thiên, cũng không nói gì, quay người định hấp thụ Niết Bàn Ấn của bọn Tống Khuyết.

- Các vị, không biết có thể nể mặt Vương triều Thiên Nguyên và Tần Thiên ta, bớt đi bước này không? Ha ha, dù sao thì bọn họ có được Niết Bàn Ấn Tử

Kim cũng không dễ dàng gì.

Thế nhưng khi Tiểu điêu sắp động thủ thì ánh mắt Tần Thiên lóe lên, trầm ngâm một chút, đột nhiên nói.

Hắn vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều trầm mặc. Ở đây, những người thất bại bị đoạt đi Niết Bàn Ấn là chuyện bình thường, cũng chẳng ai nghĩ đó là hành động quá đáng, vì đó là chiến lợi phẩm mà người chiến thắng nên có.

Ai cũng thầm hiểu nguyên tắc đó, nhưng người vừa lên tiếng lại là thủ lĩnh của Vương triều lớn mạnh nhất Chiến trường Viễn Cổ, vì thế cũng chẳng ai dám nói gì.

Sắc mặt bọn Liễu Bạch cũng trở nên khó coi, chần chừ một chút, nhìn về Lâm Động, hiển nhiên là đợi ý kiến của hắn.

Trước bao ánh mắt đang nhìn, Lâm Động vẫn bình tĩnh như cũ, trong mắt cũng không thấy nộ khí. Hắn quay lại nhìn lên, bình thản nói:

- Nếu kẻ thất bại là bọn ta thì ngươi nói xem bọn Tống Chân có nhân từ mà không lấy đi Niết Bàn Ấn của bọn ta không?

Bị mất đi Niết Bàn Ấn, mạng ngươi chắc chắn khó bảo toàn! Câu nói này có lẽ là tiếng lòng chung của tất cả mọi người ở đây.

Tần Thiên từ trên cao nhìn xuống Lâm Động, hay tay chắp sau lưng, cười nói:

- Tuy Tống Chân bọn họ làm việc gì cũng thô bạo, nhưng thiết nghĩ chắc cũng coi trọng đạo lý.

- Ta nhổ vào!

Một vài người nhếch mép, lời nó đó chỉ có thể lừa được trẻ con mà thôi.

Lâm Động lắc đầu cười, hiển nhiên lời nói của đối phương khiến hắn thấy nực cười, vì thế hắn nhìn bọn Liễu Bạch, vẫy vẫy tay.

- Lấy chiến lợi phẩm đi!

Tần Thiên nghe thế, mỉm cười, lắc đầu thở dài.

Đúng lúc ấy, phía sau hắn, một đạo thân ảnh đột nhiên nở nụ cười một cách quái dị, thân hình soạt một tiếng bay ra, lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Động. Ánh sáng lan tỏa đầu ngón tay không chút lưu tình điểm về phía trán Lâm Động.

Thấy đối phương động thủ nhanh như chớp như vậy, ánh mắt Lâm Động lạnh băng, nhưng chưa kịp động thủ thì Tiểu điêu đã xuất hiện trước mặt, không nói không rằng, cũng điểm ra một ngón tay.

Ầm!

Nơi tiếp xúc của hai đầu ngón tay lan tỏa ra một trận kình phong cuồng bạo, khiến cả mặt đất rung chuyển, nứt toác ra hơn chục đường nứt lớn.

Sóng năng lượng khuếch tán khắp nơi! Thân ảnh bên phía Vương triều Thiên Nguyên lập tức bay ngược ra sau, ngón chân điểm trong không trung rồi rơi xuống một gốc cây gần, sắc mặt trở nên nặng nề hơn rất nhiều!

Tiểu điêu không hề động đậy, trên gương mặt ẩn hiện hàn ý nhìn kẻ vừa ra tay, rồi quay sang Tần Thiên, nhếch mép nói:

- Nếu muốn đánh thì ta sẽ phục vụ! Ta chẳng cảm thấy thể diện của các ngươi có cái gì đặc biệt mà phải nể cả!

- Lấy Niết Bàn Ấn đi! Hôm nay Điêu gia ta muốn xem xem kẻ náo dám lắm lời?

Tiểu điêu quay lại hét lên với bọn Liễu Bạch.

Bọn Liễu Bạch thấy Tiểu điêu như vậy hơi khựng người, ngay cả Tô Khôi, Mạc Lăng cũng là lần đầu tiên thấy Tiểu điêu cường thế bá đạo đến vậy, chẳng thèm nể mặt Vương triều Thiên Nguyên!

Nhưng bọn họ chỉ chần chừ một chút, rồi nghiến răng, lấy hết Niết Bàn Ấn trong tay bọn Huyết Ảnh!

Ngay khi bọn họ hấp thu Niết Bàn Ấn, Tần Thiên khẽ nhíu mày, hai tay chắp sau lưng khẽ thả lỏng.

Nhìn thấy cử chỉ đó, không ít người xung quanh đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Nghe nói Tần Thiên là cường giả mạnh nhất Chiến trường Viễn Cổ, lẽ nào bây giờ hắn cũng muốn ra tay?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 613

Bách Triều Sơn Mở Ra.

Lâm Động liếc nhìn Tần Thiên đang dần buông tay lỏng tay, ánh mắt lóe lên hàn ý. Vương triều Thiên Nguyên đúng là rất lớn mạnh, mà Tần Thiên cũng có danh tiếng vang dội trong Chiến trường Viễn Cổ này, nhưng mà nếu thật sự động thủ thì bọn Lâm Động cũng chẳng sợ!

Thân hình đồ sộ của Tiểu Viêm phóng đến đứng sau lưng Lâm Động, thiết côn nặng trịch cắm dưới đất, sức mạnh đáng sợ khiến mặt đất rung lên một chập!

Sau trận đại chiến trước đó, trên người Tiểu Viêm hiện giờ vẫn còn vết máu, gương mặt mang đầy sát khí, hắc quang lượn lờ quanh thân người, thỉnh thoảng lại biến thành những đám khói đen lan tỏa ra xung quanh.

Ở bên cạnh, sắc mặt Tiểu điêu không chút biểu cảm, ánh mắt hắn chỉ liếc nhìn Tần Thiên một cái. Nhiều năm như vậy rồi, có lẽ cũng có kẻ ra vẻ trước mặt hắn, nhưng ít nhất thì ngay cả những cường giả đỉnh cấp của cái gọi là Vương triều Thiên Nguyên kia cũng không có tư cách ngông nghênh trước mắt hắn, chứ đừng nói là một tên tiểu tử từ đâu chui ra kia?

Cho dù lúc này hắn không thể tùy tiện sử dụng sức mạnh của Thiên Yêu Điêu, nhưng nếu thật sự thi triển thủ đoạn thì đám thiên tài đến từ các Vương triều kia thật sự chẳng kẻ nào lọt được vào mắt hắn!

Bọn Mạc Lăng, Tô Khôi, Tô Nhu thấy không khí căng như dây đàn như vậy, không chút chần chừ, tiến lại phía sau Lâm Động.

Còn bọn Liễu Bạch, sau khi ánh mắt không ngừng biến đổi, cuối cùng cũng nghiến tăng tụ tập lại phía sau Lâm Động. Hiện giờ bọn họ đã cùng hội cùng

thuyền với bọn Lâm Động, nếu như bọn Lâm Động gục thì có lẽ bọn họ cũng chẳng có kết cục gì tốt đẹp. Nếu như vậy thì còn sợ gì mà không đắc tội với Vương triều Thiên Nguyên?

Những người ở xung quanh nhìn thấy cảnh tượng này đều xì xào bàn tán, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ bọn Lâm Động lại dám khiêu khích sự uy nghiêm của Vương triều Thiên Nguyên và Tần Thiên như vậy!

Đó là thủ lĩnh của Thập đại Vương triều Siêu cấp a!

- Những người này… Lam Anh nhìn thấy thế, cặp lông mày hơi nhíu lại. Với Tần Thiên, nàng ta không có chút thiện cảm gì, hơn nữa Vương triều Thiên Nguyên với Vương triều Tự Tiên của nàng cũng chẳng phải hòa thuận, hai bên đều đã từng tranh đấu mấy lần vì một số tài nguyên. Thực lực của bọn chúng, đến nàng cũng không thể phủ nhận!

Mà Tần Thiên chính là nhân tài kiệt xuất nhất trong lớp người trẻ tuổi của Vương triều Thiên Nguyên, không chỉ thiên phú kinh người mà tâm cơ cũng rất thâm sâu. Theo như Lam Anh được biết thì Tần Thiên đã được Nguyên Môn, đứng đầu trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp chọn, tiền đồ sau này vô cùng rộng mở!

Đương nhiên Vương triều Thiên Nguyên vốn dĩ đã là thế lực trực hệ của Nguyên Môn, Tần Thiên được chọn cũng không có gì kỳ lạ. Dù sao thì Vương triều Thiên Nguyên cũng có không ít cường giả đảm nhận những vị trí quan trọng trong Nguyên Môn.

- Tần Thiên không phải loại mà bọn Tống Chân có thể so sánh đâu. Quan hệ giữa Vương triều Thiên Ma và Vương triều Thiên Nguyên không hề bình thường, mà rõ ràng là Tần Thiên không muốn bọn Tống Chân chịu thiệt thòi trong tay bọn Lâm Động!

Sắc mặt Thanh Phong nặng nề nói.

- Rất có khả năng hắn đã là Lục Nguyên Niết Bàn!

Lam Anh cười khổ, khẽ nói.

- Lục Nguyên Niết Bàn?

Nghe thấy thế, sắc mặt Thanh Phong biến đổi, kêu lên kinh ngạc. Lục Nguyên Niết Bàn thì quả thật đủ để khiến Tần Thiên có thể coi thường tất cả mọi người có mặt ở đây!

- Xem ra Quán quân của Bách Triều Đại Chiến lần này lại rơi vào tay Vương triều Thiên Nguuyên rồi!

Thanh Phong nghiến răng, có chút không cam lòng nói.

Lam Anh thở dài bất lực. Bản thân bọn họ đã tiến bộ rất nhanh rồi, vậy mà không ngờ vẫn không theo kịp Tần Thiên!

Trước bao ánh mắt chăm chú nhìn mình, Tần Thiên chầm chậm cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Động và Tiểu điêu.

Bàn chân hắn khẽ đạp lên cành cây, dưới bàn chân lóe lên tia kim quang quỷ dị, ánh sáng vô cùng nhỏ bé ít người phát giác ra.

Người khác không biết, nhưng ánh mắt Lâm Động đã nheo lại vào khoảnh khắc đó. Hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh có sức phá hoại vô cùng lớn lặng lẽ lan tỏa từ gốc cây đó tản ra khắp bốn phía.

- Khống chế sức mạnh thật tài tình!

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng. Những nơi mà luồng sức mạnh kia đi qua không hề để lại dấu vết gì, nếu không phải Lâm Động có tinh thần lực mạnh mẽ thì có lẽ cũng không thể phát hiện ra được!

Lâm Động vừa định hành động phản kíach thì Tiểu điêu ở đằng trước đã khẽ

bước chân ra, bước chân đó vừa hay giẫm lên làn sóng sức mạnh dưới đất của Tần Thiên!

Phụt!

Mặt đất bỗng nổi lên một chút bụi, chẳng ai chú ý tới… Tiểu điêu vẫn không động thân, ngẩng đầu lên nhìn Tần Thiên với nụ cười mang chút châm chọc.

Sự đối đầu diễn ra trong thầm lặng, ngoài ba người bọn Lâm Động ra có lẽ chẳng ai biết được.

Ánh mắt Tần Thiên cũng ngưng trọng lại ngay khi Tiểu điêu giẫm tan làn sóng sức mạnh kia của mình, rồi hắn chợt mỉm cười như chẳng có chuyện gì:

- Lẽ nào các vị định xung đột với Vương triều Thiên Nguyên ta thật sao?

- Ta nghĩ có lúc làm theo quy tắc thì tốt hơn!

Lâm Động nhún vai nói. Quy tắc mà hắn nói đương nhiên là việc coi Niết Bàn Ấn là chiến lợi phẩm.

- Quy tắc?

Phía sau Tần Thiên, một bóng người nở nụ cười một cách quái dị nói:

- Nếu bọn ta giải quyết các ngươi rồi thì các ngươi còn nói được lời đó không?

- Có giải quyết được hay không thì phải xem bản lĩnh mới được!

Lâm Động cười nhạt, nói.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi ngông cuồng thật!

Ánh mắt kẻ đó lạnh băng, cười lạnh nói:

- Cũng được, vậy để ta thử xem ngươi có tư cách nói câu đó hay không?

Vừa dứt lời, hắn đang định xông lên thì Tần Thiên đã giơ tay ra ngăn lại. Hắn đã biết ba người Lâm Động kia không hề đơn giản.

- Ha ha, xem ra mấy vị đã có thành kiến với bọn ta rồi!

Tần Thiên khẽ cười, nụ cười vô cùng ôn hòa. Ánh mắt hắn nhìn Lâm Động và Tiểu điêu như muốn nhìn xuyên thấu qua thứ mà hai người đối diện đang ẩn giấu. Nhưng rõ ràng là hai người Lâm Động không phải loại đơn giản, vì thế hắn có thăm dò cũng chẳng được kết quả gì.

- Thắng làm vua, thua làm giặc! Ta cũng không nói nhiều nữa. Nếu mấy vị không muốn kết giao bằng hữu với Tần Thiên ta thì ta cũng không miễn cưỡng. Đợi lát nữa lên Bách Triều Sơn, chắc hẳn chúng ta sẽ có cơ hội học hỏi lẫn nhau!

Nghe Tần Thiên nói vậy, không ít người cảm thấy kinh ngạc, không thể ngờ thủ lĩnh của Vương triều Thiên Nguyên lại chủ động rút lui như thế!

- Lão đại!

Hai kẻ phía sau Tần Thiên cũng sững người kinh ngạc, thốt lên.

Tần Thiên xua tay, nụ cười trên mặt khá thân thiện.

Lâm Động hơi nhíu mày. Hắn nhìn chằm chằm Tần Thiên, trong lòng đầy cảnh giác. Những kẻ dễ dàng biểu lộ cảm xúc trên mặt không hề đáng sợ, đáng sợ là những kẻ bất luận trong lòng phẫn nộ ra sao nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười kiểu như Tần Thiên.

- Tần Thiên lại nhường bước?

Thanh Phong đầy kinh ngạc nói.

Lam Anh nhìn Lâm Động và Tiểu điêu, cuối cùng ánh mắt dừng tại bàn chân

Tiểu điêu, ở đó nàng ta nhìn thấy có một cái lỗ đen nhỏ cỡ ngón tay cái.

Từ trong cái lỗ đen đó, nàng có thể cảm nhận được một luồng kình lực còn tàn dư nhưng vô cùng hung hãn!

- Đã giao đấu rồi sao? Chả trách!

Lam Anh liếc nhìn Tiểu điêu, gương mặt dần trở nên nặng nề. Hiển nhiên nàng cũng không ngờ hắn đã thầm giao đấu với Tần Thiên mà lại không hề để lộ ra dấu hiệu gì!

Tần Thiên đã chấp nhận nhường bước, bọn Huyết Ảnh triệt để tuyệt vọng, đành ngoan ngoãn giao hết Niết Bàn Ấn ra!

- Phải cẩn thận tên đó!

Tiểu điêu quay người nhìn Lâm Động, khẽ nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn biết nếu không phải Tiểu điêu chặn đứng được sự công kích thăm dò của Tần Thiên một cách dễ dàng thì có lẽ giờ bọn Tần Thiên đã ra tay giải quyết bọn họ rồi.

Tần Thiên tâm tính cẩn thận, bản thân có thực lực lớn mạnh, lại biết tạm thời nhẫn nhịn, đối thủ như vậy rất khó đối phó!

Keng… Nhưng ngay khi Lâm Động liệt tên Tần Thiên vào danh sách đối thủ nguy hiểm thì trên Bách Triều Sơn lại vang lên một tiếng chuông vang vọng.

Tiếng chuông như ngân mãi, kéo dài mãi không có điểm dừng!

Khi nghe thấy tiếng chuông ấy, sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn đỉnh Bách Triều Sơn, trong ánh mắt đầy vẻ cuồng nhiệt.

Trên đỉnh Bách Triều Sơn lúc này, mây mù dần tan đi, để lộ ra một vầng mặt

trời chói lòa. Một giọng nói hùng hồn đầy uy nghiêm vang vọng.

- Bách Triều Sơn đã mở ra, những người có Niết Bàn Ấn Thiên cấp trở lên mau chóng lên núi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 614

Lên Núi.

Tiếng chuông ngân dài cùng giọng nói sang sảng vang vọng cả trời đất, rồi dường như khuếch đại ra cả Không gian Viễn Cổ!

Vào lúc này, bất luận là người có được vào trong hay không, thì đều ngẩng phắt lên, nánh mắt cuồng nhiệt nhìn về hướng Bách Triều Sơn.

Một năm khổ tu, tất cả chính là vì ngày hôm nay!

- Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn đỉnh núi nguy nga, môi khẽ mím lại, trong lòng trào dâng rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Một năm trước khi hắn rời khỏi Vương triều Đại Viêm để đến nơi mà thiên tài nhiều như lá mùa thu này, khi ấy hắn chỉ là một kẻ vô cùng bình thường trong Không gian Viễn Cổ này, thân phận kẻ đến từ Vương triều Hạ cấp đã mặc định cho hắn ở tầng thứ thấp nhất, nhưng sự thật đã chứng minh, Lâm Động không hề tầm thường!

Trên đường đến đây, hắn đã gặp những đối thủ không thể đếm hết, kẻ sau lại mạnh hơn kẻ trước, nhưng cuối cùng hắn vẫn đứng vững đến lúc cuối cùng.

Toàn bộ Chiến trường Viễn Cổ này giống như một cái máy tuyển chọn vô cùng tàn khốc, những kẻ ưu việt thì sẽ chiến thắng, còn loại kém cỏi thì bị đào thải không chút thương tình!

Cũng chính vì sự tuyển chọn tàn khốc như thế mà trong một năm qua viên

ngọc Lâm Động đã được rèn giũa đến mức sáng bóng! Ánh sáng đó không hề thua kém những thiên tài đến từ Vương triều Siêu cấp bình thường.

Lâm Động có thể cảm nhận được sự tiến bộ to lớn của chính mình trong một năm nay. Tầm mắt của hắn cũng đã được mở rộng, hiện giờ với hắn, Vương triều Đại Viêm có phần nhỏ bé quá!

- Nơi này… không tệ!

Lâm Động quay lại nhìn Tiểu điêu, bỗng cười nói.

Hồi đó Tiểu điêu cương quyết bắt Lâm Động phải tham gia Bách Triều Đại Chiến chắc cũng chính là muốn rèn luyện cho hắn, hiệu quả cuối cùng đúng là tốt đến bất ngờ!

Trong một năm qua, Lâm Động đã từ cấp bậc Tạo Hóa Cảnh bước vào Niết Bàn Cảnh, đồng thời vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ tư, sự tiến bộ này tính ra cũng là vô cùng mạnh mẽ!

- Tập hợp lại đi!

Tiểu điêu trở lại với bộ dạng bất cần như cũ, nói:

- Bách Triều Đại Chiến là nơi rèn luyện rất tốt với thế hệ trẻ các ngươi. Đương nhiên có lẽ sau này ngươi còn phải tiếp xúc với những nơi nguy hiểm hơn nơi này nhiều!

Lâm Động cười cười, cũng không thấy có gì bất ngờ. Nếu thực lực hắn ngày càng tăng lên thì những địa phương và cường giả mà hắn tiếp xúc đương nhiên sẽ càng ngày càng lớn mạnh hơn!

Trên cây, Tần Thiên cũng nhìn lên phía đỉnh núi rồi quay lại khẽ cười với Lâm Động, chỉ một nụ cười cũng khiến Lâm Động cảm thấy khá khó chịu. Rõ ràng là Lâm Động rất cảnh giác với Tần Thiên!

Tần Thiên cũng không nói gì thêm, quay người điểm chân biến thành một đạo hồng quang bay thẳng lên đỉnh núi, hai thân ảnh đằng sau cũng nhanh chóng theo sát!

Xoẹt xoẹt!

Cùng với hành động đó của Tần Thiên, khu vực này lập tức trở nên xáo động, nhưng cường giả có Niết Bàn Ấn Thiên cấp trở lên cũng lập tức bay về phía đỉnh núi.

Còn những cường giả vẫn chưa có thì sắc mặt bỗng tối sầm lại, ánh mắt lóe lên hung quang. Một lát sau, một số kẻ bỗng nhiên hướng về phía những kẻ xung quanh mà ra tay, muốn vào thời khắc cuối cùng này đoạt đi Niết Bàn Ấn của kẻ khác!

Ầm ầm!

Vì thế, sau sự tĩnh lặng trong giây lát, khu vực này đã bùng phát nên hàng loạt tiếng kêu kinh ngạc đầy phẫn nộ, nguyên lực cuồng bạo cũng lan tỏa khắp nơi.

- Khốn kiếp, ngươi muốn làm gì?

- Muốn làm gì? Hắc hắc, đương nhiên là cướp Niết Bàn Ấn của ngươi rồi!

- Mẹ kiếp, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh ấy! Huynh đệ, lên cho ta!

- … Vô số những tiếng chửi bới dường như triệt để bùng phát, cả khu vực trở nên hỗn loạn, những kẻ kia để được lên núi đã không cần biết gì nữa, ra tay đều vô cùng điên cuồng!

Bọn Liễu Bạch có bọn người Lâm Động ở bên cạnh nên cũng chẳng ai dám xông đến gây phiền toái. Dù sao Vương triều Thiên Ma còn thảm bại trong tay Lâm Động, bọn chúng có điên cuồng thế nào cũng chỉ tự nộp mạng mà thôi!

Lâm Động bình tĩnh nhìn xung quanh, cũng không thấy gì làm bất ngờ, hắn nhìn những người xung quanh mình, cười nói:

- Đều có Niết Bàn Ấn Thiên cấp cả rồi chứ?

Nghe thế bọn Mạc Lăng gật đầu hứng khởi. Trước đó bọn họ đã hấp thụ không ít Niết Bàn Ấn của các cường giả ba đại Vương triều, như thế cũng khiến Niết Bàn Ấn của bọn họ đạt lên Thiên cấp!

Với thực lực của bọn Mạc Lăng, muốn có Niết Bàn Ấn Thiên cấp vốn là vô cùng khó khăn, nhưng nhờ có đám người Lâm Động mà giờ bọn họ đã có tư cách lên Bách Triều Sơn.

- Lâm Động huynh, lần này đúng là nhờ phúc của huynh. Ân tình này ta sẽ không bao giờ quên!

Liễu Bạch xúc động, cung tay ôm quyền nói với Lâm Động.

Diêm Sâm ở bên cạnh cũng gật gù, nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp. Nhớ lần đầu hắn gặp Lâm Động ở Viễn Cổ Bí Tàng, Lâm Động dường như còn chưa có thực lực Niết Bàn Cảnh, thế nhưng giờ đây hắn đã dẫn theo bọn họ chiến thắng cả Vương triều Thiên Ma, một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp!

Nghĩ lại Diêm Sâm cũng không khỏi cảm thấy kinh hoàng về sự tiến bộ nhanh chóng đó của Lâm Động. Hắn biết với thiên phú và tài năng đó, dù có tiến vào Tông phái siêu cấp, Lâm Động cũng không thể là loại vô danh được!

- Liễu Bạch huynh khách khí rồi, bọn chúng ta hợp tác mà, đâu phải mình ta bỏ sức!

Lâm Động cười nói.

- Hiện giờ nhìn ngươi cũng thật đẹp trai đấy! Sao trước đây ta không nhận ra nhỉ?

Phía sau Liễu Bạch, Mục Hồng Lăng bỗng nhiên cười mị mị nói.

- Lúc đó ngươi chỉ chăm chăm lo truy sát ta, chắc không có tâm tư để nhận ra!

Lâm Động trào phúng nói. Nhớ lần đó muốn đoạt Viễn Cổ Bí Thược, chìa khóa tiến vào Viễn Cổ Bí Tàng, hắn và Mục Hồng Lăng cũng đã có chút ân oán!

Mục Hồng Lăng hơi đỏ mặt, cười:

- Nếu khi ấy phát hiện ra ngươi có tiềm lực như thế này, ta đã không tranh giành Viễn Cổ Bí Thược với ngươi, tặng luôn ngươi là được!

Dung nhan kiều diễm và ánh mắt nóng bỏng của Mục Hồng Lăng cũng khiến Lâm Động không tiêu hóa nổi. Nữ nhân như lửa thế này khiến người khác cảm thấy không thoải mái!

- Hừ!

Tô Nhu đang đứng bên cạnh Tô Khôi, thấy Mục Hồng Lăng trêu chọc Lâm Động, bỗng hừ lên một tiếng. Nhìn dáng vẻ đó của cô nàng không khỏi khiến Tô Khôi bật cười!

- Ha ha, Lâm Động, xem ra ta đã coi thường ngươi rồi!

Đúng lúc Lâm Động định chuyển chủ đề thì hai thân ảnh bỗng bay tới, cuối cùng hạ xuống trước mặt bọn họ, đó là hai người bọn Lam Anh.

Với nhân vật thuộc một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp này, Lâm Động cũng không dám chậm trễ, vội vàng cung tay chào một tiếng.

Lam Anh cười mỉm nhìn Lâm Động, rồi khẽ hất cằm nói:

- Vương triều Thiên Ma và Vương triều Thiên Nguyên quan hệ không tầm thường, nên Tần Thiên mới ra mặt như thế. Ngoài ra, Tần Thiên tuyệt đối cũng

không phải là kẻ thân thiện đại lượng như bề ngoài đâu, các ngươi đã làm mất mặt hắn thì nên cẩn thận một chút!

- Đa tạ đã nhắc nhở!

Tuy không biết vì sao Lam Anh lại có lòng tốt nhắc nhở mình, nhưng Lâm Động cũng khách khí đáp lại.

- Không có gì, Vương triều Tự Tiên bọn ta và Vương triều Thiên Nguyên cũng là đối địch lẫn nhau, kẻ thù của kẻ thù là bạn mà!

Lam Anh khẽ cười nhẹ, rồi hơi chần chừ nói:

- Còn nữa, Vương triều Thiên Nguyên là thế lực trực thuộc của Nguyên Môn đấy. Các ngươi cũng cần phải cẩn thận!

- Ồ?

Nghe thế, Lâm Động nheo mắt lại, không ngờ phía sau Vương triều Thiên Nguyên lại là Tông phái siêu cấp đứng đầu trong Đông Huyền Vực!

Lam Anh nói xong một câu liền quay người biến thành một đạo hồng quang bay về đỉnh núi, phía sau Thanh Phong cũng nhanh chóng bay theo.

Lâm Động nhìn theo bóng dáng bọn họ, hơi nhíu mày lại, thông tin này đúng là hơi bất ngờ với hắn!

- Ta từng nghe nói về Nguyên Môn. Năm đó bọn chúng còn đối đầu trực diện với Thiên Yêu Điêu Tộc bọn ta, có thể coi là kẻ thù sống chết!

Tiểu điêu ở bên cạnh bỗng biến ra một làn sóng âm truyền tới tai Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động hơi biến đổi rồi khẽ gật đầu. Xem ra hắn không cần nghĩ đến chuyện tiến vào Nguyên Môn nữa rồi, bất luận có đắc tội với Tần Thiên hay không, chỉ dựa vào điểm này của Tiểu điêu đã đủ để hắn từ bỏ Tông phái siêu

cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực này rồi!

Ở đây có lẽ không ai nhận ra được bản thể của Tiểu điêu, nhưng Lâm Động tin là trong Nguyên Môn sẽ có những cường giả mà hắn không thể tưởng tượng nổi. Đến lúc đó chỉ sợ đến Tiểu điêu cũng không thể che giấu một cách hoàn hảo được!

Thay bằng việc đến lúc đó bị truy sát thì bây giờ cách xa cái Nguyên Môn đó một chút, tuy từ bỏ Tông phái siêu cấp hạng nhất cũng khiến người ta thấy tiếc nuối, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

- Đi thôi!

Thu lại cảm xúc, Lâm Động không nói gì thêm nữa, phẩy tay, biến thành hắc ảnh hướng về phía Bách Triều Sơn bay đi!

Xoẹt xoẹt!

Theo sau Lâm Động là những thân ảnh khác, trước ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người xung quanh, cũng tạo nên những âm thanh xé gió mà bay về đỉnh núi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 615

Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp.

Bách Triều Sơn cao vun vút, đỉnh núi chọc thẳng lên tầng mây, xung quanh không có bất cứ con đường nào, muốn lên núi chỉ còn cách bay lên.

Lúc này, xung quanh đỉnh núi không ngừng vang lên tiếng gió rít, vô số nhân ảnh như những con châu chấu thi triển đủ mọi tuyệt kỹ, vẻ mặt cuồng nhiệt, lao lên đỉnh núi!

Một năm khổ tu cuối cùng cũng có kết quả, dù là những thiên tài đến từ các đại Vương triều cũng không thể kìm nén sự kích động trong lòng.

Đỉnh núi cao vun vút, nhưng những người đến được nơi này đại đa số đều là cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ ba, nhịn thở không phải chuyện gì khó khăn, vì thế chỉ vài phút sau thì cuối cùng cũng có một số người lên được đỉnh núi trước bao ánh mắt thèm thuồng và ghen tỵ ở bên dưới.

Ánh mặt trời chói lòa chiếu sáng đỉnh núi.

Xoẹt!

Lâm Động không bay lên đầu tiên, nên sau khi có một số người đến đỉnh núi rồi bọn họ mới tới. Khi vừa chạm đất ánh mắt lập tức nhìn ra xung quanh!

Cả đỉnh núi là một khu quảng trường đá xanh bằng phẳng, ánh nắng phản chiếu từ mặt đất khiến cả không gian như trở nên mơ hồ, khiến người ta có cảm giác hư ảo.

Ánh mắt Lâm Động chỉ quét qua đỉnh núi một chút rồi ngẩng đầu lên, đồng

tử lập tức co nhỏ lại.

Ào!

Một sự xao động như thủy triều khuếch tán từ đỉnh núi, mọi ánh mắt cũng nhìn về phía đó, cuối cùng ánh lên vẻ kính sợ.

Trên không trung, ánh sáng đan xen nhau hình thành nên hàng loạt bàn và ghế bằng ánh sáng. Trên những gãy ghế đó có rất nhiều thân ảnh đang ngồi, thỉnh thoảng có ánh mắt nhìn xuống đỉnh núi, từ đó có một thứ áp lực đáng sợ khó lòng hình dung bao trùm lấy cả trời đất.

Người của Tông phái siêu cấp!

Nhìn thấy những thân ảnh như Thần tiên ở trên cao, ngay cả những thiên tài vốn vô cùng kiêu ngạo đang đứng ở trên đỉnh núi cũng không khỏi cúi người.

Bọn họ đều biết trong Đông Huyền Vực rộng lớn này, những Tông phái siêu cấp này mới là chủ nhân thật sự, còn những Vương triều bọn họ đều phải phụ thuộc vào Tông phái siêu cấp mới tồn tại được!

Tài lực và thực lực của Tông phái siêu cấp đủ để khiến những Vương triều này phải cúi người.

Trên đỉnh Bách Triều Sơn lặng như tờ, trước tám thân ảnh ngồi trên cao kia, những thiên tài ở đây đã không còn ngạo khí như thường ngày vẫn có nữa!

Lâm Động đứng trong đám người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tám thân ảnh kia, môi hơi mím lại. Từ tám người đó hắn có thể cảm nhận được một áp lực vô cùng to lớn. Thực lực đó căn bản không phải những thứ mà những người dưới này có thể so sánh được.

- Thực lực của Tông phái siêu cấp quả nhiên là đáng sợ!

Lâm Động thở ra một hơi dài, ánh mắt trở nên cuồng nhiệt và đầy mong đợi.

Thiết nghĩ, nếu vào được nơi này chắc sẽ có không ít lợi ích?

- Thực lực cũng không tệ!

Tiểu điêu đứng bên cạnh Lâm Động cũng đột nhiên cười, nói.

Lâm Động ngạc nhiên nhìn hắn, chắc rất ít khi thấy Tiểu điêu kiêu ngạo nói ra những lời như thế. Xem ra thực lực của Tông phái siêu cấp quả nhiên là không thể coi thường!

- Lâm Động huynh, có thấy người ở vị trí đầu tiên bên phải không? Đó là người của Nguyên Môn đấy!

Liễu Bạch ở đằng sau bỗng lên tiếng.

- Ồ?

Lâm Động nheo mắt, ngẩng đầu lên nhìn về vị trí đầu tiên bên phải. Ở đó là một nam tử tóc hoa râm ngồi nghiêm trang. Gương mặt nam tử đó đã có những nếp nhăn nhưng có phong thái cường giả khó có thể che giấu. Chắc hẳn hồi còn trẻ cũng khá tuấn tú, chỉ là làn môi mỏng như lưỡi đao kia khiến ông ta có phần nham hiểm.

Ông ta mặc áo bào trắng, trên đó là một vầng mặt trời đen, đen trắng đan xen như sự chìm nổi của âm dương.

Nhưng nam tử này từ đầu chí cuối đều không nhìn xuống phía dưới, đôi mắt nhắm hờ như đang dưỡng thần, nhìn dáng vẻ đó cũng có vẻ phù hợp với địa vị của Nguyên Môn.

Ánh mắt Lâm Động dừng lại ở nam tử đó một chút rồi nhìn về bên trái, ngay bên cạnh ông ta là một mỹ phụ quyến rũ, thân mặc chiếc váy bào màu trắng bạc như ánh trăng, nhìn rất ung dung thoát tục.

- Đó chính là người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Liễu Bạch ở bên cạnh thấy Lâm Động nhìn về phía đó lập tức nhỏ giọng nói.

- Bên kia nữa chính là Vạn Khôi Môn, Tông phái siêu cấp vô cùng cường hãn, rất giỏi luyện chế con rối khôi lỗi. Theo thông tin ta biết thì trong môn phái của bọn chúng có cả Tiên khôi!

Liễu Bạch chỉ về lão giả mặc áo bào xám, quanh người là âm khí bao trùm, khẽ nói.

Nghe thế, Lâm Động có phần động dung. Tính ra hắn cũng khá hiểu về khôi lỗi, đương nhiên hiểu Tiên khôi là cái gì. Khôi lỗi đến tầng thứ đó đã có được linh trí thật sự. Từ góc độ nào đó thì có thể coi là một loại sinh vật vô cùng cường hãn. Không ngờ Vạn Khôi Môn lại có được thứ trong truyền thuyết như vậy!

- Kia là Phù Cốc và Thần Tông, trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, hai đại Tông phái này tu luyện chủ yếu là tinh thần lực, nguyên lực là phụ.

Lâm Động chỉ về hai thân ảnh khác, quanh hai người đó Lâm Động có thể cảm nhận được tinh thần lực dồi dào như đại hải. Tinh thần lực lớn mạnh như thế cũng là lần đầu tiên Lâm Động được thấy!

Lâm Động nhướng mày, tầng tinh thần lực kia cũng tương tự như của hắn, nhưng tinh thần lực và nguyên lực của hắn không phân biệt được chính phụ. Tuy nói nguyên lực mạnh hơn tinh thần lực nhưng Lâm Động biết đó chỉ là vì hắn cố tình kìm nén mà thôi!

- Hai Tông phái đó phù hợp với ngươi đó!

Tiểu điêu cười nói.

Lâm Động cười, nhưng cũng chưa đưa ra quyết định.

- Còn có Kiếm Tông, bộ pháp tu luyện Lực Ôn Kiếm Canh vô cùng lợi hại, lực công kích cực kỳ cường hãn!

- Kia là Hồng Hoang Điện, là Tông phái khủng bố nhất trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp!

Liễu Bạch chỉ vào hai người khác, một mặc thanh y, lưng đeo hộp kiếm, mơ hồ như có kiếm khí sắc bén tỏa ra. Còn người khác thể hình to lớn, nửa thân trên gân xanh nổi cuồn cuộn. Thậm chí khi những đường gân ấy chuyển động còn như có tiếng hổ gầm rồng rú truyền ra!

- Không hổ là Tông phái siêu cấp, được mở rộng tầm mắt rồi!

Lâm Động tán thưởng, những Tông phái mà hắn gặp trước đây so với các Tông phái ở đây thì chỉ đáng là con kiến.

- Ha ha, còn có Tông phái siêu cấp cuối cùng, đó là Đạo Tông! Tông phái này có chút đặc biệt, số người ít nhất nhưng thực lực rất mạnh. Hơn nữa Tông phái đó thỉnh thoảng lại xuất hiện những nhân vật đáng gờm. Một trăm năm trước, Đạo Tông xuất hiện một tuyệt thế nhân tài, không biết vì sao xông vào Nguyên Môn giết chết ba vị Trưởng lão Nguyên Môn, chấn động cả Đông Huyền Vực!

Liễu Bạch chép miệng, giờ nhắc lại hắn vẫn cảm thấy kinh hãi. Nguyên Môn là Tông phái mạnh nhất cả Đông Huyền Vực, không ngờ người đó lại dám đơn thương độc mã xông vào hang hổ, hơn nữa còn giết chết ba vị Trưởng lão, bản lĩnh đó quả thực là kinh thiên động địa.

Lâm Động nghe vậy cũng hít vào một hơi khí lạnh, quả nhiên đáng sợ!

- Một trăm năm trước? Có lẽ là tên điên đó!

Tiểu điêu lẩm bẩm, thần sắc có phần phức tạp.

- Rồi sau đó hắn thế nào?

Lâm Động hiếu kỳ hỏi.

- Cuối cùng sự việc vô cùng náo loạn, kinh động đến Chưởng giáo Nhân Nguyên, một trong ba vị Chưởng giáo đứng đầu Nguyên Môn, hắn đã đích thân ra tay trấn áp kẻ kia!

Liễu Bạch nhún vai, Nguyên Môn là thế lực thủ lĩnh của cả Đông Huyền Vực, đương nhiên thực lực vô cùng khủng bố. Kẻ kia tuy bất phàm nhưng cũng vẫn còn khoảng cách khá xa.

- Nguyên Môn thật đáng sợ!

Lâm Động khẽ thở ra, trong lòng lại thêm e dè với Tông phái này. Nhưng rồi hắn ngẩng lên nhìn cái ghế cuối cùng, hắn muốn biết người của Tông phái này trông như thế nào.

Vừa nhìn sang thì thần sắc hắn đông cứng, thậm chí Tiểu điêu ở bên cạnh vẻ mặt cũng đầy kinh ngạc.

Ở đó là một người già nua ngã người vào lưng ghế! Vị lão nhân đó lúc này đang nhìn Lâm Động và Tiểu điêu với nụ cười nửa miệng, nhìn có vẻ rất quen thuộc!

- Là ông ta!

Khóe miệng Lâm Động khẽ động đậy, nhìn Tiểu điêu, vẻ mặt của cả hai đều vô cùng cổ quái.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 616

Gương Mặt Quen Thuộc.

Trên chiếc ghế ánh sáng đó, lão nhân uể oải dựa người vào ghế, gương mặt già nua đó không hề xa lạ với bọn Lâm Động, vì đó chính là vị lão nhân thần bí mà bọn họ đã gặp trong Viễn Cổ Bí Tàng.

- Ông ta là người của Đạo Tông?

Lâm Động và Tiểu điêu nhìn nhau, nét mặt đều cổ quái, ban đầu bọn họ cũng từng phán đoán thân phận của vị lão nhân này, vì thế lúc này cũng không quá chấn kinh, điều khiến bọn họ thấy kinh ngạc đó là lão nhân ấy lại là người của Đạo Tông!

- Lẽ nào Lâm Động huynh biết vị đại nhân kia của Đạo Tông?

Liễu Bạch ở bên cạnh thấy sắc mặt Lâm Động cổ quái nhìn lão nhân, không kìm được hỏi nhỏ.

- Ừm, từng gặp trong Viễn Cổ Bí Tàng!

Lâm Động khẽ gật đầu khẽ nói.

- Ồ?

Liễu Bạch nghe vậy không khỏi động dung, rồi vẻ mặt đầy ngưỡng mộ. Đối với hắn, từng có qua lại với đại nhân vật của Tông phái siêu cấp đó chính là cơ duyên rất lớn!

- Lão già này nhìn cũng thuận mắt, chưa biết chừng Đạo Tông là một sự lựa

chọn tốt!

Tiểu điêu vuốt cằm nói.

Lâm Động cười cười, hắn cũng có không ít thiện cảm với lão nhân này, hơn nữa quan trọng hơn là ông ta không quan tâm gì đến thân phận Thiên Yêu Điêu của Tiểu điêu. Chắc Thiên Yêu Điêu Tộc và Đạo Tông cũng không có ân oán gì. Nếu vào được Tông phái siêu cấp này thì có lẽ cũng không tệ!

- Đạo Tông không dễ vào đâu. Tuy về thực lực Đạo Tông không bằng được Nguyên Môn, nhưng lại vô cùng hà khắc trong việc chọn người, còn nghiêm ngặt hơn cả Nguyên Môn rất nhiều!

Liễu Bạch nói, vừa nói xong hắn mới nhớ ra mức độ biến thái của Lâm Động, rồi tự cười mình, nói:

- Đương nhiên, với thiên phú của Lâm Động huynh thì chắc sẽ được Đạo Tông lựa chọn!

Lâm Động ngẩng lên nhìn lão nhân đó rồi cười hì hì, dáng vẻ đó cũng khiến lão nhân đang nhìn hắn hơi mỉm cười đáp lại.

- Tiểu tử này… cũng thật thú vị!

Ngón tay lão nhân điểm nhẹ lên ghế, ánh mắt có ý cười dừng lại trên người Lâm Động, sâu trong đáy mắt có sự tán thưởng khó lòng nhận ra.

Với bản lĩnh của bọn họ đương nhiên có thể cảm nhận được cuộc đối đầu giữa Lâm Động và Vương triều Thiên Ma ở dưới Bách Triều Sơn! Biểu hiện của Lâm Động đã khiến lão nhân này cũng phải thầm gật gù.

Vị lão nhân này cũng cảm thấy khá kinh ngạc vì sự tiến bộ của Lâm Động trong nửa năm qua. Tuy Lâm Động có được truyền thừa của Viễn Cổ Bí Tàng nhưng dù sao nền tảng quá mỏng, xuất thân từ Vương triều Hạ cấp khiến hắn phải chịu hạn chế rất lớn.

Nhưng hiện giờ Lâm Động đã vượt qua được hạn chế đó, thậm chí còn có thể sánh ngang với cường giả của Vương triều Siêu cấp như Vương triều Thiên Ma!

Lâm Động nhanh chóng rời mắt khỏi lão nhân, nhìn về đỉnh núi. Trên đỉnh núi lúc này đã có không ít người, hơn nữa tất cả đều có khí tức mạnh mẽ, chẳng một ai là loại tầm thường cả!

Những người vượt qua được vô vàn vòng đào thải cuối cùng đến được đây đều có thể coi là kiệt xuất trong số các thiên tài của các Vương triều. Bất luận là thiên phú hay tâm tính, những người ở đây đều có thể nói là thuộc hạng đầu.

Trong số những người này, bọn người Tần Thiên là gây chú ý nhất, quanh hắn thỉnh thoảng lại có cường giả đến khách sáo vài câu, nhìn bộ dạng đúng là nịnh nọt. Thiết nghĩ danh tiếng của Vương triều Thiên Nguyên rất vang dội. Đương nhiên, theo Lâm Động thì phần lớn là bởi vì sau lưng bọn chúng có Nguyên Môn, Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực!

Lâm Động liếc nhìn Tần Thiên đang đứng cười nhạt đằng kia, không thể không thừa nhận hắn có khí chất rất phi phàm. Nếu không phải vì đã từng có xung đột với bọn chúng thì có lẽ Lâm Động cũng khâm phục hắn. Vương triều Thiên Nguyên có thể trở thành thủ lĩnh của Thập đại Vương triều Siêu cấp, những nhân vật được bồi dưỡng ra quả thật cũng có điểm bất phàm.

Khi Lâm Động nhìn sang, dường như Tần Thiên cũng cảm giác được, hắn hơi quay đầu lại nhìn, gương mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt!

Lâm Động nhìn hắn, gật gật đầu rồi thu ánh mắt lại. Bối cảnh của Tần Thiên tuy không tầm thường nhưng Lâm Động hắn cũng không cần phải đến nịnh nọt!

- Ở đây có không ít kẻ có bản lĩnh!

Tiểu điêu đột nhiên cười nói.

Lâm Động cũng gật đầu cảm thán. Hắn nhìn quanh một lượt đã phát hiện

không dưới chục cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn rồi. Chắc những người đó cũng đã vào Niết Bàn Kim Bảng!

Nhưng Lâm Động cũng không lấy làm kỳ lạ, dù cho Vương triều Thiên Ma bị hắn kích bại, nhưng dù sao vẫn còn chín đại Vương triều Siêu cấp nữa! Hơn nữa Không gian Viễn Cổ rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người gặp được cơ duyên giống như Tô Nhu, một bước lên trời, có tư cách tranh hùng cùng các thiên tài của Vương triều Siêu cấp!

Vì thế Lâm Động cũng không thấy kinh ngạc khi ở đây có nhiều cường giả mạnh đến vậy.

- Không biết bọn chúng muốn làm gì?

Lâm Động đột nhiên nghĩ tới bọn người thần bí có mưu đồ gì đó trong Không gian Viễn Cổ, cặp mày nhíu lại, rồi ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời trên đỉnh núi. Tuy không rõ rốt cuộc bọn chúng muốn động thủ ra sao, nhưng chắc cũng sẽ ra tay hành động trước khi Bách Triều Đại Chiến kết thúc!

Lâm Động quét mắt một vòng nhưng không phát hiện được gì, bèn nhún vai, không thèm nghĩ đến nữa. Chuyện này không đến lượt hắn phải suy nghĩ! Ở đây còn có các cường giả của Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp tọa trấn, dù có xảy ra việc gì thì bọn họ sẽ gánh vác!

- Ha ha, vị đây chắc là Lâm Động huynh đệ?

Khi Lâm Động đang quan sát xung quanh thì một tiếng cười hào sảng đột nhiên vang lên từ bên trái hắn.

Nghe thấy tiếng cười ấy, Lâm Động hơi khựng người rồi quay lại. Chỉ thấy một hàng người đang tiến lại chỗ hắn, cuối cùng hắn nhận ra hai gương mặt quen thuộc, đó chính là hai Chiến tướng của Vương triều Siêu cấp Đại Càn mà hắn từng gặp trong Viễn Cổ Điện!

Hỏa Tướng Chúc Thiên Hỏa và Sơn Tướng Mục Hoang của Vương triều Đại Càn!

- Vương triều Đại Càn sao?

Vừa thấy hai kẻ đó, Lâm Động lập tức biết lai lịch của nhóm người này, một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, Vương triều Đại Càn!

Trước đó Lâm Động chỉ biết Vương triều Đại Càn là Vương triều Siêu cấp uy chấn một phương chứ không biết cũng là một trong Thập đại Vương triều Siêu cấp, thông tin này hắn biết được từ chỗ của Liễu Bạch.

Phía trước hai người bọn Chúc Thiên Hỏa là ba kẻ thể hình cao to sừng sững, năng lượng hùng hồn không ngừng tỏa ra từ người bọn chúng, không ngờ cũng là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn. Xem ra ba kẻ này chính là Tam Vương trong truyền thuyết của Vương triều Đại Càn rồi!

- Lâm Động huynh đệ, nghe đại danh của ngươi đã lâu, tại hạ là Càn Kình, đây là hai người bạn của ta, mạo muội tới đây chủ yếu là muốn nói một lời xin lỗi vì hai người bọn Thiên Hỏa đã gây phiền phức cho huynh!

Thủ lĩnh của Vương triều Đại Càn, một nam tử với gương mặt chữ điền, cung tay với Lâm Động, cất tiếng cười hào sảng nói.

Vốn dĩ tưởng bọn chúng đến gây chuyện, nên khi nghe thấy lời đó, Lâm Động hơi khựng người một chút. Hắn nhìn gương mặt đỏ au của hai người bọn Chúc Thiên Hỏa, rồi lại nhìn gương mặt tươi cười của Càn Kình, sau đó mới ôm quyền khẽ cười nói:

- Càn Kình đại ca nói gì vậy, trong Không gian Viễn Cổ này có tranh đấu cũng là chuyện thường tình thôi, sao lại phải xin lỗi?

Lâm Động cũng có chút thiện cảm với sự khoáng đạt của Càn Kình, hơn nữa lần đó hắn cũng không phải có ân oán gì với bọn Chúc Thiên Hỏa. Càn Kình có

ý hòa giải, đương nhiên Lâm Động cũng vui lòng, dù sao thì thêm một bằng hữu hơn là thêm một địch thủ!

Càn Kình vừa cười vừa không ngừng quan sát Lâm Động. Đương nhiên hắn đã nghe chuyện về Vương triều Thiên Ma, cũng không dám quá nâng cao thân phận mình trước mặt Lâm Động. Thực lực của Vương triều Đại Càn hắn cũng tương đương với Vương triều Thiên Ma, bọn Lâm Động đã giải quyết được Tống Gia Tam Ma thì bọn hắn chắc cũng không có nhiều khả năng chiến thắng. Đối thủ khó nhằn như vậy tốt nhất là không nên động vào!

- Lâm Động huynh đệ quả thật đáng kinh ngạc, với xuất thân từ Vương triều Hạ cấp mà có thể vào được Niết Bàn Kim Bảng, chuyện này đã lâu lắm rồi không xuất hiện!

Càn Kình nói câu này cũng có chút khâm phục từ tận đáy lòng, hắn biết muốn đạt được đến mức này, hắn Lâm Động cũng đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức.

- Ha ha, lát nữa khi bắt đầu cuộc chiến xếp hạng Niết Bàn Kim Bảng, nếu không may gặp Lâm Động huynh, mong thủ hạ lưu tình!

Càn Kình bỗng đổi giọng, nói.

Lâm Động nghe thế cũng cười, hắn biết tiếp sau đây mới là trọng điểm thật sự!

Cuộc chiến xếp hạng Niết Bàn Kim Bảng, đây là cuộc chiến cuối cùng, cũng là cuộc chiến ác liệt nhất của Bách Triều Đại Chiến.

Xếp hạng cuối cùng của trận chiến này sẽ quyết định thân phận và mức độ được trọng thị khi tiến vào Tông phái siêu cấp, vì thế mà tất cả mọi người đều rất coi trọng nó.

Vì thứ bậc xếp hạng cuối cùng, thiết nghĩ những thiên tài yêu nghiệt từ các

Vương triều Siêu cấp cũng sẽ dùng hết sức của mình!

Trận chiến này mới thật sự là long tranh hổ đấu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 617

Cuộc Chiến Niết Bàn Kim Bảng.

Một vầng mặt trời treo trên không trung trên đỉnh Bách Triều Sơn chiếu xuống dưới những tia nắng ấm áp.

- Các vị, cũng đến thời gian rồi!

Người ngồi ở vị trí đầu tiên, đại biểu của Nguyên Môn có mái tóc hoa râm lướt mắt nhìn xuống đỉnh núi chật ních những người, rồi nhìn người của các Tông phái siêu cấp khác, cất tiếng nói.

Bảy người còn lại cũng gật đầu!

Nam tử trung niên tóc hoa râm chầm chậm đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt quét xuống, những tiếng xôn xao dần biến mất, rồi vô vàn ánh mắt kính sợ nhìn lên.

Trước những ánh mắt đó, đôi môi mỏng như đao của nam tử kia cũng hơi nhếch lên như hưởng thụ cảm giác được kính ngưỡng.

- Ta là Lưu Thông, Chấp sự của Nguyên Môn!

Giọng nói sang sảng như sấm rền vang lên bên tai mỗi người.

- Trước tiên, xin được chúc mừng những người đến được nơi đây. Đứng tại đây, điều này đã chứng minh thực lực và tiềm lực của các ngươi! Những người có Niết Bàn Ấn Thiên cấp đều miễn cưỡng có tư cách được các Tông phái siêu cấp thu nhận làm đồ đệ nhập môn!

Nghe thế không ít người đều thở phào như trút được gánh nặng, ánh mắt lộ vẻ kích động, bọn họ biết cuối cùng một năm khổ tu cũng có kết quả!

Chỉ cần vào được Tông phái siêu cấp, dù chỉ là đệ tử nhập môn cũng đủ để khiến Vương triều bọn họ lấy đó làm tự hào. Còn những đệ tử thân truyền có địa vị cao hơn thì chỉ những kẻ biến thái đã vào Niết Bàn Kim Bảng mới có được mà thôi!

Nghĩ thế, ánh mắt không ít người lộ rõ sự ngưỡng mộ và ganh tỵ. Trong Tông phái siêu cấp, địa vị của đệ tử thân truyền và đệ tử nhập môn là hoàn toàn khác nhau.

- Còn những ai đã vào Niết Bàn Kim Bảng, cũng chúc mừng các ngươi đã có tư cách trở thành đệ tử thân truyền của Tông phái siêu cấp!

Lưu Thông bình thản nói.

- Tiếp theo sẽ là cuộc chiến quyết liệt nhất, chỉ những cường giả đã vào Niết Bàn Kim Bảng mới được tham gia. Xếp hạng cuối cùng sẽ quyết định mức độ được trọng thị của các ngươi khi được vào Tông phái siêu cấp!

- Đến nay đã có liên tiếp ba người đứng đầu Niết Bàn Kim Bảng ở ba lần liên tiếp gia nhập Nguyên Môn ta. Bọn họ hiện nay cũng là những cường giả uy danh hiển hách trong Đông Huyền Vực này.

Đến đây, tuy giọng nói của Lưu Thông có vẻ bình thản nhưng lại ẩn chứa ngạo khí và sự đắc ý.

Những người khác ngồi trên ghế đại biểu đều hơi nhíu mày, tuy thực lực Nguyên Môn đúng là cường hãn, nhưng nói như vậy vẫn khiến người khác không hài lòng.

Lão nhân ở Đạo Tông liếc nhìn Lưu Thông, mép khẽ nhếch lên một chút. Nguyên Môn và Đạo Tông vì một số nguyên nhân đặc thù nên quan hệ không

được tốt, vì thế đương nhiên ông ta sẽ thấy tên Lưu Thông kia rất ngứa mắt!

- Tiếp theo đây, những ai ta đọc tên hãy lập tức vào trong!

Lưu Thông phất tay, một đạo ánh sáng từ ống tay áo lan tỏa ra.

- Vương triều Thiên Nguyên, Vương triều Siêu cấp, Tần Thiên!

Trên đỉnh núi, Tần Thiên nhìn những ánh mắt từ khắp bốn phương tám hướng đang đổ dồn về phía mình, không kìm được khẽ cười, rồi chầm chậm nước ra đi vào trong, khí chất đó rất có phong thái cường giả!

Một vài tiếng bàn tán xôn xao bắt đầu vang lên, rất nhiều người nhìn Tần Thiên có phần kính sợ và ngưỡng mộ. Bọn họ biết Vương triều Thiên Nguyên là thế lực trực thuộc Nguyên Môn, mà lần này hắn rất có khả năng sẽ là Quán quân của Bách Triều Đại Chiến.

Đến lúc đó hắn chắc chắn vào Nguyên Môn, như thế là Nguyên Môn đã có được Quán quân của bốn kỳ Bách Triều Đại Chiến rồi!

Lưu Thông nhìn Tần Thiên gật đầu hài lòng, trong lòng cũng có chút đắc ý. Xem ra Bách Triều Đại Chiến kỳ này, Nguyên Môn lại có thu hoạch lớn rồi!

- Vương triều Đại Hoang, Vương triều Siêu cấp, Phi Sơn!

Một nam tử thân hình cao lớn, toàn thân phát ra sức mạnh kinh người đi ra từ đám người.

- Vương triều Thần Chi, Vương triều Siêu cấp, Mặc Lãnh!

Một nam tử hắc y bay ra, quanh người hắn là tinh thần lực lớn mạnh, là cường giả chủ tu tinh thần lực!

- … Lần lượt có rất nhiều cường giả đã vào Niết Bàn Kim Bảng được đọc tên. Cứ mỗi lần một cái tên được đọc lên là lại có tiếng xôn xao, ánh mắt đầy

kính sợ nhìn sang.

- Vương triều Tự Tiên, Vương triều Siêu cấp, Lam Anh!

Nghe được cái tên này Lâm Động ngẩng lên nhìn thân ảnh quen thuộc kia, cũng khẽ cười.

- Vương triều Đại Viêm, Vương triều Hạ cấp, Lâm Động!

Lưu Thông hơi ngập ngừng, rồi ánh mắt có phần kỳ lạ nhìn xuống người thanh niên cao ráo đang đứng bên dưới.

- Lâm Động? Là Lâm Động đã đánh bại Tống Chân của Vương triều Thiên Ma sao?

Tiếng ồn ào đột nhiên to hơn, rất nhiều ánh mắt kinh ngạc đều nhìn về thân ảnh cao ráo kia. Nhưng lúc này không có ai dám cười kinh thân phận Vương triều Hạ cấp của Lâm Động, vì người của Vương triều Hạ cấp đã vượt qua cả bọn họ!

Lâm Động không để tâm đến những ánh mắt ấy, thân hình lướt nhẹ rồi đáp vào bên trong, hai tay buông nhẹ.

- Vương triều Đại Viêm, Vương triều Hạ cấp, Lâm Điêu!

- Vương triều Đại Viêm, Vương triều Hạ cấp, Lâm Viêm!

Hai cái tên tiếp theo khiến đỉnh núi vốn đã ồn ào càng bùng nổ. Vẻ mặt không ít người đầy vẻ chấn kinh. Chỉ một mình Lâm Động với thân phận Vương triều Hạ cấp vào được Niết Bàn Kim Bảng đã rất chấn động rồi, không ngờ tiếp đó còn hai người nữa, thật khiến người khác khó lòng chịu đựng nổi.

- Ha ha, nhiều năm rồi không thấy người của Vương triều Hạ cấp tiến vào Niết Bàn Kim Bảng. Mà lần này còn có tận ba người!

Lão giả đeo hộp kiếm nhìn xuống Lâm Động, nhẹ vuốt chòm râu cười nói!

Bên cạnh, lão nhân của Đạo Tông cũng cười, ánh mắt nhìn Lâm Động hơi chuyển động.

- Vương triều Đại Thanh, Vương triều Trung cấp, Tô Nhu!

Tô Nhu nghe thấy tên mình, khẽ bay tới, đáp xuống bên cạnh Lâm Động rồi nhìn hắn thè lưỡi tinh nghịch, dáng vẻ rất đáng yêu. Nhưng khi bị Lâm Động trừng mắt nhìn thì vội vàng ngậm miệng lại!

- Tiểu cô nương này… Ánh mắt của vị mỹ phụ đến từ Cửu Thiên Thái Thanh Cung bỗng sáng lên, nhìn chăm chăm vào Tô Nhu như phát hiện ra điều gì đó.

- Không ngờ lại có Linh ấn, đúng là hạt giống tốt!

Bên cạnh mỹ phụ, một nam tử trung niên cười nói.

- Tiểu cô nương này không tinh thông tinh thần lực, Thần Tông các ngươi cũng đừng nghĩ đến nữa. Cô nương này đến Cửu Thiên Thái Thanh Cung bọn ta là thích hợp nhất!

Mỹ phụ trợn mắt nhìn nam tử kia, nói.

Nam tử đó cũng chỉ cười, không có ý định tranh đoạt. Dù sao thì mỹ phụ nói cũng phải, tinh thần lực của Tô Nhu không tốt, không hợp với Thần Tông!

Lưu Thông lại tiếp tục gọi tên, lần lượt các cường giả với sức mạnh đáng nể bay vào, khí tức ở đây khiến không khí như tăng nhiệt lên!

Trên không trung, Lâm Thông nhíu mày nhìn màn sáng trước mặt rồi mới đọc tiếp:

- Vương triều Đại Viêm, Vương triều Hạ cấp, Lâm Lang Thiên!

- Ồ!

Vừa dứt lời, bên dưới lại ồ lên, rất nhiều người kinh ngạc, Vương triều Đại Viêm vẫn còn người vào được Niết Bàn Kim Bảng sao?

Một Vương triều Hạ cấp lại có những bốn người vào Niết Bàn Kim Bảng. Thành tích này dù là Vương triều Siêu cấp cũng không thể đạt được! Rốt cuộc Vương triều Đại Viêm có lai lịch ra sao, phong thủy tốt vậy sao?

Lâm Động cũng nhíu mày lại, rồi ngẩng đầu lên nhìn nam tử thanh y với gương mặt tuấn dật chầm chậm bước vào.

Đúng là Lâm Lang Thiên!

Khi Lâm Động nhìn sang Lâm Lang Thiên thì hắn cũng đang trừng trừng nhìn lại Lâm Động, trên gương mặt tuấn dật hiện lên nụ cười lạnh lẽo thấu xương.

Hai người đến từ một Gia tộc, nhưng lại không thể gọi nhau là huynh đệ mà trở thành đối thủ sinh tử!

Cả hai đều hiểu, ân oán giữa bọn họ đến thời điểm này đã không thể hòa giải nữa rồi!

Lâm Động biết rõ tâm tính của Lâm Lang Thiên, nếu sau này Lâm Lang Thiên vào được Tông phái siêu cấp thật thì đó là một nguy cơ rất lớn với người nhà của Lâm Động ở Lâm gia Viêm Thành tại Vương triều Đại Viêm!

Do vậy, vì người nhà, vì giải trừ hậu họa lớn nhất này, Lâm Động tuyệt đối không thể tha cho hắn! Lâm Lang Thiên chắc chắn sẽ phải chết tại Chiến trường Viễn Cổ này!

Lâm Động nắm chặt nắm đấm, ánh mắt hơi cụp xuống bỗng tràn ngập sát ý kinh người. Tuyệt đối không thể để hắn vào Tông phái siêu cấp!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 618

Hợp Tác.

Lâm Lang Thiên chậm rãi đi vào, dừng lại khi còn cách Lâm Động không xa, rồi quay đầu lại, ánh mắt âm u đến quỷ dị nhìn chằm chằm Lâm Động.

Quanh người Lâm Lang Thiên cũng có sức mạnh cường hãn bao phủ, nhưng nó có chút quái dị, khác hẳn với Lâm Lang Thiên trước đây. Trừng trừng nhìn Lâm Động, khóe miệng Lâm Lang Thiên nhếch lên cười tàn nhẫn. Hắn đưa tay lên vẽ lên cổ một đường đầy vẻ khiêu khích!

Những người xung quanh thấy cử chỉ đó của hắn cũng khựng người lại, rồi nhìn quanh đi quẩn lại chỗ hai người Lâm Lang Thiên và Lâm Động. Xem ra hai vị đến từ một Vương triều này không hề hòa hợp!

Vẻ mặt Lâm Động vẫn bình thản. Hắn có thể cảm nhận được sau khi Lâm Lang Thiên dung hợp với đạo Nguyên thần kia đã trở nên quỷ dị hơn rất nhiều. Nhưng bất luận thế nào, tâm tính và sự thù hận của hắn vẫn không thay đổi, thậm chí còn có phần méo mó hơn trước.

Vì thế Lâm Động cũng không muốn quan tâm cái cơ thể kia rốt cuộc do Lâm Lang Thiên hay đạo Nguyên thần kia khống chế. Điều duy nhất hắn biết đó là nếu để Lâm Lang Thiên vào Tông phái siêu cấp sẽ khiến hắn ăn ngủ không yên!

- Hây, tiểu gia hỏa!

Khi sát ý dâng lên trong lòng Lâm Động thì một giọng nói già nua vang lên bên tai. Lâm Động hơi khựng người rồi ngẩng lên nhìn lão nhân của Đạo Tông. Giọng nói vừa rồi rõ ràng truyền đến từ lão nhân đó.

Trên không trung, lão nhân kia liếc nhìn về phía Lâm Động, miệng không hề động đậy nhưng lại có một giọng nói truyền tới:

- Tiểu tử, có hứng thú hợp tác với lão phu hay không?

- Hợp tác?

Lâm Động một lần nữa sững người, thực sự hắn không hiểu vị đại nhân vật của Đạo Tông này muốn làm trò gì!

- Rất đơn giản, tùy ngươi làm thế nào, chỉ cần đừng để người của Vương triều Thiên Nguyên đoạt được Quán quân Bách Triều Đại Chiến lần này là được!

Lão nhân đó nheo mắt cười, âm thanh lại vọng tới.

Ánh mắt Lâm Động khẽ động, xem ra Đạo Tông và Nguyên Môn không hòa hợp thật sự! Vương triều Thiên Nguyên là thế lực trực hệ của Nguyên Môn, nếu để Tần Thiên mất đi chức Quán quân thì đương nhiên Nguyên Môn cũng sẽ mất mặt!

Nếu hắn can dự vào cuộc chiến thể diện giữa hai Vương triều Siêu cấp này hình như không được hay lắm.

- Ta sẽ có lợi gì?

Dù nghĩ vậy nhưng miệng Lâm Động vẫn khẽ động. Hắn không hề phát ra âm thanh, vì trên không trung có cường giả Vương triều Siêu cấp, lão nhân đó có thể truyền âm không bị phát hiện nhưng hắn thì không có bản lĩnh đó, vì thế đành nói không phát ra tiếng. Thiết nghĩ lão nhân đó chắc cũng đọc được khẩu hình của hắn.

- Ha ha, tiểu gia hỏa, bên cạnh ngươi có một đầu Thiên Yêu Điêu kia thì đừng nghĩ đến việc vào Nguyên Môn nữa. Khi vào đó mà hắn bị phát hiện ra thì chạy không nổi đâu. Còn Đạo Tông ta lại khác! Bọn ta không có ân oán gì với Thiên Yêu Điêu Tộc, vì thế ngươi sẽ không có phiền phức gì cả!

- Ngoài ra ta cũng hiểu tính cách ngươi. Ta nghĩ Đạo Tông rất thích hợp với ngươi, điều này cũng không phải khoa trương, sau này ngươi sẽ hiểu thôi! Vì thế, nếu ngươi ngăn cản được Vương triều Thiên Nguyên giành Quán quân thì lão phu sẽ đặc cách cho ngươi gia nhập Đạo Tông. Đương nhiên với người có công như ngươi, Đạo Tông ta chắc chắn sẽ không bạc đãi!

Nghe được lời đó, Lâm Động xoa cằm, ánh mắt có chút trầm ngâm. Hiện giờ hắn cũng có chút hiểu biết về Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp của Đông Huyền Vực, nói ra thì đúng là hắn có hứng thú nhất với Đạo Tông, lão nhân kia cũng rất hợp với hắn!

Nếu vào Đạo Tông thì chắc dù có đắc tội Nguyên Môn cũng chẳng sao, dù gì thì hắn cũng chẳng dựa vào bọn chúng. Nếu lão nhân đã nói sẽ không bạc đãi chắc cũng không phải nói bừa, nếu đã vậy… Nghĩ thế, Lâm Động cười, khẽ gật đầu với lão nhân, rồi miệng chuyển động:

- Muốn ta đồng ý cũng được, nhưng ông phải giúp ta một việc!

- Ồ, nói ta nghe xem?

Lão nhân cười, truyền âm nói.

- Lát nữa hãy xếp ta và Lâm Lang Thiên vào một tổ!

Lâm Động nói.

Nghe thế lão nhân hơi khựng lại một chút, ánh mắt liếc sang nhìn Lâm Lang Thiên, trầm ngâm một chút rồi gật đầu:

- Được, ta có thể âm thầm hạ chút công phu, nhưng dường như cái tên gia hỏa kia có gì đó không ổn, ngươi chắc chắn không có vấn đề gì chứ?

Với nhãn lực của lão nhân này đương nhiên có thể cảm nhận được sức mạnh đạo Nguyên thần trong người Lâm Lang Thiên. Điều này khiến lão ta cảm thấy

có chút kỳ quái, dù gì cường giả ít nhất đã trải qua Niết Bàn Kiếp lần thứ bảy mới có được thứ năng lượng đó nhưng nó lại xuất hiện ở trên người Lâm Lang Thiên.

- Ân oán giữa ta với hắn rất sâu đậm, nhất định phải giải quyết ở đây!

Lâm Động khẽ gật đầu, hàn quang lóe lên trong mắt.

- Được, cứ làm như ngươi nói!

Lão nhân trả lời dứt khoát.

- Thành giao! Ta sẽ cố gắng hết sức!

Lâm Động nhìn lão nhân một cái, trong mắt hai bên đều có ý cười ngầm hiểu với nhau, rồi không hẹn mà cùng nhìn đi hướng khác.

- Hắc hắc, với biểu hiện của ngươi, có lẽ chẳng ai trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp lại không muốn có ngươi cả. Việc hợp tác này cũng chẳng có lợi gì mấy!

Sau khi Lâm Động thu lại ánh mắt, Tiểu điêu ở bên cạnh cười tinh quái, nói. Bản lĩnh của hắn cũng không tệ, khi lão nhân truyền âm cũng không tránh né hắn, nên Tiểu điêu cũng nghe được một chút.

- Ta rất có hứng thú với Đạo Tông, nếu như bọn họ đã mở miệng, giúp được thì đương nhiên cũng tốt. Như thế sau này vào đó có lẽ cũng được ưu đãi phải không? Việc hợp tác này sẽ không thiệt đâu!

Lâm Động cười nói.

Tiểu điêu nhún vai không nói gì hơn. Bản thân hắn cũng không có ác cảm gì với Đạo Tông, vì thế không có ý kiến gì với lựa chọn của Lâm Động.

o0o Ở giữa đỉnh Bách Triều Sơn, trong khu đất rộng lớn có rất nhiều thân ảnh

đang đứng, trên thân thể mỗi người đều phát ra khí tức kinh người. Những người này đều là nhân vật đã vào Niết Bàn Kim Bảng!

Trên không trung, Lưu Thông nhìn xuống dưới khẽ gật đầu, vung tay áo, một luồng nguyên lực hùng hồn lan tỏa, rồi tất cả nhìn thấy không gian trở nên méo mó, xuất hiện những quầng sáng khổng lồ trên bầu trời.

Một tay biến ra từng đó quầng sáng nguyên lực khiến cho không ít người phải kinh ngạc, thực lực đó thật sự khiến bọn họ phải ngưỡng vọng!

Sau khi tạo ra những quầng sáng dùng để tác chiến này, Lưu Thông nắm tay lại, một quả cầu ánh sáng xuất hiện, mơ hồ còn nhìn thấy những chiếc quang giản trong đó.

- Tất cả các quang giản đều chia thành hai phần âm dương. Người cầm phần dương và phần âm sẽ là đối thủ của nhau. Quang giản sẽ dẫn các ngươi đến chiến đài ánh sáng kia!

Lưu Thông vừa nói xong, quả cầu ánh sáng nổ bùm một tiếng, vô số tia quang giản nhấp nháy bay xuống đất.

Soạt soạt!

Cường giả bên dưới lập tức lao ra thi triển tuyệt kỹ để giành lấy quang giản.

Lâm Động không ra tay mà nhìn về Lâm Lang Thiên cách đó không xa. Lâm Lang Thiên cũng đang nhìn Lâm Động lạnh lùng, rồi hắn cũng lao ra tóm một cái quang giản!

Trên ghế, lão nhân kia nhìn thấy vậy hơi nheo mắt lại.

Xoẹt!

Lúc ấy Lâm Động cũng xông ra, bàn tay đưa vào trận mưa ánh sáng, nhưng không tóm lấy bất cứ cái quang giản nào, mà chỉ đợi một lát là có một cái chủ

động bay tới, cuối cùng rơi vào tay hắn!

Lâm Động tóm lấy nó trở lại mặt đất, cặp mày hơi nhướng lên, hắn có thể cảm nhận được trên quang giản có nguyên lực mạnh mẽ bao phủ, tinh thần lực muốn tiến vào trong để thăm dò cũng không thể nào làm được. Nhưng lão nhân kia đã nhanh chóng tìm được và đưa vào tay hắn, bản lĩnh quả nhiên không hổ là người của Tông phái siêu cấp!

Sau khi mọi người đã cầm được hết, ánh sáng bỗng bắn ra từ các quan giản về phía những chiến đài trên không trung!

Quang giản từ trong tay Lâm Động bắn ra ánh sáng nối với một chiến đài, vào lúc ấy cũng có một chùm sáng khác bắn tới nối chiến đài với một bên khác.

Lâm Động quay sang nhìn theo chùm sáng đó, không ngoài dự đoán, chính là Lâm Lang Thiên!

Khi Lâm Lang Thiên phát hiện đầu kia là Lâm Động thì cũng hơi khựng người một chút, nhưng rồi ánh mắt lập tức có sự hưng phấn khó có thể che giấu!

- Lâm Động, xem ra vận khí của ngươi thật quá tệ. Không ngờ ngay trận đầu đã gặp phải ta!

Lâm Lang Thiên nhìn về phía Lâm Động, không kìm được cười lạnh, nói.

Lâm Động nhìn hắn lạnh lùng, cũng không nói gì, lập tức bay lên chiến đài!

- Lâm Lang Thiên, bất luận bây giờ ngươi là cái quái gì thì ta cũng sẽ không để ân oán giữa bọn chúng ta kéo dài đến bên ngoài Chiến trường Viễn Cổ này. Đây sẽ là cuộc chiến cuối cùng giữa hai ta!

- Khục khục, đúng là hợp ý ta!

Lâm Lang Thiên cười hung hăng, thân hình bay vọt lên chiến đài, sát ý dâng tràn không chút che giấu.

- Lâm Động, lần này ngươi chết chắc rồi!

Sát ý tràn ngập trong mắt, hắn nhìn Lâm Động đầy biến thái và tàn nhẫn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 619

Tái Chiến Lâm Lang Thiên.

Quầng sáng khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, trong đó có một tòa chiến đài ngưng kết từ nguyên lực, nhìn từ xa giống như thực chất vậy.

Lâm Động bay thẳng vào trong quầng sáng rồi đáp xuống chiến đài. Khi hắn vừa đáp xuống thì Lâm Lang Thiên cũng tới nơi, vẻ mặt lạnh băng xuất hiện trước mặt hắn.

- Không biết bây giờ ngươi có còn được gọi là Lâm Lang Thiên nữa không?

Lâm Động ngẩng lên nhìn con người trở nên xa lạ hơn nhiều, khẽ nói.

- Khặc khặc, yên tâm, nhờ phúc của ngươi, chấp niệm của ta vô cùng mạnh mẽ, thân thể này ta vẫn là chủ đạo, còn cái tên Lâm Lang Thiên kia thì chẳng cần bận tâm đến nữa. Chỉ cần giết ngươi rồi thì mọi cái thế nào cũng được!

Gương mặt Lâm Lang Thiên hung hăng đến có phần méo mó, cười nham hiểm, nói.

- Đáng ghét!

Lâm Động cười nhạt, kẻ từng là thiên tài của Gia tộc Lâm Thị giờ lại biến thành thế này, đến nhân cách cũng bị thứ khác làm cho ô uế rồi!

- Đều là tại ngươi cả, đáng chết, nếu không phải vì ngươi thì ta đâu có thành ra thế này, tên tạp chủng đến từ Phân gia nhà ngươi!

Lâm Lang Thiên gầm lên, ánh mắt nhìn Lâm Động như muốn rút gân lột da

hắn.

- Năm đó ngươi vốn dĩ không cần tham gia Đại hội Gia tộc, nhưng vì thể hiện uy phong lại khiến cha ta bị trọng thương mà trở nên tàn phế trong nhiều năm. Những gì ta làm chẳng qua chỉ là lấy lại công bằng cho cha ta mà thôi! Nói ra cũng là do ngươi tự làm tự chịu!

Vẻ mặt Lâm Động bình tĩnh không chút xao động, ngữ khí bình thản nói.

- Khặc khặc, cha ngươi là đồ phế vật chẳng trách được ai. Ta chỉ hối hận hồi đó không tát chết ngươi trong Cổ mộ phủ ở bên ngoài Viêm Thành. Nếu không thì cũng không có nhiều rắc rối thế này!

Lâm Lang Thiên nở nụ cười âm hiểm.

Lời nói này đúng là phát ra từ trong thâm tâm hắn. Nhớ lần đầu gặp, Lâm Động trong mắt Lâm Lang Thiên chỉ là con kiến nhỏ bé, chỉ một chút khí tức đã khiến Lâm Động phải thê thảm. Thế nhưng chỉ trong vài năm ngắn ngủi mà Lâm Động đã trưởng thành với tốc độ kinh người, đến những thiên tài kiệt xuất nhất Gia tộc Lâm Thị cũng không thể đạt được!

Lâm Lang Thiên không chỉ hối hận một lần, nếu lần đó giết Lâm Động thì có lẽ giờ hắn đã khác chứ không đến mức thành người không ra người quỷ không ra quỷ thế này!

- Đấu võ mồm chỉ dành cho những kẻ vô năng mà thôi. Động thủ đi, để ta xem sau khi biến thành thế này, ngươi có bản lĩnh gì?

Lâm Động khẽ cười, bàn tay chầm chậm giơ ra, sâu trong mắt ánh lên sát ý lạnh buốt thấu xương:

- Ta đã nói rồi, lần này sẽ không cho ngươi có cơ hội chạy thoát nữa đâu!

- Khặc khặc, vừa hay ta cũng muốn nói câu đó!

Lâm Lang Thiên cười gằn, chân bước ra, một luồng nguyên lực cuồng bạo bùng phát từ trong cơ thể.

- Ngũ Nguyên Niết Bàn, chỉ có vậy thôi sao?

Sắc mặt Lâm Động không chút dao động, thản nhiên nói.

- Để dọn dẹp ngươi, thế là đủ!

Lâm Lang Thiên nắm tay lại, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, biến thành mấy đạo quang mâu bằng nguyên lực, nhằm thẳng những yếu huyệt của Lâm Động mà lao tới.

Keng keng!

Lâm Động nắm chặt tay, Thiên Ngạc Cốt Thương hiện ra, cây thương rung động biến thành vô số đạo tàn ảnh, nguyên lực dâng tràn đánh vỡ quang mâu của Lâm Lang Thiên.

- Công kích như vậy mà ngươi cũng có mặt mũi thi triển sao?

Lâm Động cười lạnh, bàn tay lại nắm chặt, thiết ấn màu đen hiện lên trong lòng bàn tay, sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng lan tỏa ra.

Vút!

Thiết ấn vừa xuất hiện là nhanh chóng phình to, hắc quang lượn lờ xung quanh, con Hắc Long cuộn tròn trên đó cũng mở mắt ra.

- Trấn áp cho ta!

Hàn quang lóe lên trong mắt Lâm Động, thiết ấn tựa ngọn núi theo đó bay đến phía trên đỉnh đầu Lâm Lang Thiên rồi hung hăng rơi xuống.

- Dị Ma Thủ!

Cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo từ thiết ấn, sắc mặt Lâm Lang Thiên cũng hơi thay đổi. Nhưng rồi hắn nhanh chóng vận nguyên lực. Chỉ thấy một cánh tay của hắn trở nên đen xì một cách quỷ dị, sau đó tung một chưởng đánh mạnh lên thiết ấn!

Keng!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, một vòng sóng năng lượng có thể thấy bằng mắt thường lan ra từ bàn tay Lâm Lang Thiên. Chiếc thiết ấn với năng lượng cuồng bạo kia đã bị hắn chặn lại!

- Khặc khặc, Lâm Động, ngươi tưởng ta dễ đối phó như trước đây sao?

Lâm Lang Thiên cười nham hiểm, ánh mắt hung hăng, biến chưởng thành quyền đấm mạnh lên thiết ấn.

Ầm!

Một luồng năng lượng đáng sợ bắn ra từ cánh tay đen xì của Lâm Lang Thiên đánh bay thiết ấn.

- Lâm Lang Thiên đánh bay Linh bảo Thiên cấp của Lâm Động rồi!

Trên không trung, tất cả những quầng sáng khác đều bùng phát những cuộc chiến kinh thiên động địa, khi quan sát những trận chiến ấy ai ai cũng cảm thấy huyết dịch trong người như sôi sục lên.

Những người vào được Niết Bàn Kim Bảng ai cũng có bản lĩnh thâm hậu, những cuộc giao chiến giữa các cường giả đỉnh cấp đương nhiên sẽ vô cùng ác liệt.

Không phải ai cũng có tư cách để chiến đấu tại đây, chỉ có những thiên tài chân chính mới có thể quyết một trận thư hùng tại đây.

Bọn Liễu Bạch ở trên đỉnh núi đương nhiên vẫn luôn quan sát chiến đài của

Lâm Động, vì thế bọn họ đều chấn kinh khi Lâm Lang Thiên có thể một quyền đánh bay Linh bảo Thiên cấp của Lâm Động!

- Thực lực của hắn… rất mạnh!

Sắc mặt Diêm Sâm nặng nề nhìn Lâm Lang Thiên, hắn có thể cảm nhận được từ Lâm Lang Thiên một sự nguy hiểm còn đậm đặc hơn cả từ trên người Tống Chân!

- Lâm Động và hắn đến từ một Vương triều nhưng nhìn có vẻ hai người đó có mối thù sinh tử!

Liễu Bạch nhíu mày nói.

Ba người bọn Mạc Lăng cười khổ, nhìn chiến đài với ánh mắt phức tạp. Một năm trước, năm người bọn họ cùng vào Không gian Viễn Cổ này. Nhưng giờ Lâm Động và Lâm Lang Thiên đã vượt xa trước bọn họ rồi!

Nhưng sự đối lập giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên vẫn khiến bọn họ phải thở dài ngao ngán. Thật ra bọn họ cũng không rõ về ân oán giữa hai người ra sao, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được rất rõ sự thù hận giữa hai người đó!

- Yên tâm, Lâm Động và Lâm Lang Thiên đã giao đấu rất nhiều lần, lần nào Lâm Động cũng chiếm ưu thế. Trong Chiến trường Viễn Cổ không có nhiều người có thể thắng được Lâm Động đâu!

Mạc Lăng nói, tuy đều đến từ Vương triều Đại Viêm nhưng rõ ràng là hắn cũng đứng về phía Lâm Động.

Bọn Liễu Bạch nghe vậy cũng gật đầu. Bọn họ cũng không nghi ngờ thực lực của Lâm Động, chỉ là tên Lâm Lang Thiên kia cũng không phải loại vừa.

- Không hổ là cuộc chiến Niết Bàn Kim Bảng!

Liễu Bạch và Diêm Sâm nhìn nhau, đều có thể nhận ra sự nuối tiếc trong mắt

đối phương.

- Cánh tay hắn… Lâm Động nheo mắt nhìn cánh tay đen xì của Lâm Lang Thiên. Hắn có thể cảm nhận được một thứ sức mạnh quỷ dị từ đó tỏa ra, chắc đó là một thứ vũ kỹ hắn chưa được biết tới.

Xoẹt!

Lâm Lang Thiên bỗng lao tới, vô số đạo tàn ảnh bắn về phía Lâm Động với tốc độ kinh người. Cánh tay đen xì kia vung lên, để lại trong không khí một vệt đen nhàn nhạt!

- Grào!

Thấy thế Lâm Động điểm chân lùi nhanh ra sau, thủ ấn biến hóa, trên thiết ấn, con Hắc Long bay vút lên trời, gầm lên một tiếng, âm thanh biến thành vô số làn sóng âm ba màu đen ào ạt ập về phía Lâm Lang Thiên.

- Long Âm Toàn Sát!

Lâm Động nắm mạnh tay lại, vô số đợt sóng âm thanh cuồn cuộn bỗng nhanh chóng ngưng tụ biến thành một đạo lốc xoáy điên cuồng, cùng với sức mạnh đáng sợ nhằm thẳng Lâm Lang Thiên mà lao tới.

- Dị Ma Toái Phách Chưởng!

Đối mặt với công kích hung hãn đó của Lâm Động, Lâm Lang Thiên lại cười gằn, không hề có ý tránh né, bàn tay đánh ra một chưởng. Hắc quang ngưng tụ, từ trong hắc quang phát ra vô số âm thanh hỗn loạn.

Hắc quang biến thành một bàn tay khổng lồ, nhìn như bên trong có một thân ảnh Ma Thần đang gào rú, vô cùng kinh khủng.

Bàn tay hắc quang khổng lồ tóm lấy lốc xoáy, rồi bóp mạnh, những tiếng rẹt rẹt phát ra không ngừng cùng với những làn sóng sức mạnh khuếch tán ra bốn

phía.

- Vỡ!

Lâm Lang Thiên hét lên, hắc quang bùng nổ, lốc xoáy xuất hiện vô số vết nứt rồi bị bóp vỡ tan! Cảnh tượng đó khiến bọn Liễu Bạch phải tái mặt!

- Khặc khặc, Lâm Động, ta đã nói rồi, sức mạnh của ta hiện giờ sẽ khiến ngươi phải sợ hãi! Hãy thưởng thức bữa tiệc tử vong mà ta chuẩn bị cho ngươi đi!

Lâm Lang Thiên ngửa mặt lên trời gầm rú, hắc quang bùng phát, bao trùm hết khoảng không gian trong quầng sáng. Hắc quang ngưng tụ quanh người hắn như biến thành hình một Ma Thần khổng lồ, âm khí bốc ra giống như những đợt hàn phong lạnh lẽo bao trùm đất trời.

Lâm Động ngẩng lên nhìn Lâm Lang Thiên như Ma Thần giáng thế, khóe miệng từ từ cong lên, thanh quang bắt đầu cuộn trào trên người Lâm Động, mơ hồ còn thấy những chiếc vảy màu xanh dần xuất hiện!

- Thế này mới thú vị, nhưng nếu đắc ý quá thì dường như cũng không hay lắm!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 620

Tụ Võ Linh.

Hắc quang đầy trời tựa những tầng mây xám xịt bao phủ khắp không gian, thứ mây đen ấy tỏa ra những đợt sóng năng lượng kinh người khiến cho không ít người phải kinh hoàng.

Lâm Lang Thiên lơ lửng dưới đám mây, hắc quang phía sau hắn như ẩn hiện một cái bóng khổng lồ như Ma Thần đến từ vùng đất Tu La.

- Thứ vũ kỹ này!

Trên không trung, chỗ những người đại biểu của Tông phái siêu cấp nhìn thấy cảnh tượng đó, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Có chút giống với vũ kỹ Ma Đạo thời Viễn Cổ, xem ra truyền thừa Viễn Cổ ẩn tàng trong không gian này cũng không ít. Có lẽ hắn gặp phải đối thủ đáng gờm rồi!

Vị lão nhân của Đạo Tông nhìn cự ảnh ẩn hiện phía sau Lâm Lang Thiên, lẩm bẩm nói.

Lâm Động ngưng thần nhìn về phía Lâm Lang Thiên mang đầy khí thế đằng kia. Thứ vũ kỹ lớn mạnh mà quỷ dị thế này, trước đây Lâm Lang Thiên không hề có, hiển nhiên là sau này mới có được hoặc chính là đạo Nguyên thần trong người hắn truyền cho.

Lâm Động phán đoán, vũ kỹ mà Lâm Lang Thiên thi triển ít nhất cũng là Linh Vũ kỹ thượng đẳng, chỉ mạnh chứ không thể yếu hơn vũ kỹ của Thao Thiết Tông!

Hắc quang bao quanh người Lâm Lang Thiên, âm khí phủ đầy trên gương mặt, ánh mắt hắn như có hắc quang quỷ dị bắn về phía Lâm Động, rồi khóe miệng dần cong lên, ngón tay điểm ra trong không trung.

- Dị Ma Quang Thúc!

Ngón tay Lâm Lang Thiên chạm nhẹ vào không khí, hắc quang cuộn cuộn điên cuồng, cuối cùng biến thành một chùm hắc quang bắn ra.

Vút!

Tốc độ của chùm hắc quang thật khó có thể hình dung, hơn nữa sức mạnh của nó dù là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn cũng phải thấy động dung!

Chùm hắc quang xé tan không gian, ở đỉnh chùm sáng dường như hình thành một cái mặt quỷ khiến người ta sởn gai ốc.

Lâm Động nhìn chùm sáng đang ngày một tiến lại gần, sắc mặt cũng ngưng trọng hơn, hiển nhiên hắn cảm nhận được sự mạnh mẽ của công kích này. Lâm Động đưa bàn tay ra, thanh quang dâng lên trong lòng bàn tay rồi nhanh chóng tụ lại thành một tấm lá chắn bằng vảy màu xanh.

Rầm!

Lá chắn vừa thành hình thì chùm hắc quang lao tới, oanh kích lên tấm lá chắn, một luồng sức mạnh cuồng bạo tỏa ra từ nơi tiếp xúc.

Xoẹt xoẹt!

Thấy Lâm Động chặn được chùm hắc quang với sức phá hoại cực lớn, vẻ mặt Lâm Lang Thiên càng trở nên méo mó. Mười ngón tay búng ra liên tục, hắc quang sau lưng biến thành vô số chùm sáng bắn tới.

Chỉ một chùm hắc quang đó cũng đủ khiến cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn không dám chậm trễ, với trận thế lúc này, dù là cường giả trong Niết Bàn Kim

Bảng cũng phải tạm thời tránh né!

- Để xem ngươi chặn được bao nhiêu lần?

Lâm Lang Thiên cười gằn. Hiện giờ hắn đã dung hợp ký ức với đạo Nguyên thần kia, tuy hắn phải trả giá bằng việc mất đi nhân cách, nhưng sức mạnh của hắn đã vượt xa một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn bình thường, sự tiêu hao này với hắn chẳng thành vấn đề!

Dựa vào điểm này hắn sẽ khiến Lâm Động tiêu hao đến chết!

Hắc quang từ trên trời bắn xuống như mưa sao băng, khí thế khiến người khác phải kinh hãi. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lâm Động hít vào một hơi thật sâu, thanh quang chói lòa.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, mười ngón tay thu lại rồi bỗng bật ra.

Vút!

Thanh quang biến thành vô số miếng vảy xanh hình lục giác to cỡ nửa bàn tay, viền ngoài còn ánh lên hàn quang sắc lạnh. Những tấm vảy bay thẳng về những chùm hắc quang như vũ bão.

Cả bầu trời đang diễn ra cuộc đối đầu giữa hai màu xanh và đen!

Ầm! Ầm! Ầm!

Những tấm vảy xanh và hắc quang va chạm liên tiếp, bầu trời nổ ra những âm thanh cuồng bạo. Hắc quang và thanh quang lan tỏa khắp bốn phía khiến các quầng sáng xung quanh cũng xuất hiện những đường gợn sóng chấn động.

Trên đỉnh núi, vô số ánh mắt nhìn về trận chiến kinh thiên động địa đó. Từ công kích giữa hai bên, bọn họ có thể cảm nhận được sát ý vô cùng đậm đặc. Hai bên vừa ra tay đã dùng đến sát chiêu!

Ai có mặt ở đây đều hiểu rõ, nếu là bọn họ thì bất luận đối thủ là ai trong hai người kia, bọn họ đều không thể chống lại nổi đòn công kích đó!

Năng lượng cuồng bạo từ quầng sáng lan tỏa ra, hai đạo thân ảnh bên trong cũng bị đánh bay ngược ra sau, điểm chân trong không trung mấy chục lần mới miễn cưỡng dừng lại được.

- Tên khốn kiếp!

Lâm Lang Thiên đứng vững lại, sắc mặt có chút khó coi. Hắn không ngờ chỉ trong nửa năm không gặp mà thực lực của Lâm Động đã mạnh hơn nhiều đến vậy. Hơn nữa điều khiến hắn chấn động nhất chính là dường như nguyên lực của Lâm Động rất dồi dào.

Với công kích vừa rồi, nếu là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn bình thường chắc chắn sẽ tiêu hao không ít, nhưng nhìn dáng vé bình thản của Lâm Động lúc này, dường như sự tiêu hao không hề vượt quá sức chịu đựng của hắn.

- Phù!

Một hơi dài thoát ra từ miệng Lâm Động. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Lang Thiên ở phía xa.

Vì có Thôn Phệ Tổ Phù, cho nên gần như lúc nào hắn cũng có thể thôn phệ nguyên lực xung quanh thân thể để bổ sung cho mình. Lâm Lang Thiên muốn đọ nguyên lực với hắn là chuyện vô cùng ấu trĩ!

Nhưng hiển nhiên là Lâm Động không muốn tiếp tục chơi đùa kiểu này với hắn nữa… Đã động thủ rồi thì hãy hạ sát thủ luôn đi!

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, hàn quang sắc bén như đao bắn ra, hai tay hợp lại, thủ ấn biến hóa nhanh như chớp.

- Dung hợp!

Nguyên lực, tinh thần lực và lực thôn phệ trong cơ thể Lâm Động đều cuộn trào, cuối cùng điên cuồng chảy vào Càn Khôn Cổ Trận bên trên đan điền.

Năng lượng dồi dào như núi lửa biến thành vô số cột quang trụ màu xám đen bắn ra từ cơ thể Lâm Động, thiên địa cũng giống như rung chuyển theo.

- Thứ năng lượng này… thật kỳ quái!

Khi cột quang trụ từ lực dung hợp xuất hiện, những người của các Tông phái siêu cấp đều nheo mắt lại, ánh mắt có phần kinh ngạc nhìn về chiến đài của bọn Lâm Động. Bọn họ cảm nhận được trong cột quang trụ đó có nguyên lực, tinh thần lực mạnh mẽ, nhưng ngoài ra vẫn còn một thức sức mạnh thần bí nào đó khác nữa!

- Tên này quả nhiên không tầm thường!

Lão nhân của Đạo Tông nhìn Lâm Động có phần thích thú. Ông ta biết được Lâm Động có truyền thừa của Thanh Long Điện, nhưng lại không biết hắn còn có thứ năng lượng đặc biệt này nữa!

Xoẹt xoẹt!

Quang trụ khổng lồ bắn ra, đan xen vào nhau trên không trung, cùng với sự ngưng tụ lại của quang trụ, hư không nhanh chóng sụp đổ biến thành một vùng hắc ám.

Bóng tối hiện lên, mơ hồ có một đạo hư ảnh cũng từ từ xuất hiện!

Hư ảnh rất mờ ảo, nhưng vẫn có thể thấy hắn ta đang chắp tay sau lưng nhìn xuống. Thứ khí tức khó tả dường như mang mùi vị của từ thời Viễn Cổ dần lan tỏa.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ, Tụ Võ Linh!

Sắc mặt Lâm Động lúc này vô cùng ngưng trọng. Thực lực bản thân ngày

càng tăng lên, hắn cũng khống chế ngày một tốt hơn bộ Linh Vũ kỹ này. Sức mạnh kinh người mà trước đây không thể phát huy hiện giờ hắn đã điều khiển được!

Quang trụ mang theo sức mạnh to lớn kia, sau một tiếng hét của Lâm Động đã lao thẳng vào vùng hư vô rồi chui vào đạo hư ảnh mơ hồ kia!

Uỳnh uỳnh!

Cùng với việc năng lượng tràn vào, hư ảnh kia dần dần cũng trở nên thực chất hơn, mơ hồ thấy được một thân ảnh cao ráo mặc áo bào màu xám, đôi mắt không nhìn rõ được thần thái mang cảm giác như điều khiển được cả thiên địa!

- Không ngờ hắn có thể ngưng tụ vũ kỹ chi linh đến mức này!

Không ít người trên đỉnh núi nhìn hư ảnh tỏa ra khí tức cổ xưa kia với ánh mắt kinh hãi. Những người ở đây đại đa số đều có Linh Vũ kỹ, nhưng rất ít người có thể thi triển được đến mức này!

Điểm mạnh của Linh Vũ kỹ không phải uy lực nó mang lại mà là ở khí tức của người sáng tạo ra nó. Loại cường giả đỉnh cấp tồn tại từ thời Viễn Cổ này, chỉ riêng khí tức còn lại thôi cũng đủ kinh thiên động địa!

Lâm Lang Thiên ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh mơ hồ khoảng không hư vô. Trên gương mặt hung hăng kia cũng dần hiện vẻ ngưng trọng, hắn đã cảm nhận được sức mạnh to lớn của chiêu thức này!

Trước rất nhiều ánh mắt chăm chú của mọi người, Lâm Động hít một hơi thật sâu rồi bàn tay chầm chậm đưa ra chỉ thẳng Lâm Lang Thiên, sau đó ánh mắt đanh lại, bàn tay nắm mạnh!

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ngay khoảnh khắc ấy, tất cả đều kinh hãi nhìn thấy thân ảnh mơ hồ kia cũng giơ bàn tay ra khỏi khoảng không hư vô, thật sự xuất hiện trước bao ánh mắt

kinh hãi của mọi người!

Đó là một bàn tay thon gọn mà trắng trẻo, nhìn qua vô cùng mỹ lệ, nhưng ai cũng hiểu, bàn tay từng tồn tại từ thời Viễn Cổ này có một uy năng to lớn có thể làm rung chuyển thiên địa!

Bàn tay ấy như đến từ thời Viễn Cổ, xuyên qua thời gian và không gian, xuyên qua hư vô, nhằm tới chỗ Lâm Lang Thiên đập xuống!

Rầm!

Vào khoảnh khắc bàn tay đập xuống, bầu trời như sập xuống, thậm chí nguyên lực thiên địa cũng như nổ tung theo!

Một chưởng này không ngờ lại khủng bố đến như vậy!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 621

Dốc Hết Thủ Đoạn.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Bàn tay thon dài dường như chỉ quạt nhẹ một cái trong không trung nhưng lại tạo nên một sức mạnh kinh thiên động địa!

Nguyên lực thiên địa bùng nổ, từng đợt sóng năng lượng khủng bố lan tỏa, cuối cùng oanh kích lên những quầng sáng khổng lồ ở xung quanh tạo nên vô số đường gợn sóng dữ dội.

Không khí cũng giống như bị ép chặt lại, mơ hồ còn có thể thấy được không khí thoát hết ra khỏi quầng sáng.

Rầm!

Một cái chưởng ấn từ được đánh xuống từ bàn tay thon gọn kia, trong chưởng ấn không hề có sóng năng lượng dao động nhưng nó lại mang một thứ khí tức vô cùng cổ xưa. Khí tức đó như xuyên từ thời Viễn Cổ về đây, chỉ một chút cũng đủ thiên địa rung chuyển.

Khi chưởng ấn còn chưa chạm xuống thì chiến đài phía dưới đã xuất hiện một dấu chưởng ấn to cỡ mấy chục trượng, ở viền chưởng ấn còn có thể nhìn thấy nguyên lực hùng hồn lãng đãng bao quanh.

Hắc quang vốn mù mịt ngập trời, lúc này đã bị chưởng ấn ép về chỗ xung quanh thân thể Lâm Lang Thiên vài trượng. Áp lực ấy khiến xương cốt toàn thân Lâm Lang Thiên phát ra những tiếng kêu răng rắc.

- Muốn giết ta sao? Không dễ vậy đâu!

Nhưng đúng là Lâm Lang Thiên hiện nay đã không còn như trước nữa, đối mặt với áp lực lớn như thế, mắt hắn ngược lại càng tràn ngập sát ý, rồi hai tay kết ấn, cổ họng phát ra những tiếng trầm đục như không phải của con người.

Uỳnh uỳnh!

Hắc quang trào ra từ người Lâm Lang Thiên theo hình tròn với một tốc độ kinh người, hắc quang cuồn cuộn chống lại áp lực từ trên trời ập xuống.

- Lâm Động, ngươi tưởng chỉ có ngươi mới triệu hồi được linh hồn vũ kỹ hay sao?

- Dị Ma Giám, Tụ Võ Linh!

Hắc quang điên cuồng ngưng tụ lại phía sau lưng Lâm Lang Thiên, rồi cũng biến thành một đạo hư ảnh hắc ám khổng lồ. Từ trong đó như vang ra những tiếng gào thét của vạn ma.

Lúc này đây hắc quang che kín bầu trời, che tối cả vầng mặt trời, cảm giác như ngày tận thế đang đến rất gần!

- Grào!

Hư ảnh hắc ám thành hình phía sau Lâm Lang Thiên, sau tiếng gầm lớn của hắn, hư ảnh đó cũng có một bàn tay gầy guộc mà hắc ám từ bên trong thò ra. Bàn tay đó được bao phủ bởi rất nhiều vòng hắc quang, nhìn vô cùng quỷ dị.

- Dị Ma Giám, lẽ nào là vũ kỹ của Dị Ma Lão Nhân hung danh nổi tiếng từ thời đại Viễn Cổ sao?

Trên không trung, lão nhân Đạo Tông kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, lẩm bẩm.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ mà Lâm Động thi triển có lẽ là do Đại Hoang Đế để lại. Chậc chậc, cả hai đều là cường giả thời Viễn Cổ không tầm thường. Không biết cuộc đối đầu vũ kỹ này rốt cuộc ai sẽ chiến thắng đây?

Bàn tay hắc ám thò ra, trực tiếp mang theo hắc quang oanh kích thẳng lên chưởng ấn.

Ầm ầm uỳnh!

Hai chưởng ấn một trên một dưới, thanh thế kinh thiên, ngay sau đó đâm uỳnh vào nhau trước bao ánh mắt kinh hoàng của mọi người.

Vào khoảnh khắc cả hai va chạm vào nhau, cả thiên địa bỗng lặng như tờ. Ai cũng nhìn thấy, lúc này từ chiến trường giữa Lâm Động và Lâm Lang Thiên, nguyên lực đang ào ạt tràn ra, cảm giác như nguyên lực thiên địa cũng có thể bị hủy diệt vậy!

Rầm!

Sự tĩnh lặng chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, rồi một luồng sức mạnh cuồng bạo đáng sợ đến không thể tưởng tượng được cuộn trào từ trong quầng sáng. Lập tức quầng sáng do Lưu Thông, Chấp sự của Nguyên Môn xếp đặt phát ra những tiếng răng rắc chói tai, quầng sáng rung chuyển dữ dội dường như không thể chịu nổi lực xung kích của bọn họ.

Rõ ràng Lưu Thông cũng nhìn thấy cảnh đó, hắn không khỏi nhíu mày. Nếu hai kẻ tiểu bối giao đấu mà có thể phá vỡ vòng phòng ngự mà hắn xếp đặt thì đúng là quá mất mặt. Thế là hắn vung tay lên, đem nguyên lực truyền vào quầng sáng. Quầng sáng nhất thời sáng rực lên, lại vững vàng như cũ.

Vô số ánh mắt đều tập trung vào bên trong quầng sáng, ở đó năng lượng cuồng bạo cũng khuếch tán như cây roi quất liên tục lên người Lâm Động và Lâm Lang Thiên.

Hai thân ảnh đều bị bay ngược ra phía sau, cuối cùng đâm sầm vào quầng sáng, máu tươi bắn ra, hiển nhiên cả hai đều đã bị lực phản chấn gây ra thương tích!

Lâm Động đứng vững lại thân thể, quệt đi vết máu nơi khóe miệng, lông mày chau lại nhìn những làn sóng sức mạnh đáng sợ đang lan tỏa, vẻ mặt nặng nề hơn nhiều. Rõ ràng hắn không thể ngờ Lâm Lang Thiên lại khó đối phó đến vậy… Ở bên kia, Lâm Lang Thiên cũng loạng choạng đứng dậy, tóc tai rũ rượi, nhìn hắn có vẻ thảm hại hơn Lâm Động. Cuộc đối đầu vừa rồi, nhìn từ góc độ nào đó thì hắn yếu hơn một bậc, hơn nữa khi bị chấn động, tuy Lâm Động cũng thổ huyết nhưng không có gì đáng ngại, dường như Lâm Động khỏe hơn hắn nhiều.

- Ta… phải giết ngươi!

Mái tóc Lâm Lang Thiên xõa ra, hai mắt đỏ ngầu, thân thể khẽ run lên, rồi một giọng nói khàn đặc vang lên.

Trạng thái của Lâm Lang Thiên lúc này dường như có gì đó không ổn. Thần thái ở mắt không ngừng thay đổi, lúc thì hung dữ, lúc lại như đang giằng xé điều gì.

- Không giết được Lâm Động, ngươi đừng hòng nghĩ đến việc chiếm cứ thân thể ta! Mau giao hết sức mạnh của ngươi cho ta!

Lâm Lang Thiên ôm đầu cào đến tứa máu, miệng không ngừng gầm rít.

- Tên tiểu tử đó vô cùng quỷ dị, trong cơ thể hắn chắc chắn có nhiều đó bí mật. Dù ta có giao hết sức mạnh cho ngươi e là cũng không thể giết hắn được. Còn rừng thì lo gì thiếu củi đốt? Chỉ cần ta thoát khỏi thể Nguyên thần này, muốn giết hắn dễ như trở bàn tay!

Trong đầu Lâm Lang Thiên một giọng nói kinh nộ vang lên, chính là của đạo Nguyên thần thần bí kia.

- Khặc khặc, ta đã nói rồi, lần này nhất định ta phải giết hắn!

Khóe miệng Lâm Lang Thiên nhếch lên đầy tàn nhẫn:

- Không phải ngươi nói Dị Ma Giám còn có sát chiêu cuối cùng sao? Ta muốn dùng cái đó!

- Ngươi điên rồi! Ngươi có biết phải trả giá thế nào không?

- Khặc khặc, chỉ phải tế chút Nguyên thần cho ngươi thôi mà! Không sao, sau khi giải quyết Lâm Động xong thì ngươi sẽ có thể chiếm quyền chủ đạo, điều khiển hắn thân thế của ta, tổn hại Nguyên thần sớm muộn gì cũng hồi phục thôi!

Lâm Lang Thiên cười quái dị.

- Ngươi!

Giọng nói của đạo Nguyên thần có phần tức giận.

- Ngươi đã dung hợp với ta, giờ ta đang nắm quyền chủ đạo, không cần nói nhiều nữa, dù sao sau khi xong việc, ngươi muốn gì là có được thứ đó. Giờ ta không cần gì hết, chỉ cần giết được tên tạp chủng ti tiện Lâm Động kia!

Lúc này Lâm Lang Thiên cũng không hề sợ đạo Nguyên thần kia nữa, hắn cười nham hiểm, bàn tay hợp lại, ấn pháp biến hóa, rồi đưa tay tự đập mạnh lên ngực mình!

- Á!

Sau tiếng kêu đau đớn, trong cơ thể hắn như truyền ra một tiếng thét thảm thiết, cuối cùng mười đầu ngón tay như những con dao nhọn vạch thành vết máu sâu hoắm trên ngực Lâm Lang Thiên. Máu chảy ra lại dồn lại với nhau!

Máu đỏ tươi ngưng tụ lại trước mặt Lâm Lang Thiên, trong thứ huyết dịch đó dường như còn thấy một chút kim quang chuyển động, từ trong đó phát ra một

luồng sức mạnh kỳ dị.

- Quả nhiên là một đạo Nguyên thần!

Lão nhân Đạo Tông kia nhìn kim quang xuất hiện trong huyết dịch, ánh mắt ngưng trọng lại.

Lâm Lang Thiên nhìn đám huyết dịch kia, khóe miệng cong lên, rồi thủ ấn biến hóa, hắc quang trào ra từ trong cơ thể rồi lại hình thành một đạo hắc ảnh phía sau lưng.

- Tế tự Nguyên thần!

Lâm Lang Thiên ngẩng lên cười nham hiểm với Lâm Động, nụ cười khiến ngay cả Lâm Động cũng phải rét run. Rồi hắn gầm lên một tiếng, đám huyết dịch bay lên, sau đó bắn thẳng vào hắc ảnh ở đằng sau.

Phụt phụt!

Cùng với huyết dịch dung nhập vào, đạo hư ảnh hắc ám kia bỗng điên cuồng chuyển động, sương mù lượn lờ, mơ hồ còn có một luồng sức mạnh đáng sợ từ trong đó truyền ra.

- Là Tế tự Nguyên thần?

Những cường giả Tông phái siêu cấp nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt ai nấy đều thay đổi, rồi ánh mắt ai cũng trở nên nặng nề.

- Dùng Tế tự Nguyên thần để khí tức Viễn Cổ trong linh hồn vũ kỹ ngưng kết lại sao?

- Ha ha… Lâm Động, ngươi đấu với ta nhiều năm như vậy rồi, nhưng ta vẫn là người cười sau cùng! Ngươi vẫn luôn bị ta giẫm lên mà thôi, cũng y hệt như năm đó vậy!

Lâm Lang Thiên tóc tai rối loạn ngẩng đầu lên trời gào thét, nhìn bộ dạng vô cùng đáng sợ.

Khi hắn đang gào rú, hắc quang phía sau lưng hắn cũng dần ngưng kết lại, một lát sau, màn sương đen dần tan đi, một bàn chân chầm chậm bước ra, sau đó mang theo khí hung sát vô cùng khủng bố, giống như là Ma Vương từ thời Viễn Cổ xuất hiện ở thế gian mấy nghìn năm sau vậy!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 622

Thanh Long Bất Động Chung.

Hắc quang tạo nên một tấm màn đen cao hàng trăm trượng, đồng thời một bàn chân được bao quanh bởi hắc quang cùng với khí tức Viễn Cổ bước ra từ trong đó, nhìn có cảm giác ở phía sau tấm màn đen đó chính là khoảng không gian từ hàng nghìn năm trước vậy!

Trên đỉnh Bách Triều Sơn, gần như mọi ánh mắt đều đổ dồn về nơi này, khi nhìn thấy bàn chân tràn ngập khí tức Viễn Cổ, đồng tử mọi người lập tức co rút lại, ai cũng có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh gần như hủy diệt đang lan tràn từ chỗ đó ra!

Trên một chiến đài khác, Tần Thiên đến từ Vương triều Thiên Nguyên cũng bị sức mạnh ấy kinh động. Hắn liền nhìn sang, gương mặt có phần không được tự nhiên, hắn không thích việc bị kẻ khác cướp mất vầng hào quang vốn có của hắn!

Trong Bách Triều Đại Chiến, đáng lẽ hắn phải là tâm điểm của mọi sự chú ý, bất luận là thực lực hay bối cảnh, hắn luôn luôn đứng trên tất cả mọi người. Thế nhưng lúc này hắn lại bị hai người bọn Lâm Động cướp mất vị trí ấy, điều này khiến hắn rất không thoải mái!

Dù sao thì hai kẻ đó chỉ đến từ Vương triều Hạ cấp thôi mà.

- Dùng Nguyên thần để tế tự linh hồn của vũ kỹ sao? Cái tên Lâm Lang Thiên này cũng thật có bản lĩnh! Không biết hắn có được thứ Nguyên thần này ở đâu?

Tần Thiên vừa nhìn qua là biết ý đồ của Lâm Lang Thiên, sự kinh ngạc ánh

lên trong mắt hắn, nhưng hắn cũng không sợ hãi. Một chiêu này của Lâm Lang Thiên đúng là sát chiêu, nhưng nếu đối thủ là Tần Thiên hắn thì Lâm Lang Thiên chưa chắc đã có thể thắng được. Tần Thiên có thể trở thành cường giả mạnh nhất Niết Bàn Kim Bảng đâu phải chỉ dựa vào khoác lác!

- Chiêu này có lẽ sẽ giải quyết được Lâm Động!

Tần Thiên nhìn về Lâm Động, lúc này sắc mặt đã nặng nề hơn nhiều, cười nhạt rồi cho rằng cuộc đối đầu này có lẽ kết thúc được rồi. Mà kẻ thất bại tám phần sẽ là Lâm Động!

Uỳnh!

Trên không trung, hắc quang cuồn cuộn, sau khi bàn chân kia bước ra, một thân hình hắc ám khá gầy gò cũng xuyên qua tấm màn hắc quang, cuối cùng xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Gần như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đó!

Đó là một thân ảnh không hề cao lớn, thậm chí có phần gầy guộc. Những ánh hắc quang bao quanh người hắn khiến người ta không nhìn rõ được gương mặt, nhưng khí tức Viễn Cổ và thứ âm khí tỏa ra từ thân thể hắn cũng đủ uy hiếp cả thiên địa.

Mặt mày Lâm Lang Thiên hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Động, đưa tay quệt vết máu nơi khóe miệng. Đứng bên dưới hắc ảnh, gương mặt méo mó của hắn nhìn vô cùng đáng sợ.

Lâm Lang Thiên cười lớn, nhìn như sắp phát điên. Rồi hắn chầm chậm giơ tay phải lên, sát ý và sự điên cuồng trong mắt nhanh chóng ngưng tụ lại.

Khi Lâm Lang Thiên nhấc tay phải lên, hắc ảnh phía sau hắn cũng chầm chầm giơ cánh tay gầy guộc của mình lên, từ xa chỉ về phía Lâm Động.

Ngay lúc ấy, Lâm Động nhận ra mình đã trở thành mục tiêu của một thứ khí

trường khủng bố không thể nào tránh né. Điều này khiến hắn hiểu rằng, công kích chí mạng tiếp theo sẽ truy sát hắn đến chân trời góc biển, chưa chết chưa thôi!

Áp lực to lớn bao trùm lấy Lâm Động khiến sắc mặt hắn vô cùng nặng nề. Lúc này trong lòng hắn cũng dâng lên một cảm giác nguy hiểm, Lâm Lang Thiên liều mạng đến mức này hiển nhiên đã ngoài dự liệu của hắn.

- Lâm Động, hai ta đã đấu nhiều năm như vậy, cũng nên kết thúc rồi. Yên tâm đi, sau khi giải quyết ngươi, ta sẽ chăm sóc đến Phân gia Viêm Thành các ngươi, khặc khặc!

Hai mắt Lâm Lang Thiên đỏ ngầu, cười đầy nham hiểm.

- Dị Ma Động Thiên Chỉ!

Lâm Lang Thiên bỗng điểm ngón tay, sát ý trong mắt như ngưng tụ lại thành thực chất bắn ra. Ngay vào khoảnh khắc ngón tay Lâm Lang Thiên điểm ra, hắc ảnh sau lưng hắn cũng chuyển động ngón tay.

Vào khoảnh khắc ngón tay gầy gò đó hạ xuống, bầu trời như tối sầm lại, trong quầng sáng, không khí tan biến, hình thành một vùng chân không, ngay sau đó một chùm hắc quang lớn cỡ mấy chục trượng bắn thẳng về phía Lâm Động.

Hắc quang đó bay tới nhưng không hề gây nên âm thanh kinh người, nơi nó đi qua, dường như nguyên lực thiên địa đều bị đánh bật đi, ai cũng có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ bên trong chùm sáng đó.

Sức mạnh ấy như có thể xuyên thủng cả thiên địa!

Những người tham gia chiến đấu, không ai là không kinh hoàng trước chùm hắc quang ấy. Dù là cường giả đã vào Niết Bàn Kim Bảng, sắc mặt cũng phải tái đi. Bọn họ biết nếu là mình thì chắc chắn chết dưới một chiêu đó!

- Lâm Động rắc rối to rồi!

Lam Anh ở một chiến đài khác cũng đã chiếm được thế thượng phong, liếc nhìn chùm hắc quang với ánh mắt nặng nề.

Thật sự nàng không thể tưởng tượng được con người có tên Lâm Lang Thiên kia lại thi triển được vũ kỹ công kích có uy lực khủng bố đến như vậy. Bách Triều Đại Chiến lần này sao Vương triều Đại Viêm lại lắm người biến thái đến vậy? Điều này không khỏi khiến nàng hoài nghi đó có thật đó chỉ là một Vương triều Hạ cấp hay không?

Năng lực của những người này, dù là thiên tài từ Thập đại Vương triều Siêu cấp cũng phải thấy xấu hổ!

Chùm hắc quang xuyên qua thiên địa, với thanh thế không thể tránh né, lao thẳng tới Lâm Động. Sắc mặt hắn lúc này vô cùng trầm trọng!

Hắc quang ngày một tới gần Lâm Động, nhưng trước vô số ánh mắt kinh ngạc, hắn chầm chầm nhắm mắt lại, hai tay kết ấn, thanh quang chói sáng như dòng thủy triều trào dâng từ trong cơ thể hắn.

Thanh quang bao phủ quanh Lâm Động hình thành nên hư ảnh của một con Thanh Long khổng lồ tạo nên một áp lực vô cùng lớn.

- Thiên Long Khí!

Trên những chiếc ghế ánh sáng bên trên, ánh mắt các cường giả của Tông phái siêu cấp đều ngưng đọng lại, sắc mặt ngưng trọng. Từ cơ thể Lâm Động bọn họ cảm nhận được một thứ khí tức mà chỉ Long Tộc cao cấp chính thống mới có được.

Trong đan điền của Lâm Động, Thiên Long Khí mà Thanh Trĩ để lại đột nhiên bùng phát, một sức mạnh hùng hồn khó lòng hình dung nhanh chóng lan tỏa khắp tứ chi.

Cùng với sự bùng phát của Thiên Long Khí, hư ảnh con Thanh Long đang bao quanh Lâm Động nhanh chóng được thực chất hóa. Trên thân hình to lớn đó, những tấm vảy lấp lánh ánh lên thanh quang, nhìn thân hình ấy đầy sức mạnh như được làm từ gang thép vậy!

- Grào!

Con Thanh Long khổng lồ ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng, sóng âm thanh khuếch tán gây nên vô số đường gợn sóng trên những quầng sáng ở xung quanh.

- Hóa Long Quyết, Thanh Long Bất Động Chung!

Giọng nói trầm đục vang lên trong đầu Lâm Động, đôi mắt hắn bỗng mở trừng trừng, thủ ấn biến hóa, Thanh Long cuộn tròn lại bao trùm lấy Lâm Động.

Lúc ày thanh quang lan tỏa quanh con Thanh Long biến thành một chiếc chuông khổng lồ! Thanh quang bao phủ lấy cái chuông khổng lồ kia, hoa văn hình rồng hiện lên, tiếng long ngâm vang vọng, sự uy nghiêm và cổ xưa lan tỏa từ lớp vảy rồng.

- Lớp phòng ngự mạnh thật!

Lão nhân Đạo Tông kinh ngạc nhìn cái chuông khổng lồ kia, ông cũng cảm nhận được sức mạnh phòng ngự to lớn tỏa ra từ đó, nó là một loại vũ kỹ phòng ngự vô cùng cường hãn!

Thanh Long Bất Động Chung là tấm lá chắn cực kỳ kiên cố, còn hắc quang là cây mâu cuồng bạo nhất!

Công và thủ, ai sẽ chiếm ưu thế đây?

Trên gương mặt của lão nhân Đạo Tông cũng hiện lên vẻ chờ đợi.

Đương nhiên không chỉ có mình ông đang mong đợi, trên đỉnh núi lúc này

gần như mọi ánh mắt đều không hẹn mà cùng tập trung về đây, rồi nhìn chùm hắc quang xuyên thủng thiên địa đem theo sức mạnh hủy diệt oanh kích lên chiếc chuông Thanh Long kia.

Choeng!

Vào khoảnh khắc ấy, tiếng chuông ngân lên, dường như tất cả nguyên lực thiên địa đều nổ tung!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 623

Bạo Lực.

Rầm!

Chùm hắc quang xé ngang bầu trời, với phương thức vô cùng kích thích mắt người xem, nó hung hăng oanh kích thẳng lên chiếc chuông Thanh Long khổng lồ.

Vào khoảnh khắc va chạm, tiếng chuông ngân lên rồi lan tỏa nhanh như chớp, những làn sóng gần như thực chất gây chấn động khiến chiến đài ánh sáng xuất hiện vô số những vết nứt to tướng, còn các quầng sáng xung quanh cũng phát ra từng trận âm thanh két két chói tai.

Bùm!

Sau đó đợt sóng âm thanh đó là một cơn cuồng phong mang sức mạnh hủy diệt.

Ở nơi tiếp xúc, không gian như méo mó, hắc quang và thanh quang đan xen, thiên địa như có dấu hiệu bùng nổ.

Sức mạnh kinh thiên động địa sinh ra từ sau cuộc va chạm, tất cả chỉ có thể nhìn thấy những quầng sáng mà Lưu Thông bày ra lúc này trở nên méo mó và có dấu hiệu sắp sụp đổ.

Lưu Thông thấy vậy thì cau mày lại, không thể không ra tay lần nữa, lúc ấy mới khiến quầng sáng dần ổn định lại. Từ sâu trong mắt hắn hiện lên sự kinh hãi, hiển nhiên hắn không thể ngờ Lâm Động và Lâm Lang Thiên lại có thể gây ra một sức tàn phá khủng khiếp đến vậy.

Bên trong quầng sáng, thanh quang và hắc quang xâm thực và hủy diệt lẫn nhau, sức mạnh ấy đủ khiến một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn tan thành tro bụi.

Bên ngoài quầng sáng, mọi thứ đều yên tĩnh, nhưng bên trong lại vô cùng ác liệt, sự đối lập này khiến người ta nhìn mà có cảm giác kỳ lạ. Cuộc đối đầu này dường như vượt qua phạm trù Ngũ Nguyên Niết Bàn rồi!

Mọi ánh mắt đều tập trung vào trong quầng sáng, ai cũng muốn biết đối mặt với công kích khủng bố đó rốt cuộc Lâm Động có sống sót được không?

Nhưng trước sự chăm chú của mọi người, luồng sức mạnh trong quầng sáng kia dần tiêu tán đi, thanh quang và hắc quang cũng tối dần đi rồi biến mất.

Xuất hiện trước tiên là Lâm Lang Thiên, hắc quang tỏa ra từ hắc ảnh phía sau đã giúp hắn bình an vô sự thoát khỏi những luồng sức mạnh ban nãy.

Ánh mắt Lâm Lang Thiên lúc này cũng đang nhìn chăm chăm vào phía đối diện, ở đó tia thanh quang cuối cùng bắt đầu biến mất.

Ánh sáng tan đi, dần để lộ ra bóng dáng của một cái chuông khổng lồ mà mơ hồ!

Đồng tử Lâm Lang Thiên co rút lại, sắc mặt tối sầm lại, lẽ nào như thế vẫn chưa thể giải quyết được hắn sao?

Hình ảnh cái chuông ngày một rõ rệt, cuối cùng xuất hiện trước bao ánh mắt đang chăm chú.

Chiếc chuông Thanh Long đứng sừng sững dưới ánh nắng lấp lánh đầy vẻ uy nghiêm.

- Đỡ được rồi!

Cả đỉnh núi ồ lên, ánh mắt không ít người đầy sự chấn động, kinh hãi kêu lên.

Công kích vừa rồi của Lâm Lang Thiên dù là cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn cũng khó lòng chống đỡ. Những cường giả trong Niết Bàn Kim Bảng, ngoài một số ít người kiệt xuất ra thì có lẽ chẳng ai dám chắc chắn có thể vượt qua được. Nhưng Lâm Động đã dùng thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn chính diện chống lại công kích hung hăng ấy.

- Tên này quả nhiên không ít thủ đoạn!

Lão nhân Đạo Tông cười tít mắt nhìn cảnh tượng đó, không kềm được gật gù mấy cái. Ông ta càng ngày càng có lòng tin với Lâm Động, tiểu gia hỏa này nếu có thể gia nhập Đạo Tông thì chắc chắn sẽ rất thú vị!

Trước sự chú ý của tất cả mọi người, quả chuông Thanh Long khổng lồ kia sau sự tĩnh lặng chốc lát cuối cùng xuất hiện động tĩnh. Thanh quang bao quanh thân chuông dần dần nhạt đi… Sắc mặt Lâm Lang Thiên tối sầm, định hành động thì đồng tử bỗng co rút lại. Hắn nhìn thấy một cái bóng màu xanh, giống hệt như quỷ mị bỗng lao vút ra từ cái chuông đang dần biến mất kia.

Uỳnh!

Tốc độ của cái bóng xanh đó cực nhanh, ngay cả Lâm Lang Thiên cũng chỉ thấy trên không trung vụt qua một cái bóng xanh cùng với một luồng sức mạnh cuồng bạo mà thôi.

Lâm Động phản kích!

Ánh mắt Lâm Lang Thiên dữ dằn, hắn giơ tay ra, hắc ảnh phía sau hắn cũng vươn bàn tay gầy guộc của mình ra tóm về phía cái bóng xanh kia.

Thế nhưng tốc độ của cái bóng ấy quả thực nhanh như thiểm điện, bàn tay khổng lồ tóm hụt vào không khí.

- Nhanh thật!

Sắc mặt Lâm Lang Thiên thay đổi, hắn đã bị tốc độ của Lâm Động khiến cho

chấn kinh, nhưng hắn chưa kịp nghĩ gì thì thanh quang lại một lần nữa lóe lên, một thân ảnh xuất hiện một cách quỷ dị.

Đến lúc này Lâm Lang Thiên mới nhìn rõ được thân ảnh trước mặt mình. Sắc mặt hắn kịch biến, Lâm Động trước mắt gần như hoàn toàn thay đổi, trên người hắn mọc đầy vảy xanh, nhìn giống như tầng áo giáp lấp lánh thanh quang. Từ trên nó phát ra một thứ sức mạnh kinh người!

Xoẹt!

Từ sau lớp vảy ấy vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh như lưỡi đao, ngay sau đó, Lâm Động bỗng giơ bàn tay ra, nó nhanh chóng phình to rồi biến thành một cái Long trảo.

Trên những cái móng vuốt ấy là hàn quang bao phủ, lớp vảy ánh lên những tia sáng âm u lạnh lẽo.

Bàn tay biến thành Long trảo, Lâm Động gần như không chút chậm trễ, Long trảo mang theo một luồng sức mạnh đáng sợ nhằm thẳng ngực Lâm Lang Thiên đánh tới.

Sức mạnh đánh sợ hình thành nên những cái xoáy năng lượng nơi đầu móng vuốt, lực sát thương nó phát ra thậm chí đủ để đánh vỡ Niết Bàn Kim Thân của cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn!

Đối mặt với công kích hung hãn đó của Lâm Động, hiển nhiên Lâm Lang Thiên không dám chậm trễ, cánh tay gầy guộc của hắc ảnh phía sau hắn lao ra nghênh đón Long trảo của Lâm Động.

Rầm!

Làn sóng sức mạnh đáng sợ cuộn trào từ nơi va chạm, chiến đài hình thành từ nguyên lực lúc này như mảnh đất bị cày xới, vô cùng thê thảm!

- Khặc khặc, đúng là sức mạnh không tệ nhưng muốn giết ta thì chưa đủ đâu!

Ngươi cũng chỉ tiến bộ được đến mức này thôi sao?

Lâm Lang Thiên cười gằn, bàn tay kia của hắc ảnh bỗng nắm chặt lại, đem theo kình phong hủy diệt không chút lưu tình nhằm vào đầu Lâm Động đấm tới.

- Không chỉ vậy đâu!

Hàn quang tràn lên trong mắt Lâm Động, hắn cười lạnh, thanh quang lan tỏa trên bàn tay kia, cũng nhanh chóng biến thành một cái Long trảo khác.

Gần đây, sự lãnh ngộ của Lâm Động với Thanh Thiên Hóa Long Quyết ngày một tiến bộ nhanh chóng.

Binh!

Long trảo tung ra tóm lấy bàn tay gầy guộc của hắc ảnh, một vòng năng lượng đáng sợ cuộn trào.

- Ngươi!

Thấy công kích không ngờ lại bị chặn đứng, Lâm Lang Thiên bạo nộ, hắn không ngờ sau khi trả giá như vậy rồi mà vẫn không thể giải quyết được Lâm Động một cách triệt để!

- Ngươi nói đúng, cuộc chiến nhiều năm nay giữa chúng ta, cũng nên kết thúc rồi!

Lâm Động ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Lang Thiên cười lạnh, nụ cười ấy cũng có dấu hiệu của sự điên cuồng.

- Hóa Long Quyết, Long Hóa!

Lâm Động gầm lên một tiếng trầm đục, Thiên Long Khí đang tràn ngập tứ chi hắn bỗng tràn vào xương cốt, vào cơ thịt hắn.

Hai cánh tay Lâm Động bỗng rung lên kịch liệt, nhữn tấm vảy rồng từng lớp từng lớp dần xuất hiện, bề mặt da thịt hắn cũng dần trở nên cứng cáp, gần như chỉ trong chớp mắt, hai cánh tay hắn đã biến thành hai cái chân rồng khổng lồ.

Cơn đau từ trong xương cốt truyền ra khiến mắt Lâm Động đục ngầu, Thiên Long Khí vô cùng bá đạo, người bình thường căn bản không thể chịu nổi. Dù là Lâm Động hiện giờ, muốn long hóa toàn bộ hai cánh tay cũng phải trả giá không ít.

Lâm Động nhìn Lâm Lang Thiên cười gằn, rồi hai cánh tay tung ra hai quyền!

Quyền phong tung ra không đẹp mắt, cũng không có chút tính chất vũ kỹ, nhưng sức mạnh mà nó mang theo lại khủng bố đến khó lòng tin nổi.

Uỳnh uỳnh!

Long trảo xông tới như vũ bão, năng lượng lúc này như biến thành thực chất khiến không gian cũng trở nên méo mó.

Ánh mắt Lâm Lang Thiên lúc này hiện lên vẻ đầy kinh hãi, hắn vội lùi về sau, hắc ảnh phía sau hắn lại bước ra bao trùm lấy hắn.

Hai mắt Lâm Động đỏ ngầu, nhìn như có dấu hiệu phát điên. Hắn không quan tâm hắc ảnh kia mạnh ra sao, Long trảo vẫn lao tới với sức mạnh đáng sợ của cả ngọn núi.

Binh binh binh!

Long quyền đấm thẳng lên hắc ảnh, âm thanh trầm đục không ngừng vang lên, hắc ảnh không ngừng bị đánh bật ra sau, cuối cùng rầm một tiếng đâm vào quầng sáng.

Xoẹt!

Lâm Động gần như ngay lúc đó xuất hiện phía trước hắc ảnh đã hết đường lùi. Long quyền điên cuồng vung lên, tạo nên vô số đạo tàn ảnh, một quyền, hai quyền, ba quyền… Trên đỉnh núi tất cả trở nên yên lặng, chỉ còn âm thanh từ những cú đấm của Lâm Động.

Rắc!

Dưới những cú đấm không chút lưu tình đó, một âm thanh đổ vỡ vang lên!

Cả không gian, tất cả mọi người ai nấy cũng sững sờ nhìn cảnh tượng đó. Lâm Động lúc này trở nên bạo lực đến cực điểm!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 624

Trảm Sát Lâm Lang Thiên.

Hắc ảnh bị dồn đến sát quầng sáng, phía trước là Lâm Động ánh mắt lạnh băng đầy hung hăng, long quyền màu xanh với sức mạnh khủng bố đấm túi bụi như vũ bão lên hắc ảnh.

Binh binh binh!

Âm thanh trầm đục khiến người ra kinh hãi vang ra từ hắc ảnh ấy, mọi người có thể nhìn thấy trên quầng sáng phía sau hắc ảnh là những đường gợn sóng đang lan tỏa nhanh chóng.

Lâm Động lúc này dường như đã phát điên!

Bọn Liễu Bạch cũng há hốc mồm sững sờ nhìn cảnh tượng đó, hiển nhiên đây là lần đầu tiên thấy một Lâm Động trước nay luôn bình tĩnh lại trở nên điên cuồng như vậy!

Sức mạnh tỏa ra từ long quyền, dù có Niết Bàn Kim Thân Ngũ Nguyên Niết Bàn cũng khó lòng chống đỡ nổi, huống hồ với quyền thế như vũ bão kia, nếu đổi là một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn khác có lẽ đã bị dần thành thịt băm lâu rồi!

- Tên tạp chủng ti tiện nhà ngươi, cút ra cho ta!

Bị sức mạnh to lớn bao trùm, Lâm Lang Thiên cũng cảm nhận được năng lượng đáng sợ đang chui qua hắc ảnh và xâm thực vào bản thể của hắn. Mắt hắn trào lên sự kinh hãi, hai mắt đỏ ngầu, gắng sức giãy giụa. Hắn biết nếu cứ bị Lâm Động đánh tiếp thế này, dù có linh hồn vũ kỹ hộ thể thì rồi cũng sẽ phải

chết thê thảm!

Lâm Lang Thiên cố gắng chống lại công kích của Lâm Động, nhưng Lâm Động lúc này bỏ ngoài tai tiếng quát của hắn, chỉ liên tục nhấc nắm đấm gần như tê dại của mình lên rồi lại đánh xuống.

- Ha ha, ngươi đúng là xuất thân từ Nội tộc Gia tộc, lại còn là thiên tài của Gia tộc Lâm Thị, từ khi còn nhỏ, ta đã nhớ thật kỹ tên của ngươi rồi, Lâm Lang Thiên!

Hai mắt Lâm Động đỏ ngầu, nắm đấm khủng bố giáng xuống từng trận từng trận, dường như oán khí tích tụ nhiều năm nay đang bùng nổ.

- Ngươi là kẻ đầu tiên ta oán hận, mục tiêu duy nhất khiến ta tu luyện chính là để giết ngươi, để ngươi phải trả giá vì đã khiến cha ta tàn phế! Tên khốn kiếp nhà ngươi sao biết được, vì ngươi mà cha ta sống không bằng chết, làm sao biết được những năm đó, để vượt qua ngươi mà ta đã phải trả giá thế nào!

Phía sau ngọn núi nhỏ ở trấn Thanh Dương, một thiếu niên gầy gò yếu đuối đã phải đổ không biết bao nhiêu mồ hôi. Hắn không có linh dược, không có tài nguyên, không có gia thế, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, hắn chỉ có thể ngốc nghếch đuổi theo các đại thiên tài của Nội tộc như thế. Vì hắn là hy vọng duy nhất của cái gia đình nhỏ bé này!

- Ngươi đã hại ta suýt chút nữa nhà tan cửa nát, ngươi nghĩ rằng ta sẽ sẽ cho ngươi cơ hội thứ hai sao?

Lâm Động nhếch mép, hắn nhìn Lâm Lang Thiên với đôi mắt đỏ ngầu, ánh mắt đó khiến Lâm Lang Thiên cũng phải thấy lạnh xương sống.

- Đồ khốn kiếp, nạp mạng đi!

Bàn tay phải của Lâm Động lại nắm chặt, thanh quang bùng phát ngưng tụ lại trên nắm đấm của hắn thành hình đầu rồng. Quyền phong tung ra, không khí

bùng nổ, rồi hung hăng đấm lên hắc ảnh.

Rắc!

Âm thanh trầm đục dị thường vang lên, đồng tử Lâm Lang Thiên co rút lại, bởi vì hắn lại nghe thấy một tiếng rắc giòn tan, hắn ngẩng lên thì thấy linh hồn vũ kỹ đang bao quanh người hắn bắt đầu tiêu tán!

Lớp phòng hộ mạnh nhất của hắn đã bị Lâm Động đánh tan!

Mà mất đi sự phòng hộ này thì sao hắn có thể chống lại được long quyền khủng bố của Lâm Động?

Sự sợ hãi bỗng chốc trào dâng trong lòng Lâm Lang Thiên, nhìn bộ dạng đáng sợ của Lâm Động lúc này, chắc chắn hắn sẽ không chút nương tay. Nhân lúc linh hồn vũ kỹ chưa hoàn toàn biến mất, hắn nhanh chóng lùi về sau.

Binh!

Thế nhưng khi hắn vừa động đậy thì Lâm Động đã cười lạnh một cái, một quyền tung ra đánh vỡ hoàn toàn hắc ảnh. Quyền phong tàn dư nhanh như chớp đuổi theo đánh lên người Lâm Lang Thiên.

- Phụt!

Kình phong xâm nhập cơ thể, Lâm Lang Thiên nháy mắt liền hộc máu, thân thể thảm hại rơi xuống chiến đài, vẽ lên trên đó một vệt dài mấy chục mét!

Vừa mới dừng lại, Lâm Lang Thiên gắng gượng đứng dậy, nhưng chưa kịp nói gì thì kình phong đáng sợ lại một lần nữa ập tới, tựa một chiếc chùy nặng nề đập thẳng lên vai hắn!

Rắc!

Nửa người Lâm Lang Thiên vỡ vụn, cả người đổ ập xuống, đang định vùng

vẫy thì Long trảo lao tới tóm chặt lấy cổ họng hắn. Ngẩng lên thì thấy vảy rồng trên mặt Lâm Động đang dần biến mất và tràn đầy sát ý lạnh lẽo!

- Ta nhận… Lâm Lang Thiên vùng vẫy, mặt đỏ gay.

- Ở đây không có thắng thua, chỉ có sống chết!

Lâm Động trừng trừng nhìn Lâm Lang Thiên, sự hung hăng giảm dần, khẽ cười nói.

Lâm Động biết, nếu bây giờ lại để Lâm Lang Thiên chạy mất thì thực lực của Lâm Lang Thiên hắn chắc chắn sẽ được các Tông phái siêu cấp xem trọng. Mà khi hắn tiến vào Tông phái siêu cấp thì chắc chắn Lâm gia Viêm Thành sẽ gặp nguy hiểm!

Chuyện đó đương nhiên Lâm Động sẽ không để nó xảy ra!

Mắt Lâm Lang Thiên đỏ ngầu, sâu trong mắt dường như còn có kim quang.

- Ta biết trong người ngươi có một đạo Nguyên thần tồn tại!

Lâm Động nhìn Lâm Lang Thiên, cười nhạt, chỉ là hàn ý trong mắt thì không thể che giấu được.

- Yên tâm, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào các ngươi chạy thoát đâu!

Nhìn nụ cười trên mặt Lâm Động, Lâm Lang Thiên cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Mọi người nhìn trận chiến đã phân thắng bại, lập tức thở phào như trút được gánh nặng. Trong mắt vẫn còn sự kinh hoàng, trận chiến vừa rồi hiển nhiên đã giúp bọn họ mở mang tầm mắt. Sức mạnh cuồng bạo đến cực điểm của Lâm Động đủ để khiến vô số cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn phải lạnh sống lưng.

- Mạnh mẽ thật!

Trên không trung, cường giả của Hồng Hoang Điện nhìn Lâm Động với hai mắt phát sáng. Tông phái bọn họ vốn chuyên tu sức mạnh, sự bùng phát của Lâm Động hiển nhiên đã khiến bọn họ phải kinh ngạc.

Lưu Thông bình thản nhìn cảnh tượng đó. Hắn có thể nhận ra Lâm Động muốn động sát thủ, ngần ngừ một lát định nói gì đó. Tuy Lâm Lang Thiên bại rồi nhưng thiên phú không tệ, hơn nữa trong người hắn dường như có bí mật gì đó, nếu thu nhận vào Nguyên Môn có kẽ cũng bồi dưỡng được.

- Niết Bàn Kim Bảng, chỉ cần không ai nhận thua, cuộc chiến đấu sẽ diễn ra cho đến lúc có người chết! Mà lúc này chưa ai mở miệng nói nhận thua cả. Chấp sự Lưu Thông, ngài vội gì chứ?

Nhưng khi Lưu Thông định lên tiếng thì lão nhân Đạo Tông đã cười, nói.

- Thắng thua còn chưa rõ ràng hay sao?

Lưu Thông cau mày, nói.

- Có ai nói nhận thua sao?

Lão nhân Đạo Tông làm như không quan tâm, nói.

Lưu Thông nhìn lão nhân ấy một lúc, nhưng cũng không nói gì thêm. Hình như hắn nhận ra lão nhân này đang muốn giúp Lâm Động.

Trên chiến đài, Lâm Động lạnh lùng nhìn Lâm Lang Thiên, rồi chầm chậm cúi người, bàn tay khẽ đặt lên đỉnh đầu hắn.

- Lâm Lang Thiên, kết thúc rồi, ngay cả đạo Nguyên thần trong người ngươi cũng xuống địa ngục đi!

Nguyên lực hùng hồn dâng tràn, ngưng tụ nơi bàn tay Lâm Động. Lúc này gương mặt Lâm Lang Thiên đầy sợ hãi, hắn có thể ngửi thấy được hương vị của sự tử vong!

- Lâm Động, đừng giết ta! Đây là ân oán giữa ngươi và Lâm Lang Thiên, không liên quan đến ta. Chỉ cần ngươi tha cho ta, ta sẽ theo ngươi, tùy ngươi sai khiến!

Khi Lâm Động đang vận nguyên lực, bỗng một giọng nói đầy sợ hãi vang ra từ trong người Lâm Lang Thiên, là đạo Nguyên thần thần bí kia!

Lâm Động lạnh lùng, chỉ khẽ cười rồi chầm chậm lắc đầu.

- Lâm Lang Thiên, tạm biệt, ân oán giữa chúng ta kết thúc tại đây!

Lâm Động nhìn vẻ sợ hãi của Lâm Lang Thiên, cuối cùng không chần chừ nữa, nguyên lực từ trong bàn tay bắn ra trước ánh mắt tuyệt vọng của Lâm Lang Thiên.

Crắc!

Lúc ấy, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên chói tai.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 625

Đuổi Tận Giết Tuyệt.

Rắc!

Âm thanh giòn tan lặng lẽ vang lên từ chiến đài, cũng đúng vào lúc ấy, thân thể đang giãy giụa điên cuồng của Lâm Lang Thiên dần dần đông cứng lại!

Trên gương mặt hắn vẫn còn lại sự hung hăng và sợ hãi. Hai loại cảm xúc đan xen, nhìn vô cùng đáng sợ!

Lâm Động nắm chặt đỉnh đầu Lâm Lang Thiên, xương đầu của hắn đã vỡ vụn, máu tươi cùng với dịch não chảy ra, nhìn vô cùng ghê tởm.

Lâm Động lạnh lùng nhìn đôi mắt đang trừng trừng nhìn mình, nhưng sự sống dần dần tắt hẳn của Lâm Lang Thiên, chầm chậm thả lỏng tay, sau đó quệt máu trên tay lên áo hắn.

Lâm Lang Thiên chết rồi!

Nhìn thân thể chẳng còn chút sự sống nào trước mắt, Lâm Động biết rằng, cuối cùng hắn cũng đã kết thúc được mọi ân oán với kẻ đã giằng co với hắn bao nhiêu năm nay.

- Cha… con đã đòi được món nợ cho cha rồi!

Lâm Động ngẩng đầu lên, hít vào một hơi sâu. Hắn đã đợi ngày này bao nhiêu năm rồi? Người thiếu niên năm đó chịu đựng khổ sở tu luyện chắc cũng chờ đợi ngày này phải không?

Chỉ là hiện giờ hắn đã không còn là gã thiếu niên yếu đuối hồi đó nữa rồi. Tầm mắt của hắn không còn chỉ ở trấn Thanh Dương, ở Vương triều Đại Viêm nữa rồi!

- Cha, mẹ, hai người hãy yên lòng sống tại Vương triều Đại Viêm đi, con sẽ không để phong ba làm phiền đến hai người đâu!

Lâm Động mỉm cười, nụ cười đó không còn sự hung hăng tàn nhẫn vừa nãy nữa. Hắn cúi nhìn thi thể đã lạnh của Lâm Lang Thiên, nói:

- Nể tình cùng một Gia tộc, ta sẽ cho người đưa ngươi về Vương triều Đại Viêm!

- Có điều, trước lúc ấy… thứ quỷ quái trong người ngươi, ta phải xử lý đã!

Lâm Động nhếch mép, bàn tay ấn lên trán Lâm Lang Thiên, một vòng xoáy màu đen xuất hiện ở lòng bàn tay hắn, lực thôn phệ lập tức xâm nhập vào người hắn.

Tuy đòn công kích vừa rồi đã giết chết được Lâm Lang Thiên thật sự, nhưng Lâm Động vẫn chưa quên trong người hắn còn có đạo Nguyên thần thần bí kia. Lâm Lang Thiên chết đi nhưng vẫn chưa giải quyết được sạch sẽ đạo Nguyên thần!

Với tích cách của Lâm Động, hiển nhiên là sẽ không thể để lại mầm họa này!

Lực thôn phệ chui vào trong cơ thể Lâm Lang Thiên, ngay lập tức phân tán ra tìm đạo Nguyên thần ẩn trong đó.

- Muốn trốn sao?

Tìm kiếm một lúc không có kết quả, nhưng Lâm Động không từ bỏ, hắn cười lạnh, tiếp tục gia tăng lực tìm kiếm.

Chỉ vài phút sau, hắn đã phát hiện ra ở phần tim Lâm Lang Thiên có một

luồng sức mạnh đang dao động. Lập tức hắn cho lực thôn phệ hình thành nên thiên la địa võng phong tỏa khu vực ấy.

- Lâm Động, ta và ngươi không thù không oán, ngươi đã giết Lâm Lang Thiên rồi hà tất phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?

Lúc đó rõ ràng đạo Nguyên thần kia cũng nhận thấy Lâm Động đang phong tỏa mình, vội hét lên phẫn nộ.

- Xin lỗi, con người ta xưa nay làm việc gì cũng không thích để lại hậu họa. Bao năm nay ngươi đã giúp Lâm Lang Thiên không ít, tính ra cũng gây không ít phiền phức cho ta. Vì thế… ta không định tha cho ngươi!

Lâm Động khẽ cười, cũng không cho đạo Nguyên thần kia có cơ hội nói gì, lực thôn phệ trào dâng biến thành một tấm lưới lớn bao lấy tia sáng đang lấp lánh chỗ tim của Lâm Lang Thiên.

Nhờ hình ảnh mà lực thôn phệ phản xạ lại, Lâm Động nhìn thấy trong kim quang có một bóng người mơ hồ!

- Đó chính là Nguyên thần sao?

Lâm Động nhướng mày, cũng thấy có chút hiếu kỳ. Chỉ khi nào vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ bảy, nguyên đan trong đan điền mới dần có dấu hiệu biến thành Nguyên thần. Khi nguyên đan đã biến hẳn thành Nguyên thần thì cũng có nghĩa là nguyên lực đã tu luyện đến mức siêu việt rồi.

Lúc đó, dù có bị hủy diệt, chỉ cần Nguyên thần vẫn còn thì vẫn có cơ hội hồi sinh.

Hơn nữa, nghe nói, đến lúc ấy thậm chí còn có thể dùng Nguyên thần lấy mạng của kẻ khác cách đó vạn dặm, vô cùng thần kỳ. Bản lĩnh đó vượt xa những gì bọn Lâm Động có thể tưởng tượng.

Sau khi bị lực thôn phệ bao vây, hiển nhiên đạo Nguyên thần không cam tâm

chịu trói, hắn vùng vẫy không ngừng. Nhưng lúc này hắn chỉ là Nguyên thần mất đi cơ thể, không có nguồn sức mạnh thì căn bản không thể chống cự lại được Lâm Động.

- Thôn phệ!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, tâm thần rung lên, lực thôn phệ bùng phát, kim quang quanh Nguyên thần kia dần tối đi. Sức mạnh của Nguyên thần đang dần bị lực thôn phệ nuốt gọn!

- Á, đây là lực thôn phệ? Thôn Phệ Tổ Phù? Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù!

Đạo Nguyên thần đó vừa nhìn thì lập tức thét lên, trong tiếng kêu đó tràn đầy sự kinh ngạc, hiển nhiên đã phát hiện ra bí mật của Lâm Động.

- Nhãn lực cũng không tệ!

Lâm Động nheo mắt cười nhạt, nếu đã bị phát hiện có Thôn Phệ Tổ Phù thì càng không thể thả hắn đi được!

- Lâm Động, đừng giết ta, ta biết không ít bí mật, chỉ cần để ta bên cạnh, chắc chắn ngươi sẽ có rất nhiều thu hoạch!

Hắn cũng nhận ra sát tâm của Lâm Động, vội vàng nói.

- Bên cạnh ta có một huynh đệ kiến thức nhiều hơn ngươi vạn lần, hơn nữa lại đáng tin hơn ngươi vạn lần. Loại như ngươi có lẽ không cần đến đâu!

Lâm Động cười hiền, rồi ánh mắt lạnh băng, lực thôn phệ tăng mạnh bao trùm lấy đạo Nguyên thần, sau đó nuốt gọn nó trong tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Động thu lại bàn tay đang đặt trên trán Lâm Lang Thiên, một tia hắc quang lặng lẽ chui vào đầu ngón tay hắn.

- Hình như có thêm thứ gì đấy!

Lâm Động chăm chú nhìn lực thôn phệ, bỗng phát hiện một quầng kim quang nhàn nhạt, nó có khí tức của đạo Nguyên thần kia, nhưng không có bất cứ ý thức nào. Rõ ràng là ý thức của đạo Nguyên thần đó đã bị thanh trừ hoàn toàn, còn lại chỉ là sức mạnh Nguyên thần mà thôi!

Lâm Động quan sát ánh kim quang đó, nhất thời không biết nó dùng được vào việc gì. Trầm ngâm một lát rồi lấy ra một chút lực thôn phệ bọc nó lại rồi cho vào đan điền.

Tuy hắn tin rằng đã loại bỏ hết ý thức của đạo Nguyên thần đó, nhưng Lâm Động vẫn luôn là người cẩn thận, sẽ không để lại bất cứ hậu họa nào.

Làm xong hết thảy, hắn mới thu lại tâm thần, đập đập tay, phất tay áo thu thi thể Lâm Lang Thiên vào túi Càn Khôn, rồi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Lúc này hắn mới phát hiện thiên địa tĩnh lặng, vô số ánh mắt đang nhìn hắn đầy kính sợ.

Lâm Động thấy thế cũng chẳng muốn nói nhiều, ân oán giữa hắn và Lâm Lang Thiên, những người này không hiểu được. Hắn biết, nếu kẻ thất bại là hắn thì kết cục còn thê thảm hơn Lâm Lang Thiên nhiều.

Hắn nhìn về lão nhân Đạo Tông, khẽ mỉm cười. Lần này giải quyết được mối đại họa Lâm Lang Thiên cũng là nhờ lão nhân đó!

Thấy Lâm Động nhìn mình, lão nhân Đạo Tông vuốt vuốt râu. Thủ đoạn của Lâm Động không hề gây ác cảm gì cho lão nhân này, ông cũng không phải thánh nhân từ bi gì cả, rất hiểu rằng từ bi với kẻ thù là chuyện vô cùng ngu xuẩn!

Lưu Thông nhìn chăm chăm Lâm Động, rồi phẩy tay, giọng nói sang sảng vang lên:

- Lượt giao chiến đầu tiên đã kết thúc thì bắt đầu lượt hai luôn thôi!

Lâm Động quét mắt nhìn một vòng, lượt đấu đầu tiên đã kết thúc, Tiểu Viêm

và Tiểu điêu cũng đã thăng cấp. Nhưng điều khiến Lâm Động ngạc nhiên là ngay Tô Nhu cũng vượt qua được. Có điều nhìn dáng nàng thở khó nhọc thế kia chắc cũng khá vất vả… Rời ánh mắt khỏi Tô Nhu, Lâm Động nhìn thấy Tần Thiên đang nhìn mình. Sắc mặt Tần Thiên không còn tươi cười như trước, mà nó có một vẻ gì đó rất khó gọi tên, ánh mắt ấy khiến Lâm Động phải nhíu mày.

- Lượt hai vẫn như lượt đầu, rút thăm chọn đối thủ!

Lưu Thông phẩy tay, một vòng sáng lại xuất hiện, rồi phát nổ trên không trung, nhưng khi những quang giản sắp rơi xuống thì đồng tử Lâm Động chợt co rụt lại, ngẩng đầu lên nhìn lên vùng hư không. Ở nơi đó có một thứ sức mạnh vô cùng kỳ lạ chợt bùng phát!

- Ha ha, cuộc chiến tiếp theo cũng không cần thiết nữa! Bọn ta đợi cũng sốt ruột rồi!

Từ vùng hư không bỗng tràn ra một đám mây đen quỷ dị, nó nhanh chóng lan tỏa ra, che phủ cả bầu trời. Bên trong đám mây đen ấy có thể nhìn thấy có một vài bóng người.

- Cái gì? Thiên Phạt sao?

Sắc mặt các cường giả của Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp nhất thời kịch biến, đứng phắt dậy khỏi ghế, ánh mắt sắc bén nhìn về đám mây đen.

Trên đỉnh núi cũng bắt đầu xáo động, phần lớn mọi người đều nhìn cảnh đó với mắt kinh ngạc và nghi hoặc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng một số người nhạy bén thì đã có cảm giác không lành.

- Cái này… Sắc mặt Lâm Động dần trở nên ngưng trọng, hắn nheo mắt lại nhìn đám mây đen đang lan tràn trên trời, thở hắt ra một hơi.

- Quả nhiên đã động thủ rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 626

Tranh Đoạt Không Gian

Hắc vân dày dặc đang cuộn trào vô cùng quỷ dị, cuối cùng lan tỏa mù mịt khắp bầu trời, trận thế khiến người ta phải kinh hãi.

Đỉnh núi Bách Triều Sơn cũng vì cảnh tượng này mà náo động, những ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc không ngừng quét lên bầu trời.

Lâm Động cau mày nhìn bầu trời đầy mây đen. Hắn có thể cảm nhận được một thứ sức mạnh đáng sợ tỏa từ trong đó. Ánh mắt hắn lấp lánh rồi nhanh chóng nhìn về đỉnh núi phía dưới.

Khi Lâm Động nhìn xuống, Tiểu điêu, Tiểu Viêm và Tô Nhu lập tức bay lên, ngay cả bọn Liễu Bạch cũng tiến lại gần, thần sắc căng thẳng, hiển nhiên cũng bị chấn động bởi cảnh tượng quỷ dị kia.

- Xem ra bọn chúng muốn động thủ rồi, tính sao đây?

Tiểu điêu nhìn bầu trời, khẽ nói.

Lâm Động gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Cứ rút về xem sao đã, cuộc tranh đấu ở tầng thứ này, chúng ta không nhúng tay vào được đâu. Trên kia còn cường giả của các Tông phái siêu cấp tọa trấn, hơn nữa không gian này là địa bàn chung của những Tông phái siêu cấp Đông Huyền Vực này, muốn cướp đi không phải chuyện dễ dàng đâu. Nếu động tĩnh quá lớn, chắc chắn sẽ kinh động đến các Tông phái siêu cấp. Đến lúc đó, bất luận bọn chúng có lai lịch thế nào thì cũng khó làm càn!

- Lâm Động huynh biết chúng sao?

Bọn Liễu Bạch nghe vậy kinh ngạc hỏi. Rõ ràng bọn họ không thể ngờ lại có kẻ muốn tranh đoạt Chiến trường Viễn Cổ với các Tông phái siêu cấp.

- Ừm, ta từng vô tình phát hiện ra chúng, sau đó còn bị truy sát, giao đấu mấy lần!

Lâm Động khẽ gật đầu, hiển nhiên hắn cũng chẳng muốn che giấu điều gì, dù sau chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Hắn nói rất đơn giản, nhưng Liễu Bạch và Diêm Sâm nghe mà trong lòng đầy kinh ngạc. Những kẻ kia dám khiêu chiến Tông phái siêu cấp thì chắc chắn lai lịch không tầm thường. Vậy mà Lâm Động có thể bình an sống đến bây giờ sau khi giao đấu với chúng. Thật là kinh người!

Uỳnh!

Hắc vân lan tràn trên không trung, một lúc sau bỗng vỡ ra một khe hở, hắc quang bắn xuống, mười mấy thân ảnh bao phủ bởi hắc quang chầm chậm ngưng tụ trên không trung.

Khi hơn chục thân ảnh đó xuất hiện, nguyên lực thiên địa cũng trở nên sôi sục, một thứ sức mạnh vô hình đáng sợ tỏa ra từ thân thể bọn chúng, áp lực đó khiến không ít người có cảm giác không thể động đậy được chút nào!

- Thực lực thật đáng sợ!

Mọi người trên đỉnh núi đều cảm nhận được áp lực ấy, sắc mặt đầy kinh hãi. Chỉ với áp lực từ nguyên lực mà đã chấn áp được thế này, rốt cuộc những kẻ kia là loại biến thái từ đâu ra vậy?

- Hừ!

Vẻ mặt tám cường giả các Tông phái siêu cấp lạnh lùng, hừ một tiếng,

nguyên lực hùng hồn bùng phát chống lại nguyên lực của đối phương.

- Tưởng là ai, thì ra lại là đám Tây Huyền Vực các ngươi. Các ngươi lá gan cũng không nhỏ nhỉ? Không chỉ xâm nhập Đông Huyền Vực mà còn dám ra tay tại đây!

Lưu Thông nhìn những bóng người kia, cười lạnh.

- Ha ha, thì ra là Lưu Thông, Chấp sự Nguyên Môn!

Kẻ đứng đầu trong hơn chục hắc ảnh kia cười lớn, hắc quang trên đầu tiêu biến, lộ ra gương mặt một người trung niên đang cười.

- Trịnh Chung?

Lưu Thông vừa nhìn thấy hắn đã nhíu mày lại, nói:

- Các ngươi dám gây rối Bách Triều Đại Chiến của Đông Huyền Vực bọn ta, rốt cuộc vì mục đích gì?

- Cũng không có gì, Tây Huyền Vực bọn ta rất có hứng thú với Chiến trường Viễn Cổ này. Các ngươi chiếm nhiều năm như vậy cũng nên đến lượt bọn ta rồi!

Người tên Trịnh Chung kia cười cười, giọng nói hắn vang lên như sấm dường như có một thứ sức mạnh quỷ dị.

- Quả nhiên ngươi vẫn chưa nản lòng. Không gian này đã được xác định thuộc về Đông Huyền Vực bọn ta. Dựa vào mấy người các ngươi mà muốn đoạt đi sao? Giờ chỉ cần ta phát tin tức này ra, mấy người các ngươi đừng hòng ai sống mà quay về!

Lưu Thông cười lạnh nói.

- Nếu đã động thủ rồi thì đương nhiên ta cũng đã nghĩ đến điều đó. Lưu Thông, lẽ nào ngươi tưởng ngươi có thể phát tin tức ra khỏi đây sao?

Trịnh Chung cười quái dị.

Nghe thế, ánh mắt Lưu Thông nhất thời lạnh đi, búng tay một cái, một đạo kim quang bắn ra định xuyên qua hư không.

- Dùng Nguyên thần truyền tin sao?

Thấy thế, Trịnh Chung cười quái dị, hai tay khoanh lại trước ngực chẳng hề có ý ngăn cản.

Khi đạo kim quang sắp vào biến không gian hư vô thì trong nơi ấy bỗng nhiên xuất hiện một vòng phù văn màu đen to lớn đánh bật đạo kim quang kia trở lại.

Thấy vậy, sắc mặt các cường giả Tông phái siêu cấp bao gồm cả Lưu Thông đều thay đổi. Cường giả đến từ Hồng Hoang Điện cũng tung ra một quyền, sức mạnh đáng sợ hình thành nơi nắm đấm khiến cả không gian cũng méo mó. Nhưng ngay lúc ấy, rất nhiều hoa văn màu đen kỳ lạ như mạng nhện xuất hiện trong hư không, chặn đứng nắm đấm của hắn lại!

- Ha ha, lần này để lấy được Chiến trường Viễn Cổ, bọn ta đã dùng cả Phong Thiên Đại Trận. Yên tâm, động tĩnh ở đây sẽ không bị tông phái của các ngươi phát hiện ra đâu. Mà các lão quái vật của Đông Huyền Vực bọn ngươi đương nhiên cũng bị người của Tây Huyền Vực bọn ta cầm chân rồi!

Trịnh Chung cười lạnh nói.

- Phong Thiên Đại Trận?

Nghe thế, bọn Lưu Thông, thậm chí cả lão nhân Đạo Tông cũng giật mình một cái.

- Bảo vật đó mà các ngươi cũng đem ra dùng, xem ra Tây Huyền Vực các ngươi cũng chịu bỏ sức nhỉ?

Lão nhân nhíu mày, nói.

- Ha ha, chẳng còn cách nào khác, Chiến trường Viễn Cổ là một nơi rất tốt, truyền thừa vô số, muốn bọn ta từ bỏ cũng không dễ đâu!

Trịnh Chung cười nói.

- Chỉ cần bọn ta lập trận pháp trong không gian này là các cường giả có năng lực ở Tây Huyền Vực sẽ có thể truyền tống được toàn bộ không gian này về đến Tây Huyền Vực!

- Những người ở đây chắc chính là các thiên tài mà đám Tông phái siêu cấp các ngươi vất vả tuyển chọn sao? Ha ha, cũng tốt, tiện thể đem hết đi luôn. Nếu nương nhờ Tây Huyền Vực bọn ta thì các ngươi cũng sẽ có đãi ngộ không tệ. Đương nhiên, nếu không theo thì sẽ thành nô lệ cho chúng ta cũng không tệ.

Trịnh Chung nhìn những người trên đỉnh núi, lời nói ra khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều kịch biến.

- Là người của Tây Huyền Vực!

Sắc mặt Liễu Bạch tối sầm lại, nghiến răng nói. Vương triều của bọn họ đều ở Đông Huyền Vực, nếu bị bắt đến Tây Huyền Vực thì hiển nhiên là mất hết sự tôn nghiêm.

Xung quang Liễu Bạch, sắc mặt các thiên tài từ các Vương triều khác cũng vô cùng khó coi. Ánh mắt thậm chí có chút kinh hoàng. Bọn họ rất hiểu nếu bị bắt tới Tây Huyền Vực thì sẽ thê lương đến mức nào, gần như chẳng khác nào nô lệ.

Lão nhân Đạo Tông cũng hơi cau mày, nhưng không hề thất sắc. Ông nhìn bọn Trịnh Chung rồi cụp mắt xuống, nói:

- Các ngươi chuẩn bị cũng chu đáo thật. Nhưng các ngươi tự tin sẽ lập được trận pháp trước mặt bọn ta sao?

- Tám người lão phu có lẽ không đến mức dễ bị coi thường thế đâu nhỉ?

Tuy bọn người đến từ Tây Huyền Vực rất có khí thế, nhưng rõ ràng chúng vẫn chưa đến mức không thể chống lại được. Thiết nghĩ chúng cũng không dám cho quá nhiều cường giả xâm nhập vào đây, nếu không chắc cũng khó làm được đến mức không chút động tĩnh như thế này.

- Ha ha, Ngộ Đạo lão nhân của Đạo Tông, ai dám coi thường chứ?

Trịnh Chung cười lớn, ánh mắt dừng ở trên người vị lão nhân Đạo Tông, sâu trong mắt có chút dè chừng. Sắc thái này của hắn hoàn toàn không có khi đối mặt với Lưu Thông. Xem ra Trịnh Chung thật sự không dám xem nhẹ lão nhân Đạo Tông này.

- Giao đấu với các ngươi đúng là phiền phức, vì thế ta cũng không định làm như vậy. Chỉ cần tạm thời giữ chân các ngươi lại là được!

Trịnh Chung nhún vai, cười đầy nham hiểm.

- Giữ chân bọn ta? Chỉ e ngươi không có bản lĩnh đó!

Lưu Thông cười lạnh.

- Nếu ngươi nghĩ thế thì e là nhầm rồi!

Sắc mặt Trịnh Chung trở nên quỷ dị, bàn tay vung lên kết ấn nhanh như chớp.

- Phong Thiên Đại Trận, Không Gian Phong Tỏa!

Ngay khi Trịnh Chung hét lên, mười mấy cường giả phía sau chợt cười quái dị, đồng thời biến hóa thủ ấn.

Uỳnh uỳnh!

Thủ ấn của chúng biến đổi, bầu trời lập tức chấn động, hư không vỡ ra, từng

chùm hắc quang bắn tới, biến thành một đạo phù văn khổng lồ. Phù văn lan tỏa, tựa một cái nhà lao chớp mắt đã phong tỏa tám người lão nhân Đạo Tông ở bên trong!

Bùm bùm bùm!

Phong tỏa vừa hình thành, bên trong lập tức bùng phát những đạo năng lượng đáng sợ, khiến cả phù văn rung chuyển dữ dội.

- Hừ, tuy không giết được các ngươi, nhưng nhờ Phong Thiên Đại Trận giữ chân các ngươi thì dễ thôi!

Trịnh Chung cười lạnh, vẫy tay:

- Tăng cường trận đồ phong tỏa!

- Vâng!

Nghe mệnh lệnh của hắn, hơn chục cường giả phía sau lập tức đáp lại, toàn lực tăng cường trận đồ để giữ chân bọn người lão nhân.

- Tào Vũ, Thường Uy, bố trí trận pháp! Bọn ta phải giữ chân chúng, tạm thời không thể phân tâm. Giao trận pháp lại cho các nugơi!

Trịnh Chung ngẩng đầu hét lên với đám mây đen.

- Nếu kẻ nào dám ngăn cản, giết hết không cần hỏi!

Khi nói câu này, Trịnh Chung nhìn về bọn Lâm Động với ánh mắt âm hiểm.

- Vâng!

Vừa dứt lời, bên trong mây đen truyền ra tiếng đáp lại, rồi mấy chục đạo hắc ảnh cùng nguyên lực kinh người từ trong đó bay ra.

Lâm Động nhìn qua mấy chục thân ảnh với khí tức kinh người kia, rồi hắn

nhìn tập trung vào thân ảnh quen thuộc phía trước, đó chính là Tử Linh Tướng mà trước đây không lâu đã giao đấu với hắn!

Lúc này, sắc mặt của tất cả các cường giả có mặt trên đỉnh núi đều trở nên khó coi, cục diện này có phần không hay rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 627

Tào Vũ

Trên bầu trời, mấy chục thân ảnh bay ra từ đám mây đen, rồi nghênh ngang dừng lại khi còn cách đỉnh Bách Triều Sơn một khoảng, ánh mắt thích thú nhìn những người trên đỉnh núi.

- Đây là những thiên tài trong các Vương triều của Đông Huyền Vực sao? Hình như chẳng có gì đặc biệt cả!

Đằng trước các thân ảnh đó, một thanh niên gương mặt khá nữ tính, cười híp mắt, nhìn đỉnh núi, nói.

- Ha ha, đến khi chúng ta đem không gian này đến Tây Huyền Vực, những thiên tài này e là sẽ phải trở thành nô lệ cho chúng ta thôi!

Phía sau thanh niên kia, một nam tử cười lớn.

- Ha ha!

Trên bầu trời bỗng nổ ra một tràng cười lớn, dường như không coi những thiên tài kia ra gì.

Mọi người trên đỉnh núi nghe được giọng cười đó đều bùng lên nộ khí, ai ở đây cũng là những người kiêu ngạo, sao có thể để kẻ khác châm chọc như vậy chứ?

Tuy đại nộ, nhưng lúc này chẳng ai dám nói gì, cục diện lúc này ngay các cường giả Tông phái siêu cấp cũng đã bị giữ chân, lẽ nào còn hy vọng gì ở bọn họ?

Bọn họ nhìn nhau, rồi hầu như đa số đều quay sang Tần Thiên ở trung tâm. Bất luận thế nào thì Vương triều Thiên Nguyên là Vương triều lớn mạnh nhất của Đông Huyền Vực, phía sau lại có Nguyên Môn, lúc này tất cả mọi người đều đặt hy vọng vào bọn chúng cũng là chuyện đương nhiên.

Khóe miệng Tần Thiên khẽ nhếch lên, lưng bất giác cũng thẳng lên, rồi hắn liếc về phía Lâm Động, dường như đang thể hiện sự đắc ý.

Hành động đó của Tần Thiên tuy rất nhỏ nhưng không thoát khỏi mắt Lâm Động, không ngờ lúc này rồi mà hắn còn có tâm tư cạnh tranh đó!

- Chư vị, có lẽ các vị ngông nghênh tại Đông Huyền Vực như vậy không hay cho lắm!

Tần Thiên ưỡn ngực, nhìn về mấy chục thân ảnh kia, giọng sang sảng nói.

- Ngươi là cái thá gì?

Nam tử có vẻ nữ tính kia như cười như không nhìn Tần Thiên, lạnh lùng nói.

- Tại hạ là đệ tử Nguyên Môn của Vương triều Thiên Nguyên, Tần Thiên!

Ánh mắt Tần Thiên lộ vẻ nổi giận, lạnh lùng nói.

- Tần Thiên? Chưa nghe thấy tên ngươi trong thế hệ trẻ của Nguyên Môn!

Nam tử kia châm chọc nói.

- Ha ha, Thường Uy đại ca, rõ ràng hắn chưa gia nhập vào Nguyên Môn, sao huynh có thể nghe đến tên hắn chứ?

Một người ở phía sau cười lớn nói.

- Thì ra là cáo mượn oai hùm!

Nam tử có tên Thường Uy kia cười khẽ, không để tâm đến sắc mặt tím tái lại

của Tần Thiên.

- Được rồi Thường Uy, không cần phí nước bọt nữa!

Đằng trước, một nam tử áo bào đỏ thẫm cuối cùng khoát tay ngăn lại sự chế giễu.

- Vâng, Tào đại ca!

Nam tử đó hiển nhiên có địa vị không thấp, hắn vừa lên tiếng, ngay cả Thường Uy cũng gật đầu, im lặng.

Nam tử mặc áo bào đỏ chầm chậm cúi đầu nhìn về đám người trên đỉnh núi. Trên người hắn dường như có một thứ nguyên lực kinh người lan tỏa khiến mọi người phải run lên, nó còn mạnh hơn cả Tần Thiên!

- Ai là Lâm Động?

Hắn quét mắt một lượt rồi lên tiếng.

Mọi người đều khựng người, rồi nhất tề nhìn về phía Lâm Động, hiển nhiên là bọn họ không ngờ đối phương lại gọi cái tên đó.

Lâm Động nhíu mày, ngẩng lên nhìn hắn, bình tĩnh nói:

- Có gì sao?

- Nhận ra hắn không?

Nam tử kia vẫy tay, một người bước ra từ phía sau hắn, nhìn Lâm Động với ánh mắt oán độc. Chính là Tử Linh Tướng đã bị Lâm Động đánh trọng thương.

- Hắc hắc, Lâm Động, ngươi còn nhớ lần đó ta nói gì với ngươi không? Sau này ngươi sẽ phải hối hận!

Tử Linh Tướng trừng trừng nhìn Lâm Động cười nham hiểm.

- Quả nhiên vẫn còn sống, đúng là khốn kiếp!

Lâm Động liếc Tử Linh Tướng, cười nhạt nói.

- Ngươi cứ cứng miệng đi. Đợi khi không gian này di chuyển đến Tây Huyền Vực rồi, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!

Tử Linh Tướng hung hăng nói.

- Sao, Lâm Động ngươi biết chúng à?

Tần Thiên thấy vậy bỗng nói, hiển nhiên hắn không muốn Lâm Động cướp vị trí của mình.

- Trước đây không lâu từng gặp hắn, từng giao đấu!

Lâm Động tiện miệng trả lời.

- Ngươi biết chúng có mưu đồ với không gian này, tại sao không báo sớm?

Tần Thiên cau mày, nói với ý chất vấn.

Lâm Động nheo mắt, hơi khó chịu nhưng ngữ khí không có gì thay đổi:

- Đi trên đường tùy tiện gặp một con chó, con mèo hoang, chúng nói với ngươi rằng chúng định cướp Không gian Viễn Cổ này từ tay các Tông phái siêu cấp của Đông Huyền Vực thì ngươi có tin không?

Tần Thiên sững người không nói được câu nào.

- Tần Thiên, giờ không phải lúc nói những điều này. Chúng ta nhất định phải ngăn chúng lập trận pháp, nếu không khi chúng truyền tống Không gian Viễn Cổ này đến Tây Huyền Vực thì chúng ta sẽ rơi vào hang sói đấy!

Lam Anh ở bên cạnh bỗng lên tiếng.

Nghe thế, Tần Thiên mới quay lại nhìn nam tử áo đỏ:

- Không cần quá lo lắng. Dù sao chúng ta cũng có không ít người. Phong ấn của chúng sẽ không kìm chân được Lưu Thông đại nhân lâu đâu. Còn kẻ này giao cho ta đối phó!

Vừa nói Tần Thiên vừa bước chân ra. Nguyên lực hùng hồn bùng phát từ trong cơ thể, mức độ mạnh mẽ của nó khiến không ít người phải động dung.

- Lục Nguyên Niết Bàn?

- Không hổ là người của Vương triều Thiên Nguyên, thực lực đã đến Lục Nguyên Niết Bàn rồi!

Rất nhiều cường giả đều nhìn với ánh mắt chấn động, rồi có chút vui mừng. Lúc này thực lực của Tần Thiên càng mạnh càng khiến bọn họ an tâm.

- Quả nhiên là Lục Nguyên Niết Bàn!

Lâm Động khẽ nhướng mày. Tần Thiên này đúng là có bản lĩnh, Lục Nguyên Niết Bàn, nếu không có gì điều gì bất ngờ thì chức Quán quân Bách Triều Đại Chiến lần này sẽ rơi vào tay hắn rồi.

Nhưng lúc này Tần Thiên muốn đứng ra thì Lâm Động cũng vui lòng thôi, thế là hắn lùi lại đứng cùng bọn Tiểu điêu!

- Hắn chưa chắc đã phải đối thủ của kẻ kia, chưa biết chừng còn thảm bại!

Tiểu điêu uể oải nói.

- Ồ?

Lâm Động khựng người, rồi nhìn nam tử áo đỏ, thực lực của hắn đúng là có hơn Tần Thiên, nhưng nếu nói là thảm bại thì không đến nỗi chứ?

Tiểu điêu cười thích thú, cũng không giải thích thêm, khoanh tay trước ngực quan sát.

- Lục Nguyên Niết Bàn, thực lực cũng không tệ!

Nam tử áo đỏ cũng hơi kinh ngạc nhìn Tần Thiên, rồi khẽ lắc đầu, nói:

- Đúng là các ngươi không ít người, nhưng chỉ là lũ ô hợp mà thôi. Tuy lần hành động này có phần hạn chế, bọn ta cũng không phải người mạnh nhất, nhưng dọn dẹp các ngươi thì cũng đủ rồi! Bố trận!

Hắn lập tức vẫy tay, nói.

- Vâng!

Mấy chục thân ảnh phía sau hắn cùng đáp lời, trong bàn tay chúng xuất hiện những quả cầu hắc quang, chúng bay dần lên rồi bắn ra vô số tia sáng đen xuyên thủng hư không!

- Tần Thiên, chặn chúng lại, ai phá được trận pháp này sẽ là Quán quân của Bách Triều Đại Chiến!

Ngay lúc ấy, từ trong nhà lao hình thành từ các phù văn cách đó không xa chợt vang lên tiếng quát của Lưu Thông.

- Hừ, muốn ngông cuồng ở Đông Huyền Vực sao, e là các ngươi chọn nhầm đối tượng rồi!

Nghe tiếng của Lưu Thông, ánh mắt Tần Thiên lạnh băng, nguyên lực dâng tràn biến thành một đạo quang ảnh, nhanh như chớp bắn về phía nam tử áo đỏ.

- Động thủ!

Phía sau Tần Thiên, những cường giả đã vào Niết Bàn Kim Bảng cũng nhanh chóng đi theo.

- Đồ không biết trời cao đất dày!

Nam tử áo đỏ lạnh lùng nhìn Tần Thiên, rồi chầm chậm giơ bàn tay ra khẽ nắm lại.

Bùm!

Ngay lúc ấy, không gian phía trước đột nhiên méo mó, một đạo hắc quang quỷ dị bắn ra từ trong hư không, rồi nhanh như chớp oanh kích thẳng về phía Tần Thiên!

- Phụt!

Hắc quang đánh trúng Tần Thiên, kim quang trên người hắn sáng lên chói lóa, nhưng rồi lập tức tối đi, hắn phụt máu tươi, thân thể thảm hại bay ngược ra sau cuối cùng rơi uỵch xuống đất.

Những cường giả đang định xông lên bỗng dừng lại phắt, gương mặt đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Tần Thiên đã là Lục Nguyên Niết Bàn mà đã thua ngay từ đòn công kích đầu tiên.

Ánh mắt Lâm Động dần trở nên trầm trọng, những kẻ này quả nhiên rất ngang ngược!

Trên không trung, nam tử áo đỏ nhìn xuống, ngữ khí lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên nói:

- Còn muốn động thủ nữa không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 628

Ra Tay

Nam tử đó ngạo nghễ đứng trên không trung, nửa cười nửa không nhìn xuống đám người trên đỉnh núi.

Cả đỉnh núi Bách Triều Sơn lúc này khá yên lặng, sắc mặt ai cũng rất khó coi. Một vài người tay nắm chặt lại, không kìm được định quát lên, nhưng khi thấy Tần Thiên thảm hại dưới đất thì như bị tạt gáo nước lạnh. Tần Thiên đã là Lục Nguyên Niết Bàn mà còn bại thê thảm như vậy, bọn họ xông lên có lẽ cũng chẳng có tác dụng gì.

Những người thuộc Niết Bàn Kim Bảng như Lam Anh, sắc mặt cũng âm trầm bất định, hiển nhiên đã bị chấn động bởi chiêu vừa rồi của hắn.

- Sao hắn có thể mạnh đến vậy?

Lâm Động cau mày, khẽ nói.

- Đó là vì Phong Thiên Đại Trận!

Tiểu điêu thản nhiên nói.

- Đó có lẽ là một món Linh bảo Thuần Nguyên. Tuy sức mạnh mà hắn dùng chưa bằng một nửa sức mạnh của trận đồ, nhưng cộng thêm với thực lực bản thân hắn, muốn đánh bại Tần Thiên cũng không phải chuyện khó.

- Linh bảo Thuần Nguyên?

Lâm Động nhíu mày.

- Một loại bảo vật còn mạnh hơn Linh bảo Thiên cấp. Trong Tông phái siêu cấp, thứ đó cũng vô cùng hiếm hoi… Tiểu điêu nói.

- Linh bảo Thuần Nguyên vô cùng lợi hại, hơn nữa uy năng của nó vượt xa những gì ngươi có thể tưởng tượng. Phong Thiên Đại Trận có lẽ là một món Linh bảo Thuần Nguyên thượng đẳng. Nếu không thì cũng không thể phong tỏa không gian này được.

- Lợi hại!

Lâm Động thầm chép miệng. Dùng một món bảo vật phong tỏa cả không gian, so với Linh bảo Thuần Nguyên, Hắc Long Phiên Thiên Ấn trong tay hắn đúng là nhỏ bé!

- Thạch phù thần bí kia có được coi là Linh bảo Thuần Nguyên không?

Lâm Động trầm ngâm một chút rồi hiếu kỳ hỏi.

- Hừ, ngay cả ta năm đó còn không hiểu hết được nó, Linh bảo Thuần Nguyên sao có thể so sánh được sự thần bí với nó chứ?

Tiểu điêu nhếch mép, hiển nhiên là khá coi thường.

- Thì ra đến ngươi cũng không biết rõ được tác dụng của Thạch phù!

Lâm Động trợn mắt nhìn Tiểu điêu, nói.

Nghe thế, Tiểu điêu cảm thấy dường như hơi mất mặt, muốn phản bác, nhưng lại nhận thấy đúng là chính nó vẫn chưa biết rõ về tác dụng của Thạch phù, thế là chỉ ngượng ngùng gãi mũi!

- Cục diện này dường như không được tốt lắm!

Tiểu điêu chuyển chủ đề, nhìn lên trời nói.

Lâm Động khẽ thở dài gật đầu. Rõ ràng hắn cũng không ngờ Bách Triều Đại Chiến đang yên lành lại thành ra thế này. Cha và ông hắn đang ngóng chờ tin tốt truyền về, nếu biết tin hắn bị bắt tới Tây Huyền Vực chắc sẽ không chịu đựng nổi mất!

- Xem trước tình hình đã!

Trên bầu trời, nam tử áo đỏ tên Tào Vũ nhìn đỉnh núi yên lặng, cười nhạt, vẫy tay một cái. Vòng sáng trên tay những kẻ đứng sau bỗng bắn ra nhiều tia sáng hơn. Những tia sáng ấy xuyên thủng không gian, dường như đang hình thành một trận pháp hắc quang khổng lồ.

- Không được để chúng hoàn thành trận pháp!

Nhìn trận pháp đang dần hình thành, sắc mặt Lam Anh và Thanh Phong trở nên khó coi. Bọn họ biết một khi trận pháp hoàn thành, không gian này bị đưa đến Tây Huyền Vực, đến lúc đó kết cục của bọn họ sẽ vô cùng thê thảm.

Dù sao quan hệ giữa Đông Huyền Vực và Tây Huyền Vực không tốt cho lắm.

- Động thủ đi, ta không muốn đến cái nơi quỷ quá Tây Huyền Vực đấy!

Một nam tử lưng đeo một cây kiếm đen nặng nề, sắc mặt tối sầm. Hắn là người của Vương triều Hắc Kiếm, thực lực rất khá.

- Thực lực của Tào Vũ… các ngươi ai có thể chống lại được?

Lam Anh nắm chặt tay, nếu không giữ chân được Tào Vũ lại thì bọn họ căn bản không thể ngăn cản đối phương bày trận. Nhưng nếu những cường giả trong Niết Bàn Kim Bảng này cùng xông lên, chỉ dựa vào những người khác thì rất khó đánh lại đối phương.

Nghe Lam Anh nói vậy, sắc mặt những thiên tài đến từ các Vương triều Siêu cấp cũng tối lại. Ngay cả Tần Thiên là Lục Nguyên Niết Bàn cũng thua ngay ở chiêu đầu tiên. Trong số bọn họ, có ai dám đấu một mình với đối phương chứ?

- Để ta, các ngươi chặn trận pháp lại đi!

Nam tử đeo trọng kiếm nghiến răng bước ra, vẫy tay một cái, trọng kiếm sau lưng bay lên tỏa ra một thứ kình lực mạnh mẽ.

- Thần Nam, ngươi!

Thấy thế bọn Lam Anh đều giật mình, nhưng chưa kịp dứt lời thì nam tử đó đã xông đến, thân kiếm hợp nhất, biến thành một đạo kiếm quang nhanh như chớp đâm thẳng về phía Tào Vũ.

- Gian ngoan mất khôn!

Tào Vũ lạnh lùng nhìn thân ảnh biến thành kiếm quang đang lao tới, hắn hét lên, bàn tay to lớn giơ ra.

Uỳnh!

Không gian phía trước một lần nữa tràn ngập hắc quang rồi biến thành một bàn tay khổng lồ, sau đó hung hăng đập xuống đạo kiếm kình.

Bùm!

Kiếm kình gần như lập tức nổ tung, thân ảnh bên trong nó cũng pụt máu, bắn ngược ra sau.

Thiên tài Thần Nam đến từ Vương triều Hắc Kiếm cũng bị Tào Vũ một chiêu đánh bại.

- Thần Nam!

Bọn Lam Anh vội vàng bay đến bên cạnh Thần Nam, nhìn bộ dạng thê thảm của hắn, nộ hỏa bùng phát trong mắt.

- Khụ, thực lực của hắn mạnh thật!

Thần Nam hộc máu, sắc mặt không cam tâm, giọng khàn đặc, nói.

- Mẹ kiếp, ta liều với chúng!

Một gã thiên tài khác đại nộ, sắc mặt những người xung quanh cũng đại nộ, bị những kẻ ở Tây Huyền Vực này giẫm lên đầu thì không thể nuốt nổi cục tức này.

- Thay vì bị bắt đến Tây Huyền Vực, chi bằng liều chết với với chúng ở đây!

Một cường giả khác cũng nghiến răng nói.

- Đúng, liều với chúng đi!

- … Nghe thấy những sự kích động đầy phẫn nộ ở xung quanh, Lam Anh cắn môi, gương mặt lạnh đi, đứng dậy nói:

- Thanh Phong, Mã Lân, Cung Trí, chúng ta cùng ra tay giữ chân Tào Vũ, những người khác tất cả động thủ phá trận pháp!

- Ừm!

Mấy cường giả được nêu tên gật mạnh đầu, sát ý trào dâng.

- Đi!

Lam Anh hành sự cũng rất nhanh gọn dứt khoát. Hơn nữa nàng cũng biết giờ không thể kéo dài hơn được nữa. Nhưng khi nàng định bước ra thì bỗng có một bàn tay từ phía sau giữ vai nàng lại.

- Các ngươi không phải đối thủ của hắn đâu, đừng đi!

Lam Anh quay lại nhìn Lâm Động đang có vẻ mặt bất lực, nàng cắn môi, cười lạnh nói:

- Ta còn tưởng ngươi cứ trốn đằng sau mãi chứ!

Nhìn bộ dạng có vẻ như nàng vẫn bực mình vì đến giờ Lâm Động mới chịu xuất hiện.

- Ta không phải là nhân vật rường cột như Vương triều Siêu cấp các ngươi, đặt hy vọng vào ta làm gì?

Lâm Động cười nhạt, cũng không để tâm, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Tào Vũ, trầm mặc một chút rồi thở dài:

- Thôi, giao hắn cho ta vậy!

- Ngươi?

Bọn Lam Anh sững người. Tuy cuộc chiến giữa hắn và Lâm Lang Thiên đã khiến bọn họ phải kinh hoàng, nhưng Tào Vũ này, ngay cả Tần Thiên, hắn cũng chỉ cần một chiêu là đánh bại.

- Sao, không cho ta trốn đằng sau, khi ta muốn ra tay ngươi cũng không cho sao?

Lâm Động nhìn Lam Anh đang nhìn mình chăm chăm, không khỏi bất lực nói.

Nghe thế, Lam Anh hơi đỏ mặt, không ăn nói gãy gọn như trước nữa mà ngập ngừng:

- Hắn… mạnh lắm!

- Chẳng còn cách nào, ta cũng không muốn đi Tây Huyền Vực cái gì đó!

Lâm Động nhún nhún vai, cười nói:

- Hơn nữa bất luận hắn có mạnh không cũng phải thử xem đúng không?

Vừa dứt lời, hắn bước chân ra, chưa được mấy bước thì đã thấy Tiểu điêu

xuất hiện phía trước.

- Để ta!

Tiểu điêu nhìn Lâm Động nói. Hắn rất hiểu Lâm Động, tuy thực lực Lâm Động không tệ nhưng muốn thắng Tào Vũ thì khó lắm.

- Ở đây có Nguyên Môn, ta thấy chúng chẳng phải người đại độ gì, ngươi không thể lộ thân phận được!

Lâm Động hơi lắc đầu, nói với giọng chỉ Tiểu điêu nghe thấy.

- Ngươi không phải đối thủ của hắn!

Tiểu điêu nhíu mày, nói.

Nghe vậy, Lâm Động cười khó hiểu, hắn khẽ vỗ vai Tiểu điêu, nói:

- Chưa chắc đâu! Không phải ngươi muốn biết tại sao ta lại kìm chế tinh thần lực không đột phá sao? Giờ ta sẽ cho ngươi biết!

Nhìn thân ảnh Lâm Động, Tiểu điêu dần nheo mắt lại, hắn thật sự sẽ làm được sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 629

Dốc Hết Đáy Hòm

Trên đỉnh núi, mọi ánh mắt đều đổ dồn về bóng người trẻ tuổi đang chầm chậm bước ra, tất cả ánh mắt đều có vẻ kỳ lạ. Những cuộc chiến đấu trước đó cũng đã chứng minh thực lực hơn người của Lâm Động. Tuy thực lực bề ngoài của hắn nhìn chỉ là Tứ Nguyên Niết Bàn, nhưng ai cũng biết, lực chiến đấu của hắn đã vượt xa đẳng cấp ấy.

Thậm chí, bọn họ còn nghĩ Lâm Động đã có tư cách sánh ngang với Tần Thiên!

Nhưng cục diện lúc này, ngay cả Tần Thiên cũng thảm bại, lẽ nào Lâm Động lại có khả năng cứu vãn tình hình sao?

- Lâm Động?

Tào Vũ cúi đầu nhìn Lâm Động, khóe miệng cong lên, khẽ cười nói:

- Ta đã từng quan sát những cuộc chiến của ngươi, đúng là không tệ, nhưng vẫn chưa giao chiến được với ta đâu! Nếu có thì có lẽ không phải chuyện gì tốt đâu!

Lâm Động cười nói:

- Không thử thì sao biết được, có phải không?

- Chỉ sợ thử thôi cũng không giữ được mạng!

Tào Vũ cười.

- Tào đại ca, việc gì phải phí lời với hắn, chỉ là một Tứ Nguyên Niết Bàn cũng dám ra oai. Để đệ!

Nam tử vẻ mặt nữ tính bên cạnh Tào Vũ nhìn Lâm Động, cười quái dị, nói.

- Để ta!

Tào Vũ xua tay, ánh mắt hắn dừng lại trên người Lâm Động, nói:

- Hắn không đơn giản như bề ngoài đâu, coi thường hắn sẽ thiệt thòi lớn đấy!

- Ồ?

Nam tử kia nhướng mày, hiển nhiên không tin lời nói đó. Có lẽ hắn không được coi là nhân vật kiệt xuất trong Tây Huyền Vực, nhưng dù sao bọn Lâm Động này còn chưa được vào Tông phái siêu cấp còn hắn thì đã tu luyện ở Tông phái siêu cấp hai năm rồi!

- Các ngươi bố trận chú ý những tên khác nữa!

Tào Vũ nói, rồi bước chân ra, cong bàn tay về phía Lâm Động, cười nói:

- Động thủ đi, để ta xem ngươi có thể chống đỡ được mấy hiệp?

- Chuyện ngăn cản trận pháp giao cho mọi người!

Lâm Động quay lại nói với bọn Lam Anh.

- Ngươi cẩn thận đấy!

Lam Anh không khỏi lo lắng nói. Nếu Lâm Động cũng bị Tào Vũ dọn dẹp thì sĩ khí của bọn họ sẽ bị đả kích rất lớn.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi thở ra một hơi sâu, hắn cũng giống Tào Vũ, cong bàn tay về phía Tào Vũ:

- Ra tay đi, để ta được thấy sự lợi hại của cường giả Tây Huyền Vực!

Rõ ràng Tào Vũ bị hành động đó của Lâm Động chọc giận, hắn nheo mắt, hàn quang lóe lên.

- Đúng là đồ không biết trời cao đất dày!

Tào Vũ thầm cười lạnh, cũng không nói gì thêm, giơ bàn tay ra điểm lên không khí.

Ầm!

Nhìn có vẻ tùy ý điểm một cái, nhưng nguyên lực thiên địa bỗng sôi sục, không gian hư vô lại biến méo mó, hắc quang trào dâng biến thành một chùm sáng đen mang khí tức mạnh mẽ, xé tan không khí bắn thẳng về phía Lâm Động.

Thấy Tào Vũ vừa ra tay đã hung hãn như vậy, bọn Lam Anh đều giật mình, dường như Tào Vũ không định cho Lâm Động chống đỡ quá một hiệp.

Công kích này căn bản không thể tránh né!

Đúng như bọn Lam Anh nghĩ, đối mặt với chùm hắc quang đó, đúng là Lâm Động không hề có ý tránh né.

Xoẹt!

Chùm hắc quang mang lực sát thương kinh người gần như chỉ chớp mắt đã đến phía trước Lâm Động! Nhìn cảnh đó mà tim bọn Lam Anh đều như chùng xuống!

Rầm!

Một âm thanh trầm đục vang lên, sắc mặt bọn Lam Anh cũng tối sầm lại, hết rồi sao?

- Đâm đầu vào chỗ chết!

Bọn Thường Uy nhìn cảnh đó, không kìm được bật cười lớn.

- Hắn chưa chết!

Tào Vũ cau mày, giọng nói thản nhiên đã pha chút kinh ngạc.

- Cái gì?

Nghe Tào Vũ nói thế, bọn Thường Uy sững người kinh ngạc. Chúng biết với thực lực của Tào Vũ mà dùng Phong Thiên Đại Trận sẽ có uy lực khủng bố thế nào, sao tên Lâm Động đó có thể chống cự được?

Tào Vũ nhìn chăm chăm về nơi hắc quang đang dần tan đi, một thân ảnh đồ sộ dần xuất hiện.

- Hửm? Không đúng!

Thấy thân ảnh to lớn đó, cả bọn Thường Uy và Lam Anh đều khựng người lại.

Cuối cùng hắc quang cũng tan hết, thân ảnh đồ sộ kia cũng xuất hiện trước mắt mọi người, thân ảnh đó cả người đã đỏ rực, nhìn như được đúc từ đồng đỏ, gương mặt cũng không phải của Lâm Động mà là một gương mặt lạ lẫm lấp lánh ánh đỏ.

- Đây là Huyết Linh Khôi?

Đồng tử Tào Vũ co rút lại nhìn thân ảnh đỏ rực tỏa ra khí hung sát phía trước. Hắn không thể ngờ Lâm Động có Linh khôi, hơn nữa còn là Huyết Linh Khôi có sức sát thương lợi hại nhất nữa. Quan trọng nhất là đẳng cấp của Huyết Linh Khôi này không hề thấp, chưa biết chừng còn là Ngũ cấp, thậm chí cao hơn!

- Ha ha!

Một đạo thân ảnh chầm chậm bước ra từ phía sau lưng Huyết Linh Khôi, ngẩng lên nhìn Tào Vũ, khẽ cười nói:

- Tầm nhìn cũng không tệ!

Linh khôi này đương nhiên là Huyết Linh Khôi của Lâm Động, từ sau khi mua được bộ xương của Thiên Hoang Thần Ngưu ở thành Vạn Tượng, Tiểu điêu đã dùng bộ xương đó để cường hóa Huyết Linh Khôi, cộng thêm với lượng lớn Niết Bàn Đan mà Lâm Động có, Huyết Linh Khôi hiện giờ đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Theo Lâm Động phán đoán, Huyết Linh Khôi hiện giờ có sức phòng ngự khủng bố hơn nhiều. Công kích đủ để đánh trọng thương một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn của Tào Vũ chỉ để lại một vệt mờ mờ trên người Huyết Linh Khôi mà thôi.

- Lâm Động!

Bọn Lam Anh ở phía sau thấy Lâm Động bình an vô sự, ánh mắt đầy mừng rỡ. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Lâm Động có thể dùng Linh khôi để đỡ công kích của Tào Vũ.

- Huyết Linh Khôi cũng được đấy, nhưng không biết có thể đỡ được mấy lần công kích của ta?

Tào Vũ cười nhạt nói.

- Thử là biết ngay thôi!

Lâm Động cười, ánh mắt sắc lạnh, chân bước ra lao tới, ở giữa không trung hắn nắm tay lại, Thiên Ngạc Cốt Thương xuất hiện, cây thương rung lên biến ra vô số thương ảnh lao thẳng về phía Tào Vũ.

Khi thương ảnh ngưng tụ, một chút thanh quang mờ mờ cũng lặng lẽ xuất hiện!

Xoẹt!

Thấy Lâm Động chủ động tấn công, ánh mắt Tào Vũ lạnh băng, hắn tung chưởng, hắc quang ngưng tụ biến thành một bàn tay khổng lồ đập xuống Lâm Động.

Rầm!

Thế nhưng khi bàn tay khổng lồ sắp đập trúng Lâm Động thì một đạo hồng quang bắn tới, một quyền tung ra đỡ bàn tay hắc quang.

Xoẹt xoẹt!

Lâm Động cũng không để tâm đến năng lượng kinh người bùng phát nơi đỉnh núi, hắn động thân, xuất hiện ngay trước mặt Tào Vũ, thương ảnh nhằm thẳng những yếu huyệt của Tào Vũ.

- Hừ!

Thấy Lâm Động thi triển Huyết Linh Khôi chặn công kích, còn hắn thì tấn công mình, Tào Vũ hừ lạnh một tiếng, kim quang chói lòa bùng phát, biến ra một tấm lá chắn kim quang ở phía trước.

Keng keng keng!

Thương ảnh công kích lên tấm lá chắn, nhưng chỉ bắn ra một vài tia lửa, rõ ràng là không thể phá vỡ được lớp phòng ngự ấy.

- Chỉ vậy thôi sao?

Tào Vũ cười lạnh, nhưng khi nụ cười ấy vừa xuất hiện thì ánh mắt hắn ngưng trọng, vì hắn nhìn thấy sau khi thương ảnh phát nổ thì không biến mất ngay, mà có vô số đạo thanh quang bắn ra từ bên trong, dường như nó là những tấm vảy màu xanh!

Vảy xanh lấp lánh vô cùng sắc bén!

Phập phập!

Vảy xanh bắn tới như mưa, lần này không bắn ra tia lửa mà chúng xuyên thủng tấm lá chắn, rồi lao tới như chớp về phía Tào Vũ.

- Đây mới là đòn tấn công thật sự sao?

Cảnh tượng bất ngờ đó khiến Tào Vũ giật mình, thì ra công kích ban đầu của Lâm Động chỉ là cách che mắt, công kích thật sự là những tấm vảy bên trong thương ảnh.

- Cách hay đấy, nhưng không làm được gì ta đâu!

Thân người Tào Vũ khẽ rung lên, không khí quanh người hắn trở nên méo mó, hắc quang tràn ra hình thành một vòng sáng bao trùm lấy hắn.

Những tấm vảy sắc bén cắm lên vòng sáng, nhưng như muối bỏ biển, không hề gây nên động tĩnh gì mà biến mất hoàn toàn.

- Lâm Động, không gian này đã bị Phong Thiên Đại Trận bao phủ, ta có thể mượn sức mạnh của nó, đừng nói là ngươi, dù là tất cả các ngươi đều xông lên cũng chẳng làm gì được ta!

Tào Vũ ngạo nghễ đứng trong quầng sáng, cười lạnh nói.

Xoẹt!

Thế nhưng Lâm Động không hề quan tâm, hắn điểm mũi chân, thân hình xông về phía chân trời, trước bao ánh mắt kinh ngạc, hắn ngồi khoanh chân trên không trung! Cùng lúc ấy, tinh thần lực mạnh mẽ dâng tràn trong nê hoàn cung!

Tinh thần lực cuồn cuộn như vũ bão, còn phình to lên với tốc độ đáng sợ, cảm giác ấy giống như ngọn núi lửa bị kìm nén bao năm cuối cùng cũng bùng

nổ… Uỳnh uỳnh uỳnh!

Khi tinh thần lực của Lâm Động bùng phát, trên trời mây đen cùng cuồng phong kéo tới!

Tất cả nhìn thấy cảnh đó đều sững người, cuối cùng hít vào một hơi khí lạnh.

- Đây là Phong Lôi Kiếp? Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 630

Chồng Điệp

Tinh thần lực mạnh mẽ cuồn cuộn như vũ bão, cuồng phong bùng nổ, những tiếng đùng đoàng vang lên không ngớt.

Khi tinh thần lực không ngừng dâng tràn, trên trời mây đen cũng điên cuồng kéo tới, bên trong mây đen, những tia sét không ngừng lóe lên, tiếng sấm rền khiến cả thiên địa như rung lên dữ dội.

Tất cả mọi người đều nhìn cảnh tượng đó với vẻ chấn động. Đương nhiên dù sao ở đây toàn là người có nhãn lực, một số người còn chuyên tu tinh thần lực, cũng đã quen với Phong Lôi Kiếp rồi, vì thế bọn họ chấn động không phải vì bản thân Phong Lôi Kiếp mà là vì hành động của Lâm Động!

Phong Lôi Kiếp cũng giống với Niết Bàn Kiếp, khi Thiên Phù sư vượt kiếp đều phải tìm nơi yên tĩnh mà vượt qua. Nhưng bây giờ Lâm Động lại dẫn động Phong Lôi Kiếp đến khi đang phải đối mặt với đối thủ đáng gờm như Tào Vũ!

Hành động này thật sự khiến người ta nghĩ không thông.

- Lẽ nào hắn dùng cách cũ sao?

Trên mặt bọn Lam Anh đầy vẻ kinh ngạc, trong lòng không khỏi lo lắng. Tào Vũ không phải Tống Chân, hơn nữa chiêu thức này trước đó thành công cũng là may mắn, chẳng ai biết được hắn đang đối phó với Niết Bàn Kiếp trong người, còn tình hình lúc này lại khác, thực lực Tào Vũ vượt xa Tống Chân, mà Phong Lôi Kiếp lại có động tĩnh lớn thế này, đến thằng ngốc cũng biết hắn đang muốn làm gì! Lẽ nào Tào Vũ không nhân cơ hội này mà động thủ sao?

Bên kia, bọn Liễu Bạch, Mạc Lăng, Tô Khôi cũng sững sờ nhìn nhau, ánh mắt đầy lo lắng.

- Lâm Điêu đại ca, Lâm Động đại ca làm vậy có mạo hiểm quá không?

Tô Nhu căng thẳng, chần chừ một lúc, cuối cùng không kềm được hỏi Tiểu điêu.

Tiểu điêu nheo mắt nhìn Lâm Động, hắn cũng không rõ rốt cuộc Lâm Động muốn làm gì. Gọi Phong Lôi Kiếp vào lúc này đúng là tìm cái chết.

- Hắn không phải kẻ ngốc, hắn làm vậy chắc có lý do của mình. Cứ đợi đi, giờ có nói gì cũng vô dụng!

Lúc này Tiểu điêu cũng chỉ có thể nói vậy mà thôi.

Nghe vậy bọn Liễu Bạch cười khổ, lắc đầu thở dài. Giờ bọn họ có lo lắng thế nào thì cũng vô ích thôi. Việc bọn họ có thể làm lúc này là tin rằng Lâm Động làm thế là có lý do của hắn!

- Ha ha, đúng tiểu tử có khí phách, lúc này mà dám gọi Phong Lôi Kiếp!

Trên không trung, những cường giả Tông phái siêu cấp đều nhìn Lâm Động với ánh mắt quái dị.

- Tào đại ca, xem ra hắn cố ý khiêu khích huynh!

Thường Uy cười quái dị, đang chiến đấu mà lại gọi Phong Lôi Kiếp, đây không phải sự khiêu khích với Tào Vũ hay sao?

Sắc mặt Tào Vũ lạnh lùng nhìn Lâm Động, tuy hắn cũng kinh ngạc vì hành động của Lâm Động nhưng cũng không có ý định dừng tay. Hắn chầm chậm giơ tay lên, bình thản nói:

- Tuy không biết rốt cuộc ngươi muốn làm gì, nhưng ngươi đã tự tìm cái chết

thì cũng đừng trách ta!

Uỳnh!

Một vòng năng lượng đáng sợ bùng phát từ lòng bàn tay hắn, không gian méo mó, hắc quang cuộn trào biến thành một cây trường mâu dài gần chục trượng phía trước hắn. Trên cây trường mâu ấy dường như ẩn hiển những đạo phù văn kỳ dị!

Xoẹt!

Tào Vũ ra tay không chút do dự, ánh mắt lạnh băng, cây hắc mâu rạch tan không khí cùng với sức mạnh đáng sợ có thể giết chết một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn lao thẳng về phía Lâm Động!

Nhìn chiêu sát thủ của Tào Vũ, tất cả mọi người đều thót tim!

Tốc độ của hắc mâu cực nhanh, gần như chỉ tích tắc đã xuất hiện phía trước Lâm Động. Thế nhưng khi hắc mâu sắp phóng thích lực sát thương thì một thân ảnh đỏ rực một lần nữa xuất hiện, thiết quyền hung hãn tung ra chặn đứng hắc mâu! Kẻ vừa ra tay chính là Huyết Linh Khôi!

Binh!

Kình phong cuồn cuộn trên không trung, tuy Huyết Linh Khôi đã chặn được công kích của hắc mâu nhưng cũng bị chấn động bay về phía sau, thậm chí trên thiết quyền còn xuất hiện một vết thương sâu hoắm. Rõ ràng với sức phòng ngự lớn như thế của Huyết Linh Khôi mà cũng bị thọ thương. Nhưng cũng may Huyết Linh Khôi không có cảm giác đau đớn, chỉ cần nó chưa bị hủy diệt thì vẫn có thể chiến đấu đến phút cuối cùng.

Lâm Động bình tĩnh nhìn cảnh đó, trong mắt không hề có chút dao động, không những không hề có dấu hiệu đứng dậy mà ngược lại, hai tay hợp lại biến hóa ấn pháp!

Ầm!

Ấn pháp thay đổi, tinh thần lực dồi dào lại bùng nổ, đồng thời tiếng sấm rền trong đám mây đen càng trở nên cuồng bạo và khủng bố.

- Phong Lôi Kiếp mạnh hơn rồi!

Sự thay đổi của Phong Lôi Kiếp lập tức được mọi người nhận ra. Chợt có tiếng kêu lên kinh ngạc. Rõ ràng mọi người không thể hiểu tại sao Lâm Động không những không kiềm chế Phong Lôi Kiếp mà lại phóng thích tinh thần lực để kích thích Phong Lôi Kiếp mạnh hơn!

- Phong Lôi Kiếp đã vượt qua kiếp thứ hai rồi!

Không ít cường giả chuyên tu tinh thần lực nhìn lôi vân trên trời, từ sức mạnh nó phóng ra bọn họ có thể cảm nhận được Phong Lôi Kiếp thuộc kiếp thứ mấy!

- Hừ!

Sắc mặt Tào Vũ tối sầm lại, trong lòng cũng cảm thấy bất an vì hành động quái dị của Lâm Động. Chợt hắn bước chân ra, mười ngón tay búng mạnh, hắc quang cuồn cuộn biến thành vô số chùm sáng bắn như mưa về phía Lâm Động!

Khi đó, Huyết Linh Khôi lại xuất hiện phía trước Lâm Động, huyết quang chói sáng bùng phát từ trong người bảo vệ Lâm Động ở phía sau.

- Xem ta đánh tan nát Huyết Linh Khôi của ngươi đây!

Dường như Tào Vũ bị Huyết Linh Khôi khiến cho mất kiên nhẫn, hàn quang lóe lên trong mắt, chùm hắc quang gào thét bắn hết về phía Huyết Linh Khôi.

Rầm rầm rầm!

Sức mạnh kinh người bùng nổ trên người Huyết Linh Khôi, vô số những đường gợn sóng cuồng bạo lan tỏa ra bốn phía.

Hắc quang nhanh chóng tan đi, thân ảnh to lớn của Huyết Linh Khôi dần xuất hiện. Chỉ có điều, trên người Huyết Linh Khôi lúc này đã xuất hiện rất nhiều vết thương rõ rệt. Những đường rạn nứt lan ra khắp người, sắc đỏ cũng tối đi nhiều.

- Cứ thế này thì Huyết Linh Khôi của Lâm Động sẽ không chống cự được lâu nữa!

Sắc mặt bọn Lam Anh nặng nề nhìn về phía Huyết Linh Khôi, nắm tay nắm chặt lại:

- Dường như Lâm Động đang dùng Huyết Linh Khôi để kéo dài thời gian, lẽ nào thứ này có thể kéo dài đến lúc hắn vượt qua Phong Lôi Kiếp hay sao?

Uỳnh uỳnh!

Nhưng khi bọn Lam Anh đang lo lắng, lôi vân trên trời bỗng ngày một bành trướng kinh người, sức mạnh bắt đầu trở nên khủng bố.

- Phong Lôi Kiếp đang chồng điệp với nhau?

Ngay lúc ấy, trên đỉnh núi bỗng có tiếng kêu kinh hãi, một cường giả chuyên tu tinh thần lực vô cùng kinh hãi nhìn lên trời như gặp quỷ!

- Phong Lôi Kiếp chồng điệp?

Nghe thế bọn Lam Anh giật mình, thế là có ý gì? Lẽ nào Lâm Động không chỉ gọi một kiếp đơn thuần mà là chồng điệp của nhiều kiếp?

Nghĩ thế, sắc mặt bọn Lam Anh lập tức trở nên phức tạp. Chồng điệp nhiều Phong Lôi Kiếp tuyệt đối không phải đơn giản là một cộng một đâu!

- Đã đạt đến kiếp thứ ba rồi, hắn muốn vượt cả kiếp thứ hai và kiếp thứ ba cùng một lúc?

Lại có người hét lên.

- Không đúng, Phong Lôi Kiếp vẫn tiếp tục mạnh hơn!

- Trời ạ, tên này điên rồi, lẽ nào hắn muốn chồng điệp cả ba kiếp lại? Uy lực đó dù là Thiên Phù sư Lục ấn cũng khó lòng chịu đựng nổi!

Những tiếng kêu kinh hãi không ngừng vang lên, mỗi khi có tiếng kêu vang lên là tim bọn Lam Anh lại co thắt lại.

Chồng điệp ba Phong Lôi Kiếp cùng một lúc? Uy lực đó chắc đủ để khiến một Lục Nguyên Niết Bàn biến thành bột vụn nhỉ? Rốt cuộc Lâm Động muốn làm gì vậy?

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, lôi vân cuồn cuộn điên cuồng, những tia sét trong đám mây từ cỡ bằng cánh tay đã phình to hơn, nhìn từ xa tựa như những con Lôi Long đang di chuyển trong mây đen vậy.

Tiểu điêu ngẩng đầu nhìn lên trời với ánh mắt kỳ dị, rồi hắn nhìn Lâm Động ở phái dưới, ánh mắt lóe lên sự suy nghĩ.

- Hắn muốn dựa vào sức mạnh của Phong Lôi Kiếp sao? Đúng là điên rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 631

Chồng Điệp Ba Kiếp

Tiếng sấm rền vang lên trên bầu trời, mây đen ập tới, những tia chớp giật lên liên hồi, nhìn cảm giác như ngày tận thế đang đến gần.

Mây đen khuếch tán ra đến hàng trăm trượng, sự cuồng bạo của nó khiến ngay cả cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn cũng phải tái mặt.

Chồng điệp ba kiếp!

Lúc này ai nấy cũng đã nhận ra điều Lâm Động đang định làm, hắn muốn cùng lúc vượt qua ba tầng Phong Lôi Kiếp cùng một lúc!

Điên rồi!

Đối với hành động điên rồ này của Lâm Động, tất cả mọi người đều nghĩ tới hai chữ ấy. Vì bọn họ hiểu, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ chẳng ai làm chuyện đó cả, đương nhiên là cũng chẳng người bình thường nào làm được điều đó.

Muốn gọi đến một lúc ba tầng Phong Lôi Kiếp thì cần phải có một lượng tinh thần lực nhiều đến đáng sợ. Cũng có nghĩa là phải ức chế tu vi tinh thần lực không cho nó rò rỉ ra một chút nào cho đến khi đủ để dẫn động đến ba tầng Phong Lôi Kiếp mới bùng phát triệt để!

Nếu vượt qua được, tinh thần lực của Lâm Động sẽ tăng thẳng lên Thiên Phù sư Tứ ấn… Đương nhiên nếu không vượt qua được thì sẽ tan thành mây khói, đến xác vụn cũng chẳng còn!

- Có phải hắn bị đánh đến não có vấn đề rồi không?

Đám cường giả Tây Huyền Vực lúc này cũng nhìn mây đen đang lan tỏa trên không trung với ánh mắt cổ quái. Sức mạnh lan tỏa ra từ đó khiến bọn chúng cũng phải thấy giật mình. Thật sự bọn chúng không hiểu Lâm Động rốt cuộc muốn làm gì. Chỉ e chẳng cần người khác động thủ, chỉ cần mây đen giáng xuống là khiến Lâm Động hắn tan tành thành mây khói rồi!

- Rốt cuộc hắn muốn làm gì vậy?

Thường Uy cũng cau mày, muốn cười châm chọc nhưng mơ hồ lại cảm thấy một sự kìm nén nào đó. Hắn không phải kẻ ngốc, hành động của Lâm Động quả thực quá quỷ dị! Lâm Động làm thế chắc chắn có mục đích, chỉ có điều rốt cuộc mục đích đó là gì thì bọn chúng chưa biết… - Tào đại ca!

Thường Uy nhìn Tào Vũ, thấy sắc mặt hắn có phần tối lại, rõ ràng tâm trạng hắn cũng có chút bất an.

- Là vì tên kia sao?

Thường Uy càng cau mày lại, không ngờ bọn chúng lại bị một tên tiểu tử chỉ Tứ Nguyên Niết Bàn khiến cho thành ra bị động thế này.

- Tào đại ca, chúng ta cứ bình tĩnh theo dõi biến chuyển. Mây đen quá khủng bố, chắc chắn tên tiểu tử kia không chống lại được đâu! Nếu manh động ra tay chỉ sợ ta sẽ trúng kế. Chưa biết chừng hắn muốn dùng thủ đoạn dụ chúng ta ra tay để giúp hắn chống lại Phong Lôi Kiếp!

Ánh mắt Thường Uy lấp lánh, rồi trầm giọng nói.

Tào Vũ nheo mắt nhìn thân ảnh đang ngồi dưới tầng mây đen. Lúc này Lâm Động đang nhắm chặt mắt, dường như chuẩn bị vượt kiếp.

Ánh mắt Tào Vũ tối sầm lại, kế hoạch của Thường Vũ cũng không tệ, lấy bất biến ứng vạn biến, đợi hành động tiếp theo của Lâm Động. Nhưng tại sao hắn cứ

cảm thấy một sự bất an?

- Không thể đợi được!

Ánh mắt hắn sau vài lần thay đổi, cuối cùng ngưng tụ lại, hắn cũng là kẻ hành sự quyết đoán, đã quyết định thì không chút chần chừ, chân bước ra rồi bắt đầu nhanh chóng biến hóa thủ ấn.

- Phong Thiên Đại Trận, Tỏa Thiên Phù!

Tiếng hét trầm đục vang lên, một luồng sức mạnh kinh người bộc phát từ thân thể hắn. Không gian nhanh chóng trở nên méo mó rồi tách ra vô số đường nứt, hắc quang bắn ra từ bên trong.

Hắc quang bắn ra như chớp, đan xen với nhau trong không trung, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một đạo phù văn.

Vút!

Phù văn khổng lồ lập tức nhằm thẳng Lâm Động mà bay tới cùng với sức mạnh và áp lực đáng sợ.

Nhưng khi phù văn ấy bay tới, Lâm Động chầm chậm mở mắt, khóe miệng hơi nhếch lên.

- Cuối cùng cũng đến!

Phù văn khổng lồ nhanh chóng bay vào tầng mây đen. Thế nhưng khi còn cách Lâm Động khoảng hơn chục trượng, mây đen bỗng nhiên rung chuyển, lôi quang chiếu sáng cả thiên địa!

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, rồi vô số những chùm lôi trụ bắn xuống.

Ầm ầm ầm!

Sấm sét đánh xuống, đạo phù văn khổng lồ kia lao tới, vô số tia sét phát nổ trên đó, từng đợt sóng năng lượng cuồng bạo lan tỏa khiến đạo phù văn nhanh chóng tối sầm lại.

Uy lực đáng sợ của ba tầng Phong Lôi Kiếp cộng lại lúc này mới được thể hiện ra!

Rắc!

Phù văn ngày một tối lại, cuối cùng xuất hiện vô số vết rạn, vết rạn nứt lan rộng dần, rồi bùm một tiếng nổ tan tành.

Hự!

Phù văn nổ tung, Tào Vũ bị chấn động, hự lên một tiếng, hiển nhiên là hắn cũng đã thọ thương!

Sắc mặt hắn tối sầm lại.

- Không ngờ hắn có thể gọi được ba tầng Phong Lôi Kiếp, đúng là thủ đoạn không tệ, nhưng gọi nó đến chỉ e ngươi không dọn đi được!

- Phong Lôi Kiếp không cần ta dọn đi, vì nó dùng để dọn dẹp ngươi!

Lâm Động nhìn Tào Vũ, trên gương mặt hiện lên nụ cười quỷ dị, nhẹ giọng nói.

- Khoác lác không biết ngượng!

Đồng tử Tào Vũ co rút lại nhưng miệng hắn cười lạnh, hắn không tin hắn không chủ động tấn công mà đám mây đen kia lại gây khó dễ cho hắn. Giờ là Lâm Động vượt kiếp chứ không phải Tào Vũ hắn!

Lâm Động cười, rồi hắn ngẩng lên nhìn đám mây đen kịt lớn hàng mấy trăm trượng, hai tay chầm chậm dang ra. Sau đó vô số hắc quang bắn ra, cuối cùng biến thành một cái hắc động khổng lồ phía trên đỉnh đầu hắn.

Trong cái hắc động ấy tỏa ra một thứ sức mạnh kỳ lạ, mây đen trên trời nhanh chóng thu gọn lại, rồi sấm sét đánh xuống, mục tiêu lần này lại chính là Lâm Động.

Trong mắt Lâm Động phản chiếu ánh sáng quỷ dị, hắn dang tay, khẽ lẩm bẩm.

- Thôn phệ đi!

Uỳnh!

Hắc động trên đỉnh đầu hắn bỗng xoay tròn mãnh liệt, sức mạnh bùng phát, những tia sét đang bắn về phía Lâm Động bỗng đổi hướng chui hết vào trong hắc động.

Uỳnh uỳnh!

Sấm sét chui hết vào hắc động nhưng không hề gây nên trận nổ nào, chỉ phát ra những âm thanh trầm đục.

Lâm Động phía bên dưới hắc động vẫn bình an vô sự!

Tất cả đều chấn kinh khi nhìn thấy cảnh tượng ấy. Chẳng ai ngờ được Lâm Động lại có thể vượt qua lôi kiếp khủng bố đó bằng cách như thế.

- Tào đại ca, tình hình không hay rồi, chúng ta nên gọi Mạc Thông đại ca bọn họ vào!

Sắc mặt Thường Uy kịch biến, trầm giọng nói.

Biểu tình Tào Vũ tối sầm, hắn trừng trừng nhìn Lâm Động bình an vô sự

trước trận sấm sét, trong lòng ngày càng thấy bất an, hắn trầm mặc một chút rồi gật đầu.

Thường Uy thấy vậy vội vàng lấy ra một quả cầu ánh sáng trong túi Càn Khôn, cuối cùng bóp vụn. Một đạo kim quang bay ra, chui vào không gian rồi biến mất.

- Tiểu tử khốn kiếp, đợi khi Mạc Thông đại ca bọn họ đến, dù ngươi có vượt qua ba tầng Phong Lôi Kiếp thật thì cũng chỉ có con đường chết mà thôi!

Nhìn kim quang biến mất, ánh mắt Thường Uy lóe lên hung quang.

o0o Đây là vùng không gian hắc ám, cũng chính là tầng ngoài của Chiến trường Viễn Cổ. Từ đây đột phá ra ngoài sẽ vào thẳng Đông Huyền Vực. Lúc này, trong bóng tối có hơn một chục thân ảnh đang ngồi bàn tọa. Trên cơ thể bọn chúng đều tỏa ra một thứ sức mạnh kinh người, nó hơn cả Lâm Động, thậm chí hơn cả bọn Tào Vũ!

Vút!

Trong bóng tối, bỗng có một đạo kim quang bay tới, cuối cùng bị một nhân ảnh bắt được.

- Mạc Thông đại ca, hình như bọn Tào Vũ gặp rắc rối rồi!

Người bắt lấy kim quang ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, ở đó có một thân ảnh gầy guộc đang ngồi bàn tọa, trong lòng hắn là một cây đại đao màu đen.

- Hửm?

Thân ảnh đó dần mở mắt, hắn nhíu mày, nói:

- Chúng ta phải ở đây để đề phòng chuyện chẳng may!

Vừa dứt lời, hắn ngưng một chút rồi lại lắc lư cái đầu:

- Thôi, để ta đi một chuyến, các ngươi cứ ở đây!

Nói rồi hắn từ từ đứng dậy, nhưng khi hắn chuẩn bị động thân thì đồng tử chợt co rút lại. Vì hắn nhìn thấy trong bóng tối bỗng thoắt ẩn thoắt hiện một đạo ánh sáng!

Khi ánh sáng đó đến tận cuối cùng, mười mấy thân ảnh bay ra, đứng đầu là một dáng người yểu điệu, một giọng cười thanh nhã cũng vang lên.

- Ha ha, Mạc Thông các ngươi đến từ Tây Huyền Vực xa xôi, Đông Huyền Vực chúng ta thế nào thì cũng nên làm tròn bổn phận chủ nhà chứ?

Trong nháy mắt sắc mặt nam tử ôm đao liền trở nên nặng nề, hắn nhìn chằm chằm thân hình kia, trong mắt hiện lên sự dè chừng khó che giấu.

- Lăng Thanh Trúc, không ngờ ngươi cũng ra mặt rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 632

Phong Lôi Kiếp Đối Đầu Đại Trận

Uỳnh uỳnh!

Vô số những cột lôi trụ bắn ra từ những đám mây, nhằm thẳng thân ảnh bên dưới mà phóng xuống. Nhưng mỗi khi lôi trụ sắp đánh trúng thân ảnh thì lại bị cái hắc động khổng lồ đang xoay tròn kia hút vào, rồi biến thành những tiếng nổ uỳnh uỳnh!

- Lâm Động lại có thể hút hết số sấm sét ấy!

Trên đỉnh núi, mọi ánh mắt nhìn cảnh tượng ấy đầy vẻ chấn động. Thực sự bọn họ không thể tin được rằng Lâm Động lại có thể gánh được Phong Lôi Kiếp khiến cả cường giả Lục Nguyên Niết Bàn cũng phải sợ hãi.

- Sao có thể?

Bọn Liễu Bạch lẩm bẩm, nhưng rồi ánh mắt nhanh chóng hiện vẻ vui mừng, một lần nữa Lâm Động đã cho bọn họ biết thế nào là kỳ tích.

- Năng lượng của cái hắc động kia hình như là lực thôn thực của Thao Thiết Tông. Lẽ nào trong cuộc đối đầu trước đó Lâm Động đã đoạt đi lực lượng của Thao Thiết?

- Hình như vậy, hắn thật đáng kinh ngạc!

Tiểu điêu nghe được những lời xì xầm bàn tán xung quanh, ánh mắt nhìn Lâm Động cũng ánh lên sự kỳ lạ, hắn khẽ cười, nói:

- Hắn thật khiến người khác phải bất ngờ!

Đương nhiên Tiểu điêu biết cái hắc động kia không phải là lực thôn thực gì cả, mà là lực thôn phệ chân chính. Chỉ có điều vì để không để lộ Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động cố ý dùng lực thôn thực để che giấu.

Hơn nữa, Tiểu điêu cũng cảm ứng được thứ sức mạnh quen thuộc từ sâu trong hắc động, đó là Thạch phù thần bí.

Lâm Động có thể hứng được hết số sét khủng bố kia rõ ràng cũng là nhờ sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù và Thạch phù thần bí.

- Muốn biến sức mạnh của ba tầng Phong Lôi Kiếp thành của mình sao?

Tiểu điêu hơi nhếch mép, trong lòng thầm tán thưởng. Lúc này hắn không kìm được mà cảm thấy hài lòng vì suy nghĩ của Lâm Động. Quả nhiên Lâm Động vô cùng cẩn thận, vẫn còn giấu thủ đoạn cuối cùng mà đến Tiểu điêu cũng không biết!

Chắc chắn Lâm Động đã chuẩn bị việc này từ rất lâu về trước để đề phòng tình huống khẩn cấp. Lúc nào hắn cũng thích giữ lại những tuyệt chiêu khiến người khác, thậm chí ngay cả Tiểu điêu cũng cảm thấy kinh ngạc.

Sau nhiều năm rèn giũa, Lâm Động hiển nhiên đã không còn là cậu thiếu niên non nớt của trấn Thanh Dương năm đó nữa, tâm kế và tâm tính của hắn đã vượt xa những người đồng trang lứa!

Trong khi các thanh niên khác còn bồng bột thì Lâm Động hắn đã vô cùng cẩn thận chuẩn bị cho mình tuyệt chiêu này. Vì hắn biết mình chỉ đến từ một Vương triều Hạ cấp, hắn không có tài lực hùng hậu, bên cạnh hắn ngoài Tiểu điêu ra cũng chẳng còn ai có thể dựa dẫm. Mà Tiểu điêu vì thân phận Thiên Yêu Điêu mà nhiều lúc không thể thi triển sức mạnh thật sự. Vì thế mà phần lớn những lúc nguy hiểm Lâm Động chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tiểu điêu khẽ cười, lúc nào Lâm Động hắn cũng làm ra những việc người thường không thể tưởng tượng, hơn nữa, quan trọng hơn là hắn đều thành công!

- Tào đại ca, giờ phải làm sao?

Sắc mặt bọn Thường Uy có vẻ khó coi, trong lòng bắt đầu thấy bất an. Tình hình lúc này bọn chúng muốn bố trận cũng không thể.

- Sợ gì chứ? Ta không tin với thực lực Lục Nguyên Niết Bàn đỉnh phong của ta, cộng với Phong Thiên Đại Trận lại không thể dọn dẹp được tên tiểu tử chỉ có Tứ Nguyên Niết Bàn kia!

Tào Vũ lạnh lùng nói.

Nghe thế bọn Thường Vũ há miệng nhưng rồi lại thôi không nói gì nữa. Tào Vũ nói đúng, dù sao bọn chúng vẫn dùng được Phong Thiên Đại Trận, đó là Linh bảo Thuần Nguyên, uy lực của nó đủ làm đảo lộn thiên địa, muốn dọn dẹp Lâm Động không phải chuyện khó khăn.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Trong khi bọn chúng đang nói chuyện thì sấm sét ngày một dữ dội, chớp giật liên hồi, vô số những cột sấm sét lớn cỡ hàng trượng điên cuồng bắn vào trong hắc động.

Xẹt xẹt!

Ngày càng nhiều sét chui vào hắc động, bề ngoài hắc động cũng dần xuất hiện vô số ánh lôi quang. Những tia lôi quang đó đang di chuyển về phía Lâm Động, gấu áo hắn nát thành từng mảnh vụn, những nơi lôi quang đi qua, ngay cả da thịt hắn cũng xuất hiện những vết đen xì.

- Sấm sét thật cuồng bạo!

Cảm nhận được từng cơn đau trên cánh tay, ánh mắt Lâm Động ngưng tụ,

đây chỉ là năng lượng dư thừa lọt ra từ trong hắc động mà thôi, hắn thật không dám tưởng tượng, nếu hắc động nổ tung thì hắn rơi vào tình cảnh thế nào, có lẽ đến tro cốt cũng chẳng còn!

Lâm Động hít sâu một hơi, nhìn về phía đám mây đầy sấm sét không có dấu hiệu yếu đi kia, thân thể khẽ rung lên. Một đạo thanh quang tràn ra từ trong cơ thể, sau đó bề mặt cơ thể hắn bắt đầu hiện lên từng tầng long lân màu xanh, cuối cùng biến thành tấm áo giáp bảo vệ bên ngoài.

Lôi quang khi tiếp xúc với lớp long lân đều bị bắn ra ngoài, như thế cơn đau mới giảm đi nhiều.

Sự thôn phệ vẫn tiếp tục và ngày càng dữ dội, đến gần chục phút sau, mười mấy trượng xung quanh Lâm Động đều là lôi quang cuồng bạo, thậm chí ngay thân thể Lâm Động cũng có lôi quang quấn quanh. Dưới sự xâm thực của lôi quang, dù là lớp phòng ngự mạnh như áo giáp long lân cũng xuất hiện những vết cháy đen, dường như còn có dấu hiệu nứt vỡ.

Mọi ánh mắt lúc này đều nhìn về cảnh tượng đó, chẳng ai có thể ngăn cản, vì ai cũng biết quanh Lâm Động lúc này đều lôi quang mù mịt, chỉ cần ai dám phát động tấn công là sẽ tác động vào những luồng sấm sét đó chưa biết chừng sẽ bị nó thiêu chết!

Uỳnh!

Lại một đạo sấm sét bắn ra từ trong tầng mây, cuối cùng bị hút vào trong cái hắc động khổng lồ, rồi có những tia sét bắn trở ra. Dường như ngay cả cái hắc động hình thành từ lực thôn phệ này cũng không thể thôn phệ thêm được nữa rồi!

Lâm Động mở mắt, phản chiếu trong mắt hắn là màn sấm sét cuồng bạo, nhìn xuống Tào Vũ, sắc mặt lúc này đang tối sầm lại, khóe miệng Lâm Động hơi nhếch lên tạo thành nụ cười lạnh lùng. Hắn chầm chậm nhấc tay lên chỉ về phía Tào Vũ rồi biến hóa thủ ấn.

Ầm!

Khi thủ ấn của Lâm Động thay đổi, hắc động khổng lồ trên trời cũng dần chuyển động hướng xuống dưới, rồi như họng pháo đen xì chĩa thẳng về phía Tào Vũ!

Rẹt rẹt!

Trong hắc động chấp chới lôi quang, lan tỏa ra một thứ sức mạnh hủy diệt đáng sợ. Công kích vẫn chưa phát ra nhưng không gian phía trước đã trở nên méo mó!

Đúng vào lúc hắc động chĩa vào Tào Vũ, bọn Thường Uy phía sau cảm thấy da đầu tê dại đi, bọn chúng có thể cảm nhận được một sự nguy hiểm rõ rệt!

- Giả ma giả quỷ, ta xem ngươi làm gì được nào?

Mặt Tào Vũ tối sầm lại, nộ hỏa bùng phát rồi nhanh như chớp kết ấn, không gian quanh hắn chuyển động, rồi vô số hắc quang tựa những con Cự long lao ra rồi tụ lại trước mặt hắn.

- Phong Thiên Đại Trận!

Hắc quang đan xen nhau, chỉ một lát sau liền biến thành một đại trận màu đen to gần trăm trượng. Trên đại trận dường như xuất hiện cả núi non, một thứ sức mạnh kinh người như ẩn như hiện tỏa ra từ đó!

Đại trận treo lơ lửng trên trời nhìn vô cùng kỳ dị, dường như thiên địa cũng bị ép bên dưới nó.

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh như có sấm sét tụ lại trong đó, hắn nhìn đại trận vừa hình thành, gương mặt dần hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Đây là lần đầu tiên hắn khống chế một sức mạnh khủng bố thế này!

Lâm Động chầm chậm đưa tay ra, điểm một ngón tay trong không trung, rồi một âm thanh đinh tai nhức óc nổ ra.

- Đi!

Chỉ một chữ, thiên địa như ngay lúc đó trở nên yên tĩnh. Hắc động đang chuyển động bỗng dừng ngay lại. Trong bóng tối, lôi quang tựa ngọn núi lửa bị kìm nén nhiều năm, với một thanh thế kinh thiên động đại bắn ra.

Uỳnh!

Thiên địa rung chuyển, lôi quang lớn trăm trượng tạo nên một cột quang trụ xé tan không gian, trước bao ánh mắt kinh hoàng bắn thẳng lên đại trận!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 633

Giải Nguy

Ánh lôi quang chói lòa, Cự long hình thành nên từ những tia sét xé tan không gian, đem theo sức mạnh cuồng bạo khó lòng hình dung đâm sầm vào đại trận treo trên không trung!

Rầm!

Vào khoảnh khắc va chạm, thiên địa như trở nên tĩnh mịch, ngay sau đó, lôi quang và hắc quang bùng phát ra từ điểm tiếp xúc, tạo nên một trận mưa pháo hoa lôi quang đầy hoa lệ!

Chùm lôi quang bắn ra tứ phía để lại vô số dấu vết trên không trung, rơi vào dãy sơn mạch cùng với những tiếng nổ uỳnh uỳnh khủng khiếp.

Tất cả mọi người đều nhìn cảnh tượng đó với gương mặt đầy kinh hãi. Sự đối đầu này đã vượt qua phạm vi Lâm Động và Tào Vũ có thể can dự vào!

Chỉ những làn sóng năng lượng dư thừa của cuộc đối đầu thôi cũng đủ nghiền nát một cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn!

Trên đỉnh núi, bọn Lam Anh lúc này đều nhìn trận pháo hoa lôi quang trên bầu trời với ánh mắt nghi hoặc, trong sự mỹ lệ ấy lan tỏa một loại cảm giác hủy diệt.

- Đúng là đồ biến thái!

Thanh Phong hít sâu một hơi, ngữ khí đầy sự chấn kinh. Công kích đáng sợ như vậy, thật sự hắn không thể tin nó phát ra từ một cường giả chỉ Tứ Nguyên

Niết Bàn.

- Chỉ với chiêu này thôi, trong Bách Triều Đại Chiến cũng chẳng ai có thể đỡ nổi. Không ngờ hắn che giấu kỹ như vậy!

Lam Anh cũng gật đầu đầy cảm xúc, chiêu này của Lâm Động có lẽ ngay Tần Thiên cũng không dám liều mình chống đỡ. Từ đây ai cũng nhận ra một điều rằng, nếu căn cứ những cuộc giao đấu bình thường thì Quán quân Bách Triều Đại Chiến lần này có lẽ chẳng là ai khác ngoài Lâm Động!

Những cường giả thiên tài từ các đại Vương triều bên cạnh Lam Anh đều gật gù, chiêu này của Lâm Động, ngay những người cao ngạo như bọn họ cũng phải tâm phục khẩu phục.

Tần Thiên ở một bên, lúc này sắc mặt tối sầm lại, bàn tay nắm chặt, ánh mắt hiện lên đầy vẻ đố kỵ và không cam tâm!

Với thiên phú của mình, từ khi hắn ra đời đến giờ đều được vô số người ngưỡng vọng, thậm chí trong Bách Triều Đại Chiến, nơi tập trung đầy nhân tài này hắn cũng đứng ở trên cao quan sát người khác tranh giành với nhau. Nhưng hắn chưa từng nghĩ mình lại bị tên Tào Vũ từ Tây Huyền Vực kia một chưởng đánh bại!

Còn Lâm Động chỉ đến từ một Vương triều Hạ cấp, lại trở thành cứu tinh của tất cả mọi người, đồng thời cũng thành đối tượng gây chú ý nhất Bách Triều Đại Chiến!

Vị trí đó vốn dĩ phải thuộc về hắn!

Tần Thiên nghiến răng, trong mắt tràn ngập sự không cam tâm và nỗi oán hận.

Bùm!

Lôi quang điên cuồng xung kích lên đại trận màu đen khổng lồ. Trước sự tấn

công của lôi quang, đại trận rung chuyển dữ dội, một đạo hắc quang không ngừng lan ra, nhưng chưa hình thành công thế thì đã bị lôi quang đánh tan.

Phía sau đại trận, sắc mặt Tào Vũ vô cùng tối tăm nhìn đại trận đang rung lên dữ dội. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực đáng sợ đang xâm thực đại trận.

- Tào đại ca, hình như đại trận không chặn được công kích của hắn!

Bọn Thường Uy giật mình nhìn đại trận, bất giác sự châm chọc trên gương mặt bọn chúng đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó hình như xuất hiện sự kinh hoàng.

- Bọn Mặc Thông đâu?

Tào Vũ nghiến răng, lúc này dù hắn không cam tâm thế nào thì cũng không dám nghênh ngang nữa.

- Mạc Thông đại ca bọn họ bị chặn lại rồi. Hình như tin tình báo của chúng ta đã bị lộ, cường giả của các Tông phái siêu cấp Đông Huyền Vực đều đang xông vào không gian này.

Bên cạnh Thường Uy, một người sắc mặt tái nhợt nói.

- Cường giả Đông Huyền Vực đến sao?

Nghe thế, sắc mặt Tào Vũ hơi biến đổi. Lần hành động này của bọn chúng không hề dùng nhiều người, dù sao nếu xâm nhập quá nhiều chắc chắn sẽ bị các Tông phái siêu cấp Đông Huyền Vực phát giác ra. Tuy giữa các Tông phái siêu cấp Đông Huyền Vực luôn có tranh đấu, nhưng lại đều có địch ý với Tây Huyền Vực. Nếu phát hiện Tây Huyền Vực nhăm nhe Chiến trường Viễn Cổ, các Tông phái siêu cấp chắc chắn sẽ phái cường giả ra tay. Như thế thì bọn chúng sẽ rơi vào hoàn cảnh địch đông ta ít.

- Tên tiểu tử đáng chết!

Thường Uy nghiến răng nói. Nếu không phải Lâm Động tự nhiên nhảy ra thì có lẽ bọn chúng đã hoàn thành trận pháp rồi.

- Tào đại ca, đại trận sắp bị phá vỡ rồi!

Sắc mặt Tào Vũ tối sầm lại, đang định nghĩ đối sách thì bỗng một tiếng kêu thất thanh vang lên từ bên cạnh khiến hắn giật mình, ngẩng lên thì thấy quả nhiên trên đại trận đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Đó là dấu hiệu cho thấy đại trận sắp bị phá vỡ!

- Tên khốn kiếp!

Tào Vũ không kìm được chửi lớn một câu, hắn không thể ngờ với thực lực Lục Nguyên Niết Bàn cộng với Phong Thiên Đại Trận lại không thể chặn được công kích của Lâm Động.

Tào Vũ biết, nếu giao đấu chính diện, Lâm Động căn bản không phải đối thủ của hắn, cơ duyên ba tầng Phong Lôi Kiếp một lúc này cũng chỉ có một lần, cũng có nghĩa là Lâm Động chỉ có một cơ hội kháng cự được với hắn. Nhưng chỉ một lần này thôi cũng khiến hắn chật vật!

Rắc!

Thế nhưng dù hắn có phẫn uất thế nào thì những vết nứt vỡ trên đại trận đó cũng không thể giảm đi, ngược lại còn nhanh chóng lan rộng.

Rắc rắc rắc!

Tiếng nứt vỡ ngày một rõ ràng, một lát sau cả đại trận đã dày đặc vết nứt!

- Mau rút lui!

Thấy vậy đồng tử Tào Vũ thu nhỏ lại, hắn biết không thể kháng cự thêm

được nữa, đành nghiến răng vẫy tay lùi nhanh về sau!

Bên cạnh hắn, bọn Thường Uy cũng bị dọa cho mặt biến sắc. Bọn chúng biết nếu lôi quang cuồng bạo kia mà đánh xuống thì bọn chúng chết là chắc chắn, liền vội vàng lùi sau.

Bùm!

Đúng vào lúc bọn Tào Vũ chọn cách rút lui thì đại trận cuối cùng đã đến cực hạn, dưới sức tấn công của lôi quang, bùm một tiếng triệt để nổ tung.

- Không ngờ đại trận lại bị đánh nổ tung!

- Lâm Động thắng rồi!

Trên đỉnh núi, mọi người nhìn thấy cảnh đó, trên gương mặt đầy vui mừng. Bọn họ biết bọn Tào Vũ mất đi sự bảo vệ của đại trận chắc chắn là mất đi thủ đoạn mạnh nhất của mình.

Khi Lâm Động giao chiến với Tào Vũ thì Lâm Động sẽ chiếm ưu thế!

Uỳnh!

Đại trận nổ tung, lôi quang tựa những con Cự long xuyên thủng đại trận, mang theo khí thế cuồng bạo bay ra.

- Khốn kiếp, vẫn chưa tiêu tán sao?

Bọn Tào Vũ nhìn lôi quang vẫn cuồng bạo như thế, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Cùng ra tay!

Tào Vũ hét lên.

Bọn Thường Vũ đành nghiến răng rồi định vận nguyên lực.

Vút!

Thế nhưng khi bọn chúng định ra tay thì lôi quang từ trên đỉnh đầu bay qua bọn chúng chứ không tấn công.

Điều này khiến bọn Tào Vũ khựng người, rồi lập tức sực tỉnh:

- Hắn muốn cứu đám cường giả của Tông phái siêu cấp!

Lôi quang lóe lên trong ánh mắt kinh hoàng của bọn Tào Vũ, rồi oanh kích thẳng lên phù văn ở trên trời, trong phù văn đó là tám cường giả của các Tông phái siêu cấp!

Lâm Động biết, lúc này đánh bại bọn Tào Vũ căn bản không thể giải quyết được vấn đề, hắn phải giải vây cho bọn người lão nhân Đạo Tông, vì chỉ khi bọn họ thoát được mới triệt để giải quyết được rắc rối. Nếu không bọn Trịnh Chung chỉ cần phái ra một người bất kỳ cũng đủ để đối phó với bọn tiểu bối này.

- Tào Vũ, ngươi đang làm gì vậy?

Bên ngoài phù văn, Trịnh Chung đang toàn lực giam giữ bọn lão nhân Đạo Tông cũng bị công kích bất ngờ này khiến giật mình, sắc mặt tím tái quát lên.

Hiện tại bọn chúng đang đọ sức với bọn người lão nhân Đạo Tông, chỉ một chút nhân tố bên ngoài cũng khiến công sức của bọn chúng đổ xuống sông xuống biển.

Sắc mặt Tào Vũ trắng bệch, hắn cũng đã cố hết sức rồi nhưng vẫn bại dưới tay Lâm Động!

Uỳnh!

Lôi quang điên cuồng bắn lên phù văn, thiên địa rung chuyển, Tào Vũ nhìn thấy phù văn bắt đầu xuất hiện vô số đường nứt vỡ.

Thôi hết rồi!

Khi những vết nứt ấy xuất hiện, Tào Vũ biết kế hoạch lần này của Trần Vũ Hàn có lẽ đã thất bại rồi!

Mà nguyên nhân thất bại lại vì một tên tiểu tử chỉ Tứ Nguyên Niết Bàn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 634

Gặp Lại Lăng Thanh Trúc

Lôi quang cuồng bạo điên cuồng xung kích lên phù văn, năng lượng đáng sợ rò rỉ ra cũng khiến không gian trở nên méo mó.

Rắc rắc!

Những đường nứt vỡ bắt đầu lan ra trên phù văn, nhìn thấy cảnh đó sắc mặt bọn Trịnh Chung đều tím lại. Bọn chúng biết nếu bọn lão nhân Đạo Tông thoát khỏi đó, muốn tung một mẻ lưới giữ chân bọn họ không phải chuyện đơn giản.

- Toàn lực phong tỏa!

Trịnh Chung hét lên, đang định tăng cường Phong Thiên Đại Trận, thì trong phù văn bỗng bùng nổ vô số làn sóng năng lượng khủng bố, rõ ràng lão nhân Đạo Tông bọn họ cũng đang tranh thủ cơ hội này thi triển công kích.

Rắc rắc!

Trước sự tấn công toàn lực của bọn lão nhân Đạo Tông, cộng với sức mạnh lôi quang, phù văn ngày một xuất hiện nhiều vết nứt hơn.

- Hỏng, phù văn sắp bị phá vỡ rồi!

Thấy tình hình đang ngày một xấu đi, ánh mắt của Trịnh Chung thay đổi, kinh hoàng nói.

Bùm!

Vừa dứt lời thì đồng tử hắn chợt co rút lại, phù văn bỗng nhiên phình to rồi

một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, phù văn nổ tung!

Làn sóng năng lượng trào dâng như thủy triều, tám đạo hồng quang bắn ra.

- Đáng chết!

Thấy bọn lão nhân Đạo Tông thoát khỏi giam cầm, Trịnh Chung giận dữ, mắt đỏ quạch hét lên với Tào Vũ:

- Lũ vô dụng các ngươi, ngay cả đám tiểu bối chưa vào Tông phái siêu cấp cũng không giải quyết được sao?

Vẻ mặt bọn Tào Vũ đầy xấu hổ. Theo lẽ thường, ở đây căn bản không có ai có thể chống lại bọn chúng, nhưng ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện Lâm Động, hơn nữa hắn còn không xuất chiêu như thông thường, vừa ra là gọi ngay ba tầng Phong Lôi Kiếp. Điều khiến người ta khó lòng tin được đó là hắn lại còn dùng Phong Lôi Kiếp để phá vỡ phòng ngự của bọn chúng.

- Trịnh Chung đại nhân, đều là vì tên tiểu tử Lâm Động kia. Hắn gọi ra ba tầng Phong Lôi Kiếp, Tào Vũ đại ca dù có dùng Phong Thiên Đại Trận cũng bị hắn đánh tan!

Thường Uy chua xót nói.

- Lâm Động?

Ánh mắt Trịnh Chung lạnh băng quét một vòng rồi dừng lại chỗ Lâm Động. Trước ánh nhìn ấy, Lâm Động lập tức cảm giác được hàn khí bao quanh người, tâm thần khẽ động, Huyết Linh Khôi xuất hiện ngay trước mặt đầy cảnh giác.

Phong Lôi Kiếp đã tan, hắn đã mất đi thủ đoạn mạnh nhất, dù tinh thần lực đã lên đến mức Thiên Phù sư Tứ ấn nhưng hắn biết như thế vẫn chưa thể sánh được với Trịnh Chung, vì dù sao Trịnh Chung cũng là nhân vật sánh ngang với những cường giả của Tông phái siêu cấp.

- Ha ha, Trịnh Chung, với thân phận của ngươi lại đi dọa nạt một tiểu bối, còn muốn giữ thể diện nữa hay không?

Khi ấy, bên cạnh xuất hiện một thân ảnh cắt đứt tầm mắt của Trịnh Chung. Lâm Động quay sang nhìn, chính là vị lão nhân Đạo Tông tên là Ngộ Đạo kia!

- Ha ha, tiểu tử làm tốt lắm! Lần nay coi như ngươi đã lập được đại công rồi! Nếu muốn thì đến thẳng Hồng Hoang Điện của ta làm đệ tử thân truyền!

Vị cường giả của Hồng Hoang Điện cũng cười lớn, tiếng cười như sấm vang khắp thiên địa.

- Biểu hiện của tiểu gia hỏa này đủ để thành Quán quân của Bách Triều Đại Chiến lần này rồi!

Mỹ phụ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng cười nói.

Lưu Thông của Nguyên Môn nghe vậy thì chau mày, khó chịu liếc nhìn Tần Tiên, hiển nhiên hắn rất bất mãn vì Tần Thiên lại không thể đỡ nổi đến một chiêu của Tào Vũ.

Tần Thiên cũng nhìn thấy ánh mắt của Lưu Thông, đầu cúi gằm xuống, nắm đấm nắm lại thành tiếng răng rắc.

- Hừ, Ngộ Đạo, Lưu Thông, các ngươi vui mừng hơi sớm quá đấy! Dù thoát khỏi giam cầm thì lẽ nào bọn ta không dọn dẹp được các ngươi?

Sắc mặt Trịnh Chung tối lại, nói.

- Ngươi có Phong Thiên Đại Trận đúng là không tệ, nhưng chỉ cần không bị các ngươi kìm chân thì bọn ta có thể ra tay ngăn cản để các ngươi không thể bày trận. Cứ như thế, cường giả của Đông Huyền Vực bọn ta sẽ đến. Lúc đó xem ngươi còn cách nào?

Ngộ Đạo cười nói.

Sắc mặt Trịnh Chung lập tức tối sầm lại, cười lạnh:

- Vậy thì thử xem!

- Động thủ!

Trịnh Chung hét lên, bọn người sau lưng hắn lập tức biến hóa thủ ấn, không gian chuyển động, hắc quang một lần nữa lại trào dâng.

- Tào Vũ, giết hết kẻ ngáng đường đi cho ta!

Khi chuẩn bị động thủ, Trịnh Chung hét lên với Tào Vũ.

- Vâng!

Tào Vũ gật đầu, rồi trừng trừng nhìn Lâm Động:

- Giờ ngươi đã mất đi Phong Lôi Kiếp, ta xem ngươi sẽ phản kháng thế nào?

Lâm Động chỉ cười mỉm, dang hai tay ra, tinh thần lực bùng phát, mức độ dồi dào của nó lớn gấp nhiều lần trước đây.

Lâm Động hiện nay không chỉ có tu vi nguyên lực đạt đến Tứ Nguyên Niết Bàn mà tinh thần lực cũng đạt đến Thiên Phù sư Tứ ấn. Hai cái cộng lại đủ để quyết chiến với một cường giả Lục Nguyên Niết Bàn.

Cảm nhận được nguồn tinh thần lực dồi dào trào ra từ người Lâm Động, đồng tử Tào Vũ thu nhỏ lại, ánh mắt hiện lên sự nghiêm trọng thật sự. Nếu trước đó Lâm Động chỉ nhờ may mắn mới chống cự được, nhưng giờ thực lực của Lâm Động đã thật sự có thể sánh ngang với cường giả Lục Nguyên Niết Bàn!

- Đạt được thành tựu như vậy trong tu luyện của nguyên lực và tinh thần lực, không thể không thừa nhận ngươi thật có bản lĩnh! Nhưng dù ngươi có thể chống lại được cường giả Lục Nguyên Niết Bàn nhưng với ta thì chưa đâu!

Tào Vũ cười lạnh.

Lâm Động cũng không phản bác. Thực lực của Tần Thiên cũng là Lục Nguyên Niết Bàn nhưng đã bị Tào Vũ dùng Phong Thiên Đại Trận một chiêu kích bại. Trước đó hắn đã đỡ được công kích hoàn toàn là nhờ có Huyết Linh Khôi, và cái giá phải trả chính là Huyết Linh Khôi gần như bị phá hủy hoàn toàn.

- Động thủ đi!

Nhưng dù thế nào thì lúc này Lâm Động cũng không định rút lui. Hắn giơ tay về phía Tào Vũ, khẽ cười. Giờ hắn chỉ muốn dựa vào thực lực của mình để chiến đấu một trận thật sự với Tào Vũ.

- Không chịu tỉnh ngộ!

Ánh mắt Tào Vũ lạnh băng, thủ ấn biến hóa, không gian phía trước mặt chuyển động, hắc quang quỷ dị cuộn trào, biến thành một cái đầu lâu màu đen, trên nó khói đen mờ mịt, còn có những tiếng kêu thảm vang ra.

- Phong Thiên Cổ!

Tào Vũ vung tay lên, cái đầu lâu khổng lồ cùng với đám khói mù mịt lao ầm ầm về phía Lâm Động.

Ánh mắt Lâm Động trầm trọng nhìn công thế của Tào Vũ, định dùng nguyên lực và tinh thần lực thì bỗng phát hiện không gian trước mặt chuyển động, một thân ảnh hiện ra, một chưởng tung ra, nguyên lực dồi dào tóm vỡ cái đầu lâu!

- Ai?

Cảnh tượng đột ngột đó khiến sắc mặt Tào Vũ kịch biến, hắn quát lên.

- Hà hà, đệ tử Đạo Tông, Triệu Càn!

Phía trước Lâm Động, nam tử mặc bạch y ngẩng lên nhìn Tào Vũ cười nói.

- Đệ tử Đạo Tông? Cường giả của Tông phái siêu cấp đến rồi sao?

Lâm Động cũng khựng người lại.

- Chư vị bằng hữu Tây Huyền Vực, sự việc trong Không gian Viễn Cổ đã đến tai các Tông phái siêu cấp ở Đông Huyền Vực. Nay các cường giả đều đã đến đây, nếu chư vị còn chần chừ thì e sẽ thành cá trong chậu đấy!

Nam tử bạch y kia chặn Tào Vũ lại rồi nhìn về nơi xa, cười lớn.

- Cái gì? Bị phát hiện rồi sao?

Nghe tiếng cười ấy, sắc mặt bọn Trịnh Chung kịch biến vội vã quay đầu lại, bỗng phát hiện không gian có rất nhiều điểm không gian bị méo, ở những nơi đó dần xuất hiện các đạo thân ảnh, nhìn y phục đều là người của các Tông phái siêu cấp.

- Cường giả của Bát đại Tông phái siêu cấp đến cả rồi!

Lâm Động ngẩng lên nhìn, ánh mắt hiện vẻ kinh ngạc, đó đều là đệ tử của Tông phái siêu cấp sao? Quả nhiên khí tức bất phàm!

Lâm Động nhìn qua tất cả các thân ảnh, giây lát sau, sự kinh ngạc dần đông cứng trên gương mặt hắn, môi mím chặt lại với nhau, nơi lồng ngực trái tim bỗng đập liên hồi.

Trong tầm mắt hắn là một thân ảnh kiều diễm, khí chất ấy, dung nhan ấy, vẫn giống hệt như mấy năm về trước… - Lăng Thanh Trúc!

Lâm Động nắm chặt tay lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 635

Bốn Năm

Không gian hình thành một thông đạo đen ngòm, trong đó xuất hiện mười mấy thân ảnh, dẫn đầu là một thân hình yểu điệu khiến ánh mắt Lâm Động bị đóng băng lại.

Thân ảnh đó mặc chiếc váy xanh nhạt ôm sát dáng người, dù chỉ nhìn từ xa nhưng vẫn thấy được làn da trắng mịn không tì vết. Tấm voan mỏng che khuất gương mặt nhưng vẫn để lộ được những đường nét hoàn hảo, đôi mắt sáng trong chuyển động, thiên địa như nhạt nhòa trước vẻ đẹp ấy.

Bàn chân ngọc đang giẫm trên đóa sen màu xanh, vẻ đẹp siêu phàm thoát tục tựa như tiên nữ hạ phàm vẫn như bốn năm trước, chỉ là khí chất thanh thoát và lạnh lẽo ngày một rõ rệt hơn.

- Phù!

Thân thể Lâm Động khẽ run lên, rồi ngửa đầu lên thở ra một ngụm khí, cố gắng kìm chế sự xao động trong lòng.

Bất giác vậy mà đã gần bốn năm trôi qua!

Gã thiếu niên non nớt năm đó cũng đã trở thành một thanh niên, hắn từ một Vương triều Hạ cấp đến Chiến trường Viễn Cổ nơi thiên tài tề tựu, cuối cùng ngạo thị quần hùng.

Năm đó khi Lâm Động đồng ý tham gia Bách Triều Đại Chiến, Tiểu điêu biết một phần nguyên nhân cũng là vì một câu nói của nữ nhân tên Lăng Thanh Trúc kia:

- Muốn trả ơn cứu mạng, đợi khi ngươi có tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến rồi nói.

- Lâm Động, hy vọng lần sau gặp lại ngươi sẽ không còn yếu ớt như thế này nữa, cường giả chân chính không thể dựa vào miệng nói là được!

Tiểu điêu biết rõ với tính cách của mình, bình thường Lâm Động sẽ không coi những lời đó là gì, nhưng rõ ràng hắn rất khó bỏ qua lời của nữ nhân đầu tiên trong đời mình.

Tuy bao năm nay Lâm Động cố gắng nâng cao thực lực là để bảo vệ người nhà, nhưng chắc chỉ hắn mới biết, tận sâu trong lòng còn có sự tự tôn của một nam nhân.

Hắn không muốn nữ nhân kia nhìn mình từ một góc độ cao hơn!

Nhưng đồng thời hắn cũng biết khoảng cách thân phận rất lớn giữa mình và Lăng Thanh Trúc. Lăng Thanh Trúc dễ dàng có được thành tựu mà hắn phải trải qua trăm nghìn khổ sở mới có được, hơn nữa thiên phú của Lăng Thanh Trúc cũng khiến không ít thiên tài phải thất sắc.

Nàng chính là thiên kiêu chi nữ chân chính, muốn đuổi theo và vượt qua đâu có dễ dàng?

Nếu không phải vì sự việc có chút hoang đường trong Cổ mộ phủ năm ấy, Lâm Động tin chắc giữa hắn và Lăng Thanh Trúc sẽ chẳng bao giờ có điểm chung trên con đường của hai người.

Nhưng thế gian này không có nếu, vì thế hai đường song song đã thay đổi quỹ đạo vốn có của nó, còn Lâm Động cũng đang dốc hết sức để khiến mình mạnh mẽ hơn.

Năm đó Lăng Thanh Trúc cho rằng hắn không thể đánh bại Lâm Lang Thiên, nhưng giờ vị thiên tài nổi bật nhất Gia tộc Lâm Thị đã bị Lâm Động giải quyết

hết mọi ân oán.

Năm đó Lăng Thanh Trúc cho rằng hắn không thể có tư cách tham gia Bách Triều Đại Chiến, nhưng giờ chẳng có ai dám phủ nhận Lâm Động là Quán quân của Bách Triều Đại Chiến, hắn là trung tâm chú ý của Bách Triều Đại Chiến lần này!

Hiện tại Lâm Động cũng không còn là cậu thiếu niên non nớt năm xưa nữa. Trong Chiến trường Viễn Cổ, hắn biết được sự nhỏ bé của Vương triều Đại Viêm, cũng hiểu với thân phận của mình, năm đó đến Vương triều Đại Viêm, Lăng Thanh Trúc coi những người gọi là thiên tài của Vương triều Đại Viêm ra sao.

Lâm Động không muốn diễu võ giương oai gì trước mặt nữ nhân đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mình, hắn chỉ muốn nàng biết rằng, thiếu niên non nớt năm đó cuối cùng sẽ vượt qua sự tưởng tượng của nàng!

Lâm Động chăm chú nhìn thân ảnh đó rất lâu, rồi hắn bỗng bật cười, chầm chậm đáp xuống.

- Thế nào? Khó khăn lắm mới gặp lại nữ nhân ấy, không ra chào hỏi sao?

Tiểu điêu nhìn Lâm Động, tinh quái nói. Đương nhiên hắn nhận ra Lăng Thanh Trúc, hơn nữa hắn cũng hiểu nữ tử này để lại dấu ấn thế nào trong lòng Lâm Động.

- Bây giờ vẫn… hơi sớm!

Lâm Động khẽ nói, hắn cảm nhận được một cỗ áp lực rất lớn phát ra từ trên người Lăng Thanh Trúc, hiển nhiên thực lực của Lăng Thanh Trúc cũng mạnh hơn bốn năm trước rất nhiều, thậm chí hiện giờ Lâm Động cũng vẫn không thể so sánh nổi.

Việc này không hề khiến Lâm Động buồn rầu, Lăng Thanh Trúc vốn là thiên

chi kiều nữ, trong bốn năm đạt được thành tựu thế này là chuyện đương nhiên!

Lâm Động không đến gặp cũng không phải vì hắn tự ti, mà chỉ là năm đó hắn đã từng nói, khi gặp lại, hắn sẽ đứng trước mặt nàng mà nói, nữ nhân hắn đã từng ngủ cùng thì cả đời sẽ là của hắn!

Giờ Lâm Động không cho rằng mình không có tư cách nói câu đó, hiện tại hắn cũng không phải cậu thiếu niên điên cuồng thiếu hiểu biết nữa.

Nhưng lần gặp lại này ít nhất cũng khiến Lâm Động cảm thấy giữa hai người vẫn có khoảng cách, chỉ là nó không đến nỗi xa vời như năm đó. Cũng không còn cảm giác xa không thể với tới như hồi đó nữa!

- Sau này sẽ có lúc gặp lại!

Lâm Động ngẩng lên nhìn thân ảnh phía xa, từ tốn nói.

- Đáng chết!

Sắc mặt Trịnh Chung khó coi nhìn không gian đang cuộn lại, ở đó hắn cảm nhận được khí tức mạnh mẽ đang ngày một rõ rệt. Rõ ràng là kế hoạch lần này của bọn chúng đã hoàn toàn bị bại lộ.

- Đến nhanh thật!

Ngộ Đạo hơi ngạc nhiên, rồi cười cười nhìn Trịnh Chung nói:

- Xem ra kế hoạch của các ngươi lại thất bại rồi!

- Khốn kiếp!

Mặt Trịnh Chung tím tái, lên kế hoạch lâu như vậy rồi, cuối cùng lại đổ sông đổ bể.

- Đã đến rồi thì đừng đi nữa! Nguyên Môn bọn ta sẽ thay mặt Đông Huyền

Vực phán các ngươi tội tử hình!

Lưu Thông cười lạnh.

- Lần này coi như bọn ta xui xẻo, nhưng việc có ở lại hay không thì không phải việc mà Lưu Thông ngươi có thể định đoạt!

Trịnh Chung châm chọc nói.

- Đến lúc này rồi mà vẫn còn dám già mồm!

Lưu Thông bừng bừng giận dữ, hắn bước chân ra, nguyên lực cuộn trào biến thành một cái đĩa nguyên lực, vụt một phát lao về phía Trịnh Chung với tốc độ đáng sợ.

- Các vị hãy cùng ra tay, đừng để bọn chúng chạy thoát!

Khi ra tay Lưu Thông cũng hét lên một tiếng.

- Hừ!

Mặt Trịnh Chung tối sầm lại, thủ ấn biến hóa, mây đen cuồn cuộn dâng trên trời, cuối cùng không gian tách ra thành một cái khe nứt đen ngòm, trong đó hắc quang cuộn trào biến thành một cuộn quyển trục lơ lửng trên không. Mơ hồ có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng dáng sợ lan tỏa ra từ đó!

- Quyển trục Phong Thiên Đại Trận?

Nhìn cuộn quyển trục màu đen ấy, sắc mặt Lưu Thông biến đổi, từ sâu trong mắt hắn hiện lên sự thèm thuồng.

Soạt!

Quyển trục khẽ rung lên, một đạo hắc quang bắn ra oanh kích khiến công kích của Lưu Thông tan tành. Thủ ấn của Trịnh Chung biến hóa không ngừng,

vô số đạo hắc quang bay ra từ quyển trục, cuối cùng hình thành một tấm đại trận bên dưới chân bọn chúng.

- Ha ha, Đông Huyền Vực đúng là danh bất hư truyền, Chiến trường Viễn Cổ này cho các ngươi quản lý thêm một thời gian. Nhưng lần Huyền Vực Đại Chiến tiếp theo, không gian này sẽ là của Tây Huyền Vực chúng ta rồi! Ha ha!

Đại trận hình thành, Trịnh Chung nhìn bọn Lưu Thông cười lạnh.

- Bọn chúng muốn bỏ chạy!

Nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt Lưu Thông lập tức thay đổi, đang định ra tay thì đại trận bùng phát hắc quang. Những cột quang trụ ngay lập tức bao trùm lấy bọn Trịnh Chung, rồi bụp một tiếng đem theo cả Trịnh Chung và đám người Tây Huyền Vực biến mất trong không khí.

- Khốn kiếp!

Thấy bọn Trịnh Chung biến mất, Lưu Thông tức giận chửi lớn.

- Chấp sự Lưu Thông, hà tất phải nổi giận? Bọn chúng có Phong Thiên Đại Trận muốn đi thì chẳng ai ngăn được!

Ngộ Đạo cười nhạt nói.

- Ta thấy chúng ta tiếp tục Bách Triều Đại Chiến đi. Nhưng ta nghĩ chức Quán quân hình như đã có chủ rồi!

- Hừ!

Lưu Thông nghe vậy, trong lòng hừ lạnh, ánh mắt tối sầm lại không biết được nghĩ gì.

- Chạy rồi sao?

Trong hư không, cường giả từ các Tông phái siêu cấp nhìn bọn Trịnh Chung chạy thoát đều cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng chẳng biết làm sao.

- Mất công đến, về thôi!

Một vài đệ tử Tông phái siêu cấp cũng chẳng có hứng thú ở lại thêm, hành lễ với trưởng bối tông phái của mình rồi quay người đi luôn.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Lăng Thanh Trúc cũng đảo ánh mắt một vòng rồi nhẹ nhàng quay người cùng mười mấy thân ảnh bên cạnh biến mất.

Thân ảnh biến mất, bọn Lăng Thanh Trúc biến thành nhiều đạo hồng quang bay ra không gian bên ngoài về phía Đông Huyền Vực.

Phụt!

Nhưng khi vừa ra ngoài thì bỗng một đạo kim quang bắn tới, rồi được một nữ tử phía sau lưng Lăng Thanh Trúc bắt được.

- Mặc sư tỷ, đó là cái gì vậy?

Một người ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

- Nguyên thần Truyền tin, cũng không có gì, chỉ nói về việc Bách Triều Đại Chiến lần này.

Nữ tử đó mỉm cười nói.

- Có gì đáng nói chứ? Quán quân chắc vẫn là người của Vương triều Thiên Nguyên, đó là lệ thường mà!

- Ha ha, thực lực Nguyên Môn đúng là rất mạnh, nhưng dù thế nào thì vị siêu cấp thiên tài mệnh danh Tiểu Nguyên Quân của Nguyên Môn cũng chỉ là người

theo đuổi Lăng Thanh Trúc sư tỷ của chúng ta cuồng nhiệt nhất mà thôi!

- Hi hi, nghe nói hắn còn muốn nhờ trưởng bối Nguyên Môn ra mặt cầu hôn.

Mấy nữ tử ở bên cạnh cười hi hi nói.

- Nhiều lời!

Ánh mắt Lăng Thanh Trúc khẽ chuyển động, giọng nói lạnh lùng khiến mấy nữ tử kia không dám nói gì nữa.

- Lần này các ngươi nhầm rồi! Quán quân năm nay không phải người của Vương triều Thiên Nguyên!

Nữ tử nhận được Nguyên thần Truyền tin cười nói.

- Ồ, thế ai lại thắng được cả Vương triều Thiên Nguyên vậy?

Mọi người ngạc nhiên nói, ngay cả Lăng Thanh Trúc ở đằng trước cũng bay chậm lại.

- Ta cũng không biết người này, không biết đến từ Vương triều nào, hình như tên là Lâm Động!

Nữ tử ấy vừa dứt lời thì Lăng Thanh Trúc đột ngột khựng lại, ánh mắt hiện lên sự không thể tin nổi.

- Lâm Động sao? Hắn thực sự tham gia Bách Triều Đại Chiến sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 636

Lai Lịch

Trong không gian hắc ám, thân thể Lăng Thanh Trúc đang bay tới bỗng nhiên khựng người lại, sự lạnh lùng từ trước đến giờ trong mắt vào lúc này đã được thay thế bằng một vẻ khó tin nồng đậm!

Biểu hiện hiếm gặp đó hiện lên trong mắt Lăng Thanh Trúc chỉ vì một cái tên vừa mới được nhắc đến: Lâm Động!

Một cái tên rất bình thường nhưng lúc này lại khiến tâm cảnh tĩnh lặng như mặt hồ của Lăng Thanh Trúc dấy lên những gợn sóng dao động.

Nàng mãi mãi không thể quên được chuyện đã xảy ra ở Vương triều Đại Viêm vào bốn năm trước.

Gần bốn năm nay, nàng đã cất giấu chuyện đó tận sâu trong đáy lòng của mình, cả con người tên Lâm Động kia cũng được nàng chôn giấu trong tim, định để thời gian dần xóa nhòa!

Thế nhưng vào lúc này mọi thứ đã được đánh thức chỉ vì một cái tên. Tất cả cảnh tượng bốn năm về trước một lần nữa hiện lên rõ ràng trong ký ức… Sau chuyện xảy ra năm đó, dù với tính cách của Lăng Thanh Trúc, trong lòng cũng vì sự xấu hổ và giận dữ mà từng nảy sinh sát ý. Nàng đã từng muốn giết chết Lâm Động để chuyện này mãi mãi biến mất… Nhưng cuối cùng nàng đã không làm vậy! Có lẽ vì nàng động lòng vì sự cố chấp của Lâm Động khi đối mặt với Lâm Lang Thiên, kẻ lúc đó mạnh hơn mình nhiều lần, cũng có lẽ vì nàng vốn là người lương thiện, cũng có thể vì những nguyên nhân khác mà nàng không biết!

Cuối cùng nàng cũng tha cho Lâm Động, hơn nữa còn ra tay cứu hắn từ tay

Vương Viêm nữa. Trong lúc cứu người đó có lẽ cũng chỉ mình nàng mới hiểu được tâm trạng của mình lúc đó phức tạp đến mức nào!

Lăng Thanh Trúc nhớ hồi đó trên đỉnh núi, gương mặt non trẻ kia mặc dù có chút thảm hại nhưng đôi mắt sáng ngời đã nói với mình, hắn sẽ vượt qua Lâm Lang Thiên, hơn nữa sẽ lại đứng trước mặt nàng mà nói với giọng cực kỳ lưu manh rằng, nữ nhân đã từng ngủ cùng ta, mãi mãi sẽ thuộc về ta!

Lúc ấy Lăng Thanh Trúc đã phủ định lời nói của hắn, vì nàng rất rõ ràng thực lực Lâm Động lúc đó yêu đuối đến mức nào. Khoảng cách giữa nàng và hắn quá xa vời, nàng là người của Tông phái siêu cấp, còn hắn chỉ là người thuộc Phân gia một Gia tộc của một Vương triều Hạ cấp!

Hai người gần như không cùng thuộc một thế giới, nếu không có bất cứ điều gì bất ngờ xảy ra thì bọn họ mãi mãi không bao giờ có điểm chung!

Những lời này, lúc ấy Lăng Thanh Trúc không hề nói ra, có lẽ nàng chỉ cười cho qua với một thiếu niên nói những lời hùng hồn đó trước mặt mình, coi như sự bồng bột của tuổi trẻ.

Lăng Thanh Trúc cho rằng khi nàng rời khỏi Vương triều Đại Viêm, thì chuyện này sẽ mãi mãi bị chôn vùi trong ký ức. Có lẽ sau này nàng sẽ không bao giờ đặt chân đến cái Vương triều này nữa, mọi người cũng như việc ở đây cũng sẽ chôn chặt trong nàng!

Kể cả người thiếu niên mang tên Lâm Động!

Những điều này đều là nàng thầm tự cho là như vậy, cho đến khi cái tên ấy một lần nữa vang lên bên tai nàng mới nhận ra rằng, những ký ức đã được chôn chặt ấy vẫn còn in hằn sâu sắc trong lòng mình như vậy!

Gã thiếu niên từng vô cùng yếu ớt trước mặt nàng, gã thiếu niên từng vô cùng thảm hại trước mặt Lâm Lang Thiên, gã thiếu niên từng bị Vương Viêm ép cho liên tiếp gặp nguy hiểm… cuối cùng đã thực sự ra khỏi Vương triều Đại Viêm

nhỏ bé, đồng thời nổi trội trong Bách Triều Đại Chiến.

Mọi việc hắn từng nói với nàng, hắn đã thực hiện được hết.

Gương mặt đằng sau tấm sa nhung trên mặt khẽ động, Lăng Thanh Trúc khẽ cắn môi một cái, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp. Nàng có thể tưởng tượng được, Lâm Động với xuất thân từ Vương triều Hạ cấp, để đạt đến mức này đã phải nỗ lực và trả giá nhiều đến mức nào!

Sự ngoan cố đã từng khiến nàng cảm động dường như không hề thay đổi!

- Thanh Trúc sư tỷ, tỷ sao vậy?

Những nữ tử bay theo phía sau bỗng khựng người lại bởi vì Lăng Thanh Trúc phía trước bỗng nhiên dừng lại, một người trong đó thận trọng hỏi.

Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu lên, hít vào một hơi khí lạnh để cái lạnh lẽo áp chế sự xao động trong lòng.

- Không có gì!

Lăng Thanh Trúc khẽ đáp, nàng ngoảnh lại sau nhìn về những thân ảnh vô cùng quen thuộc đó, một lúc sau mới thu lại ánh mắt, những ngón tay thon dài hơi nắm lại, rồi nhanh chóng biến thành lưu quang bay đi mất.

- Lâm Động, ngươi đến được đây đúng là khiến ta bất ngờ! Nhưng đến đây rồi ngươi sẽ càng hiểu hơn về khoảng cách giữa chúng ta. Ta không coi thường ngươi, đến được đây đủ để chứng minh tiềm lực của ngươi rồi! Chỉ là, mới có như vậy, ngươi vẫn chưa đủ tư cách nói câu đó với ta!

- Ngươi là nam nhân đầu tiên chiếm hữu cơ thể ta. Nếu có bản lĩnh thì hãy để mình trở thành nam nhân cuối cùng chiếm hữu ta đi! Nhưng muốn chinh phục được tâm hồn của Lăng Thanh Trúc ta, không phải dễ đâu!

- Hy vọng lần sau gặp lại ở Đại chiến Huyền Vực, ngươi sẽ có tư cách thật sự

nói với ta câu đó. Đến lúc đó bất luận hậu quả thế nào thì ít nhất dũng khí của ngươi cũng khiến ta thích ngươi!

- Đi thôi!

o0o Trên đỉnh Bách Triều Sơn, Lâm Động nhìn về hướng Lăng Thanh Trúc biến mất, khẽ mím môi, tâm trạng xao động cũng dần bình tĩnh hơn. Hắn cũng không vội, đã đến được Đông Huyền Vực rồi thì trước sau gì chắc chắn bọn họ sẽ gặp lại nhau!

- Thực lực của Lăng Thanh Trúc hiện giờ rất mạnh!

Tiểu điêu uể oải nói:

- Theo cảm ứng của ta, có lẽ nàng ta đã là Niết Bàn Cảnh đỉnh phong, chỉ còn một bước rất nhỏ là lên Sinh Tử Huyền Cảnh rồi.

- Niết Bàn Cảnh đỉnh phong?

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng, trong lòng không khỏi cảm thán. Thật không hổ là thiên kiêu chi nữ, chỉ trong gần bốn năm ngắn ngủi mà thực lực đã tiến bộ kinh khủng như vậy. Tốc độ ấy đến hắn cũng cảm thấy kinh ngạc!

- Hắc hắc, ta thấy nếu ngươi chinh phục được nữ nhân như vậy, chắc chắn sẽ rất có cả giác thành tựu!

Tiểu điêu vỗ vai Lâm Động, nở nụ cười tinh quái.

Lâm Động trợn mắt nhìn hắn.

- Sao, Lâm Động huynh có ý với Lăng Thanh Trúc à?

Khi Lâm Động và Tiểu điêu nói chuyện thì hiển nhiên Liễu Bạch cũng nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động, bèn cười nói.

- Huynh biết nàng ấy à?

Lâm Động ngạc nhiên.

- Hầy, Lăng Thanh Trúc của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, ở Đông Huyền Vực này có ai mà không biết? Nàng ta là đệ tử chân truyền của Cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, địa vị bất phàm, dung mạo tuyệt thế, không biết bao nhiêu thiên tài của các Tông phái siêu cấp đều để ý. Nhưng đáng tiếc là chưa ai gỡ được tấm màn che kia để chiêm ngưỡng dung nhan của nàng ta.

Liễu Bạch cười.

Lâm Động gãi gãi mũi ngượng ngùng, ánh mắt có phần cổ quái, hắn không chỉ từng nhìn thấy dung nhan hoàn mỹ của Lăng Thanh Trúc mà thậm chí còn… Cứ nghĩ đến chuyện hoang đường đó là Lâm Động lại nóng người. Đối với nam nhân mà nói, trên thế gian này có lẽ chẳng có việc gì có cảm giác thành tựu hơn việc chinh phục được một nữ tử bình thường vô cùng lạnh lùng cao quý.

Đương nhiên chuyện đó Lâm Động sẽ không ngốc nghếch mà nói ra. Tuy hiện giờ hắn đã là Quán quân trong Bách Triều Đại Chiến nhưng nếu so sánh với các đệ tử chân truyền của các Tông phái siêu cấp thì vẫn còn khoảng cách rất lớn. Nói ra sợ là sẽ khiến những người đang theo đuổi Lăng Thanh Trúc sẽ truy sát hắn mất!

- Thì ra là người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Có điều, từ Liễu Bạch, Lâm Động cũng nghe ra được lai lịch của Lăng Thanh Trúc. Hắn không ngờ nàng lại là người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Như vậy thì tính ra hắn cũng có duyên phận không nhỏ với Tông phái này. Nhớ năm đó ở Vương triều Đại Viêm, hắn còn nhận được một bộ vũ kỹ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung từ trong tay một lão giả ma y thần bí.

Nghĩ đến đây Lâm Động không kìm được bật cười. Hắn vươn vai, lại nhìn về hướng Lăng Thanh Trúc biến mất, trong lòng trào dâng một niềm mong đợi.

Lăng Thanh Trúc, nếu lần sau chúng ta gặp lại thì nàng phải cẩn thận đó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 637

Lựa Chọn Tông Phái

Trên đỉnh Bách Triều Sơn, chiến cục cũng đã kết thúc, các cường giả Tông phái siêu cấp cũng dần hạ thấp xuống, cuối cùng lơ lửng ở trên tầng không trên đỉnh núi.

Thấy vậy, trên đỉnh núi dần trở nên yên tĩnh, ánh mắt không ít người đều đồng thời tóe lửa, hiển nhiên bọn họ biết tiếp theo sẽ đến chuyện gì!

- Các vị, Bách Triều Đại Chiến lần này có lẽ nên tiến hành bước cuối được rồi chứ?

Ngộ Đạo cười, nhìn về đỉnh núi rồi nhìn các cường giả Tông phái siêu cấp khác.

- Cuộc chiến Niết Bàn Kim Bảng cuối cùng này, mục tiêu cuối cùng chỉ là chọn ra một vị Quán quân mà thôi. Ta nghĩ người đó cũng đã được xác định rồi đúng không?

Vị cường giả của Hồng Hoang Điện gật gù, cười nói.

Nghe thế, các cường giả Tông phái siêu cấp khác cũng gật đầu, rồi tất cả không hẹn mà cùng nhìn xuống thân ảnh trẻ tuổi đang đứng bên dưới kia.

Chỉ riêng Chấp sự Lưu Thông của Nguyên Môn là thoáng chau mày, Tần Thiên không đoạt được chức Quán quân, điều này nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng lúc này hiển nhiên hắn không thể nói gì được nữa. Vừa rồi kẻ nói rằng ai ngăn được trận pháp của bọn người Tây Huyền Vực sẽ thành Quán quân chính là hắn, giờ đây hắn không thể trở mặt nuốt lời được!

Cái gọi là Quán quân Bách Triều Đại Chiến nhìn có vẻ là hư danh, nhưng đối với các Tông phái siêu cấp thì nó có tác dụng khá lớn. Vì theo lẽ thường, phàm là Tông phái siêu cấp mà Quán quân gia nhập thì sẽ đạt được lợi thế là có tỷ lệ lôi kéo được đệ tử Bách Triều Đại Chiến cao nhất.

Muốn giữ cho một Tông phái luôn luôn vững mạnh thì việc bổ sung nguồn nhân lực mới là rất quan trọng. Những thiên tài nổi bật trong Bách Triều Đại Chiến đều có thiên phú ưu tú, nếu gia nhập Tông phái thì sẽ có tác dụng không nhỏ với sự phát triển lâu dài của Tông phái đó.

Tuy việc chọn đệ tử từ Bách Triều Đại Chiến chỉ là một trong những con đường thu nạp đệ tử của Tông phái siêu cấp, nhưng với những thiên tài như vậy thì các Tông phái hiển nhiên sẽ không ai chê nhiều. Mấy năm nay việc phân phối đệ tử giữa Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp cũng có không ít tranh chấp.

Cũng vì những tranh chấp này nên mới xuất hiện một số quy tắc, ví dụ như Bách Triều Đại Chiến này, Quán quân thuộc về Tông phái nào thì Tông phái đó sẽ có quyền lựa chọn nhiều đệ tử nhất.

Nếu số đệ tử chia làm mười phần thì Tông phái có được Quán quân sẽ được hai phần, gấp đôi các Tông phái khác.

Phần lớn Quán quân của Bách Triều Đại Chiến mấy lần gần đây đều là người của Vương triều Thiên Nguyên, là thế lực trực hệ của Nguyên Môn, những Quán quân này đương nhiên tất cả đều được gia nhập Nguyên Môn, điều này khiến Nguyên Môn nhiều lần trở thành kẻ hưởng lợi nhiều nhất trong Bách Triều Đại Chiến.

Chỉ có điều lần này lại vì có sự xuất hiện của Lâm Động mà đã có sự thay đổi. Dù Lưu Thông cũng không dám chắc chắn hắn sẽ chọn Nguyên Môn, tuy Nguyên Môn là Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực nhưng với Lâm Động, Lưu Thông có chút bất an… Trên không trung, cường giả của Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp lúc này đều nhìn về phía Lâm Động, theo đó mọi ánh mắt

xung quanh cũng cùng đổ dồn về phía này.

Bỗng nhiên bị tất cả nhìn vào, Lâm Động thoáng sững người một chút, lúc này hắn mới cảm nhận được vị trí Quán quân không đơn giản như hắn nghĩ.

- Lâm Động, ngươi sẽ chọn gia nhập Tông phái siêu cấp nào?

Ngộ Đạo nhìn Lâm Động cười, ngữ khí hòa nhã đến mức khiến Lâm Động phải nổi da gà.

Ông vừa dứt lời, bảy người còn lại cũng lập tức chăm chú nhìn hắn.

Bị nhìn như thế, Lâm Động có chút không được tự nhiên, hắn chỉ là một đệ tử sắp gia nhập Tông phái siêu cấp mà thôi, không cần phải bị chú ý một cách đáng sợ như thế chứ?

Tiểu điêu ở bên cạnh cũng cười trộm nhìn cảnh tượng đó. Việc chọn Tông phái siêu cấp rất quan trọng, vì thời gian tiếp theo Lâm Động sẽ phải tu luyện ở Tông phái ấy. Hơn nữa một khi đã gia nhập, thì hắn sẽ được đánh dấu dấu ấn của Tông phái đó. Trong Đông Huyền Vực, cạnh tranh giữa các Tông phái rất khốc liệt, tất cả đều là những con thuyền lớn, nhưng nếu thuyền lật thì đệ tử trên đó cũng chẳng có kết quả tốt đẹp!

Từ tình hình hiện nay của Đông Huyền Vực, thực lực của Nguyên Môn chắc chắn là mạnh nhất, tài nguyên chắc hắn cũng nhiều hơn các Tông phái siêu cấp khác. Nếu tu luyện ở đó chắc chắn sẽ có đãi ngộ không tệ, tiền đồ sẽ rất sáng lạn.

Đương nhiên Tiểu điêu rất có tâm lý bài xích với Nguyên Môn, cái Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực này. Thiên Yêu Điêu Tộc và Nguyên Môn có thể coi là kẻ thù truyền kiếp, hai bên đều có tiền bối bị đối phương giết. Vì thế về mặt tình cảm cá nhân, hắn không muốn Lâm Động vào Nguyên Môn, đương nhiên nếu Lâm Động vẫn chọn vào Tông phái đó thì Tiểu điêu cũng sẽ không nói gì nhiều.

Còn bảy Tông phái còn lại, có lẽ Đạo Tông là sự lựa chọn không tệ, đương nhiên nếu Lâm Động muốn ở gần Lăng Thanh Trúc một chút thì vào Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng được.

Hồng Hoang Điện cũng rất được, nổi tiếng là sức mạnh cường hãn.

Tinh thần lực của Lâm Động dường như cũng khá, như bên Thần Tông vẫn đều tu luyện tinh thần lực là chính.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu điêu bỗng nhận ra, không ngờ Lâm Động lại có nhiều sự lựa chọn như vậy.

Khi Tiểu điêu đang suy nghĩ thì Lâm Động cũng nhíu mày, mọi người xung quanh đều đang chăm chú nhìn hắn, trong ánh mắt có sự ngưỡng mộ không che giấu được. Bọn họ muốn gia nhập Tông phái siêu cấp còn phải xem người ta có muốn hay không, còn hắn thì hay rồi, các Tông phái siêu cấp này đều đang trông ngóng hắn lên tiếng!

Trên đỉnh núi trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng Lâm Động ngẩng đầu lên, cung kính cung tay với tám người trên không trung:

- Các vị tiền bối, Lâm Động muốn gia nhập Đạo Tông!

- Ồ!

Lời nói của Lâm Động khiến cho cả đỉnh núi xao động, không ít người kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ không ngờ Lâm Động lại chọn Đạo Tông.

Trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, thực lực Đạo Tông tuy không xếp hạng cuối cùng nhưng cũng không phải hạng đầu. Hơn nữa nói chung đệ tử của Đạo Tông có lẽ là ít nhất trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp. Từ góc độ nào đó mà nói thì thanh thế có yếu một chút!

Vì thế nhiều người không thể hiểu được tại sao Lâm Động lại từ bỏ Nguyên Môn lớn mạnh nhất kia để gia nhập Đạo Tông.

Lâm Động cũng không biết phải nói sao với những tiếng ồ xung quanh. Thực lực Nguyên Môn đúng là rất mạnh, nếu gia nhập chắc chắn sẽ có chỗ dựa vững chắc. Nhưng vì Tiểu điêu, Lâm Động không thể không làm như vậy. Hơn nữa nếu thân phận Tiểu điêu bị bại lộ, Nguyên Môn muốn ra tay với Tiểu điêu thì với tính cách của mình, chắc chắn Lâm Động sẽ giúp Tiểu điêu. Vì thế chưa biết chừng hắn cũng bị Nguyên Môn truy sát. Nếu thế thì việc gì phải tự gây rắc rối cho mình?

Còn về Cửu Thiên Thái Thanh Cung, thực lực của Tông phái này cũng rất mạnh, nhưng Lăng Thanh Trúc ở đó, chắc chắn thân phận và địa vị rất cao. Lâm Động gia nhập với thân phận là một đệ tử cấp thấp thật sự không phù hợp đứng trước mặt nàng để nói những lời ngông cuồng kia. Lâm Động có thể tưởng tượng, nếu hắn trở thành đệ tử của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, khi gặp Lăng Thanh Trúc ở đó sẽ bối rối đến mức nào!

Còn Hồng Hoang Điện, Thần Tông, sau một chút suy nghĩ hắn cũng loại bỏ.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng dường như chỉ có Đạo Tông là hợp với hắn nhất, tuy rằng lão nhân của Đạo Tông lúc trước hơi có ý lợi dụng hắn một chút… Trên không trung, tám cường giả của các Tông phái siêu cấp sau khi nghe được lựa chọn của Lâm Động xong, sắc mặt đều rất phong phú.

Ngộ Đạo nở nụ cười tươi rói, còn những người còn lại đều tiếc rẻ. Chỉ có sắc mặt Lưu Thông là tối lại. Lâm Động bỏ qua Nguyên Môn để chọn Đạo Tông, điều này rõ ràng khiến hắn mất sạch thể diện, lần này quay về khó tránh khỏi bị chỉ trích không hoàn thành nhiệm vụ.

- Lâm Động, việc lựa chọn này không phải trò đùa đâu, nó có liên quan đến tiền đồ sau này của ngươi đấy. Đừng vì suy nghĩ nhất thời mà để sau này phải hối hận!

Lưu Thông mở miệng nói, ai cũng nghe ra được sự oán nộ và uy hiếp trong lời nói ấy.

Lâm Động nheo mắt, trong lòng cảm thấy khó chịu, tên Lưu Thông này cũng thật nhỏ mọn. Nếu Nguyên Môn đều là những kẻ thế này thì gia nhập thật không tốt lành gì!

- Lưu Thông, việc lựa chọn Tông phái là quyết định của cá nhân Quán quân Bách Triều Đại Chiến, ngươi nói vậy thì hơi mất mặt thân phận tiền bối đấy!

Ngộ Đạo ngẩng đầu lên, nói.

- Nguyên Môn của ngươi đúng là rất mạnh, nhưng Đạo Tông ta cũng không phải loại tầm thường. Hồi đó chỉ một đệ tử của Đạo Tông chạy vào cũng đã giết được ba vị Trưởng lão của Nguyên Môn ngươi, bản lĩnh đó yếu ớt lắm sao?

- Ngộ Đạo, ngươi dám nhắc đến chuyện đó?

Sắc mặt Lưu Thông kịch biến, giận dữ quát lên.

- Lão phu nói toàn sự thật, ngươi làm gì ta?

Ánh mắt Ngộ Đạo cũng lạnh băng, ông trừng trừng nhìn Lưu Thông, trầm giọng nói.

- Hừ, Ngộ Đạo, tên nghiệt súc đó chính là kẻ xuất thân từ Hoang Điện của ngươi trong Đạo Tông, xem ra Hoang Điện các ngươi vẫn để bụng mãi chuyện đó. Ha ha, nếu không thoải mãi thì cứ tìm đến tận nơi là được! Tên nghiệt súc đó chỉ cần Chưởng giáo Nguyên Môn của ta ra tay, liền không chút phản kháng đã bị đánh chết rồi!

Ánh mắt Lưu Thông sắc lẹm, trào phúng nói.

- Ngươi còn dám nói nữam hôm nay lão phu sẽ phế ngươi!

Gương mặt Ngộ Đạo trở nên dữ dằn, ông bước ra một bước, nguyên lực khủng bố bùng phát. Nguyên lực của ông rất kỳ lạ, dường như trong nó dung hợp một thứ sức mạnh lớn lao nào khác.

- Sinh Huyền Cảnh!

Rõ ràng Lưu Thông cũng cảm nhận được thứ nguyên lực kỳ dị của Ngộ Đạo, đồng tử co rụt lại, rồi hắn quát lên:

- Phế ta? Ngươi cũng dám sao?

Vừa dứt lời, nguyên lực hùng hồn cũng bùng phát lên từ người hắn, tuy chưa bằng Ngộ Đạo nhưng cũng vô cùng khủng bố.

Trên không trung, không khí đột nhiên trở nên căng như dây đàn.

Mọi người trên đỉnh núi nhìn hai cường giả của Tông phái siêu cấp bỗng nhiên trở mặt với nhau, mọi ánh mắt liền đổ dồn về phía Lâm Động. Cái tên này đúng là đi đến đâu là mang rắc rối đến đấy!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 638

Gia Nhập Đạo Tông

Nguyên lực hùng hồn bùng lên nơi chân trời, đem theo áp lực vô cùng tận lan tỏa ra bốn bề. Trước áp lực ấy, tất cả mọi người trên đỉnh núi đều cảm thấy nguyên lực trong cơ thể như đóng băng, trong lòng đều cảm thấy kinh hãi. Không hổ là cường giả của Tông phái siêu cấp, chỉ áp lực thôi cũng đã cường hãn đến mức này.

Trên không trung, Ngộ Đạo và Lưu Thông gườm nhau với ánh mắt lạnh lùng, dường như còn ẩn chứa sát ý. Thật khó tưởng tượng được rằng trước đó không lâu hai người còn mới liên thủ để chống lại bọn cường giả Tây Huyền Vực, còn giờ lại nhìn nhau đầy thù địch.

Lâm Động cũng khá ngạc nhiên, hiển nhiên hắn không thể ngờ hai người này lại trở mặt nhanh như vậy, hơn nữa từ thần thái của bọn họ có thể thấy chỉ cần có lời nào không hợp ý nhau một cái là sẽ ra tay ngay.

- Xem ra Nguyên Môn và Đạo Tông đúng là đối địch nhau!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm.

- Ha ha, người một trăm năm trước từng đánh đến Nguyên Môn là một kỳ tài hiếm có của Đạo Tông, ngay cả Chưởng giáo Đạo Tông cũng vô cùng xem trọng. Nhưng cuối cùng đại kỳ tài như thế cũng bị Tam Chưởng giáo Nguyên Môn đích thân ra tay trảm sát, ngươi nghĩ ân oán giữa hai bên sẽ nhỏ sao?

Tiểu điêu khẽ cười nói.

- Nếu kẻ năm đó mà trưởng thành thuận lợi thì đến nay chắc chắn thuộc loại

siêu yêu nghiệt. Sự mất mát này thật sự đã cắt da cắt thịt của Đạo Tông a! Ngươi tưởng kỳ tài cả thiên phú và tâm tính đều tuyệt thế vô song như thế nói gặp là gặp được sao?

Lâm Động khẽ gật gù, hắn không hiểu về vị tiền bối trong truyền thuyết nên cũng không biết nếu sống đến bây giờ thì ông ta mạnh đến mức nào. Nhưng qua lời nói của Tiểu điêu hắn có thể hiểu được chút ít, dù sao thì không có nhiều người khiến Tiểu điêu nói ra những lời như thế.

- Vị tiền bối đó sao lại muốn đánh tới Nguyên Môn? Chưởng giáo Đạo Tông sao lại ngồi yên để vị ấy bị Chưởng giáo Nguyên Môn giết chết?

Lâm Động không kìm được hỏi.

- Chuyện hồi đó ta cũng không rõ lắm. Nhưng lúc đó dù cho Chưởng giáo Đạo Tông có ra tay thì chắc cũng không cứu được. Nguyên Môn là Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực, cái danh hiệu đó không phải chơi đâu. Hắc hắc, nếu không thì Thiên Yêu Điêu Tộc bọn ta sớm đã giết hết chúng rồi!

Tiểu điêu cười lạnh.

Lâm Động xoa cằm, hắn chỉ đến từ một Vương triều Hạ cấp, cũng chỉ có chút khái niệm mơ hồ về các Tông phái siêu cấp trước đây chỉ nghe qua trong truyền thuyết, còn về việc bọn họ mạnh đến mức nào thì thật sự hắn không thể biết được.

Khi Lâm Động và Tiểu điêu đang nói chuyện, không khí trên không trung ngày một trở nên căng thẳng. Nhưng khi khí tức của hai bên đã lên đến đỉnh điểm thì các cường giả Tông phái siêu cấp còn lại cuối cùng cũng lên tiếng.

- Hai vị, giờ đã đến lúc tuyển chọn đệ tử, các vị cũng là trưởng bối ở Tông phái mình, làm việc theo cảm tính như thế có thể để lại ấn tượng không tốt với các đệ tử!

Người lên tiếng trước tiên là mỹ phụ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, hàng lông mày khẽ nhíu lại nhìn rất ung dung cao quý.

- Ha ha, nói không sai, hai vị tranh đấu ở đây không phải việc hay… Nếu Lâm Động đã chọn gia nhập Đạo Tông vậy chúng ta cũng theo ý hắn thôi, nếu nói gì đó thì thật không đại độ!

Lão nhân đeo kiếm cũng cười nói.

Các cường giả Tông phái siêu cấp khác nghe thế cũng gật gù biểu thị tán đồng.

Lưu Thông thấy vậy, ánh mắt tối sầm lại. Hắn biết các Tông phái siêu cấp khác cũng bất mãn với việc mấy lần Bách Triều Đại Chiến trước Nguyên Môn đều chiếm được Quán quân. Lúc này có thể khiến Nguyên Môn không còn là kẻ hưởng lợi nhiều nhất nữa, những người kia đương nhiên vui lòng rồi.

- Hừ!

Nhưng dù khó chịu thì Lưu Thông cũng hiểu chuyện này không thể thay đổi được, chỉ có thể hừ một tiếng, phất ống tay áo thu lại nguyên lực, nhìn Ngộ Đạo lạnh lùng, nói:

- Cũng được, lần này nhường cho Đạo Tông các ngươi, có điều chỉ sợ các ngươi nhận nhầm đệ tử, rồi làm hỏng tiền đồ!

- Cái đó ngươi không cần phải lo!

Ngộ Đạo bình thản nói.

- Ha ha, lời này ngươi đợi đến khi Đại hội Tông phái lần sau kết thúc rồi nói, nhưng chỉ sợ lúc đó các thiên tài trẻ tuổi của Đạo Tông ngươi đã chết sạch không còn kẻ nào nữa!

Lưu Thông bật cười nói.

Nghe vậy sắc mặt Ngộ Đạo tối sầm lại, Đại hội Tông phái là nơi các Tông phái siêu cấp Đông Huyền Vực dùng thực chiến để rèn luyện môn hạ đệ tử. Đại hội các năm gần đây Đạo Tông cũng đều bị Nguyên Môn qua mặt, không ít đệ tử có thiên phú tốt vừa mới lộ diện của Đạo Tông đều bị các cường giả trẻ tuổi của Nguyên Môn hạ độc thủ không chút lưu tình, khiến cho Đạo Tông bị tổn thất không ít.

Lưu Thông thấy sắc mặt xám xịt của Ngộ Đạo, trong lòng mới thấy sảng khoái một chút, phẩy tay lạnh lùng nói:

- Được rồi, mau chọn đệ tử!

Ngộ Đạo trừng mắt nhìn Lưu Thông, rồi ngoảnh đi nhìn về đỉnh núi, trầm giọng nói:

- Những ai muốn gia nhập Đạo Tông ta thì hãy phóng khí tức, nếu không thì thu liễm lại trong người là được!

Ngộ Đạo vừa dứt lời, khắp đỉnh núi lập tức xao động, rồi rất nhiều luồng khí tức nguyên lực lập tức bùng lên, chỉ có số ít người là thu liễm khí tức lại. Dù thế nào thì Đạo Tông cũng là Tông phái siêu cấp của Đông Huyền Vực, vào đó cũng là sự lựa chọn không tệ.

Ngộ Đạo thấy thế, sắc mặt mới tốt hơn một chút, tay áo vung lên, vô số quang trụ bắn xuống bao trùm lấy những người có khí tức nhỉnh hơn những người khác một chút.

Lâm Động trầm ngâm một chút, rồi nhìn bọn Mạc Lăng, Liễu Bạch, nói:

- Mọi người có muốn gia nhập Đạo Tông không?

Nghe thế, bọn Mạc Lăng đều khựng người lại rồi cười bối rối:

- Bọn ta cũng không phải xuất sắc gì, muốn vào cũng phải xem người ta có cần không… Đạo Tông cũng là một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, làm gì

có chuyện bọn họ không muốn vào. Chỉ có điều bọn họ không phải Lâm Động, căn bản không có quyền lựa chọn mà chỉ có thể đợi các cường giả Tông phái siêu cấp chọn mình.

Lâm Động cười cười, nơi sắp phải đến, hắn không quen cuộc sống cũng như con người ở đó, một mình thì cũng buồn, nếu có Mạc Lăng, Liễu Bạch cùng đi thì coi như có đồng bọn. Dù sao đi đâu, có nhiều người quen biết thì cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa hắn và ba người bọn Mạc Lăng đều đến từ Vương triều Đại Viêm, dọc đường cùng vất vả đến tận đây, đương nhiên hắn không muốn bọn họ bị rớt lại.

Ngoài ra nếu hắn đưa được ba người bọn họ vào Đạo Tông, khi tin tức truyền về Vương triều Đại Viêm chắc chắn Hoàng thất sẽ biết phải làm gì để báo đáp ân tình của hắn.

Nhưng khi Lâm Động chuẩn bị nói với Ngộ Đạo thì một đạo quang trụ từ trên trời đã bắn xuống bao phủ lấy ba người bọn Mạc Lăng, còn có cả Liễu Bạch, Diêm Sâm và Mục Hồng Lăng nữa.

- Ông ta… Lâm Động thấy vậy, khóe miệng khẽ nhướng lên. Xem ra lão nhân Ngộ Đạo kia lúc nào cũng ngầm quan sát hắn. Ông lão này cũng thú vị thật, chắc là muốn trả chút ân tình của Lâm Động trước đó.

Bọn Mạc Lăng ai nấy đều vô cùng xúc động, nhìn Lâm Động đầy cảm kích. Bọn họ hiểu, nếu không phải vì Lâm Động thì với thiên phú của bọn họ muốn vào Đạo Tông vẫn hơi miễn cưỡng.

- Ta cũng muốn gia nhập Đạo Tông!

Tô Nhu ở bên cạnh thấy thế thì hơi cuống lên, không kìm được, vội giơ tay, đôi mắt to trong nhìn Ngộ Đạo, nhìn dáng vẻ đó của nàng không ít người phải cảm thấy mền lòng.

Ngộ Đạo thấy thế cũng cười, phất tay cho một cột quang trụ bắn về phía Tô

Nhu. Nhưng khi quang trụ sắp đến nơi thì bị một đạo nguyên lực đánh tan.

- Ha ha, Ngộ Đạo, tiểu cô nương này, xin hãy để lại cho Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta đi. Có lẽ nàng ấy ở chỗ bọn ta sẽ tốt hơn, không biết ngài có thể nể mặt Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta không?

Vị mỹ phụ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung đột nhiên tiến lên một bước, hơi ngại ngùng nói.

Ngay từ ban đầu bà ta đã nhắm Tô Nhu, nay thấy nàng sắp bị Ngộ Đạo chọn thì không kìm được mới ra tay ngăn cản.

Ngộ Đạo khựng lại, do dự nhìn Lâm Động.

- Ta muốn vào Đạo Tông!

Tô Nhu thấy thế, sắc mặt hơi thay đổi, vội vàng nói.

Mỹ phụ chuyển thân biến tới trước mặt Tô Nhu, dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ trán Tô Nhu, mỉm cười nói:

- Tiểu cô nương, theo đuổi tình lang là chuyện tốt, nhưng có lúc theo quá sát sẽ khiến người ta phản cảm! Thực lực ngươi giờ quá yếu, nếu đến Cửu Thiên Thái Thanh Cung của ta nhất định sẽ khiến ngươi nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn. Khi gặp lại mới có khả năng chiếm được trái tim nam nhân!

Tô Nhu chỉ là một nàng thiếu nữ chưa trải qua sự đời, đâu thể chịu được những lời đó của mỹ phụ. Gương mặt nàng lập tức đỏ ửng lên, hai bàn tay nắm chặt lại, rõ ràng là đang suy nghĩ liên hồi.

Lâm Động cũng không nghe thấy mỹ phụ nói gì, nhưng hắn thấy Tô Nhu bị cường giả của Cửu Thiên Thái Thanh Cung xem trọng như thế cũng rất vui mừng. Đương nhiên hắn cũng không định vẽ rắn thêm chân, hắn tôn trọng sự lựa chọn của Tô Nhu.

Rõ ràng Tô Nhu cũng đã bị lời nói của mỹ phụ kia đánh động, mặt đỏ ửng do dự rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, gật đầu rụt rè nói:

- Nếu ta vào Cửu Thiên Thái Thanh Cung thì Đại ca ta có thể vào theo không?

Tô Khôi đứng bên cạnh nghe thế, không khỏi ngượng ngịu gãi đầu.

- Đương nhiên là được!

Mỹ phụ thấy Tô Nhu gập đầu, ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, chấp nhận hết yêu cầu của nàng. Có lẽ thiên phú của Tô Khôi chưa thể lọt vào mắt bà ta, nhưng có Tô Nhu đã đủ rồi.

- Lâm Động đại ca, vậy muội không theo huynh vào Đạo Tông nữa, muội vào Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Tô Nhu quay lại nói với Lâm Động.

- Ừm, muội quyết định là được! Ở đó chăm chỉ tu luyện, bọn ta không ở bên cạnh đừng như trước đây nữa nhé!

Lâm Động mỉm cười, xoa đầu Tô Nhu, nói.

- Vâng!

Mắt Tô Nhu đỏ lên, ánh mắt đầy vẻ không nỡ rời xa. Tuy sau khi đi theo bọn Lâm Động phải trải qua rất nhiều hiểm nguy, hơn nữa thỉnh thoảng còn bị Tiểu điêu nổi giận mắng chửi, nhưng nàng có thể cảm nhận được bọn họ đều đối xử với mình rất thật lòng.

- Trong Tông phái siêu cấp không yên bình như ngươi tưởng đâu. Sau này phải thay đổi tính cách một chút, đừng có hở ra là khóc lóc giống như lúc trước nữa.

Tiểu điêu vẫn mang theo bộ dạng khiến người ta tức chết, nhưng chỉ có người quen với hắn mới nhìn được sự dịu dàng trên gương mặt tuấn mỹ đó của hắn.

Tô Nhu cũng đã quen với những lời chẳng chút khách khí gì của Tiểu điêu, hơn nữa nàng cũng cảm nhận được sự quan tâm từ đó, bèn gật đầu thật mạnh.

Khi bọn họ nói chuyện, Ngộ Đạo cũng đã chọn xong đệ tử, là Tông phái được chọn đệ tử đầu tiên, hiển nhiên ông ta cũng có không ít lợi ích, vì thế gương mặt già nua mới tươi cười rảng rỡ đến thế kia.

Sau khi ông ta chọn xong, cường giả của bảy Tông phái siêu cấp còn lại mới bắt đầu lựa chọn, ánh sáng bùng phát thành những bức tường phân chia các thiên tài từ các Vương triều khác nhau ra.

Lâm Động nhìn đỉnh núi đang đầy kích động cũng không không khỏi bật cười, rồi vươn vai, quay đầu nhìn nơi xa xa… Một năm trước, mấy người ra đi từ Vương triều Hạ cấp đã vất vả đến được Không gian Viễn Cổ đầy cường giả này. Bọn họ lúc đó là những người ở tầng thấp nhất, có lẽ lúc đó ngay cả Lâm Động cũng không thể tưởng tượng được mình sẽ có thể vượt qua hết các thiên tài của Vương triều Siêu cấp mà trở thành tâm điểm của Bách Triều Đại Chiến!

Khóe miệng Lâm Động nhướng lên, hắn đã tưởng tượng được khi thông tin này truyền về Vương triều Đại Viêm sẽ gây chấn động đến mức nào.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 639

Bách Triều Đại Chiến Khép Lại

Trên đỉnh núi, vô số quang trụ không ngừng bắn xuống, những người đến được đây hầu như tất cả đều có Niết Bàn Cảnh Thiên cấp, tính ra thiên phú cũng không tệ. Vì thế trừ một số rất ít người ra, hầu như toàn bộ những người còn lại đều được các Tông phái siêu cấp lựa chọn.

Chỉ có điều, sau khi vào Tông phái siêu cấp, bọn họ chỉ được coi là đệ tử phổ thông, muốn trở thành đệ tử chân truyền có đẳng cấp cao hơn thì cần phải nỗ lực không ít.

Đến lúc này Bách Triều Đại Chiến cũng đã hạ màn, nhưng Không gian Viễn Cổ này vẫn mở tiếp một thời gian nữa. Trong thời gian này, các Tông phái siêu cấp cũng phái người đến đây quan sát, nếu có người có biểu hiện kiệt xuất thì cũng sẽ được thu nạp. Đương nhiên những đệ tử này sẽ có thêm hai chữ ký danh, kém hơn một bậc so với đệ tử thông thường.

Nhưng dù chỉ là đệ tử ký danh thì với rất nhiều người đó cũng là cầu mà không được, dù gì thì các Tông phái siêu cấp tuyển chọn quá nghiêm khắc.

Sau khi phân chia hết đệ tử, Bách Triều Đại Chiến cũng coi như hoàn toàn kết thúc.

Lâm Động đứng ở một chỗ, phía sau hắn là một đám người đông đúc, những người này đều nhìn hắn với ánh mắt kính sợ. Từ giờ về sau bọn họ cũng là đệ tử của Đạo Tông, mà thân phận của Lâm Động chắc chắn cao hơn bọn họ một bậc, bất luận bọn họ đến từ Vương triều nào thì đứng trước mặt Lâm Động cũng chẳng thể có cảm giác vượt trội được.

- Bách Triều Đại Chiến đã kết thúc, sau đây các ngươi sẽ theo ta về Đạo Tông. Thông tin ở đây rất nhanh sẽ được truyền về, phần thưởng của Tông phái cũng sẽ sớm được chuyển về Vương triều các ngươi!

Ngộ Đạo nhìn đám người đông đúc phía trước, vuốt râu nói.

Lời nói của Ngộ Đạo rõ ràng khiến cho không ít người xúc động. Bọn họ đều đại diện cho Vương triều của mình đến tham gia Bách Triều Đại Chiến, cuối cùng cũng có được thành quả. Cứ nghĩ đến Vương triều bọn họ sẽ vui mừng thế nào khi nhận được tin tức là bọn họ lại cảm thấy thật tự hào.

Đông Huyền Vực có vô số Vương triều, hàng ngày có không biết bao nhiêu Vương triều diệt vong, bao nhiêu Vương triều mới sinh ra. Đôi khi việc phán định Vương triều yếu hay mạnh là cũng phải xem Vương triều đó có bao nhiêu người gia nhập Tông phái siêu cấp. Tuy bình thường Tông phái siêu cấp không can thiệp vào những cuộc tranh chấp giữa các Vương triều, nhưng các đệ tử vào Tông phái siêu cấp đương nhiên sẽ không thể nhìn Vương triều mình bị hủy diệt. Vì thế một khi Vương triều của bọn họ gặp nguy, chắc chắn bọn họ sẽ ra tay cứu trợ.

Nếu các đệ tử đó chỉ có thân phận bình thường thì còn được, nhưng nếu bọn họ được Tông phái siêu cấp xem trọng thì đương nhiên Tông phái siêu cấp sẽ không ngồi yên. Cứ làm tới làm lui thế nào Tông phái siêu cấp cũng phải can thiệp để giải quyết tranh chấp.

Cũng chính vì thế mà các Vương triều Siêu cấp của Đông Huyền Vực mới tìm mọi cách để người của mình gia nhập Tông phái siêu cấp để Vương triều mình được bảo vệ lâu dài.

Uỳnh uỳnh!

Ngộ Đạo vừa dứt lời, thủ ấn biến hóa nhanh chóng, nguyên lực hùng hồn tụ lại phía trước biến thành một trận pháp khổng lồ phát ra hào quang sáng rực.

Những Tông phái siêu cấp này đều có ấn ký không gian ở Chiến trường Viễn Cổ có thể mở ra Truyền Tống Trận bất cứ lúc nào để đưa người về Tông phái.

Lâm Động nhìn trận pháp đó không khỏi hít vào một hơi sâu, cuối cùng cũng rời khỏi đây rồi!

- Đi thôi!

Hắn không chần chừ thêm nữa, tiến lên trước bước vào trận pháp, theo sau hắn là Tiểu điêu, Tiểu Viêm.

Sau khi người cuối cùng bước vào, ánh sáng bắt đầu chuyển động, Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn Không gian Viễn Cổ này lần cuối, sâu trong đáy mắt hiện lên sự mong đợi.

Đông Huyền Vực, Tông phái siêu cấp, còn cả… Lăng Thanh Trúc! Lâm Động ta đến đây!

Ánh sáng bùng phát, cuối cùng khi đạt đến đỉnh điểm thì đột ngột biến mất, theo đó là cả đám người đông đúc cũng biến mất.

Một năm khổ tu, Bách Triều Đại Chiến, cuối cùng cũng khép lại!

o0o Vương triều Đại Viêm, Hoàng thành Đế Đô.

Trong thư phòng yên tĩnh, mùi gỗ đàn hương u nhã phảng phất khiến lòng người dễ chịu. Một thân ảnh cao lớn đang yên lặng đọc rất nhiều văn kiện trên bàn, dường như còn có khí tức mạnh mẽ phát ra.

Hoàng Thất Bá Hổ Mạc Tiêu Thiên, nay là người thống trị Vương triều Đại Viêm, một năm không gặp, khí tức của ông ta cũng tăng lên không ít.

Rầm!

Sự yên tĩnh bỗng bị tiếng phá cửa phá vỡ, sắc mặt Mạc Tiêu Thiên tối sầm

lại, ngẩng đầu lên định nổi giận thì một giọng nói có phần chói tai vang lên.

- Bệ hạ, Bách Triều Đại Chiến kết thúc rồi!

Nộ hỏa của Mạc Tiêu Thiên lập tức tan biến, sắc mặt tối sầm cũng biến mất, hắn đứng phắt dậy, giọng nói có chút run rẩy hiếm có:

- Mạc Lăng thế nào?

- Bệ hạ, Tam Hoàng tử được thu nạp vào Đạo Tông, một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp rồi!

Người vừa chạy đến vẻ mặt mừng rỡ, run rẩy đáp.

- Đạo Tông?

Với khả năng bình tĩnh của Mạc Tiêu Thiên lúc này cũng phải hít vào một hơi khí lạnh, mắt mở trừng trừng kinh ngạc. Trong Đông Huyền Vực có không ít Tông phái siêu cấp, nhưng hắn biết Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp là mạnh nhất. Hắn vốn chỉ mong Mạc Lăng được thu nhận vào bất kỳ một Tông phái siêu cấp nào cũng được. Nhưng lúc này Mạc Lăng lại được Đạo Tông thu nhận… Đó là một trong những thế lực lớn nhất Đông Huyền Vực a!

- Sao có thể?

Mạc Tiêu Thiên bị tin tức này khiến cho choáng váng mãi không tỉnh lại, rồi lẩm bẩm. Hắn biết sự tàn khốc của Bách Triều Đại Chiến, từ khi Vương triều Đại Viêm ra đời đến nay chưa từng có ai đạt được đến mức này.

- Bệ hạ, không chỉ Tam Hoàng tử, ngay cả Đỗ Vân, Man Sơn cũng đều vào Đạo Tông!

Lại một tin chấn động nữa khiến Mạc Tiêu Thiên ngồi phịch xuống ghế. Một lần mà ba người được chọn, như thế có nghĩa là Vương triều Đại Viêm đã có ba người gia nhập Tông phái siêu cấp rồi?

- Sao lại như vậy?

Cảm giác không thể tin nổi xung kích đại não Mạc Tiêu Thiên, hắn nhìn người truyền tin chằm chằm, bàn tay bất giác cầm chặt lấy viên ngọc thạch trên bàn, lẩm bẩm.

- Đó là vì Lâm Động!

Người đó vẫn rất mừng rỡ, rõ ràng đây là lần đầu hắn gặp được thông tin chấn động này.

- Lâm Động? Là Lâm Động của Gia tộc Lâm Thị?

Mạc Tiêu Thiên khựng người lại, nghi hoặc nói.

- Lâm Động hắn giành được chức Quán quân của Bách Triều Đại Chiến, Đạo Tông vô cùng xem trọng, nên nhận luôn Tam Hoàng tử bọn họ vào Đạo Tông.

Bùm!

Viên ngọc thạch quý giá ngàn vàng cũng khó có thể chịu đựng nổi, nháy mắt nổ tung trong tay Mạc Tiêu Thiên. Nhưng hắn cũng không kịp tiếc nuối mà chỉ há hốc miệng nhìn người đưa tin trước mặt, đầu óc hoàn toàn bị hai chữ chiếm lĩnh… - Quán quân Bách Triều Đại Chiến?

Bàn tay Mạc Tiêu Thiên run run chỉnh lại cổ áo, đồng tử cũng co rút lại, hắn rất hiểu hai chữ đó có ý nghĩa là cái gì.

Nó đại diện cho người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ tuổi của mọi Vương triều trong Đông Huyền Vực!

Mà trước đây những người như thể chỉ có thể từ các Vương triều Siêu cấp mà thôi, một Vương triều Hạ cấp như của hắn, trong Bách Triều Đại Chiến căn bản chỉ như hạt cát, đến sống sót thôi cũng đã gian nan rồi, muốn tranh giành chức Quán quân với quần hùng thì đúng là chuốc vạ vào thân!

Thế nhưng giờ lại có một thanh niên đến từ Vương triều Đại Viêm hắn đã vượt lên trong Bách Triều Đại Chiến, đứng ở vị trí cao nhất!

Điều này dường như khiến Mạc Tiêu Thiên phải ngẹt thở!

- Ngươi chắc chắn không?

Mạc Tiêu Thiên há miệng giọng khàn đặc nói.

- Bệ hạ, đây là Nguyên thần Truyền tín từ Đạo Tông!

Người đó vội lấy ra một quầng kim quang, trong đó là một tờ giấy.

Mạc Tiêu Thiên nhanh chóng nhận lấy, áp lực tỏa ra từ quầng sáng khiến nguyên lực trong người hắn phải đông cứng lại. Hắn biết tin tức này là thật!

- Tiểu tử đó… Mạc Tiêu Thiên bặm chặt môi, trong đầu hiện lên thân ảnh trẻ tuổi gầy gò một năm trước. Có lẽ lúc đó hắn không thể ngờ gã thanh niên này lại đi được đến mức này, xem ra hồi đó bảo bọn Mạc Lăng theo Lâm Động quả là sáng suốt!

- Gia tộc Lâm Thị đã có một thiên tài tuyệt thế a!

Mạc Tiêu Thiên hít sâu một hơi, ngữ khí có phần ngưỡng mộ.

- Bệ hạ, gần đây Gia tộc Lâm Thị và Gia tộc Vương Thị có rất nhiều xung đột… Người truyền tin hạ giọng nói.

- Phái người đến Gia tộc Vương Thị, từ nay về sau Tứ Đại Tông Tộc sẽ do Gia tộc Lâm Thị đứng đầu, nếu chúng không biết điều… Mạc Tiêu Thiên nheo mắt, sát ý dâng tràn.

- Vâng!

Trái tim người truyền tin bỗng rung lên. Xem ra lần này Gia tộc Vương Thị

xui xẻo rồi. Vương triều Đại Viêm sau này còn có kẻ nào dám nhằm vào Gia tộc Lâm Thị nữa?

- Bệ hạ, chắc Nguyên thần Truyền tín cũng được đưa đến Gia tộc Lâm Thị và các đại thế lực khác rồi.

Mạc Tiêu Thiên chầm chậm gật đầu, hắn biết từ giờ về sau Gia tộc Lâm Thị sẽ trở thành Gia tộc có thanh thế lớn nhất Vương triều Đại Viêm, thậm chí Hoàng thất cũng không dám lên mặt trước bọn họ.

Bởi vì Gia tộc đó có một gã thanh niên tên Lâm Động!

Là thành thị trung tâm của Gia tộc Lâm Thị, Lâm Thành chưa bao giờ thiếu nhân khí, hơn nữa quy mô của nó cũng thuộc hàng nhất nhì của Vương triều Đại Viêm, nhìn từ xa rất náo nhiệt và hoành tráng.

Trong Gia tộc Lâm Thị ở khu trung tâm của Lâm Thành, trong sảnh nghị sự Gia tộc, bình thường nếu không có đại sự sẽ không dùng tới, lúc này đã chật ních người, đủ mọi loại âm thanh hỗn tạp pha vào nhau, ồn ào như ong vỡ tổ.

Giữa sảnh nghị sự, tất cả Trưởng lão của Gia tộc Lâm Thị đều đã xuất hiện, ánh mắt bọn họ lúc này đều dồn hết về chỗ ngồi trên cùng trong đại sảnh. Ở đó là một bóng người đang ngồi, gương mặt đầy vẻ uy nghiêm thường ngày giờ lại đầy sự thất thần hoảng hốt.

- Tộc trưởng!

Lâm Mục thân là Đại Trưởng lão trong tộc, nhìn thấy Lâm Phạm có trạng thái như thế đành hắng giọng mộng tiếng. Nửa tiếng trước Lâm Phạm đã phát mệnh lệnh cao nhất triệu tập tất cả Trưởng lão đến đây. Phải biết là mệnh lệnh như vậy, mấy trăm năm nay Gia tộc Lâm Thị chỉ phát ra có hai lần.

Mà hai lần đó đều là lúc Gia tộc Lâm Thị ở trong hoàn cảnh sinh tử, lẽ nào lần này… Vừa nghĩ đến như thế, các Trưởng lão đều tái mặt, xảy ra đại sự gì

rồi?

Lâm Mục khẽ hắng giọng đã đánh thức Lâm Phạm, ông nhìn quanh sảnh hội nghị, mọi tiếng ồn ào đều biến mất.

- Ha ha ha… Lâm Phạm nhìn quanh, rồi bỗng cười to khó hiểu, đầu ngửa lên trời, tiếng cười càng ngày càng lớn, cuối cùng cười đến mức chảy cả nước mắt.

Các Trưởng lão và những người lãnh đạo cấp cao trong Gia tộc đều sợ đến tái mặt. Rốt cuộc chuyện lớn gì đã kích thích Tộc trưởng đến mức này?

Tại một chỗ khuất trong đại sảnh, Lâm Khả Nhi mặc váy trắng cũng hơi tái mặt nhìn Lâm Phạm, bàn tay bất giác bám chặt lấy cánh tay phụ thân ở bên cạnh.

- Tộc trưởng, có phải Gia tộc Vương Thị lại có âm mưu thủ đoạn gì không? Tộc trưởng yên tâm, bất luận bọn chúng làm gì, Gia tộc Lâm Thị chúng ta cũng không phải loại dễ ức hiếp đâu!

Lâm Mục trầm giọng nói.

- Chỉ cần Gia tộc Vương Thị dám khai chiến, Gia tộc Lâm Thị chúng ta sẽ liều chết với chúng đến cùng!

Một vị Trưởng lão khác mạnh mẽ lên tiếng.

- Đúng!

Trong sảnh, tất cả đều nổi cơn phẫn uất, không khí nóng nên rất nhiều.

Cuối cùng tiếng cười của Lâm Phạm cũng dừng lại, ông xoa mặt rồi xua tay, giọng nói có phần khàn khàn:

- Các vị Trưởng lão lo nghĩ nhiều rồi, từ giờ về sau Gia tộc Vương Thị sẽ không còn dám bất kính với Gia tộc Lâm Thị chúng ta nữa đâu!

- Hả?

Các Trưởng lão đang chuẩn bị nói những lời liều lĩnh bỗng khựng lại, mơ hồ không hiểu nhìn Lâm Phạm.

- Bách Triều Đại Chiến kết thúc rồi!

Lâm Phạm khẽ nói.

- Bách Triều Đại Chiến?

Các Trưởng lão khựng người lần nữa rồi sực tỉnh, gương mặt trở nên vui vẻ:

- Lẽ nào Gia tộc Lâm Thị chúng ta có người được chọn vào Tông phái siêu cấp?

Lâm Phạm chầm chậm gật đầu.

- Ồ!

Không khí trong sảnh lập tức bùng nổ, tiếng hoan hô vang lên không ngớt xung kích mọi ngóc ngách của sảnh nghị sự.

- Nhất định là Lâm Lang Thiên! Có lẽ Gia tộc Lâm Thị chúng ta cũng chỉ có hắn mới làm được!

- Cũng chưa chắc, Lâm Động cũng không tệ, ngay cả Lâm Lang Thiên cũng từng không làm gì được hắn!

- Ta thấy tỷ lệ là Lâm Lang Thiên sẽ cao hơn, thiên phú của hắn bọn ta đã được tận mắt chứng kiến!

- Đúng thế, quả nhiên không hổ là thiên tài xuất sắc nhất của Gia tộc Lâm Thị chúng ta. Ha ha, tên tiểu tử Phân gia Viêm Thành chỉ là may mắn thôi!

- Tin này truyền ra chắc chỗ dựa của bọn họ sẽ không còn nữa!

Lâm Khả Nhi ở cảm nhận được không khí bùng nổ của đại sảnh, khẽ cắn mối, trong lòng thở dài. Cuối cùng thì Lâm Động đã thất bại trong cuộc tranh đấu với Lâm Lang Thiên sao?

- Người đó gia nhập Đạo Tông, một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp của Đông Huyền Vực!

Giọng nói gần như tự nói với mình của Lâm Phạm vang lên kìm chế tiếng huyên náo.

- Đạo Tông, một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp?

Tất cả mọi người đều trố mắt, cái đó thật quá xa vời với bọn họ.

- Trong Bách Triều Đại Chiến, người đó đã vượt qua tất cả các thiên tài của Vương triều Siêu cấp, đoạt chức Quán quân!

Toàn bộ đại sảnh tĩnh lặng như tờ, tất cả mọi người đều thấy ngạt thở, lại còn giành được Quán quân Bách Triều Đại Chiến? Vinh hạnh này hình như từ khi Vương triều Đại Viêm ra đời cũng chưa ai có được? Lần này người của Gia tộc Lâm Thị lại làm được?

Lâm Phạm ngẩng đầu lên, mắt ánh lên chút tia máu, hắn nhìn mọi người, chầm chậm nói với giọng run rẩy:

- Đó là Lâm Động!

Rắc!

Bên trong đại sảnh rất nhiều chiếc ghế bỗng nhiên bị gãy vỡ, vô số thân ảnh gã phịch xuống đất, nhưng chẳng ai quan tâm, ánh mắt kinh ngạc đến không tin được nhìn chằm chằm Lâm Phạm.

Người mà một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp chọn, thiên tài yêu nghiệt vượt qua mọi thiên tài của Vương triều Siêu cấp lại là Lâm Động?

Là Lâm Động đến từ Phân gia Viêm Thành?

Lâm Khả Nhi dùng tay che miệng, trong sự chấn động xung kích khiến nàng gần như ngất đi… Nàng cũng không thể ngờ người tạo nên kỳ tích này lại là Lâm Động!

Lâm Khả Nhi hoảng hốt, dường như nhớ lại thân ảnh gầy guộc năm đó bên ngoài Cổ mộ phủ ở Viêm Thành, trước áp lực của Lâm Lang Thiên, dù toàn thân đầy máu nhưng vẫn cố chấp tiến lên từng bước.

Chỉ trong mấy năm, con sói non nớt bị thương năm đó cuối cùng đã thoát thai biến thành chú chim ưng bay vút lên thiên không!

- Tộc trưởng, có thật không?

Lâm Mục nói, phát hiện giọng mình run rẩy. Năm đó hắn cũng khá coi trọng Lâm Động, nhưng cũng không thể ngờ Lâm Động lại có thể đạt được thành tựu thế này trong Bách Triều Đại Chiến, nơi thiên tài yêu nghiệt nhiều như lá mùa thu!

Lâm Phạm từ tốn gật đầu, rồi hai tay chống bàn đứng dậy, nhìn xuống, trầm giọng nói.

- Lập tức thông báo cho Phân gia Viêm Thành, thăng cấp Lâm Chấn Thiên thành Thái Thượng Trưởng lão của Gia tộc. Lâm Tiêu, Lâm Khang, Lâm Mãng đều trở thành Trưởng lão. Từ nay về sau, kẻ nào dám nói xấu người của Phân gia Viêm Thành nửa lời… Lâm Phạm ngừng một chút, gương mặt tràn lên sát ý.

- Lập tức tước đoạt thân phận Gia tộc Lâm Thị, đuổi khỏi Gia tộc, bất luận thân phận kẻ đó là gì!

Cả đại sảnh tĩnh lặng như tờ nhìn Lâm Phạm, lúc này, dù là các Trưởng lão từng có ý kiến với Phân gia Viêm Thành cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Bọn họ đều biết từ giờ về sau Phân gia Viêm Thành đã là đối tượng mà cả Vương

triều Đại Viêm không thể dám động vào!

Vì Phân gia Viêm Thành có một Lâm Động!

Gia tộc Lâm Thị, Phân gia Viêm Thành có một Quán quân của Bách Triều Đại Chiến!

o0o Tin tức này chỉ trong thời gian rất ngắn đã bùng nổ khắp Vương triều, bất cứ nơi nào trong Vương triều cũng bị nó làm cho chấn động.

Các thế lực hiểu biết một chút về Bách Triều Đại Chiến đều bị chấn kinh, nó vượt xa những gì bọn họ có thể tưởng tượng.

Bọn họ không thể ngờ, một tiểu tử không chỉ xuất thân từ Vương triều Hạ cấp, thậm chí chỉ là người của Phân gia mà lại làm được việc ngay thiên tài của Vương triều Siêu cấp cũng không làm được! Nhưng khi chuyện này thực sự bày ra trước mắt thì bọn họ cũng chỉ có thể chép miệng, dùng ngữ khí cả khâm phục lẫn ngưỡng mộ chửi một câu:

- Tên tiểu tử biến thái!

o0o Viêm Thành.

Tòa thành này rõ ràng đã trở thành nơi náo nhiệt nhất Vương triều Đại Viêm, cổng lớn Lâm gia, mấy ngày nay đều chật cứng người, đủ mọi thế lực có quan hệ bắn ba lần đại bác cũng chưa tới đều đến chúc mừng, điều này khiến người Lâm gia vô cùng đau đầu.

Ngọn núi phía sau Lâm gia, trước một căn nhà trúc, Lâm Tiêu đang ở trong đó. Ở đây có không ít những cột người gỗ, là nơi Lâm Động tu luyện hồi xưa!

Bàn tay thô ráp của Lâm Tiêu vuốt lên cột gỗ đầy sứt sẹo, dường như vẫn nhìn thấy thân ảnh gầy gò hồi đó.

- Đã ở đây cả một ngày rồi không thấy mệt sao?

Tiếng bước chân vang lên phía sau Lâm Tiêu, một chiếc áo khoác khẽ phủ lên người hắn.

- Phụ thân vẫn tốt chứ?

Lâm Tiêu ngoảnh lại nhìn Liễu Nghiên, cười.

- Từ khi biết tin đó, phụ thân chưa hề khép miệng được lần nào!

Liễu Nghiên mỉm cười nói.

- Động nhi thật tài giỏi, giỏi hơn cả cha nó nữa!

Lâm Tiêu thở dài, nhưng trên gương mặt không thể che giấu được sự vui mừng và niềm tự hào.

- Chắc chắn Động nhi đã phải chịu không ít khổ sở ở Bách Triều Đại Chiến!

Liễu Nghiên nói với giọng đầy thương xót. Bà ta không giống Lâm Tiêu, chỉ thấy sự thành công của Lâm Động, là mẫu thân bà rất hiểu với tính cách của hắn sẽ phải chịu biết bao khó khăn khổ sở ở đó.

- Nam nhân mà, lúc nào cũng phải gánh vác trọng trách. Tiềm lực Động nhi bất phàm, Vương triều Đại Viêm nhỏ bé không thể ngăn được nó. Có đứa con trai như vậy, người làm cha là ta cũng thật nở mày nở mặt, ha ha… Lâm Tiêu cười lớn.

- Đều tại tính cách của chàng, không chỉ Động nhi mà ngay cả nha đầu Thanh Đàn cũng thế, tiểu cô nương không ngoan ngoãn ở nhà mà lại chạy ra ngoài!

Liễu Nghiên như nhớ ra điều gì, mắt đỏ lên, tức giận nói:

- Nếu Thanh Đàn xảy ra chuyện gì, thiếp xem kiếp này chàng có yên ổn được không?

- Ha ha, nha đầu đó không từ bỏ được Động nhi, muốn đuổi theo, ta cũng hết cách. Hơn nữa vị tiền bối bên cạnh nó thực lực cũng rất khủng bố, chắc chắn lai lịch bất phàm, nếu người đó bảo hộ cho Thanh Đàn thì chắc không vấn đề gì đâu!

Lâm Tiêu cười nói.

- Còn về việc nha đầu đó dám cãi lệnh nàng, sau này ca ca nó biết chắc chắn sẽ không chạy thoát được đâu, ha ha ha!

Liễu Nghiên thở dài, giờ có nói gì cũng vô ích, chỉ là nghĩ đến việc nha đầu trước nay đều ngoan ngoãn nghe lời lại dám cãi lại mình, trong lòng bà vẫn có chút khó chịu.

- Đừng lo nữa, bọn trẻ có suy nghĩ riêng của mình mà!

Lâm Tiêu cười khẽ, ôm lấy Liễu Nghiên, rồi ngẩng đầu lên nhìn về bầu trời nơi xa, lẩm bẩm:

- Động nhi, con muốn xông pha thì cứ đi! Nam nhi vốn dĩ phải vậy! Nhưng bất luận có được danh tiếng lớn thế nào, nếu mệt rồi thì về nhà. Tuy cha chẳng giỏi giang gì nhưng sẽ không khiến con chịu uất ức đâu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 640

Đạo Vực, Đạo Tông

Đông Huyền Vực là một vùng đại địa vô tận, tràn ngập vô số truyền kỳ, từ thời Viễn Cổ cho đến giờ, vùng đất này đã sinh ra không biết bao nhiêu cường giả yêu nghiệt kinh thiên động địa. Sức mạnh của bọn họ chấn động cả cổ kim, dù trăm nghìn năm sau vẫn chấn nhiếp thế nhân, đồng thời cũng khiến vô số người kính sợ vùng đất này.

Trên Đông Huyền Vực, Vương triều nhiều như sao trên trời, mỗi ngày đều có Vương triều mới sinh ra và Vương triều cũ mất đi, cuộc cạnh tranh vô cùng tận bao trùm cả đại địa.

Nhưng trong vô số Vương triều đó, người thật sự thống trị đại địa này là các Tông phái siêu cấp. Bọn họ điều khiển hết tất cả Vương triều, bọn họ có truyền thừa như từ thời Viễn Cổ.

Mà trong các Tông phái siêu cấp này lại có Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp là mạnh nhất: Nguyên Môn, Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Đạo Tông, Vạn Khôi Môn, Phù Cốc, Kiếm Tông, Hồng Hoang Điện, Thần Tông!

Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, chính là người thống trị thật sự của vùng đại địa này. Mỗi Tông phái có sức mạnh đủ để tiêu diệt bất cứ một Vương triều nào.

Đương nhiên, trên vùng đất đầy tranh chấp này, ngay các Tông phái siêu cấp cũng không thể siêu nhiên thoát tục. Không chỉ giữa Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp luôn luôn có xung đột, đồng thời còn có không ít các Tông phái siêu cấp khác đang nhòm ngó địa vị của bọn họ.

Mặc dù Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp của Đông Huyền Vực thực lực rất mạnh

nhưng ở đây không chỉ có Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, các Tông phái siêu cấp khác tuy có khoảng cách với bọn họ nhưng cũng không phải loại tầm thường. Thế gian này ai chẳng muốn trèo cao?

Có điều, nói chung cục diện Đông Huyền Vực hiện nay vẫn nằm trong tay Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp. Tuy rằng đằng sau sự yên tĩnh đó có vô số sóng ngầm. Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp như cự thần bảo vệ đại địa, trấn giữ tám phương.

Tại địa vực Tây Nam của Đông Huyền Vực có một dãy sơn mạch rộng hàng chục vạn dặm, nơi đây năm mây mù bao phủ, vô cùng huyền ảo.

Sơn mạch này được gọi là Đạo Vực, tọa lạc bên trong đó là Đạo Tông, một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp!

Xung quanh Đạo Vực có vô số Vương triều, những Vương triều này đều lấy Đạo Tông làm thủ lĩnh, coi Đạo Vực là Thánh địa, còn bọn họ sống dựa vào Đạo Tông.

Ở sâu trong sơn mạch Đạo Vực, mây mù bị phân chia rõ ràng, những cụm quần thể núi cao hàng vạn trượng tụ lại với nhau, mơ hồ trên đỉnh núi còn thấy được những tòa kiến trúc hùng vĩ. Bên dưới những quần thể núi khổng lồ là rất nhiều tòa thành, nhân khí xung thiên, nhìn từ xa chính xác là một vùng quốc thổ chân chính.

Sâu trong sơn mạch là có một quầng sáng hình cái bát úp xuống từ trên trời. Trong quầng sáng đó có thể thấy rất nhiều tòa đại điện cổ xưa, phía dưới đó là hàng nghìn hàng vạn bóng người nhỏ như kiến, khí tức Viễn Cổ hùng hồn xung kích cả tầng mây.

Uỳnh!

Lúc ấy, trên không trung bên ngoài quầng sáng, không gian đột nhiên méo mó, hào quang ngưng trọng cuối cùng biến thành một trận pháp khổng lồ! Bên

trong trận pháp ấy là hàng trăm người xuất hiện, khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy xung quanh thì đều sững sờ.

Lâm Động đi đầu tiên, cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho chấn động. Hắn hút vào một hơi sâu, nhìn quầng sáng kia rồi nhìn những ngọn núi cao hàng vạn trượng đầy khí tức cổ xưa, hắn cảm giác như mình đã xuyên việt về thời Viễn Cổ!

Tuy quy mô bên trong Viễn Cổ Bí Tàng cũng không nhỏ, nhưng dù sao đó cũng chỉ là di tích. Còn trước mặt Lâm Động lúc này là Tông phái siêu cấp thật sự!

- Chào mừng các ngươi đến với Đạo Tông!

Ngộ Đạo cười tít mắt nhìn những người bị sững sờ, gương mặt hiện vẻ đắc ý, nói.

- Đây chính là Đạo Tông sao?

Lâm Động không tự chủ được liếm môi một cái. Khi hắn thấy các di tích của Tông phái Viễn Cổ khác còn từng ngưỡng mộ những đệ tử của các Tông phái ấy. Nhưng không ngờ lúc này hắn lại có cơ hội để hưởng thụ tất cả những thứ đó!

- Đi thôi, theo ta vào Đạo Tông, giờ các ngươi vẫn chưa phải đệ tử Đạo Tông thật sự, đừng có chạy loạn!

Ngộ Đạo phẩy tay, một đạo kim quang bắn ra từ ống tay áo lão rồi biến mất trong quầng sáng khổng lồ kia.

Uỳnh uỳnh!

Trên quầng sáng nhanh chóng hiện lên vết gợn sóng, sức mạnh phát ra từ đó khiến da đầu Lâm Động tê dại. Hắn thật không thể hiểu nổi, tầng phòng ngự đáng sợ thế này rốt cuộc do ai bày ra.

- Trong quầng sáng đó có trận pháp, có lẽ là đại trận hộ tông của Đạo Tông, uy lực vô cùng khủng bố. Nếu phát động, cho dù là cường giả Sinh Tử Huyền Cảnh cũng sẽ bị hủy tan thành tro.

Sắc mặt Tiểu điêu nặng nề nhìn quầng sáng phía trước. Cho dù là hắn cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ đó.

Lâm Động gật đầu, hắn cũng không thấy có gì bất ngờ, thứ được Đạo Tông dùng làm đại trận bảo vệ Tông phái, không có uy lực thế này mới là lạ!

Quầng sáng dần tách ra để lộ một thông đạo, Ngộ Đạo vẫy tay, ánh sáng bao quanh bọn người Lâm Động cùng theo vào trong.

Ầm!

Ngay khi tất cả vào trong, bọn người Lâm Động lập tức cảm thấy luồng nguyên khí đậm đặc xộc thẳng tới, khiến cho cơ thể cũng phải run lên, một số người còn bị gió nguyên lực đẩy đi.

- Nguyên khí thiên địa thật dồi dào!

Lâm Động cảm nhận được nguyên khí tràn ngập thiên địa, thế giới bên trong quầng sáng này có lẽ nguyên khí phải nhiều gấp mấy chục lần ngoài kia. Rõ ràng Đạo Tông đã dùng cách nào đó để hút nguyên lực trong vòng bán kính mấy chục dặm quanh đây vào trong Đạo Tông để các đệ tử tu luyện!

Thật khủng bố!

Vút vút!

Khi bọn người Lâm Động đang kinh ngạc vì nguyên khí đáng sợ ở đây, trên không trung từ xa bỗng có mười mấy đạo ánh sáng bay tới, cuối cùng hiện ra mười mấy bóng người mặc hồng bào.

Những người này vốn là đến để kiểm tra khi đoàn người Lâm Động bước vào

không gian này, nhưng khi thấy Ngộ Đạo đi đầu thì gương mặt bọn họ nhất thời dãn ra.

- Bái kiến Phó Điện chủ Ngộ Đạo!

Bọn họ đều cung kính cúi người với Ngộ Đạo.

- Đây đều là đệ tử mới thu nhận từ Bách Triều Đại Chiến!

Ngộ Đạo cười, giới thiệu qua một câu.

Mười mấy người ấy chợt hiểu, ánh mắt quét qua người bọn Lâm Động, có không ít người tránh ánh mắt sắc bén của bọn họ, hiển nhiên bị khí thế của bọn họ chèn ép.

- Không hổ là Đạo Tông, chỉ mười mấy đệ tử tuần tra mà cũng đã mạnh mẽ như vậy!

Lâm Động cảm thấy thực lực của những người này hầu như đều trên Ngũ Nguyên Niết Bàn. Hơn nữa lực chiến đấu của bọn họ rõ ràng cũng mạnh hơn cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn bình thường nhiều, nếu không thì cũng không thể có được khí thế như vậy.

Có điều những người này cũng không khiến Lâm Động cảm thấy bị áp lực. Thực lực của hắn hiện giờ có thể kháng cự được với cường giả Lục Nguyên Niết Bàn, hơn nữa luận thủ đoạn hắn cũng chẳng sợ bọn họ.

Những đệ tử này dừng lâu chỗ mấy người Lâm Động một chút, rõ ràng cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của bọn họ, rồi hơi gật gù, xem ra Bách Triều Đại Chiến cũng có được một vài nhân vật không tệ!

- Phó Điện chủ Ngộ Đạo, hãy đưa những đệ tử này đi Trạch Điện Thai, lúc này ba Phó Điện chủ của ba điện khác đang đợi!

Một đệ tử cung kính nói.

Nghe vậy Ngộ Đạo hơi nhíu mày:

- Bọn chúng lại nôn nóng muốn cướp người à?

Các đệ tử tuần tra nghe thế, sắc mặt đều bối rối nhưng cũng không dám nói gì thêm.

- Đi thôi, đi thôi, ta biết rồi!

Ngộ Đạo hơi bực mình, phẩy phẩy tay đuổi các đệ tử kia đi, rồi sắc mặt hơi tối lại dẫn mọi người lên một ngọn núi đầy mây mù.

Lâm Động nhìn gương mặt không được tốt lắm của Ngộ Đạo, cũng không hiểu vì sao ông ta lại đột nhiên không vui như thế.

- Nơi Đạo Tông bồi dưỡng đệ tử có bốn đại điện, tên lần lượt là Thiên, Địa, Hồng, Hoang. Theo ta được biết hiện giờ có lẽ Thiên Điện là mạnh nhất, tiếp đến là Địa Điện, sau cùng là Hoang Điện, mà Ngộ Đạo là Phó Điện chủ của Hoang Điện.

- Mỗi khi một đệ tử gia nhập vào Đạo Tông cũng phải lựa chọn một trong bốn điện, nhưng vì Hoang Điện yếu nhất nên phần lớn những cường giả thiên phú cực tốt đều bị Thiên Điện và Địa Điện cướp mất!

Giọng của Tiểu điêu vang lên bên tai Lâm Động.

- Thế một lát nữa ta nên gia nhập điện nào?

Lâm Động khẽ hỏi.

Tiểu điêu trầm ngâm một chút rồi nhả ra hai chữ.

- Hoang Điện!

- Hoang Điện?

Nghe Tiểu điêu nói vậy, Lâm Động khựng người, rồi có chút nghi hoặc nói:

- Không phải ngươi nói Hoang Điện yếu nhất sao?

- Ban đầu, bốn điện của Đạo Tông đều không phân biết mạnh yếu cao thấp. Nhưng rồi về sau dần dần mới có khoảng cách. Nhưng mạnh nhất hồi đó không phải Thiên Điện hiện giờ, mà là Hoang Điện!

Tiểu điêu nói.

Lâm Động hơi ngạc nhiên, không ngờ Hoang Điện lúc này đứng cuối cũng có thời hiển hách như thế.

- Thế tại sao giờ bọn họ lại đứng cuối?

Lâm Động hỏi.

- Bốn điện của Đạo Tông có Tứ Đại Kỳ Kinh: Thiên Hoàng Kinh của Thiên Điện, Địa Hoàng Kinh của Địa Điện, Hồng Kinh của Hồng Điện, và Đại Hoang Vu Kinh của Hoang Điện!

- Tứ Đại Kỳ Kinh này đều là vũ kỹ tuyệt đỉnh của Đạo Tông, người sáng tạo ra nó là nhân vật đáng sợ có thể chấn nhiếp thiên địa. Trong đó, thần bí và cường hãn nhất chính là Đại Hoang Vu Kinh của Hoang Điện!

Ánh mắt Tiểu điêu có phần ngưng trọng, biểu hiện hiếm có này của hắn khiến Lâm Động có thể cảm nhận được sự cường hãn của Đại Hoang Vu Kinh.

- Có điều, tuy nó rất lợi hại nhưng cũng có khuyết điểm. Đó chính là yêu cầu quá hà khắc với người lĩnh ngộ. Vì thế mà cho đến giờ, dù Hoang Điện có vô số thiên tài nhưng những người lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

- Khi chưa có người lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh thì đệ tử tuyệt đỉnh của Hoang Điện không thể sánh ngang được với đệ tử của ba điện còn lại đã tu

luyện Tam Đại Kỳ Kinh khác được. Vì thế mà năm nào cũng xếp hạng cuối!

Tứ Đại Kỳ Kinh chính là tuyệt chiêu của bốn điện, thế nhưng Hoang Điện lại xui xẻo nhất, có Đại Hoang Vu Kinh mặc dù là vô cùng mạnh mẽ nhưng lại khó tu luyện nhất. Từ góc độ nào đó mà nói thì điều này khiến nó trở nên vô dụng!

- Đương nhiên Hoang Điện cũng đang cực kỳ mong đợi, chỉ cần có một đệ tử có cơ duyên tình cờ lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh, thì bọn họ sẽ trở thành cá vượt long môn hóa rồng, đoạt được danh tiếng đệ nhất điện!

Tiểu điêu cười nói.

- Lợi hại vậy sao?

Lâm Động chép miệng, không ngờ cùng là Tứ Đại Kỳ Kinh mà Đại Hoang Vu Kinh lại cường hãn như vậy. Không ai lĩnh ngộ được thì thôi, nhưng một khi lĩnh ngộ được thì thật kinh người.

- Đó không phải nói bừa đâu, vì mỗi lần có đệ tử lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh, cuối cùng đều là thiên tài kiệt xuất. Không nói đâu xa xôi, ngươi có biết người gần đây nhất lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh là ai không?

Tiểu điêu cười tít mắt.

- Là ai?

Lâm Động hỏi như phản xạ không điều kiện, rồi trong lòng khẽ run lên:

- Lẽ nào là người đã đánh đến Nguyên Môn, giết chết ba Trưởng lão?

- Hắc hắc, chính là hắn! Bây giờ ngươi đã biết vì sao Ngộ Đạo lại ngứa mắt với Lưu Thông như thế chưa? Hoang Điện khó khăn lắm mới có được kỳ tài như thế, kết quả lại bị Nguyên Môn giết. Mối hận này không thể nói vài ba câu là xong!

Tiểu điêu gật gù nói.

- Chẳng trách!

Lâm Động gật đầu, trong lòng thầm cảm thán, như thế xem ra đúng là Đại Hoang Vu Kinh không hổ là vũ kỹ thần bí nhất trong Tứ Đại Kỳ Kinh. Cũng không biết so với Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Thanh Trĩ thì cái nào lợi hại hơn?

- Ngươi bảo ta vào Hoang Điện lẽ nào muốn ta học Đại Hoang Vu Kinh?

Lúc này Lâm Động hiểu ra ý của Tiểu điêu.

- Ừm, đã đến Đạo Tông thì nhất định ngươi phải có được nó!

Tiểu điêu gật đầu nói:

- Hơn nữa thiên tài trong ba điện còn lại nhiều vô kể. Ngươi vừa mới vào chắc thời gian đầu không được xem trọng lắm. Chi bằng vào Hoang Điện, chắc chắn lão già Ngộ Đạo kia rất quan tâm đến ngươi. Sau này khi ngươi tu luyện thành công Đại Hoang Vu Kinh thì chắc chắn ngươi sẽ có chỗ đặt chân trong hàng ngũ các đệ tử tuyệt đỉnh của Đạo Tông rồi. Mà chỉ có vậy thì ngươi mới nhanh chóng theo đuổi được Lăng Thanh Trúc!

Lâm Động trợn mắt, nhưng cũng không phản bác. Hắn đúng là Quán quân của Bách Triều Đại Chiến nhưng ở đây không phải ở các Vương triều, mà là một trong các Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực!

Đệ tử ở đây ai cũng đã trải qua lựa chọn kỹ càng. Hơn nữa Bách Triều Đại Chiến cũng không phải con đường thu nạp đệ tử duy nhất của Tông phái siêu cấp. Vì thế Quán quân Bách Triều Đại Chiến không đủ để khiến hắn có cảm giác ưu việt ở Đạo Tông.

- Vậy thì vào Hoang Điện!

Lâm Động nhìn bóng lưng của Ngộ Đạo, trong lòng quyết định. Lời nói của Tiểu điêu đã khiến hắn có hứng thú với Đại Hoang Vu Kinh.

o0o Khi Lâm Động và Tiểu điêu nói chuyện, quang trận đang chở bọn họ đã hạ dần xuống một đỉnh núi. Trên đó có một tòa đại điện sừng sững, trên đỉnh cao nhất của ngọn núi mây mù bao phủ, một cái đài bằng phẳng làm từ đá xanh rất lớn hiện ra.

Trên đó có rất nhiều cột trụ lớn, nhìn rất hùng vĩ.

- Hà hà, Ngộ Đạo, cuối cùng ông cũng về!

Khi bọn người Lâm Động vừa đáp xuống, một giọng cười sang sảng đã vang lên từ phía trước. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy hơn chục thân ảnh đang đứng trên thanh đài.

Đứng đầu là ba nam tử trung niên, cả ba đều chắp tay ra sau, khí thế bất phàm. Lâm Động cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh hùng hồn tỏa ra từ người bọn họ. Nếu không nhầm thì có lẽ bọn họ là Phó Điện chủ của ba điện còn lại.

Lâm Động nhìn qua ba người đó rồi nhìn ra phía sau. Sau mỗi người có một đệ tử trẻ tuổi, hai nam một nữ, khí tức cũng rất mạnh mẽ, thậm chí hơn cả những đệ tử tuần tra mà hắn gặp lúc nãy.

Trong ba người, người khiến Lâm Động chú ý nhất là một thiếu nữ trẻ tuổi, tuổi chắc bằng Tô Nhu, dáng người cao ráo, mặc váy đỏ.

Dung mạo của thiếu nữ này cũng khá nổi bật, nhưng điều khiến Lâm Động để ý là từ người nàng phát ra một thứ sức mạnh kỳ lạ. Trong đó dường như hắn còn nghe được âm thanh của nhạc khí. Đây là lần đầu tiên Lâm Động thấy điều này, đương nhiên hắn cảm thấy rất lạ.

- Các ngươi nôn nóng đến thế sao?

Ngộ Đạo đáp xuống, lườm mắt nhìn ba nam tử kia, nói.

- Ha ha, tin tức về Bách Triều Đại Chiến lần này đã truyền khắp tông môn, không ngờ chức Quán quân lần này lại không bị người của Vương triều Thiên Nguyên đoạt mất, mà lại còn gia nhập Đạo Tông của ta, thật khiến người ta hả lòng hả dạ!

Nam tử đứng trước thiếu nữ kia cười lớn, tiếng cười như sấm rền khiến không khí xung quanh cũng phải rung lên.

Hắn là Phó Điện chủ Thiên Điện, Vĩ Sâm!

- Ai là Quán quân lần này?

Một vị Phó Điện chủ khác cười, ánh mắt quét qua bọn Lâm Động.

Ngộ Đạo khẽ hừ một tiếng, hất cằm về phía Lâm Động. Lâm Động thấy thế tiến lên một bước, cung kính ôm quyền:

- Đệ tử Lâm Động, bái kiến ba vị Phó Điện chủ!

Ngay lúc ấy, ba vị Phó Điện chủ và nàng thiếu nữ kia lập tức nhìn về hắn. Hiển nhiên bọn họ đều rất hứng thú với đệ tử vừa mới gia nhập mà đã có chút danh tiếng như hắn.

- Ồ, thực lực Tứ Nguyên Niết Bàn mà giành được Quán quân Bách Triều Đại Chiến, thật khiến người ta kinh ngạc!

Phó Điện chủ Thiên Điện nhìn Lâm Động và biết được thực lực tu vi của hắn.

- Tứ Nguyên Niết Bàn?

Nghe thế thiếu nữ kia sững người, thực lực này hoàn toàn không phải ưu tú mà lại giành được Quán quân sao?

- Ồ không đúng, còn có tinh thần lực nữa! Tiểu tử giỏi lắm, tu luyện được tinh thần lực lên đến Thiên Phù sư Tứ ấn. Chẳng trách!

Vĩ Sâm quả thực nhãn lực rất tốt, chỉ quan sát qua đã biết được tu vi tinh thần lực của Lâm Động. Điều nãy cũng khiến Lâm Động ngạc nhiên, vì dù sao tinh thần lực hắn giấu rất kỹ, không ngờ không thể qua mắt được Vĩ Sâm.

- Thiên Phù sư Tứ ấn?

Nghe thế, thiếu nữ kia và hai nam tử kiêu ngạo kia đều ánh lên vẻ kinh ngạc, rõ ràng bọn họ không thể ngờ Lâm Động lại có thể tu luyện tinh thần lực đến mức đó.

- Tứ Nguyên Niết Bàn cộng với Thiên Phù sư Tứ ấn, đúng là có thể sánh ngang với cường giả Ngũ Nguyên Niết Bàn. Nhưng theo ta biết Tần Thiên của Vương triều Thiên Nguyên là cường giả Lục Nguyên Niết Bàn. Ngươi vượt qua được hắn, xem ra thủ đoạn không đơn giản! Chậc chậc, chỉ với xuất thân Vương triều Hạ cấp mà đến được mức này quả không đơn giản!

Vĩ Sâm chép miệng tán thưởng, xem ra hắn cũng biết không ít thông tin về Lâm Động.

Ngộ Đạo thấy Vĩ Sâm cứ nhìn chằm chằm Lâm Động thì cũng thấy khó chịu, nhưng cũng không biết phải làm sao. Ai bảo Thiên Điện bây giờ là mạnh nhất, có quyền chọn lựa trước tiên, chỉ cần Lâm Động đồng ý là chẳng ai có thể ngăn cản được bọn hắn!

Cứ nghĩ đến hạt giống khó tìm như Lâm Động lại rơi vào tay Thiên Điện là Ngộ Đạo lại đau đầu.

- Hà hà, Lâm Động không tệ, đến Thiên Điện của ta đi!

Không ngoài dự đoán của Ngộ Đạo, sau khi Vĩ Sâm nhìn Lâm Động một lúc thì vẫy tay, cười nói.

Hai Phó Điện chủ kia khẽ thở dài, hiển nhiên bọn họ cũng thấy tiếc nuối.

Sắc mặt Ngộ Đạo trở nên khó coi, nhưng cũng chỉ đành phẩy tay, bất lực nói với Lâm Động:

- Thiên Điện là mạnh nhất trong tứ điện, nếu ngươi muốn thì đi đi!

Lâm Động nghe thế, nhìn Vĩ Sâm đang tươi cười, rồi lại nhìn Ngộ Đạo ủ rũ, cũng thở dài, rồi ôm quyền nói với Vĩ Sâm:

- Cảm tạ Phó Điện chủ đã xem trọng, nhưng ta muốn vào Hoang Điện!

Giọng nói mang theo cảm giác hơi chút có lỗi vang lên khiến tất cả cùng sững người.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 641

Gia Nhập Hoang Điện

Trạch Điện Thai vì câu nói này của Lâm Động mà tất cả mọi người nhất thời đều sững sờ, toàn bộ ánh mắt đều chăm chăm về phía Lâm Động tỏ vẻ không hiểu nổi, duy chỉ Tiểu điêu, Tiểu Viêm là có vẻ mặt bình tĩnh.

- Lâm Động ngươi… Ngay cả Ngộ Đạo cũng bị lời nói này của Lâm Động làm cho kinh ngạc, hiển nhiên không rõ vì sao hắn lại bỏ Thiên Điện mạnh nhất kia để gia nhập vào Hoang Điện của lão.

Nét mặt Phó Điện chủ Thiên Điện Vĩ Sâm vẫn còn ngạc nhiên, lông mày dần nhăn lại, chăm chú nhìn Lâm Động, từ từ trầm giọng nói:

- Lâm Động, thiên phú của ngươi không kém, chớ có tự hủy hoại tương lai của mình. Mặc dù ta không có ý xem thường Hoang Điện, nhưng có thể nói với ngươi rằng, chỉ có ở Thiên Điện, ngươi mới có thể có được sự tăng tiến mạnh mẽ nhất!

Đám người Ngộ Đạo tuy vì những lời này của Vĩ Sâm mà thấy khó chịu trong lòng, nhưng cũng không phản bác lại. Hiện nay trong bốn điện, đích thực Thiên Điện là mạnh nhất.

Lâm động cười khổ sở rồi nói:

- Ta cảm thấy Hoang Điện hợp với ta hơn, Phó Điện chủ Ngộ Đạo, ngài nghĩ sao?

Nói đến cuối cùng, ánh mắt hắn cũng hướng về phía Ngộ Đạo, ngữ khí kéo dài. Lẽ nào lão già này không có chút biểu hiện nào sao? Ít nhất cũng đừng để

hắn một mình đối diện với những ánh mắt lợi hại kia chứ!

Ngộ Đạo nghe hắn nói vậy, thân thể thoáng run lên một chút. Từ ánh mắt của lão, Lâm Động có thể nhìn ra một chút cảm giác kinh ngạc, chỉ có điều lão già này sau một hồi do dự, đã nói ra một khiến Lâm Động có chút không biết nói gì:

- Thiên Điện đích thực mạnh hơn Hoang Điện… - Lão già này, cũng quá sức thành thật rồi!

Lâm Động không biết nói gì, hiển nhiên cũng không ngờ tới lão lại cam tâm tình nguyện đẩy đi một hạt giống tốt được đưa đến tận cửa như vậy.

- Nhưng nếu ngươi thực sự muốn gia nhập Hoang Điện của chúng ta, lão phu cũng sẽ ủng hộ tuyệt đối. Cho dù có như thế nào, cũng sẽ không hủy hoại nhà ngươi!

Ngộ Đạo cắn răng nói.

Lúc này Lâm Động mới kín đáo thở dài nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt tràn ngập ý có lỗi hướng về phía Vĩ Sâm. Vẻ mặt của Vĩ Sâm lúc này không dễ coi chút nào, hắn cũng không muốn vừa mới bước vào Đạo Tông liền đã đắc tội với Phó Điện chủ Thiên Điện.

Vĩ Sâm nhăn mày nhìn chằm chằm vào Lâm Động, một hồi sau, chỉ còn nói thể lắc đầu, rồi nhẹ nhàng nói:

- Nếu đây là sự lựa chọn của nhà ngươi, thì bổn Điện chủ cũng không nói nhiều làm gì, chỉ hy vọng ngươi tự biết làm sao tốt nhất cho mình là được!

Nghe thấy ngữ khí của Vĩ Sâm cũng không có chút gì oán hận, Lâm Động mới thở phào nhẹ nhõm. Lòng dạ của những người có vị thế cao trong Đạo Tông cũng không quá hẹp hòi như hắn từng tưởng tượng.

- Sao ngươi lại quá ích kỷ như vậy chứ?

Nhưng ngay lúc Lâm Động thấy nhẹ nhõm, thì có một âm thanh nhẹ nhàng mà sắc bén đột nhiên vang lên, ngẩng đầu lên chỉ thấy thiếu nữ hồng y đang nhíu nhẹ lông mày nhìn hắn.

- Ta ích kỷ ư?

Tuy đối phương là thiếu nữ hồng y xinh đẹp, nhưng Lâm Động cũng vì lời nói của nàng ấy mà cảm thấy khó chịu, cau mày hỏi lại.

- Thiên phú của ngươi rất tốt, nếu gia nhập Thiên Điện, tự nhiên có thể phát huy hết tiềm lực của ngươi. Khi mà thực lực của nhà ngươi mạnh lên thì đối với Đạo Tông mà nói, đây là một chuyện tốt, nhưng hiện tại ngươi lại vứt bỏ con đường này, xét từ góc độ nào đó, ngươi đã làm cho thực lực của Đạo Tông trở nên yếu đi, đây không phải nhà ngươi ích kỷ thì còn là gì nữa?

Thiếu nữ hồng y cất giọng nhẹ nhàng, âm thanh nghe như những nốt nhạc lúc trầm lúc bổng, khiến người nghe đôi lúc thấy vui vẻ thoải mái, nhưng ý nghĩa trong những lời nói ấy cũng không kém phần sắc bén, khiến những người xung quanh tròn mắt há miệng.

- Ăn nói thật lợi hại!

Đây không phải là suy nghĩ của một mình Lâm Động, thậm chí ngay cả đám người Liễu Bạch cũng phải nhìn nhau, không thể không khâm phục những lời mà thiếu nữ hồng y vừa nói. Vốn chỉ là sự lựa chọn bình thường, nhưng lại bị nàng ấy chỉ trích là hành động phản lại đạo nghĩa Tông phái.

- Ta nghĩ rằng, không có điện nào mạnh nhất, mà chỉ có điện nào phù hợp với mình nhất?

Lâm Động vuốt mũi nói.

- Lý luận là như vậy, nhưng sự thật hiện nay, Thiên Điện mạnh nhất trong bốn điện!

Thiếu nữ hồng y nhướng đôi mày, ánh mắt đầy sự công kích nhìn thẳng vào Lâm Động.

- Ta dám nói với ngươi, gia nhập Hoang Điện, đến lần thi đấu giữa các điện sau này sợ rằng đến vòng loại ngươi cũng không đủ tư cách tham dự. Đến lúc đó, tên tuổi của Quán quân Bách Triều Đại Chiến như ngươi lại trở thành trò cười cho mọi người!

Lâm Động nhăn mày, ánh mắt của hắn cũng không chút nhượng bộ chằm chằm nhìn về thiếu nữ hồng y, nói:

- Vì ngươi đã đẩy sự việc lên cao như vậy, ta cũng nói cho ngươi hay nguyên nhân vì sao ta lực chọn như thế. Ta làm việc không thích sự bình thường, việc gia nhập Thiên Điện cố nhiên có lợi cho ta, nhưng không thể làm cho ta trở nên mạnh nhất, bởi vì… Thiên Điện không có Đại Hoang Vu Kinh! Nếu như ta có thể lĩnh ngộ Đại Hoang Vu Kinh, thì theo ngươi, thực lực của Đạo Tông sẽ mạnh lên hay yếu đi?

Lâm Động vừa nói ra lời này đã làm cho tất thảy mọi người kinh ngạc. Lúc này bọn họ mới hiểu ra, hóa ra hắn nhắm vào Đại Hoang Vu Kinh, nhưng tên tiểu tử này có phải là quá điên cuồng không? Đại Hoang Vu Kinh hiện là môn vũ kỹ thần bí khó lường nhất trong Tứ Đại Kỳ Kinh, nhiều năm qua trong Hoang Điện, số nhân vật kỳ tài lĩnh hội được cũng không quá mười đầu ngón tay, vậy mà Lâm Động lại dám nói những lời này?

Thiếu nữ hồng y hiển nhiên cũng bị Lâm Động làm cho kinh ngạc, nhưng nàng lại khẽ nhếch môi, sau đó đưa ra ngọc thủ, chỉ về hướng Lâm Động, cặp môi hồng khẽ cất tiếng:

- Nói khoác mà không biết xấu hổ, tự cho mình là đúng!

Lúc thiếu nữ hồng y vươn ngọc thủ chỉ về phía Lâm Động, hắn mới phát hiện bàn tay của nàng đẹp khác thường, thon dài trắng nõn, nhìn lại thấy giống như những ngón tay ngọc ngà thon đẹp tuyệt mỹ, không hề có một chút khuyết điểm

nào. Bàn tay như ngọc trắng khẽ chớp ánh hào quang, khiến người ta phải hoa mắt.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động nhìn thấy bàn tay đẹp hoàn mỹ như vậy, lúc này trong mắt hắn cũng thoáng một sự ngạc nhiên trước nét đẹp này. Thiếu nữ hồng y có lẽ không đẹp bằng những mỹ nữ mà hắn đã gặp nhưng đôi tay của nàng ấy thì thực sự là không ai có thể so bì nổi.

- Bây giờ nói những lời này còn hơi sớm. Về phần ta có thể lĩnh hội được Đại Hoang Vu Kinh hay không, sau này chúng ta cùng xem sao, được chứ?

Tuy vẫn sững sờ trước nét đẹp ấy, nhưng Lâm Động chưa đến mức độ thất thần, ánh mắt liền xoay chuyển nhìn về phía thiếu nữ hồng y, nở nụ cười nói.

- Ta biết rất rõ sự lợi hại của Đại Hoang Vu Kinh, những tiền bối đã từng lĩnh hội Đại Hoang Vu Kinh ai nấy cũng là những người nổi tiếng lẫy lừng trong Đạo Tông của chúng ta. Nhưng ngươi nên biết, từ khi thành lập Đạo Tông đến nay, liệu có bao nhiêu người đã lĩnh hội thành công?

Thiếu nữ hồng y cười nhạt, nói:

- Ngươi cũng đừng nói là ta xem thường ngươi, chỉ trách dã tâm của ngươi quá lớn, nếu ngươi đã muốn ta đến xem, được thôi, Ứng Hoan Hoan ta sẽ chờ xem thế nào? Nếu nhà ngươi có thể lĩnh hội Đại Hoang Vu Kinh, muốn ta làm gì cũng được, nhưng nếu không được thì e rằng sau này sẽ có không ít các đệ tử của Thiên Điện đến tìm vị sư đệ là ngươi luận bàn trao đổi đó!

- Hoan nghênh nàng đến!

Lâm Động cười mỉm. Hắn cũng không sợ những hiểm ý trong lời nói của đối phương. Nếu không lĩnh hội được Đại Hoang Vu Kinh, hắn cũng không phải là trái hồng mềm mà bất cứ người nào cũng có thể bóp nát.

- Hừ!

Nói đến đây, Ứng Hoan Hoan cũng chỉ có thể hừ lên một tiếng, trong mắt nàng có chút phiền muộn. Người trước giờ mồm miệng lanh lợi như nàng nay lại bị Lâm Động làm cho không thể nói gì hơn, trong lòng thật sự cảm thấy không được thoải mái.

- Nếu tên tiểu tử nhà ngươi có dã tâm nhắm vào Đại Hoang Vu Kinh của Hoang Điện thì bổn Điện chủ cũng không nói gì thêm nữa. Nếu ngươi thực sự có thể đạt được ước nguyện thì mọi người trong Đạo Tông cũng vui mừng cho ngươi, nhưng đôi khi cũng nên lượng sức mình mà hành động!

Vĩ Sâm điềm đạm nói. Về việc Lâm Động có ý tưởng đối với Đại Hoang Vu Kinh, ngay cả hắn cũng không biết nói gì. Mặc dù đến ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận, trong Tứ Đại Kỳ Kinh, Đại Hoang Vu Kinh thực sự là vô địch, nếu không phải lĩnh ngộ quá khó thì Hoang Điện sẽ chiếm được vị trí đứng đầu một cách vững vàng.

- Còn người nào khác muốn chủ động gia nhập Hoang Điện nữa không?

Vĩ Sâm lớn tiếng hỏi, đưa mắt về phía những đệ tử được tuyển chọn từ Bách Triều Đại Chiến.

Tiểu điêu và Tiểu Viêm nghe thấy vậy, không phí một lời nào, liền đứng ngay bên cạnh Lâm Động. Đám người Mạc Lăng, Liễu Bạch sau một chút chần chừ, cũng bước tới, bọn hắn hiện tại cũng đã hoàn toàn lựa chọn theo Lâm Động. Dù sao bọn họ đến được Đạo Tông hoàn toàn cũng đều là nhờ vào Lâm Động, bằng không thì hiện tại không biết bọn họ đã đi về đâu rồi.

Hơn nữa, xét về thiên phú của bọn họ, cho dù là miễn cưỡng xin vào Thiên Điện đi chăng nữa, cũng chưa chắc người ta đã chịu nhận, chi bằng theo Lâm Động vào Hoang Điện lăn lộn.

Mặc dù bọn người Mạc Lăng, Liễu Bạch đã lựa chọn đi cùng Lâm Động, nhưng càng nhiều người khác lại không có những hành động khinh suất. Dù sao những người này không có giao tình gì với Lâm Động, sẽ không vì hắn mà miễn

cưỡng đi đến Hoang Điện.

Mà đối với tình huống như thế này, biểu hiện của Lâm Động tương đối bình tĩnh, hắn không có suy nghĩ kéo bè kết phái, bọn Mạc Lăng, Liễu Bạch cùng gia nhập vào Hoang Điện hoàn toàn là vì tình bạn, những người khác không có ý này thì hiển nhiên cũng rất bình thường.

Đến lúc này thì Vĩ Sâm hất tay áo, đảo mắt nhìn, chọn ra trong đám người kia vài người có thiên phú tốt nhất, tiếp đó mới Phó Điện chủ Địa Điện cùng với Phó Điện chủ Hồng Điện cũng ra tay, chọn lấy vài người thiên phú tốt trong đám còn lại, những người còn lại sau cùng thiên phú có phần hơi yếu kém.

- Chọn đệ tử xong rồi, chúng ta đi trước vậy!

Việc lựa chọn đệ tử hoàn tất, Vĩ Sâm cũng không định ở lâu, hướng tay ôm quyền về phía Ngộ Đạo, sau đó liếc nhìn Lâm Động, sau đó hất tay áo, nguyên lực tuôn trào, hóa thành cuồng phong đem đám đệ tử mới lựa chọn rời đi.

- Tiểu tử Lâm Động, hãy ghi nhớ những lời ngươi nói, ta đợi đến lúc ngươi cho ta được mở mang tầm mắt! Nhưng trước đó, ngươi phải có đủ tư cách để tham gia lĩnh ngộ Đại Hoang Vu Kinh rồi hãy nói!

Ứng Hoan Hoan khoát tay một cách hả hê về phía Lâm Động, sau đó khẽ nhích thân mình rồi nhanh chóng bay đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Phó Điện chủ Địa Điện, Hồng Điện cũng lần lượt đem người rời đi, nơi này bỗng chốc trở nên vắng vẻ.

- Haizzz!

Lâm Động uốn nhẹ cái lưng mỏi, bất đắc dĩ thở dài một cái, bộ dạng này xem ra dường như mình đã đắc tội với thiếu nữ lai lịch bất minh kia rồi.

- Ha ha, tiểu tử, không ngờ nhà ngươi cũng có sức hấp dẫn đến như vậy!

Ngộ Đạo quay đầu, cười tủm tỉm nhìn Lâm Động, ánh mắt đầy sự vui vẻ.

- Phó Điện chủ Ngộ Đạo, sau này chúng ta sẽ làm phiền ngài rồi, xin hãy chiếu cố nhiều hơn!

Lâm Động cười cười, trước mặt Ngộ Đạo, hắn là một gã thiếu niên trẻ tuổi dám đối mặt với bọn người Vĩ Sâm!

- Mặc dù nhà ngươi đã làm cái việc khiến lão phu thấy rất sảng khoái, nhưng mọi việc đều phải chiếu theo quy tắc mà làm!

Ngộ Đạo vừa cười vừa mắng một hồi, đột nhiên thấp giọng nói:

- Nhưng tiểu tử à, hôm nay ngươi đã cự tuyệt gia nhập Thiên Điện e rằng sau này đệ tử của Thiên Điện sẽ đặc biệt chú ý đến ngươi đó!

Nhìn gương mặt tươi cười của Ngộ Đạo, Lâm Động có chút im lặng, lão già này đang hả hê vì chuyện đó sao?

- Đúng rồi, Ứng Hoan Hoan kia vẫn còn một tỷ tỷ đó, tên là Ứng Tiếu Tiếu, Đại sư tỷ của Thiên Điện. Nàng ấy hiện là người lợi hại nhất trong lớp trẻ của Tông phái hiện nay. Ngươi đã dám đấu khẩu với Ứng Hoan Hoan, có lẽ từ nay về sau nàng ấy sẽ chú ý ngươi đó, cố lên, ta xem trọng nhà ngươi!

Ngộ Đạo vuốt cằm, làm như đang tùy ý nói ra những lời ấy.

- Con mẹ nó!

Nghe được những lời này, ngay cả với tính cách của Lâm Động cũng không nhẫn nại nổi phải nói một câu thô tục. Bây giờ thì hay rồi, chẳng qua chỉ là chọn một điện để tu hành, kết quả là đem đến một sự phiền toái!

Những ngày tháng sau này, sợ là sẽ không có lúc nào được thư thả nữa!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 642

Ban Thưởng

Hoang Điện tọa lạc ở phía Tây Nam của Đạo Tông, mấy chục ngọn núi quây thành một vòng tròn, nằm ở trên đỉnh, nhìn xuống thác nước bên dưới đang chảy giống như dải ngân hà, tiếng thác nước ầm ầm vang vọng khắp cả vùng trời.

Trên đỉnh những ngọn núi ấy, có thể nhìn thấy vô số những đại điện quy tụ thành quần thể. Một đám người đông đúc nhìn giống như đàn kiến đang đi xuyên qua những đại điện ấy, tạo ra một cảm giác phấn chấn tinh thần.

Xung quanh những ngọn núi khổng lồ này, có một dòng sông dài mấy ngàn trượng chảy ngang qua, trông như một dòng Thiên Hà, đến gần mới có thể phát hiện ra, không ngờ dòng sông lớn này hóa ra là do Niết Bàn Khí ngưng đọng lại mà tạo thành!

Một dòng Đan Hà đích thực!

Thủ bút của những Tông phái siêu cấp với cấp bậc như thế này, hiển nhiên không hề thua kém những Tông phái Viễn Cổ!

Đang lúc Lâm Động nhìn dòng Đan Hà chảy ngang qua, thì trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ, trong lòng thầm cảm thấy phấn khởi. Trước đây hắn đã từng cảm thấy Đan Hà rất có lợi cho việc tu luyện, đáng tiếc thay vì lý do thời gian của Chiến trường Viễn Cổ không cho phép, cho nên hắn không thể dừng chân ở đó quá lâu, chỉ có thể tu luyện một chút rồi vội vã bỏ đi trong tiếc nuối, vì thế ngay lúc thấy Đan Hà xuất hiện tại Hoang Điện, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng hân hoan.

- Hoang Điện chúng ta có ba ngàn đệ tử, đệ tử chân truyền có ba trăm người,

tất cả đều xem như là những người ưu tú đã vượt qua được ngàn vạn vòng tuyển chọn. Bên ngoài Hoang Điện còn hơn vạn đệ tử ký danh, chỉ cần bọn họ qua được thử thách thì bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành đệ tử chính thức của Hoang Điện.

Đứng bên cạnh Lâm Động, Ngộ Đạo chỉ những ngọn núi khổng lồ, trong giọng nói có chút đắc ý.

- Ba trăm đệ tử thân truyền, ba ngàn đệ tử phổ thông, hàng vạn đệ tử ký danh… Lâm Động nghe vậy, lập tức thấy chấn động. Nhưng hắn biết rất rõ, muốn trở thành đệ tử chân truyền của những Tông phái siêu cấp này, theo quy định của Bách Triều Đại Chiến, ít nhất phải bước chân vào Niết Bàn Kim Bảng, mà trước mắt Hoang Điện này đã có ba trăm người như vậy!

Ba trăm người này hắn đều là tinh anh, đều là thiên tài của các Vương triều Đông Huyền Vực! Số người trên Niết Bàn Kim Bảng trong Bách Triều Đại Chiến cộng lại cũng không bằng một nửa số này, xem ra con đường những Tông phái này thu nhận đệ tử cũng không ít.

Lâm Động cũng không hỏi thăm tình hình của ba điện kia, nhưng nếu đoán thì hắn cũng có thể đoán được, số lượng của bọn họ hắn sẽ còn nhiều hơn của Hoang Điện gấp nhiều lần.

Nhìn tổng thể về thực lực của Tông phái siêu cấp, thật có chút đáng sợ, nhưng cũng khiến Lâm Động có thể rõ ràng nhận thức được điểm đáng sợ ấy là ở chỗ nào. Những Vương triều ở Đông Huyền Vực không thể so bì được với thực lực này.

Có được số lượng lớn những đệ tử đáng sợ như vậy, còn sợ gì không mạnh lên được.

- Lâm Động, với biểu hiện của ngươi, hiển nhiên có đủ tư cách để trở thành đệ tử chân truyền. Nhưng lão phu trước tiên cũng phải nói rõ với ngươi, trong Hoang Điện chúng ta, sự cạnh tranh không phải nhỏ. Có những lúc muốn có

được sự đãi ngộ tu luyện tốt hơn thì phải làm cho người khác tâm phục thực lực của mình, nếu không thì sự đãi ngộ của ngươi sẽ bị người khác cướp mất!

Ngộ Đạo nói với Lâm Động với nét mặt nghiêm túc.

- Kiểu cạnh tranh này, coi như cũng là để cho đệ tử được tôi luyện, vì thế chúng ta sẽ không can thiệp vào việc luận bàn tranh đấu giữa các đệ tử. Muốn có được sự đãi ngộ tu luyện hiển hách ở Hoang Điện, điều cần thiết duy nhất là phải có thực lực xứng đáng với sự đãi ngộ ấy! Ngươi là Quán quân của Bách Triều Đại Chiến lần này, đã đem về cho chúng ta không ít đệ tử, cũng nên ban thưởng cho ngươi, nhưng phần thưởng này phải xem ngươi có đủ năng lực để giữ được nó không… - Phần thưởng gì?

Lâm Động cười cười, có chút hiếu kỳ.

- Đan Hà Quán Đỉnh!

Ngộ Đạo mỉm cười, chỉ về phía dòng Đan Hà xa xa và nói:

- Ở chỗ sâu bên trong Đan Hà, mỗi một năm sẽ sinh ra một chút Niết Bàn Khí cực kỳ tinh túy, chúng ta gọi bọn nó là Niết Bàn Kim Khí, đối với cường giả Niết Bàn Cảnh thì có hiệu quả cực kỳ bổ dưỡng. Đến lúc đó Điện chủ và ta sẽ đích thân ra tay, áp súc đám Niết Bàn Kim Khí kia lại, cấp cho ngươi rèn luyện cơ thể và nguyên lực trong cơ thể, nếu như ngươi có thể tiếp nhận được, thì tất nhiên thực lực của ngươi sẽ tăng lên không nhỏ!

- Nghe qua hình như cũng không tệ a!

Ánh mắt Lâm Động sáng lên, có thể được hai vị Điện chủ đích thân dốc lực ban thưởng, thật sự không đơn giản.

- Đương nhiên không tệ. Đúng ra thì chỉ có những đệ tử ưu tú nhất của Hoang Điện mới có đủ tư cách hưởng thụ Niết Bàn Kim Khí này, nếu không phải ngươi vừa lập được công lớn thì không đến lượt ngươi đâu!

Ngộ Đạo trợn mắt nhìn Lâm Động.

- Đệ tử mạnh nhất của Hoang Điện hiện nay là ai?

Lâm Động mỉm cười nói.

- Bốn đại đệ tử chân truyền hiện tại đều là cường giả Thất Nguyên Niết Bàn, hết thảy đều không phải là ngọn đèn cạn dầu đâu.

Hai tay Ngộ Đạo chắp phía sau, giọng nói có chút hài hước.

- Cường giả Thất Nguyên Niết Bàn ư?

Ánh mắt Lâm Động có chút chấn động, chợt chậm rãi gật đầu, nói nhỏ:

- Thật là mạnh mẽ, nhưng ta muốn vượt qua bọn họ cũng không khó!

Với thực lực của Lâm Động hiện nay, đã có thể so sánh với cường giả cấp bậc Lục Nguyên Niết Bàn, nếu thực lực có thể tiến lên bước nữa thì có thể đấu một trận với cường giả Thất Nguyên Niết Bàn! Giờ đây hắn mới gia nhập Hoang Điện, sau này còn rất nhiều thời gian để theo đuổi những sư huynh đi trước!

Nhìn khuôn mặt với nụ cười tự tin của gã thanh niên Lâm Động, Ngộ Đạo âm thầm gật đầu… Hắn đã tận mắt chứng kiến quá trình phát triển của Lâm Động tại Chiến trường Viễn Cổ, một tên gia hỏa xuất thân từ một Vương triều Hạ cấp lại có thể bộc lộ tài năng tại địa phương khốc liệt đó, bản thân hắn đã có thể coi là một kỳ tích!

- Ngươi muốn có được tư cách tham gia lĩnh hội Đại Hoang Vu Kinh, đích thực nhất thiết phải thắng được bọn họ, tính ra vẫn còn cần một chút thời gian!

- Về phần thưởng ta đã nói là sẽ cấp cho ngươi, rất ít người trong Hoang Điện có thể nhận được sự đãi ngộ như vậy. Ngươi là một đệ tử mới gia nhập mà đã có được nó, tất nhiên sẽ có một vài đệ tử khác thấy bất bình. Giải quyết được những chuyện này hay không, là phải phụ thuộc vào bản lĩnh của ngươi, chúng ta

không quản!

Ngộ Đạo điềm đạm nói.

- Ta hiểu!

Lâm Động khẽ cười và gật đầu.

- Ngoài ra, hai người bạn của ngươi dự định như thế nào?

Ngộ Đạo đột nhiên nhìn về phía Tiểu điêu và Tiểu Viêm đang đứng bên cạnh Lâm Động. Hắn biết rõ thân phận của hai người này, nên cũng biết bọn họ sẽ không lựa chọn gia nhập Đạo Tông.

- Hai ngày nữa ta sẽ mang theo Tiểu Viêm rời đi!

Tiểu điêu lười biếng nói.

- Rời đi?

Nghe được lời này, Lâm Động nhất thời kinh ngạc.

- Đừng gấp gáp, ta mang hắn đi ra ngoài một chuyến, ở Đông Huyền Vực này có một vài chỗ đặc biệt, những chỗ đó rất có lợi cho Yêu thú chúng ta tu luyện, Tiểu Viêm hắn tu luyện ở đó sẽ có hiệu quả rất tốt.

Tiểu điêu cười nói.

- Đại ca, Nhị ca nói tu luyện ở những nơi đó, thực lực của đệ có thể tăng lên rất nhanh, đệ cùng huynh ấy đi trước một chuyến, vạn nhất huynh có phiền phức gì thì dùng Nguyên thần Truyền tin cho Nhị ca, bọn đệ sẽ tức tốc về liền.

Tiểu Viêm nở nụ cười hồn hậu, nói.

- Yên tâm đi, có ta ở bên cạnh hắn, sẽ không có chuyện gì đâu!

Tiểu điêu cười nói với Lâm Động.

Thấy vậy, Lâm Động sau một chút chần chừ thì cũng không nói thêm gì nữa. Lúc trước Tiểu điêu sở dĩ một mực đi theo hắn là vì nó không yên tâm cho sự an toàn của hắn, nhưng nay hắn đã gia nhập Hoang Điện rồi, chỉ cần không có sự cố gì quá lớn thì sẽ rất an toàn, nếu đã vậy thì Tiểu Viêm cũng có thể được tự do một chút!

Hơn nữa Lâm Động cũng biết Tiểu điêu có không ít bí mật còn không nói cho hắn biết, hắn cũng không chủ động hỏi. Hiện nay thực lực của hắn không phải là mạnh lắm, việc của Tiểu điêu, hắn cũng không thể giúp được gì.

Ngộ Đạo đưa đám người đến một ngọn núi rất to, rồi vung tay áo lên, mấy gã đệ tử chạy đến. Ngộ Đạo liếc nhìn đám người Lâm Động một cái rồi mới nói:

- Được rồi, đã đến Hoang Điện rồi, hôm nay các ngươi nghỉ ngơi chút đã, ngày mai đến trước bình đài Đan Hà, đến lúc đó, chúng ta sẽ tiến hành Đan Hà Quán Đỉnh cho ngươi!

- Vâng!

Nghe vậy, mọi người cũng cung kính đáp lại.

Ngộ Đạo khẽ gật đầu, chợt trên mặt lộ ra một nụ cười:

- Ngoài ra, hoan nghênh các ngươi đã trở thành đệ tử của Hoang Điện, sau này, nơi đây sẽ là nhà của các ngươi!

Nghe được những lời đó, nét mặt đám người Liễu Bạch cũng trở nên kích động một chút, trải qua nhiều khó khăn như vậy, cuối cùng cũng thành công, trở thành đệ tử của Tông phái siêu cấp.

o0o Trong lúc bọn Lâm Động ổn định trên Hoang Điện, phía Đông của Đạo Tông, nơi đó cũng có những ngọn núi cao hùng vĩ vững chãi, khí thế thậm chí còn cao hơn cả ở Hoang Điện.

Đó chính là chỗ của Thiên Điện!

Trên dãy núi của Thiên Điện, đồng cũng có một dòng Đan Hà chảy ngang qua, nhưng Đan Hà này quy mô còn lớn hơn Đan Hà của Hoang Điện, nhìn qua, thậm chí còn không thấy cuối cùng, cũng chỉ có thể cảm nhận được sự nồng đậm vô cùng của Niết Bàn Khí từ trên Đan Hà dập dờn bốc lên, khiến cho không gian cũng phải vặn vẹo.

Nhìn gần hơn, ở Đan Hà này, có thể nhìn thấy không ít những bình đài, phía trên có rất nhiều đệ tự đang nhắm mắt tu luyện, có những luồng nguyên lực ba động mạnh mẽ phát ra từ trong cơ thể bọn họ.

Những bình đài này nằm xung quanh Đan Hà, nhưng bình đài gần trung tâm Đan Hà nhất thì có rất ít, mà số lượng đệ tử trên đó thì càng ít hơn.

Vù!

Một luồng âm thanh xé gió, đột nhiên vang lên trên không trung Đan Hà, trong lúc mơ hồ còn kèm theo những âm thanh nhạc khí va chạm, giống như thiên âm vậy, khiến không ít đệ tử đang tu luyện cũng phải mở mắt nhìn chăm chú vào hình ảnh đang băng xẹt ngang qua không trung, trong mắt cũng có chút mê say.

Bóng dáng trên bầu trời không để ý tới những ánh mắt này mà tiếp tục xông thẳng về chỗ sâu của dòng sông, cuối cùng đáp xuống một bình đài sau cuối.

Thân ảnh hạ xuống, hồng y phất phơ, chính là nữ tử Ứng Hoan Hoan, nữ tử vừa mới đấu khẩu một trận với Lâm Động!

Nàng ta vừa đáp xuống bình đài, ánh mặt liền nhìn về phía trước, nơi đó có một nữ tử đang im lặng ngồi xếp bằng, xung quanh nàng, Niết Bàn Khí nồng đậm lượn lờ lởn vởn.

Nữ tử này mặc huyền y, thân thể mềm mại, tóc dài xanh mượt, eo lưng thắt

một cái đai màu xanh, hai tay để lên đầu gối, trên ngọc chỉ có bắt ấn thành chỉ, có một thanh trường kiếm màu xanh nằm giữa hai bàn tay. Trên thân kiếm một vài tia kiếm khí phát ra, khiến cho Niết Bàn Khí xung quanh cũng phải e sợ lãng tránh.

- Tỷ tỷ!

Ứng Hoan Hoan vừa trông thấy nữ tử huyền y này, cái miệng nhỏ nhắn không nhịn được mà bắt đầu cong lên một chút.

Nữ tử trước mắt này chính là đệ tử hàng đầu của Đạo Tông, Đại sư tỷ Thiên Điện, Ứng Tiếu Tiếu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 643

Chỉ Giáo

Trên bình đài, nữ tử huyền y Ứng Tiếu Tiếu nghe thấy tiếng nói thanh thoát phía sau mình, đôi mắt nhắm chặt cũng khẽ mở ra, khóe môi nhích cong lên, khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của nàng trở nên dịu dàng ôn hòa hơn.

- Không muội phải đi cùng Vĩ sư thúc tuyển chọn đệ tử mới ư? Sao lại ra bộ dạng thế này?

Bàn tay nữ tử huyền y trắng như ngọc nhẹ nắm lấy thanh trường kiếm, đứng lên đầy tao nhã, đôi mắt mỉm cười với Ứng Hoan Hoan.

- Đừng nhắc đến nữa!

Ứng Hoan Hoan nhíu mày nhếch miệng nói:

- Vốn muội định xem Quán quân của Bách Triều Đại Chiến như thế nào, nào ngờ đâu hóa ra lại là một kẻ ngu ngốc tự cho mình là đúng!

- Chuyện như thế nào?

Nữ tử huyền y đưa mắt nhìn những bình đài xung quanh Đan Hà cuồn cuộn, tiếng nói thanh thoát điềm đạm.

- Tên đó đã từ chối gia nhập Thiên Điện, lại đi chọn Hoang Điện!

Ứng Hoan Hoan nói đầy phiền muộn.

- Hả?

Nữ tử huyền y hơi bất ngờ, cảm thấy có chút kinh ngạc, hiển nhiên đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy một sự việc như vậy.

- Tên đó nói muốn tu luyện Đại Hoang Vu Kinh!

- Có dã tâm!

Nữ tử huyền y nhẹ nhàng nói.

- Dã tâm rất lớn, nhưng cũng không sợ mình chống đỡ không nổi áp lực, nếu như Đại Hoang Vu Kinh dễ tu luyện như vậy thì Hoang Điện đã vượt qua Thiên Điện từ lâu rồi, trước đây tỷ tỷ cũng từng tĩnh tọa trước Hoang Vu Đại Bi một tháng trời mà cũng không thu được kết quả gì, tên kia làm sao có thể làm được chứ?

Ứng Hoan Hoan hừ nhẹ một tiếng.

- Ta không có duyên với Đại Hoang Vu Kinh, đổi lại là người khác, nói không chừng lại có cơ hội!

Thanh kiếm trong tay nữ tử huyền y chỉ hướng xuống dòng nước, một luồng kiếm khí phát ra.

- Tu luyện Đại Hoang Vu Kinh không thể chỉ dựa vào cơ duyên, tỷ tỷ lẽ nào cho rằng tên kia có thể thành công hay sao?

Ứng Hoan Hoan nói.

Nữ tử huyền y nghiêng đầu, chợt khẽ nói:

- Hai thành!

- Tỷ nói tên đó có hai thành cơ hội thành công ư? Làm sao có thể? Tỷ còn chưa nhìn thấy hắn mà!

Ứng Hoan Hoan giương mắt nói.

- Một người xuất thân từ Vương triều Hạ cấp mà lại có thể vượt qua những thiên tài từ những Vương triều Siêu cấp, thật sự không phải đơn giản! Quán quân Bách Triều Đại Chiến không phải dựa vào may mắn mà có được!

Nữ tử huyền y chậm rãi nói.

- Ai biết được, tên tiểu tử đó cũng không có gì đặc biệt… Ứng Hoan Hoan bĩu môi, rồi chợt nói:

- Tên đó còn dám đánh cược với muội nữa… Nói đến đây, đôi mắt to của nàng trợn lên, đang định kể tiếp thì nữ tử huyền y đã lên tiếng:

- Những chuyện như thế này đừng có đến tìm tỷ nữa. Những người ra mặt vì muội cũng không ít mà, không có tỷ cũng không thiếu đâu. Tỷ cũng không muốn vì những chuyện này mà phân tâm, tỷ có việc quan trọng hơn cần làm!

- Không phải trước đây chỉ thua có một chiêu trước Lăng Thanh Trúc của Cửu Thiên Thái Thanh Cung thôi sao?

Ứng Hoan Hoan nói nhỏ, nhưng đang định nói tiếp thì chợt cảm thấy trên bình đài đã tràn ngập những luồng kiếm khí sắc bén khủng bố, nàng ta lập tức không dám nói thêm gì nữa.

- Tiểu nha đầu, nếu ngươi cho rằng dạo gần đây mình tự do quá, thì ta có thể cấm chế giam cầm muội lại vài ngày!

Nữ tử huyền y trực tiếp nói thẳng, khiến cho Ứng Hoan Hoan phải ngậm miệng lại, không chút do dự quay người rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh muội muội bình bỏ chạy nhanh chẳng khác nào một con thỏ, nữ tử huyền y khẽ mím môi, vung thanh trường kiếm trong tay, trong chốc lát kiếm khí dâng lên ngập trời, khiến cho dòng Đan Hà cuồn cuộn phía trước phải tách ra thành một vết nứt cả trăm trượng, phải một lúc lâu sau vết nứt kia

mới trở lại bình thường được.

Niết Bàn Khí hùng hồn dần dần ngưng tụ lại trước mặt nữ tử huyền y, trong mơ hồ phảng phất biến thành một hình ảnh hư ảo, hình ảnh hư ảo đó không ngờ lại chính là Lăng Thanh Trúc!

Đôi mắt nữ tử huyền y nhướng lên, mấy ngón tay thon dài đưa ra, chạm vào trán của hình ảnh hư ảo kia, bỗng nhiên kiếm khí tuôn trào, trong nháy mắt hình ảnh kia cuộn xoắn lại rồi biến mất.

- Lăng Thanh Trúc… Ta sẽ đánh bại ngươi!

o0o Hôm sau, ngay lúc trời còn bình minh, trên mấy chục ngọn núi của Hoang Điện, trong không khí tĩnh lặng có một chút náo nhiệt chưa từng xuất hiện bao giờ.

Mà ngọn nguồn của sự náo nhiệt này là từ những tin tức vừa mới được truyền ra, trong số những đệ tử mới gia nhập Hoang Điện lần này có Quán quân của Bách Triều Đại Chiến. Hơn nữa hắn còn chủ động từ bỏ lời kêu gọi của Thiên Điện để xin gia nhập Hoang Điện. Điều làm các đệ tử Hoang Điện chú ý nhất là tên đệ tử mới này ngay ngày đầu gia nhập Hoang Điện đã được nhận phần thưởng Đan Hà Quán Đỉnh!

Bình thường, khi nói đến đặc ân Đan Hà Quán Đỉnh này, cũng chỉ có những đệ tử có biểu hiện tốt nhất mới có vinh dự được nhận phần thưởng cực kỳ nồng hậu này, năm nay cũng đã có không ít các đệ tử âm thầm phấn đấu vì phần thưởng đó, nhưng không ai ngờ nó lại bị một tên lính mới cướp mất!

Chuyện như thế này, không nghi ngờ gì đã làm cho rất nhiều đệ tử thấy khó chịu. Bọn họ thừa biết, một Quán quân Bách Triều Đại Chiến lại có thể làm gia tăng không ít số đệ tử cho Đạo Tông, nhận được phần thưởng này không có gì là không xứng đáng, nhưng khó chịu vẫn là khó chịu. Một kẻ mới đến như hắn đứng còn chưa nóng chỗ mà đã muốn nhảy rồi, chẳng phải là không đem đám sư huynh này đặt vào trong mắt hay sao?

Tại phía Bắc Hoang Điện, nơi gần với Đan Hà, có một ngọn núi khổng lồ tọa lạc, trên ngọn núi có một bình đài rộng lớn, vào lúc này, trên bình đài đã có nhiều bóng người, vô cùng náo nhiệt.

Ở phía trước bình đài, có một đám đệ tử đang đứng, tại vị trí trung tâm là một nam tử áo xám đang nhìn chằm chằm vào dòng Đan Hà trước mặt, bộ dạng ấy ai cũng có thể nhận ra là trong lòng hắn đang phẫn nộ!

- Đồng Xuyên sư huynh, huynh cũng đừng vì chuyện này mà bực tức, đâu ai ngờ tới đâu… Những đệ tử khác đứng cạnh Đồng Xuyên không ngừng nói những lời này, nhằm làm nguôi ngoai sự phẫn nộ trong lòng hắn.

Mà trong lúc nói chuyện, bọn họ cũng biết phải làm sao. Người đứng trước mặt bọn họ là một trong những đệ tử chân truyền có cơ hội giành được Đan Hà Quán Đỉnh của năm nay nhất, mà bản thân hắn cũng cảm thấy điều này hắn là chuyện hiển nhiên. Nhưng không ai ngờ lại xuất hiện một gã đệ tử mới gia nhập, bước trước mọi người một bước, mạnh mẽ cướp mất cái danh ngạch Đan Hà Quán Đỉnh kia, cũng khó trách trong lòng hắn phẫn nộ như vậy.

- Hừ, đối với một đệ tử mới gia nhập mà nói, cho dù là Quán quân Bách Triều Đại Chiến, thì cũng cần phải hiểu cái gì gọi là tư lịch, muốn nhận được Đan Hà Quán Đỉnh thì cũng cần phải ở Hoang Điện lăn lộn ít nhất hai năm!

Đồng Xuyên lạnh lùng nói.

Những đệ tử khác nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ sở mà hưởng ứng, xem ra Đồng Xuyên không có ý định từ bỏ Đan Hà Quán Đỉnh lần này. Các đệ tử khác cũng đồng ý rằng, tên đệ tử mới tới kia tuy có chút công sức với Đạo Tông, nhưng Hoang Điện cũng có những quy định của Hoang Điện, muốn có được Đan Hà Quán Đỉnh thì cũng phải xem thực lực như thế nào. Nếu Đồng Xuyên vẫn cố ý muốn ra tay, tên đệ tử mới xem ra nếu có thể được Đan Hà Quán Đỉnh thì hiển nhiên cũng phải đối mặt với rất nhiều thử thách.

Về thực lực, bọn họ cũng không lo lắng gì cả, Đồng Xuyên gia nhập Hoang

Điện đã ba năm rồi, thực lực hiện nay đã đạt đến Lục Nguyên Niết Bàn, trong đám đệ tử chân truyền, cũng coi như là người xuất sắc, còn tên đệ tử mới vào, nghe nói mới chỉ đạt được đến Tứ Nguyên Niết Bàn.

Lúc này số đệ tử nhận được tin chạy tới bình đài quả nhiên không ít, ngoài Đồng Xuyên ra, còn không ít các đệ tử chân truyền khác nữa, nhưng bọn họ không tức giận như Đồng Xuyên, mà đứng khoanh tay hứng thú chờ sự việc tiếp diễn. Bọn đều biết rất rõ, người mới đến tên Lâm Động ấy không phải dễ dàng mà đạt được phần thưởng này.

Viu!

Trong lúc các đệ tử đang đứng chờ trên bình đài, bỗng từ xa có tiếng rít gió truyền tới, sau đó hàng chục bóng dáng từ xa bay tới, cuối cùng dừng lại tại bình đài, đứng phía đầu chính là đám người Lâm Động!

Khi đám người Lâm Động xuất hiện, sự hoạt náo trên bình đài bỗng trở nên im ắng, mọi ánh mắt đều hội tụ về phía hắn, ánh mắt của mọi người đều có vẻ đang nghiền ngẫm!

Vừa mới đến bình đài, Lâm Động cũng cảm nhận được bầu không khí không bình thường này, có điều trên mặt không có chút biểu hiện nào bất thường, đồng thời hắn cũng rõ rằng, vì là đệ tử mới vào, tuy là đệ tử chân truyền, nhưng mọi người hắn sẽ không phục, những đệ tử thân truyền có tư cách lâu năm hơn so với hắn, khẳng định đối với chuyện suất danh ngạch Đan Hà Quán Đỉnh của hắn trong lòng sinh ra tư tâm rất lớn.

Nhưng Lâm Động cũng biết rõ cách ứng phó với cục diện kiểu như thế này!

- Thật là một đám thanh niên có tinh thần phấn chấn không tệ a, xem ra sau này ngươi cũng không phải buồn đâu!

Tiểu điêu tủm tỉm cười khi nhìn đám đệ tử xung quanh.

Lâm Động khẽ gật đầu.

- Ngươi chính là đệ tử chân truyền mới của Hoang Điện, Lâm Động đúng không?

Ngay khi Lâm Động xuất hiện không lâu, Đồng Xuyên đã không nhẫn nại nổi, bèn bước lên trầm giọng hỏi.

- Có kịch hay xem rồi!

Nhìn thấy Đồng Xuyên bước ra, đám đệ tử xung quanh nhất thời hưng phấn cả lên.

- Bái kiến sư huynh!

Lâm Động mỉm cười, chắp tay chào.

- Lâm Động, ngươi giành được chức Quán quân Bách Triều Đại Chiến, xem như đã lập công cho Đạo Tông, nhưng nếu chỉ có như thế thì xem ra chưa đủ để có được tư cách Đan Hà Quán Đỉnh. Mỗi năm chỉ có một người được, với tư lịch của bản thân ngươi hiện nay, sợ rằng chưa đủ tư cách đâu, vì thế sư huynh kiến nghị ngươi, để hai năm nữa hãy đến tranh đoạt Đan Hà Quán Đỉnh, sẽ tốt hơn đối với ngươi đó!

Đồng Xuyên nhàn nhạt nói.

- Là không có thực lực, hay tư lịch chưa đủ?

Lâm Động cười nhẹ.

Hai mắt Đồng Xuyên nheo lại, chậm rãi trả lời:

- Nếu ngươi đã hỏi vậy, ta đây chỉ có thể nói, cả hai đều chưa đủ!

- Ta đã hiểu!

Lâm Động nhẹ nhàng gật đầu, dưới sự quan sát chăm chú của các đệ tử Hoang Điện chậm rãi bước ra, sau đó dưới sự ngạc nhiên của mọi người, hai tay ôm quyền, đứng trước mặt Đồng Xuyên:

- Sư huynh, xin chỉ giáo!

Chuyện đứng ra lập uy, không chỉ mỗi mình Đồng Xuyên nghĩ đến, mà bản thân Lâm Động cũng rõ điều này quan trọng, mà trước mắt dường như là một cơ hội tốt để làm việc này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 644

Giao Thủ

Khi Lâm Động nói lời này, trên bình đài lập tức có những tiếng xì xào, không ít đệ tử thấy ngạc nhiên, sự dứt khoát của Lâm Động nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

- Quả thật cũng là một tên gia hỏa rất có quyết đoán!

Một số đệ tử chân truyền ngạc nhiên nhìn một màn này, trong mắt cũng xẹt qua chút ý tán thưởng. Sự việc ngày hôm nay rõ ràng là Đồng Xuyên không thể nuốt trôi, mà muốn giải quyết rõ ràng chuyện này, cách thức cũng không quá phức tạp, chính là tỷ thí một trận.

Thực lực chính là giấy thông hành vạn năng trong bất cứ trường hợp nào, ở Hoang Điện cũng không ngoại lệ!

Thật ra Đồng Xuyên cũng biết rất rõ ràng, ngày hôm nay hắn ra tay giáo huấn Lâm Động, chỉ sợ cũng không thể thay đổi sự thật Lâm Động sẽ nhận được Đan Hà Quán Đỉnh. Dù sao Lâm Động cũng đã lập công lớn cho Đạo Tông, hai vị Điện chủ cũng sẽ không vì sự phản đối của hắn mà thay đổi quyết định của mình.

Nhưng mà hắn vẫn giữ nguyên ý định ra tay, một là vì nuốt không trôi cơn tức này, hai là muốn nhân đây áp đảo nhuệ khí của vị sư đệ mới đến này, hắn muốn cho gã sư đệ mới kia biết rằng, mặc dù hắn là Quán quân Bách Triều Đại Chiến, nhưng mà một chút ngạo khí do cái danh hàm kia mang lại, ở trong Hoang Điện thì cũng nên phải thành thật bỏ cái ngạo khí ấy đi.

Nhưng điều làm Đồng Xuyên ngạc nhiên là Lâm Động lại đảo ngược tình

thế, từ bị động trở thành chủ động, ngay lúc Đồng Xuyên hắn còn chưa nói rõ, thế mà hắn đã trực tiếp khiêu chiến!

Bởi vì vậy, không cần biết kết quả cuối cùng ra sao, ít nhất cái dũng khí này cũng khiến không ít người phải thay đổi cái nhìn về hắn. Còn nếu như là nói mất mặc, thì cái này cũng không quá mức rõ ràng, dù sao Lâm Động cũng chỉ là người mới gia nhập Hoang Điện, bị đánh bại bởi Đồng Xuyên, một gã đệ tử chân truyền lâu năm, cũng không phải là chuyện gì mất mặt cho lắm.

Phía trên không trung cách bình đài một quãng không xa, có hai bóng người đang phiêu phù trên không trung. Ánh mắt của bọn họ đều đang hướng về phía bình đài trên Đan Hà kia. Trong đó một người chính là Phó Điện chủ Hoang Điện Ngộ Đạo, còn người ở bên cạnh lão là một lão nhân mặc áo bào trắng, râu tóc cũng bạc, lộ rõ tuổi tác đã cao, duy chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng lại xẹt qua những tia hàn quang sắc bén, cho thấy đây cũng không phải là loại người bình thường.

Vị lão nhân áo bào trắng này chính là Điện chủ Hoang Điện, Trần Chân.

- Ha ha, tên tiểu tử này hành sự thật đúng là khác với người bình thường!

Ngộ Đạo tủm tỉm cười nhìn về phía bình đài Đan Hà đằng xa.

- Xem ra ngươi rất xem trọng Lâm Động!

Lão nhân áo trắng cũng cười nhẹ khẽ nói.

- Thiên phú, tiềm lực, tâm tính của hắn đều tốt hơn thảy những người khác, một hạt giống tốt, nếu được bồi dưỡng tốt, sẽ có thể trở thành người kiệt xuất nhất trong đám thanh niên trẻ tuổi của Hoang Điện chúng ta.

Ngộ Đạo vuốt nhẹ chòm râu, rồi chợt nói:

- Thậm chí nếu so bì cùng đám tiểu yêu nghiệt ở Thiên Điện thì cũng không phải rớt xuống hạ phong.

- Người trẻ tuổi có thể khiến ngươi nói ra những lời này cũng không nhiều!

Điện chủ Hoang Điện Trần Chân cười cười, ánh mắt lại nhìn ra phía xa, một lát sau lão gật đầu, nói:

- Trên người tên tiểu tử này có không ít bí mật, đương nhiên, điều này không liên quan gì đến chúng ta. Hiện nay hắn đã là đệ tử của Hoang Điện, chỉ cần hắn không làm chuyện gì gây hại cho Đạo Tông thì hắn vĩnh viễn là đệ tử của Đạo Tông!

- Cuộc tranh đấu của hai tên tiểu tử kia, theo ngươi phần thắng của ai lớn hơn?

Trần Chân nhìn về phía Ngộ Đạo, hỏi.

- Đồng Xuyên sẽ bị thiệt thòi đấy!

Ngộ Đạo nở nụ cười tủm tỉm, nói. Nhớ ngày đó tại Chiến trường Viễn Cổ, ngay đến Tào Vũ, cường giả Lục Nguyên Niết Bàn của Tây Huyền Vực, cũng bị Lâm Động làm cho khốn đốn, nếu nhìn biểu hiện bên ngoài mà phán đoán lực chiến đấu của Lâm Động thì sẽ mắc sai lầm lớn.

- Ồ?

Trần Chân hơi nhướng cặp mày, chợt thấy có chút hứng thú quan sát trận chiến trên bình đài, khẽ nói:

- Vậy để ta xem xem, tên tiểu tử khiến ngươi xem trọng như vậy, thực ra giỏi đến thế nào?

o0o - Có đảm lược!

Đồng Xuyên nhìn chằm chằm vào gã thanh niên gầy gò đứng trước mặt, hai mắt hơi nheo lại, trong mắt có chút phẫn nộ. Nghĩ đến lần này cũng là lần đầu

tiên hắn bị một gã đệ tử mới đối đãi cuồng ngạo đến như vậy.

Lúc này hắn cũng không khách khí, bước lên một bước, nguyên lực mạnh mẽ nổi lên như cuồng phong, cơn sóng này, so ra còn mạnh hơn cả Tần Thiên của Vương triều Thiên Nguyên lúc trước một bậc.

- Niệm tình ngươi là sư đệ, ta cũng không khi dễ ngươi, mười hiệp, nếu ngươi vẫn còn không bại, chuyện Đan Hà Quán Đỉnh ta sẽ không nhắc lại một câu nào nữa, ngươi có dám tiếp nhận không?

Đồng Xuyên nói với giọng trầm thấp, dưới sự quán nhập của nguyên lực mạnh mẽ, giống như sấm chớp rền vang xung quanh bình đài.

- Sư huynh cứ ra tay, còn cái ước hẹn mười hiệp, cũng không cần làm gì!

Thân thể Lâm Động khẽ rung, nguyên lực cũng bùng phát ra, tuy không mạnh mẽ như Đồng Xuyên nhưng lại có thể trực tiếp hóa giải hết áp chế do nguyên lực của Đồng Xuyên mang đến.

- Có đảm lược như vậy là tốt, thế nhưng phải biết là tự tin quá thành ra cuồng ngạo! Ngươi một khi đã cuồng ngạo như vậy, cũng tốt, để sao xem xem, Quán quân Bách Triều Đại Chiến rốt cuộc có năng lực thế nào?

Đồng Xuyên hừ một tiếng lạnh lùng, lửa giận trong mắt càng dâng cao, hôm nay nếu như ngay cả một tên đệ tử vừa mới nhập môn cũng không giải quyết nổi thì hắn không còn mặt mũi nào mà xưng hai chữ sư huynh nữa!

Ầm!

Đồng Xuyên nắm chặt bàn tay, kim quang lấp loáng từ trong thân thể trực tiếp bùng nổ, ngưng tụ lại trong bàn tay của hắn, hóa thành một thanh đại đao màu vàng, ba động khiến mọi người kinh sợ nhất thời bùng phát.

Bá bá!

Đồng Xuyên tiến lên một bước, đại đao màu vàng trong tay chấn động, hơn mười đạo đao mang bàng bạc từ trên đó phát ra, ngay cả không khí thời khắc này cũng giống như là bị xé toang ra vậy, thanh âm phá gió bén nhọn chói tai rít lên.

Đối mặt với công kích của Đồng Xuyên, bàn tay của Lâm Động khẽ đưa ra, nắm chặt lại, một luồng thanh quang nhất thời phát ra, trực tiếp biến thành một tấm lân thuẫn màu xanh.

Choeng choeng!

Đao mang khủng bố không ngừng chém thẳng lên trên tấm lân thuẫn màu xanh, nhưng lại cũng chỉ chấn lên một chút tia lửa, căn bản không đạt được hiệu quả nào rõ rệt.

Dễ dàng ngăn cản công kích thăm dò của Đồng Xuyên, Lâm Động không có ý định tiếp tục thăm dò nữa, đã từng trải qua những hồi chiến đấu sinh tử kịch liệt trên Chiến trường Viễn Cổ, hắn hiển nhiên không thích những chiêu thức thăm dò nhàm chán như thế này, vì thế nên thân hình hắn trong nháy mắt đã phóng vọt lên, bàn tay nắm chặt lại, một cái thiết ấn màu đen chợt xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ầm!

Thiết ấn màu đen vừa xuất hiện, liền trong nháy mắt đã bành trướng ra, biến thành một mảnh hắc ám khổng lồ, hung hãn đánh xuống, trấn áp Đồng Xuyên.

- Linh bảo Thiên cấp?

Đồng Xuyên cũng bởi vì sự xuất hiện của thiết ấn màu đen này mà kinh hãi, trong mắt chợt xẹt qua một tia ngưng trọng, thân hình lui nhanh về phía sau, hai bàn tay nhanh như tia chớp kết ấn.

- Ma Hoang Quyền!

Thủ ấn rất nhanh biến ảo, Đồng Xuyên mạnh mẽ xuất ra một quyền, lập tức

nguyên lực ngập trời tụ lại phía đầu nắm tay, cuối cùng mang theo một luồng khí tức phảng phất cảm giác hoang vu, hung hãn oanh kích lên thiết ấn màu đen đang áp chế xuống kia.

Oang!

Âm thanh thanh thúy vang lên, cái thiết ấn màu đen kia đã bị quyền chưởng của Đồng Xuyên đánh bay, một luồng khí lãng đáng sợ mạnh mẽ khuếch tán ra, ngay cả không khí cũng trở nên vặn vẹo méo mó một trận.

Một màn kia thế nhưng khiến cho sắc mặt đám người Liễu Bạch nhất thời kịch biến. Đệ tử chân truyền của Hoang Điện quả là danh bất hư truyền, thực lực của người này sợ rằng còn mạnh hơn cả Tần Thiên lúc trước… - Tuy ngươi có Linh bảo Thiên cấp, chẳng qua chỉ sợ ngươi cũng không thể trông cậy vào nó được a!

Toàn thân Đồng Xuyên phóng vọt ra phía trước, cánh tay đột nhiên rung động, một quyền cực kỳ hung hãn giống hệt như vừa rồi, lúc này lại phô thiên cái địa gào thét oanh tới, cỗ lực lượng khủng bố bàng bạc từ trên cánh tay hắn truyền ra, khiến cho người khác không khỏi động dung.

Khi quyền chưởng cuồng bạo ngập trời đánh tới, Lâm Động không hề lùi mà còn tiến tới, khẽ động thân mình, đã rơi xuống bên trên cái thiết ấn màu đen, sau đó trấn giữ luôn trên đó. Tâm thần hắn khẽ động, nguyên lực cùng tinh thần lực, lực thôn phệ hùng hậu nhanh chóng quán chú vào Càn Khôn Cổ Trận trong cơ thể.

Ầm ầm ầm!

Ba cỗ lực lượng kia nhất thời được Càn Khôn Cổ Trận dung hợp lại, nguyên lực hùng hồn từ bên trong cơ thể Lâm Động tuôn trào ra nhất thời biến ảo một cách kỳ dị, trở thành một màu xám tro khác thường, lực tàn phá từ bên trong luồng lực lượng kia so với nguyên lực tinh thuần bình thường còn mạnh hơn gấp mấy lần.

- Ánh sáng này!

Trên bình đài, phần đông các đệ tử Hoang Điện chứng kiến một màn này, ánh mắt đều ngưng trọng lại, hiển nhiên bọn họ cũng đều cảm được cỗ năng lượng lạ lẫm mà hung hãn dị thường bỗng nhiên toát ra từ trong thân thể của Lâm Động kia.

Ba cỗ lực lượng trong cơ thể dung hợp, khiến cho thực lực của Lâm Động tăng vọt trong nháy mắt, loại khí thế này, xem ra cũng không thua kém gì một cường giả Lục Nguyên Niết Bàn như Đồng Xuyên!

- Long Linh!

Lâm Động tung mạnh một cước, làn khí màu xám tro kia trực tiếp dung nhập vào trong thiết ấn màu đen, lập tức Long Linh màu đen chiếm cứ bên trên thiết ấn kia đột nhiên mở ra Long nhãn, một luồng khí hung sát nhanh như tia chớp bốc lên tràn ngập.

Theo những luồng năng lượng màu xám tro không ngừng dung nhập vào bên trong cái thiết ấn kia, đầu Long Linh kia cũng tung bay lên, trên thân thể khổng lồ kia bao trùm một tầng long lân màu đen giá lạnh như băng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ trong nháy mắt lan tràn ra.

- Không ngờ cũng một phen đem Long Linh triệu hồi ra!

Ngay khi đầu Long Linh hình thể khổng lồ vừa xuất hiện, trên bình đài cũng nhất thời vang lên những âm thanh thất kinh, hiển nhiên là bị thủ đoạn của Lâm Động làm cho kinh ngạc.

- Hống!

Long Linh ngửa mặt lên trời gào thét, lập tức trong khoảnh khắc lao tới, cỗ lực lượng khủng bố này trong nháy mắt bùng phát ra phía trước mặt, ngay cả mặt đất trên bình đài bên dưới cũng bị chấn cho nứt ra từng mảng lớn.

Rầm rầm rầm!

Quyền ảnh của Đại Hoang Quyền mang theo cuồng phong rít gào hung hãn đập mạnh bào thân thể của Long Linh, phát ra từng thanh âm bùng nổ khủng bố, thế nhưng cũng không thể nào ngăn cản nổi thế tiến công của Long Linh!

Bằng sức mạnh hợp thể từ ba cỗ năng lượng trong cơ thể của Lâm Động, hoàn toàn có thể so sánh với cường giả Lục Nguyên Niết Bàn, cộng thêm với uy lực của Linh bảo Thiên cấp, hiển nhiên là không yếu thế so với Đồng Xuyên.

Còn Đồng Xuyên giờ phút này hiển nhiên cũng đã hiểu ra tình huống, trên gương mặt toát ra một sự ngưng trọng dị thường, sự khinh thường trong lòng cũng nháy mắt thu liễm đi. Chợt hắn hít mạnh một hơi, hai tay chậm rãi giơ lên thanh đại đao màu vàng trong tay mình, trên sắc mặt cũng đã trở nên có chút tái nhợt.

Ong ong!

Mà ngay khi sắc mặt của hắn biến thành tái nhợt, thanh đại đao màu vàng kim trong tay hắn cũng trở nên run rẩy kịch liệt một trận, kim quang trên thân thanh đại đao cũng dần biến mất. Phía trên sắc vàng kim của thanh đại đao đột nhiên xuất hiện một vết nứt rạn nhỏ rất nhỏ, nhìn từ xa giống như vết nứt rạn trên mặt đất khô cằn, một luồng khí tức hoang vu nháy mắt lan tràn ra.

- Ánh sáng này… Các đệ tử Hoang Điện đang trên bình đài nhìn thấy một màn này, sắc mặt đều biến hóa kịch liệt, hiển nhiên nhận ra môn vũ kỹ mà Đồng Xuyên đang định thi triển.

Trong khi những thanh âm xôn xao bạo phát trên bình đài, Đồng Xuyên đột nhiên ngẩng đầu lên, thanh đại đao trong tay đã trông giống như mặt đất nứt nẻ kia, lúc này đột nhiên chém mạnh xuống, một đạo thanh âm rạn nứt lạnh như băng cùng với một luồng khí tức hoang vu, cũng từ trong miệng hắn thốt lên:

- Hoang Đao!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 645

Hoang Đao

Một đao của Đồng Xuyên nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại súc tích một cỗ lực lượng phi thường đáng sợ, chỉ có kẻ bị đao mang kia tập trung vào là Lâm Động mới có thể cảm nhận được rõ ràng.

- Không hổ là đệ tử chân truyền của Hoang Điện!

Lâm Động nhìn không gian xung quanh Đồng Xuyên hiện ra một không gian tràn ngập khí tức hoang vu kia, ánh mắt rõ ràng cũng có chút ngưng trọng, chỉ có điều hắn cũng không có ý tránh lui. Tâm thần khẽ động, Long Linh màu đen đang gào thét lao xuống kia, khí thế nhất thời càng trở nên mạnh mẽ hơn, lực lượng kịch liệt ập xuống khiến cho cái bình đài bên dưới tràn ngập những khe nứt dài.

- Trảm!

Cặp mắt Đồng Xuyên sắc lạnh nhìn chằm chằm đầu Hắc Long đang dần phóng to lên trong đồng tử mắt với tốc độ chóng mặt, quát khẽ một tiếng, lập tức phía trên thanh đao khô cằn nứt nẻ kia, một cỗ đao mang tràn ngập khí tức hoang vu đột nhiên phóng vọt ra.

Đao mang cực mạnh, chiều dài ước chừng lên đến vài chục trượng, giống như lưu tinh, nhanh như tia chớp xẹt qua bầu trời, sau đó dùng một thanh thế cực kỳ kinh người chém thẳng lên trên thân thể của Long Linh màu đen kia.

Keng!

Một tiếng thanh thúy mà chói tai đột nhiên vang vọng toàn bộ không gian,

ngay sau đó, một cỗ năng lượng phản chấn cuồng bạo cực đoan cũng đột nhiên từ trong không trung bùng nổ ra mãnh liệt.

Năng lượng cuồng bạo cứ thế mà thổi quét ra, những người đang đứng quan chiến xung quanh đó vội vàng thối lui né tránh. Từng đạo kim quang không ngừng sáng rực lên trên bình đài, chống lại cỗ năng lượng kình phong khủng bố kia trùng kích xuống.

Trong lúc chống đỡ, ánh mắt của mọi người không chớp lấy một cái, chăm chú theo dõi mọi động tĩnh trong không trung. Hoang Đao là một môn vũ kỹ thực lực không tệ bên trong Hoang Điện, hôm nay do Đồng Xuyên, một cường giả Lục Nguyên Niết Bàn thi triển ra, uy lực tuyệt đối không hề kém. Lâm Động tuy rằng có thể triệu hồi ra Long Linh, nhưng cũng chưa chắc có thể ngăn cản nổi một trảm sắc bén này!

Xuy xuy!

Trong lúc mọi người đang chăm chú nhìn, ngay trên đầu của Long Linh, nơi mà đạo đao mang kia vừa mới chém vào, cỗ khí thế hoang vu đặc thù kia đã điên cuồng xâm nhập vào bên trong cơ thể của Long Linh. Tầng long lân màu đen lạnh lẽo của Long Linh, dưới sự xói mòn của cỗ khí tức hoang vu kia cũng nhanh chóng trở nên khô héo.

Đồng Xuyên cũng cảm nhận được dưới sự ăn mòn của loại khí tức hoang vu kia đã làm cho Long Linh yếu dần đi, khóe môi hắn khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, Hoang Đao trong tay lại một lần nữa chém mạnh một nhát.

- Hoang Đao trảm Long Linh!

Ca ca ca!

Lại là một cỗ đao mang công kích vô cùng cuồng bạo, lần này phía trên đầu Long Linh ngay lập tức nứt ra thành từng đạo dài.

- Long Linh kia trụ không nổi nữa rồi!

Những người xung quanh nhìn thấy một màn này đều âm thầm lắc đầu, xem ra Long Linh mà Lâm Động triệu hồi ra đã không thể chống cự lại uy lực của Hoang Đao rồi!

- Môn vũ kỹ này của Hoang Điện thật là kỳ lạ, uy lực của loại khí hoang vu phát ra kia cũng thật lợi hại!

Tiểu điêu nhìn lên bầu trời, thấy một màn này, cũng gật đầu nhận xét.

- Lâm Động có thể trụ được không?

Đám người Liễu Bạch và Mạc Lăng không nhịn được, hỏi, Lâm Động cơ hồ là đại diện cho toàn bộ đám đệ tử mới gia nhập bọn họ, nếu hôm nay hắn thất bại, thì e rằng sau này bọn họ cũng khó mà sống yên ổn được.

- Yên tâm đi, tiểu gia hỏa Lâm Động cũng không dễ dàng thất bại vậy đâu!

Tiểu điêu cười nhạt nói.

Nghe Tiểu điêu nói vậy, trong lòng bọn Mạc Lăng cũng âm thầm thở phào một, hiện tại bọn họ cũng có thể biết được, Tiểu điêu này tựa hồ mới là người thâm sâu khó lường nhất trong đám, nếu hắn đã nói vậy thì xem ra Lâm Động sẽ không có vấn đề gì lớn cả.

Khi bọn họ đang nói những lời này thì trên bầu trời, đầu Long Linh khổng lồ kia đang bắt đầu vỡ vụn ra thành từng mảnh, xem như đã tới cực hạn chịu đựng của nó.

- Kết thúc rồi sao?

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng không ít người đều nghĩ như thế, chẳng qua trong lòng mọi người cũng không ai có ý cười nhạo cả. Lâm Động với thân phận của một đệ tử mới gia nhập mà đã có thể bức cho Đồng Xuyên phải

thi triển ra Hoang Đao thì đã không phải là tầm thường rồi.

Đồng Xuyên cũng ngẩng đầu lên nhìn đầu Long Linh đang dần dần tan vỡ kia, trên mặt nở ra một nụ cười nhàn nhạt, nhưng mà nụ cười kia còn chưa thể mở rộng ra, thì đột nhiên đồng tử hắn đã co rút lại.

Ầm!

Long Linh đang dần dần tan vỡ kia, ngay lúc này đột nhiên nổ vang một tiếng, ngay sau đó, một đạo thanh quang đột nhiên từ trong đống hỗn độn kia bạo tạc ra, sau đó chợt dùng một loại tốc độ kinh người, xuất hiện ngay trước mặt Đồng Xuyên. Tất cả mọi người đều có thể thấy rõ, bên trong đạo thanh quang ấy chính là Lâm Động!

Mà lúc này, trên cơ thể Lâm Động bao phủ bởi một lớp long lân màu xanh, giống như một tầng lân giáp vậy!

- Thanh Long Tý!

Trong luồng thanh quang kia, ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, một tiếng gầm mãnh liệt vang lên, ngay lập tức cánh tay phải trong khoảnh khắc đã bành trướng lên khổng lồ. Chỉ trong chốc lát, cánh tay phải của hắn đã biến thành một Long thủ khổng lồ. Một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ từ trên cánh tay đó phát ra, làm cho cả không gian dường như cũng phải chấn động méo mó!

Phanh!

Long thủ vừa mới hình thành, Lâm Động không chút chậm chạp, một quyền trong khoảnh khắc như muốn xé toang không gian, dùng với một khí thế hung hãn vô cùng oanh kích thẳng về phía Đồng Xuyên!

Cảm giác được một cỗ lực lượng đáng sợ gần như là thực chất ập mặt mà đến, tuy xung quanh thân thể có Niết Bàn Kim Thân cấp bậc Lục Nguyên Niết Bàn bảo vệ, nhưng Đồng Xuyên vẫn cảm thấy toàn thân đau đớn. Lập tức ánh

mắt của hắn cũng trở nên phi thường ngưng trọng, một quyền này của Lâm Động đủ để cho hắn cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ.

- Trảm!

Thanh đại đao khô nứt nẻ trong tay lại được giơ cao lên, sau đó một lần nữa trảm xuống xuống, cái loại kình lực kỳ lạ khủng bố này, giờ khắc này đã trở nên phi thường cường thịnh đến mức tận cùng!

Cang!

Long thủ và Hoang Đao, hai bên cùng trực tiếp ngạnh sinh kịch liệt với nhau cùng một chỗ. Lập tức một cỗ lực lượng điên cuồng không gì có thể hình dung nổi theo hình vòm tròn không ngừng lan rộng ra xung quanh, trên mặt đất của bình đài cũng đột nhiên xuất hiện thêm vô số những vết nứt rạn khổng lồ nhanh như tia chớp lan tràn ra.

Xuy xuy!

Nơi quyền cùng với đao tiếp xúc, một cỗ kình lực màu xám tro đột nhiên từ phía trên Hoang Đao rất nhanh lan tràn ra, sau đó thẩm thấu khắp nơi, đồng thời ăn mòn dần Long thủ của Lâm Động. Bị cỗ lực lượng quái dị này ăn mòn dần như vậy, Long thủ của Lâm Động thế nhưng cũng bắt đầu có dấu hiệu khô nứt.

- Ngươi vừa mới gia nhập Hoang Điện, để sư huynh ta nói cho ngươi biết, Hoang kình của Hoang Điện đến tột cùng đáng sợ như thế nào!

Đồng Xuyên nhìn một màn này, cười lạnh, nói.

- Hoang kình ư?

Ánh mắt Lâm Động khẽ ngưng trọng, loại lực lượng kỳ lạ này, dường như có thể đem tất cả mọi thứ biến thành hoang vu vậy, lực xói mòn cực kỳ hung hãn, lúc trước Long Linh cũng chính là bị loại kình lực này ăn mòn, do đó mới dẫn đến lực phòng ngự giảm mạnh, sau đó mới bị một đao cực mạnh phá hủy.

Chẳng qua người khác có lẽ sẽ cảm thấy khó đối phó với loại kinh lực khủng bố này, nhưng đáng tiếc chính là, Lâm Động cũng không nằm trong đám này.

- Thôn phệ!

Tâm thần Lâm Động vừa động, Thôn Phệ Tổ Phù trong nháy mắt bộc phát ra một cỗ lực thôn phệ cường đại, một tia hắc tuyến mỏng manh đột nhiên xuất hiện, lan tràn ra trên Long thủ của Lâm Động, đem toàn bộ Hoang kình xâm nhập trong cơ thể toàn bộ thôn phệ đi hết.

Ngay khi Hoang kình kia bị thôn phệ đi hết, sắc mặt của Đồng Xuyên cũng trong khoảnh khắc kịch biến, hiển nhiên đã phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng.

- Loại lực lượng này của ngươi, vô hiệu đối với ta!

Lâm Động khẽ ngẩng đầu, nở nụ cười nhìn sắc mặt kịch biến của Đồng Xuyên. Chợt Long trảo nắm chặt lại, một cỗ lực lượng mênh mông, trong một khoảng cách cực ngắn, đã phun trào ra như thủy triều.

Bùm!

Long quyền hung hăng nện xuống Hoang Đao, một cỗ lực lượng cuồng bạo không thèm đếm xỉa gì tới cỗ Hoang kình kỳ dị này, cùng một loại khí thế không gì cản nổi tuôn trào ra mãnh liệt.

Răng rắc!

Bị một cỗ lực lượng cuồng bạo như vậy đánh mạnh vào, phía trên thân của Hoang Đao lập lức xuất hiện vô số những vết nứt. Ngay sau đó, những vết nứt ngay lập tức mở rộng, trực tiếp trước những ánh mắt kinh ngạc của Đồng Xuyên và các đệ tử Hoang Điện khác, ầm ầm nổ tung.

Phanh!

Hoang Đao nháy mắt vỡ vụn, cỗ kình phong còn sót lại kia lập tức giống như kình phong khủng bố đập thẳng về phía thân thể Đồng Xuyên. Lập tức đem thân thể Đồng Xuyên đánh bay đi!

Đồng Xuyên vô cùng chật vật khó khăn thối lui mấy chục bước, mới miễn cưỡng cố gắng ổn định lại thân thể.

Mà khi Đồng Xuyên đã ổn định lại thân thể, trên bình đài cũng trở nên vô cùng tĩnh lặng, các đệ tử Hoang Điện đều hai mắt nhìn nhau, sau cùng cũng đều phải hút mạnh một ngụm lãnh khí.

Lâm Động không ngờ có thể đánh cho Hoang Đao vỡ nát sao?

Đám đệ tử của Hoang Điện này ai ai cũng đều hiểu rất rõ sức mạnh của Hoang Đao, đây là môn vũ kỹ mà mỗi một đệ tử Hoang Điện bắt buộc đều phải học, và cũng là phương thức tấn công tất cả bọn họ đều am hiểu nhất, nhưng hiện tại không ngờ đã bị Lâm Động dùng một quyền đánh nát.

Nhìn Lâm Động đứng giữa sân đã đình chỉ công kích, tất cả mọi người đều hiểu rõ, trận luận bàn lần này đã phân thắng bại!

Long thủ bành trướng trên cánh tay của Lâm Động đã nhanh chóng trở lại hình dạng bình thường. Hắn cũng không có thừa thắng mà truy kích. Nơi này là Đạo Tông, không phải là ở Chiến trường Viễn Cổ, mà người trước mắt hắn coi như là sư huynh của hắn, không phải là kẻ địch sinh tử, cho nên quy tắc hễ đánh là phải đánh cho cho tàn phế hoặc là chết ở Chiến trường Viễn Cổ không cần dùng ở nơi này.

Chính vì thế, sau khi cánh tay trở lại bình thường, Lâm Động quay đầu về phía Đồng Xuyên đứng đằng xa xa, ôm quyền nhẹ giọng nói:

- Đồng Xuyên sư huynh, đa tạ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 646

Đan Hà Quán Đỉnh

Đồng Xuyên bị đánh bại?

Trên bình đài, không khí nhất thời yên tĩnh, trong mắt không ít người còn lưu lại sự kinh ngạc nồng đậm, hiển nhiên là kết quả của lần luận bàn này đã nằm ngoài sự dự liệu của bọn họ.

Thực lực của Đồng Xuyên mặc dù không phải là thuộc hàng đỉnh cao trong những đệ tử của Hoang Điện, nhưng hắn cũng là người có tiếng tăm trong số các đệ tử chân truyền, vì thế khi các đệ tử Hoang Điện khác nhìn thấy kết quả này, trong lòng không tránh khỏi cảm thấy vô cùng kinh hãi.

- Chậc chậc, Quán quân của Bách Triều Đại Chiến, quả thực cũng có vài phần phân lượng a!

- Đúng vậy, Lâm Động này chỉ là vừa mới gia nhập Hoang Điện thôi, nếu như để hắn ở trong này tu luyện thêm một thời gian nữa, muốn đuổi kịp đám người Bàng Thống sư huynh chỉ sợ cũng không phải không có khả năng a!

- Xem ra Hoang Điện của chúng ta vừa mới có thêm một tên trâu bò rồi! Ha ha ha, vậy cũng tốt, như vậy ít nhất thanh thế của Hoang Điện chúng ta cũng sẽ tăng lên không ít, để trong mỗi lần so tài giữa các Điện, không bị ba Điện kia lên mặt chèn ép nữa!

- Hây da, cái này thì hơi khó, theo như ta biết, những đệ tử giỏi nhất của ba Điện kia đều đã có người bắt đầu tu luyện Tam Đại Kỳ Kinh rồi, còn Hoang Điện chúng ta thì… - Chẳng có cách nào cả, ai bảo Đại Hoang Vu Kinh biến thái đến như vậy chứ? Nhẫn nại một chút đi, chỉ cần đến lúc đó có một người lĩnh

ngộ thành công được Đại Hoang Vu Kinh, Hoang Điện chúng ta tất nhiên có thể đạt được đệ nhất bảo tọa rồi!

- Cũng khó a!

Từng đợt thanh âm bàn tán khe khẽ xì xầm vang lên trên bình đài. Các đệ tử Hoang Điện lại một lần nữa nhìn về phía Lâm Động, trong mắt bọn họ giờ không có chút gì sự khinh thường, thay vào đó là những ánh mắt ngưng trọng. Tuy Lâm Động chỉ mới gia nhập vào Hoang Điện nhưng thực lực vừa mới thể hiện của hắn cũng đủ để có thể nhận được sự tôn trọng của bọn họ.

Lúc này, vẻ mặt Đồng Xuyên sau một hồi âm trầm bất định bất định, cuối cùng cũng phải chán nản hít mạnh một hơi. Tu vi nguyên lực của Lâm Động tuy mới chỉ ở mức Tứ Nguyên Niết Bàn, nhưng phối hợp với tinh thần lực mạnh mẽ đồng cấp bậc, thì cũng đủ để tranh đấu với một cường giả Lục Nguyên Niết Bàn.

Hơn nữa điều làm cho Đồng Xuyên cảm thấy tim đập nhanh chính là lực lượng thân thể phi thường cường hãn của Lâm Động. Một quyền lúc này, hắn biết rõ ràng, nếu như trong lòng Lâm Động có sát tâm thì cho dù hắn có Niết Bàn Kim Thân bảo vệ thì cũng không chỉ đơn giản chỉ hơi chật vật một chút như vậy:

- Lâm Động sư đệ, bội phục, với thực lực của ngươi, ngươi tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh thì ta cũng không có lời nào để nói nữa!

Đồng Xuyên chắp quyền hướng về phía Lâm Động, nói.

Lâm Động cũng ôm quyền đáp lại. Đồng Xuyên thật ra cũng có chút độ lượng, không bởi vì bại dưới tay hắn mà thẹn quá hóa giận, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút hảo cảm đối với Đồng Xuyên.

Trong Chiến trường Viễn Cổ lúc trước, những kẻ mà hắn gặp phải, không phải đối thủ thì cũng là kẻ địch, giữa người với người vẫn luôn không ngừng bày mưu tính kế, để đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn. Nói thế nào thì nơi

đó thật ra cũng rất là u ám. So sánh với nơi đó, thì bên trong Hoang Điện không nghi ngờ gì là tĩnh lặng hơn rất nhiều, tuy là cũng có cạnh tranh nhưng cũng không có cảm giác hung ác giống như ở trong Chiến trường Viễn Cổ!

Đám người Liễu Bạch thấy Đồng Xuyên chịu thua, trong lòng cũng âm thầm thở dài một hơi, xem ra một hồi giao thủ ngày hôm nay của Lâm Động cũng đã lập uy thành công rồi.

- Ha ha, xem ra ở đây cũng náo nhiệt quá nhỉ!

Trong lúc bọn người Liễu Bạch đang thở phào nhẹ nhõm, thì trên không trung đột nhiên vọng xuống một tiếng cười. Sau đó có hai đạo thân ảnh đã xuất hiện trên bình đài, mỉm cười tủm tỉm nhìn mọi người.

- Đệ tử bái kiến hai vị Điện chủ!

Hai đạo thân ảnh kia vừa xuất hiện xuất hiện, lập tức vẻ mặt các đệ tử trên bình đài vô cùng cung kính, đồng thanh kính bái.

Ngộ Đạo mỉm cười khoát tay áo, liếc mắt nhìn qua Lâm Động, vui vẻ nói:

- Ngươi đã đến rồi, vậy thì bắt đầu Đan Hà Quán Đỉnh đi thôi. Mặt khác, vị này đây chính là Điện chủ Hoang Điện, Trần Chân!

Đối với nụ cười quỷ dị kia của Ngộ Đạo, Lâm Động cũng không nhịn nổi khẽ bĩu môi một cái. Lão già này hiển nhiên là đã tới từ rất sớm, chẳng qua là không có ra mặt, chính là muốn chờ xem mình tự ra tay giải quyết cái phiền toái này…
- Đệ tử Lâm Động, bái kiến Điện chủ!

Không thèm nhìn Ngộ Đạo, Lâm Động chuyển hướng ánh mắt về phía vị lão giả râu tóc bạc phơ ở bên cạnh. Ông ta cũng khẽ mỉm cười, nhìn qua có chút ôn hòa nhẹ nhàng, nhưng với tinh thần lực mẫn cảm của mình, Lâm Động cũng có thể cảm nhận được trong cơ thể của vị lão nhân này, cỗ nguyên lực ba động so với Ngộ Đạo lại càng mạnh mẽ cùng với rộng rãi mênh mông hơn rất nhiều.

Cái loại ba động này, giống như biển rộng vậy, thâm sâu không thể lường nổi!

- Vị Điện chủ Trần Chân này, thực lực e rằng đã đạt đến cấp bậc Sinh Huyền Cảnh đại thành rồi!

Trong lòng Lâm Động thầm hút một ngụm lãnh khí.

Sau Niết Bàn Cảnh chính là Sinh Tử Huyền Cảnh, trong cảnh giới này lại phân ra thành Sinh Huyền Cảnh và Tử Huyền Cảnh, trong mỗi cảnh lại phân thành ba tầng: Tiểu thành, Đại thành, Viên mãn!

Mà vị Trần Chân này, chính là nằm ở cấp bậc Đại thành trong Sinh Huyền Cảnh, nếu bước thêm một bước nữa sẽ Sinh Huyền Cảnh Viên mãn, lúc đó có thể nói là thân thể bất diệt.

Sinh Tử Huyền Cảnh, Sinh Cảnh tạo ra sinh khí, dung nhập vào trong nguyên lực, làm cho nguyên lực bên trong cơ thể sinh sôi không ngừng, tràn đầy như biển rộng, mức độ hùng hậu của nó vượt xa những cường giả Niết Bàn Cảnh. Hơn nữa, loại sinh khí này còn có khả năng tự điều trị thân thể vô cùng khủng bố. Nói theo bình thường, chỉ cần bước vào Sinh Huyền Cảnh, nếu như không phải là Nguyên thần bị tổn thương thì cho dù thân thể có bị trọng thương đến đâu đi chăng nữa, cũng đều có thể tự lành lại.

Mà khi sinh khí trong cơ thể dần dần gia tăng, thậm chí còn có thể từ xương cốt mọc ra da thịt hồi sinh, mà một khi đã đạt đến Sinh Huyền Cảnh Viên mãn thì hoàn toàn có thể khiến cho tứ chi gãy rời mọc lại, nói từ một góc độ đó thì chính là thân thể bất diệt! Đến lúc đó thân thể người đó mới là chân chính đáng sợ!

Nếu nói tới sinh khí của Sinh Huyền Cảnh có thể khiến người ta có được một thân thể cường đại đến cực đoan, thì tử khí của Tử Huyền Cảnh lại có thể khiến người ta ngay cả giơ tay nhấc chân cũng có được một lực sát thương cực kỳ đáng sợ!

Dưới sức mạnh của tử khí, không vật nào có thể tồn tại!

Đương nhiên, hai loại cảnh giới này đối với thực lực hiện nay của Lâm Động mà nói là quá mức xa vời. Mà ở Đông Huyền Vực này, chỉ cần có thể đạt đến cảnh giới Sinh Huyền Cảnh, đã được xem như là một cường giả chân chính rồi. Còn về Tử Huyền Cảnh, cái loại nhân vật như thế này, cho dù là có đặt trong những Tông phái siêu cấp như Đạo Tông đi chăng nữa, cũng đều là những đại nhân vật cấp bậc Trưởng lão!

Trần Chân nhìn gã thanh niên bộ dáng cung kính trước mặt mình. Với ánh mắt lão luyện của mình, ông ta có thể nhận ra được dưới bên dưới khuôn mặt hòa thuận của gã thanh niên kia ẩn tàng một loại khí chất hung hãn, loại khí chất hung hãn được che giấu cẩn thận này khiến ông ta hiểu rõ, cái gã thanh niên trước mặt này, sâu trong bản chất chính là đang cất giấu một con sói, con sói này bình thường thì không xuất hiện, nhưng một khi có người nào đó thực sự chọc cho nó tức giận thì những nanh vuốt đáng sợ dữ tợn của nó tự nhiên sẽ bộc lộ ra.

- Khó trách có thể bằng vào xuất thân từ một Vương triều Hạ cấp, lại có thể đột phát từ bên trong Chiến trường Viễn Cổ!

Trong lòng Trần Chân nhẹ than thầm một tiếng, ông ta hiểu rất rõ tình huống của Chiến trường Viễn Cổ, đồng thời ông cũng rất hiểu rõ, xuất thân từ một Vương triều Hạ cấp mà có thể đạt được Quán quân Bách Triều Đại Chiến thì phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực. Những gì mà gã thanh niên trước mặt này từng trải qua, hẳn cũng không ít.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Chân chợt dâng lên một tia tâm tình khó hiểu. Rất lâu rất lâu về trước, bản thân ông ta dường như cũng chính là đi lên từ Chiến trường Viễn Cổ, mà xuất thân của ông ta cũng chỉ là từ một Vương triều Trung cấp… Gã thanh niên trước mắt kia, giống hệt như ông ta năm đó, chỉ có điều hắn thậm chí còn cố chấp hơn ông một chút nữa!

- Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử chân truyền của Hoang Điện, hãy xem

nơi đây như là nhà của ngươi vậy!

Trên khuôn mặt già nua của Trần Chân xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt đầy chân thành, bàn tay khô héo đưa ra, nhẹ nhàng xoa đầu Lâm Động một cái.

Lâm Động bởi vì hành động của Trần Chân mà khẽ rung lên một chút, hắn khẽ nhìn một chút trên khuôn mặt già nua của Trần Chân, miệng khẽ giật giật một chút, thế nhưng lại cũng không nói ra lời nào, chỉ là chậm rãi cúi đầu. Sâu trong lòng hắn, đối với lời nói nhẹ nhàng hoan nghênh gia nhập của vị lão giả trước mặt này, không hiểu sao chợt có thêm một tia tình tự ấm áp phi thường hiếm thấy… Cái loại tình tự này, trong dĩ vãng chỉ từng xuất hiện khi Lâm Động còn ở trong Lâm Gia tại cái trấn Thanh Dương nho nhỏ kia mà thôi.

Tuy rằng cái loại cảm xúc này đích thật cực kỳ nhỏ bé, nhưng mà đối với loại người có tính cách quyết đoán như Lâm Động mà nói, có thể làm cho một kẻ từ trước đến nay luôn luôn cẩn trọng như hắn xuất hiện loại tình cảm này, cũng không phải là chuyện đơn giản.

- Lão đầu này… Tiểu điêu khẽ nhíu cặp mày một chút, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú ấy lại có một chút sắc thái nhu hòa, tuy Lâm Động cũng không phải là loại người vì một lời nói hay một cử chỉ mà dễ dàng bị đả động, nhưng mà một màn trước mắt này, hiển nhiên cũng là một khởi đầu không tệ.

Muốn gia nhập và dung hòa với một Tông phái, ít nhất cũng phải công nhận nó đã!

- Ha ha, bắt đầu Đan Hà Quán Đỉnh thôi! Tiểu tử, thông thường thì trong lúc quán đỉnh, nếu có thể chống đỡ trong khoảng thời gian càng lâu thì ưu đãi cũng càng lớn, bản thân ngươi có thể đạt đến trình độ nào, thì phải dựa vào năng lực của ngươi!

Trần Chân mỉm cười, thu lại bàn tay thô ráp của mình, sau đó nhìn về phía Ngộ Đạo. Thân hình của hai người khẽ động, đã trực tiếp bay lên khỏi bình đài, tiến vào bên trong dòng Đan Hà khổng lồ đằng kia.

- Lâm Động, vào Đan Hà đi!

Nghe thấy tiếng quát khẽ của Ngộ Đạo, Lâm Động thu liễm lại cảm xúc trong lòng mình, nhẹ nhàng gật đầu, mũi chân dẫm mạnh, bay lên khỏi khỏi bình đài, thân hình vọt lên, dưới con mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người, trực tiếp tiến vào Đan Hà tràn ngập Niết Bàn Khí ba động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 647

Niết Bàn Kim Khí

Uỳnh uỳnh!

Đan Hà rộng lớn mênh mông, Niết Bàn Khí vô cùng dày đặc ngưng tụ thành từng làn sóng lớn, cuồn cuộn không ngớt, thanh thế như thế này, so với một con sông bình thường còn hung hãn hơn không biết bao nhiêu lần.

Trần Chân và Ngộ Đạo huyền phù bên trên Đan Hà, từng luồng Niết Bàn Khí nồng đậm không ngừng ập vào trên thân thể của bọn họ, thế nhưng ngay cả quần áo trên người bọn họ cũng không rung động một chút nào. Một màn này khiến cho Lâm Động bên dưới đang phải vận chuyển nguyên lực để chống đỡ lại Niết Bàn Khí thổi quét cũng phải cảm thấy ngưỡng mộ không thôi. Đây là sự khác biệt về thực lực, hai bên vốn không cùng một đẳng cấp!

Trên bình đài ở bên cạnh dòng Đan Hà, các đệ tử của Hoang Điện cũng đều phóng vọt tới, ánh mắt nhìn sâu vào bên trong Đan Hà. Những luồng ánh mắt toát ra vẻ cực kỳ ngưỡng mộ. Phần thưởng Đan Hà Quán Đỉnh này mỗi năm cũng chỉ có một lần, có thể coi là cực kỳ quý giá, cái loại Niết Bàn Kim Khí sinh ra ở sâu bên trong Đan Hà đối với cường giả cấp bậc Niết Bàn Cảnh có thể nói là có hiệu quả vô cùng to lớn, chỉ có điều số lượng hàng năm sinh ra rất ít, nếu không thì đối với các đệ tử của Hoang Điện mà nói là một sự ích lợi vô cùng to lớn.

- Cũng không biết Lâm Động lần này có thể kiên trì kéo dài được bao nhiêu lâu?

- Ừm, Niết Bàn Kim Khí kia cực kỳ hung bạo, một khi đã vào cơ thể, nếu

không cẩn thận sẽ làm nứt vỡ kinh mạch, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng. Năm ngoái người được tiến hành Đan Hà Quán Đỉnh này chẳng phải là Phương Vân sư huynh đó sao? Nhưng mà huynh ấy cũng chỉ kiên trì ở được trong đó có bốn ngày mà thôi.

- Xem thực lực thể hiện ra lúc trước của Lâm Động, có lẽ cũng có thể trụ vững được bốn ngày đó!

- Ai mà biết được?

- … Trên bình đài, tất cả mọi người nhìn vào đạo thân ảnh gã thanh niên đang ngồi bên trong lòng Đan Hà, cũng khẽ bàn luận liên hồi với nhau.

- Đan Hà Quán Đỉnh này cũng có nguy hiểm nữa sao?

Nghe được những lời bàn luận này, sắc mặt đám người Mạc Lăng đều đại biến, Mạc Lăng vội quay sang hỏi Tiểu điêu.

- Đan Hà vốn được hình thành do Niết Bàn Khí tinh thuần ngưng tụ lại mà thành. Mà ở sâu trong Đan Hà, vô số Niết Bàn Khí tinh thần sẽ nhận phải một áp lực vô cùng lớn, trải qua một khoảng thời gian lâu dài, từ đó sẽ sinh ra một loại năng lượng càng thêm tinh thuần hơn bình thường, đó chính là Niết Bàn Kim Khí!

Tiểu điêu nhàn nhạt giải thích.

- Mà loại Niết Bàn Kim Khí này còn một tên gọi khác, Nguyên Thần Khí… - Nguyên Thần Khí?

Đám người Mạc Lăng giật mình.

- Khi cường giả Niết Bàn Cảnh vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ bảy, Niết Bàn Khí bên trong thân thể sẽ tự động biến đổi, diễn biến áp súc đồng thời xuất hiện loại Nguyên Thần Khí này. Từ một trình độ nào đó mà nói, Niết Bàn Kim Khí ở trong Đan Hà cũng là một dạng cùng bản chất như vậy, trải qua vô số lần dung

hợp và rèn luyện cuối cùng mới hình thành, chỉ có điều Niết Bàn Kim Khí ở trong này cũng không có ý thức tồn tại mà thôi.

- Nếu như có thể hấp thu mấy cái Niết Bàn Kim Khí này thành công, thì không chỉ có lợi ích cực lớn đối với việc tiến bộ thực lực, hơn nữa đợi đến sau này đối với việc Nguyên Đan vỡ ra thành Nguyên thần thì cũng sẽ trở nên thuận lợi hơn rất nhiều… - Còn có chỗ tốt như thế này nữa ư?

Nghe thấy vậy, đám người Mạc Lăng cũng có chút động dung. Ngưng tụ Nguyên thần là một giai đoạn chất biến bên trong Niết Bàn Cảnh, chỉ cần sinh ra được Nguyên thần, thì cho dù thân thể có bị hủy đi chăng nữa, thì cũng sẽ không giống như trong dĩ vãng, bởi vì trọng thương mà lập tức tử vong. Nhưng mà hiệu quả của Nguyên thần rất tốt, mà muốn ngưng tụ nó thành công thì cũng không phải chuyện dễ dàng. Sự mạo hiểm trong đó so với việc độ Niết Bàn Kiếp thì còn khó hơn không biết bao nhiêu lần. Vì thế khi bọn họ nghe được rằng Niết Bàn Kim Khí này có thể giúp cho quá trình ngưng tụ Nguyên thần diễn ra thuận lợi hơn rất nhiều thì đều cảm thấy kinh ngạc.

- Điểm tốt mặc dù là không ít, chẳng qua Niết Bàn Kim Khí đối với những người ở trình độ như các ngươi mà nói thì hơi quá mức cuồng bạo một chút. Một khi khống chế không được, thì bên trong cơ thể cũng sẽ trong khoảnh khắc bị hủy hoại, kết quả là cái tốt thì không thu được, ngược lại còn ôm một bụng nội thương.

- Còn nữa, Niết Bàn Kim Khí tàng ẩn ở chỗ sâu bên trong Đan Hà, muốn hấp thu được thì nhất định phải tiến xuống đáy của Đan Hà, áp lực ở chỗ đó có thể khiến cho thân thể của một gã Tứ Nguyên Niết Bàn đè cho dẹp lép. Muốn vừa hấp thu được Niết Bàn Kim Khí lại vừa có thể chống đỡ được loại áp lực này, cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu.

Tiểu điêu nói thêm.

- Thì ra là thế!

Lúc này mọi người mới giật mình.

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Tiểu điêu cũng cười nhạt, ánh mắt hướng về thân ảnh gã thanh niên bên trong Đan Hà kia. Niết Bàn Kim Khí quả thực cực kỳ cuồng bạo, nhưng đối với kẻ tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết như Lâm Động mà nói, thì e rằng cũng không uy hiếp hắn được bao nhiêu.

- Động thủ đi!

Bên trên Đan Hà, Trần Chân nhìn về phía Ngộ Đạo, cười nói.

- Ừm!

Ngộ Đạo chậm rãi gật đầu, lập tức sắc mặt trở nên nghiêm túc, tay áo khẽ động, nhất thời có một luồng nguyên lực hùng hồn như biển chợt xuất hiện, dâng tràn lên giống như cơn sóng lớn thổi quét ra, hóa thành một đạo nguyên lực tinh thuần, mạnh mẽ phóng vào chính giữa Đan Hà bên dưới, sau đó giống như một thanh trường côn vậy, điên cuồng đảo loạn lên.

Ào ào ào!

Theo cây côn nguyên lực tinh thuần kia không ngừng khuấy động Đan Hà, Đan Hà kia trong khoảnh khắc liền sôi trào lên, vô số những cơn sóng lớn điên cuồng khuấy động. Ngay sau đó, một vòng lốc xoáy màu đen cũng nhanh chóng hình thành phía trên trên bề mặt Đan Hà.

Vòng xoáy màu đen kia rất nhanh xoáy sâu xuống đến tận đáy Đan Hà, con đường do luồng lốc xoáy màu đen kia hình thành trông giống như một cái miệng ác ma vậy, khiến người ta thấy sởn cả gai ốc.

Ong ong!

Lốc xoáy màu đen kia nhanh chóng khuếch đại lên, đến lúc đường kính của lốc xoáy khuếch đại ra cỡ chừng mười trượng, đột nhiên từ bên trong tầng màu đen thâm thúy kia chợt xuất hiện một đám hào quang kim sắc nhộn nhạo.

Vù vù Đám hào quang kim sắc kia vừa xuất hiện, liền giống như một luồng lưu tinh cắt qua cơn lốc mày đen, nhanh như tia chớp men theo luồng lốc xoáy kia bắn vọt ra, cuối cùng bắn thẳng lên không trung. Trong lúc nhất thời, một loại ba động cực kỳ cuồng bạo trong chớp mắt bùng phát ra khắp nơi.

- Niết Bàn Kim Khí!

Nhìn thấy luồng kim quang từ bên trong luồng lốc xoáy đen kia bắn ra, tất thảy mọi người trên bình đài đều kinh hô lên thành tiếng, trong mắt tràn ngập ngọn lửa nóng cháy.

- Lâm Động, hãy tiến vào đáy Đan Hà, hấp thu Niết Bàn Kim Khí, đến lúc không thừa nhận nổi nữa, thì hãy bóp nát viên ngọc này, ta sẽ đem ngươi đi ra!

Ngay lúc luồng kim quang kia bắn lên, Trần Chân chợt vung tay áo một cái, một viên ngọc kim sắc bay thẳng về phía Lâm Động, một tiếng quát trầm thấp cũng đồng thời rơi vào tai hắn.

- Vâng!

Lâm Động giơ tay tiếp nhận viên ngọc kim sắc, cũng không nói thêm gì nữa, thân thể khẽ lóe lên, nguyên lực hùng hồn đã liền đem thân thể bao bọc bên trong, ngay sau đó trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, không chút do dự tiến vào bên trong vòng xoáy đang xoay chuyển điên cuồng đằng kia.

Ngay lúc Lâm Động tiến vào vòng lốc xoáy, Trần Chân cũng ra tay, một đạo nguyên lực hùng hồn gào thét mà ra, trực tiếp đem vòng lốc xoáy kia bao phủ lại, sau đó tốc độ xoay chuyển của vòng lốc xoáy chợt chậm hẳn lại, cuối cùng bị mạnh mẽ bắt ngừng xoay chuyển!

- Tốt rồi!

Nhìn thấy vòng lốc xoáy bị giữ cố định lại, Ngộ Đạo cũng khẽ thả lỏng một chút. Lúc này ông ta mới vẫy tay một cái thu hồi lại đạo nguyên lực tinh thuần

khổng lồ kia vào trong thân thể, sau đó ánh mắt nhìn về phía con đường lốc xoáy màu đen đang không ngừng tản ra kim quang phía trước, miệng không nhịn được khẽ mím lại một chút.

- Bước tiếp là phải nhìn vào năng lực của bản thân hắn, có thể kiên trì được ở dưới đó càng lâu, đối với hắn sự ưu đãi sẽ càng nhiều.

Trần Chân cũng khẽ phủ tay, nói.

- Ngươi nói tên tiểu tử này có thể kiên trì được bao lâu?

Trần Chân đột nhiên cười hỏi.

- Hắn là khoảng năm ngày!

Ngộ Đạo trầm ngâm một chút rồi mới đưa ra một sự phỏng chừng khá dè dặt.

- Năm ngày cũng đã là một thành tích rất tốt rồi, có điều nó còn kém khoảng thời gian mà ngươi dự đoán trong lòng nhiều lắm đúng không? Chẳng phải ngươi vẫn luôn rất xem trọng hắn hay sao?

Trần Chân mỉm cười nói.

- Được rồi, dự đoán của ta là tám ngày!

Ngộ Đạo vuốt vuốt chòm râu, nhẹ giọng nói.

Trần Chân thoáng ngạc nhiên, trầm ngâm một lúc rồi thở dài:

- Ngươi vẫn thật đúng là không khách khí gì cả. Theo như ta biết, trong lớp trẻ đồng lứa hiện nay, người có thể kiên trì trong Đan Hà Quán Đỉnh này đến tám ngày, tựa hồ chỉ có mỗi một mình nha đầu Ứng Tiếu Tiếu kia mà thôi!

- Trước giờ ta chưa bao giờ cho rằng Lâm Động lại thua kém hơn nha đầu Ứng Tiếu Tiếu kia cả!

Ngộ Đạo cười nhạt, nói.

- Vậy tại sao ngươi không nghĩ tăng thêm chút nữa. Năm đó chẳng phải Chu Thông sư huynh có thể trực tiếp ở bên trong Đan Hà đem toàn bộ Niết Bàn Kim Khí hấp thu sạch sẽ xong rồi mới nghênh ngang bước ra đó sao?

Trần Chân cười mắng.

- Ha ha, Chu Thông sư huynh là tuyệt thế kỳ tài có thể lĩnh ngộ Đại Hoang Vu Kinh, ta thế nhưng cũng không đặt hy vọng quá lớn vào chuyện đó!

Ngộ Đạo cười lớn, nói.

- Nhà ngươi đúng là… Trần Chân bật cười, sau đó lắc đầu, ánh mắt cũng nhìn về phía cái thông đạo lốc xoáy đang tản ra kim quang kia, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi đã kỳ vọng vào tên tiểu tử đó nhiều như thế, vậy thì hãy để chúng ta xem xem, tên tiểu tử này, cuối cùng có thể kiên trì được bao nhiêu ngày?

Nói đến đây, Trần Chân dừng lại một lúc rồi mới lẩm bẩm:

- Nếu như là có kỳ tích xảy ra, như vậy là tốt nhất, mấy năm nay Hoang Điện cũng đã im ắng quá, cũng nên có chút gì dậy sóng mới tốt!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 648

Căn Nguyên Đan Hà

Con đường lốc xoáy màu đen kia trông giống như một con cự mãng màu đen, cường hãn đâm thẳng xuống Đan Hà, cuối cùng tiếp nối với chỗ sâu nhất trong Đan Hà.

Vù!

Bên trong thông đạo, một đạo lưu quang đột nhiên vọt mạnh ra, sau đó nương theo vòng xoáy phóng xuống chỗ sâu nhất với tốc độ kinh người, một lúc sau tại nơi đen tối ở sâu bên trong kia, ánh kim quang cũng dần dần trở nên sáng ngời.

- Đến rồi sao?

Lâm Động nheo hai mắt nhìn mảng kim quang đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, từ trong đám kim quang ấy hắn có thể cảm nhận được một làn sóng ba động cực kỳ cuồng bạo và mênh mông, có lẽ đây chính là Niết Bàn Kim Khí sinh ra ở sâu bên trong Đan Hà a!

- Loại ba động này có chút quen thuộc!

Lâm Động thì thào tự nói, hắn chợt nghĩ ra, ngày đó sau khi hắn thôn phệ đạo Nguyên thần bên trong cơ thể Lâm Lang Thiên, chẳng phải trong cơ thể hắn đã có thêm một ít loại năng lượng màu vàng kim này hay sao? Bây giờ xem ra, hai loại năng lượng này thuộc cùng một loại, chỉ có điều Niết Bàn Kim Khí sinh ra từ sâu trong lòng Đan Hà này cũng không có ý thức gì, cũng không chịu sự khống chế của bất cứ kẻ nào cả.

- Áp lực bắt đầu tăng lên rồi!

Ánh mắt của Lâm Động nhìn vào hai bên của thông đạo lốc xoáy, càng đi xuống sâu bên dưới đáy Đan Hà thì áp lực sẽ càng ngày càng lớn, trong mơ hồ, còn khiến cho làn da của Lâm Động trở nên căng chặt.

Đan Hà cũng không phải là dòng sông bình thường, chất lỏng trong dòng chảy của nó cũng không phải là loại nước sông bình thường, mà hoàn toàn là Niết Bàn Thủy do Niết Bàn Khí ngưng tụ lại tạo thành, vì thế cho nên loại áp lực được tạo ra khiến cho cường giả Niết Bàn Cảnh như Lâm Động cũng không dám xem thường.

Ong ong!

Tâm thần Lâm Động khẽ động, thanh quang nhàn nhạt bên ngoài cơ thể bắt đầu khởi động, cái loại áp lực đó nhất thời tiêu tán đi rất nhiều. Hiện tại hắn đã dần dần nắm giữ được Thanh Thiên Hóa Long Quyết, trình độ cường hãn của Lâm Động hiển nhiên cũng không kém hơn so với cường giả đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ sáu.

Thanh quang bao phủ toàn bộ cơ thể của Lâm Động, hắn cũng không hề do dự, thân mình khẽ động, đã vọt mạnh ra, cuối cùng trực tiếp chạy ra khỏi vòng xoáy thông đạo, phóng vào phía đáy sông tràn đầy ánh kim quang kia.

Xuy!

Cơ thể Lâm Động vừa phóng ra khỏi vòng xoáy thông đạo thì thân hình liền chìm sâu xuống thêm một chút. Một cỗ áp lực mãnh liệt không nơi nào không vào được bắt đầu ngấm dần vào thân thể hắn, thậm chí thanh quang trên cơ thể hắn cũng dần trở nên ảm đạm xuống.

Nhận thấy tình huống này, ánh mắt Lâm Động cũng trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều, thân thể khẽ run, từng lớp lân phiến màu xanh nhanh chóng xuất hiện bên ngoài cơ thể, giống như một bộ lân giáp vậy, bao trùm khắp cơ thể hắn!

Lân giáp vừa xuất hiện thì áp lực cũng tản đi rất nhiều, lúc này Lâm Động

mới có thể quan sát bốn phía, nơi đây đã là đáy sâu nhất của Đan Hà rồi, chỉ có điều ở đây cũng không có bùn đất gì cả, mà kim quang vô cùng nồng đậm ở nơi đáy sông lan tràn ra, ước chừng trong phạm vi khoảng mười trượng, còn ngoài vùng kim quang thì là những mảng tối hắc ám nồng đậm.

Ánh mắt Lâm Động quét nhìn ra bốn phía xung quanh, sau đó ngưng tụ lại tại một mảng kim quang rộng lớn ngay trước mặt. Ở dưới đáy sông này, nước sông mà kim quang và Niết Bàn Kim Khí ngưng tụ thành phân biệt rõ ràng ra với nhau, không có dấu hiệu nào dung hợp với nhau cả.

- Cái này chính là Niết Bàn Kim Khí a, hay cho loại năng lượng cuồng bạo mạnh mẽ!

Lâm Động chậm rãi đưa bàn tay phủ kín long lân ra, đưa vào bên trong tầng kim quang kia. Bàn tay đưa vào cảm giác thấy có gì đó sền sệt, cái loại ba động cuồng bạo này khiến cho bàn tay Lâm Động chợt truyền đến một cơn đau đớn nhàn nhạt.

- Động thủ thôi!

Trong lòng tâm Lâm Động thoáng cảm khái một chút, sau đó liền không chút chần chừ bước nhanh vào trong, đã tiến vào khoảng kim quang rộng lớn kia.

Ông!

Ngay khi Lâm Động bước vào mảng kim quang, lập tức lân giáp trên cơ thể hắn nhất thời phát ra thanh âm ông ông rất nhỏ, thanh quang nở rộ, chống lại sự ăn mòn của thứ năng lượng cuồng bạo kia.

Khi mà toàn bộ cơ thể hắn đã hoàn toàn ngập trong kim quang, Lâm Động xếp bằng ngồi xuống, sắc mặt ngưng trọng, hai tay kết ấn, một cỗ hấp lực từ trong thân thể bùng nổ ra.

Ầm!

Khi mà cỗ hấp lực này vừa dâng lên, trong nháy mắt, mảng kim quang vốn đang yên ắng đột nhiên trở nên sôi trào lên, những bọt khí màu vàng không ngừng nổ tung xung quanh Lâm Động, từng luồng ánh sáng màu vàng với tư thái vô cùng mãnh liệt cường hãn, nhanh như tia chớp bắn vào bên trong cơ thể Lâm Động.

Từng đạo ánh sáng màu vàng bắn vào cơ thể Lâm Động, sau đó lại nhanh chóng nhập vào cơ thể, sau đó chúng nổ tung, tạo ra vô số hơi nước màu vàng, điên cuồng thẩm thấu vào cơ thể Lâm Động.

Xì xì!

Khi những hơi nước màu vàng này dính vào bên trong khí quan cơ thể của Lâm Động, sắc mặt hắn cũng trong nháy mắt liền nóng bỏng lên, một đạo thanh âm hít mạnh một hơi lãnh khí chợt theo hai hàm răng của hắn run rẩy lan tràn ra.

Những luồng hơi nước này giống như những giọt dầu sôi trào, mỗi lần lướt qua đều khiến kinh mạch da thịt thậm chí xương cốt cũng mơ hồ trở nên đỏ bừng lên, giống như là bị nướng chín vậy.

- Niết Bàn Kim Khí thật cuồng bạo a! Nhưng chỉ dựa vào nhiêu đó thì e rằng vẫn chưa ngăn cản được ta!

Lâm Động nhếch nhẹ khóe môi, chợt tâm thần khẽ động, lập tức trong cơ thể hắn cực kỳ thần kỳ, chợt vang lên một âm thanh như tiếng long ngâm. Đạo sóng âm này khuếch tán đến từng mỗi một chỗ trong cơ thể hắn. Mà những chỗ tiếng long ngâm này khuếch tán ra, bên trên kinh mạch, da thịt nhất thời xuất hiện một lớp thanh quang nhàn nhạt. Trong mơ hồ, có một luồng khí tức cổ xưa dị thường chợt xuất hiện bên trong cơ thể Lâm Động.

Loại khí tức này, giống như Long Tộc cổ xưa!

Thanh Thiên Hóa Long Quyết, vốn là môn vũ kỹ cường đại có thể đem cơ thể nhân loại tu luyện trở thành ngang bằng với thân thể Long Tộc chân chính, thêm

nữa ban đầu Thanh Trĩ còn lưu lại trong cơ thể Lâm Động một đạo Thiên Long Khí mà chỉ có những Long Tộc cao quý mới có, lại càng giúp cho Lâm Động trong quá trình tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết đạt được sự lột xác từ trong ra ngoài.

Mọi người đều biết, bất luận một người cho dù có cường hãn đến thế nào, thì bên trong cơ thể cũng luôn là điểm yếu ớt nhất, thông thường nếu bị kình lực đối thủ xâm phạm vào bên trong cơ thể thì những thương thế tạo thành tuyệt đối sẽ là trí mạng, nhưng mà Thanh Thiên Hóa Long Quyết này không chỉ giúp người ta cường hóa bên ngoài thân thể mà đến những phần huyết ngục bên trong, cũng sẽ trong quá trình tu luyện mà sẽ càng ngày càng mạnh hơn!

Mà ở đây cũng là điểm mà Thanh Thiên Hóa Long Quyết biến đổi, Lâm Động không chút hoài nghi, nếu tu luyện môn vũ kỹ này đến cùng thì hắn tuyệt đối có thể trở thành một Long Tộc chân chính!

Mà kẻ có thân thể cường hãn như Lâm Động, muốn hấp thu loại Niết Bàn Kim Khí cuồng bạo này, dường như cũng không khó như người thường vẫn tưởng tượng.

Xuy xuy!

Khi hơi nước màu vàng lại lần nữa đập vào bên trong cơ thể Lâm Động, những đau đớn kịch liệt tác động lên phần máu thịt được thanh quang quấn lấy trong khoảnh khắc này cũng giảm bớt đi nhiều, hơi nước dần dần dung hợp với máu thịt, trong khoảnh khắc này Lâm Động có thể cảm nhận rõ ràng một loại năng lương cuồng bạo, giống như Nộ Long, đang sinh sôi trong da thịt xương cốt của hắn.

Trong lúc Niết Bàn Kim Khí đang tôi luyện máu thịt bên trong cơ thể Lâm Động, cũng có không ít Niết Bàn Kim Khí bị nguyên khí thổi đi, lúc đó nguồn nguyên lực hùng hậu đang chảy trong kinh mạch cũng trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Cảm nhận được tình trạng đó bên trong cơ thể, nét mặt Lâm Động cũng chậm

rãi xuất hiện những đường cong, Niết Bàn Kim Khí đối với kẻ mạnh trong Niết Bàn mà nói, đích thực là thuốc bổ, không những giúp cường tráng hơn, mà thậm chí có thể làm cho nguyên lực mạnh hơn, tốc độ tăng trưởng của nó so với việc tu luyện thông thường không biết nhanh hơn gấp bao nhiêu lần.

- Một nơi thật tốt, không thể để lãng phí Niết Bàn Kim Khí này được.

Hai mắt Lâm Động khẽ mở, nhìn vào khu vực mấy chục trượng mà vòng hào quang màu vàng bao phủ nơi đáy Đan Hà, bên trong vòng hào quang, tràn ngập và dày đặc Niết Bàn Kim Khí, ánh mắt của hắn nhìn vào chúng lúc này lộ rõ vẻ tham lam vô cùng.

Sự tồn tại của Thanh Thiên Hóa Long Quyết không những giúp Lâm Động có thể coi nhẹ áp lực mạnh mẽ dưới đáy sông, mà còn có thể thu nhận Niết Bàn Kim Khí, thứ làm cho không ít cường giả Niết Bàn Cảnh chết đi sống lại, mặc dù nói trong giai đoạn này sẽ có không ít đau đớn, nhưng với Lâm Động mà nói hiển nhiên không phải không có cách nào chịu đựng được.

- Chỉ có điều, áp lực nơi đây càng ngày càng mạnh lên!

Lâm Động liếc qua long lân trên cơ thể, ánh sáng xanh vốn lấp loáng vẫn đang yên lặng, áp lực nơi này đang dần dần mạnh hơn.

Nhưng Lâm Động hiện tại đã nếm trải được những điểm có lợi của Niết Bàn Kim Khí, nên sẽ không dễ dàng từ bỏ, còn về áp lực càng lúc càng tăng thì hắn lại muốn thử một chút, để xem hắn như hiện tại thì rốt cuộc có thể hoàn toàn tiếp nhận hay không.

- Nuốt vào cho ta!

Thủ ấn của Lâm Động biến đổi, chợt một hắc động từ trong lòng bàn tay lan tràn mở rộng ra, một loáng sau, lực thôn phệ bỗng xuất hiện.

Ào ào ào!

Khi lực thôn phệ xuất hiện, vòng hào quang màu vàng vốn đang sôi đột nhiên trở nên càng kịch liệt hơn, từng luồng nước màu vàng chảy, điên cuồng giội vào hắc động nằm trên tay Lâm Động với một tốc độ kinh người.

Niết Bàn Kim Khí giội vào liên tục như vậy, trên mặt Lâm Động cũng dần dần xuất hiện ánh kim quang, từ xa nhìn lại, trông thật trang nghiêm.

Khí tức của hắn đồng thời chậm rãi phát triển trong quá trình thôn phệ này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 649

Động Tĩnh

Dưới đáy Đan Hà một mảnh tối đen, một đoàn kim quang quanh quẩn khắp nơi, phát ra ánh sáng chói mắt, chỉ có điều ở bên dưới đáy sông tràn đầy những áp lực đáng sợ như thế này, cũng chỉ thỉnh thoảng có những bọt khí màu vàng kim bên trong đám ánh sáng màu kim kia vỡ tan ra, phát ra những âm thanh rất nhỏ… Ở bên trong đám kim quang dày đặc bao phủ trong phạm vi hơn mười trượng kia, mơ hồ có thể nhìn thấy được một thân ảnh đang ngồi xếp bằng. Xung quanh thân ảnh này, Niết Bàn Kim Khí đặt sệt giống như là từng luồng nước, cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể của thân ảnh kia, âm thanh như tiếng nước chảy nhè nhẹ vang lên… Ánh mắt nhìn thẳng vào bên trong vòng hào quang sẽ thấy rõ hơn thân ảnh kia, bên ngoài cơ thể là một lớp lân giáp màu xanh, trên bề mặt toát ra một đám thanh quang nhàn nhạt, chỉ có điều ở những chỗ kẽ hở của lân giáp có thể nhìn thấy một sắc đỏ mờ mờ, có chút khí tức huyết tinh từ nơi đó tản mát ra.

Lâm Động ở dưới đáy Đan Hà này đã kiên trì được ba ngày thời gian!

Trong ba ngày này, áp lực xung quanh thân thể ngày càng mạnh. Dựa theo tình hình này, phảng phất như là toàn bộ áp lực của cả Đan Hà đều đang dần đần dồn về chỗ này, loại áp lực vĩnh viễn không ngừng tăng lên này cũng đủ để làm cho người ta cảm thấy một sự sợ hãi phát ra từ sâu trong đáy lòng.

Đối mặt với loại áp lực ngày càng trở nên đáng sợ này, mặc dù là Lâm Động đã có lân giáp hộ thể, nhưng từ lỗ chân lông trên cả người vẫn như cũ có từng tia máu nhàn nhạt bị áp lực cường đại đè ép mà chảy ra. Tuy tới ngày hôm nay hắn vẫn còn chưa bị thương, cũng không có gì là trở ngại, nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài, cái loại áp lực này vẫn tiếp tục tăng cường như vậy, cuối cùng sẽ đạt đến

một mức độ cực kỳ đáng sợ!

Lúc này, Lâm Động mới chân chính hiểu ra muốn có thể yên ổn hấp thu Niết Bàn Kim Khí dưới đáy Đan Hà này thì cần phải trả một cái giá cao như thế nào… Với loại áp lực ngày càng kinh khủng này, cho dù là hắn đã tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, thế nhưng cũng không dám có chút khinh thường nào.

Chỉ có điều tuy rằng áp lực này càng ngày càng khủng bố, nhưng mà những gì Lâm Động thu lại được trong ba ngày qua thật sự cũng rất lớn. Mỗi khi một luồng Niết Bàn Kim Khí thẩm thấu vào bên trong cơ thể, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được thân thể của mình đang dần dần được cường hóa. Mà cái loại cường hóa này lại là từ trong ra ngoài, ngay cả huyết nhục bên trong, dường như cũng dưới sức mạnh này mà dần dần trở nên mạnh mẽ lên… Cùng với cơ thể được cường hóa lên, nguyên lực chảy xuôi bên trong kinh mạch của Lâm Động cũng càng ngày càng trở nên hùng hậu hơn, giống như nước sông chảy xiết, gào thét phóng qua, đem đến một cảm giác về lực lượng gia tăng vô cùng dị thường, lan tràn đến tứ chi bách hài của Lâm Động.

Lâm Động có thể cảm nhận được, trong ba ngày ngắn ngủi này, phần nguyên lực gia tăng trong cơ thể của hắn so với việc tu luyện bình thường còn nhiều hơn gấp chục lần khi tu luyện ở bên ngoài.

Đây là một con số tương đối không nhỏ, chẳng qua cũng không phải là đến mức không thể tưởng tượng được. Niết Bàn Kim Khí vốn được tạo thành từ sự ngưng tụ của Niết Bàn Khí cực kỳ thuần túy áp súc lại mà thành, chỉ một tia nho nhỏ thôi, nhưng mà Niết Bàn Khí hàm chứa bên trong đó cũng đã bằng thành quả tu luyện cả một ngày trời của một người bình thường… Đương nhiên, cùng với việc cơ thể và nguyên lực cùng được cường hóa lên, điều khiến cho Lâm Động kinh ngạc nhất chính là đã có một chuyện tình khác đồng thời phát sinh.

Tại đan điền của Lâm Động đã có thêm một vài thứ, tại ngay vị trí trung tâm là một khỏa nguyên đan ám kim sắc to bằng một nắm tay, khỏa nguyên đan

chầm chậm xoay tròn, không ngừng phun ra nuốt vào từng luồng nguyên lực hùng hậu.

Còn phía trên nguyên đan là một đám khí thanh sắc, có tiếng long ngâm không ngừng phát ra từ bên trong đám khí màu xanh kia, đám khí này bốc lên, dường như biến thành hình dạng một con rồng đang cuộn mình.

Đám khí màu xanh này hiển nhiên là Thiên Long Khí do Thanh Trĩ lưu lại lúc trước. Thứ này quá mức cuồng bạo, Lâm Động căn bản không có cách nào để hấp thu triệt để mà chỉ có thể dùng Thanh Thiên Hóa Long Quyết dần dần khống chế nó, dần dần đem mớ Thanh Long Khí này chậm rãi dung nhập vào cơ thể hắn.

Phía dưới nguyên đan thì lại là một mảnh kim quang không ngừng lưu động, bên trong mảnh kim quang có một loại dao động cực kỳ huyền diệu, đây là Nguyên Thần Khí xuất hiện sau khi hắn thôn phệ đạo Nguyên thần trong cơ thể của Lâm Lang Thiên, từ một góc độ nào đó mà nói, nó là cùng một dạng năng lượng với Niết Bàn Kim Khí mà Lâm Động hiện tại đang hấp thụ.

Đối với loại Nguyên Thần Khí mà với với cấp bậc hiện tại của mình, Lâm Động hoàn toàn không thể nắm giữ được này, hiển nhiên hắn cũng không hiểu được nó đến tột cùng có tác dụng gì, vì thế hắn vẫn luôn giữ nó iwr bên trong đan điền, đợi đến sau này khi thực lực tiến bộ hơn sẽ lại thử tìm cách khống chế nó.

Dự định của Lâm Động vốn là như vậy, chỉ có điều trong ba ngày hấp thu Niết Bàn Kim Khí này, hắn lại kinh ngạc phát hiện ra, mỗi lần hắn hấp thu một ít Niết Bàn Kim Khí thì sẽ có một ít hào quang kim sắc xông vào trong đan điền, cuối cùng dung hợp với đám Nguyên Thần Khí này, làm cho mớ Nguyên Thần Khí kia dần dần nồng đậm lên.

Xảy ra biến cố như thế này khiến Lâm Động có chút kinh hãi, Nguyên Thần Khí này rốt cuộc cũng là thuộc về cái đạo Nguyên thần quỷ dị thần bí kia, mặc

dù Lâm Động tự tin rằng ý thức của đạo Nguyên Thần kia đã bị hắn hủy diệt mất rồi, nhưng biến hóa như thế này vẫn khiến hắn có chút không yên.

Nhưng may mắn là, đám Nguyên Thần Khí này tuy rằng nồng đậm lên nhưng cũng không có xuất hiện vượt ra khỏi tầm khống chế của hắn, chẳng qua là ánh kim quang kia ngày càng nồng đậm hơn, vốn chỉ có một chút ánh kim quang mờ nhạt nhưng giờ đã ngưng thực hơn rất nhiều.

Từ bên trong đám Nguyên Thần Khí này, Lâm Động có thể cảm nhận được một sự ba động cường đại đặc biệt khác thường, loại ba động này có chút khác với nguyên lực, nhưng hắn có thể cảm nhận được, loại Nguyên Thần Khí này tựa hồ như là có một lực sát thương cực kỳ kinh khủng… - Ta lại muốn xem xem, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Tâm thần Lâm Động nhìn chăm chú vào đám Nguyên Thần Khí kia, thì thào tự nói trong lòng, trong cơ thể hắn có Thạch phù thần bí và Thôn Phệ Tổ Phù tọa trấn, thậm chí ở bên ngoài đan điền còn có Càn Khôn Cổ Trận tồn tại, hắn thật ra không tin rằng cái thứ Nguyên Thần Khí này có thể tạo ra được nguy hại gì bên trong cơ thể hắn.

o0o Thời gian ở bên dưới đáy Đan Hà tĩnh mịch không chút âm thanh này chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã năm ngày thời gian trôi qua.

Trong năm ngày này, bên dưới đáy Đan Hà vẫn tĩnh lặng như trước, nhưng bên ngoài Đan Hà cũng bởi vì sự tĩnh mịch này mà trở nên vô cùng náo nhiệt.

Có rất đông các đệ tử Hoang Điện lúc này đã tập trung quanh bình đài ngay bên trên Đan Hà. Mà ở những bình đài khác quanh Đan Hà cũng đã có không ít người đang đứng. Mặc dù nói đại bộ phận bọn họ đang tiến hành tu luyện, nhưng mà ánh mắt của bọn họ thì đều không hẹn mà cùng hướng về một chỗ, đó chính là nơi vòng xoáy dẫn tới đáy sông đã bị cách ly ra xa một quãng đằng xa.

Ánh mắt của bọn họ đều tràn ngập sự kinh ngạc, bởi vì Lâm Động đã ở dưới đáy Đan Hà được năm ngày thời gian rồi, thế nhưng vẫn không có một dấu hiệu

nào là sẽ phá Đan Hà mà ra cả.

Mà đối với khoảng thời gian này, đám đệ tử của Hoang Điện cũng đều rõ ràng là nó tượng trưng cho điều gì. Như Phương Vân, một trong tứ đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện, năm ngoái khi được tiến hành Đan Hà Quán Đỉnh thì cũng chỉ kiên trì được có bốn ngày, sau đó đã không thừa nhận được áp lực nên đã phá Đan Hà mà ra, đã vậy lúc lên bờ, toàn thân còn tràn đầy máu tươi, trông vô cùng thảm hại.

Nhưng mà hiện tại, thời gian mà Lâm Động kiên trì đã vượt qua con số đó, điều này há chẳng phải nói rằng, thực lực của Lâm Động hơn hẳn Phương Vân hay sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì năm nay trong Hoang Điện của bọn họ đã xuất hiện thêm một cường giả rồi, hơn nữa gã cường giả này lại là vừa mới gia nhập Hoang Điện!

Phía trên Đan Hà, thân hình Trần Chân và Ngộ Đạo mặc dù vẫn là phiêu phù bất động nhưng cặp mắt của bọn họ lại luôn tập trung vào trong vòng xoáy, sắc mặt mơ hồ có chút ngưng trọng.

- Tên tiểu tử đó quả thật có thể chịu đựng được!

Ngộ Đạo vừa vuốt râu vừa nói, trong giọng nói khó nén được một chút vui mừng và hân hoan.

- Kiên trì được năm ngày, trong đám đệ tử của bốn điện tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh xem ra cũng thuộc hàng trung thượng rồi!

Trần Chân cũng cười nhạt, đương nhiên quan trọng nhất là, sau năm ngày kiên trì, Lâm Động vẫn không có dấu hiệu nào là sẽ phá Đan Hà mà ra, điều này có nghĩa là hắn vẫn có thể tiếp tục kiên trì tiếp nữa!

Dựa vào năng lực hơn người, Trần Chân mơ hồ có thể cảm nhận được ở nơi

cuối vòng xoáy thông đạo kia tựa hồ đang có một đạo khí tức kỳ quái nào đó… - Đan Hà này thật ra khá kỳ quái, áp lực bên dưới sẽ càng ngày càng khủng khiếp hơn, những ngày sau này mới thật sự là khoảng thời gian khó khăn để chống chọi.

Ngộ Đạo khẽ nói.

- Vậy thì cứ tiếp tục đợi đi, chỉ cần tên tiểu tử đó cố gắng kiên trì được thêm ba ngày nữa, thì đã có thể ngang hàng với thành tích của nha đầu Ứng Tiếu Tiếu kia rồi… Trần Chân vui vẻ nói.

Ngộ Đạo khẽ gật đầu. Thời gian ba ngày, nghe qua thì có vẻ rất ngắn, nhưng đối với Lâm Động đang chìm ở dưới đáy Đan Hà mà nói, chỉ sợ cũng cần phải trả một cái giá rất lớn!

Mà việc hắn có thể tiếp tục kiên trì nữa hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của bản thân hắn!

o0o Thời gian dưới sự mong đợi ngóng chờ của các đệ tử Hoang Điện mà từng ngày từng ngày trôi qua. Mà trong khoảng thời gian này chậm rãi trôi qua, bầu không khí bên trong Hoang Điện đột nhiên trở nên náo nhiệt lên một cách khác thường. Một vài đệ tử chân truyền những ngày bình thường vẫn luôn bế quan tu luyện cũng bị kinh động, cuối cùng cũng phải xuất quan mà ra, chạy tới khu vực quanh Đan Hà để quan sát.

Mà khi Lâm Động ở dưới đáy Đan Hà đến ngày thứ bảy, thì tin tức đã bắt đầu truyền ra khắp nơi Đạo Tông. Một số đệ tử của ba điện kia cũng nghe được tin tức. Nhất thời toàn bộ Hoang Điện liền trở nên náo nhiệt hẳn lên. Các đệ tử của ba điện kia cũng thường xuyên chạy tới nghe ngóng. Dù sao, người có thể ở dưới đáy Đan Hà kiên trì tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh đến bảy ngày, cho dù là ở trong ba điện còn lại của bọn họ mà nói thì cũng chỉ có vài vị sư huynh thực lực mạnh nhất mới có thể làm được thôi.

Hơn nữa, điều làm bọn họ cảm thấy chấn động nhất là, đã đến ngày thứ bảy

rồi, thế nhưng trong vòng xoáy kia vẫn như cũ luôn tĩnh tặng, không có bất kỳ động tĩnh nào, tức là cái kẻ đang ở dưới đáy Đan Hà kia dường như không có bất kỳ dấu hiệu nào là sẽ xuất hiện… Từ tình hình trước mắt, xem ra tên Lâm Động này dường như rất có khả năng sẽ kiên trì được tám ngày, mà thành tích đó trong lớp trẻ hiện tại của Đạo Tông tính cho tới hôm nay dường như chỉ có mỗi mình Đại sư tỷ của Thiên Điện Ứng Tiếu Tiếu là có thể làm được!

Chẳng lẽ nói, tên đệ tử mới gia nhập Hoang Điện được mấy ngày này lại có tiềm lực so sánh được với Đại sư tỷ Thiên Điện hay sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của không ít đệ tử chợt có chút động dung, cái gã đệ tử mới gia nhập này, lúc trước đã giành được Quán quân của Bách Triều Đại Chiến, dường như cũng không phải là hư danh a!

Dưới sự trông chờ của tất cả mọi người, ngày thứ tám cuối cùng đã tới. Ngay sau đó, không khí của toàn bộ Đạo Tông cũng đều vì chuyện này mà có dấu hiệu sôi sục lên!

Chẳng qua, sự sôi sục này cũng không kéo dài lâu, chỉ là lóe lên một chút rồi chợt tắt, tất cả mọi người lại trở nên trầm mặc, bởi vì bọn họ phát hiện ra rằng… Lâm Động vẫn chưa có dấu hiệu là sẽ đi ra cả!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 650

Chấn Động

Tại chỗ sâu bên trong dòng Đan Hà thuộc Thiên Điện, trên một bình đài, một thân ảnh lặng lẽ ngồi xếp bằng, Niết Bàn Khí mênh mông từ giữa Đan Hà chậm rãi lan tràn tới, cuối cùng lượn lờ xung quanh thân thể nàng, giống như những đám mây mù, khiến cho nàng nhìn qua hơi có chút thần bí mờ ảo.

Hưu!

Chỉ có điều nàng còn chưa yên tĩnh tu luyện được bao lâu thì một đạo thanh âm có chút dồn dập từ phía sau đã truyền tới, khiến cho cặp mày của nàng khẽ cau lại.

- Tỷ tỷ, có chuyện lớn a!

Nhưng mà lần này còn không đợi nàng trách cứ, ngay phía sau liền truyền đến một thanh âm thanh thúy, ngay sau đó bóng dáng hồng y của Ứng Hoan Hoan đã nhẹ nhàng hạ xuống bình đài, vội vàng nói.

- Có chuyện gì?

Ứng Tiếu Tiếu liếc mắt nhìn Ứng Hoan Hoan đang thở không ra hơi iwr phía sau, ngữ khí thì vẫn như trước không có chút ba động gì lớn.

- Tỷ vẫn còn nhớ cái tên Lâm Động mà lần trước muội đã nhắc đến chứ?

- Là gã Quán quân Bách Triều Đại Chiến đã bỏ Thiên Điện để gia nhập Hoang Điện đó hả? Thì sao? Người ta lại trêu chọc ngươi nữa chứ gì?

Ứng Tiếu Tiếu vuốt nhẹ ngón tay thon dài như ngọc trên thân thanh kiếm màu xanh, cũng không ngẩng đầu lên, nói.

- Cái tên gia hỏa đó vì nguyên nhân đạt chức Quán quân, nên vừa mới gia nhập Hoang Điện đã có đủ tư cách nhận được Đan Hà Quán Đỉnh!

Ứng Hoan Hoan nói.

- Hắn giành được chức Quán quân Bách Triều Đại Chiến, có được ban thưởng như vậy cũng không có gì là quá đáng, muội cuống quýt lên làm gì?

Ứng Tiếu Tiếu không vì vậy mà cảm thấy kỳ lạ, thuận miệng nói.

- Không phải đâu, cái tên gia hỏa đó… Ứng Hoan Hoan nắm chặt bàn tay thon dài như dương chi bạch ngọc của mình lại, rồi cắn nhẹ môi dưới, nói:

- Cái tên gia hỏa đó đã ở dưới đáy Đan Hà được tám ngày rồi!

- A?

Khuôn mặt Ứng Tiếu Tiếu vốn giống như mặt đầm tĩnh lặng cuối cùng cũng có chút động tĩnh. Nàng có chút kinh ngạc, quay đầu hỏi:

- Hắn thế nhưng đã kiên trì được tám ngày sao?

Vốn là người đồng dạng đã trải qua Đan Hà Quán Đỉnh, Ứng Tiếu Tiếu biết rất rõ áp lực dưới đáy Đan Hà kia khủng khiếp đến mức nào. Lúc trước cho dù là nàng dốc hết toàn lực, cũng chỉ kiên trì được tám ngày. Mà cái thành tích này đã là tốt nhất trong thế hệ trẻ của Đạo Tông rồi, không ngờ rằng hôm nay còn có người có thể có thể đạt đến thành tích giống nàng.

- Xem ra Lâm Động này cũng thực sự có chút bản lĩnh!

- Tên đó sao có thể đưa ra so sánh cùng tỷ tỷ được? Tỷ tỷ là người giỏi nhất trong thế hệ trẻ của Đạo Tông mà… Ứng Hoan Hoan cong miệng nói.

- Chẳng qua là Đan Hà ở Hoang Điện không bằng được Đan Hà ở chỗ Thiên Điện chúng ta mà thôi, áp lực mà hai người phải gánh chịu cũng có khác biệt không nhỏ. Đương nhiên hắn có thể ở dưới đó kiên trì được tám ngày, cũng cực kỳ không dễ dàng rồi!

Ứng Tiếu Tiếu nhẹ nhàng nói.

- Thế nhưng mà… Ứng Hoan Hoan chần chừ một chút, cuối cùng cũng cắn môi một cái rồi nói:

- Thế nhưng mà hắn ở dưới đáy Đan Hà tám ngày rồi, mà vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ đi ra cả!

Ứng Hoan Hoan vừa buông lời này ra thì cũng phát hiện ra thân người của Ứng Tiếu Tiếu dường như cũng cứng đờ lại, những ngón tay ngọc ngà trên thanh kiếm màu xanh ngay lúc đó cũng nắm chặt thân kiếm lại. Hiển nhiên trong lòng Tiếu Tiếu cũng bởi vì những lời nàng vừa nói mà nổi lên một chấn động hiếm thấy.

- Hắn vẫn chưa có dấu hiệu sẽ đi lên ư?

Thân thể Ứng Tiếu Tiếu cứng ngắc mất một lúc, rốt cuộc cũng quay đầu lại, nét mặt có chút ngưng trọng hỏi Ứng Hoan Hoan.

- Ừm… Hiện tại có không ít đệ tử của bốn điện đều đang ở chỗ Đan Hà của Hoang Điện mà quan sát. Nghe nói, cái tên đó vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ xuất hiện cả… Ứng Hoan Hoan cười khổ nói, nàng thực sự khó có thể tưởng tượng, cái tên gia hỏa luôn tự cho mình là đúng đó, khi tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh lại có thể có được thành tích cường hãn như vậy!

- Như vậy à?

Đôi mắt của Ứng Tiếu Tiếu thoáng ngưng đọng lại, mấy ngón tay ngọc lại nhẹ nhàng vuốt ve trên thân kiếm. Xem ra lần này, Đạo Tông bọn họ dường như

đã tuyển nhận được một đệ tử thực lực thâm sâu khó lường a.

- Tỷ tỷ, đệ tử Đạo Tông của chúng ta trong lúc tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh, thành tích tốt nhất cũng chỉ trong vòng tám ngày mà thôi đúng không? Tên tiểu tử đó giờ là tình hình gì đây? Hay là hắn đã bị áp lực đè chết luôn trong đó rồi?

Ứng Hoan Hoan khẽ nói.

- Trần Chân sư thúc bọn họ bên Hoang Điện khẳng định là luôn không ngừng quan sát Lâm Động, nếu như hắn thực sự bị áp lực đè chết thì các bọn họ sao lại không phát hiện ra?

Ứng Tiếu Tiếu liếc mắt nhìn Ứng Hoan Hoan một cái, chợt trong mặt thoảng qua một chút trầm ngâm, nàng nói:

- Thông thường mà nói, khi tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh, kiên trì được thời gian tám ngày thì đã là thành tích xuất sắc nhất rồi, chẳng qua trong lịch sử Đạo Tông của chúng ta, cũng có một ngoại lệ!

- Hả?

Ứng Hoan Hoan ngơ ngác.

- Năm đó Chu Thông tiền bối đã kiên trì được mười ba ngày, đương nhiên cũng không phải vì ông ấy không thể kiên trì được nữa, mà là vì trong khoảng thời gian mười ba ngày đó, ông ấy đã hấp thu toàn bộ Niết Bàn Kim Khí được sinh ra bên dưới Đan Hà rồi… Ứng Tiếu Tiếu chậm rãi nói.

- Hấp thu toàn bộ?

Ứng Hoan Hoan nhịn không được trợn mắt há mồm. Niết Bàn Kim Khí vốn dĩ rất cuồng bạo, cho dù là một cường giả đạt tới cấp bậc Thất Nguyên Niết Bàn cũng rất khó mà hấp thu hết toàn bộ được. Những đệ tử có tư cách được tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh của bốn điện vào mỗi năm, cơ hồ không có kẻ nào dám không biết trời cao đất dày mà cho rằng mình có thể hấp thu toàn bộ Niết Bàn

Kim Khí. Những gì mà bọn họ suy nghĩ là cố gắng hết sức mình kiên trì thêm một ngày nữa ở dưới đáy sông, hấp thụ nhiều hơn một chút Niết Bàn Kim Khí mà thôi… Một kẻ chỉ muốn liều mạng hấp thụ nhiều hơn một chút, cùng với một kẻ dự định hấp thụ hết toàn bộ Niết Bàn Kim Khí, đó là hoàn toàn không cùng một cảnh giới!

- Nhưng mà tỷ tỷ, Chu Thông tiền bối kia chính là vị tuyệt thế thiên tài đã lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh, sau đó xông lên Thượng Nguyên giết chết ba vị Trưởng lão của đối phơpng mà?

Ứng Hoan Hoan đột nhiên lấy lại tinh thần, yếu ớt nói.

Ứng Tiểu Tiểu nhẹ nhàng gật đầu, lúc nhắc đến cái tên này, ngay cả trong lòng nàng cũng không nhịn được cảm thấy có một sự sùng bái dị thường. Đương nhiên, không ít đệ tử trong Đạo Tông e rằng trong lòng chỉ sợ cũng tôn sùng người này như thần minh!

Một mình một kiếm, giết lên Nguyên Môn, Tông phái siêu cấp đứng đầu ở Đông Huyền Vực, mạnh mẽ giết chết ba vị Trưởng lão của đối phương, bức cho Nguyên Môn phải mở ra đại trận hộ sơn, ngay cả vị Chưởng giáo Nguyên Môn có địa vị cao cao tại thượng ở Đông Huyền Vực cuối cùng cũng không thể không ra tay!

Mặc dù kết cục cuối cùng của ông ta khiến cho trên dưới Đạo Tông phải đều vô cùng phẫn nộ, nhưng ngoài sự phẫn nộ ấy thì cũng không tránh khỏi dấy lên một chút tự hào, Nguyên Môn thì thế nào? Đệ tử Đạo Tông của chúng ta, đã có thể trực tiếp trảm sát ba Trưởng lão của các ngươi!

Nguyên Môn cùng Đạo Tông xưa nay quan hệ không chút hòa hợp, đệ tử môn hạ hai bên cũng xung đột không ngừng, trong đó cũng không thể thiếu nguyên nhân chuyện Chu Thông năm đó!

- Cái tên gia hỏa tên là Lâm Động đó làm sao có thể so sánh cùng Chu Thông tiền bối được chứ?

Ứng Hoan Hoan cắn môi nói.

- Nhưng chuyện trước mắt cũng là sự thật, nếu hắn tiếp tục ở dưới đáy Đan Hà không đi ra thì chỉ có hai nguyên nhân, một là đã bị ép tới mức không thể động đậy, hai là hắn đang có cùng suy nghĩ với Chu Thông tiền bối năm đó, muốn hấp thu toàn bộ Niết Bàn Kim Khí dưới đáy Đan Hà!

Ứng Tiếu Tiếu nhàn nhạt nói.

- Mặc dù ta không biết hắn đến tột cùng là làm sao có thể làm được chuyện đó, chẳng qua tiềm lực của hắn thực sự khiến người ta kinh ngạc!

Ứng Hoan Hoan vừa mới khẽ há miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được lời nào, một lát sau, mới ấp úng nói:

- Lẽ nào tỷ tỷ cho rằng cái tên đó cũng giống với Chu Thông tiền bối sao?

- Chu Thông tiền bối là bậc kỳ tài, về mặt thành tựu mà muốn so sánh được với ông ấy, mặc dù Lâm Động này có thể hấp thu hết toàn bộ Niết Bàn Kim Khí dưới đáy Đan Hà, thì vẫn có một khoảng cách nhất định, ít nhất hắn cũng phải chờ đến lúc lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh rồi hãy nói… Ứng Tiếu Tiếu nói khẽ.

- Hơn nữa… hiện tại việc hắn đến tột cùng có thể giống như Chu Thông tiền bối hay không, có khí phách hấp thu hết toàn bộ Niết Bàn Kim Khí dưới đáy Đan Hàn vẫn còn phải xem lại mới được. Có điều, việc này, cũng nên nhanh chóng có kết quả. Ta cũng đang rất hiếu kỳ a… Ứng Tiếu Tiếu quay đầu đi, ánh mắt hướng về phía địa điểm của Hoang Điện, trong đôi mắt đẹp chợt có một tia hưng phấn lóe lên. Nàng đồng dạng cũng muốn xem thử, Quán quân Bách Triều Đại Chiến vừa mới gia nhập Đạo Tông đã gây ra không ít sóng gió kia, rốt cuộc có được bao nhiêu phân lượng.

o0o Trở thành nơi náo nhiệt nhất của Đạo Tông ngày hôm nay, trên không trung Đan Hà của Hoang Điện thỉnh thoảng lại xuất hiện từng đạo thanh âm phá

gió cực nhanh, từng đạo thân ảnh đã đứng sừng sững bốn phía chung quanh bình đài, ánh mắt của tất cả bọn họ đều hướng về một nơi duy nhất, đó chính là vòng xoáy màu đen quái dị giữa lòng Đan Hà kia.

Việc Lâm Động có thể kiên trì được tám ngày dưới đáy Đan Hà, hiện tại tất cả mọi người bên trong Đạo Tông đều đã biết đến. Thậm chí ngay cả một vài Trưởng lão cũng đều đã nghe thấy, và cũng có chút chú ý đối với chuyện này. Dù sao, trong thế hệ trẻ của Đạo Tông hiện nay, có thể kiên trì tới mức này, cũng mới chỉ có một mình Ứng Tiếu Tiếu mà thôi.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, sau khi kiên trì được tám ngày thời gian, Lâm Động vẫn cứ như cũ không có một dấu hiệu nào sắp sửa đi ra. Một màn này khiến cho không ít nhân vật tư lịch lâu năm trong Đạo Tông cũng phải kinh ngạc hoảng hốt, bởi vì… trăm năm trước đây, dường như cũng đã từng xuất hiện qua một tình huống như thế này. Lúc đó, người tạo ra oanh động kịch liệt như vậy, đã một mình giết lên Nguyên Môn, tên của người đó là Chu Thông!

Một vài người của thế hệ trước Đạo Tông, ánh mắt có chút xa xăm nhìn về phía phươnh hướng Đan Hà của Hoang Điện, thì thào tự nói:

- Đạo Tông của chúng ta … lẽ nào lại có thể xuất hiện thêm một Chu Thông nữa sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 651

Long Nguyên Luân

Lốp bốp!

Dưới đáy Đan Hà tối tăm và tĩnh mịch, kim quang tràn ngập, tiếng bong bóng nổ khe khẽ không ngừng lan ra, mơ hồ còn có thể cảm nhận thấy một cỗ ba động kinh người lan tỏa ra.

Đã mười một ngày trôi qua kể từ khi Lâm Động tiến vào đáy Đan Hà, tuy trong thời gian đó Hoang Điện vì vậy mà trở nên vô cùng náo nhiệt, nhưng dưới đáy Đan Hà thì mọi thứ lại vô cùng tĩnh mịch, chỉ có chút khí tức ba động được kim quang bao bọc khiến nơi này còn có một chút sinh khí mờ nhạt.

Mười một ngày, Niết Bàn Kim Khí vốn dĩ bao trùm hàng mấy chục thước thì nay đã chỉ còn rộng mấy thước, nhưng tuy diện tích của Niết Bàn Kim Khí đã thu hẹp lại, nhưng Niết Bàn Kim Khí trong phạm vi mấy thước đó lại trở nên vô cùng đậm đặc, thậm chí còn có vẻ ngưng kết lại.

Niết Bàn Kim Khí trở nên đậm đặc, áp lực trong đó dưới sự tích tụ trong mười một ngày qua cũng trở nên vô cùng khủng khiếp, áp lực ở trong đó hiện nay cho dù là một gã cường giả Lục Nguyên Niết Bàn thì cũng không thể chịu đựng được trong bao lâu.

Lạch cạch!

Ánh mắt nhìn vào trong đám Niết Bàn Kim Khí lấp lóe ánh sáng chói mắt, ở trong đó có một âm thanh của một thứ chịu phải áp lực rất lớn mới có truyền ra, kim quang lúc ẩn lúc hiện, một đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng cũng ẩn hiện trong đó.

Đạo thân ảnh như một lão tăng ngồi xếp bằng lặng lẽ ở giữa đám kim quang, trên bề mặt thân thể được bao phủ bởi một lớp lân giáp màu xanh, nhưng màu xanh trên lân giáp lúc này cũng đã vô cùng nhợt nhạt, trên bề mặt của lân giáp đã xuất hiện những vết nứt, hiển nhiên là đã đạt tới mức cực hạn.

Ở những nơi lân giáp bị nứt ra có thể nhìn thấy màu đỏ thẫm, nhìn kỹ mới phát hiện ra đó chính là vết máu đã khô lại, màu đỏ thẫm khiến người ta nhìn mà khiếp sợ, có thể thấy trong thời gian chịu đựng này đối với Lâm Động cũng là một khoảng thời gian vô cùng cực khổ.

Đan Hà vô cùng kỳ dị, càng xuống sâu áp lực càng tăng, hơn nữa áp lực đó mỗi ngày lại một tăng lên, tích tụ qua mười một ngày, áp lực đó đã đạt tới một mức độ vô cùng khủng khiếp, nếu Lâm Động không tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết thì có lẽ đã sớm bị áp lực đó nghiền nát thành thịt vụn rồi.

Nhưng cho dù như vậy, nếu có thể nhìn xuyên thấu qua lớp lân giáp kia thì có thể nhìn thấy lớp da của Lâm Động cũng đã đầy vết rách nứt, dưới đáy của Đan Hà này quả thực vô cùng đáng sợ!

Vậy nhưng cho dù trên người đầy rẫy vết thương, nhưng hai mắt Lâm Động vẫn nhắm chặt lại, từng cỗ lực thôn phệ không ngừng từ trong thân thể hắn lan tràn ra, mạnh mẽ thôn phệ đám Niết Bàn Kim Khí cuồng bạo và đậm đặc kia.

Hắn hiện tại rất cần những thứ này, bởi khi Niết Bàn Kim Khí trong thân thể hắn tăng lên, Lâm Động dường như cũng cảm nhận thấy những biến hóa vô cùng đặc biệt xuất hiện.

Mà biến hóa đặc biệt nhất, khiến hắn cảm thấy có hứng thú nhất chính là đám Nguyên Thần Khí màu vàng ở trong đan điền của hắn.

Qua mười một ngày không ngừng hấp thu một khối lượng lớn Niết Bàn Kim Khí, thể tích của đám Nguyên Thần Khí đó cũng đã tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa vô cùng đậm đặc, từng đạo Niết Bàn Kim Khí uốn lượn trong đó, vô cùng đẹp mắt.

Tinh thần của Lâm Động cũng vẫn luôn chú ý theo dõi đám Nguyên Thần Khí này, cùng với sự lớn lên của nó, Lâm Động có thể cảm nhận thấy ở trong đó đang ẩn chứa một uy lực đáng sợ.

Đó có lẽ chính là Nguyên Thần Lực, chỉ có những cường giả mà trong thân thể sản sinh ra Nguyên thần mới có thể thi triển được lực lượng cường đại đó, loại lực lượng đó khiến Lâm Động vô cùng thèm muốn, hắn biết rằng, nếu có thể khống chế được cỗ lực lượng đó thì nhất định sẽ trở thành một thứ vũ khí vô cùng lợi hại trong tay hắn.

Phù!

Nguyên Thần Khí màu vàng khẽ chuyển động, vô số tia kim sắc trong đó đan quyện vào nhau, phảng phất như đang dung nhập vào nhau. Cùng với đó, đám Nguyên Thần Khí cũng biến hóa thành các dạng hình thù vô cùng kỳ lạ.

Lâm Động lặng lẽ quan sát sự biến hóa của đám Nguyên Thần Khí này, rồi như nghĩ ra điều gì đó. Dù sao hắn vẫn chưa đạt tới cảnh giới Thất Nguyên Niết Bàn, cơ thể vẫn chưa thể tự sản sinh ra Nguyên Thần Khí, tuy thứ này hiện nay đang ở trong cơ thể của hắn, nhưng hắn lại không thể nào khống chế thuần thục được như do chính mình tu luyện ra.

Nguyên Thần Khí này dù sao cũng là vật từ bên ngoài, chỉ khi nào chính mình tu luyện ra Nguyên Thần Khí thì mới có thể đạt tới cảnh giới thân thể bị hủy nhưng Nguyên thần vẫn còn tồn tại!

Nhưng một khi đã không thể biến đám Nguyên Thần Khí này trở thành Nguyên thần bản mệnh thì vẫn có thể tìm cách biến chúng thành vật khác được.

Lâm Động suy nghĩ rất nhanh, đám Nguyên Thần Khí này ẩn chứa một cỗ lực lượng vô cùng bá đạo, nếu mà bỏ phí đi thì thật là đáng tiếc!

- Nếu đã không thể hóa thành Nguyên thần bản mệnh thì hóa thành Nguyên thần vật vậy.

Lâm Động đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, Nguyên thần vật, cơ hồ chỉ có những cường giả đã ngưng tụ được Nguyên thần mới có thể ngưng tụ nổi Nguyên thần vật, nhưng hiện tại Nguyên Thần Khí của Lâm Động rất dồi dào, có lẽ đủ để giúp hắn hoàn thành ý tưởng này.

Trong lòng đã có quyết định, Lâm Động lập tức thể hiện tính cách quyết đoán của mình, mà áp lực dưới đáy Đan Hà cũng ngày càng trở nên cường đại.

Nguyên lực trong cơ thể hắn cũng đã đạt tới Tứ Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, lúc nào cũng có khả năng đột phá lên Ngũ Nguyên Niết Bàn, do vậy lúc này hắn cũng phải nhanh chóng nắm bắt lấy thời gian.

Ong ong!

Mệnh lệnh từ trong tinh thần của hắn nhanh chóng truyền tới đám Nguyên Thần Khí màu vàng đó, sau đó Nguyên Thần Khí lập tức vận chuyển với tốc độ nhanh chóng, vô số đạo kim sắc va chạm rồi dung hợp với nhau, một cỗ ba động kinh người từ trong đó tỏa ra!

Dưới quá trình va chạm đó, đám Nguyên Thần Khí lại thu nhỏ lại một cách quỷ dị, nhưng thể tích thu hẹp lại càng khiến cho Nguyên Thần Khí trở nên đậm đặc hơn.

Trạng thái đó kéo dài trong khoảng nửa ngày, một đám Nguyên Thần Khí lớn cuối cùng không ngờ chỉ còn là một đám thể lỏng bằng chừng nắm tay.

- Ngưng luyện!

Âm thanh trầm thấp đột nhiên từ trong lòng Lâm Động vang lên, sau đó, lực thôn phệ màu đen nhanh chóng tràn vào trong đan điền, bao bọc lấy quả cầu dịch thể màu vàng đó, sau đó, quả cầu màu vàng dần dần bị đè bẹp, có hình dạng như một chiếc đĩa tròn!

Đó là một công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ và nhẫn nại, nhưng may mà Lâm Động

vận dụng lực thôn phệ vô cùng thuần thục, do vậy cũng không có bất cứ bất ngờ nào, đám Nguyên Thần Khí đó, dưới sự khống chế của hắn dần dần đã biến đổi hình dạng.

Quá trình biến hóa đó kéo dài rất lâu, thậm chí có thể thấy cho dù Lâm Động có lực thôn phệ trợ giúp nhưng cũng vô cùng vất vả. Một khối lượng lớn nguyên lực nhanh chóng bị tiêu hao, nhưng may mà Niết Bàn Kim Khí không ngừng tuôn vào trong cơ thể hắn, trở thành nguồn bổ sung hoàn hảo.

Ong ong!

Thời gian chầm chậm trôi, đám Nguyên Thần Khí màu vàng kia cuối cùng cũng dần dần có hình dạng, tuy vẫn rất thô ráp nhưng mơ hồ đã có thể cảm nhận thấy một loại ba động vô cùng sắc bén lan tỏa ra.

Lực thôn phệ màu đen giống như lưỡi dao điêu khắc, không ngừng bay lượn trên đám Nguyên Thần Khí đó, bộ dạng của Lâm Động lúc này cũng vô cùng chăm chú.

Nhờ sự tỉ mỉ chăm chú đó, thứ tạo thành từ Nguyên Thần Khí kia cũng dần thoát khỏi dáng vẻ phôi thai, cỗ ba động sắc bén cũng ngày càng trở nên rõ nét.

Trong khi Lâm Động đang chăm chú chế tạo thứ đó, bên ngoài thân thể hắn, lớp lân giáp vốn đã vô cùng ảm đạm thì đến lúc này đã vô cùng nhợt nhạt, bề mặt đầy rẫy vết nứt, cỗ áp lực đáng sợ thậm chí còn tràn qua lớp lân giáp, trực tiếp xâm nhập vào trong thân thể Lâm Động.

Phù!

Dưới cỗ áp lực đó, trên ngoài thân thể Lâm Động đã có những vệt máu bắn ra, trong nháy mắt đã nhuộn đỏ khắp cơ thể hắn, thực sự vô cùng đáng sợ!

- Lân giáp không chịu đựng nổi nữa sao?

Khi bên ngoài thân thể hắn truyền đến những cơn đau nhức, Lâm Động hiển

nhiên cũng đã cảm nhận thấy, lập tức khẽ nhíu mày. lân giáp Thanh Long có thể coi là lớp phòng ngự vô cùng cường đại của hắn, không ngờ cũng không thể chống đỡ nổi cỗ áp lực đó trong một khoảng thời gian dài, nhưng trong lúc này Lâm Động cần dốc toàn lực đi chế tạo đám Nguyên Thần Khí kia, không thể phân tâm đối phó với áp lực bên ngoài được!

- Phải nhanh lên thôi!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm, lập tức tinh thần lại tập trung vào đan điền, ở trong đó, khí thôn phệ màu đen nhanh chóng tuôn vào, không ngừng bao bọc lấy đám Nguyên Thần Khí đó.

Phù phù!

Tiếng lẩm bẩm của Lâm Động vừa dứt, tốc độ của những tia lực thôn phệ màu đen cũng không ngừng tăng lên, tiếng vù vù vang lên không ngừng trong đan điền.

Dưới tốc độ đó, tốc độ chuyển động của đám Nguyên Thần Khí cũng tăng nhanh không ít, dường như có vật gì đó sắp được hoàn thành.

Tinh thần của Lâm Động cũng chăm chú theo dõi, trong lòng cũng dâng lên sự căng thẳng.

- Vù!

Tia khí màu đen quét nhanh trên đám Nguyên Thần Khí, sau đó đột ngột dừng lại, rồi lại điểm trên đám Nguyên Thần Khí, bỗng chốc giống như nét bút cuối cùng, đem lại sức sống cho cả một tác phẩm, kim quang lấp lánh đột nhiên từ trong đan điền tỏa ra!

Kim quang lan tỏa, giây phút sau mới dần biến mất, sau đó tinh thần của Lâm Động cũng nhanh chóng tập trung vào trong đan điền. Ở nơi đó, kim quang tụ lại, mơ hồ còn có một khí tức sắc lạnh lan tỏa ra.

Trong giữa đám kim quang, một vật màu vàng dần xuất hiện, đó là một chiếc vòng chỉ nhỏ bằng bàn tay, trên đường viền của chiếc vòng là tám lưỡi răng sắc bén, lưỡi răng không không thẳng đứng mà có hình cong cong, dưới đường cong có hàn quang nồng đậm, vô cùng đáng sợ.

Trên bề mặt chiếc vòng có khắc cả hình Cự long, nhìn sống động như thật, giống như Cự long thăng thiên, khí thế vô cùng đáng sợ.

Lâm Động rất kinh ngạc nhìn chiếc vòng vừa hình thành này, lập tức trong lòng xuất hiện sự vui mừng, hắn thậm chí có thể cảm nhận thấy một cỗ ba động vô cùng đáng sợ, loại ba động đó, ngay cả hắn cũng cảm thấy khiếp sợ!

Đó là một loại hung khí hoàn toàn do Nguyên Thần Khí ngưng tụ thành!

Tuy không phải là Linh bảo, nhưng uy lực thậm chí còn mạnh hơn cả Hắc Long Phiên Thiên Ấn trong tay Lâm Động.

- Gọi mày là Long Nguyên Luân vậy!

Lâm Động mỉm cười, để mặc cho chiếc vòng đó nằm trong đan điền, sau này khi giao chiến, chiếc vòng đó nhất định sẽ có được hiệu quả vô cùng bất ngờ, sự sắc bén của nó có thể dễ dàng xuyên thủng lớp phòng ngự của cường giả Thất Nguyên Niết Bàn!

- Tiếp theo phải giải quyết những thứ bên ngoài rồi!

Lâm Động lẩm bẩm, tinh thần nhanh chóng thoát khỏi đan điền, sau đó mở mắt ra nhìn đám Niết Bàn Kim Khí đậm đặc, khuôn mặt thấm máu xuất hiện một nụ cười nhạt, hắn có thể cảm nhận thấy nguyên lực cuồn cuộn trong cơ thể, tựa hồ đã đến lúc đột phá rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 652

Niết Bàn Kiếp Lần Thứ Năm

Rắc!

Những vết nứt nho nhỏ nhanh chóng lan ra khắp lân giáp, thanh quang trên đó nhanh chóng mờ nhạt, những mảnh vụn nhỏ không ngừng rơi ra, sau đó bị áp lực đáng sợ ở xung quanh ép cho vỡ vụn.

Lâm Động liếc nhìn lân giáp đang nhanh chóng tan vỡ trên thân thể hắn, tuy nét mặt có chút ngưng trọng, nhưng không hề có vẻ hoảng loạn. Áp lực xung quanh tuy khủng khiếp, nhưng vẫn chưa tới mức khiến hắn không còn đường lui.

- Để ta xem áp lực này đáng sợ tới mức nào?

Lâm Động nhếch mép cười, lập tức thân thể rung động, đột nhiên lớp lân giáp ào ào rơi ra, cuối cùng hóa thành cát bụi, nhanh chóng biến mất.

Ầm!

Lớp lân giáp tan rã, áp lực khủng khiếp đó cơ hồ trong nháy mắt đổ ập lên người Lâm Động, lập tức trên bề mặt thân thể hắn liền xuất hiện những vệt máu đáng sợ.

Ong!

Nhưng khi áp lực đáng sợ đó trút xuống, từng cỗ hắc mang quỷ dị cũng từ trong thân thể Lâm Động tuôn ra, cuối cùng hóa thành một lớp màng màu đen bao bọc lấy thân thể hắn.

Trên bề mặt màng ánh sáng đó có vô số hố đen đang xoay chuyển, từng cỗ lực thôn phệ phát tán ra, thôn phệ Niết Bàn Kim Khí nồng đặc và cỗ áp lực vô hình ở xung quanh.

Hiển nhiên, đối diện với lực thôn phệ vô cùng bá đạo có thể thôn phệ cả vạn vật trong thiên địa, cho dù là áp lực ở dưới đáy Đan Hà thì cũng không thể chống đỡ nổi.

Niết Bàn Kim Khí cuồn cuộn không ngừng tuôn vào trong thân thể Lâm Động, dưới sức thôn phệ đáng sợ đó, quang mang kim sắc ở xung quanh cũng dần dần thu hẹp lại, đồng thời, khí tức trong thân thể Lâm Động tỏa ra cũng không ngừng trở nên cường đại!

Sau khi Lâm Động giải quyết triệt để xong phiền phức trong thân thể hắn, áp lực bên ngoài lúc này hiển nhiên không thể gây ra khó khăn gì quá lớn cho hắn, với tốc độ đó, đám Niết Bàn Kim Khí này hiển nhiên sẽ bị Lâm Động thôn phệ sạch sẽ!

Sự bá đạo của Thôn Phệ Tổ Phù lúc này cũng đã hiện rõ!

o0o Thời gian ở dưới đáy Đan Hà tối ngòm cũng nhanh chóng trôi qua, quang mang kim sắc càng ngày càng mờ nhạt, đồng thời, nhiệt độ xung quanh Lâm Động cũng dần tăng lên, nước sông băng giá đã bắt đầu xuất hiện từng bọt khí.

Bọt khí sôi sục, nguyên lực ba động từ trong thân thể Lâm Động cuồn cuộn tỏa ra cũng đột nhiên trở nên vô cùng cuồng bạo, từng cuộn sóng không ngừng từ trong thân thể Lâm Động tỏa ra, cuối cùng lan ra xa rồi mới dần biến mất.

Có thể thấy, nguyên lực trong cơ thể Lâm Động lúc này đang ở trong trạng thái rất không ổn định, mà trạng thái đó chính là dấu hiệu của Niết Bàn Kiếp!

Nhờ lực lượng hấp thu được từ Đan Hà, thực lực của Lâm Động cuối cùng đã lại tăng lên, chính thức dẫn động Niết Bàn Kiếp lần thứ năm đến.

Thân ảnh của Lâm Động lặng lẽ ngồi xếp bằng ở dưới đáy Đan Hà, nguyên lực cuồng bạo từ trong thân thể hắn tuôn ra, ngay cả cỗ áp lực đáng sợ đó cũng bị đánh tan đi, một khu vực chân không hình thành trong phạm vi mấy thước quanh người Lâm Động.

- Cuối cùng đã đến rồi sao?

Khi làn da Lâm Động chuyển sang màu đỏ sẫm, hai mắt hắn cũng dần mở ra, trong ánh mắt xuất hiện niềm vui mừng khôn xiết, ngày này hắn đã đợi rất lâu rồi!

Vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ năm đối với rất nhiều cường giả Niết Bàn Cảnh đều không phải chuyện dễ dàng, nhưng đối với mức độ cường hãn của thân thể của Lâm Động mà nói thì lại không hề có chút sợ hãi. Thanh Thiên Hóa Long Quyết không chỉ khiến cho bề ngoài thân thể hắn trở nên cường hãn mà bên trong thân thể hắn cũng dẻo dai hơn nhiều so với cường giả cũng đẳng cấp, loại Niết Bàn Kiếp từ trong sinh ra như vậy đối với Lâm Động không hề đáng sợ như trong tượng tượng!

- Nếu đã đến rồi thì để ta thử xem, Niết Bàn Kiếp lần thứ năm rốt cuộc cường hãn đến mức nào?

Lâm Động nhếch mép, hai tay kết ấn, hai mắt lại nhắm lại, tiếp đó, một làn ba động từ trong thân thể hắn tỏa ra, sau đó mang theo tiếng sóng ào ào lan ra bốn xung quanh.

Bang bang!

- Nguyên lực cuồng bạo điên cuồng từ trong thân thể Lâm Động tỏa ra, khiến nước sông xung quanh không ngừng cuộn sóng, nhưng thân thể hắn trong lớp sóng đó lại không hề di chuyển, giống như cây đại thụ ngàn năm vậy.

Hiển nhiên, Niết Bàn Kiếp lần thứ năm của Lâm Động đã chính thức đến!

o0o Khi dưới đáy Đan Hà do Lâm Động đang trải qua Niết Bàn Kiếp mà trở nên chấn động thì ở trên bề mặt Đan Hà lại vô cùng yên bình, thỉnh thoảng có một đợt sóng khẽ lướt qua, mang theo Niết Bàn Khí khẽ tuôn động.

Xung quanh Đan Hà, trên các bình đài cơ hồ đã chật kín người, Lâm Động đã tiến vào đáy Đan Hà mười một ngày, tin tức này rất nhanh đã truyền khắp Đạo Tông, khiến nơi đây trở nên vô cùng náo nhiệt!

Trong Đạo Tông hàng năm đều có một vài đệ tử xuất chúng được tiếp nhận Đan Hà Quán Đỉnh, nhưng có thể ở dưới đó lâu nhất cũng chỉ là tám ngày, mà những người này đều là đệ tử xuất chúng nhất của Đạo Tông!

Nhưng lần này lại có một người ở dưới đáy Đan Hà tới tận mười một ngày!

Thành tích này cơ hồ đã vượt qua tất cả lớp trẻ hiện tại của Đạo Tông, thậm chí người xuất sắc nhất trong lớp trẻ của Đạo Tông hiện nay là Ứng Tiếu Tiếu cũng không thể sánh với hắn được!

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc nhất là, người làm nên thành tích đáng sợ này chỉ là một đệ tử vừa mới gia nhập Đạo Tông!

Tin tức này lan truyền ra đã khiến cả bốn điện đều trở nên náo động, tất cả đệ tử đều nghe tin kéo tới, muốn xem thực hư thế nào, điều đó cũng khiến Hoang Điện trong mấy ngày này vô cùng náo nhiệt.

Ở trên một bình đài gần Đan Hà nhất, thân ảnh dày đặc, trong đó hình thành bốn nhóm người rất rõ ràng, đứng đầu bốn nhóm người đó đều là bốn thân ảnh dáng vẻ vô cùng ngạo nghễ.

Những ánh mắt ở xung quanh không ngừng lướt trên bốn đạo thân ảnh này, ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ, bởi bốn người này chính là bốn đại đệ tử chân truyền xuất sắc nhất của Hoang Điện hiện nay!

Ở phía ngoài cùng bên phải là một nam tử thân hình tráng kiện, thân mặc áo

xám, nét mặt nghiêm trang, hai cánh tay to dài như tay vượn tỏa ra cảm giác sức mạnh kinh người, người này chính là Đại sư huynh của Hoang Điện, Bàng Thống.

Người đứng đầu đám người ở bên cạnh hắn thân hình trái người hắn, thân người gầy guộc, ánh mắt sáng rực, tinh mang thỉnh thoảng lóe lên rất chói mắt. Tuy phía sau hắn có mấy đệ tử thân hình cao lớn của Hoang Điện, nhưng khí thế vẫn kém xa hắn, hắn chính là Nhị sư huynh của Hoang Điện, Tống Đan.

Ở bên cạnh hắn là một nam tử thân mặc áo màu đỏ sẫm, nét mặt lạnh lùng, hai tay ôm trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đan Hà ở phía xa, ánh mắt có chút hung tợn. Còn bên cạnh hắn là Đồng Xuyên vẻ mặt có chút ngượng ngùng, hắn nhìn thân ảnh phía trước, bộ dạng định nói gì mà không dám nói.

- Đồ vô dụng, cơ hội Đan Hà Quán Đỉnh đã ở trong tay còn để tuột mất, mà còn để một người mới đến đánh bại, thật là mất mặt!

Nam tử áo đỏ sẫm liếc hắn một cái, lạnh lùng mắng.

- Tưởng Hạo đại ca, thực lực gã Lâm Động đó không hề kém, những đệ tử bình thường tuyệt đối không thể so được với hắn, ta thua hắn không oan, huynh cũng bớt giận!

Đồng Xuyên cười khổ nói.

- Ta tự biết phải làm thế nào, không cần ngươi dạy! Hừ, năng lực của hắn có lẽ không tệ, nhưng người của Tưởng Hạo ta không dễ bị ức hiếp như vậy, ta muốn xem xem tay mới tới này rốt cuộc kiêu ngạo tới mức nào, ngay cả sư huynh cũng không thèm tôn trọng!

Tưởng Hạo chậm rãi nói.

Nghe thấy vậy, Đồng Xuyên chỉ cười khổ lắc đầu. Tính cách bao che cho huynh đệ của Tưởng Hạo nổi tiếng khắp Hoang Điện, hơn nữa hiện tại Lâm

Động cũng gây ra động tĩnh quá lớn, hiển nhiên những đệ tử chân truyền của Hoang Điện hiện tại cũng đã không thể kiềm chế được nữa.

- Ha ha, Tưởng sư huynh, đệ tử mới tới này cũng không tầm thường, đã ở dưới đáy Đan Hà được mười một ngày rồi, e rằng ngay cả chúng ta hiện tại muốn chiến thắng hắn cũng có chút khó khăn, huynh muốn ra tay, cẩn thận đá phải thiết bản nhé!

Ở bên trái hắn, một thanh niên mặc áo trắng, là người trẻ nhất trong số bốn người, dáng vẻ anh tuấn, nhưng ba động cường đại từ trong thân thể hắn tỏa ra lại không hề kém bao nhiêu so với ba người kia.

Hắn chính là Tứ sư huynh của Hoang Điện, Phương Vân, cũng là người trẻ nhất trong số bốn đại đệ tử chân truyền, nhưng thiên phú lại vô cùng cường hãn, chỉ mới vào Hoang Điện hai năm đã đạt tới trình độ tương đương với một đệ tử lâu năm như Bàng Thống!

- Hừ, rốt cuộc có năng lực hay không, phải thử mới biết được, chứ không phải dựa vào lời nói!

Tưởng Hạo nhìn Phương Vân một cái, nói:

- Không ngờ mấy tên đang bế quan các ngươi cũng bị làm kinh động, xem ra đối với tên Lâm Động này, các ngươi cũng vô cùng coi trọng!

- Có thể ở dưới đáy Đan Hà tới mười một ngày, không thể không coi trọng! Ha ha, chưa biết chừng người tranh đoạt Đại Hoang Vu Kinh năm nay lại thêm một người nữa!

Phương Vân cười cười, ánh mắt nhìn về phía Đan Hà đang vô cùng tĩnh lặng, lẩm bẩm nói:

- Chu Thông tiền bối năm xưa cũng có thể kiên trì đến mười ba ngày… Ánh mắt Tưởng Hạo khẽ nhíu lại, không nói gì, nhưng ánh mắt đó cũng dần trở nên

ngưng trọng.

Khi xung quanh Đan Hà đang vô cùng náo động, ở trên một đỉnh núi ở phía xa đột nhiên có tiếng xé gió vang lên, sau đó hai đạo thân ảnh xinh đẹp đáp xuống một thân cây đại thụ, liếc nhìn xuống Đan Hà ở phía xa. Nhìn dung mạo hai người, không ngờ chính là Đại sư tỷ của Thiên Điện, Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan.

- Tên đó không ngờ vẫn chưa đi ra!

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan nhìn xuống Đan Hà, không kìm được cắn môi, lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào tên gia hỏa đó thực sự có thể đạt tới thành tích của Chu Thông tiền bối hay sao? Sao có thể như vậy được, tên đó sao có thể sánh được với Chu Thông tiền bối?

- Hôm nay hắn chưa ra thì còn may, như vậy dù thế nào thành tích của hắn cũng chỉ bằng với Chu Thông tiền bối!

Ứng Tiếu Tiếu tay nắm chặt trường kiếm màu xanh, nói.

Ứng Hoan Hoan nghe thấy vậy khẽ sững người, lập tức hiểu ra, đã chịu đựng tới mức này, hiển nhiên mục tiêu của Lâm Động và vị Chu Thông tiền bối kia giống nhau, đó là hấp thu sạch Niết Bàn Kim Khí dưới đáy Đan Hà. Mà nếu lúc này Lâm Động xuất hiện thì có nghĩa là hắn chỉ cần mười một ngày để hấp thu hết Niết Bàn Kim Khí dưới đó.

Còn Chu Thông tiền bối năm xưa, lại cần tới mười ba ngày.

Cũng có nghĩa là, thành tích của Lâm Động đã khủng khiếp hơn cả vị tiền bối có địa vị như thần thánh trong mắt bao đệ tử của Đạo Tông kia.

Nghĩ đến vậy, ngay cả Ứng Hoan Hoan cũng không kìm được mím chặt môi, nàng thực sự không thể tưởng tượng được, kẻ bị nàng giáo huấn là khoác lác tự

cho mình là đúng không ngờ lại vượt qua cả thần tượng trong lòng nàng!

- Vậy thì cứ ở dưới đó luôn đi!

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan lấp láy, thầm nói.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn nàng một cái, định nói gì, đột nhiên thần sắc đại biến, ánh mắt nhìn về phía Đan Hà. Ở nơi đó, trên mặt Đan Hà phẳng lặng lúc này đột nhiên xuất hiện từng đợt sóng cuồn cuộn.

- Sự việc có lẽ không giống như ta tượng tượng rồi!

Nhìn Đan Hà đang cuồn cuộn sóng, Ứng Tiếu Tiếu hít vào một ngụm lãnh khí, để mặc từng tia lãnh khí xâm nhập vào trong tâm phế, sau đó lẩm bẩm nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 653

Ra Khỏi Đan Hà

Ào ào ào!

Trên mặt Đan Hà, sóng cuồn cuộn dâng trào, từng đợt sóng không ngừng dâng lên, cuối cùng vỗ mạnh vào những bình đài ở xung quanh, phát ra những tiếng ầm ào.

Sự biến hóa này của Đan Hà khiến vô số ánh mắt tập trung vào đây, cặp mắt nào cũng vô cùng ngưng trọng, nhìn động tĩnh này, lẽ nào Lâm Động đã chuẩn bị ra khỏi Đan Hà?

Vừa nghĩ như vậy, tất cả mọi người không khỏi vươn cao cổ chờ đợi, ai cũng muốn chờ xem, người mới tới tên Lâm Động này trong mười một ngày vừa qua thực sự đã hấp thu hết Niết Bàn Kim Khí ở dưới đáy Đan Hà chưa, hay chẳng qua chỉ là lãng phí thời gian ở dưới đó mà thôi?

Vũng xoáy màu đen thông xuống đáy Đan Hà lúc này cũng có dấu hiệu vỡ vụn, từng đạo lực lượng vô cùng cuồng bạo không ngừng từ trong vũng xoáy tỏa ra.

- Loại ba động này… là Niết Bàn Kiếp!

Ở phía trên Đan Hà, Trần Chân và Ngộ Đạo cũng nhìn vũng xoáy màu đen đó với ánh mắt có chút kinh ngạc. Với năng lực của bọn họ đương nhiên là đã cảm nhận thấy, loại ba động đó chính là dấu hiệu xuất hiện Niết Bàn Kiếp!

- Tên tiểu tử này, xem ra thực sự đã hấp thu hết Niết Bàn Kim Khí ở dưới đáy Đan Hà rồi!

Ánh mắt Trần Chân ngưng trọng, khẽ nói.

- Hơn nữa chỉ dùng có mười một ngày!

Ngộ Đạo khẽ vuốt râu, vẻ mặt có chút phức tạp, vị tiền bối tên là Chu Thông đó không chỉ được đệ tử của Đạo Tông coi như thần thánh, thậm chí ngay cả những nhân vật cấp bậc Điện chủ như bọn họ cũng vô cùng khâm phục, vậy mà bây giờ, một tên đệ tử của Hoang Điện bọn họ không ngờ lại còn có được thành tích vượt qua cả Chu Thông!

- Tuy không biết hắn dùng thủ đoạn gì, nhưng có thể hấp thu hết Niết Bàn Kim Khí cũng đủ để chứng minh năng lực của hắn. Lần này ngươi đã nhìn rất chuẩn xác, xem ra Hoang Điện chúng ta sẽ không còn chịu thua kém bao lâu nữa đâu!

Trần Chân mỉm cười, tiếng cười có chút kích động, bởi dù sao Hoang Điện đã lâu lắm rồi không có ai có được thành tích như vậy.

- Ngươi cũng đừng đánh giá quá cao tên tiểu tử này, dù sao cũng chỉ là một lần Đan Hà Quán Đỉnh mà thôi, cũng không thể chứng minh được điều gì cả. Muốn cho Hoang Điện của chúng ta trỗi dậy một lần nữa, ít nhất cũng phải đợi hắn lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh đã, nếu không tới cuộc tỷ thí giữa các điện, hắn cũng không thể nào sánh được với đệ tử hàng đầu đã tu luyện Tam Đại Kỳ Kinh của ba điện kia.

Ngộ Đạo trầm ngâm nói. Tuy ông ta luôn rất kỳ vọng vào Lâm Động, nhưng lúc này ông ta lại vô cùng tỉnh táo, không muốn khiến Lâm Động có quá nhiều gánh nặng. Tên tiểu tử này tuy vô cùng xuất sắc, nhưng dù sao vẫn còn quá trẻ.

- Ta biết ngươi nghĩ gì. Nhưng hiện tại hắn đã làm ra chuyện như vậy, không chỉ chúng ta mà ngay cả các Trưởng lão cũng đã thầm chú ý, đệ tử của bốn điện lại càng chú ý chặt tới hắn, nếu hắn không thể lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh, e rằng tới lúc đó sẽ có không ít lời ra tiếng vào, dù sao thì biểu hiện của hắn trong lần Đan Hà Quán Đỉnh này cũng quá ư là kinh người.

Trần Chân trầm mặc một lúc rồi nói.

- Cứ xem thế nào đã, còn không đến một tháng nữa là tới Đại hội So tài hàng năm của Hoang Điện chúng ta rồi, hiện tại cũng chỉ có bốn người đám Bàng Thống là có tư cách lĩnh ngộ Đại Hoang Vu Kinh, Lâm Động mà muốn có được tư cách đó thì trước hết phải vượt qua được bốn tên này. Nhưng bốn tên đó cũng không phải hạng tầm thường, để bảo vệ uy danh của sư huynh, có lẽ sẽ không dễ cho Lâm Động vượt qua!

Ngộ Đạo cười khổ gật đầu, ông ta cũng chẳng có cách nào cả. Từ nay về sau, Lâm Động nhất định sẽ được đệ tử của bốn điện biết tới, dù sao Hoang Điện trong những năm nay người có được thành tích như vậy cũng chỉ có vị Chu Thông tiền bối được rất nhiều đệ tử coi như thần thánh kia, do vậy rất nhiều người sẽ ngầm so sánh Lâm Động và Chu Thông, như vậy sẽ khiến Lâm Động phải đứng dưới một cái bóng râm rất lớn!

Cái bóng râm đó sẽ là một trái núi đứng sừng sững trước mặt Lâm Động, nếu không thể vượt qua thì có lẽ sẽ là một sự đả kích rất lớn đối với con đường tu luyện của Lâm Động!

Việc này đối với Lâm Động mà nói, ngay cả Ngộ Đạo cũng không biết là tốt hay xấu. Ông ta biết rõ tiềm lực của Lâm Động vô cùng phi phàm, nhưng mà… muốn vượt qua được người đó, lại còn là một kỳ tài từng làm chấn động cả Đông Huyền Vực!

Trong lúc Trần Chân và Ngộ Đạo đang nói chuyện, ba động trên mặt Đan Hà càng ngày càng trở nên cuồng bạo, từng cỗ Niết Bàn Khí vô cùng cuồng bạo không ngừng từ trong vũng xoáy tuôn ra, khiến về sau ngay cả những đệ tử đứng trên bình đài cũng đã cảm nhận được.

Đối với Niết Bàn Kiếp, tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết rất rõ, bởi vậy không lâu sau đã nhận ra. Lập tức mặt biến sắc, lẽ nào tên Lâm Động đó thật sự đã hấp thu hết Niết Bàn Kim Khí, đồng thời còn định vượt qua Niết Bàn Kiếp

hay sao?

Ở trên một bình đài, bốn đại đệ tử chân truyền cũng vô cùng kinh ngạc nhìn xuống mặt Đan Hà, đặc biệt là nam tử có tên Tưởng Hạo lại càng nhíu chặt mày, lập tức mím môi, nói:

- Quả nhiên có chút bản lĩnh! Nhưng cho dù có vượt qua được Niết Bàn Kiếp lần này thì cũng chỉ là Ngũ Nguyên Niết Bàn mà thôi!

Là một trong bốn đại đệ tử chân truyền, thực lực của Tưởng Hạo đã đạt tới Thất Nguyên Niết Bàn, đồng thời cũng có rất nhiều loại vũ kỹ cường đại, lực chiến đấu phi phàm, Lâm Động tuy đã từng đánh bại Đồng Xuyên, nhưng điều đó vẫn chưa đủ khiến Tưởng Hạo phải e ngại. Dù sao cái uy danh của bốn đại đệ tử chân truyền cũng không phải tự nhiên mà có.

Ầm!

Một cột sáng do Niết Bàn Khí ngưng tụ thành từ dưới Đan Hà vọt lên, kèm theo tiếng động kinh người.

Ầm ầm ầm!

Sau khi cột sáng đó vọt lên, như một phản ứng dây chuyền, mặt hồ không ngừng chấn động, từng cột sáng không ngừng vọt lên, từng cỗ Niết Bàn Khí cuồng bạo cũng nhanh chóng lan ra, sức nóng quen thuộc ở trong đó khiến mọi người hiểu rằng, Lâm Động quả thực đang vượt qua Niết Bàn Kiếp ở dưới đáy Đan Hà.

- Cũng không biết tên tiểu tử đó có thể vượt qua được Niết Bàn Kiếp hay không, nếu mà thất bại thì thật là mất mặt!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên mặt Đan Hà, Niết Bàn Kiếp là thứ mà cường giả Niết Bàn Cảnh sợ hãi nhất, ai cũng không dám coi thường, bởi vậy ai cũng không biết liệu Lâm Động có thể thuận lợi vượt qua

Niết Bàn Kiếp lần này hay không.

Trong khi mặt Đan Hà còn đang chấn động dữ dội, vũng xoáy trên mặt Đan Hà ngày càng nhỏ, cuối cùng còn lại một vũng xoáy nhỏ chừng một thước.

- Ra rồi!

Ở trên đỉnh núi ở phía xa, ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu ngưng trọng, Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh cũng vội vàng đưa mắt nhìn qua, ánh mắt không chớp nhìn xuống Đan Hà.

Vù!

Thanh âm của Ứng Tiếu Tiếu vừa dứt, một đạo kim quang rực rỡ đột nhiên từ trong vũng xoáy sắp tan biến kia vọt ra, sau đó vọt ra khỏi mặt Đan Hà, lên thẳng bầu trời cao.

Ầm!

Khi đạo kim quang đó vọt ra khỏi mặt hồ, một đạo khí tức ba động kinh người cũng đột nhiên từ trong đám kim quang tỏa ra.

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía đạo kim quang đó, ở trong kim quang phảng phất như có một đạo thân ảnh đang ngẩng mặt gào lớn, tiếng gào xen lẫn Niết Bàn Khí hùng hậu, cuồn cuộn lan ra.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, kim quang dần tiêu tán, sau đó, một đạo thân ảnh gầy gò liền xuất hiện trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Trên người đạo thân ảnh đó vẫn còn kim quang quấn quanh, nhìn từ xa vô cùng phi phàm, hơn nữa từ trong đám kim quang đó, rất nhiều người đã cảm nhận thấy một loại áp lực.

- Đó là… Nguyên Thần Khí!

Đám người Bàng Thống khẽ nhíu mày. Sau khi tiến vào cảnh giới Thất Nguyên Niết Bàn, nguyên lực trong cơ thể bọn họ cũng bắt đầu sản sinh ra Nguyên Thần Khí, đương nhiên vô cùng quen thuộc với loại ba động đó, nhưng khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc là Nguyên Thần Khí ở trên người Lâm Động cơ hồ còn cường hãn hơn cả của bọn chúng nữa!

- Hắn đã hấp thu hết Niết Bàn Kim Khí rồi!

Ứng Tiếu Tiếu ở trên đỉnh núi khẽ nắm chặt tay, chậm rãi nói.

Lúc này đã không còn bất cứ nghi vấn gì nữa, với thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn của Lâm Động không thể nào sản sinh ra Nguyên Thần Khí được, như vậy chỉ có thể có một đáp án, đó chính là Lâm Động đã thực sự hấp thu hết Niết Bàn Kim Khí ở dưới đáy Đan Hà!

Ứng Hoan Hoan khẽ mím môi, vẻ mặt thiếu nữ lúc này có chút phức tạp, nàng vốn dĩ không hề coi trọng gã đệ tử mới tới này, thậm chí còn đánh giá hắn tự cao tự đại, huênh hoang khoác lác, nhưng nàng thực sự không ngờ được rằng, chỉ trong chưa đầy nửa tháng, gã đệ tử mới tới này đã làm chấn động cả Đạo Tông!

- Có gì ghê gớm chứ? Chẳng qua chỉ là Đan Hà Quán Đỉnh mà thôi, có bản lĩnh thì lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh đi!

Ứng Hoan Hoan lẩm bẩm nói, nhưng lúc này đã không còn tự tin được như lúc đầu nữa. Sự coi thường Lâm Động cũng đã tiêu tán hết, nàng cũng đã trải qua Đan Hà Quán Đỉnh, biết rất rõ muốn đạt được tới mức độ như Lâm Động thì khó khăn như thế nào!

- Đi thôi, không cần nhìn nữa, Hoang Điện đã có một đệ tử không tệ, nhưng muốn lĩnh ngộ ra Đại Hoang Vu Kinh thì vẫn chưa đủ, hy vọng hắn sẽ không thất bại. Ta… cũng rất muốn xem xem, Đại Hoang Vu Kinh cường đại nhất của Đạo Tông chúng ta rốt cuộc bá đạo thế nào?

Ứng Tiếu Tiếu khẽ xoay người, không chút chần chừ, thân hóa thành một đạo hồng mang lao về phía xa, Ứng Hoan Hoan sau chút chần chừ cũng vội đi theo.

Khi hai người đám Ứng Tiếu Tiếu vừa đi xa, Lâm Động ở trên cao dường như cũng đã cảm nhận thấy, ánh mắt hắn khẽ nhíu lại. Xem ra lần này hắn đã được không ít người chú ý tới, nhưng như vậy cũng tốt, những ngày tháng sau này có lẽ sẽ rất thú vị!

Đại Hoang Vu Kinh, hắn nhất định phải lĩnh ngộ được.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 654

Đại Đệ Tử Chân Truyền

Ở trên bầu trời, kim quang xung quanh người Lâm Động cũng dần tan đi, áp lực sắc bén đó cũng dần tiêu tán, sau đó thân hình của hắn dưới sự chú ý của tất cả mọi người, chậm rãi đáp xuống một bình đài ở phía dưới.

Khi thân hình hắn vừa đáp xuống, đám người Mạc Lăng vốn đã đợi từ lâu liền tiến lên, vẻ mặt vô cùng vui mừng.

- Chúc mừng Lâm Động huynh thành công vượt qua Niết Bàn Kiếp!

Nghe thấy lời chúc mừng của bọn họ, Lâm Động cũng khẽ mỉm cười, sau đó ánh mắt nhìn lướt qua, rồi khẽ sững lại, bởi hắn không thấy bóng dáng của hai người đám Tiểu điêu.

- Tiểu điêu bọn họ đâu?

- Hai người đám Lâm Điêu huynh ba ngày trước đã rời khỏi Đạo Tông, trước khi đi dặn chúng ta giao thứ này cho huynh!

Mạc Lăng nhún vai, bọn họ cũng biết Tiểu điêu bản lĩnh vô cùng cao cường, do vậy cũng không hề cảm thấy kỳ lạ với những hành động kỳ lạ của bọn họ. Trong lúc nói, Mạc Lăng cũng giơ bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một đạo kim quang, từ trong đạo kim quang đó, Lâm Động có thể cảm nhận thấy một chút khí tức Yêu linh của Tiểu điêu.

- Đi rồi?

Lâm Động khẽ thở dài một cái, mím nhẹ môi, sau đó cầm lấy đạo kim quang

đó. Đạo kim quang vừa vào tay liền xâm nhập luôn vào trong thân thể Lâm Động, một đạo thân ảnh mờ nhạt liền hiện ra trong đầu hắn, đó chính là Tiểu điêu!

- Lâm Động, ta đưa Tiểu Viêm đi trước, ở Đông Huyền Vực này có một nơi rất tốt cho việc tu luyện của hắn, ngươi ở Đạo Tông sẽ vô cùng an toàn, ta cũng có thể an tâm ra đi. Đợi khi Tiểu Viêm đã tu luyện xong, ta sẽ đưa hắn quay lại, nhân tiện ta cũng khôi phục một chút thực lực. Sau này sẽ còn không ít việc cần làm!

Nói đến đây, khuôn mặt tuấn tú của Tiểu điêu có chút ngưng trọng, thanh âm cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Lâm Động trầm mặc, hắn biết trước kia nhất định đã có không ít việc xảy ra, Tiểu điêu là chủ nhân đời trước của Thạch phù thần bí, nhưng cuối cùng lại bị kẻ khác ép tới bước đường đó, nếu sau đó không phải gặp được Lâm Động thì e rằng hắn cũng sẽ dần hồn tiêu phách tán ở trong Thạch phù, kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

- Tính cách của ngươi ta biết rất rõ, nếu ta có chuyện gì, ngươi cho dù chết cũng sẽ ra tay, nhưng ta muốn nói với ngươi, sau này ngươi muốn giúp được ta thì phải nâng cao thực lực của mình lên, nếu không, những việc đó, ta sẽ tự mình giải quyết! Một khi đã nhận ngươi là huynh đệ, ta cũng không muốn ngươi chết một cách vô ích. Kẻ thù năm xưa đã có thể ép ta tới bước đường đó tuyệt đối không phải hạng đơn giản! Ta để một chút dấu ấn Yêu linh lại trong cơ thể ngươi, sau này có việc cần thì sẽ trực tiếp liên lạc với ngươi. Còn nếu ngươi gặp chuyện thì cứ chấn vỡ dấu ấn Yêu linh, ta sẽ giúp ngươi. Huynh đệ của ta tuyệt đối không để Đạo Tông ức hiếp được! Ngoài ra, ba người chúng ta, tuy con hổ ngốc Tiểu Viêm vẫn luôn ngã về phía ngươi, nhưng nếu ngươi muốn làm Đại ca của ta thì phải có bản lĩnh thực sự. Hắc hắc, nếu không ta tuyệt đối không đồng ý! Do vậy, trong thời gian này, hãy nỗ lực tu luyện!

Thanh âm dần tan đi, hư ảnh của Tiểu điêu cũng dần tan biến, cuối cùng hóa

thành một đạo kim quang, nhập vào trong thân thể Lâm Động.

- Cái tên này… Lâm Động khẽ mím môi, nắm tay nắm chặt lại, ngẩng đầu lên hít sâu một hơi.

- Yên tâm, tuy ngươi không chịu thừa nhận, nhưng để ngươi sau này cam tâm tình nguyện gọi một tiếng Đại ca, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi, sau này, ba huynh đệ chúng ta nhất định sẽ cùng nhau tung hoành trong thiên địa này!

Năm xưa bọn chúng từ trấn Thanh Dương nhỏ bé đi ra, bọn chúng lúc đó là một thiếu niên yếu ớt và một Yêu linh lúc nào cũng có thể hồn tiêu phách tán, từ một góc độ nào đó, hai người có thể coi như là dựa vào nhau cùng tới ngày hôm nay, tình cảm đó quả thực người thường khó mà có được.

Lâm Động dần khống chế những cảm xúc ở trong lòng mình, dù sao đây vẫn chưa thể coi là sinh ly tử biệt, với thực lực hiện tại của hắn cũng đã có thể tự bảo vệ cho mình, càng không cần lo lắng tới vấn đề an toàn của hai người bọn Tiểu điêu. Tiểu điêu hiện tại đã có nhục thân của Thiên Yêu Điêu, cho dù đối mặt với cường giả Sinh Huyền Cảnh thì cũng không hề ở thế hạ phong, thực lực đó ở Đông Huyền Vực này đã có thể coi là cường giả, chỉ cần không gặp bất ngờ gì thì tuyệt đối an toàn!

Bây giờ cần quan tâm là làm cách nào để lĩnh ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh.

Khống chế xong cảm xúc trong lòng, Lâm Động ngẩng đầu lên, vừa định nói thì đột nhiên cảm nhận thấy ánh mắt có chút áp lực đang hướng vào phía hắn, hắn khẽ nhíu mày, đưa mắt nhìn lại, ánh mắt nhìn về phía người đang nhìn hắn.

Lâm Động nhìn thấy một nam tử mặc áo đỏ sẫm, hai tay ôm ngực, sắc mặt lạnh lùng, tuy không nói gì nhưng lại có một cỗ áp lực cường đại tỏa ra.

Ở phía sau nam tử đó, Lâm Động nhìn thấy Đồng Xuyên, sắc mặt có chút ngượng ngùng, ánh mắt khẽ nhíu lại, liền đoán ra chân tướng.

- Lần này Lâm Động huynh đã gây ra chấn động lớn, ngay cả tứ đại đệ tử chân truyền đang bế quan của Hoang Điện cũng đã bị kinh động. Người đó tên là Tưởng Hạo, là người rất nổi tiếng của Hoang Điện, lại rất hay bảo vệ đám huynh đệ của mình, Đồng Xuyên là người của phe hắn, do vậy ngươi cần phải cẩn thận!

Mạc Lăng đứng phía sau lưng Lâm Động khẽ nói, dù sao Tưởng Hạo cũng là một trong tứ đại đệ tử chân truyền, là một trong những đệ tử xuất sắc nhất của Hoang Điện.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn hiểu rõ trong đám đệ tử của Hoang Điện cũng phân chia phe phái, trong đó hiển nhiên phe phái của tứ đại đệ tử chân truyền là lớn mạnh nhất, lần này hắn đã đoạt mất tư cách Đan Hà Quán Đỉnh của Đồng Xuyên, tuy là danh chính ngôn thuận, nhưng có lẽ sẽ có người thầm không hài lòng, dù sao ở đâu cũng đều có cạnh tranh.

Trong lòng Lâm Động thầm nghĩ, ánh mắt hắn nhìn về ba phía còn lại, ở đó có ba đại đệ tử chân truyền khác. Trên người của ba người này, hắn có thể cảm nhận thấy cỗ áp lực không hề thua kém Tưởng Hạo. Theo suy đoán của hắn, e rằng bốn người này đều đã là cường giả Thất Nguyên Niết Bàn, không hổ danh là đệ tử ưu tú của Hoang Điện!

Lâm Động thầm cảm thán, Hoang Điện tuy yếu nhất trong bốn điện, nhưng nền móng cũng không thể coi thường được.

Đương nhiên, tứ đại đệ tử chân truyền đều không phải hạng tầm thường, nhưng Lâm Động cũng không phải hạng kém cỏi, nếu thực sự đấu với nhau, hắn cũng không hề sợ sệt.

Ở trên không trung có tiếng xé gió truyền tới, rồi thân ảnh của Trần Chân và Ngộ Đạo liền hiện ra trên đài. Chúng đệ tử của Hoang Điện nhìn thấy vậy vội cúi người hành lễ, ngay cả tứ đại đệ tử chân truyền cũng không dám có chút ngạo khí, đối với hai vị Điện chủ này, chúng đệ tử của Hoang Điện hiển nhiên đều vô cùng tín phục.

- Ha ha, Lâm Động, làm không tệ!

Trần Chân khoát tay ra hiệu cho đám đệ tử, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lâm Động, khuôn mặt già nua tràn ngập niềm vui, hiển nhiên là vô cùng hài lòng với thành tích lần này của Lâm Động.

- Điện chủ quá khen, chẳng qua may mắn mà thôi!

Lâm Động nghe thấy vậy cũng vội khiêm tốn nói.

Trần Chân mỉm cười nhìn Lâm Động, ánh mắt vô cùng vui mừng, trầm ngâm một chút rồi khẽ nói:

- Với thành tích của ngươi, tuy còn hơi trẻ, nhưng đã có tư cách trở thành đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện chúng ta!

Xì xào!

Trần Chân vừa nói như vậy, trên bình đài liền vang lên tiếng xì xào, từng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Lâm Động. Ở trong Hoang Điện, có bốn loại đệ tử, đệ tử ký danh, đệ tử phổ thông, đệ tử chân truyền và hạng cao nhất, đại đệ tử chân truyền. Đệ tử ký danh có hàng vạn, đệ tử phổ thông chân chính có ba ngàn, đệ tử chân truyền có ba trăm, còn đại đệ tử chân truyền thì chỉ có bốn!

Từ đó có thể thấy, thân phận này cao quý như thế nào!

Mà quan trọng hơn, chỉ có đại đệ tử chân truyền mới có tư cách lĩnh ngộ Đại Hoang Vu Kinh, rất nhiều đệ tử của Hoang Điện để có thể trở thành đại đệ tử chân truyền đã không ngừng khổ công tu luyện, còn Lâm Động chỉ mới vào Hoang Điện được chưa tới nửa tháng đã trở thành đại đệ tử chân truyền, đó quả thực khiến người khác ngưỡng mộ tới mức ghen tức!

Nhưng cho dù ghen tức thì bọn chúng cũng biết rõ, với năng lực của Lâm Động, quả thực có tư cách đó!

Lâm Động nghe thấy lời của Trần Chân cũng khẽ sững người lại, rồi lập tức dâng lên niềm vui ở trong lòng. Như vậy, hắn đã ở gần Đại Hoang Vu Kinh thêm một bước.

- Đa tạ Điện chủ!

Lâm Động tiến lên một bước, chắp tay đáp tạ, nhưng khi hắn vừa nói xong, một tiếng hô trầm thấp liền đột nhiên vang lên.

- Khoan đã!

Xì xào!

Ánh mắt của tất cả mọi người cùng quay lại, ở đó, Tưởng Hạo thân mặc áo đỏ sẫm, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Động, một loại nguyên lực ba động khiến người khác khiếp sợ từ trong cơ thể hắn tỏa ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 655

Tưởng Hạo Ngăn Cản

Ở trên bình đài, do tiếng quát đột ngột đó mà không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng, không ít đệ tử Hoang Điện đưa mắt nhìn nhau, lập tức im lặng không nói gì, bọn họ biết rõ tính cách của Tưởng Hạo, cho dù không có chuyện Lâm Động ra tay đoạt tư cách Đan Hà Quán Đỉnh của Đồng Xuyên thì e rằng hắn cũng không dễ dàng để cho một đệ tử mới gia nhập Hoang Điện có thể trở thành đại để tử chân truyền được.

Ở ba phía còn lại, Bàng Thống, Phương Vân, Tống Đan tuy không lên tiếng ngăn cản như Tưởng Hạo, nhưng ánh mắt đều có chút nghi hoặc. Bọn họ năm xưa để trở thành đại đệ tử chân truyền không biết đã phải nỗ lực nhiều thế nào, nhưng hiện tại, Lâm Động chỉ là một đệ tử vừa mới gia nhập Hoang Điện đã có được tư cách đó!

Tuy trước đó Lâm Động đã lập nên một thành tích vô cùng khủng bố, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đủ khiến bọn chúng chấp nhận.

Đám người Mạc Lăng nhíu mày, có chút lo lắng nhìn về phía Lâm Động. Bọn họ có quan hệ rất tốt với Lâm Động, đương nhiên là hy vọng địa vị của Lâm Động ở Hoang Điện được nâng lên, nhưng hiện tại Tưởng Hạo ra mặt ngăn cản, bọn họ cũng chẳng thể làm gì được, bởi dù thế nào đi chăng nữa, ở Hoang Điện, uy danh của Tưởng Hạo vẫn lớn hơn Lâm Động nhiều!

Nhưng dưới ánh mắt chăm chú quan sát của đám người Mạc Lăng, Lâm Động vẫn hơi cúi đầu, vẻ mặt không có chút tức giận, thái độ đó khiến đám người Mạc Lăng vô cùng khâm phục. Từ khi gặp gỡ đến nay, dường như con người trước mặt này luôn có thể bình tĩnh đối phó với mọi mối phiền phức, và

cuối cùng vượt qua!

Ở trên không trung, Trần Chân và Ngộ Đạo nhìn Tưởng Hạo một cái, khẽ nhíu mày, nhưng không hề có chút ngạc nhiên, hiển nhiên đã sớm dự liệu về việc này.

- Tưởng Hạo, ngươi muốn nói gì sao?

Trần Chân chậm rãi nói.

- Trần Chân sư thúc, đại đệ tử chân truyền là tấm gương cho các đệ tử của một điện, không chỉ cần có thực lực hơn người mà còn có phải có tư lịch khiến người khác tín phục. Vị sư đệ này tuy thiên phú hơn người, nhưng hiện tại đưa lên thành đại đệ tử chân truyền e rằng có chút vội vã!

Tưởng Hạo ôm quyền, trầm giọng nói với Trần Chân.

Những đệ tử bình thường xưng hô với hai người Trần Chân và Ngộ Đạo đều xưng là Điện chủ, nhưng đám đại đệ tử chân truyền như Tưởng Hạo lại có thể gọi là sư thúc, từ đó cũng có thể thấy được thân phận của đại đệ tử chân truyền cao đến thế nào.

Trần Chân nhíu mày, nói:

- Tưởng Hạo, việc gì cũng có ngoại lệ, nếu cứ căn cứ theo quy định thông thường, e rằng Hoang Điện của chúng ta vĩnh viễn luôn xếp hàng cuối cùng trong bốn điện!

- Ngoại lệ quả thực có thể!

Tưởng Hạo khẽ nheo mắt, ánh mắt nhìn về phía Lâm Động, mỉm cười nói:

- Nhưng ta không cho rằng vị sư đệ này có tư cách ngoại lệ đó!

Lời này vừa nói ra, không ít đệ tử trên đài đều khẽ mím môi. Câu này thật là

thâm độc!

Đám người Mạc Lăng cũng có chút giận dữ trước câu nói của Tưởng Hạo, bấy lâu nay bọn họ đã bất giác coi Lâm Động là người đứng đầu phe của bọn họ, hiện tại Lâm Động bị coi thường, bọn họ đương nhiên cảm thấy không thoải mái.

Nhưng tuy không thoải mái, bọn họ cũng không dám xen vào, dù sao đây cũng là Đạo Tông, địa vị và thực lực của Tưởng Hạo đều vượt xa bọn họ.

Bởi vậy, ánh mắt của đám người Mạc Lăng liền nhìn về phía Lâm Động. Còn Lâm Động dường như cũng khẽ mỉm cười, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người khẽ xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía Tưởng Hạo, trong mắt không hề có chút sợ hãi.

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động, Tưởng Hạo khẽ nhếch mép, hai tay ôm ngực, khí thế phi phàm liền tỏa ra, thực lực của Thất Nguyên Niết Bàn đủ khiến hắn coi thường Lâm Động.

- Tưởng Hạo sư huynh, không biết người cần tư cách như thế nào?

Lâm Động nhìn Tưởng Hạo, mỉm cười nói.

- Muốn được tín phục, chỉ có thể là thực lực!

Tưởng Hạo chậm rãi nói.

- Ta mới tới Hoang Điện, có lẽ rất nhiều huynh đệ vẫn chưa biết về ta, do vậy nói về chuyện tín phục, quả thực ta không có ưu thế gì, nhưng ta có thể đứng ở đây nói với các vị, kỳ tỷ thí giữa các điện lần sau, địa vị của Hoang Điện chúng ta nhất định không phải là cuối cùng!

Lâm Động chậm rãi nói, lời nói khiến không ít đệ tử sững người.

Lời nói này quả thực cuồng ngạo, trong bốn điện ở Đạo Tông, thực lực của

Hoang Điện thua xa ba điện còn lại, muốn vượt qua thực sự không hề dễ dàng.

- Ngươi dựa vào đâu dám nói những lời cuồng ngạo này?

Tưởng Hạo lạnh lùng nói.

- Dựa vào việc ta đã ở dưới đáy Đan Hà mười một ngày!

Lâm Động mỉm cười nói.

Tưởng Hạo khẽ sững người, rồi khoát tay, nói:

- Cái này chẳng chứng minh được điều gì cả, ngươi hiện tại chỉ là Ngũ Nguyên Niết Bàn mà thôi, lấy gì để đảm bảo chứ?

- Nếu Lâm Động sư đệ có bản lĩnh giúp cho Hoang Điện chúng ta thoát khỏi vị trí cuối cùng ở trong tỷ thí giữa các điện, thì việc phá lệ lần này ta cũng không có ý kiến gì.

Ở trên bình đài, một đệ tử chân truyền cũng rất có tiếng tăm của Hoang Điện lên tiếng nói.

- Đúng thế, nếu người làm được như vậy thì cũng có thể phá lệ!

Sau khi vị đệ tử đó lên tiếng, lại có vài đệ tử chân truyền khác lên tiếng, tuy Tưởng Hạo vẫn cố lên giọng, nhưng bọn chúng biết có thể ở dưới đáy Đan Hà mười một ngày có nghĩa thế nào. Nếu Lâm Động thực sự có thể làm được điều hắn nói, khiến Hoang Điện thoát khỏi vị trí cuối cùng thì cũng là một việc rất có thể diện đối với đệ tử của Hoang Điện.

Dù sao, bao năm nay, Hoang Điện bọn chúng sau mỗi kỳ tỷ thí giữa các điện đều bị đệ tử các điện khác chê cười, cảm giác đó thật sự không dễ chịu.

- Hừ!

Thấy tình hình có chút thay đổi, Tưởng Hạo cũng có chút tức giận, lên tiếng quát:

- Các ngươi quả thực ngây thơ, một tên đệ tử mới như hắn, thiên phú cho dù khủng khiếp thế nào, nhưng cũng không thể chống chọi lại được với đệ tử xuất sắc nhất đã tu luyện Tam Đại Kỳ Kinh của ba điện còn lại.

- Nếu hắn không thể, lẽ nào Tưởng Hạo sư huynh có thể?

Ở trên bình đài, một tiếng phản đối vang lên.

Sắc mặt Tưởng Hạo rất khó coi, Tam Đại Kỳ Kinh vô cùng cường đại, nếu có thể dễ dàng chống cự được thì Hoang Điện còn phải thê thảm bao năm như vậy sao?

- Tưởng Hạo sư huynh, hiện tại sự tín phục đã đủ rồi chăng?

Lâm Động nhìn Tưởng Hạo, cười nói.

Tưởng Hạo hít vào một hơi sâu, ánh mắt giận dữ:

- Ăn nói hay lắm, nhưng chỉ dựa vào điều đó, e rằng khó có thể thuyết phục được tất cả mọi đệ tử.

- Ta hiểu!

Lâm Động khẽ mỉm cười, lập tức bước lên một bước, tay giơ về phía Tưởng Hạo, chậm rãi nói:

- Tưởng Hạo sư huynh, xin thỉnh giáo!

Lâm Động biết rất rõ, cho dù thế nào, Tưởng Hạo cũng tuyệt đối không chịu khoanh tay đứng nhìn, cách duy nhất để giải quyết, rất đơn giản, đánh!

- Thú vị thật!

Ở ba vị trí khác trên bình đài, Bàng Thống, Phương Vân, Tống Đan khẽ nheo mắt, thầm mỉm cười, tên Lâm Động này lẽ nào coi Tưởng Hạo như Đồng Xuyên hay sao?

Tuy vừa rồi Lâm Động đã vượt qua Niết Bàn Kiếp lần thứ năm, nhưng so với Tưởng Hạo thì vẫn còn một khoảng cách rất lớn, hơn nữa lực chiến đấu của Tưởng Hạo cũng vượt xa so với Thất Nguyên Niết Bàn bình thường khác.

Ở trên bình đài, tiến xì xào lan ra, không ít ánh mắt khẽ nhíu lại, là đệ tử của Hoang Điện, bọn chúng biết rõ thực lực của Tưởng Hạo mạnh tới mức nào, tuy bọn chúng cũng đã được chứng kiến lực chiến đấu cường đại của Lâm Động, nhưng Tưởng Hạo cũng không phải là Đồng Xuyên, hắn là một trong tứ đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện.

- Đúng là nghé con không sợ cọp!

Tưởng Hạo khẽ nhếc mép, không biết là châm biếm hay là tán thưởng, rồi ánh mắt nhìn về phía Trần Chân và Ngộ Đạo, nói:

- Hai vị sư thúc, chuyện khiêu chiến này ta có thể tiếp được chứ? Yên tâm đi, ta biết phân biệt mức độ, thiên phú của vị sư đệ này ta biết rõ, tuyệt đối không làm hắn bị trọng thương, nhưng dù sao ở Hoang Điện thì cũng phải biết quy củ, sau này ta nghĩ hắn sẽ hiểu nỗi khổ tâm của sư huynh ta!

Nghe thấy vậy, Trần Chân và Ngộ Đạo khẽ nhíu mày, ánh mắt có chút chần chừ. Lâm Động trực tiếp khiêu chiến với Tưởng Hạo đã vượt ra ngoài sự dự liệu của bọn họ, dù sao Tưởng Hạo cũng là một trong tứ đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện, là Điện chủ Hoang Điện, bọn họ biết rõ thực lực của Tưởng Hạo.

- Nếu Lâm Động đã chủ động khiêu chiến, ngươi đương nhiên có quyền chấp nhận, nhưng không phải là bây giờ, năm ngày sau là tỷ thí hàng tháng của Hoang Điện chúng ta, tới lúc đó, hai người các ngươi có thể tùy ý giao đấu!

Trần Chân trầm ngâm một lúc, cuối cùng khoát tay, trầm giọng nói. Ông ta

hiểu rõ, muốn phá lệ đưa Lâm Động thành đại đệ tử chân truyền, nhất định phải vượt qua cửa đám người Tưởng Hạo này.

- Lâm Động, ngươi mới tới Hoang Điện, chưa hề tu luyện vũ kỹ của Hoang Điện, sau hôm nay có thể tới Vũ Kỹ Điện của Hoang Điện, vũ kỹ trong đó, ngươi có thể tùy ý tu luyện.

Lâm Động khẽ sững người lại, xem ra trong cuộc tỷ thí với Tưởng Hạo, Trần Chân vẫn không hề đánh giá cao hắn, bởi vậy mới cho hắn năm ngày để tìm hiểu vũ kỹ của Hoang Điện.

- Ha ha, nếu Trần Chân sư thúc đã nói như vậy thì cứ làm vậy đi!

Tưởng Hạo khẽ mỉm cười, hiển nhiên cũng hiểu ý tứ của Trần Chân, hắn liếc nhìn Lâm Động một cái bèn khoát tay, khẽ mỉm cười, nói:

- Lâm Động sư đệ, ngươi hãy nắm lấy thời gian năm ngày này, ta không hề cố ý làm khó cho ngươi, nếu ngươi đã ở Hoang Điện nửa năm một năm thì sẽ không có nửa lời phản đối, nhưng hiện tại… Nói đến đây Tưởng Hạo khẽ lắc đầu, cũng không nói gì thêm. Ý tứ rất rõ ràng, hắn không cho rằng Lâm Động hiện tại có tư cách trở thành đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện.

Lâm Động khẽ mỉm cười, không có chút sợ hãi, cũng mỉm cười nói.

- Đa tạ Tưởng Hạo sư huynh nhắc nhở, vậy chúng ta năm ngày sau gặp lại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 656

Vũ Kỹ Điện

Sự chấn động do Đan Hà Quán Đỉnh đem lại sau sự xuất hiện của Lâm Động thì cũng dần tan đi. Xung quanh Đan Hà, đám đệ tử với bao tâm trạng khác nhau lần lượt dời đi, bọn họ đều hiểu rất rõ, từ nay về sau, e rằng tất cả mọi đệ tử của Đạo Tông đều sẽ biết rằng, Hoang Điện đã xuất hiện một đệ tử kỳ tài mới tên là Lâm Động!

Có thể ở dưới đáy Đan Hà trong mười một ngày, thành tích khủng khiếp này đã đủ để vượt qua tất cả đám đệ tử trẻ tuổi lứa hiện tại!

Sau khi sự chấn động đó tan đi, mọi người đã chuẩn bị rời đi thì một tin tức khác khiến tất cả kinh ngạc.

Lâm Động khiêu chiến với một trong tứ đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện, Tưởng Hạo!

Tin này vừa truyền đi, không ít người đã há hốc mồm. Tuy rằng sau khi nghe ngóng một vài thông tin, bọn họ cũng hiểu Lâm Động làm như vậy là do bất đắc dĩ, nhưng vẫn không thể kìm nén được sự chấn kinh trong lòng. Vị đệ tử mới tới tên là Lâm Động này quả thực không tầm thường, những việc thường ngày rất khó gặp như vậy thì mình hắn đã liên tiếp làm ra.

Ở trong Đạo Tông cũng không hiếm các loại nhân tài, nhưng rất ít người vừa vào trong Đạo Tông chưa được một tháng đã dám khiêu chiến với đại đệ tử chân truyền, bởi ai cũng hiểu rõ, khoảng cách giữa hai bên rộng lớn tới mức nào.

Tất cả mọi đệ tử đều biết rõ thực lực của Tưởng Hạo, Thất Nguyên Niết Bàn, cho dù là ở trong bốn điện cũng đều thuộc hàng vô cùng xuất sắc, còn Lâm

Động, cho dù đã thành công vượt qua Niết Bàn Kiếp, nhưng cũng vẫn chỉ là Ngũ Nguyên Niết Bàn.

Nhưng tuy mọi người đều hiểu rõ khoảng cách giữa hai bên, nhưng kỳ lạ là không ai lên tiếng châm biếm Lâm Động không biết trời cao đất dày là gì. Tất cả mọi thành tích Lâm Động đã làm ra trước đó đủ để khiến cho tất cả mọi đệ tử đều không dám coi thường người đệ tử mới tới này. Ai cũng không dám chắc, người mới tới đã làm nên những điều thần kỳ này, liệu có thể tiếp tục những điều thần kỳ được nữa hay không?

- Năm ngày sau sẽ có trò hay để xem rồi!

Các đệ tử đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thầm nghĩ như vậy, sau đó liền xuất hiện một sự chờ đợi, bọn họ cũng rất muốn xem xem, Lâm Động đối diện với đại đệ tử chân truyền thì có thể một lần nữa có được biểu hiện kinh người hay không.

Ngoài ra, tất cả mọi người đều biết rõ rằng, nếu Lâm Động thực sự không thua kém Tưởng Hạo ở trong cuộc tỷ thí, vậy hắn là người trở thành đại đệ tử chân truyền nhanh nhất trong lịch sử Đạo Tông!

Vừa nghĩ đến vậy, tất cả mọi người đều không khỏi chờ đợi, hy vọng, ngưỡng mộ… o0o Ngày hôm sau.

Két!

Lâm Động mở cửa đi ra, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, vô cùng dễ chịu, hai mắt hắn khẽ nhíu lại, sau đó liền mở to ra, nhìn cảnh mây núi như trong tiên cảnh này, khẽ mỉm cười.

Đúng là một nơi không tệ!

Bởi là đệ tử chân truyền, nơi ở của Lâm Động yên tĩnh hơn nhiều so với đám người Mạc Lăng. Hơn nữa theo quy củ của Hoang Điện, vào giờ này của mỗi

ngày, nếu không phải là đệ tử chân truyền thì đều phải tập trung trên bình đài, thực hiện việc tu luyện hàng ngày, do vậy đỉnh núi lúc này trở nên vô cùng yên tĩnh.

- Nghỉ ngơi xong rồi sao?

Trong lúc Lâm Động đang hưởng thụ thời gian yên tĩnh hiếm có này, một tiếng cười thân thuộc vang lên. Lâm Động quay người lại, thấy Ngộ Đạo đang đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn hắn.

Lâm Động cười cười, sau đó chắp tay hành lễ với Ngộ Đạo.

- Tên tiểu tử nhà ngươi, lần này đã khiến ta rất vui mừng! Mười một ngày đã hấp thụ hết Niết Bàn Kim Khí, thành tích này còn vượt qua cả Chu Thông sư huynh năm xưa!

Ngộ Đạo chậm rãi tiến lại gần, ánh mắt nhìn trên khuôn mặt Lâm Động, khẽ thở dài một cái, thần tình phức tạp nói.

- Chu Thông?

Lâm Động khẽ chớp mắt, hắn cũng đã biết vị Chu Thông sư huynh này chính là người đã lĩnh ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh, sau đó một mình chạy lên Nguyên Môn, ra tay giết chết ba vị Trưởng lão của Nguyên Môn!

- Nhưng ngươi cũng đừng có đắc ý, ta biết tiểu tử ngươi có không ít bí mật, lần Đan Hà Quán Đỉnh này chắc chắn cũng đã dùng thủ đoạn gì đó, còn Chu Thông sư huynh năm xưa hoàn toàn dựa vào sức lực bản thân.

Ngộ Đạo nói.

- Có lúc, thủ đoạn cũng là thực lực!

Lâm Động xua tay, hắn xưa nay luôn là người thực dụng, chỉ cần hữu dụng, bất kể thứ gì cũng được. Trên đời này không có cái gọi là công bằng tuyệt đối,

huống hồ hắn có được những thủ đoạn đó cũng không phải là tự nhiên mà có, tất cả đều nhờ sự nỗ lực và tranh đấu của hắn.

Đương nhiên, tuy nói như vậy, nhưng Lâm Động cũng không khỏi thầm có chút kính phục vị Chu Thông tiền bối đó.

- Tiểu tử nhà ngươi rất giảo hoạt!

Ngộ Đạo cười, cũng không có ý phản bác lời Lâm Động, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lần này ngươi khiêu chiến với Tưởng Hạo có chút lỗ mãng, với thực lực của Tưởng Hạo, vượt xa Đồng Xuyên!

- Ta muốn lĩnh ngộ Đại Hoang Vu Kinh thì nhất định không thể tránh khỏi cửa ải bốn vị Đại sư huynh này.

Lâm Động cười khổ.

- Với năng lực của ngươi, chỉ cần tu luyện trong Hoang Điện nửa năm thì tuyệt đối không có người phản đối ngươi trở thành đại đệ tử chân truyền!

Ngộ Đạo nói xong, rồi lập tức lắc đầu, nói:

- Bây giờ nói những việc này cũng vô dụng, ngươi cũng không phải là người lỗ mãng, nếu đã dám nói như vậy thì có lẽ cũng có chút tự tin. Đi thôi, ta đưa ngươi tới Vũ Kỹ Điện của Hoang Điện, là đệ tử của Hoang Điện, đương nhiên phải biết vũ kỹ của Hoang Điện!

Nói xong, Ngộ Đạo liền xoay người bước đi. Lâm Động thấy vậy cũng vội đi theo.

o0o Hoang Điện vô cùng rộng lớn, mấy chục ngọn núi cao tận mây xanh, mây che như tiên cảnh, ở trên một vài đỉnh núi còn có tiếng luyện võ vọng lại, khí thế hùng hậu bao trùm khắp không gian.

Dưới sự dẫn đường của Ngộ Đạo, hai người bay chừng hơn nửa canh giờ liền dừng lại trên một đỉnh núi gần trung tâm Hoang Điện, ở trên đỉnh núi đó có thể nhìn thấy một tháp đá rất cổ xưa.

Xung quanh tháp đá là đá xanh dày đặc, con đường đá kéo dài ra các phía của đỉnh núi, lúc này có không ít đệ tử của Hoang Điện đang tu luyện. Những đệ tử này thấy hai người đám Ngộ Đạo đáp xuống liền vội vàng hành lễ, rồi lập tức ánh mắt nhìn về phía Lâm Động ở phía sau, hiện tại hắn đã trở thành một người nổi tiếng ở Hoang Điện này.

Ngộ Đạo khẽ mỉm cười với đám đệ tử đó, sau đó đưa Lâm Động đi thẳng tới tháp đá kia. Càng đi vào trong, Lâm Động càng cảm thấy khí thế cường đại của tháp đá ở trước mặt. Tuy tháng năm đã lưu lại không ít dấu vết ở đây, nhưng chỉ càng làm tăng thêm khí tức tang thương cho tháp đá này.

Khí tức tang thương này, chính là tượng trưng cho nền móng của một tông phái.

Lâm Động đưa mắt nhìn tháp đá ở trước mặt, ánh mắt vô cùng hiếu kỳ, hắn thực sự cảm thấy tò mò trước vũ kỹ của một Tông phái siêu cấp như vậy.

Ánh mắt Lâm Động dời khỏi tháp đá, sau đó nhìn về phía cửa đá, ánh mắt khẽ nhíu lại. Ở trên cửa đá đó có một lão nhân mặc áo bào xám, tay cầm chổi, nhẹ nhàng quét lá khô ở dưới đất.

Lão nhân vẻ mặt già nua, hai mắt chỉ có thuần một màu trắng xám, không hề có tròng mắt, dường như là bị mù.

Nhưng chính vị lão nhân mù này lại khiến tinh thần lực ở trong nê hoàn cung của Lâm Động lại khẽ rung động, hiện tượng này lần đầu tiên Lâm Động gặp phải trong bao năm nay.

Nhưng khiến Lâm Động ngạc nhiên nhất là, ở trên người lão nhân này, hắn lại không phát hiện ra chút nguyên lực ba động nào!

Ngộ Đạo hiển nhiên cũng đã chú ý tới ánh mắt của Lâm Động, nhưng không nói gì, đi về phía trước, khẽ cúi người xuống trước lão nhân đó, còn lão nhân cũng không có phản ứng gì, tiếp tục chăm chú quét là khô.

- Ta chỉ đưa ngươi tới đây thôi. Ở trong Vũ Kỹ Điện, vũ kỹ nhiều như nước trong đại dương, chọn cái gì phải xem cơ duyên của ngươi thế nào, ta cũng không thể khuyên được ngươi điều gì cả!

Ngộ Đạo không hề cảm thấy ngạc nhiên đối với thái độ của lão nhân mù, quay người lại nói với Lâm Động.

- Nhưng cho dù ngươi tu luyện vũ kỹ gì, hãy nhớ kỹ, đừng quên tinh túy của Hoang Điện chúng ta!

Lâm Động khẽ sững người, trầm mặc một lúc, khẽ nói:

- Hoang Kình?

Trong lúc giao đấu với Đồng Xuyên, hắn đã từng phát hiện thấy loại lực lượng đặc biệt đó, nếu hắn không có Thôn Phệ Tổ Phù thì e rằng đã bị thua thiệt lớn trước loại lực lượng đó rồi.

Trước phản ứng của Lâm Động, Ngộ Đạo cũng rất hài lòng, nói:

- Trong Vũ Kỹ Điện có một tòa Hoang Thạch, tất cả đệ tử của Hoang Điện đều đạt được Hoang Kình từ chỗ đó, cỗ lực lượng này sẽ khiến uy lực vũ kỹ của ngươi càng cường hãn hơn!

- Ta hiểu rồi!

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn cũng rất hứng thú với loại Hoang Kình đó.

- Đi vào đi!

Ngộ Đạo xua xua tay, Lâm Động nghe thấy vậy, cũng không chần chừ thêm,

khẽ cúi người với Ngộ Đạo, rồi bước lên phía trước. Khi đi qua bên cạnh lão nhân mù kia, hắn hơi do dự một chút, rồi cũng cúi xuống hành lễ rồi mới bước vào trong tháp đá.

Ngộ Đạo nhìn theo thân ảnh dần mờ xa của Lâm Động, thở khẽ một cái, ánh mắt nhìn về phía lão nhân mù, nói:

- Hắn chính là tên tiểu tử đã có thành tích Đan Hà Quán Đỉnh vượt qua cả Chu Thông sư huynh!

Phốc!

Lão nhân mù cuối cùng cũng ngừng quét.

- Chu Thông sư huynh năm xưa chỉ ngồi trước Hoang Thạch ba ngày liền đoạt được Hoang Kình, không biết Lâm Động lần này sẽ có biểu hiện thế nào?

- Hắn có lẽ là đệ tử có hy vọng lĩnh ngộ được Đại Hoang Vu Kinh nhất trong trăm năm nay, sư huynh nếu có hứng thú có thể chú ý đến hắn một chút!

Ngộ Đạo nhìn lão nhân mù, nhỏ giọng nói.

Lão nhân mù trầm ngâm một lát, không nói gì, chỉ khẽ thu chổi lại, bước chân chậm chạp đi vào trong tháp đá. Ngộ Đạo thấy vậy cũng khẽ thở phào một cái. Xem tình hình này, lão nhân mù đã có không ít hứng thú với Lâm Động.

- Tiểu tử, đạt được Hoang Kình là bước đầu tiên để lĩnh ngộ Đại Hoang Vu Kinh, nếu ngay cả bước này mà còn không qua được, e rằng Đại Hoang Vu Kinh không có duyên với ngươi!

Ngộ Đạo ngẩng đầu lên, nhìn vào trong tháp, khẽ nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 657

Hoang Quyết

Lâm Động chậm rãi bước tới gần tháp đá, tầm mắt đột nhiên nheo lại trong giây lát, rồi nhanh chóng lại mở rộng ra.

Ở trước mắt Lâm Động là một Thạch điện rộng lớn không thấy điểm cuối, Thạch điện tràn ngập một cảm giác cổ xưa, ánh đèn dịu nhẹ bốn phía xung quanh nhảy múa giống như u linh.

Thạch điện này vô cùng đặc biệt, trong đó không có bất cứ giá sách nào, mà chỉ có từng dãy bia đá lớn nhỏ khác nhau, trên bia đá, quang mang phiêu phù uốn lượn.

Lâm Động đứng ở cửa lớn, nhìn từng dãy bia đá vũ kỹ cơ hồ ngút tầm mắt này, lập tức không khỏi hít vào một ngụm lãnh khí, đó chính là tiềm lực của một Tông phái siêu cấp, số lượng vũ kỹ nhiều như vậy, quả thực là khủng khiếp.

Ở trong Thạch điện lúc này mơ hồ có thể nhìn thấy một vài đạo thân ảnh đang đứng, bọn họ đều đang vô cùng chăm chú nhìn vào bia đá trước mặt, một vài người ngồi xếp bằng, ánh mắt dừng lại trên bia đá, phảng phất như đang chìm đắm trong thế giới của vũ kỹ đó.

Lâm Động bước nhanh vào, rồi tốc độ chậm lại, không chút tiếng động đi giữa đại điện dày đặc bia đá vũ kỹ, đồng thời ánh mắt hắn cũng không ngừng quét qua những tấm bia đá kia, ở trên đó, ghi chép lại các loại vũ kỹ muôn hình vạn trạng.

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thượng đẳng, Mãng Ngưu Đại Lực Quyết!

- Vũ kỹ Tạo Hóa Cấp thượng đẳng, Du Long Bộ!

- Linh Vũ kỹ hạ đẳng, Ngư Long Đao Pháp!

- … Ánh mắt Lâm Động nhìn lướt qua từng hàng bia đá, các loại vũ kỹ khiến hắn có cảm giác hoa mắt. Số lượng vũ kỹ có ở trong Thạch điện này đã lên tới một con số khủng khiếp, những vũ kỹ này, tùy ý lấy một loại vứt vào Vương triều Đại Viêm đều đủ gây ra một trận phong ba, nhưng ở đây thì lại bị sắp đặt tùy ý để cho đệ tử quan sát.

- Cứ thế này thì phải tìm tới lúc nào?

Sau khi ánh mắt Lâm Động nhìn qua hơn trăm bia đá, cuối cùng cũng đành lắc đầu, nếu cứ từng hàng từng hàng đi nhìn như vậy, e rằng mấy ngày cũng không thể nhìn hết được.

- Tới chỗ Hoang Thạch trước vậy!

Lâm Động ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía sâu trong Thạch điện, lập tức bước chân tăng nhanh tốc độ. Sau khoảng hơn mười phút bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, sau đó, ánh mắt có chút chấn động nhìn về phía trước.

Ở hơn trăm thước ở phía trước có một bình đài cực lớn, ở trung tâm bình đài đó, một phiến đá rộng chừng hơn trăm thước lặng lẽ nằm trên đó.

Phiến đá có hình cầu, toàn thân màu xám, bên trên dường như còn có cả rêu xanh, thậm chí mơ hồ còn nhìn thấy từng vết nứt nho nhỏ. Một loại ba động không thể hình dung được không ngừng từ trong phiến đá tỏa ra!

Lâm Động đứng ở phía xa, loại ba động đó kéo tới trước mặt, lập tức thân hình khẽ run lên, ngay cả tinh thần cũng có chút ngây dại. Cảm giác đó phảng phất như đang ở trong một mảnh đất hoang vu cổ xưa vậy. Đưa mắt nhìn ra xa, thiên địa đậm màu hoang vu, cảm giác lạnh lẽo tràn khắp không gian, thậm chí ngay cả nguyên lực trong cơ thể cũng bị loại cảm giác đó ăn mòn, chuyển động

ngày càng chậm lại.

- Phù!

Một đám khí trắng từ miệng Lâm Động tỏa ra, ánh mắt hắn cũng tràn ngập sự ngưng trọng. Loại ba động đó có lẽ chính là Hoang Kình mà Ngộ Đạo đã nói tới, chỉ có điều từ trong phiến đá lớn đó tỏa ra, cường độ mạnh gấp vô số lần của Đồng Xuyên!

- Đó chính là Hoang Thạch!

Lâm Động lẩm bẩm, lập tức ánh mắt nhìn ra xung quanh bình đài, ở bốn xung quanh Hoang Thạch có không ít đệ tử đang ngồi xếp bằng, hấp thu từng tia Hoang Kình tỏa ra từ Hoang Thạch.

Lâm Động khẽ trầm ngâm trong giây lát rồi cũng bước lên phía trước, những đệ tử ở xung quanh nghe thấy tiếng động cũng đưa mắt nhìn lại, ánh mắt có chút đặc biệt, hiển nhiên là đã nhận ra hắn.

Đối với những ánh mắt này, Lâm Động không thèm để ý tới, bước thẳng tới bình đài, sau đó dừng lại ở trước một tấm bia đá, ở trên tấm bia có hai chữ cổ xưa: Hoang Kình!

Ở trên tấm bia đó, hai chữ lớn đầy vẻ cổ xưa lọt vào trong ánh mắt của Lâm Động, khiến khóe mắt hắn khẽ giật giật, sau đó ánh mắt dần nhìn xuống dưới, đọc hết văn tự ghi trên bia đá.

Ánh mắt đưa xuống, vẻ mặt Lâm Động cũng dần có vẻ kinh ngạc, bởi hắn phát hiện ra, thứ gọi là Hoang Kình này không ngờ không phải là một loại lực lượng đơn thuần, mà là một thứ giống như công pháp tu luyện, điều đó khác xa so với tưởng tượng trước đó của hắn.

Ở trên bia đá có ghi công pháp tu luyện Hoang Kình, ở dưới cùng, Lâm Động có thể nhìn thấy cái tên thực sự của loại công pháp này, Hoang Quyết.

- Thứ gọi là Hoang Kình có lẽ là loại lực lượng sản sinh ra do tu luyện loại công pháp này.

Lâm Động có chút nghĩ ngợi, hắn có thể cảm nhận thấy sự lợi hại của công pháp Hoang Quyết này, hơn nữa Hoang Kình do tu luyện mà sản sinh ra cũng vô cùng lợi hại. Khi giao đấu cùng Đồng Xuyên, nếu không phải do Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù thì nhất định đã bị Hoang Kình đó ăn mòn đến mức vô cùng chật vật.

Ở trên bia đá có ghi chép tỉ mỉ phương pháp tu luyện Hoang Quyết, căn cứ vào ghi chép đó, Hoang Quyết chia thành mười tầng, là công pháp mà đệ tử chân truyền của Hoang Điện nhất định phải tu luyện.

Cách tu luyện loại công pháp này cũng rất đặc biệt, trước hết nhất định phải hấp thu được Hoang Kình ở trong Hoang Thạch, từ đó trong cơ thể sẽ ngưng tụ thành mầm mống Hoang lực, sau đó sẽ dùng nguyên lực để nuôi dưỡng mầm mống Hoang lực này, mầm mống này lớn dần lên thì Hoang Kình cũng sẽ ngày càng trở nên cường đại.

Từ góc độ nào đó, muốn tu luyện công pháp này, bắt buộc phải dựa vào Hoang Thạch, nếu không cho dù biết được phương pháp tu luyện cũng không thể nào tu luyện thành công được.

- Đúng là có chút đặc biệt!

Ánh mắt Lâm Động khẽ lóe lên, rồi sau đó ghi nhớ kỹ lại hết mọi thông tin ghi trên bia đá, sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hoang Thạch to lớn ở phía trên.

Đứng gần nhìn phiến Hoang Thạch này mới có thể cảm nhận thấy hết sự cổ xưa của nó, từng dấu tích trên đó đều là vết tích của thời gian, có thể thấy, thứ này đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Cách Hoang Thạch ngoài trăm thước có không ít những đài đá chỉ đủ cho

một người ngồi xếp bằng, ở trên đài đá đều là đệ tử của Hoang Điện đang ngồi, hấp thu từng tia Hoang Kình từ trong Hoang Thạch tỏa ra.

- Hoang Kình này cơ hồ có lực ăn mòn vô cùng cường đại!

Lâm Động phát hiện ra càng lại gần Hoang Thạch thì Hoang Kình ở đó càng trở nên nồng đậm, nhưng những đệ tử ở xung quanh lại không dám tiến vào sâu, đều ngồi cách ngoài trăm thước, hấp thu từng tia Hoang Kình tỏa ra từ trong Hoang Thạch.

Điều đó khiến Lâm Động có chút suy nghĩ, ánh mắt nhìn xuống mặt đất xung quanh Hoang Thạch, ở đó, mặt đất khô nứt, tràn đầy cảm giác hoang vu.

- Thì ra là như vậy!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm, khuôn mặt khẽ mỉm cười, trong lòng thầm ngẫm nghĩ lại phương pháp tu luyện Hoang Quyết, sau đó hơi chút chần chừ rồi bước mạnh chân lên, tiến thẳng về phía Hoang Thạch.

Bước chân Lâm Động rất nhanh liền vượt qua đám đệ tử ở cách ngoài trăm thước, sau đó bước chân vẫn không dừng lại. Hành động này của hắn khiến xung quanh nổi lên nhưng tiếng xì xào, đệ tử của Hoang Điện đang ở trong trạng thái tu luyện cũng đều mở mắt kinh ngạc nhìn Lâm Động.

- Lâm Động, không được lại gần Hoang Thạch, ngươi sẽ bị ăn mòn tới mức không còn chút sức sống nào cả!

Một người đệ tử vội lên tiếng nhắc nhở.

- Đa tạ sư huynh nhắc nhở!

Lâm Động khẽ quay đầu, mỉm cười với người đệ tử đó, nhưng bước chân vẫn không dừng lại, Hoang Kình quả thực cường hãn nhưng ở trong cơ thể của hắn còn có một thứ đáng sợ hơn rất nhiều!

Lúc này đệ tử ở xung quanh đều mở to mắt, mím môi nhìn Lâm Động từng bước tiến lại gần Hoang Thạch, nắm tay dần nắm chặt lại. Hoang Kình ở xunh quanh Hoang Thạch khủng khiếp thế nào, bọn họ đương nhiên là biết rõ nhất.

Xèo xèo!

Trên khắp bình đài, chỉ có tiếng bước chân của Lâm Động vang lên, tim tất cả mọi người cũng theo bước chân đó mà trở nên gấp gáp.

Trong khi ở trên bình đài đang vô cùng tĩnh lặng, ở phía sau bia đá ở cách đó không xa, lão nhân mù áo xám tay cầm chổi chậm rãi tiến lại gần, ngẩng đầu lên, đôi mắt không tròng đen nhìn về phía Lâm Động, khuôn mặt đầy vết nhăn phảng phất đầy sự kinh ngạc.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 658

Hoang Thạch

Tiếng bước chân khe khẽ dần truyền ra khắp bình đài lúc này đang vô cùng yên tĩnh, đạo thân ảnh gầy gò đó bước chân điềm tĩnh, dưới con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, lại gần Hoang Thạch ở trung tâm của bình đài.

- Cái tên này… Không ít người khẽ nhíu mày. Bọn họ cũng đã từng thử lại gần Hoang Thạch, dù sao càng lại gần, Hoang Kình hấp thu được cũng sẽ càng nhiều, điều đó có lợi rất lớn đối với việc tu luyện Hoang Kình của bọn họ. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, người có thể làm được việc đó vẫn còn chưa xuất hiện, cho dù là tứ đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện hiện tại cũng chỉ có thể lại gần năm mươi thước, nếu vào sâu hơn nữa, thân thể bọn họ cũng sẽ bị loại Hoang Kình bá đạo đó ăn mòn, khiến cho khô héo.

Ngay cả tứ đại đệ tử chân truyền cũng như vậy, huống hồ là Lâm Động!

Nhưng tuy không ít người có vẻ hoài nghi trước hành động lỗ mãng của Lâm Động, nhưng kỳ lạ là không có ai lên tiếng khuyên can, nghĩ tới thành tích khủng khiếp của hắn trong lần Đan Hà Quán Đỉnh khiến không ai ở trong Hoang Điện dám coi Lâm Động là một đệ tử chân truyền thông thường.

Dưới con mắt chăm chú theo dõi của tất cả mọi người, thân ảnh của Lâm Động cũng bắt đầu tiếp cận lại gần Hoang Thạch.

Ong ong!

Càng lại gần, Lâm Động càng cảm nhận thấy rõ rệt ba động khủng khiếp quanh người mình, Hoang Kình dày đặc ở đây đã cường hãn hơn gấp mấy chục lần so với ở ngoài trăm thước.

Hoang Kình dày đặc trong không gian không ngừng xâm nhập vào trong thân thể Lâm Động, dưới sự xâm nhập đó, quần áo trên thân thể Lâm Động cũng dần nhạt màu, cuối cùng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nứt rách, giống như mặt đất hoang vu.

- Hoang Kình thật là bá đạo!

Lâm Động giơ tay ra, làn da hắn lúc này cũng trở nên khô héo, ánh mắt hắn xuất hiện sự kinh ngạc, thứ Hoang Kình này dường như có thể phân giải, làm khô héo tất cả mọi thứ, bao gồm cả nguyên lực!

Nếu là người bình thường, gặp phải Hoang Kình bá đạo đó nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kinh hãi, nhưng đối với Lâm Động thì lại không phải là chuyện quá khó khăn!

- Thôn phệ!

Thanh âm khe khẽ từ trong lòng Lâm Động vang lên, sau đó, từng tia lực thôn phệ bắt đầu từ trong cơ thể hắn lan ra.

Vù vù!

Lực thôn phệ nhanh chóng bao trùm lấy Hoang Kình đang xâm nhập vào trong thân thể Lâm Động, sau đó không chút do dự thôn phệ tất cả Hoang Kình đó!

Trong khi thôn phệ, trong cơ thể Lâm Động cũng có thanh âm khe khẽ truyền ra, cảm giác đó, giống như là tiếng tằm đang ăn lá dâu vậy!

Cánh tay khô héo của Lâm Động cũng nhanh chóng phục hồi lại, Hoang Kình xâm nhập vào trong cơ thể hắn đã bị lực thôn phệ hấp thu sạch sẽ.

Cảm nhận được tình hình trong cơ thể mình, sắc mặt Lâm Động cũng hiện ra nụ cười, xoay xoay vai, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, bước chân nhanh hơn.

- Không bị làm sao hết à?

- Sao có thể như vậy? Hoang Kình đó lẽ nào không có tác dụng với hắn hay sao?

Nhìn Lâm Động đang bước nhanh về phía Hoang Thạch, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng kêu kinh ngạc, tất cả mọi người đều không thể tin nổi Lâm Động lại có thể chống cự lại được với Hoang Kình bá đạo đó.

Ở phía trước bia đá ở phía dưới tháp cao, lão nhân mù đưa đôi mắt không tròng đen nhìn về phía Lâm Động, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn không có chút động tĩnh gì, nhưng đôi bàn tay khô gầy đang nắm cán chổi lại bất giác nắm chặt hơn nhiều.

Ong ong!

Sau khi đẩy nhanh tốc độ, chỉ sau mười mấy giây, Lâm Động đã đứng cách Hoang Thạch chỉ còn chục thước, ở đây dày đặc Hoang Kình, khiến mặt đất cũng trở nên nứt nẻ, bàn chân Lâm Động giẫm lên đó không ngờ lại bị thụt xuống, lộ ra bụi đá mù mịt.

Bước vào trong phạm vi mười thước, cuối cùng Lâm Động đã cảm nhận thấy áp lực khủng khiếp đó, nếu không phải lực thôn phệ trong cơ thể đang không ngừng chuyển động, hiện tại e rằng hắn đã sớm bị Hoang Kình ăn mòn hết sạch sức sống rồi.

Lâm Động lại thầm nhớ lại phương pháp tu luyện Hoang Quyết, rồi hít vào một hơi sâu, từng đoạn khẩu quyết vi diệu vang lên trong lòng hắn.

Xuy xuy!

Từng đoạn khẩu quyết vang lên, Hoang Kình vô cùng hùng hậu giống như gặp phải sức hút, nhanh chóng xâm nhập vào trong thân thể Lâm Động.

Hoang Kình sau khi xâm nhập vào trong thân thể không có bất cứ cơ hội phá hoại nào đã bị lực thôn phệ cuồng bạo khống chế, cuối cùng bị áp chế thành từng tia tập trung trong đan điền của Lâm Động.

Nếu người thường tu luyện Hoang Quyết, nhục thể cường hãn tới mức nào thì cũng cần phải có một khoảng thời gian thích ứng mới có thể hấp thu được Hoang Kình vào trong cơ thể, đồng thời dần ngưng tụ thành mầm mống Hoang lực.

Nhưng những bước phức tạp này lại bị Lâm Động trực tiếp bỏ qua, Hoang Kình tuy bá đạo nhưng lực thôn phệ còn bá đạo hơn nhiều, có lực thôn phệ áp chế, Hoang Kình hiển nhiên không thể có chút uy hiếp gì đối với Lâm Động.

Hoang Kình màu xám theo từng đoạn khẩu quyết tu luyện, không ngừng tuôn vào trong cơ thể Lâm Động, ở giữa đan điền của hắn, luồng khí màu xám không ngừng ngưng tụ, nhưng vẫn chưa đạt tới mức độ có thể ngưng thành mầm mống Hoang lực.

- Chậm quá!

Lâm Động khẽ nhíu mày, nói ra một câu mà nếu đệ tử khác nghe thấy thì tuyệt đối sẽ phải thổ huyết. Bọn họ tu luyện Hoang Quyết lần đầu tiên đều thường tiêu hao một hai ngày mới có thể ngưng tụ thành công một tia Hoang Kình, còn Lâm Động hiện tại lại vẫn chưa hài lòng với tốc độ biến thái của hắn.

Đương nhiên, Lâm Động không thèm để ý xem người khác nghĩ gì, hắn chỉ muốn trở nên mạnh hơn, mạnh tới mức đủ khả năng không cần cúi đầu đứng trước Lăng Thanh Trúc, hiện tại có cơ hội để trở nên mạnh hơn, hắn sao có thể bỏ qua được?

Bởi vậy, sau khi những lời đó vừa dứt, dưới ánh mắt kinh hoàng của những đệ tử ở ngoài xa, Lâm Động tiếp tục bước chân lên.

Vù!

Nhìn theo những bước chân ngày càng tiến lại gần của Lâm Động, những đệ tử ở xung quanh bình đài lập tức hít vào một ngụm lãnh khí, tên này lẽ nào định áp sát vào Hoang Thạch tu luyện luôn hay sao? Lẽ nào hắn không biết, trong phạm vi mười thước từ Hoang Thạch mỗi khi bước lên một bước, Hoang Kình sẽ nồng đặc hơn gấp nhiều lần hay sao?

Cán chổi trong tay lão nhân mù lúc này cũng khẽ rung lên, đôi mắt mù phảng phất có một đạo quang mang lướt qua.

Dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của mọi người xung quanh, Lâm Động bước lên từng bước, hắn có thể cảm nhận thấy áp lực xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng khủng khiếp, lập tức thanh quang cũng nhanh chóng bao trùm khắp thân thể.

Một bước… hai bước… năm bước… chín bước… Đát!

Khi bước chân cuối cùng của Lâm Động bước ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều mở to, dáng vẻ không thể tin nổi.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người xung quanh, Lâm Động chậm rãi nhấc tay lên, sau đó nhẹ nhàng chạm vào trên Hoang Thạch.

Ngón tay nhỏ dài của Lâm Động chạm vào trên Hoang Thạch, một cảm giác thô ráp lạnh lẽo truyền tới. Giây lát sau, một cỗ ba động cường đại không thể hình dung được giống như ngọn núi lửa từ Hoang Thạch phun ra, cuối cùng tràn vào trong thân thể Lâm Động.

Bùm!

Thân thể của Lâm Động cũng đột nhiên run lên một cái, thậm chí ngay cả xương cốt cũng tỏa ra từng tiếng răng rắc nho nhỏ, một màu xám theo ngón tay hắn, với tốc độ kinh người nhanh chóng lan ra khắp cánh tay hắn.

Tách tách!

Màu xám đó lan truyền rất nhanh, chỉ trong mấy giây đã lan khắp thân thể Lâm Động, thậm chí ngay cả khuôn mặt hắn lúc này cũng có dấu hiệu khô héo, giống như một bức tượng bị đập vỡ vậy!

Sắc mặt đệ tử Hoang Điện ở xung quanh đại biến, tên này cuối cũng đã gặp phải hậu quả của việc lỗ mãng, lẽ nào hắn thực sự cho rằng Hoang Kình ẩn chứa trong Hoang Thạch ai cũng có thể chịu đựng nổi hay sao?

- Vẫn không thể chịu đựng nổi hay sao?

Lão nhân mù ở trước bia đá lúc này càng nhíu chặt mày, bàn tay khô gầy nắm chặt cán chổi, lát sau cuối cùng lắc đầu, bước ra, định ra tay.

- Tiền bối, đệ tử vẫn còn chịu đựng được… Nhưng ngay khi ông ta vừa định bước ra, một thanh âm khe khẽ do tinh thần lực phát ra, truyền tới vang lên bên tai lão nhân.

Lão nhân mù sững người trong giây lát, lập tức khẽ bước chân trở về, hai mắt mờ đục nhìn đạo thân ảnh trẻ tuổi ở trước Hoang Thạch, khuôn mặt già nua cơ hồ hiện lên cái nhìn kinh ngạc.

- Người trẻ tuổi này… thật giống với cái tên năm xưa!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 659

Ngưng Tụ Mầm Mống Hoang Lực

Ong ong!

Năng lượng cuồn cuồn như thủy triều điên cuồng tuôn vào trong cơ thể của Lâm Động, những nơi đi qua, kinh mạch đều có dấu hiệu khô héo, sức phá hoại của Hoang Kình thực sự vô cùng đáng sợ!

Còn Lâm Động hiển nhiên cũng đã cảm nhận thấy điều này, lập tức ánh mắt cũng có vẻ ngưng trọng, tuy dựa vào Thôn Phệ Tổ Phù trong cơ thể, hắn không e ngại sự cuồng bạo của Hoang Kình, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Xuy!

Trong khi Lâm Động vẫn đang suy nghĩ, thanh quang mờ nhạt đã tỏa ra khắp thân thể hắn, kinh mạch bị Hoang Kình làm cho khô héo cũng nhanh chóng khôi phục, do đã tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, thân thể Lâm Động không chỉ cường hãn mà bên trong thân thể cũng có sức phòng ngự vô cùng cường đại.

- Thôn phệ cho ta!

Lâm Động thôi động Thanh Thiên Hóa Long Quyết ngăn chặn Hoang Kình xâm nhập, đồng thời lực thôn phệ cuồng bạo từ trong cơ thể bạo phát ra, hấp thu sạch sẽ Hoang Kình đã xâm nhập vào trong thân thể hắn, cuối cùng ngưng tụ lại trong đan điền.

Hoang Kình không ngừng tuôn vào, ở trong đan điền, đám khí màu xám cũng ngày càng đậm đặc, mơ hồ đã có dấu hiệu ngưng tụ lại.

Khi Lâm Động đang dốc toàn lực chống lại Hoang Kình xâm nhập vào trong cơ thể, ở xung quanh bình đài, từng đạo mục quang đều hướng về phía hắn, trong những ánh mắt đó đều là sự chấn động. Bởi bọn họ có thể nhìn thấy, dấu hiệu khô nứt ở trên thân thể Lâm Động không ngờ lúc này đã ngừng lại!

Không ngờ Lâm Động có thể chống đỡ được với Hoang Kình khủng khiếp đang xâm nhập vào trong cơ thể!

Lão nhân mù chăm chú quan sát thân ảnh người trẻ tuổi ở trên Hoang Thạch, thân thể có chút lo lắng lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm. Ông ta có thể cảm nhận thấy một khối lượng lớn Hoang Kình đang cuồn cuộn tuôn vào trong cơ thể Lâm Động, và đáng kinh ngạc nhất là, đối diện với Hoang Kình đáng sợ này, Lâm Động không hề có dấu hiệu sợ hãi gì!

- Trong cơ thể hắn… dường như có thứ gì đó có thể chống cự lại Hoang Kình!

Lão nhân mù lẩm bẩm, tuy ông ta không thể nhìn được, nhưng cảm giác lại vô cùng mẫn cảm, trong cảm nhận của ông ta, thân thể của Lâm Động ở trước mặt giống như một hố đen không đáy.

- Với tốc độ như vậy, e rằng không quá nửa ngày hắn sẽ ngưng tụ thành công mầm mống Hoang lực, tốc độ này nhanh hơn nhiều so với Chu Thông! Việc này mà để Trần Chân, Ngộ Đạo biết được, e rằng lại há hốc mồm cho mà xem… Lần này xem ra Hoang Điện thực sự đã xuất hiện một nhân vật xuất sắc rồi!

Đối với những ánh mắt kinh ngạc ở xung quanh, Lâm Động lúc này hiển nhiên không thể cảm nhận thấy, tất cả tinh thần của hắn đều đang tập trung đối phó với Hoang Kình đang cuồn cuồn xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Ngày càng nhiều Hoang Kình xâm nhập vào trong cơ thể hắn, nhưng Lâm Động cũng mơ hồ cảm nhận thấy, trong Hoang Thạch khổng lồ kia dường như có một đạo ba động đặc biệt đang lan ra.

- Cái này là… Lâm Động hiển nhiên đã cảm nhận thấy ba động đặc biệt đó, lông mày chợt nhíu lại, sau đó không đợi hắn kịp suy nghĩ thêm, ba động đó đột nhiên tăng mạnh, Hoang Kình ngày càng cuồn cuộn tuôn vào trong cơ thể hắn.

Hoang Kình lần này so với trước đó đã cuồng bạo hơn gấp nhiều lần, hơn nữa ý đồ công kích cũng rất rõ ràng, cảm giác đó giống như có ai đó đang khống chế Hoang Kình tấn công hắn vậy!

Hai mắt Lâm Động đột nhiên mở to, ánh mắt lấp loáng nhìn phiến Hoang Thạch khổng lồ, hắn là đệ tử của Hoang Điện, thông thường sẽ không có ai cố ý khống chế Hoang Kình làm khó cho hắn, nếu như vậy, sự tấn công này có lẽ là do Hoang Thạch chủ động phát ra!

- Là Linh bảo sao?

Hai mắt Lâm Động lấp loáng, rồi hít vào một hơi sâu, ánh mắt đầy vẻ chấn động, Hoang Thạch ở trước mặt hắn này không ngờ là một kiện Linh bảo, hơn nữa còn là một kiện Linh bảo có ý thức của riêng mình.

- Linh bảo Thuần Nguyên!

Lâm Động khẽ nhíu mày, Linh bảo có được năng lượng đáng sợ như vậy tuyệt đối không phải là Linh bảo Thiên cấp tầm thường, hiển nhiên chỉ có một khả năng, Hoang Thạch này là Linh bảo Thuần Nguyên có cùng đẳng cấp với Phong Thiên Đại Trận mà người của Tây Huyền Vực đã từng tế ra tại Không gian Viễn Cổ.

Oanh!

Trong khi Lâm Động còn đang chấn kinh vì thân phận của khối Hoang Thạch ở trước mặt, trên bề mặt Hoang Thạch đột nhiên xuất hiện quang mang màu xám, sau đó quang mang chuyển động, hóa thành một chùm sáng màu xám, nhanh như chớp tấn công về phía Lâm Động.

Soạt soạt!

Biến hóa đột ngột của Hoang Thạch cũng lập tức khiến không ít đệ tử đứng bật dậy, miệng kinh hô, ánh mắt kinh ngạc nhìn cảnh này, hiển nhiên bao năm nay, bọn họ lần đầu tiên mới nhìn thấy Hoang Thạch chủ động phát động tấn công như vậy!

Đồng thời, Lâm Động hiển nhiên cũng phát hiện ra ý đồ của Hoang Thạch, lập tức khẽ nhíu mày, cũng không dám có chút do dự, thanh quang cuồn cuộn từ trong lòng bàn tay hắn tuôn ra, va chạm mạnh với chùm sáng màu xám đó.

Ầm!

Tiếng va chạm trầm thấp vang lên, một cỗ năng lượng ba động kinh người lan ra, ngay cả không khí ở xung quanh cũng bị chấn vỡ!

- Hừ!

Thân thể Lâm Động đột nhiên run lên, cổ họng truyền ra tiếng trầm thấp, bàn tay tiếp xúc với Hoang Thạch cũng trở nên tê dại. Hơn nữa khiến hắn tức giận nhất là, Hoang Thạch không ngờ lại thu Hoang Kình lại, bộ dạng đó dường như không muốn để Lâm Động hấp thu một khối lượng lớn Hoang Kình như vậy!

Lâm Động khẽ nhíu mày, hiện tại mầm mống Hoang lực sắp thành hình, hắn đương nhiên là muốn ngưng tụ thành công, muốn hắn từ bỏ, đương nhiên là không thể nào!

Vừa nghĩ như vậy, bàn tay Lâm Động co lại, từ năm đầu ngón tay, năm đạo lực thôn phệ màu đen biến thành năm tia sáng trực tiếp bắn vào trong Hoang Thạch, cuối cùng nhanh chóng xâm nhập vào bên trong Hoang Thạch.

Ong ong!

Tia sáng màu đen vừa xâm nhập vào trong Hoang Thạch, Hoang Thạch hiển nhiên cũng đã cảm nhận thấy, một cỗ Hoang Kình vô cùng cuồng bạo quét ra, dễ

dàng ngăn chặn đòn tiến công của Lâm Động lại.

- Không ngờ khiến Hoang Thạch phản kháng rồi!

Khuôn mặt lão nhân mù tràn đầy vẻ hứng thú, điểm này giống hệt so với gã Chu Thông ngày trước!

- Đáng ghét!

Cảm nhận thấy sự ngăn cản của Hoang Thạch, Lâm Động cũng nghiến răng, nếu triệt để thi triển Thôn Phệ Tổ Phù ra, hắn cũng không cần sợ khối Hoang Thạch này, nhưng hiện tại tình hình phức tạp, hắn không muốn dễ dàng bộc lộ bí mật ở trong người mình ra.

Khối Hoang Thạch dường như cũng cảm nhận thấy sự do dự của Lâm Động, lập tức biểu hiện càng cuồng ngạo, một cỗ Hoang Kình tuôn ra, trực tiếp ép năm tia sáng kia quay lại trong thân thể Lâm Động, hơn nữa còn định đẩy lùi cả Lâm Động.

Lâm Động nhíu mày, hiển nhiên không ngờ được rằng việc hắn ra sức hấp thụ Hoang Kình lại khiến Hoang Thạch phản kháng lại, khiến hắn lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan này.

Năm đầu ngón tay tiếp xúc với khối Hoang Thạch run lên kịch liệt, từng cỗ lực phản kháng từ trong Hoang Thạch tuôn ra, định đẩy lui Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động có chút khó coi, nhìn bàn tay đang dần tách rời khỏi Hoang Thạch, lẽ nào lần này thất bại hay sao? Nhưng nếu không thể ngưng tụ thành công mầm mống Hoang lực, hắn cũng sẽ không thể nào tu luyện được Hoang Quyết.

Phốc phốc!

Ngón tay Lâm Động dần bị ép xa khỏi Hoang Thạch, bất luận hắn ra sức giãy dụa thế nào nhưng vẫn không thể chống lại được lực lượng của Hoang Thạch.

Năng lực đáng sợ của Linh bảo Thuần Nguyên, đến lúc này hắn cũng đã đích thân được trải nghiệm!

- Khốn kiếp!

Nhìn năm đầu ngón tay sắp tách rời khỏi Hoang Thạch, Lâm Động cũng tức giận, khẽ phát ra một tiếng chửi. Cũng đúng trong lúc đó, hắn đột nhiên cảm nhận thấy có thứ gì đó ở trong cơ thể đột nhiên rung động mãnh liệt, không đợi hắn kịp định thần lại, một đạo bạch mang ôn nhu từ đầu ngón tay sắp tách rời khỏi khối Hoang Thạch bắn ra, cuối cùng bắn mạnh vào trong khối Hoang Thạch.

Xuy!

Tiếng vang xuyên thấu khe khẽ từ trong Hoang Thạch vang lên, đạo bạch mang ôn nhu đánh mạnh vào trên khối Hoang Thạch, sau đó với tốc độ không thể ngăn cản, phá tan hết mọi lớp Hoang Kình phòng ngự của Hoang Thạch!

Xì xì xì!

Quang mang ôn nhu dưới sự kinh ngạc của Lâm Động, chỉ trong mười mấy giây đã xuyên qua các lớp phòng ngự của Hoang Thạch, cuối cùng xâm nhập vào sâu bên trong, mơ hồ có một loại ba động kỳ lạ tỏa ra. Dưới ba động đó, Lâm Động kinh ngạc phát hiện ra, ba động tỏa ra từ trong Hoang Thạch lại khẽ run rẩy!

Ầm ầm!

Dưới sự kinh ngạc của Lâm Động, một cỗ Hoang Kình vô cùng cuồng bạo đột nhiên thoát ra, với một tốc độ kinh người xâm nhập vào trong cơ thể Lâm Động, cuối cùng trút vào trong đan điền hắn.

Phù!

Hoang Kình điên cuồng trút vào trong đan điền, ở trong đan điền, đám khí

màu xám ngày càng ngưng tụ, cuối cùng chấn động mạnh một cái, ngưng tụ thành một viên ngọc màu xám lớn bằng nắm tay.

Mầm mống Hoang lực, trong lúc này, cuối cùng đã được Lâm Động ngưng tụ thành công!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 660

Bốn Tấm Bia Đá

Oanh!

Năng lượng ba động khổng lồ trong khoảnh khắc mầm mống Hoang lực hình thành, đột ngột từ trong thân thể Lâm Động quét ra, trong ba động đó ẩn chứa một cỗ Hoang Kình vô cùng cường đại!

- Đó là Hoang Kình?

Đám đệ tử ở xung quanh nhanh chóng cảm nhận thấy cỗ ba động cường đại và quen thuộc đó, lập tức tất cả đều xuất hiện sự kinh hoàng. Muốn giải phóng được Hoang Kình ra, ít nhất cũng phải ngưng tụ thành công mầm mống Hoang lực, mà muốn ngưng tụ thành công mầm mống Hoang lực thì nhất định phải tu luyện Hoang Quyết tới tầng thứ ba!

Rất nhiều đệ tử, để đạt tới mức này ít nhất cũng phải mất vài tháng, cho dù là đại đệ tử chân truyền như Tưởng Hạo cũng đã phải mất hơn một tháng mới có thể ngưng tụ thành công mầm mống Hoang lực. Nhưng hiện tại Lâm Động, ở ngay trước mắt bọn họ, chỉ cần không tới nửa giờ đồng hồ đã ngưng tụ thành mầm mống Hoang lực!

- Tên này thực sự là người hay sao?

Một vài đệ tử đưa mắt nhìn nhau, một cảm giác bất lực từ trong lòng lan ra, tốc độ tu luyện này khiến người khác thậm chí còn không có dũng khí để đuổi theo, tên này, thực sự là biến thái!

Biểu tình trên khuôn mặt già nua của lão nhân mù đằng xa cũng xuất hiện

một tia kinh ngạc, ông ta không kinh ngạc bởi vì Lâm Động có thể ngưng tụ thành công mầm mống Hoang lực một cách nhanh chóng như vậy, mà kinh ngạc bởi Lâm Động có thể chống cự được sự phản kháng của Hoang Thạch!

Đối với uy lực của Hoang Thạch, lão nhân mù hiển nhiên biết rất rõ ràng, tuy vừa rồi Hoang Thạch chỉ theo bản năng phản kháng lại Lâm Động, nhưng loại lực lượng đó đệ tử như Lâm Động tuyệt đối không thể nào có thể chống lại được! Nhưng tình hình trước mắt là, Lâm Động hiển nhiên đã chống lại được sự phản kháng đó, nếu không, hắn tuyệt đối không thể nào hấp thu được một số lượng lớn Hoang Kình như vậy, đồng thời ngưng tụ thành công mầm mống Hoang lực.

- Ngay cả sự phản kháng của Hoang Thạch cũng có thể chống lại được!

Lão nhân mù mỉm cười, đệ tử tên là Lâm Động này thực sự khiến người khác bất ngờ!

Dưới sự chú ý theo dõi của mọi người, Lâm Động dần mở mắt, trong ánh mắt có tia sáng màu xám lướt qua, hiển nhiên có chút quỷ dị.

Ngón tay Lâm Động lúc này cũng rời khỏi Hoang Thạch, hắn nhìn chằm chằm vào khối Hoang Thạch, không khỏi mỉm cười. Linh bảo Thuần Nguyên thì đã làm sao, chẳng phải vẫn bị chế ngự hết sao?

Đạo bạch mang ôn nhu vừa rồi, hiển nhiên là do Thạch phù ở trong cơ thể Lâm Động phát ra, thứ này thường ngày vô cùng kín tiếng, rất hiếm khi ra tay, nhưng mỗi lần ra tay đều có được hiệu quả không tệ!

Lâm Động thăm dò một chút khỏa mầm mống Hoang lực to bằng nắm tay ở trong đan điền, từ trong mầm mống Hoang lực đó, hắn có thể cảm nhận thấy một cỗ năng lượng kỳ lạ vô cùng cuồng bạo, có lẽ đó chính là Hoang Kình!

- Chỉ có tu luyện Hoang Quyết tới tầng thứ ba mới có thể ngưng tụ được mầm mống Hoang lực, có lẽ hiện nay đã tu luyện tới tầng thứ ba rồi.

Lâm Động khẽ vuốt cằm, đối với thành tích này hắn cũng rất hài lòng. Tuy trong đó có sự giúp sức không ít của Thôn Phệ Tổ Phù và Thạch phù, nhưng Lâm Động là người thực dụng nên cũng không có vấn đề gì lớn lắm.

Lâm Động biết rất rõ, bởi có Thôn Phệ Tổ Phù, việc tu luyện Hoang Quyết đối với hắn mà nói không có nhiều khó khăn, theo dự tính, nếu có thể ngồi tu luyện ở trước khối Hoang Thạch này trong một tháng thì có lẽ sẽ tu luyện Hoang Quyết tới tầng thứ bảy mà không có chút khó khăn nào. Mà trình độ như vậy, hiện nay chỉ có tứ đại đệ tử chân truyền của Hoang Điện là có thể đạt tới được.

Đương nhiên, Lâm Động không hề biết rằng, những đệ tử bình thường khác tuy đã tu luyện được tới tầng thứ ba, nhưng mầm mống Hoang lực ngưng tụ thành cũng chỉ lớn bằng hạt đào, Hoang Kình ẩn chứa trong đó so với mầm mống Hoang lực ở trong đan điền của hắn thua kém hơn rất nhiều.

Nhưng Lâm Động hiện tại không hề có ý định tiếp tục tu luyện ở đây, hắn biết biểu hiện vừa rồi vô cùng ghê gớm, nếu tiếp tục như vậy thì e rằng sẽ đả kích mạnh tới sự tự tin của các đệ tử khác.

Bởi vậy, sau khi mầm mống Hoang lực thành hình, Lâm Động cũng lui lại, sau đó dưới ánh mắt chăm chú theo dõi của các đệ tử khác, lui ra ngoài bình đài.

Ở trên đài, từng ánh mắt dõi theo thân hình Lâm Động đang dần lùi đi, không khí đột nhiên có chút quỷ dị khiến Lâm Động cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nhưng may mà tình trạng đó kéo dài không lâu, các đệ tử đó sau khi nhìn Lâm Động lui ra khỏi bình đài liền quay trở lại hiện thực, chỉ khẽ thở dài, rồi tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Thấy những ánh mắt kia đã dời đi, Lâm Động mới thở phào một cái, vừa định rời đi thì nghe thấy sau lưng có tiếng động. Hắn lập tức quay lại, liền nhìn thấy lão nhân mù vừa gặp ở cửa tháp đá đang đứng lặng lẽ đứng sau lưng hắn.

Hai mắt mờ đục của lão nhân mù nhìn chằm chằm Lâm Động, sau đó Lâm Động liền cảm nhận thấy một cỗ ba động kín đáo lướt qua trên thân thể hắn, lập

tức có chút chấn kinh.

- Nếu Chu Thông mà biết kỷ lục do hắn lập ra năm xưa bị một tên hậu bối liên tục phá vỡ, e rằng sắc mặt sẽ rất thú vị!

Thanh âm của lão nhân mù khàn khàn, nhưng lại ẩn chứa một cỗ lực lượng vô cùng kỳ lạ.

Lâm Động không hề dám có chút coi thường lão nhân thân phận kỳ lạ ở trước mặt này, tuy hắn không hề cảm nhận thấy chút nguyên lực ba động nào ở trên người lão nhân, nhưng lại có cảm giác, thực lực của lão nhân mù này e rằng còn cường hãn hơn cả hai vị Điện chủ của Hoang Điện!

- Không hổ là Đạo Tông!

Vừa nghĩ tới đây, Lâm Động không kìm được khẽ kêu lên một tiếng, đây chính là nền móng của Tông phái siêu cấp, qua tháng năm tích lũy, luôn có được những nhân vật cường hãn!

Vừa nghĩ như vậy, Lâm Động cũng cung kính hành lễ với lão nhân, nói:

- Vãn bối gặp cơ may, không thể so sánh được với Chu Thông tiền bối!

- Việc trên thế gian, chỉ cần biết kết quả, Chu Thông năm xưa cũng có được chút cơ duyên!

Lão nhân mù mỉm cười nói.

Lâm Động khẽ vuốt đầu, xem ra vị Chu Thông tiền bối đó cũng là kỳ tài có cơ duyên gì đó.

- Ngươi vẫn chưa tìm được vũ kỹ có phải không?

Hai mắt trắng đục của lão nhân mù nhìn Lâm Động, hỏi.

Lâm Động ngượng ngùng gật đầu, những tấm bia vũ kỹ ở đây thực sự quá nhiều, nhưng hắn thực sự chưa hề có hứng thú với bất cứ loại vũ kỹ nào.

- Yêu cầu không thấp nhỉ? Nếu tự tin như vậy thì hãy đi theo ta, chỗ đó năm xưa Chu Thông cũng đã từng tới!

Lão nhân mù thanh âm vừa dứt liền quay đầu bước đi, dáng vẻ như không hề để ý đến việc Lâm Động có bước theo hay không.

Lâm Động khẽ lắc đầu bất đắc dĩ, nhưng câu nói trước đó của lão nhân khiến hắn có không ít hứng thú. Tuy hắn mới vào Đạo Tông chưa lâu nhưng đã nghe không ít lần đại danh của Chu Thông tiền bối, bởi vậy cũng vô cùng có hứng thú với vị tiền bối có địa vị vô cùng cao trong lòng đệ tử của Đạo Tông này.

Lâm Động nhanh chóng bước theo sau lão nhân mù, bước chân của lão nhân mù chậm chập nặng nề, tựa hồ như người vô cùng suy yếu.

Lâm Động lặng lẽ đi theo sau lão nhân, cũng không hề có chút phản cảm nào trước tốc độ chậm chập của ông, dáng vẻ vô cùng bình thản.

Dưới tốc độ chậm chạp đó, Lâm Động đi trong Vũ Kỹ Điện chừng gần một giờ đồng hồ mới phát hiện ra lão nhân phía trước đột nhiên dừng bước.

Khi lão nhân dừng bước, ánh mắt Lâm Động liền ngẩng lên, sau đó nhìn thấy ở phía trước có một màng ánh sáng hình bát úp ngược xuống, ở trong màng ánh sáng đó, mơ hồ có thể nhìn thấy bốn tấm bia đã đang nằm lặng lẽ ở đó.

Xuy!

Lão nhân mù chậm chạp giơ bàn tay khô gầy lên, nhẹ nhàng lướt trên không trung, một tia sáng từ ngón tay lão nhân bay ra. Sau đó Lâm Động liền nhìn thấy màng ánh sáng đó bị xé rách ra một khoảng!

- Đây là tinh thần lực?

Lâm Động khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào ngón tay lão nhân, khi tia sáng vừa rồi lóe lên, hắn đã cảm nhận thấy một cỗ ba động quen thuộc, đó chính là tinh thần lực!

Nhưng tinh thần lực ba động từ trong thân thể lão nhân tỏa ra, so với hắn đã ngưng luyện hơn gấp nhiều lần.

Nếu tinh thần lực của Lâm Động là một đầm nước thì của lão nhân chính là một đại dương, tuyệt đối không thể so sánh được.

- Ông ta thì ra tu luyện tinh thần lực!

Lâm Động thầm chấn động trong lòng, rồi cũng hiểu ra. Thảo nào hắn không thể phát hiện ra nguyên lực ba động trên người lão nhân này, thì ra lão nhân mù chủ yếu tu luyện tinh thần lực, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người có tinh thần lực cường đại như vậy.

Lão nhân mù không hề biết những suy nghĩ trong lòng Lâm Động, xé rách một khoảng của màng ánh sáng rồi bước vào trong, Lâm Động cũng nhanh chóng bước vào theo.

Sau khi bước vào, ánh sáng trước mặt tối đi rất nhiều, một cỗ áp lực kỳ lạ tỏa ra, khiến Lâm Động cũng thầm chấn kinh, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Ở đó, bốn tấm bia đá màu đen nằm lặng lẽ, cỗ áp lực đó, chính là tỏa ra từ bốn tấm bia đó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 661

Hoang Vu Yêu Nhãn

Bốn tấm bia đá màu đen sừng sững đứng ở nơi đó, mơ hồ như có bốn đầu Hung thú Viễn Cổ tỏa ra sát khí kinh người khiến người ta phải khó thở.

Bốn tấm bia đá này vô cùng to lớn, lớn gấp vài lần với những phiến bia đá Lâm Động từng thấy trong Vũ Kỹ Điện, hơn nữa năng lượng trên những tấm bia đá này, đám bia đá trước đây cũng không thể nào so sánh được.

- Bốn tấm bia đá này đều ghi lại một loại vũ kỹ cực kỳ cường hãn, từ góc độ nào đó thì có thể coi là vũ kỹ mạnh nhất ngoại trừ Đại Hoang Vu Kinh của Hoang Điện chúng ta.

Lão nhân mù chắp tay sau lưng, đôi mắt xám đục nhìn về phía những tấm bia đá, nói.

- Bốn loại vũ kỹ này, các đệ tử bình thường không thể tu hành được. Hoang Điện hiện nay cũng chỉ có bốn đại đệ tử thân truyền mới tu luyện được vũ kỹ trên một tấm bia đá, vẫn chưa có ai tu luyện thành công đến loại thứ hai.

Lâm Động có phần động dung, trong Hoang Điện nhân tài nhiều như vậy nhưng không ngờ chỉ có bốn người tu luyện được một trong bốn loại vũ kỹ?

- Bốn loại vũ kỹ này có phân cao thấp không?

Lâm Động bỗng hỏi.

- Nếu thật sự muốn phân cao thấp, vũ kỹ của tấm thứ nhất là dễ tu luyện nhất, tấm thứ hai khá khó, hai tấm thứ ba và thứ tư là khó nhất, tính ra thì hai loại này

không phân cao thấp! Châu Thông hồi đó đã tu luyện vũ kỹ trên tấm bia đá thứ ba, còn tấm thứ tư, ngay lần đầu hắn tiến vào đã không thành công.

Lão nhân mù từ tốn nói.

- Ồ?

Vũ kỹ của tấm bia đá thứ tư biến thái đến vậy sao? Ngay cả Châu Thông tiền bối cũng không thể tu luyện thành công?

- Không phải thiên phú của hắn không cao, mà là vũ kỹ trên bia đá thứ tư có yêu cầu rất đặc biệt với người tu luyện.

Nói đến đây, lão nhân mù dừng một chút, dường như nhìn Lâm Động nhiều hơn một chút, rồi nói tiếp:

- Loại vũ kỹ đó cần nguyên lực và cả tinh thần lực đều có thành tựu khá cao.

Lâm Động hơi giật mình, đây… chẳng phải là đang nói hắn sao?

- Ngươi cứ xem qua trước đi, rồi hãy chọn một cái mà tu luyện!

Lão nhân mù vẫy tay nói.

- Vâng!

Nghe vậy Lâm Động vội cung kính đáp lời, rồi nhanh chóng bước lên trước, nhìn qua bia đá thứ nhất. Tấm bia đá này tuyền một màu đen, trên đó là bốn ký hiệu văn tự cổ như được khắc từ bút sắt: Đại Tinh Cương Quyền!

Lâm Động có thể cảm nhận được một năng lượng cuồng bạo tỏa ra từ bốn chữ ấy. Chắc môn vũ kỹ này chí cương chí liệt.

- Đây là môn vũ kỹ mà Tưởng Hạo kia tu luyện sao?

Lâm Động trầm ngâm một chút rồi tiến về phía tấm bia đá thứ hai.

Trên đó khắc một thanh trường kiếm hắc ám, trên đó hắc vân bao phủ, một thứ hàn khí âm lạnh tỏa ra, ngay Lâm Động cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Đại Ám Chân Kiếm! Chỉ bốn chữ đơn giản như hàn khí lan tràn. Nó không giống với sự chí cương chí liệt của Đại Tinh Cương Quyền, nhưng hàn ý lạnh lẽo của nó như phát ra từ trong xương tủy khiến người ta không thể tránh né được.

Lâm Động trầm ngâm trước tấm bia đá này một lúc lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu. Vũ kỹ này quá âm hàn, không hợp với hắn. Rồi hắn tiếp tục tiến tới bia đá thứ ba.

Tấm bia đá thứ ba này so với hai tấm kia đơn giản hơn rất nhiều, màu sắc ngả xám, trên đó có hình một đạo thân ảnh đang ngồi đả tọa. Chỉ là từ trên thân thể người ấy có trạng thái khô nứt, nhìn giống như đại địa nứt nẻ, nhưng trong cảnh tượng tàn phá ấy dường như lại tỏa ra một sức mạnh đáng sợ.

Lâm Động nhìn thân ảnh đó rồi ngẩng lên, thấy phía trên là ba chữ: Đại Hoang Thể!

Cái tên đơn giản không chút hoa lệ nhưng lại có được khí phách riêng của nó.

- Đây là vũ kỹ mà tiền bối Châu Thông đã lựa chọn sao?

Lâm Động mím môi, cặp mày nhíu lại. Đại Hoang Thể vốn là vũ kỹ luyện thể, nó có chút đối lập với Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động. Chỉ tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết thôi đã tiêu hao không ít tinh lực, nếu phân tâm luyện thêm một loại vũ kỹ luyện thể nữa thì e là xôi hỏng bỏng không!

Từ những lời của lão nhân mù, Lâm Động biết Đại Hoang Thể thuộc hạng cao cấp trong bốn loại vũ kỹ. Chỉ có vũ kỹ thứ tư là có thể so sánh với nó. Từ đó có thể biết sự lợi hại của nó rồi, nhưng Lâm Động đã có Thanh Thiên Hóa Long Quyết rồi… Lâm Động chần chừ trước tấm bia đá này khá lâu, cuối cùng lại lắc đầu quay người đi. Đại Hoang Thể dù rất mạnh, nhưng trải qua suy nghĩ cẩn

thận, Lâm Động vẫn chọn Thanh Thiên Hóa Long Quyết mà hắn đã quen thuộc.

Lão nhân mù thấy vậy, gương mặt già nua hơi rung lên, rồi nhìn chăm chăm về bước chân của Lâm Động.

Lâm Động dừng lại trước tấm bia đá cuối cùng, trước tiên hắn hít vào một hơi thật sâu rồi mới ngẩng lên nhìn.

Trên đó không hề có văn tự, nhưng trên bề mặt đen nhánh có một con mắt màu đen khổng lồ.

Lâm Động sững người nhìn con mắt đó, lúc này nó cũng như đang nhìn Lâm Động, cảm giác này khiến toàn thân hắn bất giác sởn cả gai ốc.

Loại vũ kỹ này hơi quỷ dị!

Nhưng dù vậy Lâm Động vẫn liều mình nhìn vào nó. Nhất thời không gian xung quanh trở nên yên tĩnh. Hai bên nhìn nhau mấy phút, Lâm Động bỗng phát hiện con mắt đó chớp một cái.

Phát hiện này khiến da đầu Lâm Động tê dại, nhưng hắn chưa kịp làm gì thì một đạo hắc quang rất mỏng manh đã bắn ra từ con mắt, bắn đúng vào hai mắt đang mở to của Lâm Động.

Lâm Động giật mình, theo phản xạ của bản năng, nguyên lực dâng trào, nhưng rồi hắn phát hiện đạo hắc quang đó không gây thưởng tổn gì cho hắn mà ngược lại trong đầu lại có một số thông tin.

Viễn Cổ có Dị thú, tên là Hoang, chỉ có một mắt, khi mở mắt ra mọi sự sống như biến mất… Từng đoạn từng đoạn thông tin từ thời Viễn Cổ lướt qua đầu Lâm Động, điều này cũng giúp hắn hiểu hơn về loại vũ kỹ này.

Vũ kỹ nàt có tên Hoang Vu Yêu Nhãn, dường như nó mô phỏng lại con Dị thú từ thời Viễn Cổ có tên là Hoang. Tuy Lâm Động không biết tu luyện được vũ kỹ này đến mức đại thành liệu có đạt được đến cảnh giới gọi là Vạn Lý Hoang

Vu không, nhưng dù thế nào cũng đủ để thấy sự hung hãn của nó.

Trong số thông tin đó không có điều gì liên quan đến cách thức tu luyện Hoang Vu Yêu Nhã, rõ ràng là yêu cầu của nó với người tu luyện không hề thấp.

Lâm Động đứng trước tấm bia đá ngẩng lên nhìn con mắt đen trên đó, ánh mắt lấp lánh, dường như nội tâm đang giằng xé.

Hoang Vu Yêu Nhãn khá tà dị, Lâm Động cũng không chắc chắn sẽ tu luyện nó thành công. Nếu không được thì sẽ tiêu tốn rất nhiều tinh lực mà chẳng được gì… Lão nhân mù không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn Lâm Động, ông ta cũng không biết rốt cuộc Lâm Động sẽ chọn cái nào.

Không khí tĩnh lặng này kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ, rồi lão nhân kia thấy Lâm Động lùi lại một bước.

- Từ bỏ sao?

Thấy vậy, ánh mắt lão nhân hơi cụp xuống, không biết tại sao lại có chút thất vọng, bàn tay gầy guộc xoa xoa mắt.

Phốc!

Nhưng đúng lúc ấy có tiếng động vang lên, ông lão ngẩng đầu lên nhìn, thì kinh ngạc thấy Lâm Động đã ngồi xuống trước bia đá.

- Tiền bối, ta chọn nó!

Lâm Động lên tiếng.

Nghe thế, lão nhân mù thoáng trầm mặc một chút, giọng nói khàn khàn:

- Tu luyện vũ kỹ này có chút mạo hiểm. Nếu có vấn đề gì thì sợ là mắt ngươi sẽ thành giống như ta vậy!

Thân thể Lâm Động run lên, nghe nói như thế thì dường như lão nhân mù này cũng đã từng tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn, hơn nữa… hình như đã thất bại!

- Thế giới này không có chuyện tốt lành từ trên trời rơi xuống!

Lâm Động hít sâu, thu hoạch nào cũng cần phải trả giá, đạo lý này hắn đã hiểu ngay từ khi bắt đầu.

Vừa dứt lời, trước biểu hiện phức tạp của lão nhân mù, Lâm Động chầm chầm nhắm mắt lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 662

Hoang

Trước tấm bia đá màu đen, Lâm Động lặng lẽ ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, vào thời điểm này toàn bộ nguyên lực trong cơ thể dần dần bị dồn nén lại.

Không xa phía sau hắn, lão nhân mù đang im lặng quan sát cảnh tượng này, thần sắc phức tạp trên khuôn mặt già nua cũng dần dần thu liễm lại. Sự thật là lão đã từng tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn này, nhưng lúc ban đầu, do một sự cố ngoài ý muốn mà đôi mắt bị mù, đây thực sự là một cái giá quá đắt!

Lâm Động cuối cùng cũng chọn môn vũ kỹ có hiểm họa không nhỏ này, cũng có một chút vượt quá tầm dự liệu của lão, nhớ lại năm đó đến cả Chu Thông cũng đã từng ở nơi này do dự rất lâu, cuối cùng rồi cũng từ bỏ Hoang Vu Yêu Nhãn mà đi luyện Đại Hoang Thể.

Tuy nói rằng giữa hai loại vũ kỹ này không có sự phân chia cao thấp rõ ràng, nhưng lão nhân mù lại biết bản chất khác nhau giữa chúng. Đại Hoang Thể có thể làm cho cơ thể trở nên mạnh hơn, làm tăng sức chiến đấu cho toàn bộ cơ thể, nhưng Hoang Vu Yêu Nhãn lại là môn vũ kỹ sát phạt thuần túy, xét về lực sát thương thì môn vũ kỹ này mới thực sự là đệ nhất.

Đương nhiên, ở đây không phải nói Chu Thông không có thiên phú, mà là điều kiện tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn không phù hợp với hắn ta, hơn nữa với tính cách của hắn, nếu chọn Đại Hoang Thể thì cũng không nằm ngoài dự liệu của mọi người!

- Có thể luyện thành hay không, là ở cơ duyên của ngươi! Yên tâm đi, Hoang

Điện chúng ta khó khăn lắm mới sản sinh ra được một tiểu tử có thể so bì được với người ấy, lão phu sẽ không để ngươi trở thành bộ dạng như ta đâu!

Lão nhân mù nhìn chằm chằm bóng Lâm Động, một lát sau, nhẹ nhàng thở dài, lẩm bẩm nói nhỏ.

Hắn biết Trần Chân, Ngộ Đạo rất coi trọng Lâm Động, nếu như trong khi gã này tu luyện vũ kỹ tại Vũ Kỹ Điện mà biến thành mù lòa giống như mình, chỉ sợ hai lão gia hỏa kia cũng sẽ bạo nộ một trận.

Lão nhân mù cũng liền ngồi xuống, ông ta có thể cảm nhận được mặc dù lúc này cơ thể Lâm Động tuy bất động, nhưng đang có từng đạo tinh thần lực đang từ bên trong nê hoàn cung hắn phát ra, quấn quanh lên trên tấm bia đá màu đen kia.

- Tứ ấn Thiên Phù sư sao?

Lão nhân mù chỉ là cảm nhận qua một chút, liền xác nhận rõ ràng tu vi tinh thần lực của Lâm Động, cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu. Nguyên lực và tinh thần lực của Lâm Động, nếu như xét riêng rẽ, thì cũng không có gì đáng kể trong đám nhân vật cùng thế hệ, nhưng nếu gộp chung lại thì có thể xem là cực kỳ xuất sắc!

Lão nhân mù dần dần trầm tĩnh xuống, trong cặp mắt mờ đục, lại một lần nữa trở nên yên tĩnh. Còn cơ thể của Lâm Động cũng trong khoảnh khắc này đột nhiên run lên một cách khác thường. Đột nhiên từ trong nê hoàn cung vụt ra vụt ra một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ dị thường, cuối cùng bắn vào con mắt màu đen phía trên tấm bia đá kia.

Xùy!

Trong lúc tinh thần lực bắn vào con mắt đen kia, tinh thần Lâm Động đột nhiên trở nên có chút hoảng hốt, ngay lập tức cảm thấy xung quanh mọi thứ như di chuyển lên. Đợi đến lúc hắn thực sự bình tâm trở lại, thì đã phát hiện ra hắn

xuất hiện trên một mảnh đất bao la mù mịt!

Mảnh đất này vô cùng rộng lớn bằng phẳng, đưa mắt nhìn, bình nguyên kéo dài đến cuối tầm mắt, nơi đó thiên địa dường như hợp làm một với nhau.

Một loại không khí hoang vu, mang theo mùi vị tha thương xa xưa, tại khoảng giữa của thiên địa giao hòa bốc lên giống như vùng đất từ thời Viễn Cổ.

Lâm Động đứng trên mặt đất, nhìn trời nhìn đất, tự nhiên sinh ra một cảm giác nhỏ bé, cái cảm giác vô lực đó, từ sâu bên trong tâm linh dâng trào ra, rồi lan tràn toàn thân, khiến cho người ta không thể nhúc nhích được.

- Hô!

Lâm Động hít một hơi thật sâu, hai mắt đột nhiên trở nên sắc bén, đứng thẳng thân mình cưỡng ép cho cái cảm giác nhỏ bé kia biến mất. Hắn biết rõ nơi đây có lẽ là không gian tinh thần trên tấm bia đá kia. Sự giao phong ở nơi đây, có lẽ không có những cảnh máu tươi bắn tung tóe như trong hiện thực, nhưng lại có một loại khí thế hung ác mạnh mẽ!

Tinh thần giao phong, một khi rơi xuống hạ phong, có lẽ đã lưu lại một chút lạc ấn tiềm ẩn, sẽ cực kỳ bất lợi cho sự tu luyện sau này.

Đè nén đi cái loại cảm giác nhỏ bé vô lực trong lòng kia, Lâm Động sải từng bước đi, bàn chân đi trên mặt đất có vẻ mềm mại ấy, cái không khí bao la mờ mịt này, dường như là thẩm thấu từ nơi bàn chân bước qua, rồi truyền vào trong cơ thể hắn!

Đùng!

Cũng chính là vào lúc này, mặt đất hoang vu rộng lớn này đột nhiên rung chuyển kịch liệt. Từng rung động mà mắt thường có thể nhìn thấy từ phía đầu kia của phần mặt đất rộng lớn nhìn không thấy điểm cuối này chợt nổi cao lên, giống như mạch xung, khuếch tán một cách nhanh chóng.

Ánh mắt Lâm Động bình tĩnh nhìn cảnh tượng này, dưới sự chú ý quan sát của hắn, mặt đất ở chỗ xa xa đột nhiên trong lúc run rẩy đã nứt ra một vết nứt lớn, vết nứt kia dùng một tốc độ cực kỳ kinh người mà xé toạt ra. Ngắn ngủi trong chốc lát đã đạt đến khoảng cách mấy ngàn trượng khổng lồ. Bộ dáng như vậy thoạt nhìn giống như là một vực sâu vô tận vậy!

- Ô!

Thâm uyên vỡ ra, một đạo tiếng ô ô cực lớn, vô cùng quái dị đột nhiên vang vọng lên trong khoảng không thiên địa mênh mông. Âm thanh này giống như là từ trên trời giáng xuống vậy, lại càng trực tiếp nhấc lên vô số những lốc vòi rồng ngập trời.

Đồng tử của Lâm Động ngưng trọng nhìn về phía chỗ vực sâu kia, chỗ đó là nơi phát ra âm thanh. Trong mơ hồ hắn tựa như nhìn thấy từ trong không gian tối tăm ấy có một một bóng hình khổng lồ khẽ chuyển động.

Ánh mắt của Lâm Động dán chặt vào chỗ vực sâu đó, một loáng sau, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Ầm!

Ngay trong khoảnh khắc đồng tử Lâm Động co rút lại, trong vực sâu, sương khói bụi mù ngập trời bùng phát ra, sau đó một đạo bóng đen khổng lồ không thể nào hình dung nổi, giống như một đầu Địa Long, đột nhiên từ trong cái vực sâu kia phóng vọt lên, bóng đen khổng lồ ấy nhất thời che khuất cả bầu trời!

Lâm Động nhìn vào đầu cự thú bay ra từ vực sâu kia, lúc này nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh… Cự thú này thân hình như rắn, nhưng lại to dài khổng lồ mấy ngàn trượng, toàn thân đen như một khối sắt, một loại sát khí ngập trời, giống như gió lốc từ trên thân thể nó cuốn ra.

Phía trên đầu của cự thú, điều làm người ta chú ý không phải là cái miệng máu khổng lồ phủ đầy những chiếc răng sắc nhọn hung tợn, mà là một con mắt

màu đen quỷ dị ngay giữa trán nó!

Cái mắt màu đen đang trong trạng thái nhắm lại, nhưng không biết tại sao, khi nhìn thấy con mắt đó, lông tóc toàn thân Lâm Động cũng phải dựng ngược trở lên.

- Đây là… Hoang?

Lâm Động khẽ thốt một tiếng, nếu như hắn đoán không lầm, thì đầu cự thú che khuất bầu trời trước mắt hắn chính là cái được gọi là Hoang rồi… Nhìn thấy thanh thế đáng sợ như vậy, lúc này Lâm Động ngược lại không chút nghi ngờ, đầu Dị thú này thực sự có khả năng khủng bố biến hàng vạn dặm đất đai thành nơi hoang vu.

Hoang bay lên bầu trời, uốn lượn thân mình to lớn, sau đó nó chậm rãi hướng cái đầu khổng lồ xuống dưới mặt đất, nhìn chằm chằm vào Lâm Động nhỏ bé như sâu kiến đang đứng phía dưới.

Khi ánh mắt của Hoang di chuyển dần xuống phía dưới, sắc mặt Lâm Động cũng bỗng trở nên ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được, mặt đất dưới chân hắn, ngay trong lúc này dường như đang rất nhanh trở nên héo rũ.

- Sức mạnh của Hoang thật đáng sợ!

Mặc dù biết đây là mảnh đất không gian tinh thần, tất cả những thứ mà hắn nhìn thấy đều không phải tồn tại thực sự, nhưng Lâm Động vẫn cảm thấy một sự áp bách mạnh mẽ.

Mặt đất nơi Lâm Động đứng nhanh chóng trở nên héo rũ, màu sắc hoang vu lan tràn ra với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Chỉ có điều Lâm Động vẫn rất trấn tĩnh, hung hăng hít vào một hơi, ánh mắt dán thẳng vào quái vật to lớn trên bầu trời, Loại thời điểm này, nếu như tinh thần hắn xuất hiện sự lùi bước, sợ rằng ngay lập tức sẽ thất bại thảm hại trong trận giao phong tinh thần này.

Xuy xuy!

Nhưng có điều sự nhìn thẳng đối kháng này của Lâm Động cũng khiến cho Hoang trên bầu trời phải mất kiên nhẫn. Sau đó đồng tử Lâm Động thoáng co rút lại khi phát hiện ra con mắt to đang nhắm nghiền trên trán của Hoang đang dần dần mở ra.

Ông ông ông!

Ngay khi con mắt to của Hoang dần dần mở ra, Lâm Động lập tức cảm nhận được năng lượng của thiên địa như đang bắt đầu trở nên cuồng bạo, thậm chí ngay cả nguyên lực của thiên địa cũng đang phải tháo chạy khỏi phiến khu vực này.

Con mắt to từ từ mở, trong đôi mắt ấy, có một luồng khí tức hắc ám vô tận, dường như ngay cả ánh sáng cũng không thể xuyên thấu vào được. Toàn thân Lâm Động đổ mồ hôi lạnh khi nhìn vào con mắt ấy. Chợt hắn cảm thấy da đầu như run lên một chập.

Vù!

Con mắt kia cuối cùng cũng mở ra hoàn toàn, cũng trong khoảnh khắc này, đột nhiên một đạo hôi mang khổng lồ đến hàng trăm trượng nhất thời phóng vọt ra từ trong con mắt cự đại kia.

Đạo hôi mang kia vụt mạnh ra, toàn bộ mặt đất rộng lớn này trực tiếp trong nháy mắt khô kiệt lại, màu xanh um vốn có biến mất một cách triệt để, thay vào đó là một mảnh đất hoang vu vạn dặm không một chút sinh cơ, nháy mắt liền trở thành hoang tàn!

Chỉ có điều lúc này Lâm Động không có tâm tư để quan sát sự hoang vu xung quanh mình, hắn có thể nhìn thấy, đạo hôi mang mạnh mẽ khổng lồ kia đang nhắm về phía hắn với một tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Tốc độ của đạo hôi mang kia bay tới rất nhanh, lóe lên một cái đã xẹt qua bầu trời, hơn nữa thời điểm tiếp cận tới Lâm Động, thể tích của nó cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, đợi đến lúc nó tiếp cận được đỉnh đầu của Lâm Động thì chỉ còn bằng đầu ngón tay cái.

Xuy xuy!

Trong đạo hôi mang kia dường như ẩn chứa một loại sức mạnh cực kỳ đáng sợ, chỉ có điều Lâm Động không hề có dấu hiệu trốn tránh, vì hắn biết đây là con đường tất yếu phải trải qua!

- Đến đây đi, cho ta xem thử Hoang Vu Yêu Nhãn nhà ngươi cuối cùng đáng sợ như thế nào?

Lâm Động chậm rãi mở hai cánh tay, sâu trong ánh mắt có một chút sắc bén và cố chấp, sau đó, một đạo hôi mang không chút khách khí đã xuất hiện ngay giữa trán hắn.

Đau đớn tột cùng ngay tại lúc này đột nhiên lan tràn ra, đôi mắt của Lâm Động cũng nhanh chóng trở nên hắc ám, mất đi sự sáng rõ của đôi mắt bình thường!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 663

Thành Công Hay Không?

Một tấm quang tráo nhàn nhạt bao phủ xuống, đem bốn tấm bia đá to lớn ở bên trong bao phủ vào trong đó. Một bầu không khí tĩnh mịch ở bên trong vầng quang tráo làm cho người ta có chút gì đó rất mệt mỏi.

Chỉ có điều lúc này hai người đang ở bên trong luồng quang tráo đó, một người đang nhập tâm tu luyện, còn một lão nhân mù thì đã sớm quen với cái bầu không khí này rồi, vì vậy mặc dù bầu không khí ở đây có vẻ áp lực, nhưng không hề làm cho hai người đó cảm thấy không thoải mái.

Trong tay vị lão nhân mù có một chiếc chổi đã cũ rách, đôi mắt xám trắng không có đồng tử nhắm hờ, thậm chí ngay cả việc hô hấp của ông ta cũng trở nên yếu ớt không thể nghe được, thoạt nhìn cùng với một ông lão sắp trút hơi thở cuối cùng không khác gì nhau.

Xuy xuy!

Sau khoảng thời gian nửa ngày tĩnh lặng như thế, ở cách đó không xa, Lâm Động đang xếp bằng ngồi trước tấm bia đá, cơ thể đột nhiên run rẩy lên một chút, mà trên mặt tấm bia màu đen đó không ngờ lại có chút ánh sáng yếu ớt phát ra.

Ngay trong khoảnh khắc tấm bia đá kia phát ra ánh sáng, lão nhân mù đang khẽ cúi đầu đột nhiên ngẩng dậy, thân thể khẽ động đậy. Không thấy ông ta có bất cứ động tác gì, không ngờ đã vô cùng quỷ dị xuất hiện ngay phía sau lưng Lâm Động, sau đó sắc mặt ông ta có chút ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Lâm Động.

Lúc này, trên gương mặt trẻ trung của Lâm Động mơ hồ có một cỗ khí tức màu xám tro đang quấn quanh, hơn nữa luồng khí màu xám tro này không ngừng tập trung ở chỗ mi tâm trên trán Lâm Động, mà khi luồng khí này hội tụ lại, trên trán Lâm Động lại xuất hiện một cái khe nhỏ màu xám tro rất mảnh.

Cái khe màu xám tro kia co duỗi bất định, phảng phất như đang muốn kết nối với da thịt của Lâm Động vậy, nó bò nhúc nhích giống như một con côn trùng nhỏ.

- Nhìn thấy Hoang rồi sao?

Ánh mắt của lão nhân mù nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Lâm Động, khuôn mặt già nua toát ra vẻ nghiêm trọng. Những ngón tay khô gầy cũng nhịn không được khẽ xoa vào nhau, tâm tình đã sớm phẳng lặng như một cái giếng cổ, tại thời khắc này cũng có một chút ba động nhỏ.

Dưới cái nhìn chăm chú của lão nhân mù, luồng khí xám tro trên mặt của Lâm Động càng ngày càng nồng đậm, mà lúc luồng khí trở lên đậm đặc nhất, khóe mắt của Lâm Động đột nhiên có hai tia máu chảy ra, giống như hai đường huyết lệ, nhìn thấy mà giật mình!

Răng rắc!

Lão nhân mù mặc dù bị mù hai mắt, nhưng lại vẫn như cũ có thể nhìn rõ những động tĩnh trên khuôn mặt của Lâm Động. Lúc này sắc mặt của ông ta biến đổi kịch liệt, cái chổi trong tay trực tiếp bị ông ta mạnh mẽ bóp vỡ thành bụi phấn.

Do là người đã từng luyện qua Hoang Vu Yêu Nhãn nên ông ta hiểu rất rõ, tu luyện môn vũ kỹ này có một sự mạo hiểm nhất định, loại năng lượng kỳ lạ này cực kỳ dễ dàng xâm nhập vào đôi mắt người tu luyện, mà một khi đôi mắt đã bị loại năng lượng này ăn mòn, thì hậu quả cũng giống như ông ta bây giờ.

Khuôn mặt già nua của lão nhân mù căng ra, bàn tay khô gầy không ngừng

nắm lại, sau đó lại mở ra. Ông đang rất do dự, không biết trong lúc này có nên đem Lâm Động đẩy ra khỏi không gian tinh thần đó hay không.

Xuy xuy!

Trong lúc lão nhân mù đang do dự, luồng khí xám kỳ lạ trên mặt của Lâm Động càng ngày càng nhiều hơn, trong lúc luồng khí hội tụ, cái khe nhỏ ở giữa lông mày cũng lớn lên thêm một phần, đồng thời cái tia máu trong khóe mắt của Lâm Động cũng trở nên rõ ràng hơn, hiển nhiên đôi mắt của hắn đã bắt đầu bị ăn mòn!

Sàn sạt!

Lão nhân mù chậm rãi nhưng không ngừng đi tới đi lui hỗn loạn bên cạnh Lâm Động, cứ như thế khoảng mấy phút sau, cuối cùng ông cắn mạnh răng, quay người lại, đôi tay khô gầy giống như thanh lợi kiếm, nhanh như thiểm điện đâm vào cái khe màu xám ở giữa chỗ mi tâm của Lâm Động, chỉ cần phá vỡ thứ này là có thể gọi được Lâm Động tỉnh lại.

Tốc độ của lão nhân mù rất nhanh, đầu ngón tay phảng phất như là xuyên thấu không gian, chỉ một chút đã đến trước trán của Lâm Động. Nhưng ngay một sát na khi ông ta định điểm xuống thì có một luồng bạch quang ôn hòa, đột nhiên từ chỗ mi tâm của Lâm Động bùng phát ra, cùng những ngón tay của ông ta va chạm với nhau.

Xuy!

Cả hai cái va chạm chạm nhau, nhưng lại không hề bùng phát ra bất cứ năng lượng ba động nào, đạo bạch quang kia chỉ là ngăn cản đầu ngón tay của lão nhân mù kia trong chớp mắt mà thôi, sau đó liền từ từ tiêu tán.

Chỉ có điều mặc dù đạo bạch quang kia tiêu tan, nhưng ngón tay của lão nhân mù cũng dừng lại, trên mặt ông ta hiển lộ một tia kinh ngạc.

Lão nhân mù trầm mặc một lát:

- Không cần ta nhúng tay vào sao?

Ông ta biết rằng đạo bạch quang kia chính là do tiềm thức của Lâm Động phát ra, mà nếu như vậy thì Lâm Động tựa hồ như là không muốn cứ như vậy mà buông xuôi việc tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn.

Sau khi nhận được tin tức như vậy của Lâm Động, những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của lão nhân mù lại càng dày đặc hơn. Ông ta đứng yên tại chỗ cũ trong chốc lát, sau đó mới bất đắc dĩ lắc đầu, tựa hồ như ông ta đã quá xem thường sự chấp nhất của Lâm Động đối với việc tu luyện loại vũ kỹ này. Chỉ có điều đôi khi loại chấp nhất này cũng không biết là tốt hay xấu nữa!

- Vậy chờ xem thêm một chút đi. Nếu thực sự là không ổn, ta sẽ cưỡng ép lôi ngươi ra ngoài! Đúng là một kẻ luôn khiến người khác phải lo lắng a!

Lão nhân mù thì thào tự nói với mình. Sau đó ông liền ngồi xuống bên cạnh Lâm Động, bắt đầu quan sát mọi động tĩnh của Lâm Động.

Trong quá trình quan sát đó, tâm tình của lão nhân mù kia ngược lại giảm bớt một chút, mặc dù tia máu ở khóe mắt Lâm Động vẫn một mực tiếp tục chảy, nhưng may mà không có dấu hiệu tăng lên.

Mà cái gọi là chờ một chút này của ông ta, kéo dài mãi một hơi đến năm ngày thời gian.

Trong năm ngày này, Lâm Động không hề có dấu hiệu muốn chấm dứt việc tu luyện, tia máu chảy ra từ khóe mắt của hắn đã ngưng tụ thành hai màng máu, thoạt nhìn có vẻ vô cùng quỷ dị.

Mà trong thời gian này, luồng khí xám trên khuôn mặt của Lâm Động cũng trở nên nồng đậm hơn, không hề có dấu hiệu giảm đi. Nhưng đồng thời điều này cũng làm cho lão nhân mù, người vẫn luôn một mực nhìn chằm chằm hắn, cảm

thấy rất nghi hoặc. Mặc dù cái khe màu xám tro trên chỗ mi tâm của Lâm Động đang không ngừng ngưng tụ khí xám, lại không hề có chút xíu dị động nào truyền ra nữa. Dựa vào kinh nghiệm của lão nhân mù, nếu như Lâm Động thành công thì cái khe màu xám đó phải dần dần có dấu hiệu hóa thành con mắt mới đúng.

Nhưng nếu nói là thất bại, thì dáng vẻ bình tĩnh thế này của Lâm Động lại không hề giống chút nào. Cho nên kết quả là một người có kinh nghiệm phong phú như ông ta cũng có chút không hiểu ra sao cả. Ông ta không hiểu nổi việc tu luyện của Lâm Động hiện tại đến tột cùng đã đến giai đoạn nào rồi. Loại bộ dáng vừa không giống thành công lại vừa không giống thất bại như thế này, thực sự cũng khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ!

- Năm ngày rồi, cũng không còn nhiều thời gian cho lắm. Hôm nay là ngày Hoang Điện tiến hành so tài hàng tháng, hình như tiểu gia hỏa này còn phải giao đấu với tên tiểu tử Tưởng Hạo kia nữa a… - Chỉ là một trận giao đấu giữa các tiểu bối mà thôi, việc tu luyện vẫn là quan trọng hơn, cứ để cho hắn tiếp tục tu luyện thôi, bỏ qua thì sẽ rất uổng!

Lão nhân mù lẩm bẩm độc thoại, có điều nhìn bộ dạng này của ông ta, hiển nhiên là ông ta không hy vọng Lâm Động vì một hồi giao đấu với Tưởng Hạo mà làm loạn tiết tấu của việc tu luyện. Do đó ông không hề có dấu hiệu sẽ chủ động đánh thức Lâm Động Ong ong!

Chỉ có điều hiển nhiên là mọi việc trên thế giới đều không như người ta mong muốn, ngay trong lúc mà thanh âm độc thoại của lão nhân mù vừa mới chấm dứt, trên tấm bia đá đột nhiên phát ra một hồi âm thanh vù vù. Sau đó ông ta liền nhìn thấy, trong con mắt màu đen trên tấm bia đá kia đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng màu xám sáng chói, đạo ánh sáng đó chiếu đúng vào chỗ mi tâm của Lâm Động, vừa vặn nối thẳng vào cái khe màu xám kia.

Tia sáng màu xám kia nối thẳng mi tâm của Lâm Động và tấm bia đá, mà ngay khi sự kết nối này hình thành, phần da thịt chỗ mi tâm của Lâm Động cũng

chợt nhúc nhích, cái khe màu xám kia cũng trở nên dễ dàng nhìn thấy hơn, trong lúc mơ hồ, lại có dấu hiệu chuẩn bị nứt vỡ ra. Một loại khí tức hung sát âm hàn khiến người khác không được thoải mái lắm, trong lúc mơ hồ chợt tản ra.

- Chuẩn bị hóa nhãn sao?

Nhìn thấy một màn này, toàn thân lão nhân mù ngay lập tức đứng thẳng lên, nhìn chằm chằm vào chỗ mi tâm của Lâm Động. Nhưng mà, dưới sự quan sát chăm chú của ông ta, mặc dù cái khe màu xám kia không ngừng ngọ nguậy, nhưng cuối cùng cũng không có hiện tượng nứt vỡ ra.

- Sao lại như thế chứ?

Lão nhân mù cau chặt lông mày, thấp giọng nói.

Trong lúc nhíu mày, lão nhân mù không hề phát hiện ra, bên dưới tầng quang mang màu cám có một đạo bạch quang ôn hòa nhỏ bé đến mức gần như không nhìn thấy được chợt lóe lên một cái rồi tắt hẳn.

Đạo quang mang liên kết giữa mi tâm của Lâm Động với tấm bia đá dần dần yếu đi, một lát sau, cuối cùng nó phát ra một tiếng xuy nhỏ, từ từ triệt để tiêu tán hết.

Trong khoảnh khắc tia sáng đó tiêu tán, đôi mắt đã nhắm nghiền trong thời gian năm ngày của Lâm Động rốt cuộc cũng trong lúc này chậm dãi mở ra.

Đôi mắt mở ra, thanh tịnh bình tĩnh giống hệt như năm ngày trước. Mặc dù hai màng máu trên khóe mắt thoạt nhìn có vẻ hơi quỷ dị, nhưng Lâm Động bây giờ so với năm ngày trước dường như cũng không có gì khác biệt.

Khuôn mặt của lão nhân mù có chút ngạc nhiên khi nhìn vào đôi mắt cùng với khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Động, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

- Đa tạ tiền bối hộ pháp!

Ngược lại, trên mặt của Lâm Động thì rất nhanh nở một nụ cười, nhấc người đứng dậy, quay về phía lão nhân mù cung kính hành lễ một cái, nói.

- Không có gì, nếu tu luyện xong rồi thì đi thôi, hôm nay là ngày Hoang Điện tiến hành so tài hàng tháng!

Lão nhân mù từ từ đứng dậy, phất tay nói.

Lâm Động gật đầu, cũng không nói gì, quay người liền đi ngay. Mà lúc sắp đi ra khỏi vầng quang tráo đó, lão nhân mù cuối cùng không nhịn được, mở miệng nói:

- Mặc dù không biết ngươi đến tột cùng có tu luyện thành công hay không, chỉ có điều sau này nên ít dùng loại Hoang Vu Yêu Nhãn này. Loại vũ kỹ này có chút tà môn, nếu dùng nhiều, chỉ sợ sẽ tổn thương đôi mắt!

Bước chân Lâm Động thoáng có chút dừng lại, gật nhẹ đầu, chợt sờ nhẹ tay lên chỗ mi tâm, khóe môi chợt cong lên một chút. Trong lúc tu luyện, hắn cũng đồng dạng nhận ra loại Hoang Vu Yêu Nhãn này cũng có chút điểm âm sát, chỉ có điều, có sự trấn áp của Thạch phù thần bí, loại khí âm sát này e rằng không tạo được chút sóng gió nào cho hắn cả.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 664

So Tài Hàng Tháng

Tại trung tâm quần thể dãy núi Hoang Điện có một ngọn núi khổng lồ, đỉnh núi cao chọc trời, mây mù bao phủ có cảm giác siêu phàm thoát tục.

Ngọn núi này là địa điểm của chính điện Hoang Điện, tính ra đứng đầu trong quần điện. Cuộc so tài hàng tháng cũng được tổ chức trên đỉnh núi này.

So tài hàng tháng là hoạt động thường xuyên nhất của tứ điện Đạo Tông. Nói thẳng ra thì là kỳ kiểm tra tình hình tu luyện của đệ tử, lấy đó nhằm để kích thích tham vọng tu luyện của đệ tử, từ đó tăng cường thực lực của cả điện.

Ngoài ra, trong mỗi cuộc so tài sẽ có một số đệ tử ký danh có biểu hiện ưu tú được thăng cấp lên làm đệ tử phổ thông. Vì thế, tuy mỗi tháng chỉ có một lần nhưng đều là thời gian náo nhiệt của cả tháng. Bởi vì chỉ có ngày này thì các đệ tử ký danh mới được phép tiến vào chính điện.

Trong Hoang Điện, đệ tử ký danh có hàng vạn người, đệ tử phổ thông ba nghìn, đệ tử thân truyền ba trăm người, phần lớn tất cả đều tập trung tại đây vào ngày này.

Tại trung tâm của đỉnh núi, một tòa đại điện cổ phác hùng vĩ đứng sừng sững trong mây mù, nguyên khí dồi dào tỏa ra khắp phía.

Phía trước đại điện là một khu quảng trường đá xanh rộng lớn, xung quanh lúc này đã chật ních đầy người.

Dù rất đông đúc nhưng không hề có bất cứ âm thanh hỗn loạn nào. Hàng vạn đệ tử tĩnh lặng ngồi đả tọa trên quảng trường. Trong sự trầm mặc này, nguyên

lực thiên địa cũng có dấu hiệu sục sôi.

Gần chỗ trung tâm quảng trường là các đệ tử phổ thônh của Hoang Điện. Ánh mắt các đệ tử ký danh nhìn bọn họ đầy ngưỡng mộ, ước ao mình sẽ có ngày trở thành đệ tử chân chính của Hoang Điện.

Nhìn ra xa hơn, ở giữa quảng trường là một cái đài cao hơn mặt đất, trên đó có vài trăm người mặc áo vàng nhạt đang ngồi. Tất cả đều phát ra vô số những làn sóng nguyên lực kinh người. Đó là đệ tử thân truyền, là tinh anh của Hoang Điện!

Nếu ánh mắt lúc trước của các đệ tử ký danh là ngưỡng mộ, thì khi nhìn về phía những đệ tử thân truyền này, trong mắt đã hiện lên sự kính sợ. Bọn họ đều hiểu rằng trở thành đệ tử thân truyền vốn dĩ đã cho thấy sự mạnh mẽ của những người đó.

Nhưng cả quảng trường nổi bật nhất không phải đệ tử thân truyền mà là vị trí trung tâm nhất. Ở đó có bốn cái đài cao, trên đó chỉ có bốn thân ảnh đang điềm nhiên ngồi đả tọa.

Vị trí của bọn họ cao hơn bất cứ đệ tử Hoang Điện nào khác, điều đó đương nhiên ai cũng hiểu, nhưng không ai có chút nghi ngờ gì. Vì bốn người đó chính là bốn đại đệ tử thân truyền, cũng chính là những thiên tài kiệt xuất nhất trong thế hệ đệ tử trẻ tuổi của Hoang Điện.

Ở chính giữa phía trước quảng trường là một dãy ghế đá, dãy trên ghế lúc này là Trần Chân, Ngộ Đạo và một vài Chấp sự của Hoang Điện đang ngồi nhìn xuống dưới.

- Theo tin tức báo lên, lần này có lẽ sẽ có gần một trăm đệ tử ký danh có cơ hội thăng lên đệ tử phổ thông!

Ngộ Đạo quét mắt nhìn, cười nói.

Trần Chân ở bên cạnh nghe vậy cũng khẽ gật gù. Con số này hơn rất nhiều so với mấy tháng trước. Xem ra thời gian gần đây bọn họ tu luyện cũng rất cần cù.

- Lâm Động vẫn chưa xuất hiện sao?

Trần Chân bỗng hỏi.

Ngộ Đạo gật đầu, cười nói:

- Có lẽ đang trong thời kỳ tu luyện quan trọng. Mặc sư huynh rất có hứng thú với hắn, có lẽ sẽ chú ý tới hắn!

- Nếu không kịp thì kéo dài thêm một tháng là được, tu luyện là quan trọng nhất!

Trần Chân cười nói. Ông ta cũng không hy vọng Lâm Động xuất hiện bây giờ. Với thiên phú của Lâm Động, nếu tiếp tục tu luyện trong Hoang Điện một tháng nữa thì chắc chắn có tỷ lệ chiến thắng Tưởng Hạo không nhỏ.

- Thông tin đã truyền đi rồi, ngay cả đệ tử ký danh cũng đã nghe đến tên Lâm Động, ai cũng muốn nhân cơ hội này chứng kiến thiên tài siêu cấp mới vào Hoang Điện chưa được một tháng đã dám khiêu chiến bốn đại đệ tử thân truyền.

Ngộ Đạo nói với chút bất lực.

- Hơn nữa, với tính cách của Lâm Động có lẽ sẽ không nhún nhường!

- Tính cách này cũng khá giống Châu Thông sư huynh năm xưa. Nếu không thì huynh ấy cũng không một mình đánh lên Nguyên Môn như vậy. Ở lại Đạo Tông, có lẽ ngay cả Chưởng giáo đại nhân cũng sẽ ra tay bảo vệ huynh ấy. Nhưng mẹ kiếp, Nguyên Môn đúng là chẳng ra gì!

Trần Chân khẽ thở dài, đến cuối cùng, với thân phận của mình mà ông cũng không kìm được chửi một câu!

Ngộ Đạo trầm mặc, sắc mặt hơi tối lại. Trong lòng ông ta cũng đau đáu mãi chuyện Châu Thông đánh giết lên Nguyên Môn năm xưa.

- Thôi không nói chuyện này nữa, đợi đi!

Trần Chân thấy sắc mặt của Ngộ Đạo như vậy, cũng thầm lắc đầu. Nếu Châu Thông sư huynh sống được đến giờ, chắc chắn thành tựu có thể áp chế được mấy lão bất tử của các Tông phái siêu cấp kia. Nhưng đáng tiếc, Chưởng giáo Nguyên Môn năm đó lại đích thân ra tay, có lẽ hắn cũng cảm nhận được sự uy hiếp nếu Châu Thông tiếp tục trưởng thành.

Khi Trần Chân và Ngộ Đạo nói chuyện thì trên quảng trường bắt đầu có chút xôn xao về việc kéo dài thời gian.

Tại một nơi trên thạch đài, Tưởng Hạo bình thản nhìn biển người trên quảng trường, rồi lông mày nhíu lại, nghe nói Lâm Động đã ở trong Vũ Kỹ Điện năm ngày rồi, lẽ nào hắn muốn mượn việc này để tránh cuộc so tài lần này?

- Ha ha, Tưởng Hạo sư huynh, nhìn khí thế của huynh hôm nay, dường như quá cũng không có chút áp lực nào rồi!

Phương Vân nhìn cảnh tượng đó, rồi vươn vai cười nói.

- Nếu thế thì ngạo khí trước đây hóa ra quá nực cười!

Tưởng Hạo bình thản nói.

- Lâm Động mới gia nhập Hoang Điện chúng ta, dù cho huynh thắng hắn cũng chẳng phải quang vinh gì. Dù sao hắn cũng là sư đệ!

Bàng Thống, thân là đại đệ tử thân truyền lâu nhất trong bốn đại đệ tử thân truyền, nhíu mày nói.

- Ta cũng không có ý định làm khó hắn. Nhưng đôi khi tôn kính sư huynh một chút cũng rất cần phải không? Nếu không sau này lại bị đệ tử các điện khác

cười chê người Hoang Điện chúng ta không hiểu tôn sư trọng đạo.

Tưởng Hạo nhếch mép.

- Khiến hắn bớt ngông cuồng đi một chút là được. Nhưng huynh cũng nên cẩn thận, Trần Chân sư thúc bọn họ rất coi trọng Lâm Động đó!

Tống Đan cười nói.

- Ta tự biết chừng mực, trong lúc Đan Hà Quán Đỉnh, hắn đã kiên trì được đến mức đó, ta cũng phải cảm thấy khâm phục. Nhưng bất luận thế nào hắn cũng là người mới, nên hiểu một chút quy tắc. Nếu các ngươi không muốn ra tay thì cứ để ta!

Tưởng Hạo nói.

Tống Đan lại cười, chỉ gật gù không nói gì, nhưng trong lòng lại có sự mong đợi với cuộc so tài sắp tới. Hắn rất muốn biết tiểu sư đệ vừa mới gia nhập Hoang Điện đã thăng tiến với thế như chẻ tre kia khi đối diện với Tưởng Hạo, một trong bốn đại đệ tử thân truyền sẽ có biểu hiện ra sao. Sẽ bị đánh bại tối tăm mặt mũi hay lại tạo nên kỳ tích?

Thời gian chầm chậm trôi trong sự chờ đợi của tất cả đệ tử Hoang Điện. Dần dần tiếng xôn xao cũng nhiều hơn.

Trần Chân thấy vậy cau mày lại, nhưng cũng không ngăn cản gì, ánh mắt chỉ không kìm được nhìn về đỉnh núi có Vũ Kỹ Điện.

- Sao đến giờ Lâm Động vẫn chưa đến?

Trong một góc của khu đệ tử thân truyền, bọn Mạc Lăng cũng đang sốt ruột, không ngừng nhìn về khắp phía. Bọn họ biết mấy ngày nay tin tức về cuộc so tài giữa Lâm Động và Tưởng Hạo đã truyền đi khắp nơi, nếu như Lâm Động không xuất hiện thì khó tránh bị người ta nói này nói nọ.

- Lâm Động đến Vũ Kỹ Điện, có lẽ vì tu luyện nên bị chậm trễ!

Liễu Bạch trầm ngâm một chút, rồi nhìn mọi người, bất lực nói:

- Đợi lát nữa đi, nôn nóng cũng chẳng được gì. Hơn nữa cuộc so tài lần này kéo dài một chút cũng tốt, dù sao đối thủ của Lâm Động là một trong bốn đại đệ tử thân truyền mà!

Nghe lời đó, hiển nhiên hắn cũng không hy vọng lắm vào cuộc so tài này. Tuy hắn rất có lòng tin với Lâm Động, nhưng dù thế nào Tưởng Hạo không phải loại Đồng Xuyên có thể so sánh. Nghe vậy mọi người cũng chỉ đành gật đầu rồi tiếp tục chờ đợi!

Mặt trời dần lên đến đỉnh núi, Trần Chân và Ngộ Đạo cũng bất lực lắc đầu, xem ra Lâm Động bị vướng thời gian tu luyện thật rồi.

- Bắt đầu cho các đệ tử khác so tài trước vậy!

Trần Chân vẫy tay, rồi một Chấp sự bước ra, nhìn quanh quảng trường, đang định tuyên bố bắt đầu, thì bên dưới quảng trường đã vang lên những tiếng thở dài thất vọng… Vút!

Thế nhưng khi những tiếng thở dài đó vừa chấm dứt, một đạo thanh âm xé gió vang lên từ xa, một luồng khí tức quen thuộc lan tỏa ra!

- Cuối cùng cũng đến rồi… không để ta phải thất vọng!

Tưởng Hạo ngẩng lên nhìn về phương xa, gương mặt hiện lên nụ cười.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 665

Kích Đấu Tưởng Hạo

Vút!

Không trung vang lên liên một âm thanh xé gió. Trên đỉnh núi, mọi ánh mắt ngay lập tức đổ dồn về phía ấy nhìn với tâm trạng đầy háo hức.

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Trước hàng vạn ánh mắt mong chờ, âm thanh ấy ngày càng vang lên kịch liệt hơn, rồi chỉ vài hơi thở sau, một thân ảnh xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Thân ảnh đó cuối cùng đáp xuống trung tâm quảng trường, rồi quay về phía Trần Chân, Ngộ Đạo ôm quyền, nói với vẻ xin lỗi:

- Đệ tử đã đến muộn!

- Ha ha, đến được là tốt rồi!

Trần Chân cười cười, tay vuốt râu, ánh mắt quét quanh người Lâm Động một lượt, nhưng không nhìn ra được hắn có thay đổi gì so với năm ngày trước đây.

- Lâm Động sư đệ, ta còn tưởng đệ muốn tránh không chiến hôm nay!

Bên trên đài cao, Tưởng Hạo chầm chậm đứng lên, nhìn xuống Lâm Động, cười nói.

- Sao Lâm Động dám chậm trễ lời mời của sư huynh chứ?

Lâm Động khẽ cười, nhẹ giọng nói.

- Ha ha, có khí phách!

Tưởng Hạo cười lớn, chân điểm lên thạch đài, thân hình tựa chim ưng bay xuống rồi xuất hiện trước Lâm Động, tay áo vung ra một luồng nguyên lực khiến không ít đệ tử phải kinh thán.

Cảm nhận được áp lực nguyên lực tỏa ra từ cơ thể Tưởng Hạo, Lâm Động khẽ nở nụ cười. Thất Nguyên Niết Bàn quả nhiên rất mạnh!

Lúc này xung quanh quảng trường, sau khi Lâm Động xuất hiện có không ít ánh mắt tập trung vào hắn. Thời gian này tuy danh tiếng của Lâm Động đã vang khắp nơi, ai ai cũng biết, đừng nói Hoang Điện, dù là đệ tử của ba điện còn lại cũng biết đến nhân vật số một Lâm Động. Nhưng những người thật sự đã gặp hắn thì không nhiều, huống hồ ở đây còn có rất nhiều đệ tử ký danh của Hoang Điện.

- Đó là Lâm Động sư huynh sao? Nghe nói huynh ấy mới đến Hoang Điện chưa được một tháng mà đã dám so tài với đại đệ tử thân truyền là Tưởng Hạo sư huynh rồi… - Hừ, ngươi thì biết cái gì? Nghe nói Lâm Động sư huynh là quán quân của Bách Triều Đại Chiến đấy. Hơn nữa huynh ấy còn từ chối lời mời của Nguyên Môn để gia nhập Đạo Tông chúng ta. Bản lĩnh của huynh ấy không phải đệ tử thân truyền bình thường có thể sánh được đâu!

- Quán quân Bách Triều Đại Chiến? Đúng là cừ thật! Vị trí đó toàn bị người của Nguyên Môn bá chiếm!

- Nhưng Tưởng Hạo sư huynh cũng không phải người mà những kẻ trong Bách Triều Đại Chiến có thể so sánh được. E là hôm nay Lâm Động sư huynh đá phải thiết bản rồi!

- Hi hi, Lâm Động sư huynh cũng thật đẹp trai. Ta lại mong huynh ấy thắng!

- Háo sắc!

- … Những tiếng bàn tán vang lên khắp khu ngoại vi của quảng trường. Hàng vạn ánh mắt của đệ tử ký danh nhìn Lâm Động đầy ngưỡng mộ. Trong số các đệ tử này cũng có không ít nữ đệ tử trẻ trung xinh đẹp. Vì thế mà trong tiếng bàn tán thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng cười lanh lảnh khiến không khí sôi nổi hẳn.

Nghe được những lời bàn tán ấy, Lâm Động cũng không kìm được khẽ cười. Nhìn quanh mới nhận ra không ngờ lại đông đệ tử đến như thế, hắn thầm chép miệng, đây chính là nguồn đệ tử của Hoang Điện sao? Quả nhiên là đông đảo! Hắn có thể cảm nhận được tất cả đệ tử ký danh đều đã là Niết Bàn Cảnh, như thế có nghĩa là chỉ riêng Hoang Điện cũng đã có hàng vạn cường giả Niết Bàn Cảnh… Nếu cộng thêm với ba điện kia nữa, số lượng đó… - Không hổ là Tông phái siêu cấp!

Nghĩ đến đây trong lòng Lâm Động không khỏi chấn động. Lúc này hắn mới hiểu tại sao Tông phái siêu cấp lại có thực lực thống trị Đông Huyền Vực.

Nghĩ đến Vương triều Đại Viêm hắn, chỉ một cường giả Niết Bàn Cảnh cũng có thể coi là nhân vật đỉnh phong, nhưng nếu đặt vào Đạo Tông thì chỉ có tư cách là đệ tử ký danh mà thôi.

- Trần Chân sư thúc, Lâm Động sư đệ đã đến rồi thì có phải cuộc so tài có thể bắt đầu rồi không? Tiếp theo còn có rất nhiều đệ tử muốn giao lưu học hỏi!

Tưởng Hạo vươn vai, nhìn hai người Trần Chân, cười nói.

Trần Chân cũng gật đầu, rồi nhìn hai người, trầm giọng nói:

- Hoang Điện ta không cấm các đệ tử giao đấu để học hỏi lẫn nhau, nhưng các ngươi cũng nên nhớ phải có chừng mực. Đây là Đạo Tông, các ngươi là sư huynh đệ, không phải thù địch sinh tử của nhau!

- Vâng!

Nghe ngữ khí nghiêm khắc của Trần Chân, Lâm Động và Tưởng Hạo đều vội vàng cung kính đáp lời.

Thấy vậy Trần Chân mới gật đầu hài lòng, rồi phẩy tay, nói:

- Đã vậy, ta tuyên bố, cuộc so tài hàng tháng lần này, chính thức bắt đầu!

- Lâm Động, nếu ngươi có thể không bị yếu thế trước Tưởng Hạo thì sẽ có tư cách trở thành đại đệ tử thân truyền thứ năm. Hơn nữa cũng là đại đệ tử thân truyền thăng cấp nhanh nhất trong lịch sử Hoang Điện chúng ta!

- Đệ tử sẽ cố gắng hết sức!

Lâm Động gật đầu, rồi chầm chậm quay người lại nhìn Tưởng Hạo, khẽ ôm quyền:

- Tưởng Hạo sư huynh, xin chỉ giáo!

Lâm Động vừa dứt lời, những tiếng bàn tán trên quảng trường cũng dần biến mất, hàng vạn ánh mắt ngóng chờ nhìn về trung tâm. Không khí căng thẳng này khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

- Muốn trở thành đại đệ tử thân truyền thứ năm, ngươi sẽ không dễ dàng vượt qua cửa ải của ta đâu!

Tưởng Hạo nhìn Lâm Động nói.

- Nói vậy thì ta chỉ còn cách đánh bại sư huynh thôi!

Lâm Động bặm môi, rồi gương mặt nở nụ cười, khẽ nói.

- Chuyện đó chỉ dựa vào cái miệng thôi là chưa đủ!

Tưởng Hạo cười cười, rồi ánh mắt sắc lạnh, một chân bước ra, nguyên lực hùng hồn bùng phát. Hắn đã quyết định rồi, thi triển toàn lực kích bại Lâm Động

nhanh nhất có thể, để Lâm Động hiểu rằng, hắn hiện tại vẫn chưa đủ tư cách trở thành đại đệ tử thân truyền!

Phù!

Cảm nhận được áp lực từ Tưởng Hạo, ánh mắt Lâm Động ngưng trọng, hắn hít vào một hơi sâu. Tưởng Hạo là một trong bốn đại đệ tử thân truyền Hoang Điện, lực chiến đấu không cho phép Lâm Động coi thường.

Vừa vào trận, sắc mặt Tưởng Hạo trở nên lạnh lùng, hắn không hề có ý định khởi động gì cả, tay nắm lại, nguyên lực nhanh như chớp tụ lại ở lòng bàn tay rồi biến thánh một thanh đại đao màu vàng kim phát ra một luồng sức mạnh kinh người.

Uỳnh!

Đại đao hình thành, Tưởng Hạo bỗng bước chân lên, tàn ảnh xuất hiện còn bản thể hắn thì biến thành một tia sáng lao về phía Lâm Động với tốc độ kinh hồn.

Chỉ nháy mắt Tưởng Hạo đã xuất hiện trước mặt Lâm Động, ánh mắt lạnh lùng, đao quang rạch lên không trung đem theo hàn ý lạnh băng, nhanh như chớp nhằm xuống Lâm Động mà chém.

Đao quang chưa tới nơi mà khí tức mạnh mẽ đã để lại trên mặt đất một vệt sâu hoắm.

Keng!

Đối mặt với công kích đó của Tưởng Hạo, Lâm Động bỗng lật bàn tay, một chiếc hắc ấn xuất hiện, nhanh chóng phình lớn biến thành một chiếc thiết ấn khổng lồ đỡ lấy đao quang. Tia lửa tóe ra, tiếng kim loại va chạm vang vọng khắp không gian.

Kình phong cuồng bạo tuôn trào, toàn thân Tưởng Hạo run lên, vội vàng lui

về sau vài bước. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn vô cùng phong phú, trong khi lui, đao quang đã lập tức bùng phát biến thành mười mấy đạo ánh sáng tiếp tục chém xuống một điểm trên thiết ấn.

Binh!

Trước sự hung hãn của đao quang, thiết ấn bị đáng bật bay ra sau. Nhưng cùng lúc ấy, một bóng người đã xuất hiện từ phía trên, thanh quang trên cánh tay chuyển động rồi biến thành một long thủ khổng lồ.

Binh!

Long thủ của Lâm Động ấn mạnh lên thiết ấn, sức mạnh đang sợ đánh tan đao quang hung hãn của Tưởng Hạo, rồi nắm lại thành quyền đánh lên thiết ấn.

Keng!

Thiết ấn bị Lâm Động một quyền đánh bay, tựa lưu tinh màu đen đem theo sức mạnh cuồng bạo lao về phía Tưởng Hạo.

Nhìn thiết ấn, ánh mắt Tưởng Hạo càng lạnh lẽo hơn, kim quang chói lòa điên cuồng ngưng tụ trên nắm đấm, hắn cũng tung một quyền ra.

Binh!

Thiết ấn lại bị đánh bay, một vật có thể tích to lớn bị Lâm Động và Tưởng Hạo đánh qua đánh lại như trò chơi.

Thân hình Lâm Động khẽ động, rồi xuất hiện bên trên thiết ấn, hắn nhìn xuống Tưởng Hạo trên quảng trưởng, trong mắt cũng dần ánh lên chiến ý.

- Đã đánh thì phải đánh cho sảng khoái!

Lâm Động khẽ nhếch môi, cánh tay còn lại cũng biến thành long thủ.

- Có bản lĩnh!

Trên quảng trường, Tưởng Hạo tay cầm đại đao đứng ngạo nghễ. Hắn cũng nhìn Lâm Động với ánh mắt cuồng nhiệt. Rồi hắn hít sâu một hơi, sức mạnh to lớn dần tỏa ra từ người hắn.

Lúc ấy, mặt đất quanh Tưởng Hạo bỗng khô nứt với tốc độ kinh người.

- Hoang Quyết!

Không ít đệ tử đều nhìn chăm chú, Tưởng Hạo muốn dùng đến Hoang Quyết, đây là sức mạnh đặc biệt chỉ có đệ tử Hoang Điện mới có!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 666

Đại Tinh Cương Quyền

Rắc rắc!

Vô số những đường nứt mảnh nhanh chóng tỏa ra từ chỗ Tưởng Hạo đứng, những tảng đá xanh cũng nhanh chóng trở nên vàng vọt giống như bị thời gian xâm thực vậy.

Hoang Kình, sức mạnh đặc biệt nhất của Hoang Điện, cũng là đặc trưng của đệ tử Hoang Điện, là một trong bốn đại đệ tử thân truyền Hoang Điện, Tưởng Hạo đã tu luyện Hoang Quyết đến tầng thứ bảy. Mức độ hung hãn của nó không biết hơn Đồng Xuyên trước đây bao nhiêu lần.

Lâm Động đứng trên thiết ấn, ánh mắt có phần ngưng trọng nhìn Tưởng Hạo, long thủ màu xanh chầm chậm nắm chặt, sức mạnh hùng hồn nhanh chóng lan tỏa khắp tứ chi.

- Hoang Đao!

Tưởng Hạo ngẩng lên nhìn Lâm Động, giọng nói lạnh lùng phát ra. Rồi cây đại đao trong tay hắn bỗng thu lại kim quang, thân đao nhanh chóng lan ra rất nhiều vết hoa văn nứt nẻ. Lúc ấy sức mạnh của cây đao không những không giảm đi mà ngược lại khiến người ta phải lạnh sống lưng.

Hoang Đao, một loại vũ kỹ chủ tu bắt buộc của đệ tử Hoang Điện. Có được lực phá hoại của Hoang Kình, lực sát thương sẽ cực kỳ kinh người. Khi giao đấu với Đồng Xuyên, Lâm Động đã từng được lãnh giáo qua, nhưng lúc này hiển nhiên là Hoang Đao của Tưởng Hạo lợi hại hơn nhiều.

Soạt!

Hoang Đao ngưng tụ, Tưởng Hạo bỗng bước ra một bước vung đao chém xuống, không khí trước mặt bỗng chốc trở nên méo mó. Một đạo đao quang màu xám rạch ngang không khí, với một tốc độ kinh hồn ập về phía Lâm Động. Đao quang ngày một đến gần Lâm Động, ánh mắt hắn bỗng chốc sắc lạnh, hắn không hề có ý định tránh né công kích, mà giẫm lên thiết ấn lao thẳng ra trước bao ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Trên người Lâm Động, thanh quang bỗng chốc bùng phát, dường như hóa thành hư ảnh một Cự long khổng lồ phía sau hắn, thanh thế rất kinh người.

Cự long khổng lồ cuộn tròn phía sau lưng Lâm Động, hắn nắm hai tay lại, lớp long lân trên hai cánh tay phát ra một thứ năng lượng đáng sợ.

Thanh quang với sức mạnh có thể khiến một ngọn núi vỡ tan bắn xuống từ trên trời, cuối cùng đâm thẳng vào đao quang.

Bùm!

Âm thanh kinh người vang lên, tạo thành một đợt sóng sức mạnh tựa cuồng phong… Sắc mặt Tưởng Hạo tối sầm lại khi nhìn cảnh tượng đó, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc. Một đao vừa rồi của hắn đủ để phá tan lớp phòng ngự của cường giả Lục Nguyên Niết Bàn, thế nhưng lại bị Lâm Động chặn đứng.

Vút!

Lúc ấy, một tiếng gió rít bỗng vang lên từ trên không trung, quang ảnh như bắn ra từ thanh quang, lóe lên một cái rồi xuất hiện phía trên đầu Tưởng Hạo.

Lâm Động không hề thi triển bất cứ loại vũ kỹ nào, công kích cũng không chút hoa mỹ, nhưng trước sự điều khiển của long thủ màu xanh, sức mạnh thuần túy đã che giấu được hết mọi sơ hở.

Khi hai cánh tay Lâm Động biến thành long thủ màu xanh, sức mạnh đó đủ

để phá vỡ Niết Bàn Kim Thân của cường giả Lục Nguyên Niết Bàn!

- Sức mạnh thật lớn!

Tưởng Hạo cũng cảm nhận được sức mạnh trong nắm đấm của Lâm Động, lúc này hắn mới hiểu nhục thể của Lâm Động cứng cáp đến mức nào.

- Hoang Võng!

Tuy công kích của Lâm Động mạnh mẽ nhưng Tưởng Hạo cũng không phải đèn cạn dầu. Hắn nhếch mép cười, hai tay hợp lại rồi dang ra, vô số đường tơ màu xám bắt ra từ đầu ngón tay hắn biến thành một tấm lưới khổng lồ trùm xuống Lâm Động.

Lâm Động đấm lên tấm lưới, nhưng không thể đánh tan nó, sức mạnh to lớn như chìm xuống vũng bùn, có cảm giác như đấm lên một cái bị bông vậy, điều này khiến Lâm Động chau mày một cái.

Khi Lâm Động đánh lên tấm lưới, nó cũng lập tức quấn lấy Lâm Động.

- Hắn thật sơ xuất, bị Hoang Võng quấn vào muốn thoát ra không dễ đâu. Tiếp theo có lẽ hắn sẽ thành tấm đệm thịt cho Tưởng Hạo tấn công rồi!

Ba người Bàng Thống thấy vậy lập tức nhướng mày, bọn họ nắm quá rõ về vũ kỹ Hoang Điện, đương nhiên biết Hoang Võng ngưng tụ từ Hoang Kình khó đối phó thế nào.

- Lâm Động sư đệ, đây chính là khoảng cách giữa ngươi và ta!

Tưởng Hạo hơi nhếch môi lên, rồi ánh mắt ngưng đọng, những luồng khí xám bao quanh bàn tay, từng đường hoa văn xuất hiện đồng thời tỏa ra một luồng sức mạnh kinh người.

- Kim Châu Đại Hoang Chưởng!

Tưởng Hạo không chút do dự, lật tay tung ra một chưởng hung hãn, không khí bùng nổ gây ra vô số những tiếng kêu đinh tai.

Tưởng Hạo ra tay rất nhanh, chưởng phong chỉ chớp mắt đã tiến tới chỗ Lâm Động đang bị Hoang Võng quấn chặt. Nếu trúng đòn, chắc chắn Lâm Động sẽ bị thương. Lâm Động sau một lúc vùng vẫy cũng nhận ra Hoang Võng khó đối phó, nhưng ánh mắt không hề hiện vẻ kinh hoàng. Hắn nhìn chưởng phong của Tưởng Hạo rồi hít sâu một hơi. Trong đan điền, Hoang Chủng to cỡ nắm tay cũng bắt đầu rung lên dữ dội, từng đợt Hoang Kình thuận theo kinh mạch trào dâng lên.

Rồi tất cả mọi người cùng nhìn thấy, Lâm Động lại nhấc long thủ của mình lên, chỉ có điều lần này thanh quang đã biến mất một cách quỷ dị, rồi những đường hoa văn nứt nẻ dần lan ra.

- Đây là… Hoang Kình?

Những đệ tử thân truyền ở gần nhất, đồng tử đều co rút lại, sức mạnh đó chính là Hoang Kình, Lâm Động đã tu luyện được Hoang Kình rồi?

- Sao có thể như thế?

Đồng Xuyên ở cách đó không xa cũng phải há hốc miệng. Hắn nhớ rất rõ ràng, năm ngày trước đây Lâm Động căn bản không biết Hoang Kình là cái gì, sao giờ có thể tu luyện được?

- Lẽ nào hắn tu luyện được chỉ trong năm ngày vừa qua?

Nghĩ đến đây, da mặt hắn co giật, muốn tu luyện được Hoang Kình này ít nhất cũng phải ngưng tụ được Hoang Chủng, lẽ nào Lâm Động chỉ trong năm ngày này đã ngưng tụ thành công?

Xung quanh quảng trường vang lên những tiếng xôn xao, nhưng Lâm Động không để tâm, cánh tay hắn dần hiện lên những vết nứt nẻ, ánh mắt lạnh lùng, rồi

tung ra một quyền!

Quyền phong trước tiên đánh lên Hoang Võng đang trùm quanh thân thể hắn, trước sức mạnh đáng sợ ấy, Hoang Võng rung lên dữ dội, rồi chỉ giữ được trong chốc lát là nổ tung.

Vào khoảnh khắc Hoang Võng nổ tung, chưởng phong của Tưởng Hạo cũng tới, đâm sầm vào long thủ màu xanh của Lâm Động.

Ầm!

Làn sóng năng lượng kinh người bùng phát, mặt đất xung quanh bị nứt toác ra, đất đá bay tứ tung, rồi hai đạo thân ảnh cùng bắn ngược ra sau, chân điểm lên mặt đất mười mấy bước mới loạng choạng dừng lại được.

Sự đối đầu không chút hoa mỹ này, hai người lại không ai giành được lợi thế!

Quảng trường có chút yên lặng, tất cả đang nín thở để chứng kiến trện giao chiến hung hãn dị thường. Khi hai người cùng bị bật lùi về sau, không ít người phải hít vào một hơi khí lạnh. Thậm chí vẻ mặt ba người Bàng Thống cũng có phần chấn động, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Lâm Động có thể kháng cự ngang hàng với Tưởng Hạo như vậy.

Tuy Tưởng Hạo vẫn chưa dùng đến chiêu thức mạnh nhất của mình, nhưng dù sao tu vi nguyên lực của hắn cũng hơn Lâm Động những hai tầng.

Trên thạch tọa, Trần Chân và Ngộ Đạo nhìn cảnh đó, ánh mắt cũng ánh lên dị quang. Quán quân của Bách Triều Đại Chiến quả nhiên danh bất hư truyền!

Sắc mặt Tưởng Hạo lúc này hoàn toàn trở nên nặng nề, nếu trước đó hắn còn coi thường Lâm Động, thì giờ đã bắt đầu coi Lâm Động là đối thủ cùng đẳng cấp.

Lâm Động mím môi, bàn tay nắm lại, thanh quang trên cánh tay lấp lánh không ngừng hóa giải cảm giác tê dại. Cú va chạm vừa rồi nếu không phải nhờ

nhục thể cứng cáp tu luyện từ Thanh Thanh Hóa Long Quyết thì chắc chắn Lâm Động hắn sẽ bị thọ thương.

- Nếu ngươi tiếp được chiêu tiếp theo của ta thì ta sẽ đồng ý ngươi trở thành đại đệ tử thân truyền!

Sắc mặt Tưởng Hạo ngưng trọng, chân bước ra, hai tay chầm chậm tạo ấn kết kỳ dị, ánh sáng màu xám tràn ra từ cơ thể hắn lấp lánh như những đốm sao.

- Đại Tinh Cương Quyền!

Khi nhìn thấy thủ ấn của hắn, sắc mặt ba người bọn Bàng Thống, thậm chí cả Trần Chân và Ngộ Đạo đều thay đổi, hiển nhiên bọn họ nhận ra vũ kỹ mà Tưởng Hạo sắp thi triển.

- Một trong Tứ đại Vũ kỹ sao?

Lâm Động hít sâu một hơi, hắn cũng đã biết đến vũ kỹ trên bốn tấm bia đá, đương nhiên nhận ra thủ ấn của Tưởng Hạo. Sắc mặt hắn dần trở nên nặng nề, rồi chầm chầm dùng ngón tay chạm lên trán. Ở đó có một đạo ánh sáng xám quỷ dị bắt đầu lóe sáng.

Trên thạch tọa, Trần Chân và Ngộ Đạo nhìn thấy vậy đều khựng người lại, rồi như nhớ đến điều gì, ánh mắt tràn ngập sự khó tin, giọng nói khàn đặc bất giác phát ra… - Chẳng lẽ lại là…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 667

Uy Lực Của Yêu Nhãn

Trên quảng trường, hai mắt Lâm Động nhắm hờ, đối mặt với công kích hung hãn như vậy của Tưởng Hạo nhưng sắc mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, hơn nữa xung quanh hắn cũng không xuất hiện sức mạnh nào đặc biệt. Dáng vẻ đó khiến không ít người phải chau mày. Đòn công kích này của Tưởng Hạo không đơn giản chút nào, dù cùng là cường giả Thất Nguyên Niết Bàn, nhưng nếu không có thủ đoạn cường hãn thì cũng rất khó chống đỡ được… Khi mọi người đang xì xào bàn tán, thì ánh sáng xám nơi trán Lâm Động phập phồng bất định như có thứ gì sắp sinh ra từ đó.

Ầm ầm!

Ngược lại với sự yên tĩnh chỗ Lâm Động, chỗ Tưởng Hạo hiện giờ vô cùng náo nhiệt, vô số những luồng nguyên lực kinh người đem theo Hoang Kình trào dâng từ cơ thể hắn.

Ánh sáng màu xám bùng phát từ cơ thể Tưởng Hạo, rồi dần ngưng tụ ở trên không trung trước mặt hắn thành một ngôi sao màu xám lớn cỡ một trượng.

Hình dạng ngôi sao này không có quy tắc gì hết, bề mặt lồi lồi lõm lõm, nhưng tỏa ra thứ sức năng lượng khiến cho không gian như như cũng bị méo mó.

Xung quanh quảng trường, sắc mặt của bọn Bàng Thống cũng phải trở nên nặng nề. Các đệ tử thân truyền khác thì ánh mắt càng chấn kinh. Trước sức mạnh này, bọn họ biết nếu là bọn họ thì chắc chắn không có khả năng phản kháng!

- Không hổ là đại đệ tử thân truyền!

Không ít đệ tử thầm cảm thán. Tưởng Hạo trở thành một trong bốn đại đệ tử thân truyền đúng là có bản lĩnh hơn người. Đại Tinh Cương Quyền là một trong Tứ đại Vũ kỹ, cả Hoang Điện, chỉ có bốn người bọn họ là tu luyện thành công mà thôi!

- Lâm Động sư huynh không hay rồi!

Đồng thời một số người cũng không kìm được nhìn về phía Lâm Động, đột nhiên lại yên tĩnh đứng ở đằng kia. Tuy hành động của Lâm Động khiến bọn họ thấy quái dị, nhưng trước công kích đáng sợ này của Tưởng Hạo, bọn họ thực sự không tin Lâm Động hiện giờ có thể chống lại được.

Có thể bọn họ không phủ nhận thiên phú của Lâm Động, chỉ trong chưa đến một tháng vào Hoang Điện mà có thể khiêu chiến Tưởng Hạo, một trong bốn đại đệ tử thân truyền, lại còn khiến đối phương phải thi triển ra Đại Tinh Cương Quyền, bản lĩnh đó có lẽ ngoài bốn đại đệ tử thân truyền ra cũng chỉ còn có Lâm Động mà thôi.

- Muốn một chiêu phân thắng bại?

Bàng Thống lẩm bẩm, rồi ánh mắt bỗng chuyển sang hai người Trần Chân trên thạch tọa. Rồi bỗng khựng người khi phát hiện sự kinh ngạc đến cực điểm trên gương mặt hai người đó.

Thấy vậy, tim Bàng Thống bỗng nhiên đập nhanh.

- Chẳng lẽ lại là… Trần Chân không thốt ra hết câu, ánh mắt sững sờ nhìn Lâm Động lúc này, ánh mắt không ngừng biến ảo nhanh chóng.

- Không thể nào! Loại vũ kỹ đó, ngay cả Châu Thông sư huynh cũng không tu luyện thành công. Mặc sư huynh vì tu luyện nó mà hai mắt thành mù lòa!

Cổ họng Ngộ Đạo cũng như khô khốc lại, giọng nói có vài phần khó tin, mà sự khó tin ấy dường như còn nhiều hơn cả lần chứng kiến Lâm Động kiên trì tại

Đan Hà Quán Đỉnh đến mười một ngày.

Trần Chân trầm mặc một chút, chỉ có thể lắc đầu. Nếu Lâm Động thật sự nắm bắt được loại vũ kỹ đó chỉ trong năm ngày thì chỉ có thể nói rằng hắn thật sự quá biến thái!

- Loại vũ kỹ này tuy rất lớn mạnh nhưng cũng có khuyết điểm. Nếu Lâm Động học được thật thì cũng không biết là tốt hay xấu… Trần Chân nói vậy, Ngộ Đạo cũng gật gù, ánh mắt nhìn Lâm Động lóe lên chút lo lắng. Vũ kỹ ấy tuy cường đại, nhưng có thể diệt địch một ngàn cũng tự hại mình đến tám trăm!

- Lâm Động sư đệ, nếu đệ đỡ được một quyền này thì ta không còn nửa ý kiến gì về việc đệ thăng cấp lên đại đệ tử thân truyền.

Tưởng Hạo được ánh sáng xám bao quanh dần bay lên không, nhìn Lâm Động với ánh mắt sắc lạnh, hét lên một tiếng.

Phía trước hắn, ngôi sao màu xám dần bay lên, vô số làn sóng năng lượng cực mạnh bùng phát như vũ bão.

Thế nhưng đối mặt với cảnh tượng ấy, Lâm Động vẫn không nói lời nào, ánh sáng nơi trán hắn nhanh chóng chuyển động, dường như có rất nhiều sợi ánh sáng mảnh lan tỏa về phía hai mắt hắn.

Uỳnh!

Nhưng khi những tia sáng xám ấy sắp chui vào mắt Lâm Động, mắt hắn bỗng xuất hiện ánh sáng trắng hút hết số ánh sáng xám kia vào.

Lúc này, nếu đi sâu vào trán Lâm Động sẽ nhìn thấy một cái Thạch phù đang lơ lửng và phát ra ánh sáng trắng ở ngay nơi đó. Còn bên dưới Thạch phù là một vùng khí xám quỷ dị, ở giữa là một quả nhãn cầu màu xám vô cùng yêu dị.

Trong nhãn cầu ngập tràn những đường tơ máu quỷ dị, một thứ khí hung sát tỏa ra, nhưng mỗi lần như vậy, Thạch phù bên trên lại bắn ra bạch quang trấn áp

khiến nó không thể làm gì được.

Uỳnh!

Cũng vào lúc ấy, một đạo tâm niệm bỗng phát ra, bạch quang trên tấm Thạch phù chợt thu lại. Sự trấn áp của Thạch phù vừa giảm đi, huyết tơ trong nhãn cầu lập tức tràn lên, bùng phát sự hung sát.

- Đại Tinh Cương Quyền!

Tiếng quát trầm đục vang lên trong không trung, sắc mặt Tưởng Hạo ngưng trọng, năm ngón tay nắm chặt thành quyền tung ra.

Ầm!

Nắm đấm của hắn oanh kích thẳng lên ngôi sao xám kia. Ngôi sao đem theo dải đuôi xám, tựa lưu tinh băng bay qua bầu trời, cùng một sức mạnh cuồng bạo lao thẳng tới chỗ của Lâm Động.

Rắc!

Ngôi sao lao tới, chưa chạm xuống đất mà mặt đất đã tách rời ra thành vô số đường rãnh nứt nẻ. Sức mạnh ấy, dù là các đệ tử ở xa cũng cảm thấy bề mặt da mình cảm nhận được hàn ý đến đau nhói.

Thứ hàn ý đó khiến không ít đệ tử phải động dung. Đó chỉ là sức mạnh dư thừa mà đã khủng bố thế này, nếu ở vị trí của Lâm Động, có lẽ bọn chúng đã máu thịt lẫn lộn rồi.

- Sao Lâm Động vẫn không có phản ứng gì?

Ở một góc của các đệ tử thân truyền, bọn Mạc Lăng căng thẳng nhìn Lâm Động không hề có bất cứ phản ứng gì, thân thể không kìm được mà căng cứng.

Uỳnh!

Tốc độ của ngôi sao xám kia cực nhanh, gần như chỉ trong một hơi thở nó đã đến bên trên của Lâm Động. Khi tất cả cùng nín thở thì Lâm Động chầm chậm ngẩng đầu lên, mở mắt ra.

Phụt!

Vào khoảnh khắc Lâm Động mở mắt, ánh sáng xám chỗ trán hắn bỗng tách ra, ánh sáng ngưng tụ lại biến thành một con mắt hình tam giác màu xám trên trán hắn.

Không gian quanh hắn bỗng méo mó, một thứ sức mạnh khủng bố điên cuồng lan tỏa.

Cũng vào khoảnh khắc con mắt xám kia xuất hiện, sắc mặt hai người Trần Chân kịch biến, đứng phắt dậy, kêu lên thất thanh:

- Hoang Vu Yêu Nhãn!

Vút!

Khi bọn họ vừa đứng lên, một chùm sáng không lớn lắm bắn ra từ con mắt của Lâm Động, bay qua bầu trời rồi oanh kích lên ngôi sao của Tưởng Hạo.

Bùm!

Vào khoảnh khắc va chạm không hề có âm thanh kinh thiên động địa, chùm sáng xám đã đi xuyên qua ngôi sao, rồi trên ngôi sao kia dần dần xuất hiện vết nứt, cuối cùng trước ánh mắt kinh hoàng của tất cả đệ tử, ngôi sao nổ tung.

Chiêu công kích của Tưởng Hạo đã bị dễ dàng phá giải!

Tưởng Hạo sững sờ nhìn cảnh tượng đó, thế nhưng không đợi hắn nghĩ gì thêm, toàn thân hắn chợt sởn cả gai ốc. Vì hắn nhìn thấy một chùm sáng xám đang lao về phía mình với tốc độ kinh người.

Đó chính là chùm sáng đã xuyên thủng Đại Tinh Cương Quyền của hắn!

- Tốc độ nhanh quá, tránh không được rồi!

Tốc độ của chùm sáng khiến Tưởng Hạo không thể tránh né, hắn nghiến răng, kim quang bùng phát biến thành tấm lá chắn chắc chắn ở đằng trước.

Vút!

Chớp mắt chùm sáng đã đến nơi, trước bao ánh mắt chắm chú, nó bắn lên tấm lá chắn kim quang của Tưởng Hạo, rồi sắc mặt Tưởng Hạo đầy vẻ kinh hoàng khi nhận ra lớp phòng ngự của hắn không hề có tác dụng gì!

Cảm giác nguy hiểm bao trùm lấy hắn.

Sắc mặt Trần Chân nặng nề, thân thể khẽ run lên rồi bỗng biến mất.

- Nhất thiết phải ra tay rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 668

Đại Đệ Tử Thân Truyền Thứ Năm

Vút!

Chùm sáng xám đi đến đâu, tấm lá chắn kim quang nhanh chóng vỡ vụn đến đấy. Tầng phòng ngự đủ để chống lại đòn công kích toàn lực của một cường giả Thất Nguyên Niết Bàn lúc này như biến thành tấm giấy bìa vậy.

Sắc mặt Tưởng Hạo hiện lên vẻ kinh hãi, nhưng thân là một trong bốn đại đệ tử thân truyền, hắn không phải là ngọn đèn cạn dầu, vào lúc nguy cấp, hắn cũng rất quả đoán, chân giẫm lên tấm lá chắn mượn lực phản hồi để lùi về phía sau.

Xoẹt!

Đúng vào lúc ấy, chùm sáng xám đã xuyên thủng tấm lá chắn, hơn nữa còn lao về phía Tưởng Hạo với tốc độ kinh người.

Bùm bùm bùm!

Sắc mặt Tưởng Hạo nặng nề vội vàng rút lui, tay áo vung lên, một luồng Hoang Kình mạnh mẽ bùng phát để chặn lại chùm sáng xám.

Nhưng rõ ràng sự phản kháng của hắn không có được bao nhiêu tác dụng. Chùm sáng màu xám kia nhìn có vẻ không có gì đáng sợ, nhưng sức phá hoại của nó lại vô cùng khủng bố. Vì thế mà Hoang Kình mà Tưởng Hạo đánh ra không hề ngăn được ánh sáng xám một chút nào.

Xung quanh quảng trưởng lúc này thật sự đã náo động. Những đệ tử vốn đang ngồi tĩnh tọa đều đứng bật dậy, sững sờ nhìn Tưởng Hạo trở nên chật vật

vô cùng kia. Nhất thời ai cũng hiện lên vẻ mặt khó tin.

Cục diện thay đổi quá nhanh!

Vốn dĩ bọn họ tưởng Đại Tinh Cương Quyền mà xuất ra thì chắc chắn kết thúc chiến cục. Nhưng không ngờ Lâm Động không những đỡ được chiêu mà còn tấn công ngược lại Tưởng Hạo!

Cả đỉnh núi ồ lên, thậm chí ba người Bàng Thống, Phương Vân, Tống Đan cũng sững người, nhìn nhau đều có thể thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Soạt!

Tưởng Hạo lúc này không có tâm tư để ý đến tiếng ồ trên đỉnh núi. Ánh mắt hắn dính chặt lấy chùm sáng xám đang lao tới, một cảm giác nguy hiểm rõ ràng khiến toàn thân hắn toát mồ hôi lạnh.

- Bị đuổi kịp rồi!

Đồng tử Tưởng Hạo co rút lại, chùm sáng nhanh như chớp xuyên qua hư không đến trước mặt hắn.

- Ta không tin ta không chặn được ngươi!

Tưởng Hạo thật sự nổi giận, nguyên lực hùng hồn bùng phát từ trong cơ thể, định tung ra một chưởng.

Thế nhưng khi Tưởng Hạo sắp toàn lực tung chưởng thì một thân ảnh già nua đã xuất hiện trước mặt hắn. Tay áo phất lên, một luồng nhu kình đẩy hắn bay đi, rồi người đó lật tay, nguyên lực dồi dào tạo nên một cái xoáy ốc khổng lồ.

Chùm sáng xám chui vào vòng xoáy nguyên lực, rồi mọi người nhìn thấy trong xoáy ốc phát ra những luồng năng lượng cuồng bạo.

Trần Chân nheo mắt nhìn chùm sáng màu xám đang điên cuồng trong xoáy ốc, hai tay khẽ vỗ vào nhau, xoáy ốc lập tức biến mất, theo đó chùm sáng xám kia cũng tan biến.

Khi Trần Chân giải quyết xong chùm sáng đó thì Tưởng Hạo cũng rơi xuống mặt đất, hắn ngẩng lên, gương mắt vẫn còn chút sợ hãi.

Trên đỉnh núi lúc này vô cùng yên tĩnh, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Trần Chân, tất cả thầm nuốt nước bọt. Thân là đệ tử Hoang Điện, đương nhiên bọn họ hiểu, những cuộc giao đấu bình thường giữa các đệ tử, các Điện chủ sẽ không can thiệp, trừ phi sự việc có phần vượt tầm kiểm soát.

Ba người Bàng Thống thấy vậy, trong lòng cũng có chút chấn động.

- Lâm Động, đó là Hoang Vu Yêu Nhãn phải không?

Trần Chân nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp, từ tốn nói.

Vừa dứt lời, quảng trường vang lên hàng loạt tiếng hít khí lạnh, đặc biệt là bốn người Bàng Thống, Tưởng Hạo, ánh mắt hiện lên sự kinh hãi.

Vũ kỹ của Hoang Điện đương nhiên có Đại Hoang Vu Kinh là bá đạo nhất. Bên dưới Đại Hoang Vu Kinh chính là Tứ đại Vũ kỹ, mà trong Tứ đại Vũ kỹ ấy, Hoang Vu Yêu Nhãn là khó tu luyện nhất. Mấy năm nay, tuy Hoang Điện không phải không có người tu luyện thành công, nhưng đa phần đều là các lão tiền bối, còn đệ tử thì không một ai đạt được đến mức đó… Thế nhưng lúc này, Lâm Động đã tu luyện thành công Hoang Vu Yêu Nhiêu có lực sát thương hung hãn nhất. Điều này sao có thể không khiến mọi người chấn kinh? Hơn nữa bọn họ cũng hiểu rất rõ, Lâm Động vào Vũ Kỹ Điện chỉ mới có năm ngày… Nhưng chỉ trong năm ngày đó, Lâm Động đã nắm được sơ bộ Hoang Vu Yêu Nhãn?

- Hắn có phải là người không vậy?

Bốn người Bàng Thống nhìn nhau, sắc mặt phức tạp. Thiên phú của bọn họ

đều không tệ, nhưng nếu so sánh với Lâm Động thì quá mức bình thường rồi.

Đương nhiên bọn họ không hề biết, Lâm Động đạt được mức này, một phần nhờ thiên phú, nhưng cũng là nhờ có Thạch phù thần bí. Hoang Vu Yêu Nhãn bá đạo tà dị, người thường căn bản cực khó nắm bắt. Nhưng Lâm Động có Thạch phù thần bí nên hoàn toàn có thể chấn áp được nó.

Mọi ánh mắt lúc này đều dồn về phía Lâm Động, con mắt xám nơi trán Lâm Động cũng dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất.

Ngay khi con mắt ấy biến mất, gương mặt Lâm Động có phần tái nhợt. Lực sát thương của Hoang Vu Yêu Nhãn và lượng tiêu hao nguyên lực và tinh thần lực đều vượt ngoài dự đoán của hắn. Đòn công kích vừa rồi nếu không phải Trần Chân ra tay thì có lẽ Tưởng Hạo ít nhất cũng bị thương không nhẹ. Tình huống này hiển nhiên hắn không muốn nhìn thấy. Đây là Hoang Điện, không còn là Chiến trường Viễn Cổ nữa, không thể đối đầu quyết liệt như trước được.

- Bẩm Điện chủ, vũ kỹ vừa rồi đúng là Hoang Vu Yêu Nhãn.

Lâm Động ôm quyền với Trần Chân, cười khổ, nói:

- Chỉ là vì đệ tử chỉ mới nắm bắt sơ bộ nên chưa khống chế tốt được nó!

- Vậy à?

Trần Chân lầm nhẩm một câu, rồi trầm mặc, dường như đang muốn bình tĩnh lại tâm tình ba động của mình.

Thấy Trần Chân như vậy, Lâm Động cũng không tiện nói gì. Hắn biết việc mình tu luyện được Hoang Vu Yêu Nhãn với Trần Chân bọn họ mà nói chắc gây nên chấn động không nhỏ.

Ngộ Đạo cũng thầm cười khổ, rồi trong lòng có chút vui mừng, thiên phú mà Lâm Động thể hiện càng tốt thì Hoang Điện sẽ càng có lợi. Dù sao Hoang Điện của bọn họ đã lâu rồi không có đệ tử nào ưu tú như vậy.

- Hoang Vu Yêu Nhãn có lực sát thương vô cùng khủng bố, nếu sau này không khống chế được nó, nên hạn chế sử dụng khi giao đấu với các sư huynh đệ. Ngoài ra vũ kỹ này có lực xâm thực rất lớn, nếu không cần thiết thì đừng dùng nhiều!

Trần Chân dần lấy lại bình tĩnh, sắc mặt ngưng trọng nói.

- Vâng, đệ tử thụ giáo!

Lâm Động cung kính gật đầu, hắn không nói nhờ có Thạch phù mà hắn không phải lo lắng bị Hoang Vu Yêu Nhãn xâm thực. Dù sao Thạch phù thần bí cũng là bí mật lớn nhất của hắn, vốn là người thận trọng, hắn không muốn để lộ nó, dù rằng bọn Trần Chân hắn là không có ác ý gì.

- Cuộc giao đấu đã phân thắng bại. Từ nay về sau, ngươi chính là đại đệ tử thân truyền thứ năm của Hoang Điện. Mọi người có ý kiến gì không?

Trần Chân nhìn bốn người bọn Bàng Thống, hỏi.

Bốn người Bàng Thống lưỡng lự một chút rồi cùng lắc đầu. Lần này, dù là Tưởng Hạo cũng chỉ cười khổ, thực lực của Lâm Động khiến hắn không thể phản đối gì được!

Khi bốn người bọn họ biểu thị không phản đối, trên quảng trường bỗng rộ lên tiếng hoan hô vang trời. Hàng vạn đệ tử nhìn thân ảnh cao gầy kia đầy cuồng nhiệt, gương mặt ánh lên vẻ kính sợ.

Trận chiến hôm nay Lâm Động coi như đã hoàn toàn chinh phục được các đệ tử Hoang Điện, từ giờ hắn là người thăng cấp thành đại đệ tử thân truyền nhanh nhất trong lịch sử Hoang Điện!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 669

Đối Thoại Đêm Trăng

Sau khi cuộc so tài giữa Lâm Động và Tưởng Hạo kết thúc, Hoang Điện có thêm một vị đại đệ tử thân truyền. Chắc chắn khi tin này truyền đi sẽ gây chấn động không nhỏ trong Đạo Tông. Dù sao thì mấy năm nay chẳng có đệ tử nào mới vào Đạo Tông không đến một tháng đã trở thành đại đệ tử thân truyền của một điện rồi.

Sau khi tuyên bố Lâm Động trở thành đại đệ tử thân truyền thứ năm của Hoang Điện, Trần Chân vung tay áo, mọi người nhìn thấy mặt đất bên cạnh bốn thạch đài lúc trước đột nhiên nhô lên, nguyên lực hùng hồn trực tiếp biến thành một cái thạch đài thứ năm khác.

Mà ở đây, trong những cuộc so tài hàng tháng sau này, cái này sẽ là chỗ ngồi riêng của Lâm Động. Đó là một sự tượng trưng cho thân phận, Lâm Động cũng không khách khí, thân hình lóe lên, bay về phía thạch đài kia.

- Ha ha, Lâm Động sư đệ, chúc mừng!

Trên gương mặt nghiêm nghị của Bàng Thống hiện nụ cười, nhìn Lâm Động nói.

Ba người còn lại cũng gật đầu với Lâm Động. Nếu là trước đây bọn họ vẫn khá coi thường Lâm Động vì xuất thân của hắn, nhưng giờ suy nghĩ ấy đã biến mất hoàn toàn. Lực chiến đấu kinh người mà Lâm Động thể hiện vừa rồi cũng khiến bọn họ không dám có chút coi thường.

- Sau này mong bốn vị sư huynh chiếu cố nhiều hơn!

Lâm Động cười, thời gian hắn tu luyện ở Hoang Điện còn dài, đương nhiên hắn không muốn làm ra vẻ cao ngạo mà làm hỏng quan hệ sư huynh đệ. Sau khi trải qua cuộc chiến thảm khốc ở Chiến trường Viễn Cổ, hắn cũng rất vui mừng vì không khí ở Hoang Điện. Dù sao trên thế gian này chẳng ai lại thích lúc nào cũng phải tranh đấu cả!

Nhìn nụ cười thân thiện của Lâm Động, bốn người Bàng Thống cũng gật đầu cười, trong lòng không khỏi có chút cảm thán. Những việc Lâm Động đã trải qua cũng khiến bọn họ hiểu được Lâm Động có khí phách và quyết đoán. Bọn họ cũng hiểu qua về sự tàn khốc của các Vương triều Siêu cấp, Lâm Động chỉ xuất thân từ Vương triều Hạ cấp mà từng bước đi đến được đây, những gì hắn phải bỏ ra, nếu kể tỉ mỉ chắc khiến bọn họ phải chấn kinh.

- Tiềm lực của tiểu sư đệ phi phàm, chẳng trách Trần Chân và Ngộ Đạo sư thúc lại xem trọng như vậy… Bốn người nhìn nhau, đều nhìn ra được ý tứ trong mắt đối phương.

Sau khi chào hỏi bốn người Bàng Thống, Lâm Động ngồi lên thạch đài của mình, rồi ngẩng đầu lên. Độ cao của thạch đài có thể khiến hắn nhìn xuống cả đỉnh núi, khi nhìn ra xa thì thấy cả biển người có đến hàng vạn đệ tử, ánh mắt nhìn hắn đều tràn đầy kính sợ.

Trên thạch tọa, Trần Chân ngồi lại về chỗ, rồi vung tay tuyên bố so tài tiếp tục. Nhưng đương nhiên những cuộc so tài tiếp theo sẽ không hung mãnh ác liệt như Lâm Động và Tưởng Hạo. Có điều vì số lượng nhiều nên cũng khá hoành tráng.

Đệ tử ký danh có số lượng nhiều nhất, mà bọn họ lúc nào cũng muốn trở thành đệ tử chân chính của Hoang Điện, vì chỉ khi thành đệ tử chân chính thì mới có tư cách vào quần sơn Hoang Điện để tu luyện, như thế mới có tư cách tu luyện vũ kỹ thật sự cao thâm của Hoang Điện. Trong mỗi cuộc so tài hàng tháng này đều có không ít đệ tử ký danh muốn thể hiện hết thực lực của mình để mong được cất nhắc.

Cuộc so tài lần này kéo dài gần một ngày, thành tích cuối cùng cũng khiến hai người Trần Chân khá hài lòng. Trong hàng vạn đệ tử ký danh, lần này có hơn một trăm đệ tử đủ tư cách trở thành đệ tử phổ thông của Hoang Điện, đồng thời cũng khiến thực lực Hoang Điện tăng lên.

Trời dần về tối, đỉnh núi sục sôi cả ngày trời cũng dần trở nên tĩnh lặng. Các đệ tử dần giải tán, tiếng gió vù vù thổi không ngừng.

Lâm Động cũng đứng dậy, vươn vai, định cùng bọn Mạc Lăng rời đi thì Ngộ Đạo đã xuất hiện bên cạnh.

- Tiểu tử, hôm nay biểu hiện tốt lắm!

Ngộ Đạo cười tít mắt, nói.

- Hầy, Ngộ Đạo sư thúc quá khen rồi. Ta chỉ vừa hay đủ điều kiện tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn mà thôi. Hơn nữa giờ vẫn còn chưa tu luyện thành công hoàn toàn, mới chỉ nắm được sơ bộ mà thôi.

Lâm Động cười nói, tuy Ngộ Đạo là Phó Điện chủ Hoang Điện, thân phận địa vị rất cao, nhưng trước mặt ông Lâm Động không hề quá giữ kẽ.

- Tiểu tử này… Ngộ Đạo lắc đầu cười, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Giờ ngươi đã là đại đệ tử thân truyền của Hoang Điện rồi, sau này tu luyện sẽ tốt hơn. Ba tháng nữa Đại Hoang Vu Bi sẽ mở ra, còn việc liệu có được tham ngộ được gì hay không thì phải xem tạo hóa của ngươi.

- Ba tháng nữa… Lâm Động hơi khựng người một chút rồi sâu trong mắt ánh lên sự cuồng nhiệt. Hắn biết tuy hiện giờ bản thân đang rất có khí thế, nhưng chẳng qua cũng chỉ ở đây mà thôi. Đạo Tông rộng lớn như vậy, ba điện còn lại cường giả nhiều như lá trên cây, muốn thật sự nổi trội ở cả bốn điện, nhất định phải tu luyện thành công Đại Hoang Vu Kinh. Nếu không thì hắn sẽ vẫn bị lép vế trước các đệ tử đỉnh cấp đã tu luyện Tam Đại Kỳ Kinh kia.

Hơn nữa, có lẽ gần đây cũng có nhiều người, thậm chí là các đệ tử Hoang Điện đều đợi ngày Đại Hoang Vu Bi mở ra. Nếu Lâm Động thật sự được tham ngộ thì danh tiếng của hắn chắc chắn sẽ vượt qua bốn đại đệ tử thân truyền, thậm chí có thể sáng ngang với các đệ tử đỉnh cao của ba điện còn lại.

Đương nhiên, nếu không thành công thì cũng khó tránh khỏi những lời đàm tiếu. Biểu hiển trước đó của hắn quá xuất sắc, thậm chí có xu hướng sánh được với người có địa vị cao trong lòng tất cả đệ tử Hoang Điện. Vì thế, nếu thất bại chắc chắn sẽ khiến không ít đệ tử Hoang Điện thất vọng.

Thành tích vừa rồi so với việc tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh thì chẳng đáng nhắc đến.

Lâm Động nhìn ánh mắt khẩn thiết của Ngộ Đạo, môi mím lại, bất giác trên vai hắn có không ít sự kỳ vọng.

- Ta sẽ dốc hết sức!

Lâm Động khẽ nói.

- Sau khi Đại Hoang Vu Bi mở ra không lâu là sẽ đến Điện Thí, lần này Hoang Điện chúng ta có được thành tích ra sao có lẽ phải dựa vào năm người các ngươi rồi… Ngộ Đạo cười nói.

- Đại sư tỷ Ứng Tiếu Tiếu ở Thiên Điện thực lực thế nào?

Lâm Động chớp chớp mắt, bỗng hỏi.

- Tiếu Tiếu ấy à, thiên phú rất cao, hiện nay chắc đã xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ chín rồi.

Ngộ Đạo chép miệng.

- Xung kích Niết Bàn Kiếp lần thứ chín?

Tim Lâm Động run lên, quả nhiên không hổ là Đại sư tỷ Thiên Điện, thực lực này có lẽ tương đương Lăng Thanh Trúc kia!

- Ta từng nghe vị bằng hữu Lâm Điêu của ngươi từng nói, hình như ngươi và Lăng Thanh Trúc của Cửu Thiên Thái Thanh Cung từng có mối quan hệ rắc rối phải không?

Ngộ Đạo bỗng hỏi.

- Sao?

Lâm Động sững người, ngẩng lên nhìn vẻ mặt cổ quái của Ngộ Đạo, rồi hắn cảm thấy mặt mình đỏ ửng lên, cười khan một tiếng không biết đáp ra sao. Lẽ nào nói với Ngộ Đạo rằng năm đó hắn đã chiếm hữu thân thể cô nương đó sao? Lời này mà truyền ra có lẽ không đến một ngày sẽ có vô số người đến Đạo Tông tìm hắn gây phiền toái a!

- Chậc chậc, nhãn quang của tiểu tử nhà ngươi cũng không tệ. Lăng Thanh Trúc cũng là nhân vật có tiếng trong hàng đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực. Ngay cả Tiếu Tiếu cũng thua kém nàng ta một bậc. Mấy năm nay không biết có bao nhiêu thiên tài trẻ tuổi theo đuổi, muốn có được trái tim người đẹp nhưng chẳng ai được kết quả gì!

Ngộ Đạo vỗ vỗ vai Lâm Động:

- Mục tiêu ngươi chọn rất có tính thách thức, cố lên, ta tin vào ngươi! Nếu ngươi giành được Lăng Thanh Trúc thì chắc sắc mặt của đám bà la sát Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ phong phú lắm a!

Lâm Động cười bối rối, nói thế cũng đánh giá hắn hơi cao rồi. Hắn hiểu khoảng cách giữa mình và Lăng Thanh Trúc, dù bao năm nay gian khổ nỗ lực, nhưng khoảng cách vẫn không nhỏ. Chỉ có điều khoảng cách ấy đã có thể nhìn thấy chứ không còn xa xôi như trước đây nữa.

Nỗ lực của hắn không phải không có thành quả. Hiện giờ hắn cũng không còn là thiếu niên non nớt xưa kia nữa.

Hít sâu vào một hơi, Lâm Động quay đầu nhìn về phương xa. Ánh trăng phản chiếu trên gương mặt hiện lên sự kiên định. Thời gian khó khăn nhất đã qua rồi, giờ không có lý do gì để từ bỏ cả.

Lăng Thanh Trúc, ta rất mong chờ ngày chúng ta lại gặp nhau!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 670

Yên Tĩnh

Ngày so tài hàng tháng đã hạ màn, Hoang Điện trong khoảng thời gian kế tiếp, lại lần nữa khôi phục lại cái yên tĩnh của trước kia. Chỉ có điều trong sự yên tĩnh đó, trong miệng rất nhiều đệ tử Hoang Điện đều có thêm một cái đề tài nói chuyện, mà cái đề tài đó, tự nhiên không sao tách khỏi được cuộc so tài hàng tháng kia, Lâm Động và Tưởng Hạo đã có một trận giao thủ kinh tâm động phách!

Tin tức Lâm Động đã tu luyện thành công Hoang Vu Yêu Nhãn cũng nhanh chóng được loan truyền, điều này khó tránh khỏi việc dẫn đến sự chấn động lan rộng. Không ít đệ tử Hoang Điện đều âm thầm tắc lưỡi, vì tài năng thiên phú của Lâm Động mà hâm mộ không thôi.

Mà cũng chính vì trận kịch chiến cùng với Tưởng Hạo vào ngày so tài hàng tháng hôm đó, Lâm Động đã hoàn toàn vững chân với thân phận đại đệ tử thân truyền thứ năm ở Hoang Điện, đã khiến cho địa vị của hắn ta như diều gặp gió trong Hoang Điện. Thường ngày rất nhiều đệ tử Hoang Điện gặp mặt hắn, cho dù là tuổi tác có lớn hơn hắn đều phải tỏ ra cung kính, khom người gọi Lâm sư huynh.

Tuy nói rằng đối với loại đãi ngộ như thế này, tận đáy lòng Lâm Động không phải cực kỳ để ý, nhưng điều này đối với những đệ tử cùng nhau gia nhập Hoang Điện với Lâm Động như bọn Mạc Lăng mà nói lại là một việc hết sức tốt đẹp. Trong Hoang Điện, tuy nói là yên tĩnh, nhưng dù sao vẫn khó tránh khỏi những sự cạnh tranh và phân chia phe phái. Dựa theo tình hình bình thường, những đệ tử mới gia nhập như bọn họ, địa vị tự nhiên là thấp nhất, bởi vì bọn họ không có bất kỳ chỗ dựa nào cả, thường ngày trong một vài điều kiện tu luyện, tự nhiên là

phải thua kém hơn so với những đệ tử lâu năm.

Nhưng lần này, với sự thăng tiến nhanh như thiểm điện lên làm đại đệ tử thân truyền của Lâm Động, những đệ tử mới gia nhập như bọn họ cũng đã có được chỗ dựa, mà còn mượn tên tuổi của Lâm Động, những đệ tử lâu năm trong Hoang Điện cũng không dám gây khó dễ bọn họ, vì thế cũng khiến cho bọn người Mạc Lăng ít bị trở ngại hơn rất nhiều.

Mà loại tình huống thế này ngay cả Lâm Động cũng chưa phát giác ra, sau lưng hắn, đang có không ít đệ tử bắt đầu lặng lẽ hội tụ lại, trong mơ hồ đang dần dần xuất hiện dấu hiệu hình thành nên một phe phái mới, tôn hắn lên là thủ lĩnh.

Đương nhiên, loại dấu hiệu này, Lâm Động không hề để ý, cho dù là ngẫu nhiên phát giác cũng chỉ là cười trừ. Hắn không hề có tư tưởng kéo bè kết phái, có điều đám người bằng hữu của hắn như là bọn Mạc Lăng, cũng đều đến từ Vương triều Đại Viêm, nếu như bọn họ gặp phải phiền toái, hắn tự nhiên cũng sẽ không khoanh tay mà đứng nhìn.

Mà nương theo địa vị đại đệ tử thân truyền của Lâm Động đã định, hắn hôm nay cũng xem như là bắt đầu chính thức trở thành đệ tử hạt nhân của Hoang Điện, tương lai hắn lại có thể bắt đầu hưởng thụ cuộc sống thật sự của một đệ tử Hoang Điện… Sau cuộc so tài hàng tháng khoảng một thời gian, phần lớn thời gian của Lâm Động đều trải qua trong Vũ Kỹ Điện. Đương nhiên, tạm thời hắn không có mơ mộng hão huyền đem ba môn Tam đại Vũ kỹ còn lại cũng đều thu tóm luôn, mỗi lần đi đến Vũ Kỹ Điện, ngoài việc ngồi trên Hoang Thạch hấp thu Hoang Kình tu luyện Hoang Quyết ra, thì hắn luôn luôn ở trước tấm bia đá Hoang Vu Yêu Nhãn.

Sức sát thương của Hoang Vu Yêu Nhãn vô cùng biến thái, trong lúc cùng với Tưởng Hạo giao thủ, Lâm Động đã tự mình thể nghiệm qua, loại vũ kỹ này quả thực rất lợi hại, cho dù là Lâm Động bây giờ cũng chỉ là nắm giữ sơ bộ, còn xa mới có thể đạt đến bước thu phát tự nhiên. Vì thế, trong khoảng thời gian một tháng này, tinh thần hắn không ngừng tiến đến không gian tinh thần trong tấm

bia đá. Ở đó, hắn không ngừng tiếp nhận sự công kích đáng sợ của đầu Dị thú Hoang kia… Tuy nói rằng cách tu luyện này có xu hướng tự hủy hoại mình, nhưng Lâm Động lại ỷ vào có Thạch phù thần bí mà không chút sợ hãi loại lực ăn mòn cực kỳ âm sát đó.

Mà dưới việc tu luyện theo kiểu tự hủy hoại mình như thế này, Lâm Động cũng có thể thấy được, trong thời gian một tháng, hắn đối với việc khống chế Hoang Vu Yêu Nhãn cũng trở nên thuần thục hơn, điều này làm cho hắn rất vui mừng.

Mặt khác, sau khoảng thời gian ra vào Vũ Kỹ Điện, hắn đối với vị lão nhân mù kia đã trở nên quen thuộc hơn không ít. Mà cái vị lão nhân mù này, ở trong mắt của rất nhiều đệ tử Hoang Điện là một lão nhân có tính tình tương đối cổ quái, nhưng đối với Lâm Động lại rất nhiệt tình, đặc biệt là sau khi lão biết Lâm Động đã tu luyện thành công Hoang Vu Yêu Nhãn, cái loại nhiệt tình ấy càng trở nên sâu nặng hơn. Sự nhiệt tình ấy, ngay cả hai người Trần Chân và Ngộ Đạo bọn họ cũng khó có thể được đãi ngộ qua.

Trong lúc tiếp xúc, Lâm Động cũng biết được tên bọn họ của lão nhân mù lòa này, Cổ Mặc, giống như lúc Lâm Động vừa mới gặp lão lần đầu vậy, cô độc trầm mặc, có điều địa vị của lão nhân lại khiến cho Lâm Động có phần kinh ngạc. Vị lão nhân này lại là một vị Trưởng lão của Đạo Tông, địa vị thân phận này so với hai người Trần Chân, Ngộ Đạo còn cao hơn một bậc.

Hơn nữa, điều khiến cho Lâm Động kinh ngạc nhất là vị Trưởng lão Cổ Mặc này, tuy rằng lúc đầu tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn thất bại, hơn nữa còn khiến cho hai mắt của lão bị mù, nhưng sau đó lão lại dùng một nghị lực còn lớn hơn nữa mà mạnh mẽ tu luyện lại lần nữa và đã tu luyện thành công. Điều này làm cho Lâm Động cảm thấy khiếp sợ, chỉ có người đã tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn mới biết được khí tức âm sát của loại vũ kỹ này có thể làm tổn hại đôi mắt nghiêm trọng đến thế nào, không ngờ vị Trưởng lão Cổ Mặc này sau khi trả giá bằng đôi mắt chính mình, lại không chịu bỏ cuộc, mạnh mẽ tu luyện thành công.

Đương nhiên, cái loại tu luyện này cũng là có chút tâm lý liều mạng không còn gì để mất nữa. Dù sao thì cặp mắt cũng đã mù, cho dù có bị ăn mòn nữa thì có thể ăn mòn đến đâu chứ? Hơn nữa vị Trưởng lão Cổ Mặc này sau đó từ bỏ hẳn việc tu luyện nguyên lực, chủ yếu tu luyện tinh thần lực. Tinh thần lực phóng thích ra, nhìn thấy thế giới ngược lại càng rõ ràng hơn là nhìn bằng mắt thường.

Lâm Động xem ra, sở dĩ vị Trưởng lão Cổ Mặc này nhìn hắn bằng một con mắt khác, chỉ sợ rằng nguyên nhân chính là do cả hai người bọn họ cũng đều tu luyện Hoang Vu Yêu Nhãn mà thôi.

Cứ như vậy, trong thời gian một tháng lại trong sự yên tĩnh này mà trôi qua. Trong một tháng này, Lâm Động cũng được xem là dần dần hòa nhập vào cái nơi Hoang Điện xa lạ mà vô cùng thân thiết này này. Có lẽ sau này, nơi này sẽ trở thành một ngôi nhà thứ hai của hắn, chí ít đến hiện tại, đối với điều này, cho dù là Lâm Động từ trước đến giờ tâm tính vẫn luôn cẩn thận, trong lòng cũng không sinh ra ý bài xích như trước nữa.

Cuộc sống của Hoang Điện tuy không có cái loại lúc nào cũng nom nóp lo sợ chuẩn bị liều mạng, đổ máu với người khác như lúc trong Chiến trường Viễn Cổ, thế nhưng cái loại yên tĩnh đó, lại làm cho trong lòng Lâm Động trở nên bình thản. Cái loại tàn nhẫn cùng với lệ khí thấm trong xương cốt của hắn còn sót lại từ lúc trong Chiến trường Viễn Cổ, cũng trong loại không khí bình thản yên lặng này mà lặng yên thu liễm lại.

- Phù!

Trước tấm bia màu đen, một thân hình gầy gò lẳng lặng ngồi xếp bằng. Hồi lâu sau, con mắt màu đen trên tấm bia đá đột nhiên nháy động một cái, từng đạo ba động kỳ dị phát ra, cuối cùng đều bắn vào cái khe màu xám nhạt ngay tại mi tâm của đạo thân ảnh đang ngồi phía trước mặt.

Cái khe màu xám nhạt dần dần tản đi, mà hai mắt Lâm Động cũng từ từ mở

ra, đạo hôi mang quỷ dị trong mắt lóe lên rồi tan biến, sau đó khuôn mặt hắn cũng hiện lên một nụ cười.

- Xem ra khoảng thời gian này Hoang Vu Yêu Nhãn của ngươi tiến triển cũng không chậm nhỉ?

Sau lưng Lâm Động, một giọng nói già nua khàn khàn vang lên, Lâm Động quay đầu hướng về phía lão nhân mù tay cầm cái chổi cười cười, nói:

- Vẫn phải đa tạ Mặc sư thúc đã bên cạnh chỉ điểm!

Nếu như dựa vào thân phận mà tính, thì Lâm Động phải tôn xưng Cổ Mặc một tiếng Trưởng lão, nhưng mà lão già này tính tình cổ quái, sau khi Lâm Động hắn gọi một tiếng lúc đầu, liền quát tháo bắt hắn sửa lại, gọi là sư thúc. Mà Lâm Động cũng không phải là kẻ cổ hủ, thay đổi gọi là sư thúc, ngược lại lộ vẻ thân mật hơn.

- Nếu như không có thiên phú, chỉ điểm như thế nào cũng đều vô dụng, ngươi tiểu tử này càng ngày càng câu nệ a!

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão nhân mù lóe lên một nụ cười, chợt phất phất tay nói:

- Ra ngoài đi, Ngộ Đạo đang ở ngoài Vũ Kỹ Điện, có lẽ tìm ngươi có việc đấy!

- Vâng!

Lâm Động ngơ ngác, chợt cười gật gật đầu, cũng không nói nhảm, đứng dậy hướng về phía Cổ Mặc thi lễ một cái liền nghênh ngang đi ra ngoài.

o0o Đi ra trước Vũ Kỹ Điện, Lâm Động cũng không bất ngờ khi gặp Ngộ Đạo đang đứng chắp tay đợi ở phía trước. Khoảng thời gian một tháng này hắn gặp mặt ông ta tương đối ít, có lẽ trong Đạo Tông cũng có không ít chuyện, thân là Phó Điện chủ Hoang Điện, Ngộ Đạo hiển nhiên bận rộn hơn nhiều so với hắn,

một kẻ chỉ biết vùi đầu vào việc tu luyện.

- Ngươi tiểu tử này lại thực sự biết cách tạo quan hệ a, thời gian không đến một tháng đã mua chuộc được lòng Mặc sư huynh. Hiện tại ngay cả ta cũng không được cho phép vào làm phiền ngươi lúc ngươi đang tu luyện nữa!

Ngộ Đạo thấy Lâm Động đi ra cũng không nhịn được, vừa cười vừa mắng.

Lâm Động mỉm cười, hắn không biết rõ tình hình, không ngờ Cổ Mặc sư thúc có tính cách như thế, lại dám đuổi cả Ngộ Đạo ra ngoài như thế… - Ngộ Đạo sư thúc, có việc ư?

Lâm Động nháy mắt mấy cái, cười híp mắt nói.

- Ừ, lần này ngươi phải xuất tông một chuyến. Bên trên có đưa xuống một vài nhiệm vụ cần đám đệ tử các ngươi phải hoàn thành, coi như là ngươi ra ngoài luyện tập một chuyến đi, ngươi là người mới, cho nên cũng không phải phụ trách trách nhiệm bao nhiêu, dù sao vẫn còn có các đệ tử khác trong các điện, coi như là ra ngoài thích ứng một chút đi.

Ngộ Đạo vừa cười vừa nói.

- Xuất tông sao?

Lâm Động sửng sốt một chút, sau đó vẫn gật gật đầu. Hắn biết rõ loại Tông phái siêu cấp thế này, phần lớn đều sẽ giao cho đệ tử một vài nhiệm vụ xem như là cơ hội để rèn luyện, mà trước mắt, dường như hắn đã nhận được một cái….

- Đi theo ta, ta dẫn ngươi đến gặp mặt mấy người đồng hành lần này của ngươi trước!

Ngô Đạo hướng về phía Lâm Động cười cười, sau đó liền quay người lướt đi.

Lâm Động hồ nghi nhìn theo bóng dáng của Ngộ Đạo, lúc trước nụ cười của lão già này rõ ràng là có chút cổ quái, nhưng mà lúc này hắn không nghĩ ngợi

nhiều, thân hình khẽ động, nhanh chóng đi theo.

o0o Hai người lướt qua dãy núi chỗ Hoang Điện, sau đó hướng đến một đỉnh núi khổng lồ ở phương Bắc phóng tới. Lúc rơi xuống mặt đất, ánh mắt Lâm Động nhanh chóng nhìn quanh, sau đó biểu hiện trên mặt liền ngưng trọng một lát.

Lúc này, trên sân thượng, một thiếu nữ trẻ tuổi áo trắng váy xanh đang lười biếng nhìn hắn chằm chằm, trong đôi mắt to long lanh kia, lộ ra một chút cảm giác trêu đùa tinh quái cùng với một loại kinh ngạc được che giấu khá kỹ.

Thiếu nữ này chính là cô nàng lúc Lâm Động vừa vào Đạo Tông đã cho rằng hắn là một kẻ nói khoác mà không biết ngượng, tự cho mình là đúng, Ứng Hoan Hoan!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 671

Xuất Tông

Ánh mặt trời từ trên bầu trời chiếu xuống, trở thành vệt sáng, chiếu rọi trên người thiếu nữ mềm mại, nhỏ nhắn và thon dài, thoạt nhìn cực kỳ chói mắt.

Mái tóc dài đen nhánh, được người thiếu nữ buộc thành đuôi ngựa thả buông dài xuống chỗ eo, chỗ đuôi ngựa mang theo một chút đường cong, một loại thanh xuân và sức sống, lặng yên lan tỏa ra, khiến cho tinh thần của những người xung quanh đều âm thầm chấn động.

Bất kỳ ai khi lần đầu tiên trông thấy thiếu nữ thanh khiết này, e rằng tâm tình đều có chút vui sướng. Chỉ có điều Lâm Động lại là ngoại lệ, hắn nhìn đôi má xinh đẹp của Ứng Hoan Hoan, lại không kềm được sờ sờ mũi, không ngờ người bạn đồng hành lần này lại là nàng ta!

Bây giờ hắn cũng đã hiểu rõ, vì sao nụ cười của Ngộ Đạo lúc nãy lại cổ quái như vậy, thì ra lão già này sớm đã biết rồi.

Ánh mắt của Lâm Động dừng lại một chút trên người Ứng Hoan Hoan sau đó liền bỏ sang một bên, nhìn về phía bên cạnh. Ở nơi đó, còn có hai gã man tử đứng ngạo nghễ.

Hai người này dáng người cao gầy, bộ dạng cũng là có chút bình thường, hai người một mặc áo trắng, một mặc áo đen, thoạt nhìn cũng có chút dáng vẻ khí vũ hiên ngnag, chỉ có điều trong ánh mắt mà bọn họ ngẫu nhiên liếc nhìn Lâm Động, không khó phát hiện một loại khí chất cao ngạo. Đương nhiên Lâm Động cũng chẳng có suy nghĩ gì đối với việc này, những năm gần đây Hoang Điện luôn ở vị trí thấp nhất, khi những đệ tử khác của Tam Điện nhìn thấy bọn họ, khó

tránh tự nhiên có chút cảm giác ưu việt như vậy.

Hơn nữa, từ bên trong cơ thể hai người này phát ra một loại nguyên lực ba động không thua kém gì đám người Tưởng Hạo cũng làm cho Lâm Động hiểu ra, hai người này trong điện của bọn họ có lẽ có địa vị không thấp, thậm chí nói không chừng cũng là thân phận đại đệ tử thân truyền, có chút ngạo khí cũng là hợp tình hợp lý.

- Ha ha, người của Hoang Điện cũng đến rồi sao?

Đứng phía trước ba người Ứng Hoan Hoan, một lão già tóc trắng cười tủm tỉm nhìn Ngộ Đạo cùng với Lâm Động vừa đáp xuống giữa sân, cười nói.

Ngộ Đạo cười gật gật đầu, chắp tay với lão già tóc trắng kia, sau đó nói với Lâm Động:

- Đây là Trưởng lão Bạch Hoa!

- Tiểu tử này chính là người gần đây đã gây ra náo động không nhỏ của Hoang Điện các ngươi, Lâm Động đấy sao? Vào điện chưa quá một tháng, đã trở thành đại đệ tử thân truyền, tốc độ này có thể thật sự phá kỷ lục Đạo Tông chúng ta rồi đấy.

Trưởng lão Bạch Hoa nhìn chằm chằm Lâm Động, cười nói.

Giọng nói của Trưởng lão Bạch Hoa vừa kết thúc, ánh mắt của Ứng Hoan Hoan ở phía sau lão đã không nhịn được lườm Lâm Động một cái. Sự việc này nàng ta hiển nhiên cũng nghe nói qua, mà ngay khi nhận được tin tức này, không chỉ nàng, ngay cả tỷ tỷ Ứng Tiếu Tiếu của nàng cũng có chút kinh ngạc. Hiển nhiên đều là chưa từng ngờ tới Lâm Động lại có thể trong khoảng thời gian nhanh như vậy trở thành đại đệ tử thân truyền của Hoang Điện.

- Trưởng lão đã quá khen, chẳng qua là các sư huynh khiêm nhượng, mới để cho ta thuận lợi vượt qua!

Lâm Động mỉm cười, nói.

Đối với những lời nói khiêm tốn này của Lâm Động, Trưởng lão Bạch Hoa nghĩ đến có chút ưa thích, vuốt vuốt chòm râu gật gật đầu, nói với Ngộ Đạo:

- Không kiêu ngạo không nóng nảy, là một hạt giống tốt, Hoang Điện ngươi lần này vận khí không tệ a!

- Đúng vậy!

Ngộ Đạo cười lớn một tiếng, không hề có chút khách khí nào. Biểu hiện trong khoảng thời gian này của Lâm Động, có thể nói là nhiều lần vượt quá dự liệu của hắn. Dựa theo loại tốc độ này, chỉ cần cho Lâm Động thêm một chút thời gian, có lẽ thành tựu sau này nhất định sẽ rất cao.

Trưởng lão Bạch Hoa cười cười, lúc này ánh mắt nhìn bốn người Lâm Động chung quanh, nói:

- Lần này bốn người các ngươi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, do Hoan Hoan dẫn đầu, còn nhiệm vụ chính xác, đợi sau khi xuất phát, nàng ta sẽ nói rõ với các ngươi!

Nghe được những lời của Trưởng lão Bạch Hoa, Lâm Động liền sửng sốt một chút, ánh mắt không kềm được có chút hồ nghi nhìn cô nàng Ứng Hoan Hoan mặc áo trắng váy xanh trước mặt, để cho một cô nàng thoạt nhìn có chút thanh khiết mơ mộng dẫn đầu hay sao?

Khóe miệng Lâm Động hơi nhếch lên, dù sao hắn cũng là người bước ra từ Chiến trường Viễn Cổ, không ngờ bây giờ lại phải để cho một tiểu nha đầu này làm người đứng đầu.

Nhưng mà điều làm cho Lâm Động thấy có chút kỳ quái là, đối với những lời này của Trưởng lão Bạch Hoa, hai tên nam tử của Địa Điện và Hồng Điện bên cạnh lại không có chút gì kinh ngạc, dường như không có chút dị nghị nào đối

với loại an bài này.

- Nha đầu này chẳng lẽ không đơn giản như biểu hiện bên ngoài sao?

Lâm Động lẩm bẩm một tiếng.

- Thế nào? Ngươi có ý kiến đối với sự an bài của Trưởng lão Bạch Hoa sao?

Ngay lúc tiếng lẩm bẩm của Lâm Động vừa dứt, giọng nói trong trẻo êm tai của cô nàng thiếu nữ kia liền vang lên bên tai. Hắn ngẩng đầu, liền nhìn thấy Ứng Hoan Hoan lại đang nở một nụ cười chết người với hắn. Chỉ có điều, trong đôi mắt to của nàng, Lâm Động lại nhìn thấy một sự giảo hoạt giống như tiểu hồ ly, hắn cũng đành buông tay sảng khoái:

- Trưởng lão nói thế nào, ta làm như thế đó!

Phản ứng của Lâm Động cực nhanh, làm cho hàng lông mi hình trăng non của Ứng Hoan Hoan khẽ rung lên, sau đó đành phải thu lại những lời lên giọng muốn nói, khóe môi nhếch lên, nói:

- Ta dẫn đội xuất tông rèn luyện đã không dưới mười lần rồi, kinh nghiệm không phải một lính mới như các ngươi có thể so sánh được. Trên thế giới này, không phải là tuổi tác lớn thì có thể làm ra vẻ đâu!

Nàng vừa nói những lời này ra, thì ngay cả Ngộ Đạo và Trưởng lão Bạch Hoa bên cạnh cũng đều ngẩn người, chợt bất đắc dĩ lắc đầu. Đây chính là nằm yên mà cũng trúng thương nữa, nha đầu này, miệng lưỡi sắc bén như vậy!

Sắc mặt Lâm Động bình thản. Tuy nói rằng cái loại bộ dáng này của Ứng Hoan Hoan cùng với kinh nghiệm mà nàng nói hoàn toàn không phù với tuổi tác của nàng ta khiến cho hắn có chút bất ngờ, nhưng mà cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Có lẽ nếu nói về bối cảnh, nội tình chẳng hạn, Lâm Động so ra kém xa nàng, nhưng người vừa mới bước ra từ Chiến trường Viễn Cổ tàn khốc như Lâm Động

mà nói, còn có được sự cẩn thận và tàn nhẫn mà các đệ tử Tông phái siêu cấp bọn hắn không có.

Nhưng mà sắc mặt bình thản của Lâm Động lọt vào mắt Ứng Hoan Hoan lại khiến nàng có chút cắn chặt răng. Tên gia hỏa này, cũng không nể tình rồi!

- Xuất phất thôi!

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan tràn ngập sức sát thương lườm Lâm Động một cái, sau đó cũng lười tiếp tục dây dưa nữa. Bàn tay thon dài trắng như ngọc đưa ra, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, khiến cho người ta có cái cảm giác nhìn không rời ánh mắt được.

Véo!

Ngón tay ngọc nhỏ nhắn của Ứng Hoan Hoan ở chỗ hư vô trước mặt tùy ý vẫy một chút, lại có âm thanh trong trẻo im lặng truyền ra, sau đó nhanh chóng khuếch tán ra trên bầu trời.

Quác!

Ngay khi làn sóng âm kia khuếch tán đi không lâu, chỉ thấy được cách đó không xa, trong một ngọn núi cực lớn xanh um, một tiếng kêu lớn vang đến, sau đó một con đại bàng màu xanh đen liền vỗ cánh mang theo cuồng phong bay đến phía trên sân.

- Đi thôi, đi nhanh về nhanh!

Thân thể mềm mại của Ứng Hoan Hoan khẽ động, liền lướt qua Thanh Điêu, gai tên đệ tử của Đại Điện và Hồng Điện kia nhìn thấy vậy, cũng nhanh chóng đi lên theo. Lâm Động hơi chút chần chờ, chắp tay chào Ngộ Đạo và Bạch Hoa một cái, lúc này mới lướt lên.

Xoạt!

Sau khi ba người lướt lên Thanh Điêu, bàn tay ngọc của Ứng Hoan Hoan vỗ nhẹ lên thân Thanh Điêu một cái. Con Thanh Điêu kia liền vỗ mạnh cánh, mang theo cuồng phong gào thét, nhanh như thiểm điện bay vút ra.

Trên sân bên dưới, Ngộ Đạo nhìn theo Thanh Điêu đã bay xa, lúc này mới quay đầu, nói:

- Lần này bọn họ sẽ đi Huyết Nham Địa ư?

- Ừm!

- Nơi đó rất hỗn loạn, long xà lẫn lộn, để bốn người trẻ tuổi bọn họ đi không có việc gì chứ?

Ngộ Đạo nhíu nhíu mày, nói.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, Đạo Tông chúng ta ở đó có một cái quặng mỏ Niết Bàn Tinh Khoáng, nghe nói lần này có chút dị động, nghĩ lại có lẽ là Yêu thú quấy phá, bốn người bọn họ cũng đều là những người nổi bật trong Tứ Điện, có lẽ có thể ứng phó được!

Bạch Hoa cười nói.

Nghe vậy, Ngộ Đạo cũng không nói thêm lời nào nữa, chỉ có điều trong lòng không hiểu sao lại xuất hiện cảm giác bất an.

o0o Phía trên chân trời, Thanh Điêu vỗ vỗ đôi cánh lớn, cuồng phong đột khởi, với tốc độ như vậy thật là có chút cảm giác nhanh như thiểm điện vậy.

Lâm Động xếp bằng trên lưng rộng lớn của Thanh Điêu, con Thanh Điêu này hiển nhiên cũng không phải là con vật tầm thường, quanh thân đều có năng lượng mạnh mẽ tuôn ra, chống đỡ các luồng phong áp phía trước mặt, bởi vậy ngồi trên lưng nó sẽ không cảm giác được cuồng phong ập mặt mà tới.

Trên lưng Thanh Điêu, Ứng Hoan Hoan ngồi trước nhất, hai tên đệ tử của

Địa Điện và Hồng Điện kia và nàng ta tựa hồ cũng quen biết nhau, ngồi bên cạnh nàng vui vẻ trò chuyện. Lâm Động có thể cảm thấy hai người này dường như đối với Ứng Hoan Hoan có chút ái mộ. Đối với việc này, Lâm Động cũng không thấy bất ngờ. Ứng Hoan Hoan thiên phú tuyệt hảo, lại xinh đẹp đáng yêu, cái loại sức sống thanh khiết đó dường như có thể cảm nhiễm được người khác. Cho dù là Lâm Động, đôi khi cũng khó tránh có xúc động, cho nên hai tên đệ tử này thích nàng cũng không có gì là kỳ quái.

Ánh mắt Lâm Động dần dần rút khỏi đám ba người Ứng Hoan Hoan, ánh mắt nhìn cánh rừng bao la bạt ngàn lùi dần về phía sau cùng với tốc độ bay cực nhanh của Thanh Điêu, trong lòng lại không kiềm được mà nghĩ đến Tiểu điêu và Tiểu Viêm.

- Cũng không biết bọn họ bây giờ thế nào rồi?

Lâm Động mấp máy miệng, hai người Tiểu điêu rời đi cũng có hơn một tháng rồi, nhưng từ đó đến nay Lâm Động lại không nhận được bất kỳ tin tức nào có liên quan đến bọn họ. Tuy rằng hắn biết rõ Tiểu điêu có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng hắn vẫn không tránh được có chút lo lắng.

Thói quen nhiều năm trên đường dựa vào nhau phấn đấu như vậy, bây giờ đột nhiên tách ra, lại khiến cho Lâm Động có chút không thích ứng lắm.

- Này!

Lúc Lâm Động thoáng có chút thất thần, đột nhiên một giọng nói trong trẻo từ phía trước truyền đến. Hắn ngẩng đầu lên, chợt ngơ ngác một chút, lúc này cảnh vật xung quanh nhanh chóng lùi lại, thiếu nữ mặc áo trắng váy xanh hơi nghiêng đầu nhìn hắn chằm chằm, mái tóc đuôi ngựa đen nhánh lướt qua chiếc cổ trắng như tuyết của nàng, đôi mắt to long lanh giống như hồ nước, xinh đẹp lạ thường.

- Sao thế?

Trong lòng thất thần vì một màn thoáng qua làm động lòng người, thế nhưng rất nhanh Lâm Động cũng phục hồi lại tinh thần, nói.

- Ngươi không hòa đồng với mọi người sao? Mọi người đều là sư huynh đệ, ngươi như thế này sẽ làm cho người khác cho rằng ngươi rất cao ngạo, bình thường đệ tử Đạo Tông chúng ta hành sự, cũng không phải là như vậy!

Ứng Hoan Hoan nói. Những lời chỉ đạo như thế, lại phối hợp với dung nhan thiếu nữ của nàng ta, quả thực làm cho người ta có chút buồn cười.

Lâm Động cũng có chút bất đắc dĩ, trong lòng tự nhủ đây không phải là các ngươi cố tình cô lập ta hay sao, sao lại là ta cao ngạo?

- Lần này ra ngoài, chúng ta coi như là bạn đồng hành rồi, ngươi là người mới, ta sẽ chăm sóc ngươi một chút. Cũng đừng lo lắng, cứ coi như một trận luyện tập vậy. Lúc ra đi ngươi tứ chi kiện toàn, khi trở về ta cũng sẽ không để ngươi mất đi một miếng thịt nào đâu!

Ứng Hoan Hoan nở nụ cười dịu dàng nói.

Lâm Động vuốt mũi, cũng không nhịn được bật cười, trong lòng đối với người con gái trước mắt có chút hảo cảm. Mặc dù tính cách nàng có chút tinh quái, nhưng mà cũng không thực sự xấu.

- Ha ha, Lâm Động sư đệ yên tâm đi, đến lúc có chuyện chúng ta sẽ cùng chống đỡ, lần này đệ coi như mở rộng kinh nghiệm là được rồi!

Bên cạnh Ứng Hoan Hoan, hai tên nam tử đến từ Địa Điện và Hồng Điện cũng cùng phụ họa cười to nói. Chỉ có điều trong tiếng cười của bọn họ lại có thêm một chút đắc ý.

Lâm Động chỉ mỉm cười, chẳng nói năng gì cả.

- Nghe nói ngươi đã luyện thành công Hoang Vu Yêu Nhãn của Hoang Điện rồi à?

Ứng Hoan Hoan nhìn chằm chằm Lâm Động, đột nhiên hỏi.

Câu nói vừa dứt, ánh mắt của hai tên nam tử bên cạnh cũng ngưng trọng lại một hồi, hiển nhiên cũng đã nghe nói qua danh tiếng của Hoang Vu Yêu Nhãn.

- Vận khí tốt, miễn cưỡng xem như là đã học được!

Lâm Động hơi chút chần chờ, lúc này mới gật gật đầu.

- Ồ!

Ứng Hoan Hoan khẽ gật đầu, cặp mắt dễ thương khẽ cụp xuống, đôi mắt to chớp chớp. Nàng vẫn còn nhớ, lúc tỷ tỷ nàng nghe được tin tức này, sắc mặt thể hiện khá kinh ngạc.

- Nhìn không ra sao, ngươi lại có chút bản lĩnh a! Lúc đầu ta đưa ra những đánh giá về ngươi, bây giờ ta thu lại những lời tự cho là đúng đó nhé.

Ứng Hoan Hoan duỗi cái lưng mệt mỏi, vòng eo mềm mại bị dãy đay lưng màu xanh buộc xung quanh để lộ ra đường cong mê người. Nàng mệt mỏi lườm Lâm Động một cái, rồi nói.

Nghe vậy, Lâm Động lập tức có chút dở khóc dở cười, Ứng Hoan Hoan thu lại cái nàng ta đã nói tự cho là đúng, đó chính là nói trên người hắn vẫn còn bị gán cái mác là nói khoác mà không biết ngượng.

- Còn cách đánh giá còn lại, đợi khi ngươi lĩnh hội được Đại Hoang Vu Kinh rồi nói sau!

Dường như biết rõ những suy nghĩ trong lòng Lâm Động, giọng nói bay bổng của Ứng Hoan Hoan lại truyền đến lần nữa.

Nhìn đôi má xinh đẹp kia của nàng thiếu nữ, Lâm Động cũng cười cười, nói:

- Ta nhớ là, hình như ngươi đã từng nói qua, nếu như ta có thể lĩnh hội Đại Hoang Vu Kinh, ngươi sẽ đáp ứng với ta bất cứ yêu cầu gì?

Ứng Hoan Hoan sững người, khuôn mặt lập tức hiện lên một tia ửng đỏ, chợt cắn nhẹ hàm răng ngà, hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Động, quay người lại:

- Chỉ sợ ngươi không có tư cách nói yêu cầu này mà thôi!

Nhìn cô nàng vẫn phát ra một chút nộ khí xinh đẹp, Lâm Động mỉm cười, xem ra nhiệm vụ lần này, cũng không buồn tẻ như trong tưởng tượng a.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 672

Huyết Nham Địa

Lần này nơi mà chúng ta đi, gọi là Huyết Nham Địa, cách Đạo Tông khoảng năm ngày lộ trình, bởi vì khu vực đó vừa đúng là nơi giao nhau của một vài Tông phái siêu cấp, cho nên cũng trở thành khu vực hỗn loạn không ai quản lý, thậm chí một vài Tông phái còn niêm yết danh sách truy nã những kẻ hung sát cường hãn ở nơi đó, gọi là Tông Phái Thông Tập Bảng, thường xuyên xuất hiện ở nơi đó nữa.

Thanh Điêu lướt qua chân trời xanh thẳm, trên lưng Thanh Điêu đó, Ứng Hoan Hoan cùng ba người Lâm Động đang nói đến tin tức có liên quan đến nhiệm vụ lần này.

- Tông Phái Thông Tập Bảng… Thân thể Lâm Động khẽ rung nhẹ một cái. Trong khoảng thời gian ở Hoang Điện này, hắn cũng đã có chút hiểu biết đối với Đông Huyền Vực. Mà cái loại Tông Phái Thông Tập Bảng này, là do một vài Tông phái siêu cấp liên thủ phát hành, những người có thể đăng tên trên danh sách này, không ai không phải là kẻ có thủ đoạn kinh người, đẳng cấp thực lực cao siêu.

- Tiền bối Chu Thông năm đó đã từng được đăng trên Tông Phái Thông Tập Bảng này, hơn nữa còn là danh xứng với thực đứng ở đầu bảng. Đương nhiên, đây là do Nguyên Môn tự mình tuyên bố, về sau dưới sự phản đối của Đạo Tông chúng ta nên đã hủy bỏ rồi.

Lâm Động ngạc nhiên chợt dở khóc dở cười, vị tiền bối Chu Thông này thật đúng là đi đến đâu cũng không an định. Sau khi đến Đạo Tông, việc hắn nghe được nhiều nhất, e rằng là đủ loại công tích vĩ đại của vị tiền bối này.

Nhưng mà bởi vì vậy cũng có thể nhìn ra được điểm đáng sợ của những kẽ ở trên Tông Phái Thông Tập Bảng này. Có thể sau khi đắc tội với một vài Tông phái siêu cấp vẫn có thể sống được tiêu tiêu sái sái, không chút bản lĩnh thực sự thật đúng là rất khó làm được chuyện này!

- Cho nên đi đến Huyết Nham Địa lần này, cố gắng đừng gây thêm chuyện. Tuy rằng chúng ta là đệ tử của Đạo Tông, nhưng mà nơi long địa hỗn tạp Huyết Nham Địa này, uy áp của các Tông phái siêu cấp đối với bọn họ mà nói cũng giảm xuống không ít đâu.

Ứng Hoan Hoan mở to mắt nhìn Lâm Động, khuyên bảo.

Lâm Động bất dắc dĩ nhếch miệng, bị một nha đầu không cách biệt tuổi lắm chỉ giáo như vậy, thật là làm cho hắn cảm giác có chút quái dị.

- Đạo Tông chúng ta có một cái quặng mỏ Niết Bàn Tinh Khoáng ở chỗ đó, dạo này ở đó có chút động tĩnh, quấy nhiễu đến sự khai thác quặng mỏ, mà nhiệm vụ của chúng ta là xem xét đó là chuyện gì. Có lẽ chỉ là Yêu thú quấy phá mà thôi. Nhiệm vụ này cũng không quá khó khăn, nếu như mọi chuyện thuận lợi thì khoảng nửa tháng là có thể trở về!

Ứng Hoan Hoan nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, đối với Niết Bàn Tinh Khoáng hắn cũng có biết một chút. Cái này cũng không khác biệt mấy với Niết Bàn Đan, trong đó không chỉ bao hàm nguyên lực thiên địa thuần khiết, mà còn có trộn lẫn Niết Bàn Khí, cái loại tinh khoáng này đối với các đại Tông phái siêu cấp mà nói đều là tài nguyên rất quan trọng. Bởi vì những Đan Hà bên trong các Tông phái đó mỗi năm đều cần bổ sung một lượng lớn Niết Bàn Tinh Khoáng, nếu không, Đan Hà sớm muộn gì cũng sẽ dần dần khô kiệt.

- Ha ha, có Hoan Hoan tiểu sư tỷ dẫn đầu, có lẽ nhiệm vụ lần này cũng không có gì khó khăn, chúng ta cứ coi như ra ngoài du lịch một chuyến thôi. Huyết Nham Địa tuy hỗn loạn, nhưng Đấu giá hội ở trong này lại tương đối phát đạt,

các loại kỳ vật đều có thể gặp phải, đến lúc đó nói không chừng chúng ta cũng có thể đi quan sát một chút!

Bên cạnh Ứng Hoan Hoan, tên mặc áo trắng cũng mở miệng cười nói.

Qua cuộc chuyện trò trên đường đi, Lâm Động đã có chút hiểu biết về hai người này. Nam tử áo trắng, tên là Khương Côn, chính là một đại đệ tử thân truyền trong Địa Điện, thực lực ở vào Thất Nguyên Niết Bàn. Còn nam tử áo đen kia tên là Viên Lăng, là đại đệ tử thân truyền của Hồng Điện, thực lực tương đương với Khương Côn.

Chuyến đi này trong số bốn người bọn họ, nếu như nhìn từ bề ngoài, thực lực Ứng Hoan Hoan hẳn là mạnh nhất, nguyên lực phát ra trên toàn thân nàng mạnh hơn hẳn hai người Khương Côn, có lẽ là đã đạt đến cấp độ Thất Nguyên Niết Bàn đỉnh phong. Mà còn không biết vì sao, trên người nàng, Lâm Động mơ hồ cảm thấy một chút ba động không tầm thường. Có thể thấy, thiếu nữ trước mắt này chắc có lẽ không chỉ đơn giản như biểu hiện bên ngoài vậy!

Lâm Động cười cười. Cũng có chút thả lỏng trong lòng, dù sao thì sau khi đến Đông Huyền Vực hắn vẫn chưa ra ngoài, lần này cứ coi như tìm hiểu sự đời vậy.

o0o Huyết Nham Địa cách Đạo Tông một đoạn không ngắn, mặc dù là tốc độ bay của Thanh Điêu cũng rất nhanh, nhưng lộ trình này vẫn mất thời gian khoảng năm ngày như cũ.

Sáng sớm ngày thứ sáu bọn họ mới đến nơi. Ngồi trên lưng Thanh Điêu, Lâm Động bỗng có chút cảm ứng, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt trông về phía xa. Chỉ thấy được ở nơi xa xôi phía trước vốn dĩ là rừng cây xanh um đột nhiên chấm dứt, một mảng lớn hỏa hồng sắc bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra.

Cái màu sắc hỏa hồng đó giống hệt như là mặt đất bị máu tươi thấm đẫm vậy, một loại mùi vị hung sát nhàn nhạt từ khắp mặt đất bốc lên… Lúc tiếp cận phiến địa vực này, Lâm Động có thể cảm nhận được khí tức của thiên địa xung quanh

mình trở nên hỗn tạp. Những luồng khí tức này phần lớn đều ẩn chứa một tia hung khí. Tại một vài chỗ tối tăm, cũng có những ánh mắt có chút hung sát và âm u lạnh lẽo nhìn về phía đầu Thanh Điêu đang bay qua trên bầu trời.

Đây đúng là một địa phương bất thiện a!

Lâm Động nhíu mày, trong lòng toát ra ý nghĩ này. Xem ra nơi này đúng như những gì Ứng Hoan Hoan nói, là nơi rất hỗn loạn!

- Đến Huyết Nham Địa rồi!

Chỗ gần đầu của Thanh Điêu, Ứng Hoan Hoan cũng duỗi nhẹ tấm lưng mệt mỏi, chợt cười dịu dàng mà nói:

- Đi chỗ quặng mỏ trước đi, Đạo Tông chúng ta có đệ tử đóng ở đó!

Đối với những lời của nàng, hai người Khương Côn tự nhiên sẽ không phản đối, Lâm Động mới đến cũng chưa quen thuộc đường đi, cho nên phần lớn quyết định đều do Ứng Hoan Hoan tự định lấy.

Lúc này bàn tay trắng nõn của Ứng Hoan Hoan vỗ nhẹ, Thanh Điêu liền vỗ mạnh hai cánh cực lớn, chuyển phương hướng, tốc độ nhanh chóng nhanh hơn.

Lần bay này chỉ mất nửa giờ, sau đó Lâm Động liền nhìn thấy một sơn mạch đỏ thẫm hiện ra trong tầm mắt. Bên trong sơn mạch, lờ mờ có thể nhìn thấy một vài kiến trúc và bóng người nghiêng nghiêng.

Ứng Hoan Hoan dường như không xa lạ với nơi này, chỉ nghiêng mắt nhìn phía bên dưới, sau đó liền chỉ huy Thanh Điêu giảm tốc độ lại, cuối cùng lượn vòng trên một đỉnh núi, rồi từ từ đáp xuống.

Địa điểm mà bọn họ đáp xuống vừa khéo là trên một bãi đá, sau khi Thanh Điêu đáp xuống không lâu, cách đó không xa có một âm thanh xé gió truyền đến, sau đó mười mấy bóng người lướt đến, nhìn huy hiệu trước ngực bọn họ, hiển nhiên đều là đệ tử của Đạo Tông.

Mười mấy người lướt đến đó lúc nhìn thấy Ứng Hoan Hoan, sự cảnh giác vốn có trên khuôn mặt đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một sắc mặt cung kính.

- Hoan Hoan!

Đứng đầu mười mấy người kia là một cô gái với dáng vẻ mềm mại nhỏ nhắn, tuy rằng dung mạo của nàng ta không xinh đẹp bằng Ứng Hoan Hoan, nhưng lại có một khí chất nhu hòa. Lúc nàng ta nhìn thấy Ứng Hoan Hoan, trên gương mặt có chút mừng rỡ, xem bộ dạng này hiển nhiên là quen biết với Ứng Hoan Hoan.

- Hì hì, Phương tỷ!

Lúc Ứng Hoan Hoan nhìn thấy cô gái kia, cũng cười hì hì tiến đến.

- Phương tỷ, đây là các đệ tử theo muội đi lần này, Khương Côn bọn họ tỷ cũng biết rồi, tên này là đệ tử mới gia nhập của Hoang Điện, gọi là Lâm Động… Sau khi Ứng Hoan Hoan nói chuyện với cô gái mà nàng ta gọi là Phương tỷ, những ngón tay nhỏ nhắn liền chỉ về hướng Lâm Động.

- Đệ tử mới gia nhập của Hoang Điện sao?

Nghe vậy, vị Phương tỷ kia hiển nhiên có chút ngạc nhiên, ánh mắt quan sát Lâm Động, hồ nghi nói:

- Chỉ là Ngũ Nguyên Niết Bàn sao?

Nói đến khu vực Huyết Nham Địa này thì tương đối hỗn loạn, thông thường những đệ tử mà Đạo Tông bọn họ phái đến đây thực lực tương đối mạnh, giống như Lâm Động cái loại này, lại rất ít thấy!

Đương nhiên, không chỉ là có Phương tỷ, ngay cả những đệ tử Đạo Tông theo bên cạnh nàng cũng đều kinh ngạc nhìn chằm chằm Lâm Động, hiển nhiên không rõ vì sao lần này Đạo tông lại phái đến đây một đệ tử mới gia nhập yếu

đuối như thế?

- Tỷ cũng chớ xem thường tên gia hỏa này, hắn gia nhập Hoang Điện chưa đầy một tháng đã trở thành đại đệ tử thân truyền của Hoang Điện, ngay cả Tưởng Hạo cũng không làm gì được hắn!

Ứng Hoan Hoan hiển nhiên cũng biết rõ những gì trong lòng Phương tỷ suy nghĩ, liền thấp giọng nói bên tai nàng ta.

- Hả?

Phương tỷ thoáng biến sắc, thời gian chưa đến một tháng đã đã thăng tiến làm đại đệ tử thân truyền sao? Tốc độ này khó tránh có chút khủng bố! Xem ra Lâm Động này có lẽ cũng có chút bản lĩnh a… - Đây là Nguyên Phương sư tỷ, cũng là đệ tử thân truyền của Thiên Điện bọn ta, vùng khoáng sản này đều là do tỷ ấy quản lý!

Ứng Hoan Hoan cười nói với Lâm Động.

- Bái kiến Nguyên Phương sư tỷ!

Lâm Động chắp tay chào cô gái kia. Tuy rằng với thân phận đại đệ tử thân truyền Hoang Điện của hắn, căn bản không cần xưng hô nàng ta là sư tỷ, nhưng Lâm Động hiển nhiên cũng không cho rằng làm vậy sẽ tổn hại thể diện hắn.

- Lâm Động sư đệ khách khí rồi!

Xưng hô của Lâm Động khiến cho thần sắc trên gương mặt của Phương tỷ trở nên hòa nhã hơn một chút, hiển nhiên là bởi vì hắn cung kính đối với nàng, cũng làm cho nàng nảy sinh một chút hảo cảm.

- Phương tỷ, mau dẫn bọn muội đi xem vấn đề xuất hiện lần này đi, nếu như lại là những Yêu thú đáng ghét kia, vậy thì đừng trách tiểu cô nãi nãi muội đây hạ độc thủ!

Bàn tay trắng như ngọc của Ứng Hoan Hoan hung hăng nắm chặt trước mặt, cử chỉ đó phối hợp với dung nhan xinh đẹp của nàng khiến cho mọi người không nhìn được cười rộ lên một trận.

Nguyên Phương cũng cười nhẹ, vỗ vỗ trìu mến cái đầu nhỏ của Ứng Hoan Hoan, chợt ánh mắt nàng ta ngừng lại một chút, nói:

- Vấn đề lần này có chút cổ quái, ta dẫn các người đi xem trước vậy!

Nói xong, nàng cũng quay người lướt đi, đám người Ứng Hoan Hoan, Lâm Động cũng lập tức đi theo.

Lúc bọn người Lâm Động vừa mới biến mất tại khu vực này, ở một đỉnh núi âm u xa xa cũng có một đôi mắt u ám, dần dần mất hút…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 673

Tiên Nguyên Cổ Thụ

Vùng quặng mỏ của chúng ta đây là khu quặng mỏ có diện tích mênh mông nhất trong Huyết Nham Địa, những đệ tử đóng ở đây ước chừng có khoảng hơn trăm người. Đương nhiên, số lượng này đối với cái nơi hỗn loạn như Huyết Nham Địa này không được coi là nhiều, nhưng mà cũng may tên tuổi Đạo Tông chúng ta cũng không tệ, bình thường cũng sẽ không có người hoặc là thế lực nào đui mù không biết mà đánh chủ ý với chúng ta.

Vùng trời phía trên quặng mỏ đỏ thẫm, có mười mấy bóng người lướt qua, Nguyên Phương ở vị trí phía trước, chậm rãi giới thiệu cho bọn người Lâm Động tất cả vùng quặng mỏ thuộc về Đạo Tông bọn họ.

Cả người phi hành ở giữa không trung, ánh mắt của Lâm Động cũng không ngừng đảo nhìn xung quanh. Kể ra thì phòng ngự của nơi này cũng coi như nghiêm ngặt, thỉnh thoảng có người từ không trung lướt ngang qua, cảnh giới quan sát mọi động tĩnh xung quanh quặng mỏ.

Diện tích vùng Niết Bàn Tinh Khoáng này vượt quá sự tưởng tượng của Lâm Động rất xa, năm đó lúc ở trấn Thanh Dương, hắn cũng từng phát hiện qua quặng mỏ Dương Nguyên Thạch, có điều nơi đó so với nơi này ngay cả một góc cũng không bằng… Sau khi Nguyên Phương dừng lại, một hàng người cũng dần dần tiến sâu vào quặng mỏ, màu sắc nơi đây so với bên ngoài càng trở nên đỏ thẫm, cả vùng đại địa dường như muốn bố cháy lên vậy, thaotj nhìn cực kỳ kỳ dị.

Bóng Nguyên Phương lướt qua, đột nhiên hạ xuống trên một tảng đá nhô cao, sau đó ánh mắt nhìn về phía trước. Phía sau nàng ta, bọn người Ứng Hoan Hoan, Lâm Động cũng nhanh chóng hạ người xuống, ánh mắt trông về phía xa.

Phía trước thạch phong là một mảng rừng rậm đỏ thẫm, trong rừng rậm đại thụ mọc san sát nhau, những chiếc lá màu đỏ lửa bị cơn gió nhẹ thổi đi, lập tức vũ động ào ào, hệt như một biển lửa.

Ánh mắt Lâm Động đảo qua rừng rậm đỏ thẫm, chợt ánh mắt ngừng lại. Dựa vào tinh thần lực, hắn có thể cảm nhận được trong rừng rậm kia lại có đến mấy chục luồng khí tức, những khí tức này tràn ngập sự thô bạo và hung sát, hơn nữa mỗi luồng khí tức đều cực kỳ dũng mãnh, e rằng không thu kém chút nào người đã bước chân vào Ngũ Nguyên Niết Bàn… - Yêu thú sao?

Lâm Động nhìn về phía Nguyên Phương, hỏi.

- Hỏa Tinh Yêu Viên, một loài Yêu thú trong Huyết Nham Địa, cực kỳ khó đối phó, một khi xuất hiện đều là tụ tập thành đàn. Hơn nữa thực lực mỗi con đều vô cùng hung hãn, ở đây tối thiểu có không dưới bốn mươi con, nếu như thực sự phải giao đấu, cho dù có thể đuổi bọn chúng đi chăng nữa thì đệ tử của chúng ta ở đây e rằng cũng sẽ tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Nguyên Phương nhấn mạnh nói.

- Nhiều Hỏa Tinh Yêu Viên thế sao?

Khương Côn và Viên Lăng ở bên cạnh cũng kinh ngạc. Tuy rằng bọn họ đều là người đã bước chân vào Thất Nguyên Niết Bàn, nhưng với số lượng nhiều thế này cũng tương đối nan giải.

- Phương tỷ, trước kia vùng lân cận khu vực này có lẽ không có Hỏa Tinh Yêu Viên xuất hiện thì phải? Bây giờ sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều như thế?

Ứng Hoan Hoan chau mày hỏi.

- Điều này ta cũng không rõ lắm, hơn nữa những Hỏa Tinh Yêu Viên này thường xuyên xuất hiện, quấy nhiễu chúng ta khai thác quặng mỏ. Ta cũng là bị bức đến mức hết cách nên mới gửi tin tức về Đạo Tông… Nguyên Phương lắc

lắc đầu nói.

- Trong cánh rừng kia, có lẽ có thứ mà bọn chúng cảm thấy hứng thú!

Lâm Động đột nhiên lên tiếng, hắn nhìn thấy những ánh mắt xung quanh đang nhìn về phía hắn, tiếp tục nói:

- Yêu thú cực kỳ nhạy cảm đối với năng lượng của thiên địa, bọn chúng sẽ không tập trung vô duyên vô cớ, chắc chắn là có mục đích nào đó!

- Cánh rừng này trước kia chúng ta đã dò xét qua, cũng không có phát hiện bất kỳ thiên tài địa bảo nào!

Nguyên Phương chau mày nói.

- Trước kia không có, cũng không có nghĩa là bây giờ cũng không có!

Lâm Động dang tay ra nói:

- Bây giờ e rằng phải đi vào một chuyến mới biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Lâm Động nhìn chằm chằm vào cánh rừng đỏ thẫm ở phía xa. Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy nguyên lực thiên địa ở đó dường như có dấu hiệu hỗn loạn cực kỳ mịt mờ.

- Đi vào đó ư? Những Hỏa Tinh Yêu Viên trong đó không dễ đối phó đâu!

Nguyên Phương nói.

Bọn người Khương Côn ở bên cạnh cũng gật gật đầu. Muốn xông qua hết số lượng Hỏa Tinh Yêu Viên phong tỏa nhiều như thế là chuyện không đơn giản, hơn nữa không ai biết được bên trong cánh rừng rậm kia rốt cuộc còn có những gì nữa.

Lâm Động hơi nhíu cặp mày, nếu như cứ xông thẳng vào thì có thể được,

nhưng mà bọn họ ở đây, có đủ tư cách đó e rằng cũng chỉ có bốn người bọn họ mà thôi!

- Giao cho ta đi, hà tất gì phải tranh cãi với những tên đần này?

Trong lúc Lâm Động đang trầm ngâm, Ứng Hoan Hoan kia đã chậm rãi bước đi, nhẹ giọng cười nói.

Lâm Động kinh ngạc một chút, nhìn đôi mắt to đen nhánh sáng ngời của thiếu nữ kia, cũng không nới thêm gì cả. Hắn sẽ không bởi vì tuổi tác nhỏ của nàng ấy mà có chút gì khinh thường gì. Có thể trở thành đại đệ tử thân truyền của Thiên Điện, nếu nói Ứng Hoan Hoan không có chút bản lĩnh thực sự, e rằng kẻ ngốc cũng sẽ không tin!

Thân thể mềm mại của Ứng Hoan Hoan khẽ động, đã nhẹ lướt đi. Chốc lát sau đã xuất hiện giữa không trung phía trên cánh rừng, giơ đôi tay ngọc ra, một luồng nguyên lực như lụa trực tiếp đánh vào trong rừng rậm.

- Hống!

Nguyên lực vừa nổ tung trong rừng rậm, lập tức một tiếng gào thét phẫn nộ trộn lẫn với hung sát liền vang vọng lên. Sau đó chỉ nghe thấy từng trận xé gió vang lên, mười mấy bóng đỏ cực lớn mang theo khí tức hung sát khắp người, đã xuất hiện trên những gốc cổ thụ gần đó, ánh mắt hỏa hồng sắc hung hăng nhìn chằm chằm vào Ứng Hoan Hoan đang phiêu phù giữa không trung.

Lúc này Lâm Động cũng nhìn rõ được hình dạng của những Hỏa Tinh Yêu Viên này. Hình thể bọn chúng ước chừng cao mấy trượng, toàn thân một màu đỏ chót, nhìn qua giống như là có một tầng tinh thạch bao vây lấy. Một cỗ năng lượng cuồng bạo không ngừng từ trong thân thể bọn chúng cuồn cuộn tuôn trào ra.

Ứng Hoan Hoan huyền phù giữa không trung, ở trên cao liếc mắt nhìn những Hỏa Tinh Yêu Viên bên dưới này, lại nở nụ cười duyên một cái, duỗi đôi tay

thon dài ra, khẽ vụt qua hư vô phía trước mặt.

Cùng với bàn tay ngọc ngà lướt qua kia, mơ hồ có từng luồng năng lượng màu xanh nhạt hội tụ mà đến, thoạt nhìn, đúng là có vài sợi dây đàn màu xanh!

Ting tang!

Bàn tay ngọc của Ứng Hoan Hoan nhẹ nhàng gảy lên những sợi dây đàn, lập tức từng tiếng đàn du dương, từ dưới đầu ngón tay ngọc ngà thong thả huyền phù mà ra.

Đồng tử của Lâm Động dừng lại nhìn vào các đầu ngón tay của Ứng Hoan Hoan, nơi phát ra tiếng đàn kỳ quái kia. Lúc tiếng đàn truyền vào tai hắn, tinh thần hắn lại xuất hiện một chút gì đó mơ hồ, lập tức trong lòng đột nhiên rùng mình, nguyên lực tuôn trào, trực tiếp che hai tai lại, ngăn cách với tiếng đàn kia.

- Sóng âm công kích!

Trong mắt Lâm Động lóe lên một vẻ kinh ngạc, hắn hiển nhiên là không ngờ Ứng Hoan Hoan này lại có thể lấy tiếng đàn làm thủ đoạn công kích. Cái loại thế tiến công bằng sóng âm này, thật sự có chút làm cho người ta khó mà đề phòng cho được!

Thình thịch, thình thịch!

Trong lúc Lâm Động còn đang kinh ngạc, đám Hỏa Tinh Yêu Viên ở trong cánh rừng kia, hai mắt vốn hung sát vào lúc này lại nhắm lại, sau đó từng con một rơi xuống. Sau khi rơi thẳng xuống đến mặt đất cả người đều run rẩy, xem bộ dạng này, không ngờ toàn bộ đều bị Ứng Hoan Hoan thôi miên cả rồi!

- Đã xong, kết thúc công việc!

Ứng Hoan Hoan thấy thế, khóe môi hơi nhếch lên, lúc này mới gạt bỏ những sợi dây đàn trước mặt, quay người nhìn vẻ mặt kinh ngạc kia của Lâm Động, trong lòng lập tức đắc ý. Tiểu tử, xem ngươi luôn làm bộ điềm tĩnh trước mặt ta

a!

- Lợi hại!

Lâm Động nhịn không đươc gật gật đầu, trong lòng đối với Ứng Hoan Hoan này lại lần nữa xem trọng hơn không ít. Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người lại có thể dung hợp nguyên lực và tiếng đàn. Nghĩ đến cho dù là hắn, nếu như chính diện đối mặt với loại công kích này của Ứng Hoan Hoan, có lẽ cũng sẽ cảm thấy có chút khó khăn.

- Đi thôi, chúng ta vào rừng xem xem, rốt cuộc là thứ gì đã dẫn những tên đó đến!

Ứng Hoan Hoan vẫy vẫy tay, rất có dáng điệu của một đại tỷ dẫn đầu, sau đó xung phong đi trước, trực tiếp lao về hướng rừng rậm đỏ thẫm kia. Phía sau nàng, đám người Lâm Động cũng nhanh chóng bám theo.

Một đoàn người trực tiếp xông vào trong rừng rậm. Bởi vì không có sự ngăn cản của đám Hỏa Tinh Yêu Viên kia, cho nên bọn họ tương đối thuận lợi tiếp cận khu vực trung tâm bên trong rừng rậm.

Phốc!

Bóng dáng của Lâm Động đáp trên một cành cây, sau đó lại chau mày lần nữa. Từ sau khi vào khu rừng này, hắn đã cảm thấy cái loại dấu hiệu của sự hỗn loạn bên trong nguyên lực thiên địa.

Ngọn nguồn của cái loại hỗn loạn đó dường như ở không xa phía trước!

Lâm Động ngẩng đầu, sau đó liền nghe thấy Ứng Hoan Hoan ở phía trước phát ra tiếng hô kinh ngạc, trong lòng lập tức tim đập mạnh, thân hình bay vọt ra. Thân ảnh chỉ lóe lên mấy lần đã xuất hiện bên cạnh nàng ta. Còn Ứng Hoan Hoan lúc này đang mở to đôi mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía trước.

Phía trước bọn họ, là một vùng đất màu đỏ, chỉ có điều mặt đất lúc này đã bị nứt ra, một gốc cây màu đen chui từ dưới đất lên, trên thân cây cứng cáp ấy, cành lá nằm ngang dọc, lóe ra màu sắc cứng rắn như sắt thép lạnh như băng vậy.

Trên gốc cây đó, có thể nhìn thấy một số phù văn cổ xưa dường như do tự nhiên hình thành, trong lúc mơ hồ, một loại ba động không tầm thường từ trên gốc cây đó lặng yên phát ra.

Hơn nữa, điều khiến cho người ta chú ý nhất là, trên gốc cây màu đen đó, có treo năm quả thực thuần một màu đỏ thẫm giống như đang bốc cháy vậy. Những quả thực kia đang lung lay sắp rơi, dường như sắp rơi xuống vậy.

- Đây là… Đồng tử của Lâm Động có chút co rút lại, mặc dù hắn không biết thứ này, nhưng nhìn từ cái loại ba động đó, thứ này tuyệt đối không tầm thường!

- Tiên Nguyên Cổ Thụ!

Bàn tay trắng như ngọc của Ứng Hoan Hoan nhẹ nhàng đưa lên che miệng lại, trong đôi mắt to ẩn chứa đầy vẻ kinh hoàng.

- Cái thứ này… Sao lại xuất hiện ở đây?

Vẻ mặt hai người bọn Khương Côn cũng ngơ ngác trợn mắt há hốc miệng mồm, lẩm bẩm nói.

Trong rừng rậm, hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị gốc cây màu đen chui ra từ dưới đất kia hấp dẫn… Ứng Hoan Hoan vô cùng kinh hỷ nhìn chằm chằm vào gốc cây màu đen kia, chợt lại nhịn không được muốn tiến lại gần. Nhưng mà ngay lúc nàng bước lên được mấy bước, thì sắc mặt Lâm Động ở bên cạnh lại đột nhiên kịch biến, vột vàng chộp lấy cổ tay trắng như ngọc của nàng ta, thân hình rất nhanh lùi lại phía sau.

Ầm!

Ngay trong nháy mắt khi Lâm Động túm lấy tay Ứng Hoan Hoan phóng lùi

lại, nơi bọn họ vừa đứng đột nhiên nứt ra một cái khe lớn, một bàn tay to lớn hỏa hồng sắc mạnh mẽ đập nát mặt đất, sau đó một cái bóng màu đỏ to lớn từ dưới lòng đất lao vút qua, rơi đến ngay bên cạnh gốc cây màu đen kia.

Lâm Động mang theo Ứng Hoan Hoan rơi xuống một gốc đại thụ gần đó, sau đó ánh mắt nhìn về phía đám bụi đất tung bay đằng kia. Ở nơi đó là một con vượn khổng lồ hung sát khắp cả người đều đỏ rực như hỏa diễm đang đứng. Luồng khí hung sát dâng lên cuồn cuộn ngất trời, giống như gió lốc vậy thổi quét ra khắp nơi xung quanh.

- Hỏa Tinh Viên Vương!

Ngay khi Ứng Hoan Hoan nhìn thấy cái đầu Hỏa Viên có màu sắc tuyệt đối không giống với những Hỏa Tinh Yêu Viên trước kia, khuôn mặt xinh đẹp cũng khẽ biến đổi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 674

Hỏa Tinh Viên Vương

Bụi đất tung bay mù mịt trong rừng rậm, lúc này ánh mắt của đám người Lâm Động đều xuyên thấu qua tầng bụi đất, dừng lại trên người con vật to lớn ở ngay phía trước không xa.

Thân hình cực lớn đó có chút giống với Hỏa Tinh Yêu Viên trước đó, chỉ có điều là to lớn hơn rất nhiều, màu sắc toàn thân cũng đậm hơn. Nhìn từ xa, giống như là đang mặc một kiện tinh giáp bằng lửa đỏ cực dày. Hơn nữa, trong đôi mắt hỏa hồng sắc của đầu Yêu Viên này, lại có loại khí tức xảo trá và hung sát giống như con người tuôn tràn ra, vừa nhìn đã biết nó có linh trí không thấp!

- Hỏa Tinh Viên Vương sao?

Ánh mắt của Lâm Động cũng vì tiếng hô nhỏ của Ứng Hoan Hoan mà có chút dừng lại. Từ trên mình của đầu Yêu Viên này, hắn có thể cảm thấy một thứ năng lượng cực kỳ cuồng bạo tuôn ra. Hắn là thực lực của nó, e rằng vượt rất xa những Hỏa Tinh Yêu Viên tầm thường kia.

- Không ngờ ngay cả Hỏa Tinh Viên Vương này cũng xuất hiện rồi! Cái tên này ở Huyết Nham Địa cũng có chút tiếng tăm, chỉ có điều từ trước đến nay đều tu luyện nơi thâm sơn, không ngờ lần này lại xông vào nơi này của chúng ta!

Ánh mắt của Nguyên Phương lạnh lùng nhìn đầu quái vật khổng lồ khí thế hung sát đằng kia, lạnh giọng nói.

- Hoan Hoan, không sao chứ?

Lúc này hai người bọn Khương Côn, Viên Lăng cũng lướt đến bên cạnh Lâm

Động, sau đó nhìn Ứng Hoan Hoan, không ngớt lời hỏi han.

- Không sao!

Ứng Hoan Hoan nhìn về phía Lâm Động, chần chừ một lúc, vừa định tỏ vẻ cảm ơn hắn vừa ra tay cứu giúp, nhưng không ngờ Lâm Động đã chủ động khoát tay rồi, sau đó không chớp mắt nhìn chằm chằm Hỏa Tinh Viên Vương cách đó không xa. Bộ dáng này làm cho Ứng Hoan Hoan không nhịn được khẽ nguýt dài một cái.

- Cút đi hết cho Bổn vương, đồ vật này là do lão tử phát hiện trước!

Ở phía trước, bàn tay to lớn của Hỏa Tinh Viên Vương hung hăng phất mạnh một cái về phía trước mặt, cuồng phong nhất thời nổi lên thổi tan bụi đất mờ mịt. Cặp mắt hỏa hồng sắc hung sát nhìn chằm chằm về phía đám người Lâm Động, trong miệng lại phát ra âm thanh đầy sát khí hung hãn.

Đã tu luyện đến cấp bậc này, linh trí của Hỏa Tinh Viên Vương này hiển nhiên đã không kém gì nhân loại, nếu không phải bởi huyết mạch của nó không được tính là tinh thuần, e rằng sớm đã có thể biến thành hình người rồi.

- Buồn cười, toàn bộ vùng quặng mỏ này trước giờ là thuộc sở hữu của Đạo Tông chúng ta, những vật ở nơi này, lúc nào đến phiên ngươi nhúng mũi vào chứ? Hỏa Tinh Viên Vương, nếu như ngươi biết điều, thì sớm hãy mang những tộc nhân của ngươi trở về trên núi đi, nếu không đến lúc đó những cường giả của Đạo Tông chúng ta đến đây, bao nhiêu năm tu luyện gian khổ của ngươi e rằng phải trôi theo dòng nước rồi!

Nguyên Phương cười lạnh, nói.

- Hắc hắc, lão tử sống từng ấy năm, có chuyện gì mà chưa từng thấy qua, đừng đem Đạo Tông ra mà hù lão tử. Muốn lão tử ngoan ngoãn rút lui, dựa vào những mao đầu tiểu tử các ngươi e rằng chưa đủ tư cách đâu!

Hai mắt Hỏa Tinh Viên Vương lóe lên, chợt lạnh lùng cười nói.

- Khẩu khí lớn thật!

Trong đôi mắt to của Ứng Hoan Hoan cũng xẹt qua một tia nộ khí, nói:

- Tên to con nhà ngươi cũng chỉ mới là cấp bậc Thất Nguyên Niết Bàn mà thôi, không có tư cách bừa bãi như vậy trước mặt bọn ta!

Tuy rằng từ trước đến nay sức chiến đấu của Yêu thú vốn lớn mạnh, Hỏa Tinh Viên Vương này tuy chỉ là Thất Nguyên Niết Bàn, thế nhưng nhìn khí thế của nó hiển nhiên có sức chiến đấu không kém gì cường giả Bát Nguyên Niết Bàn. Cho dù là vậy, nhưng bọn họ ở nơi này, nếu như kể cả Lâm Động, kẻ có sức chiến đấu vượt xa đẳng cấp thể hiện bề ngoài, thì cũng có bốn kẻ đạt đến Thất Nguyên Niết Bàn. Bốn người liên thủ, e rằng Hỏa Tinh Viên Vương cũng chẳng lấy được chỗ tốt nào cả!

- Lâm Động, Tiên Nguyên Cổ Thụ kia, chúng ta nhất định phải lấy cho bằng được!

Vừa mới nói dứt lời, ánh mắt Ứng Hoan Hoan nhìn về phía Lâm Động, cặp môi thanh tú nhè nhẹ động đậy, liền có âm thanh rất nhỏ truyền đến bên tai Lâm Động.

- Vật kia rất hiếm thấy sao?

Lâm Động hỏi lại một câu, đối với Tiên Nguyên Cổ Thụ này, hắn không hiểu rõ lắm.

- Đúng vậy, hơn nữa thứ đó đối với một Tông phái mà nói, có tác dụng cực lớn. Tiên Nguyên Cổ Thụ này có thể tự động hấp thụ năng lượng của thiên địa, từ đó ngưng tụ thành quả thực. Cái loại quả thực này đối với việc tu luyện của những đệ tử ở cấp độ này như chúng ta có lợi ích cực kỳ to lớn!

Lâm Động liếc mắt nhìn năm cái quả thực màu đỏ thẫm treo trên gốc cây

màu đen kia. Từ bề mặt của chúng hắn quả thực có thể cảm nhận được một nguồn năng lượng cực kỳ hùng hồn. Chẳng qua với số lượng ít ỏi như thế này, đối với một Tông phái siêu cấp mà nói có phải là muối bỏ biển hay không?

- Tiên Nguyên Cổ Thụ mà chúng ta nhìn thấy trước mắt, có lẽ chỉ là trạng thái cây con, ta không xác định bên trong nó có hạt giống tồn tại hay không, nếu như có hạt giống thì giá trị của nó sẽ tăng vọt lên gấp trăm lần!

- Hạt giống?

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng lại.

- Trong Nguyên Môn cũng có một gốc Tiên Nguyên Cổ Thụ, nhưng mà gốc cổ thụ đó trải qua sự chăm sóc của bọn họ, đã sớm thành thục. Nghe nói giờ đây to lớn ngàn trượng, mỗi lần cây cổ thụ kết quả, có thể thu được mấy ngàn Tiên Nguyên Cổ Quả, mà các đệ tử Nguyên Môn có thể mạnh hơn so với các Tông phái khác, tác dụng của Tiên Nguyên Cổ Thụ không thể thiếu được!

Hàm răng Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, trong lúc này khuôn mặt xinh đẹp ấy đã trở nên ngưng trọng dị thường.

Trong lòng Lâm Động giật nảy mình, mỗi một lần kết quả là mấy ngàn quả sao? Nếu đúng là như vậy, bút tích kia thực sự có chút khủng bố. Nhưng mà, muốn chăm chút một gốc Tiên Nguyên Cổ Thụ đạt được đến mức như thế, thì tâm huyết phải trả e rằng cũng hết sức đáng sợ. Với lực lượng một người, e rằng căn bản không thể làm được đâu.

- Nếu như trong Tiên Nguyên Cổ Thụ này thật sự có hạt giống, vậy thì việc này truyền về Đạo Tông, có lẽ tầng lớp cao tầng cũng đều sẽ chấn động không nhỏ!

Lâm Động thì thào lẩm bẩm, một khắc sau, hắn dường như nghĩ ra được điều gì, sắc mặt thoáng chốc nghiêm nghị hẳn lên.

Hạt giống một khi đã quý giá như thế, nếu như tin tức truyền đi, tất nhiên sẽ chấn động cả khu vực này. Huyết Nham Địa này cũng không phải vùng đất lành, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu con mắt nhìn chằm chằm nơi này, nói không chừng còn có hung đồ âm thầm ra tay cướp đoạt, ngay cả sức uy hiếp của Đạo Tông cũng suy giảm đi rất nhiều!

Với bản lĩnh của bọn đệ tử này, có lẽ rất khó trấn áp được những hung đồ vô pháp vô thiên ở Huyết Nham Địa kia.

Lâm Động nghiêng đầu, vừa lúc Ứng Hoan Hoan cũng nhìn chằm chằm về phía hắn, bên trong đôi mắt to đen nhánh ấy ẩn chứa một sự ngưng trọng nặng nề. Hiển nhiên bọn họ đều không ngờ vốn cho rằng chỉ là một lần nhiệm vụ rèn luyện thông thường, kết quả lại đột nhiên trở nên phiền phúc như thế này!

Lâm Động mấp máy môi, sau đó ạm mắt cụp xuống, dùng giọng nói mà chỉ mấy người bọn họ có thể nghe được, nói khẽ:

- Đã như vậy… Viên Vương này… không thể thả đi được!

Giọng nói của Lâm Động rất khẽ, nhưng trong lòng bọn người Ứng Hoan Hoan, Khương Côn lại đột nhiên nhảy lên một chút. Trong lời nói của hắn, bọn họ có thể nghe thấy trong đó ẩn chứa một tia sát ý lạnh buốt thấu xương.

Mấy người thoáng im lặng. Thật ra bọn họ cũng hiểu rõ, nếu như thả Hỏa Tinh Viên Vương này đi, sau khi tin tức về Tiên Nguyên Cổ Thụ xuất hiện truyền ra sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho bọn họ. Nhưng lúc này bọn họ vẫn không có cách gì chỉ trong chốc lát, trong lòng có thể sinh ra một cỗ sát ý vô tình. Dù sao bọn họ cũng chưa từng có được kinh nghiệm loại này như Lâm Động.

- Lâm Động nói không sai, không thể thả hắn đi được!

So với ba người bọn Ứng Hoan Hoan, Nguyên Phương hiển nhiên muốn lộ vẻ thành thục hơn nhiều, ánh mắt chợt lóe lên, gật gật đầu!

Nghe thấy Nguyên Phương nói như thế, Ứng Hoan Hoan cũng khẽ cắn nhẹ hàm răng ngà, quyết định thật nhanh mà nói:

- Khương Côn, Viên Lăng, hai người các ngươi ra tay, chính diện chặn nó lại! Lâm Động, ngươi hiệp trợ bên cạnh! Phương tỷ, an bài đệ tử phong tỏa khu vực này lại!

Tuy rằng Ứng Hoan Hoan từng nghe nói qua chuyện Lâm Động và Tưởng Hạo giao thủ không rơi xuống hạ phong, nhưng cũng không sắp xếp để hắn ở vị trí trước tiên. Nói cho cùng Hỏa Tinh Viên Vương trước mắt này, thực lực có thể mạnh hơn nhiều so với Tưởng Hạo, một chút sơ sẩy, có lẽ sẽ bị trọng thương!

Nghe được sự sắp xếp của Ứng Hoan Hoan, Lâm Động cũng không nói thêm gì, chỉ nhìn về phía Nguyên Phương, khẽ nói:

- Phương tỷ, lúc trước những tên Hỏa Tinh Yêu Viên bị thôi miên ấy cũng không nên để chạy một tên nào!

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi mà cực kỳ bình tĩnh đó của Lâm Động, trong lòng Nguyên Phương cũng kinh ngạc một trận, hiển nhiên là cũng không ngờ với tuổi tác của hắn như thế, nhưng mà tâm tư lại cẩn thận và tàn nhẫn đến như vậy. Còn may hắn chính là đệ tử của Đạo Tông bọn họ, nếu không, e rằng thực sự khiến người ta có chút ăn ngủ không yên!

- Lâm Động sư đệ, ngươi ngăn chặn Viên Vương đó từ bên cạnh là được, phần còn lại, cứ giao cho chúng ta là được!

Khương Côn phất ống tay áo, cười nói rất có sự quyết đoán.

- Động thủ!

Một tiếng quát nhẹ đột nhiên phát ra từ miệng Ứng Hoan Hoan. Ngay sau đó, nguyên lực hùng hậu đột nhiên từ bên trong cơ thể hai người Khương Côn bùng phát ra. Chợt thân hình bọn họ nhanh như tia chớp lướt đi. Khí tức sắc bén, lập

tức bao phủ toàn thân Hỏa Tinh Viên Vương cách đó không xa.

Lúc hai người Khương Côn động thủ, thân thể Ứng Hoan Hoan cũng nhảy lên, rơi lên một cấy đại thụ, đôi tay ngọc vẫy vẫy.

Một cây đàn tranh toàn thân một màu xanh giống như phỉ thúy thoáng hiện ra, sau đó một trận ba động làm cho Lâm Động cảm thấy kinh ngạc từ trên cây đàn tranh cổ xưa chầm chậm khuếch tán ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 675

Kịch Đấu Viên Vương

Trên gốc đại thụ, thiếu nữ áo xanh váy trắng ngồi xếp bằng, đàn tranh xanh biếc giống như phỉ thúy được nàng để nhẹ trên hai đầu gối, bàn tay ngọc thủ trắng muốt như dương chi bạch nhọc nhẹ nhàng đưa ra, sau đó chầm chậm rơi xuống trên dây đàn.

Tính tang!

Dây đàn khẽ rung nhẹ, không gian xung quanh Ứng Hoan Hoan dường như đều vặn vẹo lên một trận. Cô nàng lúc này, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chú cây đàn tranh phía trước, trong chớp mắt, dường như rơi vào một loại trạng thái cực kỳ chuyên chú và tập trung tư tưởng. Một loại chấn động vô cùng kinh người từ trong thân thể nàng và cây đàn tranh trước mặt nháy mắt lan tràn ra.

Lâm Động tựa hồ có chút kinh hãi nhìn cỗ ba động kinh người đang tản mát ra từ trên thân thể của Ứng Hoan Hoan, chợt ánh mắt liếc nhìn xuống cây đàn tranh màu phỉ thúy bên dưới, đồng tử liền co rút lại một chút.

- Là Linh bảo sao?

Từ chấn động kinh người kia mà xem, cây đàn tranh trong tay Ứng Hoan Hoan hiển nhiên là một Linh bảo cực kỳ cường đại. Hơn nữa nhìn vào mức độ của sự ba động đó, thậm chí so với Hắc Long Phiên Thiên Ấn mà hắn đạt được trong Chiến trường Viễn Cổ còn cường hãn hơn. Có lẽ trong tầng cấp Linh bảo Thiên cấp, cũng đủ để được xưng là thượng đẳng.

- Thân phận của nha đầu kia e rằng không kém!

Trong lòng Lâm Động lóe lên suy nghĩ này, cái loại Linh bảo Thiên cấp thượng đẳng này hiển nhiên chính là bảo vật không tầm thường, nếu như mang ra bán đấu giá, chí ít cũng trị giá hơn ngàn vạn Niết Bàn Đan, các đệ tử bình thường, căn bản xuất ra không nổi khoản tiền lớn này!

Mà đối với thân phận của Ứng Hoan Hoan, Lâm Động lại biết được không nhiều lắm. Hắn chỉ biết rằng tỷ tỷ của nàng là Đại sư tỷ Thiên Điện, là nhân vật xuất chúng nhất trong số thế hệ trẻ tuổi của Đạo Tông, bây giờ xem ra, đôi tỷ muội này trong Đạo Tông có lẽ bối cảnh cũng không đơn giản!

Đông!

Trong lúc ý nghĩ trong lòng Lâm Động đang xoay chuyển, hai người Khương Côn và Viên Lăng, đã lướt mạnh qua, nguyên lực hùng hồn bạo phát ra, trực tiếp bao phủ toàn thân Hỏa Tinh Viên Vương.

- Muốn động thủ sao? Muốn chết!

Hỏa Tinh Viên Vương nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt hỏa hồng sắc cũng lóe lên sát ý hung ác. Đối diện với thế tiến công liên thủ của hai người Khương Côn, hắn lại không hề có chút dấu hiệu rút lui nào, trái lại còn sải bước ra. Sát khí ngập trời tràn ra che kín cả bàn tay to lớn giống hệt tinh thể hỏa hồng sắc kia, trên nắm tay lại còn mang theo một cỗ tinh phong sắc bén, hung hăng vỗ thẳng về phía hai người Khương Côn.

Ầm ầm!

Quyền phong cuồng bạo dị thường do ba người phát ra trực tiếp va chạm lẫn nhau ngay giữa không trung. Trong lúc hai bên tiếp xúc nhau, một thanh âm va chạm nhất thời vang vọng toàn trường. Sau đó một cỗ lốc xoáy năng lượng cực kỳ kinh người trong khoảnh khắc thổi quét lên, trực tiếp đẩy lùi hai người Khương Côn lùi về sau mười mấy bước. Mà bên kia, Hỏa Tinh Viên Vương cũng chỉ lùi về sau hai bước đã có thể ổn định được thân hình. Sức chiến đấu dũng mãnh của Yêu thú, vào lúc này cũng triển lộ hoàn toàn không thể nghi ngờ.

- Chính chút xíu năng lực ấy cũng dám đến gây phiền phức cho Bổn vương sao? Thật là chẳng biết trời cao đất rộng gì cả!

Một quyền đẩy lui hai người Khương Côn, Hỏa Tinh Viên Vương ấy cũng lớn tiếng cười, trong tiếng cười tràn ngập sự khinh thường và châm biếm.

Nhưng mà ngay khi hắn vừa dứt tiếng cười, một tiếng đàn du dương lại đột nhiên vang vọng lên, sau đó từng vệt sóng âm xanh biếc từ giữa không trung nhanh chóng tản ra, nháy mắt đã bao vây lấy toàn thân Hỏa Tinh Viên Vương.

- Cái quỷ gì thế này?

Cặp mắt hỏa hồng sắc của Hỏa Tinh Viên Vương chợt lóe lên, một quyền oanh kích ra, nện thẳng lên những luồng sóng âm xanh biếc đang khuếch tán kia. Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, những đạo sóng âm kia lại bị một quyền của hắn phá tan.

- Không chịu nổi một đòn!

Nhìn thấy những vệt sóng âm này ngay cả một đòn của bản thân cũng không thể nào tiếp nổi, Hỏa Tinh Viên Vương kia liền nhếch mép cười lạnh lùng. Nhưng mà nụ cười lạnh lùng của hắn vẫn còn chưa rõ ràng đã đột nhiên cứng ngắc lại. Bởi vì hắn phát hiện, những đạo sóng âm đã bị hắn phá vỡ kia cũng không tiêu tán, mà trái lại giống như là giòi bám trong xương vậy bám chặt trên người của hắn, cuối cùng nhanh chóng xâm thực vào bên trong thân thể của hắn.

Mà theo những điểm sáng xanh biếc kia xâm nhập vào thân thể, ánh mắt Hỏa Tinh Viên Vương lập tức biến đổi, bởi vì hắn nhận thấy được những nơi mà những điểm sáng xanh biếc kia lướt qua, cơ thể hắn lại truyền ra cảm giác tê liệt rất nhỏ, thậm chí ngay cả lực lượng đang bắt đầu tuôn tràn ra cũng đều có chút tắc nghẽn không thông.

- Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết!

Thời điểm này, Hỏa Tinh Viên Vương mới biết được sự lợi hại của những sóng âm này, hắn liền gầm lên giận dữ, hai mắt hỏa hồng sắc nhìn thiếu nữ áo trắng váy xanh trên cây đại thụ, bàn chân khổng lồ hung hăng giẫm mạnh lên mặt đất, liền hóa thành một đạo thân ảnh đỏ rực, pha lẫn với khí hung sát cuồn cuộn ngất trời lướt mạnh về phía Ứng Hoan Hoan.

Tinh!

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan vẫn luôn dừng lại trên cây đàn tranh, nhưng nàng hiển nhiên cũng nhận thấy được luồng kình phong thô bạo đột nhiên ập đến kia, lập tức ngón tay nhỏ trắng như ngọc đột nhiên lướt nhẹ lên trên dây đàn một cái.

Một làn sóng âm xanh biếc sáng chói, nhanh như chớp từ trên cây đàn tranh bạo lượt ra, lại hóa thành những mũi tên ánh sáng xanh biếc phô thiên cái địa bắn ra, giống như một trận mưa tên, hung hắng bắn về phía Hỏa Tinh Viên Vương.

Đinh đinh đinh!

Những mũi tên ánh sáng xanh biếc đều trút hết trên người Hỏa Tinh Viên Vương. Những mũi quang tiễn này cực kỳ sức bén, cho dù lớp da Hỏa Tinh Viên Vương có tầng phòng ngự cực mạnh, nhưng hắn vẫn cảm thấy nhói đau lên từng cơn. Hơn nữa những đạo quang tiễn này trong nổ tung lại cũng không có tản đi, ngược lại còn hóa thành dịch thể màu xanh biếc, dính lên thân thể của Hỏa Tinh Viên Vương, lại còn không ngừng chui vào cơ thể của hắn.

- Hống!

Hỏa Tinh Viên Vương hiển nhiên là bị thủ đoạn này của Ứng Hoan Hoan làm cho nổi giận, hỏa hồng sắc trong hai mắt nhất thời lóe lên sáng rực. Hồng quang cuồn cuộn ngất trời đột nhiên từ trong cơ thể của hắn bùng phát ra, không ngờ lại có thể phá tan đường tầng dịch thể xanh biếc quanh thân, sau đó một bàn tay cực lớn hướng về phía Ứng Hoan Hoan đập mạnh một cái.

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan khẽ ngước lên, nhìn về phía bàn tay cực lớn đang hung hăng đập đến của Hỏa Tinh Viên Vương kia, thế nhưng lại không hề có dấu hiệu sẽ né tránh.

Đúng lúc này thì một cái thiết ấn màu đen khổng lồ đột nhiên gào thét bay tới, đón gió lớn lên cực nhanh. Chợt có có thanh âm long ngâm vang vọng khắp nơi, một đạo Long linh màu đen từ trên thiết ấn kia gào thét mà ra. Long trảo cự đại của đầu Long linh kia hung hăng va chạm với cự quyền của Hỏa Tinh Viên Vương đang đánh tới.

Ầm!

Kình phong cuồng bạo nháy mắt lan tràn ra, đám đại thụ xung quanh đó trực tiếp biến thành bột phấn ngay tại đương trường, mà thế tiến công của Hỏa Tinh Viên Vương kia cũng đã bị chặn lại.

- Tiểu tử chết tiệt!

Hỏa Tinh Viên Vương nổi giận nhìn về phía cái thiết ấn cực lớn lơ lửng giữa không trung. Chỉ thấy bên trên cái thiết ấn đó, Lâm Động đang cúi đầu, ánh mắt bình thản nhìn chằm chằm hắn.

- Tiểu cô nương có lòng tốt đánh vài tiếng đàn giúp vui cho ngươi, ngươi cái tên ngu xuẩn này cũng quá không hiểu phong tình rồi a!

Lâm Động trêu tức nói.

- Hi hi!

Nghe thấy Lâm Động nói đùa như vậy, Ứng Hoan Hoan nhịn không được khẽ cười nhẹ một cái, cái tên này xem ra là cố tình chọc cho Hỏa Tinh Viên Vương nổi điên mà.

- Lão tử xé xác ngươi!

Hỏa Tinh Viên Vương quả thật bị Lâm Động chọc tức không ít, sát ý trong cặp mắt hỏa hồng sắc tuôn trào ra. Nhưng mà khi hắn vừa muốn động thủ, sau lưng hắn đột nhiên có hai luồng kình phong hung hãn dị thường lướt mạnh đến, chính là hai người Khương Côn vừa mới bám theo đến.

Đối với hai người Khương Côn mà nói, Hỏa Tinh Viên Vương kia hiển nhiên cũng không dám xem thường, hơn nữa lúc này hắn đang bị tiếng đàn quái dị quấy nhiễu, sức chiến đấu cũng hạ thấp xuống khá nhiều, lúc này chỉ có thể buộc phải xoay người lại, một lần nữa cùng hai người Khương Côn quấn bện cùng một chỗ.

Lâm Động từ trên cao nhìn xuống vòng chiến hung bạo dị thường bên dưới, chợt bàn tay vung lên, Long linh màu đen khổng lồ đang xoay quanh thiết ấn rất nhanh lướt ra, sau đó bao bọc lấy thân thể Ứng Hoan Hoan bên trong. Hắn cũng nhìn ra được, tiếng đàn kỳ dị của nàng ta dường như có công hiệu ức chế sức mạnh của Hỏa Tinh Viên Vương. Có tiếng đàn của nàng ta tương trợ, trận chiến đấu này có muốn thu thập Hỏa Tinh Viên Vương cũng không phải quá mức khó khăn. Tiếng đàn của Ứng Hoan Hoan tương đối quan trọng, cho nên phải bảo vệ thật tốt người này một chút.

Long linh gào thét đến, cánh mắt Ứng Hoan Hoan khẽ liếc nhìn Lâm Động một cái, chợt tốc độ gảy đàn của bàn tay ngọc cũng đột nhiên gia tăng lên. Từng luồng sóng âm xanh biếc từ giữa không trung khuếch tán ra, không ngừng quấn quanh Hỏa Tinh Viên Vương đang kịch chiến với hai người Khương Côn bên dưới.

Mà trong lúc hai người Khương Côn và Viên Vương kịch đấu, Nguyên Phương đã mang theo một vài đệ tử khác nhanh chóng thối lui về phía sau, sau đó hướng về những đầu Hỏa Tinh Yêu Viên đã bị Ứng Viên Viên thôi miên khi trước giải quyết từng tên một.

Ầm ầm!

Trận chiến đấu dữ dội trong rừng sâu không ngừng điên cuồng bùng nổ, có điều theo thời gian trôi qua, Hỏa Tinh Viên Vương kia đã dần dần xuất hiện vẻ mệt mỏi. Hết thảy việc này đều là do hiệu quả của tiếng đàn xâm thực của Ứng Hoan Hoan, bằng không, chỉ sợ rất khó có thể giữ chân Hỏa Tinh Viên Vương này lại được.

- Cái tên đại gia hỏa này sắp kiên trì không nổi nữa rồi!

Ứng Hoan Hoan nhìn chăm chú vào trận chiến bên dưới, trong cặp mắt không nhịn được xẹt qua một sự vui mừng, bàn tay ngọc cũng bất giác chậm lại một chút.

- Đừng thả chậm tiếng đàn!

Lâm Động cách Ứng Hoan Hoan gần nhất, cũng là người đầu tiên phát hiện thế tiếng công của tiếng đàn trở nên chậm lại, lập tức sắc mặt khẽ biến, trầm giọng nói.

Nghe được thanh âm của Lâm Động, Ứng Hoan Hoan khẽ rung người lên một chút, nhưng mà khi nàng vừa định muốn gia tăng thế tiến công lên, Hỏa Tinh Viên Vương bên dưới lại ngẩng mặt lên trời gào thét dữ dội. Thanh âm gào thét cực lớn, không ngờ lại có thể ngăn cản được tiếng đàn vừa thoáng chậm lại một chút kia.

Ầm ầm!

Trong khoảnh khắc khi tiếng đàn bị ngăn chặn lại, khí thế của Hỏa Tinh Viên Vương đột nhiên tăng vọt, một quyền đánh ra, mạnh mẽ đẩy lùi hai người Khương Côn về phía sau, sau đó bàn chân to lớn giẫm mạnh xuống mặt đất, trực tiếp phóng thẳng về phía sau.

- Cẩn thận, hắn muốn chạy trốn!

Khuôn mặt Ứng Hoan Hoan biến sắc, vội vàng nói, sau đó bàn tay ngọc của

nàng đột nhiên gảy mạnh dây đàn, ý đồ muốn đem Hỏa Tinh Viên Vương ngăn cản lại.

- Hống hống!

Nhưng mà lúc này Hỏa Tinh Viên Vương cũng đã học được sự thông minh, từng tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc xen lẫn với năng lượng hùng hồn, không ngừng điên cuồng từ miệng nó truyền đến, khiến tiếng đàn của Ứng Hoan Hoan ít nhiều cũng bị quấy nhiễu.

- Chết tiệt!

Thấy thế, Ứng Hoan Hoan lập tức khẽ cắn nhẹ răng ngà, trong cặp mắt trong suốt chợt lóe lên hàn mang, nhưng mà vào lúc nàng sắp vận dụng một vài thủ đoạn gì đó, thì Lâm Động từ đầu vẫn luôn đứng trên thiết ấn nhìn chăm chú tất cả lại đột nhiên vọt mạnh ra.

Vù!

Tốc độ của Lâm Động cực nhanh, chỉ trong chớp nhoáng đã xuất hiện ngay trước mặt Hỏa Tinh Viên Vương.

- Chỉ là phế vật Ngũ Nguyên Niết Bàn, còn dám ngăn cản Bổn vương? Không biết sống chết!

Hỏa Tinh Viên Vương vừa nhìn thấy Lâm Động trước mặt mình, lập tức phẫn nộ cười một tiếng. Nắm đấm cực lớn trực tiếp mang theo một luồng kình phong cuồn cuộn ngất trời, hung hăng đánh thẳng về phía Lâm Động.

- Lâm Động, cẩn thận!

Đám người Ứng Hoan Hoan phía dưới thấy một màn như vậy, lập tức kinh hãi, bọn họ biết rất rõ ràng công kích của Hỏa Tinh Viên Vương cuồng bạo đến cỡ nào.

Ầm!

Nắm tay cực lớn nhanh chóng phóng đại lên trong đồng tử Lâm Động, nhưng mà sắc mặt hắn vẫn như cũ bất động như mặt giếng cổ. Ngay chỗ mi tâm của hắn, một khe nứt màu xám nháy mắt ngưng tụ, sau đó nhanh chóng vỡ ra, một con mắt màu xám ẩn chứa hung khí ngập trời lại một lần nữa hiện lên.

- Hoang Vu Yêu Nhãn?

Cùng lúc nhìn thấy yêu nhãn ở giữa mi tâm của Lâm Động còn có đám người Ứng Hoan Hoan. Ngay sau đó, ánh mắt của bọn họ cũng đột nhiên ngưng trọng lại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 676

Trảm Sát

Ngay khi yêu nhãn màu xám từ chỗ mi tâm của Lâm Động hiện ra, một thứ sát khí kinh người cũng vào lúc này từ trong con mắt đó điên cuồng thổi quét ra.

Hưu!

Yêu nhãn hiện lên không có bất kỳ sự chậm trễ nào, một luồng ánh sáng màu xám tràn đầy sức công phá cực kỳ khủng bố đột nhiên vút mạnh ra.

Những nơi chùm ánh sáng màu xám kia lao vút qua, không gian nhất thời cũng trở nên vặn vẹo, mà Hỏa Tinh Viên Vương với vẻ mặt hung sát kia, ánh mắt vào lúc này cũng kịch biến, càm giác nguy hiểm dày đặc, từ trong lòng hắn mạnh mẽ lan tràn ra.

- Hống!

Tiếng gào thét thô bạo bỗng nhiên từ trong miệng Hỏa Tinh Viên Vương rít gào truyền ra! Hồng mang sáng chói cũng vào lúc này từ trong cơ thể hắn phô thiên cái địa dũng mãnh lan tràn ra, cuối cùng lại trong âm thanh răng rắc, nhanh chóng ngưng tụ thành một tầng tinh thể hỏa hồng sắc, bao bọc lấy thân thể của hắn ở bên trong.

Ánh mặt trời chiếu rọi trên tầng tinh thể hỏa hồng sắc kia, rắn chắc giống như là kim cương vậy, tản ra sức phòng ngự cực kỳ cường đại và đáng sợ.

Luồng ánh sáng màu xám kia thế nhưng cũng không bởi vì vậy mà có có chút tạm dừng nào, trực tiếp xuyên qua hư không, sau đó trong chớp nhoáng đã oanh kích dày đặc vào tầng tinh thể hỏa hồng sắc kia.

Xuy!

Ngay khi luồng ánh sáng màu xám kia đánh trúng, những tia thanh âm xuy xuy rất nhỏ không ngừng lan truyền ra. Ngay sau đó, cặp mắt hỏa hồng sắc phía dưới tầng tinh thể kia lại đột nhiên co rút lại lại, một tia hoảng sợ từ trong đó lóe lên. Bởi vì dưới sự quan sát của hắn, những nơi mà chùm tia sáng màu xám kia lướt qua, trên tầng tinh thể bắt đầu nhanh chóng vỡ ra từng vết nứt dài.

Răng rắc, răng rắc!

Tốc độ lan tràn của những vết nứt dài này cực kỳ nhanh chóng và mãnh liệt, gần như là trong chớp mắt đã lan ra đến toàn bộ tầng tinh thể!

- Phá!

Tầng quang mang màu xám trong mắt Lâm Động bắt đầu khởi động, một đạo thanh âm lạnh như băng thấu xương từ trong miệng hắn khẽ truyền ra.

Phanh!

Ngay khi thanh âm này vừa dứt, tầng tinh thể hỏa hồng sắc kia lập tức nổ tung lên, những mảnh vỡ tinh thể bay múa đầy trời. Mà chùm tia sáng màu xám kia lại tiếp tục thẳng tắp bay xẹt qua, cuối cùng trong ánh mắt hoảng sợ của Hỏa Tinh Viên Vương, nhanh như chớp xuyên thẳng qua trán của hắn.

Chùm tia sáng màu xám ngay sau đó trực tiếp bắn ra từ phía sau đầu của Hỏa Tinh Viên Vương mang theo một tia máu tươi, sau đó lướt vụt đến phía xa xa, biến mất không thấy đâu nữa… Một cái lỗ máu liền từ chỗ trán của Hỏa Tinh Viên Vương hiện lên, máu tươi cuồn cuộn chảy xuống, nhưng mà bị trung một công kích chí mạng này, Hỏa Tinh Viên Vương kia cũng không có ngay lập tức chết đi. Trên gương mặt hắn trái lại còn đột nhiên trở nên cực kỳ dữ tợn, thân hình hắn loạng choạng lùi về sau mười mấy bước, khí tức toàn thân nhanh chóng ủ rủ xuống.

- Vậy mà còn chưa chết nữa à?

Mấy người Ứng Hoan Hoan nhìn thấy Hỏa Tinh Viên Vương này không ngờ vẫn còn sót lại khí tức, tất cả đều kinh hãi. Sức sinh tồn của Yêu thú này quả nhiên quá cường hãn!

Oanh!

Sắc mặt Lâm Động bình tĩnh nhìn Hỏa Tinh Viên Vương với khuôn mặt tràn đầy máu tươi đằng kia, cũng không chút do dự, bàn tay nắm chặt lại, thiết ấn màu đen gào thét mà đến, đón gió bạo trướng lên, giống như một tòa thiết sơn mang theo sức mạnh đáng sợ, hung hãn nện thẳng lên thân thể đầu Hỏa Tinh Viên Vương kia.

Ầm ầm!

Trong một đạo thanh âm cực lớn vang lên trên bầu trời, thân thể khổng lồ của Hỏa Tinh Viên Vương lập tức bị thiết ấn cực lớn đánh cho rơi thẳng xuống, cuối cùng rơi thật mạnh xuống mặt đất. Cỗ sức mạnh khủng bố đó cũng làm cho mặt đất chấn động rung chuyển.

Mặt đất sụp đổ, cái thiết ấn màu đen giống như một ngọn núi, trấn áp Hỏa Tinh Viên Vương bên dưới. Trên mặt đất xung quanh không ngừng nứt toác ra từng đạo khe hở to lớn.

Trên bầu trời, Lâm Động nhìn thấy đầu Hỏa Tinh Viên Vương đã bị thiết ấn màu đen trấn áp bên dưới, trong mắt lóe lên hàn ý. Hai bàn tay nắm chặt lại, hai cánh tay trực tiếp co duỗi nhanh như chớp, cuối cùng biến thành hai long thủ màu xanh lạnh như băng đồng thời vô cùng dữ dằn.

Soạt!

Thân thể Lâm Động soạt một tiếng xoạt đã xuất hiện ở bên trên thiết ấn màu đen, sau đó hai bàn tay nắm chặt, từng quyền từng quyền hung hăng nện thẳng

lên trên thiết ấn.

Choeng choeng choeng!

Âm thanh kim thiết vang lên lanh lảnh, ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo không gì sánh bằng từ trên thiết ấn lan truyền ra. Đám người Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh có chút trừng mắt há hốc miệng mà nhìn lên cái thiết ấn màu đen giống như một ngọn núi vậy, trực tiếp bị Lâm Động hung hăng đánh mạnh chìm vào trong đất.

- Thật là một tên gia hỏa bạo lực!

Khương Côn nuốt một ngụm nước bọt, toàn thân có chút không lạnh mà run. Lâm Động lúc trước cũng không có ra tay, nhưng mà ai có ngờ đến cái tên này không ra tay thì thôi, vừa ra tay lại là tàn nhẫn như vậy. Công kích như thế này rơi xuống, cho dù sức sống của Hỏa Tinh Viên Vương kia có mạnh hơn nữa, e rằng cũng tuyệt đối không còn đường sống.

Dưới ánh mắt của mấy người Ứng Hoan Hoan nhìn chằm chằm giống như nhìn quái vật kia, Lâm Động cũng dần dần đình chỉ hai tay mình lại lại. Thân thể khẽ rung nhẹ, hai cái long thủ màu xanh biếc nhanh chóng tiêu tan đi, sau đó hắn nhìn về phía đám người phía trước, điềm nhiên như không có việc gì, xoa xoa hai nắm tay có chút tê tê, nói:

- Nếu đã muốn giải quyết cái loại Yêu thú này, vậy thì đừng cho hắn có cơ hội liều mạng nào cả, nếu không hắn muốn chạy, chúng ta cũng ngăn không được!

Lúc này bên dưới thiết ấn vẫn còn có máu tươi đamh không ngừng chảy ra, Lâm Động đứng trên thiết ấn, khuôn mặt trẻ tuổi cũng giống như bọn họ kia, lại khiến cho mấy người Khương Côn cảm thấy tim đập nhanh. Bọn họ hiểu rõ, nếu như đổi lại là bọn họ, thì tuyệt đối sẽ không có khả năng quyết đoán giống như hắn vậy.

- Tên kia có lẽ không còn thở nữa rồi nhỉ?

Viên Lăng cười gượng một tiếng, hỏi.

Lâm Động cười cười, bàn tay phất lên, cái thiết ấn màu đen khổng lồ bay đi, cuối cùng hóa thành một luồng ánh sáng màu đen lướt vào lòng bàn tay Lâm Động. Mà theo sự thu hồi thiết ấn, cỗ khí tức huyết tinh nồng đậm cũng ngay lập tức lan tàn ra.

Ứng Hoan Hoan ngửi thấy cỗ khí tức huyết tinh đó, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng có chút trắng bệch. Hiển nhiên là nàng không có dũng khí đi xem cảnh huyết nhục mơ hồ ở bên dưới kia, lập tức bàn tay ngọc trắng nõn giơ ra, đất bùn trên mặt đất khẽ động, nháy mắt đã lấp đầy lại cái hố to đằng kia.

Vùi lấp cái hố to đầy huyết nhục mơ hồ kia xong, Ứng Hoan Hoan ôm lấy cây đàn tranh màu xanh phỉ thúy từ trên cây đại thụ lướt xuống, sau đó bàn tay lật lại, đã thu hồi xong cây đàn tranh.

- Hoang Vu Yêu Nhãn quả nhiên rất mạnh, ngươi có thể tu luyện thành công được nó, thật sự là rất biến thái đấy!

Ứng Hoan Hoan liếc mắt nhìn Lâm Động, nếu như lúc nãy không phải nhờ Lâm Động phát động Hoang Vu Yêu Nhãn đánh cho Hỏa Tinh Viên Vương đến nỗi trọng thương, thì toàn bộ phần công kích cực kỳ hung sát sau đó hiển nhiên cũng không thể có hiệu quả được!

Hai người Khương Côn, Viên Lăng ở bên cạnh cũng có chút hoảng sợ nhìn về phía Lâm Động, trong mắt không còn vẻ đắc ý như lúc trước nữa. Sau khi biết được thực lực thật sự của Lâm Động cùng với cái loại thủ đoạn tàn nhẫn vô tình đó, bọn họ hiển nhiên đã không dám xem hắn như một đệ tử mới gia nhập nữa!

Lâm Động cười cười, Hoang Vu Yêu Nhãn mỗi khi sử dụng đều có sự xâm thực cực lớn đối với hai mắt chính mình, với cái giá phải trả này, sức mạnh đạt được làm sao có thể nhỏ yếu được? Đương nhiên, cái loại xâm thực này đối với

người có Thạch phù thần bí trấn giữ bên trong thân thể như Lâm Động mà nói, hiển nhiên cũng không có chút uy hiếp nào.

Vù vù!

Trong lúc mấy người Lâm Động đang nói chuyện, trong rừng rậm cũng có mấy đạo âm thanh xé gió dồn dập truyền đến. Chợt Nguyên Phương dẫn theo mười mấy tên đệ tử nhanh chóng lao vút tới. Mà sau khi nàng ta nhìn thấy đám người Lâm Động yên ổn không việc gì, trên khuôn mặt vốn đang căng thẳng mới thư giãn một chút.

- Hỏa Tinh Viên Vương đâu?

Vừa hạ xuống mặt đất, Nguyên Phương đưa mắt đảo một vòng, sau đó kinh ngạc hỏi.

Bàn chân Khương Côn giậm giậm nhẹ xuống mặt đất, ánh mắt Nguyên Phương nhìn qua chỗ đó, sau khi nhìn thấy mặt đất bị máu tươi nhuốm thành đỏ thẫm và một cái hố khá lớn, trên mặt lập tức biến sắc, âm thanh kinh ngạc nói:

- Giả quyết xong rồi à?

- Hắc hắc, ít nhiều cũng phải nhờ đến Hoang Vu Yêu Nhãn của Lâm Động sư đệ!

Viên Lăng cười nói.

- Hoang Vu Yêu Nhãn?

Nghe được cái tên này, Nguyên Phương và một vài đệ tử bên cạnh nàng lập tức động dung. Thân là đệ tử Đạo Tông, bọn họ hiển nhiên đã từng nghe nói qua thứ môn vũ kỹ kỳ dị này trong Hoang Điện. Chỉ là không ngờ Lâm Động trước mắt đây là có thể tu luyện thành công được nó!

- Nếu như không phải nhờ có Khương Côn sư huynh bọn họ đánh cho Hỏa

Tinh Viên Vương sức cùng lực kiệt, thì ta cũng không có cơ hội ra tay!

Lâm Động cười lắc lắc đầu, thật sự không có ý ôm đồm hết công lao.

- Phương tỷ, những đầu Yêu Viên kia thì sao?

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan nhìn Nguyên phương, hỏi.

- Đều giải quyết xong hết rồi!

Nguyên Phương khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt có chút phức tạp hướng nhìn về phía Tiên Nguyên Cổ Thụ cách đó không xa. Nàng biết, nếu như tin tức ở nơi đây mà truyền đi, e rằng cả vùng Huyết Nham Địa đều sẽ xôn xao lên, so với hạt giống của Tiên Nguyên Cổ Thụ, thì một cái quặng mỏ nhỏ bé này cũng không đáng nhắc tới.

Ánh mắt mọi người cũng bắt đầu nhìn về hướng cây đại thụ cổ lão màu đen phá vỡ mặt đất mà mọc lên kia, bên trong ánh mắt rực lửa cũng tràn ngập sự ngưng trọng. Vốn chỉ là một nhiệm vụ bình thường, chỉ e rằng bởi vì nó mà trở nên cực kỳ phức tạp!

- Làm thế nào mới có thể biết có hạt giống bên trong gốc cây con này đây?

Lâm Động nhìn về phía Ứng Hoan Hoan, hỏi.

- Đợi đến lúc mớ quả thực của nó tự nhiên rụng xuống, nếu như bên trong đó thật sự có hạt giống, thì hạt giống đó cũng sẽ tự động xuất hiện!

Ứng Hoan Hoan nói khẽ.

- Nhìn mức độ năng lượng của mớ quả thực này, có lẽ không quá thời gian năm ngày sẽ rụng xuống thôi!

- Thời gian năm ngày sao?

Lâm Động mấp máy miệng, khẽ gật đầu.

- Có cần một phen triệu tập tất cả đệ tử đến không?

Nguyên Phương nói.

- Vậy thì quá nhiều người sẽ biết rồi!

Lâm Động khẽ lắc đầu, chợt trầm ngâm nói:

- Sáng chậm tối nhanh, không cần quá mức rêu rao, chỉ cần làm như bình thường là được rồi!

Nếu quả thật đúng như những gì Ứng Hoan Hoan đã nói, Huyết Nham Địa này hỗn loạn như thế, vậy thì hành động trên quy mô lớn ngược lại sẽ làm cho người ta chú ý. Một khi tin tức về Tiên Nguyên Cổ Thụ truyền ra ngoài, vậy thì tình cảnh bọn họ e rằng thật sự rất nguy hiểm.

Nguyên Phương gật gật đầu, tuy rằng thực lực Lâm Động hiện tại còn kém một chút, nhưng trong ngôn ngữ lại rất cẩn thận ổn trọng, nói ra lời nào cũng không có cơ hội cho bọn họ phản bác.

- Một khi đã như vậy rồi, vậy thì cứ yên lặng chờ đợi năm ngày đi!

Ánh mắt của Ứng Hoan Hoan chuyển hướng về phía đầu Tiên Nguyên Cổ Thụ, bàn tay trắng nõn chậm rãi nắm chặt lại. Chẳng biết vì sao, nàng luôn cảm thấy nhiệm vụ lần này e rằng sẽ trở nên vô cùng phiền phức!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 677

Động Tĩnh

Đây là một gian phòng khá tối tăm u ám, bên trong gian phòng, một ngọn lửa đang âm thầm nhảy múa, ánh lửa nhỏ bé này bị bóng tối áp chế cực kỳ yếu ớt.

Ánh mắt mở rộng ra có thể nhìn thấy được trong bóng tối kia có mấy bóng đen, một trong số đó dường như đang ngồi sau một chiếc bàn tròn, chiếc hắc bào rộng bao phủ quanh thân thể hắn, một thứ hơi thở u ám từ trong thân thể hắn chậm rãi tỏa ra.

Không khí trong phòng tương đối áp lực, sau một hồi khá lâu, bóng đen đang ngồi kia đột nhiên duỗi tay áo ra một cái, một bàn tay tái nhợt đặt xuống bàn, nhè nhẹ một chút.

- Hỏa Tinh Viên Vương chết rồi sao?

Giọng nói khàn khàn mà thờ ơ từ dưới hắc bào truyền ra.

- Ừm, hơn nữa ngay cả bọn Yêu Viên tại đó cũng đều chết hết cả rồi, không còn một con nào, có lẽ hắn là đám đệ tử Đạo Tông làm. Mấy tên gia hỏa này từ khi nào mà thủ đoạn trở nên mạnh mẽ như vậy?

Trong gian phòng, một bóng đen động đậy một chút, trầm giọng nói.

- Hai ngày trước có bốn tên đệ tử Đạo Tông vừa đến, có lẽ là có liên quan đến bọn chúng.

- Xem ra Tiên Nguyên Cổ Thụ cũng bị bọn chúng phát hiện rồi a… Đạo bóng

đen kia trầm mặc một lúc, giọng nói khàn khàn cất lên.

- Lão đại, có cần động thủ ngay không? Với thực lực của đám đệ tử Đạo Tông trong vùng quặng mỏ kia, chúng ta muốn đoạt lấy Tiên Nguyên Cổ Thụ rất dễ dàng!

Một bóng đen hỏi.

- Nếu chỉ là thế lực bình thường, hiện tại động thủ cũng không có việc gì cả, có điều đó chính là Đạo Tông… Nếu như còn chưa xác định xem trong Tiên Nguyên Cổ Thụ kia có hạt giống hay không, vậy không cần thiết phải ra tay vội. Chỉ là mấy Tiên Nguyên Cổ Quả, tuy giá trị cũng không tệ, nhưng vì vậy mà chọc giận Đạo Tông thì không đáng.

Bóng đen ở vị trí đầu tiên kia khẽ vẫy vẫy bàn tay nhợt nhạt, nói.

- Đợi vài ngày nữa đi, nếu như trong Tiên Nguyên Cổ Thụ thật sự có hạt giống, đến lúc đó động tĩnh sẽ không nhỏ! Âm thầm phái người đến khu vực phụ cận quặng mỏ kia, giám sát bọn chúng thật kỹ cho ta!

- Nếu như có hạt giống Tiên Nguyên Cổ Thụ tồn tại thì sao?

Một người nhẹ giọng hỏi.

- Có hạt giống… Thân thể bóng đen thủ lĩnh hơi nghiêng về trước, áo bào đen phía trước hất lên, để lộ ra một khuôn mặt cực kỳ tái nhợt, hắn nhếch miệng cười, âm lãnh nói:

- Vậy thì chỉ có thể trách mấy tên gia hỏa kia xui xẻo. Ai dám ngăn cản ta, toàn bộ giết sạch… - Nếu đến lúc đó đạt được hạt giống Tiên Nguyên Cổ Thụ, giao cho thượng tầng Nguyên Môn, vậy thì tội của chúng ta lúc trước cũng có thể được giảm bớt, đến lúc đó, cho dù là Đạo Tông có tức giận đến đâu cũng có thể làm được gì nữa? Lẽ nào bọn họ còn dám một lần nữa giết lên Nguyên Môn hay sao?

Nhìn gương mặt tràn đầy vẻ khát máu của khuôn mặt gã thủ lĩnh kia, mấy thân thể bóng đen trong phòng cũng thoáng run rẩy lên một chút, chợt cũng đều nhếch miệng cười rộ lên.

o0o Bóng cây từ giữa không trung lan rộng ra, cắt ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống kia thành vô số những mảnh lốm đốm, sau đó chiếu rọi xuống trên người mấy cái bóng ngồi xếp bằng bên dưới kia.

Một vài vết lốm đốm rơi lên mặt Lâm Động, hai mắt khép hờ của hắn cũng khẽ mở ra, sau đó ánh mắt nhìn về phía gốc cây màu đen ở phía trước. Lúc này bên trên năm quả thực đỏ thẫm treo trên cây kia cũng phát ra chút quang mang tiên diễm, giống như đã sắp chín rồi.

- Có lẽ rất nhanh thôi… Lâm Động nhẹ giọng thì thào một tiếng, từng tia tinh thần lực cũng tuôn ra từ trong nê hoàn cung, sau đó đem bất kỳ động tĩnh trong cánh rừng này phản hồi trở lại cho hắn.

Nhờ vào tinh thần lực, hắn có thể cảm nhận được có mấy chục cỗ khí tức rất mạnh đang ẩn náu trong rừng, đó đều là các đệ tử của Đạo Tông. Ở nơi xa hơn, còn có không ít đệ tử Đạo Tông đang tuần tra vô cùng nghiêm mật.

Soạt soạt.

Tinh thần lực của Lâm Động nhanh chóng thu hồi lại, chợt trên mặt đất trước mặt hắn, một đôi giày nhỏ xinh xắn dột nhiên xuất hiện. Lâm Động khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Ứng Hoan Hoan, hai tay chắp lại sau lưng, đứng phía trước nhìn chằm chằm hắn, đôi mắt to long lanh kia tràn đầy sức sống.

Cách đó không xa, Khương Côn và Viên Lăng đang thấp giọng nói chuyện, có điều ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Lâm Động. Đương nhiên, phần nhiều hơn chính là dừng lại trên người thiếu nữ áo trắng váy xanh kia. Có thể dễ dàng nhìn ra được, cả hai người đều có ý thích nàng.

- Tinh thần lực của ngươi cũng không tệ a!

Dưới sự nhìn chăm chú của hai người bọn Khương Côn, Ứng Hoan Hoan nhìn chằm chằm Lâm Động, chợt nhoẻn miệng cười. Nàng dĩ nhiên là có thể cảm nhận được Lâm Động đang dùng tinh thần lực dò xét xung quanh.

Lâm Động cười cười chẳng nói năng gì cả, trong lòng cũng vì sự nhạy bén của Ứng Hoan Hoan mà cảm thấy có chút giật mình. Tinh thần lực của hắn xưa nay tương đối nội liễm, nếu như không phải là người có trình độ tương đối không tệ trong tu luyện tinh thần lực, rất khó có thể cảm nhận được tinh thần lực của hắn đang dò xét.

- Ta mặc dù chủ tu nguyên lực, nhưng mà tinh thần lực cũng coi như không tệ, tuy không mạnh bằng ngươi, nhưng cũng coi như vượt qua một lần Phong Lôi Kiếp.

Ứng Hoan Hoan dường như nhận ra sự nghi hoặc của Lâm Động, lập tức cười nói.

Cặp mày Lâm Động lúc này nhịn không được nhướng lên một chút, hiển nhiên là không ngờ thiếu nữ trước mắt này lại là đồng tu nguyên lực và tinh thần lực, trong lòng thoáng giật mình một chút:

- Chẳng trách tiếng đàn của nàng ta kỳ diệu như vậy, xem ra nguyên nhân là do tồn tại tinh thần lực a!

- Cẩn thận một chút cũng không dư thừa!

Lâm Động nhẹ giọng nói, hắn cũng biết Ứng Hoan Hoan hiểu rõ ràng mình dùng tinh thần lực để làm gì.

- Vốn dĩ cho rằng chỉ là một nhiệm vụ bình thường, không ngờ kết quả trở nên phiền phức như thế này!

Ứng Hoan Hoan ngồi xuống bên cạnh Lâm Động, đồng tử của nàng nhìn

chằm chằm gốc cổ thụ màu đen phía trước, chợt mỉm cười nói:

- Chẳng qua ta lại kỳ vọng như thế. Nếu như chúng ta thật sự có thể đạt được hạt giống Tiên Nguyên Cổ Thụ, đối với Đạo Tông chúng ta mà nói, đây là một việc tốt ngàn năm khó gặp, sau này sẽ có vô số đệ tử vì đó được lợi không nhỏ, thực lực của Đạo Tông chúng ta cũng có thể từ đó trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Lâm Động nghe vậy, chợt khẽ rùng mình một cái, cô nàng thiếu nữ trước mặt này lúc nói ra những lời đó, trên mặt cũng không có một chút dục vọng nào nào, đối diện với sự mê hoặc của hạt giống Tiên Nguyên Cổ Thụ này, tất cả những gì nàng nghĩ đến cũng chỉ là vì tranh thủ lợi ích cho Đạo Tông.

Lâm Động nhếch miệng lên một chút, ánh mắt thoáng có vẻ phức tạp. Những gì hắn trải qua, hiển nhiên nhiều hơn không ít so với Ứng Hoan Hoan. Kinh nghiệm trong bao nhiêu năm nay cũng khiến tính cách hắn trở nên cẩn thận hơn rất nhiều. Tuy rằng bây giờ hắn có ấn tượng rất tốt đối với Đạo Tông, nhưng thực sự mà nói, sau khi biết được mức độ quý giá của hạt giống Tiên Nguyên Cổ Thụ kia, ý niệm đầu tiên trong lòng hắn lại không phải là nên làm thế nào để đoạt được nó dành riêng cho Đạo Tông!

Tuổi tác của hắn có lẽ cũng không lớn hơn Ứng Hoan Hoan bao nhiêu, nhưng nội tâm lại không đơn thuần như nàng. Đương nhiên, nếu như trong trải nghiệm của những năm vừa qua, trong lòng Lâm Động vẫn còn lưu giữ cái thứ đồ vật ấy, có lẽ… hắn cũng không có cơ hội đi đến bước này!

Nhìn cô nàng thiếu nữ hai má tràn đầy sự vui mừng phát ra từ nội tâm kia, miệng Lâm Động cũng không nhịn được nhếch lên thành một đường cong, một Tông phái có được sự ngưng tụ nhân tâm mạnh mẽ như vậy, mới thật sự là một Tông phái mạnh mẽ chân chính… - Bên trong Đông Huyền Vực, sự cạnh tranh giữa các Tông phái siêu cấp vốn là cực kỳ kịch liệt, thực lực của Tông phái nếu như có thể tăng lên, những sư huynh đệ chúng ta khi ra ngoài hành tẩu, cũng có thể được che chở nhiều hơn.

Bàn tay trắng nõn của Ứng Hoan Hoan đưa lên đỡ lấy chiếc cằm trắng như tuyết, mái tóc đuôi ngựa đen nhánh từ chỗ vai nàng khẽ buông xuống, chợt nàng dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên liếc mắt nhìn Lâm Động, trong mắt không còn chút xem thường nào nữa cả:

- Thiên phú của ngươi rất cao, nếu như ngươi gia nhập Thiên Điện mà nói, thành tựu chắc chắn sẽ rất tốt, có điều may mắn là, biểu hiện của ngươi ở Hoang Điện cũng không tệ, nếu không, ta thật sự chẳng biết nói thế nào với một tên gia hỏa chỉ bởi vì sở thích của chính mình mà lựa chọn lung tung như ngươi cả.

Lâm Động cũng chỉ cười cười, không giải thích quá nhiều về mặt này, bây giờ hắn cũng đã hiểu rõ, ngày đó trên Trạch Điện Thai, không phải Ứng Hoan Hoan cố ý chĩa mũi nhọn vào hắn, mà nguyên nhân thực sự là bởi vì nguyên nhân cái mà nàng gọi là lựa chọn lung tung không chút trách nhiệm của hắn đã chọc giận nàng ta.

Hiện tại mặc dù hắn có lẽ có chút khó có thể làm được đến mức đặt Tông phái ở vị trí đầu tiên trong lòng như Ứng Hoan Hoan này, nhưng mà lại lý giải được sự giữ gìn này.

- Yên tâm đi, nếu như Tiên Nguyên Cổ Thụ này thật sự có hạt giống, chúng ta nhất định có thể mang nó về được!

Lâm Động khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan nở nụ cười xinh đẹp, nét mặt tươi cười động lòng người, chợt nhếch đôi môi lên, gật gật đầu thật mạnh.

- Này, hai người các ngươi nói chuyện gì thế?

Hai người Khương Côn và Viên Lăng cuối cũng nhịn không được tiến đến gần, chỉ có điều trong lời nói nhìn qua như không có gì lạ, lại hiện ra chút khó chịu trong đó. Điều này không khỏi làm cho Lâm Động có chút mỉm cười. Vừa muốn nói chuyện, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt

gắt gao nhìn chằm chằm Tiên Nguyên Cổ Thụ đằng kia. Lúc này, năm quả thực đỏ chói trên cây kia, lại bắt đầu khẽ rung lên.

- Quả thực sắp chín rồi!

Mấy người Ứng Hoan Hoan cũng lập tức có chút càm giác, chợt dâng trào vẻ mừng rỡ khẩn trương trên mặt.

Ánh mắt Lâm Động ngưng tụ trên Tiên Nguyên Cổ Thụ kia, từng tia năng lượng ba động kinh người không ngừng khuếch tán ra, thậm chí ngay cả mặt đất cũng khẽ run rẩy lên.

Vù vù!

Tốc độ rung của năm quả đỏ thẫm bắt đầu tăng lên, một thoáng sau, đột nhiên rung lên dữ dội, lại rời khỏi thân cây, rơi xuống.

Bàn tay Lâm Động vung lên, một cỗ hấp lực bộc phát ra, đã đem năm Tiên Nguyên Cổ Quả kia hút vào trong tay. Nhưng mà lúc này hắn cũng không vội xem xét bọn chúng, ánh mắt tất cả bọn họ đều dừng lại trên Tiên Nguyên Cổ Thụ đằng kia!

Sau khi quả thực rơi xuống, năng lượng ba động truyền ra từ trong Tiên Nguyên Cổ Thụ lại không hề có chút yếu bớt nào, ánh sáng xanh lục dày đặc từ vị trí gốc của nó tràn ngập lên, cùng lúc đó, một cỗ sinh cơ nồng đậm phảng phất như là bùng phát ra giữa thân cây của nó.

Nhìn thấy loại động tĩnh như thế này, trong mắt mấy người Ứng Hoan Hoan lập tứchát ra sự ngạc nhiên kinh hỉ.

Ông!

Tiên Nguyên Cổ Thụ rung rẩy mãnh liệt, đột nhiên, một đạo lục quang chợt xuất hiện từ trong giữa thân cây, cái loại sức sống kinh người đó, chính là từ trong đạo lục quang này phát ra!

- Tiên Nguyên Cổ Chủng!

Vào lúc này, giọng nói vui mừng khôn xiết đã trực tiếp phát ra từ miệng Khương Côn.

Ánh mắt Lâm Động đang chăm chú nhìn đạo lục quang kỳ dị kia, chợt đồng tử đột nhiên co rút lại.

Trong khoảnh khắc đồng tử của hắn co rút lại, Tiên Nguyên Cổ Thụ kia đột nhiên run lên dữ dội, một đạo lục quang to lớn đột nhiên từ ngọn cây phun ra, cuối cùng phá tan rừng rậm, trực tiếp chui vào mây xanh.

Lâm Động nhìn thấy động tĩnh như vậy, sắc mặt trong chốc lát cũng tối sầm lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 678

Không Ổn

Đạo lục quang khổng lồ phá tan rừng rậm xông vào mây xanh, sau đó giống như một cái lồng lục quang khổng lồ vậy, từ bầu trời bao phủ xuống toàn bộ khu rừng. Động tĩnh lớn đến như thế, trong vòng phạm vi trăm dặm đều có thểtrông thấy rõ ràng.

Sắc mặt Lâm Động u ám nhìn một màn này, chợt hít một hơi thật sâu, xem ra muốn yên lặng đem Tiên Nguyên Cổ Chủng về đến Đạo Tông là chuyện không có khả năng rồi!

Mấy người Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh lúc này sự vui sướng trên gương mặt cũng nhanh chóng biến mất, trong mắt ba người đều thoáng qua một tia hoảng sợ nồng động.

Hưu hưu!

Bên trong rừng rậm, Nguyên Phương cũng bị động tĩnh này khiến cho kinh động, dẫn theo mười mấy gã đệ tử nhanh chóng lao vút qua, sau đó nàng nhìn sắc mặt mọi người, cũng than thầm một tiếng.

- Đã truyền tin tức về chưa?

Lâm Động nhanh chóng thu liễm lại tâm tình, trầm giọng hỏi.

- Hẳn là đã đến rồi, có điều e rằng viện thủ có nhanh đến đâu thì cũng phải ngày mai mới có thể đến!

Nguyên Phương cười khổ một tiếng, sau đó dừng lại một chút, nói:

- Mặt khác, vẫn còn có một tin tức không tốt! Lúc trước chúng ta ở xung quanh vùng quặng mỏ đã phát hiện ra tung tích một vài người, nếu như không đoán sai, chỉ sợ là Ma Ấn Chúng!

- Ma Ấn Chúng?

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt đám người Ứng Hoan Hoan lập tức biến đổi.

- Đó là cái gì?

Lâm Động nhíu nhíu mày, nói.

- Là một phương thế lực khá nổi danh trong Huyết Nham Địa. Thủ lĩnh của bọn chúng tên là Diêu Linh, đứng hàng thứ tư trên Tông Phái Thông Tập Bảng, thực lực đã đạt đến cấp độ cảnh giới Cửu Nguyên Niết Bàn vô cùng cường hãn.

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn nhẹ răng ngà, nói.

- Cửu Nguyên Niết Bàn?

Lúc này sắc mặt Lâm Động cũng khẽ biến đổi. Thật không hổ là Đông Huyền Vực, tùy tiện ra ngoài là gặp một đám hung đồ, thực lực lại cường hãn đến như vậy.

- Diêu Linh này đã từng là Chấp sự Nguyên Môn, nhưng mà sau đó bởi vì phạm phải sai lầm lớn bị trục xuất khỏi Tông phái. Nhưng bản thân hắn trong Nguyên Môn cũng có chút bối cảnh, có thể làm cho Chấp Pháp Đội Nguyên Môn buông lỏng việc truy sát hắn. Mấy năm gần đây luôn trà trộn trong Huyết Nham Địa, cũng coi như là có danh tiếng không kém.

Nguyên Phương bổ sung nói.

- Không ngờ lại bị đúng đám gia hỏa khủng bố này theo dõi!

Khương Côn thầm oán giận nói.

- Trong vòng khu vực mấy trăm dặm gần quặng mỏ của chúng ta, có tổng cộng ba tòa thành thị! Trong đó đều là long xà hỗn tạp, nơi này của chúng ta bây giờ xảy ra động tĩnh lớn thế này, tất nhiên sẽ thu hút không ít người chú ý, nếu như tin tức của Tiên Nguyên Cổ Chủng truyền ra, vậy thì… Nguyên Phương nói đến đây, cặp mày đã nhíu chặt, ngưng trọng dị thường.

- Thu lấy hạt giống đi!

Lâm Động chau mày, chợt trầm giọng nói.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan gật gật đầu, cũng không dám chậm trễ, bước nhanh về phía trước. Bàn tay trắng nõn trực tiếp xuyên qua cột quang mang lục sắc, sau đó một tay chụp lấy quang điểm sáng chói như một viên ngọc bên trong đó.

Ngay khi Ứng Hoan Hoan chụp lấy quang điểm xanh lục kia thu tay về, cột ánh sáng to lớn kia cũng dần dần tan đi, mà ánh mắt của bọn Lâm Động cũng ngưng trọng nhìn sang.

Lúc này, trong bàn tay trắng nõn của Ứng Hoan Hoan, một hạt nhỏ tròn trịa màu xanh biếc đang lẳng lặng nằm đó. Mặt ngoài của hạt giống ấy dường như có phù văn thiên nhiên hình thành hiện ra. Một thứ sức sống kinh người, liên tục không ngừng phát ra từ bên trong hạt giống ấy.

- Đây chính là hạt giống của Tiên Nguyên Cổ Thụ sao?

Lâm Động nhìn về phía gốc cây màu đen kia. Sau khi hạt giống bên trong bị lấy đi, ánh sáng màu xanh biếc vốn dĩ tràn ngập xung quanh thân cây kia cũng nhanh chóng tan biến, sức sống của nó cũng yếu đi rất nhiều.

Thân thể màu đen của nó giống như đúc bằng hắc thiết, cành cây kéo dài ra, như nhánh sắt thép lạnh như băng, cái cảm giác lạnh buốt rắn chắc tràn ngập ra xung quanh.

Lâm Động nhìn chằm chằm thân cây, ánh mắt khẽ động, đưa tay ra sờ nhẹ lên đó. Lúc bàn tay hắn sờ vào thân cây màu đen mà lạnh buốt kia, lại đột nhiên cảm thấy sự vận chuyển của nguyên lực trong người cũng lặng yên trở nên chậm chạp lại, giống như đã bị áp chế vậy, lập tức trong lòng khẽ kinh hãi.

- Thân cây Tiên Nguyên Cổ Thụ có hiệu quả thần kỳ áp chế các loại năng lượng, chỉ có nắm vào vị trí sát gốc của nó mới có thể tránh được hiệu quả áp chế kia. Nhưng mà cái thứ này quá mức nặng nề, cho dù là một vài người chuyên tu sức lực thân thể cũng không cách nào tùy ý vũ động được nó.

Ứng Hoan Hoan dường như biết rõ Lâm Động đang nghĩ gì, mở miệng nói.

- A?

Lâm Động nghe thấy vậy, cặp mày khẽ chau lên, tiến lên một bước, sau đó bàn chân hung hăng giậm lên mặt đất một cái. Mặt đất trước mặt trực tiếp bị sức mạnh của hắn làm cho nứt vỡ ra, xuất hiện bộ rễ màu đen đan xen nhau bên dưới gốc Tiên Nguyên Cổ Thụ.

Lâm Động khom người, xòe lớn bàn tay ra, một tay nắm lấy bộ rễ màu đen lớn nhất trong đó. Chỗ hắn đưa tay vào, một thứ cảm giác lạnh lẽo và thê lương thấu xương nháy mắt thâm nhập vào thân thể hắn.

- Quả nhiên!

Lâm Động dùng hết sức kéo mạnh, sau đó hắn liền kinh ngạc phát hiện, cho dù là với sức mạnh của hắn, thì Tiên Nguyên Cổ Thụ cũng không hề cử động chút nào.

Có điều càng như vậy ngược lại càng kích thích sự hứng thú của Lâm Động, lập tức bàn tay đột nhiên nắm chặt, gân xanh trên cánh tay hiện lên cuồng cuộn, trong mơ hồ lại có long lân màu xanh dày đặc hiện lên, một cỗ sức mạnh bàng bạc âm thầm bộc phát.

Oanh!

Dưới sức mạnh long hóa khủng bố như vậy của Lâm Động, Tiên Nguyên Cổ Thụ dài mấy trượng kia trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Ứng Hoan Hoan bên cạnh, thật sự đã bị Lâm Động mạnh mẽ nhổ lên!

Vù!

Một tay Lâm Động nắm chặt gốc cây đại thụ, sau đó vung mạnh lên, lập tức không khí trước mặt nứt toác ra, một cỗ lực lượng vô hình bạo phát ra, trực tiếp xé rách mặt đất trước mặt tạo thành một số khe hở rộng vài trượng!

- Thứ tốt!

Nhìn thấy lực đạo của thứ này mạnh mẽ như vậy, Lâm Động cũng nhịn không được khẽ nhếch miệng cười. Chợt bàn tay vung mạnh lên, không chút khách khí nào đem toàn bộ thân cây Tiên Nguyên Cổ Thụ cho vào túi Càn Khôn, sau đó ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy đám người Ứng Hoan Hoan đang nhìn chằm chằm hắn với ánh mắt cổ quái.

Thấy thế, da mặt dày của Lâm Động cũng không nhịn được thoáng đỏ ửng lên, ho khan một tiếng. Hắn vừa muốn nói chuyện, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi! Chợt ngẩng đầu lên, chậm rãi nói:

- Phiến phức đến rồi!

Âm thanh vừa dứt, thân hình Lâm Động khẽ động, trực tiếp lao mạnh đi, phá tan rừng rậm bên trên, thân thể xuất hiện giữa không trung. Ngay sau đó ánh mắt hắn liếc nhìn, cuối cùng dừng lại giữa không trung phía xa xa. Ở đó, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm mười mấy bóng đen đang lẳng lặng huyền phù. Bên dưới những bộ hắc bào kia, từng đạo ánh mắt u ám âm trầm đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Vù vù!

Rừng cây phía dưới chợt khẽ chấn động, đám người Ứng Hoan Hoan, Khương Côn cũng nhanh chóng lướt đến, sau đó dừng lại bên cạnh Lâm Động, ánh mắt cũng nhìn về phía trước.

- Quả nhiên là bọn hỗn đản Ma Ấn Chúng này!

Nguyên Phương nhìn thấy mười mấy bóng đen kia, ánh mắt khẽ trầm xuống, cắn răng nói.

- Còn có không ít người đang rất nhanh tiến vào trong này, có lẽ là những cường giả và thế lực mạnh ở gần đây đã bị kinh động mà tới!

Tinh thần lực của Lâm Động khuếch tán ra. Chợt thở ra một hơi thật sâu. Ở chân trời phía xa, hắn có thể cảm nhận được một vài âm thanh xé gió cực kỳ nhỏ, một vài khí tức mong manh cũng bắt đầu liên tiếp xuất hiện.

Trong cánh rừng phía dưới thỉnh thoảng vẫn có đệ tử Đạo Tông lướt đến, số lượng cũng không ít, ước chừng hơn trăm người. Chỉ có điều Lâm Động lại biết rõ, nếu như tin tức của Tiên Nguyên Cổ Chủng này truyền ra, chỉ dựa vào những người bọn họ, có lẽ rất khó mà trực tiếp trấn áp bọn họ.

- Ha ha, Nguyên Phương, có vài thứ không thể giấu lâu được đâu, hãy thành thành thật thật mà giao Tiên Nguyên Cổ Chủng ra đây, nếu không các ngươi ngày hôm nay e rằng không khỏi phải máu chảy thành sông a!

Phía trước nhất của mười mấy đạo bóng đen kia, một người khẽ vén hắc bào, lộ ra một khuôn mặt trung niên âm lãnh, hắn cười quái dị nhìn chằm chằm Nguyên Phương, nói.

- Tô Lôi, đồ của Đạo Tông ta, ngươi cũng dám tranh giành sao?

Ánh mắt Nguyên Phương lạnh giá, quát mắng.

- Hắc hắc, chỉ cần bọn ta có được Tiên Nguyên Cổ Chủng, tự nhiên có thể để lão đại bọn ta đi đến Nguyên Môn đổi lấy tặng phẩm cực lớn, Đạo Tông ngươi

có thể làm thế nào?

Cái gã trung niên được gọi là Tô Lôi kia lành lạnh cười nói.

- Tên kia là Lão nhị của Ma Ấn Chúng, Tô Lôi, mệnh danh là Tô Đao, thực lực cảnh giới Bát Nguyên Niết Bàn!

Ứng Hoan Hoan thấp giọng nói với Lâm Động bên cạnh.

- Thành viên trung tâm của Ma Ấn Chúng có tổng cộng sáu người, đều là nhân vật trên Tông Phái Thông Tập Bảng. Ngoại trừ Tô Lôi ra, bốn người còn lại, hết thảy đều là thực lực Thất Nguyên Niết Bàn.

- Lão đại của bọn chúng, hình như không có hiện thân.

Ánh mắt Lâm Động đảo qua người đám hắc bào kia, nói.

- Ừm, cái tên kia hành sự cực kỳ xảo trá, nhưng mà Ma Ấn Chúng đã hưng sư động chúng đến như vậy, hắn nhất định cũng ẩn náu trong nơi bí mật nào đó quan sát chúng ta!

Ứng Hoan Hoan nói.

Lâm Động lặng lẽ gật đầu, chợt hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về chân trời đằng xa xa xa. Ở nơi đó, từng điểm đen một đang bay nhanh đến đây, một lát sau, cuối cùng hóa thành những đạo nhân ảnh, xuất hiện trên khoảng không trung của cánh rừng, ánh mắt tràn ngập hồ nghi cũng nhìn về hướng đám người Lâm Động.

Nhìn xung quanh nơi này càng ngày càng nhiều cường giả chạy đến, trong lòng Lâm Động cũng trở nên trầm xuống. Tình cảnh này, thật sự trở nên cực kỳ không ổn rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 679

Cục Diện Phiền Toái

Soạt soạt!

Âm thanh xé gió không ngừng vang vọng trên khoảng không vùng quặng mỏ. Ngay sau đó, đám người Lâm Động liền nhìn thấy từng đạo thân ảnh mà khí thế hoàn toàn không yếu, phá gió mà đến cuối cùng huyền phù trên bầu trời.

Ánh mắt Lâm Động nhìn những bóng dáng đang lao vút đến kia, ánh mắt cũng dần dần ngưng trọng lại. Từ trên mình những người này, hắn có thế cảm nhận một chút uy áp tương đối cường hãn, hiển nhiên, những người chạy đến này cũng không phải là nhân vật tầm thường gì.

- Lần này phiền phức rồi!

Gương mặt Nguyên Phương cũng vì những người đến này mà dần trở nên khó nhìn, sau đó cắn răng, thấp giọng nói.

- Ngươi biết những người đó ư?

Lâm Động nhẹ giọng hỏi.

Nguyên Phương cười khổ một tiếng, nói:

- Có nhìn thấy trên bầu trời phương Bắc ở kia không, cái tên mặc y phục màu xanh lục kia tên là Tiêu Thiên, thường gọi Thực Ma Thủ, đứng thứ năm trên Tông Phái Thông Tập Bảng, thực lực Bát Nguyên Niết Bàn!

Ánh mắt Lâm Động nhìn sang đó, quả nhiên là nhìn thấy một tên áo xanh lục

ở đó. Người này thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, thân thể cao ráo, gương mặt có vẻ tuấn dật, chỉ có điều lại có tà khí quấn quanh. Hai tay hắn lúc này thả lỏng phía sau, ánh mắt mang theo một chút hồ nghi tập trung nhìn bọn họ.

- Cái tên trên bầu trời phía Nam, tên là La Dật, còn gọi Đồ Tể, đứng thứ sáu trên Tông Phái Thông Tập Bảng, cảnh giới Bát Nguyên Niết Bàn.

Ánh mắt di chuyển, thân thể Lâm Động hơi rung lên một chút, sau đó liền nhìn thấy một tên nam tử mặc áo trắng. Gã nam tử này thoạt nhìn cực kỳ nhã nhặn, khuôn mặt tái nhợt, hoàn toàn không có nửa điểm phù hợp với cái danh xưng Đồ Tể của hắn.

Nhưng mà Lâm Động tự nhiên không có khả năng trông mặt đặt tên, gã nam tử áo trắng kia tuy rằng nét mặt tươi cười, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được từ thân thể người kia một thứ khí tức huyết tinh nhàn nhạt, có thể nhìn thấy, người này cũng là một nhân vật hung sát!

- Còn vài người khác nữa, đều có chút tiếng tăm ở Huyết Nham Địa!

Nguyên Phương chua xót nói, xem ra hôm nay muốn thoát thân thuận lợi cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Trong lòng Lâm Động thầm than, nhưng mà cũng không có cảm giác hinh hoàng gì. Mấy năm nay hắn đã từng trải rất nhiều, cục diện trước mắt tuy rằng cũng không được tốt lắm, nhưng muốn ép Lâm Động hắn vào tử lộ cũng không phải là việc đơn giản gì.

Mà ngay khi ý nghĩ trong lòng Lâm Động chuyển động, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay mình mát lạnh, một thứ gì đó lạnh buốt oánh nhuận được nhét vào trong tay hắn. Lập tức hắn sửng sốt, vừa định nói gì, khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng thiếu nữ đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Lâm Động, cho dù như thế nào đi nữa, ngươi nhất định phải mang Tiên Nguyên Cổ Chủng về đến Đạo Tông!

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn hàm răng trắng ngà, trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng lúc này có một thứ cảm giác quyết tuyệt không phù hộ với độ tuổi của nàng. Hiển nhiên, nàng cũng nhìn ra được cục diện trước mắt đối với bọn họ mà nói tương đối không ổn.

Lâm Động khẽ nhíu mày, không nói thêm gì, chỉ là trở tay bỏ hạt giống vào trong túi Càn Khôn của mình, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, không có đến bước ấy đâu, hơn nữa cho dù có đến bước đó đi chăng nữa, cũng vẫn không cần một nữ nhân như ngươi đến làm chuyện này đâu!

- Ha ha, ai có thể nói cho ta biết, nơi đây đã xảy ra chuyện gì không? Đạo lục quang lúc trước lại là thứ gì thế?

Ngay lúc Lâm Động vừa dứt lời, trên bầu trời phía Nam đằng xa, Đồ Tể La Dật thân mặc áo trắng, đã mỉm cười tít mắt nhìn đám người Nguyên Phương, mở miệng hỏi.

Sắc mặt Nguyên Phương khẽ biến, nhưng cũng không có trả lời, hiển nhiên là không nghĩ muốn tiết lộ tin tức về Tiên Nguyên Cổ Thụ ra ngoài.

- Hắc hắc, nghe nói là một hạt giống của Tiên Nguyên Cổ Thụ… Nhưng mà, mặc dù Nguyên Phương trầm mặc nhưng Tô Lôi bên trong Ma Ấn Chúng kia đã nở nụ cười quái dị nói. Hắn lại không có chút lo lắng rằng sau khi tin tức truyền ra, hạt giống sẽ bị người khác cướp mất, hiển nhiên cực kỳ có lòng tin đối với thực lực của đám người bọn chúng.

- Ngươi!

Sắc mặt Nguyên Phương kịch biến, lửa giận trong mắt tuôn trào.

- Cái gì?

Lời kia vừa nói ra, trên bầu trời lập tức phát ra vô số thanh âm ồn ào, rất

nhiều ánh mắt đều trong chốc lát tuôn trào vẻ tham lam nồng đậm, một người khẽ liếm liếm môi, cười nói:

- Không ngờ tới nơi này lại còn có thứ bảo bối như thế này!

La Dật cũng vì hạt giống của Tiên Nguyên Cổ Thụ kia mà kinh ngạc một chút, chợt trên khuôn mặt hắn liền hiện lên một sự cực kỳ hứng thú, mắt nhìn chằm chằm Nguyên Phương, nói:

- Ta cả đời này vẫn chưa từng nhìn thấy qua hạt giống của Tiên Nguyên Cổ Thụ đấy, chi bằng Nguyên Phương cô nương đem thứ ấy ra cho bọn ta mở mang tầm mắt đi?

Sắc mặt Nguyên Phương phát lạnh, vừa định nói gì, Lâm Động lại đã bước ra từ phía sau đứng ngay bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía La Dật. Hắn cũng không phí lời vô nghĩa, tinh thần lực chớp mắt đã khuếch tán ra, sau đó trực tiếp ở trước mặt tất cả mọi người, đem tinh thần lực mạnh mẽ quét qua khuôn mặt của tất cả mọi người ở đây!

- Tiểu tử, ngươi muốn làm gì thế?

La Dật bị cử động này của Lâm Động làm cho sửng sốt, chợt ánh mắt lạnh lùng, quát lớn.

Lâm Động cũng không để ý đến hắn, vung tay áo lên, tinh thần lực đã biến thành một đám màn ánh sáng trước mặt hắn. Trên đám màn ánh sáng kia, lại có thêm vô số những gương mặt do tinh thần lực khắc họa thành, đó chính là gương mặt của đám người La Dật phía trước kia.

Soạt soạt!

Tay áo Lâm Động rung mạnh lên, bắn ra vô số những phiến ngọc thạch, chợt hắn trực tiếp dùng tinh thần lực khắc họa khuôn mặt tất cả mọi người kia ấn vào trong đám ngọc thạch kia. Sau đó hắn vung tay lên, đem trên một trăm phiến

ngọc thạch kia bay vào trong tay những đệ tử Đạo Tông bên dưới kia.

- Các vị, bất luận hôm nay cục diện có biến thành thế nào, chỉ cần có một người về đến tông môn, đem ngọc thạch nộp lên cho chư vị Trưởng lão, ta nghĩ, các vị ấy sẽ biết nên làm thế nào!

Giọng nói Lâm Động trầm thấp, từ giữa không trung khuếch tán ra, cuối cùng truyền đến tai mỗi một người tại toàn trường.

Lời ấy vừa nói xong, sắc mặt của đông đảo đám người trên bầu trời nhất thời mơ hồ có chút biến đổi, ánh mắt lóe lên, không ngừng chuyển biến giữa sự hung sát và chần chừ.

Loại thủ đoạn này của Lâm Động không thể nói là không mạnh mẽ, trực tiếp thác ấn tất cả các khuôn mặt của đám người ở nơi này, lấy Đạo Tông ra uy hiếp bọn họ. Tuy rằng đám người ở đây đại đa số đều không phải là ngọn đèn đã cạn dầu, nhưng dẫu sao Đạo Tông cũng là một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, là một trong những chúa tể của Đông Huyền Vực, nếu như lửa giận của Đạo Tông thật sự trút xuống, những người có mặt ở đây, e rằng không có mấy người có năng lực tiếp nhận nổi.

- Tiểu tử thật mạnh mẽ a, nhưng mà ngươi không sợ bọn ta tức giận, đem tất cả các ngươi toàn bộ huyết tẩu sao?

Khóe mắt La Dật giật giật, ánh mắt nhìn thẳng Lâm Động, cười lạnh lùng nói.

- Nếu ngươi có bản lĩnh này, cứ đến thử xem!

Lâm Động bước ra từng bước dài, gương mặt trong chốc lát trở nên cực kỳ dữ tợn. Một luồng lệ khí kinh người từ trong cơ thể hắn phát tán ra. Cái loại khí thế đó khiến cho không ít gã hung sát trong tay dính đầy huyết tinh ở đây cũng đều cảm thấy cực kỳ kinh hãi, gã đệ tử Đạo Tông này, xem ra sao lại còn hung sát hơn cả bọn hắn nữa?

Đám người Nguyên Phương, Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, đối với sự chần chừ hiện lên trên gương mặt của những người này, bọn họ cũng có thể nhìn thấy rõ, trong lòng cũng âm thầm thở dài một hơi. Xem ra muốn đối phó những tên hung sát này, phải có một người càng mạnh mẽ ngoan độc hơn bọn họ!

- Hắc hắc, năm nay thực sự thời thế sắp biến đổi rồi, một tên tiểu tử chẳng qua chỉ có cảnh giới Ngũ Nguyên Niết Bàn, lại có gan liều lĩnh trước mặt chúng ta nữa? Chẳng lẽ bây giờ những đệ tử Đạo Tông dạy dỗ ra đều là không biết trời cao đất dày như thế này sao?

Trên khuôn mặt nhợt nhạt của La Dật kia lúc này chợt xẹt qua một tia u ám, ngữ khí cũng trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Đám người Tô Lôi cách đó không xa cười lạnh lùng nhìn một màn này, cũng không có dấu hiệu lập tức động thủ.

- Ta nói các vị, các người dù sao cũng là người có chút tiếng tăm, chưa đến nỗi phải bị tiểu tử này hù dọa cho kinh hãi chứ?

La Dật quay đầu lại, nhìn về hướng những bóng người trên bầu trời xung quanh, cười lạnh lùng nói.

Nghe thấy lời nói của hắn, một ít người ở đây khẽ nhíu mày. Mà khi suy nghĩ trong lòng bọn họ đang biến đổi, thì cái gã Thực Ma Thủ Tiêu Thiên thân mặc lục y kia lại chậm rãi bước ra.

Danh tiếng đứng trong năm vị trí đầu trên Tông Phái Thông Tập Bảng hiển nhiên cũng có phân lượng không nhỏ ở nơi đây, do đó theo hắn bước ra, lập tức rất nhiều ánh mắt đều nhìn về phía hắn, thậm chí ngay cả ánh mắt La Dật cũng ngưng trọng hơn một chút.

Đám người Nguyên Phương có chút khẩn trương nhìn Tiêu Thiên kia, nếu như lúc này hắn cũng muốn ra tay với bọn họ, mjw vậy cục diện sẽ hoàn toàn bất

lợi cho bọn họ rồi.

- Ngươi là Ứng Hoan Hoan à?

Nhưng mà, trước ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, ánh mắt của Tiêu Thiên kia lại dừng lại trên người Ứng Hoan Hoan, chậm rãi mở miệng nói.

Ứng Hoan Hoan khẽ chau cặp mày, trong mắt có chút nghi hoặc, hiển nhiên cũng không biết người này.

- Mặc dù dựa theo tính cách của ta, sự việc hôm nay ta nhất định phải nhúng ta vào, nhưng lúc đầu ta đã từng nợ tỷ tỷ Ứng Tiếu Tiếu của ngươi một cái nhân tình… Tiêu Thiên thản nhiên nói.

Nghe Tiêu Thiên nói như vậy, trong lòng đám người Nguyên Phương lập tức thở phào nhẹ nhõm, còn ánh mắt đám người La Dật và Tô Lôi thì trầm xuống.

- Tiên Nguyên Cổ Chủng này tuy quý hiếm, chẳng qua Đạo Tông cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, vật này, ta không cầm nổi, các ngươi có hứng thú, thì tự mà đi lấy đi!

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Thiên lại lần nữa đảo qua mọi người, sau đó lại phiêu nhiên thối lui, bộ dạng đó hiển nhiên là không có ý định ra tay.

- Ha ha, không ngờ ngay cả Tiêu Thiên ngươi cũng lo sợ Tông phái siêu cấp… La Dật cười lạnh lùng giễu cợt nói.

Tiêu Thiên liếc mắt nhìn hắn, trong mắt tuôn tràn hàn mang, có điều lại không có ý để ý đến.

- Thôi được, ngươi đã không có can đảm xen vào, vậy thì để ta. Ta thật ra muốn xem xem, cái tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này, rốt cuộc có tư cách gì mà lại nói lời này trước mặt ta?

La Dật bước ra một bước, ngón tay chỉ về hướng Lâm Động, trên khuôn mặt

nhếch lên một nụ cười lạnh lùng giễu cợt.

- Tiểu tử, ngươi hôm nay nếu như ngươi có thể tiếp được mười chiêu của ta, thì ta sẽ không nhúng ta vào việc này, thế nào?

Lâm Động nhìn chằm chằm La Dật, chợt trên khuôn mặt cũng chậm rãi nhếch lên một đường cong lạnh lùng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 680

Kích Đấu Đồ Tể

Trên bầu trời, đông đảo ánh mắt đều hội tụ lại trên người Lâm Động, còn vẻ mặt La Dật kia cũng cực kỳ âm trầm, hiển nhiên là bởi vì thủ đoạn lúc trước của Lâm Động mà trong lòng nổi lên sát ý. Trong suy nghĩ của hắn, với thực lực Bát Nguyên Niết Bàn của mình, mốn giết Lâm Động cơ hồ là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Muốn cướp đồ vật thì cứ việc trực tiếp động thủ là được, còn làm ra mấy chuyện vô dụng này làm gì, chậm chạp như đàn bà!

Nhưng mà, đối diện với vô số ánh mắt nhìn chằm chằm kia, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt Lâm Động lại càng trở nên dày đặc hơn, chợt hắn giương mắt nhìn La Dật, cười lạnh nói.

Xôn xao!

Lâm Động vừa nói ra những lời đó, trên bầu trời cơ hồ trong nháy mắt liền rộ lên âm thanh xôn xao. Rất nhiều người đều nhìn chằm chằm hắn với vẻ mặt kỳ quái. Bọn họ quả thực không thể nào tưởng tượng được, một tên tiểu tử chỉ mới cảnh giới Ngũ Nguyên Niết Bàn không ngờ lại dám nói những lời như thế với La Dật, cường giả Bát Nguyên Niết Bàn. Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng hắn là đệ tử Đạo Tông thì sẽ khiến La Dật vì thế mà sinh lòng kiêng kỵ sao?

- Hắc hắc, đệ tử của Đạo Tông quả thực cũng ngày càng ngạo mạn đấy, gã tiểu tử ấy biết La Dật là ai hay không? Bộ cho rằng cái danh hiệu Đồ Tể là nói đùa thôi sao?

- Chọc giận La Dật, việc này e rằng không có dễ dàng kết thúc như vậy đâu!

- Một tên không biết trời cao đất dày!

Những tiếng lẩm bẩm ẩn chứa đầy sự châm biếm từ giữa không trung liên miên truyền ra. Không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ Lâm Động mà đàm tiếu, trên vẻ mặt bọn chúng tràn ngập dáng vẻ cười trên nỗi đau người khác.

Sau lưng Lâm Động, đám người Ứng Hoan Hoan cũng bởi vì những lời nói này của Lâm Động mà đưa mắt nhìn nhau. Có điều dẫu sao bọn họ cũng có chút hiểu rõ Lâm Động, biết rõ hắn không phải là người chân chính lỗ mãng. Hắn đã nói như thế, có lẽ cũng là suy nghĩ của chính mình, nhưng mà… Cái tên kia là nhân vật cường hãn bài danh thứ sáu trên Tông Phái Thông Tập Bảng a!

- Hắc hắc!

Trong âm thanh ồn ào đầy trời kia, khuôn mặt vốn đã cực độ âm trầm của La Dật lại càng thêm u ám hơn nhiều, ánh mắt hắn âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Động, lại vô cùng quỷ dị không hề tức giận, trái lại cười lạnh một cái, chỉ có điều tiếng cười đó khiến người ta sởn hết cả gai ốc!

- Đúng là năm nay những tên ngu không sợ chết thật sự là không ít a!

La Dật hướng về phía Lâm Động nhếch miệng cười, để lộ hàm răng trắng muốt dày đặc, trong ánh mắt phản chiếu sự tàn nhẫn dị thường sáng bóng.

- Vị bằng hữu này, nếu như lời này của ngươi một lát nữa vẫn còn có thể chính miệng nói ra, vậy thì dũng khí của ngươi sẽ làm cho ta khâm phục a!

Một thanh âm cười khẽ âm lãnh từ trong miệng La Dật truyền ra, một loại sát ý âm lãnh khiến cho người ta phải phát lãnh, lặng yên lan tràn ra bốn phía xung quanh.

Phốc!

Nhưng mà, ngay khi thanh âm La Dật vừa dứt, trên khuôn mặt hắn đột nhiên hiện lên vẻ mặt dữ tợn hung sát, từng bước một bước ra, thân hình trực tiếp quỷ

dị biến mất.

- Lâm Động, cẩn thận!

Trong nháy mắt khi thân thể La Dật biến mất, đám người Ứng Hoan Hoan, Khương Côn cũng cảm nhận ra, lập tức sắc mặt khẽ thay đổi, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Thân thể Lâm Động phiêu phù ở giữa không trong, tinh thần lực trong nhất thời đã khuếch tán ra cực mạnh, sau đó đồng tử trong mắt ngưng tụ lại, thân thể dời sang trái nửa tấc.

Xuy!

Một bàn tay mang theo huyết khí đỏ rực, giống như một thanh chưởng đao cực kỳ sắc bén nhanh như tia chớp từ bả vai Lâm Động lao vút xuống. Chưởng phong lươt qua nháy mắt đã cắt đứt một lọn tóc của Lâm Động.

- Hừ!

Một chưởng thất bại, thân thể La Dật cũng dần xuất hiện trở lại, cười lạnh một tiếng! Biến chém xuống thành chém ngang, bàn tay như đao cắt qua cổ họng Lâm Động!

Ầm!

Lúc chưởng đao của hắn gần cắt vào yết hầu của Lâm Động, bàn tay Lâm Động cũng cực nhanh đưa ra, một tầng vảy màu xanh nhanh chóng bao phủ trên bàn tay, sau đó dùng một tay hung hăng bắt lấy bàn tay của La Dật.

Soạt soạt!

Kính khí bén nhọn điên cuồng ăn mòn mạnh mẽ vào bàn tay của Lâm Động, nhưng mà ngay khi tiếp xúc với tầng vảy xanh dày đặc đó lại bùng nổ ra những tia hỏa hoa chói mắt.

Sắc mặt Lâm Động đồng dạng có chút lạnh lùng, chợt tâm thần khẽ động, Hoang Kình hùng hồn trực tiếp theo lòng bàn tay tuôn ra dữ dội, nhanh chóng thẩm thấu vào bàn tay của La Dật!

Xuy!

Trước sự thẩm thấu của Hoang Kình, bàn tay tràn đầy huyết khí kia của La Dật cũng trở nên khô héo nứt nẻ ra.

- Hoang Kình? Hừ, trình độ này mà cũng muốn ra tay với ta à?

Ánh mắt La Dật ngưng lại một chút, chợt cười lạnh một tiếng. Tâm thần khẽ động, nguyên lực dồi dào mà cuồng bạo từ thân thể hắn điên cuồng gào thét lan tràn ra, sau đó huyết khí trên cánh tay tuôn ra, đúng là trực tiếp đánh tan tác luồng Hoang Kình kia. Sau đó lòng bàn tay nắm chặt lại, huyết khí trực tiếp ngưng tụ thành một cây đao răng cưa lớn, nhanh như chớp hung hăng từ đỉnh đầu Lâm Động đánh xuống.

La Dật này ra tay cực kỳ tàn nhẫn, hơn nữa trong tay còn ẩn chứa huyết khí mãnh liệt! Khí thế cực mạnh như vậy, hiển nhiên là người có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Ánh mắt Lâm Động lạnh như băng. Hắn biết rõ ràng, nếu so sánh trình độ cường hoành của nguyên lực, hắn tự nhiên không bì kịp La Dật với thực lực Bát Nguyên Niết Bàn, lập tức cũng không có ý định liều mạng. Mười ngón tay rất nhanh liên tục biến ảo, những luồng quang mang màu xanh rất nhanh lóe lên hóa thành một tầng vảy xanh, va chạm với đại đao răng cưa kia.

Leng keng leng keng!

Vô số tia lửa điên cuồng bắn ra tung tóe. Lực lượng trên thân cây đại đao răng cưa kia hiển nhiên cực kỳ hùng hồn, tầng vảy xanh rất nhanh đều bị chém đứt cả, nhưng mà nhờ vào chút ngăn cản này, thân thể Lâm Động rất nhanh bay lùi về sau, thoát khỏi phạm vi công kích của thanh đại đao đó.

- Tiểu tử, như thế nào? Vẻ cứng cỏi kiêu ngạo vừa rồi của ngươi đi đâu mất rồi?

Một đao thất bại, vẻ tàn nhẫn trên khuôn mặt La Dật lại càng nồng đậm hơn, lạnh lùng giễu cợt nói.

Lâm Động liếc mắt nhìn hắn, hàn quang trong mắt cũng đột nhiên tăng mạnh lên. Cục diện bây giờ đối với bọn họ mà nói tương đối vi diệu. Đám người ở đây đối với Tiên Nguyên Cổ Chủng đều có chút lòng tham, nhưng mà chẳng qua cũng vì sự tồn tại của Đạo Tông, cho nên mới do dự không quyết. Nếu như trước mắt hắn lại bị La Dật này đánh bại, e rằng cái loại do dự của những người này sẽ hoàn toàn biến mất ngay! Chút tham vọng trong lòng những người kia cũng sẽ dần dần che lấp lý trí.

Cục diện kia sẽ là cục diện gay go nhất, mà cũng là điều Lâm Động không muốn nhìn thấy nhất. Mấy năm nay hắn từng trải qua không ít cục diện khó khăn, tự nhiên rất rõ, những đối thủ trước mặt này đều là người hung sát trong tay tràn ngập huyết tinh, chỉ cần hắn thoáng lộ vẻ sợ hãi, e rằng bọn họ sẽ ngay lập tức trở thành một đám ác lang cuồng bạo, xông lên ăn thịt bọn họ không chừa ngay cả xương cốt.

Cho nên vẻ lo sợ này cũng không thể dễ dàng để lộ ra. Mặc dù cái tên La Dật trước mắt này chính là nhân vật cường hoành bài danh thứ sáu trên Tông Phái Thông Tập Bảng!

- Muốn cướp đồ từ chỗ của ta, ngươi cũng phỉa để lại cho ta chút đồ chứ!

Thân thể Lâm Động đang lui bước về phía sau đột nhiên dừng lại, trong mắt lúc này cũng lộ ra hung quang. Hắn hít một hơi thật sâu, hai tay lại nhanh như chớp biến ảo ra vô số những đạo ấn pháp.

Theo sự biến ảo ấn pháp của hắn, chỉ thấy chỗ mi tâm hắn lại xuất hiện một khe nứt màu xám, sau đó khe nứt kia khẽ nứt ra, một cái yêu nhãn tràn đầy vẻ hung thần ác sát kia, cũng từ từ hiện ra!

Soạt!

Hoang Vu Yêu Nhãn vừa xuất hiện, một chùm tia sáng màu xám liền bắn thẳng về hướng La Dật.

Chùm tia sáng màu xám lao vút đến, vẻ dữ tợn trên khuôn mặt La Dật cũng ngưng trọng lại một chút, chợt trong mắt hắn xẹt qua một tia kinh hãi, hiển nhiên là hắn có thể cảm nhận được từ đó một loại uy hiếp mạnh mẽ!

- Hảo tiểu tử, thì ra cũng có chút bản lĩnh!

La Dật cười lạnh lùng, tay cầm cây đại đao răng cưa, chợt từ giữa yết hầu đột nhiên truyền ra một tiếng gầm cực lớt, nguyên lực bàng bạc mạnh mẽ khởi động, một đao phẫn nộ cực mạnh bổ xuống.

Hưu!

Một đạo đao mang huyết khí khổng lồ chừng mười trượng mang theo khí tức huyết tinh nồng nặc từ thanh đại đao trong tay La Dật bạo lược mà ra, sau đó hung hăng bổ xuống trên chùm tia sáng màu xám đó.

Trong khoảnh khắc va chạm, năng lượng ba động cuồng mãnh điên cuồng thổi quét ra, khiến cho trong mắt không ít người đều hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ tới bản thân Lâm Động chỉ có thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn nhưng lại có thể thi triển ra công kích mạnh mẽ đến như thế.

- Bị ngăn cản rồi sao?

Lâm Động nhìn thanh đại đao răng cưa đang nằm trong tay La Dật, hai mắt khẽ nheo lại. Đây là lần đầu tiên hắn thi triển Hoang Vu Yêu Nhãn công kích mà bị kẻ khác chặn lại, xem ra thực lực giữa hắn và đối phương chênh lệch thật không nhỏ!

- Tiểu tử này… công kích thật quỷ dị!

Mà ngay lúc Lâm Động thoáng kinh ngạc, trong lòng La Dật cũng một phen chấn động. Lúc trước tuy rằng hắn đã đánh tan chùm ánh sáng màu xám quỷ dị ấy, nhưng bàn tay hắn lúc này cũng âm thầm rung lên một chút.

- Tiểu tử này có chút cổ quái, phải nhanh chóng giải quyết hắn thôi!

La Dật liếc nhìn về phía yêu nhãn ngay chỗ mi tâm của Lâm Động, trong lòng lại thoáng xẹt qua một tia bất an. Chợt ánh mắt hắn phát lạnh, thân hình đột nhiên vút mạnh ra. Nguyên lực cuồng bạo của Bát Nguyên Niết Bàn hoàn toàn triệt để bộc phát ra, hiển nhiên là muốn dùng toàn lực tiêu diệt Lâm Động!

- Lâm Động, mau tránh đi!

Đám người Khương Côn vừa nhìn thấy bộ dáng này của La Dật, sắc mặt đã kịch biến, vội vàng quát lớn, Hoang Vu Yêu Nhãn của Lâm Động quả thực rất mạnh, nhưng mà thực lực giữa hắn và La Dật chênh lệch quá lớn, thật sự muốn động thủ, nhất định là lành ít dữ nhiều.

Nhưng mà, đối với tiếng quát này của bọn họ, Lâm Động lại chậm rãi lắc đầu. Lúc này, nếu như khí thế của hắn yếu đi, e rằng những người vẫn còn tranh đấu giữa tham vọng và do dự kia, sẽ bị tham vọng làm mờ đi lý trí.

- Hôm nay ta muốn xem xem, Bát Nguyên Niết Bàn rốt cuộc có thể mạnh đến mức nào?

Hàn mang trong mắt Lâm Động tuôn trào ra, thủ ấn đột nhiên biến hóa. Đột nhiên chỗ yêu nhãn trên mi tâm của hắn lại thẩm thấu ra một tia máu vô cùng quỷ dị, từng tia khí tức màu xám từ trong đó tuôn trào ra, trong mơ hồ, có một tiếng gào thét đáng sợ của một đầu Dị thú Viễn Cổ nào đó đã xuyên qua thời gian và không gian, buông xuống phiến thiên địa này.

- Hoang Vu Yêu Nhãn, Linh hồn Hoang Thú!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 681

Linh Hồn Hoang Thú

Grào!

Luồng khí màu xám lúc này không ngừng tràn ra từ yêu nhãn ở giữa trán Lâm Động, lập tức che khuất bầu trời. Đám khí xám ngưng tụ lại thành một tầng mây khiến thiên địa tối sầm lại.

Luồng khí xám ấy tràn ngập trời, một loại khí tức tang thương cũng lan tỏa ra, mơ mồ còn vang lên những tiếng gầm rú.

Lúc này có vô số cường giả từ khắp nơi tụ về đây, xung quanh đỉnh núi bắt đầu xuất hiện một số bóng người, nhìn thấy một màn trên không trung hiện tại, những người này cũng không dám làm loạn gì.

Giữa trán Lâm Động nhanh chóng lan ra một tia máu, sát khí âm lãnh lan tỏa muốn xâm thực hai mắt của hắn, nhưng mỗi khi sắp chạm vào hai mắt hắn thì đã bị một luồng bạch quang cản lại.

Hoang Vu Yêu Nhãn này tuy rất mạnh nhưng muốn có được sức mạnh ấy phải trả giá không ít. Nếu không phải Lâm Động có Thạch phù thần bí hộ thể thì có lẽ hắn cũng không thể thi triển được loại vũ kỹ khủng bố này.

Tuy rằng cho dù không nhìn thấy bằng mắt thường được, nhưng hắn cũng có thể dùng tinh thần lực để cảm nhận thế giới xung quanh, nhưng hắn không hề muốn mình thành như lão nhân mù kia… Tầng mây xám mù mịt ngập trời, trong yêu nhãn của Lâm Động đột nhiên ngưng tụ huyết quang rồi biến thành một chùm sáng bắn thẳng lên tầng mây.

Uỳnh!

Ngay khi tầng huyết quang kia dung nhập, tầng mây xám cuồn cuộn chuyển động, hình thành một cái lốc xoáy khổng lồ, ở cuối lốc xoáy như liên kết với không gian Viễn Cổ, một cảm giác hoang sơ nhất thời lan tỏa ra.

Khi cơn lốc chuyển động, dường như có một thân ảnh to lớn bay qua… - Giả thần giả quỷ, bất luận thủ đoạn của ngươi quỷ dị thế nào thì cũng chỉ là thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn mà thôi!

Ánh mắt La Dật lạnh lẽo nhìn tầng mây dày đặc phía trên đỉnh đầu Lâm Động, hàn quang tràn ngập trong mắt. Tuy miệng thì nói vậy nhưng đúng là hắn cũng cảm thấy một cảm giác bất an. Tầng mây ấy khiến hắn cảm thấy vô cùng áp lực!

- Phải giết tên tiểu tử quỷ dị này!

Sát ý lóe lên trong mắt, La Dật không chần chừ, thanh đại đao xuất hiện trong tay, nguyên lực cuồng bạo dâng tràn, một luồng áp lực lan tỏa khiến sắc mặt không ít người phải biến đổi. Với thực lực Bát Nguyên Niết Bàn, La Dật có thể xếp ở vị trí thứ sáu trong Tông Phái Thông Tập Bảng quả là cũng có chút bản lĩnh.

- Tiểu tử, dù ngươi có là đệ tử của Đạo Tông thì ta cũng sẽ lấy cái mạng của ngươi!

Gương mặt La Dật trở nên hung hăng, hắn đột nhiên hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng tụ, huyết khí hội tụ phía sau tạo nên một hư ảnh màu đỏ huyết khổng lồ.

Huyết ảnh đó tay cầm một thanh huyết đao lưỡi hình răng cưa, huyết khí tràn ngập, cả không gian như chìm trong huyết hải.

- Huyết Đao Lão Tổ… đây là tuyệt chiêu của La Dật, Đại Tu La Đao!

Sắc mặt của không ít cường giả vì sự biến đổi chiêu thức của La Dật mà sắc

mặt thay đổi, rồi kêu lên thất thanh. Hiển nhiên bọn họ không hề xa lạ gì với thứ chiêu thức hung hãn này.

- Để giết một tiểu tử Ngũ Nguyên Niết Bàn mà La Dật phải thi triển cả chiêu này?

- Tên tiểu tử này xui xẻo rồi. Nhớ năm đó chỉ với một chiêu này mà La Dật đã giết chết năm gã cường giả Thất Nguyên Niết Bàn đó.

- … Vô số tiếng bàn tán vang lên xôn xao, bọn Ứng Hoan Hoan, Khương Côn nhìn Lâm Động ở bên dưới tầng mây xám, ánh mắt có phần lo lắng.

- Chiêu này của La Dật không thể cứ liều mình đỡ được!

Khương Côn trầm giọng nói, mấy người bên cạnh cũng gật đầu đồng cảm.

Ứng Hoan Hoan hơi nhíu mày, khẽ cắn môi, bàn tay ngọc ngà đưa ra, cây đàn tranh cổ màu xanh tựa phỉ thúy xuất hiện. Chuyến đi lần này Trưởng lão đã nói cô là thủ lĩnh, nếu Lâm Động gặp bất trắc thì thật sự cô không biết phải ăn nói thế nào với Trần Chân và Ngộ Đạo… - Đại Tu La Đao, Tu La Trảm!

Huyết khí đầy trời, gương mặt La Dật dữ dằn, hắn bước chân ra, hai tay nắm chắc đao, rồi cật lực chém xuống.

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc đại đao chém xuống, huyết ảnh phía sau hắn cũng vung đại huyết đao trong tay lên, đem theo thanh thế kinh thiên động địa chém xuống Lâm Động.

Nguyên lực thiên địa chuyển động điên cuồng, huyết đao khổng lồ còn chưa đến nơi mà mặt đất phía dưới đã nứt toác ra một đường lớn.

Lâm Động ngẩng lên, trong mắt là hình ảnh đao quang huyết sắc khổng lồ, lông tóc trên toàn thân hắn dựng ngược lên, ánh mắt trở nên nặng nề. Đột nhiên

thủ ấn nhanh chóng biến hóa, đám mây trên đỉnh đầu hắn nhanh chóng tác ra, từ trong lốc xoáy bay ra một thân ảnh khổng lồ.

Cự ảnh đó vừa xuất hiện là che phủ toàn bộ bầu trời, thân hình to lớn đang cuộn tròn giống như siêu cấp Yêu thú đến từ thời Hồng Hoang.

Con cự thú thần bí vừa xuất hiện lập tức khiến vô số người hít vào hơi khí lạnh, ngay đến sắc mặt của mấy người Tô Lôi cũng biến đổi.

- Đó là Hoang Thú trong truyền thuyết?

Bọn Ứng Hoan Hoan cũng nhìn con cự thú đầy chấn động. Bọn họ cũng hiểu đôi chút về vũ kỹ của Hoang Điện, chỉ có điều đây là lần đều tiên nhìn thấy Dị thú đáng sợ tồn tại từ thời Viễn Cổ này.

Hoang Thú cuộn tròn trên không trung, mắt nó nhắm nghiền, tỏa ra sức mạnh hủy diệt, rồi dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, con mắt khổng lồ của nó đang từ từ mở ra.

Ầm ầm!

Cự nhãn dần mở ra, nguyên lực thiên địa sôi sục, khi nó đã mở hoàn toàn, trong đôi mắt đen đó dường như ẩn chứa một thứ gì đó đáng sợ nhất thiên địa.

Vút!

Một tia hắc quang như hấp thụ hết mọi nguồn sáng bắn ra, cả thiên địa tối sầm lại, xuyên thủng không gian, đâm thẳng vào huyết đao quang trước vô số ánh mắt chấn động.

Ầm!

Vào khoảnh khắc va chạm, thiên địa như tĩnh lặng, luồng năng lượng bùng nổ như pháo hoa rực rỡ nhưng tỏa ra thứ sức mạnh tử vong.

Năng lượng đáng sợ cuồn trào, đỉnh núi xung quanh gần như nổ tung, những người ở gần bị chấn động hộc máu, khí tức yếu ớt, vẻ mặt đầy sợ hãi vội vàng rút lui.

Lâm Động cũng lùi nhanh về sau, kình phong đáng sợ đó đến hắn cũng cảm thấy áp lực. Nhưng hiển nhiên tốc độ của hắn không đủ nhanh, hắn bèn nắm tay lại, thanh quang dâng tràn biến thành tấm lá chắn long lân này xanh khổng lồ ở phía trước.

Keng!

Kình phong đâm thẳng lên tấm lá chắn, khí huyết trong cơ thể Lâm Động cuộn trào ác liệt, thân hình bay ra sau, cánh tay trở nên tê dại, nếu không phải nhục thể của hắn khá tốt thì cánh tay hắn có lẽ đã gãy mất rồi.

Cuồng phong đáng sợ kéo dài đến mấy phút mới tan đi. Không gian trở nên đổ nát, khu rừng phía trước lúc này đã thành bình địa.

Mọi người cũng dần tỉnh lại, nhìn cảnh tượng này đều không kìm được hít vào một hơi khí lạnh, khi nhìn lại thân ảnh trên không trung, ánh mắt đã không còn sự chế giễu nữa.

Một số người nhìn Lâm Động rồi quay sang La Dật, La Dật lúc này mái tóc đã tung ra tán loạn, y phục rách tơi tả, khí tức phập phồng, gương mặt vẫn còn sự kinh ngạc. Hiển nhiên hắn cũng không thể tưởng tượng được Lâm Động chỉ với thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn mà đánh được với hắn đến mức này!

Đệ tử của Đạo Tông lẽ nào đã mạnh đến mức này rồi sao?

Không khí trên không trung dần tĩnh lặng, ánh mắt thèm muốn của một số người cũng giảm đi.

- Còn ai muốn động thủ nữa không?

Trong không khí tĩnh lặng, Lâm Động đảo mắt nhìn xung quanh với ánh mắt

lạnh lẽo. Hắn cố kìm nén khí huyết nhộn nhạo trong cơ thể, vẻ mặt không lộ ra bất cứ điều gì, giọng nói mang đầy sát khí vang lên.

Tất cả yên lặng một cách kỳ lạ, tuy những kẻ ở đây đều rất cường hãn, nhưng trước ánh mắt của Lâm Động, đến những hung đồ này cũng phải e dè.

Sắc mặt La Dật tối sầm lại, nhưng hắn cũng không lên tiếng, hiển nhiên hắn vẫn đang chìm đắm trong công kích hung hãn của Lâm Động.

Lâm Động quét mắt nhìn quanh rồi từng bước lùi về sau. Nhưng khi hắn chuẩn bị rút lui thì một tràng cười lạnh nhạt vang lên.

- Hà hà, Đạo Tông từ bao giờ lại có được đệ tử mạnh mẽ như vậy. Nhưng chỉ với bộ dạng hung thần ác sát, dọa người khác thì được, chứ với Diêu Linh ta thì hiệu quả không lớn lắm đâu!

Lâm Động khựng người lại, chầm chậm ngẩng đầu lên, rồi hắn nhìn thấy trên đỉnh núi cách đấy không xa có một hắc ảnh xuất hiện, đồng tử Lâm Động co nhỏ lại.

Diêu Linh, Lão đại của Ma Ấn Chúng, kẻ xếp hạng thứ tư trong Tông Phái Thông Tập Bảng!

- Xuất hiện rồi sao?

Đáy lòng Lâm Động lúc này dần dần chùng xuống.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 682

Rút Lui

Trên đỉnh núi, bóng người hắc y đó dần dần xuất hiện trước vô số ánh mắt đang chăm chú. Hắc bào che khuất gương mặt hắn, mơ hồ có một luồng sức mạnh lạnh lẽo lan tỏa ra từ bên dưới hắc bào.

- Diêu Linh?

Xung quanh có người kêu lên kinh ngạc, cái tên này khá nổi danh tại Huyết Nham Địa, xếp hạng thứ tư trong Tông Phái Thông Tập Bảng, điều này đủ khiến nhiều tên hung đồ phải kinh hãi!

Ánh mắt La Dật và Tiêu Thiên cũng viến đổi, bọn chúng nhìn hắc ảnh kia với ánh mắt đầy e dè. Tuy chỉ xếp sau Diêu Linh một chút, nhưng bọn chúng hiểu nếu thật sự động thủ thì cả hai cộng lại cũng không phải đối thủ của Diêu Linh.

- Hắc hắc, đến cả hắn cũng xuất hiện rồi sao? Xem ra Ma Ấn Chúng lần này nhất định muốn có Tiên Nguyên Cổ Chủng rồi!

Ánh mắt La Dật tối lại, cười lạnh nói. Hắn nhìn Lâm Động ở phía xa, trong lòng có vừa phần thích thú trước cục diện sắp tới của bọn Lâm Động nhưng cũng có chút không cam tâm. Trơ mắt nhìn Tiên Nguyên Cổ Chủng rơi vào tay bọn Nguyên Môn, đối với hắn mà nói cũng có phần không thoải mái.

- Lão đại!

Bọn Tô Lôi thì lại mừng vì sự xuất hiện của Diêu Linh, nhanh chóng tiến lại, rồi nhìn bọn Lâm Động với ánh mắt thích thú.

- Diêu Linh!

Sắc mặt Ứng Hoan Hoan, Nguyên Phương và Khương Côn đều trở nên khó coi khi nhìn thấy Diêu Linh. Tuy sớm đã biết chắc chắn Diêu Linh sẽ xuất hiện, nhưng khi thật sự nhìn thấy thì trong lòng lại chùng xuống.

Với kẻ xếp hạng thứ tư trong Tông Phái Thông Tập Bảng này, hiển nhiên bọn họ cũng biết chút ít, thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn đủ để chế ngự bất cứ ai ở đây.

Diêu Linh từng là Chấp sự của Nguyên Môn, chỉ như vậy thôi đủ để vượt xa những đệ tử ở đây. Với thực lực của hắn, trong số đệ tử Đạo Tông hiện giờ, số người có thể chống lại hắn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa hắn không phải một mình, dưới trướng hắn còn một đám hung đồ Ma Ấn Chúng nữa.

- Thủ lĩnh của Ma Ấn Chúng sao?

Lâm Động cũng nhìn chằm chằm vào thân ảnh toàn thân bao phủ bởi hắc bào kia, hắn có thể cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm rõ ràng từ kẻ kia toát ra.

Trước đó khi đối mặt với La Dật, Lâm Động vẫn chưa cảm thấy sợ hãi thì giờ hắn đã có chút bất an.

Dù sao thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn của hắn với một cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn khoảng cách quá xa.

- Ngươi là Lâm Động phải không? Quán quân Bách Triều Đại Chiến! Ha ha… Không ngờ Quán quân Bách Triều Đại Chiến lần này lại lựa chọn gia nhập Đạo Tông… Diêu Linh chầm chậm ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tái nhợt, dưới lớp hắc bào, một đôi mắt lạnh lùng gắn chặt lấy Lâm Động, cười lạnh nói.

Lâm Động hiển nhiên không ngờ Diêu Linh chỉ nhìn một lần là nhận ra hắn.

- Diêu Linh, Tiên Nguyên Cổ Chủng này là Đạo Tông bọn ta phát hiện trước, chuyện này bọn ta đã thông báo về Tông môn, không lâu nữa cường giả Đạo

Tông sẽ đến. Thứ này ngươi không động vào được đâu!

Nguyên Phương trầm giọng quát lên.

- Ha ha, không sao, giải quyết các ngươi trước khi cường giả Đạo Tông đến là được thôi!

Diêu Linh khẽ cười, thản nhiên nói.

- Ngươi cũng đừng lấy Đạo Tông ra dọa ta, kẻ khác có thể sợ Đạo Tông các ngươi, chứ Diêu Linh ta thì chẳng coi ra gì!

- Ngươi!

Nguyên Phương nổi giận, nhưng rồi kìm nén nộ khí, cười lạnh nói:

- Ngươi cứ đắc ý đi, sẽ có lúc ngươi phải hối hận!

Lâm Động nhíu mày, trước đó hắn khó khăn lắm mới dùng Hoang Vu Yêu Nhãn đánh lui sự uy hiếp của La Dật, giờ thì coi như công cốc rồi.

- Lâm Động, lát nữa nghe theo mệnh lệnh của ta, chuẩn bị rút lui!

Khi Lâm Động đang suy nghĩ thì giọng nói nhẹ của Ứng Hoan Hoan bỗng vang lên bên tai.

Nghe vậy đồng tử Lâm Động co lại, lặng lẽ gật đầu. Cục diện trước mắt đúng là không thể dừng lại thêm nữa. Diêu Linh xuất hiện thì bọn Lâm Động hắn không còn ưu thế nữa, chỉ có thể rút lui mà thôi.

Nhưng Diêu Linh sẽ cho bọn họ thoải mái rút lui sao? Lâm Động thầm thở dài.

Diêu Linh từ tốn kéo mũ trùm đầu xuống, lộ ra gương mặt nhợt nhạt của một người trung niên, hố mắt hãm sâu, ánh nhìn sắc lạnh như dao!

- Chư vị bằng hữu, Tiên Nguyên Cổ Chủng này chính là thứ Nguyên Môn ta đã muốn, vì thế việc hôm nay hy vọng chư vị hãy đứng ngoài cuộc, sau này Nguyên Môn ta chắc chắn sẽ cảm tạ.

Diêu Linh quét mắt quanh một lượt rồi ôm quyền cười nói.

Lời nói của hắn đã kéo cả Nguyên Môn vào. Thân là Tông phái siêu cấp lớn mạnh nhất Đông Huyền Vực hiện nay, sức nặng của lời nói này cũng không phải là nhỏ. Vì thế khi hắn vừa dứt lời, không ít người mặt biến sắc, nhưng không ai dám lên tiếng phản đối.

Vì bất luận thực lực của Diêu Linh hay uy nghiêm của Nguyên Môn dường như đều không phải đối tượng mà bọn họ có thể khiêu chiến.

Thấy xung quanh yên lặng, Diêu Linh cười nhạt, rồi quay lại nhìn bọn Lâm Động, đưa tay ra thản nhiên nói:

- Giao nó ra đây đi! Chắc ngươi cũng biết tính cách của ta, ta chưa từng nương tay với ai, sau này cũng sẽ không! Nếu thật sự cần thiết thì ra cũng không ngại cho máu chảy thành sông đâu!

Nghe vậy, đồng tử bọn Ứng Hoan Hoan đều co rút lại, ánh mắt lấp lánh, bèn tiến lên hai bước, vẻ mặt có chút khó nghĩ. Thế nhưng ngay lúc Diêu Linh tưởng bọn Ứng Hoan Hoan chấp nhận thỏa hiệp thì hàn quang trong mắt Ứng Hoan Hoan lóe lên, giọng hét lạnh lùng:

- Rút lui!

Tiếng hét vừa dứt, bàn tay Ứng Hoan Hoan chạm lên chiếc đàn tranh cổ, nhanh chóng gảy đàn. Sóng âm màu bích lục dâng lên như sóng triều. Làn sóng âm này không có lực công kích quá mạnh nhưng khiến Diêu Linh có chút hốt hoảng.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, các đệ tử Đạo Tông ở phía dưới không hẹn mà

cùng rút lui về khắp phía Biến cố đột ngột này khiến mọi người đều không ngờ tới, đệ tử Đạo Tông lại có thể rút lui quả đoán đến vậy!

Khi những kẻ này sực tỉnh thì phần lớn đệ tử Đạo Tông đã bay vào trong rừng nhanh chóng biến mất, tốc độ khiến bọn chúng phải sững sờ!

- Đi!

Trên không trung, các đệ tử nòng cốt Ứng Hoan Hoan và Khương Côn cũng nhanh chóng bay đi, nhưng bọn họ không phân tán ra, vì bọn họ biết các đệ tử bình thường khác có thể rút lui dễ dàng, còn bọn họ chắc chắn đã bị bọn Diêu Linh nhằm vào!

- Hôm nay ta muốn xem xem các ngươi có thể chạy đi đâu?

Lúc này Diêu Linh cũng đã sực tỉnh lại, nhìn bọn Ứng Hoan Hoan và Lâm Động với ánh mắt lạnh băng, gương mặt hiện lên nụ cười dữ dằn.

- Đi theo bọn chúng, Tiên Nguyên Cổ Chủng ở trên người bọn chúng!

Diêu Linh phẩy tay, cười lạnh nói.

- Rõ!

Bọn Tô Lôi đáp lớn, rồi lao vút đuổi theo bọn Lâm Động.

Diêu Linh biến mất, thân hình biến thành hồng quang bay đi.

Vút vút vút!

Sau khi người Ma Ấn Chúng đi, những người đứng xem ở xung quanh cũng nhanh chóng động thân. Tuy Tiên Nguyên Cổ Chủng đã lọt vào mắt Diêu Linh, nhưng bọn chúng cũng không cam tâm từ bỏ. Vô số thân ảnh bay qua, tiếng gió rít vang lên từng trận, nguyên lực thiên địa như sục sôi.

o0o Phía trên bầu trời của dãy sơn mạch, vài bóng người bay qua tạo nên những tiếng xé gió, ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn về sau, sắc mặt ai cũng khá nặng nề.

- Lần này căn bản không thể thoát khỏi bọn chúng rồi!

Nguyên Phương nghiến răng nói.

Lâm Động cũng gật gù, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Diêu Linh ngày một gần hơn.

Bọn Khương Côn trầm mặc, ánh mắt lạnh lẽo u tối, cảm giác bị đuổi theo này thật sự khiến người ta khó chịu.

Ứng Hoan Hoan ôm cây đàn tranh, mắt hơi cụp xuống, quang mang lóe len vài cái rồi bỗng dừng lại, khẽ nghiến răng, nói:

- Để ta chặn bọn chúng lại, mọi người chạy trước đi!

Nghe vậy, sắc mặt bọn Khương Côn, Nguyên Phương đều biến đổi, định phản đối thì Ứng Hoan Hoan đã liếc nhìn bọn họ với ánh mắt bình tĩnh hơn nhiều:

- Các ngươi có thể chặn được bọn Diêu Linh không?

Bọn Khương Côn khựng người, khoảng cách giữa bọn họ và Diêu Linh quá lớn, dù liều chết cũng khó có được hiệu quả.

- Nếu thấy vẫn còn thời gian suy nghĩ thì tiếp tục đi đi!

Ứng Hoan Hoan quay người, ngồi khoanh chân trên một tảng đá xanh, đặt cây đàn tranh phía trước mặt, đưa cởi chiếc đuôi ngựa đen kia đi, làn tóc đen nhẹ nhàng xõa xuống, giống như là thác nước vậy.

Nhìn dáng người thiếu nữ đang ngồi, bọn Khương Côn không kìm được nắm

chặt tay.

- Đi đi!

Lâm Động nhìn nàng ta một lúc, rồi bất ngờ không nói lời nào, quay người bay đi luôn. Phía sau, ánh mắt bọn Khương Côn thay đổi một lúc, cuối cùng cũng đành nghiến răng rời đi.

- Lâm Động, hãy mang hạt giống trở về Đạo Tông!

Sau khi cảm nhận bọn họ đã rời đi, Ứng Hoan Hoan khẽ đặt tay lên cây đàn, trong đôi mắt dần hiện lên hồng quang, giọng nói nhè nhẹ vang lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 683

Vô Tướng Bồ Đề Âm

Trên đỉnh núi, màu xanh rừng rậm lan tràn đến tận cuối tầm mắt, nhìn từ xa sẽ thấy giống như một mảnh hải dương màu xanh biếc.

Ứng Hoan Hoan ngồi trên tảng đá xanh, mái tóc màu đen vốn buộc đuôi ngựa lúc này như đổ xuống như thác, phủ xuống tận phần eo thon gọn mềm mại. Gió nhẹ khẽ thổi, tóc đen ban lất phất, phảng phất có hương thơm tỏa ra.

Bàn tay ngọc ngà không tỳ vết của nàng thiếu nữ khẽ đặt lên cây đàn tranh, từ từ nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn bầu trời phương xa, nơi đó có tiếng gió rít gấp gáp, khí hung sát nhanh chóng truyền tới.

Vút vút vút!

Âm thanh xé gió phá vỡ sự tĩnh lặng của phiến hải dương xanh biếc, từ xa xa, rất nhiều bóng người đang bay tới, khi còn cách tảng đá xanh kia một đoạn thì dần chậm lại.

- Ha ha, đệ tử của Đạo Tông hiện tại kẻ nào cũng điên cuồng!

Diêu Linh vừa hiện thân, nhìn thấy Ứng Hoan Hoan đang ngồi trên đỉnh núi, không kìm được lắc đầu cười, nói:

- Nếu ngươi tưởng Diêu Linh ta biết thương hoa tiếc ngọc thì e là ngươi sẽ thất vọng đấy!

- Ha ha, nha đầu này cũng xinh đẹp lắm, hay là đem về hưởng thụ đi!

Một tên cường giả Ma Ấn Chúng nở nụ cười quái dị, ánh mắt không chút cố kỵ lướt qua người Ứng Hoan Hoan.

Xung quanh còn có không ít kẻ nữa đều phá lên cười quái dị.

- Tô Lôi, giải quyết nàng ta đi! Những người còn lại cùng ta đuổi tiếp. Tiên Nguyên Cổ Chủng không có trên người nàng ta!

Diêu Linh lạnh lùng nhìn Ứng Hoan Hoan rồi vẫy tay, nói.

Thế nhưng khi hắn vừa dứt lời, nàng thiếu nữ áo trắng váy xanh đã nở nụ cười, ngón tay gảy lên dây đàn, trong đôi mắt to tròn đen mà sáng kia bỗng có hồng quang kỳ dị.

- Ngươi cũng đánh giá mình quá cao rồi, muốn đi thì phải vượt qua cầm trận của ta đã!

Dứt tiếng cười, gương mặt Ứng Hoan Hoan lạnh băng, một luồng sức mạnh cực lớn bùng phát, gần đến cảnh giới Bát Nguyên Niết Bàn!

- Chỉ thế thôi sao?

Nhưng Diêu Linh thấy thế chỉ phì cười.

Ứng Hoan Hoan cụp mắt xuống, bàn tay đặt lên cây đàn, rồi ngón tay bỗng ấn mạnh xuống. Máu tươi trào ra từ lòng bàn tay nàng, gần như ngay lập tức, cây đàn tranh bị nhuốm một màu huyết hồng sắc!

Theo đó, huyết sắc chuyển động trên cây đàn, một thứ sức mạnh kỳ dị cũng tỏa ra theo ánh huyết quang.

- Động thủ, nha đầu này không bình thường!

Diêu Linh thấy thế, đồng tử co rút lại, hắn bỗng có dự cảm không ổn, lập tức hét lên.

Xoẹt!

Vừa dứt lời, Tô Lôi phía sau đã lao vút tới, nguyên lực cuồng bạo ngưng tụ, hắn tung một quyền về phía Ứng Hoan Hoan.

- Vô Tướng Bồ Đề Âm!

Ứng Hoan Hoan hơi nhìn lên, vô cùng bình tĩnh nhìn Tô Lôi đang lao tới, rồi một âm thanh dịu nhẹ vang ra từ miệng nàng.

Đúng vào khoảnh khắc lời nói vừa dứt, đầu ngón tay nàng cũng bắt đầu chuyển động trên những sợi dây đàn huyết sắc.

Đông!

Thiên địa bỗng nhiên giống như tĩnh lặng, sau đó một đạo huyết quang với tốc độ khủng bố xuất hiện, lao thẳng về phía Tô Lôi.

Phanh!

Một âm thanh vang dội cất lên, Tô Lôi có thực lực Bát Nguyên Niết Bàn không ngờ lại bị đánh bật đi trước bao ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

- Tiếng đàn thật là quỷ dị!

Tô Lôi khó khăn lấy lại thăng bằng, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt tràn đầy kinh hoảng. Khi chạm vào đạo huyết quang vừa rồi, hắn phát hiện toàn bộ sức mạnh của hắn cũng bị phản chấn ngược lại hết.

- Vô Tướng Bồ Đề Âm!

Ánh mắt Diêu Linh lúc này dần trở nên ngưng trọng, hắn nhìn chằm chằm Ứng Hoan Hoan, trầm giọng nói:

- Ngươi đã tu luyện thành công Vô Tướng Bồ Đề Âm của Thiên Địa Đạo

Tông, được mệnh danh uy lực cực gần với Tứ Đại Kỳ Kinh?

Ứng Hoan Hoan ngẩng đầu nhìn lên, cặp môi khẽ mím lại, cười nói:

- Không ngờ ngươi hiểu rõ về vũ kỹ của Đạo Tông ta như vậy. Không hổ là Chấp sự của Nguyên Môn!

- Tiểu nha đầu, đừng khua môi múa mép trước mặt ta. Vô Tướng Bồ Đề Âm đúng là rất mạnh, nhưng chỉ một mình ngươi mà muốn ngăn cản bọn ta thì ngươi quá ngây thơ rồi!

Diêu Linh quát lớn.

- Tất cả cùng động thủ, để xem nàng ta làm thế nào?

Diêu Linh hét lên rồi lao lên trước tiên. Khí thế Cửu Nguyên Niết Bàn bùng phát, dường như khiến cho cả ngọn núi cũng phải rung chuyển.

Ứng Hoan Hoan nhìn Diêu Linh cuối cùng cũng động thủ, ánh mắt trở nên ngưng trọng, hít vào một hơi sâu, hàm răng cắn nhẹ môi, từ khóe miệng chảy ra một tia máu.

- Vô Tướng Bồ Đề Âm, Chúng Sinh Tướng!

Giọng nói nhẹ nhàng của Ứng Hoan Hoan một lần nữa vang lên, huyết quang cuộn trào, cuối cùng ngưng tụ lại phía sau lưng nàng thành một gốc cây Bồ Đề huyết sắc.

Cây Bồ Đề cổ thụ khẽ rung lên, cành lá đung đưa, một đạo âm thanh như từ thời thiên địa sơ khai vang vọng lên.

Sóng âm kỳ lạ lan tỏa bao trùm cả thiên địa, bọn Diêu Linh đang lao tới bỗng nhiên khựng lại, phía trước mặt bọn chúng, không gian méo mó rồi như hiện ra một tấm gương vô hình. Trong tấm gương chính là hình ảnh của bọn chúng.

Phụt phụt!

Tấm gương chuyển động, trước những vẻ mặt kinh hãi của bọn chúng, những hình ảnh trong gương chầm chậm bước ra, xuất hiện trước mặt mọi người - Vô Tướng Bồ Đề Âm quả nhiên đáng sợ!

Nhìn cái bóng người giống hệt mình, đồng tử Diêu Linh co rút lại. Hắn ngước mắt nhìn lên trên, thiếu nữ đang ngồi phía trước cây Bồ Đề huyết sắc lúc này, tia máu tươi chảy ra từ trên môi cũng càng ngày càng trở nên tiên diễm hơn rất nhiều.

o0o Vút vút!

Trên bầu trời có một vài bóng người bay lướt qua. Bọn họ đều im lặng không nói gì, không khí vô cùng áp lực khiến cho mọi người gần như không thể thở nổi. Bọn họ chính là mấy người Lâm Động, Khương Côn vừa chia tay cùng Ứng Hoan Hoan.

Bỗng một người dừng phắt lại, mấy người phía trước cảm giác thấy cũng dừng lại, nhìn về phía Khương Côn ở phía sau.

- Mọi người cứ như vậy bỏ nàng ấy ở lại sao?

Khương Côn nắm chặt tay, giọng nói khàn đặc.

Viên Lăng, Nguyên Phương trầm mặc, ánh mắt hiện lên vẻ đau xót.

- Vậy ngươi nói xem phải làm sao?

Lâm Động khẽ hỏi.

- Ngươi có phải là nam nhân không? Lúc này lại bỏ lại một mình nàng ấy, nàng ấy sao có thể là đối thủ của bọn Diêu Linh? Chúng ta cứ thể này trở về, làm sao ăn nói được với các sư huynh đệ?

Khương Côn ngẩng phắt đầu lên, dữ dằn hét vào mặt Lâm Động.

- Vì thế chúng ta nên ở lại cùng chống lại kẻ địch, rồi tất cả cùng chết, và tặng Tiên Nguyên Cổ Chủng cho bọn chúng để bọn chúng mang về Nguyên Môn và khiến Nguyên Môn sẽ lớn mạnh hơn nữa sao?

Lâm Động bình tĩnh nhìn Khương Côn đang kêu gào, từ tốn nói.

Thấy Lâm Động bình tĩnh như thế, Khương Côn khựng người, rồi cúi đầu đau đớn, hai tay ôm lấy đầu.

- Khương Côn, chuyện này không thể trách Lâm Động sư đệ được!

Nguyên Phương nói nhỏ.

- Đi thôi, nếu Hoan Hoan xảy ra chuyện gì, sau này chúng ta sẽ không đội trời chung với Nguyên Môn!

Viên Lăng nắm lấy cánh tay Khương Côn, ánh mắt hắn cũng hơi đỏ lên, trầm giọng nói.

Khương Côn có chút chết lặng bị Viên Lăng kéo lên, toàn thân đờ đẫn đi theo.

Lâm Động nhìn mấy người, ánh mắt bình tĩnh lúc này cũng có chút dao động. Chợt hắn khẽ thở dài, lật tay, hạt giống Tiên Nguyên Cổ Chủng màu xanh biếc chợt lóe lên, sau đó hắn trực tiếp ném cho Nguyên Phương.

- Lâm Động, ngươi… Nguyên Phương nhận lấy Tiên Nguyên Cổ Chủng, nhìn Lâm Động đầy ngạc nhiên.

- Huynh ấy nói rất đúng, cứ thế này trở về thực sự là không thể ăn nói được với mọi người… Lâm Động nhún nhún vai, hắn biết trong Đạo Tông, Ứng Hoan Hoan được yêu quý thế nào. Nếu lần này về, dù mọi người có thấu hiểu nhưng chắc chắn ánh mắt oán trách cũng khiến hắn không chịu nổi!

- Ta quay lại tìm nàng ta, mọi người đem hạt giống về Đạo Tông đi!

Lâm Động không chút chần chừ, quay người đi luôn.

- Lâm Động!

Nguyên Phương nhìn dáng người gầy gò của gã thanh niên, bỗng hét lên một tiếng, đưa tay quệt nước mắt:

- Nhất định phải đưa Hoan Hoan về nhé!

Lâm Động không quay lại, chỉ khẽ vẫy tay ra phía sau một cái rồi ngẩng đầu lên, thở hắt ra một hơi, xem ra lần này phải thật sự liều mạng rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 684

Cứu Người

Phía trên hải dương xanh biếc, nguyên lực cuồng bạo dâng tràn, một giai điệu du dương nhẹ nhàng với giai điệu vô cùng thần kỳ vang vọng trong không trung.

Ầm ầm!

Nguyên lực bùng phát, sắc mặt Diêu Linh tối lại, một chưởng mang theo luồng nguyên lực hùng hồn oanh kích lên bóng người phía trước, dung mạo của nó giống hệt hắn, thậm chí cái thần trên gương mặt cũng không khác chút nào, nhìn giống như được sinh ra từ một khuôn mẫu vậy!

Nắm đấm của Diêu Linh đánh mạnh lên cái bóng kia, nguyên lực cuồng bạo bùng nổ, cái bóng rung lên, cuối cùng bùm một tiếng nổ tan tành.

Tung chưởng đánh tan cái bóng của chính mình, ánh mắt Diêu Linh tối sầm lại nhìn xung quanh. Trên không trung lúc này cũng rất hỗn loạn. Trước mặt tất cả những ai đuổi đến đều có một cái bóng giống hệt mình. Thực lực của bọn chúng giống hệt kẻ mà bọn chúng sao chép. Thực lực của cái bóng trước mặt Diêu Linh ban nãy tuy không thể bằng hắn nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, hơn nữa vũ kỹ mà nó biết đều giống hệt hắn, đối phó rất khó khăn.

Diêu Linh nhìn về đỉnh núi, ở đó, một gốc cây Bồ Đề huyết sắc đang khẽ lay động, và những cái bóng kia chính là được phát ra từ gốc cây này!

Bên dưới cây Bồ Đề là nàng thiếu nữ đang ngồi tĩnh tọa. Những ngón tay ngọc ngà gảy lên những sợi đàn huyết sắc, sắc mặt nàng ta lúc này có phần tái nhợt, màu đỏ của máu trên môi ngày càng rõ rệt hơn, ai cũng biết hiện giờ trạng

thái của cô không phải rất tốt!

- Không hổ là vũ kỹ mạnh nhất ngoài Tứ Đại Kỳ Kinh của Thiên Điện Đạo Tông, nhưng với thực lực của ngươi thì có thể kiên trì được bao lâu?

Diêu Linh cười lạnh.

- Ngăn cản được các ngươi là đủ rồi!

Ứng Hoan Hoan ngẩng đầu lên, nụ cười hiện lên với vẻ huyết sắc nhìn rất thê lương, nhưng lại có một vẻ đẹp kinh động hồn phách.

Khóe mắt Diêu Linh co giật mấy cái, rồi ánh mắt tràn ngập sát ý, nói:

- Ngươi với thực lực Thất Nguyên Niết Bàn mà giữ chân được bọn ta ở đây. Chuyện này mà truyền đi cũng đủ khiến ngươi tự hào rồi! Chỉ có điều, ngươi không có cơ hội chứng kiến thời khắc đó đâu! Ta đã cảnh cáo ngươi rồi, Diêu Linh ta không phải người biết thương hoa tiếc ngọc!

Vừa dứt lời, mắt Diêu Linh lóe lên hung quang, thân hình biến thành một vệt lưu quang bay ra, bàn tay to lớn đánh xuống Ứng Hoan Hoan!

Cự chưởng đánh xuống khiến không khí cũng nổ tung, trên đỉnh núi chịu áp lực lớn, tách ra thành vô số rãnh nứt.

Diêu Linh lần này ra tay không hề có chút nương tay, hiển nhiên hắn đã bị Ứng Hoan Hoan chọc giận.

Ứng Hoan Hoan ngẩng đầu lên, kình phong đáng sợ từ trên không trung khiến nàng không thể động đậy được. Vô Tướng Bồ Đề Âm đúng là rất mạnh, nhưng tiêu hao rất nhiều nguyên lực. Lần thi triển vừa rồi đã tiêu hao cạn nguyên lực trong người nàng. Lúc này nàng đã không còn khả năng phản kháng nữa.

- Bọn họ… có lẽ đã đến nơi an toàn rồi!

Ứng Hoan Hoan khẽ mỉm cười, trên gương mặt không hề có chút sợ hãi nào. Nàng biết rõ ràng tầm quan trọng của Tiên Nguyên Cổ Chủng đối với Đạo Tông… Bàn tay nguyên lực khổng lồ với sức mạnh đáng sợ ngày một tới gần Ứng Hoan Hoan, cây Bồ Đề huyết sắc dưới áp lực của bàn tay đã nổ tung!

- Chết đi!

Diêu Linh hung hăng đánh xuống, bàn tay khổng lồ biến thành một bóng đen khổng lồ bao trùm lấy Ứng Hoan Hoan.

Nàng hít sâu vào một hơi rồi chậm chậm nhắm mắt lại.

Vút!

Thế nhưng khi hai mắt Ứng Hoan Hoan sắp nhắm hẳn thì trên bầu trời vang lên một âm thanh xé gió. Một đạo thanh quang với tốc độ kinh người bay tới, cuối cùng vào khoảnh khắc cự chưởng sắp đánh xuống đã ôm lấy nàng thiếu nữ vẻ mặt lúc này có phần kinh ngạc! Bất chợt những tấm vảy xanh xuất hiện, hình thành nên một tấm lá chắn khổng lồ.

Uỳnh!

Cự chưởng ầm ầm đánh xuống, cả đỉnh núi rung chuyển dữ dội, vô số đường nứt toác lan ra, cả đỉnh núi đều có dấu hiệu sụp đổ.

Trên không trung, Diêu Linh nhìn đỉnh núi đang sụp đổ nhưng sắc mặt lại tối lại. Hắn nhìn chăm chăm về phía đỉnh núi, ở đó, khi khói bụi dần tan đi, một tấm lá chắn bằng vảy xanh xuất hiện!

Rắc!

Vết nứt lan tỏa nhanh chóng trên tấm lá chắn, cuối cùng nổ tung, theo đó hai đạo thân ảnh cũng dần xuất hiện.

- Anh hùng cứu mỹ nhân? Đúng là cảnh tượng không tệ a!

Diêu Linh lạnh lùng nhìn gã thanh niên đang chầm chậm đứng lên, khóe miệng nhấc lên nụ cười châm chọc.

Lâm Động ôm bàn tay bị chấn động đến tê dại của mình, rồi nhìn Ứng Hoan Hoan thần trí gần như mơ hồ, khóe miệng khẽ giật giật, cô nàng này thật sự rất liều mạng a!

- Người của Nguyên Môn cũng chẳng có chút phong độ gì cả, chỉ biết hiếp đáp đàn bà trẻ con!

Lâm Động ngẩng lên nhìn Diêu Linh, nói.

- Tiểu tử, lúc này vẫn khua môi múa mép?

Diêu Linh nhếch mép cười dữ dằn.

Lâm Động cười cười, hắn nhìn bọn người đang dần bao vây lại, cũng biết không thể ở lại lâu hơn nữa. Bất luận dùng thủ đoạn gì hắn cũng không thể với sức một người mà ngăn cản được hết cả bọn Diêu Linh này!

Phụt!

Quang mang màu xám nhanh chóng xuất hiện trên trán Lâm Động, yêu nhãn lại một lần nữa xuất hiện!

- Hoang Vu Yêu Nhãn?

Diêu Linh nhíu mày nhìn yêu nhãn trên trán Lâm Động, hiển nhiên hắn cũng biết rõ về nó. Trong Tứ Điện Đạo Tông, ngoại trừ Tứ Đại Kỳ Kinh cực kỳ nổi danh ra, cũng là một trong những vũ kỹ có uy lực mạnh mẽ đến cực đoan, cùng loại với Vô Tướng Bồ Đề Âm lúc trước của Ứng Hoan Hoan, Hoang Vu Yêu Nhãn!

Vút!

Đạo quang mang màu xám mang theo sức phá hoại vô cùng khủng bố bỗng bắn ra từ yêu nhãn trên trán Lâm Động. Đạo quang mang kia bay tới đâu, những người từng chứng kiến uy lực của nó đều vội vàng rút lui. Ngay cả Diêu Linh cũng phải lùi lại không muốn dính đến cái thứ khủng bố đó.

- Diêu Linh, ta nghĩ sau này sẽ có không ít người của Đạo Tông đến tìm ngươi đâu! Hy vọng đến lúc đó ngươi vẫn cười được vui như vậy!

Lâm Động nhếch mép cười, nụ cười tươi tắn nhưng lại đầy hàn ý.

Ánh măt Diêu Linh tối sầm lại, đương nhiên hắn biết sự việc hôm nay chắc chắn sẽ chọc giận Đạo Tông. Mà hắn hiện giờ chỉ là kẻ bị Nguyên Môn trục xuất, nếu Đạo Tông tìm đến hắn, hắn lại không thể đem Tiên Nguyên Cổ Chủng hiến cho Nguyên Môn, vậy thì hắn chắc chắn sẽ rơi vào cục diên vô cùng khó khăn!

- Yên tâm, giết các ngươi đi, rồi lấy lại Tiên Nguyên Cổ Chủng thì không có những phiền phức ấy nữa!

Diêu Linh nham hiểm nói.

- Chỉ ợ ngươi không có cơ hội!

Lâm Động cười, bàn tay nắm lại, Thiên Ngạc Cốt Thương hiện ra, bàn tay lật một cái, môt lượng lớn dịch thể huyết hồng sắc lan tràn ra. Đây chính là thứ mà Lâm Động đã đấu giá được trong Chiến trường Viễn Cổ, huyết mạch của Thiên Hoang Thần Ngưu, từ lúc có nó đến giờ vẫn chưa dùng, lúc này thì nhất định phải dùng đến rồi!

Huyết dịch chảy vào trong Thiên Ngạc Cốt Thương, thủ ấn Lâm Động biến hóa, cây thương rung lên, rồi huyết quang bùng phát, một tiếng gầm rú tựa từ thời Viễn Cổ vang lên.

Huyết quang ngưng tụ, rồi trước ánh mắt kinh dị của bọn Diêu Linh dần tụ lại

thành con Thiên Ngạc Viễn Cổ khổng lồ!

- Đi!

Lâm Động điểm mạnh ngón tay, đầu Thiên Ngạc Viễn Cổ kia gào thét một tiếng, chạy những bước khiến thiên địa rung chuyển, hung hãn xông về phía bọn Diêu Linh.

Triệu hồi được Thiên Ngạc Viễn Cổ, Lâm Động cất Thiên Ngạc Cốt Thương đi rồi cõng Ứng Hoan Hoan lên lưng, không chút chần chừ quay người chạy đi.

Hắn biết, tuy uy lực của Linh hồn Thiên Ngạc hiện tại rất mạnh nhưng vẫn như cũ không thể là đối thủ của bọn Diêu Linh, hắn chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi.

- Tên khốn kiếp!

Diêu Linh thấy Lâm Động chạy xa, ánh mắt tối sầm lại, hét lên:

- Tiểu tử, ngươi chạy không thoát đâu!

- Lắm lời quá!

Lâm Động không hề ngừng lại, khóe miệng hắn nhếch lên, đột nhiên nghe thấy tiếng cười yếu ớt vang lên bên cạnh. Liếc mắt thì thấy gương mặt tái nhợt của Ứng Hoan Hoan, lúc này nàng ta cũng đã tỉnh lại được một chút.

- Đi thôi, ta đưa ngươi về!

Lâm Động mím môi, khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan ngẩn người nhìn một bên gương mặt đầy cương nghị của Lâm Động. Một lát sau Lâm Động nghe thấy bên tai vang lên tiếng ừm, rất nhẹ, rất nhỏ, nhưng lại có sự nhu thuận khó nhận ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 685

Ân Oán

Thời gian dần trôi qua, bóng đêm cũng dần bao trùm xuống dãy núi. Bóng tối càng đến gần, thỉnh thoảng lại vang lên không ít tiếng gầm rú của vô số loài Yêu thú.

Trên một vách núi có một khe nứt được che khuất bởi một tảng đá khổng lồ. Khe nứt rộng khoảng vài trượng, vừa đủ cho mười mấy người.

Lâm Động nhẹ nhàng đặt thiếu nữ trên lưng mình xuống, cảnh giác nhìn quanh khe nứt, nhìn bầu trời đang dần tối lại, rồi vội vàng dịch chuyển tảng đá che lại khe nứt.

Ứng Hoan Hoan yên lặng dựa vào vách đã, gương mặt tái nhợt khiến nàng có vẻ yếu ớt hơn nhiều. Nàng cũng không nói gì, chỉ nhìn Lâm Động đang bận rộn qua lại, ánh mắt có phần phức tạp, một lúc lâu sau mới khẽ nói:

- Ban đầu ta đối với ngươi như vậy, không ngờ cuối cùng ngươi lại mạo hiểm cứu ta.

Sau khi che kín lại khe nứt, Lâm Động khẽ đập đập tay, quay lại nhìn Ứng Hoan Hoan, nhíu mày nói:

- Nhìn ta thế này đâu giống kẻ lòng dạ hẹp hòi chứ?

Ứng Hoan Hoan khẽ cười, nói:

- Nhưng dù ngươi cứu ta thì ta tạm thời cũng không thu lại câu nhận xét cuối cùng!

- Nói khoác không biết ngượng à? Xem ra ngươi không có lòng tin đối với việc ta có thể tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh.

Lâm Động cười nói.

- Không phải không có lòng tin với ngươi, mà là tỷ lệ tham ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh thật sự quá thấp. Hồi đó tỷ tỷ của ta cùng từng tĩnh tọa trước Hoang Điện Đại Hoang Vu Bi đến mấy tháng trời, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Mấy trăm năm nay, Đạo Tông chúng ta ngoài tiền bối Châu Thông ra cũng chẳng có bất cứ ai tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh!

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, nói.

- Mấy trăm năm nay Đạo Tông chúng ta không phải không xuất hiện kỳ tài, nhưng cuối cùng vẫn không thể chinh phục được Đại Hoang Vu Kinh!

Lâm Động lặng lẽ gật đầu, hắn cũng hiểu điều đó, nếu Đại Hoang Vu Kinh dễ dàng tham ngộ thì Hoang Điện cũng không xếp hạng cuối trong tứ điện.

- Không ai nghi ngờ gì về mức độ mạnh mẽ của Đại Hoang Vu Kinh, nếu ngươi tham ngộ được nó thì sẽ rất có lợi cho Đạo Tông. Ít nhất đến cuộc So tài Tông phái sắp tới, Đạo Tông chúng ta cũng có thêm phần chắc chắn!

Bàn tay Ứng Hoan Hoan vuốt nhẹ một lọn tóc đen, chậm rãi nói.

- So tài Tông phái, đó là cái gì?

Lâm Động từng nghe nói Lưu Thông của Nguyên Môn từng nói về nó trên đỉnh Bách Triều Sơn trong Bách Triều Đại Chiến, nhưng hắn vẫn chưa hiểu rõ về nó.

- Cứ cách một khoảng thời gian, các Tông phái siêu cấp trên Đông Huyền Vực lại tổ chức một cuộc So tài Tông phái. Cuộc thi này chỉ có đệ tử các Tông phái siêu cấp mới được tham dự, nói cách khác đây là một hình thức rèn luyện.

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan cụp xuống, Lâm Động có thể thấy bàn tay nàng ta đang nắm chặt lại.

- Mà mỗi lần tham gia So tài Tông phái này, Đạo Tông chúng ta đều tổn thất một số đệ tử ưu tú… Đồng tử Lâm Động co lại, lẽ nào cuộc So tài Tông phái này cũng cùng một tính chất với Bách Triều Đại Chiến?

- Tổn thất đệ tử, một là do nơi tổ chức quá nguy hiểm, hai là vì những cuộc tranh đấu giữa các đệ tử các Tông phái khác nhau. Đương nhiên, với Đạo Tông chúng ta mà nói, mỗi lần tham dự So tài Tông phái, tổn thất đệ tử phần lớn là vì Nguyên Môn… - Nguyên Môn?

Lâm Động cau mày.

- Quan hệ giữa Đạo Tông và Nguyên Môn vốn dĩ đã không tốt, cộng thêm việc Nguyên Môn hành sự đê tiện, thêm chuyện của tiền bối Châu Thông năm đó nữa, hai bên càng như lửa với nước! Trong nội bộ Tông phái, tất cả đệ tử đều vô cùng căm thù Nguyên Môn, tương tự, đệ tử Nguyên Môn cũng coi đệ tử Đạo Tông chúng ta như cái gai trong mắt. Bình thường cao tầng của hai bên bởi vì cục diện chung mà cố gắng áp chế. Đương nhiên vẫn là Đạo Tông chúng ta nhượng bộ là chính, dù sao thực lực Nguyên Môn mạnh hơn Đạo Tông.

Giọng nói tuy trong trẻo nhưng lại lạnh lùng của Ứng Hoan Hoan vang lên, Lâm Động có thể cảm nhận được nộ ý trong đó.

- Ý của ngươi là, thời điểm tiến hành So tài Tông phái, đệ tử Nguyên Môn sẽ chuyên nhằm vào đệ tử Đạo Tông để ra tay, hơn nữa còn hạ sát thủ?

Lâm Động nheo mắt lại, nghi hoặc nói.

Ứng Hoan Hoan cúi đầu, gương mặt cô được che phủ bởi ánh sáng xanh, khẽ nói:

- Đệ tử Nguyên Môn về tổng thể đều mạnh hơn Đạo Tông chúng ta, vì thế

các cuộc thi đấu trong mấy năm nay, Đạo Tông để tổn thất khá lớn, rất nhiều sư huynh đệ đều bị trúng độc thủ của đệ tử Nguyên Môn. Cuộc thi đấu lần trước, Đại sư tỷ trước đây của Thiên Điện bọn ta đã chết trong tay đệ tử Nguyên Môn. Lúc đó tỷ ấy che chắn cho các đệ tử khác rút lui… Lúc đó rõ ràng tỷ ấy đã nói chúng ta nhận thua. Nhưng bọn súc sinh ấy không chịu thôi, rõ ràng bọn chúng cố ý!

Giọng nói của Ứng Hoan Hoan có phần run rẩy, nàng vùi đầu xuống đầu gối, thân hình nhỏ bé khẽ run lên.

Lâm Động trầm mặc, trong các cuộc đối đầu giữa các Tông phái siêu cấp đều có thể xuất hiện đủ mọi thủ đoạn dơ bẩn, chỉ là không ngờ Nguyên Môn lại đê tiện đến vậy. Lâm Động nhìn dáng người nhỏ bé mỏng manh kia, môi khẽ mím lại, trong bóng đêm, đôi mắt ánh lên hàn ý.

- Cuộc So tài Tông phái lần này, nếu không có gì bất ngờ, chính là đến phiên tỷ tỷ sẽ dẫn đoàn, ta biết tính cách tỷ ấy, nếu đến thời khắc quan trọng, tỷ ấy sẽ cùng liều mình ngọc đá cùng tan với đệ tử Nguyên Môn!

Ứng Hoan Hoan ngẩng đầu lên, đưa tay quệt má, dưới ánh trăng mờ ảo, đôi mắt nàng hơi đỏ lên, nhìn thanh niên trước mắt, nàng nói:

- Nếu gặp phải tình cảnh đó, ta cũng sẽ không chút do dự!

Lâm Động nhìn ánh mắt thiếu nữ lóe lên sự kiên quyết, lặng lẽ gật đầu. Hắn mới vào Đạo Tông không lâu đương nhiên không hiểu rõ về ân oán giữa Đạo Tông và Nguyên Môn.

- Nếu phẫn nộ thì trong lần So tài Tông phái này hãy giết thêm vài tên đệ tử Nguyên Môn đi!

Lâm Động khẽ cười, cũng không khuyên giải gì vì hiện giờ hắn cũng rất có ác cảm với Nguyên Môn.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan gật mạnh, rồi cười nói:

- Nhưng trước lúc đó chúng ta phải sống sót trở về Đạo Tông đã. Diêu Linh sẽ không dễ dàng tha cho chúng ta đâu!

- Trên người hắn có lẽ có thứ gì đó cảm ứng được Tiên Nguyên Cổ Chủng!

Lâm Động nhìn bầu trời đêm, nói.

- Vậy thì bọn hắn sẽ đuổi theo bọn Khương Côn sao?

Ứng Hoan Hoan sững người, vội vàng nói. Nàng biết Lâm Động đã giao Tiên Nguyên Cổ Chủng cho bọn Nguyên Phương.

- Yên tâm đi, khi giao Tiên Nguyên Cổ Chủng cho Phương tỷ, ta đã phong ấn khí tức của nó rồi!

Lâm Động cười, rồi nắm tay lại, Tiên Nguyên Cổ Thụ khổng lồ chợt hiện ra, rơi xuống đất.

- Hơn nữa trong tay ta còn có cái này, Diêu Linh sẽ tưởng nó là Tiên Nguyên Cổ Chủng cho nên chắc chắn hắn sẽ tìm đến chúng ta!

Lúc này Ứng Hoan Hoan mới thở phào một hơi, chợt liếc nhìn Lâm Động, hiển nhiên nàng cũng không ngờ Lâm Động lại suy nghĩ chu đáo đến vậy, mọi thứ đã sắp xếp rất thỏa đáng.

- Ngươi nghỉ ngơi đi, hôm nay ngươi đã tiêu hao quá nhiều rồi, có lẽ trong đêm nay bọn Diêu Linh hắn là chưa tìm được đến đây đâu!

Lâm Động nói.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan khẽ gật, lúc này đúng là nàng đã quá mệt, nguyên lực thiếu hụt khiến toàn thân rã rời, cô dựa vào vách đá nhắm mắt lại.

Thấy Ứng Hoan Hoan đã nghỉ ngơi, Lâm Động mới quay ra nhìn lên bầu trời đêm. Hắn có thể cảm nhận được những sự dao động xung quanh đây, bọn Diêu Linh đang tìm bọn họ!

- Đám khốn kiếp Nguyên Môn kia, sớm muộn gì các ngươi cũng phải trả giá!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm, rồi lấy ra một bộ hắc bào trong túi Càn Khôn khoác lên người Ứng Hoan Hoan, lúc này đã nặng nề chìm vào giấc ngủ. Sau đó ngồi xuống, nhưng hắn không thể nhắm mắt, ở nơi nguy hiểm này hiển nhiên hắn không thể nghỉ ngơi được.

Thế là Lâm Động mở mắt, cả đêm thức canh chừng.

o0o Khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống dãy núi, cặp mày của nàng thiếu nữ khẽ dộng, hai mắt mở ra, thấy ngay là hình ảnh của Lâm Động đang ngồi và đôi mắt sáng trong của hắn.

- Nghỉ ngơi khỏe rồi chứ?

Lâm Động thấy Ứng Hoan Hoan đã tỉnh, khí sắc cũng tốt hơn hôm qua rất nhiều.

- Ngươi không nghỉ ngơi à?

Ứng Hoan Hoan rất tinh ý, nhận thấy vẻ mệt mỏi trong mắt Lâm Động, chắc chắn cả đêm hắn đã phải căng thẳng bảo vệ nơi này.

Lâm Động không nói gì, chỉ thu lại hắc bào trên người nàng. Ứng Hoan Hoan ngoảnh mặt nhìn hắn, rồi khẽ nói:

- Từ khi vào Đạo Tông, ta có thể thấy ngươi luôn cẩn thận, thận trọng, như thế… không mệt mỏi sao?

- Mệt mỏi?

Lâm Động cười, hắn nhìn chăm chú nàng thiếu nữ trước mặt, nói:

- Từ khi sinh ra ngươi đã sống trong Tông phái siêu cấp khiến vô số người ngưỡng mộ. Còn ta chỉ là người của một Phân gia Tông tộc của một Vương triều Hạ cấp. Từ hồi còn rất nhỏ ta đã có một kẻ thù mà chỉ cần dùng một ngón tay có thể đè chết cả gia đình của ta. Tuy lúc đó ta vô cùng oán hận hắn, nhưng ta không hề để lộ một chút cảm xúc gì, chỉ có thể từng bước nỗ lực tu luyện cho đến khi có khả năng chống lại hắn, chỉ khi đó ta mới có khả năng bảo hộ người nhà của mình!

- Ta chẳng có chỗ dựa, cũng chẳng có bối cảnh, vì thế ta phải thận trọng, nếu không chức Quán quân Bách Triều Đại Chiến có thể đến lượt một kẻ xuất thân từ Vương triều Hạ cấp như ta không?

Nhìn gương mặt trẻ tuổi với nụ cười ấy, Ứng Hoan Hoan trầm mặc, nàng thực sự không tưởng tượng được những gì mà hắn đã phải trải qua… - Thế kẻ thù của ngươi?

- Bị ta giết trên đỉnh Bách Triều Sơn rồi… Lâm Động nhún vai, thản nhiên nói.

Ứng Hoan Hoan khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Uỳnh!

Đúng lúc ấy, ngọn núi bỗng rung chuyển dữ dội. Hòn đá khổng lồ chắn ở khe nứt kia đột nhiên nổ tung, có thể nghe thấy tiếng ồn ào quát tháo từ bên ngoài.

Cuối cùng bọn họ cũng bị phát hiện!

- Lát ngươi phải rời đi trước, ở lại sẽ ảnh hưởng đến việc ta rút lui!

Lâm Động nhìn ra ngoài, thở hắt ra một tiếng rồi nói.

Ứng Hoan Hoan cắn nhẹ môi, ánh mắt nàng có phần ấm ức, nhưng lại bị sự quật cường mạnh mẽ trên khuôn mặt của gã thanh niên ngay trước mặt khiến cho dần dần tan biến đi, cuối cùng nàng khẽ gật đầu.

- Ừm!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 686

Đánh Bại Tô Lôi

Hơn chục thân ảnh huyền phù trên bầu trời, nguyên lực cuồng bạo không ngừng tỏa ra từ cơ thể bọn chúng. Ánh mắt bọn chúng lúc này đều mang đầy sự u tối nhìn về khe nứt trên vách núi.

- Lâm Động, trốn cả một đêm vẫn chưa đủ sao?

Diêu Linh chắp hai tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào trong khe nứt, giọng nói mang đầy sát ý và nộ khí, cả đêm tìm kiếm hiển nhiên đã khiến cho hắn khá bực mình.

- Mũi ngươi cũng so sánh được với súc sinh nhỉ?

Tiếng cười nhẹ vang ra từ khe nứt, rồi đất đá bay lên tứ tung, hai thân ảnh từ trong bay ra, chính là Lâm Động và Ứng Hoan Hoan!

Vừa hiện thân, Lâm Động đã nhanh chóng nhìn lên không trung. Trước mặt số lượng người tuy không bằng hôm qua nhưng trận hình này vẫn không thể coi thường. Ngoài Diêu Linh khó đối phó nhất ra, Tô Lôi và La Dật của Ma Ấn Chúng cũng có mặt, những kẻ khác thì khí tức cũng đều là Thất Nguyên Niết Bàn!

Một Cửu Nguyên Niết Bàn, hai Bát Nguyên Niết Bàn, và hơn bảy Thất Nguyên Niết Bàn, cho dù Lâm Động đã có chuẩn bị tâm lý nhưng bàn tay trong tay áo vẫn không kìm được mà nắm chặt lại.

Ứng Hoan Hoan đứng phía sau hắn, ánh mắt cũng hiện vẻ lo lắng. Dù biết lực chiến đấu của Lâm Động hơn hắn thực lực bề ngoài của hắn, nhưng bất luận

thể nào, thực lực vốn có của hắn chỉ là Ngũ Nguyên Niết Bàn, chỉ đối phó với mình Diêu Linh cũng đã vô cùng miễn cưỡng, huống hồ ở đây còn có một đám hung đồ xếp hạng cao trong Tông Phái Thông Tập Bảng như Tô Lôi và La Dật.

- Tiểu tử, lần này ngươi không có cơ hội chạy thoát nữa đâu!

Diêu Linh nhìn Lâm Động trên đỉnh núi với ánh mắt lạnh lẽo.

- Ngoan ngoãn giao Tiên Nguyên Cổ Chủng ra, ta có thể cho hai ngươi làm đôi uyên ương vong mệnh. Nếu không thì hôm nay ta sẽ cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Nói đến khúc cuối, sắc mặt Diêu Linh đã trở nên hung hăng, sát ý lạnh băng bắn ra khiến nhiệt độ xung quanh như hạ thấp xuống một chút.

Lâm Động bình tĩnh hơi nghiêng đầu nhìn thiếu nữ phía sau lưng mình, khẽ nói:

- Đi đi!

Nghe hắn nói thế, Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, ánh mắt đầy lo lắng, cục diện lúc này nếu để lại một mình Lâm Động thì chắc chắn hắn sẽ lành ít dữ nhiều.

- Hay là ta ở lại giúp ngươi? Ta tu luyện Vô Tướng Bồ Đề Âm, có lẽ… Ứng Hoan Hoan chần chừ một lát, cuối cùng nói.

- Đi!

Thế nhưng khi nàng còn chưa nói hết thì Lâm Động đã quay đi, ánh mắt cụp xuống, giọng nói bình tĩnh không chút xao động.

Nhìn bóng lưng gầy gò của gã thanh niên này, Ứng Hoan Hoan không khỏi nắm chặt tay. Nàng ta có thể nhận ra trong ngữ khí bình thản ấy là một chút giận dữ. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp Lâm Động, nàng thấy hắn nổi giận!

- Ngươi hãy cẩn thận!

Ứng Hoan Hoan nắm chặt tay lại, khẽ hít sâu một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng gã thiếu niên kia một lần rồi nhanh chóng quay người bay đi.

- Muốn chạy sao? Tô Lôi, chặn nàng ta lại!

Diêu Linh thấy vậy liền quát lên.

- Vâng!

Tô Lôi bên cạnh lập tức đáp nhanh, giẫm mạnh chân, thân hình biến thành một đạo hồng quang đuổi theo Ứng Hoan Hoan.

Xoẹt!

Thế nhưng khi hắn vừa động thân thì một bóng người đã xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay nắm lại, một gốc cổ thụ màu đen khổng lồ chợt hiện ra. Lâm Động nhấc mạnh thân cây lên, gốc cổ thụ mang theo sức mạnh nặng nề bổ thẳng xuống Tô Lôi.

- Muốn chết!

Hiển nhiên Tô Lôi không phải nhân vật tầm thường, vừa thấy Lâm Động ngăn cản, hắn lập tức nắm tay lại, một thanh lôi đao màu bạc nhất thời xuất hiện, thân đao nghiêng một góc chặt xuống gốc cổ thụ.

Keng!

Hai bên va chạm, âm thanh kim loại va chạm cùng luồng kình phong kinh người cuộn trào phát ra.

Thanh lôi đao chặt mạnh lên gốc cổ thụ, nhưng sắc mặt Tô Lôi lập tức thay đổi, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi. Bởi vì hắn nhận ra, khi thanh lôi đao chạm vào gốc cổ thụ kia, nguyên lực vận chuyển bên trong cơ thể hắn bỗng trở nên chậm

chạp.

- Gốc cây này thật cổ quái!

Tô Lôi cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lập tức biết chắc chắn đó là do gốc cây cổ quái này của Lâm Động, thân hình liền khẽ động, định rút lui.

Nhưng Lâm Động lúc này hiển nhiên chẳng hề có ý định giao lưu thực lực, cục diện lúc này đối với hắn vô cùng bất lợi, cơ hội thế này đương nhiên hắn không thể bỏ qua!

Vì thế lợi dụng khi nguyên lực trong cơ thể Tô Lôi bị trì trệ, quang mang màu xám nhanh chóng ngưng tụ lại trên trán Lâm Động, Hoang Vu Yêu Nhãn một lần nữa hiện ra, một chùm quang mang màu xám với sức phá hoại vô cùng khủng bố nhằm thẳng vào ngực trái Tô Lôi bắn tới.

Tốc độ của chùm quang mang cực nhanh khiến Tô Lôi cũng phải toát mồ hôi lạnh, nguyên lực vội vàng tràn ra tạo thành tấm lá chắn phía trước hắn.

Vút!

Quang mang màu xám bắn thẳng lên tấm lá chắn nguyên lực, sức phá hoại đáng sợ của nó được thể hiện triệt để. Tấm lá chắn nhìn có vẻ vững chắc vô cùng đã xuất hiện vô số vết rạn nứt, rồi bùm một tiếng, bị chùm quang mang xuyên thủng.

Tuy tấm lá chắn không chặn được chùm quang mang nhưng cũng khiến công kích chậm lại một chút. Tô Khôi nhân lúc đó lùi nhanh về phía sau, có điều tốc độ không đủ nhanh, vì thế mới lùi được vài bước đã bị chùm quang mang lao tới như chớp, bắn thẳng vào vai.

Bùm!

Năng lượng đáng sợ đánh bật Tô Khôi bay thẳng về phía sau, nơi vai hắn máu tươi bắn tung tóe, thân hình hắn thảm hại lui sau mười mấy bước, tay ôm

lấy vai, máu trên vai rỉ qua kẽ tay. Sắc mặt hắn có phần mơ màng, rồi sự hung hăng thay thế, hắn không thể ngờ mình lại bị Lâm Động đánh cho bị thương ngay chiêu đầu tiên!

- Tiểu tạp chủng, ta phải giết ngươi!

Vẻ mặt Tô Lôi tràn ngập sát ý, hắn gào lên.

Thế nhưng, khi tiếng hét của hắn vừa dứt, Lâm Động đã nhanh như chớp bay tới, trong đôi mắt đen dâng tràn hàn ý. Gốc cổ thụ màu đen trong tay tựa thanh cự côn không chút khách khí giáng xuống người Tô Lôi.

Ầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, Tô Lôi vừa mới đứng vững lại bay ra sau một lần nữa, rồi đâm sầm vào vách núi, cả ngươi bị lún sâu vào trong.

- Muốn giết ta thì ít nhất cũng phải để lại cái gì chứ?

Lâm Động đánh bay Tô Lôi đi, rồi quay sang nhìn bọn Diêu Linh, sắc mặt lúc này đang tối sầm lại, nụ cười của hắn mang đầy khí hung sát!

Diêu Linh liếc nhìn Tô Lôi đang vùng vẫy để chui ra khỏi vách núi, trong lòng có phần kinh ngạc. Hắn biết rõ ràng thực lực mạnh mẽ của Tô Lôi, nhưng Lâm Động lại có thể khiến Tô Lôi trở nên thê thảm như thế kia. Thủ đoạn đó không hề thua kém những kẻ hung đồ tay nhuốm vô số máu tươi như bọn chúng!

- Thực lực thật sự của ngươi đúng là mạnh hơn biểu hiện bên ngoài, nhưng ngươi nghĩ hôm nay thoát thân được sao?

Diêu Linh cười nhạt, rồi hắn bước ra, một luồng nguyên lực cuồng bạo nhất thời lan tràn ra.

Trước luồng sức mạnh ấy, Lâm Động cũng cảm thấy khó thở, thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn quả nhiên cường hãn hơn hắn quá nhiều!

- Trước mặt ta, dù ngươi vùng vẫy thế nào thì cũng chỉ có một kết quả mà thôi!

Diêu Linh nhấc tay lên, nắm lại, rồi cười:

- Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu!

- Lão đại, sao khi bắt được hắn hãy để ta tiếp đãi hắn! Ta muốn đập tan từng đốt xương trên người hắn!

Tô Lôi cả người bê bết máu thoát khỏi vách núi, nhìn bộ dạng hắn vô cùng thảm hại, khí tức cũng yếu đi nhiều. Hắn nhìn Lâm Động như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Động vậy.

- Lấy được Tiên Nguyên Cổ Chủng, cho ngươi tùy ý xử lý hắn!

Diêu Linh cười nhạt, rồi vặn vặn cổ, chầm chậm bước lên phía trước, xem ra hắn sắp đích thân ra tay rồi.

Đồng tử Lâm Động co rút lại, hắn hít vào một hơi sâu, một tia quang mang quyết tuyệt đột nhiên lóe lên trong mắt. Hắn khẽ lật bàn tay một cái, năm Tiên Nguyên Cổ Quả lúc trước đột nhiên xuất hiện!

- Bao năm nay, tiểu gia ta đã đi qua đi lại giữa sinh và tử không biết bao nhiêu lần, vì thế các ngươi chưa hiểu được ta đâu!

Lâm Động ngẩng đầu lên, nhìn bọn Diêu Linh cười một nụ cười gần như biến thái, rồi hắn há miệng, cho cả năm Tiên Nguyên Cổ Quả vào trong đó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 687

Nuốt Hết Tiên Nguyên Cổ Quả

Ực!

Năm Tiên Nguyên Cổ Quả trôi xuống họng Lâm Động, ực một tiếng, đã bị hắn nuốt vào bụng!

- Tiên Nguyên Cổ Quả?

Diêu Linh nhìn cảnh đó, nhưng trong mắt không hề có sự kinh ngạc, mà chỉ lắc đầu thương hại:

- Đồ ngu! Xem ra ngươi chưa từng biết gì về Tiên Nguyên Cổ Quả cả. Ngươi có biết một quả có năng lượng cuồng bạo đến mức nào không? Ăn một lúc cả năm quả, đừng nói là ngươi, ngay ta đây e là cũng không tiêu hóa được! Hành động của ngươi đúng là ngu ngốc, thật nực cười!

Diêu Linh nhìn Lâm Động, cười lạnh, có lẽ giờ không cần bọn chúng động thủ, Lâm Động cũng bị năng lượng cuồng bạo giày vò mà sống không bằng chết!

Bên cạnh, bọn Tô Lôi và La Dật cũng nhìn Lâm Động đầy châm chọc, dường như bọn chúng đang muốn nhìn Lâm Động sẽ thành thảm hại thế nào.

- Vậy sao?

Thế nhưng trước ánh mắt sung sướng trước tai họa kẻ khác của bọn chúng, Lâm Động nuốt một lúc năm Tiên Nguyên Cổ Quả chỉ chầm chậm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt ánh lên thanh quang hiện rõ vẻ chế nhạo.

- Đúng là đám năng lượng này rất cuồng bạo, nhưng muốn làm khó Lâm Động ta thì có lẽ chưa đủ đâu. Vì thế, khiến các ngươi thất vọng rồi!

Hai tay Lâm Động hợp lại, rồi biến ra vô số ấn pháp khiến người ta phải hoa mắt, chợt một tiếng hét vang ra từ cổ họng hắn.

Uỳnh uỳnh!

Ngay khi tiếng hét chấm dứt, một luồng năng lượng khủng bố bùng phát từ cơ thể hắn, trước tác động của nó, da của Lâm Động cũng đỏ bừng lên.

- Để ta xem ngươi sẽ chết ra sao?

Diêu Linh nhìn thấy vậy chỉ cười lạnh.

- Trấn áp!

Thủ ấn Lâm Động biến hóa rất nhanh, trong đầu hắn vang lên một giọng trầm đục.

Tiếng nói của hắn như sấm vang vọng trong cơ thể, Càn Khôn Cổ Trận huyền phù trên đan điền rung lên, nhiều tia sáng tỏa ra, tựa như một tấm lưới khổng lồ bao phủ lấy toàn bộ năng lượng màu đỏ rực trong cơ thể Lâm Động.

Bùm bùm!

Năng lượng đỏ rực như đợt sóng triều xung kích lên tấm lưới, thế nhưng tấm lưới không chút dao động, bao chặt lấy chỗ năng lượng kia.

- Yên nào!

Lại một đạo ánh sáng ôn hòa bắn ra biến thành một tấm Thạch phù huyền phù phía trên luồng năng lượng. Vô số tia sáng bắn xuống nguồn gốc gây nên sức mạnh cuồng bạo kia.

- Thôn phệ!

Lại một giọng nói trầm đục, một tấm phù văn màu đen hiện ra, lực thôn phệ bùng phát thành một cái hắc động.

Ào ào ào!

Năng lượng đỏ rực bắt đầu chảy ào ào vào cái hắc động, sau khi bị hút hết toàn bộ, nguồn gốc cuồng bạo mới biến thành năng lượng dồi dào chuyển động trong kinh mạch Lâm Động.

Dựa vào Càn Khôn Cổ Trận, Thạch phù thần bí và Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động gần như trấn áp được một cách hoàn hào năng lượng cuồng bạo của năm Tiên Nguyên Cổ Quả!

Đương nhiên, trấn áp được không có nghĩa là hấp thụ được. Mà Lâm Động hiện tại dúng là không có thời gian để làm chuyện đó. Không phải hắn muốn dùng Tiên Nguyên Cổ Quả tăng cường thực lực, hắn chỉ muốn sự bùng phát trong thời gian ngắn!

Trong khoảng thời gian đó hắn sẽ có sức mạnh sánh ngang với bọn Diêu Linh.

Nhưng sức mạnh đột nhiên bùng phát này rất dễ đạt đến cực hạn của sức chịu đựng. Một khi bị sức mạnh ấy xung kích, không chịu đựng nổi thì thân thể Lâm Động sẽ như quả bóng, bùm một tiếng nổ tung!

Năng lượng hùng hồn như hồng thủy tràn ngập khắp tứ chi Lâm Động, một luồng sức mạnh cũng đang dâng tràn, Lâm Động có thể cảm nhận được những cơn đau nhức trong kinh mạch!

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết!

Cảm nhận được động tĩnh trong kinh mạch, Lâm Động hít sâu một hơi, thủ ấn biến hóa, rồi sâu trong mắt phát ra thanh quang kỳ dị.

Thanh quang lan tỏa khắp nơi trên cơ thể Lâm Động, khi ấy, thành kinh mạch trong người Lâm Động cũng hiện lên từng lớp vảy xanh.

Những chiếc vảy này giống như tầng phòng ngự bảo vệ kinh mạch của Lâm Động, khi bọn chúng xuất hiện, cảm giác kinh mạch sắp nổ tung cũng tan biến đi nhiều.

Rắc rắc!

Hai tay Lâm Động nắm chặt lại, hắn cảm nhận được sự mạnh mẽ trước đây chưa từng có, gương mặt hắn cũng dần hiện lên một nụ cười.

Dựa vào ba đại Thần vật cộng thêm Thanh Thiên Hóa Long Quyết, hắn đã khống chế được hoàn toàn sức mạnh của năm quả Tiên Nguyên Cổ Quả! Tuy chỉ là tạm thời, nhưng trong thời gian ngắn này Lâm Động sẽ có sức mạnh dị thường.

- Các vị đã sẵn sàng chưa?

Lâm Động ngẩng đầu lên, hai mắt phủ đầy thanh quang nhìn bọn Diêu Linh, cười nói.

- Tên khốn kiếp!

Bọn Diêu Linh nhìn Lâm Động với sức mạnh tăng lên đến mấy lần, sắc mặt đều tối sầm lại. Bọn chúng thật sự không thể tin được Lâm Động lại có thể trấn áp được năng lượng của năm Tiên Nguyên Cổ Quả ấy! Ánh mắt Diêu Linh lạnh như băng, hắn bắt đầu có sự kiêng dè, mọi biểu hiện của Lâm Động đều khiến hắn thấy bất an. Tên biến thái này nếu cứ trưởng thành tiếp thì sẽ là một đại họa!

Nhìn gương mặt đầy khí hung sát của Lâm Động, không hiểu vì sao Diêu Linh lại nhớ đến gã đệ tử cũng đến từ Đạo Tông, cái gã đã đơn độc xông đến Nguyên Môn giết chết ba đại Trưởng lão năm xưa!

- Không thể để hắn sống được!

Nghĩ vậy, hàn ý dâng tràn, ánh mắt lấp lánh sát khí, Diêu Linh bỗng nhiên biến mất.

Lâm Động đứng trên không, yêu nhãn trên trán bao phủ bởi quang mang màu xám, thấy Diêu Linh biến mắt, khóe miệng hắn nhếch lên, hai cánh tay rung lên, thanh quang bùng phát, hai cánh tay biến thành hai long thủ, sức mạnh đáng sợ lan tỏa!

Lâm Động nắm chặt lấy Tiên Nguyên Cổ Thụ, bước một bước ra, nhấc gốc cây lên ném thẳng về phía trước. Gốc cây rạch tan không khí tạo nên một âm thanh chói tai.

Ầm!

Gốc cây bay thẳng về phía trước, bỗng một nắm đấm được bao quanh bởi kim quang thò ra từ trong hư không, cuối cùng mang theo sức mạnh hung hãn đấm thẳng vào gốc cây.

Âm thanh như tiếng sấm rền vang vọng trong không trung, làn sóng sức mạnh cuộn trào như cuồng phong, đỉnh núi ở xung quanh lập tức nổ tung, đất đá bay tứ tán.

Vù!

Hai thân ảnh cùng bị sức mạnh đó đánh bật ra sau, dường như cả hai đều không phân cao thấp! Nhờ có Tiên Nguyên Cổ Quả, Lâm Động hiện giờ có thể kháng cự được với Diêu Linh!

- Không hổ là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn!

Lâm Động đứng vững lại, ngẩng đầu lên nhìn Diêu Linh cười, lúc này hắn mới hiểu sức mạnh của Cửu Nguyên Niết Bàn, nếu không có sức mạnh của Tiên Nguyên Cổ Quả thì có lẽ hắn căn bản không thể giao đấu chính diện thế này

được.

- Giờ cảm thán thì hơi sớm đấy! Tiểu tử, ta sẽ cho ngươi biết sức mạnh của Cửu Nguyên Niết Bàn!

Diêu Linh cười u tối, hắn nắm hai tay lại, nguyên lực hùng hồn ngưng tụ thành một cây trường thương kim sắc, trên thương sức mạnh đang bao phủ!

Vèo vèo!

Diêu Linh lao tới như chớp, trường thương trong tay biến thành vô số thương ảnh, bắn về phía Lâm Động như vũ bão.

Bụp!

Thế nhưng khi thương ảnh chưa tới người Lâm Động thì hắn đã biến mất.

- Á!

Lâm Động vừa biến mất thì Diêu Linh nghe thấy phía sau một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Vội quay lại, hắn nhìn thấy một tên cường giả Thất Nguyên Niết Bàn đã bị Lâm Động dùng gốc cổ thụ đập vào người, sức mạnh khủng khiếp đã khiến hai cánh tay của tên kia nát vụn!

Xoẹt!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn Diêu Linh cười lạnh, rồi tiếp tục tiến tới một tên Thất Nguyên Niết Bàn khác!

Lâm Động không hề có ý định đánh với Diêu Linh ngay, dựa vào sức mạnh bùng phát, hắn lúc này có thể giết được mấy tên cường giả Thất Nguyên Niết Bàn, nếu đã vậy thì phải thanh trừ sớm!

Tên cường giả Thất Nguyên Niết Bàn kia thấy Lâm Động xông về phía mình, sắc mặt sợ hãi, nhưng hắn cũng không rút lui, tay cầm đại đao, hét lên một tiếng

rồi chém xuống.

Bùm!

Gốc cổ thụ đánh tan đao quang rồi đem theo bóng đen khổng lồ oanh kích xuống đầu tên kia.

Máu tươi bắn tung trời, bọn La Dật, Tô Lôi chấn kinh nhìn kẻ đang tắm trong mưa máu, trong lòng dâng tràn hàn ý.

- Tiểu tạp chủng, hôm nay lão tử sẽ khiến ngươi thịt nát xương tan!

Diêu Linh thấy chỉ trong chớp mắt mà hai tên thủ hạ đã bị Lâm Động giải quyết, hai mắt đỏ rực, hắn gầm lên.

Kẻ xếp thứ tư trong Tông Phái Thông Tập Bảng lúc này đã bị Lâm Động kích nộ rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 688

Trảm Sát Tô Lôi

Uỳnh!

Nguyên lực cuồng bạo trào dâng từ trong người Diêu Linh, hai mắt hắn hung hăng dị thường nhìn thân ảnh ở phía xa. Trường thương trong tay rung lên thành tiếng, một đạo thương quang dài đến mấy chục trượng xuyên thủng hư không, nhanh như chớp bắn thẳng về phía Lâm Động.

Tốc độ của thương ảnh cực nhanh, chớp mắt đã chặn được đường lui của Lâm Động khiến hắn phải dừng lại ý định tấn công các cường giả Thất Nguyên Niết Bàn khác. Hắn vội vàng quay người, gốc cây trong tay giáng xuống, sức mạnh dâng tràn, ngay không khí cũng bị luồng năng lượng gần như thực chất kia đánh tan!

Rầm!

Hai bên đâm sầm vào nhau, năng lượng kinh người vang lên sau một tiếng nổ lớn. Thân hình Lâm Động bị bay ra sau mười mấy bước, khi lấy lại được thăng bằng, ánh mắt hắn trở nên nặng nề. Thực lực giữa hắn và Diêu Linh dù sao cũng có khoảng cách quá xa, dù đã có sức mạnh bùng phát nhờ Tiên Nguyên Cổ Quả, nhưng so với Diêu Linh vẫn chưa đủ!

- Tô Lôi, La Dật, cùng ta giết chết tên tiểu tử này, những người khác tập hợp phong tỏa vùng này!

Sau khi bạo nộ, giờ hắn cũng đã bình tĩnh hơn, thực lực hiện giờ của Lâm Động rõ ràng đã tăng lên rất nhiều, thực lực Thất Nguyên Niết Bàn đã không có khả năng uy hiếp hắn nữa. Nếu vậy thì chi bằng chủ động điều những thủ hạ

không góp được mấy sức đi xa.

Hắn tin với khả năng của mình cộng với Tô Lôi và La Dật Bát Nguyên Niết Bàn, Lâm Động có nhiều thủ đoạn hơn nữa thì hôm nay có cánh cũng không thoát được.

- Vâng!

La Dật và Tô Lôi nghe thế cùng gật đầu, ánh mắt lóe hung quang nhìn Lâm Động. Đương nhiên việc Lâm Động vừa giết hai gã Thất Nguyên Niết Bàn đã khiến bọn chúng có phần cảnh giác.

Nguyên lực hùng hồn từ từ tràn ra từ hai người bọn La Dật, thân hình hắn khẽ động, cùng với Diêu Linh tạo thành tam giác trận phong tỏa Lâm Động bên trong.

- Động thủ!

Diêu Linh hét lên, rồi hắn xông lên trước, trường thương trong tay xuyên qua không gian, cùng với sức mạnh có thể phá tan Niết Bàn Kim Thân của Bát Nguyên Niết Bàn, nhằm thẳng vào yếu huyệt Lâm Động mà lao tới.

Vào khoảnh khắc Diêu Linh động thủ, hai người bọn La Dật cũng ra tay, nguyên lực dâng tràn, sát ý nồng nặc bao trùm lấy Lâm Động.

Áp lực lúc này cũng khiến sắc mặt Lâm Động vô cùng nặng nề. Đối mặt với công kích liên thủ của một Cửu Nguyên và hai Bát Nguyên Niết Bàn, chỉ cần hắn để lộ một chút sơ hở thôi là chết chắc!

- Hoang Vu Yêu Nhãn!

Luồng sáng xám tụ lại trên trán Lâm Động rồi biến thành yêu nhãn, ngay khi yêu nhãn vừa xuất hiện, quang mang màu xám đem theo sức phá hoại cực lớn bắn ra liên tiếp thẳng về công kích của ba người bọn Diêu Linh.

Bùm bùm bùm!

Sóng năng lượng cuồng bạo lan tỏa, bất quá vì lấy một địch ba nên uy lực của Hoang Vu Yêu Nhãn rõ ràng bị phân tán nhiều, nên không có được hiệu quả như trước.

Nhưng Lâm Động cũng không ngây thơ nghĩ rằng có thể dễ dàng chặn được công kích của bọn Diêu Linh. Ngay vào khoảnh khác quang mang màu xám bắn ra, hắn nhanh chóng lùi ra sau rồi xuất hiện ngay trước mặt Tô Lôi.

Trong ba kẻ đó, Diêu Linh mạnh nhất, La Dật và Tô Lôi không phân cao thấp, nhưng Tô Lôi từng bị Lâm Động đả thương, khí tức yếu hơn một chút, tính ra thì trong bọn chúng, Tô Lôi là dễ đối phó nhất!

Nhưng Tô Lôi cũng không phải kẻ ngu, vừa thấy Lâm Động là hắn biết Lâm Động định phá trận hình từ chỗ mình. Hắn hừ lạnh một tiếng, nguyên lực hùng hôn tụ lại trên hai tay.

- Toái Nguyên Chưởng!

Sức mạnh cuồng bạo ngưng tụ, sau tiếng quát trầm đục, hắn tung một chưởng về phía Lâm Động, chưởng phong đi đến đâu đều gây nên những tiếng vù vù trầm thấp.

Đối mặt với chưởng phong của Tô Lôi, Lâm Động không hề có ý tránh né, thanh quang tràn ra ngưng tụ lại bên ngoài thân thể hắn thành rất nhiều tấm long lân màu xanh.

Lớp vảy xuất hiện, Lâm Động không hề có dấu hiệu ra tay, hắn bước ra, cả cơ thể lao về phía Tô Lôi!

Uỳnh uỳnh!

Phía sau Lâm Động dường như có long ảnh theo sát, cú va chạm mang năng lượng có thể phá tan cả ngọn núi.

- Thanh Long Kích!

Đồng tử Tô Lôi co rút lại, bên tai hắn vang lên một tiếng quát, ngay sau đó, chưởng phong mạnh mẽ của hắn đánh mạnh lên thân thể đầy long lân của Lâm Động.

Binh!

Vào khoảnh khắc va chạm, một làn sóng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan ra, không gian xung quanh cũng vì nó mà trở nên méo mó.

Khi bàn tay đánh lên thân thể Lâm Động, sắc mặt Tô Lôi đột nhiên kịch biết, lúc này hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh cuồng bạo bên dưới lớp vảy kia.

Trước sức mạnh ấy, lực chưởng vừa rồi của Tô Lôi nhanh chóng tiêu biến không còn chút dấu vết.

- Phụt!

Chưởng phong bị hóa giải, lực va chạm của Lâm Động bắn ra toàn bộ, sắc mặt Tô Lôi trắng bệch, máu tươi bắn ra, hắn bay ngược về sau một cách thảm hại.

Lại một lần nữa đả thương Tô Lôi, nhưng Lâm Động không có thời gian vui mừng, bởi vì hắn có thể cảm nhận Diêu Linh và La Dật đang liên thủ tấn công, công kích hung hăng dị thường đã bao phủ lấy hắn.

Hiển nhiên hai bọn chúng cũng đang đợi lúc Lâm Động ra tay, chỉ khi tấn công mới để lộ sơ hở.

Lâm Động một chiêu không giết được Tô Lôi, nhưng hai người Diêu Linh chỉ cần nắm được sơ hở của Lâm Động là có thể khiến hắn mất hoàn toàn lực chiến đấu!

- Tiểu tử, ngươi xong đời rồi!

Lâm Động liếc về sau thì thấy hai người Diêu Linh đang hung hăng lao tới.

- Phù!

Lâm Động thở ra một luồng khí trắng, hắn nhìn Tô Lôi lúc này đang lùi về sau, khí tức yếu ớt, rõ ràng giờ là cơ hội tốt nhất để giết Tô Lôi.

Ngay sau lúc ấy, thanh quang bỗng bùng phát từ cơ thể Lâm Động rồi ngưng tụ lại thành một cái chuông khổng lồ quanh người hắn, trên chuông có hình hoa văn rồng xanh.

- Bất Động Thanh Long Chung!

Chiếc chuông khổng lồ màu xanh nhanh chóng ngưng tụ sau tiếng hét của Lâm Động. Cũng vào khoảnh khắc ấy, công kích hung hãn của bọn Diêu Linh đã tới.

Keng keng!

Âm thanh chói tai vang lên vào khoảnh khắc hai bên va chạm, theo đó còn có sức mạnh cuồng bạo đem theo sát ý nồng nặc.

Bùm!

Những vết nứt nhanh chóng lan rộng trên chiếc chuông, cuối cùng bùm một tiếng, chiếc chuông nổ tung!

Thanh quang bắn ra khắp nơi, một luồng năng lượng lan tỏa khắp bốn phía, Lâm Động cũng nhờ vào lực này mà bay ngược ra sau. Lướt một cái, trước ánh mắt kinh nộ của hai người bọn Diêu Linh, hắn xuất hiện ngay phía trước Tô Lôi.

- Kết thúc rồi!

Lâm Động nhìn Tô Lôi, sắc mặt đã tái nhợt, trên gương mặt nở ra một nụ cười lạnh lùng.

- Để xem ngươi giết ta thế nào!

Dù khí tức đã yếu đi nhiều, nhưng Tô Lôi cũng không phải loại tầm thường. Hắn biết chỉ cần cầm chân Lâm Động một chút là công kích của hai người Diêu Linh có thể giết chết hắn. Vì thế hắn vận khởi nguyên lực, kim quang bùng phát, hiển nhiên hắn đã thúc động Niết Bàn Kim Thân đến cực điểm.

Trước sự phòng ngự này dù là Lâm Động cũng không thể giết hắn trong một chiêu được!

Thế nhưng khi lớp phòng ngự đã hiện hình, Tô Lôi lại nhìn thấy Lâm Động có nụ cười chế giễu. Rồi ngay sau đó, hắn thấy Lâm Động giơ bàn tay ra, trên đó ánh sáng lóe lên, rồi một đạo kim luân to cỡ bàn tay xuất hiện.

Ngay khi kim luân xuất hiện, đồng tử Tô Lôi co rút lại, bỗng dâng tràn một cảm giác tử vong.

- Không!

Tiếng gào thét chưa được thốt hết ra khỏi họng Tô Lôi thì kim quang từ bàn tay Lâm Động đã bắn ra, với tốc độ không thể cảm nhận được bay thẳng tới cổ họng Tô Lôi, đem theo một vệt máu tươi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 689

Ma Nguyên Chú Thể

Kim quang bắn ra, Niết Bàn Kim Thân lúc này gần như mất hoàn toàn tác dụng, kim thân nhìn có vẻ rất vững chắc nhưng trước đạo kim quang mỏng manh kia lại mềm yếu như đậu phụ.

Máu tươi bắn ra phản chiếu ánh mắt đầy sợ hãi và không tin nổi của Tô Lôi. Hắn thật sự không thể tin Lâm Động lại có thể dễ dàng phá vỡ Niết Bàn Kim Thân của hắn như vậy. Cơ thể hắn đã được tôi luyện qua tám lần Niết Bàn Kiếp a!

Lâm Động không để tâm đến ánh mắt kinh hoàng của Tô Lôi, hắn nắm tay lại, một đạo kim quang mờ ảo khó nhìn ra hình thể bắn ra từ lòng bàn tay rồi biến mất.

Vút!

Sự sống trong mắt Tô Lôi nhanh chóng biến mất, nguyên lực hùng hồn quanh người hắn cũng không còn nữa, thân thể hắn bắt đầu rơi thẳng xuống đất.

Lâm Động nhìn thi thể Tô Lôi đang rơi, ánh mắt lóe sáng, giơ tay tóm lấy, rồi lực thôn phệ bùng phát từ lòng bàn tay hắn.

Phụt phụt!

Bên trong thân thể Tô Lôi tỏa ra những tia kim quang rồi thuận theo bàn tay Lâm Động chui vào cơ thể hắn.

Sau khi hút được tia kim quang cuối cùng, Lâm Động lật tay đánh lên ngực

khiến Tô Lôi rơi xuống lâm hải phía dưới.

Khi thi thể biến mất trong lâm hải, tên hung đồ cũng có chút hung danh tại Huyết Nham Địa đã thật sự bị Lâm Động giết chết!

Lâm Động nhìn thi thể biến mất trong lâm hải, bàn tay khẽ nắm lại. Thông thường, khi cường giả Niết Bàn Cảnh vượt qua được Niết Bàn Kiếp lần thứ bảy thì nguyên lực trong cơ thể sẽ sinh ra một tia Nguyên Thần Khí. Tuy số Nguyên Thần Khí này chưa ngưng tụ lại được thành Nguyên thần nhưng cũng có thể trở thành biến số không ổn định. Mà Lâm Động thì đương nhiên không muốn để lại ẩn họa này, vì thế hắn dùng lực thôn phệ hút hết Nguyên Thần Khí trong cơ thể Tô Lôi.

Ngoài ra Long Nguyên Luân trong người Lâm Động uy lực đúng ra rất khủng bố, nhưng vì được ngưng tụ từ Nguyên Thần Khí nên lần nào sử dụng cũng bị tiêu tan mất một số năng lượng. Mà Lâm Động hiện tại không thể tự tu luyện ra Nguyên Thần Khí, nên hắn đành dùng cách chiếm đoạt thế này để bổ sung lại phần hao hụt… - Giải quyết được một tên!

Sau khi giải quyết xong Tô Lôi, Lâm Động chầm chậm quay lại nhìn hai người bọn Diêu Linh đang chấn kinh nhìn về hướng thi thể Tô Lôi rơi xuống. Nụ cười hiện lên trên gương mặt Lâm Động lúc này mang theo một thứ hàn ý rất nặng.

- Ngươi đã giết Tô Lôi?

Cơ mặt Diêu Linh co giật, trong đôi mắt dần đỏ ngầu vẫn còn một chút chấn động. Vì Lâm Động ra tay quá nhanh, thậm chí hai người bọn chúng còn chưa cảm nhận được kim luân xuyên qua cổ họng Tô Lôi.

Sắc mặt La Dật hiện trở nên vô cùng khó coi, ngoài sự nặng nề còn có nỗi bất an. Thực lực của hắn và Tô Lôi tương đương, nếu Lâm Động giết được Tô Lôi thì cũng có nghĩa hắn có thể giết La Dật!

- Tên này… Mặt La Dật co giật nhìn thanh niên với gương mặt hiện nụ cười, long thủ cầm một gốc cây khổng lồ, trong đầu đã có ý định rút lui, không biết vì sao hắn cứ có cảm giác bất an!

- Tự làm tự chịu thôi!

Lâm Động nhìn Diêu Linh lúc này hai mắt đỏ ngầu, bình thản nói. Hắn vốn không phải loại hiền lành gì, nếu bọn chúng không động đến hắn thì thôi, nhưng đã đến nước này thì đương nhiên hắn không phải kẻ ngu ngốc mà nhân từ, có cơ hội là phải ra sát chiêu!

Nghe Lâm Động nói vậy, Diêu Linh hít sâu một hơi, nét mặt trở nên bình tĩnh, nhưng Lâm Động có thể cảm nhận được sát ý bạo ngược như núi lửa sắp phun trào trên người hắn.

- Tiểu tử, ban đầu ta đã coi thường ngươi, đó là sai lầm của ta, nếu không thì sẽ không có tổn thất như hiện giờ!

Giọng nói Diêu Linh trầm trầm, không bạo nộ nhưng lại có sự oán độc khiến người ta phải lạnh gáy.

Lâm Động hơi nheo mắt, tay chầm chậm nắm chặt lấy cổ thụ, hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh khiến hắn phải dè chừng phát ra từ cơ thể Diêu Linh.

- Nhưng mọi việc cũng nên dừng ở đây thôi!

Mặt Diêu Linh không chút biểu cảm bước chân ra, La Dật ở phía sau nhìn thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, rồi nhanh chóng lùi về sau.

Đồng thời sắc mặt các cường giả Ma Ấn Chúng cũng nặng nề rồi rút về sau, cách Diêu Linh rất xa.

Diêu Linh không để tâm những kẻ đang rút lui, hắn chỉ lạnh lùng khóa chặt Lâm Động, khóe miệng hắn nhếch lên, hai tay hợp lại, biến hóa ra vô số ấn pháp

quỷ dị.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực quanh người hắn bắt đầu rung chuyển, rồi một luồng sức mạnh khiến người ta phải tắc thở nháy mắt lan tỏa ra.

- Lâm Động, tiếp theo ta sẽ cho ngươi xem vũ kỹ tuyệt đỉnh của Nguyên Môn ta!

Khóe miệng Diêu Linh nhếch lên tàn nhẫn, rồi hắn hét lên:

- Ma Nguyên Chú Thể!

Uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn lập tức bùng phát, thân thể Diêu Linh dần dần phình to ra, cơ thịt trên người rung chuyển, những đường gân xanh như những con rắn nhỏ lan tỏa.

Bụp bụp!

Tiếng cơ thịt xé rách vang lên, sắc mặt Diêu Linh có chút đau đớn, nhưng nhiều hơn là sự tàn nhẫn. Dường như hắn đã nhìn thấy cảnh tượng Lâm Động lát nữa sẽ thành cát bụi. Thể hình Diêu Linh phình to ra, rất nhiều đường hoa văn màu đen bắt đầu xuất hiện trên bề mặt cơ thể hắn. Bọn chúng giống như phù văn sinh ra từ da hắn vậy, nhìn vô cùng quỷ dị.

Chỉ trong chớp mắt Diêu Linh đã phình to gấp hai lần. Phù văn màu đen bao phủ khắp người hắn, cộng với đôi mắt đỏ ngầu, nhìn Diêu Linh lúc này như người từ thời Viễn Cổ đầy hung bạo.

Rầm!

Diêu Linh cười dữ dằn, rồi hắn bước về phía trước, thân hình bỗng biến mất.

Đổng tử Lâm Động co lại, rồi hắn quay phắt người, tay nắm lấy Tiên Nguyên Cổ Thụ, giáng mạnh xuống vùng không gian phía sau.

Rầm!

Không gian bùng nổ, một nắm đấm mang đầy phù văn đen rạch vỡ không gian, oanh kích lên gốc cổ thụ với sức mạnh cuồng bạo.

Kình phong năng lượng cuộn trào, Lâm Động bay ngược ra sau, cánh tay cầm gốc cổ thụ không kìm được run lên, những tấm long lân xanh lấp lánh ánh sáng hóa giải đi luồng năng lượng đáng sợ đó.

Sau khi thi triển Ma Nguyên Chú Thể, thực lực của Diêu Linh đã tăng lên khoảng ba phần, khiến Lâm Động cũng phải thấy kinh ngạc.

- Nguyên Chú Ấn!

Một quyền đánh bay Lâm Động, Diêu Linh cười càng hung tợn, tay biến ra ấn pháp quỷ dị, rồi hình thành chưởng ấn tung ra.

Vút!

Nguyên lực ngưng tụ thành chưởng ấn như thực chất gào thét ập tới Lâm Động.

Uỳnh!

Lâm Động nhìn chưởng ấn mang sức mạnh đáng sợ, sắc mặt vô cùng nặng nề, quang mang màu xám chỗ trán bùng phát, rồi mây xám tụ lại, Linh hồn Hoang Thú được triệu hồi.

Cái đuôi khổng lồ của nó quật ra, quang mang màu xám ngập trời ập tới chưởng ấn.

Rầm!

Năng lượng cuồng bạo cuộn trào, Lâm Động lùi nhanh về sau rồi đứng lên đầu của Hoang Thú. Hắn ngồi xuống, cắn đầu ngón tay, máu tươi chảy ra, rồi hắn đặt ngón tay có máu lên con mắt độc nhất khổng lồ đang nhắm của con Hoang Thú.

- Ngươi đã muốn liều thì ta cũng liều đến cùng!

Máu tươi lan ra trong con mắt khổng lồ, Lâm Động cúi xuống nhìn Diêu Linh đang bị bao quanh bởi những đợt sóng năng lượng, rồi thủ ấn biến đổi, giọng nói nhẹ vang lên:

- Linh hồn Hoang Thú, Huyết Tế!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 690

Trọng Thương

Con mắt của cự thú nhanh chóng được phủ bởi một tấm lưới máu đỏ chói, theo đó một làn sóng ánh sáng đỏ cũng dần tỏa ra từ cơ thể to lớn của Hoang Thú.

- Grào!

Tấm lưới máu lan tỏa, Hoang Thú ngửa lên trời gào rú khiến thiên địa rung chuyển, một luồng khí tức như đến từ thời Viễn Cổ dần phát ra từ cơ thể nó.

Hoang Thú lúc này mới thật sự giống Dị thú đáng sợ từ thời Viễn Cổ trở về, không chỉ có hình dạng mà còn có cả thần thái!

Lâm Động xuất hiện bên trên đầu của Hoang Thú, bàn tay hắn đặt trên chiếc đầu lạnh của nó, từng tia máu từ bàn tay hắn tràn ra rồi nhanh chóng chui vào cơ thể Hoang Thú.

Khi những tia máu ấy tràn ra, sắc mặt Lâm Động cũng hơi tái đi. Kiểu Huyết Tế này không chỉ cần lượng lớn nguyên lực mà còn tiêu hao tinh huyết, lần này Lâm Động e là sẽ bị đại thương nguyên khí, ít nhất phải nghỉ ngơi một thời gian mới hồi phục được.

Đương nhiên, tuy rằng cái giả phải trả cho Huyết Tế không nhỏ, nhưng lúc này hắn cũng chẳng còn cách nào khác. Trận chiến này vốn dĩ đã không công bằng, nếu không phải vì có năm Tiên Nguyên Cổ Quả, từ đó sức mạnh tăng nhanh trong thời gian ngắn thì Lâm Động dù có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng khó lòng chống cự lại được Diêu Linh đã là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn. Hơn nữa Diêu Linh lúc này còn dùng đến thủ đoạn thật sự, nếu Lâm Động

không tranh thủ phát huy thủ đoạn ngay thì e sẽ không còn cơ hội nữa.

Cự thú màu đỏ sẫm huyền phù trên không trung, cái đuôi khổng lồ chuyển động tạo nên từng trận cuồng phong.

Cách đó không xa, La Dật và một số kẻ của Ma Ấn Chúng đã rút lui về sau, ánh mắt bọn chúng đều có phần ngưng trọng nhìn về phía trước.

Tuy rất kinh ngạc về việc Lâm Động có thể cầm cự được với Diêu Linh lâu như vậy, nhưng bọn chúng cũng biết lực chiến đấu của hắn rất mạnh, nếu đổi là bọn chúng thì e là khó lòng chiếm thế thượng phong!

- Nhưng bất luận tên tiểu tử này tà môn thế nào thì cũng nên kết thúc tại đây thôi.

Một cường giả Ma Ấn Chúng nghiến răng nói.

Những kẻ khác nghe thế đều gật đầu. Bọn chúng rất hiểu thực lực của Diêu Linh, bao nhiêu năm nay dù là cường giả cùng là Cửu Nguyên Niết Bàn khi đối mặt với Diêu Linh thi triển Ma Nguyên Chú Thể thì đều phải cẩn trọng. Huống hồ Lâm Động lúc này chỉ nhờ vào ngoại lực mới đạt được mức này.

Trước sự chăm chú của mọi người, thân hình Diêu Linh lúc này đã to ra gấp mấy lần, ánh mắt lạnh băng u tối nhìn về phía trước, khí hung sát bao trùm quanh thân người khiến hắn giống như ma quỷ khát máu vậy.

Ở phía trước, Lâm Động đã hoàn thành Huyết Tế cũng chầm chậm đứng dậy, trên gương mặt hơi tái lúc này cũng có hàn ý bao quanh, ánh mắt hắn như mũi đao sắc nhọn bắn về phía Diêu Linh.

Uỳnh!

Bốn mắt nhìn nhau, rồi ngay lập tức không khí bị xé tan, Diêu Linh không kìm nén được sát ý, thân thể phủ đầy chú văn màu đen như mũi tên bay vút qua không gian, chớp mắt đã đến phía trên Lâm Động.

Ầm!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, hắn tung quyền, huyết quang ngưng tụ dưới bàn tay hắn rồi biến thành một đạo quyền ấn tựa ngọn núi oanh kích về phía Lâm Động.

Với trạng thái lúc này của Diêu Linh, một quyền này tung ra đủ để cường giả Bát Nguyên Niết Bàn như La Dật bị trọng thương. Nhưng đối mặt với công kích đó, Lâm Động chỉ ngẩng đầu lên, ánh mắt phản chiếu quyền phong đầy cuồng bạo.

Xoẹt!

Hắc ảnh khổng lồ xé tan bầu trời, đem theo sức mạnh đáng sợ lao vào quyền ấn.

Rầm!

Cả thiên địa như rung chuyển vào khoảnh khắc va chạm, rồi những làn sóng năng lượng lan tỏa, cái đuôi khổng lồ bay ngược ra sau, Diêu Linh cũng bị lùi sau mấy bước.

Vút!

Vừa lùi một chút, thân hình Diêu Linh đã lại lao lên phía trước, song quyền tung ra, quyền ấn huyết quang bắn ra từ nắm đấm của Diêu Linh, nhưng quyền ấn mang sức mạnh đáng sợ này không tấn công Lâm Động ngay mà lại ngưng tụ ở trên trời.

- Nguyên Vương Quyền!

Hung quang ngày một rõ rệt trong mắt Diêu Linh, rồi hắn hét lên một tiếng, tung ra quyền cuối cùng.

Quyền ấn lúc này phát ra những âm thanh chói tai, rồi bắt đầu hội tụ lại, chớp mắt tất cả quyền ấn thu lại chỉ còn cỡ bằng bàn tay.

Trong thứ ánh sáng đỏ rực đó, một đạo quyền ấn như thực chất đã được hình thành, trên đó dường như có bóng người đứng chắp tay sau lưng. Bóng người đó rất mờ ảo nhưng có khí thế đáng sợ chỉ nhấc tay thôi cũng khiến thiên địa sụp đổ. Có thể thấy Diêu Linh đã thi triển một môn Linh Vũ kỹ rất cường hãn.

Uỳnh!

Nhìn quyền ấn đỏ rực, ánh mắt Diêu Linh hiện vẻ tàn nhẫn, thủ ấn biến hóa, rồi bỗng nhiên chưởng ẩn biến mất.

Ánh mắt Lâm Động nặng nề nhìn chưởng ấn biến mất, tinh thần lực lập tức lan tỏa, rồi đồng tử của hắn co nhỏ lại, Linh hồn Hoang Thú cũng quay ngoắt cái đầu to lớn ra sau. Ở đó chưởng ấn đỏ rực bỗng xuất hiện và lao tới.

Đối mặt với quyền ấn với sức mạnh cường hãn đó, Hoang Thú quất cái đuôi khổng lồ của mình lên, nhưng lần này khi hai bên va chạm, cái đuôi đã bị quyền ấn xuyên thủng.

- Ngây thơ!

Diêu Linh thấy vậy, khóe miệng nhếch lên châm chọc.

Nhưng Lâm Động lại không vì thế mà kinh hãi, hắn hít sâu một hơi, thủ ấn trong tay áo lại biến hóa.

Thủ ấn vừa hoàn thành, con mắt đầy màu máu của Hoang Thú đột ngột mở ra.

Vào khoảnh khắc ấy, nguyên lực thiên địa bạo động, lúc này sôi sục như chảo dầu, thậm chí thiên địa vào lúc này bỗng tối sầm lại.

Hoang Thú Yêu Nhãn lúc này không phải màu xám nữa mà biến thành màu

đỏ máu ngập tràn khí hung sát!

Yêu nhãn mở ra, một đạo huyết quang bắn ra xuyên thủng không gian!

Khi huyết quang bay qua không trung dường như biến ra nanh vuốt, nhìn giống như một con Hoang Thú thu nhỏ.

Huyết quang và chưởng ấn bay qua trời rồi đâm sầm vào nhau.

Rầm!

Thiên địa rung chuyển dữ dội, huyết quang tựa những đợt sóng triều dâng trào. Những tiếng nổ đinh tai đem theo kình phong khủng bố bùng phát đầy cuồng bạo. Những ngọn núi xung quanh cũng bị chấn động, suýt thì bị biến thành bình địa.

Rầm!

Lâm Động và Hoang Thú cũng bị cuồng phong đẩy bay đi hàng mấy trăm mét, trên đường bay còn phá tan một ngọn núi rồi mới khó khăn đứng vững lại được.

Ngẩng đầu lên, Lâm Động nheo mắt nhìn về phía trước. Công kích như vậy nếu là lúc nãy thì có lẽ dù hắn dùng Thanh Thiên Hóa Long Quyết cũng bị trọng thương!

- Hắn!

Lâm Động nhìn xung quanh đầy cảnh giác, rồi ánh mắt ngưng tụ, gần như phản xạ có điều kiện quay người lại, thanh quang tụ lại nơi bàn tay tạo thành tấm lá chắn long lân chắc chắn.

Rầm!

Nắm đấm khổng lồ đầy chú văn xuyên qua không gian đánh mạnh lên tấm lá

chắn, chỉ một quyền đã đánh tan tấm lá chắn, kình phong đánh lên người Lâm Động.

Kình phong bùng nổ trên người Lâm Động, mặt hắn đỏ lên, thân hình lùi sau đến mấy chục bước, rồi hắn nuốt cái cảm giác ngòn ngọt vừa dâng lên trong cổ xuống.

Một quyền đánh lui Lâm Động, Diêu Linh cũng hiện thân, hắn cười lạnh nhìn Lâm Động, rồi giẫm lên lưng Hoang Thú bay tới, hắn không cho Lâm Động thời gian lấy hơi!

Vút vút vút!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng nhìn Diêu Linh đang lao tới, bàn chân giẫm mạnh, chỉ thấy vảy đỏ trên lưng Hoang Thú bỗng dựng đứng lên tỏa ra hàn quang kinh người rồi, bọn chúng rời khỏi lưng Hoang Thú và bắn về Diêu Linh như vũ bão.

Diêu Linh giật mình, phạm vi tấn công của những tấm vảy kia rất rộng, dù hắn có nhanh nữa cũng không tránh kịp, vậy là hắn thu hai tay lại, huyết quang bùng phát bảo vệ thân thể.

Xẹt xẹt!

Những tấm vảy bay tới có một số bị đánh bật ngược lại, nhưng cũng có một số xuyên thủng lớp phòng ngự và cứa qua cơ thể hắn. Nhưng mà Diêu Linh cũng đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi tấn công, nhìn vết máu trêa cơ thể, ánh mắt lập tức tối sầm lại.

Thế nhưng vào lúc đó, một thân ảnh nhanh như quỷ mị bay tới, thanh quang cuồn cuộn trên long thủ, rồi một quyền tung thẳng về phía ngực Diêu Linh.

Binh!

Nguyên lực cuồng bạo bùng nổ đánh bay Diêu Linh.

- Tên khốn kiếp!

Từng cơn đau nhói lên nơi ngực, Diêu Linh bạo nộ, nhìn Lâm Động lại tiếp tục tấn công, vẻ mặt hung dữ, hắn không tránh né mà tung quyền đón chiêu của Lâm Động.

Kình phong cuồng bạo bùng nổ, Lâm Động bị đánh lui mấy bước, những tấm vảy xanh lấp lánh ánh sáng hóa giải năng lượng đáng sợ.

- Muốn đọ sức với ta sao? Đồ không biết sống chết!

Thân thể Diêu Linh hơi rung lên đánh tan đi lực đạo trên cánh tay, rồi nhìn Lâm Động cười gằn.

Xoẹt!

Lâm Động nhìn hắn lạnh lùng, ngay lập tức lại bay tới.

Nếu Lâm Động dựa vào Linh hồn Hoang Thú thì có lẽ Diêu Linh sẽ mất một số thời gian, nhưng kiểu chủ động xông tới thế này, theo Diêu Linh thì đúng là tự tìm chỗ chết.

Hai thân ảnh đầy sát khí lao vào nhau trên lưng Hoang Thú, sức mạnh đáng sợ bùng nổ, quyền phong trao đổi liên tục, hai người vào cuộc chiến không khoan nhượng.

Binh binh binh!

Bọn La Dật kinh ngạc nhìn hai thân ảnh đang quần nhau, bọn chúng có thể nghe thấy những tiếng đấm lên da thịt, khóe miệng không kìm được co giật, bọn chúng biết sức mạnh của cả hai đều vô cùng lớn, chạm vào cơ thể không hề dễ chịu chút nào.

Máu tươi thỉnh thoảng lại bắn ra, không phân biệt được là máu của ai nữa,

nhưng ai cũng biết hai người này đã triệt để nổi sát ý rồi.

Binh!

Lại một cú va chạm giữa hai nắm đấm, năng lượng xâm thực lẫn nhau, long lân trên tay Lâm Động đã xuất hiện rạn nứt, thanh quang vốn sáng rõ cũng tối hơn, từng tia máu không ngừng thấm ra.

Tình hình Lâm Động lúc này không hề tốt, toàn thân đầy vết máu, long thủ uy vũ giờ cũng vô cùng thảm hại.

Nhưng dù vậy khí hung sát trong mắt hắn không hề giảm mà còn tăng lên.

Thân thể Diêu Linh cũng đầy vết máu, nhưng có thể coi là tốt hơn Lâm Động một chút, sau khi thi triển Ma Nguyên Chú Thể, cơ thể của hắn rõ ràng đã rắn chắc hơn nhiều.

- Tiểu tử, nếu đã không cầm cự được nữa thì để ta giải quyết ngươi!

Gương mặt Diêu Linh hiện vẻ tàn nhẫn, hắn nhìn Lâm Động, nhếch mép cười, rồi quyền phong lại oanh kích lên ngực Lâm Động.

Uỳnh!

Lúc ấy Lâm Động cũng tung quyền, mục tiêu chính là ngực Diêu Linh.

Nhìn quyền phong yếu hơn trước nhiều của Lâm Động, Diêu Linh cười châm chọc. Lực chiến đấu của Lâm Động sau cuộc chiến rõ ràng đã giảm mạnh, năng lượng thế kia căn bản khó uy hiếp được Diêu Linh hắn. Vì thế đối mặt với một quyền này của Lâm Động, Diêu Linh vốn cẩn thận đã thả lỏng hơn.

Sự thay đổi này của Diêu Linh khó lòng phát hiện, nhưng vào lúc ấy, hai mắt Lâm Động bỗng sắc lạnh, chưởng phong thay đổi, biến quyền thành chưởng, lòng bàn tay hắn bùng phát kim quang, rồi một đạo kim luân cỡ bàn tay chợt xuất hiện.

Kim luân không lớn, ở viền ngoài có tám cái răng cưa sắc nhọn phát ra hàn quang lạnh lẽo. Trên đó còn ẩn hiện hoa văn rồng màu hoàng kim.

Kim luân vừa xuất hiện, ngay giây lát sau nắm đấm của Diêu Linh đã đánh lên ngực Lâm Động.

Lâm Động run lên dữ dội, nhưng cơn đau từ ngực lại khiến gương mặt hắn dần hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

- Ngươi hết đời rồi!

Giọng nói của Lâm Động như của Tử Thần lặng lẽ truyền tới tai Diêu Linh, đồng tử Diêu Linh co rút lại, rồi hắn cảm nhận được hàn ý lan tỏa nơi ngực, lông tóc trên toàn thân hắn dựng ngược lên.

Phập!

Không kịp phòng ngự, sự thả lỏng vừa rồi của Diêu Linh đã khiến hắn mất tiên cơ, hắn chỉ cảm thấy một thứ gì đó lạnh như băng xuyên vào ngực mình rồi bay ra từ sau lưng.

Máu tươi tóe ra, đồng tử Diêu Linh co nhỏ hết cỡ, hắn gã người thanh niên cười lạnh lùng, máu tươi dính trên gương mặt ấy khiến hắn cảm thấy lạnh thấu xương.

Hắn cố ý! Hắn từ bỏ chút ưu thế ít ỏi có thể chống cự, chọn cận chiến, cái hắn chờ đợi chính là cơ hội thoáng qua này.

Nó cũng giống như thú dữ trong rừng, lặng lẽ nằm phục đợi con mồi mắc sai lầm chí mạng… Diêu Linh có thể cảm nhận được Lâm Động đã đạt đến cực hạn của mình, hắn không thể cố gắng thêm được nữa, hắn hoàn toàn có thể dựa vào lượng nguyên lực dồi dào hơn hắn mà giết chết Lâm Động.

Nhưng hắn không thể khiến thời gian quay lại được nữa!

- Khốn kiếp!

Diêu Linh đánh lên vai Lâm Động khiến hắn bay đi, đồng thời Diêu Linh ôm ngực loạng choạng lùi sau, sắc mặt tái nhợt.

Bọn La Dật thấy vậy, sắc mặt kịch biến, vội vàng bay lại, một số cường giả Ma Ấn Chúng cũng vội vàng đỡ lấy Diêu Linh, khi nhìn thấy cái lỗ trước ngực Diêu Linh, đồng tử của tất cả đều co nhỏ lại.

- Giết hắn đi, hắn đã đến cực hạn rồi!

Diêu Linh ôm ngực, sắc mặt tái nhợt hét lên.

La Dật và một số tên cường giả Ma Ấn Chúng lập tức mắt lóe hung quang, rồi quay người nhìn Lâm Động lúc này có phần đứng không vững.

- Giết hắn đi!

Mấy người bọn chúng nhìn nhau rồi không chần chừ nữa, lập tức bay tới, sát chiêu như vũ bão tấn công về phía Lâm Động.

Lâm Động nhìn về phía bọn La Dật, tầm mắt có vẻ mơ hồ, di chứng sau khi nuốt cả năm Tiên Nguyên Cổ Quả lúc này đã xuất hiện, trận huyết chiến với Diêu Linh đã tiêu hao tất cả năng lượng của hắn!

Lúc này ngay cả một cường giả Thất Nguyên Niết Bàn hắn cũng không thể chống lại nữa.

- Cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn quả nhiên rất mạnh!

Lâm Động thầm nghĩ, rồi hắn cảm nhận được một luồng kình phong đánh bay hắn, lục phủ ngũ tạng trong người hắn lộn nhào, một ngụm máu tươi bắn ra.

Lâm Động bay ngược về sau, thấy bọn La Dật lại tiếp tục lao tới, cuối cùng lắc đầu bất lực.

- Ta sẽ mất mạng ở đây sao?

Lâm Động lẩm bẩm.

Thế nhưng ngay lúc ấy hắn phát hiện thân thể mình đụng vào một nơi nào đó rất mềm mại, gắng gượng mở mắt ra thì một gương mặt với đôi mắt to đỏ ửng xuất hiện trước mắt hắn.

Là Ứng Hoan Hoan!

- Tỷ tỷ, Mục Trưởng lão, giết hết bọn khốn kiếp đó đi!

Trước khi ý thức mất đi, dường như Lâm Động nghe được giọng nói nghèn nghẹn nhưng đầy sát ý của nàng ta.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 691

Dưỡng Thương

Trong lúc mơ màng dường như Lâm Động nghe được một giọng nói lanh lảnh quyến rũ khiến người ta muốn mở mắt ra nhìn dung nhan của chủ nhân giọng nói ấy… Nhưng cuối cùng Lâm Động không mở mắt được, sự mệt mỏi dâng tràn khiến mắt hắn luôn ở trạng thái nhắm nghiền.

Sự mệt mỏi đó hình như kéo dài khá lâu, rồi cuối cùng đôi mắt ấy cũng gắng gượng mở ra được một khe hở nhỏ.

Ánh sáng ấm áp chiếu rọi khiến hắn mở mắt to hơn, ánh sáng xua tan đi bóng tối.

Khi mở mắt ra, xuất hiện trước mắt hắn là một gian phòng u tĩnh đầy mùi đàn hương, màu đỏ lan tỏa khắp tầm mắt.

Lâm Động nhìn quang cảnh lạ lẫm này, ánh mắt thoáng chút thất thần, rồi bỗng ngồi bật dậy, định nhảy lên, nhưng cơ thể mềm nhũn, tứ chi mất hết sức lực!

Cảm giác bất lực khiến sắc mặt Lâm Động chợt biến, nhưng rồi hắn dần bình tĩnh lại, lông mày nhíu lại như hồi tưởng lại điều gì đó.

- Cuối cùng hình như Ứng Hoan Hoan đến!

Lâm Động lẩm bẩm, hắn nhớ lại lúc cuối cùng dường như nghe được giọng nói quen thuộc, có lẽ người của Đạo Tông đã đến.

- Không ngờ lại bị thương thành thế này!

Lâm Động cúi xuống nhìn bàn tay trắng bệch của mình, lông mày không khỏi nhíu lại, hắn có thể cảm nhận được từng cơn đau nhức trong cơ thể, thậm chí việc vận chuyển nguyên lực cũng gặp trở ngại, rõ ràng lần này hắn bị thương rất nặng.

Đương nhiên Lâm Động không nghĩ đối thủ hắn đối mặt là ai, thực lực bản thân của hắn chỉ là Ngũ Nguyên Niết Bàn, dù có năng lực của Thiên Phù sư Tứ ấn và các loại thủ đoạn khác, có thể kháng cự được với Bát Nguyên Niết Bàn đã là rất xuất sắc rồi. Lần này nếu không phải nhờ Tiên Nguyên Cổ Quả gia tăng sức mạnh thì Lâm Động tuyệt đối không phải là đối thủ của Diêu Linh Cửu Nguyên Niết Bàn, huống hồ là khiến hắn bị trọng thương.

Cửu Nguyên Niết Bàn cũng có thể coi là đệ tử cấp cao nhất trong các Tông phái siêu cấp, trong cả Đông Huyền Vực cũng có danh tiếng không nhỏ. Lâm Động lần này có thể tạo nên cục diện ngang tay như vậy trước Diêu Linh, việc này truyền ra ngoài chắc chắn gây chấn động không nhỏ.

Lâm Động chầm chậm bước xuống khỏi giường, nguyên lực trong người hắn lúc này trống rỗng, chắc phải điều dưỡng vài ngày mới hồi phục được.

Két két!

Lâm Động đẩy cửa ra, ánh nắng ấm áp chiếu lên người hắn. Dưới ánh sáng ấy, Lâm Động cảm thấy cơn đau trong người dịu đi phần nào.

Bên ngoài là một dãy hành lang rộng rãi, phía trước là một khu đình viện u tĩnh. Trong đình viện lúc này có một vài người đang ngồi, khi nghe thấy có tiếng cửa mở bọn họ vội quay lại, rồi gương mặt đều hiện lên vẻ vui mừng.

- Lâm Động, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại rồi!

Lâm Động nhìn mấy người bọn Mạc Lăng, hắn có thể nhìn thấy được sự lo lắng và mừng rõ trong mắt bọn họ, trong lòng cảm thấy thật ấm áp. Hắn gật đầu, nói:

- Ta hôn mê bao lâu rồi?

- Mười ngày rồi!

Mạc Lăng dang tay ra, nói.

Lâm Động hơi khựng lại. Tuy hắn cũng đã dự tính trước mình sẽ hôn mê khá lâu, nhưng hắn không ngờ lần này hắn lại hôn mê lâu đến vậy, chắc đây là di chứng của việc ăn cùng lúc năm Tiên Nguyên Cổ Quả!

- Giờ cả Đạo Tông đang lan truyền câu chuyện về ngươi. Nghe nói trước sự bao vây của vô số cường giả Ma Ấn Chúng mà ngươi đã đả thương được Diêu Linh xếp hạng tư trong Tông Phái Thông Tập Bảng. Hắn là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn a, từ lâu đã rất nổi danh Đông Huyền Vực!

Liễu Bạch chép miệng tán thưởng, ánh mắt nhìn Lâm Động cũng có sự khâm phục khó che giấu.

- Quan trọng nhất là Diêu Linh từng là Chấp sự của Nguyên Môn, ngươi không biết việc này đã khiến đệ tử Đạo Tông nở mày nở mặt thế nào đâu.

Lâm Động nhìn mấy người bọn Liễu Bạch đang phấn khích đến đỏ cả mặt, không khỏi cảm thấy nghẹn lời. Lần này hắn suýt chút nữa thì toi mạng chứ đâu được tiêu sái như bọn họ nói.

- Lâm Động, tỉnh rồi à?

Đột nhiên lúc ấy có một giọng nói nhỏ nhẹ, trong trẻo mang sự vui mừng bỗng vang lên. Mọi người nhìn sang thì thấy phía bên kia đình viện, nơi bóng râm xanh mát có một thiếu nữ xinh đẹp đang đứng đó.

Thiếu nữ đứng đó, dáng người mềm mại thon thả dưới lớp áo xanh, nhưng vẫn hiện ra những đường cong đẹp đẽ. Tia nắng xuyên qua những chiếc lá cây chiếu lên gương mặt với những đường nét tinh tế, đôi mắt to tròn trong sáng đang đầy ắp niềm vui mừng.

Dung mạo thiếu nữ ấy vô cùng tuyệt mỹ, mái tóc đuôi ngựa đen nhánh rũ xuống, ở cuối đuôi tóc là một đường cong đầy sức sống.

Bọn Mạc Lăng nhìn cô nàng thiếu nữ đó, gương mặt hơi sáng lên rồi vội nhìn Lâm Động.

- Thời gian ngươi hôn mê, đa phần thời gian đều là do Hoan Hoan tiểu sư tỷ chăm sóc ngươi. Tỷ ấy thường xuyên đến Hoang Điện chúng ta, điều này cũng khiến không ít đệ tử Hoang Điện ghen tỵ a!

Mạc Lăng tiến sát lại bên cạnh Lâm Động, cười một cách cổ quái.

Nghe vậy Lâm Động sững người, hắn biết mức độ được yêu mến của Ứng Hoan Hoan này trong Đạo Tông không nhỏ. Hơn nữa bối cảnh của nàng ta trong Đạo Tông cũng không vừa, hắn không ngờ một nàng thiếu nữ như tiểu Công chúa này lại hạ mình đến chăm sóc hắn như vậy… - Này, ngủ nhiều hóa ngốc rồi à?

Khi Lâm Động còn đang thất thần, cô nàng thiếu nữ đó đã đến trước mặt, dùng bàn tay thon thả giơ qua giơ lại trước mặt hắn, giọng nói trong trẻo như nhạc khí vang lên.

Lâm Động sực tỉnh, cười cười, nói:

- Đúng lúc cuối cùng, may nhờ ngươi đến, không thì có lẽ ta không thể về được rồi!

- Hứ, chỉ tỏ vẻ oai phong, rõ ràng không tự giải quyết được thế mà còn hung dữ với người ta!

Ứng Hoan Hoan chu miệng nói.

Lâm Động bất lực gật đầu, đúng là các cô gái không dễ phục vụ, cục diện đó có được biện pháp là tốt lắm rồi!

- Đương nhiên ta cũng không phủ nhận lúc đó ngươi rất tuyệt. Nếu thêm vài lần nữa chưa biết chừng ta sẽ thích ngươi ấy chứ!

Thấy vẻ mặt chán nản của Lâm Động, Ứng Hoan Hoan mỉm cười, nói.

Lâm Động cũng không biết nói gì, chuyện này một lần là đủ rồi, hắn không muốn thêm lần nữa chút nào.

- Còn những kẻ kia?

Lâm Động bỗng nhớ ra, hỏi.

- Giết hết rồi! Sau này sẽ không còn Ma Ấn Chúng gì nữa. Những kẻ ngươi đánh dấu, chỉ cần từng động thủ cũng đều đã giải quyết rồi!

Lông mày Ứng Hoan Hoan khẽ động, bình thản nói.

Lâm Động gật gù, xem ra lần này Đạo Tông cũng bạo nộ rồi, thủ đoạn hung tàn như vậy… Nhưng cũng chỉ như thế mới tạo được uy phong, nếu không đệ tử Đạo Tông sau này đi đâu cũng bị kẻ khác ức hiếp a!

- Tiên Nguyên Cổ Chủng đem về được, các Trưởng lão đều rất cảm động. Chuyến đi lần này công lao của ngươi là lớn nhất, đợi khi phục hồi hoàn toàn, phụ… Chưởng giáo đại nhân sẽ đích thân gặp ngươi.

Ứng Hoan Hoan cười tủm tỉm, nói.

- Ồ?

Lâm Động có phần động dung, với sự trấn tĩnh của mình, khi nghe thấy lời đó hắn cũng phải thở gấp. Dù sao thì người đó cũng là người đứng đầu Đạo Tông, cũng là một trong những cường giả đỉnh cấp của địa vực rộng lớn Đông Huyền Vực này.

Bọn Mạc Lăng ở bên cạnh nhìn hắn đầy ngưỡng mộ, ở Đạo Tông, muốn gặp

Chưởng giáo đại nhân không phải chuyện dễ dàng.

- Đừng căng thẳng, giờ ngươi là anh hùng của Đạo Tông chúng ta rồi!

Ứng Hoan Hoan nhạy cảm nhận ra được sự kinh ngạc của Lâm Động, cười an ủi rồi lấy ra từ trong túi Càn Khôn một cái làn, trong đó là rất nhiều đan dược dùng để trị thương.

- Số thuốc này rất có hiệu quả trị thương. Ta tìm trong dược phòng cả nửa ngày trời mới có đủ đấy. Cái này bôi bên ngoài là được, đừng nuốt!

Nàng ta cẩn thận chỉ vào từng cái lọ trong làn rồi giải thích cặn kẽ từng cái. Được một lúc, nàng ta cảm thấy không khí có gì đó không ổn, ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt cổ quái của bọn Mạc Lăng.

Cả Đạo Tông ai mà không biết sự tinh quái của Ứng Hoan Hoan, có ai từng được thấy cô nàng thường ngày nghịch ngợm lại có lúc dịu dàng thế này?

- Nhìn gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ à?

Ứng Hoan Hoan bị ánh mắt cổ quái của bọn Mạc Lăng nhìn khiến mặt đỏ lên, nàng ta trừng mắt lên một cái, bọn Mạc Lăng rụt cổ lại, ánh mắt tự động chuyển đi chỗ khác.

- Hừ, ngươi tốt xấu gì cũng là một nửa ân nhân cứu mạng của ta, ta không muốn kẻ khác nói mình không có tình nghĩa, ngươi cầm lấy đi!

Ứng Hoan Hoan giữ vẻ uy nghiêm nhìn Lâm Động, rồi nhét cái làn vào tay hắn, quay người rời đi. Dáng vẻ rất bá khí, nhưng không ai biết khi quay người, đôi tai trắng như ngọc của cô nàng cũng đã đỏ ửng lên.

Lâm Động nhìn dáng người thướt tha rời đi kia, bất giác gãi mũi, xem ra sự dịu dàng vừa rồi quả nhiên là cảnh tượng hiếm thấy!

- Hắc hắc, Hoan Hoan tiểu sư tỷ không tệ, lần đầu tiên thấy nàng ta biết chăm

sóc người khác a!

Liễu Bạch nhướng mày với Lâm Động, cười nói.

- Đừng có nghĩ linh tinh, nàng ta chỉ cảm kích vì ta cứu nàng ấy một lần thôi!

Lâm Động hơi bực nói.

- Nhưng gần đây đúng là nàng ấy chăm sóc ngươi suốt, ngoài ra phải cho ngươi biết một tin không tốt lắm. Ngươi cũng biết sức hấp dẫn của Hoan Hoan tiểu sư tỷ rồi, nàng ấy chăm sóc ngươi như vậy, chắc chắn có người không vui… Mạc Lăng vỗ vai Lâm Động, sắc mặt bất lực, nói:

- Theo ta được biết thì, thậm chí vị thiên tài trong số các đệ tử trẻ tuổi của Địa Điện, chỉ kém Đại sư tỷ Ứng Tiếu Tiếu, cũng đã từng lên tiếng bất mãn vì chuyện này, vì thế sau này ngươi nên chú ý một chút!

Sắc mặt Lâm Động không kìm được tối sầm lại, lúc này hắn rất muốn nói liên quan quái gì đến ta. Hắn thực sự không hiểu hắn chỉ hôn mê một thời gian mà cũng khiến người khác bất mãn?

- Hồng nhan là họa thủy a!

Mạc Lăng nhún vai, an ủi nói.

- Ta không có quan hệ gì với nàng ấy cả!

Lâm Động nói, vừa dứt lời thì thấy bọn Mạc Lăng đồng loạt nhìn xuống cái làn trong tay hắn, lồng ngực hắn nhất thời nghẹn lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 692

Ứng Tiếu Tiếu, Thanh Diệp

Trong căn phòng u tĩnh, Lâm Động yên lặng ngồi khoanh chân trên giường, hai mắt nhắm chặt, hai tay kết ấn tu luyện. Lực thôn phệ tràn ra từ trong cơ thể gây nên từng làn sóng năng lượng quanh người hắn, nguyên lực hùng hồn không ngừng chảy vào cơ thể hắn.

Theo đó khi tức hắn cũng dần được hồi phục!

Việc tu luyện kéo dài ba giờ đồng hồ, cơ thể bất động của Lâm Động lúc này khẽ rung lên, hắn từ từ mở mắt, một luồng khí trắng phun ra từ cổ họng.

Khi khí trắng bay ra, sự ảm đạm cuối cùng trên gương mặt Lâm Động cũng biến mất, đôi mắt đen cũng hồi phục lại sự sáng trong trước đây.

Hắn cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, gương mặt hiện lên vẻ vui mừng. Từ sau khi tỉnh dậy hắn đã tĩnh tâm điều dưỡng gần năm ngày mới xóa bỏ được hết di chứng của việc nuốt năm Tiên Nguyên Cổ Quả một lúc.

Hơn nữa, cùng với việc thương thế lành lại và hồi phục thực lực, Lâm Động cũng phát hiện ra một điều khiến hắn vô cùng ngạc nhiên và vui mừng. Nguyên lực và tinh thần lực của hắn sau khi bị trọng thương đã được tăng tiến đáng kinh ngạc, thậm chí có dấu hiệu đột phá!

- Vì năm Tiên Nguyên Cổ Quả kia sao?

Lâm Động suy nghĩ, Tiên Nguyên Cổ Quả vốn có hiệu quả kỳ diệu trong việc tăng cường thực lực. Nếu Lâm Động luyện hóa nó theo trình tự, thực lực đột phá lên Lục Nguyên, Thất Nguyên Niết Bàn cũng không phải chuyện khó. Nhưng

tình hình lúc đó rõ ràng không thể có thời gian yên tĩnh luyện hóa, vì thế hắn đành liều nuốt luôn cả năm để đổi lấy sức mạnh trong thời gian ngắn.

Cái giá phải trả là khiến phần lớn năng lượng của Tiên Nguyên Cổ Quả đều tiêu hao hết trong trận kịch chiến, Lâm Động hấp thu được chỉ là một, hai thành mà thôi!

Nhưng dù chỉ có một, hai thành nhưng nó cũng khiến Lâm Động có được lợi ích không nhỏ, cộng với trận huyết chiến lần này cũng khiến thực lực Lâm Động tăng tiến. Tuy chưa thể đột phá nhưng xem ra cũng không còn lâu nữa.

Vung cánh tay tràn đầy năng lượng hùng hồn, Lâm Động cười rồi đẩy cửa ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa thì Lâm Động nhìn thấy hai dáng người già nua quen thuộc đứng cách đó không xa, hơi khựng lại một chút rồi hắn vội tiến lại, cười nói:

- Bái kiến hai vị sư thúc!

Hai người đó là Trần Chân và Ngộ Đạo của Hoang Điện, bọn họ nhìn khí sắc của Lâm Động mỉm cười gật đầu.

- Đã khỏe hẳn chưa?

Ngộ Đạo nhìn gã thanh niên trước mặt với ánh mắt hoan hỉ, hỏi rồi lại cười nói:

- Lần này làm tốt lắm, khiến Hoang Điện chúng ta nở mày nở mặt. Sau này nếu nuôi dưỡng được Tiên Nguyên Cổ Chủng thì đó là đại hỷ sự của cả Đạo Tông ta rồi!

- Tình cờ gặp được thôi. Chuyện lần này cũng nhờ có các sư huynh Khương Côn bọn họ.

Lâm Động cười, nói.

- Ha ha, ở lại một mình nghênh chiến với Ma Ấn Chúng, hành động này bá khí thì có đấy, nhưng lại quá lỗ mãng! Sau này phải chú ý hơn một chút!

Trần Chân lắc lắc đầu, nói.

- Đệ tử biết rồi!

Lâm Động nhận ra sự quan tâm trong lời nói của Trần Chân nên hắn cũng không giải thích gì thêm, chỉ mỉm cười gật đầu.

Trần Chân chầm chậm gật đầu, ông vuốt râu nhìn gã thanh niên trước mặt, ánh mắt đầy sự hài lòng.

- Đi nào, hôm nay Chưởng giáo đại nhân muốn gặp ngươi!

Ngộ Đạo ở bên cạnh cười, nói.

Lâm Động gật đầu, thấy vậy Ngộ Đạo và Trần Chân nhìn nhau nhưng cũng không nói gì, quay người đi, Lâm Động lập tức theo sau.

o0o Ba người bay ra khỏi quần sơn Hoang Điện rồi bay về trung tâm. Phạm vi của Đạo Tông rất rộng lớn, quần sơn bao quanh, trên bầu trời thỉnh thoảng lại có đệ tử bay qua, đúng là một giang sơn rộng lớn và có sức mạnh khủng bố.

Ba người bay hơn chục phút, lâm hải rậm rạp cũng xuất hiện điểm cuối cùng, một ngọn núi cao nguy nga sừng sững xuất hiện.

- Đó là Đạo Phong, nơi ở của Chưởng giáo đại nhân. Đại sự trong Tông phái cũng được quyết định tại đây.

Ngộ Đạo nhìn ngọn núi hùng vĩ với ánh mắt sùng kính, rồi nói với Lâm Động.

Lâm Động khẽ gật đầu, nhìn lên ngọn núi, lần này hắn không dám dùng tinh thần lực, vì theo trực giác hắn có thể nhận ra ngọn núi này vô cùng nguy hiểm,

sự nguy hiểm đó có thể khiến hắn biến mất trong nháy mắt.

Khi sắp đáp xuống đỉnh núi, Lâm Động quét mắt một lượt, rồi nhìn thấy hai lão giả mặc áo xám đang yên tĩnh ngồi trên một tảng đá nhô ra nơi vách núi.

Quanh người bọn họ không có bất cứ nguồn nguyên lực nào, nhìn từ xa giống như hai lão nhân bình thường. Khi thấy bọn họ, Trần Chân và Ngộ Đạo cũng dần giảm tốc độ.

Hai lão nhân ấy ngẩng đầu lên, ánh mắt trầm đục nhìn về hai người Trần Chân, rồi dần dừng lại trên người Lâm Động.

Vào khoảnh khắc bị nhìn qua, toàn thân Lâm Động bỗng nổi da gà, thậm chí nguyên lực trong cơ thể cũng chuyển động chậm lại, cảm giác đó giống như bị hai lão nhân kia nhìn thấy cả trong lẫn ngoài vậy.

Nhưng may mà hai lão nhân đó chỉ nhìn trong chốc lát, rồi Lâm Động nhìn thấy gương mặt già nua cứng nhắc của bọn họ hiện lên vẻ dịu dàng và nụ cười hiếm có.

- Hắn chính là Lâm Động phải không? Không tệ, vào đi, Chưởng giáo đại nhân đang đợi!

Hai người Trần Chân gật đầu rồi dẫn Lâm Động lên đỉnh núi.

- Hai vị đó là Trưởng lão của Đạo Tông, thực lực rất mạnh, tiến thêm bước nữa chưa biết chừng sẽ bước vào Tử Huyền Cảnh!

Khi bay lên đỉnh núi, Ngộ Đạo ở bên cạnh Lâm Động nói nhỏ.

- Tử Huyền Cảnh?

Lâm Động thầm tặc lưỡi, tầng thứ đó dù nhìn trong cả Đông Huyền Vực cũng là cường giả hạng nhất, Đạo Tông không hổ là Tông phái siêu cấp, thật đáng sợ!

Ba người lên đến đỉnh núi, trong tầng mây mù, một khu đài bằng bạch ngọc rộng lớn xuất hiện trong tầm mắt, rồi ba người đáp xuống.

Khi Lâm Động đáp xuống, ngẩng đầu lên thì mới nhận ra phía trước không xa có ba người đang đứng.

Ba người đó, hai nữ một nam, một người trong đó thì rất quen thuộc, dáng người yểu điệu giấu trong lớp áo xanh nhạt, chính là Ứng Hoan Hoan.

Nữ tử bên trái nàng ta có dáng người cao ráo, mái tóc dài túm lại đơn giản rủ xuống đến eo, gương mặt thanh tú có vài phần giống Ứng Hoan Hoan, chỉ có điều Ứng Hoan Hoan hoạt bát còn nữ tử này lại thanh tú, điềm tĩnh.

Hơn nữa Lâm Động cảm nhận được một áp lực từ người nữ tử ấy! Hắn khẽ mím môi lại, trong cả Đạo Tông có được thực lực như vậy, hơn nữa lại còn là nữ tử, ngoài Đại sư tỷ của Thiên Điện, Ứng Tiếu Tiếu, người mà hắn vừa vào Đạo Tông đã được nghe tiếng nhưng từng được gặp ra thì còn có thể là ai?

Bên phải Ứng Tiếu Tiếu là một nam tử trẻ tuổi mặc thanh y. Nam tử này khá tuấn dật, tuy không đến đẹp đến mức yêu dị như Tiểu điêu nhưng cũng có thể coi là mỹ nam tử có khí chất.

- Này, thương thế khỏi hết rồi hả? Cái mạng ngươi cũng lớn thật a!

Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động thì mỉm cười tiến lại.

Lâm Động có phần bất lực với kiểu hỏi thăm của Ứng Hoan Hoan, nhưng nụ cười kia cũng là phát từ đáy lòng, Lâm Động cười nói:

- Nhờ số thuốc của ngươi!

Nghe vậy, Ứng Hoan Hoan dường như nhớ đến điều gì, mặt hơi đỏ lên, nhìn Lâm Động một cái rồi rời ánh mắt ra chỗ khác:

- Ngươi cứu ta mà!

Nói rồi cô kéo tay nữ tử bên cạnh, cười hi hi nói:

- Đây là tỷ tỷ của ta, Ứng Tiếu Tiếu. Nếu ngươi mà nói chưa từng nghe tên thì ta đá ngươi ra ngoài ngay!

- Bái kiến Tiếu Tiếu sư tỷ.

Trước mặt người ưu tú nhất trong lớp đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông, Lâm Động không dám chậm trễ, cung tay ôm quyền, căn cứ thân phận thì hắn cũng phải gọi Ứng Tiếu Tiếu một tiếng sư tỷ.

- Nha đầu này được chiều quen rồi, ngươi đừng để bụng!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn Lâm Động, mỉm cười khẽ nói.

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan bên cạnh đang chu môi, rồi gật gù cười thầm.

- Việc lần này nhờ có ngươi, nhưng ngươi thật khiến người ta bất ngờ đấy. Khi ta đến nơi, Diêu Linh đã bị vết thương chí mạng rồi!

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu hơi dao động, nàng ta nhìn Lâm Động, trong lòng không bình tĩnh như vẻ ngoài. Hiện tại nàng ta cũng đã là cảnh giới Cửu Nguyên Niết Bàn, đương nhiên hiểu sự cường hãn của tầng thứ này. Nhưng khi nàng đến nơi, dù Lâm Động đã trọng thương hôn mê, nhưng Diêu Linh cũng dính đòn chí mạng.

Thật sự nàng ta không thể ngờ với thực lực của mình, Lâm Động lại có thể đả thương được Diêu Linh, một cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn thành ra như vậy!

- Chỉ là vận khí tốt thôi!

Lâm Động cười nói, trong lòng bổ sung thêm một câu, ngoài ra còn tàn nhẫn hơn!

Ứng Tiếu Tiếu cũng không thể hiện đồng ý với câu nói của Lâm Động hay không, nếu vận khí tốt mà đả thương được cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn thành như thế, vậy thì danh khí của Diêu Linh bao năm nay cũng thật nực cười!

Nam tử thanh y bên cạnh lúc này cũng tiến lại, gương mặt tuấn dật nở nụ cười cuốn hút, chỉ có điều Lâm Động lại nhìn trong nụ cười ấy có một sự cảnh giác rất khó nhận ra.

- Đã nghe danh Lâm Động sư đệ từ lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nam tử thanh y đó nhìn Lâm Động cười, giơ ra một bàn tay, vì dáng người nên dường như hắn hơi nhìn Lâm Động theo hướng từ trên xuống, rồi hắn cười:

- Địa Điện, Thanh Diệp… thanh mai trúc mã của Hoan Hoan!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 693

Chưởng Giáo Đạo Tông

Địa Điện, Thanh Diệp?

Lời nói của nam tử thanh y khiến Lâm Động hơi khựng lại, rồi cười thầm, hắn cũng đã hiểu nguyên nhân nảy sinh cảnh giác của vị thiên tài Địa Điện thiên phú chỉ kém Ứng Tiếu Tiếu này!

Xem ra người này đang thích Ứng Hoan Hoan, chỉ có điều hình như hắn hiểu nhầm điều gì đó.

Lâm Động cũng không cảm thấy lạ khi Ứng Hoan Hoan lại có nhiều người theo đuổi đến như vậy. So với sự điềm tĩnh của Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan lại thu hút hơn nhờ vào sự hoạt bát nhanh nhẹn đầy sức sống, ít nhất thì rất nhiều đệ tử đều không dám nói lớn tiếng trước mặt Ứng Tiếu Tiếu, nhưng trước mặt Ứng Hoan Hoan thì tâm trạng rất thoải mái.

Mà tính cách của Ứng Hoan Hoan cũng không tệ, tuy thân phận không thấp nhưng nàng ta không hề phân cao thấp với đệ tử trong Đạo Tông. Chỉ cần là người nàng ta không ghét thì phần lớn đều có thể qua lại, như vậy muốn không được người khác yêu thích cũng khó.

- Ngươi nói linh tinh gì đấy?

Nhưng khi Lâm Động định lên tiếng thì Ứng Hoan Hoan đã trừng mắt bất mãn nhìn Thanh Diệp:

- Còn nói bừa nữa ta đá ngươi ra ngoài!

Thấy Ứng Hoan Hoan phản bác, Thanh Diệp chỉ cười cười, mà thái độ cao minh không nói gì này của hắn ngược lại đã thể hiện được mối quan hệ khá tốt giữa hắn và Ứng Hoan Hoan.

Lâm Động gãi mũi cười, tâm kế của Thanh Diệp cũn không tệ, thái độ ỡm ờ rất dễ khiến người khác sinh nghi, nếu thật sự hắn có ý với Ứng Hoan Hoan thì có lẽ cũng khó chịu.

- Nửa tháng nữa là đến lúc Đại Hoang Vu Bi mở ra phải không?

Thanh Diệp nhìn Lâm Động, mỉm cười nói.

Bốn chữ Đại Hoang Vu Bi vừa thốt ra, ngay cả ánh mắt của Ứng Tiếu Tiếu cũng hơi dao động. Năm xưa nàng ta cũng từng tĩnh tọa trước Đại Hoang Vu Bi mấy tháng, nhưng cuối cùng vẫn không tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh!

Lâm Động nhìn Thanh Diệp, gật đầu.

- Ha ha, bốn điện của Đạo Tông hiện giờ, ngoài Hoang Điện ra, ba điện còn lại đều có người tu luyện được Tam Đại Kỳ Kinh của điện mình. Còn Hoang Điện lần này, cơ hội của Lâm Động sư đệ ngươi là lớn nhất đấy!

- Sớm đã được nghe nói sự cường hãn của Đại Hoang Vu Kinh, thật hy vọng Lâm Động sư đệ có thể tham ngộ thành công. Ta cũng muốn xem xem Địa Hoàng Kinh của Địa Điện có kém Đại Hoang Vu Kinh không!

Nhìn nụ cười của Thanh Diệp, Lâm Động hơi nhíu mày, hắn có thể nhận ra sự tự đắc trong lời nói của Thanh Diệp. Đương nhiên nếu Thanh Diệp thật sự tu luyện thành công Địa Hoàng Kinh thì cũng có tư cách đó. Chỉ có điều lời nói này hình như có ý khoe khoang với Lâm Động, có phải vì Ứng Hoan Hoan không?

- Thanh Diệp sư huynh quá khen rồi, về Đại Hoang Vu Kinh, tu luyện được đó là vinh hạnh của ta, thất bại là mệnh, không thể cưỡng ép, cố gắng hết sức là được!

Lâm Động không có hứng thú tán chuyện với Thanh Diệp, liền lắc đầu, bình thản nói.

- Này, phải có lòng tin chứ! Giờ ta rất coi trọng ngươi đó!

Ứng Hoan Hoan đưa tay ra vỗ vai Lâm Động khích lệ, cười nói.

Thấy gương mặt tràn đầy sức sống đó, Lâm Động dở khóc dở cười:

- Khi ta tự tin thì ngươi nói ta là nói khoác không biết ngượng, giờ lại nói thế này?

Nghe thế Ứng Hoan Hoan không khỏi đỏ mặt, nói:

- Trước đây là vì chưa hiểu ngươi, giờ ta phát hiện tiềm lực của ngươi không tệ, có lẽ cũng có cơ hội tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh!

Nói đến đây, Ứng Hoan Hoan hơi ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Đương nhiên dù thất bại cũng không sao, Đại Hoang Vu Kinh kia ngay cả tỷ tỷ cũng không tham ngộ được, vì thế cũng không có gì phải xấu hổ!

Có thể thấy nàng ta cũng khá hiểu về Lâm Động, nhưng cũng không chắc chắn về việc Lâm Động tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh. Dù sao thì việc tham ngộ nó quả thực cũng quá biến thái!

Nhưng Ứng Hoan Hoan vừa dứt lời thì bị Ứng Tiếu Tiếu đập một cái vào đầu, nàng ta quay lại u oán nhìn tỷ tỷ. Ứng Tiếu Tiếu không kìm được bật cười:

- An ủi người ta thì thôi, lại còn dám lấy ta làm ví dụ?

Lâm Động nhìn cảnh đó thì bật cười, ánh mắt liếc nhìn Thanh Diệp, nụ cười của hắn cũng bớt đi phần nào vì lời nói động viên của Ứng Hoan Hoan dành cho Lâm Động, nhưng hắn vẫn giữ dáng vẻ phong độ, chỉ có điều ánh mắt cảnh giác nhìn Lâm Động càng rõ rệt hơn.

- Lâm Động sư đệ vào đi, Chưởng giáo đang đợi!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn tòa điện hoành tráng trước mặt, hít sâu vào một hơi rồi sắc mặt ngưng trọng đi về phía trước. Rồi trước ánh mắt chăm chú của ba người Ứng Hoan Hoan, hắn đẩy cửa bước vào điện.

- Hắn cũng rất xuất sắc, Hoang Điện lần này đã có được nhân tài chân chính rồi. Lần Điện Thí này có lẽ Lâm Động là nhân tố mới đây!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn bóng dáng Lâm Động khuất sau cánh cửa, bỗng khẽ nói.

- Ừm, Lâm Động rất lợi hại, chỉ với thực lực Ngũ Nguyên Niết Bàn lại khiến Diêu Linh trọng thương, chả trách lần đầu gặp mặt, hắn lại vênh váo đến vậy, thì ra cũng có bản lĩnh!

Ứng Hoan Hoan gật đầu lia lịa, có thể thấy qua việc Tiên Nguyên Cổ Chủng lần này, cách nhìn trước đây của nàng ta với Lâm Động đã hoàn toàn thay đổi.

- Ta nghe Trưởng lão nói, hắn nuốt một hơi năm Tiên Nguyên Cổ Quả, có sức mạnh bạo phát mới cầm cự được với bọn Diêu Linh. Nếu không thì… Thanh Diệp ở bên cạnh nghe hai cô gái đánh giá Lâm Động cao như vậy thì nhếch mép nói.

- Nuốt năm Tiên Nguyên Cổ Quả… Ứng Tiếu Tiếu hơi nheo mắt, rồi nhìn Thanh Diệp:

- Ngươi có dám không?

Thanh Diệp khựng người, đối diện với ánh mắt chăm chú của hai tỷ muội này, hắn đang định ưỡn ngực thể hiện hào khí, nhưng cuối cùng vẫn không thể mặt dày nói tiếp, chỉ hơi thiếu tự nhiên nhún vai:

- Không dám lắm, nhưng nếu là cục diện chắc chết thì cũng có thể liều.

- Hắn đi lên từ Bách Triều Đại Chiến, sự tàn khốc ở đó chắc các ngươi cũng đã nghe qua. Lâm Động chỉ xuất thân từ Vương triều Hạ cấp, dựa vào bối cảnh đó mà vượt qua được Bách Triều Đại Chiến, những gì hắn phải trả các ngươi không tưởng tượng được đâu!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn cánh cửa điện đang từ từ đóng lại, khẽ nói:

- Nhưng may hắn là đệ tử của Đạo Tông ta!

Nghe tỷ tỷ có được đánh giá cao như vậy về Lâm Động, Ứng Hoan Hoan cũng kinh ngạc.

- Năng lực có tốt như nào thì cũng nhập môn hơi muộn. Trong kỳ Điện Thí lần này, hắn muốn tăng bậc xếp hạng e là không đơn giản.

Thanh Diệp cười nhạt nói.

Ứng Tiếu Tiếu không đánh giá gì, kéo Hoan Hoan quay người đi. Thanh Diệp nhìn bóng hai người đi, môi mím lại nhìn cánh cửa điện đã đóng chặt, mắt hơi tối lại.

o0o Trong đại điện không hề hào nhoáng, Lâm Động bước vào trong thì thấy một con đường nhỏ bằng đá vụn xa tít. Hai bên là đầm nước, khí nóng lờn vờn, thỉnh thoảng mặt nước lại gợn sóng như có gì lướt qua.

Lâm Động đi theo con đường nhỏ, cuối cùng dần dừng lại, lúc này trước mặt tầm mắt mở rộng, đầm biến thành hồ, ở giữa hồ là một chiếc lá sen xanh biếc, trên đó là một thân ảnh như lão tăng đang ngồi đả tọa, cảm giác như cả không gian đều trở nên đông đặc lại.

Vừa nhìn thấy bóng dáng đó, ánh mắt Lâm Động đã trở nên ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được Thạch phù thần bí, Càn Khôn Cổ Trận và Thôn Phệ Tổ Phù trong người hắn đều bị khống chế. Tình hình này trừ lần gặp Thanh Trĩ trong Không gian Viễn Cổ thì đây là lần đầu tiên hắn gặp phải… - Đệ tử Lâm

Động bái kiến Chưởng giáo!

Lâm Động cúi người, cung kính hành lễ với thân ảnh kia.

Khi Lâm Động lên tiếng, đôi mắt nhắm nghiền của người kia cũng từ từ mở ra. Trong đôi mắt ấy như bao hàm nhật nguyệt, vào khoảnh khắc nó mở ra Lâm Động có thể cảm thấy thần trí mình trong nháy mắt hoảng hốt một trận.

Thân hình đó đứng lên khỏi lá sen, rồi đạp lên mặt nước tiến lại trước mặt Lâm Động. Lúc này Lâm Động mới nhìn rõ được vị Chưởng giáo Đạo Tông.

Một đôi giày vải, bạch y đơn giản, nhìn bề ngoài khoảng ba bốn chục tuổi, gương mặt tựa ngọc, có thể thấy hồi trẻ người này cũng có vẻ ngoài anh tuấn.

Trên gương mặt người ấy hiện một nụ cười ôn hòa, dường như trước nụ cười ấy bất kể sự hoảng loạn nào cũng có thể dần biến mất.

Giày vải, bạch y, cao thâm khó dò!

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Lâm Động về vị Chưởng giáo Đạo Tông. Trước Trần Chân, Ngộ Đạo, Lâm Động còn có thể cảm ứng được một chút, nhưng với người trước mặt thì hoàn toàn không thể.

Người đó như đại hải, mênh mông vô tận, thăm dò nó chỉ sợ sẽ khiến mình mất phương hướng trong đó.

- Chàng trai trẻ, ngươi đã lập được đại công cho Đạo Tông chúng ta!

Chưởng giáo Đạo Tông mỉm cười, ngừng một chút rồi nói:

- Ngoài ra còn phải cảm ơn ngươi đã cứu Hoan Hoan!

Tim Lâm Động rung lên, từ lời nói của vị chí cao giả của Đạo Tông này, dường như hắn phát hiện ra điều gì, tuy đã đoán Ứng Hoan Hoan có bối cảnh không thường, nhưng không ngờ… - Lúc đó không thể để một cô gái đi đối mặt

được, thật ra… cũng là bồng bột nhất thời!

Dần chế ngự sự chấn động trong lòng, trước mặt vị Chưởng giáo dường như có thể nhìn xuyên thấu không gian này, Lâm Động cũng không ra vẻ thông minh mà thành thật nói.

Với tính cách thận trọng của mình, trước cục diện thập tử nhất sinh đó, hắn sẽ không tùy tiện xông pha. Lúc đó đúng là hắn có phần nhiệt huyết dâng trào, ngoài ra sau lần ở Vương triều Đại Viêm được Lăng Thanh Trúc cứu, hắn không thích chuyện đó lại xảy ra lần nữa.

Nam nhân cứ để nữ nhân phải cứu thì ra thể thống gì?

Lời nói của Lâm Động khiến Chưởng giáo Đạo Tông hơi khựng người, rồi bật cười khẽ, chầm chậm gật đầu, nhìn Lâm Động nói:

- Chẳng trách mà ngươi có được truyền thừa của Thanh Long Vương Thanh Trĩ!

Lâm Động sững người, hắn không ngờ vị Chưởng giáo Đạo Tông này lại biết được cái tên đó.

- Hà hà, rất ngạc nhiên sao? Chàng trai trẻ, ta biết ngươi có không ít bí mất, ví dụ như Thanh Long Khí, như Thanh Thiên Hóa Long Quyết, ví dụ như… Thôn Phệ Tổ Phù!

Khi câu cuối cùng lọt vào tai Lâm Động, đồng tử của hắn lập tức co nhỏ lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 694

Tỏa Linh Trận

Thôn Phệ Tổ Phù!

Bốn chữ đó vừa lọt vào tai Lâm Động liền cảm thấy một cảm giác lạnh toát dâng lên trong tim rồi lan tỏa khắp cơ thể, ngay sau đó thân thể hắn gần như căng lên như dây đàn, tựa mãnh thú khi gặp nguy hiểm.

Từ sau khi có được Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động luôn rất thận trọng, không đến lúc bức thiết hắn tuyệt đối không dùng. Vì hắn biết sức mê hoặc của Thôn Phệ Tổ Phù, sức mạnh mê hoặc đó đủ để khiến những cường giả đỉnh cấp cũng phải nổi lòng tham.

Hắn không biết vị Chưởng giáo này rốt cuộc làm thế nào lại phát hiện được hắn có Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng điều đó không ngăn cản hàng trăm ngàn suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Nhưng ngoài ra hắn cũng cảm thấy may mắn vì bí mật lớn nhất là Thạch phù thần bí không bị phát hiện.

Tuy vẫn không rõ rốt cuộc Thạch phù thần bí có tác dụng gì nhưng dựa vào trực giác hắn có thể cảm nhận được mức độ quan trọng của nó. Từ mức độ nào đó mà nói thì có lẽ nó còn mạnh hơn cả Thôn Phệ Tổ Phù!

Chưởng giáo Đạo Tông, Ứng Huyền Tử, một trong những cường giả đỉnh cấp của Đông Huyền Vực, đó là một số thông tin mà Lâm Động biết được từ Ngộ Đạo. Trước mặt nhân vật như vậy, không ngờ hắn đã cẩn thận như thế nhưng vẫn bị phát hiện một vài bí mật… Cường giả như vậy thật đáng sợ!

- Ngươi đúng như những gì Hoan Hoan nói, quá thận trọng!

Ứng Huyền Tử, Chưởng giáo Đạo Tông mỉm cười, đôi mắt như xuyên thấu mọi suy nghĩ của Lâm Động.

Lâm Động chỉ có thể trầm mặc, có những chuyện hắn bắt buộc phải giữ sự cẩn thận kia trong lòng.

- Thôn Phệ Tổ Phù đúng ra rất quý giá, nhưng trên thế gian này không phải ai cũng có khả năng có được nó!

Giọng nói chậm rãi ôn hòa của Ứng Huyền Tử khiến Lâm Động vốn căng thẳng được thả lỏng hơn một chút.

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Ứng Huyền Tử với nụ cười ôn hòa, sự cảnh giác trong ánh mắt cũng mất đi một chút. Mấy năm nay hắn cũng đã gặp được rất nhiều loại người, từ những điểm rất nhỏ hắn có thể nhận ra con người trước mắt vô vùng bao dung.

Đó là khí độ mà Chưởng giáo chân chính của Tông phái siêu cấp phải có.

- Ta biết được một vài chuyện của ngươi, sự cảnh giác đó có lẽ là thứ ngươi nhất định phải có, trước đây ngươi chỉ có một mình, hành sự luôn phải thận trọng. Nhưng hiện tại ngươi chỉ cần nhớ, chỉ cần ngươi một ngày vẫn là đệ tử Đạo Tông thì Tông phái này sẽ chống đỡ cho ngươi! Giờ ngươi không một mình!

Nghe được câu cuối cùng, sắc mặt Lâm Động không khỏi có phần cổ quái. Thế nào là giờ ngươi không một mình… Tuy lời nói này khiến hắn sững người, nhưng hắn vẫn cảm nhận được sống mũi hơi chút cay cay, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lúc này không còn quá nhiều sự kính sợ nữa, cười nói:

- Không hổ là Chưởng giáo đại nhân, chỉ một câu nói cũng khiến đệ tử muốn lên núi đao xuống biển lửa vì Đạo Tông rồi!

- Ngươi đã làm như vậy rồi!

Ứng Huyền Tử cười.

- Sở dĩ ta phát hiện được ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù chỉ là vì ta từng chú ý đến ngươi khi ở dưới lòng Đan Hà. Lúc đó ngươi từng sử dụng sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù!

- Thì ra là vậy!

Lúc này Lâm Động mới hiểu ra, rồi thầm cảm thấy bất lực. Đối diện với những cường giả ở đẳng cấp này thật sự hắn chẳng có cách nào, xem ra sau này cần phải cẩn thận hơn mới được.

- Thôn Phệ Tổ Phù đúng là thứ tốt, sau này hạn chế dùng càng nhiều thì càng tốt. Bao giờ ngươi phát huy được toàn bộ sức mạnh của nó thì hãy để lộ nó ra!

Ứng Huyền Tử nhắc nhở.

- Vâng, đệ tử đã biết!

Lâm Động cung kính gật đầu.

Ứng Huyền Tử mỉm cười, rồi quay người nhìn về mặt hồ phía trước, vung tay áo ên, mặt hồ lập tức tách đôi ra. Rồi một quang trận khổng lồ xuất hiện. Ánh sáng lan tỏa bao phủ lấy mặt hồ, từng đợt sóng năng lượng kinh người tràn lên từ quang trận.

Ở chính giữa quang trận là một mầm cây màu đen cao khoảng nửa thước, trên đó phát ra những tia sáng lấp lánh nhìn rất đẹp.

- Đây là… Tiên Nguyên Cổ Thụ?

Lâm Động nhìn thấy cái cây kia thì kinh ngạc nói.

- Ừm, nó mọc ra từ Tiên Nguyên Cổ Chủng mà các ngươi mang về!

Ứng Huyền Tử cười nói.

- Nhanh vậy sao?

Lâm Động ngạc nhiên, mới hơn mười ngày mà đã lớn được mức này?

- Tiên Nguyên Cổ Thụ vốn đã thần kỳ, hơn nữa Tỏa Linh Trận này sẽ hấp thụ năng lượng thiên địa ở khu vực này, ngoài ra ở dưới đáy hồ còn thông với bốn dòng Đan Hà của Đạo Tông Tứ Điện để nuôi dưỡng cây.

Ứng Huyền Tử nói.

Lâm Động chấn kinh, lại còn thông bốn dòng Đan Hà để nuôi Tiên Nguyên Cổ Thụ? Thứ này quả nhiên chỉ có Tông phái siêu cấp mới nuôi được, là các thế lực khác thì dù có Tiên Nguyên Cổ Chủng cũng không thể có được điều kiện nuôi dưỡng thế này.

- Sau này khi Tiên Nguyên Cổ Thủ lớn, đệ tử Đạo Tông chúng ta tu luyện cũng được nâng lên một tầm cao mới. Điều này rất quan trọng cho việc nâng cao thực lực tổng thể của Tông phái.

Ứng Huyền Tử nhìn cái cây nói.

Lâm Động gật đầu, hắn đã nuốt năm Tiên Nguyên Cổ Quả, đương nhiên biết hiệu quả thần kỳ của thứ linh quả này. Nếu thật sự nuôi được nó thì đó là một đại hỷ sự của Đạo Tông.

- Ngươi sắp đột phá rồi phải không?

Ứng Huyền Tử bỗng đổi giọng, cười hỏi.

Lâm Động lại gật đầu, hắn cũng thấy lạ gì, Ứng Huyền Tử biết cả chuyện Thôn Phệ Tổ Phù, huống hồ là chuyện này… - Lần này ngươi đã lập đại công,

cũng nên thưởng cho ngươi. Tỏa Linh Trận này mấy ngày nữa là sẽ phong bế hoàn toàn để toàn lực nuôi Tiên Nguyên Cổ Thụ. Từ giờ cho đến lúc ấy ngươi có thể vào trong đó để tu luyện, chắc sẽ có ích trợ giúp ngươi đột phá. Ta sẽ đích thân hộ pháp cho ngươi!

Ứng Huyền Tử chỉ đại trận dưới đáy hồ, nói.

- Ngoài ra, nửa tháng nữa là lúc Đại Hoang Vu Bi mở ra, cả Đạo Tông đều rất coi trọng việc này, chắc ngươi cũng hiểu sự cường hãn của Đại Hoang Vu Kinh, cũng chỉ có Chu Thông trước đây là có thể tu luyện thành công!

Lâm Động có thể nhận thấy khi Ứng Huyền Tử nhắc đến cái tên Chu Thông, ánh mắt điềm tĩnh xuất hiện một chút dao động.

- Chu Thông tiền bối… Lâm Động chần chừ một chút, cuối cùng vẫn không kìm được lên tiếng.

- Hắn là đệ tử của ta… Ứng Huyền Tử khẽ nói.

Lâm Động khựng người, rồi gật gù. Không ngờ Chu Thông tiền bối lại là đệ tử của Ứng Huyền Tử, xem ra chuyện năm đó thật phức tạp… - Tuy ngươi mới vào Đạo Tông không lâu, nhưng trong số đệ tử Hoang Điện năm nay, ngươi lại là người có cơ hội tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh cao nhất. Đương nhiên, cũng đừng nghĩ đó là áp lực, cố gắng hết sức là được!

Ứng Huyền Tử nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi chuyển chủ đề.

- Vâng!

Lâm Động gật đầu, cũng không dám hỏi chuyện về Chu Thông.

- Vào đi!

Ứng Huyền Tử nhìn về đáy hồ, vung tay áo lên, cái cây kia liền chuyển động sang một bên để lộ ra phía dưới là một tiểu quang trận, trong đó dường như có

năng lượng vô cùng hùng hồn đang sục sôi.

Lâm Động thấy vậy cũng không chần chừ, thân hình bay xuống đáy hồ.

Lâm Động ngồi khoanh chân trên trận pháp, ánh mắt nhìn xung quanh, ở góc độ này hắn có thể nhìn thấy vô số luồng năng lượng đang tỏa ra bốn phương tám hướng.

Có thể thấy đây là trận pháp khá hoành tráng, chỉ ngồi vào đây thôi Lâm Động cũng đã cảm nhận được vô số đợt năng lượng tràn vào cơ thể hắn.

- Đúng là nơi tu luyện tốt!

Lâm Động không kìm được chép miệng, nhưng đáng tiếc chỗ tốt thế này lại dùng để nuôi Tiên Nguyên Cổ Thụ, sau khi hắn hưởng thụ được một lúc thì ở đây sẽ phong bế hoàn toàn!

- Bắt đầu đi!

Bên bờ hồ, Ứng Huyền Tử nhắc nhở, rồi thủ ấn khẽ biến, lập tức ánh sáng càng chói chang hơn, một trận pháp khổng lồ bắt đầu chuyển động.

Uỳnh uỳnh!

Theo đó, vô số đường sóng năng lượng hùng hồn tựa hồng thủy điên cuồng lao tới từ bốn phương tám hướng, cuối cùng chảy ào vào Lâm Động đang ngồi trong trận pháp.

- Phù!

Nhìn năng lượng dồi dào mang khí thế hùng hùng, Lâm Động hít sâu một hơi để kìm nén sự kích động, hai mắt nhắm lại, lực thôn phệ bỗng bùng phát.

Nếu đã bị Ứng Huyền Tử phát hiện mình có Thôn Phệ Tổ Phù thì Lâm Động cũng không cần phải che giấu nữa. Dù sao có Ứng Huyền Tử hộ pháp thì có lẽ

dù cả Đông Huyền Vực này cũng chẳng có mấy người làm phiền được Lâm Động lúc này.

Lực thôn phệ dâng tràn, cuối cùng biến thành một cái hố màu đen xoay tròn hút vào mọi thứ năng lượng… Dưới sự thôn phệ mãnh liệt đó, nguyên lực và tinh thần lực của Lâm Động cũng bắt đầu chầm chậm lên cao, bắt đầu đến gần nơi tiếp giáp ấy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 695

Một Lần Nữa Vượt Song Kiếp

Trong đại điện tĩnh mịch, từng đợt sóng năng lượng kinh người không ngừng lan ỏa từ đáy hồ, tạo nên cảm giác như cả không gian cũng trở nên méo mó, mơ hồ.

Dưới đáy hồ có một bóng người đang ngồi đả tọa trong đại trận, lực thôn phệ hình thành nên một cái hắc động ở phía sau chầm chầm xoay tròn, nó tựa cái động không đáy không ngừng thôn phệ nguồn năng lượng dồi dào.

Ở ven hồ, Ứng Huyền Tử chắp hai tay sau lưng, thỉnh thoảng lại nhìn xuống Lâm Động trong đại trận, rồi gật gù.

- Không hổ là Thôn Phệ Tổ Phù, tốc độ hấp thụ thật kinh người!

Một giọng nói già nua bỗng vang lên sau lưng Ứng Huyền Tử, nhưng ông không quay lại, chỉ cười, nói:

- Thôn Phệ Tổ Phù đúng là Thần vật của thiên địa, nhưng nếu là người khác, chỉ với xuất thân Vương triều Hạ cấp thì khó lòng đến được trình độ này!

- Ha ha, Chưởng giáo nói phải. Lâm Động có Thần vật nhưng biết nhẫn nhịn, ở tuổi hắn như vậy thật hiếm có!

Phía sau Ứng Huyền Tử, một lão nhân mặc lam bào không biết xuất hiện từ bao giờ, ông ta cũng nhìn Lâm Động dưới đáy hồ, cười nói.

- Nhưng cơ duyên của chàng trai trẻ này cũng thật khiến người ta ngưỡng mộ. Không ngờ lại có được Thôn Phệ Tổ Phù thần bí nhất trong các loại Tổ Phù

tại một Vương triều Hạ cấp.

Ứng Huyền Tử cũng gật gù, nói:

- Nghe nói Bát Đại Tổ Phù trong thiên địa đều vô cùng bá đạo. Dù là những cường giả đỉnh cấp, có cơ duyên cũng chỉ hàng phục được một đạo, còn người có được Thôn Phệ Tổ Phù mới có thể nhờ lực thôn phệ của nó mà dung hợp nhiều loại Tổ Phù với nhau!

- Ha ha, tính chân thực của lời đồn này vẫn chưa được xác định, trừ các Tổ Phù vẫn chưa xuất thế ra, những người có Tổ Phù khác có ai không phải cường giả uy danh hiển hách? E là chẳng mấy người có thể đoạt được Tổ Phù từ tay bọn họ.

Lão nhân mặc lam bào cười nói:

- Ta nhớ Điện chủ của Hắc Ám Điện ở Bắc Huyền Vực có được Hắc Ám Tổ Phù, một trong Bát Đại Tổ Phù phải không. Đó là thứ ông ta nhận được từ truyền thừa, nhờ nó mà Hắc Ám Điện đã cát cứ ở Bắc Huyền Vực được hàng ngàn năm nay.

Ứng Huyền Tử khẽ gật đầu, rồi cười nói:

- Đạo Tông chúng ta sau này cũng có thể xuất hiện cường giả có Tổ Phù!

- Chưởng giáo cho rằng hắn sẽ tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh?

Lão nhân lam bào khẽ nói.

- Hắn rất nhẫn nại, tàn nhẫn quyết đoán nhưng cũng có giới hạn, cũng không phải loại người vô tình tà ác. Tuy nói Đạo Tông ta trăm năm nay chưa có ai có thể tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh nhưng những việc hắn làm đều khiến người ta phải kinh ngạc. Ha ha, ta cho rằng có lẽ hắn có chút cơ duyên!

Ứng Huyền Tử nói.

- Đương nhiên mọi việc còn phải chờ đến khi Đại Hoang Vu Bi mở ra. Nay đệ tử hàng đầu của ba điện còn lại đều đã tu luyện thành công Tam Đại Kỳ Kinh, nếu năm nay Hoang Điện vẫn không có người tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh thì e là sẽ không hay.

- Tuy thực lực Lâm Động rất tốt, lần này nhờ Tỏa Linh Trận có thể đột phá lần nữa, nhưng đệ tử của ba điện còn lại đều có thực lực rất mạnh, cộng với Tam Đại Kỳ Kinh tương trợ, có lẽ Lâm Động khó lòng chiếm ưu thế. Dù sao thì lần này không có Tiên Nguyên Cổ Quả để hắn gia tăng lực chiến đấu nữa.

Nghe Ứng Huyền Tử nói, lão nhân lam bào cũng gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Người xếp hạng cao nhất Điện Thí sẽ trở thành người chỉ huy đệ tử Đạo Tông trong cuộc So tài Tông phái sắp tới. Giờ xem ra có lẽ Ứng Tiếu Tiếu có cơ hội lớn nhất. Mà tính cách nó điềm tĩnh, uy tín trong Đạo Tông Tứ Điện cũng cao, là người thích hợp nhất.

- Cuộc So tài Tông phái… Nhắc đến điều này, ánh mắt Ứng Huyền Tử hơi tối lại, lần nào đệ tử Đạo Tông và Nguyên Môn cũng đều có xung đột không nhỏ, hơn nữa hai bên hạ thủ không chút nương tình. Mấy năm nay vì thực lực tổng thể của đệ tử Nguyên Môn mạnh hơn, vì thế cuộc thi đấu nào Đạo Tông cũng bị tổn thất đệ tử cao cấp. Mà lần gần đây nhất, đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Điện cũng bị đệ tử Nguyên Môn bao vây giết chết.

- Nguyên Môn… ức hiếp người quá đáng!

Ứng Huyền Tử nói, sâu trong mắt ánh lên hàn ý.

Lão nhân lam bào trầm mặc, cuối cùng khẽ thở dài. Cuộc cạnh tranh giữa các Tông phái siêu cấp vốn dĩ tàn khốc, tuy Đạo Tông cũng là Tông phái siêu cấp nhưng dù sao vẫn yếu hơn Nguyên Môn, nhiều lúc bọn họ bắt buộc phải nhượng bộ.

Ba đại Chưởng giáo của Nguyên Môn ai cũng có thực lực tương đương Ứng Huyền Tử, cộng với một vài lão yêu quái bế quan, thực lực đó quả thực là bá đạo!

Năm đó, sau cái chết của Chu Thông, Đạo Tông và Nguyên Môn gần như chính thức khai chiến, nhưng cuối cùng được bị Ứng Huyền Tử trấn áp. Việc này cũng khiến không ít đệ tử phẫn nộ, nhưng lão nhân lam bào biết khi ra quyết định này trong lòng Ứng Huyền Tử cũng giằng xé rất lâu. Dù sao Chu Thông cũng là đệ tử mà ông rất tự hào!

- Hy vọng hắn có thể tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh. Nếu như vậy thì cuộc thi đấu lần này có thể nở mặt rồi. Mà nghe nói Nguyên Môn lần này cũng xuất hiện khá nhiều đệ tử có thực lực, trong có có một tiểu bối tên Liễu Hạo, được xưng tụng là Tiểu Nguyên Vương. Hắn từng giao đấu với cường giả Sinh Huyền Cảnh tiểu thành, hơn nữa còn thuận lợi thoát thân, cũng có thể coi là danh tiếng vang dội!

- Các Tông phái siêu cấp khác cũng có không ít người giỏi, ví như Lăng Thanh Trúc của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, thực lực cũng không thua kém Liễu Hạo!

Ánh mắt lão nhân lam bào hiện lên sự lo lắng, nếu so về tổng thể, lớp đệ tử trẻ tuổi thì rõ ràng Nguyên Môn có ưu thế không nhỏ. Dù sao thì danh tiếng Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực không phải hư danh.

Ứng Huyền Tử khẽ gật đầu, những điều này đương nhiên ông hiểu rõ, nhưng bây giờ nói những điều này dường như không chẳng có ích gì. Vì thể cũng chỉ thở dài, rồi nhìn Lâm Động ở dưới đáy hồ.

- Trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông lần này, tuy Tiếu Tiếu không tệ, nhưng dù sao thì đơn độc cũng khó lòng gánh vác. Nếu Lâm Động tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh thì sẽ gánh bớt được phần nào áp lực… Chỉ là Đại Hoang Vu Kinh đâu có dễ tham ngộ!

o0o Lần tu luyện này của Lâm Động kéo dài đến hơn chục ngày, nhờ có năng lượng gần như vô cùng tận của Tỏa Linh Trận, nguyên lực trong cơ thể hắn đã được tăng cường với tốc độ kinh người.

Hơn nữa, hắn cũng có thể cảm nhận được tinh thần lực ở nê hoàn cung cũng được nâng cao với tốc độ đáng mừng.

Mà sự tăng cường này với Lâm Động mà nói cũng là chuyện sớm muộn. Trận huyết chiến vừa rồi đã khiến một số năng lượng tinh hoa của Tiên Nguyên Cổ Chủng xâm nhập vào cơ thể Lâm Động, giờ tu luyện trong Tỏa Linh Trận, đương nhiên sẽ tiến bộ rất nhanh.

Vì thế sau gần nửa tháng bế quan tu luyện, bề mặt da Lâm Động đỏ dần lên, năng lượng cuồng bạo không ngừng phát ra từ cơ thể hắn.

- Sắp vượt Niết Bàn Kiếp sao?

Ứng Huyền Tử cũng nhìn thấy ngay sự biến đổi của Lâm Động, rồi mỉm cười, xem ra Lâm Động tu luyện cũng rất có hiệu quả!

Uỳnh uỳnh!

Năng lượng không ngừng lan tỏa, thân thể đỏ rực nhìn từ xa giống như ngọn lửa rực cháy, rõ ràng đây là dấu hiệu của Niết Bàn Kiếp.

Nhưng đúng vào lúc ấy lại có rất nhiều luồng tinh thần lực hùng hồn ào ra từ nê hoàn cung, bầu trời bên ngoài đại điện tụ đầy mây đen.

- Phong Lôi Kiếp? Hai kiếp cùng đến sao? Hắn cũng có dã tâm thật!

Ứng Huyền Tử có phần kinh ngạc ngẩng đầu lên, rồi nở nụ cười, vung tay lên, nóc đại điện chầm chậm tách ra để lộ bầu trời rộng lớn lúc này bị bao phủ đầy mây đen với vô số lôi điện nhấp nháy, đó chính là Phong Lôi Kiếp!

Nhìn đám mây đen bên ngoài, rồi nhìn thân thể đỏ rực đang chống chọi với

Niết Bàn Kiếp trong cơ thể, Ứng Huyền Tử cũng không có ý định giúp đỡ, chỉ hứng thú nhìn cảnh tượng đó. Ông biết rõ, bất luận là Niết Bàn Kiếp hay Phong Lôi Kiếp, tất cả đều phải dựa vào sức mạnh của bản thân, đó là sự tôi luyện không thể thiếu, chỉ khi vượt qua được nó thì thực lực mới thực sự tăng tiến.

Năng lượng cuồng bạo như nước triều cuộn trào từ trong cơ thể Lâm Động, rồi phụt một tiếng, một số ngọn lửa đỏ rực chui ra từ trong người bao phủ lấy hắn điên cuồng thiêu đốt.

Phừng phừng!

Dưới sự thiêu đốt đó, bề mặt da Lâm Động ánh lên thanh quang, từng lớp vảy xuất hiện. Hắn có thể cảm nhận được rằng, Thiên Long Khí mà Thanh Trĩ cho hắn đang chuyển động, năng lượng Thần Long đang lan tỏa cuối cùng hòa vào da thịt hắn.

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết sao?

Ứng Huyền Tử nhìn thanh quang và lớp vảy trên người Lâm Động, cười nói:

- Truyền thuyết nói khi tu luyện vũ kỹ này đến mức cao nhất sẽ có nhục thể của Long Tộc cao giai, phúc duyên của hắn đúng là không tệ!

Uỳnh!

Ứng Huyền Tử vừa dứt lời, trên bầu trời tiếng sấm chớp nổ vang, mây đen cuồn trào, rồi một chùm sấm sét nhằm thẳng Lâm Động bắn xuống.

Tốc độ tia sét cực nhanh, gần như chỉ nháy mắt đã bắn xuống đại điện, không chút lưu tình lao về phía Lâm Động.

Vút!

Thế nhưng khi tia sét sắp chạm đến Lâm Động, thì một cái hắc động phía sau hắn mở rộng rồi hút tia sét kia vào.

Rẹt rẹt!

Tia sét chui vào hắc động, thân thể Lâm Động cũng rung lên dữ dội, vô số tia điện bám quanh người hắn cùng với những ngọn lửa rực cháy, nhìn rất huyền ảo.

Khi tia sét chui vào hắc động, gương mặt Lâm Động khẽ co giật, vẻ mặt hiện sự đau đớn, nhưng rồi hắn nhanh chóng chịu đựng được.

Uỳnh!

Sau chùm sét đầu tiên bắn xuống, mây đen càng cuồn trào ác liệt, ngay sau đó vô số tia sét to lớn bắn xuống như vũ bão.

Ứng Huyền Tử chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng những tia sét đang bắn ra điên cuồng, sau đó tất cả gần như bị hắc động trên đầu Lâm Động hút hết, rồi sau khi được chuyển hóa, năng lượng được chuyển vào cơ thể hắn.

Sự chuyển hóa đó có thể nói là cực kỳ nhuần nhuyễn, thuận lợi. Có thể thấy Lâm Động đã vận dụng sức mạnh Thôn Phệ Tổ Phù vô cùng thành thục, mà song kiếp cũng khó tạo được sự uy hiếp với hắn!

Sấm sét từ trên trời điên cuồng bắn xuống trong hơn chục phút, cuối cùng cũng dần yếu đi, đến khi tia sét cuối cùng mất đi, mây đen cũng dần tan, ánh nắng chiếu xuống, xuyên qua nóc đại điện chiếu lên người Lâm Động.

Dưới ánh nắng mặt trời, thân thể đỏ rực của Lâm Động cũng dần trở lại bình thường, rồi hai mắt hắn đột nhiên mở ra, ánh sáng chói mắt bắn ra từ đôi mắt hắn, nước hồ quanh người trào lên thành đợt sóng lớn.

- Phù!

Lâm Động thở ra một luồng khí trắng, rồi bay ra khỏi đại trận đáp xuống bên cạnh Ứng Huyền Tử, cung kính nói:

- Đa tạ Chưởng giáo đã hộ pháp!

- Đó là nhờ vào bản lĩnh của chính ngươi, ta chỉ cấp cho ngươi một khoảng không gian mà thôi!

Ứng Huyền Tử cười nói.

Lâm Động cũng cười, định nói gì đó nhưng thần sắc bỗng thay đổi, hắn đột nhiên cảm nhận được có một luồng sức mạnh kỳ dị đang lan tỏa ra từ Hoang Điện.

Ứng Huyền Tử cũng quay người lại nhìn về hướng đó, rồi khẽ cười.

- Cuối cùng Đại Hoang Vu Bi cũng mở ra rồi, Đạo Tông lần này sẽ náo nhiệt lắm đây!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 696

Đại Hoang Vu Bi

Sâu trong Hoang Điện có một ngọn núi vô cùng to lớn màu vàng sẫm, trên đó không hề có cây cối bao phủ, nhìn từ xa vô cùng hoang tàn thê lương.

Dòng Đan Hà khổng lồ bay ngang qua bầu trời bên trên đỉnh núi, Đan Hà bình thường không bao giờ ngừng chảy bỗng có chút dị thường, tốc độ không chỉ chậm lại. mà Niết Bàn Kiếp trong nó đang không ngừng đổ xuống, nhìn tựa như Ngân Hà bị thủng một lỗ lớn vậy!

Niết Bàn Kiếp như đổ xuống như nước triều, cuối cùng tràn lên đỉnh núi khổng lồ kia.

Uỳnh uỳnh!

Lúc này cả ngọn núi rung chuyển, đất đá nổ tung, trên đỉnh núi bắt đầu toác ra những đường nứt khổng lồ.

Vèo vèo!

Khi đỉnh núi xuất hiện kịch biến, bầu trời cũng vang lên vô số những âm thanh xé gió, chỉ mấy phút sau, xung quanh đỉnh núi đã đông nghịt người, vùng rừng núi vốn yên tĩnh chỉ trong chốc lát đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

Vô vàn tạp âm tụ lại với nhau rồi khuếch tán, mây trắng trên trời cũng bị chấn động mà tan đi.

Những người này không chỉ có đệ tử của Hoang Điện mà còn có đệ tử của ba điện còn lại cũng tới. Vì bọn họ biết ở sự việc sắp xảy ra ở đây có thể sẽ thay đổi

thứ tự xếp hạng của bốn điện.

Đệ tử của cả bốn điện đều tập trung lại, ở Đạo Tông, ngoài Điện Thí ra thì rất ít khi có tình hình này. Thậm chí đệ tử của Thiên Điện tu luyện Thiên Hoàng Kinh cũng khó dẫn đến động tĩnh này. Từ đó có thể thấy Đại Hoang Vu Kinh có được mức độ trọng thị thế nào trong mắt đệ tử Đạo Tông… Vèo!

Mấy đạo hồng quang đột nhiên bay tới từ nơi chân trời, cuối cùng khi tới gần đỉnh núi, lộ ra thân hình, ở phía trước tiên là Trần Chân và Ngộ Đạo.

Bên cạnh bọn họ có sáu người, tuổi tác đều không còn trẻ, khí tức cũng vô cùng hùng hồn, không hề thua kém Trần Chân.

Sáu người này, có ba người không hề xa lạ, chính là ba vị Phó Điện chủ của các điện khác. Khi mới vào Đạo Tông, Lâm Động đã gặp qua bọn họ. Còn ba người kia đương nhiên là Điện chủ của ba điện rồi.

Lần này Đại Hoang Vu Bi mở ra đã hấp dẫn cả Điện chủ và Phó Điện chủ của cả ba điện tới!

- Đến Điện chủ của cả ba điện Thiên, Địa, Hồng đều đến!

Trên không trung, Tưởng Hạo, một trong năm đại đệ tử thân truyền của Hoang Điện nhìn về phía trước, không kìm được chép miệng nói.

- Cũng chẳng có gì lạ, ngoài mấy vị Điện chủ ra, ta nghĩ ngay một số Trưởng lão bế quan lâu năm cũng đang thầm quan sát tình hình. Với Đạo Tông chúng ta, tham ngộ Đại Hoang Vu Bi là đại sự đấy!

Bàng Thống bên cạnh nói.

- Nếu lần này tham ngộ thành công thì có lẽ Hoang Điện chúng ta sẽ tăng được thứ hạng trong Điện Thí!

Phương Vân nhìn đỉnh núi, nói.

Bàng Thống nghe thế thì trầm ngâm không nói gì. Là đại đệ tử thân truyền lớn tuổi nhất của Hoang Điện, hắn hiểu rất rõ ràng mức độ khó khăn của việc tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh. Hàng trăm năm nay mỗi lần Đại Hoang Vu Bi mở ra thì cái nhận được cuối cùng đều là sự thất vọng, không biết lần này có phải ngoại lệ không?

- Ủa, Lâm Động đâu? Đại sự này mà hắn lại bỏ qua thì hối hận đến chết đấy?

Phương Vân nhìn xung quanh, ngạc nhiên nói.

- Nửa tháng trước hắn đi gặp Chưởng giáo đại nhân rồi. Bọn họ mang về Tiên Nguyên Cổ Thụ, lập được đại công, có lẽ Chưởng giáo đại nhân có thưởng cho hắn. Nhưng yên tâm, với tính cách của mình hắn sẽ không thể vắng mặt đâu!

Bàng Thống nói.

- Ta nghe nói Lâm Động hắn đả thương được cả Diêu Linh, xếp hạng thứ tư trong Tông Phái Thông Tập Bảng, đúng là biến thái!

Tưởng Hạo cười khổ.

- Lâm Động sư đệ cũng là đệ tử Hoang Điện chúng ta, thực lực hắn mạnh cũng tốt cho Hoang Điện, ngươi đừng vì thua hắn mà trong lòng bất mãn!

Bàng Thống nhíu mày nói, thân là đại đệ tử thân truyền lớn tuổi nhất, uy tín của hắn đương nhiên khá cao trong Hoang Điện.

- Sao có thể chứ? Đệ đâu phải loại người nhỏ mọn, dù hắn tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh, đệ cũng rất vui mừng, nếu không thì đến Điện Thí, Hoang Điện bọn chúng ta lại mất mặt a!

Tưởng Hạo bất lực nói.

Nghe thế, Bàng Thống mới gật đầu hài lòng, đang định nói gì thì từ phía xa có âm thanh xé gió vang lên, rồi bọn họ thấy mấy chục thân ảnh bay tới đáp

xuống nơi cách bọn họ không xa.

Những người này vừa xuất hiện đã khiến đệ tử Đạo Tông xôn xao, tất cả đều nhìn bọn họ với ánh mắt kính sợ.

- Đó là Đại sư tỷ Ứng Tiếu Tiếu… còn cả Đại sư huynh Thanh Diệp của Địa Điện, Đại sư huynh Mục Lực của Hồng Điện. Chậc chậc, nghe nói ba người bọn họ đều đã tu luyện được kỳ kinh của điện mình, có lẽ là ba người kiệt xuất nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông chúng ta!

- Đúng thế, hình như Đại sư tỷ Tiếu Tiếu đã là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn, cộng thêm với Thiên Hoang Kinh, chỉ cần không gặp phải cường giả Sinh Huyền Cảnh thì tuyệt đối không có địch thủ!

- Các ngươi quên Lâm Động của Hoang Điện rồi à? Trước đây không lâu hắn đã đả thương được Diêu Linh, Chấp sự trước đây của Nguyên Môn đấy. Diêu Linh cũng là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn cơ mà!

- Ừm, ta cũng đã nghe nói chuyện này. Nếu là thật thì Lâm Động đúng là biến thái, vừa hay hắn là đệ tử Hoang Điện chúng ta, có lẽ lần này có tư cách tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh, không biết có thành công được không?

- Cái này thì khó nói lắm. Tuy biểu hiện của hắn sau khi gia nhập Đạo Tông rất tốt, nhưng Đại Hoang Vu Kinh ngay cả Đại sư tỷ Tiếu Tiếu cũng không tham ngộ thành công cơ mà… Những người vừa tới chính là mấy người Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan, bên cạnh bọn họ còn có Thanh Diệp của Địa Điện và Mục Lực của Hồng Điện và một số đại đệ tử thân truyền nổi danh khác. Trận hình này có thể nói là hoành tráng nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi Đạo Tông, vì thế khi bọn họ vừa xuất hiện thì mọi ánh mắt đã tập trung về phía bọn họ.

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan đứng đầu đương nhiên là thu hút chú ý nhất, nhưng nếu so sánh thì đại bộ phận đệ tử đều tập trung ánh mắt về thiếu nữ hoạt bát buộc tóc đuôi ngựa sau lưng kia.

Điều đó cũng không phải Ứng Tiếu Tiếu thiếu sức hút, chỉ là cái uy của nàng ta trong Đạo Tông thực sự quá cao, dáng vẻ lãnh đạm thường ngày cũng khiến các đệ tử kính sợ, đương nhiên không dám nhìn như nhìn Ứng Hoan Hoan.

Hôm nay Ứng Hoan Hoan chỉ mặc áo trắng đơn giản nhưng lại tôn lên sự mềm mại, đầy sức sống của nàng ta, cộng với chiếc đuôi ngựa khẽ lay động theo mỗi lần nàng quay đầu, đôi mắt to xinh đẹp khẽ chớp, tất cả đều vô cùng thuần khiết, cuốn hút.

Ứng Hoan Hoan nhìn khắp nơi không thấy bóng dáng quen thuộc đâu, cặp mày nhíu lại:

- Sao Lâm Động không có mặt? Lẽ nào hắn định bỏ qua cơ hội này?

- Hắn có ý nghĩ đó cũng chẳng lạ, thiên phú của Lâm Động tuy rất tốt nhưng dù sao cũng chỉ mới gia nhập Hoang Điện chưa được bao lâu!

Thanh Diệp ở bên cạnh cười nhạt, nói.

- Hắn vừa vào Hoang Điện chưa bao lâu đã nhằm thẳng tới Đại Hoang Vu Kinh rồi, sao có thể bỏ qua cơ hội này? Hơn nữa giờ hắn đã là đại đệ tử thân truyền, cũng có tư cách tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh rồi.

Ứng Hoan Hoan trợn mắt với Thanh Diệp.

Thấy Ứng Hoan Hoan nói với vẻ rất hiểu Lâm Động như vậy, trong lòng Thanh Diệp không vui, nhưng cũng không thể hiện điều gì để tránh mất phong độ. Hắn hơi thiếu tự nhiên quay đi nói chuyện với người bên cạnh.

Ứng Tiếu Tiếu thấy thế cười, lặng lẽ lắc đầu không nói gì, chỉ nhìn lên đỉnh núi đang chấn động, ở đó một tấm bia khổng lồ màu vàng nhạt đang nhô ra từ trong núi, một luồng khí tức hoang vu như từ thời Viễn Cổ lan tỏa khắp không gian.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn đỉnh núi với ánh mắt phức tạp, hồi đó nàng ta cũng rất tự

tin thử tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh, nhưng ngồi đó mấy tháng trời cũng không có kết quả, điều này tạo nên đả kích rất lớn với nàng.

- Đại Hoang Vu Bi… Lúc này mọi ánh mắt đều đổ về tấm bia khổng lồ to đến ngàn trượng, hùng vĩ nguy nga đứng sừng sững trên đỉnh núi.

- Tỷ tỷ nói xem, lần này Hoang Điện có ai thành công không?

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan cũng hơi chấn động nhìn tấm bia khổng lồ, rồi kéo tay Ứng Tiếu Tiếu hỏi nhỏ.

- Bốn người Bàng Thống, Tưởng Hạo, tỷ lệ không cao!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn Ứng Hoan Hoan, ngừng một lát rồi nói:

- Lâm Động thì… có lẽ có vài phần cơ hội!

- Ồ?

Ứng Hoan Hoan gật gù, mắt chớp chớp vài cái, nét mặt phức tạp.

- Sao thế?

Ứng Tiếu Tiếu hỏi.

- Nếu hắn tham ngộ thành công thì không phải hắn nói gì muội cũng phải làm theo sao?

Ứng Hoan Hoan lưỡng lự một chút rồi đỏ mặt nói.

Nghe thế, Ứng Tiếu Tiếu dở khóc dở cười, rồi trừng mắt:

- Đáng đời!

Uỳnh uỳnh!

Đỉnh núi rung chuyển dữ dội, rồi dần dần trở lại yên lặng, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, đứng trước tấm bia khổng lồ mà đỉnh của nó cao đến gần chạm Đan Hà, con người bên dưới nhìn tựa đàn kiến!

Đó chính là Đại Hoang Vu Bi!

Đại Hoang Vu Kinh lớn mạnh nhất trong Tứ Đại Kỳ Kinh nằm trong đó, nhưng hôm nay liệu có ai tham ngộ được nó không thì đến hiện giờ đó vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải đáp!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 697

Năng Lượng Kỳ Lạ

Đỉnh núi cuối cùng cũng ngừng rung chuyển, trên đó là tấm bia đá cao hàng ngàn trượng đang đứng sừng sững, một thứ sức mạnh cổ xưa từ đó tỏa ra từ đó khiến không gian như bị bao trùm bởi không khí hoang tàn, thê lương.

Cả không gian như biến thành màu vàng nhạt, vào khoảnh khắc ấy khiến không ít người cảm giác như mình đã xuyên việt về thời Viễn Cổ… Sắc mặt ai cũng trở nên ngưng trọng, những tiếng huyên náo cũng dần biến mất, mọi ánh mắt kính sợ đều nhìn về phía tấm bia khổng lồ.

- Cuối cùng đã mở ra rồi.

Ngộ Đạo nhìn tấm bia, ánh mắt cũng không khỏi hiện lên sự xúc động, thầm lẩm bẩm.

- Từ sau khi Đạo Tông chúng ta phát hiện được tấm bia đá này thì cũng khai tông lập phái ở đây, Hoang Điện cũng được sinh ra từ khi ấy, hàng ngàn năm trôi qua cũng chỉ có vài người tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh… Trần Chân khẽ thở dài.

- Lão Trần, ông nói cũng thật không biết khách khí, Đại Hoang Vu Kinh không phải vũ kỹ tầm thường, nếu đệ tử bình thường có thể dễ dàng tu luyện thành công thì thực lực của Đạo Tông có lẽ đã vượt Nguyên Môn từ lâu rồi!

Một trung niên nam tử dung mạo khá khôi ngô ở bên cạnh Trần Chân cười nói.

Người này mặc hắc bào, khí thế bất phàm, hai mắt tựa có lôi quang, mỗi hành

động dường như cũng khiến không gian cũng phải méo mó, đó chính là Điện chủ Thiên Điện, Tề Lôi!

Trần Chân nghe vậy cũng cười, rồi nhìn trời, nói:

- Cũng sắp đến giờ rồi!

- Hình như Lâm Động vẫn chưa đến!

Ngộ Đạo quét mắt nhìn xung quanh rồi nhíu mày.

- Yên tâm, hắn sẽ không vắng mặt đâu!

Trần Chân lắc đầu cười, quay lại nhìn bốn người Tưởng Hảo, trầm giọng nói:

- Các ngươi hãy chuẩn bị đi, nhớ là đừng miễn cưỡng, vũ kỹ này phải có cơ duyên, miễn cưỡng không được đâu!

- Vâng!

Sắc mặt bốn người bọn Tưởng Hạo có phần kích động cung kính đáp, nhìn nhau rồi cùng bay đến phía trước tấm bia đá trên đỉnh núi.

Trên vách núi có một vài tảng nham thạch nhô ra, bề mặt trơn nhẵn như mặt gương, ngồi trên đó ngẩng đầu lên nhìn tấm bia hàng ngàn trượng có cảm giác mình giống như loài kiến bé nhỏ vậy. Sắc mặt bốn người bọn Tưởng Hạo cùng ngưng trọng ngồi xuống. Tuy bọn họ đã che giấu rất tốt nhưng trong ánh mắt vẫn có chút kinh hoàng, đó chính là áp lực mà tấm bia kia đem lại!

Bốn người đến trước tấm bia, xung quanh một lần nữa lại ồn ào, rồi một số người dường như nhận ra thiếu cái gì đó, ánh mắt quét ra xung quanh muốn tìm bóng dáng đó.

- Cái tên đó lúc nào cũng khiến người ta phải chờ đợi!

Đương nhiên Ứng Hoan Hoan biết bọn họ đang tìm cái gì. Tuy Lâm Động mới vào Đạo Tông không bao lâu nhưng danh tiếng đã nhanh chóng lên cao, không chỉ làm nên thành tích vượt qua cả Chu Thông tiền bối ở dưới lòng Đan Hà mà còn tu luyện thành công Hoang Vu Yêu Nhãn mà Chu Thông không tu luyện được, giờ lại trở thành đại công thần đem về được Tiên Nguyên Cổ Chủng… Vô số thành tích như thế đủ để khiến Lâm Động trở thành ngôi sao mới sáng chói trong Đạo Tông, lần này hắn cũng là đối tượng có cơ hội tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh nhất!

- Những biểu hiện của hắn quá ưu tú!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói.

- Hửm?

Ứng Hoan Hoan nghe thế khựng người nghi hoặc nhìn Ứng Tiếu Tiếu, hiển nhiên nàng ta không hiểu ý của tỷ tỷ là gì.

- Lâm Động vốn dĩ là người kiêu ngạo, có thể nhận ra điều đó từ những gì hắn làm từ khi vào Hoang Điện, hắn đang lấy Chu Thông tiền bối làm mục tiêu!

Ứng Tiếu Tiếu chăm chú nhìn tấm bia, từ tốn nói:

- Cùng là đệ tử Hoang Điện, nhưng hắn không muốn bị thân ảnh đó bao phủ mãi, hắn muốn vượt qua Chu Thông tiền bối!

- Tại Đạo Tông, tiềm lực của hắn có thể xếp trong ba hạng đầu, chắc chắn thành tích tu luyện sau này cũng không hề thấp. Nhưng lấy kỳ tài yêu nghiệt như Chu Thông tiền bối làm mục tiêu cũng không phải hay, một khi thất bại thì khó lòng vượt qua được cái bóng đen ấy!

- Có những người, dù chết rồi cũng vẫn làm tổn thương người khác được!

Nói đến đây, Ứng Tiếu Tiếu cười khổ, khẽ nói:

- Lâm Động đặt mục tiêu quá cao, chỉ sợ khi gặp trắc trở sẽ bị đả kích rất lớn!

Ứng Hoan Hoan nghe Ứng Tiếu Tiếu nói thế, nhíu mày nói:

- Tỷ tỷ lo vạn nhất Lâm Động không tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh sẽ không thể đứng dậy được nữa?

- Không đến mức đó, những gì hắn đã trải qua, có lẽ ta cũng không thể sánh được, nhưng chỉ sợ sự thất bại này sẽ ảnh hưởng đến sự kiên định của hắn. Dù sao từ trước tới nay hắn vẫn luôn thuận lợi trên con đường khiêu chiến Chu Thông tiền bối!

Ứng Tiếu Tiếu hơi lắc đầu, nói - Nhưng những cái đó cũng chỉ là khảo nghiệm nhỏ, còn đây mới là vấn đề khó khăn… Ứng Hoan Hoan chớp mắt, suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu lên, ánh nắng chiếu lên gương mặt xinh đẹp, chần chừ một chút rồi nàng mới nói:

- Tỷ tỷ, tuy không rõ lắm về những gì Lâm Động trải qua, nhưng muội nghĩ tỷ đã đánh giá thấp hắn rồi. Hơn nữa muội chưa từng thấy hắn sợ hãi bao giờ, dù lần đó một mình ở lại chặn Diêu Linh và bọn Ma Ấn Chúng, muội cũng không thấy điều đó trong mắt hắn!

- Thậm chí muội còn nghĩ, có lẽ hắn cũng không quá kính sợ Chu Thông tiền bối, người có địa vị rất cao trong lòng đệ tử Đạo Tông chúng ta. Hắn chỉ coi tiền bối ấy là người để hắn vượt qua trên con đường tu luyện mà thôi… Khi nói những lời này, ánh nắng chiếu lên gương mặt tuyệt mỹ của nàng thiếu nữ, một tia sáng men theo cằm chiếu xuống dưới, vô cùng xinh đẹp Lúc này nàng đang nhớ đến Lâm Động và những gì hắn nói trong khe núi đêm đó. Thực sự nàng không thể tưởng tượng được một nam tử tuổi đời ít hơn nàng lại biết nhẫn nhịn cừu hận, thầm lặng rèn luyện rồi nhiều năm sau dựa vào sức mạnh của bản thân hủy diệt kẻ thù!

Ứng Hoan Hoan không nghĩ một người có tính nhẫn nại như vậy lại không thể gượng dậy được chỉ vì một lần thất bại.

Ứng Tiếu Tiếu cũng khựng người vì lời nói của Ứng Hoan Hoan, nàng ngoảnh lại nhìn, một lát sau khóe miệng nhướng lên:

- Xem ra muội đánh giá hắn rất cao?

- Muội chỉ phân tích thôi, tỷ tỷ đừng đoán bừa!

Ứng Hoan Hoan bị nhìn đến đỏ mặt, chợt lúng búng nói.

Ứng Tiếu Tiếu nói:

- Muội đã đánh giá hắn cao như vậy thì chúng ta hãy chờ xem. Áp lực lần này không nhỏ, nếu hắn tham ngộ thất bại sẽ không tránh khỏi những lời bàn tán, có tránh được không thì phải xem bản lĩnh của hắn!

Vừa dứt lời, ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu khẽ động, rồi nhìn về phía xa, cười nói:

- Hắn đến rồi!

Vèo!

Ngay lúc đó, từ phía xa bỗng có tiếng gió vang lên, mọi ánh mắt cùng đổ về phía đó, không khí trở nên sôi sục hơn.

- Cuối cùng Lâm Động cũng đến rồi… còn tưởng hắn từ bỏ chứ!

- Hây, không biết lần này hắn có tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh không. Với những thành tích trước đây của hắn, so với Chu Thông tiền bối cũng bình thường thôi, giờ mới là lúc khảo nghiệm bản lĩnh thật sự!

- Đúng vậy!

Rất nhiều lời bàn tán lan tỏa trong biển người, trong khi ấy một đạo thân ảnh đã xuất hiện trên không trung.

- Hai vị sư thúc, đệ tử đến muộn!

Lâm Động xuất hiện trên không trung, ánh mắt có phần kinh ngạc khi thấy biển người đông nghịt, rồi ngẩng đầu lên nhìn hai người Trần Chân, Ngộ Đạo.

- Ừm, đến là tốt rồi!

Trần Chân gật gù cười, ánh mắt mang theo tinh quang quét quanh người Lâm Động. Với nhãn quang của ông đương nhiên có thể nhận thấy thực lực Lâm Động trong nửa tháng vừa qua đã tăng tiến không ít.

- Hắn… Trần Chân và Ngộ Đạo nhìn nhau, cùng nhận ra sự mừng rỡ trong ánh mắt đối phương.

- Đến rồi thì qua đó đi! Nhớ là đừng quá miễn cưỡng, tuy Đại Hoang Vu Kinh cường hãn, nhưng quan trọng nhất vẫn là bản thân mình!

Ngộ Đạo vẫy tay, cười nói.

- Đệ tử đã biết!

Lâm Động gật đầu cười, quay đầu nhìn Đại Hoang Vu Bi, hít sâu một hơi để kìm nén sự kích động trong lòng. Từ khi hắn vào Đạo Tông, hắn canh cánh nhất trong lòng là Đại Hoang Vu Kinh đứng đầu trong Tứ Đại Kỳ Kinh này, cuối cùng thì hắn cũng có cơ hội rồi!

Lâm Động nhìn chăm chăm về Đại Hoang Vu Bi, thân hình bay tới rồi chầm chậm đáp xuống một tảng nham thạch.

Đứng trước Đại Hoang Vu Bi, Lâm Động mới cảm nhận được khí hoang vu phát ra từ nó, hắn có cảm giác như mình đã trở về đại địa mênh mang thời Viễn Cổ.

Uỳnh!

Khi Lâm Động đang chìm đắm trong sự mênh mang ấy, một luồng năng lượng kỳ lạ bỗng nhiên tỏa ra từ cơ thể, khiến đồng tử hắn bỗng co rút lại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 698

Hoang Vu

Năng lượng rất nhỏ ấy xuất hiện rất đột ngột, nhưng vì nó phát ra từ cơ thể của Lâm Động nên hắn lập tức phát hiện ra ngay, đồng tử hắn cũng vì thế mà co rút lại.

Vì thứ sức mạnh ấy phát ra từ Thạch phù thần bí!

Hơn nữa nó có vài phần quái dị, nói chính xác thì nó có mục tiêu rất rõ ràng, mà tính huống này là lần đầu tiên hắn gặp từ sau khi có Thạch phù thần bí!

- Tại sao Thạch phù lại nhắm vào Đại Hoang Vu Bi?

Lâm Động nhíu mày lẩm bẩm, hắn ngẩng đầu lên nhìn tấm bia khổng lồ trước mặt. Bề mặt tấm bia có màu vàng nhạt do thời gian, hơn nữa nó không phẳng lỳ mà có rất nhiều vết lồi lõm, rồi vô số vết nứt lan khắp nơi, nhưng nói chung nhìn tổng thế đó không phải vấn đề gì lớn.

Lâm Động cẩn thận quan sát kỹ mọi chỗ trên tấm bia, mấy phút sau hắn bỗng nheo mắt lại nhìn chăm chú về một chỗ có một vài lỗ đen nhỏ bé khó nhận ra.

Đúng vào lúc Lâm Động nhìn vào những lỗ đen ấy hắn bỗng nhận thấy Thạch phù thần bí bỗng chấn động, năng lượng lại lan tỏa.

Ánh mắt Lâm Động hiện lên sự kinh ngạc và nghi hoặc, rồi hắn nhìn xung quanh thì phát hiện trên tấm bia có không ít những điểm đen như thế. Chỉ có điều tấm bía quá lớn cộng với sự xâm thực của thời gian nên có điểm đen như vậy cũng là chuyện bình thường. Nếu không phải vì Lâm Động có Thạch phù thần bí thì hắn cũng không chú ý đến những điểm đen bình thường đó.

Lâm Động nhìn những điểm đen ấy, chần chừ một chút rồi tiến lên, thò ra một ngón tay chạm vào một cái lỗ đen.

Năm người Lâm Động và bọn Tưởng Hạo đều ở rất gần tấm bia, trước đó bọn Tưởng Hạo cũng quan sát tấm bia rất kỹ, bọn họ cũng đã chạm tay vào tấm bia nên hành động của Lâm Động lúc này cũng không gây chú ý gì cho mọi người xung quanh.

Ngón tay Lâm Động khẽ chạm lên cái lỗ đen… Vào khoảnh khắc chạm vào nó, sắc mặt Lâm Động bỗng kịch biến.

Nơi ngón tay hắn tiếp xúc, một tia năng lượng kỳ dị đột nhiên chui vào cơ thể hắn, nó lạnh như băng và không có chút sức sống nào, dường như còn có tà khí quỷ dị!

Lâm Động chỉ chạm tay vào một khoảnh khắc rồi rút về ngay, gương mặt hắn có chút tái nhợt, ánh mắt có chút sợ sệt nhìn cái lỗ đen kia.

Sức mạnh ấy rất lạnh và quỷ dị, tuy Lâm Động không biết khi tu luyện đến Tử Huyền Cảnh trong cơ thể sẽ sinh ra một thứ tử khí có sức phá hoại rất lớn, nhưng thứ tử khí đó so với lỗ đen này khác hẳn về bản chất!

Quan trọng nhất là thứ tà ác này dường như Lâm Động không phải gặp lần đầu… Năm đó trong Tông phái Viễn Cổ ở trong Đại Hoang Cổ Bi tại Đại Hoang Quận, Vương triều Đại Viêm hắn đã từng cảm nhận thấy.

Thứ khí tức tà ác lạnh như băng đó lan tỏa đến đâu, dường như mọi sinh linh trong thiên địa đều bị tiêu diệt!

Lâm Động mím môi lại, chủ nhân trước của Tông phái Viễn Cổ năm đó cũng có Thôn Phệ Tổ Phù, hình như cũng bị thứ hắc ám tà ác chưa được biết đến này giết chết. Chỉ có điều không biết hiện giờ cảm nhận được nó trước Đại Hoang Vu Bi có ý nghĩa gì?

- Đây rốt cuộc là thứ gì?

Lâm Động lẩm bẩm, mạnh như Tông phái Viễn Cổ, mạnh như Hắc Đồng lão nhân có Thôn Phệ Tổ Phù cũng khó chống lại thứ hắc ám này. Nó rốt cuộc là gì?

Khi Lâm Động đứng trước tấm bia suy nghĩ thì bốn người Tưởng Hạo đã chuẩn bị xong, bọn họ ngồi xuống trước tấm bia, sắc mặt nghiêm nghị.

- Lâm Động!

Ngộ Đạo gọi một tiếng, lúc này mới khiến Lâm Động bừng tỉnh, hắn nhìn tấm bia một lúc rồi quay lại ngồi xuống tảng nham thạch.

Thấy cả năm đã vào chỗ, Trần Chân khẽ gật gù, rồi phẩy tay, Hoang Kình cuộn trào rồi bay qua bầu trời rơi xuống bề mặt Đại Hoang Vu Bi.

Uỳnh uỳnh!

Khi ấy, tấm bia bỗng khẽ rung lên, rồi mấy tia sáng màu vàng bắn ra từ tấm bia, cuối cùng bao trùm lên năm người Lâm Động. Vào khoảnh khắc ánh sáng bao phủ, toàn thân Lâm Động bỗng run lên, rồi hắn cảm nhận thấy một luồng hấp lực không thể chống cự phát ra từ tấm bia, ngay sau đó thần trí trở nên mơ hồ, trước mắt tối sầm lại… Mọi ánh mắt đều đổ dồn về năm thân ảnh được bao bọc bởi ánh sáng, xem ra cuộc tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh đã bắt đầu.

- Tỷ tỷ, khi tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh sẽ gặp phải điều gì?

Ứng Hoan Hoan nhìn năm thân ảnh không hề động đậy, không kìm được hỏi Ứng Tiếu Tiếu. Hiện tại ở đây cũng chỉ có Ứng Tiếu Tiếu là đã từng trải qua chuyện này mà thôi.

Nghe thế, bọn Thanh Diệp cũng quay lại nhìn Ứng Tiếu Tiếu, hiển nhiên bọn họ đều rất hứng thú với câu hỏi này.

Ứng Tiếu Tiếu nhíu mày, ánh mắt có chút thất thần nhìn tấm bia đá, khẽ nói:

- Đại Hoang Vu Bi vốn đã có sức mạnh vô cùng lớn!

- Ừm, cái này muội biết, nhiều lần rất nhiều Trưởng lão Đạo Tông ta cũng ra tay đều không thể di chuyển nó đi được, hơn nữa cũng không thể khống chế thời gian nó mở ra, chỉ có thể cứ cách một khoảng thời gian rồi dùng Đan Hà để thúc động.

Ứng Hoan Hoan gật đầu lia lịa.

- Khi tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh sẽ bị hút vào không gian bên trong nó. Ở đó là một vùng đất hoang vu vô tận, không có điểm cuối, không có sinh mạng, chỉ có hoang vu, vì thế mới gọi là Đại Hoang Vu Kinh… - Chắc là một loại khảo nghiệm? Thế Tiếu Tiếu sư tỷ đã thông qua chưa?

Thanh Diệp suy nghĩ rồi nói.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn hắn, Thanh Diệp lúc này mời hiểu ra, cười ngượng ngùng, nếu Ứng Tiếu Tiếu thông qua thì có lẽ cũng không tham ngộ thất bại… - Sau khi vào đó ta không đi mà ngồi ở đó rất lâu!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói.

- Lấy bất biến ứng vạn biến!

Mục Lực của Hồng Điện tán thưởng, cũng không phải hắn nịnh nọt, mà là thay vì chạy lung tung ở đó để tiêu hao năng lượng, không bằng ngồi yên tĩnh suy nghĩ cách phá giải.

- Nhưng đáng tiếc, đến cuối cùng ta vẫn không thể phá cục, có lẽ ta không thể lãnh ngộ được chân lý của hoang vu!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ thở dài, ngữ khí đầy tiếc nuối.

- Nếu dễ dàng phá giải thì Đại Hoang Vu Kinh cũng không được chú ý đến thế.

Mục Lực cười, rồi hắn nhìn năm thân ảnh trước tấm bia, nói:

- Chỉ không biết lần này không biết năm người bọn họ có thu hoạch được gì không?

- Ta cũng rất mong chờ!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ gật đầu, ánh mắt khẽ động nhìn về thân ảnh ngoài cùng bên trái, chỗ của Lâm Động...

o0o Bầu trời xám xịt kín mít không có một khe hở nào, tựa hồ như khi thiên địa mới được sinh ra vẫn chưa phân tách trời và đất vậy.

Bên dưới bầu trời xám xịt là một vùng đại địa hoang vu mênh mông không điểm cuối, mặt đất màu vàng xám, thỉnh thoảng có xuất hiện cỏ khô, nhưng không có chút sức sống nào, một số đường nứt lan tỏa đến tận điểm cuối của tầm mắt.

Lúc này, trên đại địa mênh mông, một thân ảnh đang bất lực nhìn khung cảnh ấy, ngửa mặt lên trời thở dài.

Đó chính là Lâm Động, hắn đã vào bên trong Đại Hoang Vu Bi, nhìn môi trường như từ thời Viễn Cổ thế này, hắn không kìm được mà cười khổ.

- Chắc đây là khảo nghiệm của Đại Hoang Vu Bi!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, nhưng cũng chỉ thấy tận cuối tầm mắt vẫn là một vùng hoang vu như thế.

Thân hình nhỏ bé đứng giữa thiên địa rộng lớn, cái cảm giác này như con người sẽ biến thành cát vàng mãi mãi chôn thân ở đây, nghĩ mà thấy nghẹt thở.

- Phù!

Lâm Động thở hắt ra một hơi, ánh mắt ngưng đọng, đã đến rồi thì phải xem

xem Đại Hoang Vu Bi rốt cuộc muốn làm gì?

- Đi nào!

Lâm Động nhếch mép, lựa chọn của hắn ngược hắn với Ứng Tiếu Tiếu, hắn không thích ngồi yên chờ đợi, dù có thật sự tốn sức vô ích thì hắn cũng muốn đích thân thử xem sao!

Đại địa mênh mông, người thanh niên tiến bước về phía trước, tinh quang trong mắt như muốn xé tan sự hoang vu. Nhưng Lâm Động không hề biết rằng, chuyến đi đó của hắn kéo dài đến một tháng trời!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 699

Ngươi Bị Bệnh Rồi

Trên mặt đất vàng khô cạn, một bước chân đặt xuống một cách yếu ớt, một chút bụi bay lên, dường như trần ai cũng không có chút sức sống nào!

Lâm Động ngẩng đầu lên, có phần ngây dại nhìn vùng đất vẫn không thấy điểm cuối đâu, ánh mắt vốn nhạy bén giờ đã xuất hiện sự mơ hồ.

Hắn đã đi một tháng rồi!

Trong suốt một tháng hắn chỉ nhìn thấy vùng đất mênh mông vô tận, màu vàng sẫm phản chiếu trong mắt hắn, dường như cả đồng tử cũng bị đổi màu rồi.

Làn da hắn đã trở nên khô kéo, tóc cũng khô quăn lại, nhìn từ xa giống như người đang bị bệnh vậy.

Lâm Động mím chặt đôi môi khô cong tái nhợt, giơ đôi bàn tay ra, những ngón tay thon dài trước đây đã trở nên thô ráp dị thường, rồi hắn chầm chậm nắm tay lại, sức mạnh hùng hồn trước đây đã biến mất.

Vùng hoang địa này đã hút hết sức mạnh của hắn!

Hắn có thể cảm nhận được năng lượng trong người mất dần qua những bước đi. Hắn đã từng định ngồi yên một chỗ để chống lại sự mất năng lượng này nhưng vô ích. Hắn biết một khi sức mạnh mất hết thì Đại Hoang Vu Kinh đừng nghĩ đến nữa!

- Đúng là không đơn giản!

Lâm Động cười khổ, cúi xuống nhìn một ngọn cỏ khô dưới chân. Trên đỉnh ngọn cỏ có đóa hoa khô héo, hắn với tay xuống, vừa chạm vào thì đóa hoa đã tan theo gió.

- Nhưng mà… chịu thua thế này thì mất mặt quá!

Khóe miệng Lâm Động cong lên tạo thành nụ cười khó coi, rồi hắn thở hắt ra, tiếp tục lê những bước chân nặng trịch như đeo chì tiến lên phía trước.

o0o Rầm!

Khi Lâm Động tiếp tục tiến bước, trên một vùng đất cũng hoang vu như vậy, một thân hình to lớn lắc lư rồi ngã vật ra. Toàn thân người đó khô cong nứt nẻ, không có máu chảy, chỉ có những đốm sáng phát ra từ cơ thể hắn, dường như thân hình sắp biến mất.

Những điểm sáng bay lên trước mắt, trên gương mặt khô nứt đáng sợ của Tưởng Hạo cũng hiện sự không cam tâm và vẻ đầy mệt mỏi.

Trên mặt đất xung quanh hắn có một số vết nứt, hiển nhiên là bị hắn đánh vỡ. Ở nơi quỷ dị thế này, rõ ràng phát điên không thể giải quyết được vấn đề.

- Thất bại rồi!

Tưởng Hạo lẩm bẩm, ánh mắt bắt đầu mơ hồ, thân thể hắn cuối cùng biến thành những điểm sáng biến mất trên vùng đại địa mênh mông.

Sau khi hắn biến mất, nơi đây trở lại sự yên tĩnh chết chóc, thiên địa tối lại tựa như cũng đã chết.

o0o Một tháng trong Đại Hoang Vu Bi cũng bằng một tháng ở ngoài.

Thế nhưng dù đã một tháng trôi qua nhưng xung quanh Đại Hoang Vu Bi vẫn có chật ních người, dường như không có dấu hiệu giảm bớt người, thậm chí cũng có đệ tử ký danh biết tin mà chạy đến.

Mọi ánh mắt lúc này cũng đang gắn chặt vào năm cột ánh sáng phía trước Đại Hoang Vu Bi, ở đó có năm người đang ngồi đả tọa như lão tăng nhập định!

Trên không trung, sắc mặt mấy người Trần Chân, Ngộ Đạo nghiêm nghị, một tháng qua bọn họ cũng không rời khỏi đây mà chỉ chăm chăm quan sát xem có bất kỳ sự thay đổi nào không.

Uỳnh!

Vùng quần sơn yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng nổ nhỏ, lập tức mọi ánh mắt dồn về một chùm ánh sáng phía trước Đại Hoang Vu Bi.

Quang trụ ở đó dần tối lại!

- Thất bại rồi!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn cảnh tượng đó, bàn tay nắm chặt lại, khẽ nói.

Nghe thế, sắc mặt Ứng Hoan Hoan và Thanh Diệp ở bên cạnh đều thay đổi, lúc này bọn họ mới cảm nhận được sự đáng sợ của Đại Hoang Vu Bi.

Trước vô số ánh mắt chăm chú, cột quang trụ đó nhanh chóng yếu đi, rồi xẹt một tiếng biến mất hoàn toàn. Mất đi quầng sáng bao quanh, Tưởng Hạo ngã ngửa ra, sắc mặt trắng bệch.

- Ài!

Trần Chân khẽ thở dài, phẩy tay lên, một luồng nhu kình bay ra đỡ lấy Tưởng Hạo rồi nhanh chóng có đệ tử Hoang Điện chạy lại giữ lấy người hắn.

- Kiên trì được một tháng đã rất khá rồi!

Ngộ Đạo trầm ngâm một lát rồi nói.

Trần Chân gật đầu cười khổ, khẽ nói:

- Chờ tiếp đi!

Khi nói câu đó, ông không kìm được nhìn về Lâm Động với ánh mắt mang chút lo lắng, với nhãn quang của mình, ông có thể cảm nhận được dường như tình hình của Lâm Động cũng không thật tốt. Nhưng lúc này bọn họ cũng chẳng thể trợ giúp được gì, trong Đại Hoang Vu Bi, tất cả phải dựa vào bản thân… o0o Thời gian lại trôi đi trong sự chờ đợi của mọi người, bất giác lại nửa tháng nữa qua đi.

Trong nửa tháng này sắc mặt của Trần Chân và Ngộ Đạo càng ngày càng căng thẳng, thỉnh thoảng động tác có phần nóng nảy, hiển nhiên trong lòng không được bình tĩnh. Sau Tưởng Hạo là Phương Vân, Tống Đan cũng tiếp nối nhau thất bại… Hơn nữa quan trọng là, quang trụ nơi Bàng Thống, người có thân phận đại đệ tử thân truyền lớn tuổi nhất của Hoang Điện cũng dần tối lại, rõ ràng hắn cũng sắp thất bại rồi!

Chỉ trong một tháng rưỡi mà bốn trong năm đại đệ tử thân truyền đã thảm bại!

Xoẹt!

Cuối cùng quang trụ hoàn toàn biến mất, khi Bàng Thống rơi xuống từ tảng nham thạch, một đệ tử đã sẵn sàng đón lấy hắn. Khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Bàng Thống, người đệ tử đó cũng phải thấy sợ hãi. Đại Hoang Vu Bi thật sự đáng sợ vậy sao? Đến đại đệ tử thân truyền ưu tú nhất Hoang Điện cũng thảm bại… Sau khi Bàng Thống được đưa đi, không khí vốn yên tĩnh càng trở nên nặng nề hơn, cảm giác như mọi thứ đông cứng lại.

- Chỉ còn lại mỗi mình Lâm Động!

Ứng Tiếu Tiếu thở dài nói.

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi gật đầu, hai bàn tay đan vào chặt vào nhau đến tái đi.

o0o Trên một ngọn núi cách xa Đại Hoang Vu Bi, lúc này có hai thân ảnh đang đứng, ánh mắt xuyên qua không gian nhìn về khu vực biển người đó.

- Tình hình của Lâm Động không tốt lắm!

Lão nhân mặc lam bào đứng bên cạnh Ứng Huyền Tử, nói.

- Có lẽ có thể kiên trì thêm năm ngày!

Ứng Huyền Tử khẽ nói, rồi thở dài bất lực:

- Lẽ nào lần này lại thất bại hết sao?

o0o Thời gian năm ngày lại trôi qua trong chờ đợi… Khi vầng mặt trời lên cao đến đỉnh đầu của ngày thứ năm, sắc mặt mấy người Trần Chân, Ngộ Đạo đều tái đi, rồi sự náo động nhanh chóng lan tỏa trong biển người, vì lúc này cột quang trụ quanh người Lâm Động bắt đầu yếu đi, điều này chính là dấu hiệu của việc sắp thất bại!

Ứng Hoan Hoan nắm chặt tay, rồi nàng nắm lấy khuỷu tay Ứng Tiếu Tiếu, đôi mắt đỏ ửng lên. Tuy nàng rất có lòng tin với sự nhẫn nại và kềm chế của Lâm Động, nhưng nàng cũng biết chuyện này dù là Lâm Động cũng không thể miễn cưỡng. Nàng có thể tưởng tượng ra nụ cười thất vọng của hắn… - Tỷ tỷ… Ứng Tiếu Tiếu nhìn muội muội, cũng lắc đầu thở dài:

- Việc này… có lẽ chỉ chấp nhận thôi… Quang trụ dần yếu đi trước bao ánh mắt tiếc nuối của mọi người.

o0o Rầm!

Khi bên ngoài đang sục sôi vì quang trụ đang yếu dần thì bên trong, trên đại địa hong vu, Lâm Động cũng không còn chút sức lực nào ngã ra đất đầy đau đớn.

Bề mặt da toàn thân Lâm Động đã nứt nẻ, nhìn vô cùng đáng sợ, hơn nữa

năng lượng trong người hắn cũng đã tiêu biến hết, thậm chí còn có những điểm sáng bay ra từ trong người hắn.

Lâm Động nhìn ngọn cỏ khô trước mắt bằng ánh mắt mơ hồ, hắn biết giờ mình đã không còn sức lực để tiếp tục nữa.

Hắn nhìn ngọn cỏ khô trước mặt một lúc rồi chọc tay xuống đất nhấc cả rễ của nó lên.

Ngọn cỏ rời mặt đất, Lâm Động nhìn những sợi rễ của nó, ngón tay khẽ chạm vào là cả ngọn cỏ lẫn rễ đều tan thành vụn bay đi theo gió.

Những mảnh vụn bay qua trước mặt Lâm Động, sắc mặt hắn bất định, gần nửa tiếng sau giọng nói khàn đặc của hắn mới vang lên:

- Hoang vu… hình như không phải như thế này!

Lâm Động từ từ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mù mịt. Thứ sắc màu ấy dường như thiên địa cũng chết rồi, lại nhìn đại địa, tuy mặt đất có cỏ, nhưng bọn chúng đều đã chết cả rồi!

Mà hoang vu không phải thế này, đằng sau hoang vu là ẩn chứa sức sống, đợi khi xuân đến sẽ xanh mơn mởn, hoang vu cũng tràn đầy sức sống!

Nhưng ở đây ngay thiên địa cũng là thứ đã chết.

Lâm Động cúi xuống thọc hai tay đào đất lên, những viên đất khô cứng bay lên, năng lượng của hắn đã hết nhưng dựa vào một ý niệm mà vẫn vung tay lên như cái máy.

Lại một đống đất bị Lâm Động đào lên, đất bay qua mắt, lúc này đồng tử hắn bỗng thu nhỏ lại, hắn nhìn thấy một điểm đen xuất hiện trong đống đất vừa rồi!

Cảm giác nhìn thấy nó giống hệt như khi nhìn lấy cái lỗ đen trên tấm bia, quỷ dị mà tà ác, đồng thời xâm thực sức sống của thiên địa.

Lâm Động nhìn điểm đen đó rơi xuống đất không chớp mắt, rồi nó biến mất, ngay sau đó hắn ngồi đó như bức tượng gỗ.

Từng điểm sáng tỏa ra từ người hắn, một nửa thân thể hắn cũng đã tan đi, nhưng khi ấy, đôi mắt mơ màng bị đất cát bao phủ đã lấy lại sự nhạy bén.

- Phù!

Hắn hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu lên nhìn vùng đất mênh mang không điểm tận cùng. Tuy ở đây không có người nhưng vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc, nói rõ ràng từng chữ:

- Trả lại năng lượng cho ta… Đại Hoang Vu Bi… Ngươi bị bệnh rồi, phải chữa bệnh thôi!

>>><<<

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 700

Phá Giải

Thế nhưng khi hắn dứt lời, không gian vẫn tĩnh lặng không có bất cứ dị động nào.

Nhưng điều này không khiến Lâm Động hoảng loạn, hắn nhìn chăm chăm vào vùng đất tựa như ở đó có người có thể hiểu lời hắn vậy.

Khi hắn nói thì ngày càng có nhiều điểm sáng tỏa ra từ trong người hắn, đôi chân của hắn đã biến mất trong ánh sáng, rồi đến hông, đến ngực… Ánh sáng dần lan tỏa, nhưng đôi mắt ngày càng trở nên sắc lạnh.

- Ngươi đã cho Chu Thông tiền bối một cơ hội… tại sao không thử thêm một lần nữa?

Lâm Động vẫn bình tĩnh nói với vùng đất không chút sức sống này.

Ánh sáng đã lan đến cổ Lâm Động.

- Thứ đó khiến ngươi… rất đau đớn đúng không?

Lâm Động liếc nhìn đám ánh sáng đang lan tỏa, khóe miệng nhếch lên châm chọc, nói.

Uỳnh!

Ánh sáng cuối cùng đột nhiên đông cứng lại.

Thấy vậy, khóe miệng Lâm Động càng cong lên, lần này cuối cùng hắn cũng đặt cược thắng rồi, quả nhiên Đại Hoang Vu Bi có linh trí!

Đại địa hoang vu không biết từ bao giờ có một trận gió nhẹ thổi qua, rồi trên mặt đất nổi lên vô số những làn sóng từ bốn phía cuộn về phía Lâm Động.

Rất nhiều đường vân ánh sáng lan tỏa, rồi phần thân thể biến mất của Lâm Động nhanh chóng hồi phục, hơn nữa khi thân thể trở lại, một luồng năng lượng dồi dào cũng trở về.

- Cảm ơn nhé!

Lâm Động nắm chặt tay cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, nụ cười hiện lên trên gương mặt, rồi hắn ngẩng đầu lên cung tay với vùng đất nói.

Rắc rắc!

Vùng đất hoang vu này bắt đầu nứt tách ra, nhưng đối mặt với sự thay đổi này Lâm Động không hề có chút kinh hoàng nào, sâu trong đáy mắt hắn còn ánh lên nét cười, thế này coi như đã phá giải rồi, đúng không?

Cuối cùng thiên địa cũng nổ tung, bóng đêm tràn đến từ khắp phía nhấn chìm Lâm Động.

o0o Trước đó một lúc, trong quần sơn Đạo Tông, không khí đang vô cùng sôi sục, nguyên nhân chính là thân ảnh duy nhất đang ngồi trước Đại Hoang Vu Bi.

Lúc này, cột sáng bao trùm quanh Lâm Động đang nhanh chóng thu gọn lại.

Mọi người thấy vậy đều không che giấu nổi vẻ thất vọng, nếu ngay cả Lâm Động cũng thất bại thì lần này trong Hoang Điện lại không có ai tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh rồi. Như thế thì không biết đến năm nào tháng nào Đại Hoang Vu Kinh trong truyền thuyết mới có ngày tái xuất… Trên không trung, sắc mặt Trần Chân và Ngộ Đạo khá chua xót, tuy bọn họ đều hiểu Đại Hoang Vu Kinh không dễ tham ngộ, nhưng khi chuyện đó bày ra trước mắt bọn họ vẫn khó lòng tiếp nhận.

- Ài!

Điện chủ Thiên Điện Tề Lôi vỗ vỗ vai hai người Trần Chân, định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thở dài. Các Điện chủ còn lại cũng lắc đầu bất lực. Đại Hoang Vu Kinh quả nhiên không hổ là niềm hy vọng lớn nhất của Đạo Tông… Nghe những tiếng xôn xao ấy, Ứng Hoan Hoan cũng thở dài, ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh trẻ tuổi gầy gò cô đơn phía trước Đại Hoang Vu Bi, môi mím lại buồn bã.

Tuy nàng bình thường luôn hoạt bát vui vẻ, lại có cá cược với Lâm Động, nhưng bất luận thế nào nàng cũng là người có tâm thiện lương, nàng có thể cảm nhận được sau thất bại này Lâm Động sẽ thất vọng đến mức nào.

- Xem ra sau này không được đả kích hắn nữa rồi!

Nàng khẽ chớp mắt, trong lòng nghĩ.

- Thất bại rồi!

Lão nhân lam bào thở dài, không kìm được cười khổ:

- Đại Hoang Vu Bi chết tiệt, Đạo Tông chúng ta tốt xấu gì cũng canh giữ nó hàng ngàn năm nay rồi, thế mà cũng không nể mặt!

- Lai lịch nó bất phàm, những gì nó trải qua không phải cái chúng ta có thể tưởng tượng được, nó không chấp nhận chúng ta cũng là chuyện bình thường.

Ứng Huyền Tử cười nhạt, nói.

- Vậy thì xem ra lần tham ngộ này nên kết thúc được rồi!

Lão nhân lam bào bất lực nói.

Thế nhưng khi ông vừa dứt lời thì đột nhiên nghe thấy trong biển người có những tiếng kêu kinh hoàng.

Nghe thế Ứng Huyền Tử và lão nhân kia sững người lại, rồi ngạc nhiên nhìn về phía xa, ngay lúc đó ánh mắt lập tức ngưng đọng.

- Cái này… Hai người đều lẩm bẩm một cách đầy kinh ngạc.

Tiếng kêu kinh ngạc lan tỏa với tốc độ chóng mặt, Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan cũng nhận ra, vội vàng ngẩng đầu lên rồi ánh mắt đóng chặt ở Đại Hoang Vu Bi.

Cột ánh sáng vốn đang thu nhỏ lại, chỉ còn cỡ bàn tay chiếu trên đỉnh đầu Lâm Động, lúc ấy mọi người đều nghĩ tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh đã thất bại, nhưng khi đợi mấy phút sau mọi người mới chợt nhận ra, tuy chỉ còn rất nhỏ, nhưng ánh sáng ấy không hoàn toàn mất đi!

Ánh sáng chưa biến mất hoàn toàn thì tham ngộ chưa kết thúc!

- Thế này là sao?

Ứng Hoan Hoan không hiểu, nói.

Ứng Tiếu Tiếu nhíu mày, rồi nét mặt dần ngưng trọng, thậm chí giọng nói cũng có phần kinh ngạc:

- Có lẽ chưa thất bại!

Bọn Thanh Diệp nghe thế, ánh mắt đều hiện lên vẻ chấn động.

Trần Chân, Ngộ Đạo và các Điện chủ thấy thế cũng sững người, rồi hai người Trần Chân như nhớ đến điều gì, ánh mắt đầy vẻ mừng rỡ.

Uỳnh uỳnh!

Đại Hoang Vu Bi bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, vô số quầng sáng ngưng tụ trên Đại Hoang Vu Bi, cuối cùng biến thành một cột sáng chói lóa chụp lấy Lâm Động.

- Ồ!

Nhìn cột sáng chói mắt kia, tất cả mọi người phải ồ lên, không ít người cảm thấy chấn kinh.

Ánh sáng tụ lại trên Đại Hoang Vu Bi, rồi mặt bia như biến thành một mặt kính, bên trong ẩn hiện một thân hình khổng lồ nhưng mơ hồ.

Ngay khi cái bóng ấy xuất hiện, đồng tử của mấy người Trần Chân, Ngộ Đạo đều thu nhỏ lại, thậm chí đến nhịp thở cũng trở nên gấp gáp. Bọn họ nhìn nhau, đều nhận ra nỗi chấn kinh trong mắt đối phương.

- Đó là Bi Linh?

Ngộ Đạo khàn giọng nói.

- Có lẽ vậy! Năm đó khi ta vẫn chỉ là đệ tử bình thường đã từng thấy khi Chu Thông tiền bối tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh cũng xuất hiện cái bóng này.

Tề Lôi nói, rồi cố gắng kìm nén sự chấn động trong lòng, nhìn hai người Trần Chân, nói:

- Chúc mừng, lần này có lẽ Hoang Điện thay đổi địa vị rồi!

Trần Chân, Ngộ Đạo nhìn nhau cười lớn, cười đến nước mắt trào ra. Hàng trăm năm rồi, cuối cùng Hoang Điện bọn họ cũng có được đệ tử tham ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh!

o0o Bóng tối lan tỏa, cuối cùng khi Lâm Động mở mắt ra thì bóng tối lại nhanh chóng rút đi như thủy triều, rồi một vùng đất đá vụn hoang vu xuất hiện trước mặt Lâm Động.

Cách đó không xa, Lâm Động nhìn thấy một tấm bia đá cổ màu vàng lớn cỡ chục trượng, nó giống hệt Đại Hoang Vu Bi, chỉ là trên bề mặt nó có một số phù văn cổ xưa… Lâm Động quét mắt xuống dưới, rồi đồng tử hắn co rút lại. Phía

dưới cùng của tấm bia là rất nhiều đường vân màu đen, nó tựa như xúc giác của ác ma, tà ác mà lạnh lẽo, nó đang không ngừng di chuyển xâm thực lên trên tấm bia.

Năng lượng chỗ phù văn đen quỷ dị phát ra giống hệt với những cái lỗ đen kia!

- Là do bọn chúng đang tác quái phải không?

Lâm Động nhìn tấm bia khẽ nói.

Uỳnh uỳnh!

Khi hắn vừa dứt lời thì bề mặt tấm bia khẽ động, rồi một thân ảnh xuất hiện, ánh mắt của nó nhìn về phía Lâm Động, rồi một giọng nói cổ xưa, khàn khàn vang lên:

- Trong người ngươi có rất nhiều thứ khiến ta cảm thấy quen thuộc!

Nghe vậy khóe mắt Lâm Động không kìm được giật lên mấy cái.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 701

Sinh Vật Chưa Được Biết Đến

Trong không gian tĩnh lặng, khóe mắt Lâm Động giật lên mấy cái vì những lời của tấm bia đá kia. Hắn trầm mặc, không biết cái quen thuộc mà tấm bia đá kia nói là cái gì, là Thạch phù thần bí sao? Là Thôn Phệ Tổ Phù? Hay Càn Khôn Cổ Trận? Hay là tất cả?

- Thôn Phệ Tổ Phù cũng tìm chủ nhân khác rồi, xem ra tên đó cũng đã mất mạng!

Cái bóng trên tấm bia kia không hề để tâm đến những ý nghĩ trong đầu Lâm Động, giọng nói khàn khàn tiếp tục vang lên.

Lâm Động chớp mắt, chắc tấm bia đá đang nói đến Hắc Đồng lão nhân hồi đó, từ một số ký ức hắn có được từ Đại Hoang Cổ Bi thì dường như cả hai đều có mối liên hệ gì đó với cái thứ thần bí hắc ám quỷ dị kia.

- Trên người ngươi còn có một số thứ vũ kỹ quen thuộc, cũng khá giống với tên tiểu tử Đại Hoang Đế… Cái bóng kia lại nói tiếp.

Khóe miệng Lâm Động không kềm được nhếch lên, đang nói đến Đại Hoang Nhân Thiên Thủ sao? Vũ kỹ này hắn cũng có được từ Đại Hoang Cổ Bi, cũng là từ một Tông phái Viễn Cổ, tuy cũng là Linh Vũ kỹ cao cấp nhưng Lâm Động ngày một nhiều thủ đoạn hơn, khi đối địch với kẻ khác cũng ít sử dùng đến vũ kỹ này.

- Tiền bối, hình như người có chút vấn đề gì đó?

Lâm Động ôm quyền với tấm bia đá, ánh mắt nhìn về những đường vân đen

đang chuyển động, nhìn qua có vẻ như chúng cũng có linh trí vậy.

Hơn nữa dường như tấm bia đang trấn áp chúng, nhưng thứ đó lại đang có dấu hiệu xâm thực ngược lại tấm bia đá.

Uỳnh uỳnh!

Khi Lâm Động còn đang nhìn chăm chú những hoa văn đen quỷ dị đó, tấm bia đá bỗng rung lên dữ dội, ở bên dưới, số vân đen như hồi sinh điên cuồng bò lên trên tấm bia. Hơn nữa, khi chúng bò lên, những luồng hắc khí mang theo sức mạnh tà ác lan tỏa ra nhanh chóng bay về phía Lâm Động.

Thấy thế, sắc mặt Lâm Động kịch biến, vội lùi nhanh về sau. Tuy chỗ hắc khí ấy rất ít nhưng hắn không dám để chúng dính lên người. Cường hãn như tấm bia đá thần bí còn bị nó khiến thê thảm thế kia, hắn thật không tưởng tượng được nếu mình bị nó xâm thực thì sẽ thành thế nào.

- Hừ!

Biến cố bất ngờ này cũng khiến tấm bia đá phát ra một tiếng hừ lạnh, rồi nó rung lên, vô số tia sáng màu vàng cổ lão trào dâng, một thứ sức mạnh khó lòng hình dung trấn áp thứ ánh sáng đen kia xuống.

- Khặc khặc khặc!

Khi ấy Lâm Động có thể nghe thấy dường như có một tiếng cười phát ra, nó vô cùng tà ác lạnh lùng, đồng tử Lâm Động phải co rút lại.

Quả nhiên đám hoa văn đen ấy là một loài sinh vật quỷ dị chưa được biết đến.

Tấm bia bắn ra ánh sáng đánh tan chỗ hắc khí bay về phía Lâm Động, rồi thu lại ánh sáng.

- Tiền bối, đó là thứ gì vậy?

Khi tấm bia đã trở lại yên tĩnh, Lâm Động không kìm được hỏi.

Tấm bia đá trầm mặc một lúc, bề mặt bỗng tràn lên ánh sáng, dường như biến thành một tấm gương vậy.

Trên tấm gương đó xuất hiện một cảnh tượng, có lẽ đó là vùng thiên địa bao la vô tận, Lâm Động có thể thấy một tấm bia đã khổng lồ trong đó, là Đại Hoang Vu Bi.

Trên bầu trời xung quanh Đại Hoang Vu Bi còn thấy không ít bóng người lơ lửng. Tuy Lâm Động không thể nhìn rõ được dáng vẻ bọn họ, nhưng từ khí thế của bọn họ, có thể biết chắc chắn bọn họ là những cường giả đỉnh cấp trong thiên địa.

Lúc này, ở phía trước cách xa tấm bia và những cường giả kia, không gian dường như xuất hiện một tầng đứt đoạn, hắc khí tràn lan, dường như cả thiên địa cũng phát ra tiếng kêu ai oán.

Trong đám khí đen có vô số tia sáng lạnh lẽo tà ác, rồi những cường giả kia bỗng ra tay, cả thiên địa như rung chuyển.

Tuy cảnh tượng trên tấm gương chỉ là một góc của chiến trường, nhưng Lâm Động vẫn cảm thấy run rẩy. Hắn không thể tưởng tượng được rốt cuộc là cuộc chiến quy mô thế nào mà bất kỳ ai trong đó đều có thực lực mạnh hơn cả Chưởng giáo Ứng Huyền Tử. Thế nhưng Lâm Động vẫn nhìn thấy khi hai bên giao chiến vẫn có những thân ảnh phải mất mạng… Những sinh vật chưa biết tràn ra từ phần không gian bị đứt đoạn, nó mang một sức mạnh đáng sợ.

Trên tấm gương ấy, ánh sáng chuyển đổi rồi ngưng tụ tại một cảnh, đó là Đại Hoang Vu Bi từ trên trời rơi xuống, ánh sáng màu vàng cuộn trào trấn áp đám hắc khí kia lại, hắc khi chuyển động biến thành một bóng người quỷ dị mà mơ hồ.

Âm thanh chói tai dưới sự trấn áp của tấm bia ngày một nhỏ dần, cuối cùng

Đại Hoang Vu Bi rơi xuống, mặt đất nứt ra rồi tấm bia biến mất dưới lớp đất.

Khi Đại Hoang Vu Bi trấn áp thứ sinh vật kia, mặt đất hợp lại dường như để phong ấn sinh vật đó dưới lòng đất.

Lâm Động có thể nhìn thấy khi mặt đất khép lại, một thân ảnh từ tấm bia bay ra, người đó nhìn nơi Đại Hoang Vu Bi rơi xuống, dường như khẽ thở dài rồi lao về phía không gian đứt đoạn kia.

Cảnh tượng đến đây là chấm dứt!

Lâm Động có chút thất thần, mãi lâu sau hắn mới tỉnh lại sau sự chấn động. Hắn không biết thời Viễn Cổ đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là một chuyện lớn động trời. Nếu không thì cũng không có nhiều cường giả đỉnh cấp như vậy tụ họp lại cùng kháng địch.

Thân ảnh cuối cùng đó có lẽ là chủ nhân của Đại Hoang Vu Bi, người đó dùng Đại Hoang Vu Bi để trấn áp sinh vật chưa biết kia. Thứ đó có lẽ chính là thứ hắc khí phía dưới tấm bia hiện giờ.

- Ta có thể giúp được gì ngài không?

Lâm Động dò hỏi.

- Ngươi nói đúng, đúng là ta đã bị bệnh rồi… Và nguyên nhân của căn bệnh chính là thứ ta đang trấn áp này!

Thân ảnh trên tấm bia lại ngưng tụ, giọng nói khàn khàn vang lên.

- Không thể tiêu diệt nó sao?

Lâm Động trầm ngâm, nói.

- Nếu là ta khi còn ở trạng thái tốt nhất thì có lẽ được, nhưng hiện nay thì… Trước ngươi cũng có người đã đến đây, rồi rời đi, nhưng cuối cùng chẳng một ai

quay về!

Bi Linh nói.

- Bọn họ là tiền bối của Đạo Tông ta, nhưng hiện giờ đều không còn nữa!

Hắn do dự một lát rồi nói:

- Trong người ta có một số thứ, nếu có thể tiêu diệt thứ đó thì ta có thể cho tiền bối mượn!

- Ha ha, ta cảm nhận được lão bằng hữu trong người ngươi!

Tấm bia dường như khẽ cười, khi giọng nói vừa dứt thì Lâm Động cảm nhận được Thạch phù thần bí khẽ rung lên.

- Nhưng nó còn bị thương tổn nặng hơn cả ta nữa, muốn hồi phục linh trí không dễ đâu!

Lâm Động khựng người lại, đây là lần đầu tiên hắn nghe được thông tin về Thạch phù thần bí, vội nói:

- Vậy tiền bối có biết làm sao để phục hồi linh trí cho nó không?

- Phải xem cơ duyên của ngươi thôi!

Tấm bia không trả lời câu hỏi của Lâm Động mà lại cho một đáp án khiến người ta đau đầu.

- Trong người ta còn có Thôn Phệ Tổ Phù… có thể giúp tiền bối không?

Lâm Động nói.

- Sức mạnh của một tấm Tổ Phù không đủ… muốn tiêu diệt nó cần ít nhất hai cái!

Tấm bia nói.

Lâm Động cười khổ, rốt cuộc nó là cái thứ quái quỷ gì mà cần sức mạnh của tận hai cái Tổ Phù? Cả thế gian này chỉ có tám cái thôi a!

- Thế ta có thể giúp gì tiền bối không?

Lâm Động bất lực, những bí mật hắn lấy làm hãnh diện lại chẳng có chút tác dụng gì trước tấm bia này.

- Những người từng đến đây, ta đã giao Đại Hoang Vu Kinh cho bọn họ, điều kiện là bọn họ mang hai cái Tổ Phù đến đây… nhưng đáng tiếc cuối cùng bọn họ không quay lại!

Từ trong tấm bia đá phát ra tiếng thở dài.

- Tổ Phù tìm đâu có dễ!

Lâm Động lắc đầu, thiên địa rộng lớn thế này chỉ có tám cái Tổ Phù, mà một số cái còn đã có chủ nhân. Những người đó đều là cường giả vô cùng cường đại, muốn đoạt đồ trong tay bọn họ không phải chuyện sáng suốt.

- Ngươi hiện giờ chẳng giúp được gì cho ta cả. Ngươi có thể nhận ra ta bị bệnh nhưng lại không thể chữa cho ta!

Giọng nói ấy khiến Lâm Động có phần bị đả kích, nhưng cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ.

- Nhưng ta cũng có thể giao dịch với ngươi, điều kiện cũng giống như với các tiền bối của ngươi! Ta giao Đại Hoang Vu Kinh cho ngươi, sau này ngươi mang về hai cái Tổ Phù về giúp ta tiêu diệt nó!

Lâm Động trầm ngâm, hỏi:

- Ta có bao nhiêu thời gian?

- Không đến ba năm, thứ đó xâm thực ngày một mạnh, ta cũng khó lòng trấn áp. Một khi nó thoát ra và phá vỡ được không gian thì thế gian này sẽ có một thảm họa không thể tránh được.

Tấm bia nói.

- Khi nó thoát ra, Tông phái ở ngoại giới đó sẽ xông vào tiêu hủy tất cả!

Đồng tử Lâm Động co rút lại, sắc mặt nặng nề, một lúc sau hắn gật mạnh đầu, trầm giọng nói:

- Tiền bối yên tâm, ta sẽ dốc hết sức!

- Ha ha, nếu như ngươi thất bại thì có lẽ ngươi sẽ là người cuối cùng nhận sự ủy thác của ta. Ngoài ra chuyện này không được nói cho bất cứ ai, dù là trưởng bối trong Tông phái của ngươi. Thứ ta đang trấn áp không một Tông phái nào có thể chống lại được. Một khi xuất hiện sai sót, thiên địa sẽ diệt vong. Vì dù sao trong thiên địa này không còn cường giả nào như chủ nhân ta nữa.

Giọng nói của tấm bia trở nên nặng nề hơn.

- Ta biết rồi!

Lâm Động hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Thân ảnh trên tấm bia dường như cũng gật đầu, rồi mặt bia chấn động, những văn tự cổ xưa trên nó thoát ra, rồi biến thành bốn chữ cổ xưa mà vàng vọt lơ lửng trước mặt Lâm Động tỏa ra thứ khí tức hoang vu nồng đậm: Đại Hoang Vu Kinh!

Lâm Động nhìn bốn chữ cổ xưa đó mà kích động đến run người lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 702

Tham Ngộ Đại Hoang Vu Kinh

Đại Hoang Vu Kinh do đích thân ta sáng tạo nên. Nếu tu luyện được nó, khi thi triển, trong vòng vạn dặm sẽ biến thành hoang địa, mọi sức sống sẽ tập trung trên người ngươi, sức mạnh có thể phá tan thiên địa.

Trên tấm bia, bóng người rung lên, giọng nói cổ xưa kia truyền ra, trong đó có chút đắc ý, hiển nhiên đạo Bi Linh này rất hài lòng về vũ kỹ mình sáng tạo nên.

- Ngoài ra, hình như ngươi đã tu luyện vũ kỹ của tiểu tử Đại Hoang Đế, tuy chỉ là Linh Vũ kỹ nhưng nếu tu luyện thành công Đại Hoang Vu Kinh, hai thứ đó tương trợ bổ sung cho nhau, sức mạnh tăng gấp mấy lần!

Nghe vậy Lâm Động khựng người, rồi ánh mắt hiện vẻ vui mừng, thu hoạch này ngoài sự tưởng tượng của hắn. Xem ra vị Đại Hoang Đế kia và Bi Linh này cũng có quan hệ không tệ… Lâm Động ngẩng lên nhìn bốn chữ cổ xưa đang lơ lửng quanh mình. Hắn có thể cảm nhận được lượng thông tin lớn từ trong đó, thứ vũ kỹ này có lẽ vượt qua Linh Vũ kỹ và đạt đến phạm trù Thiên Vũ kỹ rồi!

Thiên Vũ kỹ có thể biến sức mạnh của thiên địa thành của mình. Ví dụ như Đại Hoang Vu Kinh có thể biến mặt đất thành hoang địa, rút đi sức sống của thiên địa. Uy lực đó khó lòng đo đếm được, dù là đối thủ thực lực mạnh hơn cũng có thể chiến thắng.

Vũ kỹ ở tầng thứ này dù là trong Tông phái siêu cấp của Đông Huyền Vực cũng có thể coi là vũ kỹ trấn phái. Theo Lâm Động đoán thì trong số rất nhiều vũ kỹ hắn tu luyện, có lẽ chỉ có Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Thanh Trĩ là đạt

đến trình độ Thiên Vũ kỹ, nếu tu luyện thành công Đại Hoang Vu Kinh này thì lại thêm một loại nữa.

Mà nghe nói sau Thiên Vũ kỹ vẫn có vũ kỹ mạnh hơn nữa, chỉ có điều thứ vũ kỹ ấy đã thật sự có sức mạnh thần quỷ khó dò, hủy diệt thiên địa. Cường giả bình thường, thậm chí Tông phái siêu cấp cũng không thể chạm tới.

- Đại Hoang Vu Kinh, bản chất nằm tại hai chữ Hoang Vu, ngươi đã phá giải được cục diện vừa rồi, có nghĩa cũng đã lĩnh ngộ được kha khá về hoang vu!

Bi Linh trên tấm bia nói.

- Hoang vu tuy hoang tàn thê lương nhưng không phải hoàn toàn đoạt mất sức sống của vạn vật. Vạn vật trong thiên địa tuần hoàn luân chuyển, hoang vu chỉ là sức sống ẩn tàng, đợi đến mùa xuân mà sống lại, bừng bừng sinh cơ.

Lâm Động vô cùng nghiêm túc ghi nhớ từng lời của Bi Linh, một lúc sau hắn mới khẽ nói:

- Cảm tạ tiền bối chỉ điểm!

- Những đạo lý này chắc ngươi cũng đã hiểu, không coi là chỉ điểm được. Sau này ngươi tu luyện Đại Hoang Vu Kinh được đến đâu thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi.

Bi Linh nói.

- Vâng!

Lâm Động cung kính cúi người hành lễ với tấm bia đá rồi mới ngồi xuống, hít sâu một hơi kềm nén sự kích động trong lòng rồi gương mặt dần bình tĩnh lại.

Theo đó bốn chữ đang lơ lửng xung quanh hắn bỗng ào xuống chạm vào đỉnh đầu hắn rồi biến mất bên trong.

Bốn chữ cổ xưa đó chui vào trong đầu, toàn thân Lâm Động lập tức rung lên, hắn có thể cảm nhận được một lượng thông tin dồi dào và cổ xưa, chúng ào ra trong não khiến hắn cảm thấy đau đớn muốn nổ tung đầu.

- Hừ!

Tiếng hừ trầm khàn vọng ra từ cổ họng, hắn nghiến răng kềm nén cơn đau, rồi vận chuyển toàn bộ tâm thần bắt đầu tiếp nhận lượng thông tin kia.

Vũ kỹ ở tầng thứ như Đại Hoang Vu Kinh, dù đã có nó nhưng tu luyện không phải chuyện đơn giản. Có điều Lâm Động cũng không sợ hãi, ải khó khăn nhất hắn đã vượt qua, vịt đã đến miệng rồi lẽ nào lại để nó bay mất?

o0o Lâm Động ngồi tĩnh tọa trong không gian tối đen mà yên tĩnh, thời gian trôi đi, ánh sáng vàng phát ra từ cơ thể hắn cũng ngày một đậm đặc hơn. Dưới sự chiếu rọi của nó, tảng đá hắn đang ngồi lên cũng dần nứt ra.

Trên tấm bia, Bi Linh quan sát nhất cử nhất động của Lâm Động, một lúc lâu sau một giọng nói trầm đục vang lên:

- Hy vọng là lần này sẽ không sai sót gì, thời gian không còn nhiều nữa!

Uỳnh!

Ngay lúc ấy, đám hắc khí bên dưới tấm bia lại có dấu hiệu chuyển động, dường như còn có tiếng cười chói tai phát ra.

- Khặc khặc, Đại Hoang Vu Kinh, bao nhiêu năm vậy rồi mà ngươi vẫn chưa từ bỏ sao? Giờ ngươi lại đặt hy vọng vào tên tiểu tử kia sao?

Đây là lần đầu tiên sinh vật kỳ lạ kia lên tiếng, tiếng nói ấy đầy lạnh lùng và tà ác, cảm giác như ác quỷ từ địa ngục bò lên vậy.

- Ngươi vui mừng cũng hơi sớm quá đấy. Hắn có Thôn Phệ Tổ Phù, là người có cơ hội có nhiều Tổ Phù, chỉ cần hắn đem về hai cái là ta có thể tiêu diệt ngươi

hoàn toàn!

Bi Linh cười nhạt, nói.

- Khặc khặc, ngươi tưởng ai cũng như chủ nhân của ngươi sao? Nhưng cứ cho là cường hãn như chủ nhân ngươi thì cuối cùng cũng chết đấy thôi. Trong thiên địa này có kẻ nào ngăn cản được bọn ta?

- Vậy thì cứ đợi đi!

Trong giọng nói già nua ấy không có bất cứ sự dao động nào, khẽ cười, ánh sáng lại cuộn lên trên tấm bia đá trấn áp hết số hắc khí đang bò lên.

Sau đó Bi Linh nhìn về thanh niên đang ngồi tĩnh tọa, trầm mặc một lát, bỗng một chùm sáng bắn ra bao trùm lấy Lâm Động rồi dần ngấm vào trong người hắn, trên bề mặt da Lâm Động dần xuất hiện khí tức hoang vu.

Theo đó, vẻ mặt đau đớn của Lâm Động dần giảm đi, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

- Lâm Động, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi đến vậy thôi. Hy vọng ngươi hoàn thành được giao dịch giữa chúng ta, nếu không vạn vật trong thiên địa này sẽ chết!

o0o Thời gian dần trôi qua, chớp mắt đã lại nửa tháng nữa.

Trong nửa tháng này không khí Đạo Tông khá sục sôi, nguyên nhân đương nhiên là động tĩnh bất thường phía trước Đại Hoang Vu Bi. Thân ảnh trẻ tuổi được cho rằng sắp thất bại đã được ánh sáng từ Đại Hoang Vu Bi bao bọc lấy, mơ hồ còn có một luồng kháng lực rất mạnh mẽ phát ra khiến các Điện chủ như Trần Chân cũng không thể lại gần.

Cộng thêm nửa tháng này là Lâm Động đã ngồi trước Đại Hoang Vu Bi hai tháng rồi. Trong thời gian đó, khu vực này của Hoang Điện đương nhiên là nơi náo nhiệt nhất Đạo Tông. Hơn nữa không chỉ Điện chủ của bốn điện luôn ở đây

mà thậm chí có một số Trưởng lão bế quan tu luyện cũng lộ diện, từ đó có thể thấy được sự chấn động mà sự việc này gây nên.

Trên bầu trời, bốn người Tưởng Hạo, Bàng Thống sau khi tham ngộ thất bại cũng đã tỉnh lại. Bọn họ cũng luôn ở đây nhìn thân ảnh gầy gò phía trước tấm bia, ánh mắt rất phức tạp.

Chẳng ai có thể ngờ, Lâm Động có thời gian gia nhập Đạo Tông ngắn nhất lại là người đầu tiên của Đạo Tông sau hàng trăm năm tham ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh… Nếu những thành tích trước đó của Lâm Động chỉ khiến bọn họ cho là chuyện vặt vãnh, thì chuyện này khiến bọn họ hoàn toàn thay đổi rồi.

Đại Hoang Vu Kinh, sau vị thiên tài truyền kỳ của Đạo Tông năm đó, đã hàng trăm năm rồi không ai tham ngộ được nữa. Vậy mà hiện giờ kỷ lục đó cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Mà người phá vỡ nó lại chỉ là đệ tử mới vào Đạo Tông chưa đến một năm!

Tất cả đệ tử Hoang Điện thời gian này khi đối diện với ba điện còn lại, nụ cười đã có lại sự tự tin rất lâu rồi không có. Mà trước sự tự tin đó, ngay cả đệ tử Thiên Điện cũng chẳng thể hiện được cảm giác ưu việt gì, vì bọn họ đều hiểu một khi người thanh niên tĩnh tọa trước tấm bia kia tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh thành công thì Điện Thí lần này sẽ thật sự đặc sắc… Tuy ai cũng biết thực lực của Lâm Động và Ứng Tiếu Tiếu vẫn còn khoảng cách, nhưng uy danh của Đại Hoang Vu Kinh đủ để lấp đầy tất cả.

Điện Thí lần này có lẽ sẽ là một trận long tranh hổ đấu rồi!

- Hắn thật sự có dấu hiệu thành công a!

Ứng Hoan Hoan nhìn thân ảnh đó, khẽ nhướng môi, nói. Khi biết Lâm Động chưa thất bại, dường như nàng kìm nén lại tâm tình của mình. Đương nhiên chủ yếu là vì nàng ta nghe được một vài lời bàn tán, mà trong cục diện lúc này hiển nhiên nàng ta phải đứng về phía tỷ tỷ mình… - Lúc nãy thấy hắn sắp thất bại,

không phải muội khó chịu lắm sao? Giờ nói thế là để tỷ nghe hả?

Ứng Tiếu Tiếu liếc nhìn nàng ta, nửa cười nửa không nói.

- Đâu có, dù Lâm Động tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh thì cũng không phải đối thủ của tỷ tỷ.

Ứng Hoan Hoan vội vàng thể hiện rõ lập trường.

- Cũng chưa chắc!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chú về thân ảnh phía trước tấm bia đá, sâu trong mắt có một sự nồng nhiệt hiếm thấy.

- Ta cũng rất muốn thử xem Đại Hoang Vu Kinh lợi hại thế nào?

Ứng Hoan Hoan thấy Ứng Tiếu Tiếu như vậy, thầm le lưỡi, xem ra Ứng Tiếu Tiếu bắt đầu coi Lâm Động là đối thủ rồi. Đương nhiên trong đó cũng không thiếu sự hiếu thắng, dù sao thì hồi trước Ứng Tiếu Tiếu cũng đã tham ngộ thất bại Đại Hoang Vu Kinh.

- Sắp có kết quả rồi!

Khi Ứng Hoan Hoan đang định nói gì đó thì Ứng Tiếu Tiếu bỗng nheo mắt, nói.

Nghe thế Ứng Hoan Hoan vội ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy ánh sáng trên Đại Hoang Vu Bi dần tối lại, thân ảnh gầy gò cũng dần xuất hiện trước mắt mọi người.

Tất cả đều đang căng thẳng nhìn thân ảnh ấy, bọn họ rất muốn biết có hai tháng vừa qua Lâm Động thành công… hay thất bại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 703

Thành Công

Quang trụ khổng lồ dần dần biến mất, theo đó thân hình tĩnh tọa trong đó hai tháng trời cũng xuất hiện trước vô số ánh mắt đang nhìn chăm chú.

Cả thiên địa bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng.

Trong sự tĩnh lặng ấy, người thanh niên kia chầm chậm mở mắt ra, vào khoảnh khắc ấy tất cả mọi người có thể cảm nhận được một sức mạnh vô hình bỗng lan tỏa từ cơ thể hắn.

Phụt phụt!

Làn sóng vô hình đó lan tỏa, rồi mọi người đều chấn kinh phát hiện ra rằng, mặt đất trong vòng vài trăm mét quanh nơi hắn ngồi, cây cối đang khô héo với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Cây cối um tùm chỉ trong chốc lát đã trở nên khô héo lạ thường.

Sức mạnh này có phần khá giống Hoang Kình của Hoang Điện, nhưng nó thuần túy và đáng sợ hơn nhiều, đó chính là Hoang Vu Khí!

Những người cảm nhận được sức mạnh ấy sắc mặt đều trở nên ngưng trọng, đây chính là sức mạnh của Đại Hoang Vu Kinh sao? Quả nhiên là bất phàm!

- Hoang Vu Khí đúng là thuần túy hơn Hoang Kình!

Ngộ Đạo nhìn chăm chăm về Lâm Động, trên gương mặt già nua hiện lên một chút xúc động.

Trần Chân gật gù, cuối cùng cười:

- Tiểu tử này xem ra thành công thật rồi!

- Đúng là không thể ngờ được!

Điện chủ Thiên Điện, Tề Lôi, cũng cảm thán, rồi cười nói:

- Xem ra Điện Thí lần này sẽ có nhiều trò vui rồi. Nhưng Trần Chân này, lão cũng đừng đắc ý quá. Tuy Lâm Động đã tham ngộ Đại Hoang Vu Kinh thành công, nhưng thực lực bản thân hắn còn yếu. Còn Tiếu Tiếu thì đã là cảnh giới Cửu Nguyên Niết Bàn, mà nó cũng đã tu luyện thành công Thiên Hoàng Kinh, Lâm Động muốn thắng không phải chuyện dễ đâu.

- Ha ha, ngay cả Đại Hoang Vu Kinh, Lâm Động cũng tham ngộ được, còn gì là hắn không thể?

Trần Chân cười, đương nhiên ông biết Ứng Tiếu Tiếu là đệ tử ưu tú nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Đạo Tông, hơn nữa thiên phú cũng rất nổi trội. Ở độ tuổi đó mà đã đạt đến Cửu Nguyên Niết Bàn, bản lĩnh này đừng nói trong Đạo Tông, ngay cả Đông Huyền Vực cũng có thể coi là tầng thứ cao nhất.

Còn Lâm Động, tuy chỉ trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một năm đã nổi bật như vậy, nhưng dù sao vẫn có khoảng cách không nhỏ so với Ứng Tiếu Tiếu. Lần trước hắn có thể kháng cự lại Diêu Linh là vì đã ăn Tiên Nguyên Cổ Quả. Còn lần này chưa nói là không có, dù có đi chăng nữa cũng không thể cho Lâm Động dùng được. Vì dù sao đây cũng chỉ giao đấu học hỏi lẫn nhau giữa các đệ tử chứ đâu phải liều mạng như lúc chiến đấu với Diêu Linh.

Nhưng dù vậy lúc này Trần Chân cũng không muốn Lâm Động mất mặt. Hắn đã tham ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh, tuyệt đối có thể coi là đối tượng trọng điểm phải bảo hộ, sau này chắc chắn hắn sẽ có địa vị quan trọng trong Đạo Tông.

- Vậy thì chúng ta hãy đợi đến Điện Thí hai tháng sau đi. Vị trí đứng đầu trong Tứ Điện, Thiên Điện ta sẽ không dễ dàng nhường đâu.

Tề Lôi cười, nói.

- Chỉ sợ đến lúc đó không đến lượt lão quyết định thôi!

Trần Chân cũng cười, hai người nhìn nhau cùng cười lớn. Vẻ mặt mấy người Ngộ Đạo cũng vô cùng thoải mái, hiển nhiên tâm trạng rất tốt. Đại Hoang Vu Kinh đã tái xuất, với bọn họ đó là một chuyện rất tốt!

Trong không gian ồn ào đó, Lâm Động thở ra một luồng trọc khí, rồi hắn đứng lên nhìn tấm bia khổng lồ trước mặt, cúi người trịnh trọng hành lễ.

- Vãn bối sẽ gắng hết sức hoàn thành lời dặn của tiền bối!

Lâm Động trầm giọng nói.

Hắn biết việc này không thể từ chối được, không nói Đại Hoang Vu Bi cho hắn Đại Hoang Vu Kinh, dù chỉ vì Đạo Tông hắn cũng nhất định phải tiêu diệt thứ sinh vật chưa biết kia. Nếu không, khi nó thoát ra thì chỉ sợ cả Đạo Tông sẽ bị hủy diệt!

Hơn nữa nếu cảnh tượng Viễn Cổ hắn nhìn thấy là thật thì thứ này chính là đại họa, một đại kiếp nạn không ai có thể tránh được.

Tuy thực lực Đạo Tông rất mạnh, nhưng Lâm Động biết, thứ sinh vật từng khiến tất cả cường giả trong thiên địa liên thủ mới chống lại được này đáng sợ hơn nhiều!

Rất ít khi Lâm Động chủ động muốn bảo vệ cái gì, ban đầu hắn chỉ muốn bảo vệ gia đình nhỏ bé của hắn. Sau khi rời đi, hắn trải qua rất nhiều sự việc nhưng vẫn chẳng có gì có thể khiến hắn có ý định ấy, nhưng giờ thì hắn đã có rồi… Uỳnh uỳnh!

Đại Hoang Vu Bi dường như nghe thấy lời nói của Lâm Động, nó khẽ rung lên, trên thân bia tách ra một khe hở, hai tia sáng bắn xuống lơ lửng trước mặt Lâm Động.

Đó là hai viên thạch châu màu vàng to cỡ ngón tay cái. Nhìn chúng chẳng có gì đặc biệt nhưng Lâm Động có thể cảm nhận được sức mạnh kinh người từ đó. Khi chúng bay xuống, Lâm Động nhận ra ánh sáng trên Đại Hoang Vu Bi dường như tối lại một chút.

- Đây là Hoang Vu Châu, chúng có thể giúp ngươi trong lúc gặp nguy hiểm. Ta chỉ có thể giúp ngươi được thế thôi, có đem được Tổ Phù về hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của ngươi rồi!

- Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau!

Giọng nói cổ xưa từ Đại Hoang Vu Bi vang lên trong đầu Lâm Động, khi nó biến mất, tấm bia đá bỗng rung lên, mặt đất chấn động, tách ra một khe hở, rồi tấm bia dần chìm xuống và biến mất trong lòng đất.

Lâm Động nhìn khe nứt đang khép lại, chầm chầm gật đầu, hắn lật tay cất hai viên Hoang Vu Châu đi. Uy lực của nó rất mạnh, không thể tùy tiện sử dụng!

Khi Đại Hoang Vu Bi biến mất trong lòng đất, Lâm Động quay người lại, lúc này biển người đang nhìn hắn với ánh mắt rực cháy.

Tuy đã đoán được nhưng giờ bọn họ cần một câu trả lời chính xác, câu trả lời khiến bọn họ phải chờ đợi suốt hai tháng qua!

Lâm Động không khỏi thấy da đầu tê rần, những ánh mắt kia tựa ác lang chỉ hận không thể xông tới xé xác hắn vậy.

- Này, rốt cuộc thì ngươi có thành công không hả? Nói gì đi chứ!

Cách đó không xa, cô nàng thiếu nữ cột tóc đuổi ngựa tiến lên một bước, hai tay chống hông, kêu lên.

- Hoan Hoan tiểu sư tỷ nói đúng, mau nói đi!

Ứng Hoan Hoan vừa dứt lời thì biển người vốn yên lặng bỗng nhiên bùng nổ. Lúc này Lâm Động cũng đã hiểu sức hiệu triệu của Ứng Hoan Hoan đối với đệ tử Đạo Tông, đừng nói đệ tử của ba điện kia, ngay người của Hoang Điện cũng theo nàng ta không ít.

Lâm Động vừa thấy dở khóc dở cười vừa thấy lòng ấm áp. Ở đây hai tháng trời, giờ được nhìn thấy các sư huynh đệ cảm thấy thật thân thiết!

Ứng Hoan Hoan nhìn chằm chằm vào Lâm Động, khóe miệng hơi nhướng lên, hiển nhiên những lời ủng hộ kia khiến nàng ta khá đắc ý.

Trước tình hình này, vẻ mặt Ứng Tiếu Tiếu vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt có chút ý cười. Đại Hoang Vu Kinh tái xuất, đối với cả Đạo Tông mà nói đó chính là một sự kiện trọng đại.

Vì thế nàng cũng không ngăn cản việc hàng ngàn đệ tử lên tiến như vậy. Bốn vị Điện chủ trên không trung cũng nheo mắt cười nhìn cảnh tượng đó.

Là trung tâm chú ý, Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan một cái rồi khẽ mỉm cười bước ra.

Khi hắn vừa bước ra, nơi hắn đứng, lực hoang vu từ mặt đất nhanh chóng chui vào người hắn.

Sức mạnh dâng tràn, Lâm Động bỗng nhiên biến mất rồi xuất hiện trước mặt Ứng Hoan Hoan. Bàn tay mang Hoang Vu Khí nhanh như chớp chỉ vào trán Ứng Hoan Hoan.

Tốc độ của Lâm Động đã nhanh hơn gấp đôi trước đây, ngay Ứng Hoan Hoan cũng không thể tránh né, chỉ biết mở to mắt nhìn ngón tay mang kình lực kinh người điểm tới.

Nhưng dù không thể tránh né nhưng nàng ta cũng khá quật cường, môi mím lại không kêu lên nửa tiếng, ánh mắt gắn chặt lấy Lâm Động.

Cuối cùng Lâm Động dừng lại trước trán nàng nửa tấc, thấy thế lông mày Ứng Hoan Hoan hơi nhướng lên.

Bốp!

Nhưng khi cặp lông mày vẫn chưa nhướng lên tới độ cong đắc ý, Lâm Động đã cong ngón tay búng lên trán nàng một cái.

- Có thành công hay không chắc không cần nói nữa phải không?

Lâm Động hàm tiếu nhìn cô nàng thiếu nữ đang ôm trán đỏ ửng chỉ hận không thể xông tới cắn hắn một phát, rồi ánh mắt nhìn ra xung quanh, cười nói.

Thiên địa tĩnh lặng trong giây lát, rồi tiếng hoan hô như sấm vang lên, gương mặt một số đệ tử Hoang Điện đầy vẻ xúc động.

Hoang Điện chúng ta cuối cùng cũng có ngày hôm nay!

Trên đỉnh núi phía xa, Ứng Huyền Tử nghe tiếng hoan hô như sấm rền, trên gương mặt cũng hiện lên nụ cười, ánh mắt nhìn xuyên qua biển người có phần hoài niệm. Một trăm năm trước ở đây cũng từng náo nhiệt thế này!

- Chu Thông, cuối cùng cũng có hậu bối vượt qua ngươi rồi!

Ứng Huyền Tử khẽ cười, rồi quanh người đi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 704

Bái Sơn

Đại Hoang Vu Bi một lần nữa chìm xuống lòng đất đã được năm ngày. Trong năm ngày này, sự xáo động trong Đạo Tông do Đại Hoang Vu Kinh tái xuất cũng dần giảm bớt, điều này cũng giúp Lâm Động được thở phào nhẹ nhõm.

Sau thời gian tu luyện có thể coi là khắc nghiệt vừa qua, những ngày tiếp theo Lâm Động khá nhàn nhã, thỉnh thoảng đến Đan Hà tu luyện hoặc tự mình tu luyện Đại Hoang Vu Kinh ở trên Hoang Thạch trong Vũ Kỹ Điện, ngày tháng trôi qua thư thái hơn trước nhiều.

So với sự thoải mái của Lâm Động, không khí tu luyện trong Tứ Điện lại bắt đầu căng thẳng, vì chỉ còn hơn một tháng nữa là Điện Thí sẽ diễn ra… Điện Thí là cuộc thi để kiểm tra thực lực đệ tử, qua đây cũng quyết định thứ tự xếp hạng của Tứ Điện. Điện Thí năm nào các đệ tử cũng dốc sức tu luyện, nếu không, thảm bại sẽ rất khó coi.

Vì thế, khi ngày Điện Thí càng đến gần, không khí tu luyện ở Tứ Điện càng trở nên sôi sục.

Đương nhiên Lâm Động cũng cảm nhận được không khí ấy, nhưng hắn không bị ảnh hưởng. Thời gian này thực lực hắn đã tăng tiến khá nhanh, cộng với Đại Hoang Vu Kinh, chỉ cần tĩnh tâm tham ngộ thêm cho tốt thì cũng không cần thiết phải tu luyện quá nhiều. Vì thế khi cả Đạo Tông đang điên cuồng tu luyện thì hắn lại là người nhàn nhã nhất.

Hắn an nhàn như vậy qua mấy ngày.

Mấy ngày này Lâm Động thỉnh thoảng gặp Ứng Hoan Hoan, đi đâu cô nàng này cũng có người đi cùng, nam nữ đều có, sức sống tựa như mùa xuân và tiếng cười lanh lảnh cũng khiến người ta phải bước chậm lại.

Chỉ có điều, mỗi lần Lâm Động xuất hiện là y như rằng cô nàng thiếu nữ này lại lẩn mất nhanh như thỏ. Rõ ràng là cố tình tránh hắn, điều này khiến Lâm Động khá ngạc nhiên, nghĩ ngợi một lúc mới nhớ ra khi mới vào Đạo Tông đã cá cược với nàng ta. Hắn bật cười, nàng ta sợ hắn gây khó dễ sao?

Lâm Động cũng chỉ cười cho qua, lần đánh cược đó cũng chỉ là nói bừa, nếu không cố nghĩ thì hắn cũng quên rồi. Vì thế hắn cũng không định tìm nàng thiếu nữ tinh quái kia gây rắc rối.

Ngoài việc đó ra, thời gian này của Lâm Động khá nhàn nhã, ngày tháng cứ trôi qua như thế cho đến một ngày… o0o Trong Vũ Kỹ Điện, Lâm Động ngồi khoanh chân trước một bàn cờ, đối diện với hắn là lão nhân mù. Tiếp xúc một thời gian, quan hệ giữa Lâm Động và lão nhân cũng không tệ, lão nhân cô đơn này nhìn Lâm Động cũng khá thuận mắt.

Ngón tay thon dài của Lâm Động kẹp quân cờ khẽ đặt xuống bàn cờ, ánh mắt quét quanh Vũ Kỹ Điện, hắn không có hứng thú với đánh cờ nhưng lão nhân mù lại thích nên hắn cũng chơi cùng.

- Sao hôm nay ít người đến Vũ Kỹ Điện vậy?

Đặt quân cờ xuống Lâm Động bỗng hỏi.

Vì ngày một gần Điện Thí nên gần đây Vũ Kỹ Điện rất đông người, nhưng hôm nay lại vắng vẻ hơn rất nhiều khiến Lâm Động không hiểu.

- Chắc vì có người bái sơn, nhiều đệ tử đều đi xem náo nhiệt rồi!

Lão nhân mù Cổ Mặc tùy ý đáp.

- Bái sơn?

Lâm Động khựng người lại.

- Ở Đông Huyền Vực có khá nhiều thế lực, Tông phái, tuy Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp là mạnh nhất nhưng đằng sau vẫn có một số thế lực có thể coi là Tông phái siêu cấp, thực lực của bọn họ cũng không thể coi thường được.

- Lần này đến Đạo Tông chúng ta hình như là Hồng Nhai Động. Đó là Tông phái siêu cấp mạnh nhất trong phạm vi gần Đạo Tông chúng ta. Chỉ có điều Tông phái này vốn hiếu chiến, tuy không dám gây với Đạo Tông chúng ta nhưng thỉnh thoảng cũng có trưởng bối đem đệ tử ưu tú đến Đạo Tông bái sơn.

Nói đến đây, gương mặt lão nhân mù lộ vẻ châm chọc:

- Nếu thắng thì chúng sẽ nói cái gì mà đệ tử của mình thắng cả Đạo Tông… Ba năm nay Hồng Nhai Động đều đến, nhưng năm nào cũng thua, không phải rắc rối gì lắm, không cần lo lắng.

Nghe vậy Lâm Động cũng gật đầu, không để tâm nữa, quân cờ trong tay lại đặt xuống.

Hai người cứ như vậy, thời gian trôi qua nửa ngày, trận cờ cũng đến lúc kết thuc, nhưng khi Lâm Động chuẩn bị kết thúc thì lông mày khẽ động, quay đầu lại về một nơi không xa. Một âm thanh xé gió truyền tới, rồi một thân ảnh xuất hiện, là Mạc Lăng, nhưng dường như sắc mặt hắn không tốt lắm.

- Sao vậy?

Thấy sắc mặt của Mạc Lăng, Lâm Động hơi khựng người, rồi cười hỏi.

- Huynh có biết chuyện ở tiền điện không?

Mạc Lăng thấy Lâm Động ở đây cũng thở phào, rồi hỏi.

- Những người từ Hồng Nhai Động đến bái sơn à?

Lâm Động nghĩ một chút, nói.

- Ừm!

- Chỉ là đệ tử giao lưu với nhau. Tiếu Tiếu sư tỷ, Thanh Diệp, Mục Lực sư huynh cũng có mặt cả, lẽ nào không dọn dẹp được đệ tử Hồng Nhai Động?

- Tiếu Tiếu sư tỷ bọn họ đã bế quan nửa tháng trước rồi!

Mạc Lăng trợn mắt, rõ ràng hắn có phần bất lực với kiểu mù tịt tin tức của Lâm Động.

- Chỉ sợ chúng cố ý vào lúc này, hơn nữa Hồng Nhai Động đúng là có một số tên khó nhằn, thực lực rất mạnh. Đại đệ tử thân truyền của Tứ Điện chúng ta đa số đều đã bế quan tu luyện cả. Vừa rồi đã đấu ba trận, Đạo Tông chúng ta đã thua hai rồi. Đám đệ tử Hồng Nhai Động đó khẩu khí rất ngông cuồng, khiến không ít đệ tử chúng ta phẫn nộ. Một số người đã không kìm được lén đi tìm các sư huynh đang bế quan.

Nói đến đây sắc mặt Mạc Lăng có phần khó coi. Dù sau trước đây Hồng Nhai Động toàn thất bại, sao lần này có thể thắng Đạo Tông bọn họ. Hơn nữa khi thắng chúng còn rất ngạo mạn.

- Hiện giờ là trận thứ tư, Hoan Hoan tiểu sư tỷ đang ra tay, cục diện hiện tại tạm thời ổn nhưng… Hồng Nhai Động vẫn còn một tên rất cường hãn vẫn chưa ra tay. Hôm nay mà không tìm được huynh thì e Hoan Hoan tiểu sư tỷ phải ra tay hai lần. Vì dù sao trong số các đệ tử Thiên Điện không bế quan, chỉ có tỷ ấy là mạnh nhất.

Nghe thế Lâm Động nhíu mày, hắn cũng khá hiểu Ứng Hoan Hoan, cô gái này bình thường thì có vẻ tinh quái, nghịch ngợm, nhưng khi gặp chuyện luên quan đến thanh danh Tông phái thì như biến thành người khác. Lần trước vì Tiên Nguyên Cổ Chủng mà nàng ta dám ở lại một mình ngăn bọn Diêu Linh, huống hồ là chiến đấu hai trận liền một lúc… Để một nữ tử ra mặt hai trận thì hơi quá

đáng một chút, chuyện này mà truyền ra thì đệ tử Đạo Tông không biết giấu mặt vào đâu.

- Phó Điện chủ Ngộ Đạo bảo ta gọi huynh tới, nếu thua Hồng Nhai Động thì không phải chuyện hay.

Lâm Động cau mày, rồi lắc đầu bất lực, đặt quân cờ xuống bàn, nhìn lão nhân mù rồi nói:

- Xem ra ta phải đi một chuyến!

- Một đám thiếu giáo dưỡng, phải dạy bảo chúng một chút, không cần nương tay, có chuyện gì Tông phái sẽ gánh cho ngươi!

Lão nhân mù lẳng lặng dọn từng quân cờ, thản nhiên nói.

Lâm Động gật đầu cười, rồi đứng dậy khoát tay với Mạc Lăng, hai ngươi bay về phía tiền điện.

o0o Phạm vi Đạo Tông rất rộng, tiền điện chính là nơi để đón tiếp thế lực các phương. Thường thì đệ tử Đạo Tông rất ít khi đến đây, nhưng mỗi khi gặp khách bái sơn là sẽ có không ít người đến xem náo nhiệt.

Trong tiền điện có không ít những cái đài rộng dùng để giao đấu. Lúc này, trên một cái đài đông nghịt người, dường như còn có tiếng tranh cãi đầy nộ khí.

Vút!

Hai người Lâm Động nhanh chóng bay tới cuối cùng đáp xuống, khi bọn họ xuất hiện đệ tử Đạo Tông lập tức quay sang nhìn, gương mặt hiện lên sự vui mừng rồi thở phào.

- Lâm Động sư huynh đến rồi!

Thấy những ánh mắt mừng rỡ như gặp cứu tinh, Lâm Động có phần bất lực,

sau khi đáp xuống hắn nhìn vào trong.

Từ góc này hắn có thể thấy bóng dáng quen thuộc, phía trước mặt là cây đàn tranh cổ màu bích lục đã được gọi ra, xem ra đối thủ của Ứng Hoan Hoan không hề yếu ớt… Nghĩ vậy, Lâm Động nheo mắt lại, rồi nhìn về phía đối diện của Ứng Hoan Hoan.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 705

Hồng Nhai Động

Phía trước Ứng Hoan Hoan không xa cũng là một nữ tử, người này mặc hồng y, dáng người thanh mảnh cao ráo, cũng rất xinh đẹp, hàng lông mày hơi nhướng lên cũng cho thấy đây là người khá cao ngạo.

Nữ tử hồng y tay cầm cây roi màu đỏ nhìn tựa con rắn uốn lượn, năng lượng tỏa ra từ đó cũng cho thấy đó là món Linh bảo Thiên cấp uy lực không nhỏ.

- Nữ nhân đó chính là Tống Yến, đứng trong ba thứ hạng đầu của đệ tử Hồng Nhai Động, nghe nói trước đây không lâu đã đột phá Bát Nguyên Niết Bàn, thực lực có thể sánh ngang với một số đệ tử thân truyền ưu tú của Tứ Điện chúng ta.

Mạc Lăng thấp giọng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, sau lần trở về thực lực Ứng Hoan Hoan đã tăng tiến, cũng đạt tới Bát Nguyên Niết Bàn, nữ tử hồng y kia muốn thắng nàng ta cũng không phải đơn giản.

Vừa nghĩ, ánh mắt Lâm Động bỗng nhìn về phía bọn người Hồng Nhai Động, ở hàng đầu tiên là hai lão giả áo xám ngồi trên ghế, nheo mắt cười nhìn trận giao đấu, phía trước ngực bọn họ có một tấm huy hiệu có hoa văn vách núi.

Lâm Động nhìn qua hai người ấy rồi nhìn về sau. Ở đó là một nam tử hắc y đang đứng khoanh tay, nhìn cuộc giao đấu với vẻ khá thích thú.

Khí tức của nam tử này mạnh hơn nữ tử hồng y kia, thậm chí còn có thể đã đột phá Cửu Nguyên Niết Bàn. Thực lực đó có thể kháng cự được với Thanh Diệp, Mục Lực. Xem ra đệ tử Hồng Nhai Động lần này đúng là có một số người

bản lĩnh không tệ.

- Hắn là kẻ mạnh nhất trong thế hệ đệ tử trẻ tuổi của Hồng Nhai Động, Hoắc Chân. Nghe nói hắn đã là Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, lúc nào cũng có thể xung kích Cửu Nguyên Niết Bàn. Ngoài ra hắn cũng là người chưa ra tay còn lại của Hồng Nhai Động.

Mạc Lăng nói tiếp.

Lâm Động khẽ gật đầu. Khi bọn họ nói chuyện thì đệ tử Đạo Tông đang phấn khích vì có cứu binh đến cũng nhanh chóng tránh đường cho hai người bọn họ đi.

Khi Lâm Động đến, động tĩnh từ phía đệ tử Đạo Tông cũng không nhỏ, vì thế khi hắn lên đến phía trước, đệ tử Hồng Nhai Động cũng lập tức quay ra nhìn Lâm Động. Nhìn tình hình thì có thể nhận thấy Lâm Động khá có uy tín trong số các đệ tử Đạo Tông.

- Hắn là ai? Chưa từng nghe nói trong số đệ tử có thực lực của Tứ Điện Đạo Tông có nhân vật này!

- Không rõ nữa… Đám đệ tử Hồng Nhai Động nhìn nhau nghi hoặc, rồi rì rầm bàn tán.

- Chỉ là tên tiểu tử Lục Nguyên Niết Bàn, không cần phải lo lắng. Hôm nay chỉ cần không phải Ứng Tiếu Tiếu xuất trận thì Hồng Nhai Động thắng chắc rồi… Nam tử hắc y cười thản nhiên, liếc qua Lâm Động một cái rồi quay đi, nói.

- Ha ha, đúng vậy, có Hoắc Chân sư huynh đây, chắc chắng tìm được mấy kẻ trong thế hệ trẻ Đạo Tông có thể đối kháng được với huynh.

Đám đệ tử bên cạnh Hoắc Chân nghe thế lập tức cười phụ họa.

Hoắc Chân cười tự mãn, đương nhiên với thực lực của hắn đúng là có chút tư cách như vậy, chỉ có điều nên chọn đúng nơi!

- Hình như mình bị coi thường!

Đương nhiên Lâm Động cũng nhận ra ánh mắt của Hoắc Chân, hắn không kìm được bật cười.

Ứng Hoan Hoan cũng nhận thấy sự xao động ở xung quanh, đảo mắt là nhìn thấy Lâm Động đứng chếch bên cạnh. Nhưng ánh mắt nàng ta chỉ dừng lại một chút rồi chuyển đi ngay, dáng vẻ không để tâm đó khiến Mạc Lăng ở bên cạnh Lâm Động cảm thấy lúng túng. Nói thế nào thì hắn cũng gọi Lâm Động đến làm cứu binh, không ngờ Ứng Hoan Hoan lại chẳng có chút vui vẻ nào… Lâm Động thì lại lắc đầu cười, có lẽ người khác không nhìn thấy nhưng hắn thì nhận ra khi ánh mắt Ứng Hoan Hoan lướt qua, đôi mắt vốn căng thẳng ấy đã thả lỏng hơn một chút. Chỉ có điều nàng ta không thể hạ mình thể hiện điều đó ra.

Lâm Động nhìn lên phía Trần Chân, Ngộ Đạo. Bọn họ cũng thấy Lâm Động, rồi gật đầu mỉm cười với hắn.

- Ha ha, tiểu muội muội, tỷ tỷ ta sẽ không nương tay nữa đâu!

Nữ tử hồng y tên Tống Yến kia nheo mắt cười nhìn Ứng Hoan Hoan, nói.

Ứng Hoan Hoan liếc nhìn, ngón tay khẽ đặt lên cây đàn tranh màu bích lục phía trước mặt, khẽ nói:

- Ta chính là cũng muốn nói câu đó!

Tống Yến nhướng mày, khẽ hừ một tiếng, cánh tay rung lên, cây roi đỏ rực cong lên quất vút một tiếng, năng lượng mạnh mẽ lan tỏa ra.

Soạt!

Cây roi đỏ rực như biến thành con rắn hổ mang lửa, xé rách không khí nhanh như chớp lao tới Ứng Hoan Hoan.

Màu đỏ rực của hỏa diễm ngày một lớn dần trong mắt Ứng Hoan Hoan, ngón tay ngọc ngà của nàng ta khẽ gảy lên dây đàn, một làn sóng năng lượng bay thẳng về phía con rắn lửa kia.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, rồi thân ảnh Tống Yên bay ra, tay khẽ rung, cây roi đột ngột trở nên thẳng băng, phía đầu ngọn tựa đuôi bọ cạp đâm thẳng về yếu huyệt của Ứng Hoan Hoan.

- Hỏa Nguyên Tiên Thương!

Kình phong bao quanh tiên thương mạnh mẽ đến mức Niết Bàn Kim Thân của cường giả Thất Nguyên Niết Bàn e là cũng bị xuyên thủng.

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan cũng hơi dao động vì công kích quá mạnh mẽ này của Tống Yến, ngón tay ấn lên dây đàn, một làn sóng âm nhanh chóng truyền ra.

Sóng âm lan ra, trước mắt Tống Yến lập tức mơ hồ, đầu mũi tiên thương cũng lệch đi một chút, lướt qua chỗ cách vai Ứng Hoan Hoan nửa thước.

- Hừ!

Một chiêu đánh hụt, Tống Yến hừ lạnh, tay nắm lại, tiên thương đem theo kình phong cuồng bạo nhằm thẳng đầu Ứng Hoan Hoan quét tới.

Keng!

Thế nhưng ngay lúc ấy, cây đàn tranh bỗng chuyển động, chặn đứng đón tấn công, trên câu đàn tranh phát ra một âm thanh giòn tan.

Cây đàn tranh dựng đứng lên, Ứng Hoan Hoan đưa tay kéo nó lại, chiếc đuôi ngựa bị kình phong đánh tuột ra, mái tóc xõa ra phủ trước ngực tựa dòng thác mềm mại, nhìn có nét dịu dàng hiếm có.

Ứng Hoan Hoan ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Tống Yến, ánh mắt hiện lên hàn ý, ngón tay gảy lên dây đàn, một luồng năng lượng như bão tố cuộn trào.

- Vô Tướng Bồ Đề Âm, Bồ Đề Tiếu!

Sóng âm màu xanh dâng tràn mạnh mẽ rồi biến thành một thân ảnh khổng lồ phía sau Ứng Hoan Hoan. Thân ảnh ấy ngửa lên trời cười lớn, một làn sóng âm bích lục hóa thành hình xoáy ốc oanh kích Tống Yến với tốc độ chớp giật.

Đòn phản kích của Ứng Hoan Hoan hiển nhiên đã khiến Tống Yến kinh ngạc, nàng ta vội thu lại cây roi rồi biến thành vô số vòng sáng phòng ngự.

Ầm ầm!

Xoáy ốc lao tới với thế như chẻ tre đánh tan mọi vòng sáng phòng ngự khiến Tống Yến vội vàng rút lui.

Tống Yến cố gắng lấy lại thăng bằng, sắc mặt có chút khó coi. Nhưng không đợi nàng ra tay tiếp, Ứng Hoan Hoan đã lại gảy đàn.

Vút!

Một đạo lục quang bắn ra nhanh như mũi tên, chỉ chớp mắt đã xuất hiện phía trước Tống Yến, nàng ta không kịp phòng ngự, nhưng khi chuẩn bị nhận thua thì nam tử hắc y chợt chau mày, thân hình khẽ động rồi xuất hiện trước mặt Tống Yến, giơ tay ra búng nhẹ lên đạo lục quang kia.

Bùm!

Tia lục quang bị nam tử hắc y búng bay trở lại với tốc độ kinh người hơn về phía Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan cũng giật mình vì tình huống này, sắc mặt tối sầm lại, nhưng khi nàng chuẩn bị tiếp chiêu thì một bàn tay giơ ra từ phía sau tóm lấy tia lục quang kia rồi bóp tan.

Ứng Hoan Hoan sững người, quay lại thì thất thần nhìn thân ảnh quen thuộc không biết đứng sau lưng nàng từ khi nào… - Giao lưu thắng thua là chuyện bình thường, các hạ nhúng tay vào ra tay với một cô gái, như thế hơi thiếu giáo dưỡng thì phải?

Lâm Động thu bàn tay lại, nhìn nam tử hắc y bình thản nói.

Nghe thế, sắc mặt nam tử hắc y kia lập tức tối sầm lại và ánh lên vẻ chế giễu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 706

Bạo Lực

Trên đài, nam tử hắc y có tên Hoắc Chân vì lời nói của Lâm Động mà sắc mặt tối sầm lại, rồi khóe miệng nhếch lên, cười chế giễu:

- Ta có giáo dưỡng hay không, e là không đến lượt ngươi đánh giá!

- Vậy sao?

Lâm Động cũng khẽ cười, hắn bước lên phía trước, bàn tay khẽ nắm lại, cười nói:

- Vậy thử xem sao?

- Đây không phải cuộc giao đấu của những kẻ miệng còn hôi sữa đâu, ngươi vẫn nên hỏi ý kiến của trưởng bối đi.

Hoắc Chân liếc Lâm Động cười châm chọc.

Thế nhưng khi hắn vừa dứt lời thì lại nghe thấy đệ tử Đạo Tông ở xung quanh cười rộ lên. Hắn nhíu mày quay sang nhìn thì thấy đệ tử Đạo Tông đang nhìn hắn đầy thích thú, cứ như vừa nghe thấy truyện gì rất buồn cười vậy.

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh Lâm Động cũng ôm đàn đứng dậy, mái tóc tựa suôn dài tựa thác nước xõa trước ngực tạo cho nàng vẻ đẹp dịu dàng khiến Lâm Động cũng phải sững người.

- Ta còn tưởng ngươi sẽ không xuất hiện chứ!

Nhưng vẻ đẹp đó chỉ kéo dài trong chốc lát, Ứng Hoan Hoan liền trợn mắt

nhìn Lâm Động, khẽ hừ một tiếng, nói.

Nhìn nàng mà Lâm Động không biết nói gì, thời gian gần đây là nàng ta cố ý tránh hắn, vậy mà giờ lại thành hắn không đúng, nữ nhân quả là khó đối phó!

- Đã xuất hiện rồi thì trận cuối giao cho ngươi đấy. Nhưng ta thay mặt toàn thể đệ tử Đạo Tông trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu ngươi thua thì sau này đừng mong yên thân!

Nhìn vẻ mặt của Lâm Động, Ứng Hoan Hoan mỉm cười, rồi hào hùng vỗ vai Lâm Động, cười nói.

Lâm Động nghe vậy cũng cười, mắt nhìn Hoắc Chân cách đó không xa, khẽ nói:

- Nếu đã tìm đến tận nơi, không giẫm cho vài phát thì chắc cả hai bên đều không vui!

- Hắc hắc, nói rất hay, ta thích!

Ứng Hoan Hoan cười, nhưng rồi cảm giác lời nói có gì không đúng, cặp má hơi đỏ lên, nhưng khi Lâm Động nhìn thì nàng lập tức trở lại bình hường, khua tay như không có chuyện gì:

- Giao cho ngươi đấy!

Vừa dứt lời nàng ta cũng nhanh chóng rút lui, đến khu vực đệ tử Đạo Tông rồi mới khẽ vỗ lên gương mặt hơi nóng lên của mình.

Lâm Động lắc đầu cười, mắt nhìn về phía Hoắc Chân, lúc này sắc mặt đã trở nên rất khó coi vì tràng cười của đệ tử Đạo Tông, rồi Lâm Động nhìn về các trưởng bối Đạo Tông:

- Trần Chân sư thúc, trận thứ năm này đệ tử lên nhé?

- Ừm!

Trần Chân mỉm cười, rồi nhìn hai lão giả bên Hồng Nhai Động:

- Đây là đệ tử của Hoang Điện ta, Lâm Động!

Gương mặt của hai lão giả này vốn hiện vẻ thích thú, dù sao bọn họ cũng nhìn ra được thực lực Lâm Động chỉ là Lục Nguyên Niết Bàn, khoảng cách với Hoắc Chân quá lớn. Nhưng khi nghe thấy cái tên ấy thì gương mặt đầy vẻ kinh ngạc.

- Lâm Động, là Lâm Động nghe nói đã đánh nhau lưỡng bại câu thương với Diêu Linh, Thủ lĩnh Ma Ấn Chúng?

Một lão giả kinh ngạc nhìn Lâm Động rồi nói.

Sự việc ở Huyết Nham Địa quá lớn, sau đó Đạo Tông đã xuất ra không ít cường giả ra tay truy sát bọn hung đồ từng ra tay với đệ tử Đạo Tông, từ đó khiến một vài chuyện trong đó nhanh chóng lan truyền. Có lẽ ngay đến Lâm Động cũng không biết khi hắn ở trong Đạo Tông, danh tiếng đã truyền đi xa… - Ha ha, đúng là có chuyện đó!

Trần Chân cười nói.

Ánh mắt lão giả đó lấp lánh một lúc rồi dừng lại trên người Lâm Động, cười nói:

- Vị tiểu bằng hữu đây thực lực hiện tại hình như chỉ là Lục Nguyên Niết Bàn, nghe nói lần đó hắn đã ăn lượng lớn kỳ quả mới khiến thực lực tăng mạnh trong thời gian ngắn mới có thể chống lại Diêu Linh… Nói đến đây ông ta ngừng lại một chút mới nói tiếp:

- Nhưng ta nghĩ, có lẽ tiểu bằng hữu đây sẽ không dùng cách đó cho cuộc giao lưu này chứ?

Nghe vậy Trần Chân và Ngộ Đạo đều nhíu mày. Đúng lúc bọn họ định nói thì Lâm Động đã ôm quyền nói:

- Tiền bối yên tâm, lúc này có lẽ không cần phải làm vậy!

Hai lão nhân áo xám khựng lại vì lời của Lâm Động, sắc mặt có chút khó coi, hiển nhiên cũng nghe được ý tứ bên trong lời nói của Lâm Động. Nhưng dù có khó chịu vì sự kiêu ngạo của Lâm Động thì bề ngoài cũng không thể hạ thấp mình đi tranh luận với một đệ tử. Vậy là chỉ thầm liếc nhìn Hoắc Chân với ánh mặt lạnh băng, hắn cũng hiểu, gật đầu cười… - Khụ khụ!

Hai người đó không thoải mái, nhưng Trần Chân và Ngộ Đạo thì vui ra mặt, bọn họ hắng giọng, trước tiên trách Lâm Động một chút rồi vẫy tay, nói:

- Trận cuối cùng ngươi ứng chiến đi!

Lâm Động ôm quyền với hai người rồi quay lại nhìn Hoắc Chân cười:

- Hoắc Chân sư huynh, mời!

- Ha ha, Lâm Động sư đệ phải cẩn thận đấy. Quyền cước không có mắt, nếu bị thương ở đâu mong bỏ quá cho!

Hoắc Chân cười nói.

- Hoắc Chân sư huynh cũng vậy!

Lâm Động cũng cười rạng rỡ không kém, đáp lại.

- Đạo đức giả!

Ứng Hoan Hoan nhìn hai người như vậy không kìm được nhếch mép lên. Lẽ nào hai người đó không biết nụ cười của mình giả dối thế nào sao?

- Hắn cố tình chọc tức bọn chúng đấy!

Mạc Lăng ở bên cạnh cười nói.

Ứng Hoan Hoan nghe vậy thì nhìn Hoắc Chân, nhận ra nụ cười của Hoắc Chân quả thật có phần cứng ngắc, rồi cô phì cười, thấy hắn bị Lâm Động chọc giận như vậy cũng thấy rất thoải mái.

Xem ra với loại người như Hoắc Chân, chỉ có Lâm Động ra tay mới có thể khiến hắn bị đả kích cả thể xác lẫn tinh thần.

- Miệng lưỡi của Lâm Động sư đệ cũng không thua kém danh tiếng!

Hoắc Chân chầm chậm tiến bước, gương mặt tối sầm, hắn nhìn Lâm Động chăm chăm, cười nhạt:

- Lần này không có cơ hội ăn kỳ quả, không biết ngươi sẽ biểu hiện ra sao?

Uỳnh!

Vừa dứt lời, Hoắc Chân bước chân ra, một luồng nguyên lực vô cùng hùng hồn bùng phát biến thành một thứ áp lực cuồn cuộn ập về phía Lâm Động.

Hoắc Chân vừa ra tay đã thể hiện thực lực không tầm thường, so với Tống Yến mạnh hơn rất nhiều!

Sắc mặt Đệ tử Đạo Tông ở xung quanh trở nên nặng nề hơn. Tuy bọn họ rất có lòng tin với Lâm Động, nhưng Hoắc Chân cũng không phải loại thường, hắn là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất Hồng Nhai Động chắc chắn cũng có bản lĩnh thật sự.

Hai tay Lâm Động buông thõng, thân hình đứng thẳng, mặc cho nguyên lực của Hoắc Chân mạnh mẽ thế nào hắn vẫn không động đậy, mắt chỉ nheo lại, lóe lên hàn ý.

- Để ta xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh ra sao?

Hoắc Chân bước chân ra, nguyên lực trào dâng như thủy triều, rồi thân hình hắn biến thành hắc ảnh, biến một cái liền xuất hiện ngay trước mặt Lâm Động.

- Động Sơn Bán!

Hoắc Chân ra tay không chút nương tình, một quyền tung ra, nguyên lực cuồng bạo ngưng tụ trên nắm đấm của hắn, sức mạnh ấy có thể xuyên thủng cả núi non.

Uỳnh!

Quyền phong đem theo sức mạnh kinh người tung ra nhanh như chớp, chỉ nháy mắt đã đến trước ngực Lâm Động, tiếng gió rít chói tai vang lên.

Bốp!

Quyền phong cuồng bạo bỗng đông cứng, đồng tử Hoắc Chân co rút lại, hắn thấy Lâm Động dùng một tay chặn trước nắm đấm của hắn, sức mạnh đủ xuyên thủng núi non đã bị một bàn tay của Lâm Động chặn đứng!

- Sức mạnh thế này vẫn chưa đủ đâu!

Lâm Động nhìn Hoắc Chân cười, nụ cười lạnh lẽo dị thường, rồi ngay giây sau, hắn bỗng nắm tay lại, cả cánh tay run lên, lớp vảy xanh xuất hiện, chỉ một cái nháy mắt đã biến thành Long thủ khủng bố.

Long thủ hiện nay đã lớn hơn trước đây nhiều, trên lớp vảy tỏa ra một thứ sức mạnh khó hình dung nổi.

Thấy vậy, tim Hoắc Chân chùng xuống, hắn biết mình đã quá coi thường Lâm Động rồi!

Sự coi thường hiển nhiên sẽ phải trả giá, vì thế khi Hoắc Chân nhìn thấy nụ cười lạnh lùng của Lâm Động thì nguyên lực lập tức cuộn trào, kim quang lấp lánh bùng phát.

Dù vậy Lâm Động cũng không hành động gì hơn, Long thủ tóm chặt lấy tay Hoắc Chân rồi nhấc hắn lên quật xuống đất như quất một cây roi.

Rầm rầm rầm!

Cả mặt đất rung chuyển dữ dội, nhìn Lâm Động lúc này như biến thành đại diện của sự bạo lực tuyệt đối, tất cả mọi người đều hóa đá…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 707

Hồng Nhai Động Kinh

Đại địa rung chuyển, vô số những cái hố sâu hun hút xuất hiện quanh chỗ Lâm Động, những đường nứt vỡ lan ra từ viền những cái hố, sức mạnh cuồng bạo của nó khiến không ít người phải run rẩy.

Tất cả đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, trận kịch chiến trong tưởng tượng không hề diễn ra, Lâm Động lúc này như hóa thành Yêu thú, Long thủ tóm chặt tay Hoắc Chân điên cuồng đập xuống đất.

Chiêu thức này không có chút gì là tinh diệu, Lâm Động chỉ dựa vào sức mạnh khủng bố của hắn và nắm bắt được sơ hở của Hoắc Chân, rồi diễn một màn bạo lực vô cùng đặc sắc!

Rầm rầm rầm!

Lâm Động quật Hoắc Chân xuống đất mười mấy phát, cuối cùng cũng dừng lại thở mạnh một hơi, hắn vung tay ném kẻ trong tay bay đi, vạch ra trên nền đất một đường dài đến trăm thước!

- Ực!

Xung quanh đó, mọi ánh mắt như hóa đá nhìn bóng người thảm hại bị Lâm Động vứt như vứt rác, cuối cùng không kìm nổi nuốt một miếng nước bọt.

Thân ảnh thảm hại kia cuối cùng cũng loạng choạng cố gắng đứng dậy. Hoắc Chân lúc này toàn thân vô cùng rách rưới, có thể nhìn thấy vết máu trên người hắn, thậm chí khí tức cũng có chút xáo trộn. Rõ ràng trận quăng quật vừa rồi cũng gây một số thương thế cho hắn..

Nhưng Hoắc Chân quả thật cũng không phải loại tầm thường. Khi bị Lâm Động nắm được sơ hở thì hắn đã lập tức thúc động Niết Bàn Kim Thân, vì thế dù bị Lâm Động quật ác liệt như vậy nhưng hắn vẫn không mất đi lực chiến đấu.

- Lâm Động!

Tóc Hoắc Chân xõa ra, vẻ mặt hắn tối sầm lại thậm chí có phần méo mó. Hai mắt hắn bắn ra nộ hỏa như muốn thiêu cháy Lâm Động. Tuy lần này không bị trọng thương nhưng bị đập tứ tung như vậy thật quá mất mặt.

- Xin lỗi, lâu rồi không động thủ, tóm được thứ gì là ngứa ngáy không kìm được muốn ném!

Lâm Động chỉ nhìn hắn cười cười, nói.

- Phì!

Ứng Hoan Hoan vốn đang bị hóa đá bởi cảnh tượng đó, nghe thấy Lâm Động nói vậy thì không kìm được, giấu mặt sau lưng Mạc Lăng, tay không ngừng đấm lên hai vai hắn, rồi một trận cười kìm nén vang lên.

Sắc mặt Mạc Lăng và các đệ tử Đạo Tông cũng cổ quái, nếu không phải vì hoàn cảnh lúc này không đúng thì bọn họ đã không nhịn được mà cười lớn lên rồi. Lời nói của Lâm Động đúng là muốn chọc cho Hoắc Chân tức chết. Sắc mặt Hoắc Chân lúc này đúng là trở nên tối sầm lại, người hắn khẽ run lên, hiển nhiên là đang kìm nén sát ý.

- Ngươi mừng cũng hơi sớm đấy!

Hoắc Chân nhìn Lâm Động với ánh mắt âm u lạnh lẽo.

Vừa rồi dính đòn là vì Hoắc Chân quá sơ ý, chứ hắn không tin với thực lực Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong của hắn, Lâm Động lại có thể làm gì được.

Uỳnh!

Vừa dứt lời, Hoắc Chân bước một bước, thực lực Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong hoàn toàn được bộc lộ. Một luồng nguyên lực hùng hồn tựa thủy triều không ngừng tràn ra từ cơ thể hắn.

- Hồng Nhai Ma Sơn Thể!

Vẻ mặt Hoắc Chân dữ dằn, thủ ấn biến nhanh như chớp, nguyên lực dồi dào di chuyển dưới lớp da. Bề mặt da hắn dần biến thành màu vàng sẫm.

- Hồng Nhai Yêu Thương!

Màu sắc cơ thể biến đổi, Hoắc Chân nắm tay lại, nguyên lực màu vàng sẫm điên cuồng ngưng tụ biến thành một thanh trường thương tỏa ra năng lượng kinh người.

Lần ra tay này, khí thế của Hoắc Chân bỗng chốc tăng mạnh, ai cũng nhận ra rằng, vị đệ tử ưu tú nhất Hồng Nhai Động đã bộc phát hết lực chiến đấu rồi.

Sắc mặt Đệ tử Đạo Tông ở xung quanh cũng nặng nề, hiển nhiên bọn họ biết dường như Hoắc Chân đã bị Lâm Động chọc tức đến đỉnh điểm rồi… Uỳnh!

Hàn quang dâng lên trong mắt Hoắc Chân, hắn không nói không rằng, chân bước ra, thân hình lao vút đi rồi xuất hiện ở phía bên trái Lâm Động, cây trường thương trong tay không chút do dự nhằm thẳng tim Lâm Động mà đâm tới.

Nhưng khi cây trường thương ấy sắp xuyên qua tim Lâm Động thì trước ngực Lâm Động ngưng tụ thanh quang, rồi một tấm vảy xanh to cỡ đầu người xuất hiện.

Keng!

Trường thương đâm thẳng lên tấm vảy đó, nhưng không hề dễ dàng xuyên thủng như Hoắc Chân nghĩ, dường như tấm vảy đó có sức phòng ngự vô cùng lớn.

Vút!

Tấm vảy chặn được mũi thương, Lâm Động giơ hai bàn tay ra, mười đầu ngón tay búng liên hồi, thanh quang lấp lánh bắn ra như vũ bão biến thành vô số chiếc vảy bay về phía Hoắc Chân.

Những chiếc vảy này ánh sáng lấp lánh, viển ngoài còn có răng cưa, hàn khí vô cùng mạnh mẽ, chính là thứ vũ khí đoạt mệnh.

- Hừ!

Hoắc Chân sau khi đã được bài học lúc trước, không dám chậm trễ, vừa thấy công kích của Lâm Động ngay lập tức hừ một tiếng, trường thương quét ra vô số tấm lá chắn ánh sáng đánh bật những tấm vảy kia ra.

Soạt!

Chặn được những cái vảy kia, Hoắc Chân lập tức phản công, trường thương nhanh như chớp phi thẳng về phía Lâm Động, kình phong mạnh mẽ đến mức cường giả Bát Nguyên Niết Bàn cũng khó lòng phản kháng.

- Hoang Đao!

Lâm Động ngẩng lên, nhìn Hoắc Chân đang tấn công, hai mắt nheo lại, rồi tay nắm chặt sau đó chém mạnh xuống.

Uỳnh uỳnh!

Vào khoảnh khắc hai cánh tay chém xuống, luồng Hoang Kình như thủy triều trào dâng từ trong người hắn, trong chớp mắt biến thành một chùm sáng khổng lồ bắn ra. Quang trụ ngưng tụ thành một cây đại đao khổng lồ, trên thân đao còn tỏa ra một luồng năng lượng kỳ lạ.

- To vậy sao?

Đệ tử Hoang Điện thấy Hoang Đao mà Lâm Động biến ra lập tức tặc lưỡi. Hoang Đao ngưng tụ được quyết định bởi mức độ mạnh mẽ của Hoang Kình trong cơ thể, nhưng bọn họ chưa từng thấy ai ngưng tụ được Hoang Đao lớn cỡ này. Hơn nữa, bọn họ cũng có thể cảm nhận rõ ràng Hoang Kình ngưng tụ thành Hoang Đao của Lâm Động vô cùng thuần túy và lợi hại.

Ánh hàn quang trên lưỡi đao phản chiếu vào mắt Lâm Động, hắn vung tay lên, Hoang Đao khổng lồ xé tan không khí chém thẳng xuống Hoắc Chân.

Hoang Đao chém tới, sắc mặt Hoắc Chân cũng biến đổi, Lâm Động dựa vào thực lực Lục Nguyên Niết Bàn mà lại có được công kích mạnh mẽ nhường này cũng khiến hắn vô cùng kinh ngạc!

- Liệt Thiên Thương!

Nhưng dù ngạc nhiên thì hắn cũng không lui bước, ánh mắt sắc lạnh lóe lên, nguyên lực cuồng bạo cuộn trào, thân cây thương rung lên rồi bỗng phình to ra, chùm sáng ngưng tụ nơi mũi thương vô cùng chói mắt.

Uỳnh! Keng!

Trường thương bay tới oanh kích lên Hoang Đao, âm thanh giòn tan của kim loại va chạm vang lên, kình phong đáng sợ bùng nổ như vũ bão.

Ầm ầm!

Hoắc Chân bị kình phong đánh bật ra sau mười mấy bước, bàn tay hơi tê dại khẽ nắm lại, ngay khi hắn vừa nhìn thì đồng tử lập tức co nhỏ lại, rồi thân hình nhanh chóng rút lui.

Xoẹt!

Nhưng khi Hoắc Chân vừa động đậy thì một thân ảnh đã xuất hiện ngay cạnh hắn. Chính là Lâm Động! Lúc này cả hai cánh tay Lâm Động đã biến thành Long thủ to lớn tỏa ra sức mạnh đáng sợ.

Lâm Động xuất hiện ngay sát bên Hoắc Chân, gương mặt hắn lộ ra nụ cười lạnh băng, rồi hàn quang lóe lên trong mắt, nắm đấm mang sức mạnh đáng sợ tung ra như vũ bão về phía Hoắc Chân.

Binh binh binh!

Nắm đấm hung hăng oanh kích lên người Hoắc Chân, dù hắn đã thi triển vũ kỹ luyện thể nhưng cơn đau vẫn thấu tận xương tủy.

Nháy mắt Hoắc Chân đã chịu mười mấy quyền, khóe miệng cũng đã có vết máu, ánh mắt hắn có phần sợ hãi, mức độ hung hãn của Lâm Động hiển nhiên đã khiến hắn chịu thiệt thòi không ít.

Binh!

Lâm Động lại tung một quyền lên hai cánh tay đan chéo của Hoắc Chân, sức mạnh bùng phát đánh bay Hoắc Chân ra sau mấy chục thước!

Hoắc Chân cố gắng đứng vững, gương mặt tái đi, tuy hắn cũng công kích được lên người Lâm Động nhưng dường như không gây được thương thế gì mấy.

- Hắn mạnh mẽ như vậy, chắc chắn đã tu luyện loại vũ kỹ luyện thể vô cùng lợi hại!

Hoắc Chân quệt máu nơi khóe miệng, nhìn Lâm Động với ánh mắt âm u, rồi bỗng hắn cắn lưỡi, một tia máu đỏ tươi bắn ra rơi vào bàn tay hắn.

- Lâm Động, dù hôm nay ngươi có sức mạnh khuynh đảo thiên địa thì ta cũng sẽ đè ngươi xuống!

Ánh mắt Hoắc Chân đầy phẫn nộ, hai bàn tay nhuốm máu bỗng biến ra vô số ấn pháp quỷ dị, ngay sau đó ánh sáng bùng phát từ cơ thể hắn rồi biến thành một ngọn núi cao hàng trăm trượng, trên đó là một trận pháp kỳ dị!

Ngọn núi vừa xuất hiện, nguyên lực thiên địa bỗng chuyển động dữ dội, ánh mắt đệ tử Hồng Nhai Động thì cuồng nhiệt, còn nét mặt đệ tử Đạo Tông, ngay cả Ứng Hoan Hoan cũng trở nên nặng nề, rồi không kìm được lên tiếng:

- Lâm Động cẩn thận, đó là vũ kỹ lợi hại nhất của Hồng Nhai Động, Hồng Nhai Động Kinh!

- Muộn rồi!

Hoắc Chân cười dữ dằn, rồi hắn không cho Lâm Động thời gian phản ứng, hắn lật tay, ngọn núi khổng lồ kia đem theo năng lượng rung chuyển đất trời ập về phía Lâm Động.

Thanh thế ấy kinh thiên động địa!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 708

Đại Hoang Nhân Thiên Thủ Cường Hóa

Lâm Động ở phía dưới ở ngay chính giữa quang trận!

Uỳnh!

Nguyên lực bùng phát, ngọn núi cùng quang trận như thiên thạch từ trên trời rơi xuống đem theo sức mạnh kinh người oanh kích về phía Lâm Động.

Rắc rắc!

Ngọn núi còn chưa rơi hẳn xuống mà kình lực đã khiến mặt đất tách ra thành vô số đường rãnh khổng lồ, thậm chí còn rung chuyển dữ dội.

Đệ tử Đạo Tông đứng xung quanh vội vàng lùi ra xa, ánh mắt ngưng trọng nhìn cảnh tượng đó. Làn sóng năng lượng truyền tới khiến bọn họ biết rằng nếu đổi lại là bọn họ ở đó thì có lẽ bị áp chế không động đậy được rồi.

- Hắn cũng có chút bản lĩnh!

Mạc Lăng trầm giọng nói.

- Nói thế nào thì hắn cũng là đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất của Hồng Nhai Động. Mà Hồng Nhai Động cũng có thể coi là Tông phái siêu cấp, sao có thể yếu được?

Ứng Hoan Hoan nhíu mày nói.

- Không biết Lâm Động có dùng Đại Hoang Vu Kinh không. Từ sau khi tham ngộ thành công hình như chưa thấy huynh ấy thi triển bao giờ.

Mạc Lăng cười hì hì, ánh mắt nhìn Lâm Động đầy chờ mong và hiếu kỳ.

- Không biết hắn giấu bao nhiêu thủ đoạn nữa? Nếu không bị ép đến bước đường cùng thì ta nghĩ hắn sẽ không dùng Đại Hoang Vu Kinh, vì thế e là ngươi thất vọng rồi!

Ứng Hoan Hoan nghiêng đầu nghĩ rồi uể oải nói.

- Không sao, chỉ cần đánh bay được tên kia đi, dù không được thấy Đại Hoang Vu Kinh cũng sảng khoái rồi!

Mạc Lăng cười nói.

Nghe thế Ứng Hoan Hoan cũng gật đầu tán đồng, đang định nói gì đó thì lông mày bỗng nhướng lên, nhìn vào trong trận đấu. Ở đó Lâm Động cũng ngẩng lên nhìn quang trận khổng lồ đang ập tới.

- Hồng Nhai Động Kinh sao? Cũng là một môn vũ kỹ lợi hại!

Quang trận ngày một tới gần, nhưng gương mặt Lâm Động không hề có sự hoảng loạn, ngược lại hắn nhếch mép cười, rồi thở ra một hơi, nguyên lực hùng hồn bắt đầu dâng tràn như thủy triều.

Nguyên lực trào dâng, Lâm Động đưa bàn tay ra, không gian bên trên đầu hắn bỗng rung lên, ngay sau đó trong không gian xuất hiện một khoảng hư vô đen tối, bên trong đó tỏa ra thứ khí tức cổ xưa từ thời Viễn Cổ!

- Để ta xem, Đại Hoang Nhân Thiên Thủ thúc động bằng Đại Hoang Vu Kinh sẽ mạnh đến mức nào?

Lâm Động khẽ mỉm cười, bàn tay bỗng nắm chặt lại.

Uỳnh uỳnh!

Vùng hư vô đen tối bỗng sụp đổ, thứ khí tức Viễn Cổ kia ngày một đậm đặc

hơn, trong bóng tối dường như có tiếng bước chân, rồi một đạo quang ảnh như xuyên thủng bóng tối xuất hiện trong hư vô.

Quang ảnh ấy vô cùng to lớn, dường như có thể nhìn thấy một thân ảnh vĩ đại. Một thứ khí thế khó hình dung tỏa ra từ trong hư vô. Trước khí thế ấy ngay cả mấy người Trần Chân, sắc mặt cũng phải thay đổi!

- Là linh hồn của Đại Hoang Đế sao?

Trần Chân nhìn quang ảnh xuất hiện với ánh mắt kinh dị, khẽ nói.

Ngộ Đạo vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

Bọn họ đều biết Lâm Động có tu luyện Đại Hoang Nhân Thiên Thủ, đó là vũ kỹ được vị cường giả đó sáng tạo ra từ thời Viễn Cổ. Nhưng bọn họ không ngờ Lâm Động lại có thể tu luyện nó đến mức độ này.

Quang ảnh đó không còn là linh hồn vũ kỹ bình thường nữa, thậm chí có thể coi đó là tàn ảnh của Đại Hoang Đế. Tuy chỉ là tàn ảnh nhưng uy lực của nó có thể hình dung bằng từ khủng bố!

Có thể ngưng tụ được tàn ảnh của người sáng tạo vũ kỹ, bản lĩnh này ngay cả Trần Chân bọn họ cũng không thể làm được, vì nó cần một vài thủ đoạn vô cùng đặc biệt. Mà Lâm Động làm được thì hiển nhiên là có liên quan đến Đại Hoang Vu Kinh rồi!

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Quang ảnh xuất hiện trong vùng hư vô, ánh mắt Lâm Động trở nên sắc lạnh, rồi tiếng hét vang lên trong đầu, đồng thời bàn tay hắn phất lên phía trên.

Vào khoảnh khắc ấy, quang ảnh trong hư vô cũng giơ tay lên khẽ chụp về phía quang trận.

Uỳnh!

Quang ảnh ra tay tuy nhẹ nhàng, nhưng vào khoảnh khắc bàn tay ấy đưa ra, trong vòng bán kính trăm trượng, không gian như chịu một áp lực cực lớn, nhanh chóng trốn chạy. Ánh sáng chuyển động rồi ngưng tụ lại thành một bàn tay khổng lồ phía trên đỉnh đầu Lâm Động.

Trên bàn tay ấy có đầy hoa văn thần kỳ phát ra những luồng sức mạnh kinh thiên động địa.

Uỳnh uỳnh!

Bàn tay hướng lên trời rồi oanh kích vào quang trận trước vô số ánh mắt chăm chú theo dõi.

Hai thứ khổng lồ đâm vào nhau, làn sóng năng lượng đáng sợ bùng phát, cả không gian như méo mó cả đi.

Lâm Động ngẩng lên nhìn luồng năng lượng cuồng bạo tỏa ra từ trên trời, kiểu giằng co này khiến ánh mắt hắn lóe lên hàn quang.

- Hừ!

Khi hàn quang lóe lên trong mắt Lâm Động, quang ảnh kia dường như phát ra tiếng hừ lạnh như vọng lại từ thời Viễn Cổ, rồi quang ảnh giơ tay lên chụp mạnh trong không trung!

Tất cả mọi người có thể nhìn thấy, không gian phía trước bỗng chốc méo mó, quang trận bỗng phát ra tiếng răng rắc, vô số vết nứt lan tỏa trên ngọn núi!

Hoắc Chân ở cách đó không xa nhìn thấy thế, sắc mặt kịch biến, vội vàng vận nguyên lực muốn giữ vững ngọn núi. Nhưng dường như không có bất cứ điều gì có thể ngăn cản quang ảnh, Hoắc Chân chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn núi rạn nứt ngày một nhiều hơn.

- Vỡ!

Hình ảnh ngọn núi rạn nứt phản chiếu trong mắt Lâm Động, rồi hắn khẽ hét lên.

Bùm!

Khi hắn vừa dứt lời, bàn tay khổng lồ kia bỗng nắm lại, sức mạnh đáng sợ bùng phát, ngọn núi kia cuối cùng không chịu nổi, bùm một tiếng nổ tan tành.

- Phụt!

Khi ngọn núi nổ tung, Hoắc Chân lập tức bị ảnh hưởng, máu tươi bắn ra, ánh mắt hắn lóe hàn quang rồi rất không cam tâm, vội vàng lui về sau.

Xoẹt!

Thế nhưng khi hắn vừa động thân thì từ trong luồng năng lượng phía trước, một đạo thanh quang bắn ra rồi xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Vút vút!

Thấy Lâm Động lại bay tới, Hoắc Chân không hề hoảng loạn, cây thương rung lên, khí tức mạnh mẽ lập tức tấn công Lâm Động.

Lâm Động nhìn Hoắc Chân vẫn đang ngoan cố với ánh mắt lạnh lùng, thân hình khẽ động rồi xuất hiện phía bên trái Hoắc Chân, bàn tay nắm lại, một thân cây màu đen khổng lộ xuất hiện, cành cây tựa như được đúc từ gang thép, mạnh mẽ mà lạnh lẽo.

- Cút!

Lâm Động nhấc thân cây lên, rồi không chút nương tình quật lên người Hoắc Chân.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, thân thể Hoắc Chân như viên đạn bắn đi, rồi rơi uỳnh xuống khiến mặt đất nứt toác, hắn hộc ra một ngụm máu tươi.

- Ngươi thua rồi!

Lâm Động từ từ đáp xuống bên cạnh Hoắc Chân, cười nhạt nói.

Nét mặt Hoắc Chân lúc này vô cùng đáng sợ, hắn nhìn Lâm Động với ánh mắt âm u, lạnh lẽo, rồi hắn hơi cúi xuống, vào khoảnh khắc ấy, hắn vung ống tay áo, một đạo hàn quang sắc lạnh bắn thẳng về phía cổ họng Lâm Động!

Choeng!

Cành cây vung lên chặn đứng hàn quang, hai mắt Lâm Động nheo lại.

Hoắc Chân cảm nhận được sát ý thấu xương tỏa ra từ người Lâm Động, sắc mặt hắn kịch biến, định lên tiếng xin thua thì thân cây kia đã vung lên, đập thẳng vào đầu hắn.

Hoắc Chân giật mình vì sát chiêu này của Lâm Động, hắn không ngờ Lâm Động lại ra tay như vậy! Hắn đương nhiên không biết đối thủ của hắn không phải loại người lương thiện như những đệ tử bình thường bên trong các Tông phái siêu cấp, mà là kẻ đi lên từ chiến trường sinh tử.

- Hỗn xược!

Nhưng khi thân cây của Lâm Động vung lên, chưa kịp hạ xuống thì một gã Trưởng lão của Hồng Nhai Động đã biến sắc mặt, thân hình xuất hiện ngay trước mặt Hoắc Chân, tay áo vung lên đánh bay thân cây rồi điểm ngón tay thẳng về hướng Lâm Động.

Xoẹt!

Ngay lúc ấy, một thân ảnh già nua cũng xuất hiện phía trước mặt Lâm Động, bàn tay vung lên, nguyên lực dồi dào khiến lão giả kia phải lùi một bước.

Trần Chân đánh lui lão giả kia đứng trước mặt Lâm Động, bình thản nói:

- Trịnh Trưởng lão, đệ tử của Đạo Tông ta có lẽ không đến lượt ngài dạy bảo đâu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 709

Thiếu Nữ Đánh Đàn

Sự thay đổi này diễn ra trong chớp mắt, Trần Chân và Trưởng lão của Hồng Nhai Động ra tay khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trần Chân đứng trước mặt Lâm Động, sắc mặt không chút hòa ái nhìn chằm chằm vị Trưởng lão của Hồng Nhai Động. Dù sao đây cũng là địa bàn của Đạo Tông, Trưởng lão Hồng Nhai Động làm vậy là có phần tiếm quyền chủ nhân rồi thì phải.

- Điện chủ Trần Chân, đây chỉ là giao đấu học hỏi lẫn nhau, đệ tử Đạo Tông các ngài ra tay như vậy hình như hơi nặng?

Lão giả áo xám lạnh lùng nhìn Lâm Động rồi nói.

- Trong khi giao đấu có thương thế là chuyện rất bình thường, hơn nữa Lâm Động cũng đã cho Hoắc Chân cơ hội nhận thua, nhưng hắn lại ra tay đánh lén. Hành vi như vậy có lẽ Trịnh Trưởng lão phải về giáo huấn thêm đệ tử của mình mới phải.

Trần Chân thản nhiên nói.

Nghe thế, sắc mặt Trưởng lão áo xám lập tức tối sầm lại, nộ hỏa ánh lên trong mắt. Nhưng dù sao ông ta cũng biết đây là đâu, Hồng Nhai Động tuy cũng là Tông phái siêu cấp nhưng không thể sánh được với Đạo Tông. Vì thế ông ta đành nhẫn nhịn, phẩy tay một cái, từ phía sau có mấy đệ tử Hồng Nhai Động vội vàng dìu Hoắc Chân đi.

- Đạo Tông không hổ là một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp. Lần này

Hồng Nhai Động ta tự thấy không sánh bằng, năm sau nếu có cơ hội thì sẽ lại đến bái sơn!

Thất bại hiển nhiên khiến tâm trạng Trưởng lão áo xám kia rất không tốt, cũng không có ý định ở lại thêm, chỉ đành ôm quyền với Trần Chân, nói câu khách sáo rồi quay người dẫn đám để tử Hồng Nhai Động đi về. Nhìn bộ dạng khác hẳn vẻ nghênh ngang khi mới tới.

Lâm Động nhìn đám người Hồng Nhai Động rút đi, nhún vai định nói gì đó thì xung quanh bỗng bùng nổ tiếng hoan hô.

- Lại để tiểu tử ngươi được uy phong rồi!

Trần Chân nhìn những đệ tử Đạo Tông có vẻ mặt đầy kích động, không kìm được quay sang Lâm Động cười nói:

- Nhưng lần này ngươi làm tốt lắm. Đám người Hồng Nhai Động lúc nào cũng muốn đến gây chuyện, lần này lại nhân lúc các đệ tử ưu tú của Tứ Điện bế quan để đến bái sơn. Nếu không có ngươi ra tay thì chỉ sợ hôm nay chúng sẽ được nước lấn tới.

- Thủ đoạn bàng môn khó lòng dùng cho việc lớn!

Lâm Động lắc đầu, danh tiếng của một Tông phái siêu cấp không thể chỉ dựa vào thủ đoạn mà có được.

- Tuy đúng là vậy nhưng nếu tin tức truyền ra cũng không tốt cho danh tiếng Đạo Tông chúng ta.

Trần Chân gật gù, quét mắt nhìn Lâm Động rồi cười nói:

- Sắp đến Điện Thí rồi, Tiếu Tiếu, Thanh Diệp, Mục Lực bọn chúng đều đã tranh thủ thời gian bế quan, chỉ mình ngươi là nhàn nhã nhất. Nay ngươi đã có Đại Hoang Vu Kinh, nếu ngươi không có được thành tích tốt trong Điện Thí thì ngươi sẽ không xong với ta đâu.

- Hư danh mà thôi, Trần Chân sư thúc cũng bận tâm sao?

Lâm Động cười nói.

- Nhiều lời, ta đợi bao nhiêu năm nay, khó khăn lắm mới đợi được Đại Hoang Vu Kinh xuất thế, Hoang Điện chúng ta cũng có cơ hội vùng dậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Trần Chân mắng yêu.

- Chỉ có thể cố gắng hết sức thôi, Tiếu Tiếu sư tỷ bọn họ cũng không phải nhân vật tầm thường!

Lâm Động cười, nói.

- Ừm!

Trần Chân gật đầu, nói với Lâm Động vài câu rồi mới cùng Ngộ Đạo rời đi. Có thể thấy lần này Lâm Động đánh bại bọn Hồng Nhai Động cũng khiến bọn họ nở mày nở mặt, vì dù sao Lâm Động cũng là đệ tử Hoang Điện!

Hai người Trần Chân rời đi, đệ tử Đạo Tông ở xung quanh lập tức tràn tới, những ánh mắt rực cháy kia khiến Lâm Động hơi rùng mình.

- Này, cảm ơn nhé!

Trong đám người, một bàn tay thon nhỏ vỗ lên vai Lâm Động. Hắn ngoảnh lại thì thấy nàng thiếu nữ đã buộc lại chiếc đuôi ngựa.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười nhìn Lâm Động, đôi mắt quả thật có ý cảm ơn. Lần này nếu không phải có Lâm Động ra mặt thì có lẽ nàng sẽ phải đối mặt với Hoắc Chân, hơn nữa từ thực lực mà Hoắc Chân thể hiện, có lẽ dù nàng ra tay toàn lực thì khả năng thắng cũng chỉ là năm mươi năm mươi. Với tính cách của nàng, nếu thất bại, làm tổn hại đến danh tiếng Đạo Tông, không biết nàng sẽ khó

lòng chịu đựng đến mức nào.

- Ta cũng là đệ tử Đạo Tông mà!

Lâm Động khẽ cười.

Đôi mắt to tròn của Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, không biết tại sao lại cảm thấy không hài lòng lắm về câu trả lời của hắn, do dự một chút rồi bỗng nói:

- Nể mặt ngươi biểu hiện khá tốt, ta nhắc nhở ngươi, hiện nay Thanh Diệp và Mục Lực đều đang xung kích Cửu Nguyên Niết Bàn, nếu bọn họ thành công thì Điện Thí lần này ngươi cũng khó lòng tăng thứ hạng cho Hoang Điện đấy.

Lâm Động khựng người, rồi gật đầu cười. Thanh Diệp và Mục Lực là đệ tử mạnh nhất của Địa Điện và Hồng Điện. Bọn họ có tư cách xung kích Cửu Nguyên Niết Bàn cũng không có gì lạ.

Ứng Hoan Hoan nhắc nhở Lâm Động một câu rồi hất tóc quay người bỏ đi. Dáng người tú lệ của nàng thu hút không ít ánh nhìn của đệ tử Đạo Tông.

Lâm Động cũng cười, ôm quyền với các đệ tử đứng xung quanh rồi cùng Mạc Lăng rời đi.

o0o Trong mấy ngày tiếp theo, việc Lâm Động đánh bại Hoắc Chân của Hồng Nhai Động cũng nhanh chóng lan truyền trong Đạo Tông. Điều này lại gây náo động không nhỏ, nhưng gần như tất cả đệ tử Đạo Tông đều cảm thấy rất hả dạ. Vì dù sao khi đệ tử Hồng Nhai Động đến đều rất ngạo mạn khiến người khác phải phẫn nộ.

Trong tình huống đó, Lâm Động cuối cùng ra tay đã cứu vãn cục diện đánh bại ý đồ của Hồng Nhai Động. Điều này quả thật khiến rất nhiều đệ tử Đạo Tông phải tán tụng. Bất giác uy tín của Lâm Động trong mắt đệ tử Đạo Tông cũng tăng lên, thậm chí còn có thể sánh được với Ứng Tiếu Tiếu, Thanh Diệp, Mục Lực.

Đến hiện tại, có lẽ không ai nghĩ hắn là đệ tử mới gia nhập Đạo Tông nữa.

Lâm Động dựa vào khả năng của chính mình từng bước đứng vững trong Đạo Tông, nơi thiên tài quần tụ!

o0o Sau sự kiện bái sơn hôm đó, tháng ngày của Lâm Động lại trôi qua trong bình lặng, ngày Điện Thí cũng ngày một đến gần, không khí trong cả Đạo Tông cũng ngày một náo nhiệt. Tất cả đệ tử đều đang ngóng trông đến sự kiện lớn nhất năm này.

Trên một ngọn núi trong Đạo Tông, một thân ảnh trẻ tuổi đang ngồi đả tọa trên một tảng đá xanh nhô ra, phía dưới cách đó khá xa là một cái đài khổng lồ, trên đó có không ít đệ tử Đạo Tông tụ tập tại đây để tu luyện, không khí vô cùng náo nhiệt.

Lâm Động lặng lẽ nhìn về nơi ấy, ánh mắt có phần ngơ ngẩn. Hắn đến Đạo Tông cũng gần một năm rồi, không biết ở nhà thế nào, thiết nghĩ chắc những gì hắn làm có thể đảm bảo cho mọi người sống yên ổn ở Vương triều Đại Viêm… - Thanh Đàn… không biết nha đầu đó hiện giờ ra sao?

Dòng suy nghĩ chuyển động, gương mặt đáng yêu của cô nàng thiếu nữ xuất hiện trong tâm trí khiến khóe miệng Lâm Động bất giác nhướng lên.

- Cười thành ra bộ dạng thế này, đang nghĩ gì thế?

Khi Lâm Động đang chìm đắm trong ký ức thì một giọng cười êm tai vang lên khiến hắn bừng tỉnh, ánh mắt di chuyển, hắn thấy bên cạnh là Ứng Hoan Hoan với bộ y phục màu nhạt.

Nàng ta đang nghiêng đầu nhìn Lâm Động, tia nắng xuyên qua kẽ lá chiếu lên gương mặt khiến đôi mắt to vốn long lanh của cô càng trở nên đẹp hơn.

- Đang nghĩ đến việc cá cược của chúng ta!

Lâm Động vươn vai, nói.

Ứng Hoan Hoan vốn định trêu chọc Lâm Động, khi nghe thấy thế thì mắt đảo mấy cái, bước chân lặng lẽ bước về sau.

- Xem ra quả nhiên có người định giả ngốc trốn nợ đây!

Lâm Động mỉm cười, nói.

Ứng Hoan Hoan đỏ mặt, rồi nghiến răng nói:

- Ai trốn nợ? Bản cô nương hôm nay đến để trả nợ đây. Nói đi, ngươi muốn ta làm gì?

Nhìn Ứng Hoan Hoan, Lâm Động muốn cười nhưng cố nhịn, hắn bắt đầu quan sát thân hình Ứng Hoan Hoan từ trên xuống dưới.

Dưới kiểu nhìn đó của Lâm Động, gương mặt tú lệ của Ứng Hoan Hoan dần đỏ lên vì ngượng ngùng và giận dữ.

Nhưng rõ ràng cô nàng thiếu nữ tinh quái này không phải loại chịu chờ chết. Nàng ta chỉ đỏ mặt một chút, rồi đôi mắt bỗng nheo lại, bàn tay lấy ra một tấm ngọc phù, ngón tay ngọc ngà nghịch ngợm ngọc phù rồi nhìn Lâm Động cười quyến rũ:

- Cái này sẽ truyền hết những gì ta nghe thấy cho cha ta, vì thế khi ngươi nói phải cẩn thận chút đấy!

Lâm Động khựng người lại rồi hầm hầm nói:

- Ngươi được lắm!

Tuy Lâm Động rất ít khi sợ hãi, nhưng đối với vị Chưởng giáo Đạo Tông kia, một trong những cường giả đỉnh cấp của Đông Huyền Vực, thì hắn vẫn tôn kính và kính sợ. Vì thế đương nhiên hắn sẽ không làm những việc to gan như trêu chọc con gái của Ứng Huyền Tử.

Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động rút lui thì đắc ý quơ quơ ngọc phù rồi mới cất đi.

Lâm Động lắc đầu bất lực nhìn xuống phía dưới, nhưng rồi hắn ngửi thấy một làn hương, ngoảnh lại thì thấy Ứng Hoan Hoan đã ngồi xuống cạnh mình, cánh tay khẽ nhấc lên, rồi cây đàn tranh cổ xuất hiện.

- Này, để ngươi không nói ta xù nợ, ta gảy cho ngươi một khúc nhạc nhé. Trong Đạo Tông này, ngoài cha và tỷ tỷ ra chưa ai được đãi ngộ đó đâu!

Nàng thiếu nữ nghiêng đầu nhìn Lâm Động cười.

Lâm Động khựng người, định nói gì đó nhưng ngón tay ngọc ngà của nàng đã chạm vào dây đàn, rồi âm thanh dịu dàng như tiếng nhạc trên thiên đường vang lên.

Các chiêu thức của Ứng Hoan Hoan đều hình thành từ sóng âm, vì thế khả năng đánh đàn của nàng đương nhiên là tuyệt diệu. Hơn nữa trong tiếng đàn còn có làn sóng kỳ dị, tiếng đàn đó dường như có thể xâm nhập tâm thần đến tận nơi sâu thẳm trong tim người nghe.

Tiếng đàn vang lên, đôi mắt Lâm Động không tự chủ được chầm chậm nhắm lại, cơ thể vốn đang căng thẳng lúc này được thả lỏng hoàn toàn. Mọi sự đề phòng đều không còn nữa, có lẽ lúc này là lúc mà hắn yếu ớt nhất trong bao nhiêu năm tu luyện.

Thỉnh thoảng Ứng Hoan Hoan lại nghiêng đầu nhìn gã thanh niên chìm vào giấc ngủ mà thả lỏng phòng ngự. Trong đôi mắt đẹp ấy hiện lên sự dịu dàng, nàng biết gã nam nhân trước mắt đã phải đối phó với thế gian hiểm ác một cách khó khăn thế nào, đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy hắn chìm vào giấc ngủ thoải mái như đứa trẻ.

Cảm giác này, rất tuyệt!

Nàng thiếu nữ mỉm cười.

Khi Lâm Động bỗng tỉnh lại từ giấc ngủ, Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh cũng cảm nhận được cơ thể hắn bỗng chốc cảnh giác trở lại.

Lâm Động vươn vai, một cảm giác sảng khoái lan tỏa khắp cơ thể, dường như hắn chưa từng cảm nhận được cảm giác này trong bao năm qua.

- Cảm ơn!

Lâm Động quay lại nhìn nàng thiếu nữ đặt cây đàn tranh trên đùi. Trên gương mặt nàng lúc này tỏa sáng nụ cười trong sáng như có thể tịnh hóa lòng người.

Núi xanh, đá xanh, thiếu nữ, đàn tranh!

Lâm Động khẽ cụp mắt thu lại toàn bộ cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt vào trong tim. Hắn biết có lẽ rất lâu sau này hắn sẽ quên rất nhiều thứ, nhưng ít nhất thì cảnh tượng này hắn sẽ khắc cốt ghi tâm!

- Tuy khúc nhạc của ta có hiệu quả, nhưng nếu trong lòng ngươi có phòng bị thì chẳng có tác dụng gì cả!

Ứng Hoan Hoan cười nói.

Vừa dứt lời, nàng ôm cây đàn tranh đứng dậy, khẽ vươn vai, định nói gì đó thì bỗng thấy phía dưới có xao động. Lông mày khẽ nhíu lại nhìn nơi gây ra xao động. Rồi Lâm Động nhìn thấy gương mặt nàng bỗng trở nên nặng nề, dường như có chút bất an.

Lâm Động cũng khựng người vì nét mặt ấy, rồi hắn nhìn theo ánh mắt Ứng Hoan Hoan.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 710

Vương Diêm

Nơi bọn họ nhìn vào là bậc thang dẫn lên bình đài, lúc này trên bậc thang có một bóng người đang chầm chậm bước tới.

Bóng người đó chính là nguyên nhân của sự xao động!

- Đó là ai?

Lâm Động nheo mắt nhìn bóng người đang đi chậm từng bước trên bậc thang đá. Nhờ nhãn lực hơn người hắn có thể nhìn thấy người đó mặc áo bào xám, mái tóc dài hơi rối thả sau lưng. Điều khiến nhiều người chú ý là cây kiếm to màu đen sau lưng hắn. Cây kiếm to cỡ vài trượng, dường như có một thứ năng lượng mạnh mẽ tỏa ra từ thân kiếm.

Gương mặt của người đó không anh tuấn nhưng lại rất dễ nhìn, chỉ có điều đôi mắt kia đầy vô cảm khiến người khác thấy lạnh run.

Điều khiến ánh mắt Lâm Động trở nên nặng nề chính là mùi vị nguy hiểm cực kỳ rõ rệt từ người mặc áo bào xám ấy. Đó là mùi vị xuất hiện trên người một con ác lang đã trải qua hàng trăm trận chiến trên thảo nguyên mới có!

Trong số đệ tử của cả Đạo Tông, cho dù là Ứng Tiếu Tiếu cũng chưa thể khiến Lâm Động có cảm giác này.

- Hắn là ai?

Lâm Động khẽ hỏi, hắn nhớ dường như trong Đạo Tông không có nhân vật nào thế này.

- Là Vương Diêm!

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, giọng nói thánh thót bỗng trở nên trầm thấp.

- Có chuyện gì vậy?

Lâm Động nheo mắt, từ khi quen biết đến giờ đây là lần đầu tiên hắn thấy Ứng Hoan Hoan có vẻ mặt thế này.

Ứng Hoan Hoan trầm ngâm một lúc rồi khẽ nói:

- Còn nhớ lần trước ta từng nói, trong cuộc So tài Tông phái lần trước, Đại sư tỷ Thiên Điện lúc đó của Đạo Tông chúng ta bị Nguyên Môn giết không?

- Ừm!

- Vị Đại sư tỷ đó chính là tỷ tỷ ruột của Vương Diêm!

Ứng Hoan Hoan khẽ nắm tay lại, hít sâu vào một hơi, nói.

- Vương Diêm sư huynh lúc đó là đệ tử của Thiên Điện, tính ra tư cách cao hơn tỷ tỷ ta một chút. Nếu tính thật sự ra thì hắn mới là người có tư cách cao nhất trong số đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông chúng ta! Sau sự việc năm đó, Vương Diêm sư huynh bị đả kích rất lớn, tính cách thay đổi rất nhiều, cộng với việc hồi đó cha ta vì toàn cục mà kìm chế sự phẫn nộ và báo thù trong Đạo Tông. Lúc ấy Vương Diêm sư huynh bị thù hận che mờ lý trí, sau đó xông vào đại điện nghị sự chỉ vào cha ta mà chửi. Sau đó, sư huynh ấy chỉ ở lại Đạo Tông thêm nửa năm rồi bỏ đi. Mấy năm nay thỉnh thoảng nghe được một vài tin tức về huynh ấy. Nghe nói huynh ấy đã giết rất nhiều người của Nguyên Môn, bị Nguyên Môn truy đuổi. Ngoài ra, Vương Diêm sư huynh xếp thứ hai trong Tông Phái Thông Tập Bảng!

Đồng tử Lâm Động hơi co rút lại, lúc này hắn mới cảm nhận được sự cường hãn mạnh mẽ của Vương Diêm sư huynh này. Hắn từng giao đấu với Diêu Linh, mà Diêu Linh chỉ xếp thứ tư, còn Vương Diêm lại cao hơn hắn đến hai bậc!

- Thật ra Đạo Tông chúng ta đã thầm ra tay trong cuộc truy sát của Nguyên Môn, giúp huynh ấy tránh được một vài lần. Chỉ có điều có lẽ huynh ấy không biết!

Ứng Hoan Hoan mím môi, khẽ nói:

- Thật ra nhưng chuyện này cũng không thể trách cha ta được… Lâm Động gật đầu, Ứng Huyền Tử là Chưởng giáo của một Tông phái siêu cấp, bất cứ quyết định nào của ông đều liên quan đến sự tồn vong của vô số người. Tuy Lâm Động chưa từng biết hai Tông phái siêu cấp khai chiến sẽ như thế nào, nhưng hắn có thể đoán được chắc chắn kinh thiên động địa, sự thương vong sẽ vô cùng khủng bố.

Năm đó Chu Thông tiền bối chết trong tay Nguyên Môn, đó là đệ tử quan môn của Ứng Huyền Tử, có lẽ ông đã coi Chu Thông là con trai, có mấy ai biết được khi phải kìm chế nộ hỏa trong Tông phái, ông đã đau đớn đến mức nào.

- Mấy năm nay Vương Diêm sư huynh không hề về Đạo Tông… Ứng Hoan Hoan nắm chặt tay, ngoảnh lại nhìn Lâm Động, ánh mắt đầy vẻ bất an:

- Nhưng giờ… huynh ấy về rồi!

Lâm Động nhíu mày, ánh mắt lấp lánh một chút rồi bỗng nói:

- Là vì… Điện Thí?

- Có lẽ là vì cuộc So tài Tông phái sẽ bắt đầu sau Điện Thí không bao lâu!

Ứng Hoan Hoan nói có chút chua xót.

- Người giành được hạng nhất trong Điện Thí sẽ có quyền chỉ huy các đệ tử tham gia cuộc So tài Tông phái. Lần này Vương Diêm sư huynh về đúng thời điểm này có lẽ là muốn mượn sức mạnh của Đạo Tông để báo thù Nguyên Môn!

Lâm Động thở hắt ra một hơi, hắn thật sự vẫn không quên được chuyện xưa a!

- Tính cách Vương Diêm sư huynh lạnh lùng cố chấp, nếu theo tính cách của huynh ấy, chắc chắn huynh ấy sẽ khiến cho đệ tử Đạo Tông tử thương nghiêm trọng.

Dường như Ứng Hoan Hoan tưởng tượng ra kết cục đó, nét mặt gần như muốn khóc. Đây là lần đầu tiên Lâm Động thấy nàng thiếu nữ hoạt bát, quật cường này có vẻ mặt như vậy.

Lâm Động trầm mặc, hắn mới trở thành đệ tử Đạo Tông không lâu lắm, rất nhiều chuyện trước đây hắn không biết rõ, vì thế khi vị Vương Diêm sư huynh này xuất hiện hắn có cảm giác bất ngờ, không biết được sự ảnh hưởng sâu sắc phía sau.

- Cũng đừng nghĩ nhiều quá, chưa biết chừng lần này Vương Diêm sư huynh về không phải vì mục đích đó!

Lâm Động thở dài, hắn chỉ có thể an ủi như vậy.

- Ta muốn gặp huynh ấy, ngươi đi cùng ta được không?

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, hắn có thể nhận ra chút sợ hãi hiếm thấy trong mắt nàng.

- Vậy thì đi!

Lúc này Lâm Động ngoài gật đầu ra thì không thể nói gì được. Sự việc đột ngột khiến hắn cảm giác nặng nề một chút, nếu không làm tốt thì có lẽ nói không chừng sẽ gây chiến tranh giữa hai Tông phái siêu cấp!

Thấy Lâm Động gật đầu, ánh mắt Ứng Hoan Hoan ánh lên sự cảm kích, rồi thân hình nhẹ bay đi, Lâm Động nhanh chóng theo sau.

o0o Trên bình đài, nam tử cao lớn đeo cây kiếm khổng lồ cuối cùng cũng đi hết bậc thang bước lên giữa bình đài. Không gian bỗng trở nên yên lặng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về thân ảnh vừa quen lại vừa lạ đó.

Ánh mắt lạnh lùng của nam tử ấy quét qua người các đệ tử Đạo Tông, trong đó không có nhiều sự dao động, rồi hắn nhấc chân từ tốn đi về phía xa.

Đám người cũng lập tức tách ra một con đường cho hắn đi. Một số đệ tử khá lâu năm nhìn thấy hắn thì khẽ mở miệng, sắc mặt phức tạp định nói gì nhưng lại thôi. Những đệ tử mới đến một hai năm thấy thế, cũng định nói gì nhưng lập tức bị ánh mắt sắc lạnh của các sư huynh sư tỷ bên cạnh khiến cho ngậm miệng lại.

Nam tử áo xám đó dường như không nhận ra bầu không khí cổ quái ở xung quanh, hắn đi một lúc, cuối cùng dừng lại nhìn nàng thiếu nữ trước mặt, trong mắt dường như có một tia tinh quang ngưng tụ.

- Hoan Hoan à? Không ngờ lại xinh đẹp thế này rồi!

Nam tử áo xám nhìn nàng thiếu nữ, gương mặt gần như vô cảm dường như khẽ động, nhưng cuối cùng vẫn không có nụ cười, một giọng nói khàn đặc vang ra từ cổ họng.

Nàng thiếu nữ tiến lại, đôi mắt to nhìn gương mặt đầy râu và vết sẹo của nam tử đó, không kìm được cảm giác cay cay sống mũi. Thật sự nàng không ngờ người trước đây quang huy sáng lạn như thế mà giờ lại thành ra nông nỗi này.

- Vương Diêm sư huynh, cuối cùng huynh cũng trở về. Muội và tỷ tỷ đều rất nhớ huynh!

Cố kìm nén sự chua xót, Ứng Hoan Hoan nặn ra nụ cười miễn cưỡng, nói.

Nam tử áo xám nhìn nàng một lúc rồi lắc đầu nói:

- Từ nhỏ muội đã rất thông minh, có lẽ muội biết ta về là để làm gì! Nói với Tiểu Tiểu, khi Điện Thí ta sẽ không nương tay đâu!

Giọng nói khàn đặc mà lạnh lùng vang lên, rồi hắn giơ tay ra dường như muốn vỗ vai Ứng Hoan Hoan, nhưng rồi lại thu về, bước qua người nàng.

Mắt Ứng Hoan Hoan lúc này đã đỏ ửng lên.

Lâm Động ở phía sau nhìn thấy thế khẽ thở dài, rồi trước ánh mắt chăm chú đầy phức tạp của mọi người, hắn bước ra chắn trước mặt nam tử áo xám kia.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 711

Đối Đầu

Khi Lâm Động xuất hiện đồng thời đứng trước nam tử áo xám, không khí trên bình đài dường như đông cứng lại, đệ tử Đạo Tông ở xung quanh cảm thấy dường như tim mình bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt.

Hai người trước mặt, một kẻ từng là thiên tài của Thiên Điện, hiện giờ có hung danh vang dội khắp Đông Huyền Vực, người kia cũng là nhân vật yêu nghiệt hiện nay trong Đạo Tông.

Hai người cùng ưu tú như nhau, bình thường đồng thời đều thể hiện ra sự sắc bén của chính mình, nhưng khi hai người gặp nhau thì khó tránh xung đột!

Vương Diêm cũng dừng bước vì thân ảnh bỗng xuất hiện trước mặt mình, đôi mắt lạnh lùng khẽ động, rồi nhìn chằm chằm về phía Lâm Động.

Sắc mặt Vương Diêm không hề có chút dao động vì sự xuất hiện của Lâm Động. Đôi mắt không một tia biểu tình nhìn thẳng Lâm Động, chợt một luồng khí thế huyết tinh tràn ra từ người hắn.

Khí thế của Vương Diêm mang đậm sát khí, đó là thứ sát khí được tôi luyện qua vô số trận chém giết. Với những đệ tử tu luyện trong Tông phái bình thường thì đúng là có sức chấn nhiếp, vì thế sắc mặt của những đệ tử xung quanh lúc này đều hơi tái đi.

Vương Diêm đứng trước mặt đây đúng là kẻ đã từng bò ra từ đống tử thi, loại người này thật sự đáng sợ!

Lâm Động đứng trước Vương Diêm, lông mày hơi nhíu lại, hắn cảm nhận

được áp lực lãnh lẽo đầy sát khí mà Vương Diêm tỏa ra. Không thể không thừa nhận Vương Diêm là nhân vật vô cùng nguy hiểm. Tuy Vương Diêm đã trải qua vô vàn trận huyết chiến, thậm chí bò ra từ đám tử thi, nhưng Lâm Động cũng không phải đệ tử trưởng thành từ môi trường hòa bình bên trong Đạo Tông!

Hắn không có chút bối cảnh nào, đến từ trấn Thanh Dương, hắn từng bước đi đến hôm nay, những gì hắn trải qua cũng không hề thua kém Vương Diêm! Vì thế thứ sát khí mạnh mẽ của Vương Diêm có thể uy hiếp đệ tử Đạo Tông khác chứ không có tác dụng gì với Lâm Động!

Đôi mắt Lâm Động tĩnh lặng như mặt nước hồ phẳng lặng, nhìn Vương Diêm không chút sợ sệt, đồng thời bước chân cũng không có dấu hiệu chuyển động.

Sự vững vàng như núi này của Lâm Động khiến Vương Diêm có phần kinh ngạc, nhưng rồi hắn cau mày, khiến những vết sẹo trên mặt khẽ chuyển động, phát ra thứ khí tức hung sát lạnh lẽo.

- Vương Diêm sư huynh!

Ngay khi Vương Diêm đang chuẩn bị phát tác thì Ứng Hoan Hoan vội chắn trước mặt Lâm Động, nở nụ cười miễn cưỡng:

- Vương Diêm sư huynh, hắn là Lâm Động, mới vào Đạo Tông chúng ta chưa được một năm.

- Lâm Động?

Cái tên vừa lọt vào tai, sắc mặt Vương Diêm lập tức hơi thay đổi, hắn nhìn lên gương mặt Lâm Động, giọng khàn khàn nói:

- Lâm Động giao chiến cùng lưỡng bại câu thương với Diêu Linh?

Ứng Hoan Hoan gật đầu, cũng không ngờ Vương Diêm biết chuyện này.

- Ta đã truy sát Diêu Linh hai tháng, cuối cùng khiến cho hắn trọng thương

trốn mất, không ngờ cuối cùng hắn lại chết trong tay ngươi!

Vương Diêm nhìn Lâm Động, nói:

- Đạo Tông lần này cũng có một đệ tử không tệ. Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng ta đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được!

Lâm Động trầm mặc rồi khẽ nói:

- Vương Diêm sư huynh, làm vậy liệu có hơi ích kỷ không?

Ứng Hoan Hoan nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi, vội vàng nháy mắt với Lâm Động, nhưng hắn làm như không thấy, đưa tay kéo Ứng Hoan Hoan ra phía sau, ánh mắt manh mẽ nhìn Vương Diêm không chút sợ hãi.

Vương Diêm cũng nhìn Lâm Động, một lúc sau mới lạnh lùng nói:

- Sau khi hoàn thành mọi việc, ta tự sẽ dùng tính mạng đền đáp Đạo Tông!

Lâm Động cau mày, hắn cảm nhận được sự cố chấp của vị Vương Diêm sư huynh này. Thù hận trong lòng đã chiếm lĩnh lý trí của hắn, loại người này một khi đã quyết định thì không dễ thay đổi!

- Nếu các ngươi muốn ngăn cản thì phải đánh bại ra. Nhưng mà… ta sẽ không nương tay đâu!

Vương Diêm nhìn Lâm Động và Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan cắn môi, hai bàn tay không kìm được nắm chặt lại.

Lâm Động thở hắt ra một tiếng, dường như cũng bất lực. Rồi trước ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn gật đầu:

- Nếu đã vậy, Vương Diêm sư huynh, chúng ta gặp nhau trên Điện Thí!

Gương mặt Vương Diêm khẽ động, hắn nhìn chằm chằm Lâm Động, dường

như muốn biết Lâm Động lấy đâu ra sự tự tin để nói câu đó. Nhưng cuối cùng hắn cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu rồi đi vòng qua hai người Lâm Động.

Vương Diêm đi xa một lúc lâu không khí trên bình đài mới được thả lỏng. Nhưng sắc mặt đa số các đệ tử đều rất phức tạp. Bọn họ biết Điện Thí lần này có lẽ sẽ khá phiền phức vì sự trở về của Vương Diêm.

Lâm Động ngoảnh mặt lại nhìn Ứng Hoan Hoan, cười nói:

- Không cần quá lo lắng! Vương Diêm sư huynh tuy mạnh nhưng Tiếu Tiếu Đại sư tỷ cũng đâu phải yếu thế. Nếu bọn họ giao đấu, ai chiến thắng cũng chưa biết được!

- Hy vọng là thế!

Ứng Hoan Hoan khẽ thở dài, giờ cũng chỉ đành hy vọng Ứng Tiếu Tiếu có thể ngăn cản được hành động điên cuồng của Vương Diêm mà thôi. Nếu Vương Diêm giành được quyền chỉ huy thì có lẽ cuộc So tài Tông phái sẽ tràn ngập máu tanh… Quan trọng nhất là, Vương Diêm có uy tín khá cao đối với các đệ tử Đạo Tông, nhất là những đệ tử ở đây đã lâu. Dù sao thì mấy năm nay, những đệ tử tuyệt đỉnh của Tứ Điện như Ứng Tiếu Tiếu, Thanh Diệp, Mục Lực cũng chỉ có thể chạy theo sau hắn.

Hơn nữa ân oán giữa Đạo Tông và Nguyên Môn rất sâu sắc, không ít đệ tử đều oán hận Nguyên Môn, tuy bình thường có Ứng Huyền Tử bọn họ trấn áp nên không có náo loạn, nhưng khi để Vương Diêm nắm quyền chỉ huy thì có lẽ hắn sẽ dẫn các đệ tử liều chết với Nguyên Môn.

Mà hiện tại, chỉnh thể thực lực của đệ tử Đạo Tông luôn yếu hơn Nguyên Môn, vì thế sự liều lĩnh ấy là tự tìm chỗ chết!

- Ta phải đi nói với tỷ tỷ!

Ứng Hoan Hoan vẫn cảm thấy rất bất an, tuy biết thực lực Ứng Tiếu Tiếu

không giống như xưa nữa nhưng mấy năm nay những thông tin về Vương Diêm truyền về cũng khiến Ứng Huyền Tử phải kinh ngạc!

Lâm Động gật đầu, cũng không nói gì thêm. Nhìn bóng dáng vội vã của Ứng Hoan Hoan, hắn chau mày, rồi thở dài. Điện Thí lần này hắn đã trở nên phiền phức rồi!

o0o Trong mấy ngày tiếp theo, Lâm Động cũng không có gặp Ứng Hoan Hoan, thông tin Vương Diêm trở về cũng lan truyền khắp Đạo Tông, gây nên động tĩnh không nhỏ. Tuy những đệ tử mới gia nhập không hiểu rõ về Vương Diêm sư huynh, nhưng khi biết hắn đứng thứ hai trong Tông Phái Thông Tập Bảng thì không ai là không kêu lên kinh ngạc.

Nhưng một số đệ tử nhanh nhạy thì nghĩ được một vài chuyện sâu xa hơn. Ví như Vương Diêm nhiều năm ở bên ngoài giờ đột nhiên quay về, một vài phán đoán khiến bọn họ phải biến sắc nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ thầm thở dài, Điện Thí năm nay sẽ hỗn loạn đây!

So với sự sục sôi của các đệ tử, cao tầng của Đạo Tông lại trầm mặc, hơn nữa sau khi Vương Diêm trở về không hề đi gặp bất cứ trưởng bối nào, chỉ về nơi ở trước đây đóng cửa chờ đợi Điện Thí.

Lâm Động cũng chỉ đành bất lực với chuyện này. Chuyên năm đó hắn cũng hiểu được một chút từ Ứng Hoan Hoan, vị tỷ tỷ kia của Vương Diêm vì bảo vệ cho đệ tử Đạo Tông rút lui mới bị bọn người Nguyên Môn vây giết. Sau đó Đạo Tông chọn cách quên đi để tránh hỗn loạn, những người lãnh đạo cao tầng của Đạo Tông cũng rất áy náy đối với Vương Diêm. Vì thế, theo lý thường, Đạo Tông có lẽ sẽ không thể tước bỏ quyền tham gia Điện Thí của Vương Diêm, vì hắn vẫn luôn là đệ tử của Đạo Tông!

o0o Thời gian nhanh chóng trôi qua trong không khí như vậy, không khí căng thẳng ngày một bùng nổ, đến một ngày cuối cùng nó đã đạt đến mức cực hạn!

Két két… Cửa phòng được đẩy ra, Lâm Động bước ra ngoài, dang hai tay ra

đón ánh nắng. Hắn nhắm hờ mắt, lắng nghe không khí sục sôi ở bốn phía xung quanh, rồi hít một hơi sâu, mắt mở ra, ánh lên sự mạnh mẽ.

Cuối cùng Điện Thí cũng đến rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 712

Điện Thí Bắt Đầu

Trong khu vực trung tâm Đạo Tông có một dãy sơn mạch kéo dài liên miên bất tận. Trong sơn mạch là những đỉnh núi cao sừng sững, mây mù bao phủ tựa như tiên cảnh.

Lúc này trên đỉnh núi thanh tịnh lại vang lên những tiếng huyên náo ầm ĩ. Những âm thanh này tụ lại rồi lan tỏa đến hàng trăm dặm vẫn có thể nghe rõ.

Điện Thí là cuộc tỷ thí lớn nhất của Đạo Tông diễn ra mỗi năm một lần. Cả Đạo Tông, bất kể là cao tầng hay đệ tử đều vô cùng coi trọng sự kiện này.

Khi Lâm Động đến nơi, nhìn cảnh tượng đông đúc đó cũng không khỏi chép miệng, rồi bay tới đỉnh núi ở trung tâm.

Vì số lượng đệ tử tham gia Điện Thí quá lớn, nên mấy ngọn núi xung quanh đều có rất nhiều chỗ thi đấu, nhưng nhìn chung thu hút nhất vẫn là ngọn núi mà Lâm Động đang đi tới. Vì nơi đây diễn ra các cuộc tỷ thí của những đệ tử ưu tú nhất nên không khí sục sôi hơn nhiều những nơi khác!

Đỉnh núi lúc này cũng chật kín người, Lâm Động quét mắt nhìn thì thấy khu vực của đệ tử Hoang Điện, rồi nhanh chóng tiến lại.

- Lâm Động sư huynh đến rồi!

Lâm Động vừa đến nơi, các đệ tử Hoang Điện đã cùng đồng loạt kêu lên, rồi mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn.

Từ sau khi tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh, danh tiếng của Lâm Động

trong Hoang Điện hiện giờ cũng ngày một cao. Với việc này, bốn người bọn Bàng Thống, Tưởng Hạo cũng rất bình tĩnh, không hề có biểu hiện đố kỵ. Vì bản lĩnh của Lâm Động đã khiến bọn họ khâm phục từ tận đáy lòng!

- Lần nào ngươi cũng là người đến cuối cùng!

Bàng Thống nhìn Lâm Động, cười nói.

- Muộn một chút thôi!

Lâm Động nhìn bốn người, cười ngại ngùng.

- Ha ha, Lâm Động sư đệ, Điện Thí lần này, Hoang Điện chúng ta liệu có thể gia tăng thứ hạng được hay không là nhờ vào đệ cả đấy!

Tưởng Hạo cười vang, nói.

Nghe thế, Lâm Động chỉ cười cười, rồi ngẩng lên nhìn về hướng khác. Đối diện Hoang Điện không xa là khu vực của đệ tử ba điện còn lại. Chỗ Thiên Điện, Lâm Động nhìn thấy ở hàng đầu tiên là hai người thu hút nhất, Ứng Tiểu Tiểu và Ứng Hoan Hoan. Đôi tỷ muội này đi đến đâu cũng là trung tâm của sự chú ý của tất cả mọi người!

Ứng Tiểu Tiểu vẫn thản nhiên như trước, chỉ có điều Lâm Động có thể thấy được sự u ám và bất lực trong mắt nàng, và điều này có là do vị Vương Diêm sư huynh kia.

Ứng Hoan Hoan thì đã lấy lại vẻ tinh nghịch trước đây. Trên gương mặt nàng là nụ cười trong sáng quen thuộc, bên cạnh nàng là một gã thanh niên cao ráo, chính là Thanh Diệp của Địa Điện, và bọn họ đang nói cười gì đó.

Khi Lâm Động nhìn sang, rõ ràng Ứng Hoan Hoan cũng cảm giác thấy, nàng hơi nghiêng đầu nhìn Lâm Động từ xa, rồi thu ánh mắt lại giống như không quan tâm. Có điều khi nàng thu ánh mắt lại, Lâm Động đã thấy rõ ràng trong mắt nàng khẽ ánh lên nét nghịch ngợm.

Thanh Diệp ở bên cạnh thấy Ứng Hoan Hoan chỉ nhìn Lâm Động lướt qua một cái như vậy, bất giác đứng thẳng hơn, ngực ưỡn ra rồi nhìn Lâm Động cười đắc ý.

Lâm Động thu nhận hết những vẻ mặt đó của hai người, không kìm được buồn cười, Thanh Diệp dường như coi hắn là tình địch trong tưởng tượng a!

- Lâm Động sư đệ, trong Đạo Tông chúng ta có không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn về Hoan Hoan tiểu sư muội, nếu phải hạ thủ thì phải nhanh tay một chút để khỏi bị Thanh Diệp nẫng tay trên a!

Mấy người Bàng Thống ở bên cạnh cũng nhìn thấy Ứng Hoan Hoan và Thanh Diệp, Tưởng Hạo đột nhiên tiến lại gần Lâm Động, cười hì hì nói.

Lâm Động nhìn Tưởng Hạo, lần đầu tiên phát hiện hắn cũng có biểu hiện không đứng đắn thế này, liền lắc đầu bất lực, nói:

- Huynh nghĩ nhiều quá rồi!

- Hắc hắc, bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu bọn ta thấy Hoan Hoan tiểu sư muội quan tâm ai đó như thế. Lâm Động sư đệ, nếu đệ giành được tiểu công chúa của Đạo Tông chúng ta thì đúng là còn đáng mừng hơn cả đoạt hạng nhất Tứ Điện ấy chứ!

Bàng Thống trước nay luôn là người điềm lĩnh lúc này cũng cười nói.

- Ha ha, Bàng Thống sư huynh nói đúng, việc chấn hưng danh tiếng của Hoang Điện chúng ta phải nhờ vào Lâm Động sư huynh rồi!

Các đệ tử Hoang Điện ở xung quanh nghe thế cũng cười.

Lâm Động cũng chỉ lắc đầu cười không nói gì. Khi định lên tiếng thì trái tim hắn bỗng rung lên một cái, nhìn lên phía đỉnh núi. Một thân ảnh màu xám đang bay tới, đem theo khí tức lạnh lùng huyết tinh, rồi hắn đáp xuống khu vực đệ tử

Thiên Điện.

Thân ảnh đó vừa xuất hiện, tiếng huyên náo lập tức giảm bớt. Hắn không để tâm những ánh mắt phức tạp kia, cũng không đến gần chỗ đệ tử Thiên Điện. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn hai tỷ muội Ứng Tiếu Tiếu rồi ngồi xuống, nhắm mắt lại. Ứng Tiếu Tiếu thấy thân ảnh đó thì khẽ cắn môi, bàn tay khẽ nắm lại, ánh mắt bình thản bỗng ánh lên vẻ quyết tâm.

- Tỷ tỷ!

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh khẽ nắm lấy tay Ứng Tiếu Tiếu.

- Tỷ sẽ ngăn cản huynh ấy!

Ứng Tiếu Tiếu quay sang nhìn Ứng Hoan Hoan cười nói, chỉ có điều nụ cười ấy lại mang sự bất lực và chua xót. Ứng Hoan Hoan cảm nhận được nhưng cũng không nói gì, chỉ miễn cưỡng gật đầu. Tuy nàng luôn có lòng tin đối với Ứng Tiếu Tiếu nhưng lần này niềm tin ấy bị giảm sút đi ít nhiều… Khi tâm trạng trở nên hụt hẫng, đôi mắt đen lung linh của Ứng Hoan Hoan không biết vì sao lại nhìn về phía Lâm Động, nhưng rồi ngay sau đó nàng tự cười chính mình, nếu Ứng Tiếu Tiếu còn không ngăn cản được Vương Diêm thì dù Lâm Động có tham ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh cũng không thể làm gì được.

Lâm Động nhìn về phía Vương Diêm, hắn có thể cảm nhận được thực lực của Vương Diêm hiển nhiên đã là Cửu Nguyên Niết Bàn, thậm chí không hề thua kém Ứng Tiếu Tiếu, hơn nữa cảm giác nguy hiểm trên người Vương Diêm luôn khiến trái tim hắn rét lạnh.

- Đó là Vương Diêm sư huynh… không ngờ huynh ấy trở về thật!

Bàng Thống cũng nhìn sang đó, sắc mặt có phần phức tạp thở dài. Là đệ tử lâu nhất ở Hoang Điện, đương nhiên hắn biết được một số chuyện về Vương Diêm.

Bọn Tưởng Hạo, Phương Vân nhìn thấy thế cũng cảm thấy lạnh sống lưng, lẩm bẩm nói:

- Chả trách Vương Diêm sư huynh xếp thứ hai trong Tông Phái Thông Tập Bảng. Khí thế này, trong số đệ tử Đạo Tông chẳng ai kháng cự được!

- Điện Thí lần này nhất định là rất náo nhiệt rồi. Tiếu Tiếu sư tỷ có lẽ sẽ không dễ dàng để Vương Diêm sư huynh giành được quyền chỉ huy đâu!

Bàng Thống thở dài.

Bọn Tưởng Hạo nghe thế cũng gật gù.

Lâm Động mím môi, Vương Diêm sư huynh kia chỉ đang ngồi nhắm mắt mà không khí đã trở nên quái dị. Tuy đã rời khỏi Đạo Tông nhiều năm nhưng danh tiếng của hắn vẫn không thua kém Ứng Tiếu Tiếu!

Lâm Động nhìn về phía trước của đài, đó là chỗ ngồi của các vị cao tầng trong Đạo Tông. Lúc này Điện chủ của bốn điện đều đã vào chỗ, ở trung tâm chính là Ứng Huyền Tử, sắc mặt vị Chưởng giáo Đạo Tông lúc này lại bình tĩnh như mặt hồ.

Không khí trên chỗ ngồi này không hề nóng bỏng như tưởng tượng. Bốn vị Điện chủ nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng nhìn về phía Vương Diêm, ánh mắt có phần phức tạp vô cùng.

- Chưởng giáo, chuyện này… Điện chủ Thiên Điện Tề Lôi nghiến răng, không kìm được hỏi nhỏ.

- Cứ làm theo quy tắc!

Mí mắt Ứng Huyền Tử khẽ động, bình thản nói.

- Nếu theo quy tắc thì thực lực của Vương Diêm đã có thể thoát ly cấp bậc đệ tử Thiên Điện, trở thành Chấp sự của Đạo Tông. Vì thế hắn không có tư cách

tham gia Điện Thí!

Tề Lôi trầm giọng nói.

- Nhưng bây giờ hắn vẫn là đệ tử Thiên Điện!

Ứng Huyền Tử nhìn Tề Lôi, thở dài rồi phẩy tay, nói:

- Cũng đến giờ rồi, tuyên bố Điện Thí bắt đầu đi!

Tề Lôi đành gật đầu đứng dậy, ánh mắt sắc bén quét qua biển người mênh mông. Đỉnh núi huyên náo bỗng dần trở nên yên tĩnh.

- Chắc các vị Điện chủ đều đã nói rõ ràng về quy tắc Điện Thí rồi, ta cũng không nói nhiều nữa. Có điều Điện Thí chỉ là nơi giao lưu rèn luyện, không phải ân oán sinh tử, vì thế phải biết điểm dừng, nếu ai hạ sát thủ với sư huynh đệ, sẽ không được tha thứ!

Giọng nói Tề Lôi vang lên khắp không gian, khi nói câu cuối cùng, Tề Lôi nhìn thân ảnh áo xám kia, nhưng hắn vẫn không hề động đậy, làm như không nghe thấy.

- Trước khi đến đây chắc mọi người đã nhận được thứ tự, sau đây Điện Thí sẽ diễn ra theo thứ tự đã có!

Tề Lôi vừa dứt lời, không khí trên đỉnh núi lại bắt đầu sục sôi. Các đệ tử lật tay, một miếng ngọc xuất hiện, rồi vô vàn thân ảnh bay ra đáp xuống hơn trăm đài thi đấu.

Lâm Động thấy vậy cũng cười, trên miếng ngọc của hắn có ghi chữ Giáp Ngũ.

Lâm Động quét mắt tìm rồi bay tới một cái đài rộng.

Khi Lâm Động vừa đến thì xung quanh bỗng vang lên những tiếng kêu kinh

ngạc. Lâm Động khựng người lại, chợt hắn nhìn thấy một thân ảnh kiều diễm ôm theo cây đàn tranh nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hắn.

Nhìn nụ cười trên gương mặt kẻ ấy, Lâm Động cảm thấy một trận bất lực, hắn không thể ngờ đối thủ đầu tiên của mình lại chính là Ứng Hoan Hoan!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 713

Đối Chiến Với Ứng Hoan Hoan

Trên đài, nàng thiếu nữ tươi cười nhìn Lâm Động, lúc này vẻ mặt đã tràn đầy bất lực. Cơ thể mềm mại được che phủ bởi lớp y phục nhưng vẫn để lộ ra những đường cong quyến rũ. Dưới ánh nắng chiếu rọi, nàng thiếu nữ vốn có xinh đẹp càng trở nên mỹ lệ. Lúc này mọi ánh mắt nhìn lên đây đều trở nên nóng bỏng.

- Sao lại là ngươi?

Lâm Động có chút khó xử, nói.

- Sao lại không thể là ta? Ta cũng có tư cách tham gia mà, lẽ nào ngươi không cho ta tham gia Điện Thí?

Ứng Hoan Hoan ôm nhẹ cây đàn tranh, khẽ nghiêng đầu nhìn Lâm Động, nở nụ cười tinh quái.

- Có gì mà buồn cười chứ? Trận đầu tiên gặp ta lẽ nào ngươi rất vui sao?

Lâm Động lắc đầu, nói.

Ứng Hoan Hoan hơi nhíu mày, đôi mắt đen chuyển động, gật gù, nói:

- Cái này đúng là vấn đề, ngươi hung tàn như thế, ta đối phó cũng có chút khó khăn.

- Hung tàn?

Khóe miệng Lâm Động giật giật, lúc này trong lòng hắn rất muốn nhấc nàng

ta lên ném thẳng ra ngoài.

- Hay là ngươi để ta thắng trận này đi!

Ứng Hoan Hoan hơi nhướng mày, cười nói.

- Nằm mơ!

Lâm Động trợn mắt, rồi tiến lên một bước nói:

- Trước tiên ta phải nhắc nhở, một khi đã động thủ thì ta sẽ không biết thương hoa tiếc ngọc đâu, ngươi phải cẩn thận đấy!

- Sao ngươi lại vô tình thế hả?

Mặt mày Ứng Hoan Hoan tràn ngập vẻ u oán. Tuy Lâm Động biết nàng ta giả vờ nhưng vẫn cảm thấy khó xử, đúng là nàng ta đang cố tình tạo thù hận cho hắn mà, hắn đã cảm nhận được vô số ánh mắt hung hăng đang nhìn chằm chằm về phía mình.

Lâm Động biết không thể đấu võ mồm thắng nổi Ứng Hoan Hoan được, nên cũng không nói nhiều nữa, hai tay khẽ nắm lại, nguyên lực cuồn cuộn dâng tràn.

- Hứ, tưởng bản cô nương đây sợ ngươi chắc?

Thấy Lâm Động như vậy, Ứng Hoan Hoan khẽ hừ một tiếng, rồi vẻ tinh nghịch biến mất. Những gì nói vừa rồi đương nhiên đùa là phần nhiều. Tuy bình thường nàng ta rất tinh quái nghịch ngợm, nhưng đương nhiên không thể có yêu cầu quá đáng như thế với Lâm Động trong hoàn cảnh này.

- Ta đã cảm thấy ngứa mắt với ngươi lâu rồi, hôm nay xem bản cô nương giải quyết ngươi ra sao?

Ứng Hoan Hoan lẩm bẩm, vung tay lên, rồi khoanh chân ngồi trên không trung. Cây đàn tranh được đặt trên đùi, bàn tay ngọc khẽ đặt lên cây đàn.

Khi tay Ứng Hoan Hoan vừa chạm vào cây đàn, vẻ mặt của nàng ta lập tức trở nên nghiêm túc hơn nhiều, trong đôi mắt ngưng tụ hàn quang, bắn ra tia nhìn sắc bén về phía Lâm Động, trong ánh ấy là một sự quật cường không chịu thua.

Hồi đó khi ở trên Trạch Điện Thai lực chọn gia nhập Điện, thực lực của Lâm Động căn bản không được Ứng Hoan Hoan coi ra gì. Thế nhưng chỉ chưa đến một năm mà thực lực của hắn đã tăng mạnh, thậm chí còn vượt qua cả nàng. Tuy bình thường Ứng Hoan Hoan không biểu hiện gì nhưng dù thế nào nàng cũng có sự kiêu ngạo của chính mình.

Nàng không muốn bị Lâm Động bỏ lại đằng sau xa như thế.

Hàn quang sắc bén ngưng tụ trong mắt, Ứng Hoan Hoan đột ngột gảy nhẹ dây đàn, âm thanh vang lên, một vài đạo quang mang màu xanh bắn ra bay thẳng về phía Lâm Động.

Bụp bụp!

Lâm Động đưa tay ra, hai bàn tay chụp mạnh, những đạo quang mang xanh biếc kia chưa kịp bay đến gần hắn thì đã bị nổ tung.

Thực lực của Ứng Hoan Hoan là Bát Nguyên Niết Bàn, có lẽ yếu hơn Hoắc Chân của Hồng Nhai Động một chút, nhưng nàng ta lại tu luyện công kích sóng âm. Loại công kích này vô cùng kỳ dị, nếu không cẩn thận chắc chắn sẽ bị trúng chiêu, từ đó mất đi tiên cơ và rơi xuống hạ phong.

Vì thế, đối diện với công kích của nàng, tuy vẻ mặt Lâm Động bình tĩnh nhưng thật ra vẫn còn sự cẩn thận vốn có.

Ứng Hoan Hoan thấy công kích của mình bị Lâm Động dễ dàng hóa giải, lông mày hơi nhíu lại. Chỉ khi thực sự đối diện với Lâm Động nàng mới cảm thấy hắn khó đối phó đến mức nào. Quan trọng là đôi mắt của hắn luôn giữ được sự bình tĩnh như mặt nước, cộng với khí tức cuộn trào, công thủ kín kẽ vững như một bức tường thành.

Đối thủ như vậy thật khó đối phó!

Tay Ứng Hoan Hoan chạm nhẹ lên dây đàn, khẽ cắn môi, khóe môi nhướng lên thành đường cong quật cường. Rồi ngón tay nàng bỗng ấn xuống dây đàn, một giọt máu tươi chảy ra từ lòng bàn tay, nhanh như chớp, vô số đường tơ máu đã lan tỏa trên thân cây đàn tranh cổ.

Uỳnh!

Năng lượng dồi dào bỗng bùng phát từ cơ thể Ứng Hoan Hoan, hồng quang bắn ra rồi nhanh chóng biến thành cây Bồ Đề khổng lồ ở phía sau lưng nàng.

Cây Bồ Đề vươn cao, cành lá rung rinh tạo nên những làn sóng âm dịu dàng vang vọng khắp thiên địa.

Cây Bồ Đề khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện cũng thu hút không ít ánh mắt của mọi người, rồi những tiếng ồ vang lên không ngớt. Rõ ràng bọn họ đều biết thứ vũ kỹ chỉ thua kém Thiên Hoàng Kinh này!

- Ha ha, Vô Tướng Bồ Đề Âm của Hoan Hoan đã tu luyện được đến mức này rồi, thật hiếm có!

Trên chỗ ngồi, Điện chủ Thiên Điện Tề Lôi nhìn thấy vậy không kìm được cười, nói.

- Vô Tướng Bồ Đề Âm tuy không tệ, nhưng dùng để đối phó với Lâm Động thì e chưa đủ sức uy hiếp. Con bé này cũng hơi xui xẻo, ngay trận đầu đã gặp phải Lâm Động! Lâm Động cũng không giống kẻ biết thương hoa tiếc ngọc, có lẽ lần này Hoan Hoan sẽ phải chịu khổ rồi!

Điện chủ Địa Điện cười, nói.

Mấy người ở bên cạnh nghe thế cũng bật cười, nhìn về trận đấu đầy hứng thú.

o0o - Vô Tướng Bồ Đề Âm!

Vẻ mặt Ứng Hoan Hoan ngưng trọng, rồi nhìn thẳng Lâm Động một cái, bàn tay bỗng gảy mạnh lên dây đàn:

- Chúng Sinh Tướng!

Sóng âm lan tỏa, cây Bồ Đệ cũng rung lên, nhất thời cả không gian đều vang vọng làn sóng âm quỷ dị.

Sóng âm lan tỏa, không gian phía trước Lâm Động bắt đầu biến dạng, rồi ngay sau đó một thân ảnh giống hệt Lâm Động xuất hiện trước ánh mắt đầy kinh ngạc của hắn.

- Thú vị thật!

Lâm Động nhìn cái bóng giống hệt mình, lông mày hơi nhướng lên, hắn cảm nhận được rằng cái bóng ấy không chỉ giống hệt hắn mà nguyên lực bên trong cũng vô cùng mạnh mẽ. Cái này không đơn thuần là ảnh ảo mà thực sự là thứ gì đó được tạo ra căn cứ theo thực lực của hắn.

Đương nhiên cái bóng này không có đủ hết thực lực của Lâm Động, nhưng dù vậy nó cũng đủ khó đối phó rồi!

Chiêu này Ứng Hoan Hoan đã từng thi triển khi chặn đường bọn Diêu Linh, cũng nhờ chiêu này mà nàng mới giữ chân bọn họ được lâu như vậy.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Động, Ứng Hoan Hoan có chút đắc ý, khẽ đưa tay lên, cái bóng kia đột ngột bay ra, kình phong mạnh mẽ lập tức ập về phía Lâm Động.

Binh!

Lâm Động giơ tay lên tiếp quyền của cái bóng, sức lực này tương đương với năm thành công lực của hắn vào thời kỳ đỉnh cao, xem ra cái bóng của Ứng Hoan Hoan tạo ra có sai khác căn cứ vào thực lực đối phương!

Một quyền vô hiệu, cái bóng kia vẫn xông về phía Lâm Động, bỗng trán của nó xuất hiện con mắt màu xám, tia sáng mạnh mẽ nhanh như chớp nhằm thẳng Lâm Động bắn tới. Không ngờ cái bóng này có cả vũ kỹ mà Lâm Động tu luyện, xem ra Vô Tướng Bồ Đề Âm đúng là thần kỳ!

Lâm Động cong tay búng một cái, thanh quang ngưng tụ trước mặt hắn biến thành một tấm vảy xanh chặn đứng tia sáng kia. Khi hắn chuẩn bị phản kích thì bỗng có tiếng đàn vọng tới, trước sự bao trùm của tiếng đàn, nguyên lực trong người hắn bỗng lưu chuyển chậm hẳn.

Cảm nhận được sự thay đổi của nguyên lực, Lâm Động cau mày, nhìn về phía Ứng Hoan Hoan ở cách đó không xa, sắc mặt nàng tuy có phần tái đi nhưng vẫn vận nguyên lực gảy đàn để ngăn cản hắn.

- Thứ sóng âm này không có tác dụng với ta đâu!

Lâm Động khẽ thở ra, tâm thần khẽ động, lực thôn phệ lan tỏa ra, thôn phệ hết sóng âm đang xâm thực cơ thể mình.

Uỳnh!

Nguyên lực cuồng bạo lúc này bỗng bộc phát từ trong cơ thể Lâm Động. Ánh mắt bình tĩnh của hắn lúc này ánh lên mạnh mẽ, ai cũng nhận ra hắn sắp thực sự động thủ rồi.

Ứng Hoan Hoan thấy vậy, đôi mắt toát ra sự căng thẳng, nhưng không đợi cô có phản ứng gì, Lâm Động đã bước tới bên cạnh cái bóng, bàn tay xuyên qua lớp phòng ngự của cái bóng, rồi đấm thẳng lên ngực nó!

Phụt phụt!

Bàn tay chạm đến ngực của cái bóng nhưng không hề có phát ra lực lượng mà chỉ thấy rất nhiều tia sáng đen tràn ra, rồi một luồng lực thôn phệ bùng nổ!

Bùm!

Lực thôn phệ lặng lẽ trào dâng, cái bóng kia bỗng rung lên dữ dội, cuối cùng nổ bùm một tiếng hóa thành hư vô.

Lực chiến đấu vượt xa thực lực bản thân của Lâm Động đến từ nhiều phương diện, nhưng rõ ràng là cái bóng mà Ứng Hoan Hoan tạo ra chỉ bằng một nửa bình thường của Lâm Động, còn những thứ khác làm tăng chiến lực thì không thể phục chế được. Vì thế khi Lâm Động ra tay thì cái bóng đã không thể kháng cự nổi lấy một khắc!

Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động dễ dàng đánh tan cái bóng, trong mắt ánh lên sự kinh hoàng, nhưng nàng vẫn không có ý định chịu thua, khẽ cắn môi rồi tay lại gảy lên dây đàn.

Bốp!

Nhưng ngay lúc ấy, một bàn tay của Lâm Động tung ra, đánh lên cây đàn tranh khiến sóng âm bị nhiễu loạn.

- Ngươi!

Ứng Hoan Hoan ngẩng lên nhìn Lâm Động đã xuất hiện trước mặt mình, nàng cắn môi, tâm thần khẽ động, cành lá trên cây Bồ Đề phía sau bay xuống, rồi tựa những mũi tên sắc lẹm bắn thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động vẫn không hề động đậy, tinh thần lực hùng hồn bỗng khuếch tán bao bọc quanh người hắn. Đám lá cây khi vẫn còn cách hắn một đoạn bỗng tan thành khói bụi.

Lòng bàn tay Lâm Động hơi cong lại, lực thôn phệ dâng tràn, lòng bàn tay bỗng hút một cái, cướp mất cây đàn tranh trong tay Ứng Hoan Hoan, rồi hắn cười nhìn nàng, nói:

- Ngươi thua rồi!

- Trả đàn cho ta, ta chưa thua!

Ứng Hoan Hoan không chịu nhận thua, đưa tay ra định giật lại cây đàn.

Lâm Động nghiêng người tránh, rồi hắn giơ cây đàn lên không chút khách khí đánh thẳng xuống mông nàng thiếu nữ!

Bốp!

Âm thanh giòn tan vang lên, nhưng ngay lúc ấy Lâm Động cảm thấy những tiếng huyên náo xung quanh lập tức giảm đi rất nhiều, rồi vô số ánh mắt nóng rực bắn tới!

- Ngươi… ngươi… Rõ ràng Ứng Hoan Hoan bị Lâm Động đánh cho thành ngây ngốc, sững người cả nửa ngày trời, gương mặt bỗng đỏ bừng lên vì giận, đôi mắt trừng trừng nhìn Lâm Động không dám tin rằng mình đã bị Lâm Động dùng cây đàn tranh đánh vào mông trước mặt bao nhiêu người thế này!

Khi Lâm Động đánh xuống, trong lòng đã có chút hối hận, nhưng làm thì đã làm rồi, vì thế hắn chỉ còn biết cười khan trước ánh mắt giận dữ của Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan đỏ mặt đến sắp phát khóc, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được mong muốn xông tới cắn chết Lâm Động. Nàng ta giật lấy cây đàn rồi chạy khỏi hiện trường, để lại một giọng nói giận dữ.

- Đồ háo sắc!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 714

Đối Thủ

Lâm Động nhìn nàng thiếu nữ chạy đi, sắc mặt không chút dao động, nhưng trong lòng thì có chút bối rối. Trước mắt bao nhiêu người thế này dùng đàn tranh đánh vào mông của cô nương người ta, lần này không biết Ứng Hoan Hoan sẽ giận thế nào đây?

Ngẩng đầu lên, Lâm Động cũng cảm nhận được vô số ánh mắt sắc như mũi tên bắn tới, hắn gãi mũi, lần này chọc giận quần chúng rồi!

Một vị Chấp sự từ trên trời đáp xuống, ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Động rồi cao giọng tuyên bố:

- Lâm Động thắng!

Vừa dứt lời thì xung quanh vang lên hàng loạt tiếng xùy, điều này khiến cho vị Chấp sự kia cũng phải dở khóc dở cười, nhưng cũng chỉ có thể lắc đầu bất lực. Nhưng ánh mắt nhìn Lâm Động cũng có chút khâm phục, rồi ông ta khẽ cười, dùng âm lượng chỉ mình Lâm Động nghe thấy, nói:

- Tiểu tử giỏi lắm, đến tiểu cô nãi nãi của Đạo Tông cũng dám đánh!

Lâm Động cười khan, ôm quyền với vị Chấp sự rồi rời khỏi đài, quay lại vị trí của đệ tử Hoang Điện.

Khi Lâm Động đáp xuống, hắn có thể cảm nhận được ánh mắt các đệ tử nhìn mình đầu có chút quái dị. Khi hắn định không để ý tới bọn họ thì bọn Tưởng Hạo lập tức ùa tới, rồi bật ngón tay cái với Lâm Động, trên mặt là nụ cười quỷ dị mà chỉ nam nhân mới hiểu.

- Lâm Động sư đệ, bao nhiêu năm rồi, đệ là người đầu tiên dám làm thế với Hoan Hoan tiểu sư muội đấy. Xem ra tiểu yêu tinh của Đạo Tông chúng ta phải để đệ ra mặt hàng phục rồi!

Tưởng Hạo cười quái dị.

- Nhưng đệ yên tâm, tất cả đệ tử Hoang Điện ta đều toàn lực ủng hộ đệ!

Lâm Động bị trêu, nhìn đám đệ tử Hoang Điện vẻ mặt cười cợt kỳ quái, hắn chỉ có thể gằn giọng:

- Biến!

o0o Bên này Ứng Hoan Hoan cũng đã trở về khu vực của Thiên Điện, gương mặt đỏ ửng, cảm giác vừa ngượng vừa giận tràn đầy đôi mắt.

Đệ tử Thiên Điện thì đầy giận dữ, Ứng Hoan Hoa là người có nhân khí cao nhất trong Thiên Điện họn bọn họ, bình thường không biết có bao nhiêu người âm thầm để ý nàng ta, hành động vừa rồi của Lâm Động không nghi ngờ gì nữa đã khiến bọn họ có địch ý.

- Phì!

Khi Ứng Hoan Hoan dường như vẫn còn phẫn nộ vì chuyện vừa rồi, đột nhiên một tiếng cười khẽ vang lên bên cạnh. Vội ngoảnh lại thì nàng nhìn thấy Ứng Tiếu Tiếu đang nhìn mình phì cười.

- Tỷ tỷ, hắn đối xử với muội như thế, tỷ không giúp muội thì thôi, lại còn cười nhạo muội nữa!

Ứng Hoan Hoan vốn đang xấu hổ, thấy Ứng Hoan Hoan như thế lại càng nổi giận hơn.

- Ai bảo muội kháng cự một cách vô vị như thế? Lâm Động cũng vì không muốn làm bị thương muội mới làm như vậy thôi!

Ứng Tiếu Tiếu cười, nói.

- Nhưng hắn cũng… cũng không nên… Ứng Hoan Hoan ấp úng mãi không nói ra được, gương mặt đỏ rần lên như trái táo chín khiến người ta muốn cắn một cái.

- Ừm, đúng là hắn quá thiếu phong độ, lát nữa nếu tỷ gặp hắn thì sẽ giúp muội lấy lại công đạo!

Ứng Tiếu Tiếu cười khẽ cốc nhẹ đầu Ứng Hoan Hoan một cái, khóe môi cong lên.

- Hắn là tên đáng ghét, sau này muội còn mặt mũi nào gặp mọi người nữa đây?

Ứng Hoan Hoan nghiến răng, rồi ngẩng lên hằm hằm nhìn về phía đệ tử Hoang Điện. Nàng ta cũng thấy dường như Lâm Động cảm nhận được ánh mắt mình, hắn quay đầu lại nhìn.

Hai ánh mắt gặp nhau chỉ trong giây lát, Lâm Động bình tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra, còn Ứng Hoan Hoan hiển nhiên không thể mặt dày như hắn được, vì thế nàng chỉ có thể thu hồi lại ánh mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm chửi rủa Lâm Động.

Chỉ có điều, trong khi chửi rủa, trong đầu nàng lại hiện lên cảnh tượng vừa rồi, mà chỗ bị đánh ban nãy dường như cũng nóng lên, tiếp đó là cảnh khi nàng ở lại một mình ngăn cản bọn Diêu Linh, khi nàng tuyệt vọng nhất thì một thân ảnh gầy gò xuất hiện trước mặt.

Lúc ấy nàng cảm thấy bóng lưng ấy vĩ đại giống hệt như người cha mà nàng hằng sùng bái.

Hắn đã làm nên vô số kỳ tích trong Đạo Tông, ngay cả Đại Hoang Vu Kinh khủng bố như thế hắn cũng tham ngộ được. Thứ đó ngay tỷ tỷ của nàng cũng

thất bại vậy mà cuối cùng lại bị hắn vượt qua!

Ứng Hoan Hoan thật sự không thể tin kẻ từng bị nàng coi thường lại có bản lĩnh khủng bố đến vậy. Nếu cứ với tốc độ này thì cùng lắm là một năm Lâm Động sẽ trở thành kẻ đứng đầu đệ tử Đạo Tông. Lúc đó có lẽ ngay cả Ứng Tiếu Tiếu, thậm chí Vương Diêm sư huynh mà nàng từng sùng bái cũng khó lòng theo kịp.

Gương mặt Ứng Hoan Hoan không ngừng thay đổi, sâu trong đôi mắt đẹp của nàng có một chút mơ màng và thất thần mà nàng chưa nhận ra.

Ứng Tiếu Tiếu ở bên cạnh thấy nàng như vậy thì khẽ cười, xem ra những ngày tháng tiêu sái phóng khoáng của nha đầu này sắp kết thúc rồi a!

o0o Ở khu vực đệ tử Địa Điện, Thanh Diệp đứng ở hàng đầu, hắn cũng nhẹ nhàng chiến thắng trận đầu tiên, nhưng sắc mặt không hề vì thế mà dễ nhìn, ngược lại còn có nộ hỏa.

Nguyên nhân đương nhiên là từ cuộc tỷ thí giữa Lâm Động và Ứng Hoan Hoan. Khi Ứng Hoan Hoan trở về khu Thiên Điện, ánh mắt hắn luôn gắn chặt lấy nàng, gương mặt đỏ ửng của nàng khiến hắn có cảm giác bất an.

- Lâm Động!

Hắn nhìn về phía Lâm Động, nắm tay không kìm được nắm chặt lại.

- Hy vọng lát nữa ngươi không gặp phải ta, nếu không ta sẽ kết thúc mọi kỳ tích của ngươi trong Đạo Tông!

Lâm Động vẫn điềm nhiên đứng trong khu vực Hoang Điện, đối mặt với vô số ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh như không, quả nhiên công phu da mặt của hắn đã vô cùng thâm hậu.

Nhưng sự điềm tĩnh này không kéo dài lâu, vì hắn cảm nhận được một ánh mắt khiến hắn lạnh gáy bắn tới. Ngoảnh lại thì thấy Ứng Huyền Tử trên ghế

đang nhìn hắn nửa cười nửa không.

Ánh mắt này bắn tới, cuối cùng Lâm Động hắn cũng thấy da đầu tê dại. Trước mặt bao nhiêu người đánh vào mông con gái người ta, chuyện này nói thế nào cũng không thể bỏ qua được a!

Nhưng cũng may Ứng Huyền Tử không nhìn lâu, chỉ một lát là ông di chuyển ánh mắt đi chỗ khác, Lâm Động thở phào, rồi thầm bực mình. Nhiều trận tỷ thí như vậy tại sao có mình hắn là rắc rối thế này?

- Vương Diêm sư huynh lại thắng rồi!

Khi Lâm Động thở phào thì giọng nói nặng nề của Bàng Thống vang lên.

Lâm Động nhướng mày, rồi nhìn về cái đài cách đó không xa. Ở đó Vương Diêm mặc áo xám đã quay người đi, còn đằng trước là một đệ tử Hồng Điện sắc mặt trắng bệch, ngã ngửa ra mặt đất, ánh mắt tràn đầy vẻ bất lực, trước mặt Vương Diêm hắn căn bản không có dũng khí để chiến đấu!

- Lại một người chưa đánh đã tự động nhận thua!

Bàng Thống lắc đầu cười khổ. Vương Diêm đã đánh ba trận, mà đối thủ trận nào cũng tự nhận thua ngay khi bị hắn liếc mắt nhìn một cái, rõ ràng là bọn họ đều bị khí thế của Vương Diêm làm cho mất hết dũng khí chiến đấu!

- Không hổ là mãnh nhân xếp hạng hai trong Tông Phái Thông Tập Bảng. Không chiến mà thắng, trong số đệ tử Đạo Tông có lẽ chỉ Vương Diêm sư huynh là làm được!

Tưởng Hạo cũng thở dài.

Lâm Động đan tay vào nhau nhìn Vương Diêm đang nhắm mắt dưỡng thần, rồi liếc nhìn Ứng Tiếu Tiếu. Gương mặt Ứng Tiếu Tiếu lúc này không được tốt lắm, nhưng hắn có thể nhận thấy sự quyết tâm trong mắt nàng.

- Định giao đấu với huynh ấy sao?

Lâm Động mím môi, hắn biết nếu hai người giao đấu chắc chắn sẽ là một trận long tranh hổ đấu, chỉ có điều ai chiến thắng thì phải xem bản lĩnh của mỗi người!

Tiếp theo Lâm Động cũng xuất chiến hai trận nữa, đối thủ đều là đại đệ tử thân truyền của Thiên Điện, thực lực cũng không tệ, nhưng tất cả đều bại dưới tay Lâm Động. Thắng liền ba trận giúp Lâm Động thuận lợi vào vòng chung kết. Lúc này, những đệ tử còn lại hầu như đều thuộc tầng thứ cao trong Tứ Điện, những trận tỷ thí này chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý.

Trên một khu võ đài, sau khi những tiếng hoan hô vang lên, một vị Chấp sự bay ra, nhìn quanh rồi hô:

- Trận tiếp theo, Thanh Diệp Địa Điện!

Nói đến đây ông ngừng một chút rồi nhìn về phía Hoang Điện:

- Đấu với Lâm Động Hoang Điện!

Vừa dứt lời tất cả đều ồ lên, không khí lập tức sôi sục, hai người kiệt xuất nhất của hai điện cuối cùng cũng gặp nhau!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 715

Trận Chiến Đỉnh Cao

Những âm thanh ồn ào nhanh chóng lan tỏa khắp đỉnh núi, cuối cùng mọi ánh mắt lập tức trở nên nóng bỏng, soạt một tiếng đồng thời nhìn về Lâm Động và Thanh Diệp.

Hai người này đều rất có danh tiếng trong Đạo Tông, Thanh Diệp chính là người đứng đầu trong Địa Điện, thậm chí cũng là thiên tài trong lứa đệ tử trẻ tuổi chỉ đứng sau Ứng Tiếu Tiếu, thiên phú của hắn ra sao ai cũng có thể hiểu!

Tương tự, tuy Lâm Động vào Đạo Tông không lâu, nhưng vô số kỳ tích gần đây của hắn đủ để cho tất cả mọi người quên mất thân phận người mới của hắn. Tham ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh càng khiến hắn đứng vững ở vị trí đầu tiên trong Hoang Điện. Điều này ngay cả Bàng Thống bọn họ cũng chẳng có điều gì dị nghị!

Hai người đều là nhân vật hàng đầu trong lứa đệ tử trẻ tuổi. Bọn họ giao đấu, về cơ bản chính là cuộc tranh tài giữa hai điện, thậm chí quyết định thứ hạng của cả hai điện trong Tứ Điện!

Tất cả mọi người đều rất hiếu kỳ rốt cuộc ai sẽ thắng trong cuộc đối đầu này.

Ở chỗ Địa Điện, Thanh Diệp chắp tay sau lưng, gương mặt bình tĩnh như mặt hồ, ánh mắt nhìn Lâm Động có vẻ tối lại, chỉ cần kết thúc kỳ tích của Lâm Động tại đây chắc sau này hắn sẽ không có dây dưa gì với Ứng Hoan Hoan nữa!

- Thanh Diệp sư huynh cố lên!

Đệ tử Địa Điện đứng đằng sau mang theo sắc mặt phấn khích hét lên. Tuy

danh tiếng của Lâm Động gần đây khá vang dội, nhưng thân là đệ tử Địa Điện đương nhiên bọn họ có lòng tin với Thanh Diệp hơn.

Thanh Diệp cười cười, bay lên đài, rồi ngẩng lên nhìn về phía Lâm Động.

- Lâm Động sư đệ, cuộc chiến này sẽ khó khăn đấy. Theo ta biết trước đó Thanh Diệp đã thử xung kích Cửu Nguyên Niết Bàn, tuy thất bại nhưng thực lực của hắn vượt xa Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong bình thường. Cộng với việc hắn tu luyện thành công Địa Hoàng Kinh, một trong Tứ Đại Kỳ Kinh, lực chiến đấu của hắn càng không tầm thường, đệ phải cẩn thận.

Sắc mặt Bàng Thống ngưng trọng nhìn về phía Thanh Diệp, sau đó quay sang Lâm Động, nói.

- Ừm.

Lâm Động khẽ gật, đương nhiên Lâm Động biết Thanh Diệp không dễ đối phó, nếu thật sự muốn so sánh lực chiến đấu thì chắc chắn Thanh Diệp hơn hắn Hoắc Chân, đối mặt với đối thủ thế này, Lâm Động hắn cũng không thể coi thường.

- Lâm Động sư huynh, nhờ cả vào huynh đó, đệ tử Hoang Điện toàn lực ủng hộ huynh!

Đệ tử Hoang Điện đứng xung quanh cũng kích động đồng thanh nói. Lâm Động hiện giờ đã là trụ cột của Hoang Điện, trận đấu này sẽ quyết định xem Hoang Điện bọn họ liệu có được nở mày nở mặt hay không!

Những năm trước đây, lần Điện Thí nào Hoang Điện bọn họ cũng bị xếp cuối, đương nhiên sẽ bị một số kẻ chế giễu. Tuy đệ tử Hoang Điện đều rất tức giận nhưng lại chẳng có cách nào. Dù Đại Hoang Vu Kinh được coi là vũ kỹ mạnh nhất của Đạo Tông, nhưng vì độ khó tham ngộ đến biến thái của nó mà thứ vũ kỹ đó trở thành thứ để làm cảnh, có mạnh nữa cũng có tác dụng gì?

Điều này cũng khiến đệ tử hàng đầu của Hoang Điện luôn thua kém đệ tử hàng đầu của ba điện còn lại khi đã tu luyện thành công Tứ Đại Kỳ Kinh của mình. Vì thế bao năm nay Hoang Điện bị xếp hạng cuối, bị chèn ép nhưng không thể làm gì được.

Nhưng lần này Lâm Động xuất hiện đã phá vỡ cục diện tuần hoàn đó. Đại Hoang Vu Kinh tái xuất gần như khiến toàn bộ đệ tử Hoang Điện trở nên phấn khởi, khiến có bọn họ lòng tin để tranh đoạt thứ hạng!

Cảm nhận được những ánh mắt nóng bỏng ấy, Lâm Động khẽ thở hắt ra, rồi cười gật đầu với bọn Bàng Thống, sau đó bay vào đài đấu.

Hai thân ảnh đứng đối diện nhau, ánh mắt giao nhau như tóe lửa, chưa động thủ nhưng nguyên lực xung quanh đã có dấu hiệu sục sôi.

Lúc này đây, khu vực đài này là nơi thu hút sự chú ý nhất, thậm chí Ứng Huyền Tử và bốn vị Điện chủ cũng nhìn về phía này.

- Tỷ tỷ, hai bọn họ ai có khả năng thắng cao hơn?

Lúc này Ứng Hoan Hoan đã thoát khỏi trạng thái ngại ngùng phẫn nộ lúc nãy, nhìn hai người có khí tức mạnh mẽ kia, không kìm được hỏi.

- Khó nói lắm!

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu có phần ngưng trọng, nhìn hai người đó rồi khẽ nói:

- Tuy Lâm Động tham ngộ được Đại Hoang Vu Kinh nhưng dù sao cơ bản cũng chưa bằng Thanh Diệp. Tuy Thanh Diệp thất bại khi vượt Niết Bàn Kiếp lần thứ chín nhưng thực lực lại vượt xa Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong bình thường. Ngoài ra Lâm Động có Đại Hoang Vu Kinh, Thanh Diệp lại cũng có Địa Hoàng Kinh… Vì thế giờ khó có thể nói ai sẽ thắng… Nhưng mà… trong lòng muội muốn ai chiến thắng?

Ứng Tiếu Tiếu bỗng đổi giọng, nhìn Ứng Hoan Hoan thích thú nói.

Ứng Hoan Hoan bị câu hỏi bất ngờ này làm cho khựng người. Nếu là trước đây, với quan hệ khá tốt giữa nàng và Thanh Diệp chắc chắn nàng sẽ nghiêng về Thanh Diệp. Dù sao thì hai người quen nhau lâu như vậy, quan hệ cũng hơn bằng hữu bình thường. Nhưng giờ nàng phát hiện mình không thể nhanh chóng đưa ra câu trả lời nữa.

Rõ ràng nàng vô cùng tức giận với hành động của Lâm Động, nhưng lúc này lại không hề mong muốn thấy Lâm Động gặp phải khó khăn.

- Không biết nữa!

Nàng ta lãng tránh ánh mắt của tỷ tỷ, ngại ngùng nói.

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu nhìn muội muội tràn đầy ý tứ sâu xa, nhưng rồi chỉ nói:

- Vậy thì cứ đợi đi, rốt cuộc cũng phải có thắng thua!

o0o - Ngươi cũng không khiến ta thất vọng. Ta vốn tưởng ngươi không thể đến được đây!

Trên đài đấu, Thanh Diệp bình tĩnh nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động nhíu mày, hắn biết vì quan hệ với Ứng Hoan Hoan mà Thanh Diệp rất ác cảm với mình, nhưng không ngờ lại đến mức này.

- Đa tạ sư huynh Thanh Diệp quan tâm. Nhưng ta nghĩ mình sẽ không dừng tại đây!

Nếu lời nói Thanh Diệp đã sắc nhọn thì Lâm Động cũng không khách khí, nói.

- Ha ha, chỉ sợ không đến lượt ngươi quyết định!

Thanh Diệp cười nhạt, ánh mắt trở nên sắc lạnh, rồi hắn bước ra, một luồng khí tức hùng hồn hơn trước Hoắc Chân nhiều lần trào ra như thủy triều.

- Lâm Động, cuộc tỷ thí này nếu ngươi thua thì sau này ít qua lại với Ứng Hoan Hoan đi!

Khí tức cuồng mãnh tụ lại thành áp lực ập về phía Lâm Động, đôi môi Thanh Diệp khẽ động, giọng nói của Thanh Diệp truyền tới tai Lâm Động.

Lâm Động cau mày, hắn nhìn Thanh Diệp, từ tốn nói:

- Đầu tiên ta phải nói với huynh, ta và nàng ấy là quan hệ bằng hữu, ngoài ra nếu đây là cách thức huynh thích một ai đó thì rất khiến người ta thất vọng đấy!

Sắc mặt Thanh Diệp vừa xanh lại trắng, lát sau nộ ý ánh lên trong mắt, rồi hắn trầm giọng nói:

- Nên làm thế nào không cần ngươi dạy ta. Ngươi không nghe lời ta thì đừng trách ta sẽ kết thúc kỳ tích của ngươi tại đây!

Lâm Động lắc đầu, xem ra Thanh Diệp rất thích Ứng Hoan Hoan, nhưng cách làm của hắn thì hơi cực đoan một chút!

Với tính cách như vậy của Thanh Diệp, lúc này hiển nhiên nói gì cũng vô dụng, vì thế Lâm Động cũng không nói gì thêm. Hắn thở ra một hơi, rồi thanh quang tràn lên, bề mặt da hắn ẩn hiện những tấm vảy xanh.

- Tỷ thí bắt đầu!

Vị Chấp sự thấy hai người như vậy cũng gật đầu, rồi lên tiếng.

- Ta đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không tận dụng. Nếu đã vậy thì ta chỉ có thể dùng cách của mình để cho ngươi phải rút lui. Ta sẽ đánh bại ngươi trước mặt nàng ấy!

Vào khoảnh khắc dứt lời, ánh mắt Thanh Diệp lập tức tối lại, nguyên lực hùng hồn trào ra từ cơ thể hắn. Rồi hắn bước ra, chỉ chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Lâm Động, quyền phong hung hãn đem theo áp lực kinh người, nhanh như chớp ập về phía Lâm Động.

Lúc này, không khí căng thẳng thật sự đã lên đến đỉnh điểm!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 716

Kịch Chiến

Ầm!

Kình phong cuồng bạo dưới nắm đấm của Thanh Diệp biến thành hình xoáy ốc, tiếng gió chói tai vang lên, ngay không khí cũng trở nên biến dạng.

Thanh Diệp vừa ra tay là thể hiện ngay thực lực bất phàm, công kích này vượt xa Hoắc Chân của Hồng Nhai Động lúc trước!

Quyền kình mạnh mẽ ngày một gần hơn, thanh quang lấp lánh tràn ra từ trong người Lâm Động rồi nhanh chóng biến thành tấm lá chắn bằng vảy màu xanh.

Keng!

Nắm đấm của Thanh Diệp đấm thẳng lên tấm lá chắn, sức mạnh cuồng bạo bùng phát đánh lui tấm lá chắn, nhanh chóng tiếp cận Lâm Động!

Uỳnh!

Nhưng khi chỉ còn cách Lâm Động vài thước, tấm lá chắn bỗng đứng yên, chặn đứng sức mạnh cuồng bạo của Thanh Diệp.

Thấy vậy, ánh mắt Thanh Diệp lóe hàn quang, kình lực từ lòng bàn tay bắn ra như mũi tên sắc nhọn xuyên thủng lá chắn, lao thẳng về phía Lâm Động với tốc độ khiến người khác không kịp trở tay.

Đột nhiên một cái Long thủ chợt lạnh lùng đưa ra trước mặt Lâm Động, chặn

đứng luồng kình phong kia.

Long thủ một lần nữa xuất hiện nhưng Lâm Động không hề có ý chậm trễ, hắn bước chân ra, tung ra bàn tay như Long trảo, những ngón tay tựa những mũi đao sắc bén xé tan không khí tấn công thẳng tới Thanh Diệp!

- Hừ!

Thanh Diệp nhìn Lâm Động không chút sợ hãi, cổ họng phát ra một tiếng hừ trầm đục, thủ ấn biến hóa nhanh như chớp, một luồng sức mạnh màu vàng đậm bỗng trào dâng.

- Ta biết ngươi tu luyện một môn vũ kỹ luyện thể cao thâm, nhưng không biết so với đệ nhất vũ kỹ luyện thể của Địa Điện bọn ta thì thế nào?

Nguyên lực màu vàng thẫm càng ngày càng đậm đặc di chuyển qua các lỗ chân lông trên toàn thân Thanh Diệp, ngay sau đó, bề mặt da của hắn biến thành màu vàng như đại địa, vững vàng và chắc nịch!

- Địa Nguyên Huyền Thể!

Âm thanh trầm đục vang ra từ miệng Thanh Diệp, toàn thân hắn nhanh chóng biến thành màu vàng thẫm nhìn giống như người làm bằng bùn đất vậy. Từ cơ thể hắn phát ra một luồng sức mạnh hung hãn như ẩn như hiện.

Ngay khi thân thể Thanh Diệp thay đổi, hắn cũng bước ra, mười ngón tay biến thành mười cái bóng mạnh mẽ lao thẳng vào Long trảo của Lâm Động.

Ầm ầm ầm!

Kình phong và những tiếng nổ kéo dài liên miên bất tận tại nơi giao đấu. Vô số kình khí mạnh mẽ bắn ra tạo thành hàng trăm lỗ lớn nhỏ như tổ ong.

Mọi người xung quanh nhìn trận đấu với ánh mắt cuồng nhiệt, kình khí phát ra từ đó khiến nhiều người cũng phải run rẩy. Bọn họ biết nếu đổi là mình dù có

toàn lực phòng ngự thì cũng bị bắn cho thủng lỗ chỗ trên người rồi!

- Không ngờ Thanh Diệp tu luyện được cả Địa Nguyên Huyền Thể, vũ kỹ luyện thể mạnh nhất Địa Điện!

Chỗ Hoang Điện, sắc mặt bọn Bàng Thống ngưng trọng nhìn cuộc giao đấu ác liệt, không kìm được nói.

- Tuy Lâm Động rất mạnh, nhưng giờ Thanh Diệp đã dùng Địa Nguyên Huyền Thể, có lẽ ưu thế của Lâm Động giảm đi nhiều!

Tưởng Hạo trầm giọng nói.

- Trận đấu này không dễ dàng đâu. Danh tiếng đệ nhất Địa Điện của Thanh Diệp quả nhiên danh bất hư truyền. Lâm Động sư đệ gặp đối thủ thật sự rồi!

o0o Long quyền và nắm đấm màu vàng thẫm kia lại tiếp tục đâm vào nhau.

Bùm!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên tạo ra một làn sóng kình phong nhìn được bằng mắt thường lan tỏa ra khắp nơi. Cả mặt đất nhanh chóng bị nứt ra thành vô số rãnh lớn.

Hai thân ảnh gần như đồng thời bị cuồng phong cuồng bạo đánh bật ra sau vài bước. Mỗi bước đi đều để lại trên mặt đất những vết lún sâu, không khí phía sau cũng bị chấn động phát ra những tiếng nổ trầm đục.

Hai người trao đổi chiêu thức chỉ trong chớp nhoáng, nhưng về mức độ hung hãn, những người có nhãn lực một chút đều nhận ra, chỉ cần một trong hai người có bất cứ sự sơ suất nhỏ nào là lập tức sẽ bị đối phương nắm được sơ hở và ra chiêu quyết định thắng bại. Vốn dĩ cuộc chiến giữa các cường giả được quyết định chỉ trong nháy mắt!

Thanh Diệp liếm môi, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng. Vừa rồi hai người

dường như không phân thắng bại. Phải biết là thực lực thật sự của Lâm Động chỉ là Lục Nguyên Niết Bàn, khoảng cách với hắn quá lớn, nhưng khi giao đấu trực diện, Lâm Động vẫn không hề yếu thế. Bản lĩnh này, dù là Thanh Diệp cũng phải thừa nhận Lâm Động khó đối phó!

Nếu Lâm Động có thực lực tương đương với hắn thì có lẽ hắn sẽ có rất ít khả năng chiến thắng. Nhưng đáng tiếc thế gian này vốn không có sự công bằng tuyệt đối.

- Phù!

Một luồng khí tức màu vàng thẫm phả ra từ miệng Thanh Diệp, gương mặt biến thành màu vàng do thi triển vũ kỹ luyện thể lúc này được bao quanh bởi ánh sáng vàng sẫm, thủ ấn biến hóa nhanh chóng, rồi hắn bỗng cúi người đập bàn tay xuống mặt đất.

Uỳnh!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, bên dưới mặt đất như có một làn sóng cuồng bạo ngưng tụ, tựa như có một con địa thú hung mãnh đang tiềm phục.

- Đây là… Ở quanh đó, vô số ánh mắt đầy kinh hãi nhìn đài thi đấu rung chuyển dữ dội, một số người rõ ràng không lạ gì với điều này, hét lên:

- Địa Tâm Thiên Nguyên Thủ?

- Đây chính là vũ kỹ công kích mạnh nhất ngoài Địa Hoàng Kinh của Địa Điện. Không ngờ Thanh Diệp sư huynh cũng tu luyện được nó rồi! Không hổ là người có thiên phú chỉ sau Tiếu Tiếu Đại sư tỷ. Lần này e là Lâm Động gặp nguy hiểm rồi!

- Cũng khó nói lắm, Lâm Động còn chưa thi triển Đại Hoang Vu Kinh mà, giờ kết luận vẫn còn hơi sớm!

- Cũng phải!

Những tiếng rì rầm bàn tán bắt đầu lan ra trên đỉnh núi, trận tỷ thí của Lâm Động và Thanh Diệp đã trở thành tâm điểm chú ý nhất của cả khu vực.

Lâm Động cũng cảm nhận được làn sóng sức mạnh cuồng bạo từ dưới đất, ánh mắt ngưng trọng rồi thân hình bay lên không trung.

Thanh Diệp thấy vậy, khóe miếng nhếch lên, bàn tay chạm mặt đất của hắn bỗng nắm lại.

Uỳnh!

Mặt đất rung chuyển điên cuồng, nơi mặt đất Lâm Động vừa đứng nhanh chóng nổ tung, đất đá bắn ra, năng lượng màu vàng sẫm đem chỗ đất đá tụ lại biến thành một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay ấy thò ra từ lòng đất tựa móng vuốt của ác ma, vừa xuất hiện là đem theo luồng gió tanh ập tới Lâm Động.

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng nhìn bàn tay khổng lồ đang lao tới, nhanh chóng lùi về sau, nhưng bàn tay với khí thế cuồng bạo đó vẫn đuổi theo không rời!

Trên không trung, Lâm Động tựa như một chú chim nhỏ không ngừng bay lượn tránh né bàn tay khổng lồ, thỉnh thoảng lúc suýt gặp nguy khiến không ít người phải kêu lên.

- Để xem ngươi trốn được đến bao giờ?

Thanh Diệp thấy vậy, hàn quang lóe lên trong mắt, từ bàn tay khổng lồ kia, mấy chục chùm sáng vàng bắn ra chặn đứng đường lui của Lâm Động!

Trên không trung, thân hình Lâm Động bỗng ngừng lại, hắn nhìn bàn tay khổng lồ đang lao lên như dã thú, giữa trán hắn tách ra một rãnh màu xám, Hoang Vu Yêu Nhãn được gọi ra!

Uỳnh!

Yêu Nhãn xuất hiện, ánh sáng xám bùng phát, gần như trong thời gian cực ngắn lan tỏa khắp không gian. Không gian sau lưng Lâm Động biến dạng, một con Hoang Thú khổng lồ đem theo khí tức từ thời Viễn Cổ dần xuất hiện.

- Hoang Vu Yêu Nhãn, Lâm Động sư huynh đã tu luyện được đến mức triệu hồi được Hoang Linh rồi!

Nhìn con Hoang Thú khổng lồ, những đệ tử Hoang Điện không lạ gì nó lập tức kêu lên, gương mặt đầy kích động và phấn khích!

Lâm Động đứng trên đầu Hoang Thú, ánh mắt lạnh lùng nhìn bàn tay khổng lồ, con mắt duy nhất đang nhắm chặt của Hoang Thú dần mở ra, nguyên lực trong thiên địa bỗng nhiên sôi sục!

Phía dưới, Vương Diêm đã kết thúc tỷ thí nhắm mắt dưỡng thần, cuối cùng cũng mở mắt ra, trong ánh mắt không một chút biểu tình đó hiện lên sự kinh ngạc.

- Tu luyện thành công Hoang Vu Yêu Nhãn sao?

o0o Con mắt duy nhất của Hoang Thú cuối cùng cũng mở ra, ngay sau đó một chùm sáng xám mang sức phá hoại khủng bố tựa lưỡi hái tử thần xé tan không gian oanh kích lên bàn tay khổng lồ kia.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 717

Địa Long Phong Thần Ấn

Uỳnh!

Âm thanh kinh thiên động địa vang lên như sấm rền trong không trung. Ngay sau đó bầu trời như tối đen lại, ánh sáng xám và vàng với một sức mạnh khủng bố bùng nổ che phủ cả bầu trời.

Trên đỉnh núi, tất cả đệ tử Đạo Tông đều kinh hãi nhìn luồng năng lượng lan tỏa trong không trung. Cuộc đọ sức này quả nhiên là kinh người!

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan nhìn lên bầu trời với ánh mắt nặng nề, rõ ràng trận đấu giữa Thanh Diệp và Lâm Động đã vượt ngoài mức tưởng tượng của bọn họ.

- Không hổ là Hoang Vu Yêu Nhãn!

Vương Diêm ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mang hai màu sắc khác nhau, đôi mắt hơi nheo lại, lẩm bẩm nói.

Bùm!

Khi Vương Diêm vừa dứt lời thì sự giằng co trên bầu trời bị phá vỡ. Ánh sáng màu xám xâm thực với sức phá hoại cực kỳ khủng bố, bàn tay khổng lồ màu vàng thì bắt đầu xuất hiện những đường nứt vỡ, cuối cùng bùm một tiếng nổ tan thành khói bụi.

Xoẹt xoẹt!

Bàn tay khổng lồ nổ tung, cột ánh sáng màu xám cũng phân tách ra rồi bắn như vũ bão về phía Thanh Diệp.

Thanh Diệp thấy bàn tay khổng lồ của mình bị Hoang Vu Yêu Nhãn phá hủy, sắc mặt có phần khó coi, chân giẫm mạnh xuống đất, nguyên lực màu vàng sẫm cuộn trào từ trong cơ thể rồi hình thành nên một tấm lá chắn vững chắc phía trên hắn.

Phụt phụt!

Chùm sáng xám bắn lên tấm lá chắn tạo nên hàng trăm lỗ thủng, nhưng khó lòng phá tan nó. Rõ ràng dù có Hoang Vu Yêu Nhãn nhưng Lâm Động cũng chỉ chiếm được ưu thế một chút, nhưng vẫn chưa thể làm khó được Thanh Diệp.

Dù thế nào thì Thanh Diệp là người đứng đầu Địa Điện, cũng không phải nhân vật tầm thường, Lâm Động muốn thắng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Màu vàng và xám mù mịt trời dần tan đi, con Hoang Thú xuất hiện khi Lâm Động thi triển công kích ban nãy cũng đã biến mất.

Lâm Động cúi đầu nhìn Thanh Diệp nhờ có tấm lá chắn nên không có thương thế gì lớn, lông mày nhíu lại, hiển nhiên Lâm Động không ngờ Thanh Diệp lại khó đối phó đến vậy.

Soạt soạt!

Tấm lá chắn biến thành cát vàng bay đi trước mặt Thanh Diệp, hắn cũng chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động với ánh mắt sắc bén. Hai người nhìn nhau một lúc, sau đó trước sự chú ý của tất cả mọi người Thanh Diệp hít sâu một hơi rồi ngồi xuống.

Hai bàn tay lộ ra khỏi tay áo Thanh Diệp, mười ngón tay khẽ điểm, máu tươi thấm ra từ đầu ngón tay vẽ nên rất nhiều đường phù văn kỳ dị. Chỗ phù văn ấy tản ra, rơi xuống đất rồi biến mất một cách quỷ dị.

- Thanh Diệp sắp dùng Địa Hoàng Kinh rồi!

Ứng Hoan Hoan vẫn quan sát mọi cử động của Thanh Diệp, lông mày khẽ nhướng lên, khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh nghe thế lập tức thấy căng thẳng. Nàng biết Địa Hoàng Kinh là thủ đoạn mạnh nhất của Thanh Diệp. Giờ hắn dùng đến nó rõ ràng là muốn quyết định thắng thua rồi!

Sau hành động kỳ lạ của Thanh Diệp, sự náo động dần giảm bớt, mọi người dường như đoán ra được điều gì, ánh mắt tràn ngập sự cuồng nhiệt. Tứ Đại Kỳ Kinh của Đạo Tông gần như là thứ vũ kỹ mà mọi đệ tử nằm mơ cũng muốn có, nhưng những người tu luyện thành công thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bọn họ đều muốn tận mắt chứng kiến uy lực của nó rốt cuộc là đến mức nào!

Sau khi rất nhiều đạo phù văn huyết sắc biến mất trong lòng đất, cả đài thi đấu bỗng bốc lên những tia quang mang đỏ rực, bên dưới mặt đất như có tia lôi điện lóe lên.

Trên không trung, Lâm Động nhíu mày nhìn mặt đất kỳ dị, mắt lóe sáng, ngón tay cong lại bắn ra một chùm kình phong về phía Thanh Diệp.

Phụt!

Nhưng khi kình phong còn cách Thanh Diệp khoảng vài trượng, một tia sáng vàng sẫm hòa lẫn màu đỏ chói xuất hiện quanh người Thanh Diệp dễ dàng chặn đứng kình phong.

- Lâm Động, đúng là ngươi có thiên phú đáng kinh ngạc, nếu để ngươi tiếp tục ở Đạo Tông một hai năm nữa có lẽ chẳng ai áp chế được ngươi, có điều không phải bây giờ!

Mười ngón tay nhuốm máu của Thanh Diệp buông thõng, ánh mắt nhìn lên trên, trong đồng tử có ánh sáng vàng sẫm chuyển động, gương mặt đầy kiêu

ngạo. Hắn rất có lòng tin vào Địa Hoàng Kinh!

- Lần này có lẽ ngươi phải dừng lại một bước rồi!

Gương mặt Thanh Diệp ánh lên vẻ dữ dằn, mười ngón tay biến ra vô số ấn pháp khiến người ta phải hoa mắt, rồi mặt đất rung chuyển dữ dội như có địa chấn.

- Địa Hoàng Kinh, Địa Long Phong Thần Ấn!

Giọng nói khàn đặc vang lên từ miệng Thanh Diệp, ấn pháp lúc này bỗng ngừng lại.

Mặt đất rung chuyển ngày càng dữ dội, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được ở sâu trong lòng đất dường như có thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh, và nó bắt nguồn từ chỗ Thanh Diệp đang ngồi.

Lâm Động nheo mắt nhìn mặt đất bên dưới, dựa vào tinh thần lực, hắn cảm nhận được bên trong lòng đất có một luồng năng lượng dồi dào tụ lại từ bốn phương tám hướng.

- Đây là sức mạnh của Địa Hoàng Kinh sao?

Lâm Động khẽ thở ra một hơi, ánh mắt ngưng trọng.

Vút!

Vào khoảnh khắc Lâm Động thở ra, mặt đất bên dưới bỗng tách ra, mười mấy đạo bùn đất màu vàng sẫm hòa lẫn với màu đỏ của máu phun ra như nham thạch, đan xen vào nhau trên không trung. Chúng lượn quanh Lâm Động như mười mấy con Địa Long, sắc mạnh đáng sợ phong tỏa mọi đường lui của Lâm Động.

- Phong ấn!

Ánh mắt Thanh Diệp càng trở nên sắc lạnh, thủ ấn biến hóa, rồi mười mấy con Địa Long kia lao thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động thấy vậy, lập tức vận nguyên lực, thế nhưng khi hắn tưởng đám Địa Long kia sắp tấn công mình thì bỗng chúng lại đâm vào nhau.

Bùm bùm!

Âm thanh trầm đục vang lên, sự kinh ngạc trong mắt Lâm Động chỉ kéo dài trong nháy mắt, rồi hắn nhìn thấy ánh sáng vàng đem theo đất đá ngưng tụ lại biến thành một quả cầu khổng lồ bao bọc quanh người hắn.

Khi quả cầu đó hình thành, bề mặt nó ngưng tụ huyết quang, biến thành vô số phù văn kỳ dị. Chúng phát ra thứ năng lượng cổ quái không ngừng xâm thực nguyên lực của Lâm Động.

Không gian bỗng im lặng như tờ, mọi người kinh hãi nhìn Lâm Động bị bọc trong quả cầu đất khổng lồ. Bọn họ có thể cảm nhận được năng lượng đáng sợ phát ra từ quả cầu ấy, đó dường như là một loại phong ấn, nếu rơi vào đó thì có cánh cũng khó thoát được!

- Lâm Động, ngươi thua rồi, rơi vào Địa Long Phong Thần Ấn thì nguyên lực của ngươi sẽ mất tác dụng. Mất đi nguyên lực, ngươi căn bản không thể phá được phong ấn này!

Thanh Diệp ngẩng lên, nói.

Thanh Diệp vừa dứt lời, xung quanh lập tức vang lên những tiếng ồ không ngoài dự đoán. Sắc mặt đệ tử Hoang Điện đều vô cùng khó coi. Lẽ nào kết thúc rồi sao?

Sắc mặt bọn Bàng Thống, Tưởng Hạo ngưng trọng, ánh mắt đầy vẻ lo lắng, nhưng bọn họ không hoảng loạn như các đệ tử khác.

- Địa Long Phong Thần Ấn đúng là rất khó đối phó, nếu bị rơi vào đó,

nguyên lực hiển nhiên sẽ mất đi tác dụng, với nhiều người mà nói đúng là mọc cánh cũng không thoát được. Lần này Lâm Động bất cẩn rồi, lúc này e là cũng không có cơ hội thi triển Đại Hoang Vu Kinh nữa!

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, rồi nở nụ cười bất lực, bình thường hắn thận trọng là vậy, sao lúc này lại mắc sai lầm như thế?

Các đó không xa, ánh mắt Vương Diêm cũng nhìn chăm chăm vào quả cấu đất có huyết phù đằng kia. Một lát sau hắn bỗng ngồi thẳng người lên, trong đôi mắt không một chút biểu tình bỗng ngưng tụ ánh sáng sắc bén như mắt chim ưng.

Đó là động tác chỉ xuất hiện khi hắn cảm thấy nguy hiểm!

Bị phong bế trong quả cầu đất, Lâm Động từ từ nhắm mắt lại, nguyên lực trong cơ thể lúc này cũng chuyển động chậm lại, chắc là vì phong ấn áp chế.

- Sức mạnh của ta… không chỉ có nguyên lực!

Lâm Động từ từ nắm tay lại, một giọng nói như tự nói với chính mình vang lên, bề mặt cơ thể hắn tỏa ra thanh quang đậm đặc, Thiên Long Khí trong đan điền bỗng bùng nổ, cuối cùng tràn vào tứ chi bách hài của hắn!

Tiếng Long ngâm vang dội bỗng vang lên trong người Lâm Động.

Xoẹt!

Trong không gian tối tăm trong quả cầu, đôi mắt đang nhắm nghiền của Lâm Động bỗng mở ra, đồng tử lúc này đã biến thành màu xanh, sâu trong mắt dường như có bóng con Thanh Long đang chuyển động!

Lúc này, Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động đã được tiến hóa một bước!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 718

Long Dực

Trên đỉnh núi, vô số ánh mặt tập trung trên bầu trời, ở đó một quả cầu đất khổng lồ có huyết phù đang lơ lửng, từng đợt sóng năng lượng khủng bố không ngừng tỏa ra khiến người ta phải rùng mình.

Xung quanh đài thi đấu vô cùng yên tĩnh, không ít người nhìn nhau, với cảnh tượng trước mắt thì hình như Lâm Động thua rồi thì phải?

- Lâm Động sư đệ, nếu ngươi nhận thua thì ta sẽ thả ngươi ra. Còn ngoan cố cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, ngược lại còn không tốt với ngươi đâu!

Thanh Diệp nhìn quả cầu đất, giọng nói bình thản vang lên.

Thế nhưng khi Thanh Diệp dứt lời, bên trong quả cầu vẫn yên lặng không một động tĩnh.

- Nếu đã vậy thì đừng trách ta ép ngươi nhận thua!

Ánh mắt Thanh Diệp hơi tối sầm lại, hắn đưa bàn tay ra, nhưng khi hắn đang chuẩn bị nắm lại thì quả cầu bỗng rung lên dữ dội, một tiếng động trầm đục vang ra từ bên trong!

Biến cố đột ngột này khiến Thanh Diệp cau mày, lạnh lùng nói:

- Đến lúc này vẫn không chịu nhận thua sao?

Bùm!

Lại một tiếng động nữa, bề mặt quả cầu dường như có chỗ lồi ra.

Sắc mặt Thanh Diệp tối sầm lại, không biết vì sao hắn lại có cảm giác bất an. Rồi hắn bước chân ra, bàn tay giơ về phía quả cầu đất rồi nắm chặt lại!

Uỳnh uỳnh!

Cùng với cái nắm tay đó, phù văn huyết sắc trên quả cầu bỗng lan ra như mạng nhện. Vô số tia máu bao phủ quanh quả cầu như tấm lưới chắc chắn.

Rắc rắc rắc!

Nhưng khi Thanh Diệp vừa hoàn thành xong bước đó thì bên trong quả cầu phát ra những tiếng trầm đục, không chỉ không yếu đi mà ngược lại còn mạnh mẽ hơn. Âm thanh này có ma lực khiến tim ai cũng phải đập dồn dập, sắc mặt tái nhợt.

Vẻ mặt Thanh Diệp cũng tối sầm lại, hiển nhiên sự việc đã vượt khỏi sự dự liệu của hắn.

- Có gì đó không đúng!

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu ngưng trọng nhìn quả cầu huyết phù đang không ngừng rung chuyển, trong giọng nói có chút kinh ngạc.

Ứng Hoan Hoan cũng cảm thấy tình hình không bình thường, đôi mắt to đầy căng thẳng nhìn lên bầu trời.

Rầm rầm!

Âm thanh trầm đục trong quả cầu ngày một nhiều hơn, khiến cả quả cầu rung lên dữ dội. Phù văn huyết sắc cũng bị tiêu biến một phần sau từng đợt rung chuyển.

Dị biến đó ngày càng có nhiều người nhận ra, rồi những tiếng xôn xao dần lan tỏa, không ít người đứng cả lên nhìn sự thay đổi đó đầy kinh ngạc.

Rầm!

Lại một tiếng va đập mạnh mẽ khác, lúc này một số người đã nhìn thấy quả cầu xuất hiện một vết nứt.

- Địa Long Phong Thần Ấn của Thanh Diệp sư huynh không chặn được Lâm Động!

Nhìn thấy vết nứt ấy, ánh mắt một vài đệ tử hiện lên vẻ kinh hãi. Bọn họ không thể ngờ Lâm Động bị áp chế nguyên lực mà vẫn có thể đột phá Địa Long Phong Thần Ấn của Thanh Diệp!

Sắc mặt Thanh Diệp lúc này vô cùng xấu, thủ ấn nhanh chóng biến đổi nhằm tăng cường phong ấn.

Răng rắc!

Nhưng hiệu quả của nó không lớn, dần dần những vết nứt nhanh chóng lan ra rồi bao phủ khắp bề mặt quả cầu, nhìn có vẻ như sắp vỡ đến nơi.

Vụt!

Đường nứt nhanh chóng lan tỏa, cuối cùng có thanh quang bắn ra từ những khe hở đó, cả quả cầu như một con nhím với những chiếc gai nhọn màu xanh.

- Phong ấn sắp vỡ rồi!

Thấy vậy, khóe mặt không ít người đều co giật một trận, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Ngay khi những tiếng kêu thất thanh đó lan truyền ra, thanh quang bỗng bắn ra ngày một nhiều, cuối cùng phun trào tựa ngọn núi lửa bị kìm nén đã lâu!

Uỳnh!

Âm thanh như sấm rền vang khắp bầu trời, rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy quả cầu có huyết phù đã nổ tan tành.

Mọi ánh mắt đổ dồn về nơi ngập tràn thanh quang, ở đó có một thân ảnh đang phiêu phù, khi thanh quang dần tan đi, thân ảnh đó cũng dần xuất hiện trước mắt mọi người… Khi thân ảnh hoàn toàn xuất hiện, cả đỉnh núi đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh!

Trên không trung, thanh quang ngưng tụ, một bóng người to gấp đôi lúc trước chầm chậm bước ra. Đó chính là Lâm Động vừa phá vỡ phong ấn, chỉ có điều lúc này, ngoài hai Long thủ gây chú ý ra, bề mặt thân thể hắn cũng được bao phủ bởi một lớp vảy xanh, nhìn giống một lớp lân giáp vậy. Đương nhiên điều thu hút chú ý nhất là đôi Long dực màu xanh khổng lồ phía sau lưng hắn!

Đôi Long dực này lớn cỡ vài trượng, bên trên phủ đầy vảy xanh, viền cánh còn có những chiếc gai nhọn chĩa ra lấp lánh ánh hàn quang.

Đôi cánh khẽ đập là có thể tạo ra từng luồng kình phong cùng những tiếng gió vù vù không ngừng.

Lâm Động lúc này chỉ có thể hình dung là uy mãnh hung hãn. Đôi cánh của Thanh Long dang ra tạo cảm giác như Long thú thời Viễn Cổ quay trở về vậy.

Lâm Động đã tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết trong một thời gian không ngắn, cùng với thực lực và nhục thể được tăng cường, Thiên Long Khí mà hắn hấp thụ và có thể chịu được đã ngày một hùng hồn hơn, điều này cũng khiến ngày càng có nhiều bộ phận cơ thể được long hóa. Đến giờ đã xuất hiện Long dực, với Lâm Động mà nói đúng là đại hỉ sự!

Thanh Diệp nhìn Lâm Động, lúc này thể hình đã to ra gấp đôi, ánh mắt hiện lên sự kinh hoàng, sự thay đổi này khiến hắn có cảm giác mất kiểm soát. Hắn không thể ngờ khi mình đã thi triển sát chiêu như vậy mà vẫn không thể kích bại Lâm Động!

Lúc này, sắc mặt Lâm Động đang thay đổi bất định, Lâm Động trên bầu trời cúi đầu xuống, đôi mắt bao phủ bởi thanh quang khóa chặt lấy Thanh Diệp.

Soạt!

Đôi Long dực sau lưng Lâm Động khẽ động, trên không trung còn lại một đạo tàn ảnh, còn hắn thì bỗng biến mất.

- Nhanh thật!

Đồng tử Thanh Diệp co rút lại, sắc mặt vô cùng khó coi, hắn không thể biết được đường đi của Lâm Động thế nào, tốc độ của hắn đã nhanh hơn trước không chỉ một bậc!

Nhưng Thanh Diệp cũng là người có kinh nghiệm phong phú, ngay sau đó hắn cảm nhận được một luồng năng lượng dao động rất nhỏ từ bên trái. Thủ ấn biến hóa, nguyên lực hùng hồn trào dâng biến thành một tấm lá chắn vô cùng chắc chắn.

Tấm lá chắn vừa được hình thành thì khóe mắt Thanh Diệp nhìn thấy một cái bóng xuất hiện. Nhưng khi hắn vừa thở phào thì thấy gương mặt Lâm Động nhếch lên, rồi lại biết mất.

Đúng vào lúc Lâm Động biến mất, Thanh Diệp nhìn thấy một cú đấm được bọc bởi long lân cùng với kình phong cuồng bạo từ một góc độ khác tấn công thẳng về phía hắn.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, Lâm Động đã dùng tốc độ kinh người chuyển hướng tấn công khiến tầng phòng ngự của Thanh Diệp mất tác dụng!

- Địa Hoàng Giáp!

Thế nhưng khi nắm đấm Lâm Động rơi lên người Thanh Diệp thì từ trong cơ thể hắn tràn ra ánh sáng vàng tạo thành một tấm giáp tạo hình cổ xưa, trên đó là luồng năng lượng hùng hồn, là một món Linh bảo Thiên cấp!

Rầm!

Long quyền của Lâm Động đánh thẳng lên tấm giáp, âm thanh trầm đục vang ra, rồi mặt đất lập tức lan tỏa vô số những đường nứt vỡ.

Sức mạnh đáng sợ đè nặng lên người Thanh Diệp, dù có Địa Hoàng Giáp bảo hộ nhưng hắn vẫn bị Lâm Động đánh lui mười mấy bước, cổ họng vang lên tiếng rên trầm.

- Địa Tâm Thiên Nguyên Thủ!

Sắc mặt Thanh Diệp đỏ au, hai tay hắn bỗng ấn xuống đất, một bàn tay bằng đất khổng lồ nhô lên từ trong lòng đất đem theo kình phong hung hãn đập về phía Lâm Động.

Lâm Động nhìn bàn tay ngày một tới gần nhưng không hề tránh né, bàn chân chạm đất, thân hình bay thẳng tới. Đúng vào khoảnh khắc tiếp xúc, chân phải hắn bỗng nhanh chóng phình to biến thành một cái Long cước đá văng ra.

Ngay lúc ấy, mặt đất phía dưới lập tức tách ra thành hơn chục cái rãnh sâu hoắm.

Bùm!

Long cước của Lâm Động đem theo thanh quang vung về phía bàn tay khổng lồ kia. Một luồng năng lượng khủng bố bùng phát đánh tan bàn tay đất đó đi.

Thấy vậy sắc mặt Thanh Diệp kịch biến, vội vàng lùi về phía sau.

Xoẹt!

Thế nhưng khi hắn vừa rút lui thì Lâm Động đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, ánh mắt lạnh lùng, Long cước vẽ nên một đạo tàn ảnh rồi rơi thẳng lên người Thanh Diệp.

Ầm!

Trước bao ánh mắt chăm chú, thân thể Thanh Diệp bay ngược ra sau, Địa Hoàng Giáp trên người sau khi lấp lánh mấy cái thì biến mất hoàn toàn.

Ầm!

Cuối cùng Thanh Diệp rơi xuống đài, âm thanh khi hắn rơi xuống bên ngoài khu vực đài đấu khiến khóe mắt không ít người phải co giật, còn bản thân hắn thì vẻ mặt cũng không thể tin nổi!

Ra khỏi sân đấu, thất bại!

Phương thức chiến đấu dứt khoát nhanh gọn, chỉ trong vài lượt đã hóa giải lớp phòng ngự và công kích của Thanh Diệp!

Trên đỉnh núi lúc này khá yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đang tập trung lên thân ảnh phía trên đài, ánh mắt đầy kính sợ, rồi ngay sau đó bùng nổ tiếng hoan hô.

Trận đấu giữa hai đệ tử đỉnh cao của hai điện cuối cùng đã phân thắng bại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 718

Long Dực

Trên đỉnh núi, vô số ánh mặt tập trung trên bầu trời, ở đó một quả cầu đất khổng lồ có huyết phù đang lơ lửng, từng đợt sóng năng lượng khủng bố không ngừng tỏa ra khiến người ta phải rùng mình.

Xung quanh đài thi đấu vô cùng yên tĩnh, không ít người nhìn nhau, với cảnh tượng trước mắt thì hình như Lâm Động thua rồi thì phải?

- Lâm Động sư đệ, nếu ngươi nhận thua thì ta sẽ thả ngươi ra. Còn ngoan cố cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, ngược lại còn không tốt với ngươi đâu!

Thanh Diệp nhìn quả cầu đất, giọng nói bình thản vang lên.

Thế nhưng khi Thanh Diệp dứt lời, bên trong quả cầu vẫn yên lặng không một động tĩnh.

- Nếu đã vậy thì đừng trách ta ép ngươi nhận thua!

Ánh mắt Thanh Diệp hơi tối sầm lại, hắn đưa bàn tay ra, nhưng khi hắn đang chuẩn bị nắm lại thì quả cầu bỗng rung lên dữ dội, một tiếng động trầm đục vang ra từ bên trong!

Biến cố đột ngột này khiến Thanh Diệp cau mày, lạnh lùng nói:

- Đến lúc này vẫn không chịu nhận thua sao?

Bùm!

Lại một tiếng động nữa, bề mặt quả cầu dường như có chỗ lồi ra.

Sắc mặt Thanh Diệp tối sầm lại, không biết vì sao hắn lại có cảm giác bất an. Rồi hắn bước chân ra, bàn tay giơ về phía quả cầu đất rồi nắm chặt lại!

Uỳnh uỳnh!

Cùng với cái nắm tay đó, phù văn huyết sắc trên quả cầu bỗng lan ra như mạng nhện. Vô số tia máu bao phủ quanh quả cầu như tấm lưới chắc chắn.

Rắc rắc rắc!

Nhưng khi Thanh Diệp vừa hoàn thành xong bước đó thì bên trong quả cầu phát ra những tiếng trầm đục, không chỉ không yếu đi mà ngược lại còn mạnh mẽ hơn. Âm thanh này có ma lực khiến tim ai cũng phải đập dồn dập, sắc mặt tái nhợt.

Vẻ mặt Thanh Diệp cũng tối sầm lại, hiển nhiên sự việc đã vượt khỏi sự dự liệu của hắn.

- Có gì đó không đúng!

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu ngưng trọng nhìn quả cầu huyết phù đang không ngừng rung chuyển, trong giọng nói có chút kinh ngạc.

Ứng Hoan Hoan cũng cảm thấy tình hình không bình thường, đôi mắt to đầy căng thẳng nhìn lên bầu trời.

Rầm rầm!

Âm thanh trầm đục trong quả cầu ngày một nhiều hơn, khiến cả quả cầu rung lên dữ dội. Phù văn huyết sắc cũng bị tiêu biến một phần sau từng đợt rung chuyển.

Dị biến đó ngày càng có nhiều người nhận ra, rồi những tiếng xôn xao dần lan tỏa, không ít người đứng cả lên nhìn sự thay đổi đó đầy kinh ngạc.

Rầm!

Lại một tiếng va đập mạnh mẽ khác, lúc này một số người đã nhìn thấy quả cầu xuất hiện một vết nứt.

- Địa Long Phong Thần Ấn của Thanh Diệp sư huynh không chặn được Lâm Động!

Nhìn thấy vết nứt ấy, ánh mắt một vài đệ tử hiện lên vẻ kinh hãi. Bọn họ không thể ngờ Lâm Động bị áp chế nguyên lực mà vẫn có thể đột phá Địa Long Phong Thần Ấn của Thanh Diệp!

Sắc mặt Thanh Diệp lúc này vô cùng xấu, thủ ấn nhanh chóng biến đổi nhằm tăng cường phong ấn.

Răng rắc!

Nhưng hiệu quả của nó không lớn, dần dần những vết nứt nhanh chóng lan ra rồi bao phủ khắp bề mặt quả cầu, nhìn có vẻ như sắp vỡ đến nơi.

Vụt!

Đường nứt nhanh chóng lan tỏa, cuối cùng có thanh quang bắn ra từ những khe hở đó, cả quả cầu như một con nhím với những chiếc gai nhọn màu xanh.

- Phong ấn sắp vỡ rồi!

Thấy vậy, khóe mặt không ít người đều co giật một trận, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Ngay khi những tiếng kêu thất thanh đó lan truyền ra, thanh quang bỗng bắn ra ngày một nhiều, cuối cùng phun trào tựa ngọn núi lửa bị kìm nén đã lâu!

Uỳnh!

Âm thanh như sấm rền vang khắp bầu trời, rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy quả cầu có huyết phù đã nổ tan tành.

Mọi ánh mắt đổ dồn về nơi ngập tràn thanh quang, ở đó có một thân ảnh đang phiêu phù, khi thanh quang dần tan đi, thân ảnh đó cũng dần xuất hiện trước mắt mọi người… Khi thân ảnh hoàn toàn xuất hiện, cả đỉnh núi đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh!

Trên không trung, thanh quang ngưng tụ, một bóng người to gấp đôi lúc trước chầm chậm bước ra. Đó chính là Lâm Động vừa phá vỡ phong ấn, chỉ có điều lúc này, ngoài hai Long thủ gây chú ý ra, bề mặt thân thể hắn cũng được bao phủ bởi một lớp vảy xanh, nhìn giống một lớp lân giáp vậy. Đương nhiên điều thu hút chú ý nhất là đôi Long dực màu xanh khổng lồ phía sau lưng hắn!

Đôi Long dực này lớn cỡ vài trượng, bên trên phủ đầy vảy xanh, viền cánh còn có những chiếc gai nhọn chĩa ra lấp lánh ánh hàn quang.

Đôi cánh khẽ đập là có thể tạo ra từng luồng kình phong cùng những tiếng gió vù vù không ngừng.

Lâm Động lúc này chỉ có thể hình dung là uy mãnh hung hãn. Đôi cánh của Thanh Long dang ra tạo cảm giác như Long thú thời Viễn Cổ quay trở về vậy.

Lâm Động đã tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết trong một thời gian không ngắn, cùng với thực lực và nhục thể được tăng cường, Thiên Long Khí mà hắn hấp thụ và có thể chịu được đã ngày một hùng hồn hơn, điều này cũng khiến ngày càng có nhiều bộ phận cơ thể được long hóa. Đến giờ đã xuất hiện Long dực, với Lâm Động mà nói đúng là đại hỉ sự!

Thanh Diệp nhìn Lâm Động, lúc này thể hình đã to ra gấp đôi, ánh mắt hiện lên sự kinh hoàng, sự thay đổi này khiến hắn có cảm giác mất kiểm soát. Hắn không thể ngờ khi mình đã thi triển sát chiêu như vậy mà vẫn không thể kích bại Lâm Động!

Lúc này, sắc mặt Lâm Động đang thay đổi bất định, Lâm Động trên bầu trời cúi đầu xuống, đôi mắt bao phủ bởi thanh quang khóa chặt lấy Thanh Diệp.

Soạt!

Đôi Long dực sau lưng Lâm Động khẽ động, trên không trung còn lại một đạo tàn ảnh, còn hắn thì bỗng biến mất.

- Nhanh thật!

Đồng tử Thanh Diệp co rút lại, sắc mặt vô cùng khó coi, hắn không thể biết được đường đi của Lâm Động thế nào, tốc độ của hắn đã nhanh hơn trước không chỉ một bậc!

Nhưng Thanh Diệp cũng là người có kinh nghiệm phong phú, ngay sau đó hắn cảm nhận được một luồng năng lượng dao động rất nhỏ từ bên trái. Thủ ấn biến hóa, nguyên lực hùng hồn trào dâng biến thành một tấm lá chắn vô cùng chắc chắn.

Tấm lá chắn vừa được hình thành thì khóe mắt Thanh Diệp nhìn thấy một cái bóng xuất hiện. Nhưng khi hắn vừa thở phào thì thấy gương mặt Lâm Động nhếch lên, rồi lại biết mất.

Đúng vào lúc Lâm Động biến mất, Thanh Diệp nhìn thấy một cú đấm được bọc bởi long lân cùng với kình phong cuồng bạo từ một góc độ khác tấn công thẳng về phía hắn.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, Lâm Động đã dùng tốc độ kinh người chuyển hướng tấn công khiến tầng phòng ngự của Thanh Diệp mất tác dụng!

- Địa Hoàng Giáp!

Thế nhưng khi nắm đấm Lâm Động rơi lên người Thanh Diệp thì từ trong cơ thể hắn tràn ra ánh sáng vàng tạo thành một tấm giáp tạo hình cổ xưa, trên đó là luồng năng lượng hùng hồn, là một món Linh bảo Thiên cấp!

Rầm!

Long quyền của Lâm Động đánh thẳng lên tấm giáp, âm thanh trầm đục vang ra, rồi mặt đất lập tức lan tỏa vô số những đường nứt vỡ.

Sức mạnh đáng sợ đè nặng lên người Thanh Diệp, dù có Địa Hoàng Giáp bảo hộ nhưng hắn vẫn bị Lâm Động đánh lui mười mấy bước, cổ họng vang lên tiếng rên trầm.

- Địa Tâm Thiên Nguyên Thủ!

Sắc mặt Thanh Diệp đỏ au, hai tay hắn bỗng ấn xuống đất, một bàn tay bằng đất khổng lồ nhô lên từ trong lòng đất đem theo kình phong hung hãn đập về phía Lâm Động.

Lâm Động nhìn bàn tay ngày một tới gần nhưng không hề tránh né, bàn chân chạm đất, thân hình bay thẳng tới. Đúng vào khoảnh khắc tiếp xúc, chân phải hắn bỗng nhanh chóng phình to biến thành một cái Long cước đá văng ra.

Ngay lúc ấy, mặt đất phía dưới lập tức tách ra thành hơn chục cái rãnh sâu hoắm.

Bùm!

Long cước của Lâm Động đem theo thanh quang vung về phía bàn tay khổng lồ kia. Một luồng năng lượng khủng bố bùng phát đánh tan bàn tay đất đó đi.

Thấy vậy sắc mặt Thanh Diệp kịch biến, vội vàng lùi về phía sau.

Xoẹt!

Thế nhưng khi hắn vừa rút lui thì Lâm Động đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, ánh mắt lạnh lùng, Long cước vẽ nên một đạo tàn ảnh rồi rơi thẳng lên người Thanh Diệp.

Ầm!

Trước bao ánh mắt chăm chú, thân thể Thanh Diệp bay ngược ra sau, Địa Hoàng Giáp trên người sau khi lấp lánh mấy cái thì biến mất hoàn toàn.

Ầm!

Cuối cùng Thanh Diệp rơi xuống đài, âm thanh khi hắn rơi xuống bên ngoài khu vực đài đấu khiến khóe mắt không ít người phải co giật, còn bản thân hắn thì vẻ mặt cũng không thể tin nổi!

Ra khỏi sân đấu, thất bại!

Phương thức chiến đấu dứt khoát nhanh gọn, chỉ trong vài lượt đã hóa giải lớp phòng ngự và công kích của Thanh Diệp!

Trên đỉnh núi lúc này khá yên tĩnh, mọi ánh mắt đều đang tập trung lên thân ảnh phía trên đài, ánh mắt đầy kính sợ, rồi ngay sau đó bùng nổ tiếng hoan hô.

Trận đấu giữa hai đệ tử đỉnh cao của hai điện cuối cùng đã phân thắng bại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 719

Đánh Giá Cực Cao

Tiếng hoan hô vang lên như sấm trên khắp đỉnh núi, thậm chí rất nhiều người từ mấy ngọn núi xung quanh cũng nhìn về phía này.

- Thật sự là kết cục ngoài sức tưởng tưởng. Không ngờ Lâm Động bị áp chế nguyên lực mà vẫn bạo phát được sức mạnh khủng bố như vậy!

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu đầy kinh ngạc, nhìn thân ảnh đang dần thu lại thanh quang, khẽ nói.

- Muội nghe cha nói, hắn tu luyện một loại vũ kỹ luyện thể vô cùng lợi hại. Nhưng lần trước khi hắn thi triển không có uy lực mạnh thế này. Xem ra thời gian qua hắn cũng có những tăng tiến đáng kể!

Ứng Hoan Hoan chớp mắt nói.

- Thua trong tay Lâm Động, Thanh Diệp cũng không oan uổng. Nếu Lâm Động tiếp tục tu luyện ở Đạo Tông một hai năm nữa thì có lẽ hắn sẽ trở thành người đứng đầu trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông!

Ứng Tiếu Tiếu nói.

- Tỷ tỷ mới là mạnh nhất!

Ứng Hoan Hoan ôm lấy cánh tay Ứng Tiếu Tiếu, cười nói.

- Thôi đi, thiên phú của muội vốn rất tốt, đến cha cũng khen không tiếc lời, nếu muội chú tâm tu luyện một chút thì đã vượt qua tỷ lâu rồi!

Ứng Tiếu Tiếu trợn mắt, nói.

Có lẽ người khác không hiểu về Ứng Hoan Hoan, nhưng Ứng Tiếu Tiếu thì biết rất rõ, thiên phú của Hoan Hoan không hề kém nàng chút nào. Hơn nữa cộng với thiên phú về sóng âm, nếu Ứng Hoan Hoan thật sự nghiêm túc tu luyện thì tiềm lực của Ứng Hoan Hoan chỉ có thể hình dung bằng hai chữ khủng bố. Chỉ là nàng ta tính tình hiếu động, bình thường tu luyện chỉ làm qua loa cho có, nhưng dù vậy thực lực của Ứng Hoan Hoan ở trong Thiên Điện cũng thuộc hàng đầu rồi.

- Muội rất chăm chỉ mà!

Ứng Hoan Hoan lẩm bẩm nói.

Ứng Tiếu Tiếu lắc đầu bất lực, rồi nàng ngoảnh sang nhìn thân ảnh áo xám đang ngồi ở phía xa. Đôi mắt vốn sáng trong cũng hơi tối sầm lại, nụ cười trên môi cũng nhạt đi nhiều.

- Tỷ tỷ, nhất định tỷ sẽ thắng!

Cánh tay mềm mại mát rượi khẽ nắm lấy tay Ứng Tiếu Tiếu, nàng ngoảnh lại thì thấy nụ cười tinh nghịch đầy sự cổ vũ của muội muội.

o0o Hai mắt Vương Diêm nhìn chăm chăm trên đài đấu. Đôi mắt vốn lạnh lùng lúc này ngưng tụ sự sắc lạnh. Ánh mắt hắn theo sát mọi cử động của Lâm Động, từ Lâm Động hắn cảm nhận được mùi vị của sự nguy hiểm!

- Chẳng trách hắn có thể đấu với Diêu Linh lưỡng bại câu thương!

Vương Diêm lẩm bẩm, rồi hắn cụp mắt xuống. Qua trận đấu giữa Lâm Động và Thanh Diệp, hắn không phủ nhận sự kiệt xuất của Lâm Động, nhưng với hắn thì chưa có sức uy hiếp. Hôm nay, người duy nhất hắn cần chú ý chính là Ứng Tiếu Tiếu. Nhưng theo những gì hắn hiểu thì nàng ta không thể ngăn được hắn!

o0o Tiếng hoan hô như sấm vẫn vang vọng trong không trung. Lúc này một

vị Chấp sự bay ra, ánh mắt vẫn còn sự kinh ngạc nhìn Lâm Động, rồi nhìn Thanh Diệp đã rơi ngoài sàn đấu, sau đó cao giọng tuyên bố:

- Trận tỷ thí này, Lâm Động thắng!

Lời tuyên bố vừa dứt, tiếng hoan hô lại càng thêm vang dội, đặc biệt là đệ tử Hoang Điện, sắc mặt kích động đến đỏ au. Bao nhiêu năm rồi cuối cùng Hoang Điện cũng đánh bại được Địa Điện!

So với đệ tử Hoang Điện thì đệ tử Địa Điện có chút bất lực, không có gì để nói. Thanh Diệp thi triển cả Địa Hoàng Kinh mà vẫn không làm gì được Lâm Động, thua cũng không có gì oan ức cả.

Thanh Diệp ở dưới đài, sắc mặt tái nhợt, hắn nhìn chằm chằm Lâm Động bên trên kia, miệng khẽ nhích động nhưng không nói gì được, ủ rũ cúi đầu mặc cho hai đệ tử Địa Điện dìu về. Trận đấu này hắn đã dùng toàn lực nhưng không có được kết quả mong muốn, tuy buồn bực nhưng hắn không có gì không cam tâm cả, vì hắn biết dù có đánh lại thì kết quả vẫn vậy thôi!

Thanh quang trên người Lâm Động thu lại hết, nhìn Thanh Diệp đã quay về, hắn khẽ thở ra một hơi. Lực phong ấn của Địa Hoàng Kinh đúng là rất kỳ diệu, lúc nãy hắn cũng có chút bối rối, nhưng cũng may hắn có không ít thủ đoạn, cộng với Thiên Long Khí hắn hấp thụ được ngày một nhiều, từ đó uy lực của Thanh Thiên Hóa Long Quyết mới tăng mạnh.

Sự xuất hiện của Long dực với Lâm Động mà nói là một trợ lực rất lớn. Tốc độ đó dù là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn cũng không thể sánh được. Như vậy sau này dù có gặp phải đối thủ không thể đối phó thì việc thoát thân cũng không phải vấn đề!

Thân hình Lâm Động khẽ động rồi bay về khu vực của mình trong ánh mắt sùng bái của các đệ tử Hoang Điện.

- Lâm Động sư đệ, làm tốt lắm!

Bọn Bàng Thống gần như lập tức vây lại. Lúc này dù là Bàng Thống trước nay luôn điềm tĩnh, trên gương mặt cũng hiện vẻ kích động. Hắn vỗ mạnh vai Lâm Động cười lớn.

Bọn Tưởng Hạo cũng gật gù, ánh mắt nhìn Lâm Động có sự khâm phục khó lòng che giấu. Trận đấu này của Lâm Động có thể coi là đã hoàn toàn thu phục các đại đệ tử thân truyền này.

Lâm Động cười nói chuyện với mọi người vài câu rồi ánh mắt không kìm được nhìn về thân ảnh áo xám cô đơn kia. Hắn biết trận đấu thu hút Điện Thí nhất chính là trận giữa Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm!

Một người là người mạnh nhất trong lứa đệ tử trẻ tuổi hiện giờ của Đạo Tông, người kia lại là đệ tử năm xưa đã có hung danh trên khắp Đông Huyền Vực. Mà lần này Vương Diêm đột ngột trở về cũng khiến Điện Thí trở nên kịch tính!

Hai người gần như là nhân vật đỉnh cao nhất trong đệ tử Đạo Tông, rốt cuộc ai mạnh hơn có lẽ đó là điều ai cũng muốn biết.

- E là cuộc chiến giữa hai người bọn họ sẽ là trận đấu ác liệt nhất Điện Thí!

Bàng Thống cũng nhìn về hướng Lâm Động nhìn, sắc mặt phức tạp thở dài nói.

Lâm Động khẽ gật đầu. Với tính cách của Ứng Tiếu Tiếu chắc chắn nàng sẽ không dễ dàng nhường quyền chỉ huy cho Vương Diêm. Mà Vương Diêm cố chấp cũng chắc chắn sẽ tranh giành đến cùng. Nếu hai người gặp nhau, trận chiến còn khủng khiếp hơn nhiều so với trận giữa Lâm Động và Thanh Diệp!

Hơn nữa cao tầng Đạo Tông rất quan tâm đến cuộc So tài Tông phái sắp tới, nói ra thì trận đấu giữa hai người bọn họ mới là trận thu hút chú ý nhất của cả Đạo Tông.

Sự náo động do trận kịch chiến giữa Lâm Động và Thanh Diệp gây ra kéo dài một lúc mới dần tan. Tiếp đó có thêm một vài trận tỷ thí nữa, những người này đều là đại đệ tử thân truyền của Tứ Điện, thực lực rất giỏi, nhưng những trận chiến đó so với trận Lâm Động và Thanh Diệp thì hơi kém đặc sắc một chút. Vì thế dù tiếng huyên náo không ngừng vang lên nhưng không thể vang dội như trước.

Hơn nữa, tuy liên tục có những trận tỷ thí diễn ra, nhưng nhiều ánh mắt lại không kìm được nhìn về Vương Diêm và Ứng Tiếu Tiếu.

Thời gian trôi đi trong không khí quỷ dị đó, các trận đấu cùng lần lượt kết thúc, đến cuối cùng ngay các đệ tử đang tỷ thí cũng nhún vai bất lực, nhìn nhau rồi rời khỏi đài đấu. Có lẽ bọn họ đều hiểu mọi người muốn xem cái gì, mà bọn họ cũng thế!

Thông tin ở đây dường như truyền đi rất nhanh, vì thế đệ tử ở mấy ngọn núi xung quanh cũng đồ dồn hết về đây.

Không khí quỷ dị bao trùm cả ngọn núi, còn Vương Diêm vẫn ngồi nhắm mắt, thân ảnh với thanh cự kiếm nhìn thật đơn độc.

Gương mặt Ứng Tiếu Tiếu nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng đôi tay trong áo đã nắm chặt lại.

Một vị Chấp sự cuối cùng cũng bay ra trong bao ánh mắt chăm chú đáp xuống một đài đấu, ánh mắt phức tạp nhìn hai thân ảnh gây chú ý nhất trên đỉnh núi, rồi tiếng hô trầm vang lên.

- Trận tỷ thí tiếp theo, Ứng Tiếu Tiếu của Thiên Điện và Vương Diêm của Thiên Điện!

Tiếng của vị Chấp sự vừa dứt, không hề có tiếng hoan hô mà mọi ánh mắt đều nhìn chăm chú về hai thân ảnh đó, có lẽ đây sẽ là trận đấu đỉnh cao nhất trong các đệ tử trong kỳ Điện Thí lần này!

Hai mắt Vương Diêm từ từ mở ra, ánh mắt vẫn lạnh lùng không chút dao động. Hắn đứng dậy, thân hình khẽ động là xuất hiện trên đài đấu, rồi hắn nhìn về Ứng Tiếu Tiếu.

- Phù!

Ứng Tiếu Tiếu hít sâu vào một hơi, cuối cùng nhẹ bay ra đáp xuống đài đấu, nhìn về nam tử đeo cự kiếm, giọng nói trong vắt vang lên.

- Vương Diêm sư huynh, xin chỉ giáo!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 720

Vương Diêm Đấu Ứng Tiếu Tiếu

Giọng nói trong trẻo vang lên trong không trung như có ma lực khiến cả khu vực trở nên tĩnh lặng, vô số người nhìn chăm chăm không chớp mắt về hai người trên đài.

Vương Diêm cũng hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nữ tử trước mắt có chút dao động, trên gương mặt lạnh tanh đã có chút biểu cảm phức tạp.

- Từ nhỏ muội đã luôn bình tĩnh như vậy, nhiều năm như thế rồi vẫn không thay đổi!

Giọng nói khàn khàn của Vương Diêm vang lên.

- Vương Diêm sư huynh, huynh thì thay đổi không ít!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn gương mặt thật ra còn trẻ nhưng nhìn tiều tụy đi nhiều của Vương Diêm, khẽ nói.

Vương Diêm cười nhạt, hắn trầm mặc một chút rồi nói:

- Mục đích trở về của ta, chắc muội thông minh như thế cũng đã đoán được từ lâu. Muội cũng biết tính ta rồi, lát nữa giao đấu, ta sẽ không nương tay đâu!

Ngực Ứng Tiếu Tiếu phập phồng lên xuống, nàng hít vào một hơi khí lạnh, rồi nhìn thẳng vào Vương Diêm, nói:

- Vương Diêm sư huynh, chắc huynh cũng hiểu muội!

Nàng không nói rõ ràng nhưng hiển nhiên là Vương Diêm cũng hiểu được ý

tứ trong đó, mắt hắn tối sầm lại rồi lắc đầu:

- Sau này ta sẽ nói lời xin lỗi với Đạo Tông!

Ứng Tiếu Tiếu thở dài không nói gì. Vương Diêm lúc này vô cùng cố chấp, hắn sẽ không nghe vào tai bất cứ lời nào. Đã vậy thì chỉ đành giao đấu!

- Vương Diêm sư huynh, động thủ đi!

Cảm nhận được đôi mắt sáng trong của Ứng Tiếu Tiếu nhìn thẳng vào mình, Vương Diêm chầm chậm nắm tay lại, bóng tối trong mắt hắn biến mất, sự vô hồn không chút biểu tình lại thay thế nó.

Bên ngoài, Ứng Hoan Hoan nhìn hai người trên đài, tay không kìm được nắm lại, môi mím chặt, vẻ mặt có chút khó coi. Cảnh tượng trước mắt chắc chẳng ai muốn nhìn thấy.

Trên chỗ ngồi trên cao, ánh mắt Ứng Huyền Tử bình tĩnh như mặt hồ nhìn lên đài, rồi nhắm mắt lại thở dài, phẩy phẩy tay.

Thấy vậy, vị Chấp sự mới gật đầu, vung tay lên:

- Tỷ thí bắt đầu!

Uỳnh!

Ha luồng nguyên lực vô cùng hùng hồn gần như đồng thời bùng phát từ hai người. Sắc mặt của các đại đệ tử thân truyền cũng phải thay đổi, Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, tầng thứ này quả nhiên cao thâm khó dò!

Xoẹt!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ nắm tay lại, một cây kiếm dài chừng ba thước bao phủ bởi thanh quang hiện ra trong tay. Mắt nàng lóe hàn quang, thân hình biến thành một đạo quang ảnh lao vút tới.

Quang ảnh tựa như tia chớp, lóe lên một cái rồi xuất hiện trước mặt Vương Diêm, mũi kiếm sắc nhọn mạnh mẽ đâm thẳng về phía hắn.

Nhưng vào khoảnh khắc công kích của Ứng Tiếu Tiếu sắp đến nơi thì Vương Diêm bỗng có hành động, một thứ khí tức hung sát hung hãn bùng phát, hai ngón tay nhanh chóng đưa ra kẹp chặt lấy mũi kiếm của Ứng Tiếu Tiếu.

Kiếm quang còn cách trán Vương Diêm một tấc thì đột nhiên dừng lại. Vương Diêm bước chân ra, ngón tay lướt qua lưỡi kiếm, rồi điểm lên tay cầm kiếm của Ứng Tiếu Tiếu.

Ứng Tiếu Tiếu nheo mắt, nàng cảm nhận được một cỗ sức mạnh đáng sợ đang ngưng tụ trên đầu ngón tay của Vương Diêm, bèn thu tay lại, trên thanh kiếm phát ra thanh quang lấp lánh, rồi một giọng nói trong vắt vang lên:

- Thiên Cang Tam Hoa Kiếm!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Thanh quang trong chớp mắt biến thành ba bông hoa màu xanh, trên kiếm hoa phóng ra vô số tia kiếm quang mang lực sát thương vô cùng mạnh mẽ.

Khi ba đóa kiếm hoa đó xuất hiện, ánh mắt Lâm Động lập tức ngưng đọng, hắn cảm nhận được sự lợi hại của nó. Nếu cường giả Bát Nguyên Niết Bàn bị đánh trúng chính diện thì chắc chắn trọng thương. Ứng Tiếu Tiếu có thể trở thành người đứng đầu trong số đệ tử Đạo Tông đúng là danh bất hư truyền!

Đối mặt với công kích đó của Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm cũng không có chút coi thường nào, hắn vội lui hai bước, tay nắm chặt lại, thanh cự kiếm phía sau lưng bỗng bay lên rơi vào tay hắn.

- Hắc Ma Trảm!

Tay Vương Diêm cầm trọng kiếm, sắc mặt lạnh lùng, nguyên lực hùng hồn bùng phát rồi cầm kiếm chém mạnh xuống.

Vút!

Kiếm quang khổng lồ bắn ra từ mũi kiếm, rạch tan không khí oanh kích lên ba đóa kiếm hoa của Ứng Tiếu Tiếu.

Rầm!

Âm thanh trầm đục bùng nổ trong không trung, thanh quang và hắc quang bùng phát, kiếm quang mạnh mẽ như mất kiểm soát ào ào lao xuống tạo ra hàng trăm vết nứt dài trên mặt đất.

Một đường kiếm quang lướt qua mặt Vương Diêm để lại một vệt máu. Nhưng hắn không thèm chớp mắt lấy một lần, mà thè lưỡi liến đi vết máu kia, bộ dáng nhìn qua vô cùng hung ác.

Rồi Vương Diêm lại bay tới, trọng kiếm trong tay bắn ra vô số kiếm ảnh bao trùm Ứng Tiếu Tiếu. Chiêu của hắn khác với Ứng Tiếu Tiếu, chiêu thức của hắn ẩn chứa mùi huyết tinh nồng nặc, rõ ràng đó là phong cách tác chiến tôi luyện từ bao cuộc chiến đấu trong mấy năm nay.

Đối diện với công kích hung mãnh đó của Vương Diêm, Ứng Tiếu Tiếu cũng không hề nhún nhường, nguyên lực Cửu Nguyên Niết Bàn một lần nữa bùng phát, thanh kiếm ba thước cùng với kiếm ảnh lao tới tiếp chiêu của Vương Diêm.

Keng keng keng!

Hai thân ảnh đan xen nhau trên đài thi đấu. Thân kiếm tiếp xúc, tia lửa bắn ra tứ tung, kiếm khí phát ra khiến đài đấu bị tổn hại nặng nề.

Rất nhiều ánh mắt tập trung trên hai thân ảnh đó. Kiếm khí mạnh mẽ bắn ra từ đó khiến da đầu không ít người tê dại. Bọn họ biết nếu là bọn họ thì có lẽ đã bị kiếm khí cắt thành trăm mảnh rồi!

- Kiếm khí hung hãn thật!

Khu vực của đệ tử Hoang Điện, sắc mặt bọn Bàng Thống đầy chấn kinh nhìn đài thi đấu, không kìm được chép miệng.

- Thực lực Tiếu Tiếu Đại sư tỷ quả nhiên cường hãn, ngay cả Vương Diêm sư huynh cũng không làm gì được. Lâm Động sư đệ, đệ thấy trận này ai có khả năng thắng hơn?

Phương Vân tán thưởng rồi nhìn Lâm Động cười, hỏi.

Lâm Động hơi nhíu mày rồi lắc đầu, không đưa ra kết luận gì, trong mắt hiện lên chút lo lắng.

Cục diện trên đài lúc này đúng là không phân thắng bại, thực lực Ứng Tiếu Tiếu không hề thua kém Vương Diêm, công thủ đều rất hoàn hảo, chỉ là so với Vương Diêm thì nàng lại thiếu sự liều lĩnh.

Có thể thấy, Vương Diêm là người đã trải qua hàng trăm cuộc chiến sinh tử, khi tấn công có một chút liều lĩnh, loại người này nếu thật sự liều mạng thì có thể đổi lấy lợi ích lớn bằng một cái giá rất nhỏ!

Mà giao đấu giữa các cường giả nhiều lúc chỉ cần khí thế bị đối phương chế ngự một chút thôi là sẽ bị yếu thế, thậm chí bị đối phương tìm ra sơ hở, một chiêu kích bại.

Vì thế cục diện lúc này tuy vẫn khá tốt, nhưng Lâm Động biết Vương Diêm chỉ đang tìm cơ hội mà thôi. Nhân vật như hắn, một khi có cơ hội thì chắc chắn sẽ ra đòn quyết định!

- Hy vọng Ứng Tiếu Tiếu sư tỷ nhận ra!

Lâm Động khẽ thở dài, hắn không quen thân với Vương Diêm, vì thế đương nhiên hắn rất vui lòng nhìn thấy Ứng Tiếu Tiếu thắng trong trận này.

Nghĩ thế, ánh mắt hắn bỗng nhìn về khu vực Thiên Điện. Ở đó gương mặt của nàng thiếu nữ buộc tóc đuôi ngựa lúc này đầy căng thẳng và bất an. Dường

như nàng cũng nhận ra điều gì đó.

Tựa hồ như nàng thiếu nữ ấy rất nhạy bén, khi Lâm Động nhìn nàng, thì nàng cũng quay lại, một đôi mắt to đen láy đối diện thẳng với ánh mắt hắn.

Nhìn thẳng như vậy nhưng nàng không hề đỏ mặt, trong đôi mắt đẹp ấy lại ánh lên sự buồn bã, cảm giác như bầu trời trong xanh bỗng bị mây đen bao phủ, khiến người ta phải đau xót.

- Ài… Lâm Động khẽ thở dài, quay lại nhìn đài thi đấu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 721

Thiên Hoàng Kinh Đấu Thiên Hoàng Kinh

Keng!

Lại có tiếng kim loại va chạm vang lên trên đài đấu, kiếm quang sắc lạnh bắn ra khắp nơi, hai thân ảnh cùng lui sau mười mấy bước. Nơi bọn họ đặt chân xuống, mặt sàn dày như vậy cũng bị kiếm khí thẩm thấu ra chấn nát.

Công kích của hai người đều vô cùng mạnh mẽ, danh hiệu người mạnh nhất trong số đệ tử Đạo Tông và người xếp hạng hai trong Tông Phái Thông Tập Bảng cũng không phải hư danh.

Ứng Tiếu Tiếu đứng vững, gương mặt điềm tĩnh lúc này cũng bị bao phụ bởi sự nặng nề. Qua lượt giao thủ vừa rồi, nàng có thể cảm nhận được thực lực của Cương Đao không hề thua kém mình. Trận đấu hôm nay với cô không hề nhẹ nhàng, nhưng mà… Để Vương Diêm không thể thuận lợi giành được quyền chỉ huy đệ tử Đạo Tông, bất luận thế nào nàng cũng phải ngăn được hắn!

Ánh mắt lóe sáng, trên gương mặt Ứng Tiếu Tiếu hiện lên vẻ quyết tâm, thân hình khẽ động bay lên không trung, rồi hai tay bỗng nhanh chóng kết thành vô số đạo ấn pháp.

Uỳnh uỳnh!

Cùng với sự thay đổi ấn pháp, tất cả mọi người có thể cảm nhận được rõ ràng, nguyên lực trong thiên địa dần có dấu hiệu sôi sục.

Khi ấy, thân hình Ứng Tiếu Tiếu cũng phát ra vô vàn tia sáng chói lòa.

- Đây là… Tiếu Tiếu Đại sư tỷ sắp sử dụng Thiên Hoàng Kinh!

Các đệ tử nhìn dị động xảy ra trên không, trên gương mặt bọn họ đều hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Ứng Tiếu Tiếu lại nhanh chóng dùng đến Thiên Hoàng Kinh như vậy.

- Không muốn kéo dài nữa sao?

Lâm Động cũng cảm nhận được sức mạnh đáng sợ quanh người Ứng Tiếu Tiếu, khẽ mím môi lại. Xem ra Ứng Tiếu Tiếu cũng hiểu Vương Diêm rất có kinh nghiệm chiến đấu, nếu cứ kéo dài chắc chắn sẽ bị hắn tìm ra sở hở. Nếu vậy thì chi bằng nhanh chóng dùng Thiên Hoàng Kinh, chưa biết chừng có thể thay đổi tình thế.

Nguyên lực hùng hồn tựa sóng thủy triều, lấy Ứng Tiếu Tiếu làm trung tâm không ngừng lan tỏa ra xung quanh, cả thiên địa dường như tối sầm lại.

- Vương Diêm sư huynh, muội biết trong lòng huynh vẫn còn ôm hận thù, nhưng có một số việc hiện giờ không thể làm được. Có những mối thù cũng không thể quên, sau này chắc chắn sẽ đến lúc đòi lại món nợ!

Ứng Tiếu Tiếu lơ lửng trên không, ánh mắt khóa chặt lấy Vương Diêm, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi vang lên.

- Cứ mãi tiếp tục nhẫn nhục như vậy sao?

Trên gương mặt Vương Diêm dường như hiện lên nụ cười chế giễu, hắn nhìn lên chỗ ngồi phía trên đài cao, rồi lắc đầu, trầm giọng nói:

- Ta không nhẫn nhịn được nữa! Ra tay đi, nhưng nếu muội còn nhân từ mềm lòng thì ta sẽ không nương tình đâu. Trong cuộc thi đấu, bọn súc sinh Nguyên Môn sẽ không nương tay với muội chút nào đâu!

Vương Diêm ngẩng đầu lên, hàn quang ngưng tụ trong mắt, giọng nói lạnh lùng khiến không ít đệ tử Đạo Tông rùng mình.

Thấy Vương Diêm cố chấp như vậy, Ứng Tiếu Tiếu bất lực, khẽ hít vào một hơi kìm chế sự xao động trong lòng, rồi thủ ấn đang biến hóa bỗng dừng lại.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực thiên địa tựa làn sóng khổng lồ ngưng tụ lại phía sau Ứng Tiếu Tiếu, ngay sau đó biến thành một thanh quang kiếm khổng lồ to gần trăm trượng.

Quang kiếm vừa xuất hiện, không gian quanh đó đều như biến dạng, sắc mặt phần lớn đệ tử Đạo Tông lúc này đều tái đi. Bọn họ có thể cảm nhận được sức mạnh hủy diệt tỏa ra từ thanh quang kiếm đó. Nếu nó chém xuống bọn họ thì có lẽ đến xương cốt cũng không còn!

Thanh kiếm đó dường như có sức mạnh có thể chặt đôi thiên địa!

- Thiên Hoàng Kinh thật lợi hại!

Lâm Động nhìn thanh cự kiếm trên không trung với ánh mắt kinh dị, sức mạnh phát ra từ đó khiến hắn cũng phải giật mình. Tứ Đại Kỳ Kinh của Đạo Tông quả nhiên danh bất hư truyền.

- Thiên Hoàng Kinh, Đại Thiên Ma Vân Kiếm!

Trước vô số ánh mắt nhìn chăm chú, Ứng Tiếu Tiếu đưa tay ra rồi tóm lấy kiếm quang từ xa. Ngay sau đó, tiếng quát trong veo vang lên, đồng thời thân hình cũng xuất hiện ngay trên thanh kiếm rồi bỗng vung mạnh tay lên.

Xoẹt!

Sau động tác của Ứng Tiếu Tiếu, thanh quang kiếm khổng lồ chúc mũi kiếm xuống rồi lao thẳng về phía Vương Diêm.

Kiếm quang lao xuống, không gian dường như cũng bị rạch thành một rãnh sâu hoắm.

Mặt đất phía dưới lúc này cũng bắt đầu sụp đổ, cự kiếm còn chưa xuống mà kiếm phong đã chặt đài thi đấu thành hai phần.

Áp lực đáng sợ khiến y phục dính chặt lấy người Vương Diêm, nhưng hắn vẫn ngẩng đầu lên, trong mắt là hình ảnh của cự kiếm đang ngày một lớn hơn.

- Thiên Hoàng Kinh sao?

Gương mặt lạnh lùng của hắn dường như khẽ động, rồi một giọng nói trầm thấp vọng ra từ miệng hắn:

- Lẽ nào muội quên ta cũng là đệ tử Thiên Điện à?

Uỳnh!

Ngay khi lời nói vừa dứt, bỗng nhiên nguyên lực cuồng bạo bùng nổ từ người hắn, nguyên lực thiên địa ở xung quanh cũng sục sôi, cuối cùng tại nơi không gian biến dạng cũng xuất hiện một thanh quang kiếm khổng lồ không hề thua kém của Ứng Tiếu Tiếu.

Chỉ có điều, quang kiếm của Ứng Tiếu Tiếu có màu xanh sẫm, còn của Vương Diêm lại màu đen, nhìn rất lạnh lẽo.

- Cũng là Thiên Hoàng Kinh!

Vô số ánh mắt nhìn thanh cự kiếm phía sau Vương Diêm, rồi cả đỉnh núi vang lên những tiếng kêu đầy kinh ngạc.

Lâm Động nheo mắt nhìn, Vương Diêm cũng là đệ tử Thiên Điện, hắn có Thiên Hoàng Kinh cũng không phải chuyện khó hiểu.

- Đại Thiên Ma Vân Kiếm!

Những ánh mắt kinh ngạc kia không hề khiến Vương Diêm dao động, hắn vung tay lên, thanh cự kiếm bay ra, rồi hắn xuất hiện trên thanh kiếm, kiếm

người hợp nhất, nhanh như chớp nhằm thẳng quang kiếm của Ứng Tiếu Tiếu lao tới.

Hai đạo ánh sáng chói lòa như hai viên thiên thạch bay ngang bầu trời rồi đâm sầm vào nhau!

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc ấy, dường như cả thiên địa đều rung chuyển, kiếm quang sắc bén tràn ra xung quanh. Mười mấy cái đài đấu xung quanh đều bị làn sóng sức mạnh ấy làm cho nổ tan thành vụn. Một số đệ tử ở xung quanh cũng vội vàng tránh đi.

Trên bầu trời, hai chùm sáng xanh và đen đang điên cuồng xâm thực lẫn nhau, cảnh tượng che lấp cả mặt trời này khiến người ta có cảm giác ngày tận thế đang tới.

Xoẹt!

Quang kiếm mạnh mẽ lướt qua tai Ứng Tiếu Tiếu để lại một tia sáng xanh. Rồi mắt nàng nhìn chăm chăm vào Vương Diêm gần ngay trước mắt mình, nghiến răng một cái, thanh quang ba thước xuất hiện, đem theo khí tức sắc bén đâm thẳng tới cổ họng Vương Diêm.

Vương Diêm nhìn công kích mạnh mẽ của Ứng Tiếu Tiếu nhưng không hề tránh né mà ngược lại tung chưởng, muốn dùng bàn tay không đó chặn đường kiếm quang có thể chém đôi cường giả Bát Nguyên Niết Bàn.

Thấy vậy ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu cũng thay đổi, nàng nhìn gương mặt đầy sẹo của Vương Diêm, khẽ cắn môi.

Phập!

Khi quang kiếm xuyên qua bàn tay Vương Diêm, trên gương mặt Ứng Tiếu Tiếu hiện lên nụ cười chua xót, rồi kiếm thế bỗng chậm lại.

Nhưng cũng chính vào khoảnh khắc kiếm thế của nàng chậm lại, Vương Diêm đã tóm lấy thanh kiếm, lưỡi kiếm sắc bén khiến bàn tay hắn chảy đầy máu nhưng hắn không hề quan tâm, chỉ nhìn Ứng Tiếu Tiếu rồi lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, ta sẽ không nương tay! Hiện giờ ta không phải Vương Diêm sư huynh mà muội biết trước đây nữa đâu… Tiếu Tiếu, đừng trách ta!

Ánh mắt Vương Diêm bỗng tối sầm lại, bàn tay còn lại nhanh như chớp đem theo sức mạnh cuồng bạo đánh lên vai Ứng Tiếu Tiếu.

Ầm!

Sức mạnh bùng nổ như núi lửa, thân hình Ứng Tiếu Tiếu run lên, hự lên một tiếng rồi cả người rơi đâm sầm xuống mặt đất, âm thanh va chạm khiến Ứng Hoan Hoan tái mặt.

Xoẹt!

Ứng Tiếu Tiếu vừa rơi xuống, một thân ảnh lập tức theo sát phía sau, không đợi nàng kịp phản ứng, một thanh trọng kiếm màu đen bao bọc bởi hàn khí đã kề lên cổ nàng.

- Muội thua rồi!

Vương Diêm cúi nhìn Ứng Tiếu Tiếu, gương mặt lúc này đã tái nhợt, lạnh lùng nói.

Cả không gian lặng như tờ, Ứng Hoan Hoan thấy vậy, cơ thể loạng choạng, sắc mặt trắng bệch, điều nàng không muốn thấy nhất đã xảy ra rồi!

- Có thể tuyên bố kết quả chưa?

Vương Diêm ngẩng lên nhìn vị Chấp sự nói.

Vị Chấp sự nghe vậy, khựng người rồi nhìn lên Ứng Huyền Tử. Vẻ mặt Ứng Huyền Tử vẫn bình tĩnh không hề dao động, nhưng mấy người Trần Chân ở bên cạnh thì có thể nhìn thấy chỗ lưng ghế Ứng Huyền Tử đặt tay đã có những vết nứt nhỏ.

Cuối cùng Ứng Huyền Tử khẽ gật đầu.

- Trận tỷ thí này, Vương Diêm thắng!

Vị Chấp sự thầm thở dài, rồi nói lớn.

Giọng nói vang lên nhưng cả đỉnh núi vẫn lặng yên. Vương Diêm cũng không bận tâm, thu lại thanh kiếm rồi quay người đi, đồng thời nói:

- Ta sẽ đến khi cuộc So tài Tông phái bắt đầu!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn bóng lưng Vương Diêm rời đi, lúc này, vị Đại sư tỷ Thiên Điện chưa bao giờ thể hiện sự yếu đuối trước bất cứ ai, hai mắt đã đỏ ửng lên.

- Tỷ tỷ!

Ứng Hoan Hoan vội vàng tới bên cạnh Ứng Tiếu Tiếu, thấy đôi mắt đỏ hoe của tỷ tỷ, nàng hốt hoảng, nước mắt cũng muốn trào ra.

Không khí trên đỉnh núi lặng im đến quỷ dị, tất cả mọi người nhìn bóng lưng của Vương Diêm mà sắc mặt trở nên phức tạp.

- Ài, thật là phiền phức!

Nhìn bầu không khí vô cùng ngột ngạt này, Lâm Động khẽ thở dài, đưa tay xoa xoa trán, dường như hắn chần chừ một chút rồi bước ra.

Soạt!

Cũng vào lúc hắn bước ra, vô số ánh mắt ở xung quanh đó lập tức đổ về phía hắn, thậm chí ngay Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan cũng quay sang nhìn hắn.

- Vương Diêm sư huynh, Điện Thí vẫn chưa kết thúc, giờ huynh đi hình như hơi sớm!

Trước bao ánh mắt nghi hoặc của mọi người, gã thanh niên gầy gò nhún vai như bất lực, rồi giọng hắn vang lên trong không trung.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 722

Ra Tay

Sự im lặng bao phủ toàn bộ đỉnh núi, vô vàn những ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc dừng lại trên gã thanh niên vừa bước ra.

- Lâm Động sư đệ, đừng kích động!

Mấy người Bàng Thống đều sững người, rồi vội vàng nói. Tuy trận đấu giữa Lâm Động và Thanh Diệp khiến bọn họ rất khâm phục hắn, nhưng Thanh Diệp thì không thể sánh được với Vương Diêm. Ngay cả Ứng Tiếu Tiếu cũng bại trong tay hắn, Lâm Động tuy mạnh nhưng sao có thể làm được gì hắn?

Lâm Động nhìn bọn họ nhún nhún vai, hắn cũng không muốn tự nhiên lại đi đối chiến với người như Vương Diêm, nhưng cục diện lúc này hắn không thể không làm thế.

Hắn không hề muốn tỏ vẻ anh hùng, chỉ là giờ hắn cũng là đệ tử Đạo Tông, hắn không muốn Tông phái hắn có cảm tình này lại bị tổn thất khó bù đắp vì những hành động lỗ mãng của Vương Diêm. Hoặc hắn cũng không muốn nhìn thấy nàng thiếu nữ đáng yêu thường ngày hoạt bát, đem lại sức sống cho tháng ngày tu luyện khô khan của rất nhiều đệ tử, lại có dáng vẻ buồn bã khiến người khác phải đau lòng như vậy.

Đương nhiên hắn biết không chỉ hắn nghĩ như thế.

Giữa đống đổ nát, Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan cùng sững sờ nhìn Lâm Động. Ứng Hoan Hoan cắn môi, chần chừ một chút rồi nói:

- Lâm Động đừng làm bừa, huynh ấy mạnh lắm!

- Giờ còn lựa chọn nào khác sao?

Lâm Động nhìn nàng, cười nói.

Ứng Hoan Hoan trầm mặc, lúc này Ứng Tiếu Tiếu đứng dậy, nhìn Lâm Động rồi khẽ nói:

- Làm hết sức mình, cẩn thận một chút!

Nàng biết, trong số đệ tử Đạo Tông hiện giờ, ngoài nàng ra, người duy nhất có thể tạo chút trở ngại cho Vương Diêm có lẽ chỉ còn Lâm Động, người này dường như từ đầu chí cuối vẫn chưa lộ hết lực chiến đấu. Tuy nàng biết Vương Diêm hung hãn, nhưng Lâm Động hiện giờ có lẽ là người duy nhất có thể giao tranh với hắn.

Lâm Động khẽ gật đầu, thân hình khẽ động rồi đáp xuống đài đấu, mắt nhìn thẳng về phía thân ảnh đeo trọng kiếm.

- Ngươi không phải đối thủ của ta!

Lúc này Vương Diêm cũng dừng bước, nhưng hắn không quay lại, chỉ dùng giọng khàn khàn nói.

- Dù thế nào cũng phải thử chứ phải không?

Lâm Động cười, nói.

Vương Diêm khựng lại một chút, rồi chầm chậm quay lại, nhìn chăm chăm Lâm Động, ánh mắt sắc lạnh như đao tỏa ra một thứ khí tức hung sát hung tàn.

Thế nhưng sắc mặt Lâm Động không hề thay đổi, ngược lại nụ cười càng trở nên sắc lạnh hơn.

Hắn khác với các đệ tử khác của Đạo Tông, đúng là Vương Diêm đã trải qua vô số trận chiến sinh tử, nhưng Lâm Động hắn cũng có thể coi là người bò ra từ

đống người chết. Bao năm nay, hắn cũng đã trải qua không ít trận huyết chiến. Vương Diêm muốn dùng khí thế áp chế hắn thì có lẽ đã nhầm người rồi!

Vương Diêm nhìn thẳng Lâm Động, sự lạnh lùng trên gương mặt Lâm Động khiến hắn có chút kinh ngạc, trầm mặc một chút, nói:

- Nếu ngươi đã kiên trì vậy thì tùy ngươi. Nhưng vẫn là câu nói ấy, ta sẽ không nương tay đâu!

- Vừa hay, ta cũng vậy!

Lâm Động cười, rồi hắn nhìn lên chỗ ngồi phía trên cao.

Khi thấy hắn nhìn, mấy vị Điện chủ Trần Chân, Tề Lôi nhìn nhau, cuối cùng nhìn về Ứng Huyền Tử.

Ứng Huyền Tử nhìn chăm chăm Lâm Động một lát, rồi dường như khẽ cười, gật đầu.

Mấy người Trần Chân thấy Ứng Huyền Tử gật đầu mới thở phào, rồi Trần Chân đứng dậy, nhìn xung quanh, trầm giọng nói:

- Đây sẽ là trận tỷ thí cuối cùng của Điện Thí. Người chiến thắng sẽ đạt Quán quân cuối cùng, đồng thời giành quyền chỉ huy các đệ tử trong cuộc So tài Tông phái sắp tới!

- Nếu đã sẵn sàng thì bắt đầu đi!

Sau khi Trần Chân dứt lời, không khí lập tức như đông cứng lại.

Xoẹt!

Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong vài giây. Ngay sau đó một thứ sát khí kinh người bùng phát, chỉ thấy Vương Diêm biến thành một đạo tàn ảnh, trọng kiếm nằm trong tay hắn, thân kiếm nhằm thẳng cổ họng Lâm Động mà đâm tới!

Vào khoảnh khắc Vương Diêm động thủ, Lâm Động vốn đã đề phòng cũng phải nheo mắt, chân giẫm lên mặt đất, thanh quang bùng phát, hai cánh tay cuồn cuộn biến thành hai Long thủ uy mãnh. Bàn tay nắm lại, một gốc cây khổng lồ màu đen hiện ra, thanh quang trên cánh tay cuộn trào, sức mạnh bùng phát toàn bộ, Lâm Động cầm thân cây kia chém xuống!

Keng!

Trọng kiếm đánh lên thân cây, kình phong mạnh mẽ bùng nổ.

Thanh quang trên tay Lâm Động nhấp nháy chống lại kình khí đang xâm thực cơ thể. Ngay sau đó, ánh mắt hắn lạnh hắn đi, hắn bước ra, thân thể quay nửa vòng, chân phải tung ra.

Binh!

Vào khoảnh khắc chân phải tung ra, thanh quang nơi chân lan tỏa biến thành Long cước, rồi đem theo sức mạnh cuồng bạo khó lòng hình dung tung thẳng về phía ngực Vương Diêm.

Sức mạnh của một cước này của Lâm Động vô cùng khủng bố, Thanh Diệp trước đó đã bị đòn này của hắn phá vỡ lớp phòng ngự, thậm chí Linh bảo Thiên cấp cũng bị đánh trở lại về trong người!

Lần này Lâm Động không hề có ý khởi động thăm dò thực lực đối thủ, vừa ra tay là công kích vô cùng hung hãn. Vì hắn biết Vương Diêm là đối thủ khó nhằn, bất cứ sự thăm dò nào đều vô ích!

Năng lượng đáng sợ từ một cước của Lâm Động khiến không khí cũng như mặt đất vỡ tan, rồi chân hắn nhanh chóng đánh thẳng lên ngực Vương Diêm, một âm thanh trầm đục vang lên.

Mắt Vương Diêm ngưng tụ hung quang, hắn cũng cảm nhận được sự lợi hại từ Lâm Động, hắn cũng không có ý coi thường. Người như hắn lúc nào cũng

phải thận trọng, nếu không thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

- Hắc Sát Quyền!

Trọng kiếm của Vương Diêm chặn thân cây Lâm Động giáng xuống, bàn tay khác nắm lại thành quyền, một luồng hắc quang bùng phát trên cánh tay, rồi hắn tung quyền!

Quyền này của Vương Diêm cũng không có thanh thế gì lớn, nhưng quyền phong mang sát ý vô cùng đậm đặc. Thứ sát ý ấy lạnh lẽo cực hạn, ập tới như vũ bão!

Binh!

Hắc quyền đấm lên bàn chân phủ đầy long lân của Lâm Động. Thanh quang và hắc quang gần như đồng thời bùng nổ, tựa hai con ác lang hung tàn đang điên cuồng xâm thực lẫn nhau.

Rầm rầm rầm!

Nơi hai người đứng, mặt đất sụt lở, vô số vết nứt khổng lồ lan ra như mạng nhện. Cả mặt đất dường như muốn sụp đổ!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, thấy công kích hung hãn như vậy vẫn bị Vương Diêm chặn đứng, hắn nheo mắt rồi thu lại luồng kình phong, cũng vào lúc ấy chiếc Long cước uy mãnh một lần nữa tung ra cùng với vô số tàn ảnh và tiếng gió rít nhanh như chớp tấn công về phía Vương Diêm!

Chiếc Long cước mang sức mạnh đáng sợ to dần trong mắt Vương Diêm, công kích này của Lâm Động cũng khiến ánh mắt Vương Diêm dâng tràn sát khí, tay phải hắn nắm lại rồi đột ngột tung ra.

Soạt soạt soạt!

Quyền ảnh được bao quanh bởi hắc quang đem theo sức mạnh kinh người

hiện ra trước mặt Vương Diêm.

Ầm ầm ầm!

Hai bên công kích lao vào nhau, động tĩnh này kinh thiên động địa khiến cả ngọn núi như rung chuyển, kình phong lan tỏa khiến mặt đất vỡ vụn.

Tất cả đệ tử đều há hốc mồm nhìn ngọn núi gần như bị hủy hoại, rõ ràng bọn họ không thể ngờ trận đấu lại hung hãn đến vậy!

Hai người Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan đã ra đến bên ngoài, nhìn cảnh tượng này, sắc mặt bọn họ cũng thay đổi.

- Tỷ tỷ, Lâm Động… Ứng Hoan Hoan kéo áo Ứng Tiếu Tiếu, ánh mắt có phần lo lắng, nàng biết thực lực Lâm Động không tệ, nhưng cũng không thể liều mạng như vậy với Vương Diêm.

- Yên tâm, hắn biết chừng mực, hắn và Vương Diêm sư huynh cùng một loại người, có lẽ muốn chế phục Vương Diêm sư huynh phải dùng thủ đoạn hơn huynh ấy mới được!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn chăm chú về vùng khói bụi mù mịt, khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan mím môi, cũng gật đầu, nàng cũng đã thấy sự hung hãn của Lâm Động khi đối chiến với người khác cũng không thua kém Vương Diêm sư huynh.

Mọi ánh mắt đều ngập tràn sự chấn động, nhìn vùng khói bụi kia, ở đó đài đấu đã sụp đổ, gió khẽ thổi đám mây bụi, rồi tiếng gió rít vang lên, hai thân ảnh cùng bắn ngược ra sau, bàn chân tiếp đất để lại một vệt dài hàng trăm mét.

Soạt!

Khi hai thân ảnh đó bắn ra, mọi ánh mắt cũng ngay lập tức ngưng tụ, rồi hàng loạt tiếng ồ vang lên.

Vương Diêm lúc này, tóc tai trên đầu đã rũ ra, trọng kiếm chúc xuống đất, một chút máu tươi nhỏ xuống từ mũi kiếm, trên ngực hắn có thể nhìn thấy vài dấu chân rất chói mắt.

Phía đối diện, đôi Long dực đã xuất hiện phía sau lưng Lâm Động. Thân thể hắn được bao bọc bởi long lân, nhưng dù thế cánh tay hắn vẫn xuất hiện một vài vết thương rỉ máu.

Hai người giao đấu chỉ trong chớp mắt nhưng vô cùng ác liệt. Thân thể ai cũng có vết thương do đối phương để lại.

Nhìn hai người đang nhìn nhau với ánh mắt lạnh băng, không ít đệ tử đến hít thở cũng chậm lại. Hai người ấy tựa những con sư tử hung hãn độc bá một phương, khi chúng gặp nhau thì chỉ có ác chiến!

Nhưng ai sẽ giành chiến thắng cuối cùng thì có lẽ chưa ai có thể đưa ra câu trả lời.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 723

Long Tranh Hổ Đấu

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 724

Hắc Ma Giám Đấu Đại Hoang Vu Kinh

Uỳnh uỳnh!

Khí tức quỷ dị lan tỏa từ cơ thể Vương Diêm, rồi một đám mây đen cũng bùng nổ như vũ bão.

Đám mây đen rất nhanh chóng bao phủ khắp bầu trời, mơ hồ có một thứ khí tức hung sát tỏa ra từ trong đó.

Tất cả mọi người trên đỉnh núi nhìn cảnh tượng đó đầy chấn kinh, rồi thầm hít vào một hơi khí lạnh. Bọn họ cảm nhận được sự khủng khiếp trong chiêu thức này của Vương Diêm. Xem ra hắn đã bắt đầu dùng đến những thủ đoạn mạnh nhất rồi!

Lâm Động lơ lửng trên không trung, sắc mặt ngưng trọng nhìn cảnh tượng đó. Hắn cảm nhận được một sự nguy hiểm rõ rệt từ đám mây đen kia. Hắn chầm chậm đáp xuống đất chỗ cách Vương Diêm khá xa. Vừa chạm đất, Hoang Vu Yêu Nhãn nơi trán bỗng bắn ra một chùm sáng xám về phía Vương Diêm.

Phụt!

Chùm sáng bắn ra nhanh như chớp, nhưng khi còn cách Vương Diêm khoảng mười trượng thì bỗng bụp một tiếng tan biến, dường như quanh người Vương Diêm có lớp lá chắn vô hình vậy.

Vương Diêm nhìn chằm chằm Lâm Động đầy lạnh lùng, trong mắt hắn đầy tia máu, thủ ấn đang biến hóa bỗng dừng lại, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Chiêu này của ta đã từng giết chết ba gã cường giả Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong và một cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn. Bây giờ ngươi vẫn còn cơ hội rút lui đấy!

Vương Diêm vừa dứt lời thì cả đỉnh núi vang lên nhưng tiếng hít khí lạnh. Chiến tích như thế kia thật sự khiến người ta kinh hãi. Xem ra Vương Diêm xếp hạng hai trong Tông Phái Thông Tập Bảng đúng là bản lĩnh rất cao cường.

Lâm Động thở hắt ra, rồi mỉm cười, thân cây trong tay cắm xuống đất, hai tay nhanh chóng kết ấn.

- Vương Diêm sư huynh, mời!

Thấy vậy, Vương Diêm hơi cụp mắt, không nói thêm bất cứ lời nào, thủ ấn thay đổi. Hắc quang bao phủ khắp bầu trời bỗng nhanh chóng tụ lại rồi biến thành một đạo hắc ảnh khổng lồ, trong đó là tỏa ra một luồng khí tức hung sát khiến nhiệt độ không khí tụt mạnh!

- Đây là… Mấy người Trần Chân, Điện chủ bốn điện đều tập trung nhìn vào hắc ảnh khổng lồ đang hình thành trên đỉnh đầu Vương Diêm.

- Vũ kỹ thật mạnh, xem ra mấy năm nay Vương Diêm cũng có được kỳ ngộ. Sức mạnh của vũ kỹ này có thể sánh ngang với Thiên Hoàng Kinh rồi!

Điện chủ Thiên Điện Tề Lôi trầm giọng nói.

Mấy người Trần Chân gật đầu, rồi ánh mắt đầy lo lắng. Đến bọn họ cũng phải bất ngờ về sức mạnh của Vương Diêm, không biết Lâm Động có kiên trì được không.

- Có lẽ Vương Diêm đã tu luyện Hắc Ma Giám, người sáng tạo ra nó cũng là một cường giả từ thời Viễn Cổ, tên là Hắc Ma lão nhân.

Ứng Huyền Tử ngồi ở giữa chợt lên tiếng.

- Hắc Ma lão nhân?

Nghe thấy cái tên ấy, sắc mặt mấy người Trần Chân đều biến đổi đổi, rõ ràng bọn họ cũng biết đến cường giả khá nổi danh thời Viễn Cổ này.

- Không ngờ Vương Diêm lại có được vũ kỹ truyền thừa của người ấy!

Uỳnh uỳnh!

Hắc ảnh khổng lồ tựa một cỗ ma thể xuất hiện phía trên Vương Diêm, tuy nhìn không rõ dung mạo, nhưng âm khí như vượt không gian thời gian thì vô cùng khủng bố.

- Phù!

Vương Diêm thở ra một đám khí đen, sắc mặt hắn lúc này đã tái đi một phần, thiết nghĩ loại vũ kỹ này cũng tiêu hao của hắn không ít sức lực.

Hắn hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ quạch nhìn vô cùng đáng sợ, rồi hắn kết thủ ấn, giọng nói khàn đặc vang lên khắp đỉnh núi:

- Hắc Ma Giám, Hắc Ma Hàng Lâm!

Uỳnh!

Hắc quang điên cuồng chảy vào hắc ảnh khổng lồ, rồi trên gương mặt của hắc ảnh hiện ra một đôi huyết nhãn, ngay lập tức, một luồng sát khí lạnh lẽo bùng phát.

Xung quanh rất nhiều người đều cảm nhận được nguyên khí trong người mình bỗng chốc chuyển động chậm lại, tất cả đều thấy kinh hãi, công kích của Vương Diêm chưa thi triển mà đã hung mãnh như vậy!

Đôi mắt Vương Diêm lúc này tràn ngập sự khát máu, hắn giơ bàn tay ra hướng về phía Lâm Động rồi bỗng nắm chặt lại.

Rắc!

Vào khoảnh khắc ấy, nguyên lực trong thiên địa dường như bị hắn bóp vụn, đôi huyết nhãn của hắc ảnh khống lồ khóa chặt lấy Lâm Động, nguyên lực cuồng bạo ngưng tụ tạo thành một tấm chắn phong tỏa đường lui của Lâm Động.

Phong tỏa xong đường lui, hắc ảnh bước ra một bước, rồi một chưởng đập xuống!

Uỳnh uỳnh!

Trước đòn chưởng của Vương Diêm, cả ngọn núi rung chuyển dữ dội, mặt đất vỡ ra, ngay sau đó, một khe nứt lớn gần trăm trượng hiện lên trên mặt đất, rồi nhanh chóng lan về phía Lâm Động.

Một chưởng này thật sự có sức mạnh đập tan núi!

Tất cả đệ tử đều nín thở vì thanh thế đáng sợ ấy, Ứng Tiếu Tiếu ở cách đó khá xa, sắc mặt cũng trở nên nặng nề, nàng thiếu nữ bên cạnh cũng tái mặt đi. Chưởng này dù là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn e là cũng không dám tiếp chiêu!

- Sức mạnh thật đáng sợ!

Lâm Động ngẩng lên nhìn chưởng ấn khổng lồ đang ập tới, hắn có thể cảm nhận được mùi vị của sự nguy hiểm từ đó. Hắn biết rằng nếu bị chưởng này đánh trúng thì ít nhất cũng bị trọng thương.

- Đường lui bị chặn mất rồi!

Lâm Động nhìn xung quanh, tấm lá chắn vô hình kia đã khiến Lâm Động không thể làm gì được.

- Nếu vậy thì… chỉ còn cách liều thôi!

Lâm Động lẩm bẩm, ánh mắt lạnh tanh đầy cương quyết. Sau đó bàn tay hắn nắm lại, một tia máu chảy ra, rồi nhanh chóng biến thành một đạo phù văn huyền ảo nơi lòng bàn tay hắn.

Bùm!

Phù văn huyết sắc xuất hiện, bàn tay Lâm Động đập mạnh xuống mặt đất, một làn sóng năng lượng kỳ lạ lấy hắn là trung tâm lan tỏa ra khắp mặt đất.

Cùng với sự lan tỏa đó, mọi người có thể thấy rõ ràng đỉnh núi vốn um tùm bỗng khô héo với tốc độ chóng mặt, cả mặt đất cũng trở nên rạn nứt.

Rắc rắc!

Chỉ trong chớp mắt cả đỉnh núi trở nên héo úa khô khốc dường như bị hút hết sức sống vậy.

- Đây là… Mọi ánh mắt đều chấn kinh nhìn đỉnh núi bỗng chốc hoang tàn, rồi sự kích động nhanh chóng bao phủ:

- Đây là Đại Hoang Vu Kinh!

Đại Hoang Vu Kinh mà thi triển ra, cả vạn dặm đều sẽ trở nên hoang vu. Tuy Lâm Động hiện giờ chưa thể đạt tới mức độ kinh khủng đó nhưng vẫn có thể biến cả đỉnh núi thành hoang địa.

- Cuối cùng cũng thi triển rồi sao?

Hai người Trần Chân và Ngộ Đạo thấy thế, dù bình tĩnh thế nào thì trong mắt cũng không khỏi hiện lên sự kích động. Một trăm năm rồi, cuối cùng bọn họ cũng đã được thấy lại thứ vũ kỹ lớn mạnh nhất Đạo Tông này!

- Không hổ là Đại Hoang Vu Kinh!

Tề Lôi tán thưởng, hắn có thể cảm nhận được bên dưới mặt đất có một luồng

năng lượng hùng hồn đang chuyển động, mà điểm đến của chúng chính là thân ảnh gầy gò kia.

Hắn đã hút hết năng lượng của mọi sinh vật ngoài con người của khu vực này về phía mình. Đó chính là điểm khủng bố của Đại Hoang Vu Kinh!

Năng lượng màu vàng sẫm như ngọn lửa bùng cháy từ lòng đất, cuối cùng bao phủ quanh người Lâm Động. Sức mạnh tỏa ra từ hắn khiến Ứng Tiếu Tiếu cũng phải chấn kinh.

- Là Đại Hoang Vu Kinh sao?

Vương Diêm ở phía xa cũng phải nheo mắt lại, rồi hắn hít sâu một hơi, kìm nén sự chấn động. Cuối cùng hắn cũng biết tại sao Lâm Động lại có dũng khí chống đối hắn, thì ra hắn đã tham ngộ thành công Đại Hoang Vu Kinh!

Trận đấu này đúng là thú vị!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 725

Ác Chiến

Ào ào!

Năng lượng màu vàng sẫm như ngọn hỏa diệm bùng cháy từ lòng đất, chiếm cứ nửa bầu trời còn lại, sức mạnh ấy dường như đốt cháy cả đất trời.

Trung tâm ngọn hỏa diệm là một thân ảnh gầy gò, đôi mắt sáng và sắc bén như chim ưng nhìn thẳng vào Vương Diêm với ma ảnh trên đỉnh đầu.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động thi triển Đại Hoang Vu Kinh, hắn có thể cảm nhận được năng lượng của cả khu vực xung quanh đều tập trung lại trên người mình, hơn nữa hắn có thể điều khiển được chúng!

Đó là thứ sức mạnh lớn lao hắn chưa từng có!

Lúc này cuối cùng Lâm Động cũng hiểu tại sao Đại Hoang Vu Kinh là vũ kỹ mạnh nhất Đạo Tông. Nó gần như chiếm đoạt mọi nguồn năng lượng xung quanh một cách bá đạo, cung cấp cho người sử dụng nó.

Nhìn từ góc độ nào đó mà nói thì khá giống với lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù. Chỉ có điều năng lượng Đại Hoang Vu Kinh có được sẽ bùng phát trong một thời gian rất ngắn, hình thành đòn công kích khủng khiếp, còn Thôn Phệ Tổ Phù thì sẽ tiêu hóa năng lượng dần dần để biến thành sức mạnh của chủ nhân.

Hai thứ này, một dùng ở hiện tại, một dùng cho lâu dài, tính chất không giống nhau.

- Sức mạnh thật cường hãn!

Lâm Động giơ tay ra khẽ nắm lại, gương mặt hiện lên nụ cười, hiển nhiên hắn rất hài lòng về mức độ cường hãn của Đại Hoang Vu Kinh.

Uỳnh uỳnh!

Cự chưởng màu đen che lấp bầu trời cùng với áp lực khủng khiếp ập xuống, mặt đất vốn đã nứt vỡ lúc này sụt xuống thành một cái hố lớn.

- Phù!

Lâm Động hít sâu một hơi, đôi mắt vốn đã sáng lúc này càng trở nên chói lòa, hai tay hắn nắm chặt thân cây giơ lên cao rồi giáng xuống.

Cùng với cú giáng đó, năng lượng màu vàng sẫm bỗng ào tới như vũ bão, rồi trước vô số những ánh mắt chấn kinh, phủ lên thân cây rồi biến thành một cái đuôi ánh sáng hoa lệ.

- Đại Hoang Vu Kinh, Đại Hoang Trảm!

Giọng nói trầm khàn vang lên.

Vút!

Giọng nói ấy vừa dứt thì gần như ngay lập tức, một đạo ánh sáng hình vòng cung sáng chói lớn hàng trăm trượng bay ra.

Ầm ầm ầm!

Luồng sáng này vừa bắn ra, một thung lũng hàng trăm trượng hình thành, cuối cùng lan rộng ra đến viền đỉnh núi, dường như sắp chặt đôi cả ngọn núi ra vậy.

Tốc độ luồng sáng vô cùng kinh người, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy một tia sáng lóe qua mắt, rồi khi nhìn lại thì nó đã chém lên cự chưởng màu đen kia.

Phụt phụt!

Cú va chạm kinh người đó lại không hề tạo ra những tiếng nổ lớn, hai công kích với năng lượng đáng sợ này vào khoảnh khắc tiếp xúc đã như nước với lửa, điên cuồng xâm thực muốn tiêu diệt đối phương.

Ào ào!

Những đợt sóng năng lượng đáng sợ lan tỏa điên cuồng trên không trung, phần không gian tiếp nối đã có dấu hiệu biến dạng.

Mọi người đều giương mắt nhìn hai công kích đang xâm thực lẫn nhau, đồng tử của bọn họ bỗng thu nhỏ lại, cuối cùng hai đạo năng lượng đó mất khống chế rồi bùng nổ.

Giống như trận gió cát nổi lên, không một ai có thể tránh được!

Những đệ tử đứng gần đó còn bị chấn động đến hộc máu tươi, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đầy kinh hãi. Chỉ là năng lượng dư thừa ra cũng khiến bọn họ không thể kháng cự, thật không biết ở trung tâm kia sẽ khủng khiếp đến mức nào?

Sóng công kích hai màu vàng đen tỏa ra theo hình tròn, rồi tất cả nhìn thấu, khi sóng xung kích tràn lên hai thân ảnh kia, cả hai đều như bị trúng trọng kích, thân thể bắn ngược ra sau.

- Phụt!

Cả hai đều hộc máu tươi, rõ ràng đã bị thương thế không nhẹ.

Ứng Hoan Hoan nhìn hai người lưỡng bại câu thương, không kìm được đưa tay bịt miệng, ánh mắt đầy lo lắng. Lâm Động và Vương Diêm đều là những người hung hãn, một khi giao đấu thật khiến người ta sợ hãi. Công kích vừa rồi bất luận ai bị nắm sơ hở, thì ít nhất cũng bị trọng thương.

Phập!

Thân cây trong tay Lâm Động cắm xuống đất, tạo nên trên mặt đất một vệt sâu dài vài trăm mét, đôi Long dực phía sau hắn đập liên hồi một lúc mới dần hóa giải được sức mạnh đang xâm thực cơ thể hắn.

Đứng vững lại, Lâm Động quệt vết máu nơi khóe môi, sâu trong ánh mắt sắc bén lóe lên sát khí, rồi hắn rút thân cây lên, đôi cánh sau lưng đập mạnh, thân hình bỗng vụt biến mất.

Còn ở phía xa, Vương Diêm cũng đã đứng vững lại được, tóc hắn bị rũ ra, ánh mắt có phần kinh ngạc. Rõ ràng hắn không thể tưởng được Lâm Động lại đỡ được chiêu của mình. Thực lực hai bên cách nhau tận ba tầng cấp Niết Bàn Cảnh a! Đại Hoang Vu Kinh thật sự mạnh vậy sao?

Nhưng Vương Diêm cũng không nghĩ sâu hơn, vì ngay sau đó thân hình hắn nhanh chóng dịch khỏi vị trí.

Rầm!

Đúng vào lúc ấy, thân cây màu đen đem theo kình phong cuồng bạo giáng xuống đúng chỗ hắn vừa đứng, một đường rãnh lan nhanh về phía Vương Diêm, những tảng đá được bao phủ bởi nguyên lực bắn như mưa về phía hắn.

Ầm ầm ầm!

Vương Diêm ở trên không trung, trọng kiếm vung lên, kiếm khí sắc bén chém nát hết những hòn đá bay tới.

Khi kiếm khí hắn vừa dừng lại thì thân ảnh quỷ mị đó xuất hiện trước mặt hắn, quyền phong hung hãn tung thẳng ngực Vương Diêm.

Thấy công kích liên tiếp không nghỉ của Lâm Động, trong mắt Vương Diêm lóe lên hung quang, lần này hắn không tránh nữa, mà tung cước lên!

Phong cách chiến đấu của hắn vốn là hung hãn, trước nay hắn chỉ gây áp lực với kẻ khác, không ngờ cũng có lúc bị đối phương dùng cách tương tự ép hắn thối lui.

Ầm ầm!

Những đòn quyền cước mang sức mạnh hung hãn đánh lên cơ thể đối phương, cả hai cùng hự một tiếng rồi cùng rơi xuống đất, loạng choạng lùi về sau.

Hai bên giao đấu quyền cước đều không hề có ý phòng thủ, phong cách đánh liều mạng thế này khiến không ít người da đầu tê dại.

Phụt!

Lâm Động hộc máu, bàn tay hơi run rẩy, ánh mắt lạnh băng nhìn Vương Diêm. Khi hắn đấm lên người Vương Diêm dường như có thứ gì đó hóa giải năng lượng của hắn mất một nửa!

- Lâm Động, ngươi không thắng nổi ta đâu!

Vương Diêm quệt máu trên mặt cười nhạt, rồi thân hình hắn khẽ động, một đạo kim quang nhàn nhạt hiện lên biến thành một lớp vật chất như bằng giáp bao phủ lấy toàn thân hắn.

- Với thực lực Lục Nguyên Niết Bàn mà ngươi có thể đánh với ta thành thế này đúng là không tệ, nhưng Lục Nguyên và Cửu Nguyên dù sao khoảng cách cũng quá lớn. Ta đã sơ bộ có Nguyên thần, đủ để ngưng tụ Nguyên Thần Lực thành Nguyên Thần Giáp, công kích của ngươi không phá được nó đâu!

- Nguyên Thần Giáp?

Ánh mắt Lâm Động ngưng tụ, chẳng trách mà hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh quen thuộc, thì ra là Nguyên Thần Lực. Thứ đó ít nhất phải là Thất Nguyên Niết Bàn mới có thể sinh ra, nhưng có rồi cũng chưa chắc đã ngưng tụ

được thành Nguyên thần. Người như Vương Diêm có lẽ cũng chưa đạt được tới mức đó, nhưng rõ ràng hắn đã hình thành được Nguyên Thần Giáp, lực phòng ngự của nó vô cùng lớn!

Ánh mắt Lâm Động khẽ động, bàn chân bỗng giẫm xuống đất, thân hình lao vút tới.

- Cứng đầu ngoan cố!

Thấy Lâm Động vẫn xông tới, hung quang lóe lên trong mắt Vương Diêm, trọng kiếm đâm ra.

Keng!

Thân cây và trọng kiếm đập manh lên nhau, bàn tay Lâm Động bỗng đẩy mạnh, cành lá trên thân cây móc vào thanh kiếm kéo theo nó tuột khỏi tay cả hai người.

Xoẹt!

Đánh bay được vũ khí trong tay đối phương, Lâm Động bỗng chốc áp sát Vương Diêm, chưởng phong hung hãn tung ra.

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan nhìn thấy vậy không kìm được kêu lên, tuy bọn họ biết nhục thể của Lâm Động rất cứng cáp, nhưng Vương Diêm hiện giờ có Nguyên Thần Giáp, mất vũ khí Lâm Động sao có thể phá được?

- Ngu xuẩn!

Vương Diêm thấy Lâm Động áp sát, ánh mắt lạnh băng, hắn có Nguyên Thần Giáp, đòn tấn công bình thường của Lâm Động căn bản không thể tạo ra tổn thương gì cho hắn. Ngược lại hắn thì có thể một chưởng khiến Lâm Động xuất hiện thương thế.

Binh!

Vương Diêm tung chưởng đánh lên ngực Lâm Động, kình phong cuồng bạo khiến Lâm Động cảm giác cổ họng bỗng tràn mùi máu tanh, nhưng hắn vẫn mặc kệ, gương mặt dính đầy máu tươi khiến hắn trở nên vô cùng hung hăng, cuối cùng bàn tay hắn cũng rơi lên người Vương Diêm.

Xoẹt xoẹt!

Vào khoảnh khắc ấy, Vương Diêm bỗng nhìn thấy khóe miệng Lâm Động nhếch lên thành đường cong quỷ dị, rồi nơi bàn tay Lâm Động, một vòng sáng kim sắc to cỡ bàn tay xuất hiện!

- Đây là Nguyên Thần Khí?

Vào lúc ấy, trên gương mặt vốn lạnh lùng vô cảm của Vương Diêm đã xuất hiện sự kinh hãi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 726

Thắng Bại

Soạt!

Trước ánh mắt kinh hãi của Vương Diêm, Lâm Động không cho hắn nhiều thời gian để chấn kinh, ánh mắt hắn lạnh băng, vòng sáng kim sắc trong lòng bàn tay ấn xuống người Vương Diêm.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Vòng sáng kim sắc rơi lên lớp giáp bên ngoài cơ thể Vương Diêm, tia lửa lóe lên, âm thanh chói tai vang lên điên cuồng.

Rắc rắc!

Mức độ sắc bén của vòng sáng kim sắc đã đạt đến mức khủng khiếp, kim quang bắn ra, lớp phòng ngự Nguyên Thần Giáp xuất hiện vô số vết rạn nứt!

Đồng tử Vương Diêm co nhỏ lại. Dựa vào Nguyên Thần Giáp này, hắn đã chống lại được với ba cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn toàn lực tấn công, nhưng không ngờ lớp phòng ngự này lại bị nứt ra dưới tay Lâm Động!

- Vương Diêm sư huynh, lần này ngươi thua rồi!

Khi Vương Diêm còn đang kinh ngạc thì trên gương mặt Lâm Động hiện lên nụ cười nhạt.

Bùm!

Khi Lâm Động vừa dứt lời, lớp Nguyên Thần Giáp không thể chịu được nữa,

bùm một tiếng vỡ tan, kim quang thu hết về trong người Vương Diêm!

Nguyên Thần Giáp bị phá tan, Vương Diêm vội nghiêng người tránh đòn, lưỡi kim quang sắc bén lướt qua ngực hắn cứa thành một vệt máu dài.

Phương thức chiến đấu của Vương Diêm vô cùng hung hãn, dù đang né tránh sát chiêu nhưng hắn vẫn tung chưởng phong về phía Lâm Động.

Ầm!

Nắm đấm Vương Diêm đấm thẳng lên ngực Lâm Động, ở đó thanh quang cuồn cuộn, nhưng sức mạnh lớn lao đó vẫn khiến khí huyết trong người Lâm Động nhộn nhạo.

- Ha ha ha… Đối diện với nắm đấm của Vương Diêm, Lâm Động không hề tránh né, cảm nhận khí huyết trong người đang cuộn trào, hắn cười to, nhưng máu tươi trên mặt khiến người ta có cảm giác lạnh gáy!

Lâm Động không thể không thừa nhận sự hung hãn của Vương Diêm, cường giả cùng đẳng cấp cũng bị hắn áp chế. Nhưng lần này nó lại không có hiệu quả như hắn tưởng tượng. Gã thanh niên trước mắt hắn có khí tức hung sát không hề thua kém hắn!

Ngươi hung hãn, hắn còn hung hãn hơn!

Vì thế sau tiếp chiêu của Vương Diêm, Lâm Động mượn lực nghiêng người, bàn chân chuyển động một cách quỷ dị, thanh quang ngưng tụ rồi phình to thành Long cước.

Uỳnh!

Thanh quanh bao phủ chiếc Long cước, rồi uỳnh một tiếng, xé tan không khí quất lên người Vương Diêm!

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, mặt đất bị kình phong chấn vỡ, Vương Diêm bắn ngược ra sau, trên đường bay còn phá tan mười mấy tảng đá khổng lồ.

- Phụt!

Vương Diêm khó khăn lấy lại thăng bằng, trước bao ánh mắt kinh hãi, một ngụm máu tươi phụt ra khỏi miệng Vương Diêm!

Xoẹt!

Máu tươi phun ra, nguyên lực trong cơ thể Vương Diêm cũng xuất hiện dấu hiệu trì trệ. Thế nhưng hắn chưa kịp hồi phục thì đã nghe thấy một âm thanh xé gió vang lên. Sắc mặt hắn thay đổi, không kịp nghĩ gì, nhanh chóng lùi về sau, ngẩng lên nhìn về phía trước.

Một đạo tàn ảnh như một đầu Yêu thú mất đi lý trí đem theo cuồng phong và sức mạnh kinh người lao thẳng đến hắn!

Không có bất cứ chiêu thức nào, chỉ là sự công kích thân thể hung hãn đến cực điểm.

Lúc này Lâm Động đã coi thân thể mình là vũ khí, nhìn có vẻ làm bừa nhưng lại có khí phách khiến người ta kinh hãi.

Rầm!

Lâm Động lao thẳng vào người Vương Diêm, âm thanh trầm đục vang lên khiến tất cả mọi người phải nín thở. Ứng Hoan Hoan ở phía xa lấy tay ôm lấy miệng, tuy nàng biết Lâm Động khi giao đấu rất hung hăng, nhưng cảnh tượng này vẫn khiến nàng sợ hãi… Rõ ràng không chỉ nàng, ngay Ứng Tiếu Tiếu, thậm chí mấy người Trần Chân cũng đầy kinh ngạc.

Vào khoảnh khắc hai thân thể đâm vào nhau, cả hai bị lực phản chấn đánh bật ra sau, thân thể rơi xuống đất vạch thành một đường sâu dài đến mấy trăm thước rồi mới dần dừng lại. Khí tức hung hãn lúc này đã yếu ớt dị thường!

Cả hai đều bị trọng thương!

Nhìn hai thân ảnh đang gắng gượng bò dậy, không khí xung quanh lặng như tờ, nhìn đống máu tươi đầy mặt đất mà không khỏi run rẩy.

Trận chiến này thực sự quá ác liệt!

Vương Diêm gắng gượng mãi nhưng vẫn không đứng lên được. Hắn nhìn trời, máu tươi dính đầy người, miệng thở gấp gáp đầy mùi máu, mắt nhìn về phía xa, nơi có một thân ảnh cũng đang muốn đứng dậy, nhưng rõ ràng sức lực cũng đã hết, mãi cũng không đứng dậy nổi.

- Lưỡng bại câu thương, ngươi cũng không thắng được ta!

Vương Diêm lẩm bẩm.

Thế nhưng khi hắn vừa dứt lời, thân ảnh phía xa kia đã loạng choạng đứng dậy, máu tươi chảy ra từ cơ thể nhuộm đỏ cả mặt đất.

Lâm Động quệt máu trên mặt, những cơn đau khiến hắn nhìn không được rõ ràng, nhưng hắn vẫn gắng gượng để không ngã, rồi trước vô số ánh mắt chấn động, hắn quay người loạng choạng tiến lại chỗ Vương Diêm.

Ứng Hoan Hoan nhìn gã nam tử cả người đầy máu nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười từng bước bước đi, đôi mắt không kìm được đỏ au, nàng cắn môi, định chạy lại nhưng bị Ứng Tiếu Tiếu giữ lại.

- Đừng để hắn tốn công vô ích, bằng không như thế Vương Diêm sư hynh sẽ không nhận thua đâu!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan cắn môi, bàn tay nắm chặt, cuối cùng mắt đỏ lên vùi đầu vào vai Ứng Tiếu Tiếu không dám nhìn Lâm Động nữa. Nàng có thể biết những gì

Vương Diêm trải qua trong mấy năm nay đã tôi luyện cho Vương Diêm sự hung hãn đáng sợ ấy, nhưng giờ lại bị áp chế trước mặt Lâm Động, có thể thấy những gì Lâm Động phải trải qua có lẽ còn khủng khiếp hơn Vương Diêm rất nhiều!

Lúc đó, một gã thiếu niên không có chút bối cảnh nào, cô độc đối diện với kẻ địch từ khắp nơi, cuối cùng lê thân xác mệt mỏi đầy máu bước ra khỏi huyết lộ!

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Ứng Hoan Hoan lại có cảm giác cay cay nơi mũi, có ai biết được gã thanh niên luôn cười ngây ngô kia đã phải gánh vác nhiều thứ nặng nề thế nào?

Ứng Tiếu Tiếu khẽ vuốt tóc Ứng Hoan Hoan, thở dài, nói:

- Hắn đúng là liều mạng thật!

Trước vô số ánh mắt nhìn không chớp lấy một cái, Lâm Động nhặt thân cây lên, kéo nó đến trước mặt Vương Diêm.

Lâm Động chĩa thẳng những cành cây sắc nhọn trước mặt Vương Diêm, gương mặt nở nụ cười xán lạn, nhưng vô cùng lạnh lẽo:

- Vương Diêm sư huynh, ngươi thua rồi!

Vương Diêm dựa người vào một tảng đá, mắt trừng trừng nhìn gã thanh niên trước mặt, Lâm Động đang cười nhưng ánh mắt thì tỏa hàn ý lạnh thấu xương.

Mãi lúc sau ánh mắt Vương Diêm tối sầm lại, ngả đầu vào đá thở rồi nói:

- Lần này, cuối cùng Đạo Tông cũng có được một kẻ xuất sắc!

Lâm Động cười, nhưng thân cây trước mặt Vương Diêm vẫn không có dấu hiệu thu về.

- Ta thua rồi!

Vương Diêm quệt vết máu nơi khóe miệng, hai mắt chầm chậm nhắm lại, cuối cùng thốt ra một câu khiến tất cả mọi người thở phào.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 727

Quyền Chỉ Huy

Vương Diêm nhận thua rồi.

Trên đỉnh núi đổ nát, một làn gió thổi qua, cuốn đi đá vụn và lá khô. Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Vương Diêm đang nhắm mắt tựa vào tảng đá, lát sau ánh mắt tràn ngập thần sắc phức tạp.

Vương Diêm thua rồi, hắn đánh bại được cả Ứng Tiếu Tiếu, người ưu tú nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi, vậy mà lại thua trong tay đệ tử mới vào Đạo Tông chưa được một năm!

Kết cục này rõ ràng chẳng có ai ngờ tới!

- Hắn thật xuất sắc!

Rất nhiều đệ tử nhìn nhau đều nhận ra bên trong sự kinh hoàng trong mắt đối phương là sự khâm phục tận đáy lòng.

Còn đệ tử Hoang Điện, sau khi bị chấn kinh, sắc mặt đều hiện lên sự kích động và tự hào. Bọn họ biết rằng sau trận đấu này, địa vị của Hoang Điện trong Đạo Tông chắc chắn được nâng cao, sẽ không còn ai dám thốt lên những lời lẽ coi thường bọn họ nữa!

Kẻ nào dám nói Hoang Điện vẫn xếp hạng bét?

Điện Thí lần này Lâm Động đã trở thành người nổi bật nhất rồi!

- Tỷ tỷ, hắn thắng thật rồi!

Khi nghe thấy câu nói của Vương Diêm, Ứng Hoan Hoan không kìm được nắm chặt tay lại, đôi mắt to được phủ đầy sự mừng rỡ như trút được gánh nặng.

Ứng Tiếu Tiếu khẽ gật đầu, trên gương mặt lãnh đạm nở một nụ cười. Tuy như vậy Lâm Động sẽ giành được quyền chỉ huy các đệ tử, nhưng như thế vẫn tốt hơn Vương Diêm.

- Lâm Động thật sự là ẩn giấu rất nhiều chiêu thức khiến người ta phải kinh ngạc hết lần này đến lần khác!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn thân cây cắm ngược trên đất, thân ảnh trẻ tuổi ép Vương Diêm phải nhận thua, mắt khẽ chớp, nói.

- Tỷ tỷ cũng rất mạnh mà, nếu không phải tỷ mềm lòng thì chưa chắc Vương Diêm sư huynh đã thắng được tỷ.

Ứng Hoan Hoan ôm tay Ứng Tiếu Tiếu cười, nói.

Chiến thắng của Lâm Động rõ ràng đã khiến nàng trút được tảng đá trong lòng, gương mặt xinh đẹp kia đã lấy lại được sức sống.

Ứng Tiếu Tiếu lắc đầu không nói gì thêm. Nếu tính ra, thực lực của nàng đúng là không thua kém Vương Diêm và Lâm Động. Nhưng nàng thiếu mất sự quyết đoán sát phạt mà hai người kia có. Thứ đó chỉ có được khi trải qua những trận huyết chiến.

Sau khi kinh ngạc, mấy người Trần Chân cũng nhanh chóng sực tỉnh, lúc này dù là người điềm tĩnh như bọn họ cũng không kìm được mà nở nụ cười nhẹ nhõm.

- Thật khiến người ta bất ngờ!

Trần Chân cười cười nhìn về phía Ứng Huyền Tử đang ngồi ở trung tâm. Vẻ mặt của Ứng Huyền Tử vẫn bình tĩnh như mặt hồ thu, chỉ có điều, nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra ý cười trong mắt ông. Rõ ràng vị Chưởng giáo Đạo Tông rất hài lòng

về kết quả này!

- Tuyên bố kết quả đi!

Nghe Ứng Huyền Tử nói vậy, Trần Chân gật đầu, đứng dậy nhìn xung quanh rồi giọng nói hùng hồ vang lên:

- Người chiến thắng cuối cùng Điện Thí lần này là Lâm Động của Hoang Điện. Là Quán quân của Điện Thí, Lâm Động cũng có được quyền chỉ huy các đệ tử Đạo Tông trong cuộc So tài Tông phái!

Giọng nó hùng hồn của Trần Chân vang vọng khắp đỉnh núi. Khi vừa dứt lời, cả đỉnh núi bùng nổ tiếng hoan hô, mọi ánh mắt đều đầy vẻ kính nể. Trận đấu này của Lâm Động không nghi ngờ gì nữa đã khiến danh tiếng của hắn lên cao đến đỉnh điểm.

- Phù!

Lâm Động cũng thở ra một hơi dài, thu lại thân cây trong tay rồi ngẩng lên cười nói:

- Trần Chân sư thúc, việc chỉ huy xin hãy giao cho Tiếu Tiếu sư tỷ, ta không giỏi việc này!

Tuy dẫn đầu đệ tử Đạo Tông tham gia cuộc thi đấu kia vô cùng uy phong, nhưng Lâm Động trước nay quen một mình rồi, hắn thật sự chẳng hiểu gì chuyện chỉ huy dẫn dắt, hắn không muốn vì mình mà mọi người chịu thất bại.

Ứng Tiếu Tiếu nghe vậy thì khựng người, Ứng Hoan Hoan thì cười:

- Hắn cũng biết điều đấy!

Ứng Tiếu Tiếu trợn mắt:

- Vừa rồi ai còn lo lắng đến chết đi sống lại, giờ lại cứng miệng vậy?

Ứng Hoan Hoan đỏ mặt, vội rụt cổ ngượng ngùng không nói gì nữa.

Trần Chân cũng khựng lại vì lời nói của Lâm Động, rồi quay sang nhìn Ứng Huyền Tử, Ứng Huyền Tử hơi trầm ngâm một chút rồi gật đầu. Nếu nói về ứng cử viên thì đúng là Ứng Tiếu Tiếu thích hợp làm chỉ huy nhất. Tuy Lâm Động tính tình cẩn thận, nhưng tiền đề chưa đủ, mà trong cuộc thi đấu thì mọi việc đều có thể xảy ra, khi có chuyện gì đột ngột xảy ra chưa biết chừng hắn sẽ mất kiềm chế.

- Nếu ngươi đã đề nghị như vậy thì ta cũng đồng ý chuyển quyền chỉ huy cho Tiếu Tiếu. Ngoài ra, theo quy định người chiến thắng Điện Thí sẽ có phần thưởng, ngươi cứ nghỉ ngơi một hai ngày, khi nào hồi phục hắn thì đến chỗ Chưởng giáo.

Trần Chân thấy vậy, ngoảnh lại cười với Lâm Động, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng. Lâm Động không hề vì có công mà kiêu ngạo, ngược lại còn chủ động chuyển quyền cho Ứng Tiếu Tiếu. Hành động này cũng khiến Ứng Huyền Tử đánh giá hắn cao hơn một bậc.

- Còn có phần thưởng sao?

Lâm Động nhướng mày, hắn cũng rất hứng thú với cái này, chắc với thân phận Chưởng giáo của Ứng Huyền Tử, phần thưởng sẽ rất lớn a!

Lúc này sắc mặt Vương Diêm lạnh lùng loạng choạng đứng dậy, hắn không nói gì, nhặt thanh trọng kiếm lên rồi quay người bỏ đi, bóng dáng cô đơn khiến người ta phải chua xót.

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Hoan Hoan nhìn theo bóng lưng đó, nụ cười bất giác biến mất. Bất luận nói thế nào thì bọn họ cũng rất có cảm tình với người đã chăm sóc bọn họ như một người Đại ca này.

- Vương Diêm sư huynh!

Lâm Động bỗng nhiên lên tiếng.

- Ngươi đã thắng rồi còn muốn nói gì nữa?

Vương Diêm dừng lại nhưng không quay đầu, chỉ lạnh lùng nói.

- Ta nhìn bọn Nguyên Môn kia cũng rất chướng mắt, nếu có cơ hội thì chưa biết chừng chúng ta có thể hợp tác trong cuộc So tài Tông phái. Không biết Vương Diêm sư huynh có đồng ý không?

Lâm Động mỉm cười nói.

Hắn biết cuộc So tài Tông phái này vô cùng nguy hiểm, mà Đạo Tông bọn họ chắc chắn phải giao chiến với Nguyên Môn. Đến lúc đó Vương Diêm sẽ là một trợ lực không nhỏ, Đạo Tông cũng rất cần một đệ tử lợi hại như thế!

Vương Diêm sững người, chầm chậm quay đầu lại nhìn Lâm Động. Mãi lâu sau, gương mặt ban nãy ác chiến với Lâm Động đến lưỡng bại câu thương cũng không một chút động dung, dường như muốn nở nụ cười, nhưng cuối cùng nụ cười ấy không xuất hiện, hắn chỉ khẽ gật đầu với Lâm Động.

- Đến lúc đó, ngươi bảo giết ai thì giết kẻ đó! Ngoài ra ngươi làm tốt lắm, đúng là Tiểu Tiểu là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ là ta không rộng lượng như ngươi!

Giọng nói thâm trầm của Vương Diêm vang lên, rồi hắn quay người đi luôn. Lâm Động cũng không kìm được nở nụ cười. Tuy Vương Diêm đơn độc cố chấp, nhưng nhìn chung cũng không đến nỗi đáng ghét như hắn nghĩ.

Sau khi Vương Diêm rời đi, Lâm Động vươn vai, sau khi tâm trạng thả lỏng, sự mệt mỏi bị hắn cố kìm nén bỗng trào dâng như sóng triều, cảm giác chẳng còn sức lực khiến hắn nhấc tay lên cũng khó khăn.

Lâm Động cười khổ, trận đại chiến lần này nói về mức kịch liệt có lẽ hơn hắn trận với Diêu Linh. Nhưng may mà thực lực Lâm Động đã được tăng lên không ít, vì thế không đến mức hôn mê cả nửa tháng như lần trọng thương trước.

- Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Tuy thân thể mệt mỏi nhưng trên gương mặt hắn là nụ cười nhẹ nhõm, thở phào một cái, ngẩng lên nhìn vùng chân trời, ở đó dường như có tầng mây đen đang chầm chậm xâm thực tới.

- Nguyên Môn, ta muốn xem xem, các ngươi bá đạo đến mức nào?

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên, nụ cười lạnh lùng như lưỡi đao, hắn cũng rất trông chờ ngày đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 728

Chọn Bảo Vật

Cuộc Điện Thí chấn động cả Đạo Tông cuối cùng cũng hạ màn vào buổi chiều tà. Các đệ tử Đạo Tông cũng ra về với sự kinh ngạc, chấn động vẫn còn chưa hết.

Điện Thí lần này có thể nói là quá nhiều bất ngờ, Ứng Tiếu Tiếu thua trong tay Vương Diêm, còn khi mọi người đã tưởng Vương Diêm thuận lợi giành chức Quán quân thì Lâm Động đã ra tay, với tư thái hung hãn đánh bại Vương Diêm trước những ánh mắt không thể nào tin được của mọi người, trở thành nhân vật chính bừng sáng nhất cuộc Điện Thí.

Biến cố này khiến người ta trở tay không kịp, cũng khiến vô số người kích động. Trận chiến ác liệt giữa Lâm Động và Vương Diêm, những người quan sát không chỉ có cảm giác da đầu tê dại mà nhiệt huyết cũng sục sôi.

Không còn nghi ngờ gì, trận đấu đó đã trở thành trận đấu kinh điển trong lịch sử Điện Thí!

Chiến thắng cuối cùng thuộc về Lâm Động, nhưng hắn lại chủ động trao quyền chỉ huy cho Ứng Tiếu Tiếu, hành động này khiến nhiều đệ tử vừa kinh ngạc vừa kính phục. Hành động này không phải ai cũng làm được a.

Nó cũng đã khiến danh tiếng của Lâm Động chỉ trong một ngày đã đạt đến đỉnh điểm, thậm chí còn có dấu hiệu vượt qua Ứng Tiếu Tiếu hay Vương Diêm nữa.

o0o Chớp mắt đã ba ngày sau Điện Thí, nhưng trong ba ngày này, trong Đạo Tông vẫn truyền tai nhau những câu chuyện về các trận đấu đặc sắc trong Điện

Thí.

Ba ngày này thương thế của Lâm Động cũng đã hoàn toàn lành lại. Trận đại chiến đó tuy tiêu hao rất nhiều sức lực nhưng vẫn chưa tổn thương vào bên trong cơ thể.

Trong ba ngày Lâm Động nghỉ ngơi, trong Hoang Điện vẫn chìm trong trạng thái vô cùng sôi nổi. Không ít đệ tử lúc đi lại cũng đã ngẩng cao đầu ưỡn cao ngực hơn trước đây nhiều. Một trăm năm rồi Hoang Điện mới giành được Quán quân Điện Thí, vì thế bọn họ đắc ý cũng là chuyện dễ hiểu.

o0o Trên một đỉnh núi u tịnh của Hoang Điện, Lâm Động ngồi khoanh chân trên Hoang Thạch, hai mắt nhắm chặt, nguyên lực quanh người khẽ dao động rồi từng chút một chui vào cơ thể hắn.

Sau khoảng một giờ trong trạng thái tu luyện đó, bỗng có tiếng gió rít khe khẽ, Lâm Động chầm chậm mở mắt nhìn về phía trước, một thân ảnh già nua bay vào, là Ngộ Đạo!

- Thương thế không còn gì đáng ngại nữa chứ?

Ngộ Đạo đến bên cạnh Lâm Động, cười hỏi.

- Cũng gần lành lại rồi!

Lâm Động cười cười gật đầu.

- Lần này ngươi biểu hiện rất tốt. Ha ha, giờ này đám thỏ con trong Hoang Điện cũng vểnh hết cả đuôi lên rồi!

Ngộ Đạo cười cười, ánh mắt nhìn gã thanh niên trước mặt đầy vui mừng. Lâm Động là đích thân ông đã dẫn vào Đạo Tông, hơn nữa còn chủ động lựa chọn gia nhập Hoang Điện. Một năm nay ông cũng tận mắt nhìn Lâm Động từ một đệ tử mới, dần dần trở thành nhân vật cốt cán trong số đệ tử Hoang Điện.

Lâm Động bật cười, Hoang Điện bị ba điện còn lại đè nén nhiều năm như vậy, đến giờ nhân cơ hội này phát tiết, giương đuôi lên cũng là chuyện bình thường.

- Mấy hôm nay Hoang Điện chúng ta cũng thật náo nhiệt, đệ tử ba điện còn lại còn thỉnh thoảng đến, phần lớn là muốn gặp ngươi. Ngoài ra Hoan Hoan cũng đến mấy lần nhưng khi hay tin ngươi đang bế quan, hình như nó rất không vui!

Ngộ Đạo cười nói.

Lâm Động có thể tưởng tượng được có lẽ cô nàng đó đang không ngừng lầu bầu hắn là đồ đáng ghét!

- Nếu thương thế đã lành thì ngươi hãy theo ta đến chỗ Chưởng giáo nhận phần thưởng Quán quân Điện Thí đi!

Ngộ Đạo nói.

Nghe vậy mắt Lâm Động sáng lên, hắn thuộc người theo chủ nghĩa thực dụng. So với cái gọi là danh tiếng, đương nhiên hắn muốn có được thứ trợ giúp cho việc tăng thực lực hơn.

Ngộ Đạo thấy Lâm Động như vậy, không kìm được bật cười, rồi phẩy tay, quay người bay đi, Lâm Động cũng nhanh chóng theo sau.

o0o Lâm Động theo Ngộ Đạo đến một ngọn núi tĩnh lặng sâu trong Đạo Tông, trên đỉnh núi này không có những tòa đại điện hoành tráng mà chỉ có một gian nhà bằng trúc, một luồng khí tức nhàn nhã lan tỏa khiến con người thoải mái hơn rất nhiều.

- Chưởng giáo đang đợi bên trong, con vào đi!

Ngộ Đạo chỉ vào gian nhà trúc, nói.

Lâm Động gật đầu bước tới rồi mở cửa vào trong. Trong gian nhà trúc ánh

sáng dịu nhẹ, phía trước có một chiếc bàn bằng tre, Ứng Huyền Tử mặc áo trắng đang ngồi tĩnh lặng, gương mặt như ngọc, khí tức như đại dương, thâm sâu khó dò.

- Đệ tử Lâm Động bái kiến Chưởng giáo!

Hắn cũng rất kính trọng vị đại nhân vật có quyền cao nhất trong Đạo Tông này, liền dừng bước, ôm quyền cung kính nói.

- Ngồi đi!

Ứng Huyền Tử ngẩng lên cười ôn hòa với Lâm Động, chỉ vào chỗ ngồi trước mặt, nói.

Lâm Động cũng không khách khí tiến về phía trước ngồi xuống.

- Lần này ta phải nói lời cảm ơn ngươi!

Ứng Huyền Tử cười, nói.

- Ta cũng là đệ tử Đạo Tông, những chuyện như vậy, có trách nhiệm cũng là chuyện đương nhiên!

Lâm Động nhún vai cười.

- Năm đó Đạo Tông cũng có lỗi với Vương Diêm, vì thế nhiều chuyện bọn ta cũng không tiện nói, chỉ có thế mặc hắn làm. Đương nhiên việc ta cảm ơn không phải ngươi đã chặn được hắn mà là đã trao quyền chỉ huy cho Ứng Tiếu Tiếu!

- Thực lực của ngươi và Vương Diêm đều không thua kém Ứng Tiếu Tiếu, nếu thực sự giao chiến sinh tử thì hai người bọn ngươi mới là đối tượng lựa chọn tốt nhất. Nhưng trong cuộc So tài Tông phái có nhiều việc cần suy nghĩ, điều này Tiếu Tiếu làm tốt hơn các ngươi.

Lâm Động gật đầu, cũng không phủ nhận.

Ứng Huyền Tử nhìn Lâm Động, khóe miệng hơi nhếch lên cười, khẽ nói:

- Ta biết những gì ngươi đã trải qua, cũng biết ngươi có không ít bí mật đến ta cũng không biết. Ta không bận tâm, vì ta cũng đã nói, bất luận thế nào, ngươi cũng là đệ tử Đạo Tông, chỉ cần ngươi không làm những việc tổn hại đến Đạo Tông thì Đạo Tông luôn đứng phía sau ngươi!

Lâm Động hơi khựng người, trong lòng có chút ấm áp lan tỏa, rồi cúi đầu nói:

- Đệ tử biết!

- Được rồi, giờ ta sẽ đưa ngươi phần thưởng!

Ứng Huyền Tử cười, rồi vung tay, có ba đạo hào quang bắn ra từ tay áo rồi lơ lửng trên không trung.

- Ba thứ này đều không tầm thường đâu, ngươi có thể chọn một trong ba!

Lâm Động tò mò ngẩng lên nhìn. Ở đó là ba quầng sáng, bên trong quầng sáng đầu tiên là một cây thước nhỏ màu đỏ rực, trên đó đầy những hoa văn hình hỏa diễm tỏa ra những luồng năng lượng nóng bỏng. Nhìn có vẻ như là món Linh bảo còn mạnh mẽ hơn cả Hắc Long Phiên Thiên Ấn của hắn.

Quầng sáng thứ hai là một tấm giáp màu đen to cỡ đầu người, hắc khí tỏa ra từ bên trong bao phủ quanh nó tựa con rắn đang trườn bò. Thứ này là Linh bảo phòng ngự!

Hai thứ đó rõ ràng đều không phải vật tầm thường, năng lượng đều đạt tầng thứ Linh bảo Thiên cấp, nếu để ở bên ngoài chắc chắn gây ra những cuộc tranh giành ác liệt.

Hắn cũng khá hứng thú với hai thứ ấy, nhưng không quyết định ngay mà nhìn sang quầng sáng cuối cùng.

Trong đó là một tấm mộc bài màu đen to cỡ bàn tay. Trên mộc bài dường như còn có phù văn mơ hồ, nhưng nói về tổng thể thì bình thường hơn hai cái trước nhiều.

Có điều sự bình thường này lại khiến Lâm Động nhíu mày, vì có tinh thần lực hắn có cảm tri khá nhạy bén. Do đó hắn có thể cảm nhận được trên tấm mộc bài này có một thứ năng lượng đặc biệt, trong giây lát dường như nó khiến hắn phải sợ hãi.

- Thế nào, nghĩ kỹ chưa?

Ứng Huyền Tử thấy Lâm Động nhíu mày suy nghĩ, cười nói.

Cái thước đỏ rực và tấm giáp đen kia đúng là rất có tính thực dựng, uy lực của Linh bảo Thiên cấp thượng đẳng so với Hắc Long Phiên Thiên Ấn mạnh hơn không ít, nếu có được một trong hai thì rất có hiệu quả trong việc nâng cao lực chiến đấu.

Nhưng tấm mộc bài đen kia lại giống như móng vuốt mèo cào vào tim Lâm Động, khiến hắn không tự chủ được nhìn sang… - Ài, thôi được rồi, chọn nhầm thì coi như mình xui xẻo!

Sau khi lưỡng lự một lúc, cuối cùng hắn thở dài, chỉ vào tấm mộc bài nói:

- Ta chọn nó!

Hắn vừa dứt lời, dường như ánh mắt Ứng Huyền Tử lóe lên một tia kinh ngạc.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 729

Tĩnh Chỉ Bài

Trong gian nhà trúc, sau một lúc do dự, cuối cùng hắn chỉ vào quầng sáng quanh tấm mộc bài.

- Ngươi chắc chắn chứ?

Ứng Huyền Tử cười hỏi.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, đã quyết tâm rồi hắn cũng không nghĩ nhiều nữa. Thượng đẳng Linh bảo Thiên cấp tuy hiếm có nhưng cũng không đến mức hắn không thể từ bỏ.

Thấy Lâm Động không do dự, Ứng Huyền Tử cũng cười, vung tay lên thu lại hai quầng sáng kia. Rồi ông đưa bàn tay ra, tấm mộc bài đen chầm chậm rơi xuống bàn tay ông.

Sau khi ánh sáng quanh nó biến mất Lâm Động mới nhận ra bên trên nó có rất nhều phù văn huyền ảo, hơn nữa dường như chúng có sức sống đang chầm chậm chuyển động trên mộc bài.

- Chưởng giáo, đây là thứ gì vậy? Nó có tác dụng gì?

Lâm Động hỏi.

- Tĩnh Chỉ Bài!

Ứng Huyền Tử nói.

- Tĩnh Chỉ Bài?

Lâm Động khựng người, vẻ mặt đầy mơ hồ.

- Thời Viễn Cổ từng có một món Thần vật thiên địa tên là Tĩnh Chỉ Thần Bài, một khi sử dụng, nó sẽ khiến thời gian thậm chí không gian đều dừng lại. Những người bị mắc trong đó sẽ như cá nằm trên thớt, không có chút khả năng phản kháng!

Ứng Huyền Tử cầm tấm mộc bài trong tay, khi nói đến Tĩnh Chỉ Thần Bài, ánh mắt ông không che giấu được sự ngưỡng mộ.

- Ồ?

Lâm Động nhất thời biến sắc, cái gọi là Tĩnh Chỉ Thần Bài kia không ngờ lại đáng sợ như vậy, có thể khiến thời gian không gian ngừng lại.

- Vậy Tĩnh Chỉ Bài này có liên quan gì tới nó?

Lâm Động đảo mắt, hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất.

- Tĩnh Chỉ Bài là Linh bảo luyện chế dựa theo Tĩnh Chỉ Thần Bài, lẽ nào ngươi tưởng Đạo Tông ta có thứ Thần vật đó?

Ứng Huyền Tử cười.

- Thì ra là phỏng theo!

Lâm Động gãi mũi, nhưng hắn cũng không thấy thất vọng, vì hắn không ngây thơ mà cho rằng dễ dàng có được Thần vật trong truyền thuyết như thế.

- Nhưng dù nó chỉ là thứ phỏng theo, nhưng Tĩnh Chỉ Bài vẫn có thể vượt qua đa số Linh bảo Thiên cấp thượng đẳng bình thường. Đương nhiên cũng chưa thể đạt được đến mức Linh bảo Thuần Nguyên, mà chỉ ở giữa hai tầng thứ đó thôi!

Ứng Huyền Tử nói.

Lâm Động gật gù, ở các Tông phái siêu cấp thì Linh bảo Thuần Nguyên cũng là thứ bảo vật quý giá, mà Tĩnh Chỉ Bài chỉ là thứ phỏng theo, dù có lợi hại thế nào cũng khó lòng đạt được mức Linh bảo Thuần Nguyên.

- Ngoài ra, Tĩnh Chỉ Bài cũng không thể có khả năng khủng khiếp như bản gốc, nhưng cũng có thể khiến đối thủ thoáng dừng lại trong chốc lát. Ta nghĩ, khi cường giả giao đấu, chỉ một chốc lát cũng đã đủ rồi phải không?

Ứng Huyền Tử cười, nói.

Lâm Động gật đầu, cường giả giao đấu, chỉ một sơ hở nhỏ cũng là chí mạng, huống hồ là khiến đối thủ ngừng lại trong chớp mắt. Nếu khi hắn giao đấu với Vương Diêm mà có cái này thì đã nhẹ nhàng hơn nhiều!

- Nhãn quang của ngươi cũng không tệ đấy. Cầm lấy đi, dùng nó cần đến tinh thần lực, nhưng ngươi cũng khá mạnh về tinh thần lực, chắc cũng không có vấn đề gì!

Ứng Huyền Tử cười, ném Tĩnh Chỉ Bài cho Lâm Động.

- Nó là vật vô chủ, ta đã giúp ngươi xóa bỏ trở ngại luyện hóa rồi. Chỉ cần ngươi trích huyết nhận chủ một lượt là có thể điều khiển được nó.

Lâm Động vội đưa tay bắt lấy. Mộc bài vừa vào tay đã có cảm giác mát rượi, chạm vào cảm giác không giống gỗ, cũng chẳng phải kim loại, không hiểu nó làm từ gì.

Lâm Động điểm ngón tay lên, một giọt máu nhỏ lên tấm Tĩnh Chỉ Bài, rồi ánh sáng nhàn nhạt phát ra, một sự liên hệ như có như không lặng lẽ hiện ra trong đầu Lâm Động.

Ánh sáng trên Tĩnh Chỉ Bài ngày một sáng hơn, sau đó bay lơ lửng rồi biến thành một đạo hào quang biến mất trong trán Lâm Động.

Vào khoảnh khắc Tĩnh Chỉ Bài bắn vào trán Lâm Động, hai mắt hắn cũng nhắm lại, tâm thần nhanh chóng đi vào nê hoàn cung. Trong một vùng tinh thần lực hắn nhìn thấy tấm mộc bài đang yên lặng lơ lửng trong đó, xung quanh là những đạo tinh thần lực chuyển động, rất nhiều tia tinh thần lực không ngừng chui vào trong tấm mộc bài. Theo đó Lâm Động cũng cảm nhận được sự huyền diệu, cũng dần cảm thấy quen thuộc với nó.

Hắn nhắm mắt như vậy đến mấy giờ liền, trong thời gian đó, Ứng Huyền Tử cũng không thúc giục, chỉ ngồi lặng yên bên cạnh.

- Phù!

Ánh nắng dần tắt, Lâm Động cuối cùng cũng mở mắt ra, trong mắt có chút ánh sáng kỳ dị lấp lánh, rồi hắn giơ hai tay ra chậm rãi kết những đạo ấn pháp cổ quái.

- Tĩnh Chỉ!

Lâm Động nhìn một con bướm đang bay bên ngoài cửa sổ, ấn pháp cổ quái nhắm chuẩn con bướm kia, khẽ nói.

Hai chữ ấy vừa dứt, một đạo năng lượng vô hình huyền ảo bỗng bắn ra từ trán hắn.

Đúng lúc đó, con bướm đang bay ngoài cửa sổ bỗng dừng đập cánh, cả cơ thể nó như bị khảm vào khe hở không gian và thời gian, vô cùng quỷ dị!

Nhưng cảnh tượng quỷ dị đó không kéo dài được lâu đã bị phá vỡ, con bướm kia cũng sợ hãi vội vàng đập cánh bay mất.

- Tĩnh Chỉ Bài thật thần kỳ!

Ánh mắt Lâm Động rực cháy, hắn liếm môi, cười nói.

Từ mức độ nào đó mà nói, Tĩnh Chỉ Bài không có sức sát thương lớn, nhưng khả năng làm dừng lại mọi thứ quỷ dị đó khiến Lâm Động cũng cảm thấy giật mình. Hắn tự hỏi, nếu đối thủ của hắn mà có khả năng này thì khi giao chiến sinh tử có lẽ hắn sẽ vô cùng thảm hại.

- Chỉ là nó tiêu hao quá nhiều tinh thần lực!

Lâm Động có phần tiếc nuối bổ sung. Vừa rồi chỉ trong chốc lát thôi mà tinh thần lực của hắn đã mất đến mức kinh người.

- Mọi thứ trên đời này đều không thể hoàn mỹ!

Ứng Huyền Tử cười nói.

Lâm Động cười khan gật đầu. Khả năng của Tĩnh Chỉ Bài khủng khiếp như vậy, nếu có thể dùng tùy tiện thì thực sự quá thiếu thực tế.

- Ngươi thích nó là được rồi! Thực ra theo quy định, Quán quân Điện Thí cũng không có được Tĩnh Chỉ Bài!

Ứng Huyền Tử nói đầy thâm ý.

- Hắc hắc, vậy ta phải cảm ơn Chưởng giáo rồi!

Lâm Động hiểu ý, nếu không phải lần này hắn ngăn được Vương Diêm, rồi còn trao quyền chỉ huy cho Ứng Tiếu Tiếu thì hắn sẽ không có được vật như Tĩnh Chỉ Bài này.

Ứng Huyền Tử cười, rồi nói:

- Còn hơn nửa năm nữa là đến cuộc So tài Tông phái rồi. Đến lúc đó các ngươi phải chú ý hơn!

Đến cuối câu, gương mặt Ứng Huyền Tử hiện lên vẻ tối tăm.

- Đệ tử Nguyên Môn rất mạnh sao?

Lâm Động nhíu mày hỏi.

- Đệ tử Nguyên Môn có những kẻ mạnh nhất được gọi là Tam Tiểu Vương và Bát Linh Tướng!

- Tam Tiểu Vương, Bát Linh Tướng?

Lâm Động lẩm bẩm.

- Nguyên Môn chia làm tám bộ, Bát Linh Tướng chính là tám đệ tử giỏi nhất của tám bộ đó. Còn Tam Tiểu Vương… Ứng Huyền Tử hơi mím môi rồi mới nói tiếp:

- Chúng có thể coi là những đệ tử đích thân ba Chưởng giáo của Nguyên Môn dẫn dắt. Kẻ nào thiên phú cũng gần như yêu nghiệt, đều là những anh kiệt trong các đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực!

Đồng tử Lâm Động co rút lại, hít vào một khơi khí lạnh, rõ ràng hắn không ngờ Tam Tiểu Vương lại có lai lịch như vậy. Tam đại Chưởng giáo của Nguyên Môn là những cường giả đỉnh cấp của Đông Huyền Vực, những người được bọn họ đích thân dẫn dắt sẽ có thực lực đến mức nào?

- Nếu gặp chúng trong cuộc thi đấu nhất định phải cẩn thận!

Ứng Huyền Tử nhắc nhở, rồi cười nói:

- Nhưng cũng không phải quá sợ hãi. Tam Tiểu Vương của năm đó đã bị Chu Thông cùng một đám bằng hữu giết chết một người, đánh trọng thương một người và một người may mắn chạy thoát!

Lâm Động kinh ngạc, Chu Thông tiền bối quả nhiên là siêu cấp mãnh nhân, chẳng trách mà địa vị trong mắt đệ tử Đạo Tông lại cao như vậy.

- Đệ tử biết rồi!

Lâm Động gật đầu, ghi nhớ những lời của Ứng Huyền Tử, xem ra cuộc So tài Tông phái quả nhiên không tầm thường!

- Thời gian này ngươi hãy tu luyện cho tốt. Trong cuộc So tài Tông phái không cần có biểu hiện quá ưu tú, chỉ cần bảo vệ tốt cho các đệ tử khác là được!

Ứng Huyền Tử phẩy tay, nói.

- Vâng!

Lâm Động cũng không ở lại thêm, ôm quyền cung kính rồi quay người đi ra.

Ứng Huyền Tử nhìn theo bóng lưng trẻ tuổi đi xa, bàn tay khẽ đặt lên mặt bàn. Từ Lâm Động, dường như ông nhìn thấy bóng dáng của Chu Thông. Cả hai đều có thiên phú đáng kinh ngạc, chỉ là không biết liệu cuộc So tài Tông phái lần này có vì sự xuất hiện của Lâm Động mà khác đi không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 730

Động Tĩnh Của Lạc Ấn Yêu Linh

Màn đêm bao trùm, ánh trăng sáng trong chiếu xuống xuyên qua đại trận bảo vệ khổng lồ trên không trung tựa tấm vải mỏng phủ lên những dãy sơn mạch trong Đạo Tông.

Trong một gian phòng tĩnh lặng, một đạo thân ảnh đang tĩnh tọa, hai tay không ngừng kết ấn pháp cổ quái. Theo từng ấn pháp ấy, một thứ năng lượng kỳ lạ lặng lẽ tỏa ra.

- Phù!

Lâm Động chỉ kết ấn pháp ba lần rồi hắn dừng lại xoa trán. Tĩnh Chỉ Bài tiêu hao sức lực thật đáng sợ. Với năng lực Thiên Phù sư Tứ ấn của hắn, kết liên tiếp ba lần ấn pháp có phần hơi quá sức. Thật không biết nếu dùng Tĩnh Chỉ Thần Bài thì sẽ đến mức nào.

Thứ Thần vật đó nếu cường giả bình thường dùng chắc sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt!

- Xem ra phải tăng tường tu luyện tinh thần lực thôi!

Nguyên lực của hắn lúc này đã là Lục Nguyên Niết Bàn, nhưng tinh thần lực vẫn chỉ là Thiên Phù sư Tứ ấn. Điều này có khá nhiều nguyên nhân, xem ra sau này Lâm Động phải tập trung hơn vào tinh thần lực mới được.

Ầm!

Vừa nghĩ xong, Lâm Động đã chuẩn bị nhắm mắt tu luyện. Thế nhưng trong

người hắn bỗng có dao động, rồi một đạo kim quang bất ngờ bắn ra biến thành một đạo hư ảnh.

- Tiểu điêu?

Nhìn hư ảnh kim sắc đó, Lâm Động lập tức sững người, vì nó có hình dạng của Tiểu điêu, đó là lạc ấn Yêu linh mà Tiểu điêu để lại cho hắn khi nó rời đi. Nhưng lâu như vậy lạc ấn Yêu linh này không có động tĩnh gì khiến Lâm Động suýt nữa thì quên mất nó.

- Này, ở Đạo Tông thế nào? Không bị ai bắt nạt đấy chứ?

Thân ảnh Tiểu điêu khá mơ hồ, gương mặt tuấn mỹ của nó nhìn Lâm Động đầy trêu chọc, giọng nói quen thuộc vang lên.

- Cuối cùng ngươi cũng liên lạc với ta rồi a!

Lâm Động trợn mắt nhìn nó, từ sau khi Tiểu điêu đưa Tiểu Viêm đi, hắn không hề nhận được tin tức gì của hai người.

- Hắc hắc, còn không phải vì tìm cơ hội tăng thực lực cho Tiểu Viêm sao? Chuyện của ngươi ta cũng được nghe qua, xem ra ngươi ở Đạo Tông cũng không tệ nhỉ?

Tiểu điêu cười nói.

- Cũng được!

Lâm Động cười, rồi bỗng nhìn hư ảnh nói:

- Lần này ngươi dùng lạc ấn Yêu linh, không phải chỉ để nói những lời thừa thãi này chứ?

Tiểu điêu cười hắc hắc, nhưng rồi gương mặt hắn tối sầm lại:

- Tiểu Viêm bị người ta đả thương!

Nụ cười của Lâm Động lập tức tắt ngúm, đôi mắt bị bao phủ một tầng hắc ám:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Mấy ngày trước ta phải ra ngoài một chuyến, hắn lang thang đến một nơi, phát hiện được một vài thứ tốt, nhưng lại bị cường giả trấn thủ ở đấy đả thương. Cũng may thể chất hắn tốt, hai ngày thương thế đã hồi phục nhiều rồi!

- Ngươi định như thế nào?

Lâm Động nheo mắt hỏi.

- Hầy, còn có thể thế nào? Tiểu Viêm không thể bị đánh không như thế được!

Tiểu điêu nở nụ cười kỳ quái.

- Ngươi không giải quyết được sao?

Lâm Động khẽ nói. Nếu Tiểu điêu có thể dễ dàng giải quyết vấn đề thì chắc không đến tìm hắn.

- Tuy thời gian này thực lực của ta đã không ngừng hồi phục, nhưng vẫn chưa về được thời kỳ đỉnh phong. Ngoài ra đối thủ lần này khá khó đối phó. Bọn chúng có ưu thế về địa hình, hơn nữa còn có thủ đoạn khác đặc biệt, ta đã thử nhưng hiệu quả không lớn.

Tiểu điêu trầm ngâm nói.

- Vậy ngươi cần ta đến đó à?

Lâm Động nói, hiện giờ hắn không phải đệ tử mới gia nhập Đạo Tông nữa, thực lực có thể sánh ngang với Cửu Nguyên Niết Bàn cũng khiến hắn có tư cách

hành tẩu trên Đông Huyền Vực.

- Ừm!

Tiểu điêu gật đầu nói:

- Thứ Tiểu Viêm phát hiện ra kia cũng rất có ích cho ngươi, hắc hắc, đồ tốt không thể để cho người ngoài được a!

Tiểu điêu ngưng lại một chút rồi cười kỳ quái:

- Đương nhiên, nếu ngươi đến thì tốt nhất nên đem theo thứ đó. Chỉ có nó mới có thể phá giải thủ đoạn của bọn chúng!

- Thứ gì?

Lâm Động khựng người.

- Thiên Điện Đạo Tông có một món Linh bảo Thuần Nguyên tên gọi là Thiên Hoàng Cầm. Nếu ngươi mượn được nó thì ta có thể phá giải được thủ đoạn đặc biệt của bọn chúng!

- Linh bảo Thuần Nguyên… Thiên Hoàng Cầm?

Lâm Động nghe thấy thế, lập tức khuôn mặt tối sầm, bất lực nói:

- Linh bảo Thuần Nguyên không phải vật tầm thường, trong Tông phái siêu cấp cũng là trọng bảo, sao có thể dễ dàng cho một đệ tử như ta mượn?

- Ài, ngươi cứ thử xem, nếu thực sự không được thì ta nghĩ cách khác. Nếu ngươi mượn được thì nhanh chóng đến Sơn mạch Vạn Thú. Ở đó ngươi dựa vào lạc ấn Yêu linh là có thể cảm nhận được hướng của ta!

Tiểu điêu nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, hư ảnh kim quang khẽ động rồi biến mất.

- Thiên Hoàng Cầm… Nhìn nơi kim quang biến mất, Lâm Động đưa tay xoa xoa trán, Linh bảo Thuần Nguyên không phải thứ Linh bảo Thiên cấp có thể so sánh được, hắn nói với ai đây? Điện chủ Thiên Điện Tề Lôi? Cũng không biết người ta có vung tay đuổi mình đi ngay không. Vạn nhất để mất Thiên Hoàng Cầm thì không phải Thiên Điện sẽ tổn thất lớn sao? Thứ bảo bối đó cho dù điện nào cũng có thì ngay cả Ứng Huyền Tử cũng không thể nhúng tay vào!

- Xem ra chỉ có thể tìm Ứng Hoan Hoan thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui Lâm Động phát hiện người duy nhất có thể tìm chỉ có Ứng Hoan Hoan. Có điều vì trước đó vì cô nàng đến Hoang Điện mà không gặp được hắn mà đã nổi giận, mấy ngày liền rồi không xuất hiện, không biết đi đâu tìm, liệu có bị người ta trợn mắt nhìn đến chết không?

Nhưng Tiểu điêu đã nói trịnh trọng như thế, xem ra đối thủ lần này khá rắc rối, vì thế dù có chịu áp lực bị Ứng Hoan Hoan trợn mắt nhìn đến chết thì hắn cũng phải liều mình xem sao!

Nghĩ thế nên hôm sau khi xuất hiện trước mặt Ứng Hoan Hoan, sắc mặt hắn có chút thiếu tự nhiên.

Thấy vẻ mặt Lâm Động như vậy, Ứng Hoan Hoan liền đanh mặt lại, xung quanh có không ít đệ tử qua lại đều nhìn bọn họ với ánh mắt thích thú.

- Thế nào? Con người bận rộn cũng đã hết việc rồi đấy à?

Ứng Hoan Hoan lườm Lâm Động, nói.

Lâm Động ho khan, trong lòng nghĩ tiểu cô nãi nãi lấy đâu ra hỏa khí lớn thế, nhưng rồi lại nghĩ giờ mình đang đến cầu người ta, đành nói:

- Trước đó ta phải nghỉ ngơi còn gì? Bị Vương Diêm sư huynh đánh thương thành như thế cơ mà. Giờ đã khỏe ta đếm tìm ngươi ngay đấy thôi!

Nói xong câu cuối cùng Lâm Động cảm thấy mặt mình tím lại, chắc là vì lần đầu nói những lời giả dối thế với con gái. Nhưng nghĩ đến lời dặn của Tiểu điêu là hắn lại phải nghiến răng nhẫn nhịn.

Ứng Hoan Hoan nghe thế hơi đỏ mặt, rồi không khách khí trợn mắt nhìn hắn:

- Lần sau nói với con gái những lời như thế, có thể đừng có thể hiện sự miễn cưỡng rõ rệt như thế được không? Người muốn gặp ta xếp hàng dài, thiếu ngươi cũng không sao đâu!

Lâm Động nghe mà đỏ mặt, không ngờ lại bị tiểu nha đầu trêu chọc như vậy.

- Nói đi, tìm ta có việc gì?

Ứng Hoan Hoan nhìn sắc mặt thay đổi âm trầm bất định của Lâm Động, ánh mắt lóe lên sự giảo hoạt. Nàng biết lòng tự tôn của một đại nam nhân trong hắn có lẽ đã đến giới hạn chịu đựng, liền chuyển chủ đề.

Lâm Động thở dài bất lực, rõ ràng Ứng Hoan Hoan tinh quái đã nhận ra mục đích hắn đến, lúc nãy chắc chắn là nàng ta cố ý… Lâm Động nhìn xung quanh, rồi tiến lại gần Ứng Hoan Hoan, gần đến mức hắn có thể ngửi thấy mùi hương trên người nàng.

- Muốn nhờ ngươi giúp một chuyện, có thể mượn giúp ta một thứ không?

- Thứ gì?

Ứng Hoan Hoan nhíu mày.

Trước ánh mắt nhìn chăm chú của cô nàng thiếu nữ, Lâm Động cười khổ, đánh liều nói:

- Có thể cho ta mượn Thiên Hoàng Cầm của Thiên Điện mấy ngày không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 731

Mượn Đàn

Có thể cho ta mượn Thiên Hoàng Cầm của Thiên Điện mấy ngày không?

Vừa nói xong câu đó, vẻ mặt Lâm Động có phần bối rối, đặc biệt là khi nhìn thấy sự kinh ngạc trên gương mặt nàng thiếu nữ trước mặt.

- Ngươi bảo muốn mượn Thiên Hoàng Cầm?

Hàng lông mày Ứng Hoan Hoan không kìm được nhướng lên. Nàng vô cùng bất ngờ về yêu cầu của Lâm Động. Dù sao nàng cũng biết rất rõ mức độ quý giá của Linh bảo Thuần Nguyên. Nàng cũng biết thứ đó dù là đệ tử Thiên Điện cũng không được nhìn thấy, vậy mà giờ Lâm Động lại muốn mượn đi?

Nếu là người khác nói câu này thì có lẽ nàng đã nói luôn 'nằm mơ à' rồi bỏ đi luôn… - Ừm!

Lâm Động gật đầu, thấy hàng lông mày nhăn tít của Ứng Hoan Hoan, hắn cười khổ nói:

- Hiện giờ thật sự ta rất cần thứ đó!

- Tề Lôi sư thúc sẽ không đồng ý đâu. Thiên Hoàng Cầm là trọng bảo của Thiên Điện, có lúc Trưởng lão trong tông muốn mượn mà sư thúc cũng không chịu.

Ứng Hoan Hoan cau mày ngẫm nghĩ rồi nói.

- Vì thế ta chỉ có thể tìm ngươi!

Lâm Động bối rối nói.

- Muốn bảo ta giúp ngươi đi cửa sau à?

Ứng Hoan Hoan hơi ngẩng mặt lên, ánh nắng chiếu xuống hình thành một quầng sáng phủ lên gương mặt ấy, nhìn rất rung động lòng người.

- Nhưng tại sao ta phải tốt với ngươi thế chứ?

Nàng vuốt ra một tia sáng xanh rồi cười với Lâm Động, gần như không hiểu hỏi rất ngây thơ.

Đối mặt với cô gái miệng lưỡi sắc bén này thì Lâm Động chỉ có thể bất lực nói:

- Ta đã giúp Tiểu Tiểu tỷ tỷ lấy về quyền chỉ huy, thế cũng coi là công lao chứ?

- Cái này… Ứng Hoan Hoan nghiêm túc suy nghĩ, gật gù rồi bình thản nói:

- Nhưng có tên thô lỗ nào đó chẳng có chút uy phong nào trên Điện Thí, vì thế chút công lao đó chỉ có thể bảo ta không tính toán hành vi của ngươi trên Điện Thí mà thôi!

Trong lòng đang lo lắng chuyện của Tiểu Viêm, bị Ứng Hoan Hoan chặn họng mấy lần, trong lòng Lâm Động nổi hỏa khí, hắn nhíu mày định nổi giận nhưng cuối cùng đã kềm chế được. Ứng Hoan Hoan cũng không nợ hắn điều gì, hơn nữa việc hắn nói cũng là việc nhỏ, yêu cầu như vậy có lẽ hơi quá đáng.

Nghĩ vậy Lâm Động chán nản, xem ra việc này phải tự mình nghĩ cách vậy.

- Này, không phải ngươi đang giận đấy chứ?

Khi sắc mặt Lâm Động đang thay đổi thì, nụ cười trêu chọc của Ứng Hoan Hoan cũng thu lại, thận trọng hỏi.

- Không!

Lâm Động lắc đầu cười khổ, nói:

- Thôi vậy, không làm phiền ngươi nữa, ta nghĩ cách khác vậy!

- Ta đâu có nói không giúp ngươi. Hơn nữa sắc mặt ngươi thế kia giống như không để bụng sao? Đại nam nhân mà toàn nói ngược!

Ứng Hoan Hoan lẩm bẩm, đôi mắt không kìm được liếc nhìn sắc mặt Lâm Động.

- Ngươi có cách?

Lâm Động lúng túng nhún vai rồi nói.

Đôi mắt đen láy của Ứng Hoan Hoan đảo mấy cái rồi vẫy tay với Lâm Động:

- Theo ta!

Nói rồi nàng quay người bay đi, Lâm Động do dự một chút rồi cũng nhanh chóng theo sau.

o0o Hai người nhanh chóng xuyên qua Thiên Điện rộng lớn, hơn chục phút sau bọn họ đi vào sâu trong Thiên Điện. Phòng ngự ở đây khá nghiêm ngặt, nhưng có Ứng Hoan Hoan dẫn đường nên không gặp phải bất cứ sự cản trở nào.

- Đến rồi!

Ứng Hoan Hoan bỗng dừng lại trước một tòa đại điện hùng vĩ. Xung quanh đại điện có một tầng ánh sáng bao phủ.

Lâm Động nhìn tầng ánh sáng đó, hắn có thể cảm nhận được luồng năng lượng đáng sợ từ nó. Xem ra đại điện này là trọng địa của Thiên Điện, nếu không thì sẽ không có được lớp bảo hộ thế này.

Ứng Hoan Hoan giơ tay lên, một tấm bạch ngọc xuất hiện, khi chạm vào quầng sáng, nó bỗng tạo nên nhiều đường gợn sóng rồi biến thành một cánh cửa ánh sáng.

- Đi nào!

Ứng Hoan Hoan thận trọng nhìn xung quanh, đi vào trong quầng sáng rồi mở cánh cửa lớn của đại điện ra. Phía sau Lâm Động cũng theo sát nàng.

Đại điện vô cùng rộng lớn, trong đó có không ít những cột trụ khổng lồ. Trên đó là vô số những đạo phù văn huyền ảo nhìn tựa một đại trận.

Lâm Động nhìn quanh một vòng rồi bỗng ngừng lại ở trung tâm, ở đó có một cái cột ngọc thạch, trên đỉnh của nó là một cây đàn cổ màu đỏ rực.

Trên cổ cầm có vẽ những hoa văn hình Phượng Hoàng tung cánh, nhìn từ xa đôi cánh tựa ngọn lửa đang rực cháy, một luồng năng lượng đáng sợ không ngừng tỏa ra xung quanh khiến không gian cũng như biến dạng.

- Đó chính là Thiên Hoàng Cầm?

Lâm Động nhìn chăm chăm vào cây cổ cầm đỏ rực, ánh mắt không che giấu được hỷ sắc, sức mạnh đáng sợ đó dường như chỉ có Linh bảo Thuần Nguyên mới có được!

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan gật đầu, cười nói:

- Chúng ta có thể lén mang nó đi, dùng xong thì trả lại nó!

- Lén mang đi?

Lâm Động giật mình.

- Lẽ nào ngươi muốn mượn Tề Lô sư thúc thật? Chắc chắn là không được đâu. Nhờ cha ta cũng vô ích thôi!

Ứng Hoan Hoan trợn mắt với Lâm Động, rồi nhếch môi nói:

- Yên tâm, có chuyện gì ta sẽ gánh vác, để tránh người khác vô cớ nổi điên!

Lâm Động lúng túng, lắc đầu cười khổ, rồi nói:

- Cảm ơn!

- Không có gì!

Ứng Hoan Hoan cười gian xảo, bình thường Lâm Động luôn có dáng vẻ điềm tĩnh nhưng hôm nay đã thể hiện nét mặt bất lực trước mặt nàng không biết bao nhiêu lần.

Đồng thời nàng cũng hơi nghiêng đầu sang nhìn Lâm Động, cười nói:

- Ngoài ra, tỷ tỷ bảo ta nói với ngươi, tỷ ấy nói lúc ngươi chủ động chuyển quyền chỉ huy đúng là đẹp trai chết người a!

- Ta không giỏi những việc như thế, giữ cho mình rồi chỉ huy loạn lên sẽ khiến sư huynh đệ thiệt thòi. Năng lực của Tiếu Tiếu sư tỷ hơn ta nhiều, đương nhiên nên giữ quyền đó!

Lâm Động cười, nói.

Ứng Hoan Hoan cười, tay bỗng kết một ấn pháp, rồi Thiên Hoàng Cầm trên cột tự động bay xuống cuối cùng nhẹ rơi vào lòng nàng.

- Mau lên, đi nhanh về nhanh!

Ứng Hoan Hoan ôm Thiên Hoàng Cầm, cười nói.

- Ngươi cũng đi?

Lâm Động kinh ngạc nhìn nàng thiếu nữ, không kìm được hỏi.

- Tuy không biết ngươi dùng Thiên Hoàng Cầm vào việc gì, nhưng ta phải nói ngươi biết, chủ nhân tiếp theo của Thiên Hoàng Cầm này là ta! Vì thế người có thể điều khiển nó cũng chỉ có ta. Trừ phi người đó có thể xóa được lạc ấn mà cha ta để lại trong Thiên Hoàng Cầm!

Ứng Hoan Hoan ôm Thiên Hoàng Cầm, mỉm cười nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động nghẹn lời, với thực lực của Tiểu điêu hiện giờ rõ ràng là không thể rồi.

- Còn vấn đề gì không?

Ứng Hoan Hoan nghiêng đầu nhìn Lâm Động, cười hỏi.

- Không!

Lâm Động lưỡng lự một chút rồi cười khổ lắc đầu, sau đó quay người ra khỏi đại điện. Ứng Hoan Hoan nhìn bóng lưng hắn ánh mắt hiện vẻ tinh quái, rồi thướt tha đi theo sau.

Sau khi hai người rời đi, đại điện lại trở về tĩnh mịch. Nhưng chỉ mấy phút sau, trên một cột trụ, không gian chuyển động, hai thân ảnh từ từ xuất hiện, chính là Ứng Huyền Tử và Điện chủ Thiên Điện Tề Lôi.

- Nha đầu này… Tề Lôi nhìn cột trụ trống hoác, gương mặt co giật mấy cái, cuối cùng không kìm được nói:

- Chưởng giáo, lẽ nào để hai đứa tiểu bối đó mang Thiên Hoàng Cầm đi sao?

- Yên tâm, cho chúng chút tự tin để chúng đi rèn luyện. Hơn nữa Thiên Hoàng Cầm có lạc ấn, nếu có vấn đề lớn ta sẽ cảm nhận được.

Ứng Huyền Tử cười nói.

Nghe Ứng Huyền Tử nói vậy, Tề Lôi chỉ đành gật đầu, rồi dở khóc dở cười nói:

- Nha đầu Hoan Hoan là đệ tử của Thiên Điện ta, vậy mà lại giúp Lâm Động lấy trộm bảo bối nhà mình… xem ra nó… Ứng Huyền Tử mỉm cười nhưng cũng không nói gì, vung tay một cái, hai đạo thân ảnh lại biến mất khỏi cột trụ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 733

Ba Huynh Đệ Tái Ngộ

Bên ngoài Đạo Tông, nơi ven vùng ánh sáng của đại trận bảo hộ Tông phái bỗng có một làn sóng năng lượng truyền đến, hai thân ảnh xuất hiện đầy quỷ dị.

- Hì hì, không bị phát hiện!

Ứng Hoan Hoan ôm Thiên Hoàng Cầm đỏ rực, đôi mắt đầy mừng rỡ nhìn xung quanh, cười nói.

Khác với sự vui vẻ của Ứng Hoan Hoan, Lâm Động hơi nhíu mày. Hắn vốn cẩn thận nên thực sự khó lòng tin rằng bọn họ lấy đi được một món Linh bảo Thuần Nguyên rồi hiên ngang đi qua được các tầng phòng ngự nghiêm ngặt. Hơn nữa lại không bị bất cứ ai phát giác, lẽ nào mấy lão gia hỏa của Đạo Tông đều ngủ hết cả rồi chắc?

Hơn nữa, rõ ràng bọn họ không thể nào lại ngủ nướng được, vì thế Lâm Động không hề cho rằng hành động của bọn họ thật sự là thần không biết quỷ không hay. E là đã bị phát hiện từ lâu rồi, chỉ có điều không ai ngăn cản mà thôi… Nghĩ thế Lâm Động cũng thầm thấy may mắn. May mà lần này kéo theo Ứng Hoan Hoan, có lẽ nhờ thân phận của nàng mà mấy lão gia hỏa của Đạo Tông mới mắt nhắm mắt mở cho qua. Đương nhiên trong đó chắc chắn không thiếu được Ứng Huyền Tử!

Thầm thở ra một hơi, Lâm Động quay về phía Đạo Tông cung kính hành lễ một cái.

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh thấy vậy thì khựng lại rồi lè lưỡi, chắc là đã hiểu điều gì đó.

Lâm Động hành lễ xong quay người lại, thân hình khẽ rung lên, đôi Long dực lập tức xuất hiện sau lưng, đôi cánh đập một cái gây nên một trận cuồng phong.

- Lại đây!

Ứng Hoan Hoan giơ hai tay về phía Ứng Hoan Hoan.

- Làm gì?

Ứng Hoan Hoan ôm lấy Thiên Hoàng Cầm, nghi hoặc tiến lại gần, rồi đôi mắt to của nàng có chút kinh hoảng khi thấy Lâm Động dùng hai tay ôm lấy eo mình.

Ứng Hoan Hoan giật bắn mình vì hành động đó của Lâm Động, đến khi hơi thở của hắn phả đến nàng mới sực tỉnh rồi vội vàng dùng Thiên Hoàng Cầm chắn trước người, mặt đỏ ửng nhìn Lâm Động.

- Tốc độ ta nhanh hơn nên đưa ngươi đi. Đạo Tông cách Sơn mạch Vạn Thú khá xa đấy… Lâm Động nhìn nàng thiếu nữ mặt đỏ ửng, bất lực nói.

Ứng Hoan Hoan nhìn chăm chăm Lâm Động như muốn tìm xem liệu hắn có ý đồ gì xấu không, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện được điều gì, chỉ thấy sự bất lực trong mắt hắn.

- Ngươi dám làm gì là ta sẽ mang Thiên Hoàng Cầm về ngay đấy!

Ứng Hoan Hoan lẩm bẩm.

- Yên tâm, ta không có hứng thú với hoàng mao nha đầu đâu!

Lâm Động trợn mắt, rồi không nói gì thêm, ôm chặt lấy nàng, vỗ cánh biến thành quang ảnh bay đi.

- Cô nương à, cô tuổi chó đấy à, sao cắn người bừa bãi thế hả?

- Xem ngươi dám nói linh tinh không, ngươi mới là hoàng mao nha đầu ấy!

Quang ảnh bay đi xa, trên bầu trời vọng lại tiếng của nàng thiếu nữ.

o0o Sơn mạch Vạn Thú tọa lạc tại phía Tây Nam của Đông Huyền Vực, cách Đạo Tông khoảng nửa tháng đi đường. Nhưng với tốc độ của Lâm Động hiện giờ thì chỉ cần chưa đến một tuần là vùng sơn mạch rộng lớn đó đã xuất hiện trong tầm mắt.

Nghe tên Vạn Thú là hiểu ý, ở đây tập trung rất nhiều Yêu thú. Tuy số lượng Yêu thú ở nơi đây không khủng bố bằng Yêu Vực, nhưng cũng có không ít Yêu thú thực lực cường hãn.

Nghe nói trong sơn mạch này có không ít Yêu thú Sinh Huyền Cảnh. Chúng đã có thể hóa thành hình người, có trí tuệ như con người, người thường không dám động vào chúng.

Càng gần Sơn mạch Vạn Thú, Lâm Động cũng cảm nhận được lạc ấn Yêu linh Tiểu điêu để lại bắt đầu có chấn động nhẹ.

Soạt!

Lâm Động cảm nhận được phương hướng mà lạc ấn Yêu linh truyền tới, rồi vỗ cánh bay về phía đó. Hơn chục phút sau hắn nheo mắt lại, thấy trên một đỉnh núi cách đó khá xa là hai thân ảnh quen thuộc đã cách biệt đã lâu.

- Đại ca!

Lâm Động còn chưa đáp xuống đỉnh núi thì một thân hình to lớn như tòa tháp vội vàng đứng dậy, giọng nói rền vang như sấm vọng tới.

Lâm Động đáp xuống đỉnh núi, để Ứng Hoan Hoan xuống, nhìn về phía trước là hai thân ảnh đang đứng. Người bên trái mặc thanh y, gương mặt tuấn mỹ nhưng vẫn dáng vẻ uể oải quen thuộc, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn tới Lâm Động vẫn nhìn thấy vẻ mừng rỡ từ trong mắt hắn.

Bên cạnh Tiểu điêu là Tiểu Viêm thân hình to lớn, rất có lực xung kích đối với thị giác. Trên thân thể hắn có thêm không ít vết thương ngang dọc. Mà những vết thương này cũng khiến Tiểu Viêm có thêm vài phần dữ tợn. Nếu hắn che giấu được nụ cười hồn hậu chỉ khi nhìn thấy Lâm Động mới có thì chắc chắn hắn sẽ cực kỳ uy mãnh!

- Ồ, không tệ, thực lực tăng lên không ít. Xem ra thời gian qua ở Đạo Tông cũng không phải uổng phí… Tiểu điêu quét mắt nhìn Lâm Động, nhướng mày cười nói.

Lâm Động tiến lên trước nhìn Tiểu Viêm, ánh mắt hiện vẻ kinh ngạc, vì hắn phát hiện khí tức của Tiểu Viêm có thể sánh ngang với cường giả Bát Nguyên Niết Bàn… - Hắc hắc, Điêu gia đích thân dẫn dắt thì sẽ không yếu hơn ngươi đâu.

Tiểu điêu nhận ra vẻ kinh ngạc trên mặt Lâm Động, hắn cười nói với ngữ điệu đắc ý quen thuộc.

- Không tệ!

Lâm Động vỗ lên cánh tay Tiểu Viêm, gật đầu hài lòng. Xem ra để Tiểu Viêm đi theo Tiểu điêu là đúng đắn. Nếu ở lại Đạo Tông thì có lẽ Tiểu Viêm sẽ không đạt được mức này.

- Đều là nhờ có Nhị ca, huynh ấy đưa ta đi không ít nơi.

Tiểu Viêm gãi đầu, trước mặt Lâm Động, sự hung hăng lúc đối chiến khiến người ta phải lạnh gáy đã hoàn toàn biến mất mà chỉ còn lại sự ngây thơ. Tiểu điêu nhìn hắn mà ôm mặt thở dài, trong lòng cũng có chút không vui. Bình thường tuy Tiểu Viêm cũng nghe lời hắn nhưng chắc chắn không hề nhu thuận như với Lâm Động thế này.

Lâm Động cười cười, rồi mới nhìn Tiểu điêu ở bên cạnh, nói:

- Thực lực của ngươi hồi phục thế nào rồi?

- Đối phó với cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành có lẽ không vấn đề gì.

Tiểu điêu nhếch môi cười, bình thản nói.

- Sinh Huyền Cảnh Đại thành?

Lâm Động gật gù, có lẽ Trần Chân sư thúc cũng thuộc tầng thứ này. Xem ra thời gian qua thực lực Tiểu điêu hồi phục không ít.

- Nha đầu này là sao? Sao ngươi lại đem đến đây? Theo như ta nhớ thì hình như nàng ta nhìn ngươi không thuận mắt lắm cơ mà?

Tiểu điêu ngạc nhiên nhìn về Ứng Hoan Hoan phía sau Lâm Động, hắn vẫn còn nhớ thái độ của Ứng Hoan Hoan với Lâm Động lần ở chỗ Trạch Điện Thai.

Lâm Động nghiêng đầu nhìn Ứng Hoan Hoan, lúc này cô nàng cách bọn họ khá xa, chắc bị Tiểu điêu và thể tích to lớn của Tiểu Viêm dọa cho sợ hãi. Thấy thế hắn bật cười, bình thường trong Đạo Tông nàng ta trời không sợ đất không sợ, không ngờ vừa ra ngoài là nhát gan hơn nhiều.

Lâm Động gọi Ứng Hoan Hoan lại rồi giới thiệu. Khi biết nàng là con gái của Chưởng giáo Đạo Tông thì gương mặt Tiểu điêu rõ ràng rất kinh ngạc.

- Lần này đem được Thiên Hoàng Cầm đến là nhờ nàng ấy cả, nếu không thì đừng hòng!

Lâm Động nhún vai, nói.

- Hắc hắc, xem ra tiểu cô nương đối với ngươi rất tốt!

Tiểu điêu cười nói.

Ứng Hoan Hoan đỏ mặt rồi nhìn Tiểu điêu cười ngọt ngào. Điệu bộ đó thật

trong sáng ngây thơ khiến Lâm Động trợn mắt, giả vờ cho ai nhìn chứ?

- Đem Thiên Hoàng Cầm đến là tốt rồi, như thế sẽ bớt được rất nhiều phiền phức. Bọn tiểu quái vật đáng chết đó, đợi Điêu gia ta phá Thiên Âm Trận của chúng xem ta sẽ xử lý chúng thế nào?

Tiểu điêu xoa xoa tay phấn khích nói.

- Nói xem rốt cuộc là thế nào đã. Mà thứ Tiểu Viêm phát hiện là gì vậy?

Lâm Động trợn mắt nhìn hắn rồi hỏi.

- Yên tâm, nó chắc chắn đáng để ngươi đến đây một chuyến!

- Cái gì vậy?

Lâm Động nhướng mày.

Tiểu điêu cười đắc ý, rồi mắt ánh lên vẻ thần bí, giọng nói được hạ thấp lặng lẽ truyền tới tai Lâm Động:

- Địa Tâm Dựng Thần Diên!

Năm chữ nhẹ nhàng lọt vào tai, đồng tử Lâm Động bỗng chốc co rút lại, Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh cũng không kìm được mà kêu lên kinh ngạc.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 734

Địa Tâm Dựng Thần Diên

Địa Tâm Dựng Thần Diên?

Tiếng kêu khẽ vang lên từ miệng Ứng Hoan Hoan, gương mặt tú lệ của nàng lúc này đầy vẻ kinh ngạc.

Trong thiên địa này có vô số thiên tài địa bảo, những thứ bảo vật đó sinh ra từ thiên địa, đều có sức mạnh thần kỳ, mà cái gọi là Địa Tâm Dựng Thần Diên không chỉ có công hiệu tăng cường thực lực mà quan trọng hơn nó còn giúp người ta sơ bộ ngưng tụ Nguyên thần!

Phải biết rằng ngưng tụ Nguyên thần chính là một biểu hiện của việc tu luyện Niết Bàn Cảnh đến cực điểm. Chỉ cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, Nguyên Thần Lực sinh ra trong cơ thể mới dần mạnh hơn. Nhưng dù vậy, nếu không phải người có cơ ngộ thì vẫn không thể thuận lợi ngưng tụ được Nguyên thần. Đa số chỉ có thể đợi bước vào Sinh Huyền Cảnh, nhân lúc nguyên lực và lực lượng thần kỳ dung hợp vào nhau thì mới có thể ngưng tụ được Nguyên thần.

Nhưng lúc này, có thể dùng Địa Tâm Dựng Thần Diên để rút ngắn những bước rắc rối đó lại. Chắc không cần nói cũng biết, nếu thông tin về Địa Tâm Dựng Thần Diên được truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ thu hút vô số cường giả Sinh Huyền Cảnh đến. Với bọn họ mà nói, ngưng tụ Nguyên thần quá có sức hấp dẫn!

Chỉ khi ngưng tụ Nguyên thần thành công thì mới thoát khỏi ràng buộc, dù sau này bị hủy hoại nhục thể thì cũng sẽ không lập tức biến mất khỏi thế gian.

Chỉ cần có nhiều thủ đoạn, có bối cảnh thì việc hồi sinh không phải việc không làm được.

- Không ngờ tìm được nó ở đây!

Với sự điềm tĩnh của Lâm Động cũng không kìm được nheo mắt, lẩm bẩm.

Hắn từng được đích thân lĩnh giáo mức độ mạnh mẽ của Nguyên Thần Lực. Long Nguyên Luân của hắn chính là được ngưng tụ từ Nguyên Thần Lực. Dựa vào nó mà hắn đã kích bại được những đối thủ khó nhằn như Diêu Linh và Vương Diêm.

Nguyên Thần Lực đúng là lợi hại, nhưng hiện giờ trong cơ thể Lâm Động không có nó, vì chỉ khi vào Thất Nguyên Niết Bàn thì trong cơ thể mới sinh ra một chút Nguyên Thần Lực. Lâm Động lúc này còn cách Thất Nguyên Niết Bàn một bước nữa, muốn ngưng tụ Nguyên thần thì chưa thể được.

Nhưng lúc này, sự xuất hiện của Địa Tâm Dựng Thần Diên đã khiến điều tưởng chừng như không thể ấy lại có cơ hội thành hiện thực!

- Hắc hắc, có hứng thú không?

Tiểu điêu nhìn Lâm Động, ánh mắt vẫn còn sự chấn động, cười tự đắc:

- Thứ bảo bối này không phải nói muốn gặp là gặp được đâu!

Lâm Động mỉm cười rồi gật đầu thật mạnh. Không lâu nữa cuộc Thi đấu Tông phái sẽ bắt đầu, trước lúc ấy hắn phải tìm mọi cách để nâng cao thực lực. Từ những lời của Ứng Huyền Tử hắn có thể cảm nhận sự cường hãn của đệ tử Nguyên Môn. Cái gọi là Tam Tiểu Vương chính là đệ tử được đích thân ba Chưởng giáo Nguyên Môn dẫn dắt. Tuy bề ngoài Lâm Động không thể hiện điều gì nhưng trong lòng cũng có chút áp lực.

Dù sao đối phương không chỉ có ưu thế về số người mà chất lượng cũng rất cao. Hơn nữa bên Đạo Tông, những người có thể miễn cưỡng cạnh tranh với

chúng có lẽ cũng chỉ có hắn, Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm.

Vì thế Địa Tâm Dựng Thần Diên này không thể bỏ qua được!

- Thứ gì đang canh chừng Địa Tâm Dựng Thần Diên?

Lâm Động hỏi.

- Ở khu vực Sơn mạch Vạn Thú này có một tên Yêu thú trấn thủ, bản thể là một con Hoàng Kim Quỷ Kiêu, thực lực là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành. Dưới trướng hắn là một bầy Yêu thú, mạnh nhất là hai đại tướng Nhân Đầu Kiêu thực lực khoảng Cửu Nguyên Niết Bàn.

Tiểu điêu xoa cằm nói.

- Hoàng Kim Quỷ Kiêu, Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành?

Lâm Động khựng người một chút rồi nói:

- Thực lực này với ngươi hình như không phải vấn đề lớn mà?

Thực lực hiện tại của Tiểu điêu có thể sánh ngang với cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, con Hoàng Kim Quỷ Kiêu đó chỉ là Tiểu thành, sao lại không giải quyết được?

- Không phải ta nói hắn có một vài thủ đoạn đặc biệt sao?

Tiểu điêu bất lực nói.

- Nhân Đầu Kiêu… là Kiêu Âm Trận phải không? Chẳng trách mà các ngươi cần dùng đến Thiên Hoàng Cầm!

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh, ánh mắt khẽ động, đột nhiên lên tiếng.

Tiểu điêu hơi kinh ngạc nhìn Ứng Hoan Hoan, hiển nhiên hắn không ngờ nàng lại thông minh đến vậy, chỉ nghe mấy chữ Nhân Đầu Kiêu mà đã đoán

được mọi chuyện.

- Ừm, con Hoàng Kim Quỷ Kiêu này dùng không ít tâm huyết bồi dưỡng mười vạn con Nhân Đầu Kiêu, loại Kiêu thú này rất giỏi công kích bằng sóng âm. Cộng với địa hình ở Ma Âm Sơn hết sức xảo hợp tạo thành Thiên Âm Trận, hoặc gọi là Kiêu Âm Trận, uy lực cực cường hãn, ngay cả ta cũng không thể vào được.

Tiểu điêu gật gù nói.

- Mười vạn con?

Lâm Động sững người vì số lượng ấy, đầu Hoàng Kim Quỷ Kiêu này cũng tốn công sức thật, chẳng trách mà trở thành bá chủ của Sơn mạch Vạn Thú.

- Tiểu Viêm vốn ở trong sơn mạch này tu luyện, mấy ngày trước Kiêu Âm Trận vừa hay được giải trừ, hắn cứ thế xông vào, cuối cùng thì phát hiện được Địa Tâm Dựng Thần Diên trong Ma Âm Sơn. Nhưng sau đó bị Hoàng Kim Quỷ Kiêu phát hiện, hắn hạ thủ rất tàn nhẫn, hơn nữa thực lực rõ ràng hơn hắn Tiểu Viêm, lại còn đem theo hơn mười tên thủ hạ quần tên hổ ngốc kia một trận, cuối cùng đánh hắn gãy mười mấy cái xương. Nếu không phải ta đến kịp thì con hổ ngốc này bị chúng nướng lên làm thịt rồi.

Nói đến đây Tiểu điêu trừng mắt nhìn Tiểu Viêm, mắng:

- Đồ vô dụng!

Tiểu Viêm gãi đầu nhìn Lâm Động cười hồn hậu, chỉ là lần này Lâm Động lại nhìn thấy trong ánh mắt hắn có thêm chút sát khí.

- Ra tay tàn nhẫn vậy sao?

Lâm Động vỗ vỗ Tiểu Viêm, gương mặt nở nụ cười xán lạn, nhưng Ứng Hoan Hoan nhìn thế thì biết dường như hắn đang nổi giận thật sự.

- Làm sao đây?

Tiểu điêu nhìn Lâm Động, hỏi.

- Cái gì mà làm sao?

Lâm Động nhíu mày rồi đập tay vào nhau, nói:

- Huyết tẩy Ma Âm Sơn!

Vừa dứt lời, một thứ khí tức hung sát bị Lâm Động kìm nén bấy lâu cuối cùng bùng phát.

- Chỉ đợi câu này của ngươi!

Tiểu điêu cong môi, gương mặt tuấn mỹ cũng bao phủ đầy yêu khí.

Tiểu Viêm ở bên cạnh gật đầu, thân thể to lớn lúc này mang đầy sát khí khiến người khác phải lạnh gáy.

Ứng Hoan Hoan nhìn ba người này, trong lòng nghĩ quả nhiên không hổ là huynh đệ, khí thế này như từ một khuôn mà ra!

- Vậy giao Kiêu Âm Trận cho ta đi!

Ứng Hoan Hoan khẽ vẫy tay, Thiên Hoàng Cầm hiện ra. Một luồng sức mạnh kinh người tỏa ra. Ngay cả Tiểu điêu cũng không kìm được phải nhìn sang. Nàng thiếu nữ lúc này tay đang vuốt ve dây đàn, ngẩng lên nhìn Lâm Động cười, nói.

- Được không đó?

Lâm Động có chút lo lắng, thực lực Ứng Hoan Hoan hiện giờ tuy là Bát Nguyên Niết Bàn nhưng Kiêu Âm Trận đến Tiểu điêu cũng phải bó tay hết cách… - Vạn vật có tương sinh tương khắc. Kiêu Âm Trận lợi hại, nhưng Thiên Hoàng Cầm của ta vừa hay khắc chế nó!

Ứng Hoan Hoan có phần đắc ý nói.

- Hắc hắc, có khí phách. Nha đầu này tuổi cũng tương đương Tô Nhu, nhưng tính cách thì mạnh mẽ hơn nhiều!

Tiểu điêu cười, nói.

- Tô Nhu là ai?

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan chuyển động, nhìn sang Lâm Động.

- Một người bằng hữu!

Lâm Động cảm thấy ánh mắt Ứng Hoan Hoan có gì không đúng, nhưng cũng không để tâm, chỉ trả lời tùy ý một câu, rồi quay sang Tiểu điêu nói:

- Đi thôi, đến Ma Âm Sơn!

Tiểu điêu gật đầu, rồi không nói gì nữa, biến thành một đạo lưu quang bay về phía sâu trong sơn mạch. Phía sau là Lâm Động, Tiểu Viêm và Ứng Hoan Hoan theo sát. Bốn người khí thế cũng rất hùng hồn.

o0o Khi bốn người Lâm Động bay về phía Sơn mạch Vạn Thú không lâu, ở một chỗ khác trên sơn mạch cũng có tiếng gió rít vang lên, rồi ba thân ảnh xuất hiện.

Đứng đầu ba người này là lão giả tóc dài mặc áo bào màu nâu. Lão giả chắp tay sau lưng, sắc mặt lạnh lùng phát ra một thứ khí tức hùng hồn.

Phía sau lão giả là hai nam tử y phục hai màu đen và trắng đan xen nhau. Cả hai đều khá anh tuấn, chỉ có điều ánh mắt đầu cao ngạo. Đương nhiên từ luồng năng lượng tỏa ra từ bọn họ thì đúng là bọn họ có lý do để cao ngạo.

Ngoài ra ở trước ngực hai người này đều có một tấm huy chương màu trắng. Trên đó là vầng mặt trời đen, trắng đen xen lẫn tựa âm dương. Dấu hiệu này

chính là chỉ Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực, Nguyên Môn!

Ở viền huy chương có kim quang bao quanh, nếu là người quen với trang phục của Nguyên Môn thì sẽ biết rằng, huy chương đó chỉ có đệ tử đỉnh cấp nhất trong Bát Bộ của Nguyên Môn mới được đeo.

Mà đệ tử đỉnh cấp của Bát Bộ thì được gọi là Bát Linh Tướng! Hai người trước mặt đây là thuộc trong tám người đó!

Và hướng mà bọn chúng đang đến cũng chính là Ma Âm Sơn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 735

Ma Âm Sơn

Ma Âm Sơn tọa lạc tại nơi sâu nhất trong Sơn mạch Vạn Thú. Ngọn núi này vô cùng hiểm trở, trên núi mọc đầy một loại cây màu đen tên là Âm Thụ. Loài cây này vô cùng kỳ dị, nó có tác dụng giống như cái loa, có thể khuếch đại âm thanh, lúc nào trên núi cũng có những âm thanh chói tai truyền ra nên ngọn núi này mới được gọi là Ma Âm Sơn.

Trên đỉnh Ma Âm Sơn có một tòa thạch điện màu đỏ thẫm như máu khô, tạo cho người ta một cảm giác rất nặng nề. Nhìn vào bên trong thì sẽ thấy trên cái vương tọa trắng như được dựng từ bạch cốt, có một nam tử trung niên với làn da màu ám kim đang ngồi trên đó. Đôi mắt nam tử ấy sâu hun hút, miệng có hình dạng quái dị khiến gương mặt hắn vô cùng nham hiểm, lạnh lùng.

- Kiêu Âm Trận đã bố trí xong chưa?

Nam tử đó ngẩng lên nhìn hai thân ảnh trước mặt, lạnh lùng nói.

- Xin đại nhân yên tâm! Tất cả Nhân Đầu Kiêu đều đã xuất động, chỉ cần có người xâm nhập là có thể phát động Kiêu Âm Trận!

Một nam tử có bề mặt da báo nhếch môi cười, nói.

- Đại nhân, tên nam nhân giống hệt nữ nhân đó đáng sợ thật sao? Chúng ta đã ở trong Ma Âm Sơn này nhiều ngày chưa ra ngoài rồi.

Tên cao lớn vẻ mặt hung ác còn lại thì không kìm được hỏi.

- Hừ, bề ngoài nhìn hắn có vẻ yếu ớt nhưng thực lực đã đạt đến Sinh Huyền

Cảnh Đại thành rồi. Nếu thật sự đánh thì ta cũng không phải đối thủ của hắn!

Nam tử kia lạnh lùng quát.

- Biết sớm thì hôm đó phế luôn cái tên thô cuồng đấy thì cũng không rắc rối thế này… Ánh mắt nam tử da báo lóe lên sự hung hăng, nói.

- Đại nhân, giờ làm gì? Lẽ nào cứ như rùa rụt cổ trong Ma Âm Sơn này không ra ngoài?

Nam tử trung niên dựa người ra ghế, cười nham hiểm:

- Yên tâm, ta và Nguyên Môn có chút quan hệ, lần này đã gửi thư mời một vị Trưởng lão Nguyên Môn đến. Chỉ cần người đến thì hắn sẽ không sống được bao lâu đâu.

Nghe thế hai kẻ kia thở phào, định nói gì thì bỗng bên ngoài có tiếng kêu gấp gáp.

Sắc mặt ba người trong điện đều thay đổi, nam tử trung niên kia đứng phắt dậy, người khẽ động là bay khỏi đại điện, rồi nhìn lên bầu trời bên ngoài đỉnh núi, ở đó có bốn thân ảnh đang lơ lửng trên không.

- Lại là tên âm hồn bất tán nhà ngươi!

Hắn nhìn nam tử tuấn mỹ trong bốn người kia, nói.

Lúc này những người trên đỉnh núi đều đã bị kinh động, rồi vô số những tiếng gió rít vang lên, không lâu sau đó có rất nhiều người bay lên đỉnh núi nhìn bốn thân ảnh trên không trung đầy cảnh giác.

- Trận thế cũng không nhỏ!

Lâm Động quét mắt nhìn Ma Âm Sơn, rồi hắn cảm nhận được vô số những làn sóng năng lượng cổ quái. Chúng nó rất nhỏ, mơ hồ còn có sóng âm chói tai

truyền tới. Chắc chúng là Nhân Đầu Kiêu mà Tiểu điêu nói!

- Đả thương huynh đệ của ta, món nợ này đâu dễ dàng bỏ qua được? Hoàng Kim Quỷ Kiêu, chỉ cần ngươi giết hai tên thủ hạ kia của ngươi đi thì ra sẽ không tính toán với ngươi nữa, thế nào hả?

Tiểu điêu nheo mắt cười giảo hoạt.

Nghe vậy, sắc mặt hai kẻ đứng sau Hoàng Kim Quỷ Kiêu lập tức thiếu tự nhiên. Tuy vẻ mặt vẫn bình thường nhưng ánh mắt đã không kìm được nhìn về bóng lưng Hoàng Kim Quỷ Kiêu.

- Ngươi nghĩ Bản vương là kẻ ngu ngốc sao?

Ánh mắt Hoàng Kim Quỷ Kiêu lạnh băng, cười khảy nói.

- Nói đúng rồi đấy, đúng là ta cho ngươi là kẻ ngu ngốc!

Tiểu điêu cười trêu ngươi, nói.

- Miệng lưỡi sắc sảo lắm, đợi khi ngươi phá được Kiêu Âm Trận của ta rồi nói. Đừng có lại chạy tháo mạng như lần trước!

Ánh mắt Hoàng Kim Quỷ Kiêu lạnh băng, nhưng hắn cũng biết với thực lực của mình không thể đối đầu trực diện với Tiểu điêu được, vậy là hắn vung tay lên, cây cối trên núi lập tức dao động, rồi một đám Yêu thú toàn thân đen xì, hình dạng xấu xí dường như có đầu hình người xuất hiện, số lượng vô số nhìn rất đáng sợ.

Đám Nhân Đầu Kiêu này vừa xuất hiện là thò đầu vào đám cây cối rồi kêu lên những tiếng chói tai vang vọng khắp thiên địa.

Vô số làn sóng âm thanh màu đen lan ra từ Ma Âm Sơn rồi hình thành nên tấm lưới sóng âm bao trùm lên cả đỉnh núi!

Chỗ sóng âm ấy tựa những con rắn đen khổng lồ bò trườn trên không gian quanh đỉnh núi. Nhìn chúng có vẻ yên tĩnh nhưng bọn Lâm Động có thể cảm nhận được một luồng lực phá hoại rất kinh người. Nếu bọn Nhân Đầu Kiêu này chỉ có vài con thì chẳng là gì, nhưng mười vạn con tụ lại thì lực sát thương trở nên vô cùng khủng khiếp.

Vì thế khi Tiểu điêu nhìn thấy tấm lưới sóng âm đó, ánh mắt ngưng trọng lại, rồi mấy người cùng lùi lại phía sau một đoạn.

- Còn tưởng ngươi có trò gì, thì ra vẫn mất mặt như thế!

Hoàng Kim Quỷ Kiêu thấy Tiểu điêu lùi lại thì bật cười châm chọc, bọn thủ hạ phía sau cũng phụ họa cười theo.

Thế nhưng đúng lúc ấy chúng nhìn thấy một thiếu nữ ôm chiếc đàn cổ màu đỏ rực bước ra.

Thiếu nữ mặc áo trắng, gương mặt xinh đẹp tú lệ, đôi mắt to tròn trong sáng như mặt hồ, chiếc đuôi ngựa đen nhánh rủ trước ngực. Dáng vẻ thuần khiết đó khiến bọn trên Ma Âm Sơn phải sững người. Những kẻ ở đây đa số đều là bọn hung ác tay dính đầy máu tươi, bình thường cũng chẳng làm chuyện gì lương thiện, vì thế lúc này nhìn thấy nàng thiếu nữ này ánh mắt trào dâng tà ý, rồi ngay sau đó là những tiếng huýt sáo và những lời tục tĩu vang lên.

- Ha ha, tìm đến một cô nương quyến rũ thế này, lẽ nào tưởng bọn ta sẽ nương tay sao?

- Hắc hắc, cũng có thể bắt về phục vụ đại nhân!

- Bọn chúng đến tặng nữ nhân à?

- … Lâm Động nghe những lời đó, trong mắt tràn ngập sát ý, ánh mắt sắc bén quét lên đỉnh núi nhớ mặt hết bọn nói với vẻ sung sướng nhất.

Nhưng Ứng Hoan Hoan lại vô cùng bình tĩnh, nàng ngồi khoanh chân trên

chân không, khẽ đặt cây đàn cổ phía trước, đôi tay trắng mịn nhẹ nhàng đặt xuống. Lập tức tiếng Phượng Hoàng kêu vang lên.

Âm thanh ấy vừa vang lên những lời nói tục tĩu kia lập tức biến mất, thậm chí sắc mặt Hoàng Kim Quỷ Kiêu cũng thay đổi, trong lòng dấy lên sự bất an.

Tiếng Phượng Hoàng vang lên, hồng quang tựa ngọn núi lửa phun trào từ người Ứng Hoan Hoan rồi lan tỏa ra. Đột nhiên con Phượng Hoàng đỏ rực trên Thiên Hoàng Cầm cũng dang cánh bay tròn trên đỉnh đầu Ứng Hoan Hoan. Cùng lúc ấy, một luồng năng lượng kinh người cũng phát ra từ con Phượng Hoàng ấy.

- Linh bảo Thuần Nguyên!

Hoàng Kim Quỷ Kiêu nhìn con Phượng Hoàng đang bay, đồng tử co rút lại kêu lên thất thanh.

- Đáp đúng rồi đấy, có điều không có thưởng đâu!

Ứng Hoan Hoan ngẩng lên cười với Hoàng Kim Quỷ Kiêu mặt đầy kinh hãi, rồi ngón tay khẽ gảy lên dây đàn.

Con Phượng Hoàng ngửa lên trời kêu lên một tràng dài, đôi cánh khổng lồ bỗng đập mạnh tạo nên một làn sóng âm đỏ rực cuồn cuộn.

Sóng âm con Phượng Hoàng phát ra hòa vào tiếng đàn từ Thiên Hoàng Cầm, cuối cùng biến thành ngọn lửa cháy rừng rực lao về phía Kiêu Âm Trận bao quanh Ma Âm Sơn.

Ầm ầm ầm!

Sóng âm đỏ rực cuồn trào rồi oanh kích lên Kiêu Âm Trận do mười vạn con Nhân Đầu Kiêu tạo thành. Lập tức bọn Lâm Động nhìn thấy sóng âm như những con rắn khổng lồ nổ tung trong chớp mắt, giữa ngọn lửa rực cháy kia giãy giụa rồi biến thành hư vô.

Trận pháp sóng âm đến Tiểu điêu cũng bó tay đã bị phá vỡ nhanh chóng!

Khi đại trận bị phá, bọn Nhân Đầu Kiêu lập tức như gặp phải khắc tinh, toàn thân run rẩy rồi bùm một tiếng nổ thành một đám huyết nhục bầy nhầy.

Trên đỉnh núi, bọn Hoàng Kim Quỷ Kiêu lúc nãy còn kiêu ngạo đắc ý, nhìn đám Nhân Đầu Kiêu biến thành bọt máu mà sắc mặt kịch biến.

- Không hổ là Linh bảo Thuần Nguyên!

Lâm Động nhìn thấy thế, ánh mắt cũng đầy kinh ngạc. Uy lực của Linh bảo Thuần Nguyên không ngờ lại đáng sợ như vậy. Tuy có cái gọi là tương sinh tương khắc, nhưng nếu để hắn giao đấu với Ứng Hoan Hoan có Thiên Hoàng Cầm trong tay thì có lẽ thắng thua khó biết được.

- Đến lượt các ngươi rồi!

Ứng Hoan Hoan nghiêng đầu, gương mặt lúc trước còn bình tĩnh lúc này đã hơi tái đi, đồng thời hàn ý cũng trào dâng, nàng nghiến răng nói:

- Lâm Động, ngươi mà không giết hết bọn vừa rồi chửi ta, ta sẽ về nói với cha và tỷ tỷ là ngươi ức hiếp ta!

Nghe xong câu đó mà Lâm Động há hốc mồm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 736

Kẻ Lạ Mặt

Động thủ đi!

Khi Lâm Động con đang kinh ngạc thì Tiểu điêu cười khảy một tiếng, một luồng năng lượng hùng hồn dị thường bùng phát từ cơ thể hắn. Luồng năng lượng ấy như đám mây đen bao trùm thiên địa tạo nên áp lực nặng nề lên cả không gian.

- Giờ Điêu gia ta sẽ cho các ngươi cười thoải mái!

Khí tức hùng hồn cuộn trào, gương mặt tuấn mỹ của hắn ánh lên vẻ khát máu, chắc gần đây hắn cũng đã bị trận pháp ở Ma Âm Sơn chọc giận không ít, nay phá được trận pháp, hỏa khí lập tức bùng phát!

Xoẹt!

Quang mang tử hắc sắc bắn ra từ lòng bàn tay Tiểu điêu, một cú tát khiến vài tên xui xẻo biến thành thịt vụn, rồi đôi mắt hắn khóa chặt Hoàng Kim Quỷ Kiêu, sắc mặt lúc này đã vô cùng khó coi.

- Ta xem lần này ngươi trốn đi đâu?

Tiểu điêu cười gằn, thân hình khẽ động rồi như quỷ mị xuất hiện phía trước Hoàng Kim Quỷ Kiêu. Rồi một luồng năng lượng đáng sợ nhanh như chớp bắn thẳng về phía Hoàng Kim Quỷ Kiêu.

Đối mặt với công kích hung bạo đó của Tiểu điêu, Hoàng Kim Quỷ Kiêu vội vàng rút về phía sau, thực lực của hắn dù thế nào cũng kém xa Tiểu điêu, nếu

một đối một đương nhiên không phải đối thủ của Tiểu điêu. Nhưng hiện tại Kiêu Âm Trận đã bị phá, hắn không có chỗ nào để trốn, chỉ đành liều mình ra tay, đồng thời trông chờ tiếp viện từ Nguyên Môn.

- Grào!

Khi Tiểu điêu ra tay, Tiểu Viêm cũng ngẩng mặt lên trời gầm lớn một tiếng, rồi thân hình to lớn đồ sộ của hắn phình to ra gấp đôi, bề mặt da của hắn được bao phủ bởi hồng quang, rõ ràng cũng là một thứ vũ kỹ luyện thể cường hãn.

Ầm!

Cơ thể Tiểu Viêm phình to ra, bàn chân giẫm mạnh xuống đất, rồi lao đến Ma Âm Sơn như đạn đại bác, đôi mắt đỏ quạch, vẻ mặt hung hăng không còn chút nào sự hiền hậu như trước đó nữa.

- Cẩn thận một chút!

Thấy hai người đều đã ra tay, Lâm Động cũng không chần chừ, nói với Ứng Hoan Hoan một câu, đôi cánh sau lưng xuất hiện, hóa thành một đạo thanh quang bay về Ma Âm Sơn.

Xoẹt!

Lâm Động tựa một đạo quang ảnh xuyên qua núi, một cánh tay được long hóa cầm thân cây giáng xuống. Những kẻ bị hắn nhớ mặt đều bị trúng đòn, máu me be bét, kêu gào không ngừng.

Thực lực của Ma Âm Sơn về tổng thể chỉ có tầng trên là mạnh, bọn như Hoàng Kim Quỷ Kiêu hay hai tên đại tướng có thể quyết chiến một trận, còn những kẻ khác thì chẳng có tác dụng là bao. Vì thế khi ba người Lâm Động xông lên như lang như hổ, đám người nhìn có vẻ hung hãn kia chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lâm Động lại quét một đường khiến bọn miệng lưỡi không sạch sẽ kia hộc

máu tứ tung. Sau đó khi hắn định bước ra thì ánh mắt ngưng trọng, cánh tay còn lại cũng long hóa, tay nắm lại, lật người rồi tung quyền.

Binh!

Hai nắm đấm mang sức mạnh hùng hồn đâm vào nhau, một làn sóng năng lượng có thể nhìn bằng mắt thường lan tỏa, đám lá khô trên mặt đất bị chấn động vỡ vụn.

Kình phong khuếch tán, Lâm Động run lên, chân bước về sau nửa bước, còn kẻ đối diện phải lùi sau vài bước mới hóa giải được kình lực đang xâm nhập cơ thể.

Lâm Động ngẩng lên, kẻ trước mặt thân mặc áo da báo, thân hình cao lớn, nơi trán có một vết sẹo sâu, nhìn rất dữ dằn. Hơn nữa sức mạnh tỏa ra từ hắn cũng khiến Lâm Động nhướng mày, có lẽ đạt đến Cửu Nguyên Niết Bàn, chỉ có điều yếu hơn Vương Diêm nhiều!

- Giết nhiều người của Ma Âm Sơn như vậy, tên tiểu tử thối tha, Báo gia ta hôm nay sẽ vặt đầu ngươi xuống đá chơi!

Nam tử áo da báo nhìn Lâm Động hằm hè nói.

- Cửu Nguyên Niết Bàn hư danh!

Lâm Động nhìn hắn lắc đầu. Kẻ trước mặt tuy là Cửu Nguyên Niết Bàn nhưng từ cú va chạm vừa rồi Lâm Động có thể thấy hắn còn yếu hơn Diêu Linh chứ đừng nói Vương Diêm.

- Tiểu tử cứng mồm lắm, hãy xem lão tử sẽ băm ngươi ra thế nào?

Sắc mặt nam tử áo da báo lạnh tanh, nguyên lực bùng phát, rồi hắn giẫm chân, lao thẳng về phía Lâm Động.

Chưởng phong mạnh mẽ của hắn nhằm thẳng đầu Lâm Động phóng tới,

nhưng rồi một Long thủ đã tóm chặt cổ tay hắn.

- Có chút sức mạnh thế này mà cũng dám ra mặt sao?

Lâm Động cười nhạt, ánh mắt lạnh băng, sức mạnh cuộn trào như hồng thủy, rồi kéo mạnh khiến tên kia mất thăng bằng, chợt tung một cước vào thẳng ngực hắn.

Binh!

Trước vô số ánh mắt kinh hãi của bọn người trên Ma Âm Sơn, nam tử áo da báo bị Lâm Động đá bay hàng mấy trăm mét, cây cỏ dọc đường bị hủy hoại thành một đường dài.

Sau khi giao đấu với những cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn lợi hại như Diêu Linh, Vương Diêm, nam tử áo da báo trước mắt thật sự khiến Lâm Động phải cảm khái. Thì ra cùng đẳng cấp cũng phân chia mạnh yếu rõ rệt như vậy. Thật không biết tên này tu luyện kiểu gì?

- Grào!

Ở phía xa, nam tử áo da báo kia loạng choạng đứng dậy, quệt vết máu nơi khóe miệng, cặp mắt đỏ rực rồi ngửa lên trời gầm lớn một tiếng. Thân thể nhanh chóng biến thành một con cự báo kim sắc, rồi đem theo một luồng gió đầy huyết tinh lao thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động bình tĩnh nhìn con cự báo đang lao tới, không hề có ý định tránh né, hai cánh tay đã biến thành Long thủ, cầm thân cây lên rồi quét mạnh một đường.

Đám người Ma Âm Sơn nhìn con cự báo kịch chiến với Lâm Động nhưng không hề chiếm được ưu thế, ngược lại còn bị Lâm Động ép lui, ánh mắt lại nhìn sang hai chiến tuyến khác.

Ở đó Hoàng Kim Quỷ Kiêu và tên đại tướng còn lại cũng đang bị chèn ép

thảm hại… Tình hình này không hề tốt chút nào!

Một vài kẻ đã nhìn nhau rồi lén bỏ chạy, cái này gọi là tướng bại binh cụp đuôi chạy. Xem ra Ma Âm Sơn không giữ được nữa rồi!

Cả Ma Âm Sơn lúc này rơi vào tình trạng hỗn loạn, những tiếng nổ lớn uỳnh uỳnh không ngừng vang lên. Cả ngọn núi như sắp sụp đổ, mùi tanh nồng của máu xộc tận lên trời.

Khi Ma Âm Sơn đang hỗn loạn thì trên một đỉnh núi phía xa, có ba thân ảnh hiện ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía này.

- Hắc hắc, xem ra Ma Âm Sơn đã bị tấn công rồi. Tên súc sinh đó thật sự chẳng được bao lâu đã không thể kiên trì được!

Ba kẻ này chính là ba người của Nguyên Môn, kẻ vừa lên tiếng là gã nam tử anh tuấn mặc bạch y, ánh mắt hắn giễu cợt nhìn Ma Âm Sơn, nói.

- Khương sư thúc, chúng ta có cần ra tay giúp không?

Gã nam tử hắc y cười nói.

- Để chúng chết thêm một ít nữa đi!

Phía trước hai kẻ kia, lão giả áo nâu lạnh lùng nói.

- Trong Ma Âm Sơn ẩn giấu Địa Tâm Dựng Thần Diên, mấy tên ngu ngốc đó tưởng không ai biết, lần này lại còn mời ta đến. Đã đến rồi thì lấy bảo bối về thôi. Thứ thiên tài địa bảo như thế, để Nguyên Môn bảo quản thì tốt hơn. Hạ Ngôn, ngươi đi âm thầm xử lý hết bọn Ma Âm Sơn vừa chạy trốn. Tin tức ở đây không được để lộ ra ngoài!

- Khương sư thúc yên tâm, một tên cũng không thoát được!

Nam tử hắc y nghe vậy, nở nụ cười rồi biến thành lưu quang bay vào trong

khu rừng.

- Thẩm Vân, ngươi đi cướp cây đàn tranh của nữ tử kia. Hà hà, không ngờ lại gặp được Linh bảo Thuần Nguyên ở đây. Xem ra ông trời đang giúp Nguyên Môn chúng ta rồi!

Lão giả áo nâu chỉ về Ứng Hoan Hoan ở bên ngoài Ma Âm Sơn, cười nhạt nói.

- Vâng!

Nam tử bạch y khẽ cười, ánh mắt nhìn ra xa, khẽ cười nói:

- Lại còn là một tiểu mỹ nhân nữa chứ!

Vừa dứt lời hắn đã biến mất.

Lão giả áo nâu kia nhìn lên đỉnh cao nhất của Ma Âm Sơn, ở đó Tiểu điêu và Hoàng Kim Quỷ Kiêu đang giao đấu kịch liệt.

- Không ngờ cũng là Sinh Huyền Cảnh Đại thành, xử lý cũng có chút phiền phức!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 737

Biến Cố

Trên bầu trời bên ngoài Ma Âm Sơn, Ứng Hoan Hoan nhìn đỉnh núi đang náo loạn, tay luôn đặt leen Thiên Hoàng Cầm, một khi thấy tình hình bất ổn là nàng có thể lập tức chi viện.

Tuy với thực lực của nàng dùng Thiên Hoàng Cầm tiêu hao rất nhiều sức, nhưng lúc nà không thể để ý quá nhiều.

Nàng thiếu nữ chăm chú nhìn Ma Âm Sơn, nhưng rồi nàng nhận ra dường như mình chi viện là dư thừa. Ba người Lâm Động gần như đã lật tung cả Ma Âm Sơn lên rồi. Khi giao đấu với đối thủ cũng hoàn toàn chiếm ưu thế.

- Phù!

Thấy vậy Ứng Hoan Hoan thở phào. Thế nhưng vừa định rút tay khỏi Thiên Hoàng Cầm thì ánh mắt bỗng ngưng trọng, quay nhanh người lại, chỉ thấy phía sau là một nam tử tuấn lãng mặc bạch y đang mỉm cười.

- Ngươi là ai?

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan lạnh đi, đầy cảnh giác.

- Cô nương đừng sợ, tại hạ là Thẩm Vân của Nguyên Môn, một trong Bát Linh Tướng.

Nam tử bạch y hàm tiếu nói.

- Nguyên Môn?

Nghe hai chữ này, ánh mắt vốn cảnh giác của Ứng Hoan Hoan lập tức biến thành lạnh như băng, cười nhạt nói:

- Thì ra là bọn chó của Nguyên Môn, bản cô nương không rảnh, cút đi chỗ khác!

- Hà hà, tiểu mỹ nhân, nói năng như thế không hay lắm đâu.

Rõ ràng Thẩm Vân rất bất ngờ trước phản ứng của Ứng Hoan Hoan, hắn cau mày, khóe miệng nhếch lên, thân hình khẽ động rồi xuất hiện ngay gần Ứng Hoan Hoan, tay đưa ra định nâng cằm nàng lên.

Tinh!

Đúng lúc ấy, hàn quang lóe trong mắt Ứng Hoan Hoan, ngón tay đặt trên dây đàn gảy một cái, một đạo hồng quang đem theo một làn sóng âm cuồng bạo bắn thẳng về phía Thẩm Vân.

Sắc mặt Thẩm Vân khẽ đổi, mũi chân điểm lên hư không, một đạo tàn ảnh xuất hiện, nháy mắt bị sóng âm đánh tan.

- Tiểu mỹ nhân thật có dã tính, nhưng như thế mới thú vị, không phải sao?

Thẩm Vân lại xuất hiện cách đó không xa, hắn nheo mắt cười nhìn Ứng Hoan Hoan, khẽ nói:

- Linh bảo Thuần Nguyên đúng là rất mạnh, nhưng không biết với thực lực của ngươi hiện tại thì có thể dùng nó ở tầng thứ nào?

- Đủ để giết ngươi!

Sắc mặt Ứng Hoan Hoan hơi tái đi, rồi nàng cười khảy, tay gảy mạnh dây đàn, tiếng Phượng Hoàng trong trẻo vang lên, một đôi cánh đỏ rực dang ra từ trong Thiên Hoàng Cầm, rồi đem theo làn sóng âm kinh người đập về phía Thẩm Vân.

Đối mặt với sức mạnh của Thiên Hoàng Cầm, Thẩm Vân cũng không dám chậm trễ, bàn tay tóm một cái, một đạo thạch ấn màu đen biến thành luồng năng lượng lao thẳng về phía đôi cánh đỏ rực kia.

Bùm!

Tiếng nổ vang trời dâng lên, luồng năng lượng màu đen kia bị đáng bật trở về, Thẩm Vân thì tranh thủ một khoảnh khắc dừng lại đó tiếp tục lùi về sau thoát khỏi phạm vi tấn công của đôi cánh.

Rõ ràng Thẩm Vân cực kỳ giảo hoạt, hắn biết thực lực của Ứng Hoan Hoan dùng Thiên Hoàng Cầm là tiêu hao rất nhiều sức lực, cho nên cũng không giao đấu trực diện, rõ ràng là hắn cố tình khiến Ứng Hoan Hoan bị tiêu hao đến lúc kiệt sức.

Không thể không thừa nhận sách lược của hắn có hiệu quả không nhỏ. Nếu Ứng Hoan Hoan đang ở trạng thái tốt nhất thì có lẽ còn có thể dùng Thiên Hoàng Cầm đấu với hắn vài hiệp. Nhưng trước đó phá trận pháp Ma Âm Sơn, Ứng Hoan Hoan đã tiêu hao quá nhiều sức lực. Hiện tại nàng không thể gọi được Phượng Hoàng từ Thiên Hoàng Cầm nữa.

Vì thế, trước sách lược của Thẩm Vân, khí tức của Ứng Hoan Hoan đang yếu đi với tốc độ đáng sợ, theo đó bàn tay gảy đàn cũng chậm hơn, công kích cũng không còn mạnh mẽ như trước nữa.

Rõ ràng Thẩm Vân rất có kinh nghiệm chiến đấu, công kích của Ứng Hoan Hoan chậm lại một cái là hắn nhận ra ngay tức thì, ánh mắt hắn lóe ý cười, thân hình đột ngột lao tới.

Ứng Hoan Hoan thấy hắn lao tới, khẽ cắn môi, định gảy đàn tiếp.

- Hình như bằng hữu của ngươi không kiên trì được nữa rồi?

Khi Ứng Hoan Hoan sắp chạm vào đàn thì Thẩm Vân bỗng nhiên lên tiếng.

Vào khoảnh khắc ấy, ngón tay Ứng Hoan Hoan dừng lại, ánh mắt không thể khống chế được nhìn về phía Lâm Động trên Ma Âm Sơn.

Nhưng nàng không hề thấy tình hình như Thẩm Vân nói, trái tim nàng bỗng chìm xuống, bàn tay định gảy đàn thì một thân ảnh đã đến gần.

- Tiểu mỹ nhân còn non nớt lắm!

Thẩm Vân khẽ cười, rồi chưởng phong không chút do dự đánh thẳng lên vai Ứng Hoan Hoan.

Tinh!

Bốp!

Hai âm thanh gần như vang lên cùng lúc, Ứng Hoan Hoan bay ngược về sau, nhưng đồng thời khi bay ra, tay nàng cũng gảy lên dây đàn, một đạo sóng âm cuồng bạo nhanh như chớp đánh lên người Thẩm Vân.

Thẩm Vân lùi nhanh về phía sau, nguyên lực trên người chuyển động dữ dội, nhưng khi hắn đứng vững được thì nhận ra áo mình đã rách tung tóe, trên ngực còn có một vết máu.

Nhìn bộ dạng thảm hại của mình, sắc mặt Thẩm Vân lập tức tối sầm lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn Ứng Hoan Hoan lúc này gương mặt tái nhợt. Hắn lao tới trước mặt Ứng Hoan Hoan, nguyên lực cuộn trào tung chưởng về phía nàng.

o0o Lúc này trên Ma Âm Sơn.

Long thủ của Lâm Động cầm thân cây quét khắp nơi, năng lượng đáng sợ đánh tan không khí rồi tạo nên một đạo tàn ảnh không chút khách khí giáng xuống người con cự báo kim sắc đang lao tới.

Tiếng động trầm đục lan tỏa trong khu rừng, con cự báo bị đập xuống mặt đất, tạo nên vô số đường nứt trên mặt đất.

Lâm Động định đánh tiếp nhưng bỗng nhận ra điều gì đó, sắc mặt thay đổi, quay ngoắt đầu lại thì cảnh Ứng Hoan Hoan bị đánh bay đi đập vào mắt hắn.

Nhìn thân ảnh yếu ớt của Ứng Hoan Hoan, sắc mặt Lâm Động lập tức âm u, định lao tới thì chân phải bỗng nhói đau, thì ra con cự báo kia đã hung hăng cắn hắn.

Sát khí bùng phát trong mắt Lâm Động, thanh quang bùng nổ, hai chân hắn nhất thời biến thành Long cước. Hắn nhấc chân tung cước thẳng lên đầu con cự báo.

Binh binh binh!

Vô số âm thanh trầm đục phát ra trong khu rừng, những đường nứt khổng lồ cũng nhanh chóng khuếch tan, đến khi chân Lâm Động hạ xuống thì cả mặt đất đã sụp đổ cả chục mét. Đầu con cự thú đã bị giẫm thành cám, máu tươi tràn tung tóe ra đất tạo nên cảnh tượng đầy huyết tinh.

Xoẹt!

Lâm Động giẫm nát con cự báo mà nam tử áo da báo kia biến thành, nhấc hắn lên rồi đôi cánh sau lưng đập mạnh, bay thẳng về phía trước.

o0o - Tiểu mỹ nhân, mau ngoan ngoãn giao cây đàn đó ra đây!

Thẩm Vân nhìn Ứng Hoan Hoan mặt mày trắng bệch, hắn giơ tay ra cười nói.

Ứng Hoan Hoan nhìn hắn lạnh băng, không nói gì. Tay đặt trên dây đàn định gảy thì bỗng nàng rên lên, một chút máu ứa ra khóe miệng. Năng lượng của nàng đã bị tiêu hao hết khi thi triển Thiên Hoàng Cầm rồi. Nếu giờ miễn cưỡng thì sẽ bị phản phệ lại.

- Quật cường thật, nếu đã vậy thì ta đành vùi hoa dập liễu vậy, đúng là không nỡ!

Thẩm Vân cười cười, cây trường thương màu đen xuất hiện trong tay hắn. Một luồng hắc quang cùng với làn sóng năng lượng đáng sợ bao quanh cây thương đâm thẳng về phía Ứng Hoan Hoan.

Keng!

Ứng Hoan Hoan dựng cây đàn lên ngăn mũi thương, nhưng nguyên lực thấm ra từ đầu thương vẫn khiến nàng cảm thấy mùi máu dâng lên trong cổ họng.

Xoẹt!

Cây thương bị chặn lại, nụ cười trên gương mặt Thẩm Vân càng sâu hơn, thân hình khẽ động, mũi thương chếch lên trên, lần này vẽ nên một đường cong nhằm thẳng trán Ứng Hoan Hoan đâm tới.

Vút!

Thế nhưng đúng vào lúc đó, một làn gió cùng với mùi vị huyết tinh bỗng bay tới. Sắc mặt hắn tối sầm lại, mũi thương đổi hướng, rồi một con cự báo bộ dạng đã méo mó xuyên thẳng qua cây thương.

Cây thương xuyên qua cự thú, nhất thời Thẩm Vân hơi khựng người, rồi đồng tử co rút lại, con cự báo bỗng nhiên nổ tung, một chiếc Long cước phủ đầy vảy xanh xé tan không khí tung tới, trước sắc mặt kịch biến của Thẩm Vân đánh thẳng lên người hắn.

Bốp!

Thẩm Vân bị đá bay ra xa mấy trăm nét rồi mới dừng lại, khóe miệng đã xuất hiện vết máu.

- Bản lĩnh lắm!

Thẩm Vân cười nhạt nhìn thân ảnh trẻ tuổi gầy gò trên không trung, cười nói.

- Lâm Động, cẩn thận, hắn là một trong Bát Linh Tướng của Nguyên Môn!

Ứng Hoan Hoan thấy thân ảnh vừa xuất hiện, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi vội vàng nhắc nhở.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng nhìn Thẩm Vân, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười hung hăng.

- Không phải lo, hắn sẽ thành một con chó chết nhanh thôi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 738

Cục Diện Biến Đổi

Khẩu khí lớn lắm, nhiều năm như vậy rồi ngươi là kẻ đầu tiên dám nói thế trước mặt ta.

Nghe Lâm Động nói thế, Thẩm Vân nhếch mép cười giễu cợt. Trong số các đệ tử Nguyên Môn, địa vị của hắn rất cao, dù bình thường ra ngoài, khi kẻ khác biết hắn là một trong Bát Linh Tướng đều kính sợ, chứ chưa từng có kẻ nào dám nói sẽ đánh hắn thành con chó chết cả.

Vẻ mặt Lâm Động thản nhiên, nhưng ánh mắt nhanh chóng tràn ngập sự dữ dằn. Biến cố này thực sự khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Khi đưa Ứng Hoan Hoan đến hắn vốn đã thấy không ổn, nếu giờ đây nàng xảy ra chuyện gì thì hắn không biết phải ăn nói thế nào với Ứng Huyền Tử và Ứng Tiếu Tiếu.

- Lâm Động? Là tên Lâm Động đã đánh bại Diêu Linh? Các ngươi là người của Đạo Tông?

Dường như Thẩm Vân bỗng cảm thấy cái tên này khá quen thuộc, nhíu mày ngẫm nghĩ rồi nhìn về thân ảnh gầy gò kia, nói.

- Ha, chả trách thái độ của tiểu mỹ nhân lại xấu như vậy, thì ra là đám tiểu tử ở Đạo Tông!

Thẩm Vân nhếch mép châm chọc.

- Hôm nay ngươi không cần rời khỏi Ma Âm Sơn này nữa!

Lâm Động ngẩng đầu lên cười, nói.

- Tiểu tử, đừng tưởng ngươi đánh bại được Diêu Linh là có tư cách ngông cuồng trước mặt ta. Gần đây ngươi cũng có chút tiếng tăm ở Nguyên Môn ta, cũng tốt, lần này bắt ngươi về Nguyên Môn để đệ tử luyện tập một chút!

Thẩm Vân cười khảy, nói.

- Đứng cách xa ra một chút, cẩn thận đấy!

Lâm Động ngoảnh sang nói với Ứng Hoan Hoan.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan gật đầu, định lùi về phía sau nhưng sắc mặt bỗng thay đổi, từ phía khu rừng phía xa bỗng có tiếng gió rít, rồi một thân ảnh bay tới, xuất hiện bên cạnh Thẩm Vân.

- Sao, vẫn chưa xong à? Tiểu tử này từ đâu đến?

Nam tử hắc y vừa xuất hiện quét mắt nhìn Lâm Động và Ứng Hoan Hoan rồi nhướng mày hỏi.

- Hắc hắc, hắn chính là Lâm Động, kẻ đã đánh bại Diêu Linh. Nghe nói xuất chúng nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông!

Thẩm Vân nói.

- Ồ?

Nam tử hắc y làm như kinh ngạc rồi cười nói:

- Đệ tử Đạo Tông à, đúng là oan gia ngõ hẹp, tuy Diêu Linh bị chúng ta đuổi đi, nhưng cũng không đến lượt Đạo Tông các ngươi xử lý!

Lâm Động nhìn nam tử hắc y trước mắt, hắn có dáng người cao ráo, trên cơ thể còn có mùi vị huyết tinh. Ánh mắt Lâm Động khẽ lay động, liếc nhìn xung

quanh Ma Âm Sơn, xem ra những kẻ ở Ma Âm Sơn vừa rồi trốn mất đã bị hắn giải quyết rồi.

- Lại là một Bát Linh Tướng, Nguyên Môn Bát Bộ lần này lại xuất động đến hai đệ tử đỉnh cấp cơ à?

Khí tức của nam tử hắc y không hề kém nam tử bạch y, rõ ràng là chúng cùng đẳng cấp với nhau. Như vậy chắc chắn hắn cũng là một trong Bát Linh Tướng!

Hai cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn hơn hắn Diêu Linh, trận hình này không hề tầm thường, dù là Lâm Động đối phó cũng thấy khó khăn.

Điểm này Ứng Hoan Hoan hiểu rõ, vì thế dù đang định rút lui nhưng khi nam tử hắc y xuất hiện thì nàng bỗng dừng lại. Khẽ cắn môi, bàn tay nàng khẽ chạm vào Thiên Hoàng Cầm trong lòng, sâu trong đôi mắt ánh lên hồng quang quỷ dị.

- Dọn dẹp hắn đi, mỗi người một tên?

Nam tử hắc y nheo mắt nhìn hai người Lâm Động, nói.

- Ừm!

Thẩm Vân cười nham hiểm gật đầu, nhìn Lâm Động nói:

- Giao hắn cho ta, ta sẽ cho hắn biết danh tiếng ở Đạo Tông lớn thế nào thì trong mắt Nguyên Môn cũng chẳng là cái gì hết!

- Vậy thì tiểu mỹ nhân kia để ta!

Nam tử hắc y cười, thân hình khẽ động rồi bay về chỗ Ứng Hoan Hoan.

- Tiểu Viêm!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng hét lên một tiếng.

Uỳnh!

Tiếng gió rít gần như đồng thời vang lên, một tảng đá khổng lồ bay ra từ Ma Âm Sơn nhằm thẳng hướng của nam tử hắc y lao tới.

Rầm!

Nam tử hắc y tung quyền, kình phong hùng hồn đánh lên tảng đá khổng lồ, rồi hắn nhìn thấy một thân ảnh sừng sững đầy sát khí nhanh như chớp xuất hiện trước mặt mình, đôi mắt đỏ quạch đó khiến người ta không lạnh mà run.

- Bảo vệ nàng ấy!

Lâm Động lùi lại về sau đến bên cạnh Tiểu Viêm nói nhỏ.

- Đại ca yên tâm, không kẻ nào làm tổn thương được nàng ấy đâu!

Tiểu Viêm cười nhạt, sát khí bùng phát từ cơ thể hắn, bề mặt da hắn dường như trở nên đen hơn, nhìn từ xa giống như làm từ thép tinh luyện, hai bàn tay khẽ chạm nhau cũng phát ra tiếng keng keng.

- Chỉ một con Yêu thú mà dám ngông cuồng trước mặt Nguyên Môn ta?

Tiểu Viêm vừa dứt lời thì một giọng nói già nua bỗng vang lên trong không trung. Sắc mặt Lâm Động và Tiểu Viêm khẽ biến, ngẩng đầu lên thì thấy không khí chuyển động, một lão giả áo nâu từ từ xuất hiện.

Tiểu Viêm nhìn lão giả áo nâu đầy cảnh giác, hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm phát ra từ người lão ta, thân thể hắn chợt căng thẳng hơn, sẵn sàng như hổ vồ mồi.

Sắc mặt Lâm Động cũng tối sầm lại, rõ ràng hắn không ngờ không chỉ có hai Bát Linh Tướng mà còn có một lão già cường hãn này đi cùng.

Từ khí tức có thể biết lão ta đã là Sinh Huyền Cảnh, chưa biết chừng còn đạt đến mức Sinh Huyền Cảnh Đại thành.

Cục diện này quả thực chuyển biến quá nhanh!

- Lão tạp mao từ đâu đến mà cũng dám ra vẻ uy phong trước ba huynh đệ ta? Ngươi coi Điêu gia ta là đồ trang trí chắc?

Thế nhưng đúng lúc ấy, một tiếng quát tựa sấm vang lên từ không trung, rồi hắc vân cuồn cuộn, thân hình Tiểu điêu như quỷ mị xuất hiện trên bầu trời ngoài Ma Âm Sơn.

Nhìn Tiểu điêu vừa hiện thân, gương mặt già nua của lão giả áo nâu khẽ rung lên, hiển nhiên rõ ràng lão đã nhận ra mức độ khó đối phó của hắn.

- Khương Trưởng lão, cuối cùng mọi người cũng đến!

Phía sau hắn, Hoàng Kim Quỷ Kiêu toàn thân bê bết máu cũng bay lên, hắn thấy bọn người lão giả áo nâu lập tức mừng rỡ, rồi nghiến răng nói:

- Khương Trưởng lão, hắn có thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại thành, tương đương với ngài, chúng ta liên thủ chắc chắn sẽ giết được hắn!

Người được gọi là Khương Trưởng lão khẽ nheo mắt lại, ánh mắt lạnh băng nhưng miệng lại cười:

- Lần này lão phu đến muộn một chút mới khiến Ma Âm Sơn các ngươi tổn thất nặng nề như vậy. Nhưng may mà chưa để chúng chạy thoát, chúng ta liên thủ nhanh chóng chế phục được chúng.

Ứng Hoan Hoan nhìn cục thế này, sắc mặt khẽ đổi. Nếu cộng thêm Khương Trưởng lão của Nguyên Môn thì đối phương không phải có tận hai cường giả Sinh Huyền Cảnh sao?

- Tiểu điêu, có thể ứng phó không?

Hàn quang lóe lên trong mắt Lâm Động, nhìn về Tiểu điêu lúc này đang cười lạnh lùng, nói.

- Tuy hơi rắc rối nhưng không phải vấn đề quá lớn. Có điều xem ra không thể để bất cứ kẻ nào chạy thoát!

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên, gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ tàn khốc, tuy thực lực hắn hiện giờ chỉ hồi phục đến Sinh Huyền Cảnh Đại thành, nhưng dù sao cơ bản hắn cũng vượt qua hai kẻ kia. Khi thi triển thủ đoạn, dù một địch hai nhưng cũng có khả năng chiến thắng.

- Đương nhiên không thể thả chúng đi!

Lâm Động không phải loại người nhân từ, nếu đã động thủ đương nhiên sẽ không nương tay, đám người này thả đi một ngày cũng có thể đem lại rắc rối không nhỏ.

- Khẩu khí lớn lắm!

Khương Trưởng lão cười nhạt, lão ta cũng là Sinh Huyền Cảnh Đại thành, nhưng hiện giờ cộng thêm Hoàng Kim Quỷ Kiêu, lão không tin Tiểu điêu có thể gây nên sóng gió gì.

- Thẩm Vân, Hạ Ngôn, giải quyết chúng đi!

- Khương sư thúc yên tâm!

Bọn Thẩm Vân nghe vậy lập tức cười nham hiểm, sát ý bùng phát.

- Giải quyết được một tên không?

Lâm Động ngoảnh sang nhìn Tiểu Viêm, nói.

- Không vấn đề gì!

Tiểu Viêm nhếch mép cười, thân hình khổng lồ của hắn khẽ động, trong cơ thể dường như có tiếng hổ gầm vang ra. Tuy Tiểu Viêm hiện giờ chỉ là Bát Nguyên Niết Bàn, nhưng hắn có huyết mạch của Thiên Ma Hổ Tộc, lực chiến

đấu có thể sánh ngang cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn. Hai đại tướng của Ma Âm Sơn cũng đã bị hắn xé thành hai mảnh!

- Nếu đã vậy… Lâm Động khẽ cười, rồi ánh mắt lạnh tanh, nguyên lực cuồng bạo cuộn trào như vũ bão.

- Thì động thủ!

Lời nói vừa dứt, không khí trên bầu trời trở nên căng như dây đàn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 739

Chỉ Vậy Mà Thôi

Nguyên lực cuồng bạo gần như ngay tức thì cuộn trào từ Ma Âm Sơn.

Xoẹt!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, đôi tay chớp mắt biến thành Long thủ, rồi xoẹt một tiếng đem theo vô số đạo tàn ảnh, nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Thẩm Vân, hung hãn tung ra một chưởng.

Chưởng tung ra khiến không khí bùng nổ, một luồng năng lượng kinh người bao trùm lấy Thẩm Vân.

Ánh mắt Thẩm Vân ngưng tụ, hiển nhiên hắn cũng cảm nhận được sức mạnh hùng hồn của chưởng phong. Hắn nắm tay lại, kim quang chói lòa bùng phát từ bàn tay rồi biến thành một tấm lá chắn ở phía trước.

Long quyền của Lâm Động vẫn tiếp tục lao tới đấm mạnh lên tấm lá chắn, rồi khóe miệng hắn nhếch lên chế giễu.

Bùm!

Sức mạnh đáng sợ gần như trong chớp mắt đã ập tới như vũ bão, tấm lá chắn kim sắc nhìn có vẻ chắc chắn chỉ giữ vững được không đến hai giây, vết nứt lan tỏa, rồi bùm một tiếng nổ tung.

- Sức mạnh thật đáng sợ!

Kim quang bắn tứ tung, sắc mặt Thẩm Vân tối sầm lại, hắn không ngờ lớp

phòng ngự của mình lại không có tác dụng gì trước mặt Lâm Động. Nhưng thực lực của hắn đúng là không vừa, lá chắn bị vỡ, hắn nắm tay lại, một cây trường thương hiện ra, vẽ lên trên không một đường cong rồi nhắm thẳng đầu Lâm Động đâm tới.

Long thủ của Lâm Động dang ra, thanh quang lấp lánh, hắn tóm chặt lấy mũi thương đang đâm tới.

Rắc rắc!

Mũi thương không ngừng chuyển động trong bàn tay Lâm Động, ma sát với lớp vảy rồng phát ra từng trận tia lửa, nhưng sức mạnh đáng sợ của Long trảo khiến mũi thương của Thẩm Vân không thể rút ra được!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, hắn tung người lao tới, men theo thân cây thương, rồi chân tung lên vẽ thành một đường cong thanh quang, binh một tiếng đá thẳng lên người Thẩm Vân đang định lùi về phía sau kia.

Binh!

Thẩm Vân bắn ngược ra sau, cuối cùng đâm vào một ngọn núi, thân thể lún sâu hắn lên vách núi.

Một cước đá bay Thẩm Vân, Lâm Động ném cây thương trong tay đi, cây thương biến thành một tia chớp đen bắn thẳng về phía Thẩm Vân trên vách núi.

Trường thương xuyên qua, cả thân ngập trong vách núi, vô số đường nứt vỡ không ngừng lan tỏa, sức mạnh ấy khiến Thẩm Vân đang vất vả tránh né, đồng tử phải co rút lại. Lúc này hắn mới hiểu sự lợi hại của gã đệ tử Đạo Tông này.

Chỉ trong chớp mắt mà hắn đã hoàn toàn thất thế!

- Sao hắn có thể lợi hại như vậy?

Thẩm Vân quệt máu ở khóe miệng, ánh mắt kinh hoàng, hắn đã nghe nói

Lâm Động cùng Diêu Linh lưỡng bại câu thương, nhưng đó là vì Lâm Động ăn được linh quả mới tăng thực lực trong chốc lát. Còn tình hình hiện tại thì rõ ràng không hề phù hợp những tin tức hắn có được.

Nhân lúc này Thẩm Vân nhanh chóng nhìn qua hai chiến tuyến khác. Chỗ Hạ Ngôn cũng đang chiến đấu vô cùng ác liệt. Đối thủ của hắn vốn có thân thể to lớn, nay phình to ra lại càng giống tòa tháp khổng lồ màu đen. Trên bề mặt da đen xì đó còn có hoa văn hình hổ như ẩn như hiện, gân xanh nổi cuồn cuộn, chưởng phong lan tỏa, mặt đất hàng trăm trượng đều bị chấn tạo thành vô số hố lớn nhỏ.

Ở nơi khác còn khủng khiếp hơn, Khương sư thúc của hắn và Hoàng Kim Quỷ Kiêu liên thủ, nguyên lực hai cường giả Sinh Huyền Cảnh lan tỏa ra bao trùm cả thiên địa, nguyên lực lan đến đâu đất đá núi non đổ sụp đến đấy.

Nhưng điều khiến Thẩm Vân kinh hãi hơn đó là đối mặt với công kích đó mà gã thanh niên tuấn mỹ kia vẫn nhàn nhã, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể phản kích, phá vỡ sự kết hợp của hai người.

- Ta chỉ nghe nói Lâm Động là đệ tử Đạo Tông, tên cao lớn và tên tuấn mỹ kia có lai lịch thế nào mà thực lực kẻ nào cũng khủng khiếp đến vậy?

Sự kinh ngạc càng ngày càng đậm hơn trong mắt Thẩm Vân, thậm chí hắn còn có cảm giác bất an, lần ra tay này không hề thuận lợi như tưởng tượng, vốn tưởng dễ dàng giải quyết được đối thủ nhưng lúc này đã vấp phải thiết bản rồi!

Khương sư thúc và Hoàng Kim Quỷ Kiêu chắc sẽ giữ chân được tên khó nhằn nhất. Chỉ cần Hạ Ngôn giết được tên kia rồi sang hỗ trợ chính mình là cục diện sẽ thay đổi.

Thẩm Vân nghiến răng, sát ý lạnh lẽo dâng lên trong mắt. Tuy thực lực bọn Lâm Động ngoài dự đoán của hắn nhưng hắn cũng khá tự tin vào bản thân. Trở thành Bát Linh Tướng của Nguyên Môn đã là một bằng chứng cho thực lực của hắn rồi.

Crắc!

Thẩm Vân vùng mạnh, thoát khỏi vách núi, dáng vẻ khá thảm hại.

- Ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi à?

Lâm Động bình thản hờ hững nói.

- Ngươi vui mừng quá sớm đấy!

Thẩm Vân bay tới, hai tay biến hóa ấn pháp, nguyên lực hùng hồn lập tức bùng phát từ cơ thể hắn. Đồng thời nguyên lực thiên địa cũng tụ lại về phía hắn, chốc lát sau biến thành một dải thiên hà gần trăm trượng phía sau lưng hắn, nước sông cuồn cuộn từng đợt.

- Cho ngươi biết thế nào là vũ kỹ đỉnh cấp của Nguyên Môn!

Một dòng thiên hà tựa con cự long màu trắng bay quanh phía trên đầu Thẩm Vân, ánh mắt hắn lạnh băng, ấn pháp biến hóa rồi tung một chưởng.

- Thiên Hà Quyết, Thiên Hà Toái Không Thủ!

Thẩm Vân hét lên, rồi bỗng bay thẳng lên trời, dòng thiên hà lập tức gào thét uỳnh uỳnh lao thẳng về phía Lâm Động.

Đòn tấn công ngày một gần hơn với Lâm Động, hai tay hắn nhanh chóng biến hóa ấn pháp.

Trong lúc ấy, vùng không khí phía sau hắn nứt ra, một thân ảnh mơ hồ xuyên qua thời gian không gian xuất hiện trong thiên địa.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Một bàn tay khổng lồ bỗng nhiên hiện ra, đem theo sức mạnh cuồn cuộn đập lên dòng thiên hà.

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc va chạm, tiếng nổ lớn vang lên, nguyên lực cuồng bạo lan tỏa như vũ bão, lâm hải phía dưới biến thành bình địa.

- Đáng chết!

Dòng thiên hà bị chặn lại, sắc mặt Thẩm Vân trở nên vô cùng khó coi, nhưng rồi hắn nghiến răng hằm hè nói:

- Bất luận ngươi bản lĩnh thế nào cũng chỉ là Lục Nguyên Niết Bàn, ta phải khiến ngươi tiêu hao đến chết!

Dứt lời, ấn pháp biến hóa, lại một dòng thiên hà khác ngưng tụ phía trên đầu hắn, thanh thế rất khủng khiếp.

Soạt!

Thế nhưng vào khoảnh khắc đó, đồng tử Thẩm Vân co rút lại, phía dưới có một đạo quang ảnh bay tới.

- Cút!

Thấy Lâm Động lao tới, hàn quang lóe lên trong mắt Thẩm Vân, hắn tung chưởng định đánh về phía Lâm Động.

Uỳnh!

Nhưng đúng lúc ấy hắn nhìn thấy Lâm Động nhếch môi, hai tay hắn kết ấn pháp cổ quái.

- Tĩnh Chỉ!

Miệng Lâm Động khẽ mấp máy, một giọng nói nhỏ vang ra.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, bàn tay Thẩm Vân đột nhiên dừng lại, thậm chí

ánh sáng quanh người hắn cũng đông cứng.

Nhìn tựa như là hắn đã bị khảm vào khe hở không gian và thời gian vậy.

Cảnh tượng quỷ dị đó chỉ duy trì trong giây lát, thế nhưng khi Thẩm Vân thoát khỏi sự trói buộc thì sự kinh hãi dâng lên trong mắt hắn. Vì một đạo thân ảnh quỷ mị đã xuất hiện trước mặt hắn, Long chưởng lạnh lẽo đã tóm chặt cổ họng hắn.

- Bát Linh Tướng của Nguyên Môn cũng chỉ vậy thôi!

Long chưởng lạnh lẽo mang theo mùi vị của tử vong tiến sát gần cổ họng Thẩm Vân, đồng thời một tiếng cười châm chọc lạnh lùng truyền tới tai hắn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 740

Diệt Cỏ Tận Gốc

Khi cổ họng nằm gọn trong Long chưởng, sắc mặt Thẩm Vân lúc này dâng tràn sự sợ hãi, điên cuồng vận nguyên lực trong cơ thể muốn thoát ra.

Thế nhưng khi nguyên lực trong người hắn vận chuyển thì Lâm Động cười lạnh, trên Long chưởng của hắn bỗng hiện ra vô số tia hắc quang rồi nhanh như chớp phủ quanh cổ họng Thẩm Vân.

Vào khoảnh khắc ấy, nét mặt Thẩm Vân đông cứng lại, vì hắn nhận ra nguyên lực trong người hắn lúc này đã biến mất, mà nguyên nhân chính là vì bàn tay đặt trên cổ hắn!

Nguyên lực của hắn đã bị Lâm Động thôn phệ!

Tim hắn như bị một bàn tay bóp nghẹt, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi. Hắn nhìn Lâm Động chăm chăm, hắn có thể nhận ra, cùng với việc nguyên lực trong người hắn mất dần đi, thanh quang trên người Lâm Động càng ngày càng rõ rệt hơn.

Cảnh tượng đó khiến Thẩm Vân cảm thấy một luồng hàn ý chạy từ gót chân lên tận đỉnh đầu. Hắn thật sự không thể tin Lâm Động không chỉ thôn phệ được nguyên lực của hắn mà dường như còn có thể biến nó thành của mình!

Đồng tử Thẩm Vân co rút lại, rồi bỗng hắn nghĩ ra điều gì, giọng nói mơ hồ, kinh hãi len ra khỏi kẽ răng:

- Thôn… Thôn Phệ Tổ Phù?

Bốn chữ đó lọt vào tai Lâm Động, hắn khẽ nheo mắt lại. Từ trước tới giờ khi giao đấu với kẻ khác hắn rất ít khi dùng đến Thôn Phệ Tổ Phù, vì đặc tính của nó quá rõ ràng. Chỉ cần là người có chút hiểu biết về nó là có thể đoán được. Hắn cũng biết nếu để lộ thứ trọng bảo này sẽ khiến không ít kẻ thèm muốn!

Lúc này hắn dùng Thôn Phệ Tổ Phù đương nhiên cũng không định giữ lại cái mạng cho Thẩm Vân. Nếu để Nguyên Môn biết được thì sẽ gây nên không ít rắc rối!

- Chúc mừng ngươi đã đáp đúng, phần thưởng chính là cái mạng ngươi!

Lâm Động nhìn Thẩm Vân cười lạnh lẽo, nụ cười khiến toàn thân Thẩm Vân lạnh toát.

Thẩm Vân gắng sức giãy giụa, nguyên lực trong cơ thể mất đi nhanh chóng khiến sắc mặt hắn nhợt nhạt. Lúc này hắn mới hiểu đối thủ hắn gặp phải rốt cuộc là sát tinh như thế nào!

Rắc!

Bàn tay Lâm Động bất chợt dùng lực, một âm thanh nhỏ vang lên, thân thể đang giãy giụa của Thẩm Vân lập tức ngừng lại, vẻ mặt cũng hoàn toàn đông cứng, trong mắt hắn vẫn còn sự kinh hãi… Một trong Bát Linh Tướng của Nguyên Môn đã mất mạng nơi hoang vu hẻo lánh!

- Ngươi… ngươi giết hắn rồi?

Lúc này Ứng Hoan Hoan ôm Thiên Hoàng Cầm bay tới, ánh mắt chấn kinh nhìn thân thể Thẩm Vân dần trở nên lạnh lẽo trong tay Lâm Động, lẩm bẩm.

- Nếu không giết thì sao?

Lâm Động ngoảnh mặt lại nhìn Ứng Hoan Hoan.

Sự lạnh lùng trong mắt Lâm Động lúc này vẫn chưa mất đi, Ứng Hoan Hoan

nhìn thấy mà vẻ mặt tái đi, hắn lúc này thật sự đã khiến nàng sợ hãi.

- Hắn vừa đả thương nàng, không giết hắn, vạn nhất nàng về cáo trạng thì phải làm sao? Đạo Tông nhiều sư huynh đệ như thế, bọn họ sẽ tha cho ta sao?

Lâm Động đã thoát khỏi trạng thái sát tinh đó, nhìn vẻ sợ sệt hiếm có của Ứng Hoan Hoan, trong mắt ánh lên sự hối lỗi, rồi hiền hòa nói.

- Giết cũng tốt! Sắp tới cuộc Thi đấu Tông phái rồi, chúng mất một Linh Tướng chắc sẽ đau lắm.

Thấy Lâm Động lại trở về ôn hòa như xưa, Ứng Hoan Hoan mới thầm thở phào, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi mạnh mẽ nói.

- Hắc hắc, không chỉ một đâu, có lẽ là hai Linh Tướng cộng với một Trưởng lão!

Lâm Động cười cười nhìn Ứng Hoan Hoan đang kinh ngạc đến há hốc miệng:

- Nếu đã ra tay thì phải giải quyết sạch sẽ một chút. Để Nguyên Môn biết được thì phiền phức lắm!

Ứng Hoan Hoan do dự một chút rồi cũng gật đầu. Nếu là nàng, chắc chắn sẽ không thể dứt khoát được như bọn Lâm Động. Nhưng nàng cũng biết cách làm của Lâm Động là đúng.

Lâm Động nhìn sang hai chiến tuyến trên trời, rồi cười lạnh, tay xách thi thể Thẩm Vân, hét lên:

- Người của Nguyên Môn cũng quá vô dụng rồi!

Tiếng hét của Lâm Động như sấm rền vang khắp không trung khiến cả lão giả áo nâu và Hạ Ngôn đang kịch chiến đều giật mình, vội vàng nhìn sang thì sắc mặt kịch biến khi nhìn thấy thi thể lạnh ngắt đang nằm trong tay Lâm Động.

- Tiểu tử, ngươi dám giết đệ tử Nguyên Môn ta, lẽ nào Đạo Tông ngươi muốn gây chiến với Nguyên Môn?

Sắc mặt Khương Trưởng lão tối sầm, quát lên.

- Chỉ có Nguyên Môn các ngươi được phép giết đệ tử Đạo Tông thôi chắc?

Lâm Động phì cười, nói.

- Tiểu tử, ngươi cứ đợi đấy. Tin này Nguyên Môn biết được ngươi chết chắc!

Sắc mặt Hạ Ngôn dữ dằn hét lên.

- Giờ ngươi phải chết!

Hạ Ngôn vừa dứt lời, phía trước hắn bỗng vang lên tiếng hổ gầm. Hắn vội quay lại thì thấy thân thể Tiểu Viêm chuyển động, biến thành một con cự hổ khổng lồ màu đen, hắc quang bùng phát điên cuồng.

- Thiên Ma Hổ Tộc?

Hạ Ngôn vừa nhìn thấy con cự hổ màu đen và những hoa văn kỳ lạ trên người nó, đồng tử lập tức co rút lại, kinh hãi nói.

- Thiên Ma Thần Biến, Hổ Tổ Toái Tinh Chưởng!

Tiếng gầm rú cùng khí tức hung sát lan tỏa khắp không gian, hổ chưởng đánh ra, hắc quang biến thành vô số vòng xoáy đen. Chúng dường như kết nối với thời Viễn Cổ, một luồng áp lực khủng khiếp dần lan tỏa!

- Kim Sơn Thần Điển, Kim Sơn Chấn Thiên Đại!

Đối mặt với công kích đáng sợ của Tiểu Viêm, sắc mặt Hạ Ngôn kịch biến. Hắn không dám chậm trễ, nguyên lực trong người bùng phát đến từng giọt cuối cùng, kim quang biến thành một ngọn núi kim sắc rồi hung hăng đâm vào con cự

hổ đang lao tới.

Uỳnh!

Quang mang hai màu đen và vàng lan tỏa trên không trung, mỗi bên chiếm một nửa không trung.

Rầm rầm!

Những làn sóng sức mạnh đáng sợ khuếch tán, thân thể của Hạ Ngôn bị bắn ngược ra sau hàng mấy trăm mét, một ngụm máu tươi bắn ra, khí tức yếu đi nhanh chóng. Còn con cự hổ do Tiểu Viêm biến thành thì đã đỡ được đòn xung kích nhờ vào thể chất Yêu thú cường hãn.

Cao thấp đã phân!

Trong đôi mắt của con cự hổ lấp lánh màu đỏ như máu, nó nhảy lên một cái rồi xuất hiện trước mặt Hạ Ngôn, bàn chân hổ tung lên rồi đập thẳng lên ngực hắn!

Hạ Ngôn một lần nữa bay ra sau, kim quang trên thân thể nhanh chóng tối lại, cuối cùng bắn xuống lâm hải phía dưới, tạo nên trên mắt đất một đường nứt sâu hàng trăm mét.

Phụt!

Cả người Hạ Ngôn bê bết máu gắng gượng đứng dậy, sự cao ngạo trên gương mặt hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự kinh hãi, hắn quay người định chạy trốn.

Rầm!

Nhưng đúng lúc ấy, cự hổ nhảy lên tựa ngọn núi chắn ngay trước mặt hắn. Bàn chân hổ nhanh chóng đập thẳng xuống đầu hắn, mặt đất rung chuyên, cả người Hạ Ngôn lún sâu dưới đất, rồi máu tươi trào ra từ khe nứt, khí tức của Hạ

Ngôn cũng nhanh chóng biến mất.

Một chưởng đánh chết Hạ Ngôn, lúc này cự hổ biến lại thành hình người, nụ cười hung sát trên gương mặt Tiểu Viêm khiến người ta không rét mà run.

- Thủ đoạn… thật tàn nhẫn!

Hạ Ngôn chết thảm hiển nhiên Khương Trưởng lão đã nhìn thấy, ánh mắt lão đầy oán độc, gầm lên:

- Các ngươi sẽ phải hối hận! Nộ hỏa của Nguyên Môn sẽ khiến Đạo Tông các ngươi phải hối hận!

- Lão tạp mao, ngươi yên tâm. Tin tức ở đây sẽ không được truyền ra ngoài nửa câu đâu!

Tiểu điêu chỉ cười nhạt, nói.

- Ta thừa nhận mình đã nhìn sai mục tiêu, có điều tuy ta không thu dọn được ngươi, nhưng ngươi cũng có tư cách chặn ta lại sao?

Khương Trưởng lão cười gằn.

- Nếu đã muốn giải quyết thì chắc cũng không cần che giấu thân phận nữa!

Nụ cười nở rộng hơn trên gương mặt tuấn mỹ của Tiểu điêu, rồi thủ ấn hắn biến hóa, quang mang tử hắc sắc bùng phát từ trong cơ thể, một đôi cánh dơi lớn hàng trăm trượng dang ra sau lưng hắn, đồng thời cũng tỏa ra một luồng sức mạnh đáng sợ.

- Đây là… Đồng tử của Khương Trưởng lão và Hoàng Kim Quỷ Kiêu đều co rút lại, đặc biệt là Hoàng Kim Quỷ Kiêu, sắc mặt tái nhợt, trong mắt dâng tràn sự kinh hãi.

- Thiên Yêu Điêu?

Giọng nói đầy kinh hãi vang ra từ miệng bọn chúng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 741

Sức Mạnh Của Thiện Yêu Điêu

Quang mang tử hắc sắc tựa một tầng mây dày đặc bao phủ toàn bộ thiên địa, thậm chí ánh sáng mặt trời cũng bị ngăn lại, một luồng áp lực vô cùng đáng sợ lan tỏa.

Trong dãy sơn mạch này không thiếu Yêu thú nhưng lúc này chúng đều co rúm lại, không ngừng run rẩy, luồng sức mạnh đến từ thượng vị giả đó khiến linh hồn chúng cũng phải run rẩy.

Đó là sự tồn tại thuộc đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn, là sự áp chế tuyệt đối đối với những sinh linh bên dưới nó.

Thiên Yêu Điêu, Yêu thú lớn mạnh thuộc cấp bậc cao nhất trong thế giới Yêu thú. Dù đối mặt với Long tộc cổ xưa mà lớn mạnh chúng cũng không hề sợ hãi. Chúng nằm trên đỉnh cao nhất, không có bất cứ chủng tộc nào có thể trở thành thiên địch của chúng!

Sự tồn tài thuộc đỉnh cao này thường rất ít xuất hiện ở Đông Huyền Vực, nhưng điều này không hề làm giảm bớt nỗi sợ hãi của các cường giả và Yêu thú ở nơi đây.

Trên Đông Huyền Vực, các Tông phái siêu cấp như Nguyên Môn, khi đối mặt với Thiên Yêu Điêu Tộc cũng không dám quá ngông cuồng. Vì chúng hiểu tuy Nguyên Môn mạnh nhưng Thiên Yêu Điêu Tộc còn khủng bố hơn!

Những năm trước đây Nguyên Môn cũng từng tập hợp các Tông phái siêu cấp khác cùng giao chiến với Thiên Yêu Điêu Tộc, nhưng cuối cùng chẳng giành được thắng lợi nào cả. Hai bên đều tổn thất rất nhiều những cường giả cấp cao,

từ đó cũng gây nên ân oán thù hận giữa hai bên… Có điều, nói về tổng thể, vì thế lực của Nguyên Môn ở Đông Huyền Vực rất lớn, nên ít khi Thiên Yêu Điêu Tộc xuất hiện đơn độc. Cũng như vậy, nếu người của Nguyên Môn đến Yêu Vực thì nhất định cũng sẽ thu gọn cái đuôi vào, vì khi lộ thân phận sẽ có không ít phiền phức… Cũng chính vì Thiên Yêu Điêu Tộc rất hiếm khi xuất hiện trên Đông Huyền Vực, cho nên khi Khương Trưởng lão và Hoàng Kim Quỷ Kiêu nhìn thấy đôi cánh dơi khổng lồ tử hắc sắc dang rộng trên bầu trời, sự kinh hãi không kìm được phá vỡ lý trí và hiện lên trên gương mặt bọn chúng.

- Đáng chết… không ngờ hắn lại là Thiên Yêu Điêu!

Sau sự kinh hãi, sắc mặt Khương Trưởng lão tối sầm lại, ánh mắt lấp lánh có chút bất an. Thực lực của Tiểu điêu có lẽ tương tự như lão, nhưng lão biết, một khi Thiên Yêu Điêu dùng đến bản thể thì lực chiến đấu sẽ vô cùng khủng khiếp.

Khương Trưởng lão nhìn Hoàng Kim Quỷ Kiêu bên cạnh, sắc mặt hắn lúc này gần như trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy. Là Yêu thú, áp lực của Thiên Yêu Điêu với hắn càng lớn hơn gấp nhiều lần. Lúc này nếu không phải có lý trí áp chế thì có lẽ Hoàng Kim Yêu Kiêu đã xoay người bỏ chạy luôn rồi.

- Có gì đáng sợ đâu? Dù hắn là Thiên Yêu Điêu đi nữa, nhưng hai ta liên thủ thì hắn cũng chẳng làm gì được. Nếu phân ra chiến đấu thì chết là chắc!

Khương Trưởng lão quát lớn.

Nghe thế, sắc mặt tái nhợt của Hoàng Kim Quỷ Kiêu mới hồi phục được một chút, miệng khô răng đắng gật gật đầu. Hắn không thể ngờ trên Đông Huyền Vực lại gặp phải hung tinh là Thiên Yêu Điêu này. Bọn chúng ngay cả Long tộc cao cấp cũng phải kiêng nể không ít a!

- Chúng ta cùng ra tay, động tĩnh chắc chắn không nhỏ, chỉ cần có người đến, hắn nhất định sẽ ném chuột sợ vỡ bình quý. Hừ, Hắn nghĩ Đông Huyền Vực là Yêu Vực chắc? Chuyện này truyền ra ngoài xem cường giả Nguyên Môn ta sẽ cho hắn có đi mà không có về!

Khương Trưởng lão cười khảy.

- Ừm!

Hoàng Kim Quỷ Kiêu nghe vậy thì gật đầu, hôm nay hắn coi như trở thành tư lệnh không binh lính, mà trong Ma Âm Sơn còn ẩn giấu Địa Tâm Dựng Thần Diên, đương nhiên hắn cũng không cam tâm từ bỏ dễ dàng.

- Động thủ!

Hai người Khương Trưởng lão và Hoàng Kim Quỷ Kiêu nhìn nhau, ánh mắt cùng lạnh như băng, nguyên lực hùng hồn lập tức bùng phát biến thành hai luồng nguyên lực lớn hàng trăm trượng quét qua chân trời cuộn trào về phía Tiểu điêu.

- Đường Tí Đảng Xa!

Tiểu điêu lơ lửng trên không, đôi cánh tử hắc sắc khổng lồ sau lưng khẽ động, gương mặt tuấn mỹ đến yêu dị lúc này hiện nụ cười chế giễu, bàn tay trắng mịn của hắn đưa ra, tầng mây tử hắc sắc bao phủ thiên địa biến thành một bàn tay cùng với năng lượng cuồng bạo đập xuống.

Uỳnh uỳnh!

Cự chưởng đánh xuống, nguyên lực thiên địa như nổ tung, lâm hải phía dưới nổ tung không còn gì, một chưởng ấn khổng lồ in trên mặt đất.

Rầm rầm!

Trước cự chưởng đó, hai luồng nguyên lực kia lập tức nổ tung, Khương Trưởng lão và Hoàng Kim Quỷ Kiêu liên thủ cũng không thể chặn được công kích của Tiểu điêu!

Đòn công kích tích tụ toàn lực bị phá vỡ, sắc mặt Khương Trưởng lão và Hoàng Kim Quỷ Kiêu kịch biến, ánh mắt Khương Trưởng lão lấp lánh, thân ảnh

đang xông tới lập tức dừng lạ, khi Hoàng Kim Quỷ Kiêu vẫn chưa định thần lại thì lão ta biến thành một đạo quang ảnh bay ra ngoài sơn mạch.

- Ngươi… khốn kiếp!

Khương Trưởng lão đột ngột rút lui khiến Hoàng Kim Quỷ Kiêu sững sờ, rồi ngoác miệng chửi, định xoay người rút lui thì Tiểu điêu cười khảy một tiếng, một chưởng tung ra.

- Thiên Yêu Trảo!

Bầu trời lúc này vỡ ra một đường nứt tựa như miệng của một đầu ác ma, một móng vuốt khổng lồ tử hắc sắc chui ra từ khe hở tóm về phía Hoàng Kim Quỷ Kiêu.

Hoàng Kim Quỷ Kiêu thấy thế, sắc mặt trắng bệch, không chút do dự quay đầy bỏ chạy. Thực lực của hắn vốn đã không bằng Tiểu điêu, lúc này Tiểu điêu lại dùng sức mạnh của Thiên Yêu Điêu thì hắn càng không thể chống cự. Ngoài tháo chạy ra hắn không biết mình có thể làm gì được nữa… Nhưng khi Tiểu điêu đã dùng đến sức mạnh của Thiên Yêu Điêu, rõ ràng là có ý định diệt cỏ tận gốc, đương nhiên không thể để hắn chạy thoát. Móng vuốt khổng lồ xé tan không trung tóm về phía Hoàng Kim Quỷ Kiêu, không gian biến dạng, tóm chặt lấy thân thể Hoàng Kim Quỷ Kiêu.

Bùm!

Trảo phong đánh tới, Hoàng Kim Quỷ Kiêu không có chút khả năng phản kháng nào, cơ thể nổ thành một đống máu tươi, tiếng thét thảm thiết vang vọng trong thiên địa.

Từ trong đống máu tươi kia bỗng bắn ra một đạo hồng quang, Hoàng Kim Quỷ Kiêu đã tu luyện được Yêu linh, mặc dù thân thể bị hủy diệt nhưng chưa chắc đã chết hoàn toàn.

- Muốn chạy sao?

Thế nhưng đạo hồng quang vừa bắn ra là bị một chùm quang mang tử hắc sắc bao trùm, rồi bị Tiểu điêu tóm được.

- Thiên Yêu Điêu đại nhân, xin hãy tha cho ta, ta sẽ giao ra Địa Tâm Dựng Thần Diên!

Đạo hồng quang đó liều mạng giãy giụa trong tay Tiểu điêu, tiếng thét không ngừng vọng ra.

- Giờ thì muộn rồi!

Tiểu điêu cười lạnh, bàn tay nắm lại, quang mang tử hắc sắc biến thành phù văn phong ấn Yêu linh của Hoàng Kim Quỷ Kiêu lại.

Hoàng Kim Quỷ Kiêu bị bắt gần như chỉ trong nháy mắt, sức mạnh bá đạo của Thiên Yêu Điêu cũng khiến bọn Lâm Động phải chép miệng. Không hổ là chủng tốc đỉnh cấp trong giới Yêu thú!

- Nhị ca, còn lão tạp mao đó?

Tiếng nói hùng hồn của Tiểu Viêm vang lên. Hắn nhìn về phía xa, ở đó Khương Trưởng lão đã trốn ở tít chân trời.

- Thi tốc độ với Thiên Yêu Điêu Tộc, đúng là không lượng sức mình!

Tiểu điêu ngẩng đầu lên, gương mặt nở nụ cười châm chọc, rồi đôi cánh tử hắc sắc khổng lồ đập mạnh tạo nên một trận cuồng phong lớn, rồi thân ảnh hắn biến mất. Sau đó ở không gian phía trên đầu Khương Trưởng lão bỗng xuất hiện quang mang tử hắc sắc!

- Tốc độ thật đáng sợ!

Lâm Động nhìn Tiểu điêu với gần như chóp mắt đã xuất hiện ở phía xa,

không kìm được thốt lên. Bình thường Tiểu điêu thích ra vẻ uy phong, xem ra đúng là có bản lĩnh thật sự. Bản lĩnh này, chắc khi đối mặt với các Trưởng lão và các lão quái vật của các Tông phái siêu cấp cũng đủ để hiên ngang!

Uỳnh uỳnh!

Bầu trời phía xa truyền tới làn sóng nguyên lực cuồng bạo, chắc Khương Trưởng lão cũng đang liều mình chống cự. Nhưng sự phản kháng đó chỉ diễn ta trong chốc lát rồi biến mất. Tiếp đó quang mang tử hắc sắc lấp lánh, thân hình Tiểu điêu xuất hiện trước mặt ba người Lâm Động, đôi cánh phía sau hắn cũng đã thu lại.

- Giải quyết xong rồi sao?

Lâm Động thấy vậy không kìm được hỏi.

- Điêu gia đã xuất mã, loại như thế thì làm được gì?

Khóe miệng Tiểu điêu nhếch lên cười đắc ý, rồi giơ hai tay ra, hai quầng quang mang tử hắc sắc xuất hiện, mơ hồ còn nghe được tiếng gào thét.

Đó là Nguyên thần của Khương Trưởng lão và Yêu linh của Hoàng Kim Quỷ Kiêu. Hai cường giả Sinh Huyền Cảnh này đã thành vật trong tay Tiểu điêu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 742

Bội Thu

Đây chính là Nguyên thần và Yêu linh của chúng sao?

Lâm Động có phần kinh ngạc nhìn hai quầng sáng trong tay Tiểu điêu, xuyên qua quang mang tử hắc sắc có thể nhìn thấy hai đạo quang ảnh đang điên cuồng vùng vẫy muốn phá vỡ phong ấn.

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh cùng nhìn cảnh tượng đó đầy chấn kinh. Hồi Lâm Động mới gia nhập Đạo Tông nàng cũng từng gặp qua Tiểu điêu, nhưng không thể ngờ hắn lại ẩn giấu thực lực đáng sợ như vậy. Mà thân phận của hắn lại còn là thành viên của Thiên Yêu Điêu Tộc từng khiến Nguyên Môn cũng phải chịu tổn thất không nhỏ.

Hơn nữa điều khiến nàng kinh ngạc đó là quan hệ giữa ba người Lâm Động. Ba người xưng hô với nhau là huynh đệ, Tiểu Viêm gọi Tiểu điêu là Nhị ca, vậy thì chắc Lâm Động là Đại ca rồi.

Trong ba người, thực lực mạnh nhất và cũng khó lường nhất chính là Tiểu điêu, nhưng sau một thời gian quan sát Ứng Hoan Hoan phát hiện nhân vật trung tâm của ba người lại là Lâm Động!

Tiểu Viêm đương nhiên không cần nói nhiều, thể hình và sự hung sát của hắn khiến Ứng Hoan Hoan biết hắn chẳng phải loại hiền lành gì, nhưng khi thấy Lâm Động thì bộ dáng sát khí ấy lại trở nên vô cùng hiền hậu. Điều này có thể khiến Ứng Hoan Hoan hiểu địa vị của Lâm Động trong mắt hắn, mức độ đó rõ ràng cao hơn với Tiểu điêu.

Mà Tiểu điêu cũng không thể hiện bất mãn gì với điều đó, tuy khi nói chuyện

với Lâm Động không hề có sự phục tùng như của Tiểu Viêm nhưng vị trí chủ đạo vẫn thuộc về Lâm Động.

Vì thế Ứng Hoan Hoan rất hiếu kỳ và ngạc nhiên, càng cảm thấy Lâm Động khó hiểu hơn.

- Yêu linh của Hoàng Kim Quỷ Kiêu có thể cho Tiểu Viêm luyện hóa hập thu, có ích không nhỏ. Còn Nguyên thần này thì cho ngươi… Tiểu điêu cười cười, rồi ném Nguyên thần của Khương Trưởng lão cho Lâm Động.

- Tuy thực lực ngươi hiện giờ còn chưa đủ mạnh, nhưng dựa vào thủ đoạn muốn xóa đi ý thức của lão già này cũng không phải vấn đề lớn. Lát nữa chúng ta đi tìm Địa Tâm Dựng Thần Diên, nếu tìm được, dựa vào sức mạnh của Nguyên thần này có lẽ nắm chắc được bảy tám phần người có thể sơ bộ ngưng tụ Nguyên thần.

- Hắc hắc, rất nhiều Cửu Nguyên Niết Bàn đều khó lòng sơ bộ ngưng tụ Nguyên thần, nguyên lực của ngươi chỉ ở Lục Nguyên Niết Bàn lại có cơ hội này, nói ra ngoài không biết có bao nhiêu kẻ há hốc mồm a.

Tuy xóa bỏ ý thức của Nguyên thần không phải chuyện đơn giản, nhưng Tiểu điêu rất hiểu Lâm Động, với hắn, đó không phải vấn đề quá lớn.

Lâm Động bắt lấy quầng sáng, khẽ mỉm cười, bàn tay cong lại, một tia hắc quang tràn ra từ lòng bàn tay bao phủ lấy quầng sáng, quang ảnh trong đó càng giãy giụa kịch liệt hơn.

Với thực lực hiện tại của Lâm Động, nếu thật sự giao chiến thì đương nhiên không thể là đối thủ của Khương Trưởng lão, nhưng giờ lão ta đã mất đi nhục thể, Nguyên thần cũng bị phong ấn, sức mạnh đã mất đi chín phần, căn bản không thể chống lại được sự xâm thực của Thôn Phệ Tổ Phù, cứ với tốc độ này, không lâu nữa vị Trưởng lão Nguyên Môn này sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian!

- Nguyên môn lần này tổn thất lớn rồi!

Cất quầng sáng đi, Lâm Động nhìn xuống dưới cười nhạt.

- Hai Linh Tướng, một Trưởng lão, tổn thất này dù là Nguyên Môn cũng phải thấy đau lòng, hơn nữa cuộc Thi đấu Tông phái sắp bắt đầu, hai Linh Tướng biến mất chắc chắn khiến trận hình của Nguyên Môn sẽ yếu đi nhiều!

Tiểu điêu cười cười, vung tay lên, một chùm quang mang tử hắc sắc bay ra tiêu hủy thi thể của Hạ Ngôn và Thẩm Vân.

- Đi nào, tìm Địa Tâm Dựng Thần Diên, tìm thấy lập tức rời khỏi đây. Tiểu Viêm ngươi còn nhớ đường không?

Lâm Động khẽ gật đầu rồi cười nói.

- Ừm!

Tiểu Viêm gật đầu, rồi thân hình to lớn bay về phía Ma Âm Sơn, ba người Lâm Động lập tức theo sau.

Trên Ma Âm Sơn lúc này đã không còn chút sức sống nào, mùi máu tanh lan tràn khiến Ma Âm Thụ thường xuyên bao phủ trên đỉnh núi trở nên u ám hơn nhiều.

Bốn người bay vào Ma Âm Sơn, theo sự dẫn đường của Tiểu Viêm, bọn họ nhanh chóng tìm thấy một cái địa động đen ngòm trên một vách núi khá kín đáo. Trên địa động lúc này có quang trận bao phủ, hiển nhiên đó là phong ấn của Hoàng Kim Quỷ Kiêu đặt ra.

- Chính là ở đây!

Tiểu điêu nắm tay lại, một đạo quang mang tử hắc sắc bắn ra đánh tan quang trận. Khi còn sống Hoàng Kim Quỷ Kiêu không phải đối thủ của hắn, huống hồ là đạo phong ấn này đương nhiên chẳng phải trở ngại gì với Tiểu điêu.

- Đi nào!

Tiểu điêu dẫn đầu đi vào thông đạo, năng lượng tử hắc sắc bùng phát quanh người, biến thành một đạo quang ảnh bay vào trong.

Thông đạo dường như dẫn thẳng vào sâu trong lòng núi, bốn người bay theo đường đó vài phút sau thì phía trước bỗng có chút ánh sáng rồi đột ngột sáng bừng, không gian chật hẹp cũng đột ngột rộng hẳn ra!

Xuất hiện trước mắt bốn người Lâm Động là một cái hang động khổng lồ, có lẽ nó nằm trong trung tâm lòng núi, những tảng quái thạch đứng sừng sững thành rừng có một luồng năng lượng hùng hồn khiến người ta phải kinh hãi lan tỏa ra xung quanh.

Bốn người nhìn quanh, rồi ánh mắt cùng dừng lại ở vị trí ở chính giữa hang. Ở đó là một cái thạch trì to cỡ vài trượng, trong đó có thủy dịch màu hoàng kim.

Lâm Động đến bên cạnh thạch trì, thạch trì không sâu, có thể nhìn được đáy, thủy dịch trong đó có một mùi hương rất hấp dẫn.

Lâm Động hít một hơi rồi hắn cảm thấy Long Nguyên Luân trong đan điền phát ra tiếng động, sức mạnh dữ dội đó Lâm Động chưa bao giờ cảm nhận được.

- Đây chính là Địa Tâm Dựng Thần Diên à?

Lâm Động mắt sáng lên nhìn thạch trì kim sắc, hỏi.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh khẽ gật đầu, đôi mắt đen láy phản chiếu ánh kim quang của mặt nước, mỉm cười nói:

- Thủy dịch kim sắc này được ép ra từng chút một từ sâu trong lòng đất, phần lớn luồng năng lượng đó đã mất đi trong quá trình bốc lên trong mặt đất, chỉ có một số nơi đặc biệt mới ngưng tụ lại được, ví dụ như ở đây!

- Nhưng chỗ này chỉ có thể gọi là Địa Tâm Dựng Thần Thủy, vì nó còn thiếu bước ngưng tụ, nhưng bước cuối cùng này chỉ có con người mới làm được!

- Ha ha, tiểu nha đầu biết về thứ này cũng không ít a!

Tiểu điêu nhìn Ứng Hoan Hoan kinh ngạc, người biết về thứ này không phải nhiều.

- Trong Tông phái có không ít cổ tịch về thiên tài địa bảo, thỉnh thoảng ta có đọc qua!

Ứng Hoan Hoan cười nói.

Tiểu điêu gật đầu, rồi ánh mắt chuyển sang cái hồ, cười nói:

- Bước cuối cùng để ta!

Vừa dứt lời, bàn tay Tiểu điêu xoáy thành vòng, một vòng xoáy tử hắc sắc hình thành phía trên cái hồ, rồi sức mạnh cuồng bạo bùng phát, cả cái hồ lập tức nổi sóng dữ dội, từng dòng thủy dịch không ngừng chảy ngược lên phía trên chui vào vòng xoáy.

Kim quang không ngừng tỏa ra từ trong vòng xoay, rồi bọn Lâm Động cũng nhìn thấy trong cái xoáy ấy, dịch thể kim sắc đang nhanh chóng ngưng tụ lại đặc quánh.

Ào ào!

Thủy dịch kim sắc đặc sệt bắt đầu thành hình, cuối cùng ánh sáng ngưng tụ, bốn vật thể kim sắc to cỡ bàn tay xuất hiện trước mặt bốn người Lâm Động.

Khi nhìn thấy chúng, sắc mặt Lâm Động đầy vẻ kinh ngạc, vì bốn thứ kia có hình dạng của trẻ sơ sinh, kim quang tỏa quanh đó nhìn vô cùng huyền diệu.

- Địa Tâm Dựng Thần Diên hiện ra với hình dạng trẻ sơ sinh tượng trưng cho

việc tạo lại Nguyên thần. Thứ này nếu bán đấu giá ở những khu đấu giá lớn tại Đông Huyền Vực đều là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu!

Ứng Hoan Hoan nhìn bốn khối kim quang kia với ánh mắt kỳ lạ, nói.

Tiểu điêu thu tay lại, xoáy ốc tan đi, bốn quầng sáng kia cũng từ từ bay lại lơ lửng trước mặt Lâm Động.

- Vừa hay bốn cái, mỗi người một cái!

Lâm Động mỉm cười, vung tay cho ba cái kia bay về phía ba người.

Tiểu điêu và Tiểu Viêm không khách khí giơ tay cất đi, còn Ứng Hoan Hoan thì hơi chần chừ:

- Ta cũng có phần sao?

Xem ra nàng cho rằng thứ này quá quý giá, dường như nhận thì không hay lắm.

- Nếu không phải nhờ ngươi đem Thiên Hoàng Cầm đến thì bọn ta không vào nổi Ma Âm Sơn, càng không nói đến việc có được Địa Tâm Dựng Thần Diên. Cứ nhận đi!

Lâm Động cười nói.

Nghe vậy, khóe mắt Ứng Hoan Hoan hơi cong lên, rồi mới nhận lấy. Ánh kim quang phản chiếu trên gương mặt nàng thật đẹp.

Lâm Động cũng mỉm cười, vỗ vỗ tay. Lần này đến đây không uổng công, một đạo Nguyên thần, một cái Địa Tâm Dựng Thần Diên, thu hoạch có thể nói là bội thu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 743

Đấu Pháp

Là Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực, quy mô tông môn của Nguyên Môn chỉ hơn chứ không kém Đạo Tông. Trong phạm vi tông môn của Nguyên Môn có mười mấy Vương triều. Những Vương triều này đều coi Nguyên Môn là lãnh đạo tối cao, dù là sự thay đổi Hoàng đế của một Vương triều, hay là một Vương triều thay triều đổi vị cũng nhất định phải được Nguyên Môn thông qua, ở đây Nguyên Môn thật sự là kẻ thống trị thực sự!

Khu vực sở tại của Nguyên Môn được gọi là Nguyên Vực. Trong khu vực này, địa vị của đệ tử Nguyên Môn vô cùng cao, cho dù có tiến vào Hoàng cung của các Vương triều kia thì dù là Hoàng đế cũng phải cung kích tiếp đãi.

Trung tâm Nguyên Vực chính là Nguyên Môn, ở sâu trong Nguyên Môn có ba ngọn núi lơ lửng trên không, từ trên đó bắn ra vô số tia sáng tựa như mặt trời chiếu rọi cả Nguyên Môn.

Ba ngọn núi này cũng là Thánh địa trong lòng đệ tử Nguyên Môn, vì đây chính là nơi ba vị Chưởng giáo Nguyên Môn bế quan.

Nhìn về ngọn núi ngoài cùng bên phải, sâu trong đó là một ngọn thạch tháp gãy đỉnh, trên đó là vô số những dấu vết của thời gian.

Trên cùng của ngọn tháp là một thân ảnh mặc tử kim bào, tĩnh lặng ngồi như lão tăng nhập định, không có bất cứ năng lượng ba động nào, nhưng không hiểu sao, nếu cảm nhận kỹ sẽ nhận ra, nguyên lực của cả khu vực này đang thay đổi theo từng nhịp thở của thân ảnh đấy.

Sự yên tĩnh này không biết kéo dài trong bao lâu, bỗng nhiên có tiếng rắc rất

nhỏ vang lên, thân ảnh đó khẽ động, đôi mắt đang nhắm chặt cũng từ từ mở ra.

Uỳnh!

Đúng lúc ấy, mây đen trên bầu trời cuộn trào, cuồng phong nổi lên khiến cây cối trên ngọn núi lay động dữ dội.

Thân ảnh ấy có mái tóc màu bạc, đôi mắt tang thương, sâu thẳm, nhưng gương mặt lại trắng mịn tựa như trẻ con. Sự phối hợp này khiến hắn vô cùng kỳ quái nhưng cũng tạo cho người ta cảm giác rất hài hòa.

Bàn tay trong tay áo dần thò ra, trong đó có ba mảnh ngọc vỡ, trên mảnh ngọc có thể nhìn thấy ba gương mặt, chính là ba người bọn Khương Trưởng lão.

Người tóc bạc ánh mắt lặng lẽ nhìn mảnh ngọc, sâu trong mắt ánh lên một tia sáng dường như có sức mạnh xuyên thấu thiên địa.

- Có kẻ dám cả gan giết Trưởng lão của Nguyên Môn ta? Không biết là thần thánh phương nào, không thể không gặp xem sao!

Người tóc bạc cười nhạt, rồi hai mắt hắn nhắm lại, một tia kim quang bỗng bắn ra từ trán hắn, không gian phía trước mặt bị tách ra, kim quang biến thành một cái bóng rồi bay vào khe nứt đó.

o0o Trong Ma Âm Sơn, bốn đạo quang ảnh bay qua rồi lơ lửng trên không trung, nhìn về khu đất đổ nát, ở đó tỏa ra một mùi tanh nồng đáng kinh hãi.

- Danh tiếng của Ma Âm Sơn không hề nhỏ, bình thường đi qua đây cũng vô cùng nguy hiểm. Hôm nay chúng ta tiêu diệt chúng cũng coi như làm việc tốt.

Tiểu điêu cười.

Lâm Động mỉm cười, rồi thu lại ánh mắt, nói:

- Rời khỏi đây, tìm một nơi an toàn luyện hóa Địa Tâm Dựng Thần Diên đã!

- Ừm! Động tĩnh ở đây không hề nhỏ, có lẽ không lâu nữa sẽ có người đến. Ma Âm Sơn bị tiêu hủy cũng không phải vấn đề gì. Quan trọng là ba kẻ kia của Nguyên Môn, chuyện này mà truyền về Nguyên Môn, chắc chắn bọn chúng sẽ bạo nộ.

Ứng Hoan Hoan nói.

Lâm Động gật gù, ba tên đó đều không phải nhân vật tầm thường, bọn chúng bị giết chắc chắn Nguyên Môn sẽ không ngồi yên. Nơi này nên sớm rời đi là hơn!

Nghĩ vậy hắn khẽ vẫy tay, hóa thành quang ảnh bay ra ngoài dãy sơn mạch, theo sau hắn là ba người bọn Tiểu điêu.

Bốn người rời đi, khu vực này lại trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại mùi máu tanh phảng phất trong không khí.

Sự tĩnh lặng này kéo dài trong khoảng nửa ngày, rồi bỗng có một khe nứt hiện ra, một thân ảnh kim quang từ từ bước ra. Hắn nhìn xuống dưới rồi dừng lại nơi Thẩm Vân và Hạ Ngôn nổ tan tành, hai mắt nheo lại.

- Nguyên thần cũng bị hủy hoại rồi, thủ đoạn thật dứt khoát!

Thân ảnh kim quang khẽ nắm tay lại, chỉ về phía Ma Âm Sơn, cả ngọn núi bỗng uỳnh uỳnh sụp đổ, chỉ trong mấy hơi thở, cả ngọn núi đã bị hắn đẩy xuống lòng đất.

- Nhưng mà… các ngươi có chạy được không?

Cả ngọn núi chìm vào lòng đất, thân ảnh kim quang đó khẽ nghiêng đều nhìn về hướng bọn Lâm Động vừa đi, cười nhạt. Không gian lại tách ra, thân ảnh đó lại bước vào trong.

o0o Trên bầu trời một nơi rất xa Ma Âm Sơn, bốn quang ảnh bay qua cùng với tiếng nổ cuồng bạo.

Bỗng một thân ảnh đột ngột dừng lại, ba người kia thấy vậy cũng vội vàng dừng lại nhìn về phía sau.

- Sao vậy?

Lâm Động nhìn Tiểu điêu, nghi hoặc nói.

Sắc mặt Tiểu điêu lúc này vô cùng ngưng trọng, nụ cười trước đây đã biến mất hoàn toàn, đôi mắt hắn nhìn về nơi xa ở phía sau, dường như muốn xuyên qua không gian vậy.

- Có kẻ theo đuôi chúng ta rồi!

Tiểu điêu trầm giọng nói.

Nghe vậy sắc mặt ba người còn lại cùng thay đổi.

- Hắc hắc, có người đang xuyên qua không gian đuổi theo chúng ta, bản lĩnh không nhỏ! Xem ra là một trong ba vị Chưởng giáo của Nguyên Môn rồi.

Tiểu điêu cười khảy.

Đồng tử Lâm Động co rút lại, sắc mặt ngưng trọng, không ngờ bản lĩnh ba vị Chưởng giáo lại có bản lĩnh truy tông bọn họ thông qua không gian như vậy.

- Làm thế nào đây?

Tiểu Viêm hỏi.

- Tuy hiện giờ Điêu gia ta không đánh lại hắn, nhưng nếu muốn chạy thì hắn không ngăn được đâu!

Tiểu điêu cười khảy, rồi hai tay hắn đột ngột kết ấn, quang mang tử hắc sắc bùng phát từ cơ thể, rồi biến thành một đạo quang trận xoay tròn trước mặt hắn, không gian xung quanh hắn cũng có dấu hiệu sụp đổ.

- Đi!

Quang trận xuất hiện, Tiểu điêu vung tay lên, một luồng kình phong đem theo ba người Lâm Động chui vào quang trận, rồi quang trận nhanh chóng xoay tròn, không gian cũng nứt ra, soạt một tiếng quang trận và cả bốn người Lâm Động đều biến mất.

Bốn người biến mất, không gian lại trở nên tĩnh lặng, mãi nửa tiếng sau đó, không gian tại một nơi khác tách ra, thân ảnh kim quang kia lại bước ra.

- Không gian di động… bản lĩnh không nhỏ!

Thân ảnh kim quang vừa xuất hiện là nhìn về nơi bọn Lâm Động biến mất, hàng lông mày của hắn chau lại, rồi lẩm bẩm:

- Ta ngày càng có hứng thú với các ngươi rồi đấy!

Vừa dứt lời, thân ảnh kim quang tung chưởng, một đạo quang kính xuất hiện chiếu sáng nơi quang trận biến mất. Ở đó không gian chuyển động, hóa thành đường thông đạo màu đen, quang kính chiếu vào muốn truy tông những thân ảnh vừa biến mất.

Uỳnh!

Thế nhưng khi quang kính không ngừng tìm kiếm, trên bầu trời bỗng nhiên có đầy mây đen kéo đến, một đạo lôi quang đột nhiên bắn thẳng lên quang kính khiến nó vỡ tan.

- Kẻ nào?

Sự thay đổi đột ngột đó khiến sắc mặt thân ảnh kia thay đổi, hắn quát lên.

Thế nhưng không ai trả lời hắn, mây đen trên bầu trời nhanh chóng tan đi, cảm giác như cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác thôi vậy.

Sắc mặt thân ảnh đó tối sầm lại nhìn đạo mây đen tan đi, rồi nhìn cái lỗ đen không gian biến mất, dấu vết đã hoàn toàn biến mất không thể truy tông được nữa.

- Hừ!

Hắn đành phải từ bỏ, hừ một tiếng giận dữ, ánh mắt lạnh băng nhìn lên trời rồi quay người biến mất.

Khi thân ảnh đó biến mất, ở sâu trong Đạo Tông xa xôi, Ứng Huyền Tử trong gian trúc cư với vẻ mặt bình tĩnh mở mắt ra, khóe miệng nhếch lên nụ cười chế giễu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 744

Luyện Hóa Nguyên Thần

Khu Tây Bắc của Đông Huyền Vực, tại một dãy sơn mạch ít người đến, trong một khoảng không gian yên tĩnh, bỗng nhiên có quang trận tử hắc sắc xuất hiện, ánh sáng lấp lánh, rồi bốn thân ảnh bay ra từ quang trận đó, đáp xuống đỉnh một ngọn núi.

Bốn người đáp xuống đều thở ra một hơi, rồi sắc mặt ngưng trọng nhìn khoảng không gian này.

- Thế nào? Đã thoát được chưa?

Lâm Động nhìn Tiểu điêu hỏi.

Tiểu điêu hơi cau mày:

- Kẻ truy tông chúng ta có lẽ là một trong ba vị Chưởng giáo của Nguyên Môn. Vừa rồi chúng ta chuyển di không gian, ta có thể cảm nhận được hắn dùng bí pháp để dò theo hành tung của chúng ta, nhưng sau đó có kẻ đã xuất thủ chặn đứng bí pháp!

- Chặn đứng?

Lâm Động khựng người, có người dám chặn lại bí pháp của một trong ba vị Chưởng giáo của Nguyên Môn sao?

- Ừm, người ra tay có thực lực rất mạnh, không biết là ai, tại sao lại giúp chúng ta?

Tiểu điêu nhíu mày nói.

Lâm Động cũng nhăn trán suy nghĩ, ánh mắt bỗng ngưng tụ, nhìn về Ứng Hoan Hoan, lúc này Ứng Hoan Hoan cũng quay sang nhìn.

- Chưởng giáo!

- Cha!

Hai giọng nói gần như đồng thời vang lên. Trên Đông Huyền Vực, cường giả có thể ngăn chặn lại ba vị Chưởng giáo của Nguyên Môn có lẽ chỉ đếm trên đầu ngón tay, cộng với việc chủ động ra tay giúp bọn họ, ngoài Ứng Huyền Tử ra chẳng thể nào là ai khác.

- Ồ? Chưởng giáo Đạo Tông sao?

Tiểu điêu hơi khựng lại một chút, rồi bừng tỉnh, cười nói:

- Xem ra con người hắn cũng được đấy, âm thầm ra tay tương trợ!

Lâm Động nhún vai, nhìn Ứng Hoan Hoan. Lần này Ứng Huyền Tử kịp thời ra tay có lẽ vì Lâm Động hắn đã lôi Ứng Hoan Hoan và Thiên Hoàng Cầm đi. Xem ra lần này mang theo nàng đúng là rất sáng suốt, nếu không có lẽ hôm nay rắc rối lớn rồi.

Tuy Lâm Động không sợ gì cả, nhưng hắn cũng biết với thực lực của bọn họ hiện giờ, đối đầu với Chưởng giáo Nguyên Môn là lấy trứng chọi đá.

Có điều, Ứng Huyền Tử biết bọn họ gặp nguy hiểm thì chắc cũng đã biết việc bọn họ đã làm… - Bị lén theo dõi rồi!

Vẻ mặt Lâm Động có chút không được tự nhiên. Thấy hắn như thế, Ứng Hoan Hoan cũng chột dạ nhìn đi chỗ khác. Nàng có thể đoán được Ứng Huyền Tử cảm ứng được bọn họ có lẽ là vì trong Thiên Hoàng Cầm có lạc ấn của ông ta… Lâm Động thấy Ứng Hoan Hoan như vậy không kìm được mỉm cười, rồi

sắc mặt tối sầm lại, đưa bàn tay ra, quầng sáng bao quanh Nguyên thần của Khương Trưởng lão xuất hiện.

- Tiểu điêu, có thể lập một vài tầng phòng ngự không? Ta định loại bỏ hết ý thức của đạo Nguyên thần này. Nếu không thì có lẽ sẽ bị Chưởng giáo Nguyên Môn cảm nhận được gì đấy.

Lâm Động nói với Tiểu điêu, sau khi biết thủ đoạn kinh người của Chưởng giáo Nguyên Môn, rõ ràng hắn thận trọng hơn nhiều.

- Ừm!

Tiểu điêu nghe vậy gật đầu, tình cảnh vừa rồi đúng là rất kinh hoàng, hắn nghĩ một chút, nói:

- Trong túi Càn Khôn của ngươi còn Niết Bàn Đan không?

- Trong Tông phái có Đan Hà nên số Niết Bàn Đan lấy trong Chiến trường Viễn Cổ chưa dùng gì nhiều. Giờ chắc còn hơn hai nghìn viên!

Lâm Động ném túi Càn Khôn cho Tiểu điêu, nói.

- Ít vậy thôi à? Ta bố trí đại trận cần ít nhất bốn nghìn viên Niết Bàn Đan!

Tiểu điêu cau mày, nói.

Nghe thế Lâm Động suýt nữa hộc máu, trừng mắt nhìn Tiểu điêu. Bố trí một cái đại trận mà cần tận bốn nghìn viên Niết Bàn Đan? Nếu không phải đã biết hết về nhau thì Lâm Động đã nghi ngờ hắn định ăn bớt rồi!

- Làm ơn đi, Chưởng giáo Nguyên Môn là nhân vật thế nào chứ? Không triệt để làm nhiễu loạn nguyên lực thiên địa thì chắc chắn hắn ta sẽ biết ngươi đang định loại bỏ ý thức của Khương Trưởng lão.

Tiểu điêu bất lực nói.

Lâm Động nghẹn họng, rồi ủ ê nói:

- Ta chỉ có từng đó thôi… Tiểu điêu cũng không biết nói gì, không ngờ Lâm Động lăn lộn lâu như vậy rồi mà gia tài cũng chẳng nhiều hơn là bao… Tiểu Viêm ở bên cạnh nhìn hai người, gãi gãi đầu không nói gì. Bình thường việc quản lý Niết Bàn Đan không đến lượt hắn phải lo, hắn chỉ phụ trách tu luyện cùng với đánh nhau… - Ta cũng có một ít Niết Bàn Đan!

Khi Lâm Động và Tiểu điêu đang bất lực, nàng thiếu nữ ở bên cạnh bỗng chớp mắt nói, rồi lấy ra một cái túi Càn Khôn màu đỏ ném qua.

Tiểu điêu bắt lấy, tinh thần lực hơi quét qua, lông mày lập tức nhướng lên, vui vẻ cười:

- Không hổ là con gái Chưởng giáo Đạo Tông, ở đây ít nhất cũng có bốn nghìn vạn Niết Bàn Đan!

- Bốn nghìn vạn?

Lâm Động gãi gãi mũi, nhìn Ứng Hoan Hoan, nói:

- Không ngờ nàng lại là tiểu phú hào a!

- Ghen tỵ hử?

Ứng Hoan Hoan chun mũi cười.

Lâm Động đỏ mặt, hắn đúng là có chút không thể cân bằng. Nghĩ đến việc hắn liều sống liều chết mà chỉ có một mớ, nhưng mà người ta ném bừa ra một cái đã biến hắn thành nghèo rớt mùng tơi.

Tiểu điêu cầm túi Càn Khôn mặc kệ hai người kia, cong ngón tay búng một cái, một dòng chảy Niết Bàn Đan tràn ra từ túi Càn Khôn rồi xoay tròn trên không, những luồng Niết Bàn Khí khủng bố khiến nguyên lực thiên địa chấn động, thậm chí trong không gian cũng có dấu hiệu biến dạng. Thấp thoáng còn

có thể thấy vô số tia sáng bắn ra bao trùm cả ngọn núi bốn người Lâm Động đang đứng.

- Có thể động thủ rồi!

Tiểu điêu đập đập tay rồi nhìn Lâm Động nói.

Nghe vậy, thần sắc Lâm Động có phần ngưng trọng, rồi quầng sáng trong tay hắn dần bay lên, cùng lúc ấy hắc quang bên trên nó cũng nhanh chóng hóa giải.

Vút!

Ngay lúc đó, quầng sáng bỗng nổ tung, một đạo kim quang bay ra định chạy trốn.

- Muốn đi đâu?

Lâm Động chỉ cười nhạt, miệng há ra, một đạo phù văn cổ quái bắn ra rồi xuất hiện phía trên kim quang, biến thành một cái hắc động xoay tròn, lực thôn phệ bao trùm lấy kim quang.

- Lực thôn phệ? Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù?

Khi đạo kim quang kia dần bị hắc động hút vào, một giọng thét chói tai vang lên.

- Ngươi dám luyện hóa ta, chắc chắn Chưởng giáo của bọn ta sẽ biết, đến lúc đó không ai trong số các ngươi trốn được đâu!

- Chết đến nơi rồi còn lắm lời!

Ánh mắt Lâm Động lạnh như băng, ấn pháp biến hóa, tốc độ xoay của hắc động tăng nhanh, lực thôn phệ điên cuồng xâm thực đạo Nguyên thần kia, dần dần loại bỏ ý thức của nó.

- Á, đừng, đừng xóa bỏ ý thức của ta. Ta không muốn chết!

Cùng với sự xâm thực bá đạo của lực thôn phệ, ý thức của Khương Trưởng lão hiển nhiên cũng dần bị loại bỏ, những tiếng kêu thảm thiết cũng không ngừng vang ra. Nhưng ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, vận chuyển lực thôn phệ liên tục loại bỏ ý thức của nó.

Trong lúc ấy, Tiểu điêu bỗng nhìn Ứng Hoan Hoan một cái rồi thu ánh mắt lại. Lâm Động đã dùng Thôn Phệ Tổ Phù trước mặt nàng ta chắc cũng đã tin tưởng nàng, nếu thế thì Tiểu điêu hắn cũng không cần nói gì. Hắn biết Lâm Động không dễ dàng tin người, nhưng hắn đã làm vậy thì chắc chắn coi trọng Ứng Hoan Hoan!

Lâm Động mất hơn nửa ngày mới xong, lúc này Tiểu điêu mới cảm thấy đạo Nguyên thần đó đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Uỳnh!

Nhưng đúng lúc ấy một luồng năng lượng đột ngột bùng phát, muốn lan rộng ra, nhưng lại bị ánh sáng trên trời chặn lại, cuối cùng biến mất.

- Chết rồi vẫn không chịu yên!

Tiểu điêu nhìn cảnh tượng đó, thầm thấy may mắn có trận pháp, nếu không Chưởng giáo Nguyên Môn mà cảm nhận được luồng năng lượng kia thì có lẽ lại phải chuẩn bị trốn chạy.

Vèo!

Lâm Động ngồi khoanh chân, tay vung lên, một đám kim quang lấp lánh bay ra từ hắc động rơi vào lòng bàn tay hắn. Rồi tay phải hắn cũng xuất hiện Địa Tâm Dựng Thần Diên.

- Phù!

Tay phải Lâm Động cầm Nguyên thần, tay trái cầm Địa Tâm Dựng Thần Diên, thở mạnh một hơi rồi nhắm mắt lại. Lần này hắn phải dùng đến hai thứ này để sơ bộ ngưng tụ Nguyên thần.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 745

Phá Đan Hóa Thần

Quang trận khổng lồ biến thành vô số đạo ánh sáng bắn xuống như vũ bão. Trong đại trận ấy, Lâm Động vẫn điềm nhiên ngồi đả tọa, tay phải cầm Nguyên thần đã bị loại bỏ ý thức, tay trái cầm Địa Tâm Dựng Thần Diên, rất nhiều kim quang tỏa ra từ hai bên rồi không ngừng chui vào cơ thể Lâm Động.

Cùng với chỗ kim quang ấy đi vào, bề mặt cơ thể Lâm Động cũng hiện lên một vòng kim quang nhàn nhạt, tỏa ra một luồng sóng dao động kỳ dị.

Tiểu điêu nhìn Lâm Động trong trạng thái tu luyện, khẽ gật đầu. Tuy trong cơ thể Lâm Động hiện giờ không có chút Nguyên Thần Lực nào, nhưng nhờ vào Nguyên thần của một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành và Địa Tâm Dựng Thần Diên, chắc cũng có bảy phần khả năng sơ bộ ngưng tụ thành công Nguyên thần.

- Hai ngươi cũng tranh thủ luyện hóa Địa Tâm Dựng Thần Diên đi.

Tiểu điêu nhìn sang Tiểu Viêm và Ứng Hoan Hoan, cười nói.

- Ừm!

Nghe vậy, Tiểu Viêm lập tức gật đầu, nguyên lực thiên địa ở đây đủ hùng hồn, cộng với có Tiểu điêu làm hộ pháp, là nơi tuyệt hảo để bế quan tu luyện. Hắn không do dự nữa, đi tìm một tảng đá xanh để ngồi xuống. Nắm tay một cái, Địa Tâm Dựng Thần Diên hiện ra, ánh kim quang chói lòa khiến những chiếc lá ở xung quanh đều được phủ lên một lớp kim quang nhàn nhạt.

Ứng Hoan Hoan nhìn Tiểu Viêm, trong tay nàng lúc này cũng đang cầm Địa

Tâm Dựng Thần Diên, nhưng lại do dự, sâu trong mắt nàng dường như ánh lên sự mơ hồ đến ngay nàng cũng không nhận ra.

Nhưng cảm giác ấy chỉ kéo dài trong chốc lát, rồi Ứng Hoan Hoan cũng gật đầu, hai mắt nhắm lại, bàn tay nắm chặt Địa Tâm Dựng Thần Diên rồi tiến vào trạng thái tu luyện.

Tiểu điêu chuyển ánh mắt từ Tiểu Viêm sang nàng thiếu nữ cách đó không xa, hàng lông mày khẽ nhíu lại, bản thân là Thiên Yêu Điêu, hắn có cảm tri rất nhạy bén. Khi sự mơ hồ ánh lên trong mắt Ứng Hoan Hoan, có lẽ nàng không biết, nhưng Tiểu điêu lại cảm nhận một chút dao động kỳ lạ và khó hiểu kia.

- Nha đầu này cũng không đơn giản như bề ngoài!

Tiểu điêu lẩm bẩm, sự khó hiểu kia ngay hắn cũng không thể tìm hiểu rõ được. Tuy hắn không hiểu lắm vì sao, nhưng rõ ràng nàng thiếu nữ này không đơn giản, có lẽ chính nàng cũng không biết điều đó.

Nhưng Tiểu điêu cũng không nghĩ quá nhiều, bất luận Ứng Hoan Hoan có đơn giản hay không, chỉ cần nàng không có ý xấu với Lâm Động là được.

o0o Sau khi ba người cùng tiến vào tầng tu luyện sâu hơn, thời gian cũng ngày một trôi đi nhanh hơn. Chớp mắt một tháng đã trôi qua… Trong một tháng này Tiểu điêu không rời ngọn núi này nửa bước, mà nơi này đúng là ít người biết, thỉnh thoảng chỉ có chim chóc hoang dã bay qua, nơi này đúng là hoang vu.

Mà đó chính là điều bọn Lâm Động cần hiện giờ!

Trong quang trận, Tiểu điêu ngồi đả tọa, ánh mắt hắn đang chằm chằm nhìn vào Lâm Động. Nguyên thần và Địa Tâm Dựng Thần Diên trong tay Lâm Động lúc này cũng đã nhạt hơn một tháng trước một nửa rồi. Theo đó ánh kim quang quanh người Lâm Động ngày một sáng chói, nhìn từ xa tựa như có tầng kim giáp bao quanh vậy.

Có điều, tuy vậy nhưng dường như việc ngưng tụ Nguyên thần vẫn chưa xuất hiện.

- Vẫn chưa đủ nguyên lực sao?

Tiểu điêu nhìn cảnh đó, lông mày nhíu lại, nếu không thể khiến nguyên lực đạt đến mức độ bão hòa thì đương nhiên Nguyên thần không thể ngưng tụ được.

Uỳnh uỳnh!

Địa Tâm Dựng Thần Diên và Nguyên thần trong tay Lâm Động không ngừng biến thành những luồng năng lượng kim sắc thuận theo hai tay mà đi vào người hắn.

Lúc này nếu nhìn được bên trong cơ thể Lâm Động thì có thể thấy hai luồng năng lượng đó sau khi vào sẽ men theo kinh mạch chảy vào nguyên đan kim sắc lơ lửng trên đan điền.

Bên trên nguyên đan là một cái xoáy đen đang xoay chuyển, lực thôn phệ mạnh mẽ tỏa ra, hút hai dòng kim sắc kia vào trong, rồi ở đầu kia của xoáy ốc, ngưng tụ lại thành kim quang chói sáng hơn, rồi chảy vào nguyên đan kim sắc.

Theo đó thể tích nguyên đan cũng nhanh chóng phình to ra, thậm chí ánh sáng bề mặt nó cũng trở nên sáng hơn.

Có điều dù thể tích và ánh sáng đã có chuyển biến nhưng vẫn chưa xuất hiện tình trạng Phá Đan Hóa Thần như trong tưởng tượng.

Lâm Động bình tĩnh quan sát, trong lòng cũng không thất vọng quá nhiều. Hắn biết thực lực bản thân chỉ là Lục Nguyên Niết Bàn, cảnh giới đó Nguyên Thần Lực cũng không sinh ra được chứ đừng nói đến ngưng tụ Nguyên thần.

Tuy có Nguyên thần của cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành trợ giúp, nhưng hắn nghĩ mình sẽ khó khăn hơn nhiều so với Ứng Hoan Hoan.

Lúc này chỉ có thể bình tĩnh chờ đợi mà thôi.

Và sự chờ đợi của Lâm Động lại là nửa tháng nữa, hơn nữa sau nửa tháng hắn đau đớn nhận ra rằng mình đã hấp thụ hết sạch Địa Tâm Dựng Thần Diên rồi!

- Đúng là con lợn ăn mãi mà không lớn!

Lâm Động bi phẫn, hấp thụ nhiều năng lượng như vậy mà chẳng thể khiến nguyên đan thay đổi một cách thực chất, trong lòng phẫn nộ chửi một câu. Hết Địa Tâm Dựng Thần Diên rồi, chỉ dựa vào Nguyên thần kia thì e là khó khăn… Lâm Động đành lắc đầu bất lực. Thế nhưng đúng lúc hắn định rời khỏi trạng thái tu luyện thì bỗng cảm thấy bàn tay lạnh đi, rồi một luồng năng lượng Địa Tâm Dựng Thần Diên hùng hồn chảy vào cơ thể!

- Cái này… Sự thay đổi này khiến Lâm Động khựng người, rồi như hiểu ra điều gì, trong lòng cảm thấy ấm áp. Bốn khỏa Địa Tâm Dựng Thần Diên, mỗi người một khỏa, chắc Tiểu Viêm và Ứng Hoan Hoan đều đã dùng, còn lại chắc là của Tiểu điêu!

Lâm Động khẽ thở ra một hơi rồi lại tập trung hấp thụ khỏa Địa Tâm Dựng Thần Diên thứ hai.

Lần này chỉ kéo dài trong một tuần.

Khi chút năng lượng cuối cùng chảy vào, chiếm cứ nửa cái nguyên đan trong đan điền, cuối cùng nó cũng có chút chấn động.

U u u… Khi âm thanh chấn động rất nhỏ ấy lan ra, tâm thần hắn gần như di chuyển tới rồi nhìn nguyên đan đang chấn động với vẻ kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ.

Bề mặt nguyên đan lúc này ánh sáng đã dần thành màu thuần kim, nhìn giống như quả trứng hoàng kim chói lọi.

Rắc!

Sau sự chấn động kịch liệt, bỗng nhiên một âm thanh nhỏ vang lên, rồi nguyên đan hiện ra rất nhiều vết rạn nứt.

Rắc rắc!

Vết rạn nhanh chóng lan ra, bao phủ quanh nguyên đan, từ bên trong dường như có kim quang bắn ra.

Nhìn cảnh tượng đó, Lâm Động không khỏi kích động, lâu như vậy cuối cùng cũng có phản ứng rồi!

Cuối cùng kim quang đạt đến mức cao nhất, cả nguyên đan nổ tung, kim quang gào thét lao ra quanh đan điền.

Tâm thần của Lâm Động chăm chú nhìn vào trung tâm, ở đó kim quang ngưng tụ, cuối cùng một đạo hư ảnh kim sắc to cỡ bàn tay dần xuất hiện.

Vào khoảnh khắc ấy toàn thân Lâm Động rung lên dữ dội, một cảm giác cực kỳ huyền diệu bỗng sản sinh. Hắn có cảm giác linh hồn tách ra khỏi nhục thể, nhưng vẫn có năng lượng dâng lên trong tim hắn.

- Đây là Nguyên thần sao?

Tâm thần Lâm Động nhìn hư ảnh kim sắc xuất hiện trong đan điền lẩm bẩm, trong giọng nói mang sự xúc động không thể che giấu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 746

Thực Lực Đại Tăng

Kim quang bùng phát trong đan điền, hư ảnh kim sắc to cỡ bàn tay như được tắm lửa mà sinh ra, đang khẽ rung lên.

U u u… Hư ảnh ấy ngày một to ra, kim quang bắn ra bỗng đông cứng lại rồi bắn ngược trở lại với tốc độ kinh người, cuối cùng chui hết vào trong hư ảnh đó.

Phụt!

Khi tia kim quang cuối cùng chui vào trong hư ảnh thì thân thể của hư ảnh dần trở nên thực chất hơn.

Hư ảnh kim quang lúc này cũng dần rõ ràng, hình dạng và ngũ quan gần như giống hệt Lâm Động, chỉ có điều thể hình nhỏ hơn rất nhiều. Nhưng nhìn bộ dáng khá hồn hậu và đáng yêu, khác hẳn với bản thân Lâm Động.

Nguyên thần này của Lâm Động không thể coi là ngưng tụ thật sự, nó kém hơn nhiều so với Nguyên thần của cường giả Sinh Huyền Cảnh. Nhưng lợi ích là Lâm Động hiện tại chỉ là Lục Nguyên Niết Bàn, hắn có không ít thời gian để tôi luyện, cũng rất có ích cho việc sau này tăng cấp lên Sinh Huyền Cảnh.

Trong đan điền, Nguyên thần của Lâm Động sau khi hấp thụ hết kim quang, thân hình từ từ đáp xuống Long Nguyên Luân ở phía dưới rồi ngồi đả tọa trên đó, đôi tay cũng làm ra một ấn pháp tu luyện khá huyền ảo.

Uỳnh!

Vào khoảnh khoảnh khắc Nguyên thần kết ấn thì một tiếng ầm đùng kỳ dị đột

ngộ vang lên trong cơ thể Lâm Động, vô số luồng năng lượng dồi dào bùng phát từ trong Nguyên thần rồi dâng trào theo kinh mạch hắn.

Khi số năng lượng này cuộn trào trong kinh mạch, đồng thời cũng có rất nhiều năng lượng xông thẳng lên não Lâm Động chui vào Nê Hoàn Cung rồi gây sóng gió trong đó.

Uỳnh uỳnh!

Kim quang lan tỏa mọi chỗ trong cơ thể Lâm Động, bao trùm lấy tiểu thiên địa của nê hoàn cung. Lâm Động cũng cảm thấy rõ ràng nguyên lực thậm chí tinh thần lực trong cơ thể vào lúc này cũng đang tăng mạnh.

Đây là sự báo đáp của Nguyên thần!

Nguyên đan trước đây đã không còn nữa, thay vào đó là Nguyên thần. Hiển nhiên là trung khu nguyên lực, Nguyên thần tiến hóa cao hơn nguyên đan rất nhiều.

Đây chính là hiệu quả công kích muốn đạt được khi nguyên đan thúc động nguyên lực, nhưng Nguyên thần hiện giờ chỉ cần tiêu hao một nửa số nguyên lực. Đây chính là sự khác biệt rõ ràng giữa hai cái!

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực và tinh thần lực sục sôi trong cơ thể và nê hoàn cung của Lâm Động. Rất nhanh Lâm Động đã cảm nhận được một bức tường vô hình chắn ở đằng trước ngăn không cho nguyên lực và tinh thần lực tiếp tục tăng tiến.

Cảm nhận được trở ngại đó, Lâm Động lại mỉm cười, rồi giọng nói trầm thấp vang lên trong đầu hắn.

- Đột phá thôi!

Bùm!

Đúng lúc ấy, một luồng năng lượng nóng bỏng cuồng bạo bỗng bùng phát, Niết Bàn Hỏa màu đen tràn ra từ trong cơ thể rồi bắt đầu sự phá hoại điên cuồng.

Niết Bàn Kiếp, cuối cùng cũng đã đến!

Niết Bàn Hỏa cuồng bạo không ngừng nổi loạn, kinh mạch và xương cốt Lâm Động cũng xuất hiện những tấm vảy xanh để chống lại ngọn lửa.

Vút!

Đồng thời, Nguyên thần đang ngồi trên Long Nguyên Luân cũng chầm chậm mở mắt ra, trong mắt hắn có kim quang lan tỏa, phát ra một luồng áp lực đặc biệt.

Xoẹt!

Bàn tay Nguyên thần khẽ nhấc lên, một chùm kim quang bắn ra về phía ngọn hỏa diễm kia. Lúc ấy ngọn lửa cũng như bị áp chế, dần trở nên yếu đi.

Nguyên thần hiển nhiên rất có ích cho việc vượt Niết Bàn Kiếp!

Khi Lâm Động đang giải quyết Niết Bàn Kiếp thì bỗng nhiên tim hắn rung lên, thân hình hắn ở ngoại giới cũng mở mắt ra.

Vừa mở mắt hắn nhìn ngay lên trên bầu trời, ở đó mây đen đang tụ lại, bên trong còn phát ra những luồng sét đang uỳnh uỳnh nổ tung.

- Phong Lôi Kiếp!

Lâm Động nhìn đám mây đen đang tràn tới, cũng không có chút kinh ngạc nào, chắc hắn cũng đã quen với việc song kiếp cũng đến một lúc rồi.

Hắc quang nồng đậm bùng ra từ đỉnh đầu Lâm Động, biến thành một chiếc phù văn khổng lồ, phù văn xoay chuyển biến thành một cái hắc động chui vào trong tầng mây đen.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Thôn Phệ Tổ Phù chui vào trong, mây đen lập tức sôi sục, tiếng sấm nổ đùng đoàng khiến cả ngọn núi rung chuyển dữ dội, nhưng lại không có một tia sét nào đánh xuống.

- Hắn dùng Thôn Phệ Tổ Phù đã thành thục hơn trước nhiều!

Tiểu điêu nhìn thế không kìm được cười, nói.

Tiểu Viêm ở bên cạnh đã thoát khỏi tình trạng tu luyện, khí tức cũng đã tăng mạnh.

- Xem ra Phong Lôi Kiếp không gây chút trở ngại cho Đại ca!

Tiểu Viêm cười.

Tiểu điêu gật đầu, có Thần vật như Thôn Phệ Tổ Phù, cộng với Lâm Động đã sơ bộ ngưng tụ được Nguyên thần, dù Niết Bàn Kiếp và Phong Lôi Kiếp cùng đến cũng chẳng gây phiền phức gì cho Lâm Động.

Sự việc đúng như hai người Tiểu điêu dự liệu, sau khi Thôn Phệ Tổ Phù chui vào Phong Lôi Kiếp, năng lượng cuồng bạo của Phong Lôi Kiếp nhanh chóng mất đi, hiển nhiên đã bị Thôn Phệ Tổ Phù thôn phệ rồi!

Uỳnh uỳnh!

Sau trận sấm chớp cuối cùng ngừng hẳn, mây đen trên bầu trời tan đi hết, Thôn Phệ Tổ Phù trở về nê hoàn cung của Lâm Động, rồi một luồng năng lượng hùng hồn lấy Lâm Động là trung tâm bùng phát ra xung quanh.

Đồng thời lúc ấy Lâm Động cũng mở hai mắt, một quyền đấm mạnh xuống mặt đất ở phía trước.

Rầm!

Một đường nứt khổng lồ lập tức xuất hiện, rồi chớp mắt lan ra viền ngọn núi, một nửa ngọn núi cũng rung lắc dữ dội.

Nguyên lực và tinh thần lực cuồng bạo bùng phát quanh người Lâm Động, trong mắt hắn lấp lánh kim quang, mãi lúc sau mới dần tan đi.

Phù!

Kim quang chói mắt tan đi, Lâm Động thở ra một luồng khí tức nóng bỏng, rồi hắn đứng dậy, thân thể vừa động đã phát ra tiếng rẹt rẹt.

Thất Nguyên Niết Bàn, Thiên Phù sư Lục ấn!

Dựa vào Nguyên thần, thực lực Lâm Động đã tăng tiến kinh người!

- Không tệ a!

Tiểu điêu ở bên cạnh quét mắt quanh Lâm Động, ánh mắt hiện vẻ kinh ngạc, gật gù cười.

- Cảm ơn!

Lâm Động nhìn Tiểu điêu, cười nói.

- Địa Tâm Dựng Thần Diên không có nhiều tác dụng với ta lắm!

Lâm Động cười cười, rồi ánh mắt bỗng có chút kinh dị nhìn về hướng khác.

- Hơn nữa so với ngươi, ta nghĩ nàng ta có lẽ đáng lo hơn!

Nghe thế, Lâm Động giật mình vội quay sang nhìn, nàng thiếu nữ ở trên tảng đá xanh cách đó khá xa, chiếc đuôi ngựa đã rũ ra, mái tóc đen nhánh lúc này lại chuyển thành màu lam quỷ dị…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 747

Luân Hồi Giả

Nàng thiếu nữ ngồi đả tọa trên tảng đá xanh, mái tóc dài màu lam xõa sau lưng, phảng phất còn thấy ánh sáng lạnh lẽo lan tỏa hàn ý.

Thứ hàn ý đó không nồng đậm nhưng lại lạnh đến thấu xương, cảm giác như linh hồn cũng bị đóng băng lại.

- Chuyện này là sao?

Lâm Động có phần chấn động nhìn cảnh tượng đó, hiển nhiên hắn không hiểu tại sao Ứng Hoan Hoan tu luyện lại có biến cố này.

- Nàng ta không đơn giản đâu!

Ánh mắt Tiểu điêu có phần ngưng trọng, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, tình hình này đúng là người đơn giản không thể làm ra được.

Trước sự chăm chú của ba người Lâm Động, gương mặt Ứng Hoan Hoan hiện lên vẻ đau đớn, rồi cơ thể từ từ bay lên, vô số vòng sáng màu lam không ngừng tỏa ra.

Rắc rắc!

Vòng sáng lan tỏa, mặt đất trên đỉnh núi gần như nhanh chóng bị đóng băng, chỉ chốc lát sau cả ngọn núi biến thành ngọn băng sơn màu lam.

Lúc ấy ba người Lâm Động cũng nhìn thấy mái tóc màu lam của Ứng Hoan

Hoan đột nhiên dài ra, cuồng phong lạnh băng thổi tới, mái tóc bay lên trong gió.

Cảnh tượng vừa tráng lệ vừa yêu mị!

Vẻ đau đớn trên gương mặt Ứng Hoan Hoan ngày một rõ rệt, rồi đôi mắt của nàng đột ngột mở ra.

Vào khoảnh khắc đó, đôi mắt vốn đen láy lúc này lại bị bao phủ bởi màu lam lạnh lẽo, thậm chí đồng tử cũng biến thành màu băng trong đó không có chút tình cảm nào.

Ánh mắt ấy như của chư thần nhìn xuống bọn chúng sinh, không hỷ không bi, không thiện không ác!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn Ứng Hoan Hoan, ánh mắt của nàng không có tiêu điểm, không nhìn lên người hắn nhưng hắn lại cảm thấy hàn ý bao phủ lấy mình. Sự thay đổi này của Ứng Hoan Hoan khiến hắn cảm thấy bất an. Hắn không thể chấp nhận được việc nàng thiếu nữ hoạt bát lại trở nên lạnh lùng như băng sơn thế này!

Nhưng dù bất an thì Lâm Động cũng không dám nghĩ linh tinh. Hắn không biết rốt cuộc trong người Ứng Hoan Hoan đã có những thay đổi gì, vì thế cũng không biết nếu ra tay ngăn cản bừa bãi sẽ gây ra tổn thương gì cho Ứng Hoan Hoan không… Lúc này dường như chỉ có thể chờ đợi mà thôi!

Ứng Hoan Hoan mở mắt, nơi trán nàng bỗng có ánh sáng lam ngưng tụ, rồi lan ra tạo thành một cái phù ấn cổ xưa màu lam.

- Luân Hồi Ấn?

Khi vừa nhìn thấy phù ấn đó, cơ thể Tiểu điêu bỗng run lên, gương mặt đầy vẻ kinh hãi.

- Luân Hồi Ấn?

Lâm Động khựng người, nhíu mày nói:

- Đó là cái gì?

- Không ngờ lại là Luân Hồi Ấn, nha đầu này quả nhiên không đơn giản, không ngờ nàng ta lại là Luân Hồi Giả!

Tiểu điêu lẩm bẩm, rồi hít sâu một hơi, nhìn Lâm Động trầm giọng nói:

- Ngươi biết Luân Hồi Cảnh không?

Ánh mắt Lâm Động ngưng tụ, chầm chậm gật đầu, nói:

- Sau Sinh Tử là Luân Hồi, nghĩa là luân hồi bất diệt!

- Trên đời này làm gì có sự bất diệt thật sự? Dù bước vào Luân Hồi Cảnh thì cũng có nguy hiểm người thường khó lòng tưởng tượng. Niết Bàn Cảnh có Niết Bàn Kiếp, còn Luân Hồi Cảnh cũng có Luân Hồi Kiếp, vượt qua là sẽ tiến hóa, tiêu dao thế gian. Không qua thì tan biến vào luân hồi!

Tiểu điêu bình thản nói.

- Luân Hồi Kiếp?

Lần đầu tiên Lâm Động nghe nói đến điều này, nhưng nó cũng quá xa vời với hắn.

- Thế nó có liên quan gì đến Luân Hồi Ấn của nàng ấy? Còn nữa, Luân Hồi Giả là gì?

- Những người bước vào Luân Hồi Cảnh đều là cường giả đỉnh phong trong thiên địa, bọn họ đã nắm bắt được sinh tử. Từ góc độ nào đó mà nói ngay cả thời gian cũng khó tiêu diệt được bọn họ. Thanh Trĩ mà chúng ta gặp ở Thanh Long Điện có lẽ cũng là cường giả Luân Hồi Cảnh, nếu không thì không thể sống được đến bây giờ!

- Thời Viễn Cổ, một số cường giả Luân Hồi Cảnh siêu cấp nếu vượt Luân Hồi Kiếp thất bại, nhưng cường giả có năng lực siêu phàm sẽ thi triển thần thông bảo vệ chút linh tính còn lại từ đó chuyển sinh luân hồi. Đến khi có cơ duyên sẽ hồi sinh linh tính tái xuất trên thế gian! Mà những người chuyển sinh đó được gọi là Luân Hồi Giả. Xem ra nha đầu này chính là một Luân Hồi Giả!

Tiểu điêu nhìn nàng thiếu nữ lơ lửng trên không với ánh mắt mang chút kỳ dị, nói.

- Có nghĩa là kiếp trước nàng ấy chính là một cường giả Luân Hồi Cảnh siêu cấp?

Lâm Động day trán.

- Ừm!

Tiểu điêu gật đầu:

- Có lẽ bản thân nàng ta cũng không biết, lần này chắc khi Nguyên thần ngưng tụ đã kích thích linh tính trong linh hồn nên mới có biến cố này!

- Đương nhiên, cũng không phải tất cả Luân Hồi Giả đều có thể thức tỉnh. Phần lớn Luân Hồi Giả đều sống một cách bình thường, sau nhiều lần luân hồi sau đó, linh tính cũng bị mất dần đi đến khi hoàn toàn biến mất thì cường giả Luân Hồi Cảnh siêu cấp đó mới coi là biến mất hoàn toàn.

- Thế nó có ảnh hưởng tới tính cách của nàng ấy không? Hoặc có thể nói là, sau khi tỉnh lại liệu nàng ấy có không còn là Ứng Hoan Hoan nữa mà trở thành cường giả Luân Hồi Cảnh siêu cấp kia không?

Lâm Động do dự một chút rồi nói.

- Sau khi tỉnh giấc sẽ có một vài sự thay đổi, nhưng chủ đạo vẫn là người luân hồi lần này!

Dường như Tiểu điêu nhận ra sự lo lắng của Lâm Động, cười nói.

Lâm Động cười khổ, chỉ có thể gật gù, trong lòng thầm thở dài. Từ góc độ của mình, hắn thà muốn Ứng Hoan Hoan vẫn chỉ là nàng thiếu nữ đơn giản trong sáng như xưa còn hơn là cường giả siêu cấp từ thời Viễn Cổ.

- Cũng không cần quá lo lắng, có thể nàng ta là Luân Hồi Giả nhưng ai đảm bảo sẽ tỉnh lại được? Chỉ cần không tỉnh thì nàng ta vẫn là Ứng Hoan Hoan mà ngươi biết.

Tiểu điêu nói.

- Ừm!

Lâm Động lại gật đầu, rồi bỗng nhìn Tiểu điêu, nói:

- Ngươi đã từng là cường giả Luân Hồi Cảnh?

Gương mặt Tiểu điêu khẽ co giật một chút rồi cười khan, nói:

- Suýt chút nữa thì được! Nhưng nếu ta tiến vào Luân Hồi Cảnh thì ta sẽ không trốn trong Thạch phù thần bí này, và ngươi cũng sẽ không gặp ta!

Lâm Động cười, cuộc gặp gỡ năm ấy đã hoàn toàn thay đổi vận mệnh của hai người bọn họ. Nếu không có Lâm Động thì có lẽ Tiểu điêu đã tan biến từ lâu rồi, mà nếu không có Tiểu điêu thì có lẽ Lâm Động cũng không thể đạt đến trình độ hiện giờ. Bao nhiêu năm nay, trải qua vô số khoảng thời gian khó khăn, cuối cùng bọn họ cũng vượt qua được.

- Trạng thái này của nàng ta có lẽ không kéo dài lâu đâu!

Tiểu điêu ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ, nói.

Chỉ mấy phút sau, màu lam nhạt lạnh lẽo bao phủ đầy trời bắt đầu tan đi, đôi mắt Ứng Hoan Hoan cũng chầm chậm nhắm lại.

Những vòng sáng màu lam dần chui trở lại cơ thể Ứng Hoan Hoan, mái tóc dài cũng nhanh chóng ngắn lại, trong quá trình đó, màu lam biến dần trở lại thành màu đen nhánh.

Khi mái tóc của Ứng Hoan Hoan hoàn toàn trở lại màu sắc bình thường, thân thể cũng từ trên trời rơi xuống. Lâm Động thấy vậy vội bước ra đỡ lấy nàng. Cơ thể mềm mại chạm vào tay khiến tim hắn khẽ rung lên. Cúi đầu thì nhìn thấy đôi mắt đen láy mở trừng trừng nhìn mình.

Hai người cứ thế nhìn nhau, sắc mặt Lâm Động không có chút dao động, dường như tư thế đầy tình cảm này chẳng liên quan gì đến hắn. Còn Ứng Hoan Hoan, sau một lúc đối mặt, cuối cùng gương mặt đỏ ửng lên thẹn thùng.

Nhìn ánh mắt sáng trong mà ngượng ngùng của nàng, Lâm Động thầm thở phào, cũng may nàng ấy vẫn là Ứng Hoan Hoan trước đây.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 748

Trở Về

E hèm!

Trước ánh mắt ngày càng ngượng ngùng hơn của nàng, Lâm Động cuối cùng hắng giọng, rồi buông tay ra.

- Ủa, sao lại thành ra thế này?

Ứng Hoan Hoan ngượng ngùng chỉnh lại y phục, mắt nhìn ra xung quanh thấy toàn bộ đã biến thành băng không khỏi sững người, hỏi.

Lâm Động, Tiểu điêu, Tiểu Viêm nhìn nhau, xem ra bản thân Ứng Hoan Hoan chẳng biết gì về sự việc ban nãy.

- Là vì trận pháp đấy!

Lâm Động giải thích qua loa, hắn không nói chuyện vừa rồi cho Ứng Hoan Hoan, vì theo hắn, chuyện thế này cứ để tự nhiên thì tốt hơn, hắn không cần thiết phải nói gì cả. Sau này sẽ có những thay đổi gì thì phải xem tạo hóa của bản thân nàng vậy… Ứng Hoan Hoan gật đầu, cũng không hỏi sâu hơn, nàng hơi vểnh mặt lên vui mừng:

- Ta cũng đã ngưng tụ được Nguyên thần rồi!

Lâm Động cười, cũng không cảm thấy bất ngờ, thực lực vốn có của Ứng Hoan Hoan là Bát Nguyên Niết Bàn, trong cơ thể có thể tự sinh ra Nguyên Thần Lực, từ đó ngưng tụ Nguyên thần cũng thuận lợi hơn Lâm Động nhiều.

Từ khí tức của Ứng Hoan Hoan lúc này có thể thấy, tuy chưa đột phá Cửu Nguyên Niết Bàn nhưng cũng là Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong rồi. Có lẽ không lâu nữa là có thể đột phá. Đó cũng là tin tốt với cuộc Thi đấu Tông phái sắp tới!

- Tiếp theo ngươi định thế nào?

Tiểu điêu tiến lại nhìn hai người rồi nói.

- Ta phải về Đạo Tông đã, không lâu nữa là đến cuộc Thi đấu Tông phái rồi!

Lâm Động hơi trầm ngâm rồi nói.

- Cuộc thi đấu này là đại sự ở Đông Huyền Vực, về cơ bản, những thế lực Tông phái có danh tiếng ở Đông Huyền Vực đều sẽ phái đệ tử ưu tú tham gia, mức độ ác liệt của nó vượt xa so với Bách Triều Đại Chiến.

Tiểu điêu nghe vậy, cười nói.

- Theo ta được biết, những cuộc thi đấu trước đây đều diễn ra ở Dị Ma Vực đúng không? Chậc chậc, đó là nơi cực kỳ nguy hiểm đấy!

- Dị Ma Vực?

Lâm Động khựng người, rồi nhíu mày:

- Ở đó có cái gì? Nguy hiểm đến mức nào?

- Một trong các chiến trường của Cuộc chiến Thiên địa thời Viễn Cổ!

Tiểu điêu cười, nói:

- Đừng hỏi ta Cuộc chiến Thiên địa là gì, nó quá xa vời, đến ta cũng không rõ nữa. Ta chỉ biết duy nhất một điều là, để đối phó với trận đại chiến đó, các cường giả trong thiên địa này đều đã tụ họp lại với nhau!

Tim Lâm Động khẽ run lên, hắn nhớ lại cảnh tượng đã nhìn thấy trong Đại Hoang Vu Bi, không biết hai điều này có liên quan gì đến nhau không?

- Sau này khi đại chiến kết thúc, địa vực đó bị ma khí xâm thực, sinh ra một số loài ma quái vô cùng khủng bố. Tính ra cũng là hung địa của Đông Huyền Vực, mỗi kỳ thi đấu là có không ít kẻ mất mạng. Có điều, tuy nguy hiểm nhưng đó cũng có thể gọi là bảo địa. Trong Cuộc chiến Thiên địa thời Viễn Cổ, có vô số cường giả bỏ mạng, nếu có cơ duyên tốt chưa biết chừng sẽ có được bảo tàng hoặc truyền thừa, một bước lên trời.

Nghe vậy Lâm Động cũng gật gù, sức hấp dẫn lớn thế đủ để khiến người ta liều mạng vì nó.

- Các ngươi có cùng ta về Đạo Tông không?

Lâm Động nhìn hai người bọn Tiểu điêu, hỏi.

- Bọn ta không đi đâu. Ta định đưa hắn đến một nơi này xem hắn có đột phá Cửu Nguyên Niết Bàn được không. Nếu được thì ta sẽ đưa hắn đến thẳng Dị Ma Vực tìm ngươi!

Tiểu điêu nghĩ một chút rồi nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, Tiểu Viêm cùng Tiểu điêu đi rõ ràng là sẽ có ích hơn. Về Đạo Tông có khi không có điều kiện tu luyện tốt. Dù thế nào thì cùng là Yêu thú, có sự chỉ điểm của Tiểu điêu, Tiểu Viêm sẽ bớt được nhiều phiền phức.

- Nếu như vậy thì chúng ta tạm biệt tại đây. Đợi xong xuôi mọi việc bọn ta sẽ tìm ngươi.

Tiểu điêu cười, rồi vẫy vẫy tay, cũng không chần chừ thêm, bay thẳng lên không trung luôn.

- Đại ca, rồi bọn đệ sẽ đến Dị Ma Vực tìm huynh!

Tiểu Viêm cũng nhìn Lâm Động cười, rồi bay lên trên không trung, nhìn Tiểu điêu một cái rồi cả hai cùng biến thành lưu quang bay nhanh về phía chân trời.

- Chúng ta cũng trở về thôi!

Lâm Động nhìn hai người Tiểu điêu đã đi xa, khẽ thở ra rồi quay lại nói với Ứng Hoan Hoan.

- Về để ta tự đi!

Ứng Hoan Hoan gật đầu, nhìn Lâm Động cười gian xảo, rồi biến thành một đạo hồng quang bay đi, xem ra cô nương da mặt mỏng này không thể chịu được việc Lâm Động ôm bay đi rồi.

Lâm Động cười cười nhìn quang ảnh bay đi, nhưng rồi nụ cười bỗng thu lại, vì hắn cảm nhận được một luồng hàn khí rất nhỏ từ trong đạo hồng quang ấy.

Hàn khí này giống hệt với trạng thái ban nãy của Ứng Hoan Hoan. Xem ra nó ít nhiều cũng đã ảnh hưởng đến nàng. Chỉ là không biết ảnh hưởng đó liệu sẽ là tốt hay xấu?

Lâm Động khẽ thở dài, rồi cũng biến thành quang ảnh nhanh chóng đuổi theo.

o0o Thời gian về dài gấp đôi lúc đi. Dù sao Ứng Hoan Hoan cũng là thiếu nữ, ra ngoài phải dạo chơi cho vui vẻ, còn Lâm Động vì đã giải quyết xong việc nên cũng thoải mái hơn nhiều, cộng với việc Ứng Hoan Hoan đã giúp được rất nhiều nên hắn cũng cùng nàng chơi một chuyến. Vì thế khi bọn họ trở về cũng đã qua nửa tháng!

- Cuối cùng cũng về rồi!

Đi vào trong đại trận hộ tông khổng lồ, nhìn phong cảnh quen thuộc, thân

thiết, gương mặt Ứng Hoan Hoan hiện lên nụ cười ngọt ngào, hít sâu vào một hơi, nói.

- Nàng về Thiên Điện đi, ta cũng phải về Hoang Điện để Trần Chân sư thúc bọn họ biết ta vẫn còn sống!

Lâm Động vừa dứt lời bỗng ngẩng đầu lên nhìn về phía xa. Ở đó có tiếng xé gió vang lên, rồi hơn chục thân ảnh lọt vào tầm mắt.

- Chết rồi, Đội chấp pháp của Tông phái, không phải đến bắt chúng ta chứ?

Mặt Ứng Hoan Hoan biến sắc vội nói.

Lâm Động nhíu mày nhìn, hắn không thấy có sự thiếu thiện ý nào từ phía bọn họ cả.

- Lâm Động sư đệ, Hoan Hoan tiểu sư muội, Chưởng giáo bảo hai người lập tức đến gặp người!

Đứng đầu Đội chấp pháp là một nam tử tầm ba mươi, vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt nhìn hai người Lâm Động thì không quá nghiêm khắc mà ngược lại còn có nét cười khi thấy Ứng Hoan Hoan có ánh mắt trốn tránh mình.

- Đa tạ sư huynh!

Lâm Động thầm thở phào một hơi, hắn cung tay với Đội chấp pháp, kéo Ứng Hoan Hoan nhanh chóng bay vào sâu trong Đạo Tông.

- Đúng rồi, Hoan Hoan tiểu sư muội, Tề Lôi sư thúc bảo muội về thì lập tức trả lại Thiên Hoàng Cầm cho thúc ấy!

Khi hai ngươi sắp đi xa thì bỗng Ứng Hoan Hoan lại nghe thấy phía sau có tiếng cười trêu chọc, rồi gương mặt nhăn lại.

- Thôi xong rồi, lần này chắc chắn bị cấm cửa rồi!

Nhìn Ứng Hoan Hoan không ngừng làu bàu, Lâm Động nhún vai bất lực, kéo nàng bay vào sâu bên trong Đạo Tông rồi đáp trên đỉnh núi có gian trúc cư.

Khi đáp xuống bọn họ lập tức nhìn thấy Ứng Huyền Tử đứng chắp tau sau lưng trước gian trúc cư. Trái tim Lâm Động rung lên, vội buông Ứng Hoan Hoan ra rồi hai người đáp xuống đất.

Lúc này Ứng Hoan Hoan đã thu lại mọi sự hoạt bát một cách ngoan ngoãn, ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung, khác hẳn với dáng vẻ lên trời xuống đất bình thường.

Khi hai người Lâm Động đáp xuống, Ứng Huyền Tử mặc bạch y cũng từ từ quay người lại, định nói gì đó thì Lâm Động nhìn thấy ánh mắt ông nhìn Ứng Hoan Hoan, vào khoảnh khắc đó Lâm Động nhận ra đồng tử của ông co rút lại…
- Cảm nhận được rồi sao?

Thấy vậy môi Lâm Động khẽ mím lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 748b

Nói Chuyện

Sự thay đổi trong ánh mắt của Ứng Huyền Tử rất nhỏ, chỉ có Lâm Động luôn quan sát mới nhận ra, nhưng rồi rất nhanh ánh mắt ấy đã trở về bình thường.

- Các ngươi cũng thật biết gây chuyện, không chỉ lén lấy đi Thiên Hoàng Cầm mà còn giết một Trưởng lão, hai Linh Tướng của Nguyên Môn, thật cũng biết gây chuyện nhỉ?

Ứng Huyền Tử liếc nhìn hai người, bình thản nói.

Lâm Động cười khan, nghe vậy hắn có thể chắc chắn người thầm ra tay giúp bọn họ chính là Ứng Huyền Tử rồi!

- Cha, bọn Nguyên Môn đó tìm đến tận nơi. Nếu bọn con không ra tay thì có khi bọn con không trở về được!

Ứng Hoan Hoan nũng nịu nói.

- Cũng may lần này không bị Nhân Nguyên Tử phát hiện ra thân phận của các ngươi, nếu không thì Nguyên Môn sẽ không để yên đâu. Dù sao thì cuộc Thi đấu Tông phái cũng sắp bắt đầu rồi.

Ứng Hoan Hoan trừng mắt với Ứng Hoan Hoan rồi mới nói.

- Nhân Nguyên Tử?

Lâm Động nheo mắt, có lẽ đó là một trong các Chưởng giáo Nguyên Môn đã truy sát bọn họ.

- Nhưng chuyện chưa bị phát hiện thì cho nó qua đi. Người của Nguyên Môn, chỉ cần không thật sự trước mặt mọi người, giết được thì cứ giết!

Ứng Huyền Tử hơi ngừng lại rồi mới nói.

Nghe vậy Lâm Động và Ứng Hoan Hoan cùng thở phào nhẹ nhõm.

- Hoan Hoan, con đi trả Thiên Hoàng Cầm cho Tề Lôi sư thúc đi. Tuy nó có thể coi là của con nhưng trước khi con đủ thực lực thì nó vẫn phải để ở Thiên Điện!

Ứng Huyền Tử nói với Ứng Hoan Hoan.

- Vâng!

Ứng Hoan Hoan ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Lâm Động một chút rồi nói với giọng chỉ hai người nghe thấy:

- Ta đi đây, ngươi tự cầu nguyện đi nhé!

Nói rồi nàng biến thành một đạo hồng quang, như chạy trốn rời khỏi đỉnh núi, khiến Lâm Động dở khóc dở cười.

- Nha đầu này!

Ứng Huyền Tử nhìn đạo hồng quang phía xa cũng không kìm được bật cười, trên gương mặt có sự sủng ái khó che giấu.

Thu ánh mắt lại, Ứng Huyền Tử nhìn Lâm Động, nụ cười thu lại, trầm mặc một chút rồi nói:

- Ngươi đã biết việc xảy ra với Hoan Hoan rồi đúng không?

- Chưởng giáo cũng biết sao?

Lâm Động hỏi thăm dò.

- Khi nó còn rất nhỏ ta đã từng cảm giác được, nhưng không ngờ khi nó ngưng tụ Nguyên thần lại có liên hệ với linh tính cũ của nó!

Ứng Huyền Tử khẽ thở dài, ánh mắt mang chút phức tạp.

- Nha đầu này… không ngờ lại là Luân Hồi Giả, không biết tiền thế của nàng ấy là vị cường giả siêu cấp nào?

Lâm Động trầm ngâm không nói, ánh mắt có chút lo lắng, hắn lo Ứng Huyền Tử sẽ có khúc mắc trong lòng vì thân phận Luân Hồi Giả của Ứng Hoan Hoan.

- Ngươi đừng nghĩ lung tung. Bất luận Hoan Hoan thành thế nào thì nó mãi mãi là con gái ta, hơn nữa dù nó thật sự thức tỉnh thì vẫn là nó ở kiếp này làm chủ!

Dường như biết Lâm Động đang nghĩ gì, Ứng Huyền Tử cười nói.

- Tuy Hoan Hoan là một Luân Hồi Giả, nhìn từ góc độ Tông phái có lẽ là chuyện tốt với Đạo Tông. Nhưng từ góc độ một phụ thân, ta chỉ hy vọng nó là đứa con gái bình thường. Ta có khả năng bảo vệ nó, nó có thể làm những việc nó thích mà không phải gánh vác điều gì. Ta có thể giúp nó chống đỡ cả bầu trời!

Tim Lâm Động hơi run lên, hắn nhìn nụ cười trên gương mặt Ứng Huyền Tử, trong lòng có chút hối hận, không nên phán đoán tâm tư của một người phụ thân như vừa rồi.

Thấy vẻ mặt hối lỗi của Lâm Động, Ứng Huyền Tử chỉ xua tay cười, rồi vỗ lên vai hắn nói:

- Ngoài ra, chuyện này ngươi làm tốt lắm. Rất hả giận! Ngươi không biết vẻ mặt của Nhân Nguyên Tử lúc đó đâu! Ha ha ha… - Chuyện này hoàn toàn do bọn chúng tìm tới. Đệ tử chỉ muốn lấy Địa Tâm Dựng Thần Diên, hơn nữa bọn chúng động thủ mà chỉ nhẫn nhịn thì chẳng được việc gì, chi bằng giải quyết bọn chúng đi!

Lâm Động nhún vai, nói.

- Gã bằng hữu Thiên Yêu Điêu của ngươi thực lực rất cường đại, hiện giờ chắc thực lực hắn vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Xem ra trong Thiên Yêu Điêu Tộc hắn cũng không phải tộc nhân bình thường. Ngươi kết bạn cũng rộng thật, Thiên Yêu Điêu, Thiên Ma Hổ, đều là chủng tộc cực kỳ lớn mạnh trong giới Yêu thú.

Ứng Huyền Tử cười đầy thâm ý.

- Chưởng giáo không kỳ thị thân phận bọn họ chứ?

Lâm Động nói.

- Ta đã nghe Ngộ Đạo nói. Hồi đó ngươi chọn Đạo Tông, nguyên nhân không nhỏ cũng là vì hai người bằng hữu này. Nếu ta có ý kiến gì thì không phải đẩy ngươi ra khỏi đây sao? Đệ tử ưu tú thế này ngay ta cũng không nỡ a!

Ứng Huyền Tử cười, nói.

- Hồi đó lựa chọn như vậy, giờ nhìn lại đúng là vô cùng sáng suốt. Nếu là Tông phái khác có lẽ giờ đệ tử cũng không được như thế này!

Lâm Động nói, Ứng Huyền Tử cũng bật cười.

- Còn hơn một tháng nữa là đến cuộc Thi đấu Tông phái rồi. Thời gian này ngươi cứ ở trong Đạo Tông tu luyện đi.

- Vâng!

Lâm Động gật đầu, lần này đi thực lực tăng tiến không ít, hắn cũng cần có thời gian yên tĩnh tiêu hóa… - Đi đi! À ngoài ra, chuyện Ứng Hoan Hoan là Luân Hồi Giả không được để lộ ra ngoài. Nếu bị Nguyên Môn biết được, chưa biết chừng bọn chúng sẽ ngầm hạ thủ với Hoan Hoan.

Ứng Huyền Tử nhắc nhở.

- Ừm, đệ tử biết rồi!

Lâm Động gật đầu, thấy Ứng Huyền Tử phẩy tay thì hành lễ rồi bay khỏi đỉnh núi.

Lâm Động rời đi, đỉnh núi lại trở về tĩnh lặng. Ứng Huyền Tử chắp tay sau lưng, một lúc lâu sau mới thở dài bất lực.

- Không phải ngươi đã biết chuyện Hoan Hoan là Luân Hồi Giả từ lâu rồi sao. Sao còn thở dài vậy?

Không gian phía sau Ứng Huyền Tử khẽ động, một lão giả tóc trắng mặc lam bào hiện ra, cười nói.

- Chỉ là không ngờ nó sớm tiếp xúc với linh tính Luân Hồi đến vậy!

Ứng Huyền Tử lắc đầu, khẽ nói:

- Nếu nó đã tiếp xúc với linh tính Luân Hồi chắc sau này khả năng thức tỉnh sẽ rất cao. Giờ chỉ có thể hy vọng tính cách của nó sẽ không thay đổi quá nhiều!

- Để một tiểu yêu nữ không ngồi yên được một chỗ lại trở nên lạnh như băng, ngay lão già như ta còn không chấp nhận được!

Lão giả mặc lam bào vuốt chòm râu, nghĩ một chút rồi cười khổ. Chắc đang tưởng tượng dáng vẻ lạnh lùng của Ứng Hoan Hoan sau này.

- Đành phải đợi sau này vậy. Hy vọng nó có thể trấn áp được linh tính Luân Hồi, nếu không… Ứng Huyền Tử lắc đầu, thở dài lo lắng.

o0o Sau khi trở về Hoang Điện, đương nhiên Lâm Động bị hai người Trần Chân và Ngộ Đạo trách mắng tội mất tích một thời gian dài mà không báo. Nhưng rõ ràng không phải thực sự quở trách hắn. Bởi vì khi thấy Lâm Động về

với thực lực tăng tiến, bọn họ cười đến không khép nổi miệng.

Thời gian sau đó Lâm Động cũng yên tĩnh bế quan hoặc đi dạo trong Vũ Kỹ Điện, dáng vẻ rất toàn tâm tu luyện khiến hai người Trần Chân, Ngộ Đạo rất hài lòng.

Từng ngày qua đi, không khí trong Đạo Tông một lần nữa trở nên căng thẳng. Rất nhiều đệ tử đều như sắp gặp đại địch. Đệ tử ưu tú của bốn điện thì càng gắng sức tu luyện để tăng thực lực.

Mà nguyên nhân chính là cuộc Thi đấu Tông phái sắp diễn ra!

Mấy cuộc thi đấu gần đây Đạo Tông hầu như đều bị Nguyên Môn chèn ép. Lần trước còn khiến Đại sư tỷ Thiên Điện hồi đó chết đi, đó cũng chính là tỷ tỷ của Vương Diêm. Điều đó đã kích nộ tất cả đệ tử Đạo Tông. Nếu không phải cao tầng của Đạo Tông áp chế thì hai bên đã xảy ra đại chiến rồi.

Oán hận đó hiển nhiên không thể áp chế hoàn toàn được. Theo thời gian nó sẽ sâu sắc hơn, chỉ đợi đến lúc bùng phát!

Mà cơ hội đó chính là cuộc Thi đấu Tông phái, vì ở đây, bất luận thi triển thủ đoạn gì cũng không bị chỉ trích.

Không ít đệ tử Đạo Tông đều đang đợi cơ hội báo thù này.

Và hiện giờ, cơ hội đó cuối cùng cũng đến!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 749

Nàng Còn Nhớ Không?

Thời gian cũng dần trôi đi trong không khí căng thẳng đó. Nếu Điện Thí lúc trước chỉ là sự khởi động, thì lúc này chính là dấu hiệu của một cơn bão.

Vì mọi người đều biết, cuộc Thi đấu Tông phái này không phải giao đấu học hỏi giữa các sư huynh đệ nữa. Ở đó nguy hiểm đầy rẫy, chỉ không cẩn thận một chút là có thể rơi vào tình cảnh đẫm máu. Khi đối mặt với bọn ma quái vô cùng nguy hiểm ở Dị Ma Vực, còn phải thận trọng với đánh lén ám sát của đệ tử các Tông phái siêu cấp khác.

Muốn sống sót ở đây, không chỉ cần sự phối hợp đồng đội một cách chặt chẽ mà còn phải có thực lực hơn người. Nếu không, chỉ sai một bước, không chỉ hại chết bản thân mà còn liên lụy đến đồng bạn.

Dưới áp lực đó, không khí trong Đạo Tông thời gian này càng nghẹt thở hơn Điện Thí lúc trước.

o0o Lâm Động đang ngồi trên một ngọn núi nham thạch gần Đan Hà, vô số nguyên lực hùng hồn từ bốn phía không ngừng chảy vào người hắn, có thể thoang thoáng nghe thấy tiếng nước chảy ào ạt từ trong cơ thể hắn.

Thẳng phía dưới hắn là một khu đài rộng hàng nghìn trượng, dưới đó có ít nhất hàng vạn đệ tử Đạo Tông đang ngồi đả tọa hấp thụ nguyên lực dồi dào ở xung quanh.

Nếu luận thực lực đơn thể, có lẽ những đệ tử này không nổi bật, nhưng với số lượng này thì thanh thế cũng rất lớn.

Lâm Động chăm chú nhìn cảnh tượng phía dưới, rồi vươn vai, từ sau khi trở về Đạo Tông, tuy không bỏ bê việc tu luyện thường ngày nhưng về tổng thể vẫn khá nhàn hạ. Vì là đại đệ tử thân truyền nên Lâm Động không cần tham gia tu luyện tập thể thế này. Phần lớn việc tu luyện là tự mình hoàn thành.

- Hửm?

Đang vươn vai bỗng Lâm Động nhìn về bên phải. Cách đó không xa, trên một tảng nham thạch có một bóng người hắc bào quen thuộc đang ngồi, thanh trọng kiếm màu đen sau lưng khiến người đó rất đơn độc.

- Sang nói chuyện chút được không?

Khi Lâm Động nhìn sang, Vương Diêm cũng nghiêng đầu nhìn, thản nhiên nói.

Lâm Động nghe thế, hơi do dự chút rồi gật đầu, bay sang ngồi cạnh Vương Diêm.

Ngồi bên cạnh, Lâm Động nhìn gương mặt đầy râu ria và sẹo ngang dọc của Vương Diêm. Chắc trước đây nó cũng là một gương mặt anh tuấn, nhưng hiện giờ thì khá dị thường.

- Nghe nói các ngươi đã giết một Trưởng lão và hai Linh Tướng của Nguyên Môn?

Vương Diêm quay sang nhìn Lâm Động, ánh mắt vốn đờ đẫn của hắn lúc này bỗng tràn ngập nhiệt lượng.

Lâm Động khựng người, tin này ngoài Ứng Huyền Tử ra hắn không hề nói cho ai, sao Vương Diêm biết được?

- Hoan Hoan nói cho ta… Hình như nó lo ta hận ngươi vì chuyện ở Điện Thí nên mới lén chạy đến nói cho ta biết… Vương Diêm nói.

Lâm Động lắc đầu cười, nha đầu này từ khi về Đạo Tông chưa xuất hiện trước mặt hắn lần nào, nghe nói bị tỷ tỷ ép buộc bế quan tu luyện rồi. Chỉ là không ngờ nàng lại nói với Vương Diêm những điều này, hảo ý này khiến Lâm Động cảm động.

- Nhưng nàng ấy cũng đánh giá hơi thấp sự độ lượng của Vương Diêm sư huynh rồi!

Lâm Động cười nói.

- Nó cũng rất hiểu ta. Nó làm vậy sợ là có chút quan tâm nhưng lại thành gây rối!

Vương Diêm nói.

Lâm Động khựng người không biết phải tiếp lời thế nào, đành trầm mặc.

- Việc lần này cũng khiến người ta sảng khoái. Ta lăn lộn bên ngoài nhiều năm như vậy, số đệ tử Nguyên Môn đã giết cũng chẳng quan trọng lắm, so với ngươi một lần giải quyết một Trưởng lão, hai Linh Tướng thì đó đúng là chuyện vặt vãnh!

Vương Diêm nhếch môi cười, ánh mắt có chút khát máu.

- Vì có một bằng hữu đi cùng, với thực lực của ta không thể giết được một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành.

Lâm Động lắc đầu nói.

Vương Diêm gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Với thực lực của ngươi hiện giờ, có thể coi là ưu tú trong số đệ tử trẻ tuổi của các Tông phái siêu cấp. Có điều, so với đệ tử đỉnh cấp của Nguyên Môn thì vẫn còn khoảng cách.

- Vương Diêm sư huynh muốn nói đến… Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn?

Lâm Động nheo mắt, khẽ nói.

- Tiểu Nguyên Vương, Tiểu Linh Vương, Tiểu Lôi Vương, bọn chúng chính là đệ tử do ba vị Chưởng giáo đích thân dạy dỗ. Bọn chúng đại diện cho sức mạnh đỉnh cao của đệ tử Nguyên Môn. Thậm chí, từ góc độ nào đó mà nói thì trong tất cả đệ tử ở Đông Huyền Vực, bọn chúng cũng là lợi hại nhất. Cuộc Thi đấu Tông phái lần này, có lẽ bọn chúng là đối thủ lớn nhất của chúng ta.

Ánh mắt Vương Diêm tối sầm lại, nói.

- Tam Tiểu Vương mạnh đến mức nào?

Lâm Động mím môi, hỏi.

- Ba người bọn chúng đều từng giao đấu với cường giả Sinh Huyền Cảnh. Tuy không chiến thắng nhưng đều rút lui thuận lợi!

Vương Diêm nói.

Lâm Động nheo mắt, hiện giờ nếu đối mặt với cường giả Sinh Huyền Cảnh hắn cũng chỉ có nước tránh né. Vì căn bản hai bên không thuộc một tầng thứ, dù có miễn cưỡng giao đấu cũng vô cùng gian nan. Tam Tiểu Vương làm được điều đó, xem ra không hổ được ba vị Chưởng giáo Nguyên Môn đích thân dạy dỗ.

- Ta từng giao đấu với Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên!

Vương Diêm cụp mắt xuống, nói.

- Ồ? Kết quả ra sao?

Lâm Động nhướng mày.

Vương Diêm trầm mặc một chút rồi kéo áo ra. Lâm Động nhìn thấy chỗ ngực của hắn là một vết sẹo to cỡ bàn tay vô cùng chói mắt. Bên cạnh vết sẹo đó còn rất nhiều vết sẹo nhỏ khác, giống như từng bị lửa thiêu đốt vậy.

Tuy vết thương từ chưởng ấn đã lành lặn lại rồi, nhưng Lâm Động vẫn đoán được lúc đó Vương Diêm đã phải chịu thương thế nặng đến mức nào. Một chưởng này đủ để lấy mạng!

- Một quyền đổi một chưởng, chỉ có điều ta bị trọng thương, còn hắn vẫn còn lực chiến đấu. Nếu không phải rút lui nhanh thì có lẽ ta đã chết trong tay hắn rồi!

Vương Diêm tự cười mình, nói.

Ánh mắt Lâm Động có phần nặng nề, hắn từng giao đấu với Vương Diêm, đương nhiên biết sức mạnh của Vương Diêm. Vậy mà Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên lại đánh bại được Vương Diêm, thực lực đó có lẽ đã là Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong. Thậm chí chưa biết chừng trong cơ thể hắn đã có Sinh khí, sắp chạm tới ngưỡng cửa Sinh Huyền Cảnh rồi.

- Trong Tam Tiểu Vương Nguyên Môn, thực lực Lôi Thiên chỉ đứng thứ ba, còn có Tiểu Linh Vương và Tiểu Nguyên Vương lợi hại hơn.

Sắc mặt Vương Diêm tối sầm, nói.

- Như vậy mà chỉ đứng thứ ba?

Lâm Động mím môi, sự nặng nề càng rõ ràng hơn trong mắt. Đạo Tông luôn bị Nguyên Môn chèn ép, thì ra chỉ nhìn chất lượng đệ tử thôi Nguyên Môn cũng vượt xa Đạo Tông.

- Lần này đệ tử Đạo Tông chúng ta dù có thêm ngươi cũng chỉ có ba người có thể sánh ngang với cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn. Dù không tính Tam Tiểu Vương, trừ tiếp hai Linh Tướng ngươi đã giết nữa, bọn chúng cũng còn ít nhất sáu cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn… Lâm Động cười khổ, không chỉ chất

lượng kém một bậc mà ngay số lượng cũng kém quá nhiều.

- Xem ra cuộc thi đấu này không phải chuyện tốt đối với Đạo Tông chúng ta.

Lâm Động thở dài, rồi hỏi:

- Ngoài Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn ra, sáu Tông phái siêu cấp khác có còn nhân vật nào khó đối phó không?

- Sáu Tông phái siêu cấp còn lại cũng chẳng phải loại tầm thường. Thực lực đệ tử không hề thua kém Đạo Tông chúng ta. Nhưng có lẽ nổi trội nhất là Lăng Thanh Trúc của Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

- Lăng Thanh Trúc?

Bàn tay trong tay áo của Lâm Động bỗng nắm chặt lại, cơ thể hơi cứng lại, trước cái tên đó hắn không thể giữ được sự điềm nhiên.

Vương Diêm nhìn Lâm Động khó hiểu, rõ ràng cũng đã nhận ra sự thay đổi của Lâm Động, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói:

- Danh tiếng của Lăng Thanh Trúc trong lớp đệ tử trẻ tuổi Đông Huyền Vực cũng không hề thua kém Tam Tiểu Vương. Mà bản thân nàng ta cũng là một kỳ tài hiếm gặp, từ lâu đã được Cung chủ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung nhận làm đệ tử quan môn.

- Hồi đó Tiếu Tiếu giao đấu với Lăng Thanh Trúc, đã thất bại… Nhưng quan hệ của Đạo Tông với Cửu Thiên Thái Thanh Cung vẫn có thể coi là tạm được. Nếu không có gì bất ngờ thì có lẽ bọn họ sẽ không ra tay với chúng ta. Đương nhiên nếu chúng ta liên thủ được với bọn họ thì cũng là việc tốt. Thực lực Lăng Thanh Trúc rất mạnh, ít nhất thì Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên không phải đối thủ của nàng ta!

Nói đến đây, Vương Diêm dường như tự cười mình. Tuy hai bên không đối địch nhưng Lăng Thanh Trúc cũng không thể nào lại nhúng tay vào ân oán giữa

Đạo Tông và Nguyên Môn. Cùng lắm là bàng quan, không giúp ai cả đã là tốt rồi.

- Mạnh vậy sao?

Lâm Động lẩm bẩm, ánh mắt cụp xuống dần có chút nóng bỏng.

- Các Tông phái siêu cấp khác đều có cường giả trẻ tuổi cũng nổi danh. Lần thi đấu này có lẽ sẽ rất thú vị. Chỉ là không biết Đạo Tông chúng ta sẽ thế nào?

Vương Diêm nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi hắn ngẩng đầu lên, lúc này ở chân trời mây đen tràn xuống bao trùm thiên địa.

- Ta rất mong đợi!

Thiên địa tối sầm đi, Vương Diêm nghe thấy tiếng cười khẽ vang lên ở bên cạnh, hắn ngoảnh lại thì thấy khóe miệng người thanh niên bên cạnh mình cong lên.

Trong sự nồng nhiệt và mạnh mẽ dường như còn có chút mong đợi.

Lăng Thanh Trúc, người thiếu niên yếu đuối ở Vương triều Đại Viêm năm đó, không biết nàng còn nhớ không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 750

Lên Đường

Trong khu quảng trường rộng lớn trên đỉnh núi nguy nga ở trung tâm Đạo Tông, lúc này có vô số đệ tử đang đứng một cách yên lặng, ánh mắt bọn họ đều kính sợ nhìn về trung tâm quảng trường, ở đó là mấy trăm đệ tử đang đứng chỉnh tề, từng đợt năng lượng hùng hồn tỏa ra từ người bọn họ bao phủ cả quảng trường.

Những người này thực lực ít nhất là Lục Nguyên Niết Bàn, bọn họ là những đệ tử ưu tú nhất của bốn điện trong Đạo Tông, sẽ đại diện cho Đạo Tông tham gia cuộc Thi đấu Tông phái lần này.

Điều này chứng minh, trong số các đệ tử, bọn họ là những nhân vật kiệt xuất nhất!

Đứng hàng đầu tiên là một vài thân ảnh, có cả Lâm Động trong đó, phía sau hắn là các đại đệ tử thân truyền như Tưởng Hạo, Bàng Thống… Ánh mắt bọn họ khi nhìn thân ảnh gầy gò trước mặt không khỏi có chút kính sợ.

Sau trận chiến ở Điện Thí lần trước, danh tiếng của Lâm Động đã đạt đến đỉnh điểm, không chỉ đệ tử Hoang Điện nghe theo hắn mà một số đại đệ tử thân truyền của ba điện còn lại cũng rất kính phục hắn.

Cuộc Thi đấu Tông phái sắp bắt đầu, đương nhiên Đạo Tông cũng bắt đầu chỉnh đốn lực lượng chuẩn bị động thân đến Dị Ma Vực.

Lâm Động đứng ở vị trí đầu tiên trong đội ngũ, nhìn bốn phía có chút vô vị, rồi nhìn thấy Ứng Hoan Hoan đứng ở trước đội ngũ của Thiên Điện cách đó không xa.

Hiển nhiên nàng thiếu nữ này cũng nhận ra ánh mắt của hắn, lập tức nhìn hắn cười thật tươi. Điều này khiến không ít đệ tử xung quanh nhìn Lâm Động với ánh mắt ngưỡng mộ. Tuy bình thường Ứng Hoan Hoan rất dễ hòa nhập với các đệ tử khác nhưng ai cũng có thể thấy thái độ của nàng với Lâm Động có chút gì đó khác… Lâm Động cũng cười, định nói gì đó thì trên đài cao phía trước bỗng vang lên tiếng gió rít, rồi một vài thân ảnh đáp xuống, dẫn đầu chính là Chưởng giáo Đạo Tông, Ứng Huyền Tử, phía sau là Điện chủ và Phó Điện chủ của Tứ Điện.

Thấy Ứng Huyền Tử xuất hiện, những tiếng rì rầm bàn tán lập tức yên lặng, mọi ánh mắt đều nhìn thân ảnh bạch y nho nhã với ánh mắt kính sợ.

Ứng Huyền Tử đứng trên đài cao nhìn xuống các đệ tử, rồi giọng nói ôn hòa nhẹ nhàng vang lên.

- Mọi người thân là đệ tử Đạo Tông chắc cũng không lạ gì mức độ nguy hiểm và tàn khốc của cuộc Thi đấu Tông phái. Đây không phải giao lưu học hỏi lẫn nhau, ở đó các ngươi chỉ có thể tin được sư huynh đệ của mình!

- Ta không muốn nói nhiều, ta chỉ hy vọng các con đi bao nhiêu người thì sẽ về với đúng số người ấy, đó chính là thành tích ưu tú nhất!

Giọng của Ứng Huyền Tử trầm thấp, ánh mắt có phần phức tạp nhìn những đệ tử vẻ mặt đầy hứng khởi. Ông biết rằng khi trở về gương mặt của những đệ tử này chắc chắn sẽ có chút lãnh đạm, những đồng bạn bên cạnh bọn họ sẽ là cái giá để bọn họ lĩnh ngộ được điều đó… Trưởng thành, luôn phải mất đi cái gì đó!

- Cuộc thi lần này Tiếu Tiếu chỉ huy, Lâm Động, Vương Diêm trợ giúp bên cạnh. Ta hy vọng ba người các ngươi sẽ đưa được các sư huynh đệ trở về mà không thiếu một ai!

Ứng Huyền Tử nghiêm nghị nhìn ba người đứng đầu.

Ứng Tiếu Tiếu trầm giọng đáp lại.

Lâm Động và Vương Diêm ở bên cạnh nhìn nhau, cũng gật đầu, nhiệm vụ này không hề nhẹ nhàng.

- Lần này bốn vị Điện chủ cũng sẽ cùng đến Dị Ma Vực với các ngươi, nhưng sau khi vào Dị Ma Vực thì phải dựa vào bản thân mà thôi. Các ngươi đã sẵn sàng chưa?

Trên quảng trường, ánh mắt của các đệ tử đầy kiên nghị và cuồng nhiệt, không có một ai có ý định rút lui.

Ứng Huyền Tử cũng mỉm cười, rồi nhẹ nhàng nói:

- Nếu đã sẵn sàng thì động thân thôi. Trên dưới Đạo Tông ở đây đợi mọi người khải hoàn trở về!

Sau lời nói của Ứng Huyền Tử, trên những gương mặt trẻ trung kia không kìm được hiện lên vẻ đầy kích động.

Điện thủ Thiên Điện Tề Lôi cũng bước ra, vẫy tay rồi cùng ba Điện chủ còn lại bay lên không trung.

Vút vút vút!

Thấy vậy các đệ tử trên quảng trường cũng bay lên, trận hình khá chỉnh tề, rồi bọn họ cúi xuống nhìn mọi người cung tay ôm quyền.

Vô vàn đệ tử trên đỉnh núi cũng nhìn lên trời ôm quyền, rồi cùng hô vang:

- Chư vị sư huynh, hãy làm rạng danh Đạo Tông!

Tiếng hô vang vọng cả thiên địa, cũng khiến nhiệt huyết trong người sục sôi.

Lâm Động hít sâu một hơi, cảnh tượng đó cũng khiến hắn có cảm giác nhiệt huyết xông thẳng lên não.

- Đi thôi!

Tề Lôi nhìn xung quanh rồi vung tay, hô một tiếng rồi bay đi trước tiên.

Soạt!

Mấy trăm đệ tử đằng sau cũng gần như đồng thời bay theo, tiếng gió rít chói tai vang lên, rồi đoàn người tựa một đám mây đen phong quyển tàn vân bay ra khỏi Đạo Tông.

Trên cao đài, Ứng Huyền Tử nhìn đoàn người bay đi, bàn tay trong tay áo cũng không khỏi nắm lại.

Cuộc thi lần trước đệ tử Đạo Tông tổn thất nghiêm trọng, không biết lần này sẽ ra sao?

o0o - Lần này chúng ta có ba trăm người tham gia, đều là đệ tử ưu tú lựa chọn từ Tứ Điện, quy mô này cũng không nhỏ!

Trên bầu trời, Lâm Động bay phía trước các đệ tử Hoang Điện, Bàng Thống ở bên cạnh đang nói với hắn về quy mô lần này.

- Huynh có biết Nguyên Môn phái đi bao nhiêu đệ tử không?

Lâm Động khẽ hỏi.

- Có lẽ khoảng năm trăm!

Bàng Thống nghĩ một chút rồi nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, số lượng này không hề ít, mà những người tham gia đều là tinh nhuệ trong các đệ tử, từ đó có thể thấy được thực lực của Nguyên Môn đúng là mạnh hơn Đạo Tông.

- Giờ chúng ta sẽ đến Dị Ma Vực, đó là địa điểm tập hợp của các Tông phái

siêu cấp. Chắc lúc này các Tông phái siêu cấp khác cũng đã lên đường rồi. Không lâu nữa chúng ta sẽ gặp bọn họ ở Dị Ma Vực.

- Đương nhiên tham gia cuộc thi đấu lần này không chỉ có Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, các thế lực mạnh khác trên Đông Huyền Vực cũng phái đệ tử đến. Hắc hắc, tính ra thì đây đúng là cuộc so tài giữa các đệ tử kiệt xuất nhất của Đông Huyền Vực. Các cường giả trẻ tuổi có chút danh tiếng về cơ bản đều tham gia. Tình hình này chỉ có thể dùng một chữ loạn để hình dung.

Nghe Bàng Thống nói thế, Lâm Động cũng khẽ gật gù. Dị Ma Vực vốn dĩ rất nguy hiểm, giờ lại có thêm nhiều kẻ tham gia với ý đồ bất minh, thật không hiểu khi cục diện mất kiểm soát thì sẽ loạn đến mức nào.

- Nếu các Tông phái khác cũng đến thì chắc Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng sẽ xuất hiện… Lâm Động nhìn về phía xa, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh kiều diễm đó, trên đỉnh Bách Triều Sơn, khi Lâm Động đối mặt với nàng, cuối cùng vẫn lựa chọn ẩn mình… Hắn đã từng nói, khi xuất hiện trước mặt nàng một lần nữa, hắn sẽ có tư cách nhìn thẳng vào mắt nàng. Mà hiện giờ hắn đã có tư cách đó, thực lực của hắn hiện giờ có thể coi là tuyệt đỉnh trong số các đệ tử Đông Huyền Vực. Nếu chiến đấu sinh tử, hắn cũng không hề sợ bất cứ ai, kể cả Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn!

- Lăng Thanh Trúc… năm năm rồi… lần này gặp chính diện đi!

Lâm Động nắm chặt tay lại, ngẩng đầu nhìn về nơi xa, khóe miệng nhếch lên cười nhàn nhạt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 751

Dị Ma Vực

Dị Ma Vực tọa lạc tại trung tâm Đông Huyền Vực, khu vực này có thể coi là khu vực nổi tiếng nhất Đông Huyền Vực. Trận chiến thời Viễn Cổ quá xa vời với những con người hiện nay, bọn họ không biết rốt cuộc nguyên nhân của cuộc đại chiến kinh thiên động địa đó là gì, nhưng bọn họ biết trong Dị Ma Vực đã có vô số cường giả Viễn Cổ bỏ mạng. Trong vùng đất cực kỳ hung hiểm này ẩn tàng vô số tòa cổ tàng và truyền thừa đầy hấp dẫn.

Dù là lúc bình thường, khu vực quanh Dị Ma Vực này nhân khí cũng rất vượng, tuy là khu vực nguy hiểm nhưng vẫn có vô số cường giả thi nhau đi vào. Trên thế giới này, sự hấp dẫn của bảo tàng vẫn khiến người ta không thể chống lại cũng như quên đi cái chết… Bên ngoài Dị Ma Vực cũng có rất nhiều tòa thành, trong đó thành Dị Ma là tòa thành rộng lớn hùng vĩ nhất. Do quá hỗn tạp nên ở đây không có người quản lý, nhưng bất cứ ở đâu, cứ đông người là tự nhiên sẽ sinh ra quy tắc. Dù là quy tắc thành văn hay bất thành văn, muốn sống sót được ở đây tự nhiên phải tuân thủ bọn chúng. Vì thế thành Dị Ma nhìn tưởng như vô chủ nhưng thực ra con người ở đây đều tuân theo trình tự và quy tắc ngầm.

o0o Khi đoàn người Đạo Tông dần vào phạm vi của Dị Ma Vực, bọn họ có thể nhìn thấy trên bầu trời có không ít nhân ảnh đang bay tới từ bốn phương tám hướng, mục tiêu của tất cả đều như nhau.

Là sự kiện lớn nhất trên Đông Huyền Vực, cuộc Thi đấu Tông phái có được sức hiệu triệu và sức hấp dẫn không ai có thể nghi ngờ.

- Đúng là hoành tráng!

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, ánh mắt hiện lên sự tán thưởng. Tuy hắn đã tham gia Bách Triều Đại Chiến, quy mô của nó cũng không hề nhỏ, nhưng nói đến chất lượng thì còn kém cuộc Thi đấu Tông phái này rất nhiều. Dù sao, ở Bách Triều Đại Chiến, cường giả Lục Nguyên Niết Bàn đã là mạnh nhất, nhưng ở đây thì đó mới chỉ là đủ tư cách tham gia mà thôi!

- Chúng ta đã vào phạm vi của Dị Ma Vực, chắc không lâu nữa là đến thành Dị Ma. Đến đó ngươi mới biết thế nào là hoành tráng, ha ha… Bàng Thống ở bên cạnh cười, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, nhìn về phía xa. Từ sau khi vào khu vực này, mặt đất có màu đen sẫm. Thứ màu sắc này kéo dài bất tận theo tầm mắt và ngày một đậm đặc hơn. Cuối cùng ngay bầu trời dường như cũng trở thành đen xì khiến người ta cảm thấy vô cùng bức bối, không thể thoải mái.

Màu sắc này khiến Lâm Động thấy khó chịu, hắn từng nhìn thấy một vài cảnh tượng từ thời Viễn Cổ, vì thế cũng hiểu được sự đáng sợ của những sinh vật hắc ám chưa biết đến kia. Ở chiến trường của cuộc đại chiến Viễn Cổ này, ai biết được có ẩn chứa những thứ gì?

Khi Lâm Động cúi đầu trầm tư, đoàn người cũng nhanh chóng bay tới, khoảng hơn chục phút sau bay qua một ngọn núi cao, rồi những tiếng ồn ã khuếch tán khắp không gian.

Bị những tiếng huyên náo ấy làm phiền, Lâm Động ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cuối tầm mắt là một tòa thành màu đen không nhìn thấy điểm cuối, nó tựa con Hắc Long nanh độc cuộn tròn, tỏa ra thứ khí tức lạnh lẽo.

Trên bầu trời xung quanh tòa thanh, vô số nhân ảnh như những con thiêu thân không ngừng ra vào, tiếng ồn ào huyên náo cũng bao trùm cả thiên địa.

- Đây chính là Dị Ma Vực!

Bàng Thống chỉ về tòa thành rộng lớn màu đen phía xa, cười nói.

- Theo ta vào thành, trong thành Dị Ma vô cùng hỗn tạp, mọi người phải cẩn thận!

Phía trước đội ngũ, vẻ mặt Tề Lôi nghiêm nghị nói, rồi cùng ba Điện chủ còn lại dẫn theo đoàn người bay đến gần tòa thành.

Tuy người đến thành Dị Ma rất đông, nhưng đoàn người đông đến hàng trăm người như của Đạo Tông thì không nhiều. Vì thế khi bọn họ đến gần lập tức thu hút sự chú ý.

- Ha, người của Đạo Tông sao? Bọn họ cũng đến rồi à?

- Không hổ là một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, bốn cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành dẫn đoàn đúng là không tầm thường a!

- Người tham gia thi đấu đâu phải bọn họ mà là các đệ tử. Lần trước nghe nói Đạo Tông đã tổn thất rất nghiêm trọng. Đến đệ tử ưu tú nhất hồi đó cũng mất mạng trong tay Nguyên Môn. Nhưng tính ra thì Nguyên Môn đúng là rất tàn nhẫn.

- Đúng thế, ân oán giữa Nguyên Môn và Đạo Tông đã rất sâu sắc, cũng không biết lần này bên nào sẽ chiếm ưu thế.

- Có khi vẫn là Nguyên Môn. Danh tiếng của Tam Tiểu Vương Nguyên Môn như sấm bên tai, có lẽ trong số đệ tử Đạo Tông không có ai sánh được đâu.

- Thời gian trước Đạo Tông cũng có đệ tử mới khá có tiếng tăm, hình như tên Lâm Động thì phải, hắn còn đánh bại cả Diêu Linh của Ma Ấn Chúng… - Việc đó ta có nghe, nhưng Diêu Linh không thể so sánh với Tam Tiểu Vương được. Dù sao thì cuộc thi lần này có kịch hay xem rồi.

- … Những tiếng xì xầm bàn tán nhanh chóng lan ra khắp nơi, một vài câu lọt vào tai đệ tử Đạo Tông khiến cho không ít người đều rất phẫn nộ.

- Mẹ kiếp bọn Nguyên Môn, lần này lão tử không đích thân chém chết vài tên

thì về biết ăn nói thế nào với sư huynh đệ Hoang Điện!

Sắc mặt Tưởng Hạo tối sầm lại, nghiến răng nói, bên cạnh cũng có không ít đệ tử gật đầu đồng tình.

Lâm Động mím môi, xem ra ân oán giữa Đạo Tông và Nguyên Môn đúng là không nhỏ, sau này nếu gặp trong Dị Ma Vực chắc chắn không thể yên ổn.

Còn mấy người Điện chủ Tề Lôi thì vẻ mặt vẫn thản nhiên, cũng không để tâm lắm, đang định dẫn đệ tử vào thành Dị Ma thì thần sắc bỗng thay đổi, quay đầu lại nhìn về một hướng bên ngoài thành Dị Ma. Ở đó có một lượng lớn nhân ảnh xuất hiện.

- Đó là… Lâm Động hơi nheo mắt lại nhìn về phía xa, số lượng của đám người đó không ít, bọn họ đều mặc áo bào xám, quanh người còn tỏa ra thứ khí tức lạnh lẽo.

- Người của Vạn Khôi Môn!

Bàng Thống hạ giọng nói.

- Ồ?

Lâm Động hơi nhướng mày, Vạn Khôi Môn cũng là một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, nhưng phương thức tác chiến của bọn họ vô cùng khác biệt, hơn nữa cũng rất khó đối phó. Vì mỗi đệ tử Vạn Khôi Môn đều có Khôi lỗi Bản mệnh của chính mình. Đối với thứ này, Lâm Động từng có Khôi Lỗi nên rất rõ về nó.

- Thấy tên đứng ở đầu tiên kia không? Nếu ta đoán không lầm thì hắn chính là kẻ ưu tú nhất trong lứa đệ tử trẻ tuổi của Vạn Khôi Môn, Ma Khôi Quỷ Lịch!

- Ma Khôi Quỷ Lịch?

Lâm Động nhìn theo hướng đó, chỉ thấy phía sau hai lão giả áo xám là một

thanh niên áo xám vẻ mặt lạnh lùng. Hơn nữa từ người hắn tỏa ra một luồng sức mạnh lạnh lẽo, âm u, cường hãn dị thường, rõ ràng cũng là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn!

- Nghe nói Linh khôi Bản mệnh của hắn đã được luyện hóa đến Linh khôi Cửu cấp, không hề thua kém một cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn, sau này nếu gặp hắn thì phải cẩn thận.

Ánh mắt Lâm Động hiện lên vẻ kinh ngạc. Linh khôi Cửu cấp? Như thế thì khi giao đấu với người khác, hắn hoàn toàn có thể hai đánh một rồi.

Khi Lâm Động quan sát thì gã thanh niên áo xám kia dường như cũng nhận ra, đôi mắt xám lạnh lùng cũng nhìn sang, phảng phất dường như có chút hàn ý xuyên qua không gian mà ập tới.

Vẻ mặt Lâm Động vẫn bình thản, tinh thần lực vô hình tỏa ra đánh tan đi hết hàn ý lạnh thấu xương kia. Trên tinh thần lực của hắn có lực thôn phệ, đồng thời với việc đánh tan nó cũng thôn phệ sạch sẽ cỗ hàn ý kia.

- Hửm?

Khi hàn ý bị thôn phệ, ánh mắt gã thanh niên áo xám khẽ động, gương mặt hiện vẻ ngạc nhiên. Thứ hàn ý kia chỉ Vạn Khôi Môn hắn mới có, một khi bị dính phải sẽ khiến người ta phải vô cùng đau đầu. Vậy mà đệ tử Đạo Tông kia lại dễ dàng phá giải được?

- Thú vị thật… không ngờ Đạo Tông ngoài Ứng Tiếu Tiếu ra còn có nhân vật như vậy!

Gã thanh niên áo xám cười thầm, rồi thu lại ánh mắt.

- Đi thôi!

Hai lão giả phía trước gã đệ tử đó cũng nhìn bọn Tề Lôi rồi không nói gì hơn, phẩy tay dẫn đệ tử Vạn Khôi Môn vào trong tòa thành.

Sau khi bọn họ vào, Tề Lôi cũng dẫn đoàn người bay về một hướng khác của thành.

Trên bầu trời, mọi người nhìn hai đại Tông phái siêu cấp đến toàn thành rồi cùng xoa xoa tay, ánh mắt đầy mong đợi. Sự kiện lớn nhất Đông Huyền Vực cuối cùng cũng bắt đầu mở màn rồi. Cũng không biết lần này người của thế lực nào sẽ chiếm được ưu thế.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 752

Xung Đột

Theo sau bốn người Tề Lôi, đám đệ tử Đạo Tông đặt chân xuống phía Tây của thành Dị Ma, rồi mọi người được hoạt động tự do, chỉ được dặn dò phải cẩn thận. Dù bọn họ nhiều người nhưng dù sao ở đây cũng rất hỗn tạp, hơn nữa cũng có không ít kẻ ngạo nghễ không hề quan tâm uy thế của các Tông phái siêu cấp.

Sau mấy ngày đường, Lâm Động vốn định nghỉ ngơi một chút, nhưng còn chưa đứng vững thì Ứng Hoan Hoan đã tìm tới, rồi không thể chịu nổi miệng lưỡi của nàng đành phải cùng nàng ra ngoài dạo chơi. Khi vừa bước ra cửa thì gặp hai người Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm.

Gặp Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan tránh né không nhìn vào mắt Ứng Tiếu Tiếu. Ứng Tiếu Tiếu nhìn muội muội mình, cười rồi quay sang Lâm Động, nói:

- Vừa hay bọn ta cũng định ra ngoài, cùng đi đi. Mà Tầm Bảo Khu ở thành Dị Ma cũng rất thú vị, chắc Lâm Động sư đệ sẽ có hứng thú.

- Tầm Bảo Khu?

Lâm Động khựng người.

- Thành Dị Ma gần Dị Ma Vực, thường xuyên có người đi tìm bảo vật đi vào Dị Ma Vực rồi mang ra không ít bảo bối. Nhưng phần lớn bọn chúng đều là bị cho là đồ vứt đi. Đương nhiên trong đó cũng không thiếu một số thứ từ thời Viễn Cổ. Chỉ có điều không ai biết mà thôi. Nếu có nhãn lực hơn người, tìm được bảo bối trong số đó thì thu hoạch sẽ rất lớn.

Ứng Tiếu Tiếu giải thích.

- Nghe nói trước đây từng có người có được một món Linh bảo Thuần Nguyên từ Tầm Bảo Khu. Rồi người bán thứ đồ đó bỗng mất bình tĩnh, dẫn đến động thủ rồi sự việc bị xé to bùng nổ thành trận huyết chiến. Nghe nói lần đó cả thành Dị Ma đều chấn động, không ít kẻ xui xẻo bị dính vào… - Linh bảo Thuần Nguyên?

Lâm Động há hốc mồm, thứ bảo bối đó trong các Tông phái siêu cấp cũng là trọng bảo, không ngờ lại có được nó ở đây, chẳng trách mà tâm lý người bán kia mất bình tĩnh.

- Cũng thú vị!

Lâm Động gãi cằm cười cười, trong lòng cũng có chút hứng thú, nói:

- Vậy được, chúng ta đến Tầm Bảo Khu xem sao!

o0o Tầm Bảo Khu nằm ở phía Bắc thành Dị Ma, tính ra cũng là khu vực phồn thịnh nhất thành Dị Ma. Bảo bối ở đây từ mức độ nào đó mà nói thì chất lượng không tệ. Đương nhiên tiền đề là ngươi phải có đủ Niết Bàn Đan.

Khi đi vào Tầm Bảo Khu, bốn người Lâm Động lập tức nghe thấy những tiếng ồn ào ập tới như sóng triều khiến màng nhĩ rung lên dữ dội.

Không gian xung quanh Tầm Bảo Khu rất rộng nhưng dù vậy trên các con đường vẫn nhìn thấy những dòng người đông nghịt.

Trong Tầm Bảo Khu có không ít những tảng đá xanh bằng phẳng, sạch sẽ, được bao phủ bởi ánh sáng. Chủ sạp hàng ngồi bên trong, phía trước bày đủ mọi thứ hiếm có cổ quái hấp dẫn mọi người.

- Vũ kỹ Viễn Cổ, Ma Vân Đại Thiên Chưởng, chắc chắn hơn hẳn Linh Vũ kỹ Thượng đẳng, chỉ có tám trăm vạn Niết Bàn Đan!

- Hoàn Hồn Đan, thánh đan trị thương, chỉ cần còn một hơi thở là có thể khiến ngươi sống dậy khỏe mạnh, bảy trăm vạn Niết Bàn Đan!

- … Bốn người Lâm Động đi trong Tầm Bảo Khu nghe được đủ mọi lời rao bán vang lên khắp bốn phía. Ban đầu bọn họ cũng tới xem thế nào, nhưng rồi phát hiện cái gọi là vũ kỹ Viễn Cổ kia chỉ là một bộ Linh Vũ kỹ bình thường, còn đan dược chỉ có chút hiệu quả trị thương nhưng lại được đặt cái tên thật uy vũ bá khí.

Với tính cách của Ứng Hoan Hoan đương nhiên sẽ rất thích thú với chỗ này, hứng thú lượn lờ khắp nơi, chiếc bím tóc đuôi ngựa lay động theo từng động tác tràn đầy sức sống khiến người ta không khỏi ngắm nhìn.

Nhưng khi bốn người đi sâu hơn vào trong, sạp hàng cũng dần ít đi, nhưng những thứ xuất hiện lúc này khiến Lâm Động phải kinh ngạc.

- Sâu bên trong Tầm Bảo Khu này mới có những thứ đáng giá. Mà những người bán ở đây cũng không phải tay vừa… Dường như nhận ra sự kinh ngạc của Lâm Động, Ứng Tiếu Tiếu nói.

- Ở đây có không ít đệ tử của Tông phái siêu cấp!

Vương Diêm bỗng lên tiếng.

Lâm Động nhìn xung quanh, đúng là thấy có không ít người đeo huy chương Tông phái. Những người này đều còn trẻ, gương mặt có sự tự ngạo khá giống nhau, hiển nhiên đều là đệ tử từ các Tông phái đến tham gia cuộc Thi đấu Tông phái.

Lâm Động chỉ tùy ý nhìn một chút rồi thu lại ánh mắt, tiếp tục bước từ tốn quan sát những thứ kỳ quái khác.

Khi đó, từ phía trước bỗng có tiếng náo động, ngẩng đầu lên thì thấy một đám người đang bu đông lại, loáng thoáng hình như có tiếng thiếu nữ kêu la.

Nghe thấy thế, ba người Lâm Động đều khựng người lại, nhìn sang bên cạnh thì mới phát hiện Ứng Hoan Hoan không còn ở đây nữa, cặp mày nhất thời nhăn

tít lại, tăng tốc tiến lại đám người.

Khi ba người tiến vào trong đám người thì thấy Ứng Hoan Hoan đang giận dữ phẫn nộ, phía trước nàng là ba gã thanh niên tươi cười, trong tay bọn chúng cầm một cây trâm cài đầu màu bích lục, thấp thoáng còn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng hùng hồn tỏa ra, rõ ràng đó là một món Linh bảo không tệ.

- Chuyện gì vậy? Lại gây sự à?

Ứng Tiểu Tiểu cau mày trừng mắt với Ứng Hoan Hoan.

- Đâu có, rõ ràng muội đã chọn món Linh bảo này trước, đã trả giá xong rồi nhưng ba tên khốn kiếp này đột nhiên lại cướp mất.

Ứng Hoan Hoan ấm ức nói.

Lâm Động hơi nhíu mày nhìn ba kẻ kia, thấy chiếc huy chương quen thuộc trên ngực bọn chúng, hai mắt nheo lại:

- Đệ tử Nguyên Môn?

Vương Diêm nghe thấy thế, ánh mắt lập tức tối sầm, bước lên trước.

- Vương Diêm? Ứng Tiểu Tiểu?

Là hai người nổi danh nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông, khi Ứng Tiểu Tiểu và Vương Diêm xuất hiện, sắc mặt hai tên đệ tử của Nguyên Môn thay đổi, rồi nhìn về phía nam tử đang dần thu lại nụ cười ở bên cạnh, dường như hắn là kẻ đứng đầu của bọn chúng.

- Ha ha, Vương Diêm, ta còn tưởng ngươi bị trục xuất khỏi Đạo Tông rồi. Không ngờ vẫn được tham gia Thi đấu Tông phái à?

Nam tử đó nhíu mày, trước đó hắn thấy Ứng Hoan Hoan xinh đẹp nên muốn

trêu chọc một chút, nhưng không ngờ nàng lại là người của Đạo Tông. Nhưng dù vậy hắn cũng không hề lo lắng, ngược lại còn nhìn Vương Diêm cười, nói.

- Hắn là Giang Đào, không phải nhân vật tầm thường, cũng là một trong Bát Linh Tướng của Nguyên Môn. Không ngờ lại gặp hắn ở đây.

Ứng Tiếu Tiếu đứng cạnh Lâm Động, khẽ nói.

- Lại là Bát Linh Tướng… Lâm Động khẽ nhướng mày, vốn tưởng là đệ tử bình thường của Nguyên Môn, không ngờ hắn lại có thân phận như vậy, chẳng trách không hề lo lắng trước mặt Vương Diêm.

- Trả lại đồ rồi cút đi!

Ánh mắt Vương Diêm tối sầm lại, lạnh lùng nói.

- Hắc hắc, chỉ cần chưa trả tiền thì người khác vẫn có thể mua. Ngươi bảo ta cút sao? Ngươi là cái thá gì?

Ánh mắt Giang Đào lạnh băng, nở nụ cười kỳ quái, nói.

- Nếu ngươi không cút thì chỉ còn cách đánh cho ngươi cút!

Vương Diêm chầm chậm nắm lấy thanh trọng kiếm sau lưng, nhếch miệng cười, hàm răng nhếch lên, toát ra đầy sát ý.

- Ỷ đông người sao? Vậy thì ngươi thử xem!

Giang Đào cười khẩy, rồi ném một miếng ngọc lên trời, rồi nó nổ tung tạo thành hình dáng một cái huy chương của Nguyên Môn.

Vút vút!

Ngay khi ấn ký huy chương ấy xuất hiện, lập tức có không ít tiếng gió rít từ khắp nơi bay tới, rõ ràng đó là tín hiệu tập hợp của đệ tử Nguyên Môn.

- Ta sợ ngươi chắc?

Ứng Hoan Hoan cũng đã bị Giang Đào kích nộ, cặp mày dựng ngược, cũng ném ra một mảnh ngọc.

Soạt soạt!

Là nơi có nhân khí vượng nhất thành Dị Ma, chắc chắn có không ít đệ tử Đạo Tông đều đang ở quanh đây, vì thế khi thấy dấu hiệu triệu tập của Đạo Tông, bọn họ lập tức kéo các sư huynh đệ đang chọn vật phẩm các nơi chạy đến nơi triệu tập.

Sau khi hai bên triệu tập hết người, khu vực này bỗng trống ra một vùng rộng. Xem ra cuộc Thi đấu Tông phái vẫn chưa bắt đầu nhưng ân oán giữa hai Tông phái siêu cấp này đã định giải quyết rồi.

Vút vút vút!

Trên không trung tiếng gió rít không ngừng vang lên, rồi vô số nhân ảnh đáp xuống, cuối cùng hiện ra ở hai bên đối lập. Chỉ trong vài phút mà hai bên đã đứng chật ních hàng trăm người. Không ít người phải chép miệng, không hổ là Tông phái siêu cấp, trong Tầm Bảo Khu hỗn tạp đủ loại người, động tĩnh ở đây không hề nhỏ vậy là thu hút rất nhiều ánh mắt thích thú.

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó thì nhíu mày, định nói gì đó thì đồng tử bỗng thu nhỏ lại, vội ngẩng đầu lên nhìn. Một tiếng gió rít vang lên, rồi một thân hình to lớn được bao quanh bởi lôi quang sáng chói đáp xuống trước mặt đệ tử Nguyên Môn.

- Ha ha, Vương Diêm, tên thủ hạ bại tướng dưới tay ta mà cũng dám bảo đệ tử Nguyên Môn ta cút? Nào nào, lần trước để ngươi thoát, xem lần này ngươi có may mắn thế nữa không?

Thân ảnh đó vừa xuất hiện thì một tràng cười tựa sấm rền vang lên trong

không trung.

Sắc mặt Vương Diêm lập tức đen xạm lại, hắn nhìn thân ảnh đó, giọng nói đầy sát ý len qua kẽ răng:

- Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 753

Như Chim Ưng Dang Cánh

Lôi Thiên?

Nghe thấy câu nói đó của Vương Diêm, Lâm Động lập tức nheo mắt nhìn về thân ảnh cao lớn toàn thân nhấp nháy ánh lôi quang cách đó không xa. Hắn chính là Tiểu Lôi Vương, một trong Tam Tiểu Vương sao?

Ứng Tiếu Tiếu cũng nhăn mày, hai bàn tay nắm lại, Thanh Phong Kiếm ba thước xuất hiện, ánh mắt đầy cảnh giác.

- Ái dà, lần này Đạo Tông các ngươi cũng mạnh hơn trước không ít nhỉ, chẳng trách mà khẩu khí lại lớn thế.

Phía trước các đệ tử Nguyên Môn, lôi quang trên thân ảnh to lớn kia dần thu lại, cuối cùng biến mất hoàn toàn, để lộ ra gương mặt thô kệch. Lúc này trên gương mặt đó đầy sự ngông nghênh, ánh mắt hắn nhìn bọn Vương Diêm đầy chế giễu, nói.

Trên thân thể Lôi Thiên thấp thoáng có thể thấy những đường vân của sấm sét, thứ sức mạnh cuồng bạo đó tỏa ra khiến người ta phải khiếp hãi.

Mắt Vương Diêm tối sầm, sâu trong mắt tràn lên một thứ sát ý đậm đặc, nhưng khi hắn đinh động thủ thì một bàn tay mềm mại đặt lên vai hắn ngăn lại.

- Lôi Thiên, hãy quản lý cho tốt người của Nguyên Môn ngươi, đừng có hành sự tác phong như bọn lưu manh như vậy.

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu lạnh băng, nói.

- Ta thấy đệ tử Nguyên Môn bọn ta rất tốt, chẳng có gì cần phải quản cả. Ngược lại Đạo Tông các ngươi mới nên biết điều một chút, đừng có ra vẻ trước mặt Nguyên Môn bọn ta.

Khóe miệng Lôi Thiên nhếch lên, nói.

Nghe vậy, trong mắt toàn bộ đệ tử Đạo Tông đều bùng lên nộ hỏa.

- Vì thứ này sao?

Lôi Thiên quay lại cầm lây cây trâm lấp lánh trong tay Giang Đào, rồi cười nhạt nói:

- Thế này đi, chỉ cần các ngươi có bản lĩnh đoạt được nó từ tay ta, ta không chỉ trả tiền, lập tức đem người rời khỏi đây ngay, thế nào hả?

Ánh mắt Vương Diêm lạnh băng, tay nắm chắc thanh trọng kiếm, định bước ra thì một cánh tay giơ ra chặn hắn lại. Ngoảnh sang nhìn chủ nhân của cánh tay ấy, hắn nhíu mày.

- Để ta!

Lâm Động nhìn Vương Diêm cười, nói.

Vương Diêm và Ứng Tiếu Tiếu cùng sững người, cặp mày chau lại. Tuy bọn họ không nghi ngờ thực lực của Lâm Động nhưng Lôi Thiên đâu phải nhân vật tầm thường?

- Lâm Động… Ứng Hoan Hoan cũng giật mình, vội túm lấy gấu áo hắn:

- Đừng kích động, cùng lắm thì ta không cần nó nữa!

Ban nãy vừa phẫn nộ triệu tập sư huynh đệ chuẩn bị đánh nhau nhưng giờ thấy Lâm Động lại định giao đấu với Lôi Thiên thì trong đôi mắt đen láy của Ứng Hoan Hoan lại thoáng nét lo lắng.

- Ta không gây họa nữa là được chứ gì?

Nhìn nàng thiếu nữ vẻ mặt ấm ức, không biết vì sao Lâm Động hơi khựng người lại rồi cười thật tươi xoa đầu Ứng Hoan Hoan:

- Đây không phải chuyện cây trâm, có những chuyện không thể tránh được!

Vừa dứt lời, hắn nhìn hai người Ứng Tiếu Tiếu, khẽ nói:

- Giao cho ta đi!

- Cẩn thận đấy!

Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm hơi do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Lâm Động bước ra khỏi đám đệ tử Đạo Tông, xuất hiện trước vô vàn ánh mắt chăm chú.

Khu vực này giờ đây đã thành nơi gây chú ý nhất Tầm Bảo Khu, Nguyên Môn và Đạo Tông đều là Tông phái siêu cấp thực lực vô cùng cường hãn, ân oán giữa hai bên lại vô cùng sâu sắc, lúc này chắc chắn sẽ có trò vui để xem rồi.

Cách khu vực này không xa, trên một tòa lầu các có hai thân ảnh đang nhìn về phía này.

Hai người, một nam một nữ, nữ tử đứng phía trước, nam tử ở phía sau nửa bước, chỉ một chút khoảng cách cũng cho thấy sự khác biệt giữa hai người.

Giữa hai người, thu hút sự chú ý của người khác hơn đương nhiên là nữ tử kia. Áo trắng váy trắng, eo thon nhỏ, làn da trắng muốt, cặp mày lá liễu, tuy gương mặt được che bởi tấm mạng mỏng nhưng những đường nét ẩn hiện bên dưới cũng khiến người ta không rời được mắt.

Khí chất cao ngạo lạnh lùng, nhìn tựa Hàn nữ trên cung trăng, thần tiên lạc phàm, khuynh nước khuynh thành.

Dung mạo và khí chất đó ngoài Lăng Thanh Trúc ra còn có thể là ai?

Bên cạnh Lăng Thanh Trúc, là một nam tử với gương mặt tuấn lãng và nụ cười tươi trên môi, ánh mắt nhìn Lăng Thanh Trúc không che giấu được sự ái mộ và mê đắm.

Lúc này hai người đang nhìn về khu vực cách đó không xa, khi thấy Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên xuất hiện, thần sắc đều khẽ đổi.

- Ha ha, ngay cả Lôi Thiên cũng đến rồi, tuy Đạo Tông có Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm tọa chấn nhưng e là không thể làm gì được hắn!

Nam tử kia cười, nói.

- Người của Nguyên Môn vẫn ngông nghênh như vậy!

Lăng Thanh Trúc lạnh nhạt nói.

Nam tử gật đầu, nói:

- Không biết lát nữa Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm ai sẽ ra mặt?

Chưa dứt lời thì hắn bỗng ủa một tiếng, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn thân ảnh gầy gò vừa bước ra:

- Kia là ai?

Lăng Thanh Trúc nghe thế ngẩng đầu lên nhìn, khi ánh mắt lướt qua thân ảnh đó lập tức sắc mặt cứng đờ lại. Vẻ mặt luôn tĩnh lặng như mặt nước hồ thu bỗng hiện vẻ kinh ngạc chưa từng có.

Ánh mắt nàng gắn chặt lấy thân ảnh đó, đôi môi hơi hé ra, đôi tay vì sự kích động trong lòng mà nắm chặt lại.

Thân ảnh đó không hề xa lạ với nàng, thậm chí có thể nói là có dấu ấn sâu

sắc. Lăng Thanh Trúc biết cả đời này mình sẽ quên nhiều thứ, nhưng thân ảnh đó thì không thể quên được!

Năm năm trước, trên một ngọn núi ở Vương triều Đại Viêm nhỏ bé, cuộc đối thoại đó dường như vẫn vang vọng trong đầu nàng.

Sau khi Bách Triều Đại Chiến kết thúc, khi Lăng Thanh Trúc nghe thấy cái tên quen thuộc đó, trong lòng khá chấn động, nàng không thể ngờ, gã thiếu niên yếu đuối trước mặt nàng năm đó lại có thể từng bước đi đến mức này!

Hồi đó ở Cổ mộ phủ, ngay cả Lâm Lang Thiên cũng dễ dàng khiến Lâm Động thê thảm như vậy, có lẽ khi đó hắn chỉ là con kiến trong mắt rất nhiều người.

Chính vì biết rõ như thế nên khi biết Lâm Động bước vào Đông Huyền Vực nàng đã kinh ngạc vô cùng. Muốn đến được mức này, gã thiếu niên yếu đuối mà cố chấp kia đã phải trả giá biết bao nhiêu?

Năm năm đã khiến một thiếu niên yếu đuối hoàn toàn thay da đổi thịt!

Năm đó trên ngọn núi ấy, nàng từng nói, sau này hai người sẽ không có bất cứ tiếp xúc gì.

Nhưng cũng trong năm đó, gã thiếu niên đã rời xa cha mẹ, đem theo một điêu một hổ bắt đầu cuộc hành trình, không ai biết hắn đã phải trải qua những gì, phải đối mặt với cái chết bao nhiêu lần.

Năm ngoái nàng bỗng nghe thấy cái tên vừa lạ vừa quen đó. Thiếu niên năm đó bắt đầu dùng cách của mình để đuổi kịp nàng!

Năm nay cuối cùng thanh niên ấy đã xuất hiện trước mặt nàng, hơn nữa còn đứng trước mặt một trong những kẻ kiệt xuất nhất của Nguyên Môn với tư thế không hề sợ hãi.

Lăng Thanh Trúc nhìn gã thanh niên đang bước ra, đôi môi hồng khẽ mím

lại, gã thiếu niên ấy đã dùng nỗ lực của mình phản bác lại mọi nhận định của nàng với hắn năm đó.

Hắn hiện giờ không phải con sói non nớt cố chạy trên con đường cường giả nữa, hắn đã biến thành chú chim ưng dang rộng đôi cánh trên bầu trời!

Hắn hiện tại đã không còn sợ vầng sáng của nàng từng khiến hắn không dám nhìn thẳng nữa.

Lăng Thanh Trúc khẽ thở dài, rồi nhìn về thân ảnh gầy gò đang tiến lại chỗ Lôi Thiên. Nếu ngươi đã đến thì hãy cho ta xem rốt cuộc ngươi đã đạt đến mức nào rồi?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 754

Cuộc Giao Đấu Hoạt Kê

Trước rất nhiều ánh mắt chăm chú nhìn mình, gã thiếu niên chầm chậm bước ra khỏi nhóm đệ tử Đạo Tông, rồi đứng phía trước cách Lôi Thiên không xa. Trên gương mặt trẻ tuổi ấy không hề có chút sợ hãi nào ngược lại còn là nụ cười.

- Hắn là ai?

Những người xung quanh thấy Lâm Động bước ra thì đều ngạc nhiên, bọn họ vốn tưởng sẽ là Vương Diêm hoặc Ứng Tiếu Tiếu sẽ ra tay, vì dù sao trong các đệ tử Đạo Tông thì cũng chỉ có hai người đó là có thể sánh được với Lôi Thiên. Gã thiếu niên trước mặt này hiển nhiên không nằm trong dự kiến của bọn họ.

- Vương Diêm, ngươi để một tiểu tử nào đó đứng ra, tưởng rằng Lôi Thiên ta là người từ bi sao?

Lôi Thiên quét mắt lên người Lâm Động rồi cười nhạt, nói.

Nghe thế bọn đệ tử Nguyên Môn đứng đằng sau đều bật cười phụ họa nhìn Lâm Động đầy thích thú.

- Lâm Động, đệ tử Đạo Tông, xin được chỉ giáo!

Lâm Động mỉm cười cung tay với Lôi Thiên.

- Lâm Động?

Cái tên đó vừa lọt vào tai, Lôi Thiên lập tức khựng người, tiếng cười của bọn

đệ tử Nguyên Môn cũng nhỏ đi, bọn chúng nhìn Lâm Động với ánh mắt kinh ngạc, xem ra bọn chúng cũng đã nghe thấy tên này.

- Ngươi chính là Lâm Động đã đánh bại Diêu Linh?

Giang Đào ngạc nhiên nói.

- Thì ra cũng có chút tiếng tăm!

Lôi Thiên ngạc nhiên, rồi lập tức định thần, hắn cười nhạt rồi giơ bàn tay với cây trâm màu bích lục tỏa ánh sáng lấp lánh.

- Ta cũng có chút hứng thú với ngươi. Nếu ngươi đã muốn ra mặt thì ta sẽ cho ngươi cơ hội. Chỉ cần ngươi đoạt được cây trâm này khỏi tay ta, sẽ làm như những điều ta vừa nói!

Lôi Thiên nhìn Lâm Động chằm chằm, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong lạnh lẽo:

- Có điều, ta phải nhắc nhở ngươi, Lôi Thiên ta đã ra tay thì chưa bao giờ nương tình cả. Chẳng may có tàn phế hay mất mạng thì chỉ trách ngươi xui xẻo thôi!

Lâm Động cười cười, sâu trong mắt cũng ánh lên hàn ý lạnh lẽo.

Nhìn hai người trừng mắt nhìn nhau, cái vòng vốn trống trải lập tức lùi lại sau một chút, rồi vô số ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía bọn họ. Mọi người đều muốn xem xem đệ tử mới nổi danh của Đạo Tông rốt cuộc có thủ đoạn nào để đoạt được đồ từ tay Lôi Thiên, một trong Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn.

- Lâm Động, cẩn thận đấy!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn lưng Lâm Động, có chút lo lắng, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi hắn cũng không chần chừ thêm, chân bước ra, ánh

mắt lạnh lùng, nguyên lực hùng hồn bùng phát rồi biến thành một đạo quang ảnh lao thẳng tới Lôi Thiên, dường như hắn muốn giao đấu chính diện với Lôi Thiên.

- Muốn chết hả?

Thấy hành động đó của Lâm Động, đệ tử Nguyên Môn lập tức cười khảy. Thực lực của Lâm Động chỉ là Thất Nguyên Niết Bàn, dù lực chiến đấu của hắn có phi phàm đến đâu thì Lôi Thiên cũng mạnh hơn Diêu Linh không biết bao nhiêu lần.

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm cũng chau mày vì hành động đó của Lâm Động, nhưng không nói gì. Bọn họ khá hiểu hắn, nếu hắn đã làm vậy chắc hắn đã có suy nghĩ riêng của mình.

Quang ảnh ngày một lớn dần trong mắt Lôi Thiên, hắn cũng nhếch mép cười lạnh lùng, rồi lôi quang lấp lánh hiện lên ngoài bề mặt thân thể hắn, nguyên lực cuồng bạo hơn hắn Cửu Nguyên Niết Bàn bình thường.

- Tốc độ không tệ, nhưng đáng tiếc vô dụng với ta thôi!

Lôi Thiên cười châm chọc, rồi sắc mặt hắn lạnh tanh, bước chân ra, lôi quang cuồn cuộn biến thành hình đầu con sư tử nơi đầu nắm đấm.

- Lôi Âm Sư Quyền!

Lôi Thiên tung quyền, lập tức có tiếng sư tử gầm cùng với lôi âm lan tỏa từ nắm đấm, một vòng năng lượng lôi quang mắt thường có thể thấy bùng phát, mặt đất lập tức xuất hiện vô số vết rạn nứt lan ra khắp nơi.

Lôi Thiên ra tay không hề có ýb lưu tình vì thực lực yếu kém của Lâm Động. Nếu trúng quyền này, có lẽ cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn cũng bị trọng thương!

Soạt!

Tốc độ của cả hai vô cùng nhanh, chỉ nháy mắt hai thân ảnh đã như hai tảng thiên thạch lao vào nhau!

Mà trong sự va chạm này, hiển nhiên Lâm Động hoàn toàn yếu thế, một quyền của Lôi Thiên đủ để phế hắn!

Thế nhưng đối mặt với công kích đó, Lâm Động chẳng có chút lo lắng nào cả, trong đôi mắt đen ấy vẫn là sự tĩnh lặng như mặt hồ.

Con sư tử bằng lôi quang lớn dần trong mắt Lâm Động, đúng vào lúc tim mọi người đều giật thót thì khóe miệng Lâm Động bỗng cong lên, hai tay bỗng kết ấn pháp cổ quái, rồi một luồng năng lượng tỏa ra.

Nắm đấm sắp chạm vào ngực Lâm Động vào khoảnh khắc ấy bỗng dừng lại một cách quỷ dị.

Nó chỉ dừng trong nháy mắt, nhưng giữa các cường giả, chỉ một khoảnh khắc cũng có thể quyết định thắng thua!

Soạt!

Vào khoảnh khắc nắm đấm ấy dừng lại, thân hình Lâm Động như quỷ mị lướt qua Lôi Thiên.

Bùm!

Hai thân ảnh lướt qua nhau, một âm thanh trầm đục vang lên, rồi đồng tử vô số người đều co rút lại, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi!

Vì bọn họ nhìn thấy sau khoảnh khắc ấy, sắc mặt Lôi Thiên bỗng đỏ bừng lên, rồi một luồng cự lực bỗng nổ tung nơi ngực hắn. Nháy mắt hắn bay ngược ra sau, thân hình đâm sầm lên một tảng đá xanh khổng lồ, sức mạnh đáng sợ khiến tảng đá xanh vỡ vụn!

Không gian lặng như tờ!

Bọn đệ tử Nguyên Môn vừa rồi còn thích thú lúc này hoàn toàn sững sờ. Bọn chúng nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt mà không thể tin được. Rốt cuộc trong khoảnh khắc hai thân ảnh ấy lướt qua đã xảy ra chuyện gì?

Vốn dĩ kẻ bay ra phải là tên tiểu tử Đạo Tông kia mới phải chứ?

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm đều kinh ngạc nhìn cảnh đó. Vào khoảnh khắc vừa rồi đến bọn họ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trận giao đấu tưởng rằng sẽ rất ác liệt lúc này đã xuất hiện kết quả trong một tình huống quỷ dị!

Trong sự tĩnh lặng, vô số ánh mắt dần chuyển sang thân ảnh gầy gò kia. Lúc này hắn không có bất cứ thương thế nào, dường như cú đấm cuồng bạo của Lôi Thiên không hề chạm được vào cơ thể hắn vậy!

Trong đống đất đá phía xa, Lôi Thiên thảm hại bò dậy, có thể thấy trước ngực hắn là một cái chưởng ấn màu đỏ sẫm. Vẻ mặt hắn lúc này đầy sự bạo nộ và dữ dằn, đôi mắt đỏ quạch nhìn Lâm Động, hắn gầm lên:

- Hôm nay lão tử phải xé xác ngươi!

Vừa dứt lời hắn như con dã thú lao về phía Lâm Động, sát ý tỏa ra từ hắn khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Nhưng hắn chỉ lao tới được mười mấy bước thì bỗng nhiên dừng lại. Vì hắn nhìn thấy Lâm Động chìa tay về phía mình, trên đó là cây trâm bích lục phát ra ánh sáng như đang chế giễu Lôi Thiên hắn.

Cây trâm đã bị đoạt đi!

Tất cả mọi người xung quanh đều há hốc mồm, bọn đệ tử Nguyên Môn mở to mắt kinh hoàng.

Một làn gió nhẹ thổi qua cuốn theo gió bụi, để lại một đám người mồm

miệng há hốc. Trận đấu tưởng chừng sẽ rất ác liệt đã kết thúc với một cảnh tượng vô cùng hoạt kê. Rõ ràng điều này vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, bao gồm cả Lôi Thiên.

- Trả tiền đi!

Lâm Động đùa nghịch xoay xoay cây trâm trong tay mình, nhìn Lôi Thiên một cái thản nhiên nói.

Giọng nói của hắn vang lên khiến cả không gian càng thêm tĩnh lặng.

Trên tòa lầu các phía xa, trong ánh mắt tĩnh lặng của nữ tử khí chất lạnh lùng kia dần hiện lên sự chấn động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 755

Xin Được Làm Quen

Chuyện này là sao?

Trên lầu các, sắc mặt nam tử kia ngưng trọng nhìn khu vực lặng như tờ phía xa, một lúc sau mới nói với giọng đầy kinh ngạc.

- Hắn đã thi triển thủ đoạn đặc biệt nào đó làm đông cứng Lôi Thiên trong một khoảnh khắc. Trong khoảnh khắc ấy hắn tránh công kích của Lôi Thiên và tung một chưởng, tiện tay lấy luôn cây trâm!

Lăng Thanh Trúc nhìn chăm chăm về thân ảnh phía xa, khẽ nói.

Sắc mặt nam tử kia khẽ đổi, hắn không thể tin Lâm Động chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vậy mà làm được nhiều việc thế, tốc độ thật đáng kinh ngạc!

- Tên đệ tử Đạo Tông này thật không đơn giản!

Vẻ mặt nam tử ngưng trọng lẩm bẩm nói, hắn biết nếu hắn là Lôi Thiên thì e là sẽ càng thê thảm hơn!

Lăng Thanh Trúc khẽ chớp mắt, mí mắt hơi cụp xuống che đi sự phức tạp đang dâng lên trong ánh mắt, sự việc vừa xảy ra đủ để khiến rất nhiều người chấn kinh.

Đặc biệt là những người hiểu nền tảng trước đây của Lâm Động như nàng. Không ai có thể ngờ một thiếu niên đến từ Phân gia của một Gia tộc ở Vương triều Hạ cấp lại có được thành tựu như ngày hôm nay!

Có lẽ thực lực của Lâm Động không đủ khiến Lăng Thanh Trúc kinh hãi, nhưng sự trưởng thành của hắn đủ để khiến tâm trạng nàng rối bời.

Những gì nói năm đó, hắn đã làm được rồi!

Lăng Thanh Trúc khẽ cắn môi, một lúc sau thì khẽ thở dài, rõ ràng tâm cảnh tĩnh lặng như hồ thu của nàng đã bị thân ảnh quen thuộc kia làm náo động.

Chuyện này đã xảy ra với nàng mấy lần, có thể nói là cực kỳ hiếm gặp, đặc biệt là lại còn vì cùng một nam tử!

o0o - Trả tiền đi!

Khi tiếng cười nhạt của Lâm Động vang lên, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên vô cùng phong phú, rồi mọi ánh mắt không tự chủ đều nhìn về Lôi Thiên. Sắc mặt Lôi Thiên lúc này cũng sáng tối bất định, ánh mắt càng thêm âm u.

Đường đường là Tiểu Lôi Vương của Tam Tiểu Vương lại bị chơi một vố mất mặt trước mọi người như thế!

Trong khoảnh khắc chớp giật ấy, ngay cả bản thân Lôi Thiên cũng chỉ cảm thấy bản thân mình bỗng nhiên dừng lại trong khoảnh khắc, rồi ngực bị ăn một chưởng, từ đầu đến cuối hắn không hề chạm được cái gấu áo của Lâm Động.

Điều này với Lôi Thiên mà nói thì đúng là sự sỉ nhục!

- Ngươi chết với ta!

Hai mắt Lôi Thiên đầy vẻ bạo nộ, gằn giọng nói.

- Người của Nguyên Môn tố chất quả nhiên không ổn. Ngay cả việc giữ lời hứa cơ bản nhất cũng không thể làm được!

Lâm Động cười nhạt, nói.

Lời nói ấy vừa dứt, những người quan sát xung quanh lập tức gật đầu. Là người đứng xem bàng quan, đương nhiên bọn họ biết rõ sự tình nhất. Điều kiện động thủ là do chính Lôi Thiên chủ động nói ra. Nếu giờ vì thua mà không thừa nhận thi đúng là hạ lưu, đặc biệt hắn lại còn là đệ tử của Tông phái mạnh nhất Đông Huyền Vực nữa!

Tuy e ngại trước thanh uy của Nguyên Môn nên không có nhiều người lên tiếng châm chọc, nhưng vô số ánh mắt nhìn với vẻ khinh bỉ cũng khiến Lôi Thiên và các đệ tử Nguyên Môn mất tự nhiên.

- Được, lần này ta nhận thua! Tiểu tử, ngươi hãy cầu nguyện trong cuộc Thi đấu Tông phái đừng gặp Nguyên Môn bọn ta quá sớm đi!

Lôi Thiên hít sâu một hơi kìm nén nộ hỏa, rồi hằm hằm nói.

Lâm Động khẽ mỉm cười, bộ dạng khiến Lôi Thiên cảm thấy muốn nổ tung.

- Bao nhiêu Niết Bàn Đan?

Lôi Thiên quay đi không nhìn nụ cười khiêu khích của Lâm Động, sắc mặt tối sầm nhìn gã trung niên mặc áo xám ngồi trên tảng đá xanh, hắn là người bán cây trâm kia. Mà lúc này hắn cũng rất thích thú xem cuộc giao đấu giữa Lâm Động và Lôi Thiên.

- Không đắt, sáu trăm vạn Niết Bàn Đan!

Gã trung niên đó nhìn vẻ mặt của Lôi Thiên cũng không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn cười nhạt, nói.

- Mẹ kiếp, vừa rồi ngươi trả giá cho ả ta chỉ ba trăm vạn mà?

Nghe thế Giang Đạo nổi điên hét lên.

Gã trung niên kia uể oải nhìn hắn một cái nhưng chẳng để tâm. Những người lăn lộn được ở Dị Ma Vực này chẳng ai mà không có bản lĩnh cả. Uy danh

Nguyên Môn tuy lớn nhưng với bọn họ cũng chẳng có sức uy hiếp gì nhiều.

Lôi Thiên trừng mắt nhìn gã trung niên kia nhưng cuối cùng không phát tác, bàn tay rung lên, rồi một đạo lôi quang đem theo kình đạo đáng sợ bắn về phía gã trung niên.

Gã trung niên ấy chỉ cười, nguyên lực hùng hồn nơi lòng bàn tay bắt được đạo lôi quang, lôi quang tan đi để lộ ra túi Càn Khôn màu bạc.

- Ừm, đa tạ!

Nhìn qua cái túi, gã trung niên cười nhạt rồi nói.

Lôi Thiên nheo mắt nhìn gã trung niên kia một cái, rồi không nói gì thêm, quay lại lạnh lùng trừng mắt với Lâm Động:

- Hy vọng lần này Đạo Tông các ngươi sẽ không vô dụng như lần trước, nếu không… Đi!

Lôi Thiên vung tay rồi dẫn bọn đệ tử Nguyên Môn chen khỏi đám người nhanh chóng rời đi.

- Lâm Động sư huynh uy vũ!

Sau khi bọn đệ tử Nguyên Môn cúp đuôi đi mất, đệ tử Đạo Tông bỗng hô vang. Đạo Tông và Nguyên Môn cũng có biết bao xung đột lớn nhỏ, nhưng rất ít khi chiếm được ưu thế, lần này Lâm Động xử được Lôi Thiên khiến bọn họ vô cùng sảng khoái.

Lâm Động cười rồi quay lại đưa cây trâm cho Ứng Hoan Hoan:

- Này, tặng cho nàng!

Ứng Hoan Hoan thận trọng nhận lấy cây trâm, gương mặt đỏ ửng, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động cười ngọt ngào, dáng vẻ ngoan ngoãn này khác hẳn với vẻ

nghịch ngợm trước đây.

- Lợi hại thật, ngươi cũng ẩn giấu sâu thật đấy!

Vương Diêm tiến lại gần, giọng nói đầy vẻ kinh ngạc và phấn khích.

Lâm Động lắc đầu cười, định nói thì bỗng ngẩng đầu lên, dường như có trực giác gì đó, nhìn về phía đỉnh tòa lầu các phía xa. Nhất thời bóng dáng lãnh đạm cô đơn màu trắng kia xuất hiện trong tầm mắt hắn, nụ cười trên gương mặt hắn dần đông cứng lại.

Hai ánh mắt cuối cùng vẫn gặp nhau, vào khoảnh khắc ấy cả hai đều như cứng người lại, một cảm xúc phức tạp khó nói bỗng nổi lên.

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu cũng nhận ra điều khác lạ ở Lâm Động, rồi nhìn theo hướng mắt của hắn, khi nhìn thấy thân ảnh kia thì sắc mặt bọn họ đều thay đổi.

- Là Lăng Thanh Trúc của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Cuộc thi lần này quả nhiên do nàng ta dẫn đội!

Vương Diêm khẽ nói, ánh mắt cũng có chút dao động.

- Nữ nhân này quả thật có chút yêu nghiệt, không biết đã khiến bao nhiêu thiên tài của các Tông phái siêu cấp ở Đông Huyền Vực phải điên đảo thần hồn. Nhưng cho đến nay vẫn chưa thấy nàng ta nghiêng về ai cả… Vương Diêm chép miệng, rồi bỗng cảm thấy không khí xung quanh có chút gì đó không đúng, rồi dường như có tiếng xôn xao lan tỏa. Ngẩng đầu lên thì thấy thân ảnh đó đột nhiên bay xuống đáp trước mặt Lâm Động.

Tiếng hoan hô của đệ tử Đạo Tông cũng tắt hẳn, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn nữ tử nổi danh nhất trong số các đệ tử ở Đông Huyền Vực này.

Trước bao ánh mắt ấy, Lăng Thanh Trúc dừng lại trước mặt Lâm Động, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm Lâm Động như thế.

Cảnh tượng này khiến không khí trở nên cổ quái.

Lâm Động bỗng hít sâu một hơi, cười rồi đưa ra một bàn tay, tiếng cười khá phức tạp vang lên:

- Xin được làm quen, Vương triều Đại Viêm, Lâm Động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 756

Cuộc Gặp Gỡ Sau Năm Năm

Trong Tầm Bảo Khu tĩnh lặng, tiếng cười có chút phức tạp của Lâm Động vang lên, rồi có không ít người thấy hắn giơ tay ra trước Lăng Thanh Trúc, nhất thời có chút sững sờ.

- Lẽ nào hắn không biết người đứng trước mặt hắn là ai sao?

Đó là một trong những nhân vật nổi bật nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực, biết bao gã thiên tài yêu nghiệt của các Tông phái siêu cấp đã đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán chỉ vì để có được nụ cười của hồng nhan, nhưng cho đến nay vẫn chưa thấy ai thành công cả. Còn tên kia, hắn lại giơ tay như thế, hắn tưởng mình là ai chứ?

Đương nhiên không chỉ bọn họ mà ngay Vương Diêm, Ứng Tiếu Tiếu cũng kinh ngạc vô cùng. Trước mặt bao nhiêu người như thế, nếu người ta không để tâm đến hắn thì không phải sẽ rất mất mặt sao?

Thế nhưng Lâm Động không hề bận tâm đến những ánh mắt cổ quái xung quanh. Ánh mắt hắn vẫn mang chút phức tạp, lặng lẽ nhìn người nữ tử sinh đẹp đã lạnh lùng hơn so với năm năm trước.

Chuyện năm đó lại hiện lên trong ký ức hắn như mới xảy ra ngày hôm qua.

Lăng Thanh Trúc cũng nhìn Lâm Động chăm chăm, trên gương mặt trẻ tuổi đó không còn sự non nớt trước đây nữa, đôi mắt sáng trong ấy khi nhìn nàng cũng không còn lấp lánh, hắn hiện giờ đã có thực lực để không cần bận tâm đến vầng hào quang quanh nàng nữa.

Sự đối mặt bình đẳng!

Lăng Thanh Trúc khẽ chớp mắt, nàng biết để đạt được trình độ dường như bình thường này, trong năm năm qua, gã thiếu niên trước mặt đã phải bỏ ra không ít công sức.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Lăng Thanh Trúc!

Trong đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ thu cuối cùng cũng có chút dao động, rồi trước vô vàn ánh mắt kinh ngạc, nàng đưa tay ra khẽ nắm lấy tay Lâm Động.

Hai bàn tay tiếp xúc, mịn màng và lạnh như ngọc, dường như một cảm giác lạnh lẽo xuyên thấu tận xương.

Lúc này trời cao trong xanh, ánh nắng chiếu xuống như những chùm sáng bao bọc lấy hai người, cảnh tượng khá sáng chói.

Nhưng cái nắm tay ấy không hề kéo dài lâu, ngay sau đó cả hai không hẹn mà cùng thu tay lại.

Vào khoảnh khắc rút tay về, Lâm Động có thể cảm nhận được xung quanh có vô số ánh mắt muốn nhìn xuyên thủng người hắn.

- Chúc mừng ngươi, dường như ngươi đã làm được những gì mình nói năm đó!

Lăng Thanh Trúc thu tay vào trong tay áo, bàn tay cong lại, hơi chút ẩm ướt, rồi nàng nhìn gã thiếu niên trước mặt, khẽ nói.

- Năm đó ta đã nhìn nhầm rồi!

Lâm Động cười nhạt, có thể khiến cho nữ tử cao ngạo này nói ra lời như vậy, điều này còn sảng khoái hơn cả đánh lui được Lôi Thiên.

- Yên tâm, hiện giờ ta vẫn chưa dám nói lời đó!

Lâm Động cười. Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn như ẩn như hiện tỏa ra từ trên người Lăng Thanh Trúc. Sức mạnh ấy cường hãn hơn cả Lôi Thiên, rõ ràng dù hiện giờ hắn đã đuổi gần kịp bước chân nàng, nhưng vẫn còn khoảng cách nhất định.

- Nếu ngươi nói ra thì e là nguơi không tham gia nổi cuộc Thi đấu Tông phái nữa!

Lăng Thanh Trúc bình thản nói, chỉ là ánh mắt nàng lộ ra một chút dao động.

Những người xung quanh hoàn toàn mù mờ về những gì bọn họ nói. Nhưng chỉ riêng hai người thì hiểu rõ, nếu Lâm Động nói ra câu nói đó thì sẽ gây nên một sự chấn động cực kỳ khủng bố, có lẽ hắn lập tức sẽ thành cái gai trong mắt của không ít thiên tài ở các Tông phái!

Ở đây, vào lúc này, rõ ràng không thể thể hiện sự ngông cuồng tuổi trẻ được!

- Hãy biểu hiện cho tốt, Nguyên Môn không dễ đối phó đâu!

Rõ ràng Lăng Thanh Trúc không quen ở trước mặt nhiều người nói chuyện quá lâu với một nam tử. Vì thế, sau khi nói một câu nàng liền quay người đi.

- Câu nói đó, sẽ có một ngày ta tìm được cơ hội để nói!

Nhìn bóng lưng của Lăng Thanh Trúc, Lâm Động đột nhiên lên tiếng.

- Ngươi hãy chắc chắn mình đủ thực lực để giữ lại tính mạng sau khi nói câu đó rồi hãy nói!

Lăng Thanh Trúc hơi khựng người, rồi mũi chân khẽ điểm lên đất, biến thành một đạo hồng quang bay mất!

Sau khi Lăng Thanh Trúc rời đi, mọi ánh mắt lập tức tập trung lên người Lâm Động. Tuy không hiểu hai người nói chuyện, nhưng xem ra Lâm Động không phải lần đầu tiên gặp Lăng Thanh Trúc, cũng không giống như kiểu có duyên

gặp mặt một lần.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng rút ra được cái kết luận khiến người ta cực kỳ khó chịu!

- Không ngờ hắn lại biết Lăng Thanh Trúc!

Vương Diêm kinh ngạc lẩm bẩm.

Ứng Tiếu Tiếu khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Động có chút kỳ lạ, rồi hơi lo lắng nghiêng đầu nhìn về phía cô nàng thiếu nữ bỗng nhiên trầm mặc ở bên cạnh.

- Không sao chứ?

Trong lòng Ứng Tiếu Tiếu thở dài, đứng trước một nữ tử mà phương diện nào cũng xuất sắc như thế, có lẽ không ít nữ nhân có cảm giác thua kém.

Cô nàng thiếu nữ kia khẽ lắc đầu, rồi khóe môi khẽ cong lên, ngẩng đầu lên nhìn hướng Lăng Thanh Trúc vừa biến mất, rồi nghiêng đầu nhìn Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói:

- Muội sẽ xuất sắc hơn nàng ấy!

Ứng Tiếu Tiếu khựng người, nhìn gương mặt xinh đẹp của muội muội mình, trong đôi mắt nàng ta lúc này dường như có những tia sáng màu lam lạnh lẽo dâng lên. Vào khoảnh khắc ấy dường Ứng Tiếu Tiếu có chút hoảng hốt, thiếu nữ trước mặt nàng dường như thật sự sẽ có ngày sẽ đột biến, đến lúc đó có lẽ hào quang sẽ chói lòa hơn cả Lăng Thanh Trúc nữa!

- Tỷ tỷ tin muội!

Ứng Tiếu Tiếu không hiểu lý do của cảm xúc ấy, nhưng cảm thấy Ứng Hoan Hoan không hề buồn bã vì sự xuất hiện của Lăng Thanh Trúc, hiển nhiên nàng rất vui, xoa đầu muội muội rồi khẽ cười, nói.

Ứng Hoan Hoan cười, quang mang màu lam lạnh lẽo trong mắt dần tan đi, có điều bản thân nàng cũng không nhận ra, sâu trong đôi mắt ấy, màu đen láy dần dần dung hòa với màu lam.

Dường như nàng thiếu nữ vốn dĩ nghịch ngợm này, vì sự xuất hiện của Lăng Thanh Trúc mà ngạo tính đã nổi lên, đồng thời thúc đẩy nhanh một sự thay đổi nào đó.

Lâm Động lúc này cũng thu lại ánh mắt rồi thở hắt ra. Cuộc gặp mặt sau năm năm không hề bùng phát mạnh mẽ như trong tưởng tượng, hai người bình tĩnh đối mặt, bình tĩnh nói chuyện, rồi bình tĩnh rời đi.

Nhưng như thế cũng rất tốt!

Lâm Động cười, tuy hiện giờ hắn đã khác hắn năm năm trước, nhưng trong mắt Lăng Thanh Trúc đã quen nhìn các thiên tài yêu nghiệt rồi, có lẽ hắn chẳng có gì lạ. Sự dao động trong mắt Lăng Thanh Trúc chắc do khoảnh cách quá lớn giữa Lâm Động năm năm trước và thực lực hiện tại.

Tuy rằng hai người vì một biến cố vô tình mà đã xảy ra một số chuyện hoang đường trở tay không kịp. Nhưng Lâm Động không ngu ngốc đến mức cho rằng nữ nhân như Lăng Thanh Trúc sẽ bị sụp đổ vì những chuyện ấy. Nữ nhân ấy tựa Phượng Hoàng kiêu ngạo, dù là ngọn cây ngô đồng hoa lệ nhất cũng không thể giữ chân nó hoàn toàn được.

Quay người lại, Lâm Động thấy ánh mắt cổ quái của mấy người Vương Diêm đang nhìn mình, không khỏi ho khan vài tiếng rồi nhún vai.

- Ngươi biết nàng ta à?

Vương Diêm không kìm được hỏi, hắn cảm thấy hình như hôm nay hắn đã nói quá nhiều, khác hắn với sự cô độc, trầm mặc lạnh lùng bình thường. Nhưng chẳng còn cách nào khác, hôm nay Lâm Động đã làm nên những việc khiến hắn không thể không nhiều lời.

- Từng gặp một lần vào năm năm trước, ở Vương triều Đại Viêm!

Lâm Động khẽ gật đầu, nói.

Vương Diêm, Ứng Tiếu Tiếu nhìn nhau, hiển nhiên không thể ngờ hai người này đã gặp nhau từ năm năm trước. Có điều, thân phận của cả hai lúc đó chắc chắn có khoảng cách rất xa vời nhưng lại gặp mặt, không biết rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì? Mà xem tình hình cũng không phải chỉ là gặp mặt thông thường… - Đi thôi, chúng ta cũng về đi!

Lâm Động không nói gì thêm, vẫy tay, định quay người đi thì ánh mắt bỗng rơi trên tảng đá xanh có gã trung niên áo xám đang ngồi.

Trên đó có khoảng hơn mười quầng sáng, bên trong tỏa ra những đợt năng lượng hùng hồ, rõ ràng là Linh bảo uy lực không tầm thường.

Nhưng Lâm Động cũng không nhìn bọn chúng quá lâu, ánh mắt chuyển sang một góc nhỏ, ở đố là một quầng sáng hơi ảm đạm, bên trong là một cái lư đồng sứt mẻ màu đỏ sẫm.

Khi nhìn thấy nó, Lâm Động có thể cảm nhận được Thạch phù thần bí trong cơ thể hơi dao động một chút.

Sự dao động ấy rất nhỏ nhưng hắn vẫn cảm nhận rõ ràng. Chợt hắn hơi chần chừ một chút, bước lại cầm cái lư đồng ấy lên, nhìn gã trung niên kia, cười hỏi:

- Cái này giá cả thế nào?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 757

Muốn Chết?

Gã trung niên ngồi trên tảng đá xanh rõ ràng cũng giật mình vì câu nói của Lâm Động, ánh mắt liếc nhìn cái lư đồng trong tay hắn, cười nói:

- Ồ? Tại sao ngươi lại có hứng thú với nó?

- Nhìn thấy hứng thú!

Lâm Động cười, đương nhiên Lâm Động biết, những người ở đây đôi khi lấy được từ Dị Ma Vực những thứ mà ngay cả bản thân cũng không biết là gì, nhưng bọn họ vẫn vô cùng cảnh giác. Vì dù sao ở đây cũng không phải chưa từng xuất hiện việc một thứ từ đồ vứt đi trở thành đại bảo bối.

Gã trung niên đó nghe Lâm Động nói, hai mắt nheo lại quan sát cái lư đồng sứt mẻ, mãi một lúc lâu sau mới thu ánh mắt lại. Trước khi đem đồ ra đây bán lão cũng đã nghiên cứu rất nhiều lần nhưng không phát hiện được điều gì đặc biệt, nhất là cái lư đồng này, nó chẳng có chút năng lượng ba động nào, vì thế chắc chắn nó chẳng phải là thứ Linh bảo Thuần Nguyên bị che khuất ánh sáng.

- Ngươi biết nó là gì không?

Khi gã trung niên kia nhíu mày, Lâm Động cũng giơ cái lư đồng lên, hỏi.

- Nếu biết thì có lẽ ta đã không mang ra đây bán!

Gã trung niên mỉm cười, nói.

- Giá cả thế nào?

Lâm Động lại hỏi.

Gã trung niên thoáng do dự một chút, ánh mắt hơi lấp lánh rồi nói:

- Một nghìn vạn Niết Bàn Đan!

Lão vừa dứt lời, đám đệ tử Đạo Tông phía sau lưng Lâm Động lập tức ồn ào, giận dữ nhìn gã trung niên. Gã ta không biết nó là thứ gì mày dám ra giá cao như vậy!

- Các hạ làm như thế có phải không hay lắm không?

Lâm Động cũng chau mày, nói.

- Các thứ bọn ta bán ở đây, đặc biệt là những thứ không biết tên giá cả đều không thấp, vì bọn ta còn phải chịu rủi ro chẳng may thứ vứt đi đó lại biến thành đại bảo bối… Gã trung niên nhún nhún vai, nói:

- Ngươi cũng phải nghĩ cho ta, nhỡ nó là bảo bối thật thì ta sẽ quá thiệt thòi phải không?

- Thế gian này lấy đâu ra mà nhiều kỳ bảo như vậy!

Lâm Động nói, rồi hắn dường như không muốn nói nhiều nữa liền lấy túi Càn Không ra. Nhưng khi vừa lấy ra thì hắn bỗng khựng lại, nhớ ra là Niết Bàn Đan đã bị Tiểu điêu dùng để bố trận hết rồi.

Tuy Ứng Hoan Hoan đã lấy ra đủ số Niết Bàn Đan, nhưng Tiểu điêu chỉ dùng để bổ sung chỗ thiếu, vì thế có thể nói là Lâm Động bây giờ nghèo rớt mùng tơi.

Đúng lúc hắn lúng túng, một bàn tay ngọc khẽ giơ lên, rồi ném một túi Càn Khôn cho gã trung niên kia.

Gã ta bắt lấy, nhìn qua rồi nhìn sang cô nàng thiếu nữ đứng phía sau Lâm Động, rồi lại nhìn Lâm Động cười:

- Tiểu tử ngươi có phúc lắm đấy!

Lâm Động ngoảnh sang cười với Ứng Hoan Hoan:

- Cảm ơn!

- Sau này trả lại cho ta!

Ứng Hoan Hoan bình thản nói, nàng chỉ liếc nhìn hắn rồi quay đi, dường như không thích thú lắm.

Lâm Động hơi khựng người rồi ồ một tiếng đứng dậy, tiện tay cho cái lư đồng vào túi Càn Khôn rồi nói với mấy người Ứng Tiếu Tiếu:

- Chúng ta đi thôi!

Nói rồi hắn quay người đi trước, theo sau là đám đệ tử Đạo Tông.

Ứng Hoan Hoan nhìn bóng lưng của Lâm Động, khẽ căn môi, đôi mắt dường như ánh lên chút oán niệm, rồi bị Ứng Tiếu Tiếu lôi đi theo.

o0o Đoàn người Lâm Động về nơi nghỉ chân thì thấy bốn vị Điện chủ Tề Lôi, Trần Chân mặt mày nghiêm nghị đứng ở đó. Phía sau bọn họ cũng có không ít đệ tử Đạo Tông, khi nhìn thấy bọn Lâm Động trở về thì đều thở phào nhẹ nhõm.

- Các ngươi xung đột với người của Nguyên Môn?

Tề Lôi khẽ cau mày, nhìn Lâm Động, Ứng Tiếu Tiếu trầm giọng nói.

Lâm Động gật đầu, định nói thì Tề Lôi đã nói tiếp:

- Nghe nói ngươi đã đánh lui Lôi Thiên?

Lâm Động khựng người, tin này truyền đi nhanh quá, hắn hơi lưỡng lự rồi gật đầu:

- Có dùng chút thủ đoạn!

- Ha ha, ta biết mà, tiểu tử này đâu có dễ bị làm khó! Hắn một bụng đầy thủ đoạn, dù là Lôi Thiên cũng chẳng làm gì được hắn!

Lâm Động vừa dứt lời thì Trần Chân đã không kìm được bật cười, tiếng cười mang sự đắc ý khó che giấu.

Bọn Lâm Động kinh ngạc nhìn bốn vị Điện chủ bỗng ngoác miệng cười, thế này cũng không giống như sắp răn dạy bọn họ.

- Làm tốt lắm! Tuy lúc này phải để ý đại cục, nhưng với những bọn không biết thể diện gì như thế đúng là nên dạy cho bọn chúng một bài học!

Tề Lôi xoa cằm, cười nói.

Lâm Động chỉ cười.

- Cuộc Thi đấu Tông phái chưa bắt đầu mày các ngươi đã đối chọi với Nguyên Môn, sau này mà gặp lại trong Dị Ma Vực chắc chắn sẽ có xung đột, các ngươi phải cẩn thận một chút!

Trần Chân sau khi cười, sắc mặt chợt nghiêm nghị, nói.

- Vâng!

Mấy người Lâm Động, Ứng Tiếu Tiếu gật đầu. b Ân oán giữa hai bên vốn đã sâu, có bớt đi lần này thì có lẽ xung đột cũng không hề nhỏ hơn chút nào.

- Ừm, đi nghỉ trước đi. Hai ngày nữa là bắt đầu cuộc Thi đấu rồi. Thời gian này các ngươi nên ít đi lại, ở thành Dị Ma này hỗn tạp, đừng nên gây thêm chuyện gì nữa.

Tề Lôi phẩy tay, cười nói.

- Vâng!

Các đệ tử nghe thế đều gật đầu rồi giải tán.

- Tiểu tử này thật khiến người ta bất ngờ. Lôi Thiên có lẽ trong người đã sinh ra Nguyên Thần Khí, vậy mà cũng bị Lâm Động đánh lui… Nhìn bọn Lâm Động rời đi, Tề Lôi chép miệng, không kìm được, nói.

- Hắn ẩn giấu không ít thủ đoạn, muốn đối phó không phải dễ đâu.

Trần Chân cười.

- Nhưng cũng không được sơ suất. Trong số Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn, Lôi Thiên là yếu nhất, Tiểu Nguyên Vương và Tiểu Linh Vương mới là khó đối phó nhất. Sau khi cuộc Thi đấu bắt đầu vẫn nên nhắc nhở bọn chúng cẩn thận một chút.

Tề Lôi lắc đầu nói.

Ba vị Điện chủ còn lại nghe vậy, nụ cười cùng thu lại, khẽ thở dài. Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn đúng là đại kình địch, không biết khi gặp bọn chúng trong Dị Ma Vực, bọn Lâm Động có ứng phó được không?

Chỉ hy vọng lần này không tổn thất nhiều như lần trước nữa!

o0o Màn đêm dần buông xuống thành Dị Ma, sự huyên náo cả một ngày cũng dần tan đi trong làn gió đêm.

Tại một góc khác trong thành Dị Ma có một vùng đại viện rộng lớn, trong đó có không ít người ra vô, đó là nơi dừng chân của Nguyên Môn ở thành Dị Ma.

Sâu trong đại viện lúc này là một tòa đình viện u tĩnh, bên trong có ba thân ảnh, một trong số đó chính là kẻ ban ngày đã giao đấu với Lâm Động, Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên.

Trước mặt hắn là một nam tử tuấn dật mặc bạch y, hắn nghiêng người nằm dài trên thảm cỏ, miệng ngậm một chiếc lá, hai tay gối sau đầu, uể oải nhìn bầu trời, mãi lâu sau mới liếc sang Lôi Thiên:

- Nghe nói hôm nay ngươi bị một tên đệ tử mới nổi của Đạo Tông đánh phải cúp đuôi đi?

- Chỉ là vô ý trúng chiêu của hắn mà thôi. Nếu thật sự giao đấu, trong vòng mười lượt hắn sẽ không còn cả xác!

Lôi Thiên cau mày, cười khảy.

- Ha ha, cũng chỉ có ngươi mới làm ra chuyện lật thuyền trong mương. Lão đại nói xem có phải không?

Nam tử bạch y cười, rồi nhìn ra phía sau. Ở đó là một nam tử thanh y, tĩnh lặng ngồi đả tọa nơi đó.

Nếu nói vẻ ngoài, hắn không tuấn tú bằng nam tử bạch y, nhưng lại rất dễ nhìn, đôi mắt dài hẹp rất xinh đẹp.

Lúc này hắn đang cúi đầu lau thanh thiết kiếm, dường như không hứng thú với câu chuyện của hai người kia.

- Mất mặt thì cũng đã mất rồi. Phải tự lấy lại trong cuộc Thi đấu này thôi, chắc chắn rồi sẽ gặp bọn chúng.

Nam tử thanh y chăm chú nhìn thanh thiết kiếm bình thường trong tay mỉm cười, nụ cười sắc như đao.

- Đương nhiên phải lấy lại!

Ánh mắt Lôi Thiên tối sầm, rồi bỗng nói:

- Ngoài ra, tên Lâm Động kia dường như có quen biết với Lăng Thanh Trúc,

xem ra cũng rất thân quen!

Hắn vừa dứt lời, nam tử bạch y bỗng nhếch môi, rồi hắn nhìn nam tử thanh y.

Còn động tác lau kiếm của nam tử thanh y cũng chậm lại, rồi hắn hơi nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn Lôi Thiên, nói như tự nói với mình:

- Hắn muốn chết sao?

Lời nói vừa dứt, cuồng phong bỗng nổi lên trong đình viện, mặt đất bỗng chốc xuất hiện hàng mấy chục vết kiếm sâu hoắm không thấy điểm cuối.

Thấy thế Lôi Thiên và nam tử bạch y nhìn nhau, cùng nhún vai, lần này e là Đạo Tông xui xẻo rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 758

Phần Thiên Cổ Tàng

Trong hai ngày tới, nhân khí của thành Dị Ma đã tăng mạnh với tốc độ khủng bố. Không chỉ người của Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp đến mà những thế lực khá có danh tiếng khác cũng lần lượt kéo nhau tới. Nhất thời, thành Dị Ma có thể coi là nơi cường giả tụ hội, vô cùng hỗn loạn.

Trong sự hỗn loạn này, chắc chắn mấy người Tề Lôi phải quản thúc chặt chẽ hơn, vì thế đa phần đệ tử Đạo Tông đều yên tĩnh nghỉ ngơi tu luyện tại nơi nghỉ chân, không ra ngoài gây chuyện.

Còn các đệ tử như Lâm Động, tuy Tề Lôi không trói buộc nhưng cũng dặn dò luôn cẩn thận khi ra ngoài tránh việc bị chơi xấu. Hiện giờ trong thành Dị Ma quá hỗn loạn, xảy ra chuyện gì thì bốn người bọn họ khó lòng giải quyết.

Đương nhiên Lâm Động cũng rất rõ tình hình của thành DịL Ma, vì thế dù không bị cưỡng ép nhưng hai ngày nay hắn cũng chỉ ở trong phòng.

Lâm Động cũng nhân khoảng thời gian bình lặng trước trận đại chiến để bắt đầu nghiên cứu một vài thứ, ví dụ như cái lư đồng cổ quái mới có chẳng hạn.

Trong căn phòng yên tĩnh, Lâm Động ngồi bên mép giường, tay cầm cái lư đồng sứt mẻ, cặp mày chau lại không ngừng quan sát nó.

- Hai… Quan sát cả nửa giờ đồng hồ, Lâm Động thở dài, day day đôi mắt cay xè, vẻ mặt không cam tâm.

Trước đó hắn đã dùng đủ mọi cách để thăm dò cái lư đồng này nhưng vẫn chẳng phát hiện được chút dị thường nào. Nguyên liệu làm ra nó không phải

quýt hiếm, cũng chẳng có năng lượng gì tỏa ra. Lâm Động có thể khẳng định nó chẳng phải thứ Linh bảo nào hết, vì thế suy nghĩ có được bảo vật đã hoàn toàn sụp đổ.

- Không đúng!

Lâm Động cầm cái lư đồng trong tay lẩm bẩm, lần đầu tiên nhìn thấy nó rõ ràng hắn đã cảm thấy Thạch phù rung lên, đó là phản ứng chỉ có khi Thạch phù gặp được thứ gì đó không tầm thường.

Lâm Động cau mày, để cái lư đồng trước mắt, có thể nhìn thấy bề mặt nó có những đường vân không có quy luật gì, nhưng có lẽ đó là do thời gian đã quát lâu. Hoa văn rất mơ hồ nên không có được thông tin gì hữu ích cả.

- Cái lư đồng này rốt cuộc dùng để làm gì chứ?

Lâm Động thấy đau đầu, mãi lâu sau hắn mới lắc đầu từ bỏ. Thế nhưng đúng lúc hắn định cất nó vào túi Càn Khôn thì hắn bỗng nhìn thấy ngọn đèn trong phòng, hơi khựng lại một chút rồi hắn nheo mắt lại.

Hình như nó thiếu… lửa!

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Lâm Động, hắn hơi do dự, nhìn cái lư đồng sứt mẻ này dường như không chịu nổi lửa nóng, nhỡ làm hỏng thì một nghìn vạn viên Niết Bàn Đan mất toi à?

- Hỏng thì hỏng vậy!

Nhưng Lâm Động cũng là người quả đoán, chỉ chần chừ một chút rồi nghiến răng, nắm tay lại, một ngọn lửa bùng cháy trong bàn tay hắn, đây là Niết Bàn Hỏa, chỉ có cường giả Niết Bàn Cảnh mới ngưng tụ được.

Lâm Động búng tay, một nhúm lửa bay vào cái lư đồng, ngọn lửa nhanh chóng bùng cháy, nhưng sau đó Lâm Động thấy lư đồng có hiện tượng bị tan chảy, sắc mặt hắn đen lại, xem ra hắn nghĩ sai rồi!

Mà nhìn vẻ ngoài sứt mẻ méo mó của cái lư đồng, chưa biết chừng trước hắn cũng đã có người dùng cách này rồi, chỉ là thấy không có tác dụng nên dừng lại.

Lâm Động lắc đầu chán nản, vung tay một cái ném cái lư đồng vào chậu, rồi nhắm mắt tu luyện.

Sau khi Lâm Động tu luyện, cái lư đồng tan chảy ngày một nhanh, cuối cùng biến thành một vũng chất lỏng.

Đồng dịch màu đỏ sẫm ngày một nhiều, cuối cùng cái lư đồng đã bị thiêu hủy hoàn toàn, Niết Bàn Hỏa cũng tan hết.

Khi dòng dịch đó chảy hết, bỗng nhiên có rất nhiều tia sáng đỏ sẫm giao nhau bắn ra rồi sáng lấp lánh trên không trung!

Lâm Động bỗng cảm nhận được cái gì đó, vội mở mắt sững sờ nhìn những tia sáng đỏ sẫm đang đan xen nhau trên không.

- Cái này… Lâm Động kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, rồi lại nhìn cái lư đồng đã tan hết. Lúc này hắn mới chợt hiểu, phải thiêu hủy nó hoàn toàn thì mới biết bên trong nó giấu cái gì!

Cái này có thể coi là phá hoại rồi mới có thành quả không? Chỉ có điều làm được điều này phải có chút khí phách, nếu không phải vừa rồi Lâm Động hoàn toàn thất vọng thì có lẽ cũng khó lòng dùng lửa thiêu cháy cả cái lư đồng. Hiển nhiên người thử cách này trước Lâm Động cuối cùng đã không nỡ làm đến cùng.

Nhưng bất kể quá trình ra sao thì ít nhất Lâm Động hiện giờ vô cùng mừng rỡ. Kết quả này vượt xa dự liệu của hắn!

- Nhưng mà… đây là cái gì?

Ánh mắt mừng rỡ của Lâm Động có chút nghi hoặc. Quầng sáng trong không trung gồm rất nhiều tia sáng đan xen vào nhau cuối cùng dường như tạo thành

những đường hoa văn kỳ lạ, dường như đó là… một tấm bản đồ!

- Bản đồ?

Lâm Động nheo mắt, rồi tinh thần lực tỏa ra, sao chép lại hết những hoa văn này rồi thu vào nê hoàn cung!

Khi Lâm Động làm xong thì những tia sáng bắt đầu thu lại, cuối cùng tụ lại thành một miếng quang bài màu đỏ sẫm cỡ bàn tay phiêu phù trước mặt hắn.

Lâm Động đưa tay ra, quang bài rơi vào tay hắn. Nhìn thì thấy trên đó có những đường hoa văn màu đỏ, và bốn chữ đỏ rực cổ xưa.

- Phần Thiên Cổ Tàng?

Lâm Động nhìn rồi lẩm bẩm từng chữ, ngay sau đó mắt hắn sáng trưng. Trong lư đồng có một tấm bản đồ cổ tàng!

- Thứ tốt đây!

Lâm Động cười cười, tuy hắn không biết rốt cuộc Phần Thiên Cổ Tàng là cái gì nhưng có mặt ở Dị Ma Vực thì chắc không phải bảo tàng bình thường, trong đó có Linh bảo Thuần Nguyên cũng chẳng có gì bất ngờ.

Tuy cái lư đồng vứt đi kia cũng không biến thành kỳ bảo như kỳ vọng, nhưng sự xuất hiện của tấm bản đồ cũng đã bù đắp tất cả. Giá trị của cổ tàng này chắc chắn có thể sánh với một món Linh bảo Thuần Nguyên! Vụ làm ăn này cũng không lỗ vốn, tác dụng của Thạch phù đã không khiến Lâm Động thất vọng.

- Bao giờ vào Dị Ma Vực thì có thể thương lượng với Tiếu Tiếu sư tỷ bọn họ tìm cái gọi là Phần Thiên Cổ Tàng này!

Lâm Động xoa cằm lẩm bẩm. Lúc này không còn như khi mới vào Chiến trường Viễn Cổ, hắn không còn đơn độc một mình nữa. Phía sau hắn còn có các sư huynh đệ lúc nào cũng sẵn sàng theo hắn. Thứ như Phần Thiên Cổ Tàng, một

mình hắn không thể ôm hết được, chi bằng chia sẻ cùng các sư huynh đệ, đến lúc đó thực lực tổng thể tăng mạnh chắc cũng giảm bớt được nhiều điều rắc rối.

Nghĩ thế, Lâm Động cười thầm, thận trọng cất quang bài đi. Thứ này chắc là có tác dụng đặc biệt, nếu không thì cũng không ẩn giấu kỹ như vậy.

Phá giải được bí mật của cái lư đồng, tâm trạng của Lâm Động rất tốt, nhưng hắn không dừng lại, sau khi nghĩ một chút hắn đột nhiên vỗ tay, ánh sáng tràn ra từ lòng bàn tay, rồi biến thành một quang trận vô cùng phức tạp.

Trận pháp này huyền ảo khiến người ta rối loạn, ngay cả Lâm Động cũng chưa thế hiểu hết sự ảo diệu của nó. Đó chính là Càn Khôn Cổ Trận vẫn luôn tồn tại trong cơ thể Lâm Động.

Lâm Động có thể dùng thực lực Thất Nguyên Niết Bàn giao đấu với Cửu Nguyên Niết Bàn, công lớn nhất chính là của Càn Khôn Cổ Trận này. Vì chỉ có nó mới dung hợp được nguyên lực và tinh thần lực phát huy sức mạnh to lớn.

Có điều, từ khi có được nó, ngoài việc dung hợp nguyên lực và tinh thần lực ra thì chưa phát hiện được tác dụng gì khác. Nhưng thời gian gần đây, sau khi nghiên cứu rất kỹ, hắn đã có một phát hiện đặc biệt!

Càn Khôn Cổ Trận chuyển động thuận chiều có thể dung hợp nguyên lực và tinh thần lực, còn khi chuyển động ngược chiều năng lượng của nó hoàn toàn thay đổi, và có khả năng đặc biệt kỳ diệu!

Đó chính là lực phân giải!

Thuận thì dung hợp, nghịch thì phân giải!

Lâm Động nheo mắt nhìn Càn Khôn Cổ Trận đang chầm chậm chuyển động ngược chiều, khóe miệng hắn nhướng lên, vìt hắn biết rằng, phát hiện này sẽ khiến hắn như hổ thêm cánh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 759

Yêu Nghiệt Tụ Hội

Hai ngày qua đi trong không khí sục sôi của thành Dị Ma… Khi tia nắng đầu tiên của ngày thứ ba xuyên qua tầng mây chiếu xuống mặt đất, cả thành Dị Ma đã hoàn toàn bùng nổ. Trên không trung vang lên từng trận gió rít, vô số thân ảnh lao vút về phía Dị Ma Vực.

Tại nơi cách phía Bắc thành Dị Ma không xa, mặt đất ở đây đều chuyển thành màu đen xạm, tỏa ra thứ cảm giác khiến người ta không hề thấy thoải mái chút nào.

Dị Ma Vực quanh năm được bao phủ bởi một trận pháp đáng sợ như đến từ thời Viễn Cổ. Nghe nói trận pháp này do rất nhiều cường giảo đỉnh cấp trong thiên địa liên thủ lại tạo nên, nó cũng phong tỏa vùng đại địa này rất nhiều năm rồi… Nhưng thế gian này chẳng có thứ gì là vĩnh hằng bất biến cả. Dù trận pháp này vô cùng khủng bố, nhưng dưới tác động của thời gian, nó cũng xuất hiện một số lỗ hổng giúp cho mọi người có thể đi vào từ một vài nơi, và bên ngoài thành Dị Ma chính là một trong số đó.

Đây là một vùng bình nguyên màu đen, tận cùng phía trước bình nguyên, không gian dường như biến dạng phân ly hoàn toàn vùng bình nguyên này.

Trên bầu trời của bình nguyên đã có đầy người, từ xa vẫn không ngừng còn những tiếng rít gió truyền tới.

Vút!

Một đoàn người rất đông bay tới, cuối cùng xuất hiện ở nơi cách tấm màn không gian khoảng nghìn mét, là đệm tử Đạo Tông.

- Đúng là hoành tráng!

Lơ lửng trên không trung, mọi người nhìn biển người mênh mông xung quanh, ai cũng phải chép miệng, không hổ là sự kiện quy mô lớn nhất của Đông Huyền Vực.

Lâm Động cũng khá chấn động gật gù. Hắn có thể cảm nhận được trong biển người này có không ít luồng khí tức mạnh mẽ, có thể thấy ở đây có không ít người là ngọa hổ tàng long. Cuộc Thi đấu Tông phái này quả nhiên là nơi cường giả tụ hội!

Lâm Động quét mắt lên bầu trời rồi bỗng dừng lại ở một nhóm đông người đeo trường kiếm. Trên người bọn chúng có kiếm khí mạnh mẽ, sắc bén như có thể xuyên thấu thiên địa.

Lâm Động nhìn qua đám người rồi tập trung tại vị trí hàng đầu, ở đó là một nam tử nhìn có vẻ không có gì đặc biệt, nhưng kiếm khí tỏa ra từ người hắn cũng khiến Lâm Động phải nheo mắt lại.

- Đó là đệ tử của Kiếm Tông, dẫn đầu là đệ tử ưu tú nhất, người ta gọi hắn là Kiếm Si Tiết Lăng, thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong. Nghe nói hắn đã tu luyện thành công Kiếm Tiên Quyết của Kiếm Tông, lực công kích cực mạnh.

Khi Lâm Động nhìn nam tử đó, Ứng Tiếu Tiếu ở bên cạnh khẽ nói.

- Ồ?

Lâm Động khẽ nhướng mày. Hắn cũng đã từng nghe nói đến Kiếm Tiên Quyết, nghe nói uy lực của nó không hề thua kém Thiên Hoàng Kinh!

- Đám ngươi mặc bạch y bên trái và đám hoàng y cách đó không xa chính là đệ tử của Thần Tông và Phù Cốc. Đệ tử ưu tú nhất Thần Tông làm nữ tử tên Tuyết Uyển. Còn đệ tử dẫn đầu Phù Cốc là Mao Sơn. Tinh thần lực của bọn họ đều đạt đến Thiên Phù sư Cửu ấn, thủ đoạn công kích vô hình khó đoán, cực kỳ

khó đối phó.

Ứng Tiếu Tiếu chỉ về chỗ khác nói tiếp.

Lâm Động nhìn theo hướng chỉ, thấy phía trước đám người bạch y là một nữ tử mặc bộ váy trắng, dáng người nho nhã, gương mặt xinh đẹp, nhưng điều để lại ấn tượng sâu sắc nhất chính là mái tóc bạc trắng như tuyết. Gió thổi qua mái tóc bay lên như tuyết hoa nhảy múa, một thứ tinh thần lực vô hình rất hùng hồn bao bọc quanh người khiến không gian xung quanh cũng phải biến dạng.

Lâm Động dừng ánh mắt trên người nữ tử có tên Tuyết Uyển kia một chút rồi quay sang hướng Phù Cốc. Ở đó là một thanh niên mặc áo bào màu vàng, trên áo bào có đầy những đạo phù văn quỷ dị, dường như còn phát ra hào quang. Xem ra đó cũng là một món Linh bảo không tệ, hơn nữa sức mạnh tinh thần lực từ hắn cũng không hề thua kém nữ tử tóc trắng kia.

- Thiên Phù sư Cửu ấn?

Lâm Động chép miệng.

Tinh thần lực của hắn hiện nãy vẫn chỉ là Thiên Phù sư Lục ấn, yếu hơn rất nhiều so với hai kẻ trước mặt.

- Đằng kia là người của Hồng Hoang Điện đúng không?

Sau một hồi cảm thán, Lâm Động nhìn sang chỗ khác, ở đó có nhóm người cao lớn dữ dằn, rất nhiều người trong số đó để hai cánh tay trần, gân nổi cuồn cuộn trên người, từng đợt năng lượng như từ thời Hồng Hoang tỏa ra khiến bọn họ tựa Yêu thú có hình người.

Khi nhìn sang bên đó, ánh mắt Lâm Động lập tức dừng tại ở hàng đầu tiên rồi kinh ngạc phát hiện đó chỉ là một nam tử khá gầy gò, đứng trước đám người kia cảm giác hắn như người tí hon vậy.

Được nhiên sự ngạc nhiên của Lâm Động chỉ kéo dài trong chốc lát, vì ngay

sau đó hắn nhận ra ánh mắt kính sợ của những kẻ cao lớn kia nhìn gã nam tử nhỏ bé trước mặt.

- Đó chính là Đại sư huynh của Hồng Hoang Điện, Vũ Hồng. Đừng thấy hắn nhỏ con, nhục thể của hắn đã tu luyện đến mức vô cùng cường hãn, nghe nói từng có cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn khiêu chiến với hắn, bị hắn một quyền đánh tan lớp phòng ngự, thậm chí Niết Bàn Kim Thân cũng phá tan tành, và bị trọng thương.

Ứng Tiếu Tiếu gật đầu, nói.

- Quả nhiên là yêu nghiệt tụ hội!

Lâm Động khẽ cười, những người này đều có thể trở thành nhân vật nổi trội nhất trong Tông phái của mình, điều này đủ cho thấy thiên phú và năng lực của bọn họ. Cuộc Thi đấu lần này đúng là rất thú vị… Ứng Tiếu Tiếu gật đầu, định nói thì bỗng nhìn về phía xa:

- Người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung đến rồi!

Lâm Động cũng ngẩng đầu lên, chỉ thấy từ xa có tiếng gió rít, rồi chỉ lát sau một lượng lớn người xuất hiện trên không trung. Cả bình nguyên lập tức náo động, rồi tất cả ánh mắt đều rực cháy nhìn về phía trước đoàn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Ở đó là một thân ảnh thanh nhã mặc bạch y trắng như tuyết, dưới chân là đóa hoa sen màu xanh, khí chất thanh khiến lạnh lùng như thần tiên hạ phàm, chính là Lăng Thanh Trúc!

Lâm Động thấy Lăng Thanh Trúc hiện thân, không kềm được gãi gãi mũi. Khi nàng xuất hiện, hắn nhận ra những đệ tử xuất sắc nhất của các Tông phái mà vừa rồi hắn quan sát, quá nửa đều nhìn sang, trong ánh mắt đầy vẻ thưởng thức ngưỡng mộ. Xem ra những gì Lăng Thanh Trúc nói hai ngày trước không phải là giả!

- Ủa?

Lâm Động lướt mắt qua Lăng Thanh Trúc rồi bỗng kinh ngạc dừng lại ở phía sau Lăng Thanh Trúc. Hắn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của một thiếu nữ quen thuộc… đó là Tô Nhu!

Lúc này Tô Nhu mặc một chiếc váy xanh nhạt, dung mạo thanh mỹ, gương mặt cũng không còn sự rụt rè trước đây nữa, khi nói chuyện cùng sư huynh đệ xung quanh cũng hiện lên nụ cười. Xem ra nàng thiếu nữ này đã trưởng thành rồi!

Ở phía xa, Tô Nhu đang nói chuyện cùng sư huynh đệ dường như cũng nhận ra điều gì, ngẩng đầu lên thì nhìn ngay sang chỗ Đạo Tông, rồi nàng bắt gặp gương mặt quen thuộc đang hàm tiếu nhìn nàng.

- Lâm Động đại ca!

Tô Nhu hơi khựng người, rồi gương mặt nàng hiện lên nụ cười ngạc nhiên và vui mừng, rồi nàng không để ý tới xung quanh, từ xa vẫy tay với Lâm Động.

Nhìn Tô Nhu vui mừng, Lâm Động cũng mỉm cười.

Hành động của Tô Nhu rõ ràng cùng bị các đệ tử Đạo Tông xung quanh nhận ra, hơi khựng người rồi nhìn Lâm Động đầy sùng bái, sao huynh ấy ai cũng quen biết hết vậy?

- Ngươi kết bạn cũng rộng rãi nhỉ?

Ứng Tiểu Tiểu không kềm được lắc đầu, rồi nhìn Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh. Ứng Hoan Hoan đang nói chuyện cùng Thanh Diệp, dường như không nhận ra điều gì. Nhưng Ứng Tiểu Tiểu vẫn nhận ra Ứng Hoan Hoan thỉnh thoảng liếc nhìn về phía xa, rõ ràng là không phải hoàn toàn không quan tâm.

- Bằng hữu quen biết trong Bách Triều Đại Chiến mà thôi!

Lâm Động cười giải thích, rồi nhìn Ứng Hoan Hoan vẫn luôn không nói chuyện với mình, thầm thấy bất lực. Tiểu cô nãi nãi này đúng là có khả năng

giận dỗi dai thật!

Ở chỗ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Lăng Thanh Trúc cũng hơi ngạc nhiên vì hành động của Tô Nhu, khẽ hỏi:

- Muội biết hắn à?

- Vâng, lần ở Bách Triều Đại Chiến, nếu không có Lâm Động đại ca thì muội và đại ca căn bản không thể vào được Bách Triều Sơn!

- Lâm Động đại ca lợi hại lắm. Rõ ràng chỉ đến từ Vương triều Hạ cấp nhưng cuối cùng lại trở thành Quán quân của Bách Triều Đại Chiến. Sau đó khi Tây Huyền Vực định cướp đi Không gian Viễn Cổ thì cũng chính lào huynh ấy ra tay gọi được ba đạo Phong Lôi Kiếp ép đối phương phải rút lui.

Gương mặt Tô Nhu đầy vẻ sùng bái khi nói đến Lâm Động, khiến các nam đệ tử xung quanh đều cảm thấy ghen tỵ, chắc chưa bao giờ nhìn thấy cô nàng tiểu sư muội xinh đẹp này có vẻ mặt thế.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, cặp mày hơi nhíu lại, kìm nén một chút dao động trong mắt. Mấy năm nay những gì hắn trải qua quả nhiên cũng không phải tầm thường!

Lâm Động dần thu lại ánh mắt từ chỗ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, rồi ngoảnh sang một hướng khác:

- Người của Nguyên Môn đến rồi!

Sau lời nói của hắn, sắc mặt các đệ tử Đạo Tông phía sau tối lại, rồi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào một khoảng trời.

Vút vút!

Tiếng gió rít rất nhanh đã vang lên, rồi một đoàn người đông đảo tựa đám mây đen với khí thế hung hăng xuất hiện gần chỗ không gian biến dạng.

Khi bọn chúng xuất hiện, Lâm Động ngay lập tức nhìn lên hàng trên cùng. Ở đó là ba thân ảnh đứng thẳng, khí tức xung thiên lan tỏa khiến sắc mặt không ít người đều biến sắc.

Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn, nhân vật kiệt xuất nhất trong các đệ tử Đông Huyền Vực!

Cuối cùng ba người cấp bậc cao nhất cuộc Thi đấu Tông phái đã hiện thân!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 760

Đối Lập

Mấy trăm đệ tử Nguyên Môn hình thành một trận hình chỉnh tề, nguyên lực hùng hồn phát ra từ cơ thể bọn chúng thậm chí khiến không khí nổ thành tiếng sấm trầm đục.

Đứng hàng đầu là ba thân ảnh đứng hiên ngang, khí tức tuy không bằng mấy trăm người đằng sau nhưng như ba ngọn núi sừng sững đứng phía trước khiến người ta không dám coi thường.

Khi ba kẻ này xuất hiện, Lâm Động cũng hơi nheo mắt lại. Trong ba kẻ này hắn đã từng gặp Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên, vì thếp hắn nhìn luôn sang bên trái hắn. Đó là một nam tử bạch y dáng vẻ tuấn lãng, tay khẽ phe phẩy quạt, nhìn ra dáng thư sinh phong độ ngời ngời. Thế nhưng khí tức tỏa ra từ người hắn lại khiến người ta biết rằng nếu nghĩ hắn là loại thư sinh trói gà không chặt thì đúng là ngu ngốc.

- Hắn chính là Tiểu Linh Vương Linh Chân!

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu ngưng trọng nhìn nam tử bạch y, khẽ nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn có thể cảm nhận được dường như Tiểu Linh Vương Linh Chân còn nguy hiểm hơn cả Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên. Nguyên Môn quả thực không hổ là Tông phái mạnh nhất Đông Huyền Vực. Điều này có thể thấy ngay từ khoảng cách giữa đệ tử của các Tông phái.

- Nhưng trong Tam Tiểu Vương, lợi hại nhất phải là Tiểu Nguyên Vương Nguyên Thương!

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu khá phức tạp, khi nói ra cái tên ấy giọng thậm chí còn hơi khàn đi, từ có có thể thấy hắn gây áp lực thế nào với nàng.

Lâm Động gật đầu, rồi hắn nhìn nam tử thanh y dáng vẻ không có gì nổi bật, hắn đang hơi mỉm cười, nhìn thì có vẻ không lợi hại như Lâm Động tưởng tượng.

Thế nhưng nam tử thanh y đó chỉ đứng phía trước đệ tử Nguyên Môn khẽ mỉm cười mà mọi ánh mắt đều tập trung lên người hắn, sự nổi bật của hắn không hề thu kém Lăng Thanh Trúc của Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Lâm Động nhìn sang các Tông phái siêu cấp khác, yêu nghiệt của các Tông phái khác khi nhìn thấy Nguyên Thương, sắc mặt đều không được tự nhiên, ánh mắt đầy vẻ dè chừng.

Ngay cả Lâm Động cũng không thể không thừa nhận đúng là khí trường của Nguyên Thương là đứng đầu trong Tam Tiểu Vương.

Trước bao ánh mắt nhìn mình, Nguyên Thương nghiêng đầu nhìn sang hướng Cửu Thiên Thái Thanh Cung, đương nhiên nói chính xác thì là nhìn Lăng Thanh Trúc.

- Quả nhiên lần này Cửu Thiên Thái Thanh Cung là do Lăng Thanh Trúc nàng dẫn đầu. Nếu gặp nhau trong Dị Ma Vực mong nàng nhẹ tay một chút!

Nguyên Thương nhìn Lăng Thanh Trúc, gương mặt khẽ nở nụ cười ưa nhìn, rồi cười dịu dàng nói.

Không thể không nói, Nguyên Thương là một nam tử rất có sức hút. Tuy vẻ ngoài hắn không tuấn lãng như Linh Chân, nhưng khí chất trong lời nói của hắn tựa làn gió xuân thổi, vô tình khiến người ta mất cảnh giác.

- Nguyên Thương sư huynh nói đùa rồi, Thanh Trúc không có bản lĩnh đó.

Lăng Thanh Trúc hơi cụp mắt xuống, khẽ nói.

Vừa dứt lời, ánh mắt nàng kín đáo nhìn về hướng Lâm Động.

- Thanh Trúc khiêm tốn rồi. Nếu nàng dốc toàn lực có lẽ ta cũng không thể dễ dàng giành phần thắng được.

Nguyên Thương hàm tiếu nói, rồi hắn quay sang nhìn về hướng đệ tử Đạo Tông.

Vào khoảnh khắc Nguyên Thương nhìn sang, Lâm Động có thể cảm nhận được tất cả đệ tử Đạo Tông ở phía sau đều căng cứng người. Ngay cả Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm, nguyên lực trong cơ thể cũng không khỏi vận chuyển gấp hơn.

- Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm, ha ha, đều là người quen cả… Nguyên Thương nhìn mấy người Ứng Tiếu Tiếu, cười nói.

Sắc mặt hai người Ứng Tiếu Tiếu tối lại, tiếng cười của Nguyên Thương tuy ôn hòa nhưng bọn họ có thể nhận ra mùi tanh nồng ẩn sau nó.

Nguyên Thương thấy vẻ mặt hai người Ứng Tiếu Tiếu như thế thì cười nhạt, rồi ánh mắt chuyển sang Lâm Động, nheo lại nhìn.

- Sớm đã nghe nói Quán quân của Bách Triều Đại Chiến lần này từ chối lời mời của Nguyên Môn ta để gia nhập Đạo Tông. Giờ xem ra đúng là Đạo Tông có được món lời không nhỏ a… Nguyên Thương cười nhạt, hắn ngừng lại một chút rồi nói:

- Có điều đó cũng chỉ là thà làm đầu gà hơn làm đuôi Phượng Hoàng mà thôi!

Tiếng cười của Nguyên Thương khiến không ít đệ tử Đạo Tông nhìn hắn với ánh mắt phẫn nộ. Lời này có ý chỉ Lâm Động cũng chỉ có thể làm con dê đầu đàn của Đạo Tông, còn nếu vào Nguyên Môn thì chỉ có thể xếp hạng bét!

Hắn nhìn có vẻ ôn hòa nhưng lời nói ẩn giấu hàng ngàn mũi dao.

Tiếng huyên náo lúc này cũng lặng dần, các đại Tông phái khác đều nhìn sang chỗ này. k Ân oán giữa Đạo Tông và Nguyên Môn rất sâu sắc, ở đây không ai không biết. Chỉ là không ngờ hai bên vừa chạm mặt đã đối đầu ác liệt thế này. Nhưng dường như Đạo Tông không thể hơn được Nguyên Môn… Chỗ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Lăng Thanh Trúc hơi nhíu mày, nhìn Tô Nhu một cái. Gương mặt Tô Nhu đầy vẻ lo lắng, rõ ràng nàng cũng biết khoảng cách giữa đệ tử Đạo Tông và Nguyên Môn.

- Đầu gà đuôi Phượng Hoàng giờ kết luận vẫn là hơi sớm!

Vẻ mặt Lâm Động không hề sợ hãi, khẽ cười nói:

- Năm đó tiền bối Châu Thông của Đạo Tông ta không phải cũng đã khiến Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn các ngươi kẻ chết, kẻ thương, kẻ chạy trốn đó sao?

Lâm Động vừa dứt lời khiến mọi người ồ lên, vẻ mặt không ít người đầy kinh ngạc, rõ ràng không thể ngờ Lâm Động lại dám đối đáp trực diện lại Nguyên Thương như vậy.

- Không biết tự lượng sức, lẽ nào ngươi dám so sánh với Châu Thông?

Lôi Thiên cười mỉa.

- Dù là Châu Thông cuối cùng cũng bị Nguyên Môn ta giết mà thôi!

Tiểu Linh Vương Linh Chân cười nói.

- Đường đường một vị Chưởng giáo Nguyên Môn lại có thể hạ mình xuống tay với một đệ tử bình thường của Đạo Tông, cũng thật khiến người ta kinh ngạc!

Lâm Động cười bồi tiếp.

Nghe vậy, cả Linh Chân lẫn Lôi Thiên đều chau mày, nụ cười trên gương mặt

thiếu tự nhiên. Châu Thông hồi đó vẫn chỉ là một đệp tử bình thường của Đạo Tông nhưng đã ép khiến cho Chưởng giáo Nguyên Môn phải đích thân ra tay mới giết được. Chuyện này sau đó đã dấy lên không ít lời mỉa mai ngấm ngầm khiến thanh danh Nguyên Môn bị tổn hại, nói ra cũng là một cái nhọt trong lòng đệ tử Nguyên Môn.

Khi sắc mặt Lôi Thiên tối sầm lại, định nói gì đó thì Nguyên Thương bỗng xua tay, đôi mắt hẹp và dài mang chút ý cười nhìn Lâm Động, chỉ là nét cười đó lại mang một hàn ý lạnh lẽo.

- Xem ra mấy năm nay vẫn chưa dọn dẹp đủ đệ tử Đạo Tông các ngươi a!

Nguyên Thương nhếch mép cười, rồi lắc đầu, ánh mắt sắc lạnh quét qua đệ tử Đạo Tông:

- Nếu vậy thì lần này các ngươi tự cầu phúc đi!

Lời nói của hắn không quá lộ sự đe dọa, nhưng ai cũng có thể nghe ra sự thiếu thiện ý trong đó.

- Có những lời đợi khi có kết cục rồi nói cũng chưa muộn!

Nụ cười trên gương mặt Lâm Động cũng dần thu lại, trong mắt hắn ánh lên hắc quang, bàn tay bên trong tay áo nắm chặt.

Hắn biết nói gì thìp nói, hắn cũng phải dốc toàn lực!

- Có khí phách, ta rất thích! Đến lúc đó ta sẽ nói lại những lời này với ngươi. Hy vọng đó không phải câu nói cuối cùng ngươi có thể nghe được!

Nguyên Thương cười nhạt, thu lại nụ cười, mười ngón ta đan lại đặt trước bụng. Lôi Thiên và Linh Chân thấy vậy khóe miệng cũng nhếch lên, bọn chúng biết mỗi lần như thế là sát ý trong Nguyên Thương đã lên đến đỉnh điểm!

Xem ra lần này Đạo Tông xui xẻo rồi!

Nguyên Thương thu lại ánh mắt, Lâm Động cũng thu lại, quay sang nhìn mấy người Ứng Tiếu Tiếu. Trên gương mặt bọn họ không có chút bất mãn nào vì Lâm Động đã kích nộ Nguyên Thương cả.

- Nguyên Thương là kẻ mạnh nhất trong lứa đệ tử trẻ tuổi ở Đông Huyền Vực sao?

Lâm Động khẽ hỏi.

Ứng Tiếu Tiếu trầm ngâm một chút rồi lắc đầu:

- Còn một người, không kém hắn!

- Ai?

- Xếp đầu trong Tông phái Tông Tập Bảng, Quỷ Diện Thần Khôi!

Ứng Tiếu Tiếu nói.

- Thần Khôi?

Lâm Động nhíu mày, lần đầu tiên hắn nghe đến cái tên này.

- Hắn không phải đệ tử của bất cứ Tông phái nào, thậm chí hắn gần như không được coi là người của Đông Huyền Vực. Hắn xuất quỷ nhập thần, khó biết được tông tích của hắn. Nghe nói hắn từng giao đấu với Nguyên Thương, Nguyên Thương không giành được chiến thắng.

Vương Diêm nói.

- Vậy sao?

Lâm Động lẩm bẩm, xem ra Đông Huyền Vực đúng là nơi ngọa hổ tàng long, chỉ không biết tên Thần Khôi đó có xuất hiện trong cuộc thi đấu này không?

- Dị Ma Vực sắp mở rồi!

Ứng Tiếu Tiếu bỗng lên tiếng.

Lâm Động ngẩng đầu lên, thấy chỗ tấm màn không gian bắt đầu có những đường gợn sóng có thể thấy bằng mắt thường… oo Đồng thời với lúc đó, trên không trung ở cách đó nghìn dặm bỗng có hai đạo lưu quang xẹt qua bầu trời.

- Tiểu sư muội, không cần quá vội, chúng ta sẽ kịp đến mà!

Hai đạo lưu quang một trước một sau, thân ảnh phía sau bỗng ngừng lại một chút rồi nói.

Vào khoảnh khắc hắn dừng lại thì gương mặt hắn lộ ra, chỉ là trên đó có nửa cái mặt nạ quỷ nhìn đầy quỷ khí.

- Làm gì có ai chậm chạp như huynh? Nếu huynh không muốn đi thì đừng theo muội nữa, muội tự đi cũng được!

Quang ảnh phía trước không vì thế mà dừng lại, một giọng thiếu nữ lanh lảnh vang lên rồi tăng tốc bay về phía chân trời.

Thấy vậy, kẻ đeo mặt nạ quỷ lắc đầu cười khổ, đành tăng tốc đuổi theo, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng hai người nói chuyện.

- Tiểu sư muội muốn tìm người à? Ai thế? Rất quan trọng sao?

- Ừm, nhưng là ai thì rồi huynh sẽ biết! Hai, nhưng sau khi tìm được hắn, có lẽ muội sẽ bị mắng, đến lúc đó huynh phải nhanh trí một chút đấy, nếu không trở về, muội sẽ nói với sư phụ là huynh bảo vệ muội không chu đáo!

- Ngay cả sư phụ cũng không nỡ mắng muội, còn ai dám mắng muội chứ?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 761

Dị Ma Vực Khai Mở

Trên bình nguyên khổng lồ hắc ám, vùng không gian biến dạng bỗng xuất hiện những đường gợn sóng, dường như có những luồng năng lượng khủng bố tỏa ra từ không gian ấy.

Biển người trên bình nguyên một lần nữa náo động vì sự thay đổi này. Vô số ánh mắt hừng hực cháy nhìn về vùng không gian đó, vì ai quen với cảnh này đều biết đó là dấu hiệu của việc Dị Ma Vực sắp khai khởi.

Là nơi hung địa nổi danh trên Đông Huyền Vực, cũng vì Đại trận Viễn Cổ kia mà Dị Ma Vực gần như bị phong tỏa quanh năm, người bình thường căn bản không thể vào được. Nhưng thời gian dần trôi đi, đại trận cũng xuất hiện một vài lỗ thủng, điều này cũng khiến cứ cách vài tháng là sự phong tỏa của đại trận lại yếu đi nhiều. Cũng vì thế đó là thời cơ tốt nhất cho những người đi tìm bảo vật vào đó.

Cũng như lúc này, sức mạnh đáng sợ lan tỏa trên bầu trời với tốc độ kinh người, tấm màn chắn không gian sừng sững kia cũng ngày một biến dạng, dường như thông qua không gian méo mó kia có thể nhìn thấy vùng đại địa vô cùng hắc ám và một luồng năng lượng lạnh lẽo, âm u tỏa ra.

- Sắp mở ra rồi sao?

Ánh mắt Lâm Động cũng mang chút kỳ dị nhìn tầng không gian biến dạng. Kỳ thực hắn cũng rất hiếu kỳ về nơi đã diễn ra trận đại chiến thời Viễn Cổ. Có lẽ tại đây hắn sẽ biết được các cường giả đỉnh cấp thời xưa đã chiến đấu với những sinh vật chưa biết kia như thế nào… - Lát nữa khi vào Dị Ma Vực, khí tức của

chúng ta nhất định phải tương liên với nhau, nếu không sẽ bị truyền tống phân tách ra!

Ứng Tiếu Tiếu quay lại, vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Rõ!

Đám đệ tử Đạo Tông đều trầm giọng đáp, sắc mặt bọn họ cũng trở nên căng thẳng hơn nhiều. Hiển nhiên bọn họ cũng đều đã biết mức độ nguy hiểm của Dị Ma Vực. Trong nơi này, nếu một mình bị chuyển tới khu vực nguy hiểm thì có lẽ thập tử nhất sinh.

- Khi nào đi ra thì chúng ta đi theo đường cũ sao?

Lâm Động bỗng hỏi.

- Sâu bên trong Dị Ma Vực có nơi đặt trận pháp, đến lúc đó đệ tử của Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp đều sẽ tập trung về đó… Ứng Tiếu Tiếu nói đến đây, trầm mặc một chút rồi nói:

- Hơn nữa, nếu đến đó thì có lẽ cũng là lúc chúng ta đối đầu với Nguyên Môn. Lần trước Vương sư tỷ vì bảo vệ các đệ tử rút vào trận pháp nên mới rơi vào tay Nguyên Môn.

Hai tay Vương Diêm nắm chặt lại, phát ra những tiếng răng rắc, ánh mắt dâng tràn phẫn nộ.

Lâm Động khẽ gật đầu, đưa tay khẽ vỗ vay Vương Diêm, rồi hỏi tiếp:

- Trong Dị Ma Vực, dù làm gì cũng không được vi phạm quy tắc, dù là giết đệ tử của đối phương đúng không?

- Cuộc thi đấu này vốn dĩ đã không phải sự cọ xát hòa bình, nó là nơi tôi luyện tàn khốc, vì thế bất luận dùng thủ đoạn gì cũng không bị truy cứu trách nhiệm. Đương nhiên, như thế thù hận cũng âm thầm tích tụ lại… Ứng Tiếu Tiếu

khẽ nói.

- Vậy à?

Lâm Động lẩm bẩm, hai mắt nheo lại, bộ dạng đó khiến người ta không biết hắn đang nghĩ gì.

Khi Lâm Động và Ứng Tiếu Tiếu nói chuyện thì không gian đã biến dạng đến tột đỉnh, rồi đột nhiên nó bùng nổ và tạo nên một vòng xoáy không gian.

Vút vút!

Ngay khi vòng xoáy xuất hiện, vô số tiếng gió rít vang lên, vô số thân ảnh như những con thiêu thân biến thành những đạo hồng lưu lao vào trong vòng xoáy.

Đệ tử các Tông phái siêu cấp cũng bắt đầu động thân, nhưng so với sự hỗn loạn xung quanh rõ ràng bọn họ có trật tự hơn nhiều. Nguyên lực hùng hồn bùng phát bao phủ lấy các đệ tử, cuối cùng biến thành một mảng hồng quang khổng lồ lao vào xoáy không gian.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Ứng Tiếu Tiếu cũng bước ra, hô lên một tiếng.

- Rõ!

Sau tiếng đáp chỉnh tề, từng đợt nguyên lực hùng hồn lập tức bùng phát từ các đệ tử, số nguyên lực này chầm chậm hòa vào nhau biến thành quầng sáng bao trùm lấy tất cả.

Ứng Tiếu Tiếu vung tay, bay đi đầu tiên, theo sau là Lâm Động, Vương Diêm và các đệ tử Đạo Tông.

Tất cả đệ tử Đạo Tông đều được bao bọc trong quầng sáng như hợp lại thành

một thể. Cuối cùng trước rất nhiều ánh mắt chăm chú nhìn, bọn họ cũng biến mất trong xoáy không gian.

Sau khi đệ tử Đạo Tông và Dị Ma Vực, phía sau bọn họ vẫn liên tiếp có người bay vào, tiếng gió rít không ngừng vang lên trên bình nguyên.

Bên trên bầu trời Dị Ma Vực, ánh mắt của bốn người Lôi Thiên, Trần Chân cũng khẽ nheo lại sau khi đệ tử Đạo Tông đã vào Dị Ma Vực. Bọn họ nhìn nhau với ánh mắt ngưng trọng và một tâm trạng phức tạp.

- Không biết lần này nếu gặp phải Nguyên Môn thì bọn chúng sẽ ra sao? Thực lực của Tam Tiểu Vương Nguyên Môn đúng là quá cường hãn so với các đệ tử!

Tề Lôi trầm giọng nói.

- Cũng không nên bi quan. Đệ tử Nguyên Môn lợi hại nhưng đệ tử Đạo Tông chúng ta cũng không phải loại vô dụng. Mà lần này lại còn có một tên yêu nghiệt nữa!

Trần Chân cười nói.

- Đúng là hắn có thể coi là một yêu nghiệt. Lần này Chưởng giáo đã nói, biến số lớn nhất chính là Lâm Động. Lời nói như vậy trong trăm năm nay Chưởng giáo mới chỉ nói hai lần. Lần trước chính là Châu Thông sư huynh, còn lần này chính là Lâm Động!

Tề Lôi nghe vậy cũng cười, rồi cảm thán.

- Lần này hãy để chúng ta nhìn xem khi đối mặt với Tam Tiểu Vương Nguyên Môn, yêu nghiệt đó sẽ có những thủ đoạn gì? Ha ha, ta rất mong chờ… Bốn người Trần Chân nhìn nhau, ánh mắt nặng nề cũng thả lỏng hơn một chút. Nhưng lúc này có lẽ bọn họ không thể ngờ, những gì bọn họ chờ đợi sẽ xảy ra trong thời gian ngắn sắp tới, và chấn động cả Đông Huyền Vực… oo Màu đen

sẫm lan tỏa khắp mặt đất đến tận cuối tầm mắt, dường như cả bầu trời cũng bị nhuốm màu đen nặng nề, khiến người ta có cảm giác rất bức bối.

Vùng đại địa này từng trải qua một trận đại chiến ác liệt nhất trong thiên địa. Đây cũng là một vùng hoang nguyên hắc ám, phía xa thỉnh thoảng còn có những tiếng gầm rú chói tai. Trong tiếng gầm rú ấy không hề có chút sức sống nào, chỉ có dục vọng tàn sát thuần túy… Vút!

Vùng hoang nguyên này yên lặng rất lâu, rồi đột nhiên trên không trung bỗng có vô số khe nứt, rồi vô số quang ảnh bay ra, nháy mắt đã phá vỡ sự yên tĩnh của không gian này.

Từ trong những khe nứt bay ra, một quầng hồng quang cuối cùng rơi xuống mặt đất. Khi ánh sáng tan đi để lộ ra hàng trăm thân ảnh, chính là Ứng Tiếu Tiếu, Lâm Động và các đệ tử Đạo Tông khác.

- Đây chính là Dị Ma Vực sao?

Vừa đáp xuống, các đệ tử không kìm được nhìn xung quanh, rõ ràng bọn họ đều rất hiếu kỳ với vùng hung địa này.

- Vào Dị Ma Vực đa số người đều bị xoáy không gian truyền tống ngẫu nhiên đến các vùng đất ven Dị Ma Vực. Vì thế nếu vận khí không quá tệ thì có lẽ chúng ta sẽ không gặp phải Nguyên Môn sớm đâu.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn xung quanh rồi nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, hắn vẫn còn việc làm ở Dị Ma Vực, nếu đụng độ Nguyên Môn sớm quá thì không phải chuyện tốt. Còn về ân oán, sau khi làm xong việc rồi giải quyết cũng được.

- Chúng ta… Cẩn thận!

Lâm Động nhìn mặt đất ở xung quanh, vừa lên tiếng thì đồng tử bỗng co rút lại, chân giẫm mạnh xuống đất, một luồng năng lượng đáng sợ tỏa ra khiến mặt đất nứt một đường. Bên dưới là hơn chục con Ma quái hung hăng đầy gai nhọn đen xì với những đôi mắt đỏ ngầu.

Soạt soạt!

Khi Lâm Động phát hiện ra những con Ma quái ẩn nấp bên dưới, mặt đất bỗng nhiên sụt lún, rồi vô số những chiếc gai nhọn hoắt từ dưới đất bắn thẳng về phía đám đệ tử Đạo Tông.

Vừa đáp xuống đất đã gặp phải công kích hung hãn, không ít đệ tử Đạo Tông cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng may những đệ tử ưu tú phản ứng nhanh nhạy, nguyên lực bùng phát, vội vàng chặn lại những chiếc gai nhọn đó.

Ứng Hoan Hoan cũng có chút bất ngờ trong việc ứng phó với sự công kích mạnh mẽ từ dưới đất nhưng cũng đã đánh lui được hơn chục con Ma quái. Có điều ngay sau đó sắc mặt nàng hơi thay đổi vì nhìn thấy mặt đất sụt lở, rồi những cái móng vuốt đầy hàn ý tấn công về phía mình, nàng không kìm được kêu lên một tiếng kinh hoàng.

Keng!

Thế nhưng đúng lúc ấy, một thân ảnh đã xuất hiện phía trước nàng, chân người đó phình to biến thành Long cước rồi đạp xuống.

Rầm rầm rầm!

Mặt đất dưới chân hắn sụt hắn xuống, đám đệ tử Đạo Tông nhất thời tái nhợt mặt, bởi vì bọn họ nhìn thấy dưới mặt đất có vô số con quái thú mắt to đỏ ngầu đang trào lên như hồng thủy.

- Đúng là xui xẻo!

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt trở nên khó coi, hiển

nhiên bọn họ không thể ngờ vừa mới đến Dị Ma Vực đã gặp phải thứ khó đối phó thế này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 762

Sinh Huyền Cốt Châu

Đại địa chấn động rồi không ngừng sụp xuống, loài Ma quái màu đen to gần như thân người ấy trào lên tựa thủy triều. Những cái móng vuốt sắc lẹm lấp lánh hàn quang lạnh lẽo, tỏa ra những luồng năng lượng mạnh mẽ.

Rõ ràng không chỉ có người của Đạo Tông gặp phải sự công kích của lũ Ma quái có tên Ma Nghị này. Từ phía xa cũng có những tiếng kêu kinh hoàng rồi thảm thiết.

Nhất thời, cả vùng hoang nguyên lập tức trở nên hỗn loạn.

Rầm rầm!

Lâm Động vung gốc hắc thụ trong tay, kình phong hung hãn cuộn trào quật cho bọn Ma Nghị tan xác. Nhưng dù vậy bọn Ma Nghị không hề sợ hãi mà vẫn trào lên, số lượng khiến Lâm Động phải chau mày.

Đệ tử Đạo Tông sau sự hoảng loạn ban đầu lúc này đã bắt đầu thi triển thực lực của đệ tử Tông phái siêu cấp. Mọi người phối hợp cũng đã chống cự được sự công kích của bọn Ma Nghị. Nhưng vẫn có một số người bị thương, cũng may không nguy hiểm tính mạng.

- Số lượng bọn Ma Nghị này rất nhiều, hơn nữa da thịt bọn chúng lại rất dày. Nếu cứ quần nhau với bọn chúng e là đến lúc chúng ta tiêu hao hết nguyên lực thì sẽ bị bọn chúng nuốt gọn!

Ứng Tiếu Tiếu nói đến đây, lông mày nhíu lại nói:

- Nhưng sao bọn chúng lại xuất hiện ở ngoại vi Dị Ma Vực? Thường thì chỉ ở khu vực trung bộ mới có Ma Nghị… - Thế này thì khó lòng vào sâu hơn rồi!

Lâm Động nhìn biển Ma Nghị đen kịt lúc nhúc, cũng cảm thấy đau đầu. Không ngờ bọn họ vừa mới vào Dị Ma Vực đã gặp phải tình huống khó khăn thế này. Dị Ma Vực nguy hiểm quả nhiên danh bất hư truyền. Tình hình hiện giờ nếu chỉ một mình hắn thì thoát thân không khó nhưng hiện giờ hắn phải bảo vệ các sư huynh đệ.

Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm cũng chau mày nghĩ kế thoát thân.

- Lũ đáng chết, sao cứ lao tới chỗ ta thế hả?

Khi bọn họ đang trầm tư suy nghĩ thì Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh cặp mắt tím ngắt hét lên.

Bọn Lâm Động nghe vậy nhìn sang thì phát hiện, quả nhiên chỗ Ứng Hoan Hoan dường như liên tiếp có Ma Nghị bò tới, giương những cái móng vuốt sắc lạnh đủ để xé tan tành một cường giả Lục Nguyên Niết Bàn về phía nàng.

Lâm Động hơi khựng lại một chút, ánh mắt nhấp nháy. Trí tuệ bọn Ma Nghị này không hề cao, nhưng mục tiêu công kích của bọn chúng lại vô cùng rõ ràng. Trong đám người này, thực lực Ứng Hoan Hoan không phải mạnh nhất, nhưng tại sao bọn chúng cứ nhằm vào nàng? Lẽ nào bản năng bọn chúng cho rằng Ứng Hoan Hoan là nguy hiểm nhất?

Lâm Động nhíu mày, Ứng Hoan Hoan là Luân Hồi Giả, nhưng hiện giờ chưa thức tỉnh hoàn toàn, hắn không tin bọn Ma Nghị này lại cảm nhận được thân phận vô cùng bí ẩn đó của Ứng Hoan Hoan.

Nhưng nếu không phải vì thân phận Luân Hồi Giả thì là vì sao?

Ánh mắt Lâm Động liên tục chuyển động, rồi bỗng ngưng tụ lại. Ngoài thân phận là Luân Hồi Giả ra, hình như Ứng Hoan Hoan còn có một thứ mà bọn họ

không có, đó là sóng âm!

- Hoan Hoan, dùng công kích sóng âm thôi miên bọn chúng đi!

Trong lòng Lâm Động khẽ động rồi đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ứng Hoan Hoan, tay vung gốc hắc thụ đập cho bọn Ma Nghị gần đó dẹp lép, hét lớn.

- Sóng âm của ta chỉ cần tinh thần lực mạnh một chút là hoàn toàn vô dụng!

Ứng Hoan Hoan khựng người lại, nói.

- Bọn chúng không có tinh thần lực, với người khác bọn chúng là Mãnh thú Hồng Hoang, nhưng với ngươi thì không có chút khả năng phản kháng!

Lâm Động nói. Trong khi đập tan bọn Ma Nghị, hắn có thể cảm nhận được trong cơ thể bọn chúng không có chút tinh thần lực nào.

Ứng Hoan Hoan chần chừ một chút rồi gật đầu, khẽ giơ tay lên, cây đàn tranh cổ màu bích lục hiện ra, ngón tay khẽ gảy, tiếng đàn nhẹ nhàng đem theo năng lượng kỳ dị nhanh chóng lan ra.

Khi tiếng đàn vang lên, bọn Lâm Động lập tức nhìn thấy đám Ma Nghị đang tấn công hung hăng bỗng chậm lại, cuối cùng rào rào đổ gục.

Nhìn cảnh tượng đó, tất cả mọi người đều há hốc miệng kinh ngạc, đúng là vạn vật đều có tương sinh tương khắc. Có ai ngờ ngay cả bọn Lâm Động cũng chỉ có thể tránh né không dám quần nhau với lũ Ma Nghị, vậy mà chỉ một tiếng đàn Ứng Hoan Hoan đã đánh bại hoàn toàn bọn chúng!

- Đi thôi!

Mấy người Lâm Động, Ứng Tiểu Tiểu thở phào rồi hô một tiếng, định đưa đội ngũ rời khỏi vùng nguy hiểm này.

- Tỷ tỷ, hình như dưới lòng đất có thứ gì đó!

Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi thì Ứng Hoan Hoan bỗng lên tiếng.

- Hửm?

Lâm Động, Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm đều khựng người, bước chậm lại rồi nhìn Ứng Hoan Hoan với ánh mắt nghi hoặc.

Ứng Hoan Hoan hơi nhíu mày, bàn tay bỗng gảy mạnh dây đàn, một làn sóng âm bắn ra. Nhất thời mọi người nhìn thấy đám Ma Nghị như bị một bàn tay khổng lồ hất đi, để lộ ra mặt đất hắc ám.

Chỉ thấy sâu trong lòng đất là một vùng đá nham thạch màu nâu, trên những tảng đá ấy hình như có một vài thân ảnh đang ngồi.

- Đó là… Mấy người Lâm Động kinh ngạc nhìn những thân ảnh ấy, sau khi nhìn kỹ thì bọn họ mới biết đó là những cái xác khô bị gió thổi khô cứng lại.

- Lâm Động, nhìn chỗ đan điền của mấy cái xác kìa!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói.

Lâm Động liếc nhìn, ánh mắt lập tức ngưng tụ. Ở đan điền của những cái xác hắn thấy một quầng sáng trắng, trong đó dường như có một cái Đan Hoàn đang chuyển động xoay tròn, từ nó tỏa ra một thứ sinh khí vô cùng dồi dào.

- Đó là Sinh Huyền Cốt Châu! Những cái xác này trước khi chết chắc chắn là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, thậm chí là Đại viên mãn nữa!

Vương Diêm cũng có phần động dung, trong giọng nói hạ thấp mang chút ngạc nhiên.

Sinh Huyền Cốt Châu được sinh ra khi cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành hoặc Đại viên mãn chết đi, trong cơ thể bọn họ, sinh khí không mất đi mà ngưng kết lại. Nó mang lượng sinh khí vô cùng dồi dào, rất có sức hấp dẫn với những cường giả Niết Bàn Cảnh đỉnh phong. Thậm chí nếu có cơ hội, chưa biết

chừng còn chạm vào được ngưỡng cửa Sinh Huyền Cảnh.

Nếu thứ này xuất hiện ở bên ngoài thì chắc chắn là đồ cực quý hiếm. Không ngờ bọn họ vừa vào Dị Ma Vực đã gặp được nó.

Đối diện với thứ bảo bối này, ngay cả ánh mắt Lâm Động cũng phải rực cháy.

- Chẳng trách mà ở đây lại có nhiều Ma Nghị như vậy, thì ra là do Sinh Huyền Cốt Châu dụ tới!

Ứng Tiếu Tiếu chợt hiểu.

- Động thủ!

Vương Diêm nhìn Lâm Động, Ứng Tiếu Tiếu, hai người nhìn nhau, khẽ nghiến răng rồi gật đầu. Đã gặp rồi sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Ứng Hoan Hoan thấy ba người có vẻ sốt ruột thì hơi chần chừ. Trong ánh mắt không hiểu sao lại ánh lên vẻ bất an.

Vút!

Thế nhưng khi ba người Lâm Động chuẩn bị động thủ thì từ xa bỗng vang lên âm thanh chói tai. Người của Đạo Tông quay lại thì thấy phía xa ánh sáng dâng tràn, một số tia sáng biến thành một thanh quang kiếm khổng lồ rồi với tốc độ kinh người xuyên qua đám Ma Nghị xuất hiện trên đầu bọn Lâm Động.

- Người của Kiếm Tông?

Nhìn thanh quang kiếm đột ngột xuất hiện, Lâm Động nheo mắt lại.

- Ha ha, ta đang thấy lạ sao vùng ngoại vi Dị Ma Vực lại xuất hiện nhiều Ma Nghị đến vậy, thì ra là có nguyên nhân… Trên không trung, quang kiếm tối dần rồi lộ ra một đoàn người trong đó, đứng hàng đầu tiên là một nam tử áo xám tươi cười nhìn bọn Lâm Động, rồi ánh mắt hắn rực cháy nhìn về phía những cái xác

khô.

Các đệ tử Đạo Tông cũng cảnh giác vì sự xuất hiện của đệ tử Kiếm Tông.

Nam tử áo xám nhìn mấy người Lâm Động, ánh mắt lấp lánh rồi hàm tiếu nói:

- Tại hạ là Kiếm Tông Tiết Lăng. Ha ha, các vị bằng hữu Đạo Tông, số Sinh Huyền Cốt Châu này chúng ta chia đôi nhé, thế nào?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 763

Biến Cố

Tiết Lăng?

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhíu mày nhìn người mới đến đó, hiển nhiên bọn họ không ngờ đệ tử Kiếm Tông cũng được truyền tống đến đây. Hơn nữa dường bọn chúng cũng có cách ứng phó với biển Ma Nghị, đồng thời cũng cảm ứng được động tĩnh ở bên này… Lâm Động quét mắt qua đám đệ tử Kiếm Tông, rồi hắn phát hiện trong số các đệ tử này, ngoài Tiết Lăng đạt đến Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, hình như còn một đệ tử nữa cũng là Cửu Nguyên Niết Bàn. Thực lực này không tệ nhưng so ra vẫn hơi yếu hơn Đạo Tông một chút.

Nhưng mà nếu hai bên thật sự liều mạng với nhau thì chắc chắn cả hai đều sẽ bị tổn thất, mà đó lại là kết quả cả hai bên đều không muốn.

Lâm Động quay sang nhìn Ứng Tiếu Tiếu. Ứng Tiếu Tiếu thoáng trầm ngâm nhưng dường như nàng không muốn xung đột với Kiếm Tông ở đây. Dù sao quan hệ giữa Đạo Tông và Nguyên Môn đã không tốt, nếu lại gây chiến với Tông phái siêu cấp khác nữa thì rất nguy hiểm.

Trên không trung, Tiết Lăng cười nhìn mấy người Lâm Động và Ứng Tiếu Tiếu trầm ngâm. Đương nhiên hắn biết thực lực của Đạo Tông hơn một chút, nhưng hắn cũng biết rõ nỗi lo của Ứng Tiếu Tiếu, vì thế lời nói mới không kiêng dè như vậy.

- Để bọn chúng lấy Sinh Huyền Cốt Châu trước đi!

Khi Lâm Động và Ứng Tiếu Tiếu đang trầm ngâm thì Ứng Hoan Hoan bỗng tiến lại chỗ Lâm Động nói với giọng chỉ hai người nghe thấy.

Nghe thế Lâm Động hơi sững người nhìn nàng. Trong đôi mắt sáng trong của nàng thiếu nữ lúc này lấp lánh sự giảo hoạt như tiểu hồ ly.

Tuy không hiểu tại sao Ứng Hoan Hoan lại nói vậy, nhưng sau khi do dự một chút vẫn gật đầu. Vì Ứng Hoan Hoan là Luân Hồi Giả, hắn biết Ứng Hoan Hoan có lẽ có cảm ứng nhạy bén hơn bọn họ.

- Có bốn viên Sinh Huyền Cốt Châu, chúng ta mỗi bên hai viên!

Lâm Động ngẩng lên nhìn Tiết Lăng nói.

Nghe Lâm Động nói thế, mấy người Ứng Tiếu Tiếu sững người, nhìn nhau nhưng cũng không lên tiếng phản đối.

- Ha ha, vẫn là Lâm Động huynh dễ nói chuyện. Ân tình này đệ tử Kiếm Tông chúng ta ghi nhận!

Tiết Lăng cũng thoáng kinh ngạc về sự quả đoán của Lâm Động, ánh mắt đầy vẻ mừng rỡ, rồi không chút khách khí giơ bàn tay ra. Ngay sau đó kiếm khí mạnh mẽ bùng phát biến thành một đạo quang chưởng tóm về phía hai các xác khô có ngưng tụ quầng sáng trắng.

Khi Tiết Lăng động thủ, môi Lâm Động khẽ động, giọng nói rất nhỏ truyền tới tai các đệ tử Đạo Tông:

- Tất cả cẩn thận!

Nghe thế tất cả đệ tử tim đều khẽ rung lên, nguyên lực trong cơ thể không hẹn mà cùng vận chuyển, bề mặt có kim quang bao trùm, hiển nhiên đã dùng đến Niết Bàn Kim Thân.

Vút!

Quang chưởng mang kiếm khí mạnh mẽ nhanh như chớp lao vào lòng đất. Thế nhưng khi quang chưởng sắp tóm được hai cái xác thì một thứ năng lượng

kỳ lạ phát ra từ hai các xác.

Khi thứ năng lượng ấy tỏa ra, đồng tử Lâm Động co rút lại, nhất thời hắn kinh ngạc nhìn thấy bốn cái xác lại mở trừng mắt ra.

Trong đôi mắt thụt hắn vào trong, rất nhiều hắc khí tràn ra, không có chút tình cảm nào, chỉ có dục vọng cuồng sát thuần túy.

Phụt!

Dường như bốn các xác khô chớp mắt ngẩng đầu lên, bàn tay khô quắt vung lên, bốn đạo hắc quang bắn ra đánh tan quang chưởng, kình phong còn dư nhanh như chớp tấn công các đệ tử Kiếm Tông.

Biến cố bất ngờ này khiến sắc mặt đám đệ tử Kiếm Tông biến sắc, nhưng may mà Tiết Lăng cũng phản ứng nhanh, làn sóng hắc quang lan tới, hắn cũng nhanh chóng dùng nguyên lực thi triển công kích.

- Thanh Nguyên Kiếm Chỉ!

Mấy trăm đạo kiếm khí mạnh mẽ gần như bắn ra cùng một lúc, rồi đâm thẳng vào làn sóng đen kia. Tiếng nổ trầm đục vang lên liên tiếp không ngừng trên bầu trời.

Làn sóng đen đó có sức mạnh vô cùng đáng sợ, tuy đám đệ tử Kiếm Tông đông người có thể tiếp được chiêu, nhưng cũng có một số đệ tử mặt mày tái nhợt, hộc máu tươi, rõ ràng thọ thương không nhẹ.

- Quả nhiên là có cổ quái!

Sắc mặt đám đệ tử Đạo Tông đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, rồi trong lòng đều thấy mau mắn, nếu không phải bọn chúng ra tay trước thì có lẽ kẻ bị vây khốn chính là bọn họ rồi.

- Là Ma thi… Ứng Tiếu Tiếu với vẻ mặt chấn kinh nhìn bốn cái xác khô mở

trừng trừng hai con mắt đỏ lòm, hít sâu vào một hơi rồi lẩm bẩm.

- Ma thi?

Lâm Động khựng người.

- Trong không gian này có không ít cường giả mất mạng thời Viễn Cổ, thi thể của bọn họ sau khi chết bị ma khí trong Dị Ma Vực xâm thực, bị biến thành Ma thi vô cùng ma quái này. Thực lực của Ma thi tuy không bằng lúc còn sống nhưng chúng vẫn có lực chiến đấu rất mạnh. Bốn cái xác này có lẽ không hề thua kém Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên. Hơn nữa bọn chúng không hề sợ chết, một khi bắt đầu tàn sát thì không bao giờ dừng lại!

- Mạnh hơn cả Lôi Thiên sao?

Đồng tử Lâm Động hơi co lại, rồi nhanh trí hô:

- Đi thôi, không cần Sinh Huyền Cốt Châu nữa!

Tuy Sinh Huyền Cốt Châu là bảo bối hiếm có, nhưng cũng phải giữ cái mạng để hưởng thụ chứ? Đối mặt với bốn cái xác khô gần sánh ngang với cường giả Sinh Huyền Cảnh, dù có số lượng đông miễn cưỡng chống cự được nhưng chắc chắn cũng tử thương nặng nề, cái giá đó bọn họ không thể trả được.

- Đi thôi!

Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm cũng nghiến răng, cố gắng kiềm chế ý niệm trong đầu rồi phẩy tay, tất cả đệ tử Đạo Tông cùng bay đi. Khi đệ tử Đạo Tông bay qua lại có tiếng đàn vang lên chống lại bọn Ma Nghị.

- Tiết sư huynh, người của Đạo Tông bỏ đi rồi!

Đệ tử Kiếm Tông thấy người của Đạo Tông chạy thì đều sững người, rồi cùng nhìn về Tiết Lăng.

- Chúng ta cũng đi thôi, bốn cái Ma thi này, chúng ta không đối phó được đâu. Đáng chết, sao lại xui xẻo thế chứ? Vừa vào Dị Ma Vực đã gặp phải cái thứ này!

Tiết Lăng thấy vậy nghiến răng rồi cũng quyết đoán dẫn tất cả rút lui.

Sau khi tất cả cùng rút lui, bốn cỗ Ma thi dưới lòng đất bỗng như thức tỉnh, thân hình khẽ động lập tức hiện lên trên mặt đất, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về hai hướng, rồi hai cỗ Ma thi đuổi theo hướng đám người Kiếm Tông, hai cỗ còn lại đuổi theo đám người Đạo Tông.

o0o Trên hoang nguyên hắc ám, một vùng ánh sáng bay qua, một số người thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau.

- Nguy rồi, chúng ta bị chúng theo đuôi!

Vương Diêm nhìn về phía sau, ánh mắt bỗng ngưng tụ, sắc mặt hơi thay đổi.

- Có hai cỗ Ma thi đuổi theo!

Sắc mặt Ứng Tiếu Tiếu cũng trở nên nặng nề.

- Hai cỗ sao?

Lâm Động mím môi, mấy cái cỗ Ma thi này sánh ngang với cường giả như Lôi Thiên, hơn nữa lại không có cảm giác đau đớn, cũng không biết sợ hãi, khi đã động thủ thì không chết không thôi, vô cùng khó đối phó.

- Làm sao đây? Bọn chúng nhằm chắc chúng ta rồi, hiển nhiên lát nữa bọn chúng sẽ đuổi kịp!

Ứng Hoan Hoan cũng cau mày, nói.

Lâm Động nhíu mày, một lúc sau bỗng nói:

- Tiếu Tiếu sư tỷ, nếu tỷ và Vương Diêm lên thủ, cộng với các sư huynh đệ tương trợ có giải quyết được một cỗ Ma thi không?

Ứng Tiếu Tiếu nghe vậy nhìn Vương Diêm một cái rồi gật đầu:

- Một cỗ thì có lẽ được. Nhưng bọn chúng có hai cỗ!

- Cỗ còn lại đệ dụ đi chỗ khác đối phó!

Lâm Động nghiến răng.

- Một mình đệ?

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu giật mình. Tuy lực chiến đấu của Lâm Động rất mạnh, nhưng Ma thi, ngay mấy kẻ như Lôi Thiên cũng khó lòng đối phó. Tuy trong thành Dị Ma Lâm Động khiến Lôi Thiên chịu thua thiệt nhưng đó cũng chỉ là cá cược, Ma thi đâu phải loại bận tâm đến thể diện… Lâm Động gật đầu, hắn rất nhiều thủ đoạn không tiện thi triển trước mặt đám đệ tử Đạo Tông, nếu một mình thì không phải để ý nhiều.

Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm trầm mặc, rõ ràng không yên tâm để một mình Lâm Động dụ một cỗ Ma thi đi.

- Ta đi theo ngươi!

Trong khi Ứng Tiếu Tiếu trầm mặc thì Ứng Hoan Hoan bỗng lên tiếng.

- Lần này ta mang theo Thiên Hoàng Cầm, bọn Ma quái đó tuy thực lực mạnh nhưng sức kháng cự của sóng âm cũng không nhỏ. Ta có thể giúp ngươi áp chế nó!

Nàng nhìn Lâm Động, nói.

- Hoan Hoan nói cũng đúng. Sóng âm của nó có hiệu quả áp chế Ma quái không nhỏ!

Ứng Tiếu Tiếu nghe thế thì gật đầu tán đồng.

- Như thế cũng được!

Lâm Động hơi chần chừ rồi cũng gật đầu. Hắn có rất nhiều thủ đoạn, Ứng Hoan Hoan đã biết từ lâu, giữa hai người cũng coi như khá hiểu nhau. Hơn nữa xem tình hình hiện giờ nếu hắn không đồng ý thì có lẽ bà tiểu cô nãi nãi này sẽ không để yên cho hắn.

- Đi thôi!

Quyết định xong, đội ngũ của bọn họ cũng dừng lại rồi quay về phía sau nhìn hai đạo hắc quang đem theo sát ý nồng nặc bay tới.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 764

Khổ Chiến Ma Thi

Vút!

Hắc quang từ chân trời phía xa ập tới, cùng khí hung sát nồng nặc xuất hiện trước chỗ đám đệ tử Đạo Tông không xa.

Khi hai cỗ Ma thi xuất hiện, lúc này mọi người mới nhìn rõ được, thân thể Ma thi khô quắt, không có chút nước nào, nhưng tạo cảm giác vô cùng cứng chắc, bề mặt da màu đen cảm giác như bọn chúng được đúc từ tinh thiết, thấp thoáng còn thấy ánh sáng lấp lánh.

Sát khí tỏa ra nồng nặc từ trên người Ma thi, trong đôi mắt đỏ ngầu đầy sự khát máu, bên trong đó không có bất cứ trạng thái nào của con người cả.

Những cường giả Viễn Cổ này đã biến thành Ma quái hình người bị ma khí xâm thực!

- Làm theo kế hoạch nhé, cẩn thận một chút!

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng nhìn hai cỗ Ma thi rồi ngoảnh sang trầm giọng nói với mấy người Ứng Tiếu Tiếu.

- Ừm, ngươi cũng phải chú ý!

Ứng Tiếu Tiếu gật đầu nói.

Lâm Động gật đầu, không nói gì thêm, cong ngón tay búng ra một đạo kình phong nguyên lực mạnh mẽ bắn vào một cỗ Ma thi.

- Grào!

Bị Lâm Động công kích, cỗ Ma thi đó lập tức gào rú, hai mắt càng thêm đỏ ngầu, biến thành hắc quang lao tới.

- Đi thôi!

Thấy vậy, Lâm Động quay sang hô lên với Ứng Hoan Hoan, thân hình bay đi trước, rồi cả hai biến thành hồng quang bay đi chỗ khác. Phía sau bọn họ, cỗ Ma thi kia đem theo sát khí nồng nặc đuổi sát.

- Đệ tử Đạo Tông, bày trận!

Thấy hai người Lâm Động đã dụ một cỗ Ma thi đi, vẻ mặt Ứng Tiếu Tiếu ngưng trọng, rồi hô lên một tiếng, nguyên lực hùng hồn bùng phát.

o0o Hai đạo lưu quang bay qua bầu trời, hơn chục phút sau thì dừng lại ở hoang nguyên quay lại nhìn cỗ Ma thi đang đuổi sát phía sau.

- Để ta đối phó chính diện với nó, ngươi cẩn thận!

Lâm Động nhìn cỗ Ma thi đang đuổi tới, quay sang cô nàng thiếu nữ bên cạnh dặn dò.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan khẽ gật đầu, rồi ngồi xuống, vung tay lên, Thiên Hoàng Cầm màu đỏ rực xuất hiện, tỏa ra một luồng năng lượng khiến Lâm Động cũng phải động dung. Con Phượng Hoàng trên cây đàn đường như cũng muốn dang cánh bay ra.

Có thể thấy thời gian gần đây Ứng Hoan Hoan đã lén luyện tập Thiên Hoàng Cầm, hiện giờ sử dụng đã thành thục hơn nhiều.

- Hừ!

Lâm Động hít sâu một hơi, nắm tay lại, gốc hắc thụ hiện ra, đồng thời thanh quang bùng phát, hai tay hai chân được long hóa. Đối mặt với loại quái vật kia thì Lâm Động cũng không dám có chút coi thường.

Khi đó hắc quang đã lao tới, bàn vuốt sắc lẹm đem theo hắc quang nhanh như chớp lao thẳng về phía ngực Lâm Động.

Keng!

Lâm Động bước chân ra, nguyên lực trong cơ thể cũng dâng tràn tựa thủy triều. Long trảo vung gốc hắc thụ nặng như núi giáng vào móng vuốt của Ma thi.

Âm thanh kim loại giòn tan vang lên, dường như có một làn sóng năng lượng vô hình tỏa ra từ nơi tiếp xúc. Ngay sau đó đại địa chớp mắt đã sụt thành vô số khe nứt lan rộng ra như mạng nhện.

Thân hình Lâm Động lùi sau mười mấy bước, cả cánh tay tê rần, lòng hắn bỗng trầm xuống. Cỗ Ma thi này tuy thực lực không bằng như hồi sinh tiền, nhưng nhục thể dưới sự xâm thực của ma khí trở nên vô cùng cứng chắc. Toàn thân nó bất cứ bộ phận nào cũng có thể gọi là vũ khí sát nhân.

Soạt soạt!

Lâm Động bị đánh lùi về sau, nhưng Ma thi không cho hắn bất cứ cơ hội lấy hơi nào, hắc quang dâng tràn, kình lực mạnh mẽ tựa như một thanh quang kiếm đen xì liên tiếp tấn công yếu huyệt trên người Lâm Động.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ dị thường của Ma thi, ngay cả Lâm Động cũng có chút luống cuống, nhất thời hoàn toàn bị áp chế.

Đúng khi Lâm Động bị áp chế, bỗng có tiếng đàn trong cắt như tiếng Phượng ngâm vang lên, một làn sóng âm đỏ rực lan tỏa oanh kích lên Ma thi khiến nó lùi sau vài bước. Đồng thời, làn sóng âm đó lập tức biến thành vô số đường tơ xâm thực vào bên trong cơ thể Ma thi.

Trước sự xâm thực mạnh mẽ của sóng âm, khí hung sát trong người Ma thi bị yếu đi rõ rệt, công kích cũng không còn mạnh mẽ điên cuồng như trước.

Nhân lúc ấy, Lâm Động cũng lấy lại được tinh thần, ánh mắt sắc bén, bước ra một bước, Long trảo lấp lánh thanh quang, gốc hắc thụ biến thành một đạo hắc ảnh mang sức mạnh đáng sợ giáng mạnh xuống Ma thi.

Rầm!

Một đòn công kích mạnh mẽ đánh Ma thi bay đi hàng chục mét, vạch lên trên mặt đất một đường sâu hoắm.

- Thân thể cứng cỏi thật!

Đánh bay được Ma thi nhưng sắc mặt Lâm Động lại trở nên nặng nề. Đòn vừa rồi, hắn tựa như đánh phải một khối tinh thiết rắn chắc. Mức độ chắc chắn của nhục thể Ma thi ngay cả cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn cũng không thể sánh bằng.

- Hoang Vu Yêu Nhãn!

Lâm Động nhìn cỗ Ma thi đang bò dậy từ mặt đất, thậm chí khí tức không hề yếu đi chút nào. Ánh mắt hắn lạnh băng, ấn pháp biến hóa, giữa trán hiện ra yêu nhãn, rồi một chùm sáng màu xám mang lực phá hoại mạnh mẽ bắn lên người Ma thi.

Rầm!

Ma thi lại bay ngược ra sau, nhưng lần này không đợi nó bò dậy, một bàn tay khổng lồ đã đem theo kình phong kinh người đập xuống.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Mặt đất tách ra thành vô số rãnh lớn, Ma thi bị đánh lún sâu xuống lòng đất. Nhưng ánh mắt Lâm Động càng tối hơn, vì hắn cảm nhận được rằng dù phải

chịu công kích hung hãn như vậy nhưng Ma thi dường như không hề bị trọng thương.

Thứ này cứ như quái vật đánh không chết vậy!

Mặt đất nổ tung, một hắc ảnh bò ra từ lòng đất, đôi mắt đỏ lòm sâu hoắm nhìn mà lạnh sống lưng.

Ánh mắt Lâm Động tối sầm lại, nhìn nơi đan điền của Ma thi đang bò lên, ở đó có bạch quang tỏa sáng, hiển nhiên đó là yếu huyệt của Ma thi, nhưng lớp da đen xì khô quắt kia lại bảo vệ nó vô cùng chắc chắn.

- Chỉ có làm yếu lớp phòng ngự của nó mới tấn công được yếu huyệt!

Lâm Động nheo mắt lại.

- Hoan Hoan, có thể giữ chân nó một lúc không?

Lâm Động quay sang hỏi Ứng Hoan Hoan.

- Miễn cưỡng cũng được, nhưng chỉ một lúc rất nhanh thôi!

Ứng Hoan Hoan hơi trầm ngâm rồi cắn môi nói.

Lâm Động hít sâu một hơi, hai bàn tay hợp lại, ánh sáng bùng phát từ lòng bàn tay hắn, rồi dường như một quang trận hiện ra.

- Grào!

Khi quang trận xuất hiện, Ma thi kia lại gầm lên, thân hình biến thành hắc quang lao tới Lâm Động.

Thấy Ma thi xông tới, Ứng Hoan Hoan cắn môi, ngón tay gảy đàn với tốc độ khiến người ta phải hoa mày chóng mặt.

Vút vút vút!

Theo từng chiếc dây đàn rung lên, vô số làn sóng âm đỏ rực bắn ra, cuối cùng nhanh như chớp đan vào nhau tại quanh người Ma thi.

- Trấn Ma Khúc!

Ứng Hoan Hoan bỗng nhiên dừng lại, những tia sáng lúc này biến thành vô số đạo âm phù huyền dị dính lên người Ma thi khiến nó đông cứng lại.

Rắc!

Có điều sự đông cứng ấy cũng rất miễn cưỡng, trước sự vùng vẫy của Ma thi, âm phù xuất hiện dấu hiệu rách vỡ. Gương mặt Ứng Hoan Hoan cũng có chút tái nhợt, nhưng nàng vẫn cắn môi đến chảy máu cố cầm cự.

Cuối cùng âm phù nổ tung, Ứng Hoan Hoan hự lên một tiếng, máu chảy ra từ khóe miệng.

Xoẹt!

Sau khi thoát khỏi sự chói buộc, ánh mắt đỏ ngầu của Ma thi nhìn sang Ứng Hoan Hoan, rồi nó chuyển mục tiêu, kình phong mạnh mẽ cùng sát ý cuồng bạo ập về phía Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan biến sắc, định dùng Thiên Hoàng Cầm, nhưng khi vừa chạm vào dây đàn thì một thân ảnh đã xuất hiện phía trước.

- Phân giải!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, quang trận trong bàn tay khuếch đại to cỡ nửa trượng rồi quay ngược, ngay sau đó một chùm sáng mang sức mạnh kỳ lạ khó lòng hình dung bắn ra về phía đan điền của Ma thi với tốc độ kinh người.

Phụt phụt!

Chùm sáng bắn trúng Ma thi, bề mặt da đen xì của nó nhanh chóng bị hóa

giải, lớp phòng ngự kinh người đó đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Soạt!

Lúc này toàn thân Lâm Động lao tới, xuất hiện phía trước Ma thi, Long thủ tung ra, một chưởng dễ dàng xuyên thủng bụng Ma thi rồi nhanh như chớp quầng sáng trắng với viên Đan Hoàn nằm gọn trong bàn tay hắn.

Khi quầng sáng rời khỏi cơ thể, Ma thi vốn đầy sát khí, đôi mắt bỗng tan biến sắc đỏ rồi loạng choạng ngã gục xuống đất, khí tức biến mất hoàn toàn.

- Phù!

Thấy Ma thi cuối cùng cũng bị giải quyết, Lâm Động như trút được gánh nặng nở phào một tiếng, rồi quay lại nhìn cô nàng thiếu nữ, không khỏi cảm thấy xót xa, bất lực nói:

- Có cần phải cố làm vẻ mạnh mẽ thế không? Cầu cứu thì chết à?

Cô nàng thiếu nữ lấy tay quệt máu nơi khóe miệng, nhìn nàng lúc này vô cùng ngoan ngoãn, nàng ôm cây đàn cổ, hơi ngẩng lên cười:

- Ít nhất thì như thế ngươi sẽ không cho là ta cản trở ngươi!

Gã thanh niên vừa trải qua trận khổ chiến với Ma thi bỗng khựng người, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 765

Khống Chế Ma Thi

Ứng Hoan Hoan nhìn gã thanh niên đang ngẩn người bên cạnh Ma thi, trên gương mặt thanh tú hiện lên nụ cười tinh nghịch, vẫy vẫy tay trước mặt hắn:

- Này, ngây ngốc rồi à? Cẩn thận Ma thi lại bò dậy đấy!

Lâm Động dở khóc dở cười, nói:

- Ta đâu có nói ngươi cản trở ta, hơn nữa có khi sau này lại là ta cản trở ngươi ấy chứ!

Ứng Hoan Hoan có thân phận thần bí là Luân Hồi Giả, tuy Lâm Động không thật rõ về cái khái niệm này, nhưng hắn biết khi Ứng Hoan Hoan thức tỉnh thì thực lực chắc chắn vô cùng khủng khiếp. Đến lúc đó ai cản trở ai thật sự khó nói!

Ứng Hoan Hoan chớp chớp mắt, tuy không hiểu tại sao Lâm Động lại nói vậy, nhưng nghĩ một lúc nàng cười:

- Nếu có ngày đó thì ngươi yên tâm, ta sẽ không trách ngươi cản trở ta đâu, ta sẽ bảo vệ ngươi!

Vừa dứt lời nàng không kềm được mỉm cười, hiển nhiên là đang nghĩ đến cảnh Lâm Động cần mình bảo vệ sẽ thật thú vị.

Lâm Động lắc lắc đầu, cũng không muốn nói nhiều hơn về chủ đề này, ánh mắt chuyển sang quầng sáng trắng trong tay.

Bạch quang khá ôn hòa, trong đó là viên Đan Hoàn to cỡ ngón tay cái đang xoay tròn, một thứ sinh khí thần kỳ dị thường lan tỏa ra, Lâm Động có thể cảm nhận được sự dồi dào của luồng sinh khí đó.

- Đây chính là Sinh Huyền Cốt Châu sao?

Lúc này Ứng Hoan Hoan cũng tiến lại tò mò nhìn quầng sáng trong tay Lâm Động.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu cười, vận khí lần này cũng không tệ, nếu không phải đám đệ tử Kiếm Tông dụ hai cỗ Ma thi đi thì hiển nhiên Đạo Tông cũng chỉ còn cách chạy trốn. Dù sao đối phó với một cỗ Ma thi cũng đã rắc rối thế này, nếu đối mặt với bốn cỗ chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Còn việc Kiếm Tông làm sao để đối phó với hai cỗ Ma thi kia thì Lâm Động không thể suy nghĩ tới. Chuyện này là tự bọn chúng tìm tới, tuy Lâm Động không có ý hại chúng nhưng cũng không chủ động đi giúp đỡ.

Lâm Động quan sát Sinh Huyền Cốt Châu trong tay rồi cất đi, tiếp đó quét mắt nhìn cỗ Ma thi ngã gục dưới đất, hắn cúi xuống chạm tay vào nó.

Nơi ngón tay chạm vào cứng ngắc lạnh toát, thân thể Ma thi trải qua sự xâm thực của ma khí đã trở nên vô cùng cứng chắc, mức độ đó có lẽ còn vượt xa Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn.

- Sao vậy?

Ứng Hoan Hoan thấy hành động đó của Lâm Động thì hơi lạ, hỏi.

- Ma thi này mạnh mẽ đến đáng sợ, vứt ở đây có phải quá đáng tiếc không?

Lâm Động chép miệng, nói.

- Thứ Ma thi này, mấy người Vạn Khôi Môn thích lắm đấy. Bọn họ có thể luyện chế nó thành Khôi lỗi, nhưng chúng ta không biết cách. Hơn nữa Ma thi cũng không giống thi thể bình thường, trong nó có ma khí của Dị Ma Vực, nếu luyện chế bừa bãi, khi ma khí xâm thể thì lý trí sẽ bị xâm thực… Ứng Hoan Hoan nói.

- Luyện chế thành Khôi lỗi à?

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh, hắn từng có Khôi lỗi, nhưng nó là thứ nhặt được, vì thế hắn không có bản lĩnh luyện chế Khôi lỗi, nhưng nếu khống chế Ma thi thì không phải hoàn toàn không có cách.

- Ta để Nguyên thần trong Ma thi thì chắc có thể khống chế được nó chứ?

Lâm Động ngẩng lên nhìn Ứng Hoan Hoan, nói.

Cách nghĩ của hắn không hề phức tạp, hiện giờ hắn đã ngưng tụ được Nguyên thần, nếu để Nguyên thần vào Ma thi dựa vào sức mạnh của Nguyên thần để biến Ma thi thành Khôi lỗi chịu sự điều khiển của hắn.

- Không được, ma khí trong Ma thi rất nặng, người bình thường đến luyện chế cũng không dám. Nếu ngươi để Nguyên thần vào đó lập tức sẽ bị ma khí xâm thực, điều đó chẳng khác nào tìm đến cái chết.

Ứng Hoan Hoan nghe thế mặt lập tức biến sắc, vội nói.

- Đó là với Nguyên thần bình thường!

Lâm Động mỉm cười, rồi giơ bàn tay ra, một đạo quang ảnh Nguyên thần to cỡ bàn tay xuất hiện trong lòng bàn tay. Khi quang ảnh đó xuất hiện bỗng tỏa ra rất nhiều hoa văn ánh sáng màu đen xuất hiện trên bề mặt, dường như bọn chúng hình thành nên một đạo phù văn vô cùng huyền ảo, nhìn tựa như hắc động tỏa ra một thứ lực thôn phệ mạnh mẽ.

- Đây là Thôn Phệ Tổ Phù?

Ứng Hoan Hoan nhìn phù văn trên bề mặt Nguyên thần rồi khẽ nói, dường như cũng không ngạc nhiên lắm. Hiển nhiên là nàng ta đã bằng cách nào đó biết được Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù.

- Ừm, ta có Thôn Phệ Tổ Phù bảo vệ Nguyên thần, ma khí trong Ma thi có mạnh thế nào cũng chẳng thể xâm thực được!

Lâm Động gật đầu, điều này cũng là nguyên nhân hắn dám để Nguyên thần vào trong Ma thi.

- Nếu có Thôn Phệ Tổ Phù thì chắc không có vấn đề gì!

Ứng Hoan Hoan thở phào một tiếng, gật gù nói.

- Hộ pháp giúp ta, để ta thử xem sao!

Ánh mắt Lâm Động rực cháy, sự mạnh mẽ của Ma thi hắn đã được đích thân lĩnh giáo. Khả năng chịu đựng đòn công kích của nó khiến Lâm Động cũng phải đau đầu, nếu không phải hắn nghịch đảo Càn Khôn Cổ Trận dùng lực phân giải thì có lẽ không thể phá vỡ được lớp phòng ngự đó. Vì thế, nếu khống chế được Ma thi, chắc chắn lực chiến đấu sẽ được tăng lên vô cùng mạnh mẽ.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan đáp một tiếng rồi lùi ra xa.

Lâm Động ngồi xuống đằng trước Ma thi, trước tiên làm dịu lại nguyên lực trong cơ thể, rồi sắc mặt dần ngưng trọng, tâm thần khẽ động, Nguyên thần trong lòng bàn tay bay ra rồi chui vào Ma thi từ đỉnh đầu.

Phụt phụt!

Ngay sau khi Nguyên thần chui vào trong Ma thi, thi thể vốn nằm im bỗng có dị biến. Rất nhiều luồng ma khí nồng nặc màu đen bùng phát trên Ma thi, rồi dồn

lên phần đầu, ở đó có một quầng kim quang phát sáng.

Ma khí không ngừng tràn ra từ trong cơ thể Ma thi, cuối cùng bao phủ quanh quầng kim quang bắt đầu xâm thực nó. Trước sự xâm thực đó, kim quang hiển nhiên đã nhanh chóng yếu đi.

- Hừ!

Thấy vậy, ánh mắt Lâm Động tối lại, trong đầu hừ lạnh một tiếng, ấn pháp biến hóa, trong kim quang lập tức xuất hiện một đạo phù văn màu đen rồi biến thành một cái hắc động bảo vệ Nguyên thần bên trong.

Phụt phụt!

Ma khí tiếp xúc với hắc động đang xoay chuyển, lập tức bị lực thôn phệ nuốt gọn. Có điều lần này, số ma khí bị nuốt vào khiến sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi. Vì hắn nhận ra thứ ma khí này chẳng có chút lợi ích gì, ngược lại dường như nó làm vẫn đục nguyên lực vốn trong sạch của hắn. Vậy là hắn liền dùng Thôn Phệ Tổ Phù tiêu diệt hết ma khí.

Thôn Phệ Tổ Phù giống như lớp phòng ngự hoàn hảo, bảo vệ Nguyên thần Lâm Động vô cùng nghiêm ngặt. Sau khi thấy xâm thực không có tác dụng, đám ma khí bắt đầu rút lui vào trong cơ thể Ma thi.

Khi ma khí rút lui, một cảm ứng kỳ lạ dâng lên trong lòng Lâm Động, rồi hắn thầm ra lệnh, Ma thi đang nằm dưới đất bỗng mở trừng mắt khiến Ứng Hoan Hoan giật thót mình. Nhưng khi thấy Ma thi không có hành động tấn công thì nàng thở phào, xem ra cách của Lâm Động có tác dụng rồi!

Ánh mắt Lâm Động cháy rực nhìn Ma thi đã đứng dậy theo mệnh lệnh của hắn, đôi mắt của Ma thi cũng không còn màu đỏ ngầu nữa mà giờ ánh lên kim sắc, sát khí cũng đã nhạt đi nhiều.

- Thành công rồi sao?

Ứng Hoan Hoan thận trọng hỏi.

- Hình như vậy!

Lâm Động cười cười, tâm thần khẽ động, Ma thi đứng yên bên cạnh hắn như người hộ vệ trung thành nhất.

- Thế này mới là thu hoạch!

So với Sinh Huyền Cốt Châu, khống chế được Ma thi hiển nhiên khiến Lâm Động phấn khích hơn. Dù sao đây cũng là lực chiến đấu, có nó, sau này nếu gặp Nguyên Môn cũng bớt được không ít áp lực.

- Chúng ta về chỗ tỷ tỷ đi. Không biết bọn họ đối phó thế nào rồi?

Ứng Hoan Hoan dường như không chịu nổi ánh mắt rực cháy của Lâm Động khi nhìn Ma thi, dẩu môi lên nói.

- Ừm!

Nhắc đến chuyện này ánh mắt Lâm Động hơi nheo lại. Sau khi giao đấu với Ma thi mới biết sự khó đối phó của nó, tuy bên Ứng Tiểu Tiểu đông người, nhưng nếu không vây khốn được Ma thi thì các đệ tử bình thường sẽ không chống đỡ được sự tấn công của nó, đến lúc đó thương vong sẽ không ít.

- Đi nào!

Nghĩ vậy Lâm Động cũng không dám chậm trễ, hô lên rồi bay đi trước, Ứng Hoan Hoan nhanh chóng theo sau, cỗ Ma thi cũng đi theo như hình với bóng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 766

Quấy Rối

Duy trì trận pháp, phong tỏa nó lại, đừng để nó chạy ra ngoài!

Trên hoang nguyên, nơi hàng trăm thân ảnh đang lơ lửng trên trời, giữa bọn họ hình thành một trận pháp kỳ dị, nguyên lực hùng hồn phát ra từ cơ thể bọn họ, cuối cùng biến thành một quang trận khổng lồ phong tỏa vị trí trung tâm.

Ở trung tâm lúc này là cỗ Ma thi đang điên cuồng tấn công quang trận, sức mạnh khủng khiếp đó khiến quang trận liên tục nổi gợn sóng.

Vương Diêm chém mạnh trọng kiếm xuống, một luồng kiếm khí mạnh mẽ bắn ra oanh kích lên người Ma thi, sức mạnh cuồng bạo đánh bay Ma thi rồi lại đập ngược trở lại do va vào quang trận.

Nhưng dù dính trọng kích như thế Ma thi vẫn lập tức đứng dậy, trên thân thể chỉ xuất hiện một vết trắng mờ nhạt.

- Đáng chết, lớp phòng ngự của nó quá mạnh!

Sắc mặt Vương Diêm có phần khó coi, đòn công kích của hắn dù là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn cũng không dám đỡ, vậy mà đánh lên Ma thi lại chẳng hề hấn gì.

Bên cạnh hắn, vẻ mặt Ứng Tiếu Tiếu cũng vô cùng nặng nề. Với số lượng đông bọn họ đã vây khốn được Ma thi, nhưng đòn công kích của bọn họ lại không gây được sát thương gì lớn cho Ma thi, mà nó lại không biết sợ không biết đau, đúng là cỗ máy giết người không biết mệt mỏi. Cứ thế này không phải điều hay, dù sao bọn họ cũng không thể tiêu tốn toàn bộ thời gian cho cỗ Ma thi này

được.

- Tập trung công kích!

Ứng Tiếu Tiếu trầm ngâm một lúc rồi vung tay nói. Lúc này đành phải bớt phòng ngự đi một chút, nhiều người phát động công kích hy vọng có thể phá vỡ phòng ngự của cỗ Ma thi.

- Tiếu Tiếu sư tỷ, hình như chúng ta bị phát hiện rồi!

Nhưng ngay sau đó Thanh Diệp ở bên cạnh sắc mặt khẽ biến, nói.

Nghe thế, Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm đều nheo mắt ngẩng lên nhìn thì thấy từ xa bỗng có không ít tiếng gió rít, không lâu sau rất nhiều thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt.

Trên bầu trời nhanh chóng có rất nhiều thân ảnh bay tới, dường như số lượng khoảng một trăm người, nhưng rõ ràng không cùng thuộc một thế lực, dường như là một vài thế lực quy mô nhỏ ở Đông Huyền Vực. Nhưng thường thì loại người này càng khó đối phó, vì bọn chúng tự mình sinh tồn, thực lực chắc chắn không hề kém cỏi. Hơn nữa thường đều là loại đã trải qua những trận chiến sinh tử, áp lực của Tông phái siêu cấp với bọn chúng dường như không đáng kể.

Phía trước đám người này có bốn thân hình lơ lửng trên không, cả bốn khoảng độ tuổi trung niên, gương mặt gầy gò, ánh mắt đều lấp lánh tinh quang.

- Ma thi sao?

Ánh mắt bọn họ lúc này đang nhìn Ma thi bị đệ tử Đạo Tông vây khốn, rồi ánh mắt dừng lại nơi đan điền của Ma thi, viên Đan Hoàn bên trong quầng sáng khiến ánh mắt bọn họ lập tức cháy rực.

- Sinh Huyền Cốt Châu? Đúng là bảo bối! Vận khí của bọn chúng cũng tốt thật.

Một nam tử mũi chim ưng liếm môi nói.

- Đó là đệ tử của Đạo Tông đúng không?

Bên cạnh nam tử mũi chim ưng là một nam tử mặc hồng bào, nhíu mày nói.

- Cũng không tệ!

- Hắc hắc, Lưu Xan được mệnh danh Xích Ma Thủ cũng bị đám tiểu tử vắt mũi chưa sạch kia dọa sao?

Nam tử có da mặt khô héo nghe thế không kìm được cười mỉa.

- Khô Cốt, ngươi ít nói lời móc mỉa trước mặt ta đi. Lưu Xan ta có gì mà chưa trải qua?

Nam tử hồng bào cười khảy.

- Vậy ngươi có hứng thú với tình hình trước mắt không?

Nam tử da khô cười nói.

- Nhìn bọn chúng thế kia, rõ ràng là không làm gì được Ma thi. Chúng ta ra tay thì có thể coi là đã giải vây cho bọn chúng. Hiển nhiên bọn chúng sẽ cảm tạ chúng ta nhỉ?

Nam tử hồng bào cười, nói.

- Nhưng bọn chúng đông người… Một người đứng sau nam tử hồng bào lên tiếng.

- Chỉ là một đám ngây thơ được bao bọc trong Tông phái mà thôi, đâu so sánh được với chúng ta ngày nào cũng quyết chiến sinh tử? Nếu bọn chúng biết điều thì cho đi, nếu không thì đành dạy cho bài học vậy!

Nam tử mũi chim ưng cười lạnh mỉa mai.

- Đi nào, lại gần xem sao!

Nam tử được gọi là Xích Ma Thủ Lưu Xan vẫy tay rồi dẫn đoàn người dần tiếp cận khu vực của đệ tử Đạo Tông.

Khi bọn chúng động thân thì các đệ tử Đạo Tông vẫn luôn quan sát bọn chúng cũng căng thẳng. Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm đều tràn lên hàn ý.

- Các vị, đệ tử Đạo Tông bọn ta đang đối phó Ma quái, để không bị ảnh hưởng, hy vọng chư vị hãy tránh xa một chút!

Ứng Tiếu Tiếu ra hiệu cho Vương Diêm, Vương Diêm cũng cảnh giác hơn, rồi Ứng Tiếu Tiếu ngẩng lên nói.

- Ha ha, ta thấy dường như các ngươi bị Ma thi khiến cho vất vả quá, chi bằng để bọn ta giúp đỡ. Đệ tử Đạo Tông các ngươi còn phải giao đấu với các Tông phái khác, đừng để lãng phí sức lực tại nơi thế này.

Nam tử da khô cười hắc hắc, nói.

Nghe lời nói thiếu thiện cảm đó, ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu tối sầm lại. Nàng quét mắt nhìn bốn người đứng đầu, rồi nhận ra bọn chúng đều thuộc cấp bậc Cửu Nguyên Niết Bàn. Xem ra cũng là thủ lĩnh một phương. Loại người này tính ra còn khó nhằn hơn một vài thế lực lớn. Ngay địa chỉ cố định bọn chúng còn không có, dù Đạo Tông nổi giận muốn bắt bọn chúng cũng tốn rất nhiều công sức.

Tuy Ứng Tiếu Tiếu biết bọn chúng cũng không dám làm chuyện giết người diệt khẩu, nhưng chắc chắn sẽ khó tránh việc quấy nhiễu.

- Đệ tử Đạo Tông bọn ta tự sẽ ứng phó được với Ma thi, không cần các ngươi nhúng tay vào! Nếu biết điều thì cút ngay!

Vương Diêm thì không hiền lành như Ứng Tiếu Tiếu, thấy bọn chúng không

có ý tốt ánh mắt lập tức lạnh băng nói.

Khi nói, một luồng khí tức hung hãn cũng bùng phát từ cơ thể hắn, trọng kiếm trong tay lấp lánh hàn quang.

- Hắc hắc, khẩu khí cường hãn thật!

Bốn người bọn Lưu Xan thấy vậy, sắc mặt đều thay đổi, rồi cười khảy:

- Vương Diêm, tuy ngươi xếp hạng hai trong Tông Phái Thông Tập Bảng nhưng cũng đừng ra vẻ trước mặt bọn ta. Hồi bọn ta đây lăn lộn trên giang hồ không biết ngươi ở xó xỉnh nào!

- Vậy thì thử xem!

Ánh mắt Vương Diêm lạnh băng, chân bước ra, mắt trừng trừng hung hăng nhìn bọn chúng. Hắn biết với loại người này chỉ cần mềm mỏng một chút là bọn chúng sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

Ánh mắt tất cả đệ tử Đạo Tông đầy phẫn nộ, hiển nhiên nếu không phải duy trì trận pháp phong tỏa Ma thi thì có lẽ bọn họ đã ra tay giết hết bọn kia rồi.

- Hừ, tình hình lúc này mà cũng dám ngông cuồng? Chỉ cần bọn ta phá vỡ trận pháp, Ma thi thoát khỏi trói buộc, Đạo Tông các ngươi sẽ thảm thương đấy!

Lưu Xan cười nham hiểm, giọng nói đầy uy hiếp.

Ánh mắt Ứng Tiếu Tiếu lạnh tanh, rồi phẩy tay. Thấy dấu hiệu đó, trong ba trăm đệ tử Đạo Tông lập tức có một trăm người tách khỏi trận pháp rồi đứng ra sau Ứng Tiếu Tiếu, ánh mắt lạnh lùng khóa chặt bọn người kia, rõ ràng không hề có ý thỏa hiệp.

- Ừm, có khí phách!

Bọn người Lưu Xan thấy quang trận hơi yếu đi một chút vì một trăm người

tách ra, sắc mặt hơi biến, hiển nhiên hắn không ngờ Ứng Tiếu Tiếu lại dám đối kháng với bọn chúng vào lúc này.

- Nếu đã vậy thì đừng trách bọn ta không khách khí!

Nam tử mũi chim ưng cười khảy, bước chân ra, nguyên lực bùng phát rồi vung tay định động thủ.

Vút!

Thế nhưng đúng lúc hắn sắp vung tay xuống thì từ xa bỗng vang lên tiếng gió rít, rồi một quang ảnh lướt qua, xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, đột nhiên kình phong cuồng bạo ập xuống.

- Kẻ nào?

Đòn công kích bất ngờ khiến mặt hắn biến sắc, hai tay nắm lại thúc động kim quang hình thành trên đỉnh đầu một tấm lá chắn.

Rầm!

Không có một lời đáp nào, một thân cây màu đen giáng xuống tấm lá chắn, dường như chỉ chớp mắt đã đánh tan lá chắn, rồi sức mạnh không hề giảm, giáng thẳng xuống người tên mũi chim ưng!

- Phụt!

Nam tử mũi chim ưng nhất thời phụt máu, thân hình lao thẳng xuống mặt đất tạo nên một cái hố khổng lồ.

- Là kẻ nào?

Công kích quá nhanh khiến sắc mặt bọn Lưu Xan kịch biến, vội vàng ngẩng lên thì thấy cách đó không xa hiện ra một thanh niên gầy gò, trong tay hắn là gốc hắc thụ kỳ lạ.

Lúc này gã thanh niên ấy cũng đang nhìn bọn chúng với ánh mắt lạnh băng, khóe miệng nhếch lên đầy sát ý lạnh lùng.

- Một lũ không thức thời, dám có ý đồ với Đạo Tông ta? Ta đếm đến mười, không cút thì chết!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 767

Tin Tức Cổ Tàng

Bọn Lưu Xan nhìn gã thanh niên vừa xuát hiện, cảm nhận sát khí ngập tràn quanh người hắn, sắc mặt bọn chúng đều thay đổi. Bọn chúng dám ra tay với bọn Ứng Tiếu Tiếu, vốn dĩ đã có chút lo sợ, vì dù sao Đạo Tông cũng là một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, một khi bọn họ nổi cơn thịnh nộ thì chắc bọn chúng cũng khó lòng chống cự.

Vì thế từ đầu đến cuối bọn chúng không hề có ý định giết người đoạt bảo vật, cùng lắm chỉ do lòng tham xúi giục, định khiến các đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông dè chừng, từ đó chia cho bọn chúng một chút.

Thế nhưng bọn chúng không ngờ, đệ tử Đạo Tông nhìn có vẻ vắt mũi chưa sạch nhưng kẻ sau lại hung hăng hơn kẻ trước. Bọn Ứng Tiếu Tiếu còn có vẻ dễ nói chuyện, chứ kẻ kia, vừa xuất hiện đã buông lời hung hăng.

- Tiểu tử, ngươi cũng quá ngông cuồng rồi đấy!

Lưu Xam cười khảy, tuổi tác của bọn chúng cũng lớn hơn bọn Lâm Động không ít. Bao năm nay coi như cũng có chút danh tiếng, nhưng lúc này lại bị Lâm Động đập vào mặt câu nói đó đương nhiên trong lòng không khỏi phẫn nộ.

Thế nhưng Lâm Động làm như không nghe thấy tiếng cười khảy của bọn chúng, sau mười lượt đếm hắn ngẩng lên, sát ý tràn ngập trong mắt, nói:

- Hết mười lượt rồi!

Vừa dứt lời, phía sau hắn lóe lên một đạo hắc quang, cuối cùng biến thành một cỗ Ma thi đứng sau hắn.

- Ma thi?

Khi cỗ Ma thi xuất hiện, tất cả mọi người đều thốt lên kinh ngạc. Ngay cả Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm cũng nhìn quang ảnh phía sau Lâm Động đầy chấn động, rồi không kìm được nhìn cỗ Ma thi trong quang trận, nhịp thở tăng nhanh. Thật sự bọn họ không thể ngờ, Lâm Động không những giải quyết được cỗ Ma thi mà còn khống chế được nó!

Vẻ mặt bọn Lưu Xan cũng đầy kinh hãi khi nhìn Ma thi phía sau Lâm Động, tất cả đều tự động lùi về sau mấy bước.

- Ha ha, vị huynh đệ đây đừng nóng, bọn ta chỉ đi ngang qua thôi… Sắc mặt bọn Lưu Xan đều thay đổi, nhìn nhau rồi vội lên tiếng, thận trọng lùi về phía sau, đồng thời trong bụng thầm chửi, giờ đây Tông phái siêu cấp ngay các đệ tử trẻ tuổi cũng đáng sợ vậy sao?

- Cút!

Lâm Động nhìn bọn chúng biến sắc, cũng chẳng có tâm trạng dây dưa với bọn chúng, ánh mắt lạnh tanh quát lên.

Khi nghe tiếng quát ấy, bọn Lưu Xan không dám nổi giận, vội gật đầu rồi đem thủ hạ chạy mất. Bọn chúng cũng không phải loại ngu ngốc, nhìn tình hình này, chẳng may kích nộ tên sát tinh kia thì có thể sẽ phải chết thê thảm.

- Không sao chứ?

Sau khi đuổi được bọn kia đi, Lâm Động quay lại, sát khí trên gương mặt tan đi, nhìn mấy người Ứng Tiếu Tiếu cười, nói.

- Không sao, nhưng cũng hơi xui xẻo, thực lực bọn chúng cũng không tệ, bốn tên Cửu Nguyên Niết Bàn!

Ứng Tiếu Tiếu bất lực nói.

- Đều là bọn đã lăn lộn nhiều năm trên Đông Huyền Vực, có thực lực như thế cũng không có gì lạ!

Lâm Động cười, nói.

- Lâm Động, Ma thi này… ngươi luyện chế nó thành Khôi lỗi rồi sao?

Vương Diêm kinh ngạc nhìn Ma thi đằng sau Lâm Động, không kìm được, hỏi.

- Ta dùng Nguyên thần khống chế nó!

Lâm Động cười nói.

Nghe vậy sắc mặt Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm đều hơi thay đổi. Hiển nhiên bọn họ đều biết mức độ mạo hiểm của phương thức này, nhưng nghĩ lại nhìn Lâm Động bình thản thế kia chắc hẳn có thủ đoạn của riêng mình để tránh được mối nguy hiểm đó.

- Tỷ tỷ, mọi người chưa giải quyết xong Ma thi sao?

Ứng Hoan Hoan tiến lại, nhìn quang trận, nói.

- Ừm, nó có lớp phòng ngực quá đáng sợ. Bọn ra vây khốn được nó nhưng không thể giải quyết được!

Ứng Tiếu Tiếu cười khổ.

- Bỏ trận pháp đi, để ta đối phó với nó!

Lâm Động cười, có kinh nghiệm ban nãy, chắc chắn hẳn biết cách đối phó với Ma thi có lực phòng ngự cực mạnh này.

Nghe vậy, Ứng Tiếu Tiếu hơi do dự một chút rồi gật đầu. Nếu Lâm Động đã giải quyết được một cỗ Ma thi, chắc cỗ thứ hai cũng không quá khó khăn.

Ứng Tiếu Tiếu khẽ vung tay, đám đệ tử Đạo Tông nhanh chóng thu lại nguyên lực, quang trận lập tức biến mất.

- Grào!

Quang trận vừa biết mất, hai mắt Ma thi càng thêm đỏ ngầu, thân hình khẽ động biến thành hắc quang lao vào các đệ tử Đạo Tông ở xung quanh.

Rầm!

Nhưng khi nó vừa mới xông tới thì Ma thi phía sau Lâm Động cũng bay tới, tựa viên đạn pháo lao thẳng vào người Ma thi kia. Hai bên lập tức rơi xuống đất tạo thành một cái hố khổng lồ trên mặt đất.

Hai cỗ Ma thi lăn lộn điên cuồng dưới đất, nhưng nơi bọn chúng đi qua mặt đất đều nứt ra vô số khe rãnh, sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Lâm Động cúi đầu nhìn hai cỗ Ma thi đang quần nhau, xoay bàn tay một cái, quang trận hiện ra, rồi hắn bay tới trước mặt Ma thi kia, bàn tay cong lại đánh vào vùng đan điền của nó.

Phụt phụt!

Màu đen trên bề mặt da khô héo nhưng mang lực phòng ngự kinh người dần tan đi, kình lực từ bàn tay Lâm Động tăng lên, lớp phòng ngự khiến Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm bất lực đã bị Lâm Động xuyên thủng. Hắn tóm một cái trúng quầng sáng trắng nơi đan điền rồi rút ra.

- Giải quyết xong rồi?

Trên không trung, Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm và các đệ tử Đạo Tông đều há hốc miệng nhìn cảnh tượng đó. Bọn họ nhìn nhau, không gian bỗng chốc lặng như tờ. Bọn họ thật không thể ngờ, Ma thi vừa rồi bọn họ tấn công kích nào cũng chẳng có phản ứng đã bị Lâm Động giải quyết nhẹ nhàng đến vậy!

- Ngươi… Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm đều kinh ngạc nhìn thân ảnh đang dần đáp xuống. Bọn họ nhìn quầng sáng trong tay hắn, rồi lại nhìn bàn tay ngưng tụ quang trận như đang suy nghĩ điều gì. Xem ra Lâm Động đã dùng thủ đoạn gì đó để phá giải lớp phòng ngự, mà Ma thi mất lớp phòng ngự thì cũng giống như cua mất càng, lực chiến đấu giảm mạnh… - Tiếu Tiếu sư tỷ, Vương Diêm sư huynh, hai người đều đã là Cửu Nguyên Niết Bàn, tác dụng của Sinh Huyền Cốt Châu sẽ tốt hơn với hai người.

Lâm Động đưa Sinh Huyền Cốt Châu trong tay cho Ứng Tiếu Tiếu, rồi lấy Sinh Huyền Cốt Châu lúc nãy có được cho Vương Diêm.

Tuy Sinh Huyền Cốt Châu cũng có tác dụng với Lâm Động, nhưng không thể rõ rệt như với hai người Ứng Tiếu Tiếu. Nếu bọn họ đủ cơ duyên thì chưa biết chừng có thể bước tới ngưỡng cửa Sinh Huyền Cảnh. Như vậy lực chiến đấu sẽ tăng mạnh, sau này khi gặp người của Nguyên Môn sẽ là trợ lực không nhỏ.

Hai người Ứng Tiếu Tiếu nhận Sinh Huyền Cốt Châu đều khựng người, rồi chần chừ nói:

- Trong chuyện này, công của ngươi là lớn nhất, ta không cần đâu!

- Cho ta thứ này là được rồi!

Lâm Động cười vỗ lên cỗ Ma thi thứ hai. Tuy Nguyên thần chỉ khống chế được một cỗ Ma thi, nhưng giữ một cái đề phòng cũng không phải chuyện gì xấu.

Hai người Ứng Tiếu Tiếu thấy vậy thì cũng gật đầu, cất Sinh Huyền Cốt Châu đi.

- Tiếu Tiếu sư tỷ, mấy ngày trước ta tìm được thứ này trong cái lư đồng mua ở thành Dị Ma. Dường như là bản đồ về một cổ tàng. Tỷ có nhận ra ở chỗ nào trong Dị Ma Vực không?

Lâm Động cũng cất cỗ Ma thi kia vào túi Càn Khôn, rồi dùng tinh thần lực hình thành một tấm bản đồ ánh sáng.

- Bản đồ cổ tàng?

Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm cùng khựngngười, nhanh chóng nhìn lên tấm bản đồ, rất nhanh vẻ kinh ngạc tràn đầy trên mặt bọn họ.

- Lâm Động sư đệ, tấm bản đồ này không phải Phần Thiên Cổ Tàng đấy chứ?

Ứng Tiếu Tiếu nói.

- Hửm?

Lần này đến lượt Lâm Động sững người, hắn còn chưa nói ra cái tên đấy, sao Ứng Tiếu Tiếu lại biết?

- Tiếu Tiếu sư tỷ biến Phần Thiên Cổ Tàng?

Lâm Động có cảm giác không lành, hắn vốn tưởng không ai biết về thứ đó…
- Trong Dị Ma Vực có không ít cổ tàng, và Phần Thiên Cổ Tàng chính là một trong số những cái vô cùng nổi tiếng. Còn về bản đồ này cũng không có nhiều giá trị lắm, vì rất nhiều người đều biết vị trí của Phần Thiên Cổ Tàng ở đâu… Nghe vậy sắc mặt Lâm Động trở nên khó coi, cảm giác như thứ mà hắn coi là bảo bối thật ra lại là đồ bỏ đi.

- Nhưng biết là một chuyện, đến nay vẫn chưa có ai khai mở thành công Phần Thiên Cổ Tàng này cả. Ngoài ra, bọn người Nguyên Môn cũng đã nhắm vào Phần Thiên Cổ Tàng từ lâu rồi. Lần này chắc chắn bọn chúng lại đến đó, thất bại nhiều năm như vậy, có khi lần này lại có chút khả năng thành công!

- Khai mở Phần Thiên Cổ Tàng?

Lâm Động chau mày, trong lòng hơi run lên, đột nhiên nhớ đến tấm quang bài thần bí mà chiếc lư đồng tan chảy tạo thành.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 768

Đến Phần Thiên Cổ Tàng

Chúng ta cũng đến Phần Thiên Cổ Tàng đi!

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nghe Lâm Động sau khi trầm ngâm đột nhiên nói vậy thì đều khựng người.

- Phần Thiên Cổ Tàng là một trong mấy tòa cổ tàng nổi tiếng trong Dị Ma Vực. Bao nhiêu năm nay có không ít Tông phái siêu cấp đều nhằm vào nó, cuộc Thi đấu Tông phái lần này chắc chắn cũng là nơi thu hút người đến nhất, có thể sẽ đụng độ Nguyên Môn.

Ứng Tiếu Tiếu trầm ngâm nói.

- Đụng thì đụng thôi, đó là chuyện sớm muộn. Hơn nữa nếu bọn chúng cũng có hứng thú với Phần Thiên Cổ Tàng thì chắc chắn chỉ có tâm trạng ra tay với chúng ta khi đã có được cổ tàng.

Lâm Động cười.

- Đúng rồi, Dị Ma Vực có không ít cổ tàng, những mãnh nhân trong Tông phái siêu cấp cũng không ít, chẳng lẽ chưa có ai đến đây thăm dò sao?

Lâm Động bỗng nghĩ đến điều gì đó. Phong ấn của cổ tàng có mạnh thế nào thì những nhân vật tầm cỡ Ứng Huyền Tử, Chưởng môn Nguyên Môn chắc cũng có thể phá vỡ chứ nhỉ?

- Những cường giả ở tầng thứ đó, với bọn họ Dị Ma Vực chính là cấm địa, không chỉ ma khí ở đây sẽ bạo động nếu bọn họ vào, thậm chí Trận pháp Viễn

Cổ phong ấn nơi đây cũng bài xích bọn họ!

Ứng Tiếu Tiếu giải thích.

- Người có thực lực càng yếu thì chịu sự bài xích càng nhỏ, đó cũng là nguyên nhân chính mà cường giả các Tông phái siêu cấp chưa từng xuất hiện ở Dị Ma Vực.

- Thì ra là vậy!

Lúc này Lâm Động mới chợt hiểu.

- Tiếu Tiếu sư tỷ nghĩ có đến được Phần Thiên Cổ Tàng không?

Lâm Động hỏi tiếp, dù sao Ứng Tiếu Tiếu mới là người chỉ huy, nàng đồng ý thì mới hành động được.

- Nếu ngươi quyết định đến Phần Thiên Cổ Tàng thì bọn ta cũng theo ngươi. Nhưng cũng phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, vạn nhất gặp phải Nguyên Môn, Tam Tiểu Vương không phải loại bọn người kia sánh được đâu!

Ứng Tiếu Tiếu trầm ngâm một chút rồi gật đầu, nhìn Lâm Động nói.

- Tiếu Tiếu sư tỷ yên tâm, nếu Nguyên Môn thật sự động thủ, ta không dám bảo đảm là bảo vệ được hết mọi đệ tử Đạo Tông, nhưng ít nhất cũng có hai trong Tam Tiểu Vương chết!

Lâm Động khẽ nói.

Thực lực bề ngoài của hắn có lẽ kém xa Tam Tiểu Vương, nhưng nếu ép hắn vào bước đường cùng phải thi triển mọi thủ đoạn thì hắn có lòng tin sẽ giết chết hai trong Tam Tiểu Vương!

Khi lời nói ấy thốt ra, tất cả mọi người đều có thể thấy gương mặt Lâm Động đầy sát khí, nhất thời trong lòng thấy lạnh toát nhưng cũng rất kích động. Bọn họ

biết Lâm Động không phải loại nói bừa, dám nói ra thì chắc chắn hắn có chỗ dựa.

- Lâm Động sư huynh yên tâm, cùng lắm là liều một trận huyết chiến với bọn chúng. Bọn chúng muốn trèo lên đầu lên cổ Đạo Tông, chúng ta phải vặn chân bọn chúng!

Tất cả đệ tử Đạo Tông ở đều đỏ bừng mặt lên, nói.

- Đúng thế, dù sao thì đã thấy bọn chúng ngứa mắt lâu lắm rồi!

Ứng Tiếu Tiếu thấy vẻ mặt các đệ tử khác đầy kích động cũng chỉ có thể lắc đầu, rồi khẽ nói:

- Nếu vậy thì chúng ta lập tức lên đường thôi! Nếu ta đoán không lầm thì vừa vào Dị Ma Vực là đệ tử Nguyên Môn đã đến thẳng Phần Thiên Cổ Tàng, vì thế chúng ta phải tăng tốc lên!

- Ừm!

Lâm Động gật đầu.

- Đi thôi!

Ứng Tiếu Tiếu cũng không nói thêm, hóa thành quang ảnh bay đi, theo sau là Lâm Động, Vương Diêm, Ứng Hoan Hoan và các đệ tử Đạo Tông khác, cuối cùng biến thành một vùng hồng quang di chuyển về sâu trong hoang nguyên.

o0o Phần Thiên Cổ Tàng tọa lạc tại vị trí trung tâm Dị Ma Vực, cách ngoại vi thành Dị Ma khác xa, dù bọn Lâm Động bay hết tốc lực cũng phải mất gần mười ngày mới tới.

Vì muộn hơn Nguyên Môn một chút nên trong mười ngày này, các đệ tử Đạo Tông hầu như đi lên đường cả ngày, thế nhưng hiệu suất cũng không được cao lắm, vì trong Dị Ma Vực còn có rất nhiều loài Ma quái chặn đường.

Nhưng điều khiến bọn Lâm Động thở phào là, trong số Ma quái gặp phải sau này không có thứ nào khó đối phó như Ma thi, nếu không thì dù Lâm Động có thủ đoạn chuyên đối phó với bọn chúng nhưng đệ tử bình thường khác thì chắc chắn khó lòng chống cự.

Hơn nữa, qua quá trình di chuyển và đánh Ma quái, đệ tử Đạo Tông cũng phối hợp ngày một nhuần nhuyễn và hiểu nhau hơn, hơn nữa cũng không còn sự bối rối hoảng loạn như ban đầu nữa. Rõ ràng là những trận đấu thật sự mới khiến người ta tích lũy được nhiều kinh nghiệm.

Dọc đường bọn Lâm Động cũng gặp không ít người vào Dị Ma Vực tìm bảo vật. Tuy những người này thực lực cũng khá mạnh nhưng không có ai dám như bọn Lưu Xan đến gây rối, dù sao thì uy nghiêm của Đạo Tông đối với bọn họ vẫn có sức uy hiếp không nhỏ.

Ngoài những người vào tìm bảo vật, bọn Lâm Động cũng gặp một đệ tử của một vài Tông phái có danh tiếng không nhỏ trên Đông Huyền Vực. Tuy bọn họ không bằng Đạo Tông nhưng cũng được xếp vào hàng Tông phái siêu cấp. Khi gặp nhau, vì một vài nguyên nhân mà cũng có xung đột, nhưng cuối cùng cũng không bùng nổ chiến đấu.

Mười ngày dần trôi qua như vậy, đoàn đệ tử Đạo Tông vượt qua không ít gian nan cuối cùng cũng bước vào khu vực trung tâm của Dị Ma Vực.

- Đệ tử Địa Điện, kết trận phòng ngự!

- Đệ tử Hồng Điện, giữ chân bọn Ma quái!

- Đệ tử Thiên Điện, Hoang Điện, tấn công!

Trong khu đá ngổn ngang, hàng trăm quang ảnh lơ lửng trên không, vị trí đứng của bọn họ rất có trật tự, tiến thoái đều rất hiểu nhau, cách đó không xa là một nữ tử đang chỉ huy.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực mạnh mẽ nhanh chóng bùng phát, công kích hung hãn ập xuống hơn chục con Ma quái khổng lồ đen xì bị vây trong quang trận. Công kích với số lượng ấy khiến đám Ma quái tan thành vụn thịt.

Mấy người Lâm Động từ trên cao nhìn trận kịch chiến bên dưới cũng không kềm được khẽ gật gù. Đệ tử Đạo Tông vốn đã khá hiểu nhau, sau mười ngày rèn luyện thực chiến, đội ngũ Đạo Tông đã có lực chiến đấu tăng tiến.

Cuộc chiến phía dưới nhanh chóng kết thúc, rồi một số đệ tử đáp xuống bắt đầu nhanh chóng thu dọn chiến trường. Các đệ tử khác thì đáp xuống đất ngồi hồi phục nguyên lực đã tiêu hao.

Ứng Tiếu Tiếu lúc này cũng tiến lại nhìn mấy người Lâm Động rồi ngẩng lên nhìn bầu trời hắc ám phía Bắc:

- Nửa ngày nữa là chúng ta sẽ đến khu vực của Phần Thiên Cổ Tàng rồi!

- Ồ, sắp đến rồi sao?

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Động nheo lại:

- Chẳng trách mà người ở đây càng ngày càng nhiều!

- Ừm, sức hấp dẫn của Phần Thiên Cổ Tàng rất lớn, thậm chí người của Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp cũng đổ đến, hơn nữa còn có nhiều thế lực khác nữa cũng tập trung bên ngoài Phần Thiên Cổ Tàng.

Ứng Tiếu Tiếu gật đầu, nói.

- Từ góc độ nào đó thì cuộc Thi đấu Tông phái cũng chính thức bắt đầu từ đây!

- Người của Tông phái siêu cấp khác cũng đến sao?

Lâm Động mỉm cười, rồi hắn ngẩng lên nhìn bầu trời. Ở phía xa mơ hồ dường như có thể cảm nhận được sự sôi sục, sau khoảng thời gian bình tĩnh.

- Thật sự rất mong chờ!

Các Đệ tử Đạo Tông sau nửa tiếng điều hòa đã đứng dậy, cũng không nói nhiều, đại bộ phận đội ngũ biến thành hồng quang rồi bay về phương Bắc.

Địa địa hắc ám dần lùi về sau, sau khoảng nửa ngày, có người bỗng nhận ra màu đen của mặt đất dần nhạt đi và thay vào đó là màu đỏ sẫm tựa ngọn hỏa diệm sơn.

Cảnh tượng này khiến tinh thần mọi người đều chấn động, vì bọn họ biết đã đến Phần Thiên Cổ Tàng rồi!

Vút vút vút!

Một mảng quang ảnh lại bay về ngọn sơn mạch màu đen phía trước mặt rồi dừng lại ở trên bầu trời, vô số ánh mắt rực cháy nhìn về phía trước.

Lâm Động cũng dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy phía trước xuất hiện một vùng bồn địa đỏ rực, rộng lớn không thể hình dung nổi. Vùng bồn địa này nếu ở trên trời nhìn xuống sẽ phát hiện đó là một cái chưởng ấn siêu cấp khổng lồ, nhìn tựa như có Thiên Thần đánh xuống một chưởng và để lại dấu vết ở đây.

Lúc này, trong bồn địa này vang lên vô số tiếng rít gió, nhìn ra xa, biển người chật ních mênh mông không thấy điểm tận cùng.

Dường như phần lớn những người vào Dị Ma Vực đã tập trung đến đây rồi.

Sức hấp dẫn của Phần Thiên Cổ Tàng quả nhiên danh bất hư truyền!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 769

Mượn Đao Giết Người

Xem ra phần lớn mọi người đều đã đến đây rồi!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn những nhân ảnh như thiêu thân lao đến vùn bồn địa rộng lớn, ánh mắt cũng có chút kinh ngạc.

- Những lần trước tuy có không ít người nhưng quy mô cũng không bằng lần này. Xem ra mọi người đều nghe nói dường như Nguyên Môn có khả năng khai khởi được Phần Thiên Cổ Tàng nên đều chạy đến kiếm chác!

Lâm Động khẽ gật đầu, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên. Tuy không biết tấm quang bài trong lư đồng có tác dụng gì, nhưng chắc hẳn có liên quan đến Phần Thiên Cổ Tàng. Hiện giờ lẽ nào Nguyên Môn cũng có thứ quang bài tương tự như của hắn?

- Chúng ta cũng lại đó đi!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn vào vùng trung tâm của bồn địa rồi bay đi, bọn Lâm Động cũng nhanh chóng theo sau.

Càng gần khu vực trung tâm, bọn Lâm Động cũng cảm nhận được rõ ràng hơn có không ít luồng khí tức cường hãn. Xem ra ở đây mới thật sự là ngọa hổ tàng long, cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn cũng không phải thiểu số.

- Các Tông phái siêu cấp khác cũng đã đến rồi!

Lâm Động bỗng quét mắt sang một số nơi, hắn nhìn thấy những đoàn người đông đúc, là đệ tử của các Tông phái siêu cấp khác, thậm chí người của Cửu

Thiên Thái Thanh Cung cũng đã xuất hiện.

Khi bọn Lâm Động xuất hiện, lập tức có không ít ánh mắt đều nhìn sang, nhưng ánh mắt đều hiện lên sự thích thú như xem trò hay.

Ai cũng biết, chỗ có Phần Thiên Cổ Tàng chắc chắn sẽ có người của Nguyên Môn. Mà bọn họ lại nghĩ, đệ tử Đạo Tông có ân oán rất sâu sắc với Nguyên Môn, hẳn phải nghĩ cách tránh đi mới phải, nhưng lúc này đệ tử Đạo Tông lại không hề làm vậy!

Mà như thế, đệ tử Đạo Tông chắc chắn sẽ đụng độ đệ tử Nguyên Môn ở đây, đến lúc đó có lẽ một vở kịch hay chắc chắn sẽ khó tránh!

o0o - Là Lâm Động đại ca!

Trong khu vực đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Tô Nhu nhìn về phía đoàn đệ tử Đạo Tông bay tới, gương mặt hiện lên vẻ mừng rỡ.

- Đệ tử Đạo Tông cũng đến sao?

Lăng Thanh Trúc cũng ngẩng lên nhìn, hàng lông mày hơi nhíu lại, rồi quay sang nhìn vị trí trung tâm khu vực này. Ở đó là rất nhiều nhân ảnh đang ngồi đả tọa, khí tức kinh người tỏa ra, đó là người của Nguyên Môn!

- Cũng không biết bọn chúng đang nghĩ gì? Lẽ nào không biết Nguyên Môn cũng ở đây sao mà còn nghênh ngang tới?

Đứng sau Lăng Thanh Trúc là một nam tử tuấn lãng, tên Ngô Quần, cũng là một nhân vật kiệt xuất của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Hôm đó trong Tầm Bảo Khu hắn cũng đã chứng kiến cuộc đối đầu giữa Lâm Động và Lôi Thiên, cũng nhìn thấy Lâm Động và Lăng Thanh Trúc nói chuyện. Tuy biểu hiện của nàng lúc đó rất bình thản nhưng đã quen biết Lăng Thanh Trúc nhiều năm, hắn biết bên dưới sự bình tĩnh của Lăng Thanh Trúc có sự dao động không tầm thường.

Sự dao động đó khiến Ngô Quần có chút khó chịu, vì hắn biết nó rất hiếm

xảy ra ở Lăng Thanh Trúc.

- Lâm Động đại ca không phải người lỗ mãng. Huynh ấy làm gì cũng có suy nghĩ, nếu đã dám đến đây chắc huynh ấy cũng không sợ Nguyên Môn!

Khi Ngô Quần vừa dứt lời thì Tô Nhu không kìm được phản bác.

Hồi ở Chiến trường Viễn Cổ, những đối thủ mà Lâm Động gặp phải đều có thực lực vượt trội, những người xung quanh cũng kiểu cười trước sự đau khổ của người khác như vậy. Nhưng lần nào gã thanh niên chỉ đến từ Vương triều Hạ cấp này cũng bước ra với gương mặt tươi cười, và phía sau hắn là mùi tanh nồng của máu!

Tuy gia nhập Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nhưng trong lòng Tô Nhu vẫn luôn cho rằng gã thanh niên trẻ tuổi gầy gò đưa nàng và Đại ca xông ra thành Vạn Tượng, cuối cùng đứng trên đỉnh cao nhất của Bách Triều Sơn mới là nhân vật không thể lay động.

Nàng tin tưởng một cách cố chấp rằng, trên thế gian này không một ai có thể đánh đổ được thân ảnh đó!

- Lẽ nào muội cho rằng hắn có thể đấu với Tam Tiểu Vương Nguyên Môn sao?

Ngô Quần cười nhạt, hôm đó xem Lâm Động và Lôi Thiên đối đầu, tuy Lôi Thiên phải bỏ đi nhưng đó là vì hắn nói quá lời nên mới ép mình vào cảnh đó. Còn nếu hai người thật sự đối kháng thì Ngô Quần không tin Lâm Động có thể chống cự được.

Tô Nhu khựng người, hiện giờ nàng cũng biết thực lực của Tam Tiểu Vương là thế nào, nhưng sau khi lưỡng lự một chút nàng vẫn gật đầu, nói:

- Lâm Động đại ca sẽ không sợ bọn chúng đâu!

- Có lẽ vậy!

Ngô Quần nhún vai, với thân phận của hắn, trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung rất ít đệ tử dám tranh cãi với hắn. Nhưng Tô Nhu thì khác, tuy mới vào Cửu Thiên Thái Thanh Cung một năm, nhưng sự tiến bộ của nàng rất đáng sợ. Hơn nữa hắn cũng biết, nếu như Tô Nhu thật sự nổi giận thì trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng chỉ có mỗi mình Lăng Thanh Trúc là xử lý được nàng ta.

Lăng Thanh Trúc chỉ lặng lẽ đứng nghe, nàng khá bất ngờ về thái độ sùng bái của Tô Nhu đối với Lâm Động. Lăng Thanh Trúc coi như cũng có chút hiểu về nàng tiểu sư muội khá có danh tiếng trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung này của mình. Tuy hồi mới đến tính cách khá yếu đuối, nhưng rõ ràng Tô Nhu cũng có sự kiên quyết của mình.

Tuy bình thường Tô Nhu cũng tôn kính Lăng Thanh Trúc nhưng vẫn kém xa mức gần như sùng bái Lâm Động một cách mù quáng.

Đương nhiên, Lăng Thanh Trúc không biết ở Bách Triều Đại Chiến đã xảy ra chuyện gì nên đương nhiên sẽ không hiểu được. Ba huynh muội từng bị truy sát đến mức không dám vào thành Vạn Tượng, trong một đêm lạnh lẽo gặp được ba người bên đống lửa. Gã thanh niên gầy gò đó, trên gương mặt là nụ cười hiền hòa, đối với ba huynh muội bọn họ mà nói thật như một vị cứu tinh.

Trước sự tập chăm chú của rất nhiều người, đám đệ tử Đạo Tông chầm chậm đáp xuống khu vực trung tâm. Bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía đệ tử Nguyên Môn.

- Quả nhiên gặp phải rồi!

Lâm Động nheo mắt, hắn cũng chẳng lấy làm lạ, rõ ràng đã đoán được trước rồi.

Ứng Tiếu Tiếu ra hiệu, tất cả đệ tử Đạo Tông đều ngồi xuống tĩnh tu. Chỉ có điều trong mắt bọn họ đều có sự cảnh giác, khi phân tán ra cũng rất có trật tự, một khi xảy ra chuyện gì là có thể lập tức kết trận nghênh địch.

- Cẩn thận!

Lâm Động nói với Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh.

- Ừm!

Ứng Hoan Hoan gật đầu, giơ tay lên, cây đàn cổ màu bích lục hiện ra, dáng vẻ đầy nghiêm nghị.

Khi bọn Lâm Động đáp xuống không lâu, bỗng có vài tiếng gió rít vang lên, Lâm Động ngẩng lên nhìn thì khựng người, đó là gã đệ tử Kiếm Tông mà bọn họ đã gặp mặt lúc trước, Tiết Lăng.

Thấy hắn, bọn Lâm Động đều nhíu mày, lẽ nào hắn ghi hận vì chuyện lần trước?

- Ha ha, không ngờ các ngươi cũng thoát được sự truy sát của Ma thi, bản lĩnh không tệ!

Tiết Lăng đáp xuống đất, rồi ngạc nhiên nhìn bọn Lâm Động, nói.

Thấy Tiết Lăng có vẻ không giống như muốn gây sự, sắc mặt Lâm Động mới giãn ra, cười nói:

- Bản lĩnh Tiết huynh cũng không tệ, hai cỗ Ma thi đó đâu có dễ đối phó!

- Haizzz, bọn ta đâu có đánh lại được bọn chúng. Lúc đó bị bọn chúng truy sát lâu quá, hết cách đành dẫn bọn chúng vào nơi có nhiều người rồi lén chuồn đi… Tiết Lăng bất lực nói.

Bọn Lâm Động nghe thế thì nhìn nhau. Cái tên này cũng thật là, thấy không giải quyết được liền dẫn họa cho người khác. Không biết những người kia ra sao, liệu có giải quyết được hai cỗ Ma thi đó không?

- Có điều các ngươi cũng gan thật, biết Nguyên Môn ở đây mà vẫn đến…

Tiết Lăng nhìn về phía Nguyên Môn, nói:

- Nể tình các ngươi có lòng chia đôi Sinh Huyền Cốt Châu, ta nhắc nhở một câu, lát nữa Nguyên Môn chắc chắn sẽ ra tay giải quyết mọi ân oán, các ngươi phải chú ý một chút! Nếu thực sự không được thì nhẫn nhịn đừng để như lần trước… - Đa tạ!

Lâm Động cung tay với Tiết Lăng, mỉm cười nói.

Tiết Lăng xua tay, cũng không nói gì thêm, dẫn mấy đệ tử Kiếm Tông trở về khu vực của mình.

Khi Tiết Lăng rời đi không lâu, Lâm Động bỗng nheo mắt lại. Vì hắn thấy có hai gã đệ tử của Nguyên Môn đi về phía hai Tông phái siêu cấp mà không thuộc Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp.

Rồi ngay sau đó không lâu, hai đoàn người ấy bắt đầu đứng dậy và tiến về phía đệ tử Đạo Tông với vẻ dường như không chút thiện ý.

- Mượn đao giết người sao?

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, trong đó ngập tràn hàn ý.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 770

Huynh Muội Tương Ngộ

Rồi ngay sau đó không lâu, hai đoàn người ấy bắt đầu đứng dậy và tiến về phía đệ tử Đạo Tông với vẻ dường như không chút thiện ý.

- Mượn đao giết người sao?

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, trong đó ngập tràn hàn ý.

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 20 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda:

- Đó là Quỷ Đao Môn và Hỏa Vân Tông! Hai Tông phái này danh khí trên Đông Huyền Vực đều không nhỏ, nhưng rất thân cận với Nguyên Môn. Tuy không phải thuộc loại bám đuôi, nhưng rất nhiều việc đều coi Nguyên Môn là thủ lĩnh.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn cục thế trước mắt, ánh mắt tối lại, nói với Lâm Động.

Lâm Động khẽ gật, rồi nhìn hai đoàn người đang tiến lại gần, cuối cùng đứng tại chỗ cách bọn họ không xa.

Phía trước đệ tử Quỷ Đao Môn, một nam tử hắc y bước ra, một luồng năng lượng âm hàn mạnh mẽ tỏa ra từ hắn, rõ ràng cũng là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn.

Khi nam tử hắc y đó bước ra, trong số các đệ tử Hỏa Vân Tông cũng có nam tử hồng bào nheo mắt bước ra, bàn tay có một luồng năng lượng nóng rực tỏa ra.

- Tại hạ Quỷ Đao Môn, Mãnh Đoạn!

- Hỏa Vân Tông, Dương Hỏa!

Hai người đó bước ra rồi ôm quyền với mấy người Lâm Động, nụ cười chẳng có chút thiện ý nào.

- Có chuyện gì không?

Vẻ mặt Lâm Động bình tĩnh hỏi.

- Ha ha, thật ra chắc các ngươi cũng biết rõ mục đích của bọn ta.

Dương Hỏa của Hỏa Vân Tông cười, cũng không vòng vo, nói thẳng luôn:

- Nguyên Thương huynh bọn họ không muốn nhìn thấy các ngươi ở đây nên bảo bọn ta đến thông báo!

- Có vấn đề gì thì hãy giải quyết ở chỗ cuối cùng, Nguyên Thương huynh bọn họ coi như cũng có lòng tốt không ra tay quá sớm. Ta nghĩ nếu các ngươi rơi khỏi đây, đến địa điểm cuối cùng sớm có lẽ còn có thể thuận lợi rời khỏi Dị Ma Vực, tránh tổn thất quá nhiều.

Mãnh Đoạn cười nhạt.

- Như thế có lẽ cũng là chuyện tốt với các ngươi, cố tránh sự việc như lần trước thì hơn!

Nghe hai kẻ này nói, sắc mặt các đệ tử Đạo Tông đều tối sầm. Nguyên Môn thật quá ngông cuồng, thậm chí không thèm trực tiếp nói mà còn bảo kẻ khác chuyển lời.

Ngay cả Ứng Tiếu Tiếu, vẻ mặt cũng đầy phẫn nộ, còn Vương Diêm, trong ánh mắt tràn ngập sự bạo nộ, nếu không phải hắn gắng kìm chế thì có lẽ đã bùng nổ rồi.

- Đa tạ hai vị đã chuyển lời!

Khi sắc mặt rất nhiều đệ tử đã tối sầm, Lâm Động lại chẳng thể hiện chút giận dữ nào, ngược lại còn cười nói.

Nghe thế, hai người Dương Hỏa cũng nhếch mép cười, xem ra hắn cũng biết điều. Còn những người xung quanh đều ngạc nhiên rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt khinh bỉ.

- Có điều… Thế nhưng khi bọn Dương Hỏa tưởng các đệ tử Đạo Tông sẽ biết điều thì ngữ khí Lâm Động bỗng nhiên thay đổi, trên gương mặt vẫn là nụ cười ấy nhưng lại tỏa ra hàn ý lạnh lẽo.

- Lẽ nào bọn chúng không có chân không có miệng sao?

Giọng nói lạnh tanh vang ra không chỉ khiến nụ cười trên gương mặt Dương Hỏa đông cứng mà còn gây nên sự xao động ở xung quanh.

- Tiểu tử, đừng vì nói cho sướng miệng mà phải trả cái giá các ngươi không trả nổi!

Sắc mặt bọn Dương Hỏa lúc này cũng tối sầm lại, chắc hẳn đã bị Lâm Động chọc giận.

- Dựa vào loại như các ngươi không có tư cách diễu võ giương oai trước mặt Đạo Tông ta!

Ánh mắt Lâm Động sắc lạnh như dao.

- Cút!

- Ngươi to gan lắm!

Bọn Dương Hỏa nổi điên, bước lên trước một bước, nguyên lực hùng hồn ập về phía Lâm Động.

Lâm Động thấy thế, ánh mắt lạnh đi nhưng không hề có động tác gì để phòng ngự. Tâm thần khẽ động, giữa các đệ tử Đạo Tông, một đạo hắc quang bỗng bắn ra, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt bọn Dương Hỏa.

- Muốn chết hả?

Bọn Dương Hỏa thấy đòn đột kích đó thì cười khảy, nguyên lực bùng phát, chưởng phong hùng hồn không chút khách khí tung về phía hắc quang.

Đối mặt với công kích hung hăng của bọn chúng, bên dưới hắc quang, hai bàn tay khô quắt giơ ra đón chưởng phong.

Bùm bùm!

- Phụt!

Tiếng chưởng phong va chạm vang lên, ngay sau đó nụ cười của bọn Dương Hỏa đông cứng lại, rồi gương mặt trở nên đỏ ửng, một ngụm máu phụt ra, bọn chúng bay ngược ra sau một cách thảm hại, vạch lên trên mặt đất một cãi rãnh sâu dài ngoẵng.

Không gian vốn ồn ào bỗng lặng như tờ, rồi vô số tiếng xì xào vang lên. Mọi ánh mắt nhìn về hắc quang kia. Một chưởng đánh bay hai cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn, trình độ này ngay đệ tử đỉnh cấp của các Tông phái khác cũng khó lòng đạt được!

Khi tất cả nhìn thấy dung mạo khô quắt của hắc ảnh kia thì rất nhiều tiếng kêu chấn kinh nhanh chóng vang lên.

- Đó là Ma thi?

- Sao Đạo Tông lại có được Ma thi? Lẽ nào Ma thi bị bọn họ khống chế rồi?

- Sao có thể? Thứ Ma thi này ngay cả Vạn Khôi Môn còn khó lòng chế ngự, Đạo Tông lại không có sở trường về lĩnh vực này, sao có thể?

- … Những tiếng ồn ào nhanh chóng vang khắp không gian, không ít người đều nhìn Ma thi với vẻ chấn kinh, rõ ràng bọn họ không lạ gì với nó.

- Ma thi?

Đệ tử Kiếm Tông nhìn thấy cỗ Ma thi kia thì sững người, đặc biệt là Tiết Lăng, vẻ mặt đáng tiếc vì Đạo Tông không chịu rời đi đã trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Hắn nhìn chằm chằm cỗ Ma thi, một lúc sau hít vào một hơi sâu. Xem ra Ma thi đuổi theo Đạo Tông không chỉ bị giải quyết mà còn bị bọn họ dùng thủ đoạn nào đó khống chế rồi!

- Là do Lâm Động làm sao?

Tiết Lăng nhìn thân ảnh cách đó không xa, đồng tử thu nhỏ lại, dường như hắn mới là kẻ ẩn giấu sâu nhất, chẳng trách mà có lúc Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm cũng nghe lời hắn.

- Là Ma thi… Chỗ đệ tử Vạn Khôi Môn, những người sở trường về dùng Khôi lỗi đều kinh ngạc nhìn cỗ Ma thi kia. Thanh niên áo xám tên Quỷ Lịch, ánh mắt khẽ ngưng trọng, nhìn Lâm Động với chút dè chừng, hắn hiểu loại Ma thi này khó khống chế đến mức nào.

- Không cút, thì chết!

Lâm Động hơi ngẩng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn đệ tử Quỷ Đao Môn và Hỏa Vân Tông đang đầy kinh hoàng, khẽ nói.

Đệ tử hai Tông phái này kinh hãi nhìn hai người Dương Hỏa bị trọng thương, cuối cùng không dám chậm trễ, vội vàng dìu hai tên đó cuống cuồng rút lui.

Nhìn hai toán người thê thảm tháo chạy, cả không gian lại trở nên yên tĩnh, sự việc đã phát triển ngoài mức tưởng tượng của mọi người.

- Có gì muốn nói thì cút ra đây nói!

Trong không khí tĩnh lặng đó, Lâm Động ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về chỗ đệ tử Nguyên Môn, giọng nói lạnh băng vang lên.

Hắn vừa dứt lời thì đệ tử Nguyên Môn xôn xao, ánh mắt không ít kẻ tràn ngập hung quang.

Rầm!

Một lúc sau, một thân hình to lớn mang đầy sát khí cuối cùng đứng dậy, gương mặt lạnh lùng đó quay lại, chính là Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên!

- Bọn ta giữ thể diện cho mà không muốn! Nếu các ngươi đã muốn chết thì ta sẽ cho các ngươi thỏa nguyện. Đồ không biết tốt xấu!

Lôi Thiên gằn giọng.

Hắn vừa dứt lời, hai thân ảnh khác cũng đứng dậy từ bên cạnh.

- Một cỗ Ma thi đã cho các ngươi nhiều tự tin thế sao?

Tiểu Nguyên Vương Nguyên Thương nhìn Lâm Động cười nhạt.

- Nếu vậy thì ta sẽ hủy nó!

Xoẹt!

Vừa dứt lời, một thanh thiết kiếm bỗng chui ra từ tay hắn rồi chém xuống.

Nguyên lực thiên địa dường như sôi sục, một đạo kiếm quang xé tan thiên địa chém xuống Ma thi với tốc độ mắt thường không thể thấy được. Xung quanh kiếm quang còn bao phủ cả Lâm Động!

Lâm Động nheo mắt nhìn đạo kiếm quang đang lớn dần trong mắt, đang định có hành động thì trong lòng bỗng run lên, chỉ thấy nơi chân trời có một đạo ánh

sáng xám lao vút tới đâm sầm vào kiếm quang, một tiếng nổ trầm đục vang lên.

- Thần Khôi, đây là ân oán giữa Nguyên Môn và Đạo Tông, tại sao ngươi lại nhúng tay vào?

Năng lượng bùng phát, trong ánh mắt Tiểu Nguyên Vương Nguyên Thương lần đầu tiên xuất hiện sự dao động, rồi giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Thần Khôi? Là tên đứng đầu trong Tông Phái Thông Tập Bảng?

- Sao hắn lại giúp Đạo Tông?

Nguyên Thương vừa dứt lời thì xung quanh lập tức rộ lên, không ít người vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Vút!

Từ phía xa hồng quang bay tới, cuối cùng hóa thành hai thân ảnh xuất hiện trên bầu trời.

Lâm Động cũng nghi hoặc nhìn hai thân ảnh đó. Nhưng khi hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, đồng tử trong mắt nhất thời co rút lại, một vẻ ngạc nhiên mà bọn Ứng Tiếu Tiếu chưa từng thấy trên gương mặt hắn dần dần hiện ra.

- Hì hì, Lâm Động ca ca!

Trong lúc đó, thân ảnh kia cũng quay người lại, trên gương mặt xinh đẹp ấy hiện lên một nụ cười vui vẻ.

Nhưng nụ cười ấy vừa xuất hiện thì vội vàng thu ngay lại, vì nàng nhận thấy, sự kinh ngạc trên mặt Lâm Động đã bị thay thế, không phải niềm vui khi huynh muội gặp nhau mà là sự giận dữ khi kinh ngạc quá độ!

- Thanh Đàn, sao muội lại ở đây?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 771

Thanh Đàn

Thanh Đàn, sao muội lại ở đây?

Trong thanh âm của Lâm Động là một thứ nộ ý đầy chấn kinh, thêm nữa là sự lo lắng khó lòng che giấu, đó là sự sợ hãi khi sự việc vượt tầm khống chế.

Đây là lần đầu tiên mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn thấy Lâm Động trong trạng thái thế này, bọn họ không kìm được nhìn về phía nàng thiếu nữ xinh đẹp kia.

Tuổi tác cô nàng thiếu nữ ấy tương đương với Ứng Hoan Hoan, trên người mặc một chiếc váy đen, dáng người thon gọn, dung mạo xinh xắn, đôi mắt linh động biết nói.

Năm xưa sau khi Lâm Động rời khỏi Vương triều Đại Viêm, Thanh Đàn cũng rời đi bằng cách khác.

Phía sau nàng còn có một nam tử, năng lượng xung quanh người này rất hùng hồn, trên gương mặt là nửa chiếc mặt nạ quỷ tạo cảm giác đầy quỷ khí.

Mà mấy người Ứng Tiếu Tiếu không hề lạ gì tạo hình đặc biệt này. Quỷ Diện Thần Khôi, đứng đầu trong Tông Phái Thông Tập Bảng, với bọn họ có thể nói là đại danh hiển hách!

Hai người trên không trung rõ ràng đã trở thành mục tiêu chú ý của tất cả mọi người, nhiều ánh mắt ngưng trọng nhìn về Quỷ Diện Thần Khôi, hiển nhiên danh tiếng hạng nhất trong Tông Phái Thông Tập Bảng rất có tính uy hiếp.

Thanh Đàn rõ ràng đã bị Lâm Động dọa cho sợ hãi, cô nàng vội đáp xuống, ngoan ngoãn đứng trước mặt nhưng không dám nhìn thẳng hắn, chỉ cúi đầu. Nhìn bộ dạng như thiếu nữ bỏ nhà ra đi bị bắt tại trận vậy… Lâm Động cứ thất thần nhìn cô nàng thiếu nữ trước mặt, gương mặt quen thuộc đến gần như khắc trong linh hồn khiến trong lòng hắn bỗng dấy lên một cảm xúc khó tả, nhất thời hắn cứ giơ tay chỉ thẳng vào nàng mà không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Lúc này Thần Khôi cũng đáp xuống phía sau Thanh Đàn, hắn nhìn thấy cô nàng tiểu sư muội của mình mà bình thường ngay đến sư phụ cũng không quản được, không ngờ lại ngoan ngoãn thế này cũng cảm thấy sững sờ. Rồi hắn nhìn Lâm Động gương mặt lúc này hết kinh ngạc lại giận dữ, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thấy không tiện lên tiếng, thế là cứ đứng vậy phía sau lưng Thanh Đàn.

- Rốt cuộc là muội đã làm gì? Sao lại ở đây? Muội bỏ nhà ra đi à?

Một lúc sau, cuối cùng Lâm Động cũng tỉnh thần lại, giọng nói đầy giận dữ tuôn ra.

- Không có, cha mẹ đều biết muội đi mà!

Thanh Đàn vặn vẹo hai bàn tay vào nhau, nói.

- Muội không ngoan ngoãn ở Vương triều Đại Viêm, một nữ hài tử chạy linh tinh khắp nơi làm gì hả?

Lâm Động giận dữ, thực sự hắn không thể ngờ một đứa trẻ không hiểu thế sự sao lại dám xông pha nơi Đông Huyền Vực đầy nguy hiểm thế này? Lẽ nào nó không biết lỡ như có chuyện gì thì hắn và cha mẹ ở nhà sẽ không chịu nổi sao?

Nghĩ đến tình huống xấu nhất, Lâm Động nhất thời cảm thấy nghẹt thở. Hắn biết nếu điều ấy mà xảy ra chắc hắn sẽ phát điên lên mất… - Huynh xông pha bên ngoài được, vì sao muội lại không được chứ?

Thanh Đàn vểnh mặt lên, nhưng khi nhìn thấy nộ khí trên mặt Lâm Động,

nàng vội vàng rụt đầu lại, dũng khí vừa có đã tan biến:

- Muội cũng muốn bảo vệ cha mẹ, muội cũng có thể mạnh mẽ! Một mình huynh cố gắng mệt như thế, muội cũng muốn giúp huynh mà. Muội không muốn như trước đây chi có thể đứng yên một chỗ bất lực!

Lời nói của Thanh Đàn khiến Lâm Động khựng người. Nhìn gương mặt ấm ức của nàng, trong lòng hắn không khỏi thấy nóng ruột:

- Những chuyện đó, muội lo làm gì?

Nhưng rõ ràng nộ khí của hắn đã giảm bớt khá nhiều, hiển nhiên hắn đã cảm nhận được muội muội mình đã trưởng thành không ít.

Thanh Đàn chu môi, nhưng nàng cùng biết lúc này tốt nhất là đừng động đến Lâm Động, bởi vì hắn có thể nổi điên bất cứ lúc nào!

- Cha mẹ cũng biết muội đi sao?

Lâm Động day trán, hỏi.

- Ừm!

Thanh Đàn gật đầu lia lịa.

- Bọn họ đều đồng ý?

Lâm Động lại hỏi.

Nghe thế, Thanh Đàn hơi do dự một chút, đang định gật đầu vội thì thấy ánh mắt nghiêm nghị của Lâm Động, đành ủ rũ nói:

- Mẹ không đồng ý, muội và mẹ còn cãi nhau một trận!

Vừa nói xong, Thanh Đàn đã cuống cuồng ngậm miệng lại, liếc nhìn Lâm Động, quả nhiên thấy gương mặt vừa giãn ra được chút của Lâm Động đã tối

sầm lại:

- Đủ lông đủ cánh rồi, còn dám cãi nhau với mẹ nữa à?

Lâm Động cười lạnh.

Thanh Đàn cúi đầu:

- Huynh muốn mắng thì mắng, nhưng mà… Nói đến đây, đôi mắt cô nàng thiếu nữ đỏ lên, nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt đã chín chắn kiên nghị hơn hai năm trước trước mặt mình, giọng nói nghẹn lại:

- Muội nhớ huynh mà!

Mọi cảm xúc trên gương mặt Lâm Động lúc này đều đông cứng lại.

Thanh Đàn đi theo bước chân của hắn, rời khỏi ngôi nhà có thể cho nàng tùy ý hành động, một mình ở bên ngoài trải qua vô số chuyện, tất cả chỉ vì để hắn không cần phải cố gắng bằng mọi giá như trước nữa.

Cổ họng Lâm Động khẽ nghẹn lại, hắn vỗ lên đầu nàng thiếu nữ, giọng khàn khàn:

- Cũng đã lớn rồi… Ai… thôi, lần này tha cho muội!

Hắn vừa dứt lời, gương mặt cô nàng thiếu nữ lập tức đầy vẻ vui sướng, đôi tay rất tự nhiên ôm chầm lấy tay Lâm Động.

Khi ôm lấy cánh tay hắn, khóe miệng của nàng hơi nhếch lên một cách gian xảo. Nhưng rồi nàng lập tức cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình, ngẩng đầu lên thì thấy Ứng Hoan Hoan đang ngồi gần đó, bàn tay đang đặt trên cây đàn tranh cổ.

Lúc này Ứng Hoan Hoan đang nhìn chằm chằm vào nàng, rõ ràng là đã nhận ra nụ cười gian xảo đó!

Thanh Đàn lén le lưỡi, rồi chớp mắt nhìn Ứng Hoan Hoan với ý: ngươi biết thì cũng đừng lật tẩy ta!

Ứng Hoan Hoan không kìm được muốn phì cười, hiển nhiên cô nàng thiếu nữ tên Thanh Đàn này rất hiểu tâm tính Lâm Động, biết cách để xoa dịu cơn phẫn nộ của hắn, nhưng đương nhiên nàng cùng biết tình cảm của Thanh Đàn là chân thật… Ứng Hoan Hoan cũng không có ý định lật tẩy Thanh Đàn, vì thế nàng nháy mắt lại, rồi hai cô nàng thiếu nữ cùng tuổi như đã đạt được sự nhất trí, hoàn toàn che mắt được Lâm Động trước nay luôn cẩn thận! d - Lâm Động ca, đây là sư huynh của muội, Thần Khôi. Lần này ra ngoài nhờ có huynh ấy hộ tống muội a! o Thanh Đàn quanh sang chỉ về phía Thần Khôi, giới thiệu với Lâm Động.

- Tại hạ Lâm Động, đa tạ Thần huynh, xá muội khiến huynh phiền lòng rồi!

Lâm Động vội cung tay nói.

- A, không dám, không dám! Lâm Động huynh khách khí rồi. Ta chỉ làm theo lời dặn của sư phụ mà thôi!

Thần Khôi cũng vội vàng đáp lễ. Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm nhất thời ngạc nhiên, tin đồn về Quỷ Diện Thần Khôi bình thường đều là lạnh lùng lãnh cảm chứ không dễ nói chuyện như thế này!

- Sư phụ? o Muội gia nhập Tông phái rồi à? P Tông phái nào vậy?

Lâm Động hơi sững người rồi nhìn Thanh Đàn hỏi, dường như sợ Thanh Đàn gia nhập phải Tông phái lai lịch bất minh.

- Ha ha, Tông phái bọn ta không ở Đông Huyền Vực mà ở Bắc Huyền Vực, tên là Hắc Ám Điện, không biết Lâm Động huynh đã nghe nói qua chưa?

Thần Khôi vội vàng nói.

- Hắc Ám Điện?

Ánh mắt Lâm Động lóe lên sự kinh ngạc, trong lòng cảm thấy có chút chấn động, hiển nhiên hắn không lạ gì cái tên này. Hắc Ám Điện, bá chủ của Bắc Huyền Vực, luận danh khí thì không hề thua kém so với Nguyên Môn ở Đông Huyền Vực.

- Sao muội lại chạy đến Bắc Huyền Vực?

Lâm Động rõ ràng ngạc nhiên hơn vì chuyện Thanh Đàn có thể gia nhập vào Hắc Ám Điện.

- Hồi ở Vương triều Đại Viêm, có một vị tiền bối của Hắc Ám Điện nhìn trúng muội, muốn muội gia nhập… Thanh Đàn ngập ngừng nói.

- Ồ?

Lâm Động nhướng mày, không ngờ hồi đó mà Thanh Đàn đã được nhìn trúng rồi, thế mà hắn và Tiểu điêu cũng không nhận ra… Khi biết Thanh Đàn gia nhập Hắc Ám Điện, Lâm Động cũng khẽ thở phào một cái. Đó có thể coi là thế lực lớn một phương, Thanh Đàn vào đó chắc cũng rất an toàn.

- Đây là các sư huynh đệ của Đạo Tông ta… Lâm Động quay sang nhún vai với mấy người Ứng Tiếu Tiếu, rồi cười nói:

- Đây là xá muội, Thanh Đàn!

Giới thiệu xong hắn khẽ đập tay, nhìn về phía các đệ tử Nguyên Môn, nhếch mép cười.

- Thanh Đàn, lui lại một chút, ta phải giải quyết chút rắc rối!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 772

Chiến Thư

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về khu vực của đệ tử Đạo Tông, cảnh tượng đột nhiên diễn ra khiến tình hình có chút thay đổi.

Tuy mọi người đều không rõ tại sao Thần Khôi lại ra tay giúp đỡ Đạo Tông, nhưng xem ra rõ ràng Đạo Tông đã có được một sự trợ giúp không nhỏ.

Đối mặt với người đứng hạng đầu trong Tông Phái Thông Tập Bảng, hiển nhiên ngay cả Tiểu Nguyên Vương Nguyên Thương cũng phải dè chừng.

- Không ngờ đến Thần Khôi cũng xuất hiện!

Lăng Thanh Trúc nhìn về phía xa, ánh mắt có chút dao động, khẽ nói.

- Cô bé tên Thanh Đàn kia là ai?

Ngôi Quần có chút ngạc nhiên hỏi.

- Xem chừng cô bé đó có quan hệ không bình thường với Lâm Động. Còn Thần Khôi, dường như cũng vì nàng ta mà ra tay giúp đỡ Đạo Tông.

- Hình như là muội muội của Lâm Động đại ca. Trước đây muội từng nghe bọn họ nhắc đến!

Tô Nhu nhìn cảnh Thanh Đàn vô cùng thân thiết với Lâm Động, ánh mắt hiện vẻ ngưỡng mộ, nhẹ giọng nói.

- Vậy à?

Ngô Quần gật gù, rồi nhìn sang hướng Nguyên Môn:

- Tuy có Thần Khôi trợ giúp, nhưng thực lực của Đạo Tông rõ ràng vẫn còn khoảng cách so với Nguyên Môn!

- Chuyện này ngày càng phức tạp… o0o Trước rất nhiều ánh mắt, Lâm Động chầm chậm bước ra, ánh mắt nhìn Nguyên Môn với hàn ý lạnh lẽo.

- Khu vực này không phải chỉ dành riêng cho Nguyên Môn, đệ tử Đạo Tông ta có ở lại đây hay không không phải việc Nguyên Môn các ngươi quyết định được!

Nguyên Thương khẽ nheo mắt, tinh quang sắc như đao lóe lên, ngón tay hắn khẽ lướt qua thanh thiết kiếm, lạnh lùng nói:

- Tưởng có thêm một kẻ trợ giúp là có thể khiêu chiến với Nguyên Môn ta sao?

- Đâu cần có ai trợ giúp! B Nếu Nguyên Môn các ngươi muốn động thủ thì ta đây ra mặt là được rồi!

Lâm Động nói.

- Khẩu khí ngông cuồng lắm! Dựa vào ngươi mà cũng dám nghênh ngang trước mặt bọn ta? Lần trước thắng được nhờ khôn vặt mà lần này đuôi đã vểnh lên trời rồi?

Lôi Thiên cười khảy, nói.

- Có phải khôn vặt không, thử lại một lần là biết thôi!

Lâm Động cười nhạt.

Nghe lời nói đầy sự khiêu khích của Lâm Động, ánh mắt Lôi Thiên sắc lạnh, sát ý bùng phát. Nhưng lần này hắn cẩn thận hơn, nhìn sang Tiểu Nguyên Vương

Nguyên Thương.

Nguyên Thương nheo mắt, nhìn Lâm Động rồi cười nhạt:

- Nếu đã có người tự lao đầu vào thì ngươi cứ cho hắn thỏa nguyện đi!

Nghe vậy, Lôi Thiên lập tức cười hung hăng, hai bàn tay hắn nắm lại, bước ra hét lên một tiếng:

- Lâm Động, Đạo Tông các ngươi đã không chịu rời đi, vậy thì ta sẽ cho ngươi một cơ hội, dựa vào thực lực của chính mình chiến đấu một trận với ta. Nếu ngươi thắng được ta, Nguyên Môn sẽ không nói nửa lời. Nếu không thắng được thì dẫn đám người Đạo Tông các ngươi cút khỏi đây! Ngươi có dám không?

Giọng nói của Lôi Thiên được bao bọc bởi nguyên lực hùng hồn vang khắp thiên địa. Sau lần trước, rõ ràng Lôi Thiên cũng thông minh hơn một chút, không dám nói hạn chế gì nữa mà nói thẳng luôn là giao đấu chính diện, còn thêm một câu là dựa vào sức mình. Như thế chắc chắn muốn khiến Lâm Động không thể dùng đến Ma thi.

- Hừ, Ma thi cũng là do Lâm Động khống chế, sao lại không thể coi là sức mạnh của hắn? Da mặt ngươi cũng dày thật!

Ứng Tiếu Tiếu nghe thế cười khảy nói.

- Ít lời đi, nếu không muốn thì đánh hết sức xem ai thắng ai!

Lôi Thiên cười nham hiểm.

- Ngươi!

Bọn Ứng Tiếu Tiếu giận dữ, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Lâm Động đã xua tay, rồi bước ra.

Mọi ánh mắt lập tức dồ về phía hắn. Xem ra Lâm Động thật sự định nhận chiến thư của Lôi Thiên rồi.

- Lâm Động!

Sắc mặt Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm có chút thay đổi. Tuy lần trước Lâm Động ép được Lôi Thiên rút lui nhưng đó cũng chỉ là nhờ mưu mẹo. Còn lần này Lôi Thiên đánh hết sức thì sẽ không cho Lâm Động bất cứ cơ hội nào. Nếu chủ động từ bỏ Ma thi thì sao có thể đấu được với Lôi Thiên? o - Ta đánh cùng ngươi!

Khi Lâm Động bước ra thì bỗng một giọng nói vang lên, mọi người kinh ngạc thấy Thanh Đàn bước ra. Trong tay nàng lúc này là một lưỡi liềm màu đen tạo hình khá khoa trương. Cả cái liềm còn to hơn thân người nàng một chút, trên thân ẩn hiện nhưng đạo phù văn quỷ dị, tỏa ra một thứ năng lượng âm hàn mạnh mẽ.

Thiếu nữ váy đen tay cầm lưỡi liềm khổng lồ, hình dáng này nhìn khá thú vị và đáng yêu.

Bọn Ứng Tiếu Tiếu kinh ngạc nhìn Thanh Đàn, rồi ánh mắt dừng lại trên lưỡi liềm, bọn họ có thể cảm nhận thấy một luồng sức mạnh cực kỳ hùng hồn phát ra từ nó, xem ra đó có thể là một món Linh bảo Thuần Nguyên.

Lâm Động cũng khẽ khựng người vì Thanh Đàn lên tiếng, rồi hắn cau mày:

- Đứng yên một chỗ đi!

Tuy hắn cảm nhận được Thanh Đàn không còn yếu đuối như hồi xưa nữa, nhưng hắn vẫn không muốn có hắn ở đây mà Thanh Đàn lại phải ra mặt giao đấu với kẻ khác.

- Mau!

Thanh Đàn vừa rồi còn vô cùng uy phong, nhưng đã bị lời nói của Lâm Động

khiến cho ngoan ngoãn rút về.

- Lâm Động, không sao chứ?

Ứng Tiếu Tiếu do dự hỏi. Đúng là Đạo Tông không muốn làm lớn chuyện với Nguyên Môn ở đây, nhưng nếu bảo Lâm Động mạo hiểm thì chi bằng liều với bọn chúng ở đây.

Lâm Động khẽ lắc đầu, rồi tiến về phía trước, nhìn Lôi Thiên với ánh mắt lạnh lùng, bình tĩnh nói:

- Chiến thư này ta nhận!

Khi Lâm Động dứt lời, cả bồn địa nhất thời vang lên vô số tiếng xôn xao, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Lâm Động lại dám từ bỏ ưu thế Ma thi để nhận chiến thư này của Lôi Thiên.

o0o - Hành động này của hắn không phải sáng suốt a!

Chỗ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Ngô Quần thấy thế vẻ mặt đầy kinh ngạc, rồi lẩm bẩm.

- Lần này không phải chơi đùa như lần trước đâu. Lôi Thiên sẽ không cho hắn nửa cơ hội, thế này hắn tự tìm chỗ chết!

- Hắn không phải đồ ngốc, nếu không chắc chắn thì hắn sẽ không tùy tiện ra tay! s Lăng Thanh Trúc lắc đầu, khẽ nói.

- Ồ?

Nghe Lăng Thanh Trúc nói thế, Ngô Quần cũng không cho là thật. Nếu Lâm Động cộng với Ma thi có lẽ còn có cơ hội kháng cự, nhưng nếu không dùng đến Ma thi thì Ngô Quần thật sự không biết Lâm Động có tư cách gì đối chiến với Lôi Thiên?

o0o - Ha ha, có khí phách lắc!

Lôi Thiên thấy Lâm Động dám ứng chiến thì cười càng hung hăng, trong mắt ánh lên sự sung sướng đến biến thái, cuối cùng hắn cũng có cơ hội trả thù rồi!

Tuy lần trước có chịu thu thiệt do Lâm Động dùng thủ đoạn quỷ dị, nhưng Lôi Thiên có lòng tin rằng nếu hắn ra tay toàn lực thì Lâm Động sẽ không thể phản kháng.

Đó là sự tự tin của Tam Tiểu Vương!

Lần này hắn sẽ khiến Lâm Động phải nằm dưới chân hắn trước mặt tất cả mọi người.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 773

Kịch Chiến Lôi Thiên

Trong bồn địa hình chưởng ẩn đỏ rực khổng lồ, trước vô số ánh mắt chăm chú, hai thân ảnh chầm chậm bước ra, nguyên lực gần như đồng thời bùng phát khiến không khí đột nhiên căng như dây đàn.

Rắc rắc!

Lôi Thiên nắm tay lại tạo nên những tiếng kêu răng rắc, rồi nguyên lực màu bạc tựa lôi quang bùng phát bao bọc quanh người hắn, tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo dị thường.

- Tiểu tử, lần này ta sẽ cho ngươi hiểu khoảng cách thật sự giữa chúng ta!

Lôi Thiên ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động, cười hung hăng, nói.

Vẻ mặt Lâm Động bình tĩnh, thanh quang cuồn cuộn, hai tay hai chân được long hóa, phía sau đôi Long dực cũng dang rộng.

Lớp long lân màu xanh nổi lên trên bề mặt cơ thể Lâm Động, dưới ánh nắng chói chang lấp lánh những tia sáng lạnh lùng.

Nắm chặt tay lại, cảm nhận luồng năng lượng dồi dào trong cơ thể, ánh mắt Lâm Động càng trở nên sắc lạnh.

- Vũ kỹ luyện thể này nhìn có vẻ không tệ, nhưng không biết chịu được mấy quyền của ta?

Lôi Thiên cười khảy, rồi hắn bỗng bước chân ra.

Uỳnh!

Đúng lúc ấy, trên không trung nổi lên tiếng sấm rền, rồi tất cả mọi người nhìn thấy Lôi Thiên dường như rung lên một cái, một đạo lôi quang xé tan bầu trời xuất hiện, cực nhanh phóng thẳng xuống.

Lôi quang lớn dần trong mắt Lâm Động, tốc độ đó đã đạt đến mức độ kinh người! n Xoẹt!

Đôi Long dực sau lưng Lâm Động bỗng đập mạnh, toàn thân hắn để lại một đạo tàn ảnh, còn bản thể đã nhanh chóng lùi về sau.

Bùm!

Lâm Động vừa lui thì lôi quang đã đến nơi, kình phong mang theo sức mạnh cuồng bạo đánh tan đạo tàn ảnh kia.

- Hừ, trốn cũng nhanh nhỉ, nhưng ngươi có thoát nổi không?

Lôi Thiên đánh hụt một đòn, khóe miệng nhếch lên, hai ngón tay cong lại rồi điểm về hướng Lâm Động vừa rút lui.

- Lôi Quang Liệt Không Ba!

Một chùm sáng nguyên lực màu bạc bắn ra từ đầu ngón tay Lôi Thiên, rạch tan không khí, đuổi theo Lâm Động và nhằm thẳng cổ họng hắn mà lao tới.

- Hoang Vu Yêu Nhãn!

Một con mắt yêu dị xuất hiện trên trán Lâm Động, chùm sáng màu xám mang sức phá hoại mạnh mẽ bắn thẳng về phía chùm sáng bạc.

Bùm!

Âm thanh trầm đục vang lên trong không trung, làn sóng năng lượng cuồng

bạo bùng nổ, sau khi va chạm thì cả hai đều hoàn toàn tiêu biến mất dạng!

- Để xem ngươi chặn được mấy lần?

Thấy công kích của mình bị phá tan, nhưng Lôi Thiên không hề giận dữ, ngược lại hắn cười một cách nham hiểm. Thực lực của hắn mạnh hơn nhiều so với Lâm Động, nếu muốn đọ mức độ hùng hồn của nguyên lực thì hắn có thể khiến Lâm Động chết không biết bao nhiêu lần. Đương nhiên là hắn vui vẻ nhìn thấy cảnh đó!

Lôi Thiên vừa dứt tiếng cười, chỉ thấy lôi quang quanh người hắn bỗng đông cứng lại rồi biến thành nhiều chiếc lôi thủ, số lôi thủ này cong ngón lại rồi điểm ra trong không khí.

- Lôi Vũ Bạo Chỉ!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Những chùm sáng mang theo sát thương lực kinh người nhằm thẳng Lâm Động mà lao tới như vũ bão.

Công kích đó có thể nói là vô cùng hung hãn. Tiểu Lôi Vương đúng là danh bất hư truyền, chỉ một chiêu này cũng đủ khiến rất nhiều cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn phải tái mặt!

Lâm Động ngẩng đầu lên, ánh mắt có phần ngưng trọng nhìn trận mưa lôi quang đang ập tới, hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm nồng đậm từ trong đám mưa lôi quang kia!

- Phù!

Lâm Động khẽ thở ra một luồng khí trắng, rồi thanh quang bỗng tràn ngập trong mắt hắn.

- Grào!

Đúng lúc đó, thanh quang đột ngột bùng nổ từ trong người Lâm Động, quấn quanh người hắn rồi bắt đầu ngưng tụ, một lát sau vang lên một tiếng long ngâm trầm đục.

Một đạo quang ảnh Thanh Long vài chục trượng hiện ra, một luồng áp lực mạnh mẽ lan tỏa, trong chốc lát cảm giác như có cự long giáng lâm vậy.

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Thanh Long Hàng!

Càng ngày sử dụng Thanh Thiên Hóa Long Quyết càng thành thục, Lâm Động cũng lĩnh ngộ được sâu hơn về môn vũ kỹ này. Đến hiện giờ hắn đã có thể dùng Thiên Long Khí ngưng tụ thành Thanh Long, mà Thanh Long hiện tại đã có uy lực hung hãn hơn trước đây nhiều lần!

Thanh Long bay lượn trên đầu Lâm Động, cái đuôi khổng lồ của nó quất một cái, không gian như biến dạng, chiếc đuôi quét đến đâu lôi quang lập tức bùm bùm nổ tan tành đến đó.

Uỳnh!

Chiếc đuôi của Thanh Long mạnh như vũ bão đánh tan hết lôi quang, rồi lực lượng không hề giảm đánh thẳng về phía Lôi Thiên!

- Hừ!

Sắc mặt Lôi Thiên hiển nhiên đã thay đổi, nhưng hắn không hề có ý rút lui. Hừ lạnh một tiếng, lôi quang chói chang bùng phát, tóc tai trên đầu Lôi Thiên dựng đứng hết lên, rồi chưởng phong nắm chặt lại tung ra!

- Lôi Long Tiêu Thiên Quyền!

Cũng là một tiếng long ngâm với sức mạnh cuồng bạo phát ra từ cơ thể Lôi Thiên. Ngay sau đó lôi quang ngưng tụ biến thành một con Lôi Long khổng lồ.

Uỳnh!

Lôi Long gào thét đem theo năng lượng cuồng bạo, trước bao ánh mắt nhìn của mọi người, đâm thẳng vào Thanh Long!

Khoảng khắc ấy tựa như có hai tảng thiên thạch lao vào nhau, thanh thế kinh thiên động địa!

Một trận bão nguyên lực cuộn trào trong không trung, không ít người nhìn thấy mà sắc mặt phải kịch biến.

Bùm bùm!

Hai thân ảnh khá thê thảm bắn ngược ra sau, cả hai cùng bay đi hàng trăm thước rồi mới miễn cưỡng dừng lại được.

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của cả hai người, lập tức có tiếng xôn xao bàn tán, nhưng nhiều hơn là tiếng kinh ngạc vì Lâm Động có thể giao đấu được với Lôi Thiên đến mức này. Dù sao bất luận vũ kỹ của hắn hung hãn thế nào thì Lôi Thiên cũng chỉ còn một bước nữa là lên Sinh Huyền Cảnh rồi! Nguyên lực giữa hai ngươi theo lý thường phải có khoảng cách rất lớn mới phải!

- Có chút bản lĩnh đấy!

Ngô Quần của Cửu Thiên Thái Thanh Cung nhìn thấy cảnh đó, ánh mắt đầy kinh ngạc, gãi gãi mũi nói.

Vốn dĩ hắn nghĩ Lâm Động chủ động tiếp nhận khiêu chiến là tự tìm chỗ chết, nhưng tình hình lúc này thì dường như lực chiến đấu thật sự đã vượt xa thực lực bề ngoài của hắn.

- Lâm Động ca vẫn lợi hại như vậy!

Tô Nhu phấn khích nói.

- Giờ mà vui thì còn hơi sớm!

Nhưng Lăng Thanh Trúc thì khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn thân ảnh cua Lôi Thiên trên không trung hiện lên chút ngưng trọng.

o0o Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời không biết từ khi nào bắt đầu có mây đen tụ lại, mọi người có thể cảm nhận được nguyên lực trong thiên địa dường như có dấu hiệu cuồng bạo.

Vô số đạo lôi quang bỗng bắn ra từ đám mây đen trên trời, chớp mắt như biến thiên địa này thành thế giới lôi đình!

Còn Lôi Thiên thì ở giữa đám lôi quang, gương mặt tối sầm lại của hắn lúc này tràn ngập vẻ lạnh lùng. Hắn từ từ đưa hai tay ra, lôi quang tụ lại phía sau hắn, vào lúc này hắn nhìn tựa như Lôi Thần giáng lâm vậy.

- Tiếp đây ta sẽ cho ngươi biết vũ kỹ chí cao của Nguyên Môn ta. Được chết bởi nó ngươi cũng là có phúc lắm rồi!

Giọng nói Lôi Thiên tựa tiếng sấm cùng sát khí vang lên, rồi hai tay hắn nhanh chóng kết ấn phát kỳ dị.

- Đây là… Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn ấn pháp của Lôi Thiên, đồng tử đều co rút lại, rồi vẻ mặt vô cùng nặng nề lẩm bẩm:

- Một trong Tam Đại Thần Điển của Nguyên Môn, Lôi Đế Điển!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 774

Lôi Đế Điển

Uỳnh uỳnh!

Vô số tia sét từ tầng mây đen đánh xuống như vũ bão, tiếng nổ chói tai vang vọng khắp bồn địa, cả mặt đất như rung chuyển.

Lôi Thiên đứng giữa những tia sét, lôi quang đan xen tụ lại sau lưng cộng với ánh ngân quang phát ra từ cơ thể, nhìn từ xa hắn giống như Lôi Thần hàng lâm vậy.

- Lôi Đế Điển!

Khi đó cũng vang lên không ít những tiếng kêu kinh ngạc, hiển nhiên mọi người cũng đã nhận ra môn vũ kỹ mạnh mẽ này!

- Không ngờ Lôi Thiên phải thi triển ra cả Lôi Đế Điển. Xem ra tên tiểu tử này cũng có bản lĩnh!

Tiểu Linh Vương Linh Chân nhìn cảnh tượng trên không trung, bất giác cười nhạt.

- Hình như tên Lâm Động đó tu luyện cả nguyên lực và tinh thần lực, nếu không, với thực lực Thất Nguyên Niết Bàn của hắn không thể giằng co được với Lôi Thiên đến mức này!

Nguyên Thương nhàn nhạt nói.

- Nhưng cũng chỉ vậy mà thôi!

Linh Chân cũng mỉm cười gật đầu. Lâm Động chống cự được đến mức này đúng là đã vượt ngoài dự liệu của hắn. Nhưng đối mặt với Lôi Thiên đã thi triển Lôi Đế Điển, hắn không nghĩ Lâm Động có thể tiếp tục được nữa.

Thắng bại sẽ được phân định trong lần này!

- Nếu phế được tên đó, chắc chắn Đạo Tông sẽ biết điều hơn. Hiện giờ chúng ta phải chú trọng Phần Thiên Cổ Tàng, không rảnh để lằng nhằng với bọn chúng! Đợi khi giải quyết xong mọi chuyện rồi tính hết nợ với bọn chúng cũng được!

Linh Chân cười nhạt, sâu trong ánh mắt là một tia hàn ý lạnh thấu xương.

Nguyên Thương cười nhạt, cũng không nó gì, hai tay chắp sau lưng, nhìn về thân ảnh gầy gò giữa lôi quang, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng.

oo Uỳnh!

Cùng với sự biến hóa của ấn pháp trong tay Lôi Thiên, mây đen trên trời nhanh chóng cuộn trào rồi biến thành hình phễu, ở đầu nhọn có vô số lôi quang vờn quanh vô cùng nhức mắt.

Dưới sự chiếu rọi của lôi quang, Lôi Thiên cười càng hung hăng hơn, rồi hắn bỗng nắm tay lại, nơi đầu nhọn của cái phễu mây kia bỗng ào ạt phun ra lôi quang.

Ầm ầm!

Lôi quang ngưng tụ lại trên đỉnh đầu Lôi Thiên, cuối cùng biến thành cây lôi thương khổng lồ cỡ hàng trăm trượng.

Trên cây lôi thương này là vô số những tia sét vờn quanh, một thứ lực phá hoại kinh người lan tỏa, thậm chí không gian cũng bịảnh hưởng đến mức biến dạng!

oo - Năng lượng thật cuồng bạo!

Vẻ mặt mấy người Ứng Tiếu Tiếu nặng nề nhìn chằm chằm cây lôi thương khổng lồ kia.

Bàn tay đặt trên dây đàn của Ứng Hoan Hoan cũng khẽ nắm lại, khẽ cắn môi, sâu trong mắt dường như có ánh sáng màu lam nhạt hiện lên, chỉ dó điều bản thân nàng không nhận ra… oo - Thực lực Lôi Thiên mạnh hơn trước không ít!

Thần Khôi nhìn lên bầu trời, lưỡng lự một chút, nhìn sang Thanh Đàn ở bên cạnh hỏi:

- Có cần ta ra tay không?

Hắn có thể nhận ra thực lực của Lâm Động là Thất Nguyên Niết Bàn, ngoài ra còn có tinh thần lực khá mạnh, hiển nhiên đều có thành tựu không tệ về cả nguyên lực và tinh thần lực. Nhưng so với Lôi Thiên thì vẫn còn thua kém rất xa. Mà Lôi Thiên đã dùng đến tuyệt chiêu, tình cảnh của Lâm Động bây giờ không hề tốt!

- Không cần đâu!

Thế nhưng Thanh Đàn lại mỉm cười lắc đầu, nàng ngẩng đầu lên, gương mặt phản chiếu ánh lôi quang dường như ánh lên vẻ cuồng nhiệt.

- Lâm Động ca không thua đâu!

Cô nàng thiếu nữ váy đen, tay cầm lưỡi liềm đen, tạo hình khá yêu dị khẽ mỉm cười, nói.

Thần Khôi khựng người, rồi gật gù. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Thanh Đàn có nét mặt thế này, thậm chí trước mặt sự phụ mình kính trọng nhất, nàng thiếu nữ này cũng chưa bao giờ có vẻ mặt sùng bái đến như thế này.

oo - Lôi Đế Điển sao?

Giữa những tia sét cuồng bạo, Lâm Động giống như con thuyền nhỏ lênh đênh giữa đại dương, có thể bị lật úp bất cứ lúc nào. Hắn nhìn Lôi Thiên với bàn tay đang giơ cao trên không trung, mặt cười hung hăng. Từ cây lôi thương khổng lồ đó hắn có thể cảm thấy một sự nguy hiểm khôn lường.

- Nếu ngươi đã muốn thì ta cũng liều với ngươi!

Lâm Động lẩm bẩm, rồi hắn giơ hai tay ra, một đạo quang trận phức tạp hình thành trong lòng bàn tay hắn.

Quang trận thành hình, Lâm Động khẽ nheo mắt, nguyên lực và tinh thần lực ào ạt tràn vào trong.

Vút!

Theo đó, quang trận ban đầu chỉ to cỡ bàn tay đã phình to ra với tốc độ kinh người. Chỉ trong mấy hơi thở, nó đã to cỡ vài chục trượng! Nhìn từ xa, một đạo quang trận đứng trước mặt Lâm Động chầm chậm xoay chuyển, tỏa ra một thứ năng lượng khủng bố khó có thể hình dung.

- Đó là cái gì?

Hiển nhiên rất nhiều người đã nhìn thấy hành động đó của Lâm Động. Sau khi nhìn thấy rõ ràng quang trận đang xoay chuyển, ánh mắt mọi người đều toát ra vẻ kinh ngạc.

- Bàng môn tà đạo, châu chấu đá xe mà thôi!

Lôi Thiên cũng hơi khựng người một chút, nhưng ngay lập tức hắn cười thêm dữ dằn. Xem ra Lâm Động định đỡ trực tiếp đòn công kích này của hắn, hắn cho rằng đó là tự tìm chỗ chết mà thôi!

- Nếu ngươi đã muốn chết thì ta sẽ cho ngươi toại nguyện!

Cây lôi thương khổng lồ trên đỉnh đầu Lôi Thiên cũng đã thành hình, lôi

quang chói lòa trên đó tỏa ra vô số những luồng năng lượng kinh người.

Lôi Thiên giơ tay ra rồi phất mạnh, đầu mũi thương chầm chầm di chuyển rồi chĩa thẳng vào Lâm Động.

- Lôi Đế Điển, Diệt Thế Thương!

Lôi Thiên hét lớn, gân xanh nổi cuồn cuộn trên cánh tay, tay hắn rung lên, thân thể nghiêng về phía trước, rồi cánh tay quật mạnh!

Cả thiên địa dường như rung chuyển, mọi người nhìn thấy cây lôi thương đó biến thành một đạo quang điện khổng lồ lao tới tựa con Lôi Long giơ nanh múa vuốt, thanh thế kinh người!

- Phù!

Áp lực đáng sợ gần như trong tích tắc đã ập tới phạm vi trăm trượng quanh Lâm Động. Hắn thở hắt ra một hơi, ánh mắt sắc lạnh, nhanh như chớp tung chưởng đánh lên quang trận khổng lồ.

- Càn Khôn Cổ Trận, nghịch chuyển!

Giọng nói trầm thấp vang ra, quang trận khổng lồ bắt đầu xoay ngược chiều với khí thế điên cuồng, dị quang không ngừng ngưng tụ trong quang trận.

- Phân giải!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, hai ngón tay điểm lên quang trận, cả quang trận rung chuyển, một chùm sáng kỳ dị lớn vài chục trượng soạt một tiếng bắn ra!

Phụt phụt!

Chùm sáng ấy không có khí thế kinh người, nhưng chỉ người có nhãn lực mới nhận ra, khi chùm sáng đó bay qua, dường như nguyên lực thiên địa đều biến

mất một cách quỷ dị!

Sắc mặt Tiểu Nguyên Vương Nguyên Thương lúc này bỗng chốc kịch biến.

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc ấy, trên bầu trời, hai luồng công kích hung hãn thu hút mọi ánh mắt đã đâm sầm vào nhau!

Thắng bại sẽ được phân định trong khoảnh khắc!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 775

Uy Lực Của Sự Nghịch Chuyển

Trước vô vàn ánh mắt chăm chú của mọi người, hai chùm sáng với sức mạnh đáng sợ cuối cùng đã hung hăng đâm sầm vào nhau!

Phụt!

Vào khoảnh khắc ấy, những tiếng nổ kinh thiên động địa không hề xuất hiện như trong tưởng tượng, những tia sáng đan xen vào nhau rồi điên cuồng xâm thực đối phương!

Tĩnh lặng, nhưng lại lan tỏa sự hung hãn kinh hồn động phách!

Mọi ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai chùm sáng chiếm hai nửa bầu trời. Bọn họ biết rõ một chiêu này sẽ phân định được thắng bại!

- Lão đại, sao vậy?

Tiểu Linh Vương Linh Chân bỗng thấy vẻ mặt Nguyên Thương biến sắc, hơi khựng người, không kìm được hỏi.

- Đòn công kích của hắn có gì đó không ổn!

Nguyên Thương nhìn chùm sáng bắn ra từ quang trận. Tuy hắn không biết cái không ổn là ở đâu, nhưng dựa vàio trực giác hắn cảm nhận được chùm sáng đó không phải thứ bình thường.

Linh Chân cũng giật mình một cái, nhưng ngay lập tức cười nhạt:

- Lẽ nào huynh cho rằng công kíich của tên tiểu tử đó chặn được Lôi Đế Điển

của Lôi Thiên sao?

Sắc mặt Nguyên Thương tối sầm lại, nhưng không nói gì.

- Không thể nào!

Thấy hắn phản ứng như thế, đồng tử Linh Chân thoáng co rút lại, giọng nói lẩm bẩm với chút chấn động.

- Công kích của Lôi Thiên đang yếu đi!

Ngữ khí Nguyên Thương trầm xuống.

Nghe thế Linh Chân vội ngẩng đầu, sắc mặt tái đi. Hắn có thể cảm nhận lôi quang vốn rất cuồng bạo đang giảm thanh thế, ngược lại chùm sáng của Lâm Động vẫn như cũ, nhưng lại tỏa ra với thanh thế không thể lay chuyển!

- Sao có thể?

Ánh mắt Linh Chân lúc này đã triệt để tối sầm lại.

Câu nói đó cùng lúc cũng vang lên trong đầu Lôi Thiên. Đương nhiên hắn là người đầu tiên nhận ra công kích của mình đang bị yếu đi. Gương mặt hung hăng của hắn hiện lên vẻ không thể tin nổi.

- Không thể nào!

Thần thái đó chỉ hiện lên trong thoáng chốc rồi vẻ hung hăng hơn lập tức thay thế. Hắn tuyệt đối không tin, với thực lực của hắn thi triển ra Lôi Đế Điển lại bị Lâm Động chỉ với thực lực Thất Nguyên Niết Bàn chặn đứng được!

Uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn dường như bùng phát toàn bộ từ cơ thể Lôi Thiên, rồi biến thành lôi quang tràn vào nơi hai đạo công kích đang xâm thực nhau, hòng

phá hủy sự phản kháng của Lâm Động.

Thế nhưng dù hắn có làm gì thì chùm sáng kỳ dị bắn ra từ quang trận của Lâm Động vẫn không hề lay động. Còn lôi quang thì bị phân giải với tốc độ kinh người!

Vẻ mặt Lâm Động từ đầu chí cuối vẫn bình tĩnh không hề có chút dao động, dường như cảnh tượng trước mặt chẳng có gìT kỳ lạ cả.

Lâm Động hít sâu một hơi không khí nóng nóng, ngay sau đó hai mắt hắn bắn ra một luồng ánh sáng mạnh mẽ, thủ ấn biến hóa nhanh chóng.

- Phá!

Sau tiếng hét ấy, chùm sáng kỳ dị bỗng phát ra công kích kinh người. Đối mặt với chùm sáng bỗng nhiên trở nên cuồng bạo, lôTi quang nhanh chóng tan đi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy!

Vút!

Chùm sáng kỳ dị xuyên thủng lôi quang, cuối cùng trước bao ánh mắt chấn kinh, lao thẳng về phía Lôi Thiên.

- Lôi Thiên thua rồi!

Lăng Thanh Trúc vẫn quan sát chiến cục, lúc này đột nhiên lên tiếng. Gương mặt dưới tấm mạng mỏng hơi rung động, hiển nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng đó, ngay cả nàng cũng khó lòng giữ bình tĩnh!

Vẻ mặt Tô Nhu cũng đầy sự vui sướng, nàng cười tươi rói:

- Ta biết Lâm Động ca sẽ không thua mà!

Ngô Quần ở bên cạnh khẽ xoa mặt, rồi cười không được tự nhiên lắm để che đi vẻ chấn động của mình.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thực sự hắn không thể tin được Lâm Động lại có thể giành được phần thắng khi giao đấu trực diện với cường giả đẳng cấp như Lôi Thiên!

Lần này tuyệt đối không phải dựa vào mưu kế như trước, Lôi Thiên đã dùng đến cả Lôi Đế Điển, nhưng kết quả… oo Uỳnh!

Chùm sáng kỳ dị xé rách lôi quang, lao thẳng vào người Lôi Thiên.

Vào khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy nguyên lực lôi quang trên người Lôi Thiên đã nhanh chóng biếin mất!

Bùm!

- Phụt!

Âm thanh chói tai vang lên trong không trung, sắc mặt Lôi Thiên tái nhợt, một ngụm máu phun ra, rồi hắn như con chim gãy cánh, rơi thẳng xuống mặt đất.

Ánh mắt Lâm Động lạnh như băng nhìn chằm chằm Lôi Thiên, đôi Long dực đập mạnh, thân hình lao vút tới trước mặt Lôi Thiên, gốc hắc thụ hiện ra trong tay rồi hung hăng giáng thẳng xuống!

Rầm!

Gốc hắc thụ mang theo sức mạnh đáng sợ đập thẳng lên người Lôi Thiên, thậm chí còn nghe được tiếng xương gãy từ ngực Lôi Thiên!

- Phụt!

Lại một ngụm máu nữa phun ra, Lôi Thiên kinh hoàng nhìn gương mặt trẻ tuổi gần ngay trước mặt mình, vẻ mặt hung hăng tàn nhẫn còn hơn cả hắn. Hơn nữa trong mắt Lâm Động hắn còn có cả sát ý!

Lâm Động thật sự muốn giết hắn!

Ý nghĩ đó khiến Lôi Thiên lạnh toát người. Mức độ hung hãn của Lâm Động đã vượt ngoài dự liệu của hắn!

Nhìn gương mặt kinh hoàng của Lôi Thiên, Lâm Động nở nụ cười càng thêm tàn nhẫn. Trước nay hắn chưa từng nhẹ tay khi giao đấu, hắn cũng biết Nguyên Môn có địch ý với Đạo Tông đến mức nào, nó không thể giải trừ, vì thế hắn chắc chắn cuối cùng Nguyên Môn sẽ ra tay với Đạo Tông. Nếu đã thế thì nhân cơ hội này giải quyết trước một tên!

Giết tên Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên này rồi nói sau!

Sát ý bùng phát trong mắt Lâm Động, hắn giơ gốc hắc thụ lên định giáng thẳng xuống đầy Lôi Thiên.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Thế nhưng khi Lâm Động định đánh thì một giọng quát mạnh mẽ vang lên, rồi Tiểu Nguyên Vương Nguyên Thương lao thẳng tới!

- Thần Khôi sư huynh!

Thanh Đàn thấy Nguyên Thương nhúng tay vào, hàn ý hiện lên trên gương mặt.

Xoẹt!

Vừa dứt lời thì Thần Khôi ở bên cạnh đã lao vút đi, cuối cùng xuất hiện trước mặt Nguyên Thương chặn hắn lại.

Xoẹt xoẹt!

Ngay khi Nguyên Thương bị chặn lại, sắc mặt Linh Chân kịch biến, hắn vung tay lên, sau đó lao vút đi, theo sau là Lục Linh Tướng cùng một số đệ tử thực lực

khá mạnh khác của Nguyên Môn.

- Động thủ!

Ứng Tiếu Tiếu từ nãy đến giờ vẫn quan sát người của Nguyên Môn, thấy vậy cũng không chút do dự, hét lên một tiếng rồi lao ra. Theo sau là Vương Diêm, Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn. Trong tay Ứng Hoan Hoan cũng đã xuất hiện Thiên Hoàng Cầm, rõ ràng là nàng cũng có ý định chuẩn bị khai chiến.

Hai bên đều là các tinh anh động thủ, khi đó, ánh mắt các đệ tử của cả hai phía đều ánh lên hung quang, nguyên lực hùng bùng phát khắp thiên địa.

Gần như chỉ trong chốc lát mà không khí trở nên căng thẳng dị thường!

Một trận hỗn chiến sắp sửa xảy ra!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 776

Đối Đầu

Trên không trung, người của hai bên cùng nhìn nhau hằm hè, nguyên lực hùng hồn bùng phát khiến không khí như đặc quánh lại.

Không gian vốn huyên náo vào lúc này đã nhanh chóng yên tĩnh, không ít thế lực nhìn lên trên trời với ánh mắt cảnh giác, rõ ràng đang lo lắng hai bên khai chiến, bọn họ cũng bị liên lụy.

- Thần Khôi, ngươi thật sự nhúng tay vào ân oán giữa Nguyên Môn ta và Đạo Tông sao?

Sắc mặt Nguyên Thương tối sầm lạnh lùng nhìn Thần Khôi chắn trước mặt mình, ngữ khí đầy hàn ý.

- Nhận ủy thác của người khác!

Với lời nói đầy uy hiếp đó của Nguyên Thương, Thần Khôi chỉ cười nhạt, nói.

- Lâm Động, nếu ngươi giết Lôi Thiên, Nguyên Môn và ngươi sẽ không đội trời chung!

Linh Chân thu quạt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Động đang bóp cổ Lôi Thiên, nói.

- Hiện giờn không phải đã như thế rồi sao?

Lâm Động cười, gương mặt có phần nhợt nhạt đó trong mắt Linh Chân lại có

thêm hàn ý.

- Lâm Động, ngươi định triệt để động thủ với Nguyên Môn ta ở đây sao?

Nguyên Thương hơi cụp mắt lại, bàn tay dần nắm chặt thanh thiết kiếm, sâu trong ánh mắt dường như có tia sáng màu xám quỷ dị:

- Tin ta đi, ngươi không muốn nhìn thấy kết cục đó đâu. Tuy có Thần Khôi trợ giúp nhưng mà… Nói đến đây hắn ngẩng đầu lên, trên gương mặt không thậtt anh tuấn của hắn hiện lên nụ cười khát máu:

- Đừng có ép ta, nếu không thì Thần Khôi cũng không ngăn được đâu… Đồng tử Lâm Động co rút lại, hắn nhìn Nguyên Thương, không biết vì sao trong lòng lại có một cảm giác không thoải mái.

- Ồ? Ta lại muốn thử xem sao!

Thần Khôi nghe Nguyên Thương nóti vậy, gưng mặt dưới tấm mặt nạ quỷ tỏa ra hàn khí, cười khảy nói.

- Vậy sao?

Ánh mắt Nguyên Thương tối lại, dường như cũng cảm nhận được ác ý trong lời nói đó, bọn Linh Chân hơi nghiêng người về phía trước, nguyên lực hùng hồn ngay lúc đó bùng phát.

Phía sau Lâm Động, sắc mặt mấy người Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm và các đệ tử Đạo Tông cũng trở nên căng thẳng.

Uỳnh uỳnh!

Khi hai bên đang ở trong trạng thái căng thẳng, không gian ở trung tâm bồn địa bỗng vang lên tiếng nổ chấn động không gian. Mọi ánh mắt đều chuyển dời sang đó, rồi bọn họ nhìn thấy không gian biến dạng, trong đó xuất hiện rất nhiều tòa cổ điện vô cùng cổ xưa, một luồng khí tức xa xưa ngưng tụ sau bao nhiêu

năm lan tỏa trong không khí.

- Phần Thiên Cổ Tàng!

Sau sự xuất hiện kỳ lạ này, cả không gian bỗng vang lên những tiếng kêu vui mừng, mọi ánh mắt đều cháy rực tham lam.

Bọn họ đến đây không phải để xem Nguyên Môn và Đạo Tông đánh nhau, mục đích của bọn họ chính là Phần Thiên Cổ Tàng được ẩn giấu ở đây!

Lúc này đang đợi nên bọn họ mới chú ý tới cuộc đối đấu của Nguyên Môn và Đạo Tông, giờ mục tiêu đã xuất hiện đương nhiên bọn họ cũng thay đổi sự chú ý.

- Cổ Tàng xuất hiện rồi sao?

Lâm Động nheo mắt nhìn không gian bị biến dạng, không ngờ nó lại xuất hiện vào lúc này.

Tuy không gian bị biến dạng nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy những tòa kiến trúc cổ thoáng ẩn hiện bên trong đó. Không gian này vẫn chưa có dấu hiệu khai mở, cảm giác như thiếu một các chìa khóa vậy.

Tất cả nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng nhìn về phía Nguyên Thương. Sở dĩ bọn họ đến đây là vì biết tin lần này Nguyên Môn có thể khai mở Cổ Tàng, mà tình hình trước mắt dường như chỉ có thể dựa vào Nguyên Môn thôi!

Hiển nhiên Nguyên Thương cũng nhận ra những ánh mắt đó, hắn nói:

- Lâm Động, mục đích của chúng ta đều là Phần Thiên Cổ Tàng. Nếu ngươi thả Lôi Thiên ra, Nguyên Môn sẽ khai mở Phần Thiên Cổ Tàng để chúng ta cũng hưởng bảo vật trong đó. Nhưng nếu ngươi ngoan cố thì có lẽ hôm nay sẽ chẳng ai mở được Cổ Tàng đâu. Đến lúc đó, kích nộ mọi người rồi, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu!

Lời nói của Nguyên Thương được bao bọc bởi nguyên lực vang đi khắp nơi.

- Hắn thật giảo hoạt!

Sắc mặt Ứng Tiếu Tiếu hơi thay đổi, hành động đó của Nguyên Thương rõ ràng muốn khiến Đạo Tông đối lập với tất cả mọi người ở đây, ép Đạo Tông thả người.

Sắc mặt mấy người Vương Diêm đều tối sầm, vì bọn họ có thể hận thấy sau lời nói của Nguyên Thương là bắt đầu có người nhìn về phía bọn họ với ánh mắt thiếu thiện ý.

- Lâm Động, giờ làm sao đây?

Vương Diêm trầm giọng hỏi. Nếu cứ kéo dài thế này thì không phải chuyện tốt với Đạo Tông.

Lâm Động cau mày, hắn nhìn Nguyên Thương, mắt liếc nhìn Lôi Thiên trong tay mình mặt mày đỏ gay vì bị bóp cổ, cuối cùng cười nhạt:

- Nếu Nguyên Thương huynh đã rộng rãi như vậy thì đương nhiên ta cũng nể tình. Lúc nãy chỉ làn học hỏi lẫn nhau thôi, chứ không có ý định lấy mạng!

Đệ tử Nguyên Môn nghe vậy, cơ mặt không khỏi co giật. Vừa rồi bọn họ đều cảm nhận được sát ý bùng phát trên người Lâm Động, bọn họ biết chắc chắn Lâm Động muốn giết Lôi Thiên, nhưng lúc này hắn lại nói ngược lại hoàn toàn.

- Vẫn là Lâm Động huynh biết đại thể!

Nguyên Thương cười, chỉ có điều nhìn thế nào thì nụ cười ấy cũng cực kỳ âm hiểm.

- Nếu đã vậy thì hãy thả Lôi Thiên ra. Cuộc cọ xát vừa rồi coi như ngươi thắng!

Hiển nhiên khi nói ra câu này Nguyên Thương đã phải kiềm chết sát ý bạo nộ. Với thân phận của hắn, trong lứa đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực hiếm có kẻ nào có thể đối xử bình đẳng với hắn, huống hồ là lúc này hắn phải hạ mình như thế?

Nhưng dù sao, Nguyên Thương cũng không phải kẻ tầm thường, dù trong lòng đầy sát ý nhưng gương mặt vẫn tươi cười, chỉ là nụ cười ấy khiến người ta lạnh gáy.

Lâm Động nghiêng đầu nhìn Nguyên Thương, rồi cười gật đầu. Thấy vậy mọi người không khỏi cảm thấy nặng nề. Từ góc độ nào đó mà nói, cả hai đều thuộc dạng người có khả năng chịu đựng cao. Ai cũng biết, một con hổ giơ nanh múa vuốt không đáng sợ, đáng sợ chính là con rắn độc lặng lẽ tiềm phục nơi tối tăm đợi ra một đòn chí mạng.

Mà Lâm Động và Nguyên Thương chính là người như thế.

- Thật đáng tiếc… Lâm Động nhìn Lôi Thiên, khóe miệng nhếch lên rồi không do dự ném hắn đi. Nhưng không ai nhận ra, vào khoảnh khắc tay Lâm Động rời khỏi cổ họng Lôi Thiên, một tia sắc quang quỷ dị đã chui vào người hắn.

Lôi Thiên rất nhanh được đệ tử Nguyên Môn đỡ lấy, hắn tái nhợt nhìn Lâm Động với ánh mắt oán độc, rồi hắn gầm lên:

- Lâm Động, khi ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ cho ngươi sống không được chết không xong!

Lâm Động chỉ cười nhạt coi như không nghe thấy.

- Thì ra bọn ta đều đã đánh giá thấp ngươi!

Nụ cười trên gương mặt Nguyên Thương thu lại, rồi nói.

- Trong các đệ tử Đạo Tông lần này, ngươi mới là người khó đối phó nhất!

- Quá khen rồi!

Lâm Động hàm tiếu nói, bộ dạng đó khiến Lôi Thiên tức muốn hộc máu. Gương mặt Tiểu Linh Vương Linh Chân cũng tối lại, chỉ có vẻ mặt Nguyên Thương là vẫn lạnh lùng như cũ.

- Nhưng cuộc Thi đấu Tông phái lần này sẽ không dễ dàng kết thúc đâu. Lâm Động, tin ta đi, ngươi sẽ phải trả giá!

Nguyên Thương nhìn Lâm Động cười nhạt.

Lâm Động gật đầu đồng cảm, rồi hắn cười tươi, câu nói tiếp theo khiến sắc mặt Nguyên Thương trở nên thật khó coi:

- Nếu nói hết lời vô nghĩa rồi thì khai mở Cổ Tàng đi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 777

Khai Mở Phần Thiên Cổ Tàng

Lâm Động, ngươi tưởng rằng thắng được Lôi Thiên một lần là có thể ngông cuồng trước mặt Nguyên Môn ta sao?

Sắc mặt Tiểu Linh Vương Linh Chân tối sầm, quát lên.

Nét mặt lạnh lùng của Nguyên Thương lúc này cũng trở nên u tối, nhưng rồi hắn vẫn kềm chế, ánh mắt đầy hàn ý nhìn Lâm Động, khoát tay với Linh Chân rồi quay người đi.

- Thiệt hơn ở đấu khẩu thế này cuối cùng cũng có lúc trả lại thôi. Lâm Động, hy vọng đến lúc đó ngươi vẫn cười được… Nguyên Thương quay người đi, nhưng giọng nói đầy sát ý vẫn vang lên. Ai cũng có thể nhận ra, đệ tử ưu tú nhất của Nguyên Môn đã bị Lâm Động kích nộ rồi!

Bọn Linh Chân và các đệ tử Nguyên Môn cùng lườm lườm nhìn bọn Lâm Động một cái rồi quay người đi theo.

Sau khi đệ tử Nguyên Môn rời đi, không khí cũng dần bớt căng thẳng. Không ít đệ tử Đạo Tông đều đã thả lỏng tay, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Tuy căng thẳng nhưng trong mắt bọn họ vẫn không che giấu được sự kích động phấn khích. Bao nhiêu năm đối kháng, chưa bao giờ Đạo Tông được sảng khoái như hôm nay!

- Ngươi không sao chứ?

Ứng Hoan Hoan thấy Nguyên Môn đã rút đi, trong lòng thở phào một hơi, cất Thiên Hoàng Cầm đi, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lâm Động thì không khỏi

lo lắng, hạ giọng hỏi.

- Tiêu hao hơi nhiều, không quá đáng ngại!

Lâm Động khẽ lắc đầu, trận giao đấu này không hề dễ dàng, Lôi Thiên được mệnh danh là Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn, đúng là danh bất hư truyền. Nếu Lâm Động không sử dụng đến Càn Khôn Cổ Trận nghịch chuyển thì có lẽ khó lòng kích bại nổi hắn.

- Nhưng như vậy cũng coi như đã triệt để trở mặt với bọn chúng rồi!

- Trở mặt thì trở mặt thôi! Vốn dĩ ta muốn cố gắng hết sức vượt qua cuộc thi này một cách yên bình. Nhưng ngay từ đầu Nguyên Môn đã nhằm vào chúng ta, nếu nhẫn nhịn quá thì có khi sẽ bị phản tác dụng!

Rốt cuộc Ứng Tiếu Tiếu coi như cũng đã hiểu, ân oán giữa Nguyên Môn và Đạo Tông đã quá sâu sắc, muốn tránh là không thể!

Lâm Động gật đầu, hắn cũng không phải muốn cố tình kích nộ Nguyên Môn, chỉ là bọn chúng hành sự quá ngông cuồng!

- Lát nữa vào Phần Thiên Cổ Tàng, tất cả đều phải cẩn thận!

Lâm Động dặn dò mọi người. Không biết vì sao hắn cứ có cảm giác Phần Thiên Cổ Tàng này có chút gì đó không đơn giản, có lẽ trong đó không yên tĩnh như những Cổ Tàng trước đây hắn đã từng gặp… - Thần Khôi huynh, phiền huynh để ý tới xá muội!

Lâm Động nhìn cô nàng thiếu nữ váy đen bên cạnh rồi nói với Thần Khôi.

- Giờ muội không cần huynh lo lắng đến việc đó!

Thanh Đàn dẩu môi, hiển nhiên nàng rất bất mãn vì Lâm Động vẫn nghĩ nàng trói gà không chặt như hồi xưa.

Chỉ là kháng nghị của nàng không có hiệu quả gì cả, Lâm Động chỉ trừng mắt một cái rồi mặc kệ.

- Ha ha, Lâm Động huynh yên tâm. Khi ra ngoài sư phụ đã cảnh cáo ta rồi, không được để sư muội xảy ra chuyện!

Thần Khôi gật đầu cười nói.

Lâm Động cũng cười, rồi ngẩng đầu lên, chỉ thấy đệ tử Nguyên Môn đã tụ tập lại nơi không gian biến dạng, sau đó Nguyên Thương bước ra.

- Quả nhiên là hắn có cách khai mở Cổ Tàng!

Lâm Động nhướng mày lẩm bẩm.

Trước sự chăm chú của tất cả mọi người, hai tay Nguyên Thương nắm lại, một quầng sáng đỏ tựa ngọn lửa rực cháy hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Nguyên Thương vung tay, quầng sáng bay thẳng về phía không gian biến dạng.

Phụt phụt!

Quầng sáng tiếp xúc vùng không gian biến dạng, lập tức có vô số đường gợn sóng màu đỏ rực lan tỏa. Ngay sau đó mọi người nhìn hấy không gian bắt đầu tách ra. Sau đó dường như từ bên trong có ánh lửa vô tận hiện lên, một luồng khí tức xa xưa tỏa ra tựa như quay về với đại địa Viễn Cổ vậy!

Uỳnh!

Cùng với việc không gian bị tách ra, không khí xung quanh lập tức sục sôi, mọi ánh mắt lập tức rực cháy.

Phần Thiên Cổ Tàng này chính là một tòa cổ điện nổi danh nhất trong Dị Ma Vực, nghe nói trong đó không chỉ có rất nhiều vũ kỹ Viễn Cổ, thiên địa chi bảo

và bảo bối thời Viễn Cổ, mà thậm chí còn có cả Linh bảo Thuần Nguyên nữa. Các tin đồn đủ để khiến rất nhiều người mơ tưởng về nó!

Phần Thiên Cổ Tàng trước đây không có ai mở ra được, vì thế dù có thèm thuồng thế nào cũng chẳng có cách gì. Nhưng lúc này Cổ Tàng đã được khai mở, vì thế sự tham lam của con người như hổ xổng chuồng.

Vèo!

Sự tĩnh lặng chỉ kéo dài trong chốc lát, rồi ngay sau đó tiếng gió rít vang lên, một vài thân ảnh đứng gần chỗ không gian bị tách ra đã không đợi được nữa mà xông vào.

Ánh mắt Nguyên Thương lạnh lùng nhìn những thân ảnh đó, không hề có ý định ngăn cản.

- Cứ đợi đã!

Lâm Động nheo mắt giơ tay ngăn những đệ tử Đạo Tông đang nóng lòng phía sau.

Khi đó mấy thân ảnh kia đã xông vào thế giới đỏ rực kia. Thế nhưng vào khoảnh khắc bọn họ vào bên trong, thân thể bọn họ đột nhiên tự bốc cháy lên một cách quỷ dị, rồi những tiếng kêu thảm thiết vang ra từ trong đó khiến không ít người tái mặt!

Những bóng người kia rất nhanh biến thành những quả cầu lửa rồi biến mất không còn chút dấu vết!

Cảnh tượng bất ngờ này như gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa tham lam trong lòng mọi người. Không ít người nhìn Phần Thiên Cổ Tàng với ánh mắt sợ hãi, xem ra không phải ai cũng vào đó được!

Đệ tử Nguyên Môn bắt đầu lùi về sau, cuối cùng chỉ còn lấy mấy chục thân ảnh, khí tức từ bọn chúng đều vô cùng hùng hồn, tất cả đều ở tầng thứ Bát

Nguyên Niết Bàn.

Những đệ tử này dưới sự dẫn đầu của Nguyên Thương, bay thẳng vào trong Phần Thiên Cổ Tàng. Lần này không có tiếng kêu thảm thiết nữa, rõ ràng thực lực của bọn chúng đã đạt đến giới hạn có thể chịu đựng được độ nóng đó.

- Đệ tử Bát Nguyên Niết Bàn theo ta vào Phần Thiên Cổ Tàng, những người còn lại ở yên tại đây!

Nhìn thấy thế, Ứng Tiếu Tiếu quả đoán, lập tức lên tiếng.

Nghe vậy một số đệ tử Đạo Tông không khỏi thất vọng. Nhưng bọn họ cũng hiểu thực lực không đủ mà cứ xông vào có lẽ hậu quả sẽ như mấy kẻ vừa rồi. Biến thành tro bụi so với việc ở lại đây, rõ ràng cái sau dễ chấp nhận hơn nhiều!

Đệ tử Đạo Tông rất nhanh chóng tách ra, đệ tử Bát Nguyên Niết Bàn cũng có mấy chục người. Nếu nói ra thì thực lực bề ngoài của Lâm Động là yếu nhất, nhưng giờ chẳng có ai coi thực lực đó là thật nữa.

Không gian sau một chút hỗn loạn, các thế lực đã chọn ra được các đệ tử tinh nhuệ, rồi lại có vô số thân ảnh như con thiêu thân lao vào thế giới đỏ rực kia.

- Đi thôi!

Sau khi chọn xong đệ tử các, Lâm Động cũng hô lên rồi bay đi trước, phía sau là đệ tử Đạo Tông.

Mấy chục quang ảnh bay qua chân trời. Không gian đỏ rực ngày càng lớn dần trong mắt Lâm Động, vào khoảnh khắc đi vào trong, Lâm Động cũng hít một hơi không khí nóng bỏng, ánh mắt cũng đầy vẻ mong đợi.

Hắn cũng có hứng thú không nhỏ với Phần Thiên Cổ Tàng, đương nhiên điều hắn muốn biết là tấm quang bài chảy ra từ cái lư đồng kia rốt cuộc có liên quan gì đến Phần Thiên Cổ Tàng?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 778

Không Gian Quỷ Dị

Khi bay vào trong vùng không gian bị biến dạng, hắn có thể cảm nhận được một sức nóng vô cùng cuồng bạo ở không khí xung quanh, nhiệt độ ấy dường như đốt cháy cả cơ thể hắn.

- Hừ!

Nhưng sự thay đổi trong cơ thể không hề khiến Lâm Động hốt hoảng, tuy sức nóng ấy rất cuồng bạo, nhưng hắn đã có sự chuẩn bị nên cũng không phiền phức gì lắm. Trong lòng hắn khẽ động, nguyên lực hùng hồn bùng nổ áp chế hết cái nóng đó.

Ngay khi áp chế được nhiệt độ trong cơ thể, hắn bỗng nhận ra không gian xung quanh có dấu hiệu hỗn loạn. Vội ngẩng đầu lên, hắn rất kinh ngạc nhận ra những người xung quanh cùng vào Phần Thiên Cổ Tàng với hắn như Ứng Tiếu Tiếu đã biến mất!

Ánh mắt nhanh chóng hiện lên sự cảnh giác, nguyên lực vận chuyển trong cơ thể, hắn bắt đầu nhìn xung quanh.

Trước mắt hắn không phải quần thể cổ điện như trong tưởng tượng mà là một vùng đại địa đỏ rực. Trên đại địa là nhiệt khí bùng cháy khiến không gian trở nên méo mó.

- Đây chính là Phần Thiên Cổ Tàng sao?

Lâm Động chau mày nhìn vùng đại địa đỏ rực như dòng dung nham, rồi chầm chậm đáp xuống. Khi chân vừa chạm đất, một luồng khí nóng bỏng lập tức

xâm nhập cơ thể, nó dường như khiến hắn cũng trở nên nóng nảy hơn!

Lâm Động lập tức nhận ra sự thay đổi, tức thời hắn dùng Thôn Phệ Tổ Phù, thôn phệ hết những luồng khí nóng bỏng xâm nhập vào thân thể kia.

- Có gì đó không ổn!

Lâm Động lẩm bẩm, hắn nhìn một vòng vùng đại địa, ở đây ngoài hắn ra chẳng còn bất cứ ai nữa! Mà trước đó có không ít người đã vào đây rồi. Xem ra Phần Thiên Cổ Tàng không hề đơn giản, những người muốn vào đây tìm bảo vật có lẽ sẽ thất vọng rồi!

- Nếu đã đến rồi thì phải xem xem Phần Thiên Cổ Tàng ngươi giở trò gì?

Lâm Động nhìn xung quanh rồi cười, nhấc chân đi.

Theo từng bước đi, hắn có thể nhìn thấy trên vùng đại địa này có vô số những khe nứt lớn nhỏ, cảm tưởng như nơi đây đã diễn ra vô vàn trận đại chiến vậy. Ở đây còn có một số món vũ khí vỡ thành từng mảnh vụn, tỏa ra một sự hoang tàn lạnh lẽo.

- Dường như ở đây từng có đại chiến!

Đi được mười mấy phút, hắn chau mày, những dấu vết trên mặt đất khiến hắn biết chắc chắn ở đây từng có trận kịch chiến.

- Đây là khảo nghiệm của Phần Thiên Cổ Tàng sao?

Cũng trong khoảng thời gian đó, Lâm Động phát hiện dường như không gian này lan tỏa một luồng khí tức khiến con người trở nên nóng nảy lạ thường. Nhưng với Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù mà nói thì không gây bất cứ rắc rối gì được.

- Không biết Ứng Hoan Hoan, Thanh Đàn bọn họ thế nào rồi?

Đi không mục đích một lúc, hắn mím môi, trong đầu nghĩ.

Soạt soạt!

Khi Lâm Động đang suy nghĩ thì ở xa phía trước bỗng vang lên tiếng bước chân rất khẽ. Hắn vội ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy trong gió cát có một thân ảnh nhỏ nhắn có vẻ hơi thảm hại đi ra.

- Thanh Đàn?

Nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc đó, Lâm Động thoáng khựng người, rồi mừng rỡ kêu lên.

- Lâm Động ca!

Thân ảnh đó cũng nhìn thấy Lâm Động, nhất thời gương mặt đầy vẻ mừng rỡ nhanh chóng chạy lại.

Lâm Động nhìn Thanh Đàn đang chạy vội tới, gương mặt cũng nở nụ cười. Nhưng nụ cười đó chỉ thoáng qua một chút rồi đông cứng lại. Vì hắn nhìn thấy trong tay Thanh Đàn có ánh lên hàn quang!

Vút!

Con dao găm mang theo hàn quang lạnh lẽo vẽ nên một đường cong rồi đâm thẳng về phía cổ họng Lâm Động. Đúng vào khoảnh khắc sắp đâm vào mục tiêu thì sắc mặt Lâm Động tối lại, chưởng phong với kình lực hùng hồn đánh lên người Thanh Đàn kia.

Binh!

Một âm thanh trầm đục vang lên, Thanh Đàn nhất thời bay ngược ra phía sau, nhưng khi chạm đất thì nổ tung biến thành một làn khí đỏ định chui xuống mặt đất!

Nhưng Lâm Động đã nhanh chân tiến lại, khi nó sắp chui xuống đất, quang mang thôn phệ bắn ra từ đầu ngón tay hắn kết lại thành tấm lưới bao trùm lấy nó!

Luồng khí đỏ rực kia va đập điên cuồng trong tấm lưới muốn chui ra, nhưng sức mạnh càng ngày càng yếu đi!

Lâm Động lạnh lùng nhìn đám khí đang yếu dần kia. Hắn có thể cảm nhận được nó không hề có linh trí, thứ này rất quỷ dị!

Phụt!

Lâm Động trầm tư, rồi bóp tan đám khí đỏ kia. Ngẩng đầu lên nhìn không gian đỏ rực, đại địa vốn bình thường lúc này dường như đã trở nên quỷ dị hơn.

- Đây… rốt cuộc là nơi nào?

Lâm Động tối sầm mặt lại, nơi này quá kỳ lạ!

- Bị giữ chân rồi!

Lâm Động lẩm bẩm, ánh mắt lóe hàn quang rồi tiếp tục tiến về phía trước. Hắn muốn xem rốt cuộc nơi quái quỷ này muốn làm gì?

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lâm Động vẫn đi trong không gian đó. Và không ngoài dự đoán của hắn, sau Thanh Đàn là Ứng Hoan Hoan, Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm… lần lượt hiện thân, chỉ có điều mỗi lần xuất hiện là bọn họ lại công kích Lâm Động. Tuy không gây thương thế cho hắn nhưng lại khiến hắn dần dần có tà hỏa. Nơi đáng ghét này dường như đang phục chế những người hắn quen biết để ra tay với hắn!

Binh!

Một lần nữa đánh tan thân ảnh ngụy trang, sắc mặt hắn tối tăm lạ thường. Những thứ này cứ liên tiếp hiện ra, đánh mãi không hết!

- Còn nữa sao?

Đánh tan thân ảnh đó, Lâm Động bỗng ngẩng đầu lên. Ở không gian biến dạng cách đó không xa, lại có một thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện. Một lúc sau hắn cũng nhìn rõ, rồi cơ mặt hắn co giật, vì người lần này xuất hiện là Lăng Thanh Trúc!

- Vẫn không chịu thôi sao?

Lâm Động tối sầm mặt, thân ảnh bay ra, một quyền tung ra kình phong cuồng bạo đánh thẳng về thân ảnh vừa xuất hiện kia.

Thân ảnh đó vừa xuất hiện thì thấy bị công kích, rõ ràng hơi sững người rồi khẽ đạp lên hoa sen, di động theo bộ pháp huyền diệu tránh chưởng phong!

- Ủa?

Thấy công kích của mình bị tránh thoát, lần này Lâm Động ngạc nhiên rồi cười khảy:

- Trí tuệ ngày càng cao rồi!

Vừa dứt lời thì hắn đã đến gần thân ảnh đó, ở cự ly này hắn có thể nhìn thấy gương mặt Lăng Thanh Trúc dưới lớp mạng che mặt, thậm chí cả hàng lông mày khẽ chau lại cũng lọt vào tầm mắt hắn.

Uỳnh!

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Lâm Động ra tay, chưởng phong mạnh mẽ không chút khách khí đánh mạnh về phía Lăng Thanh Trúc kia.

Khi thấy Lâm Động liên tục công kích mình, gương mặt Lăng Thanh Trúc hiện lên sự phẫn nộ, tay giơ lên đem theo nguyên lực hùng hồn tiếp chiêu của Lâm Động!

Bùm!

Nguyên lực hùng hồn bùng nổ, mặt đất cũng bị nứt toác, Lâm Động cũng không kịp trở tay lùi liền mười mấy bước. Sắc mặt Lâm Động đầy vẻ kinh ngạc, sao lần này nó lại mạnh đến vậy?

- Ngươi làm cái gì vậy?

Khi ấy, thân ảnh kia cũng khẽ chau mày, quát lên giận dữ.

- Ngươi biết nói?

Lâm Động sững người, rồi dường như hiểu ra, sắc mặt trở nên khó coi:

- Ngươi là Lăng Thanh Trúc thật à?

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động đầy vẻ khó hiểu, rồi khẽ gật đầu.

Thấy vậy Lâm Động trở nên lúng túng, chắc là hắn đã mất mặt lắm rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 779

Trung Khu

Vừa rồi ta thấy không ít ảo ảnh được không gian này phục chế, toàn là người quen, rồi… Lâm Động lúng túng nhìn nữ tử lạnh lùng kia, mở miệng giải thích.

Lăng Thanh Trúc nhìn hắn rồi khẽ gật đầu, cũng không có ý so đo.

- Ngươi không gặp phải sao?

Lâm Động có phần nghi hoặc về phản ứng của nàng ta, hắn nhíu mày hỏi. Vừa rồi hắn bị những ảo ảnh đó làm cho khác bực tức, tuy không gây sát thương gì cho hắn nhưng cảm giác bị người quen đột kích không dễ chịu chút nào!

- Ngươi nghĩ nhiều quá rồi!

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động một cách cổ quái, rồi bình thản nói.

- Cái gì?

Lâm Động khựng người, lời nói bất ngờ này khiến hắn chẳng hiểu gì.

Lăng Thanh Trúc thấy bộ dạng không hiểu của Lâm Động thì lông mày nhướng lên:

- Nhiều năm không gặp, sao người không thông minh hơn trước nhỉ? Trong Phần Thiên Cổ Tàng này rõ ràng có trận pháp, còn chúng ta bị vây khốn trong đó. Tuy ta không biết đó là trận pháp gì nhưng rất nhiều thứ trong này không phải do nó sinh ra mà là sinh ra từ chính trong lòng ngươi… hư hư thực thực, rất huyền diệu!

Lâm Động chau mày, hắn cũng không phải đồ ngốc, nghe Lăng Thanh Trúc nói vậy cũng bắt đầu hiểu ra.

- Ý ngươi nói là những ảo giác đó là do ta nghĩ lung tung mới xuất hiện?

Lăng Thanh Trúc gật đầu, nói:

- Tịnh tâm ngưng thần, ảo giác tự nhiên không cần không kích cũng mất. Ngươi gặp những ảo giác đó là vì ngươi nghĩ nhiều quá!

Lâm Động không ngờ những thứ phiền phức đó lại do tự hắn tạo ta. Giờ nghĩ lại, lần đầu gặp ảo ảnh đúng là lúc hắn đang lo lắng cho Thanh Đàn!

- Trận pháp thật quỷ dị, không ngờ lại làm được đến mức này!

Lâm Động khẽ trầm ngâm, tuy Lăng Thanh Trúc nói rất đơn giản, nhưng người thật sự tâm tĩnh như mặt hồ có được bao nhiêu người chứ? Ngay cả với tính cách của Lâm Động khi vào đây cũng không yên lòng, huống hồ là người khác? Dù sao thì không phải ai cũng lạnh lùng như Lăng Thanh Trúc!

- Ảo giác trong trận pháp chỉ là một tầng ngăn cản, trong không gian này lan tỏa một thứ năng lượng cực kỳ nóng bỏng. Một khi nó xâm nhập cơ thể sẽ ảnh hưởng đến thần trí khiến người ta mất kềm chế!

Nói đến đây Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động với vẻ mặt khó hiểu, vì dường như hắn không hề bị ảnh hưởng bởi sức nóng ấy.

Lâm Động nhún vai, vì có Thôn Phệ Tổ Phù hộ thể, sức nóng kia vào người hắn là bị thôn phệ mất, vì thế mà hắn không bị quấy nhiễu.

- Thế nơi chúng ta đang đứng là ảo ảnh hay là thực tế?

Lâm Động giậm chân lên mặt đất đỏ rực, một chút bụi khói bay lên.

- Đây chính là điểm kỳ dị của trận pháp, khiến người ta không thể phân biệt

thực hư!

Lăng Thanh Trúc khẽ lắc đầu, nàng cũng đã ở đây một thời gian rồi nhưng vẫn chưa tìm được cách thoát thân.

- Bất luận là trận pháp gì thì cũng phải có trung khu của nó. Nếu tìm được chắc sẽ có cách phá giải trận pháp!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, nói.

- Không gian ở đây đều bị biến dạng rồi, ngươi tìm được trung khu không?

Lăng Thanh Trúc khẽ chau mày, nàng cũng biết điều đó nhưng không gian ở đây đã bị trận pháp bóp méo, nếu cứ đi bừa thì mãi mãi bị mắc trong này không thể thoát được.

- Chắc là được, nếu ngươi tin tưởng thì có thể đi theo ta, gặp được nhau cũng là duyên phận!

Lâm Động cười, rồi cất bước đi. Trận pháp đã che giấu mất phương vị của không gian này, nhưng dựa vào Thạch phù thần bí trong cơ thể, Lâm Động có thể cảm nhận được ở một hướng nào đó có tỏa ra một luồng sức mạnh rất ẩn mật.

Lăng Thanh Trúc nhìn theo bóng lưng của Lâm Động, lưỡng lự một chút rồi cũng đi theo. Không gian này rất quỷ dị, nếu có cách thoát thân đương nhiên nàng sẽ không từ bỏ. Chỉ là đi theo Lâm Động khiến nàng cảm thấy thiếu tự nhiên.

Hai người đi trên vùng đại địa cũng không nói chuyện gì. Có thể quan hệ giữa hai người hơi phức tạp, mức độ phức tạp của nó khiến hai người không thể coi nhau là bằng hữu bình thường được.

Trong không khí trầm mặc đó, hai người đi được gần nửa giờ đồng hồ. Lâm Động dẫn đường, dựa vào Thạch phù thần bí, hắn không ngừng cảm nhận được

luồng năng lượng kỳ lạ lúc ẩn lúc hiện kia.

Lăng Thanh Trúc lặng lẽ đi đằng sau, chỉ thỉnh thoảng ánh mắt liếc nhìn thân ảnh gầy gò trước mặt. Năm năm cũng khiến hắn thay đổi không ít… - Lâm Lang Thiên hiện giờ thế nào rồi?

Trầm mặc hồi lâu, Lăng Thanh Trúc bỗng lên tiếng hỏi.

Lâm Động dừng bước, quay lại cười:

- Sao lại hỏi về hắn?

Lăng Thanh Trúc không đáp, chỉ nhìn Lâm Động. Nàng chỉ là nhớ đến sự cao ngạo của Lâm Lang Thiên trước Lâm Động lần trong Cổ mộ phủ. Hiển nhiên lúc đó Lâm Lang Thiên không ngờ sau năm năm, gã thiếu niên yếu đuối trước kia đã đạt đến trình độ này!

- Hắn cùng ta tham gia Bách Triều Đại Chiến, nhưng ở trên Bách Triều Sơn đã bị ta giết chết rồi!

Lâm Động bình thản nói.

- Trước đây hắn là mục tiêu ngươi muốn vượt qua, đúng không? Ngươi rất cố chấp, đã có mục tiêu thì nhất định sẽ vượt qua. Có lẽ sau lần chia tay ở đỉnh núi, ta cũng thành mục tiêu vượt qua của ngươi, đúng không? Thật không biết nên cảm thấy vinh hạnh hay bất an đây!

Lăng Thanh Trúc chậm rãi nói.

- Năm đó Lâm Lang Thiên đánh trọng thương cha ta, hắn với ta vốn dĩ đã có thù hận. Ngươi và hắn khác nhau!

Lâm Động nhíu mày, nói.

- Những lời ta nói năm đó cũng tổn thương đến lòng tự tôn của ngươi, ngươi

không hận ta sao?

Lăng Thanh Trúc bình thản nói.

- Đó là sự thật! Không đủ thực lực mà quá đề cao lòng tự tôn cũng chỉ làm trò cười cho kẻ khác mà thôi. Hơn nữa ta nghĩ hồi đó trong mắt ngươi, ta quả thực chỉ là con cóc ghẻ!

Lâm Động nhún vai.

- Lời nói không thật lòng, oán khí trong lời nói cũng không ít!

Dường như Lăng Thanh Trúc khẽ cười, rồi nói:

- Ta cũng không bận tâm ngươi có hận ta hay không. Nếu cho ta cơ hội khác thì ta vẫn nói những lời đó thôi. Có điều chỉ trong năm năm ngắn ngủi mà ngươi đi được đến ngày hôm nay, ta cũng rất khâm phục!

Khi nói những lời này, khóe miệng nàng hơi nhướng lên. Chính vì biết rõ xuất phát điểm rất thấp của gã thanh niên này mà nàng vô cùng kinh ngạc về thành tựu hiện giờ của hắn. Nếu không, dù thực lực Lâm Động hiện giờ đúng là không vừa, nhưng cũng còn lâu mới đến mức khiến nàng thấy khâm phục.

Đương nhiên, dù có vậy thì nàng cũng chỉ cười cho qua, nữ nhân như nàng giống như tòa thành trì phòng thủ kiên cố, bất kể kẻ khác dùng thủ đoạn gì nhưng cuối cùng cũng phải ủ rũ mà rút lui mà thôi!

Có lẽ loại nữ nhân này sẽ trở thành sinh vật mà nam nhân khó chinh phục nhất thế gian.

- Thật hiếm có, ngươi cũng biết khâm phục người khác!

Lâm Động nhướng mày, hắn nhìn gương mặt của Lăng Thanh Trúc dưới tấm mạng che, mỉm cười trêu ghẹo, nhưng trong lòng có chút sảng khoái hiếm có. Khiến Lăng Thanh Trúc nói ra những lời ấy, ngay cả hắn cũng khó lòng làm như

không có chuyện gì xảy ra.

Lăng Thanh Trúc cười nhạt, hiển nhiên nàng cũng biết khi nghe lời nói đó, trong lòng Lâm Động chắc chắn sẽ bùng lên những cảm xúc của đại nam nhân, vì thế nàng cũng không cho hắn cơ hội được đằng chân lân đằng đầu, chỉ im lặng không nói gì.

Lâm Động thấy vậy thì cười thu lại ánh nhìn. Hắn nheo mắt nhìn về không gian méo mó phía trước:

- Hình như sắp đến nơi cần đến rồi!

- Ồ?

Nghe vậy, Lăng Thanh Trúc thoáng hiện vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy phía trước, dường như ẩn hiện một vài cái bóng cao sừng sững.

Hai người tăng tốc, khoảng vài phút sau, những cái bóng kia hiện ra, đó là một tòa tế đàn bằng cự thạch khổng lồ. Trên tế đàn tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa, hiển nhiên đã tồn tại từ rất lâu.

- Đây chính là nơi trung khu của cả không gian!

Lâm Động nhìn tế đàn, khẽ nói.

Lăng Thanh Trúc nhìn về phía trước rồi bỗng nói:

- Có người!

Dứt lời, nàng nhanh chóng nhìn về hướng khác của tế đàn. Ở đó có tiếng bước chân, rồi ba thân ảnh chầm chậm hiện ra trước mắt hai người.

- Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Khi Lâm Động nhìn rõ ba thân ảnh quen thuộc đó, ánh mắt tối sầm lại. Vì đó

chính là Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn!

Khi Lâm Động phát hiện bọn chúng thì hiển nhiên bọn chúng cũng nhận ra hắn. Gương mặt bọn chúng hiện chút ngạc nhiên rồi nụ cười lạnh lùng hiện lên.

Trong mắt bọn chúng, Lâm Động lúc này đúng là tự chui đầu vào rọ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 780

Chắc Chắn

Soạt soạt!

Ba người bọn Nguyên Thương chầm chậm bước ra từ bên kia tế đàn, khi còn cách Lâm Động một khoảng thì dừng lại.

Vẻ mặt Nguyên Thương lạnh lùng, khi nhìn thấy Lăng Thanh Trúc ở bên cạnh Lâm Động thì ánh mắt hắn khẽ dao động, nhưng rồi ánh mắt nhìn sang Lâm Động càng thêm tối tăm hơn.

- Lâm Động, xem ra ngay ông trời cũng không muốn ngươi sống yên ổn. Mới bao lâu mà đã đưa ngươi tới trước mặt bọn ta rồi!

Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên nhìn Lâm Động với ánh mắt oán độc, sắc mặt hắn lúc này vẫn nhợt nhạt, nhưng so với lúc trước cũng đỡ hơn nhiều, hiển nhiên có một số loại đan dược trị thương cực tốt.

Tiểu Linh Vương Linh Chân cũng nhìn Lâm Động với ánh mắt u ám, cây quạt trong tay khẽ phe phẩy, nhìn bộ dạng chẳng có chút gì thân thiện.

Lâm Động nhìn ba kẻ bọn Nguyên Thương, sắc mặt cũng có chút khó coi, hiển nhiên là hắn không ngờ lại gặp bọn chúng ở đây. Cục diện thế này với hắn mà nói chẳng hề tốt chút nào, nếu ba kẻ bọn chúng liên thủ, chắc chắn hắn sẽ vô cùng thê thảm.

- Ngươi đến được đây cũng khiến ta thật kinh ngạc!

Nguyên Thương nhìn Lâm Động, không động thủ ngay mà nói.

Bọn chúng đến được ngay nơi này là vì trong tay có không ít thông tin về Phần Thiên Cổ Tàng. Nhưng Nguyên Thương không thể ngờ vừa mới đến không lâu mà Lâm Động cũng đã xuất hiện ở đây.

- Đây chính là trung khu khống chế không gian trận pháp này đúng không?

Lâm Động nhún vai, nhìn về tế đàn cự thạch, nói.

Khi quan sát tế đàn, Lâm Động nheo mắt lại, ngón tay không kìm được lướt qua lòng bàn tay. Hắn cảm nhận được Thạch phù thần bí trong cơ thể đang phát ra những luồng năng lượng kỳ lạ… - Tế đàn này… Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn bầu trời phía trên tế đàn, không gian ở đó dường như biến thành màu đỏ rực, ánh mắt hắn lấp lánh, dường như cảm giác được thứ gì đó.

- Thanh Trúc, nàng không sao chứ?

Khi Lâm Động quan sát vùng không gian đó, Nguyên Thương quay sang Lăng Thanh Trúc, nở nụ cười ôn hòa. Hắn không anh tuấn bằng Linh Chân, nhưng khi cười lại có vẻ đẹp khiến người ta như chìm trong gió xuân.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, nhìn Lâm Động một cái rồi nói:

- Nguyên Thương huynh có biết chúng ta đang ở đâu không?

- Đây là bên trong Phần Thiên Trận của Phần Thiên Cổ Tàng, là đại trận thủ hộ của Cổ Tàng. Những người vào trong Cổ Tàng đều sẽ rơi vào Phần Thiên Trận. Ha ha, chỉ là hiện giờ Phần Thiên Trận chưa khởi động, nếu không thì chúng ta cũng không thể đến được đây!

Nguyên Thương mỉm cười.

- Phần Thiên Trận?

Lâm Động nheo mắt, trận pháp còn chưa khởi động đã lợi hại thế này, nếu thật sự khởi động thì uy lực sẽ lớn thế nào?

- Tất cả những ai vào trong Phần Thiên Cổ Tàng đều đã rơi vào Phần Thiên Trận. Thanh Trúc yên tâm, lát nữa ta khống chế được trận pháp, đệ tử của Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ không bị thương vong đâu!

Nguyên Thương cười nói.

- Đương nhiên, sợ là một số thứ không biết điều thì sẽ biến thành tro bụi trong Phần Thiên Trận!

Lôi Thiên cười hung hăng, lời nói lộ vẻ tàn nhẫn.

Nghe vậy sắc mặt Lâm Động càng u ám hơn, hắn lườm lườm nhìn ba kẻ bọn Nguyên Thương:

- Đệ tử Đạo Tông gặp chuyện thì đệ tử Nguyên Môn các ngươi cũng đừng hòng sống mà ra khỏi Dị Ma Vực!

- Khẩu khí không nhỏ! Chu Thông năm đó cũng không ngông cuồng như ngươi, ngươi là cái thá gì?

Ánh mắt Linh Chân lạnh băng, cười khảy.

- Không ngờ lúc này ngươi vẫn còn có thể cứng mồm. Lẽ nào ngươi cho rằng hiện giờ ngươi có tư cách đó sao?

Nguyên Thương cười mỉa mai.

- Lão đại, giải quyết tên tiểu tử này tại đây đi, tránh nhiều việc rắc rối sau này!

Ánh mắt Lôi Thiên đầy vẻ oán độc.

Ánh mắt Nguyên Thương lấp lánh hàn quang, cũng gật đầu. Giờ vừa hay Lâm Động rơi vào tay bọn chúng, chính là cơ hội tốt nhất để giải quyết hắn.

Thấy Nguyên Thương gật đầu, Lôi Thiên và Linh Chân bùng lên sát ý, thân hình di chuyển tạo thành hình bán nguyệt bao vây Lâm Động ở giữa, xem ra bọn chúng định cùng ra tay giết Lâm Động!

Ánh mắt Lâm Động tối sầm lại, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển. Với thực lực của hắn hiện giờ, đối phó với một Lôi Thiên cũng đã là kịch chiến, giờ Tam Tiểu Vương cùng ra tay, dù hắn có nhiều tự tin thế nào cũng biết đây không phải cuộc chiến dễ dàng.

Lâm Động vung tay, một cỗ Ma thi xuất hiện phía trước, lúc này rõ ràng hắn phải dùng hết mọi thủ đoạn… Nhưng khi hắn gọi Ma thi ra chuẩn bị đại chiến với Tam Tiểu Vương, thì phía sau một làn gió thổi tới, hắn kinh ngạc nhìn thấy Lăng Thanh Trúc đột nhiên di chuyển ra đứng trước mặt hắn.

- Thanh Trúc, nàng làm vậy là có ý gì?

Nguyên Thương nhìn Lăng Thanh Trúc, ánh mắt thay đổi, trầm giọng nói.

- Nguyên Thương huynh, ta đến được đây cũng là nhờ Lâm Động dẫn đường, ta nợ hắn một ân tình. Vì thế nếu hiện giờ các huynh động thủ thì có lẽ Thanh Trúc không thể khoanh tay đứng nhìn!

Tấm mạng che mặt khẽ động, giọng nói thanh thoát phát ra, nhưng vẫn không chèn ép được hết sự nóng bỏng của không gian xung quanh.

Giọng nói ấy đến tai, Lâm Động khẽ sững người, rõ ràng hắn không thể ngờ Lăng Thanh Trúc lại chủ động ra mặt. Còn về ân tình dẫn đường, hiển nhiên không có sức thuyết phục lắm, vì năm năm trước Lâm Động cũng đã nợ nàng một ân tình… Sắc mặt Nguyên Thương dần tối sầm lại, sâu trong mắt hắn dường như có sấm sét lay động. Lăng Thanh Trúc ra mặt bảo vệ Lâm Động, rõ ràng điều này đã kích động hắn không nhẹ.

Linh Chân và Lôi Thiên cũng nhìn Nguyên Thương, bọn chúng biết rõ việc Nguyên Thương thích Lăng Thanh Trúc đến mức nào. Tuy quan hệ giữa hai

người chẳng có gì tiến triển, nhưng rõ ràng Nguyên Thương đã coi Lăng Thanh Trúc như thứ thuộc về mình rồi, vậy mà Lăng Thanh Trúc lúc này lại ra mặt bảo vệ Lâm Động… Hai kẻ bọn chúng nhìn nhau cùng cười lạnh, bọn chúng biết Lăng Thanh Trúc không ra mặt còn được, nhưng khi đã ra mặt thì Nguyên Thương chắc chắn phải giết Lâm Động rồi… - Lâm Động, ngươi đứng sau nữ nhân thế sao?

Mặt Nguyên Thương tối sầm nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động khẽ thở ra một hơi rồi bước lên vượt qua Lăng Thanh Trúc.

Nhìn Lâm Động, Lăng Thanh Trúc khẽ chau mày:

- Sau năm năm, có lẽ ngươi biết tính quan trọng của mạng sống hơn ta. Uy phong một lúc, hào khí đúng là rất lớn, nhưng đó chỉ là tầm nhìn hạn hẹp, lời nói khâm phục lúc nãy, có lẽ ta phải thu lại rồi!

Lâm Động dừng bước, trầm mặc một chút rồi quay lại, cười:

- Không phải nàng rất muốn biết tại sao trong năm năm ta có thể đến được mức này sao? Rất đơn giản, chỉ là hồi đó ta đã nói với bản thân, để cho nữ nhân ra tay cứu mình, một lần là đủ rồi! Ngoài ra, ta cũng không thích khoe khoang, ta biết bọn chúng lợi hại, nhưng chắc nàng cũng biết ta cũng không phải kẻ yếu đuối của năm năm trước nữa! Bọn chúng muốn giết ta, cái giá sẽ đắt đến mức bọn chúng không trả nổi.

Lăng Thanh Trúc nhìn gã thanh niên đang cười, khẽ cắn môi. Gã thiếu niên nhỏ bé yếu ớt năm đó khi đối diện với Lâm Lang Thiên, lúc đó hắn không thể chống lại, đã lựa chọn việc nhịn nhục, nhưng cuối cùng hắn đã dùng sự thật để cho mọi người biết rằng, người cười được đến cuối cùng mới là kẻ thành công!

Năm đó nàng đột nhiên động lòng trắc ẩn, từ bỏ ý nghĩ giết kẻ đã làm nhục mình, không phải vì nhận ra tiềm lực kinh người của hắn, cũng không phải vì thương hại, nguyên nhân lớn nhất chính là khả năng chịu đựng mà hắn thể hiện

khi đối diện với Lâm Lang Thiên!

Nàng nhìn thấy được sự thành công hiện giờ của Lâm Động, nhưng từ câu nói này của hắn, nàng cũng cảm nhận được vô vàn sự chua cay, xót xa trong quá trình tôi luyện suốt năm năm qua!

Lăng Thanh Trúc thoáng cụp mắt, cuối cùng lắc dầu không nói gì nữa.

- Cái giá không trả nổi? Ngươi chắc chắn ngươi không điên đấy chứ?

Nguyên Thương nhìn xuống Lâm Động cười khảy.

Lâm Động chỉ khẽ gật đầy, hai tay nắm lại, từ giữa những ngón tay hiện ra hai viên thạch châu màu xám, lan tỏa một luồng năng lượng kỳ lạ khó hình dung.

- Ta chắc chắn… các ngươi có muốn thử không?

Lâm Động ngẩng đầu lên cười tươi nhìn ba kẻ bọn Nguyên Thương, trong nụ cười ấy dường như hiện lên một sự điên cuồng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 781

Biến Cố

Phía trước tế đàn, bốn người đứng đối lập, trong không khí dường như lưu động một thứ hàn ý âm u lạnh lẽo. Trong mắt của cả bốn người đều bùng lên sát ý không thể che giấu nổi.

- Các ngươi có muốn thử không?

Khi nghe câu nói đó của Lâm Động, ánh mắt của Nguyên Thương rõ ràng trở nên sắc lạnh hơn. Hắn lườm lườm nhìn, vẻ mặt Lâm Động không hề có chút sợ hãi mà ngược lại còn ánh lên sự điên cuồng.

Mà sự điên cuồng đó khiến đồng tử của Nguyên Thương phải coi rút lại. Hiện giờ, khi đối mặt với Lâm Động, hắn đã không còn bất cứ sự coi thường nào nữa. Hắn không muốn lật thuyền trong mương. Thực lực bề ngoài của Lâm Động không hề đáng lo ngại, nhưng tất cả sự việc đã xảy ra khiến hắn hiểu rằng chỉ đánh giá Lâm Động qua thực lực bề ngoài đó mới thật sự là ngu ngốc!

Tuy Nguyên Thương không biết tại sao đến mức này mà Lâm Động vẫn dám chống đối bọn chúng, nhưng mơ hồ hắn cảm thấy đây không phải lấy trứng trọi đá.

Hắn có thể làm vậy chắc chắn là có cái để dựa vào, chưa biết chừng cái giá đắt mà hắn nói không phải chỉ là hư ngôn.

Ánh mắt Nguyên Thương nhấp nháy, hắn không phải loại người hay chần chừ do dự, nhưng hắn cũng hiểu Lâm Động không phải kẻ chỉ được cái bề ngoài.

- Lão đại?

Lôi Thiên và Linh Chân nhìn Nguyên Thương thì khựng người, không ngờ Nguyên Thương lại chần chừ trước một câu nói của Lâm Động.

- Lão đại, tên tiểu tử này dù bản lĩnh có lớn hơn đi nữa, lẽ nào có thể chống lại được ba người chúng ta liên thủ? Đừng bị hắn dọa!

Lôi Thiên lên tiếng.

Linh Chân liếc nhìn Lâm Động nhưng không nói gì. Hắn hiểu tính cách của Nguyên Thương, nếu không có gì phải dè chừng thì chắc chắn sẽ không bị Lâm Động dọa suông như vậy.

- Ta khống chế trận pháp trước!

Nguyên Thương dần thu ánh mắt khỏi Lâm Động, bình thản nói.

Lôi Thiên nghe hắn nói thế lập tức cuống lên, định mở miệng nói gì thì Nguyên Thương trừng mắt với hắn:

- Vội cái gì? Khi chúng ta khống chế trận pháp rồi thì hắn có thoát được không?

- Lôi Thiên, đợi một lát nữa đi. Làm như Lão đại nói mới thật sự toàn vẹn. Lát nữa ngươi muốn xử trí hắn thế nào cũng được.

Linh Chân cũng lên tiếng.

- Được, vậy để hắn sống thêm chút nữa!

Lôi Thiên nghiến răng gật đầu, rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt hung hăng.

Nguyên Thương lạnh lùng nhìn Lâm Động, rồi hắn bay về phía sau, đáp lên tế đàn. Hắn hành sự trước nay không thích việc đánh cược, tuy hắn không tin lắm việc Lâm Động có thể chống lại được ba người, nhưng hắn vẫn không muốn mạo hiểm. Vì thế hắn chọn cách tạm thời nhẫn nhịn, đợi khi hắn khống chế được

Phần Thiên Trận thì dù Lâm Động có tuyệt chiêu gì cũng khó tránh khỏi cái chết!

Sau khi bọn Nguyên Thương rời khỏi tế đàn, Lôi Thiên và Linh Chân vẫn lơ lửng trên không nhìn Lâm Động chằm chằm, nguyên lực dồi dào bao phủ toàn thân, rõ ràng là không muốn Lâm Động động thủ can thiệp.

- Muốn khống chế Phần Thiên Cổ Tàng sao?

Lâm Động nhìn Nguyên Thương cũng đoán ra hắn muốn làm gì, nhưng hắn không hề hoảng loạn, dường như hắn không biết rằng một khi Nguyên Thương khống chế được trận pháp thì hắn sẽ rơi vào hoàn cảnh khó khăn vậy.

- Ngươi có biết hậu quả nếu để hắn khống chế được trận pháp không?

Lăng Thanh Trúc nhìn tế đàn, nói.

- Đến lúc đó, sinh tử của tất cả mọi người trong Phần Thiên Cổ Tàng đều nằm trong tay hắn. Dù lúc đó có ngươi có thủ đoạn thoát thân thì đệ tử Đạo Tông e là sẽ không thể thoát được!

- Ta biết!

Lâm Động cười nhạt. Thấy hắn bình thản như thế, Lăng Thanh Trúc nhíu mày:

- Vậy sao ngươi vẫn còn bình tĩnh như vậy?

- Khống chế được Phần Thiên Trận đúng là có thể nắm trong tay sinh tử của những người trong trận pháp. Nhưng quan trọng là, Phần Thiên Trận dễ dàng bị khống chế thế sao?

Lâm Động khẽ cười.

- Đây là trung khu của Phần Thiên Trận, chắc chắn Nguyên Thương bọn

chúng có một vài thông tin, ngươi dám khẳng định hắn không thành công sao? Ngươi định dùng tính mạng của các đệ tử Đạo Tông để đánh cược?

Lăng Thanh Trúc nói.

- Đây đúng là trung khu của Phần Thiên Trận!

Lâm Động nhướng môi, rồi hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đỏ rực, lẩm bẩm:

- Nhìn đi, hắn không thành công được đâu!

Lăng Thanh Trúc nhíu mày, nhưng cũng không hỏi thêm, quay đầu nhìn Nguyên Thương trên tế đàn. Lúc này Nguyên Thương không ngừng bắn ra những cột sáng nguyên lực vào trong tế đàn.

Uỳnh uỳnh!

Theo với hành động của Nguyên Thương, tế đàn bỗng vang lên những tiếng động trầm đục. Rồi tòa cự thạch bắt đầu rung động, sau đó không ngừng bắn ra vô số cột ánh sáng.

Linh Chân và Lôi Thiên nhìn thấy vậy, ánh mắt lập tức hiện vẻ vui mừng, xem ra thông tin bọn chúng có được không sai!

Vô số cột ánh sáng bắn ra từ tế đàn, bọn chúng đan chéo vào nhau dường như hình thành một quang trận khổng lồ.

Lâm Động nheo mắt nhìn quang trận kỳ dị đó, nó hơi nghiêng xuống vừa hay bao phủ lấy tế đàn. Chỉ có điều cảnh tượng đó khiến khóe mắt hắn co giật, vì quang trận đó dường như không phải đang bảo vệ tế đàn mà giống đang trấn áp hơn!

- Tình hình có chút không ổn!

Lâm Động bước lùi về sau, đến bên cạnh Lăng Thanh Trúc khẽ nói.

Ánh mắt Lăng Thanh Trúc lúc này cũng trở nên ngưng trọng, dường như nàng cũng đã phát hiện ra điều gì.

Trên tế đàn, Nguyên Thương cau mày nhìn quang trận, do dự một chút rồi bỗng đánh một chưởng lên cây thạch trụ ở trung tâm tế đàn.

Bùm!

Thạch trụ nổ tung, một cột quang trụ lập tức tiêu biến, rồi quang trận cũng tối đi nhiều.

Uỳnh!

Đúng khi quang trận tối đi, tế đàn bỗng rung lên dữ dội, đại địa xung quanh dường như tách ra thành rất nhiều khe nứt.

- Chuyện gì vậy?

Hai gã Linh Chân vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, dường như đây không phải dấu hiệu khi khống chế được trận pháp?

Nguyên Thương ở trên tế đàn, sắc mắt hơi thay đổi. Hắn nghiến răng, chưởng phong tung ra liên tiếp đánh tan những cây thạch trụ bắn ra cột sáng.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Rất nhiều cột sáng dần biến mất, tế đàn rung chuyển cũng ngày càng dữ dội. Cuối cùng trong những khe nứt kia bỗng có khí tức màu đen tỏa ra.

Khi nhìn thấy đám hắc khí đó, đồng tử Lâm Động co rút lại, gương mặt đầy kinh hãi. Vì hắn không lạ gì đám khí tức này, đó dường như giống hệt với sinh vật chưa biết bị trấn áp dưới Đại Hoang Vu Bi!

Tế đàn này đang cố gắng trấn áp thứ sinh vật quỷ dị kia!

Lâm Động hít sâu một hơi, tuy thứ bị trấn áp ở đây không khủng bố bằng thứ ở dưới Đại Hoang Vu Bi, nhưng chắc chắn không phải thứ mà hắn có thể ứng phó.

- Đó là cái gì?

Lăng Thanh Trúc cũng không nhận ra đám hắc khí đó, ánh mắt nheo lại, hỏi.

- Rắc rối lớn rồi!

Ánh mắt Lâm Động tối lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Thương rồi hét:

- Tên ngu ngốc nhà ngươi, đây là khống chế trận pháp sao? Chẳng lẽ ngươi muốn giải phóng thứ bị trấn áp dưới tế đàn?

Sắc mặt Linh Chân, Lôi Thiên cũng u ám nhìn thứ hắc khí quỷ dị kia. Cảnh tượng này dường như không giống với việc khống chế được trận pháp.

- Việc này không đến lượt ngươi quản!

Ánh mắt Nguyên Thương sắc lạnh, rồi hắn nhìn cột thạch trụ cuối cùng, thoáng hiện vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn nghiến răng tung chưởng đánh vỡ nó.

Rắc rắc!

Sau khi cột quang trụ cuối cùng biến mất, quang trận bao phủ quanh tế đàn cũng tan đi, đồng thời tế đàn cũng không rung chuyển nữa.

Thấy tế đàn không còn dị động nữa, ba kẻ Nguyên Thương đều thở phào. Thế nhưng ngay lúc đó, bọn chúng bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh cuồng bạo, âm lãnh bỗng tràn ra từ dưới tế đàn, điên cuồng xông lên trên.

Bùm!

Tế đàn cự thạch vào lúc này đột nhiên nổ tung, đá vụn bắn tứ tung, khí đen cuồn cuộn trào lên từ lòng đất, một cảm giác tà ác lạnh lẽo bao trùm cả không gian.

- Tên khốn kiếp!

Lâm Động nhìn đám hắc khí lan tỏa ra khắp thiên địa, sắc mặt khó coi, không kìm được chửi lớn một câu, ba tên khốn kiếp đã giải phóng thứ kia ra rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 782

Đỉnh Lô

Hắc khí tràn ra từ tế đàn lan tỏa một thứ khí tức tà ác u ám quỷ dị.

- Đó là cái gì vậy?

Ánh mắt Lăng Thanh Trúc ngưng trọng nhìn đám hắc khí, thứ cảm giác tà ác trong đó khiến sắc mặt nàng cũng phải thay đổi, nàng chưa từng gặp thứ nào như thế trước đây.

Nàng cũng biết một vài cách thức tu luyện kỳ lạ sẽ sinh ra thứ năng lượng tương tự, nhưng so với thứ hiện giờ thì khác hẳn về mặt bản chất. Thứ sức mạnh này hoàn toàn tách biệt với thế giới này, đồng thời nó có ý đồ xâm thực toàn bộ mọi sinh linh trên thế gian!

- Xem ra nguồn cơn gây ra cuộc đại chiến thời Viễn Cổ không được xử lý hoàn toàn. Bọn chúng bị phong ấn ở đây, giờ đang nhân cơ hội để thoát ra!

Ánh mắt Lâm Động tối sầm lại, nói.

- Lăng Thanh Trúc chau mày, rồi khẽ nói:

- Giờ phải làm sao đây?

Lâm Động cười khổ, sao hắn biết được phải làm sao? Thứ này hắn đâu thể ứng phó nổi.

- Bọn chúng muốn làm gì vậy?

Lâm Động bỗng nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Lăng Thanh Trúc, vội

ngẩng đầu lên thì thấy ba kẻ Nguyên Thương đang tiến lại gần luồng hắc khí.

Càng tới gần, nguyên lực trong người bọn chúng cũng bùng phát mạnh mẽ rồi biến thành tấm màn sáng hình tam giác bao phủ lấy hắc khí, xem ra bọn chúng muốn bắt thứ sinh vật đó.

- Ngu ngốc!

Lâm Động thấy thế, sắc mặt kịch biến, vội tóm lấy cánh tay Lăng Thanh Trúc lùi nhanh về sau.

Đúng lúc ấy trên bầu trời, tấm màn ánh sáng tam giác cũng đã oanh kích lên đám hắc khí.

- Khục khục, đám sâu kiến cũng dám ra tay với Bản tướng? Đúng là lũ sinh vật ti tiện!

Hắc khí cuồn cuộn, một tiếng cười cổ quái đầy tà ác vọng ra, rồi hắc khí cuộn trào, tấm màn ánh sáng nguyên lực khi tiếp xúc với hắc khí thì phụt phụt biến mất, căn bản không thể ngăn cản được gì.

Ba kẻ Nguyên Thương thấy công kích của mình hoàn toàn vô hiệu, sắc mặt nhất thời thay đổi, ngay lập tức vội vàng lùi về sau.

Phụt!

Đúng lúc đó, đám hắc khí bỗng ngưng tụ lại thành một bàn tay to lớn tóm về phía bọn chúng.

Uỳnh uỳnh!

Thấy vậy, bọn chúng đều vội vàng vận nguyên lực bắn ra, nhưng đòn công kích của bọn chúng khi chạm vào bàn tay bằng hắc khí kia thì bị xâm thực tiêu tan hết!

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng nhìn ba kẻ thảm hại trước sự công kích của hắc khí, bọn chúng bị thế hoàn toàn do tự bọn chúng gây ra thôi!

- Buông tay ra!

Bên cạnh Lâm Động bỗng có giọng nói khẽ vang lên. Lúc này hắn mới nhận ra tay Lăng Thanh Trúc đang bị hắn nắm chặt, hắn hắng giọng một tiếng rồi buông tay.

- Thứ đó dường như rất khó đối phó!

Lăng Thanh Trúc khẽ xoa nơi cổ tay bị Lâm Động nắm đến đỏ ửng, giọng nói vẫn lạnh lùng, nhưng khi nói, ánh mắt không hề nhìn Lâm Động, ngữ khí cũng có chút dao động.

Lâm Động khẽ gật đầu, lông mày nhăn tít lại. Tuy giờ hắn rất thích thú khi thấy ba kẻ Nguyên Thương bị sinh vật kia chèn ép đến thê thảm. Nhưng hắn biết sau đó chắc chắn thứ ấy sẽ không tha cho bất cứ ai trong không gian này. Đến lúc đó, với sức mạnh của bọn họ căn bản không thể ngăn nổi nó!

- Hửm?

Ánh mắt Lâm Động bỗng ngưng tụ, vội ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đỏ rực, ở đó bỗng có một luồng năng lượng mãnh liệt truyền tới.

Thấy Lâm Động như thế, Lăng Thanh Trúc cũng ngẩng đầu lên, khẽ nói:

- Ở đó có động tĩnh!

Nàng vừa dứt lời thì một tiếng chuông ngâm vang lên từ bầu trời.

Tiếng chuông tạo nên những đường gợn sóng đỏ rực cuộn tới từ chân trời với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Khi những đường gợn đó khuếch tán ra, Lâm Động nhận thấy vùng không gian bị biến dạng bắt đầu tan biến. Rồi hắn phát hiện ra, trong vùng không gian đó có một vài luồng khí tức mạnh yếu khác

nhau.

- Dường như trận pháp đã bị giải trừ rồi!

Lăng Thanh Trúc nói, hiển nhiên nàng cũng nhận ra những luồng khí tức đó, có lẽ đó là của những người cùng vào Phần Thiên Cổ Tàng.

Lâm Động gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời, không gian ở đó dần biến dạng cuối cùng biến thành một cái đỉnh lô khổng lồ, mà bọn họ hình như đang ở trong cái đỉnh lô ấy!

- Xem ra chúng ta không bị nhốt trong Phần Thiên Trận mà là ở trong bụng cái thứ kia rồi!

Lâm Động chỉ lần cái đỉnh lô khổng lồ trong vùng không gian méo mó, rồi hít sâu một hơi, ánh mắt có phần chấn động. Không ngờ Phần Thiên Cổ Tàng mà bọn họ xông vào lại là một cái đỉnh lô.

- Đây có lẽ một món Linh bảo Thuần Nguyên vô cùng cường hãn!

Lăng Thanh Trúc ánh mắt ngưng trọng nhìn bề mặt bên trong của cái đỉnh lô, khẽ nói.

Lâm Động ngưng thần, hắn từng thấy Thiên Hoàng Cầm trong tay Ứng Hoan Hoan uy lực rất lớn, nhưng so với cái đỉnh lô dường như hiện ra từ không gian có thể nuốt gọn tất cả vào trong bụng nó thì chưa là gì cả. Thứ bảo bối này chắc cũng có thể coi là thượng đẳng trong các món Linh bảo Thuần Nguyên!

Rầm!

Bỗng nhiên trong cái đỉnh lô khổng lồ bao phủ cả không gian bỗng bắn xuống vô số chùm sáng đỏ rực về hướng bọn Lâm Động.

Khi ấy, ánh sáng đỏ biến thành một cái quang trận khổng lồ trên bầu trời rồi ập xuống bao trùm lấy đám hắc khí.

Rầm rầm rầm!

Hắc khí va đập lên quang trận, nhưng giờ không còn cảm giác thế như chẻ tre nữa, nhưng nó cũng khiến quang trận rung lên không ngừng.

- Cái đỉnh lô này hình như có người khống chế?

Thấy thế, ánh mắt Lâm Động không kìm được hiện vẻ kinh ngạc, nói.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, trong mắt cũng ánh lên sự kinh ngạc, hiển nhiên cục diện kỳ lạ này cũng khiến nàng khó duy trì được sự lạnh lùng.

- Phần Thiên lão quỷ đáng chết, chết rồi mà âm hồn bất tán!

Thứ sinh vật trong đám hắc khí kia điên cuồng đâm vào quang trận, âm thanh đinh tai uỳnh uỳnh vang lên khắp không gian.

- Dường như quang trận không duy trì được lâu nữa!

Lâm Động nhìn quang trận càng ngày càng rung lên dữ dội, tim không kìm được thắt lại. Trận pháp đã bị phá, nếu để thứ kia thoát ra thì không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết!

Uỳnh uỳnh!

Khi Lâm Động còn đang lo lắng, thì từ trên trời, một đường gợn sóng đỏ rực cuộn lên, nó khuếch tán ra xung quanh, đồng thời Lâm Động cảm nhận được không gian quanh người phát ra một lực kháng cự lại, rồi không gian biến dạng hút hắn vào trong!

- Chuyện gì vậy?

Lăng Thanh Trúc thấy thế cau mày lại.

Lâm Động vội nói:

- Đừng phản kháng, cái đỉnh lô đó dường như muốn hút chúng ta vào!

Vừa dứt lời, Lâm Động mặc cho không gian đó hút mình vào, rồi trước mắt biến thành một màu tối đen.

Màn đen nhanh chóng biến mất, sau đó Lâm Động thấy ánh sáng đỏ chói chiếu vào mắt, cảnh tượng trước mặt không còn là vùng đại địa đỏ rực nữa mà là một quần thể núi non đỏ rực. Trên bầu trời lúc này là một chiếc đỉnh lô lớn cỡ vài trăm trượng đang sừng sững đứng đó không ngừng tỏa ra những luồng khí nóng bỏng.

Lâm Động nhìn nó, khẽ thở ra. Hắn biết có lẽ nơi hắn vừa bị nhốt có lẽ là trong bụng của cái đỉnh lô này rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 783

Xích Bào Nhân

Trong quần thể núi đỏ rực có một thứ khí tức nóng rực lan tỏa, nhìn từ xa giống như ngọn núi bị đang ngùn ngụt cháy vậy.

Lúc này Lâm Động nhìn chăm chăm vào cái đỉnh lô khổng lồ sừng sững trên đỉnh núi. Cái đỉnh lô ấy có màu đỏ rực, bề mặt là những đường hoa văn rực lửa tỏa ra một thứ năng lượng nóng bỏng, cảm giác như muốn thiêu cháy cả bầu trời.

Rõ ràng cái đỉnh lô ấy là nơi bọn Lâm Động bị nhốt ban nãy!

Vút!

Khi Lâm Động xuất hiện tại quần thể núi này không lâu, cách đó không xa, Lăng Thanh Trúc và ba người bọn Nguyên Thương cũng nhanh chóng xuất hiện. Ngay sau đó không gian lại nhanh chóng biến dạng, vô số thân ảnh cũng bay ra từ đó, chỉ trong mấy phút và vùng núi tĩnh lặng bỗng bị biển người lấp đầy.

Không gian cũng lập tức trở nên huyên náo, không ít người nhìn xung quanh với ánh mắt đầy cảnh giác. Một số người còn có vết máu trên cơ thể, xem ra bọn họ ở trong Phần Thiên Trận cũng không hề thoải mái.

- Lâm Động!

Trong biển người ấy bỗng có một giọng nói mừng rỡ vang lên. Lâm Động ngoảnh lại nhìn thì thấy một đoàn người đang bay về phía mình, dẫn đầu là Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan và Vương Diêm.

- Không sao chứ?

Thấy ba người bọn họ bình an vô sự, Lâm Động cũng thở phào, vội hỏi.

- Không sao, Phần Thiên Cổ Tàng thật quá quỷ dị!

Ứng Tiếu Tiếu lắc đầu, vẻ mặt đầy ngưng trọng, hiển nhiên nàng đã được nếm mùi lợi hại của Phần Thiên Trận.

- Lâm Động ca!

Lại một âm thanh mừng rỡ nữa từ xa vọng tới, rồi Lâm Động nhìn thấy Thanh Đàn và Thần Khôi cũng bay tới.

Thấy hai ngươi này, Lâm Động mới thật sự nhẹ nhõm, cũng may mọi người đều không làm sao.

Trên bầu trời lúc này vô cùng hỗn loạn, người của các thế lực vội vàng tụ tập lại, âm thanh huyên náo vang vọng khắc không gian.

- Cẩn thận một chút!

Lâm Động nhìn bầu trời hỗn loạn, rồi nhìn về cái đỉnh lô khổng lồ, khẽ nói. Tuy cái đỉnh lô ấy là đại bảo bối cường đại nhưng hắn không tin chỉ dựa vào nó là có thể trấn áp được thứ sinh vật kia.

- Lát nữa nếu có tình hình gì xảy ra thì lập tức rời khỏi đây!

Lâm Động nhắc nhở. Phần Thiên Cổ Tàng này không hề có nhiều bảo bối như mọi người vẫn tưởng, mà ngược lại nó là một thứ Ma thần có thể lấy mạng người!

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn vẻ nặng nề trên gương mặt Lâm Động, tuy không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu.

- Lâm Động, ngươi nhìn đằng kia!

Ứng Hoan Hoan bỗng mím môi chỉ về ngọn núi nguy nga nhất trong quần thể núi non này. Trên đó có dòng dung nham đang chảy, là một ngọn núi lửa còn hoạt động!

- Hửm?

Lâm Động nheo mắt, nhìn theo hướng Ứng Hoan Hoan chỉ. Một lát sau ánh mắt ngưng tụ, dường như hắn nhìn thấy một bóng người đang ngồi trong nham thạch.

- Ở đó có người?

Sắc mặt Lâm Động thay đổi, ngưng thần nhìn ra xa thì thấy bóng người đó rất gầy gò, trên người khoác chiếc áo bào màu đỏ rực. Lâm Động cũng không cảm nhận được chút sinh khí nào từ đó, hình như là một cái xác khô… - Chết rồi sao?

Lâm Động nhíu mày, lẩm bẩm.

- Không phải!

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, ánh mắt lóe lên ánh lam nhạt, khẽ nói:

- Dường như hắn vẫn coi là còn sống!

- Coi là còn sống?

Lâm Động hơi khựng người vì câu nói kỳ lạ của Ứng Hoan Hoan. Chết là chết, sống là sống, thế nào gọi là coi là còn sống?

- Ta cũng không biết, nhưng cứ cảm thấy sức sống của hắn chưa hoàn toàn biến mất. Hơn nữa… khí tức của hắn cũng hơi chút quen thuộc!

Ứng Hoan Hoan nhìu mày ngẫm nghĩ.

Câu nói cuối cùng gần như nàng chỉ lẩm bẩm trong miệng, người bên cạnh không nghe được nhưng Lâm Động lại nghe thấy. Đồng tử hắn lập tức co rút lại. Ứng Hoan Hoan đương nhiên không thể nào từng gặp người mặc xích bào kia được. Nhưng điều đó không có nghĩa là trước khi luân hồi nàng chưa từng gặp qua!

Cái cảm giác qune thuộc đó rất có thể là do thân phận trước khi luân hồi của Ứng Hoan Hoan đem lại!

- Trước khi luân hồi từng gặp người này sao?

Rầm!

Khi Lâm Động quan sát bóng người đó thì chiếc đỉnh lô trên không trung bỗng rung chuyển, một âm thanh lớn nổ ra.

- Khặc khặc, Phần Thiên lão quỷ, cái đỉnh nát này của ngươi không thể trấn áp được Bản tướng đâu!

Khi cái đỉnh lô rung chuyển, đám hắc khí tràn ra, một tiếng cười lớn chói tai cùng sự lạnh lẽo vang ra.

Hắc khí tụ lại bên ngoài cái đỉnh, thấp thoáng bên trong có ánh sáng đỏ lòm lấp lánh tựa mắt của ác ma.

- Nhiều kiến thế này sao?

Đôi mắt quỷ đỏ lòm đó lướt qua biển người rồi một giọng nói lạnh lẽo u ám vang ra từ đám hắc khí, ngay sau đó từ bên trong bắn ra vô số hắc quang.

Phụt phụt!

Hắc quang nhanh như chớp xuyên thủng những người không kịp tránh. Rồi tất cả mọi người cùng kinh hãi nhìn thấy những người bị bắn trúng dần dần khô quắt lại, cuối cùng đến xương cốt cũng không còn, tan biến thành tro bụi!

Cả không gian lập tức trở nên hỗn loạn, trên gương mặt ai cũng đầy vẻ kinh hãi.

- Mau đi thôi!

Lâm Động hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói. Sinh vật chưa biết sống sót từ thời Viễn Cổ này rõ ràng không phải thứ mà những người ở đây có thể ứng phó, ở lại chỉ có con đường chết!

Bọn Ứng Tiếu Tiếu nghe vậy vội vàng gật đầu, bọn họ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ đám hắc khí kia.

Đám người Lâm Động nhanh chóng rút lui, vô số đạo hắc quang bắn tới từ bốn phía. Những người bị bắn trúng hầu như chẳng có ai chống cự được, tan biến hết thành tro bụi. Nhất thời không gian bay mù mịt những đám bụi xám.

Lâm Động đứng ở cuối đội ngũ, ánh mắt cực kỳ cảnh giác nhìn những đạo hắc quang bắn tới như vũ bão. Chợt đồng tử hắn co rút lại, một đạo hắc quang đã tìm được đúng mục tiêu bắn thẳng về phía hắn!

Nhìn tia hắc quang này, ánh mắt Lâm Động cũng vô cùng nặng nề, vì hắn không thể chắc chắn mình có thể chặn được đòn công kích quỷ dị này… Nhưng lúc này dù có bất an thế nào thì hắn cũng không còn đường lùi nữa. Vì phía sau hắn là Thanh Đàn, Ứng Hoan Hoan!

Lâm Động hít thật sâu, nguyên lực hùng hồn bùng phát, nhưng đúng lúc hắn định động thủ thì một thân ảnh đã xuất hiện trước mặt hắn. Là Ứng Hoan Hoan với chiếc đuôi ngựa nhí nhảnh!

- Ngươi!

Hiển nhiên Lâm Động đã bị hành động đó của Ứng Hoan Hoan dọa cho giật thót. Định quát lên thì Ứng Hoan Hoan lắc đầu khẽ nói:

- Ngươi không chặn được loại công kích này đâu!

Nghe vậy, Lâm Động khẽ sững người, không phải vì lời nói đó mà là vì hàn ý ẩn trong lời nói, thứ hàn ý lạnh thấu xương không phải thứ nàng vốn có… Vút!

Hắc quang bắn tới, trong mắt Ứng Hoan Hoan ánh lên màu lam nhạt lạnh lẽo. Lâm Động ở phía sau có thể nhìn thấy mái tóc của nàng bắt đầu chuyển sang màu lam… Lâm Động nheo mắt, bàn tay nắm lại, gốc hắc thụ hiện ra, hắn định nếu tình hình không ổn thì lập tức ra tay, lúc này không thể nghĩ nhiều hơn nữa!

Soạt!

Hắc quang cuối cùng cũng bắn tới, rồi tỏa ra thứ năng lượng chết chóc trước mặt bọn Lâm Động.

- Phụt!

Nhưng vào khoảnh khắc hắc quang sắp kích trúng Ứng Hoan Hoan, bóng người mặc xích bào trên đỉnh núi bỗng mở trừng đôi mắt thâm sâu, lóe lên một tia sáng.

- Băng… Băng chủ!

Bóng người xích bào chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua không gian dừng lại trên người Ứng Hoan Hoan, một giọng nói khàn đặc dị thường mang mùi vị cổ xưa chầm chậm thốt ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 783

Xích Bào Nhân

Trong quần thể núi đỏ rực có một thứ khí tức nóng rực lan tỏa, nhìn từ xa giống như ngọn núi bị đang ngùn ngụt cháy vậy.

Lúc này Lâm Động nhìn chăm chăm vào cái đỉnh lô khổng lồ sừng sững trên đỉnh núi. Cái đỉnh lô ấy có màu đỏ rực, bề mặt là những đường hoa văn rực lửa tỏa ra một thứ năng lượng nóng bỏng, cảm giác như muốn thiêu cháy cả bầu trời.

Rõ ràng cái đỉnh lô ấy là nơi bọn Lâm Động bị nhốt ban nãy!

Vút!

Khi Lâm Động xuất hiện tại quần thể núi này không lâu, cách đó không xa, Lăng Thanh Trúc và ba người bọn Nguyên Thương cũng nhanh chóng xuất hiện. Ngay sau đó không gian lại nhanh chóng biến dạng, vô số thân ảnh cũng bay ra từ đó, chỉ trong mấy phút và vùng núi tĩnh lặng bỗng bị biển người lấp đầy.

Không gian cũng lập tức trở nên huyên náo, không ít người nhìn xung quanh với ánh mắt đầy cảnh giác. Một số người còn có vết máu trên cơ thể, xem ra bọn họ ở trong Phần Thiên Trận cũng không hề thoải mái.

- Lâm Động!

Trong biển người ấy bỗng có một giọng nói mừng rỡ vang lên. Lâm Động ngoảnh lại nhìn thì thấy một đoàn người đang bay về phía mình, dẫn đầu là Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan và Vương Diêm.

- Không sao chứ?

Thấy ba người bọn họ bình an vô sự, Lâm Động cũng thở phào, vội hỏi.

- Không sao, Phần Thiên Cổ Tàng thật quá quỷ dị!

Ứng Tiếu Tiếu lắc đầu, vẻ mặt đầy ngưng trọng, hiển nhiên nàng đã được nếm mùi lợi hại của Phần Thiên Trận.

- Lâm Động ca!

Lại một âm thanh mừng rỡ nữa từ xa vọng tới, rồi Lâm Động nhìn thấy Thanh Đàn và Thần Khôi cũng bay tới.

Thấy hai ngươi này, Lâm Động mới thật sự nhẹ nhõm, cũng may mọi người đều không làm sao.

Trên bầu trời lúc này vô cùng hỗn loạn, người của các thế lực vội vàng tụ tập lại, âm thanh huyên náo vang vọng khắc không gian.

- Cẩn thận một chút!

Lâm Động nhìn bầu trời hỗn loạn, rồi nhìn về cái đỉnh lô khổng lồ, khẽ nói. Tuy cái đỉnh lô ấy là đại bảo bối cường đại nhưng hắn không tin chỉ dựa vào nó là có thể trấn áp được thứ sinh vật kia.

- Lát nữa nếu có tình hình gì xảy ra thì lập tức rời khỏi đây!

Lâm Động nhắc nhở. Phần Thiên Cổ Tàng này không hề có nhiều bảo bối như mọi người vẫn tưởng, mà ngược lại nó là một thứ Ma thần có thể lấy mạng người!

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn vẻ nặng nề trên gương mặt Lâm Động, tuy không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu.

- Lâm Động, ngươi nhìn đằng kia!

Ứng Hoan Hoan bỗng mím môi chỉ về ngọn núi nguy nga nhất trong quần thể núi non này. Trên đó có dòng dung nham đang chảy, là một ngọn núi lửa còn hoạt động!

- Hửm?

Lâm Động nheo mắt, nhìn theo hướng Ứng Hoan Hoan chỉ. Một lát sau ánh mắt ngưng tụ, dường như hắn nhìn thấy một bóng người đang ngồi trong nham thạch.

- Ở đó có người?

Sắc mặt Lâm Động thay đổi, ngưng thần nhìn ra xa thì thấy bóng người đó rất gầy gò, trên người khoác chiếc áo bào màu đỏ rực. Lâm Động cũng không cảm nhận được chút sinh khí nào từ đó, hình như là một cái xác khô… - Chết rồi sao?

Lâm Động nhíu mày, lẩm bẩm.

- Không phải!

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, ánh mắt lóe lên ánh lam nhạt, khẽ nói:

- Dường như hắn vẫn coi là còn sống!

- Coi là còn sống?

Lâm Động hơi khựng người vì câu nói kỳ lạ của Ứng Hoan Hoan. Chết là chết, sống là sống, thế nào gọi là coi là còn sống?

- Ta cũng không biết, nhưng cứ cảm thấy sức sống của hắn chưa hoàn toàn biến mất. Hơn nữa… khí tức của hắn cũng hơi chút quen thuộc!

Ứng Hoan Hoan nhìu mày ngẫm nghĩ.

Câu nói cuối cùng gần như nàng chỉ lẩm bẩm trong miệng, người bên cạnh không nghe được nhưng Lâm Động lại nghe thấy. Đồng tử hắn lập tức co rút lại. Ứng Hoan Hoan đương nhiên không thể nào từng gặp người mặc xích bào kia được. Nhưng điều đó không có nghĩa là trước khi luân hồi nàng chưa từng gặp qua!

Cái cảm giác qune thuộc đó rất có thể là do thân phận trước khi luân hồi của Ứng Hoan Hoan đem lại!

- Trước khi luân hồi từng gặp người này sao?

Rầm!

Khi Lâm Động quan sát bóng người đó thì chiếc đỉnh lô trên không trung bỗng rung chuyển, một âm thanh lớn nổ ra.

- Khặc khặc, Phần Thiên lão quỷ, cái đỉnh nát này của ngươi không thể trấn áp được Bản tướng đâu!

Khi cái đỉnh lô rung chuyển, đám hắc khí tràn ra, một tiếng cười lớn chói tai cùng sự lạnh lẽo vang ra.

Hắc khí tụ lại bên ngoài cái đỉnh, thấp thoáng bên trong có ánh sáng đỏ lòm lấp lánh tựa mắt của ác ma.

- Nhiều kiến thế này sao?

Đôi mắt quỷ đỏ lòm đó lướt qua biển người rồi một giọng nói lạnh lẽo u ám vang ra từ đám hắc khí, ngay sau đó từ bên trong bắn ra vô số hắc quang.

Phụt phụt!

Hắc quang nhanh như chớp xuyên thủng những người không kịp tránh. Rồi tất cả mọi người cùng kinh hãi nhìn thấy những người bị bắn trúng dần dần khô quắt lại, cuối cùng đến xương cốt cũng không còn, tan biến thành tro bụi!

Cả không gian lập tức trở nên hỗn loạn, trên gương mặt ai cũng đầy vẻ kinh hãi.

- Mau đi thôi!

Lâm Động hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói. Sinh vật chưa biết sống sót từ thời Viễn Cổ này rõ ràng không phải thứ mà những người ở đây có thể ứng phó, ở lại chỉ có con đường chết!

Bọn Ứng Tiếu Tiếu nghe vậy vội vàng gật đầu, bọn họ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ đám hắc khí kia.

Đám người Lâm Động nhanh chóng rút lui, vô số đạo hắc quang bắn tới từ bốn phía. Những người bị bắn trúng hầu như chẳng có ai chống cự được, tan biến hết thành tro bụi. Nhất thời không gian bay mù mịt những đám bụi xám.

Lâm Động đứng ở cuối đội ngũ, ánh mắt cực kỳ cảnh giác nhìn những đạo hắc quang bắn tới như vũ bão. Chợt đồng tử hắn co rút lại, một đạo hắc quang đã tìm được đúng mục tiêu bắn thẳng về phía hắn!

Nhìn tia hắc quang này, ánh mắt Lâm Động cũng vô cùng nặng nề, vì hắn không thể chắc chắn mình có thể chặn được đòn công kích quỷ dị này… Nhưng lúc này dù có bất an thế nào thì hắn cũng không còn đường lùi nữa. Vì phía sau hắn là Thanh Đàn, Ứng Hoan Hoan!

Lâm Động hít thật sâu, nguyên lực hùng hồn bùng phát, nhưng đúng lúc hắn định động thủ thì một thân ảnh đã xuất hiện trước mặt hắn. Là Ứng Hoan Hoan với chiếc đuôi ngựa nhí nhảnh!

- Ngươi!

Hiển nhiên Lâm Động đã bị hành động đó của Ứng Hoan Hoan dọa cho giật thót. Định quát lên thì Ứng Hoan Hoan lắc đầu khẽ nói:

- Ngươi không chặn được loại công kích này đâu!

Nghe vậy, Lâm Động khẽ sững người, không phải vì lời nói đó mà là vì hàn ý ẩn trong lời nói, thứ hàn ý lạnh thấu xương không phải thứ nàng vốn có… Vút!

Hắc quang bắn tới, trong mắt Ứng Hoan Hoan ánh lên màu lam nhạt lạnh lẽo. Lâm Động ở phía sau có thể nhìn thấy mái tóc của nàng bắt đầu chuyển sang màu lam… Lâm Động nheo mắt, bàn tay nắm lại, gốc hắc thụ hiện ra, hắn định nếu tình hình không ổn thì lập tức ra tay, lúc này không thể nghĩ nhiều hơn nữa!

Soạt!

Hắc quang cuối cùng cũng bắn tới, rồi tỏa ra thứ năng lượng chết chóc trước mặt bọn Lâm Động.

- Phụt!

Nhưng vào khoảnh khắc hắc quang sắp kích trúng Ứng Hoan Hoan, bóng người mặc xích bào trên đỉnh núi bỗng mở trừng đôi mắt thâm sâu, lóe lên một tia sáng.

- Băng… Băng chủ!

Bóng người xích bào chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua không gian dừng lại trên người Ứng Hoan Hoan, một giọng nói khàn đặc dị thường mang mùi vị cổ xưa chầm chậm thốt ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 784

Xích Bào Nhân Đối Đầu Hắc Khí

Xoẹt!

Hắc quang bắn tới, mùi vị của sự tử vong mạnh mẽ lan tỏa, vào khoảnh khắc đó, sắc mặt Lâm Động kịch biến, sự công kích này bọn họ căn bản không thể nào chống đỡ nổi!

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, bàn tay đặt lên Thiên Hoàng Cầm, nhưng khi nàng chuẩn bị ngăn chặn thì không gian phía trước mặt bỗng biến đạng, một thân ảnh mặc xích bào đột nhiên xuất hiện, bàn tay tóm một cái bóp tan luồng hắc quang!

Sự thay đổi đột ngột này khiến bọn Lâm Động đều sững người. Khi nhìn về thân ảnh xích bào kia, đồng tử trong mắt lập tức co rút lại, vì hắn nhận ra đó chính là xích bào nhân ngồi trong nham thạch lúc trước!

- Thật sự là vẫn còn sống!

Bàn tay Lâm Động ướt đẫm mồ hôi. Đối với những lão quái vật thế này hắn không thể không dè chừng!

Xích bào nhân chặn đứng hắc quang, ánh mắt dừng lại trên người Ứng Hoan Hoan, gương mặt gầy quắt dường như đang suy nghĩ, một lúc sau đôi môi động đậy nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Ứng Hoan Hoan nhìn xích bào nhân khó hiểu, kỳ lạ một điều là nàng không hề thấy sợ hãi khi đối mặt với nhân vật Viễn Cổ lai lịch bất minh này.

Khi hai người còn đang nhìn nhau thì Lâm Động kéo Ứng Hoan Hoan ra phía sau, tay cầm gốc hắc thụ, ánh mắt đầy cảnh giác, rồi ôm quyền nói:

- Vị tiền bối đây, bọn ta vô tình quấy nhiễu, sẽ đi ngay!

Tiếp cận xích bào nhân ở khoảng cách gần thế này, Lâm Động cũng cảm nhận được khí tức của người này dường như rất cổ quái. Cảm giác đó không giống người sống mà giống người nửa chết hơn, kiểu như Ma thi vậy, chỉ có điều trí tuệ của người đó vẫn còn.

Trạng thái quỷ dị nửa sống nửa chết!

Xích bào nhân dường như không nghe thấy Lâm Động nói gì, ánh mắt chỉ nhìn Ứng Hoan Hoan. Nhìn lão như thế, sắc mặt bọn Ứng Tiếu Tiếu cũng trở nên căng thẳng.

Lúc ấy, xích bào nhân bỗng hơi cúi người với Ứng Hoan Hoan, rồi quay người bước đi trên không về phía sinh vật hắc khí kia.

- Lão ta… Mấy người Ứng Tiếu Tiếu kinh ngạc, cuối cùng nhìn Ứng Hoan Hoan nghi hoặc, hiển nhiên không hiểu vì sao xích bào nhân lại làm thế với Ứng Hoan Hoan.

Nắm tay của Lâm Động thả lỏng, xem ra xích bào nhân biết thân phận trước khi luân hồi của Ứng Hoan Hoan, hơn nữa có vẻ như địa vị hồi đó của Ứng Hoan Hoan cũng không hề thấp. Nếu không thì sao lão ta lại tôn kính nàng ta như vậy?

- Lão ta định làm gì?

Vương Diêm nhìn xích bào nhân đang tiến lại đám hắc khí, hỏi.

Lâm Động cũng nhìn sang, dường như xích bào nhân định ra tay với hắc khí… Uỳnh!

Khi bọn Lâm Động đang chăm chú nhìn, trên bầu trời, nguyên lực hùng hồn bỗng bùng phát từ cơ thể xích bào nhân, giống hệt như biển lửa, rồi biến thành một tấm màn lửa khổng lồ bao trùm lấy đám hắc khí!

Phụt phụt!

Hắc quang oanh kích lên tấm màn lửa, nhưng lại không có được tác dụng đáng sợ như trước mà bị ngọn lửa thiêu cháy.

- Phần Thiên lão quỷ, nhiều năm không gặp như vậy, ngươi lại biết thành bộ dạng sống không ra sống, chết chẳng ra chết. Khặc khặc, xem ra ngươi vượt Luân Hồi Kiếp thất bại rồi!

Hắc khí cuồn cuộn, cột sáng đỏ lòm khóa chặt xích bào nhân đang tiến lại, cười chói tai.

- Ta sống như vậy là để trấn áp ngươi!

Xích bào nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ màng bỗng ánh lên tia sáng sắc lạnh, giọng nói trầm khàn vang lên.

- Trấn áp Bản tướng? Khục khục, lũ sinh vật bé nhỏ các ngươi, nếu năm đó không phải là do tên đó đốt cháy luân hồi, phong tỏa khe nứt Vị diện, thế giới này của các ngươi còn tồn tại được sao?

Hắc quang ba động, âm thanh chói tai không ngừng vọng ra.

- Nhưng cuối cùng vẫn là bọn ta chiến thắng… lần này ta vẫn sẽ trấn áp được ngươi!

Giọng nói của xích bào nhân khàn đặc nói, rồi bàn tay vẫy một cái, cái đỉnh lô khổng lồ trên không trung bỗng lao xuống. Ở miệng đỉnh lô bắn ra những ngọn lửa nóng bỏng về phía hắc khí!

- Khặc khặc, đám sinh linh yếu ớt các ngươi cũng vọng tưởng trấn áp được

Bản tướng!

Hắc khí cũng đột nhiên cuộn trào, biến thành thành một bàn tay khổng lồ hàng nghìn trượng rồi đánh tan ngọn lửa.

Vút vút!

Vô số cột lửa to hàng trăm trượng không ngừng bắn ra từ trong cái đỉnh lô, những luồng lửa nhanh chóng biến thành hỏa trận bao trùm lấy thứ sinh vật kia.

- Ma Thôn Thế Giới!

Nhìn hỏa trận khổng lồ đang ập tới, tia sáng đỏ lòm trong hắc khí nhấp nháy không ngừng, rõ ràng nó cũng cảm thấy sự nguy hiểm. Cuối cùng hắc khí lan tỏa ra một cảm giác tà ác lạnh lẽo. Trước sự xâm thực của hắc khí, không gian dường như sụp đổ!

Uỳnh!

Hỏa trận và hắc khí cuối cùng oanh kích vào nhau, cả thiên địa dường như rung chuyển dữ dội, những lưỡi lửa và ánh hắc quang cuộn trào. Mấy ngọn núi xung quanh đều toàn bộ biến thành bình địa, sức phá hoại thật kinh thiên động địa!

Binh!

Một bàn tay hắc ám khổng lồ vươn ra đập mạnh lên cái đỉnh lô, nhất thời đỉnh lô bay ngược ra sau, rơi uỳnh xuống mặt đất tạo nên một cái hố hàng nghìn trượng!

- Khặc khặc, cái đỉnh nát của ngươi hình như yếu hơn trước thì phải?

Một chưởng đánh bay đỉnh lô, đám hắc khí nở nụ cười đắc ý.

- Vậy sao?

Xích bào nhân lẩm bẩm, trong đôi mắt sâu hun hút hiện lên những tia sáng đỏ quạch. Ngay sau đó bàn tay lão vung lên, chỉ thấy từ trong đỉnh lô bỗng bắn ra tám tia sáng đỏ rực, rồi ngưng tụ trên không trung thành tám tấm quang bài.

Khi nhìn thấy tám tấm quang bài đó, Lâm Động nheo mắt lại, vì hắn thấy bọn chúng giống hệt với tấm quang bài mà hắn có!

Vút vút!

Quang bài bắn ra rồi lơ lửng trên tám ngọn núi lửa khổng lồ. Núi lửa rung chuyển, nham thạch phun trào rồi hình thành tám cánh cửa nham thạch khổng lồ!

Tám cánh cửa lơ lửng trên không trung tạo thành trận pháp đáng sợ, nhưng ở phía Đông Bắc trận pháp lại thiếu mất một góc.

- Tất cả hãy rời khỏi đây!

Nham thạch bắn tứ tung, không khí trở nên nóng rực, một số người cảm thấy cơ thể bắt đầu nóng lên. Lúc này, giọng nói khàn đặc của xích bào nhân cũng vọng ra.

Uỳnh uỳnh!

Ngay sau đó, không gian xung quanh bỗng ba động biến thành một vài cái xoáy không gian!

- Mau đi thôi!

Nhìn thấy đám xoáy không gian xuất hiện, lập tức có vô số người bay ào ạt vào. Cuộc chiến ở tầng thứ này chỉ cần bọn họ dính vào một chút là coi như chết chắc. Lúc này không còn tâm trạng để nghĩ bảo bối Cổ Tàng gì nữa!

- Mọi người cũng đi đi!

Lâm Động quay lại nói với mấy người Ứng Hoan Hoan.

- Còn ngươi thì sao?

Dường như Ứng Hoan Hoan nhận ra Lâm Động có ý ở lại, vội nói.

- Yên tâm, ta không sao, đợi ta ra ngoài sẽ tìm mọi người!

Lâm Động nói nhanh, rồi ánh mắt nheo lại, vì hắn nhìn thấy ba người Nguyên Thương đang lén lút bay về phía cái đỉnh lô đỏ rực kia.

Ba tên này lại muốn trộm lấy cái đỉnh lô!

- Đi!

Ứng Tiếu Tiếu cũng nhìn thấy ba kẻ Nguyên Thương, sắc mặt thay đổi. Bọn họ đã chứng kiến uy lực của cái đỉnh lô, nếu bọn Nguyên Thương có được thì rất nguy hiểm với bọn họ. Nhưng lúc này ở lại cũng chẳng thể giúp được gì, vì thế Ứng Tiếu Tiếu cũng dứt khoát, kéo bọn Ứng Hoan Hoan nhanh chóng chui vào xoáy không gian.

- Phù!

Thấy bọn Ứng Tiếu Tiếu đã rời đi, Lâm Động thở phào một tiếng. Ánh mắt tối sầm quay sang nhìn ba tên kia, gây ra họa lớn thế này còn định cướp bảo bối, thật quá vô sỉ!

Dù thế nào cũng không thể để cái đỉnh lô rơi vào tay bọn chúng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 785

Trấn Áp

Trên vùng trời của quần thể núi này trở nên vô cùng hỗn loạn, rất nhiều xoáy không gian hình thành, rồi có không ít người chui vào đó để thoát khỏi đây.

Ngoài những người muốn chạy trốn đó ra vẫn có một số người không hề hoảng loạn, phần lớn bọn họ nhìn về cái đỉnh lô khổng lồ trên mặt đất, ánh mắt đầy sự thèm muốn. Công kích mà xích bào nhân vừa dùng cái đỉnh lô kia để phát động bọn họ đều đã nhìn thấy. Thứ đó chắc chắn là một món Linh bảo Thuần Nguyên uy lực cực lớn, nếu có được nó chắc chắn sẽ khiến thực lực tăng mạnh!

Vút vút!

Trên không trung, một số người đã không kềm chế được lòng tham, bay về phía cái đỉnh lô định ra tay.

Lâm Động thấy vậy, lông mày thoáng cau lại, nhưng hắn cũng không vội ra tay. Cái đỉnh lô đó đúng là kỳ bảo, nhưng nếu dễ dàng có được như thế thì có lẽ quá buồn cười. Hơn nữa… xích bào nhân mới là chủ nhân của nó. Tuy lão vẫn đang kịch chiến với sinh vật trong đám hắc khí, nhưng chỉ cần tâm thần kẽ động là những kẻ tham lam kia sẽ phải lãnh đủ.

- Ngươi vẫn chưa đi sao?

Một thân ảnh bay tới, nhìn Lâm Động rồi ngạc nhiên hỏi.

- Ngươi cũng chưa đi mà?

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc, cười nói.

- Không phải ta tham lam cái đỉnh lô kia, chỉ là muốn xem tình hình trận chiến!

Lăng Thanh Trúc nói, rồi ánh mắt nhìn về phía xa.

- Nếu để thứ đó chạy thoát thì có lẽ sẽ rắc rối không nhỏ đâu!

Tuy không biết rốt cuộc thứ hắc khí kia là cái gì, nhưng Lăng Thanh Trúc biết đó chẳng phải thứ gì hiền lành. Nếu để nó thoát khỏi phong ấn, có lẽ những người vào Dị Ma Vực sẽ lành ít dữ nhiều!

Lâm Động khẽ gật đầu, nếu không phải thứ bắt buộc phải trừ bỏ thì chắc các cường giả Viễn Cổ cũng không tụ họp lại để chống lại nó.

Lâm Động nhìn sang hướng khác, ở đó tám cánh cửa dung nham cũng đã hình thành trận pháp, dung nham ào ào đổ xuống từ trên trời, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Uỳnh uỳnh!

Đối mặt với sự phong tỏa của tám cánh cửa dung nham, hắc khí bắt đầu điên cuồng phản kháng. Hắc khí cuồn cuộn tỏa ra luồng khí âm u, không ngừng xâm thực dung nham nóng bỏng.

Nhưng xem ra thứ hắc khí kia cũng rất e dè tám cánh cửa dung nham. Trong khi tấn công cũng trở nên vất vả hơn, tiếng người mỉa mai cũng không vang lên nữa.

Xích bào nhân lơ lửng giữa tám cánh cửa, ánh mắt sắc lạnh khóa chặt đám hắc khí, nhưng sắc mặt hắn không hề thoải mái, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn góc bị thiếu của đại trận, một sự lo lắng khó nhận ra hiện lên trong mắt hắn.

Xoẹt!

Ở hướng khác, mười mấy thân ảnh đã bay tới chỗ xung quanh đỉnh lô. Thế

như chưa đợi bọn chúng kịp ra tay thì một luồng kình phong mạnh mẽ đánh bay bọn họ đi.

- Nguyên Thương, các ngươi đừng có quá đáng quá! Thứ này không phải của Nguyên Môn các ngươi!

Mười mấy thân ảnh bị đánh bay phẫn nộ nhìn về nơi kình phong phát ta, rồi sắc mặt thay đổi, quát lên.

- Trước đây không phải, nhưng giờ thì phải!

Lôi Thiên cười khảy, nói.

- Chư vị vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn, tránh rước họa vào thân!

Linh Chân mỉm cười.

- Động thủ, tách mối liên hệ giữa xích bào nhân và đỉnh lô. Lão ta đang quần nhau với thứ kia, chắc không thể thoát ra được, chúng ta đoạt đỉnh lô rồi đi!

Nguyên Thương liếc nhìn một cái lạnh lùng rồi chuyển ánh mắt rực cháy sang cái đỉnh lô.

- Ừm!

Hai người Lôi Thiên nghe vậy vội gật đầu, ba bọn chúng vung tay ném ra ba thứ gì đó rồi biến thành màn sáng lan rộng bao quanh cái đỉnh lô. Trên tấm màn sáng dường như có sóng âm lan tỏa, hiển nhiên đó cũng là một món Linh bảo.

Bị màn sáng bọc bên ngoài, ánh sáng của đỉnh lô tối đi một chút.

- Đem đi!

Ba người bọn Nguyên Thương thấy vậy thì mừng rỡ định đem cái đỉnh lô đi.

- Hửm?

Nhưng đúng lúc bọn chúng định động thủ thì xích bào nhân ở giữa những cánh cửa dung nham kia đột nhiên biến sắc, quay ra nhìn lại, trong ánh mắt bùng cháy nộ hỏa.

Uỳnh!

Đúng vào lúc xích bào nhân mất tập trung, hắc khí vốn đang bị thu nhỏ bỗng bùng lên, lần này rõ ràng nó đã thu gọn công kích, chỉ tấn công vào đúng góc bị khuyết của đại trận.

Rầm rầm!

Xích bào nhân thấy vậy, sắc mặt kịch biến, bàn tay nắm lại, ở giữa tám cánh cửa lập tức bắn ra vô số cột sáng dung nham về phía hắc khí.

Phụt phụt!

Bị cột dung nham tấn công, trong đám hắc khí vọng ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng thứ sinh vật kia không vì thế mà rút lui, ngược lại còn chịu đựng công kích và tiếp tục tấn công góc khiếm khuyết của đại trận. Chỉ khi xông ra khỏi trận pháp này hắn mới thật sự tự do!

Xích bào nhân nhìn sinh vật kia liều mạng cũng vội vàng điều động công kích để ngăn cản. Lão cũng biết nếu để nó thoát khỏi đây thì không ai có thể ngăn chặn được nó nữa.

Uỳnh uỳnh!

Công kích cuồng bạo bùng nổ trên đám hắc khí, nhưng nó vẫn nhanh chóng tiếp cận với góc khuyết của trận pháp.

- Khặc khặc, Phần Thiên lão quỷ, Hỏa Môn Trận của ngươi hình như thiếu mất một góc thì phải. Xem ra Bản tướng sắp thoát khỏi đây rồi!

Hắc khí ngày càng gần với góc khuyết, từ trong đám hắc khí ấy vọng ra tiếng

cười chói tai.

Cơ mặt xích bào nhân co giật, định dùng tâm thần thúc động đỉnh lô, nhưng cái đỉnh lô dưới mặt đất chỉ rung lên vài cái chứ không bay tới. Bị phân tâm nên lão đã bị bọn Nguyên Thương chia tách mối liên hệ với đỉnh lô khá nhiều… - Bọn khốn kiếp!

Lâm Động thấy vậy, ánh mắt cũng tối sầm lại, lẽ nào bọn chúng không biết thả thứ kia ra sẽ rắc rối lớn thế nào sao?

- Hắc khí sắp phá vỡ trận pháp rồi!

Lăng Thanh Trúc bỗng lo lắng nói.

Lâm Động bước chân ra, vung tay lên, một tấm quang bài hiện ra trước ánh mắt ngạc nhiên của Lăng Thanh Trúc, rồi bàn tay hắn rung lên, tấm quang bài bay ra.

- Tiền bối!

Nghe tiếng gọi của Lâm Động, trái tim xích bào nhân khẽ rung lên, rồi lão nhìn thấy tấm quang bài đỏ rực bay tới, gương mặt hiện lên vẻ mừng rỡ.

- Không ngờ phần cánh cửa bị thiếu lại nằm trong tay ngươi!

Xích bào nhân nhìn Lâm Động ở đằng xa, rồi bàn tay vung lên, tấm quang bài đó liền lơ lửng trên đỉnh ngọn núi lửa cuối cùng, một cánh cửa khổng lồ bằng dung nham khác hình thành, biến đại trận trở nên hoàn chỉnh!

Uỳnh!

Đúng lúc cánh cửa cuối cùng hình thành, cả thiên địa dường như đỏ rực lên, dung nham phun trào tạo thành một ngọn núi lửa khổng lồ tỏa ra một làn sóng năng lượng đáng sợ.

- Xem ra ông trời cũng không cho ngươi ra ngoài rồi!

Xích bào nhân cúi đầu nhìn đám hắc khí bị năng lượng của ngọn núi kia chèn ép, trên gương mặt khô quắt cuối cùng cũng hiện lên nụ cười khó coi.

- Khốn kiếp!

Bị năng lượng nóng bỏng ép lui, trong đám hắc khí vọng ra một tiếng hét giận dữ. Rõ ràng là biến cố này khiến hắn không kịp trở tay.

- Tên tiểu tử đó… Hồng quang trong đám hắc khí nhìn về hướng, Lâm Động, một giọng nói hằn học vọng ra, trận pháp hoàn chỉnh đã đủ năng lượng để trấn áp hắn!

- Lần này ngươi không có cơ hội chạy thoát đâu!

Xích bào nhân nhìn xuống đám hắc khí, giọng nói khàn đặc vọng ra, lão vung tay, ngọn núi khổng lồ lao thẳng xuống hắc khí.

Phụt phụt!

Hắc khí gắng gượng giãy giụa nhưng cũng chỉ như châu chấu đá xe, ngọn núi dung nham rơi xuống, dưới đáy bắn ra vô số tia sáng bao phủ lấy đám hắc khí, cuối cùng kéo nó về đáy ngọn núi.

- Không!

Uỳnh!

Trong tiếng kêu thảm thiết, ngọn núi khổng lồ uỳnh một tiếng rơi xuống, mặt đất sụt lở, cuối cùng dung nham đông cứng lại biến thành ngọn núi nham thạch đỏ rực, còn thứ sinh vật kia lại một lần nữa bị trấn áp bên dưới.

- Phù!

Lâm Động thở phào, nhưng rồi sắc mặt kịch biến, vì hắn nhìn thấy ba kẻ Nguyên Thương đã nhấc được cái đỉnh lô lên đang bay tới chỗ xoáy không gian.

- Hừ!

Thế nhưng đúng lúc ấy, xích bào nhân cũng quay ngươi lại, mặt phủ đầy hàn khí.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 786

Phần Thiên

Gương mặt của xích bào nhân bị bao phủ bởi hàn khí nhìn ba kẻ Nguyên Thương đang định đem đỉnh lô chạy trốn. Lão vươn tay ra rồi nắm chặt vào.

Uỳnh!

Theo sau động tác đó, cái đỉnh lô lập tức rung chuyển dữ dội, phóng ra một làn sóng năng lượng khủng khiếp, trước vẻ mặt biến sắc của ba người bọn Nguyên Thương đáng tan tành ba món Linh bảo của bọn chúng.

- Đi!

Biến cố đó khiến Nguyên Thương lo lắng, nhưng hắn vẫn rất quyết đoán, cũng không có ý định phản kháng, hắn hét lên rồi bay đi trước vào xoáy không gian, bọn Linh Chân, Lôi Thiên cũng vội vàng theo sau.

Trong đôi mắt sâu hun hút của xích bào nhân lóe lên hồng quang, tay áo vung lên, chiếc đỉnh lô bay lên, rồi nhằm đúng lúc ba kẻ bọn Nguyên Thương sắp chui vào xoáy không gian bắn ra một cột quang trụ đỏ rực.

Bùm!

Năng lượng cuồng bạo bùng phát, sắc mặt bọn chúng đều tái nhợt, máu tươi phụt ra, kinh hãi đến hồn bay phách lạc. Không dám chần chừ, bọn chúng liền dựa vào lực đẩy mà chui vào xoáy không gian rồi biến mất.

Xích bào nhân đuổi được ba người bọn Lôi Thiên, ánh mắt u ám nhìn những kẻ còn ở lại đây. Lão vung tay lên, cuồng phong cuộn trào thổi bay tất cả những

người còn lại vào trong xoáy không gian.

Lâm Động nhìn những người bị thổi đi một cách thảm hại cũng không kềm được nhếch nhếch mép. Rồi hắn nhìn thấy xích bào nhân nhìn về phía hắn và Lăng Thanh Trúc.

- Khụ, vãn bối… Bị xích bào nhân nhìn tới, Lâm Động ho khan một tiếng, đang định ngoan ngoãn rời đi thì lão lên tiếng:

- Tiểu bối, đa tạ ngươi!

Lâm Động khựng người, rồi nói:

- Vừa hay may mắn có được một mảnh thiếu của đại trận của tiền bối. Với lại nếu để thứ đó chạy thoát thì có lẽ rắc rối không nhỏ!

- Ngươi biết nó sao?

Gương mặt xích bào nhân hiện lên chút ngạc nhiên.

- Vãn bối từng gặp một đám như vậy, lại tự xưng là Vương!

Lâm Động nói, cái mà hắn nhắc đến đương nhiên là thứ bị trấn áp dưới Đại Hoang Vu Bi.

- Vương?

Khi nghe thấy cái tên này, sắc mặt xích bào nhân kịch biến, rồi thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Động, đôi mắt thâm sâu đó nhìn chằm chằm vào Lâm Động, bất chợt thò tay ra, tóm lấy cổ tay hắn.

Lâm Động giật mình, nhưng lại nghĩ khoảng cách thực lực giữa hai bên thì cố gắng trấn tĩnh, sự chênh lệch đó thì có thủ đoạn gì mới lấp đầy nổi cơ chứ?

Xích bào nhân tóm lấy cổ tay Lâm Động, ánh mắt nhấp nháy mãi một lúc lâu

sau mới dần dần thả lỏng tay. Lão nhìn Lâm Động, cặp môi động đậy, rồi một giọng nói chỉ Lâm Động nghe thấy vang ra.

- Không ngờ ngươi lại có Thôn Phệ Tổ Phù và Tổ Thạch!

Trái tim Lâm Động khẽ rung lên, người này dò ra được Thôn Phệ Tổ Ph, ù hắn cũng không thấy lạ, nhưng cái gọi là Tổ Thạch lẽ nào là nói Thạch phù thần bí kia?

- Tiền bối, Tổ Thạch có tác dụng gì?

Do dự một chút, rồi Lâm Động dùng nguyên lực bao quanh giọng nói, truyền tới tai xích bào nhân.

Xích bào nhân trầm ngâm một chút rồi bỗng nhìn Lăng Thanh Trúc ở bên cạnh. Lăng Thanh Trúc thấy thế, vẻ mặt hiện lên sự cảnh giác, sau đó không đợi xích bào nhân lên tiếng đã lùi về sau.

- Ta đi quanh đây xem sao!

Nhìn Lăng Thanh Trúc, sắc mặt Lâm Động không khỏi có chút cổ quái. Vì hắn nhớ lại năm năm trước trong Cổ mộ phủ ở Vương triều Đại Viêm, chuyện hoang đường xảy ra giữa bọn họ cũng là do một cường giả chết đã lâu gây ra. Xem ra Lăng Thanh Trúc chim sợ cành cong rồi!

Nhìn Lăng Thanh Trúc đi xa, thân hình xích bào nhân khẽ động rồi đáp trên đỉnh núi nham thạch, Lâm Động cũng nhanh chóng theo sau.

- Nhân lúc còn chút linh trí, ta cho ngươi biết một chút bí mật… Xích bào nhân ngồi xuống.

- Linh trí của tiền bồi không thể duy trì mãi sao?

Lâm Động nhíu mày hỏi.

- Nói chính xác thì ta đã chết lâu rồi, chỉ là dùng một vài thủ đoạn bảo vệ chút sinh khí, từ đó biến thành bộ dạng nửa sống nửa chết này. Hiện giờ thứ kia cũng đã bị trấn áp rồi. Có lẽ không lâu nữa linh trí của ta sẽ tiêu tan. Sau này nếu ngươi quay lại đây có lẽ sẽ nhìn thấy một cỗ Khôi lỗi bảo vệ ngọn núi này theo bản năng!

Giọng nói của xích bào nhân vô cùng bình thản, dường như không sợ cái chết.

Lâm Động cảm thấy đáng kính trọng, những cường giả thời Viễn Cổ có tấm lòng như vậy thật đáng khâm phục.

- Ha ha, khi gặp phải nguy nan thật sự sẽ có người gạt bỏ hết mọi khúc mắc mà ra tay cứu vãn. Trận chiến đó khiến cả thế giới gần như bị hủy hoại. Cuối cùng vẫn là Phù Tổ đại nhân luân hồi phá thế, cứu được thiên địa này.

Xích bào nhân nở một nụ cười khó coi.

- Phù Tổ đại nhân?

Lâm Động khựng người, đó là ai lại khiến vị xích bào nhân này tôn sùng như vậy?

- Ngài ấy đã cứu cả thế giới này, nếu không phải cuối cùng ngài đốt cháy luân hồi, lấy tính mạng phong tỏa khe nứt Vị diện thì có lẽ cuộc chiến đó sẽ kéo dài vô số năm.

Xích bào nhân cười nhạt, nói.

- Và Tổ Thạch ngươi có chính là vật mà Phù Tổ đại nhân để lại!

- Ồ?

Lâm Động động dung, tuy hắn đoán được Thạch phù thần bí có lai lịch bất phàm, nhưng hắn không ngờ lại là di vật của Phù Tổ, người dẫn đầu trong Đại

chiến Viễn Cổ.

- Thời điểm Tổ Thạch ở trong trận đại chiến ấy, sau khi phong ấn xong Tam Vương, cũng đã bị trọng thương, giờ có lẽ đang ở trạng thái ngủ say, còn liệu có gọi được hắn dậy hay không thì phải xem cơ duyên của ngươi… Xích bào nhân từ tốn nói.

Lâm Động gật gù.

- Trận đại chiến năm đó, nói cho cùng thì không thể coi là chiến thắng, chỉ có thể nói là đã trả một cái giá quá đắt để giữ được phiến thiên địa này. Bọn dị ma đó sẽ không nản lòng đâu. Có lẽ sau này sẽ lại có đại chiến nổ ra, nhưng đến lúc đó phải dựa vào sức mạnh của các ngươi rồi… Giọng nói của xích bào nhân khàn đặc lại.

Lâm Động trầm mặc, việc này dường như còn hơi sớm.

- Đã có duyên gặp mặt, nếu ngươi đã có Tổ Thạch, có lẽ là do Phù Tổ đại nhân đã lựa chọn ngươi. Không lâu nữa ta sẽ mất đi linh trí, ta có một vài thứ có thể cho ngươi… Xích bào nhân vung tay, chiếc đỉnh lô lớn trăm trượng nhanh chóng biến nhỏ lại nằm trên lòng bàn tay lão.

- Đây là là Phần Thiên Đỉnh, là Linh bảo Thuần Nguyên bản mệnh của ta, nhưng có lẽ sau này ta không dùng được nữa rồi. Tuy với thực lực hiện giờ, ngươi chưa thể phát huy hết sức mạnh của nó nhưng cũng coi như một món vũ khí lợi hại!

Nhìn cái đỉnh lô đỏ rực trước mặt, Lâm Động khựng người một chút rồi gật đầu, vươn tay nhận lấy.

Xích bào nhân nghĩ một chút rồi giơ bàn tay ra, sinh khí tụ lại trong lòng bàn tay cuối cùng biến thành một viên đan hoàn màu trắng to cỡ long nhãn, lan tỏa một luồng sinh khí kinh người.

- Ngươi luyện hóa nó có lẽ thực lực sẽ tăng không ít. Nhưng hiện giờ ngươi chưa thể luyện hóa nó hoàn toàn được. Phần lớn dược lực sẽ lưu lại trong cơ thể ngươi, chắc sẽ trợ giúp được ngươi không ít.

Lâm Động sững người nhìn xích bào nhân, sau khi sinh khí bị ép ra, gương mặt khô quắt của lão cũng trở nên tái nhợt nhiều.

- Tiền bối… Lâm Động mím môi, hiển nhiên thật khó nhận phần trọng lễ thế này.

- Ta tin vào sự lựa chọn của Tổ Thạch!

Xích bào nhân cười nói.

Lâm Động trầm mặc một chút cuối cùng khẽ gật đầu, cung kính nhận lấy đan hoàn trong tay xích bào nhân. Vừa chạm vào Lâm Động đã cảm thấy nguyên lực trong người cuộn trào.

- Không biết quý danh của tiền bối là gì?

Lâm Động cung kính hỏi.

- Ta là Phần Thiên, người ta hay gọi Phần Thiên lão quỷ!

Xích bào nhân cười.

- Trọng ân của Phần Thiên tiền bối, vãn bối khắc cốt ghi tâm!

Lâm Động trầm giọng nói.

- Ha ha, cũng không cần ngươi ghi nhớ. Lão phu chỉ muốn nhờ ngươi giúp ta một việc… Xích bào nhân nói.

- Tiền bối cứ nói!

- Ngươi hãy chăm sóc thật tốt cho người bằng hữu kia!

Lâm Động cũng hiểu người mà xích bào nhân nói chính là Ứng Hoan Hoan.

- Tiền bối biết nàng ấy trước đây ư?

Lâm Động lưỡng lự.

- Ta từng được nhận ơn chỉ điểm của đại nhân!

Xích bào nhân cười, nói:

- Xem ra đại nhân đã luân hồi thành công, thật không hổ là đệ tử được Phù Tổ đại nhân xem trọng nhất… Trái tim Lâm Động run lên, rồi ôm quyền trịnh trọng nói:

- Tiền bối an tâm, vãn bối sẽ bảo vệ nàng ấy thật tốt!

- Vậy thì ta cảm ơn ngươi trước!

Xích bào nhân mỉm cười, thần sắc nhợt nhạt, hai mắt dần nhắm lại.

- Tiền bối, có cách nào có thể cứu người không?

Lâm Động vội nói nhanh.

Ánh mắt xích bào nhân hiền hòa, dường như hơi mỉm cười, rồi hai mắt nhắm lại hoàn toàn, một giọng nói truyền tới tai Lâm Động.

- Khi nào ngươi ngộ được luân hồi thì quay lại đây!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 787

Luyện Hóa

Lâm Động nhìn xích bào nhân đang ngồi nhắm mắt, thân thể tựa bức tượng, ánh mắt tràn đầy phức tạp. Hắn có thể cảm thấy dường như sự sống trong cơ thể xích bào nhân đã hoàn toàn biến mất!

Hiện giờ lão hoàn toàn đã chết, nhưng có thể không lâu sau đó lão lại mở mắt, nhưng đến lúc đó lão sẽ trở thành một cỗ Khôi lỗi trong lòng mang chấp niệm thủ hộ nơi này.

- Trọng ân của tiền bối, Lâm Động sẽ khắc cốt ghi tâm!

Lâm Động cung kính hành lễ với xích bào nhân, cho dù xích bào nhân không ban tặng nhiều lễ vật, thì chỉ riêng hành động đó thôi cũng đủ khiến Lâm Động khâm phục.

Có lẽ chỉ có những tiền bối đã trải qua đại kiếp thời Viễn Cổ mới có được tinh thần xả thân vì đại nghĩa thế này.

Lâm Động nhìn viên đan hoàn tựa long nhãn trong tay, rồi ngồi xuống khoanh chân lại. Hiện giờ trong Cổ Tàng cũng an toàn, tính ra là nơi tốt nhất để luyện hóa đan hoàn này.

- Luyện hóa nó ở đây vậy!

Lâm Động suy nghĩ một chút rồi không do dự nữa, cho đan hoàn vào miệng.

Uỳnh!

Đan hoàn vừa vào miệng, sắc mặt Lâm Động lập tức đỏ ửng lên. Hắn cảm nhận được một nguồn nguyên lực vô cùng dồi dào bùng nổ trong cơ thể.

Phụt phụt!

Thanh quang nhanh chóng tràn ra từ trong cơ thể Lâm Động, toàn thân hắn nhất thời nhanh chóng tiến hành long hóa, chống lại xung kích của nguồn nguyên lực kia.

Trên kinh mạch, gân cốt trong cơ thể hắn lúc này cũng xuất hiện những lớp vảy xanh không ngừng cường hóa nội bộ cơ thể hắn. Nhưng cho dù như vậy, Lâm Động vẫn cảm nhận được từng cơn đau chói, thậm chí kinh mạch hắn còn phát ra tiếng kèn kẹt.

- Phù!

Lâm Động thở hắt ra một hơi, tâm thần khẽ động, Ma thi xuất hiện bên cạnh, rồi một đạo kim quang chui ra từ trên thân thể Ma thi, bắn vào trong cơ thể Lâm Động. Lúc này hiển nhiên Lâm Động không dám phân tán sức mạnh của Nguyên thần, nếu không có vấn đề gì thì hậu quả khó lường.

Sau khi Nguyên thần quay trở về bản thể, hư ảnh Nguyên thần cỡ bàn tay cũng dần ngưng tụ, rồi tay Lâm Động, vung lên gọi ra Thôn Phệ Tổ Phù, lực thôn phệ mạnh mẽ bùng phát.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn trào dâng như thủy triều, tràn đến tứ chi, một luồng khí nóng bỏng lan tỏa khắp cơ thể Lâm Động.

Sau khi nguyên lực nóng bỏng vận chuyển khắp mọi ngõ ngách, cuối cùng chui vào Thôn Phệ Tổ Phù ở đan điền.

Ào ào!

Khi nguyên lực tràn vào, hắc động mà Thôn Phệ Tổ Phù hình thành nên cũng nhanh chóng xoay tròn, nhất thời dịch thể nguyên lực vô cùng tinh thuần chảy ra từ Thôn Phệ Tổ Phù, cuối cùng chảy lên hư ảnh Nguyên thần bên trên Long Nguyên Luân.

Phụt phụt!

Lúc này ở một nơi khác trong cơ thể Lâm Động, một quầng sáng trắng không ngừng phát ra những tia sáng ấm áp, đó chính là nơi xuất phát của nguồn nguyên lực dồi dào kia. Nguyên lực kinh người không ngừng tràn ra tựa như không bao giờ hết vậy.

Bên trong quầng sáng chính là viên đan hoàn kia, mỗi khi nó xoay tròn một chút, nguyên lực cũng nhanh chóng lan tràn ra.

Viên đan hoàn này được ngưng tụ từ một chút sinh khí cuối cùng trong người Phần Thiên, tuy lúc đó lão không còn nhiều sinh khí, nhưng chỉ một chút đó thôi, đối với Lâm Động mà nói cũng có thể coi là một hải dương nguyên lực rộng lớn. Nguyên lực trong viên đan hoàn nếu phóng thích hoàn toàn thì có lẽ dù có Thanh Thiên Hóa Long Quyết thì cơ thể của Lâm Động cũng nổ tung vì quá nhiều năng lượng rồi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là có lẽ là do Phần Thiên lão nhân đã cố ý áp chế lực lượng của nó xuống. Lực lượng của viên đan hoàn này không hề bài xích với lực lượng của Lâm Động, ngược lại còn vô cùng ấm áp, cũng không điên cuồng phóng ra nguyên lực tàn phá trong cơ thể hắn.

Điểm này trong khi Lâm Động luyện hóa nó mới nhận ra, nhất thời trong lòng hắn lại càng thêm cảm kích Phần Thiên lão nhân. Sau này nếu hắn thật sự có thể bước vào Luân Hồi Cảnh thì chắc chắn sẽ quay lại đây để xem có cứu được Phần Thiên lão nhân hay không.

- Phù!

Một tiếng thở khẽ vang lên trong đầu Lâm Động, sau đó hắn bắt đầu ngưng tụ toàn bộ tâm thần, chuyên chú thôn phệ hấp thụ nguyên lực từ viên đan hoàn kia.

Dưới lực thôn phệ hấp thụ vô tận đó, hư ảnh Nguyên thần trong đan điền của hắn ngày một hiện rõ, chân thực hơn so với trước đây. Đồng thời Lâm Động cũng cảm nhận được thực lực của hắn đang tăng nhanh với tốc độ đáng sợ!

o0o Trong thời gian hắn ngưng thần tu luyện, năm ngày chớp mắt đã qua đi.

Trên đỉnh núi, xung quanh thân thể gã thanh niên đang ngồi tĩnh tọa không ngừng tỏa ra những làn sóng năng lượng hùng hồn, khiến cho những tảng đá xung quanh cũng bị chấn động mà nổ tung.

Trước mặt hắn lúc này là một nữ tử khí chất lạnh lùng, nàng ta đang lặng lẽ quan sát gã thanh niên ấy, bên dưới tấm mạng che mặt là một cảm xúc mơ hồ.

- Đúng là hắn đã thay đổi quá nhiều!

Lăng Thanh Trúc khẽ lẩm bẩm, tuy bình thường nàng vẫn lạnh lùng đối với Lâm Động, nhưng lúc này không có ai, nàng đã để lộ ra một chút cảm xúc chân thật của mình. Có lẽ không một ai lại có thể đối xử bình thản với người đã từng chiếm giữ sự thanh bạch của mình, cho dù đó có là Lăng Thanh Trúc đi nữa.

Lăng Thanh Trúc khẽ đưa tay lên chạm nhẹ vào gương mặt mình, trong lòng thầm nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm lên gương mặt Lâm Động, đem hình ảnh của nó dần dần trùng khớp lên gương mặt của gã thiếu niên năm năm trước yếu ớt nhưng vô cùng cố chấp kia.

Hiện giờ hắn không còn là con sói con non nớt yếu đuối phải ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, ấp ủ trong lòng mong muốn được bước đi trên con đường cường giả nữa, hiện giờ hắn đã là một con chim ưng, dang rộng đôi cánh bay lên khắp bầu trời bao la!

Cuối cùng gã thiếu niên năm đó đã đạt được đến mức này… Ngay Lăng Thanh Trúc cũng không nhịn được, nở nụ cười nhàn nhạt, nàng biết hắn đã phải cố gắng đến mức nào mới đạt được như ngày hôm nay.

- Hửm?

Bỗng nhiên sắc mặt Lăng Thanh Trúc hơi thay đổi, ngẩng đầu lên nhìn lại, thì thấy gã thanh niên kia không biết từ bao giờ đã mở mắt ra và đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt hai người nhìn thẳng nhau, hiển nhiên Lăng Thanh Trúc không kịp trở tay, vì thế nàng khẽ sững người lại một chút, chưa kịp phản ứng lại.

Ánh mắt hai người giao nhau, Lâm Động bỗng nhiên mỉm cười rồi đưa tay ra gỡ phăng đi tấm mạng che mặt của Lăng Thanh Trúc.

Tấm mạng rơi xuống, gương mặt xinh đẹp đến kinh hồn động phách một lần nữa xuất hiện trước mặt Lâm Động. Vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành đó khiến Lâm Động phải kinh thán.

- Ngươi!

Tấm mạng bị gỡ ra, Lăng Thanh Trúc nhất thời sực tỉnh lại, đôi mắt vốn tĩnh lặng như mặt hồ lúc này đã mất đi sự bình tĩnh, dần dâng lên một sự phẫn nộ cùng với ngại ngùng. Nàng ta vội vàng lùi về sau mấy bước.

- Thật đẹp!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn cô nàng nữ tử với gương mặt ửng hồng dưới ánh nắng chiếu rọi. Khoảnh khắc này, nàng giống hệt như là tiên nữ lạc phàm vậy!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 788

Bát Nguyên Niết Bàn

Cô nàng nữ tử dáng người thon thả, gương mặt ửng hồng, đôi mắt to màu hổ phách vốn tĩnh lặng như nước hồ thu, lúc này lại tràn đầy sự ngượng ngùng xen lẫn giận dữ, cảnh tượng hiếm gặp này thật khiến lòng người rung động.

- Ngươi… Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động đầy giận dữ, hiển nhiên không thể ngờ hắn lại to gan đến như vậy.

Bị Lăng Thanh Trúc nhìn mình chằm chằm như thế, Lâm Động cũng khẽ sực tỉnh, không khỏi thấy lúng túng. Vừa rồi động thủ hắn chẳng qua là một chút bốc đồng mà thôi, nhưng lúc này sau khi đã kéo tấm mạng xuống rồi, hắn mới biết mình đã hơi chút quá đáng rồi.

Nhưng rõ ràng là chuyện này có giải thích gì cũng vô ích, Lâm Động chỉ cười khan một tiếng.

Nhưng vẻ mặt ngượng ngùng giận dữ của Lăng Thanh Trúc kéo dài không lâu, hiển nhiên sự trấn tĩnh của nàng bất phàm, cho dù trong tình huống này cũng có thể dễ dàng ổn định lại xảm xúc. Nàng ta hầm hầm nhìn Lâm Động một cái, sau đó lại lấy ra một tấm mạng khác che mặt lại.

- Lần sau còn như vậy thì đừng hòng giữ lại cái tay!

Lăng Thanh Trúc lạnh lùng nói.

Lâm Động cười cười, hắn biết nếu là kẻ khác thì có lẽ Lăng Thanh Trúc đã rút kiếm chém chết ngay tức khắc rồi. Hành động của nàng cũng nói cho Lâm Động hiểu, có lẽ địa vị của hắn trong lòng nàng khác với những người khác!

Đương nhiên, như thế không có nghĩa là Lăng Thanh Trúc thích hắn. Lâm Động không phải kẻ ngu ngốc, hắn biết mình không có sức hấp dẫn như thế, hơn nữa cho dù thiên phú của hắn không tệ, nhưng trong mắt Lăng Thanh Trúc thì cũng chẳng có gì xuất sắc. Sự khác biệt này phần lớn là vì chuyện năm đó, có lẽ còn có sự thay đổi của Lâm Động mấy năm nay cũng khiến Lăng Thanh Trúc có phần ngạc nhiên… Nhìn nụ cười của Lâm Động, Lăng Thanh Trúc khẽ cắn môi, định nói gì đó thì bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh đáng sợ bùng phát từ cơ thể hắn.

- Niết Bàn Kiếp?

Cảm nhận được luồng sức mạnh quen thuộc đó, Lăng Thanh Trúc khẽ khựng người, rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ. Xem ra năm ngày bế quan hắn thu hoạch được không ít!

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Khi luồng năng lượng trong cơ thể còn đang tỏa ra, Lâm Động nở nụ cười tươi rói. Hắn hít mạnh một hơi thật sâu, lại nhắm mắt lại. Thanh quang không ngừng lấp lánh ngoài bề mặt cơ thể Lâm Động, từ bên trong cơ thể vọng ra những tiếng nổ trầm đục.

Lần nhắm mắt này kéo dài gần nửa giờ đồng hồ, sau đó hắn lại mở mắt ra, trên trán lấm tấm mồ hôi.

- Xong rồi!

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc cười.

- Ồ?

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Niết Bàn Kiếp lần thứ tám không phải dễ đối phó, hồi đó khi nàng vượt kiếp cũng mất không ít thời gian, chứ không nhẹ nhàng như Lâm Động thế này.

- Cuối cùng cũng đến cảnh giới Bát Nguyên Niết Bàn rồi!

Lâm Động đứng dậy, tay nắm chặt lại, cảm nhận năng lượng dồi dào trong cơ thể, ánh mắt không giấu nổi vui mừng. Đan hoàn Sinh Khí mà Phần Thiên để lại cho hắn quả nhiên có tác dụng rất lớn. Hơn nữa dù đã hoàn thành một lần đột phá, nhưng hắn có thể cảm nhận được viên đan hoàn vẫn còn ở lại trong cơ thể, chỉ có điều sức mạnh dồi dào đó hắn chưa thể hấp thụ hoàn toàn hết được!

- Xem ra chuyến đi đến Phần Thiên Cổ Tàng này, phần lớn lợi ích đều rơi cả vào trong tay ngươi rồi!

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động, bình thản nói.

Lâm Động nghe vậy cũng không kìm được bật cười. Nghĩ thấy cũng phải, trước đây đều nghe đồn đãi rằng trong Phần Thiên Cổ Tàng có rất nhiều bảo bối, nhưng vào đây thì không chỉ chẳng thấy bảo bối đâu mà ngược lại còn có một đống rắc rối… Khó khăn lắm mới thoát khỏi Phần Thiên Trận thì lại gặp phải một sinh vật chưa biết tên kia, một vài kẻ xui xẻo đã phải trả giá bằng tính mạng.

Thế nhưng dù có phải trả giá nhiều như vậy, nhưng cuối cùng tất cả phải tay trắng tháo chạy. Tính ra, thu hoạch thật sự cũng chỉ có mỗi mình Lâm Động mà thôi.

- Lần này ta tu luyện hết bao lâu rồi?

Lâm Động quay sang hỏi.

- Năm ngày!

- Năm ngày sao?

Lâm Động khẽ gật gù, nhìn Lăng Thanh Trúc, cười nói:

- Sao nàng không đi trước đi?

Rõ ràng năm ngày này Lăng Thanh Trúc đều ở quanh đây cùng với hắn. Vốn dĩ nàng có thể rời khỏi đây từ sớm tiếp tục chỉ huy đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung chứ không cần lãng phí thời gian ở đây… - Ở đây có không ít thứ để lại từ thời Viễn Cổ, ta muốn thăm dò một chút mà thôi!

Lăng Thanh Trúc nhìn sang chỗ khác, nói.

- Vậy à?

Lâm Động cười, cũng không hỏi thêm, nói:

- Cảm ơn!

Tuy hai người không nói ra rõ ràng, nhưng Lâm Động biết Lăng Thanh Trúc ở lại là có ý làm hộ pháp cho hắn. Tuy ở đây sẽ không có phiền phức gì nữa, nhưng hành động này khiến cho Lâm Động hắn cảm thấy ấm áp.

Lăng Thanh Trúc cũng chỉ nói:

- Tu luyện xong rồi thì đi thôi!

Lâm Động gật đầu, đứng dậy rồi nhìn sang Phần Thiên ngồi như tượng, cung kính hành lễ.

- Phần Thiên tiền bối, sau này nếu vãn bối đạt được đến mức độ người nói, chắc chắn vãn bối sẽ quay lại cứu người!

Dứt lời, hắn quay người bay về phía vùng xoáy không gian trên bầu trời.

Lăng Thanh Trúc nhìn Phần Thiên lúc này đã mất hết sức sống, ánh mắt dường như suy nghĩ điều gì, rồi cũng theo sau Lâm Động, hai người nhanh chóng biến mất trong xoáy không gian.

Sau khi hai người rời đi, vùng đất lại trở nên tĩnh lặng như cũ.

o0o Trong bồn địa đỏ rực, một vùng không gian nhu động rồi biến thành một vòng xoáy không gian, hai thân ảnh một trước một sau bay ra.

Lâm Động lơ lửng trên bầu trời, quét mắt quanh bồn địa, biển người trước đây đã rời đi gần hết, chỉ còn lại lác đác vài người.

- Xem ra đã đi hết rồi!

Lâm Động nhìn thế không khỏi mỉm cười.

- Ừm! Ở đây còn cách Dị Ma Vực hơn nửa ngày đường, chắc đệ tử các Tông phái đã bắt đầu tham gia rèn luyện rồi.

Lăng Thanh Trúc gật đầu, nói.

- Nàng không vội về chủ trì đại cục à?

Lâm Động nói.

- Ngô Quần cũng có khả năng soái lĩnh, tạm thời có thể ứng phó được cục diện. Thực lực Tô Nhu cũng không tệ, chỉ cần không gặp rắc rối quá lớn thì chắc không sao!

Lăng Thanh Trúc cười nói:

- Còn ngươi, Đạo Tông và Nguyên Môn ân oán rất sâu nặng, không sợ khi không có ngươi, bọn Nguyên Thương sẽ ra tay với Đạo Tông sao?

- Chắc Thanh Đàn và Thần Khôi cũng theo Tiếu Tiếu sư tỷ bọn họ. Có Thần Khôi thì Nguyên Thương sẽ dè chừng một chút. Chưa đến lúc cuối cùng, có lẽ hắn sẽ không tùy tiện ra tay. Dù sao thì ở sâu trong Dị Ma Vực cũng không thể coi là thái bình, chẳng may gặp phải bọn Ma quái lợi hại thì bọn chúng sẽ phải đau đầu.

Lâm Động nói.

- Đương nhiên, để chắc chắn thì phải nhanh chóng trở về đội ngũ!

Lâm Động cười, rồi vẫy tay với Lăng Thanh Trúc:

- Cùng đi nhé?

Lăng Thanh Trúc khẽ lắc đầu, nhìn về hướng khác trong Dị Ma Vực:

- Ngươi đi trước đi, ta còn việc phải làm!

- Hướng đó là nơi Ma quái nhiều nhất Dị Ma Vực, nàng đi làm gì?

Lâm Động chau mày, hỏi.

- Theo thông tin ta đọc được trong cổ tịch, ở sâu trong Dị Ma Vực có Thái Thanh Tiên Trì, đó là thứ do một vị cường giả thời Viễn Cổ để lại… Lăng Thanh Trúc lưỡng lự một chút rồi mới khẽ nói:

- Ta tu luyện Cửu Thiên Tiên Quyết của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, thứ vũ kỹ này quá lợi hại, trước đây tu luyện từng xảy ra sai sót, đã tổn thương đến kinh mạch, phủ tạng. Vì thế ta cần Thái Thanh Tiên Trì để trị thương và trừ bỏ di chứng của Cửu Thiên Tiên Quyết.

Lâm Động khẽ khựng người, hiển nhiên hắn không ngờ Lăng Thanh Trúc hiện tại đã bị nội thương.

- Tại sao không dẫn theo đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung cùng đi? Ở đó e là không mấy an toàn!

Lâm Động cau mày.

- Chính vì thế đem theo bọn họ cũng vô ích, ngược lại còn có thể bị thương vong không cần thiết!

Lăng Thanh Trúc nói, rồi không nói gì thêm, dưới chân xuất hiện đóa thanh

liên.

- Chúng ta chia tay ở đây nhé. Gặp lại ở nơi truyền tống, bảo trọng!

Dứt lời, Lăng Thanh Trúc không chần chừ nữa, biến thành một luồng thanh quang bay đi. Thế nhưng chỉ một lát sau nàng bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt kinh ngạc quay đầu lại thì thấy gã thanh niên kia đang bay theo sát mình, trên gương mặt là nụ cười tươi rói.

- Để một nữ tử một mình vào nơi nguy hiểm thì thật không chút phong độ. Vì thế cùng đi đi, tiện thể cũng cho ta cơ hội trả ơn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 788

Bát Nguyên Niết Bàn

Cô nàng nữ tử dáng người thon thả, gương mặt ửng hồng, đôi mắt to màu hổ phách vốn tĩnh lặng như nước hồ thu, lúc này lại tràn đầy sự ngượng ngùng xen lẫn giận dữ, cảnh tượng hiếm gặp này thật khiến lòng người rung động.

- Ngươi… Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động đầy giận dữ, hiển nhiên không thể ngờ hắn lại to gan đến như vậy.

Bị Lăng Thanh Trúc nhìn mình chằm chằm như thế, Lâm Động cũng khẽ sực tỉnh, không khỏi thấy lúng túng. Vừa rồi động thủ hắn chẳng qua là một chút bốc đồng mà thôi, nhưng lúc này sau khi đã kéo tấm mạng xuống rồi, hắn mới biết mình đã hơi chút quá đáng rồi.

Nhưng rõ ràng là chuyện này có giải thích gì cũng vô ích, Lâm Động chỉ cười khan một tiếng.

Nhưng vẻ mặt ngượng ngùng giận dữ của Lăng Thanh Trúc kéo dài không lâu, hiển nhiên sự trấn tĩnh của nàng bất phàm, cho dù trong tình huống này cũng có thể dễ dàng ổn định lại xảm xúc. Nàng ta hầm hầm nhìn Lâm Động một cái, sau đó lại lấy ra một tấm mạng khác che mặt lại.

- Lần sau còn như vậy thì đừng hòng giữ lại cái tay!

Lăng Thanh Trúc lạnh lùng nói.

Lâm Động cười cười, hắn biết nếu là kẻ khác thì có lẽ Lăng Thanh Trúc đã rút kiếm chém chết ngay tức khắc rồi. Hành động của nàng cũng nói cho Lâm Động hiểu, có lẽ địa vị của hắn trong lòng nàng khác với những người khác!

Đương nhiên, như thế không có nghĩa là Lăng Thanh Trúc thích hắn. Lâm Động không phải kẻ ngu ngốc, hắn biết mình không có sức hấp dẫn như thế, hơn nữa cho dù thiên phú của hắn không tệ, nhưng trong mắt Lăng Thanh Trúc thì cũng chẳng có gì xuất sắc. Sự khác biệt này phần lớn là vì chuyện năm đó, có lẽ còn có sự thay đổi của Lâm Động mấy năm nay cũng khiến Lăng Thanh Trúc có phần ngạc nhiên… Nhìn nụ cười của Lâm Động, Lăng Thanh Trúc khẽ cắn môi, định nói gì đó thì bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh đáng sợ bùng phát từ cơ thể hắn.

- Niết Bàn Kiếp?

Cảm nhận được luồng sức mạnh quen thuộc đó, Lăng Thanh Trúc khẽ khựng người, rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ. Xem ra năm ngày bế quan hắn thu hoạch được không ít!

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Khi luồng năng lượng trong cơ thể còn đang tỏa ra, Lâm Động nở nụ cười tươi rói. Hắn hít mạnh một hơi thật sâu, lại nhắm mắt lại. Thanh quang không ngừng lấp lánh ngoài bề mặt cơ thể Lâm Động, từ bên trong cơ thể vọng ra những tiếng nổ trầm đục.

Lần nhắm mắt này kéo dài gần nửa giờ đồng hồ, sau đó hắn lại mở mắt ra, trên trán lấm tấm mồ hôi.

- Xong rồi!

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc cười.

- Ồ?

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Niết Bàn Kiếp lần thứ tám không phải dễ đối phó, hồi đó khi nàng vượt kiếp cũng mất không ít thời gian, chứ không nhẹ nhàng như Lâm Động thế này.

- Cuối cùng cũng đến cảnh giới Bát Nguyên Niết Bàn rồi!

Lâm Động đứng dậy, tay nắm chặt lại, cảm nhận năng lượng dồi dào trong cơ thể, ánh mắt không giấu nổi vui mừng. Đan hoàn Sinh Khí mà Phần Thiên để lại cho hắn quả nhiên có tác dụng rất lớn. Hơn nữa dù đã hoàn thành một lần đột phá, nhưng hắn có thể cảm nhận được viên đan hoàn vẫn còn ở lại trong cơ thể, chỉ có điều sức mạnh dồi dào đó hắn chưa thể hấp thụ hoàn toàn hết được!

- Xem ra chuyến đi đến Phần Thiên Cổ Tàng này, phần lớn lợi ích đều rơi cả vào trong tay ngươi rồi!

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động, bình thản nói.

Lâm Động nghe vậy cũng không kìm được bật cười. Nghĩ thấy cũng phải, trước đây đều nghe đồn đãi rằng trong Phần Thiên Cổ Tàng có rất nhiều bảo bối, nhưng vào đây thì không chỉ chẳng thấy bảo bối đâu mà ngược lại còn có một đống rắc rối… Khó khăn lắm mới thoát khỏi Phần Thiên Trận thì lại gặp phải một sinh vật chưa biết tên kia, một vài kẻ xui xẻo đã phải trả giá bằng tính mạng.

Thế nhưng dù có phải trả giá nhiều như vậy, nhưng cuối cùng tất cả phải tay trắng tháo chạy. Tính ra, thu hoạch thật sự cũng chỉ có mỗi mình Lâm Động mà thôi.

- Lần này ta tu luyện hết bao lâu rồi?

Lâm Động quay sang hỏi.

- Năm ngày!

- Năm ngày sao?

Lâm Động khẽ gật gù, nhìn Lăng Thanh Trúc, cười nói:

- Sao nàng không đi trước đi?

Rõ ràng năm ngày này Lăng Thanh Trúc đều ở quanh đây cùng với hắn. Vốn dĩ nàng có thể rời khỏi đây từ sớm tiếp tục chỉ huy đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung chứ không cần lãng phí thời gian ở đây… - Ở đây có không ít thứ để lại từ thời Viễn Cổ, ta muốn thăm dò một chút mà thôi!

Lăng Thanh Trúc nhìn sang chỗ khác, nói.

- Vậy à?

Lâm Động cười, cũng không hỏi thêm, nói:

- Cảm ơn!

Tuy hai người không nói ra rõ ràng, nhưng Lâm Động biết Lăng Thanh Trúc ở lại là có ý làm hộ pháp cho hắn. Tuy ở đây sẽ không có phiền phức gì nữa, nhưng hành động này khiến cho Lâm Động hắn cảm thấy ấm áp.

Lăng Thanh Trúc cũng chỉ nói:

- Tu luyện xong rồi thì đi thôi!

Lâm Động gật đầu, đứng dậy rồi nhìn sang Phần Thiên ngồi như tượng, cung kính hành lễ.

- Phần Thiên tiền bối, sau này nếu vãn bối đạt được đến mức độ người nói, chắc chắn vãn bối sẽ quay lại cứu người!

Dứt lời, hắn quay người bay về phía vùng xoáy không gian trên bầu trời.

Lăng Thanh Trúc nhìn Phần Thiên lúc này đã mất hết sức sống, ánh mắt dường như suy nghĩ điều gì, rồi cũng theo sau Lâm Động, hai người nhanh chóng biến mất trong xoáy không gian.

Sau khi hai người rời đi, vùng đất lại trở nên tĩnh lặng như cũ.

o0o Trong bồn địa đỏ rực, một vùng không gian nhu động rồi biến thành một vòng xoáy không gian, hai thân ảnh một trước một sau bay ra.

Lâm Động lơ lửng trên bầu trời, quét mắt quanh bồn địa, biển người trước đây đã rời đi gần hết, chỉ còn lại lác đác vài người.

- Xem ra đã đi hết rồi!

Lâm Động nhìn thế không khỏi mỉm cười.

- Ừm! Ở đây còn cách Dị Ma Vực hơn nửa ngày đường, chắc đệ tử các Tông phái đã bắt đầu tham gia rèn luyện rồi.

Lăng Thanh Trúc gật đầu, nói.

- Nàng không vội về chủ trì đại cục à?

Lâm Động nói.

- Ngô Quần cũng có khả năng soái lĩnh, tạm thời có thể ứng phó được cục diện. Thực lực Tô Nhu cũng không tệ, chỉ cần không gặp rắc rối quá lớn thì chắc không sao!

Lăng Thanh Trúc cười nói:

- Còn ngươi, Đạo Tông và Nguyên Môn ân oán rất sâu nặng, không sợ khi không có ngươi, bọn Nguyên Thương sẽ ra tay với Đạo Tông sao?

- Chắc Thanh Đàn và Thần Khôi cũng theo Tiếu Tiếu sư tỷ bọn họ. Có Thần Khôi thì Nguyên Thương sẽ dè chừng một chút. Chưa đến lúc cuối cùng, có lẽ hắn sẽ không tùy tiện ra tay. Dù sao thì ở sâu trong Dị Ma Vực cũng không thể coi là thái bình, chẳng may gặp phải bọn Ma quái lợi hại thì bọn chúng sẽ phải đau đầu.

Lâm Động nói.

- Đương nhiên, để chắc chắn thì phải nhanh chóng trở về đội ngũ!

Lâm Động cười, rồi vẫy tay với Lăng Thanh Trúc:

- Cùng đi nhé?

Lăng Thanh Trúc khẽ lắc đầu, nhìn về hướng khác trong Dị Ma Vực:

- Ngươi đi trước đi, ta còn việc phải làm!

- Hướng đó là nơi Ma quái nhiều nhất Dị Ma Vực, nàng đi làm gì?

Lâm Động chau mày, hỏi.

- Theo thông tin ta đọc được trong cổ tịch, ở sâu trong Dị Ma Vực có Thái Thanh Tiên Trì, đó là thứ do một vị cường giả thời Viễn Cổ để lại… Lăng Thanh Trúc lưỡng lự một chút rồi mới khẽ nói:

- Ta tu luyện Cửu Thiên Tiên Quyết của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, thứ vũ kỹ này quá lợi hại, trước đây tu luyện từng xảy ra sai sót, đã tổn thương đến kinh mạch, phủ tạng. Vì thế ta cần Thái Thanh Tiên Trì để trị thương và trừ bỏ di chứng của Cửu Thiên Tiên Quyết.

Lâm Động khẽ khựng người, hiển nhiên hắn không ngờ Lăng Thanh Trúc hiện tại đã bị nội thương.

- Tại sao không dẫn theo đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung cùng đi? Ở đó e là không mấy an toàn!

Lâm Động cau mày.

- Chính vì thế đem theo bọn họ cũng vô ích, ngược lại còn có thể bị thương vong không cần thiết!

Lăng Thanh Trúc nói, rồi không nói gì thêm, dưới chân xuất hiện đóa thanh

liên.

- Chúng ta chia tay ở đây nhé. Gặp lại ở nơi truyền tống, bảo trọng!

Dứt lời, Lăng Thanh Trúc không chần chừ nữa, biến thành một luồng thanh quang bay đi. Thế nhưng chỉ một lát sau nàng bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt kinh ngạc quay đầu lại thì thấy gã thanh niên kia đang bay theo sát mình, trên gương mặt là nụ cười tươi rói.

- Để một nữ tử một mình vào nơi nguy hiểm thì thật không chút phong độ. Vì thế cùng đi đi, tiện thể cũng cho ta cơ hội trả ơn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 789

Thái Thanh Tiên Trì

Sâu trong Dị Ma Vực, màn đen hắc ám bao phủ toàn bộ thiên địa, thỉnh thoảng có ánh hoàng hôn chiếu xuống, nhưng rồi lập tức bị màn đen nuốt chửng lấy. Ở phía xa thỉnh thoảng lại có tiếng gầm rú vang vọng không ngừng.

Vèo!

Hai thân ảnh bay tới nhanh như chớp, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

Hai thân ảnh này chính là Lâm Động và Lăng Thanh Trúc, ba ngày trước cùng xuất phát từ Phần Thiên Cổ Tàng đến đây. Mục tiêu lần này của bọn họ chính là Thái Thanh Tiên Trì ở sâu trong Dị Ma Vực!

Hôm đó Lăng Thanh Trúc hiển nhiên rất ngạc nhiên vì Lâm Động lại chủ động đi theo mình. Ban đầu nàng muốn cự tuyệt, với tính cách của mình, nàng không muốn nợ ân tình của ai, đặc biệt là người đó lại là Lâm Động.

Nhưng cuối cùng, khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt gã thanh niên ấy, không biết vì sao nàng lại không thốt được ra lời cự tuyệt.

Tính cách nàng bình thường vốn lạnh lùng cao ngạo, khi nói chuyện với người khác luôn luôn lạnh nhạt khó gần, nhưng rõ ràng sự lạnh nhạt đó lại không có cách nào thể hiện ra khi đứng trước mặt Lâm Động. Tuy rất nhỏ thôi, nhưng đúng là có sự khác biệt.

Mà nguyên nhân của sự khác biệt nhỏ này rõ ràng là mối quan hệ phức tạp không nói rõ ràng được giữa hai người bọn họ.

- Chúng ta đã ở sâu trong Dị Ma Vực rồi. Ma quái ở đây đều vô cùng lợi hại, ngoài ra vẫn phải cẩn thận những kẻ khác!

Lăng Thanh Trúc nhìn về phía xa, rồi quay sang Lâm Động, nói.

- Những kẻ khác?

Lâm Động khựng người, ngạc nhiên hỏi:

- Đệ tử của Tông phái khác cũng đến đây sao?

- Không phải đệ tử Tông phái!

Lăng Thanh Trúc lắc đầu:

- Trong Dị Ma Vực cũng có không ít người tiến vào tìm bảo vật, thực lực bọn chúng đều không phải là tầm thường, trong Đông Huyền Vực cũng có thể coi là cường giả. Thực lực của những người này cho dù có đạt đến Sinh Huyền Cảnh cũng không có gì lạ. Trong mắt bọn họ chỉ có bảo bối, chỉ cần có lợi ích thì bọn họ cũng không chút do dự mà ra tay với đệ tử các Tông phái siêu cấp.

- Sinh Huyền Cảnh!

Đồng tử Lâm Động co lại, xem ra sâu trong Dị Ma Vực đúng là những người ngoài kia không thể so sánh được. Dù ở các Tông phái siêu cấp thì những người ở tầng thứ Sinh Huyền Cảnh cũng có địa vị không nhỏ.

- Ở Dị Ma Vực, tuy thực lực càng mạnh thì càng chịu sự bài xích lớn hơn, nhưng mà chỉ cần là cường giả Sinh Huyền Cảnh thì sự bài xích sẽ không quá lớn! Nhưng từ trước đến giờ, chúng ta và bọn họ nước sông không phạm nước giếng, cuộc Thi đấu Tông phái của chúng ta, bọn họ cũng sẽ không can thiệp. Nhưng ở đây đã nằm ngoài phạm vi đó, vì thế chúng ta phải cẩn thận một chút!

Lăng Thanh Trúc khẽ nói.

Lâm Động gật đầu, những người vào được đây đều không phải kẻ tầm thường, nếu thật sự động thủ thì đúng là rất khó đối phó.

- Còn nửa ngày nữa là chúng ta sẽ đến Thái Thanh Tiên Trì. Nơi đó khá ẩn mật, chắc sẽ không dễ bị phát hiện. Ngoài ra, Thái Thanh Tiên Trì cứ cách một tháng mới xuất hiện một lần. Ta đã tính qua, có lẽ đúng hôm nay sẽ đến lúc xuất hiện, vì thế chúng ta cũng phải tăng tốc tránh bị kẻ khác đến trước!

Lâm Động lại gật đầu, định lên tiếng thì ánh mắt nheo lại nhìn về phía xa, ở đó có một luồng năng lượng cuồng bạo lan tỏa.

- Đó là… Lâm Động nhìn kỹ lại, thì ra luồng năng lượng đó phát ra từ một đầu Ma quái khổng lồ. Lúc này, lơ lửng trước mặt đó là một quang ảnh, vô số công kích mạnh mẽ bắn ra như vũ bão về phía đầu Ma quái khiến nó không thể động đậy được gì.

- Thực lực mạnh thật!

Lâm Động nhìn cảnh đó, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Đầu Ma quái đó cũng có thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn, nhưng người kia lại hoàn toàn áp chế được nó, từ đó có thể thấy người đó ít nhất phải là Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong.

- Đó cũng là người đi tìm bảo vật! Chúng ta đi thôi, ở nơi này rất kỵ nói chuyện với bọn họ.

Lăng Thanh Trúc liếc mắt nhìn rồi nói.

Lâm Động gật đầu, rồi hai người tăng tốc bay vòng qua chiến trường đó.

Uỳnh!

Thế nhưng đúng vào lúc đó, đầu Ma quái kia cũng ngã ra, một gã trung niên nam tử đã giết nó. Rồi hắn cũng nhìn thấy hai người Lâm Động, trong mắt đầy vẻ cảnh giác, người đó lấy ra một vật từ trong người đầu Ma quái cất đi rồi

nhanh chóng bỏ đi.

- Tính cảnh giác cao thật!

Lâm Động nhìn thấy thế, bề ngoài thì khẽ cười nhưng trong lòng có chút nặng nề. Người vừa rồi toàn thân tỏa ra một thứ khí hung sát nồng nặc, rõ ràng là nhân vật đã trải qua vô số cuộc chiến đẫm máu. Người như vậy mới là khó đối phó, nếu những người tìm bảo vật trong Dị Ma Vực đều như vậy, một khi xung đột thì thật đau đầu.

Hai người nhìn nhau, đều nhận ra sự nặng nề trong mắt đối phương, rồi cùng tăng tốc bay đi.

Tuy chỉ còn cách mục tiêu nửa ngày đường nhưng do trên đường gặp không ít Ma quái, vì thế khi hai người Lâm Động đến nơi thì đã quá nửa ngày sau.

- Ở đây rồi!

Lăng Thanh Trúc chỉ về vùng sơn mạch xuất hiện trong màn đêm phía trước, giọng nói trước nay luôn lạnh lùng cũng khẽ thở phào một tiếng.

Lâm Động nhìn về phía trước, vùng sơn mạch ấy như ẩn như hiện trong màn đêm, nhìn từ xa giống như một con Hung thú thời Viễn Cổ đang nằm cuộn mình trong bóng đêm, thấp thoáng còn vọng ra những tiếng Ma thú gầm rú.

- Đi thôi!

Lâm Động cười khẽ.

- Cố gắng thu khí tức lại, ở đây có không ít Ma quái, nếu bị bao vây thì chúng ta chỉ có thể bỏ chạy mà thôi!

Lăng Thanh Trúc nhắc nhở.

- Ừm!

Thấy Lâm Động đồng ý như vậy, Lăng Thanh Trúc mới khẽ thở ra một hơi, đóa thanh liên dưới chân biến mất, nguyên lực quanh người cũng thu lại, rồi hai người lặng lẽ bay vào vùng sơn mạch rộng lớn.

Soạt!

Vì lo kinh động đến lũ Ma quái trong sơn mạch, tốc độ của hai người chậm hơn hẳn, tiếng gầm rú đinh tai nhức óc thỉnh thoảng lại vọng ra.

Lâm Động ở sau lưng Lăng Thanh Trúc nửa bước, tinh thần lực được động dụng triệt để, cảm nhận những động tĩnh nhỏ nhất từ xung quanh.

- Cẩn thận một chút!

Tinh thần lực bỗng khẽ rung động, Lâm Động nheo mắt, đột nhiên giữ tay Lăng Thanh Trúc lại, mắt nhìn về phía trước. Ở đó là một con hắc báo có cánh, toàn thân đen tuyền đang nằm ngủ, nhìn từ xa tựa như một tảng hắc thạch.

Những đầu Ma quái này dựa vào ma khí lan tỏa trong Dị Ma Vực có thể ẩn thân vô cùng hoàn hảo, vừa rồi lúc mới đến, Lăng Thanh Trúc cũng không phát giác ra.

- Ừm!

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, đôi mắt sáng trong nhìn Lâm Động trong môi trường ảm đạm. Lâm Động thấy vậy khẽ cười, thả tay ra rồi dường như lẩm bẩm một mình:

- Cảm giác bàn tay rất mịn a!

Tuy giọng của Lâm Động rất nhỏ, nhưng Lăng Thanh Trúc cũng đã nghe thấy, ánh mắt hiện lên sự ngượng ngùng và giận dữ. Nàng ta khẽ hít vào một hơi, lồng ngực phập phồng, rồi cũng không để ý tới Lâm Động nữa, bay vòng qua con hắc báo.

Trong bóng tối nhưng Lâm Động vẫn có thể nhìn ra được dáng người yểu điệu đó, bất giác cười khổ. Bình thường thì còn được, nhưng sao mỗi lần thấy gương mặt lạnh lùng đó của Lăng Thanh Trúc là hắn lại không kìm được mà muốn nói gì đó phá vỡ nó đi.

Lâm Động nhanh chóng theo sau Lăng Thanh Trúc, hai người thận trọng bay xuyên qua dãy sơn mạch, hơn nữa tuyến đường đi cũng khá quỷ dị. Cứ thế khoảng nửa giờ sau, vùng không gian tối tăm bỗng sáng bừng lên, một tòa sơn cốc đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người. Lâm Động có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh dồi dào bên trong sơn cốc đó.

Hai thân ảnh nhanh như chớp bay lên vách núi trên sơn cốc. Nhìn vào trong thì thấy một mặt hồ lấp lánh ánh sáng bảy màu chiếu sáng cả sơn cốc.

- Đó chính là Thái Thanh Tiên Trì!

Lăng Thanh Trúc nhìn mặt hồ sáng lòa, gương mặt cuối cùng cũng nở nụ cười nhẹ nhõm đầy quyến rũ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 790

Huynh Đệ Dương Thị

Trên sơn cốc, Lâm Động nhìn vào trong rồi dừng lại ở mặt hồ bảy màu, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên hắn không thể ngờ trong Dị Ma Vực bị ma khí xâm thực lại có năng lượng thuần túy thế này.

- Nghe nói Thái Thanh Tiên Trì là nơi một vị cường giả Viễn Cổ tọa hóa, xương cốt của ngài xâm nhập vào đại địa, cách biệt hoàn toàn sự xâm thực của ma khí, đồng thời hình thành nên Thái Thanh Tiên Trì.

Lăng Thanh Trúc khẽ nói.

- Ở đây có Ma quái trấn thủ, thực lực cũng rất mạnh!

Lâm Động nhìn về phía trước của Thái Thanh Tiên Trì. Ở đó, trên mặt đất là một đầu quái xà đen xì khổng lồ đang cuộn tròn. Nó có ba đầu, răng nhọn ánh lên hàn quang, nước dãi chảy xuống khiến mặt đất tan chảy.

Lâm Động có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh cuồng bạo từ người đầu quái xà đó truyền ra. Theo như hắn dự đoán, thực lực của nó không hề thua kém Lôi Thiên, chỉ còn một bước nữa là lên đến Sinh Huyền Cảnh!

- Thứ này vô cùng khó đối phó, nhưng cũng may Ma quái không có linh trí, bọn chúng chỉ biết công kích theo bản năng mà thôi, dụ nó đi là được!

Lâm Động trầm ngâm nói.

- Ừm!

Lăng Thanh Trúc gật đầu, nàng cũng biết dây dưa với loại Ma quái không biết sợ chết này vô cùng phiền phức, không giải quyết triệt để thì sẽ không thôi.

Lâm Động vung tay lên, Ma thi xuất hiện, định dùng nó để dụ quái xà đi thì lông mày bỗng chau lại, ánh mắt nhìn về phía sau.

- Sao vậy?

Lăng Thanh Trúc nhận ra sắc mặt của Lâm Động, hỏi.

- Không có gì!

Lâm Động lưỡng lự một chút rồi lắc đầu, tâm thần khẽ động, Ma thi bay ra, thân thể lơ lửng trên không trung, sau đó tung quyền đánh ra kình phong mạnh mẽ lên người đầu quái xà.

Bùm!

Âm thanh dữ dội vang lên, đầu quái xà vốn đang ngủ bỗng mở to đôi mắt đỏ ngầu ra, tiếng kêu phẫn nộ vọng ra từ ba cái đầu, rồi hắc quang đem theo sức mạnh ăn mòn đáng sợ bắn thẳng về phía Ma thi.

Ma thi nhanh nhẹn tránh được hắc quang, rồi quay người bay ra ngoài sơn cốc.

- Grào!

Quái xà gầm lên, do bởi vì không có linh trí nên nó không hề suy nghĩ, dựa vào bản năng quẫy đuôi biến thành hắc quang đuổi theo Ma thi.

Âm thanh uỳnh uỳnh vang ra từ trong sơn cốc. Cuối cùng nó cũng đi xa ra khỏi vùng sơn cốc này.

- Được rồi!

Lâm Động vỗ tay cười nhạt, rồi gật đầu với Lăng Thanh Trúc, hai người bay vào chỗ Thái Thanh Tiên Trì.

Lăng Thanh Trúc cúi người xuống, đưa tay xuống mặt hồ cảm nhận nguồn năng lượng đặc biệt trong nó, gương mặt hiện vẻ mừng rỡ.

- Ngươi có thể canh chừng bên ngoài giúp ta một thời gian không?

Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu lên, ánh mắt lúc này lấp lánh vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ.

- Ồ, được!

Lâm Động khựng người, sau đó chợt hiểu, cười khan rồi quay người đi ra.

Lăng Thanh Trúc nhìn bóng lưng của Lâm Động rồi thở phào, gỡ tấm mạng xuống, định cởi y phục bước xuống hồ thì một bàn tay bỗng đưa ra ngăn nàng lại.

- Ngươi!

Lăng Thanh Trúc giật mình, vội quay lại thì thấy Lâm Động đã quay người lại, gương mặt nàng nhất thời hiện lên vẻ đầy giận dữ.

- Chúng ta đã bị theo dõi!

Lăng Thanh Trúc chưa kịp nổi giận thì Lâm Động đã nhìn vào vùng tối trong sơn cốc, nói.

- Cái gì?

Nghe vậy, lông mày Lăng Thanh Trúc khẽ chau lại, ánh mắt lóe lên hàn quang.

- Hai vị, lén lén lút lút lâu như vậy, cũng nên hiện thân rồi!

Lâm Động trầm giọng nói.

Trước đó hắn đã mơ hồ cảm thấy có gì bất ổn, nhưng cảm giác đó quả thật rất nhỏ, thậm chí hắn cũng tưởng ảo giác. Nhưng đúng lúc Lăng Thanh Trúc định cởi bỏ y phục thì hắn mới chợt cảm nhận được một luồng khí tức ba động nhàn nhạt trong bóng tối.

- Không muốn tự hiện thân thì ta đành ép các ngươi ra vậy!

Lâm Động thấy chỗ tối đó vẫn yên tĩnh như cũ, hàn quang lóe lên trong mắt, lòng bàn tay cong lại, thanh quang ngưng tụ thành những tấm vảy sắc bén bắn ra.

Keng keng!

Những chiếc vảy đó bắn vào trong bóng tối, lập tức có những âm thanh giòn tan vang lên, tia lửa bắn tung tóe, rồi hai thân ảnh bắn ra trước mắt Lâm Động và Lăng Thanh Trúc.

- Hắc hắc, tiểu tử này cũng nhạy bén thật!

Hai kẻ đó dừng ở phía trên cửa vào sơn cốc nhìn xuống hai người, nở nụ cười kỳ quái.

Ánh mắt Lâm Động tối sầm lại nhìn hai kẻ đó. Bọn chúng đều mặc hắc bào, vẻ ngoài khá giống nhau, dường như là huynh đệ. Dáng vẻ hai kẻ này cũng tạm ổn, chỉ là đôi mắt hẹp dài không ngừng quét quanh người Lăng Thanh Trúc, nụ cười trên mặt khiến bọn chúng trở nên cực kỳ dâm đãng.

- Nữ nhân xinh đẹp thật! Hai huynh đệ ta từng gặp không ít nữ nhân, nhưng đây mới là cực phẩm a!

Một tên mặc hắc bào ánh mắt thèm thuồng dừng lại trên gương mặt đầy hàn khí của Lăng Thanh Trúc, cười hắc hắc nói.

- Vốn chỉ cảm nhận được năng lượng ba động ở đây, không ngờ lại có được thu hoạch này!

Tên kia cũng cất tiếng cười kỳ quái.

Ánh mắt Lâm Động tối sầm lại nhìn hai kẻ đáng ghét kia. Từ năng lượng tỏa ra trên người bọn chúng, Lâm Động biết bọn chúng đều thuộc hàng cường giả Sinh Huyền Cảnh, thực lực không hề thua kém bọn Lôi Thiên.

Nhưng điều này cũng không khiến hắn thấy dè chừng, vì thế ánh mắt hắn lạnh tanh nhìn bọn chúng, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Không muốn chết thì cút đi!

Hai kẻ kia nheo mắt, ánh mắt tối lại nhìn Lâm Động rồi cười:

- Một tên tiểu tử Bát Nguyên Niết Bàn cũng dám nói vậy trước mặt bọn ta, thật đúng là không biết trời cao đất dày!

- Mỹ nhân, chút bản lĩnh đó của hắn không bảo vệ được nàng đâu, chi bằng theo hai huynh đệ ta, rồi Thái Thanh Tiên Trì tùy nàng dùng, hắc hắc!

Nghe hai kẻ đó đùa cợt, gương mặt Lăng Thanh Trúc cũng bị bao phủ bởi lớp băng lạnh, thế nhưng như vậy lại càng khiến hai kẻ kia thêm ngứa ngáy.

- Nàng trị thương trước đi! Thời gian Thái Thanh Tiên Trì xuất hiện có hạn, hai tên này cứ để ta!

Lâm Động quay sang nói với Lăng Thanh Trúc, nụ cười trên mặt mang đầy sát khí.

Thứ sát khí đó vô cùng đậm đặc, Lâm Động không biết tại sao lại không kìm được thứ sát khí đó, nhưng hiện giờ lý trí bảo hắn rằng hắn không muốn thả cho hai tên kia đi!

- Hai kẻ này có lẽ là huynh đệ Dương thị nổi tiếng có hung danh trong Dị Ma Vực. Bên trái là Lão đại Dương Chiến, bên phải là Lão nhị Dương Uy. Bọn chúng đều là cường giả Sinh Huyền Cảnh, hơn nữa nghe nói thủ đoạn của bọn chúng hung tàn, bản tính háo sắc, từng bị các Tông phái siêu cấp truy nã. Nhưng bọn chúng lẩn trốn vào trong Dị Ma Vực, ngay cả các Tông phái siêu cấp cũng không không thể làm gì được. Chúng ta cùng đối phó đi!

Lăng Thanh Trúc do dự, hai kẻ trước mặt thực lực đều không thua kém Lôi Thiên, nếu chỉ mình Lâm Động thì có lẽ rất vất vả.

- Chúng ta không có một tháng ở đây nữa đâu!

Lâm Động cười, nếu bỏ qua lần này, Thái Thanh Tiên Trì một tháng nữa mới xuất hiện, vì cuộc thi, rõ ràng bọn họ không thể ở lại đây được!

- Vậy ngươi cẩn thận, ta sẽ cố gắng ra nhanh nhất có thể!

Lăng Thanh Trúc nghe vậy, hơi chần chừ rồi cắn môi, gật đầu với Lâm Động, sau đó bay vào sâu bên trong, một tấm váy áo màu trắng hiện ra bao bọc lấy thân thể của nàng.

Thấy Lăng Thanh Trúc đã vào Thái Thanh Tiên Trì, nụ cười trên gương mặt Lâm Động dần thu lại, đôi mắt lạnh lùng quay sang khóa chặt hai kẻ kia.

- Hắc hắc, mỹ nhân đừng vội, lát nữa hai huynh đệ ta sẽ phục vụ nàng!

Hai huynh đệ Dương thị nhìn Thái Thanh Tiên Trì gợn sóng, ánh mắt đầy dục hỏa nóng bỏng.

- Không cần đâu, hai ngươi xuống dưới đất mà làm bạn với nhau đi!

Lâm Động từ từ bay lên, sau đó hắn cười hung hăng, khóe miệng nhếch lên, bàn tay nắm lại, một chiếc đỉnh lô đỏ rực cỡ bàn tay hiện ra.

Hai kẻ trước mặt rõ ràng đã triệt để kích thích sát ý trong lòng Lâm Động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 791

Võ Đế Điển

Hắc hắc, thời buổi này, bọn tiểu tử càng ngày càng ngông cuồng. Tiểu tử, ta không cần biết ngươi có lai lịch thế nào, nhưng đã đến đây rồi, bất luận ngươi là cái quái gì thì đều phải bỏ mạng lại đây, cũng chẳng ai biết được ai làm đâu.

Lão đại Dương Chiến nhìn Lâm Động, cười khảy.

- Tiểu tử, nếu biết điều thì nhanh chóng cút đi. Chẳng may khiến Dương nhị gia ta đây nổi giận thì ngươi có chết cũng khó coi lắm đấy!

Dương Uy cười gằn một tiếng.

Lâm Động nhìn hai kẻ kia với ánh mắt lạnh lùng, cũng không nhiều lời, chiếc đỉnh lô đỏ rực bỗng phát ra những tia sáng đỏ rực mạnh mẽ, rồi phình to ra, biến thành cái đỉnh khổng lồ.

Đây chính là Phần Thiên Đỉnh mà Lâm Động có được từ Phần Thiên lão nhân, nó là một món Linh bảo Thuần Nguyên thực thụ, uy lực của nó, Lâm Động từng được chứng kiến tận mắt. Ngay đến sinh vật trong hắc khí thần bí kia cũng bị nó hoàn toàn trấn áp. Đương nhiên Lâm Động không thể được như Phần Thiên lão nhân, phát huy được uy năng đáng sợ của Phần Thiên Đỉnh, vì thế thể tích của đỉnh lô vẫn kém xa hôm đó.

Nhưng dù vậy, khi chiếc đỉnh phình to ra vẫn tỏa ra những luồng năng lượng nóng bỏng kinh người. Chớp mắt nhiệt độ của không gian cũng tăng lên không ít.

Xoẹt!

Lâm Động vung tay, nguyên lực dồi dào chảy vào Phần Thiên Đỉnh, rồi dường như có ngọn lửa rực cháy, tỏa ra luồng năng lượng nóng bỏng.

Khi Phần Thiên lão nhân giao cho Lâm Động Phần Thiên Đỉnh đã trừ đi ấn ký trên nó, vì thế Lâm Động điều khiển nó khá dễ dàng. Tuy hiện giờ chưa đạt được mức thành thục như Phần Thiên lão nhân nhưng thi triển cũng không chút gượng gạo.

Huynh đệ Dương thị thấy luồng năng lượng do Phần Thiên Đỉnh tỏa ra thì cũng giật mình, rồi ánh mắt bọn chúng xuất hiện vẻ thèm thuồng.

- Không ngờ lại là Linh bảo Thuần Nguyên!

Bọn Dương Chiến liếm môi, ánh mắt còn cháy rực hơn so với khi nhìn thấy Lăng Thanh Trúc. Bọn chúng thường xuyên ở trong Dị Ma Vực, đương nhiên nhãn lực cũng bất phàm, vì thế vừa nhìn là biết Phần Thiên Đỉnh của Lâm Động không phải là bảo vật tầm thường.

- Đúng là tiểu tử may mắn, không ngờ lại có trọng bảo như vậy. Chẳng trách lại nghênh ngang phách lối như thế. Nhưng nếu ngươi đã để lộ ra bảo vật thì hôm nay đừng hòng đi khỏi đây!

Dương Chiến nhếch mép, lạnh lùng nói.

Dương Uy ở bên cạnh cũng nở nụ cười kỳ quái, nguyên lực hùng hồn dị thường từ từ tỏa ra, ánh mắt nhìn Lâm Động không hề có chút thiện chí.

- Muốn cướp thì phải xem bản lĩnh của các ngươi!

Hiển nhiên là Lâm Động cũng nhận ra ánh mắt tham lam của bọn chúng, hắn cười nhạt, chỉ là ánh mắt càng thêm âm u lạnh lẽo.

- Tiểu tử, đợi lát nữa là ngươi không cứng miệng được đâu!

Dương Chiến cười khảy, nhìn Dương Uy rồi cả hai gần như đồng thời biến

hành hắc ảnh bay ra, tung quyền tạo thành hai đạo kình phong hung hãn ập về phía Lâm Động.

Hai người bọn Dương Chiến ra tay rõ ràng không hề có ý thăm dò trước. Bọn chúng cũng không hề coi thường thực lực Bát Nguyên Niết Bàn của Lâm Động, vẫn là hai người liên thủ công kích. Bao năm nay lăn lộn trong Dị Ma Vực, bọn chúng cũng đã thấy quá nhiều kinh nghiệm vì coi thường đối thủ mà lật thuyền trong rãnh mương rồi.

Đối thủ như vậy mới là khó nhằn nhất, Lâm Động thấy vậy, trong lòng có chút ngưng trọng. Hai tên này tuy đáng ghét nhưng tâm thái ứng chiến khiến hắn không thể không cẩn thận.

Uỳnh!

Đôi Long dực dang rộng sau lưng Lâm Động, sau đó nhất thời đập mạnh, thân hình bay nhanh về phía sau, thủ ấn biến hóa, trong Phần Thiên Đỉnh bắn ra một cột lửa đỏ rực đánh tan quyền phong của hai kẻ kia.

- Công kích mạnh thật!

Hai người bọn Dương Chiến thấy Lâm Động dùng thực lực Bát Nguyên Niết Bàn thúc động Phần Thiên Đỉnh, lại có thể chặn được công kích của mình thì ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, nhưng rồi sự tham lam lập tức thay thế.

- Động thủ!

Sau một tiếng hô lớn, bọn Dương Chiến cùng lao tới, chớp mắt một cái đã xuất hiện ở hai bên trái phải Lâm Động, ánh mắt hung hăng, giơ tay tung chưởng.

- Đoạn Hồn Chưởng!

Nguyên lực âm hàn ngưng tụ nơi bàn tay bọn chúng, rồi đem theo vô số đạo tàn ảnh cùng kình phong mạnh mẽ ập tới Lâm Động.

Thanh quang từ cơ thể Lâm Động bùng phát, long lân nhanh chóng xuất hiện, hai tay hai chân hắn cũng phình to, long chưởng nắm lại, nguyên lực được phóng thích toàn bộ.

Rầm!

Long quyền thanh sắc mạnh mẽ mà lạnh lùng đấm thẳng vào chưởng phong của bọn Dương Chiến.

Vào khoảnh khắc va chạm, kình phong cuồng bạo bùng nổ, Lâm Động lùi sau đến mười mấy bước, thanh quang lấp lánh chống lại kình khí đang xâm thực cơ thể.

- Sảng khoái!

Chặn được một chưởng của bọn Dương Chiến, Lâm Động ngửa mặt lên trời cười lớn. Sau khi lên Bát Nguyên Niết Bàn, thực lực bản thân hắn cũng ngày một mạnh, có thêm nhục thể cường hãn nhờ Thanh Thiên Hóa Long Quyết, hắn đã có thể giao đấu với cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh rồi.

- Tên tiểu tử này thật cường hãn!

Lần này sắc mặt bọn Dương Chiến khẽ biến đổi, hiển nhiên bọn chúng cũng đã nhận ra sự lợi hại của Lâm Động.

- Đừng dây dưa với hắn nữa, nhanh chóng giải quyết đi!

Bọn Dương Chiến nhìn nhau, ánh mắt cùng lóe lên hàn ý. Động thủ trong Dị Ma Vực trước nay luôn coi trọng tốc chiến tốc thắng, nếu không trận đại chiến sẽ dụ đến một vài loài Ma quái lợi hại, như thế thì phiền phức lớn.

Nguyên lực màu xám gần như đồng thời bùng phát từ cả hai người bọn chúng, sau đó chợt biến thành một cái bóng khổng lồ phía sau, phóng ra những luồng năng lượng kinh người.

- Hắc hắc, tiểu tử, hai huynh đệ ta năm đó cũng vào Cổ Tàng, có được một số môn vũ kỹ Viễn Cổ, ngươi có phúc khí được hưởng thụ, có chết cũng không oan uổng!

Cái bóng màu xám ngưng tụ phía sau hai người tỏa ra năng lượng vô cùng hùng hồn.

- Đây là… Đồng tử Lâm Động co rút lại, lúc này hắn có thể cảm nhận được cảm giác đau rát từ bề mặt cơ thể, rõ ràng là vũ kỹ mà bọn Dương Chiến thi triển không phải thứ tầm thường.

- Không ngờ hai tên này lại có vũ kỹ cường hãn như vậy. Không biết bọn chúng lấy từ đâu ra?

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh, suy nghĩ trong đầu cũng chuyển động không ngừng.

Cuối cùng cái bóng xám kia tụ lại thành hình phía sau bọn Dương Chiến, sau đó bọn chúng quát lên:

- Võ Đế Điển, Phá Sát Quyền!

Dứt lời, từ trong cái bóng xám thò ra một nắm đấm cổ xưa, trên đó là vô số những hoa văn cổ lão tỏa ra một luồng năng lượng kỳ dị.

Quyền phong xé rách không gian, phong tỏa mọi đường lui của Lâm Động, thanh thế vô cùng kinh người.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn nắm đấm cổ xưa đang lao tới, thanh quang cũng trào dâng biến thành hình một đầu Thanh Long khổng lồ, chiếc đuôi rồng quật mạnh lên cú đấm kia.

Rầm!

Nguyên lực cuồng bạo bùng nổ điên cuồng, Lâm Động lùi nhanh về sau, cơ

thể đập lên vách núi tạo ra vô số khe nứt.

Khá khó khăn giữ vững cơ thể, Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn bọn Dương Chiến với ánh mắt rực cháy, nhếch mép cười lớn:

- Được, Võ Đế Điển này, ta sẽ nhận giúp các ngươi!

Dứt lời, thủ ấn của Lâm Động thay đổi, chiếc Phần Thiên Đỉnh bỗng nhiên xoay tròn, sau đó một đạo quang trận đỏ rực bắn ra bao trùm lấy bọn Dương Chiến. Đồng thời, một luồng năng lượng khủng khiếp lan tỏa ra từ quang trận.

Cảm nhận được luồng sức mạnh ấy, sắc mặt bọn Dương Chiến lập tức hiện lên vẻ kinh hãi.

Trận pháp này chính là Phần Thiên Trận trong Phần Thiên Đỉnh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 792

Uy Lực Của Phần Thiên Trận

Phụt phụt!

Quang trận rực cháy ập xuống bao trùm lấy bọn Dương Chiến, ngọn lửa nóng rừng rực khiến những tảng đá khổng lồ trên vách núi cũng phải tan chảy ra.

Phần Thiên Trận chính là một trong các sát chiêu cực mạnh của Phần Thiên Đỉnh, nếu thực lực Lâm Động mạnh hơn một chút thì có thể hút được người vào trong Phần Thiên Đỉnh, sau đó bọn chúng sẽ cứ như vậy bị vây khốn trong Phần Thiên Trận. Đến lúc đó khai mở hoàn toàn sức mạnh của Phần Thiên Trận, cho dù ngay cả cường giả Sinh Huyền Cảnh cũng sẽ bị hóa thành tro bụi.

Thế nhưng hiện tại đương nhiên thực lực Lâm Động không thể đạt được đến mức kinh khủng đó, hơn nữa hắn cũng mới chỉ có được Phần Thiên Đỉnh, vẫn chưa thật hiểu rõ ràng về nó. Nhưng dù vậy, Phần Thiên Trận hắn gọi ra cũng khiến bọn Dương Chiến phải khốn đốn rồi.

Quang trận bao phủ lấy bọn chúng, vô số những ngọn lửa rực cháy bắn ra ào ạt.

Hai người bọn Dương Chiến bị vây trong Phần Thiên Trận, sắc mặt đều thay đổi, sức nóng tỏa ra từ quang trận khiến bọn chúng cũng cảm thấy kinh hoàng.

- Cùng ra tay phá vỡ quang trận!

Nhưng bọn chúng cũng là những kẻ có kinh nghiệm, nhìn nhau một cái rồi gật đầu, nguyên lực bùng phát, hai đạo chưởng phong cuồng bạo mạnh mẽ đánh lên cùng một điểm trên quang trận.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, thế nhưng công kích của bọn chúng lại không có được hiệu quả gì lắm, quang trận vẫn vững vàng trước đòn tấn công của bọn chúng.

- Trận pháp cường hãn thật!

Bọn chúng nhìn thấy vậy, sắc mặt lại biến đổi, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hoàng, trong lòng dấy lên một cảm giác bất an.

Lâm Động lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống hai người trong quang trận, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng.

- Tiếp theo ta sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của Phần Thiên Trận!

Dứt lời, thủ ấn của Lâm Động thay đổi, hỏa diễm trong Phần Thiên Trận bùng cháy, vô số những luồng năng lượng nóng bỏng cuồng bạo dâng tràn.

Sức nóng lan tỏa trong Phần Thiên Trận khiến cho sắc mặt bọn Dương Chiến đỏ gay, ánh mắt càng thêm sợ hãi, bởi vì bọn chúng nhận ra sức nóng ấy đang xâm thực cơ thể mình, cảm giác đó như muốn đốt cháy nguyên lực trong người bọn chúng vậy.

- Trận pháp thật quỷ dị!

Ánh mắt bọn chúng đầy vẻ sợ hãi, hiển nhiên đây là lần đầu tiên gặp phải trận pháp lợi hại như thế này, sức mạnh đó không ngờ lại ảnh hưởng được đến nguyên lực trong cơ thể bọn chúng.

Mồ hôi túa ra trên trán, bọn chúng gắng sức dùng nguyên lực chống lại sự xâm thực của sức nóng, nếu lúc này cơ thể xuất hiện tình hình bất diệu gì thì chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Uỳnh!

Khi bọn chúng còn đang chống lại sự xâm thực thì ngọn lửa đã nhanh chóng ngưng tụ lại, biến thành hai cái vòi rồng bằng lửa xoay tít, vô số luồng năng lượng mang sức phá hoại kinh người lan tỏa ra xung quanh.

- Đi!

Thấy vòi rồng lửa thành hình, ánh mắt Lâm Động lạnh băng, ngón tay điểm ra, hai chiếc vòi rồng lập tức nhằm thẳng bọn Dương Chiến mà lao tới.

Sức nóng khủng bố lúc này càng trở nên cuồng bạo hơn, bọn Dương Chiến thấy vậy, vội vàng lùi về sau, nguyên lực bùng phát, ấn pháp biến hóa, hư ảnh màu xám lại hiện ra phía sau bọn chúng.

- Hừ!

Thế nhưng lần này hư ảnh vừa xuất hiện thì Lâm Động đã cười lạnh, bàn tay nắm lại, sức nóng cuồng bạo lan tỏa, chỉ nghe bùm một tiếng, hư ảnh nổ tung. Nằm trong Phần Thiên Trận, rõ ràng là bọn Dương Chiến chịu ảnh hưởng khi thi triển vũ kỹ!

Uỳnh!

Ngăn cản bọn Dương Chiến thi triển vũ kỹ, chiếc vòi rồng nhanh chóng lao tới trước ánh mắt kinh hoàng của bọn chúng.

Âm thanh trầm đục vang lên, hai thân ảnh thảm hại bắn ngược ra sau đập lên quang trận, sức nóng trên đó khiến sắc mặt của cả hai đỏ gay, thậm chí hít thở cũng khó khăn.

- Vào trận pháp này rồi thì các ngươi đừng nghĩ tới việc chạy thoát!

Lâm Động nhìn bọn chúng cười lạnh, trong lòng cũng cảm thấy ngạc nhiên và vui mừng trước uy lực của Phần Thiên Trận. Thật không hổ là Linh bảo Thuần Nguyên. Nếu để Lâm Động giao đấu chính diện với hai người bọn Dương Chiến thì chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, nằm trong Phần Thiên Trận, sức nóng kia sẽ không ngừng xâm thực nguyên lực của bọn chúng, cũng có nghĩa là càng ở lâu trong trận pháp, nguyên lực sẽ càng tiêu hao nhanh hơn, mà cứ thế mãi thì nguyên lực sẽ cạn kiệt, không còn chút khả năng phản kháng.

Trong Phần Thiên Trận, sắc mặt bọn Dương Chiến vô cùng khó coi, hiển nhiên cũng đã hiểu tình hình của bản thân lúc này. Nằm trong trận pháp này, bọn chúng không thể thi triển được vũ kỹ, điều này đúng là đã bị Lâm Động giải trừ mất năm sáu phần thủ đoạn.

- Tiểu tử, được lắm, lần này coi như huynh đệ ta thua! Chuyện ở đây bọn ta không nhúng tay vào nữa, chúng ta hòa, thế nào?

Ánh mắt Dương Chiến âm u nhìn Lâm Động, trầm giọng nói.

Lâm Động như cười như không nhìn Dương Chiến, ánh mắt đầy mỉa mai:

- Hai vị, nhìn ta giống bọn tiểu tử mới ra ngoài rèn luyện sao?

- Tiểu tử, ngươi đừng có đắc ý, bọn ta không kịp trở tay nên mới vậy. Nhưng nếu bọn ta thật sự đánh thì hôm nay ngươi chẳng tốt lành gì đâu!

Dương Uy quát lên.

Lâm Động cười, rồi nói:

- Thả các ngươi cũng được thôi, nhưng điều kiện là… các ngươi giao ra Võ Đế Điển!

- Ngươi đừng có mơ!

Dương Uy biến sắc, quát lên:

- Đó là thứ bọn ta đã phải liều mạng lấy được từ trong Cổ Tàng, ngươi muốn

thì phải đổi bằng cái đỉnh lô của ngươi!

- Xem ra các ngươi không nhận ra tình hình hiện nay thì phải!

Lâm Động thở dài, búng tay một cái, ngọn lửa trong Phần Thiên Trận bùng cháy to hơn.

- Ngươi!

Cảm nhận được nhiệt lượng càng ngày càng lớn, bọn Dương Chiến cũng cảm thấy nguyên lực đang dần mất đi càng ngày càng nhanh, sắc mặt khó coi hơn rất nhiều.

- Được, Cho ngươi Võ Đế Điển, ngươi thả hai huynh đệ ta ra!

Dương Chiến nghiến răng, rồi hét lên.

- Đại ca!

Dương Uy nghe thế giật mình, định nói thì Dương Chiến ngăn lại:

- Mạng sống là quan trọng nhất!

Mắt Dương Uy lóe hung quang, rồi cũng gật đầu.

Lâm Động nheo mắt nhìn, ánh mắt lấp lánh hàn quang khó nhận ra.

Dương Chiến nắm tay lại, một miếng hắc ngọc hiện ra, cánh tay khẽ động, hắc ngọc biến thành hắc quang bay về phía Lâm Động.

Vút!

Hắc ngọc bay ra khỏi trận pháp, loáng cái xuất hiện trước mặt Lâm Động, thấy vậy hắn cười rồi đưa tay ra định cầm lấy.

Bùm!

Dương Chiến thấy hành động của Lâm Động, thầm cười khảy, thủ ấn biến hóa, miếng hắc ngọc nổ tung, một đạo hư ảnh kim quang bắn ra với tốc độ chớp giật lao thẳng về phía cổ họng Lâm Động.

- Nguyên thần? Thế này hơi yếu thì phải?

Biến cố bất ngờ khiến Lâm Động thoáng chau mày, nhưng ánh mắt không hề có chút hoảng loạn. Hắn nhếch mép, tâm thần khẽ động, một đạo kim quang bắn ra đâm thẳng vào đạo kim quang kia.

Bùm!

Đạo kim quang đang lao tới lập tức bắn ngược về sau, kim quang yếu đi nhiều, cuối cùng biến thành một đạo hư ảnh kim quang cỡ bàn tay, hình dáng giống hệt Dương Chiến, hiển nhiên là Nguyên thần mà hắn tu luyện được. Nhưng so với Lâm Động thì Nguyên thần của hắn mơ hồ hơn nhiều.

- Ngươi cũng tu luyện được Nguyên thần?

Đòn đánh lén bị chặn lại, sắc mặt Dương Chiến kịch biến, hắn chấn kinh nhìn Nguyên thần trước mặt Lâm Động.

- Khốn kiếp!

Dương Chiến nghiến răng chửi rồi nhanh chóng thúc động tâm thần, định thu hồi lại Nguyên thần.

- Đã gọi ra rồi thì về làm gì?

Lâm Động thấy thế cười nhạt, bàn tay đưa ra, một đạo hắc quang bắn ra từ lòng bàn tay, biến thành một cái hắc động xuất hiện phía trước Nguyên thần của Dương Chiến, lực thôn phệ dâng tràn hút nó vào trong.

- Phụt!

Khi Nguyên thần vừa bị hắc động hút vào, sắc mặt Dương Chiến ngay lập tức tái nhợt, một ngụm máu bắn ra, khí tức yếu đi hẳn, vẻ mặt đầy kinh hãi.

- Thôn Phệ Tổ Phù?

Giọng nói đầy kinh hãi phát ra từ Dương Chiến.

- Nhãn lực cũng không tệ!

Lâm Động khẽ mỉm cười, thu Thôn Phệ Tổ Phù về rồi cúi nhìn bọn Dương Chiến, cười:

- Thời gian cũng kéo dài đáng kể rồi, hai vị, cùng nhau xuống dưới kia làm bạn đi!

Dứt lời, nụ cười Lâm Động trở nên lạnh băng, thủ ấn biến hóa, Phần Thiên Trận lập tức xoay tròn, rồi một luồng hỏa diễm cuồng bạo tựa dung nham cuộn trào bên trong Phần Thiên Đỉnh nuốt gọn hai người bọn Dương Chiến.

- Á!

Tiếng kêu thảm thiết của bọn chúng cũng vang lên ngay sau đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 793

Võ Đế

Ngọn lửa nóng bỏng dị thường bùng nổ, sức nóng đó khiến cả vách núi tan chảy thành một cái hố khổng lồ.

Vẻ mặt Lâm Động lạnh lùng nhìn ngọn lửa rực cháy, tiếng kêu thảm thiết trong ngọn lửa kéo dài một khoảng thời gian rồi biến mất hoàn toàn, hai đạo khí tức cũng theo đó tan biến theo.

Ngọn lửa cháy thêm một lúc rồi bắt đầu tắt dần, hai thân ảnh bên trong đã biến thành tro bụi. Hai cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh đã bị Phần Thiên Trận thiêu thành tro!

- Không hổ là Linh bảo Thuần Nguyên!

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó không khỏi chép miệng một cái. Uy lực của Phần Thiên Đỉnh thật khủng bố, thậm chí có thể nói là mạnh hơn Thiên Hoàng Cầm của Ứng Hoan Hoan một bậc.

- Nhưng tiêu hao nguyên lực nhiều quá!

Phần Thiên Trận không duy trì quá lâu, nhưng nguyên lực trong cơ thể Lâm Động đã tiêu hao không ít. Xem ra tuy uy lực của Linh bảo Thuần Nguyên lớn nhưng không phải ai cũng có thể dùng được. Chẳng trách Ứng Hoan Hoan dùng Thiên Hoàng Cầm lại vất vả như thế.

Quang trận lúc này cũng dần tan biến đi, cuối cùng biến thành một đạo hỏa quang chui vào Phần Thiên Đỉnh. Sau khi hỏa quang biến mất, hai cái túi Càn Khôn hiện ra.

Trước đó, khi khởi động Phần Thiên Trận, Lâm Động luôn luôn quan sát mọi động tĩnh bên trong nó, bởi vì hắn rất có hứng thú đối với Võ Đế Điển của bọn Dương Chiến, nên đã dùng một chút tâm thần bảo vệ túi Càn Khôn của bọn chúng. Nếu không thì hai cái túi này cũng đã hóa thành tro rồi.

Lâm Động vẫy tay, hai cái túi Càn Khôn bay tới tay hắn, hắn dùng tinh thần lực tiến vào trong kiểm tra một lượt.

Thường thì túi Càn Khôn đều có lạc ấn tinh thần của chủ nhân nó, nhưng hiện tại bọn Dương Chiến ngay cả Nguyên thần cũng đã tan thành tro bụi, đương nhiên lạc ấn cũng tan biến đi mất, vì thế tinh thần lực của Lâm Động không gặp chút trở ngại nào, dễ dàng tiến vào trong tìm kiếm.

Trong túi Càn Khôn của bọn Dương Chiến rất nhiều đồ tạp loạn, nhưng thu hoạch cũng phong phú, có không ít vũ kỹ, nhưng ít thứ lọt được vào mắt Lâm Động.

Khoảng mười phút sau thì trong tay Lâm Động mới hiện ra một miếng ngọc màu xám, thấp thoáng tỏa ra năng lượng kỳ dị, hoàn toàn giống với thứ vũ kỹ bọn Dương Chiến thi triển ban nãy.

- Chính là nó rồi!

Lâm Động nắm trong tay miếng ngọc, gương mặt lóe lên vẻ vui mừng. Hắn có thể cảm nhận được sự cường hãn của Võ Đế Điển này. Môn vũ kỹ này chắc chắn đã đạt được đến tầng thứ Thiên Vũ kỹ, chỉ có điều bọn Dương Chiến vẫn chưa sử dụng thuần thục, bằng không thì dù cho Lâm Động có Phần Thiên Đỉnh thì cũng khó lòng giải quyết được bọn chúng.

Tinh thần lực của hắn nhanh chóng tiến vào trong miếng ngọc. Tinh thần lực vừa tiến vào thì trong đầu Lâm Động bỗng vang lên tiếng u u, sau đó trước mắt hắn tối sầm lại, cảnh tượng thay đổi biến thành một bầu trời sao rộng lớn.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Lâm Động có chút kinh ngạc, có lẽ đây là ấn

ký tinh thần bên trong miếng ngọc.

Bầu trời sao rộng lớn bỗng biến dạng, một bóng người từ thinh không bước ra.

Bóng người kia càng tiến gần, thì Lâm Động mới nhận ra được người này mặc áo xám, thân hình cao lớn, dáng vẻ không tuấn dật nhưng rất khí thế, ánh mắt hắn dường như còn sáng hơn cả bầu trời sao.

Bóng người đó đứng dưới bầu trời sao, chân bước ra, quyền ảnh vung lên, một bộ vũ kỹ huyền ảo được thi triển theo từng bước chân. Trong khi bóng người kia thi triển vũ kỹ, thì bầu trời sao giống như cũng rung lên theo.

Khi vũ kỹ thi triển, trong không gian bỗng vang lên một giọng nói trầm khàn như vọng lại từ thời Viễn Cổ:

- Cả cuộc đời ta chia ra làm ba giai đoạn. Giai đoạn đầu, chiến đấu ba ngàn tám trăm trận, không thắng trận nào! Giai đoạn hai, chiến đấu năm ngàn ba trăm trận, thua năm ngàn trận!

Nghe câu này Lâm Động vô cùng ngạc nhiên, thực lực vị tiền bối này có thật sự cường hãn hay không? Như thế nào lại chiến đấu hơn chín ngàn trận mà chỉ thắng có ba trăm?

- Giai đoạn cuối chiến đấu tám ngàn trận, thua mười trận!

Khi câu nói đó vang lên, một lần nữa Lâm Động lại tràn ngập sự kinh ngạc, hắn hít vào một hơi sâu. Chiến đấu tám ngàn trận mà chỉ thua mười trận… khoảng cách trước và sau thật quá lớn!

Nhưng người này cũng thật là hiếu chiến, Lâm Động chỉ biết tặc lưỡi. Ngoài ra hắn cũng hiểu, qua từng trận giao chiến thất bại, vị tiền bối này đã nhận ra điểm còn yếu của bản thân rồi rèn luyện khắc phục. Hiển nhiên khoảng thời gian về sau ông ta đã có thể là một vị đại tông sư, chắc hắn cũng có thể coi là cường

giả cấp bậc cao nhất trong thiên địa này, những người thắng được ông hiển nhiên là không nhiều!

Đương nhiên, điều khiến Lâm Động thấy hiếu kỳ là mười trận thua kia là thua những người cấp bậc thế nào!

- Khi ta còn sống, người đời gọi là Võ Đế, toàn bộ sở học cả cuộc đời ta, được ta dung nạp các loại vũ kỹ, tự tạo ra một bộ Võ Đế Điển. Trong cuộc chiến Thiên địa đã dùng bộ vũ kỹ này trảm chín Tướng ba Vương, tuy cuối cùng vong mạng, nhưng cũng đủ để tiếu ngạo giang hồ!

Sắc mặt Lâm Động lúc này cũng trở nên ngưng trọng, thậm chí cảm thấy có chút kinh hãi. Võ Đế đúng là nhân vật nghịch thiên, có thể một mình giết chín Tướng ba Vương! Bản lĩnh này chắc ở thời Viễn Cổ cũng thuộc hàng ngũ đỉnh phong.

Với sinh vật chưa biết là gì kia, Lâm Động cũng có hiểu biết một chút. Sinh vật tương tự thứ bị Phần Thiên lão nhân trấn áp có lẽ thuộc cấp Tướng, còn thứ bị trấn áp dưới Đại Hoang Vu Bi là cấp Vương. Tuy Võ Đế sau khi lập được thành tích đó thì đã qua đời, nhưng chắc chắn thực lực cũng đã đạt đến cảnh giới kinh thiên hãi tục!

- Võ Đế Điển, người bình thường khó có thể tu luyện. Nếu hậu nhân nào có được vũ kỹ của ta, nếu chưa đạt được cảnh giới đại thành thì không thể gọi là có được truyền thừa của ta!

Câu nói trầm đục cuối cùng mang đầy ý tự hào, hiển nhiên vị Võ Đế này cũng là người khá cao ngạo, không muốn vũ kỹ của mình thuộc về kẻ bất tài, làm lu mờ ánh sáng của nó.

Sau khi câu nói ấy chấm dứt, bóng người kia cũng đánh xong quyền cuối cùng, lập tức bầu trời sao rung chuyển dữ dội, những ngôi sao trên trời ầm ầm lao xuống như sao băng.

- Phù!

Lâm Động hít vào một hơi sâu, ánh mắt có phần chấn động, Võ Đế đúng là danh bất hư truyền, vũ kỹ này rơi vào tay bọn Dương Chiến, đúng là có phần thiệt thòi quá!

Sao rơi ào ạt, không gian cũng vỡ vụn, cảnh tượng xung quanh thay đổi, tầm mắt của Lâm Động lại trở lại giữa lưng trời trong sơn cốc.

- Đồ tốt a!

Lâm Động nắm chặt miếng ngọc một lúc lâu, miệng nhếch lên cười nhạt. Vũ kỹ mà bóng người đó thi triển hắn đã nhớ hết trong đầu. Khí tức của nó tuyệt đối mạnh hơn Đại Hoang Nhân Thiên Thủ của Lâm Động rất nhiều. Thu hoạch này đúng là vượt ngoài dự liệu của hắn!

- Võ Đế tiền bối, vũ kỹ của ngài rơi vào tay vãn bối, chắc chắn sẽ không làm hỏng danh tiếng của nó đâu!

Lâm Động tự nhủ, Võ Đế có ngạo khí của mình, nhưng Lâm Động cũng có cái cao ngạo của hắn. Hắn không muốn tranh cao thấp với Võ Đế, nhưng vũ kỹ này đã rơi vào tay hắn thì chắc chắn hắn sẽ phát huy được uy lực mạnh nhất của nó.

Lâm Động lật tay cất miếng ngọc vào túi Càn Khôn, rồi từ từ đáp xuống ngồi cạnh Thái Thanh Tiên Trì đợi Lăng Thanh Trúc trị thương xong.

o0o Nửa giờ đồng hồ nhanh chóng trôi qua, cặp mày Lâm Động dần nhíu lại, cuối cùng hắn mở mắt ra, nhìn về phía Thái Thanh Tiên Trì lúc này vẫn chẳng có chút động tĩnh.

Dường như trong đó quá yên tĩnh!

Lâm Động lại nhắm mắt nửa giờ nữa, cuối cùng hắn đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Thái Thanh Tiên Trì, lẩm bẩm:

- Hình như không ổn rồi!

Hắn đứng đó do dự một lúc rồi nhảy tùm xuống nước.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 794

Biến Cố Dưới Đáy Hồ

Tùm!

Lâm Động vừa nhảy vào Thái Thanh Tiên Trì thì liền cảm nhận được một luồng năng lượng trong mát mà đặc biệt từ tứ phía tràn tới, sau đó không ngừng nghỉ chui vào cơ thể hắn. Khi luồng năng lượng kỳ lạ kia tràn vào, Lâm Động có thể cảm nhận được một cảm giác đau nhói dâng lên.

Nhưng cái cảm giác đau ấy không phải cái đau của việc bị thương, mà ngược lại có cảm giác thoải mái lan tỏa, cảm giác như khi vết thương đang dần dần được trị lành vậy.

- Đây là… Chức năng trị thương cường hãn thật!

Gương mặt Lâm Động hiện vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng chuyển thành mừng rỡ. Vì hắn cảm nhận được nơi có cảm giác đau chính từ những thương thế lâu ngày đã ăn sâu trong cơ thể hắn!

Bao năm nay Lâm Động đã giao chiến với vô số người, huyết chiến cũng không ít, đương nhiên trong cơ thể sẽ có vô vàn thương thế lớn nhỏ. Tuy một số thương thế nặng có thể nhanh chóng hồi phục nhưng nói cho cùng cũng có ẩn tàng một số vết thương ngầm. Bình thường những vết thương nhỏ này Lâm Động không cảm thấy gì, cũng không gây trở ngại gì lớn nhưng nếu tích tụ lại nhiều, đến một mức độ nào đó bùng phát thì không phải chuyện nhỏ.

Vì thế Lâm Động mới cảm thấy mừng rỡ như vậy khi thương thế ngầm trong cơ thể được Thái Thanh Tiên Trì mạnh mẽ hóa giải. Xem ra lần này đã bất ngờ giải quyết được những vấn đề có thể khiến hắn đau đầu sau này.

Lâm Động thầm thở phào một hơi, rồi một chút lực thôn phệ dần lan tỏa ra. Thứ năng lượng kia chui vào cơ thể hắn nhanh hơn. Lâm Động cũng không bận tâm nhiều nữa, dùng nguyên lực bắt đầu tìm kiếm Lăng Thanh Trúc.

- Sao không thấy người đâu?

Tuy hiện giờ ở dưới nước Lâm Động vẫn nhìn rõ bốn phía xung quanh, nhưng điều khiến Lâm Động thấy lạ là dưới hồ không thấy bóng dáng Lăng Thanh Trúc đâu.

- Lẽ nào xuống dưới nữa rồi?

Lâm Động nhìn xuống đáy hồ tối đen, nhíu mày lại một cái, chần chừ một chút rồi thân hình được bao bọc bởi thanh quang nhanh chóng bơi xuống dưới.

Bề mặt Thái Thanh Tiên Trì không lớn nhưng dưới đáy lại vô cùng rộng rãi, hơn nữa còn có không ít thủy đạo, địa hình vô cùng phức tạp.

Lâm Động bơi qua các thủy đạo, tinh thần lực cũng khởi động thuận theo cảm ứng điều chỉnh phương hướng.

Tìm mãi mười mấy phút mà chẳng được gì, cảm giác này khiến Lâm Động cau mày lại, dường như tình hình không bình thường.

- Hửm?

Trong lòng có chút bất an, thần sắc của hắn bỗng nhiên thay đổi, tinh thần lực dường như cảm nhận được cái gì đó, vội vàng nhìn về hướng phía dưới bên trái, sau đó thân hình nhanh chóng nương theo dòng thủy lưu bơi tới.

Tốc độ bơi của Lâm Động rất nhanh, chỉ mấy phút sau đã tới nơi hắn cảm thấy có dị động. Nhất thời hắn nhìn thấy ở dưới đáy nước có một quầng sáng màu bích lục trong vắt tựa như phỉ thúy, trong đó là một cỗ ngọc thể đang cuộn tròn. Mái tóc dài xõa xuống lưng, nhìn từ xa giống như mỹ nhân ngư đang say ngủ vậy. Mà đó lại chính là Lăng Thanh Trúc ban nãy đã phóng vào Thái Thanh

Tiên Trì!

- Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Cuối cùng cũng nhìn thấy Lăng Thanh Trúc, Lâm Động thở phào một tiếng. Nhưng rồi đồng tử hắn chợt co rút lại, bởi vì hắn nhìn thấy phía dưới Lăng Thanh Trúc có vô số những tia sáng màu bích lục bắn ra, nối liền với quầng sáng quanh người Lăng Thanh Trúc.

- Quả nhiên có cổ quái!

Thấy vậy, ánh mắt Lâm Động tối sầm lại, hắn vung tay lên, một luồng kình phong cuộn lên bên dưới đáy hồ, quét đi đám bùn đất đầy bên dưới, để lộ ra một bộ xương trắng nằm thẳng dưới đáy.

Trên bộ xương đó lan tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, còn những tia sáng màu bích lục kia phát ra từ bộ xương và nối liền với thân thể Lăng Thanh Trúc.

Tại chỗ kết nối không ngừng có ánh sáng lấp lánh, dường như có thứ gì đó từ cơ thể Lăng Thanh Trúc đang chậm rãi chảy vào trong bộ xương kia.

Lâm Động nhìn bộ xương chằm chằm, đôi mắt đen của hắn lúc này phản chiếu ánh bích lục, hắn mơ hồ phát hiện ra, dường như bộ xương đó đang hấp thụ sức sống của Lăng Thanh Trúc!

Đồng tử hắn co rút lại, bàn tay chém mạnh xuống, chưởng phong bắn thẳng lên chùm sáng xanh lục kia.

Uỳnh!

Thế nhưng chưởng phong có thể chặt vỡ núi đá của hắn, khi đánh lên chùm sáng lại chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn bắn ngược trở ra!

Sắc mặt Lâm Động thay đổi, hắn bơi nhanh đến gần chùm sáng, lực thôn phệ bùng lên trên bàn tay, sau đó hắn tóm lấy chùm sáng.

Phụt phụt!

Trên chùm sáng đó lập tức bốc lên khói trắng, lực thôn phệ thẩm thấu vào trong, thôn phệ đi sức mạnh trong đó!

Rắc!

Cuối cùng, luồng ánh sáng bích lục cũng nhanh chóng tối lại, sau khi phát ra mấy tiếng giòn tan liền nổ tung.

Ánh sáng quanh người Lăng Thanh Trúc cũng nhanh chóng biến mất, nhưng đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền.

Lâm Động tiến lại ôm Lăng Thanh Trúc vào lòng, thân thể của nàng ta lúc này đã lạnh toát khiến tim hắn nhói lên một cái. Ánh mắt hắn không kìm được nhìn lại một lượt, sau đó hắn hít sâu một hơi, lấy ra một chiếc áo bào rộng, bọc lấy cơ thể khiến tà hỏa trong người hắn không ngừng bùng cháy kia.

Ôm lấy thân thể của Lăng Thanh Trúc vào lòng, lúc này Lâm Động cũng không kịp nghĩ nhiều, ánh mắt cảnh giác nhìn bộ xương dưới đáy hồ. Lúc này nó đang rung lên một cách quỷ dị, sau đó bỗng nhiên ngồi bật dậy, trong hai hốc mắt có ánh sáng lờ mờ quỷ dị.

Nhìn thấy vậy, tim Lâm Động nhất thời lạnh đi, khí tức cổ xưa tỏa ra từ bộ xương cho thấy chắc chắn nó đã tồn tại từ thời Viễn Cổ cho đến bây giờ. Nhưng mấy năm nay Lâm Động cũng từng thấy một vài thứ truyền lại từ thời Viễn Cổ, nhưng lần đầu nhìn thấy thứ gì đã biến thành bộ xương rồi mà vẫn động đậy được!

Hiển nhiên người này lúc chết đã có ý niệm lưu lại cực mạnh!

Lâm Động nhìn bộ xương với ánh mắt ngưng trọng, định ôm Lăng Thanh Trúc rời khỏi nơi quỷ dị này, thì hắn bỗng nhìn thấy bộ xương chợt cứng đờ lại, sau đó xương cốt bắt đầu nứt ra, cuối cùng bùm một tiếng tan thành mây khói!

Đúng lúc ấy dường như Lâm Động nghe thấy một tiếng kêu thét không cam tâm lan tỏa ra dưới đáy hồ.

Lâm Động kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó. Xem ra bộ xương kia kiên trì được đến lúc này đã là cực hạn. Tiếng kêu vừa rồi đã tiễn hắn về với hư vô!

Nhưng khi Lâm Động vừa thở phào, thì nơi bộ xương tiêu tan kia bỗng bắn ra một chùm sáng bích lục, rồi vút một tiếng lao thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động nhìn chùm sáng đầy cảnh giác. Đột nhiên hắn phát hiện ra, dường như đó là một đạo Linh ấn vô cùng huyền ảo nào đó, hắn có thể cảm nhận được luồng năng lượng dồi dào trong đó.

- Đây là… Linh ấn à?

Linh ấn chính là tinh hoa của một số cường giả thực lực cực mạnh sau khi chết để lại, cũng có thể nói là kỳ bảo vô cùng hiếm có. Hồi đó ở Không gian Viễn Cổ, Tô Nhu cũng có được một đạo Linh ấn mới có được thành tựu như hiện giờ, và đó mới chỉ là một phần nhỏ thực lực mới được đánh thức mà thôi.

Đối mặt với thứ bảo vật này, cho dù là Lâm Động cũng phải động lòng. Nhưng khi hắn chuẩn bị động thủ bắt lấy nó, thì luồng ánh sáng kia bỗng tránh né hắn, sau đó chui thẳng vào người Lăng Thanh Trúc!

- Xem ra nó không có duyên với mình!

Lâm Động lắc đầu cười cười, cơ duyên lớn như thế này, lúc nào hắn cũng bỏ qua mất!

Lâm Động cũng không nghĩ nhiều nữa, định ôm Lăng Thanh Trúc rời đi thì bỗng cảm thấy người trong lòng mình khẽ động một cái. Cúi xuống thì thấy đôi mắt mở to và gương mặt đỏ bừng của Lăng Thanh Trúc.

Hai ánh mắt gặp nhau, rồi cả hai cùng trầm mặc một cách kỳ lạ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 795

Hậu Quả

Dưới đáy hồ, hai ánh mắt sáng ngời nhìn nhau, không khí trầm mặc kỳ lạ cứ kéo dài như thế… Lúc này hiển nhiên Lâm Động có chút lúng túng. Tuy giữa hai người đã từng xảy ra chuyện hoang đường đó, nhưng lúc đó dù sao cũng là Lăng Thanh Trúc bị trúng bùa, còn hiện tại rõ ràng hai người rất tỉnh táo.

Hơn nữa Lâm Động cũng cảm nhận được cơ thể mềm mại trong lòng mình dường như đang nóng dần lên, chiếc áo bọc bên ngoài dường như không có hiệu quả che chắn là mấy.

Nhiệt độ đó cũng khiến hơi thở của Lâm Động trở nên nặng nề hơn. Hiển nhiên, chỉ cần là nam nhân bình thường, trong tình huống này chắc cũng không thể duy trì được tâm thái bình tĩnh… - Thả ta ra!

Hiển nhiên Lăng Thanh Trúc cũng nhận ra sự thay đổi nhỏ đó của Lâm Động, ánh mắt lóe lên chút sợ hãi, rồi nàng vùng ra, hét lên.

Trước hoàn cảnh đặc biệt này, rõ ràng Lăng Thanh Trúc cũng mất đi sự bình tĩnh lạnh lùng trước kia. Đồng thời nàng cũng quên mất, khi một nữ tử cao ngạo lạnh lùng lại thể hiện mặt yếu đuối hiếm thấy, thì sẽ có sức hấp dẫn với nam nhân đến mức nào.

Khi Nữ thần mất đi vòng sáng, biến thành nữ nhân yếu đuối, sẽ khiến bọn chúng sinh điên đảo!

Vì vậy, khi nàng vừa dứt lời, nàng không chỉ không được Lâm Động thả ra, mà đôi mắt hắn lại bùng cháy dục hỏa, rồi mắt nàng mở to, gương mặt Lâm Động ngày một gần, cánh tay hắn giữ chặt lấy nàng, cuối cùng nàng cảm nhận

được đôi môi nóng bỏng của Lâm Động đã ép lên môi nàng một cách cực kỳ bá đạo!

Sức nóng truyền tới từ miệng khiến toàn thân Lăng Thanh Trúc thoáng cứng ngắc, nhưng rồi rất nhanh nàng sực tỉnh, bàn tay như vuốt mèo lướt qua lưng Lâm Động để lại một vệt máu, cơ thể cũng vùng vẫy mãnh liệt.

Thế nhưng Lâm Động không hề để tâm, hai tay như hai gọng kềm ôm sát nàng vào lòng.

Bịch bịch bịch!

Hai tay Lăng Thanh Trúc không ngừng đánh lên ngực Lâm Động, âm thanh trầm đục khiến người ta phải giật mình, có thể thấy Lăng Thanh Trúc lúc này đã vô cùng giận dữ.

Thực lực Lăng Thanh Trúc rất mạnh, một trận chưởng phong đánh tới, cho dù là Lâm Động cũng khó lòng chịu đựng nổi. Hắn ngả người về phía trước khiến cơ thể hai người gần nhau hơn, rồi hắn tách môi ra, hầm hầm nhìn nữ nhân trong lòng mình, thở nặng nề nói:

- Còn động đậy nữa là ta ra tay đấy!

- Ngươi dám!

Lăng Thanh Trúc đầy vẻ giận dữ, nghiến răng nói. Nhưng dù nói thế nàng vẫn giảm nhẹ mức giãy giụa, dường như thật sự sợ Lâm Động phát điên.

Lâm Động hé miệng cười, cảm giác từng cơn đau trước ngực nhưng trong lòng lại vô cùng thoải mái. Năm năm rồi, nữ nhân năm đó khiến hắn ngước mắt nhìn không chạm tới được, giờ đã khuất phục trước hắn một lần nữa. Thứ khoái cảm này thật sự còn sảng khoái hơn khi giết được Lâm Lang Thiên rất nhiều.

- Lâm Động, ngươi muốn chết phải không?

Giọng nói Lăng Thanh Trúc bỗng trở lên âm u lạnh lẽo. Lâm Động nhìn xuống, gương mặt giận dữ ngượng ngùng đã biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng quen thuộc.

Sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, vừa rồi hắn khiến Lăng Thanh Trúc không thể phản kháng được chẳng qua vì nàng đang hoảng loạn, khi nàng thật sự bình tĩnh, với thực lực của nàng thì Lâm Động chẳng thể nào làm được gì.

Bùm!

Lâm Động dự liệu quả nhiên không sai, khi Lăng Thanh Trúc bình tĩnh lại, một luồng năng lượng hùn hồng bùng phát, đánh bật tay của Lâm Động ra, thậm chí cả người hắn cũng phải lùi về sau mấy bước.

Lăng Thanh Trúc nhanh chóng thoát khỏi Lâm Động, cả người lùi về sau, gương mặt xinh đẹp lúc này bị bao trùm bởi sương lạnh, rõ ràng Lâm Động đã khiến nàng vô cùng giận dữ!

Lâm Động nhìn sắc mặt Lăng Thanh Trúc, đầu óc cũng chợt bừng tỉnh lại, trong lòng thầm kêu không hay.

Đột nhiên Lăng Thanh Trúc khẽ nắm tay lại, một thanh trường kiếm hiện ra, năng lượng mạnh mẽ dâng trào.

- Chạy thôi!

Lâm Động nhìn thấy thế, da đầu tê dại, xem ra nữ nhân này sắp phát điên rồi. Hắn cũng không do dự nữa, quay người bay ra khỏi hồ. Hắn không nghĩ lúc này Lăng Thanh Trúc ra tay sẽ nể mặt mình nữa.

Vút vút!

Khi Lâm Động vừa bay ra thì hai đạo kiếm quang đã bắn tới, sượt qua người hắn vẽ ra trong hồ hai đường thủy đạo khổng lồ.

- Lâm Động, ta phải giết ngươi!

Giọng nói lạnh lùng xem lẫn giận dữ, ngượng ngùng vọng tới, Lâm Động cảm nhận được kiếm quang đang lao tới như vũ bão.

Soạt!

Hiển nhiên Lâm Động sẽ không ngu ngốc đứng lại chịu đòn, đôi cánh Long dực dang rộng, toàn lực bay đi, phía sau là vô số đạo kiếm quang truy kích.

Thái Thanh Tiên Trì trong sơn cốc vốn dĩ vô cùng tĩnh lặng, nhưng sự tĩnh lặng không duy trì được bao lâu, trong nước hồ bỗng xuất hiện một cái xoáy nước khổng lồ, sau đó một thân ảnh bao phủ đầy thanh quang bay ra. Ngay sau đó vô số những đạo kiếm quang bắn tới, đâm sầm lên vách núi để lại những hố sâu đen ngòm khổng lồ.

Lâm Động thoát khỏi hồ nước, nhìn đống tàn tích xung quanh, khóe miệng không khỏi co giật. Lăng Thanh Trúc phát điên lên thì ra đáng sợ thế này!

Bùm!

Bề mặt Thái Thanh Tiên Trì nổ tung, vô số những dòng nước chuyển động, sau đó một thân ảnh hiện ra, tiếp đó là chiếc áo bào đen ướt sũng bay ra, bộ váy trắng nhanh chóng phủ lên ngọc thể. Khi làn nước rút xuống thì một nữ tử tuyệt mỹ đứng phiêu phù trên không trung, thanh sắc đổ xuống, chỉ là gương mặt tuyệt đẹp vẫn phủ một lớp sương lạnh.

Vút!

Lăng Thanh Trúc tay cầm trường kiếm, mặt lạnh như băng nhìn Lâm Động, không nói nửa lời, vung kiếm lên, lại một đạo kiếm quang mạnh mẽ bắn tới Lâm Động.

Lâm Động vội vàng tăng tốc tới cực hạn lùi về phía sau, không ngừng tránh né công kích.

- Ta xuống đó cứu nàng mà, sao lại dã man như vậy?

Trong lúc tránh đòn, Lâm Động cũng không ngừng lên tiếng giải thích.

- Nếu ta không xuống thì nàng đã bị thứ dưới đó hút hết sức sống rồi!

- Ta lo lắng cho nàng thôi mà!

Lăng Thanh Trúc nghiến răng, lạnh lùng nói:

- Điều đó có liên quan gì đến hành động vừa rồi của ngươi?

Lâm Động nghẹn họng. Đúng là lúc nãy trong lòng hắn bùng lên tà hỏa, không thể kìm chế nổi. Cho dù hắn có mặt dày thế nào cũng chẳng thể tìm được cớ mà thoái thác.

- Hừ!

Lăng Thanh Trúc thấy vậy hừ lạnh một tiếng, rồi lại chém một kiếm xuống. Một đường kiếm quang mấy chục trượng oanh kích thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động thấy thế, thở dài bất lực, sau đó không có ý tránh né nữa, dường như hắn định mạnh mẽ hứng lấy một kiếm này.

Vút!

Kiếm quang bay tới, nhưng khi nó sắp chạm vào người Lâm Động thì Lăng Thanh Trúc chợt nghiến răng, ngón tay điểm ra, kiếm quang chuyển hướng sượt qua người hắn, đâm thẳng xuống mặt đất tạo ra một cái rãnh lớn.

Lâm Động thở phào một cái, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lăng Thanh Trúc:

- Xả hết giận chưa?

Uỳnh uỳnh!

Lâm Động vừa dứt lời, cách đó không xa bỗng có thanh âm uỳnh uỳnh vang lên. Ngay sau đó đầu quái xà ba đầu trước đó bị dụ đi, hiện tại đang trườn về sơn cốc. Khi thấy hai người, ánh mắt nó tràn ngập sát ý.

Vèo!

Lâm Động nhìn thấy đầu quái xà quay lại, vừa định ra tay thì một đạo quang ảnh bay ra, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, vô số đạo kiếm quang bắn ta từ thanh kiếm trên tay Lăng Thanh Trúc, sau đó ập tới đầu quái xà.

- Grào grào!

Đối mặt với công kích mạnh mẽ không chút nương tay của Lăng Thanh Trúc, đầu quái xà kêu lên thảm thiết, máu tươi bắn ra tung tóe. Rất nhanh đầu quái xà thực lực sánh ngang với Lôi Thiên đã bị chém thành vô số khúc!

Lâm Động sững sờ, nhìn đầu quái xà có hậu quả thê thảm, rồi lại nhìn Lăng Thanh Trúc đang dần thu lại sự lạnh lùng, nhất thời da đầu cảm thấy tê rần.

Dường như nữ nhân này đang dùng hành động để nói với hắn, đây chính là hậu quả khi khiến nàng phát nộ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 796

Động Thủ

Uỳnh!

Đầu quái xà thể tích khổng lồ đổ uỵch xuống đất, máu tươi chảy lênh láng nhuộm đỏ cả mặt đất, mùi tanh nồng lan tỏa khắp không gian.

Gương mặt Lăng Thanh Trúc lạnh băng đáp xuống, sau đó đến bên cạnh Thái Thanh Tiên Trì lấy tay vẫy nước rửa sạch kiếm.

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, khẽ gãi gãi mũi. Xem ra lần này Lăng Thanh Trúc đã thật sự nổi giận, nhưng điều này cũng có thể hiểu được.

Nếu hôm nay là người khác thì Lâm Động dám đảm bảo tình cảnh sẽ thê thảm chẳng khác gì đầu quái xà kia. Trên thế gian này có lẽ chỉ có mỗi mình Lâm Động là có thể nhiều lần khiêu khích giới hạn của nàng như vậy.

Quan hệ không rõ ràng của hai người hiển nhiên đã khiến hai bên không thể coi đối phương như những người bình thường khác, đó cũng là lý do Lăng Thanh Trúc liên tục nhẫn nhịn Lâm Động như vậy.

Dòng nước chảy xuống từ thanh kiếm tạo lên những đường gợn sóng trên mặt hồ, Lăng Thanh Trúc cúi đầu nhìn gương mặt xinh đẹp khuynh nước khuynh thành của mình dưới mặt hồ, khẽ cắn môi, khóe miệng dường như vẫn còn cảm giác ấm nóng lúc trước.

Hắn ta lúc nào cũng phá vỡ tâm cảnh phẳng lặng như mặt hồ của nàng!

Lăng Thanh Trúc có phần sững sờ. Chuyện xảy ra năm năm trước quả thật đã

phá vỡ quỹ đạo bình thường của hai người. Nàng vốn tưởng với tính cách của mình thì sẽ giống như sư phụ nói, có thể tâm như mặt gương không vướng bụi trần, nhưng mà sau chuyện đó, tấm gương sáng trong trong tim nàng đã vương một hạt bụi nhỏ bé.

Lăng Thanh Trúc dùng thời gian năm năm để che giấu thật sâu hạt bụi đó, khi mà nàng tưởng đã quên được nó, thì thân ảnh dường như đã nhạt nhòa kia lại một lần nữa xuất hiện trước tầm mắt nàng với phong thái kiên nghị dị thường.

Gã thiếu niên yếu đuối năm đó bất giác đã đuổi kịp bước chân nàng. Trong năm năm hắn đã thay đổi không ít, nhưng sự cố chấp năm xưa không hề giảm đi!

Năm năm trước, gã thiếu niên thảm hại trước mặt Lâm Lang Thiên, hiện giờ đã trở thành đệ tử kiệt xuất nhất của Đạo Tông, thậm chí thành tựu của hắn có thể coi là đỉnh cao trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực đương đại.

Sự lột xác này khiến Lăng Thanh Trúc có lúc cũng không thể coi thường, nàng biết muốn gạt bỏ người này ra khỏi thế giới của mình một lần nữa, có lẽ không phải chuyện đơn giản.

Lăng Thanh Trúc khẽ mím môi, ánh mắt có phần phức tạp. Đột nhiên nàng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên phía sau, thân thể bất giác cứng đờ, nhanh chóng thu lại ánh mắt phức tạp kia.

Lâm Động tiến lại, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lăng Thanh Trúc. Hắn ngoảnh sang nhìn, bỗng cười, nói:

- Còn nhớ lời ta nói năm năm trước không?

- Quên rồi!

Lăng Thanh Trúc hơi cụp mắt xuống, lạnh nhạt nói.

- Trước đây ta biết khoảng cách giữa ta và nàng lớn đến thế nào, nên ta mới nỗ lực bằng mọi cách để rút ngắn cái khoảng cách đó. Năm đó sau khi nàng bỏ

đi, ta cũng rời khỏi Viêm Thành, một mình xông pha rèn luyện. Hồi đó trong lòng ta có hai mục tiêu, một là giết Lâm Lang Thiên hai là đứng trước nàng, một lần nữa lặp lại câu nói của năm xưa!

Gã thanh niên ngồi bên hồ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen kịt, cười nói.

- Ta không muốn khoe khoang gì với nàng cả, chỉ là muốn nói sự phán định của nàng năm năm trước của nàng về ta đã hoàn toàn sai lầm!

- Ta đã làm được việc nàng cho rằng ta không thể!

Lăng Thanh Trúc lướt nhẹ ngón tay trên thanh trường kiếm, ngoảnh sang nhìn gã thanh niên có nụ cười xán lạn, trầm mặc một lúc lâu mới khẽ nói:

- Vì câu nói đó mà ngươi đã liều mạng trong năm năm nay? Ngươi phải biết là trên con đường đó, có lẽ có rất nhiều lần nếu như thất bại, ngươi sẽ không có cơ hội làm lại nữa!

- Cuối cùng ta cũng thành công!

Lâm Động vươn vai, hắn ra khỏi Đại Hoang Vực, ra khỏi Vương triều Đại Viêm, tiến vào Bách Triều Đại Chiến, cuối cùng là Đông Huyền Vực, đương nhiên có vô vàn khó khăn nguy hiểm, nhưng hắn đã thành công!

- Năm đó ta từng nói, nữ nhân ta đã ngủ cùng, nhất định phải là nữ nhân của ta. Câu nói này đúng là có phần dung tục, nhưng mà… Lâm Động cười nhạt, mắt vẫn nhìn Lăng Thanh Trúc chằm chằm:

- Nàng là nữ nhân của ta!

Xoẹt!

Tia nước tung lên, thanh trường kiếm sáng loáng đem theo hàn khí lãnh liệt chỉ thẳng vào cổ họng Lâm Động, Lăng Thanh Trúc lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi cho rằng ta sẽ không động thủ với ngươi sao?

Lâm Động không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Lăng Thanh Trúc, ánh mắt không hề có dấu hiệu nhún nhường.

Lăng Thanh Trúc nghiến răng, cuối cùng vẫn thu lại thanh kiếm, bàn tay nắm lại:

- Sau này ít nói câu đó đi! Nếu câu nói này truyền đến tai sư phụ ta, thì cho dù ngươi có là đệ tử của Đạo Tông, sư phụ cũng sẽ giết ngươi!

Lâm Động chau mày.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta, mỗi đời Tông chủ đều phải tu luyện tâm cảnh phẳng lặng như gương, không vướng bụi trần. Chuyện của chúng ta, nếu sư phụ biết được thì nhất định sẽ ra tay giúp ta trừ bỏ bụi trần!

Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào Lâm Động, nói:

- Mà ngươi chính là bụi trần trong lòng ta!

- Cái gì mà tâm cảnh phẳng lặng như gương? Bàng môn tả đạo!

Lâm Động khẽ chau mày, sau đó liếc nhìn Lăng Thanh Trúc:

- Vậy nàng nghĩ hạt bụi trần này trong lòng nàng, nên trừ bỏ như thế nào?

Lăng Thanh Trúc sững người, nàng vốn tưởng vấn đề này căn bản không cần nghĩ nhiều, liền có thể trả lời, nhưng lúc này trước cái nhìn chăm chú của Lâm Động, nàng lại khó lòng mở lời, chỉ mơ hồ lắc đầu:

- Ta không biết!

- Ta không biết nàng nói thế, có phải muốn ta biết khó mà lui không, nhưng chuyện đã ta đã quyết thì sẽ không bao giờ thay đổi! Nếu sư phụ nàng muốn

ngăn cản, thì hãy đợi ta mạnh hơn sư phụ nàng, rồi ta sẽ cướp nàng khỏi Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc, cười nói.

Rõ ràng Lăng Thanh Trúc bị câu nói đó khiến cho dở khóc dở cười, lắc đầu bất lực, nói:

- Cho dù Chưởng giáo Ứng Huyền Tử của Đạo Tông gặp sư phụ ta cũng phải nhún nhường vài phần, ngươi chọn nhầm mục tiêu rồi!

Lâm Động cười, cũng không nói gì thêm, hắn cũng có thể cảm nhận được tâm cảnh phức tạp của Lăng Thanh Trúc đối với mình. Điều này thật ra đã là rất tốt rồi, ít nhất thì khi nàng đối xử với hắn không lạnh nhạt xa cách như với các nam tử khác.

- Dưới đáy hồ… cảm ơn ngươi!

Lăng Thanh Trúc đổi giọng, nói.

- Sao nàng lại động vào thứ đó?

Lâm Động nhíu mày, nếu Lăng Thanh Trúc muốn trị thương thì chỉ cần ở trong hồ là được sao lại phải xuống tận dưới đáy.

- Bộ hài cốt đó có lẽ có liên quan gì đó với Cửu Thiên Thái Thanh Cung, sau khi xuống đó, ta đột nhiên nghe được tiếng gọi mơ hồ, nhưng không ngờ nó lại muốn đoạt lấy sức sống của ta.

Lăng Thanh Trúc nhíu mày, nói.

- Có liên quan đến Cứu Thiên Thái Thanh Cung?

Lâm Động thoáng khựng người, thời gian tồn tại của bộ hài cốt đó rõ ràng lâu đời hơn Cửu Thiên Thái Thanh Cung rất nhiều, vì thế có lẽ hai bên không có liên

hệ trực tiếp, xem ra là liên quan về công pháp vũ kỹ.

- Chẳng trách mà đạo Linh ấn kia lại chui vào cơ thể của nàng!

Lăng Thanh Trúc gật đầu, nàng có thể cảm nhận trong người mình có thêm một đạo Linh ấn, nhưng đó cũng coi như là cơ duyên không nhỏ của nàng.

- Xem ra sau này Thái Thanh Tiên Trì cũng mất tác dụng rồi!

Lâm Động có chút tiếc nuối nhìn Thái Thanh Tiên Trì. Ánh sáng thất sắc trong nó đang dần dần tan đi. Thái Thanh Tiên Trì xuất hiện ở Dị Ma Vực hiển nhiên là nhờ bộ hài cốt kia bảo vệ, nhưng giờ bộ hài cốt đã tan biến, có lẽ sau này nó sẽ ma khí xâm thực.

Lăng Thanh Trúc gật đầu, rồi đứng dậy nói:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Mục đích chuyến đi này đã đạt được, bọn họ cũng không cần ở lại đây nữa.

Lâm Động cũng gật đầu cười, vung tay lên, một đạo hắc quang từ xa lao tới, cuối cùng được thu vào túi Càn Khôn, chính là cỗ Ma thi lúc trước đã dụ đầu quái xà đi.

Hai người chuẩn bị lên đường, đột nhiên thần sắc Lăng Thanh Trúc bỗng thay đổi, vung tay lên, một đạo kim quang từ phía trước bắn thẳng vào tay nàng.

- Đây là Nguyên thần Truyền tin của Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta, xảy ra chuyện gì rồi sao?

Lăng Thanh Trúc đón lấy đạo kim quang, cặp mày khẽ lại, ngón tay điểm nhẹ lên trán, nhất thời sắc mặt có chút thay đổi.

- Sao vậy? Người Cửu Thiên Thái Thanh Cung xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Động ngạc nhiên hỏi.

- Không!

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, nhìn Lâm Động, do dự một chút sau đó mới nói:

- Hình như bọn Nguyên Môn đã ra tay động thủ với đệ tử Đạo Tông rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 797

Khai Chiến

Khi nói ra câu ấy, Lăng Thanh Trúc có thể thấy rõ ràng nụ cười trên gương mặt Lâm Động dần dần thu lại, trong màn đêm lạnh lẽo tối tăm đột nhiên tỏa ra từng luồng sát ý dâng trào.

- Có chuyện gì?

Lâm Động trầm giọng hỏi.

- Hình như hai ngày trước Nguyên Môn và Đạo Tông đụng độ nhau, bởi vì một số tranh chấp gì đó mà bọn Nguyên Thương đã ra tay… Lăng Thanh Trúc ngập ngừng nói.

Chắc chắn do bọn Nguyên Môn khiêu khích trước. Dù gì thực lực đệ tử Đạo Tông yếu hơn một chút, mà chủ lực của bọn họ là Lâm Động lại không có mặt ở đó, cho dù có gặp Nguyên Môn thì có lẽ bọn họ sẽ nhún nhường một chút. Vì vậy chắc chắn chuyện này do bọn Nguyên Môn cố ý gây ra.

- Sau khi hai bên giao thủ, hai ngày nay các đệ tử Đạo Tông đã tiến gần tới Truyền tống trận Địa vực, còn Nguyên Môn thì đuổi theo quyết không tha, xem ra bọn chúng không nhẫn nhịn được nữa rồi!

- Đệ tử Đạo Tông có bị thương vong không?

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, hỏi.

- Có Thần Khôi trợ giúp tạm thời chặn được Nguyên Thương, giảm được không ít áp lực. Nhưng nghe nói có chút thương vong… Lăng Thanh Trúc chần

chừ một chút, cuối cùng không giấu diếm, nói.

Uỳnh!

Ngay khi nàng vừa dứt lời, sát khí nhất thời bùng nổ ra từ người Lâm Động. Sắc mặt hắn vô cùng dữ dằn, dường như hắn có thể nghe được những tiếng kêu thảm thiết của đệ tử Đạo Tông và tiếng cười ngông cuồng của bọn Nguyên Môn.

- Bọn tạp chủng!

Thân thể Lâm Động rung lên, hắn biết ngày này sớm muộn gì cũng đến, nhưng hắn không ngờ Nguyên Môn lại nóng vội ra tay ngay lúc này.

- Nguyên Môn và Đạo Tông đã đánh nhau mấy ngày rồi, chúng ta lập tức đến Truyền tống trận Địa vực chứ?

Lăng Thanh Trúc khẽ hỏi.

Lâm Động gật đầu, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Bắc tối tăm, ánh mắt lấp lánh ánh đỏ ngầu, gương mặt vô cùng đáng sợ.

Hiện giờ hắn không biết tình hình thương vong cụ thể của đệ tử Đạo Tông ra sao, nhưng hắn biết, dù cho bất cứ ai trong số bọn Thanh Đàn, Ứng Hoan Hoan xảy ra chuyện gì, lần này hắn nhất định sẽ tắm máu Nguyên Môn!

Không chừa lại bất cứ một ai!

Sát khí nồng đậm lan tỏa ra từ cơ thể Lâm Động, thứ sát khí này còn đậm đặc hơn cả đám Ma quái trong Dị Ma Vực nữa.

- Từ đây đến Truyền tống trận Địa vực phải mất bao lâu?

Lâm Động hỏi.

- Năm ngày, nhưng nếu chúng ta đi hết sức thì có lẽ ba ngày là đuổi kịp!

Lăng Thanh Trúc ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

- Vậy đi thôi!

Đôi cánh Long dực dang rộng, sau đó hắn không nói gì thêm, thân hình biến thành một đạo thanh quang xé tan màn đêm lao đi.

Lăng Thanh Trúc nhìn theo Lâm Động, trong lòng không khỏi căng thẳng, đôi mắt ánh lên chút lo lắng. Từ khi cuộc Thi đấu Tông phái bắt đầu, nàng đã biết Nguyên Môn và Đạo Tông tuyệt đối không thể nào hòa bình mà rời khỏi. Lần trước Đạo Tông đã tổn thất nghiêm trọng, ngay cả Đại sư tỷ của Thiên Điện cũng bị Nguyên Môn giết chết, mà lần này có lẽ còn ác liệt hơn lần trước.

Trong các cuộc Thi đấu Tông phái ở những năm trước, Nguyên Môn toàn chiếm thế thượng phong so với Đạo Tông, nhưng lần này, tuy về bề ngoài, đám đệ tử Nguyên Môn vẫn mạnh hơn so với Đạo Tông, nhưng Đạo Tông lại có Lâm Động, bình thường nhìn có vẻ hiền lành nhưng có thể lập tức trở mặt biến thành một Sát Thần, hắn sẽ là biến số lớn nhất của cuộc Thi đấu lần này!

Nếu Nguyên Môn coi thường thì e sẽ phải trả giá đắt!

Lăng Thanh Trúc nhớ lại gương mặt dữ dằn đầy sát khí của Lâm Động, nàng biết có lẽ cuộc Thi đấu Tông phái lần này sẽ khó tránh khỏi cảnh tượng máu chảy thành sông. Lăng Thanh Trúc khẽ thở dài, sau đó không nghĩ nhiều nữa, đóa thanh liên hiện ra dưới chân nàng, rồi toàn thân biến thành một đạo hồng quang đuổi theo Lâm Động.

o0o Vút!

Trên bầu trời u ám, hai đạo hồng quang bay qua với tốc độ kinh người, gây lên áp lực khiến mặt đất cũng phải nứt ra thành một đường rãnh sâu.

Đó chính là Lâm Động và Lăng Thanh Trúc đang bay ra từ sâu trong Dị Ma Vực. Bọn họ đã lên đường được hai ngày rồi, và gần như không hề nghỉ ngơi.

Thanh quang bao phủ quanh thân thể Lâm Động, đôi cánh Long dực sau lưng thỉnh thoảng đập mạnh, tốc độ lập tức tăng lên rất nhanh, gương mặt hắn lúc này vô cùng u ám.

Trong hai ngày này, bọn họ cũng gặp được người của những Tông phái khác, từ bọn họ, Lâm Động cũng có được một số tin tức về Nguyên Môn và Đạo Tông.

Hai bên chiến đấu, một đuổi, một lùi. Bên truy kích đương nhiên là Nguyên Môn, còn bên rút lui là Đạo Tông. Rõ ràng là Đạo Tông cố gắng phòng ngự trước sự tấn công như vũ bão của Nguyên Môn, vừa chiến vừa lùi, hoặc có thể nói bọn họ đang chờ đợi, chờ người có thể thống lĩnh bọn họ chiến đấu quay trở về.

- Lâm Động, chúng ta sắp đến Truyền tống trận Địa vực rồi!

Lăng Thanh Trúc nhìn về phía xa, rồi quay sang Lâm Động, nói.

Lâm Động gật đầu, cũng không nói gì cả. Nếu là trước đây, chưa biết chừng Lâm Động sẽ trêu đùa vài câu với Lăng Thanh Trúc, nhưng hiện giờ hắn chẳng có tâm trạng.

Lăng Thanh Trúc cũng hiểu tâm trạng Lâm Động lúc này, nàng trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Ta biết cuộc chiến giữa Nguyên Môn và Đạo Tông là khó tránh khỏi, nhưng ngươi phải cẩn thận bọn Nguyên Thương!

- Ừm!

Ánh mắt Lâm Động lay động, chau mày nhìn Lăng Thanh Trúc, nói:

- Thực lực của hắn có lẽ là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành?

Trong số các đệ tử trẻ tuổi của cuộc Thi đấu Tông phái lần này, người đạt đến

cảnh giới Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành có lẽ chỉ có ba người, chính là Nguyên Thương, Lăng Thanh Trúc và Thần Khôi.

Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành thật sự là khó đối phó, nhưng nếu giao đấu thì Lâm Động sẽ khiến hắn phải trả cái giá mà Nguyên Thương không thể nào ngờ tới.

- Thực lực của Nguyên Thương đúng là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, nhưng hắn có thể trở thành thủ lĩnh của Tam Tiểu Vương, hiển nhiên có rất nhiều thủ đoạn ẩn giấu. Đối mặt với hắn, ngay cả ta cũng không chút nắm chắc, ngươi phải cẩn thận!

Lăng Thanh Trúc trầm ngâm, sau đó nói.

Lâm Động nhíu mày. Thực lực Lăng Thanh Trúc tương đương Nguyên Thương, nhưng Lăng Thanh Trúc lại nói đối với hắn không chút nắm chắc, xem ra Nguyên Thương không hề đơn giản chút nào!

- Cảm ơn!

- Nếu ngươi không cùng ta tìm Thái Thanh Tiên Trì thì chắc Nguyên Môn cũng không ra tay sớm như vậy… Ánh mắt Lăng Thanh Trúc có chút áy náy.

- Nếu ta có mặt, thì có lẽ bọn chúng không kéo dài lâu thế đâu!

Lâm Động lắc đầu, nhìn về phía xa, sát khí lại bùng phát.

- Bọn chúng chỉ đuổi mà không đánh, có lẽ là muốn ép ta phải ra mặt. Ha ha, xem ra Nguyên Thương hận ta đến xương tủy rồi! Cũng tốt, nếu ngươi đã muốn ép ta hiện thân thì lần này ta sẽ chơi với các ngươi một trận!

- Nhưng thứ đánh cược của ta trước nay đều không nhỏ, lần này hãy dùng tính mạng của chúng ta mà đánh cược đi!

o0o Truyền tống trận Địa vực trong Dị Ma Vực.

Đây là một khu vực bãi đá rộng lớn, vô số đỉnh núi lớn nhỏ đứng sừng sững khắp bốn phía, thấp thoáng có sát khí tỏa ra từ những ngọn núi, bao phủ lấy toàn bộ thiên địa.

Trong khu đất này là biển người đông đúc, vô số ánh mắt đang nhìn về sau. Đột nhiên trong không trung có tiếng xé gió vang lên, sau đó bọn họ thấy vài trăm thân ảnh đầy mùi tanh nồng xuất hiện.

- Người của Đạo Tông!

Nhìn đám người đó, không gian lập tức vang lên tiếng xao động thở dài. Trận chiến giữa Đạo Tông và Nguyên Môn đã lan truyền khắp Dị Ma Vực.

- Dừng lại!

Ứng Tiếu Tiếu ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, vẫy tay hô lớn. Phía sau, các đệ tử Đạo Tông lập tức dừng lại, ánh mắt đầy cảnh giác.

- Ha ha… Khi các đệ tử Đạo Tông dừng lại, trong một ngọn núi ở phía trước bỗng vang ra một tiếng cười lạnh lùng. Sau đó rất nhiều thân ảnh lao ra từ bốn phương tám hướng, cuối cùng xếp thành hình bán nguyệt chặn phía trước đám đệ tử Đạo Tông.

- Nguyên Thương!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn ba kẻ đứng trên đỉnh núi với ánh mắt lạnh băng, đôi tay nắm chặt lại.

- Ép các ngươi thành thế này rồi, thế nhưng không ngờ hắn vẫn không chịu hiện thân! Ha ha… thật là biết nhẫn nhịn! Xem ra ngạo khí ban đầu của hắn đã bay mất hết rồi! Nhưng nếu hắn đã không chịu hiện thân thì ta đành phải xả hận lên đầu các ngươi thôi!

Trên đỉnh núi, Nguyên Thương mỉm cười nhìn đám đệ tử Đạo Tông, ánh mắt tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 798

Giải Quyết Ân Oán

Sát khí nhất thời lan tỏa ra khắp không gian, dường như không khí cũng đặc quánh lại.

Ở đây cách Truyền tống trận của Dị Ma Vực không xa, vì thế cơ bản nơi này là địa điểm tiến hành giai đoạn cuối của cuộc Thi đấu Tông phái rồi. Nhưng rất nhiều người đều biết, trò vui bây giờ mới bắt đầu.

Giữa Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp của Đông Huyền Vực đều có sự cạnh tranh, các bên cũng có thể coi là đối thủ lẫn nhau, nhưng thường thì có chút áp chế, không quá mức quyết tuyệt, ngoại trừ Nguyên Môn và Đạo Tông ra.

Nguyên Môn là Tông phái siêu cấp mạnh nhất tại Đông Huyền Vực, hành sự đương nhiên phi thường bá đạo. Về điểm này, các Tông phái khác mặc dù rất bất mãn nhưng không có cách nào, dù gì thực lực Nguyên Môn quá mạnh, ba đại Chưởng giáo của bọn chúng lại càng uy danh hiển hách.

Thực lực của Đạo Tông tuy kém hơn so với Nguyên Môn một chút, nhưng cũng là một trong Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp, đương nhiên bọn họ cũng không phải loại tầm thường. Hai bên trước nay luôn có ân oán, nhưng nó chỉ được thật sự khuếch đại vào một trăm năm trước, khi Đạo Tông xuất hiện một gã Chu Thông.

Người ngoài thật ra không được biết nhiều về chuyện năm đó, bọn họ chỉ biết từ sau khi Đạo Tông có Chu Thông, mọi danh tiếng của các đệ tử trẻ tuổi năm đó đều tụ tập lại trên người hắn. Thậm chí ngay cả Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn cũng chịu thiệt thòi dưới tay Chu Thông. Trong cuộc Thi đấu Tông phái

năm đó thì càng thảm hại, Tam Tiểu Vương dưới tay của Chu Thông, một chết, một bị trọng thương, một tháo chạy.

Cuộc Thi đấu Tông phái lần đó có lẽ là lần mà các đệ tử Đạo Tông được mở mày mở mặt nhất. Tuy bọn họ cũng có thiệt hại, nhưng so với Nguyên Môn thì chẳng là gì.

Sau đó dường như lại xảy ra một số chuyện xung đột cá nhân khác, đột nhiên có tin gây chấn động lan truyền, đệ tử Đạo Tông là Chu Thông, một mình xông vào Nguyên Môn, giết chết ba đại Trưởng lão của Nguyên Môn, xới tung cả Nguyên Môn, cuối cùng ép cả Chưởng giáo Nguyên Môn phải đích thân ra tay mới giết được hắn.

Chuyện này thật sự đã gây một làn sóng chấn động cả Đông Huyền Vực. Tất cả đều sững sờ về sự cường hãn của Chu Thông, rốt cuộc hắn mạnh mẽ đến mức nào thì mới đơn thương độc mã xông thẳng vào Tổng bộ Nguyên Môn, gây nên chuyện kinh thiên động địa như thế?

Cái chết của Chu Thông cũng khiến cho Đạo Tông phẫn nộ. Năm đó Chu Thông có địa vị vô cùng cao quý trong mắt các đệ tử Đạo Tông. Vì thế khi tin tức Chưởng giáo Nguyên Môn đích thân ra tay giết chết Chu Thông lan ra, đám đệ tử Đạo Tông đã triệt để bạo động. Trong Tông phái sôi sục ý chí báo thù. Lúc đó Nguyên Môn và Đạo Tông đã ở gần kề với giới hạn khai chiến.

Ai cũng biết hai Tông phái siêu cấp này mà khai chiến thì sẽ ác liệt đến mức nào… Nhưng cuối cùng trận đại chiến đã không xảy ra. Dưới sự áp chế của Ứng Huyền Tử và những cao tầng khác trong Tông phái, chuyện này đã được tạm thời dập tắt.

Thế nhưng có những mối thù không thể xóa nhòa theo thời gian, mà ngược lại còn sâu sắc hơn. Vì thế dù đại chiến Nguyên Môn, Đạo Tông không bùng nổ nhưng mối quan hệ giữa hai bên đã xấu đi rất nhiều. Đó cũng là nguyên nhân khiến mỗi lần chạm trán trong cuộc Thi đấu Tông phái là hai bên không thể kết

thúc một cách hòa bình.

Ví dụ như trong cuộc Thi đấu Tông phái lần trước, mặc dù đệ tử Đạo Tông đã chủ động nhận thua, nhưng Nguyên Môn vẫn ra tay giết chết Đại sư tỷ Thiên Điện hồi đó, cũng chính là tỷ tỷ của Vương Diêm.

Ân oán thù hận cứ tích lại dần dần, mãi đến bây giờ… Trên không trung và các đỉnh núi của địa vực có vô số đoàn người không phải thuộc phe Nguyên Môn và Đạo Tông đang tụ tập lại. Bọn họ nhìn sự đối đầu quen thuộc đó, đều thầm thở dài, xem ra cuộc Thi đấu Tông phái lần này không thể yên tĩnh được rồi, chỉ không biết Đạo Tông liệu có thảm hại như lần trước hay không… o0o Trước những ánh mắt chăm chú của đám người xung quanh, sắc mặt các đệ tử Đạo Tông mang đầy hận ý trừng trừng nhìn bọn người Nguyên Môn.

Gương mặt Ứng Hoan Hoan bao phủ đầy hàn khí nhìn tình hình trước mắt, bàn tay nắm chặt lại, nàng biết lúc này khó tránh khỏi một hồi đại chiến.

- Nguyên Thương, chỉ là một cuộc thi thôi, có cần thiết phải thế này không?

Thần Khôi chau mày, nhìn Nguyên Thương ở phía xa, trầm giọng nói.

- Ha ha… Ta cũng không muốn thế này, nhưng ta không thể nhịn được một số kẻ không ngừng khiêu khích. Nếu không động thủ có lẽ kẻ khác sẽ tưởng rằng ai cũng ức hiếp được Nguyên Môn ta!

Nguyên Thương lạnh lùng nói.

- Nhưng nếu Thần Khôi ngươi đã lên tiếng, ta cũng không thể không nể mặt. Chỉ cần giao Lâm Động ra đây cho bọn ta tùy ý xử lý thì ra sẽ tuyệt đối không ra tay với bọn họ, thế nào?

- Ngươi đừng nằm mơ!

Ứng Tiếu Tiếu quát lên.

- Thần Khôi sư huynh, phí lời với hắn làm gì? Huynh mà giao Lâm Động ca ra, thì huynh giao luôn muội đi cho xong!

Thanh Đàn trợn mắt với Thần Khôi.

Thần Khôi cười khổ:

- Ta có nói giao Lâm Động huynh đệ ra đâu!

Dứt lời, hắn nhìn Nguyên Thương, nhún vai:

- Vậy xem ra chẳng còn gì nói được nữa!

- Hừ, bọn ta nể mặt mà không biết điều. Ứng Tiếu Tiếu, có lẽ ngươi cũng biết nếu động thủ thì các ngươi sẽ phải trả giá đắt thế nào, ngươi chắc chắn làm vậy vì một tên Lâm Động chứ?

Lôi Thiên cười khảy.

- Ngươi là cái thá gì? Muốn Đạo Tông ta trả giá, ta không tin, các ngươi làm được gì chứ?

Ánh mắt Vương Diêm lạnh băng gầm lên.

- Bại tướng dưới tay ta mà cũng ngông cuồng như vậy. Xem ra lần trước may mắn thoát nạn khiến ngươi có tự tin lên nhiều nhỉ?

Lôi Thiên nhìn Vương Diêm cười lạnh một tiếng.

- Ngươi thử xem!

Nguyên lực bùng phát từ cơ thể Vương Diêm, mức độ nguyên lực nồng đậm đã vượt qua cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong bình thường, dường như thấp thoáng còn có Sinh Khí lẫn trong đó.

Thời gian gần đây Vương Diêm và Ứng Tiếu Tiếu đều tiến hành luyện hóa

Sinh Huyền Đan, trong cơ thể đã sản sinh ra một chút Sinh Khí khiến bọn họ cũng đã chạm vào ngưỡng cửa Sinh Huyền Cảnh, thực lực đã cao hơn trước không ít.

- Thì ra nguyên lực cũng có chút tăng tiến, nhưng chút Sinh Khí đó chưa đủ tư cách nghênh ngang trước mặt ta!

Lôi Thiên cũng nhận ra thực lực Vương Diêm đã tăng lên, nhưng hắn vẫn cười mỉa mai.

- Giờ làm gì đây?

Tiểu Linh Vương Linh Chân tay cầm quạt, nụ cười lạnh băng nhìn đám đệ tử Đạo Tông rồi quay sang nhìn Nguyên Thương, hỏi.

- Làm gì là làm gì? Bọn chúng đã không giao người thì không thể trách chúng ta ra tàn nhẫn!

Nguyên Thương lạnh lùng nói, sát ý tràn ngập trong mắt. Trong cuộc Thi đấu Tông phái lần này bọn chúng đã không ít lần thua thiệt trước Lâm Động, thậm chí trong Phần Thiên Cổ Tàng, Linh bảo Thuần Nguyên Phần Thiên Đỉnh vốn đã nằm trong tay, cuối cùng lại bị Lâm Động gây rối, về sau nếu không phải bọn chúng chạy nhanh thì có lẽ đã bị xích bào nhân kia giết chết mất rồi.

Với một người cao ngạo như Nguyên Thương thì điều đó hiển nhiên không thể nhẫn nhịn được. Hơn nữa trong những cuộc Thi đấu Tông phái trước đây, có lần nào Đạo Tông không bị Nguyên Môn đánh cho tơi bời? Lần này mà xảy ra điều ngoài ý muốn thì có lẽ danh tiếng của hắn trong Nguyên Môn cũng bị tổn hại không ít.

- Nếu đã vậy thì… động thủ thôi!

Linh Chân nghe vậy, nụ cười càng thêm lạnh lẽo. Hắn vốn đã rất nôn nóng muốn nhìn thấy sắc mặt kinh hoàng tuyệt vọng của đám đệ tử Đạo Tông rồi.

Nguyên Thương cười lạnh lùng, sau đó ba người bọn chúng bước ra, nguyên lực dâng trào, nguyên lực thiên địa ở xung quanh cũng trở nên sục sôi.

Những người ở quanh đó nhìn thấy thế, trong lòng cũng rung lên. Xem ra Nguyên Môn sắp động thủ rồi!

- Phù!

Thần Khôi thở hắt ra một hơi, nhìn Nguyên Thương, tiến lên một bước:

- Để Nguyên Thương cho ta!

- Đa tạ Thần Khôi huynh!

Ứng Tiếu Tiếu nghe vậy, có phần cảm kích. Lúc này Lâm Động không có mặt, cũng chỉ có thể dựa vào Thần Khôi mới ngăn cản được Nguyên Thương mà thôi.

- Tin tức ở đây chắc cũng truyền khắp Dị Ma Vực rồi, có lẽ Lâm Động cũng đã biết. Chỉ cần chúng ta kiên trì một lúc, chắc hắn sẽ đến kịp!

Thần Khôi chần chừ một chút rồi gật đầu, hắn từng thấy Lâm Động đối đầu với Lôi Thiên. Thực lực Lâm Động đúng là không tầm thường, nhưng so với Nguyên Thương thì vẫn còn khoảng cách. Vì thế, hắn không hiểu lắm về lòng tin của bọn Ứng Tiếu Tiếu với Lâm Động. nhưng dù vậy hắn cũng không nói gì thêm.

- Lôi Thiên để ta đối phó!

Tay Vương Diêm nắm chắc thanh trọng kiếm màu đen, trầm giọng nói.

Ứng Tiếu Tiếu khẽ gật, rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Tiểu Linh Vương Linh Chân với ánh mắt băng hàn:

- Vậy để Linh Chân cho ta!

- Hoan Hoan, Thanh Diệp, cùng các đệ tử khác chặn đám đệ tử Nguyên Môn còn lại!

Ứng Hoan Hoan và Thanh Diệp cùng gật mạnh, Ứng Hoan Hoan đưa tay ra, Thiên Hoàng Cầm xuất hiện.

- Chư bị sư huynh đệ!

Ứng Tiếu Tiếu hít sâu một hơi không khí, dường như cũng đã lạnh lẽo hơn vì sự căng thẳng lúc này, ánh mắt quét qua từng gương mặt đệ tử Đạo Tông.

- Vì một Đạo Tông cường hãn!

Ánh mắt toàn thể đệ tử Đạo Tông lúc này đều dâng tràn sự cuồng nhiệt, cùng đồng thanh hô vang:

- Vì một Đạo Tông cường hãn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 799

Cuộc Chiến Giữa Các Đệ Tử

Vô số ánh mắt của những người xung quanh đều tập trung về phía các đệ tử Đạo Tông. Trên gương mặt bọn họ không hề có sự sợ hãi mà ngược lại có sự điên cuồng kèm theo hận ý khó lòng xóa bỏ.

Nguyên Thương nhìn đám đệ tử Đạo Tông khí thế kinh người, khóe miệng nhếch lên rồi phẩy tay:

- Động thủ!

Uỳnh!

Hắn vừa dứt lời, chỗ đệ tử Nguyên Môn lập tức bùng phát nguyên lực cuồng bạo, ánh mắt đều đầy ác ý nhìn về phía trước.

Phía sau Nguyên Thương là sáu đại Linh Tướng, bọn chúng lập tức xông lên, phía sau nữa là các đệ tử Nguyên Môn ào lên như thủy triều.

- Giết!

Ánh mắt Thanh Diệp đỏ ngầu, gầm lên một tiếng rồi lao lên trước.

Đệ tử hai bên xông vào nhau, không khí lập tức căng như dây đàn, sát khí lan tỏa khắp nơi. Vô số ánh mắt mang vẻ nặng nề và chấn động nhìn hai dòng hồng lưu lao thẳng vào nhau.

Bùm!

Vào khoảnh khắc va chạm, nguyên lực cuồng bạo điên cuồng cuộn trào, vô

số đạo vũ kỹ mạnh mẽ được thi triển hung hăng oanh kích kẻ địch.

Lúc này đã không còn bất cứ sự nương tay nào nữa!

Vẻ mặt ba người bọn Nguyên Thương lạnh lùng nhìn, sau đó chậm chậm bước ra, dòng hồng lưu bên cạnh tự động bị đẩy lùi.

- Phù!

Thần Khôi, Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm từ xa nhìn ba người bọn Nguyên Thương đang tiến lại gần, hít vào một hơi sâu rồi biến thành lưu quang bay tới.

- Huynh đối phó với Thần Khôi không vấn đề gì chứ? Giờ rất nhiều người cho rằng ngay cả huynh cũng không làm được gì hắn!

Linh Chân nhìn Nguyên Thương cười, nói.

- Từ giờ về sau sẽ không có ai nghĩ thế được nữa!

Nguyên Thương lạnh lùng nói.

- Vậy giao Vương Diêm cho ta. Lần này ra sẽ không để hắn chạy thoát lần nữa!

Lôi Thiên hầm hầm nhìn Vương Diêm.

- Vậy ta sẽ đối phó Ứng Tiếu Tiếu. Thật đáng tiếc, mỹ nhân như vậy lại phải ra tay vùi hoa dập liễu!

Linh Chân khẽ phe phẩy quạt, mỉm cười nói.

- Ít lời thôi, động thủ, nhanh chóng giải quyết!

Nguyên Thương chau mày rồi biến thành một đạo lưu quang chặn đường Thần Khôi. Tiếp đó Linh Chân và Lôi Thiên cũng động thân, xuất hiện trước mặt Ứng Tiếu Tiếu và Vương Diêm.

- Vương Diêm, để xem lát nữa ngươi có ngông cuồng trước mặt ta được nữa không?

Lôi Thiên chặn Vương Diêm lại, cười lạnh đầy mỉa mai.

Ánh mắt Vương Diêm lạnh như băng, hai tay nắm chặt trọng kiếm, sau đó hóa thành tàn ảnh lao tới, kiếm khí sắc lạnh nhanh như chớp nhằm thẳng cổ họng Lôi Thiên mà đâm tới.

- Hừ!

Lôi Thiên thấy thế chỉ hừ một tiếng, một thanh ngân đao xuất hiện trong tay, hắn không hề có ý tránh né công kích của Vương Diêm, mà là bước chân ra chém đao xuống.

Keng!

Âm thanh kim loại va chạm giòn tan vang lên, tia lửa và kình phong cuồng bạo bùng phát, hai thân ảnh liền triển khai trận chiến sinh tử.

- Ha ha… đúng là quá mức nôn nóng rồi!

Linh Chân nhìn hai ngươi trực tiếp hạ sát thủ, không khỏi mỉm cười, rồi nhìn Ứng Tiếu Tiếu, lịch sự nho nhã nói:

- Tại hạ Linh Chân, từ lâu đã nghe danh Đại sư tỷ Thiên Điện Đạo Tông Ứng Tiếu Tiếu, hôm nay… Vút!

Thế nhưng hắn chưa nói trọn câu thì Ứng Tiếu Tiếu đã cầm thanh kiếm Thanh Phong bay vút tới, kiếm kình mạnh mẽ không chút nương tình nhằm thẳng vào những yếu huyệt của Linh Chân mà đâm vào.

- Thì ra nàng còn nôn nóng hơn bọn họ nữa! Ha ha ha… Linh Chân cười dài một tiếng, bàn tay cầm quạt xoay một cái, ánh sáng tỏa ra biến lớn ra thành một tấm lá chắn chặn hết kiếm kình của Ứng Tiếu Tiếu.

- Đã vậy thì đừng trách ta ra tay tàn ác!

Linh Chân nheo mắt, hàn quang lóe lên, khẽ cười rồi biến thành quang ảnh, cây quạt điểm lên không, kình phong xé tan không khí ập tới Ứng Tiếu Tiếu.

Ứng Tiếu Tiếu thấy vậy, ánh mắt cũng ngưng trọng hơn, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn để đỡ đòn.

Khi chiến hỏa đang lan tỏa khắp thiên địa, ở giữa trung tâm, hai thân ảnh đang đứng đối diện cách nhau không đến mười trượng, từ hai người đều tỏa ra những luồng năng lượng kinh người.

Hai thân ảnh đó chính là Thần Khôi và Nguyên Thương!

Mọi ánh mắt đều xuyên qua chiến hỏa hỗn loạn, đổ dồn lên hai người. Danh tiếng của hai người đều vang dội như sấm ở Đông Huyền Vực, một người xếp hạng đầu trong Tông Phái Thông Tập Bảng, một người là thủ lĩnh của Tam Tiểu Vương Nguyên Môn, cả hai đều có thiên phú vô cùng yêu nghiệt, thực lực vô cùng cường hãn, nghe nói đã đạt đến Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành.

Về thực lực của hai bên, mọi người cũng còn nhiều tranh luận. Tuy hai người từng giao đấu nhưng chưa phải dùng toàn lực. Kết cục cũng chỉ có thể là chưa phân cao thấp, vì thế với trận giao chiến này, rất nhiều người vô cùng hiếu kỳ. Bọn họ rất muốn biết rốt cuộc hai con người đều có danh tiếng trong Đông Huyền Vực này ai là người mạnh hơn!

- Ngươi không nên nhúng tay vào việc giữa Nguyên Môn và Đạo Tông!

Nguyên Thương nhìn Thần Khôi, rồi liếc nhìn chiến hỏa đang lan tỏa khắp không gian, nhưng hắn cũng không vội ra tay, ngữ khí lạnh lùng nói.

- Ha ha, ta muốn làm gì, có lẽ không cần phải tham khảo ý kiến của ngươi!

Thần Khôi cười nhạt, gương mặt đeo chiếc mặt nạ quỷ nhìn vô cùng âm u đầy quỷ khí. Hắn đứng đầu trong Tông Phái Thông Tập Bảng, đương nhiên

không phải tầm thường, kẻ khác có thể e dè Nguyên Thương, chứ hắn thì không.

Nguyên Thương nghe vậy, không khỏi lắc đầu, hàn ý trong mắt dần dâng tràn:

- Trận đấu vội vàng năm đó dường như vẫn chưa thật thỏa mãn, hôm nay hãy kết thúc nó đi!

- Ta rất vui lòng về chuyện này!

Thần Khôi nói.

Nguyên Thương cười lạnh, dang tay ra, nguyên lực lập tức trào dâng như thủy triều, ào ào lên sau lưng.

Thần Khôi thấy vậy, ánh mắt lấp lánh tinh quang, nguyên lực màu xám đen cũng lan tỏa khắp quanh người.

Cả hai đều đạt đến tầng thứ Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, mức độ hùng hồn của nguyên lực đương nhiên hơn vô số lần so với các đệ tử khác.

- Tin ta đi, ngươi chắc chắn sẽ phải hối hận vì quyết định của mình!

Nguyên Thương chầm chầm nắm tay lại, một thanh thiết kiếm màu đen hiện ra, hắn nhìn Thần Khôi với ánh mắt lấp lánh tinh quang quỷ dị.

- Giờ nói vậy còn hơi sớm!

Tay Thần Khôi cũng xuất hiện thanh đại đao lưỡi cưa màu đen có hoa văn mặt quỷ, đại đao giương cao chỉ về phía Nguyên Thương, cười lạnh nói.

- Động thủ đi, để ta xem Tiểu Nguyên Vương, thủ lĩnh của Tam Tiểu Vương Nguyên Môn rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Nguyên Thương nhìn Thần Khôi, khóe miệng nhếch lên, sau đó một đạo tàn

ảnh hiện ra, nguyên lực bùng phát, toàn thân hắn biến thành quang ảnh lao tới!

Cuộc chiến kinh người đã bắt đầu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 800

Hỗn Chiến

Nguyên lực cuồng bạo điên cuồng bùng nổ, mùi máu tanh nồng cùng sát ý lan tỏa khắp thiên địa, bầu trời dường như cũng bị nhuộm một màu đỏ sẫm.

Trong khu đất rộng lớn này đã trở nên hoàn toàn hỗn loạn, hai luồng hồng lưu lao vào nhau, nguyên lực vận chuyển, đủ mọi loại vũ kỹ được thi triển, hai bên mắt đỏ ngầu lao vào đối phương.

Trận hỗn chiến này chỉ có thể dùng hai từ ác liệt để hình dung!

Ánh sáng đỏ rực cháy bừng bừng trong chiến trường, Ứng Hoan Hoan ngồi trong quầng sáng, Thiên Hoàng Cầm đặt trên đùi, bàn tay ngọc ngà lấp lánh ánh huỳnh quang đặt trên dây đàn.

Phía trước Ứng Hoan Hoan lúc này có hai kẻ đang cười lạnh, bọn chúng đều là Linh Tướng của Nguyên Môn, thực lực đã là Cửu Nguyên Niết Bàn, chỉ trong mấy phút trước đó đã đánh trọng thương hơn chục đệ tử của Đạo Tông.

- Giải quyết ả ta đi!

Bọn chúng nhìn Ứng Hoan Hoan đang chắn phía trước, nhìn nhau một cái rồi cùng lao tới.

Nhìn gương mặt đầy hung khí của bọn chúng, vẻ mặt hoạt bát của Ứng Hoan Hoan cũng bị phủ một lớp băng lạnh, đôi mắt nhìn hai Linh Tướng Nguyên Môn ánh lên sắc lam lạnh lẽo.

Ngón tay thon dài gảy dây, tiếng đàn vọng ra, hai làn sóng âm vô cùng cuồng

bạo bắn ra, lao thẳng về phía hai thân ảnh đang xông tới với tốc độ kinh người.

Bùm!

Sóng âm nổ tung trên người hai gã Linh Tướng, sức mạnh cuồng bạo đánh bật bọn chúng về sau, khi rơi xuống đất vẻ mặt bọn chúng đầy ngưng trọng.

Ứng Hoan Hoan hiện giờ cũng là Cửu Nguyên Niết Bàn, cộng với Thiên Hoàng Cầm là nàng có thể một mình chặn đứng hai gã Linh Tướng của Nguyên Môn.

- Món nợ đả thương đệ tử Đạo Tông, giờ các ngươi phải trả hết!

Hàn khí bao phủ lấy gương mặt Ứng Hoan Hoan, ánh mắt lạnh băng nhìn hai kẻ kia, ngón tay gảy mạnh, ánh sáng đỏ rực mang theo làn sóng âm trong trẻo vang lên, làn sóng công kích ập tới.

- Nguyên Môn còn có bốn Linh Tướng nữa!

Thanh Đàn nhìn chỗ Ứng Hoan Hoan, ánh mắt u tối nhìn bốn hướng khác, ở đó đệ tử Nguyên Môn dưới sự chỉ huy của bốn Linh Tướng còn lại thanh thế đang vô cùng mạnh mẽ.

- Ta đi đối phó một tên!

Đại sư huynh Hồng Điện Mục Lực trầm giọng nói. Thực lực của hắn cũng có thể sánh ngang với cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn, tuy chưa chắc đánh bại đối phương nhưng chắc ngăn cản cũng không có vấn đề gì.

- Ta cũng chỉ đối phó được một tên!

Thanh Diệp nghiến răng, gần đây hắn cũng đã thành công vượt qua Niết Bàn Kiếp, trở thành Cửu Nguyên Niết Bàn, thực lực đó cũng chỉ có thể đối phó với một gã Linh Tướng. Dù sao thì hắn cũng không có sự trợ giúp của Linh bảo Thuần Nguyên.

- Còn hai tên nữa làm sao đây?

Mục Lực chau mày. Đệ tử bình thường rất khó đối phó được với cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn, nếu để mặc không quản thì chắc sẽ khiến khí thế bị đả kích rất lớn.

Thanh Diệp chau mày, cảm thấy bất lực. Thực lực Nguyên Môn vốn đã hơn bọn họ, lúc này bọn họ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức..

- Hai tên cuối cùng để ta!

Khi đó một giọng nói trong trẻo vang lên, Thanh Diệp nhìn thấy nàng thiếu nữ mặc váy đen, thân hình mảnh dẻ, tay cầm một lưỡi liềm tạo hình khoa trương bước tới, chính là Thanh Đàn!

- Nàng?

Hai người bọn Thanh Diệp kinh ngạc nhìn Thanh Đàn.

- Để ta đối phó với bọn chúng!

Thanh Đàn nhìn hai gã Linh Tướng của Nguyên Môn, tay nắm chặt lưỡi liềm, nói lại lần nữa.

- Nàng có được không vậy?

Thanh Diệp không kìm được hỏi nhỏ, hắn cũng lo lắng lỡ chẳng may có chuyện gì thì không biết phải giải thích sao với Lâm Động.

Thanh Đàn nhìn hắn không nói gì, sau đó Thanh Diệp chợt nhìn thấy một luồng hắc quang cuồng liệt tỏa ra từ trong cơ thể nàng, những nơi hắc quang lan tới không khí dường như đông cứng lại.

- Nguyên lực thật mạnh mẽ!

Hai người Thanh Diệp kinh ngạc nhìn Thanh Đàn được bao bọc trong hắc quang, nguyên lực của nàng dường như khác hẳn với bọn họ, nguyên lực của bọn họ là sự hòa lẫn âm dương, nhưng nguyên lực của Thanh Đàn lại thuần túy là âm hàn.

- Ta đi đây!

Thanh Đàn nói một câu rồi lập tức biến thành hắc quang, vung lưỡi liềm lên, hai đạo hắc quang âm hàn lao thẳng tới hai Linh Tướng của Nguyên Môn.

- Hừ, nha đầu ở đâu tới tìm cái chết!

Hai gã Linh Tướng nhìn thấy Thanh Đàn lại chủ động tấn công mình thì cười lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, chưởng phong mạnh mẽ như hổ vồ mồi ập tới.

Xoẹt xoẹt!

Đối mặt với công kích của hai gã Linh Tướng, Thanh Đàn cũng không hề tránh né, lưỡi liềm đen lấp lánh hàn quang rồi chém mạnh xuống.

Phụt!

Chỉ thấy lưỡi liềm rạch ra tan không gian, lưỡi liềm sắc bén lóe lên một cái, sau đó xuất hiện trên đỉnh đầu một gã Linh Tướng, dường như công kích của Thanh Đàn có thể xuyên qua không gian!

Keng!

Một đạo kiếm quang từ một bên bắn tới, vừa hay chặn đứng được lưỡi liềm đang chém xuống. Trong nháy mắt gã Linh Tướng lùi nhanh về phía sau, nhưng đỉnh đầu của hắn vẫn bị cứa mất một mẩu thịt, máu tươi tuôn chảy ra.

- Cẩn thận, lưỡi liềm trong tay ả ta có chút cổ quái!

Gã Linh Tướng còn lại thấy vậy, trầm giọng nói.

Thanh Đàn nhìn hai kẻ đó, cũng không nói gì, lưỡi liềm lại vung lên, kình phong mạnh mẽ lại bùng phát ập tới. Hai gã Linh Tướng cũng không dám chậm trễ, toàn lực ngưng thần nghênh chiến.

- Chúng ta cũng động thủ!

Hai người Thanh Diệp thấy Thanh Đàn đã chặn đứng được hai gã Linh Tướng liền thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau rồi cùng bay vào chiến trường chặn hai gã Linh Tướng còn lại.

Uỳnh uỳnh!

Trong cả không gian, tiếng sát phạt vang tận trời xanh. Mắt ai cũng đỏ ngầu, thỉnh thoảng lại có người bị đánh hộc máu bay ra ngoài, không biết sống chết ra sao.

Hai bên giao thủ không hề có chút nương tình nào, đây hoàn toàn là sự chiến đấu thật sự giữa hai bên thù địch sâu nặng.

Trên ngọn núi cách đó không xa, đoàn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đứng trên đó, ánh mắt đều rung động nhìn trận quyết chiến sinh tử giữa hai Tông phái bên dưới.

- Quả nhiên ân oán giữa Đạo Tông và Nguyên Môn đã không thể điều hòa được nữa!

Có người cảm thán. Mỗi lần cuộc Thi đấu Tông phái diễn ra, đệ tử Đạo Tông và Nguyên Môn cũng đối địch cực kỳ ác liệt.

- Thực lực chỉnh thể đệ tử Nguyên Môn mạnh hơn một chút. Đạo Tông liều mạng như vậy rất không sáng suốt.

Vẻ mặt Ngô Quần nặng nề nói.

- Đúng vậy, hơn nữa Lâm Động của Đạo Tông lúc này không biết đã đi đâu. Không phải sợ Nguyên Thương không dám hiện thân nữa chứ?

Một người nói xen vào.

- Lâm Động đại ca không sợ Nguyên Thương!

Lập tức có tiếng phản bác hắn, kẻ đó nhìn sang thì thấy Tô Nhu, gương mặt đầy nộ khí nhìn hắn chằm chằm, hắn cười khan không dám nói gì thêm.

Tô Nhu nhìn xuống chiến trường ác liệt, đệ tử Đạo Tông cũng đang dần dần xuất hiện thương vong.

Rất nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến Tô Nhu biết rằng đây chính là chiến trường thật sự.

- Trận giao chiến này chủ yếu là chỗ Thần Khôi và Nguyên Thương!

Ngô Quần ngẩng đầu lên nhìn không trung. Nơi đó nguyên lực đang cuồn cuộn, hai thân ảnh đan xen nhau nhanh như chớp giật, mỗi lần va chạm là vang lên tiếng nổ như sấm rền.

- Ngô Quần sư huynh, giữa bọn họ, ai có khả năng thắng hơn?

Một gã đệ tử lên tiếng hỏi.

Ngô Quần lưỡng lự một chút rồi mới nói:

- Thanh Trúc từng nói, Nguyên Thương hiện giờ vô cùng nguy hiểm, cho dù là nàng ấy cũng khó lòng thắng hắn. Mặc dù Thần Khôi danh tiếng tuy không nhỏ, nhưng có lẽ Nguyên Thương có khả năng chiến thắng hơn.

Tô Nhu ở bên cạnh nghe thất vậy, trong lòng khẽ run lên, bàn tay nắm chặt, nàng nghiêng đầu nhìn phía chân trời đầy lo lắng. Nàng biết nếu Thần Khôi bại trong tay Nguyên Thương thì Đạo Tông có lẽ sẽ nguy hiểm.

- Lâm Động đại ca, huynh mau quay lại đi!

o0o Ở phía xa trận đại chiến, hai đạo lưu quang đang đuổi theo thời gian để bay tới, tạo nên những âm thanh trầm đục nổ vang, gây sự chú ý cho những người phía dưới.

Sắc mặt Lâm Động căng thẳng nhìn về phía trước, bầu trời nơi đó dường như lan tỏa mùi tanh nồng của huyết tinh.

- Tiếu Tiếu sư tỷ bọn họ nhất định đang đợi ta!

Lâm Động nắm chặt tay, đôi cánh Long dực đập mạnh, tốc độ lập tức tăng lên mức cao nhất.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 801

Linh Ấn Của Nguyên Thương

Trên bầu trời phía xa, nguyên lực cuộn trào, hai thân ảnh cùng mang theo năng lượng cuồng bạo xé tan chân trời, cuối cùng trước bao ánh mắt chấn động, đâm sầm vào nhau.

Vào khoảnh khắc va chạm, dường như có tiến sấm rền kinh thiên động địa vang lên. Làn sóng nguyên lực có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa, hai thân ảnh cũng bắn ngược ra phía sau, chân bước trên không mấy bước mới đứng vững lại được.

Nguyên Thương vung tay chặn lại kình khí đang xâm thực cơ thể mình, ánh mắt nhìn về phía Thần Khôi, cười nhạt:

- Lâu rồi không giao thủ, ngươi cũng tiến bộ không ít!

- Quá khen!

Thần Khôi nắm tay lại, nguyên lực màu xám đen ngưng tụ trong lòng bàn tay, lạnh lùng nhìn Nguyên Thương.

- Đệ tử Đạo Tông xem ra không phải đối thủ của Nguyên Môn rồi!

Nguyên Thương liếc nhìn xuống dưới, trong trận hỗn chiến đó, hiển nhiên Nguyên Môn đã chiếm thượng phong.

Thần Khôi chau mày, hắn nhìn về phía Thanh Đàn, khi hắn thấy nàng một mình đối diện với hai gã cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn, ánh mắt không khỏi có chút lo lắng. Tuy hắn biết cô nàng tiểu sư muội bảo bối của mình có một số

thủ đoạn, nhưng nếu để xảy ra sai sót gì thì có lẽ khi trở về sư phụ sẽ không tha cho hắn.

- Xem ra đành phải kích bại ngươi trước vậy!

Ánh mắt Thần Khôi lấp lánh, đột nhiên nói, nếu như hắn có thể đánh bại Nguyên Thương thì khí thế của Nguyên Môn chắc chắn sẽ giảm sút mạnh.

- Ngươi chắc chắn ngươi làm được sao?

Khóe miệng Nguyên Thương nhếch lên, cười nhạt.

Thần Khôi không nói gì, chầm chậm xắn tay áo lên, sau đó những tia hắc quang quỷ dị đột nhiên tràn ra từ dưới lớp da của hắn. Chớp mắt cánh tay hắn đã đen lại như mực, ngón tay sắc bén lóe lên hắc quang kèm theo hàn khí lạnh lùng.

Nguyên Thương nhìn thấy vậy, hai mắt nheo lại, hàn ý trong mắt càng nồng đậm hơn.

o0o Binh!

Ở bên dưới, sắc mặt Bàng Thống tràn ngập vẻ dữ dằn, một quyền mang theo nguyên lực hùng hồn đấm thẳng vào ngực một gã đệ tử Nguyên Môn. Tên đệ tử đó phụt máu tươi, cả người mềm nhũn đổ vật ra.

- Bàng sư huynh cẩn thận!

Nhưng khi vừa đánh chết gã đệ tử đó, một tiếng hô vang lên từ đằng sau. Trong lòng Bàng Thống run lên, thân thể nhanh chóng dịch sang trái.

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang sượt qua cánh tay Bàng Thống, để lại một vết thương sâu hoắm, máu tươi đã ứa ra.

Vút!

Kiếm quang không đánh trúng đích, gã đệ tử Nguyên Môn đó lập tức bước ra, kiếm quang trong tay hắn tựa độc xà nhằm thẳng cổ họng Bàng Thống đâm tới.

Keng keng!

Nhưng khi kiếm quang vừa bắn tới, phía sau Bàng Thống đột nhiên có một thân ảnh hiện ra, một thanh đại đao xoay chuyển như phong xa, chặn đứng kiếm quang, đao phong cũng khiến gã đệ tử Nguyên Môn kia thổ huyết mà rút lui.

- Bàng sư huynh không sao chứ?

Tưởng Hạo và Bàng Thống áp lưng vào nhau, hắn quệt vệt máu trên mặt, nói.

- Không sao, đa tạ!

Bàng Thống lắc đầu, vận nguyên lực để ngăn không cho máu trên cánh tay chảy tiếp, ánh mắt liếc nhìn xung quanh rồi tối sầm lại. Trận huyết chiến đến lúc này đã thể hiện sự khác biệt về thực lực giữa hai bên, một số đệ tử Đạo Tông đã có dấu hiệu cạn kiệt nguyên lực.

- Cục thế không hay rồi!

Sắc mặt Tưởng Hạo tối sầm lại, lúc này đến những đệ tử ưu tú như bọn họ cũng đã bị thương, chắc hẳn những đệ tử khác thương thế càng nặng hơn.

Bàng Thống gật đầu, nhưng hai bên đã giết chóc đến mức hăng máu, căn bản không còn đường lùi nữa.

- Lâm Động còn không về, thì có lẽ chúng ta không cầm cự được nữa mất! Tiếu Tiếu sư tỷ và Vương Diêm sư huynh cũng chỉ có thể ngăn được Linh Chân và Lôi Thiên mà thôi!

Tưởng Hạo nói.

- Đừng nói nữa, Lâm Động sư đệ sẽ về kịp!

Bàng Thống nhíu mày quát lớn, đang định ra tay thì sắc mặt thay đổi, ngẩng phắt lên nhìn bầu trời phía trên, ở đó bỗng có một luồng năng lượng rất mạnh đang bùng nổ ra.

- Năng lượng mạnh thật, Thần Khôi định dùng đến sát chiêu rồi!

- Xem ra cả hai đều muốn nhanh chóng đánh bại đối phương, nhưng Nguyên Thương cũng không phải loại tầm thường đâu!

Mọi ánh mắt tập trung lên phía trên bầu trời, bọn họ biết trận chiến ở đó sẽ quyết định thắng bại của trận đại chiến giữa hai bên. Thần Khôi hay Nguyên Thương, bất cứ ai thất bại cũng là đòn đả kích lớn đến khí thế của bên đó.

Uỳnh uỳnh!

Hắc quang ngưng tụ phía sau lưng Thần Khôi, ánh mắt hắn sắc lẹm, bước ra một bước, sau đó bàn tay cong lại thành trảo, nhằm thẳng Nguyên Thương ở phía xa vuốt một đường.

- Đại Hắc Ám Thiên Quỷ Trảo!

Tiếng hô trầm đục cũng phát ra từ miệng Thần Khôi, trên bầu trời lập tức có những âm thanh chói tai như ma quỷ vang lên. Hắc quang ngưng tụ biến thành một móng vuốt quỷ đen xì to lớn gần trăm trượng, âm phong ào ào quấn quanh đầy quỷ dị.

Ầm!

Quỷ trảo hắc ám xuyên thủng hư không, đem theo sức mạnh sắc lạnh đáng sợ ập tới Nguyên Thương.

- Ha ha, đây là vũ kỹ đắc ý của Thần Khôi ngươi sao? Cũng được lắm, hôm nay trước mặt tất cả mọi người, ta sẽ phá giải nó hoàn toàn!

Nguyên Thương nhìn quỷ trảo đang ập tới, nhưng không hề có ý tránh né, mà ngược lại ngửa mặt lên cười lớn, nguyên lực phía sau dâng tràn như thủy triều.

- Nguyên Đế Điển, Thiên Nguyên Thủ!

Bàn tay Nguyên Thương giơ ra rồi nắm chặt lại.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn phía sau hắn biến thành một bàn tay khổng lồ, trên đó ngưng tụ một luồng năng lượng đáng sợ làm rung chuyển thiên địa.

Bùm!

Bàn tay nguyên lực khổng lồ vừa hình thành đã đập mạnh xuống, oanh kích một phát lên quỷ trảo trước ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh kinh thiên động vang lên, quỷ trảo và bàn tay khổng lồ không ngừng phát ra năng lượng cuồng bạo muốn đánh tan đối phương.

Nhưng thực lực hai bên lúc này hoàn toàn tương đương, vì thế công kích dù cuồng bạo thế nào cũng chưa thể có được ưu thế rõ ràng.

- Không phân cao thấp!

Mọi người thấy công kích hai bên không ngừng giằng co, bất giác lẩm bẩm.

Nguyên Thương dường như nghe được những tiếng nói ấy, ánh mắt lóe lên nét cười lạnh, khóe miệng cong lên thành một nụ cười quỷ dị.

- Thần Khôi, ta đã nói rồi, ngươi sẽ phải hối hận!

Nguyên Thương cười khẽ một tiếng, hai tay bỗng kết ấn pháp quỷ dị, trên trán hắn bỗng hiện ra phù ấn huyền ảo.

- Linh ấn?

Thần Khôi lập tức nhìn thấy, đồng tử co rút lại, gương mặt hiện chút chấn động. Hắn không thể ngờ Nguyên Thương lại có được Linh ấn!

- Nhận ra rồi sao?

Nguyên Thương nhìn sắc mặt kịch biến của Thần Khôi, nở nụ cười cực kỳ dữ dằn, phù ấn trên trán lấp lánh, khí tức của hắn cũng lập tức dâng tràn.

Bùm bùm!

Khi khí tức gia tăng lên, bàn tay khổng lồ của Nguyên Thương cũng mạnh mẽ hơn, thể tích gia tăng lên, túm chặt lấy quỷ trảo của Thần Khôi, phóng ta sức mạnh đáng sợ, quỷ trảo lập tức xuất hiện vết rạn nứt.

- Vỡ!

Nguyên Thương quát lớn, ngay sau đó tất cả mọi người đều có thể nghe thấy âm thanh giòn tan vang lên, quỷ trảo đã bị bóp cho vỡ vụn!

- Hự!

Quỷ trảo bị phá vỡ, Thần Khôi hự lên một tiếng, gương mặt tái nhợt đi.

- Cho ngươi đường nhưng ngươi không đi, đừng trách ta tàn nhẫn!

Nguyên Thương đắc thế, lại bước tới, bàn tay khổng lồ xuyên thủng hư không đập xuống Thần Khôi.

Bóng đen bao trùm mọi đường lui của Thần Khôi, trước vô số ánh mắt chấn kinh, đập thẳng lên người hắn.

Rầm!

Tiếng động cực mạnh cũng khiến gần như tất cả mọi người phải run rẩy, một đạo hắc quang bắn xuống từ trên trời, rồi rơi thẳng xuống mặt đất. Sức mạnh đáng sợ khiến mặt đất toác ra một rãnh sâu khổng lồ, trong đó là Thần Khôi với sắc mặt trắng bệch, thân thể đầy máu, rõ ràng là thương thế không nhẹ.

Nguyên Thương nhìn Thần Khôi với ánh mắt u ám, thanh thiết kiếm xuất hiện trong tay, một đạo kiếm kình bắn thẳng về phía đầy Thần Khôi, xem ra hắn đã muốn hạ sát thủ với Thần Khôi!

Ting tang!

Nhưng khi kiếm kình còn cách Thần Khôi khoảng chục thước thì bỗng có tiếng đàn vang lên, một làn sóng âm đỏ rực bắn tới từ phía xa, chặn đứng lại kiếm kình.

- Hửm?

Thấy thế, ánh mắt Nguyên Thương tối lại, nhìn sang thì thấy nàng thiếu nữ tay cầm thanh đàn cổ với ánh sáng đỏ bao quanh, đang nhìn hắn với ánh mắt lạnh băng. Phía dưới mặt đất là hai gã Linh Tướng đã ngã gục. Hiển nhiên là dù bọn chúng có liên thủ cũng không thể đánh bại được Ứng Hoan Hoan với Thiên Hoàng Cầm trong tay.

- Linh bảo Thuần Nguyên?

Nguyên Thương liếc nhìn Thiên Hoàng Cầm trong tay Ứng Hoan Hoan, cười nhạt, nói:

- Ngươi tưởng rằng dựa vào nó có thể giao đấu với ta sao?

Ứng Hoan Hoan bay lên, nhìn Thần Khôi đã bị trọng thương, khẽ cắn môi, sâu trong đáy mắt ánh lên sắc lam lạnh lẽo. Sau đó nàng khoanh chân ngồi trên không trung, dường như muốn ra tay ngăn chặn Nguyên Thương.

- Ha ha… Đạo Tông đã thiếu người đến mức này, phải để một tiểu nha đầu ra tay?

Nguyên Thương nhìn thấy vậy, lắc đầu cười mỉa mai.

- Còn có ta!

Nguyên Thương vừa dứt lời thì một giọng nói lạnh lùng vang lên, sau đó tất cả mọi người nhìn thấy một thiếu nữ mặc váy đen, cầm lưỡi liềm đen bay tới bên cạnh Ứng Hoan Hoan, chính là Thanh Đàn đã đánh bại hai gã Linh Tướng khác!

Tuổi tác hai thiếu nữ này tuy không nhiều nhưng chiến tích xem ra không chút tầm thường.

- Lại là Linh bảo Thuần Nguyên?

Nguyên Thương nhìn Thanh Đàn đầy vẻ lạnh lùng, ánh mắt lướt qua lưỡi liềm, đồng tử hơi co lại.

Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, rõ ràng bọn họ không ngờ người ra mặt chặn đứng Nguyên Thương lại là hai thiếu nữ như hoa như ngọc thế này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 802

Hai Thiếu Nữ Liên Thủ

Hai thiếu nữ hiện thân rõ ràng đã khiến không khí đầy mùi máu tanh đông đặc lại, không ít đệ tử Đạo Tông sau khi kinh ngạc, ánh mắt hiện lên đầy vẻ lo lắng.

- Sao Hoan Hoan tiểu sư tỷ lại ra mặt?

- Sao bọn họ có thể chặn được Nguyên Thương chứ?

Một số đệ tử đầy lo lắng thốt lên. Nhân khí của Ứng Hoan Hoan trong đám đệ tử Đạo Tông rất cao, bình thường ai cũng thích cô nàng thiếu nữ đáng yêu hoạt bạt này, giờ thấy nàng đứng ra định giao thủ với Nguyên Thương, không ít người đều cảm thấy phẫn nộ, không phải vì Ứng Hoan Hoan mà là vì bọn Nguyên Môn ức hiếp người quá đáng.

- Đáng chết!

Thanh Diệp một chưởng đánh lui một gã Linh Tướng của Nguyên Môn, sắc mặt tím tái nhìn cảnh tượng kia, bàn tay nắm lại răng rắc. Lúc này lại để một cô gái ra mặt, thật sự là đả kích đến lòng tự tôn của nam nhân.

- Hừ, lúc này nên tự lo cho mình thì hơn!

Gã Linh Tướng kia cười khảy, thân hình bay tới, dùng chưởng phong tấn công Thanh Diệp.

- Lão tử chém chết ngươi!

Ánh mắt Thanh Diệp đỏ ngầu, phong độ thường ngày lúc này đã biến mất hoàn toàn, nguyên lực cuộn trào nghênh đón gã Linh Tướng kia. Công kích đột nhiên trở nên vô cùng liều lĩnh, hoàn toàn là cách đánh liều mạng cũng khiến gã Linh Tướng kia nhất thời vất vả chống đỡ.

Sự bộc phát kiểu như Thanh Diệp cũng không ngừng xuất hiện trên chiến trường, không ít đệ tử Đạo Tông bị cảnh tượng đó kích thích, hai mắt đục ngầu như phát điên lên.

Từ khi nào mà bọn họ lại cần một cô gái đứng ra ngăn chặn cường địch cho bọn họ? Sự việc thê thảm lần trước lẽ nào lại xuất hiện lần nữa sao?

Tuyệt đối không thể!

Những tiếng gầm điên cuồng vang lên trong đầu không ít đệ tử Đạo Tông, đám đệ tử Nguyên Môn kinh hãi nhận ra, công kích vốn bắt đầu yếu ớt của các đệ tử Đạo Tông bỗng nhiên trở nên hung hăng lên rất nhiều.

Sự bùng nổ đột ngột của khí thế các đệ tử Đạo Tông khiến đám đệ tử Nguyên Môn có chút trở tay không kịp, tình hình hơi thoát khỏi tầm kiểm soát.

- Dùng cách này tăng cường khí thế sao? Cũng không tệ, nhưng e là phải trả giá quá đắt!

Nguyên Thương cũng nhận ra sự thay đổi đó, hắn cười lạnh lùng nhìn Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn.

Ứng Hoan Hoan cũng nhìn thấy sự thương vong của các đệ tử Đạo Tông, trong lòng đau như cắt, đôi mắt đỏ lên. Với người lần đầu tiên trải qua trận chiến sinh tử như nàng thì cảnh tượng đó thật tàn khốc!

- Ta sẽ chặn được ngươi!

Những ngón tay đặt trên dây đàn cũng hơi run rẩy, nàng ngẩng lên nhìn Nguyên Thương, giọng nói trong trẻo lúc này mang sự băng hàn lạnh lẽo. Nàng

biết nếu để Nguyên Thương gia nhập vào chiến trường dưới kia thì chắc chắn bên phía Đạo Tông sẽ thất bại, tổn thất càng thêm nghiêm trọng.

- Nha đầu không biết trời cao đất dày!

Nguyên Thương cười nham hiểm:

- Ta không biết thương hoa tiếc ngọc đâu. Nếu các ngươi đã dám xuất hiện thì hãy tự chịu hậu quả!

- Chịu cái đầu ngươi!

Thanh Đàn trợn mắt, lưỡi liềm đen bỗng chém mạnh xuống, không gian trước mắt nhu động, đao quang cùng hàn khí mạnh mẽ xuyên thủng hư không, xuất hiện trên đỉnh đầu Nguyên Thương một cách quỷ dị rồi giáng thẳng xuống.

Thế nhưng khi đao quang sắp chém xuống đỉnh đầu Nguyên Thương thì hắn lùi một bước vừa hay né kịp.

- Nó có thể phát động tấn công ở mọi khoảng cách sao?

Tránh được đao quang quỷ dị kia, Nguyên Thương liếc nhìn lưỡi liềm trong tay Thanh Đàn. Công kích vừa rồi đúng là quỷ dị khó đoán, nhưng đáng tiếc thực lực của chủ nhân nó lại hơi yếu.

- Hoan Hoan, cùng ra tay đi!

Thấy đòn công kích trượt mục tiêu, vẻ mặt Thanh Đàn hiện lên sự ngưng trọng, nói.

- Được!

Ứng Hoan Hoan khẽ gật, đương nhiên nàng biết Nguyên Thương mạnh mẽ thế nào, nếu không phải trong tay bọn họ đều có Linh bảo Thuần Nguyên thì căn bản không thể giao thủ với Nguyên Thương.

Ứng Hoan Hoan chạm vào Thiên Hoàng Cầm, máu tươi thấm ra từ lòng bàn tay, lập tức khiến Thiên Hoàng Cầm đỏ rực phát ra ánh sáng chói lòa.

- Hoan Hoan, tay ngươi thật đẹp!

Thanh Đàn liếc nhìn những ngón tay thon dài trên dây đàn, bỗng nhiên nói một câu đầy ngưỡng mộ. Ứng Hoan Hoan nghẹn họng, không ngờ lúc này rồi mà Thanh Đàn vẫn còn tâm tư để ý đến bàn tay của nàng.

- Hì hì!

Thấy Ứng Hoan Hoan sững sờ như vậy, Thanh Đàn nở nụ cười tinh nghịch, vội vàng tập trung tinh thần, nguyên lực Âm sát cuộn trào.

- Ta giữ chân hắn, ngươi tấn công từ xa!

Thanh Đàn vừa dứt lời, hắc quang bắn ra từ lưỡi liềm, công kích của nàng vô cùng quỷ dị, rõ ràng còn cách Nguyên Thương một đoạn, nhưng đao qunag không hề bị cản trở bởi khoảng cách, ào ạt lao tới Nguyên Thương.

Tuy ban đầu công kích quỷ dị này của Thanh Đàn khiến Nguyên Thương có chút bất ngờ, nhưng dù sao thực lực hắn cũng hơn hẳn Thanh Đàn, hắn rất nhanh đã ổn định thân hình, thiết kiếm trong tay bắn ra những luồng kiếm khí cường hãn đánh tan đao quang.

Khi Thanh Đàn đang toàn lực tấn công thì Ứng Hoan Hoan hít sâu một hơi, sâu trong đáy mắt hiện lên sắc lam lạnh lẽo, ngón tay gảy lên dây đàn, một tiếng Phượng ngâm trong trẻo vang lên.

Uỳnh!

Ánh sáng đỏ rực cuồn cuộn bùng phát từ Thiên Hoàng Cầm, hình hoa văn Phượng Hoàng bay ra, cuối cùng biến thành một đầu Phượng Hoàng khổng lồ, sãi cánh hàng trăm trượng, lan tỏa một luồng năng lượng kinh người.

Vút vút!

Đầu Phượng Hoàng dang rộng đôi cánh vỗ một cái, những chiếc lông vũ mang theo ánh sáng chói lòa bắn ra như vũ bão về phía Nguyên Thương.

- Hừ!

Nguyên Thương nhìn thấy vậy, hừ một tiếng, vung tay lên, nguyên lực hùng hồn biến thành một tấm lá chắn khổng lồ chặn những chiếc lông ánh sáng kia lại.

Rầm rầm rầm!

Tấm lá chắn vang lên những tiếng nổ dữ dội, rất nhiều vết nứt lan ra, nháy mắt đã bị đánh tan tành. Sự lợi hại của Linh bảo Thuần Nguyên đã được hiển hiện mạnh mẽ!

Nguyên Thương nheo mắt nhìn tấm lá chắn vỡ vụn, tay cầm thiết kiếm rung lên, kiếm kình mạnh mẽ bắn ra đánh tan những chiếc lông vũ ánh sáng đang bắn tới.

- Dùng Linh bảo Thuần Nguyên tiêu hao rất nhiều nguyên lực, ta muốn xem xem hai nha đầu chưa chạm được đến Sinh Huyền Cảnh có thể kiên trì được bao lâu?

Nguyên Thương nhìn Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn cười khảy, nói.

Nghe vậy, Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn cùng nheo mắt lại. Thực lực Nguyên Thương không chỉ cường hãn mà kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng dồi dào, hắn hiểu rõ nhược điểm của Linh bảo Thuần Nguyên.

Hai người nhìn nhau cùng gật đầu, kiểu đối đầu này không thể kéo dài, chỉ đành liều hết sức thôi.

Ứng Hoan Hoan khẽ gảy dây đàn, tiếng đàn du dương vang lên, ánh sáng trên đầu Phượng Hoàng lập tức sáng bừng, dường như biến thành những quầng sáng

bao bọc lấy Phượng Hoàng.

Uỳnh uỳnh!

Sức mạnh khủng khiến điên cuồng tỏa ra từ quầng sáng đỏ rực đó, nhiệt độ không gian xung quanh cũng như tăng lên.

Soạt!

Trong khi Ứng Hoan Hoan tụ sát chiêu thì sắc mặt Thanh Đàn trở nên ngưng trọng, lưỡi liềm trong tay nàng bay ra, ngón tay điểm lên không trung, một tia máu tươi từ đầu ngón tay bắn lên lưỡi liềm, sắc đỏ hiện lên, tỏa ra năng lượng mạnh mẽ.

Làm xong những việc đó, Thanh Đàn cũng không dừng lại ngay, sau một chút do dự, hai bàn tay nàng bỗng kết ấn pháp huyền ảo, nơi trán lập tức hiện lên hắc quang, một tấm phù văn cổ xưa dần bay ra từ nê hoàn cung của nàng!

Một tấm phù văn cổ xưa màu đen xuất hiện, toàn bộ thiên địa lập tức tối sầm lại, hắc quang cuộn trào từ bên trong.

- Đây là… Đồng tử Nguyên Thương co rút lại nhìn tấm phù văn cổ xưa vừa xuất hiện.

- Hắc Ám Tổ Phù?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 803

Ác Liệt

Hắc quang lan ra khắp bầu trời, rất nhiều ánh mắt kinh ngạc nhìn tấm phù văn cổ xưa lơ lửng trên không, ở đó tỏa ra một luồng năng lượng kinh người.

- Hắc Ám Tổ Phù?

Ở đây cũng có không ít người có nhãn lực, vì thế rất nhanh bọn họ đã nhận ra sự kỳ lạ trong luồng năng lượng đó, sau đó những tiếng kêu kinh ngạc không ngừng vang lên.

Nguyên Thương chau mày nhìn Hắc Ám Tổ Phù xuất hiện trên trán Thanh Đàn. Thứ năng lượng đó rất giống Hắc Ám Tổ Phù trong truyền thuyết, nhưng dường như có gì đó không đúng lắm.

Hắc Ám Tổ Phù không chỉ có mức năng lượng như thế này.

Ánh mắt Nguyên Thương lấp lánh, một lúc sau dường như nghĩ ra điều gì, cặp mày nhướng lên, lẩm bẩm:

- Thì ra là phù văn mô phỏng theo Hắc Ám Tổ Phù!

Nhãn lực của Nguyên Thương cũng không tầm thường, chỉ dựa vào chút manh mối đã đoán được Hắc Ám Tổ Phù này của Thanh Đàn không phải bản thể.

- Hắc Ám Tổ Phù là bảo vật trấn điện của Hắc Ám Điện, mà tấm Linh phù này lại được mô phỏng vô cùng hoàn hảo, hiển nhiên cũng chỉ có một vài lão quái vật trong Hắc Ám Điện mới làm được. Nữ tử này có thân phận thế nào lại

có được nó?

Nguyên Thương không ngừng phán đoán.

- Lẽ nào ả ta là người của Hắc Ám Điện?

Nguyên Thương nhíu mày, nếu vậy thì phiền phức rồi, thực lực Hắc Ám Điện không hề thua kém Nguyên Môn, nếu giết ả ta thì có lẽ Hắc Ám Điện sẽ không để yên. Hơn nữa ả ta có thể mô phỏng được Hắc Ám Tổ Phù, chắc hẳn cũng có địa vị không tầm thường trong Hắc Ám Điện.

Ầm ầm!

Trong lúc Nguyên Thương đang suy nghĩ thì Hắc Ám Tổ Phù bay ra từ trán Thanh Đàn bỗng bắn ra hắc quang, ngưng tụ lại trên không trung, sau đó biến thành một đạo hắc ảnh khổng lồ, mơ hồ tỏa ra một thứ sức mạnh vô cùng hung hãn.

Hắc ảnh thành hình, trước bao ánh mắt chăm chú, giơ bàn tay khổng lồ ra tóm lấy lưỡi liềm màu đen.

Hắc ảnh đứng sừng sững trong không trung, tay cầm lưỡi liềm đen nhìn tựa như Tử Thần giáng lâm, lan tỏa luồng năng lượng vô cùng hung hãn.

Tiếng Phượng ngâm trong trẻo bỗng vang lên, Ứng Hoan Hoan ngồi ở đằng xa, gương mặt hơi tái đi, nhưng rồi nàng nghiến răng, gảy mạnh dây đàn, một làn sóng âm đem theo sự lạnh lẽo vang lên.

- Thiên Hoàng Cầm, Thiên Âm Niết Bàn!

Sau khi Ứng Hoan Hoan dứt lời, trong quầng sáng đỏ rực phía trên bỗng ra những âm thanh du dương, sau đó những ngọn lửa rực cháy tràn ra khỏi quầng sáng, đem theo sức mạnh hủy diệt, tựa một tảng thiên thạch vút qua chân trời lao thẳng về phía Nguyên Thương.

Tảng thiên thạch bay ra, từ nó khuếch tán những âm thanh huyền diệu, nguyên lực trong thiên địa dường như hoàn toàn bạo động theo những luồng thanh âm đó.

- Hắc Ám Ma Liêm, Trảm Hồn!

Khi công kích mạnh mẽ của Ứng Hoan Hoan vừa bay ra, ánh mắt Thanh Đàn lóe lên vẻ ngưng trọng, sau đó thủ ấn biến hóa, tiếng hô khẽ vang ra.

Thanh Đàn vừa dứt lời, hắc ảnh khổng lồ cầm lưỡi liềm lập tức bước ra, chém xuống Nguyên Thương.

Rầm!

Lưỡi liềm chém xuống, không gian phía trước như méo mó đi, một đạo hắc quang khổng lồ hàng trăm trượng xuyên qua hư không, chớp mắt một cái đem theo khí tức mạnh mẽ lạnh băng chém xuống Nguyên Thương.

Uỳnh uỳnh!

Công kích của hai cô gái gần như được phát động đồng thời. Mọi người nhìn lên cảnh tượng đó ánh mắt đều đầy vẻ chấn kinh. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ với thực lực của Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn lại có thể thi triển được công kích khủng khiếp đến vậy. Với công kích này, chắc hẳn ngay cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh cũng phải chọn cách tránh né!

- Thật sự không ngờ, hai cô gái này tuổi đời còn trẻ mà thủ đoạn đã lợi hại như vậy.

Ngô Quần ngẩng đầu lên nhìn, đầy vẻ cảm thán.

- Nhưng đối thủ lần này của bọn họ là Nguyên Thương. Hắn ta đánh bại được cả Thần Khôi, trong số các đệ tử Đông Huyền Vực còn ai chế ngự được hắn đây?

Nói đến đây, Ngô Quần liếc nhìn Tô Nhu một cái, quả nhiên Tô Nhu tựa hồ như rất muốn phản bác, hắn liền lắc đầu khổ não:

- Có phải muội lại định nói Lâm Động đại ca của muội làm được không?

Tô Nhu đỏ mặt, lẩm bẩm gì đó nhưng rồi không nói ra.

- Muội nên cầu mong cho hắn nhanh chóng đến đi, nếu không trận chiến này kết thúc sẽ là đòn đả kích rất lớn tới danh tiếng của hắn đấy. Dù hắn có lý do vắng mặt hợp lý thế nào, nhưng nếu hắn không xuất hiện thì đệ tử Đạo Tông sẽ vô cùng thất vọng.

Ngô Quần nghĩ một chút, nhìn Tô Nhu, nói:

- Dù là người chiến bại cũng được người ta tôn trọng hơn một người không chịu xuất hiện ứng chiến.

Tô Nhu nghe vậy, hai tay bất giác nắm chặt, cắn môi nói:

- Lâm Động đại ca nhất định sẽ tới!

- Hy vọng là thế!

Ngô Quần nhún vai, nhìn lên bầu trời không chớp mắt. Ngay sau đó, đồng tử của hắn hơi co lại, bởi vì lúc này, hai đạo công kích vô cùng hung hãn đã phong tỏa đường lui của Nguyên Thương, cuối cùng lao xuống.

- Nguyên Đế Điển, Nguyên Đế Chung!

Đòn công kích đủ để khiến bất cứ cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong nào phải lạnh gáy cuối cùng đã oanh kích lên người Nguyên Thương. Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, Nguyên Thương cũng hô lên một tiếng.

Uỳnh!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên chói tai, một cơn bão nguyên lực cuồng bạo đáng sợ hình thành trên bầu trời.

Ầm ầm ầm!

Dường như cả không gian đều biến dạng, ngọn núi bên dưới cơn bão lập tức nổ tung, mặt đất cũng nứt toác thành vô số khe rãnh khổng lồ, không ít người hốt hoảng lùi về sau.

Trước bao ánh mắt chấn kinh, làn sóng năng lượng kéo dài mấy phút sau mới dần tan đi. Sau khi cơn bão tan hết, mọi ánh mắt đều nhìn về nơi trung tâm của cơn bão ấy.

Ánh sáng cuồng bạo dần dần tắt tịm, một chiếc chuông cổ khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

- Nguyên Thương sư huynh đỡ được rồi, thực lực thật đáng sợ!

Nhìn chiếc chuông cổ xuất hiện, đám đệ tử Nguyên Môn ở phía dưới lập tức bùng nổ tiếng hoan hô. Còn đám đệ tử Đạo Tông thì sắc mặt nhợt nhạt, bọn họ đều biết Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn không thể thi triển công kích đáng sợ như vừa rồi thêm lần nữa.

Rắc!

Trước sự chú ý của tất cả mọi người, trên chiếc chuông xuất hiện những vết rạn nứt, rồi nhanh chóng lan rộng, Nguyên Thương lại xuất hiện trên bầu trời.

Mọi ánh mắt đều nhìn về Nguyên Thương, nhất thời đồng tử không ít người phải co rút lại, bởi vì bọn họ nhìn thấy trước ngực Nguyên Thương xuất hiện một vết máu dài nửa thước!

- Nguyên Thương cũng bị thương rồi!

Nhìn vết thương nơi ngực Nguyên Thương, cả không gian vang lên những

tiếng ồ kinh ngạc. Hai nữ tử này cũng thật lợi hại, công kích vừa rồi tuy cuối cùng đã bị Nguyên Thương chặn lại nhưng cũng khiến hắn thọ thương.

Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn ở phía xa, cảm giác trong lòng nhất thời chùng xuống. Không ngờ liên thủ công kích mạnh nhất của hai người bọn họ cũng không thể đạt được kết quả mong muốn. Thực lực Nguyên Thương quả thực đáng sợ!

- Ha ha, nhiều năm rồi chưa có cảm giác bị thương!

Nguyên Thương lạnh lùng nhìn vết thương trước ngực, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn với ánh mắt dữ dằn:

- Có điều, buổi biểu diễn của các ngươi đến lúc kết thúc rồi!

Vừa dứt lời, sát ý lạnh thấu xương tỏa ra từ cơ thể Nguyên Thương, hắn bước ra một bước, thân hình biến thành quang ảnh lao thẳng về phía Ứng Hoan Hoan.

Thấy Nguyên Thương động thủ, sắc mặt Ứng Hoan Hoan khẽ đổi, tay khẽ gảy đàn, hơn chục làn sóng âm đỏ rực bắn ra.

Rầm rầm rầm!

Thế nhưng, đối mặt với công kích của Ứng Hoan Hoan, mười ngón của Nguyên Thương búng ra liên tục, kình phong đánh tan sóng âm của Ứng Hoan Hoan, sau đó tốc độ không hề giảm, tiếp tục lao tới. Xem ra hắn định hạ sát thủ rồi!

- Đứng lại!

Thanh Đàn thấy Nguyên Thương tấn công Ứng Hoan Hoan cũng khẽ giật mình, vội vàng lao tới, vung lưỡi liềm lên, xuyên thủng hư không chém xuống Nguyên Thương.

- Cút!

Sắc mặt Nguyên Thương lạnh băng, lật tay tung một chưởng, nguyên lực hùng hồn nhanh như chớp đánh lên người Thanh Đàn.

Ầm!

Bị đánh trúng, Thanh Đàn bay ngược về sau, khóe miệng chảy máu.

Đánh bay Thanh Đàn, Nguyên Thương đã xuất hiện phía trước Ứng Hoan Hoan, chưởng phong mang đầy sát khí tung ra. Ứng Hoan Hoan thấy vậy, tay mạnh đập vào Thiên Hoàng Cầm, chiếc đàn bay lên chắn phía trước.

Nguyên Thương cười khảy, chưởng phong không hề suy giảm đánh thẳng lên Thiên Hoàng Cầm.

Keng!

- Phụt!

Âm thanh kim loại trong vắt vang lên, kình phong cuồng bạo cuộn trào, gương mặt Ứng Hoan Hoan đỏ ửng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bắn ngược ra sau, bước chân loạng choạng, có phần thảm hại rơi xuống đất.

- Tiểu sư tỷ!

Đám đệ tử Đạo Tông ở xung quanh thấy vậy, sắc mặt đều kịch biến.

Soạt!

Nguyên Thương thấy Ứng Hoan Hoan tránh được sát chiêu, sát khí lóe lên trong mắt rồi xoay người đuổi theo. Tuy hắn có phần e dè thân phận Thanh Đàn, nhưng với, Ứng Hoan Hoan hiển nhiên là hắn có sát ý.

- Bảo vệ tiểu sư tỷ!

Hơn chục đệ tử Đạo Tông ở gần Ứng Hoan Hoan nhất thấy Nguyên Thương

vẫn định động thủ, lập tức xuất hiện phía trước Ứng Hoan Hoan, nhìn quang ảnh đang bay tới với ánh mắt phẫn nộ.

- Các ngươi muốn chết!

Nguyên Thương thấy những đệ tử Đạo Tông bình thường cũng dám chắn trước mặt mình, khóe miệng nhếch lên, nguyên lục hùng hồn bùng phá, nhất thời mười mấy đệ tử kia bị hắn đánh hộc máu bắn ra sau, dường như còn nghe thấy cả tiếng gân cốt gãy lìa.

Ứng Hoan Hoan nhìn những đệ tử đó ánh mắt lập tức đỏ ngầu.

- Hoan Hoan, lùi xuống!

Vương Diêm đang đấu với Lôi Thiên bỗng quát lên, vì hắn đã thấy Nguyên Thương đang tung chưởng phong về phía Ứng Hoan Hoan.

Thế nhưng Ứng Hoan Hoan lúc này đã cạn kiệt nguyên lực, nhìn Nguyên Thương đang lao tới mà không thể phòng ngự được gì.

Vèo!

Chưởng phong mạnh mẽ của Nguyên Thương lớn dần trong mắt Ứng Hoan Hoan, thế nhưng ngay trước khi chạm mục tiêu, Vương Diêm toàn thân đẫm máu đã bay rới, một chưởng đánh lên người Ứng Hoan Hoan bay ra, sau đó hắn cũng vội vàng muốn lùi về sau.

- Đã muốn cứu người thì phải trả giá!

Nhưng hắn vừa định lùi lại thì Nguyên Thương đã cười lạnh, nhanh như chớp tóm lấy cánh tay Vương Diêm, kình lực phát ra, cánh tay Vương Diêm vẹo đi, rồi một tiếng rắc vang lên.

Bốp!

Bẻ gãy tay Vương Diêm, Nguyên Thương tung cước đá Vương Diêm bay đi mấy chục mét, tạo nên trên mặt đất một rãnh dài.

- Lôi Thiên, giải quyết ả ta đi!

Nguyên Thương lạnh lùng nói.

- Ừm!

Lôi Thiên nghe vậy, thân hình khẽ động rồi xuất hiện trước mặt nàng thiếu nữ đang sững sờ nhìn Vương Diêm.

- Giờ vẫn còn thời gian quan tâm kẻ khác sao?

Lôi Thiên nhìn Ứng Hoan Hoan, ánh mắt đỏ hoe nhìn Vương Diêm, khóe miệng hắn nhếch lên, hai ngón tay cong lại, kình phong lạnh lẽo nhanh như chớp nhằm thẳng cổ họng Ứng Hoan Hoan mà bắn tới.

- Để xem lần này còn ai cứu được ngươi?

Nhìn chiếc cổ trắng ngần của nàng thiếu nữ, Lôi Thiên liếm môi, ánh mắt lóe lên khoái cảm biến thái.

Sắc mặt của tất cả đệ tử Đạo Tông đều kịch biến, ánh mắt đỏ ngầu!

- Hoan Hoan!

Trên bầu trời, Ứng Tiếu Tiếu cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, sắc mặt tái đi, rồi hét lên một tiếng xé lòng.

- Lúc này vẫn nên để ý đến bản thân đi!

Linh Chân cười lạnh lùng, chiếc quạt trong tay điểm ra, xuyên thủng lớp phòng ngự của Ứng Tiếu Tiếu, chạm vào vai nàng, kình khí bắn ra tạo nên một cái lỗ máu trên vai nàng.

Ứng Tiếu Tiếu thảm hại phải lùi về sau.

Nhưng lúc này Ứng Tiếu Tiếu không có tâm tư để ý đến thương thế của mình, nàng tuyệt vọng nhìn nữ tử như đóa hoa đang khô cạn sức sống trước công kích của Lôi Thiên.

- Lâm Động!

Ứng Tiếu Tiếu bỗng ngửa lên trời hét lớn, âm thanh tuyệt vọng như xé rách tâm can, khiến không ít người mắt phải đỏ hoe.

Đệ tử Đạo Tông đã bị ép đến bước đường cùng rồi!

Sau tiếng thét, Ứng Tiếu Tiếu nhìn vùng trời không chút động tĩnh, nước mắt cuối cùng đã rơi xuống, toàn thân vô lực ngồi bệch xuống đất. Nếu Ứng Hoan Hoan xảy ra chuyện gì thì nàng còn mặt mũi nào về Đạo Tông?

Uỳnh!

Thế nhưng khi Ứng Tiếu Tiếu tuyệt vọng thì bỗng một tiếng gió rít vang lên.

Ngay lúc ấy Ứng Tiếu Tiếu cùng rất nhiều người khác cùng ngẩng lên, bọn họ nhìn thấy một quang ảnh màu xanh đang bay tới với tốc độ khó lòng hình dung, trên thân ảnh đó tỏa ra thứ sát ý nồng đậm.

- Lâm Động!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn quang ảnh quen thuộc, đôi mắt tuyệt vọng bỗng thay đổi.

- Lôi Thiên, cẩn thận!

Nguyên Thương nhìn thấy vậy, sắc mặt hơi thay đổi trầm giọng hét lên.

Vút!

Thế nhưng hắn vừa dứt lờii thì quang ảnh với tốc độ khủng khiếp đó đã lao

tới, Lôi Thiên chưa kịp phản ứng thì một đạo Long quyền lấp lánh thanh quang mang sức mạnh cực đoan đánh thẳng lên ngực hắn.

Ầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, sau đó mọi người đều thấy toàn thân Lôi Thiên bắn ngược ra sau hàng trăm mét, đâm sầm vào vách núi, cả người lún hẳn vào trong, gây ra vô số đường rạn nứt trên vách đá cứng rắn.

- Đó là Lâm Động đại ca, huynh ấy về rồi!

Trên đỉnh núi, Tô Nhu nhìn thân ảnh phủ đầy thanh quang đó, ánh mắt đầy mừng rỡ và kích động.

- Hắn thật sự quay lại rồi!

Ngô Quần cũng có chút chấn động nhìn thân ảnh vừa đánh bay Lôi Thiên, sắc mặt hơi thay đổi. Bởi vì hắn cảm nhận được thứ sát khí khủng bố phát ra từ người Lâm Động, nó nồng đậm hơn nhiều so với đám Ma quái trong Dị Ma Vực!

Lúc này hắn biết Sát Thần của Đạo Tông thật sự bạo nộ rồi!

Ngô Quần nuốt một ngụm nước bọt. Tuy hắn biết thực lực của Lâm Động và Nguyên Thương có một khoảng cách khó mà đo lường, nhưng không biết tại sao, hắn cứ cảm thấy dường như lần này Nguyên Môn sẽ gặp phải bi kịch lớn!

Thân ảnh đó dường như có ma lực khiến chiến trường đang hỗn loạn bỗng nhiên tĩnh lặng hơn nhiều, đệ tử hai bên đều nhìn chăm chăm vào thân ảnh vừa mới xuất hiện kia.

Trước bao ánh mắt chăm chú, thanh quang quanh người thân ảnh kia thu dần lại, cuối cùng hiện ra một thân ảnh trẻ tuổi, chính là Lâm Động!

Trên gương mắt hắn lúc này là hàn khí lạnh thấu xương, hắn nhìn Nguyên

Thương từ xa, ánh mắt tựa như của dã thú cuồng bạo khiến cho ngay cả Nguyên Thương cũng phải cảm thấy lạnh gáy.

Lâm Động nhìn Nguyên Thương rồi quay người nhìn nàng thiếu nữ mắt đỏ hoe mất đi sự linh động thường ngày, trong lòng bỗng nhói đau.

Lâm Động run run đưa tay ra vuốt ve gương mặt lành lạnh của nàng, ánh mắt đầy áy náy, khàn giọng nói:

- Xin lỗi, ta về muộn!

Khi bàn tay Lâm Động chạm vào, ánh mắt nàng thiếu nữ mới có phản ứng lại, nàng nhìn gương mặt mệt mỏi vì phải vội lên đường của hắn, nước mắt bỗng trào ra.

Ứng Hoan Hoan tiến lên hai bước rồi lao vào lòng Lâm Động, cảm xúc bị dồn nén cuối cùng cũng được bộc phát, nàng òa khóc như đứa trẻ khiến người ta phải chua xót.

- Rất nhiều sư huynh đệ của chúng ta đã bị giết rồi! Vương Diêm sư huynh gãy tay, tỷ tỷ cũng bị đả thương rồi!

Lâm Động ôm lấy Ứng Hoan Hoan, bàn tay run rẩy vuốt tóc nàng, từ khi hai người quen nhau, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng thiếu nữ hoạt bát luôn tươi cười kia bật khóc đến mức như thế này.

Ngay lần đó, một mình nàng ở lại ngăn chặn Ma Ấn Chúng, nàng cũng chưa từng khóc!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn đệ tử Đạo Tông toàn thân đầy vết thương, bọn họ cũng đang nhìn hắn với ánh mắt cuồng nhiệt chứ không có chút chỉ trích vì hắn về muộn.

- Lâm Động sư đệ, bọn ta vô dụng, lại để tiểu sư muội phải ra tay!

Bàng Thống quệt đi vết máu trên mặt, ngồi trên mặt đất cười khổ, sắc mặt phức tạp nói.

- Lâm Động sư đệ, từ khi đệ vào Đạo Tông luôn tạo được kỳ tích. Tuy ta biết có lẽ làm khó cho đệ, nhưng mà… Bàng Thống bỗng đứng dậy, rồi quỳ một chân xuống trước mặt Lâm Động, gương mặt có chút điên cuồng nhìn Lâm Động, tựa như con thú bị thương tìm được tia hy vọng cuối cùng, hét lên:

- Hãy vì Đạo Tông!

Bịch bịch!

Đám đệ tử Đạo Tông ở xung quanh cùng đồng loạt quỳ xuống.

- Lâm Động sư huynh, hãy vì Đạo Tông!

Đệ tử Đạo Tông đồng thanh hô vang, âm thanh đầy thù hận khiến không ít người phải biến sắc mặt.

Lâm Động ôm chặt nàng thiếu nữ trong lòng, sau đó buông tay ra, đưa tay nhẹ nhàng quệt đi nước mắt cho nàng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn đám đệ tử Đạo Tông, trên gương mặt trẻ tuổi ấy cũng hiện lên nụ cười lạnh lùng.

- Ta sẽ dùng mạng của tất cả bọn chúng bồi táng cùng những sư huynh đệ đã hy sinh!

Giọng nói của hắn không quá lớn nhưng vẫn vang vọng khắp nơi, cả không gian dường như đột ngột yên tĩnh.

Sát khí tựa ma quỷ ngủ vùi nhiều năm bỗng chốc tỉnh lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 804

Bản Lĩnh

Lan tỏa trong không gian là một mùi tanh nồng của máu, tất cả dường như vô cùng yên tĩnh, và nguyên nhân gây ra sự yên tĩnh này chính là gã thanh niên trẻ tuổi vừa xuất hiện.

Gã thanh niên này, luận về thực lực bề ngoài thì không thể coi là xuất sắc ở nơi thiên tài nhiều như lá mùa thu này được, thế nhưng lại không một ai dám coi thường hắn. Mọi việc xảy ra trước đó khiến bọn họ hiểu rằng, coi thường hắn là một việc làm cực kỳ ngu xuẩn!

Vì vậy, khi giọng nói không vang dội nhưng đầy sát khí đó vang lên, không ít người đến hít thở cũng trở nên khó khăn. Bọn họ cảm thấy dường như mùi máu tanh trong không gian bỗng trở nên đậm đặc hơn hẳn.

Ứng Tiếu Tiếu ở trên không trung vội bay xuống, sau khi thấy Ứng Hoan Hoan không có gì đáng ngại thì thở phào nhẹ nhõm.

- Tiếu Tiếu sư tỷ, việc còn lại cứ để ta!

Lâm Động buông nàng thiếu nữ ra, nhìn lên Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn hắn, trên gương mặt ấy không còn nụ cười thường ngày nữa, trong mắt là những tia máu đỏ khiến hắn trở nên vô cùng dữ dằn, chỉ là trong mắt Ứng Tiếu Tiếu, lại khiến nàng cảm thấy an lòng.

Nàng cũng nhìn thấy sự mệt mỏi trong mắt hắn, chắc thời gian đi đường hắn đã rất vất vả để về kịp lúc.

- Vất vả cho ngươi rồi, cẩn thận nhé!

Ứng Tiếu Tiếu đau lòng ôm Ứng Hoan Hoan, rồi nhìn Lâm Động, nói.

Tuy biết tình hình hiện nay nguy hiểm thế nào, nhưng nàng biết gã thanh niên trước mặt ít nhất sẽ làm được những chuyện không một chút chắc chắn.

- Lâm Động ca!

Lâm Động gật đầu, quay người lại thì một giọng nói đầy mừng rỡ truyền tới, Thanh Đàn xuất hiện với gương mặt xinh đẹp đầy hỷ sắc.

Lúc này Thanh Đàn đã quệt đi vết máu nơi khóe miệng, chắc hẳn không muốn Lâm Động biết mình bị thương, nhưng gương mặt nhợt nhạt cũng để lộ phần nào.

Lâm Động nhìn gương mặt nhỏ bé của Thanh Đàn, tay khẽ vỗ lên đầu nàng, lần này hắn không trách mắng nàng, chỉ là đôi mắt vốn đã dữ dằn càng trở nên đáng sợ hơn.

- Đưa Thần Khôi huynh lùi về sau!

Lâm Động nhìn Thần Khôi bị thương cách đó không xa.

- Vâng!

Thanh Đàn ngoan ngoãn gật đầu. Theo những gì nàng hiểu về Lâm Động, nàng biết đằng sau gương mặt bình tĩnh kia là sự phẫn nộ đáng sợ.

Ở phía xa, Nguyên Thương lạnh lùng nhìn Lâm Động, ánh mắt lóe sát ý:

- Ta còn tưởng ngươi trốn đến khi cuộc thi kết thúc, không ngờ cũng có chút gan xuất hiện tại đây!

- Nơi này không tệ!

Với lời nói mỉa mai đó, Lâm Động chẳng quan tâm, chỉ nhìn quanh quất.

- Làm mộ địa cho các ngươi chắc cũng xứng với thân phận của các ngươi rồi!

Câu nói tiếp theo của Lâm Động khiến Nguyên Thương nheo mắt, hàn ý càng thêm nồng đậm.

- Ngươi là cái thá gì, nơi này làm mộ địa cho Đạo Tông các ngươi còn được!

Gã Linh Tướng của Nguyên Môn vừa rồi giao đấu với Thanh Đàn, cười lạnh nói.

Lâm Động liếc nhìn hắn, bàn chân nhấc lên, để lại một đạo tàn ảnh.

Vút!

Gã Linh Tướng kia cũng không tầm thường, vừa nhìn thấy tàn ảnh, sắc mặt hắn thay đổi, rồi nhanh chóng lùi về sau.

Thế nhưng khi hắn vừa lùi sau, không khí phía trước mặt vang lên tiếng gió rít, Lâm Động đã xuất hiện trước mặt hắn một cách quỷ dị, không nói lời nào tung ra một quyền.

Khi tung quyền ra, long lân trên tay hắn bỗng dần biến mất, chỉ trong chớp mắt đã chui xuống dưới da, bề mặt cánh tay ánh lên màu xanh, từng đường vân xanh nhu động dưới da, nhìn kỹ thì thấy những hoa văn đó hình rồng, tỏa ra năng lượng kinh người.

Tốc độ của Lâm Động cực nhanh, gã Linh Tướng kia chỉ thấy trước mắt lóe sáng rồi năng lượng đáng sợ cùng kình phong mạnh mẽ đánh lên ngực.

Bịch!

Âm thanh trầm đục vang lên, sau đó tất cả mọi người cùng nhìn thấy, mặt đất dưới chân gã Linh Tướng đó bắt đầu nứt toác, vết nứt nhanh chóng lan ra khắp

nơi.

Vẻ mặt gã Linh Tướng cứng đờ, chầm chậm cúi xuống nhìn Lâm Động với ánh mắt kinh hoàng.

Lâm Động không hề nhìn hắn thêm lần nào, thu lại quyền rồi vòng qua hắn. Khi hắn bước đến bước thứ ba thì trên người gã Linh Tướng bỗng xuất hiện vết rạn nứt, sau đó bùm một tiếng nổ tung trước vô số ánh mắt kinh hãi của mọi người xung quanh.

Một gã Linh Tướng của Nguyên Môn, thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn đã bị Lâm Động đánh một quyền nổ tung!

Cả không gian tĩnh lặng, nhất thời có những tiếng hít khí lạnh vang lên. Thực lực cường hãn đến mức độ này, thậm chí một vài cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh cũng khó lòng làm được!

Lâm Động chầm chậm bước ra khỏi đám bụi máu, đi đến đâu đệ tử Nguyên Môn đều kinh hãi lùi đến đấy.

Sắc mặt Nguyên Thương tối sầm lại, một lúc sau mới lên tiêng:

- Dám giết đệ tử Nguyên Môn ta, ngươi thật to gan! Xem ra lần này ngươi chủ định kéo đệ tử Đạo Tông vào đường chết rồi!

- Yên tâm, kết cục của ngươi sẽ giống hắn thôi!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Thương, cười nhạt.

- Khốn kiếp, hôm nay lão tử phải xé xác ngươi!

Lâm Động vừa dứt lời thì từ phía xa bỗng có tiếng gầm lên phẫn nộ. Sau đó tất cả mọi người nhìn thấy Lôi Thiên lúc nãy bị đánh lún trong vách núi đang hằm hè nhìn Lâm Động, nguyên lực bùng phát. Thanh đại đao lấp lánh lôi quang xuất hiện trong tay, sau đó hắn lao tới, vung cây đao với luồng năng lượng cuồng

bạo chém xuống Lâm Động, thanh thế vô cùng khủng khiếp. Hiển nhiên đây là đòn công kích toàn lực của Lôi Thiên.

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn đao quang sắc lạnh, long lân lấp lánh ánh sáng xanh lại quay về bên trong cơ thể, nhìn dường như từ bỏ lớp phòng ngự của cơ thể.

Thế nhưng bề mặt da toàn thân hắn lại tỏa ra ánh sáng xanh, những đường gân xanh nhu động dưới lớp da phát ra những luồng năng lượng đáng sợ.

Rõ ràng, hiện giờ Lâm Động đã vô cùng thành thục Thanh Thiên Hóa Long Quyết, lúc này nhìn hắn dường như không có lớp long lân uy vũ, nhưng thực chất lại có năng lượng đáng sợ hơn nhiều.

Thu lại lớp long lân, Lâm Động nắm tay lại tung một quyền!

- Grào!

Thanh quang hùng hồn bùng phát từ cánh tay Lâm Động, phảng phất dường như có tiếng Long ngâm vang lên. Sau đó tất cả mọi người nhìn thấy một con Cự long bằng thanh quang cuộn tròn trên nắm đấm của Lâm Động, rồi cứ thế dùng nắm đấm không đó đánh lên Lôi đao của Lôi Thiên.

Ầm!

Vào khoảnh khắc ấy, tiếng sấm rền vang vọng, một làn sóng năng lượng cuồng bạo lan tỏa, mặt đất xung quanh đó nhanh chóng nứt toác thành những cái rãnh lớn.

- Cút!

Ánh mắt Lâm Động dần chuyển thành màu xanh, trong mắt hắn dường như có hoa văn Thanh Long, một thứ áp lực mà chỉ Cự long Viễn Cổ mới có như ẩn như hiện tỏa ra từ người hắn.

Lâm Động lúc này thật sự như một đầu Cự long Viễn Cổ với sức mạnh lật tung thiên địa!

Tiếng quát vang lên từ miệng Lâm Động, thanh quang bùng phát, một luồng năng lượng đáng sợ khiến sắc mặt Lôi Thiên kịch biến. Toàn thân Lôi Thiên run lên, Lôi đao tuột khỏi tay, thân hình bay ngược ra sau một cách thảm hại.

Giao đấu chính diện, Lôi Thiên đã hoàn toàn yếu thế!

Lâm Động nhìn Lôi Thiên, ánh mắt lóe sát ý, thân hình biến thành quang ảnh rồi xuất hiện trước mặt Lôi Thiên.

- Lâm Động, ngươi dám!

Linh Chân thấy Lâm Động định hạ sát thủ, sắc mặt lạnh băng, điểm quạt trong không trung, một đạo nguyên lực sắc lạnh biến thành hình cây trường mâu bắn thẳng về phía Lâm Động.

Thế nhưng khi nó sắp cắm lên người Lâm Động thì hắn đưa tay trái ra, tóm lấy cây trường mâu, rồi tay kia nắm lại nhanh như chớp đánh lên ngực Lôi Thiên.

- Phụt!

Sắc mặt Lôi Thiên kịch biến, máu tươi phun ra, thân hình hắn thảm hại bay về sau, khí tức yếu đi rất nhiều, rõ ràng đã bị trọng thương.

Cả không gian vang lên những tiếng hít khí lạnh, vô số ánh mắt kinh dị nhìn thân ảnh trẻ tuổi kia.

Chỉ trong vài hiệp, một quyền đánh chết một Linh Tướng Nguyên Môn, đồng thời trong tình trạng bị Tiểu Linh Vương can thiệp, lại đánh trọng thương Tiểu Lôi Vương Lôi Thiên, bản lĩnh này thật khiến người ta phải há hốc miệng!

Không ít người nhìn nhau, chẳng trách mà vừa rồi Lâm Động dám mạnh

miệng như vậy, thì ra thời gian vừa qua thực lực hắn đã tăng lên rất nhiều!

- Tình hình tiếp theo sẽ đặc sắc lắm đây!

Một số người nhìn về phía Nguyên Thương, lúc này sắc mặt đã tối sầm lại. Xem ra muốn dọn dẹp đệ tử Đạo Tông cũng không đơn giản như bọn chúng nghĩ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 805

Trận Đấu Đỉnh Cao

Binh!

Một bàn tay thò ra từ phía sau Lôi Thiên, đỡ lấy lưng hắn, tiếp nhận hết năng lượng còn sót lại.

Lôi Thiên quay lại, không ngờ lại là Nguyên Thương, quệt máu khóe miệng, sắc mặt khó coi, nói:

- Thực lực tên tiểu tử này mạnh hơn lần trước!

- Bát Nguyên Niết Bàn!

Nguyên Thương lạnh lùng nói:

- Nhưng mà hắn tu luyện được một thứ vũ kỹ Luyện thể vô cùng cường hãn, xem ra thành tựu cũng không phải tầm thường!

- Vừa rồi chỉ là ta sơ suất mà thôi!

Lôi Thiên nghiến răng.

- Ngươi không phải đối thủ của hắn nữa rồi!

Nguyên Thương lạnh nhạt nói.

Nghe thế, sắc mặt Lôi Thiên thay đổi, ánh mắt không cam tâm, nhưng cuối cùng cũng không phản bác. Đòn công kích vừa rồi, hắn không hề nương tay nhưng vẫn bị Lâm Động một quyền đả thương. Từ đó có thể thấy bây giờ dù

Lâm Động giao chiến chính diện với hắn thì cũng không hề thua kém.

- Tên khốn kiếp!

Mắt Lôi Thiên tối lại, nhưng thấp thoáng cũng thấy sợ hãi. Lần đầu gặp trong Dị Ma Vực, Lâm Động chẳng qua thắng hắn là nhờ kỹ xảo, nhưng chỉ trong một, hai tháng mà thực lực của hắn đã không ngừng tăng tiến, thậm chí đến mức ngay cả Lôi Thiên cũng không thể làm gì được.

- Làm sao đây?

Lúc này Linh Chân cũng đáp xuống, nhìn Lâm Động rồi hỏi Nguyên Thương.

- Để ta giải quyết hắn!

Nguyên Thương bước ra, hắn nhìn Lâm Động rồi nhếch mép cười:

- Ta sẽ khiến hắn hiểu, muốn làm Chúa cứu thế sẽ phải trả giá!

- Ồ, quyết định ra tay rồi sao?

Linh Chân nhướng mày nhìn Lâm Động đầy thích thú. Hắn biết rõ thực lực của Nguyên Thương, vừa rồi ngay cả Thần Khôi cũng bại trong tay hắn, huống hồ là một Lâm Động?

Tuy lực chiến đấu của Lâm Động vượt xa so với thực lực bề ngoài, nhưng lẽ nào hắn có thể mạnh hơn Thần Khôi được?

Mọi ánh mắt đổ dồn lại khi Nguyên Thương bước ra, sau đó ánh mắt của không ít người đều biến đổi, xem ra cuối cùng Nguyên Thương cũng quyết định ra tay rồi.

Đám đệ tử Nguyên Môn thấy vậy, hiển nhiên khí thế cũng hồi phục không ít, ánh mắt nhìn Lâm Động lại ánh lên hung quang. Hiển nhiên bọn chúng vô cùng

tin tưởng vào Nguyên Thương.

Vút!

Khi Nguyên Thương bước ra, từ phía xa bỗng lại có âm thanh xé gió vang lên. Mọi người ngẩng đầu lên thì thấy một thân ảnh thướt tha áo trắng, đứng trên đóa thanh liên bay tới. Chính là Lăng Thanh Trúc!

Là người có danh khí không hề thua kém Nguyên Thương, Lăng Thanh Trúc vừa xuất hiện lập tức thu hút không ít ánh mắt của mọi người, thậm chí Nguyên Thương cũng phải dừng lại. Sự chú ý đó không phải chỉ vì dung nhan của nàng, mà ngay cả thực lực của nàng cũng khiến Nguyên Thương không thể coi thường.

Thực lực cùng là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, đủ để khiến nàng có vị trí vững chắc trong số các đệ tử đỉnh cấp của Đông Huyền Vực.

Trước sự chú ý đó của mọi người, Lăng Thanh Trúc đã quá quen thuộc, ánh mắt quét xuống nhìn rồi dừng lại trên thân ảnh trẻ tuổi đầy sát khí, ánh mắt đầy vẻ phức tạp. Xem ra sự tình đã đến mức tồi tệ nhất rồi!

Hai bên hiện giờ rõ ràng không thể hòa giải được nữa, một trận chiến là khó tránh khỏi.

- Ha ha, Thanh Trúc, ta nghe Ngô Quần huynh của quý tông nói nàng có việc trong Dị Ma Vực, nếu như nàng không thấy phiền thì ta có thể đi cùng nàng!

Nhìn thấy Lăng Thanh Trúc, gương mặt lạnh lùng của Nguyên Thương cũng hiện nụ cười hòa hảo.

- Đa tạ ý tốt của Nguyên Thương huynh, chuyện của Thanh Trúc đã làm xong!

Lăng Thanh Trúc nghe vậy cười nói.

- Vậy thì tốt, cho phép ta giải quyết xong việc ở đây rồi nói chuyện với nàng

sau!

Nguyên Thương có thể cảm nhận được sự khách khí và xa cách trong câu nói bình thản đó của Lăng Thanh Trúc, hắn nhíu mày, nhưng vẫn cười nói.

Lăng Thanh Trúc không đáp, chỉ nhìn về Lâm Động lúc này không hề nhìn mình, hơi lưỡng lự một chút, môi khẽ động, một âm thanh rất nhỏ được bọc bởi nguyên lực truyền tới tai Lâm Động:

- Ngươi cẩn thận, Nguyên Thương không dễ đối phó đâu!

Nghe được giọng Lăng Thanh Trúc, vẻ mặt không chút biểu cảm của Lâm Động có chút cảm xúc, hắn nhìn về phía Lăng Thanh Trúc, khẽ gật đầu.

Lăng Thanh Trúc thấy thế cũng không nói gì thêm, biến thành một đạo thanh quang bay về đỉnh núi có người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Từ sát khí trên người Lâm Động, nàng có thể biết được chắc chắn Đạo Tông đã bị tổn thất nặng nề trước sự công kích của Nguyên Môn. Với tính cách của Lâm Động đương nhiên không dễ dàng cho qua, vì thế khó tránh khỏi một trận đại chiến.

Nhưng nàng không thể nhúng tay vào chuyện này được, từ quan hệ cá nhân, nàng sẽ nghiêng về phía Lâm Động. Quan hệ phức tạp giữa nàng và Lâm Động khiến nàng đau đầu, nhưng so với quan hệ giữa nàng và Nguyên Thương thì vẫn tốt hơn một chút.

Thế nhưng đương nhiên không thể chỉ quan tâm đến một phương diện, nàng là đệ tử của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, hơn nữa trận đấu này không phải chuyện riêng giữa Lâm Động và Nguyên Thương, mà nó liên quan đến hai Tông phái siêu cấp thực lực cường hãn. Nếu nàng nhúng tay vào, sẽ kéo theo Cửu Thiên Thái Thanh Cung vào, điều này sẽ chỉ khiến sự việc càng thêm rắc rối!

Nguyên Thương nhìn theo Lăng Thanh Trúc, ánh mắt hơi tối lại, tin tức

truyền âm từ Lăng Thanh Trúc đến tai Lâm Động tuy được nguyên lực che giấu, nhưng vẫn bị Nguyên Thương phát hiện ra. Tuy hắn không biết Lăng Thanh Trúc nói gì, nhưng điều đó dường như cho thấy quan hệ giữa hai người bọn họ có lẽ không đơn giản, vì Nguyên Thương chưa từng thấy Lăng Thanh Trúc hành động như thế với bất cứ nam nhân nào.

- Phù!

Nguyên Thương hít sâu một hơi kìm nén sát ý bùng phát do đố kỵ, quay lại nhìn Lâm Động với ánh mắt u tối.

- Ngươi thật sự đã liên tiếp cho ta lý do để giết ngươi!

Lâm Động mơ hồ cười nhạt, nói:

- May mắn là ngay từ ban đầu ta đã có ý nghĩ đó rồi!

Nguyên Thương nhếch môi cười châm chọc, sau đó ánh mắt hắn lạnh băng, nguyên lực hùng hồn bùng nổ sôi sục.

Rõ ràng nguyên lực của Nguyên Thương đã hùng hồn đến mức đáng sợ. Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, trong cơ thể đã sản sinh ra Sinh Khí, Sinh Khí hòa chung với nguyên lực, mức độ dồi dào của nó, những người dưới Sinh Huyền Cảnh không thể nào sánh được!

Nguyên Thương chầm chậm bay lên không trung, nguyên lực phía sau dâng trào tựa như thủy triều, hắn nhìn xuống Lâm Động giống như thần tiên nhìn người phàm, nở nụ cười nham hiểm:

- Ngươi dựa vào cái gì chiến đấu với ta?

Vừa dứt tiếng cười, ánh mắt hắn lạnh băng, đập bàn tay về phía Lâm Động.

Uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn lập tức biến thành một bàn tay ánh sáng khổng lồ ập xuống đầu Lâm Động.

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn, chiếc đỉnh lô đỏ rực xuất hiện trong tay rồi phình to, đem theo ánh sáng đỏ sáng chói lao thẳng về phía quang chưởng của Nguyên Thương.

Bùm!

Sức mạnh cuồng bạo lan tỏa trên không trung, quang chưởng nổ tung! Sau đó đỉnh lô bay trở về, lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Động. Ánh mắt Lâm Động nhìn Nguyên Thương với sát ý băng hàn, vô số luồng năng lượng nóng bỏng lan tỏa quanh chiếc đỉnh lô.

- Đỉnh lô rơi vào tay ngươi?

Nguyên Thương nhìn thấy chiếc đỉnh, ánh mắt nhất thời tối sầm. Sắc mặt Lôi Thiên và Linh Chân cũng biến đổi. Hiển nhiên bọn chúng không thể ngờ thứ bọn chúng đã tốn công sức nhưng không lấy được, cuối cùng lại rơi vào tay Lâm Động.

- Có điều, ngươi tưởng dựa vào một món Linh bảo Thuần Nguyên là có thể kháng cự được sao? Ta dùng nguyên lực của Sinh Huyền Cảnh là có thể khiến cho ngươi tiêu hao đến chết!

Ánh mắt Nguyên Thương lóe lên hàn ý, thực lực Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành cấp cho hắn lượng nguyên lực dồi dào hơn hẳn Lâm Động. Dù Lâm Động có Linh bảo Thuần Nguyên nhưng cũng không thể là đối thủ của hắn.

- Nguyên lực dồi dào hơn ta sao? Hình như chưa chắc!

Thế nhưng Lâm Động chỉ ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh băng, hai tay kết ấn huyền ảo, cuối cùng bàn tay ấn lên mặt đất.

Uỳnh uỳnh!

Lập tức từ mặt đất bỗng khuếch tán ra vô số luồng năng lượng kỳ dị. Sau đó mọi người có thể nhìn thấy, cả vùng đất bắt đầu trở nên khô cằn với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. Theo đó là vô số luồng năng lượng khủng khiếp từ bốn phương tám hướng đổ về Lâm Động.

- Đây là… Nguyên Thương nhìn cảnh tượng đó, đồng tử co rút lại.

- Đại Hoang Vu Kinh?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 806

Tái Hiện Đại Hoang Vu Kinh

Ầm ầm!

Vùng đất rộng lớn bỗng rung lên, vô số làn sóng ba động lấy Lâm Động làm trung tâm điên cuồng lan tỏa ra khắp nơi!

Trước sự lan tỏa đó, mặt đất lập tức khô cằn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, đỉnh núi rậm rạp bỗng nhanh chóng khô héo, một thứ khí tức hoang vu lan tỏa ra khắp không gian.

Đồng thời với lúc đó, một luồng năng lượng dồi dào đột nhiên trào dâng, cuối cùng chảy vào người Lâm Động.

- Đây là Đại Hoang Vu Kinh của Đạo Tông sao?

Sự thay đổi của đại địa lập tức gây ra vô số những tiếng kêu kinh ngạc, không ít người cảm nhận được sự thay đổi đó, hơn nữa chân chạm mặt đất cũng cảm nhận được luồng năng lượng dồi dào đang di chuyển bên dưới.

- Không ngờ Lâm Động lại tu luyện thành công Đại Hoang Vu Kinh!

Ánh mắt Ngô Quần ngưng trọng nhìn thân ảnh kia, giọng nói khó che giấu nổi sự chấn động.

Đương nhiên không chỉ hắn, ngay cả Lăng Thanh Trúc ở bên cạnh cũng phải nheo mắt lại. Danh tiếng của Đại Hoang Vu Kinh không chỉ ở Đạo Tông mà đối với các Tông phái siêu cấp khác cũng vô cùng vang dội. Năm đó, thiên tài tuyệt thế của Đạo Tông là Chu Thông đã tu luyện được môn vũ kỹ này, sau đó dựa

vào nó mà tung hoành trước các đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực. Cuối cùng khi hắn xông vào Nguyên Môn đã biến một ngàn dặm quanh Nguyên Môn biến thành hoang địa, giết chết ba đại Trưởng lão! Cả ba người đó đều là những lão yêu đã bước vào Tử Huyền Cảnh a!

Tuy hiện giờ Lâm Động chưa thể đạt được đến mức độ như của Chu Thông, nhưng chắc chắn uy lực của Đại Hoang Vu Kinh không hề tầm thường, chẳng trách mà hắn tự tin giao đấu với Nguyên Thương.

Chỗ Nguyên Môn, không ít đệ tử đã nhận ra môn vũ kỹ đáng sợ khiến đệ tử Nguyên Môn nghe thấy tên cũng phải biến sắc kia, sâu trong ánh mắt đều hiện lên vẻ sợ hãi.

- Không ngờ hắn đã tu luyện thành công!

Sắc mặt của Linh Chân cũng đã tối sầm lại, lẩm bẩm nói.

- Từ sau Chu Thông năm đó, Đại Hoang Vu Kinh của Đạo Tông không còn ai tu luyện được, sao hắn có thể?

Ánh mắt Linh Chân đầy vẻ khó tin.

- Không cần quá căng thẳng, tuy hắn tu luyện thành công Đại Hoang Vu Kinh, nhưng còn lâu mới bằng được Chu Thông, hơn nữa trong cơ thể Lão đại có Linh ấn, tên tiểu tử đó hôm nay có làm gì cũng khó thoát được cái chết!

Linh Chân cười khảy.

- Không thể tha cho hắn được!

Ánh mắt Lôi Thiên tràn ngập sát ý, hiện giờ Lâm Động thể hiện tiềm lực quá đáng sợ, nếu cứ để cho hắn trưởng thành với tốc độ này, có lẽ chỉ vài năm nữa Nguyên Thương cũng không thể áp chế nổi hơn. Ai có thể đảm bảo hắn sẽ không thành một Chu Thông thứ hai chứ?

- Đúng là không thể tha cho hắn được!

Linh Chân nheo mắt, lẩm bẩm.

Uỳnh uỳnh!

Trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người, mặt đất rung chuyển một lúc, cuối cùng cũng dần yên tĩnh lại. Chỉ là trong vòng bán kính trăm dặm, mặt đất đã hoàn toàn trở nên hoang tàn, khí tức hoang vu lan tỏa khắp không gian, khiến nguyên lực trong cơ thể mọi người cũng phải vận chuyển chậm lại.

- Khí Hoang vu thật quỷ dị!

Một số người cũng đã cảm nhận được gì đó, trong lòng run lên, vội vàng vận nguyên lực chặn khí Hoang vu ở xung quanh, không cho xâm nhập vào cơ thể.

Nguyên Thương đứng trên không trung, sắc mặt u ám nhìn Lâm Động phía dưới. Hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng hùng hồn đang trào dâng dưới mặt đất, cuối cùng chảy hết vào người Lâm Động!

Đó chính là điểm bá đạo của Đại Hoang Vu Kinh, trực tiếp hấp thụ sức mạnh của đại địa, tạm thời biến nó thành năng lượng của bản thân.

Tuy nói chỉ cần Thiên Vũ kỹ, đa phần đều có thể mượn được sức mạnh của thiên địa, nhưng hiển nhiên Đại Hoang Vu Kinh trong số các Thiên Vũ kỹ tuyệt đối là môn bá đạo nhất. Chu Thông năm đó đã dựa vào nó để nổi danh hiển hách trong Đông Huyền Vực.

- Ta đã coi thường ngươi rồi!

Nguyên Thương chầm chậm nắm tay lại, giọng nói trầm đục mang theo sự lạnh lẽo vang lên trong không trung.

- Tuy Đại Hoang Vu Kinh có thể hấp thụ lực Hoang vu gia tăng sức mạnh cho bản thân, nhưng yêu cầu vô cùng hà khắc, Chu Thông năm đó cũng không

dám tùy tiện sử dụng, hiện giờ ngươi không sợ sẽ không chịu nổi mà bạo thể chết sao?

Rõ ràng Nguyên Thương cũng khá hiểu biết về Đại Hoang Vu Kinh. Môn vũ kỹ này đúng là vô cùng bá đạo, nhưng nếu người tu luyện không đạt đến một trình độ nhất định, gắng gượng hấp thu luồng năng lượng dồi dào đó thì ngược lại sẽ thành tự tìm cái chết.

Tuy Nguyên Thương biết Lâm Động có vũ kỹ Luyện thể không tầm thường, nhưng hắn không cho rằng Lâm Động có thể sánh được với Chu Thông.

Nghe tiếng cười khảy của Nguyên Thương, Lâm Động cũng chầm chầm ngẩng đầu lên, trên gương mặt trẻ tuổi dần nở nụ cười châm chọc lạnh lùng.

- Vậy sao?

Lâm Động khẽ cười, rồi hai tay kết ấn, ngay sau đó thanh quang dâng tràn trong mắt, hai tròng mắt biến thành màu xanh, trong đó còn có hoa văn rồng cuộn tròn, một áp lực cực lớn lan tỏa ra từ thân thể hắn.

Thanh quang phát ra thu vào không ổn định dưới lớp da của Lâm Động. Lâm Động hiện giờ, Thanh Thiên Hóa Long Quyết nhìn bề ngoài không còn sự hoa lệ dũng mãnh như trước, nhưng đằng sau sự đơn giản lúc này lại là một nguồn năng lượng vô cùng dồi dào.

Bề mặt da Lâm Động lúc này có màu xanh nhạt, dường như có dấu hiệu khô như lớp da rồng, nhìn có vẻ rất mỏng manh nhưng lại có khả năng phòng ngự cực lớn.

- Grào!

Thanh quang trào dâng, biến thành những đường vân xanh trên bề mặt da Lâm Động, tiếng long ngâm trầm đục vang vọng khắp trong cơ thể hắn khiến khí huyết sục sôi.

- Hấp thu!

Lâm Động chạm bàn tay xuống mặt đất rồi hô lớn. Sau đó mọi người nhìn thấy nơi Lâm Động đứng đột nhiên xuất hiện từng đạo quang trụ, trong những cột sáng này có năng lượng vô cùng dồi dào, lúc này đang được Lâm Động hấp thụ vào cơ thể!

Điều khiến người ta chấn kinh nhất chính là sau khi hấp thụ chỗ năng lượng đó, thân thể Lâm Động dường như không có chút dấu hiệu nào sắp phát nổ, rõ ràng hắn đã đạt đến mức chịu đựng được nguồn năng lượng dồi dào kia!

Uỳnh uỳnh!

Theo đó khí tức của hắn cũng dần tăng lên, mức độ hùng hồn của nó đã đạt đến mức độ kinh người.

- Tên khốn kiếp!

Lôi Thiên nhìn Lâm Động trong cột sáng với vẻ mặt khó coi, hắn có thể cảm nhận được nguyên lực của Lâm Động lúc này đã vượt qua hắn.

- Sức sống trong vòng vài chục dặm quanh đây đã bị hắn hút sạch. Đây có lẽ là giới hạn của hắn rồi, nhưng dù vậy cũng rất khó đối phó, không ngờ hắn có thể chịu đựng được!

Ánh mắt Linh Chân cũng co rút lại, ngay cả hắn cũng cảm nhận được một sự nguy hiểm từ trên người Lâm Động. Toàn thân Lâm Động đúng là cái động không đáy, khiến người ta không thể biết được cực hạn!

Quang trụ cuối cùng dần biến mất, từ trong nó bước ra một dáng người trẻ tuổi gày gò. Bước chân hắn không hề nặng nề, nhưng giống như giẫm lên địa mạch vậy, âm thanh rất nhỏ cũng khiến đại địa rung chuyển.

Thanh quang tan đi, Lâm Động ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh khóa chặt lấy Nguyên Thương sắc mặt đang tối sầm lại. Lâm Động cười, khẽ nói:

- Giờ ngươi còn mấy phần ưu thế?

Uỳnh!

Lâm Động vừa dứt lời, một luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát, sức mạnh này vượt qua cả cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh như Lôi Thiên, ép mạnh về phía Nguyên Thương.

- Phù!

Cảm nhận hai luồng khí tức mạnh mẽ đang va chạm trên không trung, không ít người khẽ thở ra, rồi nhịp tim tăng tốc. Vốn dĩ bọn họ nghĩ trận chiến giữa Thần Khôi và Nguyên Thương là trận đấu đỉnh cao nhất của cuộc Thi đấu Tông phái, nhưng cảnh tượng hiện giờ khiến bọn họ nhận ra… Trận giao chiến đỉnh cao thật sự giờ mới bắt đầu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 807

Kịch Chiến Nguyên Thương

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực cuồng bạo tựa thủy triều trào dâng từ trong cơ thể Lâm Động, mức độ hùng hồn của nó khiến không ít người cảm thấy kinh hoàng.

Trước vô số ánh mắt chăm chú, hai bàn tay Lâm Động từ từ nắm lại, cảm nhận luồng năng lượng trong cơ thể, khóe miệng hắn nhếch lên hài lòng. Đại Hoang Vu Kinh mà hắn thi triển hiện giờ đã mạnh hơn lần giao thủ với Vương Diêm rất nhiều. Hơn nữa quan trọng nhất là nhục thể của hắn đã rắn chắc hơn trước đây, năng lượng có thể dung nạp đã vượt xa trước đây.

Hiện giờ lực chiến đấu của hắn mới thật sự thuộc thời kỳ đỉnh phong!

- Đúng là nằm ngoài dự liệu của ta!

Nguyên Thương cúi nhìn Lâm Động phía dưới, sâu trong đáy mắt sát ý ngày một nồng đậm hơn. Thực lực mà Lâm Động thể hiện thật sự khiến hắn cảm thấy bất ngờ, kẻ địch có tiềm lực thế này phải diệt trừ càng sớm càng tốt, chuyện của Chu Thông năm đó xảy ra một lần là đủ rồi!

- Nhưng hôm nay bất luận ngươi dùng thủ đoạn gì, thì nơi đây cũng sẽ là nơi ngươi chôn thây!

Ánh mắt Nguyên Thương tối sầm lại, nguyên lực dâng tràn, tay nắm lại, thanh thiết kiếm hiện ra, thân kiếm rung lên, vô số đạo kiếm khí sắc lạnh bắn thẳng về phía Lâm Động.

Thế nhưng đối mặt với công kích đó của hắn, Lâm Động không thể có ý tránh né, hắn ngửa lên cười lớn, vung tay lên, Phần Thiên Đỉnh trên đỉnh đầu bỗng xoay tròn, bắn ra vô số cột lửa nóng bỏng đánh tan kiếm khí.

- Nguyên Thương, muốn giết ta thì hãy lấy bản lĩnh thật sự ra đây! Chút thủ đoạn này chỉ khiến cái danh thủ lĩnh Tam Tiểu Vương của ngươi bị bôi nhọ mà thôi!

Thân hình Lâm Động khẽ động, xuất hiện bên trên Phần Thiên Đỉnh, nhìn Nguyên Thương cười lạnh.

Vừa dứt lời, tâm thần hắn khẽ động, Phần Thiên Đỉnh nhanh chóng phình to biến thành cái đỉnh khổng lồ lơ lửng trên không trung. Cuối cùng luồng sáng đỏ rực ngưng tụ hình thành một đạo quang trận bên dưới cái đỉnh khổng lồ, lan tỏa ra những luồng năng lượng cuồng bạo.

- Phần Thiên Trận?

Nguyên Thương nhìn quang trận bên dưới Phần Thiên Đỉnh, nheo mắt lại, rõ ràng hắn cũng nhận ra trận pháp này.

- Muốn ngưng tụ trận pháp đối phó với ta sao?

Ánh mắt Nguyên Thương lạnh băng, bọn chúng từng rơi vào Phần Thiên Đỉnh, đương nhiên biết sự lợi hại của Phần Thiên Trận. Lần đó bọn chúng có thể thoát được là vì trận pháp chưa khai mở, hiện giờ Lâm Động khống chế được Phần Thiên Đỉnh, đương nhiên có thể khai mở Phần Thiên Trận. Nếu bị nhốt trong trận pháp đó thì sẽ vô cùng rắc rối!

- Đâu có dễ như vậy!

Nguyên Thương không phải loại người ngồi im chờ chết, vì thế khi thấy Lâm Động định dùng Phần Thiên Trận đối phó mình, hắn bước chân ra, hơn chục đạo tàn ảnh bay qua chân trời, chớp mắt đã xuất hiện phía trước Lâm Động. Tay cầm

thiết kiếm mang kình phong có thể khiến một cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong tan thành tro bụi nhằm thẳng cổ họng Lâm Động đâm tới.

Thế nhưng Lâm Động không chút hoảng hốt, bàn tay nắm lại, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, hư không phía trên nứt ra, để lộ một bàn tay khổng lồ bằng hư ảnh thò ra.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Bàn tay khổng lồ mang trong nó sức mạnh cuồng bạo hơn trước đây, đập thẳng xuống Nguyên Thương.

Kình phong cuồng bạo ập từ trên xuống, ánh mắt Nguyên Thương lạnh băng, thiết kiếm trong tay chém mạnh xuống. Một đạo kiếm kình hàng trăm trượng giáng xuống, chém tan bàn tay khổng lồ kia. Lúc này thực lực bá đạo Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành của Nguyên Thương đã hoàn toàn bộc lộ!

Vút!

Đúng lúc thanh kiếm của Nguyên Thương tách đôi bàn tay khổng lồ, trong mắt hắn bỗng xuất hiện thanh quang. Một đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mặt hắn, mười ngón tay tựa như ngọn thương bắn tới Nguyên Thương như vũ bão.

Phụt phụt!

Vô số chỉ ảnh màu xanh mang theo sức mạnh hung hãn xuất hiện khiến không khí như nổ tung.

- Muốn chết!

Nguyên Thương thấy Lâm Động dùng tay không dám tiếp cận hắn để tấn công, sát ý dâng tràn trong mắt, thiết kiếm chấn động biến thành vô số kiếm ảnh chém lên chỉ ảnh.

Keng keng keng!

Chỉ ảnh, kiếm ảnh va chạm, nhưng không hề có máu tươi bắn ra, mà lại là âm thanh kim loại giòn tan, tia lửa tóe ra khiến người ta phải kinh hãi.

- Nhục thể cường hãn thật!

Sức mạnh tỏa ra khi thiết kiếm chém lên chỉ ảnh khiến đồng tử Nguyên Thương co rút lại. Lúc này hắn mới biết sự cường hãn của nhục thể Lâm Động!

- Grào!

Lâm Động tiến lại gần Nguyên Thương, bề mặt da hắn dường như có hoa văn Thanh Long, tiếng long ngâm ngân vang, lúc này Lâm Động cũng đã bộc phát sự tấn công ác liệt nhất. Mọi bộ phận trên người hắn từ tay, chân, đầu gối đều đã biến thành vũ khí tấn công, những đợt công kích bằng nhục thể đem theo thanh thế mạnh mẽ ập tới Nguyên Thương như vũ bão.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Rõ ràng hiện nay Lâm Động đã thành thục Thanh Thiên Hóa Long Quyết, điều này cũng khiến nhục thể của hắn càng thêm rắn chắc. Trong khi tấn công dường như còn có tiếng xương cọ xát vang lên.

Rõ ràng Nguyên Thương chưa thể thích ứng được với lối tấn công này của Lâm Động, vì thế có phần ứng phó chật vật.

Nhưng dù sao Nguyên Thương cũng không phải kẻ tầm thường, sau khoảng thời gian ban đầu, hắn đã nhanh chóng lấy lại phong độ, nguyên lực bùng nổ biến thành một chiếc chuông cổ khổng lồ quanh người.

Chiếc chuông bao quanh thân thể Nguyên Thương, nhưng Lâm Động không hề dừng lại, công kích như vũ bão tấn công lên chiếc chuông cổ khiến tiếng chuông không ngừng vang vọng khắp không gian.

Không ít người đều kinh ngạc nhìn công kích điên cuồng đó. Bọn họ có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ trong từng đòn đánh của Lâm Động, cuộc chiến này khiến khí huyết của người ta sôi sục!

Tiếng chuông không ngừng vang lên, gương mặt Lâm Động cũng dần trở nên dữ dằn. Trước công kích liên tục đó của hắn, trên thân chiếc chuông cổ bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt.

- Phá!

Quyền phong bỗng nhiên dừng lại, rồi tung quyền với một tư thái cuồng bạo hơn nhiều. Một đường hoa văn Thanh Long trên cơ thể Lâm Động lao ra, biến thành một đầu Cự long bay ra cùng nắm đấm của Lâm Động, oanh kích lên thân chuông.

Ầm!

Âm thanh chói tai vang lên, những làn sóng ba động cuồng bạo lan tỏa, trước rất nhiều ánh mắt chăm chú của mọi người, chiếc chuông cổ nhất thời nổ tung.

Chiếc chuông cổ nổ tung khiến năng lượng cuồng bạo bùng phát, hai thân ảnh cũng bị bay ngược ra phía sau, sau mấy chục bước mới đứng vững lại được.

Tất cả nhìn lên trận chiến ác liệt, nhất thời không ít người đều chép miệng. Mới giao đấu mà đã ác liệt thế này, vượt xa với trận chiến Nguyên Thương và Thần Khôi. Có thể thấy hai người này mới thật sự là quyết chiến sinh tử. Mỗi lần ra tay là không hề nương tình, rõ ràng là muốn đuổi cùng giết tận.

- Nhưng mà… có thể ép Nguyên Thương đến mức này, Lâm Động cũng thật cường hãn… Lâm Động liếc nhìn rất nhiều vết thương trên cơ thể mình, đó là do thiết kiếm của Nguyên Thương gây ra, nhưng công kích đủ để giết cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong lại chỉ có thể để lại trên người hắn những vết thương màu trắng nhàn nhạt.

- Sảng khoái!

Lâm Động nhếch mép, vặn vẹo người một chút. Đây là lần đầu tiên hắn thi triển công kích nhục thể đến mức này. Sau đó hắn cười lạnh, ngẩng đầu lên nhìn chiếc đỉnh khổng lồ, sau thời gian Lâm Động giữ chân Nguyên Thương, Phần Thiên Trận bên dưới đỉnh lô đã ngưng tụ thành công!

- Ngươi cũng thử uy lực của Phần Thiên Trận đi!

Lâm Động nở nụ cười u tối. Lần trước sâu bên trong Dị Ma Vực đã có hai huynh đệ Dương thị nếm thử uy lực của nó. Bọn chúng đã bị thiêu thành tro bụi bên trong Phần Thiên Trận, hiển nhiên nó sẽ khiến Nguyên Thương vô cùng thê thảm!

Vút!

Trên trời, bên dưới Phần Thiên Đỉnh, quang trận đỏ rực bỗng lao xuống, bao trùm lấy Nguyên Thương lúc này sắc mặt đã vô cùng khó coi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 808

Uy Lực Của Phần Thiên Đỉnh

Quang trận khổng lồ lao thẳng xuống chỗ Nguyên Thương trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người, bỗng chốc ánh sáng ngưng tụ trên quang trận, một ngọn lửa rực cháy nhốt Nguyên Thương ở bên trong.

- Đây là Phần Thiên Trận?

Trên đỉnh núi, Lăng Thanh Trúc nhìn hỏa trận bao quanh Nguyên Thương, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Nàng cũng có ấn tượng sâu sắc với Phần Thiên Trận trong Phần Thiên Cổ Tàng, không ngờ Lâm Động lại triệu hồi được nó.

Rõ ràng Lăng Thanh Trúc cũng nhận ra Phần Thiên Đỉnh, nàng cũng đã chứng kiến sức mạnh đáng sợ mà xích bào nhân đã dùng để trấn áp thứ sinh vật chưa biết kia. Tuy hiện giờ Lâm Động khó lòng phát huy được uy lực của thứ bảo bối này như xích bào nhân, nhưng thực lực Nguyên Thương cũng không thể sánh được với thứ sinh vật kia.

- Tên Lâm Động này đúng là nhiều thủ đoạn, ngay đến Nguyên Thương cũng bị hắn ép đến mức thảm hại thế này!

Ngô Quần cảm thán, trong giọng nói cũng có chút thán phục. Thực lực Nguyên Thương thế nào, hắn biết rất rõ, nhưng trận chiến vừa rồi, Lâm Động không chỉ không bị rơi xuống thế hạ phong mà ngược lại còn nhốt Nguyên Thương trong trận pháp, bản lĩnh này có lẽ chẳng ai có thể phủ nhận!

- Muội đã nói rồi mà, Lâm Động đại ca không sợ Nguyên Thương đâu!

Tô Nhu không khỏi đắc ý, nói lớn. Vừa dứt lời, nàng cũng thầm thở phào.

Hiển nhiên dù rất có lòng tin với Lâm Động nhưng dù sao nàng vẫn có chút lo lắng. Vì dù thế nào, đối thủ lần này của Lâm Động là Nguyên Thương, nhân vật ưu tú nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực.

- Lòng tin của muội cũng có lý do, có điều cũng không cần vui mừng sớm như thế. Muội tưởng Nguyên Thương dễ đối phó sao? Vừa rồi Thần Khôi còn bại trong tay hắn, tuy Lâm Động nhiều thủ đoạn nhưng muốn thắng hắn cũng không phải chuyện dễ!

Ngô Quần lắc đầu, nói.

- Ừm, Nguyên Thương không dễ đối phó, với Thần Khôi, ta cũng chỉ có sáu phần khả năng chiến thắng, nhưng hắn thì dễ dàng kích bại được Thần Khôi, rõ ràng có tuyệt chiêu còn ẩn giấu. Hai người bọn họ giao đấu ai thắng ai bại hiện giờ khó nói!

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, nói.

Nghe Ngô Quần nói, vốn dĩ Tô Nhu còn định phản bác, nhưng giờ nghe Lăng Thanh Trúc nói vậy, nàng chỉ có thể gật đầu, trầm mặc một lúc lại nói:

- Nhưng muội vẫn tin Lâm Động đại ca sẽ thắng!

Ngô Quần không nói gì, hiển nhiên hắn không hiểu tại sao Tô Nhu lại coi Lâm Động như chiến thần bất bại như thế.

Lăng Thanh Trúc nghe vậy, tấm mạng che mặt khẽ động, dường như khẽ cười, sau đó ánh mắt nhìn về hỏa trận phía xa xa. Nàng cũng muốn xem xem, trận long tranh hổ đấu này ai sẽ cười được đến phút cuối?

Uỳnh!

Trong hỏa trận, sắc mặt Nguyên Thương tối sầm lại, thiết kiếm trong tay hắn rung lên, kiếm kình mạnh mẽ đánh lên hỏa trận, nhưng chỉ gây nên những gợn năng lượng chứ không có chút dấu hiệu phá vỡ được nó. Rõ ràng Phần Thiên

Trận có chút bất phàm, đã nhốt được hắn ở bên trong.

- Với thực lực của ngươi, dù có Phần Thiên Đỉnh thì thúc động được mấy phần sức mạnh của nó?

Đòn công kích đầu tiên thất bại, nhưng Nguyên Thương lại tĩnh tâm, nhìn Lâm Động với ánh mắt băng hàn, cười mỉa mai.

Từ một số cổ tịch, Nguyên Thương biết được Phần Thiên lão nhân năm đó ở thời kỳ Viễn Cổ đã dựa vào Phần Thiên Đỉnh đã giết không ít cường giả đỉnh phong, thế nhưng rõ ràng Lâm Động hiện giờ còn lâu mới đạt được đến trình độ đó.

- Đủ để dọn dẹp ngươi!

Lâm Động nhìn Nguyên Thương cười nhạt, cũng không có ý định nói gì với hắn, thủ ấn biến hóa, Phần Thiên Đỉnh trên không trung bỗng lật ngược, nắp đỉnh rơi xuống, sau đó bắt đầu quay tít, từ trong miệng đỉnh có ánh sáng đỏ rực nóng bỏng ngưng tụ.

- Nếu ngươi đã tự tin như vậy thì ta sẽ phá trận pháp cho ngươi, xem ngươi còn uy phong được gì?

Nguyên Thương thấy thế, ánh mắt âm u lạnh băng, thân thể khẽ rung lên, nguyên lực hùng hồn bùng phát, rồi hai ngón tay điểm trong không trung.

- Nguyên Đế Điển, Nguyên Đế Kiếm Chỉ!

Một chùm sáng chói lòa tụ lại nơi đầu ngón tay của Nguyên Thương, nhanh chóng biến thành cây quang kiếm khổng lồ. Hắn vung hai ngón tay xuống, quang kiếm mang theo sức phá hoại đáng sợ chém xuống hỏa trận.

- Hừ!

Lâm Động thấy thế cũng chỉ hừ một tiếng, hai chân bước những bước huyền

ảo, nguyên lực bùng nổ, một đạo quang ảnh khổng lồ hình thành phía sau hắn, ngay khi quang ảnh thành hình, một luồng chiến ý ập tới như vũ bão.

- Võ Đế Điển, Pháo Sát Thủ!

Bước chân của Lâm Động bỗng dừng lại, sắc mặt ngưng trọng tung ra một quyền. Quang ảnh phía sau cũng vung quyền lên, một bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ chiến ý ngập tràn, lao thẳng về quang kiếm.

Ầm!

Năng lượng cuồng bạo bùng nổ khiến quang trận gợn sóng, nhưng vẫn không thể đánh tan được nó.

- Võ Đế Điển?

Trong quang trận, Nguyên Thương có phấn chấn động nhìn quang ảnh lan tỏa đầy chiến ý, ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Trong Dị Ma Vực có không ít Cổ Tàng thời Viễn Cổ, trong đó cũng không ít Cổ Tàng nổi tiếng, Phần Thiên Cổ Tàng là một trong số đó, một cái khác chính là Võ Đế Cổ Tàng. Nghe nói trong đó có môn vũ kỹ tâm huyết của cả đời Võ Đế. Võ Đế Điển, thứ vũ kỹ đó chỉ mạnh hơn chứ không kém ba đại Thần Điển của Nguyên Môn!

- Khốn kiếp!

Nguyên Thương không kìm được chửi thầm một tiếng, vận khí của Lâm Động sao có thể tốt như vậy? Không chỉ có được Phần Thiên Đỉnh mà ngay Võ Đế Điển chưa từng ai nhìn thấy cũng rơi vào túi hắn!

Lâm Động nhìn Nguyên Thương, lúc này sắc mặt khá khó coi, khóe miệng nhếch lên cười lạnh. Võ Đế Điển hắn mới có được, nhưng thiên phú vũ kỹ của hắn vượt xa hai huynh đệ Dương thị nên dù chưa thật thành thục nhưng cũng đã mạnh hơn hắn hai huynh đệ kia.

Dù mới ở bước đầu nhưng mức độ cường hãn của môn vũ kỹ này đã vô cùng mạnh mẽ, hiển nhiên sau này sẽ trở thành sát chiêu của hắn.

- Giờ ngươi hãy thưởng thức sự lợi hại của Phần Thiên Trận đi!

Lâm Động ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở miệng Phần Thiên Đỉnh, ánh sáng đỏ rực nóng bỏng đã ngưng tụ đến mức tối đa, nhiệt độ khủng bố đó khiến không gian cũng biến dạng.

- Phần Thiên Đỉnh, Phần Hỏa Bát Hoang!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, thủ ấn biến hóa, sau đó chỉ về phía Nguyên Thương bên trong trận pháp. Phần Thiên Đỉnh khẽ rung lên không ngừng phát ra tiếng u u… Uỳnh!

Phần Thiên Đỉnh rung lên không lâu, sau đó ánh sáng nơi miệng đỉnh bắn phụt ra như dòng dung nham núi lửa về phía Nguyên Thương.

Những nơi dòng dung nham đi qua, không khí đều biến dạng, sức mạnh đáng sợ đó khiến sắc mặt của không ít người phải thay đổi. Ánh mắt bọn Lôi Thiên, Linh Chân cũng đầy kinh hãi, bọn chúng biết rằng, nếu là mình ở trong quang trận thì chắc chắn sẽ tan thành tro bụi!

Uỳnh uỳnh!

Dòng dung nham bắn thẳng vào trong Phần Thiên Trận, quang trận lúc này cũng nhấp nháy không ngừng khiến nhiệt độ càng thêm khủng khiếp.

- Ngưng!

Lâm Động bỗng nắm chặt tay, chỉ thấy năng lượng đỏ rực trong quang trận bỗng nhanh chóng hạ nhiệt, dường như dòng dung nham đông đặc lại biến thành một ngọn núi hàng trăm trượng đè xuống Nguyên Thương.

- Thắng rồi!

Đám đệ tử Nguyên Môn thấy vậy đều hoan hô vang dội, bọn Bàng Thống cũng kích động đến run người.

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn nhau, tuy không quá vui mừng nhưng ánh mắt cũng khó che giấu niềm vui.

- Giải quyết xong rồi?

Trên đỉnh núi không gian tĩnh lặng, Ngô Quần kinh ngạc nhìn lên bầu trời, ánh mắt dầu vẻ khó tin.

Lăng Thanh Trúc nhíu mày nhìn chăm chăm ngọn núi khổng lồ kia, rồi đồng tử bỗng nhiên co rút lại, lắc đầu nói:

- Chưa đâu!

- Đúng là khó đối phó!

Cùng lúc đó, Lâm Động cũng lẩm bẩm một tiếng. Khi hắn vừa dứt lời thì trên đỉnh núi bỗng hiện ra vô số vết rạn nứt, ngay sau đó ánh sáng chói mắt bắn ra, cả ngọn núi nổ tan tành.

Lâm Động lùi về phía sau, vẫy tay một cái, Phần Thiên Đỉnh rơi xuống tay, ánh mắt hắn tối lại nhìn chỗ ánh sáng bắn ra, một thân ảnh rách rưới cùng sát ý nồng đậm bước ra.

- Khiến ta chật vật đến mức này, Lâm Động, trong số các đệ tử Đông Huyền Vực, chỉ có ngươi là có thể!

Giọng nói âm u đầy sát ý vang lên, tất cả nhìn sang thì thấy người bước ra chính là Nguyên Thương!

Lâm Động lúc này cũng đang nhìn Nguyên Thương, sau đó ánh mắt hắn

dừng lại chỗ trán của Nguyên Thương, ở đó là một đạo phù văn huyền ảo đang lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Phù văn xuất hiện lần này rõ ràng hơn lần giao đấu với Thần Khôi. Vì thế khi nó vừa xuất hiện thì rất nhiều người đã phát hiện ra, rồi có rất nhiều tiếng kêu kinh hãi vang lên.

- Linh ấn?

- Phù!

Lâm Động thở hắt ra một hơi, ánh mắt thật sự trở nên ngưng trọng, không ngờ Nguyên Thương cũng có tuyệt chiêu mạnh đến vậy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 809

Cục Thế Chuyển Biến

Hiển nhiên Lâm Động không xa lạ gì với Linh ấn, từ khi tham gia Bách Triều Đại Chiến, Tô Nhu đã có được thứ này, cộng với mấy hôm trước, dưới đáy Thái Thanh Tiên Trì, Lăng Thanh Trúc cũng có được một Linh ấn.

Đối với thứ này, ngay cả Lâm Động cũng phải thấy ham muốn. Chỉ những cường giả có thực lực vô cùng cường hãn, sau khi chết mới ngưng tụ được Linh ấn. Trong đó có toàn bộ năng lượng của người đó khi còn sống, tính ra có thể là một thứ thiên tài địa bảo, chỉ có điều thứ kỳ bảo này tuyển chọn người kế thừa vô cùng khắc nghiệt.

Bản thân Linh ấn không có trí tuệ, thường thì nó dựa vào bản năng tìm người có mức độ dung hợp cao nhất với mình. Ví dụ như trong Thái Thanh Tiên Trì, thứ Linh ấn đó tìm đến Lăng Thanh Trúc chứ không chọn Lâm Động. Điều này khiến Lâm Động vô cùng bất lực, tuy dùng biện pháp mạnh có thể sẽ đoạt được nó, nhưng nhìn chung cưỡng ép sẽ không thể có hiệu quả hoàn mỹ nhất được.

Người có Linh ấn tuy không thể sánh được với Luân Hồi Giả, nhưng lợi ích của nó cũng không nhỏ. Dù gì thì ở thời kỳ Viễn Cổ, cường giả ở Luân Hồi Cảnh cũng khá ít. Mà mấy năm nay Lâm Động cũng chỉ biết một Luân Hồi Giả duy nhất là Ứng Hoan Hoan!

Còn Linh ấn thì số lượng nhiều hơn không ít. Đương nhiên muốn có được nó cũng cần có cơ duyên nhất định, ít nhất thì Lâm Động muốn có từ lâu mà cũng chưa được.

Trong Linh ấn có năng lượng vô cùng cường hãn mà thuần túy. Số năng

lượng này sẽ tăng lên cùng với thực lực của người có nó, rồi dần dần dung nhập hoàn toàn vào thân thể. Tốc độ tu luyện của người có Linh ấn nhanh hơn người thường rất nhiều. Ngoài ra vào những lúc nguy hiểm cũng có thể dùng năng lượng của Linh ấn tạm thời tăng thực lực tự thân chống lại cường địch.

Nghe nói ở một địa vực khác rộng lớn hơn Đông Huyền Vực, trong một số Đấu giá hội quy mô lớn thậm chí còn đấu giá cả Linh ấn, chỉ có điều… muốn mua được nó thì cái giá có lẽ cũng khá khủng bố!

Từ đó có thể thấy Linh ấn cũng vô cùng hiếm có, vì thế khi Lâm Động nhìn thấy trán Nguyên Thương xuất hiện Linh ấn, hắn mới kinh ngạc như vậy.

- Không ngờ Nguyên Thương lại có Linh ấn!

Trên đỉnh núi, ánh mắt Ngô Quần đầy ngưỡng mộ nhìn lên bầu trời, sau đó nhìn sang Tô Nhu ở bên cạnh. Địa vị của hắn trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng không thấp, nên cũng biết được một vài thông tin, ví dụ như chuyện Tô Nhu cũng có Linh ấn!

- Chẳng trách mà hắn trở thành kẻ ưu tú nhất trong số đệ tử Đông Huyền Vực, thì ra có Linh ấn tương trợ, đúng là bất công!

Gương mặt Tô Nhu bất bình nói. Cùng là người có Linh ấn, nàng biết lợi ích của nó đối với việc tu luyện. Lúc này xem ra Nguyên Thương đã dùng đến sức mạnh của Linh ấn, như vậy Lâm Động đã rơi vào phiền phức rồi.

Ngô Quần nhìn Tô Nhu, có chút bất lực. Hắn rất muốn nhắc nhở, lẽ nào muội quên trong người mình cũng có thứ đó… Trên thế gian này làm gì có sự công bằng tuyệt đối, có lúc, có cơ duyên được Linh ấn cũng là một loại thực lực.

- Lần này, có lẽ Lâm Động gặp nguy hiểm rồi!

Ngô Quần ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh trẻ tuổi đứng trên cái đỉnh, ánh mắt cũng có chút khâm phục. Bất luận thắng thua thế nào thì danh tiếng Lâm Động

cũng vang dội khắp Đông Huyền Vực rồi. Với thực lực Bát Nguyên Niết Bàn khiến Nguyên Thương Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành phải dùng đến Linh ấn, bản lĩnh này đủ để khiến người ta phải chấn kinh rồi.

Lăng Thanh Trúc ở bên cạnh, ánh mắt cũng hiện vẻ lo lắng. Tuy nàng biết Lâm Động có rất nhiều thủ đoạn, lần này nếu không phải dựa vào Đại Hoang Vu Kinh hấp thụ năng lượng từ môi trường xung quanh thì có lẽ không thể chống cự được đến mức này. Mà hiện giờ Nguyên Thương đã dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng, dùng Linh ấn, thực lực của hắn sẽ đại tăng, rõ ràng tình hình Lâm Động lúc này không được khả quan.

Cả không gian bỗng xao động vì việc Nguyên Thương bất ngờ dùng đến Linh ấn. Chỗ Đạo Tông, mấy người Ứng Tiếu Tiếu đều đã không còn chút hỷ sắc nào, thay vào đó là sự lo lắng, cục thế chuyển biến quá nhanh!

Linh Chân nhìn lên trời, cười nhạt:

- Xem ra trận chiến cũng sắp kết thúc rồi!

- Vừa rồi Thần Khôi cũng chỉ khiến Lão đại dùng một chút Linh ấn, lúc này sức mạnh Linh ấn đã dùng triệt để, Lâm Động chết là cái chắc!

Lôi Thiên cũng cười lạnh.

- Lát nữa Lâm Động bị giải quyết, chắc chắn Đạo Tông sẽ hỗn loạn. Vừa rồi ta vẫn chưa giết sướng tay, vừa hay ở đây làm gì cũng có lý do chính đáng. Lần này giết nhiều hơn một chút, để sau này đệ tử Đạo Tông nhìn thầy đệ tử Nguyên Môn chúng ta là vãi cả ra quần!

Lôi Thiên cười lớn.

Bọn đệ tử Nguyên Môn ở xung quanh nghe vậy, hung quang lấp lánh trong mắt, cười lạnh gật đầu.

o0o - Linh ấn sao? Đúng là khá bất ngờ!

Trên bầu trời, Lâm Động hít sâu một hơi nhìn Nguyên Thương ở phía xa, nói.

- Ngươi nói xem… ta nên cho ngươi chết thế nào?

Nguyên Thương vỗ vỗ bộ quần áo rách rưới trên người mình. Hình tượng của hắn lúc này có phần thảm hại, điều này cũng khiến sát ý trong mắt hắn càng nồng đậm hơn.

Lâm Động nghe thế, ánh mắt lóe hàn ý, nhưng không đợi hắn nói gì thì đồng tử đã co lại, thân hình lùi nhanh về sau.

Vút!

Đúng lúc ấy, không gian trước mặt hắn biến dạng, một thân ảnh bỗng lao ra đầy quỷ dị, thiết kiếm trong tay đem theo một luồng kiếm khí sắc lạnh nhằm thẳng cổ họng Lâm Động đâm tới.

Tốc độ của Nguyên Thương đã nhanh hơn trước đó nhiều, nhát kiếm này Lâm Động không kịp tránh, bèn bắt chéo tay trước mặt chặn lại.

Xoẹt!

Thiết kiếm chém lên tay Lâm Động, nhưng lần này không bắn ra tia lửa, cánh tay hắn hiện lên một vệt máu, tiếp đó là máu tươi chảy ra.

Rõ ràng nhờ có Linh ấn, thực lực Nguyên Thương đã bùng nổ mạnh mẽ, đòn công kích mạnh mẽ đó đã phá vỡ được lớp phòng ngự của Lâm Động!

Lâm Động lùi nhanh về sau, liếc nhìn vết thương trên tay, tuy có chút đau đớn nhưng cũng không có gì đáng ngại. Nếu không phải đã có tiến bộ về Thanh Thiên Hóa Long Quyết thì có lẽ nhát kiếm vừa rồi của Nguyên Thương đã phế luôn tay hắn rồi.

- Để xem ngươi đỡ được bao nhiêu lần!

Nguyên Thương lấy tay quệt vết máu trên kiếm, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động cười lạnh, sau đó ánh mắt tối lại, thân hình biến thành một đạo tàn ảnh bay ra.

Thân thể Lâm Động rung lên, đôi cánh Long dực dang rộng rồi nhanh chóng lùi về sau.

Vút!

Lâm Động vừa lùi về sau thì một đạo kiếm quang khổng lồ hàng chục trượng chém xuống nơi hắn vừa đứng. Ngay sau đó Nguyên Thương lại xuất hiện, công kích một lần nữa ập tới như vũ bão.

Trên bầu trời, hai người một đuổi một chạy, đối mặt với Nguyên Thương dùng đến Linh ấn, Lâm Động ứng phó vô cùng miễn cưỡng, nhất thời cục diện đã bị Nguyên Thương chiếm ưu thế.

Đám đệ tử Nguyên Môn lúc này đều cười lạnh, một số người còn làm nhiều hành động chế giễu về phía các đệ tử Đạo Tông khiến không ít đệ tử Đạo Tông mặt đỏ gay.

- Hắn cứ định tháo chạy vậy sao?

Ngô Quần nhìn lên bầu rời, bất giác cười khổ. Tốc độ của Lâm Động đúng là rất nhanh, cứ cố tình tránh né như vậy, dù là Nguyên Thương cũng khó lòng giết được hắn, nhưng cứ chạy như vậy được sao?

Lăng Thanh Trúc hơi nhíu mày, nàng nhìn chăm chăm về thân ảnh không ngừng tránh né sự truy sát của Nguyên Thương, bỗng lắc đầu, khẽ nói:

- Dường như hắn đang chuẩn bị cái gì đó!

- Hửm?

Ngô Quần khựng người, rồi vô cùng hoài nghi nói:

- Tỷ cho rằng hắn vẫn còn thủ đoạn khác à? Dù có đi nữa thì lẽ nào đánh bại được Nguyên Thương có Linh ấn?

Lăng Thanh Trúc khẽ cắn môi, nàng cũng không rõ, nhưng với những gì nàng hiểu, có lẽ Lâm Động sẽ không từ bỏ. Nếu hắn đã có hành động thì chắc chắn hắn có thủ đoạn, chỉ là rốt cuộc có tác dụng không thì không rõ… o0o - Ngươi chỉ biết cách trốn tránh thế thôi sao? Sự uy phong vừa nãy đâu rồi?

Nguyên Thương cười khảy chế giễu.

Nhưng Lâm Động chẳng quan tâm, chỉ thấy bàn tay bên trong ống tay áo của hắn khẽ rung lên.

- Ngươi có thể trốn, để xem bọn đệ tử Đạo Tông trốn được đi đâu?

Ánh mắt Nguyên Thương tối sầm lại, thân hình quay đi, cánh tay vung xuống, một đạo kiếm khí mạnh mẽ hàng chục trượng chuyển hướng bắn về phía đệ tử Đạo Tông.

Với thực lực hiện nay của hắn, trong số các đệ tử Đạo Tông, hiển nhiên chẳng ai ngăn chặn được đòn công kích này. Vì vậy mà khi thấy thế, sắc mặt bọn họ đều kịch biến.

Sắc mặt Ứng Tiếu Tiếu trở nên khó coi, nàng nghiến răng, vừa định động thủ ngăn cản thì bỗng nhiên một thân ảnh gầy gò xuất hiện trên bầu trời, rồi dùng chính thân thể hứng lấy kiếm khí.

Một vệt máu dài một thước hiện ra trên vai Lâm Động, kéo dài xuống tận bụng hắn, máu tươi chảy ra khiến bộ dáng hắn vô cùng thê thảm.

- Lâm Động sư huynh!

Đệ tử Đạo Tông phía dưới nhìn thấy vậy, sắc mặt đều kịch biến, tất cả mọi người đều nắm chặt tay, ánh mắt đỏ ngầu.

- Đúng là có khí phách!

Nguyên Thương nhìn thích thú, rồi u ám nói:

- Giờ ngươi có chạy được nữa không?

- Không cần chạy nữa!

Lâm Động bỗng vặn vẹo thân người, bình thản nhìn vết thương trên người mình rồi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động, nhếch môi cười.

- Vì người nên chạy tiếp theo, sẽ là ngươi!

Lâm Động giơ hai tay ra, một quang trận huyền ảo hiện ra trong bàn tay. Hắn cắn nhẹ đầu lưỡi, một ngụm máu bắn lên quang trận. Chỉ trong chớp mắt quang trận biến thành một đạo trận đồ hàng trăm trượng bao phủ cả thiên địa, lan tỏa ra một thứ năng lượng khiến người ta phải run rẩy.

Trận đồ khổng lồ bao phủ cả thiên địa, gương mặt của Lâm Động lúc này cũng tái nhợt, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ quạch nhìn Nguyên Thương, sau đó giọng nói lạnh băng không chút tình cảm vang lên.

- Ta đã nói rồi… ta sẽ khiến cho tất cả người của Nguyên Môn phải bồi táng cùng sư huynh đệ Đạo Tông đã hy sinh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 810

Điên Cuồng

Trận đồ khổng lồ bắn ra vô số tia sáng huyền ảo lan tỏa khắp bầu trời, sau đó đan chéo vào nhau phát ra một mùi vị vô cùng cổ xưa.

Quang trận này rõ ràng phức tạp hơn Phần Thiên Trận rất nhiều, hơn nữa năng lượng tỏa ra từ nó cũng khiến người ta phải sợ hãi.

Trận pháp này chính là Càn Khôn Cổ Trận, chỉ có điều quy mô lần này là khủng bố nhất từ trước đến giờ.

- Đây là… trận pháp gì?

Ngô Quần có phần kinh hãi nhìn trận pháp bao phủ khắp bầu trời kia. Tuy trận pháp chưa được khởi động hoàn toàn, nhưng hắn đã cảm nhận được mùi vị của sự nguy hiểm từ nó. Hắn quay sang nhìn Lăng Thanh Trúc, hỏi:

- Sao hắn có thể ngưng tụ được trận pháp bất cứ lúc nào như vậy? Trận pháp phức tạp thế này sao hắn có thể một mình mà làm ra được?

Lăng Thanh Trúc nhìn về thân ảnh sắc mặt hơi nhợt nhạt trên không trung, bàn tay khẽ nắm lại, nói:

- Có lẽ hắn có nguyên hình của trận pháp, vì thế không cần ngưng tụ, chỉ cần đủ nguyên lực là có thể khởi động!

- Nhưng trận pháp thế này tiêu hao rất nhiều nguyên lực!

Lăng Thanh Trúc lẩm bẩm. Càng có thể cảm thấy khí tức của Lâm Động

đang nhanh chóng yếu đi, rõ ràng dù có Đại Hoang Vu Kinh hấp thụ năng lượng môi trường xung quanh nhưng với trận pháp này, hắn vẫn khá miễn cưỡng mới có thể thi triển ra được.

- Đây là cái gì?

Bọn Linh Chân, Lôi Thiên cũng biến sắc vì trận pháp khổng lồ xuất hiện trên bầu trời. Độ phức tạp của trận pháp này đã vượt xa Phần Thiên Trận, với nhãn lực của bọn chúng cũng không nhận ra đây là trận pháp gì.

Tuy trước đây Lâm Động đã từng dùng Càn Khôn Cổ Trận, nhưng quy mô lúc đó không bằng một phần mười hiện giờ, vì thế bọn Linh Chân không thể nhận ra.

- Tên tiểu tử này đúng là khó xơi!

Linh Chân nghiến răng, không biết vì sao hắn mơ hồ cảm giác được sự bất an.

- Tập hợp tất cả mọi người lại!

Ánh mắt Linh Chân lấp lánh, rồi trầm giọng nói.

- Sao vậy?

Lôi Thiên nhíu mày hỏi.

- Ta cứ có cảm giác không ổn!

Trận pháp kia khiến Linh Chân có cảm giác như ngồi trên đống lửa.

- Ngươi thật sự cho rằng tên tiểu tử đó có thể khiến tất cả đệ tử Nguyên Môn chúng ta bồi táng cho đám phế vật Đạo Tông sao?

Lôi Thiên chau mày, nhưng khi thấy sắc mặt nặng nề của Linh Chân, hắn do

dự một chút rồi vẫy tay tập hợp đệ tử Nguyên Môn lại.

Linh Chân thấy vậy, thở phào, ánh mắt tối lại nhìn lên trời, lẩm bẩm:

- Ta muốn xem xem rốt cuộc ngươi có thể dùng thủ đoạn gì?

- Thủ đoạn của ngươi đúng là không ít… Nguyên Thương ngẩng đầu lên nhìn trận đồ khổng lồ, sau đó dần cúi xuống nhìn chằm chằm Lâm Động, trầm giọng nói.

- Nhưng ngươi muốn dựa vào thứ này để đối phó ta thì có lẽ hơi hoang đường!

Nguyên Thương bước chân ra, Linh ấn trên trán lấp lánh, nhất thời một luồng năng lượng hùng hồn đột nhiên bùng phát từ cơ thể hắn, dường như là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong!

- Ta sẽ cho ngươi thấy rằng, tuyệt chiêu của ngươi chỉ là trò cười trước mặt ta!

Nguyên lực tựa thủy triều trào dâng từ trong cơ thể Nguyên Thương, cuối cùng biến thành một đạo cự ảnh hàng trăm trượng, tỏa ra một thứ áp lực mạnh mẽ.

- Nguyên Đế Điển, Nguyên Đế Thể!

Nguyên Thương hô một tiếng lạnh lùng, bàn tay biến kiếm quyết chém mạnh xuống.

Uỳnh!

Ngay lúc ấy, cự ảnh phía sau hắn cũng nhấc tay lên, một luồng năng lượng khủng bố xuyên thủng thiên địa, đem theo sức phá hoại đáng sợ chém xuống quang trận.

Ầm ầm ầm!

Vô số luồng năng lượng cuồng bạo bùng phát, không khí lúc này dường như cũng bùng nổ, trên không trung vang lên những âm thanh uỳnh uỳnh không ngớt.

Tất cả đều có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ từ đòn công kích của Nguyên Thương. Năng lượng dư thừa từ đạo nguyên lực đó cũng khiến các cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn phải thấy da đầu tê dại.

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, hai mắt ngưng tụ hàn ý, thủ ấn biến hóa, trận pháp trên không lập tức xoay chuyển.

- Hửm? Sao trận pháp đó lại xoay ngược chiều? Lâm Động đánh đến phát ngốc rồi à?

Trận pháp vừa xoay chuyển là không ít người nhận ra điều gì đó, ngay lập tức có không ít tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Thế nhưng Lâm Động không để tâm đến những tiếng kêu đó, chỉ thấy trong trung tâm trận pháp nhanh chóng ngưng tụ một chùm sáng kỳ dị.

Vút!

Chùm sáng cũng chỉ khoảng một thước, trên đó cũng không tỏa ra bất cứ luồng năng lượng nào, nhưng khi Lâm Động nhìn thấy nó thì khóe miệng nhướng lên, ngón tay điểm trên không trung, chùm sáng bắn thẳng về phía cự ảnh trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người.

Hai bên va chạm không hề gây nên bất cứ âm thanh chói tai nào, cũng không xuất hiện sự giằng co. Những nơi chùm sáng đi qua, nguyên lực mà cự ảnh lan tỏa đều biến mất một cách quỷ dị!

Chùm sáng bắn qua đường chân trời, tất cả mọi người đều sững sờ nhận ra, cự ảnh đã bị xuyên thủng, dường như căn bản không thể ngăn chặn chùm sáng

kia vậy!

- Cái gì?

Mặt Nguyên Thương biến sắc, hắn có thể cảm nhận được khi chùm sáng kia bay qua, ngay cả nguyên lực thiên địa cũng hoàn toàn bị phân giải hết.

- Rốt cuộc nó là thứ gì?

Cuối cùng Nguyên Thương cũng hốt hoảng, hắn nhanh chóng lùi về phía sau để tránh chùm sáng.

Vèo!

Chùm sáng lướt qua người Nguyên Thương, rồi bắn trúng một gã đệ tử Nguyên Môn ở bên dưới.

Phụt!

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, toàn thân gã đệ tử đó đã biến mất một cách quỷ dị, thậm chí ngay cả máu thịt cũng không để lại chút nào.

Xung quanh chỗ gã đệ tử đó lập tức xuất hiện một khoảng trống, tất cả đệ tử Nguyên Môn đều kinh hãi nhìn cảnh tượng đó, một thứ hàn khí đáng sợ đang trào dâng trong tim bọn chúng!

Nhìn sự sợ hãi trên gương mặt của các đệ tử Nguyên Môn, Lâm Động khẽ nhướng môi cười đầy hung hăng, trong đôi mắt hắn dường như dâng tràn sự điên cuồng.

- Lâm Động, ngươi đang tìm cái chết!

Đồng tử Nguyên Thương co rút lại, hắn nhìn Lâm Động, sâu trong tim cũng dâng tràn hàn ý, rồi hắn gầm lên.

Lâm Động chỉ mỉm cười, rồi bỗng lấy tay đập lên ngực, một ngụm máu bắn ra, phun lên đại trận.

Trên Càn Khôn Cổ Trận lập tức có một màn sáng hiện ra, cuối cùng ập xuống, bao trùm lấy toàn bộ đệ tử Nguyên Môn.

- Lâm Động, ngươi muốn làm gì? Muốn gây chiến giữa Nguyên Môn và Đạo Tông sao?

Linh Chân thấy thế, sắc mặt kịch biến, vội vàng quát lên.

- Ở đây cho phép làm bất cứ điều gì, không phải trước đây các ngươi cũng nghĩ như vậy sao?

Nghe thấy tiếng quát đó của Linh Chân, Lâm Động chỉ cười nhạt, nụ cười khiến đệ tử Nguyên Môn không rét mà run.

- Ta đã nói rồi… tất cả các ngươi phải bồi táng!

Lâm Động nhìn xuống đám đệ tử Nguyên Môn, quệt đi vết máu nơi khóe miệng, giọng nói yếu ớt vang lên, nhưng lại khiến tất cả mọi người đều tê dại.

Bọn họ nhìn gương mặt tái nhợt của Lâm Động, lúc này bọn họ mới hiểu, Lâm Động thật sự muốn giết toàn bộ đệ tử Nguyên Môn!

- Hắn điên rồi!

Một thứ hàn khí xộc thẳng từ bàn chân lên đỉnh đầu của tất cả mọi người… thủ đoạn của hắn có phải quá tàn độc rồi không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 811

Hoang Vu Châu

Ánh sáng bắn xuống từ trận pháp trên không trung, gom hết đệ tử Nguyên Môn ở bên trong.

Hành động điên cuồng của Lâm Động lúc này đã hiển hiện rõ ràng, hắn không muốn tha cho bất cứ đệ tử nào của Nguyên Môn!

Khi hiểu ra được điều này thì dù những đệ tử Bát Nguyên Niết Bàn cũng không kìm được mà hít vào một hơi khí lạnh. Đệ tử đỉnh cấp của các Tông phái khác, sắc mặt cũng tái nhợt, rõ ràng đã bị hành động điên cuồng của Lâm Động dọa cho chết khiếp.

Cuộc Thi đấu Tông phái tuy luôn có thương vong, nhưng chưa từng có ai thật sự muốn diệt trừ sạch sẽ đối phương. Ngay cả Chu Thông năm đó cũng chỉ giết hơn một trăm đệ tử và một Tiểu Nguyên Vương của Nguyên Môn mà thôi!

Vậy mà lúc này Lâm Động lại định diệt toàn bộ đệ tử Nguyên Môn! Thủ đoạn hung tàn này thật khiến người ta phải nổi da gà.

- Điên rồi điên rồi! Nếu hắn giết hết đệ tử Nguyên Môn thì có lẽ Nguyên Môn sẽ bùng nổ!

- Số đệ tử Đạo Tông chết trong tay Nguyên Môn cũng không ít đâu!

Tô Nhu cắn môi. Trước đó nàng đã tận mắt chứng kiến các đệ tử Đạo Tông bị chèn ép đến mức thế nào, hơn nữa nàng cũng biết Lâm Động trước nay là người trọng tình nghĩa, với tính cách của hắn, thấy đệ tử Đạo Tông bị tổn thương như vậy chắc chắn sẽ bạo nộ.

Mà Lâm Động một khi đã bạo nộ thì thủ đoạn sẽ khiến người khác phải lạnh xương sống.

Ngô Quần không nói gì, rồi thở dài một tiếng, ân oán hai bên đã không thể điều hòa, đệ tử Nguyên Môn từ đầu đến cuối đều muốn sỉ nhục Đạo Tông, nhưng bọn chúng không ngờ trong số đệ tử Đạo Tông lần này lại xuất hiện Sát Thần như Lâm Động!

- Ở đây làm bất cứ điều gì thì các Tông phái cũng không được truy cứu… Nhưng nếu Lâm Động thật sự làm thế thì quan hệ giữa Đạo Tông và Nguyên Môn sẽ triệt để trở mặt!

Lăng Thanh Trúc khẽ nói.

- Trong các cuộc Thi đấu Tông phái bao năm nay, không biết Đạo Tông đã có bao nhiêu người mất mạng trong tay đệ tử Nguyên Môn, món nợ này không phải không phải trả, chỉ là chưa đến lúc!

- Mà lúc này có lẽ đã đến lúc rồi!

Lăng Thanh Trúc nhìn về gã thanh niên gầy gò đứng trên đỉnh lô, sắc mặt có phần tái nhợt, nụ cười dữ dằn, ánh mắt nàng nhất thời có chút phức tạp. Xem ra hắn thật sự muốn Đông Huyền Vực chấn động một phen a!

- Không biết trời cao đất dày! Muốn giữ lại toàn bộ đệ tử Nguyên Môn lại đây, không sợ lời nói khoác lác đó dìm chết sao?

Ánh mắt Nguyên Thương lúc này trở thành vô cùng đáng sợ, quát lên.

- Tất cả đệ tử Nguyên Môn, kết trận!

Nguyên Thương cúi xuống hét với đệ tử Nguyên Môn.

- Rõ!

Đệ tử Nguyên Môn lập tức đáp lại, cùng nhìn về Lâm Động với ánh mắt âm u, sau đó nhanh chóng bố trận, nguyên lực hùng hồn lập tức cuộn trào.

- Lão tử xem hôm nay ngươi làm được gì?

Lôi Thiên ở trong trận pháp, mặt mày dữ dằn nhìn Lâm Động, cười lạnh:

- Lâm Động, ngươi cứ ở đây mà ngông cuồng đi, đợi khi ra khỏi Dị Ma Vực, sau này nếu ngươi còn ở Đông Huyền Vực thì phải cẩn thận một chút, cường giả Nguyên Môn ta sẽ rất hứng thú tìm ngươi để giao lưu đấy!

- Đệ tử Đạo Tông, kết trận!

Bên phía Đạo Tông, Ứng Tiếu Tiếu thấy vậy cũng hô lớn một tiếng, tuy trận pháp trên không trung có năng lượng khủng khiếp nhưng dù sao đệ tử Nguyên Môn cũng quá đông, trạng thái của Lâm Động hiện giờ lại không phải tốt nhất, bọn họ cũng không thể cứ đứng nhìn thế được.

Đệ tử Đạo Tông lập tức đồng thanh đáp lời, rồi định lập thành trận pháp, hỗ trợ lực lượng cho Lâm Động. Nhưng Lâm Động trên trời lại xua tay:

- Trận pháp này chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình ta mà thôi!

Tiếu Tiếu nhíu mày, lẽ nào Lâm Động muốn dùng sức một mình chống lại rất cả đệ tử Nguyên Môn sao?

- Tỷ tỷ… tin hắn đi!

Khi Ứng Tiếu Tiếu định lên tiếng thì Ứng Hoan Hoan kéo tay nàng, khẽ nói.

- Muội cũng định nhìn hắn làm bừa sao?

Ứng Hoan Hoan giận dữ.

- Muội chỉ tin hắn mà thôi!

Ứng Hoan Hoan mỉm cười.

Ứng Tiếu Tiếu khựng người nhìn nàng thiếu nữ bên cạnh, cuối cùng thở dài bất lực. Có lẽ lúc này cũng chỉ có thể làm vậy.

Trong quang trận, Nguyên Thương nhìn trận pháp của đệ tử Nguyên Môn, hung quang ngưng tụ trong mắt, hắn chầm chậm đáp xuống trận pháp rồi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động:

- Lâm Động, nếu ngươi đã nói vậy thì ta cũng cho ngươi hay, đệ tử Đạo Tông lần này cũng đừng hòng thoát một ai!

- Vậy sao?

Lâm Động cười lạnh, chầm chậm bay lên rồi chui vào quang trận.

- Ta không tin trận pháp quỷ quái của ngươi lại chặn được công kích liên thủ của nhiều đệ tử Nguyên Môn như vậy!

Thủ ấn của Nguyên Thương biến hóa, lập tức trận pháp của đệ tử Nguyên Môn bắn ra chùm sáng, nguyên lực hùng hồn ngưng tụ, cuối cùng biến thành một đầu mãnh sư to hàng ngàn trượng.

- Grào!

Đầu mãnh sư hình thành từ nguyên lực ngửa lên gầm một tiếng kinh thiên động địa, đại địa rung chuyển, nứt toác ra thành những đường rãnh lớn.

- Hãy xem ta phá vỡ trận pháp quỷ quái của ngươi!

Ánh mắt Nguyên Thương tối lại, tay áo vung lên, đầu mãnh sư hình thành từ nguyên lực của hàng trăm đệ tử Nguyên Môn lập tức lao tới, trước bao ánh mắt chấn động xông thẳng vào quang trận. Thanh thế này khiến không ít người run rẩy!

Mức độ mạnh mẽ của đòn công kích này, ngay cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành cũng phải tránh né!

- Phù!

Lâm Động từ trên cao nhìn xuống đầu mãnh sư ngày một tới gần, hắn hít sâu một hơi, vung tay lên, một viên thạch châu cổ phác xuất hiện giữa những ngón tay.

Viên thạch châu này chính là lễ vật cuối cùng mà Đại Hoang Vu Bi tặng cho Lâm Động, Hoang Vu Châu!

Sau khi có nó, Lâm Động chưa từng dùng tới, nhưng hôm nay không thể không dùng đến.

Vút!

Lâm Động chăm chú nhìn Hoang Vu Châu, rồi cánh tay rung lên, thạch châu bắn ra biến thành một đạo ánh sáng xám.

Luồng sáng này không hề có thanh thế kinh thiên động địa, so với đầu mãnh sư nguyên lực khổng lồ kia thì giống như ánh sáng của đom đóm, nhưng nó vẫn lao tới, cuối cùng đâm sầm vào đầu mãnh sư.

Phụt phụt!

Khoảnh khắc tiếp xúc không hề có tiếng nổ kinh thiên, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, một luồng lực Hoang vu lan tỏa từ thạch châu. Trước sự xâm thực của lực Hoang vu, đầu mãnh sư nguyên lực bắt đầu tan biến với tốc độ kinh người… - Sao có thể như vậy?

Bọn Nguyên Thương nhìn cảnh tượng quỷ dị đó, đồng tử đều co rút lại, gương mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi. Bọn chúng không thể ngờ công kích ngưng tụ sức mạnh của tất cả đệ tử Nguyên Môn lại bị Lâm Động phá giải như vậy!

- Cẩn thận!

Ánh mắt Nguyên Thương bỗng kịch biến, hắn nhìn thấy một tia sáng xám bắn xuống, cuối cùng bắn vào trận pháp trên không trung.

Bùm!

Ngay khi hắn vừa dứt lời thì trên thạch châu nhanh chóng xuất hiện vết nứt, sau đó hắn nhìn thấy một luồng sức mạnh gần như hủy diệt tỏa ra từ viên thạch châu nhỏ bé đó.

Uỳnh!

Cả thiên địa dường như rung chuyển, trận pháp do hàng trăm đệ tử Nguyên Môn kết thành trước sức mạnh hủy diệt đó nhanh chóng lắc lư như sắp sụp đổ.

- Phá!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, nhất thời hô lên một tiếng trầm đục.

Uỳnh!

Lâm Động vừa dứt lời, sức mạnh hủy diệt đó cũng lập tức bùng nổ đến cực hạn. Bọn Nguyên Thương sắc mặt đầy kinh hãi nhìn thấy trận pháp của Nguyên Môn đã xuất hiện vết rạn nứt.

Bùm!

Vết rạn nứt lan nhanh, cuối cùng, trước vô số ánh mắt kinh hãi, trận pháp đã nổ tung! Tầng phòng ngự cuối cùng của Nguyên Môn đã bị phá vỡ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 812

Chiến Thắng Thảm Liệt

Uỳnh!

Tiếng nổ kinh thiên vang lên, trận pháp bảo vệ các đệ tử Nguyên Môn đã nổ tung, lập tức một luồng năng lượng cuồng bạo bùng nổ.

Phụt phụt phụt!

Đám đệ tử Nguyên Môn mất đi tầng phòng hộ cuối cùng, năng lượng cuồng bạo lập tức lan tỏa, hàng trăm người sắc mặt tái nhợt, máu tươi bắt tung tóe, cả trận doanh vô cùng thảm hại.

Năng lượng cuồng bạo cuối cùng dần tiên tan, vô số ánh mắt lập tức nhìn tới, rồi bọn họ thấy trong trận doanh Nguyên Môn, tất cả cùng ngã ra, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Tử thương nghiêm trọng!

Nhìn cảnh tượng đó, không ít người trong lòng phải run lên, lúc này bọn họ mới thật sự tin những lời Lâm Động nói là thật, hắn thật sự muốn giải quyết toàn bộ đệ tử Nguyên Môn!

- Thủ đoạn thật cường hãn, cũng may chưa đắc tội với hắn!

Kiếm Si Tiết Lăng của Kiếm Tông da đầu tê dại đi khi nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng thầm cảm thấy may mắn ban đầu không có ra tay với đệ tử Đạo Tông.

- Lâm Động, ta phải xé xác ngươi!

Trong trận doanh của Nguyên Môn, sắc mặt Nguyên Thương tím tái lại nhìn số lượng đệ tử Nguyên Môn bị tổn thất, hắn ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động, gầm lên.

Bên cạnh Nguyên Thương, Lôi Thiên và Linh Chân cũng có phần thê thảm. Bọn chúng nhìn cảnh tượng đó, sắc mặt cũng tối lại, nhưng cũng có chút kinh hãi khó che giấu. Bọn chúng thật sự không thể tin nổi Lâm Động dùng sức một mình, không chỉ phá vỡ trận pháp của nhiều đệ tử Nguyên Môn như vậy, mà còn đả thương bọn họ.

Lâm Động cúi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn Nguyên Thương, một lát sau, giọng nói không chút biểu cảm vang lên:

- Món nợ các ngươi nợ Đạo Tông trước đây, hôm nay ta sẽ đòi bằng hết!

Vừa dứt lời, thủ ấn của Lâm Động biến đổi, chỉ thấy Càn Khôn Cổ Trận lại nghịch chuyển, vô số chùm sáng kỳ dị hình thành bên trong trận pháp.

- Khốn kiếp, ngươi dám!

Nguyên Thương thấy vậy, sắc mặt kịch biến quát lên.

Vút!

Lâm Động vung tay, vô vàn chùm sáng kỳ dị lập tức lao như vũ bão tới những đệ tử Nguyên Môn mặt đầy sợ hãi bên dưới.

- Mau rút lui!

Nguyên Thương thấy vậy vội hét lên.

Phụt phụt!

Thế nhưng đệ tử Nguyên Môn đã mất đi sự bảo vệ của trận pháp, không còn đường lui nữa, chỉ có thể dùng nguyên lực tạo lớp phòng vệ bên ngoài, nhưng nó chẳng có chút tác dụng phòng ngự nào trước chùm sáng mang lực phân giải quái dị của Lâm Động.

Vì thế khi chùm sáng bắn tới, tất cả đều kinh hãi nhìn thấy, rất nhiều đệ tử Nguyên Môn bắt đầu biến mất trong không khí!

Lực phân giải trong những chùm sáng kia đã xóa bỏ bọn chúng khỏi thế giới này!

Cảnh tượng lúc này không có máu tươi bắn tung tóe, không có tiếng kêu thảm thiết, có chăng chỉ là từng bóng người bỗng biến mất một cách quỷ dị, cảnh tượng khiến người ta không rét mà run.

Tất cả mọi người chỉ có thể trơ mắt ra nhìn đệ tử Nguyên Môn biến mất khỏi thiên địa với tốc độ kinh người.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà đệ tử Nguyên Môn chỉ còn lại chưa đến một nửa!

- Tên tạp chủng, Nguyên Môn ta sẽ không tha cho ngươi!

Ánh mắt Lôi Thiên đỏ quạch gầm lên.

- Xót xa à? Cuối cùng các ngươi cũng biết cảm giác đó rồi sao?

Gương mặt Lâm Động dần hiện lên vẻ dữ dằn đáng sợ hơn, hắn cúi xuống cười lớn.

- Vừa rồi các ngươi giết đệ tử Đạo Tông ta không phải rất sung sướng sao? Giờ sung sướng tiếp đi!

Ánh mắt Nguyên Thương long lên sòng sọc, đột nhiên hắn bỗng hít sâu một hơi, gằn từng tiếng nói:

- Lâm Động, chuyện trước đây có lẽ bọn ta hơi quá đà, nhưng ngươi làm như vậy cũng quá đáng rồi, cứ thế này đối với ai cũng không tốt, chi bằng chúng ta mỗi bên nhường một bước? Đệ tử Đạo Tông ngươi tổn thất không ít, nhưng Nguyên Môn ta cũng thương vong nghiêm trọng, hay là đến đây thì thôi đi?

- Lão đại!

Lôi Thiên nghe vậy, không cam tâm hét lên.

- Câm miệng!

Nguyên Thương quát lớn, ánh mắt đầy sát ý nhìn Lôi Thiên, lúc này Lôi Thiên mới ngậm miệng lại.

- Trận pháp của hắn quá khủng bố, chúng ta căn bản không thể phá được. Đọ với hắn lúc này không phải sáng suốt!

Linh Chân ở bên cạnh trầm giọng nói.

- Ha ha, thật không hổ là Tiểu Nguyên Vương, biến tiến biết lùi!

Dường như Lâm Động cười một tiếng, nhưng rồi hắn chầm chậm lắc đầu.

- Có điều, ngươi thấy Lâm Động ta giống một người hành sự thiếu dứt khoát sao?

- Lâm Động, nếu ngươi ép bọn ta đến mức đó có lẽ ngươi cũng chẳng được lợi lộc gì đâu!

Nguyên Thương âm u nói.

- Vậy chúng ta hãy xem ai không được lợi lộc gì!

Lâm Động cười lạnh, sự việc đã đến nước này sao có thể dừng tay? Hắn căn bản không phải loại người hay do dự. Nguyên Thương cũng là loại người hung

hãn, cũng biết nhẫn nhịn, kẻ địch như vậy, để lại không phải sẽ khiến mình ăn ngủ không yên sao?

- Đây là ngươi tự chuốc vào thân!

Nguyên Thương cũng bị Lâm Động kích nộ hoàn toàn, hắn nhìn Lôi Thiên, Linh Chân:

- Cùng động thủ, nguyên lực trong cơ thể tên tiểu tử này đã tiêu hao hết, căn bản không gắng gượng được bao lâu đâu!

Hai người bọn Linh Chân nghe vậy cùng gật đầu.

- Tất cả đệ tử Nguyên Môn còn lại, bỏ mọi phòng ngự, dùng trận pháp công kích!

Từ tình hình trước mắt có thể thấy, chùm sáng quỷ dị kia có một sức mạnh hủy diệt khủng bố, đệ tử bình thường căn bản không thể phòng ngự được, đã vậy thì cùng liều mạng!

- Rõ!

Tuy đám đệ tử Nguyên Môn lúc này vẫn còn sợ hãi nhưng bọn chúng cũng biết bị ép đến bước đường này, nói gì nữa cũng vô ích, chỉ là trong bụng thầm hối hận đã chèn ép đệ tử Đạo Tông. Nếu không phải như thế thì Lâm Động cũng không đến mức điên cuồng thế này.

Xoẹt!

Ba người bọn Nguyên Thương cùng bay tới, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, cả ba cùng thi triển vũ kỹ mạnh nhất của mình.

- Nguyên Đế Điển, Thiên Địa Quy Nguyên!

- Linh Đế Điển, Linh Mạch Kiếp Chỉ!

- Lôi Đế Điển, Thiên Lôi Ma Ngục!

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Nguyên lực lúc này đã có dấu hiệu điên cuồng, cả ba người bọn Nguyên Thương đều đã thúc động thực lực lên mức cao nhất, công kích đáng sợ khiến người ta phải nghẹt thở tấn công về phía Lâm Động.

Vút vút!

Phía sau bọn chúng, rất nhiều đệ tử Nguyên Môn cũng phát động công kích mạnh nhất của mình về phía quang trận.

Trận thế này khiến thiên địa dường như rung chuyển!

Lâm Động nhìn thấy thế, đôi mắt cũng đỏ ngầu lên, sau đó hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, hai tay dang rộng, lỗ chân lông trên toàn thân bỗng bắn ra tia máu, khiến hắn chớp mắt đã biến thành một huyết nhân, hơn nữa thân thể hắn lúc này bỗng khô quắt lại.

- Muốn liều thì ta sẽ liều với các ngươi!

Các tia máu bắn ra toàn bộ được quang trận hấp thụ hết, quang trận lập tức đỏ rực, rồi ầm ầm vận chuyển.

Vút vút!

Những tia sáng mang lực phân giải lại một lần nữa bắn ra, lần này đám đệ tử Nguyên Môn ở phía dưới bắt đầu biến mất với tốc độ kinh người.

Công kích của ba người bọn Nguyên Thương cũng không ngừng bị phân giải, nhưng bọn chúng vẫn dựa vào nguyên lực hùng hồn chống lại sự phân giải, cuối cùng nhanh chóng tiếp cận với Lâm Động ở trong quang trận. Bọn chúng có thể cảm nhận được Lâm Động lúc này đã sức cùng lực kiệt, có lẽ chỉ cần tấn công một cách nhẹ nhàng là có thể giết được hắn.

- Tạp chủng, đời ngươi đến đây là kết thúc! Sau khi giải quyết ngươi rồi, ta sẽ tiễn đám đệ tử Đạo Tông kia xuống cùng ngươi!

Lôi Thiên cười lạnh một tiếng.

Ba người bọn Nguyên Thương càng ngày càng gần với Lâm Động, tất cả mọi người đều như ngừng thở, bọn họ biết rằng thắng thua sẽ được phân định ngay bây giờ!

- Ha ha!

Toàn thân Lâm Động nhuốm đầu máu, chật vật mở mắt nhìn ba người bọn Nguyên Thương đang lao tới. Trên gương mặt bị nhuốm máu đến đáng sợ dần hiện lên nụ cười, rồi hai tay kết ấn pháp, một giọng nói khẽ vang lên.

- Cấm chỉ!

Một vòng năng lượng kỳ lạ lan tỏa ra, nhất thời cả ba người bọn Nguyên Thương lập tức đông cứng lại trong giây lát.

Vút!

Ngay khoảnh khắc đó, một chùm sáng khổng lồ bỗng bắn ra từ phía sau Lâm Động, cuối cùng bắn lên người ba kẻ bọn Nguyên Thương trước ánh mắt đầy kinh hãi của bọn chúng.

- Kết thúc rồi!

Khi chùm sáng bắn lên bọn chúng, giọng nói khàn đặc và yếu ớt của Lâm Động cũng vang lên trong không trung.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 813

Hạ Màn

Trước vô số ánh mắt chăm chú, chùm sáng chói lòa kỳ dị bay qua bầu trời bắn lên ba người bọn Nguyên Thương.

Phụt phụt!

Vào khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người dường như đều nhìn thấy gương mặt ba kẻ bọn Nguyên Thương đều dâng tràn sự sợ hãi.

Bọn Nguyên Thương sau khi bị chùm sáng xuyên qua, ánh mắt trừng to nhìn chăm chăm vào thân ảnh gầy gò cách đó chưa đến mười trượng, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi và không cam tâm, ngoài ra còn có cả sự khó tin.

Đến lúc này rồi bọn chúng vẫn không thể tin được toàn bộ đệ tử tinh nhuệ của Nguyên Môn đã bị đả bại trong tay một mình Lâm Động!

Đệ tử Nguyên Môn, bị tiêu diệt hoàn toàn!

Thủ đoạn này còn hung tàn hơn cả Chu Thông năm đó!

Cả ba nhìn nhau, cùng nhìn thấy trong mắt đối phương niềm hối hận, nếu biết sớm thì đã không nên chèn ép Đạo Tông quá mức như vậy.

Chẳng ai có thể ngờ một kẻ nhỉn có vẻ hiền lành này khi phát điên lại đáng sợ như thế!

- Sai lầm rồi!

Trước mặt cả ba người bọn Nguyên Thương nhanh chóng tối đen, thân thể

bọn chúng cũng nhanh chóng biến mất trong chùm sáng!

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, trận pháp khổng lồ bắt đầu rung chuyển rồi dần biến mất, cuối cùng ánh sáng chói lòa kia cũng biến mất, và cùng biến theo nó là Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn!

Nhìn vùng trời trống rỗng, cả không gian trở nên tĩnh lặng, không có bất cứ ai dám thở mạnh, tất cả cùng sững sờ nhìn về phía từng có vô số đệ tử Nguyên Môn, đám người đông nghịt đó giờ đã không còn một ai!

Đệ tử Nguyên Môn có tất cả năm trăm ba mươi bảy người cộng với ba người bọn Nguyên Thương là năm trăm bốn mươi người, nhưng lúc này không còn một ai!

Toàn quân hủy diệt!

Tuy lúc này xung quanh không có xác người la liệt, cũng chẳng có máu chảy thành sông, nhưng ai cũng cảm nhận được một thứ hàn khí đang lan tỏa và chui vào từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

- Hắn… quá hung tàn!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên thân ảnh nhuốm đầy máu trên không trung, da đầu không khỏi tê dại. Những cuộc Thi đấu Tông phái trước đây cố nhiên đều có đại chiến, nhưng chưa từng có lần nào tất cả đệ tử của cả một Tông phái bị tiêu diệt sạch sẽ như vậy!

Điều này không chỉ cần thủ đoạn tàn độc mà cần thực lực vô cùng đáng sợ. Thực lực này ngay cả Chu Thông, thiên tài tuyệt thế năm đó của Đạo Tông cũng chưa thể đạt tới. Vậy mà, Lâm Động đã làm được!

- Lần này… Nguyên Môn thật sự sẽ phát điên rồi!

Ngô Quần hít sâu một hơi, kìm nén sự kinh hãi trong lòng, nhưng sắc mặt cũng có phần tái đi, rõ ràng cũng bị thủ đoạn của Lâm Động dọa cho chết khiếp.

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ở xung quanh nghe vậy cũng gật đầu tán đồng. Những người được tham gia cuộc thi này cơ bản đều là đệ tử tinh nhuệ, nhưng giờ toàn bộ đã biến mất, hiển nhiên Nguyên Môn đã tổn thất cực kỳ nghiêm trọng!

- Ở đây vốn không phải nơi giao lưu học hỏi, mà là cuộc chiến sinh tử, bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra… Những cuộc Thi đấu Tông phái trước đây, Đạo Tông đều tổn thất khá nghiêm trọng, ngay lần trước thôi, Đại sư tỷ Thiên Điện cũng bị đệ tử Nguyên Môn vây giết. Đệ tử Nguyên Môn ngông nghênh như vậy cũng là ỷ vào quy tắc của cuộc thi, điều này khiến Đạo Tông dù phẫn nộ cũng phải nuốt vào bụng.

Lăng Thanh Trúc khẽ nói:

- Chỉ là có lẽ Nguyên Môn không thể ngờ được lần này bọn chúng lại phải trả nợ triệt để như vậy!

- Từ giờ vì sau, có lẽ danh hiệu người đứng đầu trong số đệ tử Đông Huyền Vực là của Lâm Động rồi!

Ngô Quần gật gù cảm thán. Hắn biết, những người chứng kiến trận chiến hôm nay chắc chắn sẽ không dám có ý định khiêu chiến với Lâm Động.

- Có điều, tuy Lâm Động làm như vậy có hợp lý đi nữa, thì với phong cách của Nguyên Môn, bọn chúng sẽ không để yên… Chuyện này chưa xong đâu!

Lăng Thanh Trúc lẩm bẩm, rồi nàng nhìn thân ảnh đang phiêu phù trên không trung, hắn đúng là đã khiến Đông Huyền Vực điên đảo rồi.

Trên bầu trời, cuối cùng ánh sáng cũng tan biến hết, thân thể Lâm Động loạng choạng, cảm giác mệt mỏi điên cuồng lan tỏa khắp tứ chi khiến trước mặt

hắn là một khoảng tối đen.

U u!

Khi trước mắt Lâm Động tối sầm lại, hắn bỗng nghe thấy một âm thanh rất nhỏ vang tới từ phía xa. Khẽ mở mắt thì thấy một tấm phù văn lấp lánh đang lơ lửng tỏa ra những luồng năng lượng hùng hồn.

- Linh ấn?

Lâm Động nhìn ấn phù, tinh thần yếu ớt bỗng rung lên. Rõ ràng Linh ấn này là của Nguyên Thương, lực phân giải đã khiến Nguyên Thương biến thành hư vô, nhưng vẫn còn Linh ấn!

Lâm Động chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, rồi hắn đưa tay tóm lấy Linh ấn. Đương nhiên, dù tốc độ hắn nhanh nhưng không ít người vẫn nhìn thấy. Bất ngờ là, đứng trước thứ kỳ bảo quý hiếm này, nhưng mọi người ở đây không có dũng khí tranh đoạt, rõ ràng trước mắt bọn họ vẫn còn sự hung tàn của Lâm Động.

Cầm được Linh ấn, sức lực của Lâm Động cũng tiêu biến hoàn toàn, trước mắt nhanh chóng tối sầm lại, thân thể cứ thể rơi xuống, xem ra đã yếu ớt đến cực điểm.

Vèo!

Dưới đất, Ứng Hoan Hoan thấy thế vội vàng bay lên đỡ lấy Lâm Động. Nhìn thân thể gầy gò đầy máu tươi, khóe mắt không khỏi đỏ lên, những ngón ta lạnh lẽo vuốt đi vết máu trên mặt hắn:

- Ngươi làm liều quá!

- Ha ha, ta đã nhận lời Chưởng giáo phải bảo vệ tốt mọi người mà… Chỉ là vẫn tổn thất rất nhiều sư huynh đệ rồi!

Thân thể Lâm Động gần như hoàn toàn dựa vào Ứng Hoan Hoan, hai mắt

nhắm nghiền, thều thào nói.

- Đợi ta tỉnh lại rồi hãy rời khỏi Dị Ma Vực!

Trước khi hoàn toàn bất tỉnh, tiếng nói yếu ớt của Lâm Động truyền đến tai Ứng Hoan Hoan, rồi thần trí hắn hoàn toàn rơi vào bóng tối.

- Đồ ngốc, ngươi đã làm rất tốt!

Ứng Hoan Hoan nhìn gương mặt mệt mỏi đó, ánh mắt lấp lánh sự dịu dàng, sau đó ôm hắn chầm chậm đáp xuống, tiếp đó là đệ tử Đạo Tông ào tới như sóng triều.

Vương Diêm nhìn đám đệ tử Đạo Tông gần như phát điên tràn tới, lắc lắc đầu, gương mặt trước nay vốn vô cảm lúc này là nụ cười vô cùng khó coi.

- Hắn… thật khủng bố!

Toàn bộ đệ tử Nguyên Môn bị tiêu diệt, đối với Vương Diêm mà nói đương nhiên quá sảng khoái. Cuộc Thi đấu Tông phái lần nào, Đạo Tông cũng bị Nguyên Môn chèn ép vô cùng chật vật, bọn họ chịu đựng đã bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng cũng trả được thù.

- Tiếu Tiếu sư tỷ, giờ làm gì?

Thanh Diệp nhìn Lâm Động đang hôn mê, quay sang nhìn Ứng Tiếu Tiếu hỏi.

Đến giờ cuộc Thi đấu Tông phái cũng đã đến phút cuối, ở đây còn cách Truyền tống trận không xa, nếu muốn thì có thể trong một ngày là rời khỏi đây được.

Có điều, rời khỏi đây thì dễ, nhưng một khi ra khỏi Dị Ma Vực, bọn họ biết cả Đông Huyền Vực sẽ chấn động, sự chấn động đó có lẽ còn khủng bố hơn cả những trận giao chiến trong này.

Ứng Tiếu Tiếu nhíu mày, nàng cũng hiểu sự chấn động khi chuyện này được lan ra, nhưng đó là điều không thể tránh khỏi… - Lâm Động nói đợi hắn tỉnh dậy rồi mới rời khỏi Dị Ma Vực!

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh khẽ nói.

Ứng Tiếu Tiếu nghe vậy, trầm ngâm một chút rồi gật đầu. Xem ra Lâm Động cũng hiểu chuyện hắn làm khủng bố đến mức nào. Việc này truyền ra ngoài chắc chắn Nguyên Môn sẽ phát điên. Tuy được bảo vệ bởi quy tắc của cuộc Thi đấu Tông phái, nhưng cũng không thể chắc chắn Nguyên Môn sẽ không làm việc gì vượt quá sự cho phép. Vì thế trước khi rời khỏi Dị Ma Vực, Lâm Động nhất định phải tỉnh lại và phục hồi lực chiến đấu.

- Tất cả đệ tử nghỉ ngơi tại chỗ, đợi Lâm Động tỉnh lại!

Ứng Tiếu Tiếu lập tức hạ lệnh.

Đệ tử Đạo Tông nghe thế đều không có chút dị nghị, sau đó tất cả cùng ngồi xuống vây lại bảo vệ Lâm Động ở chính giữa.

- Xem ra đệ tử Đạo Tông không định rời khỏi đây ngay!

Ngô Quần thấy thế, nói.

- Bởi vì một khi rời khỏi Dị Ma Vực bọn họ sẽ phải đối mặt với cơn bão tố lớn hơn. Tính cách Lâm Động cẩn thận, tuyệt đối không để mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm!

Lăng Thanh Trúc do dự một chút, rồi vung tay lên, một chiếc bình ngọc xuất hiện rồi bay thẳng đến chỗ Ứng Tiếu Tiếu.

- Hửm?

Ứng Tiếu Tiếu nhận lấy bình ngọc, khựng người ngẩng đầu lên nhìn Lăng Thanh Trúc ở phía xa.

- Đây là Ngọc Thanh Diên của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, có thể có chút tác dụng cho thương thế của hắn!

Lăng Thanh Trúc bình thản nói.

- Đa tạ!

Rõ ràng Ứng Tiếu Tiếu không ngờ Lăng Thanh Trúc lại chủ động giúp đỡ như vậy, nhưng nàng cũng không từ chối, cất bình ngọc đi, gật đầu với Lăng Thanh Trúc nói.

- Các ngươi cẩn thận đấy!

Lăng Thanh Trúc khẽ nói rồi cũng không ở lại thêm, quay người dẫn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung bay về phía phía xa.

Sau khi Cửu Thiên Thái Thanh Cung rời đi, các Tông phái khác cũng dần tản đi. Có thể tưởng tượng, bọn họ sẽ mang thông tin này ra ngoài và sẽ gây chấn động cả Đông Huyền Vực đến mức nào!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 814

Chấn Động

Các ngươi cẩn thận đấy!

Lăng Thanh Trúc khẽ nói rồi cũng không ở lại thêm, quay người dẫn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung bay về phía phía xa.

Sau khi Cửu Thiên Thái Thanh Cung rời đi, các Tông phái khác cũng dần tản đi. Có thể tưởng tượng, bọn họ sẽ mang thông tin này ra ngoài và sẽ gây chấn động cả Đông Huyền Vực đến mức nào!

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 20 Điểm khi đọc bài viết này:

vipvanda:

Sau khi cuộc Thi đấu Tông phái hạ màn, thế lực các phương cũng lần lượt rời khỏi Dị Ma Vực. Đồng thời, chuyện xảy ra trong Dị Ma Vực cũng đã không ngoài dự đoán, bắt đầu lan truyền đi với tốc độ điên cuồng.

Đệ tử Nguyên Môn, toàn quân bị tiêu diệt!

Hiển nhiên bất cứ ai khi biết được tin này, gương mặt đều tràn ngập sự kinh hãi và khó tin. Nguyên Môn là Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực, mà đệ tử của bọn họ trước nay đều là những đệ tử kiệt xuất trong số các đệ tử Đông Huyền Vực, Tiểu Nguyên Vương trong mỗi kỳ diễn ra cuộc Thi đấu Tông phái đều khó có đối thủ!

Thế nhưng lần này, không chỉ Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn đều mất mạng, mà ngay cả hơn năm trăm đệ tử tinh nhuệ của Nguyên Môn cũng chẳng

một ai sống sót trở về!

Rốt cuộc trong Dị Ma Vực đã xảy ra chuyện gì?

Tin tức lan truyền điên cuồng, và câu trả lời cũng rất nhanh được lan truyền, khi biết được người đã làm ra chuyện đó, tất cả mọi người đều sững sờ.

Không có việc mấy đại Tông phái siêu cấp liên thủ đối phó Nguyên Môn, cũng không có trận hỗn chiến siêu cấp quy mô giữa các đệ tử như trong tưởng tượng, có chăng chỉ là một người độc chiến với tất cả đệ tử Nguyên Môn rồi giết hết toàn bộ!

Lâm Động của Đạo Tông!

Gần như chỉ trong một đêm, cái tên này đã lan truyền khắp Đông Huyền Vực với tốc độ khủng khiếp.

- Hắn đúng là biến thái!

Khi mọi người biết tin đó, trong đầu chỉ có đúng một suy nghĩ đó. Bọn họ thật sự không thể hiểu nổi, vì sao một mình Lâm Động lại có thể đánh bại không chỉ Tam Tiểu Vương mà còn giải quyết được từng đấy đệ tử Nguyên Môn!

Đây căn bản không phải việc một người có thể làm được!

Khi rất nhiều người cảm thấy chấn kinh thì một số người nhạy bén đã cảm nhận được bão tố dâng tràn trong đó. Tuy lần nào các Tông phái cũng có tổn thất đệ tử, nhưng chưa từng xảy ra việc chết hết không còn một ai như lần này.

Hơn nửa, nhân vật chính lại là đệ tử của Nguyên Môn!

Là Tông phái siêu cấp mạnh nhất của Đông Huyền Vực, chuyện này hoàn toàn đã khiến Nguyên Môn bạo nộ. Tuy trong cuộc Thi đấu Tông phái không ai phải chịu trách nhiệm về cái chết của bất cứ ai, nhưng với phong cách của Nguyên Môn, sao có thể nuốt trôi nỗi hận này?

Tổn thất hàng trăm đệ tử tinh nhuệ, tổn thất này với Nguyên Môn mà nói cũng là cắt da cắt thịt!

Vì thế, khi tin tức này truyền đi, một số người nhạy bén cũng đã đoán được, sau chuyện này có lẽ sẽ có cơn giông bão khủng khiếp hơn nhiều.

Truyền tống trận trong Dị Ma Vực thông tới một nơi trong Dị Ma Thành. Vì thế đây cũng chính là nơi đầu nguồn thông tin lan truyền, nhân khí của tòa thành này cũng vì thế mà bùng nổ, trận chiến giữa Lâm Động và đệ tử Nguyên Môn cũng trở thành chủ để được quan tâm nhất ở đây.

Vì Dị Ma Thành là nơi các đệ tử quay về, nên những người dẫn đoàn của các Tông phái siêu cấp đều không rời khỏi đây mà, lưu lại ở đây đợi đệ tử Tông phái mình.

Trong đó đương nhiên cũng có những người của Nguyên Môn, chỉ có điều cái bọn họ đợi được lại không phải đoàn đệ tử thắng lợi trở về mà lại là thông tin khiến tất cả phải ngây cả người!

Đệ tử Nguyên Môn, toàn quân bị tiêu diệt!

Tin tức truyền đi, khi toàn Dị Ma Thành xao động thì có không ít ánh mắt nhìn về khu vực của Nguyên Môn, bọn họ có thể tưởng tượng ở đó đang hỗn loạn đến mức nào!

o0o Rầm!

Trong đại sảnh gần như đông cứng, một chiếc bàn vô cùng chắc chắn bị một chưởng đánh tan vụn, một lão giả gương mặt dữ dằn, hai mắt đỏ quạch cực độ phẫn nộ, tiếng gầm rống như sấm vang khắp đại sảnh:

- Toàn quân bị hủy diệt? Ai có thể cho ta biết thế là thế nào? Tên tiểu súc sinh Lâm Động của Đạo Tông làm sao có thể có bản lĩnh đó?

Trong đại sảnh lúc này có hơn chục vị cao tầng của Nguyên Môn, trong đó có

sáu lão giả vẻ mặt đang ở mức bạo nộ khủng bố, chính là sáu người đứng đầu sáu trong Tám bộ của Nguyên Môn, tương đương với Điện chủ bốn điện của Đạo Tông, thực lực đều là Sinh Huyền Cảnh Đại thành.

- Chắc chắn tên tiểu súc sinh đó có thủ đoạn mờ ám nào đó. Nếu không sao hắn có thể là đối thủ của Nguyên Thương? Ngay cả cường hãn như Chu Thông cũng không thể khiến Nguyên Môn ta tổn thất nghiêm trọng đến mức đó!

Một lão giả khác gương mặt cũng biến dạng, nói.

- Tên tiểu tử đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Đệ tử mạnh nhất Đạo Tông không phải Ứng Tiếu Tiếu sao? Tên Lâm Động đó là sao?

Một lão giả sắc mặt u ám hỏi.

Nghe câu hỏi đó, tất cả những người còn lại đều khựng người. Thực lực của Lâm Động không thể coi là xuất sắc trong số đệ tử Đạo Tông, ai tự nhiên chú ý tới hắn làm gì?

- Liễu U đại nhân, tên Lâm Động này chính là Quán quân của Bách Triều Đại Chiến một năm trước, chỉ là cuối cùng hắn không chọn Nguyên Môn chúng ta mà gia nhập Đạo Tông.

Trong đại sảnh, một người thận trọng lên tiếng.

- Cái gì? Mới gia nhập Đạo Tông một năm đã có bản lĩnh đó? Lưu Thông, lần đó ngươi chọn người kiểu gì mà để người như thế vào Đạo Tông?

Lão giả vừa rồi nghe thấy thế, sắc mặt lạnh băng quát lên.

Nghe tiếng quát đó, người vừa lên tiếng run rẩy, ngẩng đầu lên, gương mặt khổ sở, chính là Lưu Thông đến Bách Triều Đại Chiến để chọn đệ tử.

- Đại nhân, dường như tên tiểu tử đó bài xích Nguyên Môn chúng ta, ta đã nói hết nước hết cái nhưng hắn vẫn không chịu gia nhập!

Lưu Thông cười khổ, hắn cũng không thể ngờ, gã thanh niên một năm trước không là gì trong mắt hắn hiện giờ lại có thể tắm máu Nguyên Môn như thế.

- Khốn kiếp! Loại người đó không lôi kéo được thì phải tìm cơ hội phế hắn đi, ngươi là đồ ngu chắc?

Một lão giả nổi giận.

Lưu Thông run lẩy bẩy, hắn biết những người kia đều đang trong trạng thái bạo nộ, chỉ cần sơ sẩy chút thôi là hắn sẽ ăn khổ ngay.

- Giờ có tức giận cũng vô ích thôi, các vị xem xem chuyện này phải giải quyết sao?

Một lão giả vẻ mặt lạnh băng phẩy tay, trầm giọng nói.

- Đệ tử Nguyên Môn ta không thể để chết dễ dàng như vậy! Tuyệt đối không thể tha cho Lâm Động!

Một người hầm hầm nói.

- Nhưng cuộc Thi đấu Tông phái có quy tắc, nếu chúng ta ra tay là vi phạm quy tắc, hiển nhiên Đạo Tông cũng sẽ không ngồi yên đâu. Mấy lão Điện chủ Đạo Tông vẫn còn ở đó!

- Bốn người bọn chúng thì sao? Lẽ nào để đệ tử Nguyên Môn ta chết oan uổng như vậy?

- Đúng, nhất định nợ máu phải trả bằng máu! Nếu không sau này Nguyên Môn ta còn uy nghiêm gì nữa?

Những tiếng phẫn nộ vang khắp đại sảnh, cao tầng của Nguyên Môn ánh mắt ai cũng đầy sát ý, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên truyền tin này về Tông phái, còn bọn chúng sẽ ở lại đợi đệ tử Đạo Tông. Bất luận thế nào cũng không thể tha cho tên tiểu tử Lâm Động!

o0o Cùng lúc ấy, trong Dị Ma Thành, tại khu vực của đệ tử Đạo Tông, trong phòng khách, không khí vô cùng cổ quái.

Bốn người ngồi trong đó, bàn tay khẽ bám vào ghế. Rất lâu sau đó, Điện chủ Thiên Điện Tề Lôi mới chậm rãi nói:

- Tin tức đó mọi người đã biết hết rồi phải không?

Ba người Trần Chân nhìn nhau, vẻ mặt phức tạp gật đầu, nói:

- Tin tức đó quá chấn động!

- Mẹ kiếp!

Tề Lôi đập bàn:

- Tên tiểu tử Lâm Động làm thế nào vậy? Sao hắn có thể một mình, không chỉ giết Tam Tiểu Vương mà còn giết sạch hơn năm trăm đệ tử Nguyên Môn vậy?

Ba người Trần Chân nhìn nhau cùng lắc đầu, trầm ngâm một chút, nói:

- Việc này sảng khoái thì đúng là sảng khoái… Sắc mặt bọn họ đều khá nặng nề, nhưng nửa câu sau khiến gần như sắc mặt bọn họ trở nên cổ quái.

- Đúng là sảng khoái, bọn tạp chủng Nguyên Môn giết nhiều đệ tử Đạo Tông ta như thế, lần này giết hết cũng chẳng có gì quá đáng!

Tề Lôi gật đầu, nói.

- Hèm!

Trần Chân hắng giọng, nếu không nhắc nhở thì có lẽ bọn họ sẽ cứ nói mãi xem có sảng khoái hay không.

- Nhưng đám tạp chủng Nguyên Môn đó có lẽ sẽ không để yên đâu.

Điện chủ Địa Điện Hạ Viêm nói.

- Hừ, trong cuộc Thi đấu Tông phái này vốn không luận sống chết, trước đây Đạo Tông ta có bao nhiêu đệ tử chết trong tay Nguyên Môn bọn chúng rồi? Chuyện này Lâm Động không có gì quá đáng cả. Nguyên Môn mà dám lấy cớ đó gây chuyện thì Đạo Tông cũng theo đến cùng!

Điện chủ Hồng Điện Chúc Sơn hừ lạnh.

Tề Lôi nheo mắt lại, trầm ngâm một chút, nói:

- Lập tức truyền tin này về, mấy ngày tới luôn chú ý Truyền tống trận trong thành, ngay khi Lâm Động bọn chúng, xuất hiện lập tức toàn lực bảo vệ bọn chúng. Ta nghĩ mấy lão quỷ Nguyên Môn sẽ không cứ thế bỏ đi đâu!

- Ừm!

Ba người Trần Chân nghe vậy cũng gật đầu, hàn quang lóe lên trong mắt.

- Nhưng Trần Chân à, lần này Hoang Điện các ngươi đã có một đệ tử rất xuất sắc đấy!

Tề Lôi bỗng nhìn Trần Chân, giọng nói đầy sảng khoái.

- Chu Thông sư huynh năm đó cũng không bá khí như tiểu tử hắn!

- Ha ha ha… Trần Chân ngửa mặt cười lớn, gương mặt đầy tự hào và đắc ý.

o0o Thời gian dần trôi đi, không khí trong Dị Ma Thành càng ngày càng căng thẳng. Ai cũng biết cường giả của Đạo Tông và Nguyên Môn đều chưa rời đi. Rõ ràng tuy cuộc thi đã kết thúc nhưng sự việc sau đó mới chỉ bắt đầu.

Đến ngày thứ năm, gã thanh niên trở thành tâm điểm chú ý của vô số người cuối cùng đã tỉnh dậy khỏi trạng thái hôn mê.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 815

Trở Về

Khi Lâm Động mở mắt thì đập vào mắt là bầu trời tối tăm mờ ảo. Hắn ngẩn ngơ nhìn bầu trời, mặc cho ký ức trong đầu bắt đầu trào lên như thủy triều.

- Lâm Động sư huynh tỉnh rồi!

Nhưng sự yên tĩnh không kéo dài quá lâu, xung quanh bỗng có tiếng reo lớn mừng rỡ, rồi vô số tiếng huyên náo, tiếng bước chân gấp gáp vọng tới. Rất nhanh Lâm Động đã bị hàng trăm người vây quanh.

Nhìn những gương mặt mừng rỡ xen lẫn lo lắng của sư huynh đệ Đạo Tông, Lâm Động cảm thấy thật ấm áp, hắn khẽ gật đầu một cái.

Nhóm người nhanh chóng bị tách ra, Ứng Tiểu Tiểu, Ứng Hoan Hoan cũng vội tới. Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động đã tỉnh lại, vẻ mặt đầy nhẹ nhõm, nhưng đằng sau đó Lâm Động cũng nhìn thấy vẻ mệt mỏi của nàng.

- Cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại rồi! Ngươi hôn mê đã năm ngày rồi đấy! Nếu ngươi còn không có động tĩnh gì thì bọn ta đã định trở về Đạo Tông rồi!

Ứng Hoan Hoan quỳ bên cạnh Lâm Động, cười nói.

- Năm ngày sao?

Lâm Động cười, cũng không thấy bất ngờ. Hắn khẽ vặn vẹo cơ thể, nguyên lực vốn khô cạn đã trở lại dồi dào, thậm chí còn hùng hồn hơn trước đây. Thương thế trên người cũng đã hoàn toàn lành lặn.

- Khả năng hồi phục của ngươi đúng là rất mạnh, có điều tổn thất quá nhiều tinh huyết, cũng may có Lăng Thanh Trúc cấp cho Thái Thanh Diên, nếu không có lẽ ngươi vẫn chưa tỉnh được!

Ứng Tiếu Tiếu ở bên cạnh nói.

- Lăng Thanh Trúc?

Lâm Động hơi khựng người, rồi gật đầu.

- Đương nhiên, mấy ngày vừa qua đều là do Hoan Hoan chăm sóc ngươi không rời nửa bước. Năm ngày nay nó chưa chợp mắt gì đâu!

Ứng Tiếu Tiếu mỉm cười.

- Tỷ tỷ!

Ứng Hoan Hoan đỏ mặt, nhìn Ứng Tiếu Tiếu đầy trách móc, dáng vẻ đó khiến một số sư huynh đệ xung quanh bật cười.

- Cảm ơn nhé!

Trong lòng Lâm Động dâng lên một trận ấm áp.

- Ngươi là đại công thần của Đạo Tông chúng ta, chăm sóc ngươi cũng là điều nên làm mà. Hơn nữa Thanh Đàn cũng rất lo cho ngươi!

Ứng Hoan Hoan chỉ về phía Thanh Đàn ở bên cạnh. Lúc này cặp mắt Thanh Đàn cũng hoe đỏ, hiển nhiên thời gian Lâm Động hôn mê, nàng cũng vô cùng lo lắng.

Lâm Động đứng dậy, xoa xoa đầu Thanh Đàn, cười:

- Nha đầu ngốc, không phải ta đã không sao rồi à?

- Là muội vô dụng, tưởng rằng hiện giờ đã có thể giúp được huynh!

Nhưng Thanh Đàn lại cúi đầu buồn bã, nói.

Sở dĩ Thanh Đàn bỏ nhà đi là vì không muốn Lâm Động một mình liều mạng. Vốn dĩ nàng tưởng hiện giờ mình đã có thể giúp đỡ được Lâm Động, nhưng khi Lâm Động nghênh chiến Nguyên Thương thì nàng mới nhận ra mình vẫn bất lực như vậy. Hơn hai năm tu luyện hầu như chẳng có chút tác dụng gì!

- Ta không cần muội đứng trước mặt ta, nếu không thì Đại ca ta đây quá vô dụng rồi!

Lâm Động cười, khẽ ôm lấy nàng thiếu nữ đang buồn bã kia một cái.

Thanh Đàn dựa vào lòng Lâm Động, nhưng bàn tay không kìm được nắm lại, trong đôi mắt linh động kia lóe lên sự kiên quyết, sau này nhất quyết không lười nhác trong tu luyện nữa!

- Thần Khôi huynh, lần này đa tạ huynh đã giúp đỡ!

Lâm Động buông Thanh Đàn ra, rồi trịnh trọng ôm quyền với Thần Khôi. Lần này nếu không phải có Thần Khôi giữ chân Nguyên Thương thì có lẽ khi hắn về đến nơi, Đạo Tông đã tổn thất nhiều hơn rồi.

Thần Khôi vội xua tay. Hiện giờ hắn không dám coi gã thanh niên trước mặt là người bình thường nữa rồi. Hắn từng giao đấu nên đương nhiên biết sự cường hãn của Nguyên Thương, nhưng dù vậy, cuối cùng Nguyên Thương cũng biến thành hư vô trong tay Lâm Động, theo sau hắn còn có hơn năm trăm đệ tử tinh nhuệ Nguyên Môn nữa!

Từ trước tới giờ Thần Khôi luôn cho rằng mình có thể gọi là sát phạt quả đoán, nhưng giờ so sánh với Lâm Động thì chẳng là gì cả. Thậm chí đổi lại là hắn có lẽ cũng không thể làm được đến mức đó!

- Những người khác đã rời khỏi Dị Ma Vực rồi sao?

Lâm Động nhìn xung quanh, không gian chật ních người lúc này đã trống

rỗng.

- Ừm, cuộc Thi đấu Tông phái lần này căn bản đã kết thúc rồi, đệ tử các phương đều đã rời khỏi Dị Ma Vực trở về Dị Ma Thành rồi.

Ứng Tiếu Tiếu gật đầu nói.

- Có lẽ Dị Ma Thành lúc này đã hỗn loạn vô cùng rồi a!

Vương Diêm nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, đương nhiên hắn biết chuyện hắn làm sẽ gây chấn động thế nào. Cuộc Thi đấu Tông phái đã tổ chức nhiều lần như vậy rồi, nhưng chưa từng có ai làm được như hắn, giết sạch đệ tử của Tông phái siêu cấp mạnh nhất Đông Huyền Vực!

- Chúng ta ra khỏi Dị Ma Vực là phải lập tức tập hợp với Tề Lôi sư thúc bọn họ, rồi quay về Đạo Tông. Cuộc Thi đấu Tông phái này vốn là trận chiến sinh tử, Nguyên Môn dù có nổi điên thế nào cũng không có lý do đến Đạo Tông gây chuyện!

Ứng Tiếu Tiếu nói.

- Đi thôi!

Lâm Động quay người, mắt nhìn về phương xa, bàn tay trong tay áo khẽ nắm chặt. Tuy lần này hắn làm có phần quá mức, hắn biết chắc chắn sẽ khiến mình trở thành cái gai trong mắt Nguyên Môn. Nhưng hắn không hề sợ hãi, dù được chọn lại lần nữa thì hắn vẫn không chút do dự chọn cách tắm máu Nguyên Môn. Nếu không, không phải đệ tử Đạo Tông phải chết oan sao?

Dứt lời, Lâm Động bay đi trước, ngay sau đó đệ tử Đạo Tông cũng lập tức theo sau bay về hướng Truyền tống trận.

Ai cũng hiểu rõ, có lẽ ở đó có phong ba lớn hơn đang đợi bọn họ!

o0o Dị Ma Thành.

Dị Ma Thành gần đây tựa như ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào, khiến cho không khí ở đây đều nóng bỏng dị thường.

Tuy cuộc Thi đấu Tông phái đã kết thúc, nhưng dòng người trong thành không những không giảm đi mà ngược lại còn đông đúc hơn. Ngay cả người của các Tông phái siêu cấp cũng không có dấu hiệu rời khỏi đây. Xem ra tất cả đều biết rõ chuyện ở đây còn chưa kết thúc.

Trong một góc của Dị Ma Thành, trên một tòa lầu các, một bóng dáng thướt tha y phục trắng như tuyết đang đứng đó, đôi mắt sáng trong nhìn về trung tâm tòa thành, ở đó là Truyền tống trận thông với Dị Ma Vực.

- Thanh Trúc sư tỷ, Lâm Động đại ca bọn họ liệu có xảy ra chuyện gì không?

Phía sau Lăng Thanh Trúc, Tô Nhu có phần lo lắng hỏi.

- Lần này Lâm Động bị thương không nhẹ, hơn nữa chắc hắn cũng biết việc mình làm sẽ gây nên phiền phức lớn thế nào, nếu không để mình phục hồi trở lại trạng thái tốt nhất thì hắn sẽ không tùy tiện lộ diện.

Lăng Thanh Trúc khẽ nói.

Tô Nhu khẽ gật đầu, rồi bỗng nhìn Lăng Thanh Trúc, nói:

- Thanh Trúc sư tỷ, hình như tỷ có quan hệ không bình thường với Lâm Động đại ca?

Dù gì Tô Nhu cũng là con gái, tâm tư khá tinh tế nhạy bén, tuy Lăng Thanh Trúc đối với ai cũng rất lạnh lùng, nhưng nàng có thể cảm nhận được Lăng Thanh Trúc có chút khác biệt đối với Lâm Động.

Lăng Thanh Trúc cũng hơi giật mình vì lời nói của Tô Nhu, nhưng gương mặt không hề thay đổi, chỉ thản nhiên nói:

- Trước đây từng gặp mặt một lần, ngoài ra hắn cũng giúp ta tìm Thái Thanh Tiên Trì!

- Ồ!

Tô Nhu gật gù, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Lăng Thanh Trúc thấy vậy, trong lòng thầm thở phào, định nói gì đó thì bỗng nhiên ánh mắt tập trung vào trung tâm tòa thành, hai tay khẽ nắm lại, lẩm bẩm:

- Người của Đạo Tông ra rồi!

Tô Nhu nghe vậy, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng. Nàng cũng hiểu tòa thành này hiện giờ như ngọn núi lửa, chỉ đợi khi bùng nổ. Mà Lâm Động chính là cái ngòi gây nổ cuối cùng!

o0o Trung tâm Dị Ma Thành có một tế đàn cao, trên cùng của tế đàn là một trận pháp ánh sáng chói lòa. Trận pháp đó chính là Truyền tống trận thông với Dị Ma Vực, chỉ có điều nó là đường một chiều, chỉ có thể ra chứ không thể vào.

Trong thời gian gần đây, trong Truyền tống trận cũng có không ít người đi ra, nhưng sau những nhóm người đông đúc thì phần lớn là những thế lực nhỏ hoặc những người độc hành. Vì thế khi bọn họ xuất hiện cũng không gây nên xao động gì lớn.

Đương nhiên, tuy những người xuất hiện không quan trọng, nhưng điều đó không ảnh hưởng việc nơi đây trở thành tâm điểm quan tâm của toàn bộ Dị Ma Thành.

Lúc này, tế đàn yên tĩnh đã nửa ngày bỗng phát ra những tia sáng lấp lánh, ban đầu cũng không nhiều người chú ý, nhưng khi nhận thấy ánh sáng càng ngày càng gấp gáp thì sắc mặt của không ít người đã thay đổi. Vì bọn họ biết ánh sáng thế này thường chỉ xuất hiện khi có rất nhiều người đi ra!

Mà hiện giờ trong Dị Ma Vực, đệ tử các Tông phái siêu cấp đều đã ra hết,

còn lại chỉ có đệ tử của Đạo Tông mà thôi.

- Cuối cùng cũng ra rồi sao?

Không ít người lẩm bẩm, ánh mắt có phần mong đợi. Bọn họ rất muốn xem người đã khiến cả Đông Huyền Vực chấn động rốt cuộc có ba đầu sáu tay thế nào?

Cả Dị Ma Thành đều tập trung ánh mắt về phía tế đàn. Cuối cùng ánh sáng cũng dần yếu đi, sau đó hàng trăm thân ảnh đã xuất hiện trên không trung. Huy chương đeo trên ngực đám người này cũng khiến mọi người chắc chắn thân phận của bọn họ.

Đệ tử Đạo Tông!

Tòa thành vốn huyên náo dường như bỗng tĩnh lặng lại. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về thân ảnh gầy gò phía trước. Gương mặt hắn vô cùng bình thản, dường như không phải người đã làm ra một chuyện gây chấn động vậy.

Trên không trung, Lâm Động bình tĩnh nhìn không khí quỷ dị trong tòa thành, hai tay khẽ nắm lại.

Uỳnh uỳnh!

Ngay lúc đó, trong tòa thành bỗng có khí tức tựa vũ bão bùng nổ, hơn chục thân ảnh bay tới mang theo tiếng quát đầy sát ý.

- Giỏi lắm tiểu súc sinh ngươi, đợi ngươi đã lâu rồi, mau đền tội cho Nguyên Môn!

Khí tức hùng hồn lan tỏa, sáu thân ảnh già nua, sắc mặt u tối hiện ra trên bầu trời.

- Đền tội? Lâm Động có tội gì? Bọn không biết xấu hổ các ngươi, nghĩ Đạo Tông ta dễ ức hiếp sao? Ngươi dám động thủ không?

Khi sáu lão giả đó đến nơi thì từ một hướng khác trong tòa thành bỗng vang lên tiếng cười lạnh lẽo, rồi bốn thân ảnh hiện ra lơ lửng trên không trung. Đó chính là bốn người bọn Tề Lôi, Trần Chân.

Tất cả mọi người trong thành nhìn cảnh tượng đó đều nín thở, quả nhiên hai Tông phái siêu cấp đã chính thức đối đầu rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 816

Xung Đột

Trên bầu trời Dị Ma Thành, nguyên lực hùng hồn tựa thủy triều đang uỳnh uỳnh lan tỏa, mười cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành đều vận khí tức lên mức cực hạn. Sức mạnh này khiến nguyên lực cả không gian dường như có dấu hiệu sục sôi. Áp lực mà tỏa ra từ đó khiến không ít người cảm thấy nghẹt thở.

Cả tòa thành trở nên tĩnh lặng, bỗng nhiên có vô số âm thanh xé gió vang lên, rồi rất nhiều hắc ảnh bay qua, cuối cùng đáp lên các tòa kiến trúc, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn sự đối đầu hung hãn trên không trung.

Đệ tử Đạo Tông vừa ra khỏi Truyền tống trận cũng hơi giật mình vì cảnh tượng đó, nhưng rồi rất nhanh đã ổn định lại tinh thần, nhìn bọn người Nguyên Môn đầy cảnh giác.

- Quả nhiên bọn chúng không chịu yên!

Ứng Tiếu Tiếu nắm chặt tay, trầm giọng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, nhưng vẻ mặt hắn khá bình tĩnh, hiển nhiên đã sớm đoán trước được điều này. Với sự ngông cuồng của Nguyên Môn, bị thua thiệt lớn như vậy, bảo bọn chúng bỏ qua không phải chuyện dễ dàng!

- Tề Lôi, đệ tử Đạo Tông ngươi thật to gan, dám hạ độc thủ, lẽ nào muốn gây đại chiến Tông phái sao?

Bên phía Nguyên Môn, sắc mặt sáu lão giả u tối nhìn chằm chằm Lâm Động, rồi một lão giả da màu trắng xám, lạnh lùng quát.

- Thạch Đồng lão quỷ, đừng hở chút là chụp mũ như vậy. Cuộc Thi đấu Tông phái đâu phải trò chơi trẻ con, đó là trận chiến sinh tử, tử thương là khó tránh khỏi!

Tề Lôi bình thản nói.

- Có tử thương? Năm trăm bốn mươi đệ tử của Nguyên Môn ta đều bị tên tiểu súc sinh kia giết hết mà gọi là có tử thương?

Lão giả được gọi là Thạch Đồng khóe mặt co giật, gầm lên.

- Thạch Đồng lão quỷ, tốt xấu gì ngươi cũng là Thủ lĩnh một Bộ của Nguyên Môn, đừng có thiếu khí độ như thế. Bao năm nay đệ tử Đạo Tông ta chết trong tay Nguyên Môn còn ít sao? Cuộc thi này sống chết theo số trời, thắng bại dựa vào bản lĩnh mỗi người. Lần này đệ tử Nguyên Môn không bằng người khác, nói câu khó nghe thì… Trần Chân lạnh băng nhìn Thạch Đồng.

- Chết cũng đáng đời!

Lời này của Trần Chân khiến không ít người thầm nhếch môi, xem ra Đạo Tông hận Nguyên Môn cũng lâu lắm rồi.

- Trần Chân, ngươi nói gì?

Sáu lão giả Nguyên Môn nghe thế lập tức đại nộ.

- Nếu các ngươi muốn nghe lần nữa thì lão phu cũng không ngại nói thêm một lần.

Trần Chân cười khảy.

- Trần Chân, bọn ta không muốn đấu khẩu với ngươi. Việc lần này nghiêm trọng thế nào chắc các ngươi cũng rõ. Chuyện này truyền về Đạo Tông, ba đại Chưởng giáo nổi giận thì có lẽ bốn người các ngươi không giải quyết được đâu.

Thạch Đồng kìm nén nộ hỏa, ánh mắt tối sầm, nói.

Nghe đến ba đại Chưởng giáo, sắc mặt bốn người Trần Chân khẽ thay đổi, ở Đông Huyền Vực, tiếng tăm của ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn quả thật khiến không ít người phải run rẩy.

- Thạch Đồng, dù có đem ba đại Chưởng giáo ra đây cũng vô ích thôi. Quy tắc cuộc thi do Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp cùng định ra. Thế nào, Nguyên Môn các ngươi muốn phá vỡ quy tắc sao? Lẽ nào các ngươi thật sự cho rằng Nguyên Môn thế lực lớn là có thể coi thường bảy Tông phái siêu cấp còn lại?

Tề Lôi trầm giọng nói.

Tề Lôi hiển nhiên cũng là lão gian xảo, lời nói vừa rồi đã khiến Nguyên Môn đối đầu với cả bảy Tông phái siêu cấp còn lại. Tuy Nguyên Môn là Tông phái siêu cấp hùng mạnh nhất nhưng rõ ràng không thể nào một chọi bảy.

- Hừ, Tề Lôi, ngươi đừng có tìm cớ cho tên tử đó!

Ánh mắt Thạch Đồng tối sầm lại nhìn chằm chằm Lâm Động:

- Ta đã nhận được tin từ Chưởng giáo bảo phải mời hắn về Nguyên Môn. Yên tâm, bọn ta sẽ không làm gì hắn, đến lúc đó Đạo Tông các ngươi bảo Ứng Huyền Tử đến đón người là được.

- Muốn đưa Lâm Động đi còn phải xem lão phu có đồng ý không đã!

Trần Chân bình thản nói.

- Nếu để Nguyên Môn các ngươi đưa người đi, thì Đạo Tông ta còn mặt mũi nào đứng trong Đông Huyền Vực nữa?

Tề Lôi cười khảy.

- Xem ra các ngươi không định hợp tác rồi?

Sắc mặt Thạch Đồng sa sầm, rồi cười mỉa mai:

- Bốn người các ngươi tuy cũng là Sinh Huyền Cảnh Đại thành, nhưng lẽ nào nghĩ sẽ ngăn được sáu người bọn ta sao?

Ánh mắt Tề Lôi lóe hàn quang, không chút nhân nhượng:

- Vậy thì cứ thử xem!

- Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Thạch Đồng thấy Tề Lôi cứng rắng như vậy, cuối cùng không nhẫn nại được, lạnh băng nói:

- Nếu đã vậy thì đừng trách bọn ta không khách khí. Ta đã nói rồi, bọn ta chỉ thừa lệnh Chưởng giáo mời Lâm Động đến Nguyên Môn một chuyến mà thôi.

- Ngươi nghĩ bọn ta là lũ ngu hết sao?

Trần Chân cười khảy, nếu Lâm Động rơi vào tay Nguyên Môn, ai dám đảm bảo bọn chúng sẽ không dùng thủ đoạn ngầm nào đó. Đến lúc đó muốn đòi người đâu phải dễ.

- Động thủ!

Thạch Đồng vung tay, tiếng quát đầy sát ý và nôn nóng vang vọng khắp bầu trời.

Uỳnh!

Thạch Đồng vừa dứt lời, nguyên lực hùng hồn lập tức bùng phát, rồi hắn lao vút tới bốn người Tề Lôi.

- Đệ tử Đạo Tông, lùi ra!

Tề Lôi thấy vậy, ánh mắt tối sầm, hô lớn một tiếng, sau đó nguyên lực trên

người cũng bùng nổ, thân hình bay về phía trước, theo sau là ba người bọn Trần Chân.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn lao vào nhau trên bầu trời, vô số công kích khủng khiếp khiến người khác phải tê dại nhanh chóng lan tỏa ra, cả không gian bị bao bọc bởi những tiếng nổ như sấm rền.

- Lâm Động, các ngươi rời khỏi đây trước đi!

Trong tiếng nổ ầm ầm, tiếng của Trần Chân vọng ra.

Lâm Động nhìn trận giao chiến kinh người trên không trung, ánh mắt có phần ngưng trọng, trầm ngâm một chút rồi gật đầu, nhìn sang đệ tử Đạo Tông:

- Chúng ta đi!

Trận chiến ở tầng thứ này, các đệ tử bình thường căn bản không thể nhúng tay vào, vì thế bọn hắn có ở lại cũng chẳng giúp được gì. Với thực lực của bọn Tề Lôi muốn bỏ chạy thì sáu gã cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành cũng không thể ngăn cản nổi.

- Lưu Thông, chặn tên tiểu tử đó lại!

Nhưng khi Lâm Động vừa định đưa mọi người rời đi thì Thạch Đồng bỗng hét lên, sau đó một vài đạo thân ảnh bay tới trước mặt Lâm Động.

- Là ngươi?

Lâm Động nhìn thân ảnh phía trước, vẻ mặt có chút kinh ngạc, rõ ràng đã nhận ra Lưu Thông.

- Tiểu tử, ngươi đúng là có bản lĩnh lớn!

Lưu Thông chằm chằm nhìn Lâm Động, tâm trạng cũng rất phức tạp. Nhớ lần trên đỉnh Bách Triều Sơn, Lâm Động chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nhưng chỉ trong gần một năm ngắn ngủi mà hắn đã trưởng thành đến mức này.

- Ha ha, cũng nhờ ngươi thôi!

Lâm Động cười nhạt, Lưu Thông từng là cường giả trong mắt hắn, nhưng dường như cũng chỉ vậy mà thôi, nói về độ cường hãn, thậm chí Lưu Thông còn kém hơn Nguyên Thương một bậc.

- Lâm Động, mau mau chịu trói đi. Đại họa thế này, Đạo Tông cũng không thể bảo vệ ngươi được đâu!

Lưu Thông lạnh lùng quát lớn.

- Dựa vào các ngươi có lẽ chưa có tư cách nói với ta lời đó!

Lâm Động liếc nhìn mấy người sau lưng Lưu Thông, có lẽ đó là các Chấp sự của Nguyên Môn, thực lực đều là Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, cũng không phải yếu, nhưng với Lâm Động thì rõ ràng không đủ tính uy hiếp.

- Ngông cuồng!

Lưu Thông nghe thấy thế, sắc mặt lập tức đỏ au, hiển nhiên không thể ngờ kẻ từng là nhân vật nhỏ bé trong mắt hắn lại dám coi thường hắn như vậy.

- Bắt lấy hắn!

Ánh mắt Lôi Thiên lấp lánh hàn quang, hắn trầm giọng hô lớn.

Xoẹt!

Sau tiếng hô của Lưu Thông, các Chấp sự bên cạnh hắn lập tức lao tới, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, cuối cùng tấn công về phía Lâm Động.

Vút!

Thế nhưng khi bọn chúng vừa ra tay thì Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm đều đồng loạt ra tay. Bọn họ cũng đã là cường giả cấp bậc Sinh Huyền Cảnh rõ ràng thực lực còn mạnh hơn Chấp sự của Nguyên Môn. Vì thế đã dễ dàng chặn được bọn chúng.

Lưu Thông thấy vậy, sắc mặt không khỏi thấy khó coi. Thế nhưng khi hắn định động thủ thì thấy Lâm Động đã xuất hiện một cách quỷ mị, rồi một tiếng cười khảy truyền tới tai hắn.

- Ta đã nói rồi, hiện giờ ngươi không có tư cách nói với ta như vậy!

Vừa dứt lời thì Lâm Động đã tới trước mặt Lưu Thông. Lưu Thông thấy vậy, ánh mắt lạnh băng, lật tay tung một chưởng, chưởng phong mang theo nguyên lực vô cùng hùng hồn đánh ra.

Nhưng Lâm Động không hề có ý định tránh né, trên cánh tay lấp lánh thanh quang, hoa văn rồng như ẩn như hiện trên tay hắn.

Ầm!

Âm thanh va chạm giữa chưởng và quyền vang lên, nguyên lực bùng nổ cuộn trào. Ngay sau đó toàn thân Lưu Thông bay ngược về sau một cách thảm hại, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn gã thanh niên không hề di chuyển. Thực lực của nhân vật nhỏ bé kia đã vượt qua hắn!

- Đi!

Lâm Động đánh lui Lưu Thông, nhưng cũng không định dây dưa thêm, vẫy tay định rút lui.

- Tiểu tử, muốn đi đâu? Ngoan ngoãn đến Nguyên Môn đền tội!

Thế nhưng ngay khi Lâm Động định rút lui thì trong trận chiến ác liệt trên

trời, một thân ảnh già nua bỗng nhiên bay tới, nguyên lực biến thành một bàn tay khổng lồ hàng trăm trượng phong tỏa đường lui của Lâm Động.

Một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành cuối cùng đã ra tay với Lâm Động!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn bàn tay khổng lồ trên không trung kia, ánh mắt tối lại, định dùng hết sức chống lại nhưng trong lòng bỗng nhiên rung lên, vội ngoảnh đầu sang, chỉ thấy từ xa bỗng có một dòng lưu quang bắn tới! Sau đó một tràng cười lớn vang vọng khắp không gian:

- Ha ha, lão già ở đâu ra, muốn ra tay với Lâm Động thì phải hỏi xem Điêu gia ta có đồng ý không đã!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 817

Tái Ngộ

Tràng cười lớn kèm theo năng lượng cuồng bạo vang lên như sấm rền, nhanh chóng lan tỏa khắp Dị Ma Thành.

Trước rất nhiều ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy ở chân trời phía xa, hai đạo lưu quang bay tới nhanh như chớp, sau vài lần lóe sáng đã xuất hiện trên bầu trời.

Uỳnh!

Lưu quang bay tới, một người trong đó bỗng nhiên tung chưởng, lập tức năng lượng tử hắc sắc bùng phát tựa như bão tố đánh lên bàn tay nguyên lực khổng lồ đang ập tới Lâm Động.

Ầm ầm ầm!

Hai đạo công kích mạnh mẽ va chạm, tiếng nổ vang trời, tất cả mọi người cùng chấn kinh nhìn thấy, bàn tay nguyên lực do cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành ngưng tụ ra đã nhanh chóng bị năng lượng tử hắc sắc kia xâm thực mất!

- Ngươi là ai, dám ngăn cản Nguyên Môn ta?

Công kích bị chặn lại, một lão giả ám xám hiện ra trên bầy trời, sắc mặt khó coi nhìn bàn tay khổng lồ tan biến, ánh mắt tối sầm nhìn hai đạo lưu quang, quát lên.

Lưu quang biến mất, sau đó hai thân ảnh xuất hiện bên cạnh Lâm Động, một

người to cao như tòa tháp, bề mặt da đen sẫm như làm từ huyền thiết, dưới ánh nắng phản chiếu lên những tia sáng kim loại, tỏa ra một thứ năng lượng mạnh mẽ cường hãn khó tả.

Bên cạnh thân ảnh đó là một nam tử mặc thanh y dáng đứng cao ngạo. So với thân ảnh to lớn bên cạnh hắn vô cùng nhỏ bé. Điều khiến người ta phải kinh ngạc là gương mặt tuấn mỹ đến kỳ lạ của hắn, cảm giác ngay cả đến nữ nhân cũng phải đố kỵ.

Thân hình hai người khác biệt quá lớn, nhìn từ xa rất kích thích thị giác. Mà hai người bộ dáng như vậy, ngoài Tiểu điêu và Tiểu Viêm ra thì còn là ai được?

- Đại ca, hình như bọn ta đến hơi muộn, vốn định đến Dị Ma Vực tìm huynh!

Tiểu Viêm gãi đầu, nhìn Lâm Động cười hiền hậu, nói.

- Chẹp chẹp, đúng là trận thế không nhỏ, ngươi cũng thật biết gây chuyện. Sự việc trong Dị Ma Vực ta cũng đã nghe rồi, làm tốt lắm!

Tiểu điêu hiện thân không hề để ý đến lão giả áo xám kia, chỉ quay lại nhìn Lâm Động, cười trêu đùa một câu rồi hỏi:

- Không sao chứ?

Lâm Động nhìn hai người lắc đầu cười khổ, hắn có thể nhận ra, khi hai người kia thấy hắn bình an vô sự thì thân thể đều thả lỏng hơn nhiều, sau đó khóe miệng bất giác nhướng lên cười, trong lòng thấy vô cùng ấm áp.

- Bọn họ là ai vậy?

Phía sau Lâm Động, Ứng Tiếu Tiếu nhìn hai người vừa xuất hiện, nhíu mày hỏi.

- Đó là Lâm Điêu và Lâm Viêm, anh em kết bái với Lâm Động. Hồi đầu bọn họ cùng đến Đạo Tông, nhưng sau khi Lâm Động gia nhập thì bọn họ ra ngoài

tôi luyện.

Ứng Hoan Hoan giải thích, hiển nhiên nàng cũng có chút hiểu biết về hai người bọn Tiểu điêu, dù sao thì lần ở Ma Âm Sơn bọn họ đã từng kề vai tác chiến.

- Ồ?

Ứng Tiếu Tiếu hơi ngạc nhiên, sau đó ánh mắt nhìn hai người đó có phần ngưng trọng. Từ thân thể sừng sững như tòa tháp của Tiểu Viêm, nàng có thể cảm nhận một mùi vì nguy hiểm nồng đậm, dường như đằng sau nụ cười hiện hậu kia ẩn chứa một tính cách vô cùng hiếu sát.

Sự hung hãn đó tương tự như Lâm Động khi bạo nộ, đúng là có cảm giác gần mực thì đen!

Còn về Tiểu điêu ở bên cạnh, Ứng Tiếu Tiếu cũng chú ý nhiều hơn về gương mặt tuấn mỹ yêu dị của hắn. Sau đó vẻ ngưng trọng càng rõ rệt hơn trên gương mặt, vì nàng nhận ra từ hắn không có chút cảm giác nguy hiểm nào cả!

Những người cho nàng cảm giác đó thường chỉ có hai loại, một là người không có chút sức uy hiếp nào, hai là người có thực lực vượt xa nàng quá nhiều, nhiều đến mức nàng không thể cảm ứng được chút gì!

Nếu trước đó Tiểu điêu chưa ra tay thì có lẽ Ứng Tiếu Tiếu sẽ cho rằng hắn thuộc loại thứ nhất, nhưng vừa rồi hắn đã dễ dàng đánh tan công kích của một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, vì thế có nghĩa là thực lực Tiểu điêu đã mạnh đến mức nàng không thể thăm dò nổi!

Thâm sâu khó lường!

Đó là đánh giá của Ứng Tiếu Tiếu dành cho Tiểu điêu, nàng cũng cảm thấy kinh ngạc vì Lâm Động có mối quan hệ với nhân vật cấp bậc thế này.

- Hắc hắc, tiểu cô nương cũng nhớ kỹ bọn ta nhỉ?

Khi hai tỷ muội Ứng Hoan Hoan nói chuyện thì Tiểu điêu bỗng quay lại, cười với Ứng Hoan Hoan một tiếng.

Hiển nhiên hắn có ấn tượng rất sâu sắc với Ứng Hoan Hoan. Thân phận Luân Hồi Giả của Ứng Hoan Hoan khiến ngay cả Tiểu điêu cũng phải e dè, hắn biết nếu Ứng Hoan Hoan thật sự hoàn toàn thức tỉnh thì chắc chắn sẽ trở thành cường giả đỉnh cấp trong phiến thiên địa này. Có điều tình hình lúc này dường như nữ tử nàng có chút tình ý với Lâm Động, đó cũng là chuyện tốt.

Ứng Hoan Hoan cũng khẽ cười với Tiểu điêu.

- Ủa?

Tiểu điêu rời mắt khỏi Ứng Hoan Hoan, dừng lại trên người thiếu nữ bên cạnh, khựng người lại:

- Sao cô bé này lại ở đây?

- Thanh Đàn?

Tiểu Viêm cũng khựng người nhìn người thiếu nữ đó.

Thanh Đàn thấy ánh mắt của hai người như vậy cũng chẳng hiểu chuyện gì, hình như hai người này quen biết với nàng thì phải?

- Thanh Đàn, còn nhớ Tiểu Viêm không?

Lâm Động cười cười, vỗ vỗ cánh tay Tiểu Viêm, hỏi Thanh Đàn.

- Tiểu Viêm?

Thanh Đàn chớp mắt, mãi lâu sau mới mở to mắt, nhìn thân ảnh to sừng sững, tay bịt miệng kêu lên:

- Là Tiểu Viêm sao?

Hồi Lâm Động và Tiểu Viêm rời khỏi Vương triều Đại Viêm, Tiểu Viêm vẫn chưa biến hóa được nhân hình vì thế từ trước tới giờ Thanh Đàn chỉ biết Tiểu Viêm là một đầu Hỏa Mãng Hổ, nhưng hiện giờ không ngờ nó đã trở nên dũng mãnh thế này.

- Không phải chứ? Ngươi là Tiểu Viêm thật sao? Sao lại biến thành thế này?

Cô nàng thiếu nữ chỉ kinh ngạc trong chốc lát rồi xông tới đầy hiếu kỳ, bàn tay nhỏ bé vuốt vuốt lên làn da cứng rắn như thép của Tiểu Viêm, ríu rít nói.

Tiểu Viêm nhìn cô nàng thiếu nữ như con chim nhỏ bên cạnh, trên gương mặt nở nụ cười hiền hậu, trong đôi mắt ẩn hiện hung quang ánh lên sự dịu dàng hiếm thấy, hiển nhiên là hắn vẫn nhớ rất rõ chuyện trước đây.

- Không lễ phép gì cả, sau này phải gọi là Lâm Viêm đại ca!

Lâm Động cười vỗ vỗ đầu Thanh Đàn, rồi chỉ Tiểu điêu ở bên cạnh:

- Người này thật ra đã biết muội nhiều năm rồi, chỉ là trước đây hắn ở trong cơ thể ta nên muội không biết. Ừm, giờ hắn là Lâm Điêu!

Nghe Lâm Động nói vậy, Thanh Đàn cũng gật đầu, tò mò nhìn Tiểu điêu rồi hạ giọng nói với Lâm Động:

- Lâm Điêu đại ca xinh đẹp thật!

Thanh Đàn nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Tiểu điêu nghe thấy, nhất thời gương mặt tuấn mỹ của hắn xuất hiện sự bối rối.

Lâm Động thấy Tiểu điêu trước nay luôn mặt dày, không ngờ lại biết bối rối, cũng không kìm được bật cười.

- Các hạ là ai? Lâm Động là người mà Chưởng giáo Nguyên Môn ta mời, mong các hạ đừng nhúng tay vào tránh rước họa vào thân!

Lão giả áo xám thấy hai người bọn Tiểu điêu xuất hiện, nhưng không hề để tâm dến mình, vẻ mặt khó coi, lên tiếng.

- Lắm lời!

Lúc này Tiểu điêu cũng quay lại, khóe miệng nhếch lên:

- Chỉ là giết một ít đệ tử Nguyên Môn các ngươi thôi mà, cần thiết phải giận quá mất khôn vậy không?

Nghe thế, sắc mặt lão giả áo xám lạnh băng:

- Tên tiểu súc sinh này giết năm trăm bốn mươi đệ tử Nguyên Môn ta, sát tâm của hắn quá nặng, Nguyên Môn ta cũng chỉ muốn tốt cho hắn, mời về Nguyên Môn để tiêu trừ ma khí! Ta không cần biết ngươi và hắn có quan hệ gì, vẫn khuyên ngươi đứng một bên là tốt nhất, nếu không cái giá phải trả ngươi không trả nổi đâu.

- Vậy sao?

Tiểu điêu ngẩng đầu lên, nở nụ cười tươi rói, rồi dần trở nên dữ dằn, hắn giơ bàn tay phải ra, một ngọn hỏa diễm tử hắc sắc ngưng tụ trên bàn tay, giọng nói lạnh thấu xương mang sát ý nồng đậm vang lên:

- Lão cẩu không biết điều, huynh đệ của Điêu gia ta mà các ngươi có tư cách quản giáo sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 818

Thực Lực Của Tiểu Điêu

Tiểu điêu đứng trên không, ngọn hỏa diễm cháy rực trong lòng bàn tay, ánh hỏa diễm phản chiếu trên gương mặt tuấn mỹ của hắn, phảng phất phát ra một thứ khí hung sát khiến người khác phải lạnh gáy.

Nhiều người trong Dị Ma Thành cũng sững người vì lời Tiểu điêu vừa nói, sau đó thầm chép miệng. Người này rốt cuộc lai lịch ra sao mà ngay cả Nguyên Môn hắn cũng không coi ra gò?

- Không hổ là huynh đệ a!

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn nhau một cái, tính cách Tiểu điêu dường như còn cao ngạo hơn cả Lâm Động, lời nói cũng hung hăng hơn nữa, hoàn toàn không hề nể mặt đối phương.

- Ngươi muốn chết!

Ánh mắt lão giả áo xám hoàn toàn lạnh băng, cơ mặt co giật, rõ ràng đã bị lời nói không chút khách khí của Tiểu điêu chọc giận.

- Nếu ngươi và tên tiểu tử kia là đồng bọn thì ta bắt luôn cả ngươi!

Lão giả áo xám hung hăng nói.

- Dựa vào ngươi thôi sao?

Tiểu điêu cười, hai tay chắp sau lưng, nụ cười không hề che giấu sự khinh miệt. Hành động của hắn đúng là rất nghênh ngang, nhưng cũng có phong thái

ngang tàng, khí độ này cộng với gương mặt tuấn mỹ của hắn khiến không ít ánh mắt thiếu nữ trong thành đều lấp lánh.

- Để xem ngươi có thể cứng miệng đến lúc nào?

Lão giả áo xám mặt tím lại, rồi nguyên lực cuộn trào biến thành một ngọn núi khổng lồ ập xuống Tiểu điêu.

- Hừ!

Tiểu Viêm thấy thế, sự hiền hậu trên gương mặt lập tức biến mất, thay vào đó là sát khí lạnh băng, gần như chỉ chớp mắt một kẻ cao lớn hiền hậu đã biết thành một Sát Thần hung dữ!

- Để ta!

Nhưng Tiểu Viêm chưa kịp ra tay thì Tiểu điêu đã xua tay, sau đó bàn tay có ngọn hỏa diễm giơ ra, chụp về phía ngọn núi khổng lồ một cái.

Uỳnh!

Chỉ thấy không gian xung quanh ngọn núi, nguyên lực bỗng nhiên biến dạng, dường như bị một bàn tay khổng lồ bóp vụn vậy.

- Phá!

Âm thanh trầm đục vang ra từ miệng Tiểu điêu, không gian lập tức biến dạng cực hạn, ngọn núi nguyên lực bị hắn một chưởng bóp nát vụn!

Nguyên lực hùng hồn ập xuống từ trên trời, sắc mặt lão giả áo xám dần tối lại, một đòn này của Tiểu điêu đủ để cho thấy thực lực cường hãn của hắn, dù gì thì chính lão cũng không thể tự tin mình có thể tùy ý khiến không gian biến dạng như vậy!

- Thực lực lại hồi phục thêm một chút rồi!

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, khẽ mỉm cười. Lần trước trên Ma Âm Sơn, thực lực Tiểu điêu vẫn chưa đến mức này, rõ ràng trong thời gian qua, Tiểu điêu đã hồi phục được thêm không ít.

- Với thực lực hiện giờ có lẽ trong Sinh Huyền Cảnh, Nhị ca không có đối thủ!

Tiểu Viêm cười khẽ, nói.

Lâm Động gật gù, nếu là như vậy thì có lẽ hiện giờ Tiểu điêu đã là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn rồi, không biết khi hắn ta hoàn toàn phục hồi thì sẽ có thực lực thế nào?

- Chút bản lĩnh đó cũng dám ngông nghênh trước mặt Điêu gia ta?

Tiểu điêu một chưởng bóp nát ngọn núi khổng lồ, gương mặt liền hiện lên nụ cười lạnh băng, bàn tay có ngọn hỏa diễm rừng rực bỗng chuyển hướng sang lão giã áo xám rồi nắm lại.

Uỳnh!

Không gian quanh lão giả một lần nữa méo mó, hơn nữa trong không gian ấy còn có hỏa diễm tử hắc sắc bùng cháy, nhanh chóng ập về phía lão gỉa.

Lão giả áo xám đại kinh thất sắc, vội vung tay lên, nguyên lực trào dâng để chống lại ngọn hỏa diễm khủng bố kia.

Phụt phụt!

Nguyên lực hùng hồn ập tới ngọn hỏa diễm, những tiếng phụt phụt không ngừng vang lên. Ngay sau đó lão giả kinh hoàng nhìn thấy nguyên lực của mình đã bị ngọn hỏa diễm kia thiêu đốt nhanh chóng tan biến!

Vút!

Tiểu điêu cười lạnh, búng một ngón tay, hỏa diễm biến thành Hỏa Long xuyên thủng lớp phòng ngự của lão giả áo xám rồi oanh kích lên người lão giả.

Bùm!

Âm thanh trầm đục vang lên trên không trung, sau đó lão giả áo xám kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân bắn ngược ra phía sau, bề mặt da lão cũng đỏ ửng lên, máu chảy khỏi khóe miệng, khí tức yếu ớt hẳn đi, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Khi mọi người nhìn thấy lão giả áo xám bắn ngược ra một cách thảm hại như vậy, ai cũng không nén nổi hít vào một hơi. Đây là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành a, không ngờ lại chỉ kiên trì được một chút như vậy trước gã thanh niên yêu dị kia?

- Thực lực cường hãn thật, rốt cuộc người này có lai lịch ra sao?

Trên tòa lầu các trong thành, Lăng Thanh Trúc nhìn chiến cục với chút ngưng trọng, nghi hoặc nói.

- Người này nhìn vẻ ngoài tuy tuổi tác không nhiều, nhưng đó không phải tuổi tác thật của hắn. Thực lực của hắn có lẽ đã là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn!

Bên cạnh Lăng Thanh Trúc, một mỹ phụ ánh mắt cũng ngưng trọng nhìn lên bầu trời. Đó là người dẫn đầu Cửu Thiên Thái Thanh Cung lần này, thực lực cũng là Sinh Huyền Cảnh Đại thành.

- Đó là Lâm Điêu đại ca, là huynh đệ kết nghĩa của Lâm Động đại ca!

Tô Nhu bỗng nói xen vào.

- Ồ?

Lăng Thanh Trúc và mỹ phụ kia thần tình chợt hơi động, quay sang nhìn Tô

Nhu.

- Ba huynh đệ Lâm Động đại ca đều đến từ Vương triều Đại Viêm. Lâm Điêu đại ca bình thường rất hung dữ, ban đầu mới gặp ở Bách Triều Đại Chiến, huynh ấy còn muốn đuổi bọn muội đi, nhưng sau đó Lâm Động đại ca lên tiếng thì bọn họ mới đồng ý cho bọn muội đi theo.

Tô Nhu cười, nói.

- Nhưng con người Lâm Điêu đại ca cũng rất tốt. Hì hì, thường mọi chuyện Lâm Động đại ca đã quyết định, huynh ấy sẽ không phản đối.

Lăng Thanh Trúc nhìn người mỹ phụ, sau đó ngoảnh sang nhìn Lâm Động ở phía xa với ánh mắt phức tạp. Càng tiếp xúc nhiều, càng nhiều chuyện của Lâm Động khiến nàng thấy kinh ngạc. Ví dụ như gã thanh niên tuấn mỹ thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn kia lại là huynh đệ kết nghĩa của hắn, hơn nữa theo Tô Nhu nói, thì không khó nhận ra, trong ba huynh đệ, Lâm Động chiếm vị trí chủ đạo!

Có thể khiến một người thực lực hơn hẳn mình thừa nhận vị trí chủ đạo của mình không phải chuyện dễ dàng!

o0o Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, một luồng năng lượng cường hãn bùng nổ, sau đó một vài thân ảnh bắn ngược ra sau, chính là Tề Lôi và bọn Thạch Đồng vừa rồi giao chiến!

- Liễu U?

Năm người bọn Thạch Đồng của Nguyên Môn nhìn lão giã áo xám trong tình trạng thảm hại, sắc mặt đều thay đổi.

- Thực lực của hắn vô cùng cường hãn, không biết từ đâu chui ra?

Lão giả được gọi là Liễu U, sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn về phía Tiểu điêu,

nói.

Năm người bọn Thạch Đồng thoáng cau mày, ánh mắt tối tăm nhìn Tiểu điêu, rồi Thạch Đồng tiến lên trầm giọng nói:

- Vị bằng hữu đây… - Các ngươi lên cùng lúc đi!

Thế nhưng hắn còn chưa nói xong thì Tiểu điêu đã cười nhạt, nói.

- Ngươi!

Thạch Đồng nghe vậy lập tức đại nộ. Xem ra không cần thiết phải nói gì nữa, kẻ trước mặt rõ ràng là muốn đối đầu với bọn chúng.

- Được, hôm nay ta muốn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà dám cường hãn như vậy?

Thạch Đồng vung tay.

Cách đó không xa, bốn người bọn Tề Lôi, Trần Chân nhìn thấy vậy đều khựng người, rồi nhìn Tiểu điêu, rõ ràng không hiểu tại sao hắn lại giúp đỡ.

- Hắn là ai vậy?

Tề Lôi nghi hoặc hỏi.

- Hình như là bằng hữu của Lâm Động.

Trần Chân do dự nói, Trần Chân cũng từng gặp qua Tiểu điêu, nhưng Tiểu điêu hồi đó rõ ràng không khủng bố đến mức này.

Ba người bọn Tề Lôi nghe thế đều kinh ngạc, không thể ngờ Lâm Động lại quen được một cường giả như thế này.

- Cứ giao bọn chúng cho ta!

Tiểu điêu nhìn bốn người bọn Tề Lôi một cái rồi bước ra. Theo từng bước chân, hỏa diễm tử hắc sắc cũng bùng lên phía sau, nhìn từ xa tựa như Yêu Thần giáng thế.

- Tất cả các ngươi cùng lên đi, nếu không thì không còn cơ hội đâu!

Gương mặt tuấn mỹ của Tiểu điêu dần hiện lên nụ cười lạnh lùng, lời nói không hề che giấu bá khí.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 818

Thực Lực Của Tiểu Điêu

Tiểu điêu đứng trên không, ngọn hỏa diễm cháy rực trong lòng bàn tay, ánh hỏa diễm phản chiếu trên gương mặt tuấn mỹ của hắn, phảng phất phát ra một thứ khí hung sát khiến người khác phải lạnh gáy.

Nhiều người trong Dị Ma Thành cũng sững người vì lời Tiểu điêu vừa nói, sau đó thầm chép miệng. Người này rốt cuộc lai lịch ra sao mà ngay cả Nguyên Môn hắn cũng không coi ra gò?

- Không hổ là huynh đệ a!

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu nhìn nhau một cái, tính cách Tiểu điêu dường như còn cao ngạo hơn cả Lâm Động, lời nói cũng hung hăng hơn nữa, hoàn toàn không hề nể mặt đối phương.

- Ngươi muốn chết!

Ánh mắt lão giả áo xám hoàn toàn lạnh băng, cơ mặt co giật, rõ ràng đã bị lời nói không chút khách khí của Tiểu điêu chọc giận.

- Nếu ngươi và tên tiểu tử kia là đồng bọn thì ta bắt luôn cả ngươi!

Lão giả áo xám hung hăng nói.

- Dựa vào ngươi thôi sao?

Tiểu điêu cười, hai tay chắp sau lưng, nụ cười không hề che giấu sự khinh miệt. Hành động của hắn đúng là rất nghênh ngang, nhưng cũng có phong thái

ngang tàng, khí độ này cộng với gương mặt tuấn mỹ của hắn khiến không ít ánh mắt thiếu nữ trong thành đều lấp lánh.

- Để xem ngươi có thể cứng miệng đến lúc nào?

Lão giả áo xám mặt tím lại, rồi nguyên lực cuộn trào biến thành một ngọn núi khổng lồ ập xuống Tiểu điêu.

- Hừ!

Tiểu Viêm thấy thế, sự hiền hậu trên gương mặt lập tức biến mất, thay vào đó là sát khí lạnh băng, gần như chỉ chớp mắt một kẻ cao lớn hiền hậu đã biết thành một Sát Thần hung dữ!

- Để ta!

Nhưng Tiểu Viêm chưa kịp ra tay thì Tiểu điêu đã xua tay, sau đó bàn tay có ngọn hỏa diễm giơ ra, chụp về phía ngọn núi khổng lồ một cái.

Uỳnh!

Chỉ thấy không gian xung quanh ngọn núi, nguyên lực bỗng nhiên biến dạng, dường như bị một bàn tay khổng lồ bóp vụn vậy.

- Phá!

Âm thanh trầm đục vang ra từ miệng Tiểu điêu, không gian lập tức biến dạng cực hạn, ngọn núi nguyên lực bị hắn một chưởng bóp nát vụn!

Nguyên lực hùng hồn ập xuống từ trên trời, sắc mặt lão giả áo xám dần tối lại, một đòn này của Tiểu điêu đủ để cho thấy thực lực cường hãn của hắn, dù gì thì chính lão cũng không thể tự tin mình có thể tùy ý khiến không gian biến dạng như vậy!

- Thực lực lại hồi phục thêm một chút rồi!

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, khẽ mỉm cười. Lần trước trên Ma Âm Sơn, thực lực Tiểu điêu vẫn chưa đến mức này, rõ ràng trong thời gian qua, Tiểu điêu đã hồi phục được thêm không ít.

- Với thực lực hiện giờ có lẽ trong Sinh Huyền Cảnh, Nhị ca không có đối thủ!

Tiểu Viêm cười khẽ, nói.

Lâm Động gật gù, nếu là như vậy thì có lẽ hiện giờ Tiểu điêu đã là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn rồi, không biết khi hắn ta hoàn toàn phục hồi thì sẽ có thực lực thế nào?

- Chút bản lĩnh đó cũng dám ngông nghênh trước mặt Điêu gia ta?

Tiểu điêu một chưởng bóp nát ngọn núi khổng lồ, gương mặt liền hiện lên nụ cười lạnh băng, bàn tay có ngọn hỏa diễm rừng rực bỗng chuyển hướng sang lão giã áo xám rồi nắm lại.

Uỳnh!

Không gian quanh lão giả một lần nữa méo mó, hơn nữa trong không gian ấy còn có hỏa diễm tử hắc sắc bùng cháy, nhanh chóng ập về phía lão gỉa.

Lão giả áo xám đại kinh thất sắc, vội vung tay lên, nguyên lực trào dâng để chống lại ngọn hỏa diễm khủng bố kia.

Phụt phụt!

Nguyên lực hùng hồn ập tới ngọn hỏa diễm, những tiếng phụt phụt không ngừng vang lên. Ngay sau đó lão giả kinh hoàng nhìn thấy nguyên lực của mình đã bị ngọn hỏa diễm kia thiêu đốt nhanh chóng tan biến!

Vút!

Tiểu điêu cười lạnh, búng một ngón tay, hỏa diễm biến thành Hỏa Long xuyên thủng lớp phòng ngự của lão giả áo xám rồi oanh kích lên người lão giả.

Bùm!

Âm thanh trầm đục vang lên trên không trung, sau đó lão giả áo xám kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân bắn ngược ra phía sau, bề mặt da lão cũng đỏ ửng lên, máu chảy khỏi khóe miệng, khí tức yếu ớt hẳn đi, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Khi mọi người nhìn thấy lão giả áo xám bắn ngược ra một cách thảm hại như vậy, ai cũng không nén nổi hít vào một hơi. Đây là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành a, không ngờ lại chỉ kiên trì được một chút như vậy trước gã thanh niên yêu dị kia?

- Thực lực cường hãn thật, rốt cuộc người này có lai lịch ra sao?

Trên tòa lầu các trong thành, Lăng Thanh Trúc nhìn chiến cục với chút ngưng trọng, nghi hoặc nói.

- Người này nhìn vẻ ngoài tuy tuổi tác không nhiều, nhưng đó không phải tuổi tác thật của hắn. Thực lực của hắn có lẽ đã là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn!

Bên cạnh Lăng Thanh Trúc, một mỹ phụ ánh mắt cũng ngưng trọng nhìn lên bầu trời. Đó là người dẫn đầu Cửu Thiên Thái Thanh Cung lần này, thực lực cũng là Sinh Huyền Cảnh Đại thành.

- Đó là Lâm Điêu đại ca, là huynh đệ kết nghĩa của Lâm Động đại ca!

Tô Nhu bỗng nói xen vào.

- Ồ?

Lăng Thanh Trúc và mỹ phụ kia thần tình chợt hơi động, quay sang nhìn Tô

Nhu.

- Ba huynh đệ Lâm Động đại ca đều đến từ Vương triều Đại Viêm. Lâm Điêu đại ca bình thường rất hung dữ, ban đầu mới gặp ở Bách Triều Đại Chiến, huynh ấy còn muốn đuổi bọn muội đi, nhưng sau đó Lâm Động đại ca lên tiếng thì bọn họ mới đồng ý cho bọn muội đi theo.

Tô Nhu cười, nói.

- Nhưng con người Lâm Điêu đại ca cũng rất tốt. Hì hì, thường mọi chuyện Lâm Động đại ca đã quyết định, huynh ấy sẽ không phản đối.

Lăng Thanh Trúc nhìn người mỹ phụ, sau đó ngoảnh sang nhìn Lâm Động ở phía xa với ánh mắt phức tạp. Càng tiếp xúc nhiều, càng nhiều chuyện của Lâm Động khiến nàng thấy kinh ngạc. Ví dụ như gã thanh niên tuấn mỹ thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn kia lại là huynh đệ kết nghĩa của hắn, hơn nữa theo Tô Nhu nói, thì không khó nhận ra, trong ba huynh đệ, Lâm Động chiếm vị trí chủ đạo!

Có thể khiến một người thực lực hơn hẳn mình thừa nhận vị trí chủ đạo của mình không phải chuyện dễ dàng!

o0o Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, một luồng năng lượng cường hãn bùng nổ, sau đó một vài thân ảnh bắn ngược ra sau, chính là Tề Lôi và bọn Thạch Đồng vừa rồi giao chiến!

- Liễu U?

Năm người bọn Thạch Đồng của Nguyên Môn nhìn lão giã áo xám trong tình trạng thảm hại, sắc mặt đều thay đổi.

- Thực lực của hắn vô cùng cường hãn, không biết từ đâu chui ra?

Lão giả được gọi là Liễu U, sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn về phía Tiểu điêu,

nói.

Năm người bọn Thạch Đồng thoáng cau mày, ánh mắt tối tăm nhìn Tiểu điêu, rồi Thạch Đồng tiến lên trầm giọng nói:

- Vị bằng hữu đây… - Các ngươi lên cùng lúc đi!

Thế nhưng hắn còn chưa nói xong thì Tiểu điêu đã cười nhạt, nói.

- Ngươi!

Thạch Đồng nghe vậy lập tức đại nộ. Xem ra không cần thiết phải nói gì nữa, kẻ trước mặt rõ ràng là muốn đối đầu với bọn chúng.

- Được, hôm nay ta muốn xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà dám cường hãn như vậy?

Thạch Đồng vung tay.

Cách đó không xa, bốn người bọn Tề Lôi, Trần Chân nhìn thấy vậy đều khựng người, rồi nhìn Tiểu điêu, rõ ràng không hiểu tại sao hắn lại giúp đỡ.

- Hắn là ai vậy?

Tề Lôi nghi hoặc hỏi.

- Hình như là bằng hữu của Lâm Động.

Trần Chân do dự nói, Trần Chân cũng từng gặp qua Tiểu điêu, nhưng Tiểu điêu hồi đó rõ ràng không khủng bố đến mức này.

Ba người bọn Tề Lôi nghe thế đều kinh ngạc, không thể ngờ Lâm Động lại quen được một cường giả như thế này.

- Cứ giao bọn chúng cho ta!

Tiểu điêu nhìn bốn người bọn Tề Lôi một cái rồi bước ra. Theo từng bước chân, hỏa diễm tử hắc sắc cũng bùng lên phía sau, nhìn từ xa tựa như Yêu Thần giáng thế.

- Tất cả các ngươi cùng lên đi, nếu không thì không còn cơ hội đâu!

Gương mặt tuấn mỹ của Tiểu điêu dần hiện lên nụ cười lạnh lùng, lời nói không hề che giấu bá khí.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 819

Một Địch Sáu

Trên bầu trời, sắc mặt sáu người bọn Thạch Đồng vô cùng khó coi nhìn Tiểu điêu ở phía xa, ánh mắt dâng tràn nộ hỏa. Với thân phận thủ lĩnh sáu Bộ của Nguyên Môn, sáu người bọn chúng đều có danh tiếng không nhỏ ở Đông Huyền Vực, bao năm nay chưa từng có ai dám coi thường bọn chúng như vậy.

- Khẩu khí của ngươi cũng lớn thật, không sợ bị giết chết sao?

Sắc mặt Thạch Đồng tối sầm lại, nói.

- Muốn giết Điêu gia? Các ngươi cũng đánh giá mình cao quá!

Tiểu điêu lắc lắc đầu mỉa mai.

- Hắc hắc, được! Vậy hôm nay ta xem thử ngươi có bản lĩnh gì có thể một mình địch lại sáu người?

Sắc mặt Thạch Đồng lạnh băng rồi cười lạnh một tiếng, lão có thể cảm nhận được sự cường hãn của Tiểu điêu, nên cũng chẳng tỏ ra mạnh mẽ muốn một chọi một. Nếu Tiểu điêu đã cuồng ngôn như vậy thì lão cũng vui vẻ đáp ứng.

Vừa dứt lời, Thạch Đồng nhìn năm người bên cạnh, tất cả cùng gật đầu, ngay sau đó nguyên lực cùng bùng nổ, sáu luồng nguyên lực hung hãn gào thét lao về phía Tiểu điêu.

Tiểu điêu đứng trên không trung, thấy công kích của sáu người đánh tới, hắn khẽ nhếch môi, sau đó vung tay áo, hỏa diễm tử hắc sắc bùng phát thành quầng lửa bao quanh người.

Rầm rầm!

Nguyên lực hung hăng lao tới, cuối cùng đâm sầm vào quầng sáng, nhưng chỉ vang lên vài tiếng nổ trầm rồi tan đi như tuyết gặp phải lửa.

- Chỉ vậy thôi sao?

Tiểu điêu nheo mắt cười cười, ánh mắt tối tăm nhìn sáu người bọn Thạch Đồng.

Sáu người bọn Thạch Đồng thấy công kích mình liên thủ lại không hề chạm được một sợi tóc của Tiểu điêu, sắc mặt không khỏi thay đổi, cảm thấy thật khó mà tin nổi.

Sáu người bọn họ liên thủ, cho dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng không thể hóa giải dễ dàng như vậy được. Gã thanh niên trước mặt rốt cuộc có lai lịch ra sao, lại cường hãn đến như vậy?

- Thực lực cường hãn thật!

Tề Lôi nhìn cảnh tượng đó, ánh mắt có phần ngưng trọng, sau đó trầm giọng nói. Thực lực mà Tiểu điêu thể hiện ra, có lẽ ngay cả cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn của Nguyên Môn cũng không thể bằng nổi!

Trần Chân ở bên cạnh khẽ gật đầu. Đối với thân phận của Tiểu điêu, hắn cũng biết một chút, vì thế cũng không quá ngạc nhiên về lực chiến đấu kinh người của hắn.

- Nếu chỉ có vậy thì cút đi!

Dường như Tiểu điêu không hài lòng về uy lực của đòn liên thủ của sáu người bọn Thạch Đồng, ngọn hỏa diễm tử hắc sắc cháy rừng rực trong lòng bàn tay lại bùng lên, ánh mắt hắn liếc nhìn bọn Thạch Đồng, nói.

- Ngươi đừng có ép người quá đáng!

Rõ ràng sáu người bọn Thạch Đồng vô cùng tức giận vì thái độ nhởn nhơ của Tiểu điêu. Trong Dị Ma Thành hiện tại có vô số người đang quan sát bọn chúng, nếu việc sáu người bọn chúng liên thủ lại mà vẫn không động vào được sợi lông của đối thủ truyền ra ngoài, thì thể diện của mấy lão già này sẽ để vào đâu?

- Bố trí Thiên Nguyên Trận!

Giọng nói ẩn chứa nộ hỏa vang lên từ miệng Thạch Đồng, năm người còn lại lập tức bước những bước chân huyền ảo, nguyên lực hùng hồn tụ lại thành quang trụ, bắn ra hình thành một đạo quang trận bao quanh lấy năm người.

Uỳnh uỳnh!

Năng lượng cuồng bạo lan tỏa từ trong quang trận, trận pháp hình thành do sáu cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành tạo nên, thực lực rõ ràng vô cùng khủng bố. Năng lượng đó khiến không ít người trong thành cũng phải biến sắc!

Vô số cột quang trụ nguyên lực bắn ra từ quang trận, nhưng không hề tản ra, mà tụ lại chỗ Thạch Đồng với tốc độ kinh người.

Theo những sự ngưng tụ đó, khí tức của Thạch Đồng cũng nhanh chóng tăng lên gấp mấy lần, còn khí tức của năm người kia lại nhanh chóng yếu đi. Xem ra năm người kia tạm thời đã chuyển toàn bộ nguyên lực của mình cho Thạch Đồng!

- Đây là Thiên Nguyên Trận của Nguyên Môn, có thể tạm thời tiếp nhận nguyên lực của người khác, tuy người nhận về sau có thể sẽ bị trọng thương, nhưng trong thời gian ngắn thực lực của hắn sẽ đạt đến mức độ kinh người.

Tề Lôi nhìn thấy vậy, ánh mắt có phần nặng nề nói.

- Nguyên lực của sáu người dung hòa, điều này cần phải rất hiểu nhau, mấy lão già này đúng là có bản lĩnh!

Trần Chân gật đầu, nói.

- Nhưng Lâm Điêu kia cũng không phải tầm thường, cho dù mấy lão già kia dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng, nhưng muốn thắng hắn cũng không phải dễ dàng gì.

Nguyên lực hùng hồn vận chuyển bao quanh người Thạch Đồng. Cảm nhận thấy nguồn năng lượng dồi dào này, gương mặt già nua của lão nhất thời trở lạnh băng, ánh mắt khóa chặt Tiểu điêu. Sau đó lão cười lạnh một tiếng, thủ ấn biến hóa.

- Chấn Thiên Ấn!

Bùm!

Nguyên lực hùng hồn trào dâng lên như thủy triều, nhanh chóng biến thành một chiếc quang ấn khổng lồ lớn hàng trăm trượng, tỏa ra những đường gợn sóng năng lượng mạnh mẽ, mặt đất dường như rung chuyển mãnh liệt.

Vút!

Quang ấn thành hình, lập tức đem theo chiếc đuôi ánh sáng chói lòa lao thẳng tới Tiểu điêu như ngôi sao chổi.

- Thế này còn tạm được, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi!

Tiểu điêu nhìn quang ấn lao tới, cười nhạt một cái, hai bàn tay khẽ nắm lại, hỏa diễm bùng phát biến thành một đôi cánh dơi hàng ngàn trượng phía sau lưng hắn.

Đôi cánh dơi tràn ngập hỏa diễm khẽ đập nhẹ, thiên địa nổi cuồng phong, không gian cũng trở nên biến dạng.

Soạt!

Đôi cánh hỏa diễm thành hình, đột nhiên bỗng vỗ mạnh, ngay sau đó không

gian như bị xé toạc ra, trước bao ánh mắt chăm chú, đập mạnh lên quang ấn kia.

Uỳnh!

Tiếng nổ vang trời cùng năng lượng cuồng bạo tỏa ra từ bầu trời, một số người đứng gần thậm chí bị đánh bay văng ra xa.

Rắc!

Tất cả mọi người nhìn thấy, trên quang ấn bỗng nhiên xuất hiện vết rạn nứt, cuối cùng rắc một tiếng nổ tung!

- Hự!

Quang ấn phát nổ, sáu người bọn Thạch Đồng hự một tiếng, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đầy kinh hãi.

- Người của Nguyên Môn vẫn chỉ vậy mà thôi!

Tiểu điêu thản nhiên nhìn bọn Thạch Đồng sắc mặt kịch biến, hàn quang lóe lên trong mắt, thân hình khẽ động, đôi cánh dơi hỏa diễm đập mạnh một cái, nháy mắt đã xuất hiện phía trên đầu bọn chúng rồi đập mạnh xuống.

Rầm rầm!

Hỏa diễm đáng sợ cùng năng lượng cuồng bạo nhanh như chớp oanh kích lên sáu người bọn Thạch Đồng, khiến cho bọn chúng không kịp tránh né. Âm thanh trầm đục vang lên, sáu người bọn Thạch Đồng cùng thảm hại bay ngược ra phía sau, máu tươi bắn tung tóe.

Khí tức trên người bọn chúng nhanh chóng trở nên yếu ớt hẳn, rõ ràng bị thương không nhẹ.

Thất bại rồi!

Mọi người nhìn cảnh tượng đó, lập tức vang lên những tiếng hít vào khí lạnh. Sáu cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành liên thủ vẫn thất bại dưới tay gã thanh niên tuấn mỹ kia!

- Ngươi đừng có đắc ý, đắc tội với Nguyên Môn ta, ở Đông Huyền Vực này chắc chắn không có chỗ cho ngươi sống yên ổn. Sáu người bọn ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng Nguyên Môn ta cường giả nhiều vô kể, sớm muộn gì ngươi cũng phải hối hận!

Thạch Đồng quệt máu nơi khóe miệng, quát lên.

- Lắm lời!

Ánh mắt Tiểu điêu lạnh tanh, sát ý lóe lên, đôi cánh hỏa diễm một lần nữa rạch tan không gian, đem theo kình phong mạnh mẽ đập thẳng xuống bọn Thạch Đồng. Xem chừng hắn muốn giết hết bọn chúng rồi!

- Ngươi!

Bọn người Thạch Đồng cũng cảm nhận được công kích bỗng trở nên mạnh mẽ của Tiểu điêu và sát khí ẩn chứa trong đó, gương mặt tràn đầy vẻ kinh hãi. Hiển nhiên bọn chúng không ngờ Tiểu điêu dám hạ sát thủ thật!

- Mau rút lui!

Thạch Đồng hô lớn, giọng có chút kinh hoàng. Nhưng rồi bọn chúng phát hiện ra rằng không gian xung quanh đã bị phong tỏa mất, bọn chúng chỉ còn cách ngẩng đầu lên trơ mắt nhìn.

Lâm Động đang nhìn cảnh tượng đó, đột nhiên đồng tử bỗng co rút lại. Bởi vì hắn nhìn thấy không gian phía trước bọn Thạch Đồng bỗng nhiên biến dạng, sau đó một bàn tay trắng mịn thò ra, cong tay búng nhẹ một cái, một làn sóng năng lượng vô hình bắn ra, đẩy lùi đôi cánh dơi của Tiểu điêu!

- Ai?

Đôi cánh bị đẩy lùi, gương mặt Tiểu điêu trở nên ngưng trọng, hai mắt nhìn chăm chăm vào không gian phía trước bọn Thạch Đồng, trầm giọng quát lớn.

- Ha ha, từ lúc nào mà Đông Huyền Vực của ta lại thành địa bàn của Thiên Yêu Điêu các ngươi vậy? Ngươi cũng quá coi thường Nguyên Môn ta rồi!

Một tiếng cười nhạt vọng ra, sau đó tất cả mọi người cùng nhìn thấy một thân ảnh chầm chậm bước ra từ trong vùng không gian biến dạng. Nhất thời cả thiên địa bỗng nhiên trở nên ảm đạm, một luồng năng lượng vô hình tỏa ra khiến người ta có cảm giác muốn quỳ xuống triều bái.

- Đó là… Trên lầu các, Lăng Thanh Trúc nhìn bóng người đó cũng phải hít vào một hơi khí lạnh.

- Một trong ba đại Chưởng giáo của Nguyên Môn, Nhân Nguyên Tử!

Bên cạnh nàng, mỹ phụ kia cũng nắm chặt hai tay lại, giọng nói thốt ra có phần khó khăn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 820

Nhân Nguyên Tử

Trên bầu trời, không gian biến dạng, một thân ảnh chầm chậm bước ra đứng trên không trung. Trên thân thể không hề tỏa ra chút năng lượng gì, nhưng lại có một thứ áp lực vô hình khiến không gian như đông cứng lại.

Thân ảnh đó mặt chiếc áo bào màu tử kim, mái tóc màu bạc, hai mắt mang vẻ già nua nhưng làn da lại trắng mịn tựa trẻ sơ sinh, khiến người ta cảm giác vô cùng quỷ dị.

Cả tòa thành tĩnh lặng như tờ, bất luận là cường giả phương nào, lúc này gương mặt đều căng cứng, ánh mắt ngưng trọng nhìn dáng người trên không trung kia.

- Nhân Nguyên Tử!

Sự tĩnh lặng chết chóc kéo dài một lúc lâu, cuối cùng cũng có một vài giọng nói kìm nén sự chấn động vang lên. Không ai có thể ngờ nổi, một trong những cường giả đỉnh cấp của Đông Huyền Vực lại xuất hiện ở đây!

Ba đại Chưởng giáo của Nguyên Môn, đừng nói là Đông Huyền Vực, dù trong cả phiến thiên địa này cũng có thể coi là cường giả đỉnh phong. Bình thường bọn họ đều bế quan, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi. Rất nhiều người trên Đông Huyền Vực chỉ nghe tên chứ chưa từng gặp mặt bọn họ.

Sắc mặt bốn ngươi Tề Lôi đều trở nên khó coi, ánh mắt nhìn nhau đều có sự bất an. Đối mặt với cường giả ở cấp bậc như Nhân Nguyên Tử thì ngay cả bọn họ cũng cảm thấy bất lực.

Rất nhiều đệ tử Đạo Tông lúc này cũng có chút hoảng loạn. Đối với bọn họ, Nhân Nguyên Tử giống như một truyền thuyết vậy, khi tận mắt nhìn thấy khó tránh khỏi kinh hoàng.

Nghe được sự xáo động từ phía sau, sắc mặt Ứng Tiếu Tiếu cũng có phần khó coi, hai bàn tay nắm chặt lại, trong lòng dâng lên sự bất an. Địa vị của Nhân Nguyên Tử vô cùng cao, tuyệt đối không dễ dàng hiện thân, nhưng đã hiện thân thì cũng có nghĩa sự việc không tốt lành gì.

- Tỷ tỷ!

Ứng Tiếu Tiếu ngoảnh lại nhìn Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh. Gương mặt Ứng Hoan Hoan lúc này không giấu nổi sự lo lắng.

- Không sao đâu!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ lắc đầu, nàng chỉ có thể an ủi như vậy.

- Vừa nhìn là biết thân phận của Tiểu điêu!

Lâm Động nắm chặt tay lại, hít sâu một hơi, ánh mắt tối sầm lại.

Tiểu Viêm ở bên cạnh cũng nhìn chằm chằm vào thân ảnh phía xa, lông trên người dựng đứng hết lên, hắn có thể cảm nhận được một sự nguy hiểm khó lòng hình dung từ trên người gã vừa mới xuất hiện kia.

- Nhân Nguyên Tử, không ngờ lão yêu ngươi cũng chạy đến đây!

Nụ cười trên gương mặt Tiểu điêu cũng dần thu lại, hắn nhìn chằm chằm thân ảnh tóc bạc kia, nhàn nhạt nói.

- Chưởng giáo, bọn ta vô năng, không thể hoàn thành nhiệm vụ!

Bọn Thạch Đồng thấy Nhân Nguyên Tử xuất hiện thì vội quỳ xuống, có phần kinh hoàng nói.

- Ha ha, gặp Thiên Yêu Điêu, đúng là các ngươi không phải đối thủ!

Nhân Nguyên Tử phẩy tay, hắn nhìn Tiểu điêu, nói:

- Chắc ngươi cũng biết ân oán giữa Thiên Yêu Điêu Tộc và Nguyên Môn bọn ta. Vì thế ta cũng rất tò mò tại sao ngươi lại có gan giết người của Nguyên Môn ta ở Đông Huyền Vực này?

- Giết thì giết thôi, có gì mà không dám? Ngươi cũng chỉ dám co vòi trong Đông Huyền Vực, nếu ra khỏi nơi đây, ngươi còn uy phong như vậy được không?

Tiểu điêu cười lạnh.

- Ha ha, ngươi nói cũng không sai. Dù là ta cũng không dám tùy tiện đến Yêu Vực, nhưng ở đây là Đông Huyền Vực!

Nhân Nguyên Tử khẽ cười, ánh mắt nhìn Tiểu điêu lạnh băng băng:

- Ngươi đã xuất hiện ở Đông Huyền Vực này thì đừng đi nữa!

Ánh mắt Tiểu điêu lạnh tanh, thân thể khẽ động, hỏa diễm tử hắc sắc bùng lên.

- Ta có thể cảm nhận được có lẽ thực lực của ngươi không chỉ có vậy. Nhưng hiển nhiên ngươi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục! Hiện giờ ngươi không phải đối thủ của ta!

Nhân Nguyên Tử cười nói.

Tiểu điêu cũng không phản bác lời của Nhân Nguyên Tử. Hắn cũng biết, trừ phi thực lực bản thân trở lại trạng thái đỉnh phong, nếu không, đúng là hắn không phải đối thủ của Nhân Nguyên Tử.

- Ngươi chính là Lâm Động, kẻ đã giết hết hơn năm trăm đệ tử Nguyên Môn

ta phải không?

Nhân Nguyên Tử dần chuyển ánh mắt sang Lâm Động, mỉm cười nói.

Lâm Động nheo mắt nhìn thẳng Nhân Nguyên Tử, ánh mắt bình thản của Nhân Nguyên Tử dường như sắc lạnh đến xuyên thủng linh hồn.

- Đúng là rất hung tàn!

Nhân Nguyên Tử cười cười, chỉ là nụ cười đó không có chút nhiệt độ nào.

- Sát tâm của ngươi quá nặng, lần này hãy theo ta về Nguyên Môn để áp chế sát khí trong ngươi, rồi bảo Ứng Huyền Tử đến Nguyên Môn đón người.

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, nói.

Ánh mắt Lâm Động tối sầm lại:

- Thế nào? Ngươi là Chưởng giáo Nguyên Môn cũng không để tâm đến quy tắc do Bát Đại Tông Phái Siêu Cấp đặt ra hay sao?

- Quy tắc? Ha ha, thứ quy tắc đó chỉ cần có thực lực là có thể thay đổi!

Nhân Nguyên Tử khựng người rồi lắc đầu cười nhạt. Hắn nhìn Lâm Động, giọng điệu ôn hòa:

- Quy tắc các ngươi đặt ra, trong mắt ta chẳng có chút ràng buộc nào. Vì thế ngươi đừng có ấu trĩ đến mức đem quy tắc ra ngăn cản ta! Theo ta về Nguyên Môn, rồi bảo Ứng Huyền Tử đến nhận người!

Vừa dứt lời, Nhân Nguyên Tử vung tay, không gian quanh người Lâm Động bỗng biến dạng, một sức mạnh đáng sợ không thể cưỡng lại tỏa ra khiến hắn không thể động đậy gì được.

Uỳnh!

Hỏa diễm cuồng bạo oanh kích vỡ tan vùng không gian biến dạng kia.

- Muốn động vào hắn sao? Điêu gia ta không đồng ý!

Gương mặt tuấn mỹ của Tiểu điêu lúc này có phần méo mó, hắn hầm hầm nhìn Nhân Nguyên Tử.

- Ta đã nói rồi, ngươi không phải đối thủ của ta!

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, năm ngón tay đưa ra, lập tức có năm đạo quang trụ bắn ra, giam giữ Tiểu điêu bên trong. Dường như có một luồng năng lượng kỳ dị tựa như Luân hồi, khiến người ta khó lòng kháng cự ẩn chứa bên trong những đạo quang trụ ấy!

Uỳnh uỳnh!

Hỏa diễm tử hắc sắc bùng cháy điên cuồng, oanh kích lên cái lồng làm từ quang trụ kia, nhưng nó không hề ba động chút nào!

- Grào!

Gương mặt Tiểu điêu méo mó không ngừng phát động công kích, hai mắt hắn cũng đỏ ngầu, sau đó một tiếng gầm chói tai đột nhiên vang lên.

Uỳnh!

Hỏa diễm bùng cháy trên người Tiểu điêu, sau đó thân hình hắn nhanh chóng phình to lên, chỉ trong chốc lát, quang mang tử hắc sắc đã bao phủ toàn bộ thiên địa, một con dị thú to hàng ngàn trượng xuất hiện trên bầu trời!

Toàn thân con dị thú thuần một tử hắc sắc, đôi cánh dang rộng đến hàng ngàn trượng, trong đôi mắt dường như có lửa cháy rừng rực.

Uỳnh!

Toàn thân dị thú bùng phát quang mang tử hắc sắc, đôi cánh dơi khổng lồ kia ẩn hiện kim quang.

- Đây chính là chân thân của Thiên Yêu Điêu sao?

Trong Dị Ma Thành, vô số ánh mắt chấn kinh nhìn đầu dị thú khổng lồ trên bầu trời. Là chủng tộc cấp bậc bá chủ trong thế giới Yêu thú, Thiên Yêu Điêu vô cùng hiếm gặp ở Đông Huyền Vực, nhưng uy danh của bọn chúng thì như sấm rền bên tai.

- Tử Kim Yêu Dực? Ha ha… xem ra ngươi không chỉ là một đầu Thiên Yêu Điêu bình thường mà thôi. Nguyên Môn ta có không ít cường giả đã chết dưới tay Thiên Yêu Điêu Tộc bọn ngươi, hôm nay ngươi hãy trả chút nợ đi!

Nhân Nguyên Tử nhìn đôi cánh màu tử kim của đầu Thiên Yêu Điêu kia, trong đôi mắt lạnh lùng cũng ánh lên chút ngạc nhiên rồi cười, nói.

- Grào!

Sau khi biến thành nhục thể của Thiên Yêu Điêu, thực lực của Tiểu điêu cũng nâng lên mức cực cao, cự chưởng mang theo hỏa diễm đập tan lồng ánh sáng!

Bùm!

Đôi cánh khổng lồ của Thiên Yêu Điêu được dang rộng hết cỡ, toàn thân cháy rực hỏa diễm, nhìn từ xa giống như Yêu Thần giáng thế.

Uỳnh!

Tiểu điêu ngửa lên trời gầm lớn một tiếng, đôi mắt tử hắc sắc khổng lồ dâng tràn sát khí, đôi cánh đập mạnh, hỏa diễm ngưng tụ rồi biến thành một cơn bão hỏa diễm hàng ngàn trượng!

Ầm ầm!

Nhiệt độ thiên địa tăng lên điên cuồng, tất cả mọi người đều chấn kinh nhìn cuộc đối đầu.

- Nhiều năm rồi không giao đấu với Thiên Yêu Điêu, hôm nay ta sẽ chơi cùng ngươi!

Nhân Nguyên Tử nhìn trận bão hỏa diễm đang cuộn trào, trên gương mặt trắng như trẻ con cũng dần hiện nụ cười. Hai tay hắn dang ra, ngay sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, nguyên lực thiên địa dường như bùng nổ.

Trận đại chiến kinh thiên động địa thật sự sắp nổ ra!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 821

Ác Liệt

Uỳnh!

Cơn bão hỏa diễm tử hắc sắc như nối liền trời với đất, điên cuồng xoay chuyển, không gian như hoàn toàn biến dạng, không khí lúc này cũng trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Cơn bão này nếu rơi vào Dị Ma Thành thì không ai nghi ngờ việc cả tòa thành sẽ bị hủy diệt!

Đôi cánh dơi khổng lồ của Tiểu điêu bỗng đập mạnh, cuồng phong bùng nổ, cơn bão hỏa diễm với sức mạnh hủy diệt lao thẳng tới thân ảnh màu tím trên bầu trời.

Ào ào!

Cơn bão ập tới, không gian xung quanh cũng nứt thành vô số vết rạn tối đen, tỏa ra một luồng năng lượng khiến da đầu tê dại.

- Ha ha… Thế nhưng, đối mặt với trận bão hỏa diễm ác liệt đó, Nhân Nguyên Tử chỉ khẽ cười rồi lắc đầu. Bàn tay khẽ nắm lại, nguyên lực trong thiên địa bỗng nhiên ngưng tụ lại với tốc độ kinh người, sau đó biến thành một ngón tay pha lê khổng lồ to hàng trăm trượng trong bàn tay hắn.

Trên ngón tay khổng lồ đó bao phủ bởi những luồng năng lượng đáng sợ, nó không phải nguyên lực thuần túy, bên trong nó có sinh cơ nồng đậm, đằng sau thứ sinh cơ ấy lại có thứ tử khí mang lực sát thương kinh người.

Hai luồng năng lượng đáng sợ hoàn toàn khác biệt lúc này lại dung hợp với nhau, tỏa ra một luồng sức mạnh khủng bố tựa như Luân hồi.

Tuy mùi vị Luân hồi này rất nhạt, nhưng lại có cảm giác như khống chế được vạn vật trong thiên địa!

- Sinh tử dung hợp, tạo thành Luân hồi! Nhân Nguyên Tử đã thoát khỏi sinh tử, bước vào Luân Hồi Cảnh rồi… Sắc mặt bốn người Tề Lôi đều chấn kinh nhìn ngón tay pha lê trong tay Nhân Nguyên Tử, trong mắt đều ánh lên sự sợ hãi nồng đậm.

Lâm Động cũng nắm chặt hai tay, trong lòng vô cùng bất an. Sự việc đến nước này đã hoàn toàn vượt khỏi sự dự liệu và khả năng kiểm soát của hắn. Thực lực của Nhân Nguyên Tử đối với hắn hiện tại mà nói thì quả thực quá mạnh. Hơn nữa, tuy hiện giờ Tiểu điêu đã dùng đến bản thể Thiên Yêu Điêu, nhưng dù gì thì thực lực của hắn vẫn chưa hồi phục hoàn toàn!

Uỳnh!

Nhân Nguyên Tử vung tay, ngón tay pha lê tựa đỉnh núi chọc trời lao thẳng vào trận bão hỏa diễm tử hắc sắc trước bao ánh mắt chấn động.

Ầm ầm ầm!

Vào khoảnh khắc hai bên lao vào nhau, thiên địa rung chuyển dữ dội, cả Dị Ma Thành đều lắc lư điên cuồng như gặp phải địa chấn. Dù cuộc chiến diễn ra trên trời cách mặt đất một khoảng cách khá xa, nhưng một số tòa kiến trúc đã bị sóng năng lượng chấn động đến sụp đổ tan tành, cảnh tượng này khiến không ít người dựng tóc gáy.

Trên bầu trời phía xa, hỏa diễm điên cuồng dâng trào, nhưng ngay khi ngón tay pha lê kia chạm vào, trận bão hỏa diễm nổ tung thành từng trận mưa rơi xuống mặt đất.

- Ta đã nói rồi, ngươi không phải đối thủ của ta! Nếu ở thời kỳ đỉnh phong có lẽ ngươi có thể đấu với ta một trận, nhưng không phải bây giờ!

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, hai tay chắp sau lưng, thân hình hắn so với Tiểu điêu khổng lồ thì như con kiến, nhưng khí tức tỏa ra từ hắn lại khiến người ta cảm giác hắn như người khổng lồ, khí thế càng áp đảo Tiểu điêu một bậc!

- Chỉ mới là Chuyển Luân Cảnh mà thôi, ngươi tưởng mình là Luân Hồi Giả chắc?

Hỏa diễm bùng cháy quanh người Tiểu điêu, giọng quát rền vang tựa sấm vang lên.

Uỳnh uỳnh!

Sau tiếng hét đó, hỏa diễm bỗng ngưng tụ lại thành vô số khỏa thiên thạch oanh kích Nhân Nguyên Tử như vũ bão.

Nhân Nguyên Tử ngẩng đầu lên, thản nhiên những khỏa thiên thạch bay tới, tay áo vung lên, lập tức không gian phía trước nứt ra thành một khe nứt không gian hắc ám hàng ngàn trượng.

Vút vút!

Vô vàn khỏa thiên thạch từ hỏa diễm bay vào khe nứt không gian, sau đó từ bên trong vọng ra tiếng ầm ầm nổ, lan ra những làn sóng nóng bỏng.

Trận giao chiến ở cấp bậc này khiến vô số người sững sờ, khả năng dễ dàng rạch tan không gian của Nhân Nguyên Tử khiến người khác phải run rẩy, đây chính là thực lực của cường giả đỉnh phong trong thiên địa sao?

- Sinh Tử Giới!

Chân Nhân Nguyên Tử giẫm trên không trung, bàn tay vẫn mạnh một cái, một luồng năng lượng hùng hồn dung hợp từ lực Sinh Tử bay qua chân trời, biến

thành một quầng sáng hàng vạn trượng bao phủ lấy toàn thân Tiểu điêu.

Ầm ầm ầm!

Năng lượng tử hắc sắc oanh kích những đòn mạnh mẽ lên quầng sáng hai màu đen trắng kia, nhưng chỉ gây nên những tiếng nổ trầm đục chứ không thể công phá được nó.

Rõ ràng trong cuộc giao đấu này, Nhân Nguyên Tử đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong!

- Ngươi cứ ở yên đó trước đi!

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, sau đó ngoảnh lại nhìn Lâm Động với ánh mắt ôn hòa.

- Đạo Tông cứ cách một khoảng thời gian lại xuất hiện một hai yêu nghiệt trẻ tuổi. Năm đó là Chu Thông, đến nay lại thêm một người… Ha ha, nhưng ngươi còn hung tàn hơn cả Chu Thông rất nhiều, giết chết hết đệ tử tinh nhuệ của Nguyên Môn ta. Thật không biết nên nói ngươi quá dũng mãnh hay quá ngu xuẩn đây?

Ánh mắt Lâm Động có phần u tối, nhìn Tiểu điêu bị nhốt trong quầng sáng đen trắng, hai tay nắm chặt lại.

- Theo ta về Nguyên Môn đi! Yên tâm, ta không hề muốn lấy mạng ngươi, cùng lắm chỉ phế tu vi của ngươi, rồi bảo Ứng Huyền Tử đến đón người là được!

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, nói.

- Chưởng giáo Nhân Nguyên Tử, ngài có phần quá đáng rồi đấy!

Cuối cùng Trần Chân cũng không kìm nổi nộ hỏa, lên tiếng.

- Ha ha, quá đáng sao?

Nhân Nguyên Tử cười lạnh, rồi không để ý Trần Chân, bàn tay giơ ra, không gian quanh Lâm Động dần biến dạng.

- Ngươi!

Bốn người Trần Chân thấy vậy, sắc mặt kịch biến rồi nghiến răng, cả bốn người cùng ra tay, nguyên lực hùng hồn đánh tới Nhân Nguyên Tử.

Thế nhưng Nhân Nguyên Tử không hề bận tâm, ngón tay tùy ý búng một cái, không gian phía trước nứt ra, nuốt gọn đòn công kích của bốn người Trần Chân. Sau đó hắn vung tay, kình phong mạnh mẽ ập tới bốn người bọn họ.

- Phụt phụt!

Trước luồng kình phong đó, lớp phòng ngự của bốn người Trần Chân gần như lập tức vỡ vụn, máu tươi phun trào ra, thân hình bay ngược về phía sau.

Bốn cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, trước mặt Nhân Nguyên Tử yếu ớt như đứa trẻ mới sinh!

- Grào!

Bên cạnh Lâm Động, Tiểu Viêm ngẩng đầu lên trời gầm lớn một tiếng, hắc quang bùng phát, biến thành một con cự hổ màu đen to hàng trăm trượng, năng lượng hung bạo dị thường bắn ra từ miệng nó, lao thẳng về phía Nhân Nguyên Tử!

- Hửm? Thiên Ma Hổ Tộc sao?

Nhân Nguyên Tử có phần ngạc nhiên nhìn Tiểu Viêm, ngón tay búng ra, một chùm sáng bắn ra. Tiểu Điêu lập tức gia tăng trọng kích, tiếng hổ gầm lại vang lên.

- Hôm nay không ai cứu được ngươi đâu!

Nhân Nguyên Tử cười tít mắt nhìn Lâm Động bị nhốt trong khoảng không gian biến dạng. Sau đó bàn tay hắn nắm lại, khoảng không gian biến dạng nhanh chóng vỡ vụn, sức mạnh hùng hồn gần như muốn ép vụn toàn thân Lâm Động.

- Đồ khốn kiếp!

Lâm Động nhìn mấy người Trần Chân và Tiểu Viêm bị đánh đến hộc máu, trong mắt dâng lên tia máu, thân thể run lên, gương mặt đầy dữ dằn.

Rầm rầm rầm!

Lâm Động vung nắm đấm, nguyên lực điên cuồng chuyển động, vô số cú đấm đấm mạnh lên không gian méo mó muốn phá vỡ nó.

- Châu chấu đá xe!

Nhân Nguyên Tử nhìn thấy thế, không khỏi lắc đầu đầy thương hại, mỉm cười nói.

Rầm rầm!

Nắm đấm Lâm Động điên cuồng tung ra, cơ thể vốn rất cứng rắn lúc này dưới áp lực mạnh mẽ của không gian đã dần xuất hiện vết máu.

Thế nhưng Lâm Động không để tâm đến những cơn đau đó, ánh mắt hắn đỏ ngầu lên tiếp tục tung quyền.

Cơn đau khiến tai Lâm Động ù đi, máy chảy xuống từ trán nhỏ vào mắt khiến mắt hắn đỏ quạch.

Ầm ầm!

Khi cả thế giới trước mắt Lâm Động bị nhuốm đỏ, dường như có tiếng nổ kỳ dị vang lên trong người hắn.

Ở sâu trong thân thể hắn lúc này, một phiến Thạch phù cổ phác ảm đạm bỗng nhiên khẽ động, một luồng năng lượng kỳ dị lặng lẽ thẩm thấu ra ngoài!

Rầm!

Lâm Động lại tung một quyền lên vùng không gian méo mó này, một đạo quang trận xuất hiện trong tay hắn.

Rắc!

Âm thanh giòn tan bỗng vang lên từ trên trời, đồng tử tất cả mọi người đều co rút lại nhìn không gian méo mó với sự kinh hãi. Lúc này ở đó đã xuất hiện vô số vết rạn nứt, sau đó nhanh chóng lan tỏa trước cú đấm của Lâm Động!

Vòng phong tỏa của Nhân Nguyên Tử đã bị Lâm Động phá vỡ!

Sắc mặt sáu người bọn Thạch Đồng kinh hãi như gặp quỷ. Nhân Nguyên Tử từ lúc xuất hiện đến giờ vẫn luôn nở nụ cười ôn hòa, đến lúc này ánh mắt cũng phải tối sầm lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 822

Ba Huynh Đệ Thảm Bại

Rắc rắc!

Trên không gian méo mó, vết rạn nứt lan ra với tốc độ kinh người, cả không gian tựa như thủy tinh bị đập nát vậy.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng nhìn cảnh tượng đó, ngay cả Nhân Nguyên Tử, trong đôi mắt trước nay luôn bình thản lúc này cũng có chút biến đổi.

Nhân Nguyên Tử là nhân vật thế nào? Cường giả đỉnh cấp của cả Đông Huyền Vực, thậm chí trong cả phiến thiên địa này cũng là uy danh hiển hách. Trong mắt hắn, dù là những cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành như Trần Chân cũng không bằng con kiến. Không gian được hắn thực chất hóa, dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng không thể làm gì được. Huống hồ thực lực của Lâm Động mới chỉ là Bát Nguyên Niết Bàn!

Thực lực mức độ này, dù Lâm Động hắn có tự bạo thì cũng không thể khiến không gian biến dạng này có chút chấn động nào!

Thế nhưng cảnh tượng trước mặt đã phá vỡ mọi nhận định của bọn chúng. Cả Dị Ma Thành yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều há hốc miệng sững sờ nhìn thân ảnh gầy gò trên không trung.

Không gian méo mó kia cuối cùng cũng nổ tung, đôi mắt Lâm Động đỏ quạch, mặc cho máy tươi không ngừng nhỏ ra từ nắm đấm, trong mắt hắn tràn ngập sát khí nhìn Nhân Nguyên Tử.

- Thú vị thật, xem ra trong người ngươi có thứ gì đó!

Nhân Nguyên Tử dù gì cũng không phải nhân vật tầm thường, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, ánh mắt sắc lạnh quét qua người Lâm Động như muốn nhìn xuyên thấu linh hồn hắn vậy.

Toàn thân Lâm Động nhuốm máu, thủ ấn bỗng biến hóa rồi ấn mạnh xuống về phía mặt đất.

Ầm!

Mặt đất lập tức xuất hiện một đạo chưởng ấn khổng lồ lan tỏa một luồng năng lượng cuồng bạo dị thường. Sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy cả thiên địa trở nên hoang vu với tốc độ kinh người!

Rầm rầm!

Mặt đất rung chuyển, phạm vi hoang vu lan tỏa điên cuồng, chỉ trong giây lát đã bao phủ cả Dị Ma Thành.

Thế nhưng Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, cổ họng gầm lên một tiếng, máu chảy ra từ dưới da hắn, mức độ đó vẫn chưa đủ!

Máu tươi từ trên người Lâm Động nhỏ xuống, cuối cùng xâm thực vào mặt đất, rồi tất cả mọi người có thể thấy diện tích hoang vu lập tức lan rộng!

Năm mươi dặm, bảy mươi dặm, một trăm dặm!

Trong phạm vi bán kính trăm dặm, vạn vật trong thiên địa dường như mất hết sinh cơ, năng lượng hùng hồn như thủy triều dâng tràn dưới mặt đất, cuối cùng ở phía dưới chân Lâm Động, phá vỡ mặt đất bắn lên, biến thành cột quang trụ hàng trăm trượng chọc thẳng lên trời bao phủ lấy toàn thân Lâm Động!

- Đại Hoang Vu Kinh?

Nhân Nguyên Tử nhìn thấy cảnh tượng đó, gương mặt khẽ động, hắn chỉ nhìn thân ảnh bên trong, ánh mắt bỗng lóe hàn quang. Kẻ trước mặt khiến hắn nhớ đến kẻ điên Chu Thông một trăm năm trước, đơn thương độc mã giết thẳng đến Nguyên Môn!

Trận chiến đó khiến danh tiếng Nguyên Môn tổn hại nghiêm trọng. Bản lĩnh của Chu Thông cũng khiến ngay cả Nhân Nguyên Tử hắn cũng phải kinh ngạc, cả Nguyên Môn, không một Trưởng lão nào địch lại được hắn!

Loại yêu nghiệt đó khiến tất cả thiên tài của Nguyên Môn cũng phải thất sắc. Thiên phú đó ngay cả Nhân Nguyên Tử cũng không khỏi nảy sinh sát tâm!

Thế nhưng giờ hắn lại một lần nữa có cảm giác đó với một đệ tử trẻ tuổi của Đạo Tông.

- Giống thật!

Nhân Nguyên Tử lẩm bẩm, hai tay chắp sau lưng từ từ buông xuống, trong đôi mắt ôn hòa lóe lên sát ý, hắn không muốn thấy chuyện năm đó xảy ra lần thứ hai!

Uỳnh!

Trong cột quang trụ mang theo năng lượng hùng hồn, thân ảnh kia tung quyền, nhất thời tất cả mọi người đều nhìn thấy, cột sáng nhanh như chớp bắn thẳng về phía Nhân Nguyên Tử!

- Với độ tuổi của ngươi mà tu luyện được Đại Hoang Vu Kinh đến mức này, đúng là rất khá. Chỉ đáng tiếc ngươi không tưởng tượng được khoảng cách giữa ta và ngươi đâu!

Nhân Nguyên Tử lạnh lùng nhìn cảnh tượng đó, bàn tay chụp mạnh một cái, nhất thời mọi người nhìn thấy, cột sáng ngưng tụ sinh cơ từ bán kính hàng trăm dặm đột nhiên đông cứng lại, dường như bị một bàn tay vô hình chặn đứng vậy!

- Vỡ!

Giọng nói ôn hòa vọng ra từ miệng Nhân Nguyên Tử, cột sáng lập tức bùng nổ, ánh sáng chói lòa tỏa ra tựa một vầng mặt trời.

- Phụt!

Quang trụ bị một chưởng đánh vỡ, Lâm Động bị trọng thương, bắn ngược ra sau, máu tươi bắn ra.

- Grào!

Từ phía xa, đầu Cự hổ khổng lồ mà Tiểu Viêm biến thành một lần nữa mang theo ánh mắt đục ngầu xông tới, nhưng chưa tới được phạm vi trăm trượng quanh Nhân Nguyên Tử thì đã bị kình phong mạnh mẽ đánh bay, máu tươi bắn tung tóe.

- Tên khốn kiếp!

Lâm Động thấy vậy, đôi mắt càng thêm rực lửa, thanh quang bùng phát, đôi Long dực dang rộng, nhanh như chớp xuất hiện phía trên đầu Nhân Nguyên Tử. Thanh quang ngưng tụ bao quanh cánh tay Lâm Động, rồi hắn tung quyền.

- Ngưng!

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, bàn tay nắm một cái trong không trung, nắm đấm ánh sáng toàn lực của Lâm Động khi còn cách Nhân Nguyên Tử vài trượng đã bị đóng băng.

Uỳnh uỳnh!

Hai mắt Lâm Động đỏ ngầu, trên nắm đấm bỗng xuất hiện ánh sáng, phá vỡ sự đóng băng, sau đó hung hăng đấm xuống đầu Nhân Nguyên Tử.

- Hử?

Ánh mắt Nhân Nguyên Tử tối lại, hắn cong ngón tay búng một cái lên nắm đấm của Lâm Động.

Bùm!

Vào khoảnh khắc va chạm, nắm đấm ánh sáng của Lâm Động gần như lập tức nổ tung, một luồng năng lượng đáng sợ xâm thực vào cánh tay hắn, tiếng xương gãy vỡ vang lên, sau đó thân hình hắn bay ngược về phía sau một cách thảm hại.

Rầm rầm rầm!

Tiểu điêu bị nhốt trong Sinh Tử Giới, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Nhân Nguyên Tử đang chơi đùa với Lâm Động và Tiểu Viêm, ngẩng mặt lên trời gầm lên những tiếng đầy bạo nộ.

- Lão cẩu Nhân Nguyên Tử, ta và Nguyên Môn ngươi không đội trời chung!

Ba huynh đệ Lâm Động lúc này gần như hoàn toàn thất bại. Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên bọn họ thảm hại thế này!

Nhân Nguyên Tử nhíu mày, nhìn Tiểu điêu lạnh lùng:

- Nguyên Môn ta và Thiên Yêu Điêu Tộc ngươi không phải đã có ân oán không thể hóa giải được rồi sao?

Vừa dứt lời, ánh mắt hắn chuyển sang Lâm Động, khẽ nói:

- Ta ngày càng có hứng thú với ngươi rồi đấy. Xem ra đúng là trong cơ thể ngươi có thứ gì đó. Vậy hãy để ta xem sao?

Nhân Nguyên Tử giơ tay về phía Lâm Động, nắm lại, hấp lực bùng phát hút Lâm Động về phía hắn.

- Lâm Động ca!

Thanh Đàn ở phía xa nhìn ba người khổ chiến, cắn chặt môi, nước mắt không ngừng tuôn trào, thế nhưng khi nàng vừa định xông ra thì bị Thần Khôi giữ chặt.

- Đừng, muội ra đó chỉ gây rắc rối hơn cho Lâm Động huynh mà thôi!

Giọng Thần Khôi trầm thấp nói.

Nhân Nguyên Tử không phải như Nguyên Thương, thực lực như bọn họ không thể địch lại được. Ở Đông Huyền Vực, Nhân Nguyên Tử gần như thuộc tầng thứ cao nhất, còn bọn họ, dù thiên phú có tốt nữa thì cũng chỉ là đệ tử mà thôi.

Cơ thể Thanh Đàn khẽ rung lên, hai tay nắm chặt đến mức ngón tay cứa vào lòng bàn tay chảy máu. Nàng vốn tưởng giờ mình đã có thể giúp được Lâm Động, nhưng không ngờ chỉ trong mấy ngày đã nhận thấy mình thật vô năng.

Thần Khôi nhìn thấy vậy mà thở dài một tiếng.

Sau đó Thanh Đàn đột nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt đầy nước mắt, nhưng ánh mắt lại yên tĩnh nhìn chằm chằm Nhân Nguyên Tử, sự yên tĩnh này khiến Thần Khôi cảm thấy vô cùng quỷ dị.

- Nếu như Lâm Động ca xảy ra chuyện gì, ta sẽ nghe lời sư phụ, đến chỗ Hắc Ám Tài Phán!

Khi mà trong lòng Thần Khôi đang cảm thấy bất an thì Thanh Đàn bỗng nhiên quệt nước mắt, khẽ nói.

Đồng tử Thần Khôi co rút lại, một cảm giác phức tạp trào dâng trong lòng, hắn chua xót nói:

- Có đáng không?

Hắn hiểu rõ Hắc Ám Tài Phán là cái gì, một khi Thanh Đàn bước vào đó thì có lẽ sau này nàng sẽ trở thành người nắm giữ Hắc Ám Điện, nhưng đồng thời

nàng cũng không còn là cô nàng tiểu sư muội hoạt bát đáng yêu nữa, mà sẽ trở thành Nữ hoàng băng lãnh của Hắc Ám Điện.

Hắn biết sư phụ luôn muốn Thanh Đàn tiếp nhận truyền thừa của mình, chỉ là Thanh Đàn mãi vẫn chưa đồng ý. Thần Khôi vẫn nhớ, khi sư phụ nói đến chuyện này, Thanh Đàn đã nghiêm túc đáp lại, khiến ngay cả sư phụ cũng phải nổi trận lôi đình: Lâm Động ca không thích con như vậy!

- Có đáng không?

Thần Khôi lẩm bẩm lần nữa.

o0o Uỳnh!

Hấp lực mãnh liệt dần hút Lâm Động lại gần Nhân Nguyên Tử. Bất luận thanh quang trên người hắn có mạnh mẽ đến thế nào thì vẫn không thể kháng cự lại hấp lực kia.

Khoảng cách thực lực giữa hắn và Nhân Nguyên Tử quá lớn!

- Năm đó để mặc cho Chu Thông trưởng thành, suýt chút nữa đã khiến Nguyên Môn ta phải trả giá đắt. Sai lầm đó ta không thể phạm lại lần thứ hai!

Nhân Nguyên Tử lạnh lùng nhìn Lâm Động, trên đầu ngón tay ẩn hiện ánh sáng dung hợp giữa khí Sinh Tử.

Rầm!

Thế nhưng ngay khi ngón tay Nhân Nguyên Tử sắp điểm ra thì tất cả mọi người bỗng cảm thấy thiên địa lan tỏa một thứ hàn khí kinh người, có thể làm đông cứng cả linh hồn!

- Đây là… Đồng tử Nhân Nguyên Tử co lại, chầm chầm ngoảnh đầu lại. Ngay sau đó hắn liền nhìn thấy, từ trong số các đệ tử Đạo Tông, một thân hình thiếu nữ thướt tha bay lên. Mái tóc đen nhánh của nàng ta lúc này đang biến

thành màu lam lạnh lẽo với tốc độ kinh người!

Thứ hàn khí khiến cho ngay cả Nhân Nguyên Tử cũng phải run sợ kia, chính là tỏa ra từ cơ thể nàng ta!

Nàng thiếu nữ lơ lửng trên không trung, mái tóc màu lam lạnh lẽo buông xõa tựa như thác nước, đôi mắt xinh đẹp lúc này bị màu lam bao phủ, trước trán lấp lánh một đạo phù ấn hình tròn.

- Đây là… Luân Hồi Ấn?

Gương mặt Nhân Nguyên Tử cuối cùng cũng trở nên khó coi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 823

Một Ân Tình

Hàn khí đột ngột xuất hiện lan tràn khắp thiên địa, không khí lúc này dường như phát ra những tiếng răng rắc do bị đông cứng. Toàn bộ những tòa kiến trúc trong Dị Ma Thành đều bị phủ lên một lớp băng mỏng. Thứ hàn khí này dường như có thể đóng băng cả linh hồn khiến không ít người cảm thấy hàn khí lan tràn khắp cơ thể, thậm chí nguyên khí cũng vận chuyển chậm lại.

Mọi ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía nàng thiếu nữ trên không trung, mái tóc màu lam lạnh lẽo khẽ lay động trong gió, hoa tuyết đọng trên người dần rơi xuống, nhìn giống như nàng tiên băng tuyết.

- Hoan Hoan?

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu chấn kinh, ánh mắt đầy vẻ khó tin. Rõ ràng bọn họ không hiểu vì sao Ứng Hoan Hoan lại đột nhiên biến thành thế này.

- Chuyện gì vậy?

Ánh mắt Vương Diêm đầy chấn động, lớn tiếng hỏi. Hắn cảm nhận được sự đáng sợ từ thứ hàn khí mà Ứng Hoan Hoan đang tỏa ra kia.

- Ta không biết!

Ứng Tiếu Tiếu lắc đầu, vẻ mặt đầy mơ hồ. Rõ ràng nàng không biết gì về thân phận Luân Hồi Giả của Ứng Hoan Hoan.

- Đó là… Đám đệ tử không thể biết nguyên nhân biến hóa quái dị của Ứng Hoan Hoan, nhưng mấy người Trần Chân thì đều biết được gì đó, sắc mặt đều

kinh hãi nhìn phù ấn trên trán của Ứng Hoan Hoan.

- Hoan Hoan là Luân Hồi Giả?

Bốn người bọn Trần Chân nhìn nhau, cùng hít sâu một hơi. Bọn họ đều biết rõ Luân Hồi Giả nghĩa là gì, điều này có nghĩa tiền kiếp của Ứng Hoan Hoan là một cường giả Luân Hồi Cảnh, hơn nữa, còn là cường giả siêu cấp đã vượt qua Luân Hồi Kiếp!

Cường giả Luân Hồi Cảnh đã vượt qua Luân Hồi Kiếp khủng bố đến mức nào, ngay đến bốn người Trần Chân cũng không biết rõ. Điều duy nhất bọn họ biết đó là, Nhân Nguyên Tử cường hãn như vậy cũng chỉ là Chuyển Luân Cảnh, chỉ mới chạm vào ngưỡng cửa Luân Hồi Cảnh, còn xa mới trở thành cường giả Luân Hồi Cảnh chân chính, càng không thể so sánh với cường giả đã vượt qua Luân Hồi Kiếp!

Cường giả đã vượt qua Luân Hồi Kiếp, ngay trong thời kỳ Viễn Cổ cũng là cường giả đỉnh cấp trong thiên địa!

- Luân Hồi Giả?

Khi nhìn thấy phù ấn trên trán Ứng Hoan Hoan, sắc mặt Nhân Nguyên Tử cuối cùng cũng thay đổi hoàn toàn, trong mắt hắn tràn ngập sát ý.

Đến cấp độ của hắn thì đã hiểu rõ ràng, một khi Luân Hồi Giả thức tỉnh thì bọn họ sẽ nhanh chóng hồi phục thực lực. Đến lúc đó, Đạo Tông sẽ có một cường giả Luân Hồi Cảnh, điều này đối với Nguyên Môn mà nói đúng là một đại tai họa!

Mối nguy hiểm đó ác liệt hơn cả Lâm Động hay Tiểu điêu không biết bao nhiêu lần.

Trước vô số ánh mắt chăm chú, thiếu nữ đó nhìn Nhân Nguyên Tử với ánh mắt lam sắc lạnh lẽo. Sau đó Ứng Hoan Hoan giơ tay lên, một luồng hàn khí bắn

ra, đi tới đâu không khí đông cứng tới đó.

Rắc!

Hàn khí ập tới, hấp lực mạnh mẽ đang hút Lâm Động lập tức đông cứng lại.

Lâm Động nhìn cảnh tượng trước mắt, quệt máu tươi nơi khóe miệng rồi nhìn Ứng Hoan Hoan với ánh mắt phức tạp. Hắn không chỉ không cảm thấy mừng rỡ mà ánh mắt lại có phần lo lắng. Hắn biết lần này Ứng Hoan Hoan dùng năng lực này càng nhiều thì nàng sẽ càng bị nhiễm linh tính Luân Hồi mạnh mẽ hơn, điều này sẽ đẩy nhanh sự dung hợp giữa hai kiếp với nhau… Một khi sự dung hợp hoàn thành, Ứng Hoan Hoan sẽ hoàn thành thức tỉnh, tuy lúc đó nàng sẽ trở thành cường giả đỉnh cấp trong thiên địa, nhưng Lâm Động không hề muốn nhìn thấy nàng trở nên lạnh lùng, lãnh đạm.

- Đệ tử Đạo Tông hiện giờ càng ngày càng khiến người khác bất ngờ!

Nhân Nguyên Tử dần lấy lại bình tĩnh, cười nhạt nói.

- Nhưng dù ngươi là Luân Hồi Giả thì hôm nay cũng không thể cứu vãn được gì đâu!

Ứng Hoan Hoan lạnh băng băng nhìn Nhân Nguyên Tử, bàn tay nắm lại, không gian chỗ Nhân Nguyên Tử lập tức tỏa ra hàn khí kinh người, vô vàn chiếc gai băng màu lam to hàng trăm trượng xuyên thủng không gian, nhanh như chớp bắn thẳng về phía Nhân Nguyên Tử.

Uỳnh!

Năng lượng đen trắng dồi dào nhanh chóng bùng lên quanh Nhân Nguyên Tử biến thành quầng sáng bao quanh hắn.

Rầm rầm rầm!

Những chiếc gai băng đâm mạnh lên quầng sáng, tuy khiến nó không ngừng

rung chuyển nhưng không thể công phá được nó. Rõ ràng dù Ứng Hoan Hoan là Luân Hồi Giả, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh. Lúc này tuy tạm thời phát huy được thực lực đáng sợ, nhưng hiển nhiên vẫn chưa thể đánh bại được Nhân Nguyên Tử.

- Muốn đánh bại ta thì đợi đến khi ngươi thức tỉnh đã rồi hãy nói!

Nhân Nguyên Tử lạnh lùng nhìn, rồi lẩm bẩm:

- Nếu ngươi có cơ hội!

Vừa dứt lời, ánh mắt Nhân Nguyên Tử lóe lên hàn quang, bàn tay hắn nắm lại, năng lượng dung hợp giữa lực Sinh Tử bùng phát biến thành một chiếc ấn hai màu trắng đen lớn hàng ngàn trượng, năng lượng đáng sợ điên cuồng lan tỏa!

- Sinh Tử Ấn!

Nhân Nguyên Tử vung tay, chiếc ấn khổng lồ nhằm thẳng Ứng Hoan Hoan mà lao xuống, không gian bên dưới nó dường như muốn nổ tung.

Ứng Hoan Hoan ngẩng đầu lên nhìn chiếc ấn đang ập xuống, không gian xung quanh bỗng xuất hiện hoa tuyết, mơ hồ dường như có thân ảnh mờ ảo của một nữ tử xuất hiện phía sau.

Không ai nhìn rõ được dung nhan của thân ảnh đó, nhưng khi người đó xuất hiện, thiên địa như rơi vào thời kỳ băng giá, hoa tuyết rơi như mưa phủ lên Dị Ma Thành một lớp tuyết dày.

Thân ảnh nữ tử kia nhấc tay, rồi khẽ chặn chiếc ấn lại.

Rắc rắc!

Nơi tiếp xúc giữa hai cái, băng tuyết lan tỏa ra với tốc độ cực kỳ kinh người, chỉ trong nháy mắt chiếc ấn đã bị tuyết bao phủ, lực Sinh Tử cũng bị hàn khí xâm thực tiêu tan hoàn toàn!

Bùm!

Cuối cùng chiếc ấn nổ tung, nhưng khi đó thân ảnh phía sau Ứng Hoan Hoan cũng biến mất!

Sau khi thân ảnh kia biến mất, hàn khí quanh Ứng Hoan Hoan cũng giảm dần, rõ ràng lúc này nàng cũng không thể dùng quá nhiều sức mạnh trước khi Luân hồi.

- Ngươi có thể chặn được mấy lần?

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, sau đó cong tay búng mạnh một cái, một chùm sáng ngưng tụ từ lực Sinh Tử bắn thẳng về phía Ứng Hoan Hoan.

Uỳnh!

Đôi mắt lam lạnh lẽo của Ứng Hoan Hoan nhìn chùm sáng đang bay tới, bỗng khẽ chớp nhẹ một cái, ngay sau đó Lâm Động nhìn thấy hàn khí quanh người nàng ta bỗng bị nàng cưỡng chế hút hết vào người.

- Hoan Hoan, mau tránh đi!

Đồng tử Lâm Động co rút lại, một dự cảm không hay bỗng dâng lên trong lòng, hắn vội hét lên.

Ứng Hoan Hoan dường như nghe thấy tiếng hét của hắn, hơi ngoảnh lại nhìn Lâm Động, sau đó trên gương mặt lạnh lùng đó bỗng hiện lên nụ cười nhạt.

Ầm!

Ngay đúng lúc ấy, chùm sáng kia bắn thẳng vào người nàng, máu tươi bắn tung tóe, thân hình thướt tha nhuốm đầy máu.

Lâm Động sững sờ nhìn Ứng Hoan Hoan bay ngược ra phía sau, đôi mắt hắn đỏ ngầu, vội vàng bay tới ôm lấy nàng. Sức mạnh đáng sợ xuyên thấu qua cơ thể

hắn, sau đó tiếng xương gãy vang lên, nhưng hắn không hề rên lấy một tiếng, cánh tay ôm chặt nàng thiếu nữ không buông xuôi.

- Ngươi đang làm gì vậy?

Lâm Động cúi xuống nhìn nàng thiếu nữ, ánh mắt lúc này đã bớt đi màu lam lạnh lùng, hét lên phẫn nộ. Trước đó Ứng Hoan Hoan có thể tránh được đòn công kích kia, nhưng cuối cùng nàng lại từ bỏ!

- Ta không phải đối thủ của hắn!

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động đang phẫn nộ, gương mặt tái nhợt hiện lên nụ cười thê lương.

- Chỉ như thế… mới có thể ép cha ta xuất hiện. Ta biết làm như vậy chưa biết chừng sẽ khiến hai Tông phái bùng nổ chiến tranh, nhưng ta không muốn ngươi chết! Dù sao thì mọi người cũng quen với việc ta ngang bướng rồi… vậy hãy để ta ngang bướng thêm một lần nữa!

Lâm Động sững sờ, hắn nhìn nàng thiếu nữ đang mỉm cười với mình, thân thể không kìm được mà rung lên.

Nàng thiếu nữ từng quát mắng khi hắn lãng phí thiên phú, từ bỏ Thiên Điện mà gia nhập Hoang Điện… Nàng thiếu nữ từng một mình ở lại chặn kẻ địch để sư huynh đệ mang Tiên Nguyên Cổ Chủng về Tông phái… Nàng thiếu nữ từng đặt lợi ích Tông phái lên vị trí hàng đầu… Không ngờ lúc này chính nàng thiếu nữ kia lại làm một việc ép buộc Ứng Huyền Tử phải hiện thân, rất có thể sẽ gây nên chiến tranh giữa hai Tông phái.

Mọi thứ chỉ vì không muốn nhìn thấy hắn chết!

Lâm Động ôm chặt nàng vào lòng, giọng nói khàn đặc:

- Yên tâm, ta sẽ không chết dễ dàng đâu!

- Ngươi… Nhân Nguyên Tử cau mày nhìn cảnh tượng đó, vừa dứt lời thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Hắn nhìn thấy không gian phía sau Lâm Động và Ứng Hoan Hoan đột nhiên biến dạng, một nam tử áo xám bước ra, đồng thời giọng nói phẫn nộ trầm đục vang lên:

- Nhân Nguyên Tử ngươi quá đáng quá rồi đấy!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 824

Cường Giả Đỉnh Cấp Tụ Họp

Trên bầu trời, không gian tách ra, một nam tử mặc áo bào xám, sắc mặt u tối và phẫn nộ bước ra. Khi người đó xuất hiện, áp lực tử của Nhân Nguyên Tử bao trùm cả tòa thành bỗng chốc bị đẩy lùi.

- Chưởng giáo Ứng Huyền Tử cũng hiện thân rồi!

Vô số ánh mắt nhìn về thân ảnh vừa xuất hiện, lập tức có những tiếng kêu lên kinh ngạc, sau đó bắt đầu kích động. Sự đối đầu giữa những nhân vật lớn thế này, không phải lúc nào cũng nhìn thấy.

- Cung nghênh Chưởng giáo!

Bốn người Trần Chân và các đệ tử Đạo Tông cũng mừng rõ, lập tức cung kính hô lớn.

Bọn họ biết sự việc hôm nay, nếu như Ứng Huyền Tử không xuất hiện thì sẽ chẳng ai có thể ngăn cản được Nhân Nguyên Tử.

- Ha ha, Ứng Huyền Tử, cuối cùng ngươi cũng chịu hiện thân!

Nhân Nguyên Tử nhìn Ứng Huyền Tử, hai mắt nhắm hờ, bình thản nói.

Ứng Huyền Tử nhìn về phía Lâm Động đang ôm lấy Ứng Hoan Hoan, nhìn thấy thương thế của bọn họ, sâu trong ánh mắt ông hiện lên hàn quang, trầm giọng nói:

- Nhân Nguyên Tử, tốt xấu gì ngươi cũng là Chưởng giáo một Tông phái, lại

ra tay với đệ tử Đạo Tông ta trước mặt bao nhiêu người, ngươi cũng thật không giữ thể diện!

Nhân Nguyên Tử cau mày, sắc mặt thiếu tự nhiên rồi nói:

- Đệ tử Nguyên Môn ta lần này bị Lâm Động của Đạo Tông ngươi giết sạch, chuyện này có phải cũng quá đáng không?

- Cuộc thi có quy tắc của nó, mấy lần trước đây Đạo Tông ta tổn thất còn ít sao? Đệ tử Nguyên Môn các ngươi lần này đã làm những chuyện gì mọi người đều đã biết. Đạo Tông ta có truy cứu gì không? Lẽ nào ngươi cho rằng Đạo Tông ta không dám liều mình với Nguyên Môn ngươi đến cá chết lưới cũng rách sao?

Ứng Huyền Tử cười lạnh, nói.

Ứng Huyền Tử vừa dứt lời thì xung quanh lập tức xôn xao. Ở đây ai cũng biết những sự tổn thất của Đạo Tông trong những cuộc Thi đấu Tông phái lần trước, mà giờ Nguyên Môn lại lấy đó làm cớ, hiển nhiên là ngay cả những người bàng quan cũng không thể chấp nhận được.

Ánh mắt Nhân Nguyên Tử tối sầm lại, hắn nhìn Ứng Huyền Tử nói:

- Lâm Động bắt buộc phải đến Nguyên Môn ta đền tội. Nếu ngươi ngăn cản, Nguyên Môn ta tuyệt đối không để yên!

Nhân Nguyên Tử nói có phần uy hiếp, hắn cũng khá hiểu Ứng Huyền Tử. Ứng Huyền Tử là người cẩn thận, điềm tĩnh, thường cố gắng hết sức tránh những cuộc chiến tranh Tông phái. Chuyện Chu Thông năm xưa, tuy tổn thất người đồ đệ cưng, nhưng cuối cùng ông ta cũng trấn áp được những ý kiến chủ chiến, vì thế hắn tin chuyện Lâm Động lần này, Ứng Huyền Tử chắc chắn sẽ chọn cách nhún nhường.

Rõ ràng Ứng Huyền Tử cũng hiểu được thâm ý của Nhân Nguyên Tử, ánh mắt lạnh băng, hai tay nắm chặt. Đột nhiên ông ta cảm nhận được một ánh mắt

nhìn chằm chằm mình, khẽ liếc sang, thì thấy nàng thiếu nữ nằm trong lòng Lâm Động đang mím môi nhìn mình với ánh mắt cầu xin.

Vút!

Nhân Nguyên Tử thấy vậy, cười nhạt, rồi nắm một cái trong không trung, một bàn tay khổng lồ màu trắng đen bay tới Lâm Động.

- Chưởng giáo!

Mấy người Trần Chân thấy vậy, mặt biến sắc hốt hoảng kêu lên.

Ứng Huyền Tử nhìn thân ảnh trẻ tuổi thân thể đầy máu me. Lâm Động chỉ ôm chặt lấy thiếu nữ trong lòng, không có bất cứ lời cầu xin nào, cố chấp mà ngoan cường.

Ánh mắt sáng trong của nàng thiếu nữ vẫn nhìn chăm chăm về ông, chỉ là nơi môi mím lại có máu chảy ra.

- Haizzz… Tiếng thở dài khẽ vang lên trong lòng Ứng Huyền Tử, sau đó ánh mắt ông ta lập tức trở nên sắc lạnh, tay áo vung lên, không gian biến dạng đánh vỡ bàn tay khổng lồ của Nhân Nguyên Tử.

- Ngươi!

Ánh mắt Nhân Nguyên Tử tối sầm lại.

- Ta đã từng nói với hắn, chỉ cần một ngày hắn còn là đệ tử Đạo Tông, Đạo Tông sẽ là chỗ dựa của hắn. Hôm nay nếu ngươi động đến hắn, Đạo Tông ta sẽ chiến một trận với Nguyên Môn ngươi!

Ứng Huyền Tử nhìn Nhân Nguyên Tử, giọng nói trầm đục vang lên như sấm khiến cả thiên địa rung chuyển.

Cuối cùng sắc mặt Nhân Nguyên Tử trở nên khó coi, rõ ràng hắn không thể

ngờ Ứng Huyền Tử trước nay vốn luôn điềm tĩnh lại nói ra những lời ấy.

Chiến tranh giữa các Tông phái rõ ràng sẽ vô cùng đáng sợ. Thực lực Nguyên Môn tuy mạnh hơn Đạo Tông, nhưng Nhân Nguyên Tử hiểu, cho dù có chiến thắng thì Nguyên Môn cũng phải trả giá rất đắt.

- Ứng Huyền Tử, ngươi làm vậy là quá ngu ngốc!

Nhân Nguyên Tử lạnh lùng nói.

- Đạo Tông ta không muốn tranh giành với ai, chuyện năm đó Chu Thông lỗ mãng đánh vào Nguyên Môn, ta không có gì để nói. Nhưng lần này tuy Lâm Động giết đệ tử Nguyên Môn ở Dị Ma Vực nhưng vẫn nằm trong quy tắc của cuộc Thi đấu Tông phái, hắn không có lỗi gì cả! Nếu ta còn nhân nhượng Nguyên Môn ngươi, đệ tử Đạo Tông sẽ nghĩ như thế nào?

Ánh mắt Ứng Huyền Tử lạnh băng, nói.

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan lúc này ánh lên sự vui mừng, nàng biết Ứng Huyền Tử nói ra những lời đó thì Nhân Nguyên Tử sẽ không dám manh động.

Sắc mặt Nhân Nguyên Tử âm trầm bất định, nhất thời không thể nói được gì. Chiến tranh Tông phái, hắn không dám khơi dậy, mà lúc này đúng là không phải lúc.

- Lời của Ứng Chưởng giáo cũng có lý. Chuyện Lâm Động đúng là nằm trong quy tắc, Nguyên Môn ta không truy cứu nữa!

Khi sắc mặt Nhân Nguyên Tử còn biến hóa bất định, trên không trung bỗng vang lên một tiếng cười, rồi mọi người nhìn thấy không gian lại biến dạng, hai thân ảnh từ từ xuất hiện.

Một người mặc hắc bào, mái tóc dài xõa sau lưng, bàn tay bên ngoài ống tay áo có phần nhợt nhạt, nhưng gương mặt lại ửng hồng, hai mắt lấp lánh như sao, dường như có sức mạnh xuyên qua sinh tử.

Người đứng đằng trước thì mặc bạch bào, làn da trắng mịn, tướng mạo bình thường, chỉ là đôi mắt mang hai màu trắng đen tựa âm dương hòa lẫn, vô cùng thần bí.

Hai thân ảnh vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm nhận rõ ràng không gian quanh hai người đó đều méo mó, rõ ràng bọn họ không phải nhân vật tầm thường!

- Thiên Nguyên Tử, Địa Nguyên Tử, ba đại Chưởng giáo của Nguyên Môn đều xuất hiện rồi!

Cả tòa thành lập tức phát ra những tiếng hít khí lạnh, tất cả đều sững sờ nhìn cảnh tượng đó. Những cường giả đỉnh cấp, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi của Đông Huyền Vực lại xuất hiện cùng một lúc ở đây.

Ứng Huyền Tử nhìn hai người vừa hiện thân, ánh mắt hơi tối lại. Đối mặt với ba đại Chưởng giáo của Nguyên Môn, ngay cả ông ta cũng cảm thấy bị áp lực.

- Ha ha, vẫn là hai vị Chưởng giáo hiểu đại thể! Tranh đấu giữa các tiểu bối cứ để bọn chúng tự giải quyết, chúng ta nhúng tay vào không hay cho lắm!

Sau khi hai thân ảnh thần bí xuất hiện, không gian phía sau lưng của Ứng Huyền Tử cũng biến dạng, sau đó một lão giả mặc lam bào, râu tóc bạc phơ tươi cười bước ra.

- Đó là Thái Trưởng lão!

Bốn người Trần Chân nhìn lão giả vừa hiện thân, lập tức kinh ngạc rồi hiện lên vẻ mừng rỡ.

Như vậy là thanh thế của Đạo Tông cũng tăng lên không ít.

- Càn lão quỷ? Ngươi vẫn còn sống?

Nhân Nguyên Tử nhìn thấy lão giả kia xuất hiện thì ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc:

- Ngươi đã vượt qua Sinh Tử Kiếp bước vào Chuyển Luân Kiếp?

- Ha ha, ta cũng tưởng đã hết đời rồi, nhưng tình cờ thế nào lại sống được!

Lão giả lam bào cười nhạt, nói.

- Vậy thì phải chúc mừng Đạo Tông lại thêm một cường giả Chuyển Luân Cảnh rồi.

Nam tử mặc bạch bào mỉm cười, hơi cúi người với lão giả lam bào nói.

- Nhân Nguyên Tử, chuyện của Lâm Động kết thúc ở đây, quy tắc đã như vậy, chúng ta cũng không thể người khác nghĩ Nguyên Môn chúng ta không chịu nổi thất bại!

Nam tử bạch bào quay sang Nhân Nguyên Tử nói.

Nhân Nguyên Tử nghe vậy, hàng lông mày cau lại, rồi gật gật đầu.

Ứng Hoan Hoan nghe lời nói đó, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cũng cũng được nhấc ra. Nàng mừng rỡ nhìn Lâm Động, nhưng lại không hề thấy hắn vui vẻ lên chút nào.

- Sự việc sẽ không kết thúc như vậy đâu!

Lâm Động cúi đầu cười gượng, nói.

Thiên Nguyên Tử cũng nhìn Lâm Động cười đầy ẩn ý, sau đó nhìn sang Sinh Tử Giới đang nhốt Tiểu điêu, cười nói:

- Có điều, chuyện giữa Nguyên Môn ta và Thiên Yêu Điêu, chắc Ứng Chưởng giáo cũng đã rõ, vì thế sau này xin hãy quản người của mình cho chặt!

Nụ cười trên gương mặt Ứng Hoan Hoan đông cứng lại, nàng thấy sự dữ dằn hiện lên trên gương mặt Lâm Động, trong đột nhiên co thắt lại.

- Xin lỗi!

Bàn tay đầy máu của Lâm Động khẽ vuốt lên gò má lạnh lẽo của nàng thiếu nữ, giọng khàn khàn:

- Hắn là huynh đệ của ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn được!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 825

Rời Khỏi Tông Phái

Ứng Hoan Hoan nhìn gương mặt nhuốm đầy máu của gã thanh niên trước mặt, lúc này hắn đang cười, nụ cười bất lực nhưng vô cùng cương quyết.

- Ngươi sẽ chết đấy!

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan đỏ hoe, nước mắt không kìm được mà trào ra, nghẹn ngào nói.

- Tiểu điêu vì cứu ta mới để lộ thân phận, nếu ta khoanh tay đứng nhìn thì quá vô tình vô nghĩa rồi. Nàng có muốn nhìn thấy một Lâm Động như vậy không?

Lâm Động mỉm cười, nói.

- Ta không hiểu cái nghĩa khí giữa những nam nhân các người, nếu ngươi cố chấp muốn ra tay, ta sẽ bảo cha ta đánh ngất ngươi đem về!

Giọng nói của cô nàng thiếu nữ có phần ngang bướng, nhưng rồi đến cuối cùng, nàng cũng ngừng lại. Hiển nhiên nàng cũng hiểu chuyện này mình không thể làm được. Cuối cùng ánh mắt đỏ hoe nhìn Lâm Động với ánh mắt van nài.

- Ta chỉ muốn ngươi sống thôi!

Chỉ một câu nói khiến Lâm Động phải thở dài, sau đó lắc lắc đầu có phần tỏ ý xin lỗi. Cuối cùng hắn nhẹ nhàng đặt nàng thiếu nữ xuống, ngẩng đầu lên nhìn mấy người Thiên Nguyên Tử, cười nói:

- Tuy ta biết thực lực của mình hiện giờ so với các ngươi chỉ là sâu kiến, nhưng muốn giết huynh đệ ta thì phải bước qua xác ta đã!

- Lâm Động!

Mấy người Trần Chân nghe vậy đều hốt hoảng, hét lên.

Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm cũng cắn răng, bọn họ không hề bất ngờ về sự lựa chọn của Lâm Động, chỉ là nắm tay siết chặt của bọn họ đã để lộ sự xao động trong lòng bọn họ.

- Lâm Động, chuyện ở Dị Ma Vực, Nguyên Môn ta nể tình Đạo Tông không truy cứu ngươi nữa, chuyện đó đúng là bọn ta không có lý. Nhưng Thiên Yêu Điêu Tộc và Nguyên Môn ta có huyết hải thâm thù, bọn ta ra tay với hắn hoàn toàn danh chính ngôn thuận, nếu ngươi làm bừa, e là Đạo Tông cũng không bảo vệ nổi ngươi đâu!

Thiên Nguyên Tử nhìn Lâm Động, bình thản nói.

- Hà tất phải nói những lời giả dối như vậy. Ngươi rõ ràng biết quan hệ giữa ta và hắn, đương nhiên ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Ngươi đã sớm biết vậy, như thế Đạo Tông cũng không có lý do can dự!

Lâm Động châm chọc, nói.

Thiên Nguyên Tử cười nhạt không khẳng định cũng chẳng phủ định, sau đó nhìn sang Ứng Huyền Tử:

- Ứng Chưởng giáo, tiếp theo là việc giữa Nguyên Môn ta và Thiên Yêu Điêu Tộc, nếu còn có người nhúng tay vào thì ta sẽ không nể tình đâu! Nếu ngươi không quan tâm đại cục, cố tình ra tay thì Nguyên Môn ta cũng chỉ đành làm đến cùng.

Sắc mặt Ứng Huyền Tử tối sầm lại, lão giả mặc lam bào cũng nhíu mày, rõ ràng là không thể ngờ Thiên Nguyên Tử lại giảo hoạt đến như vậy, một câu nói

đã chuyển trọng tâm vấn đề đi, đồng thời xóa bỏ hết lý lẽ bọn họ có thể dựa vào.

Quan hệ giữa Lâm Động và đầu Thiên Yêu Điêu này rõ ràng là không tầm thường, chắc chắn hắn không thể ngồi yên không quản. Nhưng nếu hắn ra tay thì chắc chắn sẽ bị Thiên Nguyên Tử giết, đến lúc đó thì Đạo Tông vẫn là bị Nguyên Môn giết chết đệ tử ưu tú nhất. Từ góc độ nào đó mà nói, kết cục này là không thể thay đổi!

Xoẹt!

Từ phía xa, đầu Cự hổ khổng lồ cũng bay tới, toàn thân tràn đầy khí hung sát xuất hiện bên cạnh Lâm Động, đôi mắt đỏ ngầu gườm gườm nhìn bọn người Nguyên Môn.

- Lâm Động, hiện giờ ngươi là đệ tử Đạo Tông, nhất cử nhất động đều không phải chuyện của mình ngươi, đừng vì chuyện riêng tư mà liên lụy cả Tông phái!

Thiên Nguyên Tử như cười như không, nói.

Lâm Động siết chặt nắm đấm, ánh mắt tối sầm, trong lòng dậy lên sát ý.

- Cha, giúp hắn đi!

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động bị ép không còn đường lui, ánh mắt càng thêm đỏ hoe, nhưng nàng chỉ có thể bất lực quay sang cầu xin Ứng Huyền Tử.

Ứng Huyền Tử nhìn ánh mắt cầu xin của con gái, hai tay nắm chặt lại, trong mắt cũng hiện lên sự đau đớn bất lực. Không phải ông không muốn ra tay, nhưng mọi hành động của ông đều ảnh hưởng đến hàng chục vạn đệ tử Đạo Tông. Trước đó6 vì có lý nên ông ta có thể ra mặt, nhưng sự việc hiện giờ đã liên quan đến Thiên Yêu Điêu, ông có lý gì được nữa?

- Haizz… Lão giả mặc lam bào bên cạnh thở dài, hiển nhiên ông ta cũng hiểu nỗi đau trong lòng Ứng Huyền Tử. Những điều một Chưởng giáo của một Tông phái phải chịu đựng vượt xa những gì người thường có thể tưởng tượng.

Chuyện Chu Thông năm đó, chắc chắn Ứng Huyền Tử, thân là sư phụ của hắn, là người đau lòng nhất. Nhưng cuối cùng, vì đại cục, ông đã phải kìm nén sự phẫn nộ và sát ý để kìm chế những ý kiến chủ chiến, cho dù làm thế sẽ khiến không ít đệ tử bất mãn.

- Việc gì phải khổ vậy?

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan ánh mắt đỏ hoe, trong lòng thắt lại. Nàng thiếu nữ đó có sự kiêu ngạo của mình, nhưng dường như lúc này đã hoàn toàn biến mất hết.

Lâm Động khẽ thở dài, trước ánh mắt kinh ngạc của nàng thiếu nữ, hắn dang hai tay ra ôm nàng vào lòng.

- Xin lỗi, ngươi có thể ngang bướng nhưng ta thì không! Có những việc ta không thể tránh né được, vì thế để một mình ta đối diện là đủ rồi. Đạo Tông nhiều sư huynh đệ như vậy, không thể để bọn họ liên lụy vì việc riêng của ta được! Ta hứa, sẽ không dễ dàng chết đâu!

Nghe thấy thế, ánh mắt Ứng Hoan Hoan lập tức hiện lên vẻ bất an, rồi nàng cảm thấy bàn tay Lâm Động chạm vào gáy mình, một cơn đau nhói lan tỏa, trước mắt bỗng tối sầm.

Lâm Động ôm lấy nàng thiếu nữ bất tỉnh, nở nụ cười bất lực. Sau đó ánh mắt có phần phức tạp, một lần nữa hắn hiểu được sự quan trọng của thực lực trong thế gian này. Thực lực hiện tại của hắn có thể coi là hạng nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi của Đông Huyền Vực, nhưng so với những cường giả chân chính như Nhân Nguyên Tử thì vẫn chỉ là sâu kiến.

Chỉ một câu tùy ý của hắn đã có thể ép Lâm Động đến bước đường này.

- Đúng là yếu ớt quá!

Lâm Động nắm chặt tay, tự cười giễu mình, nhưng sâu trong đôi mắt đen kia

lại rực cháy hỏa diễm.

Lúc này Ứng Tiếu Tiếu cũng bay tới, ánh mắt phức tạp, đáp xuống bên cạnh Lâm Động nở nụ cười có lỗi với hắn, đón lấy nàng thiếu nữ trong lòng hắn.

- Chăm sóc cho nàng ấy tốt nhé!

Lâm Động khẽ nõi.

Ứng Tiếu Tiếu lặng lẽ gật đầu, nàng không khuyên gì hơn, vì nàng cũng biết chỉ vô ích mà thôi.

- Ta sẽ nhờ cha cứu ngươi!

Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói.

Lâm Động khẽ lắc đầu, hắn hiểu Ứng Huyền Tử, ông phải suy nghĩ cho mấy chục vạn đệ tử Đạo Tông và vô số Vương triều phụ thuộc, những suy nghĩ đó không thể nào dao động vì chuyện riêng của một người nào đó được.

- Sự việc hôm nay chỉ do một mình ta làm, không liên quan đến Đạo Tông!

Lâm Động quay lại, ngẩng đầu lên nhìn bọn Nhân Nguyên Tử, nói.

- Rốt cuộc cũng chỉ là tiểu tử non nớt, thân là đệ tử Đạo Tông, mọi hành động đều có liên quan tới Đạo Tông!

Nhân Nguyên Tử cười nhạt:

- Tiểu tử, bớt tỏ ra mạnh mẽ đi!

Ánh mắt Lâm Động tối sầm, rồi hắn quay người hướng về Ứng Huyền Tử, quỳ xuống hành đại lễ.

- Đa tạ ân huệ giáo dưỡng của Chưởng giáo, Điện chủ trong một năm qua. Từ hôm nay, Lâm Động tự nguyện rời khỏi Đạo Tông, mọi việc không có nửa phần

liên quan tới Đạo Tông!

Giọng nói trầm thấp của Lâm Động vang vọng khiến cả tòa thành lặng như tờ. Tất cả mọi người đều chấn động nhìn cảnh tượng đó, huyết dịch cũng có phần sục sôi.

Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm và rất nhiều đệ tử Đạo Tông đều sững sờ nhìn Lâm Động đang quỳ, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác xót xa.

Ứng Huyền Tử siết chặt nắm đấm, nhìn gã thanh niên đang cung kính quỳ trước mặt mình, thân thể khẽ run lên. Cảnh tượng đó thật quen thuộc, cũng một trăm năm trước, người có tên Chu Thông kia trước khi đơn thương độc mã giết đến Nguyên Môn cũng ở bên ngoài Nguyên Môn quỳ hướng về phía Đạo Tông để bái tạ sư ân.

Đôi mắt dần đỏ lên, nhưng khi ông định bước ra thì một bàn tay già nua đặt lên vai, quay lại thì thấy lão giả mặc lam bào vẻ mặt nghiêm nghị lắc đầu.

- Lâm Động, ngươi đang làm gì vậy? Ngươi là đệ tử của Hoang Điện, chưa được ta cho phép, ngươi dám rời khỏi Tông phái?

Gương mặt Trần Chân biến dạng, định xông tới thì bị Tề Lôi giữ lại.

- Trần Chân sư thúc, hãy chuyển lời xin lỗi của con đến Ngộ Đạo sư thúc, ơn tri ngộ của sư thúc, có lẽ Lâm Động không thể đền đáp.

Lâm Động cung kính hành lễ với Trần Chân, rồi đứng phắt dậy, ánh mắt dâng tràn hung quang.

- Động thủ!

Giọng nói lạnh lùng trầm đục vang lên, sau đó hắn và Tiểu Viêm cùng biến thành hai đạo quang ảnh xông thẳng tới quầng sáng trắng đen đang nhốt Tiểu điêu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 826

Liều Mạng

Vút!

Lâm Động và Tiểu Viêm biến thành hai đạo quang ảnh, tốc độ tăng đến mức cao nhất bay thẳng tới Sinh Tử Giới đang nhốt Tiểu điêu bên trong. Bọn họ hiểu có cứu Tiểu điêu ra thì hôm nay mới có thể có hy vọng, dù sao dù bọn họ có liều mạng thế nào thì khoảng cách thực lực với Thiên Nguyên Tử là quá lớn.

- Đúng là tiểu tử không biết trời cao đất dày!

Thiên Nguyên Tử nhìn vậy cười nhạt, hai tay chắp sau lưng, vẻ vô tình lóe lên trong mắt.

Uỳnh!

Nhân Nguyên Tử cũng cười, nói:

- Nếu tên tiểu tử này đã chủ động rời khỏi Đạo Tông thì xem ra ta cũng chẳng cần nể mặt Đạo Tông gì nữa!

Dứt lời, Nhân Nguyên Tử giơ bàn tay ra, năng lượng Sinh Tử trắng đen hóa thành một ngón tay khổng lồ xuyên thủng không gian bắn thẳng về hai đạo quang ảnh.

Ầm ầm!

Không khí nổ tung, sức mạnh này khiến người trong thành đều tê dại cả da đầu.

Ngón tay ánh sáng nhanh như chớp ập tới hai người Lâm Động, sức mạnh hùng hồn đó khiến người ta phải sợ hãi.

- Đại ca, huynh đi cứu Nhị ca!

Cự hổ khổng lồ mà Tiểu Viêm biến thành gầm lên một tiếng, sau đó không đợi Lâm Động trả lời, quang ảnh chuyển hướng lao thẳng về phía ngón tay khổng lồ.

Lúc này hiển nhiên phải có người ngăn chặn công kích lại, nếu không hai người không thể tiếp cận Sinh Tử Giới được.

- Grào!

Quang ảnh bay tới, Tiểu Viêm gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ ngầu, hắc quang bùng phát từ trong cơ thể, trên cơ thể hiện lên vô số đường vân ánh sáng quỷ dị.

Ầm ầm!

Nhất thời trên cơ thể Tiểu Viêm nổ ra vô số lỗ máu, máu tươi bắn ra từ bên trong.

- Huyết Mạch Tế Tự, Thiên Ma Tổ Hồn!

Máu tươi bắn tung tóe, cuối cùng ngưng tụ lại cùng hắc quang, ngay sau đó tất cả mọi người cùng nhìn thấy không gian bắt đầu biến dạng, một thân ảnh mơ hồ tựa như một đầu cự hổ hắc ám lớn hàng trăm trượng bước ra.

Cùng với sự xuất hiện của con quang hổ, một thứ khí tức Hồng Hoang lan tỏa khắp không gian.

Khí tức Tiểu Viêm nhanh chóng yếu đi ngay khi quang hổ xuất hiện, rõ ràng hắn đã phải trả giá đắt để thi triển chiêu thức này.

Con hổ ánh sáng hắc ám bước ta, đồng tử như có trí tuệ nhìn về phía ngón tay

khổng lồ đang bay tới, nhất thời thân thể to lớn biến thành một đạo hắc quang mang theo khí tức Hồng Hoang lao ra nhanh như chớp.

Uỳnh!

Làn sóng năng lượng đáng sợ điên cuồng lan tỏa trên không trung, thân thể Tiểu Viêm bị chấn động bay ra sau, toàn thân nhuốm đầy máu.

Tuy bị trọng thương, nhưng Tiểu Viêm đã chặn được ngón tay khổng lồ kia, tuy công kích đó chỉ do Nhân Nguyên Tử tùy tiện đánh ra, nhưng cũng đủ khiến Tiểu Viêm phải dùng mạng ngăn cản.

- Tiểu Viêm!

Lâm Động nhìn Tiểu Viêm cả người be bét máu, hai nắm tay siết lại, ánh mắt đầy phẫn nộ, nhưng hắn vẫn không hề dừng lại, tăng tốc lại gần Sinh Tử Giới.

- Ha ha, có thể chặn một đòn của ta, không hổ là Thiên Ma Hổ Tộc!

Nhân Nguyên Tử cười nhạt, sau đó hắn nhìn Lâm Động cười thích thú:

- Sinh Tử Giới của ta dù là Thiên Yêu Điêu cũng không phá nổi đâu, ngươi lại gần thì làm được gì?

Hắn không ra tay công kích tiếp mà chỉ nhìn với ánh mắt đầy thích thú. Trong Sinh Tử Giới, thứ lực Sinh Tử đó căn bản không phải thứ mà một kẻ chỉ mới Bát Nguyên Niết Bàn như Lâm Động có thể chạm vào.

Nếu Lâm Động bị lực Sinh Tử chạm phải thì ngay đến Nguyên thần cũng biến thành tro bụi!

Lâm Động không đáp lại, hai mắt đỏ ngầu, nắm đấm siết chặt, nguyên lực hùng hồn bùng nổ, một đạo quang trận huyền ảo nhanh chóng hiện ra rồi phình lớn.

Phụt phụt!

Quang trận xuất hiện, Lâm Động không chút do dự, nhổ ra vài ngụm tinh huyết mang theo nguyên lực tinh thuần lên quang trận. Quang trận lập tức phát sáng, sau đó bắt đầu nghịch chuyển dưới sự khống chế của Lâm Động.

Uỳnh uỳnh!

Quang trận nghịch chuyển, vô số tia sáng lan tỏa trên trận pháp, ở trung tâm trận pháp, một chùm sáng bắn ra, oanh kích lên Sinh Tử Giới.

Phụt phụt!

Chùm sáng bắn tới, lập tức có tiếng phụt phụt vang lên, ngay sau đó tất cả mọi người kinh hãi nhìn thấy, nơi ánh sáng bắn tới, quầng sáng ngưng tụ từ lực Sinh Tử kia đang dần dần tiêu tan!

- Hửm?

Gương mặt vốn đầy vẻ thích thú của Nhân Nguyên Tử lúc này hơi thay đổi, sau đó hắn nhìn chăm chăm trận pháp kia, lẩm bẩm:

- Đây là sức mạnh gì mà có thể xâm thực được lực Sinh Tử?

Phụt!

Lại một ngụm máu tươi nữa được bắn ra từ miệng Lâm Động, sắc mặt hắn nhanh chóng tái nhợt đi, khí tức yếu ớt. Hắn biết dù có lực phân giải quỷ dị từ Càn Khôn Cổ Trận, nhưng với thực lực của Nhân Nguyên Tử, vẫn chỉ là muối bỏ bể mà thôi.

- Tiểu điêu, phá nó đi!

Lâm Động biết hắn căn bản không thể nào phá được Sinh Tử Giới, hắn chỉ muốn giúp Tiểu điêu làm lay động căn cơ của nó mà thôi.

Lực phân giải chui nhanh vào Sinh Tử Giới, trên quầng sáng cũng hiện lên sóng ba động, rõ ràng đã xuất hiện sự bất ổn.

- Grào!

Đúng lúc đó, Tiểu điêu ở bên trong ngẩng đầu lên gầm một tiếng, năng lượng điên cuồng ngưng tụ, biến thành một chiếc cự trảo lớn hàng ngàn trượng oanh kích lên Sinh Tử Giới!

Rầm rầm!

Sóng năng lượng khuếch tán điên cuồng, tiếng nổ trầm đục vang lên, sau đó mọi người nhìn thấy Sinh Tử Giới bắt đầu có vết rạn nứt, cuối cùng rắc một tiếng nổ tung!

Uỳnh!

Sinh Tử Giới bị phá vỡ, con dị thú khổng lồ bên trong dang rộng đôi cánh khổng lồ, quang mang tử hắc sắc bùng phát bao phủ lấy hai người Lâm Động và Tiểu Viêm.

Tiểu điêu nhìn hai người toàn thân đẫm máu, khí tức yếu ớt, trong đôi mắt dâng tràn sát khí. Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên ba huynh đệ bọn hắn bị ép đến mức thê thảm thế này. Mà kẻ cao ngạo như hắn lại phải nhờ đến Lâm Động, Tiểu Viêm, hai người thực lực kém xa hắn giải cứu.

Sau khi đưa hai người ra phía sau, ánh mắt Tiểu điêu đục ngầu nhìn ba người Thiên Nguyên Tử, sau đótiếng gầm chói tai đầy oán độc vang vọng:

- Tổ Văn, thiêu đốt!

Uỳnh uỳnh!

Cùng với tiếng hét của Tiểu điêu, đôi cánh khổng lồ của hắn lấp lánh vô số đạo phù văn phức tạp. Những phù văn này dường như được ngưng tụ từ huyết

mạch, tỏa ra thứ năng lượng mạnh mẽ.

Phụt phụt!

Ánh sáng đỏ rực hiện lên trên cánh của Tiểu điêu, sau đó phù văn dần dần biến mất, dường như bọn chúng biến thành huyết dịch chảy vào người Tiểu điêu!

- Grào!

Sau khi phù văn biến mất, thân thể hàng ngàn trượng của Tiểu điêu bắt đầu phình to tiếp, bóng đen bao phủ toàn bộ Dị Ma Thành.

Đồng thời khí tức của hắn cũng tăng lên điên cuồng, chớp mắt đã đạt đến mức cực hạn trước ánh mắt tối sầm lại của ba người bọn Thiên Nguyên Tử.

Thực lực của Tiểu điêu lúc này nhờ cái gọi là thiêu đốt Tổ Văn đã hồi phục đến mức đỉnh phong!

- Lão cẩu Nguyên Môn, hôm nay có phải liều cái mạng này, Điêu gia ta cũng phải phế một người trong các ngươi!

Khi khí tức tăng đến cảnh giới khủng bố, tiếng gầm đấy uy hiếp vang lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 827

Chuyển Dịch Không Gian

Bóng đen khổng lồ bao phủ toàn bộ Dị Ma Thành, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn thứ khổng lồ trên bầu trời. Thiên Yêu Điêu quả nhiên danh bất hư truyền, thể hình đáng sợ này đúng là có thể nuốt cả nhật nguyệt.

Mọi người đều cảm nhận được khí tức của Tiểu điêu đã tăng lên cùng với thể hình của hắn. Mức độ này không hề thua kém bất cứ ai trong ba đại Chưởng giáo của Nguyên Môn.

- Thiêu đốt Tổ Văn, đó là thủ đoạn bảo mệnh của Thiên Yêu Điêu Tộc, tuy tạm thời có thể phục hồi thực lực nhưng sau đó sẽ bị tổn thương khá nghiêm trọng!

Lão giả mặc lam bào nhìn hắc ảnh khổng lồ, mắt nheo lại, khẽ nói.

- Nhưng dù đã hồi phục thực lực, hắn cũng không thể một mình địch lại ba người bọn Thiên Nguyên Tử, đều đã là Chuyển Luân Cảnh được!

Ứng Huyền Tử nghe vậy, nắm tay bất giác siết chặt lại, ánh mắt đầy vẻ phức tạp.

Trên bầu trời, năng lượng tử hắc sắc gần như biến thành tầng mây dày đặc, mây đen bao phủ quanh che lấp cơ thể Tiểu điêu.

- Muốn giết một người trong chúng ta, dù ngươi có thiêu đốt Tổ Văn cũng không làm được đâu!

Thiên Nguyên Tử nhìn bầu trời mây đen mù mịt, ánh mắt hơi tối lại nhưng

rồi lắc lắc đầu nói.

- Vậy thì thử xem!

Giọng nói sắc lạnh của Tiểu điêu vang vọng, sau đó tầng mây đen cuộn trào, biến thành một vầng trăng khổng lồ lơ lửng trên bầu trời tỏa ra những luồng năng lượng kinh người.

- Yêu Nguyệt Luân!

Một móng vuốt tử hắc sắc khổng lồ xuyên qua tầng mây đen, tóm lấy vầng trăng rồi trực tiếp chém xuống ba người bọn Thiên Nguyên Tử.

Ầm!

- Hừ!

Nhân Nguyên Tử nhìn thấy thế, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, tay vung lên, lực Sinh Tử dâng trào biến thành một chiếc đĩa tròn khổng lồ màu trắng đen.

Chiếc đĩa tròn sinh tử vừa ngưng tụ thì vầng trăng kia đã hung hăng lao xuống như thiên thạch.

Rầm!

Âm thanh vang dội truyền khắp nơi, sau đó mọi người nhìn thấy một làn sóng năng lượng hàng ngàn trượng cuộn lên như thủy triều. Vào khoảnh khắc đó, không gian nổ tung, hiện ra những đường nứt toác đen ngòm khổng lồ!

Trước sự xung kích mạnh mẽ đó, chiếc đĩa tròn bay ngược ra phía sau, Nhân Nguyên Tử cũng bị chấn động lui mấy bước. Ánh mắt hắn tối sầm lại, thân hình khẽ động rồi xuất hiện chỗ chiếc đĩa bay ra, sau đó thân thể nhu dung hợp với nó, biến thành một đạo ánh sáng trắng đen lao về phía Tiểu điêu.

Uỳnh uỳnh!

Năng lượng đáng sợ không ngừng lan tỏa, vầng trăng khổng lồ không ngừng tấn công về phía Nhân Nguyên Tử, ngoài công kích đó, một số luồng năng lượng cũng ập tới hai người Thiên Nguyên Tử, xem ra Tiểu điêu thật sự định lấy một địch ba!

- Nhiều năm rồi không động thủ, ngươi đã muốn chơi thì ta cũng chiều!

Thiên Nguyên Tử và Địa Nguyên Tử nhìn nhau, ánh mắt đều lóe hàn quang, cười lạnh một tiếng rồi xông tới.

Ầm ầm!

Cùng với việc hai người bọn Thiên Nguyên Tử ra tay, tầng mây đen trên trời nhanh chóng nổ tung, thân ảnh khổng lồ của Tiểu điêu cũng bắt đầu lùi về phía sau. Rõ ràng dù có thực lực tạm thời phục hồi thì hắn cũng khó có thể lấy một địch ba.

- Một mình độc chiến ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn!

Trên lầu các ở phía xa, Lăng Thanh Trúc nhìn trận đại chiến kinh thiên động địa, gương mặt trước nay luôn điềm tĩnh lúc này không khỏi động dung. Bao nhiêu sự việc đã xảy ra hôm nay thật khiến người ta không thể bình tĩnh nổi.

- Thiên Yêu Điêu quả thật không hổ là chủng tộc cấp bậc bá vương trong thế giới Yêu thú!

Mỹ phụ bên cạnh Lâm Lang Thiên cũng gật đầu, rồi nói:

- Nếu một đối một, có lẽ hắn sẽ không phải sợ ba Chưởng giáo của Nguyên Môn, nhưng giờ một địch ba thì quá khó khăn!

- Nhưng dù thế nào, chuyện hôm nay mà truyền ra ngoài chắc chắn cả Đông Huyền Vực sẽ chấn động! Lâm Động đúng là không tầm thường, chỉ với thực lực Bát Nguyên Niết Bàn mà khuấy động cả thiên địa thế này, chỉ là hiển nhiên Nguyên Môn sẽ không tha cho hắn đâu!

Tô Nhu ở bên cạnh siết chặt nắm tay, mắt nàng đỏ bừng lên, chần chừ một chút rồi bỗng nói:

- Lâm Động đại ca sẽ không chết ở đây đâu!

Tuy nàng biết hiện giờ Lâm Động đang vô cùng nguy hiểm, nhưng vẫn cố chấp tin rằng, người luôn tạo nên kỳ tích này nhất định sẽ không chết dễ dàng trong tay Nguyên Môn.

Lăng Thanh Trúc nhìn Tô Nhu, một lúc sau, dưới tấm mạng che dường như nàng nở một nụ cười điên đảo bọn chúng sinh, rồi khẽ gật đầu.

- Tham vọng của hắn không nhỏ, trước khi chưa hoàn thành mọi tham vọng, có lẽ không ai giết được hắn!

- Hai người… Mỹ phụ có chút bất lực nhìn hai nữ tử bên cạnh rồi lắc lắc đầu, lần này kẻ ra tay với Lâm Động không phải nhân vật tầm thường mà là ba đại Chưởng giáo của Nguyên Môn, đó là cường giả đỉnh cấp của Đông Huyền Vực a!

- Hắn cũng biết mình không đánh lại được ba người Thiên Nguyên Tử, sao vẫn làm vậy?

Ứng Huyền Tử nhìn Tiểu điêu đang bị đánh lui, lẩm bẩm.

Lão giả mặc lam bào cũng cau mày, ánh mắt từ từ quét qua tầng mây đen. Một lúc sau, đồng tử bỗng co rút lại, ánh mắt nhìn chăm chăm về một điểm phía sau lưng Tiểu điêu, ở đó có một tầng mây đen, chỉ là trong đó thấp thoáng tỏa ra một làn sóng năng lượng kỳ lạ.

- Hắn không định liều mạng với ba người bọn Thiên Nguyên Tử!

Ánh mắt lão giả lấp lánh, rồi bỗng nói:

- Hắn đang chuẩn bị điều gì đó!

Ứng Huyền Tử nghe thấy thế, ánh mắt chú ý về phía tầng mây kia, hai nắm tay bỗng siết chặt:

- Đó là năng lượng dịch chuyển không gian, hắn muốn đưa Lâm Động đi!

- Ừm, nếu hắn thật sự liều mạng thì có lẽ một trong ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn sẽ chết, nhưng mà như thế thì hai người Lâm Động cũng khó thoát kiếp nạn!

Lão giả khẽ gật đầu.

- Hắn cố ý động thủ với ba người bọn Thiên Nguyên Tử để năng lượng dịch chuyển không gian kia không bị bọn chúng phát hiện!

- Ừm, hy vọng là hắn thành công!

Ứng Huyền Tử nắm chặt tay lại, rõ ràng ông cũng không muốn Lâm Động chết ở đây.

Bùm!

Lại một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, thân hình khổng lồ của Tiểu điêu nhanh chóng bay ngược ra sau, ánh sáng lấp lánh biến thành nhân hình.

Hắn nhìn về phía ba người bọn Thiên Nguyên Tử, sau đó vung tay, năng lượng bùng phát mạnh mẽ, cuốn lấy Lâm Động và Tiểu Viêm rồi chui vào trong tầng mây kia.

Sau khi ba người hoàn toàn chui vào trong, ánh sáng nơi đó nhanh chóng tan biến, tầng may tan đi để lộ ra một trận pháp không gian!

- Ba người Thiên Nguyên Tử nhìn thấy vậy, sắc mặt đều kịch biến.

- Ta thao túng trận pháp này, giờ không thể ở lại Đông Huyền Vực nữa!

Thủ ấn Tiểu điêu biến hóa, trận pháp không gian lập tức xoay tròn phát ra năng lượng điên cuồng.

Sắc mặt Lâm Động tái nhợt nhìn Tiểu điêu, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Tiểu điêu đang giảm dần, hắn biết thực lực bùng phát bắt đầu biến mất, một khi nó hoàn toàn mất đi thì bọn họ sẽ mất hết cơ hội tháo chạy.

- Muốn chạy sao? Đâu có dễ thế!

Ba người Thiên Nguyên Tử hừ lạnh, đồng thời ra tay. Năng lượng dồi dào hung hăng ập lên trận pháp. Nếu bị oanh kích trúng, trận pháp mà Tiểu điêu khổ sở dựng ra sẽ nổ tung.

- Khốn kiếp!

Mắt Tiểu điêu đục ngầu nhìn ba người bọn Thiên Nguyên Tử, giờ hắn đang khống chế trận pháp, không thể phân tâm ứng phó với bọn chúng được.

- Để ta ngăn bọn chúng lại!

Cự hổ khổng lồ do Tiểu Viêm biến thành ngẩng lên gầm lớn một tiếng, sau đó biến thành một đạo hắc quang định liều mạng ngăn cả kẻ địch.

Binh!

Thế nhưng khi hắn sắp bay ra khỏi trận pháp, thì một thân ảnh đã xuất hiện, quay người đá hắn vào bên trong trận pháp, sau đó dựa vào lực đẩy mà bắn ngược ra khỏi trận pháp.

- Đại ca!

Tiểu Viêm và Tiểu điêu nhìn thân ảnh bay ngược ra, khựng lại một chút rồi ánh mắt đỏ lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 828

Luyện Thành Thanh Long Thể

Lâm Động lơ lửng trên không trung nhìn chăm chăm vào công kích đáng sợ đang lao tới. Công kích đó còn chưa tới mà áp lực đã khiến không gian quanh thân Lâm Động có dấu hiệu biến dạng, ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn đồng thời ra tay, công kích đó đủ để cho Lâm Động vạn kiếp bất phục!

Dù Lâm Động hiểu mình chỉ là châu chấu đá xe, nhưng hắn vẫn không hề do dự, trận pháp vẫn cần thời gian để triển khai, vì thế bắt buộc phải có người ngăn cản công kích kia, nếu không thì ba người sẽ không có bất cứ đường sống nào.

Uỳnh!

Quang trận chói lòa một lần nữa nhanh chóng lan tỏa từ bàn tay Lâm Động, sau đó hắn há miệng, một tia sáng đỏ rực bắn ra, biến thành một cái đỉnh bao bọc lấy hắn.

Vút!

Chùm sáng mang theo lực phân giải bắn ra trước, sau đó trước bao ánh mắt chăm chú, bắn thẳng lên công kích đáng sợ kia.

Tuy nhiên, dù lực phân giải vô cùng kỳ dị nhưng so với công kích liên hợp của ba đại Chưởng giáo vẫn chỉ là con kiến so với con voi. Vì thế chùm sáng chỉ duy trì trong chốc lát rồi triệt để nổ tung!

Ầm!

Chùm sáng vỡ tan, công kích mạnh mẽ đâm thẳng lên chiếc đỉnh đỏ rực, sau

đó âm thanh kim loại giòn tan vang vọng trong không gian.

Một vòng năng lượng nhanh chóng khuếch tán ra, ngay sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy ánh sáng trên chiếc đỉnh tối sầm lại, cuối cùng soạt một tiếng biến thành một tia sáng chui lại vào người Lâm Động.

- Phụt!

Phần Thiên Đỉnh bị tổn thương, Lâm Động cũng bị ảnh hưởng, một ngụm máu tươi bắn ra, gương mặt vốn đã tái nhợt càng trở nên trắng bệch. Rõ ràng dựa vào Linh bảo Thuần Nguyên nhưng Lâm Động vẫn không thể chặn được đòn công kích của ba đại Chưởng giáo!

Một ngụm máu tươi phun ra, Lâm Động còn chưa kịp lùi về sau thì bỗng cảm thấy không gian xung quanh đông cứng lại, sau đó một luồng năng lượng đáng sợ trào ra bao bọc quanh hắn.

Dưới sự xâm thực đáng sợ của thứ năng lượng ấy, thân thể Lâm Động gần như ngay tức thì biến dạng, máu tươi điên cuồng tuôn ra từ lỗ chân lông, nhìn qua dường như hắn sắp thành một đống thịt bầy nhầy vậy!

- Á á!

Lâm Động kêu lên những tiếng thảm thiết, ngay với sự kiên định của Lâm Động cũng không kìm được mà thét lên những tiếng kêu đau đớn. Máu tươi không ngừng tuôn trào nhuốm đẫm người hắn.

Trên bầu trời, vẻ mặt ba người bọn Thiên Nguyên Tử lạnh băng, cực kỳ vô tình nhìn cảnh tượng đó.

Trong trận pháp, ánh mắt Tiểu Viêm và Tiểu điêu đều đỏ quạch, Tiểu Viêm gầm lên một tiếng đầy oán độc.

Uỳnh uỳnh!

Từng cơn đau xung kích vào trong lòng Lâm Động, lúc này hắn có thể cảm nhận được mùi vị tử vong thật sự!

Công kích này vượt xa cực hạn mà hắn có thể chịu đựng, hắn nghe được những tiếng răng rắc rất nhỏ phát ra từ bên trong cơ thể mình.

Tầm mắt phía trước bắt đầu bị máu làm cho mơ hồ, sự yếu ớt bất lực dâng tràn lên trong Lâm Động.

- Thật sự sẽ chết ở đây sao?

Lâm Động lẩm bẩm trong đầu, ngay cả thần trí của hắn cũng bắt đầu mơ hồ.

Uỳnh uỳnh!

Nhưng đúng lúc hắn sắp mất hoàn toàn thần trí thì Thiên Long Khí trong đan điền hắn bỗng nhiên bùng nổ.

Thiên Long Khí nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể Lâm Động, tràn vào từng đường kinh mạch và xương tủy.

- Grào!

Thiên Long Khí không ngừng dung nhập vào cơ thể Lâm Động, mớ năng lượng này bình thường vô cùng bá đạo, ngay cả Lâm Động cũng chỉ có thể hấp thụ dần dần. Nhưng lúc này, dưới áp lực đáng sợ kia, Thiên Long Khí đã bắt đầu chủ động dung nhập, tăng cường sức mạnh cho thân thể hắn để chống lại áp lực.

Bên ngoài bề mặt cơ thể Lâm Động cũng đột nhiên bùng phát thanh quang, mọi người bên dưới nhất thời nhìn thấy cơ thể Lâm Động bắt đầu phình to ra, ngay sau đó thanh quang bùng nổ, một tiếng long ngâm vọng ra.

Chỉ thấy một đầu Thanh Long hàng chục trượng đột nhiên xuất hiện. Trên thân thể đầu Thanh Long lan tỏa một thứ long uy đậm đặc. Long uy đó không phải bình thường, mà đó là uy lực Thiên Long mà chỉ cường giả Long Tộc cao

cấp mới có!

Tuy nó còn yếu hơn thứ long uy chân chính, nhưng năng lượng thì không hề giả.

- Tên tiểu tử này luyện vũ kỹ gì mà đặc biệt vậy, biến được thành Thanh Long Thể thuần túy đến như thế?

Nhân Nguyên Tử thấy cảnh tượng đó, cặp mày nhăn tít lại.

- Nhưng cho dù ngươi có thủ đoạn gì thì trước công kích này cũng không có con đường khác đâu!

Ánh mắt Nhân Nguyên Tử lóe lên hàn quang, biểu hiện của Lâm Động càng xuất sắc, sát ý trong lòng hắn càng lớn hơn. Nỗi sỉ nhục hôm nay chắc chắn khiến Lâm Động hận Nguyên Môn đến xương tủy, nếu như để Lâm Động chạy thoát, với thiên phú của hắn, sau này chắc chắn sẽ lợi hại hơn cả Chu Thông. Đến lúc đó có lẽ ngay cả ba đại Chưởng giáo cũng phải đau đầu.

Thanh Long xuất hiện, sau đó nhanh chóng cuộn tròn lại, thanh quang cuộn trào điên cuồng kiên trì trước công kích đáng sợ kia.

Trong lúc nguy cấp, Thiên Long Khí bùng phát khiến Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động được cường hóa. Thân thể hắn cuối cùng cũng biến được thành Thanh Long Thể!

Rầm rầm!

Nhưng rõ ràng dù như vậy cũng không đủ khiến Lâm Động có đủ khả năng chống lại công kích khủng bố kia. Đối diện với năng lượng đáng sợ từ không gian, đầu Thanh Long do Lâm Động biến ra cũng dần dần bị đẩy lùi, những chiếc vảy trên thân rồng cũng bắt đầu nổ tung.

Chỉ trong mấy chục giây mà thân thể Thanh Long đã đầy vết thương!

Trong Dị Ma Thành, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn, ánh mắt của không ít người bắt đầu trở nên ngưng trọng. Bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được một cường giả cấp bậc Bát Nguyên Niết Bàn lại có thể kiên trì được lâu như vậy trước công kích của ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn. Tuy ba người kia không dùng hết toàn lực, nhưng thân phận hai bên khác biệt quá lớn!

- Nếu hắn không chết, chắc chắn sẽ là hậu họa của Nguyên Môn!

Một vài người có con mắt sắc xảo, sắc mặt đều ngưng trọng nhìn nhau, trong đầu đều hiện lên cùng một ý nghĩ. Từ biểu hiện lúc này của Lâm Động, nếu cho hắn thời gian, chắc chắn hắn sẽ vượt qua yêu nghiệt Chu Thông của một trăm năm trước!

Chu Thông năm đó đơn thương độc mã đã chém chết ba đại Trưởng lão, vậy nếu Lâm Động sống sót thì sẽ thế nào?

Cảnh tượng đó chỉ tưởng tượng thôi cũng khiến mọi người tê dại da đầu.

Uỳnh uỳnh!

Điều này đương nhiên ba người bọn Thiên Nguyên Tử cũng nghĩ đến. Do vậy sâu trong ánh mắt bọn họ đều lóe hàn quang, tuy không ra tay tiếp nhưng thầm tăng thêm sức mạnh cho công kích.

Bùm!

Một tia sáng đỏ rực bùng nổ, những chiếc vảy bắn tung tóe, thần thái trong mắt Thanh Long cũng tối lại… Uỳnh!

Lại một luồng năng lượng đáng sợ khác tràn ra ập lên người Thanh Long.

Từ xa Ứng Huyền Tử nhìn cảnh tượng đó, hai nắm đấm siết chặt, trầm giọng nói:

- Thái Trưởng lão, cùng ta ra tay một lần! Ta muốn đưa hắn rời khỏi đây!

Lão giả mặc lam bào khựng người, rồi gật đầu.

Công kích mạnh mẽ bỗng bùng phát từ tay hai người Ứng Huyền Tử, cuối cùng xé tan không gian, đánh tan năng lượng khủng bố kia trước khi nó oanh kích lên Thanh Long.

Hai người Ứng Huyền Tử đột nhiên ra tay lập tức khiến cả không gian xôn xao… - Ứng Huyền Tử, ngươi làm gì vậy?

Nhân Nguyên Tử đại nộ, quát lớn.

- Tha được cho người thì tha, Nhân Nguyên Tử ngươi quá tuyệt tình rồi!

Ứng Huyền Tử lạnh lùng quát.

- Diệt cỏ phải diệt tận gốc, ngươi nghĩ Nguyên Môn ta sẽ mềm lòng sao? Nguyên Môn không muốn thấy sự việc như Chu Thông năm đó xảy ra lần nữa!

Thiên Nguyên Tử cau mày.

- Hai người chặn bọn chúng lại, ta hủy trận pháp của bọn chúng!

Nghe Thiên Nguyên Tử nói vậy, hai người Nhân Nguyên Tử cùng gật đầu.

Uỳnh!

Vừa dứt lời, ba người bọn chúng cùng bước ra, Nhân Nguyên Tử và Địa Nguyên Tử ra tay chặn hai người Ứng Huyền Tử lại. Còn Thiên Nguyên Tử vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lâm Động, sau đó hai tay siết lại, một luồng lực Sinh Tử lan tỏa, chùm sáng đen hàng ngàn trượng bắn ra, có thể thấy lần này Thiên Nguyên Tử không nương tay nữa!

Hắn muốn một chiêu giết cả ba người bọn Lâm Động!

Rầm rầm rầm!

Chùm sáng xuyên thủng thiên địa bắn về phía ba người Lâm Động với tốc độ kinh người.

Đầu Thanh Long do Lâm Động biến ra cũng đã lùi vào trong trận pháp, ánh mắt Tiểu điêu đỏ ngầu, không ngừng thúc động trận pháp, muốn trước khi đòn công kích tới nơi phải dịch chuyển được để chạy thoát!

Nhưng tốc độ của chùm sáng kia thật sự quá nhanh, chỉ chớp mắt đã tới phía trên trận pháp.

- Còn thiếu chút nữa, một chút nữa!

Vẻ mặt Tiểu điêu rất khó coi, miệng gầm lên, ngay sau đó không gian quanh hắn biến dạng, vô số chùm sáng bắn ra tụ lại quanh ba người.

- Hừ, muốn chạy?

Khi đó, Thiên Nguyên Tử cũng hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó thì chùm sáng kia cũng đã bắn tới.

Uỳnh!

Thế nhưng vào khoảnh khắc chùm sáng kia sắp bắn lên trận pháp, không gian bỗng tách ra một khe hở hàng vạn trượng, đột nhiên một móng vuốt của Thanh Long to lớn gần như bao trùm cả Dị Ma Thành thò ra, rồi trước bao nhiêu ánh mắt mắt kinh hãi, bóp nát chùm sáng hàng ngàn trượng kia!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 829

Trốn Thoát

Biến cố bất ngờ khiến tất cả mọi người đều đại kinh, ngay cả ba người bọn Lâm Động cũng vô cùng kinh ngạc, rõ ràng bọn họ cũng thấy mơ hồ về sự viện trợ bất ngờ này.

Nhưng rồi rất nhanh Lâm Động đã có phần ngạc nhiên khi cảm nhận được một luồng năng lượng quen thuộc. Là Thanh Thiên Hóa Long Quyết!

- Thanh Trĩ tiền bối!

Lâm Động kinh ngạc thốt lên, rõ ràng hắn không ngờ người ra tay tương trợ lại là Thanh Long Vương Thanh Trĩ mà hắn gặp trong Không gian Viễn Cổ trước kia.

- Là hắn sao?

Tiểu điêu cũng ngạc nhiên. Bọn họ chỉ gặp hình ảnh mà Thanh Trĩ để lại trong không gian đó, tuy lúc đó bọn họ cũng đoán được vị cường giả Viễn Cổ này vẫn còn sống nhưng không ngờ người đó lại ra tay cứu giúp trong lúc nguy khốn này.

Trong Dị Ma Thành, vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn Thanh Long trảo xuất hiện từ trong vết nứt không gian. Sau đó sắc mặt bọn họ đều hiện lên vẻ không tin nổi, rốt cuộc Lâm Động có lai lịch ra sao mà biết bao lần được những cường giả cường hãn ra tay tương trợ?

- Năng lượng mạnh mẽ thật!

Vẻ mặt lão giả lam bào ngưng trọng nhìn, trầm giọng nói.

- Có lẽ người đó đã là Luân Hồi Cảnh, năng lượng trên Thanh Long trảo rất giống với Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động, xem ra quan hệ giữa hai người không phải tầm thường!

Ứng Huyền Tử gật đầu nói.

- Nhưng hình như người này cách xa Đông Huyền Vực, tuy thực lực mạnh mẽ nhưng việc phá vỡ không gian thế này sẽ giảm bớt sức mạnh, có lẽ khó lòng chặn được ba người bọn Thiên Nguyên Tử.

Lão giả nói.

- Người đó cũng không muốn ra tay với bọn Thiên Nguyên Tử, hắn chỉ muốn ba người Lâm Động chạy thoát mà thôi!

Ứng Huyền Tử nói.

- Lâm Động được cường giả như vậy bảo vệ, đúng là may mắn! Như vậy thì ta có thể thở phào nhẹ nhõm rồi!

Nhìn nụ cười nhẹ nhõm của Ứng Huyền Tử, lão giả lam bào cũng khẽ gật đầu, ông biết lần này ba người Lâm Động sẽ thuận lợi rời khỏi đây rồi… - Kẻ nào?

Trong tiếng ồn ào xung quanh, sắc mặt ba người bọn Thiên Nguyên Tử đều tối lại, nhìn Thanh Long trảo thò ra từ vết nứt không gian, trầm giọng quát lên.

Bọn chúng không thể hiểu nổi, một tên tiểu tử Bát Nguyên Niết Bàn rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể gây nên nhiều chuyện như vậy.

- Ha ha, ba đại Chưởng giáo lại tuyệt tình với một tiểu bối như vậy, lòng dạ hình như hơi hẹp hòi thì phải?

Một tràng cười lớn tựa xuyên thấu không gian vọng ra từ khe nứt.

- Tuy không biết các hạ là thần thánh phương nào, nhưng chuyện hôm nay có lẽ không ai có thể ngăn cản được ba người bọn ta!

Ánh mắt Thiên Nguyên Tử u ám nhìn chùm sáng quanh ba người Lâm Động. Đó là dấu hiệu trước khi dịch chuyển, nếu không ngăn cản thì sẽ để ba kẻ đó thoát mất. Nghĩ vậy, cả ba mặt lạnh băng cùng lao tới.

Với nhãn lực của bọn chúng đương nhiên có thể nhận ra chắc chắn người ra tay ở một nơi rất xa, với bản lĩnh cao cường đã vượt không gian giúp đỡ. Bản lĩnh này vô cùng cường hãn, nếu người đó có mặt ở đây thì ngay ba người bọn Thiên Nguyên Tử cũng không dám chắc mình sẽ đánh bại được. Nhưng Thanh Long trảo kia, tuy rất mạnh nhưng đối với ba người Thiên Nguyên Tử vẫn chưa tạo được sức uy hiếp.

Là Chưởng giáo của Nguyên Môn uy chấn Đông Huyền Vực lẽ nào lại là hư danh?

Uỳnh uỳnh!

Ba người bọn chúng bay tới, lực Sinh Tử hùng hồn bùng phát, ngưng tụ lại thành một bánh xe ánh sáng màu trắng đen khổng lồ.

Vút!

Bánh xe thành hình, không chút ngừng nghỉ đâm thẳng lên Thanh Long trảo!

Ầm ầm!

Bánh xe ánh sáng xé toạc không gian lao thẳng lên Thanh Long trảo, thiên địa rung chuyển dữ dội, cả hai bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt.

Thiên Nguyên Tử nhìn cảnh tượng đó, ánh mắt lóe lên hàn quang, thân hình khẽ động, cũng xuyên không gian xuất hiện phía sau Thanh Long trảo, nhìn ba

người Lâm Động trong trận pháp với ánh mắt lạnh lùng.

Soạt!

Nhưng khi Thiên Nguyên Tử chuẩn bị ra tay với ba người Lâm Động thì từ trong khe nứt bỗng bắn ra một đạo thanh quang.

- Hừ!

Thiên Nguyên Tử cũng cảm nhận được thanh quang tấn công mình, nhưng không hề có ý tránh né, hắn điểm hai ngón tay, kình phong đánh xuyên qua hư không công kích lên trận pháp.

Rầm!

Khi Thiên Nguyên Tử ra tay tấn công trận pháp thì thanh quang cũng oanh kích lên người hắn khiến hắn bay ra sau, bước chân hỗn loạn trên không vài trăm bước mới đứng vững được, nhưng gương mặt hắn lại hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

- Trận pháp của các ngươi đã bị ta khuấy đảo, nếu dịch chuyển bừa có lẽ thập tử nhất sinh. Lâm Động, ta đã nói rồi, lần này không ai cứu nổi ngươi đâu!

Nghe Thiên Nguyên Tử nói vậy, Ứng Huyền Tử và đám đệ tử Đạo Tông mặt đều biến sắc, nhìn sang quả nhiên thấy trận pháp của bọn Lâm Động bắt đầu nhấp nháy điên cuồng tỏa ra những làn sóng hỗn loạn.

- Lão tạp chủng!

Vẻ mặt Tiểu điêu khó coi nhìn chùm sáng bị rối loạn quanh người không kìm được chửi lớn một tiếng. Hắn biết Thanh Trĩ không thể can thiệp lâu được, vì thế nếu hắn dừng trận pháp lại là chắc chắn rơi vào tay Nguyên Môn.

- Làm thế nào đây?

Tiểu điêu nhìn Lâm Động ở bên cạnh, hỏi.

- Tiếp tục thúc động trận pháp!

Lâm Động nghiến răng, nói.

Tiểu điêu gật mạnh đầu:

- Trận pháp chuyển dịch đã không còn ổn định, ta cũng không biết sẽ bị đưa tới đâu. Lâm Động, Tiểu Viêm, nếu như chúng ta bị chia cắt, hãy tìm đến Thiên Yêu Điêu Tộc ở Yêu Vực tìm ta. Lúc đó Điêu gia ta sẽ đem người cùng các ngươi quay lại giết sạch Nguyên Môn!

- Ừm!

Ánh mắt Lâm Động đỏ quạch, gật đầu, hôm nay ba huynh đệ bọn họ bị ép tới mức như chó nhà có tang, thù này không báo, có lẽ chẳng ai chịu nổi!

- Đi thôi!

Vừa dứt lời, ánh sáng quanh người bọn họ sáng đến cực hạn, rồi cả ba người bắt đầu biến dạng.

Bùm!

Thân hình Tiểu điêu nổ tung trong chùm sáng trước tiên, sau đó biến thành một đạo ngân quang chui vào khoảng không gian méo mó, tiếp đó là Tiểu Viêm!

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh đó, xem ra ba người bọn Lâm Động dù biết dịch chuyển như vậy là thập tử nhất sinh nhưng vẫn lựa chọn rời đi.

Chỉ là hành động đó khiến không gian thêm sự ác liệt và bất lực. Ba người bọn họ đứng trước sự chèn ép của Nguyên Môn chỉ có thể bị ép đến mức trốn chạy một cách thảm hại!

Mọi ánh mắt bắt đầu nhìn về thân ảnh cuối cùng, sau đó bọn họ thấy gã thanh niên cuối cùng còn lại kia nhìn về bọn Thiên Nguyên Tử với ánh mắt đỏ rực,

tiếng gầm trầm đục như của dã thú vang vọng trong không gian:

- Đám lão cẩu Nguyên Môn, chuyện hôm nay, Lâm Động ta khắc cốt ghi tâm, các ngươi cứ đợi đấy, khi ba huynh ta trở lại Đông Huyền Vực, chính là ngày Nguyên Môn ngươi diệt môn!

Ngày Nguyên Môn diệt môn… Mấy chữ cuối cùng mang đầy hận ý vang vọng trong tai mọi người.

Bùm!

Dứt lời, thân thể Lâm Động cũng nổ tung trong chùm sáng, cuối cùng chui vào không gian méo mó nhannh chóng biến mất, chỉ còn lại tiếng gầm uất hận khiến không gian tĩnh lặng.

Ba người bọn Thiên Nguyên Tử sắc mặt tối sầm nhìn về nơi ba người Lâm Động biến mất. Tuy biết rõ rất có thể ba người đó thập tử nhất sinh, nhưng trong lòng bọn chúng vẫn có sự bất an.

Rất có thể vài năm sau bọn chúng sẽ phải lấy máu trả món nợ này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 830

Hắn Sẽ Trở Về

Trên bầu trời, khoảng không gian méo mó đã trở lại bình thường, năng lượng không gian cũng dần biến mất, theo đó là ba thân ảnh của bọn Lâm Động.

Tuy ba người Lâm Động đã biến mất nhưng vô số ánh mắt trong Dị Ma Thành vẫn sững sờ nhìn về hướng đó, cuộc đại chiến kinh thiên động địa vẫn đang hiện lên trong đầu bọn họ.

Chẳng ai ngờ được sự việc hôm nay lại biến thành thế này chỉ vì một đệ tử Bát Nguyên Niết Bàn của Đạo Tông!

Không chỉ ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn, Chưởng giáo Đạo Tông xuất đầu lộ diện, mà còn có cả cường giả thần bí thực lực khủng bố nữa. Những cường giả Thần Long thấy đầu không thấy đuôi ấy, vì một Lâm Động mà lần lượt hiện thân!

Điều khiến bọn họ ngạc nhiên nhất là dù ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn đích thân ra tay nhưng vẫn không thể giữ chân được ba người Lâm Động. Lời cuối cùng Lâm Động để lại trước khi đi, nghe qua có vẻ nực cười nhưng chẳng ai cười nổi. Dù sao thì ai cũng hiểu, một người thoát được khỏi tay ba đại Chưởng giáo Nguyên Môn sẽ có tiềm lực đáng sợ ra sao?

Loại người như vậy, một khi đã thoát đi thì như thả hổ về rừng. Có lẽ sau này, khi Lâm Động quay trở lại Đông Huyền Vực, có lẽ Nguyên Môn sẽ phải trả một cái giá vô cùng đắt!

Chu Thông năm đó cũng khiến thể diện Nguyên Môn mất hết cả, mà Lâm Động hiện nay lại càng khó đối phó. Quan trọng hơn là hắn thoát khỏi tay của ba

đại Chưởng giáo, mà điều này Chu Thông năm xưa cũng không làm được!

Từ mức độ nào đó mà nói, Lâm Động còn nguy hiểm hơn cả Chu Thông!

- Ha ha, tiểu tử đó sẽ không chết dễ dàng đâu! Trong một năm mà tu luyện được Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến mức đó, đúng là không làm xấu thanh danh của bản tọa! Ha ha… ta rất hiếu kỳ khi hắn quay lại Đông Huyền Vực sẽ đạt đến mức nào?

Trên không trung, khe nứt không gian cũng dần khép lại, một tràng cười truyền ra vang khắp bầu trời.

- Rốt cuộc các hạ là ai?

Sắc mặt Thiên Nguyên Tử tối lại nhìn về phía khe nứt nói.

- Ha ha, sau này sẽ có cơ hội gặp mặt! Lúc đó bản tọa cũng muốn gặp mặt ba người. Tên tiểu tử đó nói thế nào cũng là người tiếp nhận truyền thừa của ta, nếu hôm nay không phải bản thân ở nơi xa thì bản tọa sẽ không để ba người được nước làm tới thế này đâu!

Khe nứt dần biến mất, mang theo cả tràng cười vang vọng.

Sắc mặt ba người Thiên Nguyên Tử tối sầm. Chuyện hôm nay không chỉ chưa được giải quyết triệt để mà ngược lại còn để lại đại họa về sau, đồng thời cũng khiến thanh danh của Nguyên Môn tổn hại cực lớn.

- Chưởng giáo đại nhân, trận pháp chuyển dịch đó đã bị phá hỏng, ba tên đó cũng đã sức cùng lực kiệt, chắc chắn không thể chống chọi lại được sức mạnh của không gian. Ta nghĩ chắc chắn bọn chúng thập tử nhất sinh!

Thạch Đồng nhìn vẻ mặt tối sầm của Thiên Nguyên Tử cười lấy lòng, nói.

- Ta không cần thập tử nhất sinh, ta cần chắc chắn phải chết! Tên tiểu tử đó không phải loại tầm thường, nếu hắn sống sót, chắc chắn là đại họa!

Thiên Nguyên Tử lạnh lùng nhìn hắn, nói.

- Truyền lệnh xuống, truy nã ba người bọn Lâm Động, không chỉ ở Đông Huyền Vực, cả những địa vực khác cũng thông báo truy nã. Người nào cung cấp thông tin, cho tùy chọn vũ kỹ của Nguyên Môn!

Ngữ khí Địa Nguyên Tử âm u nói.

- Tuân mệnh!

Nụ cười trên mặt Thạch Đồng đông cứng lại, ánh mắt có phần khủng hoảng gật đầu lia lịa.

- Ta muốn xem xem tiểu tử hắn có thể sống đến bao giờ?

Mái tóc dài màu bạc của Nhân Nguyên Tử tung bay trong gió, ánh mắt lạnh băng, giọng nói âm u khiến người khác lạnh run người.

Bọn chúng nói không hề có ý giấu diếm, nên ai cũng có thể nghe thấy, lập tức có những tiếng xôn xao nổi lên, hiển nhiên điều kiện của Nguyên Môn khá hấp dẫn.

Trong những tiếng ồn ào đó, bỗng nhiên một thiếu nữ mặc váy đen bước ra, trên gương mặt xinh đẹp đó là vẻ mệt mỏi, nhưng hai mắt đầy hàn khí trừng trừng nhìn ba người Thiên Nguyên Tử.

- Thanh Đàn!

Thần Khôi thấy vậy vội vàng đi theo bảo vệ nàng.

- Kiếp này nếu có cơ hội, ta chắc chắn sẽ san bằng Nguyên Môn!

Trước bao ánh mắt chăm chú nhìn mình, thiếu nữ hắc y nhìn ba người bọn Thiên Nguyên Tử chằm chằm, giọng nói lạnh thấu xương đem theo hận ý vang lên trong không trung.

- Xem ra ngươi và tên tiểu tử đó có quan hệ không vừa. Nếu đã vậy, Thạch Đồng, bắt lấy ả!

Nhân Nguyên Tử nhíu mày rồi nói.

- Rõ!

Thạch Đồng nghe vậy lập tức gật đầu bay tới, lao tới:

- Nha đầu không biết điều, lúc này ngoan ngoãn đứng yên một bên được rồi, dám hiện thân đúng là không biết tốt xấu!

Thần Khôi thấy Thạch Đồng ra tay, sắc mặt tối sầm, định kéo Thanh Đàn ra sau thì bị nàng đẩy ra. Thanh Đàn cứ đứng yên đó chờ công kích của Thạch Đồng.

- Thanh Đàn!

Sắc mặt Thần Khôi kịch biến.

Thế nhưng khi Thạch Đồng vừa đến gần nàng trong phạm vi vài trượng, không gian trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên tách ra, một chùm hắc quang bắn thẳng lên người hắn.

Bùm!

Âm thanh trầm đục vang lên, sau đó thân hình Thạch Đồng tựa chim gãy cánh rơi thẳng xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

Biến cố đột ngột này khiến vô số người sững người. Vẫn chưa xong sao?

- Sức mạnh này!

Ba người Thiên Nguyên Tử đồng tử đều co rút lại, nhìn chăm chăm về khe nứt, thốt lên từng chữ:

- Hắc Ám Điện Chủ?

- Thiên Nguyên Tử, ta tìm mấy trăm năm nay mới có được một đệ tử bảo bối hoàn hảo như vậy. Nếu nó có chút tổn thương nào, hắc hắc, thì Nguyên Môn các ngươi hãy đợi Hắc Ám Điện tuyên chiến đi!

Tiếng cười khàn khàn vọng ra từ khe nứt, sau đó hắc quang bắn ra biến thành một lão giả hắc bào, đội mũ đen.

Lão giả này hiện ra lập tức sắc trời tối lại, mọi ánh sáng đều biến mất, thứ hắc ám này thuần túy đến mức khiến người ta sợ hãi.

- Đó là Điện chủ Ba Huyền của Hắc Ám Điện tại Bắc Huyền Vực!

Lão giả hắc bào vừa xuất hiện, cả không gian đều vang lên những tiếng kinh ngạc, rõ ràng là danh tiếng của người này cũng vang dội khắp nơi.

- Thì ra đó là đệ tử của Điện chủ. Nếu đã biết thì đương nhiên Nguyên Môn ta sẽ không mạo muội như vậy. Chuyện vừa rồi là Nguyên Môn ta lỗ mãng rồi!

Đồng tử Thiên Nguyên Tử co rút lại, nhìn lão giả hắc bào kia rồi cười nhạt, nói.

Tuy lão giả hắc bào kia cũng chỉ là Chuyển Luân Cảnh nhưng lão ta có Hắc Ám Tổ Phù, sức mạnh của nó mạnh mẽ thâm sâu khó lường, ngay cả Thiên Nguyên Tử cũng phải dè chừng.

Lão giả hắc bào cười nhạt, rồi quay sang nhìn thiếu nữ phía sau:

- Theo ta về!

- Sư phụ cũng ở đây, tại sao lại không ra tay?

Thanh Đàn nhìn Ba Huyền, cắn môi chất vấn.

- Đại ca ngươi có tiềm lực phi phàm, hơn nữa lại có Thôn Phệ Tổ Phù, việc hôm nay coi như một sự rèn luyện với hắn, muốn trở thành cường giả chân chính không thể thiếu sự rèn luyện. Đạo Tông tuy tốt nhưng không phù hợp với hắn. Sự bình ổn ở nơi đó sẽ làm mòn đi sự sắc bén của hắn, chỉ ở khoàng trời bên ngoài mới dung nạp được hắn!

Ba Huyền cười nhạt, giải thích.

Thanh Đàn nắm chặt tay, khẽ nói:

- Sau khi về, cho con đến Hắc Ám Tài Phán!

- Ngươi quyết định rồi sao?

Ba Huyền nghe vậy, ánh mắt lập tức hiện lên hỷ sắc, để cô nàng đệ tử hoàn hảo này kế thừa y bát của mình, ông ta đã tiêu tốn không ít tâm tư.

- Con đã nói rồi, kiếp này nhất định phải san bằng Nguyên Môn!

Thanh Đàn lại nhìn về phía bọn Thiên Nguyên Tử, giọng nói trở nên vô cùng nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt ba kẻ bọn chúng thì tối sầm lại.

- Sau khi trở thành Điện chủ của Hắc Ám Điện thì ngươi chính là Vương mới của Hắc Ám Điện, mọi ý nguyện của ngươi, chẳng ai cản trở được, kể cả ta!

Ba Huyền xoa đầu nàng, mỉm cười nói.

- Đa tạ sư phụ!

Ánh mắt lạnh lùng của nàng thiếu nữ cuối cùng có chút ấm áp, khẽ nói.

- Đi thôi, cùng ta về!

Ba Huyền gật đầu, vung tay lên, khe nứt hắc ám lại xuất hiện, sau đó hắc quang bao trùm lấy Thanh Đàn và Thần Khôi, thân hình lão bay vào trong biến

mất.

- Không ngờ nha đầu đó lại là đệ tử đắc ý của Ba Huyền!

Lão giả lam bào nhìn khe nứt hắc ám, khẽ cảm thán.

- Nha đầu đó được vào Hắc Ám Tài Phán, xem ra sau này rất có khả năng trở thanh Điện chủ Hắc Ám Điện, lần này Nguyên Môn gây nên rắc rối không nhỏ rồi!

Ứng Huyền Tử gật đầu, ánh mắt có chút bâng khuân, kết quả hôm nay tuy không phải xấu nhất, nhưng cũng không phải tốt với bọn họ, dù sao thì Lâm Động cũng bị ép đi mất rồi!

Ứng Tiếu Tiếu nhìn Ứng Huyền Tử, cũng thở dài, sau đó cúi đầu nhìn nàng thiếu nữ không biết đã mở mắt ra từ bao giờ.

- Tỉnh rồi à?

Ứng Tiếu Tiếu thấy thế, vội quan tâm hỏi.

Thế nhưng, trong đôi mắt vốn rất linh động của nàng thiếu nữ kia lại mất đi vẻ linh hoạt thường ngày, mãi một lúc lâu sau mới gật đầu, hỏi:

- Hắn đi rồi à?

Ứng Tiếu Tiếu cũng chỉ biết gật đầu, cười gượng:

- Nhưng có lẽ không sao đâu, hắn vốn mệnh lớn!

Ứng Hoan Hoan lặng lẽ gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn Ứng Huyền Tử rồi nhìn sang chỗ khác.

- Nếu hắn chết, muội sẽ báo thù cho hắn!

Thiếu nữ đó bay đi, mái tóc bay phấp phới trước ánh nắng, nơi ngọn tóc lấp

lánh màu lam lạnh lẽo.

Ứng Huyền Tử nhìn thân ảnh của con gái, gương mặt tối lại, trong ánh mắt của ông tràn đầy vẻ thất vọng.

- Ta đã làm sai thật sao?

Ứng Huyền Tử đau xót nghĩ, gương mặt dường như già đi nhiều, vì Tông phái này, ông đã phải hy sinh quá nhiều thứ… Đệ tử mình xem trọng nhất bị Nguyên Môn giết chết, ông không thể báo thù. Giờ ngay cả đứa con gái ruột cũng thất vọng về ông như vậy… - Cha, Hoan Hoan chỉ hơi giận dỗi một chút, rồi sẽ tốt thôi!

Ứng Tiếu Tiếu có chút đau lòng, lên tiếng an ủi.

Ứng Huyền Tử lắc đầu cười khổ, sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh nói:

- Sai người đến Vương triều Đại Viêm, thông báo cho Lâm gia biết tin, sau đó phái người bảo vệ thật tốt người thân của Lâm Động!

- Vâng!

Ứng Tiếu Tiếu gật đầu.

- Được rồi, về Tông!

Ứng Huyền Tử lại cười khổ, sau đó vung tay quay người đi. Các đệ tử Đạo Tông cũng trầm mặc theo sau.

o0o - Kết thúc thế này sao?

Trên lầu các, mỹ phụ nhìn người của các phương dần giải tán, cũng khẽ thở dài. Sự việc hôm nay chắc chắn sẽ nhanh chóng truyền khắp Đông Huyền Vực, đến lúc đó có lẽ cái tên Lâm Động sẽ được tất cả mọi người biết đến.

- Hắn sẽ trở về!

Một giọng nói khẽ vang lên, mỹ phụ thoáng khựng người, quay lại nhìn Lăng Thanh Trúc. Bên dưới tấm mạng, nàng đang nở nụ cười khuynh nước khuynh thành.

- Hắn sẽ trở lại, đến lúc đó Nguyên Môn sẽ phải hối hận về những gì bọn chúng làm hôm nay!

Nàng hiểu gã thanh niên đó có sức chịu đựng và nghị lực đến mức nào. Hắn đi ra từ một Vương triều Hạ cấp, đi đến Đông Huyền Vực, những gì hắn phải trải qua không ai có thể tưởng tượng được!

Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu lên nhìn về nơi Lâm Động biến mất, môi khẽ mím lại:

- Khi ngươi trở lại Đông Huyền Vực chắc chắn sẽ là vương giả trở lại. Đến lúc đó làm nữ nhân của ngươi cũng có sao?

- Lâm Động, hãy sống cho tốt, rồi hãy quay lại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 831

Vùng Đất Xa Lạ

Khi sự hỗn loạn trên Dị Ma Thành dần dần tan biến, ở một nơi nào đó trên Đông Huyền Vực, trên đỉnh núi cao vạn trượng mây mù bao phù, một nam tử thanh y ngồi khoanh chân nhập tọa, cũng từ từ mở mắt ra.

Khi đôi mắt ấy mở ra, một tia sáng hình Thanh Long lóe lên, mơ hồ còn có tiếng long ngâm truyền ra khiến không gian chấn động.

Gương mặt nam tử đó khá tuấn lãng, nếu Lâm Động ở đây chắc chắn sẽ kinh ngạc nhận ra, đây chính là Thanh Long Vương Thanh Trĩ mà hắn đã từng gặp trong chiến trường Viễn Cổ.

- Ha ha, đúng là một chàng trai thú vị!

Nam tử đó mỉm cười, trong đôi mắt ánh lên thanh quang lan tỏa sự thông tuệ, ánh mắt ấy dường như xuyên thấu cả không gian. Hắn khẽ lẩm bẩm một câu.

- Khiến cho Thanh Long Vương Thanh Trĩ ngươi tốn công tốn sức như vậy, xem ra gã thanh niên kia cũng không đơn giản a!

Phía sau lưng Thanh Trĩ bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh. Người mới đến này mái tóc bạc trắng, đôi mắt thâm sâu, đôi tay trong tay áo thò ra tựa như Linh bảo, tỏa ra một thứ năng lượng Luân hồi, vô cùng kỳ dị.

- Một kẻ Có Thôn Phệ Tổ Phù, sao có thể đơn giản được? Tiềm lực của hắn rất tốt, nếu như tiến hành rèn luyện hắn thêm, có lẽ thực lực sẽ tăng tiến vô cùng khủng khiếp!

- Ồ? Thôn Phệ Tổ Phù cũng xuất hiện rồi sao?

Ánh mắt của lão nhân tóc bạc có chút ba động, ngạc nhiên nói.

- Ừm!

Thanh Trĩ gật đầu, nói:

- Hướng chuyển dịch không gian của bọn chúng có lẽ là Yêu Vực, nhưng cuối cùng bị Thiên Nguyên Tử phá hoại, chắc nơi đến là Loạn Ma Hải rồi!

- Loạn Ma Hải sao?

Lão nhân tóc bạc ngẫm nghĩ một chút rồi đột nhiên cười, nói:

- Ta nhớ tên Ma La kia cũng đang ở Loạn Ma Hải đúng không? Chẹp chẹp, thật tò mò, không biết Thôn Phệ Tổ Phù gặp Hỏa Diễm Tổ Phù thì sẽ như thế nào?

Thanh Trĩ bật cười rồi đứng thẳng dậy, ánh mắt nhìn về phía chân trời, tầm mắt ấy như nhìn thấu đến điểm cuối của không gian hư vô, sâu trong ánh mắt bỗng nhiên tối sầm lại.

- Trước đây không lâu, khi ta mới tỉnh lại từ Luân hồi, đã gặp phải công kích!

Lão giả tóc trắng nghe vậy, nheo mắt lại, bàn tay khẽ nắm lại, giọng nói cũng trầm xuống:

- Là Dị Ma làm sao?

- Ừm, ha ha, ít nhất là ba tên Dị Ma cấp Tướng, bọn chúng cũng thật coi trọng bản tọa!

Thanh Trĩ cười nhạt, nói.

- Đại chiến năm đó, Phù Tổ đại nhân đã thiêu đốt Luân hồi, tiến hành phong

ấn khe nứt không gian, nhưng vẫn còn một số tên Dị Ma còn ẩn nấp trong không gian này. Trong đó có không ít nhân vật khó đối phó, thậm chí còn có cả Dị Ma cấp Vương!

Lão giả tóc bạc bình thản nói.

- Hàng ngàn năm nay, tuy rất ít khi nghe tin tức Dị Ma xuất hiện, nhưng không có nghĩa là bọn chúng đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Theo tin tình báo mà ta có được, dường như bọn chúng đang dần tập trung nhau lại trong bóng tối. Thậm chí ta nghi ngờ bọn chúng đã từng giao lưu với Dị Ma Tộc phía sau khe nứt không gian.

- Có lẽ bọn chúng muốn phá tan khe nứt không gian!

Thanh Trĩ thở hắt ra, ánh mắt tối sầm lại, lẩm bẩm:

- Đúng là thứ phiền phức, nếu khe nứt không gian bị phá tan, thiên địa này không còn ai như Phù Tổ đại nhân có thế gánh vác được trọng trách nữa!

- Đúng vậy, mặc dù chúng ta cũng trải qua Luân hồi, nhưng vẫn không thể đạt đến trình độ của Phù Tổ đại nhân. Năm đó trong số các đệ tử, người có hy vọng đạt đến thực lực của ngài nhất là Băng Chủ. Nhưng đáng tiếc đến bây giờ vẫn không cảm nhận được năng lượng của Băng Chủ. Cũng không biết có phải bỏ mạng trong Luân hồi rồi không?

Lão giả tóc trắng khẽ thở dài.

Thanh Trĩ cũng gật đầu, hai tay chắp sau lưng, nhìn ra phía xa khẽ nói:

- Thiên địa có dấu hiệu hỗn loạn, không biết lần này có vượt qua được đại kiếp hay không?

Lão giả tóc trắng gật đầu trầm mặc không nói gì.

o0o - Cảm giác dịch chuyển không gian, mẹ kiếp đúng là khó chịu!

Đó là ý nghĩ duy nhất của Lâm Động sau khi ý thức không biết bao nhiêu lần rơi vào hắc ám. Ý thức mơ hồ khiến hắn không thể tỉnh táo lại, cũng không thể khống chế được cơ thể, thậm chí hiện giờ còn sống hay đã chết, hắn cũng không thể biết được.

Trạng thái này không biết kéo dài trong bao lâu, nhưng khi ý thức dần lấy lại được, Lâm Động mơ hồ cảm nhận được bên cạnh có một vài âm thanh, rồi ngay sau đó lại mất hoàn toàn tri giác.

Trong thời gian tiếp theo Lâm Động hoàn toàn nằm trong trạng thái hôn mê, nhưng rồi thời gian dần trôi đi, hắn nhận ra mình đang hồi phục khả năng khống chế cơ thể, điều này khiến hắn thở phào một hơi, xem ra hắn vẫn còn sống!

Trong mơ hồ, hắn cảm nhận được hình như có người đang chăm sóc hắn, mà người đó có lẽ là nữ tử. Rồi thời gian trôi đi, rất lâu rất lâu, cuối cùng một tia sáng rạch ngang bóng tối, chiếu lên ý thức của Lâm Động.

Mí mắt nặng trịch sau nhiều lần gắng gượng cuối cùng cũng mở ra, tầm mắt mơ hồ dần trở nên rõ ràng… Nơi đây dường như là trong một chiếc xe thô sơ.

Ý thức của Lâm Động dần tỉnh lại, ký ức trào lên như thủy triều.

Đại chiến Dị Ma Vực, chuyển dịch không gian, Nguyên Môn… Một làn trọc khí thoát ra khỏi cổ họng Lâm Động, sau đó hắn nắm tay lại, hoảng loạn nhận ra thân thể mình hoàn toàn không còn chút sức lực nào!

Hắn vội vàng nội thị trong cơ thể, nhất thời nhìn thấy cơ thể mình là một đống hỗn loạn, thậm chí kinh mạch cũng có dấu hiệu méo mó đứt đoạn, thương thế thật sự khủng khiếp!

Tâm thần chìm vào đan điền, hư ảnh Nguyên thần ở đó vẫn đang ngồi trên Long Nguyên Luân, nhưng kim quang quanh người đã tối hắn đi như sắp biến mất.

- Thương thế nặng đến như vậy sao?

Trong lòng Lâm Động chùng xuống, không ngờ lần này lại trọng thương đến mức này. Nếu là người khác hiển nhiên đã tàn phế rồi!

- Xem ra phải điều dưỡng cho tốt một phen!

Lâm Động thầm nghĩ, nhục thể của hắn dù sao cũng hơn hắn người bình thường, hơn nữa ở Dị Ma Thành, Thiên Long Khí cũng đã dung nhập vào, cường hóa nhục thể của hắn. Vì thế dù thương thế khá nặng, nhưng nếu có thời gian thì chắc chắn hắn hồi phục được.

- Không biết đây là đâu?

Lâm Động nhíu mày, hiện giờ rõ ràng hắn vô cùng yếu ớt, bất cứ ai cũng có thể tấn công hắn!

- Thương thế tuy nặng, nhưng tu dưỡng một thời gian chắc có thể miễn cưỡng dùng Nguyên thần khống chế Ma thi, như vậy cũng có thể tự bảo vệ thân mình.

Nghĩ vậy Lâm Động thở phào, bất luận thế nào thì hắn không thể không làm gì.

- Không biết Tiểu điêu, Tiểu Viêm thế nào? Xem ra đã bị thất tán rồi!

Lâm Động nghiến răng, ánh mắt bỗng nhiên trở nên hung hăng:

- Nếu Tiểu điêu và Tiểu Viêm xảy ra chuyện gì, chắc chắn ta sẽ tắm máu Nguyên Môn!

Két!

Ngay lúc đó, cánh cửa xe bỗng nhiên khẽ mở, ánh mắt Lâm Động lập tức nhìn về phía đó.

Một thân ảnh thướt tha xuất hiện trước mắt hắn. Đó là một thiếu nữ mặc lam y, dung nhan tuy không xinh đẹp bằng Thanh Đàn, Ứng Tiếu Tiếu, nhưng cũng rất thanh tú, có điều trong mắt cô gái đó luôn có một sự sợ sệt nhàn nhạt nào đó.

Rất nhanh nàng ta nhận ra Lâm Động đã tỉnh, trước sự chăm chú của hắn, nàng có phần hốt hoảng, bàn tay chà lau mấy cái lên trên người rồi mới thấp giọng rụt rè nói:

- Ngươi tỉnh rồi à?

Lâm Động mỉm cười, gật đầu, xem ra hắn cũng không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm gì. Chỉ là không biết rốt cuộc đây là nơi đâu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 832

Loạn Ma Hải, Hải Vực Thiên Phong

Năm ngày trước ta nhìn thấy ngươi bên vệ đường, lúc đó toàn thân ngươi đẫm máu, hôn mê bất tỉnh, nhưng ta thấy ngươi vẫn còn thở nên đưa về đây… Nàng thiếu nữ thanh tú nhìn Lâm Động, khẽ nói:

- Ta là Cổ Nhã!

- Ta là Lâm Động, đa tạ cô nương đã cứu mạng!

Lâm Động cười hiền hòa, do dự một chút rồi nói:

- Không biết khi cứu ta, cô nương có thấy quanh đó có ai bị thương nữa không?

Đương nhiên hắn muốn hỏi đến Tiểu điêu, Tiểu Viêm.

Cổ Nhã ngẫm nghĩ một chút rồi lắc lắc đầu. Lâm Động thất vọng, xem ra hắn đã thất tán Tiểu điêu, Tiểu Viêm thật rồi.

- Thương thế của ngươi rất nặng, ta đã mời Cổ Yên tỷ xem qua, tỷ ấy nói… Cổ Nhã ngập ngừng một chút rồi nhìn Lâm Động dáng vẻ thương xót:

- Tỷ ấy nói… e là sau này ngươi không thể tu luyện được nữa!

Lâm Động hơi khựng người, rồi cũng không thể hiện điều gì. Hắn biết thương thế của mình quả thực quá kinh hãi, nếu là ngươi khác thì chắc chắn hết đường tu luyện, nhưng hắn lại không phải người bình thường… - Cổ Nhã cô nương, nơi đây rốt cuộc là đâu?

Lâm Động hỏi.

- Đây là Huyền Linh Đảo!

Cổ Nhã rụt rè nói.

- Huyền Linh Đảo?

Lâm Động nhíu mày, rồi hỏi:

- Nơi đây không phải Đông Huyền Vực à?

- Đông Huyền Vực?

Cái tên này khiến Cổ Nhã nhíu mày rất lâu, rồi mới chợt hiểu ra:

- Ngươi nói đến Đông Huyền Vực, một trong Tứ Đại Huyền Vực, đúng không? Đây là Hải vực Thiên Phong của Loạn Ma Hải, rất xa Đông Huyền Vực. Dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh, cũng phải bay mất nửa năm mới tới được, trong điều kiện không bị bất cứ trở ngại nào.

- Loạn Ma Hải… Hải vực Thiên Phong?

Hai cái tên lạ hoắc này khiến cho Lâm Động hơi thất thần. Tuy hắn biết rằng sẽ bị dịch chuyển không gian tới một nơi rất xa, nhưng đến khi biết mình đã rời xa khỏi Đông Huyền Vực, Lâm Động cũng không khỏi thấy sợ hãi.

Nhưng rồi rất nhanh Lâm Động đã lắc lắc đầu xua đi cảm giác quái dị đó. Hắn và Nguyên Môn đã thành ra cục diện thế này, Đông Huyền Vực không còn chốn dung thân cho hắn nữa rồi. Hiện giờ đến Loạn Ma Hải cũng là cơ duyên. Hắn từng nghe Tiểu điêu nói về Loạn Ma Hải, đây là vùng đất rộng lớn hơn cả Tứ Đại Huyền Vực, như vậy chắc chắn Nguyên Môn không thể thò tay tới đây được, điều này cũng cho hắn một thời gian để trưởng thành tiếp.

- Loạn Ma Hải?

Lâm Động lẩm bẩm cái tên ấy, mơ hồ có cảm giác kỳ lạ, nghĩ một lúc mắt hắn bỗng lóe tinh quang.

Hắn nhớ lại năm đó trên tấm bản đồ Tinh Thần hắn có được trong Phù Sư Tháp ở Viêm Thành có chỉ hai nơi có Tổ Phù, trong đó Thôn Phệ Tổ Phù hắn đã có được. Còn chiếc còn lại cách Đông Huyền Vực quá xa, vì thế Lâm Động chưa từng nghĩ tới, nhưng giờ khi nghe được ba chữ Loạn Ma Hải hắn lập tức nhớ lại… Hồi đó Tiểu điêu từng nói, chiếc Tổ Phù thứ hai chính là ở Loạn Ma Hải này!

Gương mặt Lâm Động hiện lên vẻ mừng rỡ, hắn hiểu rõ sức mạnh của Tổ Phù, nếu có thêm được một cái nữa thì thực lực của hắn chắc chắn tăng mạnh, hơn nữa như thế cũng hoàn thành được sự ủy thác của Đại Hoang Vu Bi!

Đến Loạn Ma Hải là đến đúng chỗ rồi!

- Lâm Động đại ca không sao chứ?

Cổ Nhã nhìn thấy Lâm Động bỗng nhiên vui mừng, cũng cảm thấy giật mình, khẽ hỏi.

- Ha ha, không sao!

Lâm Động cười cười, thu lại vẻ mừng rỡ rồi lưỡng lự hỏi:

- Cổ Nhã cô nương, ngươi có bản đồ của Loạn Ma Hải không?

Trong đầu hắn có ghi nhớ địa điểm của chiếc Tổ Phù thứ hai, chỉ cần đối chiếu với bản đồ Loạn Ma Hải là có thể biết được địa điểm chính xác của Tổ Phù.

- Ý ngươi là hải đồ phải không?

Cổ Nhã chớp chớp mắt rồi đỏ mặt, ngại ngùng nói:

- Loạn Ma Hải vô cùng rộng lớn, đồng thời cũng chia ra vô số Hải vực lớn nhỏ. Hải vực Thiên Phong chúng ta đang ở là một nơi khá nổi tiếng trong đó mà thôi. Hải đồ hoàn chỉnh của Loạn Ma Hải rất đắt, ta không có nổi, chỉ có một tấm hải đồ của Hải vực Thiên Phong mà thôi… Vừa nói Cổ Nhã vừa lấy ra một cuộn quyển trục đưa cho Lâm Động.

- Đa tạ!

Lâm Động nhận lấy tấm bản đồ, xúc động cảm ơn một tiếng rồi dùng chút tinh thần lực có thể điều động để ghi nhớ lại, nhắm mắt một lúc, khi mở ra thì có chút thất vọng, rõ ràng chiếc Tổ Phù thứ hai không ở Hải vực Thiên Phong!

Nhưng Lâm Động cũng không vì thế mà buồn bã, lần này hắn sống sót đã là may mắn lớn, làm gì có chuyện may mắn đến mức rơi đúng vào nơi có chiếc Tổ Phù thứ hai?

Dù sao sau này vẫn còn nhiều thời gian, có thể từ từ tìm cũng được. Việc cần làm ngay đó là tu dưỡng cho lành vết thương, chỉ cần thực lực hồi phục là hắn có thể xông pha Loạn Ma Hải tìm chiếc Tổ Phù thứ hai rồi.

Két!

Khi Lâm Động đang suy nghĩ, bên ngoài bỗng vang lên tiếng bánh xe ma sát, sau đó một vài âm thanh khác vọng lại.

- Hình như chúng ta cần dựng trại nghỉ ngơi rồi, Lâm Động đại ca muốn ra ngoài không?

Cổ Nhã nhìn Lâm Động hỏi.

- Ừm, cũng được!

Lâm Động gật đầu cười, sau thời gian nghỉ ngơi tạm thời, hắn đã có thể đi lại. Giờ hắn cũng muốn xem Loạn Ma Hải trong tin đồn có cảnh tượng như thế nào.

Cổ Nhã cười khẽ, rồi tiến lại đỡ Lâm Động xuống xe.

Cửa xe mở ra, đập vào mắt Lâm Động là cảnh tượng bận rộn của rất nhiều người, bọn họ đang dựng lều trại trên một khoảng đất bằng phẳng, xung quanh là rừng núi rậm rạp. Lâm Động nhìn ra xa không hề thấy biển, hiển nhiên diện tích của hòn đảo này cũng rất lớn, nhưng trong không khí vẫn ngửi thấy vị mặn của biển.

Xung quanh, mọi người thỉnh thoảng cũng nhìn về Lâm Động, nhưng phần lớn là ánh mắt thương hại, hiển nhiên bọn họ cũng đã biết chuyện Lâm Động vì thương thế quá nặng mà không thể tu luyện được nữa.

Lâm Động quét mắt nhìn một vòng, có phần ngạc nhiên vì thấy phần lớn là người trẻ tuổi, trên gương mặt bọn họ rất ít ngạo khí nhưng khí tức khá mạnh, có thể sánh ngang với Đại đệ tử thân truyền trong Tứ Điện của Đạo Tông.

- Hình như bọn họ đều thuộc một thế lực, xem ra thực lực của bọn họ cũng không tầm thường!

Lâm Động thầm nghĩ, không hổ là Loạn Ma Hải, chỉ một thế lực tùy ý gặp được mà đã có thực lực như vậy.

- Cổ Nhã, bình thường muội nhặt chó con mèo con về thì thôi, lần này còn nhặt là một con người về, coi Cổ gia bọn chúng ta là nơi nuôi sủng vật à?

Khi Lâm Động đang quan sát xung quanh thì một tiếng nói khá chói tai vang lên bên cạnh đống lửa trại trước mặt. Hắn nhíu mày nhìn về hướng đó, thì thấy một nữ tử hồng y đang nhướng môi nhìn Cổ Nhã.

Dung mạo nử tử này có thể coi là xinh đẹp, thân hình thon thả, các đường cong khá hoàn mỹ, vóc người nảy nở. Bên cạnh nàng ta là một vài nam tử trẻ tuổi, nhìn giống như quần tinh ủng nguyệt vậy.

Thực lực của những nam tử kia đều rất khá, nữ tử thì thuộc tầng thứ Bát

Nguyên Niết Bàn, rõ ràng là thiên phú cũng không tệ.

Cổ Nhã nhìn nữ tử hồng y, gương mặt hơi đỏ lên dường như vì tức giận, nhưng lại không dám nói gì, chỉ cắn môi, nhỏ giọng nói:

- Cổ Anh tỷ, hắn bị thương nặng như thế, không cứu thì… - Cứu về rồi không phải cũng thành đồ bỏ đi sao? Không thể tu luyện được, chết đi còn thoải mái hơn. Ý tốt của muội khiến người ta oán hận đấy! Hơn nữa lần này chúng ta không phải đi chơi, nếu bị hắn làm ảnh hưởng thì muội có gánh được trách nhiệm không?

Nữ tử kia châm chọc nói.

Gương mặt Cổ Nhã càng đỏ ửng lên, nhưng rõ ràng dường như nàng cũng đã quen rồi, hai tay nắm chặt lấy nhau đứng trầm mặc.

- Cổ Anh, muội không thể ít nói vài câu được sao?

Lúc ấy, trong căn lều ở trung tâm bỗng có một nữ tử bạch y bước ra, nói.

Dung mạo của nữ tử bạch y hơn nữ tử hồng y một bậc, gương mặt trái xoan không có nét cười, nhìn có vẻ lạnh lùng, hơn nữa hình như cũng có địa vị không thấp. Nàng ta vừa lên tiếng thì nữ tử hồng y đã ngậm miệng lại, liếc nhìn Cổ Nhã, Lâm Động một cái với ánh mắt khinh ghét rồi ngồi trở lại.

- Tỷ ấy chính là Cổ Yên tỷ đã xem vết thương cho ngươi. Tỷ ấy là người kiệt xuất nhất trong những người trẻ tuổi của Cổ gia ta.

Cổ Nhã nhỏ giọng nói với Lâm Động.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn có thể cảm nhận được thực lực của nữ tử khá cường hãn, đã là Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh rồi.

Nữ tử bạch y tiến lại chỗ Cổ Nhã, vỗ nhẹ đầu nàng an ủi, sau đó nhìn sang Lâm Động, không có sự ghét bỏ nhưng cũng không thân thiện, nhiều lắm là sự

đồng cảm về thương thế của hắn mà thôi.

- Cổ Nhã lương thiện thích giúp đỡ người khác, nhưng bọn ta có việc quan trọng trên Huyền Linh Đảo, hơn nữa ở đây cũng không yên tĩnh, nếu ngươi muốn đi theo thì phải nghe theo mọi sự chỉ huy, ta không muốn vì ngươi mà xảy ra chuyện gì!

Nói đến đây, nữ tử bạch y mới dịu giọng xuống:

- Nếu như xong việc ở đây mà ngươi không có chỗ nào đi thì ta có thể sắp xếp một vị trí cho ngươi ở Cổ gia làm việc, cũng coi như có đường sống.

Dứt lời, nàng cũng không đợi Lâm Động trả lời, quay ngươi đi luôn. Thấy vậy Lâm Động khựng người hồi lâu rồi khẽ nhún vai, xem ra hắn bị coi là đồ bỏ thật rồi… Nhưng cũng may, ngoài Cổ Nhã ra, hắn cũng chẳng có cảm giác gì đối với mấy người kia, sau khi thương thế hồi phục rồi thì tìm cơ hội rời đi là được.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 833

Sinh Sinh Huyền Linh Quả

Vầng minh nguyệt treo lơ lửng trên không trung, ánh trăng lành lạnh chiếu xuống bao phủ toàn bộ Huyền Linh Đảo. Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng Yêu thú gầm rú vang khắp đảo.

Lâm Động ngồi khoanh chân trong khoang xe, so với những căn lều mềm mại khác thì đãi ngộ của hắn không được tốt cho lắm. Nhưng hắn cũng không có ý định so đo gì, vì dù sao trong mắt những người kia, có lẽ hắn là một gánh nặng.

Lâm Động ngồi khoanh chân, hai tay kết ấn pháp, thanh quang yếu ớt hiện lên trên bề mặt da hắn, rồi một chút lực thôn phệ tỏa ra, thôn phệ nguyên khí thiên địa để biến nó thành nguyên lực bản thân, từng bước chữa lành lại kinh mạch và xương cốt bị trọng thương trong cơ thể.

Khi nguyên lực tràn vào kinh mạch, Lâm Động có thể cảm nhận được nội bộ cơ thể có những luồng năng lượng cuồng bạo nhưng vô cùng ôn nhuận trào dâng, đó là Thiên Long Khí đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể hắn. Trong khi chỗ năng lượng này dâng lên, thấp thoáng có tiếng long ngâm vang lên trong cơ thể. Trước sự khuếch tán của thứ sóng âm đó, thanh quang trong cơ thể hắn nhấp nháy ngày càng mạnh, sự yếu đuối ban đầu cũng dần được đẩy lùi.

Cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể, Lâm Động cũng thầm thở phào một tiếng. Nhưng đúng lúc hắn định thoát khỏi trạng thái tu luyện thì bỗng nhiên hắn cảm nhận được chút chấn động nhỏ trên trán mình. Ngay sau đó hắn ngạc nhiên nhận ra đang có rất nhiều luồng năng lượng dồi dào mà thuần túy đang trào dâng như thủy triều ra khắp tứ chi bách hài của hắn.

- Cái này… Thay đổi đột ngột khiến Lâm Động vô cùng kinh ngạc, sau đó tâm thần hắn di chuyển tới giữa trán, nhất thời liền nhìn thấy một chiếc quang ấn đang lơ lửng giữa trán mình, từ trong đó tỏa ra một luồng năng lượng vô cùng dồi dào.

- Linh ấn?

Chăm chú nhìn đạo quang ấn, Lâm Động nhất thời chợt hiểu ra, sau đó vẻ mừng rỡ như điên hiện lên trên mặt hắn. Suýt nữa hắn đã quên mất, sau khi giết chết Nguyên Thương, hắn đã lấy được Linh ấn của hắn.

Lâm Động đã hiểu rất rõ sức mạnh cường hãn của Linh ấn, Nguyên Thương có thể ở độ tuổi đó đạt được cảnh giới Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành chắc hắn không thể không nhờ đến Linh ấn này. Hiện nay thứ này đã rơi vào trong tay Lâm Động, không còn nghi ngờ gì khiến hắn như hổ thêm cánh. Có được năng lượng khủng bố của Linh ấn, thương thế của hắn chắc chắn sẽ nhanh chóng hồi phục!

- Phù!

Lâm Động từ từ mở mắt, một luồng trọc khí thoát ra từ miệng hắn, đôi mắt lóe lên tinh quang rồi trở lại bình tĩnh.

Két két!

Lâm Động mở mắt không lâu thì cửa xe bỗng mở ra, hắn nhìn thấy Cổ Nhã ôm theo một ít chăn gối cẩn thận bước vào.

Lâm Động thoáng khựng người rồi nhìn nàng với dáng vẻ dịu dàng, nàng thiếu nữ này đúng là rất tốt bụng!

- Lâm Động đại ca, thật ra con người Cổ Yên tỷ rất tốt. Ban đầu khi muội cứu huynh về, người khác đều không đồng ý nhưng cuối cùng nhờ có tỷ ấy gật đầu nên mọi người mới không dám nói gì nữa.

Cổ Nhã ngồi bên cạnh, ấp úng nói.

Lâm Động gật đầu cười cười, hắn cũng không có cảm giác bài xích gì đối với Cổ Yên, dù sao thì thế giới này lấy thực lực vi tôn, người khác đều cho rằng hắn đã là phế nhân không thể tu luyện được nữa, đương nhiên sẽ không có hứng thú gì với hắn, để hắn đi theo đội ngũ đã là rất khoan dung rồi.

Hai người ngồi trong khoang xe trò chuyện. Cổ Nhã bình thường có vẻ rụt rè tự ti, không giỏi giao tiếp, có lẽ vì tình cảnh Lâm Động lúc này thảm thương hơn nàng nhiều nên nàng mới có thể nói chuyện được với hắn.

Trong khi trò chuyện với Cổ Nhã, Lâm Động cũng biết được một số thông tin liên quan đến Hải vực Thiên Phong này.

Hải vực Thiên Phong tọa lạc ở phía Tây Bắc của Loạn Ma Hải. Vùng Hải vực này cũng có chút danh tiếng trong Loạn Ma Hải, ở đây cũng có một số thế lực cường hãn, trong đó nổi danh nhất chính là Lưỡng Đại Động Thiên và Ngũ Đại Gia Tộc.

Lưỡng Đại Động Thiên bao gồm Tà Phong Động Thiên và Càn Khôn Động Thiên, hai đại thế lực này không chỉ là thế lực mạnh nhất của Hải vực Thiên Phong mà ở cả Loạn Ma Hải cũng có danh tiếng.

Còn Ngũ Đại Gia Tộc chính là năm Gia tộc lớn có lịch sử lâu đời nhất tại nơi đây, bao gồm Ngụy gia, Cổ gia, Tôi gia, Chu gia và Thân Đồ gia. Ngũ Đại Gia Tộc này cũng là những thế lực khá nổi danh ở Hải vực Thiên Phong. Đương nhiên ở Loạn Ma Hải vô cùng hỗn loạn, ở Hải vực Thiên Phong, ngoài Lưỡng Đại Động Thiên và Ngũ Đại Gia Tộc còn có vô số các thế lực lớn nhỏ khác, tuy không nổi danh bằng Ngũ Đại Gia Tộc nhưng thực lực cũng không thể xem thường.

- Mọi người là người của Cổ gia phải không?

Lâm Động nhìn Cổ Nhã, nói.

Ban sáng nhìn thấy những người trẻ tuổi thực lực không tầm thường trong doanh địa, Lâm Động đã đoán được chắc bọn họ thuộc một thế lực nào đó không tầm thường, nhưng cũng không ngờ lại là một trong Ngũ Đại Gia Tộc.

- Gia chủ của bọn ta là cường giả Tử Huyền Cảnh!

Trong mắt Cổ Nhã ánh lên vẻ sùng bái, hiển nhiên nàng vô cùng ngưỡng vọng tầng thứ đó.

- Tử Huyền Cảnh sao?

Lâm Động khẽ gật đầu, tuy tạm thời không biết Cổ gia có bao nhiêu cường giả Tử Huyền Cảnh, nhưng thực lực quả thật rất cường hãn, có thể sánh ngang với một số Tông phái siêu cấp của Đông Huyền Vực. Đương nhiên không phải là những Tông phái siêu cấp như Nguyên Môn hay Đạo Tông.

Ở Hải vực Thiên Phong, thế lực đạt đến tầng thứ của Nguyên Môn, Đạo Tông thì chỉ có Lưỡng Đại Động Thiên. Tính ra như thế cũng đã rất khủng bố rồi, dù sao Hải vực Thiên Phong vẫn chỉ là một trong rất nhiều Hải vực trong Loạn Ma Hải mà thôi, hơn nữa cũng không phải Hải vực mạnh nhất.

- Bọn ta vốn đang vận chuyển hàng hóa cho Gia tộc, nhưng giữa đường nhận được tin nói Linh Huyền Đảo có Sinh Sinh Huyền Linh Quả xuất hiện, vì thế mới chuyển hướng, để xem liệu có đạt được nó hay không.

Cổ Nhã nói.

- Sinh Sinh Huyền Linh Quả?

Nghe thấy cái tên đó, Lâm Động hơi khựng lại một chút, rồi gương mặt có phần động dung:

- Đó là thiên địa kỳ quả, nghe nói giúp người ta đột phá Sinh Huyền Cảnh, Sinh Sinh Huyền Linh Quả sao?

- Lâm Động đại ca cũng nghe nói qua nó sao?

Cổ Nhã gật đầu lia lịa, nói:

- Đối với cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn mà nói, Sinh Sinh Huyền Linh Quả có tác dụng vô cùng lớn. Nếu đủ cơ duyên, thậm chí có thể nhờ vào nó mà đột phá lên Sinh Huyền Cảnh. Lần này Cổ Yên tỷ đến đây là muốn có được nó, tỷ ấy đã sắp chạm được tới cảnh giới Sinh Huyền Cảnh rồi, nếu có thêm Sinh Sinh Huyền Linh Quả thì chắc chắn sẽ có thể đột phá được!

Lâm Động gật gù, ánh mắt lấp lánh dị quang. Hắn có thể cảm thấy rằng, nếu thương thế của mình mà lành hẳn, chắc chắn thực lực sẽ tăng tiến, đột phá thẳng lên Cửu Nguyên Niết Bàn. Và nếu như hắn có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả, chưa biết chừng còn có thể đột phá tiếp lên hẳn Sinh Huyền Cảnh a!

Sau khi giao đấu với Nguyên Thương, Lâm Động biết rất rõ ràng khoảng cách giữa Niết Bàn Cảnh và Sinh Huyền Cảnh lớn đến mức nào. Cho dù hắn có Linh ấn đi chăng nữa, nhưng nếu chỉ tu luyện bình thường, muốn đạt đến Sinh Huyền Cảnh cũng mất ít nhất nửa năm. Còn như có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả thì có thể rút ngắn rất nhiều thời gian!

Thứ kỳ quả này vô cùng hiếm gặp ở Đông Huyền Vực, không ngờ vừa đến Hải vực Thiên Phong đã có duyên gặp nó. Loạn Ma Hải quả nhiên là vùng bảo địa a!

- Có điều, tin tức về Sinh Sinh Huyền Linh Quả đã lan truyền đi khắp nơi rồi, Huyền Linh Đảo cũng có không ít cường giả các phương tụ họp lại, liệu chúng ta có được không cũng chưa biết được.

Cổ Nhã không chú ý đến vẻ mặt của Lâm Động, vẫn tiếp tục nói.

- Chẳng trách mà Cổ Yên nói Huyền Linh Đảo gần đây không yên tĩnh!

Lâm Động dần thu lại vẻ mặt kích động, Sinh Sinh Huyền Linh Quả là tin tức

khá bất ngờ, nếu bảo hắn không chút động lòng thì rõ ràng là đang nói dối. Sau sự thảm bại ở Đông Huyền Vực, hắn biết rõ tầm quan trọng của việc nâng cao thực lực. Nhưng dù gì hiện giờ thương thế của hắn vẫn còn rất nặng, hơn nữa chắc chắn có không ít cường giả đang nhăm nhe tới Sinh Sinh Huyền Linh Quả kia. Vì thế hiện giờ hắn vẫn nên hồi phục lại thương thế đã rồi mới tĩnh lặng quan sát, nếu có cơ hội thì cũng có thể thử ra tay một phen.

Dù sao thì những thứ kỳ bảo trong thiên địa đều là ai có thực lực thì sẽ có được. Với Cổ Yên và những người khác, Lâm Động cũng chẳng có nhiều cảm tình, chỉ là nếu có được thì cũng không thể bạc đãi tiểu nha đầu lương thiện Cổ Nhã này.

Nghĩ đến đây, Lâm Động cũng kìm nén xao động trong lòng, nói chuyện thêm một lúc lâu với Cổ Nhã, rồi nàng mới rời đi.

Lâm Động nhìn theo thân ảnh của Cổ Nhã, khẽ mỉm cười, sau đó nhắm mắt lại, tranh thủ thời gian điều dưỡng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 834

Huyền Nguyên Đan

Lục cục! Lục cục!

Đoàn xe đi về phía trước trong khu rừng rậm rạp, tiếng bánh xe cùng tiếng huyên náo vang ra xa xa.

Lâm Động đi phía cuối đoàn xe, hắn đã có hai ngày nghỉ ngơi tu luyện, thương thế cũng bình phục được không ít, vì vậy thực lực cũng hồi phục phần nào. Nhưng là người cẩn thận, hắn không muốn để lộ khi chưa hồi phục hoàn toàn để tránh rắc rối không cần thiết.

Trong hai ngày này, lúc nào Lâm Động cũng lẳng lặng đi theo đoàn xe, dù sao thì ngoài Cổ Nhã thỉnh thoảng nói chuyện với hắn ra thì những người khác cũng chẳng để tâm gì đến hắn. Phần lớn ánh mắt đều là sự thương hại và khinh thường của những đệ tử trẻ tuổi của Cổ gia mà thôi.

Trong khi đi, Lâm Động cũng nhìn thấy không ít đoàn người từ khắp các hướng đổ về sâu trong Huyền Linh Đảo. Rõ ràng mục tiêu của bọn họ cũng chính là Sinh Sinh Huyền Linh Quả kia Trong số đó Lâm Động cũng phát hiện ra những người có thực lực không tầm thường, nhất thời âm thầm tặc lưỡi. Thực lực tổng thể của Loạn Ma Hải đúng là mạnh hơn Đông Huyền Vực rất nhiều, những người xuất hiện đều có thực lực không tầm thường, hơn nữa sát khí cũng rất đậm đặc, rõ ràng đã trải qua không ít cuộc chiến sinh tử.

- Lâm Động đại ca đã đói bụng chưa?

Khi Lâm Động còn đang đảo mắt nhìn xung quanh, Cổ Nhã bỗng xuất hiện ở bên cạnh, đưa tới một miếng thịt sấy khô, nói.

Lâm Động mỉm cười nhận lấy, cắn một miếng, hơi do dự một chút rồi mới nói:

- Cổ Nhã, loại đan hoàn hôm qua muội cho ta có còn không?

Hôm qua Cổ Nhã có đưa cho Lâm Động một vài viên đan dược, không chỉ có lượng lớn nguyên lực mà còn có một chút Sinh Khí nữa, rất có hiệu quả cho việc trị thương của Lâm Động.

- Hửm? Lâm Động đại ca muốn nói đến Huyền Nguyên Đan á? Loại đan dược này chỉ là một loại đan dược thăng cấp từ Niết Bàn Đan mà thôi, chỉ có nhiều năng lượng hơn, hơn nữa trong Niết Bàn Đan có Niết Bàn Khí, còn trong Huyền Nguyên Đan thì có thêm Sinh Khí. Muốn mua đồ vật gì ở Loạn Ma Hải đều nhất định phải có Huyền Nguyên Đan.

Cổ Nhã hơi khựng lại một chút rồi mới nói.

- Vậy à?

Lâm Động cũng không thấy lạ, dù sao thì tiền bạc phổ thông đối với các cường giả tu luyện không có tác dụng gì lắm, chỉ có những thứ đan dược này mới được tất cả mọi người đều công nhận.

- Muội chỉ có hơn năm trăm viên Huyền Nguyên Đan, nếu Lâm Động đại ca muốn dùng, thì huynh cứ cầm đi!

Cổ Nhã lấy ra một cái túi Càn Khôn nhỏ, đỏ mặt nói.

Lâm Động thấy Cổ Nhã đỏ mặt, nhất thời có chút cảm xúc phức tạp. Có thể coi đây là lần đầu tiên hắn gặp một người lương thiện mà đơn thuần như thế này. Năm trăm viên Huyền Nguyên Đan có lẽ không phải gia tài gì lớn, nhưng đối với một người bình thường cũng có sức hấp dẫn không nhỏ. Nhưng cô nàng này lại thấy ngại ngùng trước số lượng quá ít ỏi ấy!

- Cảm ơn muội!

Có điều Lâm Động cũng không làm ra vẻ, lúc này đúng là hắn rất cần Huyền Nguyên Đan để phục hồi thực lực, vì thế hắn không khách khí mà nhận lấy, trong lòng âm thầm khắc ghi ân tình này.

- Cổ Nhã, Huyền Nguyên Đan mà Cổ gia chúng ta phát hàng tháng không phải dùng cho việc này!

Thế nhưng khi Lâm Động nhận túi Càn Khôn thì một tiếng quát từ phía trước vọng lại. Lâm Động ngẩng đầu lên, đã thấy Cổ Anh trên người mặc hồng y, sắc mặt lạnh băng nhìn hắn.

Cổ Nhã cũng giật nảy mình vì tiếng quát của Cổ Anh, nàng khẽ đỏ mặt nói:

- Đây là Huyền Nguyên Đan của muội, muội muốn dùng thế nào thì dùng, hơn nữa Lâm Động đại ca cũng không phải kẻ xấu!

- Muội dám cãi ta sao?

Cổ Anh thấy Cổ Nhã thường ngày nghe lời lại dám phản bác lại, gương mặt phẫn nộ vung tay về phía Cổ Nhã.

Bốp!

Bàn tay nàng ta vừa mới đi được nửa đường thì đã bị một bàn tay khác chặn lại, sắc mặt Lâm Động tối sầm lại nhìn nữ tử hung hăng đó, ngữ khí cũng âm u hơn:

- Cùng là đệ tử Cổ gia, ngươi cũng hơi thiếu giáo dưỡng đó!

- Đồ bỏ đi như ngươi cũng dám chửi ta thiếu giáo dưỡng?

Gương mặt Cổ Anh tím tái lại, rõ ràng là lần đầu tiên bị người khác giáo huấn như vậy.

Một số đệ tử Cổ gia ở xung quanh cũng tiến lại, nhìn Lâm Động với vẻ mặt không thiện cảm.

- Các ngươi đang làm gì vậy?

Động tĩnh phía này đã đánh động tới Cổ Yên ở đằng trước. Nàng ta khẽ bay lại, quát lớn.

- Cổ Yên tỷ, hắn lừa lấy Huyền Nguyên Đan của Cổ Nhã, hắn nhất định không phải người tốt!

Cổ Anh vội vàng nói.

- Không phải, là tự muội đưa cho Lâm Động đại ca!

Cổ Nhã nghe vậy vội giải thích.

- Muội!

Vẻ mặt Cổ Anh đầy giận dữ.

- Đủ rồi!

Sắc mặt Cổ Yên tối sầm lại, quát cả hai người. Sau đó nàng ta quay sang nhìn Lâm Động, nhíu mày hỏi:

- Ngươi cần Huyền Nguyên Đan của Cổ Nhã để làm gì?

- Trị thương!

Lâm Động bình thản nói.

- Thương thế của ngươi không thể hồi phục được, cho dù có dùng Huyền Nguyên Đan cũng vô ích thôi!

Cổ Yên cau mày, nói.

- Ta tự có cách của ta!

Lâm Động bình tĩnh nói, cũng không giải thích gì nhiều hơn.

- Cứ cho ngươi trị khỏi thương thế rồi thì sao? Lẽ nào lại bay được lên trời?

Cổ Anh cười lạnh, nhưng vừa dứt lời thì nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Lâm Động, lời nói ngay cửa miệng cũng phải nuốt về. Nhưng rồi ngay lập tức thẹn quá hóa giận, định quát lên thì bị Cổ Yên ngăn lại.

- Hy vọng là ngươi không có ý xấu! Cổ Nhã tính tình lương thiện, ngươi đừng lừa nó, nếu không ta không tha cho ngươi đâu!

Cổ Yên nhìn chằm chằm vào Lâm Động, rồi không nói gì thêm, phẩy tay cho mọi người giải tán.

Cổ Anh gườm gườm nhìn Lâm Động một cái rồi mới hậm hực bỏ đi.

Lâm Động bình tĩnh nhìn cảnh tượng đó, khi mọi người tản đi hết hẳn mới vỗ đầu Cổ Nhã, định an ủi mấy câu thì bỗng quay đầu đi nhìn về phía xa. Ở đó, trên sườn núi bỗng nhiên xuất hiện một đoàn người rất đông, bọn chúng đang nhìn về hướng này.

- Là người của Ngụy gia, không ngờ bọn chúng cũng đến đây!

Khi Lâm Động phát hiện đoàn người đó, xung quanh rất nhanh cũng xôn xao, một vài đệ tử Cổ gia cau mày lại.

- Những kẻ đó là ai?

Lâm Động nhìn về phía trước, đứng hàng đầu tiên là một nam tử mặc lục y, đôi mắt thâm sâu, gương mặt tuy có nụ cười ôn hòa nhưng lại tỏa ra một thứ hàn ý lạnh lẽo.

- Kia là người đứng đầu đoàn người Ngụy gia, Ngụy Tùng, khá nổi danh

trong số các đệ tử trẻ tuổi của Ngụy gia. Nghe nói cũng sắp trở thành cường giả Sinh Huyền Cảnh!

Cổ Nhã có phần căng thẳng nói.

- Cổ gia bọn muội và Ngụy gia từ trước tới giờ đều bất hòa, không ngờ lần này bọn chúng cũng đến Huyền Linh Đảo!

Lâm Động khẽ gật đầu, ánh mắt tập trung lên người Ngụy Tùng, một lúc sau trong lòng bỗng rung lên một cái, ánh mắt nhìn ra đằng sau Ngụy Tùng. Ở đó là một nhân ảnh bao quanh bởi hắc y. Nhìn bề ngoài hắn không chút nổi bật, nhưng Lâm Động lại cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ phát ra từ trên người hắn.

- Ha ha, thật tình cờ, không ngờ lại gặp được Cổ Yên cô nương ở đây!

Ngụy Tùng cười lớn một tiếng, nhìn Cổ Yên nói.

Cổ Yên lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi nói:

- Các ngươi cũng biết tin nhanh thật, đã đến được đây rồi! Nhưng Cổ gia ta không nhường Sinh Sinh Huyền Linh Quả cho các ngươi đâu!

- Cổ Yên cô nương thật thẳng thắn a!

Ngụy Tùng cười cười, hai tay thu lại vào trong tay áo, nhìn Cổ Yên đầy thâm ý:

- Nếu đã vậy thì chúng ta phải xem bản lĩnh của mỗi người rồi. Ngoài ra, nhắc nhở Cổ Yên cô nương một chút, Huyền Linh Đảo buổi tối có rất nhiều Yêu thú, phải cẩn thận một chút a!

Vừa dứt lời, Ngụy Tùng bật cười lớn, ánh mắt lóe lên hàn quang, vung tay áo lên dẫn đoàn người bỏ đi, Khi bọn Ngụy Tùng rời đi, sắc mặt đám đệ tử Cổ gia đều rất khó coi.

Lâm Động nhìn theo bóng dáng bọn Ngụy Tùng, cặp mày nhíu lại, xem ra đi theo những người này cũng không phải an toàn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 835

Trận Tập Kích Ban Đêm

Màn đêm lại buông xuống, đoàn xe của Cổ gia lại hạ trại. Hiện giờ bọn họ đã vào sâu trong Huyền Linh Đảo. Dấu vết của những loài Yêu thú trong rừng nguyên sinh ngày một nhiều hơn, vì thế mà tầng phòng ngự cũng được thăng cấp. Không chỉ có hộ vệ tuần tra liên tục mà xung quanh doanh địa còn dặt bẫy đề phòng đánh lén.

Lâm Động tĩnh tọa bên cạnh xe ngựa, mắt nhìn vào trung tâm của doanh địa, nơi đó tập trung các đệ tử Cổ gia, xem ra rất náo nhiệt. Nhưng hắn không hề có ý lại gần, bởi vì hắn có thể cảm nhận được sự lạnh lùng của bọn họ với mình.

- Thương thế cũng lành được năm sáu phần rồi, Sinh Khí trong Huyền Nguyên Đan đúng là rất có ích cho ta, nếu có thêm nữa thì hiển nhiên sẽ phục hồi nhanh hơn, thậm chí có thể xung kích cảnh giới Cửu Nguyên Niết Bàn!

Lâm Động siết tay lại, sự vô lực trong người đã biến mất, từng đợt năng lượng đang bắt đầu hồi phục, nhưng vẫn chưa thể trở lại trạng thái tốt nhất. Thương thế lần này quả thực quá nặng, nếu không phải nhờ có Thiên Long Khí dung nhập vào thân thể thì có lẽ hiện giờ hắn đã nửa tàn phế rồi, muốn hồi phục hoàn toàn sẽ mất nhiều thời gian hơn.

- Huyền Nguyên Đan a!

Lâm Động lắc đầu bất lực, mấy trăm viên Huyền Nguyên Đan lấy từ chỗ Cổ Nhã hắn đã dùng hết, chưa nói đến việc Cổ Nhã có còn hay không, nhưng hiển nhiên hắn không thể nào lại mở miệng xin nàng ta nữa, vì như thế đến hắn còn cảm thấy quá đáng.

Không có Huyền Nguyên Đan, Lâm Động đành phải dựa vào khả năng tự phục hồi của bản thân, dần dần điều dưỡng… - Lâm Động đại ca!

Thanh âm của Cổ Nhã vang lên từ bên cạnh, sau đó Lâm Động nhìn thấy tiểu cô nương ấy đưa tới miếng thịt nướng, gương mặt thanh tú ửng hồng nhìn thật đáng yêu.

Lâm Động khẽ cười với Cổ Nhã, nụ cười ôn hòa đó chưa từng thấy hắn cười với bất cứ đệ tử Cổ gia nào khác. Rõ ràng hắn cũng rất có thiện cảm với nàng thiếu nữ tốt bụng thuần khiết này.

- Tiểu Nhã, đêm nay muội đừng cách xa ta quá!

Lâm Động cắn mạnh một miếng thịt, hai mắt nheo lại nhìn về phía sâu trong khu rừng, khẽ nói.

- Hửm?

Cổ Nhã khựng người nhìn Lâm Động tỏ vẻ không hiểu.

- Nghe lời ta là được rồi!

Lâm Động khẽ cười, cũng không nói gì thêm. Bọn người Ngụy gia ban sáng rõ ràng không phải loại hiền lành gì, hơn nữa hắc y nhân phía sau lưng Ngụy Tùng cũng khiến Lâm Động có cảm giác kỳ lạ, nếu bọn chúng ra tay với người Cổ gia thì chắc sẽ rất phiền phức.

Lâm Động chẳng có tâm trạng quan tâm đến sống chết của những người khác trong Cổ gia. Nhưng với nha đầu Cổ Nhã thì hắn phải hết lòng bảo vệ.

- Vâng!

Cổ Nhã ngoan ngoãn gật đầu, vốn dĩ bản tính rụt rè, nàng ta dường như cũng không dám hỏi Lâm Động lý do.

Lâm Động xoa đầu nàng thiếu nữ, ánh mắt có chút bồi hồi. Tuổi tác Cổ Nhã cũng tương đương với Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn, chỉ là không biết hiện giờ bọn họ như thế nào rồi… o0o Ánh trăng bàng bạc bao trùm khắp doanh địa, mấy chục hộ vệ Cổ gia cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, cả doanh địa hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng có tiếng nổ lép bép từ đống lửa vang lên.

Lâm Động miệng ngậm một chiếc lá khô, lưng dựa vào thân cây, vẻ mặt bình thản, chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về cỗ xe ngựa có nàng thiếu nữ đang ngủ yên lành kia.

- Grào!

Sự yên tĩnh kéo dài khá lâu, bỗng đột nhiên từ sâu trong rừng có tiếng thú dữ gầm rú, Lâm Động lập tức mở mắt ra, khẽ lẩm bẩm:

- Quả nhiên đến rồi!

Vừa dứt lời thì cả mặt đất rung chuyển dữ dội, sau đó Lâm Động cảm ứng được từ sâu trong rừng có mùi tanh nồng tràn tới, vô số cặp mắt thú đỏ ngầu hiện lên.

- Yêu thú tập kích!

Hộ vệ Cổ gia nhanh chóng nhận ra biến cố, sắc mặt kịch biến, tiếng hét xé tan màn đêm yên tĩnh.

- Grào!

Lúc này vô số hắc ảnh mang theo mùi máu tanh nồng xé tan bóng đêm, nhảy ra khỏi khu rừng, năng lượng hung sát cuồn cuộn, xé tan thân thể mấy người bọn họ vệ Cổ gia thành tan thành từng mảnh!

Soạt soạt!

Vô số thân ảnh cũng nhanh chóng phóng ra khỏi lều, nhất thời sắc mặt bọn

họ đều vô cùng khó coi nhìn bầy Yêu thú đang tràn tới.

- Đáng chết, lại là đám Ma Nham Giác Thú!

Sắc mặt Cổ Yên lạnh như băng nhìn đám Yêu thú người đen tuyền như làm từ sắt thép kia. Bọn Yêu thú này vô cùng cường hãn, khi trưởng thành bọn chúng có thể sánh ngang với cường giả Thất Nguyên, thậm chí Bát Nguyên Niết Bàn. Hiện giờ bọn chúng trào ra với số lượng lớn như thế này, ứng phó sẽ vô cùng khó khăn.

- Sao lũ Ma Nham Giác Thú lại đột kích chúng ta? Chúng ta có gây hấn gì với bọn chúng đâu?

Có người không hiểu gầm lên, loài Yêu thú này tuy khó đối phó nhưng chỉ cần không động vào bọn chúng trước thì bọn chúng sẽ không tấn công, hiện giờ sao bọn chúng lại tấn công lúc nửa đêm thế này?

Cổ Yên khẽ chau mày, cũng cảm thấy nghi hoặc, nhưng lúc này không có nhiều thời gian để nghĩ ngợi, vội vẫy tay:

- Bố trận!

Đệ tử Cổ gia lập tức tụ họp lại với nhau, nguyên lực hùng hồn bùng phát, kiếm quang lấp lánh chém chết mấy con Yêu thú chui vào doanh địa.

Trận chiến lập tức bùng nổ, mùi máu tanh nồng nhanh chóng lan tỏa khắp doanh địa.

Vẻ mặt Lâm Động bình thản nhìn doanh địa hỗn loạn, vẫn tĩnh lặng dựa lưng vào gốc cây, không có ý động thủ.

- Grào!

Trong bóng tối, một đầu Nham Ma Giác Thú bỗng nhảy ra xông thẳng tới cỗ xe ngựa của Cổ Nhã. Lúc này nàng ta cũng đã tỉnh dậy, nhìn thấy đầu cự thú

chảy nước dãi đang lao tới, sắc mặt nhất thời trắng bệch, nhưng ngay lập tức đã vận nguyên lực định chặn nó lại.

Vút!

Thế nhưng khi đầu Nham Ma Giác Thú sắp xông tới nơi nàng, một đạo kim quang lóe lên, xuyên thủng qua đầu con Yêu thú, máu tươi nóng hổi bắn ra, cả người nó rơi uỵch xuống đất.

Kim quang xuyên qua đầu con Yêu thú rồi biến mất, còn trên ngón tay Lâm Động thì xuất hiện một quầng sáng kim sắc lóe lên những tia sắc lạnh.

- Đám Yêu thú này… Lâm Động nhíu mày nhìn con Yêu thú bị giết. Khi xuyên thủng đầu Yêu thú vừa rồi, hắn đã cảm nhận được một luồng năng lượng rất bí ẩn, nhưng ngay khi hắn định thăm dò thì nó đã biến mất.

- Lâm Động đại ca!

Sắc mặt Cổ Nhã trắng bệch chạy tới nấp bên cạnh Lâm Động, ánh mắt kinh hoàng nhìn về doanh địa.

- Grào grào!

Khi Cổ Nhã chạy tới thì hơn chục đầu Yêu thú cũng vây lấy bọn họ, trong đôi mắt đỏ ngầu của bọn chúng ánh lên vẻ hung tàn.

Soạt!

Lâm Động bỗng nhìn thấy một vài thân ảnh cũng xông ra từ khu rừng, sau đó cầm đại đao xông vào doanh địa chém giết.

Lâm Động nhìn những bóng người đó, cặp mày càng nhăn tít lại. Khí tức của những người đó tuy rất hung hăng, nhưng đôi mắt lại mịt mờ, cảm giác như bị ai đó khống chế vậy.

- Đúng là năng lực thú vị, có thể khống chế ý thức của người và Yêu thú!

Lâm Động nhìn hơn chục đầu Yêu thú đang xông tới, lẩm bẩm một tiếng rồi ngoảnh sang cười với Cổ Nhã:

- Nhắm mắt lại đi!

Cổ Nhã nhìn Lâm Động, lưỡng lự một chút nhưng rồi cũng nghiến răng nhắm mắt lại.

Đúng lúc ấy, nụ cười trên gương mặt Lâm Động biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh băng, vòng sáng kim sắc có hoa văn Cự long hiện lên, xoay tròn trong bàn tay hắn. Sau đó hắn búng một cái, một tia kim quang mạnh mẽ bắn ra.

Phụt phụt phụt!

Kim quang bay ra, từng đóa huyết hoa nở tung, đám Yêu thú hung hăng trở nên yếu ớt trước Long Nguyên Luân.

Phụt!

Kim quang xuyên qua cổ họng của một nhân ảnh, rồi biến mất trong lòng bàn tay Lâm Động, chỉ trong mười mấy giây đã không còn thứ nào sống sót.

Lâm Động tiến lên, dừng lại trước một thi thể, lần mò trên người hắn rồi lấy ra một chiếc túi Càn Khôn.

- Ồ, sáu trăm viên Huyền Nguyên Đan!

Lâm Động dùng tinh thần lực quét qua, khóe miệng nhếch lên, sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhìn về sâu trong khu rừng có vô số nhân ảnh, khẽ nói:

- Huyền Nguyên Đan dâng tận nơi, đâu thể lãng phí được!

- Tiểu Nhã, ở lại trong doanh địa!

Khi nghe thấy câu nói ấy, Cổ Nhã vội vàng mở mắt ra nhưng chỉ thấy bóng lưng Lâm Động chạy vào rừng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 836

Tiên Phù Sư

Lâm Động chạy xuyên qua rừng, ánh mắt không ngừng quét ra bốn phía. Hắn có thể cảm nhận được trong khu rừng rậm rạp này đang ẩn tàng không ít khí tức, xem ra kẻ đứng đằng sau cũng có bản lĩnh không nhỏ!

Vút!

Lâm Động bỗng nhiên khựng người lại, một vài đạo nhân ảnh bay vút ra từ trong bóng tối, công kích mạnh mẽ bỗng chốc ập tới.

Đối diện với những công kích đó, sắc mặt Lâm Động vẫn bình tình, bàn tay xoay nhanh một cái, Long Nguyên Luân biến thành một đạo kim quang bay ra.

Xẹt xẹt!

Kim quang bay ra, âm thanh trầm đục vang lên, Long Nguyên Luân được ngưng tụ từ Nguyên Thần Lực, mức độ mạnh mẽ của nó đã đạt đến mức kinh người.

Kim quang lướt qua, mười mấy hắc ảnh đổ gục, tiếng kêu thảm thiết còn không kịp vang lên.

Lâm Động đáp xuống, vung tay áo thu túi Càn Khôn của bọn chúng, sau đó cúi người, ấn ngón tay lên trán một thi thể. Một lúc sau thu tay về, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Hình như là tinh thần lực! Lợi hại thật, có thể dùng tinh thần lực khống chế nhiều người như vậy, nơi đây không hổ là Loạn Ma Hải!

Lâm Động ngẩng đầu lên, tóm một cái trong khoảng không trước mặt, khẽ cười:

- Ta muốn xem xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể làm được mức này?

Dứt lời hắn nhanh chóng tiến sâu vào trong rừng.

Trên đường Lâm Động lại gặp không ít người bị khống chế, nhưng thực lực của những kẻ này không quá mạnh, đều chỉ là Ngũ, Lục Nguyên Niết Bàn, đương nhiên không có sức uy hiếp gì lớn với Lâm Động. Cộng với việc bọn chúng đều bị loại bỏ thần trí, giống như người chết một nửa, Lâm Động cũng không nương tay, gặp kẻ nào là Long Nguyên Luân trừ khử kẻ đó, rồi thu hết Huyền Nguyên Đan vào túi… Khi Lâm Động dần thâm nhập vào sâu hơn thì tông tích của hắn cũng bị kẻ trong bóng tối phát giác. Hắn cảm thấy có ngày một nhiều nhân ảnh và Yêu thú tấn công mình hơn.

- Ha ha, bị phát hiện rồi sao?

Đương nhiên Lâm Động cũng cảm nhận được áp lực đang không ngừng tăng lên, hắn khẽ cười nhạt, búng tay một cái, Long Nguyên Luân bùng phát kim quang rồi tám vòng ánh sáng sắc lạnh bay ra.

Vút vút vút!

Tám vòng ánh sáng hình thành một tấm lưới ánh sáng mang theo thanh thế có thể chặt đứt mọi thứ bay tới, những nơi nó đi qua máu tươi đều bắn tung tóe!

Lâm Động bay ra, vòng ánh sáng bắn ngược trở về biến thành hình tròn dưới chân, mũi chân điểm nhẹ, thân thể lao vút ra như cánh chim đại bàng bay ra khỏi khu rừng rậm.

Nhưng khi sắp rời khỏi rừng thì thanh quang trên người hắn bỗng cuộn trào che đi dung mạo hắn.

Lâm Động bay ra khỏi rừng, đáp xuống một tảng đá lớn, ngẩng đầu lên nhìn về một ngọn núi ở phía trước. Lúc này, trên đỉnh núi có một người mặc hắc y đang tĩnh tọa, đôi mắt thâm sâu lạnh lùng nhìn hắn.

Lâm Động nhìn hắc y nhân đó, lông mày nhướng lên, vì kia chính là người đứng sau Ngụy Tùng mà hắn nhìn thấy sáng nay!

- Can thiệp vào chuyện người khác, ngươi muốn chết?

Hắc y nhân lạnh băng băng nhìn Lâm Động, ánh mắt lóe lên sát ý, không thấy hắn có bất cứ động tác gì nhưng không khí bỗng có tiếng gió rít chói tai, một luồng sức mạnh hùng hồn lập tức ập tới Lâm Động.

- Quả nhiên là tinh thần lực!

Cảm nhận được luồng năng lượng quen thuộc, Lâm Động cũng cười một cái, thanh quang bùng phát quanh người, tiếng long ngâm vang lên, tung một Long quyền đánh tan đạo tinh thần lực đang lao tới kia.

Uỳnh uỳnh!

Đại địa xung quanh rung lên dữ dội, vô số ngọn núi hàng trăm trượng nổi lên, rồi ập tới Lâm Động như vũ bão.

Rầm rầm rầm!

Lâm Động lơ lửng trên không trung, thanh quang hùng hồn trào dâng từ trong cơ thể, hai cánh tay biến thành Long thủ rồi tung quyền đánh tan những ngọn núi kia.

- Sức lực cũng không tầm thường!

Hắc y nhân nhìn thấy vậy cũng có chút ngạc nhiên, sau đó hai tay nhanh chóng kết ấn pháp, một luồng tinh thần lực hùng hồn cuộn trào biến thành một con mắt kỳ dị hàng chục trượng trên khoảng không phía trước mặt hắn.

- Nhiếp Hồn Nhãn, Đoạt Hồn!

Con mắt kia khẽ chớp một cái, một đạo dị quang bắn ra, bao trùm lấy Lâm Động. Lâm Động lập tức cảm thấy thần trí bắt đầu trở nên mơ hồ… - Thật tà môn!

Nhưng sự mơ hồ chỉ kéo dài trong chốc lát, sau đó hắn lập tức lấy lại tỉnh táo, điểm một ngón tay ra, Long Nguyên Luân xé tan không gian bắn thẳng về phía hắc y nhân.

- Nguyên Thần Khí?

Hắc y nhân nhìn thấy Long Nguyên Luân đang bay tới, ánh mắt hơi thay đổi, rõ ràng hắn biết sự lợi hại của nó. Nhất thời hắn siết tay lại, tinh thần lực hùng hồn biến thành một tấm lá chắn phía trước mặt, bàn tay vung lên, tấm lá chắn bay ra oanh kích lên đạo kim quang.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, kim quang mà Long Nguyên Luân biến thành bị bắn ngược trở lại rồi lơ lửng trước mặt Lâm Động.

- Hừ!

Ánh mắt hắc y nhân lạnh băng, sau đó hắn bỗng đứng dậy, tinh thần lực dồi dào trào dâng, thậm chí phía sau hắn còn hình thành nên một cái vòi rồng khổng lồ khiến không gian trở nên méo mó.

- Tinh thần lực thật mạnh!

Sắc mặt Lâm Động cũng trở nên ngưng trọng, tinh thần lực của hắc y nhân này rõ ràng vô cùng mạnh mẽ, ít nhất thì chỉ so sánh tinh thần lực, Lâm Động cũng phải tự thấy không bằng.

- Không ngờ ở đây lại gặp được một Tiên Phù sư!

Lâm Động nhìn hắc y nhân, lẩm bẩm nói.

Hắn cảm nhận được sự lợi hại của người đó, áp lực như có như không đó thậm chí đã đạt đến mức độ như của Nguyên Thương. Rõ ràng tinh thần lực của hắc y nhân này đã đạt đến mức của Tiên Phù sư!

- Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ xông vào! Nếu đã như vậy thì ta sẽ luyện hóa ngươi thành Nhân khôi!

Hắc y nhân hơi ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng chiếu rọi, gương mặt hắn tái nhợt, nhìn Lâm Động cười lạnh một tiếng.

Lâm Động hơi nhíu mày, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển. Hiện giờ hắn vẫn còn mang thương thế, nếu liều mạng với kẻ kia thì sẽ có rắc rối.

Thế nhưng khi Lâm Động đang nghĩ cách ứng phó thì bỗng nhiên có một âm thanh lạ rất nhỏ vang lên. Hắc y nhân nghe thấy, tinh thần lực quanh người lập tức thu lại, nhìn Lâm Động một cái rồi nhanh chóng bay mất.

- Tiểu tử, coi như lần này ngươi may mắn, lần sau gặp lại ta nhất định sẽ luyện ngươi thành Nhân khôi!

Hắc y nhân đã đi xa nhưng tiếng nói lạnh lùng vọng lại như tiếng quỷ tru khiến người ta phải lạnh tóc gáy.

Lâm Động không đuổi theo, thanh quang quanh người nhanh chóng thu về, cặp mày nhíu lại, nghĩ bụng không hổ là Loạn Ma Hải, vừa mới đến đã gặp phải nhân vật khó nhằn như vậy.

Theo hắn phán đoán thì có lẽ hắc y nhân kia thuộc cảnh giới Tiên Phù sư Tiểu thành, thực lực không hề thua kém cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành.

Nếu giao đấu lúc này, Lâm Động cũng không sợ, hắn đã muốn chạy thì kẻ kia cũng không ngăn được. Nhưng nếu đánh bại hắc y nhân thì chắc chắn phải hồi

phục thương thế đã.

- Dường như hắn là người của Ngụy gia, mục tiêu của bọn chúng cũng là Sinh Sinh Huyền Linh Quả, có lẽ sớm muộn gì cũng phải đụng độ thôi!

Lâm Động quay người đi vào trong rừng, xem ra việc hồi phục thương thế là nhiệm vụ khẩn cấp rồi!

o0o Trong doanh địa, mùi máu tanh lan tràn, sự hỗn loạn đã được dẹp yên, thi thể người và xác Yêu thú chất thành đống.

Người của Cổ gia đã chống lại được trận tập kích của Yêu thú, tuy có thương vong nhưng cũng không quá nghiêm trọng, hỗn loạn đã qua đi, giờ đang dọn dẹp lại doanh địa.

Ở một góc doanh địa, một vài đệ tử Cổ gia đang túm tụm lại nhìn một vài cái xác của Ma Nham Giác Thú. Ở đầu bọn chúng đều có một vết máu nổi bật hiện rõ lên.

- Một chiêu là chết!

Cổ Yên lật xác của đám Yêu thú, khẽ nói:

- Thủ đoạn thật rất dứt khoát!

Đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh nghe thấy vậy, sắc mặt đều hiện rõ vẻ kinh ngạc. Bọn họ đều hiểu rõ sức phòng ngự của Ma Nham Giác Thú, dù bọn họ có toàn lực công kích thì cũng chỉ để lại một số vết thương trên người bọn chúng mà thôi. Muốn một chiêu giết chết có lẽ chỉ có Cổ Yên là làm được. Nhưng rõ ràng đám thú này không phải do Cổ Yên giết!

- Cổ Nhã, đây là ai làm?

Cổ Yên nhìn sang nàng thiếu nữ bên cạnh, hỏi.

- Muội không biết, vừa rồi Lâm Động đại ca bảo muội nhắm mắt lại… Cổ Nhã cũng không hiểu gì, thành thật nói. Nàng ta nhất thời cũng không liên hệ được thủ đoạn dứt khoát kia với Lâm Động, dù sao thì Lâm Động hiện tại không thể tu luyện mới đúng… - Lâm Động?

Cổ Yên kinh ngạc, Cổ Anh bên cạnh thì sắc mặt thay đổi, nói:

- Cổ Nhã, muội đừng có nói bừa, hắn là đồ bỏ… Câu nói đó không được nói hết, bởi vì bọn họ đều nhìn thấy một nhân ảnh chầm chậm bước ra từ trong khu rừng, sau đó nhìn bọn họ với ánh mắt bình thản.

Vẻ mặt Lâm Động vẫn tĩnh lặng như mặt nước giếng, nhưng khi Lâm Động tiến lại thì ngay cả Cổ Yên, hơi thở cũng trở nên khó khăn, Cổ Anh thì nuốt những lời chưa nói vào trong bụng. Không biết vì sao, khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Động, trong lòng nàng ta lại trào dâng hàn khí…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 837

Thù Lao

Lâm Động bước ra khỏi khu rừng cũng nhìn thấy ngay đám đệ tử Cổ gia đang túm tụm gần đó. Hắn liếc mắt nhìn thi thể đám Yêu thú đang bị bọn họ vây quanh, trong lòng nhất thời hiểu rõ mọi chuyện, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, bước chân chuyển sang hướng khác.

- Lâm Động!

Cổ Yên thấy thế vội lên tiếng.

- Có việc gì không?

Lâm Động nhìn nàng, ngữ khí bình thản khiến trong lòng đám đệ tử Cổ gia nhất thời ngứa ngáy khó chịu. Nhưng rồi bọn họ nghĩ hắn có thể là một nhân vật vô cùng lợi hại, nên đành nhẫn nhịn lại.

- Đám Yêu thú này… là do ngươi giết?

Cổ Yên không để tâm đến thái độ của Lâm Động, ngón tay chỉ vào xác đám Yêu thú, ánh mắt nhìn hắn với vẻ kỳ lạ, hỏi.

Lâm Động không khẳng định cũng chẳng phủ định.

- Hừ, rốt cuộc có phải hắn làm không thì thử là biết!

Rõ ràng Cổ Anh rất khó chịu với thái độ của Lâm Động, nàng ta hừ lạnh một tiếng sau đó bước chân ra, hai ngón tay cong lại, một đạo kình phong bắn thẳng tới ngực Lâm Động.

Cổ Anh ra tay đột ngột, ngay cả Cổ Yên cũng không kịp phản ứng, muốn ngăn lại cũng không kịp nữa.

Vút!

Chỉ phong mạnh mẽ của Cổ Anh nhanh chóng bắn lên ngực Lâm Động, nhưng nơi đó lại như làm bằng thép tinh luyện, một chiêu của Cổ Anh không hề khiến Lâm Động suy suyễn chút nào.

- Nhục thể cường hãn thật!

Sắc mặt Cổ Anh biến đổi, ngay sau đó nàng nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng của Lâm Động, trong lòng khẽ biến, cả người nhảy lên, định lùi về phía sau.

Thé nhưng ngay lúc đó Lâm Động đã xuất hiện trước mặt nàng như quỷ mị, bàn tay thò ra, nhanh như chớp tóm chặt lấy cổ nàng, có thể giết chết Cổ Anh bất cứ lúc nào!

- Lâm Động!

Những người xung quanh cũng giật mình hành động bất ngờ của Lâm Động, Cổ Yên vội vàng nói:

- Đừng kích động, Cổ Anh chỉ hơi lỗ mãng chứ không có ý xấu!

Ánh mắt Lâm Động u ám nhìn Cổ Anh đang tràn đầy vẻ sợ hãi, trong mắt hắn hiện lên sát ý khiến Cổ Anh tái mặt. Vẻ đẹp của Cổ Anh bình thường khiến không ít nam nhân điên đảo, nhưng ở trong mắt Lâm Động lúc này chẳng khác gì mấy cái xác Yêu thú kia.

Nàng không hoài nghi Lâm Động lúc này đang muốn giết chết mình!

- Lâm Động đại ca… Cổ Nhã ở bên cạnh cũng sợ hãi vì sắc mặt bỗng nhiên trở nên lạnh băng của Lâm Động. Mấy ngày nay trước mặt nàng, Lâm Động đều rất hiền hòa, vui vẻ, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn hung hăng như vậy.

Nghe thấy tiếng gọi của Cổ Nhã, vẻ lạnh lùng trong mắt Lâm Động thu lại chút ít, trừng mắt nhìn Cổ Anh một cái rồi hắn hất tay:

- Lần sau còn thiếu giáo dưỡng như vậy thì ta không ngại cho các ngươi thiếu đi một đệ tử đâu!

Cổ Anh được một vài đệ tử đón lấy, chiếc cổ trắng ngần đã tím lại, rõ ràng Lâm Động không có chút thương hoa tiếc ngọc nào. Nàng nhìn Lâm Động đầy vẻ sợ hãi, rõ ràng đã bị hắn dọa cho sợ chết khiếp, vì nàng rõ ràng cảm nhận được sát ý từ hắn là thật!

- Ngươi quả nhiên không phải người tầm thường!

Cổ Yên nhìn Lâm Động với ánh mắt đầy phức tạp, thương thế như vậy người bình thường căn bản không thể hồi phục được!

- Kẻ ra tay với các ngươi là một Tiên Phù sư, có lẽ là người của Ngụy gia!

Lâm Động nhìn Cổ Yên, nói.

- Tiên Phù sư?

Không chỉ Cổ Yên, vẻ mặt nhất thời thay đổi mà những đệ tử Cổ gia xung quanh, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Tiên Phù sư tương đương với cường giả Sinh Huyền Cảnh, đối với bọn họ mà nói là khá lợi hại.

- Sao ngươi biết?

Cổ Yên nhíu mày hỏi.

- Vừa giao đấu với hắn xong!

Lâm Động bình thản nói.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, hắn có thể thoát thân an toàn từ tay Tiên

Phù sư sao?

- Các ngươi có lẽ không tranh giành được với Ngụy gia đâu, ta thấy vẫn nên rời khỏi Huyền Linh Đảo càng sớm càng tốt!

Lâm Động nói.

Hắn không hề có ý đả kích, chỉ là thực lực của đám đệ tử Cổ gia ở đây mạnh nhất chính là Cổ Yên, nhưng cũng chỉ gần đạt tới Sinh Huyền Cảnh. Còn Ngụy gia, ngay đến Ngụy Tùng đã đạt đến mức đó rồi, huống hồ còn có thêm Tiên Phù sư nữa.

- Sinh Sinh Huyền Linh Quả rất hiếm có, bọn ta không muốn từ bỏ nó!

Cổ Yên nhíu mày, lắc đầu nói.

Lâm Động nghe vậy, nhún nhún vai, cũng không nói gì thêm. Dù sao hắn cũng không muốn bận tâm đến sự sống chết của đệ tử Cổ gia. Bọn họ muốn làm gì thì làm, nghĩ vậy Lâm Động đi thẳng đến xe ngựa.

Cổ Yên nhìn theo bóng lưng Lâm Động, do dự một chút rồi nói:

- Vậy bọn ta có thể nhờ ngươi giúp không?

Tuy lúc này nàng vẫn không biết rõ thực lực của Lâm Động, nhưng từ biểu hiện của hắn đêm nay có thể thấy, thực lực của hắn không hề thua kém bọn họ, nếu nhờ được hắn thì hiển nhiên thực lực của bọn họ sẽ tăng lên không ít.

- Tại sao ta phải giúp các ngươi?

Lâm Động dừng lại, nhìn mấy người Cổ Yên với vẻ mặt khó hiểu, hỏi.

Cổ Yên khựng người, đám đệ tử Cổ gia thì nổi giận:

- Bọn ta đã cứu ngươi, ngươi giúp bọn ta cũng là chuyện đương nhiên!

- Đầu tiên ta phải nhắc nhở các ngươi, là Tiểu Nhã đã cứu ta chứ không phải các ngươi!

Lâm Động bình thản nói. Tuy hắn đã ở đây mấy ngày, nhưng không hề nhận được sự chăm sóc của những người khác, vì thế hắn cũng chẳng có gánh nặng gì khi nói như vậy.

- Ta sẽ hoàn toàn phụ trách sự an toàn cho Tiểu Nhã, còn những người khác thì tự lo cho chính mình đi, ta không rảnh rỗi mà phân tâm!

Sắc mặt Cổ Yên trở nên hơi chút khó coi, nhưng sau khi nghĩ lại thấy dường như đúng là bọn họ không hề chăm sóc gì hắn cả, hắn không muốn giúp cũng chuyện dễ hiểu.

Đám đệ tử Cổ gia nhìn nhau, vẻ mặt thiếu hẳn tự nhiên, đương nhiên bọn họ biết rõ sự lạnh lùng của mình đối với Lâm Động trong những ngày qua.

Không khí tại doanh địa bỗng trở nên đặc quánh lại. Sự xuất hiện của Tiên Phù sư khiến đám đệ tử Cổ gia có không ít áp lực. Nếu không nghĩ ra cách đối phó, chỉ sợ khi động thủ bọn họ sẽ chịu thua thiệt không ít.

Cổ Yên dường như khá đau đầu vì thái độ của Lâm Động. Nghĩ một chút, nàng đành nhìn sang Cổ Nhã, dường như ở đây Lâm Động chỉ thân thiện với mỗi mình Cổ Nhã mà thôi.

Cổ Nhã thấy Cổ Yên nhìn mình, nhưng cũng chỉ rụt rè lắc đầu, nếu như Lâm Động đã không muốn thì nàng cũng không dám nói gì hơn.

Cổ Yên thấy vậy thì càng cảm thấy vô cùng bất lực. Nhưng đúng lúc ấy, Lâm Động bỗng quay lại nói:

- Muốn ta giúp cũng không phải không được!

- Hửm?

Nghe vậy, mấy người Cổ Yên đều thót tim lại, vội nhìn sang Lâm Động.

- Nhưng ta cần có thù lao, cứ coi như các ngươi thuê ta giúp đỡ đi!

Lâm Động bình thản nói.

- Thù lao như thế nào?

Cổ Yên khựng người một chút, sau đó mới cẩn thận hỏi.

- Một vạn viên Huyền Nguyên Đan!

Trên gương mặt Lâm Động dường như nở nụ cười nhạt, nói.

- Ngươi thật quá đáng a!

- Một vạn viên Huyền Nguyên Đan, sao ngươi không đi cướp đi?

Đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh nhất thời mặt đỏ bừng lên, ai ai cũng quát lớn phẫn nộ, hiển nhiên bọn họ cho rằng Lâm Động quá mức tham lam.

- So với Sinh Sinh Huyền Linh Quả, một vạn viên Huyền Nguyên Đan có là gì? Hơn nữa nếu ra tay động thủ, có lẽ các ngươi cũng sẽ tổn thất một nửa nhân số, lẽ nào các ngươi nghĩ rằng mạng mình không đáng một vạn Huyền Nguyên Đan sao?

Lâm Động cười nhạt, nói.

Đám đệ tử Cổ gia lập tức nghẹn lời, vẻ mặt đầy hậm hực, sau đó nhìn sang Cổ Yên.

Cổ Yên cũng khẽ nhíu mày, lưỡng lự một lúc sau đó mới nói:

- Ngươi chắc chắn sự giúp đỡ của mình đáng giá đó?

- Ít nhất thì ta có thể chặn được Tiên Phù sư!

- Ngươi chắc chắn được mấy phần?

Cổ Yên truy hỏi.

- Sau khi thương thế ta hoàn toàn hồi phục, có sáu phần chắc chắn… giết chết hắn!

Lâm Động cười nhạt, nói. Tuy tên Tiên Phù sư kia có tinh thần lực rất mạnh, thủ đoạn công kích cũng quỷ dị khó đoán, mức độ khó đối phó hơn hẳn các cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành bình thường, nhưng loại đó đối với Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù mà nói thì lại dễ đối phó.

Chỉ cần hồi phục thực lực, Lâm Động tin chắc mình có thể giết được hắn!

Lời nói của Lâm Động khiến tất cả đều phải ồ lên kinh hãi, ngay cả Cổ Yên cũng nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp, giết chết Tiên Phù sư? Bản lĩnh đó ngay cả cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành cũng không chắc có thể làm được, tên Lâm Động này lại có thể sao?

- Được, nếu ngươi thật sự làm được, thì ta sẽ đưa ngươi một vạn viên Huyền Nguyên Đan làm thù lao!

Sau một lúc thần thái biến đổi, cuối cùng Cổ Yên cắn môi, nói.

Nghe vậy Lâm Động cười nhạt, sau đó liền đưa tay ra:

- Đưa tiền trước!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 838

Xung Kích Cửu Nguyên Niết Bàn

Mấy người Cổ Yên sững sờ nhìn Lâm Động giơ tay ra với dáng vẻ vô cùng tự nhiên, nhất thời cảm giác bất lực dâng tràn, hắn ta… - Ngươi còn chưa làm gì cho bọn ta thấy, ai biết được ngươi có cầm Huyền Nguyên Đan mà chạy mất không chứ?

Một gã đệ tử Cổ gia lẩm bẩm.

- Ta đã nói rồi, ta cần Huyền Nguyên Đan để trị thương!

Lâm Động nói.

Đúng là trước đó Cổ Yên có nghe nói Lâm Động cần Huyền Nguyên Đan để trị thương, chỉ là không ngờ lại cấp thiết đến như vậy.

- Một vạn Huyền Nguyên Đan không phải con số nhỏ. Đệ tử trực hệ của Cổ gia chúng ta mỗi tháng cũng chỉ được nhận chưa đến một ngàn viên. Cho ta chút thời gian gom góp đã, được chứ?

Cổ Yên hơi chút trầm ngâm, sau đó mới nói.

- Được thôi!

Lâm Động gật đầu, rồi đi về phía một cỗ xe ngựa:

- Các ngươi hãy cố gắng càng nhanh càng tốt. Hai ngày tới ta sẽ toàn lực dưỡng thương, nếu không, tên Tiên Phù sư kia lại ra tay ta cũng hết cách!

Cổ Yên nhìn Lâm Động chui vào thùng xe, cặp mày bất giác nhíu lại.

- Cổ Yên tỷ, có tin tưởng được hắn không? Tuy có lẽ hắn có chút bản lĩnh, nhưng Tiên Phù sư… không phải ai cũng đối phó được đâu!

Một gã đệ tử Cổ gia nói nhỏ, trong giọng nói chứa đầy sự hoài nghi.

Những đệ tử khác cũng gật đầu lia lịa, rõ ràng vẫn còn hoài nghi với thực lực của Lâm Động, nhưng tư thế hiên ngang trước đó của hắn lại khiến bọn họ không dám nghi ngờ trước mặt hắn.

- Lũ Yêu thú tấn công chúng ta hôm nay có lẽ đúng là bị kẻ khác khống chế. Mà bản lĩnh đó, e là cũng chỉ có cường giả có tu vi tinh thần lực đến trình độ Tiên Phù sư mới làm được!

Cổ Yên khẽ nói.

- Mấy ngày nay quan sát cũng thấy Lâm Động không phải loại nói bừa, hơn nữa chúng ta hiện giờ cũng không có nhiều sự lựa chọn. Chúng ta nhất định phải có Sinh Sinh Huyền Linh Quả, ta cũng nhất định phải có nó để đột phá lên Sinh Huyền Cảnh, nếu không trong Võ hội Ngũ gia hai tháng nữa, thành tích của Cổ gia chúng ta e rằng sẽ… Cổ Yên khẽ siết hai nắm tay lại.

Đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh cũng chỉ đành gật đầu. Tình hình hiện tại muốn gia tộc phái cường giả đến chi viện rõ ràng là không kịp nữa rồi… - Hiện giờ chúng ta cũng chỉ có thể tin tưởng hắn thật sự có khả năng chống lại Tiên Phù sư… Cổ Yên nhìn cỗ xe ngựa có Lâm Động ở bên trong, khẽ thở dài, nói.

o0o Cổ Yên hành sự cũng rất nhanh chóng, chỉ trong thời gian gần nửa ngày là có đủ một vạn viên Huyền Nguyên Đan. Hiệu quả làm việc này khiến Lâm Động khá hài lòng.

Lâm Động ngồi khoanh chân trong khoang xe. Cỗ xe này tốt hơn cái trước rất nhiều, Lâm Động cũng không khách khí gì với sự ưu đãi mới đến từ mấy người bọn Cổ Yên. Trước kia hắn không muốn có dính dáng gì với bọn họ, nhưng hiện giờ đã đồng ý giúp đỡ, hắn nhận được đãi ngộ cũng là đương nhiên.

Ta bỏ sức, ngươi bỏ tiền, giao dịch rất công bằng!

Đương nhiên đằng sau giao dịch này cũng có tính toán riêng của Lâm Động. Hắn cũng rất muốn có Sinh Sinh Huyền Linh Quả, nhưng một mình hắn rất khó có thể tranh đoạt được với nhiều cường giả như vậy. Hiện giờ hợp tác với đám đệ tử Cổ gia sẽ dễ dàng hơn một chút. Đến khi có được trong tay rồi, phân chia nhau thế nào thì còn phải thương lượng tiếp, dù sao Lâm Động cũng không phải loại người dễ dàng chịu thiệt thòi.

- Có một vạn Huyền Nguyên Đan, có lẽ trong vài ngày là có thể hồi phục thương thế!

Lâm Động cầm túi Càn Khôn Cổ Trận trong tay, hơi hé miệng túi ra, lập tức một luồng nguyên lực hùng hồn bùng phát ra, trong số nguyên lực này còn có một chút Sinh Khí.

Đối với cường giả Sinh Huyền Cảnh mà nói, chỉ cần nhục thể chưa hoàn toàn bị thiêu hủy thì cơ bản đều có khả năng phục nguyên thân thể. Vì Sinh Khí sinh ra trong cơ thể dù có bị gãy tay gãy chân cũng có thể tái sinh. Nếu trước khi bị thương Lâm Động đạt đến cảnh giới Sinh Huyền Cảnh, cộng với khả năng hồi phục siêu mạnh của nhục thể, có lẽ sẽ rất nhanh hồi phục thực lực.

Lâm Động cong tay búng một cái, nhất thời vô số viên Huyền Nguyên Đan màu trắng nhạt bay ra từ túi Càn Khôn, lập tức cả khoang xe tràn ngập nguyên lực.

Lâm Động hít sâu một hơi, ánh mắt hiện lên vẻ thoải mái, tâm thần khẽ động, lực thôn phệ lập tức lan tỏa. Nguyên lực trong khoang xe ngay lập tức chui vào cơ thể Lâm Động với tốc độ kinh người. Theo đó bề mặt cơ thể Lâm Động lấp lánh ánh sáng, kinh mạch, xương cốt trong cơ thể cũng dần được hồi phục sức sống… o0o Trong mấy ngày tiếp thep, Lâm Động gần như không rời khỏi xe nửa bước, tất cả thời gian hắn đều dùng cho việc trị thương.

Hiệu quả của Huyền Nguyên Đan đúng là vượt xa dự liệu của hắn. Dựa vào

Sinh Khí của gần một vạn viên Huyền Nguyên Đan, thương thế của Lâm Động đã hồi phục với tốc độ nhanh hơn nhiều lần trước đó.

Đương nhiên điều này cũng là nhờ lực thôn phệ, nếu là người khác, cho dù có nhiều Huyền Nguyên Đan như vậy, cũng không thể dung nạp hết toàn bộ lượng Sinh Khí đó được.

Sau cuộc tập kích đêm đó cũng không có thêm lần tập kích nào nữa, hiển nhiên Ngụy gia cũng không muốn đụng độ quá mức với Cổ gia trước khi có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả, để tránh khiến cho kẻ khác làm ngư ông đắc lợi.

Trong thời gian tĩnh lặng này, Lâm Động cũng tranh thủ thời gian điều dưỡng. Đám đệ tử Cổ gia cũng không ai đến làm phiền hắn, chỉ có Cổ Yên thỉnh thoảng bảo Cổ Nhã đem tới cho hắn một số đồ dùng cần thiết, đãi ngộ đó đã tốt hơn trước đây rất nhiều lần!

Đoàn xe cũng dần tiến sâu vào Huyền Linh Đảo, mọi người đều có thể cảm nhận được số lượng người từ các phương cũng xuất hiện ngày một nhiều… Nguyên lực hùng hồn trào dâng trong khoang xe, tụ lại thành một vòng xoáy nguyên lực trên đỉnh đầu Lâm Động, đầu nhọn nối với đỉnh đầu Lâm Động, nguyên lực điên cuồng chảy vào trong đầu hắn.

Ánh sáng quanh người Lâm Động điên cuồng nhấp nháy, mơ hồ có thanh quang lấp lánh, tỏa ra một luồng sức mạnh kinh người. Dường như không khí cũng cộng hưởng phát ra những tiếng âm thanh nhỏ.

- Phù!

Lâm Động chầm chậm mở mắt ra, sâu trong đôi mắt đen thâm sâu lóe sáng, nhất thời dường như không khí cũng như bị rạch tan ra!

Một luồng khí đen thoát ra từ miệng Lâm Động, sau đó cơ thể hắn khẽ chấn động, xương cốt trong cơ thể hắn nhất thời phát ra những tiếng như pháo nổ, mơ

hồ còn có tiếng lòng ngâm nhàn nhạt.

- Cuối cùng thương thế cũng đã lành hẳn rồi!

Hai tay Lâm Động nắm lại, cảm nhận luồng sức mạnh quen thuộc mà trong lòng không khỏi cảm thấy kích động. Ở một nơi xa lạ như thế này, chỉ có sức mạnh mới khiến hắn có cảm giác an toàn, thời gian trước đó hắn luôn cảm thấy bất an.

- Có điều… giờ vẫn chưa xong!

Lâm Động khẽ mỉm cười, hắn có thể cảm nhận được thực lực lúc này của hắn đang là Bát Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, rất gần với Cửu Nguyên Niết Bàn rồi!

Lúc này rõ ràng hắn đã có thực lực để đột phá!

Lâm Động vung tay lên, hơn bốn ngàn viên Huyền Nguyên Đan còn lại bay hết ra khỏi túi Càn Khôn.

Lâm Động chắp hai tay lại, lực thôn phệ lan tỏa ra, biến thành một vòng xoáy đen trước mặt hắn.

Phụt phụt phụt!

Hơn bốn ngàn viên Huyền Nguyên Đan như biến thành từng đợt hồng thủy chảy ào ào vào vòng xoáy, sau đó biến thành một luồng nguyên lực hùng hồn chảy vào cơ thể Lâm Động.

Uỳnh uỳnh!

Trong cơ thể Lâm Động vang lên những âm thanh trầm đục, ngay sau đó bề mặt da hắn bắt đầu đỏ ửng lên, thậm chí đôi mắt đen cũng có ánh đỏ.

Một luồng năng lượng cuồng bạo lan tỏa ra. Niết Bàn Kiếp lần thứ chín cuối cùng đã đến!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 839

Huyền Linh Sơn

Huyền Linh Sơn là ngọn núi nguy nga nhất trên Huyền Linh Đảo, đỉnh núi vươn thẳng lên chọc trời, mây bay lượn quanh sườn núi, chặn lại mọi ánh mắt muốn nhìn lên trên.

Lúc này dưới chân núi Huyền Linh Sơn đã có vô số nhân ảnh đổ về tập trung ở đây, nhìn lên đỉnh núi với ánh mắt cuồng nhiệt. Nghe nói ở đó xuất hiện Sinh Sinh Huyền Linh Quả!

- Grào!

Khi dưới đỉnh núi ngày càng có nhiều cường giả tập trung thì trên Huyền Linh Sơn cũng vọng lại tiếng gầm rú của Yêu thú. Trong tiếng rú ấy có cả sự cảnh cáo, rõ ràng đám Yêu thú trên Huyền Linh Sơn cũng cảm ứng được những vị khách không mời này!

Bản thân là những Yêu thú có thực lực đạt đến mức độ đó, trí tuệ của bọn chúng cũng không phải tầm thường, đương nhiên hiểu rõ ràng những người này đến đây với mục đích gì.

Có điều, những người có mặt ở đây chẳng coi những tiếng gầm cảnh cáo ấy là gì. Tuy bọn họ biết Yêu thú trên Huyền Linh Sơn rất khó nhằn, nhưng trước sức hấp dẫn của Sinh Sinh Huyền Linh Quả, bọn họ có thể bỏ qua nó!

Lục cục! Lục cục!

Một đoàn xe cũng đi ra từ trong khu rừng, cuối cùng dừng lại trước chân núi. Số lượng của bọn họ không hề nhỏ, vì thế vừa xuất hiện đã thu hút không ít sự

chú ý của đám người tập trung ở đó.

- Ồ, người của Cổ gia sao?

- Người dẫn đầu là Cổ Yên đúng không? Đúng là mỹ nhân, nghe nói nàng ta sắp bước vào Sinh Huyền Cảnh rồi, lần này đến có lẽ là để tranh giành Sinh Sinh Huyền Linh Quả, dựa vào nó để đột phá Sinh Huyền Cảnh!

- Hắc hắc, không dễ dàng chút nào đâu. Ở đây có ai là không nhăm nhe đến Sinh Sinh Huyền Linh Quả chứ? Tuy thực lực Cổ Yên cũng rất khá, nhưng vẫn chưa đủ, nếu đổi lại là Cổ Vân Thiên thì may ra!

- Đúng thế!

Nghe những tiếng bàn tán xung quanh, trên gương mặt lạnh lùng của Cổ Yên có chút xao động, ánh mắt thoáng quét qua xung quanh rồi cặp mày nhíu lại. Xem ra cường giả các phương đến đây vì Sinh Sinh Huyền Linh Quả cũng không hề ít!

- Không biết Lâm Động thế nào rồi?

Cổ Yên nhìn về cỗ xe cuối đoàn. Trong xe lúc này không có bất cứ động tĩnh gì. Từ sau khi Lâm Động đóng cửa dưỡng thương, trong đó cũng không có truyền ra bất cứ tin tức gì cả. Nếu không phải nàng vẫn cảm nhận được khí tức của hắn thì có lẽ Cổ Yên nghĩ Lâm Động đã cầm Huyền Nguyên Đan chạy mất rồi!

- Cổ Yên tỷ!

Khi Cổ Yên nhìn về cỗ xe thì một gã đệ tử Cổ gia nhìn về hướng xa, vẻ mặt khó coi, gọi một tiếng.

- Hửm?

Cổ Yên quay đầu lại nhìn theo hướng đó, nhất thời hàn ý lóe qua trong mắt.

Ở đó có một đoàn người đang nhanh chóng tiến lại chỗ bọn họ, đứng đầu là một gã nam tử mặc lam y, dáng vẻ khá anh tuấn, chỉ là ánh mắt lạnh băng u tối khiến vẻ anh tuấn mất đi mất một nửa.

- Là Lục Kiếm, cái tên đáng ghét này!

Đám đệ tử Cổ gia nhìn thấy gã nam tử đó đó đều chau mày, vẻ mặt đầy khinh ghét.

Bọn họ không lạ gì kẻ kia, Lục Kiếm, Thiếu Đảo chủ của Kiếm Tâm Đảo, cũng có chút danh khí trong số các đệ tử trẻ tuổi của Hải vực Thiên Phong. Trước đây cũng đã từng có thời gian theo đuổi Cổ Yên, nhưng thật sự tâm tính của hắn quá mức nhỏ nhen, sau khi bị Cổ Yên từ chối thì nảy sinh thù hận đố kỵ, xúi giục Kiếm Tâm Đảo vốn ở thế trung lập đã nghiêng về phía Ngụy gia, vốn dĩ có ân oán không nhỏ với Cổ gia.

- Không ngờ người của Kiếm Tâm Đảo cũng đến!

Cổ Yên thoáng chau mày, nếu bọn chúng xuất hiện ở đây thì chắc sẽ đứng về phía Ngụy gia, như vậy bọn họ sẽ bị thêm không ít áp lực.

Xung quanh chân núi, rất nhiều người nhìn thấy như vậy, ánh mắt đều có chút thích thú. Sau đó bọn họ nhìn lên sườn núi, ở nơi đó cũng có một đoàn người đang đứng sẵn, kẻ dẫn đầu chính là Ngụy Tùng!

Lúc này Ngụy Tùng cũng cười nhạt nhìn xuống. Rõ ràng Lục Kiếm dám nghênh ngang tiến lại chỗ Cổ gia là vì đằng sau có Ngụy gia chống lưng.

- Từ huynh, huynh nói xem trong đoàn người Cổ gia có cường giả nào đang ẩn náu không?

Ngụy Tùng hơi nghiêng đầu nhìn hắc y nhân bên cạnh, hỏi.

- Đêm đó ta từng giao đấu với hắn, thực lực đúng là không tệ!

Hắc y nhân ngừng lại một chút, lạnh lùng nói.

- Nhưng nếu giao đấu lại, ta chắc chắn sẽ giết được hắn!

- Ha ha, Từ huynh là Tiên Phù sư, trong lứa đệ tử trẻ tuổi của cả Hải vực Thiên Phong cũng là nhân tài kiệt xuất, lũ nhãi nhép đương nhiên không thể kháng cự lại được với huynh rồi.

Ngụy Tùng nheo mắt cười, nói.

- Võ hội Ngũ gia lần này, Ngụy gia ta có lẽ còn phải dựa vào Từ huynh và quý sư huynh… Hắc y nhân cười lãnh đạm:

- Cổ Vân Thiên của Cổ gia đúng là có chút bản lĩnh, nếu giao đấu chính diện, ngay cả ta cũng khó có thể thắng được hắn. Nhưng lần này nhờ có sư huynh ra tay, dù hắn có thể chạy thoát được thì chắc chắn cũng đã bị trọng thương. Trong Võ hội sắp tới, chắc chắn hắn sẽ vắng mặt, mà không có Cổ Vân Thiên thì trong số đám đệ tử trẻ tuổi của Cổ gia chẳng ai gánh vác được đại sự nữa!

Ngụy Tùng nghe thấy vậy cũng không kìm được mà cười thành tiếng, sau đó nhìn về bọn Lục Kiếm đang dần tiếp cận đoàn xa Cổ gia, cười nói:

- Nếu đã như vậy thì ta sẽ ngăn cản bọn Cổ Yên ở đây. Chỉ cần có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả, Cổ Yên cũng khó có thể đánh lại ta! Ngoài ra, ta cũng muốn xem trong đoàn xe này còn ẩn giấu nhân vật nào dám nhúng tay vào việc của Ngụy gia ta… Nói đến đây, gương mặt tươi cười của Ngụy Tùng tối sầm lại.

o0o Khi Ngụy Tùng nói chuyện với hắc y nhân ở trên sườn núi, thì đoàn người của Kiếm Tâm Đảo cũng đã đến gần với đoàn xe của Cổ gia.

- Ha ha, Cổ Yên, thật tình cờ, mọi người cũng đến Huyền Linh Đảo à?

Lục Kiếm mình mặc lam bào, gương mặt tươi cười nhìn Cổ Yên, ánh mắt lóe lên vẻ cuồng nhiệt, tiến lại, nở nụ cười thân thiết, nói.

Cổ Yên lườm lườm nhìn Lục Kiếm, thật sự không chút che giấu sự khinh ghét, ánh mắt lạnh lùng không thèm để ý đến hắn.

Vẻ mặt Lục Kiếm có chút lúng túng, hiển nhiên hắn ta không ngờ Cổ Yên lại có phản ứng như vậy, đành cười khan một tiếng, nói:

- Ta đến chỉ để nhắc nhở nàng một chút, Ngụy Tùng đã chắc chắn muốn có Sinh Sinh Huyền Linh Quả, vì thế nếu không muốn nhìn thấy việc không muốn thấy thì mọi người phải chú ý một chút!

Nghe được sự uy hiếp trong lời nói của Lục Kiếm, sắc mặt đám đệ tử Cổ gia đều trở nên khó coi.

- Cáo mượn oai hùm, tưởng rằng bám đuôi Ngụy gia là Kiếm Tâm Đảo các ngươi có thể trèo lên đầu Cổ gia bọn ta sao?

Cổ Anh cười lạnh một tiếng, ngôn từ sắc bén không hề nể mặt.

- Nha đầu miệng lưỡi lợi hại!

Ánh mắt Lục Kiếm lạnh tanh, rõ ràng đã bị Cổ gia chọc giận. Hắn bước chân ra tung chưởng, chưởng phong mạnh mẽ ập về phía Cổ Anh.

Cổ Anh thấy vậy cũng nhanh nhẹn tránh về phía sau, thế nhưng khi nàng tránh đi, vốn không hề nhận ra phía sau mình là Cổ Nhã.

Ầm!

Cổ Nhã bị đòn công kích bất ngờ này khiến cho giật mình, vội vàng ngưng tụ nguyên lực bên ngoài cơ thể, sau đó hứng chọn một chưởng.

Kình phong bùng nổ, thân thể Cổ Nhã loạng choạng lùi về sau mấy bước, đám đệ tử Cổ gia xung quanh vội đỡ lấy nàng, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Cổ Nhã, ánh mắt lập tức hiện nộ sắc.

- Cổ Nhã!

Cổ Anh cũng biến sắc mặt, ngay sau đó trừng mắt nhìn Lục Kiếm:

- Tên khốn kiếp!

- Lục Kiếm, ngươi tưởng Ngụy gia ở đây là ta không dám giết ngươi sao?

Cổ Yên nổi giận, hét lên.

Nghe được sát ý trong giọng nói của Cổ Yên, ánh mắt Lục Kiếm thay đổi, rồi cười hì hì:

- Nếu không phải nàng ta châm chọc trước thì ta cũng không ra tay, đâu thể trách ta được!

Lần này hắn đến đây gây chuyện là do Ngụy Tùng chỉ đạo, vì thế đương nhiên cũng không thấy sợ hãi gì.

Gương mặt Cổ Yên lạnh băng, bàn tay siết chặt, một cây trường kiếm tỏa hàn khí hiện ra, sau đó nguyên lực lan tỏa ra khắp toàn thân.

- Ha ha, Cổ Yên cô nương, hà tất phải nổi giận, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà!

Nhưng khi Cổ Yên sắp động thủ thì một tràng cười chợt vọng lại từ xa, sau đó tiếng gió rít vang lên, Ngụy Tùng dẫn theo đoàn người đáp xuống cành cây.

- Là trong cỗ xe đó!

Ánh mắt hắc y nhân đảo qua đoàn xe rồi dừng lại ở cỗ xe cuối cùng.

- Ồ?

Ngụy Tùng nhướng mày, hàn ý lóe lên, sau đó bàn tay vung lên, mười mấy đạo hàn quang bỗng bắn tới như vũ bão về phía cỗ xe kia.

- Ngươi làm gì vậy?

Cổ Yên giật mình vì hành động bất ngờ của Ngụy Tùng, lúc này mới hiểu bọn chúng đến đây là vì Lâm Động.

Vút!

Hàn quang xé tan không khí với tốc độ kinh người, sau đó đem theo kình phong mạnh mẽ bắn thẳng về phía cỗ xe ngựa khiến nó thủng lỗ chỗ như tổ ong.

- Không có ai?

Nhìn cỗ xe chẳng có chút động tĩnh gì, Ngụy Tùng chau mày, lẩm bẩm.

- Cẩn thận!

Thế nhưng ngay khi đó hắc y nhân bỗng nheo mắt, vung tay lên, tinh thần lực biến thành một tấm lá chắn phía trước mặt Ngụy Tùng.

Bùm!

Tấm lá chắn vừa hình thành, cỗ xe ngựa lập tức phát nổ, vô số hàn quang bắn ngược trở lại với tốc độ kinh hoàng hơn. Đồng thời một luồng khí tức mạnh mẽ cũng bùng phát từ cỗ xe ngựa.

- Cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi sao?

Ngụy Tùng thấy vậy, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng âm u.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 840

Trấn Áp

Phập phập!

Vô số đạo hàn quang bắn trở lại với thanh thế hung mãnh hơn rất nhiều, sau đó bắn lên tấm lá chắn tinh thần lực, tốc độ chậm dần, cuối cùng đóng băng giữa không trung.

Nhưng mọi ánh mắt không hề chú ý tới đám hàn quang đó mà đều tập trung ở cỗ xe ngựa nổ tung kia. Ở nơi đó có một luồng khí tức cường hãn đang lan tỏa ra.

Năng lượng cuồng bạo dần tan đi, sau đó mọi người nhìn thấy một đạo thân ảnh xuất hiện.

- Lâm Động!

Đám người Cổ Yên nhìn thấy Lâm Động vẫn bình an vô sự, gương mặt đầy vẻ mừng rỡ.

- Vô duyên vô cớ gây rối việc tu luyện của người khác, như vậy có hơi thiếu giáo dưỡng không?

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn về Ngụy Tùng, cười nhạt nói.

Ngụy Tùng nheo mắt, ánh mắt sắc lạnh khóa chặt lấy Lâm Động, cặp mày nhíu lại:

- Cửu Nguyên Niết Bàn? Từ huynh, huynh chắc chắn hắn là cường giả ẩn nấp

trong Cổ gia sao?

Hắc y nhân cũng nhìn về phía Lâm Động, cẩn thận quan sát kỹ lưỡng rồi gật đầu:

- Tên tiểu tử này không hề đơn giản, đừng xem thường hắn.

- Vậy sao? Ta lại cảm thấy tò mò, một tên tiểu tử Cửu Nguyên Niết Bàn thì có thể không đơn giản đến mức nào?

Ngụy Tùng nhếch mép cười nhạt.

- Cửu Nguyên Niết Bàn? Sau khi hồi phục thực lực cũng chỉ thế này thôi?

Rõ ràng không chỉ có Ngụy Tùng là cảm thấy nghi ngờ thực lực của Lâm Động, mà ngay cả đám đệ tử Cổ gia cũng nhíu mày nhìn Lâm Động. Trước đó Lâm Động nói đầy tự tin như thế, bọn họ còn tưởng sau khi hồi phục ít nhất thì hắn cũng phải được trình độ như Cổ Yên. Nhưng giờ hắn chỉ mới vừa đột phá Cửu Nguyên Niết Bàn mà thôi… Thực lực này có thể chống lại được Tiên Phù sư sao?

Đám đệ tử Cổ gia nhìn nhau, tuy miệng không nói gì nhưng trong lòng thì đầy hoài nghi, dù gì thì thực lực và những gì hắn nói có khoảng cách quá lớn.

Một vạn viên Huyền Nguyên Đan hình như mất không đáng chút nào!

- Hắn ta… Cổ Anh nghiến răng, trong lòng đầy phẫn nộ, nhưng nàng cũng không dám nói gì, chỉ nhìn sang Cổ Yên, khẽ nói:

- Cổ Yên tỷ… Cổ Yên nhìn Lâm Động, vẻ mặt hắn vẫn bình thản không chút ba động. Cổ Yên cắn môi, một lúc sau lắc đầu:

- Cứ đợi xem thế nào, đừng kết luận quá sớm!

Cổ Anh nghe vậy chỉ đành gật đầu. Giờ đã đưa Huyền Nguyên Đan cho Lâm

Động rồi, bọn họ cũng chỉ có thể chờ đợi hắn giúp được chút sức.

Lâm Động cũng nhận ra những ánh mắt đang nhìn mình, nhưng hắn không nói gì, quét mắt nhìn quanh rồi dừng lại ở Cổ Nhã với gương mặt tái nhợt, ánh mắt tối lại:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cổ Nhã lắc lắc đầu, nói khẽ:

- Muội không sao, Lâm Động đại ca!

- Là hắn làm đấy!

Lúc này Cổ Anh chỉ vào Lục Kiếm, nói.

Lâm Động quay đầu nhìn về Lục Kiếm, hắn khẽ gật đầu với Lâm Động rồi cười lạnh:

- Ở đâu lại có tên tiểu tử không hiểu quy tắc như thế này, chuyện này không liên quan đến ngươi, ít can thiệp vào chuyện người khác đi. Nếu không ngươi hối hận cũng không kịp đâu!

Thực lực của Lục Kiếm là Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, tính ra thì mạnh hơn Lâm Động một bậc. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho hắn tự tin, hơn nữa đằng sau hắn còn có Ngụy Tùng chống lưng, đương nhiên sẽ không coi Lâm Động ra gì.

Lâm Động nheo mắt lại, dường như hơi mỉm cười rồi hắn nhẹ nhàng cất bước về phía Lục Kiếm.

Thấy vậy, đám đệ tử Cổ gia cũng vội tránh đường, bọn họ cũng rất tò mò muốn biết Lâm Động nhìn qua chỉ là Cửu Nguyên Niết Bàn có thể làm gì tên Lục Kiếm thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong kia.

- Lục Kiếm, nếu đã có người khiêu khích uy nghiêm của Thiếu Đảo chủ Kiếm Tâm Đảo ngươi, vậy thì không cần nương tay nữa!

Cách đó không xa, Ngụy Tùng cười nhạt, nói.

- Đương nhiên rồi!

Lục Kiếm nở nụ cười hung hăng, sau đó hai ngón tay cong lại, nguyên lực hùng hồn bỗng cuộn trào, một đạo kiếm khí mạnh mẽ hàng mấy chục trượng bỗng xé tan không khí chém thẳng về phía Lâm Động.

Thế nhưng đối diện với đạo kiếm khí kia, Lâm Động không hề dừng bước, chỉ giơ ra một bàn tay tóm lấy kiếm khí.

- Muốn chết!

Lục Kiếm thấy vậy cười lạnh, nói. Công kích của hắn dù là Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong cũng không dám dùng tay không để đỡ như vậy.

Phốc!

Kiếm khí cường hãn chém lên bàn tay Lâm Động, nhưng cảnh máu thịt bay tứ tung không hề xuất hiện như trong tưởng tượng của nhiều người. Bàn tay Lâm Động tựa như đúc từ gang thép vậy, giữ chặt lấy đạo kiếm khí, sau đó bóp mạnh.

Rắc!

Âm thanh giòn tan vang lên, đạo kiếm khí mạnh mẽ đó đã bị bàn tay trần của Lâm Động bóp vỡ tan!

- Sao có thể như vậy?

Nụ cười đông cứng lại trên gương mặt Lục Kiếm.

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn Lục Kiếm lạnh lùng, chân lại bước ra, một đạo

tàn ảnh lưu lại còn bản thể đã biến thành quang ảnh, lao thẳng về phía Lục Kiếm với tốc độ kinh người.

- Nhanh thật!

Lục Kiếm vội lùi về phía sau, đồng thời một thanh trường kiếm sắc lẹm cũng hiện ra, một đạo kiếm khí nữa xuyên qua không gian lao về phía trước.

Quang ảnh chớp mắt đã đến! Đối mặt với kiếm khí mạnh mẽ của Lục Kiếm, Lâm Động nắm tay thành quyền, thanh quang cuộn trào, dường như có thể nghe thấy tiếng long ngâm vang lên.

Uỳnh!

Quang quyền Thanh Long hình thành trên đỉnh đầu Lâm Động, sau đó một quyền đem theo sức mạnh đáng sợ tung ra!

Rầm rầm rầm!

Kiếm khi sau khi tiếp xúc với quang quyền Thanh Long gần như lập tức tan tành!

Uỳnh!

Kiếm khí vỡ tan, quang quyền đánh thẳng lên người Lục Kiếm trước ánh mắt kinh hãi của hắn.

- Phụt!

Sức mạnh đáng sợ tác động lên cơ thể Lục Kiếm, sắc mặt hắn tái nhợt, một ngụm máu tươi bắn ra, thân thể bắn ngược trở về phía sau.

Một vài gã đệ tử Kiếm Tâm Đảo thấy vậy vội vàng đưa tay ra đón đỡ. Nhưng khi vừa chạm vào thân thể hắn thì tiếng xương gãy đã vang lên, bọn chúng cũng bị đánh bay theo.

Rầm rầm!

Cuối cùng bọn Lục Kiếm rơi xuống đất một cách thảm hại, âm thanh trầm đục khiến không ít người giật thót. Sau đó ánh mắt mọi người trở nên ngưng trọng. Một số cường giả vốn không để tâm phía này, hiện giờ cũng bắt đầu tập trung lên gã thanh niên gầy gò kia.

Chỉ một chiêu đã đánh bại Lục Kiếm thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong. Bản lĩnh này, ở đây chắc không quá mười người làm được!

Hơn nữa, mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, Lâm Động chỉ dùng đến sức mạnh thuần túy, nếu dùng thêm nguyên lực thì không biết sức phá hoại sẽ đến mức nào?

Đám đệ tử Cổ gia cũng há hốc miệng nhìn cảnh tượng đó, Cổ Anh thì nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn Lâm Động không còn chút hoài nghi nào nữa.

Một quyền đánh bay Lục Kiếm Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, sức mạnh này có ai dám coi thường?

Có lẽ lúc này đệ tử Cổ gia không còn nghĩ đã lãng phí mất một vạn viên Huyền Nguyên Đan nữa!

Cổ Yên cũng thở phào một hơi, xem ra những lời nói trước đó của Lâm Động không phải ngông cuồng, xem ra lần này bọn họ đã tìm được một trợ thủ không tệ rồi!

Lâm Động lạnh lùng nhìn Lục Kiếm thê thảm lăn lộn ở phía xa, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Ngụy Tùng lúc này sắc mặt hơi tối lại, nhếch mép cười.

- Nhận tiền của người khác thì phải trừ họa cho người ta, việc này ta nhất định phải can thiệp!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 841

Thế Lực Các Phương

Khi lời Lâm Động vừa dứt, tất cả mọi người đều cảm thấy không khí dưới chân núi lập tức căng lên như dây đàn. Gương mặt Ngụy Tùng cũng dần tối sầm lại.

Cổ Yên tay cầm kiếm đứng bên cạnh Lâm Động, đệ tử Cổ gia cũng đứng dồn lại, ánh mắt không hề nhân nhượng nhìn đoàn người Ngụy gia, nhìn qua dường như có thể động thủ bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Ngụy Tùng tối lại, nhưng một lúc sau hắn lại mỉm cười, tay vỗ vỗ tay, nhìn Lâm Động:

- Ha ha, đúng là có khí phách, nhưng chỉ sợ có những chuyện ngươi không có tư cách, cũng không có khả năng để quản! Ta không nhận ra ngươi, chắc chắn Ngụy gia và ngươi cũng không có ân oán gì, Ngụy gia trước nay luôn khoan dung với bằng hữu, nhưng với kẻ địch thì có lẽ hắn sẽ phải nếm mùi ăn ngủ không yên!

Lâm Động cũng cười:

- Lời nói đó có lẽ không có tác dụng mấy với ta!

Hiện tại hắn chỉ đơn độc một mình, căn bản chẳng có bất cứ gánh nặng nào, dù thế lực Ngụy gia có lớn, nhưng ở trong Loạn Ma Hải rộng lớn bao la này, tay chân bọn chúng không thể vươn đến mọi ngóc ngách được. Dù sao nếu đánh không lại thì hắn có thể bỏ chạy, Ngụy gia cũng chẳng thể làm gì nổi hắn!

- Hy vọng là thế!

Ngụy Tùng cười nhạt, chỉ là nụ cười ấy vô cùng lạnh lẽo, hắn nhìn xuống chân núi, lúc này cũng có không ít cường giả đã tới, điều này khiến hắn cũng có chút dè dặt. Dù sao hiện giờ vẫn chưa nhìn thấy Sinh Sinh Huyền Linh Quả mà đã tốn sức đánh với Cổ gia, đó là lựa chọn không hề sáng suốt chút nào.

- Đi thôi!

Ngụy Tùng thu lại ánh mắt, tay vung lên quay người đi. Hắc y nhân bên cạnh hắn liếc nhìn Lâm Động, hắn hơi ngẩng đầu lên để lộ gương mặt trắng nhợt, khóe miệng như cong lên cười lạnh lùng, rồi giơ bàn tay ra tóm trong không khí về phía Lâm Động sau đó quay người đi.

o0o - Từ huynh, tên tiểu tử đó, đừng để hắn sống mà rời khỏi Huyền Linh Đảo!

Ngụy Tùng bay đi, vẻ mặt u ám nói.

- Ha ha, ta đã nói rồi, sẽ biến hắn thành Nhân khôi của ta!

Hắc y nhân cười, nụ cười lạnh lẽo khiến người ta lạnh gáy.

Ngụy Tùng gật đầu, sâu trong mắt lóe lên sự tàn nhẫn, rõ ràng thái độ vừa rồi của Lâm Động đã khiến hắn bạo nộ.

o0o - Lần này ngươi đắc tội với Ngụy Tùng rồi!

Cổ Yên nhìn bọn Ngụy Tùng rời đi, quay sang Lâm Động, nói.

- Nếu đã nhận thù lao của các ngươi, đương nhiên phải thể hiện rõ lập trường.

Lâm Động cười khẽ, rõ ràng Ngụy Tùng không phải loại người rộng lượng gì, dù bây giờ Lâm Động không đắc tội với hắn thì đến khi phải ra tay, chắc chắn hắn vẫn ghi hận. Nếu đã vậy thì việc gì phải che che giấu giấu?

- Thương thế của ngươi đã hồi phục hoàn toàn rồi?

Cổ Yên nhìn Lâm Động.

- Ừm!

Lâm Động nắm chặt hai tay, cảm nhận nguồn năng lượng dồi dào hơn trước đây, trên gương mặt hiện lên nụ cười hài lòng. Lần trọng thương này hắn cũng thu được lợi ích không nhỏ. Hiện giờ nếu hắn dùng toàn lực thì có thể kháng cự lại được một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

Nếu lần đó khi giao chiến với Nguyên Thương mà Lâm Động có thực lực thế này thì đã không thê thảm như vậy!

- Cửu Nguyên Niết Bàn lại có được lực chiến đấu mạnh mẽ như vậy, đến ta cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ ngươi. Xem ra ngươi có thể chặn được Tiên Phù sư thật!

Cổ Yên không ngờ từ một Lâm Động chẳng có gì nổi bật mấy ngày trước, đến giờ hắn đã trở thành một nhân vật quan trọng đối với mình như vậy.

Lâm Động không tỏ ý gì, cũng không muốn nói thêm về chủ đề này, ánh mắt nhìn xuống chân núi:

- Cường giả đến đây quả nhiên không ít!

Dưới chân núi, hắn có thể cảm nhận được không ít luồng khí tức mạnh mẽ, trong đó có những kẻ không hề thua kém Cổ Yên.

- Ừm!

Cổ Yên nghe thấy thế, vẻ mặt có chút ngưng trọng. Nàng nhìn mấy địa điểm quanh chân núi, cặp mày không kìm được nhíu lại.

- Có thấy đoàn người ở hướng Tây Bắc không?

Lâm Động nhìn về hướng đó, chỉ thấy ở vị trí hàng đầu trong đám người đó

là một nam tử cao lớn mặc trường bào, bên trên có hình mây xanh.

- Đó là người của Hải Vân Tông, dẫn đầu là Hàn Đào, đệ tử kiệt xuất nhất của Hải Vân Tông, thực lực cũng là Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh!

Cổ Yên nói.

Lâm Động khẽ gật đầu. Mấy ngày nay hắn cũng biết được không ít thông tin về Hải vực Thiên Phong. Tuy trong Hải vực này mạnh nhất là Lưỡng Đại Động Thiên và Ngũ Đại Gia Tộc, nhưng Hải Vân Tông cũng là thế lực mạnh trong Hải vực Thiên Phong, không thua kém Ngũ Đại Gia Tộc bao nhiêu, chỉ là tài nguyên kém hơn chút ít.

- Hướng Tây Nam… còn một kẻ khá khó đối phó!

Lâm Động nhìn sang hướng Tây Nam trước, trên một tảng cự thạch, một người mặc áo xám đang tĩnh tọa, quanh hắn không có bất cứ ai. Kẻ dám một mình đến đây tranh giành Sinh Sinh Huyền Linh Quả chắc chắn không phải loại tầm thường.

Cổ Yên nhìn hắn, ánh mắt có phần ngưng trọng, nói:

- Đó là Độc Thủ Quái Khách Mạc Trảm, hắn trước giờ không gia nhập thế lực nào nhưng ở Hải vực Thiên Phong cũng có danh tiếng không nhỏ. Thực lực cũng là Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh rồi. Nhưng nghe nói hắn từng giao đấu, đả thương và thoát thân được khỏi tay một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

- Ồ?

Lâm Động nghe vậy, ánh mắt có phần ngạc nhiên, quét mắt nhìn về phía hắn, quả nhiên một bên ống tay trống trơn.

- Xem ra hắn cũng có không ít thủ đoạn!

Lâm Động lẩm bẩm, chiến đấu vượt cấp, bản thân hắn rất thành thạo, cũng

hiểu việc đó cần phải có những gì, mà kẻ kia làm được, chắc chắn là có ẩn giấu thủ đoạn gì đó.

- Không hổ là Loạn Ma Hải, nhân vật như vậy nếu ở Đông Huyền Vực thì chắc chắn là nhân vật sáng chói nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi, nhưng ở đây cũng chỉ là nhân vật ưu tú mà thôi!

Lâm Động chép miệng, Hải vực Thiên Phong không phải Hải vực mạnh nhất ở Loạn Ma Hải, nhưng cường giả hắn gặp được đã khó nhằn như vậy, không biết ở nơi khác sẽ là nhân vật yêu nghiệt thế nào?

Trong khi Lâm Động đang chăm chú nhìn người áo xám thì dường như hắn cũng cảm nhận được, ánh mắt hắn như lóe tinh quang, nhìn thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động nhìn thẳng vào kẻ đó không hề sợ hãi. Danh tiếng của kẻ đó tuy không nhỏ, nhưng đối với Lâm Động mà nói vẫn chưa là gì. Hắn có thể đả thương và chạy thoát khỏi tay một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, nhưng Lâm Động thì có thể giết chết một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

Giữa giết và đả thương có một khoảng cách rất lớn!

Kẻ đó nhìn Lâm Động một lúc lâu, sự sắc lạnh trong mắt dần giảm bớt rồi quay đầu đi.

Cổ Yên ở bên cạnh cũng nhìn thấy sự đấu mắt giữa hai người. Sau khi thấy Lâm Động bình tĩnh như vậy, trong lòng cũng thầm đánh giá hắn cao hơn một chút, rồi nói:

- Bên đó còn một vài kẻ khó đối phó khác, nhìn hoa văn Hắc Long trên người bọn chúng, có lẽ là Hắc Long Đạo từng một thời hoành hành ở Hải vực Thiên Phong, nhưng xem ra chỉ có bốn gã cường giả đến mà thôi. Bọn chúng đều là Cửu Nguyên Niết Bàn, nếu liên thủ thì bọn chúng có thể đối phó với cả Bán Bộ

Sinh Huyền Cảnh!

Lâm Động quay sang nhìn, quả nhiên ở phía xa có một nhóm người trên áo bào có hoa văn Hắc Long.

Phía trước nhóm người đó là bốn nam tử vẻ mặt hung ác, phảng phất còn có tỏa ra sát khí đậm đặc, rõ ràng đều là những kẻ đã từng trải qua không ít trận huyết chiến.

Sinh Sinh Huyền Linh Quả rõ ràng đã hấp dẫn không ít nhân vật khó nhằn, hiển nhiên cuộc tranh giành sau đây sẽ vô cùng hấp dẫn.

- Trên Huyền Linh Sơn có bao phủ chướng khí cực độc, chúng ta bắt buộc phải chờ đến trưa mới vào được. Một khi đã vào trong thì cuộc tranh giành Sinh Sinh Huyền Linh Quả sẽ chính thức bắt đầu!

Cổ Yên nhìn ngọn núi nguy nga trước mặt, ánh mắt ngưng trọng nói.

Lâm Động khẽ gật, cũng không nói gì thêm, lùi sang một bên xem thương thế của Cổ Nhã rồi bắt đầu chờ đợi.

Dưới chân núi tuy có nhiều người, nhưng lúc này lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có những ánh mắt nhìn về Huyền Linh Đảo ngày một cuồng nhiệt hơn.

Trong sự chờ đợi tĩnh lặng đó, mặt trời dần lên đến đỉnh đầu, ánh nắng chói chang chiếu xuống Huyền Linh Sơn, lập tức dần dần xua tan chướng khí.

Khi chướng khí đã tiêu tan hết, phía chân núi đang yên tĩnh lập tức bùng nổ. Tiếng gió rít bỗng chốc vang lên không ngừng, vô số thân ảnh như con thiêu thân lao vào Huyền Linh Sơn.

Cuộc chiến tranh giành Sinh Sinh Huyền Linh Quả chính thức bắt đầu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 842

Cường Giả Tề Tựu

Soạt!

Trong khu rừng vẫn còn chút chướng khí mỏng bỗng vang lên tiếng xé gió, vô số thân ảnh bay tới như tên bắn, sau đó nhanh chóng bay lên đỉnh núi.

- Quả nhiên không ít người!

Lâm Động đứng trên một cành cây to, ánh mắt nhìn theo những nhân ảnh đang lao vào Huyền Linh Sơn như thiêu thân, cặp mày không kìm được nhíu lại. Xâm nhập với quy mô lớn như thế này, chắc chắn sẽ kinh động Yêu thú trong Huyền Linh Sơn!

- Chẳng còn cách nào, sức mê hoặc của Sinh Sinh Huyền Linh Quả quá lớn, đặc biệt là đối với những ai có thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn, nếu có được nó thì sẽ tiết kiệm được không ít công sức tu luyện.

Cổ Yên nói.

Số người của Cổ gia đến chân núi không ít, nhưng không phải tất cả đều có thể vào trong Huyền Linh Sơn, vì dù sao trong đó cũng rất nguy hiểm, thực lực chưa đạt đến mức độ nhất định, dù có vào cũng không giúp được gì mà ngược lại còn gây khó khăn hơn. Vì thế lần này theo Lâm Động, Cổ Yên vào chỉ có hơn chục đệ tử thực lực khá mạnh.

o0o - Trong Huyền Linh Sơn có rất nhiều Yêu thú, theo tin tức ta được biết, chỉ riêng Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh cũng không dưới tám con, hơn nữa trên đỉnh núi còn có đầu Tam Đầu Ma Giao thực lực Sinh Huyền Cảnh Tiểu

thành trấn thủ.

Vẻ mặt Cổ Yên ngưng trọng nói.

- Tám đầu Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh, một đầu Tam Đầu Ma Giao Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành… Lâm Động nghe vậy không khỏi nhíu mày. Thực lực của Yêu thú ở đây quả thực không thể coi thường. Nếu lần này không có nhiều cường giả thế này mà chỉ một mình Cổ gia thì chắc chắn không thể nào lấy được Sinh Sinh Huyền Linh Quả.

- Tám đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh đó lần lượt trấn thủ ở tám hướng khác nhau của Huyền Linh Sơn. Mong là chúng ta sẽ không gặp phải bọn chúng, nếu không thì lại phiền phức!

Cổ Yên hạ giọng nói.

Vừa dứt lời thi từ trong khu rừng phía xa bỗng vang lên một vào tiếng gầm rú của Yêu thú, hiển nhiên bọn chúng bắt đầu tấn công rồi!

- Đi thôi!

Cổ Yên nghe thấy thế, cặp mày chau lại, cũng không nói gì thêm, vẫy tay rồi bay đi trước, phía sau là bọn Lâm Động.

Sự yên tĩnh của Huyền Linh Sơn cũng bị phá vỡ, tiếng gầm rú đầy phẫn nộ của những đầu Yêu thú vang vọng khắp ngọn núi, theo đó là những tiếng năng lượng bùng nổ khi chiến đấu. Cả ngọn núi lan tràn đầy mùi máu tanh nồng.

Đám người Lâm Động cũng gặp không ít đợt tập kích của bọn Yêu thú, nhưng trận hình của bọn họ thật sự không tệ, vì thế đám Yêu thú không gây được phiền phức gì lớn, chỉ là tốc độ vẫn bị chậm lại một chút.

- Grào!

Một đầu Yêu thú Ma Viên thể hình khổng lồ rống lên rồi rơi xuống từ trên

không trung. Trảo phong mạnh mẽ ập tới người một gã đệ tử Cổ gia vừa giết chết một đầu Yêu thú.

Binh!

Nhưng đòn tấn công của nó chưa tới nơi thì một đạo thanh quang bắn tới, một quyền đánh lên cơ thể to lớn của nó, âm thanh trầm đục vang lên, đầu Yêu thú tựa cánh diều đứt dây bay ra hàng mấy trăm thước, rơi vào trong rừng không biết sống chết.

Gã đệ tử kia thấy con Ma Viên bay đi cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn về phía Lâm Động vừa ra tay với ánh mắt cảm kích.

Lâm Động nhìn xung quanh, bầy Yêu thú vốn đánh lén bọn họ đã bị giải quyết toàn bộ, có thể thấy phía Đông bọn họ có một nhóm người cũng bị Yêu thú chặn đường, nhưng rõ ràng không được nhẹ nhàng như vậy, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Đi thôi!

Tuy dường như những kẻ xui xẻo đó không thể kháng cự được bao lâu nữa, nhưng Lâm Động lại không hề có ý ra tay giúp đỡ. Hiện giờ không phải lúc để làm người tốt, chưa biết chừng sau đó bọn chúng lại ra tay hạ sát thủ với bọn họ nữa, vì thế lãng phí thời gian đi cứu kẻ có nguy cơ là kẻ địch là một việc ngu ngốc.

Nghe vậy, bọn Cổ Yên cũng gật đầu rồi bay ra khỏi khu rừng.

Vừa ra khỏi khu rừng, những ánh mắt nóng bỏng lập tức nhìn xuống, mùi máu tanh trên người mọi người cũng lập tức tan biến.

Ánh nắng chói chang chiếu lên người, đám đệ tử Cổ gia sau một trận khổ chiến cũng thở phào. Thế nhưng ngay khi đó Lâm Động bỗng hét lên:

- Cẩn thận!

Rầm rầm rầm!

Lâm Động vừa dứt lời thì đại địa rung lên dữ dội, sau đó vô số cột thạch trụ sắc nhọn lóe hàn quang, lao lên từ mặt đất bắn thẳng về phía đám đệ tử Cổ gia.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, mạnh mẽ đánh ra một quyền, một tấm lá chắn ánh sáng màu xanh bắn ra từ nắm đấm của hắn, oanh kích lên đám cột thạch trụ kia.

Rắc rắc!

Thạch trụ lập tức nứt ra rồi bùm một tiếng nổ thành đá vụn.

Lúc này đám đệ tử Cổ gia mới đáp xuống mặt đất, trong lòng vẫn thấy sợ hãi, nhìn Lâm Động đầy khâm phục, tốc độ phản ứng của hắn thật sự quá lợi hại!

- Đa tạ!

Cổ Yên cũng thở phào, với thực lực của nàng đương nhiên có thể tránh được đột kích, nhưng không có thời gian để cứu những người khác.

Lâm Động lắc đầu, nhìn về phía trước cau mày nói:

- Xem ra vận khí của chúng ta không tốt chút nào!

Cổ Yên cũng nhìn về phía trước, nhất thời nàng thấy ở phía xa có một thạch thú to hàng mấy chục trượng, toàn thân phủ đầy nham thạch đang trừng trừng nhìn bọn họ.

- Là Thạch Ma Thú… một trong tám đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh!

Cổ Yên siết chặt nắm tay, vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Chúng ta cùng ra tay, giải quyết nó càng nhanh càng tốt!

Cổ Yên nhìn Lâm Động, lúc này thời gian rất quý giá, bị giữ chân lại thì không biết kẻ khác có cướp mất Sinh Sinh Huyền Linh Quả hay không.

- Ừm!

Lâm Động cũng biết thời gian rất quý giá, trầm ngâm một chút, định gật đầu thì ánh mắt tối sầm lại, nhìn về hướng Tây Bắc, ở đó có một tiếng thú gầm trầm đục vang lên.

- Tất cả cẩn thận!

Cổ Yên cũng cảm ứng được, lập tức nhắc nhở mọi người.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ngay sau đó trong khu rừng phía xa, từng gốc cây bị đốn ngã, sau đó hai đầu Yêu thú thể hình khổng lồ, khí tức hung hãn xuất hiện trước mặt bọn Lâm Động.

Đám đệ tử Cổ gia thấy hai đầu Yêu thú lớn như vậy, sắc mặt đều tái đi, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được bọn chúng là Yêu thú cấp bậc Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh!

- Đáng chết! Là người của Hắc Long Đạo, bọn chúng cố ý dụ Yêu thú đến đây!

Một gã đệ tử Cổ gia tinh mắt nhìn thấy phía trước hai đầu Yêu thú đó có hai thân ảnh đang di chuyển về phía này.

Sắc mặt Cổ Yên lập tức lạnh tanh, Lâm Động cũng chau mày. Bọn chúng thật giảo hoạt, lại dùng cách này giữ chân bọn họ!

- Ha ha, thực lực của Cổ gia các ngươi rất cường hãn, chắc đối phó với ba Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh không thành vấn đề đâu nhỉ? Vậy giao cho các ngươi đấy!

Một nam tử mặt có sẹo vô cùng hung dữ, nhìn về phía bọn Lâm Động cười lớn, sau đó vung tay lên, một cái lọ đựng đầy chất lỏng màu đỏ bay về phía các đệ tử Cổ gia rồi nổ tung. Những đệ tử không kịp tránh bị dính hết thứ chất lỏng ấy trên người, mùi tanh nồng nặc tỏa ra.

- Grào!

Mùi tanh nồng vừa lan tỏa, ba đầu Yêu thú lập tức hăng máu, mắt đỏ quạch.

- Ha ha, các ngươi hãy thưởng thức bữa tiệc này đi! Sinh Sinh Huyền Linh Quả là của Hắc Long Đạo bọn ta rồi!

Hai tên Thống lĩnh của Hắc Long Đạo lại cười lớn, thân hình lùi nhanh về phía sau, ba đầu Yêu thú thì ép sát về phía đám đệ tử Cổ gia.

- Làm sao đây? Nếu bị ba đầu Yêu thú đó giữ chân… Cổ Yên cau mày, thực lực của nàng cùng lắm chỉ có thể chặn được một con, còn hai con khác… - Hai con còn lại giao cho ta!

Khi Cổ Yên còn đang chần chừ, Lâm Động khẽ thở ra một hơi, sau đó nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 843

Uy Lực Của Thanh Long Thể

Hai con?

Mấy người bọn Cổ Yên nghe thấy Lâm Động nói sẽ phụ trách ngăn chặn hai đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh thì sắc mặt đều thay đổi. Dù gì bọn Yêu thú này không phải loại tầm thường, ngay cả cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh còn khó thắng được bọn chúng.

- Thôi… Lâm Động nhìn ba đầu Yêu thú phía trước, cặp mày nhíu lại, nhìn về hướng bọn Hắc Long Đạo vừa chạy đi. Nếu bị cầm chân ở đây thì có thể Sinh Sinh Huyền Linh Quả sẽ đổi chủ mất!

- Cổ Yên cô nương, nàng đưa người đi trước đi, để ba đầu Yêu thú này cho ta!

Khi nghe câu đầu tiên, bọn Cổ Yên còn tưởng hắn từ bỏ việc lấy một chọi hai. Nhưng câu nói sau đó đã khiến bọn họ lập tức nghẹn lời. Tất cả cùng nhìn Lâm Động với ánh mắt kinh hoàng. Hắn… định một mình chống lại ba đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh?

- Không còn nhiều thời gian đâu, mọi người đuổi theo trước đi, kẻo bọn chúng lấy mất Sinh Sinh Huyền Linh Quả!

Lâm Động dường như cũng hiểu sự kinh ngạc của bọn họ, liền nói nhanh.

- Ngươi… Cổ Yên có chút do dự, nhưng rồi vẫn cắn răng gật đầu. Sau mấy ngày tiếp xúc, nàng biết Lâm Động không phải loại người lỗ mãng, tự cao tự đại, nếu hắn đã nói chặn ba đầu Yêu thú thì có lẽ hắn có cách thật. Hơn nữa đúng là

bọn họ cũng không còn nhiều thời gian nữa.

- Ngươi cẩn thận đấy, nếu không thể kháng cự được thì cứ rút lui, bọn ta đợi ngươi ở phía trước!

Cổ Yên cũng quả đoán, không nói nhiều, sau khi nhắc nhở Lâm Động một câu, nàng vẫy tay rồi bay đi trước. Phía sau, đám đệ tử Cổ gia chần chừ một chút rồi cũng đi theo.

- Lâm Động đại ca, huynh cẩn thận, bọn muội đợi huynh!

Cổ Nhã lo lắng nói.

- Ừm!

Lâm Động đứng quay lưng với mọi người vẫy vẫy tay, ánh mắt khóa chặt lấy ba đầu Yêu thú. Sau khi tất cả mọi người đã đi, ánh mắt hắn mới ngưng tụ lại, ba đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh không hề dễ đối phó!

Ba đầu Yêu thú thể hình to lớn phát ra những tiếng gầm trầm đục, trong đôi mắt khát máu của bọn chúng ánh lên sự hung tàn. Thực lực đạt đến mức đó bọn chúng đã có linh trí không tệ. Nếu huyết mạch của bọn chúng tinh thuần một chút thì có lẽ biến được thành hình người, đến lúc đó sẽ càng khó nhằn hơn nữa.

Thấy đám người Cổ gia bỏ đi, ba đầu Yêu thú cũng không có ý ngăn cản, bọn chúng nhìn chằm chằm vào Lâm Động, vì bọn chúng cảm nhận được sự nguy hiểm từ trên người hắn!

Trong mắt bọn chúng lóe lên hung quang, bàn chân chạm đất, biến thành ba đạo quang ảnh tấn công về phía Lâm Động.

Bọn chúng biết liên thủ để tăng lực chiến đấu lên cao nhất!

Sắc mặt Lâm Động thoáng ngưng trọng, mũi chân điểm lên mặt đất, nhanh chóng tránh khỏi hai luồng gió tanh, đồng thời lùi về phía sau.

Soạt!

Nhưng khi vừa lùi lại thì một luồng gió tanh thứ ba thổi tới, một đầu Yêu thú dạng báo đốm vồ một cú về phía lưng hắn.

Lâm Động quay người lại, thanh quang ngưng tự trên nắm đấm, sau đó tiếng long ngâm trầm đục vang lên, tung quyền đỡ lấy móng vuốt sắc lẹm kia.

Ầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, một làn sóng năng lượng mạnh mẽ cuộn trào. Lâm Động bị đẩy lùi về phía sau mười mấy bước, đầu Yêu thú kia cũng bị bắn ngược ra, kéo lê trên mặt đất một vệt dài hơn chục thước.

Xoẹt xoẹt!

Đầu Yêu thú ngã ra, hai bên của Lâm Động lập tức vang lên tiếng gầm. Ngay sau đó hắn nhìn thấy ba đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh đã vây lấy mình, công kích của bọn chúng cũng rất tinh diệu!

- Đúng là Yêu thú khó đối phó!

Lâm Động thấy vậy, hai mắt nheo lại. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Yêu thú phối hợp tinh diệu đến như vậy!

- Nhưng hiện giờ ta không có thời gian dây dưa với các ngươi!

Lâm Động lẩm bẩm, hiện giờ đã có rất nhiều cường giả đang tiến sâu vào Huyền Linh Sơn, hắn không muốn khi người ta chia nhau bảo bối còn hắn lại ở đây đánh nhau với Yêu thú ngoài này.

- Phù!

Một luồng khí trắng phả ra từ miệng Lâm Động, sau đó bề mặt cơ thể hắn bắt đầu hiện thanh quang. Thanh quang nhanh chóng đậm đặc lên, làn da hắn bắt

đầu xuất hiện hoa văn Thanh Long, sâu trong mắt hắn cũng có hình Thanh Long cuộn tròn!

- Grào!

Tiếng long ngâm trầm đục vọng ra từ cơ thể Lâm Động, dường như khiến cả không khí cộng hưởng, một luồng áp lực khó lòng che giấu cũng lan tỏa ra từ trên người hắn.

Cùng với sự khuếch tán của luồng áp lực đó, trong mắt ba đầu Yêu thú kia cũng hiện vẻ sợ sệt, khí thế hung hãn cũng bị áp chế xuống.

Trước uy lực của Thiên Long Tộc, bọn chúng có một sự sợ hãi xuất phát từ tận huyết mạch và linh hồn. Hiển nhiên nếu bọn chúng không có thực lực Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh thì đã bỏ chạy lâu rồi.

Vút!

Thanh quang lấp lánh bùng phát từ cơ thể Lâm Động, hoa văn trên da Lâm Động thoát ra, biến thành bốn con Thanh Long màu xanh, bọn chúng cuộn lại trên chân tay Lâm Động!

Xoẹt!

Lâm Động siết hai tay lại, cảm nhận năng lượng đáng sợ dường như có thể đánh tan núi non, khóe miệng nhếch lên hài lòng. Sau đó hắn bước chân ra, lập tức mặt đất nứt rộng, thân hình biến thành quang ảnh bay tới.

Rầm!

Lâm Động xuất hiện phía trước một đầu Yêu thú, thanh quang cuồn cuộn, một quyền tung ra. Thanh quang trên cánh tay hắn bùng phát, hung hăng oanh kích lên thân thể rắn chắc của đầu Yêu thú kia!

Một đường cong ánh sáng lóe lên, âm thanh trầm đục vang lên, thân thể đồ sộ

của đầu Yêu thú bay ngược ra phía sau, một tiếng rống thảm thiết vang vọng khắp nơi!

- Grào grào!

Hai đầu Yêu thú còn lại thấy vậy, ánh mắt lấp lánh hung quang, nhưng không đợi bọn chúng ra tay, Lâm Động đã lướt tới trước mặt bọn chúng, thân thể xoay nửa vòng tròn, hai chân vẽ nên đường cong ánh sáng. Thanh âm long ngâm vọng ra, mang theo sức mạnh đáng sợ rơi lên thân thể bọn chúng!

Rầm rầm!

Năng lượng cuồng bạo như vũ bão ập tới, thân thể to lớn của hai đầu Yêu thú bắn ra sau, rơi uỳnh xuống mặt đất.

Lâm Động lơ lửng trên không trung, đầu quang long cuộn tròn quanh người hắn, nhìn từ xa tựa như Long Vương tỏa ra uy lực vô tận vậy.

- Grào!

Ba đầu Yêu thú thọ thương lại gắng gượng bò dậy, nhưng lúc này trong mắt bọn chúng đã hiện lên sự sợ hãi nồng đậm. Thứ uy áp của Thiên Long Tộc tỏa ra từ trên người Lâm Động đã ức chế thực lực của bọn chúng xuống mấy phần.

Nhưng dù vậy, hung tính của bọn chúng vẫn rất mạnh, vẫn không chịu rút lui, chỉ cẩn thận khóa chặt Lâm Động chờ đợi cơ hội.

Lâm Động chau mày, sau đó thanh quang bỗng càng đậm đặc hơn trong mắt, thân thể biến thành một đầu Thanh Long khổng lồ, áp lực Thiên Long Tộc tỏa ra cũng mạnh hơn.

Khi đầu Thanh Long kia xuất hiện, trong mắt ba đầu Yêu thú cuối cùng cũng tràn ngập sự sợ hãi!

o0o Soạt!

Sâu trong rừng rậm, mười mấy thân ảnh bay qua, ánh mắt thận trọng nhìn xung quanh.

- Cổ Yên tỷ, Lâm Động đại ca sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Cổ Nhã bay theo sau Cổ Yên, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau, cuối cùng không kìm được lên tiếng hỏi.

Cổ Yên nhíu mày, rồi khẽ lắc đầu, nói:

- Chẳng ai lại tự tìm chỗ chết cả, hắn cũng vậy! Nếu hắn đã chọn cách ở lại thì chắc chắn sẽ có cách. Hơn nữa với thực lực của hắn, dù không giải quyết được bọn chúng thì thoát thân cũng không khó khăn!

Vừa dứt lời, khóe mắt Cổ Yên cũng không kìm được nhìn về phía sau. Nếu Lâm Động thật sự bị chặn lại thì tình hình của bọn họ có chút không hay rồi.

- Hy vọng hắn có thể vượt qua!

Cổ Yên lẩm bẩm, nhưng khi vừa dứt lời, nàng bỗng quay đầu lại, thấy phía sau cách đó không xa một thân ảnh gầy gò quen thuộc đang nhanh như chớp bay tới, trên người hắn còn tỏa ra mùi huyết tinh tanh nồng.

Tất cả đệ tử Cổ gia đều dừng lại, ánh mắt đầy chấn động nhìn về phía thân ảnh phía sau.

- Giải quyết xong rồi! Đi thôi! Vào thẳng sâu trong Huyền Linh Sơn, chắc phía trước không còn gì ngăn cản nữa đâu!

Trước ánh mắt chấn động của bọn họ, Lâm Động chỉ cười cười, sau đó lập tức bay về trước, để lại một đoàn người đang sững sờ đứng đó…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 844

Tam Đầu Ma Giao

Trên chặng đường tiếp theo, đoàn người Lâm Động cũng không còn gặp sự cản trở nào khó nhằn nữa. Dù sao trong cả Huyền Linh Sơn chỉ có tám đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh, ba con kia đã bị Lâm Động giải quyết, chắc chắn chẳng còn Yêu thú đẳng cấp như vậy nữa. Như vậy, cho dù Yêu thú bình thường rất đông, nhưng đương nhiên không thể ngăn cản được Lâm Động.

Soạt!

Mười mấy thân ảnh cùng điểm lên một thân cây, sau đó mượn lực bay ra, cuối cùng xuyên qua vô số tầng cây rậm rạp. Ánh nắng chói lòa khiến mắt tất cả phải nheo lại rồi nhanh chóng mở ra.

Đập vào mắt là một vùng cây cối tràn đầy sinh cơ, phía xa là một cái hồ rộng lớn tầm ngàn trượng, bề mặt hồ bóng loáng, gió thổi qua gợn lên trên mặt hồ những làn sóng lăn tăn.

Khi đám người Lâm Động đáp xuống gần hồ nước, xung quanh cũng có những tiếng gió rít, một số thân ảnh cũng bay ra từ khu rừng và đáp xuống gần đó.

- Đây là nơi sâu nhất trong Huyền Linh Sơn rồi!

Ánh mắt Cổ Yên lặng lẽ quan sát mặt hồ, sâu trong mắt ánh lên vẻ cuồng nhiệt, hạ thấp giọng, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn có thể cảm nhận được sinh cơ dồi dào của khu vực này. Nguyên lực thiên địa ở đây đậm đặc hơn nơi khác gấp mấy lần!

- Xem ra tất cả đều đến rồi!

Lâm Động quét mắt ra xung quanh hồ, người của Ngụy gia và những thế lực mạnh mẽ khác từng thấy ở dưới chân núi phần lớn đều đã xuất hiện ở đây. Từ những vết máu trên người bọn họ có thể thấy chặng đường đến đây không hề yên bình chút nào.

Khi Lâm Động nhìn xung quanh thì bọn người Hắc Long Đạo cũng nhìn lại bọn họ với ánh mắt kinh ngạc. Rõ ràng bọn chúng không thể ngờ bọn Lâm Động lại có thể nhanh chóng thoát khỏi ba đầu Yêu thú Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh như vậy.

- Bọn chúng… Cổ Yên lạnh lùng nhìn về phía bọn người Hắc Long Đạo, hiển nhiên cũng nổi giận vì thủ đoạn của bọn chúng.

Lâm Động lãnh đạm nhìn đám người Hắc Long Đạo rồi thu hồi ánh mắt, chuyển sang trung tâm của hồ nước. Ở đó có một hòn đảo nhỏ, trung tâm đảo mơ hồ tỏa ra những quầng sáng kỳ dị.

- Sinh Sinh Huyền Linh Quả chỉ xuất hiện vào thời điểm mặt trời và mặt trăng giao nhau, nhưng cũng sắp tới giờ rồi… Cổ Yên nhìn vầng mặt trời đang dần lặn.

- Còn Tam Đầu Ma Giao đâu?

Lâm Động nhìn quanh, hỏi. Trước đó Cổ Yên có nói trong Huyền Linh Sơn có một đầu Tam Đầu Ma Giao thực lực Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành… - Có lẽ nó ẩn náu dưới đáy hồ. Đến mức thực lực đó nó đã có trí tuệ, không hề thua kém con người đâu!

Vẻ mặt Cổ Yên ngưng trọng nhìn mặt hồ tĩnh lặng nhưng khó dò kia.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn biết lúc này chỉ là sự yên bình trước cơn bão tố, lát nữa khi Sinh Sinh Huyền Linh Quả xuất hiện, có lẽ sẽ lập tức bạo động. Lúc

đó cục diện sẽ trở nên hỗn loạn, ai sẽ giành được Sinh Sinh Huyền Linh Quả thì phải xem bản lĩnh của mỗi bên.

Xung quanh hồ nước, càng có nhiều thế lực tiến đến, không khí càng trở nên căng thẳng, mọi ánh mắt đều đầy cảnh giác và thù địch.

Bọn Ngụy Tùng đứng ở cách đó khá xa, lạnh lùng quét sang chỗ bọn Lâm Động, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt không hề có thiện ý.

Lâm Động cũng nhận ra ánh mắt của bọn chúng, nhưng hắn chỉ liếc qua một cái rồi thu ánh mắt về. Thực lực của Ngụy gia tuy mạnh, nhưng kẻ khiến hắn bận tâm cũng chỉ có tên Tiên Phù sư kia. Nếu bọn chúng có ý đồ ra tay thì chắc chắn Lâm Động sẽ không nương tình, mặc bọn chúng có bối cảnh thế nào, giải quyết xong rồi nói!

Thời gian nhanh chóng trôi đi trong không khí căng thẳng đó. Vầng mặt trời cũng ngày một xuống dần, đồng thời ở phía kia của chân trời, vầng trăng cũng dần xuất hiện.

Vào khoảnh khắc cả hai cùng xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm thấy nguyên lực thiên địa trong Huyền Linh Sơn bỗng chốc ba động dữ dội, ánh sáng không ngừng phát ra từ hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ.

- Sinh Sinh Huyền Linh Quả sắp xuất hiện rồi!

Nhìn cảnh tượng đó, Cổ Yên vội thấp giọng nói, ngữ khí có phần gấp gáp và mừng rỡ.

Lâm Động nghe thấy thế, tinh thần lập tức căng lên, ánh mắt cũng trở nên cuồng nhiệt hơn.

Uỳnh uỳnh!

Hòn đảo giữa hồ ngày một rung chuyển dữ dội, ánh sáng phát ra cũng ngày một mạnh mẽ hơn. Cuối cùng trên đảo lan tỏa vô số vết rạn nứt, một gốc đại thụ

xanh mướt như phỉ thúy dần nhô lên từ dưới lòng đất.

Ngọn cây tựa đứa trẻ sơ sinh lớn dần từ trong lòng đất, cành lá vươn ra, vô số đường vân ánh sáng xanh mướt lan tỏa mang đầy sinh cơ.

Hoa văn ánh sáng nhanh chóng ngưng tụ trên thân cây, trong đó có sáu nơi là sáng nhất… - U… u… Ánh sáng ngày một dày đặc, cuối cùng được thực chất hóa, sáu nơi có ánh sáng ngưng tụ biến thành sáu quả thực có màu xanh của phỉ thúy!

Quả thực treo lủng lẳng trên cây được bao quanh bởi rất nhiều hoa văn ánh sáng, sinh cơ khiến nguyên lực thiên địa dường như cũng có sinh mệnh!

- Tổng cộng là sáu Sinh Sinh Huyền Linh Quả!

Cổ Yên thấy trên cây có đến sáu quả thực, ánh mắt càng mừng rỡ hơn.

- Đó chính là Sinh Sinh Huyền Linh Quả sao? Tam Đầu Ma Giao kia sao không xuất hiện lấy đi?

Lâm Động nhìn gốc đại thụ trên hòn đảo, hỏi.

- Một cây Sinh Sinh Huyền Linh Thụ trong một lần kết quả có thể cho ra tối đa đến chín Sinh Sinh Huyền Linh Quả. Trước khi nó kết ra hết những quả cuối cùng, nếu như có kẻ nào đó hái đi những quả xuất hiện trước, thì những quả sau sẽ không xuất hiện nữa. Có lẽ đầu Tam Đầu Ma Giao này vẫn chờ đợi Sinh Sinh Huyền Linh Thụ tiếp tục kết ra đến đủ chín quả mới ra tay hái đi hết, nhưng đáng tiếc có lẽ nó không đợi được đến lúc đó rồi!

Cổ Yên nói.

Lâm Động gật gù, nếu trước khi tin tức kia truyền đi, Tam Đầu Ma Giao có thể quả đoán lấy đi sạch hết Sinh Sinh Huyền Linh Quả đã xuất hiện trước, có lẽ chẳng ai biết được ở đây lại có thứ báu vật này. Nhưng đáng tiếc bởi vì một chút tham lam quá mức của nó, đã khiến nó đến một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả

cũng không giữ nổi.

Xung quanh hồ, vô số ánh mắt nảy lửa nhìn chăm chăm vào gốc đại thụ trên hòn đảo. Sáu quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả đó tựa như tác phẩm hoàn hảo của thiên nhiên, tỏa ra sinh cơ không ngừng thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhịp thở của tất cả đều trở nên gấp gáp, nhưng kỳ lạ là không ai lập tức động thủ. Lâm Động thấy vậy cũng không vội, hắn biết rồi sẽ có người không thể đợi được!

Dù gì thì sức hấp dẫn của Sinh Sinh Huyền Linh Quả là quá lớn!

Xoẹt!

Lâm Động dự đoán quả nhiên không sai, tuy ai cũng biết cướp lấy Sinh Sinh Huyền Linh Quả không phải chuyện đơn giản, nhưng khi thứ kỳ vật này xuất hiện, dù là người điềm tĩnh nhất cũng bắt đầu nôn nóng.

Không đến mấy phút sau, cuối cùng cũng có người không nhẫn nại được, hơn chục thân ảnh lập tức bay tới hòn đảo.

Lâm Động nhìn bọn họ, khi bọn họ vào tới phần không gian phía trên hồ nước thì ánh mắt hắn ngưng đọng lại.

Uỳnh!

Mặt hồ tĩnh lặng bỗng nhiên bắn ra những cột nước khổng lồ, từ trong những cột nước ấy lại bắn ra vô số tia nước đen sắc lẹm ập tới như vũ bão.

Phập phập!

Lưỡi nước sắc bén đem theo sức mạnh kinh người, một vài kẻ không may mắn bị cứa đến tứa máu, sau đó những tiếng kêu thảm thiết vang lên, sắc đen nhanh chóng lan tỏa, thân thể bọn họ nhanh chóng thối rữa ra, rõ ràng đã trúng một loại kịch độc đáng sợ.

Phụt!

Từng bóng người rơi xuống hồ, cuối cùng bị thứ gì đó kéo xuống hồ, tiếng kêu thảm thiết cũng biến mất.

Ầm!

Khi tất cả đã chìm hết xuống hồ, ở giữa hồ lại nổi sóng, tất cả mọi người nhìn thấy một hắc ảnh xuất hiện trong hồ nước, rồi uỳnh một tiếng lao ra khỏi mặt nước.

- Grào!

Thứ to lớn bay ra khỏi mặt nước, bóng đen bao phủ phạm vi hàng trăm trượng, sát khí lan tỏa khắp không gian.

Mọi người nhìn thấy cái bóng đen vừa xuất hiện, ánh mắt đều trở nên ngưng trọng.

- Cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao?

Lâm Động nhìn đầu Yêu thú có ba đầu, thở hắt ra một hơi. Hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm đậm đặc từ đầu Yêu thú này, dường như còn mạnh hơn cả Ngụy Tùng!

Rõ ràng thứ này chính là bá chủ của Huyền Linh Đảo, Tam Đầu Ma Giao!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 845

Hỗn Chiến

Ào ào!

Nước hồ từ trên không trung đổ xuống như vũ bão, rơi xuống khiến mặt đất cũng như rung chuyển dữ dội.

Bóng đen khổng lồ ập xuống từ trên không trung, khí hung sát đậm đặc lan tỏa khiến sắc mặt của tất cả đều thay đổi.

- Đây chính là Tam Đầu Ma Giao sao?

Lâm Động ngẩng đầu lên vẻ mặt ngưng trọng nhìn đầu Yêu thú khổng lồ trước mặt mình, phần lộ trên mặt nước của nó đã to đến hàng mấy trăm trượng, những chiếc vảy màu đỏ máu tựa tấm áo giáp kiên cố phủ quanh người nó tỏa ra thứ năng lượng khiến người ta kinh hãi.

Phía trên có ba cái đầu rắn khổng lồ hung dữ, trên đỉnh mỗi cái đầu là một cái sừng nhọn hoắt, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên như xé tan cả không gian.

Đôi mắt hung tàn của Tam Đầu Ma Giao đang trừng trừng nhìn xung quanh, thứ khí hung sát đó khiến người ta dựng tóc gáy.

- Đồ của Bản vương mà các ngươi cũng dám động vào, một lũ không biết sống chết!

Cái miệng đỏ lòm của Tam Đầu Ma Giao há ra, sau đó một tiếng cười lạnh lạnh lùng vang lên khắp không gian.

Thực lực của đầu Tam Đầu Ma Giao đã có thể nói tiếng người, thậm chí nếu nó muốn, cũng có thể biến thành hình người. Nhưng nếu làm thế thì chắc chắn lực chiến đấu sẽ giảm sút xuống, mà tình hình lúc này không cho phép nó làm như vậy.

- Mau cút khỏi Huyền Linh Đảo cho Bản vương, nếu không bất luận các ngươi đến từ đâu, không tha cho một kẻ nào hết!

- Grào!

Sau khi câu nói cuối cùng được thốt ra, Tam Đầu Ma Giao bỗng cong người rống lên, một luồng khí lưu đáng sợ cuộn trào, thổi sạch cả một vùng cây cối rộng lớn.

Đối mặt với đầu Tam Đầu Ma Giao đầy sát ý đó, không ít người phải tái mặt, bất luận thế nào thì nó cũng là Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành chân chính, ứng phó vô cùng khó khăn. Tuy bọn họ người đông nhưng trong lòng vẫn có chút sợ sệt.

- Ha ha, thứ bảo vật đó ai có duyên sẽ giành được! Bọn ta đã đến được đây thì có nghĩa là có duyên với nó. Mà ngươi một mình muốn nuốt trọn sáu Sinh Sinh Huyền Linh Quả thì quá tham lam rồi đó!

Khi mọi người đang bị Tam Đầu Ma Giao trấn áp thì Ngụy Tùng lại cười nhạt, nói.

- Các vị, tuy chúng ta là đối thủ cạnh tranh, nhưng hiện tại chúng ta lại có chung một đối thủ. Chi bằng chúng ta liên thủ lại đối phó với nó trước, các vị thấy sao?

Ngụy Tùng nhìn xung quanh nói.

Hắn cũng hiểu đầu Tam Đầu Ma Giao này khó nhằn đến mức nào, chỉ có Ngụy gia đối phó chắc chắn sẽ phải trả giá không nhỏ. Mà lúc này trước bao

nhiêu người thế kia, một mình bọn chúng bị tổn thất thì quá ngu ngốc.

Nghe Ngụy Tùng nói vậy, thế lực các phương nhìn nhau, cuối cùng không hẹn mà cùng gật đầu. Bọn họ cũng hiểu Ngụy Tùng đang nghĩ gì, nhưng tình hình trước mặt đúng là chỉ đành tạm thời liên thủ mới giải quyết được đầu Tam Đầu Ma Giao kia.

- Liên thủ đi, nếu không thì chẳng ai có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả cả!

Mạc Trảm đứng một mình lúc này lên tiếng. Đây là lần đầu tiên Lâm Động nghe thấy hắn mở miệng nói, rõ ràng lời nói của hắn cũng có chút trọng lượng, không ít người đều nhìn về phía hắn.

- Ha ha, vẫn là Mạc Trảm huynh hiểu đại thể. Trước nay đã nghe nói Mạc Trảm huynh đao pháp mạnh mẽ, hôm nay có lẽ ta được mở rộng tầm mắt rồi!

Ngụy Tùng nghe thế liền cười, nói.

Mạc Trảm lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt chẳng có chút ba động vì lời nói của hắn.

- Động thủ đi!

Mạc Trảm lạnh băng nói, sau đó hắn lao đi trước tiên, bàn tay nắm lại, một cây đại đao màu đen hiện ra trong tay, thân thể lơ lửng trên không, một đao chém mạnh về phía đầu Tam Đầu Ma Giao.

Uỳnh!

Đao quang lấp lánh, một đạo hắc quang bay ra với tốc độ kinh người, nhanh như chớp chém lên người đầu Tam Đầu Ma Giao. Lập tức máu tươi bắn tung tóe, lớp vảy kiên cố kia đã bị chém vỡ một mảng!

- Đao khí sắc bén thật!

Lâm Động nheo mắt nhìn. Đao khí của Mạc Trảm rõ ràng sắc bén dị thường, chẳng trách mà có thực lực đả thương một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành.

- Grào!

Ba cặp mắt của Tam Đầu Ma Giao nhất thời đỏ ngầu, ba cái miệng đỏ lòm há ra, ba cột quang trụ đen sì tanh lòm bắn về phía Mạc Trảm.

Xoẹt!

Mạc Trảm ở trên không trung, thi triển cước pháp kỳ dị tránh được ba đạo hắc quang. Thế nhưng phía sau lưng hắn lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của những kẻ xui xẻo bị bắn trúng, rồi bốc hơi hóa thành một đống xương trắng. Trong năng lượng của đầu Tam Đầu Ma Giao này có một thứ kịch độc đáng sợ.

- Động thủ!

Sự tĩnh lặng bị phá vỡ, ánh mắt những người xung quanh lập tức đỏ ngầu, những tiếng gió rít vang lên, sau đó vô số thân ảnh bay ra thi triển công kích tấn công đầu Tam Đầu Ma Giao.

- Chúng ta cũng ra tay, tất cả cẩn thận!

Cổ Yên thấy vậy cũng hét lên, lúc này không ra tay thì chắc chắn sẽ bị mọi người nhằm vào, muốn làm ngư ông đắc lợi là không thể!

- Lâm Động, nếu lát nữa có cơ hội, bọn ta sẽ mở đường, ngươi hãy động thủ cướp đi Sinh Sinh Huyền Linh Quả, được chứ?

Cổ Yên nhìn Lâm Động, hỏi.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, cục diện lúc này khá hỗn loạn, nếu có bọn Cổ Yên mở

đường, đúng là giúp hắn tiết kiệm được không ít sức lực.

Vừa dứt lời, Lâm Động cũng bay ra, thanh quang cuồn cuộn, một quyền đem theo kình phong đáng sợ oanh kích lên thân thể đầu Tam Đầu Ma Giao.

Binh!

Thế nhưng quyền phong của Lâm Động khi đánh lên người đầu Tam Đầu Ma Giao chỉ có thể khiến lớp vảy của nó lún xuống một chút, chứ chẳng có tác dụng gì lớn.

Lâm Động thấy vậy, không kìm được chép miệng. Phía trên hồ nước lúc này vô cùng hỗn loạn, vô số thân ảnh bay tới lui, công kích đánh lên Tam Đầu Ma Giao như vũ bão.

Tuy nhiên, dù công kích của mọi người rất mạnh, nhưng đầu Tam Đầu Ma Giao không hề bị thất thế. Mỗi khi ba cái đầu rắn chuyển động, rất nhiều đạo hắc quang bắn ra, những ai dính phải sẽ lập tức kêu lên thảm thiết, máu thịt trên người tan chảy, liều chết dùng nguyên lực chống lại sự xâm thực của độc khí.

Tùm tùm!

Hai bên giao đấu ác liệt, rất nhiều thân ảnh không ngừng rơi xuống hồ, nước hồ vốn trong vắt giờ bắt đầu bị nhuốm đầy máu.

Xoẹt!

Lâm Động lùi về phía sau tránh một đạo hắc quang sượt qua ngực, nhìn xuống đầu Tam Đầu Ma Giao đang bị hàng trăm cường giả tấn công nhưng vẫn vô cùng hung hãn.

Thực lực của nó quả thật hung hãn dị thường, nhưng dù sao cũng một mình đối chọi với rất nhiều người, cứ thế này sớm muộn gì sức lực của nó cũng cạn kiệt. Đến khi sức mạnh của Tam Đầu Ma Giao giảm sút, liên minh tạm thời này cũng sẽ lập tức sụp đổ, những người vừa kề vai chiến đấu sẽ không chút do dự

mà chĩa mũi giáo về phía nhau!

- Hửm?

Lâm Động bỗng nhiên nhìn qua mặt nước hồ đã bị nhuốm màu đỏ. Đồng tử co rút lại, hắn cảm nhận được một luồng tinh thần lực ẩn dật trong đó… Lâm Động nheo mắt, nhìn về phía Ngụy gia, quả nhiên hắn thấy hắc y nhân đột nhiên di chuyển rất chậm, rõ ràng đang phân tâm khống chế cái gì đấy.

- Quả nhiên không hề an phận!

Lâm Động trầm giọng cười lạnh, rồi đáp xuống mặt hồ. Khi bàn chân hắn vừa chạm vào mặt nước thì một đạo kim quang bỗng bắn ra từ bàn chân, chui vào trong hồ nước, thân thể hắn thì lại bay lên xông vào trận hỗn chiến đằng kia.

Uỳnh uỳnh!

Trận hỗn chiến vẫn diễn ra điên cuồng, trên hòn đảo nhỏ, sáu quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả cũng bắt đầu phát ra quầng sáng xanh đầy hấp dẫn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 846

Thủ Đoạn Của Các Phương

Rầm rầm!

Lại có những công kích mạnh mẽ từ trên trời bắn xuống oanh kích lên thân thể đầu Tam Đầu Ma Giao, âm thanh trầm đục khiến mặt hồ nổi sóng cao đến mấy chục trượng.

Binh!

Có điều, đối mặt với sự tấn công của nhiều cường giả như vậy, đầu Tam Đầu Ma Giao cũng vô cùng hung hăng, năng lượng cuồng bạo dâng trào, hơn chục cột nước hình thành quanh người nó quét quanh khiến mười mấy cường giả bị đánh hộc máu tươi.

Thực lực của Tam Đầu Ma Giao vô cùng cường hãn, nếu đánh một chọi một, dù là Lâm Động, muốn chiến thắng cũng phải trải qua một trận khổ chiến. Nhưng lúc này, tất cả cường giả ở đây đều là những người kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, thanh thế của Tam Đầu Ma Giao cũng dần dần suy giảm.

Tín hiệu đó không khác nào thuốc kích thích khiến mọi người càng chiến đấu ác liệt hơn.

- Grào!

Đối mặt với tình hình đó, đầu Tam Đầu Ma Giao càng ngày càng nóng ruột, nhưng nó cũng có linh trí, ánh mắt đỏ ngầu lấp lánh một chút, sau đó thân thể bỗng nhiên chìm xuống dưới đáy hồ, cảm tưởng như nó từ bỏ tranh đoạt vậy.

Vô số cường giả trên không trung thở dốc nhìn đầu Tam Đầu Ma Giao bị đánh trở lại dưới hồ, ánh mắt có chút hỷ sắc. Xem ra sức mạnh của nhiều người đúng là không hề nhỏ, nếu không thì không thể nào đánh lui được đầu Tam Đầu Ma Giao.

- Nó rút lui đơn giản như vậy sao?

Lâm Động nhìn mặt hồ trở lại yên tĩnh, ánh mắt không hề vui mừng mà cặp mày hơi nhíu lại. Đầu Tam Đầu Ma Giao vẫn còn lực chiến đấu không ít, lúc này nó rút lui không phải vì sợ, mà chỉ tạm thời tránh đi mà thôi!

- Gian xảo thật! Nó muốn đợi mọi người ở đây tranh giành xong Sinh Sinh Huyền Linh Quả rồi làm ngư ông đắc lợi!

Cổ Yên trầm giọng nói.

Tam Đầu Ma Giao cũng hiểu nếu nhiều người thế này cùng đối phó thì nó chắc chắn không thể gắng gượng được lâu. Nhưng trước sự hấp dẫn của Sinh Sinh Huyền Linh Quả, những người này sẽ nhanh chóng phá vỡ liên minh, đến lúc đó, không cần nó ra tay, bọn họ sẽ tự ra tay với nhau!

- Có lẽ ai cũng hiểu, nhưng không thể tránh được!

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn quét mắt lên không trung, cảm nhận không khí bắt đầu trở nên quỷ dị. Một số người ánh mắt lấp lánh, những người đang ở gần nhau cũng bắt đầu cảnh giác tách nhau ra.

Trong bầu không khí cổ quái đó, Sinh Sinh Huyền Linh Thụ bị gió thổi, phát ra những âm thanh sàn sạt nho nhỏ, sáu Sinh Sinh Huyền Linh Quả phát ra những tia sáng đầy mê hoặc.

Xoẹt!

Không khí cổ quái không kéo dài quá lâu, sự thèm thuồng dâng lên trong mắt không ít người, sau đó hơn chục thân ảnh vội vàng bay tới hòn đảo nhỏ kia.

Vút!

Thế nhưng bọn họ mới bay ra thì trên đỉnh đầu bỗng có kình khí mạnh mẽ ập tới khiến bọn họ hộc máu rơi xuống hồ nước.

Không khí căng thẳng cổ quái hoàn toàn bị phá vỡ, sự hợp tác theo đó cũng tan biến, tất cả cùng đỏ mắt mà bay tới.

- Động thủ!

Lâm Động thấy vậy thì cũng hô lên một tiếng.

Sau tiếng hô, hắn cũng bay ra, theo sau là mấy người Cổ Yên, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn xung quanh.

Ầm ầm ầm!

Trên không trung lúc này đã hoàn toàn hỗn loạn, thế lực các phương trước sự hấp dẫn của Sinh Sinh Huyền Linh Quả đã trở nên điên cuồng, chỉ cần xuất hiện người không phải thế lực của mình là tấn công không chút khách khí.

Lâm Động dùng tốc độ cực nhanh tránh những đòn công kích mạnh mẽ, cố gắng bay thẳng tới hòn đảo. Nhưng khi còn cách hòn đảo không xa nữa, một vài luồng kình phong mạnh mẽ ập tới từ bên phải.

Bùm!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, lật người tung chưởng đánh tan kình phong. Quay lại thì thấy bốn thân ảnh đang nhìn hắn không chút thiện cảm.

- Lại là bọn âm hồn bất tán các ngươi!

Lâm Động thấy bốn kẻ đó, ánh mắt càng lạnh lùng hơn, vì bốn kẻ đó chính là bọn Hắc Long Đạo lúc trước đã dẫn dụ hai đầu Yêu thú tới gây phiền toái cho

đám người Cổ gia.

- Hắc hắc, hắn cũng có chút bản lĩnh!

Bốn người bọn chúng thấy Lâm Động dễ dàng đánh tan công kích liên thủ của bọn chúng thì ánh mắt hơi thay đổi, sau đó nở nụ cười kỳ quái.

Lâm Động lạnh lùng nhìn bọn chúng, hung quang bỗng lóe lên trong mắt, thân hình biến thành một đạo tàn ảnh bay tới.

- Cẩn thận!

Bốn tên Hắc Long Đạo thấy vậy, sắc mặt thay đổi, rõ ràng bọn chúng không ngờ Lâm Động lại dứt khoát ra tay như vậy. Nhưng bọn chúng cũng rất có kinh nghiệm chiến đấu, nhất thời nguyên lực của cả bốn như tụ lại làm một oanh kích về phía Lâm Động.

Uỳnh!

Thanh quang chói lòa bùng phát từ cơ thể Lâm Động, toàn thân hắn bước nhanh ra, thanh quang tụ lại trên chân tựa như biến thành một chiếc đuôi Thanh Long.

Bốp!

Lâm Động quét chân, không khí như bị cuộn trào, sau đó lao thẳng lên đòn công kích của bốn tên Hắc Long Đạo.

- Muốn chết!

Bọn Hắc Long Đạo thấy Lâm Động dám một mình chọi lại bốn người bọn chúng, lập tức cười lạnh. Nhưng nụ cười của bọn chúng chưa kịp mở rộng thì đã đông cứng lại. Bởi vì bọn chúng nhận ra một luồng sức mạnh đáng sợ đang lan ra tại điểm tiếp xúc!

Bùm!

Công kích liên thủ của bốn người bọn chúng đã bị Lâm Động đánh tan!

- Phụt!

Sức mạnh đáng sợ xâm thực thẳng vào thân thể bọn chúng, sắc mặt bọn chúng tái nhợt, máu tươi phụt ra, thân thể bắn ra sau trước vô số ánh mắt kinh hãi của mọi người, cuối cùng rơi tùm xuống hồ nước.

- Hắn thật cường hãn!

Tuy trên bầu trời lúc này khá hỗn loạn, nhưng một số người sau khi thấy sức công kích mạnh mẽ của Lâm Động, tất cả đều không kìm được kinh ngạc.

Tuy bọn chúng đã từng thấy Lâm Động ra tay dưới chân núi, nhưng bốn người bọn Hắc Long Đạo đều là cường giả Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, mỗi người cũng đều không thua kém Lục Kiếm, thậm chí bọn chúng liên thủ lại còn có thể kháng cự được với cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh. Nhưng dù vậy, bọn chúng vẫn bị Lâm Động dùng một cú đá văng đi. Như vậy cũng đủ khiến cho không ít người phải nhìn Lâm Động với con mắt khác!

- Tên tiểu tử này… Cách đó không xa, Ngụy Tùng nhìn thấy cảnh đó, ánh mắt tối sầm lại, sau đó cười lạnh, thân hình khẽ động bay thẳng về phía hòn đảo.

Soạt!

Nhưng ngay khi Ngụy Tùng vừa mới động thân thì bỗng một luồng đao khí sắc bén bắn xuống từ trên không trung khiến hắn phải lùi về phía sau. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy Mạc Trảm đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

- Nếu Mạc huynh đã muốn thì ta sẽ chơi với huynh!

Ngụy Tùng cười nhạt, tay nắm lại, một cây trường thương hiện ra, thân hình lao thẳng về phía Mạc Trảm, liên tục triển khai công kích.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Hỗn chiến vẫn tiếp tục, nhưng chỉ cần bất cứ ai vào phạm vi trăm trượng quanh hòn đảo là sẽ có công kích từ bốn phương tám hướng ập tới. Như vậy chẳng ai dễ dàng vào được khu vực đó!

- Hắc hắc, nếu đã không ai động vào Sinh Sinh Huyền Linh Quả thì để ta!

Thế nhưng vào lúc đó, một tiếng cười khẽ bỗng vang lên, sau đó nước trong hồ đột nhiên bỗng phát nổ, một đạo thân ảnh hơi chút trong suốt nhanh như chớp lao tới Sinh Sinh Huyền Linh Thụ!

- Tinh Thần Linh Thể?

- Tiên Phù sư?

Mọi người trên không trung nhìn thấy vậy, sắc mặt đều thay đổi, ngay lập tức vội vàng nhìn về phía đám người Ngụy gia. Ở đó hắc y nhân đang thò bàn tay ra, tinh thần lực hùng hồn đang không ngừng lan lỏa ra trên thân thể.

Bình thường chỉ khi nào tinh thần lực tu luyện đạt được đến trình độ Tiên Phù sư mới có thể ngưng tụ được Tinh Thần Linh Thể. Nhìn từ mức độ nào đó thì nó có chút giống Nguyên thần, nhưng lại quỷ dị hơn một chút.

Soạt!

Tốc độ của Tinh Thần Linh Thể rất nhanh, chớp mắt đã tiếp cận Sinh Sinh Huyền Linh Thụ. Thế nhưng ngay khi nó sắp ra tay thì khóe miệng Lâm Động cách đó khá xa khẽ nhếch lên lạnh lùng.

Vút!

Mặt hồ quanh hòn đảo bỗng nhiên nổ tung, một đạo kim quang bắn ra như chớp, sau đó một đạo quang luân sắc bén bắn thẳng về phía Tinh Thần Linh Thể!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 847

Đoạt Được

Rầm!

Quang luân kim sắc bắn thẳng lên Tinh Thần Linh Thể, âm thanh trầm đục vang lên, ngay sau đó Tinh Thần Linh Thể thét lên một tiếng thảm thiết, thân thể vốn vô cùng ngưng tụ đột nhiên có dấu hiệu nhạt nhòa đi.

Xoẹt!

Nhưng khi Tinh Thần Linh Thể sắp tan biến, kim quang từ phía sau bắn tới kia cũng đã dừng lại, mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng đó là một hư ảnh kim quang to cỡ bàn tay.

- Nguyên thần?

Nhãn lực của những người ở đây đều khá tốt, vừa nhìn là nhận ra hư ảnh đó là cái gì, sau đó đồng tử mọi người đều co rút lại. Nguyên thần có thể được thực chất hóa đến mức độ đó, có lẽ chỉ có cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành mới có thể làm được. Lẽ nào ở đây lại có cường giả như vậy đang ẩn náu?

- Nguyên thần đó rất giống cái tên trong đám người Cổ gia!

Vô số ánh mắt khóa chặt lấy đạo Nguyên thần đó, bỗng nhiên một người kêu lên kinh ngạc.

Nghe vậy không ít người trong lòng đều rung lên, ánh mắt lập tức nhìn về phía Lâm Động, quả nhiên hắn giống hệt đạo hư ảnh kia!

- Hắn chỉ là cảnh giới Cửu Nguyên Niết Bàn lại có thể ngưng tụ được Nguyên thần đến mức độ này sao?

Một số người nhìn nhau, ánh mắt không che giấu nổi sự kinh ngạc.

Cổ Yên và đám đệ tử Cổ gia cũng kinh ngạc nhìn Lâm Động.

- Tên khốn kiếp!

Ánh mắt Ngụy Tùng tối lại, bọn chúng vốn định bảo hắc y nhân dùng Tinh Thần Linh Thể cướp lấy đi Sinh Sinh Huyền Linh Quả, nhưng không ngờ lại bị Lâm Động phá hỏng kế hoạch.

Hắc y nhân cũng ngẩng đầu lên, gương mặt có chút tái đi, đôi mắt tối tăm nhìn Lâm Động, sát ý không ngừng dâng tràn.

- Ta không tin Nguyên thần Cửu Nguyên Niết Bàn của ngươi lại thắng được Tinh Thần Linh Thể của ta!

Bàn tay hắc y nhân đột nhiên siết chặt, Tinh Thần Linh Thể sắp tan biến đi bỗng ngưng tụ lại, sau đó tỏa ra một luồng tinh thần lực hùng hồn, biến thành một thanh trường mâu nhanh như chớp bắn về phía thân ảnh kim quang phía sau.

Đối mặt với đòn công kích đó, đạo Nguyên thần cười lạnh, bàn tay vung lên, Long Nguyên Luân lao ra, bánh răng sắc nhọn thoát ly, bắn tan tành trường mâu tinh thần lực!

Xoẹt!

Phá vỡ công kích của đối phương, Long Nguyên Luân nhanh chóng quay lại dưới chân Nguyên thần, sau đó chớp mắt đã xuất hiện trước Tinh Thần Linh Thể, một chưởng tung ra đánh lên ngực Tinh Thần Linh Thể!

- Chơi tinh thần lực với ta, ngươi sẽ bị phế thôi!

Đạo Nguyên thần ngẩng đầu lên cười quỷ dị, lòng bàn tay hắn tỏa ra vô số tia sáng đen xuyên qua Tinh Thần Linh Thể.

Phụt phụt!

Tinh Thần Linh Thể bỗng nhiên rung lên bần bật, tinh thần lực vốn hùng hồn nhanh chóng tiêu biến đi một cách quỷ dị. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi Tinh Thần Linh Thể đã hoàn toàn biến mất!

- Đáng chết!

Sắc mặt hắc y nhân biến đổi, gầm lên một tiếng, sau đó thân hình bay thẳng về phía hòn đảo!

Xoẹt!

Thế nhưng ngay lúc đó, Mạc Trảm, Hàn Đào của Hải Vân Tông và các thế lực khác lập tức vận nguyên lực cùng lao tới hòn đảo.

Nguyên thần của Lâm Động giải quyết xong Tinh Thần Linh Thể, liếc nhìn những người đang lao tới hòn đảo, thân hình khẽ động đã xuất hiện bên cạnh Sinh Sinh Huyền Linh Thụ. Sau đó hơi giơ tay lên, kim quang bắn ra bao phủ lấy một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả rồi kéo xuống.

Bịch!

Một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả rơi vào tay Nguyên thần, Sinh Khí dồi dào của nó khiến kim quang quanh Nguyên thần đậm đặc lên không ít.

- Đồ tốt!

Nguyên thần của Lâm Động cười tươi rói, sau đó bàn tay lại vung lên, nhanh chóng hái thêm hai quả nữa.

Uỳnh!

Nhưng ngay khi Lâm Động lấy được quả thứ ba, định hái tiếp thì một đạo tinh thần lực lạnh lẽo ập tới.

Cảm nhận được công kích đang đến gần, Lâm Động đành tiếc nuối nhìn ba quả còn lại trên cây, sau đó giẫm lên Long Nguyên Luân nhanh chóng lùi về phía sau.

- Để lại Sinh Sinh Huyền Linh Quả!

Hắc y nhân từ trên không trung phóng xuống, lạnh lùng nhìn Nguyên thần của Lâm Động lấy đi ba quả thì không kìm được đại nộ, tinh thần lực biến thành một tấm lưới khổng lồ ập xuống.

Xoẹt xoẹt!

Long Nguyên Luân lại bay ra, khí tức mạnh mẽ cắt đứt tấm lưới tinh thần lực, sau đó biến thành kim quang bay qua.

- Tên khốn kiếp!

Hắc y nhân thấy Nguyên thần của Lâm Động đã chạy thoát, ánh mắt càng tối sầm hơn. Nhưng khi nhìn thấy bọn Mạc Trảm cũng đã phóng tới hòn đảo, cuối cùng không dám đuổi theo Lâm Động tiếp, bàn tay nắm lại, tinh thần lực bùng phát định bao lấy một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả.

Phụt!

Thế nhưng tinh thần lực vừa bắn ra thì một đạo đao khí sắc bén đã chém xuống!

- Ngươi!

Hành động bị chặn đứng, ánh mắt hắc y nhân triệt để tối sầm, bàn tay vung lên, tinh thần lực biến thành một bàn tay lớn đánh xuống Mạc Trảm!

Lúc này rõ ràng hắc y nhân không giữ lại chút nào nữa, tinh thần lực hùng hồn khiến không ít người tái mặt. Dù sao một Tiên Phù sư cũng có thể sánh được với một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

- Cửu Phong Quyết!

Mạc Trảm thấy vậy, ánh mắt có phần ngưng trọng, cánh tay duy nhất của hắn nắm chặt trường đao, hít vào một hơi sâu, trường đao chém xuống, một đạo đao khí xé tan không khí oanh kích lên bàn tay tinh thần lực kia.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, nguyên lực cuồng bạo kèm theo tinh thần lực đổ xuống khiến cả hòn đảo xuất hiện vô số rãnh sâu.

Mạc Trảm bị chấn động bay ngược ra sau, nhưng khi ấy trên gương mặt hắn lại nở một nụ cười nhạt. Sau đó trước vẻ mặt khó coi của hắc y nhân, hắn lật tay nắm một cái, hấp lực bùng phát, một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả rơi vào tay hắn!

Ngay lúc ấy Hàn Đào của Hải Vân Tông cũng vui mừng lấy được một quả.

- Lấy Sinh Sinh Huyền Linh Quả còn lại đã rồi nói!

Hắc y nhân mặt mày tím tái, nhưng hắn không dám chậm trễ, thân hình bay ra nhanh chóng lấy quả cuối cùng.

Bùm!

Nhưng khi hắn sắp lấy được thì hồ nước bỗng phát nổ một tiếng, một thân hình đầy mùi huyết tinh lao ra, một đạo chưởng phong tung ra, kình phong đánh bay Sinh Sinh Huyền Linh Quả cuối cùng khỏi Sinh Sinh Huyền Linh Thụ, thân ảnh đạp sóng thò tay tóm được Sinh Sinh Huyền Linh Quả.

- Lũ khốn các ngươi, dám lấy hết Sinh Sinh Huyền Linh Quả của Bản vương!

Bóng người lấy được Sinh Sinh Huyền Linh Quả cuối cùng đứng trên không trung, ánh mắt dâng tràn sát khí, nghe giọng nói thì đó chính là đầu Tam Đầu Ma Giao lúc nãy.

Soạt!

Nguyên thần của Lâm Động lúc này cũng đã chui vào bản thể. Ba quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả cũng đã rơi vào tay hắn trước ánh mắt mừng rỡ của bọn Cổ Yên.

- Ba quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả, thu hoạch không nhỏ!

Lâm Động nắm trong tay ba quả, nở nụ cười nhạt, sau đó ngẩng đầu lên. Cách đó không xa là bọn Ngụy Tùng đang nhìn hắn hằm hè.

- Từ huynh, không phải lo lắng, hắn có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả nhưng không có phúc để hưởng đâu!

Ngụy Tùng siết chặt nắm tay, trừng trừng nhìn Lâm Động rồi cười lạnh.

- Giao Sinh Sinh Huyền Linh Quả ra đây, nếu không, chết!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 848

Cục Thế

Không khí bên trên hồ nước bỗng chốc căng như dây đàn, vô số ánh mắt tức tối nhìn về phía gã thanh niên đó, ba quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả trong tay hắn khiến nhịp thở của bọn họ cũng trở nên nặng nề.

Sinh Sinh Huyền Linh Quả trên hòn đảo có tất cả sáu quả, mà một nửa số đó đã rơi vào tay Lâm Động, điều này sao có thể không khiến bọn họ ghen tỵ?

Một số cường giả ở xung quanh đều nhìn Lâm Động với ánh mắt rực lửa. Tuy trong ánh mắt bọn chúng có sự thèm muốn, nhưng cũng không lập tức thể hiện địch ý như Ngụy Tùng. Dù sao thực lực Lâm Động vừa thể hiện và đám người Cổ gia ở bên cạnh cũng khiến bọn họ dè chừng.

- Ngụy Tùng, kỳ vật này ai có năng lực thì giành được. Các ngươi không giành được thì trách được ai?

Cổ Yên và người của Cổ gia nhanh chóng phóng lại chỗ Lâm Động. Cổ Yên cười lạnh, nói.

- Hắc hắc, đúng là ai có năng lực thì sẽ giành được! Lát nữa bọn ta giải quyết tên tiểu tử đó vậy là bọn ta có năng lực hơn rồi!

Ngụy Tùng nhếch mép cười.

- Muốn cướp Sinh Sinh Huyền Linh Quả, không thể chỉ dựa vào cái miệng!

Lâm Động nhìn Ngụy Tùng với ánh mắt lạnh lùng, cười một cái rồi cất Sinh Sinh Huyền Linh Quả vào túi Càn Khôn.

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Đã vậy thì đừng trách Ngụy gia ta tàn độc!

Ánh mắt Ngụy Tùng tối sầm lại, vừa dứt lời thì cường giả Ngụy gia cũng tập hợp lại, nhìn Lâm Động với vẻ đầy ác ý.

Thế lực các phương thấy vậy, cũng không định nhúng tay vào. Thực lực hai nhà Cổ, Ngụy đều rất mạnh, nếu hai bên liều mạng với nhau đương nhiên là tốt, đến khi lưỡng bại câu thương, bọn họ sẽ được lợi lớn. Dù sao Loạn Ma Hải rộng lớn vô tận, bọn họ cũng chẳng sợ đắc tội hai thế lực lớn kia.

- Ha ha, Mạc huynh, Hàn huynh, không biết các huynh có hứng thú với Sinh Sinh Huyền Linh Quả không? Nếu có thì chúng ta liên thủ, sau đó chia đều ba quả!

Quả nhiên Ngụy Tùng vô cùng gian xảo, hắn nheo mắt lại một cái, sau đó bỗng nhìn về phía Mạc Trảm và Hàn Đào.

Nghe thấy thế hai người Mạc Trảm hơi khựng người rồi nhìn về phía Lâm Động.

- Tên khốn kiếp!

Bọn người Cổ Yên thấy vậy, sắc mặt hơi thay đổi. Lúc này bọn họ đang trong tình hình bị nhiều phương nhằm vào, đối phó với Ngụy gia cũng phải dốc toàn lực, nếu Mạc Trảm và người của Hải Vân Tông cũng xông lên thì chắc chắn bọn họ sẽ yếu thế.

Nhưng sắc mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh, ánh mắt không chút ba động nhìn hai người Mạc Trảm đang trầm ngâm đằng xa.

Tình hình lúc này đúng là không tốt, nhưng đối với Lâm Động mà nói, cũng không phải tuyệt cảnh, dù bọn Mạc Trảm thật sự liên thủ với Ngụy Tùng thì hắn cũng tin tưởng mình có khả năng chống lại bọn chúng!

Trước đây hắn đã từng một mình giết hơn năm trăm đệ tử tinh nhuệ của Nguyên Môn, hiện giờ hắn cũng tự tin có thể giết hết đám người ở đây. Chỉ có điều chắc chắn phải trả giá, vì thế, nếu chưa đến lúc cuối cùng, đương nhiên Lâm Động cũng không muốn làm tới mức đó.

Trong bầu không khí gần như đặc quánh này, Mạc Trảm và Hàn Đào nhìn Lâm Động, ba quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả trong tay Lâm Động đối với bọn họ mà nói đương nhiên có sức hấp dẫn không nhỏ. Nhưng hai người này khá thận trọng, Lâm Động lúc này đầy thần bí, thực lực chỉ là Cửu Nguyên Niết Bàn nhưng bọn họ lại cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm trên người hắn.

Hiện giờ bọn họ đã có được chiến lợi phẩm, nếu tham lam hơn, đối phó với một kẻ thực lực thần bí khó lường thì hình như hơi chút mạo hiểm.

Trầm ngâm một lúc, cả hai đều đã có quyết định, cơ thể căng thẳng dần thả lỏng, nhìn Lâm Động một cái, nói:

- Ý tốt ta xin nhận, nhưng có một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả bọn ta đã mãn nguyện rồi, không cần thêm nữa!

Hai người vừa dứt lời, mấy người bọn Cổ Yên thở phào, sau đó nhìn Lâm Động ở bên cạnh với ánh mắt kỳ lạ. Hai kẻ kia đều có tiếng tăm trong đệ tử của Hải vực Thiên Phong lại từ bỏ, hiển nhiên là e dè Lâm Động… - Vậy à, thế thì thật đáng tiếc!

Ngụy Tùng cười nhạt, ánh mắt âm u, rồi nghiêng đầu nhìn hắc y nhân bên cạnh:

- Từ huynh, nên ra tay rồi chứ?

Hắc y nhân gật đầu, sau đó hắn ngẩng đầu lên, trên gương mặt tái nhợt hiện nụ cười đầy sát ý. Hắn nhìn Lâm Động lạnh lùng nói:

- Ta đã cảnh cáo ngươi rồi, có những chuyện ngươi không quản được đâu.

Nhưng lúc này ngươi có hối hận cũng vô ích thôi. Ngoan ngoãn để ta luyện thành Nhân khôi đi!

Dứt lời, áo bào của hắn tung bay, một luồng tinh thần lực hùng hồn bùng phát, cuồng phong nổi lên, khí thế kinh người.

Lâm Động khẽ thở hắt ra, quay sang nhìn bọn Cổ Yên:

- Chặn bọn Ngụy Tùng, không vấn đề gì chứ?

- Ừm!

Cổ Yên gật đầu, rồi nhìn hắc y nhân, khẽ cắn môi nói:

- Ngươi có đối phó được hắn không?

- Tiên Phù sư Tiểu thành mà thôi!

Lâm Động cười nhạt, sau đó chầm chậm bước ra. Đối với người có Thôn Phệ Tổ Phù như hắn, đối phó với một Tiên Phù sư rõ ràng còn nhẹ nhàng hơn cả so với cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành. Hắn còn có thể giết được Ngụy Tùng thì hắc y nhân này chẳng là cái gì!

Bọn người Cổ Yên nhìn bóng lưng của Lâm Động, ngữ khí của hắn khá cuồng ngạo, nhưng lúc này không ai dám nghĩ hắn không biết tự lượng sức mình nữa.

- Khục khục, đúng là có gan thật! Tiểu tử, giao ba quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả cho ta, Bản vương có thể giúp ngươi giải quyết bọn người kia, thế nào hả?

Bỗng nhiên một tràng cười chói tai chợt vọng tới.

Tất cả cùng sững người rồi lập tức quay người lại, liền nhìn thấy một nam tử thân hình to lớn để trần thân trên, đầu trọc lốc lấp loáng áng sáng chói mắt. Khi hắn cười, một luồng sát khí và áp lực lan tỏa khiến người ta lạnh người.

- Đó là Tam Đầu Ma Giao!

Mọi người nhìn thấy người đó, trái tim đều thắt lại, suýt nữa thì đã quên mất nhân vật hung tàn này!

Lâm Động nhìn đầu Tam Đầu Ma Giao đã biến thành hình người, cặp mày chau lại. Hắn có thể cảm nhận được sự giảo hoạt và hung tàn từ người kẻ đó, lời của loại người như hắn hiển nhiên không thể tin được!

- Không cần, ta có thể đối phó được!

Lâm Động bình thản nói.

- Hắc hắc… Rõ ràng Tam Đầu Ma Giao không hề bất ngờ vì Lâm Động từ chối. Sau đó nó nhe hàm răng trắng hếu:

- Nếu vậy thì Bản vương đành phải động thủ chém chết ngươi rồi lấy lại Sinh Sinh Huyền Linh Quả thôi!

Vừa dứt lời, Tam Đầu Ma Giao dùng cái lưỡi đỏ lòm liếm môi, cây kích ba trạc bỗng xuất hiện trong tay. Nó nhìn Lâm Động với ánh mắt tàn nhẫn. Đương nhiên nó sẽ không tha cho tất cả những kẻ đã lấy Sinh Sinh Huyền Linh Quả, nhưng Lâm Động là có nhiều nhất, đương nhiên là mục tiêu đầu tiên của nó.

Bọn Ngụy Tùng hơi sững người vì sự xuất hiện của Tam Đầu Ma Giao, nhưng sau đó khóe miệng nhếch lên, cục diện này đối với bọn chúng còn tốt hơn cả hai người bọn Mạc Trảm nhúng tay vào!

- Lâm Động, làm sao đây?

Sắc mặt mấy người Cổ Yên trở nên khó coi. Thực lực của Yêu thú Sinh Huyền Cảnh mạnh mẽ thế nào bọn họ đã biết, nếu Tam Đầu Ma Giao nhúng tay vào thì bọn họ khó lòng thoát được kiếp nạn.

- Cứ làm theo kế hoạch cũ!

Thế nhưng Lâm Động chỉ mỉm cười, nói.

- Vẫn theo kế hoạch cũ?

Cổ Yên khựng người, nhưng lập tức hiểu ra, đồng tử lập tức co rút lại, giọng nói đầy kinh hãi:

- Ngươi định đối phó với cả hai bọn chúng cùng lúc?

Đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh cũng kinh hãi nhìn Lâm Động, rõ ràng chuyện này có lực đả kích quá lớn.

- Lâm Động đại ca!

Cổ Nhã lo lắng nói.

Lâm Động khẽ cười với Cổ Nhã, sau đó phẩy tay không nói gì nữa, bước ra nhìn Tam Đầu Ma Giao cười, nói:

- Thứ đã rơi vào tay ta thì không có chuyện nhả ra! Nếu ngươi muốn động thủ thì ra cũng chiều. Nhưng cái giá ngươi phải trả sẽ đắt lắm đấy!

Hai mắt đỏ ngầu của Tam Đầu Ma Giao nhìn Lâm Động, đột nhiên nó nhếch mép cười đầy tàn nhẫn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 849

Hút Vào Phần Thiên Đỉnh

Khục khục… Tam Đầu Ma Giao nhếch mép cười kỳ quái, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Động, tiếng cười lớn dần, giống như là nó nghe được câu chuyện vô cùng buồn cười vậy.

Đương nhiên không chỉ có mình nó là cảm thấy nực cười. Dù sao một người chỉ là Cửu Nguyên Niết Bàn lại dám nói những lời như vậy với một Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, nói thế nào thì cũng rất hoạt kê.

- Tiểu bối bây giờ càng ngày càng không biết trời cao đất dày. Hắc hắc, cũng được, vậy thì Bản vương sẽ xem xem hôm nay ngươi khiến ta phải trả giá thế nào?

Tam Đầu Ma Giao cười càng thêm tàn nhẫn, sau đó nó nắm chặt cây kích ba trạc, một luồng khí hung sát hùng hồn tràn ra từ cơ thể nó, ai cũng nhận ra rằng bá chủ của Huyền Linh Đảo đã thật sự động nộ rồi!

- Đồ ngu ngốc, dám thách thức Tam Đầu Ma Giao, đúng là tự tìm chỗ chết!

Ngụy Tùng thấy vậy không khỏi cười chế giễu.

- Động thủ cũng tốt, lát ta sẽ ngầm ra tay giết hắn, đoạt lấy Sinh Sinh Huyền Linh Quả!

Hắc y nhân lạnh lùng nói.

Uỳnh!

Trong khi tất cả đều đang chăm chú nhìn, Tam Đầu Ma Giao vung cây kích lên, chém mạnh xuống, một luồng năng lượng đen tối cuồng bạo bắn thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động nhìn thế chỉ cười một cái, giơ bàn tay lên, một đạo hồng quang bắn ra từ bàn tay hắn, đâm thẳng về phía năng lượng đen kia.

Bùm!

Hai bên đâm vào nhau, năng lượng đen nhanh chóng tan tành, còn luồng hồng quang không hề hấn gì. Ánh sáng hồng quang giảm bớt, trước bao ánh mắt kinh ngạc biến thành một cái đỉnh lô màu đỏ rực!

Đỉnh lô lơ lửng trên không trung, từng đợt năng lượng hùng hồn lan tỏa ra xung quanh khiến không khí cũng có dấu hiệu biến dạng.

- Linh bảo Thuần Nguyên?

Cảm nhận được sức mạnh ấy, tất cả mọi người đều biến sắc mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đỉnh lô, không ngờ trong tay Lâm Động lại có thứ Linh bảo mạnh đến vậy!

- Tên tiểu tử này không ngờ còn có Linh bảo Thuần Nguyên!

Ngụy Tùng cau mày, nhưng sau đó lại cười lạnh. Đúng là Linh bảo Thuần Nguyên rất có uy lực, nhưng có lẽ cũng khó giúp Lâm Động thắng nổi một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành được!

- Chẳng trách mà ngông cuồng như vậy, thì ra có Linh bảo Thuần Nguyên!

Tam Đầu Ma Giao ban đầu hơi kinh ngạc, nhưng rồi lắc đầu cười một cách kỳ quái.

Thế nhưng Lâm Động cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, thủ ấn biến hóa, Phần Thiên Đỉnh trên bầu trời bỗng bắn ra vô số luồng hồng quang, sau đó thân

đỉnh phình to, nháy mắt đã biến to hàng mấy trăm trượng đứng sừng sững trên không trung.

Uỳnh!

Tam Đầu Ma Giao thấy vậy cũng cười lạnh, chân giẫm mạnh một cái, mặt hồ lập tức nổi sóng lớn oanh kích lên chùm hồng quang.

Ầm!

Tiếng nổ rầm trời, nước bắn tung tóe, khí ẩm mang theo nhiệt độ cao lan tỏa khắp nơi.

- Linh bảo Thuần Nguyên của ngươi chỉ được thế thôi sao?

Tam Đầu Ma Giao ngẩng đầu lên cười lạnh.

- Phần Thiên Đỉnh, hút!

Thanh âm lạnh lùng chợt thốt ra từ miệng Lâm Động.

Uỳnh!

Lâm Động vừa dứt lời, tất cả mọi người liền nhìn thấy một quầng hồng quang bắn ra, tựa như xuyên thấu không gian chụp lấy Tam Đầu Ma Giao. Sau đó một luồng hấp lực đáng sợ bùng phát. Nước hồ bên dưới đều biến thành cột nước không ngừng bị hút vào trong Phần Thiên Đỉnh!

Năng lượng cuồng bạo bùng phát trong cơ thể Tam Đầu Ma Giao để chống lại hấp lực. Nhưng ngay sau đó nó liền nhận ra rằng bất luận chống cự thể nào thì thân thể nó cũng đang dần bị hút vào trong!

- Không cần phải sợ, chỉ cho ngươi thay đổi môi trường chiến đấu mà thôi!

Lâm Động khẽ cười, thủ ấn hơi nâng lên, hấp lực lại bùng nổ, sau đó tất cả

mọi người đều chấn kinh nhìn thấy đầu Tam Đầu Ma Giao biến thành một tia sáng, bị hút vào trong Phần Thiên Đỉnh!

Ầm ầm ầm!

Sau khi Tam Đầu Ma Giao bị hút vào trong, chiếc đỉnh đột nhiên rung lên dữ dội, vô số âm thanh chói tai vọng ra, mơ hồ còn nghe được tiếng gầm rú phẫn nộ của Tam Đầu Ma Giao:

- Tiểu tử, ngươi tưởng cái đỉnh nát này có thể giữ chân được Bản vương sao?

Lâm Động làm như không nghe thấy gì, ánh mắt chuyển sang nhìn hắc y nhân, gương mặt lại hiện nụ cười.

- Nếu ngươi đã muốn chơi thì cùng vào chơi đi!

Lâm Động vừa dứt lời, miệng đỉnh xoay tròn một góc, chĩa thẳng về phía hắc y nhân đang định rút lui đằng kia, ngay sau đó hấp lực đáng sợ lại phát ra.

- Tiểu tử, ngươi cũng tham lam quá đấy! Ăn một cường giả Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành rồi giờ còn muốn cả ta, không sợ tiêu hao chết sao?

Thế nhưng hắc y nhân không hề kinh hoảng, chỉ cười lạnh nham hiểm, từ việc Phần Thiên Đỉnh rung chuyển dữ dội có thể thấy nó không thể giữ chân được Tam Đầu Ma Giao lâu, lúc này Lâm Động lại muốn hút hắn vào nữa rõ ràng là một việc làm ngu ngốc.

- Có ăn được không thì ngươi thử là biết ngay thôi!

Lâm Động cười lạnh, sau đó hấp lực tăng lên, hút hắc y nhân vào Phần Thiên Đỉnh trước mắt tất cả mọi người.

Không khí bên trên hồ nước lập tức trở nên quỷ dị. Không ít cường giả vẻ mặt đầy ngưng trọng, rõ ràng không thể ngờ Lâm Động lại có thủ đoạn này.

- Ha ha, với thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn mà làm được đến mức này, đúng là không dễ dàng, nhưng ngươi có thể kiên trì được bao lâu chứ?

Ngụy Tùng nheo mắt, cười lạnh.

Ngay khi hắn vừa dứt lời thì Phần Thiên Đỉnh đã phát ra âm thanh chói tai, rung chuyển dữ dội, nơi miệng đỉnh phát sáng, dường như sắp bị hai kẻ kia phá vỡ vậy.

Lâm Động lạnh lùng nhìn Ngụy Tùng một cái rồi quay sang nhìn Cổ Yên:

- Việc ở đây, các ngươi xử lý được chứ?

- Ừm!

Cổ Yên gật đầu, chỉ cần Tiên Phù sư không nhúng tay vào, với thực lực của bọn họ là có thể cầm chân được bọn Ngụy Tùng.

Cổ Yên nhìn Phần Thiên Đỉnh đang rung lên dữ dội, nàng biết ngoài này chỉ là vấn đề nhỏ, vấn đề lớn chính là hai kẻ bên trong Phần Thiên Đỉnh kia!

- Hai kẻ bọn chúng cứ giao cho ta là được!

Lâm Động khẽ cười, sau khi thực lực được nâng cao, công hiệu của Phần Thiên Đỉnh mà hắn sử dụng cũng được nâng lên. Nếu lấy một địch hai ở bên ngoài này thì có lẽ sẽ có chút rắc rối, nhưng vào Phần Thiên Đỉnh rồi, dù bọn chúng có bản lĩnh cao hơn nữa cũng sẽ bị hắn áp chế.

- Ừm, ngươi cẩn thận đấy!

Tuy có chút lo lắng nhưng Cổ Yên cũng không nói gì. Nàng biết nếu Lâm Động thất bại thì có lẽ bọn họ không chỉ không có nổi một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả mà ngay tính mạng cũng nguy hiểm. Nhưng lúc này bọn họ cũng chỉ có thể tin tưởng Lâm Động.

Soạt!

Lâm Động gật đầu, cũng không nói gì thêm, thân hình biến thành một đạo hồng quang bay vào trong Phần Thiên Đỉnh.

Ngay sau đó Phần Thiên Đỉnh không còn rung chuyển nữa, nhưng ai cũng biết chắc chắn bên trong sẽ có một trận đại chiến ác liệt!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 850

Thôn Phệ Tổ Phù Xuất Động

Đây là một thế giới đỏ rực, những nơi mắt nhìn thấy được đều là hoang mạc nóng bỏng, nhiệt khí bùng cháy từ dưới mặt đất khiến không khí cũng méo mó đi.

Ầm ầm!

Nhưng sự yên tĩnh không kéo dài lâu, bỗng những tiếng nổ ầm đùng vang lên, hai thân ảnh đứng trên hư không, ánh mắt âm u thi triển những đòn công kích cuồng bạo về bốn phía. Trước những đòn tấn công ấy, không gian cũng có phần biến dạng.

- Hai vị, nóng nảy như vậy trong địa bàn của người khác, e là không hay cho lắm a!

Đột nhiên bỗng một tiếng cười châm chọc vang lên, sau đó một thân ảnh trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt của hắc y nhân và Tam Đầu Ma Giao, đó chính là Lâm Động!

- Tiểu tử, ngươi đang chơi với lửa đấy!

Tam Đầu Ma Giao trừng trừng nhìn Lâm Động, giọng nói trầm đục đầy sự hung tàn.

- Lẽ nào ngươi muốn dựa vào món Linh bảo Thuần Nguyên này mà nhốt hai bọn ta ở đây? Hơi vọng tưởng rồi đấy!

Hắc y nhân cười lạnh lẽo.

Đối với hắn, có lẽ đúng là Phần Thiên Đỉnh rất mạnh, nhưng Lâm Động chỉ có thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn mà muốn giữ chân hai người bọn chúng thì hơi ngây thơ rồi.

Nhưng Lâm Động chỉ cười cười, không khẳng định cũng chẳng phủ nhận.

- Giao huynh, tại hạ Từ Vẫn, Tiên Phù sư Tiểu thành, chúng ta liên thủ phá vỡ cái đỉnh này, được chứ?

Hắc y nhân nhìn Tam Đầu Ma Giao, cười nói.

Tam Đầu Ma Giao xoa xoa cái đầu bóng loáng của mình, liếc nhìn Từ Vẫn một cái, có lẽ Tiên Phù sư Tiểu thành cũng có tư cách liên thủ với nó.

- Cũng được, nhưng cái mạng của tên tiểu tử kia phải để ta giải quyết!

- Không vấn đề gì!

Từ Vẫn gật đầu cười, ánh mắt lập tức lạnh tanh, bàn tay siết chặt, tinh thần lực hùng hồn bùng phát khiến không gian không ngừng chấn động.

Uỳnh!

Tam Đầu Ma Giao dứt khoát hơn, đôi mắt đỏ ngầu của nó nhìn Lâm Động, thân hình biến thành hồng quang lao tới, cây kích ba trạc rạch tan không khí, nhanh như chớp bắn thẳng tới Lâm Động.

- Trong địa bàn của ta, dù ngươi có là Long thì cũng phải quỳ xuống!

Lâm Động nhìn đầu Tam Đầu Ma Giao khí thế mạnh mẽ lao tới, ánh mắt dâng tràn hàn ý. Thủ ấn Lâm Động nhanh chóng biến hóa, chỉ thấy không gian phía sau hắn bỗng bắn ra hồng quang đan xem vào nhau, nháy mắt biến thành một tấm màn ánh sáng chắn phía trước hắn.

Rầm!

Cây kích ba trạc đâm thẳng lên tấm lá chắn ánh sáng, sức mạnh cuồng bạo lập tức bùng nổ khiến tấm lá chắn rung lên.

- Hồn Sư Hống!

Khi tấm lá chắn chặn được công kích của Tam Đầu Ma Giao, Từ Vẫn ở phía xa hét lên, tinh thần lực biến thành một đầu mãnh sư to hàng trăm trượng. Đầu mãnh sư rống một tiếng, sóng âm ngưng tụ thành vòng xoáy xé tan không gian oanh kích lên tấm lá chắn.

Rắc rắc!

Đối mặt với công kích cuồng mãnh như vậy của hai người, tấm lá chắn ánh sáng cũng bắt đầu rạn nứt, cuối cùng triệt để nổ tung.

- Tiểu tử, giờ ngươi biết sức của mình chưa?

Từ Vẫn thấy vậy, nở nụ cười châm chọc.

- Có chút khó nhằn, xem ra phải giải quyết từng tên một vậy!

Lâm Động cười nhạt, đầu ngón tay chạm vào nhau, tinh huyết chảy ra từ ngón tay, nhanh chóng vẽ nên những đạo huyết ấn.

- Phần Thiên Trận, khởi động!

Tiếng nói bình tĩnh phát ra từ miệng Lâm Động. Ngay lập tức đại địa rung chuyển dữ dội, mặt đất nứt ra, vô số cột quang trụ màu đỏ rực bắn lên, quang trụ đan vào nhau biến thành một đạo quang trận huyền ảo khổng lồ.

- Trói!

Quang trận hình thành ập xuống Tam Đầu Ma Giao.

- Ngươi muốn nhốt Bản vương? Nằm mơ!

Tam Đầu Ma Giao thấy quang trận ập tới, sắc mặt tối sầm lại, cây kích ba trạc bay ra, kình phong mạnh mẽ oanh kích lên trận pháp.

Rầm!

Thế nhưng công kích hung hãn của Tam Đầu Ma Giao chỉ khiến quang trận rung lên một chút. Thấy vậy sắc mặt Tam Đầu Ma Giao không khỏi khó coi, rõ ràng nó không ngờ trận pháp ấy lại cường hãn đến như vậy.

- Ngươi cứ ở trong này đợi một lát đi!

Lâm Động liếc nhìn Tam Đầu Ma Giao sắc mặt đang khó coi. Phần Thiên Trận được hình thành từ sức mạnh của Phần Thiên Đỉnh, tuy không thể trực tiếp giết Tam Đầu Ma Giao nhưng để nhốt nó lại thì không chút khó khăn.

- Giờ đến lượt ngươi rồi!

Lâm Động quay lại mỉm cười nhìn Từ Vẫn, nụ cười mang đầy hàn ý.

- Ngươi tưởng một đấu một thì ngươi là đối thủ của ta sao?

Từ Vẫn nheo mắt lại nhìn trận pháp đang nhốt Tam Đầu Ma Giao, cười lạnh, nói.

Lâm Động khẽ cười, không nói gì. Ngay sau đó Từ Vẫn đột nhiên nhìn thấy nơi trán của Lâm Động có một đạo ánh sáng đen hiện lên, tia sáng bắn lên trên đỉnh đầu hóa thành một đạo phù ấn.

Ấn phù mang hình dạng kỳ lạ, tựa như một cái hắc động, năng lượng đặc biệt lan tỏa ra khiến ánh sáng cũng như bị hút vào trong.

- Đây là… Từ Vẫn nhìn đạo phù văn cổ xưa đó, ban đầu khựng người lại, sau đó đồng tử từ từ co rút lại, gương mặt tái nhợt cuối cùng cũng hiện lên sự kinh hãi và khó tin.

- Thôn Phệ Tổ Phù?

Hắn sững sờ nhìn đạo phù văn, trong lòng dâng tràn sự sợ hãi. Đương nhiên đối với hắn, Thôn Phệ Tổ Phù không có gì lạ cả, nó tuyệt đối là một trong những Thần vật mạnh nhất trong thiên địa. Chỉ cần có được một trong Bát Đại Tổ Phù của thiên địa là có thể trở thành cường giả đỉnh cấp của thế gian!

Những người có được Tổ Phù không có ai là không uy danh hiển hách trong thiên địa. Ví dụ như trong Hải vực Nham Tương của Loạn Ma Hải, Điện chủ của Hỏa Thần Điện là Ma La, chính là người có được Hỏa Diễm Tổ Phù, một trong Bát Đại Tổ Phù. Điều này chính là nguyên nhân khiến hắn trở thành bá chủ của Loạn Ma Hải!

Nhân vật như thế được vô số cường giả ngưỡng vọng và tôn sùng, mà mọi thứ đều liên quan đến Hỏa Diễm Tổ Phù!

Vậy mà lúc này Từ Vẫn lại nhìn thấy Thôn Phệ Tổ Phù, Tổ Phù thần bí nhất trong Bát Đại Tổ Phù kia xuất hiện trong tay của một kẻ trẻ tuổi thực lực chỉ Cửu Nguyên Niết Bàn. Sự chấn động này thật không thể biểu đạt bằng lời!

- Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù?

Sự kinh hãi trên gương mặt Từ Vẫn cuối cùng cũng thu lại, sau đó một đạo hồng quang lóe lên trong mắt hắn, vô cùng thèm thuồng.

Lúc này hắn đã bị Thôn Phệ Tổ Phù mê hoặc đến mất hết lý trí, hắn tưởng tượng nếu như hắn có được Thôn Phệ Tổ Phù thì sau này chắc chắn sẽ trở thành nhân vật đỉnh cấp như Ma La vậy!

- Tiểu tử… Gương mặt Từ Vẫn có phần biến dạng nhìn Lâm Động chằm chằm:

- Đúng là đồ ngu ngốc! Ngươi có biết nếu việc ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù truyền ra ngoài thì hoàn cảnh của ngươi sẽ thê lương thế nào không?

Nếu mọi người biết tin này có lẽ hắn sẽ trở thành mục tiêu truy bắt của cả Loạn Ma Hải. Lúc đó thiên địa có rộng lớn thế nào cũng khó có nơi cho hắn dung thân, trừ phi hắn có thực lực như của Ma La!

Lâm Động cười nhạt nhìn Từ Vẫn, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng, rồi hắn khẽ nói:

- Yên tâm, ngươi không sống mà ra khỏi đây được đâu!

Dứt lời, Lâm Động giơ tay về phía Từ Vẫn, sau đó bỗng nhiên nắm chặt lại!

Ầm!

Thôn Phệ Tổ Phù trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên bùng nổ, vô số đạo hắc quang cuồn cuộn như vũ bão lan tràn ra.

Cuối cùng Thôn Phệ Tổ Phù cũng bộc lộ sức mạnh thật sự!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 851

Tiêu Diệt Từ Vẫn

Hắc quang ập tới như vũ bão, bao phủ phạm vi hàng trăm trượng quanh Từ Vẫn. Những nơi hắc quang đi qua dường như hư không cũng xuất hiện những vệt đen nhàn nhạt.

Từ Vẫn nhìn công kích đó, trên gương mặt tái nhợt không thể che giấu nổi sự ngưng trọng. Trước đó có lẽ hắn vẫn còn coi thường Lâm Động, nhưng khi Thôn Phệ Tổ Phù xuất hiện thì hắn đã cảm nhận được sự nguy hiểm từ Lâm Động ở mức cao nhất. Hắn biết tuy thực lực giữa hắn và Lâm Động có khoảng cách, nhưng khoảng cách đó có thể lấp đầy bằng Thôn Phệ Tổ Phù, một trong tám đại Thần vật của thiên địa!

Ánh mắt Từ Vẫn tối tăm, thủ ấn biến hóa, một luồng tinh thần lực điên cuồng lan tỏa, nhất thời nhanh như chớp biến thành một cơn bão tinh thần lực hàng trăm trượng.

Tinh thần lực không được cuồng bạo như nguyên lực, nhưng dường như đằng sau sự hiền hòa đó lại mang một sức sát thương có thể hủy hoại linh hồn, một số người nếu bị thương do nguyên lực thì chỉ là thương thế da thịt, nhưng nếu do tinh thần lực gây ra thì sẽ thương tổn đến xương cốt bên trong, thậm chí thần trí cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cơn bão tinh thần lực bao trùm quanh người Từ Vẫn, khi cơn bảo xoay chuyển, ngay đến không khí cũng có dấu hiệu biến dạng đi.

Xoẹt xoẹt!

Khi cơn bão tinh thần lực hình thành, hắc quang cũng bắn tới ầm ầm vào cơn

bão. Nhưng khi hắc quang xuyên vào bên trong thì liền bị cơn bão bẻ gãy tan tành.

- Thôn Phệ Tổ Phù đúng là rất mạnh, nhưng chỉ với khả năng của ngươi thì nó cũng chẳng phát huy được bao nhiêu!

Từ Vẫn cười lạnh.

- Ngươi nghĩ lực thôn phệ dễ bị ngươi bóp nát vậy thật sao?

Thế nhưng Lâm Động chỉ cười một cách quỷ dị.

Nghe thấy thế, Từ Vẫn hơi giật mình, nhất thời hắn nhìn thấy trong cơn bão tinh thần lực của mình không biết từ bao giờ đã xuất hiện một số những tia sáng đen đang không ngừng nuốt chửng tinh thần lực ở xung quanh.

- Đáng chết!

Sắc mặt Từ Vẫn trở nên khó coi, hắn vội vàng dùng tinh thần lực định bài xích số hắc quang kia ra, nhưng rồi hắn nhận ra đám hắc quang đó thậm chí dính chặt vào tinh thần lực của hắn, căn bản không thể loại bỏ!

- Đây chính là sức mạnh của lực thôn phệ sao?

Trán Từ Vẫn bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hắn có thể cảm nhận được tinh thần lực của mình đang nhanh chóng tan biến, điều này khiến hắn hốt hoảng. Lâm Động không giao đấu chính diện với hắn, nhưng lực thôn phệ lại như ký sinh trùng bám lấy tinh thần lực và hút dần dần sức mạnh của hắn!

Hắc quang ngày một dày đặc, cảm giác giống như vi khuẩn đang lan tràn xâm thực vậy.

- Khốn kiếp!

Sắc mặt Từ Vẫn tối sầm lại, hắn nghiến răng rồi quyết đoán cắt đứt liên hệ

với chỗ tinh thần lực kia, sau đó lùi nhanh về phía sau, định thoát khỏi cơn bão tinh thần lực đang bị hắc quang xâm chiếm kia.

- Giờ muốn đi e là hơi muộn rồi!

Lâm Động thấy vậy cười lạnh, sâu trong ánh mắt lóe hắc quang, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

- Thôn Phệ Ấn!

Lâm Động khẽ nói, nhất thời ấn pháp bỗng chốc dừng lại.

Vút!

Ngay lúc đó, Thôn Phệ Tổ Phù trên đỉnh đầu hắn bắn ra một chùm hắc quang bay thẳng vào cơn bão tinh thần lực kia.

Uỳnh uỳnh!

Cơn bão đang xoay chuyển bỗng nhiên đứng im, hắc quang bên trong nó cũng bùng nổ, từng tia sáng đen lan tỏa ra, sau đó đan xen với nhau, biến thành một đạo ấn phù bọc lấy toàn bộ cơn bão tinh thần lực của Từ Vẫn.

Khi ấn phù hình thành, cả cơn bão biến thành nhà tù hình thành từ lực thôn phệ!

Rầm!

Một thanh trường mâu bằng tinh thần lục dài gần trăm trượng hình thành trong tay Từ Vẫn, mạnh mẽ bắn thẳng lên cơn bão năng lượng bị bao bọc bởi phù ấn. Nhưng khi hai bên tiếp xúc, trường mâu nhanh chóng vỡ tan, tinh thần lực trên nó cũng nhanh chóng bị lực thôn phệ nuốt chửng mất!

- Trói lại!

Lâm Động lạnh lùng nhìn Từ Vẫn bắt đầu hoảng loạn, thủ ấn nhất thời biến hóa, chỉ thấy vô số đạo hắc quang từ bốn phía bắn ra, nhấp nháy rồi biến thành vô số sợi xích đen bắn thẳng về phía Từ Vẫn.

Từ Vẫn thấy vậy, sắc mặt kịch biến, cuống cuồng biến tinh thần lực thành tấm lá chắn.

Phập phập!

Thế nhưng phòng ngự của hắn không hề có chút tác dụng, những sợi xích mang đầy lực thôn phệ xuyên thủng tấm lá chắn với thế như chẻ tre, nhất thời trong ánh mắt kinh hãi của Từ Vẫn xuyên thủng người hắn!

- Thi triển tinh thần lực trước Thôn Phệ Tổ Phù, chỉ có thể nói rằng, ngươi là đồ ngu xuẩn chân chính!

Lâm Động cúi nhìn Từ Vẫn, lạnh lùng nói.

Lực thôn phệ của Thôn Phệ Tổ Phù có tính khắc chế rất lớn đối với tinh thần lực, vì thế đối với Lâm Động mà nói, đối phó với Tiên Phù sư còn dễ dàng hơn một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành. Chỉ là Từ Vẫn quá mức ngông cuồng… Từ Vẫn vùng vẫy trong đau đớn, chỗ thân thể bị xích sắt xuyên qua không hề có máu chảy, bởi vì hắn có thể cảm nhận được mọi thứ trong cơ thể đang bị lực thôn phệ dần dần xâm thực!

Thần trí của hắn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

- Lâm Động, sư phụ ta là Cung phụng của Tà Phong Động Thiên, ngươi dám giết ta, hậu quả của ngươi sẽ vô cùng thê thảm!

Từ Vẫn cố lấy lại tinh thần, nhìn Lâm Động hung hăng quát lên.

- Tà Phong Động Thiên?

Lâm Động nhướng mày, tuy cũng đoán được có lẽ Từ Vẫn có chút lai lịch,

nhưng không ngờ lại là người của Tà Phong Động Thiên, một trong Lưỡng Đại Động Thiên mạnh nhất Hải vực Thiên Phong.

- Đúng vậy! Lâm Động, ngươi cũng là người thông minh, chắc biết đắc tội với Tà Phong Động Thiên sẽ gặp phải tai họa thế nào. Nếu ngươi dâng Thôn Phệ Tổ Phù cho Tà Phong Động Thiên thì chắc chắn là đại công, sau này Tà Phong Động Thiên sẽ không bạc đãi ngươi!

Từ Vẫn thấy vậy vội nói.

Lâm Động xoa cằm trầm ngâm một lúc rồi nhếch mép cười, lộ hàm răng trắng muốt. Nhìn thấy thế, trái tim Tần Tiêu Thiên bỗng nhiên thấy như bị đè nặng.

- Xin lỗi, ta không muốn giao ra Thôn Phệ Tổ Phù, vì thế ta cũng không muốn tha cho ngươi!

Dứt lời, ánh mắt hắn lạnh băng, bàn tay siết lại, mấy chục sợi xích xuyên qua cơ thể Từ Vẫn bỗng nhiên nổ tung, hắc quang lan tràn biến thành một cái hắc động nuốt gọn lấy hắn.

Bốp bốp!

Sau khi Từ Vẫn hoàn toàn bị hút vào, Lâm Động vỗ vỗ tay, nhất thời quay người bình thản nhìn đầu Tam Đầu Ma Giao trong Phần Thiên Trận.

Lúc này Tam Đầu Ma Giao cũng không còn dám gầm rú bừa bãi nữa, sắc mặt hắn vô cùng căng thẳng nhìn Lâm Động.

- Mẹ kiếp, biết tên tiểu tử đó hung tàn như vậy thì đã không động thủ rồi!

Vẻ mặt Tam Đầu Ma Giao thoáng lên vẻ khổ sở, hiển nhiên hắn không ngờ việc vốn tưởng dễ như trở bàn tay lại trở nên thế này.

- Giờ đến lượt ngươi rồi!

Lâm Động nhìn Tam Đầu Ma Giao, nở nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười đó khiến cho đầu Tam Đầu Ma Giao vốn rất hung hãn cũng phải lạnh gáy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 852

Địa Tâm Sinh Linh Tương

Quang trận đỏ rực khổng lồ bao trùm toàn bộ thiên địa, đồng thời cũng nhốt chặt Tam Đầu Ma Giao bên trong. Chỉ có điều lúc này, đầu Yêu thú trước nay vô cùng hung hãn khi nhìn Lâm Động đang nhìn mình với nụ cười thì sắc mặt có phần khó coi.

- Hề hề, vị bằng hữu đây, giữa chúng ta cũng không có ân oán gì lớn. Thế này đi, ta không cần Sinh Sinh Huyền Linh Quả nữa, chúng ta kết thúc trong hòa bình, thế nào?

Cơ mặt Tam Đầu Ma Giao co giật một lúc, rồi hắn nhìn Lâm Động cười khan, nói.

- Ngươi cũng nhìn thấy Thôn Phệ Tổ Phù rồi đúng không?

Lâm Động cười nhạt, nói.

Đồng tử Tam Đầu Ma Giao co rút lại, sắc mặt có phần thiếu tự nhiên. Vừa rồi Lâm Động giải quyết Từ Vấn như thế nào, hắn đã nhìn thấy vô cùng rõ ràng, trong lòng cũng bị chấn động không nhỏ. Từ Vấn là cường giả Tiên Phù sư Tiểu thừa, tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ, ngay cả hắn muốn chiến thắng cũng không phải dễ dàng. Thế nhưng tên xui xẻo đó đã bị Lâm Động giải quyết nhẹ nhàng như vậy. Tuy phần lớn là nhờ sức mạnh Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng những thủ đoạn hung tàn của Lâm Động cũng khiến Tam Đầu Ma Giao phải kinh hoàng.

- Ngươi muốn thế nào?

Tam Đầu Ma Giao nghiến răng nói.

- Ta không muốn để lộ việc ta có Thôn Phệ Tổ Phù ra ngoài, bởi thế, những người biết thông tin này, có lẽ ta không thể để sống sót được!

Giọng nói của Lâm Động vô cùng ôn hòa, nhưng ánh hàn quang trong mắt hắn khiến tim Tam Đầu Ma Giao co thắt lại.

- Ngươi!

Sắc mặt Tam Đầu Ma Giao thay đổi, ánh mắt tối lại nói:

- Lâm Động, ta biết ngươi nhiều thủ đoạn, nhưng nếu ngươi ép ta thì ta cũng có thủ đoạn khiến ngươi phải trả giá!

- Ở trong Phần Thiên Đỉnh mà ngươi cũng có tư cách nói thế sao?

Lâm Động nghe vậy cười trào phúng, tay áo vung lên, Thôn Phệ Tổ Phù trên đỉnh đầu biến thành một cái hắc động bao trùm trên trận pháp, nhất thời lực thôn phệ bùng phát ra mãnh liệt.

Sau khi lực thôn phệ bắn xuống, Tam Đầu Ma Giao lập tức cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể đang mất dần đi, sắc mặt hiện lên sự kinh hãi. Thôn Phệ Tổ Phù quả nhiên quỷ dị, chẳng trách được gọi là Tổ Phù thần bí nhất trong Bát Đại Tổ Phù!

- Muốn giải quyết ngươi có lẽ hơi rắc rối, nhưng ta cũng không vội, chỉ cần nhốt ngươi trong Phần Thiên Trận này, Thôn Phệ Tổ Phù sẽ tự hút cạn năng lượng của ngươi!

Lâm Động cười nhạt.

- Tiểu tử, ngươi thật hung ác!

Tam Đầu Ma Giao nghe vậy, không khỏi gầm lên.

- Bình thường thôi, ta với ngươi đều chẳng phải kẻ thiện, hà tất phải nói như

vậy!

Lâm Động châm chọc, nếu hôm nay hắn thất bại thì có lẽ hậu quả còn thê thảm hơn nhiều lần.

- Giờ ngươi cứ yên tĩnh ở đây đi!

Lâm Động dứt lời liền định thoát khỏi Phần Thiên Đỉnh.

- Đợi đã!

Tam Đầu Ma Giao thấy thế vội kêu lên. Nếu Lâm Động để hắn ở lại đây thật, sức mạnh của hắn sẽ bị hút sạch, đến lúc đó hắn chẳng khác gì cá nằm trên thớt.

Lâm Động dừng lại, lạnh lùng nhìn Tam Đầu Ma Giao.

- Ta cho ngươi biết một bí mật của Huyền Linh Đảo, ngươi thả ta ra, thế nào?

Tam Đầu Ma Giao nghiến răng nói.

- Ồ?

Lâm Động nhướng mày, nhưng vẫn không thể hiện quá hứng thú:

- Nói nghe xem sao!

- Ngươi thả ta ra trước rồi ta nói!

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh:

- Mạng ngươi nằm trong tay ta, vì thế ngươi không có tư cách ra điều kiện với ta! Ta cũng tinh thông tinh thần lực, đến khi ngươi mất hết sức mạnh, ta dùng tinh thần lực điều tra ký ức của ngươi là được!

Lâm Động lạnh nhạt nói.

- Ngươi!

Sắc mặt Tam Đầu Ma Giao tím tái lại, hiển nhiên hắn không thể ngờ Lâm Động lại cứng rắn như vậy.

- Có nói không?

Lâm Động liếc nhìn Tam Đầu Ma Giao.

Sắc mặt Tam Đầu Ma Giao thay đổi một lúc, cuối cùng ảo não, nói:

- Bảo bối lớn nhất trên Huyền Linh Đảo không phải Sinh Sinh Huyền Linh Quả, mà là Địa Tâm Sinh Linh Tương bên dưới đáy hồ!

Khi nói ra cái tên đó, bộ dáng Tam Đầu Ma Giao rõ ràng không hề cam lòng chút nào.

- Địa Tâm Sinh Linh Tương?

Lâm Động nghe thấy thế, hơi khựng lại một chút rồi vẻ mặt có phần động dung. Hiển nhiên hắn cũng đã nghe đến thứ kỳ vật còn hiếm có hơn cả Sinh Sinh Huyền Linh Quả rất nhiều này.

Địa Tâm Sinh Linh Tương vô cùng hiếm có, hơn nữa đối với cường giả Sinh Huyền Cảnh mà nói đó chính là Thần vật. Bên trong nó mang sinh cơ vô cùng thuần túy, nếu hấp thụ luyện hóa được nó thì cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, thậm chí Đại viên mãn đều nhận được lợi ích cực lớn.

Cũng có nghĩa là dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng vô cùng khao khát có Địa Tâm Sinh Linh Tương.

Nếu lần này thông tin truyền ra ngoài không phải Sinh Sinh Huyền Linh Quả mà là Địa Tâm Sinh Linh Tương thì cường giả đến đây phải Ngụy Tùng, Từ Vẫn, mà là những cường giả chân chính ở tầng thứ Sinh Huyền Cảnh Đại thành, Đại viên mãn rồi.

Đương nhiên đối diện với những cường giả cấp độ đó, Lâm Động cũng chỉ đành tránh đi, trừ phi hắn cũng là Sinh Huyền Cảnh!

- Huyền Linh Đảo mọc ra được Sinh Sinh Huyền Linh Quả chắc hắn cũng vì có Địa Tâm Sinh Linh Tương?

Lâm Động nhìn Tam Đầu Ma Giao với ánh mắt khá hứng thú rồi bỗng nói:

- Ngươi biết ở đây có Địa Tâm Sinh Linh Tương, tại sao không lấy đi?

- Địa Tâm Sinh Linh Tương ở nơi sâu nhất của Huyền Linh Đảo, ở đó bị bao quanh bởi một vùng nham thạch, ta không vào được!

Tam Đầu Ma Giao nghiến răng, nếu có được Địa Tâm Sinh Linh Tương từ sớm thì nó đã là Sinh Huyền Cảnh Đại thành, lúc đó hắn tùy ý xử trí bọn Lâm Động rồi.

Lâm Động nhìn Tam Đầu Ma Giao một lúc rồi gật đầu cười:

- Ta sẽ đi do thám xem, nếu thông tin là giả, chắc ngươi cũng biết hậu quả thế nào!

Dứt lời, Lâm Động mặc kệ tiếng gầm phẫn nộ của Tam Đầu Ma Giao, biến thành hồng quang bay ra khỏi Phần Thiên Đỉnh.

- Tên khốn kiếp!

Tam Đầu Ma Giao thấy vậy lập tức gầm lên chửi lớn, mãi một lúc lâu sau mới dần bình tĩnh lại, nhất thời ngồi xuống trong Phần Thiên Trận, tay xoa xoa cái đầu trọc lốc, ánh mắt đang cụp xuống bỗng nhiên ánh lên tia cười quỷ dị.

o0o Ầm ầm!

Trên mặt hồ trong suốt, từng đợt kình phong điên cuồng cuộn trào, hai bên vẫn chiến đấu sát phát đầy hỗn loạn.

Bùm!

Nguyên lực hùng hồn bùng phát từ trong cơ thể Ngụy Tùng , hắn bỗng nhiên tung chưởng, một luồng nguyên lực xé tan không khí lao thẳng tới Cổ Yên, lực đạo cuồng mãnh khiến nàng ta phải lùi về sau mười mấy bước!

- Cổ Yên, các ngươi không làm được gì bọn ta đâu. Hừ, ta biết ngươi đặt hy vọng vào tên Lâm Động đó, nhưng ngươi tưởng một mình hắn có thể đối phó được với một Tiên Phù sư và một Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành sao?

Ngụy Tùng nhìn ra xung quanh, dừng tại trên chiếc đỉnh đỏ rực một lúc rồi cười lạnh.

- Lâu như vậy mà hắn không ra, chưa biết chừng đã bị Từ huynh và Tam Đầu Ma Giao liên thủ giết chết rồi! Ta khuyên ngươi hãy sớm rút lui đi. Nếu không có khi không có cơ hội để hối hận đâu!

Ngụy Tùng cười lớn, bọn người Ngụy gia cũng cười hùa theo.

Mạc Trảm và đám người của Hàn Đào vẫn chưa rời đi, rõ ràng bọn chúng muốn xem xem tiếp theo ai sẽ chiếm ưu thế.

Nhưng theo bọn chúng nghĩ, với tình hình bình thường, chắc chắn Lâm Động lành ít dữ nhiều.

Nghe Ngụy Tùng nói vậy, Cổ Yên và đám đệ tử Cổ gia cũng hơi biến sắc mặt. Nếu Lâm Động thật sự thất thủ thì lần này coi như bọn họ thất bại hoàn toàn rồi, không chỉ không có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả mà ngay thoát thân thế nào cũng thành vấn đề!

Cổ Yên cắn môi, ánh mắt đầy lo lắng nhìn chiếc đỉnh.

- Ha ha, xem ra kết quả khiến ngươi thất vọng rồi!

Thế nhưng khi đám đệ tử Cổ gia còn đang bất an thì một tiếng cười quen

thuộc bỗng nhiên vang lên, nhất thời mọi người nhìn thấy một đạo hồng quang bay ra từ Phần Thiên Đỉnh, cuối cùng thân hình của Lâm Động cũng hiện ra.

Khi hắn hiện thân, không khí xung quanh hồ nước như đông cứng lại, nụ cười trên gương mặt bọn Ngụy Tùng cứng đờ, vẻ mặt Mạc Trảm và thế lực các phương cũng đầy ngưng trọng.

Không ngờ Lâm Động lại ra được! Lẽ nào hắn đã giải quyết được Từ Vẫn và Tam Đầu Ma Giao?

Bọn Mạc Trảm nhìn nhau, cùng nhận ra sự kinh hãi trong mắt đối phương, rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 853

Xuống Đáy Hồ

Gã thanh niên gầy gò đứng trên không trung, hai cánh tay buông thõng, trên gương mặt là nụ cười dường như rất ôn hòa, nhưng trước nụ cười đó, tất cả những người đứng xung quanh hồ nước đều không dám có bất cứ động tĩnh gì.

Ngụy Tùng nhìn Lâm Động, nụ cười trào phúng đông cứng trên gương mặt trở nên vô cùng khó coi. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, trong cổ họng phát ra âm thanh cổ quái, nhất thời khóe miệng giật giật, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh.

- Từ huynh đâu?

Giọng Ngụy Tùng có phần khàn đặc.

- Bị ta giải quyết rồi!

Lâm Động nhìn Ngụy Tùng rồi cười, nói với vẻ không để tâm.

Không khí vốn có phần yên tĩnh bỗng chốc đông cứng vì câu nói của Lâm Động. Không ít người đều thầm hít vào một hơi khí lạnh. Sắc mặt bọn Mạc Trảm, Hàn Đào cũng ngưng trọng, thầm thấy may mắn vì không bị lòng tham khiến đầu óc lú lẫn. Ai có thể ngờ nổi một kẻ nhìn có vẻ vô hại kia lại lợi hại đến mức đó!

Đó là một Tiên Phù sư và một Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành a! Vậy mà hắn lại giải quyết được hai người đó với thực lực Cửu Nguyên Niết Bàn!

Ánh mắt Ngụy Tùng lúc này có phần sửng sốt, mãi lúc sau mới bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Lâm Động đã có thêm sự sợ sệt. Đám người Ngụy gia phía sau hắn

cũng không còn hung hăng như trước nữa.

Đương nhiên không chỉ có bọn chúng cảm thấy chấn động, ngay cả mấy người Cổ Yên, vẻ mặt cũng đầy vẻ không thể tin nổi. Hiển nhiên bọn họ chưa thể tin nổi sự thật rằng Lâm Động đã giải quyết được một Tiên Phù sư!

- Ngươi… ngươi có biết Từ huynh là ai không? Sư phụ của hắn là Tà Cốt lão nhân, Cung phụng của Tà Phong Động Thiên. Ngươi dám hạ sát thủ với hắn?

Đến khi tỉnh thần lại, Ngụy Tùng gầm lên.

- Tà Cốt lão nhân?

Nghe vậy, ánh mắt mấy người Cổ Yên đều biến đổi, hiển nhiên bọn họ đã nghe thấy cái tên này.

Nhưng Lâm Động chẳng có chút dao động nào, ngay cả mấy trăm đệ tử Nguyên Môn hắn còn dám tiêu diệt, huống hồ gì là một gã đệ tử của Cung phụng. Lẽ nào Tà Cốt lão nhân hung hãn hơn cả Tam đại Chưởng môn của Nguyên Môn sao?

- Ngụy Tùng, hôm nay là Từ Vấn muốn hạ sát thủ với Lâm Động, hắn chỉ phòng vệ mà thôi. Chuyện này dù cho Tà Cốt lão nhân có biết cũng chẳng thể nói gì. Ở Loạn Ma Hải những chuyện như thế này chẳng có gì lạ cả!

Cổ Yên lạnh lùng nói.

- Hừ, mặc xác ngươi có lý do gì, ngươi hãy đợi mà giải thích với Tà Cốt Cung phụng đi!

- Có phải ngươi cũng muốn như hắn không?

Lâm Động nheo mắt nhìn Ngụy Tùng, tay vung lên, nhất thời chiếc đỉnh đỏ rực nghiêng xuống, nơi miệng đỉnh lấp lánh ánh hồng quang.

Bọn Ngụy Tùng thấy vậy, sắc mặt nhất thời kịch biến vội vàng lùi về phía sau.

- Trong vòng mười lần đếm, không cút thì chết!

Ánh mắt Lâm Động dần lạnh băng, lan tỏa sát ý lạnh lẽo.

Ngụy Tùng nghe vậy, sắc mặt biến đổi liên hồi, nhưng cuối cùng cũng phẩy ống tay áo, hầm hầm nói:

- Cổ Yên, các ngươi cũng đừng đắc ý, các ngươi giết Từ Vẫn, chuyện này sẽ không giải quyết dễ dàng như vậy đâu! Ta cho ngươi hay, lần này Đại sư huynh của Từ Vẫn đã ra tay với Cổ Vân Thiên, Cổ gia các ngươi trong Võ hội lần này chắc chắn đại bại!

- Ngươi nói cái gì?

Cổ Yên quát lên.

- Ha ha, đến lúc đó rồi ngươi sẽ biết thôi!

Ngụy Tùng cười lớn, nhìn Lâm Động một cái rồi vung tay dẫn bọn người Ngụy gia rời đi.

Lâm Động bình thản nhìn đám người Ngụy Tùng rút chạy, cũng không có ý định ra tay. Giờ ở Huyền Linh Đảo người đông rất phức tạp, muốn phong tỏa thông tin hắn giết Từ Vẫn là không thể. Nếu động thủ giết hết bọn Ngụy Tùng nữa thì có lẽ sẽ gây nên nhiều phiền phức hơn. Hơn nữa với thực lực của Ngụy Tùng, hắn cũng khó lòng tạo được sức uy hiếp thực chất.

Sau khi Ngụy gia rút lui, cường giả của thế lực các phương ở xung quanh hồ nước chỉ có thể lắc đầu bất lực. Nhìn gương mặt lạnh lùng của Lâm Động, sau đó quay sang nhìn nhau rồi chủ động giải tán. Lúc này bọn chúng cũng không có dũng khí nghĩ đến Sinh Sinh Huyền Linh Quả trong tay Lâm Động nữa!

Chỉ trong mấy phút, mọi người bao gồm cả Mạc Trảm, Hàn Đào đều rời khỏi nơi thị phi này.

Xung quanh hồ nước nhanh chóng trở nên yên tĩnh, tất cả rời đi để lại một đống tàn tích.

Lâm Động cũng đáp xuống đất, bàn tay vẫy một cái, Phần Thiên Đỉnh biến thành một đạo hồng quang bay vào trong cơ thể, sau đó hắn mới quay người lại nhìn về phía Cổ Yên.

Cổ Yên có phần cảm thán, ai mà ngờ được gã thanh niên hơn mười ngày trước được Cổ Nhã nhặt về, trong mắt nàng không khác gì một gã phế nhân, cuối cùng lại lợi hại đến như vậy.

Lâm Động nhìn Cổ Yên, bàn tay nắm lại, hai quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả hiện ra, sau đó hắn ném một quả cho Cổ Yên:

- Cái này đổi cho một vạn Huyền Nguyên Đan!

Cổ Yên vội vàng bắt lấy. Sinh Sinh Huyền Linh Quả vừa cầm vào tay, Sinh Khí dồi dào nhất thời khiến gương mặt lạnh lùng của nàng ánh lên một màu hồng, nàng khẽ cắn môi:

- Cảm ơn!

Nàng hiểu rõ ràng thật sự một vạn viên Huyền Nguyên Đan không là gì so với Sinh Sinh Huyền Linh Quả này, lần này nếu không phải nhờ có Lâm Động thì có lẽ không đến lượt nàng có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả như thế này!

- Lần đầu đến Loạn Ma Hải, gặp được cũng là duyên phận!

Lâm Động cười, lúc này hắn cũng không còn sự lạnh lùng như trước đây nữa, dọc đường đến đây, bọn Cổ Yên cũng giúp hắn không ít.

Lâm Động nói xong, xoay người tiến lại chỗ của Cổ Nhã, đưa tay về phía cô

nàng thiếu nữ, lại một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả hiện ra. Sau đó hắn đưa cho nàng ta trước ánh mắt ngưỡng mộ của đám đệ tử Cổ gia.

- Cái này… cho ta sao?

Cổ Nhã nhìn Sinh Sinh Huyền Linh Quả, mặc dù trong lòng rất muốn nhưng lại không dám nhận, rụt rè nhìn Lâm Động, hỏi.

- Nha đầu này, nếu không nhờ có ngươi thì có lẽ ta bị Yêu thú ăn mất rồi. Mạng của ta quý hơn một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả nhiều lắm chứ!

Lâm Động cười, nhét Sinh Sinh Huyền Linh Quả vào tay Cổ Nhã, lúc này nàng mới mừng rỡ nhận lấy.

- Sau này các ngươi định làm gì?

Lâm Động quay sang Cổ Yên hỏi.

- Ta muốn ở đây dùng Sinh Sinh Huyền Linh Quả đột phá Sinh Huyền Cảnh!

Cổ Yên trầm ngâm, hai tháng nữa là Võ hội Ngũ gia bắt đầu, nếu nàng đột phá được Sinh Huyền Cảnh thì chắc chắn sức mạnh Cổ gia sẽ tăng lên một chút.

Lâm Động nghe vậy thì gật gù, nhất thời hắn nhìn về mặt hồ trong veo bình lặng, nói:

- Giờ ta có việc phải xuống đáy hồ một chuyến. Ở dưới dó chắc chắn có rất nhiều nguy hiểm, nếu các ngươi muốn đi xuống, ta cũng không ngăn cản, nhưng ta không thể đảm bảo an toàn cho các ngươi được!

Trước nay Lâm Động vốn luôn thận trọng, hắn không tin dưới đáy hồ vô cùng an toàn, nếu không thì Tam Đầu Ma Giao sớm đã liều mạng chiếm lấy Địa Tâm Sinh Linh Tương rồi.

Cổ Yên hơi khựng người vì lời nói của Lâm Động, nhất thời nàng nhìn mặt

hồ, trong lòng dự đoán được chắc chắn hắn có mục đích gì đó, nhưng nàng cũng hỏi gì thêm. Lần này Cổ gia đã có được không ít thứ từ chỗ của Lâm Động, nếu muốn làm gì nữa thì thật hơi quá tham lam rồi.

- Ừm, vậy ngươi đi đi! Cẩn thận một chút, nếu đủ thời gian thì bọn ta sẽ hộ pháp ngoài này giúp ngươi một chút.

Cổ Yên ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

Lâm Động gật đầu cười, sau đó vỗ nhẹ lên đầu Cổ Nhã một cái, cuối cùng mới quay người đi về phía hồ nước.

- Lâm Động đại ca cẩn thận nhé!

Cổ Nhã ở đằng sau vẫy vẫy tay.

Lâm Động quay lưng về phía nàng vẫy tay, sau đó tùm một tiếng nhảy xuống hồ, nguyên lực bao bọc quanh người nhanh chóng bơi xuống đáy.

- Cổ Yên tỷ, sao hắn lại xuống đáy hồ? Có phải dưới đó có bảo vật gì không?

Một gã đệ tử Cổ gia khẽ hỏi.

Cổ Yên nhìn người đó một cái:

- Làm người phải biết đủ, ăn nhiều quá cẩn thận vỡ bụng mà chết!

Gã đệ tử đó lúng túng gật đầu, không dám nói gì thêm.

- Truyền lệnh xuống dưới, dựng trại ở đây, xem xét động tĩnh xung quanh, ta phải bế quan xung kích Sinh Huyền Cảnh!

Cổ Yên phẩy tay, nhất thời nhảy lên một tảng đá lớn ngồi xuống, ánh mắt nhìn mặt hồ một lúc rồi mới thu lại. Bàn tay co lại, Sinh Sinh Huyền Linh Quả lập tức xuất hiện, sau đó hai mắt nàng cũng từ từ nhắm lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 854

Phía Sau Dòng Nham Thạch

Ào ào!

Nguyên lực nhất thời bao bọc quanh người Lâm Động, nguồn năng lượng dồi dào khiến Lâm Động tựa con cá bơi nhanh chóng xuống đáy hồ.

Nhìn từ bên ngoài, dường như diện tích của hồ nước này rất rộng, nhưng khi xuống sâu bên dưới mới nhận ra bề mặt chỉ như một góc của ngọn băng sơn. Ở bên trong nó nhìn xuống, vùng tối đó tựa cái miệng lớn đen ngòm của Ác ma khiến người ta phải dựng tóc gáy.

Càng dần xuống sâu, Lâm Động phát hiện ra ở đây không hề có bất cứ sinh vật nào sinh sống. Điều này khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, bởi vì sinh cơ ở đây rất đậm đặc, vốn dĩ là nơi thích hợp cho sự sống. Nhưng quái lạ là sao ở một hồ nước rộng lớn thế này lại chẳng có nổi một con cá nhỏ. Tinh thần lực của hắn không ngừng tỏa ra, nhưng chỉ nhận lại sự tĩnh lặng chết chóc.

Cảnh tượng quỷ dị này cũng khiến Lâm Động càng thêm cảnh giác, nguyên lực cuộn trào trong cơ thể, năng lượng lan tỏa khắp tứ chi sẵn sàng ứng phó với bất cứ biến cố nào.

Âm thanh phát ra khi bơi khẽ vang lên, Lâm Động lướt mắt nhìn xuống đáy hồ tối đen, bỗng nhiên hắn cảm thấy dường như nhiệt độ nước hồ tăng lên không ít.

- Hồ nước này có chút quái dị!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lâm Động, hắn lại lặn xuống sâu thêm một

chút. Hơn chục phút sau, trong vùng tối vô tận bỗng có chút ánh sáng đỏ lóe lên, đồng thời nước hồ cũng ngày một nóng hơn.

Ục ục ục!

Lâm Động càng xuống sâu, vùng sáng đỏ ngày một rộng, sau đó hắn nhìn thấy vùng sáng ấy lan đến tận một vùng dung nham vô tận!

Dung nham đỏ rực chảy tràn dưới đáy hồ tựa như một tấm thảm đỏ. Dung nham sôi ùng ục, đồng thời cũng khiến nước hồ xung quanh nóng rực lên.

Lâm Động sững người nhìn, sau đó không kềm được chẹp miệng, hiển nhiên đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng lửa và nước cùng tồn tại như thế này!

- Đầu Tam Đầu Ma Giao nói dưới đáy hồ có Địa Tâm Sinh Linh Tương, nhưng hiện giờ lại chẳng có bất cứ thứ sóng năng lượng nào cả!

Lâm Động rất nhanh đã sực tỉnh, quét mắt ra xung quanh, tinh thần lực cũng nhanh chóng lan tỏa. Nhất thời hắn chau mày lại, bởi vì hắn phát hiện ở vùng dung nham kia không có bất cứ một tia năng lượng nào chứ đừng nói đến Địa Tâm Sinh Linh Tương gì đó!

- Lẽ nào tin tức của nó là giả?

Lâm Động chau mày, nhất thời lắc lắc đầu. Tuy không thể tin tưởng hoàn toàn lời nói của Tam Đầu Ma Giao, nhưng chắc chắn cũng có vài phần là sự thật. Hơn nữa nó cũng nên biết tin tức giả rất dễ bị vạch trần, đến lúc đó với thủ đoạn của Lâm Động thì nó sẽ chẳng thể nào yên ổn được.

- Lẽ nào… là ở dưới dung nham?

Lâm Động nhìn quanh, ánh mắt bỗng dừng lại trên bề mặt dung nham đang ùng ục sôi. Hắn trầm ngâm một chút rồi phẩy tay , Phần Thiên Đỉnh hiện ra, toàn thân hắn chui vào trong đỉnh rồi biến Phần Thiên Đỉnh thành một đạo hồng

quang, chui vào vùng dung nham nóng chảy bên dưới.

Tùm!

Phần Thiên Đỉnh không gặp bất cứ sự cản trợ nào, dễ dàng chui vào trong dung nham. Lâm Động ở bên trong thở phào, xem ra hắn đoán không sai!

Lâm Động ở trong Phần Thiên Đỉnh, tinh thần lực lan tỏa ghi lại cảnh tượng bên dưới dung nham. Khi hình ảnh được phản hồi trở về, ngay cả Lâm Động cũng không khỏi sững sờ.

Phía dưới tầng dung nham là một khu quảng trường rộng lớn, ở đó không có bất cứ thứ gì như dung nham hay hồ nước, bên trên phủ đầy nham thạch một cách chỉnh tề, lan tỏa một thứ khí tức cổ xưa!

Lâm Động bay ra khỏi Phần Thiên Đỉnh, hắn nhìn khu quảng trường, nhất thời thấy kinh ngạc. Rõ ràng quảng trường này được con người xây dựng nên, nhưng không biết rốt cuộc là ai lại giấu cả một quảng trường ở dưới đây?

- Hửm?

Trong khi còn đang trầm ngâm, Lâm Động bỗng nhiên phát hiện ra một luồng sinh cơ đậm đặc tràn tới từ phía xa. Tim hắn rung lên, sau đó nhanh chóng bay tới!

Mấy phút sau, hắn đã nhìn thấy trong trung tâm quảng trường có một cái thạch trì lớn khoảng vài chục trượng. Trong thạch trì ùng ục dung nham đỏ rực. Trong chỗ dung nham ấy lại không ngừng phát ra những điểm sáng màu xanh biếc.

Những điểm sáng xanh biếc đó sau khi bay lên khỏi ao dung nham, liền ngưng tụ lại phía trên, cách bề mặt dung nham khoảng một thước. Nơi đó đã có một đám dung dịch xanh biếc to cỡ bàn tay đang phiêu phù lơ lửng. Một thứ sinh cơ đậm đặc đến mức khó có thể hình dung nổi cuồn cuộn lan tỏa ra, dường như

không gian ở xung quanh cũng trở nên hừng hực sức sống.

- Quả nhiên là Địa Tâm Sinh Linh Tương!

Lâm Động nhìn đám dịch thể xanh biếc với ánh mắt rực cháy. Dưới lòng đất luôn sinh ra những thứ kỳ bảo, giống như Địa Tâm Dựng Thần Diên trước đây hay Địa Tâm Sinh Linh Tương bây giờ vậy, đều là đồ tốt có thể gặp chứ không thể cầu, vô cùng có ích cho việc tu luyện.

Lâm Động liếm môi, nhưng hắn vốn cẩn thận, không hề bị mất lý trí trước sự mê hoặc của Địa Tâm Sinh Linh Tương. Nơi đây có Địa Tâm Sinh Linh Tương thì chắc chắn sẽ không thể dễ dàng lấy được. Nếu không thì Tam Đầu Ma Giao sao có thể không lấy cơ chứ?

Lâm Động bắt đầu nhìn kỹ hơn xung quanh thạch trì, gần như nhìn từng tấc một. Mãi lúc lâu sau hắn mới phát hiện trên mặt đất đỏ rực mơ hồ có phát ra ánh sáng đỏ rất mờ nhạt.

Những tia sáng đỏ này không hề rõ ràng, cộng với màu đỏ của mặt đất bên dưới, nên nếu không nhìn kỹ thì khó lòng mà nhận ra được.

- Là một trận pháp!

Lâm Động không nhận ra bất cứ sự nguy hiểm nào từ trận pháp kia, nhưng hắn hiểu sự tĩnh lặng này mới là thứ khủng bố nhất.

Lâm Động xoa cằm, trầm ngâm một chút rồi bỗng vung tay, một đạo hắc ảnh hiện ra, chính là Ma thi mà hắn có được từ Dị Ma Vực!

- Đi!

Lâm Động búng tay, Ma thi lập tức bay ra, nhanh chóng chui vào thạch trì, vươn tay ra, tóm lấy Địa Tâm Sinh Linh Tương!

Uỳnh!

Nhưng ngay khi Ma thi sắp vào đến phạm vi thạch trì, đồng tử của Lâm Động bỗng nhiên co rút lại, bởi vì hắn nhìn thấy ánh sáng xung quanh thạch trì đột nhiên sáng chói lên, một trận pháp khổng lồ hình thành trên mặt đất, nhất thời một tia sáng đỏ rạch tan không khí bắn thẳng lên Ma thi!

Bùm!

Vào khoảnh khắc va chạm, thân thể Ma thi rung lên dữ dội, Lâm Động hít một hơi khí lạnh, nhìn thấy Ma thi với thân thể vô cùng cứng cỏi, nhanh chóng biến thành tro bụi!

- Hự!

Vào khoảnh khắc Ma thi biến thành tro bụi, Lâm Động hự lên một tiếng, trong Ma thi có một chút Nguyên thần của hắn, và bây giờ nó cũng đã biến thành hư vô cùng với Ma thi!

- Trận pháp thật khủng bố!

Ánh mắt Lâm Động trở nên nặng nề, nhục thể của Ma thi rất cứng rắn, dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành tấn công toàn lực cũng chưa chắc có thể hủy hoại được nó. Thế nhưng lúc này chỉ một tia sáng nhỏ đã biến nó thành tro bụi, đủ thấy lực sát thương của tia sáng đó khủng khiếp đến thế nào?

- Quả nhiên Tam Đầu Ma Giao không nói hết sự thật!

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên. Lúc đầu hắn đã nghĩ lời nói của Tam Đầu Ma Giao có điểm mờ ám, quả nhiên là vậy. Nếu lúc trước hắn lỗ mãng đi cướp đoạt Địa Tâm Sinh Linh Tương thì có lẽ hiện giờ hắn đã biến thành tro bụi rồi, mà lúc đó Tam Đầu Ma Giao cũng có thể phá vỡ Phần Thiên Đỉnh thoát đi!

Lâm Động nheo mắt, nhìn thạch trì một lúc lâu, bỗng cười lạnh một tiếng, tay vung lên, Phần Thiên Đỉnh biến thành một đạo hồng quang bay vào thạch trì.

- Nếu ngươi đã không nói thật thì để ngươi đi thử trước xem sao!

Phần Thiên Đỉnh nhanh chóng chui vào thạch trì rồi nghiêng đi, một thân ảnh rơi ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 855

Lấy Được Bảo Vật

Soạt!

Một thân ảnh nam tử trọc đầu rơi ra khỏi Phần Thiên Đỉnh. Ngay khi phát hiện ra mình đã thoát khỏi sự trói buộc của Phần Thiên Đỉnh thì một sự mừng rỡ xuất hiện trên mặt gương mặt của gã nam tử trọc đầu đó, nhưng khi nụ cười còn chưa kịp lan rộng thì hắn đã nhìn thấy Lâm Động đang khẽ mỉm cười nhìn hắn ở cách đó không xa.

Nhìn thấy nụ cười đó, trong lòng Tam Đầu Ma Giao bỗng cảm thấy có chút bất an, nhất thời ánh mắt khẽ dịch chuyển, cái thạch trì dung nham quen thuộc đập vào tầm mắt, đồng tử hắn mạnh mẽ co rút lại, sự kinh hãi lập tức hiện lên trên gương mặt hắn.

- Tên khốn kiếp!

Tam Đầu Ma Giao gầm lên, nhất thời nguyên lực hùng hồn bùng phát định tháo chạy.

Rõ ràng Tam Đầu Ma Giao không hề xa lạ gì với chỗ này, mà hắn cũng hiểu rất rõ ràng sự lợi hại của thạch trì dung nham, chưa biết chừng còn đã chịu khổ ở đây không ít rồi.

Lâm Động nhìn Tam Đầu Ma Giao phản ứng rất nhanh, cười nhạt một tiếng, ngay sau đó hắn đã thấy xung quanh thạch trì bỗng nhấp nháy ánh sáng đỏ, trận pháp khủng bố kia nhanh chóng xuất hiện.

Uỳnh!

Ánh sáng ngưng tụ, một đạo hồng quang lại bắn ra. Lâm Động không hề cảm nhận được chút năng lượng nào từ nó, nhưng hắn biết, nó mang theo một sức hủy diệt vô cùng khủng khiếp!

Xoẹt!

Tốc độ hồng quang cực nhanh, thân thể Tam Đầu Ma Giao vừa rút lui thì hồng quang đã bắn thẳng lên người hắn!

Phụt!

Tia sáng nhìn rất mỏng manh, nhưng Tam Đầu Ma Giao lại giống như bị trúng trọng kích, một ngụm máu tươi bắn ra, một cánh tay rung lên dữ dội, nhất thời chỗ ánh sáng đỏ nhanh chóng lan tỏa, ánh sáng đi đến đâu, cánh tay của hắn tan thành tro đến đấy!

Tam Đầu Ma Giao nhìn thấy vậy, sắc mặt kịch biến, mạnh mẽ nghiến răng dùng tay kia chặt đứt cánh tay đang bị hủy hoại, máu tươi nhất thời phun ra tung tóe.

Cánh tay rơi ra còn chưa rơi xuống đến thạch trì thì đã bị hồng quang biến thành tro bụi rơi lả tả!

Lâm Động ở bên ngoài nheo mắt nhìn, lực sát thương của trận pháp này dường như rất là khủng bố!

Uỳnh!

Trong khi Lâm Động còn đang mải mê suy nghĩ thì trận pháp lại một lần nữa sáng lên, một đạo hồng quang nữa bắn thẳng về phía Tam Đầu Ma Giao!

- Lâm Động, tên khốn kiếp, ta phải phanh thây ngươi thành trăm mảnh!

Tam Đầu Ma Giao không ngừng gào thét, hắn không ngờ Lâm Động không những không trúng kế của hắn mà còn ném hắn vào trận pháp làm đá dò đường

như vậy!

- Phụt phụt!

Tam Đầu Ma Giao phun ra một ngụm tinh huyết, một luồng năng lượng cuồng bạo bùng ra từ trong người hắn dung hợp với tinh huyết. Huyết quang biến thành một tấm lá chắn đỏ rực to cỡ một trượng phát ra những tia quang mang chắc chắn.

Quả nhiên để giữ tính mạng Tam Đầu Ma Giao đã phải dùng đến mọi cách!

Vút!

Tấm lá chắn đỏ rực vừa hình thành thì luồng hồng quang bắn thẳng tới, ngay sau đó, lớp phòng ngự của Tam Đầu Ma Giao lập tức hiện lên những vết rạn nứt, cuối cùng bùm một tiếng vỡ tan!

Tam Đầu Ma Giao thảm hại lùi về phía sau, nhưng lần này dựa vào lớp phòng ngự liều mạng kia hắn đã miễn cưỡng chặn được tia hồng quang.

Nhưng dù vậy, vẻ mặt của hắn không hề vui vẻ mà ngược lại còn trở nên nặng nề hơn!

Sự sợ hãi này của hắn, Lâm Động cũng có thể nhận ra, bởi vì Lâm Động nhìn thấy trận pháp bao phủ thạch trì kia bỗng nhiên sáng bừng lên, ngay sau đó là ba đạo hồng quang đồng thời bắn ra.

Công kích của trận pháp đã được tăng cường vì bị chặn đứng trước đó. Như vậy có nghĩa là nếu vào bên trong sẽ rơi vào sự công kích vô cùng tận, mãi đến khi bị giết chết thì thôi!

Xoẹt xoẹt!

Hồng quang bắn tới, Tam Đầu Ma Giao liên tiếp phun ra ba đạo tinh huyết biến thành ba tấm lá chắn nữa.

Lá chắn lại vỡ tan, nhưng rồi ngay sau đó lại thêm năm tia hồng quang khác nữa bắn ra, sự công kích này dường như không bao giờ ngừng lại!

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng mà lạnh lùng nhìn Tam Đầu Ma Giao càng ngày càng thảm hại, khí tức cũng càng ngày càng yếu đi, nguyên lực cũng bắt đầu cuộn trào. Trong thời gian quan sát Tam Đầu Ma Giao bị tấn công, hắn cũng phát hiện ra một số điều. Lực sát thương của trận pháp này tuy mạnh, nhưng dường như phải có thời gian để tụ lực. Tuy thời gian tụ lực đó rất ngắn, nhưng đúng là vẫn có. Đó có lẽ là cơ hội duy nhất để hắn đột phá!

Lâm Động nhìn chằm chằm vào trận pháp, thân thể hơi nghiêng về phía trước, đợi thời cơ tốt nhất để động thủ.

Hắn không phải đợi lâu, ngay khi lại có một tia hồng quang khác bắn ra, hai mắt Lâm Động lóe lên tinh quang.

Vút!

Đôi cánh Thanh Long hiện ra, hắn biến thành một đạo thanh quang bay thẳng vào trong trận pháp với tốc độ kinh người, sau đó bàn tay nắm lại, hấp lực bùng phát kéo Địa Tâm Sinh Linh Tương ra.

Soạt!

Địa Tâm Sinh Linh Tương màu xanh biếc bay lên, nhanh chóng rơi vào tay Lâm Động! Ngay khi cầm được Lâm Động lập tức vỗ cánh bỏ chạy!

Thế nhưng vào đúng lúc ấy, trận pháp lại một lần nữa sáng lên, hai đạo hồng quang rạch tan không gian bắn thẳng tới.

Vẻ mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn tia sáng bắn tới, tâm thần khẽ động, Phần Thiên Đỉnh lao tới hai đạo ánh sáng.

Keng keng!

Âm thanh giòn tan vang lên trong quảng trường, ánh sáng trên Phần Thiên Đỉnh gần như lập tức tối sầm lại, nhưng cũng may đã chặn được hai đạo hồng quang đó!

Lâm Động điểm chân lên Phần Thiên Đỉnh, xoẹt một cái bay ra khỏi thạch trì, thế nhưng khi sắp ra khỏi phạm vi công kích của trận pháp thì bỗng một tràng cười nham hiểm vang lên.

- Tiểu tử, ngươi muốn chạy sao? Không dễ vậy đâu? Nếu ngươi đã hung hăng như vậy, thì cùng chết ở đây đi!

Toàn thân Tam Đầu Ma Giao đầy máu, thậm chí đã đứt một cánh tay, đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Động, vẻ mặt đầy oán độc, sau đó thân thể hắn nhanh chóng phình to ra!

- Tự bạo sao?

Lâm Động thấy vậy, đồng tử lập tức co rút lại.

Bùm!

Hắn vừa dứt lời thì toàn thân Tam Đầu Ma Giao đã nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, một luồng năng lượng chấn động dâng trào khiến Lâm Động phụt máu, bị đẩy vào trung tâm thạch trì.

Uỳnh uỳnh!

Lâm Động quệt máu trên khóe miệng, sắc mặt tối sầm lại, ngẩng đầu lên thì thấy ánh sáng bùng phát quanh thạch trì, mấy chục tia sáng bắn ra, vây chặt xung quanh hắn!

- Không xong!

Thấy số lượng hồng quang nhiều đến như vậy, sắc mặt Lâm Động cũng tái đi, ánh mắt lấp lánh một trận rồi bỗng nhìn về phía dung nham phía dưới.

- Liều thôi!

Lâm Động nghiến răng, rồi biến thành một luồng hồng quang lao tùm xuống thạch trì.

Phụt phụt!

Vào khoảnh khắc hắn nhảu vào trong thạch trì, những luồng hồng quang bỗng nhiên đông cứng lại rồi biến mất.

Nhưng Lâm Động căn bản không thể nhìn thấy cảnh tượng đó, bởi vì sau khi nhảy vào thạch trì, hắn cảm thấy thân thể mình rất nhanh đã chìm xuống, vốn tưởng sẽ cảm thấy nóng rực, nhưng hắn lại không hề cảm thấy gì khác lạ. Một lúc sau, hắn cảm thấy kỳ quái liền mở mắt ra, thì nhìn thấy một thế giới bên dưới dung nham cách biệt với bên ngoài!

- Đây là… Lâm Động nhìn cảnh tượng trước mặt, trên nét mặt hiện vẻ chấn kinh khó lòng tả thành lời.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 856

Không Gian Thần Bí

Xuất hiện trong tầm mắt Lâm Động là một vùng không gian hắc ám rộng lớn vô tận. Nhìn vào vùng không gian này, bóng đêm như xâm nhập vào tận xương tủy khiến người ta sợ hãi.

Đương nhiên, điều khiến Lâm Động chấn kinh không phải bóng tối mà là trong đó có rất nhiều dòng sông dung nham chầm chậm chảy. Những dòng sông này đan xen nhau xuyên qua bóng tối tạo nên những đường mạch phức tạp.

Lâm Động ở trên cao nhìn xuống, những dòng sông nham thạch này tựa những con cự long nằm cuộn mình trong bóng tối.

Lâm Động nhìn thấy vô số những dòng sông dung nham hàng vạn trượng chảy đan xen nhau, đây là cảnh tượng hoành tráng nhất mà hắn từng được thấy. Thật sự hắn không thể tưởng tượng nổi thần thánh phương nào lại có bản lĩnh kinh thiên động địa thế này!

- Ực!

Cuối cùng hắn nuốt nước miếng một cái, nhìn về phía sau. Ở đó có một quầng sáng đỏ rực lớn khoảng hơn chục trượng. Vừa rồi hắn nhảy vào từ đó, không ngờ bên dưới thạch trì lại chẳng hề có dung nham mà lại là một vùng không gian hắc ám thần bí!

Lâm Động siết chặt nắm tay, thế giới ở đây quả thật quá ẩn mật, hắn vốn tưởng quảng trường đỏ ngoài kia đã là bí mật dưới đáy hồ, nhưng giờ xem ra có lẽ đó chỉ là bề ngoài, bí mật thật sự là không gian dưới thạch trì này mới đúng!

Có lẽ chỗ này Tam Đầu Ma Giao kia cũng chưa phát hiện ra. Đương nhiên nếu không phải quá nguy cấp thì Lâm Động cũng sẽ không nhảy xuống đây.

- Rốt cuộc đây là nơi đâu?

Lâm Động nhíu mày, hắn đã bắt đầu bình tĩnh lại. Chỗ này cường giả bình thường căn bản không thể dựng nên được. Hơn nữa xây dựng ở một nơi bí mật như thế này, hiển nhiên là không muốn cho người ngoài biết đến.

Không gian này không có một ai đáp lời, tĩnh lặng đến chết chóc.

Ở nơi thần bí khó đoán này, Lâm Động không dám tùy tiện, hắn hiểu chỉ cần sai sót một chút thôi cũng rất có thể mất mạng như chơi.

Vì thế hắn chỉ đứng ở bên ngoài vầng sáng đỏ thông với thạch trì, ánh mắt khôi phục sự sắc bén tỉ mỉ quan sát những dòng sông dung nham.

Rất nhanh đã qua gần một tiếng đồng hồ, sau một thời gian quan sát, trong đôi mắt hắn cũng bắt đầu hiện lên sự kinh ngạc.

Vì hắn phát hiện dường như những dòng dung nham này hợp thành một thứ trận pháp khổng lồ nào đó!

Tổng diện tích của trận pháp có lẽ phải đến mười vạn trượng. Quy mô lớn như vậy khiến Lâm Động cũng phải sững sờ, mãi lúc sau hắn mới tỉnh lại được!

Bản lĩnh thật đáng sợ, không ngờ lại bố trí được trận pháp như thế này!

Lâm Động quệt mồ hôi, hắn không nghi ngờ gì trận pháp này có thể hủy hoại cả thiên địa. Hiển nhiên nếu rơi vào trong, dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh cũng chết là chắc chắn. Thậm chí cả những cường giả Chuyển Luân Cảnh như Ứng Huyền Tử, Thiên Nguyên Tử cũng sẽ rất thê thảm!

Nhưng điều khiến Lâm Động nghi hoặc đó là rốt cuộc ai lại dựng nên trận pháp này ở đây? Hơn nữa, là có mục đích là gì?

Lâm Động chau mày, trong lòng bị vấn đề đó quấy nhiễu mãi, ánh mắt thì không ngừng quét nhìn xung quanh để mường tượng trận pháp dung nham này.

- Đã là trận pháp thì phải có trung khu!

Lâm Động đưa mắt nhìn dọc theo từng dòng nham thạch, sau một lúc lâu hắn phát hiện tất cả dòng nham thạch ở đây đều gặp nhau tại một điểm.

Đó là một hồ dung nham lớn khoảng vài nghìn trượng. Dung nham đỏ rực không ngừng nổ bong bóng ùng ục, nhiệt độ của nó có thể khiến một cường giả Sinh Huyền Cảnh tức khắc biến thành tro bụi.

Lâm Động nhìn chăm chăm vào hồ nham thạch, nhất thời đồng tử bỗng co rút lại.

Hắn nhìn thấy ở trung tâm hồ nước có một thứ gì đó… là một cỗ quan tài đá!

Cỗ quan tài đá chỉ có một màu đỏ, lặng lẽ hiện lơ lửng phía trên dung nham, nhìn giống như được đúc từ tinh thể màu đỏ vậy. Cỗ quan tài không có nắp, vì thế Lâm Động nhìn thấy bên trong có người nằm!

Nhờ ánh sáng từ dung nham, Lâm Động mơ hồ nhìn thấy dường như đó là một nam tử, gương mặt tuấn dật, dù hai mắt nhắm chặt, nhưng giữa trán vẫn toát ra vẻ uy nghiêm, mái tóc dài đỏ rực như ngọn lửa.

Lâm Động nhìn nam tử thần bí nằm trong cỗ quan tài đá, nhất thời hắn chợt nhận ra huyết dịch trong người mình đột nhiên sôi lên. Hắn vội vàng chuyển ánh mắt ra chỗ khác, lúc này huyết dịch mới bình tĩnh trở lại!

Rốt cuộc nam tử thần bí kia là ai mà đáng sợ như vậy? Chỉ nhìn chăm chú một lúc mà huyết dịch đã có dấu hiệu sôi sục, hơn nữa đó lại là trong trạng thái chưa biết đối phương sống chết thế nào. Nếu người đó tỉnh lại, lẽ nào hắn chỉ cần trừng mắt là Lâm Động sẽ biến thành tro bụi sao?

- Ực!

Lâm Động nuốt một ngụm nước bọt, bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Mọi thứ trong không gian thần bí này thật quỷ dị và khủng bố!

Cỗ quan tài đá lửng lơ trên những dòng sông dung nham, tuy cỗ quan tài không lớn, nhưng Lâm Động có thể cảm nhận được từng đợt sóng năng lượng lan tỏa ra từ đó đã điều khiển sự vận hành của toàn bộ tòa trận pháp khổng lồ bên dưới!

Từng đợt năng lượng đó chảy trong dòng sông dung nham, lan tỏa khắp nơi, bao trùm lấy phiến không gian này. Cảm giác như đang trấn áp thứ gì đó vậy!

- Trấn áp thứ gì?

Một đạo linh quang lóe lên trong đầu Lâm Động, hắn khựng người lại, sau đó cúi xuống nhìn. Hắn phát hiện trận pháp này vừa hay phong tỏa không gian hắc ám phía dưới!

Ở đó có một vùng không gian đen tối, nơi này đến ánh sáng của dung nham cũng không thể xâm phạm. Chẳng ai biết được ở tận cùng không gian đó che giấu cái gì!

Trận pháp chia không gian ra làm hai nửa, một nửa là chỗ Lâm Động đang đứng, nửa kia là vùng không gian hắc ám phía dưới. Nó giống như trong và ngoài của một cái nhà lao vậy!

- Trận pháp này đang phong ấn thứ gì đó!

Lâm Động nhìn xuống vùng không gian hắc ám, đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí xông thẳng từ bàn chân lên tận đỉnh đầu khiến toàn thân khó chịu. Cảm giác này giống như phía dưới đó có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào hắn vậy!

- Nơi này quá quỷ dị, không thể ở lâu!

Sắc mặt Lâm Động trở nên nặng nề, nơi này quá tà môn, không gian thần bí, trận pháp thần bí, quan tài thần bí, người thần bí… Những thứ này, hiện giờ hắn đều không thể động vào được!

Lâm Động hít sâu một hơi, cố kềm lại tính hiếu kỳ, nhất thời quả quyết quay người, định bay về phía vầng sáng đỏ kia. Tuy bên ngoài nguy hiểm nhưng cũng thoải mái hơn vùng hắc ám khiến người ta sợ hãi này, ít nhất thì chết cũng được rõ ràng một chút!

Lâm Động không chần chừ thêm nữa, nhưng ngay khi hắn quay người thì sắc mặt bỗng kịch biến, sau đó trừng mắt nhìn thấy một đạo bạch quang dịu nhẹ bay ra từ trong cơ thể mình!

Đó chính là Thạch phù thần bí!

Thạch phù bay ra, trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động, bay thẳng xuống phía dưới, sau đó bay tới chỗ của nam tử tóc đỏ nằm trong cỗ quan tài kia!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 857

Lệnh Bài

Xoẹt!

Thạch phù thần bí đột nhiên biến thành một đạo bạch quang dịu nhẹ xé tan bóng tối bay thẳng tới cỗ quan tài phía trên mặt hồ!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, thậm chí Lâm Động còn chưa kịp phản ứng gì. Vì hắn không thể ngờ Thạch phù trước nay vẫn tĩnh lặng nằm trong cơ thể hắn lại đột nhiên có dị động vào lúc này.

Khi sực tỉnh, hắn lập tức dùng tâm thần định kéo Thạch phù trở về. Nhưng lúc này hắn không thể khống chế được Thạch phù nữa, vì thế hắn chỉ có thể mặt mày tái nhợt nhìn Thạch phù xuất hiện bên trên cỗ quan tài đá.

Mồ hôi lạnh nhỏ ra từ trán Lâm Động, nhưng hắn không dám động đậy gì cả. Lúc này hắn không biết nam tử tóc đỏ kia có thân phận như thế nào, hắn cũng không biết người đó còn sống hay đã chết, nếu đánh thức người đó, ai dám đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra?

Dù không đánh thức người đó, vạn nhất Thạch phù lại khiến trận pháp biến đổi, từ đó khiến thứ đang bị trấn áp bên dưới thoát ra ngoài thì hậu quả không thể lường hết được!

Do vậy nói thế nào thì chuyện này cũng không hề tốt!

Nhưng dù có lo lắng đến thế nào thì hắn cũng chẳng biết phải làm gì. Hắn biết rõ lai lịch của Thạch phù, vì thế đương nhiên không thể để nó lại mà bỏ chạy được!

Ầm ầm!

Trước ánh mắt căng thẳng của Lâm Động, trên Thạch phù bỗng tỏa ra một luồng bạch quang, lan tỏa ra, bao phủ lấy nam tử tóc đỏ trong cỗ quan tài.

Lâm Động thấy thế, đầu óc như muốn nổ tung, trong lòng không khỏi hét lên, rốt cuộc Thạch phù muốn làm gì, lẽ nào nó định đánh thức nam tử thần bí kia dậy thật sao?

Lâm Động nhìn chăm chăm vào nam tử đó, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển.

Bạch quang phát ra từ Thạch phù bao quanh nam tử đó, nhưng người đó không hề tỉnh dậy như Lâm Động tưởng tượng, trận pháp khổng lồ bên dưới cũng không có bất cứ dị động gì, lúc này Lâm Động mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó đột nhiên hắn nhìn thấy một đạo hồng quang bắn lên từ trong cơ thể của nam tử tóc đỏ, cuối cùng dừng lại bên cạnh Thạch phù.

Vút!

Sau khi luồng hồng quang xuất hiện, Thạch phù bỗng chốc thu lại ánh sáng, nhất thời lại quay ra, bay trở về trong cơ thể Lâm Động.

Khi Thạch phù chui vào cơ thể Lâm Động, luồng hồng quang cũng đồng thời hiện ra trước mặt hắn. Thấy thế Lâm Động cũng sững người, do dự một chút rồi hắn giơ bàn tay ra, đạo hồng quang đó liền rơi vào tay hắn!

Hồng quang tan đi, biến thành một tấm lệnh bài màu đỏ rực to cỡ bàn tay, chạm vào hơi âm ấm. Tạo hình của chiếc lệnh bài này cổ xưa đơn giản, không hề có hoa văn phức tạp, nhưng lại tỏa ra thứ đại khí khó lòng che giấu!

Lâm Động lật tới lật lui tấm lệnh bài để quan sát. Mặt chính của lệnh bại có chữ Viêm khá cổ xưa, xung quanh chữ Viêm này có một luồng hồng quang bao

phủ, giống như dung nham đang tan chảy vậy.

- Đây là gì nhỉ?

Lâm Động không hiểu, nắm lệnh bài trong tay, hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng đáng sợ dâng trào bên trong nó, nhưng hắn không thể thúc động nó được. Cuối cùng hắn đành chau mày lắc đầu, thận trọng cất tấm lệnh bài đi. Nếu nó là do Thạch phù gọi ra thì chắc chắn cũng có tác dụng gì đó!

Sau khi cất đi tấm lệnh bài, Lâm Động cẩn trọng nhìn lại nam tử đang nằm trong cỗ quan tài, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại! Dường như việc Thạch phù lấy đi đồ trong người nhưng hắn không thể phản ứng vậy!

Lâm Động đứng đó một lúc lâu rồi gãi đầu, Thạch phù vô duyên cớ bay ra rồi lấy về cho hắn một thứ kỳ lạ, nghĩ cũng thật khó hiểu!

Những thứ đồ từ thời Viễn Cổ này lúc nào cũng khiến người ta không hiểu ra làm sao. Từ tình hình vừa rồi, chưa biết chừng Thạch phù thần bí có liên hệ gì đó với nam tử tóc đỏ kia. Nếu vậy thì hắn ta có lẽ là nhân vật từ thời Viễn Cổ rồi!

Lâm Động sững người nhìn một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu, vứt hết suy nghĩ ra khỏi đầu. Hiện giờ không phải lúc nghĩ tới những điều đó!

- Ra khỏi đây trước đã!

Tuy không xuất hiện tình huống nguy hiểm, nhưng Lâm Động đã bị không gian thần bí này khiến cho có chút bất an. Nhất thời hắn không dám chần chừ thêm nữa, bay thẳng ra khỏi quầng sáng đỏ phía sau. Lần này không xuất hiện thêm điều gì bất ngờ nữa, thân ảnh hắn nhanh chóng biến mất!

Sau khi Lâm Động rời đi, không gian hắc ám này lại rơi vào tĩnh mịch, nam tử tóc đỏ vẫn nằm im lìm trong cỗ quan tài, mười ngón tay đan vào nhau đặt trước bụng tỏa ra một sự uy nghiêm.

Leng keng!

Đột nhiên toàn bộ vùng không gian hắc ám vô tận bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, một tiếng xích sắt vang lên, sau đó cả không gian bỗng chốc rung lên dữ dội.

- Grào!

Một tiếng gầm chói tai vọng ra từ sâu trong bóng tối. Ngay sau đó bóng tối bỗng nhiên ba động điên cuồng, một bàn tay khổng lồ hàng vạn trượng xé tan bóng tối, tóm về phía cỗ quan tài.

Uỳnh!

Nhưng ngay khi bàn tay đó sắp chạm vào cỗ quan tài thì tòa trận pháp bên dưới bỗng nhiên bạo động, một dòng dung nham vạn trượng cuộn trào, âm thanh trầm đục như tiếng Long ngâm vọng ra khiến không gian rung chuyển!

Hồng quang bùng phát, chỉ thấy vô số dòng dung nham bỗng chốc đổ xuống, nhất thời trận pháp nối liền với sợi xích đen ngòm, trên sợi xích hiện lên vô vàn đạo phù văn phức tạp.

Dung nham chảy xuống nhuộm đỏ cả sợi xích, sau đó dần dần mới nhìn thấy rõ ràng sợi xích đó đang trói một bàn tay hắc ám khổng lồ!

Phụt phụt!

Sợi xích bị nhuộm đỏ, ngay chổ tiếp xúc với bàn tay hắc ám bỗng nổ ra những đám khói trắng, ngay sau đó vang lên một tiếng gầm thê lương vọng ra từ sâu trong bóng tối. Bàn tay hắc ám giãy giụa điên cuồng nhưng vẫn không thể nào thoát ra được. Cuối cùng nó thu về trong bóng tối, dường như còn có tiếng gầm rú không cam tâm vọng ra!

Sau khi bàn tay ấy rút về, đại trận trở lại yên tĩnh như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Trên mặt hồ dung nham, cỗ quan tài đá vẫn lơ lửng ở đó không hề có chút thay đổi gì. Nam tử tóc đỏ kia vẫn nhắm chặt mắt, chỉ là lần này trên gương mặt người đó bỗng ánh lên một tia hồng quang, mười ngón tay đặt trước bụng khẽ động đậy.

Nhưng dù vậy, người ấy vẫn không tỉnh lại, chỉ là phảng phất dường như có một luồng ý niệm hiện ra, trong đó là tiếng lẩm bẩm trầm khàn:

- Viêm Thần Cổ Bài bị lấy đi rồi!

- Khí tức của Tổ Thạch… hắn cũng bị trọng thương sao?

- Trên người kẻ đó còn có khí tức của Băng Chủ… Nàng ấy cũng vượt qua luân hồi rồi sao?

Giọng nói trầm đục vang vọng trong không gian hắc ám, một lúc sau biến mất, mọi thứ lại trở về tĩnh lặng.

o0o Trên quảng trưởng đỏ rực, thạch trì bỗng nhiên rung động, một thân ảnh nhanh chóng bay ra, đúng lúc ấy trận pháp quanh thạch trì lại vận chuyển, mấy chục tia hồng quang lại bắn ra.

Lâm Động vừa chui ra, thấy vậy sắc mặt kịch biến, miệng mồm đắng nghét, không ngờ đi đâu cũng xui xẻo thế này!

Uỳnh!

Đúng lúc ấy, một đạo hồng quang bỗng bay ra từ túi Càn Khôn trên người hắn, một vòng năng lượng tỏa ra, bắn tan hết những tia hồng quang đang bắn về phía thân thể Lâm Động. Trận pháp cũng dần trở nên yên tĩnh lại.

Tâm thần Lâm Động vốn đang rất căng thẳng, thấy vậy thì sững người, nhất thời quay lại nhìn ánh hồng quang trước mặt, đó là lệnh bài mà Thạch phù mang về cho hắn lúc nãy!

Rõ ràng thứ này có thể khiến người có nó tránh được công kích của trận pháp!

- Phù!

Lâm Động thở phào một hơi, hiện giờ thì hắn yên tâm rồi!

Sau đó Lâm Động ngồi xuống cạnh thạch trì, đưa bàn tay ra, Sinh Sinh Huyền Linh Quả xuất hiện trong tay hắn!

Nếu trận pháp đã vô hiệu với hắn thì cũng có thể coi đây là chỗ tu luyện rất tốt, có trận pháp bảo hộ, hiển nhiên sẽ không bị bất cứ thứ gì quấy nhiễu.

- Ta hãy đột phá Sinh Huyền Cảnh ở đây thôi!

Lâm Động nắm chặt Sinh Sinh Huyền Linh Quả, ánh mắt rực cháy, hắn đã mong chờ đến cảnh giới đó lâu lắm rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 858

Viện Trợ Bên Ngoài

Xung quanh hồ nước có rất nhiều lều trại đã được dựng lên, bóng người qua lại đông đúc, còn có âm thanh náo nhiệt vọng ra.

Những người này chính là người của Cổ gia. Sau khi cuộc tranh giành Sinh Sinh Huyền Linh Quả hạ màn, Huyền Linh Đảo dần trở lại tĩnh lặng, thế lực các phương cũng lần lượt rời đi, chỉ còn đám người của Cổ gia ở lại bảo vệ Cổ Yên tu luyện.

Phía sau doanh địa, trên một tảng đá xanh là một thân ảnh yêu kiều đang tĩnh tọa, một luồng nguyên lực hùng hồn không ngừng tỏa ra từ trên người thân ảnh này.

Xung quanh tảng đá có không ít các đệ tử Cổ gia đang chăm chú nhìn, thỉnh thoảng xì xầm nhỏ to.

- Nguyên lực của Cổ Yên tỷ ngày một mạnh hơn rồi, chắc chắn không lâu nữa là đột phá Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành rồi.

Cổ Anh nhìn Cổ Yên với ánh mắt ngưỡng mộ.

- Hì hì, nếu Cổ Yên tỷ đột phá thì Võ hội lần này, Cổ gia chúng ta sẽ thêm một khả năng giành phần thắng rồi!

Một gã đệ tử Cổ gia đứng bên cạnh phụ họa.

- Đúng thế, Vân Thiên đại ca và Mộng Kỳ tỷ đều là cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong, nếu giờ thêm Cổ Yên tỷ nữa, chắc chắn Cổ gia

chúng ta không cần viện trợ bên ngoài nữa!

- Có điều, lạc quan quá cũng không tốt! Tứ Đại Gia Tộc còn lại cũng không tầm thường, Thân Đồ gia lại càng lợi hại, đoạt Quán quân Võ hội lần trước, danh tiếng của Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt càng uy chấn Hải vực Thiên Phong, nghe nói trước đây không lâu, hắn đã xung kích Sinh Huyền Cảnh Đại thành rồi, đúng là biến thái!

- Đúng thế, Ngụy Chân của Ngụy gia cũng sớm đã là Sinh Huyền Cảnh đỉnh phong, thực lực Ngụy Tùng không thể so sánh được!

- Võ hội lần này xem ra sẽ ác liệt lắm a!

Khi các đệ tử còn đang bàn tán thì Cổ Nhã ngồi bên bờ hồ nhìn xuống mặt hồ tĩnh lặng, bàn tay hờ hững bứt những nhành cỏ bên cạnh, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng.

- Yên tâm, hắn không đơn giản như muội nghĩ đâu! Dù dưới đáy hồ có nguy hiểm thì có lẽ cũng không thể đụng đến cọng lông chân của hắn đâu!

Khi Cổ Nhã còn đang ngẩn ngơ thì một giọng nói truyền tới từ phía sau, sau đó nàng nhìn thấy Cổ Anh khoanh tay trước ngực, đứng phía sau cười mỉm.

Cổ Nhã nghe thấy thế cũng gật đầu, sau đó ngập ngừng nói:

- Nhưng huynh ấy xuống đó đã nửa tháng rồi!

- Lúc này muội cứ yên lặng đợi đi, làm gì cũng vô ích thôi. Nếu muội không yên tâm thì đợi khi Cổ Yên tỷ đột phá thành công, ta sẽ bảo tỷ ấy giúp tìm xem!

Cổ Anh nói. Có lẽ vì trước đó bị Lâm Động chấn nhiếp mà hiện giờ thái độ của Cổ Anh đối với Cổ Nhã cũng tốt hơn rất nhiều.

- Vậy… vậy thì đợi!

Cổ Nhã lưỡng lự một chút rồi gật đầu.

o0o Thời gian dần trôi đi, chớp mắt đã lại nửa tháng nữa trôi qua. Trong nửa tháng này Lâm Động vẫn không có dấu hiệu gì sẽ ra khỏi hồ nước, điều này khiến đám đệ tử Cổ gia khó hiểu, nhưng lại chẳng ai dám xuống dưới tìm. Nhưng điều may mắn là trong một tháng này Cổ Yên đã sắp tu luyện xong.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn điên cuồng tỏa ra từ cơ thể Cổ Yên đang ngồi tĩnh tọa. Áp lực của luồng nguyên lực khiến sắc mặt đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh hiện lên vẻ phấn khích, bọn họ biết đó là dấu hiệu Cổ Yên sắp đột phá!

Áp lực ngày một tăng lên, trước áp lực đó, một số đệ tử đứng gần phải lùi lại một khoảng xa mới chịu đựng nổi.

Uỳnh uỳnh!

Mấy phút sau, nguyên lực bỗng nhanh chóng thu lại về trong cơ thể Cổ Yên, phảng phất có âm thanh như tiếng sấm rền vọng ra!

Nguyên lực cuối cùng chui hết vào cơ thể Cổ Yên, thanh thế trước đó cũng tắt ngấm, sự yên tĩnh quỷ dị chỉ kéo dài vài giây, cuối cùng Cổ Yên chầm chậm mở mắt ra!

Bùm!

Vào khoảnh khắc ấy, một luồng khí tức cường hãn bùng phát, lực xung kích từ luồng khí tức ấy khiến mặt hồ dậy sóng lớn, nhất thời đổ ập xuống như vũ bão!

Cổ Yên vung tay, nguyên lực cuồn cuộn chặn đứng dòng nước, trên gương mặt nàng hiện lên niềm vui mừng khó che giấu.

- Cổ Yên tỷ, chúc mừng tỷ!

Đám đệ tử Cổ gia nhanh chóng quây lại, ôm quyền chúc mừng.

Tâm trạng Cổ Yên lúc này rất tốt, trên gương mặt vốn lãnh đạm lúc này cũng hiện lên nụ cười. Nàng khẽ gật đầu rồi nhìn sang hồ nước, có phần ngạc nhiên nói:

- Hắn vẫn chưa lên sao?

- Ừm, Lâm Động đại ca xuống đó đã một tháng rồi, chẳng có động tĩnh gì cả, Cổ Yên tỷ, tỷ xuống xem thế nào được không?

Cổ Nhã gật đầu lia lịa.

Cổ Yên trầm ngâm một chút:

- Đợi thêm một khoảng thời gian nữa đi, Lâm Động có rất nhiều thủ đoạn, sẽ không dễ gặp bất trắc đâu. Nếu hắn có tính toán từ trước, ta xuống đó lại làm phiền hắn thì không hay!

Cổ Nhã nghe vậy cũng chỉ biết gật đầu.

- Thời gian qua có chuyện gì không?

Cổ Yên quay lại hỏi Cổ Anh.

- Có, bọn muội nhận được Nguyên thần Truyền tin tử Cổ gia, nhưng vẫn cần Cổ Yên tỷ mở.

Cổ Anh vội gật đầu rồi lấy ra một miếng ngọc huyết sắc.

- Nguyên thần Truyền tin?

Cổ Yên nhíu mày, nhận lấy miếng huyết ngọc, sau đó dùng tâm thần đọc tin tức bên trong. Sắc mặt nàng nhanh chóng hiện lên vẻ phẫn nộ.

- Cổ Yên tỷ, có chuyện gì vậy?

Bọn Cổ Anh thấy thế thì giật mình, vội hỏi.

- Vân Thiên đại ca bị đánh trọng thương rồi!

Giọng nói của Cổ Yên lạnh băng, mang đầy nộ ý.

- Cái gì?

- Vân Thiên đại ca bị đánh trọng thương? Huynh ấy đã xung kích Sinh Huyền Cảnh Đại thành rồi mà?

- Là kẻ nào làm?

Tất cả đệ tử đều thất kinh, vẻ mặt đều trở nên khó coi.

- Có lẽ là Ngụy gia, nếu Vân Thiên đại ca bị trọng thương thì lần Võ hội này, Cổ gia sẽ mất đi một võ tướng, nhất định là Ngụy gia cố ý!

Cổ Anh giận dữ nói.

Cổ Yên chau mày, lẩm bẩm:

- Nếu Vân Thiên đại ca không thể tham chiến thì Cổ gia khó lòng giành được thành tích tốt!

- Cổ Yên tỷ, các thế lực tham gia Võ hội đều mời viện trợ bên ngoài, lần này Cổ gia chúng ta chưa có ai cả… Một gã đệ tử ngập ngừng nói.

- Còn chưa đến một tháng nữa đã bắt đầu Võ hội rồi, sợ là không kịp tìm được ai có thể tin tưởng mà thực lực lại mạnh!

Cổ Yên khẽ lắc đầu, đột nhiên nàng bỗng ngẩng đầu lên, thấy đám đệ tử Cổ gia đều đang nhìn về phía mặt hồ.

- Lâm Động là một đối tượng không tệ… nếu mời được hắn thì có lẽ sẽ thay thế được Vân Thiên đại ca.

Cổ Yên cười khổ:

- Lâm Động và chúng ta là quan hệ hợp tác, muốn hắn viện trợ e là không dễ!

- Lâm Động không thích phiền phức, nhưng cũng là người thực tế, nếu chúng ta cho hắn đầy đủ lợi ích thì có thể mời hắn ra tay được!

- Lợi ích?

- Gia tộc giành chức Quán quân của Võ hội sẽ có ba suất được vào Hồng Hoang Tháp mà… Muội nghĩ có lẽ hắn sẽ có hứng thú!

Cổ Anh trầm ngâm nói. Nàng không nghĩ có người nào có thể cự tuyệt được sức hấp dẫn này. Dù sao ở Hải vực Thiên Phong này, người muốn vào Hồng Hoang Tháp nhiều vô kể, mà mỗi năm chỉ có ba người được vào, còn Võ hội Ngũ gia này được tổ chức là để quyết định ba người của thế lực nào được vào!

Cổ Yên khẽ nhướng mày. Ba suất vốn đã rất ít, lợi ích này đúng là rất lớn, nhưng không biết có đủ để khiến Lâm Động động lòng không.

- Cứ đợi Lâm Động đi lên đã, sau đó sẽ nói với hắn xem sao. Nếu hắn có hứng thú thì mời hắn làm viện trợ, nếu không thì chúng ta tìm cách khác vậy!

Nghe Cổ Yên nói vậy, Cổ Anh cũng chỉ biết gật đầu, giờ cũng đành phải làm vậy thôi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 859

Sinh Huyền Cảnh

Trong quảng trường đỏ rực bên dưới dòng dung nham dưới đáy hồ, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua. Một thân ảnh gầy gò đang ngồi tĩnh tọa, nguyên lực không ngừng tỏa ra từ người hắn, mơ hồ còn có âm thanh trầm đục tựa sấm vang lên.

Uỳnh!

Lâm Động đột nhiên mở mắt, hàng lông mày nhíu lại, hai bàn tay nắm chặt lại, lẩm bẩm:

- Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong… Nhờ vào năng lượng của Sinh Sinh Huyền Linh Quả, thực lực của Lâm Động trong một tháng đã tăng lên Cửu Nguyên Niết Bàn, tốc độ như vậy là khá nhanh, nhưng Lâm Động vẫn không hài lòng!

Cấp bậc hắn muốn đạt được không chỉ là như vậy, lần này hắn muốn đột phá Sinh Huyền Cảnh!

Đến nay hắn đã giao đấu với không ít cường giả Sinh Huyền Cảnh, đương nhiên hắn hiểu sự lớn mạnh của cảnh giới đó. Nếu so sánh về mặt nguyên lực thì Lâm Động không thể sánh được với những cường giả đó. Vì cường giả Sinh Huyền Cảnh có Sinh Khí nên về mức độ hùng hồn của nguyên lực, cường giả Niết Bàn Cảnh không thể so sánh được!

Hơn nữa cũng vì có Sinh Khí mà tốc độ hồi phục thương thế cũng như nguyên lực rất nhanh. Dù sao chỉ cần có Sinh Khí, dù có đứt tay thì cũng có thể mọc cái mới. Sinh Khí của Sinh Huyền Cảnh vốn dĩ là thứ trị thương huyền diệu

nhất!

Hiện giờ Lâm Động đang ở trong Loạn Ma Hải, môi trường ở đây tàn khốc hơn rất nhiều so với Đông Huyền Vực, nếu không có đủ thực lực thì đừng hòng tìm được tấm Tổ Phù thứ hai. Có khi cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được!

Vì thế nhân lúc ở đây, hắn nhất định phải nâng thực lực lên Sinh Huyền Cảnh. Đến mức độ đó, Lâm Động tự tin đối đầu với cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, thậm chí Đại viên mãn cũng được!

Vì thế đột phá Sinh Huyền Cảnh là nhiệm vụ cực quan trọng!

Đương nhiên Lâm Động cũng biết mức độ khó khăn để đột phá lên Sinh Huyền Cảnh. Cổ Yên vốn là Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh, nhờ có Sinh Sinh Huyền Linh Quả, đột phá sẽ không quá khó, nhưng hắn thì khác, thực lực trước đó của hắn chỉ là Cửu Nguyên Niết Bàn, bởi thế có Sinh Sinh Huyền Linh Quả, hắn cũng chỉ lên được Cửu Nguyên Niết Bàn đỉnh phong, còn cách Sinh Huyền Cảnh một khoảng khá xa!

Vì thế muốn vượt qua ải này không dùng biện pháp mạnh không được!

Nghĩ đến đây Lâm Động hít sâu một hơi, tay nắm chặt lại, nhất thời lại một quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả nữa hiện ra.

Vốn dĩ Lâm Động lấy được ba quả Sinh Sinh Huyền Linh Quả, hai quả đã cho Cổ Yên và Cổ Nhã, vừa rồi dùng một quả, còn quả này thuộc về đầu Tam Đầu Ma Giao, chỉ có điều hắn đã biến thành tro bụi, Lâm Động chỉ dùng thay hắn mà thôi!

Lâm Động nhìn Sinh Sinh Huyền Linh Quả ánh lên màu xanh phỉ thúy, hai mắt hơi nheo lại, nhất thời vung tay, một chiếc bình ngọc hiện ra, bên trong đó là dịch thế xanh biếc. Một luồng sinh cơ đậm đặc tỏa ra, đó chính là Địa Tâm Sinh Linh Tương mà Lâm Động lấy được trong thạch trì dung nham!

- Ta muốn xem xem, nhờ hai đại bảo bối này liệu có đột phá được không?

Lâm Động để nghiêng bình ngọc, một giọt Địa Tâm Sinh Linh Tương nhỏ xuống. Hắn có tất cả tám giọt Địa Tâm Sinh Linh Tương, năng lượng sinh cơ trong mỗi giọt đều vượt xa Sinh Sinh Huyền Linh Quả không biết bao nhiêu lần!

Một giọt Địa Tâm Sinh Linh Tương lơ lửng trong bàn tay trái của Lâm Động, còn Sinh Sinh Huyền Linh Quả nằm im lìm trong bàn tay phải của hắn, hai luồng năng lượng thuần túy hùng hồn tỏa ra khiến gương mặt Lâm Động đỏ ửng lên.

Hắn nhìn hai đại bảo bối trong tay, khẽ nghiến răng rồi nhắm mắt lại, hắc quang tỏa ra từ bàn tay quấn lấy hai thứ kia.

Uỳnh uỳnh!

Một luồng lực thôn phệ bùng phát, nhất thời hai luồng năng lượng bùng phát không ngừng chui vào cơ thể Lâm Động!

Thân thể hắn khẽ rung lên, thanh quang cuồn cuộn không ngừng cường hóa nhục thể, toàn lực gắng gượng tiếp nhận sự xung kích.

Cùng với nguồn năng lượng chảy vào, khí tức của Lâm Động cũng dần tăng lên, tốc độ không hề nhanh, nhưng có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Trên quảng trường đỏ rực là một sự tĩnh lặng như tờ, chỉ thỉnh thoảng có âm thanh rất nhỏ phát ra từ cơ thể Lâm Động.

Thời gian lại nhanh chóng trôi đi, lại nửa tháng nữa đã qua!

Uỳnh!

Thân ảnh bên cạnh thạch trì hơi rung lên, khí tức của hắn lúc này đã vô cùng mạnh mẽ, mức độ dồi dào của nó đã có thể sánh ngang với cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh!

Nhưng mức độ này vẫn chưa đạt được mức Lâm Động cần! Hắn muốn đột phá Sinh Huyền Cảnh!

Dường như cảm ứng được suy nghĩ của Lâm Động, nguyên lực trong cơ thể hắn bỗng sôi sự, tất cả nguyên lực chạy đều khắp thân thể rồi biến thành hai dòng nguyên lực vận chuyển quanh người Lâm Động, tựa như hai con rồng cuối cùng đâm vào nhau tại đan điền!

Vào khoảnh khắc hai dòng nguyên lực va chạm, thân thể Lâm Động rung chuyển dữ dội, từng đợt sóng năng lượng kỳ dị nhanh chóng tỏa ra từ trong cơ thể hắn, đến cơ thịt khắp người hắn cũng bắt đầu nhu động.

Bùm bùm bùm!

Nhất thời bên trong cơ thể hắn giống như có những trận bão bùng phát, một luồng năng lượng màu trắng sinh ra từ nơi hai luồng nguyên lực va chạm vào nhau.

Uỳnh!

Ngay khi năng lượng màu trắng hiện ra, nguyên lực sục sôi trong người Lâm Động lập tức yên tĩnh trở lại, sau đó ngưng tụ lại, hấp thụ năng lượng màu trắng kia.

Uỳnh uỳnh!

Sau khi năng lượng màu trắng được hấp thụ, Lâm Động có thể cảm nhận thấy nguyên lực trong cơ thể hắn ngay lập tức đã tăng lên nhanh chóng.

Nguyên lực bùng phát khiến kinh mạch của hắn truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng Lâm Động không những không hoảng hốt mà vẻ mặt còn đầy mừng rỡ. Hắn biết thứ năng lượng màu trắng kia chính là Sinh Khí sinh ra từ trong cơ thể hắn!

Đó mới là năng lượng Sinh Khí thuộc về hắn!

- Nguyên Lực Nạp Thần!

Lâm Động kìm nén sự kích động, tâm thần khẽ động, nhanh chóng chuyển nguyên lực vào đan điền, cuối cùng chảy vào Nguyên thần trên Long Nguyên Luân.

Thân thể bé nhỏ của Nguyên thần lại như động không đáy, hấp thụ toàn bộ số nguyên lực kia! Theo đó, kim quang quanh Nguyên thần của Lâm Động càng trở nên sáng chói dần trở nên thực chất hơn, cuối cùng đã thoát khỏi trạng thái hư ảnh… Uỳnh!

Nguyên thần ngồi khoanh chân, khi tia nguyên lực cuối cùng tiến vào cơ thể, Nguyên thần của Lâm Động khẽ mở mắt, một đạo kim quang xuyên qua mọi nơi trong cơ thể Lâm Động, mạnh mẽ lan tràn ra. Hắn có thể cảm nhận được trước sự chiếu rọi của ánh kim quang, nội bộ cơ thể hắn cũng xuất hiện thay đổi!

Đó là cảm giác mạnh mẽ hơn!

Xoẹt!

Lâm Động bỗng mở trừng mắt, đồng thời một luồng khí tức mạnh mẽ dị thường bùng nổ!

Sinh Huyền Cảnh, cuối cùng thì Lâm Động cũng đạt được rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 860

Hồng Hoang Tháp

Xung quanh hồ nước, một số đệ tử của Cổ gia tập trung lại, trong lúc nói chuyện không ngừng nhìn về phía mặt hồ.

Trên bờ, Cổ Yên hơi nhíu mày nhìn mặt hồ tĩnh lặng, Lâm Động đã ở dưới đó nửa tháng nữa mà chẳng có chút động tĩnh gì!

- Cổ Yên tỷ, đã nửa tháng rồi…!

Phía sau lưng Cổ Yên, Cổ Anh chau mày, biến cố lúc này hiển nhiên đã nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Nếu là bình thường, chắc chắn bọn họ có thời gian để đợi, nhưng hiện giờ chỉ còn nửa tháng nữa là tới Võ hội Ngũ gia rồi! Nếu cứ đợi tiếp e là bọn họ sẽ không kịp mất!

- Để ta xuống xem sao?

Cổ Yên trầm ngâm một chút, cuối cùng nghiến răng nói. Nàng cũng hiểu thời gian lúc này cấp bách thế nào, nhưng nàng cũng không muốn từ bỏ một đối tượng viện trợ hiếm có như Lâm Động.

Cổ Anh nghe vậy cũng gật đầu.

Xoẹt!

Trước nay Cổ Yên vẫn luôn hành sự rất dứt khoát, đã quyết định thì nàng lập tức động thân bay tới. Nhưng khi sắp chui xuống hồ thì bỗng cặp mắt nheo lại, rồi vội vàng lùi về phía sau.

Bùm!

Cổ Yên vừa lùi lại thì mặt hồ bỗng bắn lên một cột nước khổng lồ, nước đổ xuống ào ào tựa như màn mưa. Một thân ảnh bay ra trước ánh mắt phấn khích của Cổ Yên rồi đáp xuống bên cạnh bờ hồ.

- Lâm Động đại ca!

Cổ Nhã thấy thân ảnh quen thuộc đó, vội vã tiến lại.

Cổ Yên cũng đáp xuống, ánh mắt nhìn thân ảnh kia có kinh ngạc, không khỏi kêu lên:

- Ngươi… ngươi cũng đột phá Sinh Huyền Cảnh rồi?

Cổ Yên vừa dứt lời thì đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh đều kêu lên ngạc nhiên, ai ai cũng nhìn Lâm Động với ánh mắt không thể tin nổi. Bọn họ biết trước khi Lâm Động xuống hồ chỉ là Cửu Nguyên Niết Bàn, dù hắn có Sinh Sinh Huyền Linh Quả đi nữa cũng không thể nào lại đột phá được Sinh Huyền Cảnh chứ?

- May mắn thôi!

Lâm Động cười, cũng không giải thích gì nhiều.

Cổ Yên nghe thấy thế cũng chỉ nhìn Lâm Động lâu một chút. Nàng đoán thực lực hắn tăng mạnh như vậy có lẽ vì đã gặp được cơ ngộ gì dưới hồ. Xem ra bọn họ đã bị Sinh Sinh Huyền Linh Quả che mờ mắt, bỏ qua mất những thứ bảo bối khá quý giá hơn rồi.

Dù có chút tiếc nuối nhưng Cổ Yên cũng là người phóng khoáng, rất nhanh đã trở lại bình thường, nhất thời có chút mừng rỡ. Thực lực của Lâm Động giờ đã là Sinh Huyền Cảnh, tuy chưa vững vàng ở Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, nhưng khi còn là Cửu Nguyên Niết Bàn, hắn đã có thể đối kháng được với Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, giờ đã chính thức bước vào tầng thứ này, có lẽ sẽ khó

gặp đối thủ. Nếu mời được hắn viện trợ cho Cổ gia thì khả năng chiến thắng chắc chắn sẽ không nhỏ!

- Thời gian qua làm phiền mọi người rồi!

Lâm Động khẽ cười, hắn có thể nhận ra Cổ Yên đã tu luyện xong từ lâu, nhưng bọn họ vẫn ở lại đây hiển nhiên để bảo hộ cho hắn. Tuy hắn ở dưới đáy hồ tìm được nơi tu luyện an toàn hơn, nhưng tâm ý này của người khác, hắn vẫn phải cảm tạ.

Cổ Yên lắc đầu, lưỡng lự một chút rồi nhìn thẳng vào Lâm Động, nói:

- Lâm Động, ta có chuyện muốn nhờ ngươi!

- Ồ?

Ánh mắt Lâm Động khẽ động, cười nói:

- Nói thử xem sao!

Cổ Yên thấy Lâm Động không nhận lời ngay thì thầm kêu khổ, nhất thời kể lại chuyện Cổ Vân Thiên bị đánh trọng thương trước khi Võ hội Ngũ gia diễn ra.

- Ngươi muốn mời ta giúp Cổ gia đoạt Quán quân?

Nghe xong, Lâm Động hơi nhíu mày.

- Đúng!

- Xin lỗi, ta mới đến Loạn Ma Hải, chưa quen với môi trường, con người ở đây, không muốn tham gia vào sự tranh đấu giữa các đại Gia tộc các ngươi!

Lâm Động nghĩ một chút rồi lắc đầu từ chối. Ngũ Đại Gia Tộc của Hải vực Thiên Phong đều có thực lực không tệ, nếu Lâm Động giúp Cổ gia đoạt Quán quân, chắc chắn sẽ khiến các Gia tộc khác không thoải mái. Hắn không hề muốn

vậy. Hắn không có hứng thú với những cuộc tranh đấu vô vị.

Lâm Động từ chối khiến đám đệ tử Cổ gia có phần lúng túng, nhưng cũng không còn cách nào, đành lắc đầu cười khổ.

Cổ Nhã nhìn Lâm Động, cũng không nói giúp Cổ Yên. Tuy nàng ngây thơ, nhưng cũng cũng biết không nên cưỡng ép Lâm Động làm gì. Trên đường đi, Lâm Động đã giúp Cổ gia rất nhiều rồi, nếu yêu cầu hơn nữa thì có phần quá đáng.

Cổ Yên cười khổ, nàng cũng hiểu một chút tính cách của Lâm Động, nên cũng không quá bất ngờ khi hắn từ chối.

Nói ra thì Cổ Yên cũng là một mỹ nhân khá lạnh lùng, bình thường nếu có yêu cầu gì, những đệ tử ở xung quanh không ai là không cố gắng lấy lòng nàng. Nhưng Lâm Động lại từ chối dứt khoát thế này, dù sao tuy Cổ Yên đẹp nhưng vẫn kém Lăng Thanh Trúc một bậc, khí chất lạnh lùng cũng không thể so sánh nổi. Vì thế những ưu thế như sắc đẹp chẳng có tác dụng gì với Lâm Động.

- Lâm Động, ngươi có biết Hồng Hoang Tháp không?

Nhưng Cổ Yên vẫn chưa từ bỏ, nàng nhìn Lâm Động, hỏi.

- Hồng Hoang Tháp?

Lâm Động khẽ khựng người một chút, rồi lắc đầu.

- Hồng Hoang Tháp là một nơi bảo địa để tu luyện được để lại từ thời Viễn Cổ. Nghe nói trong đó có Hồng Hoang Khí, thứ năng lượng này có thần hiệu tẩy rửa cốt tủy, cường hóa nhục thể, có thể khiến người ta thay da đổi thịt. Rất nhiều cường giả đều muốn có cơ duyên được tiến vào trong đó.

Cổ Yên nói.

- Cường hóa nhục thể?

Lâm Động nhướng mày, nhưng vẫn không thể hiện mình quá hứng thú, bởi vì dù sao giờ nhục thế của hắn cũng rất mạnh mẽ rồi.

- Đây chính là Hồng Hoang Châu bên trong Hồng Hoang Tháp, trong nó có Hồng Hoang Khí!

Trong bàn tay Cổ Yên xuất hiện một viên Thạch châu màu vàng nhạt, nàng búng tay, viên Thạch châu bắn về phía Lâm Động.

Lâm Động bắt lấy, vừa chạm vào dường như có một luồng khí tức hùng hồn tỏa ra từ viên Thạch châu này. Hắn nắm chặt lấy, tâm thần khẽ động phát ra lực thôn phệ.

Uỳnh!

Gần như ngay cả tức khắc, Hồng Hoang Châu tan thành tro bụi, nhất thời hắn cảm nhận được một luồng năng lượng tinh thuần bỗng chảy vào người mình.

Theo đó, thanh quang trong người hắn cũng cuộn trào, tiếng long ngâm thấp thoáng đâu đó vang lên.

Sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, bởi vì hắn cảm nhận được Thanh Thiên Hóa Long Quyết bỗng tự động vận chuyển, dị động này chính là do năng lượng trong Hồng Hoang Châu gây ra!

Dường như Hồng Hoang Khí rất có tác dụng cường hóa với việc luyện thể!

- Quả nhiên rất tốt!

Lâm Động lẩm bẩm, nhất thời ngay khi hắn dứt lời, một luồng hấp lực mạnh mẽ đột nhiên bùng phát từ sâu trong cơ thể hắn, rồi hấp thụ đi lượng Hồng Hoang Khí kia!

- Grào!

Ngay khi Hồng Hoang Khí bị hút đi, thanh quang trong cơ thể Lâm Động bỗng bùng phát lên, định cướp lại Hồng Hoang Khí, nhưng vào lúc quan trọng đã bị Lâm Động áp chế xuống!

- Cái quái gì thế này?

Sắc mặt Lâm Động vô cùng quái dị, bởi vì hắn nhận ra, vừa rồi chính là Thạch phù thần bí đã cướp đi Hồng Hoang Khí.

Uỳnh uỳnh!

Hồng Hoang Khí bị hút hết vào Thạch phù thần bí, nhất thời từ trong chiếc Thạch phù nhiều năm nay chẳng có nhiều động tĩnh bỗng có ý niệm tỏa ra, trong ý niệm chẳng có gì khác ngoài sự tham lam, thèm muốn!

Đó là nhu cầu cực kỳ bức thiết về Hồng Hoang Khí!

- Thạch phù muốn có Hồng Hoang Khí?

Khóe miệng Lâm Động giật giật, đây là lần đầu tiên hắn thấy Thạch phù có yêu cầu đối với thứ gì đó.

Hiện giờ Lâm Động cũng đã nắm rõ hơn một chút về lai lịch của Thạch phù thần bí. Nó chính là vật của Phù Tổ đại nhân, một cường giả đỉnh cấp trong thiên địa thời Viễn Cổ. Từ Đại Hoang Vu Bi hắn được biết Thạch phù thần bí trong tay hắn đã bị trọng thương, có thể thức tỉnh nó hay không phải xem cơ duyên của hắn.

Mà lúc này có phải Hồng Hoang Châu đã đánh thức nó không?

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh, một lát sau bỗng ngẩng đầu lên cười với Cổ Yên:

- Cổ Yên cô nương, làm thế nào để vào Hồng Hoang Tháp?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 861

Lên Đường Trở Về

Nghe Lâm Động hỏi như vậy, Cổ Yên nở nụ cười. Nàng ta cũng đã lĩnh giáo qua tính cách của Lâm Động, nếu Hồng Hoang Tháp mà cũng không đánh động được hắn thì có lẽ chuyện này thế là hết hy vọng. Nhưng cũng may hắn vẫn chưa đến mức quá biến thái!

- Hồng Hoang Tháp do Ngũ Đại Gia Tộc cùng bảo vệ, mỗi năm mở một lần, chỉ có ba người được vào trong. Gia tộc nào giành được chức Quán quân Võ hội sẽ có được ba suất này!

- Ba suất thôi à?

Lâm Động chau mày, hắn không ngờ lại số suất lại ít như vậy, và quả nhiên giống như hắn dự liệu, nó có liên quan đến Võ hội!

- Nếu Lâm Động huynh giúp được Cổ gia giành Quán quân thì ta sẽ thuyết phục Gia tộc, nhượng lại cho ngươi một suất, ngươi thấy sao?

Lâm Động trầm ngâm, hắn không muốn tham gia vào ân oán, tranh đoạt giữa các đại Gia tộc, nhưng tình hình đột biến của Thạch phù khiến hắn không thể không suy nghĩ một chút. Tuy hiện giờ hắn không cảm nhận được Thạch phù có năng lực gì đáng kể, nhưng hắn biết có lẽ nó sẽ là thứ trợ lực lớn nhất của hắn sau này.

Đương nhiên tiền đề phải là đánh thức được Thạch phù! Chuyện này Lâm Động đã suy nghĩ rất lâu rồi nhưng chưa có tiến triển gì. Thạch phù thần bí quá huyền ảo, với năng lực của hắn căn bản không thể làm gì được!

Cũng chính vì thế khi cảm nhận được nhu cầu của Thạch phù, tâm tình của Lâm Động không khỏi kích động.

- Quỷ quái thật!

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh, mãi một lúc lâu hắn mới nghiến răng, thốt lên một câu. Ở Loạn Ma Hải này, cường giả nhiều như lá rụng mùa thu, hỗn loạn hơn Đông Huyền Vực quá nhiều. Lâm Động còn muốn tìm tấm Tổ Phù thứ hai ở đây nữa, nếu tìm được, chưa biết chừng lại là một trận chiến ác liệt nữa. Mà đại chiến ở đây không phải như trước đây, sức hấp dẫn của Tổ Phù đủ để khiến cả những lão quái Tử Huyền Cảnh cũng phải đỏ mắt!

Vì thế, để có được tấm Tổ Phù thứ hai, Lâm Động bắt buộc phải tăng cường thực lực, mà Thạch phù thần bí là một cách!

- Nếu cho ta một suất được thì ta sẽ giúp!

Lâm Động cũng không do dự nữa, ngẩng đầu lên, cười với Cổ Yên, nói.

- Nhất ngôn cửu đỉnh!

Cổ Yên gật đầu cười.

- Ngoài ra, ta hy vọng đến lúc đó các ngươi cho ta một tấm bản đồ hoàn chỉnh của Loạn Ma Hải!

Lâm Động cũng cần có bản đồ hoàn chỉnh để tìm Tổ Phù.

- Bản đồ hoàn chỉnh?

Cổ Yên khựng người, ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu. Tuy bản đồ hoàn chính khá quý giá, nhưng Cổ gia vẫn có thể có được.

- Tuy không biết ngươi cần bản đồ hoàn chỉnh để làm gì, nhưng ta phải nói trước, Loạn Ma Hải rộng lớn hơn rất nhiều so với ngươi tưởng tượng, thậm chí

có những Hải vực chưa được khám phá ra, vì thế cái gọi là bản đồ hoàn chỉnh cũng chỉ có trong phạm vi đã được khám phá rồi mà thôi!

- Còn có những Hải vực chưa được khám phá nữa sao?

Lúc này Lâm Động mới thật sự cảm thấy phức tạp, không ngờ Loạn Ma Hải lại rộng lớn đến như vậy!

- Về những khu vực chưa biết kia, chắc chắn chỉ có Hải Yêu Tộc mới thăm dò được.

Cổ Yên nói.

- Hải Yêu Tộc?

Lâm Động khẽ giật mình, hiển nhiên đây là lần đầu tiên hắn nghe đến chủng tộc này.

- Trong Loạn Ma Hải, thế lực lớn mạnh nhất không phải các Tông phái, Gia tộc gì đó mà là chính Hải Yêu Tộc! Bọn họ sống trong đại dương, là bá chủ chân chính của Loạn Ma Hải!

Cổ Yên biết Lâm Động mới đến Loạn Ma Hải, nên hắn không biết những điều này cũng là bình thường.

- Trong Loạn Ma Hải, thế lực phức tạp, con người, Yêu thú, Hải Yêu… giữa các thế lực đều cạnh tranh ác liệt và nguy hiểm hơn những nơi khác! Đương nhiên, tuy nguy hiểm nhưng nơi này rất có ích cho cường giả tu luyện. Muốn trở thành cường giả chân chính không thể thiếu sự ma luyện được!

Lâm Động cũng rất đồng tình với điều đó.

Thực lực như của Cổ Yên, nếu so với đệ tử trẻ tuổi ở Đông Huyền Vực thì chắc chắn thuộc tầng lớp đỉnh cấp, nhưng trong Loạn Ma Hải chỉ có thể được coi là ưu tú. Nói vậy không phải Nguyên Thương, Lăng Thanh Trúc có thiên phú

kém hơn Cổ Yên, mà đó là do môi trường tạo nên. Hơn nữa tài nguyên trong Loạn Ma Hải cũng nhiều hơn Đông Huyền Vực.

Đương nhiên như thế cũng không có nghĩa là các Tông phái siêu cấp ở Đông Huyền Vực yếu thế hơn các Tông phái ở Loạn Ma Hải. Những thế lực như Nguyên Môn, Đạo Tông nếu đặt tại Loạn Ma Hải thì cũng có thể sánh ngang với Tà Phong Động Thiên, bất luận thế nào thì truyền thừa của những Tông phái đó cũng dễ truyền lại cho đời sau hơn so với nơi bất ổn như Loạn Ma Hải.

- Ngươi đã đồng ý thì chúng ta lên đường thôi! Chúng ta đã ở đây hơn một tháng rồi, chỉ còn nửa tháng nữa là tới Võ hội. Trên đường đi ta sẽ cho ngươi biết thông tin chi tiết về Tứ Đại Gia Tộc còn lại!

Cổ Yên nói.

Đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh cũng phấn khích gật đầu. Bọn họ đều đã thấy sự cường hãn của Lâm Động, đương nhiên bọn họ rất vui vì đã tìm được viện trợ, có lẽ lần này Cổ gia được nở mày nở mặt rồi!

Lâm Động cũng không có ý kiến gì, liền gật đầu. Đám đệ tử Cổ gia thấy vậy, lập tức giải tán, thu dọn doanh địa chuẩn bị rời khỏi Huyền Linh Đảo.

Lâm Động đứng tại chỗ nhìn mọi người bận rộn cũng khẽ thở ra một hơi. Đồng ý với Cổ Yên tham gia Võ hội Ngũ gia gì đó, hắn cũng có suy nghĩ khác. Hôm đó ba huynh đệ hắn thực hiện Vì thế khi tìm Tổ Phù, Lâm Động cũng cố gắng đi tìm bọn Tiểu điêu, nhưng Loạn Ma Hải này quá rộng lớn, muốn tìm một hai người, quả thật còn khó hơn mò kim đáy bể. Mà Võ hội Ngũ gia khá có danh tiếng, nếu hắn tham gia, có lẽ tiếng tăm sẽ được truyền đi xa. Đến lúc đó, bọn Tiểu điêu mà biết được thì có thể tìm được hắn!

- Hy vọng bọn họ vẫn bình an!

Lâm Động lẩm bẩm, nhất thời nhìn về phía Đông, hai bàn tay trong ống tay áo siết chặt lại.

- Nguyên Môn lão cẩu, ta đã nói rồi, đến khi ta trở lại Đông Huyền Vực, đó sẽ là ngày Nguyên Môn các ngươi diệt môn! Vì thế… các ngươi rửa cổ mà đợi đi!

Lâm Động mím môi, ánh mắt lóe hung quang, sát ý lan tỏa lạnh lẽo.

o0o Tại một góc trên Huyền Linh Đảo, một con thuyền khổng lồ gần trăm thước đang đậu sừng sững ở đó. Xung quanh thân thuyền được bao bọc bởi lớp vỏ bằng thép luyện, vô cùng kiên cố. Trên cánh buồm là dấu hiệu của Cổ gia đang tung bay trong gió!

Loạn Ma Hải rộng lớn vô tận, khí tượng trên biển cũng khó lường, bất cứ tai họa nào cũng có thể xảy ra, vì thế ngoài những cường giả vô cùng cường hãn ra, đại đa số mọi người đều vượt biển bằng các loại thuyền lớn kiên cố này.

Trên thuyền của Cổ gia còn có không ít đệ tử của Cổ gia, bởi thế khi Lâm Động theo Cổ Yên lên thuyền cũng thu hút không ít ánh mắt nghi hoặc.

- Cổ Yên tiểu thư!

Một lão giả áo xám nhanh chóng tiến lại cung kính hành lễ.

- Tần thúc, khởi hành đi, đến Võ Hội Đảo!

Cổ Yên gật đầu với lão giả đó.

Lão giả gật đầu, nhưng mắt lại nhìn về phía Lâm Động đi theo đằng sau Cổ Yên.

- Hắn là người viện trợ ta mời lần này, tên là Lâm Động!

Cổ Yên cười, nói.

- Ồ?

Lão giả hơi ngạc nhiên, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ, khóe miệng khẽ động nhưng không nói gì, chỉ là nét mặt có phần cổ quái.

Lâm Động thấy thế cũng chỉ mỉm cười, lướt ngang qua, đi vào trong khoang thuyền, nhìn về phía mặt biển bao la. Vùng biến rộng mênh mông này khiến tâm trạng của hắn cũng có chút cảm thán.

- Tiểu thư, bởi vì Cổ Vân Thiên thiếu gia bị trọng thương nên tiểu thư mới mời tiểu huynh đệ đây sao?

Lão giả nhìn Lâm Động đi rồi mới hạ giọng hỏi.

- Ừm!

Cổ Yên gật đầu, nhất thời nhíu mày hỏi:

- Có gì sao?

- Theo ta biết, Cổ gia chúng ta cũng đã mời được một vị viện trợ khác, người đó tiểu thư cũng biết, chính là Thiếu Tông chủ của Địa Hải Tông, đã từng có lần cầu hôn tiểu thư, Mặc Đào… Nghe lão giả nói vậy, sắc mặt Cổ Yên hơi thay đổi, nhất thời có phần giận dữ nói:

- Sao lại mời hắn?

- Tuy hắn rất đáng ghét nhưng dù sao cũng là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, danh tiếng cũng không nhỏ, chắc chắn Gia tộc cũng hết cách rồi, thời gian lại gấp gáp như vậy!

Lão giả cười khổ, nhất thời nhìn bóng lưng Lâm Động, nói:

- Giờ tiểu thư mời vị tiểu huynh đệ đây, đến khi gặp nhau, chắc chắn Mặc Đào sẽ không để hắn yên!

Cổ Yên nghe thấy thế, nộ khí bỗng nhiên tan biến, ánh mắt lạnh lùng lóe lên

chút giảo hoạt, lẩm bẩm:

- Mặc kệ tên Mặc Đào đó! Chưa biết ai khiến ai không yên đâu. Hy vọng hắn an phận một chút, nếu không tự chuốc nhục vào thân cũng chẳng trách ai được!

Lão giả nghe thấy thế thì kinh ngạc, hiển nhiên không thể ngờ Cổ Yên lại có lòng tin với Lâm Động như vậy, nhưng cũng không tiện nói gì thêm, chỉ gật đầu rồi lùi xuống, gọi đám thuộc hạ, bắt đầu chỉ huy thuyền.

Con thuyền khổng lồ đỏ rực bắt đầu căng buồm tiến thẳng về vầng mặt trời đang lặn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 862

Võ Hội Đảo

Trên mặt biển mênh mông vô tận, từng đợt sóng hung hãn trắng xóa cuồn cuộn đập lên mạn thuyền, phát ra những âm thanh đinh tai nhức óc.

Lâm Động đứng trên mũi thuyền, ánh mắt nhìn về đường chân trời xa tít, những làn gió đem theo vị mằn mặn của biển cả thổi tới khiến tinh thần người ta có chút phấn chấn.

Bọn họ đã rời khỏi Huyền Linh Đảo mấy ngày rồi, trong mấy ngày này, bọn họ đi không ngừng nghỉ, dọc đường cũng trải qua một số hiện tượng thời tiết thiên nhiên đáng sợ. Sức mạnh của tự nhiên khiến Lâm Động lĩnh hội được sự đáng sợ của Loạn Ma Hải. Nhưng may mà người Cổ gia có kinh nghiệm phong phú, thời tiết cũng không gây cản trở gì nhiều.

- Lần này chúng ta đến Võ Hội Đảo, cũng là nơi có Hồng Hoang Tháp, ở có trọng binh cường giả của Ngũ Đại Gia Tộc trấn thủ, hàng năm chỉ mở ra khi Võ hội bắt đầu. Năm nào vào thời gian này cũng có vô số cường giả tập trung tới đây. Dù sao Võ hội cũng là sự kiện không nhỏ của Hải vực Thiên Phong này!

Cổ Yên ở bên cạnh nói.

- Thường thì Võ hội là nơi cho các đệ tử trẻ tuổi giao đấu, vì thế mời người bên ngoài giúp cũng phải thuộc độ tuổi thanh niên này. Vì thế các thế lực đa phần đều mời các cường giả trẻ tuổi có danh khí không nhỏ ở Hải vực Thiên Phong… - Ta nghĩ phải trừ ta ra!

Lâm Động cười nói. Ở Hải vực Thiên Phong, hắn chẳng có chút danh tiếng nào, hoàn toàn là loại vô danh tiểu tốt.

- Có lẽ sau Võ hội, ngươi sẽ có danh tiếng!

Cổ Yên cười, nàng hiểu rõ thực lực của Lâm Động, khi hắn chỉ mới là Cửu Nguyên Niết Bàn đã có thể giải quyết một Tiên Phù sư Tiểu thừa và Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành. Huống hồ bây giờ hắn đã là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, tuy chưa thật vững chắc, nhưng có ai phủ nhận được lực chiến đấu cường hãn của hắn?

Theo suy đoán của Cổ Yên, nếu Lâm Động sử dụng toàn bộ lực chiến đấu có lẽ không có đối thủ trong tầng thứ Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành.

Lâm Động không khẳng định cũng chẳng phủ định, nói:

- Bốn Gia tộc khác có ai khó đối phó không?

- Thực lực của Tứ Đại Gia Tộc còn lại đều không tệ. Trong số các đệ tử trẻ tuổi cũng có những nhân vật kiệt xuất. Ví dụ như trong Ngụy gia, nổi danh nhất là Ngụy Chân, thực lực của hắn đã là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong, nghe nói có hy vọng trong vòng hai năm sẽ xung kích Sinh Huyền Cảnh Đại thành!

Vẻ mặt Cổ Yên khá ngưng trọng, nói.

- Ồ?

Ánh mắt Lâm Động lóe lên chút kỳ dị, sau đó gật gù. Không hổ là Loạn Ma Hải, đệ tử trẻ tuổi mà đã có nhân vật giỏi như vậy. Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong, ở Đông Huyền Vực có thể coi là cường giả chân chính rồi!

- Hai đại Gia tộc khác, Tô Nham của Tô gia, Tống Thành của Tống gia, thực lực cũng thuộc tầng cấp đó, cũng khá khó đối phó!

- Thế Thân Đồ gia thì sao?

Lâm Động hỏi về Gia tộc mà Cổ Yên chưa nhắc đến.

- Thân Đồ gia… Nhắc đến Gia tộc này, sắc mặt Cổ Yên có chút thiếu tự nhiên, nhất thời cười khổ nói:

- Thân Đồ gia có thể coi là Gia tộc mạnh nhất trong Ngũ Đại Gia Tộc. Quán quân Võ hội năm ngoái thuộc về Thân Đồ gia! Trong số các đệ tử trẻ tuổi của Thân Đồ gia, lợi hại nhất chính là Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt! Cái tên này thật sự là cả Hải vực Thiên Phong không ai không biết!

- Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt… Lâm Động nheo mắt lại, gã này có danh tiếng như vậy trong Hải vực Thiên Phong, hiển nhiên cũng có bản lĩnh lợi hại.

- Hiện giờ hắn đã là Sinh Huyền Cảnh Đại thành rồi… Hơn nữa hắn cũng tu luyện nhục thể cực mạnh, Tu La Thể của Thân Đồ gia đã được hắn tu luyện đến mức thuần thục. Thời gian không lâu trước đây có thông tin truyền ra nói Thân Đồ Tuyệt từng giao đấu và đánh bại một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành!

Cổ Yên lắc đầu cười khổ.

- Lợi hại!

Lâm Động gật gù, xem ra Thân Đồ Tuyệt đúng là nhân vật khó nhằn.

- Trong Loạn Ma Hải, có người đã lập nên bảng xếp hạng những đệ tử trẻ tuổi, mà tên Thân Đồ Tuyệt đứng vững ở vị trí thứ ba!

Cổ Yên nói.

- Thân Đồ Tuyệt chỉ đứng thứ ba?

Lâm Động khựng người, hắn vốn tưởng rằng gã này chính là người mạnh nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi ở Hải vực Thiên Phong rồi!

Cổ Yên gật đầu:

- Đứng thứ nhất là Càn Khôn Thủ Châu Càn của Càn Khôn Động Thiên, xếp

thứ hai là Tiểu Minh Vương Tạ Diêm của Tà Phong Động Thiên. Hai người này mới là những nhân vật đứng đầu đệ tử trẻ tuổi của Loạn Ma Hải!

Lâm Động khẽ nhẩm lại hai cái tên này, sau đó cảm thán. Chất lượng đệ tử của Loạn Ma Hải thật sự cao hơn hẳn Đông Huyền Vực một bậc.

- Đương nhiên, Thân Đồ Tuyệt cũng không yếu hơn hai người kia bao nhiêu. Dù sao thì cũng chưa từng giao đấu, chẳng ai nói rõ được!

Cổ Yên nói.

- Võ hội lần này, Thân Đồ gia vì là Quán quân năm ngoái nên không cần tham chiến, chỉ cần bảo vệ tháp là được.

- Bảo vệ tháp?

- Ừm! Trong số những người tham gia Võ hội, cuối cùng chỉ có một Gia tộc đi đến cuối cùng, khiêu chiến Thân Đồ gia, nếu thắng thì sẽ được ba người vào Hồng Hoang Tháp. Nếu thua thì Quán quân vẫn là Thân Đồ gia!

- Như thế thì giống như thủ lôi đài à… Quán quân có lợi ích không nhỏ a!

Lâm Động cảm thán, Thân Đồ gia không cần tham gia cuộc cạnh tranh kịch liệt trước đó, chỉ cần nhàn hạ ngồi chờ, thật là lợi ích không nhỏ!

- Ưu đãi của Quán quân mà, quy định là vậy!

Cổ Yên cũng bất lực, khẽ thở dài:

- Lần bảo vệ tháp này chắc chắn có Thân Đồ Tuyệt, đúng là mãnh hổ cản đường. E là Tứ Đại Gia Tộc chẳng ai nắm chắc có thể vượt qua được!

Cổ Yên nói thế cũng không phải tự hạ thấp mình. Tuy nàng biết thực lực Lâm Động rất khá, nhưng dù sao thì danh tiếng của Thân Đồ Tuyệt trước giờ đã quá lớn, biết bao nhiêu chiến tích khiến người cùng lứa phải hổ thẹn. Vì thế lần này

Cổ Yên cũng không tự tin lắm trong việc Cổ gia giành được chức Quán quân.

Lâm Động cười cười, cũng không nói gì hơn. Hắn không có hứng thú chủ động đi đọ sức với người khác, nếu không phải vì Thạch phù thì hắn cũng không muốn nhúng tay vào Võ hội lần này. Nhưng mọi chuyện đều không có chữ nếu, lần này hắn đã có cơ hội đánh thức Thạch phù, đương nhiên không thể từ bỏ. Vì thế nhất định lần này hắn phải có được một suất vào Hồng Hoang Tháp!

Nếu có kẻ chặn đường thì đành đánh bại kẻ đó thôi!

Lâm Động buông thõng hai tay, mắt nhìn về mặt biển phía xa. Ở đó lại có mây đen tích tụ, một trận bão tố sấm sét dần hình thành!

o0o Sau khoảng mười ngày trên biển, Lâm Động cảm nhận được rõ ràng mặt biển xung quanh dần trở nên náo nhiệt, vô số chiếc thuyền từ khắp bốn phương tám hướng băng qua, cuối cùng tập trung ở phía trước, nhìn qua tràng diện vô cùng đông đúc, hoành tráng.

- Đến Võ Hội Đảo rồi!

Cổ Yên đứng trên mũi thuyền, nhìn về đất liền ở cuối tầm mắt, ánh mắt cũng hiện vẻ vui mừng.

Lâm Động ngẩng đầu lên, chỉ thấy một vùng đất rộng lớn, cái gọi là đảo này hiển nhiên là vô cùng rộng lớn, dù trên mặt biển lúc này có rất nhiều tàu thuyền nhưng không hề có cảm giác chật chọi.

- Đó là thuyền của Cổ gia!

- Đứng trên mũi thuyền là Cổ Yên phải không? Hắc hắc, đúng là mỹ nhân mặt lạnh!

- Nghe nói Cổ Vân Thiên của Cổ gia trước đây không lâu bị kẻ nào đó đánh trọng thương, xem ra không thể tham chiến Võ hội lần này rồi!

- Cổ Vân Thiên không thể tham chiến à? Thế thì có lẽ Cổ gia lành ít dữ nhiều rồi!

- Đúng thế!

- … Khi thuyền của Cổ gia tiến gần bờ, xung quanh có không ít ánh mắt nhìn sang. Khi thấy chữ Cổ trên buồm, tất cả đều xì xào bàn tán.

Cổ Yên nghe được những lời bàn tán kia thì nhíu mày, sau đó vung tay lên. Chiếc thuyền nhanh chóng cập bến riêng của Cổ gia, ở đó đã có không ít hộ vệ Cổ gia đang chờ sẵn!

- Lâm Động, đi thôi!

Cổ Yên quay sang Lâm Động, khẽ nói, sau đó nhúng mình bay đi trước, đáp xuống bến cảng ở phía xa. Theo sau nàng ta là Lâm Động, Cổ Anh, Cổ Nhã và những đệ tử Cổ gia khác.

- Cổ Yên tỷ, cuối cùng tỷ cũng đến!

Cổ Yên vừa đáp xuống thì đã có không ít đệ tử Cổ gia ùa lại. Có thế thấy địa vị của Cổ Yên trong đám đệ tử Cổ gia không hề thấp.

Cổ Yên gật đầu với bọn họ, sau đó nhìn sang nam tử trung niên đang tiến lại, khẽ nói:

- Cổ Lăng thúc!

Phía sau nam tử trung niên đó còn có một gã nam tử khá tuấn dật, lúc này hắn đang nhìn Cổ Yên với ánh mắt cuồng nhiệt, nhưng dường như Cổ Yên coi như không biết đến hắn.

- Ha ha, đến kịp là tốt rồi!

Người được gọi là Cổ Lăng thúc gật đầu cười, ông ta nhìn chăm chú Cổ Yên

rồi mừng rỡ nói:

- Con đã đột phá rồi sao?

- Vâng, ở Huyền Linh Đảo có được Sinh Sinh Huyền Linh Quả, nhờ vào nó mà đột phá được Sinh Huyền Cảnh!

Cổ Yên gật đầu.

- Đúng là chuyện đáng mừng!

Cổ Lăng cười nói, sau đó lùi sang nửa bước, chỉ vào nam tử tuấn dật kia nói:

- Tiểu Yên, đây là Mặc Đào, con cũng không lạ gì nữa! Lần này hắn là người viện trợ của Cổ gia ta!

- Cổ Yên cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Mặc Đào bày ra bộ dáng khá phong độ cười với Cổ Yên một cái rồi nói.

Cổ Yên bình thản liếc nhìn hắn một cái, sau đó cũng đứng sang một bên, chỉ vào Lâm Động, nhìn sang Cổ Lăng, nói:

- Cổ Lăng thúc, đây là người viện trợ mà con mời đến, Lâm Động!

Cổ Yên vừa dứt lời thì Cổ Lăng và những đệ tử xung quanh cùng thoáng khựng người lại, vẻ mặt có chút cổ quái nhìn sang Mặc Đào, nụ cười trên gương mặt đang dần thu lại.

Lâm Động cũng cảm thấy khá đau đầu vì bầu không khí có phần cổ quái này. Nhưng hắn chưa kịp nói gì đã cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh của Mặc Đào nhìn về phía mình. Trên gương mặt tuấn dật đó hiện lên nụ cười nửa có nửa không.

- Một người mới bước vào Sinh Huyền Cảnh, đến khí tức cũng không ổn

định, lại được mời làm người viện trợ? Cổ Yên cô nương, hành động này hình như hơi nực cười rồi thì phải?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 863

Tranh Chấp

Giọng nói lạnh lùng của Mặc Đào vang lên khiến bầu không khí có phần đặc quánh lại. Đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh có phần bất lực nhìn cảnh tượng đó, hiển nhiên cũng đã quen với kiểu châm chọc đó của hắn.

Khi Mặc Đào vừa dứt lời thì mọi người cũng bắt đầu nhìn về phía Lâm Động, khí tức của hắn đúng là không yếu, nhưng so với Mặc Đào đã là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong thì vẫn có khoảng cách. Hơn nữa dù thế nào thì Mặc Đào cũng có danh khí không nhỏ ở Hải vực Thiên Phong, còn Lâm Động thì chẳng một ai biết đến. Chẳng ai biết được Cổ Yên mời hắn từ đâu đến, người thế này có thể thay thế được Cổ Vân Thiên sao?

- Khụ khụ!

Cổ Lăng thấy thế, khẽ hắng giọng một cái, nhìn Lâm Động rồi cười với Cổ Yên:

- Tiểu Yên, chuyện của Vân Thiên, con cũng đã biết. Tình hình hiện nay của Cổ gia chúng ta không được tốt. Tuy con đã đột phá Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành nhưng vẫn khó lòng thay đổi được nhiều. Thực lực của Mặc Đào, ai cũng biết có thể thay thế được Vân Thiên!

Cổ Lăng biết Cổ Yên không có thiện cảm với Mặc Đào, vì thế cũng chỉ cho rằng nàng cố tình tìm một người đến để đẩy Mặc Đào đi. Nhưng tình hình bây giờ liên quan đến thành tích của Cổ gia trong Võ hội, vì thế không thể theo ý Cổ Yên được.

Còn về thực lực của Lâm Động, Cổ Lăng nhìn qua là biết hắn mới bước vào

Sinh Huyền Cảnh, hơn nữa khí tức còn chưa ổn định, hiển nhiên gần đây dựa vào kỳ bảo gì đó mới đột phá được. Thực lực như vậy so với Mặc Đào đúng là kém quá xa!

- Cổ Lăng thúc, con không nói đùa, Lâm Động là người con mời về, thực lực của hắn đủ để trợ giúp Cổ gia!

Nhưng Cổ Yên lại lắc đầu, nghiêm túc nói.

- Hửm?

Mặc Đào cười nhạt, nhất thời quét mắt lên người Lâm Động, ánh mắt hiện rõ sự khinh miệt:

- Cổ Yên cô nương, hắn có tư cách không, có lẽ không phải mình cô nương nói là được. Ngoài ra, ta vốn cũng không hứng thú gì với Võ hội của Ngũ Đại Gia Tộc, nếu không phải vì thịnh tình của Cổ gia thì ta sẽ không nhúng tay vào. Nếu Cổ Yên cô nương thật sự không muốn ta tham gia thì ta có thể nhường lại vị trí này!

Rõ ràng Mặc Đào cũng rất có tâm kế, hắn không tranh cãi gì với Cổ Yên mà lấy lùi làm tiến. Nhưng khi hắn vừa dứt lời thì sắc mặt của đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh đều thay đổi. Cổ Lăng chau mày, nhìn Cổ Yên với vẻ mặt nghiêm khắc:

- Tiểu Yên, không được làm bừa!

- Chuyện gì vậy?

Ở đây dù sao cũng là bến cảng của Cổ gia, xung quanh cũng có một số trưởng bối Cổ gia đang chỉ huy hoạt động của bến cảng. Nơi đây tập trung một đám người đông đúc, rất nhanh bọn họ đã nhận ra. Nhất thời có hai nam tử trung niên vẻ mặt nghiêm nghị, khí tức khá mạnh tiến lại trầm giọng hỏi.

Hiển nhiên hai người này là trưởng bối địa vị không hề thấp trong Cổ gia,

nhìn thấy bọn họ, đám đệ tử Cổ gia lập tức hành lễ. Saud dó Cổ Lăng nói lại chuyện vừa rồi.

Nghe xong, sắc mặt hai nam tử trung niên đó có phần khó coi. Mặc Đào thấy vậy cũng cười nhạt, hai tay khoanh trước ngực đắc ý nhìn Lâm Động.

- Tiểu Yên, không được gây chuyện! Việc mời Mặc Đào là do đích thân Trưởng lão căn dặn, sao có thể thay đổi vì lời của con.

Người nam tử trung niên có lông mày rậm trầm giọng nói, nhất thời nhìn sang Lâm Động:

- Vị bằng hữu đây đã đến rồi thì cũng là khách của Cổ gia ta. Việc làm người viện trợ không cần nhắc đến nữa!

Từ đầu chí cuối Lâm Động không hề nói gì, chỉ lạnh lùng quan sát mọi việc, mà sự im lặng này cũng khiến người ta càng không coi ra gì.

- Cổ Hoa thúc, Tiểu Yên đã mời người ta chắc chắn có lý của muội ấy, với tính cách của mình, chắc chắn muội ấy không hồ đồ nhất thời đâu, chi bằng hãy nghe lý do?

Khi nam tử trung niên kia vừa dứt lời thì bên ngoài đám người bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng của một nữ tử vọng tới.

Mọi người lập tức đứng tách ra, một thân ảnh duyên dáng mặc y phục trắng đơn giản nhẹ nhàng tiến vào. Nữ tử đó có dung mạo khá thanh lệ, đôi mắt tựa hoa đào, khí chất ôn nhu, giọng nói du dương khiến người ta say đắm.

- Mộng Kỳ tỷ!

Rõ ràng nữ tử này cũng có uy tín không thấp trong mắt các đệ tử Cổ gia. Nàng ta vừa xuất hiện thì không chỉ đệ tử ở xung quanh mà ngay cả Cổ Yên cũng vui vẻ lên tiếng.

Lâm Động nhìn mỹ nhân dịu dàng này một cái, cặp mắt nheo lại, khí tức của nàng ta mạnh hơn Cổ Yên, dường như còn vượt cả Mặc Đào. Cổ gia không hổ là một trong Ngũ Đại Gia Tộc!

- Mộng Kỳ!

Ba người Cổ Lăng thấy nữ tử đó tới, cũng khẽ gật đầu, sau đó nhìn sang Cổ Yên, đợi nghe cái gọi là lý do hợp lý của nàng.

- Lâm Động quả thật mới đạt được thực lực Sinh Huyền Cảnh trong gần một tháng trước!

Cổ Yên vừa dứt lời thì khóe miệng Mặc Đào đã nhếch lên, nhưng nó chưa được mở rộng thì câu nói tiếp theo của Cổ Yên đã khiến nụ cười đó đông cứng lại.

- Nhưng trước khi hắn đột phá lên Sinh Huyền Cảnh, đã có một Tiên Phù sư Tiểu thừa và một Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành chết trong tay hắn!

- Ồ!

Cổ Yên vừa dứt lời, xung quanh lập tức rộ lên những âm thanh kinh ngạc. Không ít kẻ thấy Lâm Động từ nãy không hề nói gì, trong lòng cũng có chút khinh thường. Nhưng mà lúc này bọn họ mới biết gã thanh niên trầm mặc này quả thật là có năng lực không tệ.

- Hửm?

Sắc mặt ba người Cổ Lăng cùng nữ tử tên Mộng Kỳ kia cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ Lâm Động lại có được chiến tích như vậy.

- Ha ha, đó cũng là chiến tích không tệ!

Ánh mắt Mặc Đào tối sầm lại nhìn Lâm Động, cười nói:

- Nhưng chỉ dựa vào đó có lẽ vẫn chưa đủ để ta nhường vị trí cho!

Một Tiên Phù sư Tiểu thừa và một Yêu thú Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, chiến tích này Mặc Đào cũng làm được, chỉ là có chút khó khăn. Vì thế hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng muốn hắn chủ động nhường chỗ thì không thể.

Ba người Cổ Lăng khẽ gật đầu, dù Cổ Yên nói thật thì cũng chỉ có thể chứng minh Lâm Động có thực lực tương đương Mặc Đào chứ không thể ép hắn nhường chỗ được.

- Vậy thế nào mới có tư cách?

Cuối cùng Lâm Động mỉm cười, nhìn Mặc Đào hỏi.

Mặc Đào cười nhạt nhìn Lâm Động, chỉ là nụ cười đó ít nhiều có hàn ý, sau đó hắn xoay cổ tay, bình thản nói:

- Dễ thôi, trước nay ta rất tôn trọng quy tắc, ở đây coi trọng thực lực, nếu ngươi thắng ta thì có tư cách, nếu không bằng ta thì… Nói đến đây Mặc Đào cười khẽ, sau đó sắc mặt lạnh tanh:

- Ngươi cút sớm đi, đừng cản trở việc của ta!

Có thể nhận ra Mặc Đào rất thiếu thiện chí với Lâm Động. Bản thân hắn cũng ái mộ Cổ Yên, thế nhưng lúc này Cổ Yên lại phủ nhận hắn vì Lâm Động, trong lòng hắn đã sớm bực mình từ lâu.

- Nếu có bản lĩnh thật thì giao đấu với ta, kết quả chỉ có hai con đường, ngươi cút hoặc là ta cút!

Đám đệ tử Cổ gia ở xung quanh nghe Mặc Đào nói vậy cũng thầm tặc lưỡi, xem ra hắn nổi giận thật rồi.

Ánh mắt ba người Cổ Lăng và Cổ Mộng Kỳ đều khẽ động, nhưng cũng không nói gì thêm. Thật ra bọn họ cũng không bận tâm lắm chuyện ai làm người

viện trợ, chỉ cần người viện trợ có thực lực thật sự, thân phận gì cũng không quan trọng!

Mọi ánh mắt nhìn về phía Lâm Động. Lúc này Mặc Đào đã nói như thế, nếu như Lâm Động không dám tiếp nhận thì chỉ đành tự rời đi mà thôi.

Trước bao ánh mắt nhìn chăm chú, Lâm Động cười cười rồi bước ra, nhìn thẳng vào Mặc Đào, nói:

- Nếu phải nhất định phải vậy thì… ngươi cút đi!

Khi chữ cuối cùng vừa dứt, nụ cười trên gương mặt Lâm Động cũng tan biến hoàn toàn, nhất thời một thứ hàn khí lạnh lẽo bùng phát ra từ thân thể hắn khiến cho đồng tử của mấy người Cổ Lăng cũng phải co rút lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 864

Đa Tạ Đã Nhường

Hàn khí đột nhiên tỏa ra từ trên người Lâm Động, sự biến chuyển đột ngột này khiến những tiếng xì xầm bàn tán xung quanh bỗng chốc ngưng bặt, tất cả cũng sững sờ nhìn Lâm Động.

Còn mấy người Cổ Yên thì khá bình tĩnh một chút, bọn họ cũng khá hiểu về tính cách của Lâm Động. Đừng thấy bình thường biểu hiện của hắn có vẻ ôn hòa, nhưng đằng sau nó lại là gương mặt của một Sát Thần! Hơn nữa khi hắn đã thể hiện ra vẻ mặt này thì chắc chắn đối thủ sẽ gặp bi kịch rồi!

- Ngươi!

Cổ Lăng cũng bị chấn động vì lời nói không giữ chút thể diện nào cho Mặc Đào, cặp mày khẽ chay lại, trong lòng thầm nghĩ gã thanh niên này quá ngông cuồng rồi, dù sao thì làm người xử lý sự việc cũng không nên quá lạnh lùng như vậy!

Nhưng khi Cổ Lăng chuẩn bị nói gì đó thì Cổ Mộng Kỳ đã liếc mắt ngăn lại, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đó dừng lại trên người Lâm Động:

- Nhãn quang của Tiểu Yên trước nay đều không tệ! Muội ấy biết Võ hội sắp đến gần, nếu ép Mặc Đào rời đi thì sẽ là tổn thất lớn cho Cổ gia chúng ta. Nhưng muội ấy đã cố chấp như vậy, con nghĩ có lẽ thực lực của tên Lâm Động này không tệ đâu… - Nhưng hắn chỉ mới bước vào Sinh Huyền Cảnh, tuy không phải yếu nhưng vẫn còn khoảng cách không nhỏ với Mặc Đào!

Cổ Lăng cau mày.

- Ai biết được!

Cổ Mộng Kỳ cười cười, nhìn chăm chú Lâm Động một chút rồi nói:

- Hơn nữa, dù hắn thật sự không phải là đối thủ của Mặc Đào thì chúng ta cũng chẳng tổn thất gì. Dù sao nếu hắn thất bại, Tiểu Yên cũng không thể nói gì nữa!

Nghe vậy ba người Cổ Lăng trầm ngâm rồi cùng gật đầu. Tình hình hiện tại đúng là không thể nhìn bề ngoài là nói rõ được, nếu đã như vậy, cứ quyết đấu xem thực lực thế nào. Nếu Lâm Động thật sự đánh bại được Mặc Đào thì lần này Cổ gia lời to rồi!

Trước bao ánh mắt chăm chú, nét mặt Mặc Đào cứng đờ lại, sau đó ánh mắt hắn nhanh chóng tối sầm lại, cổ họng phát ra tiếng cười cổ quái, nhìn chằm chằm Lâm Động:

- Bản lĩnh cũng không tệ! Được thôi, để xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì bảo Mặc Đào ta cút đi?

Mặc Đào lạnh băng nhìn Lâm Động:

- Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh đó thì nhường lại vị trí cho ngươi cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu ngươi chỉ ra vẻ trước mặt ta, thì đừng trách ta bắt ngươi phải trả giá cho sự ngông cuồng đó!

Lâm Động nhìn hắn, khoanh tay cười nhạt.

Hàn quang lóe lên trong mắt Mặc Đào, nguyên lực cuồng bạo cuồn cuộn tỏa ra. Những người đứng xung quanh vội vàng lùi ra xa.

Mặc Đào vung tay, một vòng sáng khoảng mười trượng hiện lên dưới mặt đất. Hắn chỉ vào đó nói:

- Ta cũng không ức hiếp gì ngươi, nếu ngươi đẩy được ta ra khỏi vòng tròn

này thì coi như ngươi thắng!

Mặc Đào nói lời này không hề che giấu sự cao ngạo, danh tiếng của hắn vang dội khắp Hải vực Thiên Phong, mà Lâm Động không chỉ thực lực không bằng mà cũng chẳng có danh tiếng gì, như thế không thể không khiến Mặc Đào nghĩ hắn chỉ muốn dựa vào danh tiếng của mình để trèo cao. Loại người này dù thắng hay thua cũng không có ảnh hưởng gì lớn với bản thân hắn.

Lâm Động nghe thấy thế, hơi khựng người lại rồi bật cười, hiển nhiên hắn đã hiểu Mặc Đào nghĩ gì. Loại người quá để tâm đến thanh danh lại không hiểu rằng sư tử bắt thỏ cũng phải dùng toàn lực, tâm thái như vậy thật ngu xuẩn!

- Tùy ngươi!

Lâm Động lắc lắc đầu, hắn không muốn dây dưa nhiều với Mặc Đào ở đây. Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong, thực lực này quả thật không tệ, nhưng đối với Lâm Động hiện tại thì không có quá nhiều sự uy hiếp!

Kiểu chiến đấu này vẫn nên tốc chiến tốc thắng là hơn!

Mặc Đào cười nhạt, hai tay khoanh trước ngực, hiển nhiên hắn cho rằng thanh thế Lâm Động đã yếu hơn, chỉ cần hắn thi triển một số thủ đoạn là Lâm Động sẽ phải cun cút cúp đuôi chạy khỏi Võ Hội Đảo. Đến lúc đó Cổ Yên chắc chắn cũng nhìn rõ hơn được một vài điều, Cổ gia hiện giờ chỉ có hắn trợ giúp với giành được chút thành tích!

- Hai vị đã nói rõ rồi thì hãy giao đấu ở đây. Người thắng sẽ trợ giúp cho Cổ gia lần này, nhưng mong hai vị dừng ở mức độ giao hữu!

Cổ Mộng Kỳ nhẹ nhàng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, nhất thời bước lên, theo từng bước chân của hắn, từng luồng nguyên lực dồi dào lan tỏa. Sức mạnh này mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều lần!

Mặc Đào cảm ứng năng lượng tỏa ra từ Lâm Động, lông mày giật giật, hàn quang đột nhiên lóe lên trong mắt. Hắn khẽ bước chân ra, tiếng gió rít đột ngột vang lên, hắn đã ra tay trước!

Xoẹt!

Tốc độ Mặc Đào cực nhanh, chỉ chớp mắt đã xuất hiện phía trước người Lâm Động, sau đó hai bàn tay vẽ lên một đường cong quỷ dị, nguyên lực hùng hồn bộc phát!

- Phá Lãng Phân Cốt Chưởng!

Ánh sáng màu lam trong tay Mặc Đào bùng phát, nhất thời dường như có tiếng sóng triều truyền ra, nguyên lực biến thành những con sóng bạc đầu phía sau hắn, đem theo thanh thế kinh người ập xuống Lâm Động!

Không thể không thừa nhận Mặc Đào có thực lực kinh người, một chưởng này có thể khiến cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành bình thường cũng phải rút lui một cách thảm hại, chẳng trách mà hắn được Cổ gia mời làm người viện trợ!

Nhưng đáng tiếc là Lâm Động lại không phải loại cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành bình thường.

Chưởng phong lam quang uỳnh uỳnh ập tới ngày một gần, bên ngoài cơ thể Lâm Động cũng cuồn cuộn thanh quang, sau đó hắn giơ bàn tay phải ra, trên cánh tay mơ hồ hiện lên hoa văn Thanh Long!

Rầm!

Lâm Động giơ thẳng tay ra, không hề có ý tránh né, ngược lại còn chọc thẳng vào trong đợt sóng triều, sau đó biến chưởng thành quyền, đánh thẳng lên chưởng phong của Mặc Đào giấu bên trong luồng sóng triều kia!

Âm thanh trầm đục vang lên, nhất thời một trận kình phong cuồng bạo bùng

nổ, mặt đất lập tức nứt ra thành từng đường kẻ nứt to bằng cánh tay!

- Hự!

Sắc mặt Mặc Đào kịch biến, cổ họng phát ra một tiếng rên nhỏ, cả người cũng lùi về phía sau nửa bước, vẻ mặt có chút khó coi. Rõ ràng hắn đã chịu thua thiệt chút ít trong lần va chạm này.

- Lực lượng mạnh thật!

Mặc Đào hừ lạnh một tiếng, nhưng hắn vừa dứt lời thì đồng tử đột nhiên co rút lại, một đạo thanh quang bắn tới nhanh như tia chớp, quyền ảnh cuồng bạo như vũ bão đem theo sức mạnh hung hãn nhằm thẳng tới những yếu huyệt trên người hắn mà công kích.

Mặc Đào thấy vậy, ánh mắt ngưng tụ, hai tay vung lên, nguyên lực biến thành một vòng xoáy lớn phía trước mặt, quyền ảnh của Lâm Động đánh lên đó lập tức bị vòng xoáy hóa giải!

- Chỉ có lực lượng thôi chưa đủ đâu!

Mặc Đào cười trào phúng, sức mạnh nhục thể của Lâm Động quả thật khiến hắn kinh ngạc không ít, nhưng đối với hắn, chỉ cần đối phó thích hợp thì sức mạnh đó sẽ không có tác dụng gì lớn.

- Vậy sao?

Lâm Động nhếch mép, sau đó ánh mắt lạnh băng, bàn tay phải bỗng kết ấn pháp quái dị. Nhất thời thanh quang lấp lánh cùng nguyên lực hùng hồn bùng nổ khiến không ít người cảm thấy khó thở.

- Võ Đế Điển, Võ Đế Toái Phách Ấn!

Bàn tay trái biến thành chưởng ấn tung ra, vào khoảnh khắc ấy, sau lưng hắn đột nhiên hiện ra một đạo hư ảnh khổng lồ!

- Thiên Trùng Lãng Pháp, Thiên Trùng Môn!

Ngay khi nhìn thấy hư ảnh xuất hiện phía sau Lâm Động, trong lòng Mặc Đào cũng cảm thấy chút bất an. Lập tức hắn cũng không dám chậm trễ, thân hình khẽ động, nguyên lực bùng phát biến thành một chiếc xoáy to hàng trăm trượng trước mặt mình, phát ra sức mạnh sát thương kinh người!

Uỳnh!

Thế nhưng Lâm Động không thèm bận tâm, chưởng ấn vẫn tung ra, đánh thẳng lên vòng xoáy kia.

- Muốn chết!

Mặc Đào thấy vậy, trong lòng cười mỉa mai, tâm thần khẽ động, vòng xoáy lập tức xoay tròn định nghiền nát cánh tay Lâm Động.

Két két!

Âm thanh ma sát không ngừng phát ra, tia lửa bắn ra tung tóe, nhưng sắc mặt Lâm Động không hề thay đổi, hắn nhìn Mặc Đào rồi nhếch mép cười!

- Phá!

Thanh quang đột ngột bùng nổ, nhất thời tựa một viên thiên thạch rạch nát chân trời, xuyên thủng vòng xoáy khổng lồ. Nhất thời trên vòng xoáy kia bắt đầu xuất hiện vết rạn, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung!

- Cái gì?

Mặc Đào thấy thế, sắc mặt kịch biến, đặc biệt là khi thấy quyền ấn xuyên thủng vòng xoáy vẫn lao về phía mình thì sắc mặt càng khó coi hơn. Ngón chân điểm lên mặt đất, thân thể bay lên định tránh quyền ấn.

Thế nhưng đúng lúc đó, khóe miệng Lâm Động nhếch lên, hắn ngẩng đầu

nhìn Mặc Đào với ánh mắt quỷ dị:

- Tĩnh Chỉ!

Âm thanh nhỏ không thể nghe thấy thoát ra từ miệng Lâm Động, sau đó tất cả mọi người xung quanh cùng nhìn thấy, Mặc Đào vốn đang định dùng thân pháp tránh đòn công kích, thân thể bỗng nhiên cứng đờ lại!

Ầm!

Ngay lúc ấy, quyền ấn bay tới đánh mạnh lên ngực Mặc Đào trước vô số ánh mắt kinh hoàng của mọi người.

Âm thanh trầm đục vang lên trong không gian, sắc mặt Mặc Đào tái nhợt, thân thể tựa như một viên đạn pháo bay ngược ra sau, cuối cùng thê thảm rơi xuống, bàn chân kéo lê trên mặt đất thành một đường dài hàng chục thước rồi mới gắng gượng đứng vững được.

- Đa tạ đã nhường!

Lâm Động nhìn Mặc Đào, cười nhạt, nói.

Nghe thấy thế, Mặc Đào vội vàng cúi xuống nhìn, chỉ thấy lúc này chân hắn đang đứng ở bên ngoài vòng tròn hắn vừa vẽ nên một quãng khá xa, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này, ở xung quanh cũng vang lên những tiếng kêu đầu kinh ngạc, vẻ mặt mấy người Cổ Lăng, Cổ Mộng Kỳ đều trở nên ngưng trọng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 865

Cứng Đầu

Trận chiến kết thúc nhanh chóng ngoài sự dự liệu của mọi người, khi tất cả đang chờ đợi một trận đại chiến kịch liệt thì lại nhận ra trận chiến đã có kết quả, mà kết quả kia lại còn vô cùng bất ngờ… Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn về Mặc Đào, gương mặt lúc này đã trắng đen đan xen, mãi một lúc lâu sau mọi người mới dần tỉnh thần lại, nhất thời những âm thanh ngạc nhiên rộ lên.

Mấy người Cổ Yên, Cổ Nhã thì không quá kinh ngạc, khi Lâm Động còn là Cửu Nguyên Niết Bàn đã có lực chiến đấu kinh người, huống hồ giờ hắn đã là Sinh Huyền Cảnh, hiển nhiên sẽ khó tìm được người nào cùng tầng thứ mà sánh được với hắn. Thực lực của Mặc Đào tuy khá mạnh nhưng rõ ràng vẫn chưa phải đối thủ của Lâm Động, huống hồ ngay cả từ đầu hắn đã có thái độ coi thường!

- Cái gã này… Sắc mặt ba vị trưởng bối của Cổ gia ngưng trọng nhìn Mặc Đào rồi nhìn sang Lâm Động, sau đó nhìn nhau, đều nhận ra sự chấn động trong mắt đối phương.

Cuộc giao đấu vừa rồi tuy diễn ra rất nhanh, nhưng bọn họ vẫn cảm nhận được Lâm Động hoàn toàn ở vị trí chủ đạo, còn Mặc Đào gần như bị dắt mũi đi. Hai bên đã phân rõ cao thấp!

- Quả nhiên đã xem thường hắn rồi!

Cổ Mộng Kỳ nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ dị, sau đó khẽ mỉm cười, xem ra những gì Cổ Yên nói không phải giả, lực chiến đấu thật sự của Lâm Động đã vượt qua thực lực bề ngoài của hắn. Chẳng trách mà khi chưa đột phá Sinh Huyền Cảnh đã đánh bại được cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

Nàng biết rõ thực lực của Mặc Đào, nếu đổi lại là nàng ra tay, tuy có thể đánh bại hắn nhưng cũng không thể gọn gàng nhẹ nhàng như vậy.

- Mộng Kỳ tỷ, Cổ Lăng thúc, giờ mọi người đã tin lời con nói chưa?

Trên gương mặt lạnh lùng của Cổ Yên cũng hiện nụ cười.

Ba người Cổ Lăng nghe vậy, cũng đành gật đầu. Vừa rồi đã nói rõ, hơn nữa Lâm Động cũng đã thắng Mặc Đào, vì thế bọn họ cũng không thể nói gì hơn, - Đợi đã!

Nhưng khi bọn họ gật đầu thì Mặc Đào không kìm được lên tiếng, nhất thời hắn nghiến răng:

- Vừa rồi là ta đã sơ xuất!

- Mặc Đào, quy tắc là ngươi đặt ra, nếu giờ hối hận thì có hơi mất mặt Địa Hải Tông các ngươi không?

Vẻ mặt Cổ Yên lạnh tanh nói.

Sắc mặt Mặc Đào cứng đờ, nhất thời chuyển ánh mắt đi thì thấy sắc mặt đám đệ tử Cổ gia có phần quái dị, khi thấy hắn nhìn thì bọn họ đều nhìn đi chỗ khác.

Thấy thế, Mặc Đào bất giác siết chặt tay, nhất thời nhìn sang mấy người Cổ Lăng, nói:

- Lẽ nào các ngươi muốn kẻ lai lịch bất minh này làm người viện trợ?

- Khụ khụ… Cổ Lăng ho khan một tiếng, vẻ mặt có phần lúng túng.

- Ha ha, Mặc Đào huynh đừng giận! Người viện trợ cho Cổ gia đương nhiên thực lực càng mạnh càng tốt. Vừa rồi nếu huynh đánh bại Lâm Động, đương nhiên không có gì để nói. Nhưng giờ cuộc tỷ thí đã kết thúc, vì thế… Cổ Mộng Kỳ nói dịu dàng với vẻ hối lỗi.

- Có điều, Mặc Đào huynh cũng có thể ở lại Võ Hội Đảo cùng xem Võ hội, Cổ gia ta đương nhiên sẽ tiếp đãi huynh như khách quý!

Lời nói của Cổ Mộng Kỳ dịu dàng mà không có chút sơ hở nào, khiến Mặc Đào cũng không thể nói được gì, gương mặt biến sắc một lúc lâu mới hầm hầm vung tay, lạnh lùng nhìn Lâm Động:

- Được, nếu các ngươi đã muốn để hắn viện trợ thì ta sẽ đợi xem xem hắn có thể làm được gì? Hừ, đến lúc đó sẽ không thể nào dựa vào mấy cái quy tắc đó mà được lợi!

- Quy tắc là tự ngươi đặt ra!

Cổ Yên nhíu mày nhắc nhở.

Mặc Đào khựng người, nộ hỏa trong lòng bùng cháy nhưng quả thật không thể nói được gì, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi khẽ lùi lại.

- Lâm Động huynh, Võ hội lần này phải dựa vào huynh rồi!

Cổ Mộng Kỳ nhìn Lâm Động, mỉm cười nói.

Lâm Động cười cười nhìn Cổ Mộng Kỳ. Nữ tử này bề ngoài nhìn có vẻ ôn hòa, dịu dàng nhưng rõ ràng thủ đoạn cũng không vừa, nếu không thì khó lòng chỉ bằng vài câu nói đã khiến Mặc Đào không thể phản pháo được gì.

- Mộng Kỳ cô nương khách khí rồi, ta được Cổ Yên cô nương mời mới nhận lời, chỉ cần sau khi xong việc, trả thù lao đúng như thỏa thuận thì ta tự nhiên sẽ cố gắng hết sức.

Trước đó Cổ Yên không nói thật chi tiết, nhưng Lâm Động vẫn cảm nhận được mức độ quan trọng của ba suất vào Hồng Hoang Tháp đối với Cổ gia. Cổ Yên hứa rằng nếu đoạt được Quán quân thì sẽ cho hắn một suất, nhưng rõ ràng Cổ Yên không thể đại diện cho Cổ gia, vì thế chuyện thù lao nên nói rõ ngay từ đầu để tránh sau đó lại xảy ra tranh chấp.

- Thù lao?

Cổ Mộng Kỳ nhận ngay ra trọng điểm trong lời nói của Lâm Động, nhất thời nhìn Cổ Yên cười nói:

- Không biết Tiểu Yên đã hứa với Lâm Động huynh thù lao gì?

- Một suất vào Hồng Hoang Tháp!

Lâm Động nhìn Cổ Yên lúc này hơi căng thẳng, cười nói.

Vừa dứt lời, hắn liền thấy Cổ Mộng Kỳ và mấy người Cổ Lăng đều sững người, sau đó vẻ mặt đều thay đổi.

- Lâm Động huynh… dù Cổ gia có đoạt được Quán quân, nhưng cũng chỉ có ba suất… Cổ Mộng Kỳ nhíu mày, nói với vẻ khó xử.

- Hay là Lâm Động huynh đổi điều kiện khác? Huyền Nguyên Đan, vũ kỹ, Linh bảo, chỉ cần huynh nói ra, Cổ gia đều có thể đáp ứng được.

Lâm Động nhún vai, xem ra chuyện này đúng là Cổ Yên không thể quyết định được, cũng may hắn hỏi kỹ trước, nếu không thì sau này chắc chắn sẽ phiền phức.

- Xin lỗi, ta chỉ muốn một suất vào Hồng Hoang Tháp, nếu mọi người không đồng ý thì ta nghĩ mình nên rời khỏi đây thôi!

Lâm Động nói cũng không quá khách khí, đây vốn dĩ là một cuộc giao dịch, hắn bỏ sức giúp Cổ gia giành Quán quân, còn Cổ gia cho hắn một suất vào Hồng Hoang Tháp, rất công bằng.

Dường như mấy người Cổ Mộng Kỳ không ngờ Lâm Động hành sự lại dứt khoát như vậy, cặp mày đều nhăn lại. Ba suất này đối với Cổ gia mà nói vốn đã rất ít, nếu cho Lâm Động một suất thì… - Ha ha, bụng dạ cũng không nhỏ nhỉ?

Mộng Kỳ cô nương, xem ra lần này mọi người đã tìm được một con sói đói với cái dạ dày tham lam rồi!

Mặc Đào thấy thế, không khỏi lên tiếng châm chọc.

Lâm Động nghiêng đầu nhìn Mặc Đào rồi gật đầu nghiêm túc nói:

- Đúng là dạ dày ta không nhỏ, nhưng nếu vị Mặc Đào huynh đây có lòng tin giúp được Cổ gia giành được chức Quán quân từ tay Thân Đồ Tuyệt thì vẫn nên để huynh ấy trợ giúp thì hơn!

Khi ba chữ Thân Đồ Tuyệt lọt vào tai, Mặc Đào lập tức thiếu tự nhiên, không nói được gì nữa. Xem ra hắn cũng hiểu khoảng cách giữa mình và người xếp thứ ba trong số các đệ tử trẻ tuổi của Hải vực Thiên Phong này.

Hắn tự tin giúp Cổ gia giành được thành tích tốt, nhưng rõ ràng là không thể đoạt được Quán quân Võ hội.

- Ý ngươi là ngươi có tư cách đoạt chức Quán quân từ tay Thân Đồ Tuyệt?

Mặc Đào lấy lại vẻ mặt bình thường, cười trào phúng nói.

Nghe lời nói đó, mấy người Cổ Mộng Kỳ, Cổ Lăng cũng nhìn sang. Ai cũng biết Thân Đồ Tuyệt là kẻ khó đối phó nhất trong Võ hội, có lẽ trong Tứ Đại Gia Tộc căn bản chẳng có ai chắc chắn được… - Chắc chắn năm phần!

Lâm Động cười nhạt, nói. Hắn vẫn chưa gặp qua Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt của Thân Đồ gia, vì thế cũng không nói quá tuyệt đối. Từ những thông tin biết được qua Cổ Yên, có lẽ Thân Đồ Tuyệt có thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại thành. Quả thật là rất cường hãn, nếu là trước khi Lâm Động đột phá Sinh Huyền Cảnh thì có lẽ hắn khó lòng thắng nổi, nhưng bây giờ thì chưa thể biết được… Dù Lâm Động nói như vậy có chút hạ thấp rồi, nhưng xung quanh vẫn có vô số người đầy vẻ kinh ngạc, Mặc Đào thì bật cười, vẻ mặt đầy châm chọc, hiển nhiên hắn đang nghĩ Lâm Động đang nói khoác.

Nhưng Lâm Động cũng không bận tâm lắm đến những biểu hiện của mọi người, nhìn sang mấy người Cổ Mộng Kỳ, cười nói:

- Đã nói rõ hết rồi, có tin hay không là chuyện của các ngươi. Nhưng điều kiện của ta sẽ không thay đổi, nếu không được thì bây giờ ta sẽ rời đi luôn, làm phiền rồi!

Mấy người Cổ Mộng Kỳ, Cổ Lăng nhìn nhau, nhất thời nhìn Lâm Động. Bọn họ không thể ngờ hắn lại có đến năm phần chắc chắn giành được Quán quân từ tay Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt… - Mộng Kỳ tỷ, hãy tin hắn đi! Nếu chúng ta không giành được Quán quân thì một suất cũng chẳng có. Hơn nữa Lâm Động cũng không cần thù lao gì khác, nếu không được thì chúng ta cũng không tổn thất gì. Lẽ nào tỷ cho rằng chỉ dựa vào chúng ta là có thể chống lại được Thân Đồ Tuyệt sao?

Cổ Yên đến bên cạnh Cổ Mộng Kỳ, nói nhỏ.

Vẻ mặt Cổ Mộng Kỳ phức tạp nhìn mấy người Cổ Lăng một chút, nhất thời nói:

- Lâm Động huynh, chuyện này bọn ta không thể quyết định được, chi bằng huynh ở Võ Hội Đảo nghỉ ngơi đã, trước khi Võ hội bắt đầu, bọn ta sẽ trả lời, được chứ?

- Được, nếu Võ hội bắt đầu mà chưa có câu trả lời rõ ràng thì ta sẽ rời khỏi đây ngay!

Lâm Động cười nói.

Cổ Mộng Kỳ lắc đầu cười khổ, lúc này nàng mới cảm nhận được sự khó đối phó của Lâm Động, hắn ta đúng là… cứng đầu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 866

Hợp Tác

Võ hội Ngũ Đại Gia Tộc hiển nhiên là sự kiện không hề nhỏ của Hải vực Thiên Phong, vì thế trong mấy ngày này có ngày một nhiều cường giả tập trung về Võ Hội Đảo, khiến bầu không khí trở nên vô cùng náo nhiệt. Từ đó có thể thất khả năng hiệu triệu của Ngũ Đại Gia Tộc trong Hải vực Thiên Phong lớn đến mức nào.

Nhưng sau khi đến Võ Hội Đảo, Lâm Động không hề ra ngoài, chỉ yên tĩnh ở trong phòng nghỉ mà Cổ gia sắp xếp để tu luyện, ngưng luyện lượng nguyên lực dồi dào có phần không vững chắc do thực lực gia tăng đột ngột của hắn.

Cổ gia cũng rất coi trọng hắn, trong thời gian tu luyện không chỉ bảo Cổ Nhã chăm sóc cẩn thận mà còn đưa đến hai vạn Huyền Nguyên Đan cho Lâm Động dùng khi tu luyện.

Lâm Động cũng không tỏ ra khách khí, bình thản nhận hết. Đương nhiên hắn cũng không bị dao động vì chút ân huệ này. Nếu Cổ gia không nỡ cho hắn một suất vào Hồng Hoang Tháp thì hắn cũng dứt khoát rời khỏi đây luôn.

o0o Năm ngày nhanh chóng trôi qua trong sự tĩnh lặng, Võ hội cũng đang tới gần… Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Lâm Động ngồi tĩnh lặng, mấy trăm viên Huyền Nguyên Đan xoay quanh người hắn, một luồng năng lượng thuần túy cùng một chút Sinh Khí mỏng manh lan tỏa ra, cuối cùng ào ạt chảy vào cơ thể Lâm Động.

Phụt phụt!

Năng lượng nhanh chóng chảy ra từ Huyền Nguyên Đan, khi năng lượng bị

hấp thụ hết, từng viên Huyền Nguyên Đan nhanh chóng tan vụn thành bột phấn bay đi theo gió.

Khi viên Huyền Nguyên Đan cuối cùng biến mất, Lâm Động chầm chầm mở mắt ra, tinh quang lóe lên trong mắt rồi nhanh chóng biến mất.

Két!

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng khẽ mở ra, sau đó một cái đầu nhỏ bé thò vào. Nàng thiếu nữ thấy Lâm Động đã tu luyện xong mới thở phào cười nói:

- Lâm Động đại ca, Mộng Kỳ tỷ bảo muội đưa huynh đến sảnh hội nghị!

- Ồ?

Lâm Động nhướng mày. Xem ra Cổ gia sắp cho hắn câu trả lời rồi. Không biết bọn họ có nỡ bỏ ra một suất không? Nếu bọn họ không đồng ý thì hắn cũng có chút đau đầu, dù sao thì khó khăn lắm hắn mới có được cơ hội thức tỉnh Thạch phù, hắn không muốn dễ dàng từ bỏ.

- Đi thôi!

Lâm Động đứng dậy, mỉm cười với Cổ Nhã rồi bước ra ngoài.

- Lâm Động đại ca… Cổ Nhã ở bên cạnh, ngẫm nghĩ một chút rồi hạ giọng nói:

- Nếu Cổ gia đưa ra câu trả lời khiến huynh không hài lòng thì huynh cứ làm theo điều mình muốn là được!

Lâm Động khựng người, sau đó gật đầu cười hiền hòa. Nha đầu này quá lương thiện, lúc này không ngờ lại đứng về phía hắn!

o0o Hai người đi vào một trang viên rộng lớn, một lúc sau mới dừng lại bên ngoài một căn phòng khách rộng rãi. Cổ Nhã đẩy cửa ra, Lâm Động nhìn thấy

bên trong đã có không ít người, tràng diện xem ra cũng rất long trọng.

Khi cửa được mở ra, những tiếng thảo luận bên trong cũng im bặt, sau đó mọi người cùng quay lại nhìn gã thanh niên đứng ở cửa, ánh mắt đều toát ra thần tình phức tạp.

Lâm Động liếc nhìn đại sảnh, vẻ mặt không chút biến sắc đi vào trong. Trong đại sảnh không chỉ có Cổ Yên, Cổ Mộng Kỳ và các mấy trưởng bối Cổ Lăng hắn đã gặp, còn có không ít những gương mặt lạ lẫm khác, nhưng dường như bọn họ đều có vị trí khá cao trong Cổ gia.

Cuối cùng ánh mắt Lâm Động dừng lại ở vị trí đầu tiên. Ở đó là một lão giả áo nâu, hai mắt sâu thăm thẳm lấp loáng tinh quang, quanh người tỏa ra luồng nguyên lực hùng hồn khiến không gian xung quanh như rung động.

- Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn!

Ánh mắt Lâm Động dừng lại trên người lão giả đó một lúc, từ luồng nguyên lực cường hãn như ẩn như hiện của ông ta, Lâm Động có thể biết được ông ta ở tầng thứ nào.

- Đến cấp cường giả này cũng ra mặt, không hổ là một trong Ngũ Đại Gia Tộc!

Lâm Động thầm nhủ trong lòng, rõ ràng lão giả này là người có địa vị cao nhất ở đây.

Lâm Động liếc mắt nhìn người bên cạnh, ở đó là một nam tử mặc bạch y, khá anh tuấn, chỉ là gương mặt hơi tái nhợt, khí tức yếu ớt, rõ ràng là bị trọng thương.

- Cổ Vân Thiên?

Lâm Động liếc nhìn người đó thêm một cái, thầm đoán thân phận của người dó. Hiển nhiên đó là Cổ Vân Thiên, nhân vật ưu tú nhất trong số các đệ tử trẻ

tuổi của Cổ gia.

- Ha ha, vị đây chắc chắn là người viện trợ mà Tiểu Yên mời đến, Lâm Động tiểu bằng hữu?

Lão giả áo nâu mỉm cười thiện cảm với Lâm Động, nói.

- Lão phu Cổ Thạc, Trưởng lão của Cổ gia!

Lâm Động nghe vậy, lập tức cung tay:

- Bái kiến Trưởng lão Cổ Thạch.

Cổ Thạc xua tay, quét mắt quanh người Lâm Động rồi nói:

- Ta đã nghe nói về sự việc! Lâm Động tiểu bằng hữu, có lẽ ngươi biết mức độ quan trọng của ba suất vào Hồng Hoang Tháp, Cổ gia ta vô cùng coi trọng nó. Không biết tiểu bằng hữu có thể đổi điều kiện khác không?

Lâm Động khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Cổ Thạch, khẽ nói:

- Ta chỉ cần một điều kiện đó, những cái khác đều không cần!

Cổ Thạc hơi nhíu mày, những người ở xung quanh cũng thì thầm bàn tán tỏ ý bất mãn.

- Trưởng lão Cổ Thạch, không biết ngài cho rằng Cổ gia các ngài có bao nhiêu khả năng giành được chức Quán quân?

Lâm Động khẽ cười, hỏi.

- Không đến hai phần!

Cổ Thạc do dự một chút rồi trả lời. Ông ta cũng biết với thực lực của đám đệ tử Cổ gia, đừng nói đến giành Quán quân, ngay cả việc chiến thắng ba Gia tộc còn lại cũng rất khó khăn.

- Trưởng lão Cổ Thạch, nếu không giành được Quán quân thì đừng nói ba suất, ngay cả việc bước chân vào Hồng Hoang Tháp cũng không thể. Trong điều kiện như vậy, lại ngồi thảo luận xem có nên bỏ ra một suất không, có phải nghĩ hơi quá nhiều rồi không?

Lâm Động vừa dứt lời, đại sảnh lập tức ồ lên, vẻ mặt một vài người hiện lên nộ sắc, rõ ràng bọn họ cho rằng Lâm Động đang hạ thấp Cổ gia bọn họ.

Cổ Thạc chau mày, nhất thời vung tay ngăn những lời nghị luận lại, ông ta nhìn Lâm Động, nói:

- Lâm Động tiểu bằng hữu nói tuy không dễ nghe lắm, nhưng đây là sự thật. Nếu không giành được Quán quân thì Cổ gia ta không có tư cách bước vào Hồng Hoang Tháp!

Nói đến đây, Cổ Thạc ngưng lại một chút, ánh mắt hơi lấp lánh:

- Ta nghe Mộng Kỳ nói, ngươi đã từng nói nắm chắc năm phần có thể đánh bại Thân Đồ Tuyệt?

Vừa dứt lời thì có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Động đầy hoài nghi.

Nam tử bạch y ở bên cạnh Cổ Thạch cũng ngẩng đầu lên, khí tức của hắn tuy có vẻ yếu ớt, nhưng vẫn nhìn ra được phong thái không tầm thường. Ánh mắt hắn nhìn Lâm Động, hiển nhiên không hiểu tại sao Lâm Động lại có lòng tin lớn vậy.

- Đúng vậy!

Vẻ mặt Lâm Động không hề thay đổi, từ tốn gật đầu.

Cổ Thạc nheo mắt, nhìn Lâm Động không nói gì, một lúc sau bỗng giơ bàn tay ra, trên đó là một tấm lệnh bài kim loại.

- Đây là lệnh bài của người viện trợ Cổ gia. Lâm Động tiểu bằng hữu, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh đó thì hãy cầm lấy nó, về thù lao sẽ như ngươi nói!

Cùng với lời nói đó, một luồng áp lực mạnh mẽ bỗng tỏa ra từ Cổ Thạc, bao trùm toàn bộ căn phòng khiến không ít người cảm thấy nặng nề, không thể động đậy được gì.

Ai cũng nhận ra, Cổ Thạc đang thăm dò thực lực của Lâm Động!

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía gã thanh niên gầy gò kia. Hắn khẽ nghiêng đầu như đang suy nghĩ gì đó rồi khóe miệng hơi nhếch lên.

Bịch bịch!

Tất cả mọi người đều nhìn thấy gã thanh niên đó từ tốn bước từng bước về phía trước. Bước chân của hắn phát ra những âm thanh trầm đục, dường như mặt đất cũng rung chuyển theo mỗi một bước chân kia, nhưng bước chân hắn không hề có dấu hiệu dừng lại!

Uy lực của một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn dường như chẳng có tác dụng áp chế với hắn!

Cuối cùng hắn dừng lại trước mặt Cổ Thạch, khẽ mỉm cười, sau đó trước ánh mắt lấp lánh của Cổ Thạc và nam tử bạch y, giơ tay cầm lấy tấm lệnh bài.

- Hợp tác vui vẻ!

Lâm Động nắm tấm lệnh bài trong tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Cổ Thạc cười tươi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 867

Oan Gia Ngõ Hẹp

Ánh mắt Cổ Thạc lộ ra tinh quang nhìn bộ dáng Lâm Động cầm lấy tấm lệnh bài như không có chuyện gì, gương mặt cũng không có động tĩnh gì lớn, nhưng trong lòng lại chấn động không nhỏ.

Cổ Thạc là cường giả Sinh Huyền Cảnh đại viên mãn, khoảng cách với Lâm Động không biết xa đến mức nào, áp lực như vậy, nếu là người khác như mấy người Cổ Mộng Kỳ cũng khó lòng chịu đựng nổi. Vậy mà Lâm Động lại gần như chẳng bận tâm đến áp lực ấy!

Bản lĩnh này không phải ai cũng có!

- Hắn ta… Tinh quang trong mắt Cổ Thạc dần tan đi, nhìn chăm chăm vào Lâm Động. Chẳng trách mà hắn dám nói chắc chắn năm phần có thể giành được chức Quán quân từ tay Thân Đồ Tuyệt!

Cổ Vân Thiên ở bên cạnh cũng nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt kỳ dị. Hắn biết rõ nguyên lực của Cổ Thạc mạnh đến mức nào, cho dù là hắn ở trạng thái tốt nhất cũng không thể ung dung được như Lâm Động hiện tại!

- Tiểu Yên, xem ra lần này quả thật muội đã tìm được một viện trợ rất tốt!

Cổ Vân Thiên nghiêng đầu nhìn Cổ Yên và Cổ Mộng Kỳ ở bên cạnh, khẽ nói.

- Đúng là hắn rất mạnh!

Cổ Mộng Kỳ cũng gật đầu, nhìn Lâm Động với ánh mắt hiếu kỳ. Thật không

thể đoán được nếu hắn ta bộc phát thực lực triệt để thì sẽ có lực chiến đấu mạnh đến thế nào?

Trên gương mặt lạnh lùng của Cổ Yên cũng hiện lên nụ cười, nàng nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp. Có ai ngờ được một người ban đầu nàng cho là phế nhân, hiện giờ đã trở thành cứu tinh của Cổ gia!

- Ha ha, Lâm Động tiểu bằng hữu, Võ hội lần này, Cổ gia phải nhờ cậy nhiều vào ngươi rồi!

Cổ Thạc nở nụ cười ôn hòa.

- Còn điều kiện của ta? … Lâm Động cười cười.

- Nếu Cổ gia ta giành được Quán quân Võ hội thì ngươi sẽ có một suất vào Hồng Hoang Tháp!

Cổ Thạc trầm giọng nói.

- Đa tạ!

Lâm Động thở phào, kết quả thế này là tốt nhất.

- Ngày mai Võ hội sẽ bắt đầu, hôm nay Lâm Động tiểu bằng hữu hãy nghỉ ngơi cho khỏe!

Cổ Thạc cười, nói.

Lâm Động khẽ gật, ôm quyền với mọi người rồi quay người đi. Vào khoảnh khắc hắn quay người, không ai nhận ra bên dưới làn da hắn có vô số những tia hắc quang dần dần tan đi.

Thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn của Cổ Thạc quả thật vô cùng cường hãn. Mức độ đó thậm chí vượt qua cả các vịn Điện chủ của Tứ Điện Đạo Tông. Nguyên lực ông ta tạo nên khiến một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại

thành cũng chống đỡ khó khăn. Nhưng đáng tiếc, với Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù mà nói thì thứ áp lực đó không có nhiều tác dụng!

Trong đại sảnh, đám người của Cổ gia chờ đến khi Lâm Động rời đi rồi mới bắt đầu bàn tán, rõ ràng là bọn họ vô cùng kinh ngạc vì Lâm Động có thể dễ dàng lấy đi lệnh bài trong tay Cổ Thạc như vậy.

- Tên Lâm Động này không đơn giản! Không hiểu hắn chui từ đâu ra? Chưa từng nghe đệ tử trong Hải vực Thiên Phong có người nào tên như thế!

Cổ Thạc khẽ cười, nói.

- Trưởng lão Cổ Thạch, người cho rằng hắn thật sự sẽ đánh lại được Thân Đồ Tuyệt sao?

Cổ Vân Thiên khẽ hỏi.

- Điều đó ta không dám chắc chắn, tên tiểu tử Thân Đồ Tuyệt cũng không phải loại tầm thường. Nhưng ít nhất Lâm Động là một viện trợ tốt hơn Mặc Đào.

Cổ Thạc lắc đầu, hai mắt hơi nheo lại, lẩm bẩm nói:

- Còn liệu hắn có giao đấu được với Thân Đồ Tuyệt như hắn nói không thì phải đợi đến lúc đó mới biết… - Mong là hắn nói thật! Nếu hắn giúp chúng ta giành được chức Quán quân thì cấp cho hắn một suất cũng chẳng sao… Cổ Vân Thiên khẽ gật đầu, hắn nhìn thân ảnh Lâm Động rời đi, môi hơi mím lại. Có lẽ Võ hội lần này sẽ rất thú vị, nhưng đáng tiếc hắn lại không thể tham gia vào!

o0o Ngày hôm sau, khi ánh nắng chan hòa chiếu xuống, Võ Hội Đảo khổng lồ cũng nhanh chóng sục sôi, vô số tiếng huyên náo vang tận lên trời xanh.

Két!

Cánh cửa phòng đóng kín khẽ mở ra, Lâm Động bước ra ngoài. Hắn thấy trong đình viện phía trước đã có Cổ Yên, Cổ Mộng Kỳ đang đứng đợi.

Ánh nắng chan hòa chiếu lên hai nữ tử dáng người thon thả, phản chiếu lại những đường sáng cong nhàn nhạt, vô cùng mỹ lệ.

- Lâm Động huynh, cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta lên đường được chứ?

Cổ Mộng Kỳ nhìn chăm chú gã thanh niên vừa mới bước ra, trên gương mặt hiền hòa nở nụ cười dịu dàng.

- Ngoài ra, Võ hội lần này phải nhờ Lâm Động huynh chiếu cố nhiều rồi!

Lâm Động hơi khựng người lại, nhất thời hiểu ra, ngạc nhiên hỏi:

- Hai người cũng tham gia Võ hội sao?

- Ừm, mỗi Gia tộc có ba người ra trận, bên phía Cổ gia là ba chúng ta!

Cổ Mộng Kỳ mỉm cười.

Lâm Động hiểu ra, nhất thời cười:

- Nếu vậy thì pHải Đồng tâm hiệp lực một lần rồi!

- Chỉ cần Lâm Động huynh không trách ta cản trở là tốt rồi!

Cổ Mộng Kỳ cười, nhất thời không nói gì thêm, quay người đi ra ngoài trước, theo sau là Lâm Động và Cổ Yên.

o0o Tại trung tâm Võ Hội Đảo có một ngọn núi hùng vĩ, lúc này trong núi đã bị bao trùm bởi tiếng người nhốn nháo. Trên đỉnh núi có rất nhiều sàn đấu được phân tách rõ ràng, vô cùng hoành tráng.

Khi bọn Lâm Động tới nơi thì xung quanh núi đã mênh mang biển người. Trên trời thỉnh thoảng lại có tiếng gió rít, vô số thân ảnh ồ ạt đáp xuống.

- Võ hội lúc mới bắt đầu chưa có gì cả, chỉ là tỷ thí học hỏi giữa cường giả các phương. Vì trong Võ hội, Ngũ Đại Gia Tộc cũng có thể sẽ mời các cường

giả biểu hiện nổi trội từ các nơi khác trở thành Hộ pháp hay là Cung phụng của Gia tộc bọn họ.

- Ha ha, do đãi ngộ rất tốt nên rất nhiều cường giả bên ngoài mong muốn được Ngũ Đại Gia Tộc nhìn trúng. Dù sao thì ở nơi như Loạn Ma Hải này, nếu có chỗ dựa là tốt nhất, hơn nữa các Gia tộc còn cung cấp cho bọn họ điều kiện tu luyện mà bọn họ cần.

Mấy người Lâm Động đáp xuống đỉnh núi, sau đó tiến về chỗ của Cổ gia. Trong lúc đó Cổ Mộng Kỳ cũng mỉm cười giới thiệu tường tận về Võ hội.

Lâm Động nghe vậy thì mỉm cười gật đầu, nhưng cũng không nói gì hơn, làm như không nghe ra ý tứ lôi kéo của Cổ Mộng Kỳ.

Cổ Mộng Kỳ thấy thế, ánh mắt có phần thất vọng.

Thấy mấy người đến, Cổ Vân Thiên đứng dậy cung tay với Lâm Động, định nói gì đó nhưng ánh mắt đột nhiên nhìn lướt qua phía sau, gương mặt có phần khó coi.

Lâm Động nhìn theo ánh mắt Cổ Vân Thiên thì thấy ở các đó không xa có một đoàn người đi vào, trong đó có một thân ảnh quen thuộc, Ngụy Tùng!

- Ngụy Tùng sao?

Lâm Động nheo mắt lại, lúc này hắn mới hiểu sao Cổ Vân Thiên lại như vậy.

Lâm Động nhìn qua Ngụy Tùng, sau đó ánh mắt dừng ở phía trước hắn. Ở đó có hai thân ảnh, một người mặc áo xám, phía sau là thanh đại đao tạo hình khoa trương, mơ hồ tỏa ra thứ đao khí mạnh mẽ bá đạo.

Lâm Động nhìn nam tử đeo đao một cái rồi quay sang người kia. Thân hình người này rất mỏng manh, gương mặt cũng bình thường, nhưng nụ cười của hắn khiến người ta thấy lạnh toát xương sống.

Lâm Động nhìn qua, ánh mắt khẽ nheo lại. Hắn có thể cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ toát ra xung quanh hai kẻ đó, xem ra cũng là nhân vật khó nhằn!

- Nam tử đeo đao kia chính là Ngụy Chân của Ngụy gia, có thể coi là kẻ thực lực mạnh nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi của Ngũ Đại Gia Tộc. Sơn Nhạc Đao Pháp của Ngụy gia cũng đã được hắn tu luyện thành thục… Cổ Mộng Kỳ khẽ nói, chỉ là Lâm Động có thể cảm nhận được sự nặng nề trong lời nói đó.

- Người kia thì sao?

Lâm Động khẽ gật đầu rồi khẽ hỏi.

- Hắn ta… Cổ Mộng Kỳ nhìn nam tử không nổi bật bên cạnh Ngụy Chân, nhíu mày.

- Đó là Quỷ Thương Thần La, Đại đồ đệ của Tà Cốt lão nhân!

Cổ Vân Thiên ở bên cạnh, sắc mặt tối sầm lại, nghiến răng nói:

- Chính hắn đã khiến ta trọng thương!

Mấy người Cổ Mộng Kỳ siết chặt tay, trong mắt cũng hiện lên nộ hỏa.

- Đại đệ tử của Tà Cốt lão nhân?

Lâm Động hơi nhíu mày, nhìn Cổ Yên một cái. Nói vậy thì Thần La chính là sư huynh của gã Từ Vẫn kia rồi!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn, lúc này Thần La dường như cũng nhận ra ánh mắt của hắn, quay lại nhìn Lâm Động, nụ cười trên mặt hắn càng tươi hơn. Nhất thời hắn giơ bàn tay về phía Lâm Động, chém trong hư không một cái, giọng nói lạnh lẽo vọng ra từ miệng:

- Lâm Động, mạng của ngươi ta sẽ lấy thay cho sư đệ ta!

Lâm Động nheo mắt lại, đúng là oan gia ngõ hẹp!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 868

Võ Hội

Lâm Động huynh, huynh có xích mích với tên Thần La đó sao?

Động tác của Thần La không hề che giấu nên Cổ Vân Thiên ở bên cạnh cũng nhìn thấy rõ ràng, hắn khựng lại một chút rồi ngạc nhiên hỏi.

- Khi tranh đoạt Sinh Sinh Huyền Linh Quả ở Huyền Linh Đảo, tên đi cùng Ngụy Tùng chính là sư đệ của Thần La, cuối cùng bị Lâm Động giải quyết rồi!

Cổ Yên giải thích.

- Hả?

Mấy người Cổ Vân Thiên sững người, nhất thời chép miệng, không ngờ một người nhìn có vẻ hiền hòa này lại dám giết cả đệ tử của Tà Cốt lão nhân!

- Thế thì Lâm Động huynh nếu gặp phải Thần La thì phải cẩn thận một chút. Tuy quan hệ giữa sư huynh đệ bọn chúng không tốt lắm, nhưng dù sao cũng cùng là môn hạ của Tà Cốt lão nhân… Cổ Vân Thiên nhắc nhở.

Lâm Động gật đầu cười. Thực lực của Thần La đúng là không vừa, nhưng muốn lấy mạng Lâm Động hắn thì có lẽ chưa đủ.

- Đúng rồi, rốt cuộc Tà Cốt lão nhân có thực lực thế nào?

Lâm Động bỗng hỏi.

Việc hắn giết Từ Vấn nếu để Tà Cốt lão nhân biết thì chắc chắn lão sẽ không ngồi yên, hiển nhiên sẽ đích thân ra tay. Với sự nguy hiểm ẩn tàng này, Lâm

Động cảm thấy tìm hiểu được một chút tình hình thì tốt hơn.

- Tà Cốt lão nhân cũng có danh khí không nhỏ ở Hải vực Thiên Phong, bản thân cũng được Tà Phong Động Thiên xem trọng. Mấy năm trước hắn đã đạt đến cảnh giới Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn. Theo Cổ gia bọn ta được biết thì hai năm nay lão cũng thử đột kích Tử Huyền Cảnh, nếu thành công thì có lẽ lại là nhân vật nổi trội của Hải vực Thiên Phong rồi.

Nét mặt Cổ Vân Thiên có chút nặng nề nói.

Lâm Động nheo mắt, cũng cảm thấy có chút bất ngờ. Nếu Tà Cốt lão nhân chỉ là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn thì hắn cũng không quá sợ hãi, dù không đánh lại được thì hắn cũng có thể chạy thoát. Nhưng nếu lão là Tử Huyền Cảnh thì có chút khó khăn rồi… Cường giả Sinh Tử Huyền Cảnh, cấp bậc Sinh Huyền Cảnh thì Sinh Khí hòa nhập với nguyên lực khiến nguyên lực dồi dào như đại dương, khi chiến đấu chỉ giơ tay nhấc chân thôi cũng tỏa ra uy năng cực lớn. Hơn nữa Sinh Khí còn có khả năng trị thương thần kỳ, dù có bị đứt tay chân cũng có thể tái sinh. Cường giả có thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, nhục thể gần như ở trạng thái bất diệt.

Nếu nói Sinh Huyền Cảnh tăng cường khả năng chịu đựng của bản thân thì Tử Huyền Cảnh lại tăng cường sức sát thương. Trước thứ Tử Khí đó, mọi vật đều không thể tồn tại, sức phá hoại vô cùng khủng bố! Hơn nữa nếu thân thể bị Tử Khí xâm thực thì dù là Sinh Khí cũng không thể phục hồi được. Cũng có nghĩa là Sinh Khí không hề có tác dụng trị thương trước Tử Khí!

Đó cũng là điều khiến cường giả Tử Huyền Cảnh có thể áp đảo cường giả Sinh Huyền Cảnh!

Vì thế nếu Tà Cốt lão nhân thật sự đột phá được Sinh Huyền Cảnh thì Lâm Động sẽ rất đau đầu.

Lâm Động nhíu mày, sau đó rất nhanh liền giãn ra. Hiện giờ không phải lúc nghĩ những điều đó. Dù sao đến khi ra khỏi Hồng Hoang Tháp, hắn cũng sẽ rời

khỏi đây. Loạn Ma Hải vô cùng rộng lớn, một Tà Cốt lão nhân cũng không thể một tay che cả bầu trời. Thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng chỉ khiến lão có thể ra oai ở Hải vực Thiên Phong, nếu đến nơi khác chắc chắn cũng chẳng mấy ai sợ hắn!

Nghĩ vậy, Lâm Động cũng thu lại ánh mắt nhìn Thần La, sau đó ngồi xuống chỗ của Cổ gia, chờ Võ hội bắt đầu.

Thần La thấy vậy cũng cười nhạt, cũng không có động thái khiêu khích nữa. Đến lúc đó nếu gặp phải, đích thân động thủ sẽ tốt hơn!

- Đó chính là kẻ đã giết Từ Vấn huynh sao? Ha ha, Thần La huynh không cần nổi giận, hắn không chạy được đâu!

Ngụy Chân nhìn Lâm Động rồi cười nói.

- Tên phế vật đó bị giết cũng là vì hắn vô dụng, nhưng dù sao hắn cũng là sư đệ của ta, việc này mà truyền ra ngoài cũng không tốt cho thanh danh của ta. Vì thế thù này ta vẫn phải báo cho hắn!

Lời nói của Thần La không có chút tình cảm nào đối với người gọi là sư đệ kia, sự vô tình đó khiến người của Ngụy gia cũng chỉ biết cười khan.

Ngụy Chân khẽ gật đầu, quét mắt ra xung quanh rồi nói:

- Cổ Vân Thiên của Cổ gia đã trọng thương không thể ra trận. Hiển nhiên Ngụy gia chúng ta sẽ giành thắng lợi dễ dàng thôi. Chỉ là giành chức Quán quân thì có chút rắc rối!

Nghe thấy thế, vẻ mặt Thần La cũng hiện chút nặng nề, sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía đỉnh núi. Ở đó có một khu quảng trưởng rộng lớn, phía cuối là một tòa Thạch tháp cổ xưa tỏa ra thứ khí tức Hồng Hoang.

Đó chính là Hồng Hoang Tháp, mà ở đó có Thân Đồ gia, Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt cũng trấn thủ ở nơi đó!

Cao ngạo như Thần La cũng thấy dè chừng với vị cường giả trẻ tuổi uy danh hiển hách này!

o0o - Đó là người của Tống gia, thấy nam tử lam y ở hàng đầu không? Đó là Tống Thành, đệ tử có thực lực mạnh nhất của Tống gia, thực lực cũng là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong.

- Đằng kia là Tô gia, người dẫn đầu là Tô Nham. Người này cũng có chút kỳ lạ, năm năm trước hắn gần như đứng hạng bét trong Tô gia, nhưng sau đó tìm được một Cổ tàng, lấy được truyền thừa, chỉ trong năm năm đã trở thành đệ tử mạnh nhất Tô gia!

Tiếp đó cũng có người của hai đại Gia tộc còn lại xuất hiện, Cổ Yên cũng nhẫn nại giới thiệu đối thủ cho Lâm Động.

Lâm Động nghe vậy cũng nhìn sang, Tống Thành mặc lam y, phong độ ngời ngời, khí chất không tệ, có thể coi là mỹ nam tử hạng nhất.

Còn Tô Nham so với Tống Thành có chút bình thường, hắn rất ốm, nhưng đôi mắt thì rất có thần. Bề mặt da lộ ra dưới lớp áo tạo một cảm giác rất cứng rắn.

Hiển nhiên Lâm Động có hứng thú với Tô Nham hơn, người bỗng nhiên biến đổi từ mức tầm thường trở thành nhân vật kiệt xuất, từ trước đến nay đều không phải người đơn giản. Lâm Động cũng có thể nhận ra chắc chắn Tô Nham khó đối phó hơn Tống Thành.

- Không hổ là Ngũ Đại Gia Tộc của Hải vực Thiên Phong, những đệ tử trẻ tuổi này đều là nhân vật xuất sắc!

Sau khi quan sát một lượt, Lâm Động cảm thán. Hiển nhiên Võ hội lần này sẽ có rất nhiều điều bất ngờ thú vị.

o0o Thời gian dần trôi đi trong không khí sôi sục đó, nhưng Võ hội không bắt

đầu ngay, mà dưới sự khống chế của Ngũ Đại Gia Tộc, các sàn đấu đã bắt đầu diễn ra những trận đánh giao hữu giữa cường giả của thế lực các phương.

Không ít cường giả muốn thể hiện thực lực để thu hút sự chú ý của Ngũ Đại Gia Tộc. Tuy khi vào Gia tộc sẽ mất chút tự do, nhưng lại có điều kiện tu luyện ưu việt.

Lâm Động cũng không chút hứng thú với sự giao lưu đó, hắn ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Đến khi mặt trời lên cao, tiếng huyên náo mới dần dịu đi, đột nhiên hắn cảm nhận thấy Cổ Mộng Kỳ ở bên cạnh đứng dậy.

- Bắt đầu rồi sao?

Lâm Động khẽ mở mắt ra.

Cũng đúng vào lúc ấy, mọi người ngẩng đầu lên nhìn thấy trên không trung ở quảng trường có một vài lão giả đứng lơ lửng trên đó, là người của Thân Đồ gia!

- Võ hội mỗi năm đều diễn ra, chắc chắn quy tắc cũng không cần nói nhiều nữa, vẫn như cũ, bốc thăm chọn đối thủ. Mỗi Gia tộc chọn ba người thi đấu!

Tiếng nói hùng hồn của lão giả vang vọng khắp không trung.

Lão ta vừa dứt lời thì có một vòng sáng bay lên từ lòng bàn tay, trong đó là bốn lá thăm ánh sáng đang xoay tròn.

Phụt!

Vòng ánh sáng xuất hiện, Cổ Mộng Kỳ lập tức đứng dậy, đồng thời còn người của ba Gia tộc khác, bọn họ đều giơ bàn tay ra, hấp lực bùng phát, hút một lá thăm về chỗ của mình.

Khi lá thăm chui ra khỏi vòng sáng thì cũng có tia sáng kéo dài ra, đến khi rơi vào tay Cổ Mộng Kỳ thì tia sáng ấy nối liền với một lá thăm khác, lá thăm của Tô gia!

Lâm Động nheo mắt, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Nham đang cầm lá thăm. Hắn cũng nhìn Lâm Động, nở nụ cười đầy chiến ý.

- Trận đấu đầu tiên đối thủ của Cổ gia là Tô gia!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 869

Phân Phối

Đối thủ vòng đầu của chúng ta là Tô gia!

Cổ Mộng Kỳ ngẩng đầu lên nhìn về hướng lá thăm ánh sáng chiếu tới, ánh mắt lấp lánh, khẽ nói.

- Cũng may chưa gặp ngay Ngụy gia!

Cổ Yên thở phào, hiện tại trong bốn Gia tộc, hiển nhiên Ngụy gia thực lực mạnh nhất, nếu ngay vòng đầu tiên đã gặp phải bọn chúng thì thực lực sẽ tiêu hao không nhỏ.

- Rồi cũng phải gặp thôi!

Lâm Động nói với vẻ không mấy bận tâm.

Cổ Mộng Kỳ gật đầu, sau đó giơ bàn tay ra, lá thăm ánh sáng lập tức chia làm ba đưa cho hai người Lâm Động, nói:

- Hai người cũng bốc thăm đi, nó sẽ quyết định đối thủ ngẫu nhiên!

Cổ Yên bốc trước, thăm vừa vào tay thì một tia sáng bắn ra về phía Tô gia, liên kết với một nam tử dáng người cao lớn.

- Tô Thái!

Cổ Yên hơi nhíu mày lại, rõ ràng nàng cũng hiểu chút ít về hắn.

- Lâm Động huynh bốc đi!

Cổ Mộng Kỳ nhìn đối thủ của Cổ Yên, hơi cau mày, rồi nhìn Lâm Động cười nói.

Lâm Động gật đầu đưa tay lấy chiếc thăm, trước bao ánh mắt chăm chú, tia sáng chiếu lên chiếc thăm trong tay của một nam tử gầy guộc.

Xung quanh lập tức vang lên những âm thanh kinh ngạc, sau đó rất nhiều ánh mắt đều nhìn về phía Lâm Động, tiếng xì xào cũng dần vang lên.

- Kia hình như không phải người của Cổ gia? Chắc chắn là người viện trợ, nhưng mà sao lạ mặt vậy?

- Khí tức của hắn cũng là Sinh Huyền Cảnh, nhưng xem ra mới tấn cấp không được bao lâu, thực lực đó có đánh lại được Tô Nham không?

- Chẹp chẹp, lần này Cổ gia xui xẻo rồi! Thực lực của Tô Thái chỉ kém mỗi mình Tô Nham mà thôi, nhưng Cổ Yên chỉ mới đột phá Sinh Huyền Cảnh chưa được bao lâu!

- Đúng thế, ba trận của Cổ gia thì có hai trận là nguy hiểm rồi!

- … Nghe được những lời bàn tán đó, không ít ánh mắt từ bên Cổ gia nhìn về phía này. Chia cặp như vậy dường như không công bằng với bọn họ, nhưng việc chia cặp này là ngẫu nhiên, gặp phải tình huống này chỉ có thể nói bọn họ xui xẻo mà thôi.

- Chia kiểu này không tốt với chúng ta sao?

Lâm Động nghiêng đầu hỏi Cổ Mộng Kỳ.

- Nếu ngươi chỉ có thực lực như vẻ ngoài thì đúng là không tốt!

Cổ Mộng Kỳ cười nói, sau đó nàng nhìn về hướng Tô Nham, nói:

- Ngươi gặp phải đệ tử mạnh nhất Tô gia, còn ta gặp kẻ yếu nhất trong ba

người của Tô gia lần này! Còn Tiểu Yên thì có chút phiền phức. Tô Thái đã đạt đến Sinh Huyền Cảnh từ lâu, muội ấy có khả năng thua khá lớn, vì thế trọng điểm của cuộc tỷ thí nằm ở trận chiến của ngươi với Tô Nham. Sự thắng thua của các ngươi sẽ quyết định hai nhà Cổ - Tô, ai vào vòng tiếp theo.

- Lần này chúng ta có thể coi là sự đối đầu giữa mạnh nhất với mạnh nhất, mạnh vừa với yếu nhất và yếu nhất với mạnh vừa. Nhìn bề ngoài thì coi như năm - năm thắng thua, đương nhiên… Nói đến đây, Cổ Mộng Kỳ dừng lại một chút, nhìn chăm chú Lâm Động rồi khẽ nói:

- Vẫn là câu nói đó, thực lực thật sự của ngươi phải vượt xa bề ngoài, nếu thua Tô Nham thì chúng ta sẽ thua… Về phần thực lực Lâm Động, sau cuộc chiến với Mặc Đào và lần thử thách của Cổ Thạch, bọn họ cũng đã hiểu được phần nào, nhưng dù sao cũng chưa thấy Lâm Động thật sự ra tay bao giờ. Vì thế chẳng ai biết khi đối đầu với đệ tử ưu tú nhất của Tô gia, Lâm Động sẽ thể hiện được thực lực như thế nào.

- Ừm!

Lâm Động gật gù, cũng không nói gì thêm, mọi việc rồi sẽ rõ ràng khi thật sự quyết đấu, giờ có nói gì cũng vô ích.

- Vào đi!

Cổ Mộng Kỳ thấy vậy, tay vẫy một cái rồi bay đi trước, đáp xuống một sàn đấu rộng rãi phía dưới.

- Lâm Động, nhờ vào ngươi đấy!

Cổ Yên nhìn Lâm Động, cười với vẻ bất lực rồi bay đi, xem ra nàng cũng rõ trận đấu của mình có lẽ khả năng thua khá cao.

Lâm Động nhún vai, bay xuống sàn đấu rồi ngẩng đầu lên nhìn Tô Nham.

Lúc này Tô Nham cũng nhìn về phía Lâm Động, gương mặt gầy guộc hiện

lên nụ cười nhạt, chân nhún một cái, âm thanh xé gió vang lên, nhất thời hắn xuất hiện ngay trên sàn đấu Lâm Động đang đứng.

Trên không trung, ánh mắt lão giả của Thân Đồ gia lộ tinh quang quét nhìn xung quanh rồi nói:

- Đã vào sàn đấu hết rồi thì bắt đầu thôi! Ngoài ra, trong khi thi đấu quyền cước vô tình, có bất cứ tổn thất gì đều phải tự chịu trách nhiệm!

Uỳnh!

Lời vừa dứt thì nguyên lực ở ba sàn đấu lập tức bùng nổ, hai trong số ba nơi đã bắt đầu cuộc chiến.

Mọi ánh mắt đều tập trung về ba nơi đó, sau đó đa số ánh mắt dần chuyển sang sàn đấu thứ ba. Ở nơi đó, hai thân ảnh vẫn chưa có dấu hiệu động thủ.

- Tô Nham của Tô gia!

Tô Nham nhìn hai nơi đã động thủ, sau đó quay sang nhìn Lâm Động, cung tay cười nói.

- Lâm Động!

Lâm Động cũng cười, hắn biết Tô Nham đang đợi kết quả của hai trận đấu kia, tuy rằng hiển nhiên kết quả đã dự liệu được từ trước.

- Bằng hữu đây dường như không phải người của Hải vực Thiên Phong?

Tô Nham nói.

- Hải vực Thiên Phong rộng lớn như vậy, Tô Nham huynh sao biết được hết phải không?

Lâm Động cười.

- Ha ha, cũng phải!

Tô Nham cười.

- Lâm Động huynh có lẽ cũng biết mức độ quan trọng của trận đánh giữa chúng ta?

Lâm Động gật đầu, hắn cũng hiểu nếu Cổ Yên thua và Cổ Mộng Kỳ thắng thì hai bên hòa, còn hắn và Tô Nham ai thắng có nghĩa là Gia tộc của bên đó sẽ vào vòng tiếp theo.

- Vậy thì xin lỗi, trận tỷ thí này ta phải thắng!

Tô Nham mỉm cười.

Lâm Động khẽ lắc đầu cười. Tô Nham cũng thật dứt khoát, chỉ là trận này, Lâm Động hắn cũng phải thắng, nếu không thì không thể vào Hồng Hoang Tháp được… Tô Nham dứt lời cũng không nói thêm nữa, hai tay chắp sau lưng chờ đợi hai trận đấu kia kết thúc. Lâm Động cũng không ra tay, nhắm mắt định thần.

Thời gian trôi qua với bầu không khí kỳ lạ đó, hai trận tỷ thí kia cũng dần đến phút cuối.

Bịch bịch!

Hai âm thanh trầm đục gần như cùng vang lên. Nhất thời mọi người nhìn thấy hai thân hình bay khỏi sàn đấu, xung quanh lập tức rộ lên tiếng xôn xao.

- Cổ gia, Cổ Mộng Kỳ thắng!

- Tô gia, Tô Thái thắng!

Lão giả trên không trung thấy vậy, tay vung lên, giọng nói hùng hồn vang vọng khắp không gian.

Soạt soạt!

Vừa dứt lời, mọi ánh mắt lập tức chuyển về phía sàn đấu thứ ba, nơi có hai người chưa ra tay.

Cổ Mộng Kỳ kéo Cổ Yên, sắc mặt có chút nhợt nhạt về chỗ của Cổ gia, sau đó ánh mắt có phần căng thẳng nhìn Lâm Động.

- Mộng Kỳ tỷ, xin lỗi, muội thua rồi!

Cổ Yên cười khổ.

Cổ Mộng Kỳ lắc đầu, mắt nhìn về phía trước, lẩm bẩm:

- Chúng ta vẫn chưa thua! Tiếp theo phải đợi xem Lâm Động liệu có thực lực như hắn nói không… o0o Trước bao ánh mắt chăm chú nhìn, Tô Nham chỉ mỉm cười, sau đó hai tay dần lộ ra khỏi ống tay, bàn tay hắn có màu xám tro, phảng phất tỏa ra năng lượng mạnh mẽ.

- Lâm Động huynh, ta sẽ không nương tay đâu, huynh cẩn thận!

Lâm Động dần mở mắt ra, hắn nhìn Tô Nham, bàn tay cũng đưa ra.

- Xin chỉ giáo!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 870

Quyết Đấu Tô Nham

Nguyên lực hùng hồn trào dâng như thủy triều tỏa ra xung quanh, không khí bị nguyên lực chèn ép phát ra những âm thanh trầm đục chấn động hồn phách.

Hai người trên sàn đấu nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt đều vô cùng sắc lạnh, không khí căng thẳng bao trùm cả hai người.

Phốc!

Chỉ một khoảnh khắc sau, ánh mắt Tô Nham lóe hàn quang, chân dậm mạnh, để lại một đạo tàn ảnh, còn bản thể đã biến mất một cách quỷ dị! Tốc độ của hắn căn bản mắt thường khó lòng nhìn thấy được!

Nguyên lực hùng hồn bao phủ quanh người Lâm Động, ánh mắt nheo lại nhìn Tô Nham biến mất, nhất thời thân hình đột nhiên nghiêng đi.

Vút!

Một bàn tay xám tro mang theo kình khí mạnh mẽ sượt qua tai Lâm Động, kình phong lướt qua khiến không khí phát nổ thành những tiếng trầm đục.

Phụt!

Kình phong sượt qua, tay phải Lâm Động cũng nhanh chóng đưa ra, tóm lấy cổ tay Tô Nham, vai hơi nghiêng đi, cánh tay rung lên, một luồng năng lượng hung hãn bùng phát.

Năng lượng đổ dồn khiến thân ảnh phía sau Lâm Động bị hất đi, đập mạnh

xuống đất.

Rắc!

Nhưng khi thân ảnh đó sắp lao xuống đất thì bàn tay hắn giơ ra, chạm vào mặt đất, năng lượng mạnh mẽ khiến mặt đất vỡ vụn. Sau đó bàn tay chống mạnh xuống mặt đất, thân thể xoay tròn, hai chân vẽ lên không khí một đường cong, mạnh mẽ tung thẳng về phía trán Lâm Động.

Binh!

Sắc mặt Lâm Động vẫn không hề thay đổi, tay nắm lại, tung quyền thẳng về mũi chân Tô Nham. Năng lượng cuồng bạo bùng phát, một quyền chặn đứng kình phong từ chân Tô Nham, đồng thời chân phải cũng tung ra tựa thanh đao nhọn chọc thẳng cổ họng Tô Nham!

Khi Lâm Động sắp chạm vào cổ họng Tô Nham thì khuỷu tay Tô Nham bỗng vặn đi một cách quỷ dị, chặn đứng công kích, nhưng năng lượng mạnh mẽ vẫn khiến hắn bị đánh bay đi, mũi chân điểm trên không trung. Lúc này vẻ mặt Tô Nham đầy sự ngưng trọng.

Xung quanh cũng vang lên những tiếng cảm thán, hai người vừa ra tay dường như chỉ đọ sức mạnh nhục thể, hơn nữa chiêu nào cũng hung hãn đánh thẳng yếu huyệt của đối phương. Một số người có nhãn quang còn nhận ra hai người này đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hơn nữa thủ đoạn cũng vô cùng hung hãn.

- Phù!

Trên chỗ ngồi của Cổ gia, mọi người cũng thở phào một hơi, xem ra đúng là Lâm Động cũng có chút bản lĩnh.

- Ra tay quả đoán, khí thế hùng hồn!

Sắc mặt Cổ Vân Thiên nhợt nhạt, thầm gật đầu, sau đó cất tiếng tán thưởng,

thực lực của hắn tương đương với Tô Nham, thấy Lâm Động lại không phân cao thấp với Tô Nham như vậy, trong lòng cũng yên tâm, Lâm Động có tư cách thay thế hắn!

- Nhưng giờ nói kết quả vẫn hơi sớm!

Cổ Mộng Kỳ ở bên cạnh khẽ nói.

Cổ Vân Thiên gật đầu, hắn cũng biết trận đấu này mới chỉ bắt đầu, Tô Nham vẫn chưa dùng đến tuyệt chiêu thật sự. Vì thế hiện giờ vẫn chưa thể chắc chắn ai sẽ chiến thắng!

- Ha ha, Lâm Động huynh được Cổ gia mời làm người viện trợ, thực lực quả nhiên không vừa!

Tô Nham đứng trên không trung, cúi đầu nhìn Lâm Động, gương mặt ngưng trọng hiện nụ cười.

- Tô Nham huynh cũng không kém!

Lâm Động siết chặt tay, thực lực của Tô Nham không chỉ mạnh hơn Mặc Đào một bậc, thậm chí có thể so sánh được với Nguyên Thương khi dùng đến Linh ấn. Nhưng Lâm Động lúc này cũng mạnh hơn nhiều so với lúc giao đấu với Nguyên Thương!

- Nhưng ta cũng đã nói rồi, trận tỷ thí này ta phải thắng!

Tô Nham mỉm cười, hai tay chầm chậm đưa ra, trên bàn tay tỏa ra ánh sáng xám tro cùng nguồn năng lượng vô cùng nguy hiểm.

- Hắc Ma Thủ!

Giọng nói nhẹ nhàng âm u vang ra từ miệng Tô Nham, một chùm sáng xám tro hùng hồn bắn ra từ bàn tay hắn, sau đó nhanh chóng ngưng tụ lại hình thành chất sừng phủ đầy hai tay Tô Nham, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Sau đó lại có thêm vô số chiếc gai xương nhọn mọc ra từ cánh tay hắn, nhìn từ xa tựa như cánh tay của Ác ma, uy mãnh mà đầy lực sát thương!

Soạt!

Ánh sáng xám tro bắt đầu chìm xuống, trên gương mặt Tô Nham có một luồng khí xám lướt qua, thân hình như quỷ mị xuất hiện trước mặt Lâm Động, một quyền không hề hoa mỹ tung thẳng về phía Lâm Động!

Bùm!

Nguyên lực hùng hồn như sóng triều cuộn trào, mơ hồ như còn có tiếng quỷ quái gầm rú chọc thẳng vào hồn phách người ta.

Cảm nhận được thanh thế của một quyền này, ánh mắt Lâm Động nheo lại, nắm đấm siết chặt, một gốc hắc thụ hiện ra trong tay, cánh tay vung lên đánh lên chưởng phong của Tô Nham!

Keng!

Tia lửa bắn ra tung tóe, âm thanh kim loại va chạm vang lên, từng đợt năng lượng cuồng bạo có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa ra bốn phía. Những nơi năng lượng đi qua, mặt đất đều vỡ ra thành vô số đường rạn nứt!

Uỳnh uỳnh!

Tô Nham thấy đòn công kích của mình bị Lâm Động chặn lại, lông mày chau lại, nhưng lần này không hề lùi lại, trái lại còn tiếp cận Lâm Động, song quyền xé tan không khí tạo nên hai luồng quyền phong bá đạo ập về phía Lâm Động!

Thế nhưng, đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ đó, Lâm Động không hề có ý tránh né. Hắn biết cả hai đều là người có kinh nghiệm phong phú, lúc này chỉ cần yếu thế một chút thôi là sẽ bị cuốn vào công kích của đối phương.

Vì thế khi quyền phong bá đạo đó ập tới, nguyên lực hùng hồn chảy ồ ạt vào

hắc thụ, hắc quang lan tỏa rồi oanh kích lên quyền ảnh.

Keng keng keng!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên không ngừng, hai quang ảnh lao vào nhau hỗn chiến, kình phong cuồng bạo bắn ra khắp bốn phía khiến không ít người kinh hãi.

Binh!

Lại một đòn hung hãn nữa, Lâm Động và Tô Nham đều lùi sau mấy bước, nơi bàn chân đặt xuống, mặt đất đều vỡ tan!

Soạt!

Tô Nham vừa đứng vững đã lại lao tới, ánh sáng xám cuộn trào từ bàn tay hắn.

- Hắc Ma Thủ, Thực Cốt!

Tiếng gầm trầm thấp vọng ra từ miệng Tô Nham. Sau đó hắn tung quyền, ánh sáng xám tro biến thành một đường năng lượng xuyên thủng hư vô oanh kích lên Lâm Động.

- Đại Hoang Nhân Thiên Thủ!

Lâm Động cũng đánh ra một chưởng, khoảng không phía sau hắn chợt nổ tung, một luồng khí tức hoang vu tỏa ra, sau đó một đạo chưởng ấn hàng trăm trượng đánh xuống luồng năng lượng màu xám kia!

Bùm!

Ánh sáng chói lòa bùng phát, làn sóng năng lượng đáng sợ khiến quảng trường nứt thành vô số đường rạn nứt khổng lồ.

Bụi mù cuộn lên từ dưới đất khiến tầm mắt bị che mờ, một thân ảnh chầm chầm bay lên không trung. Tô Nham nhìn đám bụi bặm dần tan đi, thân ảnh trẻ tuổi kia vẫn đứng hiên ngang, đồng tử không khỏi co rút lại.

- Như vậy cũng không đối phó được với ngươi sao?

Tô Nham mím môi, không ngờ công kích đã mạnh như vậy rồi mà vẫn không tạo được sát thương gì cho Lâm Động. Thực lực của Lâm Động đã vượt xa những gì hắn nghĩ!

- Đối thủ thật khó đối phó, quả nhiên phải dùng toàn lực rồi!

Tô Nham nhìn Lâm Động, thở dài một tiếng, sau đó mười ngón tay hắn khẽ chạm nhau, tinh huyết chảy ra từ đầu ngón tay, hắn dùng những đường tinh huyết kia vẽ qua thân thể, dấu máu vẽ lên người hắn một đạo phù văn quỷ dị!

- Đó là… Mấy người Cổ Mộng Kỳ nhìn thấy vậy, đồng tử cũng co nhỏ lại, hai nắm tay siết chặt.

Thanh âm khàn đặc vọng ra từ miệng Tô Nham, huyết phù trên người hắn bỗng chốc bắn ra hồng quang, thân thể hắn cũng bắt đầu nhu động… - Hắc Yêu Bất Hủ Thể!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 871

Một Chưởng

Uỳnh!

Hồng quang hùng hồn đột nhiên bùng phát trong quảng trường, tất cả cùng nhìn thấy thân thể của Tô Nham bên trong hồng quang lúc này đang phình to dần lên.

Âm thanh da thịt được sắp xếp lại cũng vang lên đầy dị thường, chỉ cần là người hiểu về Tô Nham là ánh mắt đầy ngưng trọng, rõ ràng bọn họ rất dè chừng với sự biến hóa này của hắn.

- Quả nhiên là Hắc Yêu Bất Hủ Thể!

Cổ Mộng Kỳ khẽ cắn môi, nhìn thân thể Tô Nham đang phình to ra, thấp giọng lẩm bẩm.

- Nghe nói Hắc Yêu Bất Hủ Thể được cường giả Viễn Cổ là Hắc Yêu Lão Ma sáng tạo ra. Thứ vũ kỹ này không chỉ tăng sức mạnh cho nhục thể mà còn tăng hiệu quả phục hồi của Sinh Khí. Vì thế sau khi dùng Hắc Yêu Bất Hủ Thể sẽ gần như bất tử!

Vẻ mặt Cổ Vân Thiên đầy nặng nề nói.

- Lần này sẽ là một trận thảm chiến rồi!

Người của Cổ gia ở xung quanh đều gật gù, nhất thời ánh mắt chăm chăm vào trong sàn đấu. Cổ gia có được vào vòng trong hay không, phải xem Lâm Động có thắng được trận này không!

- Hắc Yêu Bất Hủ Thể, đó chính là truyền thừa mà Tô Nham có được sao? Cuối cùng hôm nay cũng được nhìn thấy!

Phía Ngụy gia, Ngụy Chân nhìn thế, nheo mắt cười nói.

- Đúng là cường hãn thật… Bên cạnh Ngụy Chân, Thần La cũng có chút kinh ngạc nhìn thân ảnh bên trong hồng quang.

- Tô Nham không hổ là đệ tử trẻ tuổi mạnh nhất Tô gia, nếu hắn dùng Hắc Yêu Bất Hủ Thể thì dù ta ra tay cũng vô cùng khó khăn. Chẹp chẹp, xem ra tên tiểu tử kia không có cơ hội vào vòng sau rồi, ta đã đánh giá hắn hơi cao!

Ngụy Chân khẽ cười, gật gù nói:

- Không sao, nếu hắn và Thần La huynh đã có ân oán, đợi khi Võ hội kết thúc, quan hệ của hắn với Cổ gia chấm dứt thì chúng ta sẽ bắt hắn cho Thần La huynh tùy ý xử trí!

Thần La cười nhạt, hai tay chắp sau lưng, nhìn vào sàn đấu, nói:

- Đợi hắn sống được từ tay Tô Nham đã rồi hãy nói!

o0o Ầm!

Hồng quang lan tỏa khắp không gian bỗng nhiên bùng phát ra xung quanh, nhất thời một tiếng gầm khàn đục vọng ra từ bên trong.

Hồng quang dần tan đi, một thân ảnh khổng lồ cao mười mấy trượng xuất hiện. Thân ảnh đó mang trên mình một màu đỏ sẫm, nhìn từ xa giống như được bao phủ bởi một lớp sừng đỏ, hồng quang lấp lánh tỏa ra thứ khí tức quỷ dị.

Phía sau hắn là một đôi cánh dơi, viền cánh có những chiếc gai nhọn sắc lạnh!

Lúc này Tô Nham nhìn qua giống như một đầu Yêu thú bước ra từ thời Viễn

Cổ, hung hăng, tàn ác đầy khí tức hung sát!

Lâm Động nhìn Tô Nham, ánh mắt có phần ngưng trọng, xem ra Hắc Yêu Bất Hủ Thể cũng là một loại vũ kỹ luyện thế khá cường hãn.

- Ta đã nói rồi, ta nhất định phải thắng!

Ánh mắt Tô Nham đầy tia máu, hai nắm đấm siết chặt, cảm nhận nguồn năng lượng đáng sợ gần như bùng nổ trong cơ thể, một thứ dục vọng muốn tàn sát cũng bùng lên, hắn cúi xuống nhìn Lâm Động, cười gằn một tiếng.

Vừa dứt lời, đôi cánh sau lưng hắn bỗng đập mạnh, gây nên từng tràng cuồng phong.

Trong lúc ấy, đồng tử Lâm Động co rút lại, hai tay đan chéo trước ngực, thanh quang bùng nổ từ trên thân thể!

Ầm!

Thân thể khổng lồ của Tô Nham gần như ngay lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Động, nắm đấm phủ đầy chất sừng màu đỏ sẫm đấm mạnh lên hai cánh tay của Lâm Động.

Năng lượng cuồng bạo bùng nổ, mặt đất Lâm Động đang đứng đã nhanh chóng nát vụn.

Thân thể Lâm Động cũng bị năng lượng mạnh mẽ đó đánh bay, nhưng hắn nhanh chóng lật tay tung một chưởng, không khí phía sau phát nổ, lúc này mới chống lại được sức mạnh đáng sợ kia. Mắt nhìn chỗ hai cánh tay, một cơn đau thấu xương mạnh mẽ truyền tới, Hắc Yêu Bất Hủ Thể của Tô Nham quả nhiên lợi hại!

- Xem ra ngươi cũng từng luyện vũ kỹ luyện thể, không ngờ đỡ được một quyền của ta!

Tô Nham nhìn Lâm Động tuy bị đánh bay nhưng không bị thương thế gì lớn, cũng không khỏi ngạc nhiên. Nếu là người thường, dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành cũng bị đòn vừa rồi đánh cho gãy tay!

- Nhưng ngươi có thể đỡ được mấy lần đây?

Tô Nham nhếch mép cười, hắn lúc này như hóa thân của sức mạnh, mọi hành động đều mang năng lượng đáng sợ có thể lật tung núi non.

- Phù!

Lâm Động xoa xoa nơi cánh tay bị đấm vào, thở ra một hơi, ngẩng đầu lên rồi nở một nụ cười.

- Sức mạnh và nhục thể của ngươi đúng là không tệ! Chỉ có điều… Nói đến đây, thanh quang đột nhiên lan tỏa khắp cơ thể Lâm Động.

- Có điều… ngươi chọn nhầm đối thủ rồi!

Bùm!

Thanh quang chói lòa bùng phát, một tiếng long ngâm trong trẻo vang lên khắp không gian trước vô số ánh mắt chấn động. Sau đó tất cả mọi người đều thấy một thân hình khổng lồ phình ra trong đám thanh quang!

Thanh quang nhanh chóng tan đi, khi mọi người nhìn thấy thứ bên trong nó thì tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh.

- Long Tộc?

Những giọng nói đầy chấn kinh vang lên, không ít người đã trố mắt lên kinh ngạc nhìn đầu Thanh Long khổng lồ hàng trăm trượng đang cuộn tròn trên không trung.

- Không phải Long Tộc! Đây cũng là một loại vũ kỹ luyện thể thần kỳ có thể

khiến người ta tu luyện thân thể cường hãn đến mức gần như Long Tộc! Lâm Động dường như không phải người tầm thường!

Ánh mắt Cổ Vân Thiên có phần ngưng trọng, nói.

o0o - Vũ kỹ có thể khiến con người tu luyện thân thể cường hãn đến mức như Long Tộc sao?

Ánh mắt Tô Nham đỏ ngầu nhìn đầu Thanh Long khổng lồ trước mặt, hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm từ người Lâm Động! Trước ánh mắt của đầu Thanh Long, năng lượng trong cơ thể hắn dường như đã bị áp chế!

- Ta muốn xem xem rốt cuộc Thanh Long Thể của ngươi hay Hắc Yêu Bất Hủ Thể của ta mạnh hơn?

Ánh mắt Tô Nham lấp lánh, nhất thời ánh lên hung quang, hồng quang bùng phát, đôi cánh phía sau vỗ mạnh, thân thể biến thành một luồng sáng đỏ sẫm, bay tới đâu không khí như toác ra tới đấy!

- Hắc Yêu Trảm!

Đao quang màu đỏ sẫm rạch tan không khí, mang theo tiếng gầm trầm đục chém thẳng xuống người đầu Thanh Long.

Đầu Thanh Long cuộn tròn trên không trung, đôi mắt bình tĩnh nhìn đao quang, tựa như thần linh đang nhìn bọn sâu kiến vậy.

- Thanh Long Thiên Tọa Ấn!!

Long chưởng khổng lồ chậm rãi giơ ra, thanh quang hùng hồn lan tỏa, dường như có một đạo quang ấn hiện ra với long hình, tỏa ra một thứ áp lực kỳ lạ!

Uỳnh!

Trước bao ánh mắt chăm chú, Long chưởng đã đập thẳng lên đao quang đỏ

sẫm do Tô Nham biến ra!

Vào khoảnh khắc tiếp xúc, cả đất trời như tĩnh lặng lại.

Bùm!

Ngay sau đó, tất cả mọi người nhìn thấy Long chưởng ập xuống như ngọn núi, còn hồng quang bị đánh lún xuống mặt đất!

Ầm ầm!

Cả quảng trưởng sụp đổ, Long chưởng đó dường như mang theo sức mạnh chấn áp vạn vật vậy.

Quảng trường sụp đổ, Long chưởng cũng nhanh chóng tiêu tan, đầu Thanh Long trên bầu trời cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một thân hình gầy gò bé nhỏ đứng trên không trung.

Cả quảng trường lặng ngắt như tờ, mọi ánh mắt đều đổ dồn về thân ảnh gầy guộc, nhất thời chầm chậm cúi nhìn. Chỉ thấy trong quảng trưởng đổ nát, một thân ảnh bê bết máu đang gắng gượng muốn đứng dậy, nhưng cuối cùng bất lực lại ngã xuống, âm thanh thân thể ngã xuống đất đá khiến không ít người mắt co giật!

Tô Nham đã thi triển Hắc Yêu Bất Hủ Thể, lại bị đầu Thanh Long của Lâm Động dùng một chưởng kích bại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 872

Thắng Lợi

Quảng trường vốn đang huyên náo, lúc này rõ ràng đã yên lặng hơn nhiều. Vô số ánh mắt nhìn đống đổ nát của quảng trường đều không che giấu nổi sự kinh ngạc.

Không ai có thể ngờ được Tô Nham thi triển Hắc Yêu Bất Hủ Thể mà lại bị Lâm Động chỉ dùng một chưởng đánh bại!

Trên chỗ ngồi của Cổ gia, mấy người Cổ Mộng Kỳ đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, một lúc sau gương mặt mới hiện lên vẻ mừng rỡ.

- Sức mạnh thật cường hãn!

Ánh mắt Cổ Vân Thiên có phần ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng đáng sợ trong Long chưởng mà Lâm Động biến ra, sức mạnh ấy dường như chiếm ưu thế tuyệt đối trước Tô Nham!

- Hiện giờ ta đã tin lời hắn nói rồi, hắn thật sự có thể chống lại Thân Đồ Tuyệt!

Cổ Mộng Kỳ nghiêng đầu nhìn, từ gương mặt của Cổ Vân Thiên, đệ tử ưu tú nhất Cổ gia, nàng nhận ra một chút khâm phục. Rõ ràng thực lực mà Lâm Động thể hiện đã loại bỏ mọi nghi ngờ của hắn… o0o - Chẳng trách mà hắn giết được Từ Vấn!

Thần La nheo mắt lại nhìn về phía quảng trường, sau đó lại nhìn nam tử gầy gò kia, khẽ nói.

Sự khinh miệt trong mắt hắn đã không còn nữa. Sau khi chứng kiến một chưởng kinh thiên vừa rồi, nếu còn coi thường Lâm Động thì hắn đúng là ngu ngốc!

Bên cạnh, Ngụy Chân cũng chau mày, nói:

- Rốt cuộc tiểu tử này lai lịch thế nào? Thực lực như vậy không thể nào lại vô danh ở Hải vực Thiên Phong này!

Ngụy Chân nghĩ mãi nhưng cuối cùng cũng không có câu trả lời, chỉ đành lắc đầu khẽ nói:

- Cổ gia lần này mời được viện trợ bên ngoài cường đại thật, nếu có cả Cổ Vân Thiên nữa chắc chắn Ngụy gia sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ! Nhưng hiện giờ chỉ có Cổ Mộng Kỳ và Cổ Yên, thì cũng khó có thành tích gì… Thần La gật gù, bên phía Cổ gia hiện tại xem ra cũng chỉ có Lâm Động là có thể tạo sức uy hiếp, còn hai nữ tử kia cũng khó có tác dụng gì lớn. Tỷ thí kiểu này chỉ dựa vào một mình Lâm Động thì chưa thể ngông nghênh được, dù sao hắn cũng chỉ thắng được một trận. Trừ phi… Nghĩ tới đây, Thần La bật cười lắc đầu. Có lẽ thực lực Lâm Động không tệ, nhưng còn xa mới đạt tới trình độ đó, đánh giá hắn cao quá rồi!

o0o Lâm Động lơ lửng trên không trung, cúi xuống nhìn Tô Nham, lúc này khí tức yếu ớt nằm trong đống đổ nát. Hắn khẽ xoa cánh tay phải đang tê dại, hoa văn Thanh Long dưới lớp da cũng dần tan đi.

Khi thực lực được tăng lên, hắn cũng dần khám phá ra những điều huyền diệu trong Thanh Thiên Hóa Long Quyết. Thanh Long Thiên Tọa Ấn hắn vừa thi triển có sức mạnh đáng sợ có thể trấn áp vạn vật, đúng là không gì có thể ngăn chặn, nhưng sự hao phí thật quá khủng bố.

Sự hao phí đó đặc biệt vì nó không đơn giản chỉ là nguyên lực mà là Quang văn Thanh Long mà Lâm Động đã tu luyện được. Lâm Động có thể ngưng tụ được bốn đường hoa văn đó lần lượt ở tứ chi. Đó là nguồn gốc của luồng năng

lượng hùng hồ của hắn, cũng là tinh túy của Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Sở dĩ hắn có được nhục thể mạnh mẽ như vậy cũng là nhờ có Quang văn Thanh Long.

Hồi đó ở Dị Ma Vực, Thanh Trĩ đã vượt không gian ra tay tương trợ, công kích đó chính là Thanh Long Thiên Tọa Ấn, chỉ là so với Lâm Động mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Lâm Động hiện giờ thi triển một lần Thanh Long Thiên Tọa Ấn là tiêu hao một đạo Quang văn Thanh Long, vì thế dù hắn có dốc toàn lực thì nhiều nhất cũng chỉ có thể thi triển bốn lần!

Còn nếu muốn đạt được đến trình độ của Thanh Trĩ, Lâm Động nghĩ ít nhất hắn phải ngưng luyện hàng ngàn đạo Quang văn Thanh Long. Đến lúc đó một chưởng đánh ra có lẽ chết cả cường giả Sinh Huyền Cảnh!

- Trận tỷ thí thứ ba, Cổ gia Lâm Động thắng!

Từ phía xa, lão giả của Thân Đồ gia lại bay ra, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ rồi trầm giọng tuyên bố.

Lập tức chỗ của Cổ gia phát ra những tiếng hoan hô kinh ngạc, còn bên Tô gia thì yên lặng, sau đó có một vài đệ tử Tô gia tới dìu Tô Nham dậy.

- Đã nhường rồi, Tô Nham huynh!

Lâm Động cũng đáp xuống, cung tay với Tô Nham, nói.

Tô Nham quệt vết máu nơi khóe miệng, cười khổ:

- Thực lực Lâm Động huynh như vậy, ta thua cũng không oan uổng. Xem ra trận chiến thủ tháp sẽ đặc sắc lắm a!

Lâm Động cười cười, hắn biết có lẽ Tô Nham ý nói đến Thân Đồ Tuyệt, hắn

ngẩng đầu lên nhìn đỉnh núi, thấy nửa ngọn Thạch tháp, trong lòng cảm thấy phấn khích. Hắn rất muốn xem xem nhân vật ưu tú nhất của Ngũ Đại Gia Tộc rốt cuộc có bản lĩnh thế nào?

Lâm Động quay lại chỗ của Cổ gia, một số đệ tử Cổ gia lập tức nhường đường, ánh mắt tràn đầy sự kính phục, sự nghi ngờ trước đó đã tan thành mây khói từ lâu.

- Lâm Động huynh, vất vả cho huynh rồi!

Cổ Mộng Kỳ cười dịu dàng.

Lâm Động cũng cười, rồi quay ra ngoài:

- Tiếp theo là cuộc tỷ thí giữa Ngụy gia và Tống gia đúng không?

Cổ Mộng Kỳ gật đầu:

- Nhưng có lẽ Ngụy gia không khó để thắng Tống gia. Nếu Ngụy Chân chiến thắng thì vòng sau chúng ta sẽ gặp bọn chúng!

Lâm Động nghe vậy, nhìn về phía Ngụy Chân, hắn thấy Ngụy Chân và Thần La đều đang nhìn hắn với vẻ thích thú.

- Hai kẻ này khó đối phó đây!

Lâm Động lẩm bẩm, hắn có thể cảm nhận được thực lực của Ngụy Chân và Thần La mạnh hơn Tô Nham. Hai kẻ này đều đã có một hai năm xung kích Sinh Huyền Cảnh… Cổ Mộng Kỳ ở bên cạnh gật đầu cười khổ, nếu Cổ Vân Thiên xuất chiến được, cộng với Lâm Động nữa có lẽ bọn họ sẽ không sợ Ngụy gia, nhưng hiện giờ, dù Lâm Động thể hiện thực lực không tệ, nhưng muốn chiến thắng thì rất khó… o0o Sau khi trận đấu của Lâm Động và Tô Nham kết thúc, lão giả của Thân Đồ gia tuyên bố trận đấu tiếp theo giữa Ngụy gia và Tống gia bắt đầu.

Trận đấu tuy tổng thể là đặc sắc, nhưng cũng không có gì bất ngờ. Đối mặt với nhân vật thực lực cường hãn như Ngụy Chân, Thần La, dù cố gắng hết sức nhưng ngoài Tống Thành kiên trì được mười hiệp trước Ngụy Chân, hai trận còn lại đều hoàn toàn thất bại. Chiến tích thắng lợi ba trận cũng giúp Ngụy gia thuận lợi vào vòng trong… Sau khi lão giả của Thân Đồ gia tuyên bố kết quả, Lâm Động cảm nhận được có hai ánh mắt nhìn về phía mình, ngẩng đầu lên thì chạm mắt Ngụy Chân và Thần La!

Hắn có thể nhìn ra địch ý và sự khiêu khích từ bọn chúng.

Lâm Động bình tĩnh nhìn bọn chúng, mười ngón tay đan vào nhau, liếc nhìn Cổ Mộng Kỳ và Cổ Yên đang đầy lo lắng.

Trận đấu này có lẽ không dễ đánh rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 873

Hình Thức Tu La

Vầng mặt trời nóng bỏng treo trên cao, ánh nắng chiếu rọi Võ Hội Đảo khiến không gian càng thêm nóng bỏng.

Xung quanh đỉnh núi, biển người mênh mang đông nghẹt, tiếng ồn ào lan tỏa ra như muốn đẩy lùi cả tầng mây trên trời.

Sau trận chiến thắng giòn giã của Ngụy gia, Võ hội bước vào vòng sau. Tiếp theo là cuộc đối quyết giữa Ngụy gia và Cổ gia rồi. Chỉ có người chiến thắng trong trận chiến này mới có tư cách khiêu chiến Quán quân năm trước, Thân Đồ gia!

Vô số ánh mắt đều nhìn về phía Cổ gia và Ngụy gia, tiếng xì xào đoán định lực chiến đấu của hai bên.

- Trong Ngụy gia, Ngụy Chân và Thần La đều có tư cách xung kích Sinh Huyền Cảnh Đại thành, dù là Ngụy Lực yếu nhất cũng đã là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong… Cổ Mộng Kỳ cắn môi, nhìn về phía Ngụy gia, khẽ thở dài.

- Lần này chúng ta không tốt rồi!

- Khả năng thắng duy nhất, trừ phi Mộng Kỳ tỷ chiến đấu và chiến thắng Ngụy Lực, kẻ có thực lực yếu nhất, sau đó Lâm Động chiến thắng một trận nữa, như thế mới thắng Ngụy gia được!

Cổ Yên có chút bất lực nói.

Lâm Động nhíu mày, kiểu hy vọng mong manh đặt vào việc bốc thăm như vậy hắn không thích chút nào.

Trưởng bối Cổ gia cũng biết sự quan trọng của trận chiến này, nhưng sau khi thảo luận thì nhận thấy tình hình thật không lạc quan, chỉ đành lắc đầu cười khổ. Sau đó Cổ Thạc tiến lại, nhìn bọn Lâm Động rồi nói:

- Mộng Kỳ, cứ bốc thăm xem sao?

Cổ Mộng Kỳ gật đầu, lắc tay một cái, lá thăm trong tay chia làm ba, sau đó trước sự giám thị của trọng tài Thân Đồ gia, đưa cho Lâm Động và Cổ Yên.

Cổ Yên bốc trước, nhìn một cái rồi cười khổ:

- Đối thủ của muội là Thần La!

Với thực lực của nàng, gặp phải Thần La thua là chắc chắn.

Lâm Động cũng rút thăm, nhìn một cái vẻ mặt trở nên cổ quái:

- Ta bốc phải Ngụy Lực rồi!

Không ngờ hắn lại bốc đúng kẻ yếu nhất trong ba người Ngụy gia.

- Vậy thì đối thủ của ta là Ngụy Chân rồi!

Cổ Mộng Kỳ cắn môi, thở dài:

- Xem ra tính quyết định rơi vào trận đấu của ta rồi!

Cục thế hiện nay, Cổ Yên gặp Thần La rõ ràng là thua, Lâm Động gặp Ngụy Lực hiển nhiên là thắng chắc. Như vậy trận đấu có tính quan trọng nhất là giữa Cổ Mộng Kỳ và Ngụy Chân rồi.

Cổ Thạc ở bên cạnh cũng nhăn mày, nhưng kết quả thế này thì cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ đành nói:

- Mộng Kỳ ra trận trước đi, nếu kết quả không tốt thì cũng không cần đánh nữa!

Nếu Cổ Mộng Kỳ thua thì tỷ số sẽ là hai không, dù Lâm Động có thực lực cường hãn thì cũng không thể thay đổi được kết quả.

Cổ Mộng Kỳ nghe vậy khẽ gật đầu, nghiến răng nói:

- Con sẽ cố gắng hết sức!

Dứt lời nàng cũng không chần chừ nữa, bay thẳng ra sàn đấu.

Cổ Thạc thở dài, nhìn Lâm Động cười khổ:

- Nếu thất bại thì chỉ có thể nói thực lực Cổ gia ta không bằng người!

Lâm Động bất lực, quay ra nhìn về hướng Ngụy gia, lúc này Ngụy Chân cũng nhìn sang hắn với nụ cười thích thú, sau đó thân hình khẽ động bay vào sàn đấu.

- Ha ha, Mộng Kỳ cô nương, xem ra viện trợ mà Cổ gia mời cũng không thể thay đổi được gì!

Ngụy Chân đáp xuống nhìn Cổ Mộng Kỳ, cười nói.

- Ngụy Chân, ngươi đừng vui mừng quá sớm!

Sự châm chọc của Ngụy Chân cũng khiến Cổ Mộng Kỳ nổi giận, gương mặt nàng trở nên lạnh lùng hơn nhiều.

- Kết quả đã được xác định, lẽ nào cô nương cho rằng mình có thể thắng ta?

Ngụy Chân cười.

- Phải đánh đi rồi mới biết được!

Cổ Mộng Kỳ lạnh lùng nói, tay siết chặt, một thanh trường kiếm màu lam xuất hiện, hàn quang lấp loáng, rõ ràng cũng là một món Linh bảo không tầm thường.

Ngụy Chân thấy vậy cười nhạt, tay chầm chậm cầm lấy cự đao sau lưng, rút ra cắm phập xuống mặt đất.

Uỳnh!

Cự đao cắm xuống khiến mặt đất như rung chuyển, đồng thời đao quang mạnh mẽ tỏa ra từ cơ thể hắn.

- Trong vòng mười hiệp sẽ có kết quả!

Ngụy Chân nắm chuôi đao, ngẩng đầu lên nhìn Cổ Mộng Kỳ cười, ánh mắt sắc lạnh như đao, thân hình khẽ động rồi bắn ra nhanh như chớp.

Uỳnh uỳnh!

Theo đó một luồng đao quang sắc lạnh bắn ra, đi tới đâu chém nát quảng trường tới đó, khí thế vô cùng cường hãn.

Lâm Động nhìn đao quang, môi mím chặt lại, Cổ Yên ở bên cạnh, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Cục thế này hoàn toàn do Ngụy Chân nắm quyền chủ đạo. Đao khí bá đạo bao trùm mọi ngóc ngách của sàn đấu. Trước công kích đó, Cổ Mộng Kỳ chỉ có thể vừa tránh vừa lùi, xem ra Cổ Mộng Kỳ thật sự không có khả năng thắng!

- Không quá mười hiệp nàng ấy sẽ thua!

Lâm Động khẽ nói.

Nghe thấy thế, sắc mặt mấy người Cổ Yên đều tối lại. Cổ Thạc ở bên cạnh cũng thở dài, kết quả như vậy là không thể thay đổi được rồi.

Không khí quanh Cổ gia trở nên bức bối, tất cả đệ tử đều siết chặt tay, lẽ nào bọn họ phải dừng chân tại đây?

Xoẹt xoẹt!

Đao khí bá đạo bắn tới, công kích tựa như sấm sét khiến thân ảnh yểu điệu kia như con thuyền lênh đênh trên biển khơi có thể lật úp bất cứ lúc nào.

- Thua rồi!

Lâm Động bỗng nheo mắt lại, lẩm bẩm.

- Hắc hắc… Trên mặt Ngụy Chân hiện lên nụ cười, ánh mắt bỗng chốc lạnh tanh chém mạnh đao xuống.

- Sơn Nhạc Liệt!

Vô số đao quang cuồng bạo biến thành những ngọn núi khổng lồ rồi rơi thẳng xuống Cổ Mộng Kỳ.

Vút vút vút!

Vẻ mặt Cổ Mộng Kỳ nặng nề, nguyên lực gần như bùng phát hết ra, một đạo kiếm quang trăm trượng bắn ra chém lên ngọn núi kia.

Bùm!

Âm thanh kinh thiên động địa vang lên, nhất thời một đường đao khí mang năng lượng cuồng bạo bùng nổ đánh lên người Cổ Mộng Kỳ.

Phụt!

Cổ Mộng Kỳ hộc máu, thân hình bay ngược ra sau rồi rơi xuống đất, khí tức đã yếu hẳn, hiển nhiên đã bị trọng thương!

- Ta đã nói rồi, trong vòng mười hiệp ngươi sẽ thua!

Ngụy Chân trên không trung thu đao lại, cười huênh hoang.

- Trận thứ nhất, Ngụy gia thắng!

Trọng tài của Thân Đồ gia lập tức tuyên bố kết quả.

Bên Ngụy gia lập tức hoan hô, vô số ánh mắt đắc ý nhìn về phía Cổ gia khiến đám đệ tử Cổ gia tím mặt.

Vẻ mặt Cổ Mộng Kỳ nhợt nhạt trở về Cổ gia, nhìn mấy người Lâm Động, cười khổ:

- Xin lỗi!

Lâm Động thầm thở dài, nhất thời nhìn thấy Ngụy Chân đang nhìn mình với vẻ mặt cường hãn.

- Lâm Động, xem ra ngươi không thể thay đổi được gì rồi!

Ngụy Chân đứng trên không nhìn Lâm Động cười.

Lâm Động chau mày, trầm mặc nhìn Ngụy Chân đang đắc ý.

- Aiz, thôi vậy… Cổ Thạc vỗ vai Lâm Động, nói:

- Có lẽ Cổ gia ta không thể cho ngươi điều ngươi cần rồi, nếu ngươi có yêu cầu gì khác cứ nói!

Lâm Động day trán:

- Ta đã nói rồi, ta chỉ muốn vào Hồng Hoang Tháp!

- Nhưng Cổ gia ta đã thua rồi!

Cổ Thạc bất lực nói.

- Thua? Chưa chắc!

Lâm Động lại cười, nhất thời nhìn mấy người Cổ Thạc, khẽ nói:

- Không phải còn có Hình thức Tu La đó sao?

- Hình thức Tu La?

Mấy người Cổ Mộng Kỳ lập tức ngẩng đầu lên sững sờ nhìn Lâm Động, đến Cổ Thạc cũng phải có phần động dung.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 874

Khiêu Chiến

Hình thức Tu La?

Bốn chữ đó lập tức khiến khu vực Cổ gia trở nên yên lặng. Vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn về gã thanh niên đang mỉm cười vừa nói ra bốn chữ đó.

- Ngươi… ngươi muốn khiêu chiến Hình thức Tu La?

Cổ Thạc tỉnh thần lại đầu tiên, nhưng trên gương mặt già nua rõ ràng vẫn còn đầy ngạc nhiên, có thể thấy lời nói của Lâm Động cũng có lực xung kích đáng kể với ông.

Lâm Động gật đầu, trước trận tỷ thí hắn đã được Cổ Mộng Kỳ nói về quy tắc Võ hội. Thông thường, thắng hai trong ba trận là giành chiến thắng cuối cùng, nhưng ngoài ra còn có quy tắc cho hình thức độc lập có tên là Tu La!

Nói một cách đơn giản, đó là một mình khiêu chiến ba người của đối phương, nếu chiến thắng sẽ đảo ngược thế trận!

Quy tắc thì đơn giản, nhưng độ khó thì không phải bình thường. Những người đủ tư cách tham gia Võ hội Ngũ Đại Gia Tộc hầu như đều là nhân vật đỉnh cấp trong số các đệ tử trẻ tuổi, khoảng cách giữa các đối thủ không lớn, vì thế muốn một chọi ba là rất khó khăn.

Lần này nếu Lâm Động muốn dùng Hình thức Tu La thì hắn sẽ phải một mình khiêu chiến Ngụy Chân, Thần La và Ngụy Lực. Trong ba người này, Ngụy Chân và Thần La đã có thực lực xung kích Sinh Huyền Cảnh Đại thành, ngay cả Ngụy Lực yếu nhất cũng đã là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong. Ba

người này lên thủ e là có thể sánh ngang với cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành. Thực lực đó nhìn khắp lứa đệ tử trẻ tuổi của Hải vực Thiên Phong, có lẽ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cũng chính vì thế khi mấy người Cổ Thạc nghe Lâm Động muốn khiêu chiến Hình thức Tu La mới kinh ngạc như vậy. Bao nhiêu lần Võ hội không phải chưa có ai khiêu chiến, nhưng số người thành công rất ít. Nhắc đến gần đây thì Thân Đồ Tuyệt có biệt danh Thiết Tu La cũng chính vì hắn đã thành công trong việc khiêu chiến này.

Thân Đồ Tuyệt là người thế nào? Là thiên tài kiệt xuất của Thân Đồ gia trong hàng trăm năm nay, thiên phú của hắn có thể sánh ngang với hai người cấp bậc cao nhất trong số các đệ tử trẻ của Hải vực Thiên Phong. Mấy năm nay cái tên ấy như tảng đá đè nặng trong lòng Tứ Đại Gia Tộc, trước vầng hào quang của hắn bọn họ hoàn toàn chỉ là làm nền!

Vậy mà bây giờ Lâm Động lại muốn khiêu chiến với Thân Đồ Tuyệt, lẽ nào hắn nghĩ mình có thể so sánh với với Thân Đồ Tuyệt?

Biểu hiện của Lâm Động trong cuộc chiến với Tô Nham đã khiến bọn họ xóa bỏ mọi nghi ngờ với hắn nhưng hiện giờ trước mặt Lâm Động là cái Cổ gia chưa từng khiêu chiến… - Ta đã nói rồi, ta cần phải vào Hồng Hoang Tháp!

Lâm Động cười, nói:

- Nếu đã ở thế thua là chắc chắn thì cứ thử xem sao!

Cổ Thạc do dự một chút rồi nói:

- Nó rất nguy hiểm, không cẩn thận là có thể mất mạng!

- Tình cảnh nguy hiểm hơn ta cũng đã gặp, chút này không thể khiến ta lùi bước đâu!

Lâm Động nhìn thẳng vào Cổ Thạc, nụ cười hắn vô cùng sáng sủa, ánh mắt

sắc lạnh lóe hàn quang. Ở Dị Ma Vực, dù Tam đại Chưởng môn của Nguyên Môn có mặt, cường giả siêu cấp Chuyển Luân Cảnh cũng không thể giết được Lâm Động hắn, ba người Ngụy Chân có là gì?

Sự mạnh mẽ của Lâm Động khiến tất cả mọi người trong Cổ gia gần như nín thở. Cổ Mộng Kỳ nhìn thân ảnh nghiêm nghị thẳng đứng đó, sự tự tin tỏa ra từ hắn khiến đôi mắt Cổ Mộng Kỳ lóe dị quang.

Nam nhân không biết sợ hãi luôn có sức hấp dẫn ngầm, tướng mạo Lâm Động có thể không bằng Cổ Vân Thiên, nhưng đứng trước hắn lúc này, Cổ Vân Thiên lại tỏ ra lu mờ!

- Trưởng lão Cổ Thạch, tình hình lúc này chắc chắn Cổ gia ta sẽ thất bại, chi bằng cứ để Lâm Động thử xem, dù sao cục diện lúc này đã là xấu nhất rồi, không phải sao?

Cổ Mộng Kỳ khẽ nói.

Cổ Thạc nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp, gã thanh niên này, khí phách và thực lực đều có đủ, nếu là đệ tử của Cổ gia thì có lẽ thành tựu sẽ không thua kém Thân Đồ Tuyệt!

- Ngươi đã quyết định thì ta cũng không tiện phản đối! Nhưng nếu thật sự không thể đánh lại thì hãy mau chóng nhận thua để tránh bị gặp độc thủ. Bọn Ngụy gia ra tay nặng lắm!

Cổ Thạc thở dài.

- Đa tạ!

Lâm Động cười, ôm quyền với Cổ Thạc rồi bay vào sàn đấu, sự dứt khoát đó khiến người ta phải ngưỡng mộ.

- Gã thanh niên này… thật xuất sắc!

Cổ Thạc cảm khái, nói.

- Ta không bằng hắn!

Cổ Vân Thiên cũng gật đầu, hắn không thể không thừa nhận mình hoàn toàn không thể sánh bằng Lâm Động.

- Nếu hắn là người Cổ gia thì thật tốt!

Cổ Thạc chép miệng, nhất thời quay sang Cổ Mộng Kỳ đang chăm chú nhìn Lâm Động, cười kỳ quái:

- Thế nào, Đại tiểu thư của Cổ gia chúng ta động lòng rồi à?

Cổ Mộng Kỳ hơi đỏ mặt, nhưng nàng cũng thể hiện sự xấu hổ, chỉ cười, khẽ gật đầu, hành động đó khiến mọi người xung quanh sững sờ.

o0o Lâm Động đáp xuống sàn đấu, nhất thời nhìn về phía Ngụy gia, ở đó Ngụy Chân và Thần La đang khoanh tay nhìn hắn với ánh mắt thích thú.

- Ngươi còn chưa nản lòng sao?

Ngụy Chân cười trào phúng.

Vẻ mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh nhìn hắn. Cái nhìn đó khiến Ngụy Chân chau mày, nhất thời nháy mắt với Ngụy Lực ở bên cạnh rồi Ngụy Lực bay ra sàn đấu.

- Ta biết ngươi lợi hại, trận tỷ thí này không cần đánh, coi như ngươi thắng!

Ngụy Lực cười cổ quái, hắn nhận thua luôn vì hắn biết chỉ cần Thần La giải quyết được Cổ Yên là Ngụy gia sẽ thắng.

Ngụy Lực quay người định rời đi, thì Lâm Động đột nhiên lên tiếng:

- Bảo hai người kia cũng ra đi!

- Hử?

Ngụy Lực dừng bước, quay lại nhìn Lâm Động khó hiểu.

Tiếng ồn ào xung quanh cũng mất đi, vô số ánh mắt đổ dồn về thân ảnh gầy gò trên sàn đấu.

Nụ cười trên gương mặt Ngụy Chân, Thần La cũng đông cứng, ánh mắt tối sầm lại.

- Ngươi nói gì?

Ngụy Chân cười lạnh.

- Ta bảo… hai ngươi cũng cút xuống đây!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn hai người bọn Ngụy Chân với ánh mắt sắc lạnh.

Tiếng ồn ào vang lên như sóng triều, mọi người bắt đầu ồn ào bàn tán.

- Hình thức Tu La, hắn muốn khiêu chiến Tu La!

Ai đó bỗng nhiên kêu lên, nhất thời tất cả mọi người đều đứng dậy, mọi ánh mắt nóng bỏng đều nhìn về phía này.

- Tiểu tử, giỏi lắm!

- Ngươi dám khiêu chiến Tu La, ha ha, đúng là không biết lượng sức mình!

- Bao năm nay chỉ có Thân Đồ Tuyệt của Thân Đồ gia là thành công, không biết tiểu tử này thế nào?

Sắc mặt bọn Ngụy Chân, Thần La dần tối lại, nhất thời một nụ cười dữ dằn hiện lên.

- Nếu ngươi đã muốn chết thì ta cũng chiều!

Hai người bọn chúng cùng bay ra, sát khí bùng phát quanh người đáp xuống sàn đấu khiến không khí cũng như bùng nổ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 875

Võ Đế Nộ

Trên đỉnh ngọn núi cao sừng sững rậm rạp, con đường đá dọc theo khu rừng kéo xuống dưới nối liền khu quảng trường u tịnh, phía cuối quảng trưởng là một tòa tháp bằng đá xanh cao gần trăm trượng. Tòa tháp có khoảng chín tầng, trên đó có những đường hoa văn kỳ dị như do trời sinh, nó tỏa ra thứ đại khí cổ phác khiến cả không gian xung quanh cũng đặc quánh lại.

Phía trước tòa cự tháp là một thân ảnh đang ngồi tĩnh tọa như lão tăng nhập định. Người này mặc áo bào xám, đầu trọc lốc, ánh nắng chiếu xuống phản chiếu những tia sáng lấp lánh, gương mặt vô cùng thanh tú.

Xung quanh người này không hề có bất cứ luồng năng lượng nào, nhìn từ xa giống như một người bình thường vậy. Thế nhưng chỉ những người có cảm tri tốt mới nhận ra đằng sau sự tĩnh lặng kia là một luồng nguyên lực hung hãn.

- Hửm?

Không khí tĩnh lặng duy trì rất lâu, nhất thời đột nhiên nam tử đó mở mắt, vào khoảnh khắc ấy, nguyên lực quanh người lập tức bùng nổ. Nhưng rồi hắn vung tay áp chế bọn chúng vào trong cơ thể. Gương mặt thanh tú đó nhìn về sườn núi với ánh mắt kinh ngạc. Tiếng người ở đó bỗng nhiên ồn ào sục sôi hơn hẳn, thậm chí không khí cũng trở nên nóng bỏng.

Xoẹt!

Lúc ấy, từ xa bỗng có tiếng xé gió, một thân ảnh bay tới, cuối cùng xuất hiện trên quảng trường.

Người vừa đến là một đệ tử của Thân Đồ gia, hắn nhìn nam tử kia với ánh mắt kính sợ, nhất thời cung kính nói:

- Thân Đồ đại ca, Võ hội lần này có biến cố, Trưởng lão bảo đệ đến báo huynh một tiếng.

Trong Thân Đồ gia, với độ tuổi này mà được các đệ tử khác kính sợ như vậy, hiển nhiên nam tử ngồi trước Thạch tháp đó chính là người xếp hạng ba trong các đệ tử trẻ tuổi, uy danh hiển hách cả Hải vực Thiên Phong, Thân Đồ gia, Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt.

Có lẽ chẳng ai ngờ nam tử có biệt hiệu đáng sợ đó lại có gương mặt thanh tú đến vậy… - Ồ? Vậy trong Tứ gia, ai thắng?

Thân Đồ Tuyệt nghe thấy thế, nét mặt cũng không có thay đổi gì nhiều, chỉ tùy ý hỏi.

- Với tình hình hiện tại có lẽ là Ngụy gia, nhưng lần này Cổ gia mời được một tên viện trợ thực lực không tệ. Giờ hắn đang khiêu chiến Hình thức Tu La. Nếu hắn thành công thì Cổ gia sẽ lật ngược tình thế, có tư cách khiêu chiến với huynh!

Gã đệ tử kia cung kính nói.

- Có người khiêu chiến Hình thức Tu La?

Gương mặt u tĩnh như mặt hồ của Thân Đồ Tuyệt lúc này hơi rung động, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

- Ha ha, thú vị thật!

Thân Đồ Tuyệt mỉm cười, gương mặt cũng không có nhiều sự nặng nề. Với thực lực hiện tại của hắn, đừng nói đệ tử Hải vực Thiên Phong, ngay cả gặp một vài cường giả đời trước, hắn cũng không sợ hãi. Còn sự tranh đấu giữa các đệ tử trẻ tuổi trong mắt hắn chẳng là gì.

Trong số các đệ tử của Hải vực Thiên Phong, chỉ có hai người khiến hắn coi trọng.

- Về nói với các Trưởng lão, ta sẽ bảo vệ được Hồng Hoang Tháp. Hồng Hoang Khí ở đây rất có ích cho ta tu luyện, nếu lần này vào được thì khi gặp lại lần sau, dù là hai người kia ta cũng không sợ!

Thân Đồ Tuyệt khẽ nói.

- Vâng!

Đệ tử Thân Đồ gia vội đáp, nhất thời nhanh chóng lui ra. Nhưng trong khi lui ánh mắt hắn có chút chấn động và phấn khích. Đương nhiên hắn biết hai người kia mà Thân Đồ Tuyệt nói là ai, chỉ có thể là hai vị thiên tài của Lưỡng đại Động Thiên mà thôi!

Thân Đồ Tuyệt cười nhạt, lẩm bẩm:

- Khiêu chiến Hình thức Tu La sao? Cũng thú vị thật, nếu hắn thật sự qua được thì cũng có tư cách đấu với ta, nhưng mà… Hồng Hoang Tháp này Thân Đồ gia ta phải bá chiếm thêm một năm nữa mới được!

Uỳnh!

Hai luồng nguyên lực hùng hồn tựa thủy triều cuộn trào, đằng sau nguyên lực còn có sát ý lạnh lùng.

Lâm Động nhìn Ngụy Chân và Thần La đứng phía trước như hai hung thần, nhưng gương mặt lại hiện lên nụ cười, trong đôi mắt đen thâm sâu hừng hực chiến ý.

- Vốn định cho ngươi sống đến khi Võ hội kết thúc, nhưng nếu ngươi đã nóng lòng vậy thì hai bọn ta cũng chiều thôi!

Sắc mặt Ngụy Chân u tối nhìn Lâm Động.

Thần La ở bên cạnh cũng nhếch mép, nhưng không nói gì, tay nắm lại, một cây trường thương hiện ra, lập tức có tiếng quỷ thét chói tay vang ra, âm khí đậm đặc, dường như đó cũng là một món Linh bảo Thiên giai Thượng đẳng lợi hại!

So với Ngụy Chân, Thần La thì Ngụy Lực quá bình thường, nhưng khí thế của Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong cũng không hề yếu ớt. Lập tức ba luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát khóa chặt lấy Lâm Động.

- Không biết ngươi có thể kiên trì được mấy hiệp trước sự liên thủ của bọn ta?

Ngụy Chân chầm chậm cầm lấy thanh cự đao sau lưng, châm chọc nói.

- Lần này không cần kéo dài làm gì, một chiêu phân thắng bại đi!

Thế nhưng Lâm Động chỉ nghĩ một chút rồi nghiêm túc đáp.

Bọn Ngụy Chân, Thần La đồng tử đều hơi co rút lại, sau đó mỉm cười trào phúng:

- Nói năng hàm hồ, thật không biết ngươi lấy đâu ra tự tin như vậy?

Lâm Động mỉm cười, chỉ là sâu trong mắt hắn bắt đầu lan tỏa hàn ý lạnh băng, nhất thời hai tay hắn kết ấn, giọng nói sắc như đao vang lên:

- Ta đã nói rồi, một chiêu là đủ!

Sau khi chữ cuối cùng được thốt ra, bàn tay hắn bỗng đập mạnh xuống mặt đất, sau đó giọng nói trầm thấp vang lên trong lòng:

- Đại Hoang Vu Kinh!

Ầm!

Mặt đất lập tức rung chuyển dữ dội, nhất thời tất cả mọi người nhìn thấy một luồng năng lượng kỳ lạ đột nhiên lấy Lâm Động làm trung tâm, không ngừng bùng phát ra xung quanh.

Nó không bùng phát trên mặt đất mà là trong lòng đất!

Vô số người kinh ngạc nhìn mặt đất rung chuyển, đồng thời cảm nhận được luồng năng lượng bên dưới bàn chân, nhất thời sự kinh ngạc dần chuyển thành sự kinh hãi!

Vì bọn họ nhìn thấy mặt đất đang xanh ngát um tùm, đột nhiên nhanh chóng trở nên khô héo!

Tất cả trưởng bối thực lực cường hãn của Tứ Đại Gia Tộc, sắc mặt đều kịch biến đứng bật dậy. Bọn họ cảm nhận được sinh cơ và năng lượng của mặt đất đang đổ dồn về phía Lâm Động!

Rõ ràng chỗ sinh cơ và năng lượng đó đang bị Lâm Động cưỡng chế hút mất!

- Vũ kỹ thật bá đạo!

Vẻ mặt Cổ Thạc lúc này cũng trở nên ngưng trọng, mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Động, lẩm bẩm:

- Mức độ bá đạo của môn vũ kỹ này, cho dù là Lãm Nguyệt Quyết của Cổ gia chúng ta cũng không thể sánh bằng. Xem ra Lâm Động này lai lịch không tầm thường!

Cổ Yên cũng vô cùng chấn kinh, thủ đoạn này của Lâm Động, ngay đến nàng cũng chưa từng biết đến, rõ ràng là hắn vẫn còn giấu không ít tuyệt chiêu!

- Lâm Động muốn dùng chiêu này đánh bại ba người bọn Ngụy Chân?

Ánh mắt Cổ Mộng Kỳ lấp lánh, khẽ nói.

- Tuy môn vũ kỹ này hấp thụ được năng lượng xung quanh, nhưng muốn một chiêu đánh bại ba người Ngụy Chân thì có lẽ hơi khó.

Cổ Thạc trầm ngâm nói.

Ầm ầm!

Khi Cổ Thạc vừa dứt lời thì quảng trường bỗng vang lên tiếng nổ chói tai. Sau đó một đạo quang trụ hàng trăm trượng bao phủ lấy Lâm Động, cuối cùng bắn thẳng lên trời, mức độ hùng hồn của nguồn năng lượng này khiến người ta phải kinh hãi.

Thân ảnh bên trong quang trụ cũng chầm chậm đứng lên, vô số đường rạn nứt lan tỏa ra từ dưới chân hắn kéo dài đến tận hết tầm mắt.

Mọi ánh mắt đều đang nhìn về thân ảnh ấy, sau đó một số người có nhãn quang tốt nhìn thấy hắn đang biến hóa ấn pháp, nhất thời quang trụ bỗng bùng nổ một làn sóng dao động khiến người ta kinh hoàng!

- Võ Đế Nộ, Liệt Thương Khung!

o0o Khi Lâm Động thi triển Đại Hoang Vu Kinh hấp thụ sinh cơ của mặt đất, nam tử tĩnh tọa trước Thạch tháp, thân thể bỗng hơi rung lên, đôi mắt nhắm chặt nhất thời mở ra, nhìn về phía trước, cây cối um tùm ở đó bỗng chốc khô héo một cách quỷ dị!

- Đó là… Thân Đồ Tuyệt khẽ chau mày, sau đó đưa tay chạm xuống mặt đất, hắn cảm nhận được một dưới mặt đất có năng lượng đang chuyển động hướng về sườn núi.

- Vũ kỹ thật bá đạo… quả nhiên hắn có chút bản lĩnh!

Thân Đồ Tuyệt lẩm bẩm, thứ vũ kỹ này, rõ ràng Ngụy gia không thể có được. Nếu vậy hiển nhiên là của kẻ khiêu chiến Hình thức Tu La rồi… Nghĩ vậy, sâu trong mắt hắn lóe lên tia lửa, khóe miệng nhếch lên.

- Hắn cũng khá thú vị, có tư cách làm đối thủ của ta!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 876

Cường Thế

Uỳnh uỳnh!

Quang trụ khổng lồ bắn thẳng lên trời, không gian xung quanh phát ra những âm thanh như tiếng sấm rền, vô số đường gợn sóng năng lượng lan tỏa khiến không gian như méo mó đi.

Vô số ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc nhìn cảnh tượng kỳ dị này, sắc mặt của không ít cường giả đều trở nên vô cùng ngưng trọng, mức năng lượng này một cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành căn bản không thể động dụng được!

- Hắn thật lợi hại!

Một số ánh mắt nhìn về thân ảnh gầy gò bên trong quang trụ, ánh mắt ngưng trọng lẩm bẩm. Bọn họ cảm nhận được sự khủng bố của công kích lần này của Lâm Động. Rõ ràng hắn thật sự muốn một chiêu định thắng thua!

Nhưng một vài người có kinh nghiệm cũng không thấy lạ, đối mặt với ba đối thủ thực lực cường hãn như vậy, càng kéo dài càng bất lợi cho mình, chi bằng dùng toàn lực thi triển công kích mạnh nhất, một chiêu kích bại đối thủ. Vì lúc này bất cứ công kích thăm dò nào cũng vô dụng!

- Nhưng mà… ba người bọn Ngụy Chân đâu phải loại tầm thường!

Mọi ánh mắt bỗng chuyển hướng sang ba thân ảnh trên quảng trường. Gương mặt bọn chúng lúc này cũng có chút kinh ngạc vì động tĩnh mà Lâm Động đã tạo ra. Nhưng rồi sắc mặt bọn chúng tối lại, bọn chúng hiểu rằng nếu hôm nay ba người bọn chúng bị Lâm Động đánh bại thì sẽ gây nên một đòn đả kích lớn thế

nào tới thanh danh của bọn chúng.

- Muốn dùng ba bọn ta làm bàn đạp sao? E là quá hoang đường!

Ngụy Chân nghiến răng, ánh mắt lạnh băng, nhất thời nhìn về phía Thần La:

- Thần La huynh, ra tay toàn lực đi. Tên tiểu tử này đúng là không đơn giản!

Sau khi thấy động tĩnh này, rõ ràng Ngụy Chân đã không còn khinh thường Lâm Động nữa, hắn biết với công kích lúc này, chỉ một mình hắn e là cũng khó chặn đứng được.

- Ừm!

Thần La gật đầu, tuy hắn không muốn thừa nhận, nhưng quang trụ năng lượng kia đúng là cũng khiến hắn hơi sợ hãi.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều lóe hung quang, một người cầm cự đao, một người cầm trường thương, hai luồng năng lượng hùng hồn lập tức bùng phát từ cơ thể hai người.

Nguyên lực quanh người bọn chúng như biến thành bão tố, xoay chuyển điên cuồng, nguyên lực và không khí ma sát với nhau phát ra những âm thanh chói tai.

Bên cạnh hai người bọn chúng, Ngụy Lực cũng thúc động nguyên lực trong người lên cực điểm. Tuy nguyên lực hắn kém hai người Ngụy Chân một chút, nhưng thực lực Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong cũng khá kinh người.

- Lâm Động, hôm nay ta muốn xem xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh thế nào mà dám nói một chiêu giải quyết ba người bọn ta?

Ngụy Chân nắm chắc cự đao, ngửa lên trời gầm một tiếng, hai mắt lóe đao quang sắc lạnh, nguyên lực cuồng bạo bắn lên từ đỉnh đầu như biến thành hình ngọn núi, ở trung tâm ngọn núi đó là một đỉnh núi hình đao được bao phủ bởi

một luồng đao quang mang sức mạnh có thể chép đứt mọi vật!

So với thanh thế bá đạo của Ngụy Chân, Thần La lại vô cùng âm hiểm, một luồng khí xám đen lượn quanh người hắn, lượn quanh cả cây trường thương, phảng phất như có tiếng quỷ rít gào vô cùng kinh hãi!

Mọi người đều nhận ra Ngụy Chân và Thần La đều đã thi triển thủ đoạn mạnh nhất của mình. Rõ ràng bọn chúng cũng biết công kích của Lâm Động đã dùng toàn bộ sức lực, chỉ cần chặn đứng được chắc chắn Lâm Động sẽ kiệt sức, bại trận là chắc chắn!

Lâm Động lơ lửng trong quang trụ, đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lùng nhìn hai người khí thế bừng bừng, nhất thời thủ ấn đang biến hóa bỗng dừng lại.

Uỳnh!

Đúng vào khoảnh khắc đó, không gian phía sau hắn bỗng nứt toác ra, một vùng hư vô đen ngòm hiện ra, bên trong là một thân ảnh mơ hồ mang chiến ý dáng sợ từ thời Viễn Cổ xuất hiện.

Thứ chiến ý đó lan tỏa ra khiến không ít người da đầu tê dại. Bọn họ cảm thấy huyết dịch trong người như sôi sục, không ngờ chiến ý đã xâm thực tâm thần bọn họ!

- Grào!

Trong hư vô, thân ảnh đó ngửa lên trời gầm một tiếng, tiếng gầm mang đầy phẫn nộ.

Ầm ầm ầm!

Cùng với tiếng gầm đó, nguyên lực thiên địa lập tức bùng nổ, cuối cùng thân ảnh đó bước ra, bước chân ấy tựa như giẫm nát hư vô xuất hiện ở thế giới hiện thực.

Rầm!

Thân ảnh đó không thể phá vỡ giới hạn thời gian không gian, nhưng khi bàn chân hắn bước ra, một đạo cự ấn ánh sáng ngưng tụ từ chiến ý oanh kích phá vỡ hư không bay thẳng về phía ba người Ngụy Chân.

Cự ấn khổng lồ ngưng tụ từ chiến ý này vẫn chưa chạm đất thì cả ngọn núi đã rung chuyển, quảng trường phía dưới lập tức sụp xuống, biến thành một cái hố khổng lồ đen sì!

- Sơn Nhạc Hóa Đao, trảm!

Ngụy Chân ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn cự ấn vượt hư không tới, trước sóng năng lượng đáng sợ, toàn thân hắn toát mồ hôi, nhất thời ánh mắt trở nên sắc lạnh, hai tay nắm chặt cự đao chém mạnh xuống.

Ầm!

Vào khoảnh khắc hắn chém cự đao xuống, ngọn núi phía trên đầu hắn bỗng rung chuyển, đỉnh núi chính thoát ra, biến thành một cây cự đao hàng trăm trượng bổ xuống quang ấn.

Thần La ở bên cạnh cũng gầm lên, khói xám lan tỏa quanh người, trên cây trường thương của hắn cũng xuất hiện vô số gương mặt quỷ kỳ quái, tỏa ra một thứ khí tức lạnh lẽo.

- Vạn Quỷ Phệ Hồn Thương!

Bàn tay Thần La bỗng đập mạnh lên cán thương, cây thương xé tan không khí, biến thành một đạo hắc lưu tinh xuyên thủng hư không bắn thẳng về quang ấn.

- Nộ Kình Phệ Lãng Chưởng!

Phía sau, Ngụy Lực cũng thi triển đòn công kích mạnh nhất của mình.

Uỳnh uỳnh!

Ba đạo công kích cực kỳ hung hãn xuyên thủng bầu trời với tốc độ kinh người đâm thẳng lên quang ấn.

Bùm!

Vào khoảnh khắc hai bên va chạm, thiên địa như trở nên tĩnh lặng, sau đó tất cả cùng nhìn thấy một luồng năng lượng cuồng bạo bùng nổ! Nhìn tựa ngọn núi lửa phun trào trên không trung, thanh thế kinh hãi dị thường.

Năng lượng cuồng bạo hoành tảo tứ phía, một vài cường giả bị sóng năng lượng thừa chấn động khiến hộc máu, vội vàng bay tuốt ra phía sau.

Trưởng bối của bốn Gia tộc cũng ra tay, nguyên lựa hùng hồn biến thành tấm lá chắn bảo vệ chỗ ngồi của Gia tộc mình mới giảm bớt được tổn thất. Nhưng khi sóng năng lượng chạm vào lá chắn cũng gây nên âm thanh chói tai khiến không ít người mặt biến sắc.

Những làn sóng năng lượng dư thừa kéo dài đến mấy phút mới dần tan, lúc này cả đỉnh núi đã thành một đống phế tích, không ít người xui xẻo bị chấn động nhìn vô cùng thảm hại.

Sự náo loạn kéo dài một lúc, sau đó tất cả mọi người cùng nhìn lên trời, bọn họ muốn biết kết quả lúc này!

Mọi người nhìn chăm chăm lên bầu trời, nhìn thấy có bốn thân ảnh đang lơ lửng… - Phụt!

Ngụy Lực phụt máu ra đầu tiên, sau đó y phục toàn thân phát nổ, máu bắn ra từ lỗ chân lông, khí tức yếu ớt, thân thể rơi thẳng xuống đất, rõ ràng đã bị trọng thương!

- Sao có thể?

Ngụy Chân tóc tai rối loạn, gương mặt đầy vết máu, hai tay run rẩy nắm lấy thanh cự đao, từng giọt máu tươi chảy xuống từ thanh đao, ánh mắt vốn sắc lạnh của hắn lúc này đầy kinh hoàng và không cam tâm. Hắn không thể tin được với sức mạnh của ba người bọn hắn vẫn bị Lâm Động ép tới mức này!

Bên cạnh Ngụy Chân, tay Thần La cũng nắm chặt trường thương, thân thể run rẩy của hắn đã cho thấy trong lòng hắn không hề bình tĩnh.

Đôi mắt đen của Lâm Động chăm chú nhìn hai người bọn Ngụy Chân, sau đó thân thể hắn phát ra hai âm thanh trầm đục, trên cánh tay hắn, hai cái huyết động phát nổ, nhưng hắn chỉ liếc nhìn một cái rồi chuyển sang nhìn hai kẻ kia.

- Các ngươi thua rồi!

Giọng nói lạnh lùng phát ra từ miệng Lâm Động.

- Phụt!

Đúng lúc ấy, hai người bọn Ngụy Chân cùng phụt máu, cự đao và hắc thương trong tay bọn chúng xuất hiện vết nứt, ánh sáng cũng tối hẳn đi.

Máu tươi bắn ra, hai người như hai con chim gãy cánh, cả người đầy máu rơi thẳng uỳnh xuống mặt đất, tạo nên vô số đường nứt vỡ xung quanh!

Cả không gian tĩnh lặng một cách chết chóc, vô số ánh mắt nhìn hai thân ảnh đầy máu đó mà miệng há hốc… - Có thể tuyên bố kết quả chưa?

Trong sự im lặng đó, Lâm Động dùng bàn tay hơi run rẩy quệt đi vết máu trên cánh tay, sau đó nhìn về phía lão giả của Thân Đồ gia, giọng nói bình tĩnh vọng ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 877

Tiếp Xúc Sơ Bộ

Giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Động vang lên trong không gian tĩnh lặng, đồng thời cũng khiến rất nhiều người đang đắm chìm trong chấn động dần tỉnh lại.

- Thật sự thắng rồi!

Mọi người nhìn nhau, trên gương mặt bọn họ đều hiện lên sự kinh ngạc, dù sự thật đã diễn ra, nhưng dường như bọn họ vẫn chưa thể tiếp nhận được sự thật mang tính xung kích này.

Dù sao đó cũng là ba cường giả với thực lực từ Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong trở lên a! Thế nhưng ba người đó liên thủ mà chỉ một chiêu đã bại trong tay Lâm Động!

Cảnh tượng đó không còn nghi ngờ gì nữa đã có sức chấn động vô cùng tận.

Trên không trung, lão giả của Thân Đồ gia cũng sững sờ, một lúc sau mới dần tỉnh thần lại, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh gầy gò kia có phần ngưng trọng. Với biểu hiện bây giờ của Lâm Động, rõ ràng có tư cách thách thức với niềm tự hào của Thân Đồ gia, Thân Đồ Tuyệt!

- Hình thức Tu La, Lâm Động thắng, Cổ gia thắng!

Giọng nói trầm thấp của trọng tài vang lên, tiếng ồn ào cũng dần lan tỏa, kết quả này thật sự đã vượt ngoài dự đoán!

Đám trưởng bối của Ngụy gia thì sắc mặt đều tím tái lại, cục diện vốn tất

thắng lúc này lại đã đảo ngược hoàn toàn, sự thật này khiến người ta khó lòng chấp nhận nổi!

- Tên tiểu tử khốn kiếp đó lai lịch thế nào?

Một trưởng bối Ngụy gia nghiến răng nói.

- Trước đây chưa bao giờ nghe nói đến hắn, hiển nhiên không phải người của Hải vực Thiên Phong, nếu không, không thể nào lại vô danh được!

Một người khác trầm ngâm nói.

- Dám đối đầu với Ngụy gia, thật là không biết sống chết!

Có kẻ sắc mặt tối lại.

- Điều tra lai lịch của hắn!

o0o Khi bên trưởng bối của Ngụy gia đang bị kết quả này khiến cho nổi trận lôi đình thì chỗ Cổ gia bị bao trùm bởi những tiếng hoan hô vang dội. Tất cả người của Cổ gia, ngay cả Cổ Thạc vốn điềm tĩnh cũng không kìm được kích động mà đứng bật dậy, bàn tay nắm lại, gật gù liên hồi.

- Thật lợi hại!

Vẻ mặt Cổ Vân Thiên tràn đầy sự khâm phục, hắn biết nếu đổi lại là hắn chắc chắn không có gan cũng như khả năng khiêu chiến Hình thức Tu La.

Cổ Mộng Kỳ ở bên cạnh mỉm cười, nụ cười ấm áp lay động lòng người, ánh mắt nhìn thân ảnh trên không trung lấp ánh dị quang.

Lâm Động cũng trở về chỗ của Cổ gia, vừa đáp xuống thì một làn hương bay tới, hắn thấy Cổ Mộng Kỳ mỉm cười dịu dàng đứng trước mặt hắn:

- Không sao chứ?

Lâm Động nhìn Cổ Mộng Kỳ rồi lắc đầu, hiển nhiên không quen với ngữ khí dịu dàng đó của Cổ Mộng Kỳ. Tuy bình thường nàng ta cũng khá mềm mỏng, nhưng nó lại có chút cảm giác xa cách, nhưng hiện tại cảm giác đó hoàn toàn biến mất.

- Khi nào chúng ta có thể khiêu chiến với Thân Đồ gia?

Lâm Động nhìn Cổ Thạc hỏi.

- Ha ha, chưa vội! Hôm nay ngươi đã trải qua nhiều trận đại chiến như vậy, cũng đã mệt rồi, nghỉ một ngày đã, mai sẽ lên núi chiến đấu trận cuối cùng!

Cổ Thạc lắc đầu cười, ngữ khí của ông ta lúc này đã trở nên vô cùng thân thiện, nhìn Lâm Động cũng thấy ngày một thuận mắt.

- Sau trận chiến ngày mai là có thể quyết định ai được vào Hồng Hoang Tháp, đúng không?

Lâm Động khẽ nói.

Cổ Thạc gật đầu, cười:

- Nếu ngài mai Cổ gia giành được suất vào Hồng Hoang Tháp thì đương nhiên ngươi sẽ được vào!

- Ha ha, ta thấy hình như Lâm Động tiểu bằng hữu chỉ có một mình, vừa hay Cổ gia ta thiếu Cung phụng, nếu Lâm Động tiểu bằng hữu có thể tạm thời ở lại Cổ gia sẽ rất có tác dụng cho việc tu luyện của ngươi!

Cổ Thạc đảo mắt một cái, rồi bỗng hàm tiếu nói với vẻ đầy lôi kéo. Sau khi xem Lâm Động chiến đấu, rõ ràng ông ta cũng có phần động lòng. Với tuổi tác của Lâm Động, lại có thiên phú như thế chắc chắn hắn sau này hắn có thể sánh ngang với Thân Đồ Tuyệt.

Lâm Động nhìn Cổ Thạc rồi lắc đầu cười:

- Xin lỗi Trưởng lão Cổ Thạch, ta có việc quan trọng, có lẽ sau việc này sẽ rời đi, e là không thể ở lại chỗ các vị được!

Cổ Thạc nghe vậy, vẻ mặt thoáng hiện vẻ thất vọng, nhưng cũng không tiện nói nhiều, chỉ gật đầu, nói:

- Nếu vậy thì ra cũng không miễn cưỡng!

o0o Trong khi Lâm Động và Cổ Thạc nói chuyện thì chỗ Thân Đồ gia có một Trưởng lão mặc lam bào bay lên, nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại chỗ Lâm Động có chút ngưng trọng, rõ ràng Thân Đồ gia trước nay kiêu ngạo cũng cảm thấy sự uy hiếp từ chỗ Lâm Động.

- Đó là Trưởng lão của Thân Đồ gia, Thân Đồ Đào!

Cổ Thạc khẽ nói.

- Võ hội hôm nay đã có kết quả, Cổ gia chiến thắng, có tư cách khiêu chiến Thân Đồ gia, nếu thắng tiếp thì ba suất vào Hồng Hoang Tháp sẽ thuộc về Cổ gia!

Giọng nói hùng hồn mang theo nguyên lực của Trưởng lão đó vang lên khắp không gian.

- Ngày mai là trận chiến thủ tháp, sẽ có hình thức thế nào?

Lâm Động hỏi.

- Không có hạn chế gì nhiều, chỉ cần đánh bại Thân Đồ Tuyệt là được! Đương nhiên chúng ta có thể phái ba người tham chiến!

Cổ Thạc nói.

- Ba người sao?

Lâm Động trầm ngâm rồi lắc đầu:

- Cuộc chiến kiểu này nhiều người lại phiền phức hơn!

Tuy Lâm Động chưa từng đấu với Thân Đồ Tuyệt, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự cường hãn của Thân Đồ Tuyệt, chắc chắn hắn mạnh hơn bọn Ngụy Chân rất nhiều. Trận chiến ở tầng thứ này chỉ dựa vào số lượng người thì có lẽ không có được ưu thế như tưởng tượng.

- Ý ngươi là… Cổ Thạc nhìn Lâm Động:

- Ngươi tiếp tục độc chiến?

Lâm Động gật đầu. Không phải hắn huênh hoang, chỉ là hắn không muốn bị những người chưa hiểu mình gây rối công kích của mình, nếu như thế sẽ làm giảm lực chiến đấu của hắn. Hắn biết chắc chắn mình phải đánh một trận ác chiến với Thân Đồ Tuyệt, nhưng để vào được Hồng Hoang Tháp, giờ không thể nào dừng bước được nữa.

Cổ Thạc lưỡng lự một chút nhưng cuối cùng vẫn gật đầu:

- Nếu ngươi đã muốn vậy thì theo ý ngươi vậy! Nhưng phải cẩn thận, Thân Đồ Tuyệt… mạnh lắm!

Tuy ông ta muốn nói Thân Đồ Tuyệt không phải loại Ngụy Chân có thể so sánh, nhưng ông ta cũng biết gã thanh niên trước mặt cũng không phải loại tầm thường, biểu hiện của hắn hôm nay cũng đã chinh phục tất cả mọi người, cũng xóa bỏ mọi nghi ngờ của ông ta với hắn.

Nghe ngữ khí nặng nề của Cổ Thạc, Lâm Động cũng khẽ gật đầu. Kẻ khiến thiên tài của Tứ Đại Gia Tộc đều sợ, cũng đâu phải nhân vật tầm thường!

Trên không trung, Trưởng lão của Thân Đồ Tuyệt sau khi tuyên bố thì trở về chỗ, vô số cường giả ở xung quanh cũng tản đi, chuẩn bị về thành phố dưới chân núi.

(hsv forum. vn) Lâm Động thấy vậy, cũng chuẩn bị cùng người Cổ gia rời đi. Nhưng khi hắn vừa bước chân ra thì bỗng ngoảnh lại nhìn lên đỉnh núi. Trên bầu trời ở đó có một thân ảnh đang đứng, dường như hắn tỏa ra một luồng khí tức khiến người ta hít thở cũng trở nên khó khăn.

- Đó là… Mọi người đang muốn rời đi, nhưng bỗng dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh trên đỉnh núi kia, sau đó ánh mắt bọn họ trở nên nặng nề, rõ ràng cũng cảm nhận được áp lực từ hắn.

- Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt!

Bỗng một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, khiến toàn không gian xôn xao, hiển nhiên không ít người quen thuộc với cái tên này.

- Đó chính là Thân Đồ Tuyệt sao?

Lâm Động nheo mắt.

Trước vô số ánh mắt chăm chú nhìn, thân ảnh kia nhìn vượt qua biển người dừng lại chỗ Lâm Động.

Uỳnh!

Ngay khi ánh mắt hắn bắn tới, cặp mắt Lâm Động bỗng lóe sáng, nhất thời hắn cảm nhận được nguyên lực đang điên cuồng tụ lại trên bầu trời, cuối cùng biến thành một ngọn núi nguyên lực hung hăng lao xuống.

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi đó, ngón tay cong lại bắn ra một đạo hồng quang, sau đó đạo hồng quang biến thành chiếc đỉnh khổng lồ đâm thẳng về phía ngọn núi!

Keng!

Tiếng chuông giòn tan vang lên, ngọn núi nguyên lực lập tức nổ tung, chiếc

đỉnh khổng lồ cũng bị bắn ngược về phía sau, cuối cùng chui lại vào người Lâm Động.

Lâm Động ngẩng đầu lên ánh mắt sắc lạnh nhìn thân ảnh kia nói:

- Ngươi muốn trận chiến thủ tháp diễn ra bây giờ sao?

- Ha ha… Thân ảnh trên đỉnh núi khẽ cười, nhất thời mọi người nghe thấy thanh âm vang vọng:

- Thật thú vị! Cứ nghỉ ngơi một đêm đi, trạng thái ngươi hiện nay không còn bản lĩnh đó nữa rồi! Ngày mai, ta đợi ngươi trước Hồng Hoang Tháp!

Giọng nói vừa dứt, thân ảnh kia đã biến mất.

Lâm Động nhìn về hướng hắn biến mất, ánh mắt nheo lại thành một đường cong nguy hiểm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 878

Hải Đồ Loạn Ma Hải

Màn đêm bao phủ Võ Hội Đảo, dưới ánh trăng lạnh lẽo, gió biển thổi ào ào qua cả hòn đảo, cũng làm dịu bớt đi sự náo động do trận kịch chiến buổi sáng gây ra.

Nhưng đằng sau cái yên tĩnh này lại có sự sục sôi còn ác liệt hơn, bởi vì tất cả mọi người đều biết Võ hội hôm nay chỉ là trận đấu đào thải, trận chiến thủ tháp ngày mai mới là cuộc chiến thật sự.

Đó mới là tinh túy thật sự của Võ hội!

Rốt cuộc là con hắc mã Lâm Động hay Thiết Tu La của Thân Đồ gia sẽ thắng? Ai ai cũng chờ đợi kết quả vào ngày mai.

o0o Trong khu vườn tĩnh lặng, Lâm Động ngồi khoanh chân, nhắm hai mắt lại, lực thôn phệ tỏa ra hấp thụ nguyên lực ở xung quanh.

Khi nguyên lực được hấp thụ vào cơ thể, bên dưới lớp da Lâm Động hiện lên thanh quang. Đó là Thanh Thiên Hóa Long Quyết đang tự động vận chuyển, ma luyện thân thể Lâm Động.

Uỳnh!

Thanh quang lấp lánh một lúc lâu, sau đó đột nhiên dưới lớp da hắn phát ra tiếng nổ, nhất thời thanh quang ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành hoa văn long hình, nhưng rồi lại nhanh chóng ẩn đi.

Khi hoa văn long hình biến mất thì Lâm Động cũng mở mắt, bàn tay xoa lên

cánh tay rồi thở phào. Trong cơ thể hắn giờ đã ngưng tụ được bốn đường Quang văn Thanh Long, sáng nay hắn đã dùng hết một cái, nhưng cũng may đã tu luyện phục hồi lại được. Như vậy ngày mai khi giao đấu với Thân Đồ Tuyệt cũng sẽ ở trạng thái tốt nhất.

- Hắn ta… Lâm Động ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua màn đêm, nhìn lên đỉnh núi ở trung tâm Võ Hội Đảo. Ở đó có đối thủ lớn nhất của hắn đang trấn thủ Hồng Hoang Tháp!

Từ cuộc giao đấu sơ bộ sáng nay, Lâm Động có thể nhận thấy có lẽ Thân Đồ Tuyệt đã là Sinh Huyền Cảnh Đại thành. Khi nguyên lực của hắn hội tụ, Sinh Lực vô cùng dồi dào, tựa biển lớn cuồn cuộn không dừng.

Thực lực đó mạnh hơn nhiều so với Ngụy Chân. Dù gì trong tầng thứ Sinh Huyền Cảnh, giữa mỗi cảnh giới đều có khoảng cách vô cùng rõ rệt, muốn vượt qua một bậc không phải chuyện đơn giản.

Nghĩ vậy Lâm Động không khỏi cảm khái. Thực lực như vậy mà Thân Đồ Tuyệt mới chỉ đứng thứ ba trong số các đệ tử Hải vực Thiên Phong, thật không biết hai kẻ đứng trên sẽ là nhân vật yêu nghiệt đến mức nào?

Quan trọng hơn là, Hải vực Thiên Phong chỉ là một trong rất nhiều Hải vực ở Loạn Ma Hải. Các Hải vực khác cũng có những yêu nghiệt cùng tầng thứ, thậm chí khủng bố hơn bọn họ!

- Không hổ là Loạn Ma Hải!

Lâm Động mím môi. Về tầng cấp chỉnh thể, Loạn Ma Hải đều hơn hẳn Đông Huyền Vực, mà nguyên nhân có lẽ chính vì môi trường không yên bình ở đây.

- Ngày mai sẽ có một trận thảm chiến rồi!

Lâm Động lẩm bẩm, bất luận Thân Đồ Tuyệt có khó đối phó thế nào thì giờ hắn cũng không thể buông tay được nữa. Hồng Hoang Tháp có liên quan đến

việc thức tỉnh Thạch phù, có ý nghĩa vô cùng quan trọng với hắn.

Vì thế trận chiến này, hắn không những không thể rút lui mà còn phải giành chiến thắng!

- Hửm?

Lâm Động ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thân ảnh thướt tha đang đứng ở cửa trang viên, bộ váy xanh lam nhạt làm nổi lên những đường cong quyến rũ, chính là Cổ Mộng Kỳ!

- Mộng Kỳ cô nương tìm ta có việc gì không?

Lâm Động cười, hỏi.

Cổ Mộng Kỳ khẽ cười, tiến lại gần Lâm Động rồi đưa tay lên, một cuộn quyển trục da dê dày xuất hiện trong lòng bàn tay:

- Cầm lấy! Nghe Tiểu Yên nói ngươi cần bản đồ hoàn chỉnh của Loạn Ma Hải!

Ánh mắt Lâm Động hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng nhận lấy vuốt ve thích thú. Có nó trong tay, hắn có thể tra ra vị trí của tấm Tổ Phù thứ hai rồi!

- Đa tạ Mộng Kỳ cô nương!

Cổ Mộng Kỳ nhìn Lâm Động vui vẻ, khóe mắt cũng cong lên, nhất thời khẽ nói:

- Ngươi đã giúp Cổ gia ta nhiều như vậy, chút thù lao này là nên có mà!

- Không phải thù lao nên đợi khi ta giúp mọi người đoạt chức Quán quân rồi mới nhận sao? Bây giờ đưa ta, không sợ ngày mai ta không thắng được Thân Đồ Tuyệt, mang của chạy mất sao?

Lâm Động đùa.

- Có lẽ là vậy!

Cổ Mộng Kỳ hơi nghiêng đầu, bởi vì đứng gần nên Lâm Động có thể nhìn thấy chiếc cổ thon dài, trắng mịn khiến người ta muốn cắn một miếng.

- Nhưng ta tin ngươi!

Cổ Mộng Kỳ nhìn Lâm Động, cười nói.

Lâm Động thoáng khựng người, nhất thời lắc đầu cười. Hắn cũng không ngờ Cổ Mộng Kỳ lại có lòng tin lớn như thế đối với mình.

- Ngươi thật sự không muốn ở lại Cổ gia sao? Cổ gia sẽ không hạn chế gì ngươi!

Cổ Mộng Kỳ lưỡng lự một chút rồi bỗng nói.

- Xin lỗi!

Lâm Động lắc đầu xin lỗi, hắn biết Cổ gia muốn lôi kéo hắn, nhưng hắn cũng biết ở lại đây không thể khiến hắn trở nên mạnh thật sự được. Hắn không muốn việc xảy ra ở Dị Ma Vực lần đó xảy ra một lần nữa… Mắt Cổ Mộng Kỳ tối lại, nhưng nàng biết có nói thêm cũng chẳng ích gì, chỉ thở dài rồi khẽ nói:

- Về bản đồ Loạn Ma Hải, chắc chắn Tiểu Yên cũng đã nói qua. Ở đây còn có không ít Hải vực chưa được biết đến, nên ngươi cũng chưa chắc chắn tìm được thứ ngươi cần trên bản đồ này.

Lâm Động gật đầu bất lực, hiện giờ hắn cũng là cũng chẳng có cách nào, Loạn Ma Hải thật sự quá rộng lớn!

- Nhưng ở một số Đấu giá hội quy mô lớn có thể xuất hiện Hải Đồ của những Hải vực chưa biết. Bọn chúng đều do Hải Yêu Tộc làm ra, nếu ngươi gặp Đấu

giá hội như thế thì đi thử vận may xem sao?

- Đa tạ!

Lâm Động gật đầu, những tin tức thế này với hắn là rất quý giá, bởi vì việc có tấm Tổ Phù thứ hai vô cùng quan trọng với hắn.

Cổ Mộng Kỳ lắc đầu, nói vài câu khách sáo với Lâm Động rồi rời đi. Đôi mắt u oán của nàng khiến Lâm Động phải thầm cười khổ. Lần đầu tiên hắn phát hiện mình cũng có sức hấp dẫn như vậy, khiến Đại tiểu thư của Cổ gia động lòng… Nhưng đáng tiếc, nàng có tâm nhưng hắn lại không có ý.

Sau khi Cổ Mộng Kỳ đi rồi, Lâm Động nhanh chóng đem Hải Đồ vào phòng mở ra, dùng tinh thần lực ghi nhớ toàn bộ Hải Đồ vào trong não.

Hải Đồ của Loạn Ma Hải phức tạp ngoài sức tưởng tượng, Lâm Động phải mất nửa tiếng đồng hồ mới nhớ hết được. Sau đó hắn nhắm chặt mắt, dùng bản đồ của tấm Tổ Phù thứ hai để so sánh.

Sau hai tiếng, sắc mặt Lâm Động có phần khó coi, xem ra hắn vẫn chưa có được kết quả mình muốn!

Lâm Động đặt tấm Hải Đồ xuống, ánh mắt dần mở ra, sau đó lắc đầu cười khổ. Hắn so sánh bản đồ của tấm Tổ Phù thứ hai với rất nhiều Hải vực trong Loạn Ma Hải nhưng vẫn không tìm được điểm chung. Rõ ràng tấm Tổ Phù thứ hai không ở những Hải vực đã được phát hiện!

Lâm Động có chút thất vọng, nhưng rồi lại thầm thở phào. Tổ Phù ở vùng Hải vực chưa được khám phá thì khả năng bị kẻ khác lấy mất là rất thấp!

- Xem ra phải tìm cơ hội đến Đấu giá hội để xem có được vài tấm Hải Đồ không?

Lâm Động lẩm bẩm, Loạn Ma Hải vô cùng rộng lớn, nếu tự dựa vào mình đi tìm thì có lẽ vài năm cũng chẳng có kết quả.

Mà Lâm Động lại cần trong ba năm phải trở về Đông Huyền Vực, trong thời gian này, hắn nhất định phải nâng cao thực lực, cũng phải tìm được tấm Tổ Phù thứ hai. Nếu không, dù có quay lại Đông Huyền Vực thì hắn cũng không thể tiêu diệt được con Dị ma cấp Vương đang bị trấn áp dưới Đại Hoang Vu Bi kia!

Do đó hắn cần nhất là những tấm Hải Đồ kia!

Lâm Động nhíu mày, lắc lắc đầu, cất Hải Đồ vào túi Càn Khôn rồi ngồi lên giường khoanh chân lại. Chuyện Hải Đồ tạm gác lại đã, việc cần gấp là phải vào Hồng Hoang Tháp!

Lúc này hãy dùng toàn lực ứng phó với trận đại chiến sẽ làm chấn động cả Hải vực Thiên Phong!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 879

Đường Này Không Thông

Ngày hôm sau, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống Võ Hội Đảo, cả Võ Hội Đảo đã vang lên những tiếng gió rít, vô số thân ảnh như thiêu thân bay qua chân trời, lao về hướng ngọn núi khổng lồ hùng vĩ nhất ở trung tâm đảo.

Đội phòng vệ vốn để phong tỏa ngọn núi cũng được giải tán, trên đỉnh núi lúc này biển người mênh mông không thấy điểm cuối.

Ngọn núi này rất rộng, nhất thời tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt về nơi có quảng trường bằng đá xanh lớn vài trăm trượng. Phía cuối quảng trưởng là một tòa Thạch tháp. Từ ngọn tháp đó phảng phất tỏa ra những làn khí tức cổ xưa khiến người ta có cảm giác như trở về thời Hồng Hoang.

- Đó chính là Hồng Hoang Tháp sao?

Mọi ánh mắt nóng bỏng đều nhìn về ngọn tháp đó, rõ ràng mọi người đều không xa lạ gì với ngọn tháp do Ngũ Đại Gia Tộc bảo vệ này.

Theo thông tin được biết thì Hồng Hoang Khí trong Hồng Hoang Tháp rất có ích cho việc tu luyện nhục thể. Nếu vào đó tu luyện, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rõ rệt!

- Cũng không biết ai sẽ được vào Hồng Hoang Tháp?

Tất cả ánh mắt cuối cùng dừng lại ở dưới chân tháp. Ở đó là một nam tử gương mặt thanh tú đang ngồi. Dường như hắn không hề cảm nhận được ánh mắt của mọi người, hai mắt vẫn nhắm chặt như lão tăng nhập định.

- Thân Đồ Tuyệt!

Những tiếng kêu kinh ngạc nhỏ lan tỏa khắp đỉnh núi, không ít cường giả nhìn nam tử đó đều phải thầm chép miệng. Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Thân Đồ Tuyệt đều có cảm giác khác biệt quá lớn. Dù sao thì cái tên Tu La không hợp với gương mặt thanh tú kia chút nào.

Nhưng với những người đã quen với tính cách của hắn thì bọn họ không thấy vậy, bởi vì chỉ bọn họ mới biết, nam tử nhìn có vẻ thanh tú kia thật sự hung hãn đến mức nào!

Xung quanh quảng trường, người của Ngũ Đại Gia Tộc cũng đã đến. Xem ra tất cả mọi người đều rất quan tâm đến trận chiến hôm nay. Đặc biệt là Thân Đồ gia, tuy rất có lòng tin với Thân Đồ Tuyệt, nhưng biểu hiện của Lâm Động hôm qua cũng khiến bọn chúng e dè. Sau này nếu Lâm Động duy trì được kỳ tích đó thì Thân Đồ gia hiển nhiên sẽ mất đi cơ hội vào Hồng Hoang Tháp!

- Lâm Động đến rồi!

Bỗng nhiên mọi người nghe thấy có tiếng gió rít vang lên, một vài thân ảnh từ xa bay tới, cuối cùng đáp xuống quảng trường.

Ba người đến, đứng đầu là Lâm Động, phía sau là Cổ Mộng Kỳ và Cổ Yên!

Lâm Động vừa đáp xuống, liền nhìn về phía nam tử đang ngồi trước Hồng Hoang Tháp.

Thân Đồ Tuyệt dường như cũng cảm nhận được ánh mắt đó, gương mặt không chút động tĩnh bỗng hơi rung lên, sau đó đôi mắt vốn đang nhắm chặt dần mở ra.

Ngay lúc ấy, nguyên lực trong thiên địa bỗng nhiên bùng nổ, Thân Đồ Tuyệt nhìn Lâm Động, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Uỳnh!

Theo sau nụ cười đó, gương mặt Thân Đồ Tuyệt bỗng nhiên có phần sắc lạnh, sát khí nhất thời lan tỏa.

- Cuối cùng ngươi cũng tới!

Thân Đồ Tuyệt nhìn Lâm Động, mỉm cười.

Lâm Động cũng nhìn Thân Đồ Tuyệt, nguyên lực dồi dào quanh người Thân Đồ Tuyệt khiến hắn nheo mắt lại, quả nhiên là Sinh Huyền Cảnh Đại thành!

- Thật lợi hại!

Lâm Động thầm nghĩ.

Sau đó ánh mắt Lâm Động chuyển từ Thân Đồ Tuyệt sang ngọn tháp phía sau. Từ ngọn tháp đó tỏa ra thứ năng lượng giống hệt với Hồng Hoang Châu mà Cổ Yên cho hắn trước đó!

- Đó là Hồng Hoang Tháp sao?

Ánh mắt Lâm Động rực cháy, lần này hắn có thể cảm nhận được Thạch phù thần bí lại phát ra âm thanh, một thứ ý niệm khao khát rõ ràng tỏa ra từ Thạch phù!

Ý niệm đó mạnh mẽ hơn lần gặp Hồng Hoàng Châu nhiều!

- Phù!

Lâm Động hít sâu một hơi, dùng tâm thần áp chế dị động của Thạch phù. Hắn sắp lâm đại chiến, nếu Thạch phù thần bí gây loạn thì hắn sẽ đau đầu vô cùng!

Nhưng cũng may Thạch phù thần bí không phải thứ tầm thường, dường như nó cũng cảm nhận được trạng thái của Lâm Động, vì thế chỉ chấn động một chút

rồi giảm dần, cuối cùng ngừng hẳn.

- Yên tâm, chúng ta sẽ vào được!

Lâm Động khẽ xoa ngực, thầm nói.

Dứt lời, Thạch phù thần bí cũng hoàn toàn yên tĩnh, dường như nó cũng nghe thấy lời Lâm Động nói vậy.

Cảm nhận được điều đó, thân thể căng cứng của Lâm Động cũng được thả lỏng, nhưng ánh mắt nhìn Hồng Hoang Tháp lại càng thêm rực cháy. Nhiều năm vậy rồi, đây là lần đầu tiên hắn thấy Thạch phù thần bí có khao khát mạnh mẽ như vậy, xem ra Hồng Hoang Tháp có tác dụng rất lớn với việc hồi phục Thạch phù!

Vì vậy, chắc chắn hắn phải vào Hồng Hoang Tháp!

- Lâm Động, đó chính là Thân Đồ Tuyệt!

Cổ Mộng Kỳ ở bên cạnh khẽ nói, ánh mắt nàng nhìn nam tử thanh tú kia rõ ràng mang sự nặng nề và lo lắng khó che giấu.

Không ai trong số các đệ tử của Tứ Đại Gia Tộc là không sợ hắn!

- Hai người lùi ra sau đã!

Lâm Động khẽ gật đầu nói.

- Nhờ cả vào ngươi đấy!

Cổ Yên khẽ nói, đây đã là trận chiến cuối cùng, quyết định xem ai được vào Hồng Hoang Tháp.

Dứt lời, nàng và Cổ Mộng Kỳ nhìn nhau rồi lùi về chỗ của Cổ gia ở bên ngoài.

- Không biết Cổ gia lấy đâu ra kẻ viện trợ khó nhằn như vậy?

Phía trước quảng trường chính là chỗ của Thân Đồ gia, ngồi ở phía trước là hai lão giả tóc trắng, một trong hai người chính là Thân Đồ Đào hôm qua Lâm Động đã gặp qua. Người kia cũng là một Trưởng lão địa vị rất cao trong Thân Đồ gia, tên là Thân Đồ Ma, thực lực vô cùng cường hãn.

Lúc này hai lão giả đều nheo mắt nhìn về Lâm Động, ánh mắt có chút ngưng trọng, hiển nhiên cũng biết mức độ khó đối phó của hắn.

- Hai vị Trưởng lão yên tâm, có Thân Đồ Tuyệt đại ca, trong Hải vực Thiên Phong, chỉ cần không phải hai người của Càn Khôn Động Thiên và Tà Phong Động thiên thì không ai là đối thủ của huynh ấy!

Một nữ tử mặc hắc y ở bên cạnh lên tiếng.

Nữ tử này mặc hắc y, dáng vẻ thướt tha, dung nhan tú lệ, đó là Thân Đồ Dung, cũng có chút danh khí. Ánh mắt của nàng nhìn Lâm Động có chút coi tường, hiển nhiên lòng tin của nàng đối với Thân Đồ Tuyệt đã ở mức không thể hiểu nổi. Có lẽ trong mắt nàng, Lâm Động chẳng qua chỉ nhờ chút vận may và sự liều lĩnh mà thôi… - Sư tử bắt thỏ cũng phải dùng toàn lực! Trong thế gian này, người giỏi rất nhiều, nếu ngươi cứ ngông cuồng như vậy, sớm muộn gì cũng chịu khổ1 Sắc mặt Thân Đồ Đào tối lại, mắng.

Thân Đồ Dung khẽ chu môi, nhưng cũng không dám nói gì thêm, chỉ là ánh mắt vẫn không có gì thay đổi.

- Haizzz… Thân Đồ Đào thấy vậy, thở dài một tiếng, bởi vì có Thân Đồ Tuyệt mà đám đệ tử Cổ gia đều rất kiêu ngạo, đó không phải chuyện gì tốt.

Lâm Động không nghe thấy cuộc nói chuyện đó, ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía thân ảnh áo xám trước ngọn tháp.

Sức mạnh Thân Đồ Tuyệt tỏa ra khiến da dẻ Lâm Động phải hiện lên hàn khí.

Thân Đồ Tuyệt mới thật sự là đối thủ cường đại!

- Phù!

Một luồng khí trắng tỏa ra từ miệng Lâm Động, sau đó ánh mắt hắn dần trở nên sắc lạnh!

- Ha ha, cuối cùng cũng gặp được đối thủ kha khá! Nhưng ta vẫn phải cho ngươi hay… Lúc này Thân Đồ Tuyệt chầm chậm đứng dậy, tất cả mọi người đều thấy một luồng sát khí mạnh mẽ bùng nổ ra như vũ bão.

Thân Đồ Tuyệt giống như Tu La bò ra từ nơi sâu thẳm của vực sâu, gương mặt thanh tú lan tỏa đầy hàn khí lạnh băng. Hắn ngẩng đầu lên, nhếch mép nhìn Lâm Động.

- Đường này, không thông!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 880

Thanh Long Sáo Trang

Đường này, không thông!

Khi câu nói đầy khí tức hung sát đó vọng ra từ miệng Thân Đồ Tuyệt, tất cả mọi người đều có thể cảm thấy không khí ở quảng trường như đông cứng lại.

Hai thân ảnh đều ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau đều ánh lên hàng quang.

- Nếu không thông thì… Lâm Động khẽ nắm chặt tay lại, nhìn chằm chằm Thân Đồ Tuyệt rồi khẽ nói:

- Thì đả thông là được!

Vừa dứt lời, trong đôi mắt đen sâu thẳm của Lâm Động lập tức hiện thanh quang. Đột nhiên hắn bước chân ra, nguyên lực trong cơ thể bùng phát toàn bộ ra ngoài, y phục bay phần phật, thanh quang tràn ra dưới lớp da.

- Ha ha, đả thông? Người ta thường nói Thân Đồ Tuyệt ta ngông cuồng, nhưng hôm nay xem ra còn có người hung hăng hơn cả ta!

Thân Đồ Tuyệt cười lớn, sát khí trên gương mặt càng thêm đậm đặc, hai bàn tay hắn dần thò ra khỏi tay áo.

- Hửm?

Lâm Động nheo mắt lại, ngón tay của Thân Đồ Tuyệt dài hơn người thường rất nhiều, nhìn từ xa giống như mười lưỡi dao găm, trên đó còn có lóe lên ánh sáng xám nhìn vô cùng sắc lạnh.

- Nhưng ta lại thích sự hung hăng đó của ngươi! Có điều, chỉ sợ ngươi không trả giá nổi thôi!

Thân Đồ Tuyệt nhếch mép, lộ ra hàm răng trắng lạnh lẽo, sau đó thân thể ngả ra lao về phía trước như mãnh hổ vồ mồi.

Xoẹt!

Thân thể Thân Đồ Tuyệt tựa như tia sét, chớp mắt một cái đã hiện ra vô số tàn ảnh, thân hình hắn biến thành một tia sáng đem theo sát khí hung hăng lao thẳng về phía Lâm Động.

- Nhanh thật!

Lâm Động nheo mắt nhìn tia sáng ngày một gần hơn. Thân Đồ Tuyệt vừa hành động đã thể hiện thực lực hơn hẳn bọn Ngụy Chân, tốc độ này, ngay cả Lâm Động cũng chỉ có thể dùng tinh thần lực để cảm ứng hắn!

Lâm Động bước chếch sang một bên, thân thể cũng cong đi.

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc ấy, không khí phía trước mặt hắn lập tức nổ tung, hai ngón tay sắc nhọn như đao của Thân Đồ Tuyệt xuyên thủng không khí, nhằm thẳng cổ họng Lâm Động mà đâm tới.

Công kích của Thân Đồ Tuyệt vô cùng hung hãn, rõ ràng hắn cũng đã trải qua vô số trận chiến!

Nhưng ngay khi Thân Đồ Tuyệt sắp đâm vào cổ họng Lâm Động thì thanh quang đột nhiên ngưng tụ biến thành một tấm vảy Thanh Long lấp lánh.

Keng!

Âm thanh kim loại vang lên, bắn ra những tia lửa và làn sóng năng lượng có

thể nhìn thấy bằng mắt thường.

- Thú vị thật!

Thân Đồ Tuyệt thấy tấm vảy rồng cứng rắn như vậy, khóe miệng nhếch lên, sau đó ánh mắt lạnh tanh:

- Tu La Chỉ Thương Quyết của ta không dễ chặn như vậy đâu!

Thân Đồ Tuyệt dứt lời, hai ngón tay đang đâm vào tấm vảy bỗng ánh lên sắc xám lấp lánh.

Lâm Động thấy vậy, đồng tử co rút lại, trong lòng bỗng cảm thấy bất an, nhất thời nhanh chóng lùi về phía sau.

Phập!

Ngay khi đó, hai ngón tay Thân Đồ Tuyệt điểm ra, tấm vảy rồng cứng rắn đã bị xuyên thủng, nhất thời hai luồng kình khí mạnh mẽ nhanh như chớp đuổi theo Lâm Động rồi cắm lên hai vai hắn!

Phụt!

Áo trên vai bị rách một lỗ lớn, hai lỗ máu hiện lên, máu tươi chảy ra khiến áo của Lâm Động cũng bị nhuốm đỏ.

- Ồ!

Sự việc dường như chỉ diễn ra trong nháy mắt, vì thế khi mọi người thấy vừa mới ra tay mà Lâm Động, kẻ mà hôm qua thể hiện thần uy, giờ đã bị thương thì đều ồ lên!

- Không hổ là Thiết Tu La Thân Đồ Tuyệt!

- Một chiêu đã khiến Lâm Động xuất hiện thương thế, thật lợi hại!

- Xem ra tên tiểu tử kia phải dừng bước ở đây rồi, thật đáng tiếc!

Trên chỗ ngồi của Cổ gia, mấy người Cổ Mộng Kỳ, Cổ Yên sắc mặt đều hơi thay đổi. Hôm qua Lâm Động một mình chiến đấu với ba người bọn Ngụy Chân đều chiếm thế thượng phong, vậy mà giờ mới vào trận đánh với Thân Đồ Tuyệt đã bị thương. Thân Đồ Tuyệt không ngờ đã mạnh đến mức đó rồi!

- Đã bảo tên đó không phải đối thủ của Thân Đồ Tuyệt đại ca mà!

Thân Đồ Dung nhìn thấy cảnh đó không khỏi đắc ý.

- Vui cái gì? Lâm Động không chỉ tránh khỏi bị thương yếu huyệt, mà nhục thể của hắn cũng rất cứng rắn, công kích của Thân Đồ Tuyệt chẳng qua chỉ gây nên chút ngoại thương không đáng kể mà thôi!

Thân Đồ Đào quát lên.

Thân Đồ Dung sững người, rõ ràng nàng không tin, lẩm bẩm nói:

- Tu La Chỉ Thương Quyết của Thân Đồ Tuyệt đại ca xuyên thủng được cả cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành mà!

- Tên Lâm Động đó không phải nhân vật đơn giản, nhục thể của hắn có lẽ không thua kém Thân Đồ Tuyệt, hơn nữa, hắn ra tay cũng quyết đoán, rõ ràng cũng đã từng trải qua nhiều trận huyết chiến. Chẳng trách mà thách thức được Hình thức Tu La. Trận tỷ thí bây giờ mới bắt đầu thôi!

Một trưởng lão khác của Thân Đồ gia gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Động có chút ngưng trọng. Lão biết Thân Đồ Tuyệt tu luyện Tu La Thể đã phải trả giá rất lớn, vậy mà giờ Lâm Động lại có thể sánh ngang được với hắn về mặt này!

Khóe miệng Thân Đồ Dung khẽ động, tuy trong lòng không tin lắm, nhưng lời nói của hai vị Trưởng lão vẫn có chút uy tín. Nàng nhìn về thân ảnh gày gò phía xa:

- Dù thế nào thì hắn cũng không thắng được Thân Đồ Tuyệt đại ca!

o0o - Ha ha, nhục thể mạnh thật!

Thân Đồ Tuyệt nheo mắt cười nhìn Lâm Động ở phía xa, chỉ là hắn biết chỉ lực của mình mạnh đến mức nào, nếu là Ngụy Chân có lẽ chiến lực sẽ giảm một nửa, thế nhưng… - Chỉ lực rất mạnh!

Lâm Động xoa vết thương trên vai, nhất thời cười lạnh lùng. Sau Nguyên Thương, đây là lần thứ hai hắn giao đấu với người cùng lứa mà nhanh chóng bị thương thế này. Thân Đồ Tuyệt quả nhiên lợi hại, đúng là hơn hắn Ngụy Chân một bậc!

- Xem ra ta đã coi thường ngươi rồi! Nếu đã vậy thì ta sẽ không cho ngươi nhiều cơ hội đâu, khi chiến đấu với kẻ khác, ta thường xuyên tốc chiến tốc thắng!

Thân Đồ Tuyệt nhún vai, thủ ấn biết hóa, tiếng hét trầm vang lên:

- Tu La Thể!

Bùm!

Sau khi hắn dứt lời, ánh sáng xám nhanh chóng bùng phát, toàn thân hắn được ánh sáng bao phủ rồi phình to lên, bề mặt da ánh lên màu đen như sắt nung, dưới lớp da cũng hiện lên vô số hoa văn kỳ dị.

Khi Thân Đồ Tuyệt biến thể, ánh sáng xám tụ lại phía sau hắn, biến thành một cái bóng khổng lồ tay cầm xiên ba chạc, nhìn tựa như Tu La dưới địa ngục, tỏa ra sát khí kinh người.

- Đã dùng đến Tu La Thể rồi sao?

Đám đệ tử Thân Đồ gia thấy thế, ánh mắt đều ngưng trọng. Bọn họ biết sự cường hãn của Tu La Thể, Lâm Động có thể khiến Thân Đồ Tuyệt nhanh chóng

dùng môn vũ kỹ này như thế, xem ra hắn cũng không phải loại tầm thường!

- Thi triển vũ kỹ luyện thể của ngươi ra đi, nếu không ngươi sẽ chết đấy!

Thân Đồ Tuyệt nghiêng đầu nhìn Lâm Động, vẻ mặt bao phủ đầy hàn khí, nhếch mép cười.

- Tu La Thể à… nếu vậy thì đành dùng toàn lực rồi!

Lâm Động nhìn Thân Đồ Tuyệt bỗng chốc khí thế kinh người, hai tay chầm chậm siết chặt, thanh quang lấp lánh bùng nổ.

- Thanh Long Sáo Trang!

Thanh quang trào dâng, tiếng long ngâm vang lên, kèm theo đó là tiếng nói lạnh lùng của Lâm Động

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 881

Thanh Long Đại Chiến Tu La

Tiếng long ngâm vang lên, thanh quang chói lòa bùng phát từ cơ thể Lâm Động, một chốc sau đột nhiên thanh quang thu về dính trên bề mặt cơ thể Lâm Động… Đôi Long dực màu xanh bật ra từ phía sau lưng Lâm Động. Hiện giờ tuy diện tích đôi cánh nhỏ hơn trước một chút, nhưng năng lượng lại được tinh luyện hơn, đường viền cánh có nhưng chiếc gai nhọn mọc ra giống như răng rồng!

Lớp áo giáp long lân trước đây cũng không dày cộm, nặng nề như trước, bề mặt cơ thể hắn là lớp vảy mỏng nhưng lại tràn đầy năng lượng, cảm giác như mỗi hành động đều có sức lực của Cự long vậy!

Trên cánh tay và bàn chân Lâm Động, long lân biến thành những chiếc gai nhọn hoắt đầy răng cưa, vừa nhìn là biết có sức sát thương cực kỳ kinh người!

Hiện giờ Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động đã trở nên cường hãn và mang sức công kích mạnh hơn trước đây nhiều!

Rõ ràng, khi thực lực được tăng tiến thì điểm mạnh của Thanh Thiên Hóa Long Quyết cũng dần được thể hiện ra!

Lâm Động siết tay lại, không khí dường như cũng bị bóp nát trong bàn tay hắn, đôi mắt đen nhánh của hắn lúc này đã đầy thanh quang, sâu trong đáy mắt còn có hoa văn hình rồng nữa.

- Vũ kỹ luyện thể không tệ a!

Mắt Thân Đồ Tuyệt lộ dị quang khi nhìn sự thay đổi của Lâm Động, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Lâm Động đã đột ngột tăng lên gấp mấy lần!

Bùm!

Lâm Động nhìn chăm chăm Thân Đồ Tuyệt, sau đó hắn bước chân ra, chỉ nghe tiếng không khí phát nổ, gần như ngay lập tức một đạo thân ảnh xuất hiện phía trước Thân Đồ Tuyệt, sau đó không chút hoa mỹ, tung ra một quyền hung hãn!

Binh!

Không khí phía trước như bị chèn ép nổ tung, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy không gian mà nắm đấm đi qua đều biến dạng!

Keng!

Thế nhưng Thân Đồ Tuyệt chỉ nhếch mép cười, không có ý định tránh đi, hắn cũng tung nắm đấm, đấm thẳng tới Lâm Động!

Vào khoảnh khắc va chạm, tiếng kim loại giòn tan chói tai vang lên! Một luồng kình phong cuộn trào ra xung quanh, không khí mấy chục trượng xung quanh lập tức nổ bùm bùm!

Thân Đồ Tuyệt nở nụ cười một cách cuồng nhiệt, sau đó hắn cười lớn, hai ngón tay bắn ra hai đạo hắc quang rạch tan không khí nhằm thẳng mắt Lâm Động bắn tới!

Keng!

Cánh tay Lâm Động rung lên, long lân sắc lẹm bắn ra chặn đứng hai đạo hắc quang, sau đó hắn ngã người về phía trước, chưởng phong, quyền ảnh tung ra ồ ạt như bão táp về phía Thân Đồ Tuyệt!

- Ha ha, sảng khoái!

Đối mặt với công kích hung hãn đó của Lâm Động, ánh mắt Thân Đồ Tuyệt rực lửa, hai bàn tay siết chặt, hắc quang bùng phát quanh người rồi giao đấu với

Lâm Động bằng nhục thể cứng rắn!

Keng keng keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên điên cuồng, theo đó là vô số làn sóng năng lượng khủng bố lan tỏa ra khiến da đầu người ta phải tê dại. Bọn họ không thể ngờ được hai người kia chỉ dùng sức mạnh nhục thể lại có thể đạt đến mức kinh người thế này!

o0o - Hắn có thể đấu với Thân Đồ Tuyệt đến mức độ này sao?

Trên chỗ ngồi của Thân Đồ gia, nhiều ánh mắt trở nên nặng nề, tuy bọn chúng hiểu được mức độ cường hãn của nhục thể Thân Đồ Tuyệt, nhưng không ngờ Lâm Động lại có thể không hề thua kém như vậy… Vẻ mặt nữ tử Thân Đồ Dung có chút thay đổi nhìn hai thân ảnh đang lao vào nhau như hai đầu mãnh sư hung hãn. Âm thanh trầm đục của những cú quyền đấm lên cơ thể khiến nàng không khỏi thót mình!

Nơi Cổ gia, mấy người Cổ Thạc, Cổ Mộng Kỳ cũng căng thẳng nhìn trận chiến, sắc mặt đầy vẻ nặng nề không thể che giấu nối.

Trận chiến này quả thật quá hung hãn, cuộc chiến hôm qua so với hôm nay chẳng đáng so sánh!

- Trưởng lão Cổ Thạc, ai có cơ hội thắng nhiều hơn?

Cổ Yên không kềm được hạ giọng hỏi.

Cổ Thạc lưỡng lự một chút, lắc đầu nói:

- Nhục thể của Lâm Động mạnh hơn ta nghĩ rất nhiều, về mặt này, hắn không hề thua kém Thân Đồ Tuyệt, nhưng mà… Thân Đồ Tuyệt vẫn chưa dùng đến ưu thế của mình!

Cổ Mộng Kỳ khẽ cắn môi. Thân Đồ Tuyệt là cường giả Sinh Huyền Cảnh

Đại thành, mức độ hùng hồn của nguyên lực hơn hẳn Lâm Động. Lần này chỉ đọ nhục thể, tuy Lâm Động chưa bị thua thiệt, nhưng sau khi Thân Đồ Tuyệt tỉnh dậy khỏi sự điên cuồng này, nhất định hắn sẽ dùng ưu thế về nguyên lực áp chế Lâm Động.

Trận chiến này không hề dễ dàng.

Binh!

Nắm đấm bao phủ bởi hắc quang điên cuồng đánh lên vai Lâm Động, nơi nắm đấm chạm vào, thanh quang không ngừng lấp lánh chống lại sự xâm thực của sức mạnh đáng sợ.

Rắc!

Một âm thanh nhỏ phát ra từ vai Lâm Động, rõ ràng trước kình phong hung hãn của Thân Đồ Tuyệt, xương vai của hắn đã bị thương, đồng thời Lâm Động cũng bị đánh bay đi.

Soạt!

Nhưng ngay khi Lâm Động bay ra, chân hắn bỗng vung lên, vạch lên không khí một đường, những chiếc long lân sắc lẹm cùng thanh quang sượt qua ngực Thân Đồ Tuyệt.

Phần y phục trước ngực Thân Đồ Tuyệt bị rách một đường dài, một vệt máu hiện ra trước bộ ngực tỏa hắc quang!

Lâm Động đứng lơ lửng trên không trung, vảy Thanh Long trên người hắn đã bị vỡ không ít, thấp thoáng còn lộ ra vết máu. Đương nhiên, Thân Đồ Tuyệt trước mặt hắn cũng có không ít vết tương tự!

Sau lượt quyết chiến bằng nhục thể đó, cả hai đều đã xuất hiện thương thế!

o0o Xung quanh quảng trường, mọi người đều chép miệng, bọn họ biết nếu

đổi lại là một cường giả Sinh Huyền Cảnh đỉnh phong nào khác ra thay thế bất cứ ai trong hai người thì có lẽ kẻ xui xẻo đó đã nát thành tương rồi!

Có thể chịu đựng được sức mạnh khủng bố đó mà không chết, có lẽ chỉ có hai kẻ biến thái này thôi!

Thân Đồ Tuyệt vuốt qua vết thương trước ngực rồi bôi máu tươi lên môi mình, màu đỏ máu đó khiến hắn nhìn qua có thêm vài phần hung hãn. Ngực hắn khẽ phập phồng, hiển nhiên trận đấu vừa rồi cũng khiến hắn tiêu hao không ít!

- Chỉ dựa vào nhục thể đã có thể khiến ta thành ra thế này, dù là hai kẻ kia cũng chưa chắc đã làm được!

Thân Đồ Tuyệt ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động rồi nhếch mép cười, những chiếc răng trắng nhuốm máu đỏ nhìn qua vô cùng khủng bố.

Lâm Động hít sâu một hơi, thanh quang cuồn cuộn trong cơ thể không ngừng hóa giải thương thế do kình lực của Thân Đồ Tuyệt xâm thực.

Đây có thể coi là kẻ mạnh nhất trong số các đệ tử trẻ tuổi mà hắn gặp mấy năm nay, cũng là lần đầu tiên hắn gặp kẻ có thể quyết đấu bằng nhục thể với hắn tới mức này!

- Chẳng trách ngươi đánh bại được ba người bọn Ngụy Chân, so với ngươi, bọn chúng đúng là phế vật!

Thân Đồ Tuyệt vẫn luôn duy trì nụ cười, chỉ là màu đỏ hiếu sát trong mắt hắn dần dần tan đi. Cũng đúng lúc này, Lâm Động cảm nhận được một sự nguy hiểm đang lan tỏa ra từ trên người hắn!

Một người chỉ biết đến sức mạnh không đáng sợ, đáng sợ là người biết thi triển thứ sức mạnh đó một cách hoàn hảo nhất!

Lúc này tuy Thân Đồ Tuyệt rõ ràng đã thu lại trạng thái hung hăng, nhưng sự đáng sợ của hắn rõ ràng là đã tăng lên một bậc!

- Khởi động thế là đủ rồi! Ta nghe nói hôm qua ngươi chỉ dùng một chiêu đã đánh bại ba người Ngụy Chân. Giờ ta cũng vậy!

Thân Đồ Tuyệt cười nhạt, sau đó hắc quang như bão tố cuộn trào ra từ trong người hắn, lập tức cả thiên địa tối sầm lại, khí tức hung sát lan tỏa khắp nơi!

Hắc quang bao phủ khắp thiên địa, Thân Đồ Tuyệt chầm chậm đưa tay về phía Lâm Động, sau đó bỗng siết chặt lại, miệng hô lớn:

- Tu La Địa Sát Ngục!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 882

Tu La Địa Sát Ngục

Hắc quang bùng phát điên cuồng, trong chớp mắt, cả sắc trời cũng tối sầm lại, hắc quang bao phủ cả bầu trời, một thứ khí tức hung sát khó lòng hình dung cũng ngưng tụ trên bầu trời!

Lúc này nguyên lực thiên địa như trở nên vô cùng nặng nề, khiến việc hít thở trở nên khó khăn.

Trong mắt Thân Đồ Tuyệt bao phủ đầy hắc quang, hiện giờ hắn giống hệt như Tu La bò lên từ Địa Ngục, thanh thế vô cùng đáng sợ!

- Lâm Động, đây chính là thủ đoạn cuối cùng của ta. Nếu ngươi vượt qua được thì ta nhận thua!

Mắt Thân Đồ Tuyệt lấp lánh hắc quang nhìn chằm chằm vào Lâm Động, nhếch miệng cười rồi nói.

Ánh mắt Lâm Động trở nên ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được, đứng trong khu vực hắc quang này hắn không thể hấp thụ được nguyên lực thiên địa, nhưng Thân Đồ Tuyệt lại có thể không ngừng hập thụ thứ sát khí kia!

- Thủ đoạn thật lợi hại!

Lâm Động cũng phải thầm cảm thán, chẳng trách mà thiên tài của Tứ Đại Gia Tộc lại e ngại hắn đến như vậy.

- Trong Địa Sát Ngục này ngươi thua là cái chắc rồi!

Thân Đồ Tuyệt siết chặt tay, hắc quang lan tỏa, biến thành một cây trường đao lấp lánh hắc quang, tỏa ra thứ hàn khí lạnh lẽo!

Thân Đồ Tuyệt hai tay hai đao, ánh mắt bỗng nhiên lạnh băng lại, Địa Sát Ngục lập tức nổi lên sát khí cuồn cuộn.

Xoẹt!

Thân Đồ Tuyệt chém hai cây đao xuống, tiếng gió rít vang lên, hai đạo đao quang hàng trăm trượng hình thành rồi chém thẳng xuống Lâm Động với tốc độ kinh người!

Lâm Động nhìn đao quang đang ngày một gần mình, sắc mặt có phần ngưng trọng. Hắn có thể cảm nhận được, nhờ trong môi trường này mà công kích của Thân Đồ Tuyệt mạnh hơn một bậc, nếu bị đao quang kia chém phải, dù là Ngụy Chân cũng sẽ bị trọng thương!

Lâm Động ngẫm nghĩ một chút, đôi Long dực phía sau bỗng nhiên vỗ mạnh, luồng thanh quang bùng phát, mơ hồ còn nhìn thấy hình ảnh Thanh Long ẩn hiện, sau đó đôi cánh chắn phía trước thân hình hắn.

Binh!

Đao quang đem theo sức mạnh kinh người chém thẳng lên hư ảnh Thanh Long, âm thanh chói tai cùng kình phong lan tỏa khiến Lâm Động bay ra phía sau hàng mấy chục bước.

Liếc nhìn đôi cánh, long lân đã bị vỡ không ít! Công kích của Thân Đồ Tuyệt quả nhiên càng ngày hung mãnh!

- Hắc hắc, công kích của ta giờ mới bắt đầu thôi! Không biết Thanh Long Sáo Trang của ngươi có thể chịu đựng được mấy lượt?

Thân Đồ Tuyệt vác đao trên vai, cười nhạt nhìn bộ dáng Lâm Động khá thê thảm, sau đó hắn há miệng bắn ra một chùm hắc quang.

Chỉ thấy sát khí trong Địa Sát Ngục nhanh chóng ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành vô số lưỡi đao đen khổng lồ.

Trên không trung dày đặc những lưỡi đao, hắc quang ngưng tụ thành những hình mặt quỷ, sát khí mạnh mẽ lan tỏa khắp không gian!

Cảnh tượng này khiến ngay cả cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành cũng hồn bay phách lạc. Mỗi lưỡi đao này đều mạnh hơn hai đạo đao quang trước đó của Thân Đồ Tuyệt, mà số lượng cũng khiến người ta da đầu tê dại.

- Tu La Đao Ngục!

Thân Đồ Tuyệt vung tay, lập tức có hàng trăm đạo đao quang rạch tan không khí, bắn tới như vũ bão về phía Lâm Động!

Vút vút!

Vẻ mặt Lâm Động ngưng trọng nhìn số đao quang kinh người đó. Hắn há miệng, một đạo hồng quang bắn ra rồi biến thành chiếc đỉnh đỏ rực!

Keng keng keng!

Đao quang chém lên cái đỉnh, tia lửa bắn tung tóa, trước sự công kích cuồng bạo đó, quang mang trên Phần Thiên Đỉnh cũng tối đi một chút, nhưng cuối cùng vẫn đỡ được hết đao quang!

Nhưng tuy vậy, sắc mặt của Lâm Động không hề thoải mái, vì lúc này trên không trung vẫn còn dày đặc đao quang. Với số lượng khổng lồ đó, dù nhục thể của hắn có mạnh đến thế nào cũng bị xuyên thủng như tổ ong!

- Chặn được sao?

Thân Đồ Tuyệt nhìn cảnh tượng đó một cách thích thú, hai tay kết ấn, sau đó khẽ nói:

- Ngưng!

Ầm ầm!

Vô số đao quang bỗng nhiên rung lên, rồi đột nhiên ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành một thanh đao khí làm từ hắc quang lớn khoảng vài trượng!

Đao khí tuy nhỏ nhưng có luồng khí tức khiến ngay cả Lâm Động cũng cảm thấy nguy hiểm. Thân Đồ Tuyệt đã ép hết chỗ đao quang cuồng bạo kia lại thành một luồng đao khí!

Thứ sát thương lực đó mang tính hủy diệt chân chính a!

- Đi!

Thân Đồ Tuyệt nhìn Lâm Động, khẽ mỉm cười, giơ ngón tay ra điểm trên không trung!

- Grào!

Trong đao khí bỗng phát ra tiếng gầm kinh người, sát khí cuồng bạo lan tỏa, đao khí soạt một tiếng bay thẳng tới Lâm Động.

Tốc độ của đao khí nhanh đến khó hình dung, dường như nó có thể xuyên qua mọi chướng ngại. Đồng tử Lâm Động co rút lại, sau đó trán hắn bỗng thấy đau nhói lên, thanh quang chói lòa cuộn trào, Thanh Thiên Hóa Long Quyết được thúc động đến mức cực điểm!

Hắn biết công kích này của Thân Đồ Tuyệt hắn không thể tránh được.

- Kết thúc rồi!

Thân Đồ Tuyệt lạnh lùng nhìn cảnh tượng đó, lẩm bẩm nói.

Uỳnh!

Âm thanh kinh thiên bùng nổ cùng thanh quang, một luồng đao khí mạnh mẽ cuồng bạo chém xuống, mặt đất lập tức tan vụn.

o0o - Kết thúc rồi!

Một tiếng nói như thở phào cũng truyền ra từ miệng Thân Đồ Đào, hai mắt hắn lấp lánh nhìn về phía sàn đấu, khoảnh khắc ấy hắn cảm nhận được công kích của Thân Đồ Tuyệt đã rơi xuống người Lâm Động!

Đòn công kích ấy, bất luận Lâm Động có nhục thể mạnh mẽ thế nào, chắc chắn sẽ trọng thương, thậm chí mất mạng. Trận chiến này đã có kết quả rồi!

Thân Đồ Dung nghe vậy cũng thở phào. Nhưng lần này nàng không tỏ ra coi thường, vì nàng biết, ở Hải vực Thiên Phong này, không có quá năm người có thể khiến Thân Đồ Tuyệt dùng đến Tu La Địa Sát Ngục!

o0o - Thất bại rồi sao?

Bên Cổ gia, thần sắc Cổ Thạc tối hẳn đi.

- Quả nhiên vẫn không được!

Cổ Yên cười khổ, Thân Đồ Tuyệt thật sự mạnh đến mức đó, ngay cả Lâm Động cũng không thể thắng nổi.

o0o - Hà hà!

Trong hắc quang, Thân Đồ Tuyệt cười nhìn nơi đao khí đang đánh tới, sau đó lắc đầu quay đi. Hắn có lòng tin tuyệt đối vào đòn công kích của mình!

Cộp!

Thế nhưng ngay khi hắn quay đi, thì nơi đó bỗng có tiếng bước chân vọng ra khiến Thân Đồ Tuyệt sững người. Hắn chầm chậm quay lại, đồng tử co nhỏ nhìn thân ảnh gầy gò đang bước ra từ đao khí!

Thân ảnh nhuốm đầy máu bước ra khỏi phạm vi của đao khí, sau đó ngẩng đầu lên cười tươi rói.

Nơi vầng trán là một đạo quang ấn lấp lánh, khi quang ấn xuất hiện, sát khí trong Địa Sát Ngục lập tức tan biến!

- E là vẫn chưa thể kết thúc đâu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 883

Ra Đủ Tuyệt Chiêu

Uỳnh uỳnh!

Khí tức dồi dào cùng hồng quang như xuyên thủng thiên địa cuộn trào trong Địa Sát Ngục, trước sự công kích mạnh mẽ đó, sát khí mù mịt bắt đầu có dấu hiệu tan dần đi.

Xung quanh quảng trường, vô vàn ánh mắt kinh ngạc nhìn về thân ảnh bước ra từ đao khí. Khí tức cuồng bạo đột nhiên tăng mạnh của Lâm Động khiến bọn họ vô cùng chấn động, không ai ngờ được trong hoàn cảnh đó mà Lâm Động vẫn có thể phản kích!

Hơn nữa bọn họ còn nhận thấy khí tức của Lâm Động đã tăng lên rất nhiều, tuy vẫn chưa đạt đến Sinh Huyền Cảnh Đại thành nhưng không còn xa nữa. Như vậy là ưu thế thực lực của Thân Đồ Tuyệt đã không còn nữa!

Mất đi ưu thế đó, cục diện lúc này có bắt đầu trở nên khó đoán định!

- Đó là… Linh Ấn?

Thân Đồ Đào kinh ngạc nhìn trán của Lâm Động, ánh mắt có phần ngưng trọng nói:

- Rốt cuộc tên Lâm Động có lai lịch thế nào? Không chỉ có đủ mọi loại vũ kỹ mạnh mẽ mà giờ còn có cả kỳ bảo như Linh Ấn!

Ở Loạn Ma Hải thì Linh Ấn cũng là thứ vô cùng hiếm gặp, nó là do cường giả Viễn Cổ chết đi ngưng tụ tu vi cả đời để lại, nếu phù hợp với bản thể thì nó

sẽ trở thành thứ vũ khí tu luyện rất tốt!

Tuy thỉnh thoảng có thể gặp Linh Ấn ở một số những Đấu giá hội quy mô lớn, nhưng giá cả vô cùng đắt đỏ.

- Khí tức của Lâm Động nhờ có Linh Ấn đã tiếp cận được Sinh Huyền Cảnh Đại thành. Ưu thế của Thân Đồ Tuyệt đã mất rồi!

Trưởng lão Thân Đồ Ma cũng gật đầu nói.

- Tiếp cận không có nghĩa là đạt tới… Dù Lâm Động có Linh Ấn, nhưng muốn thắng Thân Đồ Tuyệt đại ca cũng không phải dễ dàng!

Thân Đồ Dung siết chặt hai nắm tay, tuy nói cứng vậy nhưng ánh mắt nàng đã hiện lên sự lo lắng.

o0o - Linh Ấn… hắn thật sự có không ít tuyệt chiêu a!

Gương mặt vốn khó coi của Cổ Thạc lúc này hiện lên vẻ mừng rỡ, lẩm bẩm nói.

Cổ Mộng Kỳ ở bên cạnh, ánh mắt cũng có dị quang, Lâm Động tựa như cái hang không đáy, mỗi khi người ta nghĩ hắn hết cách rồi thì hắn lại có thể nghịch chuyển cục diện!

- Tiếp theo, hy vọng hắn có thể xoay chuyển cục diện bất lợi này!

o0o - Linh Ấn sao?

Vẻ mặt Thân Đồ Tuyệt không chút cảm xúc nhìn Lâm Động, ánh mắt dừng lại ở Linh Ấn, đồng tử hơi co lại, khẽ nói.

- Thật không ngờ ngươi còn có thủ đoạn thế này!

Lâm Động nắm tay lại, hắn cảm nhận được sức mạnh trong người như ngọn

núi lửa đang chực phun trào.

- Ta cũng cần vào Hồng Hoang Tháp, vì thế, trước khi đạt được mục đích ta không muốn dễ dàng thất bại!

Lâm Động ngẩng đầu lên cười.

- Ta hiểu!

Thân Đồ Tuyệt gật gù, sau đó ánh mắt tối sầm, hai tay hợp lại:

- Có điều, vẫn là câu nói đó, đường này không thông!

Lâm Động mỉm cười, một gốc hắc thụ bỗng xuất hiện trong tay, hắn nhấc lên chỉ về phía Thân Đồ Tuyệt:

- Vậy thì đánh tiếp!

- Vậy sao?

Cặp mắt Thân Đồ Tuyệt lóe lên hàn quang, năm ngón tay kết ấn pháp quỷ dị, sau đó một luồng nguyên lực kèm theo sát khí cuồn cuộn nổi lên từ cơ thể hắn!

Ầm ầm!

Nguyên lực cùng sát khí như tầng mây đen dày đặc ngưng tụ trên đỉnh đầu Thân Đồ Tuyệt, tỏa ra những luồng năng lượng kinh người.

- Nếu ngươi cho rằng chỉ dựa vào một cái Linh Ấn đó mà khiến Thân Đồ Tuyệt ta sợ thì ngươi quá ngây thơ rồi!

Thân Đồ Tuyệt lạnh lùng nhìn Lâm Động, sau đó hắn bỗng cắn đầu lưỡi, một tia máu bắn vào tầng mây đen.

Tầng mây đó bỗng chốc điên cuồng cuộn trào, mơ hồ như có một thứ gì đó bắt đầu ngưng tụ bên trong nó.

- Muốn liều mạng thật sao?

Lâm Động cũng cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ trong tầng mây, xem ra Thân Đồ Tuyệt muốn dùng đến biện pháp cuối cùng rồi.

Uỳnh uỳnh!

Thanh quang từ từ lan tỏa quanh người Lâm Động, quang ấn ở trên trán hắn cũng ngày càng chói lòa, một luồng năng lượng to lớn bắt đầu bùng phát.

Uỳnh uỳnh!

Mây đen cuồn cuộn, sau đó một tiếng sấm kinh thiên nổ ra, mây đen như đang biến thành một thứ gì đó to lớn.

- Quỷ Đế Trấn Hồn Tháp!

Giọng nói trầm thấp đem theo sự lạnh lẽo vọng ra từ miệng Thân Đồ Tuyệt. Hắc quang bùng bổ, thứ to lớn kia ngày một rõ ràng hơn, cuối cùng biến thành một ngọn cự tháp đen to cỡ trăm trượng!

Hắc quang bao phủ quanh cự tháp, trên đó điêu khắc đầy những phù văn mặt quỷ, vô số sợi xích lan tràn ra, đem theo thứ khí tức âm u quỷ dị.

- Lâm Động, trước đây mới chỉ có hai người từng được hưởng thụ tuyệt chiêu này của ta, mà ngươi chính là người thứ ba!

Ánh mắt Thân Đồ Tuyệt lóe hắc quang nhìn Lâm Động phía xa, hắn nhếch môi lộ hàm răng trắng hếu, nhìn hắn lúc này vô cùng đáng sợ!

- Vì thế hôm nay có thua, ngươi cũng không có gì phải oán thán cả!

Dứt lời, hắn gầm một tiếng, tung ra một chưởng, cự tháp lập tức đem theo thanh thế kinh người lao thẳng tới Lâm Động.

Rầm rầm rầm!

Cự tháp rơi xuống, không gian như bị biến dạng đi, mặt đất xuất hiện vô vàn đường rạn nứt rồi điên cuồng sụt lún xuống.

Mọi người đều nhận ra rằng Thân Đồ Tuyệt đã dùng đến thủ đoạn mạnh nhất, hắn muốn dùng chiêu này để giải quyết Lâm Động!

Lâm Động ngẩng đầu lên, hắn cũng cảm nhận được sự nguy hiểm tỏa ra từ ngọn tháp đen kia.

- Phù!

Một luồng khí trắng phả ra từ miệng Lâm Động, sắc mặt hắn bỗng trở nên sắc lạnh, thanh quang chói lòa bắn ra từ cơ thể hắn.

- Grào!

Tiếng long ngâm cũng vọng ra, trên tay chân Lâm Động bắn ra bốn đường hoa văn Thanh Long!

Lâm Động nhanh chóng đưa tay ra tóm lấy bốn đường hoa văn đó. Đúng lúc ấy, bàn tay hắn phình to với tốc độ kinh người. Từng lớp long lân hiện ra, nhanh chóng biến thành Thanh Long chưởng khổng lồ, trên đó hiện ra phù văn vô cùng ảo diệu!

- Thanh Long Thiên Tọa Ấn!

Lâm Động hét lên, Linh Ấn cũng bắn ra ánh sáng chói lòa, Thanh Long chưởng tiếp tục to ra.

Thanh Long chưởng ngưng tụ bốn đạo Thanh Long ấn và sức mạnh của Linh Ấn lơ lửng trên không trung, tựa như có Cự long thời Viễn Cổ xuyên qua không gian đến đây vậy!

Uỳnh!

Đôi mắt bao phủ đầy thanh quang của Lâm Động nhìn ngọn cự tháp, hắn tung ra một chưởng, thiên địa lập tức rung chuyển! Thanh Long chưởng mang sức mạnh kinh người rạch tan không gian đập lên cự tháp!

Rầm!

Một âm thanh kinh thiên động địa vang vọng khắp không gian.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 884

Chiến Thắng

Uỳnh!

Một quầng sáng chói lòa tựa vầng mặt trời mọc lên trong Địa Sát Ngục, trong thứ ánh sáng đó, mọi người cảm nhận được một luồng sức mạnh hủy diệt đáng sợ lan tỏa ra.

Rầm rầm!

Quảng trường rộng lớn như bị một luồng lực lượng mạnh mẽ bóp méo đi, mặt đất trồi lên tựa những làn sóng, quảng trường dường như sắp bị bóp nát đến nơi!

Vô số ánh mắt ngưng trọng nhìn làn sóng xung kích đáng sợ tỏa ra từ Địa Sát Ngục, một số người cẩn thận đã vội vã lùi ra xa!

- Thật đáng sợ!

Trưởng lão của Thân Đồ gia và Cổ gia đều đã đứng hết lên, nhìn chăm chăm vào nơi tỏa ra nguồn sáng kia. Sức mạnh phát ra từ đó đến bọn họ cũng cảm thấy ngưng trọng!

Công kích như vậy lại được thi triển từ hai tiểu tử trẻ tuổi, điều này khiến những cường giả trưởng bối như bọn họ cũng phải cảm thán.

- Ai thắng?

Đệ tử của hai bên đều căng thẳng nhìn quảng trường đổ nát, ai cũng thấy

công kích của hai người quá hung hãn, chắc chắn phải phân thắng bại.

- Trưởng lão Cổ Thạc… Cổ Mộng Kỳ nắm chặt tay lại, ánh mắt vô cùng căng thẳng, nàng nhìn về phía Cổ Thạc, nhẹ giọng hỏi.

Thế nhưng Cổ Thạc cũng chau mày, nguyên lực trong quảng trường quá mức cuồng bạo, ngay ông cũng không thể cảm ứng được tình hình.

Bùm!

Đúng lúc ấy, quầng sáng như mặt trời bỗng nhiên bắn lên không trung, sau đó tối hẳn đi, bụi tung mù mịt khiến cảnh tượng lại trở nên mơ hồ… Soạt!

Mọi ánh mắt đều nhìn về phía đó, lúc này bụi mù cũng dần tan đi.

Sau đó hai thân ảnh xuất hiện, phía trên đầu bọn họ là Thanh Long chưởng đang tóm chặt lấy ngọn cự tháp, không gian xung quanh như biến dạng đi.

- Ai thắng?

Mọi người nhìn cảnh tượng đó đều thót tim, đặc biệt là người của Thân Đồ gia và Cổ gia, ai cũng trợn mắt lên nhìn. Ngay cả những Trưởng lão như Thân Đồ Đào cũng phải siết tay lại.

Cả ngọn núi lúc này im lặng như tờ, chỉ có tiếng gió xào xạc trong rừng.

Crắc!

Sự tĩnh lặng đó không kéo dài quá lâu, sau đó có người nghe thấy tiếng crắc rất nhỏ vang lên, nhất thời bọn họ nhìn thấy trên cự tháp xuất hiện vết nứt.

- Trấn Hồn Tháp của Thân Đồ Tuyệt sắp vỡ rồi!

Một tiếng kêu chói tai vang lên.

Bọn người Thân Đồ gia đều biến sắc mặt.

- Xem ra ngươi thua rồi!

Lâm Động ngẩng đầu lên, trên mặt hắn lúc này đầy vết máu, khí tức cũng không ổn định, rõ ràng hắn cũng đã bị thương.

Gương mặt thanh tú của Thân Đồ Tuyệt lúc này lại vô cùng khó coi. Hắn cảm nhận được sức mạnh đáng sợ từ Thanh Long chưởng đang tóm chặt Trấn Hồn Tháp.

- Nằm mơ!

Ánh mắt Thân Đồ Tuyệt lấp lánh, sau đó lóe lên hung quang, hắn cắn lưỡi, một đạo tinh huyết mang theo nguyên lực dồi dào bắn lên ngọn tháp.

Ầm ầm!

Ngọn tháp lại tỏa ra hắc quang, những vết nứt trên tháp dần biến mất.

- Muốn thắng ta sao? Đâu dễ thế!

Thân Đồ Tuyệt quát, lúc này hắn cũng đã thở hổn hển.

- Đã vậy ta sẽ cắt hết suy nghĩ của ngươi!

Lâm Động nhìn Thân Đồ Tuyệt, nhếch mép cười, vết máu nơi khóe miệng của hắn nhìn vô cùng hung hăng.

Bao năm nay hắn đã trải qua không biết trận huyết chiến sinh tử, Thân Đồ Tuyệt muốn đọ độ tàn nhẫn với hắn có lẽ vẫn còn thua một bậc!

Linh Ấn trên trán Lâm Động tiếp tục sáng lên, một luồng nguyên lực hùng hồn không ngừng tràn ra, cuối cùng chui vào mọi ngóc ngách trong người Lâm Động.

Mặc dù bản thân có nhục thể rất cứng rắn, nhưng lúc này Lâm Động vẫn có

cảm giác đau đớn vô cùng, nhưng hắn không hề có ý định dừng lại, ngược lại ánh mắt càng thêm hung hăng nhìn Thân Đồ Tuyệt, cuối cùng khóe miệng nhếch lên.

- Phá!

Lâm Động tung chưởng rồi hét lên.

Uỳnh!

Thanh Long chưởng đột nhiên bùng phát thanh quang, tiếng long ngâm vang vọng khắp thiên địa.

Thanh Long chưởng đập mạnh xuống, ngọn hắc tháp một lần nữa lại xuất hiện vết nứt rạn.

- Vỡ!

Lần này Lâm Động không cho Thân Đồ Tuyệt bất cứ cơ hội nào, Linh Ấn phát sáng, Thanh Long chưởng tiếp tục phình to.

Bùm!

Sức mạnh cuồng bạo ập xuống ngọn hắc tháp, trước bao ánh mắt kinh hãi, ngọn tháp đã nổ tung!

- Phụt!

Ngay lúc đó, sắc mặt Thân Đồ Tuyệt tái nhợt, máu tươi phun mạnh ra, khí tức yếu hẳn đi.

- Địa Sát Ngục của ngươi, cũng vỡ luôn đi!

Một chưởng bóp náp hắc tháp, ánh mắt Lâm Động sắc lạnh như đao, Thanh Long chưởng tiếp tục bay tới, đập lên đám hắc quang bao phủ quanh quảng

trường.

Rầm!

Thanh Long chưởng đập xuống, hắc quang rung chuyển dữ dội, cuối cùng một âm thanh giòn tan vang lên, Tu La Địa Ngục Sát mà Thân Đồ Tuyệt dùng toàn lực để ngưng tụ cũng bị nổ tung!

Địa Ngục Sát bị phá, thân thể Thân Đồ Tuyệt như bị dính trọng kích bay ngược ra sau, rơi xuống đất kéo lê cả một đường hàng trăm thước!

- Ồ!

Những tiếng kêu kinh ngạc cũng vang lên khắp quảng trường, tất cả mọi người cùng há hốc miệng. Chẳng ai ngờ được, chỉ trong chớp mắt mà Thân Đồ Tuyệt vốn chiếm ưu thế lại thất bại triệt để thế này!

Phía Thân Đồ gia, ai cũng nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt không thể tin nổi, đặc biệt là những đệ tử trẻ tuổi, bọn họ hoàn toàn không thể tin, Thân Đồ Tuyệt lại thất bại!

- Khụ!

Thân Đồ Tuyệt ho khan kịch liệt, máy tươi bắn ra, nhưng gương mặt hắn vẫn rất hung hăng. Hắn nửa quỳ dưới đất, trong cổ họng phát ra tiếng gầm thấp không cam tâm, bàn tay siết lại, một thanh hắc đao xuất hiện.

Soạt!

Thế nhưng khi đó, phía trước bỗng có tiếng gió rít, một thân ảnh quỷ dị bay tới, sau đó gốc cây màu đen sắc nhọn tựa thứ hung khí mang đầy sát khí xuất hiện trước trán hắn. Thứ sát ý lạnh băng không chút che giấu đó khiến Thân Đồ Tuyệt cứng đờ người!

Thứ sát ý đó khiến hắn hiểu, nếu hắn dám có bất cứ dị động nào là ngọn cây

cứng rắn phía trước chắc chắn sẽ đập nát đầu hắn.

Con người trước mặt này dường như còn tàn nhẫn hơn hắn!

Lâm Động nhìn Thân Đồ Tuyệt rồi hít một hơi, nói:

- Xin lỗi, ta thắng rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 885

Hạ Màn

Gió nhẹ thổi qua đỉnh núi, cũng thổi bay đi không khí căng thẳng, nhưng khi mọi người nhìn thấy Lâm Động tay cầm hắc thụ sắc nhọn chỉ vào trán Thân Đồ Tuyệt đang nửa quỳ dưới đất, tim đều không kìm được mà thắt lại.

Thắng thua đã rõ!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Thân Đồ Tuyệt, lúc này khí tức đã yếu ớt, gương mặt thanh tú vô cùng nhợt nhạt, trong lòng ai cũng cảm thán. Thắng thua đến lúc này đã rõ, chỉ là kết quả khiến bọn họ cảm thấy thật phức tạp.

Ban đầu, dù Lâm Động có bất ngờ vượt qua được Hình thức Tu La nhưng vẫn không ai có thể tưởng được hắn có thể thắng được Thiết Tu La nổi danh khắp Hải vực Thiên Phong này!

Trong số các đệ tử trẻ tuổi ở Hải vực Thiên Phong, có thể thắng được Thân Đồ Tuyệt chỉ có hai nhân vật yêu nghiệt của Càn Khôn Động Thiên và Tà Phong Động Thiên mà thôi. Vậy mà hiện giờ đã xuất hiện người thứ ba rồi sao?

Mọi người cùng nhìn nhau, ánh mắt đều vô cùng chấn động, cũng không biết rốt cuộc Lâm Động từ đâu chui ra mà lợi hại đến vậy.

Dưới sự chăm chú nhìn của mọi người, không khí căng thẳng kéo dài một lúc, sát khí quanh người Lâm Động không hề suy giảm. Hắn nhìn Thân Đồ Tuyệt chằm chằm, cây hắc thụ được bao phủ đầy hàn quang lạnh lẽo.

- Ngươi thắng rồi!

Thân Đồ Tuyệt trừng trừng nhìn Lâm Động, mãi lâu sau ánh mắt không cam tâm kia mới tối lại, hắn quệt vết máu nơi khóe miệng rồi nói với giọng khàn đặc.

- Đã nhường nhịn rồi!

Ánh mắt lạnh lùng của Lâm Động lúc này mới dịu lại, một nụ cười nở trên gương mặt hắn giống như sự hung hãn trước đó chưa từng xuất hiện vậy.

- Cổ gia tìm được một kẻ giúp đỡ thật cường hãn!

Thân Đồ Tuyệt trầm giọng nói. Trận chiến vừa rồi hắn đã dùng toàn lực nhưng cuối cùng vẫn bại trong tay Lâm Động, tuy không cam lòng nhưng hắn vẫn phải thừa nhận đối thủ trước mặt quả thật không phải kẻ mà thiên tài của Tứ Đại Gia Tộc có thể sánh bằng. Thực lực, sự hung hãn và quả đoán của Lâm Động so với hắn chỉ mạnh hơn chứ không kém!

- Thực lực của Thân Đồ huynh rất mạnh, chỉ là ta có chút thủ đoạn mà thôi!

Lâm Động cười.

- Thắng chính là thắng, bất cứ thủ đoạn nào cũng là một loại thực lực!

Thân Đồ Tuyệt nhìn Lâm Động, sau đó phẩy tay, không nói gì thêm, quay người bước đi.

- Lần này ngươi thắng rồi! Cổ gia được vào Hồng Hoang Tháp, nhưng sau này ta sẽ còn tìm ngươi!

Lâm Động nhìn bóng dáng của Thân Đồ Tuyệt, nắm đấm dần buông lỏng, hắn ngẩng đầu lên nhìn về tòa tháp phía cuối quảng trường, môi mím chặt lại.

Cố hết sức mình, cuối cùng cũng nhận được điều mình mong muốn, hy vọng trong Hồng Hoang Tháp có thể thức tỉnh được Thạch phù thần bí!

- Thắng rồi!

Khi Thân Đồ Tuyệt quay người đi, tất cả mọi người đều đã biết kết quả, phía Cổ gia lập tức bùng nổ tiếng hoan hô đầy kích động.

- Lợi hại thật, không ngờ Thân Đồ Tuyệt cũng bị đánh bại!

Cổ Vân Thiên chép miệng, ánh mắt nhìn Lâm Động có chút kính phục. Hắn từng giao đấu với Thân Đồ Tuyệt, đương nhiên biết mức độ hung hãn của hắn. Thế nhưng hôm nay hình như Thân Đồ Tuyệt đã gặp phải đối thủ thật sự rồi!

Cổ Thạc vuốt chòm râu, ánh mắt nhìn Lâm Động mang vẻ ngưỡng mộ và tiếc nuối. Nhân tài thế này nếu lôi kéo được vào Cổ gia thì chắc chắn sẽ trở thành nhân vật quan trọng!

- Xem ra cái tên Lâm Động sau này sẽ vang dội khắp Hải vực Thiên Phong rồi!

Cổ Mộng Kỳ cười nói.

Mọi người xung quanh cũng gật gù. Trận chiến hôm nay chắc chắn sẽ lan truyền khắp Hải vực Thiên Phong, đến lúc đó Lâm Động sẽ không còn là vô danh tiểu tốt nữa rồi.

Dường như bọn họ đã được nhìn thấy một ngôi sao mới quật khởi, cho dù bản thân Lâm Động không bận tâm điều đó.

o0o - Hắn ta… Khi bên Cổ gia hoan hỉ thì ở chỗ Thân Đồ gia, cơ mặt của Ngụy Chân và Thần La đều co giật.

- Hắn lại thắng được Thân Đồ Tuyệt sao?

Ngụy Chân siết chặt tay, ánh mắt nhìn Lâm Động ánh lên sự sợ hãi. Cuộc chiến vừa rồi khiến hắn hiểu rằng hôm qua khi đấu với hắn, Lâm Động vẫn chưa dùng toàn lực!

- Thần La huynh, tên tiểu tử này không dễ đối phó đâu!

Ngụy Chân nhìn về phía Thần La, hạ giọng nói.

Ánh mắt Thần La tối lại, sau đó cười lạnh lẽo:

- Chúng ta không thể đối phó với hắn, nhưng mà… như thế thì hắn sẽ càng thảm!

- Hửm?

Ánh mắt Ngụy Chân khẽ động.

- Giết chết sư đệ của ta, với tính cách của sư phụ, việc này sẽ không kết thúc như thế đâu! Lát nữa ta sẽ truyền tin này về, sư phụ ta đến thì hắn có mọc cánh cũng khó thoát!

Thần La cười khảy.

- Hà hà, nếu Tà Cốt tiền bối đích thân ra tay thì tên tiểu tử đó sẽ thê lương rồi.

Ngụy Chân nghe vậy nhếch mép cười. Hắn vốn oán hận Lâm Động, biểu hiện của Lâm Động càng xuất sắc lại càng khiến hắn thêm đố kỵ, nếu giải quyết được hắn thì coi như giải tỏa được ác khí trong lòng hắn!

- Hắc hắc, đó là do tự hắn chuốc lấy thôi! Sư đệ của ta đúng là có ngốc một chút, nhưng cũng không phải người hắn có thể giết. Tuy hiện giờ hắn có chút quan hệ với Cổ gia, nhưng sư phụ ta là Cung phụng của Tà Phong Động Thiên, Cổ gia cũng không dám nói gì!

Thần La nói.

- Hà hà, Thần La huynh nói đúng. Lâm Động trước đây là kẻ vô danh, chắc vì một số kỳ ngộ gì đó nên mới đột nhiên quật khởi như vậy. Hắn có không ít vũ kỹ, nếu rơi vào tay Thần La huynh thì chưa biết chừng huynh cũng kích bại Thân Đồ Tuyệt.

Ngụy Chân nói.

Nhắc đến điều này, khóe miệng Thần La nhếch lên với vẻ tham lam. Hắn rất có hứng thú với môn vũ kỹ hấp thụ năng lượng của thiên địa hôm qua, nếu có được nó thì thực lực hắn chắc chắn sẽ tăng mạnh!

o0o Khi Ngụy Chân và Thần La đang suy tính thì Thân Đồ Đào của Thân Đồ gia nhìn Thân Đồ Tuyệt quay lại vẻ mặt không chút cảm xúc, cũng chỉ có thể thở dài, cũng không trách mắng gì, chỉ vỗ vai hắn, sau đó ngẩng đầu lên, ôm quyền về phía Cổ gia:

- Trận chiến này Thân Đồ gia đã thua, ba suất vào Hồng Hoang Tháp năm nay thuộc về Cổ gia!

Thân Đồ Đào vừa dứt lời, ánh mắt không ít đệ tử Thân Đồ gia tối sầm lại, nhưng trận chiến vừa rồi rất quang minh chính đại, Thân Đồ Tuyệt đã thua, bọn họ cũng chẳng thể nói gì.

Thân Đồ Dung cắn môi, ánh mắt nhìn Thân Đồ Tuyệt không khỏi hiện lên sự phức tạp. Đây là lần đầu tiên nàng thấy niềm kiêu hãnh của Thân Đồ gia lại thất bại như vậy. Hơn nữa đối tượng lại không phải hai người đỉnh cấp của Hải vực Thiên Phong, mà lại là một thanh niên vô danh!

Kết quả này, lúc trước khi trận đấu bắt đầu, có ai ngờ tới?

Cổ Thạc nghe Thân Đồ Đào nói vậy, vội vàng ôm quyền, cười nói:

- Đa tạ!

Thân Đồ Đào nhìn Lâm Động một cái, ánh mắt có phần sắc lẹm, thế nhưng Lâm Động không hề có phản ứng gì, nhìn lại một cách bình tĩnh.

- Muốn đa tạ thì phải đa tạ vị tiểu huynh đệ đây, Cổ gia lần này đã tìm được người trợ giúp không tệ a!

Nhìn một lúc, Thân Đồ Đào thu lại ánh mắt trước, khẽ gật gù, thầm tán thưởng. Thanh niên này quả nhiên bất phàm, Thân Đồ Tuyệt thua trong tay hắn cũng không ấm ức. Không biết khi đối mặt với hai người kia thì Lâm Động còn giữ được sự mạnh mẽ và bình tĩnh thế này không?

o0o Trận chiến thủ tháp đã kết thúc, Võ hội cũng đến lúc hạ màn, biển người trên núi cũng dần giải tán. Trận chiến ở đây chắc hẳn sẽ được lan truyền đi với tốc độ kinh người.

Nhưng Lâm Động cũng không bận tâm lắm, hắn trở lại chỗ của Cổ gia, sau đó nói thẳng luôn:

- Bao giờ có thể vào Hồng Hoang Tháp?

- Nếu ngươi muốn thì có thể ngay ngày mai!

Rõ ràng tâm trạng Cổ Thạc rất tốt, cười nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được nhấc ra. Tay xoa ngực, hắn có thể cảm nhận được Thạch phù thần bí trong cơ thể lúc này cũng như đang phấn khích!

- Hy vọng ngươi có thể tỉnh lại!

Lâm Động cảm nhận sự chấn động bên trong cơ thể, khóe miệng cong lên, ngẩng đầu nhìn Hồng Hoang Tháp, lẩm nhẩm nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 886

Tiến Nhập Hồng Hoang Tháp

Võ Động Càn Khôn Nhóm dịch: black Biên: NguyenDuy84 Sau khi Võ hội kết thúc, sự sôi sục trên Võ Hội Đảo cũng dần tan đi. Sau khi chứng kiến trận giao đấu vô cùng chất lượng và biết kết quả, cường giả các phương cũng khá hài lòng rời đi.

Đương nhiên, khi đi, bọn họ cũng đem theo sự chấn động mà gã thanh niên tên là Lâm Động gây ra. Gã thanh niên đã đánh bại Thiết Tu La của Thân Đồ gia, danh tiếng tự nhiên sẽ lan tỏa khắp Hải vực Thiên Phong!

Có điều bản thân Lâm Động chẳng mấy hứng thú với việc danh tiếng của mình có vang xa hay không. Nếu không phải vì muốn mượn cơ hội này để tìm Tiểu điêu, thì có lẽ Tiểu Viêm đã cố gắng tránh càng xa càng tốt việc thanh danh nổi bật này rồi.

Vì thế khi nghe Cổ Mộng Kỳ nói về danh khí của hắn ở Hải vực Thiên Phong hiện giờ, hắn cũng chẳng bày tỏ ý kiến gì. Điều hắn quan tâm hiện giờ là hiển nhiên là Hồng Hoang Tháp!

Được cái Cổ gia không làm mấy việc như qua cầu rút ván, ngay ngày hôm sau khi Võ hội kết thúc, Lâm Động đã được Cổ Thạc dẫn đến trước ngọn tháp đá xanh cổ xưa kia.

Lâm Động đứng bên dưới, ngẩng đầu lên nhìn ngọn thạch tháp. Thời gian đã để lại trên đó không ít dấu vết, nhưng dường như nó tồn tại vĩnh viễn không bao giờ đổ vậy.

- Hồng Hoang Tháp có tổng cộng tám tầng, bên trong có Hồng Hoang Khí vô

cùng nồng đậm. Lâm Động tiểu bằng hữu, ngươi vào đó nhớ là đừng bao giờ lên quá tầng năm!

Cổ Thạc đứng ở bên cạnh, bỗng nhiên nói.

- Hửm, vì sao?

Lâm Động thoáng khựng người.

- Mỗi một tầng trong này, Hồng Hoang Khí lại càng đậm đặc hơn. Sức mạnh ấy tuy có thần hiệu đối với việc tôi luyện nhục thể, nhưng với thực lực của ngươi hiện giờ, có lẽ tầng năm đã là cực hạn rồi. Nếu lên cao hơn có thể bị Hồng Hoang Khí dồi dào xâm thực thân thể!

Cổ Thạc nói.

- Nếu như vậy có phải muốn lên đến tầng tám thì phải có thực lực Tử Huyền Cảnh?

Lâm Động có phần kinh ngạc, hỏi.

- Tầng thứ tám?

Sắc mặt Cổ Thạc cổ quái lắc đầu:

- Cho đến bây giờ, chưa từng có ai lên được đến tầng tám, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh cũng không được!

- Cường giả Tử Huyền Cảnh cũng không được?

Nghe thế, Lâm Động không kềm được phải thốt lên. Hồng Hoang Khí trong Hồng Hoang Tháp lại lợi hại đến thế sao? Ngay cả cường giả Tử Huyền Cảnh cũng không thể kháng cự được?

- Gia chủ của Ngũ Đại Gia Tộc chúng ta đều đã từng thử lên tầng tám, nhưng

chưa một ai thành công. Mà bọn họ đều là những cường giả siêu cấp Tử Huyền Cảnh Đại viên mãn!

Cổ Thạc nói.

Đồng tử Lâm Động co lại, Tử Huyền Cảnh Đại viên mãn, dù là ở trong Loạn Ma Hải thì chắc cũng là cường giả hàng đầu. Không ngờ nhân vật tầng thứ đó cũng không thể lên đến tầng tám. Xem ra ngọn thạch tháp này không đơn giản!

- Ngọn thạch tháp này tồn tại đã từ rất lâu đời rồi. Ngũ Đại Gia Tộc chúng ta phát hiện nó vào khoảng hơn trăm năm trước, sau đó cùng nhau bảo quản. Trước đây bọn ta từng nhiều lần thăm dò sự ảo diệu của nó, nhưng ngoài việc phát hiện một lượng lớn Hồng Hoang Khí ra thì chẳng biết thêm gì nữa!

Cổ Thạc tiếc nuối nói. Bọn họ đều đoán chắc hẳn Hồng Hoang Tháp có lai lịch bất phàm, nhưng đáng tiếc là không ai tìm hiểu được hoàn toàn nó cả!

Lâm Động khẽ gật đầu, Hồng Hoang Tháp đã được truyền thừa lại từ thời Viễn Cổ thì chắc chắn do vị cường giả lợi hại nào đó xây dựng. Gia chủ của Ngũ Đại Gia Tộc tuy là Tử Huyền Cảnh Đại viên mãn, nhưng có lẽ so với chủ nhân của Hồng Hoang Tháp thì vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

- Ta sẽ cẩn thận!

Lâm Động mỉm cười với Cổ Thạc, trong lòng cũng chờ đợi. Hắn muốn xem xem rốt cuộc Hồng Hoang Tháp có điều gì kỳ diệu mà khiến Thạch phù thần bí phải xao động!

Cổ Thạc gật đầu, nói:

- Mỗi năm chỉ có ba người được tiến vào Hồng Hoang Tháp, ngươi là một người, Cổ gia ta còn hai người, nhưng đến giờ vẫn chưa chọn được ai, vì thế lần này ngươi vào một mình đi!

Lâm Động cũng không có ý kiến gì, một người lại càng thoải mái hơn, cũng

không bị người khác biết về Thạch phù thần bí.

- Nếu chuẩn bị xong rồi thì giờ ngươi vào Hồng Hoang Tháp luôn chứ?

Cổ Thạc hỏi.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu cười, ánh mắt đầy mong chờ và hiếu kỳ.

Cổ Thạc thấy vậy cũng không nói gì thêm, bàn tay vung lên, một tấm kim bài bay ra, sau đó vô số tia kim quang chiếu sáng cánh cửa của Hồng Hoang Tháp.

Ầm ầm!

Bề mặt Hồng Hoang Tháp bỗng nhiên lấp lánh kim quang, dường như có một thứ trận pháp bao bọc quanh cả ngọn tháp chợt được khởi động.

Lâm Động nhìn trận pháp đó, rõ ràng nó không phải tự thân ngọn tháp có, chắc là do Ngũ Đại Gia Tộc bố trí. Hiển nhiên bọn họ dùng nó để xác lập với người khác rằng Hồng Hoang Tháp thuộc về Ngũ Đại Gia Tộc bọn họ!

Trận pháp kim quang bao quanh ngọn tháp, sau đó một cánh cửa hiện ra.

- Đi đi!

Cổ Thạc nói.

Lâm Động gật đầu, tiến lên phía trước. Hắn đi qua cánh cửa kim quang, sau đó bàn tay khẽ đặt lên cánh cửa đá lạnh lẽo.

Uỳnh uỳnh!

Hồng Hoang Tháp bỗng chốc rung chuyển, cánh cửa đá từ từ mở ra, một luồng khí cổ xưa đậm đặc dần lan tỏa, dường như cả không khí cũng nhuốm mùi Hồng Hoang.

- Phù!

Lâm Động hít sâu một hơi, sau đó không chút do dự bước vào trong ngọn tháp tối đen.

Ầm!

Sau khi Lâm Động bước vào, cánh cửa bằng đá chầm chậm đóng lại, cách biệt sự cổ xưa bên trong với bên ngoài.

Cộp cộp!

Lâm Động chầm chậm bước đi trong ngọn tháp tối tăm. Không gian bên trong rộng hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều. Trên tường có khảm một số viên ngọc phát sáng, ánh sáng dịu nhẹ phát ra khiến không gian thêm rộng rãi, tĩnh lặng.

Trống rỗng!

Đó chính là ấn tượng đầu tiên của Lâm Động về Hồng Hoang Tháp. Nhìn ra xa, không gian Hồng Hoang Tháp chẳng có bất cứ thứ gì ngoài Hồng Hoang Khí.

Lâm Động siết tay, một luồng lực thôn phệ tỏa ra, hấp thụ số Hồng Hoang Khí ở xung quanh. Thân thể hắn lập tức cảm thấy nóng bừng, cơ thịt xương cốt bên trong đều như nóng rực lên.

- Hồng Hoang Khí thật kỳ diệu!

Lâm Động siết chặt hai tay, thực lực dần tăng lên, ánh mắt đầy sự vui mừng, Thiên Long Khí mà Thanh Trĩ để lại cho hắn hồi đó đã dần dung nhập vào cơ thể hắn. Mất đi Thiên Long Khí, tiến độ của Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động trở nên chậm đi. Mà lúc này sự chậm chạp đó đã bị Hồng Hoang Khí phá vỡ!

Xem ra Hồng Hoang Tháp quả nhiên có thần hiệu tôi luyện nhục thể. Nếu tu luyện ở đây một thời gian thì Thanh Thiên Hóa Long Quyết chắc chắn được nâng cấp không ít.

- Nơi này rất tốt!

Lâm Động cười nói. Nhưng ngay sau đó hắn chợt nhìn thấy trong cơ thể hắn phát ra một tia sáng, mà ở trung tâm chính là Thạch phù thần bí.

Cuối cùng Thạch phù thần bí đã không chờ được mà chủ động hiện thân rồi!

Thạch phù thần bí hiện ra trước mặt Lâm Động, phát ra quầng sáng trắng, nó chuyển động quanh người Lâm Động một vòng rồi kêu u u, sau đó biến thành một tia bạch quang bay thẳng lên tầng trên của Hồng Hoang Tháp!

Lâm Động thấy thế, vội vàng vận khởi nguyên lực, biết thành một đạo quang ảnh nhanh chóng đi theo. Một phù một người cứ thế lao lên từng tầng một.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 887

Hải Dương Hồng Hoang Khí

Vút! Vút!

Trong ngọn tháp rộng rãi, một đạo bạch quang bỗng bay qua, phía sau là một quang ảnh nhanh chóng theo sau. Hai tiếng gió rít đã phá vỡ sự tĩnh lặng trong tháp.

Hai đạo quang ảnh này đương nhiên là Thạch phù thần bí và Lâm Động!

Biến cố đột ngột của Thạch phù khiến Lâm Động cũng bất lực. Với thứ có lai lịch khủng bố này, hắn chẳng thể khống chế được, ngoài việc ngoan ngoãn đi theo thì hắn dường như chẳng còn cách nào khác.

- Đã là tầng năm rồi!

Sau khi lên một tầng nữa, Lâm Động bỗng cảm thấy thân thể liền trở nên nặng nề hơn, nhìn xung quanh thấy Hồng Hoang Khí sáng hơn, màu vàng tối tỏa ra một cảm giác nặng nề khó nói khiến Lâm Động cảm thấy như đang chìm trong bùn, động tác không thể linh hoạt như trước nữa.

Lâm Động cố gắng chống lại sự đè nặng từ xung quanh, ngẩng đầu lên nhìn Thạch phù vẫn không giảm tốc độ, đành nghiến răng một cái, Thôn Phệ Tổ Phù xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, lực thôn phệ nhanh chóng biến thành một màng ánh sáng bao quanh người hắn!

Lực thôn phệ lan tỏa, cuối cùng sự nặng nề cũng giảm đi, sau đó hắn nhìn thấy Thạch phù thần bí bắt đầu xông lên tầng sáu.

- Mẹ kiếp!

Lâm Động cười khổ chửi lớn một câu, sau đó nhanh chóng bay tới. Tuy trong ba thứ Thần vật là Thạch phù thần bí, Thôn Phệ Tổ Phù và Càn Khôn Cổ Trận, Thạch phù thần bí không có những tác dụng rõ ràng với hắn, nhưng hắn hiểu đó là vì linh hồn Thạch phù đang chìm trong giấc ngủ. Nếu sau này gọi được nó tỉnh dậy thì chắc chắn tác dụng của nó sẽ không thua kém Thôn Phệ Tổ Phù. Vì thế hắn không thể dễ dàng từ bỏ Thạch phù thần bí được!

Lâm Động nhất thời nghiến răng cố gắng chịu đựng sự nặng nề ngày một gia tăng của Hồng Hoang Khí để chạy theo Thạch phù thần bí lên đến tầng thứ bảy.

Đến tầng bảy, dù có Thôn Phệ Tổ Phù thì hắn vẫn cảm thấy một áp lực đáng sợ đang đè nặng lên người mình. Hồng Hoang Khí ở xung quanh gần như trở nên chói lòa, nhìn giống như đại dương màu hoàng kim vậy!

Lâm Động cẩn thận đứng trong hải dương đó, thân thể không dám có bất cứ di chuyển nào. Hắn biết, nếu không có Thôn Phệ Tổ Phù chống đỡ tám phần áp lực thì hắn đã thành đám thịt bầy nhầy rồi!

Dưới thứ áp lực này, đến Nguyên thần cũng không thể di chuyển nổi!

Nhưng điều khiến Lâm Động thở phào là Thạch phù thần bí đã dừng lại ở tầng bảy chứ không tiếp tục lao lên nữa!

U u… Thạch phù lơ lửng trong không trung, đột nhiên phát ra một luồng bạch quang dịu nhẹ. Bạch quang vây quanh nó hình thành xoáy ốc, sau đó Lâm Động nhìn thấy Hồng Hoang Khí biến thành vô số luồng hồng lưu chảy vào Thạch phù!

Cùng với lượng Hồng Hoang Khí dồi dào tràn vào, bề mặt Thạch phù thần bí bắt đầu lấp lánh, dường như có sinh khí đang lưu động.

- Hình như Hồng Hoang Khí có công hiệu phục hồi cho Thạch phù?

Lâm Động thấy vậy không khỏi kinh ngạc, Hồng Hoang Khí thật kỳ diệu, không chỉ có tác dụng tôi luyện thân thể mà còn có tác dụng với Linh bảo!

- Nhưng mà… ta phải làm gì đây?

Lâm Động nhìn quanh, ánh mắt hắn xuyên qua lớp lực thôn phệ nhìn ra ngoài, sắc mặt tối lại, Hồng Hoang Khí ở đây quá đậm đặc, ở mức này thì Lâm Động không dám tùy tiện hấp thụ.

U u… Thạch phù thần bí cách đó không xa dường như cảm nhận được điều lo lắng của hắn, lập tức bắn ra một đạo bạch quang, chiếu sáng phạm vi mười trượng quanh người Lâm Động. Hồng Hoang Khí như dịch thể màu hoàng kim kia nhanh chóng bốc hơi hóa thành từng tia Hồng Hoang Khí màu hoàng kim nhàn nhạt.

Không ngờ Thạch phù thần bí lại giúp Lâm Động làm loãng Hồng Hoang Khí! Tuy Hồng Hoang Khí tầng thứ bảy với thực lực Lâm Động hiện giờ là quá mức bổ dưỡng, nhưng nhờ Thôn Phệ Tổ Phù mà Lâm Động có thể chịu đựng được thứ Hồng Hoang Khí đã được làm loãng này.

- Cũng may là nó còn lương tâm!

Lâm Động nhìn Thạch phù thần bí đang chìm đắm trong việc hấp thụ Hồng Hoang Khí, sau đó cũng ngồi xuống, chậm rãi hấp thụ Hồng Hoang Khí.

Hồng Hoang Khí ở đây, dù là số lượng hay chất lượng thì đều hơn hẳn mấy tầng trước đó, chắc hẳn trong Ngũ Đại Gia Tộc cũng không có người nào lên được đến đây!

- Tiếp theo hãy hưởng thụ thù lao của thời gian chiến đấu khổ sở vừa qua thôi!

Lâm Động cười cười, Thôn Phệ Tổ Phù ở trên đỉnh đầu hắn biến thành một cái hắc động, lực thôn phệ tỏa ra hút lấy số Hồng Hoang Khí đã loãng ra kia.

Thân thể Lâm Động run lên, bề mặt da hắn như lấp lánh ánh kim quang, một luồng nhiệt lưu nóng bỏng lan tràn ra, những nơi nó đi qua đều phát ra tiếng phụt phụt.

- Phù! Phù!

Lâm Động hít sâu liên tiếp mấy hơi liền, gương mặt hắn lúc này phát ra kim quang. Hắn có thể cảm thấy rõ ràng, mọi tế bào, cơ thịt, xương cốt đang phát ra những âm thanh tham lam, Hồng Hoang Khí quả thật có sức hấp dẫn chí mạng!

Lâm Động nhanh chóng vẫn khởi Thanh Thiên Hóa Long Quyết, tiếng long ngâm vọng ra, thanh quang lan tỏa ra sâu trong cơ thể dung hòa vào kim quang, sau đó hấp thụ toàn bộ!

Nếu nhìn từ bề ngoài sẽ thấy thân thể Lâm Động được bao phủ bởi hai thứ thanh quang và kim quang. Làn da hắn cũng dần hiện lên một thứ màu sắc cổ xưa.

Hai cánh tay Lâm Động dần hiện lên đường vân thanh quang, dường như bọn chúng ngưng tụ lại thành năm đạo Hoa văn Thanh Long!

Sức mạnh của Thanh Thiên Hóa Long Quyết được quyết định bởi số lượng đường Hoa văn Thanh Long. Trước đây dù Lâm Động hấp thụ toàn lực Thiên Long Khí thì cũng chỉ luyện ra được bốn đạo, giờ trong Hồng Hoang Tháp, hắn đã ngưng tụ được năm đạo hoa văn. Mà tình hình xem ra không chỉ dừng lại đó!

Hiển nhiên Lâm Động cũng nhận ra sự ngưng tụ này, trong lòng mừng rỡ, hắn biết nếu có thể ngưng tụ được mười đạo hoa văn, cộng với Thanh Long Thiên Tọa Ấn thì chắc chắn có thể một chưởng kích bại Thân Đồ Tuyệt!

- Cố gắng ngưng tụ cho ta!

Lâm Động cười lớn, sau đó tinh thần tập trung hơn, thanh quang trong cơ thể như biến thành con Cự long hấp thụ toàn bộ số Hồng Hoang Khí ở xung quanh!

Nếu bỏ qua cơ duyên này thì đúng là quá ngu xuẩn!

o0o Trên tầng thứ bảy, một người một phù như hai cái động không đáy, hấp lực bùng phát không ngừng hấp thụ Hồng Hoang Khí.

Vù vù!

Không khí trong tháp bỗng như nổi gió, Hồng Hoang Khí phát ra những âm thanh trầm đục như có sóng lớn.

Nhưng cũng may ở đây không có ai, nếu không thì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý!

Lâm Động đang đắm chìm vào sự thoải mái khi trở nên mạnh hơn, hắn không nhận ra rằng đường thông đạo thông lên tầng tám, Hồng Hoang Khí hình như có dấu hiệu tách ra!

Trong cái khe đó như ẩn như hiện tỏa ra thứ Hồng Hoang Khí cổ xưa khó lòng hình dung nổi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 887

Hải Dương Hồng Hoang Khí

Vút! Vút!

Trong ngọn tháp rộng rãi, một đạo bạch quang bỗng bay qua, phía sau là một quang ảnh nhanh chóng theo sau. Hai tiếng gió rít đã phá vỡ sự tĩnh lặng trong tháp.

Hai đạo quang ảnh này đương nhiên là Thạch phù thần bí và Lâm Động!

Biến cố đột ngột của Thạch phù khiến Lâm Động cũng bất lực. Với thứ có lai lịch khủng bố này, hắn chẳng thể khống chế được, ngoài việc ngoan ngoãn đi theo thì hắn dường như chẳng còn cách nào khác.

- Đã là tầng năm rồi!

Sau khi lên một tầng nữa, Lâm Động bỗng cảm thấy thân thể liền trở nên nặng nề hơn, nhìn xung quanh thấy Hồng Hoang Khí sáng hơn, màu vàng tối tỏa ra một cảm giác nặng nề khó nói khiến Lâm Động cảm thấy như đang chìm trong bùn, động tác không thể linh hoạt như trước nữa.

Lâm Động cố gắng chống lại sự đè nặng từ xung quanh, ngẩng đầu lên nhìn Thạch phù vẫn không giảm tốc độ, đành nghiến răng một cái, Thôn Phệ Tổ Phù xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, lực thôn phệ nhanh chóng biến thành một màng ánh sáng bao quanh người hắn!

Lực thôn phệ lan tỏa, cuối cùng sự nặng nề cũng giảm đi, sau đó hắn nhìn thấy Thạch phù thần bí bắt đầu xông lên tầng sáu.

- Mẹ kiếp!

Lâm Động cười khổ chửi lớn một câu, sau đó nhanh chóng bay tới. Tuy trong ba thứ Thần vật là Thạch phù thần bí, Thôn Phệ Tổ Phù và Càn Khôn Cổ Trận, Thạch phù thần bí không có những tác dụng rõ ràng với hắn, nhưng hắn hiểu đó là vì linh hồn Thạch phù đang chìm trong giấc ngủ. Nếu sau này gọi được nó tỉnh dậy thì chắc chắn tác dụng của nó sẽ không thua kém Thôn Phệ Tổ Phù. Vì thế hắn không thể dễ dàng từ bỏ Thạch phù thần bí được!

Lâm Động nhất thời nghiến răng cố gắng chịu đựng sự nặng nề ngày một gia tăng của Hồng Hoang Khí để chạy theo Thạch phù thần bí lên đến tầng thứ bảy.

Đến tầng bảy, dù có Thôn Phệ Tổ Phù thì hắn vẫn cảm thấy một áp lực đáng sợ đang đè nặng lên người mình. Hồng Hoang Khí ở xung quanh gần như trở nên chói lòa, nhìn giống như đại dương màu hoàng kim vậy!

Lâm Động cẩn thận đứng trong hải dương đó, thân thể không dám có bất cứ di chuyển nào. Hắn biết, nếu không có Thôn Phệ Tổ Phù chống đỡ tám phần áp lực thì hắn đã thành đám thịt bầy nhầy rồi!

Dưới thứ áp lực này, đến Nguyên thần cũng không thể di chuyển nổi!

Nhưng điều khiến Lâm Động thở phào là Thạch phù thần bí đã dừng lại ở tầng bảy chứ không tiếp tục lao lên nữa!

U u… Thạch phù lơ lửng trong không trung, đột nhiên phát ra một luồng bạch quang dịu nhẹ. Bạch quang vây quanh nó hình thành xoáy ốc, sau đó Lâm Động nhìn thấy Hồng Hoang Khí biến thành vô số luồng hồng lưu chảy vào Thạch phù!

Cùng với lượng Hồng Hoang Khí dồi dào tràn vào, bề mặt Thạch phù thần bí bắt đầu lấp lánh, dường như có sinh khí đang lưu động.

- Hình như Hồng Hoang Khí có công hiệu phục hồi cho Thạch phù?

Lâm Động thấy vậy không khỏi kinh ngạc, Hồng Hoang Khí thật kỳ diệu, không chỉ có tác dụng tôi luyện thân thể mà còn có tác dụng với Linh bảo!

- Nhưng mà… ta phải làm gì đây?

Lâm Động nhìn quanh, ánh mắt hắn xuyên qua lớp lực thôn phệ nhìn ra ngoài, sắc mặt tối lại, Hồng Hoang Khí ở đây quá đậm đặc, ở mức này thì Lâm Động không dám tùy tiện hấp thụ.

U u… Thạch phù thần bí cách đó không xa dường như cảm nhận được điều lo lắng của hắn, lập tức bắn ra một đạo bạch quang, chiếu sáng phạm vi mười trượng quanh người Lâm Động. Hồng Hoang Khí như dịch thể màu hoàng kim kia nhanh chóng bốc hơi hóa thành từng tia Hồng Hoang Khí màu hoàng kim nhàn nhạt.

Không ngờ Thạch phù thần bí lại giúp Lâm Động làm loãng Hồng Hoang Khí! Tuy Hồng Hoang Khí tầng thứ bảy với thực lực Lâm Động hiện giờ là quá mức bổ dưỡng, nhưng nhờ Thôn Phệ Tổ Phù mà Lâm Động có thể chịu đựng được thứ Hồng Hoang Khí đã được làm loãng này.

- Cũng may là nó còn lương tâm!

Lâm Động nhìn Thạch phù thần bí đang chìm đắm trong việc hấp thụ Hồng Hoang Khí, sau đó cũng ngồi xuống, chậm rãi hấp thụ Hồng Hoang Khí.

Hồng Hoang Khí ở đây, dù là số lượng hay chất lượng thì đều hơn hẳn mấy tầng trước đó, chắc hẳn trong Ngũ Đại Gia Tộc cũng không có người nào lên được đến đây!

- Tiếp theo hãy hưởng thụ thù lao của thời gian chiến đấu khổ sở vừa qua thôi!

Lâm Động cười cười, Thôn Phệ Tổ Phù ở trên đỉnh đầu hắn biến thành một cái hắc động, lực thôn phệ tỏa ra hút lấy số Hồng Hoang Khí đã loãng ra kia.

Thân thể Lâm Động run lên, bề mặt da hắn như lấp lánh ánh kim quang, một luồng nhiệt lưu nóng bỏng lan tràn ra, những nơi nó đi qua đều phát ra tiếng phụt phụt.

- Phù! Phù!

Lâm Động hít sâu liên tiếp mấy hơi liền, gương mặt hắn lúc này phát ra kim quang. Hắn có thể cảm thấy rõ ràng, mọi tế bào, cơ thịt, xương cốt đang phát ra những âm thanh tham lam, Hồng Hoang Khí quả thật có sức hấp dẫn chí mạng!

Lâm Động nhanh chóng vẫn khởi Thanh Thiên Hóa Long Quyết, tiếng long ngâm vọng ra, thanh quang lan tỏa ra sâu trong cơ thể dung hòa vào kim quang, sau đó hấp thụ toàn bộ!

Nếu nhìn từ bề ngoài sẽ thấy thân thể Lâm Động được bao phủ bởi hai thứ thanh quang và kim quang. Làn da hắn cũng dần hiện lên một thứ màu sắc cổ xưa.

Hai cánh tay Lâm Động dần hiện lên đường vân thanh quang, dường như bọn chúng ngưng tụ lại thành năm đạo Hoa văn Thanh Long!

Sức mạnh của Thanh Thiên Hóa Long Quyết được quyết định bởi số lượng đường Hoa văn Thanh Long. Trước đây dù Lâm Động hấp thụ toàn lực Thiên Long Khí thì cũng chỉ luyện ra được bốn đạo, giờ trong Hồng Hoang Tháp, hắn đã ngưng tụ được năm đạo hoa văn. Mà tình hình xem ra không chỉ dừng lại đó!

Hiển nhiên Lâm Động cũng nhận ra sự ngưng tụ này, trong lòng mừng rỡ, hắn biết nếu có thể ngưng tụ được mười đạo hoa văn, cộng với Thanh Long Thiên Tọa Ấn thì chắc chắn có thể một chưởng kích bại Thân Đồ Tuyệt!

- Cố gắng ngưng tụ cho ta!

Lâm Động cười lớn, sau đó tinh thần tập trung hơn, thanh quang trong cơ thể như biến thành con Cự long hấp thụ toàn bộ số Hồng Hoang Khí ở xung quanh!

Nếu bỏ qua cơ duyên này thì đúng là quá ngu xuẩn!

o0o Trên tầng thứ bảy, một người một phù như hai cái động không đáy, hấp lực bùng phát không ngừng hấp thụ Hồng Hoang Khí.

Vù vù!

Không khí trong tháp bỗng như nổi gió, Hồng Hoang Khí phát ra những âm thanh trầm đục như có sóng lớn.

Nhưng cũng may ở đây không có ai, nếu không thì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý!

Lâm Động đang đắm chìm vào sự thoải mái khi trở nên mạnh hơn, hắn không nhận ra rằng đường thông đạo thông lên tầng tám, Hồng Hoang Khí hình như có dấu hiệu tách ra!

Trong cái khe đó như ẩn như hiện tỏa ra thứ Hồng Hoang Khí cổ xưa khó lòng hình dung nổi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 889

Mảnh Da Tử Kim

Ầm!

Khi tia quang mang tử kim chui vào cơ thể, toàn thân Lâm Động bỗng nhiên đông cứng lại, sau đó sắc mặt hắn tím ngắt, đồng tử cũng trào lên vô số tia quang mang tử kim.

- Đáng chết!

Lâm Động khó khăn thốt lên, thân thể hắn khẽ run lên, trong cơ thể hắn lúc này vì sự xâm nhập của quang mang tử kim mà lộn tùng phèo lên một trận.

Đạo quang mang tử kim này tựa con Cự long từ thời Viễn Cổ xông pha trong cơ thể Lâm Động, dưới sự xung kích này, dù với cơ thể hiện nay vô cùng cường hãn, nhưng mà Lâm Động vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn.

- Phù!

Lâm Động hít sâu hai hơi, cố gắng kìm nén cơn đau, sau đó nhanh chóng ngồi khoanh chân lại, tâm thần chìm sâu trong cơ thể, đem nguyên lực cuộn trào chặn luồng quang mang tử kim kia lại.

Bùm bùm bùm!

Nhưng nỗ lực của Lâm Động không có bao nhiêu tác dụng, quang mang tử kim phá vỡ mọi sự ngăn trở và dâng tràn trong kinh mạch hắn!

- Khốn kiếp!

Lâm Động chửi lớn một tiếng, Thôn Phệ Tổ Phù biến thành hắc quang dâng trào, đồng thời Càn Khôn Cổ Trận bên dưới đan điền cũng biến thành tia sáng bắn ra.

Hai đại Thần vật cùng nhau xuất động, quang mang tử kim kia dường như cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, biết điều giảm bớt lại tốc độ xong pha, nhưng rõ ràng vẫn không chịu khuất phục, ánh sáng vẫn lấp lánh không ngừng di chuyển trong cơ thể Lâm Động.

- Xem ngươi chạy đi đâu?

Tâm thần của Lâm Động theo sát đạo quang mang tử kim, sau đó hắn cười nhạt một tiếng, Thôn Phệ Tổ Phù biến thành hắc động xuất hiện phía trước, Càn Khôn Cổ Trận ở phía sau đạo quang mang tử kim biến thành màn sáng bao trùm lấy nó.

Uỳnh uỳnh!

Quang mang tử kim đâm sầm lên màn sáng mà Càn Khôn Cổ Trận biến ra, nhưng lúc này không có hiệu quả như trước nữa mà bị đánh bật trở lại!

- Để xem ngươi là cái thứ gì mà dám ngông cuồng trong cơ thể ta?

Vẻ mặt Lâm Động hung hăng, nếu không phải hắn có Thôn Phệ Tổ Phù và Càn Khôn Cổ Trận thì có thể lúc này đã sống không bằng chết rồi!

Tâm thần Lâm Động khóa chặt lấy đạo quang mang tử kim, lúc này hắn phát hiện hình như tia quang mang tử kim kia giống như là một mảnh da màu tử kim to cỡ ngón tay cái!

Lâm Động khựng người, nhất thời chưa tỉnh thần lại. Thứ chui ra từ khe nứt kia không ngờ lại là một miếng da? Giờ sao lại chui vào cơ thể hắn rồi?

Kết quả này khiến Lâm Động dở khóc dở cười, nhưng sau đó hắn lập tức bình tĩnh lại, tuy miếng da đó chỉ bằng cái móng ngón tay cái, nhưng sức mạnh

ẩn chứa trong nó vô cùng cổ xưa mà cường hãn!

Nó không có gì xa lạ, cũng chính là Hồng Hoang Khí, nhưng mà Hồng Hoang Khí của miếng da này lại có sự chênh lệch về chất rất lớn so với Hồng Hoang Khí ở tầng bảy!

- Luyện hóa nó thử xem!

Lâm Động chợt nghĩ. Nếu như hấp thụ được thứ Hồng Hoang Khí tinh thuần trong đó, Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn sẽ có lợi rất lớn!

Nghĩ vậy, Lâm Động không kìm được cảm thấy nóng lòng, sau đó hắn không lưỡng lự nữa, Thôn Phệ Tổ Phù biến ra vô số tia lực thôn phệ bao quanh mảnh da tử kim!

Rõ ràng lai lịch của miếng da tử kim này không tầm thường, vì thế dù đối mặt với sự luyện hóa của Thôn Phệ Tổ Phù, ban đầu nó vẫn không có chút suy suyễn gì, nhưng Lâm Động cũng không nóng ruột. Bất luận nó có lai lịch thế nào, giờ đây đã rơi vào mấy vòng khống chế của hắn, chắc chắn nó cũng không thể làm được gì!

Lực thôn phệ mạnh dần lên, cuối cùng mảnh da tử kim cũng rung lên, vô số tia quang mang tử kim biến thành khí tức tử kim lan tỏa ra xung quanh.

Lâm Động thúc động nguyên lực, cẩn thận bọc lấy một tia khí tức tử kim kia, khi nguyên lực và quang mang tử kim tiếp xúc với nhau, một tia âm thanh như vọng về từ thời Viễn Cổ nhất thời bùng nổ trong cơ thể hắn.

Uỳnh!

Nguyên lực bao quanh tử kim khí gần như ngay lập tức nổ tung, tử kim khí bốc hơi, cuối cùng chui vào xương cốt, kinh mạch Lâm Động.

Rắc rắc!

Hắn lập tức chấn kinh nhận ra rằng cơ thể hắn đang nhu động, tử kim khí lan tỏa như những con cự trùng chui vào xương cốt, nhìn thấy mà sởn da gà.

- Hồng Hoang Khí thật cường hãn đến mức đáng sợ!

Lâm Động hít sâu một hơi, thầm cảm thấy sợ hãi, Hồng Hoang Khí bên trong những tia quang mang tử kim kia gần như tinh thuần đến mức đáng sợ!

Thứ này quá bổ dưỡng, bổ dưỡng đến mức Lâm Động hiện giờ cũng không thể chịu đựng nổi!

Lâm Động bỗng mở mắt ra, sau đó vội vàng cúi xuống. Chỉ thấy dưới bề mặt da hắn có một tia quang mang tử hắc đang dần dần di chuyển, thân thể hắn cũng đang dần phình ra.

Với thứ sức mạnh mới này, Lâm Động không chỉ không thấy mừng mà mặt còn biến sắc. Mảnh da tử kim mang theo một lượng Hồng Hoang Khí quá khủng bố, nếu cứ để nó dung nhập vào cơ thể thì chỉ sợ toàn thân Lâm Động sẽ nổ tung.

- Không được!

Lâm Động nghiến răng, dùng Thanh Thiên Hóa Long Quyết, sau đó dùng luồng khí tử kim kia để ngưng tụ thành Hoa văn Thanh Long.

Phụt phụt!

Thanh quang dâng lên, thứ tử kim khí kia dần ngừng lại, sau đó bắt đầu cuộn tròn lại tại các nơi trên cơ thể hắn, biến thành vô số đường hoa văn!

Mười hai… mười lăm… mười tám… hai mươi ba!

Hoa văn Thanh Long cứ liên tiếp hiện lên, đến khi dừng lại thì cơ thể Lâm Động đã có tổng cộng hai mươi ba đường hoa văn, số lượng này đã hơn gấp đôi lúc trước!

Khóe miệng Lâm Động thoáng co giật khi nhìn thấy cảnh đó. Hắn không thể ngờ được, miếng da tử kim to cỡ móng tay đó lại có lượng Hồng Hoang Khí giúp hắn ngưng tụ được hai mươi ba đường Hoa văn Thanh Long!

Nó còn hữu ích hơn cả hắn khổ tu một tháng vừa qua!

Nhưng mười ba đường hoa văn mới có khác với mười đường trước đây. Đó là mười đường hoa văn cũ dùng xong có thể ngưng tụ lại, còn mười ba đường này dùng xong là hết, trừ phi lại có miếng da tử kim khác!

Nguyên nhân chính của sự khác biệt này là vì Lâm Động đã đạt đến cực hạn của giai đoạn này rồi.

Nhưng dù vậy, Lâm Động vẫn thấy vô cùng vui mừng, mười ba đường hoa văn này sẽ là vũ khí tuyệt vời. Hắn tin rằng nếu thi triển cả hai mươi ba đường hoa văn thì uy lực có thể giết chết cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, thậm chí Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng không dám chống đỡ!

Lâm Động mỉm cười, sau đó lấy một bộ y phục từ trong túi Càn Khôn ra mặc, bàn tay nắm lại nhìn lên tấm màn sáng thông tới tầng thứ tám.

- Rốt cuộc trên đó ẩn giấu cái gì? Miếng da tử kim này đến tột cùng là cái gì mà có lượng Hồng Hoang Khí đáng sợ đến như vậy?

Lâm Động lẩm bẩm.

- Đó là Hồng Hoang Bì của Hồng Hoang Chủ!

Lâm Động vừa dứt lời thì bỗng một giọng nói khàn khàn chợt vang lên phía sau lưng hắn.

Lâm Động cứng đờ toàn thân trong chốc lát, sau đó quay người lại, hắn như lồi mắt ra vì nhìn thấy trên Thạch phù thần bí là một đạo quang ảnh nhàn nhạt!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 890

Linh Hồn Tổ Thạch

Một đạo quang ảnh dần dần xuất hiện từ trong Thạch phù thần bí, hình dạng của đạo quang ảnh đó rất mơ hồ, không nhìn rõ được ngũ quan, nhưng Sinh Khí phát ra từ trên đó khiến cho người ta biết rằng đạo quang ảnh đó dường như cũng có sinh mệnh!

- Ngươi!

Lâm Động vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, sau đó khóe mắt co giật:

- Là Linh hồn Thạch phù?

- Nên nói là Linh hồn Tổ Thạch!

Quang ảnh đó phiêu phù lơ lửng phía trên Thạch phù, giọng nói khàn đặc mà bình thản vang lên.

Sự kinh ngạc hiện lên trên gương mặt Lâm Động một lúc lâu rồi mới biến dần đi, hắn tò mò nhìn quang ảnh, nói:

- Ngươi hồi phục lại rồi?

- Chỉ là linh trí được gọi tỉnh dậy thôi, còn sức mạnh vẫn chưa hồi phục được bao nhiêu!

Linh hồn Tổ Thạch lắc đầu, Lâm Động có thể nhận ra sự tiếc nuối trong lời nói ấy.

- Hồng Hoang Khí trong Hồng Hoang Tháp không ít, ngươi có thể dùng nó

để phục hồi!

Lâm Động kiến nghị.

- Vô ích thôi, nếu muốn phục hồi chút sức mạnh thì phải hấp thụ Hồng Hoang Khí ở tầng tám.

Linh hồn Tổ Thạch bình thản nói.

- Tầng tám? Chắc ngươi vào được chứ phải không?

Tuy Lâm Động không thể lên được nhưng đối với năng lực của Tổ Thạch có lẽ không khó!

- Vào thì được, nhưng Hồng Hoang Khí ở đó dùng để trị thương cho Hồng Hoang Chủ, nếu ta hấp thụ hết thì hắn sẽ đi đời ngay!

Linh hồn Tổ Thạch nói.

- Hồng Hoang Chủ?

Lâm Động sững người.

Linh hồn Tổ Thạch nhìn Lâm Động một cái, bỗng bay tới phía dưới màn sáng kia, vung tay lên, tấm màn dần trở nên trong suốt. Lâm Động tò mò nhìn vào trong.

Đó là một vùng biển quang mang tử kim, thứ Hồng Hoang Khí trong đó giống hệt với thứ tia tử kim khí trên mảnh da tử kim mà Lâm Động đã hấp thụ. Hắn nhìn thấy mà da đầu tê dại, chỉ vài tia tử kim Hồng Hoang Khí đã suýt nữa khiến cơ thể hắn nổ tung, mà trong tầng thứ tám này lại là một biển đầy ắp, nếu vào đó chắc chỉ vài giây là thân thể sẽ bùng nổ nát như tương!

Lâm Động nhìn quanh vùng biển tử kim đó, ngay sau đó, một luồng hàn ý bỗng trào dâng từ lòng bàn chân lan đi khắp cơ thể.

Nơi hắn nhìn vào đó là khu vực trung tâm của vùng biển tử kim. Ở đó là cơ thể của một người khổng lồ cao to hàng nghìn trượng đang nằm. Bề mặt da của người đó có màu tử kim. Tuy lúc này dường như hắn đang chìm trong giấc ngủ, nhưng không khí xung quanh hắn cũng có dấu hiệu bị biến dạng. Lâm Động không hề nghi ngờ rằng người này mà đứng dậy thì cái không gian ở nơi này sẽ sụp đổ!

Người khổng lồ này đúng là hóa thân của sức mạnh thật sự!

- Ực!

Lâm Động không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, cảnh tượng trước mắt có thể là cảnh chấn động nhất mà hắn từng nhìn thấy. Có lẽ người kia cũng là người có thực lực khủng bố nhất mà hắn từng gặp, thậm chí còn hơn cả Thanh Trĩ một bậc!

- Đó là Hồng Hoang Chủ sao?

Lâm Động lẩm bẩm, ánh mắt đầy chấn kinh. Không ai có thể ngờ trên tầng tám của Hồng Hoang Tháp này lại cất giấu một cường giả đáng sợ như vậy, chẳng trách mà Gia chủ của Ngũ Đại Gia Tộc đều không thể nào vào được!

- Mảnh da tử kim mà ngươi vừa hấp thụ là một chút da trên người Hồng Hoang Chủ!

Linh hồn Tổ Thạch nhàn nhạt nói.

Khóe miệng Lâm Động khẽ co giật, chỉ một mảnh da nhỏ bé mà đã có Hồng Hoang Khí tinh thuần đến như vậy, rốt cuộc thì Hồng Hoang Chủ khủng bố đến mức nào?

- Chủ nhân của ta, Phù Tổ đại nhân năm đó có tổng cộng bát đại đệ tử, bọn họ được gọi là Bát Đại Chủ. Người bạn tên Ứng Hoan Hoan của ngươi chính là Băng Chủ luân hồi chuyển thế. Tính ra thực lực của nàng ấy còn mạnh hơn

Hồng Hoang Chủ một bậc.

Linh hồn Tổ Thạch nói, khi nhắc đến Băng Chủ, Lâm Động cảm nhận được sự tán thưởng rõ ràng trong ngữ khí của hắn.

- Khủng khiếp đến vậy sao?

Lâm Động xoa xoa mũi, sau khi biết khí thế của Hồng Hoang Chủ, hắn mới được biết chút ít về trình độ của những cường giả thời Viễn Cổ. Với thân phận Luân Hồi Giả của Ứng Hoan Hoan, hắn không khỏi cảm thấy phức tạp. Một khi nàng ta tỉnh dậy, có lẽ thiếu nữ với chiếc đuôi tóc đen nhánh đầy sức sống kia sẽ khiến hắn có cảm giác không thể với tới!

Dường như hắn không thích ngày đó cho lắm!

- Người bên trong quan tài đá ở trong không gian dung nham kia… Lâm Động bỗng nhiên nhớ tới không gian thần bí ở sâu dưới Huyền Linh Đảo.

- Đó là Viêm Chủ!

Tổ Thạch khẽ thở dài:

- Kiếp nạn năm đó, chủ nhân thiêu đốt lực Luân Hồi tiến hành phong ấn khe hở Vị diện, nhưng vẫn có không ít Dị ma còn lưu lại ở vùng Vị diện này. Bát Đại Chủ ra tay thanh trừ, tuy cuối cùng cũng giải quyết được phiền phức, nhưng bọn họ cũng phải trả giá không nhỏ!

Lâm Động gật đầu, không gian thần bí đó rõ ràng đang trấn áp thứ gì đó, mà vị Viêm Chủ kia chắc cũng vì thế mà chìm vào giấc ngủ, cũng giống như Phần Thiên lão giả trong Dị ma Vực vậy.

- Bọn họ có cơ hội tỉnh lại không?

Lâm Động hỏi.

Tổ Thạch gật đầu:

- Bọn họ đều từng là cường giả đỉnh cấp trong thiên địa, vượt qua sinh tử, tham ngộ luân hồi, muốn tiêu diệt không phải dễ. Nhưng còn để tỉnh lại thì cần rất nhiều thời gian!

Lâm Động gật gù, từ sau khi biết sự tồn tại của Dị ma, hắn đã cảm nhận được một sự nguy hiểm mơ hồ. Mạnh như Phù Tổ đại nhân mà năm đó cũng đành phải thiêu đốt lực Luân Hồi, phong ấn khe hở Vị diện, nếu thứ sinh vật đó lại nổi dậy thì ở Vị diện này có ai chống lại được bọn chúng?

- Trong Hồng Hoang Tháp này không có năng lượng của Hồng Hoang Tổ Phù, chắc là đã mất rồi!

Tổ Thạch nhìn quanh, nói.

- Hồng Hoang Tổ Phù?

Nghe thấy cái tên này, ánh mắt Lâm Động lập tức sáng lên.

- Bát Đại Chủ từng là người có được Bát Đại Tổ Phù, mà Hồng Hoang Chủ là người có Hồng Hoang Tổ Phù!

Tổ Thạch nói.

- Thế có phải còn có Thôn Phệ Chủ không?

Lâm Động không kìm được, hỏi.

Tổ Thạch gật đầu, ánh mắt hắn như đang nhớ lại hồi xa xưa, sau đó thở dài:

- Cũng không biết ngài còn tồn tại không, Thôn Phệ Chủ năm đó một mình chống lại năm đầu Dị ma cấp Vương, số lượng Dị ma chết trong tay ngài phải đếm bằng trăm triệu!

Khóe mắt Lâm Động khẽ co giật. Hắn biết Đại Hoang Vu Bi đang trấn áp một đầu Dị ma cấp Vương, đương nhiên hắn biết mức độ lợi hại của Dị ma cấp bậc đó. Vậy mà Thôn Phệ Chủ lại có thể một mình chống lại năm đầu, đúng là nghịch thiên mà!

- Trong số Dị ma, cấp Vương là lợi hại nhất đúng không?

Tổ Thạch trầm mặc một chút rồi lắc đầu:

- Trên cấp Vương còn có cấp Hoàng… Dị ma ở tầng thứ đó chỉ có chủ nhân mới ứng phó được. Nhưng cũng may Dị ma cấp bậc đó cũng không dễ dàng sinh ra!

- Dị ma cấp Hoàng?

Lâm Động chép miệng, Dị ma cấp Hoàng sẽ hung tàn đến mức nào đây?

- Hiện giờ tuy ta đã tỉnh lại, nhưng sau này ngươi phải chú ý không được tùy tiện dùng đến sức mạnh của ta, nếu không, kết cuộc của bằng hữu Thiên Yêu Điêu của ngươi chính là tấm gương!

Tổ Thạch bỗng nhiên nhắc nhớ.

- Tiểu điêu?

Lâm Động thoáng khựng người, sau đó sắc mặt thay đổi. Tiểu điêu từng nói, sau khi hắn có được Tổ Thạch không lâu thì bị vây giết, cuối cùng tự nổ nhục thể, cho Yêu linh trốn vào trong Tổ Thạch thì mới giữ được một mạng.

- Những kẻ đó là ai?

Ánh mắt Lâm Động tối lại.

- Dị ma!

Tổ Thạch nhàn nhạt nói.

Đồng tử Lâm Động co rụt lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc:

- Vẫn còn Dị ma ở phiến thiên địa này sao?

Tổ Thạch gật đầu:

- Năm đó quá nhiều Dị ma tràn vào đây, tuy đã bị thanh trừ phần lớn, nhưng vẫn có không ít kẻ đang ẩn nấp. Nhất định bọn chúng sẽ tập hợp lại để phá vỡ khe nứt Vị diện!

Vẻ mặt Lâm Động đầy vẻ ngưng trọng, hắn biết nếu khe nứt ấy được mở ra thì Vị diện này sẽ bị bọn Dị ma phá hoại, không một ai có thể chạy thoát!

- Hơn nữa trong Vị diện này có không ít Dị ma mạnh đang bị trấn áp nhưng vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, chắc chắn những Dị ma khác sẽ nghĩ cách giải cứu bọn chúng!

Tổ Thạch nói.

Lâm Động gật gù, xem ra sau này nếu trở về Đông Huyền Vực, việc đầu tiên phải làm là trừ bỏ con Dị ma cấp Vương dưới Đại Hoang Vu Bi!

- Ta và Đại Hoang Vu Bi từng thuộc về chủ nhân, bọn Dị ma vô cùng mẫn cảm với sức mạnh của bọn ta, vì thế nếu ngươi dùng sức mạnh của ta, rất có khả năng sẽ bị phát hiện. Với năng lực hiện giờ của ngươi, đừng nói là Dị ma cấp Vương, chỉ là cấp Tướng thôi ngươi cũng không thể đánh lại nổi!

Tổ Thạch lạnh nhạt nói.

- Ta biết rồi!

Lâm Động gật đầu, xem ra trước khi thực lực đạt đến một mức độ nhất định thì phải cất giấu Tổ Thạch cho kỹ. Tuy Tổ Thạch không có sự trợ giúp nào rõ

ràng, nhưng rõ ràng nó rất có kinh nghiệm và kiến thức, mà đó lại là những điều Lâm Động còn thiếu. Xem ra sau này hắn sẽ nhận được không ít thu hoạch từ Tổ Thạch rồi.

Nghĩ vậy Lâm Động cũng vươn vai một cái, sau đó quay người đi, giờ Linh hồn Tổ Thạch đã thức tỉnh, hắn cũng không cần phải ở lại đây nữa!

Lâm Động rời đi, Hồng Hoang Tháp lại rơi vào tĩnh lặng, người khổng lồ vẫn nằm yên trong tầng thứ tám.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 891

Phiền Phức Đến Tận Nơi

Phía trước Hồng Hoang Tháp có một vài người đang đứng, ánh mắt bọn họ đều nhìn về cánh cửa của ngọn tháp khổng lồ kia, đã một tháng sau khi Lâm Động vào đó rồi!

Trong một tháng này, Lâm Động không có bất cứ dấu hiệu nào sắp ra cả, điều này khiến mấy người Cổ Thạc rất kinh ngạc. Tuy bọn họ biết Hồng Hoang Khí trong đó có tác dụng thần kỳ tôi luyện nhục thể, nhưng nó cũng rất nặng nề, muốn ở trong đó một tháng không phải chuyện đơn giản.

- Không xảy ra chuyện gì chứ?

Cổ Mộng Kỳ lo lắng nói.

- Chắc không đâu, thực lực của Lâm Động hơn người, hơn nữa cũng cẩn thận, nếu hắn thấy mình không kiên trì được, chắc chắn sẽ chủ động rút lui. Có lẽ giờ hắn vẫn chưa muốn ra!

Cổ Thạc trầm ngâm nói.

- Hà hà, với thực lực của hắn, có thể ở trong Hồng Hoang Tháp một tháng trời, quả thật rất hiếm có. Dù là Thân Đồ Tuyệt cũng chỉ hai mươi ngày là chịu hết nổi!

- Hắn đúng là quái thai!

Khóe miệng Cổ Mộng Kỳ khẽ nhướng lên, một động tác nhỏ đó cũng khiến gương mặt nàng trở nên vô cùng quyến rũ.

- Đúng là quái thai thật! Nếu cho hắn thời gian để trưởng thành, chắc chắn hắn sẽ có vị trí không tệ ở Loạn Ma Hải này!

Cổ Thạc gật gù, sau đó tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc là không thể cống hiến cho Cổ gia!

- Có lẽ Cổ gia chúng ta quá nhỏ bé đối với hắn!

Cổ Mộng Kỳ khẽ nói.

- Nói ra có lẽ nhãn quang của tiểu tử này quá cao, ngay cả Đại tiểu thư Cổ gia chúng ta ra mặt mà cũng không giữ được hắn… Lẽ nào hắn không biết người thích Đại tiểu thư có thể xếp từ đầu này sang đầu kia của đảo sao?

Cổ Thạc cười nói.

Cổ Mộng Kỳ bị trêu, bất giác mặt đỏ ửng, sau đó làm ra vẻ bất lực, nói:

- Người ta không thích thì ta cũng chẳng có cách nào… Cổ Thạc nghe vậy bật cười lớn, định nói gì đó nhưng tâm thần bỗng nhiên rung động, lập tức nhìn về phía cửa tháp.

- Hình như hắn sắp ra rồi!

Cổ Mộng Kỳ cũng lập tức nhìn sang.

Ầm ầm!

Đúng lúc đó, cánh cửa đá nặng nề cuối cùng cũng phát ra âm thanh trầm thấp, một luồng Hồng Hoang Khí lan tỏa ra, sau đó một thân ảnh gầy gò chầm chậm bước ra từ bóng tối mập mờ rồi xuất hiện trước ánh nắng chói lòa.

- Phù!

Lâm Động hít sâu một hơi không khí trong lành, sau đó nhìn sang mấy người

Cổ Thạc, gương mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Mấy người Cổ Thạc nhìn Lâm Động đi ra, ánh mắt bất giác nheo lại. Bọn họ có thể cảm nhận được Lâm Động lúc này rõ ràng có sự thay đổi không nhỏ so với một tháng trước.

Nhưng điều lạ là sự thay đổi đó không phải ở bề ngoài, chỉ là dựa vào cảm giác, bọn họ cảm nhận được bên dưới thân hình gầy gò kia hàm ẩn một sức mạnh cực kỳ đáng sợ!

- Hà hà, xem ra Lâm Động tiểu bằng hữu khổ tu một tháng có thu hoạch không nhỏ a!

Cổ Thạc thu lại ánh mắt kinh ngạc, cười nói.

- Phải đa tạ Cổ gia rồi!

Lâm Động cười cười, lần này ở trong Hồng Hoang Tháp, hắn không chỉ nâng cao thực lực bản thân mà còn củng cố được nguyên lực bất ổn, đương nhiên quan trọng nhất là hắn đã gọi được Linh hồn Tổ Thạch!

- Hai bên cùng có lợi thôi! Nếu không phải Lâm Động tiểu bằng hữu trợ giúp thì Cổ gia chúng ta chẳng thể vào được Hồng Hoang Tháp!

Cổ Thạc cười nói.

Lâm Động cũng cười, hắn cũng có chút thiện cảm với Cổ gia, tuy hắn đã bỏ ra khá nhiều công sức, nhưng Cổ gia không phải loại nhỏ nhen, cũng không qua cầu rút ván.

- Lâm Động, mấy ngày nay đang là thời gian có bão trên biển, không tiện ra khơi. Chi bằng cứ ở lại Võ Hội Đảo nghỉ ngơi vài ngày, ngươi thấy sao?

Cổ Mộng Kỳ cười, nói.

Lâm Động hơi do dự một chút rồi gật đầu. Hắn có được không ít lợi ích từ Cổ gia, nếu giờ lại phủi mông bỏ đi ngay thì đúng là không hay.

Cổ Mộng Kỳ thấy Lâm Động không từ chối, ánh mắt cũng hiện lên sự vui mừng.

- Vậy thì đi thôi, về Cổ gia nghỉ ngơi!

Cổ Thạc thấy Lâm Động đồng ý ở lại cũng hài lòng. Đương nhiên ông vui lòng để Lâm Động ở lại, hơn nữa ông biết sức hấp dẫn của Cổ Mộng Kỳ, nếu hai con người trẻ tuổi này tiếp xúc với nhau lâu ngày, chưa biết chừng sẽ lọt vào mắt xanh của nhau, như thế thì Cổ gia sẽ có được một cường giả tiềm lực rồi!

Lâm Động gật đầu, định bước đi thì bỗng ngẩng phắt đầu lên nhìn về bầu trời phía xa, ở đó có một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Thậm chí nó còn mạnh hơn cả khí tức của Cổ Thạc!

- Hửm?

Cổ Thạc cũng nhận ra điều gì đó, lông mày nhíu lại nhìn về hướng đó, lẩm bẩm:

- Khí tức thật cường hãn, không biết cường giả phương nào?

- Hình như đang tiến tới Võ Hội Đảo!

Cổ Mộng Kỳ cũng ngạc nhiên nói.

- Có lẽ là khách quý của gia tộc nào đó!

Cổ Thạc ngẫm nghĩ một chút rồi nói. Võ Hội Đảo này được Ngũ Đại Gia Tộc cùng trấn thủ, với bản lĩnh của bọn họ, đương nhiên sẽ quen biết không ít cường giả trên Hải vực Thiên Phong này, vì thế ông cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Lâm Động nghe vậy cũng gật đầu, định quay người đi thì trong người bỗng vang lên tiếng nói khàn khàn:

- Là nhằm vào ngươi đấy!

Lâm Động đột nhiên dừng bước, đồng tử co nhỏ lại. Tiếng nói ấy đương nhiên là từ Linh hồn Tổ Thạch trong cơ thể hắn, nhưng mà… là nhằm vào hắn mà tới sao? Hắn đắc tội với cường giả ở cấp bậc này từ lúc nào vậy?

- Là Tà Cốt lão nhân sao?

Ánh mắt hắn lóe lên linh quang, sau đó nói thầm trong lòng.

Tổ Thạch không đáp, rõ ràng là đã mặc nhận rồi. Lần này sắc mặt Lâm Động trở nên vô rất khó coi, hắn không thể ngờ Tà Cốt lão nhân lại nhanh như vậy!

- Sao vậy?

Cổ Mộng Kỳ cũng thấy sắc mặt của Lâm Động thay đổi, không khỏi lo lắng, hỏi.

- Đó là Tà Cốt lão nhân!

Ánh mắt Lâm Động tối lại, nói.

- Tà Cốt lão nhân?

Hai người Cổ Thạc nghe thế đều sững người, sắc mặt hơi biến đổi:

- Là tìm ngươi sao?

Xem ra bọn họ cũng được Cổ Yên cho biết Lâm Động đã giết một đệ tử của Tà Cốt lão nhân.

Lâm Động khẽ gật, ngẩng đầu lên nhìn về hướng có luồng khí tức đó, ánh mắt dần trở nên sắc lạnh, lần này phiền phức lớn rồi!

Vẻ mặt Cổ Thạc nặng nề, ông ta cũng biết Tà Cốt lão nhân vô cùng khó đối phó, quan trọng nhất, lão ta lại là Cung phụng của Tà Phong Động Thiên, động chạm vào nhân vật thế này, dù là thể diện của Cổ gia, lão quỷ quái ác đó chắc cũng không thèm nể mặt!

- Trưởng lão Cổ Thạc, làm sao đây?

Cổ Mộng Kỳ nhìn Cổ Thạc khẽ hỏi. Rõ ràng Tà Cốt lão nhân đến không có thiện ý gì, tuy thực lực Lâm Động rất nổi trội trong số các đệ tử trẻ tuổi, nhưng so với cường giả đã tung hoành nhiều năm ở Hải vực Thiên Phong như Tà Cốt lão nhân thì vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Cổ Thạc chau mày, sắc mặt sáng tối bất định, mãi lúc lâu sau mới nghiến răng:

- Dù thế nào, trên Võ Hội Đảo, Lâm Động chính là khách quý của Cổ gia chúng ta. Nếu Tà Cốt lão nhân muốn động vào hắn phải hỏi ý kiến Cổ gia đã!

Lâm Động nghe vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp, hắn nói:

- Trưởng lão Cổ Thạc không cần phải vậy. Đây là chuyện riêng của ta, không tiện kéo Cổ gia vào!

- Lâm Động tiểu bằng hữu không cần nói nhiều, ở nơi khác có thể ta không quản, nhưng ngươi đã ở đây thì chính là khách quý của Cổ gia. Nếu người khác biết Cổ gia không bảo vệ nổi khách nhân thì còn đâu mặt mũi nữa?

Cổ Thạc phẩy tay, nói.

Khóe miệng Lâm Động khẽ động, thấy rất thiện cảm với sự ngoan cố đó của Cổ Thạc, dù sao không phải ai cũng can đảm vì một tiểu bối vô danh như hắn mà đối đầu với Tà Cốt lão nhân.

Nhưng hắn cũng có suy nghĩ riêng của mình, Tà Cốt lão nhân đã hung hăng đến đây như vậy hiển nhiên sẽ không cam tâm về tay không. Mà hắn cũng không

thể rụt cổ cả đời trên Võ Hội Đảo, vì thế… hắn phải nghĩ cách thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm này.

- Đúng là lão quỷ phiền phức!

Lâm Động nheo mắt, nhìn về phía chân trời. Ở đó có tiếng gió rít bỗng vang lên, một luồng khí tức bá đạo không hề có chút che đậy nào lan ra khắp bầu trời của Võ Hội Đảo.

Soạt soạt!

Khí tức mạnh mẽ như vậy xuất hiện đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của cường giả các phương. Nhất thời vô số âm thanh xé gió vang lên, rất nhiều thân ảnh bay lơ lửng trên không nhìn chăm chú về hướng của luồng khí tức kia.

Vút!

Từ phía xa, một luồng sáng màu xám cuối cùng xé ngang chân trời xuất hiện phía trên bầu trời của Võ Hội Đảo.

Ánh sáng tan đi, một lão giả mặc áo xám, mái tóc cũng màu xám, tay cầm bạch cốt trượng cùng với luồng năng lượng mạnh mẽ hiện ra.

- Tên tiểu tử giết đệ tử của ta ở đâu? Cút ra đây cho lão phu!

Lão giả áo xám hiện ra, ánh mắt lạnh lùng như rắn độc chầm chậm quét qua Võ Hội Đảo, tiếng quát như sấm rền vang vọng khắp hòn đảo.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 892

Tà Cốt Lão Nhân

Lão giả áo xám đó lơ lửng trên bầu trời, tiếng quát lạnh lùng được bao quanh bởi nguyên lực hùng hồn tựa tiếng sấm rền vang khắp Võ Hội Đảo.

Võ Hội Đảo cũng vì tiếng quát này mà xao động, vô vàn ánh mắt kinh ngạc nhìn về lão giả kia. Rõ ràng danh tiếng lão ta ở Hải vực Thiên Phong cũng không hề nhỏ, nên khi nhìn thấy lão, tất cả mọi người đều thốt lên đầy kinh ngạc.

- Đó là Tà Cốt lão nhân? Lão quỷ đó đến Võ Hội Đảo làm gì?

- Ai giết đệ tử của lão? Gan cũng không nhỏ nhỉ? Lẽ nào hắn không biết lão quỷ này bá đạo thế nào sao?

- Hắc hắc, xem ra Võ Hội Đảo hôm nay lại không được yên tĩnh rồi!

- … Tà Cốt lão nhân đứng trên không trung, ánh mắt thâm sâu nhìn quanh Võ Hội Đảo, những tiếng bàn tán đó cũng khiến hàn khí trong mắt lão càng thêm đậm đặc.

- Sư phụ!

Lúc này, một vài thân ảnh từ xa bay tới, đứng đầu chính là Thần La. Nhìn thấy lão giả áo xám kia, vội vàng cung kính lên tiếng.

- Thần La, đến tên hung đồ giết chết sư đệ ngươi cũng không giải quyết được, lại còn truyền tin gọi lão phu đích thân đến?

Tà Cốt lão nhân nhìn Thần La, lạnh nhạt nói.

Nghe thế, trán Thần La lập tức túa mồ hôi, vội nói:

- Đệ tử cũng từng muốn bắt hắn về cho sư phụ xử trí, nhưng thực lực hắn thật sự rất cường hãn. Ngay cả Thân Đồ Tuyệt cũng không phải đối thủ của hắn, đệ tử… - Ồ?

Tà Cốt lão nhân nghe thấy thế, ánh mắt hơi dao động. Lão cũng từng nghe đến danh tiếng Thiết Tu La của Thân Đồ gia. Tuy tuổi còn rất trẻ nhưng đã tu luyện đến Sinh Huyền Cảnh Đại thành, thiên phú như thế đủ khiến cho vô số kẻ ngưỡng mộ. Đệ tử trẻ tuổi có thể thắng hắn chắc chỉ có hai tên yêu nghiệt của Lưỡng Đại Động Thiên mà thôi. Không ngờ giờ lại thêm một người nữa!

- Hắn ở đâu?

Tà Cốt lão nhân lạnh lùng nói. Dù hắn có thiên phú thế nào thì hắn cũng không nên giết đệ tử của lão. Lần này không cho hắn phải trả giá thì sau này có lẽ mọi người sẽ nghĩ Tà Cốt lão nhân không thể bảo vệ được đệ tử của mình.

- Hiện giờ hắn là khách của Cổ gia!

Đôi mắt cụp xuống của Thần La ánh lên vẻ vui mừng, vội nói.

- Cổ gia?

Tà Cốt lão nhân hơi nheo mắt, nhìn ra xung quanh, giọng nói hùng hồn lại vang lên:

- Trưởng lão Cổ Thạc, ta không muốn gây chuyện với Cổ gia các ngươi, hãy giao tên tiểu tử đã giết đệ tử của ta ra đi!

Trên ngọn núi phía xa, sắc mặt Cổ Thạc hơi tối lại, ánh mắt ông lấp lánh mấy cái rồi bay lên bầu trời, ôm quyền cười với Tà Cốt lão nhân:

- Hà hà, Tà Cốt lão nhân, ngài vẫn khỏe chứ?

Tà Cốt lão nhân bình thản nhìn Cổ Thạc, chỉ nói:

- Trưởng lão Cổ Thạc, đệ tử của ta bị giết, giờ ta không có tâm trạng ôn lại chuyện cũ với ngươi! Trưởng lão Cổ Thạc, ngươi hãy giao Lâm Động ra đi!

Ánh mắt Cổ Thạc tối lại, chau mày nói:

- Tà Cốt lão nhân, Lâm Động là khách quý của Cổ gia ta, không cần biết hắn có ân oán gì với ngươi, nhưng ở trên Võ Hội Đảo này thì ta không cho phép ngươi động thủ với hắn!

- Ý ngươi là… vì một tên tiểu bối mà đối đầu với ta?

Ánh mắt Tà Cốt lão nhân lóe hàn ý.

Nói đến đây, Tà Cốt lão nhân bỗng nhiên nhìn về đỉnh núi phía xa, ánh mắt lạnh lùng như rắn độc khóa chặt lấy thân ảnh gầy gò kia.

- Tiểu tử, chính ngươi đã giết đệ tử của ta đúng không?

Tà Cốt lão nhân nhìn Lâm Động từ xa, đột nhiên lên tiếng, nguyên lực thiên địa lập tức rung động, tiếng quát như sấm vọng đến tai Lâm Động.

Làn sóng âm thanh cuồng bạo khiến thân thể Lâm Động chấn động, màng nhĩ cũng đau nhói, sau đó sắc mặt hắn dần tối lại.

- Cẩn thận! Nhiều năm trước đây Tà Cốt lão nhân đã bước vào Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, thực lực không phải Thân Đồ Tuyệt có thể sánh được đâu!

Cổ Mộng Kỳ nhắc nhở.

Lâm Động gật đầu, hắn cảm nhận được mức độ nguy hiểm từ người Tà Cốt lão nhân, không giống của Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, có lẽ lão quỷ này… đã chạm đến Tử Huyền Cảnh rồi!

Nghĩ đến đây, tim Lâm Động không khỏi cảm thấy nặng nề. Lão ta không phải loại tầm thường, xem ra lần này muốn thoát cũng phải cần chút công phu.

- Lão phu không cần biết ngươi đến từ đâu. Giết người đền mạng, cái mạng của ngươi hôm nay lão phu sẽ lấy thay cho đệ tử ta!

Tà Cốt lão nhân nhìn Lâm Động với ánh mắt tối tăm đầy sát ý, sau đó chân bước ra, lập tức xuất hiện trên bầu trời của ngọn núi kia. Bạch cốt trượng trong tay lão vung lên, một luồng nguyên lực mạnh mẽ ập tới Lâm Động.

- Tà Cốt lão nhân, đây là Võ Hội Đảo, không phải nơi cho ngươi ngông cuồng!

Cổ Thạc thấy thế, sắc mặt cũng có nộ khí. Ông ta quát lên, sau đó thân hình xuất hiện phía trước Lâm Động, tung một quyền đầy nguyên lực về phía luồng nguyên lực kia.

Nhưng khi nguyên lực tan biến thì thân thể Cổ Thạc cũng bị chấn động lùi mấy bước. Rõ ràng thực lực của ông còn kém Tà Cốt lão nhân.

- Cổ Thạc, ngươi tưởng mình là đối thủ của ta sao?

Tà Cốt lão nhân lạnh lùng nhìn Cổ Thạc, quát lên.

- Ta đã nói rồi, chỉ cần Lâm Động vẫn còn trên Võ Hội Đảo thì các ngươi không được đụng vào hắn!

Cổ Thạc không có chút nhường nhịn, sau đó bàn tay vung lên, một viên đạn tín hiệu bắn lên trên không rồi nổ tung.

Viu viu viu!

Rất nhiều cường giả của Cổ gia từ khắp nơi vội vàng bay đến, cuối cùng lơ lửng trên không trung, nhìn Tà Cốt lão nhân đầy cảnh giác.

- Tà Cốt lão nhân, ta hy vọng ngươi nể mặt Cổ gia, đừng gây tranh chấp trên Võ Hội Đảo, nếu không, Gia chủ biết được thì sẽ động nộ!

Phía trước đám cường giả của Cổ gia, một lão giả tóc trắng đứng trên không trung, đó cũng là một Trưởng lão của Cổ gia, thực lực không hề thua kém Cổ Thạc.

- Các ngươi muốn lấy cái tên Cổ Phấn ra uy hiếp lão phu?

Nghe đến Gia chủ của Cổ gia, ánh mắt của Tà Cốt lão nhân rõ ràng có thay đổi, sau đó lão cười nhạt một tiếng, nhưng mọi người đều có thể nhận thấy kẻ bá đạo như Tà Cốt lão nhân cũng phải dè chừng.

- Ha ha, không phải vậy! Chỉ là dù thế nào thì Lâm Động cũng là khách quý của Cổ gia. Hắn giúp Cổ gia giành được chức Quán quân Võ hội, nếu để ngươi tự tiện ra tay với hắn thì sau này còn ai dám trợ giúp Cổ gia ta nữa?

Lão giả tóc trắng cười nhạt.

- Vậy ý các ngươi là, chỉ cần Lâm Động rời khỏi Võ Hội Đảo là các ngươi sẽ không để tâm nữa?

Tà Cốt lão nhân đảo mắt, nói.

Lão giả tóc trắng nheo mắt, lông mày chau lại, nói:

- Về lý thuyết là vậy… Nhưng mà oan gia nên giải không nên kết, ta vẫn mong các ngươi có thể nể mặt Cổ gia… - Chỉ cần tên tiểu tử đó tự phế tu vi thì lão phu sẽ tha mạng cho hắn!

Tà Cốt lão nhân lạnh lùng nhìn Lâm Động, nói:

- Xin lỗi, ta không nghĩ tự phế mình! Nếu ngươi thích làm việc đó như vậy thì tự ngươi phế đi!

Lâm Động nhìn Tà Cốt lão nhân mỉm cười, nói.

- Đúng là tên tiểu tử miệng lưỡi sắc xảo lắm!

Tà Cốt lão nhân cười nham hiểm:

- Có điều, có phế hay không thì không đến lượt ngươi quyết định. Đợi khi lão phu bắt được ngươi thì sẽ cho ngươi phải trả giá!

Lâm Động cười nhạt, sâu trong ánh mắt cũng tràn đầy sát ý.

- Hôm nay có Cổ gia bảo vệ ngươi, lão phu cũng tạm tha cho ngươi, có điều… Gương mặt Tà Cốt lão nhân dần hiện nụ cười lạnh lẽo, sau đó một tia sáng xám bỗng bắn ra từ cơ thể lão, sau đó bắn thẳng về phía Lâm Động với tốc độ chóng mặt.

- Nếu cả đời này ngươi muốn làm rùa rụt cổ trên Võ Hội Đảo này thì lão phu đành chịu. Ngươi dám bước chân ra một bước thì lão phu sẽ cho ngươi hiểu thế nào là chó nhà có tang, sống không bằng chết!

Nghe Tà Cốt lão nhân nói vậy, hai nắm đấm Lâm Động cũng dần siết lại, gương mặt trở nên dữ dằn, lão cẩu này… quả nhiên phiền phức!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 893

Bày Mưu Tính Kế

Lão phu sẽ ở lại Võ Hội Đảo một thời gian. Tiểu tử, nếu có khí phách thì cứ rụt cổ cả đời này đi! Đừng có nghĩ cách lén trốn đi, ta đã trồng Cốt ấn lên người ngươi, nó đã thâm nhập vào xương tủy của ngươi, dù ngươi có chạy đi đâu cũng khó lòng thoát khỏi sự theo dõi của lão phu. Hừ, lão phu đã nói muốn cái mạng ngươi thì không ai có thể giữ được đâu!

Trên bầu trời, Tà Cốt lão nhân nhìn Lâm Động cười nhạt, lão vung tay áo rồi dẫn bọn Thần La về chỗ của Ngụy gia.

Lúc này không khí căng thẳng mới tạm được thả lỏng. Cường giả của Cổ gia nhìn nhau với vẻ mặt nặng nề, dù thế nào thì Tà Cốt lão nhân cũng là nhân vật vô cùng khó đối phó.

Cổ Thạc cũng đáp xuống, ông ta mím môi, nhìn Lâm Động, nói:

- Lâm Động tiểu bằng hữu, tạm thời ngươi cứ ở lại Võ Hội Đảo đi. Chỉ cần ở đây thì Tà Cốt lão nhân không dám động thủ với ngươi đâu. Tuy lão ta nói vậy nhưng cũng không thể cứ ở đây mãi được!

Lâm Động nheo mắt, Tà Cốt lão nhân không thể ở đây mãi, mà hắn cũng như vậy… Không những hắn phải tìm ra tấm Tổ Phù thứ hai mà còn phải tìm Tiểu điêu, Tiểu Viêm nữa. Vì thế hắn cũng không thể kéo dài thời gian được… - Hơn nữa, quan trọng nhất là ngươi đã bị Tà Cốt lão nhân trồng Cốt ấn, nếu muốn thoát được sự cảm ứng của lão bắt buộc phải loại bỏ thứ này!

Cổ Mộng Kỳ lo lắng nhìn Lâm Động.

- Cốt ấn à?

Lâm Động siết tay lại, nguyên lực vận chuyển trong cơ thể, hắn có thể cảm nhận thấy sâu trong xương cốt của hắn có một luồng năng lượng bí ẩn, nó không có hại gì với thân thể hắn nhưng lại không ngừng truyền về cho Tà Cốt lão nhân biết vị trí của hắn.

- Mộng Kỳ nói đúng, Lâm Động tiểu bằng hữu, dù ngươi định làm gì thì cũng nên trừ bỏ Cốt ấn đã rồi hãy tìm cơ hội trốn đi!

Cổ Thạc nói.

- Nếu vậy… đa tạ Trưởng lão Cổ Thạc trước!

Lâm Động trầm ngâm một chút rồi gật đầu, hắn cũng không tỏ vẻ gì, đúng là Tà Cốt lão nhân vô cùng khó đối phó, với thực lực của hắn hiện giờ nếu đối đầu với lão nhất thiết phải chuẩn bị cẩn thận.

- Không sao, ngươi đã giúp Cổ gia ta, những điều này Cổ gia nên làm mà! Có điều… Tà Cốt lão nhân có quan hệ với Tà Phong Động Thiên, nếu ngươi rời khỏi Võ Hội Đảo thì Cổ gia cũng không có lý do gì để giúp ngươi được!

Cổ Thạc nói.

- Phiền phức của bản thân cuối cùng vẫn phải tự giải quyết!

Lâm Động cười nhạt, ngữ khí cũng chẳng có vẻ sợ hãi. Những gì Lâm Động đã từng trải qua, đến Cổ Thạc cũng không thể tưởng tượng nổi! Tuy Tà Cốt lão nhân lợi hại nhưng vẫn chưa đến mức khiến Lâm Động rơi vào con đường cùng.

Cổ Thạc thấy vậy cũng không nói nhiều, dặn dò vài câu rồi quay người đi trước, mấy người Lâm Động nhanh chóng theo sau.

Cường giả trên đảo thấy kiểu kết thúc đầu voi đuôi chuột thế này cũng cảm thấy tiếc nuối. Bọn họ cũng khá tò mò xem Lâm Động làm thế nào thoát khỏi

tình cảnh này, lẽ nào hắn định làm rùa rụt cổ trên Võ Hội Đảo này cả đời?

o0o Trong căn phòng yên tĩnh, Lâm Động khoanh chân ngồi trên giường, hai mắt nhắm chặt, thanh quang trên người không ngừng lấp lánh, nguyên lực trong cơ thể cũng cuồn cuộn theo, từng đợt lực thôn phệ từ từ xâm nhập vào cốt tủy để tìm Cốt ấn đang ẩn náu trong đó.

- Xem ngươi trốn đi đâu?

Nửa tiếng sau, tâm thần Lâm Động rung lên, khóa chặt một nơi nào đó trong cơ thể. Tại một nơi trong xương tủy tủy lan tràn thanh quang mơ hồ có một chút hắc quang xuất hiện. Thứ đó chính là Cốt ấn mà Tà Cốt lão nhân để lại trong người hắn!

Tìm được Cốt ấn, Lâm Động lập tức thúc đẩy nguyên lực xâm nhập, nhưng khi nguyên lực chạm vào Cốt ấn thì nhanh chóng biến thành khói trắng, bị Cốt ấn xâm thực hết.

- Cái này… Biến cố đó khiến Lâm Động giật mình, Cốt ấn lại lợi hại đến vậy sao?

- Trong Cốt ấn có một chút Tử Khí, nguyên lực của ngươi tiến lại là bị xâm thực, muốn trừ bỏ nó chỉ có thể dùng lực thôn phệ!

Một giọng nói khàn khàn vang lên, là Tổ Thạch.

- Tử Khí… lão quỷ đó quả nhiên đã chạm tới Tử Huyền Cảnh!

Lâm Động trầm ngâm nói.

- Chỉ có thể miễn cưỡng coi là Bán Bộ Tử Huyền thôi. Nhưng với ngươi mà nói thì đúng là rất khó đối phó!

Tổ Thạch nói.

- Thực lực của ngươi và hắn cách nhau khá xa, dù có Thôn Phệ Tổ Phù thì cũng phải mất vài ngày mới trừ bỏ được Cốt ấn. Mà khi ngươi bắt đầu trừ bỏ Cốt ấn thì chắc chắn Tà Cốt lão nhân sẽ phát giác ra, lúc đó cũng phải tìm cách khác!

Lâm Động mở mắt ra, hàn quang lóe lên, cười nhạt:

- Nếu lão quỷ đó tưởng Lâm Động ta dễ ức hiếp thì e là lão tính nhầm rồi!

Bán Bộ Tử Huyền đúng là cường hãn, Lâm Động cũng phải thấy đau đầu, nhưng hắn cũng có không ít tuyệt chiêu, nếu hắn liều hết mình thì Tà Cốt lão nhân cũng chẳng dễ dàng gì đâu.

- Bán Bộ Tử Huyền, ngươi có thứ để đối phó nhưng lại không có tài liệu!

Tổ Thạch bỗng nói.

- Cái gì?

Lâm Động khựng người.

- Phần Thiên Đỉnh!

- Phần Thiên Đỉnh?

Lâm Động nhíu mày:

- Nó tuy đúng là Linh bảo Thuần Nguyên nhưng dù ta dùng Phần Thiên Trận thì cũng chỉ giữ chân hắn được một lúc… - Phần Thiên Trận chỉ là một tầng trận pháp của Phần Thiên Đỉnh. Thủ đoạn thật sự của nó là Bát Cực Phần Thiên Môn!

Tổ Thạch nói.

- Bát Cực Phần Thiên Môn?

Lâm Động khựng người, sau đó ánh mắt lóe sáng, ngạc nhiên nói:

- Là tám cánh cửa dung nham mà Phần Thiên lão nhân dùng để trấn áp Ma Tướng?

- Đúng!

- Muốn khởi động Bát Cực Phần Thiên Môn, cần phải có Trận môn đúng không?

Lâm Động lưỡng lự, hắn nhớ lần đó khi Phần Thiên lão nhân khởi động Bát Cực Phần Thiên Môn đã dùng tám đạo quang bài luyện chế từ lâu. Mà hiện giờ bọn chúng đã biến thành những cánh cửa trấn áp Ma Tướng rồi!

- Đúng, vì thế ta mới nói ngươi thiếu tài liệu, nếu không, có Bát Cực Phần Thiên Môn, dù là cường giả Bán Bộ Tử Huyền, không chết cũng mất một lớp da!

Tổ Thạch nói.

- Luyện chế quang bài cần tài liệu gì?

Lâm Động nghĩ một chút rồi hỏi.

- Tám ngọn núi lửa còn hoạt động là được!

Tổ Thạch nói một cách tùy ý, nhưng dường như Lâm Động nhận ra có chút trêu chọc trong giọng nói của hắn. Sắc mặt hắn xanh lại, hắn đâu phải Phần Thiên lão nhân, có thực lực khủng bố để luyện chế tám ngọn núi lửa!

- Ha ha… nếu không có bản lĩnh đó thì lùi xuống một bậc vậy, tìm tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch, cũng có thể luyện được Trận môn!

- Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch?

Lâm Động lẩm bẩm, sau đó lắc đầu bất lực. Hắn từng nghe đến thứ này, nó là thứ ngưng tụ từ tinh hoa của năng lượng núi lửa. Năng lượng trong nó có ích cực

lớn đối với người tu luyện vũ kỹ Hỏa thuộc tính đặc thù, cộng với sự hiếm có của nó, dù có gặp thì cũng vô cùng đắt, muốn có được tám viên đâu có dễ.

Cách này nói ra cũng như không nói!

- Còn cách nào khác không?

- Tạm thời không tìm được Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch thì đành dùng thứ khác vậy… Tổ Thạch cười.

- Nói cái gì thực tế một chút đi!

Lâm Động nhắc nhở.

- Ngươi vẫn còn Viêm Thần Cổ Bài lấy từ Viêm Chủ mà?

Lâm Động hơi khựng người, rồi lấy ra một tấm cổ bài đỏ rực. Nắm nó trong tay hắn cảm nhận sự nóng bỏng của nó, tò mò hỏi:

- Đây là Viêm Thần Cổ Bài sao? Nó có tác dụng gì?

- Tác dụng rất lớn! Đợi sau này ngươi gặp người có Hỏa Diệm Tổ Phù thì sẽ biết. Vạn nhất hắn muốn động thủ với ngươi thì thứ này có thể bảo vệ tính mạng cho ngươi.

- Người có Hỏa Diệm Tổ Phù?

Lâm Động nheo mắt.

- Nghe nói hắn tên là Mộng La phải không… đó là bá chủ một phương ở Loạn Ma Hải đó!

- Đừng quản mấy điều đó vội, việc cần ngay bây giờ là giải quyết phiền phức trước mắt đã… - Ngươi làm theo lời ta, chúng ta có thể bày ra một mưu kế cho lão quỷ ấy… Lâm Động gãi mũi, hắn có thể nghe được sự phấn khích trong lời

nói của Tổ Thạch, ánh mắt có phần cổ quái. Hắn ta ngủ vùi quá lâu vì thế mới không chịu yên bình thế sao?

Nhưng mà… như thế cũng tốt!

Trong căn phòng, Lâm Động lắng nghe những điều Tổ Thạch truyền đạt, ánh mắt lấp lánh, khóe miệng dần nhướng lên lạnh lẽo.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 894

Rời Đi

Ngày mai ngươi đi?

Khi Lâm Động nói, Cổ Mộng Kỳ vô cùng kinh ngạc, sau đó lông mày nhíu lại:

- Một khi rời khỏi Võ Hội Đảo thì Tà Cốt lão nhân sẽ ra tay với ngươi đấy!

Tuy trước đó Lâm Động đã chiến thắng Thân Đồ Tuyệt, mọi người cũng hiểu thực lực của hắn, nhưng dù gì Tà Cốt lão nhân đâu phải loại mà đám thanh niên trẻ tuổi như Thân Đồ Tuyệt có thể sánh bằng.

- Cứ ở mãi đây cũng không phải cách hay, về phần Tà Cốt lão nhân, ta sẽ nghĩ cách đối phó!

Lâm Động cười cười.

Sau khi bàn bạc với Tổ Thạch, hắn đã bớt e dè với Tà Cốt lão nhân hơn một chút, hơn nữa hắn cũng biết, muốn thuận lợi rời khỏi Võ Hội Đảo thì không thể tránh khỏi Tà Cốt lão nhân.

Cổ Mộng Kỳ nhăn mày, nhìn Lâm Động chăm chăm, nàng không thể hiểu nổi Lâm Động lấy đâu ra sự tự tin đến mức cảm thấy mình đối phó với cường giả như Tà Cốt lão nhân!

Lâm Động cũng chỉ cười nhìn lại nàng. Một lúc sau Cổ Mộng Kỳ cũng bất lực nhìn sang chỗ khác:

- Nếu ngươi đã quyết định thì ta cũng không miễn cưỡng nữa. Nhưng nếu sự việc sau này ngươi không thể khống chế được thì có thể quay lại Võ Hội Đảo bất cứ lúc nào, Cổ gia ta sẽ bảo vệ ngươi!

- Đa tạ!

Lâm Động chân thành nói, tuy ban đầu hắn và Cổ gia chỉ là quan hệ hợp tác, nhưng sự bảo vệ của Cổ gia cũng khiến hắn có thiện cảm.

- Ngoài ra, nếu ngươi muốn có một vài tấm hải đồ của những Hải vực chưa biết thì có thể đến Thiên Thương Vực. Đó là đại vực phồn hoa nhất Hải vực Thiên Phong và mấy Hải vực quanh đây. Mỗi nửa năm lại có Đấu giá hội Thiên Thương rất lớn. Ở đó chắc ngươi sẽ có được thứ mình cần.

Cổ Mộng Kỳ nói.

- Thiên Thương Vực? Đấu giá hội Thiên Thương… Lâm Động hơi khựng người rồi ánh mắt lộ vẻ vui mừng. Việc hắn cần làm nhất bây giờ là tìm được hải đồ của những Hải vực chưa biết. Mà thứ hải đồ đó cũng chỉ xuất hiện ở những Đấu giá hội quy mô lớn như thế… - Còn một tháng nữa là đến Đấu giá hội Thiên Thương. Còn đường đi, ta sẽ đánh dấu trên bản đồ Loạn Ma Hải cho ngươi!

Cổ Mộng Kỳ nói.

- Đa tạ!

Lâm Động cảm kích nói.

- Ta cũng chỉ là đầu tư thôi. Ta thấy sớm muộn gì ngươi cũng trở thành cường giả uy danh hiển hách Loạn Ma Hải. Giờ giúp đỡ ngươi chỉ là muốn sau này lôi kéo chút quan hệ mà thôi!

Cổ Mộng Kỳ cười nói.

Lâm Động cũng cười, sau đó gật đầu nói:

- Mộng Kỳ cô nương yên tâm, sau này nếu mọi người cần gì, chỉ cần làm được là Lâm Động ta nhất định sẽ dốc hết sức!

Cổ Mộng Kỳ khẽ cười, sau đó ngẩng đầu lên nhìn gương mặt trẻ tuổi kia, khẽ nói:

- Bảo trọng!

- Được!

Lâm Động gật đầu cười, sau đó nhìn về hướng khác của Võ Hội Đảo, ánh mắt dần hiện hàn ý.

- Lão quỷ, ngươi muốn cái mạng ta, vậy phải xem ngươi có tư cách không!

o0o Ngày hôm sau, khi ánh nắng chiếu qua tầng mây dày đặc, một đạo quang ảnh bay ra từ Cổ gia rồi nhanh chóng tăng tốc nhanh nhất bay ra khỏi Võ Hội Đảo.

Chỗ Cổ gia, Cổ Thạc ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh bay xa, khẽ vuốt chòm râu, mãi lâu sau mới thở dài:

- Lâm Động tiểu bằng hữu, ngươi quá nông nổi rồi!

- Từ trước tới giờ hắn luôn cẩn thận trong hành động, giờ hắn làm như vậy chắc có suy nghĩ riêng của mình.

Phía sau, Cổ Mộng Kỳ khẽ nói.

- Tà Cốt lão nhân là cường giả Bán Bộ Tử Huyền… Lâm Động dù có nhiều thủ đoạn đi nữa, lẽ nào có thể sánh được với lão ta sao?

Cổ Thạc lắc đầu.

Cổ Mộng Kỳ trầm mặc, một lát sau ngẩng đầu lên lẩm bẩm:

- Chuyện này… chẳng ai biết được!

o0o - Ha ha, cuối cùng cũng không nhịn được nữa rồi!

Cùng với lúc Lâm Động động thân, trong đình viện của Ngụy gia, Tà Cốt lão nhân đang nói chuyện với một Trưởng lão của Ngụy gia bỗng ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Lâm Động bay đi, cười lạnh lẽo.

- Sư phụ, tên tiểu tử đó muốn trốn sao?

Phía sau Tà Cốt lão nhân, Thần La cũng cười nhạt, hỏi.

- Ừm!

Tà Cốt lão nhân gật đầu, sau đó chống bạch cốt trượng đứng dậy:

- Ngươi cứ ở đây, lão phu đi giải quyết hắn trước!

- Ha ha, vậy bọn ta ở đây chờ tin vui!

Trưởng lão của Ngụy gia cười nói. Lâm Động khiến Ngụy gia mất mặt không ít, nay thấy hắn gặp nạn đương nhiên sẽ vui vẻ xem kịch hay.

- Một tên tiểu bối mà thôi!

Tà Cốt lão nhân tùy ý nói, sau đó cũng không muốn nói thêm gì, tay vung lên, thân hình biến thành tia sáng màu xám bay về chân trời, đuổi theo Lâm Động với tốc độ kinh người.

Thần La và Ngụy Chân nhìn thân ảnh dần xa của Tà Cốt lão nhân, không kìm được nhìn nhau cười đầy hứng thú. Nếu Lâm Động định rụt cổ cả đời ở Võ Hội Đảo thì còn có phiền phức, nhưng giờ hắn đã chủ động rời đi, hành động này theo bọn chúng không khác gì tự chui đầu vào chỗ chết.

o0o Vút!

Trên mặt biển mênh mông, một đạo quang ảnh bay qua với tốc độ kinh người, khiến không chỉ không khí như bị rách toạc mà mặt biển phía dưới cũng lõm xuống.

Quang ảnh đó đương nhiên là Lâm Động vừa bay ra khỏi Võ Hội Đảo. Đôi cánh Thanh Long của hắn đã hiện ra, cũng đẩy tốc độ lên mức cao nhất.

Cơn gió biển đem theo vị mặn thổi tới khiến y phục Lâm Động bay phần phật, hắn ngẩng đầu lên nhìn mặt biển vô tận, hít sâu một hơi, hỏi thầm trong lòng:

- Chuẩn bị xong chưa?

Tổ Thạch đáp hờ hững, nhưng dường như vẫn có chút phấn khích.

- Tổ Thạch, ngươi có tên không?

Đột nhiên Lâm Động hỏi.

- Tên?

Rõ ràng Tổ Thạch bị câu hỏi bất ngờ này của Lâm Động làm cho ngạc nhiên, mãi lúc sau mới nói:

- Trước đây chủ nhân gọi ta là Nham!

- Nham… Lâm Động khẽ nhắc lại, sau đó gật gù, nhìn về phía sau, trong lòng bỗng tràn dâng hào khí, Bán Bộ Tử Huyền thì sao? Hôm nay chỉ cần lão quỷ đó dám đuổi theo thì hắn sẽ khiến lão phải trả giá!

- Hướng Tây Bắc có một hòn đảo hoang, đến đó đi! Chúng ta đã cách xa Võ Hội Đảo rồi!

Nham lên tiếng nhắc nhở.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, Thanh Long dực đập mạnh, sau đó tiếng long ngâm vọng ra, thanh quang bùng phát toàn thân, nhất thời hắn biến thành một đạo thanh quang xuyên qua không khí bay về hướng Tây Bắc.

o0o Hơn mười phút sau, trên mặt biển phía xa, xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Động một hòn đảo không hề có dấu hiệu của con người.

Lâm Động quét mắt nhìn hòn đảo đó, đáp xuống trên một đỉnh núi, sau đó ngồi xuống hít sâu một hơi, ánh mắt như tóe lửa. Hắn lật bàn tay một cái, Phần Thiên Đỉnh hiện ra, ánh hồng quang bùng phát.

- Tà Cốt lão quỷ… mạng của Lâm Động ta ngay cả ba gã Chưởng môn của Nguyên Môn cũng không lấy đi được. Bán Bộ Tử Huyền ngươi thì càng không có tư cách! Ngươi đã muốn đấu thì Lâm Động ta sẽ theo ngươi đến cùng!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn về bầu trời phía xa, ánh mắt lóe lên sự hung hăng.

Hắn chờ đợi thêm chục phút nữa, từ phía xa có tiếng xé gió. Hắn ngẩng đầu lên thì một tia sáng xám hiện ra trong tầm mắt, cuối cùng xuất hiện trên bầu trời của hòn đảo. Ánh sán tan đi, Tà Cốt lão nhân tay cầm bạch cốt trượng hiện ra.

Tà Cốt lão nhân đứng trên không trung, nhìn Lâm Động với ánh mắt chế giễu, sau đó đảo mắt nhìn quanh, nói:

- Ngươi chọn nơi chôn thân cũng tốt đấy!

Lâm Động lại hít vào một hơi sâu, ánh lửa trong mắt bùng lên, nhếch mép cười:

- Tà Cốt lão nhân, ta chọn chỗ này cho ngươi!

Vừa dứt lời, Phần Thiên Đỉnh trong tay Lâm Động phình to biến thành chiếc

cự đỉnh to hàng trăm trượng trên bầu trời, tỏa ra từng đợt năng lượng đáng sợ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 895

Chiến Đấu Với Tà Cốt Lão Nhân

Chiếc đỉnh khổng lồ đỏ rực lơ lửng trên không trung, ánh sáng đỏ chói lòa như những ngọn lửa nóng bỏng khiến không khí xung quanh cũng trở nên biến dạng.

- Linh bảo Thuần Nguyên sao?

Tà Cốt lão nhân lạnh lùng nhìn Phần Thiên Đỉnh, cười nhạt:

- Ta đang nghĩ tại sao tiểu tử ngươi dám rời khỏi Võ Hội Đảo, thì ra có Linh bảo Thuần Nguyên hộ thân. Nhưng nếu ngươi tưởng dựa vào thứ này là có thể ngăn cản được lão phu thì quá ngây thơ rồi!

- Có ngây thơ hay không, đánh là biết thôi!

Lâm Động cũng cười nhạt.

- Tiểu tử không biết trời cao đất dày! Ngươi tưởng đánh bại được Thân Đồ Tuyệt là có tư cách ngông cuồng trước mặt lão phu à? Cũng được, hôm nay ta sẽ thay trưởng bối của ngươi dạy bảo ngươi. Ở Loạn Ma Hải này, trước khi có thực lực thì nên ngoan ngoãn một chút. Ngươi ngông nghênh như vậy, sớm muốn gì chết rồi cũng không biết tại sao!

Ánh mắt Tà Cốt lão nhân lóe hàn quang.

- Dạy bảo? Chỉ sợ ngươi không đủ tư cách, lão già bất tử!

Lâm Động nhếch mép cười.

- Tiểu súc sinh, muốn chết!

Mắt Tà Cốt lão nhân trào dâng nộ hỏa, sát ý lóe qua gương mặt. Lão bước chân ra, một luồng nguyên lực dồi dào dị thường cuộn trào khiến mặt biển nổi lên những con sóng hàng trăm trượng.

Ầm!

Thế nhưng Lâm Động chẳng hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn ra tay trước, thủ ấn biến hóa, miệng Phần Thiên Đỉnh chúi xuống, bắn ra một chùm sáng đỏ rực bao phủ lấy Tà Cốt lão nhân, hấp lực bùng phát định hút lão vào trong.

- Muốn hút lão phu vào sao? Không dễ như vậy đâu!

Cảm nhận được luồng hấp lực đó, Tà Cốt lão nhân chỉ cười trào phúng, tuy lão không sợ bất cứ thủ đoạn nào của Lâm Động, nhưng lão cũng vô cùng giảo hoạt, lão biết rõ nếu bị hút vào trong nhất định sẽ có chuyện. Mà lão lại không muốn tự dưng gặp rắc rối không cần thiết, thế là vung tay áo, nguyên lực bùng phát quanh người chống lại hấp lực của Phần Thiên Đỉnh.

Lâm Động thấy vậy, sắc mặt không hề thay đổi, tâm thần khẽ động, chỉ thấy mặt biển bỗng bắn lên một cột nước, một đạo hắc ảnh quỷ mị bay về phía Tà Cốt lão nhân.

- Hử? Khôi lỗi? Yếu như vậy cũng lấy ra để mất mặt sao?

Sự thay đổi đó cũng khiến Tà Cốt lão nhân hơi khựng lại một chút, khi lão nhìn rõ đó là gì thì lập tức cười khinh thường.

Đạo hắc ảnh đó chính là cỗ Ma thi cuối cùng của Lâm Động, thực lực của nó miễn cưỡng đạt đến mức Sinh Huyền Cảnh. Rõ ràng thực lực đó chẳng gây được chút uy hiếp nào với Tà Cốt lão nhân, nhưng điều Lâm Động cần không phải vậy… - Nổ!

Hắc ảnh lao thẳng về phía Tà Cốt lão nhân, ngay khi sắp đến gần, cỗ Ma thi

lập tức bắn ra những luồng năng lượng cuồng bạo, sau đó nổ tung.

Uỳnh uỳnh!

Năng lượng cuồng bạo bùng phát khiến Tà Cốt lão nhân bị chấn động lùi một bước, luồng nguyên lực đang dùng để chống lại hấp lực của Phần Thiên Đỉnh cũng bị rung động.

Lâm Động vô cùng nhanh nhạy nắm bắt chút sơ hở nhỏ đó, Phần Thiên Đỉnh lập tức mở rộng miệng đỉnh, tựa con cự thú nuốt gọn Tà Cốt lão nhân vào trong!

Rầm rầm rầm!

Nhưng sau khi hút được Tà Cốt lão nhân vào trong, thân đỉnh rung lên dữ dội, hiển nhiên lão ta đang mạnh mẽ phá hoại trong đó.

Tâm thần Lâm Động rung lên, lập tức chui vào trong Phần Thiên Đỉnh. Trong vùng đất đỏ rực, hắn cũng không bất ngờ khi thấy Tà Cốt lão nhân mặt mày tối sầm đang đứng ở đó.

- Tiểu tử, không ngờ ngươi nỡ tự cho nổ Khôi lỗi!

Tà Cốt lão nhân nhìn Lâm Động với ánh mắt tối tăm, nói.

- Chỉ một cỗ Khôi lỗi mà giải quyết được một cường giả Bán Bộ Tử Huyền thì cũng đáng!

Lâm Động cười, nói.

- Ngươi tưởng hút lão phu vào Linh bảo Thuần Nguyên là có thể giữ chân được ta sao?

Ánh mắt Tà Cốt lão nhân lạnh băng, sau đó bước chân ra, một vài đạo tàn ảnh lướt qua bầu trời, còn thân hình lão thì xuất hiện trước mặt Lâm Động, sau đó chưởng phong kèm theo nguyên lực đáng sợ đánh thẳng về phía Lâm Động.

Không khí quanh người Lâm Động biến dạng, ánh sáng đỏ rực bắn ra giao nhau phía trước mặt hắn hình thành tấm lá chắn ánh sáng, tuy bị Tà Cốt lão nhân đánh tan nhưng chỉ trong chớp mắt Lâm Động cũng đã tránh được ra xa.

Bên trong Phần Thiên Đỉnh, Lâm Động sẽ nhận được sự bảo vệ lớn nhất của nó, cũng chỉ như vậy hắn mới có thể cầm cự được với Tà Cốt lão nhân lâu nhất có thể, đồng thời cũng để tranh thủ thời gian và thời cơ cho mục đích cuối cùng.

Một chưởng đánh hụt, cánh tay Tà Cốt lão nhân rung lên, bạch cốt trượng hóa thành một đạo bạch quang xuyên qua hư không, bắn thẳng về phía Lâm Động với tốc độ kinh người.

Lâm Động lùi nhanh về sau, tay nắm lại, gốc hắc thụ hiện ra, nguyên lực tràn vào trong, hắn vung lên một cái, gốc hắc thụ biến thành hắc quang lao thẳng về phía bạch quang.

Keng!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, hắc quang bị đánh bật ra rồi rơi xuống, bạch cốt trượng cũng bị lệch hướng cắm thẳng xuống mặt đất tạo nên một đường nứt khổng lồ hàng chục thước.

- Tiểu tử giảo hoạt!

Ánh mắt Tà Cốt lão nhân tối lại, Lâm Động từ đầu đến cuối đều không trực tiếp giao thủ với lão, hiển nhiên hắn biết rõ khoảng cách giữa hai bên, vì thế mới chọn cách đánh này.

- Có điều, tốc độ của ngươi có thể sánh được với lão phu sao?

Mặt Tà Cốt lão nhân lạnh tanh, sau đó vô số tia sáng xám tỏa ra, thân thể lão dần trở nên mơ hồ.

Lâm Động nhìn sự biến đổi đó, thầm cảm thấy sự nguy hiểm, sau đó không kịp suy nghĩ nhiều, vội lùi về sau.

Xoẹt!

Nhưng ngay khi hắn động thân, Tà Cốt lão nhân đã bước ra, khí xám bùng phát xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt Lâm Động một cách quỷ dị. Trên gương mặt già nua của lão hiện lên nụ cười dữ dằn, năm ngón tay cong lại, đầu ngón tay được bao quanh bởi hắc khí rồi tóm về phía Lâm Động Bùm bùm bùm!

Trước cú tóm của Tà Cốt lão nhân, không gian cũng như toác ra thành từng đường, nhìn vô cùng đáng sợ.

- Thanh Long Thiên Tọa Ấn!

Sắc mặt Lâm Động trở nên ngưng trọng. Đối mặt với công kích của Tà Cốt lão nhân, hắn không chút do dự, thanh quang bùng phát toàn thân, mười đạo Hoa văn Thanh Long gần như hiện lên cùng lúc, sau đó biến thành một đạo chưởng ấn Cự long đánh ra!

Uỳnh!

Hai đòn công kích va vào nhau, một luồng năng lượng đáng sợ cuồn cuộn trên bầu trời. Long ấn hình thành từ mười đạo hoa văn lập tức nổ tung, Lâm Động bắn ra sau rơi xuống đất khá thê thảm, hự lên một tiếng, hiển nhiên bị chấn động không nhẹ.

- Không ngờ ngươi chặn được một trảo của lão phu. Tiểu tử, hôm nay dù có chết ngươi cũng có thể tự hào được rồi!

Tà Cốt lão nhân thấy công kích của mình bị Lâm Động chặn được, ánh mắt có chút kinh ngạc. Thực lực của lão hơn Lâm Động đến mấy bậc, đòn vừa rồi chưa nói là cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, dù là Đại thành cũng chắc chắn trọng thương thậm chí là mất mạng.

- Tiểu tử này không giết không được!

Sát ý ngày một đậm đặc trong mắt Tà Cốt lão nhân, Lâm Động chỉ là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành mà đạt được đến mức này, nếu hắn là Sinh Huyền Cảnh Đại thành hay Đại viên mãn thì không phải đến lão cũng không đối phó được sao?

Thứ hiểm họa này, không thể giữ lại!

Trong đầu lóe lên suy nghĩ đó, Tà Cốt lão nhân không chần chừ nữa, thân thể xé tan bầu trời, xông thẳng xuống Lâm Động.

- Hãy thử nếm mùi sự lợi hại của Phần Thiên Đỉnh! Phần Thiên Tỏa Liên!

Lâm Động ngẩng đầu lên, gương mặt cũng thêm dữ dằn, sau đó hắn bỗng gập người, hai chưởng đánh mạnh xuống mặt đất.

Uỳnh uỳnh!

Cả đại địa đột nhiên rung chuyển dữ dội, sau đó nứt ra, hàng trăm cột sáng đỏ rực bắn lên biến thành vô số sợi xích đỏ rực quấn lấy Tà Cốt lão nhân.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 896

Sức Mạnh Của Viêm Thần Cổ Bài

Hàng trăm sợi xích đỏ rực như những con hỏa long xuyên thủng bầu trời quấn lấy thân ảnh màu xám đang lao tới.

Biến cố này hiển nhiên cũng khiến Tà Cốt lão nhân hơi giật mình, nhưng lão chỉ hừ một tiếng, hai bàn tay cong lại thành trảo, mười đạo hắc quang bắn ra cắt đứt những sợi xích đỏ.

Bùm bùm!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, hai bàn tay chạm mặt đất, từng đợt nguyên lực không ngừng truyền vào lòng đất, mặt đất không ngừng nứt toác ra, vô số sợi xích đỏ không ngừng bắn lên lao về phía Tà Cốt lão nhân.

Đối mặt với công kích đó, Tà Cốt lão nhân đứng trên không, trảo phong lan tỏa không cho bất cứ sợi xích nào tiếp cận cơ thể.

- Trình độ này cũng muốn giữ chân lão phu? Nằm mơ giữa ban ngày!

Tà Cốt lão nhân châm chọc.

Lâm Động bỏ ngoài tai lời nói của lão, tâm thần rung lên, lại thêm mười sợi xích nữa bay ra quấn lấy lão.

- Vô ích thôi!

Tà Cốt lão nhân lại vung trảo, kình phong mạnh mẽ lại cắt đứt mười sợi xích, thế nhưng lần này khóe miệng Lâm Động lại nhếch lên.

Phụt!

Nơi đứt đoạn của sợi xích, mười sợi xích nhỏ hơn lại bay ra một cách quỷ dị, sau đó như những con độc xà quấn lấy tứ chi của Tà Cốt lão nhân.

- Phá!

Bị những sợi xích quấn quanh người, ánh mắt Tà Cốt lão nhân lạnh băng, nguyên lực bùng phát định chấn đứt những sợi xích đó.

Rắc rắc rắc!

Nhưng lần này Tà Cốt lão nhân không thể còn thế như chẻ tre giống lúc trước nữa, khi nguyên lực của lão bùng phát, những sợi xích nhỏ tỏa ra hắc quang. Tuy có bị chấn động phát ra những tiếng răng rắc nhưng vẫn ngoan cường trói chặt lấy Tà Cốt lão nhân.

- Cái gì?

Sắc mặt Tà Cốt lão nhân cuối cùng cũng có lần đầu tiên biến sắc, ánh mắt lão đầy vẻ khó tin. Lão thật sự không thể tin, với thực lực của lão mà không thể thoát khỏi những sợi xích dường như rất nhỏ bé này.

- Xem ra ngươi vẫn quá sơ suất!

Lâm Động ngẩng đầu lên, trong những sợi xích màu đen kia có ẩn chứa lực thôn phệ, hơn hẳn những sợi xích đỏ rực trước đây. Dù thực lực của Tà Cốt lão nhân có cường hãn nhưng muốn thoát được cũng rất tốn công.

- Tiểu tử, ngươi cũng đắc ý quá sớm rồi! Dù lão phu không động đậy được, nhưng muốn giết ngươi vẫn dễ như trở bàn tay.

Tà Cốt lão nhân nhìn Lâm Động với ánh mắt tối tăm, chân giẫm một cái trên không, một đạo nguyên lực hàng trăm thước hiện ra nhằm thẳng Lâm Động mà oanh kích.

Vút vút vút!

Những sợi xích đỏ rực kết lại thành một tấm lưới phía trên đầu Lâm Động chặn luồng nguyên lực kia lại.

- Ngông cuồng đủ rồi thì hãy thử nếm chiêu ta chuẩn bị cho ngươi!

Những sợi xích đỏ không ngừng đứt đoạn, từ trên trời rơi xuống. Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn Tà Cốt lão nhân, nụ cười càng thêm dữ dằn.

- Ăn nói ngông cuồng!

Đồng tử Tà Cốt lão nhân hơi co rút lại, lão cũng nhìn Lâm Động chằm chằm, nhưng không hiểu vì sao đột nhiên lão cảm thấy bất an, mọi hành động hôm nay của Lâm Động dường như có một âm mưu gì đó!

Lâm Động nhếch mép cười, cũng không nói gì thêm, khó khăn lắm hắn mới giữ chân được lão già kia, đây chính là cơ hội duy nhất cho hắn thi triển sát chiêu.

Phù!

Lâm Động thở ra một luồng hơi trắng, sau đó bàn tay nắm lại, một tấm cổ bài đỏ rực như lửa xuất hiện, chính là Viêm Thần Cổ Bài!

Tâm thần hắn khẽ động, cổ bài chầm chậm bay lên, đồng thời cũng có vô số ngọn lửa bùng cháy từ nó.

Không gian xung quanh đều bắt đầu biến dạng, một luồng nhiệt khí nóng bỏng đáng sợ dần lan tỏa ra, khiến nguyên lực thiên địa ở xung quanh đều sục sôi lên.

- Đây là… Tà Cốt lão nhân nhìn tấm cổ bài, sắc mặt trở nên khó coi, ngọn lửa cháy trên cổ bài khiến lão cũng cảm thấy sợ hãi.

- Phụt!

Lâm Động phun một ngụm tinh huyết mang theo nguyên lực tinh thuần lên Viêm Thần Cổ Bài, nguyên lực trong thân thể hắn cũng bùng phát rồi chui hết vào cổ bài.

Sắc mặt Lâm Động hiện lên chút nhợt nhạt, khí tức của hắn cũng nhanh chóng yếu đi, rõ ràng Viêm Thần Cổ Bài đã tiêu hao gần hết sức lực của hắn.

Ngọn lửa trên cổ bài càng ngày càng thêm đỏ rực, cuối cùng đỏ chói như máu tươi vậy.

- Viêm Phần Càn Khôn Tiễn!

Thủ ấn của Lâm Động biến hóa, giọng nói trầm đục cũng vang ra từ cổ họng hắn.

Ngọn lửa trên Viêm Thần Cổ Bài lập tức bắn lên trời, biến thành một mũi trường tiễn huyết sắc.

Mũi tên này dài đến vài trường, ngọn lửa tựa như máu tươi nhỏ giọt xuống, khi những ngọn lửa đó cháy cũng tỏa ra những luồng năng lượng hủy diệt.

Đồng tử của Tà Cốt lão nhân không kìm được mà co nhỏ lại, sắc mặt lão hiện lên vẻ kinh hãi, lão thật sự không thể ngờ Lâm Động lại có thể có được công kích đáng sợ thế này!

Vẻ dữ dằn trên mặt Lâm Động càng thêm rõ ràng, sau đó hắn làm ra vẻ giương cung, cuối cùng thả tay ra.

Vút!

Đúng lúc đó, mũi trường tiễn đỏ rực phát ra âm thanh chói tai, xuyên thủng không khí, nhanh như chớp đã bắn thẳng về phía trán Tà Cốt lão nhân.

Uỳnh!

Toàn thân Tà Cốt lão nhân toát mồ hôi, gương mặt già nua hiện lên sự sợ hãi, nguyên lực toàn thân bùng nổ, cuối cùng lão cũng chấn đứt được những sợi xích đen kia, sau đó không kịp nghĩ gì nữa vội vàng lùi về phía sau. Lão có thể cảm nhận được mối nguy hiểm đe dọa đến tính mạng từ mũi tên kia.

- Muốn chạy e là muộn rồi!

Lâm Động cười nhạt, đòn công kích này hắn dùng toàn lực cũng chỉ có thể phát động một lần, mà sau đó còn mất một thời gian mới có thể hồi phục, nếu Tà Cốt lão nhân mà tránh được thì hắn sẽ không có khả năng phản kháng.

Vì thế, một tiễn này bắt buộc phải trúng đích!

Lâm Động biến hỏa ấn pháp, tinh thần lực hùng hồn điên cuồng cuộn ra từ nê hoàn cung, một giọng nói trầm đục thốt ra từ miệng hắn:

- Tĩnh Chỉ!

Một luồng năng lượng quỷ dị nhanh như chớp khuếch tán ra trên không trung, sau đó Tà Cốt lão nhân bỗng kinh hãi phát hiện toàn thân mình bỗng nhiên đông cứng lại!

Sự đông cứng này ngắn ngủi dường như không thể phát giác được nhưng lại thật sự tồn tại, sự ngắn ngủi đó nếu là lúc bình thường thì chẳng ai nhận ra, nhưng vào lúc này đó lại là một khoảnh khắc chí mạng!

Vút!

Lúc này, mũi trường tiễn đỏ rực xuyên thủng không gian, cuối cùng trước ánh mắt kinh hãi của Tà Cốt lão nhân đâm thẳng vào người lão!

Bùm!

Khoảng khắc ấy, những ngọn lửa đỏ rực bùng nổ, cả không gian trong Phần Thiên Đỉnh cũng rung lên dữ dội!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 897

Trọng Thương

Uỳnh!

Ngọn lửa đỏ rực cháy ngùn ngụt trên bầu trời, thứ sức mạnh gần như đến mức hủy thiên diệt địa khiến không gian trong đỉnh như biến dạng.

Sắc mặt Lâm Động nhợt nhạt ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Đây là thủ đoạn cuối cùng của hắn, một chiêu vừa rồi hắn không thể thi triển được lần thứ hai nữa, vì thế nếu lần này vẫn không giải quyết được Tà Cốt lão nhân thì hắn sẽ gặp hạn rồi… - Bán Bộ Tử Huyền… quả thật khó đối phó… Lâm Động lẩm bẩm, lúc này nếu không phải có Viêm Thần Cổ Bài thì hắn căn bản không thể chọn cách đối kháng chính diện với Tà Cốt lão nhân thế này, mà phải tạm thời tránh mặt đợi khi thực lực mạnh hơn mới dám tìm đến lão.

- Cũng không biết… đã giải quyết được chưa?

Lâm Động ngẩng đầu lên, ngọn lửa phản chiếu trên gương mặt hắn thành một đường cong ánh sáng, gương mặt nhợt nhạt đó có sự căng thẳng khó che giấu.

- Vẫn chưa!

Đột nhiên lúc đó, thanh âm của Nham bỗng vang lên.

- Cái gì?

Sắc mặt Lâm Động lập tức kịch biến, lượng nguyên lực không còn bao nhiêu trong cơ thể vội vàng vận chuyển, sẵn sàng thu lại Phần Thiên Đỉnh bất cứ lúc nào. Nếu thật sự không được thì có lẽ hôm nay hắn đành phải bỏ lại Phần Thiên

Đỉnh mà chạy thôi… - Nhưng tình hình của lão có lẽ cũng chẳng có gì tốt đâu!

Nham liền nói tiếp.

- Chưa chết chính là một rắc rối lớn!

Lâm Động nghiến răng, thực lực như Tà Cốt lão nhân muốn giải quyết phải làm cho triệt để, nếu không hậu họa sẽ khôn lường.

- Ngươi khiến lão đến mức này cũng đã là giỏi lắm rồi. Muốn giết hắn thì quá khó!

Nham bình thản nói.

Lâm Động mím môi, định nói gì thì thần sắc bỗng thay đổi, chỉ thấy ngọn lửa trên bầu trời bắt đầu tan đi, sức mạnh đáng sợ kia cũng dần yếu đi.

Lâm Động nhìn thấy thế, bàn tay khẽ siết lại, mồ hôi túa ra không ngừng.

Sau khi ngọn lửa tan hết, đồng tử Lâm Động co nhỏ lại nhìn một thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt.

Thân ảnh đó toàn thân là một màu đen, tay trái và chân phải đã không còn nữa, máu tươi đang không ngừng chảy ra, toàn thân là những vết thương nhìn vô cùng khủng bố.

Thương thế thật đáng sợ!

Lâm Động thấy Tà Cốt lão nhân như vậy, nhất thời cũng sững sờ. Uy lực của một tiễn vừa rồi không ngờ khủng bố đến mức khiến một cường giả Bán Bộ Tử Huyền thành ra thế này!

Hắn có thể cảm nhận được khí tức của Tà Cốt lão nhân đã cực kỳ yếu ớt, rõ ràng thương thế đã đạt đến mức độ khủng bố.

Đây có thể coi là một loại thương thế chí mạng.

- Á!

Đúng lúc đó, Tà Cốt lão nhân bỗng nhiên ngửa lên gào một tiếng, âm thanh đầy phẫn nộ và đau đớn.

- Tiểu súc sinh, ngươi dám khiến lão phu bị thương thành ra thế này!

Ánh mắt Tà Cốt lão nhân đỏ quạch nhìn xuống Lâm Động, nếu không phải có những cơn đau không ngừng kích thích lên thần trí thì lão thật sự không thể tin được mình lại bị một tên hậu bối Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đánh cho thành ra thế này… Lâm Động nhếch mép, sau đó sát ý dâng tràn, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tà Cốt lão nhân dữ dằn:

- Tiểu gia ta không chỉ khiến ngươi thương thành ra như thế mà ta còn muốn chém chết ngươi!

- Lâm Động, đừng kích động! Tuy bây giờ lão đã gần hết sức, nhưng ngươi cũng chẳng tốt hơn gì. Nếu bị lão phát hiện ngươi chỉ thi triển được một lần chiêu này thì chắc chắn lão sẽ liều mạng với ngươi!

Nham lập tức lên tiếng.

Lâm Động nghe thấy thế, ánh mắt lấp lánh, nhưng hắn không chỉ không dừng tay mà còn đập lên ngực, lại một ngụm tinh huyết bắn lên Viêm Thần Cổ Bài.

- Tiểu súc sinh!

Tà Cốt lão nhân thấy thế, đồng tử co rút lại, sự kinh hãi tràn ngập trong mắt. Rõ ràng lão đã bị dọa cho sợ hãi rồi, chỉ cần chiêu công kích vừa rồi lại đánh tới thì chắc chắn lão sẽ bỏ mạng.

- Ngươi hãy nhớ lấy, đến khi thương thế lành lại, lão phu nhất định sẽ tìm ngươi!

Tà Cốt lão nhân gầm lên, sau đó nghiến răng một cái, cánh tay trái nổ tung, một đạo huyết quang bắn ra, phá vỡ không gian trong đỉnh, sau đó lão xông ra khỏi Phần Thiên Đỉnh.

- Phụt!

Ngay sau đó, Lâm Động cũng không kìm được, lại phụt ra một ngụm máu tươi, Viêm Thần Cổ Bài trước mặt lập tức tối sầm lại, cuối cùng rơi xuống đất.

- Đồ nhát chết!

Lâm Động quệt máu chỗ khóe miệng, nở nụ cười chế giễu. Vừa rồi chẳng qua hắn chỉ phun một ngụm máu bình thường, hắn chỉ định dọa Tà Cốt lão nhân mà thôi. Không ngờ lão lại sợ chết đến vậy, hy sinh cả cánh tay để phá vỡ không gian trong Phần Thiên Đỉnh.

- Ngươi quá mạo hiểm!

Nham lên tiếng, nếu Tà Cốt lão nhân phát hiện Lâm Động chỉ là hư trương thanh thế thì hắn sẽ rơi vào tình thế bất lợi.

- Thực lực của ta thật sự không bằng lão, không thể gắng gượng được lâu, chỉ có thể dùng thủ đoạn dọa lão mà thôi.

Lâm Động lắc đầu, nói.

- Mau rời khỏi đây thôi! Giờ ngươi rất yếu, phải tìm nơi dưỡng thương!

Nham nói.

Lâm Động gật đầu, thu lại Viêm Thần Cổ Bài, tâm thần khẽ động, há miệng ra hút Phần Thiên Đỉnh trở lại cơ thể.

Xong xuôi hắn nhìn về hướng Đông Nam, trên mặt biển lúc này có một vết máu tươi mới, rõ ràng đó là dấu vết Tà Cốt lão nhân để lại khi chạy trốn.

- Ha ha, coi như lần này ngươi mau mắm. Đợi đến khi ta luyện chế được Phần Thiên Môn chắc chắn sẽ lấy được cái mạng già của nươi!

Lâm Động cười lạnh lẽo, sau đó dùng chút sức lực cuối cùng bay theo hướng ngược lại.

Sau khi Lâm Động rời đi, khu Hải vực này cũng trở lại yên tĩnh, có lẽ chẳng ai ngờ ở đây từng xảy ra một trận đại chiến kinh người.

Mà kết quả của nó cũng khiến người ta phải sững sờ.

o0o Võ Hội Đảo.

Cổ Mộng Kỳ đứng trong đình viện của Cổ gia, nhìn về hướng Lâm Động rời đi, ánh mắt không che giấu được sự lo lắng.

- Tà Cốt lão nhân vẫn chưa quay lại, chắc Lâm Động không có chuyện gì đâu!

Cổ Thạc ở đằng sau an ủi.

Cổ Mộng Kỳ nghe vậy cũng chỉ cười khổ. Trong người Lâm Động có Cốt ấn, chắc chắn sẽ bị Tà Cốt lão nhân truy sát, một khi lão đuổi kịp, với khoảng cách về thực lực lớn như vậy, kết quả thế nào không nói cũng biết… - Bảo hắn tạm thời ở lại Võ Hội Đảo mà hắn không chịu, lại làm bừa như vậy, rõ ràng là… tự tìm cái chết!

Cổ Mộng Kỳ cắn môi, không kềm được sự giận dữ.

Cổ Thạc thở dài, cũng vô cùng tiếc nuối. Một nhân tài như vậy lẽ nào lại bị hủy diệt trong tay Tà Cốt lão nhân?

Nếu tình cảnh này đến muộn ba năm, Cổ Thạc tin chắc Lâm Động đủ khả năng chống lại Tà Cốt lão nhân, nhưng bây giờ thì… hơi sớm quá!

- Hửm?

Cổ Thạc bỗng giật mình, vội ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa, trầm giọng nói:

- Tà Cốt lão nhân trở lại rồi!

Sắc mặt Cổ Mộng Kỳ hơi tái đi, hai bàn tay bất giác siết chặt.

Soạt!

Trên bầu trời từ phía xa, một tiếng gió rít vang lên, sau đó một đạo huyết quang bay tới, đồng thời là vô số những tiếng kêu đau đớn.

Tiếng kêu đó truyền khắp Võ Hội Đảo, lập tức thu hút sự chú ý của không ít cường giả, sau đó tất cả cùng kinh ngạc nhìn đạo huyết quang kia.

- Phụt!

Cuối cùng đạo huyết quang xuất hiện trên bầu trời của Võ Hội Đảo, khi huyết quang tan đi, một thân ảnh người bê bết vết máu, chỉ còn đúng một chân hiện ra.

- Đó là… Cả Võ Hội Đảo gần như đông cứng lại, thần kinh của tất cả đều như cứng đờ, bọn họ sững sờ nhìn huyết ảnh gần như không còn hình người kia.

- Tà Cốt lão nhân?

Cổ Mộng Kỳ và Cổ Thạc nhìn thấy thân ảnh đã mất hai tay, một chân kia một lúc lâu mới nhìn nhau, cả hai đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Tà Cốt lão nhân truy sát Lâm Động, lẽ nào thương thế này là do Lâm Động gây ra?

Cổ Thạc hít sâu một hơi, tay xoa xoa gương mặt như tê dại của mình, nhìn về hướng Tây Bắc, giờ đây ông ta đã hiểu tại sao Lâm Động lại chủ động rời khỏi Võ Hội Đảo… Xem ra từ đầu đến cuối bọn họ đã coi thường gã thanh niên rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 898

Huyết Ma Sa Tộc

Trên Hải vực mênh mông bất tận, từng đợt sóng rì rào, trên bầu trời thỉnh thoảng lại có những con chim khổng lồ bay qua, những tiếng kêu chói tai đã mang lại cho nơi đây vài phần sức sống.

Tại một nơi nào đó trong Hải vực, trên một hòn đảo hình thành từ nham thạch, một thân ảnh trẻ tuổi gầy gò đang chầm chậm bước ra. Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời màu lam nhạt, hai bàn tay siết chặt cảm nhận sức mạnh một lần nữa lại dồi dào, gương mặt hắn hiện lên một nụ cười.

Thân ảnh đó chính là Lâm Động mà mười ngày trước đã đấu một trận tử chiến với Tà Cốt lão nhân. Trận đại chiến hôm đó tuy cuối cùng đã đẩy lùi được Tà Cốt lão nhân nhưng Lâm Động cũng đã đạt đến cực hạn. Ngay sau đó hắn đã tìm ngay một nơi kín đáo để tu dưỡng, hồi phục thực lực. Mười ngày nay hắn cũng đã xóa bỏ hoàn toàn Cốt ấn trong người mình.

- Lão ta bị trọng thương như vậy, dù là Bán Bộ Tử Huyền thì cũng phải mất vài tháng mới hồi phục được!

Lâm Động nhìn về hướng Võ Hội Đảo, lẩm bẩm.

Thật ra hắn cũng không mơ tưởng sẽ giải quyết được hoàn toàn Tà Cốt lão nhân. Lão ta tu luyện đến mức độ đó, trong cơ thể có Sinh Khí, gần như ở trạng thái bất tử, dù bị mất tay chân thì cũng có thể mọc lại!

Trong mấy tháng Tà Cốt lão nhân dưỡng thương, Lâm Động không phải lo bị truy sát, chỉ cần trong thời gian này hắn tìm được Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch để luyện chế Phần Thiên Môn, đến lúc đó, có gặp phải Tà Cốt lão nhân cũng không

thê thảm thế này.

- Thiên Thương Vực!

Lâm Động tìm lại trong đầu những thông tin mình biết. Ở Loạn Ma Hải, Thiên Thương Vực cũng có thể coi là nơi khá đặc biệt. Đây là nơi giao giới giữa một vài Hải vực, vô cùng phức tạp. Do việc giao dịch rất phát triển ở Thiên Thương Vực nên nơi đây trở thành một trong những địa vực tập trung nhiều bảo vật nhất.

Ở Thiên Thương Vực cũng có rất nhiều thế lực chiếm đóng, mạnh nhất là Thiên Thương Các, đây là thế lực khá có danh tiếng ở Loạn Ma Hải. Có điều Thiên Thương Các chủ yếu mua bán tin tình báo, tổ chức bán đấu giá, tài lực vô cùng hùng hậu. Đương nhiên, ở nơi như Loạn Ma Hải này nếu không có đủ thực lực thì khó lòng bảo toàn. Vì thế, Thiên Thương Vực có thể được như bây giờ chắc chắn là cũng có bản lĩnh của mình.

- Có thể đến Đấu giá hội đó xem sao. Khả năng tình báo của Thiên Thương Các rất tốt, chưa biết chừng còn lấy được tin về Tiểu điêu, Tiểu Viêm… Lâm Động nghĩ, ngoài ra hắn cũng muốn biết về hải đồ của những vùng Hải vực chưa biết đến, dù thế nào hắn cũng sẽ không từ bỏ việc tìm tấm Tổ Phù thứ hai. Vì hắn đã hứa với Đại Hoang Vu Bi trong ba năm phải trở về Đông Huyền Vực và tiêu diệt Dị ma cấp Vương đang bị trấn áp dưới đó. Hơn nữa hắn cũng phải quay về giải quyết một số ân oán nữa. Tình cảnh hôm đó ba huynh đệ bị ép đến bước đường phải rời khỏi Đông Huyền Vực vẫn còn như hiển hiện trước mắt… - Nguyên Môn!

Lâm Động mím môi, ánh mắt lóe hàn quang. Có những món nợ chắc chắn có kẻ phải trả, chỉ là chưa đến lúc mà thôi!

Lâm Động tin chắc, khi trở lại Đông Huyền Vực, những món nợ này sẽ được giải quyết!

- Lên đường thôi!

Lâm Động tạm gác lại những suy nghĩ đó, sau đó biến thành quang ảnh bay đi, chớp mắt đã biến mất nơi chân trời.

Giữa Hải vực Thiên Phong và Thiên Thương Vực là một khoảng cách không nhỏ, vì thế không thể vài ngày là tới được, nhưng may là Lâm Động cũng không vội, vẫn còn một tháng nữa mới tới Đấu giá hội, đến sớm quá cũng chẳng được gì.

Hơn nữa, dùng nguyên lực để bay vượt biển cũng là cách luyện tập tốt để khống chế nguyên lực trong cơ thể. Trong mấy ngày đầu, cứ khoảng nửa ngày là Lâm Động phải tìm chỗ nghỉ ngơi, nhưng đến ngày thứ mười, hắn đã hoàn toàn khống chế được sự tiêu hao nguyên lực và dùng nó ở nơi cần nhất.

Sau khi quen rồi, tốc độ của Lâm Động đã nhanh hơn trước rất nhiều. Lúc này hắn đã chính thức là cường giả Sinh Huyền Cảnh, nguyên lực cũng hùng hồn hơn trước rất nhiều, cộng với Thôn Phệ Tổ Phù hấp thụ nguyên lực thiên địa để bổ sung, vì thế hắn vẫn duy trì được một lượng nguyên lực dồi dào, đủ để ứng phó với nguy cơ bất ngờ.

Trong thời gian này, Lâm Động cũng gặp không ít thương thuyền, thỉnh thoảng cũng đáp xuống tìm hiểu một vài thông tin, nhưng phần lớn thời gian vẫn là đi một mình.

Dần dần Lâm Động đã ngày một gần với Thiên Thương Vực.

Vút!

Một đạo thanh quang bay qua bầu trời, âm thanh trầm đục vang lên khiến mặt biển tĩnh lặng bên dưới cũng phải gợn lên từng đợt sóng trào.

Đến lúc này, hắn đã bay trên biển được hơn hai chục ngày rồi. Thời gian này hắn cũng đã trải qua không ít thiên tai, lần lên đường này cũng khá thú vị.

- Với tốc độ này, chắc một tuần nữa là đến Thiên Thương Vực!

Lâm Động nheo mắt nhìn về phía xa, lần này đi cũng khá thuận lợi, ít nhất thì những loại thiên tai khiến nhiều người nghe thôi cũng thất sắc không xảy ra với hắn.

- Lâm Động, khu vực này có không ít khí tức cường hãn!

Nham bỗng nhiên lên tiếng.

- Ồ? Hải tặc sao?

Lâm Động cũng không ngạc nhiên, trong Loạn Ma Hải có hải tặc là bình thường, Lâm Động cũng đã gặp qua mấy lần.

- Hướng Tây Nam, ngươi tự nhìn đi!

Nham đáp lại.

Lâm Động gật đầu, nhìn về phía xa, sau đó hắn thấy xuất hiện tới hàng trăm thân ảnh, ai nấy cũng rất tráng kiện, mà bọn họ lại đang đứng trên những con Sa Ngư đỏ chót.

Lâm Động kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó. Đến khi bọn họ lại gần hơn, hắn mới nhận ra những người kia đều để trần nửa trên người, bề mặt da bọn họ mơ hồ ẩn hiện vảy cá, ánh mắt bọn họ còn có ánh máu đỏ sẫm, trước ngực còn có một hình hoa văn Sa Ngư.

- Là Huyết Ma Sa Tộc trong Hải Yêu Tộc?

Hiện giờ Lâm Động cũng đã hiểu được vài điều về Loạn Ma Hải, thế lực mạnh nhất ở Loạn Ma Hải không phải là nhân loại hay Yêu thú, mà là Hải Yêu Tộc. Bản thân Hải Yêu Tộc cũng rất cường đại, trong đó có vô số chủng tộc, mà Huyết Ma Sa Tộc lại khá nổi danh về sự hung tàn, khát máu. Nghe nói từng có không ít tông phái nhân loại đã bị Huyết Ma Sa Tộc tiêu diệt toàn bộ!

- Người của Huyết Ma Sa Tộc đến đây làm gì?

Lâm Động nhíu mày giảm dần tốc độ. Lúc này người của Huyết Ma Sa Tộc cũng phát hiện ra hắn, lập tức vô số ánh mắt đổ dồn về phía hắn.

- Huyết Ma Sa Tộc bọn ta chấp hành nhiệm vụ ở đây, người không có nhiệm vụ mau cút đi!

Sóng biển cuộn lên, một con Sa Ngư rất lớn lao ra, trên lưng nó là một nam tử cầm tam xoa kích màu đỏ rực, sắc mặt tối tăm, nhìn Lâm Động quát lớn.

- Sinh Huyền Cảnh Đại thành!

Lâm Động nheo mắt, từ khí tức tỏa ra, có lẽ người này là Sinh Huyền Cảnh Đại thành, mà những thành viên phía sau thực lực cũng không tệ, chỉ tính những người đạt đến Sinh Huyền Cảnh cũng có đến mười người.

Lâm Động hơi khó hiểu, ở nơi này lại xuất hiện đội ngũ Huyết Ma Sa Tộc quy mô thế này, không thể không khiến người ta thấy lạ.

Nhưng dù thế Lâm Động cũng không ở lại lâu, hắn nhìn một cái rồi bay theo hướng khác.

- Hạ Thống lĩnh, một nhân loại Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành giết đi là xong, việc gì phải nhiều lời với hắn?

Khi Lâm Động đi xa, một nam tử mặt nhọn nhếch mép nói.

- Hoàn thành nhiệm vụ trước, không được gây chuyện!

Người được gọi là Hạ Thống lĩnh chau mày quát.

- Tất cả tản ra, hãy tìm cho kỹ, nàng ta bị Trưởng lão đánh trọng thương, chúng ta bắt buộc phải bắt được nàng ta, để nàng ta chạy mất thì Huyết Ma Sa Tộc chúng ta rắc rối lớn đấy.

- Rõ!

Nghe nói thế, những người kia đồng thời hô lớn, sau đó tất cả tỏa ra tìm kiếm ở vùng Hải vực này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 899

Nữ Đồng Thần Bí

Trời dần về tối, vầng trăng treo trên bầu trời, ánh sáng lành lạnh chiếu xuống khiến mặt biển lấp lánh tựa bề mặt vảy cá, vô cùng đẹp đẽ.

Trên một hòn đảo nhỏ ở nơi nào đó trong Hải vực, một đống lửa đang bập bùng cháy, Lâm Động ngồi đả tọa bên cạnh, trên ngọn lửa là cành cây xuyên qua những con cá nướng, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.

- Những kẻ sáng nay có lẽ là tiểu đội tinh nhuệ của Huyết Ma Sa Tộc… không biết bọn chúng đang tìm cái gì ở đây?

Lâm Động nhắm hờ mắt, nhớ lại việc sáng nay. Danh tiếng của Huyết Ma Sa Tộc ở Loạn Ma Hải không tốt chút nào. Không ít người nghe về sự hiếu sát của bọn chúng mà lạnh gáy, rất nhiều vụ tàn sát ở Loạn Ma Hải mấy năm nay đều có liên quan đến Huyết Ma Sa Tộc.

- Thôi, mặc kệ bọn chúng tìm gì, chẳng liên quan đến ta!

Lâm Động lắc đầu, giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng đến Thiên Thương Vực. Bọn Huyết Ma Sa Tộc không dễ gây đến, hắn cũng chẳng muốn gây sự, cũng không có hứng thú với mục đích của bọn chúng đến đây.

Nghĩ thế, Lâm Động liền lấy cá ra khỏi lửa định ăn, nhưng bỗng có tiếng nuốt nước bọt phát ra từ cách đó không xa.

- Ai?

Lâm Động hơi giật mình, ngẩng đầu lên cảnh giác, sau đó hắn hơi khựng

người vì nhìn thấy trên ngọn cây cách đó không xa có một nữ đồng mặc thanh y, đôi mắt to đen láy đang nhìn chăm chăm vào con cá nướng trên tay hắn.

Nữ đồng này có vẻ còn rất nhỏ, nhưng rất đáng yêu, ngũ quan tinh xảo như búp bê sứ vậy, trên đầu buộc hai bím tóc tinh nghịch.

Những tiểu nữ hài thế này, nếu nữ nhân nhìn thấy thì chắc chắn sẽ không kềm được mà ôm vào lòng. Nhưng Lâm Động thì đương nhiên không nghĩ vậy, ngược lại ánh mắt đầy cảnh giác, tiểu nữ hài này xuất hiện quá bất ngờ, đến hắn cũng không biết làm thế nào mà cô bé lại đến gần hắn được như vậy.

Lâm Động và nữ đồng thanh y nhìn nhau, cô bé nhìn hắn rồi không kềm được nhìn sang con cá nướng, miệng lại nuốt một ngụm nước bọt.

Lâm Động thấy thế không khỏi thấy buồn cười, sự cảnh giác thu về bớt, sau đó quơ quơ con cá:

- Muốn ăn không?

- Ừm!

Nữ đồng thanh y gật đầu không chút do dự, nhanh chóng tiến lại gần ngọn lửa mở to mắt nhìn Lâm Động.

Lâm Động cười thầm, sau đó đưa con cá ra:

- Không sợ có độc thì ăn đi!

- Muội không sợ!

Nữ đồng thanh y đáp nhanh, giọng cô bé thanh tựa ngọc rơi lên đĩa bạc, tuy còn non nớt nhưng hiển nhiên khi lớn lên sẽ mê hoặc không ít nam nhân.

Nói rồi cô bé nhận lấy con cá lập tức ăn ngấu nghiến.

Lâm Động cười khẽ, sau đó lấy ra một con cá khác đã chuẩn bị từ trước. Ánh mắt quét qua người nữ đồng, sau đó hắn nheo mắt lại, trên cánh tay cô bé có một vết thương rất chướng mắt, trên vết thương có máu khô đọng lại.

- Muội bị thương à?

Lâm Động vừa nướng cá vừa tiện miệng hỏi.

- Ừm, do một tên đáng ghét gây ra!

Nữ đồng gật đầu nói.

Lâm Động ồ lên một tiếng nhưng cũng không hỏi gì thêm. Một lát sau, hắn lại đưa cá ra, nữ đồng cũng không khách sáo, nhận lấy rồi ăn ngấu nghiến bất chấp hình tượng.

Dạ dày nữ đồng này cũng thật đáng kinh ngạc, Lâm Động đưa liên tiếp hơn hai chục con cá lớn cô bé mới ngừng ăn, vỗ bụng nhìn Lâm Động cười:

- Cảm ơn đại ca ca!

Khóe miệng cô bé lúc này đầy mỡ, nhưng nụ cười vô cùng ngọt ngào khiến Lâm Động thầm cảm thán, nếu là một nữ nhân thì đã đầu hàng trước nụ cười kia rồi.

- Muội tên gì?

Lâm Động đập đập tay, cười hỏi.

- Mộ Linh San!

Nữ đồng thanh y vân vê bím tóc, sau đó nhìn Lâm Động:

- Còn đại ca ca?

- Lâm Động!

Lâm Động mỉm cười.

- Cái tên bình thường thật!

Mộ Linh San cười hi hi nói, nghiêng đầu hỏi:

- Thật ra muội không phải bị cá nướng hấp dẫn đâu, chỉ là khi nhìn thấy đại ca ca thì muội không kềm được mà đi theo!

- Muội theo ta? Từ khi nào?

Lâm Động giật mình.

- Là khi huynh gặp mấy tên kia ấy, từ lúc đó là muội đã đi theo huynh!

Mộ Linh San nói.

Lâm Động giật mình, hắn bị theo dõi cả ngày trời mà không có chút cảm giác nào? Tiểu nữ hài này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

- Tại sao muội lại theo ta?

Lâm Động hơi nhíu mày, hỏi.

- Không biết!

Câu trả lời của Mộ Linh San khiến khóe miệng Lâm Động giật một cái. Cô bé lắc đầu khiến hai bím tóc cũng chuyển động theo:

- Dù sao cũng là đi theo… chẳng biết tại sao, chỉ là muội cảm thấy ca ca sẽ không làm hại muội!

Lâm Động chau mày, mọi việc đúng là quỷ dị, tại sao Mộ Linh San lại tin một người chưa từng gặp mặt sẽ không làm hại mình?

- Đại ca ca, muội bị thương, phải nghỉ ngơi trước đây!

Mộ Linh San mặc kệ Lâm Động đang nghĩ gì, cười hi hi nói một câu rồi nằm cuộn trong như con mèo con trên hòn đá mà ngủ.

Dưới ánh lửa chập chờn, sắc mặt Lâm Động sáng tối bất định, hắn nhìn Mộ Linh San đã ngủ say, tiểu cô nương lai lịch thần bí này lại ngủ không hề đề phòng gì bên cạnh hắn?

- Hử?

Lâm Động bỗng phát hiện trên người Mộ Linh San phát ra thứ ánh sáng xanh sẫm bao quanh người cô bé. Khi thứ ánh sáng đó xuất hiện, vết thương trên cánh tay cô bé lành lại với tốc độ nhìn thấy được bằng mắt thường!

- Cái này… Lâm Động thầm kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng đặc biệt phát ra từ thanh quang.

- Bất Tử Diễn Thiên Pháp!

Tiếng kêu kinh ngạc của Nham vang lên.

- Bất Tử Diễn Thiên Pháp? Đó là cái gì?

Lâm Động khựng lại hỏi.

- Tiểu cô nương này lẽ nào thuộc Bất Tử Thánh Kình Tộc? Có pháp thuật độc hữu của gia tộc đó sao?

Nham lẩm bẩm.

- Bất Tử Thánh Kình Tộc?

Nghe thấy cái tên này, đồng tử Lâm Động co lại, tuy hắn không rõ lắm về Hải Yêu Tộc nhưng hắn cũng biết Bất Tử Thánh Kình Tộc là chủng tộc rất khủng bố trong số các Hải Yêu Tộc.

- Cũng không đúng, thể chất của tiểu cô nương này không giống Bất Tử Thánh Kình Tộc thuần túy… Nhưng sao lại biết Bất Tử Diễn Thiên Pháp chứ? Thể chất này đến ta cũng không nhìn rõ được!

Giọng nói của Nham có chút nghi ngờ, điều này khiến Lâm Động không khỏi chép miệng. Mộ Linh San này rốt cuộc có lai lịch thế nào mà khiến Nham cũng không nhìn rõ được?

- Tại sao cô bé lại nói không tự chủ được đến gần ta? Lẽ nào là nói dối?

Lâm Động hỏi.

- Không giống, tâm hồn tiểu cô nương này rất trong sáng, hiển nhiên là nói thật. Còn vì tại sao đến gần ngươi thì có lẽ vì ngươi có thứ gì đó hấp dẫn cô bé!

Nham trầm ngâm.

- Đúng là quỷ dị!

Lâm Động chau mày, hắn nhìn Mộ Linh San không hề đề phòng mình, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu bất lực. Dù thế nào thì ngày mai hắn cũng phải rời khỏi đây một mình, việc không rõ họa hay phúc này, hắn không muốn dính vào.

Nghĩ vậy, Lâm Động dần nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái tu luyện.

o0o Một đêm yên tĩnh trôi qua, đến sáng hôm sau, cuối cùng Mộ Linh San cũng tỉnh dậy, đôi mắt đen láy lại tràn đầy linh động.

Lâm Động cũng mở mắt, nhìn Mộ Linh San, cười nói:

- Muội ngủ ngon không?

- Ừm!

Mộ Linh San cười hì hì gật đầu, nhìn vết thương đã lành trên cánh tay, chép

miệng rồi quay sang Lâm Động:

- Đại ca ca, cảm ơn cá nướng của huynh, muội đi trước đây!

Vừa dứt lời thì thân thể nhỏ bé của Mộ Linh San đã bay lên ngọn cây cao, sau đó lưỡng lự một chút, cầm bím tóc nói:

- Đại ca ca, đừng đi theo hướng của muội!

- Hửm?

Lâm Động khựng người, định nói gì đó thì Mộ Linh San đã cười lanh lảnh, sau đó biến thành một đạo quang ảnh nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Lâm Động.

Lâm Động nhìn về hướng đó, cuối cùng cười khổ, rốt cuộc là thế nào vậy?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 900

Mộ Linh San

Lâm Động không đi ngược lại với hướng Mộ Linh San vừa đi nhưng Lâm Động cũng không đi cùng hướng với cô bé. Hắn vẫn chỉ đi theo con đường được đánh dấu trên bản đồ để đến Thiên Thương Vực.

Hắn không cố tình trốn tránh hay chờ đón cái gì, vì thế khi hắn bay trên biển được khoảng một tiếng thì cảm nhận được hướng bên trái truyền tới một luồng năng lượng cuồng bạo, vẻ mặt rõ ràng có sự bất lực.

Trong luồng năng lượng đó mang theo sát khí rất nặng, rõ ràng những kẻ đó có lẽ là tiểu đội của Huyết Ma Sa Tộc mà hắn gặp hôm qua.

Trong đó lại có một đạo khí tức khá quen thuộc, điều này khiến nét mặt Lâm Động thay đổi.

Lâm Động đứng trên không, ánh mắt phức tạp nhìn về phía xa, trên mặt biển phía đó dường như có những trận sóng cuộn trào, thỉnh thoảng có âm thanh động trời, hiển nhiên ở đó đang diễn ra một trận kịch chiến.

- Muốn đến đó xem không? Ta rất có hứng thú với tiểu cô nương đó!

Tiếng của Nham vang lên, Lâm Động nghĩ chắc Nham hứng thú vì không rõ thể chất đặc biệt của Mộ Linh San.

- Ngươi cũng bảo tiểu cô nương đó không đơn giản. Tuy Huyết Ma Sa Tộc rất khó đối phó, nhưng chắc cô bé cũng thoát thân được!

Lâm Động trầm ngâm rồi lắc đầu. Huyết Ma Sa Tộc không dễ gây vào, bọn

chúng còn phiền phức hơn Tà Cốt lão nhân, mà Lâm Động lại không muốn dính vào những rắc rối đó. Dù sao hắn và Mộ Linh San cũng chỉ gặp mặt một lần.

Uỳnh uỳnh!

Lâm Động vừa dứt lời thì từ phía xa tỏa ra một luồng năng lượng cuồng bạo, ngọn sóng cao hàng trăm trượng cuộn lên rồi đổ ập xuống.

Lâm Động nhìn về hướng đó, môi mím lại, cuối cùng ánh mắt hiện vẻ bất lực:

- Đi xem sao! Nếu cần thì ra tay giúp cô bế!

Lâm Động cũng không biết tại sao hắn lại chọn cách giúp đỡ, có thể vì hắn không muốn nhìn thấy một tiểu cô nương đáng yêu thế lại chết trong tay Huyết Ma Sa Tộc, hoặc có thể vì một loại cảm ứng kỳ lạ mà ngay cả hắn cũng không thể nói rõ được.

Thứ cảm ứng này tuy vô cùng mơ hồ nhưng quả thật Lâm Động cảm nhận được, thứ đó dường như được bắt nguồn từ Thôn Phệ Tổ Phù trong cơ thể hắn!

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh, thứ cảm ứng đó đến hắn cũng không thể chắc chắn có thật hay không. Nhưng nếu thật, lẽ nào Mộ Linh San lại có quan hệ gì với Thôn Phệ Tổ Phù sao?

Lâm Động lắc lắc đầu vứt hết suy nghĩ phức tạp đi. Nguyên lực hùng hồn bao bọc quanh cơ thể, sau đó hắn lao tùm một cái xuống biển nhanh chóng tiến về hướng tỏa ra năng lượng kia.

o0o Trên Hải vực trống trải, hàng trăm con Sa Ngư đỏ rực vây lại thành một vòng vây, bên trên mỗi con là một gã Huyết Ma Sa Tộc cao lớn.

Lúc này ánh mắt bọn chúng đều đầy sát khí khóa chặt nơi trung tâm vòng vây. Ở đó là tiểu cô nương mặc thanh y với hai bím tóc đang đứng trên không. Đôi mắt linh động đen láy của cô bé cũng nhìn bọn người xung quanh đầy phẫn

nộ.

- Hà hà, Tiểu Công chúa Bất Tử Thánh Kình, ta thấy ngươi nên ngoan ngoãn theo bọn ta đi. Ngươi nên biết bọn ta không biết thương hoa tiếc ngọc gì đâu!

Ở giữa vòng vây có một đầu Sa Ngư rất lớn, trên đó là nam tử hung hãn được gọi là Hạ Thống lĩnh. Lúc này hắn đang nheo mắt cười, nhìn Mộ Linh San nói.

- Bọn Sa Ngư khốn kiếp các ngươi, biết thân phận của ta mà vẫn dám động thủ với ta?

Rõ ràng Mộ Linh San vô cùng giận dữ, nhưng lời nói đó chẳng có chút sức uy hiếp gì.

- Nhiệm vụ lần này của bọn ta vô cùng cơ mật, không một ai biết, hơn nữa ngươi cũng là lén trốn ra ngoài. Loạn Ma Hải này rối loạn như vậy, ngươi gặp phải bất trắc cũng là chuyện bình thường, sẽ chẳng ai nghi ngờ Huyết Ma Sa Tộc bọn ta cả!

Hạ Thống lĩnh nhếch mép cười, răng hắn rất nhọn, dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu một thứ hàn quang lạnh lẽo.

- Dựa vào các ngươi mà cũng đòi bắt ta?

Đôi mắt to của Mộ Linh San đảo quanh không ngừng nhìn xung quanh.

- Hà hà, ta biết ngươi là thiên tài nghìn năm có một của Bất Tử Thánh Kình Tộc, mới tuổi này đã tu luyện được Bất Tử Diễn Thiên Pháp, nhưng dù sao ngươi vẫn còn quá nhỏ, hơn nữa đã bị Trưởng lão của bọn ta đích thân phong ấn, hiện giờ ngươi có được mấy khả năng phản kháng chứ?

Hạ Thống lĩnh cười lạnh lùng.

- Hừ, vậy thì các ngươi cứ thử xem!

Mộ Linh San bỗng nhiên lao tới, lam quang trên tay lấp lánh, sau đó đập xuống mặt biển:

- Kình Đào Mạch Ba!

Bùm!

Lam quang lan tỏa từ bàn tay Mộ Linh San, sau đó mặt biển bùng nổ, ngọn sóng cao hàng trăm trượng quanh người Mộ Linh San cuộn lên, thanh quang tỏa ra thứ sức mạnh kinh người.

Rầm!

Ngọn sóng đem theo sức mạnh kỳ lạ ập ra xung quanh, một vài cường giả của Huyết Ma Sa Tộc không kịp trở tay bị chấn động bay đi.

- Không được để nó chạy mất, nếu không hậu quả tự chịu!

Ánh mắt Hạ Thống lĩnh đỏ ngầu, sát khí bùng phát, hắn tung quyền, kình lực cuồng bạo đánh tan ngọn sóng khổng lồ, sau đó quét mắt hét lên.

- Rõ!

Cường giả Huyết Ma Sa Tộc cùng đáp lời, sau đó điều khiển Sa Ngư xông tới, tay cầm tam xoa kích sắc nhọn, biến thành vô số quang ảnh tấn công Mộ Linh San.

- Vạn Kình Chưởng!

Mộ Linh San giẫm lên ngọn sóng bay lên, thân hình nhỏ bé linh động chuyển động trên không, tung một chưởng ra, lam quang biến thành một con cá kình khổng lồ to mấy trăm trượng lao ra khiến mấy chục cường giả Huyết Ma Sa Tộc bị đánh lật.

Một chưởng đánh ra được một lỗ hổng, Mộ Linh San nhanh chóng bay về

phía đó định chạy di, nhưng thân hình to lớn của Hạ Thống lĩnh đã xuất hiện trước mặt, kình phong mạnh mẽ công kích thẳng tới cổ họng Mộ Linh San.

- Cút ra!

Mộ Linh San gặp phải nhiều tầng ngăn cản, đôi mắt đen láy hiện lên sự phẫn nộ, sau đó bàn tay có lam quang lóe lên, một tấm lá chắn màu đen che được toàn bộ thân thể xuất hiện. Tấm lá chắn này rất dày và chắc chắn, đen tuyền một màu, bên trên có rất nhiều hoa văn ảo diệu, khi nó xuất hiện một thứ năng lượng đặc biệt tỏa ra khiến cả không gian như rung chuyển.

- Sinh Tử Quan Cái?

Hạ Thống lĩnh nhìn thấy tấm lá chắn trong tay Mộ Linh San thì đồng tử co nhỏ lại, không kìm được kêu lên:

- Ngươi trộm cả Thánh vật của Bất Tử Thánh Kình Tộc?

- Liên quan quái gì đến ngươi?

Mộ Linh San không hề khách khí chửi lại, sau đó tấm lá chắn trên tay đập về phía Hạ Thống lĩnh.

Chỉ thấy hắc khí bùng phát, không ngờ hắc khí lại mang theo thứ Tử Khí chỉ cường giả Tử Huyền Cảnh mới có.

Nhưng khi hắc khí sắp bùng nổ thì thân thể Mộ Linh San cứng lại, một đạo huyết quang lan ra nơi ngực, chỗ huyết quang này mơ hồ có hình Sa Ngư.

Trước sự công kích của huyết quang, lam quang quanh cô bé lập tức bất ổn, thậm chí thân thể cũng loạng choạng.

- Hắc hắc, tuy ngươi có Sinh Tử Quan Cái, nhưng đã trúng phong ấn, với sức mạnh hiện giờ, muốn dùng nó thì chỉ tự chịu khổ mà thôi!

Hạ Thống lĩnh thấy thế, lập tức cười hung hăng, sau đó tung một chưởng, kình phong nhanh như chớp đánh lên Mộ Linh San.

- Hự!

Kình phong oanh kích lên người Mộ Linh San, cô bé lập tức bay ngược ra sau, hự lên một tiếng, sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Bọn Sa Ngư thối các ngươi đáng chết bằng hết!

Mộ Linh San nghiến răng, hiển nhiên gần đây đã chịu không ít thiệt thòi.

- Ha ha, không ngờ lại có thêm thu hoạch bất ngờ. Tuy trong tay ngươi chỉ là cái nắp của Sinh Tử Quan nhưng vẫn là Linh bảo Thuần Nguyên, có điều sau này nó thuộc về Huyết Ma Sa Tộc chúng ta rồi!

Hạ Thống lĩnh ngửa lên trời cười lớn, sau đó bỗng bay tới, cây kích trong tay xé tan không khí đâm thẳng tới Mộ Linh San.

Mộ Linh San nhìn huyết quang đang ngày một gần người, vẻ mặt càng thêm tái nhợt.

Rầm!

Nhưng khi Mộ Linh San chuẩn bị gắng gượng dùng Sinh Tử Quan Cái thì mặt biển phía dưới bỗng bùng nổ, cột nước bắt lên, một đạo hồng quang bay ra rồi biến thành một chiếc đỉnh khổng lồ, miệng đỉnh phình to hút Mộ Linh San vào trong.

Keng!

Khi cự đỉnh hút Mộ Linh San vào trong thì cây kích đỏ rực đâm tới, âm thanh kim loại vang lên, năng lượng cuồng bạo lan tỏa gây nên những đợt sóng lớn.

- Ai?

Biến cố bất ngờ khiến sắc mặt Hạ Thống lĩnh thay đổi, quát lên.

Vút!

Không một ai đáp lại, cự đỉnh hút Mộ Linh San vào rồi biến thành hồng quang bay về phía chân trời.

- Đuổi theo cho ta!

Hạ Thống lĩnh lập tức quát lên, thân hình bay đi trước tiến, theo sau hắn là hàng trăm con Sa Ngư khác.

Sự tĩnh lặng trên mặt biển chính thức bị phá vỡ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 901

Cứu Người

Vút!

Trên mặt biển tĩnh lặng bỗng nhiên vang lên một âm thanh xé gió, một đạo hồng quang từ xa bay tới với tốc độ kinh người. Trước tốc độ đó, mặt biển phía dưới cũng bị ép thành những rãnh nước rõ rệt!

Ầm ầm!

Sau khi đạo hồng quang bay qua, phía sau đột nhiên có âm thanh kinh thiên động địa nổ vang, sau đó hàng trăm đạo huyết quang xuất hiện, vô vàn đầu Sa Ngư lao tới điên cuồng, đuổi theo đạo hồng quang phía trước.

Cuộc rượt đuổi khiến vùng biển yên tĩnh này cũng trở nên náo nhiệt.

- Bắt lấy bọn chúng!

Sắc mặt của tên Hạ Thống lĩnh tối tăm nhìn về hướng hồng quang bay đi, ánh mắt đầy sự bạo nộ gầm lên.

Nhiệm vụ lần này của bọn chúng khá quan trọng, nếu lần này lại để Mộ Linh San chạy thoát và trở về được Bất Tử Thánh Kình Tộc, chắc chắn sẽ gây nên sóng gió không nhỏ. Mà đối mặt với nộ hỏa của Bất Tử Thánh Kình Tộc, dù là Huyết Ma Sa Tộc cũng phải vô cùng đau đầu!

Vì thế, bất luận thế nào cũng không thể để bọn chúng trốn thoát được!

Nghĩ vậy, hàn ý trong mắt Hạ Thống lĩnh càng thêm nồng đậm. Hắn dậm

mạnh chân xuống đầu Sa Ngư bên dưới, một đạo huyết quang từ trên người hắn lập tức chui vào cơ thể đầu Sa Ngư, hai mắt đầu Sa Ngư lập tức đỏ ngầu, tốc độ tăng lên đột ngột, biến thành một đạo huyết tiễn đuổi theo luồng hồng quang.

- Tản ra vây bọn chúng lại!

Trong khi đuổi theo, Hạ Thống lĩnh lại quát lên, những người trong Huyết Ma Sa Tộc đã được huấn luyện kỹ càng, lập tức tản ra theo trình tự, tạo nên trận hình bán nguyệt đuổi theo luồng hồng quang.

Ầm ầm!

Biến trận phía sau cũng thu hút sự chú ý của luồng hồng quang, bên trong chiếc đỉnh chợt phát ra tiếng kêu nhàn nhạt, sau đó chiếc đỉnh bỗng nhiên dừng lại, rơi thẳng xuống mặt biển.

- Đồ ngu xuẩn, định đọ tốc độ dưới nước với Huyết Ma Sa Tộc ta sao?

Hạ Thống lĩnh thấy vậy, ánh mắt lạnh băng, đầu Sa Ngư dưới chân lập tức chìm xuống nước. Ngay sau đó, bọn chúng lập tức lao vút đi với tốc độ kinh người.

- Thật khó đối phó!

Chiếc đỉnh đỏ rực nhanh chóng xuyên qua lòng biển, kẻ bên trong đỉnh cảm nhận được sự truy sát khủng bố ở phía sau, không khỏi chửi thầm một câu, sau đó ánh sáng đỏ bùng phát, chiếc đỉnh nhất thời tăng tốc thêm chút nữa.

- Lâm Động, đáy biển phía trước có địa hình phức tạp, có thể ẩn nấp được!

Lâm Động đang chuyên tâm điều khiển Phần Thiên Đỉnh, trong đầu bỗng nhiên vang lên thanh âm của Nham. Nghe vậy hắn cũng giật mình, đám Huyết Ma Sa Tộc phía sau quá khó để thoát khỏi bọn chúng, cứ đuổi bắt thế này sớm muộn gì cũng bị bắt!

Di chuyển thêm một lúc nữa, dưới đáy biển quả nhiên xuất hiện vô số quần thể đá, chiếc đỉnh không ngừng rẽ ngang rẽ dọc, sau đó tại một góc chết trong tầm nhìn, Phần Thiên Đỉnh bỗng nhanh chóng co rút lại, cuối cùng to cỡ nắm tay, sau đó chui vào trong một tảng đá khổng lồ!

Soạt soạt!

Ngay sau đó, đám Sa Ngư phía sau lao tới, sau đó nhanh chóng đi về phía xa. Nhưng không lâu sau, lại có một nhóm Sa Ngư quay lại, dẫn đầu chính là tên Hạ Thống lĩnh kia. Vẻ mặt bọn chúng vô cùng khó coi, rõ ràng đã phát hiện mình mất dấu mục tiêu.

- Mau lục soát hết khu vực này! Chắc chắn bọn chúng vẫn còn trốn ở đâu đây!

Hạ Thống lĩnh gầm lên, đám cường giả Huyết Ma Sa Tộc khác vội vàng đáp lời, sau đó lực lượng phân nhỏ ra, bắt đầu tìm kiếm ở nơi đáy biển phức tạp này.

Khi bọn chúng đang tìm kiếm thì sâu trong một ngọn núi đá to, ánh sáng của chiếc đỉnh cũng dần dần thu lại, cuối cùng biến thành một viên nham thạch màu đỏ, mọi luồng năng lượng nhất thời biến mất!

- Mong là không bị phát hiện!

Khi mọi luồng năng lượng biến mất, bên trong không gian của chiếc đỉnh, Lâm Động vỗ vỗ tay lẩm bẩm nói. Số lượng của bọn Huyết Ma Sa Tộc kia không hề ít, không chỉ có một gã cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành mà còn gần mười gã cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành. Trận hình này dù là Lâm Động cũng rất khó đối phó!

- Đại ca ca, cảm ơn huynh đã cứu muội!

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng cười hi hi của tiểu nữ hài kia. Hắn ngoảnh lại thì thấy Mộ Linh San đang ngồi khoanh chân trên tấm lá chắn màu đen khổng

lồ, hình ảnh đó nhìn khá kỳ quái.

Lâm Động nhìn một lúc, hắn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh khủng bố phát ra từ thứ Mộ Linh San đang ngồi lên, hiển nhiên đó là một món Linh bảo Thuần Nguyên cực kỳ mạnh mẽ!

- Đó có lẽ là nắp của Sinh Tử Quan!

Nham đột nhiên lên tiếng.

- Sinh Tử Quan? Nắp?

Lâm Động ngây người, hiển nhiên hắn chưa từng nghe qua thứ này bao giờ.

- Là một món bảo bối vô cùng lợi hại! Cũng được để lại từ thời Viễn Cổ. Ở thời kỳ đó, thứ ấy có thể xem như là bảo vật hàng đầu trong các món kỳ bảo trong thiên địa. Nhưng trong tay cô bé đó chỉ là cái nắp của nó. Dù vậy cũng đã có thể dùng Tử Khí để tấn công, nó tương đương với thủ đoạn của một cường giả Tử Huyền Cảnh!

Nham nhàn nhạt nói.

- Bảo bối lợi hại như vậy sao?

Lâm Động giật mình, không ngờ chỉ một cái nắp quan tài thôi mà đã lợi hại như vậy rồi. Nhưng cứ nghĩ đến một tiểu nữ hài nhỏ bé vác cái nắp quan tài khổng lồ đi đánh người, Lâm Động lại thấy buồn cười và thú vị.

Lâm Động thầm kinh ngạc, sau đó nhìn Mộ Linh San, cười hỏi:

- Muội không sao chứ?

Mộ Linh San gật đầu, gương mặt cô bé lúc này cũng đã hồng hào trở lại. Lâm Động thấy thế cũng phải chép miệng. Khả năng hồi phục của cô bé này còn khủng khiếp hơn cả Thanh Thiên Hóa Long Quyết của mình a!

- Bọn Sa Ngư thối tha đáng ghét đó! Nếu không phải muội bị trúng phong ấn của Trưởng lão của bọn chúng thì hôm nay bọn chúng đừng hòng chạy thoát!

Mộ Linh San hậm hực nói.

Khóe mắt Lâm Động giật giật, đúng là hắn cảm nhận được bên trong thân thể Mộ Linh San có một luồng năng lượng vô cùng to lớn, nhưng dường như bị thứ đó đã áp chế lại rồi.

Vì thế khi cô bé nói vậy, Lâm Động cũng tin tưởng, điều này khiến hắn cảm thấy khá xấu hổ. Vốn tưởng rằng mình tu luyện đã giỏi lắm rồi, không ngờ so với Mộ Linh San vẫn chưa là gì cả!

- Muội là người của Bất Tử Thánh Kình Tộc à?

Lâm Động nhìn Mộ Linh San, hỏi.

Mộ Linh San gật đầu.

- Bao giờ bọn người kia đi thì muội trở về đi! Phong ấn trên người muội có lẽ trưởng bối trong tộc sẽ giải quyết dễ dàng. Hơn nữa muội ở bên ngoài một mình cũng rất nguy hiểm!

Lâm Động cười nói.

- Khó khăn lắm mới trốn đi được, muội không về đâu!

Mộ Linh San quay ngoắt đầu đi, sau đó lại quay lại, nhìn Lâm Động với ánh mắt long lanh:

- Lâm Động ca ca, hay là muội đi theo huynh nhé? Huynh yên tâm, muội sẽ không cản trở gì huynh đâu!

Lâm Động ngạc nhiên, hỏi:

- Muội không sợ ta bán đứng muội sao?

Mộ Linh San nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi mới nói:

- Tuy không biết vì sao, nhưng muội cứ cảm giác huynh sẽ không lừa gạt gì muội cả!

Lâm Động khẽ nhíu mày, nét mặt Mộ Linh San khá nghiêm túc, chỉ là sự tín nhiệm khó hiểu của cô bé khiến cho Lâm Động cảm thấy mơ hồ. Bởi vì hắn biết sự tin tưởng này chắc chắn có nguyên nhân gì đó, mà cái nguyên nhân ấy có liên quan đến thứ gì đó mà hắn có!

- Phải xem tình hình trước đã!

Lâm Động lắc đầu, cũng không hứa hẹn gì, sau đó nói:

- Mấy ngày tới chúng ta ở đây đi, dường như bọn chúng rất không cam tâm, chắc chắn không bỏ đi ngay đâu!

- Ừm! Vậy muội ngủ một lát!

Mộ Linh San gật gật đầu, nhìn Lâm Động cười hi hi rồi nằm ra chiếc nắp quan tài kia ngủ ngon lành. Khi cô bé ngủ, trong cơ thể lại tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Bất Tử Diễn Thiên Pháp kia dường như tự động khởi động khi cô bé ngủ, đồng thời phục hồi thương thế cho cô bé với tốc độ kinh người.

Lâm Động lắc đầu, cũng ngồi trên không trung, mắt nhắm lại, tâm thần bắt đầu quan sát động tĩnh bên ngoài. Hắn biết rằng nếu bị phát hiên thì có lẽ sẽ xảy ra một trận đại chiến ác liệt!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 902

Giao Đấu

Hiệu quả ẩn nấp của Phần Thiên Đỉnh quả nhiên tốt hơn cả dự liệu của Lâm Động, cộng với địa hình của vùng biển này quả thật quá phức tạp, vì thế, cho dù bọn Huyết Ma Sa Tộc tìm tới tìm lui đến năm ngày trời vẫn không phát hiện ra nơi Phần Thiên Đỉnh ẩn náu.

Sau năm ngày tìm kiếm, bọn Huyết Ma Sa Tộc đành phải chọn cách từ bỏ. Dù sao bọn chúng cũng không thể xuất động với quy mô lớn được, nếu không sẽ khiến các thế lực khác chú ý đến.

Đến ngày thứ năm, người của Huyết Ma Sa Tộc dần dần giải tán, nhưng Lâm Động cũng không xuất hiện ngay mà đợi thêm hai ngày nữa. Cũng may hắn cẩn thận, vì hai ngày sau đó, hắn còn thấy một vài cường giả Huyết Ma Sa Tộc âm thầm đi qua, xem ra bọn chúng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ.

Nhưng đến ngày thứ bảy thì hoàn toàn không còn kẻ nào xuất hiện nữa. Lâm Động cảm nhận được trong vòng bán kính một trăm dặm, năng lượng tỏa ra từ đám người Huyết Ma Sa Tộc cũng đã hoàn toàn biến mất.

Phụt!

Dưới đáy biển, một tảng đá khổng lồ đột nhiên nứt ra, sau đó một đạo hồng quang thận trọng bay ra ngoài.

Bên trong luồng hồng quang là một cái đỉnh nhỏ cỡ nắm tay. Lúc này cái đỉnh đang phát ra ánh sáng lấp lánh, sau đó dần dần to lên, miệng đỉnh nghiêng xuống, từ bên trong có hai thân ảnh bay ra!

- Hình như an toàn rồi!

Mộ Linh San nhìn quanh một vòng rồi nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, nguyên lực tỏa ra quanh người hắn để ngăn nước biển ra xung quanh, hắn nhìn tiểu cô nương, cười:

- An toàn rồi thì ta đi đây!

- Lâm Động ca ca, cho muội theo huynh đi! Phong ấn của lão già đó không kéo dài được bao lâu nữa, đợi khi thực lực của muội hồi phục thì muội cũng lợi hại lắm đó!

Nghe Lâm Động bảo phải rời đi, Mộ Linh San vội vàng nói.

Lâm Động nghe vậy, hơi nhíu mày lưỡng lự. Hắn không nghi ngờ thực lực cường đại của Mộ Linh San, chỉ là nếu đưa tiểu cô nương này đi cùng, bị bọn Huyết Ma Sa Tộc phát hiện ra thì sẽ rất rắc rối.

- Đưa tiểu cô nương này đi cùng đi! Kết giao với Bất Tử Thánh Kình Tộc, so với đắc tội Huyết Ma Sa Tộc vẫn có lợi hơn nhiều. Hơn nữa nếu phong ấn của tiểu cô nương này được hóa giải, đến cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng không làm gì được cô nàng đâu. Ngươi muốn tìm tấm Tổ Phù thứ hai thì tiểu cô nương sẽ là sự trợ giúp rất tốt!

Nham đột nhiên lên tiếng.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn cũng khá tin vào lời nói của Nham, nếu đã vậy thì đưa cô bé theo cũng được.

Nghĩ vậy, Lâm Động nhìn Mộ Linh San, khẽ gật đầu. Nhưng cô bé còn chưa kịp nhảy lên vui mừng thì hắn đã bổ sung thêm một câu:

- Nhưng trên đường đi, muội nhất thiết phải nghe theo lời ta, không được tự ý hành động, nếu không thì ta chỉ đành bỏ lại muội thôi!

- Được! Được!

Mộ Linh San vui mừng gật đầu như gà mổ thóc, Lâm Động nhìn thấy vậy cũng phải bật cười, vươn tay ra kéo kéo bím tóc đáng yêu của cô bé:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Dứt lời, hắn lập tức bay lên khỏi mặt nước, xác định phương hướng rồi biến thành một đạo hồng quang bay về hướng Tây Nam, chỉ có điều, lần này phía sau hắn có thêm một cái đuôi màu lam!

- Lâm Động ca ca, chúng ta đi đâu vậy?

- Đến Thiên Thương Vực!

- Ồ, muội từng nghe nói chỗ đó rồi. Hình như có rất nhiều thứ thú vị ở đó, không biết có Thiên La Tiên Sàng mà muội thích nhất không?

- Thiên La Tiên Sàng? Đó là cái gì?

- Nghe nói đó là thứ Linh bảo Thuần Nguyên rất êm ái dễ chịu, nếu như muội có nó thì muội có thể ngủ bất cứ lúc nào mình muốn! Cái tấm gỗ chết tiệt kia nằm khó chịu chết đi được, sớm biết như vậy thì muội đã không trộm nó đi!

- … Bên cạnh có thêm tiểu cô nương Mộ Linh San, Lâm Động dường như cũng bớt được sự nhàm chán. Sự ngây thơ của cô bé khiến Lâm Động không thể kìm được mà bật cười.

o0o Hai người vừa đi vừa nói chuyện, khoảng nửa ngày trôi qua, thanh âm của Nham bỗng vang lên trong đầu Lâm Động:

- Lâm Động, cẩn thận! Phía trước có người của Huyết Ma Sa Tộc!

- Cái gì? Bọn chúng vẫn chưa rời đi sao?

Nghe vậy sắc mặt Lâm Động lập tức thay đổi, sau đó hắn lập tức dừng lại, lông mày nhíu lại, xem ra bọn chúng thật sự chưa nản lòng a!

- Xem ra bọn chúng đã mở rộng phạm vi tìm kiếm, lượng người cũng phân tán đi không ít, ngươi hãy giấu tiểu cô nương kia trước đi, bọn chúng phát hiện ra ngươi rồi!

Nham nói.

- Lâm Động ca ca, huynh sao vậy?

Mộ Linh San ở bên cạnh chợt hỏi.

- Muội vào trong Phần Thiên Đỉnh trước đi! Chúng ta lại gặp phải bọn chúng rồi!

Lâm Động vung tay, Phần Thiên Đỉnh hiện ra, hắn giục.

- Ồ!

Mộ Linh San nghe vậy, tuy rất không cam lòng, nhưng vẫn còn nhớ là mình đã hứa sẽ nghe lời Lâm Động, nên nhanh chóng biến thành một luồng sáng chui vào trong Phần Thiên Đỉnh.

Lâm Động vung tay, Phần Thiên Đỉnh biến nhỏ lại, cuối cùng chui vào tay áo hắn. Lâm Động hơi nheo mắt lại nhìn về phía mặt biển phía xa. Ở đó dường như có những tiếng phá nước rất ầm ĩ, hơn nữa còn có một số luồng khí tức hung sát lan tỏa ra nữa.

- Quả nhiên đến rồi!

Cảm nhận được những cỗ khí tức đó, Lâm Động hơi nheo mắt, đám người đó đúng là âm hồn bất tán a!

Ào ào ào!

Ngay khi Lâm Động vừa dừng lại trên không trung thì không lâu sau, từ xa chợt có tiếng xé gió vang lên, sau đó hơn mười đạo huyết quang xuất hiện trong mắt Lâm Động. Nhìn kỹ thì đó chính là bọn cường giả của Huyết Ma Sa Tộc, kẻ dẫn đầu bọn chúng cũng vẫn là gã Hạ Thống lĩnh kia, cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành duy nhất trong đám Huyết Ma Sa Tộc truy đuổi lần này.

- Là ngươi?

Mười đạo huyết quang đó nhanh chóng bay đến trước mặt Lâm Động, khi ánh mắt Hạ Thống lĩnh còn đang lạnh lẽ quét lên người Lâm Động, hắn bỗng kinh ngạc nói:

- Chư vị có việc gì?

Lâm Động nhìn bọn chúng một cái, ngữ khí bình thản nói.

- Huyết Ma Sa Tộc ta đang tìm mục tiêu nhiệm vụ, ngươi cũng xuống đi cho bọn ta kiểm tra!

Ánh mắt Hạ Thống lĩnh quét quanh người Lâm Động, vẻ mặt hắn có chút mệt mỏi, hiển nhiên gần đây việc tìm kiếm đã tiêu hao không ít tinh lực của hắn. Hơn nữa hắn vừa nhìn là biết thực lực Lâm Động là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành vì thế mà lời nói cũng chẳng có gì quá khách khí.

- Xin lỗi, ta cũng đang vội, không có thời gian ở đây làm chuyện vô vị đó cùng các vị!

Lâm Động chau mày, nói.

- Ngươi nói cái gì?

Tuy Lâm Động nói năng khá khách khí, nhưng sắc mặt của Hạ Thống lĩnh dần dần tối sầm lại, hiển nhiên hắn đã ngông nghênh quen rồi, không ngờ một kẻ

Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành như cái tên trước mặt này lại dám cự tuyệt hắn.

- Tiểu tử, tâm trạng của bản Thống lĩnh rất xấu, đừng có ra vẻ trước mặt ta, nếu không ngươi sẽ phải hối hận đấy!

Lâm Động mím môi, hắn cúi đầu nhìn Hạ Thống lĩnh, gương mặt vốn còn đang hiền hòa giờ dần trở nên vô cảm.

- Khách khí như thế là nể tình Huyết Ma Sa Tộc các ngươi lắm rồi. Nếu như các ngươi còn được đằng chân lân đằng đầu thì ta cũng chỉ có thể nói cho ngươi biết, với thực lực của ngươi, muốn hoành hành ở Loạn Ma Hải này vẫn còn chưa đủ đâu!

Tuy Lâm Động không muốn động thủ, nhưng hắn vốn không phải loại người chịu cho kẻ khác chèn ép, giờ Hạ Thống lĩnh bức người như vậy, đương nhiên hắn cũng rất khó chịu.

- Đúng là đồ không biết sống chết!

Sắc mặt Hạ Thống lĩnh trở nên hoàn toàn khó coi, hắn lườm lườm nhìn Lâm Động, sau đó chân giẫm lên đầu Sa Ngư, biến thành một đạo huyết quang bay thẳng về phía Lâm Động.

- Vừa hay tâm trạng lão tử đang không tốt, dùng ngươi để xả giận vậy!

Lâm Động nhìn Hạ Thống lĩnh, toàn thân đầy sát khí lao tới, ánh mắt trào dâng hàn ý, thanh quang cuộn trào, bốn đạo Hoa văn Thanh Long hiện ra.

- Thanh Long Thiên Tọa Ấn!

Hắn quát lên, một đạo Thanh Long chưởng ấn bay ra, đánh tan không khí bay thẳng tới Hạ Thống lĩnh!

Bùm!

Năng lượng cuồng bạo như vũ bão cuộn trào trên không trung, mặt biển phía dưới cũng bị vỡ ra một đường dài hàng trăm trượng, nhưng sau đó nhanh chóng được nước biển lấp đầy.

Uỳnh!

Kình phong cuộn trào trên không trung, Hạ Thống lĩnh đang lao tới bỗng nhiên dừng lại, hự một tiếng rồi bay ngược về phía sau trước bao ánh mắt kinh ngạc của đám cường giả Huyết Ma Sa Tộc, rơi thẳng xuống biển!

Ngay sau đó mặt biển rất nhanh đã lại tách ra, Hạ Thống lĩnh thân thể khá thảm hại bay lên, nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh băng, nhưng cũng có chút ngưng trọng, hiển nhiên một chưởng vừa rồi của Lâm Động cũng khiến hắn hiểu kẻ trước mắt cũng có tư cách nói những lời vừa rồi!

Những cường giả Huyết Ma Sa Tộc cũng dần vây lại, nhìn Lâm Động với ánh mắt kiêng dè.

Không khí lúc này trở nên vô cùng căng thẳng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 903

Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Trên mặt biển, lúc này Lâm Động đang đứng đối diện với mười mấy tên cường giả của Huyết Ma Sa Tộc, ánh mắt cả hai bên đều ngập tràn hàn ý.

Những tên cường giả Huyết Ma Sa Tộc này bình thường vô cùng cường hãn, không biết có bao nhiêu tính mạng đã chết trong tay bọn chúng. Nhưng Lâm Động cũng không phải loại hiền lành gì, trước đây không lâu, hắn đã đánh cho một gã cường giả Bán Bộ Tử Huyền thân tàn ma dại, sự hung tàn từ tận trong cốt tủy đó, so với bọn Huyết Ma Sa Tộc chỉ hơn chứ không kém.

- Tiểu tử, ngươi thật sự muốn trở thành kẻ địch của Huyết Ma Sa Tộc sao? Tin ta đi, đó là việc ngu xuẩn nhất của ngươi đấy!

Sắc mặt Hạ Thống lĩnh tối sầm lại, nhưng lời nói cũng tốt hơn trước một chút, xem ra sau lần giao đấu ngắn ngủi vừa rồi, hắn đã hiểu Lâm Động không dễ giải quyết như hắn nghĩ.

- Ta không muốn đối địch với ai, nhưng cũng không muốn bị kẻ khác chèn ép!

Lâm Động nhìn chăm chăm vào Hạ Thống lĩnh, hàn quang trong mặt cũng giảm bớt một chút:

- Đại danh của quý tộc, ta cũng đã được nghe qua. Ta không muốn biết các ngươi đang chấp hành nhiệm vụ gì, nhưng cũng đừng làm chắn đường của ta, ta cũng có việc gấp! Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, mỗi bên nhường một bước, ai làm việc nấy, vậy được chứ?

Hạ Thống lĩnh nheo mắt, đôi mắt đỏ ngầu của hắn nhìn Lâm Động một lúc, sau đó sát khí quanh người tan đi khá nhiều, trên gương mặt dần nở nụ cười:

- Vị bằng hữu đây nói cũng phải, vừa rồi bọn ta hơi lỗ mãng, xem ra ngươi cũng không phải người bọn ta cần tìm!

Lâm Động nghe vậy thì nở nụ cười thân thiện, chỉ là trong lòng lại thêm vài phần cảnh giác. Hạ Thống lĩnh đổi mặt nhanh như vậy quả là hơi quỷ dị.

- Vậy thì ta có thể đi được rồi chứ?

Lâm Động cười nhạt hỏi.

- Mời!

Hạ Thống lĩnh gật đầu cười, sau đó phẩy tay, đám cường giả Huyết Ma Sa Tộc ở xung quanh hơi chần chừ rồi cũng thu hồi sát khí lại.

- Đa tạ!

Lâm Động cung tay rồi cũng không do dự, biến thành một đạo thanh quang bay đi. Nhưng ngay khi lưng quay về phía bọn Hạ Thống lĩnh thì ánh mắt hắn lóe lên hàn quang. Hắn biết là Hạ Thống lĩnh thay đổi nhanh như vậy chắc chắn có quỷ kế!

Nhưng lúc này Lâm Động cũng không suy nghĩ xem hắn ta đang nghĩ cái gì, chỉ biến thành một đạo thanh quang nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

- Hạ Thống lĩnh, cứ thế mà tha cho hắn sao?

Sau khi Lâm Động rời đi, một tên cường giả Huyết Ma Sa Tộc không kềm được lên tiếng hỏi.

- Tha?

Hạ Thống lĩnh nghe vậy, hàn khí lập tức bùng phát, hắn cười nham hiểm:

- Lần đầu tiên gặp tên tiểu tử này là bảy ngày trước, đến giờ hắn vẫn còn ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, lẽ nào có cái gì vui sao?

- Ý của Hạ Thống lĩnh là… - Kẻ cứu Mộ Linh San quá nửa là hắn!

Hạ Thống lĩnh nói.

- Vậy sao người lại thả hắn đi?

Một người ngạc nhiên hỏi.

- Vì ta không chắc chắn sẽ giữ chân được hắn!

Hạ Thống lĩnh lạnh lẽo nói, hắn nhìn về hướng Lâm Động rời đi.

- Tuy hắn chỉ là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, nhưng lực chiến đấu thật sự có thể sánh ngang với Sinh Huyền Cảnh Đại thành! Nếu ta dốc toàn lực động thủ, dù cho có thắng cũng không thể giữ chân được hắn!

- Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?

- Hắc hắc, muốn thoát khỏi Huyết Ma Sa Tộc đâu dễ như vậy! Ta đã dùng Huyết Ma Truy Tung Thuật với hắn, hắn không thoát được đâu! Ngoài ra, lập tức gửi tin tức cho các Đội trưởng khác, bảo bọn họ mau chóng tới đây, đến lúc đó ta mới chắc chắn bắt được hắn!

- Rõ!

Đám cường giả Huyết Ma Sa Tộc xung quanh lập tức ứng lời, sau đó thân thể chìm xuống nước, vô số làn sóng âm tỏa ra trong nước biển.

- Không biết trời cao đất dày, việc của Huyết Ma Sa Tộc, ngươi cũng dám nhúng tay vào. Ta sẽ cho ngươi biết, ở Loạn Ma Hải này, ai là người không thể

động vào được!

Vẻ mặt Hạ Thống lĩnh đầy hung tàn nhìn về hướng Lâm Động vừa rời đi.

o0o Thanh quang lướt qua bầu trời, vẻ mặt của Lâm Động không hề nhẹ nhõm mà lại có phần ngưng trọng. Hắn liếc nhìn về phía sau, hai nắm tay siết chặt lại:

- Lẽ nào hắn tha cho ta thật?

- Ngươi bị bọn chúng theo dõi rồi!

Nham đột nhiên nói.

- Cái gì?

Lâm Động nghe vậy thì giật mình, đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng không hề thấy bất cứ ai hay có luồng khí tức nào cả.

- Có lẽ là Truy Tung Thuật riêng có của Huyết Ma Sa Tộc, ở dưới đáy biển!

Nham nhắc nhở.

Lâm Động cúi xuống, thanh quang hiện lên trong mắt, sau đó ánh mắt tựa như xuyên thấu nước biển, dưới đó, hắn thấy một điểm huyết quang mơ hồ đang di chuyển theo sát hắn.

- Có lẽ hắn nhận ra thực lực của ngươi, đơn độc động thủ không chắc chắn sẽ bắt được ngươi. Lúc này chỉ là để ngươi buông lỏng cảnh giác, đến khi hắn có chi viện sẽ lại bao vây bắt ngươi.

Nham nói.

Hàn quang hiện lên trong mắt Lâm Động, hắn biết trong Tiểu đội Huyết Ma Sa Tộc, ngoài tên Hạ Thống lĩnh còn có mười cường giả đạt đến Sinh Huyền

Cảnh Tiểu thành, nếu bọn chúng liên thủ thì rất khó khăn cho Lâm Động.

- Có thể xóa bỏ thứ theo dõi ta không?

Lâm Động hỏi.

- Sẽ rất phiền phức, Truy Tung Thuật của Huyết Ma Sa Tộc có một vài điểm rất đặc biệt.

Nham nói.

Lâm Động mím môi, hung quang lóe lên trong mắt, như vậy chỉ còn đường động thủ thôi!

- Lâm Động ca ca, huynh bị bọn chúng theo dõi rồi!

Khi Lâm Động và Nham còn nói chuyện thì tiếng của Mộ Linh San vọng ra từ Phần Thiên Đỉnh.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, Mộ Linh San cũng là Hải Yêu Tộc, cô bé cảm ứng được sự truy tung của Huyết Ma Sa Tộc cũng là chuyện bình thường, - Không thoát được, chỉ đành động thủ thôi!

Lâm Động khẽ nói.

Dường như Mộ Linh San hơi trầm mặc một chút, cô bé biết dường như mình đã gây phiền phức cho Lâm Động rồi. Một lát sau, Mộ Linh San lại lên tiếng:

- Lâm Động ca ca, nếu huynh phải động thủ với bọn chúng, thì muội sẽ cho huynh mượn Sinh Tử Quan Cái!

Cô bé vừa dứt lời thì Lâm Động cảm thấy Phần Thiên Đỉnh khẽ rung lên, sau đó một đạo hắc quang bay ra, biến thành cái nắp quan tài màu đen to dày và

nặng nề.

Lâm Động nhìn Sinh Tử Quan Cái mà sững người. Hắn không ngờ Mộ Linh San lại tin tưởng hắn như vậy! Thứ bảo bối này nếu lấy ra sẽ khiến không ít cường giả đỏ mắt mà tàn sát tranh giành a!

- Ừm!

Nhưng Lâm Động cũng không do dự, hơn nữa hắn biết sẽ phải đối mặt với một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành và mười cường giả Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, nếu có thứ này trợ giúp thì hắn sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

- Nếu đã vậy… Lâm Động đưa tay ra chạm vào Sinh Tử Quan Cái thì hắn cảm nhận được rõ ràng một sự kháng cự, nhưng rồi ngay sau đó, từ trong Phần Thiên Đỉnh truyền ra một cỗ ý niệm xóa bỏ sự kháng cự kia. Hiển nhiên là Mộ Linh San đã ra tay!

Lâm Động đặt tay lên Sinh Tử Quan Cái, sau đó nhấc lên trên lưng, một nụ cười lạnh lùng hiện lên trên gương mặt hắn:

- Vậy thì trước khi bọn chúng tập hợp lại, tiên hạ thủ vi cường!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 904

Giết Chóc Hàng Loạt

Ào ào!

Trên mặt biển màu lam, mười mấy đầu Sa Ngư lướt qua, bên trên bọn chúng là hơn chục gã cường giả Huyết Ma Sa Tộc đang nhìn xung quanh.

- Đội trưởng, có tin tức truyền tới!

Một gã cường giả Huyết Ma Sa Tộc đột nhiên rút tay ra khỏi mặt nước, nhìn về phía nam tử mũi chim ưng ở phía trước, hét lên.

- Cái gì?

Nam tử mũi chim ưng nghe vậy thì nhìn sang.

- Hạ Thống lĩnh nói đã phát hiện ra mục tiêu, đồng thời dùng Truy Tung Thuật với hắn rồi!

- Ồ, phát hiện rồi sao? Tra ngay vị trí của hắn đi!

Nam tử đó vui mừng, vội nói.

Một người nhanh chóng lấy ra một cái đĩa màu đỏ sẫm, trên đó có ánh sáng lưu chuyển, lúc này trên đó có một chấm đỏ đang nhấp nháy.

- Ủa?

Người đó nhìn cái điểm đỏ không kềm được thốt lên.

- Sao vậy?

Nam tử mũi chim ưng nhíu mày hỏi.

- Vị trí của hắn dường như rất gần với chúng ta! Không đúng, hắn đang nhanh chóng tiếp cận chúng ta!

Cường giả Huyết Ma Sa Tộc đó kinh ngạc kêu lên.

- Đang tiến về phía chúng ta? Hắc hắc, cũng tốt, thế là hắn tự chui đầu vào rọ rồi!

Nam tử mũi chim ưng nở nụ cười lạnh lùng:

- Tất cả hãy phấn chấn lên, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không thiếu phần thưởng cho các ngươi đâu!

- Rõ!

Nghe vậy, các thành viên của Tiểu đội Huyết Ma Sa Tộc lập tức siết tay lại, mũi tam xoa kích hiện ra hàn quang lấp lánh.

Vút!

Khi bọn chúng chuẩn bị động thủ không lâu thì từ mặt biển cách đó không xa bỗng vang lên âm thanh xé gió, một đạo thanh quang bay tới, biến thành một thân ảnh gầy gò xuất hiện trong tầm mắt của Tiểu đội Huyết Ma Sa Tộc.

- Hắc hắc, quả nhiên tìm không sai!

Lâm Động nhìn Tiểu đội Huyết Ma Sa Tộc, không kềm được bật cười.

- Tiểu tử, thế này gọi là địa ngục không cửa mà ngươi lại đâm đầu vào. Nhưng đã đến rồi thì ở lại đi!

Nam tử mũi chim ưng lạnh như băng nhìn Lâm Động, sau đó vung tay một

cái:

- Bắt lấy hắn!

Ầm!

Hắn vừa dứt lời, mười mấy cường giả Huyết Ma Sa Tộc đằng sau lập tức bay ra, cây tam xoa kích đem theo huyết quang nhằm thẳng những nơi trọng yếu trên cơ thể Lâm Động mà tấn công.

- Ta không đến địa ngục, mà là tiễn các ngươi xuống địa ngục!

Lâm Động cười nhạt, sau đó giơ bàn tay ra nắm lấy Sinh Tử Quan Cái, thân hình biến thành thanh quang bay ra.

Vút!

Thanh quang với tốc độ nhanh như chớp giật bay qua vòng vây của cường giả Huyết Ma Sa Tộc, đúng lúc đó một âm thanh trầm đục nổ ra.

Lâm Động xuất hiện phía sau của mười mấy cường giả Huyết Ma Sa Tộc, sau đó không ngoảnh đầu tiến lại chỗ nam tử mũi chim ưng. Khi hắn đi đến bước thứ mười thì thân thể của những cường giả Huyết Ma Sa Tộc ở phía sau nhanh chóng tối xám lại, sinh cơ toàn thân biến mất.

Tùm!

Nhân ảnh từ trên trời rơi xuống biển, sự hưng phấn và hung hăng của bọn chúng trước khi chết vẫn còn trên gương mặt bọn chúng. Cảnh tượng đó quả thật quá quỷ dị, rõ ràng sinh cơ biến mất quá nhanh, đến mức sự kinh hãi trước khi chết không kịp hiện lên trên mặt.

- Rốt cuộc hắn là ai?

Nam tử mũi chim ưng giật mình, đồng tử co nhỏ lại, lúc này hắn mới hiểu, kẻ

tìm đến tận nơi kia chẳng phải miếng bánh từ trên trời rơi xuống mà là một Sát Thần thật sự!

- Xin lỗi, ai bảo các ngươi muốn giết ta!

Lâm Động nhìn hắn mỉm cười, tay nắm chặt Sinh Tử Quan Cái, sau đó khẽ giơ lên, trên chiếc nắp ấy có hắc quang lưu động.

Binh!

Sắc mặt nam tử mũi chim ưng kịch biến, châm giẫm mạnh, đầu Sa Ngư bên dưới lập tức há to cái miệng máu nhảy lên cắn về phía Lâm Động, còn bản thân hắn thì rời khỏi lưng đầu Sa Ngư định nhảy xuống biển.

- Hắn thật lợi hại! Xem ra một mình không thể giải quyết được, đành phải tập hợp mọi người lại thôi!

Ngay khi sắp chui xuống dưới biển, ánh mắt hắn lóe lên sự không cam tâm.

- Đồng bạn của ngươi đều đi rồi, một mình ngươi sống, có lẽ không hay cho lắm a?

Thế nhưng ngay khi đó, một giọng cười bỗng nhiên vang lên ngay bên tai. Hắn ngẩng lên thì vừa hay nhìn thấy cái nắp quan tài đen mang theo nguồn năng lượng gần như hủy diệt đang lao tới.

Ầm!

Nguyên lực hùng hồn trong cơ thể nam tử mũi chim ưng gần như bùng phát toàn bộ ra ngoài, nhưng cái nắp quan tài vẫn lao thẳng tới, bất chấp tất cả.

Binh!

Âm thanh trầm đục vang lên, cái nắp quan tài được bao bọc bởi hắc quang đập mạnh lên thân thể nam tử mũi chim ưng. Mặt biển nổ tung, cột nước cao

hàng trăm trượng bắn lên trời, một luồng năng lượng tử vong cũng xông thẳng vào cơ thể nam tử mũi chim ưng.

- Phụt!

Một ngụm máu đen phun ra từ miệng hắn, ánh mắt hắn đầy vẻ kinh hãi, sau đó cảm giác thấy trước mắt tối sầm lại, sinh cơ nhanh chóng bị luồng năng lượng kia cắt đứt, Sinh Khí trong cơ thể cũng mất đi tác dụng trị thương!

- Sinh Tử… Quan Cái, sao lại trong tay hắn?

Khi sinh cơ triệt để mất đi, đó là suy nghĩ cuối cùng của hắn.

Lâm Động đứng trên không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam tử mũi chim ưng đã mất sức sống, sau đó cúi xuống nhìn Sinh Tử Quan Cái trong tay, ánh mắt không khỏi có phần tán thưởng. Lực sát thương của nó có lẽ chỉ có Phần Thiên Môn của Phần Thiên Đỉnh mới sánh được!

- Nham, Tiểu đội Huyết Ma Sa Tộc thứ hai gần đây nhất ở đâu?

Lâm Động ngẩng lên hỏi.

- Hướng Tây Bắc!

Lâm Động gật đầu, sau đó biến thành thanh quang bay đi. Hạ Thống lĩnh đã muốn tập hợp nhân mã đối phó với hắn thì hắn đành phải chặt hết đám móng vuốt này đi thôi… o0o Nửa tiếng sau, tại một nơi nào đó trên Hải vực phía Tây Bắc, Lâm Động cúi nhìn Tiểu đội Huyết Ma Sa Tộc, vẻ mặt đầy hung hãn, nhưng hắn lại mỉm cười, sau đó không nói nhiều, cầm Sinh Tử Quan Cái lao xuống.

Vài phút sau, trên mặt biển lại có thêm hơn chục cái xác xám nổi lềnh phềnh.

o0o Binh!

Sinh Tử Quan Cái cùng với năng lượng quỷ dị nhanh như chớp đập lên người một gã Đội trưởng Huyết Ma Sa Tộc. Sức mạnh cuồng bạo bùng phát, hắn bị đánh văng xuống biển, sau đó lại nổi lên, sinh cơ không còn nữa!

- Gã Đội trưởng Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành thứ tư rồi!

Lâm Động liếc nhìn gã cường giả Huyết Ma Sa Tộc không còn sinh cơ kia, mỉm cười, sau đó nhanh chóng bay đi.

o0o Một cuộc tàn sát không chút nương tình đã lặng lẽ diễn ra trên vùng Hải vực này. Đạo thân ảnh thanh quang đó đi đến đâu, mọi cường giả Huyết Ma Sa Tộc đều đoạn tuyệt sinh cơ, không một ai có thể thoát khỏi bàn tay của thân ảnh gầy gò như Sát Thần kia.

- Nhân loại đáng chết!

Hạ Thống lĩnh nhìn những cái xác nổi trên biển, sắc mặt tím tái lại, cuối cùng không kềm được gầm lên đầy oán độc.

- Hạ Thống lĩnh, mười vị Đội trưởng Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành của chúng ta giờ đã có sáu người chết trong tay hắn… hơn nữa sáu Tiểu đội cũng bị tiêu diệt hết rồi.

Phía sau Hạ Thống lĩnh là một gã Đội trưởng may mắn tập hợp được với hắn. Có điều sắc mặt của gã Đội trưởng này đã tái nhợt, hắn biết nếu không phải hắn ở gần nhất thì chắc cũng bị Tử Thần tìm đến rồi!

- Giờ là người thứ bảy rồi… Ánh mắt Hạ Thống lĩnh tối tăm đến đáng sợ, giọng nói cũng trở nên khản đặc.

- Lại bị tìm thấy sao?

Gã Đội trưởng kia nghe vậy, sắc mặt thay đổi, sau đó hắn nhìn sang hai gã Đội trưởng khác, miệng trở nên khô rang:

- Vậy thì bây giờ… hắn đã giết hết các Tiểu đội chưa tập hợp với chúng ta rồi!

- Hạ Thống lĩnh, giờ chúng ta phải làm sao?

Một gã Đội trưởng khác sợ sệt hỏi.

- Hay là chúng ta tạm rút lui, gọi thêm viện binh… Một tên rụt rè nói.

Bốp!

Hắn vừa dứt lời thì Hạ Thống lĩnh đã tung quyền đấm thẳng vào đầu hắn, khiến hắn bay đi hơn trăm thước.

- Hắn dừng lại rồi, đi theo ta! Ta phải bóp nát đầu tên tiểu tử đó ra! Ai dám nói rút lui nữa ta phế người đó!

Vẻ mặt Hạ Thống lĩnh đầy sát khí, nghe hắn nói vậy, tất cả cường giả Huyết Ma Sa Tộc khác đều gật đầu không dám nói gì nữa.

- Tên khốn kiếp! Đến khi ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ cho người sống không được, chết cũng không xong!

Hạ Thống lĩnh vung tay, đầu Sa Ngư dưới chân lập tức lao đi, theo sau hắn là mấy chục cường giả Huyết Ma Sa Tộc khác.

o0o Chỉ mười mấy phút sau bọn chúng dần dừng lại, sau đó mọi ánh mắt ngẩng lên nhìn mặt biển phía trước. Ở đó có một thân ảnh thanh niên gầy gò đang đeo sau lưng cái nắp quan tài màu đen, nheo mắt cười nhìn bọn chúng.

Nụ cười đó khiến bọn chúng cũng thấy lạnh người.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 905

Kịch Chiến Trên Biển

Sắc mặt Hạ Thống lĩnh tối sầm lại nhìn thân ảnh đứng trên mặt nước, khóe miệng co giật, dường như muốn nhẫn nhịn nhưng cuối cùng không thể. Sự hung hăng dần hiện lên trên mặt hắn, hắn nhìn Lâm Động như muốn xông tới ăn tươi nuốt sống.

- Tiểu tử, thủ đoạn cũng không tệ a!

Hạ Thống lĩnh hít sâu một hơi. Hắn vốn định thầm theo dõi tung tích Lâm Động, sau đó tập hợp mười Tiểu đội vây Lâm Động lại. Nhưng hắn không thể ngờ Lâm Động lại xảo quyệt hơn, quay lại giết sạch những Tiểu đội kia, như vậy là đã cắt đứt viện binh của hắn.

- Thế này không phải là do ngươi ép ta sao?

Lâm Động cười nhạt:

- Nếu ngươi không dùng quỷ kế, để ta rời đi thì những chuyện này đã không xảy ra. Vì thế nói cho cùng là ngươi tự làm tự chịu thôi!

- Ngươi dám nhúng tay vào việc của Huyết Ma Sa Tộc, bản Thống lĩnh có thể thả ngươi đi sao?

Hạ Thống lĩnh gầm lên.

- Vì thế ngươi cũng không được trách ta nặng tay! Ở Loạn Ma Hải, này không ác độc thì sẽ bị ăn không còn cả xương!

Lâm Động khẽ nói, hắn cũng không quá ngạc nhiên vì Hạ Thống lĩnh đã đoán ra là hắn cứu đi Mộ Linh San. Dù gì cũng đã gặp mặt một lần trước đó, thời gian lâu như vậy mà hắn vẫn còn ở đây, bị nghi ngờ cũng là chuyện bình thường.

- Động vào Huyết Ma Sa Tộc bọn ta, đừng nói đến xương, ngay Nguyên thần cũng sẽ bị hành hạ, khiến ngươi sống không bằng chết!

Hạ Thống lĩnh nhếch mép cười, lộ ra hàm răng nhọn hoắt đầy hàn ý.

- Ta trước nay làm gì cũng gọn gàng sạch sẽ, chỉ cần giết hết các ngươi thì sẽ chẳng ai biết chuyện xảy ra ở đây!

Lâm Động cười.

- Chỉ dựa vào ngươi?

Đồng tử Hạ Thống lĩnh co lại, nhàn nhạt cười nói.

- Chỉ mình ta thôi!

Lâm Động gật đầu cười, sau đó tay cầm Sinh Tử Quan Cái lên, chân dậm mạnh lên mặt biển, lập tức có một làn sóng lan ra từ dưới chân hắn.

- Sinh Tử Quan Cái… ngươi đã làm gì Mộ Linh San?

Hạ Thống lĩnh nhìn thấy Sinh Tử Quan Cái trong tay Lâm Động, cơ mặt không kềm được co giật:

- Lẽ nào ngươi đã giết Mộ Linh San và đoạt lấy Sinh Tử Quan Cái?

- Ta còn chưa điên cuồng như các ngươi đâu! Ta muốn giúp cô bé giải quyết các ngươi, cô bé cho ta mượn mà thôi!

Lâm Động cảm thấy buồn cười, không ngờ bọn chúng lại nghĩ hắn hung tàn như thế.

Ánh mắt Hạ Thống lĩnh có phần e dè nhìn Sinh Tử Quan Cái, trầm mặc một chút, sau đó nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi giao ra Mộ Linh San và Sinh Tử Quan Cái thì ta đảm bảo sẽ không tính toán những chuyện trước đây nữa! Chắc ngươi cũng đã nghe đến tác phong hành sự của Huyết Ma Sa Tộc chúng ta. Đắc tội với bọn ta sẽ không được ăn ngon ngủ yên đâu!

Lâm Động nhìn Hạ Thống lĩnh như suy nghĩ điều gì, sau đó hắn cười lắc đầu:

- Xin lỗi, ta từ chối!

- Rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt!

Sát ý trong mắt Hạ Thống lĩnh nhất thời dâng lên tràn ngập, hắn quát lên:

- Tiểu tử, dù ngươi có Sinh Tử Quan Cái, nhưng cũng chỉ có thực lực Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, còn bên ta có một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành và ba Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

- Nói nhiều như vậy là muốn giở trò đánh lén ta sao?

Lâm Động khẽ cười, sau đó trong mắt hiện thanh quang, Sinh Tử Quan Cái trong tay bỗng đập mạnh xuống mặt biển, lập tức một luồng năng lượng cuồng bạo truyền vào nước biển.

Bùm bùm!

Mặt biển nổ tung, sau đó mấy thân ảnh bị đánh bay ra khỏi mặt biển, máu tươi bắn ra, rõ ràng là bị thương không nhẹ!

- Động thủ!

Hạ Thống lĩnh thấy đánh lén thất bại, ánh mắt tối lại, vẫy tay một cái, mấy chục cường giả phía sau lập tức lao lên. Vô số đạo công kích cuồng bạo ập tới

chỗ Lâm Động.

Đối diện với công kích đó của đối phương, Lâm Động vội lùi về sau hai bước, nghiêng mình nấp sau Sinh Tử Quan Cái.

Binh binh binh!

Vô số đòn công kích rơi lên Sinh Tử Quan Cái, âm thanh trầm đục không ngừng vang lên, nhưng khi hắc quang trên Sinh Tử Quan Cái lướt mạnh ra, mọi công kích đều biến mất!

Binh!

Mọi công kích đều bị Sinh Tử Quan Cái chặn đứng, Lâm Động bỗng giẫm chân, thanh quang bùng phát, sau đó chỉ một giây sau hắn đã xuất hiện ngay trước mặt một đám cường giả của Huyết Ma Sa Tộc, tay cầm Sinh Tử Quan Cái vung lên.

Binh binh!

Sinh Tử Quan Cái đập lên thân thể một đám cường giả Huyết Ma Sa Tộc không kịp tránh né. Hắc quang bùng nổ gần như chẳng ai có thể ngăn chặn được. Phàm kẻ nào đã bị đánh trúng, thân thể đều biến thành một màu xám, sinh cơ biến mất. Không ngừng có những thi thể rơi xuống biển!

Lúc này Lâm Động giống như Sát Thần, Sinh Tử Quan Cái tựa lưỡi hái Tử Thần, chạm đến ai là kẻ đó phải chết!

Bốp!

Sinh Tử Quan Cái lại đánh tới, hai tên cường giả gần Bát Nguyên Niết Bàn bị đánh bay đi. Lâm Động định xông tiếp lên thì trên đỉnh đầu bỗng có tiếng kình phong mạnh mẽ, một cây tam xoa kích đỏ rực cùng với kình phong cuồng bạo đâm thẳng xuống đỉnh đầu hắn.

Lâm Động vội giẫm mạnh lên Sinh Tử Quan Cái, Sinh Tử Quan Cái bay đi chặn cây tam xoa kích lại.

Keng!

Âm thanh chói tai vang lên, lần đầu tiên Sinh Tử Quan Cái bị đánh bật ra sau! Rất nhanh nó được Lâm Động đón lấy. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Thống lĩnh cũng bị đánh bật lùi về phía sau một bước. Xem ra vị cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành này đã không nhẫn nhịn trước được thắng lợi mang tính áp đảo của Lâm Động nữa rồi!

- Thực lực không tệ a!

Lâm Động nhìn Hạ Thống lĩnh với ánh mắt lạnh băng, thực lực của hắn có lẽ hơn Thân Đồ Tuyệt một bậc, cộng với hắn ta vốn là Hải Yêu, lực lượng nhục thể cũng khá mạnh. Đối thủ như vậy khá là khó đối phó!

- Một lát đấu với ngươi sau!

Lâm Động nhìn hắn cười nhạt, thanh quang trên người lóe lên, Thanh Long dực hiện ra, thân hình khẽ động, tốc độ tăng mạnh lên, bay thẳng vào đám cường giả Huyết Ma Sa Tộc. Hắn giơ Sinh Tử Quan Cái lên lấy mạng từng tên một!

- Khốn kiếp!

Hạ Thống lĩnh nhìn Lâm Động xung kích, đội ngũ của mình bị tử thương tích trầm trọng, sắc mặt hắn càng trở nên hung hăng. Hắn gầm lên định đuổi theo, nhưng tốc độ của Lâm Động lúc này nhanh hơn hắn một bậc, mỗi khi hắn đến kịp thì Lâm Động đã xong việc rồi!

Chiến cục này vì thế mà trở nên có phần hoạt kê. Lâm Động một mình xông tới sát phạt, còn phía sau là Hạ Thống lĩnh bạo nộ đuổi theo, nhưng cuối cùng chỉ có thể bất lực mà nhìn từng thi thể lạnh ngắt rơi xuống.

Chỉ trong mười mấy phút mà trận đồ sát đã kết thúc, mặt biển lúc này đã nổi

lên mấy chục cỗ thi thể, trên không trung ngoài Lâm Động ra chỉ còn lại Hạ Thống lĩnh và ba gã Đội trưởng Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành khác… - Tên điên nhà ngươi!

Sắc mặt ba gã Đội trưởng tái nhợt nhìn một màn đó, đây là lần đầy tiên bọn chúng được thấy thủ đoạn hung tàn của gã thanh niên với vẻ mặt tươi cười này. Chỉ mười mấy phút mà hắn đã giết mấy chục tên thủ hạ mà mặt không hề biến sắc!

Lâm Động lạnh lùng nhìn vết máu trên Sinh Tử Quan Cái, sau đó nhìn sang Hạ Thống lĩnh, khẽ nói:

- Ta đã nói rồi, đừng có ép ta! Ngươi hung hăng, ta có thể hung hăng hơn ngươi!

Hạ Thống lĩnh nhìn đám thi thể trên mặt biển, sự bạo nộ trong mắt hắn bỗng biến mất, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Động:

- Giết đủ chưa?

Lâm Động chậm rãi cầm Sinh Tử Quan Cái lên, chỉ về phía bốn người Hạ Thống lĩnh:

- Đến lượt các ngươi rồi!

- Nếu như đã giết đủ… thì ngươi có thể đi theo bọn chúng được rồi!

Sự hung tàng đã lên đến cực điểm, huyết quang lan tỏa quanh người Hạ Thống lĩnh, sau đó ngưng tụ lại phía sau hắn, biến thành một đầu Sa Ngư huyết sắc khổng lồ. Nó há miệng một cái là hấp lực bùng phát, những cái xác trôi nổi trên mặt biển nhanh chóng bay lại, cuối cùng bị đầu Sa Ngư khổng lồ kia hút cả vào miệng!

Rắc rắc!

Tiếng xương cốt bị nhai vỡ vụn, máu tươi bắn ra, cùng với đó, thân thể Hạ Thống lĩnh cũng bắt đầu hiện lên huyết quang đậm đặc, một luồng năng lượng quỷ dị dần lan tỏa ra.

Hạ Thống lĩnh chầm chậm ngẩng đầu lên, đồng tử hắn lúc này như bị máu tươi phủ đầy, hắn nhìn Lâm Động nở nụ cười đầy sát ý.

- Ta cảm nhận được sự sợ hãi của bọn họ trước khi chết! Bọn họ bảo ta… nhai nát ngươi ra!

Cùng với lời nói đầy sát ý đó, huyết khí hùng hồn bỗng nhiên bùng nổ từ trong người Hạ Thống lĩnh, bao phủ lấy toàn bộ Hải vực!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 906

Ma Sa Nha

Lâm Động vác Sinh Tử Quan Cái trên vai, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hạ Thống lĩnh, toàn thân tràn đầy huyết khí. Hắn cảm nhận được khí tức của Hạ Thống lĩnh lúc này đã mạnh hơn trước rất nhiều, hiển nhiên vừa rồi nuốt xác của đồng bạn cũng khiến thực lực của hắn được tăng cường.

- Đúng là chủng tộc quỷ dị!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm, đây là lần đầu tiên hắn thấy thủ đoạn nuốt xác của đồng bạn để tăng cường thực lực chính mình.

- Tiểu tử, đây là ngươi tự làm tự chịu thôi!

Vẻ mặt Hạ Thống lĩnh hung hăng, từ trong mắt như có máu chảy ra. Sát ý cũng gần như ngưng tụ lại thành thực chất.

- Giờ ngươi hãy nạp mạng đi!

Hạ Thống lĩnh vừa dứt lời, huyết quang cuồn cuộn, toàn thân hắn biến thành một đạo huyết quang quỷ mị, lao tới Lâm Động với tốc độ kinh người.

Sau khi nuốt xác của đồng bạn, tốc độ của Hạ Thống lĩnh cũng tăng lên không ít.

Xoẹt!

Cây tam xoa kích bao phủ bởi huyết khí lúc này đem theo một luồng năng lượng khổng lồ ập thẳng xuống đầu Lâm Động!

Huyết quang ngày một lớn dần trong mắt Lâm Động, nhưng hắn chỉ nhàn nhạt cười một cái, hai tay cầm chắc lấy Sinh Tử Quan Cái, nguyên lực trong cơ thể trào dâng tựa hồng thủy.

Hắc quang lan tỏa trên Sinh Tử Quan Cái, sau đó oanh kích lên huyết quang.

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc va chạm, năng lượng cuồng bạo khuếch tán, một con sóng cao hàng trăm trượng lấy nơi hai luồng công kích va chạm làm trung tâm, cuồn cuộn lan ra xung quanh, tiếng nổ ầm ầm vang vọng tít ra xa!

Lâm Động đứng trên mặt biển, Sinh Tử Quan Cái trong tay đã chặn đứng được luồng lực lượng mạnh mẽ kia. Với thực lực hiện nay, bản thân hắn đã có thể kháng cự được với cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, lúc này lại có Sinh Tử Quan Cái trong tay, cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành bình thường khó lòng là đối thủ của hắn!

- Nuốt xác của đồng bạn rồi mà sức mạnh của ngươi vẫn vậy thôi!

Lâm Động cười nhạt với Hạ Thống lĩnh, hàn quang lóe lên trong mắt, bàn chân giẫm xuống, thân hình bay lên, Sinh Tử Quan Cái đem theo sức mạnh tử vong ập về phía Hạ Thống lĩnh.

Hạ Thống lĩnh thấy Sinh Tử Quan Cái đánh tới, ánh mắt tối sầm lại, nguyên lực bùng nổ, cây tam xoa kích trong tay cũng hung hăng đánh ra.

Bùm bùm bùm!

Sinh Tử Quan Cái và cây tam xoa kích đan vào nhau như những tia chớp, kình phong kinh người không ngừng lan tỏa, hai thân ảnh cùng thi triển tốc độ ở mức cao nhất, nguyên lực trong người cũng được thúc động triệt để.

Sắc mặt Hạ Thống lĩnh dần trở nên khó coi. Bởi vì hắn phát hiện mình đang dần ở thế hạ phong, lực chiến đấu của Lâm Động với sự trợ giúp của Sinh Tử

Quan Cái đã vượt qua hắn một bậc!

Rầm!

Lại một lần đối đầu nữa, thân ảnh Lâm Động rung lên, Hạ Thống lĩnh cũng bị đánh lui mấy bước, hắc khí phát ra từ Sinh Tử Quan Cái cũng khiến hắn cuống cuồng.

- Tiểu tử, ngươi cứ dựa vào Sinh Tử Quan Cái mà tỏ vẻ oai phong sao?

Sắc mặt Hạ Thống lĩnh tím bầm lại, Sinh Tử Quan Cái trong tay Lâm Động khiến hắn như bị trói tay trói chân, hắn vô cùng e dè với thứ Tử Khí trên Sinh Tử Quan Cái kia.

Lâm Động nghe vậy chỉ cười chế nhạo:

- Lẽ nào ngươi lại muốn quyết đấu công bằng? Huyết Ma Sa Tộc các ngươi từ khi nào lại trở nên Thần thánh như thế? Trước đó không phải ngươi muốn tập hợp cả bọn lại vây đánh ta sao?

- Tiểu tử, ngươi tưởng bản Thống lĩnh không dọn dẹp được ngươi sao?

Sắc mặt Hạ Thống lĩnh đỏ au, gầm lên.

- Đừng tưởng chỉ ngươi có Linh bảo Thuần Nguyên!

Huyết quang dâng lên trong mắt Hạ Thống lĩnh, sau đó hắn như có chút do dự, nghiến răng rồi nắm tay lại, một cái hộp ngọc đỏ rực xuất hiện.

Hộp ngọc xuất hiện, Hạ Thống lĩnh đập mạnh một cái, nắp hộp bật ra, sau đó một vật có màu đỏ to cỡ một thước bay lên, một luồng sát khí kinh người từ trên đó lan tỏa ra.

- Đó là… Lâm Động nheo mắt nhìn thứ đồ vật kỳ quái có màu đỏ máu kia, đó dường như là một cái răng sắc nhọn, trên đó là những đường hoa văn đỏ máu,

được bao quanh bởi một loại sát khí kinh người.

- Đây là Ma Sa Nha của Huyết Ma Sa Tộc bọn ta. Tiểu tử, đây là ngươi ép ta đó!

Hạ Thống lĩnh cười lớn dữ dằn, sau đó ánh mắt hắn lạnh băng nhìn về ba gã Đội trưởng kia:

- Huyết tế Ma Sa Nha!

Ba gã Đội trưởng nghe vậy, sắc mặt bỗng kịch biến, nhưng rồi cũng đành nghiến răng cắn lưỡi, ba đạo tinh huyết đem theo nguồn năng lượng đậm đặc bắn lên cái răng đỏ rực kia.

Uỳnh uỳnh!

Sau khi máu tươi nhuốm lên, Ma Sa Nha lập tức rung lên, ở đỉnh nhọn của nó có một luồng huyết quang bắn ra, sự sắc lạnh của nó khiến người khác cảm tưởng như cả không gian cũng bị rạch toác ra!

Còn sắc mặt ba gã Đội trưởng kia thì trở nên tái nhợt, khí tức cũng yếu đi thấy rõ, xem ra để thúc động cái gọi là Ma Sa Nha này cần trả giá không ít!

- Hắn cũng có Linh bảo Thuần Nguyên?

Cặp mắt Lâm Động nheo lại, hắn không ngờ Hạ Thống lĩnh lại có được tuyệt chiêu này.

- Chỉ là một món Linh bảo Thuần Nguyên Hạ cấp, nhưng ngươi cũng phải cẩn thận một chút!

Nham lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Động gật đầu. Dù sao Hạ Thống lĩnh cũng có thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại thành, nếu có Linh bảo Thuần Nguyên tương trợ thì đúng là khó đối phó.

- Vốn dĩ không muốn dùng đến bảo bối này, nhưng ai bảo tiểu tử ngươi ngông cuồng như vậy. Được chết bởi nó cũng là đáng kiếp rồi!

Ánh mắt Hạ Thống lĩnh tối sầm lại, huyết quang bùng nổ từ trong cơ thể hắn rồi chạy ào ạt vào Ma Sa Nha. Ngay sau đó Ma Sa Nha lập tức phình to lên, chỉ nháy mắt đã biến thành một cái răng khổng lồ nhọn hoắt, nhìn từ xa giống như một lưỡi mâu huyết sắc bao quanh bởi sát khí!

- Ngươi đi chết đi!

Huyết nha lơ lửng trên không trung, sau đó một trận sóng âm mang đầy sát khí khuếch tán ra xung quanh. Ngay sau đó, cái răng khổng lồ biến thành một đạo huyết quang bay xuyên không gian với tốc độ kinh người!

Lâm Động nhìn huyết quang đang ngày một gần mình hơn, toàn thân bỗng nổi da gà, ngay lập tức hắn nắm chặt lấy Sinh Tử Quan Cái, khóe miệng nhếch lên.

- Sinh Tử Quan Cái, tuy ngươi không phải là của ta, nhưng hãy thể hiện sức mạnh của ngươi đi!

Nguyên lực hùng hồn trong cơ thể Lâm Động bùng phát toàn bộ rồi chảy vào Sinh Tử Quan Cái.

Uỳnh uỳnh!

Đường hoa văn màu đen trên Sinh Tử Quan Cái cũng ngày một sáng hơn, tỏa ra một luồng năng lượng tử vong khủng bố!

Lâm Động hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt Sinh Tử Quan Cái, bước ra một bước, giơ Sinh Tử Quan Cái lên cao như cầm đao rồi chém mạnh xuống!

Bùm!

Vào khoảnh khắc Sinh Tử Quan Cái chém xuống, sắc trời lập tức tối sầm,

hắc khí bùng nổ điên cuồng, cột sáng màu đen tựa như từ Địa Ngục xuyên qua không gian thời gian rồi chém thẳng lên đạo huyết quang!

Keng!

Hai bên va chạm, cả thiên địa tĩnh lặng, còn mặt biển lập tức nổi lên những dị động cuồng bạo.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 907

Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc

Ầm ầm!

Những ngọn sóng khổng lồ bắn thẳng lên tận tầng mây rồi ập xuống, mặt biển trong vòng bán kính vạn thước đều bị bao phủ bởi những cơn mưa ào ạt.

Trong màn mưa đó, hắc quang và huyết quang mỗi bên chiếm một nửa bầu trời, từng đợt năng lượng đáng sợ tỏa ra oanh kích bầu trời.

Hai luồng năng lượng đáng sợ đó không giằng co lâu, trong hắc quang đột nhiên có rất nhiều tia sáng tụ lại rồi bắn ra ngoài.

Phụt phụt!

Nơi hắc quang bắn qua, huyết quang gần như tan biến hết, gần như là sự phá hủy mang tính áp chế!

Bùm bùm bùm!

Tiếng huyết quang phát nổ vang vọng khắp bầu trời, huyết quang biến mất với tốc độ kinh người. Sau đó thân hình Hạ Thống lĩnh lộ ra, chỉ là gương mặt hắn lúc này đầy sự kinh ngạc. Hiển nhiên hắn không thể ngờ đến, ngay cả khi dùng đến Linh bảo Thuần Nguyên mà vẫn thất bại nhanh đến như vậy!

Hắn đã xem thường thực lực của Lâm Động, cũng đã coi thường uy lực của Sinh Tử Quan Cái!

Dù cùng là Linh bảo Thuần Nguyên nhưng rõ ràng uy lực của Sinh Tử Quan

Cái đã vượt xa Ma Sa Nha của hắn!

Xoẹt!

Hạ Thống lĩnh kinh hãi nhìn cảnh tượng đó, sau đó lập tức lùi về phía sau. Hắn biết cục diện lúc này đã rất bất lợi cho hắn, nếu không chạy nhanh thì có lẽ sẽ bị Lâm Động giải quyết ở đây mất. Hắn không tin Lâm Động sẽ có thiện ý tha cho hắn!

- Giờ muốn chạy thì đã muộn rồi!

Thế nhưng hắn vừa lùi lại thì sắc mặt Lâm Động đã hiện lên vẻ lạnh lùng. Trước nay hắn luôn đề cao việc diệt cỏ tận gốc, những việc hắn đã làm chắc chắn sẽ kích nộ Huyết Ma Sa Tộc, nếu để bọn chúng thoát được thì có lẽ không lâu nữa hắn sẽ phải chịu sự truy sát của Huyết Ma Sa Tộc. Nếu thế có lẽ còn phiền phức hơn cả Tà Cốt lão nhân rất nhiều!

Vì thế, để bớt đi những phiền phức này, tuyệt đối không thể để Hạ Thống lĩnh chạy thoát!

Uỳnh!

Sinh Tử Quan Cái lại tung ra, mấy đường hắc quang lập tức hòa vào nhau biến thành một chùm hắc quang to cỡ ngón tay cái rồi nhanh như chớp bắn về phía Hạ Thống lĩnh.

Những nơi chùm hắc quang kia đi qua không gian đều nứt ra những khe rãnh đen, từ đó tỏa ra một thứ sát khí đậm đặc. Thường thì chỉ cường giả Tử Huyền Cảnh mới có được thứ Tử Khí này, nhưng Lâm Động nhờ có Sinh Tử Quan Cái đã thi triển được nó, lực sát thương vẫn vô cùng đáng sợ!

- Tiểu tử, có gì từ từ nói!

Hạ Thống lĩnh thấy chùm hắc quang bắn tới, sắc mặt kịch biến, ánh mắt kinh hoàng, cuống cuồng nói.

Nhưng Lâm Động coi như không nghe thấy, chùm sáng xuyên qua hư không và bắn thẳng tới.

Nguyên lực hùng hồn cũng bùng phát từ trong cơ thể Hạ Thống lĩnh, thậm chí bề mặt da hắn cũng biến thành vảy huyết sắc, rõ ràng hắn đã phòng ngự ở mức cao nhất.

Vút!

Nhưng chùm hắc quang kia vẫn bắn thẳng lên người hắn, sau đó phụt một tiếng, xuyên qua người hắn!

Thân thể Hạ Thống lĩnh lập tức đông cứng, hắn chầm chậm cúi đầu, kinh hoàng nhìn cái lỗ đen trên ngực mình. Ở đó ngay cả máu tươi cũng biến thành màu đen, hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng tử vong đã xâm nhập cơ thể, nhanh như chớp lấy đi sinh cơ trong người hắn!

- Sao có thể?

Hạ Thống lĩnh sờ vào cái lỗ trên ngực mình, trước mặt dần tối lại, hắn không thể ngờ mình lại chết trong tay một kẻ Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

- Đều là do ngươi ép ta thôi!

Lâm Động khẽ lẩm bẩm.

- Tiểu tử, Huyết Ma Sa Tộc bọn ta sẽ không bỏ qua… Ánh mắt Hạ Thống lĩnh đầy sự oán độc, nhưng hắn chưa kịp nói hết câu thì sinh cơ đã hoàn toàn biến mất, thân thể cứng đờ, khí tức tiêu tan!

Lâm Động lạnh lùng nhìn thi thể rơi xuống, tay khẽ vuốt lên Sinh Tử Quan Cái, không kềm được thầm tán thưởng. Lực sát thương của Sinh Tử Quan Cái quả nhiên quá mạnh, từ góc độ nào đó thì nó còn mạnh hơn cả Phần Thiên Đỉnh nữa. Chỉ cần Tử Khí của nó xâm nhập cơ thể, dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh

Đại thành cũng chết là chắc chắn!

Trước sự xâm thực của thứ Tử Khí đó, Sinh Khí, niềm tự hào của cường giả Sinh Huyền Cảnh cũng mất đi hiệu quả phục hồi!

Lâm Động lạnh băng nhìn sang ba gã Đội trưởng:

- Các ngươi cũng đi theo hắn đi!

- Chạy!

Sắc mặt ba gã Đội trưởng trắng nhợt, thực lực bọn chúng lúc này đã giảm quá nhiều, bọn chúng biết rõ mình không phải đối thủ của Lâm Động, vội vàng chạy đi theo ba hướng khác nhau.

Lâm Động bình tĩnh nhìn ba kẻ đó, tay cầm Sinh Tử Quan Cái vung lên, ba đạo hắc quang mỏng manh bắn ra, đuổi theo kẻ ba bọn chúng, cuối cùng xuyên qua người bọn chúng. Thân thể cả ba nhanh chóng trở nên xám xịt, sinh cơ biến mất hoàn toàn, rơi thẳng xuống biển!

- Giải quyết hết rồi!

Lâm Động nhìn bầu trời trống trải, sau đó lạnh lùng nhìn những thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt biển, cũng thở phào một tiếng, cuối cùng cũng giải quyết hết rắc rối rồi!

- Lâm Động ca ca, huynh thật lợi hại!

Phần Thiên Đỉnh trong tay áo Lâm Động khẽ rung lên, Mộ Linh San biến thành một đạo hồng quang bay ra, đôi mắt to tròn nhìn cảnh tượng trên biển, cười nói.

- Cũng là nhờ Sinh Tử Quan Cái của muội!

Lâm Động cười, tay vỗ lên Sinh Tử Quan Cái, sau đó ném lại cho Mộ Linh

San. Thứ bảo vật này đúng là hắn cũng động lòng, nhưng hắn không bao giờ làm chuyện lật mặt cướp bảo bối. Một là hắn coi thường hành động đó, hai là hắn cũng cảm nhận được trong Sinh Tử Quan Cái có vô vàn ấn ký. Có lẽ là của các cường giả trong Bất Tử Thánh Kình Tộc để lại, nếu hắn động vào có lẽ sẽ gây rắc rối cho mình.

- Hi hi, Sinh Tử Quan Cái và Sinh Tử Quan vốn là nhất thể, vì thế trong tộc rất coi trọng nó, nếu không thì muội tặng cho Lâm Động ca ca luôn cũng được!

Mộ Linh San nhận lấy Sinh Tử Quan Cái, cười nói.

Lời cô bé nói cũng thật vô tư, nếu trưởng bối trong Bất Tử Thánh Kình Tộc nghe được chắc sẽ nổi điên lên mất.

Lâm Động nghe vậy cũng thầm tặc lưỡi, chỉ cái nắp thôi đã lợi hại như vậy, nếu hợp lại với Sinh Tử Quan hoàn chỉnh thì sẽ khủng bố đến mức nào?

Thứ bảo bối ở tầng thứ này chắc đã vượt qua Linh bảo Thuần Nguyên rồi?

- Lần này ta cũng có chút thu hoạch!

Lâm Động cười cười, sau đó nhìn về bầu trời, ở nơi đó đang lơ lửng một cái răng đỏ rực không ngừng tỏa ra sát khí kinh người, chính là Ma Sa Nha của Hạ Thống lĩnh!

Lâm Động vẫy tay, Ma Sa Nha bay lại rồi rơi vào tay hắn, thứ sát khí khủng bố kia khiến Lâm Động cũng phải nhướng mày.

- Lâm Động ca ca, đây là một món Linh bảo Thuần Nguyên của Huyết Ma Sa Tộc, uy lực cũng được nhưng không thể bằng Sinh Tử Quan Cái!

Mộ Linh San nói.

Lâm Động không biết phải nói gì, nếu tên Hạ Thống lĩnh này lấy bừa ra một món Linh bảo Thuần Nguyên mà so sánh được với Sinh Tử Quan Cái thì Huyết

Ma Sa Tộc quá khủng bố thì phải?

- Nghe nói mỗi lần sử dụng Ma Sa Nha, nhất định nó phải có tinh huyết, nếu Lâm Động ca ca muốn dùng nó thì phải cẩn thận!

Lâm Động khẽ gật, lúc nãy hắn cũng nhìn thấy cảnh huyết tế, cái giá phải trả cũng không nhỏ, chưa hại được người đã hại mình, sau này hắn nhất định phải rất thận trọng!

Lâm Động cất Ma Sa Nha đi, quét mắt một lượt rồi nói:

- Chúng ta rời khỏi nơi đây đã!

- Ừm!

Lâm Động liền biến thành thanh quang bay đi, theo sau là Mộ Linh San.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, vùng Hải vực này lại trở về sự yên tĩnh ban đầu, chỉ mấy chục cái xác nổi trên mặt biển chứng minh ở đây từng có trận kịch chiến…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 908

Thiên Thương Vực

Trong Loạn Ma Hải, Thiên Thương Vực là khu vực khá đặc biệt. Không chỉ vì nó là nơi tiếp nối của một vài Hải vực, mà nơi đây còn là nơi tập hợp của các kỳ bảo từ khắp các nơi. Điều này cũng khiến danh khí của Thiên Thương Vực thậm chi vượt qua cả Hải vực Thiên Phong!

Thiên Thương Vực hình thành từ hàng ngàn hòn đảo nối liền nhau. Tính ra là cũng là vùng lục địa trên biển. Đương nhiên ở đây không chỉ phức tạp về mặt địa hình mà các thế lực ở đây cũng vô cùng rối rắm.

Đương nhiên, cả Thiên Thương Vực này, thế lực mạnh nhất chẳng thể là ai ngoài Thiên Thương Các. Thế lực này chỉ hơn chứ không kém Lưỡng Đại Động Thiên của Hải vực Thiên Phong. Hơn nữa Thiên Thương Các cũng có danh khí không nhỏ ở Loạn Ma Hải.

Dưới sự thống lĩnh của Thiên Thương Các, Thiên Thương Vực không còn hỗn loạn như trước đây nữa. Vùng địa vực này hiện giờ đã trở thành một trong những Thánh địa của vô số người tìm báu vật. Ở đây có câu nói: chỉ cần trong tay có đủ Huyền Nguyên Đan, ngươi sẽ mua được bất cứ thứ gì!

Tuy có lẽ lời nói này hơi khoa trường, nhưng từ đó có thể thấy danh khí của Thiên Thương Vực thịnh vượng đến mức nào.

Hai người bọn Lâm Động sau khi giải quyết xong đám người Huyết Ma Sa Tộc thì lập tức lên đường đến Thiên Thương Vực, vì tính thời gian cũng không còn bao lâu nữa là đến Đấu giá hội Thiên Thương. Lâm Động còn muốn tìm rất nhiều thứ tại nơi này, đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Chặng đường này không có gì cản trở, nên chỉ năm ngày là trong tầm mắt bọn hắn đã hiện ra một vùng lục địa rộng lớn. Trên bầu trời lúc này dường như vô cùng hỗn loạn. Vô số đạo lưu quang bay tới bay lui đan xen nhau thành một tấm lưới khổng lồ.

- Náo nhiệt quá!

Đôi mắt to tròn của Mộ Linh San nhìn cảnh tượng đó, gương mặt lập tức tràn đầy phấn khích.

Lâm Động cũng gật đầu, ánh mắt có chút cảm thán. Từ khi hắn đến Loạn Ma Hải, đã từng ghé chân qua hai hòn đảo, chính là Huyền Linh Đảo và Võ Hội Đảo. Quy mô của hai hòn đảo đó đã không nhỏ, nhưng so với Thiên Thương Vực thì đúng chỉ là một cọng lông trên chín con trâu!

- Chúng ta đến thẳng Thiên Thương Thành đi, đó là Chủ thành của Thiên Thương Vực!

Lâm Động khẽ cười, quay sang một bên nói.

- Lâm Động ca ca đến vì Đấu giá hội đúng không?

Mộ Linh San cười cười, xem ra danh tiếng của Đấu giá hội cũng không nhỏ, đến cô bé cũng biết.

Lâm Động gật đầu, sau đó chép miệng. Hiện giờ đã đến Thiên Thương Vực, hắn bắt đầu lo lắng về chuyện tiền bạc. Đến Đấu giá hội, nhắm trúng thứ gì thì hắn cũng phải có Huyền Nguyên Đan để tranh giành với người ta. Mà vấn đề là hắn lúc này thật sự không có nhiều tiền!

Đây không phải là Chiến trường Viễn Cổ mà có chuyện dùng vũ lực để tranh giành. Trong Thiên Thương Vực này, kẻ nào dám làm chuyện đó trong Đấu giá hội do Thiên Thương Các tổ chức, trừ phi hắn đạt đến cấp bậc Chuyển Luân Cảnh, nếu không thì chỉ có chết!

Vì thế, nếu thích thứ gì thì Lâm Động cũng chỉ có thể dùng Huyền Nguyên Đan để tranh giành mà thôi.

- Xem ra đành phải lấy Địa Tâm Sinh Linh Tương ra vậy!

Lâm Động xoa cằm. Tuy hắn có không ít bảo bối, nhưng phần lớn đều là không dám lấy ra, mà những thứ lấy ra được thì lại quá mức quý giá, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Địa Tâm Sinh Linh Tương là có thể lấy ra.

Thứ này không chỉ có tác dụng cho người muốn đột phá Niết Bàn Cảnh, nó cũng rất có ích cho cường giả đã bước vào Sinh Huyền Cảnh. Nếu lấy thứ này ra bán đấu giá chắc cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành thậm chí Đại viên mãn cũng phải động lòng. Nếu không phải bây giờ kẹt tiền quá thì hắn cũng không muốn lấy ra bán.

- Đi nào!

Lâm Động thầm thấy xót xa một chút, sau đó nói với Mộ Linh San, cả người biến thành một đạo thanh quang bay về phía Thiên Thương Thành, Mộ Linh San cũng nhanh chóng bay theo phía sau.

o0o Thiên Thương Vực rất rộng lớn, với tốc độ của Lâm Động cũng phải mất nửa ngày mới đến được trung tâm. Ở đó có một tòa thành khổng lồ, diện tích to lớn gần như có thể chiếm diện tích cả một hòn đảo.

Trên bầu trời của tòa thành có một quầng sáng vàng nhạt bao phủ. Lâm Động có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ tỏa ra từ đó, nó không hề yếu hơn trận pháp bảo hộ của Đạo Tông. Điều này khiến hắn phải cảm thán, xem ra thực lực của Thiên Thương Các quả nhiên không vô cùng cường hãn!

Quầng sáng trên bầu trời dường như không ngăn cản người vào trong, vì thế Lâm Động cũng theo một số người bay vào trong, sau đó quét mắt nhìn về trung tâm thành. Ở đó là một tòa lầu các hoành tráng cao ngàn trượng đứng sừng sững, một thứ bá khí tỏa ra khiến người ta phải sợ hãi!

Ở Thiên Thương Vực, thế lực có tư cách xây tòa kiến trúc hoành tráng như vậy, ngoài Thiên Thương Các, bá chủ Thiên Thương Vực ra thì còn ai nữa?

- Không hổ là bá chủ Thiên Thương Vực!

Ánh mắt Lâm Động nhìn tòa lầu các kia có phần ngưng trọng. Hắn cảm nhận được từ nó một thứ khí tức bí ẩn mà vô cùng mạnh mẽ. Nó tựa như những tia sấm sét ẩn chứa trong tầng mây, bất cứ kẻ nào dám động vào Thiên Thương Các là sẽ dẫn đến trận lôi đình đầy sát ý!

- Không biết Thiên Thương Các có cường giả siêu cấp Chuyển Luân Cảnh không?

Lâm Động xoa cằm. Thực lực của cường giả Chuyển Luân Cảnh có thể coi là đứng đầu trong thiên địa này, muốn trở thành thế lực hàng đầu chắc chắn phải có cường giả Chuyển Luân Cảnh tọa trấn!

Trong Nguyên Môn, ba vị Chưởng môn đều có thực lực đó, Đạo Tông cũng có hai vị, thực lực như vậy đặt ở trong Loạn Ma Hải cũng đã là rất mạnh mẽ rồi!

- Các chủ của Thiên Thương Các chính là cường giả Chuyển Luân Cảnh… Năm đó khi hắn đi khắp nơi tìm bảo vật, đã từng chạy đến tộc của bọn muội, nhưng cuối cùng bị Đại gia gia đuổi đi!

Mộ Linh San nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi nói.

Lâm Động cười, xem ra bản lĩnh của Bất Tử Thánh Kình Tộc tuyệt đối không vừa, một cường giả Chuyển Luân Cảnh nói đuổi là đuổi được!

- Đi thôi, đến Thiên Thương Các một chuyến!

o0o Lâm Động bay đi, mười mấy phút sau, hắn đáp xuống một khu quảng trường cách tòa lầu các chọc trời không xa. Quảng trường lúc này vô cùng náo nhiệt, liên tiếp có những dòng người ồ ạt đổ về thương điếm của Thiên Thương Các.

Lâm Động xác định phương hướng, vừa định bay tới Thiên Thương Các, thì hắn chợt phát hiện một âm thanh xé gió vang lên trên bầu trời, sau đó những tiếng ồ lớn cất lên.

- Đó là người của Tà Phong Động Thiên đúng không?

- Dẫn đầu lẽ nào là Tiểu Minh Vương Tạ Diêm, đệ tử ưu tú nhất của Tà Phong Động Thiên?

- Khí thế không tệ, xem ra danh tiếng cũng không phải là giả! Hắn là một trong những đệ tử nổi trội nhất Hải vực Thiên Phong đấy!

- … Lâm Động nghe vậy vội ngẩng đầu lên nhìn, trên bầu trời lúc này có mười mấy thân ảnh bay xuống. Đứng đầu là một nam tử trẻ tuổi mặc hắc bào, dáng vẻ tuấn dật, trên trán hắn có dấu ký hiệu hình đầu lâu, mỗi bước đi lại tỏa ra sát khí khiến nhiệt độ xung quanh đều hạ xuống không ít.

Phía sau nam tử này là hơn chục người khác. Trong đó có hai lão giả vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt đục ngầu lại lấp lánh tinh quang, rõ ràng thực lực chắc chắn rất cường hãn.

Trận thế này không gây xao động mới lạ.

- Tà Phong Động Thiên… Tiểu Minh Vương Tạ Diêm?

Lâm Động lẩm bẩm, khi ở Võ Hội Đảo, hắn cũng biết trong số các đệ tử trẻ tuổi của Hải vực Thiên Phong, Thân Đồ Tuyệt chỉ thua kém hai người, một là Càn Khôn Thủ Châu Càn của Càn Khôn Động Thiên, còn người kia chính là Tiểu Minh Vương Tạ Diêm đây rồi!

- Xem ra Đấu giá hội này cũng hấp dẫn đủ mọi loại người a!

Lâm Động chép chép miệng, hiển nhiên mấy ngày tới sẽ còn có không ít nhân vật tương tự như Tạ Diêm đến nữa, tranh giành với những thế lực như thế

này đúng là rắc rối!

Trên quảng trường, đám người Tạ Diêm không hề bận tâm đến ánh mắt của mọi người, cứ thế đi thẳng tới Thiên Thương Các. Chỉ là, khi Lâm Động nhìn về phía Tạ Diêm thì Tạ Diêm nhạy bén cảm nhận được, khẽ dừng lại một chút, đôi mắt âm u nhìn về phía Lâm Động.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, sau đó Lâm Động cười khẽ rồi quay người rời đi.

Tạ Diêm hơi nhíu mày, nhưng không đợi hắn quan sát kỹ hơn, Lâm Động đã quay người đi về hướng nơi khác của Thiên Thương Các.

- Thiếu Động chủ, sao vậy?

Một lão giả bên cạnh Tạ Diêm hỏi.

Tạ Diêm lắc đầu, nhìn bóng lưng Lâm Động một cái cũng không nói gì. chỉ là vừa rồi hắn cảm nhận được một chút cảm giác nguy hiểm từ trong ánh mắt của Lâm Động, nhưng hiện giờ nghĩ lại có lẽ là ảo giác. Dù sao số người khiến hắn thấy nguy hiểm cũng không nhiều, hắn không tin một người qua đường trẻ tuổi như vậy lại có bản lĩnh đó.

- Đi thôi!

Tạ Diêm vẫy tay rồi dẫn đoàn người tiến vào Thiên Thương Các.

Cùng lúc đó Lâm Động cũng vào khu kiểm nghiệm bảo vật, lấy Địa Tâm Sinh Linh Tương ra…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 909

Đường Đông Vũ

Trong gian phòng kiểm nghiệm bảo vật, ánh đèn sáng trưng, không khí yên tĩnh ở đây khác hẳn với sự ồn ào ngoài kia.

Lâm Động ngồi xuống trước quầy, đối diện hắn là một nam tử trung niên với nụ cười chuyên nghiệp. Ông ta nhìn Lâm Động, cười nói:

- Khách nhân muốn kiểm định thứ gì?

Lâm Động khẽ gật đầu, cũng không che giấu gì, lấy ra một cái bình ngọc với thứ chất lỏng màu xanh biếc tỏa ra thứ Sinh Khí mang nguồn năng lượng kinh người.

- Đây là… Ánh mắt nam tử trung niên chăm chăm nhìn thứ chất lỏng kia:

- Là Địa Tâm Sinh Linh Tương?

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, nhãn lực của người kiểm định của Thiên Thương Các quả nhiên không tệ, hắn chưa nói mà đã nhận ra!

- Thứ này ta muốn giao cho Thiên Thương Các bán đấu giá!

Nam tử trung niên nghe vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Khách nhân xin hãy đợi một chút, giá trị của Địa Tâm Sinh Linh Tương này, ta phải mời chủ sự đến định giá, được chứ?

Thấy Lâm Động gật đầu, ông ta quay vào trong. Lâm Động ngồi chờ một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân nhè nhẹ vọng tới, từ trong căn phòng đóng chặt dường như tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

- Vị khách nhân đây muốn bán đấu giá Địa Tâm Sinh Linh Tương à?

Một giọng nói nhẹ nhàng, êm dịu vang lên, Lâm Động ngẩng đầu lên thì thấy một nữ tử yểu điệu mặc váy đỏ xuất hiện. Trên gương mặt với những đường nét tinh xảo đó là nụ cười nhẹ nhàng khiến chiếc cằm trở nên thon gọn, nhìn qua vô cùng xinh đẹp.

Nữ tử đang nhìn Lâm Động với đôi mắt đen láy của bảo thạch.

Lâm Động khẽ ngây người trước vẻ đẹp của nữ tử đó một lúc rồi mới gật đầu. Liếc về phía sau thấy nam tử trung niên kia đứng với bộ dáng khá cung kính, có thể thấy nữ tử này cũng có thân phận không tầm thường ở Thiên Thương Các.

Hơn nữa Lâm Động cũng cảm nhận được một luồng nguyên lực khá lớn tỏa ra từ trên người nữ tử đó, rõ ràng thực lực của nàng ta cũng không tầm thường.

- Loạn Ma Hải đúng là nơi ngọa hổ tàng long!

Lâm Động khẽ mím môi. Tuổi tác nữ tử này cũng tương đương với Tiểu Minh Vương Tạ Diêm, nhưng thực lực có lẽ cũng không thua kém.

- Không biết khách nhân có tiện để lộ danh tính không?

Nữ tử kia tươi cười nhìn Lâm Động, hỏi.

- Lâm Động!

Lâm Động hơi do dự một chút rồi đáp. Hắn cũng không định che giấu tên tuổi, ở Loạn Ma Hải này dường như không cần phải vậy.

- Ta là chủ sự của Thiên Thương Các, Đường Đông Vũ!

Nữ tử kia mỉm cười, sau đó đưa tay cầm lấy bình Địa Tâm Sinh Linh Tương, cảm nhận Sinh Khí dồi dào bên trong, ánh mắt nàng ta sáng lên, sau đó nói:

- Đúng là Địa Tâm Sinh Linh Tương. Sinh Khí khá dồi dào, có thể coi là thượng phẩm trong Sinh Linh Tương!

- Nếu Lâm Động huynh muốn bán đấu giá thứ này nhất định phải từ một trăm vạn Huyền Nguyên Đan một giọt. Thứ này rất có ích cho cường giả Sinh Huyền Cảnh, hiển nhiên sẽ có nhiều người tranh giành. Lượng Địa Tâm Sinh Linh Tương này có lẽ có thể đạt đến ngàn vạn Huyền Nguyên Đan!

- Ngàn vạn Huyền Nguyên Đan? Vậy thì cứ theo Đường cô nương đi!

Lâm Động cũng không có ý kiến gì, ngàn vạn Huyền Nguyên Đan là rất lớn rồi, chỉ cần hắn không tranh đoạt với những thế lực lớn mạnh kia, hiển nhiên hắn sẽ có được thứ mình cần.

Hắn vốn dĩ có tám giọt Địa Tâm Sinh Linh Tương, nhưng ở Huyền Linh Đảo đã dùng đi một giọt, chỉ còn bảy giọt, lần này bán đấu giá, hắn cũng chỉ lấy ra năm giọt, giữ lại hai giọt, dù sao thì nó vẫn có ích không nhỏ với hắn.

- Phải rồi, Đường cô nương, không biết ở Đấu giá hội có Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch hay không?

Xong việc về Địa Tâm Sinh Linh Tương, Lâm Động định đứng dậy thì bỗng nhớ ra, hỏi.

- Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch?

Đường Đông Vũ hơi ngây người, nghĩ một chút rồi nói:

- Thứ tài liệu này rất hiếm, nhưng thường nó vừa xuất hiện là sẽ bị thế lực các phương càn quét sạch. Lần này có lẽ sẽ xuất hiện một ít, nhưng thật ra đều

đã được ngầm đặt trước rồi.

Nghe vậy Lâm Động khẽ chau mày, nếu hắn không có được tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch thì sẽ không thể luyện chế được Phần Thiên Môn. Đến lúc đó, Tà Cốt lão nhân tìm đến thì đúng là rắc rối. Dù sao thì hắn không thể dùng nhiều lần thủ đoạn lưỡng bại câu thương được.

- Lâm Động huynh cần thứ đó sao?

Đường Đông Vũ thấy Lâm Động nhíu mày, không khỏi bật cười:

- Thiên Thương Các cũng có Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch nhưng không đem ra bán. Có điều, nếu Lâm Động huynh cần thì ta có thể bán một ít, coi như để kết giao bằng hữu với Lâm Động huynh vậy.

- Tiểu… Nam tử trung niên phía sau nghe nàng ta nói vậy, vừa định lên tiếng thì bị Đường Đông Vũ giơ tay ngăn lại.

Lâm Động cũng nhìn Đường Đông Vũ, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên, không ngờ nàng ta lại chủ động giúp đỡ như vậy. Tuy hắn không biết vì sao nhưng sau khi chần chừ một chút, hắn ôm quyền nói:

- Vậy thì đa tạ cô nương!

Hắn cũng không ra vẻ gì, vì lúc này hắn rất cần Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch. Thiên Thương Vực lúc này có vô số cường giả đến vì Đấu giá hội, Lâm Động muốn có khả năng tự bảo vệ mình ở nơi này thì nhất định phải luyện chế Phần Thiên Môn được.

- Không biết Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch của quý các giá cả thế nào? Ta cần tám viên!

- Thông thường Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch giá không thấp hơn Địa Tâm Sinh Linh Tương. Mỗi viên cũng khoảng trăm vạn Huyền Nguyên Đan. Nếu tám viên thì là tám trăm vạn Huyền Nguyên Đan.

Cằm Đường Đông Vũ hơi nhếch lên, nàng ta nở nụ cười có chút sự quyến rũ của hồ ly.

- Tám trăm vạn Huyền Nguyên Đan?

Lâm Động nghe vậy thì hơi lúng túng, nói:

- Xin lỗi, có lẽ hiện giờ ta không có nhiều Huyền Nguyên Đan như vậy. Ta nghĩ đợi đến khi bán được Địa Tâm Sinh Linh Tương rồi lại tới mua.

- Không sao, Lâm Động huynh có thể lấy Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch trước, Địa Tâm Sinh Linh Tương của huynh ở đây, bọn ta lại sợ huynh chạy mất sao?

Đường Đông Vũ cười khẽ, sau đó khẽ vẫy tay, nam tử trung niên kia nhanh chóng lui đi, mười mấy phút sau quay lại với một cái hộp ngọc. Mở hộp ra là từng đợt năng lượng nóng bỏng lan tỏa.

Lâm Động cố kím nén sự kích động nhìn sang, chỉ thấy bên trong là tám viên tinh thể màu đỏ rực đang nằm đó. Bên trong tinh thể dường như có dung nham đang lưu động tỏa ra từng đợt năng lượng cuồng bạo.

- Quả nhiên là Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch!

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh tinh quang, tốn không ít tâm huyết, cuối cùng cũng tìm được rồi!

- Lâm Động huynh, hãy nhận lấy!

Đường Đông Vũ cười, nói.

Lâm Động trịnh trọng ôm quyền với Đường Đông Vũ, sau đó nhận lấy chiếc hộp cất vào túi Càn Khôn, chân thành nói:

- Lần này coi như ta nợ Đường cô nương một cái ân tình, sau này nếu có cơ

hội chắc chắn sẽ báo đáp!

Lâm Động không biết tại sao Đường Đông Vũ lại chủ động giúp mình, nhưng trước nay hắn luôn là người biết báo ân, dù thế nào hắn coi như cũng đã nhận hảo ý của Đường Đông Vũ.

- Có câu nói này của Lâm Động huynh là đủ rồi. Thời gian này, nếu huynh có gì cần cứ đến Thiên Thương Các tìm ta!

Đường Đông Vũ che miệng cười khẽ.

Lâm Động gật đầu, nói chuyện thêm vài câu rồi mới rời đi.

- Tiểu thư, sao tiểu thư lại phá lệ như vậy? Người này nhất định phải lôi kéo sao?

Nhìn Lâm Động đi rồi, nam tử trung niên không kềm được hỏi.

- Ngươi biết hắn là ai không?

Đường Đông Vũ nheo mắt.

- Không biết!

- Trước đây không lâu, Thân Đồ Tuyệt của Thân Đồ gia bị đánh bại, mà người đánh bại hắn tên là Lâm Động!

Đường Đông Vũ khẽ nói.

- Đánh bại Thân Đồ Tuyệt sao? Đúng là có bản lĩnh. Nhưng cũng đến mức tiểu thư coi trọng như vậy chứ?

Ông ta trầm ngâm.

- Sau đó, vì một số ân oán, Tà Cốt lão nhân từng đuổi theo truy sát hắn, nhưng cuối cùng trọng thương trở về!

- Ồ?

Nam tử trung niên có phần động dung, Tà Cốt lão nhân là cường giả Bán Bộ Tử Huyền, có danh tiếng không nhỏ ở Hải vực Thiên Phong.

- Ngoài ra… ta vừa hay có được một vài tin tình báo. Nửa năm trước ở Đông Huyền Vực từng có một trận đại chiến kinh thiên động địa. Trong đó ba vị Chưởng môn của Nguyên Môn cùng ra tay, định giết chết một người trẻ tuổi, nhưng cuối cùng hắn đã trốn mất. Nghe nói vào lúc quan trọng, hắn ta được một cường giả Luân Hồi Cảnh ra tay tương trợ!

Đường Đông Vũ mím môi, ánh mắt lấp lánh sự hiếu kỳ, nhìn nam tử trung niên đang há hốc miệng ở bên cạnh, cười nói:

- Người trẻ tuổi đó cũng tên là Lâm Động…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 910

Luyện Chế Phần Thiên Môn

Ý của tiểu thư là… Lâm Động của Đông Huyền Vực đó và người này là một?

Nam tử trung niên có phần kinh hoàng, nếu hai người này là một thì không phải chính là phía sau Lâm Động có một cường giả siêu cấp Luân Hồi Cảnh sao?

Cường giả ở tầng thứ đó, dù là Thiên Thương Các cũng không thể đắc tội được.

- Tuy không thể xác định, nhưng cần thiết phải duy trì chút tình nghĩa. Ta tin tưởng nếu cha ta ở đây thì ông cũng sẽ làm vậy. Tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch dù rất quý giá nhưng nhìn về lâu dài, có lẽ chẳng là gì cả!

Đường Đông Vũ khẽ cười.

- Thậm chí, cho dù hai người này không phải là một, nhưng Lâm Động này vẫn có tiềm lực đáng để lôi kéo. Dựa vào thực lực Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành ép một cường giả Bán Bộ Tử Huyền đến mức đó, cũng không thể coi thường thủ đoạn của hắn! Loại người này nếu kết giao thành bằng hữu được thì đương nhiên tốt hơn nhiều làm địch nhân!

- Tiểu thư xử lý việc ngày một chu đáo hơn!

Nam tử trung niên gật đầu cảm thán. Nếu đằng sau Lâm Động có một cường giả Luân Hồi Cảnh thì dù là Các chủ Thiên Thương Các cũng sẽ đối xử với hắn như khách quý.

Đường Đông Vũ cười nói:

- Về chuyện của Lâm Động, đừng để lộ ra bất cứ điều gì. Hiện giờ hắn cũng có không ít phiền phức. Tuy hắn đã khiến Tà Cốt lão nhân trọng thương, nhưng đừng quên lão cũng là người của Tà Phong Động Thiên, mà Tiểu Minh Vương Tạ Diêm lại đang ở đây, nếu để hắn nhận ra thì Lâm Động sẽ rắc rối lớn!

Nam tử trung niên gật đầu:

- Thuộc hạ hiểu!

- Ừm, đi làm việc đi! Còn mười ngày nữa là Đấu giá hội bắt đầu, lần này có lẽ không ít thế lực mạnh sẽ tới, không được để xảy ra sai sót gì!

Đường Đông Vũ nói.

- Rõ!

Nam tử trung niên cung kính đáp, sau đó cáo lui. Còn Đường Đông Vũ nhìn về hướng Lâm Động rời đi, khóe miệng nhếch lên. Rõ ràng nàng ta cũng vô cùng tò mò về Lâm Động.

o0o Lâm Động rời khỏi khu kiểm định bảo vật, sau đó tìm được Mộ Linh San đang ngắm Đông ngắm Tây xung quanh, kéo cô bé đi khỏi khu vực của Thiên Thương Các.

Lần này đến đây, Lâm Động có thu hoạch không nhỏ, tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch đã có, coi như đã giải quyết được vấn đề khó khăn. Có thứ này hắn mới phát huy được uy lực của Phần Thiên Đỉnh. Tuy mức độ không thể sánh ngang với Phần Thiên lão nhân, nhưng chỉ cần không gặp phải cường giả Tử Huyền Cảnh thì hắn sẽ chẳng phải sợ.

Mà thứ tuyệt chiêu có uy lực này rõ ràng là rất cần thiết khi ở một nơi đầy cường giả phức tạp như Loạn Ma Hải này!

Ra khỏi Thiên Thương Các, Lâm Động không vội tìm nơi nghỉ chân ngay mà đưa Mộ Linh San dạo quanh Thiên Thương Thành, như vậy mới thỏa mãn tâm tư thích náo nhiệt của tiểu cô nương này. Cuối cùng hắn mới tìm một khách điếm để dừng chân.

o0o Trong căn phòng rộng mà yên tĩnh, Lâm Động vung tay, Phần Thiên Đỉnh hiện ra trước mặt.

- Linh San, mấy hôm tới ta sẽ bế quan tu luyện, muội đừng chạy ra ngoài. Giờ Thiên Thương Thành rất hỗn loạn, không thể biết được có người của Huyết Ma Sa Tộc hay không. Nếu muội bị phát hiện thì rắc rối không vừa đâu.

Lâm Động nhìn Mộ Linh San nói.

- Vâng!

Thấy Lâm Động bảo phải bế quan, Mộ Linh San chu môi ý phản đối, nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu.

- Đúng rồi, phong ấn của muội thế nào rồi?

Lâm Động bỗng hỏi. Hắn nhận thấy thực lực của Mộ Linh San khá mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn Tiểu Minh Vương Tạ Diêm một chút. Chỉ là lúc này cô bé đang bị phong ấn, nếu giải trừ được phong ấn, thực lực hồi phục thì chắc chắn cô bé sẽ là trợ thủ rất tốt cho Lâm Động.

- Vẫn chưa hết, phong ấn của con cá thối đó rất lợi hại!

Mộ Linh San kéo áo xuống, trên vai lộ ra vết hoa văn hình đầu Sa Ngư huyết sắc, khổ não nói.

- Làm thế nào để phá giải phong ấn?

Lâm Động nhíu mày hỏi.

- Muội cần Hải Vương Linh Thảo, có thứ này muội sẽ phá giải được phong ấn!

Mộ Linh San ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

- Hải Vương Linh Thảo?

Lâm Động lẩm bẩm, đây đúng là thứ hiếm gặp. Đợi khi Đấu giá hội bắt đầu có thể thử xem, nếu may mắn lại có thể gặp được.

- Mấy hôm tới muội phải chú ý, nhiệm vụ hộ pháp ta giao cho muội nhé!

Lâm Động nghịch hai bím tóc trên đầu Mộ Linh San, trước ánh mắt bất mãn của cô bé, hắn bay vào trong Phần Thiên Đỉnh.

o0o Trong Phần Thiên Đỉnh vẫn là vùng đại địa đỏ rực. Lâm Động lơ lửng trên không trung, quét mắt nhìn xung quanh, cười nói:

- Nham, tiếp theo phải làm gì?

- Năm xưa Phần Thiên lão nhân đã dung hợp bản thân với Phần Thiên Đỉnh. Cách luyện chế Phần Thiên Môn cũng ẩn giấu trong Phần Thiên Đỉnh, chỉ có ngươi mới tìm được!

Tổ Thạch lên tiếng, một đạo quang ảnh hiện ra, Nham nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hai mắt từ từ nắm lại, tâm thần thì dần tỏa ra, sau đó bắt đầu dung hợp với Phần Thiên Đỉnh. Rất nhiều thông tin ẩn giấu trong Phần Thiên Đỉnh cũng bắt đầu tụ lại về phía hắn.

Ánh hồng quang bao quanh người Lâm Động, hơn mười phút sau mới dần tan đi. Hai mắt nhắm nghiền của Lâm Động cũng từ từ mở ra, trong đó là thứ hồng quang lấp lánh.

- Thì ra là vậy!

Lâm Động khẽ cười, giờ hắn đã biết được cách thức để luyện chế Phần Thiên Môn, từ mặt nào đó, đây là một cách luyện chế khá phức tạp. Phần Thiên lão nhân năm đó đã mất đến vài năm mới luyện chế được tám chiếc Phần Thiên Môn!

Đương nhiên, hiện giờ Lâm Động không dám so sánh với Phần Thiên lão nhân, người ta dùng đến tám ngọn núi lửa thời Viễn Cổ để luyện chế ra Phần Thiên Môn. Sau khi luyện chế đủ để trấn áp Dị ma cấp Tướng, thậm chí Dị ma cấp Vương cũng có thể uy hiếp. Nhưng giờ hắn luyện chế chỉ là tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch, tuy năng lượng hỏa diễm trong nó rất dồi dào nhưng giữa hai thứ vẫn khó lòng so sánh nổi.

Nhưng may mà Lâm Động cũng không mong chờ thứ này đối phó được với Dị ma, hắn chỉ muốn mình có thể đối phó được với Tà Cốt lão nhân nếu lão lại tìm đến mà thôi.

- Động thủ thôi!

Lâm Động thở hắt ra một hơi, hồng quang tràn lên trong mắt, hai tay kết ấn pháp, không gian xung quanh bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, mặt đất đỏ rực nứt toác ra, vô số cột hồng quang bắn thẳng lên trời, cả không gian như trở nên nóng bỏng.

Những cột sáng đó đan xen với nhau trên không trung hình thành một trận pháp khổng lồ, trong đó là ánh lửa bập bùng.

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn trận pháp, vung tay lên, chiếc hộp ngọc bay ra rồi tan chảy, tám đạo hồng quang bay ra, sau đó lơ lửng trên không.

Ầm ầm!

Sau khi tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch xuất hiện, nhiệt độ trong Phần Thiên Đỉnh tăng mạnh, sau đó bỗng đổ xuống một trận mưa lửa!

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, ánh mắt đầy vẻ kinh thán, may mắn là hắn nhờ sức mạnh của Phần Thiên Đỉnh, nếu không lúc này mà bảo hắn luyện chế Phần Thiên Môn thì chắc chắn thời gian sẽ kéo đến vô hạn! Dù sao thì Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành không thể gánh vác nổi lượng năng lượng cần để luyện chế như thế.

Lâm Động ngồi khoanh chân trên không trung, mười ngón tay đan xen vào nhau, sau đó chuyển động, hắn khẽ hô:

- Phần Thiên Trận, luyện Thiên Môn!

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, đại trận rung chuyển, tám cột ánh sáng bắn xuống, biến thành tám đầu Hỏa Long khổng lồ, sau đó bọn chúng há miệng nuốt gọn tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch!

Ngay sau đó, tám đầu Hỏa Long cuộn tròn lại như biến thành tám cái lò lửa, trong mỗi cái lò là Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch không ngừng phát ra thứ sức mạnh cuồng bạo!

Lâm Động chăm chú nhìn tất cả, sau đó dần nhắm mắt lại. Hắn biết cái gọi là luyện chế Phần Thiên Môn thật ra phần lớn phải dựa vào Phần Thiên Đỉnh, còn hắn chỉ cần hợp tác khống chế nó là được!

Mà hiện tại những việc hắn cần làm đều đã làm rồi, tiếp theo chỉ cần đợi kết quả, có thành công hay không phải chờ xem tạo hóa của hắn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 911

Phần Thiên Đỉnh Hoàn Chỉnh

Trên bầu trời đỏ rực, những ngọn lửa rừng rực cháy, những luồng năng lượng nóng bỏng khuếch tán khiến cả không gian như trong hỏa lò. Thứ nhiệt độ đó khiến người ta khó lòng chịu đựng nổi.

Lâm Động ngồi khoanh chân trên không trung, quanh người hắn cũng không có tầng phòng ngự nào. Phần Thiên Đỉnh hiện giờ đã hoàn toàn dung hợp với hắn, nhiệt độ ở đây có lẽ với người khác là chí mạng, nhưng với Lâm Động thì chẳng có chút sức sát thương nào.

Lúc này Lâm Động nhắm chặt hai mắt, tâm thần dần chìm vào trong Phần Thiên Đỉnh để điều khiển trận pháp. Tuy hắn không can thiệp được vào quá trình luyện chế, nhưng trận pháp nhất định phải do hắn duy trì, nếu không khi trận pháp bị ngắt đoạn thì việc luyện chế sẽ hỏng, đến lúc đó tám viên Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch sẽ tổn hao vô ích.

Ầm ầm!

Bên trong trận pháp đó, tám chiếc đỉnh to cỡ hàng mấy trăm trượng đang lơ lửng trên không trung, bề mặt của nó có những đầu Hỏa Long trườn qua trườn lại, thỉnh thoảng há miệng bắn ra những quả cầu lửa đỏ rực vào trong đỉnh lò.

Phụt!

Ở trung tâm của tám chiếc đỉnh có tám quầng sáng đỏ rực, nhìn giống như những vầng mặt trời vậy, khi những tia sáng đó tỏa ra, người ta có thể cảm nhận được một luồng năng lượng đáng sợ… Cảm giác đó dường như trong quầng sáng đó có những ngọn núi lửa cuồng bạo vậy!

Hơn nữa ở sâu trong quầng sáng đó mơ hồ có thể nhìn thấy tám cánh cửa dần hình thành!

Lâm Động chầm chậm mở mắt, ánh mắt hắn có phần rực cháy nhìn về quầng lửa cuồng bạo kia, khóe miệng cũng nhếch lên thành nụ cười. Tất cả đều đang diễn ra suôn sẻ, giờ hắn chỉ cần đợi cơ hội chín muồi mà thôi!

Chỉ cần Phần Thiên Môn luyện chế thành công là hắn có thể phát huy được toàn bộ uy lực của Phần Thiên Đỉnh. Hắn đã đợi ngày đó lâu rồi!

Sự chờ đợi kéo dài trong tám ngày, tám ngày này chớp mắt đã qua!

Trong những ngày này, không gian trong Phần Thiên Đỉnh hôm sau cuồng bạo hơn hôm trước. Những cơn mưa lửa ầm ầm đổ xuống, cuối cùng biến thành cơn bảo cuồng bạo quét qua không gian Phần Thiên Đỉnh.

Động tĩnh này khiến Lâm Động cảm thấy khá may mắn. Cũng may mà việc luyện chế có thể hoàn thành trong Phần Thiên Đỉnh, nếu ở bên ngoài thì chắc chắn sẽ gây nên sự chú ý cho vô số cường giả, đến lúc đó hắn sẽ phải đau đầu vì những phiền phức không đáng có!

Những chiếc đỉnh trong trận pháp cũng bắt đầu không ổn định nữa, vì trong quầng sáng ở trung tâm, những cánh cửa kia đã trở nên rõ nét hơn, tỏa ra một luồng năng lượng đáng sợ, ngay cả không gian ở xung quanh nó cũng trở nên méo mó.

Uỳnh uỳnh!

Trận pháp rung chuyển dữ dội, cảm nhận được biến cố của trận pháp, sắc mặt Lâm Động trở nên ngưng trọng hơn nhiều. Đến giờ coi như đã thành công bảy tám phần, nếu bây giờ thất bại thì chắc chắn hắn sẽ vô cùng ức chế!

Lâm Động biến hóa ấn pháp, tâm thần không ngừng áp chế sự hỗn loạn trong đại trận. Sự ra tay của hắn rõ ràng cũng có hiệu quả. Một lúc sau, trận pháp dần

trở nên ổn định hơn.

Nhưng Lâm Động không hề thả lỏng, hắn nhìn chăm chăm trung tâm của đỉnh lò, ở đó có tám cánh cửa đỏ rực đang như ẩn như hiện.

- Cũng sắp tới lúc rồi!

Trong đôi mắt đen thẫm của Lâm Động bỗng rực ánh lửa, sau đó hắn cắn lưỡi, liên tiếp phun ra tám ngụm tinh huyết.

Tám ngụm tinh huyết bắn ra, sắc mặt Lâm Động lập tức tái nhợt, nhưng tinh thần hắn vô cùng phấn chấn. Hắn cong ngón tay búng một cái, tám đạo tinh huyết biến thành những mũi tên bắn vọt vào trong những cánh cửa đỏ rực kia.

Uỳnh!

Tinh huyết bắn vào, những cánh cửa vốn không được ổn định càng rung chuyển dữ dội. Từng vòng lửa đỏ rực lan tỏa ra, cuối cùng oanh kích lên đỉnh lò phát ra những âm thanh chói tai.

Ánh mắt Lâm Động có phần ngưng trọng, toàn lực điều khiển trận pháp. Hắn biết lúc này là giai đoạn quan trọng nhất, nếu hắn không để lại được lạc ấn của mình trên Phần Thiên Môn thì mọi cố gắng đều thành công cốc cả. Dù nó có lợi hại thế nào nhưng nếu không nghe theo sự điều khiển của Lâm Động thì còn có tác dụng gì?

- Nhất định phải thành công!

Lâm Động lẩm bẩm, bàn tay ướt đẫm mồ hôi không kềm được mà siết chặt lại.

Uỳnh uỳnh!

Âm thanh tựa tiếng sấm rền không ngừng vọng ra từ tám chiếc lò khiến tim Lâm Động cũng phải đập rộn lên từng đợt.

Bùm bùm!

Lại một luồng sức mạnh cuồng bạo khác oanh kích lên những chiếc đỉnh lò, sau đó Lâm Động nhìn thấy trên những chiếc đỉnh xuất hiện vết rạn nứt!

Chiếc đỉnh đã không còn chịu được sự lớn dần của cánh cửa bên trong nữa!

Sắc mặt Lâm Động có phần ngưng trọng, tâm thần khẽ động, trong đại trận lập tức bùng phát hồng quang bao bọc quanh tám chiếc đỉnh để giữ cho bọn chúng không bị nổ tung.

Dưới sự điều khiển của Lâm Động, những chiếc đỉnh bắt đầu phình to với tốc độ kinh người, chỉ nháy mắt bọn chúng đã to lên gấp đôi, tám chiếc đỉnh hàng ngàn trượng lơ lửng trên không trung, nhìn cũng khiến người ta chấn động!

Theo đó, sự rung chuyển cũng dần giảm bớt, ánh sáng đỏ rực nhanh chóng ngưng tụ bên trong, những cánh cửa kia cũng càng ngày càng rõ rệt hơn.

Trong lòng Lâm Động cũng bắt đầu cảm nhận được sự liên hệ như có như không, nguồn gốc của mối liên hệ đó chính là tám cái Phần Thiên Môn vẫn chưa hoàn toàn thành hình kia!

Lâm Động lập tức mừng rỡ, hắn biết mình đã hoàn thành sơ bộ rồi!

Uỳnh!

Một âm thanh như sấm rền nổ ra trên không trung. Bên trong đỉnh, ánh sáng trở nên chói lòa không thể nhìn thẳng vào được.

- Sắp thành hình rồi sao?

Lâm Động nheo mắt, thanh quang tụ lại trong mắt, hắn có thể nhìn thấy rõ, trong quầng sáng chói kia là tám cánh cửa đỏ rực đang dần ổn định lại!

Bùm!

Tám đạo ánh sáng chói mắt từ trong đỉnh bắn ra. Trên đỉnh là vô số đường hoa văn ánh sáng, cuối cùng bùm bùm mấy tiếng, cả tám chiếc đỉnh cùng nổ tung.

Vút vút vút!

Trên không trung bùng nổ những ngọn lửa rừng rực cháy, sau đó tám chùm sáng đỏ chói bắn ra, cuối cùng lơ lửng trên không trung trước ánh mắt kích động của Lâm Động.

Tám cánh cửa đỏ rực to cỡ trăm trượng đang đứng sừng sững trên không, những ngọn lửa nóng bỏng lưu động quanh bọn chúng, mơ hồ như thành hình Hỏa Long cuộn tròn!

Từ tám cánh cửa ấy tỏa ra thứ năng lượng vô hình đáng sợ, còn năng lượng cuồng bạo của Phần Thiên Đỉnh lại tắt dần.

- Phù!

Lâm Động thở ra một luồng khí trắng. Hắn nhìn tám cánh cửa trên không, khóe miệng không kềm được nhếch lên cười thành tiếng. Hắn biết rằng, Phần Thiên Đỉnh phải có Phần Thiên Môn mới là hoàn chỉnh. Từ nay về sau hắn có thể phát huy được uy lực thật sự của Phần Thiên Đỉnh rồi!

Dựa vào tám cái Phần Thiên Môn của Phần Thiên Đỉnh, chỉ cần không gặp cường giả Tử Huyền Cảnh, Lâm Động có lòng tin chiến đấu với bất cứ kẻ nào!

Nhìn một lúc, Lâm Động phẩy tay, bầu trời chấn động, tám cánh cửa dần biến mất. Sau này khi gặp kẻ địch, chỉ cần tâm thần của hắn khẽ động là tám cánh cửa này có thể bộc phát sức mạnh đáng sợ hủy diệt kẻ địch!

- Cuối cùng cũng thành công!

Lâm Động mỉm cười, tốn bao tâm huyết cuối cùng hắn cũng có được điều mình cần

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 912

Đấu Giá Hội Thiên Thương

Khi ra khỏi Phần Thiên Đỉnh, Lâm Động lập tức nhìn thấy Mộ Linh San đang nằm cuộn tròn say ngủ như chú mèo nhỏ trên Sinh Tử Quan Cái. Hắn không kềm được bật cười, nha đầu này ngủ dễ quá a, lẽ nào trong thời gian hắn bế quan, cô bé cứ ngủ suốt như thế?

Lâm Động lơ lửng phía trước Sinh Tử Quan Cái, nhìn gương mặt tinh xảo của Mộ Linh San, nơi khóe miệng cô bé còn chảy cả nước dãi.

- Tiểu nha đầu này!

Lâm Động lắc đầu khẽ cười, đưa tay khẽ xoa đầu Mộ Linh San. Nhưng khi tay hắn vừa chạm vào thì đồng tử hắn co lại, bởi vì hắn nhận thấy Thôn Phệ Tổ Phù trong người mình hơi hơi rung động.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lâm Động mím môi, ánh mắt biến đổi không ngừng, tại sao Thôn Phệ Tổ Phù lại có dị động với Mộ Linh San?

Nham xuất hiện bên cạnh Lâm Động, hắn cũng nhíu mày nhìn Mộ Linh San đang say ngủ, lưỡng lự một chút rồi bỗng vung tay, một tia sáng bắn ra chiếu lên người Mộ Linh San.

Thân thể Mộ Linh San bỗng tỏa sáng, dường như nó hình thành nên một con cá kình nhỏ có hai màu đen trắng đan xen, tỏa ra một thứ năng lượng kỳ lạ cổ xưa.

- Đây là… Yêu linh của Linh San?

Lâm Động nhìn con cá kình nhỏ cũng đang ngủ say, khẽ ngây người, nói.

- Ừm!

Nham gật đầu:

- Bản thể này đúng là Bất Tử Thánh Kình Tộc! Nhưng năng lượng thì lại có chút kỳ quái, dường như không đơn giản là Bất Tử Thánh Kình!

Nghe vậy Lâm Động nhún vai:

- Xem ra tiểu nha đầu này đúng là không đơn giản!

Rồi mắt hắn bỗng lóe sáng:

- Liệu Linh San có phải là Luân Hồi Giả không?

- Thứ sức mạnh này còn quái dị hơn Luân Hồi Giả nữa!

Nham nói.

Lâm Động ngây người, sau đó lắc đầu bất lực. Xem ra vấn đề này tạm thời không thể giải đáp. Hắn cũng không muốn truy hỏi Mộ Linh San. Không biết cô bé có biết bản thân mình cổ quái hay không, dù biết đi nữa, thì ai cũng có bí mật của mình, cứ truy vấn thì không hay cho lắm.

- Thôi, sau này hãy nghiên cứu!

Nghe Lâm Động nói vậy, Nham cũng gật đầu bất lực, hiển nhiên hắn có chút không cam tâm, với kiến thức của mình, có gì mà hắn chưa từng thấy qua? Thế nhưng lúc này hắn lại bị tiểu nha đầu kia làm cho mơ hồ!

Nham lại biến thành ánh sáng chui vào trong người Lâm Động. Lâm Động cũng thu tay về, khẽ hắng giọng một tiếng.

- Ồ… Lâm Động ca ca, huynh tu luyện xong rồi à?

Mộ Linh San vội mở mắt, gương mặt hơi ửng đỏ, có chút ngượng ngùng nói:

- Hình như… muội không chú ý… ngủ quên mất!

Lâm Động cười:

- Đi thôi, ra ngoài dạo một chút!

- Được! Được!

Vừa nghe đến ra ngoài là Mộ Linh San lập tức trở nên phấn chấn. Chắc mấy ngày nay ngồi đây làm hộ pháp cho Lâm Động đã khiến cô bé cuồng chân lắm rồi.

Lâm Động xoa xoa hai bím tóc của cô bé, cất Phần Thiên Đỉnh rồi cùng Mộ Linh San ra khỏi phòng… o0o Trong mấy ngày Lâm Động bế quan, lượng người trong Thiên Thương Vực đã bùng nổ một cách đáng sợ. Vô số cường giả từ những Hải vực xung quanh cũng tụ về đây khiến Thiên Thương Thành trở nên vô cùng phức tạp và hỗn loạn.

Lâm Động dẫn Mộ Linh San đi dạo trong Thiên Thương Thành, cũng có được không ít thông tin. Được biết, Thiên Thương Thành hiện tại, ngoài Tà Phong Động Thiên ra, thế lực lớn khác của Hải vực Thiên Phong là Càn Khôn Động Thiên cũng đã đến. Hơn nữa người dẫn đầu cũng chính là Càn Khôn Thủ Châu Càn, kẻ được mệnh danh đứng đầu trong các đệ tử trẻ tuổi của Hải vực Thiên Phong.

Ngoài Tà Phong Động Thiên và Càn Khôn Động Thiên, còn có Ảo Ma Tông của Hải vực Huyễn Ma, Thiên Bi Phái của Bắc Huyền Hải… Những thế lực này đều là bá chủ của một phương trong Loạn Ma Hải. Hiện giờ tất cả lại tập hợp về Thiên Thương Thành, khiến nơi đây càng thêm náo nhiệt.

- Không hổ là Thiên Thương Các… sức hiệu triệu thật khủng bố!

Lâm Động cũng không khỏi kinh ngạc. Một Đấu giá hội lại thu hút được những thế lực lớn như thế này, xem ra chất lượng của Đấu giá hội cũng khá cao.

Nghĩ vậy Lâm Động không khỏi có cảm giác mong chờ. Không biết lần này hắn có được tấm Hải đồ liên quan đến tấm Tổ Phù thứ hai không?

- Còn hai ngày nữa là Đấu giá hội bắt đầu rồi!

o0o Trong không khí căng thẳng như muốn nổ tung của Thiên Thương Thành, hai ngày gần như chớp mắt đã trôi qua. Khi tia nắng của ngày thứ ba chiếu xuống, cả tòa thành như ngọn núi lửa bùng nổ.

Vút vút!

Khi Lâm Động bước ra khỏi khách điếm, trên bầu trời đã có vô số những tiếng xé gió, vô số thân ảnh như thiêu thân lao về hướng Bắc của tòa thành.

- Đại trận cũng khởi động rồi sao?

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn trận pháp khổng lồ bao bọc cả tòa thành. Lúc này ánh sáng của nó trở nên thực chất hơn trước nhiều. Mơ hồ có thể thấy được những luồng năng lượng hùng hồn tỏa ra. Rõ ràng hôm nay Thiên Thương Các đã khởi động đại trận hộ thành. Trước sự chấn nhiếp của trận pháp này, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng không dám làm càn trước cửa Thiên Thương Các.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Lâm Động cười với Mộ Linh San ở bên cạnh, đang phấn khích nhìn ngó xung quanh, sau đó cũng bay về hướng Bắc. Phía sau hắn là một chiếc đuôi nhỏ màu lam.

Ở phía Bắc của Thiên Thương Thành có một phiến quảng trường trên không cực lớn, đủ để dung nạp vài chục vạn người. Đây chính là nơi tổ chức Đấu giá

hội hàng năm của Thiên Thương Thành.

Bốn phía quảng trường có màn ánh sáng rủ xuống. Những tấm màn này phát ra từ đại trận hộ thành bên trên Thiên Thương Thành, muốn vào tham gia Đấu giá hội thì phải có giấy mời Thiên Thương Các!

Lâm Động dừng trước tấm màn ánh sáng, lật tay một cái, một tờ giấy mời hiện ra trong tay, sau đó hắn bắn nó về phía tấm màn sáng. Màn sáng rung lên một chút rồi tách thành một khẽ hở, Lâm Động và Mộ Linh San nhanh chóng bay vào trong.

Uỳnh!

Vừa vào bên trong đã có âm thanh đinh tai nhức óc nổ ra. Lâm Động chau mày, ngẩng đầu lên thì thấy cả biển người mênh mông không thấy điểm cuối. Hắn lắc đầu bất lực, đây là lần đầu tiên hắn được thấy một Đấu giá hội quy mô lớn thế này!

- Vào chỗ ngồi đã!

Lâm Động quét mắt một lượt rồi dẫn Mộ Linh San đến một chỗ ngồi phía trên.

- Lâm Động huynh, quả nhiên huynh cũng tới!

Lâm Động vừa mới đáp xuống thì phía trước bỗng có tiếng cười lanh lảnh. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy Đường Đông Vũ đang tươi cười nhìn hắn.

- Đến Thiên Thương Thành sao có thể bỏ qua sự kiện lớn thế này?

Lâm Động cũng có chút thiện cảm với Đường Đông Vũ này, vì thế hắn dừng lại cười, nói.

Đường Đông Vũ che miệng cười, sắc đẹp cùng với địa vị của nàng ta trong Thiên Thương Các cũng không thấp, cho nên cuộc nói chuyện với Lâm Động lập

tức thu hút ánh nhìn của không ít người. Trong đó không ít ánh mắt cũng lướt qua người Lâm Động, hiển nhiên bọn họ đang đoán xem người được Đại tiểu thư Thiên Thương Các để ý tới là thần thánh phương nào?

Lâm Động cũng cảm nhận được mức độ được hoan nghênh của Đường Đông Vũ, những ánh mắt kia khiến hắn không được tự nhiên. Đang định cáo từ thì bỗng phía sau có vài âm thanh rít gió, hắn liếc mắt nhìn lại, cặp mày khẽ chau lại, bởi vì đó chính là Tiểu Minh Vương Tạ Diêm của Tà Phong Động Thiên!

- Hắc hắc, Đông Vũ, một năm không gặp, muội càng ngày càng xinh đẹp đấy!

Tạ Diêm đến bên cạnh hai người, cười với Đường Đông Vũ nói một cách thân thiết.

- Đường cô nương, ta vào chỗ ngồi trước!

Lâm Động nhìn Tạ Diêm một cái, cũng không muốn tiếp xúc gì với hắn, liền nói với Đường Đông Vũ một tiếng, chuẩn bị rời đi.

- Hắc hắc… Nhưng hắn vừa quay người thì Tạ Diêm đột nhiên khẽ cười, nhìn Lâm Động với chút thích thú, nói:

- Ngươi là Lâm Động đúng không?

Lâm Động ngây người, sâu trong mắt bỗng dâng lên sự sắc lạnh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 913

Đối Lập

Lâm Động khẽ ngây người, lát sau hắn chầm chậm nhìn về phía Tạ Diêm, bình thản nói:

- Có chuyện gì sao?

Tạ Diêm đan mười ngón tay vào nhau, nhìn Lâm Động thích thú nói:

- Hai hôm trước ta mới nhận được tin, Tà Cốt lão nhân của Tà Phong Động Thiên bọn ta lại bị ngươi khiến cho trọng thương! Hắc hắc, ta cũng rất tò mò, một Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành rốt cuộc dựa vào cái gì lại làm được điều đó?

- Hình như không liên quan đến ngươi thì phải?

Lâm Động nheo mắt.

- Nhìn từ góc độ nào đó mà nói thì Tà Cốt lão nhân vẫn là người của Tà Phong Động Thiên ta, ngươi đả thương lão chính là tổn hại đến thể diện của Tà Phong Động Thiên!

Tạ Diêm cười nhạt.

- Vậy các hạ định bắt ta về tạ tội với lão quỷ đó?

Lâm Động cũng cười, chỉ là nụ cười đó sắc lạnh như đao.

- Đúng như trong lời đồn, ngươi rất ngông cuồng… Nhưng nếu có cơ hội thì ta có thể đưa ngươi về cho Tà Cốt lão nhân xử trí!

Ngón tay Tạ Diêm lướt qua chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay, cười nói. Từ lời nói của Lâm Động, hắn có thể nhận ra sự khiêu khích, điều này khiến hắn có chút không thoải mái. Dù sao trong số những đệ tử trẻ tuổi, không có nhiều người có tư cách nói chuyện như vậy với hắn.

Tuy không biết Lâm Động dùng thủ đoạn gì có thể đả thương Tà Cốt lão nhân nhưng Tạ Diêm không cho rằng đó là sức mạnh của bản thân Lâm Động.

Có lẽ đó là sự trợ giúp từ bên ngoài, Tà Cốt lão nhân không kịp trở tay nên mới thành ra như vậy.

- Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó!

Lâm Động cười nhạt.

- Vậy sao?

Tạ Diêm nhếch mép cười.

Hai người cứ đứng trên không nhìn nhau, không khí xung quanh lạnh băng băng.

- Tạ công tử, hôm nay là Đấu giá hội do Thiên Thương Các ta chủ trì, không thích hợp cho những chuyện tranh đấu. Mong công tử nể mặt Thiên Thương Các, tạm thời gác lại cho!

Đường Đông Vũ ở bên cạnh chau mày, nói.

- Hắc hắc, nếu Đông Vũ muội đã nói vậy thì đương nhiên ta sẽ nể mặt!

Tạ Diêm quay lại cười với Đường Đông Vũ.

- Lần này ra ngoài ta có việc khác, còn ân oán của ngươi và Tà Cốt lão nhân, lão ta sẽ tự ra tay. Vì thế, nếu không muốn rắc rối thì trước mặt ta, ngươi nên thu lại cái ngạo khí kia đi, nếu không, hậu quả thế nào ngươi không muốn thấy đâu!

Tạ Diêm nhìn Lâm Động, nhún vai:

- Có thể ngươi thấy lời nói này khó nghe, nhưng có những thứ ngươi không thể động vào được, đó là sự thật không thể thay đổi. Ở Loạn Ma Hải này, nếu hậu thuẫn không đủ thì đừng nên ngông cuồng là hơn!

Lâm Động nheo mắt nhìn Tạ Diêm, một lát sau hắn mỉm cười nói:

- Đa tạ đã nhắc nhở, nhưng câu nói này ta cũng trả lại ngươi nguyên đai nguyên kiện, cái gọi là hậu thuẫn của ngươi chẳng có sức uy hiếp gì với ta cả. Những gì ta từng thấy ngươi không tưởng tượng được đâu! Ngươi cũng đã nói, ân oán giữa ta và Tà Cốt lão nhân không liên quan gì đến ngươi, nhưng nếu ngươi cố nhúng tay vào ta cũng vui lòng tiếp thôi. Chỉ có điều… trước nay ta hành sự không kiêng nể ai bao giờ, có những hậu quả mà ngươi không thể gánh chịu nổi đâu. Vì thế nếu ngươi muốn làm gì thì ta cũng nhắc nhở, nên nghĩ vài lần trước khi làm!

Nụ cười trên gương mặt tuấn dật của Tạ Diêm lúc này hoàn toàn biến mất, sâu trong mắt hắn hiện lên sự tối tăm, lời nói của Lâm Động chẳng giữ thể diện cho hắn chút nào… Ở bên cạnh, Đường Đông Vũ cũng sững người vì những lời Lâm Động nói. Nàng biết một số thông tin về Lâm Động, vì thế không cho rằng đó là hắn đang cố tình ra vẻ.

Một người chạy thoát được khỏi tay của ba cường giả siêu cấp Chuyển Luân Cảnh, đúng là có tư cách nói như vậy với Tạ Diêm!

- Hắc hắc… Nụ cười trên gương mặt Tạ Diêm tắt ngấm, nhưng khóe miệng hắn lại phát ra một tiếng cười lạnh lẽo, hắn siết chặt hai bàn tay, gật gù nói:

- Những lời ngươi nói ta nhớ rồi! Có điều ta nghĩ, sau đó cuối cùng ngươi sẽ cảm thấy nực cười vì đã nói vậy thôi!

Dứt lời, Tạ Diêm quay lại cười với Đường Đông Vũ rồi quay người bước đi. Sát khí bỗng chốc đậm đặc mang nhiều hàn ý.

Có thể thấy cuộc nói chuyện giữa hai người không hề vui vẻ chút nào.

- Ngươi làm vậy là đắc tội hắn rồi!

Đường Đông Vũ mím môi, nói với Lâm Động.

- Ta không thích phiền phức, nhưng nếu có người nhất quyết cứ gây chuyện thì ta sẽ không nương tay!

Lâm Động cười nhạt, sau đó cung tay với Đường Đông Vũ:

- Đa tạ Đường cô nương! Ta vào chỗ ngồi trước, hiển nhiên Đấu giá hội hôm nay sẽ rất đặc sắc!

Nói rồi hắn cũng không chần chừ thêm, dẫn Mộ Linh San về chỗ.

Đường Đông Vũ nhìn theo thân ảnh của Lâm Động, ánh mắt khẽ lay động. Xem ra đến tám phần người này và Lâm Động ở Đông Huyền Vực là một… Vì tính cách, ngữ khí của hai người đều như từ một khuôn đúc ra!

- Chẳng trách dám đối đầu với Tạ Diêm, thì ra cũng có bản lĩnh không vừa!

Đường Đông Vũ khẽ cười, sau đó quay người đi.

o0o - Hắn ta thật đáng ghét, thật muốn đấm một cú cho hắn bay đi.

Sau khi ngồi vào chỗ, Mộ Linh San chu môi. Người cô bé nói đến đương nhiên là Tạ Diêm!

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn thấy dường như Tạ Diêm có ý tứ đặc biệt với Đường Đông Vũ. Vừa đến đã nói với Lâm Động như vậy, rõ ràng là có ý khoe khoang cảnh cáo hắn, nhưng cách thể hiện của Tạ Diêm hơi có vấn đề, vì hắn đã chọn cách uy hiếp mà Lâm Động ghét nhất!

Điều này khiến Lâm Động vô cùng khó chịu!

Lâm Động từ xa nhìn Tạ Diêm đang ngồi xuống vị trí của khách quý. Lâm Động nhắm hờ mắt, thầm nghĩ, mong là hắn ta đừng có gây chuyện, nếu không hắn cũng mặc kệ Tà Phong Động Thiên là cái quái gì, chọc tức hắn là hắn giết!

o0o Tạ Diêm dường như cũng rất nhạy cảm, liếc mắt một cái nhìn về phía Lâm Động, ánh mắt càng trở nên tăm tối.

- Thiếu Động chủ, kẻ đó chính là Lâm Động đã đả thương Tà Cốt lão nhân sao?

Bên cạnh Tạ Diêm, một lão giả mặc hắc y, đôi mắt đục ngầu nhìn về phía Lâm Động, nói.

- Ừm, một tên tiểu tử không biết trời cao đất dày!

Tạ Diêm nhàn nhạt cười.

- Nếu không phải hiện giờ đang có nhiệm vụ thì ta đã chặt đứt tứ chi của hắn giải đến trước mặt Tà Cốt lão nhân rồi.

- Hắc hắc, Thiếu Động chủ không cần nổi giận. Nếu mọi việc thuận lợi, đến khi Đấu giá hội kết thúc, lão phu ra tay bắt hắn là được, Thiếu Động chủ muốn xử lý thế nào cũng được!

Lão giả mặc hắc y cười nhạt, nói.

Tuy chuyện Lâm Động đả thương Tà Cốt lão nhân khiến người ta khó lòng tin nổi, nhưng bọn họ cũng biết chắc chắn Lâm Động có quỷ kế gì đó, và Tà Cốt lão nhân do sơ suất nên mới trúng chiêu.

- Lấy được thứ đó trước đã!

Tạ Diêm nhìn quanh một vòng, nói:

- Lần này có không ít thế lực mạnh đến đây, hiển nhiên cũng đều vì thứ đó,

chưa biết chúng ta có lấy được nó không!

Lão giả kia gật đầu, hơi lưỡng lự một chút rồi hạ giọng nói:

- Thông tin đó có xác thực không?

- Vẫn chưa biết! Nhưng dù là thật hay giả cũng phải nắm được trong tay mới yên tâm được.

Tạ Diêm nói.

- Ừm!

o0o Lâm Động cũng thu lại ánh mắt, đang định nhắm mắt dưỡng thần thì cảm nhận được có người nhìn mình. Hắn quay sang thì thấy ở phía trước bên phải có một nam tử bạch y gương mặt khá anh tuấn đang mỉm cười nhìn hắn.

Người này thân hình cao ráo, hai tay thon dài, trắng một cách kỳ lạ, có cảm giác lật tay là có thể xoay chuyển càn khôn.

Lâm Động nhìn hắn, ánh mắt ngưng tụ lại, lẩm bẩm:

- Càn Khôn Thủ Châu Càn! Đúng là náo nhiệt thật!

Lâm Động khẽ gật đầu cười với nam tử bạch y đó, sau đó nhìn đi chỗ khác, trong lòng thầm tặc lưỡi. Đấu giá hội Thiên Thương đúng là nơi cường giả tụ hội, xem ra Đấu giá hội lần này có nhiều trò hay rồi!

Keng!

Khi Lâm Động đang suy nghĩ thì ở trung tâm có tiếng chuông trong trẻo vang lên, một thân ảnh mang sắc đỏ bay ra, chính là Đường Đông Vũ!

Lâm Động nhìn nữ tử mặc hồng y đáp xuống, bất giác ngồi thẳng lên, hắn biết Đấu giá hội sắp bắt đầu rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 914

Thôn Phệ Thiên Thi

Tiếng chuông trong vắt vang lên trên Đấu giá trường, những âm thanh huyên náo lúc này cũng dần biến mất, vô số ánh mắt cuồng nhiệt và mong chờ đều nhìn về thân ảnh ở trung tâm sân khấu.

- Chậc chậc, Đường cô nương ngày càng quyến rũ, nhìn cứ như hồ ly khiến người ta ngứa ngáy. Ai lấy được cô nương ấy đúng là có phúc!

- Ha ha, hơn nữa Đường cô nương lại là Đại tiểu thư của Thiên Thương Các. Nếu lấy được nàng ta thì với số gia tài và tài nguyên vô tận của Thiên Thương Các, chỉ cần có chút thiên phú hiển nhiên sẽ thành cường giả hàng đầu của Loạn Ma Hải!

- Ha ha, ngươi đừng mơ tưởng nữa đi, tuấn kiệt trẻ tuổi theo đuổi cô nương đó xếp hàng dài từ Bắc đến Nam Thiên Thương Vực, đến lượt ngươi sao?

- … Lâm Động nghe xung quanh xì xào cũng nhướng mày. Hắn tuy đoán Đường Đông Vũ có địa vị không thấp ở Thiên Thương Các nhưng không ngờ nàng ta lại là Đại tiểu thư của Thiên Thương Các.

Lâm Động cười thầm, với tài lực của Thiên Thương Các, ai mà lấy được Đường Đông Vũ thì hiển nhiên là một bước lên trời rồi!

Trên sân khấu, Đường Đông Vũ đã quá quen với những ánh mắt như vậy, trên gương mặt tinh xảo là nụ cười mỉm nhè nhẹ khiến người ta ngứa ngáy. Nữ nhân này tuy không thể hiện rõ ràng nhưng chỉ một nụ cười cũng đủ để câu hồn đoạt phách!

- Chư vị, ta thay mặt Thiên Thương Các xin được cảm tạ mọi người hôm nay đã đến đây. Đấu giá hội Thiên Thương lần này chắc sẽ không khiến mọi người thất vọng!

Đường Đông Vũ mỉm cười nhìn xung quanh, giọng nói êm dịu khiến không ít người nhắm mắt lại mơ màng. Đấu giá hội thế này lại để một mỹ nhân chủ trì chắc chắn sẽ khiến người ta dễ chịu hơn nhiều so với một lão già.

- Ta không nói nhiều nữa, thời gian cũng tới rồi, tiếp theo Đấu giá hội sẽ lập tức bắt đầu!

Đường Đông Vũ cười, tay khẽ giơ lên, có một thị nữ gương mặt thanh tú bưng một cái đĩa bạc ra, trên đó là một cuộn quyển trục màu đỏ sẫm phát sáng lấp lánh.

- Thiên Ma Thông Thiên Chưởng, Thiên Vũ kỹ Trung đẳng, do một vị võ giả Chuyển Luân Cảnh một ngàn năm trước sáng tạo ra, luyện đến đại thành có thể hủy thiên diệt địa!

Giọng nói êm dịu của Đường Đông Vũ vang lên, đúng như dự đoán, cả Đấu giá trường bỗng chốc trở nên xao động. Thiên Vũ kỹ ở Loạn Ma Hải cũng rất hiếm có, hơn nữa còn là Thiên Vũ kỹ Trung đẳng, không ít người đều rất muốn có thứ có thể tăng lực chiến đấu này.

- Vừa bắt đầu đã là Thiên Vũ kỹ rồi!

Lâm Động lẩm bẩm, thứ vũ kỹ này nếu ở Đông Huyền Vực thì chắc chắn là thứ cuối cùng được đưa ra. Không ngờ ở đây lại được lấy ra đầu tiên. Tuy có thể là do Thiên Thương Các cố tình để tạo không khí, nhưng từ đó cũng có thể thấy được chất lượng của Đấu giá hội này.

- Giá ban đầu là hai trăm vạn Huyền Nguyên Đan, bằng hữu nào có hứng thú thì đừng bỏ qua!

Khi Đường Đông Vũ dứt lời, cả hội trường chỉ yên tĩnh trong chốc lát rồi lập tức có người báo giá. Số người muốn có nó không hề ít, chỉ trong mấy phút mà giá cả của nó đã tăng lên ba trăm vạn Huyền Nguyên Đan.

Lâm Động chép miệng, xem ra ở Loạn Ma Hải không ít người có tài lực hùng hậu, nhưng cũng may là hắn không có hứng thú lắm với thứ vũ kỹ này. Mấy môn vũ kỹ của hắn đã vượt xa cái gọi là Hỏa Ma Thông Thiên Chưởng này rồi!

Vì thế, trước ánh mắt thích thú của Lâm Động, giá của món vũ kỹ khai vị này cuối cùng dừng lại ở ba trăm tám mươi vạn Huyền Nguyên Đan, sau đó được một nam tử mặt đầy sẹo mang đi.

Sau sự kích thích của Thiên Vũ kỹ trong lượt đầu tiên, không khí Đấu giá hội nhanh chóng trở nên tăng nhiệt. Tuy mấy thứ tiếp theo giá cả không cao như vừa rồi, nhưng không khí cũng càng ngày càng sôi động.

Lâm Động cũng không bận tâm lắm đến không khí cuồng nhiệt xung quanh, so với những tài chủ kia, túi của hắn đúng là quá mỏng, mà mấy thứ bán ra cũng không khiến hắn thích thú, giờ hắn chỉ chờ Hải đồ của những Hải vực chưa biết mà thôi… Sau vài lần bán ra những thứ bình thường, cuộc đấu giá cũng bước vào mục chính, giá cả của những thứ mang ra cũng ngày một tăng cao. Trong đó có một số thứ cũng khiến Lâm Động phải động lòng, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ hắn vẫn chọn cách từ bỏ.

Tùng!

Say khi một món Linh bảo Thiên giai được bán đi với một cái giá không tệ, lại một thứ nữa được thị nữ cung kính bưng ra. Lâm Động liếc mắt một cái, lập tức ngồi thẳng dậy, ánh mắt hiện vẻ mừng rỡ.

Vì trên chiếc đĩa kia chính là một cuộn Hải đồ màu nâu!

- Đây là một cuộn Hải đồ lấy được từ Hải Yêu Tộc, là Hải đồ của một Hải vực chưa biết đến. Giá ban đầu tám mươi vạn Huyền Nguyên Đan!

Thứ Hải đồ chưa biết tương tự thường được những nhóm cướp biển mạo hiểm mua. Nhưng những Hải vực đó nguy hiểm trùng trùng, phần lớn các nhóm ra khơi tìm bảo vật đều mất tích.

Vì thế thường thì Hải đồ không quá đắt, tám mươi vạn Huyền Nguyên Đan là khá cao rồi.

- Chín mươi vạn!

Không lâu sau những tiếng xì xầm, một nam tử một mắt hét lên trước, giọng nói hùng hồn được nguyên lực bao bọc vang vọng khắp không gian.

- Một trăm vạn!

Nam tử một mắt vừa dứt lời không lâu thì có người trầm ngâm lên tiếng.

Lâm Động cố kìm nén không lên tiếng ngay mà lặng lẽ chờ hai người kia nâng đến giá một trăm ba mươi vạn mới nói:

- Một trăm tám mươi vạn!

Đột nhiên nâng lên năm mươi vạn Huyền Nguyên Đan khiến hai người kia sững người, sau đó hầm hầm nhìn Lâm Động một cái, do dự một chút rồi ngồi xuống.

Bọn họ không biết trong Hải vực chưa biết đó rốt cuộc có đáng để tìm kiếm hay không, bỏ ra gần hai trăm vạn Huyền Nguyên Đan để đánh cược thì quá mạo hiểm.

Trên sân khấu, Đường Đông Vũ cũng hơi kinh ngạc nhìn Lâm Động, hiển nhiên nàng không hiểu sao hắn lại có hứng thú với thứ này thế, lẽ nào hắn không biết có đến bảy tám phần Hải vực là những nơi nghèo nàn, ngoài nguy hiểm ra chẳng có chút thu hoạch gì hay sao?

Dù nghi hoặc nhưng Đường Đông Vũ cũng không nói gì hơn, chỉ cười với

Lâm Động rồi gõ búa bán Hải đồ cho Lâm Động… - Phù!

Có được một tấm Hải đồ trong tay, Lâm Động khẽ thở phào, bất luận Hải đồ có thông tin hắn cần hay không, nhưng để tìm tấm Tổ Phù thứ hai, hắn không thể nghĩ nhiều được!

Nếu thật sự hắn trở thành mèo mù vớ cá rán thì bỏ ra chút này sẽ nhận lại được gấp nhiều lần!

Sau khi có tấm Hải đồ, Lâm Động yên tâm hơn nhiều, bắt đầu quan tấm đến những vật phẩm bán tiếp theo. Đúng là Đấu giá hội này không tệ, mọi thứ như vũ kỹ, Linh bảo, linh thảo cái gì cũng có, chẳng trách người ta nói chỉ cần có đủ Huyền Nguyên Đan là có thể mua được bất cứ thứ gì mình muốn ở đây!

May mắn là, sau đủ mọi loại vật phẩm khiến người ta thèm khát, cuối cùng Lâm Động cũg nhìn thấy thứ Mộ Linh San cần, Hải Vương Linh Thảo. Thứ này có thể giúp cô bé giải trừ phong ấn!

Thứ linh thảo này trước nay đều rất đắt, nhưng vì tác dụng đặc thù nên người mua cũng không nhiều. Cuối cùng Lâm Động đã mua được với giá một trăm vạn.

Keng!

Ngay sau khi bán được Hải Vương Linh Thảo, lại một tiếng chuông vang lên, sau đó mọi người kinh ngạc nhìn thấy một cỗ quan tài thủy tinh được mang ra, bên trong là một cỗ thi thể khô quắt đen sì!

Lâm Động vừa nhìn thấy nó, trong lòng chợt động, bởi vì không biết nguyên nhân gì, Thôn Phệ Tổ Phù trên người hắn lại một lần nữa chấn động!

- Đó là… Thôn Phệ Thiên Thi?

Ngay khi Thôn Phệ Tổ Phù chấn động, Lâm Động nghe được giọng nói kinh ngạc của Nham.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 915

Cạnh Tranh Giá Cả

Thôn Phệ Thiên Thi?

Lâm Động nghe thấy thanh âm đầy kinh ngạc của Nham thì cũng hơi ngây người, có chút nghi hoặc, hỏi:

- Đó là cái gì? Tại sao Thôn Phệ Tổ Phù trong người ta lại có phản ứng với nó?

- Thứ đó chính là được luyện chế từ Thôn Phệ Tổ Phù, ngươi nói xem tại sao nó lại có phản ứng?

Nham dửng dưng nói.

- Cái gì?

Đồng tử của Lâm Động co lại, hắn hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn cái xác trong cỗ quan tài thủy tinh với ánh mắt kinh hãi.

- Nó là… dùng Thôn Phệ Tổ Phù luyện chế ra sao?

Cũng khó trách Lâm Động lại có phản ứng như vậy, dù thế nào, hiện tại hắn cũng là chủ nhân của Thôn Phệ Tổ Phù, vậy mà Nham lại nói cái xác khô kia lại được luyện chế từ Thôn Phệ Tổ Phù, sao có thể không khiến hắn kinh ngạc thất thần chứ?

- Hơn nữa, nếu ta cảm ứng đúng thì có lẽ nó còn là Thôn Phệ Thiên Thi do đích thân Thôn Phệ Chủ luyện chế!

Nham nói tiếp.

- Hồi đó Thôn Phệ Chủ từng thu thập các loại tài liệu kỳ lạ, luyện chế ra ba cỗ Thôn Phệ Thiên Thi. Trong đó có hai cỗ đã bị hủy trong cuộc Đại chiến Dị ma. Đây có lẽ là cỗ may mắn còn lại. Chậc chậc, vận khí của ngươi đúng là không tệ, lại gặp được thứ này!

- Thôn Phệ Chủ?

Lâm Động mím môi, dằn kềm nén lại sự chấn động trong lòng, ánh mắt rực cháy nhìn cái xác khô trong quan tài. Thứ này không ngờ lại do cường giả từ thời Viễn Cổ luyện chế ra!

Trong mấy năm có được Thôn Phệ Tổ Phù, Lâm Động cũng nhận thấy được sự lợi hại của nó. Nhưng hiện giờ rõ ràng hắn vẫn chưa có khả năng như Thôn Phệ Chủ, dùng Thôn Phệ Tổ Phù luyện chế ra cái gọi là Thôn Phệ Thiên Thi kia.

- Nó rất lợi hại sao?

Lâm Động thầm hỏi.

- Thôn Phệ Thiên Thi ở trạng thái tốt nhất, có thể chiến đấu với một Dị ma cấp Tướng, đổi ra đẳng cấp của các ngươi thì tương đương cường giả… Chuyển Luân Cảnh!

Nham nói.

- Cường giả Chuyển Luân Cảnh?

Nhịp tim vừa mới bình thường của Lâm Động lại đập loạn, hắn nhìn các xác khô với ánh mắt khó tin. Hắn không thể ngờ thứ đó lại có thể địch lại với cường giả siêu cấp Chuyển Luân Cảnh… - Ngoài ra, Thôn Phệ Thiên Thi vì được luyện chế từ Thôn Phệ Tổ Phù nên có lực thôn phệ cực mạnh. Điều này khiến nó có sức phòng ngự khó lòng hình dung. Năm đó Thôn Phệ Chủ bị năm gã Dị ma cấp Vương vây giết, nhưng một cỗ Thôn Phệ Thiên Thi có thể chịu được công kích

toàn lực của năm gã Dị ma cấp Vương kia rồi mới bị tiêu hủy. Từ góc độ nào đó thì Thôn Phệ Thiên Thi ở trạng thái đỉnh phong, cho dù cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không thể phá hủy nó được!

Vẻ mặt Lâm Động đầy chấn động, Thôn Phệ Thiên Thi lại cường hãn đến vậy sao?

- Cỗ Thôn Phệ Thiên Thi này… Lâm Động nuốt nước bọt. Nếu hắn có được Thôn Phệ Thiên Thi này thì không phải sẽ nghịch thiên lắm sao? Dù Tà Cốt lão nhân đến cũng dễ dàng đối phó!

- Ngươi nghĩ nhiều quá rồi! Tuy Thôn Phệ Thiên Thi còn lưu lại đến hiện giờ, nhưng rõ ràng cũng bị tổn hại, căn bản không thể đạt đến mức độ đỉnh phong!

Nham không chút khách khí dội cho Lâm Động một gáo nước lạnh.

Lâm Động cười bối rối, do dự một chút, nói:

- Có thể phục hồi lại không?

- Chỉ cần có Thôn Phệ Tổ Phù là phục hồi được!

Nham đáp nhanh:

- Nhưng với thực lực của ngươi, muốn phục hồi nó cũng không phải dễ. Nhớ năm đó, dù là Thôn Phệ Chủ cũng chỉ luyện chế được Thôn Phệ Thiên Thi khi đã hoàn toàn nắm chắc được sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù!

- Chỉ cần có thể phục hồi là được rồi!

Lâm Động cười cười, ông trời đưa Thôn Phệ Thiên Thi đến trước mặt hắn, đó chính là cơ duyên của hắn, nếu bỏ lỡ thì thật buồn bực muốn phát khóc.

- Nhưng mà… ngươi có đủ Huyền Nguyên Đan mà cạnh tranh với người ta

không?

Một câu nói của Nham lại khiến Lâm Động cứng đờ. Hắn sững người một lúc lâu rồi nghiến răng:

- Cùng lắm ta dùng vũ kỹ có trong tay đổi lại!

Dù thế nào thì nhất định hắn phải có được nó.

Khi Lâm Động và Nham đang nói chuyện thì trên sân khấu, Đường Đông Vũ chỉ vào cái xác khô, cười nói:

- Nghe nói đây là thứ mò được từ dưới đáy biển sâu. Cụ thể là cái gì, ngay cả Thiên Thương Các chúng ta cũng không thể có được đáp án tường tận, nhưng ta có thể cho mọi biết rằng đây không phải cái xác khô thông thường. Vì Thiên Thương Các chúng ta từng có một cường giả Tử Huyền Cảnh ra tay toàn lực với nó nhưng cũng không thể hủy hoại được nó!

- Ồ!

Đường Đông Vũ vừa dứt lời, cả Đấu giá trường lập tức ồn ào, không ít người kinh ngạc nhìn cái xác khô, thứ này có thể chịu được công kích toàn lực của cường giả Tử Huyền Cảnh sao?

- Đường cô nương, đó là Khôi Lỗi sao?

Trên chỗ ngồi phía trước, một nam tử mặc hắc bào trầm giọng hỏi. Khi nói chuyện, quanh người hắn có hắc quang bao quanh, khiến quanh thân thể hắn như xuất hiện rất nhiều ảo ảnh, người ta không thể phân biệt đâu là thật, đâu là giả!

- Hắn là Trần Ảnh của Ảo Ma Tông, xem ra hắn có hứng thú với cái xác khô kia!

Khi nam tử hắc bào kia lên tiếng, xung quanh mọi người bắt đầu bán tán, rất nhanh đã tiết lộ thân phận của hắn.

Lâm Động nheo mắt, Ảo Ma Tông cũng là đại thế lực có danh khí không nhỏ trong Loạn Ma Hải, thực lực không hề thua kém Lưỡng Đại Động Thiên của Hải vực Thiên Phong.

- Cũng có thể coi là một loại Khôi Lỗi, nhưng mà… Đường Đông Vũ do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn nói:

- Có lẽ thứ này cần biện pháp khống chế đặc thù, nếu không, dường như rất khó để động dụng!

- Không thể động dụng?

Nghe vậy không ít người đều ngây người, sau đó phì cười. Nếu không thể khống chế nó thì mua làm cái gì? Lẽ nào mua làm lá chắn à?

- Nham, thứ này không thể khống chế sao?

Lâm Động lập tức hỏi.

- Kẻ khác thì đúng là không thể khống chế, bởi vì bọn họ không có Thôn Phệ Tổ Phù! Thôn Phệ Thiên Thi chỉ có Thôn Phệ Tổ Phù mới khống chế được!

Nham nói.

- Cũng có nghĩa là trong thiên địa này chỉ có ngươi mới khống chế được Thôn Phệ Thiên Thi!

Lâm Động nghe vậy, không kềm được liếm môi, ánh mắt bỗng chốc càng thêm rực cháy.

Trần Ảnh của Ảo Ma Tông cũng vì lời nói của Đường Đông Vũ mà chau mày. Hắn nhìn cái xác khô, mơ hồ cảm thấy nó không hề đơn giản.

- Bắt đầu thôi, giá ban đầu, năm trăm vạn Huyền Nguyên Đan!

Đường Đông Vũ mỉm cười, nói.

- Năm trăm vạn… đắt quá!

- Một cỗ Khôi Lỗi không thể khống chế đáng cái giá đó sao?

- Đúng thế!

Thế nhưng nàng vừa dứt lời, rất nhiều lời bất mãn vang lên.

Có điều sự bất mãn của bọn họ cũng không có tác dụng gì mấy, sau một lúc huyên náo lại trở về yên tĩnh. Một lát sau, cuối cùng có người lên tiếng:

- Năm trăm mười vạn!

Hiển nhiên người vừa lên tiếng cũng có phần do dự, dù sao thì cái giá này không hề nhỏ.

Sau hắn có thêm hơn chục người nữa ra giá, nhưng tất cả đều dừng lại ở dưới sáu trăm vạn.

- Sáu trăm năm mươi vạn!

Trần Ảnh của Ảo Ma Tông bỗng lên tiếng, những người kia thấy hắn ra mặt cũng lập tức rút lui, hiển nhiên không muốn tranh giành với hắn.

- Bảy trăm vạn!

Lâm Động thấy vậy, cuối cùng thở dài, sau đó lên tiếng.

Lâm Động vừa dứt lời thì vô số ánh mắt kinh ngạc đều nhìn về phía hắn. Đường Đông Vũ cũng ngạc nhiên nhìn hắn, hiển nhiên không hiểu vì sao hắn lại tranh giành cái xác khô này.

Hơn nữa nàng ta cũng có thể coi có chút hiểu về Lâm Động, hắn không có nhiều Huyền Nguyên Đan như vậy, theo quy định thì không cho phép ra giá.

Nhưng nàng cũng không nói gì, hiển nhiên Lâm Động cũng biết mình đang làm gì… - Bảy trăm năm mươi vạn!

Trần Ảnh nhìn Lâm Động, nhíu mày nói.

- Tám trăm vạn!

Lâm Động vẫn bình thản ra giá, thật ra cái giá này sắp chạm đến cực hạn của hắn rồi. Dù sao thì trong tay hắn cũng không có nhiều Huyền Nguyên Đan. Tám trăm vạn này cũng là dự chi tối đa của hắn rồi.

Mà giá đến mức này có lẽ cũng khá cao rồi, Trần Ảnh hơi lưỡng lự, dù sao mục đích của hắn đến đây cũng phải cái xác không rõ lai lịch kia, cuối cùng hắn lắc đầu, từ bỏ không tranh giành nữa.

Lâm Động thấy vậy thở phào, thế nhưng hắn chưa kịp hoàn toàn nhẹ nhõm thì một tiếng cười thích thú vang lên từ phía trước.

- Chín trăm vạn!

Mắt Lâm Động tối lại, ngẩng đầu lên thì thấy Tạ Diêm đang nhìn hắn thích thú, dường như hắn chủ đích nhằm vào Lâm Động… - Chín trăm vạn lần thứ nhất, có ai ra giá cao hơn không?

Đường Đông Vũ thầm than trong lòng, hiển nhiên Tạ Diêm muốn phá hỏng chuyện của Lâm Động, nhưng nàng cũng không có cách nào, đành nói.

Ánh mắt Lâm Động tối sầm, bàn tay siết chặt, sát ý nổi lên.

- Chín trăm vạn lần thứ hai!

Giọng nói nhẹ nhàng của Đường Đông Vũ lại vang lên.

Lâm Động càng siết chặt tay hơn.

- Chín trăm vạn lần… Thế nhưng trước khi Đường Đông Vũ kết thúc câu nói thì một giọng nói non nớt vang lên.

- Một ngàn vạn!

Tất cả cùng ồ lên, Lâm Động cũng ngây người, quay lại thì thấy Mộ Linh San đang nhìn hắn cười cười.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 916

Vật Áp Đáy Hòm?

Tiếng ồn ào vang lên thành từng đợt trong Đấu giá trường. Tất cả mọi người đều sững người nhìn tiểu nữ hài với hai bím tóc rất đáng yêu trên chỗ ngồi phía trên kia. Hiển nhiên bọn họ không thể ngờ cái giá kinh hồn đó lại phát ra từ miệng cô bé.

- Muội… Lâm Động cũng kinh ngạc nhìn Mộ Linh San, hắn cũng không ngờ cô bé lại nhúng tay vào chuyện này.

- Ai bảo hắn ta đáng ghét như vậy!

Mộ Linh San chu môi.

Trên sân khấu, Đường Đông Vũ cũng ngây người vì cái giá của Mộ Linh San đưa ra. Một lúc sau mới chợt tỉnh, nhìn Lâm Động một cái rồi cười, nói:

- Tiểu cô nương, ở đây không thể hét giá bừa bãi đâu!

- Tỷ lo ta không có tiền sao?

Mộ Linh San dẩu môi bất mãn.

Đường Đông Vũ lắc đầu, có chút bất lực nhìn Lâm Động, Lâm Động cũng cười gượng, sau đó gật đầu.

Tuy Mộ Linh San nhỏ tuổi nhưng cũng sẽ không làm chuyện hồ đồ. Hơn nữa tuy cái giá một ngàn vạn kia rất kinh người, nhưng cô bé cũng có bối cảnh không tầm thường.

Đường Đông Vũ thấy Lâm Động gật đầu cũng không tiện nói gì thêm, sau đó khẽ nói:

- Một ngàn vạn lần thứ nhất!

Nghe vậy vẻ mặt thích thú của Tạ Diêm tối sầm lại, hắn trừng mắt nhìn hai người Lâm Động rồi nhàn nhạt cười:

- Một ngàn một trăm vạn!

Lâm Động chau mày, hắn thật sự không chịu buông tha sao?

- Một ngàn năm trăm vạn!

Rõ ràng Mộ Linh San cũng bị Tạ Diêm khiêu khích rồi, đứng hẳn lên khỏi ghế, hai bím tóc rung lên, sau đó hét ra một cái giá khiến mọi người lại phải ồ lên.

Cơ mặt Tạ Diêm co giật, hơn một ngàn vạn không phải con số nhỏ với hắn, vậy mà tiểu nha đầu này lại không hề do dự.

- Một ngàn sáu trăm vạn!

Tạ Diêm hít sâu một hơi.

Sự việc đến nước này, ai cũng nhận ra Tạ Diêm cố tình nhằm vào Lâm Động, chứ một cái xác khô sao có thể đáng cái giá ấy?

Trên chỗ ngồi, đại thế lực các phương cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, sau đó vẻ mặt đều hiện lên vẻ thích thú. Bọn họ cũng muốn xem xem cuộc tranh giành này rốt cuộc sẽ ra sao.

Mộ Linh San giẫm chân lên ghế, xắn tay áo lên, liếc nhìn Tạ Diêm, dáng vẻ vô cùng coi thường, sau đó cô bé đưa ra hai ngón tay, giọng nói trong trẻo nhưng lại chiến người ta chấn động:

- Hai ngàn vạn!

Lại một trận những tiếng kêu kinh ngạc vang lên, không ít người trố mắt nhìn tiểu nữ hài kia, chỉ cảm thấy một thứ bá khí ập tới, tiểu nữ hài này quá hung hãn rồi thì phải?

Hai ngàn vạn Huyền Nguyên Đan? Cô bé coi là một đống hạt đậu chắc?

Thần thái của Tạ Diêm lúc này cũng đông cứng, thậm chí trên trán còn lấm tấm mồ hôi, nhìn vô cùng hoạt kê.

Hắn không thể ngờ, hành động vốn chỉ để làm nhụt nhuệ khí của Lâm Động giờ lại cuốn hắn vào thế này… - Thiếu Động chủ… Bên cạnh Tạ Diêm, lão giả hắc y kia vội lên tiếng. Bọn chúng vẫn phải cạnh tranh thứ cuối cùng kia, tiêu tốn một lượng lớn tài sản vào thứ này không phải sáng suốt.

- Ngươi tăng đi, tăng đi, tăng giá nữa đi!

Khi vẻ mặt Tạ Diêm vô cùng khó coi thì hai tay Mộ Linh San chống nạnh, không ngừng ra vẻ khiêu khích. Cô bé vốn đã đáng yêu, cộng với giọng nói trong trẻo, nhất thời khiến cả Đấu giá trường đều bật cười. Tiếng cười ấy khiến sắc mặt Tạ Diêm càng thêm tối sầm.

- Ngươi!

Nộ hỏa rực cháy trong mắt Tạ Diêm, trước bao nhiêu người như vậy lại bị một tiểu nha đầu khiêu khích, hắn đã có dấu hiệu bùng nổ.

- Thiếu Động chủ, hãy nhẫn nhịn, đừng kích động!

Lão giả hắc y vội giữ hắn lại, không ngừng khuyên bảo.

Cơ thể Tạ Diêm khẽ run lên, nhưng hắn đã kềm nén được, hít sâu một hơi rồi ngồi phịch xuống ghế, không nói gì nữa.

Mộ Linh San thấy Tạ Diêm cúp đuôi rút lui thì vẻ mặt đầy đắc ý, ngoảnh lại nhìn Lâm Động cười hi hi rồi ra dấu chiến thắng.

Lâm Động dở khóc dở cười:

- Có tiền cũng không nên lãnh phí như vậy a!

Thế nhưng Mộ Linh San không quan tâm, gương mặt vẫn rất dương dương tự đắc.

Đường Đông Vũ nhìn cảnh tượng vừa rồi, cũng không kềm được cười khổ một tiếng, sau đó nói:

- Nếu không ai ra giá cao hơn thì giá của tiểu cô nương đây là cao nhất, vậy cỗ Khôi Lỗi này thuộc về cô bé!

Lần này không còn ai ra giá nữa, thấy kiểu ra giá từng mấy trăm vạn mấy trăm vạn một lúc của Mộ Linh San, đến các đại thế lực cũng phải e dè.

Không còn ai ra giá nữa, vậy là cái xác kia cũng đã được bán. Vật phẩm đấu giá tiếp theo được mang lên, nhưng hiện giờ cũng không nhiều người quan tâm lắm. Rất nhiều ánh mắt đều nhìn về tiểu nữ hài mặc thanh y kia, thậm chí các đại thế lực cũng phải nhìn sang, hiển nhiên đang đoán thân phận của cô bé.

Dù sao thì có thể ra giá hai ngàn vạn Huyền Nguyên Đan không hề do dự không phải ai cũng làm được.

Cuộc đấu giá tiếp tục, nhưng vì có sự can thiệp của Mộ Linh San vừa rồi, những thứ bán ra sau đó tuy giá cũng không tệ, nhưng vẫn không thể đạt đến mức hai ngàn vạn. Điều này khiến không khí có phần trầm lắng.

Đường Đông Vũ cũng bất lực, ai ngờ được tiểu nha đầu đó lại bá đạo đến như vậy. Mà hy vọng duy nhất lúc này của nàng chính là nha đầu đó không phải hét bừa, nếu không lần này Thiên Thương Các có lẽ sẽ khá đau đầu!

Sau khi Địa Tâm Sinh Linh Tương được bán đi, Lâm Động cũng thở phào, khẽ tựa vào ghế quan sát cuộc đấu giá với tâm thái của người ngoài cuộc.

Dưới sự chủ trì của Đường Đông Vũ và việc các vật phẩm ngày một hiếm hơn, không khí cuộc đấu giá cũng dần sôi nổi hơn.

Đặc biệt là khi một món Linh bảo Thuần Nguyên Hạ đẳng xuất hiện, cả Đấu giá trường không ít người trong mắt đều tóe lửa. Thứ bảo bối này bình thường chỉ có những đại thế lực mới có mà thôi.

- Linh bảo Thuần Nguyên cũng xuất hiện?

Lâm Động nhìn lên sân khấu, trong tay Đường Đông Vũ là một cây trường cung màu đỏ sẫm. Bề ngoài cây cung có hình Phượng Hoàng, đôi cánh dang rộng tạo thành thân cung, một luồng năng lượng nóng bỏng lờn vờn trên đó, cảm giác như chỉ cần kéo dây cung là có thể bắn ra những mũi tên lửa khủng bố.

Nghe Đường Đông Vũ giới thiệu, cây trường cung này tên là Thiên Phượng Toái Không Cung, uy lực vô cùng cường hãn, đương nhiên giá cả cũng không tầm thường, ngay cả giá ban đầu cũng đã là một ngàn vạn!

Thứ này rõ ràng chỉ có một số đại thế lục mới có tư cách tranh giành, vì thế khi giá vừa được nêu ra là không ít người lắc đầu thất vọng.

Đương nhiên rất nhiều đại thế lực phải đỏ mắt vì Thiên Phượng Toái Không Cung, sự cạnh tranh giá cả còn ác liệt hơn Mộ Linh San lúc trước. Chỉ trong mấy phút mà giá cả đã được Huyền Không Cốc mua với giá hai ngàn bảy trăm vạn!

Lâm Động nhìn sự tranh đoạt đã có kết quả, trong lòng thầm cảm thán. Hắn cũng khá động lòng với cây cung đó, nhưng hắn biết tạm thời không thể đọ tài lực với những đại thế lực kia được. Tuy bên cạnh có Mộ Linh San, nhưng rõ ràng hắn không thể bảo cô bé tranh giành được nữa.

- Tiếp theo là vật phẩm áp đáy hòm của Đấu giá hội lần này!

Khi sự xao động dần dịu xuống, Đường Đông Vũ mỉm cười nói. Lâm Động nhạy bén nhận thấy những đại thế lực ngồi phía trước kia đã ngồi thẳng lên.

- Hình như tất cả đều đến đây vì thứ đó!

Lâm Động chau mày, xem ra những người này đều đã có chuẩn bị khi đến. Hắn cảm thấy khá tò mò, thứ gì lại khiến bọn họ bận tâm đến như vậy?

- Vật phẩm tiếp theo liên quan đến một động phủ, nghe nói do một cường giả Luân Hồi Cảnh để lại, hiển nhiên mọi người cũng hiểu giá trị của nó!

Đường Đông Vũ vừa dứt lời, không khí lập tức bùng nổ, những tiếng kêu lên kinhh ngạc rộ lên như sóng triều. Rất nhiều người đều đã đứng hẳn dậy, ánh mắt đầu rực cháy.

Đường Đông Vũ cũng không thấy ngạc nhiên, nàng ta nắm tay lại, ngân quang lóe lên, sau đó một ngọn Ngân tháp cao khoảng một trượng xuất hiện.

Khi ngọn Ngân tháp này hiện ra, một luồng năng lượng cổ xưa và vô cùng cuồng bạo lan tỏa, mơ hồ dường như còn có tiếng sấm rền nữa.

Lâm Động cũng lập tức nhìn thấy ngọn Ngân tháp đó, sau đó hắn bỗng cảm nhận thấy Thôn Phệ Tổ Phù trong người mình rung lên. Đồng thời hắn cũng cảm nhận thấy trong ngọn Ngân tháp có một luồng năng lượng đặc biệt giống hệt với Thôn Phệ Tổ Phù!

- Đó là… Đồng tử Lâm Động co lại, thậm chí miệng cũng khô cả lại, thân thể hơi rung lên.

- Đó là… năng lượng của Lôi Đình Tổ Phù!

Thanh âm của Nham cũng vang lên với sự kinh ngạc khó lòng che giấu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 917

Manh Mối Lôi Đình Tổ Phù

Lôi Đình Tổ Phù?

Mọi âm thanh ồn ào dường như đều biến mất trong khoảnh khắc này. Chỉ còn bốn chữ không ngừng vang vọng trong đầu Lâm Động. Mơ hồ như có tiếng sấm sét nổ tung khiến da đầu hắn như tê dại.

Lâm Động nhìn lên ngọn Ngân tháp trong tay Đường Đông Vũ. Hắn chưa bao giờ lại nghĩ có thể tìm được manh mối về tấm Tổ Phù mình tìm kiếm bao năm nay ở đây!

Có thể người khác không cảm nhận ra được thứ năng lượng đặc biệt phát ra từ ngọn Ngân tháp kia, nhưng Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù nên có một thứ cảm tri như điện giật!

Thứ năng lượng như xuất ra từ cùng một khuôn đó không thể nào bắt chước được!

Lâm Động nhìn trân trân vào ngọn Ngân tháp, mãi một lúc lâu sau làn sóng kinh hãi trong lòng mới giảm dần, tiếng huyên náo ở xung quanh lại lọt vào tai hắn, đồng thời cũng giúp Lâm Động thoát khỏi trạng thái hoảng hốt.

- Ực!

Lâm Động nuốt một ngụm nước bọt, bàn tay hắn đẫm mồ hôi khẽ lau lên quần, sau đó nói trong đầu:

- Cảm ứng… không nhầm chứ?

- Dù ta cảm ứng sai thì phản ứng của Thôn Phệ Tổ Phù trong người ngươi không sai được đâu!

Nham kiên định đáp.

- Thứ năng lượng trong ngọn tháp đó đúng là thuộc về Lôi Đình Tổ Phù!

Nghe được sự xác nhận của Nham, khóe miệng Lâm Động không kềm được nhướng lên, sau đó hắn thở ra một hơi dài, cuối cùng việc tìm kiếm bao năm nay cũng có manh mối rồi!

- Ta nghĩ tấm Tổ Phù thứ hai mà ngươi biết, rất có thể chính là Lôi Đình Tổ Phù, hơn nữa còn có liên quan đến ngọn tháp nhỏ kia!

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn cũng có cảm giác đó. Cả thiên địa này chỉ có tám tấm Tổ Phù, ngoài Thôn Phệ Tổ Phù ra, hắn biết được Hắc Ám Tổ Phù của Điện chủ của Hắc Ám Điện, và Hỏa Diệm Tổ Phù của Ma La ở Loạn Ma Hải… Mà manh mối hiện giờ có lẽ là tấm Tổ Phù thứ tư, Lôi Đình Tổ Phù rồi.

Manh mối này xuất hiện ở Loạn Ma Hải thì hiển nhiên Lôi Đình Tổ Phù cũng được giấu ở đâu đó trong Loạn Ma Hải. Điều này khá khớp với tấm bản đồ mà Lâm Động có được, vì thế rất có thể bọn chúng là một.

- Cũng may chỉ những người có Tổ Phù như ngươi mới cảm nhận được thứ năng lượng đó, nếu không, tin tức này mà lan ra thì chắc Loạn Ma Hải sẽ bạo động mất!

Nham nói.

Lâm Động gật đầu, nếu Thiên Thương Các biết ngọn Ngân tháp kia có liên quan đến Lôi Đình Tổ Phù thì chắc chắn bọn họ sẽ không công bố ra, nhất định bọn họ sẽ thầm lặng tìm kiếm.

Vì ai cũng biết được sức mạnh của Tổ Phù, nếu Thiên Thương Các có được Lôi Đình Tổ Phù thì chắc chắn sẽ trở thành thế lực mạnh nhất Loạn Ma Hải.

Như trong tay Ma La có Hỏa Diệm Tổ Phù, cả Loạn Ma Hải này có cường giả Chuyển Luân Cảnh siêu cấp nào dám đối đầu với hắn không? Một cường giả Chuyển Luân Cảnh có Tổ Phù, cho dù là cường giả Luân Hồi Cảnh, đối phó cũng rất khó khăn!

- Nhưng dù vậy, muốn giành được nó cũng rất khó khăn!

Lâm Động nhíu mày. Từ thần thái của những đại thế lực kia có thể thấy rõ ràng mục tiêu của bọn họ chính là ngọn Ngân tháp đó. Tuy bọn họ không biết nó có liên quan đến Lôi Đình Tổ Phù, nhưng chỉ một cái động phủ do cường giả Luân Hồi Cảnh để lại cũng đủ để bọn họ phát điên lên rồi!

Mà rõ ràng Lâm Động muốn giành được ngọn tháp từ những kẻ có tài lực hùng hậu kia là một chuyện cực kỳ khó khăn.

- Đúng là rất khó!

Nham cũng đồng ý, hiện giờ Lâm Động vẫn chưa mạnh đến mức có thể trấn áp tất cả cường giả ở đây, vì thế hắn cũng phải ngoan ngoãn ngồi xuống tranh giành theo cách thông thường, nhưng với tài lực của hắn thì rõ ràng không đủ tư cách!

Lâm Động bặm môi, đôi mắt đen lóe lên ánh sắc lạnh. Để tìm tấm Tổ Phù thứ hai, hắn đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, giờ đã phát hiện ra manh mối, đương nhiên không thể từ bỏ. Dù thế nào hắn cũng nhất định phải có được ngọn Ngân tháp kia!

- Hửm?

Lâm Động bỗng ngoảnh lại thì ngây người, bởi vì hắn thấy Mộ Linh San cũng đang thất thần nhìn ngọn Ngân tháp.

- Lâm Động ca ca, thứ đó hình như rất đặc biệt!

Mộ Linh San ngẩng đầu lên nhìn Lâm Động với đôi mắt trong veo, sau đó

nói với giọng thật nhỏ.

Lâm Động nghe vậy, khóe mắt không khỏi co giật mấy cái, ánh mắt có phần khó tin. Lẽ nào nha đầu này lại cảm nhận được năng lượng Tổ Phù trong ngọn tháp? Nhưng sao có thể? Nha đầu này không có Tổ Phù, làm thế nào mà cảm nhận được?

- Ừm, không tầm thường!

Lâm Động kềm chế sự chấn động, khẽ gật đầu. Hiện giờ hắn không có tâm trạng nghiên cứu xem làm sao Mộ Linh San có thể cảm nhận được thứ năng lượng đó. Điều hắn muốn biết bây giờ là làm thế nào để lấy được ngọn tháp kia!

Đường Đông Vũ thấy không khí bỗng chốc sục sôi thì mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chú vào ngọn Ngân tháp rồi mỉm cười nói:

- Giá ban đầu của ngọn tháp này, ba ngàn vạn Huyền Nguyên Đan!

Giá vừa được đưa ra, toàn bộ đều cứng đờ, sau đó không ít người ủ rũ ngồi xuống. Cái giá đó đừng nói bọn họ, ngay cả những đại thế lực tài lực hùng hậu cũng phải cân nhắc. Đấy còn là giá ban đầu, sau một trận tranh giành nó sẽ lên đến mức nào chứ?

Sự xao động bỗng chốc dịu đi nhiều, ngay cả các đại thế lực cũng nhíu mày, vẻ mặt đầy ngưng trọng.

- Hắc hắc, nếu không ai bắt đầu thì Tà Phong Động Thiên ta sẽ ra trước!

Tạ Diêm nhìn ngọn tháp với ánh mắt tham lam, hắn liếm môi rồi cười nói:

- Ba ngàn hai trăm vạn!

- Tà Phong Động Thiên có tiền như vậy, sao ban nãy không đọ với tiểu cô nương kia? Thiên Bi Phái bọn ta ra ba ngàn năm trăm vạn!

Một nam tử trung niên mặc huyền y mở miệng cười châm chọc. Hắn là người của Thiên Bi Phái ở Bắc Huyền Vực, bối cảnh cũng không phải tầm thường, không hề thua kém Tà Phong Động Thiên.

- Nếu mọi người đã có nhã hứng thì Càn Khôn Động Thiên ta cũng tham gia, ba ngàn tám trăm vạn!

Châu Càn với bộ bạch y, từ đầu đến giờ chưa từng tham gia đấu giá, mỉm cười nói.

- Huyền Không Cốc bọn ta ra giá bốn ngàn!

- … - Bắt đầu rồi!

Lâm Động ngả lưng ra ghế, nhìn sự tranh đoạt nảy lửa, hai mắt nheo lại, cái giá đó ngay từ ban đều đã gạt hắn ra khỏi cuộc chơi!

Rõ ràng nếu đi theo con đường chính quy thì hắn không có tư cách cạnh tranh với những thế lực kia.

- Đừng tham gia vào!

Lâm Động ngoảnh sang nhìn Mộ Linh San, dường như cô bé đang muốn can dự nhưng hắn lắc đầu.

- Tại sao?

Mộ Linh San không hiểu, cô bé có thể nhận ra Lâm Động cũng rất bận tâm đến ngọn Ngân tháp kia.

- Không nhắc đến việc muội có thể cạnh tranh được với bọn chúng hay không, dù cho có thắng, với thực lực của hai ta, liệu có thể thuận lợi đem nó đi được không?

Lâm Động khẽ nói.

Mộ Linh San ngây người, tuy không muốn nhưng vẫn gật đầu. Dù cô bé có chút tinh nghịch nhưng cũng không phải loại ngu ngốc, cô bé biết trước những đôi mắt đỏ rực kia, dù ai mua được ngọn Ngân tháp kia cũng rất khó để mang được nó đi!

Không chỉ hai người bọn họ, dù là những đại thế lực kia cũng vậy… Các thế lực thất bại trong tranh giành hiển nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cuộc tranh giành ngọn Ngân tháp chỉ là vòng đầu tiên mà thôi!

- Phù!

Lâm Động khẽ thở ra một hơi, lạnh lùng nhìn cuộc tranh giành ác liệt. Nếu thủ đoạn chính quy không giành được thì phải đi đường vòng vậy!

Dù thế nào thì hắn nhất định phải có được ngọn tháp đó!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 918

Tranh Đoạt Ngân Tháp

Năm ngàn một trăm vạn!

- Năm ngàn ba trăm vạn!

- … Lâm Động nhìn những đại thế lực không ngừng ra giá, năm ngàn vạn với bọn họ cũng là con số không nhỏ rồi.

Vì thế khi giá được hét lên đến năm ngàn năm trăm vạn thì đã có một vài đại thế lực ngồi xuống không cam tâm, nhưng nhìn sắc mặt tối tăm của bọn họ hiển nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ ngọn Ngân tháp đó.

Xem ra ai cũng hiểu rằng có được ngọn tháp đó trên Đấu giá hội chưa phải đã thật sự có nó, cùng lắm chỉ là có được một cơ hội mà thôi!

Lâm Động nhìn xung quanh, hiện giờ chỉ còn lại ba đại thế lực là Tà Phong Động Thiên, Càn Khôn Động Thiên và Ảo Ma Tông, rõ ràng là ba thế lực này đều không muốn từ bỏ.

Cái giá vốn đã cao, sau một cuộc tranh giành cuối cùng đã lên tới sáu ngàn một trăm vạn, mà người ra giá cuối cùng chính là Tà Phong Động Thiên.

- Đúng là có tiền!

Lâm Động cười nhạt.

- Hắc hắc, Tạ Diêm huynh quả nhiên tài lực dồi dào. Ngọn Ngân tháp này tuy có thể liên quan đến động phủ của cường giả Luân Hồi Cảnh, nhưng dù sao vẫn

chưa xác định chắc chắn, vậy mà huynh đã dùng giá đó để mua, đúng là rất có khí phách!

Châu Càn chép miệng, cười khẽ với Tạ Diêm.

- Đa tạ Châu Càn huynh nhắc nhở! Nhưng ta nghĩ nó rất đáng!

Tạ Diêm cười như không cười, trong lòng hắn đã có nộ hỏa, nếu không phải vì Châu Càn thì giá cả đâu cao đến mức này.

Châu Càn cười, khẽ nói:

- Vậy thì chúc mừng Tạ Diêm huynh! Có điều… rất hy vọng huynh có thể thuận lợi đem nó về đến Tà Phong Động Thiên!

Khi nói ra câu này, nụ cười của Châu Càn có chút quái dị. Đồng thời những đại thế lực khác cũng khẽ nhếch môi, dửng dưng dựa người vào ghế, nhưng đôi mắt hơi cụp xuống lại có chút hàn ý.

Đương nhiên Tạ Diêm cảm nhận được những ánh mắt cổ quái kia, hắn chỉ nhàn nhạt cười:

- Vậy chúng ta cứ đợi xem!

Trên sân khấu, Đường Đông Vũ nhìn cuộc tranh giành đó cũng khẽ cười:

- Nếu không ai ra giá cao hơn nữa, vậy thì ngọn Ngân tháp này thuộc về Tà Phong Động Thiên với giá sáu ngàn một trăm vạn Huyền Nguyên Đan!

Cả Đấu giá trường vang lên những tiếng ồn ào, nhưng điều cổ quái là sắc mặt rất nhiều người đều rất kỳ quái, sâu trong ánh mắt đầy sự tham lam.

- Đi thôi, đấu giá kết thúc rồi!

Lâm Động nheo mắt, nhìn Tạ Diêm một cái rồi đứng dậy nói với Mộ Linh

San.

- Ừm!

Mộ Linh San gật đầu. Cô bé cũng hiểu, tuy đấu giá đã kết thúc, nhưng trò vui thật sự lúc này mới bắt đầu. Trong mấy ngày tới, hiển nhiên người của Tà Phong Động Thiên sẽ đau đầu lắm đây.

o0o Lâm Động đưa Mộ Linh San ra khỏi Đấu giá trường rẽ vào Thiên Thương Các. Hắn phải lấy thứ hắn có được trong Đấu giá hội.

Được thị nữ dẫn đường, Lâm Động và Mộ Linh San vào đợi trong phòng khách quý, sau đó thân ảnh yểu điệu của Đường Đông Vũ xuất hiện.

- Lâm Động huynh, Địa Tâm Sinh Linh Tương của huynh bán được tất cả một ngàn năm trăm vạn Huyền Nguyên Đan, trừ đi Hỏa Sơn Viêm Tinh Thạch và thứ huynh đã đấu giá, còn lại chừng này.

Đường Đông Vũ cười, đưa cho Lâm Động một cái túi Càn Khôn.

- Những thứ huynh mua, trừ cái xác khô thì còn lại đều ở trong này!

- Làm phiền cô nương rồi!

Lâm Động gật đầu, sau đó nhìn sang Mộ Linh San. Mộ Linh San ngẩng đầu lên nhìn Đường Đông Vũ cười hi hi:

- Tỷ tỷ sợ ta không có tiền mua cái xác đó đúng không?

Đường Đông Vũ có chút bối rối, nhưng dù sao nàng cũng phản ứng nhanh, khẽ vuốt gương mặt Mộ Linh San cười:

- Tuy cái xác đó giá không phải rẻ, nhưng vẫn chưa đến mức khiến tỷ tỷ thấy đau lòng, cùng lắm thì ta giúp Lâm Động huynh số tiền đó là được!

- Nha đầu muội đừng đùa nữa!

Lâm Động lắc đầu bất lực.

Mộ Linh San cười hi hi, vung tay lên, một cái túi Càn Khôn hiện ra, đưa cho Đường Đông Vũ:

- Đây, hai ngàn vạn Huyền Nguyên Đan!

Đường Đông Vũ nhận lấy, cũng không kiểm tra đưa luôn cho thị nữ phía sau, sau đó vẫy tay, một vài người khiêng quan tài thủy tinh ra.

Lâm Động nhìn cỗ quan tài với ánh mắt có chút kích động. Hắn bước tới gần, khẽ sờ lên đó. Mơ hồ hắn có thể cảm nhận được những luồng lực thôn phệ mỏng manh từ cái xác đó truyền ra.

- Lâm Động huynh, cỗ xác khô này khá kỳ quái, bất cứ thứ năng lượng nào đến gần nó đều biến mất một cách quỷ dị. Nếu huynh muốn làm gì với nó thì cũng phải cẩn thận một chút!

Đường Đông Vũ nhắc nhở.

- Đa tạ!

Lâm Động gật đầu cười, sau đó vung tay lên thu hồi cỗ quan tài vào túi Càn Khôn, Thôn Phệ Tổ Phù ở trong cơ thể hắn, hắn không lo Thôn Phệ Thiên Thi lại có dị biến gì.

- Dường như Lâm Động huynh rất hiểu về cái xác này?

Đường Đông Vũ khẽ hỏi.

- Cũng không hẳn!

Lâm Động trả lời mập mờ. Cũng may Thôn Phệ Thiên Thi quá hiếm có, nếu

không phải nhờ Nham thì hắn cũng không biết nó lại được luyện chế từ Thôn Phệ Tổ Phù. Nếu để Thiên Thương Các biết được mình đã bán đi cái xác sánh ngang với cường giả Chuyển Luân Cảnh thì có lẽ ngay Các chủ Thiên Thương Các cũng sẽ xông ra mất… Vì thế chuyện này vẫn không nên để ai biết thì hơn!

Đường Đông Vũ nhận ra hắn không muốn nói, cũng chỉ cười biết vậy, nàng hỏi thế cũng chỉ vì tò mò mà thôi, dù sao thì Thiên Thương Các đã dùng đủ mọi cách cũng không tra được lai lịch của nó.

- Đúng rồi Lâm Động huynh, mấy ngày tới có lẽ Thiên Thương Thành sẽ rất hỗn loạn, huynh nên cẩn thận một chút!

Đường Đông Vũ do dự một chút rồi nói.

Đến nay ngọn Ngân tháp kia đã rơi vào tay Tà Phong Động Thiên, mà những đại thế lực khác chắc chắn không cam tâm, mà bối cảnh của bọn họ cũng không sợ đắc tội Tà Phong Động Thiên, vì thế nếu có cơ hội, chắc chắn bọn họ sẽ ra tay giành lại ngọn Ngân tháp, nếu vậy thì sẽ có một trận chiến đẫm máu rồi!

- Đa tạ Đường cô nương đã nhắc nhở, không còn việc gì nữa vậy ta về trước!

Lâm Động ôm quyền với Đường Đông Vũ rồi cũng không ở lại thêm, đưa Mộ Linh San đi.

o0o Khi vừa bước ra khỏi cửa Thiên Thương Các thì thấy một đoàn người đang đi tới, hắn nhận ra đó là đoàn người của Tà Phong Động Thiên, đi đầu tiên chính là Tạ Diêm!

Khi Lâm Động nhìn thấy Tạ Diêm thì hắn cũng nhìn thấy Lâm Động, ánh mắt hắn lóe hàn quang, nhàn nhạt cười:

- Ngươi vẫn dám xuất hiện trước mặt ta, gan cũng không nhỏ a!

- Hắc hắc, giờ người gặp rắc rối không phải ta! Đợi bao giờ ngươi thuận lợi mang thứ đó ra khỏi Thiên Thương Thành rồi hãy nói. Xem ra mấy ngày tới sẽ

có trò vui xem rồi!

Lâm Động nhìn Tạ Diêm cười thích thú, sau đó hắn cũng không nói thêm, bước đi thẳng.

- Tên khốn kiếp!

Sắc mặt Tạ Diêm vô cùng khó coi nhìn Lâm Động đi qua, nắm tay hắn siết chặt lại. Nếu không phải tình hình hiện tại khá đặc thù thì hắn đã không nhịn được mà ra tay rồi.

- Đi thôi, Thiếu Động chủ, mau lấy đồ rồi chúng ta còn phải tính kế thoát thân!

Lão giả hắc y bên cạnh khẽ nói.

Tạ Diêm hít sâu một hơi rồi gật đầu. Hắn biết lúc này đang bị vô số kẻ nhằm vào, đúng là không thể dây dưa với Lâm Động được.

o0o Lâm Động dẫn Mộ Linh San ra khỏi Thiên Thương Các, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh, phía xa dường như đang có một tầng mây đen đang bao phủ.

- Sắp có trò vui rồi!

Lâm Động xoa xoa tay cười nhạt. Bao nhiêu năm nay, khó khăn lắm mới có manh mối về tấm Tổ Phù thứ hai, sao có thể từ bỏ được?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 919

Khống Chế Thiên Thi

Trong một căn phòng rộng rãi, Lâm Động lấy Hải Vương Linh Thảo ra đưa cho Mộ Linh San:

- Cầm lấy đi, dùng nó để giải trừ phong ấn trên người muội!

Mộ Linh San nhận lấy, ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, cười hi hi nói:

- Cuối cùng cũng tìm được! Hừ! Đợi khi giải trừ được phong ấn, nếu gặp lại bọn Huyết Ma Sa Tộc đó nữa, nhất định phải nhổ hết răng bọn chúng đi!

Lâm Động cười nói:

- Trước lúc đó thì chúng ta còn có việc khác!

- Chúng ta đi cướp Ngân tháp à?

Ánh mắt Mộ Linh San sáng lên, sau đó phấn khích xán lại gần:

- Được thôi! Được thôi! Hắn ta rất đáng ghét, chúng ta cướp đồ cho hắn tức chết!

Lâm Động nhìn cô bé chỉ sợ thiên hạ không loạn này, cảm thấy dở khóc dở cười, xoa đầu cô bé, nói:

- Muội cứ giải trừ phong ấn trước đi! Muốn cướp cũng không phải đơn giản, phải tính kế lâu dài!

- Ừm!

Mộ Linh San gật đầu, cô bé cũng hiểu, nếu không giải trừ phong ấn thì với thực lực hiện tại mà đi cướp đồ cùng với Lâm Động thì chỉ thành gánh nặng mà thôi.

Mộ Linh San vung tay, Sinh Tử Quan Cái hiện ra, cô bé nhảy lên trên, ánh sáng màu lam tỏa ra từ trong cơ thể, Hải Vương Linh Thảo cũng phát ra thứ ánh sáng xanh lục.

Khi Mộ Linh San thúc động nguyên lực trong cơ thể thì nơi cánh tay có huyết quang hiện lên, một đầu Sa Ngư huyết sắc hiện ra, những chiếc răng sắc nhọn cắn chặt lấy cánh tay Mộ Linh San, huyết quang xâm thực hòng ngăn chặn sự vận chuyện nguyên lực trong cơ thể cô bé.

Mộ Linh San cắn môi, thủ ấn biến hóa, Hải Vương Linh Thảo biến thành lục quang chảy vào cơ thể và tấn công đạo huyết quang kia.

Hải Vương Linh Thảo rất có tính khắc chế với phong ấn, những nơi lục quang đi qua, huyết quang không ngừng bị ép phải thoái lui. Đầu Sa Ngư vốn còn giễu võ dương oai giờ đã yếu ớt đi nhiều.

- Quả nhiên có tác dụng!

Lâm Động vui mừng nhìn thấy cảnh đó, xem ra đúng là Hải Vương Linh Thảo có hiệu quả với việc hóa giải phong ấn. Hắn cũng thở phào, dù sao Mộ Linh San hồi phục được thực lực cũng là sự trợ giúp rất lớn sau này.

- Ta cũng phải nhân lúc này khống chế Thôn Phệ Thiên Thi thôi!

Lâm Động cười khẽ, hắn vung tay lên, Phần Thiên Đỉnh bay ra rồi hắn chui vào trong. Dù sao khi dùng đến Thôn Phệ Tổ Phù, hắn vẫn phải cẩn thận một chút.

o0o Không gian bên trong Phần Thiên Đỉnh hiện giờ đã trầm ổn và rộng rãi hơn trước. Ở tám phương vị trên không trung tỏa ra một thứ năng lượng cường

đại không ngừng củng cố không gian này.

Phần Thiên Đỉnh sau khi có tám cái Phần Thiên Môn đã được cường hóa hơn trước không ít!

Lâm Động nhìn xung quanh rồi búng tay, một cỗ quan tài thủy tinh hiện ra, trong quan tài là cái xác khô đứng im lìm.

Lâm Động chạm tay vào cỗ quan tài, nguyên lực bắn ra đánh vỡ quan tài để lộ ra hoàn toàn cái xác khô đen sì kia.

Lâm Động quan sát cái xác với vô số vết rách như bị móng vuốt cào rách, đặc biệt là chỗ lưng có một cái hố sâu bằng nắm tay, có thể thấy, trước đây rất lâu, nó đã trải qua một trận đại chiến ác liệt!

Lâm Động nghĩ ngợi một chút, cong tay bắn một đạo nguyên lực lên cái xác khô.

Thế nhưng cái xác đó không hề có chút động tĩnh, chỉ là khi kình phong bắn tới, bề mặt nó hiện lên một hình hoa văn hắc quang, lóe lên một cái lập tức hóa giải công kích của Lâm Động.

- Quả nhiên là lực thôn phệ!

Lâm Động lẩm bẩm, hắn đã quá quen với lực thôn phệ, đương nhiên biết rằng nguyên lực của hắn khi chạm vào cái xác đã bị thôn phệ rồi!

- Nham, ta nên khống chế nó thế nào?

Lâm Động hỏi, tuy hiện giờ hắn là chủ nhân của Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng vẫn chưa thể vận dụng được như Thôn Phệ Chủ.

- Tâm thần chìm sâu vào Thôn Phệ Tổ Phù, vận chuyển lực thôn phệ vào trong nó rồi ngưng tụ Thôn Phệ Lạc Ấn là được!

Nham nói.

Lâm Động nghe vậy, khẽ gật đầu đưa tay ra, hắc quang tụ lại trên bàn tay biến thành một cái vòng ánh sáng màu đen, sau đó đầu ngón tay khẽ chạm vào chỗ ngực của cái xác.

Uỳnh!

Khi ấy lại có một hình hoa văn ánh sáng tỏa ra, có điều lần này khi ánh sáng của lực thôn phệ chạm đến tay Lâm Động thì đã bị lực thôn phệ trên tay hắn chặn lại.

Phụt!

Hai luồng lực thôn phệ đan xen vào nhau, sau đó Lâm Động cảm nhận được rõ ràng tâm thần của hắn đang thuận theo nơi tiếp xúc, đi vào Thôn Phệ Thiên Thi không chút khó khăn.

Đúng lúc ấy, tầm mắt hắn biến đổi, sau đó hắn nhìn thấy mình đang ở trong một bầu trời sao bao la.

Sự thay đổi này khiến Lâm Động hơi giật mình, nhưng rồi rất nhanh hắn tỉnh lại, hiển nhiên cảnh tượng này là ảnh tượng tinh thần mà ai đó để lại trong Thôn Phệ Thiên Thi.

Lâm Động đứng trên không trung đột nhiên cảm giác được gì đó, ngẩng đầu lên thì đồng tử co lại, chỉ lại phía xa trên đỉnh đầu có một đường nứt màu đen to hàng trăm vạn trượng. Nó giống như một thung lũng ở trên trời, ở nơi tối tăm cuối tầm mắt lan tỏa ra một luồng khí tà ác khó lòng hình dung nổi.

Vút!

Khi đó ở phía xa đột nhiên có tiếng xé gió, một thân ảnh được hắc quang bao bọc bay tới. Quanh thân ảnh đó có lan tràn đầy những cái hắc động nhỏ, từng vòng xoáy hắc quang hình thành rồi lại tan đi.

- Khe nứt Vị diện!

Thân ảnh trong hắc quang đó nhìn vết nứt khổng lồ lẩm bẩm nói.

Từ thứ lực thôn phệ hùng hồn tỏa ra từ thân ảnh đó, Lâm Động nhận ra, đó chính là Thôn Phệ Chủ!

Phía sau Thôn Phệ Chủ là một thân ảnh khác không hề động đậy, nhìn kỹ thì đó chính là Thôn Phệ Thiên Thi mà Lâm Động đang có được.

- Ta cũng muốn xem xem, rốt cuộc các ngươi là thứ gì?

Thôn Phệ Chủ nhìn khe nứt kia, sau đó biến thành hắc quang bay thẳng vào khe nứt, phía sau là Thôn Phệ Thiên Thi bám sát theo.

Vút!

Lâm Động nhìn hai thân ảnh đó, da đầu bất giác tê dại, phía sau khe nứt đó có lẽ là đại bản doanh của Dị ma, Thôn Phệ Chủ cũng thật có bá khí, dám xông thẳng vào!

Ầm ầm!

Không lâu sau, từ bên trong khuếch tán ra hắc quang tà ác, cả không gian như trở nên ảm đạm.

Sự chấn động không kéo dài lâu, một tiếng gầm kinh thiên động địa vọng ra từ khe nứt. Sau đó Lâm Động nhìn thấy một bàn tay khổng lồ hàng mấy vạn trượng lướt qua khe nứt, năng lượng đáng sợ lan tỏa, cuối cùng một hắc ảnh bay ngược ra phía sau, chính là Thôn Phệ Chủ!

Thôn Phệ Chủ lấy lại thăng bằng, ánh mắt nhìn khe nứt đầy ngưng trọng, sau đó quay người đi.

Vút!

Nhưng ngay lúc đó, từ trong khe nứt thò ra một ngón tay khổng lồ điểm lên không trung, một chùm hắc quang bắn thẳng về phía Thôn Phệ Chủ!

Ầm!

Thôn Phệ Chủ cũng không quay lại đón đỡ, chỉ là khi chùm hắc quang sắp bắn tới người thì Thôn Phệ Thiên Thi đột nhiên xông lên, dùng thân thể của mình hứng trọn chùm hắc quang!

Xoẹt!

Thôn Phệ Chủ sau vài lần di chuyển đã nhanh chóng rời đi, còn Thôn Phệ Thiên Thi thì toàn thân tối lại, rồi rơi thẳng xuống biển sâu!

Khi Thôn Phệ Thiên Thi rơi xuống, cảnh tượng trước mắt bỗng dừng lại, tâm thần của Lâm Động rời khỏi nơi đó. Hắn mím môi, xem ra Thôn Phệ Thiên Thi này là vì đỡ đòn cho Thôn Phệ Chủ nên mới bị hủy thành thế này!

Cảnh tượng từ thời Viễn Cổ thật khiến người ta chấn động.

Lâm Động khẽ thở dài, ngón tay bao bọc bởi hắc quang lướt qua trán Thôn Phệ Thiên Thi, một đạo phù văn hiện ra rồi dần biến mất.

Khi phù văn hình thành thì Lâm Động cũng cảm nhận được rõ ràng dường như hắn đã khống chế thành công Thôn Phệ Thiên Thi rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 920

Trò Vui

Thành công rồi sao?

Vẻ mặt Lâm Động mừng rỡ nhìn Thôn Phệ Thiên Thi ở phía trước mặt, khi phù văn hình thành, hắn cảm nhận được rõ ràng có một sự liên hệ giữa hắn và Thiên Thi đã được sinh ra.

Lâm Động nhìn Thôn Phệ Thiên Thi với ánh mắt rực cháy, tâm thần khẽ động, hai mắt nhắm nghiền của Thiên Thi đột nhiên mở ra, trong hốc mắt đen ngòm đó dường như lóe lên sự sắc bén!

- Ha ha… Lâm Động bật cười lớn, trên thế gian này chỉ có Lâm Động là có Thôn Phệ Tổ Phù, cũng chỉ có phù văn được tạo ra từ lực thôn phệ mới lưu lại được bên trong Thôn Phệ Thiên Thi. Nếu không, bất cứ sức mạnh nào xâm nhập Thôn Phệ Thiên Thi cũng bị lực thôn phệ nuốt chửng!

- Tuy Thôn Phệ Thiên Thi vẫn còn dùng được, nhưng cũng ở trong tình trạng nửa bị phế rồi!

Nham hiện ra, nhìn Thôn Phệ Thiên Thi rồi nói.

- Chỉ còn cách dùng Thôn Phệ Tổ Phù dần dần phục hồi nó thôi!

Lâm Động gật đầu, hắn cũng không mong chờ Thôn Phệ Thiên Thi phục hồi được đến mức thực lực cao nhất, cơm thì phải ăn từ từ, giờ có được nó hắn đã khá hài lòng rồi.

- Nhưng cho dù Thôn Phệ Thiên Thi ở trạng thái nửa phế, cho dù là cường

giả Tử Huyền Cảnh cũng khó lòng hủy diệt được nó!

Nham nói.

- Đương nhiên, đáng tiếc trạng thái của nó không tốt, lực công kích yếu đi khá nhiều, nếu không, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh nó cũng có thể giết chết! Nhưng bây giờ thì… chỉ có thể đối phó cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn mà thôi!

Lâm Động cười khẽ, nói vậy thì cỗ Thôn Phệ Thiên Thi này có sức phòng ngự tương đương với cường giả Tử Huyền Cảnh, và lực công kích tương đương Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn… Đó là lực chiến đấu không tệ rồi!

- Tuy không thể giết chết một cường giả Tử Huyền Cảnh, nhưng với sức phòng ngự đó cũng không khó để giữ chân đối thủ.

Lâm Động cười, hiển nhiên dù là cường giả Tử Huyền Cảnh gặp phải một cái kẹo cao su đánh không chết mà cũng không thoát đi được, chắc là sẽ đau đầu lắm a?

Nham gật đầu, hắn cũng không phủ nhận điều đó, dù Thôn Phệ Thiên Thi ở trạng thái nửa bị phế nhưng dù sao cũng là thứ Thôn Phệ Chủ luyện chế ra để đối phó Dị ma!

Khống chế được hoàn toàn Thôn Phệ Thiên Thi rồi, Lâm Động trầm ngâm, tay nắm lại, tấm Hải đồ mua ở Đấu giá hội hiện ra. Tinh thần lực hắn lan tỏa ra, ghi nhớ lại tấm Hải đồ này. Mãi lâu sau hắn mới bất lực mở mắt ra.

- Quả nhiên không phải!

Vùng Hải vực đã ghi nhớ trong não không phải thứ Lâm Động cần kiếm. Xem ra muốn biết được vị trí chính xác của Lôi Đình Tổ Phù phải nhờ đến ngọn Ngân tháp kia rồi.

- Đành phải tìm cách khác thôi!

Lâm Động lẩm bẩm.

- Lần này Tà Phong Động Thiên có không ít người đến đây, từ hôm đó có thể thấy bên cạnh Tạ Diêm có lẽ có hai người ở cấp bậc Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn. Còn bản thân Tạ Diêm cũng là Sinh Huyền Cảnh Đại thành đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là lên Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn… Trận hình như vậy là rất mạnh, nếu không phải sức mê hoặc của Ngân tháp quá lớn thì có lẽ chẳng có mấy kẻ dám có ý đồ với bọn chúng.

Nhưng tiếc là trên thế gian chẳng có nhiều cái nếu như vậy. Tạ Diêm đã giành được Ngân tháp thì chắc hẳn cũng biết đưa thứ đó ra khỏi đám lang sói trong Thiên Thương Thành không phải chuyện đơn giản.

Lâm Động có dự cảm, chắc chắn bọn Tạ Diêm sẽ không ở lại Thiên Thương Thành quá lâu. Tuy ở đây là địa bàn của Thiên Thương Các, ban đầu các thế lực kia có lẽ sẽ nể mặt Thiên Thương Các mà không ra tay, nhưng mấy ngày sau, có lẽ sẽ có người không nhịn được mà động thủ!

Đến lúc đó thì sẽ có trò vui rồi!

Nghĩ vậy, Lâm Động nhếch mép cười, nụ cười có phần thích thú trước sự đau khổ của người khác… o0o Mấy ngày sau đó, tuy Đấu giá hội đã kết thúc nhưng nhân khí trong tòa thành không hề giảm đi. Không ít cường giả vẫn ở lại, ánh mắt bọn họ đều nhìn về cùng một nơi: chỗ nghỉ chân của đoàn người Tà Phong Động Thiên!

Có thể thấy, không ít người thèm thuồng ngọn Ngân tháp trong tay Tà Phong Động Thiên!

Tuy nhiều người biết thực lực của bản thân mình, nhưng Thiên Thương Thành hiện giờ giống như một cái hang tràn ngập chó sói tham lam, còn Tà Phong Động Thiên thì chính là một con sư tử miệng ngậm thức ăn. Tuy đại uy rất lớn mạnh, nhưng so sánh lực lượng tương quan thì có phần yếu thế!

Tạ Diêm cũng nhận ra tình hình này. Không thể không nói, bọn chúng cũng có một số thủ đoạn, chỉ trong một ngày đã mời không ít hộ vệ thực lực cường hãn với cái giá cao ngất, rõ ràng là để phòng bị… Với hành động đó, những đại thế lực ở lại Thiên Thương Thành chỉ bàng quan đứng nhìn. Những sự trợ giúp bên ngoài như thế sẽ chẳng có nhiều tác dụng vào những lúc quan trọng. Hơn nữa, ai dám chắc trong đó không có kẻ có ý đồ tạo phản? Đến lúc đó Tà Phong Động Thiên sẽ càng thêm hỗn loạn!

o0o Trong một tòa lầu các, Lâm Động ngồi bên lan can, nhìn về hướng Bắc thành, khẽ cười, nói:

- Sắp động thân rồi nhỉ?

Cùng lúc ấy, trong một khu đình viện, sắc mặt Tạ Diêm tối tăm chầm chậm đứng lên. Hắn nhìn một lượt các cường giả của Tà Phong Động Thiên, cuối cùng dừng lại ở một thân ảnh gầy gò.

- Nếu đã vậy thì… cứ theo kế hoạch, chiều nay rời thành!

o0o Buổi chiều cũng rất nhanh đã đến, khi ánh mặt trời lệch về phía Tây, thần sắc Lâm Động bỗng nhiên thay đổi, đồng thời hắn cảm nhận được không khí của tòa thành cũng đột nhiên rung chuyển.

- Không nhịn được nữa rồi sao?

Lâm Động bất giác cười, sau đó hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía Bắc thành đột nhiên có vô số tiếng xé gió, hàng trăm thân ảnh cùng lúc lao về phía đình viện kia.

Lâm Động đứng dậy, không nhìn cảnh tượng hỗn loạn đó mà nhìn về ba nơi có khí tức mạnh nhất, hiển nhiên đó có lẽ là quân chủ lực của Tà Phong Động Thiên!

- Phân tán lực lượng như vậy để khiến kẻ khác phân tâm sao?

Lâm Động khẽ nhướng mày, hắn nhìn thấy các đại thế lực nhằm vào Tà Phong Động Thiên cũng bắt đầu xuất động, vị trí bọn họ nhằm tới cũng chính là ba nơi có khí tức mạnh nhất kia!

- Ngân tháp không hề ở tay những kẻ đó, tất cả chỉ để đánh lạc hướng mà thôi!

Nham nói.

Lâm Động cười, có lẽ Tạ Diêm không thể ngờ, Nham đã bắt khóa chặt luồng năng lượng từ Ngân tháp, bất cứ quỷ kế nào của Tạ Diêm cũng vô dụng thôi!

- Để xem ngươi trốn được đến bao giờ?

Lâm Động khoanh tay trước ngực, ánh mắt đầy thích thú.

o0o Lúc này Thiên Thương Thành đã vô vùng hỗn loạn, vô số cường giả như đàn thiêu thân bay qua bầu trời đuổi theo đám người Tà Phong Động Thiên, thậm chí một vài đại thế lực còn đuổi theo cả ba đám người có khí tức mạnh mẽ kia.

Cứ thể nửa tiếng sau thì tòa thành mới tĩnh lặng được một chút.

- Ngân tháp di chuyển về hướng Bắc!

Nham lên tiếng.

Lâm Động nghe vậy, nụ cười lập tức trở nên rõ rệt hơn, hắn huýt sáo rồi bay về hướng Bắc, ánh mắt rực cháy nhìn về phía xa, lẩm bẩm:

- Ta xem ngươi chạy đi đâu?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 921

Biến Cố

Bên ngoài Thiên Thương Thành, một vài thân ảnh bay qua bầu trời ở tầm thấp. Tốc độ của bọn họ không nhanh nhưng lặng lẽ không chút tiếng động, không khí nơi bọn họ bay qua cũng bị chấn động tan đi, vô cùng quỷ mị.

Lộ tuyến của bọn họ đều đi qua những nơi rất hẻo lánh, vì thế dù Thiên Thương Thành vô cùng hỗn loạn thì cũng không ai phát hiện ra những thân ảnh này ra khỏi thành.

Xoẹt!

Những thân ảnh này điểm chân trên không trung, tấm áo choàng đen to rộng bao quanh thân thể bọn họ. Cuồng phong thổi bay một góc áo của một người, gương mặt tuấn dật đó chính là Tạ Diêm của Tà Phong Động Thiên.

- Thiếu Động chủ, hội Lưu Hộ pháp bị vây lại rồi!

Phía sau Tạ Diêm, một người thấp giọng nói.

- Ừm!

Tạ Diêm gật đầu, ánh mắt hắn lấp lánh nhìn về phía sau.

- Bọn chúng dám có ý đồ với Tà Phong Động Thiên ta! Hiện giờ mặc kệ bọn chúng đã, đợi ta rời khỏi Thiên Thương Thành sẽ có người tiếp ứng cho chúng ta, lúc đó sẽ không phải lo lắng nữa!

- Rõ!

Những người phía sau nghe vậy cùng gật đầu nói.

- Ha ha… Tạ Diêm huynh, kế ve sầu thoát xác của huynh cũng không tệ, nhưng dường như hiệu quả không tốt như huynh tưởng!

Thế nhưng khi hắn vừa dứt lời thì trên một ngọn núi phía trước mặt bỗng vang lên một giọng cười.

Bọn Tạ Diêm bỗng dừng lại. Tạ Diêm ngẩng đầu lên, ánh mắt u tối nhìn về thân ảnh bạch y trên đỉnh núi, cười nhạt:

- Châu Càn? Ngươi có thể tìm được ta?

- Ha ha… huynh có diệu kế thì ta cũng có thủ đoạn!

Châu Càn nhìn Tạ Diêm cười nói.

- Ngươi phát giác ra hành tung của ta, nhưng lại một mình đến đây, lẽ nào ngươi tưởng một mình có thể đoạt được vật trong tay ta sao?

Tạ Diêm cười nhạt.

- Đương nhiên không chỉ một mình ta!

Châu Càn cười, sau đó nhìn về phía khu rừng rậm phía Bắc:

- Trần Ảnh huynh, đã đến rồi sao không hiện thân?

- Ha ha… quả nhiên không thể qua mắt được Châu huynh!

Châu Càn vừa dứt lời thì một tiếng cười lớn vọng ra, sau đó một số thân ảnh bay ra, đứng đầu chính là Trần Ảnh của Ảo Ma Tông!

Ánh mắt Tạ Diêm tối tăm nhìn Trần Ảnh, cười nhạt nói:

- Ảo Ma Tông từ khi nào lại theo Càn Khôn Động Thiên vậy? Ta chỉ có một

ngọn Ngân tháp, nếu cướp đi thì các ngươi ai sẽ lấy?

- Tạ Diêm huynh không cần phải khích thương kiểu đó đâu. Dù thế nào thì bọn ta cũng phải đoạt được Ngân tháp từ tay huynh đã rồi nói.

Châu Càn hàm tiếu, nói.

- Đoạt đi? Ngươi nghĩ cũng tốt đẹp quá nhỉ?

Tạ Diêm cười gằn.

- Ha ha… cường giả của Tà Phong Động Thiên ngươi phần lớn đều đã bị giữ chân, e là những người bên cạnh ngươi không có tác dụng gì đâu!

Trần Ảnh cười nói.

- Thế sao? Vậy ngươi thử xem!

Ánh mắt Tạ Diêm lóe lên tia sáng quỷ dị.

Trần Ảnh và Châu Càn cùng nheo mắt, nhìn nhau một cái, trầm ngâm một chút rồi bỗng lao vút ra, nguyên lực hùng hồn bùng phát, biến thành hai đạo quanh ảnh mạnh mẽ nhằm Tạ Diêm lao tới.

Thế nhưng Tạ Diêm chỉ cười nhạt, không hề có dấu hiệu chống đỡ. Khi công kích của hai kẻ kia sắp tới thì một thân ảnh hắc bào đột nhiên bước tới thò ra cánh ta khô gầy, trên đầu ngón tay có hắc quang lởn vởn.

Rắc!

Bàn tay khô gầy ấy tóm chặt lấy hai quang ảnh đó, bóp mạnh khiến bọn chúng nổ tung.

Bùm!

Một chưởng phá tan đòn tấn công nguyên lực, nhân ảnh đó vung tay, sau đó

một quầng ánh sáng đen bắn về phía hai người Châu Càn.

- Tử Khí? Cường giả Tử Huyền Cảnh?

Biến cố đột ngột này khiến bọn Châu Càn biến sắc mặt. Ngón chân điểm trên không trung, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau, vũ kỹ mạnh mẽ lập tức thi triển, oanh kích mạnh mẽ lên quầng sáng đen kia.

Bùm bùm!

Hắc quang đi đến đâu, công kích vũ kỹ của bọn Châu Càn tan tành đến đấy. Nhưng cũng may bọn chúng đã thoát khỏi phạm vi công kích, cuối cùng khá thảm hại đáp xuống một ngọn cây to, sắc mặt ngưng trọng nhìn hắc ảnh kia.

- Không biết các hạ là vị Trưởng lão nào của Tà Phong Động Thiên?

Châu Càn trầm giọng nói.

- Hắc hắc, đám tiểu quỷ các ngươi lúc nào cũng thích giở trò xảo quyệt. Tà Phong Động Thiên đã giành được Ngân tháp theo cách chính quy vậy thì các ngươi đừng gây chuyện đi!

Hắc ảnh chầm chậm ngẩng đầu lên để lộ ra một gương mặt già nua, trên đó còn có hình hoa văn hình bò cạp màu đen, nhìn vô cùng quỷ dị.

- Ma Hạt lão quái?

Bọn Châu Càn nhìn thấy hoa văn đó, sắc mặt lập tức thay đổi, giọng nói khàn lại:

- Không ngờ Trưởng lão Ma Hạt cũng xuất động, lại còn ẩn mình phía sau Tạ Diêm… Rõ ràng Châu Càn cũng đã nghe nói về người này, lão là cường giả Tử Huyền Cảnh Tiểu thành, hơn nữa cũng là Trưởng lão của Tà Phong Động Thiên. Thường thì những Trưởng lão đạt đến mức thực lực này phần lớn đều bế quan tiềm tu, rất ít khi xuất động. Nhưng lần này Tà Phong Động Thiên lại phái người

này ra… Ngay cả Trần Ảnh cũng chau mày. Ma Hạt lão quái là cường giả Tử Huyền Cảnh, thực lực vượt xa bọn chúng, căn bản không thuộc một tầng thứ!

Mà những cường giả bọn chúng đưa đến hiện đều đang ngăn cản các cường giả của Tà Phong Động Thiên, nhất thời không thể tới đây được.

- Nể tình Càn Khôn Động Thiên và Ảo Ma Tông, lão phu không tính toán với các ngươi! Giờ rút lui may ra còn có đường sống. Hắc hắc, các ngươi đã biết lão phu thì chắc hẳn cũng biết thủ đoạn của ta!

Ma Hạt lão quái cười, hàm răng xỉn vàng tỏa ra một thứ hàn ý lạnh lẽo.

Châu Càn và Trần Ảnh cũng chau mày nhìn nhau. Cả hai đều nhận ra sự bất lực và không cam tâm trong mắt đối phương. Bọn chúng biết Ma Hạt lão quái chẳng phải loại lương thiện gì, nếu không phải kiêng nể thế lực phía sau bọn chúng thì có lẽ đã ra tay giải quyết bọn chúng rồi.

- Đi thôi!

Hai người bọn Châu Càn cũng quyết đoán, ở lại không có tác dụng gì thì cũng chẳng nên làm thêm những hàng động vô nghĩa nữa, liền vẫy tay dẫn thủ hạ rút lui.

Tạ Diêm nhìn bọn Châu Càn bỏ đi, lúc này mới thở phào, cười:

- Lần này may nhờ có Trưởng lão Ma Hạt!

- Nhiệm vụ của lão phu là hộ tống Ngân tháp về, đương nhiên không thể để nó có trắc trở gì!

Ma Hạt lão quái phẩy tay, bình thản nói.

- Vậy chúng ta đi tiếp thôi!

Tạ Diêm vội nói. Cũng may lần này có Ma Hạt lão quái, nếu không những kẻ

khác đến tập kích thì cũng sẽ khó khăn.

- Đợi đã!

Ma Hạt lão quái lắc đầu, nói.

- Sao vậy?

Tạ Diêm ngây người, hỏi.

- Vẫn chưa cắt hết đuôi!

- Còn kẻ khác sao?

Tạ Diêm giật mình, ánh mắt nhìn quanh đầy cảnh giác, không ngờ hắn lại không nhận ra có kẻ ẩn nấp.

- Hắc hắc, lại là người quen!

Ma Hạt lão quái cười kỳ quái, ánh mắt lạnh như băng nhìn về rừng cây phía sau, lạnh lùng nói:

- Tiểu bối, còn định trốn đến bao giờ?

Lão dứt lời, nhưng không có bất cứ động tĩnh gì.

- Ẩn ẩn nấp nấp trước mặt lão phu, không tự lượng sức mình!

Ma Hạt lão quái cười nhạt, sau đó ngón tay lão điểm ra, một đạo Tử Khí mạnh mẽ bắn thẳng tới khu rừng. Tử Khí lan tỏa, khu rừng vốn rậm rạp giờ đã khô quắt.

Bùm!

Một cái cây to đột nhiên nổ tung, trong màn vụn gỗ bay lả tả, hai thân ảnh hiện ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Ma Hạt lão quái ở phía xa.

- Lâm Động?

Tạ Diêm nhìn hai người đó, ánh mắt bỗng chốc lạnh như băng, khóe miệng nhếch lên cười hung hăng.

- Tiểu tử, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa cứ đâm vào! Trưởng lão Ma Hạt, tên tiểu tử này nhất định không được tha!

Ma Hạt lão quái lạnh nhạt nhìn hai người Lâm Động, sau đó gật gù, giọng nói khàn đặc vọng ra:

- Thiếu Động chủ đã nói thế thì lão phu đành nhận hai cái mạng đó vậy!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 922

Động Thủ

Trên không trung, Lâm Động nhìn Ma Hạt lão quái với vẻ mặt có phần ngưng trọng, môi khẽ mím lại, sự xuất hiện của lão già này rõ ràng nằm ngoài sự dự liệu của hắn. Hắn không thể ngờ bên cạnh Tạ Diêm lại có một cường giả Tử Huyền Cảnh Tiểu thành cường hãn như vậy!

Thực lực của Ma Hạt lão quái có thể nói hơn hẳn Tà Cốt lão nhân một bậc.

- Phiền phức rồi!

Lâm Động chau mày, sự việc đã không còn thuận lợi như hắn tưởng tượng.

- Lâm Động, sao vậy? Rất bất ngờ đúng không?

Tạ Diêm nhìn sắc mặt của Lâm Động thì cười nhạt, sau đó nói:

- Ta đã nói rồi, có những người ngươi không thể đắc tội được đâu! Giờ ngươi phải trả giá cho sự ngu xuẩn của mình!

- Ngươi mừng cũng hơi sớm đấy!

Lâm Động nhìn Tạ Diêm bỗng nhiên khí thế tăng mạnh, cũng không khỏi bật cười.

- Lẽ nào ngươi cho rằng hôm nay ngươi thoát được?

Tạ Diêm phì cười.

- Ai nói ta muốn chạy?

Lâm Động cười cổ quái, sau đó nhìn Ma Hạt lão quái, cười nói:

- Không phải ngươi rất hiếu kỳ ta đã đánh cho Tà Cốt lão nhân thành như vậy thế nào sao? Giờ ta sẽ cho ngươi câu trả lời!

Vút!

Lâm Động vừa dứt lời, ống tay áo phất lên, hồng quang bay ra biến thành một cái cự đỉnh bay giữa không trung, từng luồng năng lượng kinh người không ngừng lan tỏa khắp bốn phía.

- Linh bảo Thuần Nguyên?

Ma Hạt lão quái nhìn Phần Thiên Đỉnh, ánh mắt khẽ động, sau đó cười kỳ quái:

- Không ngờ tiểu tử ngươi cũng có thứ bảo bối này!

Ma Hạt lão quái vừa nhìn là nhận ra Phần Thiên Đỉnh của Lâm Động đạt đến tầng cấp Thượng đẳng. Thứ Linh bảo Thuần Nguyên đạt đến đẳng cấp đó, dù ở Hải vực Thiên Phong cũng là bảo vật cấp cao. Nếu nói Lâm Động dựa vào thứ này đả thương Tà Cốt lão nhân thì cũng có khả năng tin được!

- Nhưng thứ bảo bối này không phải ngươi muốn khống chế là được đâu, giao cho bản Trưởng lão bảo quản giúp cho!

Ma Hạt lão quái cười kỳ quái, giọng nói mang chút tham lam. Một món Linh bảo Thuần Nguyên ngay cả lão cũng chưa từng có được, nếu hôm nay đoạt được từ tay Lâm Động thì sau này dù có gặp cường giả Tử Huyền Cảnh Đại thành lão cũng không còn phải quá sợ hãi nữa!

- Muốn cướp đồ của ta thì hãy đem bản lĩnh ra!

Lâm Động nhìn Ma Hạt lão quái, cười nhạt, sau đó quay sang nói với Mộ Linh San:

- Ta đối phó với lão quỷ này, còn lại muội đối phó, được chứ?

- Không vấn đề gì!

Mộ Linh San phấn khích gật đầu. Thực lực hiện tại của cô bé đã hồi phục, đạt đến mức Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, còn Tạ Diêm chỉ là Sinh Huyền Cảnh Đại thành, căn bản không có sức uy hiếp.

Lâm Động cũng cười, khi quay đi ánh mắt lại lạnh như băng, thủ ấn biến hóa, Phần Thiên Đỉnh lập tức bắn ra một cột hồng quang bao phủ lấy Ma Hạt lão quái.

- Hắc hắc, lão phu không như Tà Cốt lão nhân đâu!

Ma Hạt lão quái thấy cột sáng bắn tới thì thân hình đã di chuyển tránh được. Trước nay lão vẫn là kẻ cẩn thận đa nghi, đã biết Tà Cốt lão nhân gặp nạn do Phần Thiên Đỉnh thì đương nhiên sẽ không dễ dàng gì cho Lâm Động hút vào.

- Có vào hay không, ngươi không có quyền quyết định!

Lâm Động chỉ cười nhạt. Nếu là trước khi Phần Thiên Đỉnh có Bát Cực Phần Thiên Môn thì có lẽ hắn không thể hút Ma Hạt lão quái vào được, nhưng giờ thì lại khác… Ầm!

Thủ ấn của Lâm Động biến hóa nhanh chóng, Phần Thiên Đỉnh lập tức rung chuyển, thân đỉnh rung lên rồi biến mất trong không trung.

- Hửm?

Ma Hạt lão quái đang lùi về phía sau, nhìn thấy thế sắc mặt thay đổi. Nhưng không đợi lão có phản ứng thì một cái bóng đen đã ập xuống với tốc độ không thể hình dung nổi. Hồng quang lóe lên, tựa cái mồm của con quái thú nuốt chửng Ma Hạt lão quái vào trong!

- Linh San, nhanh chóng ra tay đoạt lấy Ngân tháp!

Lâm Động thấy Ma Hạt lão quái bị hút vào trong, lập tức hét lên rồi bay vào trong Phần Thiên Đỉnh!

- Tên tiểu tử này… Tạ Diêm thấy Ma Hạt lão quái bị hút vào trong Phần Thiên Đỉnh, sắc mặt cũng thay đổi, nhưng rồi lại cười nhạt, nói:

- Không biết tự lượng sức mình, tưởng rằng với một món Linh bảo Thuần Nguyên là có thể giữ chân Trưởng lão Ma Hạt sao?

- Ê, tự ngươi giao Ngân tháp ra đây hay để ta động thủ?

Mộ Linh San hiện ra phía trước mặt Tạ Diêm, bộ dạng tươi cười đáng yêu.

- Không biết sống chết, tưởng ta biết thương hoa tiếc ngọc sao? Giết nó đi!

Ánh mắt Tạ Diêm lạnh như băng. Ở Đấu giá hội hắn ta đã vô cùng điên tiết với Mộ Linh San, lúc này gặp mặt đương nhiên sẽ ra tay không nể nang.

- Rõ!

Mấy kẻ đứng sau hắn cùng đáp, nguyên lực hùng hồn bùng phát, tay cầm trường kiếm sắc nhọn tấn công về phía Mộ Linh San.

Mộ Linh San thấy thế, khóe môi nhếch lên, sau đó siết chặt nắm đấm tung ra một quyền.

Uỳnh uỳnh!

Theo đó, nguyên lực như biến thành một ngọn sóng khổng lồ, ánh sáng lam sắc cuồn cuộn, một con cự kình hiện ra, mang theo sức mạnh hùng hồn oanh kích về những kẻ đang lao tới.

Binh binh!

Con cự kình hung hãn oanh kích lên công kích của những kẻ kia, công kích

lập tức vỡ tan tành, trường kiếm trong tay bọn chúng cũng gãy thành từng đoạn. Cự lực đánh tới, ngực kẻ nào cũng lõm xuống, máu tươi bắn tung tóe, thân thể rơi xuống đất tạo nên một vệt dài!

Sắc mặt Tạ Diêm cực kỳ khó coi nhìn đám thủ hạ bị Mộ Linh San một quyền đánh văng, ánh mặt dần hiện lên sự kinh ngạc.

- Đến lượt ngươi!

Mộ Linh San nhìn Tạ Diêm cười.

- Minh Vương Phá Thiên Pháp!

Tạ Diêm bước chân ra, một luồng sát khí dâng tràn, dường như biến thành một đạo hư ảnh tạo nên một thứ áp lực mạnh mẽ.

- Cũng có chút bản lĩnh!

Mộ Linh San có chút thích thú nhìn khí thế của Tạ Diêm, sau đó cười hì hì, Sinh Tử Quan Cái hiện ra trước mặt, chân giẫm lên không, thân hình bay qua không trung, tay cầm Sinh Tử Quan Cái đánh về phía Tạ Diêm!

o0o Trong Phần Thiên Đỉnh.

Sắc mặt Ma Hạt lão quái có phần tối tăm nhìn Lâm Động đang lơ lửng phía trước mặt, quét mắt nhìn không gian bên trong đỉnh, cười nói:

- Không thể không thừa nhận, ngươi cũng có chút thủ đoạn, nhưng dù hút ta vào đây thì ngươi làm được gì?

- Tự ta có cách!

Lâm Động cười nói.

- Vậy sao?

Ánh mắt Ma Hạt lão quái lạnh như băng, bước chân ra rồi thân hình biến mất một cách quỷ dị, ngay sau đó xuất hiện bên cạnh Lâm Động, móng vuốt phủ đầy hắc quang nhằm thẳng lưng Lâm Động mà tấn công.

Nhưng khi công kích sắp chạm vào thân thể Lâm Động thì một các xác khô màu đen hiện ra, cũng không có bất cứ hành động gì, chỉ đứng yên đó đỡ chưởng phong của Ma Hạt lão quái!

Binh!

Công kích của Ma Hạt lão quái chạm vào Thôn Phệ Thiên Thi, nhưng chẳng có hiệu quả là bao. Một âm thanh trầm đục vang lên, Thôn Phệ Thiên Thi hơi rung lên, sau đó Tử Khí biến mất hoàn toàn.

- Cái gì?

Ma Hạt lão quái thấy đòn tấn công của mình không hề tạo thương tổn gì cho Thôn Phệ Thiên Thi thì đầy kinh hãi.

- Giao đấu trực diện, có lẽ ta khó kiên trì được trong vài hiệp, nhưng trong không gian này thì ngươi không thể chạm được vào ta đâu!

Lâm Động nhẹ nhàng lùi về phía sau, mỉm cười với Ma Hạt lão quái, sau đó thủ ấn bỗng biến hóa. Đột nhiên không gian chuyển động, tám cánh cửa đỏ rực khổng lồ hiện ra!

Uỳnh uỳnh!

Cùng với sự xuất hiện đó, năng lượng bên trong Phần Thiên Đỉnh đột ngột bạo động.

Ma Hạt lão quái cảm nhận được luồng năng lượng đáng sợ từ đó, sắc mặt cuối cùng đã hiện lên sự ngưng trọng và lo sợ.

- Vốn định để cho Tà Cốt lão nhân hưởng, nhưng ngươi đã đến trước thì cho

ngươi nếm thử mùi vị vậy!

Lâm Động nhìn Ma Hạt lão quái, cười khẽ, sau đó ánh mắt lạnh tanh, tiếng hô trầm đục vang lên:

- Bát Cực Phần Thiên Trận, Thiên Môn Động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 923

Uy Lực Của Phần Thiên Môn

Uỳnh uỳnh!

Tám cánh cửa khổng lồ, đỏ rực lơ lửng trên không trung, từng đợt sóng năng lượng khủng khiếp cuộn trào như thủy triều, cả không gian lúc này cũng trở nên bạo động.

- Tên tiểu tử này có thể thi triển được công kích kinh người vậy sao?

Ma Hạt lão quái nhìn tám cánh cửa với ánh mắt kinh ngạc. Thật sự lão khó lòng tin nổi Lâm Động chỉ có thực lực Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành lại có thể thi triển công kích kinh người thế này!

- Không thể để hắn hoàn thành trận pháp!

Ma Hạt lão quái biết rằng, nếu giao đấu chính diện thì Lâm Động hoàn toàn không phải đối thủ của lão, nhưng nếu hắn mượn sức mạnh của Phần Thiên Đỉnh thì công kích đó đúng là khiến Ma Hạt lão quái không thể coi thường, muốn chặn công kích phải hủy được trận pháp kia đi!

Xoẹt!

Thân ảnh Ma Hạt lão quái lướt tới như quỷ mị, nhưng ngay khi thân hình lão vừa di chuyển thì một đạo thân ảnh đã theo sát ngay sau, kình khí mạnh mẽ ập tới những yếu huyệt của Ma Hạt lão quái.

Binh binh!

Đối diện với công kích của Thôn Phệ Thiên Thi, Ma Hạt lão quái cũng lật người tung vài chưởng. Mỗi đạo chưởng phong của lão đều mang nguyên lực cực kỳ mạnh mẽ, dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng không dám đỡ trực tiếp.

Thế nhưng Thôn Phệ Thiên Thi thì không chút sợ hãi, hắc quang trên thân thể lấp loáng rồi chặn hết công kích của Ma Hạt lão quái, thân thể rung lên rồi lao tới khiến Ma Hạt lão quái không kịp trở tay.

- Đáng chết!

Ma Hạt lão quái tránh đòn công kích của Thôn Phệ Thiên Thi, gương mặt trở nên khó coi. Công kích đó không quá mạnh mẽ, nhưng điều quỷ dị là mỗi khi đòn công kích của lão rơi lên người nó là hoàn toàn biết mất, hơn nữa Thôn Phệ Thiên Thi lại bám sát lấy lão không rời khiến lão không thể ra tay với Lâm Động được.

Lâm Động đứng trên không trung, dửng dưng nhìn Ma Hạt lão quái bị Thôn Phệ Thiên Thi giữ chân, thầm thở phào một cái. Lần này Ma Hạt lão quái xuất hiện đã làm rối kế hoạch của hắn, nhưng cũng may hắn có được Thôn Phệ Thiên Thi, nếu không với một mình hắn thì không thể có đủ thời gian để chuẩn bị trận pháp.

Uỳnh uỳnh!

Tám cánh cửa đỏ rực dưới sự khống chế của Lâm Động chầm chậm xoay chuyển, ánh hồng quang bắn ra đan xen vào nhau hình thành một trận pháp hỏa diễm khổng lồ.

Trận pháp vừa hình thành, không gian xung quanh lập tức trở nên biến dạng, sức nóng ấy tựa như thiêu đốt của trời đất.

Uỳnh!

Trong trung tâm trận pháp, từng đợt sóng lửa cuồn cuộn, trong đó dần hình thành một ngọn núi lửa khổng lồ to hàng ngàn trượng.

Nguyên lực hùng hồn tràn ra từ người Lâm Động rồi toàn bộ chảy vào đại trận.

Bình thường dù Lâm Động có dùng cạn sức lực cũng không thể ngưng tụ ra ngọn núi lửa khổng lồ mức này, nhưng nhờ có Phần Thiên Đỉnh, hắn đã miễn cưỡng làm được!

Đó cũng là lý do vì sao khi đối đầu với kẻ địch, Lâm Động phải hút đối thủ vào trong Phần Thiên Đỉnh. Thực lực của hắn dù thế nào cũng không đạt được mức như của Phần Thiên lão nhân gọi trận pháp ở bên ngoài rồi phong ấn đối thủ.

Lâm Động hiện tại vẫn cần sức mạnh của Phần Thiên Đỉnh.

- Khốn kiếp!

Ma Hạt lão quái cũng cảm nhận được luồng sức mạnh nóng bỏng đang càng ngày càng cuồng bạo. Lúc này, gương mặt lão đã hiện lên sự hốt hoảng, lão có thể nhận ra sức mạnh của trận pháp đủ để khiến lão bị trọng thương.

Binh binh binh!

Lúc này, Lâm Động cũng tăng cường mệnh lệnh cho Thôn Phệ Thiên Thi, Thôn Phệ Thiên Thi lao lên, hoàn toàn từ bỏ sự phòng ngự, chỉ điên cuồng tấn công về những yếu huyệt của Ma Hạt lão quái.

Ầm ầm!

Khi Ma Hạt lão quái bị giữ chân, ngọn núi lửa ngàn trượng trong đại trận càng ngày càng to hơn, hỏa diễm hừng hực cháy bên trên nhìn giống như những dòng nham thạch trào ra.

Lâm Động nhìn ngọn núi lửa đang hình thành với ánh mắt rực cháy, tuy gương mặt có phần nhợt nhạt nhưng ánh mắt đầy sự phấn chấn. Uy lực của Phần Thiên Môn đã vượt xa những gì hắn tưởng tượng!

- Cũng tạm được rồi!

Lâm Động nhìn trận pháp vì mang ngọn núi lửa bên trong mà có chút bất ổn, hắn thở hắt ra một hơi, tâm thần rung lên, sau đó một ngụm tinh huyết bắn ra, chia làm tám hướng bay vào tám cánh cửa.

Ầm!

Nhận được tinh huyết của Lâm Động, tám cánh cửa kia rung chuyển dữ dội, sau đó bắn ra ánh sáng đỏ chói, cuối cùng ập xuống bao phủ lấy phạm vi hàng vạn trượng.

Ở trung tâm khu vực đó chính là Ma Hạt lão quái bị Thôn Phệ Thiên Thi giữ chân!

Khi ấy, sắc mặt Ma Hạt lão quái cũng trở nên vô cùng khó coi, thế nhưng không đợi lão phản ứng, Lâm Động đã biến hóa ấn pháp, ngọn núi lửa trong trận pháp lao thẳng xuống từ trên không trung đem theo sức mạnh hủy diệt ập xuống chỗ Ma Hạt lão quái!

Bùm bùm bùm!

Ngọn núi lửa lao xuống, không khí cũng như bị đè nén đến phát nổ, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên không ngừng.

Vút!

Thôn Phệ Thiên Thi ở bên dưới cũng được Lâm Động điều khiển rút lui về phía sau.

Ma Hạt lão quái cũng muốn nhân cơ hội này thoát khỏi phạm vi công kích,

nhưng ánh hồng quang mù mịt ở xung quanh đã phong tỏa mọi đường lui của lão!

Lúc này lão đã không còn đường thoát thân nữa!

- Lão phu không tin hôm nay lại chết dưới tay tiểu bối ngươi! Ma Hạt Thực Thiên!

Ma Hạt lão quái gầm lên, một luồng khí xám tanh nồng bùng phát từ cơ thể lão rồi ngưng tụ lại thành hình con bò cạp khổng lồ gần ngàn trượng.

- Grào!

Con bò cạp thành hình, gầm lên một tiếng, luồng khí tanh nồng cuồn cuộn, sau đó cái càng khổng lồ của nó rạch tan không khí oanh kích về phía ngọn núi lửa!

Bùm!

Vào khoảnh khắc va chạm, trời đất như nổ tung, năng lượng đáng sợ bùng nổ tứ phía, mặt đất đều sụp xuống!

Thân hình Lâm Động cũng lùi nhanh về phía sau, tám cánh cửa đỏ rực lơ lửng quanh hắn chặn đứng luồng năng lượng đáng sợ kia.

- Grào grào!

Con bò cạp khổng lồ bỗng gầm lên, thân thể bỗng bắt đầu rạn nứt, rất nhanh đã bị ngọn núi lửa trấn áp, khí tanh tỏa ra nhanh chóng bị nhiệt độ cao đốt cháy!

- Phụt!

Khi con bò cạp khổng lồ bị trấn áp, sắc mặt Ma Hạt lão quái trắng bệch, hộc ra một ngụm máu tươi, khí tức nhanh chóng yếu đi, rõ ràng đã bị thương.

Soạt!

Lâm Động thấy vậy, tâm thần khẽ động, Thôn Phệ Thiên Thi lại xông tới, tám cánh cửa kia cũng bay lên, rõ ràng là định lấy mạng Ma Hạt lão quái.

- Tiểu tử, thù này không báo, lão phu thề không làm người!

Ma Hạt lão quái thấy vậy, sắc mặt kịch biến, sau đó hét lên một tiếng, phun một ngụm tinh huyết lên hai bàn tay. Hắc khí bùng phát, sau đó bỗng nhiên không gian bị rạch ra một khe nứt, nhất thời lão chui vào trong đó.

Lâm Động hự một tiếng, một vệt máu chảy ra nơi khóe miệng, hắn đưa tay quệt đi. Tuy sắc mặt có phần tái nhợt, nhưng vẫn đầy sự phấn chấn.

Uy lực của Phần Thiên Môn không ngờ lại khủng khiến đến mức này, đánh lui được cả cường giả Tử Huyền Cảnh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 924

Đoạt Tháp

Sinh Tử Quan Cái được bao bọc bởi hắc quang đậm đặc vẽ lên một đường cong trên không trung, không chút khách khí đập lên hư ảnh khổng lồ.

Bùm!

Năng lượng kinh người bùng nổ, hư ảnh có vẻ hung hãn đó đã bị Sinh Tử Quan Cái đập nổ tung!

Khi hư ảnh nổ tung, một thân ảnh bên trong nó bắn ngược ra sau đầy thảm hại, rơi xuống làm gãy cả một ngọn cây to.

- Phụt!

Một ngụm máu tươi bắn ra từ miệng Tạ Diêm. Trên gương mặt hắn lúc này đầy sự kinh hãi, hắn ngẩng đầu lên nhìn Mộ Linh San, hai tay ôm Sinh Tử Quan Cái, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Hắn không thể ngờ một tiểu nữ hài nhìn non nớt như thế lại có thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn!

Hơn nữa, dù hắn đã thi triển vũ kỹ mạnh mẽ như thế mà cũng không thể chống lại được một đòn quạt tùy ý của Sinh Tử Quan Cái trong tay tiểu nữ hài đó! Khoảng cách giữa hai bên đã quá rõ ràng!

Hắn hoàn toàn không phải đối thủ của tiểu nữ hài này!

Sự thật đó khiến sắc mặt Tạ Diêm đỏ au. Trong thế hệ đệ tử trẻ tuổi của Hải

vực Thiên Phong, rất hiếm có kẻ đánh thắng được hắn, vậy mà đến đây hắn lại bị một tiểu nữ hài đánh thành bộ dạng thê thảm thấy này. Tin này mà truyền ra ngoài, không phải sẽ hủy hoại sự anh minh của hắn sao?

- Ai bảo ngươi đáng ghét như vậy? Ta đánh chết ngươi!

Nhưng Mộ Linh San không thèm quan tâm, ôm Sinh Tử Quan Cái lại đập tới.

Tạ Diêm khó khăn lùi về phía sau. Hắn đã được nếm mùi lợi hại của Sinh Tử Quan Cái, đương nhiên không dám chống đỡ trực tiếp nữa.

Xoẹt!

Thế nhưng ngay lúc ấy, ánh sáng lam sắc phía trước mắt lóe lên, Mộ Linh San xuất hiện ngay trước mặt hắn, bàn tay nắm trên không trung, hấp lực bùng phát:

- Đưa Ngân tháp đây!

Hấp lực bùng nổ, tay áo Tạ Diêm rung lên, túi Càn Khôn bỗng nhiên bay ra rồi bị Mộ Linh San cầm lấy.

- Ngươi!

Thấy túi Càn Khôn bị đoạt mất, sắc mặt Tạ Diêm lập tức kịch biến, tiếng quát còn chưa thốt ra hết thì Sinh Tử Quan Cái của Mộ Linh San đã đập tới, khiến hắn không khỏi cuống cuồng tránh né. Tử Khí lướt qua mặt khiến hắn cảm nhận từng cơn đau thấu xương!

Mộ Linh San tay cầm túi Càn Khôn, khẽ tung lên rồi nhìn Tạ Diêm, nở nụ cười lộ ra hai cái răng khểnh. Bộ dạng đáng yêu đó lại khiến khóe mắt Tạ Diêm co giật, chỉ khi giao đấu hắn mới biết được sự khủng bố của tiểu nữ hài nhìn như búp bê sứ này!

Mộ Linh San cầm túi Càn Khôn tìm kiếm một lúc, sau đó ngọn Ngân tháp

xuất hiện trong tay cô bé.

- Ngươi… ngươi mà dám lấy nó đi, Tà Phong Động Thiên chắc chắn sẽ đuổi giết ngươi đến chân trời góc bể!

Ánh mắt Tạ Diêm đỏ ngầu, gầm lên.

- Tà Phong Động Thiên?

Mộ Linh San nhếch môi.

Xoẹt!

Khi Mộ Linh San lấy được Ngân tháp thì Phần Thiên Đỉnh đột nhiên rung lên, sau đó một thân ảnh già nua bay ra.

- Trưởng lão Ma Hạt!

Tạ Diêm thấy thế lập tức mừng rỡ, vội hét lên:

- Nhanh lên, Ngân tháp bị… Nhưng hắn còn chưa dứt lời thì sự kinh hãi đã chiếm lĩnh toàn bộ ánh mắt, bởi vì hắn nhìn thấy Ma Hạt lão quái bay ra với mái tóc rồi bù, khí tức yếu ớt, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

- Sao có thể?

Đồng tử Tạ Diêm co nhỏ lại, hít sâu một hơi khí lạnh, vẻ mặt đầy vẻ khó tin. Hắn không thể ngờ Ma Hạt lão quái thực lực Tử Huyền Cảnh Tiểu thành mà lại bị thương đến mức này!

Mà đối thủ của lão chỉ là một tiểu tử Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành!

Sắc mặt của Ma Hạt lão quái vô cùng khó coi, ánh mắt lão có chút kinh hoàng, đến lúc này lão mới hiểu tại sao Tà Cốt lão nhân lại bị đả thương đến mức đó!

- Đi thôi!

Ma Hạt lão quái xuất hiện phía trước Tạ Diêm, tóm lấy hắn rồi định chuồn đi!

- Ma Hạt lão quái, Ngân tháp!

Tạ Diêm thấy thế vội hét lên.

Nhưng Ma Hạt lão quái coi như không nghe thấy, hiện giờ lão đã bị đả thương, nếu bị một đòn công kích như vừa rồi nữa thì chắc chắn sẽ bị trọng thương, đến lúc đó ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Vì thế, lão tóm lấy Tạ Diêm, biến thành một vệt sáng màu xám, chỉ trong mấy giây đã biến mất khỏi chân trời!

Khi Ma Hạt lão quái đem Tạ Diêm chạy đi, Lâm Động cũng bay ra khỏi Phần Thiên Đỉnh, nhìn về phía bọn chúng vừa chạy, hắn ho một tiếng dữ dội, máu tươi ộc ra.

- Lâm Động ca ca, không sao chứ?

Mộ Linh San vội vàng tiến lại, lo lắng hỏi.

- Không sao, chỉ là tiêu hao quá nhiều sức lực!

Lâm Động xua tay, Phần Thiên Môn đúng là lợi hại, nhưng lại tiêu hao quá khủng khiếp. Cũng may Ma Hạt lão quái và Tà Cốt lão nhân đều sợ chết như nhau… nếu bọn chúng đánh tiếp thì có lẽ người phải chạy trốn phải đổi lại một chút!

Đối mặt với cường giả Tử Huyền Cảnh, Lâm Động hiện giờ vẫn hơi quá sức.

- Lấy được chưa?

Lâm Động hỏi.

- Ừm!

Mộ Linh San gật đầu rồi đưa Ngân tháp ra.

Lâm Động nhận lấy, cảm nhận sức mạnh quen thuộc, gương mặt tái nhợt không kềm được kích động, cuối cùng cũng có được nó rồi!

- Chúng ta mau đi thôi!

Hắn cất Ngân tháp vào túi Càn Khôn, vung tay thu lại Phần Thiên Đỉnh rồi nói nhanh.

Gần Thiên Thương Thành khá hỗn loạn, tuy đã đánh lui Ma Hạt lão quái nhưng chẳng ai đảm bảo lão sẽ không quay lại, vì thế bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Lâm Động dứt lời, nhanh chóng bay đi, Mộ Linh San theo sát phía sau, chỉ vài giây là biến mất trong dãy sơn mạch trùng trùng.

Khu vực này trở lại yên tĩnh, nếu không phải còn lại một đống đổ nát và vài cái xác, có lẽ chẳng ai ngờ người của Tà Phong Động Thiên đã đại bại ở đây… o0o Gió nhẹ thổi tới, một lúc sau, không gian trên một ngọn cây cao biến dạng, hai thân ảnh một nam một nữ hiện ra. Nữ tử kia khá quen, mặc bộ hồng y, chính là Đường Đông Vũ của Thiên Thương Các. Còn nam tử kia có độ tuổi trung niên, tóc hai hoa râm, đôi mắt thâm sâu, cơ thể tỏa ra một thứ năng lượng đặc biệt khiến không gian xung quanh trở nên méo mó.

- Cha, hình như Ngân tháp bị hai người Lâm Động đoạt mất rồi!

Đường Đông Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, không kềm được ngạc nhiên, nói. Nàng không thể ngờ được hai người Lâm Động lại cướp được đồ từ tay một cường giả Tử Huyền Cảnh.

- Ừm, hắn đúng là có thủ đoạn lợi hại, nhưng cũng chỉ được một lần! Nếu đối thủ kiên trì hơn thì hắn sẽ nguy hiểm!

Nam tử trung niên kia mỉm cười, nói.

- Bị cướp ở Thiên Thương Thành chúng ta, e là Tà Phong Động Thiên sẽ gây rối với chúng ta. Chắc bọn chúng cũng biết cha sẽ biết chuyện này!

Đường Đông Vũ nói.

- Ha ha… năng lực không đủ để giữ bảo bối, tìm ta cũng vô ích thôi!

Nam tử trung niên cười nhạt:

- Hơn nữa có lẽ tiểu nữ hài kia cầm Sinh Tử Quan Cái! Quá nửa nó là người của Bất Tử Thánh Kình Tộc. Gặp phải người của tộc này, dù là Tà Phong Động Thiên cũng phải nhẫn nhịn thôi!

- Bất Tử Thánh Kình Tộc?

Đường Đông Vũ kinh ngạc, không ngờ tiểu nữ hài đó lại có thân phận như vậy.

- Thế còn Ngân tháp?

- Ha ha… Ngân tháp tuy là chìa khóa khai khởi động phủ, nhưng phải có đến ba ngọn tháp kia. Còn hai cái nữa ở những Hải vực khác đã có chủ nhân rồi. Tuy hắn có được một cái nhưng sẽ có được gì trong động phủ thì phải xem bản lĩnh của hắn!

- Ta rất có hứng thú với động phủ đó, nhưng đáng tiếc tầng thứ của chúng ta không thể vào khu vực đó. Xem ra chủ nhân của động phủ rất bài xích chúng ta!

Nam tử trung niên lắc đầu cười rồi vung tay lên, hai thân ảnh biến mất, không gian lúc này chỉ còn những âm thanh sót lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 925

Truy Binh

Uỳnh uỳnh!

Trên vùng thảo nguyên, hàng trăm thân ảnh đan xen nhau vô cùng hỗn tạp. Nguyên lực cuồng bạo cuồn cuộn như sóng triều, trận kịch chiến này khiến nguyên lực thiên địa cũng có dấu hiệu bạo động.

Đây dường như là một trận vây công, ở trung tâm là mấy chục cường giả của Tà Phong Động Thiên. Trước sự tấn công của thế lực các phương, bọn họ rõ ràng có phần thê thảm.

Vút!

Trên không trung, từ phía xa bỗng có ánh sáng lóe qua, sau đó một thân ảnh già nua hiện ra. Bàn tay vung lên, một luồng năng lượng mang Tử Khí màu đen lan rộng. Một số người xui xẻo chạm phải lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết, một nửa thân người bắt đầu tê liệt.

- Cường giả Tử Huyền Cảnh?

Đòn công kích bất ngờ khiến sắc mặt của những người kia biến đổi, vội vàng quay ra nhìn, lập tức có những tiếng kêu kinh ngạc:

- Là Trưởng lão của Tà Phong Động Thiên, Ma Hạt lão quái!

- Lão ta cũng đến đây sao?

Thân ảnh già nua đó xuất hiện trong vô số ánh mắt đầy chấn động. Ma Hạt

lão quái lúc này mái tóc đã xổ tung ra, nhìn khá thảm hại, nhưng trong mắt tràn ngập sự bạo nộ và sát khí.

- Trưởng lão Ma Hạt!

Cường giả của Tà Phong Động Thiên thấy thế đều mừng rỡ vội vàng bay lại quanh chỗ Ma Hạt lão quái.

- Bọn khốn kiếp các ngươi, dám có ý đồ với Tà Phong Động Thiên!

Ánh mắt Ma Hạt lão quái u tối nhìn cường giả các phương, sự ức chế và nộ hỏa lập tức bùng phát, hắc khí nồng nặc lan tỏa khắp không gian.

Những cường giả kia thấy Ma Hạt lão quái như vậy, trong lòng đều giật thót vội lùi ra sau. Dù sao bọn họ cũng không có cường giả Tử Huyền Cảnh, căn bản không thể kháng cự được với lão.

- Ha ha… Trưởng lão Ma Hạt đừng nổi giận, chỉ là hiểu lầm thôi!

Nhưng khi Ma Hạt lão quái chuẩn bị nổi điên thì từ phía xa bỗng có một vài thân ảnh bay tới. Châu Càn và Trần Ảnh lại xuất hiện, lần này bên cạnh mỗi người có thêm một lão giả. Hai lão giả này cùng có hắc khí bao quanh, rõ ràng cũng là cường giả Tử Huyền Cảnh.

Rõ ràng là trong thời gian vừa qua, viện binh của bọn chúng cũng đến kịp lúc rồi.

- Thì ra là Tần Trưởng lão của Càn Khôn Động Thiên và Lưu Trưởng lão của Ảo Ma Tông… Ma Hạt lão quái nhìn hai lão giả kia rồi cười nhạt.

- Ma Hạt lão quái, với thân phận của ngươi lại ức hiếp những hậu bối thế kia thì không coi là bản lĩnh được đâu.

Lão giả tóc trắng được gọi là Tần Trưởng lão cười với Ma Hạt lão quái rồi nói.

Sắc mặt Ma Hạt lão quái tối sầm lại, cười nhạt:

- Việc này không đến lượt ngươi quản!

- Ha ha… nghe nói lần này Ngân tháp đã rơi vào tay Tà Phong Động Thiên. Ảo Ma Tông bọn ta cũng rất muốn can thiệp… Lưu Trưởng lão Ảm Ma Tông cười lớn.

- Lưu Trưởng lão nói rất đúng. Trưởng lão Ma Hạt, ta thấy chi bằng các ngươi hãy rộng lượng một chút, chia sẽ Ngân tháp đi, được chứ?

Tần Trưởng lão cười, nói.

- Đừng có mơ!

Ánh mắt Ma Hạt lão quái lạnh bằng, nói.

- Nói vậy thì hôm nay chưa biết chừng ta và Tần Trưởng lão phải giao đấu với Ma Hạt lão quái ngươi rồi… Lưu Trưởng lão nheo mắt cười, nói.

- Các ngươi tưởng lão phu sợ sao?

Đồng tử Ma Hạt lão quái co nhỏ, quát lên.

- Hai vị Trưởng lão, dù hôm nay hai người uy hiếp thế nào thì bọn ta cũng không đưa ra Ngân tháp được!

Tạ Diêm ở bên cạnh chau mày, nói.

- Thế là ý gì?

Tần Trưởng lão nhíu mày.

Tiêu Sơn lưỡng lự một chút, nói:

- Vừa nãy ta bị Lâm Động đoạt mất Ngân tháp rồi… Vừa dứt lời thì tất cả

mọi người xung quanh đều sững người, sau đó ánh mắt đều hiện lên vẻ chế giễu.

- Ma Hạt lão quái, ngươi coi bọn ta là đứa trẻ ba tuổi hay sao? Nghe nói Lâm Động chỉ là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, mà lại đoạt được đồ từ tay một Tử Huyền Cảnh? Ngươi nghĩ ngươi già hồ đồ rồi hay coi bọn ta là lũ ngu xuẩn?

Lưu Trưởng lão cười nhạt.

Gương mặt tái nhợt của Ma Hạt lão quái co giật, sau đó âm u nói:

- Bất luận ngươi có tin hay không, thứ đó đã không còn ở trong tay ta nữa. Nếu các ngươi muốn động thủ thì lão phu cũng chiều đến cùng!

Lưu Trưởng lão và Tần Trưởng lão nhìn bộ dạng của Ma Hạt lão quái cũng hơi ngây người, sau đó lông mày nhăn lại, lẽ nào Tạ Diêm lại nói thật? Nhưng sao có thể như thế được? Lâm Động sao có thể cướp được đồ từ một cường giả Tử Huyền Cảnh?

- Người của Tà Phong Động Thiên theo ta, có lẽ tên tiểu tử đó chưa chạy xa.

Ánh mắt Ma Hạt lão quái tối tăm nhìn bọn người Tần Trưởng lão, sau đó cũng không nói gì thêm, quay người bay ra ngoài. Cục tức này quả thật không nuốt trôi.

Vút vút!

Trên không trung, mọi người nhìn người của Tà Phong Động Thiên bay về phía xa, đều nhất thời nghẹn lời. Cuối cùng lại tạo cơ hội cho tên tiểu tử tên là Lâm Động?

- Tần Trưởng lão, nghe nói tên Lâm Động đó khiến Tà Cốt lão nhân của Tà Phong Động Thiên trọng thương, có lẽ trong tay hắn có thủ đoạn vô cùng lợi hại. Nếu nói hắn đoạt được Ngân tháp từ Ma Hạt lão quái cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Châu Càn chau mày nói.

- Nếu là thật thì tên tiểu tử đó… thật lợi hại!

Tần Trưởng lão cười dài một tiếng:

- Chẳng trách Ma Hạt lão quái lại giận dữ như vậy… Nếu tin này mà truyền ra thì lão sẽ mất mặt lắm a!

- Vậy chúng ta phải làm thế nào?

Châu Càn vội nói.

- Dù tên tiểu tử đó có thủ đoạn gì thì cũng chỉ là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành, dù có đánh lui được Ma Hạt lão quái thì cũng phải trả một cái giá đắt. Chưa biết chừng hắn lúc này hắn đã cạn kiệt sức lực rồi.

Ánh mắt Tần trường lão lấp lánh, nói.

- Dặn xuống dưới, tra xét tông tích của Lâm Động, chỉ cần bắt được hắn là Ngân tháp sẽ thuộc về Càn Khôn Động Thiên chúng ta rồi.

Châu Càn gật đầu rồi quay sang triệu tập Cương Đao Vệ của Càn Khôn Động Thiên, cuối cùng một tiếng hét trầm thấp vọng ra, sau đó thân hình biến thành vô số quang ảnh bay ra.

Ngay khi Càn Khôn Động Thiên động thân, các thế lực khác cũng có hành động. Đối với bọn chúng, Ngân tháp rơi vào tay của Lâm Động sẽ có ích hơn. Dù sao thì đối phó với một Lâm Động vẫn dễ hơn với cả Tà Phong Động Thiên… o0o Trên mặt biển bỗng nhiên có âm thanh xé gió, sau đó hai thân ảnh từ xa bay tới, tạo nên một luồng áp lực khiến mặt biển xuất hiện hai đường nước sâu hoắm.

- Có lẽ tin chúng ta cướp Ngân tháp đã được truyền đi rồi!

Một đạo lưu quang hơi ngừng lại để lộ ra một thân ảnh. Lâm Động nhìn về phía sau, chau mày nói. Trước đây không lâu hắn cũng cảm nhận được khí tức của những kẻ lục soát này vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng không phải một Tà Phong Động Thiên có thể sánh được.

Mà cảnh tượng lúc này cũng chỉ có một đáp án, đó chính là tin bọn Lâm Động cướp mất Ngân tháp đã lan tỏa.

- Lâm Động ca ca, giờ làm sao đây?

Mộ Linh San ở bên cạnh nói.

- Chúng ta phải tạm tránh đi!

Lâm Động trầm ngâm nói, trạng thái của hắn lúc này vô cùng kém. Tuy vừa rồi khiến Ma Hạt lão quái bỏ chạy, nhưng hắn cũng tiêu hao hết sạch, nếu gặp truy binh thì khó lòng hình thành được chiêu thức có lực chiến đấu lớn.

Hơn nữa, Ngân tháp vào tay, hắn cũng phải dành thời gian nghiên cứu rốt cuộc thứ này có liên hệ gì với Lôi Đình Tổ Phù.

Mộ Linh San cũng không có ý kiến gì, bèn gật đầu.

Lâm Động vung tay, Phần Thiên Đỉnh lại bay ra, hồng quang bùng nổ hút hai người vào trong, sau đó Phần Thiên Đỉnh biến thành một đạo hồng quang rơi xuống mặt biển, biến mất.

Khi hai người Lâm Động biến mất thì cách đó không xa có bỗng có âm thanh xé gió, mười mấy thân ảnh bay tới, quét mắt nhìn mặt biển rồi chửi bới vài câu sau đó bỏ đi.

Cả Hải vực rõ ràng đã trở nên vô cùng náo nhiệt!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 926+927+928+929

Chương 926+927+928+929:

Sâu dưới đáy biển, dưới đáy của một mảng san hô khổng lồ có một luồng sáng đỏ lấp lánh, chiếc đỉnh lò to cỡ bàn tay ẩn hiện dưới đó. Khi ánh sáng giảm đi, nó cũng ẩn náu một cách hoàn hảo, mọi năng lượng tỏa ra đều biến mất. Thiết nghĩ lúc này nếu có cường giả Tử Huyền Cảnh bay qua cũng không thể phát hiện ra.

Phàm là Linh bảo Thuần Nguyên đều có điểm đặc biệt nào đó, ví như Sinh Tử Quan Cái của Mộ Linh San, Phần Thiên Đỉnh của Lâm Động có lẽ lực sát thương không bằng Sinh Tử Quan Cái, nhưng bên trong lại có một khoảng không gian rộng lớn, nếu nhìn từ mặt này thì rõ ràng Phần Thiên Đỉnh hơn hẳn Sinh Tử Quan Cái.

Lúc này, bên trong không gian của Phần Thiên Đỉnh, Lâm Động ngồi khoanh chân trên không trung, trước mặt hắn là ngọn Ngân tháp, tỏa ra năng lượng mơ hồ còn kèm theo tiếng sấm rền.

- Lâm Động ca ca, huynh cứ từ từ nghiên cứu, muội ngủ một lát!

Mộ Linh San nhìn không gian đỏ rực chẳng có gì thú vị, vươn vai một cái rồi lấy Sinh Tử Quan Cái ra nằm cuộn tròn trên đó ngủ.

- Nha đầu này!

Lâm Động cười bất lực, sau đó quay sang nhìn ngọn tháp với ánh mắt rực cháy. Hắn trầm ngâm một chút rồi đưa tay ra chạm vào ngọn tháp, đồng thời một sợi tinh thần lực thuận theo ngón tay chui vào ngọn tháp để thăm dò.

Uỳnh!

Ngay khi tinh thần lực chạm vào thì Ngân tháp rung lên, một tiếng sấm vang nổ ra đánh tan tinh thần lực của Lâm Động.

- Hự!

Lâm Động hự lên một tiếng, ngón tay cũng bị đánh bật ra, đầu ngón tay tê dại. Hắn chau mày nhìn Ngân tháp, trên ngọn tháp lúc này bắt đầu phát ra từng tia điện quang, chính thứ này đã ngăn chặn tinh thần lực của Lâm Động.

- Nham, chuyện gì vậy?

Lâm Động thầm hỏi.

- Ngân tháp này có phong ấn, muốn lấy thông tin bên trong nó không dễ. Cũng may mắn ngươi lấy được thứ này, nếu không có lẽ tin tức trong đó đã bị Tà Phong Động Thiên lấy mất rồi!

Nham đáp.

- Vậy phải làm sao?

Lâm Động chau mày, dường như phong ấn rất mạnh, nếu đến Tà Phong Động Thiên cũng không thể một sớm một chiều phá giải được thì có lẽ hắn sẽ càng khó khăn.

- Trong Ngân tháp có năng lượng của Lôi Đình Tổ Phù, hiển nhiên đó là căn nguyên hình thành phong ấn. Người thường muốn phá giải nó đúng là sẽ tốn hao không ít tinh lực, nhưng ngươi thì khác, ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù, Lôi Đình Tổ Phù không phải trở ngại gì lớn!

Nham nói.

- Hiểu rồi!

Lâm Động gật đầu, đưa bàn tay ra, hắc quang đột ngột bắn ra từ đầu ngón tay lên Ngân tháp.

Phụt phụt!

Khi hắc quang ngưng tụ từ lực thôn phệ bắn tới, bề mặt Ngân tháp bỗng tỏa ra khói trắng, sấm sét trên tháp cũng dần giảm đi, dường như nguồn năng lượng của nó đã bị lực thôn phệ hóa giải vậy.

Sau khoảng một giờ đồng hồ, tấm lưới sấm sét xung quanh Ngân tháp tối lại, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Ầm!

Khi tia sét cuối cùng biến mất, trong Ngân tháp phát ra tiếng nổ nhỏ, Lâm Động thấy vậy, khóe miệng cũng nhếch lên cười, một chút tinh thần lực lại xâm nhập vào trong.

Lần này không gặp phải bất cứ trở ngại nào. Dần dần trong đầu hắn hiện lên từng cảnh tượng.

Uỳnh uỳnh!

Đầu tiên đập vào mắt là tầng mây đen mù mịt không nhìn thấy tận cùng, trong đám mây là những tia sét tựa những con cự long đang di chuyển, chốc chốc lại phát ra tiếng nổ, vang vọng khắp không gian.

Phía dưới tầng mây đó là một đại dương mênh mông vô tận. Nước biển mang màu đen kịt như tầng mây, nhìn từ xa bầu trời và mặt biển như liền làm một, màu đen thuần túy khiến người ta sợ hãi.

Tinh thần lực của Lâm Động lơ lửng trong khoảng không gian ấy, mỗi lần tiếng sấm sét nổi lên là hắn lại cảm thấy tinh thần lực rung chuyển, đó là một cảm giác sợ hãi.

Lâm Động nhìn về phía xa, bỗng nhiên trên trời bắn một tia sét xuống mặt biển. Sóng biển trào dâng, ánh sáng bạc lan tỏa khắp mặt biển, trong khi lôi quang lấp lánh, Lâm Động mơ hồ nhìn thấy một cái động phủ khổng lồ.

Toàn bộ động phủ bao quanh bởi lôi điện, ánh ngân quang chói lòa, đồng thời phát ra thứ năng lượng cuồng bạo khiến mặt biển dậy lên những cơn sóng khổng lồ.

- Đó chính là động phủ cường giả Chuyển Luân Cảnh để lại?

Lâm Động nheo mắt nhìn động phủ khổng lồ đó, sau đó hắc quang dâng lên trong mắt hắn, lôi quang quanh động phủ cũng dần tan biến.

Lâm Động quét mắt nhin động phủ, sau đó bỗng dừng lại ở nơi sâu nhất. Ở đó có một quầng lôi quang lấp lánh, bên trong là một dòng ngân tương lưu động. Nó không có hình thể cố định, lúc thì biến thành thanh kiếm, lúc lại là sấm sét, lúc lại thành một đạo phù văn cổ xưa.

Trên đạo lôi tương đó tỏa ra một luồng năng lượng vô cùng quen thuộc với Lâm Động. Thứ năng lượng đó với Thôn Phệ Tổ Phù dường như sinh ra từ một nơi!

Lâm Động hít sâu một hơi, một cảm giác mừng rỡ khó nói dâng lên trong lòng. Hắn biết thứ lôi tương kia chính là thứ hắn đang tìm, Lôi Đình Tổ Phù!

Uỳnh!

Trên không trung bỗng nhiên lại bắn xuống một đạo lôi quang khổng lồ. Thiên địa như bị tách đôi, trong tiếng nổ đùng đoàng, tinh thần lực của Lâm Động cũng trở nên hoảng hốt, khi ngưng thần lại đã ra khỏi Ngân tháp.

Ầm!

Ngay khi tinh thần lực của Lâm Động rút ra ngoài, trong Ngân tháp có một đạo lôi quang đuổi theo cuối cùng bắn về phía trán Lâm Động.

Lôi quang bắn trúng trán Lâm Động, một lượng lớn thông tin lập tức ồ ạt tràn vào, mãi một lúc lâu sau mới dừng lại.

Lâm Động khẽ day trán rồi tiêu hóa lượng thông tin đó. Sắc mặt hắn cũng biến hóa bất định trong quá trình đó. Khoảng hơn mười phút sau, cuối cùng hắn mở mắt ra, ngẩng đầu lên và phả ra một luồng khí trắng.

- Hải vực Thiên Lôi… Lôi Đình Tổ Phù ở đó sao?

Hải vực Thiên Lôi chính là vùng đất sấm sét mà Lâm Động đã nhìn thấy trong Ngân tháp. Đó chính là nơi có động phủ của cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Hơn nữa, trong đạo lôi quang vừa rồi cũng có phương vị chính xác của Hải vực Thiên Lôi. Khi có được Hải đồ, Lâm Động dùng nó để so sánh với vị trí của tấm Tổ Phù thứ hai, quả nhiên hai phương vị trùng khớp nhau hoàn toàn.

Cũng có nghĩa là, Lôi Đình Tổ Phù chính là tấm Tổ Phù thứ hai được đánh dấu trên tấm bản đồ tinh thần lực mà Lâm Động có được!

Chữ duyên thật khó lòng nói rõ được!

- Hải vực Thiên Lôi có lẽ là vùng Hải vực chưa biết ở khu vực Tây Nam của Loạn Ma Hải… Lâm Động day trán, so sánh Hải đồ của Hải vực Thiên Lôi và tấm Hải đồ chưa biết của Loạn Ma Hải, hắn đã biết phương vị đại để, nơi đó cách Thiên Thương Vực khá xa.

Lâm Động cúi xuống nhìn Ngân tháp, trên gương mặt trẻ tuổi bỗng nở nụ cười nhẹ nhõm.

- Cuối cùng… sau nhiều năm, ta cũng đã tìm được ngươi rồi!

Sau khi tin Ngân tháp bị Lâm Động cướp mất lan truyền, các Hải vực quanh Thiên Thương Vực cũng ngày một náo nhiệt. Thế lực các phương đều xuất động

nhân mã đi tìm hắn để đoạt lại Ngân tháp. Hơn nữa trong đó còn có không ít cường giả độc hành, bọn họ cũng muốn được chia chác một chút, dù sao sức hấp dẫn của động phủ thật sự quá khó để cưỡng lại.

Nhưng cuối cùng sự nhốn nháo đó cũng không có hiệu quả gì, khi Hải vực này đang hỗn loạn thì sâu dưới đáy biển, chiếc đỉnh đỏ rực đang tĩnh lặng chờ đợi cho nó qua đi.

o0o Khoảng nửa tháng sau, mọi sự tìm kiếm đều không có kết quả gì, thế lực các phương cũng bất lực mà rút lui. Tất cả đều cho rằng Lâm Động đã rời xa khỏi Hải vực này rồi. Dù có nhiều nhân lực thế nào thì muốn tìm một người trong Loạn Ma Hải không phải chuyện dễ.

Sau khi sự tìm kiếm kết thúc, chiếc đỉnh ẩn náu nửa tháng dưới đáy mảng san hồ bắt đầu phát sáng, sau đó khẽ chuyển động, bay ra khỏi vùng san hô.

Vút!

Chiếc đỉnh bay ra, nhưng hai người Lâm Động lại không xuất hiện ngay, mà điều khiển chiếc đỉnh lặng di chuyển dưới lòng biển. Lúc này rõ ràng bọn họ chưa dám xuất hiện trên mặt biển. Tuy cũng có những đợt tìm kiếm mở rộng xuống lòng biển, nhnưg nhờ có khả năng ẩn nấp mà người bình thường rất khó tìm được Phần Thiên Đỉnh.

Hai người cứ thế di chuyển suốt một ngày, đến khi Lâm Động nhận thấy sự tìm kiếm trên mặt biến còn rất ít, hắn mới điều khiển Phần Thiên Đỉnh trồi lên mặt biển.

- Đúng là bức bối chết mất!

Vừa ra khỏi mặt biển, Mộ Linh San nôn nóng xông ra khỏi Phần Thiên Đỉnh, hiển nhiên thời gian vừa qua ở trong Phần Thiên Đỉnh đã khiến cô bé không chịu nổi nữa rồi.

- Ai bảo chúng ta gây họa lớn như vậy!

Lâm Động cười, có lẽ giờ danh tiếng của bọn họ đã truyền đi khắp các Hải vực quanh Thiên Thương Vực rồi.

- Lâm Động ca ca, giờ chúng ta đi đâu?

Mộ Linh San nhìn Lâm Động, hỏi.

- Hải vực Thiên Lôi, muội đi không?

Lâm Động cười.

- Chúng ta đã có được chiếc chìa khóa của động phủ cường giả Chuyển Luân Cảnh, nếu không đi thì quá phí của trời.

- Động phủ của cường giả Chuyển Luân Cảnh à? Được thôi, được thôi!

Mộ Linh San chớp chớp mắt, sau đó gật đầu lia lịa. Lần này trốn khỏi nhà này, cô bé vốn định để mở rộng tầm mắt, giờ được cùng Lâm Động đến nơi gọi là động phủ của cường giả Chuyển Luân Cảnh, cũng rất hợp ý cô bé!

Lâm Động thấy thế cũng gật đầu cười, sau đó nhìn về phía xa, nói:

- Theo như Hải đồ thì chúng ta cách Hải vực Thiên Lôi khá xa. Với tốc độ của chúng ta cũng phải mất một tháng!

- Vậy thì ngồi để đi!

Mộ Linh San nghiêng đầu:

- Nếu không, cứ đi liên tục như vậy, đặc biệt là trên mặt biển vô cùng nhiều bão tố, có những tai họa ngay cường giả Tử Huyền Cảnh cũng khó lòng đối mặt.

- Ngồi để đi? Nhưng chúng ta có gì đâu?

Lâm Động khựng lại, hỏi.

- Hì hì… Mộ Linh San nhìn Lâm Động cười, sau đó đáp xuống mặt biển, bàn tay chạm vào mặt nước, một luồng sóng âm đặc biệt nhanh chóng truyền ra từ tay cô bé.

Lâm Động có thể cảm nhận thấy làn sóng âm đó nhanh chóng khuếch tán, như đang gọi thứ gì đó.

Lâm Động cảm thấy có chút hiếu kỳ, sau đó lặng lẽ chờ đợi trong nửa tiếng, đột nhiên trong lòng hắn chợt rung lên. Chỉ thấy dưới đáy biển xuất hiện một cái bóng đen khổng lồ, sau đó sóng biển dâng tràn, một con cự kình màu lam khổng lồ nổi lên mặt biển!

- Đây là… Lâm Động kinh ngạc nhìn con cự kình, trên thân thể của nó phủ đầy hoa văn ánh sáng, khiến người ta cảm nhận được một nguồn năng lượng dồi dào từ nó.

- Đây là Trấn Hải Huyền Kình, bọn chúng là một trong năm loại Hải thú nhanh nhất Loạn Ma Hải, bất cứ cơn bão nào cũng không chặn được bọn chúng. Hì hì, có nó rồi chúng ta sẽ đi nhanh hơn một chút. Tuy tốc độ của Lâm Động ca ca không tệ nhưng nếu ở dưới nước thì chắc chắn không thể sánh được với nó!

Mộ Linh San đáp xuống trên người đầu cự kình, vỗ lên người nó rồi ngẩng đầu lên cười với Lâm Động.

Ánh mắt Lâm Động có chút kỳ dị nhìn con vật khổng lồ kia, sau đó cũng cười, đáp xuống ngồi lên người Trấn Hải Huyền Kình. Khi Lâm Động ngồi xuống, hoa văn ánh sáng trên người cự kình lấp lánh, một quầng sáng hiện ra bao phủ lấy hai người.

- Thực lực của Trấn Hải Huyền Kình có lẽ sánh được với cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành… Lâm Động cảm nhận sức mạnh trong người con cự kình, không khỏi chép miệng. Cũng may Mộ Linh San là Bất Tử Thánh Kình, có

sự uy nghiêm và khả năng khống chế tuyệt đối với tất cả các loại cá kình. Nếu không, muốn bắt được con Hải thú to thế này cũng rất khó khăn.

- Xuất phát thôi!

Mộ Linh San vung tay, miệng phát ra tiếng cười trong trẻo, Trấn Hải Huyền Kinh cũng phát ra tiếng ngâm khẽ, mặt biển cuồn cuộn, thân hình to lớn của nó biến thành một đạo lam quang lao đi như tên bắn.

Lâm Động mỉm cười hài lòng, có thứ này, có lẽ bọn họ sẽ đến được Hải vực Thiên Lôi sớm hơn!

o0o Khi Lâm Động và Mộ Linh San ngồi trên Trấn Hải Huyền Kình tiến về Hải vực Thiên Lôi, bọn họ không hề biết ở vùng biển phía xa tít đột nhiên bay qua một tia sáng.

Tốc độ của tia sáng này cực nhanh, nhưng điều kỳ lạ là những nơi ánh sáng bay qua mặt biển không hề có chút gợn sóng nào, dường như bản thân nó hòa vào làm một với nước biển vậy!

Phụt!

Ánh sáng đột ngột dừng lại, sau đó biến thành một nhân ảnh, hắn đưa tay vốc nước biển.

- Là Hoán Kình Âm… quả nhiên là tiểu nha đầu đó!

Nhân ảnh đó lẩm bẩm rồi động thân hình, biến mất trong nước biển một cách quỷ dị.

o0o Lâm Động yên lặng ngồi trên con Huyền Kình, hắn nhắm chặt mắt, nguyên lực hùng hồn bao phủ xung quanh không ngừng tôi luyện nhục thể và tĩnh mạch của hắn.

Khí tức của Lâm Động lúc này có phần bất định, nguyên lực quanh người

hắn lúc mạnh lúc yếu, tình hình này không hề xa lạ, thường chỉ khi thực lực tăng tiến thì mới xuất hiện hiện tượng này.

Rõ ràng trải qua một khoảng thời gian tu luyện và khổ chiến, thực lực của Lâm Động đã âm thầm tăng tiến. Có lẽ giờ hắn đã là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành đỉnh phong, cách Đại thành chỉ còn một bước nữa thôi.

Tốc độ tu luyện này tính ra cũng thật nhanh!

- Có thể nhân thời gian này đột phá Sinh Huyền Cảnh Đại thành… Lâm Động đột nhiên mở mắt, cảm nhận nguyên lực hùng hồn trong cơ thể, hắn siết tay, lẩm nhẩm.

Hiện tại tuy hắn có thủ đoạn đối phó với cường giả Tử Huyền Cảnh, nhưng cũng chỉ dùng được một lần, và lực chiến đấu sẽ giảm mạnh vì tiêu hao quá lớn. Hai lần trước có hiệu quả, nguyên nhân chủ yếu là vì Tà Cốt lão nhân và Ma Hạt lão quái sợ chết, nếu cứ tiếp tục thì có lẽ Lâm Động hắn sẽ gặp xui xẻo….

Vì thế, khi bỏ qua những thủ đoạn đó, Lâm Động bắt buộc phải nâng cao thực lực tự thân. Dù thế nào, dựa vào sức mạnh bên ngoài cũng không chắc chắn được, chỉ có bản thân mới đáng tin nhất.

- Vẫn còn hai giọt Địa Tâm Sinh Linh Tương, có thể dùng xem có xung kích được không?

Lâm Động lẩm bẩm nói, sau đó lấy ra bình ngọc. Nhưng khi hắn chuẩn bị động thủ thì ánh mắt bỗng thay đổi, ngẩng phắt đầu lên nhìn về bầu trời phía trước, ở đó không gian bỗng nhiên biến dạng.

Trấn Hải Huyền Kình cũng đột nhiên kêu lên, thân thể khổng lồ dừng lại, cảnh giác nhìn không gian biến dạng trước mặt.

- Đó là… Mộ Linh San vội đứng dậy, sắc mặt hơi thay đổi.

- Chúng ta bị theo dõi… Sắc mặt Lâm Động có chút khó coi, hơn nữa dường

như những kẻ đó không phải nhân vật bình thường.

Uỳnh!

Cuối cùng không gian biến dạng kia hình thành một thông đạo, sau đó hai người Lâm Động nhìn thấy một nam tử mặc hắc y chầm chậm bước ra.

Mái tóc dài của người đó bay phấp phới, trên y phục có hình hoa văn đầu lâu, hai tay thò ra ngoài áo rất mảnh, thấp thoáng như có hắc bạch khí lởn vởn xung quanh.

- Ha ha… là các ngươi đoạt Ngân tháp phải không?

Nam tử hắc y nhìn bọn Lâm Động, khẽ nói.

- Ngươi là ai?

Lâm Động trầm giọng hỏi.

- Ừm!

Nam tử đó nghĩ một chút, nhìn thẳng vào Lâm Động rồi mỉm cười:

- Ta là Động chủ của Tà Phong Động Thiên, Vô Hiên.

Đồng tử Lâm Động đột ngột co rút.

Trên mặt biển, cự kình nổi dập dềnh, chốc chốc lại có cơn gió biển thổi tới, nhưng không thể thổi tan đi không khí căng thẳng đặc quánh lúc này.

Phía trước cự kình, nam tử mặc hắc bào mỉm cười, nụ cười có vẻ ôn hòa nhưng Lâm Động lại nhận thấy một cảm giác lạnh lẽo đằng sau nụ cười ấy.

- Động chủ của Tà Phong Động Thiên… Vô Hiên?

Lâm Động mím môi, sắc mặt có phần khó coi, không ngờ kẻ nhằm vào hắn

lại là nhân vật lớn như vậy.

Đây là cường giả thuộc hàng siêu cấp của Loạn Ma Hải a!

- Chuyển Luân Cảnh!

Lâm Động siết chặt nắm đấm, từ luồng khí đen trắng quanh người Vô Hiên có thể thấy hắn đã đạt đến trình độ sinh tử dung hợp. Cũng có nghĩa là vị Động chủ này đã là Chuyển Luân Cảnh. Tầng thứ này có thể sánh ngang với những Chưởng giáo của các siêu cấp Tông phái ở Đông Huyền Vực rồi.

- Lần này rắc rối rồi!

Lâm Động chau mày, nếu là một cường giả Tử Huyền Cảnh thì có lẽ hắn còn có cơ hội chạy thoát, nhưng giờ lại là một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh… - Không ngờ Động chủ của Tà Phong Động Thiên lại đích thân truy sát hai tiểu bối bọn ta… Lâm Động hít vào một hơi sâu, ngẩng đầu lên nói với Vô Hiên.

- Ha ha… cũng không phải nhằm tới các ngươi, nhưng vừa hay trên đường quay về nhận được một số tin tức, sau đó tiện đường tìm tới đây!

Vô Hiên mỉm cười.

- Cướp đồ của người khác là không tốt. Các ngươi trao trả ra đây, sau đó theo ta đến Tà Phong Động Thiên một chuyến là được. Ngươi thấy sao?

Vô Hiên cười dịu dàng, nhưng ngữ khí thì không hề để cơ hội thương lượng. Lâm Động hiểu rằng, loại người thế này mới khó đối phó.

Lâm Động cười, nhìn Mộ Linh San ở bên cạnh. Ngay sau đó, con cự kình đột nhiên quẫy đuôi, một cột nước trăm trượng bắn lên khỏi mặt biển lao thẳng về phía Vô Hiên, sau đó thân thể nó cũng nhanh chóng chìm xuống biển.

Cột nước mang sức mạnh hùng hồn kia khi còn cách Vô Hiên khoảng mười

trượng thì tự nhiên tiêu biến. Vô Hiên khẽ cười, vung tay lên, nước biển phía dưới lập tức đông cứng, ngay cả thân thể to lớn của Trấn Hải Huyền Kình ở bên dưới cũng đứng yên.

- Đúng là hai kẻ không biết trời cao đất dày!

Vô Hiên cười nhạt, sau đó giơ những ngón tay gầy mảnh ra:

- Đã vậy thì bản tọa phải đích thân ra tay thôi… Soạt!

Đúng lúc hắn dứt lời, ánh mắt Lâm Động lóe hàn quang, bàn chân giẫm mạnh lên Huyền Kình nhanh chóng bay tới, chớp một cái đã xuất hiện phía sau Vô Hiên, một đạo huyết quang đem theo một tia máu tươi bắn ra từ lòng bàn tay hắn bắn thẳng về chỗ hiểm của Vô Hiên.

- Đối mặt với bản tọa mà ngươi vẫn dám chủ động ra tay, khí phách này thật khiến người ta bất ngờ!

Vô Hiên cười nhạt, đầu cũng không quay lại, búng tay một cái, một luồng khí trắng đen bắn ra lao thẳng về phía huyết quang.

Bùm!

Huyết quang mạnh mẽ bị bắn bay ngược ra sau, ánh sáng tối lại biến thành một cái răng huyết sắc. Đó chính là Ma Sa Nha, Linh bảo Thuần Nguyên Hạ cấp của Lâm Động. Nhưng dù Lâm Động đã dốc toàn lực nhưng vẫn bị Vô Hiên dễ dàng hóa giải. Thực lực của cường giả Chuyển Luân Cảnh thật sự đáng sợ!

- Động chủ của Tà Phong Động Thiên thì sao? Chó ngoan không chặn đường!

Nhưng khi công kích của Lâm Động bị chặn đứng, một thân hình nhỏ bé bay ra, Mộ Linh San hai tay ôm Sinh Tử Quan Cái, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, giáng thẳng xuống Vô Hiên.

Binh!

Sắc mặt Vô Hiên bình thản giơ tay ra, bàn tay chạm trực tiếp lên Sinh Tử Quan Cái, âm thanh trầm đục vang lên, thân thể hắn không hề xê dịch, còn Mộ Linh San thì bay ngược ra sau.

- Tiểu nữ hài ngươi quá ngông cuồng, như vậy sẽ bị dạy dỗ!

Vô Hiên nhìn Mộ Linh San bị bay ra sau, chỉ ngón tay về phía Mộ Linh San và bắn ra một chùm sáng đen trắng.

Vút!

Khi Mộ Linh San sắp bị ánh sáng kia bắn trúng, thanh quang đột nhiên lóe qua, Lâm Động ôm cô bé lộn vài vòng trên không trung mới tránh được nguy hiểm.

- Linh San, muội chạy trước đi!

Thanh Long dực đã hiện ra sau lưng Lâm Động, thực lực hắn hiện giờ cũng mạnh hơn nhiều hồi ở Dị Ma Thành. Bây giờ, nếu hắn dùng mọi thủ đoạn thì cũng có thể thoát được khỏi tay Vô Hiên, đương nhiên là chỉ khi có một mình hắn… - Chạy đi? Có thể không?

Lâm Động nói rất nhỏ nhưng Vô Hiên vẫn nghe thấy, hắn khẽ cười, hàn quang dâng tràn trong mắt. Hiện giờ hắn có phần hết nhẫn nại rồi… - Mau chạy đi!

Lâm Động đánh một chưởng lên người Mộ Linh San khiến cô bé rơi xuống mặt biển, sau đó hắn vung tay, hồng quang bắn ra biến thành cái đỉnh khổng lồ, miệng đỉnh bắn ra ánh sáng định hút Vô Hiên vào trong.

- Lâm Động ca ca, nếu huynh có chuyện gì, muội nhất định sẽ bảo Đại gia gia tiêu diệt Tà Phong Động Thiên!

Mộ Linh San thấy cảnh tượng đó, nghiến răng hét lên, sau đó thân hình khẽ động, định chui xuống biển. Cô bé biết rằng lúc này dù có ở lại cũng chẳng thể giúp gì cho Lâm Động.

- Tiêu diệt Tà Phong Động Thiên?

Hàn quang lóe lên trong mắt Vô Hiên, sau đó hắn bỗng nhiên biến mất, khiến Phần Thiên Đỉnh bắt hụt.

- Linh San, cẩn thận!

Vô Hiên biến mất khiến cho Lâm Động giật mình, vội hét lên. Xem ra Vô Hiên định ra tay với Mộ Linh San.

Sắc mặt Mộ Linh San hơi biến đổi, thân hình cong lại rồi chui xuống biển. Nhưng ngay lúc ấy Vô Hiên xuất hiện trên mặt biển, giẫm mạnh chân một cái.

Bùm!

Cả vùng biển lớn như bạo động, vô số cột nước bắn thẳng lên trời, thân hình nhỏ bé kia cũng bị nước bắn đi, miệng xuất hiện vết máu.

- Tên khốn kiếp!

Lâm Động thấy vậy, sát khí ngập tràn, hai bàn tay nắm lại, sau đó một đạo quang trận kỳ lạ hiện lên.

Nhưng Vô Hiên không hề để tâm, hắn xuất hiện trước mặt Mộ Linh San, hai ngón tay cong lại, đầu ngón tay chập chờn luồng khí trắng đen, tựa con dao sắc bén đâm thẳng về phía cổ hỏng Mộ Linh San.

Nhưng khi Vô Hiên còn cách Mộ Linh San một chút thì mặt biển bỗng sụp xuống, sau đó một tia sáng màu lam được bao quanh bởi khí trắng đen bắn thẳng về phía Vô Hiên.

- Hửm?

Đòn công kích bất ngờ khiến sắc mặt Vô Hiên thay đổi, công kích dừng lại, ngón tay dịch chuyển va chạm với lam quang.

Uỳnh!

Kình khí đáng sợ cuộn trào trên không trung, một cột nước bắn thẳng lên trời, trong đó là một thân ảnh quỷ dị bay ra ôm lấy Mộ Linh San.

- Các hạ là ai? Tại sao can thiệp vào chuyện của Tà Phong Động Thiên ta?

Vô Hiên lùi mấy bước, sắc mặt tối lại, lạnh lùng nói.

Nước biển đổ ào ào xuống, Lâm Động cũng ngạc nhiên nhìn sang, một nam tử mặc lam bào đứng trên không trung, nhìn từ xa có vẻ vô cùng khó đoán.

- Tà Phong Động Thiên?

Nam tử đó bế Mộ Linh San, nhìn Vô Hiên rồi khóe miệng nhếch lên:

- Người của Bất Tử Thánh Kình Tộc ta, các ngươi cũng có tư cách dạy bảo sao?

Trên mặt biển, nam tử mặc lam bào dáng người mảnh khảnh, mái tóc màu lam nhạt buông xõa, vô cùng tiêu sái tuấn dật. Chỉ có điều, sắc mặt hắn lúc này lại phủ đầy sự lạnh giá, đôi mắt mày lam lóe hàn quang, khóa chặt lấy Vô Hiên.

- Bất Tử Thánh Kình Tộc?

Sắc mặt Vô Hiên lập tức tối sầm lại vì ngữ khí không chút khách sáo của nam tử lam bào, nhưng khi nghe cái tên đó, ánh mắt hơi dao động.

Ở Loạn Ma Hải, thực lực mạnh nhất không ai khác ngoài Hải Yêu Tộc, Hải Yêu Tộc cũng phân ra nhiều loại chủng tộc, Bất Tử Thánh Kình Tộc chính là

một chủng tộc cấp bá chủ.

Trong Loạn Ma Hải, thế lực nhân loại có tư cách chống lại Bất Tử Thánh Kình Tộc ít như phượng mao lân giác. Ít nhất thì Tà Phong Động Thiên so với bọn họ là kém quá xa.

- Tam gia gia!

Lúc này Mộ Linh San cũng bừng tỉnh, thấy nam tử lam bào đột nhiên xuất hiện, đôi mắt to tròn lập tức hiện vẻ mừng rỡ, sau đó tròng mắt lập tức dâng đầy nước long lanh.

- Tam gia gia, tên khốn kiếp đó muốn giết con!

Vẻ mặt Mộ Linh San đầy đáng thương, cộng với vết máu nơi khóe miệng, hơn nữa kỹ năng diễn xuất cũng rất giỏi, hiển nhiên đã diễn nhiều rồi, ai nhìn cũng thấy xót.

Nam tử lam bào cúi xuống thấy Mộ Linh San như vậy, nở nụ cười hiền hòa, tay xoa xoa đầu Mộ Linh San:

- Yên tâm, có Tam gia gia ở đây, không ai động được vào con đâu!

Dứt lời, hắn ngẩng đầu lên, khi ánh mắt chạm vào Vô Hiên, sự hiền dịu đã hoàn toàn bị sát ý thay thế.

- Từ khi nào Tà Phong Động Thiên lại to gan đến mức này? Dám động đến cả người của Bất Tử Thánh Kình Tộc ta?

Vô Hiên chau mày, rõ ràng sự việc thế này nằm ngoài sự dự liệu của hắn, hắn không thể ngờ tiểu nữ hài này lại là người của Bất Tử Thánh Kình Tộc, hơn nữa xem ra địa vị cũng không thấp.

Rõ ràng Vô Hiên cũng có phần kiêng dè với chủng tộc Hải Yêu này. Nghe nói trong Bất Tử Thánh Kình Tộc có cường giả Luân Hồi Cảnh chân chính tọa

trấn.

Có điều, tuy Vô Hiên biết rõ sự cường hãn của Bất Tử Thánh Kình Tộc, nhưng dù sao hắn cũng là cường giả siêu cấp Chuyển Luân Cảnh, cũng là nhân vật có thể tung hoành một phương ở Loạn Ma Hải này, bị nam tử kia châm chọc như vậy, sắc mặt cũng có phần khó coi.

- Hai kẻ đó cướp đồ trong tay Tà Phong Động Thiên ta, lẽ nào bản tọa không thể động thủ lấy về? Bất Tử Thánh Kình Tộc các ngươi tuy mạnh, nhưng lẽ nào Tà Phong Động Thiên ta là loại dễ ức hiếp?

Vô Hiên cười nhạt.

- Cướp đồ của các ngươi?

Nam tử lam bào hơi ngây người, sau đó nhìn Lâm Động ở phía xa, cười nói:

- Tốt xấu gì Tà Phong Động Thiên các ngươi cũng có chút danh khí ở Loạn Ma Hải, giờ lại bị một kẻ nhỏ bé cướp mất đồ, ngoài việc nói các ngươi vô dụng ra thì còn có thể nói gì?

Lâm Động gãi mũi, nghĩ thầm, nam tử lam bào cũng thật có bá khí, nói vậy không phải sẽ khiến Vô Hiên tức đến thổ huyết sao?

Lâm Động nhìn sang Vô Hiên, quả nhiên mặt hắn tối sầm lại.

- Từ lâu đã nghe đến danh tiếng của Bất Tử Thánh Kình Tộc, nay được gặp, bản tọa cũng muốn thử xem danh tiếng đó rốt cuộc đến mức nào?

Vô Hiên chầm chậm bước ra, nguyên lực thiên địa lập tức có dấu hiệu bạo động, trong vòng bán kính vạn trượng, không gian như biến dạng cả.

- Ngươi muốn chơi, vậy ta sẽ chơi đến cùng!

Nam tử lam bào khẽ cười, sau đó khẽ vỗ lên Mộ Linh San, một luồng lực êm

dịu đưa cô bé đến chỗ Lâm Động, sau đó tay vung lên.

Uỳnh!

Mặt biển phía dưới hắn lập tức cuộn trào, từng đợt sóng xô nhau biến thành một màn nước cao vạn trượng xuất hiện phía sau nam tử lam bào, nhìn vô cùng hoành tráng.

- Thực lực mạnh thật!

Lâm Động thầm chép miệng, hai người này đều đã bước vào Chuyển Luân Cảnh, tầng thứ này có thể coi là cao nhất thiên địa này, giao đấu với nhau quả thực khiến thiên địa biến sắc.

- Đó là Tam gia gia của muội, Mộ Lam. Gia gia lợi hại lắm đó, nhưng Đại gia gia của muội lợi hại hơn!

Mộ Linh San ở bên cạnh Lâm Động hi hi cười.

- Không hổ là Bất Tử Thánh Kình Tộc!

Vẻ mặt Lâm Động đầy ngạc nhiên, Mộ Lam đã là Chuyển Luân Cảnh, nếu Đại gia gia còn mạnh hơn thì không phải đã là Luân Hồi Cảnh rồi sao?

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, sắc mặt Vô Hiên lạnh tanh, hắn bỗng giơ bàn tay ra, luồng khí trắng đen cuộn trào rồi biến thành một con rắn khổng lồ.

Bùm!

Thân thể con rắn khổng lồ động một chút, không gian cũng như nổ tung. Sức mạnh đáng sợ đó khiến Lâm Động có phần kinh hãi, hiển nhiên con rắn đó chỉ cần tùy ý vung đuôi là đủ để giết một cường giả Tử Huyền Cảnh!

- Cửu U Thiên Minh Chưởng!

Vô Hiên hô lên một tiếng, con rắn trắng đen khổng lồ lao ra, tuy thể hình lớn nhưng tốc độ của nó nhanh như chớp lao thẳng tới Mộ Lam.

- Cũng có chút bản lĩnh!

Mộ Lam thấy thế, lông mày khẽ nhướng lên, sau đó hai tay chuyển động, màn nước hàng vạn trượng phía sau nhu động, dường như đang biến thành một con cự kình to đến mức không nhìn thấy điểm cuối.

- Tổ Kình Quyền!

Mộ Lam mỉm cười, tung ra một quyền, không khí bùng nổ, con cự kình phía sau lao tới xuyên thủng không gian đâm thẳng về phía con rắn trắng đen kia.

Uỳnh!

Vào khoảnh khắc va chạm, thiên địa như có dấu hiệu sụp đỏ, không gian nhanh chóng biến dạng, bão tố đổ xuống bao phủ phạm vi cả vạn trượng. Mặt biển phía dưới bị chấn động tạo thành một xoáy nước lớn, mãi lâu sâu nước biển mới lấp đầy.

Lâm Động kéo Mộ Linh San lùi về phía sau, nhưng dù vậy vẫn bị áp lực đè nặng lên ngực. Chuyển Luân Cảnh quả nhiên không phải Sinh Tử Huyền Cảnh có thể so sánh được!

Bão tố mãi lâu sau mới dừng lại, Lâm Động ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời phía xa có hai đạo thân ảnh đang đứng đối diện nhau, hai luồng khí tức mạnh mẽ tựa hai cây thần thương xuyên thủng thiên địa… Cuộc đối đầu này hiển nhiên rất khó phân thắng bại!

Cả hai đều là Chuyển Luân Cảnh, nếu không dùng đến thủ đoạn cuối cùng thì có lẽ chẳng ai chiếm được ưu thế.

Sắc mặt Vô Hiên tối lại, một lúc lâu sau hắn hít sâu một hơi kìm nén nộ khí. Cục diện bây giờ rõ ràng hắn không thể lấy lại được Ngân tháp rồi!

- Ngươi đừng hòng lấy lại đồ! Cứ coi như đền bù đã đả thương tiểu tôn nữ của ta!

Mộ Lam cười với Vô Hiên, nói. Khóe mặt Vô Hiên giật giật, trầm giọng nói:

- Chuyện này Tà Phong Động Thiên ta sẽ không để yên đâu!

- Dù ngươi muốn thế nào thì Bất Tử Thánh Kình Tộc ta cũng theo đến cùng!

Mộ Lam nhún vai, dường như cũng cười một cái, sau đó ánh mắt dần tối lại:

- Nhưng ta cũng phải nhắc nhở ngươi, nếu Linh San xảy ra chuyện gì thì có lẽ Tà Phong Động Thiên không cần phải sinh tồn ở Loạn Ma Hải này nữa!

Đồng tử Vô Hiên co lại, sau đó cười nhạt:

- Bất Tử Thánh Kình Tộc các ngươi tuy mạnh, nhưng muốn nuốt gọn Tà Phong Động Thiên thì có lẽ sẽ phải trả giá không nhỏ đâu!

Dứt lời, hắn biết chuyện hôm nay không thể làm gì nữa, vung tay một cái, không gian biến dạng rồi biến mất.

Lâm Động ở phía xa thấy vậy cũng thở phào.

- Tam gia gia thật… vô dụng! Đến hắn cũng không xử lý được!

Mộ Linh San thấy kết quả thế này thì không hài lòng, dẩu môi nói.

- Hắn cũng là Chuyển Luân Cảnh, con nghĩ là giết chó con chắc?

Mộ Lam cười bất lực, thân hình khẽ động, xuất hiện bên cạnh Mộ Linh San, cười nói:

- Nha đầu này, con lén lút bỏ đi, không biết trong tộc lo lắng thế nào sao?

- Ở đó chán lắm!

Mộ Linh San lắc lư hai bím tóc, sau đó vội kéo Lâm Động ở bên cạnh, cười nói:

- Tam gia gia, đây là Lâm Động ca ca, huynh ấy đã cứu con không ít lần đâu!

- Xin chào tiền bối!

Lâm Động ôm quyền, hắn biết người trước mặt nhìn có vẻ tuổi tác tương đương hắn, nhưng thật ra là lão yêu quái không biết sống bao lâu rồi.

- Ha ha… Lâm Động à? Ta nghe qua tên ngươi lâu rồi!

Thế nhưng Mộ Lam chỉ cười, nhìn Lâm Động với ánh mắt cao thâm khó lường.

- Hử?

Lâm Động ngây người, Mộ Lam từng nghe qua tên hắn?

Mộ Lam mỉm cười, khẽ nói:

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết ngươi càng ngày càng thành thạo rồi!

Lâm Động giật mình, sau đó lập tức hiểu ra, xem ra Mộ Lam và Thanh Trĩ từng tiếp xúc với nhau!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 930

Lễ Mọn

Tiền bối từng gặp Thanh Trĩ tiền bối sao?

Lâm Động nhìn Mộ Lam có chút kinh ngạc.

- Ừm!

Mộ Lam gật đầu cười, quét mắt lên người Lâm Động rồi nói:

- Ít khi thấy hắn coi trọng một tiểu bối như vậy, xem ra ngươi cũng không tầm thường!

Lâm Động cười khan, hắn không biết rốt cuộc Thanh Trĩ đánh giá thế nào về hắn, nhưng với hắn vẫn luôn cảm kích Thanh Trĩ. Hồi ở Dị Ma Thành nếu không phải cuối cùng Thanh Trĩ ra tay cứu giúp thì có lẽ ba huynh đệ hắn khó lòng thoát được khỏi tay ba vị Chưởng giáo của Nguyên Môn.

Nếu sau này có cơ hội, ân tình này hắn phải báo đáp mới được. Tuy hắn biết thực lực của Thanh Trĩ đã là đỉnh cấp rồi, nhưng hắn tin rồi có ngày hắn sẽ đạt đến mức đó, chỉ là hắn cần thời gian.

- Tam gia gia, sao gia gia lại ở đây?

Mộ Linh San tiến lại hỏi.

- Còn không phải nha đầu con gây chuyện sao? Trước đó ta nhận được một vài tin tức của Huyết Ma Sa Tộc, sợ con xảy ra chuyện gì nên ra xem sao!

Mộ Lam bất lực nói.

- Huyết Ma Sa Tộc, đám Sa Ngư thối tha đó từng tìm đến con, con còn bị trúng phong ấn của lão bất tử Thẩm lão nữa! Nếu không có Lâm Động ca ca giúp đỡ thì con đã rơi vào tay bọn chúng rồi!

Mộ Linh San hậm hực nói.

Ánh mắt Mộ Lam lóe hàn quang, xoa xoa đầu Mộ Linh San, khẽ nói:

- Thẩm lão à? Yên tâm, Tam gia gia sẽ đích thân tìm đến hắn, dám động vào người của Bất Tử Thánh Kình Tộc… Nhưng một mình tiểu cô nương con ở bên ngoài cũng rất nguy hiểm!

- Con không muốn về đâu!

Mộ Lam vẫn chưa nói xong thì Mộ Linh San đã lắc đầu quầy quậy, vẻ mặt đầy bất mãn.

Mộ Lam hết cách, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên giải, nhưng dường như Mộ Linh San đã quyết tâm rồi. Lâm Động nhìn hai người trước mặt thấy có chút buồn cười, cũng không quan tâm, ngồi lên Huyền Kình dưỡng thần.

Hai người tranh cãi vài phút sau, Lâm Động thấy Mộ Lam cười méo xẹo kéo Mộ Linh San tươi cười đáp xuống.

- Lâm Động tiểu bằng hữu, nha đầu này cố chấp muốn theo ngươi, vì thể ta nhờ ngươi trông nom giúp nó một thời gian!

Mộ Lam ôm quyền với Lâm Động.

Lâm Động ngây người, nhìn Mộ Linh San, cô bé đang không ngừng nháy mắt với hắn, thì cười:

- Mộ Lam tiền bối khách sáo rồi. Ta và Linh San cũng coi như bằng hữu, nếu cô bé muốn theo ta, tiền bối không phản đối thì ta đương nhiên không có ý kiến gì!

- Vậy đa tạ!

Mộ Lam cười:

- Ta nhận được lời mời của Thanh Trĩ, còn chút việc phải làm, vì thế không tiện đưa theo nha đầu này.

Lâm Động có chút hiếu kỳ, những cường giả đỉnh cấp như bọn họ thì sẽ làm gì, nhưng hắn không hỏi.

- Nghe Linh San nói ngươi muốn đến Hải vực Thiên Lôi?

Mộ Lam hỏi.

- Ừm, bọn ta lấy được ngọn Ngân tháp từ Tà Phong Động Thiên, dường như nó là chìa khóa động phủ của cường giả Luân Hồi Cảnh, muốn đến đó xem có gặp được cơ ngộ gì chăng?

Lâm Động cũng không che giấu gì.

- Hải vực Thiên Lôi đúng là có chút đặc biệt… Nếu bảo có động phủ Luân Hồi Cảnh thì cũng không có gì lạ!

Mộ Lam nghĩ một chút, nói.

- Mộ Lam tiền bối biết Hải vực Thiên Lôi?

Lâm Động kinh ngạc, đó là Hải vực chưa được biết đến, chắc rất ít người biết đến nó, nếu không thì sao đến giờ mới có tin về động phủ Luân Hồi Cảnh?

- Bọn ta là Hải Yêu Tộc mà, ở Loạn Ma Hải đương nhiên thuận lợi hơn nhân loại các ngươi!

- Vậy chi bằng Mộ Lam tiền bối đi cùng bọn ra đi. Có đại nhân vật như tiền bối, hiển nhiên chẳng kẻ nào dám tranh đoạt với bọn ta!

Lâm Động đùa.

Mộ Lam nghe thế cũng chỉ cười rồi lắc đấu:

- Tuy ta biết Hải vực Thiên Lôi, nhưng chưa từng vào đó, dường như khu vực đó có phong ấn, thực lực quá mạnh không thể vào được!

Lâm Động ngây người, không ngờ Hải vực Thiên Lôi lại có hạn chế như vậy. Nhưng cũng tốt, nếu đối thủ cạnh tranh quá mạnh thì có lẽ sẽ chẳng được gì.

- Theo ta biết, chìa khóa của động phủ, là Ngân tháp trong tay ngươi, có tổng cộng ba cái, hai cái còn lại xuất hiện ở Hải vực khác, nghe nói cũng được người khác chiếm giữ rồi!

Mộ Lam nói.

- Ồ? Ai đang giữ bọn chúng?

Lâm Động không kìm được hỏi, hắn phải hiểu thêm về những đối thủ cạnh tranh tiềm tại đó.

- Huyền Thiên Điện, Cửu U Môn!

Mộ Lam cười khẽ:

- Đều là thế lực khá mạnh ở Loạn Ma Hải, chắc chuyến đi này ngươi sẽ khó lòng thu hoạch được gì!

- Huyền Thiên Môn, Cửu U Minh?

Lâm Động nheo mắt, tên của hai đại thế lực này, dù hắn mới đến Loạn Ma Hải cũng đã nghe tới. Bọn họ thuộc loại cấp bậc bá vương ở Loạn Ma Hải này, mạnh hơn Tà Phong Động Thiên rất nhiều.

- Đúng là khó đối phó thật! Nhưng nếu Hải vực Thiên Lôi đã có giới hạn hạn

chế cường giả có thực lực quá mạnh vào thì ta cũng không sợ!

Lâm Động cười.

- Có khí phách đấy! Chẳng trách mà Thanh Trĩ đánh giá ngươi cao như vậy!

Mộ Lam cười, cũng khá thưởng thức dũng khí của Lâm Động.

- Ta sẽ đi cùng các ngươi một đoạn đường để tên Vô Hiên không chơi chiêu hồi mã thương!

Mộ Lam ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nói.

- Vậy làm phiền Mộ Lam tiền bối rồi!

Lâm Động ôm quyền cảm ơn, nếu có Mộ Lam đi theo thì không phải sợ Vô Hiên nữa, điều này khiến Lâm Động yên tâm hơn nhiều. Tuy Lâm Động biết Mộ Lam làm vậy để bảo vệ Mộ Linh San, nhưng lời nói thân thiện của Mộ Lam khiến hắn rất có thiện cảm.

Ào ào!

Huyền Kình quẫy đuôi, thân hình to lớn lướt trên ngọn sóng, từ trên lưng thỉnh thoảng vang lên tiếng cười… o0o Trời dần tối, trên bầu trời là những ánh sao lấp lánh, Mộ Linh San cũng đã ngủ vùi trên lưng cự kình, Lâm Động vẫn ngồi khoanh chân, nguyên lực hùng hồn cuộn trào quanh người hắn, trong lòng bàn tay hắn là một bình chất lỏng màu xanh biếc, là Địa Tâm Sinh Linh Tương.

Nguyên lực trong cơ thể hắn lúc này đang dần trở nên dồi dào với tốc độ kinh người. Tuy nguyên lực của hắn tăng mạnh vì có nguồn Sinh Khí truyền vào, nhưng điều ngạc nhiên là không hề có dấu hiệu bị bất ổn định… Mộ Lam liếc nhìn Lâm Động, ánh mắt có phần ngạc nhiên. Sinh Khí đậm đặc trong cơ thể Lâm Động cũng dần hòa tan hết vào nguyên lực, ánh xanh dần biến mất, nhưng Lâm Động cũng này vẫn chưa đột phá được Sinh Huyền Cảnh Đại thành.

- Dường như vẫn thiếu một bước… Mộ Lam khẽ cười:

- Tiểu bằng hữu, nể tình ngươi đã chăm sóc cho Linh San, hôm nay ra tặng ngươi một chút lễ mọn.

Dứt lời, Sinh Khí đậm đặc ngưng tụ trên lòng bàn tay Mộ Lam, sau biến thành một tinh thể Sinh Khí to bằng ngón tay cái.

Trong đó là một lượng Sinh Khí dồi dào mà thuần túy, mức độ hùng hồn của nó vượt xa so với Địa Tâm Sinh Linh Tương.

Mộ Lam cong ngón búng một cái, tinh thể Sinh Khí biến thành bạch quang bắn vào cơ thể Lâm Động.

Ngay lúc ấy, thân thể Lâm Động bỗng nhiên rung chuyển, nguyên lực quanh người vốn đang tiêu biến bỗng nhiên cuộn trào trở lại!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 931

Cuộc Trò Chuyện Ban Đêm

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực dồi dào cuồn cuộn quanh người Lâm Động phát ra những tiếng nổ trầm đục, sau đó lan tỏa ra khắp mặt biển.

Bạch quang nhàn nhạt bùng ra từ trong cơ thể Lâm Động, Sinh Khí bên trong bạch quang thuần túy hơn trong Địa Tâm Sinh Linh Tương rất nhiều, nguyên lực trong người Lâm Động ào ạt tràn ra, dung hợp với bạch quang một cách tham lam.

Cùng với sự dung hợp đó, khí tức vốn đã dừng lại không tăng lên nữa lập tức bùng nổ, nguyên lực trong cơ thể cuồn cuộn như gió bão, bên trong đan điền, Nguyên thần ngồi khoanh chân, hấp thụ hết lượng nguyên lực dồi dào kia… Khí tức không ngừng được nâng cao, sau đó bỗng có một tia âm thanh rất khẽ tựa như thứ gì đó vỡ ra. Ngay lúc ấy, khí tức của Lâm Động giống như chú chim ưng dũng mãnh gạt tan tầng mây đen, thu vào tầm mắt một không gian bao la rộng lớn!

Sinh Huyền Cảnh Đại thành!

Nhờ vào cái gọi là lễ mọn của Mộ Lam, cuối cùng Lâm Động cũng thành công bước vào cảnh giới Sinh Huyền Cảnh Đại thành!

Khi khí tức hắn hoàn toàn bước vào Sinh Huyền Cảnh Đại thành, bạch quang đang cuồn cuộn cũng đột nhiên nhanh chóng thu về, cuối cùng biến thành một điểm sáng biến mất trong đan điền của Lâm Động.

Tâm thần của Lâm Động lúc này chìm vào đan điền liền có thể thấy trong đó có một khỏa tinh thể to cỡ ngón tay cái, lặng lẽ lơ lửng ở đó, tỏa ra thứ Sinh Khí dồi dào.

Rõ ràng hiện giờ Lâm Động không thể luyện hóa hấp thụ được hoàn toàn cái lễ mọn mà Mộ Lam cấp cho. Chắc sau này khi hắn lại đột phá thì khỏa tinh thể này sẽ trợ giúp không ít!

Hai mắt đang nhắm nghiền của Lâm Động bỗng mở ra, một tia tinh quang lóe qua xé tan màn đêm.

Một đám khói trắng phả ra từ miệng Lâm Động, hắn cảm nhận được lượng nguyên lực cuồn cuộn như thủy triều rồi tĩnh lặng lại như con sư tử ngủ vùi, gương mặt không kềm được hiện vẻ kích động.

Cuối cùng cũng bước vào Sinh Huyền Cảnh Đại thành rồi!

- Chúc mừng ngươi!

Bên cạnh bỗng vang lên tiếng cười lớn, Lâm Động quay lại thì thấy Mộ Lam nằm trên lưng con Huyền Kình, gối đầu trên hai tay, gương mặt tuấn dật hiện ý cười.

- Đa tạ Mộ Lam tiền bối tương trợ!

Lâm Động ôm quyền nói cảm ơn. Đương nhiên hắn cảm nhận được nguồn gốc của khỏa tinh thể Sinh Khí kia. Sinh Khí thuần túy mà hùng hồn như vậy, ngoài cường giả Chuyển Luân Cảnh siêu cấp ra thì còn ai ngưng tụ được?

Mộ Lam cười khẽ, gió đêm thổi bay mái tóc dài màu lam, nhìn hắn trở nên khá phóng khoáng. Hắn nhìn Lâm Động, nói:

- Cũng nhờ căn bản của ngươi vững như bàn thạch, nếu không, ta tùy tiện ra tay tương trợ sẽ khiến hủy mất căn cơ của ngươi, Thanh Trĩ mà biết được có lẽ sẽ liều mạng với ta mất. Hắn truyền cho ngươi Thanh Thiên Hóa Long Quyết,

hiển nhiên cũng khá coi trọng ngươi!

- Thanh Trĩ tiền bối cũng có ơn với ta, sau này nếu có cơ hội ta phải đền đáp!

Lâm Động nói.

- Nâng cao thực lực đi rồi nói! Ta biết tiểu tử ngươi có vô vàn bí mật, nhưng ở tầng thứ của bọn ta, ít nhất ngươi cũng phải là Tử Huyền Cảnh thì mới có tư cách tiếp xúc đến!

Mộ Lam cười nói.

Khi nói, ánh mắt Mộ Lam có phần kỳ dị quét quanh người Lâm Động. Vừa rồi khi tinh thể Sinh Khí tiến vào trong cơ thể Lâm Động, Mộ Lam có thể cảm nhận được dường như trong cơ thể Lâm Động có thứ bí ẩn gì đó mà ngay cả hắn cũng không thể thăm dò ra được.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn biết có lẽ Mộ Lam cảm nhận được thứ gì đó, nhưng Thôn Phệ Tổ Phù, Càn Khôn Cổ Trận và Tổ Thạch đều không phải thứ tầm thường. Nếu thật sự phải nói thì có lẽ thực lực còn khủng bố hơn Mộ Lam không biết bao nhiêu lần. Mộ Lam có thể cảm ứng được, nhưng muốn triệt để thăm dò ra, nếu không phải Lâm Động chủ động phối hợp thì rất khó.

- Ta đã nghe nói về việc của ngươi ở Đông Huyền Vực! Chẹp chẹp, thật không hiểu ngươi lấy đâu ra dũng khí mà dám đối đầu với ba vị Chưởng giáo của Nguyên Môn! Đó là ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh a!

Ngữ khí Mộ Lam chợt thay đổi.

Lâm Động cười bối rối:

- Bị ép đến đường cùng thôi, không thể nào lại bó tay chịu chết, có đúng không?

Mộ Lam ngồi dậy, hai mắt nheo lại:

- Nguyên Môn… đó là Tông phái rất có thực lực ở Đông Huyền Vực. Rất nhiều năm trước, Loạn Ma Hải cũng có một thế lực bá chủ một phương từng khai chiến với Nguyên Môn nhưng cuối cùng chẳng được lợi lộc gì!

Lâm Động hơi ngây người, hiển nhiên hắn không ngờ Nguyên Môn cũng có danh tiếng vang dội ở Loạn Ma Hải này.

- Nhưng cái Tông phái đó… Mộ Lam hơi mím môi, ánh mắt tối lại:

- Dường như có điều gì đó không ổn!

- Hửm?

Lâm Động nhìn Mộ Lam với ánh mắt khó hiểu, hắn không hiểu sự không ổn mà Mộ Lam nói là có ý gì.

- Ta từng tiếp xúc với Nguyên Môn… ha ha… có lẽ chỉ là một thứ ảo giác mà thôi. Nhưng sau này nếu ngươi muốn báo thù cũng nên cẩn thận một chút!

Mộ Lam phẩy phẩy tay, không nói thêm nữa.

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở!

Lâm Động gật đầu, hiện tại hắn còn cách khá xa mới đạt đến thực lực có thể báo thù, nhưng những lời nói của Mộ Lam, hắn cũng cẩn thận ghi nhớ trong lòng.

- Ngoài ra, lần này các ngươi đến Hải vực Thiên Lôi phải cẩn thận một chút, tuy lộ tuyến đến Hải vực Thiên Lôi trước đây không nhiều người biết. Nhưng lần này tin tức về động phủ Luân Hồi Cảnh truyền ra chắc chắn sẽ có vô số cường giả kéo tới! Nhưng chỉ có ba ngọn Ngân tháp mới có thể vào động phủ, có lẽ bọn chúng không dám tấn công Huyền Thiên Điện, Cửu U Môn, nhưng ngươi chính là mục tiêu tốt nhất để hạ thủ!

Mộ Lam nói.

- Tin tức đã truyền đi rồi sao?

Lâm Động hơi giật mình, nếu chỉ là chuyện tin tức về động phủ truyền đi cũng không có gì, nhưng những người khác làm thế nào mà biết lộ tuyến đến Hải vực Thiên Phong?

- Là Thuyền Thiên Điện và Cửu U Môn truyền ra sao?

Lâm Động nhanh chóng bừng tỉnh, có lẽ chỉ có ba bên có ngọn Ngân tháp là biết lộ tuyến đi vào, nếu không phải từ phía của hắn thì chắc chắn là thế lực hai phương khác!

- Ừm, tuy không rõ tại sao bọn chúng cố ý truyền tin ra khiến cho nhiều người như vậy đổ về Hải vực Thiên Phong, nhưng những thế lực này toàn là lão hồ ly gian xảo, chắc chắn không làm việc gì không có lợi ích!

Mộ Lam gật gù nói.

Lâm Động trầm ngâm một chút. Mộ Lam nói đúng, việc đi tìm bảo bối thế này càng ít người biết càng tốt. Nhưng Huyền Thiên Điện và Cửu U Môn lại làm ngược lại, chắc chắn có đạo lý của bọn chúng! Xem ra đến đó phải cẩn thận rồi.

- Đúng rồi, Mộ Lam tiền bối… vãn bối có một chuyện không biết có nên hỏi không… Lâm Động hơi nhíu mày, nhìn sang Mộ Linh San đang ngủ.

- Hửm?

Mộ Lam nhìn Lâm Động nghi hoặc.

- Thể chất của Linh San dường như có gì đó rất đặc biệt?

Lâm Động lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn không nói thẳng ra. Hắn vốn rất khó hiểu tại sao Mộ Linh San lại có thể đánh động được Thôn Phệ Tổ Phù trong người hắn.

Lâm Động vừa dứt lời thì hắn nhìn thấy sắc mặt Mộ Lam hơi thay đổi, sau đó quay sang nhìn Lâm Động:

- Xem ra bí mật trong cơ thể ngươi có lẽ là… Tổ Phù? Hoặc nói là… là Thôn Phệ Tổ Phù, Tổ Phù thần bí nhất trong Bát Đại Tổ Phù?

Đồng tử Lâm Động co lại, hắn không ngờ chỉ một câu nói mà Mộ Lam lại đoán được nhiều như vậy, hơn nữa còn biết được Tổ Phù mà hắn có chính là Thôn Phệ Tổ Phù.

Mộ Lam nhìn Lâm Động, ánh mắt có phần phức tạp, lẩm bẩm:

- Chẳng trách mà nha đầu này lại thích theo ngươi… thì ra là vậy!

- Linh San thật sự có liên hệ với Thôn Phệ Tổ Phù sao?

Lâm Động khẽ hỏi.

Thần sắc Mộ Lam thay đổi một chút, cuối cùng hắn xua tay:

- Những chuyện này, có lẽ sau này ngươi sẽ biết, nhưng hiện giờ ta không thể nói được. Hãy chăm sóc nha đầu ấy cho tốt!

Mộ Lam vỗ vỗ vai hắn, một câu nói đầy ý tứ khiến Lâm Động nhíu mày, sau đó quay sang nhìn tiểu nữ hài đang ngủ say.

Linh San, cô bé này và Tổ Phù, hoặc nói là Thôn Phệ Tổ Phù của hắn, có quan hệ gì?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 932

Đến Nơi

Vì có cường giả Chuyển Luân Cảnh siêu cấp là Mộ Lam tọa trấn, đường đến Hải vực Thiên Lôi vô cùng thuận lợi. Động chủ của Tà Phong Động Thiên, Vô Hiên cũng không thấy xuất hiện, hiển nhiên lão cũng hiểu có mặt Mộ Lam thì lão căn bản không thể động được vào hai người Lâm Động. Còn Ngân tháp đã mất, cũng chỉ đành ngậm đắng nuốt cay mà chấp nhận thôi, ai bảo thực lực Tà Phong Động Thiên không bằng Bất Tử Thánh Kình Tộc cơ chứ?

Đương nhiên tuy rằng thuận lợi nhưng cũng không tránh được một vài phiền phức nho nhỏ, dù sao thì Trấn Hải Huyền Kình mà bọn họ ngồi quá gây chú ý. Loài Hải thú này có giá trị rất cao, nếu bắt được mà đem bán đấu giá thì cũng không thua một món Linh bảo Thuần Nguyên.

Cũng chính vì thế mà mấy người Lâm Động trở thành mục tiêu của một vài nhóm hải tặc. Những nhóm hải tặc này thường xuyên giết người cướp của trên biển, nhóm nào cũng là loại hung tàn, một số nhóm còn khá nổi danh ở Loạn Ma Hải.

Khi nhìn thấy con Trấn Hải Huyền Kình chỉ chở có ba người xuất hiện, đương nhiên bọn chúng lập tức sẽ nổi lòng tham.

Nhưng lần này bọn hải tặc hung tàn đã đá phải tấm thiết bản, tất cả những kẻ vung đao múa kiếm, mặt đầy sát khí xông lên đều bị một con sóng khổng lồ cuốn xuống đáy biển chỉ trong nháy mắt, sau đó không bao giờ nổi lên nữa… Sau khi rất nhiều nhóm hải tặc đã chôn thây nơi đáy biển, một số nhóm hải tặc dường như cũng hiểu ba người trên con Huyền Kình kia không phải loại dễ đối phó, đặc biệt là khi ba gã cường giả thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại thành đỉnh

phong của một nhóm hải tặc khá danh tiếng bị một cái phất tay của Mộ Lam khiến chôn thây nơi đáy biển thì sự sợ hãi mới thay thế được lòng tham của đám hải tặc, bọn chúng bắt đầu tháo chạy.

Khi những nhóm hải tặc này chạy trốn mất, một vài thông tin cũng nhanh chóng truyền đi. Những ngày sau đó, Huyền Kình đi đến đâu, đám hải tặc rút lui đến đó. Rõ ràng, với những kẻ đao đã nhuốm không biết bao nhiêu máu tanh như bọn chúng cũng hiểu rằng với những người không thể đắc tội được thì vẫn nên ngoan ngoãn tránh đường là hơn.

Ba người bọn Lâm Động cũng di chuyển được nhanh hơn, khoảng hai chục ngày đi trên biển, cuối cùng bọn họ cũng đến khu vực phía Tây Nam của Loạn Ma Hải, đồng thời dần tiếp cận nơi cần đến, Hải vực Thiên Lôi!

Trên mặt biển xanh trong, một con cự kình lướt sóng lao tới, tiếng sóng rào rào vang vọng trên biển.

Lâm Động ngồi trên lưng cự kình, thân thể vững như bàn thạch, không hề động đậy. Hai mắt hắn nhìn về mặt biển phía xa, đột nhiên cười nói:

- Có lẽ một ngày nữa là chúng ta sẽ đến Hải vực Thiên Lôi!

- Ồ, đến rồi sao?

Nghe thế, Mộ Linh San lập tức trở nên phấn khích, hiển nhiên cô bé đang rất nóng lòng đi xem náo nhiệt.

Lâm Động gật đầu cười. Gần một tháng nay đi trên đường cũng không tiêu hao bao nhiêu tinh lực, còn may nhờ bọn họ có Huyền Kinh chở, chứ nếu dựa vào sức lực bản thân thì ít nhất cũng phải mất gấp đôi gấp ba thời gian này.

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Mộ Lam nhàn hạ nằm phơi nắng trên lưng Huyền Kình, nghe thấy thế cũng cười khẽ, hắn lấy tay che nắng, sau đó ngồi dậy, cười nói:

- Đã đến rồi thì ta cũng nên đi thôi!

Lâm Động nghe Mộ Lam nói muốn đi, chép miệng có chút tiếc nuối. Trợ thủ mạnh như vậy nếu đi cùng được đến Hải vực Thiên Lôi thì tốt quá… Nhưng Lâm Động cũng chỉ nghĩ vậy thôi, dọc đường nhờ có Mộ Lam bảo vệ cũng đã bớt được không ít phiền phức. Mộ Lam cũng có việc của hắn, nếu đòi hỏi thêm thì thành ra được voi đòi tiên, Lâm Động không làm được những việc như vậy.

- Thời gian qua làm phiền Mộ Lam tiền bối rồi!

Lâm Động cảm ơn Mộ Lam, trên đường Mộ Lam không chỉ giúp ngăn chặn những nhân vật lợi hại như Vô Hiên mà còn giúp hắn đột phá Sinh Huyền Cảnh Đại thành, ân tình này Lâm Động sẽ khắc ghi trong lòng.

- Có gì phiền đâu? Ta phải phiền người chăm sóc giúp nha đầu này ấy chứ!

Mộ Lam xua tay cười lớn.

- Tiền bối yên tâm, chỉ cần ta còn sống thì sẽ không cho bất cứ ai tổn thương đến Linh San cả!

Lâm Động ôm quyền trịnh trọng nói.

- Ha ha… có câu này của ngươi là ta yên tâm rồi!

Mộ Lam đứng dậy, xoa đầu Mộ Linh San, nói:

- Nha đầu, phải nghe lời Lâm Động ca ca, không được gây họa đâu đấy!

- Con biết rồi!

Mộ Linh San lắc đầu tránh khỏi bàn tay của Mộ Lam, kéo dài giọng trả lời với vẻ không hài lòng.

- Ha ha… ta đi trước đây! Lâm Động, hy vọng lần này ngươi sẽ có được thu

hoạch từ động phủ Luân Hồi Cảnh.

Mộ Lam lại cười lớn, sau đó cũng không nói gì thêm, thân hình khẽ động, bay vút về hướng Nam, chỉ trong vài nhịp thở đã biến mất khỏi chân trời.

- Kẻ lắm lời cuối cũng cũng đi rồi!

Mộ Linh San thấy Mộ Lam đã đi rồi, lập tức thở hắt ra, sau đó hai tay chống hông ngửa lên trời cười lớn, chỉ là tiếng cười trong trẻo như chuông đó nghe thế nào cũng thấy chút hoạt kê.

Lâm Động nhìn Mộ Linh San, trong lòng cảm thấy buồn cười, không kềm được lắc lắc đầu, sau đó nhìn về hướng Tây Nam, đó là đích đến của bọn họ!

Giờ không còn siêu cấp cường giả Mộ Lam tọa trấn nữa, sau này phải dựa vào bản thân rồi… Nhưng Lâm Động thích cảm giác này hơn!

Vì đã gần đến Hải vực Thiên Lôi, Lâm Động và Mộ Linh San thương lượng để Trấn Hải Huyền Kình quay trở lại biển lớn. Nó tuy là phương tiện đi lại rất tốt, nhưng phải tội quá lớn, quá thu hút sự chú ý. Mà giờ bọn họ lại không còn Mộ Lam bảo vệ nữa, âm thầm một chút thì hơn.

Khi không có Huyền Kình nữa, tốc độ của hai người Lâm Động tuy giảm nhiều, nhưng vẫn đến được ngoại vi Hải vực Thiên Lôi sau ba ngày.

Uỳnh uỳnh!

Lâm Động lơ lửng trên không trung, mắt nhìn về nơi xa, mặt biển xanh bỗng nhiên trở nên đen kịt, bầu trời cũng bao phủ đầy mây đen, lôi quang lóe sáng, tiếng sấm trầm đục nổ vang khắp bầu trời.

Cảnh tượng này giống hệt với những gì hắn nhìn thấy trong Ngân tháp!

Lâm Động chăm chú nhìn phiến Hải vực khiến người ta sợ hãi đó, trong lòng không khỏi có cảm giác nóng rực. Từ lần có được tấm Tổ Phù đầu tiên ở Viêm

Thành, không lúc nào là hắn không nghĩ đến ngày này… Hiện nay, sau rất nhiều năm, cuối cùng tấm Tổ Phù thứ hai cũng ngày một gần hắn rồi!

- Lâm Động ca ca, quanh đây đông người quá!

Mộ Linh San đảo mắt nhìn xung quanh, không kềm được nói.

Ngoại vi Hải vực Thiên Lôi lúc này thỉnh thoảng lại có tiếng gió rít, từng mảng lưu quang bay qua chân trời, rõ ràng đó đều là những cường giả bị động phủ Luân Hồi Cảnh thu hút.

Lâm Động chau mày, không biết Huyền Thiên Điện và Cửu U Môn muốn làm gì mà lại thu hút nhiều cường giả đến như vậy?

- Phía trước có lượng lớn khí tức tập trung, chúng ta qua đó xem sao!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn về phía xa, ở đó dường như có một số hòn đảo, những thân ảnh kia dường như đều tụ tập về nơi đó.

Tuy Lâm Động rất muốn đến động phủ Luân Hồi Cảnh ngay, nhưng hắn biết để mở động phủ phải có ba ngọn Ngân tháp, mà hắn chỉ có một, vì thế còn phải chờ Huyền Thhiên Điện và Cửu U Môn động thủ nữa.

Nói rồi Lâm Động nhanh chóng bay đi, phía sau là Mộ Linh San theo sát.

o0o Hai người bay hơn mười phút thì một hòn đảo lớn xuất hiện trong tầm mắt, phía trên bầu trời là vô số đạo lưu quang đan xen thành tấm lưới ánh sáng.

Trung tâm hòn đảo là một tòa thành cổ, trong thành người đông nghịt, vô cùng huyên náo, phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có của nơi này.

Hai người Lâm Động đáp xuống tòa thành, khi vừa vào trong thì hắn bỗng cảm nhận được Ngân tháp trong túi Càn Khôn khẽ rung lên.

Động tĩnh của Ngân tháp khiến Lâm Động nheo mắt, ngẩng đầu lên nhìn về

ngọn thạch tháp duy nhất ở giữa tòa thành. Dường như ở đó có hai thân ảnh đang điềm nhiên đả tọa!

Nguyên nhân khiến Ngân tháp rung lên chính là từ hai người đó!

o0o Trên thạch tháp, một nam tử mặc hắc y nhếch môi lên, khẽ đặt cốc trà trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn nữ tử bạch y đẹp đến kinh hồn động phách ngồi trước mặt, mỉm cười nói:

- Xem ra những người chúng ta đợi đều đến cả rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 933

Tính Kế

Trên thạch tháp, nữ tử bạch y khẽ cầm chiếc nhẫn ngọc, mái tóc đen nhánh buông xõa qua vai, gương mặt đẹp tuyệt trần, da trắng tựa tuyết, dung nhan này có thể nói sức hấp dẫn che lấp tất cả.

- Người thứ ba có Ngân tháp đã đến sao?

Nữ tử bạch y ngẩng đầu lên, gương mặt nở nụ cười nhẹ.

- Ừm!

Nam tử hắc y gật đầu, cười nói:

- Nghe nói hắn tên là Lâm Động. Theo những tin tình báo ta có được thì Ngân tháp là do hắn cướp được từ tay một Trưởng lão Tử Huyền Cảnh của Tà Phong Động Thiên!

- Cướp được đồ từ cường giả Tử Huyền Cảnh? Thật không đơn giản!

Nữ tử bạch y khẽ mỉm cười, ánh mắt chuyển sang nhìn về hướng khác của tòa thành, khẽ nói:

- Vậy không biết Bàng Hạo huynh định làm thế nào?

- Nếu hắn đã đến thì đương nhiên phải mời đến! Dù sao thì muốn mở động phủ cũng phải cần ba ngọn Ngân tháp mới được!

Bàng Hạo nhướng môi cười đầy thâm ý.

Nữ tử bạch y ngẩng đầu lên nói:

- Lâm Động không thể sánh được với chúng ta, phía sau có Huyền Thiên Điện và Cửu U Môn. Theo như ta biết, hắn chỉ là người độc hành, hiện nay trên đảo tập trung vô số cường giả từ các phương, bọn họ tuy không dám nhắm vào Ngân tháp trong tay chúng ta, nhưng nếu Lâm Động lộ thân phận thì e phiền phức sẽ tới!

- Ha ha… nếu không có thực lực thì mang theo Ngân tháp chính là mang họa, chi bằng giao ra để an toàn!

Bàng Hạo mân mê cốc trà, cười nhạt.

- Ta chỉ chọn cho hắn con đường đúng đắn, tránh bị kẻ khác nhằm vào, để tránh khi vào động phủ Luân Hồi Cảnh không có đường mà chạy.

Nữ tử bạch y nghe vậy cũng không nói gì. Nhân loại vốn lạnh lùng đương nhiên chẳng nghĩ nhiều cho người không quen biết.

Bàng Hạo thì cười đứng dậy, sau đó đứng ra ngoài lan can nhìn xung quanh. Tòa thành lúc này có vô số cường giả, không thiếu những kẻ thực lực khá cường hãn. Khi nhìn thấy thân ảnh của Bàng Hạo, không ít người khẽ nhướng môi, ánh mắt càng thêm tham lam.

Bọn họ rất thèm Ngân tháp trong tay hắn, nhưng lần này Cửu U Môn có không ít cường giả tới, nếu động thủ thì sẽ chẳng được lợi lộc gì.

Lâm Động ở trong thành cũng nhìn về nam tử đó, hai mắt nheo lại, hắn có thể cảm nhận được năng lượng quen thuộc tỏa ra từ người hắn, đó là của Ngân tháp!

Xem ra hắn chính là người có một trong hai ngọn Ngân tháp kia rồi.

- Đó là kẻ đứng đầu trong Tứ Ma Tướng của Cửu U Môn, Bàng Hạo. Nghe nói hắn có Ngân tháp!

- Là hắn à, ta cũng nghe qua về hắn. Nghe nói một năm trước hắn đã là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn rồi đúng không? Thật đáng sợ, mới tuổi đó mà đã đạt được trình độ đó, có thể so sánh được với cường giả thế hệ trước rồi!

- Nữ tử bạch y trên kia chính là Thánh Nữ của Huyền Thiên Điện, Liễu Hương Huyên. Hắc hắc, đó là đại mỹ nhân nhất nhì Loạn Ma Hải đấy!

- Mỹ nhân tuy đẹp thật nhưng e là không có phúc để hưởng rồi… Nữ nhân như vậy làm gì có nam nhân nào hàng phục được?

- … Lâm Động nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán xung quanh, lông mày hơi nhướng lên. Không ngờ người trên thạch tháp lại là người của Huyền Thiên Điện và Cửu U Môn, chẳng trách mà Ngân tháp trong tay hắn lại có dị động!

- Có điều… Lâm Động đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn nheo mắt lại. Nếu Ngân tháp trong tay hắn có dị động, vậy thì hiển nhiên Ngân tháp trong tay hai người kia cũng có!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn Bàng Hạo đang đứng trên cao nhìn xuống cả tòa thành, sau đó hắn bỗng kéo Mộ Linh San lại.

Lâm Động cũng không giải thích gì, chỉ kéo Mộ Linh San đang vô cùng khó hiểu quay người định ra khỏi thành.

- Ha ha… Thế nhưng Lâm Động mới đi được mấy bước thì có tiếng cười từ trên không trung vọng xuống. Vô số người lập tức quay sang nhìn Bàng Hạo.

- Ta phải cho chư vị biết một tin tốt, đó là người có ngọn Ngân tháp thứ ba đã tới Hải vực Thiên Lôi rồi!

Lời Bàng Hạo vừa dứt, tòa thành im lặng trong giây lát rồi bỗng chốc như bùng nổ, những người vốn bàng quan lúc này cũng không khỏi mừng rỡ.

Chìa khóa để mở động phủ Luân Hồi chỉ có ba ngọn Ngân tháp, hai trong số đó đã rơi vào tay Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện. Với thực lực của hai đại thế

lực này, đương nhiên chẳng ai dám có ý đồ gì. Vì thế rất nhiều người đều đặt mục tiêu là người thứ ba có Ngân tháp.

Theo tin tức lan truyền, người thứ ba có Ngân tháp không có bối cảnh gì hiển hách, thực lực chẳng qua cũng chỉ là Sinh Huyền Cảnh Tiểu thành. Tuy không biết hắn dùng thủ đoạn gì mà đoạt được Ngân tháp từ cường giả Tử Huyền Cảnh, nhưng rõ ràng so với Huyền Thiên Điện và Cửu U Môn, hắn là đối tượng dễ đối phó nhất.

- Ồ, Bàng Hạo huynh, nếu hắn đã đến thì phiền huynh mời hắn ra đi. Dù sao mở động phủ Luân Hồi Cảnh là tâm nguyện chung của mọi người, một mình giấu cũng không phải chuyện hay!

Trên không trung, một nam tử lưng đeo lưỡi đao cong cười lớn. Trên mặt người này có rất nhiều sẹo ngang dọc, nhìn khá dữ dằn. Chỉ những ai quen mới biết hắn cũng là cường giả khá có danh khí ở Loạn Ma Hải này.

- Đúng thế, đúng thế, phải phiền Cửu U Môn mời vị bằng hữu đó ra a!

Hắn vừa dứt lời là có vô số tiếng phụ họa, nhưng ai cũng biết những người này luôn thường trực một lòng tham đang muốn trỗi dậy.

Nghe những lời ấy, ánh mắt Lâm Động dần lạnh như băng, mắt Mộ Linh San cũng dần hiện nộ hỏa.

Soạt!

Nhưng khi đó, một đạo ngân quang bỗng bắn xuống bao phủ quanh hắn và Mộ Linh San trước bao ánh mắt kinh ngạc.

- Ha ha… vị bằng hữu đây, đã đến rồi thì hiện thân đi!

Bàng Hạo nhìn hai người trong ngân quang, cười nói.

- Ồ!

Những người đứng quanh Lâm Động nhìn thấy vậy đều sững người rồi ồ lên một tiếng. Có một số nơi chật cứng bỗng trống hoác, vô số ánh mắt rực cháy đều nhìn vào hắn.

Trước những ánh mắt rực cháy đó, nét mặt Lâm Động không chút cảm xúc, chỉ là sâu trong mắt lóe lên sát ý. Xem ra tên Bàng Hạo này cố tình khiến hắn thành mục tiêu của mọi người.

Có lẽ hành tẩu trong Loạn Ma Hải thật sự vô cùng nguy hiểm, dù là người chưa từng gặp mặt, khi gặp lần đầu có thể tươi cười mà đẩy mình xuống hố lửa.

Lâm Động chầm chậm quay người lại, ngẩng đầu lên nhìn Bàng Hạo, thản nhiên nói:

- Các hạ cũng thật thủ đoạn!

Bàng Hạo cười, làm như không hiểu ý của Lâm Động, cười nói:

- Vị bằng hữu đây, ngươi đã là người có Ngân tháp, vậy thì hãy lên đây ngồi một lát?

Ánh mắt của nữ tử bạch y cũng di chuyển, sau đó dừng lại trên người Lâm Động.

Đây chính là người đã cướp được Ngân tháp từ tay Tà Phong Động Thiên gây chấn động cho cả Hải vực Thiên Phong sao?

Lâm Động lạnh lùng nhìn Bàng Hạo:

- Ta xin nhận tấm thịnh tình của các hạ, nhưng tạm thời ta còn việc phải làm, e là không thể ở lại!

Dứt lời, hắn nhanh chóng quay người đi.

Cục diện lúc này khá bất lợi cho hắn. Hắn vốn định tạm thời ẩn thân, đến khi

phải mở động phủ mới hiện thân. Ai ngờ vừa xuất hiện đã bị Bàng Hạo cố tình vạch trần, giờ có lẽ không ít kẻ đã coi hắn là mục tiêu rồi!

- Tên khốn kiếp!

Lâm Động siết chặt nắm tay, trong lòng dậy lên đầy sát ý, rõ ràng hành động của Bàng Hạo đã kích thích sát tâm của hắn.

o0o Bàng Hạo mỉm cười nhìn Lâm Động kéo Mộ Linh San đi, hắn cũng không có bất cứ hành động nào ngăn cản, chỉ là ánh mắt càng thêm thích thú.

Trước vô số ánh mắt thèm thuồng như của ác lang, hai người Lâm Động đi ra khỏi thành trên con đường phủ lát cự thạch.

Nhưng khi Lâm Động vừa đi hết đường thì sắc mặt hắn bỗng tối lại, vì phía trước có một vài nhân ảnh với nguyên lực hùng hồn đứng đó.

- Ngươi chính là Lâm Động đúng không? Mau giao Ngân tháp ra, ta sẽ thả ngươi đi!

Nghe tiếng cười của hắn, ánh mắt Lâm Động hoàn toàn tối sầm, sau đó hắn khẽ buông tay Mộ Linh San, thở hắt ra.

Xem ra cứ tránh né mãi cũng không phải cách tốt!

Đối đầu với những kẻ tàn nhẫn, luôn phải tàn nhẫn hơn bọn chúng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 934

Giết Gà Dọa Khỉ

Cuối con đường là bốn người vác đao đang đứng, cả bốn người đều mặc áo bào đỏ, trên áo còn có hoa văn huyết đao, phảng phất có một một luồng hơi khí tanh tỏa ra từ người bọn chúng.

Khí tức của cả bốn đều khá cường hãn, đều đã là Sinh Huyền Cảnh Đại thành. Trong đó kẻ đứng đầu là Sinh Huyền Cảnh Đại thành đỉnh phong, thực lực không hề yếu.

Mọi người nhìn bốn nhân ảnh đó rồi bắt đầu bàn tán.

- Là Huyết Đao Tứ Tướng của Huyết Đao Tông, kẻ dẫn đầu kia là Lục Tông đúng không?

- Bị bốn tên đó cướp trước rồi, bọn chúng cũng thật nóng vội!

- Không biết tên Lâm Động kia sẽ đối phó thế nào với bọn chúng, bọn chúng đều là những cường giả có danh tiếng ở Loạn Ma Hải này a!

- Huyết Đao Tứ Tướng sở trường là liên thủ tác chiến, nếu bốn người bọn chúng liên thủ, dù là cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cũng khó giải quyết được bọn chúng.

- Lâm Động xui xẻo rồi!

- … Nghe những lời bàn tán đó, bốn kẻ mặc hồng bào lộ nụ cười nanh độc, tên đứng đầu nghiêng đầu nhìn Lâm Động, hắn có vết sẹo dài kéo ngang mặt nhìn rất hung ác:

- Lâm Động, giao Ngân tháp ra đây! Dù không có nó thì đến khi động phủ được mở ra ngươi vẫn vào đó được, giờ liều mạng không đáng đâu!

- Phù!

Trước ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, Lâm Động bỗng thở ra một hơi, sau đó ngẩng đầu lên, trên gương mặt trẻ tuổi bỗng hiện lên sự hung tàn khiến người ta sợ hãi.

- Cút!

Lời nói đơn giản chẳng có chút tình cảm nào vang ra từ miệng Lâm Động. Tiếng ồn ào xung quanh trở nên yên tĩnh, vô số ánh mắt nhìn Lâm Động với nhiều cảm xúc khác nhau, hiển nhiên bọn họ không thể ngờ vào lúc này mà Lâm Động lại ngang tàng như vậy.

Lẽ nào hắn không biết bốn kẻ này là những tên đã nhuốm máu đầy đao sao?

- Có dũng khí!

Gương mặt nam tử có vết sẹo khẽ giật, sau đó hắn nhếch mép cười.

- Hãy nhớ tên của ta, Huyết Đao Tông Lục Tông, nể tình ngươi đã mang Ngân tháp đến, ta sẽ cho ngươi chết minh bạch!

Nụ cười mở rộng trên gương mặt Lục Tông, sau đó ánh mắt hắn tối lại:

- Giết hắn đi!

Uỳnh!

Nguyên lực từ ba kẻ bên cạnh lập tức bùng phát, trường đao huyết sắc dưới ánh nắng mặt trời phản xạ những tia sáng lạnh lẽo.

Mộ Linh San thấy vậy, nộ khí lan tỏa, định lấy Sinh Tử Quan Cái ra đánh cho

bọn chúng thành cám thì Lâm Động ngăn lại.

- Để ta!

Lâm Động khẽ nói. Xem ra từ ban đầu hắn đã nghĩ nhầm rồi. Ở nơi này muốn tránh né là chuyện nực cười, cường giả ở đây đều đến từ Loạn Ma Hải, chém giết là chuyện bình thường, hắn cầm Ngân tháp trong tay chỉ khiến kẻ khác sinh lòng đố kỵ mà thôi!

Mà bốn kẻ này chính là đối tượng để giết gà dọa khỉ tốt nhất!

- Ừm!

Mộ Linh San gật đầu rồi tránh ra. Cô bé khá hiểu Lâm Động, tuy bốn kẻ kia không tầm thường, nhưng muốn có được lợi lộc gì từ Lâm Động là vô cùng khó.

Xoẹt!

Ngay khi Mộ Linh San vừa rút lui thì phía trước có ba thân ảnh lấp lánh đao quang lao tới Lâm Động, đao quang lóe lên nhằm thẳng tới những chỗ hiểm trên người của hắn.

Bọn chúng ra tay rất ăn ý, cộng với thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại thành, thanh thế khiến không ít người động dung. Huyết Đao Tứ Tướng đúng là rất có bản lĩnh!

- Tiểu tử, có trách thì hãy trách mình không có bản lĩnh lại mang thứ không nên mang!

Khi đao quang sắp chạm vào cơ thể Lâm Động, gương mặt ba kẻ bọn chúng hiện lên vẻ tàn nhẫn. Dường như bọn chúng đã nhìn thấy cảnh tượng Lâm Động bị chém ra thành nhiều mảnh!

Keng!

Thế nhưng âm thanh kim loại bỗng nhiên vang lên, sau đó hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh to lớn truyền trên thân đao khiến tay bọn chúng tê dại.

Bọn chúng kinh hãi ngẩng đầu lên thì thấy nơi cơ thể Lâm Động bị đao chém phải lại cứng như thép, đao lực không thể làm tổn thương chút da nào của hắn!

- Nhục thể cứng rắn thật!

Mọi người ở xung quanh nhìn thấy vậy, ánh mắt đều trở nên ngưng trọng.

- Chỉ chút sức mạnh đó cũng học kẻ khác đoạt bảo vật sao?

Lâm Động ngẩng đầu lên cười châm chọc.

Đám người kia nghe vậy, ánh mắt lóe hung quang, nguyên lực bùng phát, đao quang chuyển hướng, ba đường huyết đao rạch tan không khí chém về phía cổ họng Lâm Động.

Thanh quang cuồn cuộn, trên cánh tay Lâm Động hiện lên bốn đường hoa văn Thanh Long, sau đó hắn bắt lấy ba đường huyết đao, bóp vỡ tan.

- Lão nhị, mau rút lui!

Lục Tông thấy thế, đồng tử co rút lại, lập tức hắn hét lên. Dường như thực lực của Lâm Động đã vượt qua sự dự đoán của bọn chúng!

Sắc mặt ba gã kia thay đổi, sau đó nhanh chóng rút lui.

- Muốn chạy sao?

Thế nhưng, gã thanh niên vẫn chưa động thủ tựa con sư tử thức tỉnh, sát ý tràn lên trong ánh mắt.

Xoẹt!

Chỉ thấy thanh quang lóe sáng, sau đó Lâm Động xuất hiện đầy quỷ mị trước

mặt ba kẻ bọn chúng, chớp mắt tung một quyền ra.

Quyền phong cuồng bạo ập tới, ba cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành nghiến răng, cùng chém đao xuống, nguyên lực hùng hồn được thúc động đến mức cao nhất.

Binh!

Nắm đấm được bao quanh bởi thanh quang oanh kích lên ba thanh huyết đao, tiếng long ngâm vang lên, ba thanh đao lập tức vỡ tan!

- Phụt!

Kình phong thuận theo thanh đao truyền vào người, ba cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành đều hộc máu tươi, thân thể bay ngược ra sau đầy thảm hại.

Chỉ một quyền, ba cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành đã thảm bại!

Thế nhưng hung quang trong mắt Lâm Động không hề giảm đi, hắn vung tay, ba luồng lực lượng đem theo những mảnh đao vỡ xé tan không khí cắm thẳng vào tim ba kẻ đó.

Phập!

Âm thanh mảnh đao cắm vào cơ thể khiến không ít người giật thót, sau đó bọn họ nhìn thấy thân thể ba kẻ kia đổ gục! Thủ đoạn của Lâm Động quả nhiên tàn nhẫn!

- Tiểu tử, ngươi dám!

Lục Tông thấy thế cũng sững sờ, sau đó ánh mắt đầy vẻ oán độc. Hắn không thể ngờ Lâm Động lại tàn nhẫn hơn cả bọn chúng như vậy!

- Ngươi theo bọn chúng đi! Kiếp sau hãy nhớ trước khi chọn mục tiêu hãy suy nghĩ cho kỹ!

Lâm Động ngẩng đầu lên, cười lạnh lùng với Lục Tông, sau đó trên người hắn bỗng nhiên hiện lên mười đạo hoa văn Thanh Long.

Xoẹt!

Tám đạo hoa văn bao quanh Lâm Động, thân thể hắn biến thành thành quang lao tới.

- Huyết Tổ Trảm Phách!

Nguyên lực hùng hồn dị thường bùng phát từ cơ thể Lục Tông, hắn cầm huyết đao chém xuống. Một đường đao quang hàng trăm trượng bay ra, cả con đường bị đao khí chấn động rung chuyển ầm ầm!

Vút!

Thanh quang lướt tới rồi lao thẳng vào đao khí huyết sắc, tiếng long ngâm vang lên, dường như đao khí mạnh mẽ bị thanh quang xung kích vỡ tan!

- Sao có thể?

Lục Tông nhìn thanh quang ngày một gần, ánh mắt hiện lên sự kinh hãi. Công kích mạnh mẽ của hắn lại chẳng có chút sức cản trở nào với Lâm Động?

Bùm!

Thanh quang xuyên thủng không gian, nhanh chóng đánh tan đao khí, sau đó tựa một mũi tên sắc bén lao xuyên qua cơ thể Lục Tông!

Máu tươi bắn tung tóe, thanh quang dần ngưng tụ phía sau Lục Tông, sau đó dần biến mất để lộ ra thân ảnh Lâm Động.

Bàn tay Lâm Động buông thõng, còn Lục Tông ở phía sau hắn thì ngã vật ra đất, gương mặt vẫn còn tràn ngập sự kinh hãi.

Mọi người nhìn kết quả thắng bại nhanh chóng đã được quyết định, không ít người phải hít vào một ngụm lãnh khí, một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành bị giết dễ dàng như vậy sao?

- Còn ai muốn Ngân tháp nữa?

Máu tươi nhỏ xuống từ bàn tay Lâm Động, hắn ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen là sự lạnh lùng, giọng nói lãnh đạm đột nhiên truyền khắp tòa thành.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 935

Tạm Thời Hòa Hoãn

Tòa thành vốn rất huyên náo bỗng nhiên tĩnh lặng, nhiều người nhìn về gã thanh niên phía cuối con đường với ánh mắt kinh dị.

Sự hung tàn tỏa ra từ cơ thể hắn khiến không ít người cũng phải sợ hãi, không ai có thể ngờ Lâm Động lại có thể giải quyết bốn người Lục Tông nhanh gọn đến như vậy!

Nhiều người còn đợi một trận đại chiến ác liệt, nhưng không ngờ thanh quang mới lóe lên là trận chiến đã kết thúc rồi, mà dưới đất lại là bốn cỗ thi thể!

Tất cả đều có thể thấy, Lâm Động ra tay vô cùng nhanh gọn, hắn không cho bốn người bọn Lục Tông bất cứ cơ hội nào. Điều này cho thấy gã thanh niên kia có vẻ trẻ tuổi nhưng không phải loại ngựa non háu đá, coi thường hắn là việc vô cùng ngu xuẩn.

Khi Lâm Động dứt lời, tất cả không ai lên tiếng, tuy Ngân tháp là đồ tốt nhưng cũng phải có bản lĩnh để hưởng thụ nó.

- Ha ha… vị bằng hữu đây thực lực quả nhiên không tệ, chẳng trách mà có được Ngân tháp!

Gương mặt Bàng Hạo tươi cười nhìn cảnh tượng đó, sau đó khẽ vỗ tay, cười nói.

Sự thích thú trong mắt hắn cũng mất dần, hắn đã nghe đến danh của Huyết Đao Tứ Tướng, bốn người liên thủ có thể sánh ngang với Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, vậy mà chỉ trong chốc lát đã chết dưới tay Lâm Động, thực lực của

Lâm Động đã vượt ngoài dự liệu của hắn!

Bên trong, Liễu Hương Huyên mân mê chiếc nhẫn trên tay mình, ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh gầy gò kia, ánh mắt có chút ngạc nhiên. Xem ra Lâm Động không hề đơn giản!

Chẳng trách hắn lại đoạt được Ngân tháp từ tay một cường giả Tử Huyền Cảnh, dù điều đó phải dựa vào một vài thủ đoạn nhưng cũng đủ khiến hắn tự hào.

Dù sao thì không phải ai cũng làm được điều đó!

Lâm Động lau vết máu nơi bàn tay đi, sau đó quay lại nhìn Bàng Hạo với vẻ lạnh lùng. Tên Bàng Hạo đúng là rất biết các cười, nếu không phải trước đó bị hắn chơi xỏ thì Lâm Động đã tưởng hắn cười thân thiện với mình.

- Bàng Hạo, ta không có hứng tranh đấu với ngươi, vì thế ngươi cùng đừng lấy ta là mục tiêu. Nếu ngươi còn giở trò, cùng lắm ta sẽ mang Ngân tháp rời khỏi Hải vực Thiên Lôi, đến lúc đó chẳng ai được gì hết!

Lâm Động thản nhiên nói.

Bàng Hạo nheo mắt, nụ cười dường như rõ rệt hơn, hắn cười nói:

- Lâm Động huynh nói gì vậy? Ta cũng chẳng làm gì huynh, chỉ muốn mời huynh đến gặp mặt một chút!

Nói đến đây, nụ cười của hắn dường như lạnh đi:

- Ta biết huynh có bản lĩnh, nhưng nếu muốn nghênh ngang trước mặt Cửu U Môn thì có lẽ huynh còn chưa đủ sức đâu!

- Vậy sao?

Hàn quang lấp lánh trong mắt Lâm Động, thanh quang lại bùng phát.

Bàng Hạo hơi giơ tay lên, trên bầu trời lập tức có một vài thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, những người này đều có thực lực Sinh Huyền Cảnh!

Rất nhiều cường giả có mặt ở đó đều nhướng mày, xem ra Bàng Hạo cũng rất muốn ra tay với Lâm Động để cướp Ngân tháp!

Lâm Động ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn, sau đó dừng lại ở phía sau Bàng Hạo. Ở đó có ba người dáng vẻ cao lớn, khí tức cũng tương đương Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn… - Ha, Cửu U Môn Tứ Ma Tướng đến cả rồi!

- Đó là bốn đệ tử kiệt xuất nhất của Cửu U Môn, không ngờ lần này Cửu U Môn phái cả bốn đi!

Một nam tử phía sau Bàng Hạo nhếch mép cười, ánh mắt tối tăm nhìn Lâm Động nói:

- Lão đại, xem ra tên tiểu tử này không nể mặt, có cần động thủ cướp Ngân tháp không?

Bàng Hạo cười nham hiểm, khẽ gật đầu.

Xoẹt!

Đúng ngay lúc đó, nguyên lực từ ba kẻ phía sau bùng phát, cả ba cùng để lại phía sau tàn ảnh, thân hình bay thẳng về phía Lâm Động.

Ba cường giả Bán Bộ Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn cùng ta tay, trận thế này khá kinh người!

Lâm Động ngẩng đầu lên nhìn ba thân ảnh đang ngày một gần, định ra tay thì bỗng một thân hình nhỏ bé lướt ra trước, Sinh Tử Quan Cái to lớn hiện ra rồi vung mạnh lên, tạo ra những đường sóng hắc quang đập thẳng lên ba thân ảnh kia.

Binh!

Âm thanh trầm đục vang lên trên không trung, sau đó tất cả cùng kinh ngạc nhìn thấy ba kẻ kia bị đánh bay ra sau, thân thể loạng choạng trên không trung mãi mới đứng vững, gương mặt có chút khó coi.

- Loại cá tạp nham này mà cũng phái đi? Không sợ tiểu cô nãi nãi ta đây đập cho chết à?

Thân ảnh nhỏ nhắn đó đứng trên không trung, tay ôm Sinh Tử Quan Cái, nhìn ba kẻ kia với ánh mắt coi thường, ngữ khí đầy chế giễu.

- Tiểu nha đầu này có thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn?

Vô số người ở xung quanh nhìn tiểu nữ hài mặc thanh y với ánh mắt kinh ngạc. Thực lực của cô bé có thể sánh ngang với Bàng Hạo, Liễu Hương Huyên a!

Bàng Hạo cũng hơi giật mình vì biến cố này, sau đó ánh mắt tối lại nhìn Mộ Linh San, cười nhạt:

- Ta đang nghĩ ngươi lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy, thì ra có trợ thủ tốt thế này! Nhưng lẽ nào ngươi nghĩ vậy là đủ? Dù cường giả đỉnh cấp của Cửu U Môn không thể vào Hải vực Thiên Lôi, nhưng lẽ nào ngươi nghĩ giải quyết ngươi là khó sao?

- Vậy ngươi thử xem!

Hàn quang lóe lên trong mắt Lâm Động không chút nhún nhường. Tuy cường giả Cửu U Môn hiện thân không ít, nhưng hắn cũng biết chưa phải là tất cả. Thực lực của Cửu U Môn hơn Tà Phong Động Thiên nhiều, nếu chỉ có từng này thì thật sự quái dị a!

Nhưng dù thế Lâm Động cũng không hề sợ hãi, cho dù bên cạnh Bàng Hạo có cường giả Tử Huyền Cảnh đi chăng nữa, nhưng hắn bây giờ có Thôn Phệ Thiên Thi rồi, cũng chưa chắc phải sợ hắn!

Hắn không muốn tự nhiên gây rối, nhưng nếu rắc rối tìm đến thì hắn cũng không khách khí.

Bàng Hạo dần thu lại nụ cười, nguyên lực cuồn cuộn quanh người, tỏa ra thứ khí tức kinh người.

Thực lực của Bàng Hạo cũng là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn!

Mộ Linh San nắm chặt lấy Sinh Tử Quan Cái sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

- Hai vị, chúng ta đến đây đều là vì động phủ Luân Hồi Cảnh. Đến giờ chưa vào được đó đã tranh chấp thế này thì có hơi lỗ mãng không?

Đúng lúc đó, từ trên lầu, một giọng nói nhẹ nhàng vọng ra, sau đó Liễu Hương Huyên chầm chậm bước ra, dung nhan tuyệt đẹp xuất hiện trước bao ánh mắt.

Lâm Động nhìn nữ tử bạch y mới xuất hiện, cũng không khỏi ngạc nhiên, nếu chỉ luận dung mạo, người này có lẽ là người duy nhất có thể so sánh được với Lăng Thanh Trúc!

- Hai vị đều có Ngân tháp, muốn khai mở động phủ phải do cả ba chúng ta tề tâm hiệp lực. Lúc đó ai xảy ra chuyện gì cũng sẽ kéo dài thời gian khai mở động phủ!

Bàng Hạo nghe vậy, ánh mắt lay động một chút rồi cười:

- Hương Huyên nói phải, nếu vậy thì tạm thời ta dừng ở đây!

Lâm Động nhìn hai người một cái, cũng không muốn nói nhiều, quay người đi, Mộ Linh San thấy thế cũng lập tức theo sau.

- Vị bằng hữu đây, ba ngày sau cuồng phong lôi điện ở Hải vực Thiên Lôi sẽ yếu đi, lúc đó là thời cơ tốt nhất cho chúng ta vào động phủ, hy vọng ngươi có thể ra mặt! Dù sao muốn khai mở động phủ cũng cần cả ba chiếc chìa khóa!

Liễu Hương Huyên nhìn bóng lưng Lâm Động, khẽ nói.

- Ba ngày sau ta sẽ đến!

Lâm Động không quay lại, chỉ phẩy tay rồi bay khỏi tòa thanh, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

- Ha ha… xem ra sức hấp dẫn của Hương Huyên lần này không có tác dụng mấy! Tiểu tử này lại không hiểu chút phong tình gì hết!

Bàng Hạo cười nói.

Liễu Hương Huyên nghe thế cũng chỉ cười nhạt. Tuy Liễu Hương Huyên biết dung nhan của mình có sức sát thương lớn với nam nhân, nhưng không có nghĩa mọi nam nhân đều phải gục trước váy mình. Qua việc vừa rồi có thể thấy Lâm Động là kẻ quyết đoán, kiên nhẫn, sắc đẹp có lẽ không có tác dụng gì với hắn.

o0o Không khí của tòa thành dần thả lỏng sau khi Lâm Động rời đi. Không ít người nhìn về hướng Lâm Động bỏ đi, nhưng chẳng ai có hành động gì. Thực lực của Lâm Động và tiểu nữ hài kia vừa thể hiện khá có sức uy hiếp. Giờ đây ai cũng biết muốn đoạt Ngân tháp từ tay hắn không phải chuyện đơn giản!

Đương nhiên trong đó có không ít kẻ bàng quan. Lần này có không ít cường giả các phương đến vì động phủ Luân Hồi Cảnh, cũng có không ít người ẩn mình, rõ ràng bọn họ không định để lộ thân phận vào lúc này.

o0o Khi Lâm Động cách xa tòa thành hắn không biết rằng trên một đỉnh núi cách đó không xa có ba thân ảnh đang nhìn hắn.

Trên áo của ba người này đều có hoa văn trắng đen đan xen, nhìn giống như âm dương giao hòa, nếu Lâm Động nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra.

Vì hoa văn đó đại diện cho Nguyên Môn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 936

Nguy Hiểm Ẩn Tàng

Trên đỉnh núi có ba nhân ảnh đang đứng, kẻ đứng đầu có mái tóc dài, phía trước trán rủ xuống hai lọn tóc trắng, đôi mắt đen lấp lánh dị quang.

Hắn nhìn về Lâm Động ở phía xa, một lúc sau mới thu ánh mắt lại, cười nói:

- Lâm Động sao… chắc chắn không?

Hai nam tử bên cạnh cũng cười khẽ, lấy ra một cuộn quyển trục rồi mở ra, trên đó là đạo quang ảnh giống hệt Lâm Động!

- Ừm, cơ bản có thể chắc chắn, hắn chính là Lâm Động, đệ tử Đạo Tông trong thông tin truyền tới từ Tông phái!

Một nam tử tóc lấp lánh cười nhạt.

- Ha ha… cũng có chút bản lĩnh! Lưu lạc từ Đông Huyền Vực tới Loạn Ma Hải mà đã gây nên chuyện này!

Nam tử còn lại cũng mỉm cười, thân thể hắn mảnh mai, da sáng bóng như ngọc, nhìn khá kỳ dị.

- Chẳng trách lại khiến ba tên tiểu tử Nguyên Thương thành ra như vậy… Bọn chúng cũng thật chẳng ra sao!

Nam tử có mái tóc bạc nói.

- Ha ha… năm đó khi chúng ta đi rèn luyện, ba tiểu tử đó mới có chút thành tựu trong Tông phái… Nam tử đứng đầu cười, nói:

- Thiên phú ba người bọn Nguyên Thương thật ra rất tốt, ở Loạn Ma Hải tuy không thể sánh được với Bàng Hạo, Liễu Hương Huyên nhưng cũng có chỗ đứng trong số các đệ tử trẻ tuổi!

- Bọn chúng có kết quả như vậy, nói cho cùng vẫn vì tên Lâm Động kia quá mạnh… Chậc chậc, ngay cả ba vị Chưởng giáo đại nhân đích thân ra tay còn không giết được hắn. Điểm này Châu Thông năm đó cũng không làm được!

Nghe vậy, hai người kia cùng gật đầu:

- Hắn đến Loạn Ma Hải chưa được một năm đúng không? Vậy mà đã có danh tiếng như vậy, giờ còn dám chống đối những nhân vật hung hãn như Bàng Hạo, năng lực không tệ!

- Ha ha… đúng là không tệ, nhưng Tông phái đã có mệnh lệnh, chúng ta lại gặp được, vậy thì ra tay thôi! Dù thế nào thì chúng ta cũng có thể coi là Tam Tiểu Vương Nguyên Môn đời trước mà. Ở Nguyên Môn, xưng vị này vinh quang đến cỡ nào, sao có thể để tên Lâm Động kia phá hỏng được?

Nam tử đứng đầu cười nhạt, nói.

- Vậy Đại ca định thế nào? Năm đó khi chúng ta ở Nguyên Môn, trong cuộc thi đấu Tông phái chúng ta đã giết Đại sư tỷ của Thiên Điện Đạo Tông, khiến cho bọn Đạo Tông suýt nữa thì quỳ xuống xin tha… Nam tử tóc bạc nhớ lại một thời huy hoàng ở Đông Huyền Vực.

- Đừng vội, lần này chúng ta vốn đến vì động phủ Luân Hồi Cảnh, còn Lâm Động, đợi khi hắn vào động phủ rồi ra tay, đến lúc đó tiện thể cướp luôn Ngân tháp!

Nam tử đứng đầu cười nói.

- Cũng được, vào động phủ Luân Hồi Cảnh rồi, tiểu tử đó có cánh cũng khó thoát. Giết hắn rồi, giữ lại thi thể đợi khi về Đông Huyền Vực tặng lại cho Đạo

Tông, ha ha… như thế là đạo nghĩa rồi nhỉ?

Nam tử da như ngọc ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

Hai người kia cũng cười, hiển nhiên sắc mặt của Đạo Tông sẽ vô cùng đặc sắc.

o0o Vút!

Hai người Lâm Động dần cách xa khỏi tòa thành ở trung tâm hòn đảo, sau đó hắn dần chậm lại, cuối cùng đáp xuống một ngọn cây cao. Hắn chau mày nhìn về phía sau, không biết tại sao hắn cứ có cảm giác bị theo dõi. Cảm giác đó giống như bị con rắn độc nhăm nhe vậy, vô cùng khó chịu!

- Lâm Động ca ca, sao vậy?

Mộ Linh San đáp xuống bên cạnh, hỏi.

- Không sao!

Lâm Động lắc đầu, đến đây rồi thì cảm giác bị theo dõi đã biến mất, nhưng hắn vẫn rất cảnh giác. Trong tòa thành hắn đã cảm nhận được không ít khí tức mạnh mẽ, rõ ràng có không ít cường giả bị động phủ Luân Hồi Cảnh hấp dẫn đến.

Xem ra trong động phủ lần này sẽ có cuộc tranh đoạt ác liệt rồi!

- Lâm Động ca ca, giờ chúng ta làm gì?

- Cứ đợi đã, ba ngày sau lên đường! Dù sao thì muốn mở động phủ cũng phải có ba ngọn Ngân tháp mới được. Đồng thời mấy ngày này cũng nên cẩn thận một chút, chúng ta không thể sánh được với Huyền Thiên Điện, Cửu U Môn, có lượng lớn cao thủ, mọi thứ đều phải dựa vào bản thân thôi!

Lâm Động nói.

Mộ Linh San gật đầu. Lâm Động thấy thế, khẽ thở ra một hơi, nhìn về phía bầu trời và mặt biển cùng đen kịt. Thứ hắc ám đó tựa con Hung thú thời Thượng Cổ nuốt chửng bất cứ ai đi vào!

Vùng Hải vực đó xem ra rất quỷ dị!

o0o Trong ba ngày tiếp theo, Lâm Động và Mộ Linh San tìm một nơi kín đáo trú tạm để tránh tranh chấp.

Trong ba ngày này, Lâm Động cũng cảm nhận được càng ngày càng nhiều cường giả tụ tập về hòn đảo. Phần lớn đều có thực lực, hiển nhiên ai cũng biết ở đây phải có thực lực, nếu không sẽ bị kẻ khác nuốt gọn.

Số lượng cường giả ngày một tăng, hòn đảo cũng ngày càng hỗn loạn hơn. Người nhiều thì sẽ có nhiều tranh chấp, hơn nữa những người đến đây ai cũng không phải tay vừa, nói chuyện không hợp là có thể động thủ ngay. Vì thế chỉ trong ba ngày ngắn ngủi mà xảy ra vô số cuộc chiến, trong đó có không ít kẻ đã bỏ mạng.

Ở đây, không đủ thực lực thì chưa biết chừng sẽ thành con mồi của kẻ khác ngay tức thì.

Vì thế, hai người Lâm Động cũng không được yên tĩnh hoàn toàn, Ngân tháp trong tay hắn vẫn hấp dẫn một số kẻ tham lam. Đương nhiên kết cục của bọn chúng, không ai là không bị Mộ Linh San dùng Sinh Tử Quan Cái đập cho hộc máu.

Sau ba ngày, Lâm Động không có biến đổi gì nhiều, nhưng Mộ Linh San thì có thêm danh hiệu Tiểu yêu nữ. Với cái tên này, Mộ Linh San không những không nổi giận mà còn rất vui vẻ, sức đánh người càng tăng mạnh, nhân tố bạo lực di truyền của Hải Yêu Tộc cũng được thể hiện hoàn toàn.

o0o Cuối cùng cũng đến ba ngày sau… Lâm Động ngồi trên tảng đá nhô ra trên núi cũng dần mở mắt, ngẩng đầu lên, những tia nắng chiếu vào mắt hắn, cả

hòn đảo bùng nổ một thứ sức sống khủng khiếp, những âm thanh ồn ào vang vọng khắp nơi.

Vèo vèo vèo!

Hòn đảo lúc này có vô vàn nhân ảnh bay về phía sâu trong Hải vực Thiên Phong. Chuyến đi tìm bảo vật trong động phủ Luân Hồi Cảnh chính thức bắt đầu.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Lâm Động đứng dậy, cười với Mộ Linh San đang vô cùng háo hức, nói.

Dứt lời hắn biến thành đạo thanh quang bay khỏi hòn đảo.

Khi hắn bay đi, cũng có không ít người nhìn sang. Trong ba ngày này mọi người cũng đã biết tin hắn có Ngân tháp nên không ít người đều nhận ra hắn.

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Mộ Linh San ở bên cạnh thấy thế, bực mình quát.

Thấy Mộ Linh San quát như vậy, sắc mặt nhiều người thay đổi. Từ lần trước Mộ Linh San dùng Sinh Tử Quan Cái khiến đám cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn lăn lê bò toài, trên đảo chẳng ai dám động vào Tiểu yêu nữ nhìn có vẻ đáng yêu nhưng lại vô cùng bạo lực này!

Lâm Động thầm cười, sau đó tăng tốc bay vào khu Hải vực đen kịt, Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ngay lúc ấy, trên bầu trời đột nhiên có tiếng sấm rền khiến Lâm Động cũng phải run người.

Lâm Động hít sâu một hơi, hắn nhìn đoàn người đang xông vào Hải vực như thiêu thân, sau đó nhìn vào nơi sâu trong Hải vực Thiên Phong, khóe miệng

nhướng lên.

Lôi Đình Tổ Phù, ta đến đây!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 937

Nơi Đầy Rẫy Nguy Hiểm

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sấm rền không ngừng vang lên trong đám mây vô tận, âm thanh đó tựa như thiên địa đang phẫn nộ, vô cùng kinh hãi.

Trong tầng mây chốc chốc lại có lôi quang đánh xuống mặt biển tạo nên những con sóng khổng lồ, mặt biển lan tỏa những tia sét bạc không ngừng phát ra những tiếng xẹt xẹt.

Vô số thân ảnh như thiêu thân lao tới, cẩn thận tránh những tia sét đánh xuống rồi nhanh chóng bay vào sâu trong Hải vực.

Hai người Lâm Động cũng trà trộn vào trong đoàn người. Hắn ngẩng đầu lên nhìn tầng mây dày đặc, trong đó không biết ẩn chứa sức mạnh lôi đình mạnh cỡ nào, theo Lâm Động phán đoán, nếu cứ lao bừa vào trong đó, ngay cả cường giả Tử Huyền Cảnh cũng thành tro bụi!

Nơi này được làm động phủ của cường giả Luân Hồi Cảnh, đúng là có sự huyền ảo của nó.

- Lâm Động ca ca, năng lượng phía trước dường như càng thêm cuồng bạo hơn rồi!

Mộ Linh San nhìn mặt biển lấp lánh ngân quang, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu. Càng vào sâu trong Hải vực Thiên Lôi, năng lượng càng trở nên cuồng bạo, nơi này dường như đâu đâu cũng tràn ngập nguy hiểm,

không cẩn thận một chút thôi là có thể chôn thây nơi đáy biển.

- Cẩn thận một chút!

Lâm Động ngẩng đầu lên, trên mặt biển phía xa đã có màu bạc, dù xa như vậy nhưng vẫn có thể thấy lượng sét đánh xuống mặt biển ngày một dày đặc hơn.

Vẻ mặt Mộ Linh San có phần ngưng trọng, thân là Hải Yêu Tộc, cô bé khá nhạy cảm với loại năng lượng cuồng bạo này, cô bé biết nếu bị những cột sét kia đánh phải thì kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

Hai người thêm cảnh giác, tốc độ cũng nhanh hơn, khoảng hơn mười phút sau, cuối cùng cũng vào tới khu Hải vực có mật độ sấm sét khá dày đặc.

Bùm bùm bùm!

Khi thật sự đã vào đây, Lâm Động mới cảm nhận được sự đáng sợ của bão tố lôi điện trong Hải vực Thiên Phong. Chỉ thấy trong tầng mây trên trời, vô vàn đạo lôi quang điên cuồng đánh xuống, mật độ khiến người ta phải sởn da gà.

- A!

Trước sự hoành hành dày đặc của những tia sét khủng bố, xung quanh bắt đầu vang lên những tiếng kêu thảm thiết, một số thân ảnh bị cột sét đánh trúng, dù đã có nguyên lực bảo vệ quanh người nhưng vẫn bị đốt cháy đen sì, bốc khói trắng, rơi thẳng xuống lòng biển sâu thẳm.

Không ít người bị cảnh tượng đó khiến trên mặt biến sắc, sau đó bắt đầu cẩn thận hơn. Bọn họ đều đến đây vì động phủ, nhưng đến mặt mũi động phủ ra sao còn chưa được nhìn thấy mà đã thành một cục than cháy đen thì quá là oan khuất!

Đám người lúc này giảm tốc độ, những luồng nguyên lực hùng hồn cuộn trào, vô vàn thứ bảo mệnh được lấy ra.

Lâm Động và Mộ Linh San cũng cẩn trọng tránh những cột sét đánh xuống. Sau đó sắc mặt bọn họ thay đổi khi nhìn thấy tầng mây đen xuất hiện một lỗ xoáy, lôi quang trong đó lóe lên liên hồi.

- Không ổn, là Lôi Tương Bộc!

Lâm Động thấy sự thay đổi của đám mây, không kềm được thốt lên.

Uỳnh!

Ngay sau đó, trong vùng mây xuất hiện cái xoáy, dòng chảy lôi điện tuôn xuống như ngọn thác, cảm giác như bầu trời bị thủng một lỗ lớn vậy!

Ầm ầm!

Những người ở phía sau nhìn thấy thế đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, ánh mắt đầy kinh hãi.

- Chạy mau, chỗ chúng ta cũng xuất hiện Lôi Tương Bộc rồi!

Đột nhiên có tiếng kêu kinh hãi vang lên, tất cả cùng vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên trên đỉnh đầu bọn họ mây đen cũng bắt đầu xoáy lại.

- Mau đi thôi!

Lâm Động nhanh tay kéo Mộ Linh San, đôi Thanh Long dực mở rộng, thân thể biến thành thanh quang bay đi.

Uỳnh!

Ngay khi Lâm Động bay đi, nơi hắn vừa đứng có một dòng chảy sấm sét đổ xuống, lại có hàng chục nhân ảnh biến thành hư vô!

- Bên này cũng có, mẹ kiếp, là Lôi Tương Bộc Quần! Mau chạy thôi!

Cùng lúc đó, từ nơi cách đó không xa cũng vang lên tiếng kêu chói tai, sau đó tất cả cùng nhìn thấy vô số chỗ xuất hiện vòng xoáy, từng dòng sấm sét mang theo sức mạnh hủy diệt đổ xuống!

Tốc độ của Lôi Tương Bộc rất nhanh, phạm vi bao phủ lại rộng đến hàng trăm, hàng ngàn trượng, không cẩn thận sẽ không có cơ hội nào chạy trốn.

Theo đó Hải vực này bỗng trở nên hỗn loạn, vô số cường giả chạy náo loạn, mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời, chỉ sợ sấm sét đổ xuống đầu mình.

Lâm Động giữ chặt Mộ Linh San, sắc mặt hắn vô cùng ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ của Lôi Tương Bộc, nếu bị đánh trúng, không chết cũng trọng thương! Mà ở nơi này trọng thương thì chắc chắn là lành ít dữ nhiều!

- Lâm Động ca ca, huynh nhìn người của Cửu U Môn!

Khi Lâm Động đang nhìn tầng mây thì Mộ Linh San bỗng nói.

Nghe vậy, Lâm Động cũng nhìn về phía xa, ở đó là một lượng lớn thân ảnh đang bay tới, bọn chúng dường như không hề sợ hãi Lôi Tương Bộc, thậm chí có một lần bị đánh trúng nhưng bọn chúng vẫn đi qua bình an vô sự.

Dường như bọn chúng có cách chống lại Lôi Tương Bộc!

Lâm Động nheo mắt, thanh quang ánh lên trong mắt, lúc này hắn mới nhìn ra, xung quanh đám người bọn Bàng Hạo có một tầng ánh sáng bạc nhạt.

Luồng năng lượng đó khiến Lâm Động cảm thấy quen thuộc.

- Là Ngân tháp!

Mắt Lâm Động bỗng lóe sáng, lấy Ngân tháp ra, sau đó hắn vận chuyển nguyên lực, Ngân tháp chấn động rồi một luồng sáng bạc tỏa ra bao quanh hai người Lâm Động.

Uỳnh!

Ngay sau đó, tầng mây phía trên đầu hai người Lâm Động hiện ra lỗ xoáy, một dòng chảy sấm sét đổ xuống.

- Tên Lâm Động kia bị Lôi Tương Bộc đánh trúng rồi!

- Chết đúng lúc lắm! Chắc chắn Ngân tháp sẽ không bị hủy đâu, chúng ta mau tìm đi!

- Nhanh lên!

Cách đó không xa có mười mấy thân ảnh vẫn luôn theo sát Lâm Động, thấy hắn bị Lôi Tương Bộc đổ xuống người thì mừng rỡ, vội vàng định xông tới tìm Ngân tháp.

Vèo!

Nhưng vừa định tới thì một đạo thanh quang lao vút ra khỏi Lôi Tương Bộc, bên trong thanh quang chính là hai người Lâm Động.

- Sao có thể như vậy?

Đám người kia thấy thế, sắc mặt đều thay đổi, kinh ngạc kêu lên.

Lâm Động bay qua, liếc nhìn bọn chúng một cái cười nói:

- Cẩn thận trên đầu!

Vừa dứt lời thì Lâm Động bay đi mất, đám người đó ngây người một chút rồi ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn Lôi Tương Bộc đổ xuống!

- Không ngờ Ngân tháp này lại có khả năng bảo vệ trước bão tố lôi điện!

Lâm Động nhìn về phía sau, trong lòng cảm thấy vui mừng, như vậy là hắn không phải lo Lôi Tương Bộc có thể đổ xuống bất cứ lúc nào nữa!

- Nhưng có lẽ lần này sẽ tử thương thảm trọng rồi!

Lâm Động thầm nghĩ, chắc phải có đến một nửa số người là phải dừng chân trong Lôi Tương Bộc Quần này!

Hải vực Thiên Phong quả nhiên vô cùng nguy hiểm.

Lâm Động cảm thán, sau đó đôi cánh đập mạnh, tốc độ tăng nhanh xuyên qua vài đạo Lôi Tương Bộc Quần bay đi.

Sau đó Hải vực Thiên Phong tiếp tục thể hiện hung danh của nó, Lôi Tương Bộc khiến không ít cường giả đều mệt mỏi cả thể chất lẫn tinh thần. Cũng may Lâm Động có Ngân tháp bảo vệ dọc đường rất thuận lợi.

Cứ thế nửa ngày sau hắn mới chậm lại!

Phía trước, mây đen cũng dần chuyển sang màu bạc lấp lánh, từng tia lôi quang đánh xuống mặt biển.

Ở trung tâm là một đạo lôi quang hàng vạn trượng, đứng trước đạo lôi quang đó, Lâm Động chỉ nhỏ bé như con kiến!

Lâm Động nhìn chăm chăm vào đạo lôi quang đó, dường như hắn có thể nhìn thấy một tòa động phủ khổng lồ, cảnh tượng này giống hệt như những gì hắn thấy trong Ngân tháp.

Rõ ràng, tòa động phủ trong lôi quang kia chính là nơi hắn cần đến, động phủ Luân Hồi Cảnh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 938

Động Phủ Khai Mở

Đạo lôi quang đó dường như được đổ xuống từ tận cùng tầng mây, phạm vi hàng vạn trượng khiến tất cả những ai đứng trước nó đều chỉ như những con kiến nhỏ bé, cảm giác như đây là kiệt tác của thần linh vậy.

Lâm Động nhìn cảnh tượng trước mặt với ánh mắt đầy kinh ngạc, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh siêu cấp cũng không thể tạo nên được thứ này.

- Đó chính là động phủ của cường giả Luân Hồi Cảnh sao?

Mộ Linh San hiếu kỳ nhìn động phủ như ẩn như hiện bên trong lôi quang.

- Có lẽ đúng!

Lâm Động gật đầu, sau đó hắn ngẩng đầu lên. Trên mặt biển, ngoài Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện còn có một số nhân ảnh khác, điều này khiến Lâm Động hơi giật mình. Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện có Ngân tháp bảo vệ nên đến đây nhanh như vậy cũng không có gì lạ, nhưng những người khác rõ ràng không có gì bảo vệ vậy mà đến không muộn hơn là bao, thực lực thật kinh người!

Những người này phần lớn không quá nghênh ngang trên đảo, nhưng rõ ràng bọn họ mới là cường giả thật sự.

Khi Lâm Động quan sát những cường giả đến đây trước tiên thì Bàng Hạo cũng quay sang nhìn hắn mỉm cười, cảm giác như hắn đã quên mất xích mích ba hôm trước rồi vậy.

Đối với sự thân thiện này của Bàng Hạo, Lâm Động chỉ lạnh lùng coi như không biết, hắn đã lĩnh giáo tâm cơ của Bàng Hạo, đương nhiên hắn không tin Bàng Hạo lại thật sự muốn cười cho qua mọi ân oán. Hắn biết rằng nếu có cơ hội, chắc chắn Bàng Hạo sẽ không do dự mà ra tay!

Hơn nữa còn hạ sát thủ không chút nương tình!

- Ha ha… Lâm Động huynh đến cũng nhanh thật, bọn ta còn lo chẳng may thiếu mất một cái chìa khóa thì làm sao khai mở được động phủ!

Bàng Hạo không bận tâm sự lạnh lùng của Lâm Động, ngược lại còn cười nói.

Lâm Động liếc nhìn hắn, nói thẳng:

- Làm thế nào khai mở động phủ?

Nghe câu hỏi này, các cường giả xung quanh đều nhìn sang. Tuy bọn họ đã đến đây thuận lợi, nhưng nếu ba người Lâm Động không động thủ thì cũng chỉ có thể đứng ngoài mà nhìn.

- Ha ha… không vội, không vội, đợi thêm một lát!

Thế nhưng Bàng Hạo lại cười, ánh mắt hiện lên chút quỷ dị.

Lâm Động hơi nhíu mày, sau đó hắn nhìn sang đoàn người của Huyền Thiên Điện. Ở đó, Liễu Hương Huyên mặc chiếc váy trắng không có động tĩnh gì, ánh sáng bạc trên trời chiếu xuống bao quanh người nàng một quầng sáng bạc. Sự thánh khiết này khiến người ta phải hoảng hốt.

Lâm Động cũng hoảng hốt trong chốc lát, sau đó nhanh chóng tỉnh lại, ánh mắt nhìn Liễu Hương Huyên lần này có thêm chút cảnh giác, nữ nhân này không đơn giản!

- Lâm Động huynh đừng vội, giờ không phải thời cơ tốt nhất để khai mở

động phủ, xin hãy đợi một lát!

Lúc này Liễu Hương Huyên cũng ngoảnh lại, cười nói.

Lâm Động gật đầu, tuy không biết bọn họ đang đợi gì nhưng hắn cũng không hỏi, kéo Mộ Linh San lùi về phía sau một chút, vận nguyên lực sẵn sàng ứng phó với bất cứ biến cố nào.

Những người xung quanh thấy ba người Lâm Động không có hành động gì thì có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi gì nhiều. Dù sao thì nếu bọn Bàng Hạo muốn vào động phủ thì bắt buộc phải khai mở nó, đến lúc đó bọn họ cũng có thể vào.

Không gian bỗng dần tĩnh lặng, chỉ có cách đó rất xa là tiếng sấm sét ầm ầm.

Vút vút vút!

Trong sự chờ đợi đó, sau đó cũng liên tiếp xuất hiện thêm cường giả, nhìn bộ dạng có vẻ thảm hại, hiển nhiên đã phải chịu không ít khổ sở.

Tiếng gió rít không ngừng vang lên, nhìn những nhân ảnh liên tiếp kéo đến mà không khỏi thầm cảm thán. Quả nhiên lượng người bị động phủ Luân Hồi Cảnh hấp dẫn không hề ít, dù phải qua sự khảo nghiệm của Lôi Tương Bộc Quần mà số người đến đây vẫn nhiều thế này.

Những người đến đây đều lập tức nhìn về phía động phủ bên trong lôi quang với ánh mắt thèm thuồng. Động phủ của một cường giả Luân Hồi Cảnh để lại chắc chắn không đơn giản, chỉ cần có được chút gì đó ở trong thôi cũng đáng để mạo hiểm rồi.

Khi có ngày càng nhiều cường giả, không gian bắt đầu huyên náo, chốc chốc còn có tiếng thúc giục, hiển nhiên bọn họ đều nóng lòng muốn bọn Lâm Động khai mở động phủ.

Thế nhưng Lâm Động coi như không biết, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Gần nửa giờ sau, số lượng cường giả đến đây đã đạt đến mức kinh người, mà thực lực hầu như đều là cường giả Sinh Huyền Cảnh, có lẽ đây là mức thấp nhất để vượt qua Lôi Tương Bộc Quần.

Tiếng huyên náo dần to hơn, một lúc lâu sau, Bàng Hạo ngẩng đầu lên nhìn, khóe miệng nhếch lên cười quỷ dị.

- Cũng tương đối rồi!

Hắn lẩm bẩm, sau đó trước bao ánh mắt chăm chú, hắn bước ra, nhìn về Liễu Hương Huyên và Lâm Động, cười nói:

- Ha ha… cũng không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần lấy Ngân tháp ra là được!

Hắn vừa dứt lời, Liễu Hương Huyên liền lấy ra Ngân tháp ra trước tiên. Lâm Động thấy vậy ánh mắt hơi tối lại một chút rồi cũng lấy Ngân tháp ra.

Ba ngọn Ngân tháp vừa xuất hiện, Lâm Động liền cảm nhận được những ánh mắt thèm thuồng chiếu tới. Tuy chỉ cần khai mở động phủ là mọi người đều có thể vào, nhưng người có chìa khóa chắc chắn sẽ thuận tiện hơn hoặc được chỉ dẫn gì đó!

Tiên cơ như vậy vô cùng quan trọng trong quá trình tìm kiếm bảo vật.

Nhưng lúc này Lâm Động không có thời gian để tâm đến những ánh mắt ấy, vì khi hắn vừa lấy Ngân tháp ra thì nó lập tức rung lên, sau đó dường như phát ra tiếng sấm rền.

Vút!

Bỗng nhiên một chùm sáng bạc sáng chói bắn ra, Ngân tháp của Bàng Hạo và Liễu Hương Huyên cũng bắn ra chùm sáng. Ba chùm sáng gặp nhau, cuối cùng vút một tiếng bắn vào lôi quang.

Uỳnh uỳnh!

Lôi quang vốn yên tĩnh bỗng nổi lên vô số đường gợn sóng, tiếng sấm ầm ầm vang lên, tỏa ra những đợt sóng năng lượng mang sức mạnh hủy diệt khiến vẻ mặt không ít người biến sắc, sau đó thận trọng lùi ra xa một chút.

Tiếng sấm ngày một lớn hơn, một quầng sáng đột nhiên hiện lên ở viền lôi quang, sau đó nó nhanh chóng nở to ra, cuối cùng biến thành một đường sáng phủ đầy lôi quang! Tận cùng con đường là động phủ Luân Hồi Cảnh ở sâu trong lôi quang.

Két!

Khi đường sáng đến phía trước động phủ, một cách cửa bằng đá khổng lồ, dày và nặng chầm chậm mở ra.

Mọi người cùng thở gấp, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, ở đó tỏa ra một luồng năng lượng như từ thời Hồng Hoang tràn về!

Cuối cùng, động phù Luân Hồi Cảnh đã khai mở!

Động phủ đã khai mở giống như đã châm ngòi một quả bom, lập tức khiến vô số cường giả đỏ mắt, vô số thân ảnh lao tới thông đạo ánh sáng để vào cánh cửa đá kia.

Lâm Động cất Ngân tháp vào túi Càn Khôn, ánh mắt cũng có phần rực cháy, sau đó hắn nhìn sang Bàng Hạo, lúc này hắn ta đang nhìn đám người đang lao vào với nụ cười quỷ dị.

- Lát nữa vào trong hãy cẩn thận!

Lâm Động nheo mắt lại, khẽ nói với Mộ Linh San, sau đó rồi khi thấy bọn Bàng Hạo động thân hắn mới bay tới. Hai người Lâm Động chui vào quang đạo, năng lượng cổ xưa ở trong đó có sức hấp dẫn trí mạng.

- Đi nào!

Lâm Động liếm môi, hắn vung tay lên, Phần Thiên Đỉnh xuất hiện, rồi hắn cùng Mộ Linh San bay vào cánh cửa đá kia.

Vừa vào trong, ngân quang sáng chói khiến Lâm Động hơi nhức mắt. Hắn cảm nhận được năng lượng không gian truyền tới từ xung quanh, sau đó hắn nhận thấy Thôn Phệ Tổ Phù rung lên, đó chính là dấu hiệu khi nó cảm nhận được nguy hiểm!

Lâm Động mở mắt ra, thì thấy phía xa có vô số nhân ảnh lôi quang đang đứng, trong tay bọn họ đều là Lôi quang cung, trên dây cung đã có mũi tên lấp lánh ánh điện!

Uỳnh!

Đội nhân ảnh lôi quang kia bỗng nhiên buông tay, lập tức vô số Lôi quang tiễn đem theo sức mạnh hủy diện bắn thẳng về phía Lâm Động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 939

Chiến Trường Lôi Quang

Bùm!

Những tia lôi quang đánh xuống rợp trời khiến không gian xuất hiện trạng thái biến dạng, không khí xung quanh nổ tung.

Công kích đột ngột này khiến những người vào động phủ đều sững người. Dường như chẳng ai ngờ khi vào trong động phủ không phải là kỳ bảo đầy đất mà lại là một đội quân lôi đình hung dữ!

- Cẩn thận!

Nhưng dù sao những người vào đây đều rất có thực lực, rất nhanh đã có người kịp phản ứng, vận nguyên lực bảo vệ.

Chíu chíu!

Những tia lôi quang tựa những mũi tên sắc bén đánh xuống như mưa, hàng trăm cường giả phía trước bỗng chốc bị xuyên thủng người, lôi đình di chuyển qua người bọn họ, sau đó trước vô số ánh mắt kinh hãi, tất cả nổ tung thành bụi máu! Thậm chí Nguyên thần vừa mới thoát khỏi cơ thể đã bị lôi quang truy kích đánh tan thành hư vô!

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Lâm Động chứng kiến cảnh đó cũng cảm thấy kinh hãi, sau đó lập tức hiểu ra. Chẳng trách mà Bàng Hạo lại muốn đợi nhiều cường giả cùng vào một lúc như vậy! Thì ra hắn đã biết từ lâu rằng với thực lực của bọn chúng dù vào được

cũng không thể vượt qua vô số trở ngại như vậy.

Những cường giả kia đều là bia đỡ đạn mà bọn chúng gọi tới!

Lâm Động nhìn đội quân lôi đình ở phía xa, những người đó toàn thân được bao phủ bởi lôi quang, hắn không cảm nhận được bất cứ chút khí tức nào từ người bọn họ, nhưng lại cảm thấy được sức mạnh lôi đình cuồng bạo ẩn chứa trong bọn họ!

Những người này không phải người thật, mà được hình thành từ lôi đình, nhưng dù thế nào khi tụ lại cũng được coi là một đội quân lôi đình.

- Nấp đi!

Lâm Động túm lấy Mộ Linh San bay vào Phần Thiên Đỉnh, chiếc đỉnh cũng nhanh chóng thu nhỏ lại còn cỡ bàn tay, hồng quang lan tỏa để bảo hộ Bùm bùm!

Ngay sau khi hai người Lâm Động chui vào Phần Thiên Đỉnh, cơn mưa lôi tiễn lập tức bắn tới, mấy chục người định phòng ngự chớp mắt đã nổ tan tành. Sự phòng ngự của bọn họ không có chút tác dụng gì trước số lượng lôi tiễn khủng bố kia.

Keng keng keng!

Trước công kích đó, Phần Thiên Đỉnh cũn không thể tránh khỏi bị dính đòn, lôi tiễn bắn tới gây nên những tiếng va chạm kim loại giòn tan, chấn động đến mức thân đỉnh xuất hiện những đường gợn sóng, Lâm Động cũng cảm thấy giật mình, cũng may hắn lựa chọn cách phòng ngự chứ không nghênh ngang ngoài kia, nếu không thì kết cục sẽ rất thảm.

Bên ngoài không ngừng vang lên những tiếng kêu thảm thiết, bầu trời mù mịt bụi máu, gần một nửa số cường giả xông vào trước tiên đã mất mạng.

Bụi máu dần tan, những người may mắn sống sót sắc mặt đều đầy vẻ kinh

hãi, sao động phủ này lại như sát trận vậy?

Trong lúc đó, đội quân lôi đình phía xa lại giương cung, thân cung chấp chới ánh lôi quang, rõ ràng công kích khủng bố lại sắp được phát ra.

- Đánh tới đi! Đừng để bọn chúng phát động công kích nếu không chúng ta sẽ chết ở đây đấy!

Bỗng có người hét lên.

Những người có thể đến đây đều là cường giả có thực lực, vừa rồi bị công kích đột ngột nên quá bất ngờ, hiện giờ bọn họ đã bình tĩnh hơn, không ai là không phẫn nộ, nếu trải qua đợt công kích như vừa rồi nữa thì có lẽ tử thương sẽ thê thảm hơn nhiều.

- Đánh tới!

Nguyên lực hùng hồn bỗng chốc bùng phát, vô số thân ảnh lao vút tới, thi triển đủ mọi loại vũ kỹ mạnh mẽ nhất, vô vàn thanh đao sắc bén chém tới trận doanh lôi quang.

Âm thanh cuồng bạo của lôi đình cũng vang lên, đội quân lôi quang cùng lao vào những cường giả kia.

- Chúng ta đi thôi!

Lâm Động và Mộ Linh San nhanh chóng bay ra khỏi Phần Thiên Đỉnh, sau đó cũng xông vào trong đội quân lôi quang mà trận thế đã bị phá tan, muốn vào sâu trong động phủ bắt buộc phải đi qua chiến trường lôi quang này.

Lập tức có quang ảnh lao tới, đó là rất nhiều quang ảnh tay cầm lôi thường, toàn thân bao phủ lôi quang không thể rõ bộ dạng nhưng trong thân thể không ngừng tỏa ra nhưng luồng sức mạnh cuồng bạo.

Bùm!

Thanh quang cuồn cuộn quanh người Lâm Động, hắn tung một quyền đánh tan vài quang ảnh, quang ảnh cũng biến thành lôi quang rồi tan ra, nhưng điều khiến Lâm Động giật mình là lôi quang không biến mất mà chui vào những nhân ảnh lôi quang khác khiến bọn chúng thêm mạnh mẽ.

- Thật cổ quái!

Lúc này Lâm Động mới cảm thấy đội quân lôi quang này khó đối phó, cứ giết như vậy rất khó giải quyết được hết, thậm chí càng đánh lại càng nhiều, những nhân ảnh lôi quang còn lại thực lực càng mạnh hơn… Cứ kéo dài thế này sớm muộn gì cũng bị tiêu hao hết sức lực mà bỏ mạng.

- Đi thôi, không thể ở lại đây được!

Lâm Động quay lại hét lên với Mộ Linh San, sau đó bốn đạo hoa văn Thanh Long hiện lên bề mặt cơ thể, không giao chiến nữa mà xông ra ngoài.

Phần lớn cường giả ở đây đều rất có nhãn lực, sau khi Lâm Động phát hiện sự cổ quái của những nhân ảnh lôi quang này bọn họ cũng phát hiện ra, lập tức có người cũng xông ra khỏi trận chiến như Lâm Động.

Đội quân lôi quang cũng có cảm ứng với động tĩnh này, công kích càng thêm hung hung mãnh, chốc chốc lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên… Hai người Lâm Động liên thủ, hai người dường như biến thành hai tia sáng xuyên qua đội quân lôi quang, thế như chẻ tre.

- Phía trước có không gian, chúng ta xông ra khỏi đó đi!

Lâm Động bỗng ngẩng đầu lên, chỉ thấy cuối cùng cũng xuất hiện điểm cuối của đội quân lôi quang, có một vòng sáng màu bạc đang xoay tròn, đó mới chính là nơi thông đến động phủ.

- Lâm Động ca ca, cẩn thận!

Khi Lâm Động đang chú ý tới vòng sáng bạc đó thì Mộ Linh San bỗng hét

lên. Chỉ thấy trong đội quân lôi quang xung quanh, mười mấy thân ảnh to lớn mặc lôi giáp, tay cầm lôi thương vây lại tấn công Lâm Động.

Những quang ảnh này thực lực mạnh hơn hẳn những quang ảnh trước đó.

Binh!

Nhưng khi lôi thương của bọn chúng sắp đánh trúng Lâm Động thì Sinh Tử Quan Cái quét tới, hắc quang cuồn cuộn chặn đứng mười cây lôi thương.

Năng lượng cuồng bạo lan tỏa, mười quang ảnh bị Mộ Linh San đánh lui về phía sau hơn chục mét, nhưng cô bé cũng bị thoái lui một bước, trên Sinh Tử Quan Cái cũng lấp lánh ánh lôi quang.

- Đi thôi, đừng dính vào bọn chúng!

Lâm Động thấy vậy, ánh mắt có phần ngưng trọng, quang ảnh có lôi giáp này thực lực dường như có thể so sánh được với cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành, hơn nữa chẳng kẻ nào sợ chết, nếu đánh tan bọn chúng thì sẽ khiến các quang ảnh khác mạnh hơn.

Vừa dứt lời Lâm Động liền kéo Mộ Linh San lao về phía vòng sáng ngân quang kia.

- Lâm Động huynh cũng nhanh thật! Nhưng chỗ này hãy để ta đi trước dò đường!

Nhưng ngay khi Lâm Động sắp vào trong vòng ngân quang thì bên cạnh bỗng có tràng cười lớn, sau đó tiếng gió rít vang lên, một luồng kình phong mạnh mẽ không chút nương tình nhằm thẳng gáy Lâm Động mà tấn công.

- Bàng Hạo!

Lâm Động nghe tiếng cười đó, ánh mắt lóe lên hàn quang, bàn tay siết lại, tám đạo hoa văn Thanh Long hiện lên, sau đó hắn lật người tung quyền.

Uỳnh!

Không khí dường như bị quyền phong chèn ép bùng nổ, một đạo kình phong Thanh Long bắn ra.

Bùm!

Tiếng nổ trầm đục vang lên, từng đợt sóng năng lượng lan ra đánh tan những quang ảnh có lôi giáp. Lâm Động mượn lực dẩy đưa Mộ Linh San rút lui rồi rơi thẳng vào vòng ngân quang.

- Ha ha… xin lỗi, giờ không cần đến ngươi nữa!

Khi rơi xuống, Lâm Động quay người cười với đội quân Cửu U Môn, sau đó nhanh chóng biến mất trước vẻ mặt tối sầm của Bàng Hạo.

- Đuổi theo!

Bàng Hạo mắt tóe hung quang, sau đó hét lên dẫn người đuổi theo.

Phía sau hắn cũng bắt đầu có cường giả đột phá chiến trường lôi quang lao tới vòng ngân quang.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 940

Bên Trong Động Phủ

Vào khoảnh khắc lao vào ngân quang, Lâm Động có thể cảm nhận được rõ ràng một luồng năng lượng mạnh mẽ lan tỏa. Ngân quang chói lòa chiếu vào mắt, sau khi dần thích ứng hắn từ từ mở mắt ra.

Khi khung cảnh thu vào tầm mắt, Lâm Động lập tức thất thần.

Trước mắt hắn là vùng đại địa rộng lớn, ở đây có không ít cụm cung điện, chỉ có điều những khu điện này phần lớn đã thành phế tích, nhưng từ quy mô vẫn có thể thấy sự hùng vĩ của bọn chúng thời còn huy hoàng.

Cả đại địa này bị bao trùm bởi một màu xám xịt, khí tức cổ xưa ở đây khiến người ta biết được rằng nơi đây đã không có sinh cơ từ lâu lắm rồi.

Lâm Động có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, rõ ràng hắn không ngờ động phủ nhìn có vẻ như bên trong có cả càn khôn lại thảm hại thế này, dường như không phải được để lại một cách thuận lợi mà bị càn quét một trận vậy.

- Chủ nhân của động phủ này có lẽ không phải Lôi Đình Chủ phải không?

Lâm Động nghĩ bụng.

- Không phải người có Lôi Đình Tổ Phù là Lôi Đình Chủ… Thời Viễn Cổ cách đây quá lâu rồi, trong thời gian đó, Bát đại chủ cũng đã ngủ vùi hoặc luân hồi vì rất nhiều lý do, mà Bát Đại Tổ Phù cũng tìm đến chủ nhân khác, chủ nhân của động phủ này rõ ràng cũng chỉ may mắn có được Lôi Đình Tổ Phù, cũng giống như ngươi vậy… Nham lên tiếng.

Lâm Động khẽ gật đầu, tuy chủ nhân của động phủ này chắc chắn là cường giả đỉnh cấp của thời đó, nhưng chắc vẫn có khoảng cách không nhỏ với Lôi Đình Chủ.

- Lâm Động ca ca, đây chính là động phủ sao? Tàn tạ thế này thì có bảo bối gì được chứ?

Mộ Linh San ở bên cạnh lầu bầu.

Lâm Động cười:

- Đi nào, tìm thử xem sao, động phủ quy mô thế này, chắc sẽ có được chút thu hoạch.

Nói rồi hắn bay đi trước, tốc độ cũng rất chậm, mắt không ngừng quan sát đống phế tích bên dưới.

Lâm Động cũng phát hiện ra không ít dấu tích của những trận đại chiến. Xem ra hồi đó ở đây từng bùng nổ những trận chiến đấu, thậm chí là chiến tranh… - Lẽ nào là hai siêu cấp thế lực đối đầu nhau?

Tuy hắn không biết động phủ này có lai lịch thế nào nhưng chắc chắn thế lực của nó năm đó cũng khá cường hãn. Dù sao một cường giả Luân Hồi Cảnh có Tổ Phù nói thế nào cũng là đỉnh cấp của đỉnh cấp. Nhưng điều khiến Lâm Động kinh ngạc là rốt cuộc thế lực nào lại dám động thủ với thế lực có cường giả Luân Hồi Cảnh đại diện như vậy?

Lâm Động không ngừng quan sát phía dưới, đột nhiên tim hắn khẽ động, cảnh tượng trước mắt có chút cảm giác quen thuộc… Dường như hắn đã nhìn thấy cảnh tượng này ở đâu đó… đó là… Tông phái siêu cấp bên trong Đại Hoang Võ Bi ở Đại Hoang Quận, Vương triều Đại Viêm… Sắc mặt Lâm Động dần trở nên ngưng trọng, cuối cùng hắn hiểu vì sao cảm thấy quen thuộc, vì khí tức ở đây tương tự với Tông phái Viễn Cổ trong Đại Hoang Võ Bi.

Hơn nữa, điều khiến Lâm Động chấn động nhất là hai bên còn có điểm chung khác nữa, một bên có Thôn Phệ Tổ Phù, một bên có Lôi Đình Tổ Phù!

Lẽ nào… đây là nguồn cơn của tai họa? Thứ gì đang truy sát những thế lực có Tổ Phù?

Lâm Động dần giảm tốc độ rồi dừng lại, ánh mắt hắn có chút kinh hãi, sau đó nói thầm:

- Nham!

- Ngươi phát hiện rồi à?

Nham vẫn thản nhiên như vậy, chỉ là lần này có thêm chút thở dài.

- Đây là do Dị ma gây ra?

Lâm Động hít sâu một hơi, hỏi.

- Ừm, tuy chủ nhân của ta năm đó đã phong ấn khe nứt không gian, nhưng vẫn có không ít Dị ma xông vào vị diện này. Tuy sau đó các cường giả đã tiễu trừ không ít Dị ma những vẫn còn một số ẩn trốn.

- Tông phái Viễn Cổ mà ngươi nhìn thấy trong Đại Hoang Vu Bi chính là bị Dị ma hủy diệt. Động phủ này có lẽ cũng vậy!

- Những sinh vật Dị ma đó hiểu rõ, Tổ Phù có sức mạnh để tiêu diệt bọn chúng nên bất cứ ai có Tổ Phù đều bị bọn chúng theo dõi rồi thầm tiêu diệt.

Lâm Động nghe vậy toàn thân toát mồ hôi lạnh, rốt cuộc Dị ma có sức mạnh thế nào mà có thể lặng lẽ tiêu diệt thế lực như vậy - Giờ vẫn còn Dị ma sao?

Lâm Động siết nắm tay, nếu như thế thì không phải sớm muộn sẽ có ngày hắn sẽ bị đám Dị ma không biết ẩn trốn ở đâu kia nhằm vào sao?

- Chắc vẫn còn, hơn nữa dường như đám Dị ma đó ngày càng khó đối phó hơn. Khả năng ẩn trốn của bọn chúng rất tốt, không ai biết rốt cuộc bọn chúng đang làm gì… Nham trầm mặc một chút rồi nói.

Lâm Động nắm chặt tay lại rồi buông lỏng, không khỏi cười khổ một tiếng. Lúc này hắn mới hiểu thì ra có Tổ Phù lại có phiền phức như vậy. Xem ra sau này hắn không chỉ phải phòng bị cường giả nhân loại muốn đoạt Tổ Phù của hắn mà còn phải đề phòng đám Dị ma không biết đang ở đâu kia nữa… Mấy năm nay hắn cũng có chút hiểu về Dị ma, rất hiểu sự đáng sợ của bọn chúng, nếu hắn bị bọn chúng coi là mục tiêu thì hậu quả sẽ không tốt lành tí nào.

- Nếu ngươi sợ thì có thể từ bỏ Thôn Phệ Tổ Phù là xong.

Nham thản nhiên nói.

Lâm Động hơi khựng lại, ánh mắt ngưng tụ sự sắc bén, sau đó cười nói:

- Thứ đã vào tay ta thì không có lý gì lại từ bỏ.

Dị ma thì sao chứ, cuối cùng cũng có ngày Lâm Động hắn sẽ mạnh đến mức Dị ma cũng phải run sợ!

Lâm Động không nói gì nữa, chỉ là Lâm Động cảm nhận được dường như Tổ Thạch truyền ra một chút ý vui mừng.

- Lâm Động ca ca, nhìn phía trước kìa!

Mộ Linh San bỗng lên tiếng, chỉ về phía trước, ở đó có một quảng trường đổ nát, trên đó dường như có một vài nhân ảnh.

Thanh quang lan tỏa quanh người, Lâm Động lại bảo Mộ Linh San cẩn thận rồi giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại trên phía trên của quảng trường đó.

Khi đến gần Lâm Động mới phát hiện trên quảng trường là gần một ngàn nhân ảnh, chỉ là những người này đã mất đi sức sống, trên thân thể phủ đầy bụi.

Lâm Động vẻ mặt ngưng trọng nhìn cảnh tượng đó, hắn phát hiện tất cả đều nhìn về hướng Nam, một tay giơ lên như đang liên thủ chống lại điều gì đó… Nhưng có vẻ như sự phòng ngự của bọn họ đã thất bại.

Lâm Động mím môi, gần một ngàn cường giả liên thủ vẫn chịu kết quả thế này, có thể thấy Dị ma tấn công động phủ hồi đó có thực lực đáng sợ thế nào.

- Lâm Động ca ca, có người đến!

Mộ Linh San ở bên cạnh bỗng nhìn về phía sau, ở đó có không ít tiếng gió rít, xem ra bắt đầu có cường giả vào động phủ rồi.

Tiếng gió khá gấp gáp, khoảng mười giây sau đã có đến hàng trăm người tới, cuối cùng bọn họ cũng bị thu hút bởi cảnh tượng kỳ lạ này, sau đó dừng lại ở nơi cách Lâm Động không xa.

Những cường giả này nhìn Lâm Động trước rồi nhìn về quảng trường, ánh mắt đều hiện sự kinh ngạc, tuy không biết ở đây xảy ra chuyện gì nhưng xem tình hình có vẻ rất kinh khủng… - Chỉ là đám xác khô thôi có gì đáng xem đâu!

Bỗng có người hết kiên nhẫn vung tay tạo cuồng phong đánh về quảng trường, những nhân ảnh kia lập tức tan thành tro bụi.

- Hừ, chẳng có bảo bối gì hết!

Một số cường giả nhìn quảng trường trống huơ trống hoác không khỏi lầu bầu.

- Ủa, còn có thi thể chưa tan biến!

Nhưng khi một vài người định bỏ đi thì bỗng có người kêu lên. Chỉ thấy phía cuối quảng trường có mười tám thi thể khô vẫn ngồi bàn tọa, thân thể bọn họ không hề bị thối rữa.

- Có bảo bối!

Một số người thấy thế mắt lập tức sáng lên, có thể chống lại sự xâm thực của năm tháng, rõ ràng những người này hồi còn sống đều có thực lực rất mạnh, chắc chắn trên người có bảo bối.

Trước sự hấp dẫn của bảo bối, mười mấy người lập tức bay về phía mười tám thi thể kia.

Lâm Động nhìn chăm chăm, không biết vì sao hắn lại có chút bất an, sau đó đột nhiên hắn túm lấy Mộ Linh San kéo về phía sau.

Uỳnh!

Ngay khi bọn họ lùi về phía sau, mười tám thi thể vốn mất sinh cơ đột nhiên mở mắt, ngọn hỏa diễm đen tà ác cháy trong mắt bọn họ và cuồn cuộn lan tỏa ra xung quanh.

Á!

Mười mấy người kia khi chạm phải hỏa diễm gần như lập tức biến thành tro bụi, những tiếng kêu thảm thiết vang lên chói tai.

Uỳnh!

Lúc này, mười tám thi thể kia từ từ ngồi dậy, hỏa diễm tà ác lan tỏa, sau đó bọn chúng ngẩng đầu lên nhìn hàng trăm người đang sững sờ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 941

Truy Sát

Hỏa diễm đen bỗng chốc lan tràn khắp quảng trường, cảm giác âm lạnh tà ác đó khiến nhiệt độ cả không gian hạ thấp đến tột cùng.

Khi những cái xác khô kia đứng dậy, Lâm Động đã nhanh tay kéo Mộ Linh San lùi về phía sau. Cảnh tượng này hắn không hề xa lạ gì, những cái xác này dường như giống hệt với Ma thi hắn đã gặp ở Dị ma Vực. Chỉ có điều, thực lực của mười tám cái xác khô này mạnh hơn Ma thi quá nhiều.

Cùng lúc khi rút lui, Lâm Động liếc nhìn đan điền của mười tám cái xác khô. Ở đó có một cái xoáy ánh sáng màu đen, trong đó lan tỏa hắc khí lạnh lẽo tà ác kèm theo Tử Khí đậm đặc.

- Những người này trước khi chết đều có thực lực Tử Huyền Cảnh!

Lâm Động nheo mắt, bị thứ hắc khí tà ác kia xâm thực, tuy những cái xác này không có thần trí nhưng thực lực rất mạnh, hơn nữa còn có Tử Khí tu luyện được trước khi chết, điều này khiến những cái xác này có thể sánh ngang với cường giả Bán Bộ Tử Huyền.

- Grừ!

Khi Lâm Động rút về phía sau thì ánh mắt mười tám cái xác khô tóe ra hắc diễm rồi cùng xông tới, ngọn hắc diễm tà ác bao quanh bởi Tử Khí lập tức cuốn hơn chục cường giả không kịp rút lui vào trong.

- Á!

Tiếng kêu thê thảm chói tai vang lên, hơn chục cường giả đó gần như không kịp đưa ra bất cứ sự phản kháng nào thì đã tan thành tro bụi, thậm chí Nguyên thần cũng bị ngọn hắc diễm thiêu rụi.

Đám cường giả thấy thế không khỏi cảm thấy kinh hãi.

- Đừng sợ, đan điền của những cái xác khô này ngưng tụ Tử Khí mà bọn họ tu luyện được hồi còn sống, nay đám Tử Khí kia đã bị ép, lại biến thành Tử Tịnh Đan, nếu có được nó sẽ rất có lợi cho việc xung kích Tử Huyền Cảnh!

- Tuy bọn chúng lợi hại nhưng chúng ta đông người, liên thủ lại chắc chắn sẽ giết được bọn chúng!

Khi một số người bị những cái xác khô đó chấn nhiếp thì một vài người đột nhiên hét lên, ngữ khí tràn đầy sự tham lam.

- Tử Tịnh Đan?

Lập tức có nhiều cường giả ồ lên, sau đó không ít người ánh mắt đỏ rực, thậm chí sự sợ hãi cũng bị áp chế xuống.

Người đến động phủ này đều là cường giả từ các phương, bình thường cũng là người từng trải, kiến thức cũng không tệ, trong lòng tự nhiên có vài phần kiệt ngạo, trước sự hấp dẫn của bảo bối, đương nhiên sự sợ hãi sẽ bị lấn áp nhiều.

- Chúng ta cùng ra tay!

Cuối cùng có người nghiến răng nói, sau đó ngày càng có nhiều cường giả hùa theo. Nguyên lực bùng phát, ai ai cũng lấy ra đủ mọi loại Linh bảo, xem chừng định dùng trận thế đông người đánh lại đám xác khô này.

- Một đám ngu xuẩn!

Lâm Động chửi thầm, sau đó quay người đi thẳng. Mười tám cái xác khô này đều có thực lực khoảng Bán Bộ Tử Huyền, cộng với sự tôi luyện lâu năm của

hắc khí tà ác, nhìn bọn chúng có vẻ khô quắt nhưng thật ra cứng chắc như kim cương, không hề có cảm giác đau đớn, cũng chẳng biết sợ hãi, giao đấu với bọn chúng chỉ là tự chui đầu vào chỗ chết!

Hiện giờ nếu hắn đối đầu với một cái xác khô này thôi cũng phải vô cùng đau đầu, huống hồ lại có tận mười tám cái xác!

Tuy Mộ Linh San không hiểu tại sao Lâm Động lại chạy nhanh như vậy, nhưng cũng lập tức theo sau. Khi hai người vừa bay ra không lâu thì bầu trời phía sau đột nhiên truyền ra một làn sóng năng lượng kinh người, sau đó những tiếng thét kinh người vang lên… - Chết hết rồi!

Mộ Linh San không kềm được quay đầu lại nhìn. Bầu trời phía sau rực cháy những ngọn hắc diễm đen sì, hàng trăm cường giả ở lại trong chớp mắt đã thành tro bụi!

Lâm Động nhún vai, những kẻ đó muốn tìm chỗ chết thì hắn cũng chẳng biết làm thế nào. Tuy hắn cũng động lòng với Tử Tịnh Đan, nhưng hắn biết rằng cái mạng nhỏ của mình thì quan trọng hơn.

- Đi thôi!

Lâm Động nói, sau đó lập tức gia tăng tốc độ rời đi. Thứ này thật sự quá nguy hiểm, ở lại cũng chỉ là hy sinh vô ích mà thôi.

- Lâm Động ca ca, bọn chúng đuổi theo kìa!

Ngay lúc ấy, sắc mặt Mộ Linh San chợt thay đổi, vội nói.

- Cái gì?

Đồng tử Lâm Động co rút lại, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy mười tám cái xác đang đi ra khỏi đám hắc diễm, sau đó lao thẳng về phía này.

- Bọn chúng cảm ứng được Thôn Phệ Tổ Phù trong người ngươi!

Nham đột nhiên lên tiếng.

Sắc mặt Lâm Động tối sầm lại, không ngờ đã rút lui trước rồi mà vẫn bị bọn chúng nhằm vào.

- Đi mau!

Lâm Động nói với Mộ Linh San, sau đó tăng tốc bay đi trước, phải xem có thoát được bọn chúng không đã. Hiện giờ đã có không ít cường giả đi vào trong động phủ, nếu tiêu hao quá nhiều sức với thứ này thì rất bất lợi.

- Ừm!

Mộ Linh San gật đầu, cô bé cũng biết sự lợi hại của những cái xác này, nếu tránh được là tốt nhất!

Hai người biến thành hai luồng sáng bay đi, phía sau là mười tám cái xác khô truy sát không buông. Luồng năng lượng âm lãnh tà ác đó khiến đại địa bên dưới vốn đã hoang vu càng trở nên hoang tàn hơn.

Vút vút!

Hai bên truy đuổi đã hơn cửa canh giờ, ánh mắt Lâm Động ngày càng tối sầm, bởi vì hắn cảm thấy được đám xác khô kia không hề có ý định từ bỏ, ngược lại truy đuổi ngày một sát sao.

Trong lúc bị truy kích, Lâm Động cũng gặp một số người, nhưng khi thấy Lâm Động bị đám xác khô thanh thế kinh người kia đuổi theo thì bọn chúng lập tức tránh đi, sau đó nhìn bọn Lâm Động với ánh mắt sung sướng khi người khác mắc họa.

Đương nhiên Lâm Động cũng chẳng hy vọng gì vào những người bàng quan đó, bọn họ không đâm một đao sau lưng đã là chuyện tốt lắm rồi, chứ đừng mong bọn họ sẽ đến giúp. Vì thế muốn giải quyết rắc rối này phải dựa vào bản thân mà thôi!

Trong đầu Lâm Động không ngừng nói chuyện với Nham để tìm cách giải quyết. Một lúc sau hắn bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ngươi muốn ra tay?

Vừa rồi Nham bỗng nói hãy để hắn giải quyết phiền phức trước mắt. Điều này khiến Lâm Động vô cùng kinh ngạc, dù sao hắn có được Tổ Thạch đã lâu nhưng rất ít khi hắn Tổ Thạch thi triển sức mạnh của nó.

- Điều khiển hành động của những thứ này chỉ là Dị Ma Khí bên trong cơ thể bọn chúng, chỉ cần tiêu trừ Dị Ma Khí kia thì bọn chúng tự sẽ bị tiêu diệt. Dị Ma Khí là thứ năng lượng vô cùng tà ác, rất khó trừ bỏ. Nhưng sức mạnh của Tổ Thạch lại làm được!

Nham cười nhạt, ngữ khí có phần kiêu ngạo, hắn được sinh ra chính là để đối phó với Dị ma a!

- Nhưng cũng cần ngươi giữ chân bọn chúng lại một chút!

Lâm Động biết rằng nếu dừng lại thì chắc chắn sẽ bị đám xác khô vây lấy, đến lúc đó muốn thoát thân là rất khó.

- Được!

Tuy có chút lo lắng nhưng Lâm Động nhanh chóng gật đầu, Tổ Thạch theo hắn bao năm như vậy, đương nhiên hắn có lòng tin với nó.

- Linh San, cẩn thận một chút, chúng ta phải động thủ rồi!

Lâm Động liếc nhìn đám xác khô phía sau, khẽ nói.

- Ừm!

Mộ Linh San gật đầu, ánh mắt có phần phấn kích, vung tay lấy Sinh Tử Quan

Cái ra.

Lâm Động bay tới một đỉnh núi cách đó không xa, vừa đáp xuống, hai tay hắn lập tức kết ấn pháp cổ quái rồi chạm xuống đất.

- Đại Hoang Vu Kinh!

Một luồng năng lượng kỳ dị lan tỏa với tốc độ kinh người, đại địa hàng trăm dặm lập tức nhanh chóng trở nên khô héo. Năng lượng cuồn cuộn chảy trong lòng đất cuối cùng chảy vào cơ thể Lâm Động.

- Càn Khôn Cổ Trận!

Năng lượng dồi dào truyền vào cơ thể, giữa bàn tay Lâm Động ngưng tụ một đạo quang trận, nguyên lực điên cuồng chảy vào trong đó, quang trận lập tức phình to biến thành trận pháp diện tích hàng trăm trượng.

Khi trận pháp được khai mở thì mười mấy cái xác khô kia cũng xông vào.

- Giờ là lúc nên đổi vai người đi săn và con mồi rồi!

Lâm Động ngẩng lên nhìn mười tám cái xác xông vào trong Càn Khôn Cổ Trận, khóe miệng nhếch lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 942

Tàn Sát

Uỳnh uỳnh!

Quang trận khổng lồ lan tỏa trên không trung, năng lượng dồi dào tựa sóng triều cuồn cuộn bên trong đó tỏa ra thứ thanh thế kinh người.

Vút!

Khi đại trân thành hình, mười tám cái xác khô lao tới, bọn chúng không có thần trí đương nhiên sẽ không biết tránh né nên cứ lao thẳng vào trận pháp.

Ầm!

Ngay khi bọn chúng xông vào trận pháp, Càn Khôn Cổ Trận lập tức phát ra âm thanh trầm đục, năng lượng cuộn trào bắn ra vô số trùm sáng rồi đan xen lại thành tấm lưới trùm lấy mười tám cái xác khô!

- Grào!

Sự ngăn cản đó khiến những cái xác khô gầm lên âm thanh như của dã thú, ngọn hỏa diễm đen nhánh quanh người bọn chúng bùng phát lên, cố gắng thiêu cháy tấm lưới ánh sáng.

Phụt phụt!

Những ngọn hỏa diễm kia hiển nhiên vô cùng lợi hại, vừa chạm vào lưới ánh sáng là khiến tấm lưới rung lên, nhưng không lập tức biến mất, rõ ràng sức mạnh của Càn Khôn Cổ Trận cũng không thể coi thường!

- Tuy đối phó chính diện với các ngươi rất rắc rối, nhưng muốn giữ chân thì cũng không khó như tưởng tượng.

Lâm Động nhếch môi cười, thủ ấn biến hóa, Càn Khôn Cổ Trận lập tức có ánh sáng lấp lánh. Ngay khi ấy, nguồn năng lượng tựa như thực chất cũng lan tràn ra, cuối cùng bao trùm lên tấm lưới ánh sáng khiến sự ràng buộc càng thêm chắc chắn.

Nhờ sự chi viện của nguồn năng lượng mới này, ngọn hỏa diễm màu đen cũng không có tác dụng gì rõ rệt, nhất thời tiếng gầm tựa dã thú của những cái xác khô kia vang vọng khắp không gian.

Rõ ràng những cái xác ấy không biết sự lợi hại của Càn Khôn Cổ Trận, năng lượng trong trận pháp không phải nguyên lực bình thường, vì thế, dù có hỏa diễm tà ác thì cũng khó có có thể gây tổn hao đáng kể đối với nó.

- Phù!

Lâm Động nhìn những cái xác tạm thời bị giữ chân, khẽ thở ra một hơi, may mà Càn Khôn Cổ Trận huyền ảo, dựa vào năng lượng mà Đại Hoang Vu Kinh hấp nạp, hắn mới hình thành được vật cản mạnh mẽ thế này. Nhưng dù thế cũng không thể giữ chân được mười tám cái xác tương đương cường giả Bán Bộ Tử Huyền này được lâu!

- Lâm Động ca ca, để muội giải quyết bọn chúng nhé?

Mộ Linh San ở bên cạnh thấy vậy lập tức nôn nóng.

- Không cần đâu!

Lâm Động lắc đầu cười, thực lực của Mộ Linh San hiện tại cũng chỉ là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, dựa vào Sinh Tử Quan Cái có lẽ cô bé có thể đối phó được với một hai cái xác, nhưng với mười tám cái xác thì không thể.

- Nham, nhờ ngươi đấy!

Lâm Động nói thầm trong lòng.

Ầm!

Lâm Động vừa dứt lời thì Tổ Thạch bỗng nhiên rung lên, một đạo bạch quang dịu nhẹ bay ra từ cơ thể hắn, sau đó lơ lửng phía trước.

Bên trong ánh sáng có thể thấy một tấm Thạch phù cổ xưa, nó tỏa ra một thứ năng lượng vô cùng huyền ảo.

Mộ Linh San mở to mắt hiếu kỳ nhìn Thạch phù hiện ra trước mặt Lâm Động, thứ năng lượng phát ra từ đó khiến cô bé cảm thấy hơi sợ hãi.

Xoẹt!

Quầng sáng chấn động, loáng thoáng như còn có tiếng tù và từ thời Viễn Cổ vọng về. Đúng lúc ấy, phía trên Thạch phù phát ra ánh sáng chói lòa, hiện lên vô số thân ảnh, khí tức từ những thân ảnh đó tựa như ngưng tụ ý niệm của vô số người, thứ ý niệm bảo vệ thiên địa này!

Tiếng gầm vọng ra từ quang ấn rồi biến thành mười tám đạo phù văn kỳ lạ màu trắng, trên những tấm phù văn đó cuồn cuộn những luồng năng lượng vô cùng huyền ảo.

- Thủ Hộ Thánh Văn!

Một giọng nói khàn khàn mà cổ xưa vọng ra từ Tổ Thạch, sau đó mười tám đạo quang phù rạch tan bầu trời, lao thẳng về phía mười tám cái xác khô.

- Grào!

Ngay lúc đó, mười tám cái xác khô đồng thời phát ra tiếng gầm rú, nhưng trong thanh âm đó lại mang theo một chút hoảng sợ.

Bọn chúng gắng sức giãy giụa, hắc quang cuộn trào muốn thoát khỏi tấm lưới ánh sáng.

Sắc mặt Lâm Động trở nên ngưng trọng, vội vàng vận truyển trận pháp để áp chế những cái xác kia. Hắn biết giờ là lúc quan trọng nhất, nếu có sai sót là sẽ mất đi cơ hội tốt nhất.

Ầm!

Càn Khôn Cổ Trận từ từ xoay tròn, năng lượng kinh người không ngừng đổ xuống, trấn áp những cái xác khô kia.

Vút!

Đúng lúc ấy, mười tám tấm quang phù bay tới dính lên trán của những cái xác khô. Bọn chúng lập tức đông cứng lại, ánh bạch quang kỳ dị chui vào thân thể bọn chúng, đồng thời, ngọn hỏa diễm màu đen rực cháy quanh người bọn chúng cũng nhanh chóng tan đi.

Lâm Động thở phào, xem ra quả nhiên Nham có cách trừ bỏ Dị Ma Khí!

Dị Ma Khí tà ác nhanh chóng tan đi trong mười tám cái xác khô, một lúc sau thì hoàn toàn biến mất. Khi Dị Ma Khí biến mất hết, Tổ Thạch lại biến thành bạch quang chui vào người Lâm Động.

Lâm Động thấy vậy, búng tay một cái, tấm lưới ánh sáng bao quanh những cái xác khô lập tức thu nhỏ lại.

Bùm!

Lần này, những cái xác khô vốn cứng như kim cương bỗng nổ tung, biến thành tro bụi rơi xuống như mưa. Mất đi Dị Ma Khí bọn chúng cũng mất đi sự phòng hộ, trở nên vô cùng yếu ớt.

Lâm Động thở hắt ra một hơi, sau đó mắt sáng lấp lánh nhìn lên trên trời.

Mười tám viên đan màu đen đang xoay tròn, tỏa ra thứ sức mạnh phá hoại kinh người.

Sức mạnh đó là Tử Khí!

- Tử Tịnh Đan!

Ánh mắt Lâm Động rực cháy, bàn tay vẫy một cái, hấp lực lan tỏa hút mười tám viên Tử Tịnh Đan vào tay. Mỗi viên đan này có thể trị giá đến hàng trăm vạn Huyền Nguyên Đan, thu hoạch lần này không hề nhỏ a!

Cất Tử Tịnh Đan đi, Lâm Động lại vẫy tay thu Càn Khôn Cổ Trận vào trong người. Xong xuôi hắn gật đầu hài lòng, quay sang Mộ Linh San đang vô cùng kinh ngạc, cười khẽ.

- Oa, Lâm Động ca ca lợi hại quá!

Mộ Linh San nhìn Lâm Động với ánh mắt trong veo. Đương nhiên cô bé biết sự lợi hại của mười tám cái xác khô kia, dù là cô bé cũng khó lòng xử lý nổi, nhưng Lâm Động lại chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã giải quyết sạch sẽ, khiến tiểu cô nương này có chút sùng bái!

Được Mộ Linh San nhìn như vậy, Lâm Động cũng không khỏi thấy lâng lâng, định nói gì đó thì bỗng nhiên cách đó không xa có tiếng vỗ tay.

- Ha ha… đúng là lợi hại! Không ngờ ngươi lại có thể trừ bỏ được Dị Ma Khí!

Tiếng nói đột nhiên vang lên khiến đồng tử Lâm Động co rút lại, hắn vội quay sang thì thế trên một ngọn cây to có một thân ảnh mặc hồng bào ngồi đả tọa, hai bàn tay hắn đang khẽ vỗ vào nhau, giọng nói có phần kỳ lạ.

Lâm Động nhìn chăm chăm vào kẻ đó, nguyên lực nhanh chóng vận chuyển, ánh mắt đầy cảnh giác. Kẻ kia xuất hiện ở vị trí gần như vậy mà Lâm Động hắn không hề phát giác ra?

Lâm Động nhìn hắn một lúc rồi mới trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 943

Hồng Bào Nhân Thần Bí

Các hạ là ai?

Khi Lâm Động nói ra lời này, hiển nhiên trong lòng cũng thấy chút chấn động và kinh hãi. Trước nay hắn là người cẩn thận, hơn nữa lần này còn dùng đến cả Tổ Thạch, đây vẫn luôn là bí mật không nhỏ, hắn tin tưởng Mộ Linh San, thứ nhất vì cô bé không biết gì về điều này, thứ hai là dù có biết hắn cũng không lo lắng. Nhưng hồng bào nhân đột ngột xuất hiện kia lại khiến hắn có phần bất ngờ.

Khi nói, cơ thể hắn cũng căng lớn lên, nguyên lực cuồn cuộn trong kinh mạch khiến hắn giống như con báo đang sẵn sàng vồ mồi, toàn thân đầy tính công kích.

- Ha ha, ngươi cũng rất cẩn thận!

Hồng bào nhân cười, hiển nhiên hắn cũng nhận ra phản ứng của Lâm Động.

Toàn thân người này đều ẩn trong lớp áo bào đỏ, đến gương mặt cũng bị che khuất, ngoài ra cũng không thấy nguyên lực mạnh mẽ quanh người hắn, nhưng điều này lại khiến Lâm Động càng cảm thấy kỳ dị. Với năng lực hiện tại của hắn dù là cường giả Tử Huyền Cảnh Tiểu thành cũng không thể đến gần như vậy mà hắn không hề hay biết.

Lâm Động thấy hồng bào nhân không trả lời câu hỏi của mình, ánh mắt tối lại, sau đó sát ý dâng lên.

Xoẹt!

Ngay khi đó, một thân hình nhỏ bé từ phía sau hồng bào nhân bay ra, hai tay ôm Sinh Tử Quan Cái đập xuống gáy hồng bào nhân.

Uỳnh!

Sinh Tử Quan Cái vung lên, một vòng sáng đen lan tỏa, phát ra thứ khí tức của Tử Khí.

- Ha ha… Hồng bào nhân vẫn ngồi khoanh chân như không nhận ra công kích mạnh mẽ đến từ phía sau. Nhưng khi Sinh Tử Quan Cái sắp đập tới thì hắn ta cười lên một tiếng. Đúng lúc ấy, chỉ thấy hồng quang bùng phát quanh người hồng bào nhân rồi biến thành một đạo hỏa diễm cong vút.

Bùm!

Sinh Tử Quan Cái được bao quanh bởi Tử Khí đập mạnh lên đạo hỏa diễm, tiếng nổ trầm đục vang lên. Thế nhưng, trước đòn tấn công toàn lực của Mộ Linh San, ngọn hỏa diễm không hề bị biến dạng, dường như đòn công kích ấy không hề tạo nên bất cứ thương tổn nào vậy.

Binh!

Sau khi hứng chịu công kích của Mộ Linh San, ngọn hỏa diễm bỗng rung lên dữ dội, bùng phát một luồng năng lượng dồi dào tựa thủy triều.

Trước sự phản kích đó, sắc mặt Mộ Linh San tái đi, cơ thể lập tức bay ngược ra sau, loạng choạng đáp xuống một ngọn cây to ở phía xa.

- Thực lực thật cường hãn!

Lâm Động thấy cảnh đó, ánh mắt lập tức nặng nề hơn nhiều. Mộ Linh San có thực lực Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, cộng với Sinh Tử Quan Cái, sẽ không ai trong tầng thứ Sinh Huyền Cảnh có thể chống lại được. Vậy mà trước hồng bào nhân thần bí lại không hề có sức phản kháng!

Sắc mặt Lâm Động tối lại, sau đó hắn vung tay, một đạo hắc quang bỗng bay ra từ tay áo hắn lao thẳng về phía hồng bào nhân.

Hắc quang biến thành nhân ảnh, chính là Thôn Phệ Thiên Thi. Đối mặt với cường giả thần bí lai lịch bất minh này, hiển nhiên hắn không có ý định cất giữ thủ đoạn, hắn không muốn để lộ việc mình có Tổ Thạch, cho dù kẻ trước mặt có biết Tổ Thạch hay không.

Hồng bào nhân nhìn Thôn Phệ Thiên Thi đang lao tới, cong ngón tay búng ra một đạo hỏa quang nhằm thẳng tới Thôn Phệ Thiên Thi.

Bùm!

Tia hỏa quang mỏng manh đó khi bắn trúng Thôn Phệ Thiên Thi bỗng nhiên bùng cháy, nhiệt độ ngọn lửa gần như khiến không gian xung quanh cũng bị thiêu đốt đến biến dạng.

Vút!

Nhưng ngay khi ngọn lửa rực cháy thì hắc quang từ trong Thôn Phệ Thiên Thi lấp lánh, sau đó ngọn lửa nhanh chóng biến mất, hiển nhiên đã bị Thôn Phệ Thiên Thi thôn phệ mất.

- Hửm?

Hồng bào nhân cảm thấy rất bất ngờ, hai mắt nhìn Thôn Phệ Thiên Thi với ánh mắt kinh ngạc.

- Năng lượng này… sao lại giống lực thôn phệ vậy?

Lâm Động nghe thấy tiếng lẩm bẩm của hắn, khóe mắt bỗng giật một cái, cảm tri của hồng bào nhân quá nhạy bén, chỉ nhìn qua đã biết rõ chân tướng.

- Đáng chết, rốt cuộc hắn có lai lịch thế nào? Thực lực mạnh như vậy tại sao chưa từng nghe tên? Hải vực Thiên Lôi không phải là đã ngăn chặn hết mọi

cường giả siêu cấp sao?

Thực lực của hồng bào nhân chắc chắn vượt qua bọn Bàng Hạo, Liễu Hương Huyên. Nhưng rõ ràng hắn chưa từng thể hiện năng lực ra, nếu không phải lần này hắn xuất hiện thì Lâm Động không thể biết người vào động phủ lại có kẻ có thực lực thế này.

- Tiểu tử ngươi cũng có không ít bảo bối a!

Hồng bào nhân đột nhiên nhìn Lâm Động, cười nói.

Ánh mắt Lâm Động lạnh tanh, lẽ nào hắn nhìn ra trong tay ta có thứ gì sao?

- Haizz… ta nói này, tiểu tử, ngươi chột dạ quá đấy nhỉ, ta chỉ ở bên cạnh nhìn một chút, hà tất phải sát khí đằng đằng như thế?

Thấy Lâm Động lại bùng phát sát ý, hồng bào nhân nói.

- Các hạ ẩn ẩn nấp nấp như thế, sao có thể không khiến ta cảnh giác? Chi bằng ngươi hãy để lộ gương mặt ra cho ta nhìn rõ rốt cuộc là cao nhân phương nào?

Lâm Động cười nhạt.

- Để lộ mặt thì thôi đi!

Hồng bào nhân cười khẽ.

- Này, rốt cuộc ngươi muốn gì? Đừng tưởng bọn ta dễ bị ức hiếp đó!

Mộ Linh San giơ cao Sinh Tử Quan Cái nói.

- Sinh Tử Quan Cái, Bất Tử Thánh Kình Tộc, đúng là không dễ ức hiếp!

Hồng bào nhân nhìn sang Mộ Linh San, cười.

Ánh mắt Mộ Linh San lóe lên sự kinh ngạc, không ngờ hắn lại nhận ra thân phận của cô bé.

- Hai người đừng động thủ nữa, ta chẳng có ý đồ gì với các ngươi, vừa rồi hiện thân chỉ là có chút kinh ngạc vì thủ đoạn của tiểu tử này mà thôi!

Hồng bào nhân vươn vai, lại nhìn sang Lâm Động, ánh mắt dường như chứa đầy thâm ý:

- Thế gian này, người trừ bỏ được Dị Ma Khí không nhiều, hơn nữa càng có ít người Sinh Huyền Cảnh Đại thành lại đối phó được với Dị Ma Khí… - Ngươi biết Dị Ma Khí?

Lúc này Lâm Động đã bình tĩnh hơn, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên. Dù sao thì mấy năm nay, trong số những người hắn quen biết cũng rất ít người lại có nhãn lực và kiến thức thế này.

- Ha ha… Đâu chỉ từng nhìn thấy… ta và Dị ma còn từng giao đấu qua, đúng là thứ khó đối phó!

Hồng bào nhân cười kỳ quái, nói.

Một lúc lâu sau Lâm Động mới ôm quyền, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc tiền bối là ai?

Trên thế gian này, những người biết đến Dị ma chắc cũng là cường giả siêu cấp, người này từng giao đấu với bọn chúng, chắc chắn thân phận không tầm thường.

- Ha ha, thân phận của ta cũng chẳng có gì quan trọng!

Hồng bào nhân vỗ vỗ tay rồi đứng dậy, Hắn nhìn Lâm Động có chút thâm ý nói:

- Hình như trong người ngươi có không ít thứ thú vị, đến ta nhất thời cũng không thể dò ra, nhưng ta nghĩ sau này vẫn còn cơ hội gặp mặt! Tiểu tử, gặp lại sau!

Vừa dứt lời, hồng bào nhân cũng không đợi Lâm Động đáp lại gì, thân thể bỗng tỏa ra hỏa diễm, hỏa diễm tan đi thì thân thể hắn cũng biến mất.

Sắc mặt Lâm Động có phần ngưng trọng, kẻ kia thật sự quá thần bí, rốt cuộc hắn có lai lịch từ đâu?

- Lâm Động ca ca, hắn lợi hại thật!

Mộ Linh San tiến lại, nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, sau đó khẽ thở dài, xem ra lần này bên trong cái động phủ này đã thu hút toàn cường giả ngọa hổ tàng long!

- Đi thôi!

Lâm Động không biết rốt cuộc hồng bào nhân kia là địch hay bạn, cũng chỉ có thể lắc đầu, nói với Mộ Linh San rồi biến thành lưu quang bay vào sâu trong động phủ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 944

Lôi Đình Tâm

Sau khi dựa vào sức mạnh của Tổ Thạch giải quyết được mười tám cái xác khô, hai người Lâm Động lại lên đường bay vào sâu trong động phủ. Trên đường đi, bọn họ cũng nhìn thấy không ít người tiến vào động phủ, bọn họ như những con thiêu thân xông vào những tòa cung điện đổ nát, tìm kiếm khắp nơi, hy vọng có thể kiếm được một vài thứ bảo bối gì đó.

Tuy hiện tại động phủ này đã bị hủy hoại, nhưng chắc chắn trước đây nó rất hùng vĩ. Dù trải qua bao nhiêu năm tháng nhưng vẫn còn không ít bảo bối, mà khi những người này phát hiện ra một thứ bảo bối gì đó thì lại diễn ra một trận chiến tranh giành ác liệt.

Dọc đường đi, Lâm Động đã gặp không ít hơn mười trận chiến, hai bên đánh nhau đến đỏ cả mắt. Hơn nữa bên ngoài trận chiến còn có không ít kẻ đang thèm thuồng đứng đợi. Muốn lấy được bảo bối thuận lợi không phải chuyện dễ!

Ngoài những trận chiến giữa những người tìm báu vật ra, động phủ bị Dị Ma Khí xâm thực này còn một vài phiền phức khác nữa. Mà phần lớn đều tương tự như thứ xác khô trước đó. Những cái xác khô này bị Dị Ma Khí xâm thực khiến nó trở nên cứng như kim cương, nếu không dùng cách đặc biệt trừ bỏ Dị Ma Khí bên trong thì nó đúng là một cỗ máy tàn sát không biết mệt mỏi.

Trong động phủ lúc này đã trở nên hỗn loạn, rõ ràng đã có không ít cường giả bỏ mạng trong tay bọn xác khô. Nhưng điều này không khiến người ta sợ hại mà có càng nhiều cường giả tụ tập lại với nhau chuyên tìm xác khô để động thủ. Vì đan điền của những cái xác khô này có Tử Tịnh Đan, cũng là thứ bảo vật có giá trị cao, nếu lấy ra bán đấu giá, ít nhất cũng đáng mấy trăm vạn Huyền Nguyên

Đan, cái giá này khiến cho ngay cả Lâm Động cũng phải động lòng.

Đương nhiên, tuy là có động lòng, nhưng Lâm Động không chủ động đi tìm kiếm, vì mục tiêu lần này của hắn là Lôi Đình Tổ Phù, hắn không muốn tốn nhiều thời gian tìm mấy cái xác khô trong động phủ rộng lớn thế này, nếu lỡ bỏ qua mất Lôi Đình Tổ Phù thì hối hận cũng không kịp nữa.

Vì thế, khi những người khác đỏ mắt đi tìm đám xác khô thì hai người Lâm Động cứ đi thẳng vào sâu trong động phủ.

Càng vào sâu càng có nhiều quần thể kiến trúc hơn, nhưng từ những di chỉ đổ nát này có thể cảm nhận được trận đại chiến kinh thiên từng nổ ra trước đây… Đối mặt với sự tấn công của Dị ma tà ác, hiển nhiên tất cả mọi người trong động phủ đều liều chết bảo vệ Tông phái của mình, nhưng cuối cùng vẫn như Tông phái Viễn Cổ mà Lâm Động đã nhìn thấy trong Đại Hoang Võ Bi, đã bị thất bại và hủy diệt!

Sự thất bại này lặng lẽ biến mất trong lịch sử, nếu không phải động phủ khai mở thì có lẽ chẳng ai biết được ở sâu trong phiến Hải vực này đã từng có một thế lực cường hãn đến thế này.

Lâm Động bay lướt qua bầu trời, nhìn xuống những quần thể kiến trúc đổ nát, trong lòng không khỏi cảm thán. Đám sinh vật Dị ma kia quả nhiên là kẻ địch chung của thiên địa này, không biết bọn chúng đến từ đâu, nhưng những nơi bọn chúng đi qua đều bị bọn chúng hủy diệt không còn chút sinh cơ nào.

- Lâm Động ca ca, phía trước có động tĩnh!

Mộ Linh San bỗng nhìn về phía xa, hơi hiếu kỳ nói.

- Ừm!

Lâm Động gật đầu, đồng thời lúc đó hắn cũng cảm nhận được từ phía xa có một luồng năng lượng đặc biệt truyền tới, dường như trong luồng năng lượng ấy

còn có tiếng sấm rền.

- Cẩn thận!

Lâm Động quay sang nhắc nhở Mộ Linh San. Từ sau khi gặp hồng bào nhân thần bí, Lâm Động càng thêm cảnh giác hơn. Động phủ ẩn chứa Lôi Đình Tổ Phù này thu hút quá nhiều người, chẳng ai biết liệu sẽ còn những người như hồng bào nhân nữa hay không. Nếu có, Lâm Động muốn lấy Lôi Đình Tổ Phù đi sẽ rất khó khăn.

Mộ Linh San cũng gật đầu, sau khi chứng kiến thực lực của hồng bào nhân, cô bé cũng hiểu, sở dĩ mình cầm Sinh Tử Quan Cái tung hoành được trong Loạn Ma Hải này là vì những cường giả thực sự chưa ra tay mà thôi.

Vút!

Hai người Lâm Động biến thành hai đạo ánh sáng bay đi, khoảng hơn mười phút sau thì dần dừng lại, nhìn cảnh quan trước mặt với chút kinh ngạc.

Trước mắt bọn họ là một ngọn núi khổng lồ, cao khoảng vạn trượng. Ngọn núi như người khổng lồ đứng sừng sững giữa thiên địa, thời gian trôi đi cũng không tổn hại chút nào đến sự hùng vĩ của nó.

Ầm ầm!

Phía cuối ngọn núi này là một con thác màu bạc cao ngàn trượng, nước đổ xuống khiến cả thiên địa rung chuyển.

Lâm Động quan sát kỹ, con thác này không phải nước bình thường, mà nó được hình thành từ lôi tương đặc quánh, tiếng sấm rền vọng ra từ đó! Bên dưới là một cái hồ mênh mông vô tận chứa đầy lôi tương.

- Thật khủng khiếp!

Lâm Động nhìn ngọn núi, cái thác và hồ sấm sét kia mà không khỏi hít vào

hơi khí lạnh. Hắn có thể nhận ra sức mạnh lôi đình hùng hồn phát ra từ ngọn thác và hồ sấm sét kia. Rõ ràng tất cả cái này không phải tự nhiên đã có, mà là do con người tạo ra. Khó có thể tưởng tượng thực lực của người đã tạo ra thứ này!

Hai người Lâm Động dần tiến lại gần ngọn núi, sau đó dừng lại ở ngoại vi hồ sấm sét. Chỉ thấy bề mặt hồ lấp lánh ánh lôi quang, từng đạo lôi quang lưu động bên dưới giống như có con Hung thú nào đó đang tiềm phục.

- Hồ sấm sét này hiển nhiên là nơi tu luyện của các đệ tử trong động phủ!

Lâm Động khẽ chạm vào nước trong hồ, lôi điện chui vào bàn tay khiến Lâm Động cũng cảm thấy tê dại. Nhưng hắn cũng cảm nhận được, khi lôi điện xâm thực, cơ thịt trong người hắn được giãn ra rất thoải mái, rõ ràng thứ lôi điện này có tác dụng luyện thế rất tốt.

Một Tông phái tạo được một cái hồ tu luyện thế này cho đệ tử, thật sự không phải thế lực nào cũng làm được. Dù ở Đạo Tông cũng chỉ có Đan Hà mới có cùng tác dụng, mà Đan Hà so với hồ sấm sét này rõ ràng kém hắn một bậc!

- Nếu có thời gian, tu luyện ở đây hiển nhiên sẽ rất có ích cho Thanh Thiên Hóa Long Quyết!

Lâm Động chép miệng, cảm thấy hơi tiếc nuối, rõ ràng hiện giờ hắn không thể ở lại đây tu luyện vài tháng được.

- Hửm?

Đúng lúc đó, thần sắc trên mặt hắn bỗng thay đổi, lập tức nhìn xuống lòng hồ, trên mặt hồ đột nhiên gợn sóng, dần hình thành một cái xoáy nước!

Chỉ thấy một chùm sáng lôi điện to bằng đầu người dần hiện lên, trong đó có thể nhìn thấy một trái tim màu bạc đang khẽ đập, cùng với từng nhịp đập là tiếng sấm rền theo nó.

- Đó là cái gì vậy?

Mộ Linh San kinh ngạc hỏi.

- Lôi Đình Tâm!

Lâm Động sững sờ nhìn trái tim màu bạc bay lên từ trong lòng hồ, sau đó ánh mắt hắn rực cháy.

Thường chỉ khi lôi đình vô cùng thuần túy dưới một áp lực đáng sợ mới ngưng tụ được thành Lôi Đình Tâm. Mỗi quả tim này đều vô cùng hiếm có, thậm chí, dù là một đứa trẻ mới ra đời, chỉ cần cơ thể nó chịu được sức mạnh của lôi đình, thì trong một thời gian rất ngắn nó có thể sánh ngang với cường giả Niết Bàn Cảnh!

Hơn nữa, nghe nói nếu hấp thụ được sức mạnh lôi đình thuần túy này vào người thì một bộ phận nào đó sẽ thay đổi. Nói chung, Lôi Đình Tâm là thứ thiên địa kỳ bảo vô cùng hiếm thấy, không ngờ lại gặp nó ở đây.

- Không hổ là động phủ Luân Hồi Cảnh!

Nghĩ đến tác dụng của Lôi Đình Tâm, trong lòng Lâm Động không chống lại được sức hấp dẫn, hắn lao tới phía trước nó rồi đưa tay ra chạm lấy.

Uỳnh!

Thế nhưng khi Lâm Động sắp chạm vào được Lôi Đình Tâm thì một tiếng gió rít đột ngột đánh tới giữa trán hắn.

Lâm Động khẽ cau mày, lật tay tung quyền, thanh quang bùng phát, một quyền chặn đứng đạo kình phong. Hắn ngẩng lên thì thấy cách đó không xa là một thân ảnh mặc váy trắng.

- Liễu Hương Huyên?

Lâm Động nheo mắt lại nhìn mỹ nhân váy trắng nhìn vô cùng thánh khiết kia.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 945

Giao Đấu

Phía trên hồ sấm sét là một thân hình yểu điệu mặc váy trắng, lộ ra những đường cong tuyệt hảo. Dung mạo Liễu Hương Huyên rất đẹp, là nữ nhân duy nhất mà Lâm Động từng gặp có thể sánh ngang với Lăng Thanh Trúc.

Nhưng khí chất của hai người này lại khác nhau. Lăng Thanh Trúc lạnh lùng cao ngạo, xa cách, nhưng chỉ khi tiếp xúc rồi mới cảm nhận được sự dịu dàng đằng sau sự lạnh lùng của nàng. Còn Liễu Hương Huyên, tuy thần sắc dịu dàng, sự thánh khiết đó khiến người ta không kềm được mà muốn thân cận, nhưng sâu trong ánh mắt lại là sự lạnh lùng lãnh đạm.

Lâm Động chau mày nhìn Liễu Hương Huyên, hiển nhiên hắn không ngờ nàng ta lại xuất hiện ở đây, hơn nữa xem ra cô ra cũng đã động lòng với Lôi Đình Tâm rồi.

- Liễu cô nương, phàm chuyện gì cũng phải có thứ tự trước sau, đột nhiên lén lút ra tay như vậy e là không tốt!

Lâm Động liếc nhìn Lôi Đình Tâm cách mình rất gần, lạnh nhạt nói.

Khi nói hắn cũng quét mắt nhìn phía sau Liễu Hương Huyên, ở đó có hơn chục nhân ảnh, đều của Huyền Thiên Điện, nhưng số lượng ít hơn nhiều so với lúc mới vào động phủ, chắc được phái đến nơi khác tìm bảo vật rồi.

- Lâm Động huynh nói vậy có phần nghiêm trọng rồi!

Liễu Hương Huyên mỉm cười quyến rũ:

- Động phủ này vốn vô chủ, nếu phán định quyền sở hữu theo thứ tự trước sau thì chuyến đi này không phải sẽ thành cuộc thi tốc độ sao?

Lâm Động nhướng mày, nữ nhân này miệng lưỡi cũng thật lợi hại, chỉ một câu đã khiến hắn không thể phản bác được gì. Dù sao ở nơi thế này, việc bảo vật thuộc về ai phải xem thực lực ai hơn.

- Liễu cô nương nói vậy cũng không sai! Đã vậy thì ta cũng không khách khí nữa!

Lâm Động cũng không phải kẻ tầm thường, hắn nhìn Liễu Hương Huyên cười, sau đó bước ra tay đưa về phía Lôi Đình Tâm.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Phía sau Liễu Hương Huyên đột nhiên vang lên tiếng quát. Bốn nam nhân khí tức mạnh mẽ, người mặc ngân giáp trừng mắt, tay cầm trường thương lao tới vây công Lâm Động.

Xoẹt!

Nhưng khi bọn chúng vừa động thân thì Mộ Linh San hiện ra, Sinh Tử Quan Cái đập ra, hắc quang cuồn cuộn đập thẳng lên bốn cây thương sắc lạnh.

Keng!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, kình phong cuồng bạo bùng phát khiến mặt hồ gợn sóng. Bốn nam tử mặc ngân giáp bị đẩy lùi, vẻ mặt cả bốn đều vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên không thể ngờ nữ đồng đáng yêu với hai bím tóc hai bên này lại có sức mạnh kinh người đến vậy!

Khi Mộ Linh San ra tay chặn lại bốn người kia thì Lâm Động đã tóm được Lôi Đình Tâm, điện quang quấn quanh tay khiến hắn tê dại.

Ngay lúc Lâm Động cầm được Lôi Đình Tâm, một làn hương bay qua, ngẩng

lên thì thấy Liễu Hương Huyên đã phóng tới, hai ngón tay cong lại, một luồng bạch quang tụ lại nơi đầu ngón tay rồi nhanh như chớp xuyên thủng không gian, nhằm thẳng ngực Lâm Động bắn tới.

Lâm Động thấy Liễu Hương Huyên tấn công, thanh quang trên người nhấp nháy, vội vàng lùi sau mấy bước tránh công kích, sau đó hàn quang lóe lên trên mắt, nắm đấm siết chặt, tám đạo Hoa văn Thanh Long trên cánh tay hiện lên, sau đó tung ra một quyền!

- Grào!

Khi Lâm Động tung quyền, một tiếng long ngâm vang lên, thanh quang tuột khỏi tay biến thành một đầu Quang long màu xanh đem theo sức mạnh kinh người oanh kích về phía Liễu Hương Huyên.

Lâm Động ra tay rõ ràng không hề có ý thương hoa tiếc ngọc, hơn nữa đối mặt với Liễu Hương Huyên mà nương tay e là chỉ tự chuốc khổ vào thân mà thôi. Nữ nhân trước mặt không hề đơn giản!

Mặt hồ phía dưới cũng bị tách ra thành một đường dài mười mấy trượng, lôi quang bên trong lấp lánh không ngừng phát ra tiếng sầm rền.

Liễu Hương Huyên thấy quyền thế hung hãn của Lâm Động, ánh mắt lay động, tay nắm lại, một thứ gì đó màu trắng xuất hiện trong tay, bạch quang bắn ngược ra biến thành cái ô tựa như làm từ bạch ngọc.

Viền chiếc ô ngọc treo một vài chiếc chuông, âm thanh lanh lảnh vang lên, ánh bạch quang kỳ lạ lan tỏa trên mặt ô.

Binh!

Nấm đấm Thanh Long đập mạnh lên cái ô ngọc, chỉ thấy bạch quang lấp lánh, sau đó Lâm Động kinh ngạc nhìn thấy, Thanh Long quyền quay đầu lao về phía mình.

Cây ô trong tay Liễu Hương Huyên lại có khả năng phản kích.

Lâm Động đưa tay bắt lấy Thanh Long quyền bay ngược lại rồi bóp vỡ tan, sắc mặt có phần ngưng trọng nhìn nữ tử xinh đẹp cầm chiếc ô bạch ngọc kia.

- Không hổ là Thánh Nữ của Huyền Thiên Điện, trong tay còn có thứ Linh bảo Thuần Nguyên lợi hại như vậy.

Lâm Động nhìn chăm chăm vào chiếc ô bạch ngọc trong tay Liễu Hương Huyên, hiển nhiên đó là Linh bảo Thuần Nguyên, thậm chí còn thuộc hạng Trung đẳng.

- Nó là Ảo Diệt Thánh Linh Tán có thể khiến một số loại công kích đánh ngược trở lại. Ta biết Lâm Động huynh sức mạnh cường hãn, nhưng đối mặt với bảo bối này của ta thì có lẽ uy lực sẽ giảm bớt chút ít.

Liễu Hương Huyên cười nói.

Lâm Động nhìn Liễu Hương Huyên, cũng cười, sau đó giơ Lôi Đình Tâm lên:

- Bảo bối đó đúng là lợi hại, nhưng có điều thứ này đã thuộc về ta rồi!

Dứt lời, bàn tay hắn bùng phát lực thôn phệ, Lôi Đình Tâm đang lấp lánh lôi quang bỗng biến thành năng lượng lôi đình thuần túy chảy vào thân thể hắn như sóng triều.

Phừng phừng!

Khi Lâm Động hấp thu năng lượng của Lôi Đình Tâm, bề mặt thân thể hắn cũng bùng phát lôi quang, lông tóc trên người đều dựng đứng lên.

Nhưng Lâm Động không để tâm những điều đó, hắn dùng lực thôn phệ nhanh chóng thôn phệ năng lượng lôi đình vào cơ thể.

Nếu là người bình thường, muốn hấp thụ năng lượng của Lôi Đình Tâm, bắt buộc phải tìm nơi yên tĩnh từ từ luyện hóa. Nhưng Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù thì không cần phải phiền phức như vậy, khi lực thôn phệ vận chuyển, mọi thứ năng lượng đi vào cơ thể đều nhanh chóng biến thành của hắn.

Xẹt xẹt!

Khi năng lượng lôi đình dần bị thôn phệ, Lâm Động dần cảm nhận được cơ thịt, tế bào trong cơ thể đang tham lam hấp thụ nguồn năng lượng kia… Ầm!

Lâm Động bỗng nhiên cảm nhận được một luồng năng lượng lôi đình thuần túy xuyên qua kinh mạch chảy thẳng lên trán hắn.

Trên trán hắn từng tu luyện môn vũ kỹ Hoang Vu Yêu Nhãn, nhưng khi thực lực hắn tăng dần, uy lực của vũ kỹ này cũng khó đạt đến mức Lâm Động cần đến, vì thế hắn cũng dần quên mất nó. Nhưng lúc này Hoang Vu Yêu Nhãn lại bị năng lượng lôi đình xâm thực, con mắt màu xám tối bắt đầu lấp lánh ánh lôi quang!

Lâm Động có thể cảm nhận được, trước sự xâm thực của lôi đình, Hoang Vu Yêu Nhãn đã xuất hiện sự thay đổi đặc biệt!

Lôi quang nhấp nháy trên Yêu Nhãn nhưng Yêu Nhãn vẫn chưa mở ra, xem ra chỉ năng lượng của Lôi Đình Tâm thôi là chưa thể hoàn thành cường hóa Hoang Vu Yêu Nhãn.

Nhận ra tình hình đó, Lâm Động cảm thấy có chút tiếc nuối thở dài một tiếng. Sau đó lôi quang quanh người hắn dần tan đi, nhờ vào Thôn Phệ Tổ Phù, chỉ trong thời gian ngắn hắn đã hấp thụ hết năng lượng của Lôi Đình Tâm!

- Hấp thụ được Lôi Đình Tâm rồi?

Liễu Hương Huyên nhìn thấy cảnh tượng đó, gương mặt đầy chấn động. nàng vốn định chờ xem Lâm Động sẽ có hậu quả gì sau khi cường thế hấp thụ Lôi

Đình Tâm nhưng không ngờ chỉ trong mấy phút mà Lâm Động đã hấp thụ được Lôi Đình Tâm rồi!

- Ha ha, xem ra ta mới là người có duyên với thứ bảo bối này!

Lâm Động nhìn Liễu Hương Huyên cười sảng khoái.

Ánh mắt Liễu Hương Huyên đầy nộ khí, nhưng rất nhanh đã định thần lại, bình thản nói:

- Xem ra thủ đoạn của Lâm Động huynh thật không ít, không ngờ lại hấp thụ được Lôi Đình Tâm nhanh như vậy!

Lâm Động chẳng tỏ thái độ gì, cũng không muốn ở lại thêm, vẫy tay định gọi Mộ Linh San rời đi.

Vút!

Nhưng khi hắn vừa chuẩn bị rút lui thì mặt hồ vốn đã tĩnh lặng bỗng nhiên hiện xoáy nước, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động và Liễu Hương Huyên, lại một quả Lôi Đình Tâm nữa hiện lên.

Tay Lâm Động dừng lại trên không trung, nhìn thấy vậy, ánh mắt hắn rực cháy, nhưng lần này hắn không nhìn Lôi Đình Tâm mà nhìn xuống hồ… Xem ra bên dưới kia mới thật sự là bảo tàng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 946

Náo Nhiệt

Vòng xoáy hình thành trên mặt hồ, một quầng sáng bạc lại từ từ bay lên, sau đó lửng lơ trước ánh mắt thất thần của Lâm Động và Liễu Hương Huyên.

Lại là một quả Lôi Đình Tâm!

Phía sau Liễu Hương Huyên, đám cường giả của Huyền Thiên Điện cũng sững sờ, hiển nhiên bọn chúng cũng không thể ngờ là lại có thêm một quả Lôi Đình Tâm nữa!

Nhưng bọn chúng chỉ sững trong chốc lát, sau đó quay sang nhìn hai người Lâm Động đầy cảnh giác. Vừa rồi Lâm Động đã lấy được một quả Lôi Đình Tâm, giờ Huyền Thiên Điện bắt buộc phải lấy được.

Nhưng khi đó, Liễu Hương Huyên đột nhiên cười nhạt, bàn tay phẩy phẩy, nhàn nhạt nói:

- Lâm Động huynh, xem ra cái hồ sấm sét này không hề đơn giản a!

Nữ nhân này cũng thật thông minh, cảnh tượng trước mắt rõ ràng không thể suy nghĩ theo cách thông thường. Lôi Đình Tâm là thứ rất hiếm gặp, nhưng bây giờ trong hồ lại có tận hai quả, điều này có nghĩa gì?

Liễu Hương Huyên nhìn sang mặt hồ mênh mông vô tận, xem ra bên dưới hồ mới thật sự có bảo bối!

Lâm Động cũng từ từ thu lại ánh mắt nhìn Lôi Đình Tâm, cười nói:

- Xem ra lần này vận khí khá tốt!

- Quả Lôi Đình Tâm này ta nhận trước!

Liễu Hương Huyên mỉm cười vẫy tay, hấp lực hút Lôi Đình Tâm cách đó không xa lại.

Lâm Động thấy thế nhưng không ra tay, thực lực bọn người Liễu Hương Huyên không tệ, nếu giao đấu cũng rất phiền phức. Hiện giờ hắn lại muốn biết rốt cuộc bên dưới mặt hồ có cái gì mà không ngừng có Lôi Đình Tâm xuất ra như vậy?

Liễu Hương Huyên mân mê Lôi Đình Tâm trong tay, quay sang Lâm Động cười, định nói gì đó thì bỗng chau mày lại, nhìn lên bầu trời, ở đó đột nhiên có một lượng lớn người đang bay tới.

- Ha ha… Hương Huyên, vận khí của ngươi đúng là không tệ, lại có được một quả Lôi Đình Tâm!

Một tiếng cười vọng lại, sau đó đám người đó bay tới, dừngg lại phía trên hồ nước, kẻ dẫn đầu chình là Bàng Hạo của Cửu U Môn!

Phía sau bọn Bàng Hạo rất nhanh cũng có vô số những thân ảnh khác, đó cũng là cường giả từ các phương chạy đến.

Lâm Động thấy vậy lông mày không kềm được nhăn lại, nhưng trong lòng cũng bất lực. Cái hồ này quá gây chú ý, những người vào đây nếu cảm ứng được thì chắc chắn sẽ đến đây ngay.

Vừa xuất hiện là những cường giả kia đều nhìn Lôi Đình Tâm trong tay Liễu Hương Huyên với ánh mắt rực lửa tham lam.

Nhưng cuối cùng bọn chúng không hành động gì, dù sao những cường giả Huyền Thiên Điện phía sau Liễu Hương Huyên cũng không phải đồ trang trí.

Liễu Hương Huyên chau mày nhìn Bàng Hạo đang tươi cười, sau đó nhìn số lượng cường giả các phương không hề ít, cuối cùng liếc nhìn sang Lâm Động. Lúc này vẻ mặt hắn vô cùng bình tĩnh, không thể nhận ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

Lâm Động không nói gì, Liễu Hương Huyên cũng trầm mặc, lẽ nào lại chủ động nói ra sự cổ quái bên dưới lòng hồ?

Khi hai người Lâm Động và Liễu Hương Huyên giữ im lặng thì mặt hồ lại gợn sóng, hình thành nên một cái xoáy.

- Haizzz… Nhìn thấy vậy, cả Lâm Động và Liễu Hương Huyên đều thầm thở dài một hơi, cái hồ này thật sự sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao?

Động tĩnh trên mặt hồ khiến Bàng Hạo và những cường giả kia ngây người, nhìn xuống thì thấy một quầng sáng lấp lánh lôi điện đang bay ra từ cái xoáy!

- Lôi Đình Tâm!

Ngay khi nó xuất hiện, tất cả cường giả đều đỏ mắt, nguyên lực hùng hồn đồng thời bùng phát, vô số thân ảnh lao tới tranh giành Lôi Đình Tâm.

Mấy chục thân ảnh bao quanh bởi nguyên lực hùng hồn lao vào nhau, năng lượng kinh người lan tỏa, một trận tàn sát dã man đã hình thành.

Không ngừng có người thổ huyết bay ra ngoài, sắc mặt không cam tâm, ánh mắt nhìn giống như con bạc đã mất đi đồng bạc vốn cuối cùng.

Lâm Động lạnh lùng nhìn trận chiến, nó kéo dài không lâu, chỉ mười mấy phút sau là có kết quả, một cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn toàn thân máu me be bét đã tóm được Lôi Đình Tâm cười lớn.

Thực lực của cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn này tuy rất cường hãn nhưng cũng bị thương không ít, thậm chí khí tức cũng có phần bất ổn! Khi hắn ta đang cười thì trên mặt hồ lại tiếp nổi gợn sóng, hai cái xoáy hiện ra, từ

trong đó lại hiện lên hai quả Lôi Đình Tâm nữa.

Tiếng cười im bặt, cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn đó sững sờ nhìn hai quả Lôi Đình Tâm, nhất thời chưa tỉnh lại được. Hiển nhiên hắn không hiểu tại sao thứ quý hiếm như Lôi Đình Tâm lại cứ liên tục mọc ra như mọc rau vậy!

Uỳnh!

Ngay khi đó, xung quanh mặt hồ mọi người đều xôn xao, nhìn nhau rồi nhìn cảnh tượng quỷ dị kia, nhất thời không ai tranh giành tiếp.

Rõ ràng tất cả đều không hiểu chuyện này rốt cuộc là sao.

- Ha ha… xem ra bên dưới mặt hồ không hề đơn giản a!

Ánh mắt Bàng Hạo lay động, sau đó hắn nhìn hai người Lâm Động và Liễu Hương Huyên đầy thâm ý.

- Phù!

Lâm Động khẽ thở ra một hơi, nhìn sang Liễu Hương Huyên thì Liễu Hương Huyên cũng đang nhìn hắn, hai người cùng cười bất lực, xem ra muốn độc chiếm là không thể rồi!

- Linh San, động thủ!

Lâm Động bỗng hét lên, thanh quang lập tức bao quanh người hắn rồi không chút do dự lao xuống mặt hồ.

Đồng thời, quanh người Liễu Hương Huyên cũng lấp lánh bạch quang, thân hình khẽ động rồi cũng lao xuống.

Tùm tùm!

Theo sau bọn họ, Mộ Linh San và đám cường giả của Huyền Thiên Điện cũng không do dự, tất cả cùng nhảy xuống mặt hồ.

- Ha ha, thú vị thật, đi!

Bàng Hạo cười lớn, vung tay rồi lập tức lao xuống hồ. Tình hình hiện giờ rất rõ ràng, có lẽ đồ tốt thật sự ở dưới đáy hồ rồi!

- Bảo bối ở dưới hồ!

Những cường giả ở xung quanh lúc này đã tỉnh lại, ánh mắt tham lam nhìn mặt hồ rồi tất cả cũng lao xuống.

Mặt hồ vốn yên tĩnh bỗng nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt!

Lâm Động cũng không quan tâm điều đó, nếu bí mật về lòng hồ không thể che giấu được thì phải xem rốt cuộc bên dưới có gì, nhanh chóng lấy được nó rồi nói!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 948

Thu Hoạch

Uỳnh!

Bàn tay Lâm Động biến thành trảo, hấp lực bùng phát, một quả Lôi Đình Tâm vừa bay lên từ thạch động lập tức bay tới tay hắn.

- Quả thứ tư!

Lâm Động cầm Lôi Đình Tâm trong tay, cảm nhận nguồn năng lượng lôi đình thuần túy bên trong nó, ánh mắt không khỏi có phần nồng nhiệt. Chỉ trong mười phút hắn đã có được bốn quả, thu hoạch lần này cũng khá hậu!

Cất đám Lôi Đình Tâm kia đi, Lâm Động nhìn Mộ Linh San ở đằng trước. Lúc này cô bé đang phấn khích tìm kiếm Lôi Đình Tâm khắp nơi. Ở phía xa hơn không ngừng có năng lượng nguyên lực cuồng bạo tỏa ra, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng tàn sát.

Trong thung lũng lôi nham này tuy có không ít Ngân thi nhưng cũng không phải cái nào cũng biến ra Lôi Đình Tâm, vì thế số lượng không thể thỏa mãn được lòng tham không đáy của tất cả.

Hơn nữa, tin tức ở đây không ngừng truyền ra ngoài, Lâm Động cũng nhìn thấy thỉnh thoảng lại có những ánh mắt rực cháy nhìn về phía đáy hồ mà lao tới.

Hiển nhiên rất nhiều cường giả đều nhận được tin tức và muốn đến tranh đoạt Lôi Đình Tâm, mà trong điều kiện sư nhiều cháo ít này thì khó tránh khỏi những trận huyết chiến.

Nhưng cũng may bọn họ từng nghe đến tên của hai người bọn Lâm Động, biết hai người này khó đối phó nên tạm thời không ai đến quấy rầy. Nhưng Lâm Động cũng biết đó chỉ là tạm thời mà thôi, đến khi Lôi Đình Tâm càng ngày càng ít thì những cường giả kia sẽ bị lòng tham che mờ lý trí.

Sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra hỗn chiến ác liệt!

Lâm Động mím môi, ánh mắt lóe lên sự sắc lạnh. Những kẻ kia không động đến hắn thì thôi, nhưng nếu thật sự có ý đồ với Lôi Đình Tâm trong tay hắn thì hắn sẽ cho bọn chúng biết thế nào gọi là mất cả chì lẫn chài.

Lâm Động dần tiến sâu vào trong thũng lùng, Lôi Đình Tâm ở vùng ngoài này gần như hết rồi.

Phía sau cách đó không xa, Bàng Hạo lạnh lùng nhìn hai người Lâm Động đang tiến sâu vào thung lũng với ánh mắt sắc bén.

- Hắc hắc, hình như bọn chúng có đến gần mười quả Lôi Đình Tâm, không hề ít hơn chúng ta!

Bên cạnh Bàng Hạo, một nam tử nhàn nhạt nói. Hắn chính là một trong ba người từng giao đấu với Mộ Linh San, cũng là một trong Tứ Ma Tướng của Cửu U Môn.

- Không sao, cứ để bọn chúng từ từ lấy!

Bàng Hạo cười lạnh lùng:

- Đợi khi bọn chúng lấy đủ rồi thì sẽ khiến bọn chúng phải giao hết ra đây!

Tuy thực lực của Lâm Động có mạnh mẽ hơn so với dự liệu, nhưng điều này không khiến Bàng Hạo e dè, kẻ đơn độc cũng dám tranh giành với Cửu U Môn, thật là không biết sống chết!

- Hãy cố hết sức lấy Lôi Đình Tâm, kẻ nào tranh giành, giết!

Bàng Hạo quay lại dặn dò, đám cường giả Cửu U Môn nghe vậy, ánh mắt đều lóe hung quang, sau đó lao tới những nơi có lôi quang hiện ra.

Lúc này Lâm Động đã vào sâu trong thung lũng, mười phút sau hắn lại lấy được hai quả Lôi Đình Tâm nữa. Nhưng khi càng vào sâu la càng nhận thấy có vấn đề, Dị Ma Khí trong những cỗ Ngân thi trong động phủ càng ngày càng đậm đặc!

Rõ ràng những cường giả ở đây bị xâm thực nghiêm trọng hơn những người ở ngoài kia. Tông phái trong động phủ thế này ở thời đại đó chắc cũng vinh quang một thời, nhìn quy mô số lượng cường giả này không hề thua kém một Tông phái siêu cấp, nhưng không ngờ vẫn bị Dị ma tấn công thành thế này.

- Hì hì, Lâm Động ca ca, muội có sáu quả Lôi Đình Tâm rồi!

Mộ Linh San tiến lại gần, trong tay cô bé lại có thêm hai quả Lôi Đình Tâm nữa, xem ra thu hoạch của cô cũng không ít.

Lâm Động cũng cười, định nói gì đó thì ánh mắt bỗng tối lại, ngẩng lên thì thấy xung quanh không biết từ bao giờ xuất hiện năm đạo nhân ảnh đang nhìn hai quả Lôi Đình Tâm trong tay Mộ Linh San với ánh mắt thèm thuồng.

Xem ra cuối cùng rắc rối cũng tìm đến rồi!

- Chư vị, Lôi Đình Tâm ở những nơi khác vẫn còn không ít, ta khuyên các vị nên đi lấy đi, đừng nhất thời bồng bột!

Lâm Động nhìn năm người đó, lạnh lùng nói.

Hắn có thể cảm nhận được thực lực của những người này không hề yếu, bốn người là Sinh Huyền Cảnh Đại thành đỉnh phong, nam tử đầu trọc đứng đầu là Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn.

- Hắc hắc, khẩu khí ngông cuồng thật!

Nam tử đầu trọc nghe thấy, trong mắt lóe hàn quang, nhìn Mộ Linh San ở bên cạnh. Nếu là bình thường hắn cũng không muốn động vào tiểu sát tinh này, nhưng trước sự mê hoặc của Lôi Đình Tâm, rõ ràng lý trí của nhiều người trở nên yếu ớt.

- Hai ngươi lợi hại thế nào cũng chỉ có hai người, lẽ nào năm người bọn ta lại sợ? Bọn ta cũng không quá đáng, chỉ cần giao ra một nửa là bọn ta sẽ đi, thế nào?

Một kẻ cười nhạt nói.

- Chia một nửa?

Lâm Động nhếch mép cười, khẽ nói:

- Không biết trong tay năm vị có bao nhiêu?

- Tiểu tử, lẽ nào ngươi có ý đồ với Lôi Đình Tâm trong tay bọn ta?

Nam tử đầu trọc trong mắt lóe hung quang, lập tức nhận ra ý tứ của Lâm Động.

- Chính xác!

Lâm Động cười, đồng thời thân hình lao tới như tên bắn.

- Linh San, động thủ!

Mộ Linh San lật tay cất hai quả Lôi Đình Tâm vào túi Càn Khôn, sau đó lấy Sinh Tử Quan Cái ra, hừ một tiếng rồi nhanh chóng xông tới.

Lâm Động nhằm thẳng vào nam tử đầu trọc Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn, mười đạo Hoa văn Thanh Long quấn quanh người, mọi hành động đều tỏa ra năng lượng mạnh mẽ.

Tốc độ hắn cực nhanh, chớp mắt đã xuất hiện phía trước nam tử đầu trọc kia, sau đó tung ra một quyền.

- Hừ!

Nam tử đầu trợc kia thấy vậy, ánh mắt lấp lánh hắc quang, bỗng chốc thân thể hắn như biến thành sắt thép.

Binh!

Nắm đấm cả hai gặp nhau, sóng năng lượng kinh người lan tỏa khiến lôi tương ở xung quanh cũng nổ tung.

Cơ thể Lâm Động hơi rung lên, lực thôn phệ trong cơ thể cuộn trào thôn phệ năng lượng đang xâm nhập, còn nam tử kia bị đánh bật lại mấy bước.

- Tiểu tử giỏi lắm, quả nhiên có chút bản lĩnh!

Nam tử kia thấy mình rơi vào hạ phong, sắc mặt trở nên ngưng trọng, qua một quyền vừa rồi hắn có thể biến sức mạnh của Lâm Động mạnh hơn hắn một bậc!

Lâm Động siết tay, nhếch môi cười một cái rồi lại xông tới, không cho hắn bất cứ cơ hội lấy hơi nào.

Khi Lâm Động đang quần đấu với nam tử đầu trọc, Mộ Linh San cũng tìm tới bốn cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành đỉnh phong kia. Sinh Tử Quan Cái trong tay vung lên, sắc mặt bốn kẻ đó lập tức trở nên khó coi, vì bọn chúng nhận ra dù bọn chúng đông người nhưng vẫn không thể chặn được nữ đồng nhìn có vẻ nhỏ bé này!

Lúc này bọn chúng mới thầm kêu khổ, xem ra trước đó Mộ Linh San hoành hành trên đảo đúng là cũng có bản lĩnh không nhỏ.

Nhưng lúc này hối hận thì đã muộn, ánh mắt Mộ Linh San đầy phấn khích,

bốn kẻ kia đã biến thành con dê béo đem dâng Lôi Đình Tâm đến tận cửa, nếu bỏ qua thì quá thiếu đạo trời.

Uỳnh uỳnh!

Mộ Linh San đã dùng tốc độ nhanh nhất kích bại bốn cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành đỉnh phong, sau đó không chút khách khí lấy toàn bộ Lôi Đình Tâm của bọn chúng.

Bên Lâm Động, nam tử trọc đầu cũng bắt đầu thê thảm, công kích của hắn dường như không có tác dụng với Lâm Động, còn công kích của Lâm Động lại khiến hắn đau đến tận óc.

- Coi như các ngươi giỏi, chúng ta đi!

Nam tử đầu trọc lại bị bay ngược ra phía sau, cổ họng có vị ngọt, sắc mặt tối sầm nhìn Lâm Động đang xoa nắm đấm, sau đó nhìn bốn người kia thương tích đầy mình, nghiến răng rồi chạy đi.

Thấy vậy, bốn kẻ kia cũng chỉ đành theo sau.

Lâm Động không có ý đuổi theo, lúc này hắn không có thời gian.

- Hử?

Nhưng bỗng nhiên hắn cúi xuống nhìn, ở sâu trong thung lũng đột nhiên bắn ra hơn chục đạo hắc quang quỷ mị bắn lên năm người kia.

- Phụt!

Sắc mặt bốn gã cường giả Sinh Huyền Cảnh Đại thành đỉnh phong lập tức tái nhợt, cúi xuống nhìn thì thấy một cánh tay khô quắt xuyên thủng ngực!

Chủ nhân của cánh tay đó là một cỗ Ngân thi toàn thân màu bạc, mắt lóe hắc quang.

- Phụt!

Nam tử Sinh Huyền Cảnh Đại viên mãn tuy mạnh hơn một chút, tuy bị hộc máu nhưng cũng giữ được cái mạng, hắn ngẩng lên kinh hãi nhìn đám Ngân thi đột nhiên công kích.

- Linh San, đi thôi!

Thấy cảnh tượng này, đồng tử Lâm Động co rút lại, kéo Mộ Linh San lao về hướng khác. Ngay sau đó hắn nhìn thấy từ sâu trong thung lũng đột nhiên có vô số Ngân thi lao ra. Dường như ở đây đã có biến cố rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 949

Hỗn Chiến Dưới Đáy Hồ

Hai thân ảnh nhanh chóng lướt đi trong lòng hồ, phía sau bọn họ, lôi tương gợn sóng, thấp thoáng có không ít thân ảnh màu bạc đang lao vút đi đầy quỷ mị.

- Lâm Động ca ca, đó là cái gì vậy?

Lúc này Mộ Linh San cũng nhận ra dị động đó, gương mặt có phần kinh dị nhìn về phía sau, hỏi.

- Dị Ma Khí trong những thi thể đó quá nặng, năng lượng lôi đình dường như không thể trấn áp được!

Lâm Động mím môi, sắc mặt có phần ngưng trọng. Càng sâu vào trong thung lũng, Dị Ma Khí trong đám Ngân thi càng đậm đặc, muốn trấn áp nó cũng khó hơn nhiều.

Nhưng biến cố hiện tại cho thấy có lẽ điều này liên quan đến việc lượng lớn cường giả xông vào đây. Trước đó rõ ràng lôi đình và Dị Ma Khí đã cân bằng, khi bọn họ xông vào có lẽ đã phá vỡ sự ổn định đó, Dị Ma Khí chiếm thế thượng phong, tiếp tục xâm thực Ngân thi, biến bọn chúng thành những con rối giết người!

- Vậy thì chúng ta không thể lấy Lôi Đình Tâm được nữa sao?

Mộ Linh San nắm lấy Sinh Tử Quan Cái, hỏi. Hiển nhiên sức mạnh của đám Ngân thi kia vượt xa những cái xác trước đó, nếu bị dính vào hiển nhiên sẽ rắc rối lớn. Đến lúc đó càng đừng nói đến Lôi Đình Tâm nữa!

- Cứ quan sát trước rồi tính!

Lâm Động trầm ngâm nói, sự việc đến nước này hiển nhiên chẳng ai tránh được nữa, tuy đám Ngân thi này mạnh mẽ, nhưng cường giả các phương cũng không phải dễ đối phó.

Dứt lời, Lâm Động lập tức tăng tốc, Mộ Linh San nhanh chóng theo sát phía sau.

Biến cố tại sâu trong thung lũng nhanh chóng lan rộng, không chỉ có mấy người Lâm Động tiến vào tìm kiếm Lôi Đình Tâm, một số người thực lực mạnh mẽ cũng vào sâu bên trong và gặp phải biến cố đó.

Lúc mới đầu một số cường giả không kịp trở tay bị Ngân thi xông tới tấn công không kịp phản ứng. Chỉ trong thời gian rất ngắn đã có không ít người bị giết, nhưng một số Nguyên thần may mắn trốn thoát, nhưng rồi cũng bị lôi đình tiêu diệt biến thành hư vô.

Mùi tanh nồng và sự hỗn loạn nhanh chóng lan rộng trong thung lũng, cường giả nối đuôi nhau rút khỏi thung lũng, nhìn những cỗ Ngân thi đang lao tới với vẻ mặt kinh hoàng.

- Chuyện này là sao?

- Đám Ngân thi đó bị luyện chế thành khôi lỗi sao?

- … Rất nhiều cường giả nhìn đám Ngân thi đó, bàn bạc râm ran.

- Chư vị không phải sợ, tuy đám Ngân thi này khá mạnh, nhưng bọn chúng không có thần trí, đối phó cũng không khó, chỉ có điều số lượng hơi nhiều!

- Chỉ cần kích bại bọn chúng là có thể vào sâu trong thung lũng, Lôi Đình Tâm dưới đó chất lượng tốt hơn nhiều.

Trong lúc mọi người đang thất kinh, một vài người hô lên, trong tình huống

này hiển nhiên vẫn không có ai muốn từ bỏ.

Những lời như vậy rõ ràng có hiệu quả không nhỏ, đám cường giả nhận được tin ngày một nhiều, mà những người đến sau có rất nhiều người chưa có Lôi Đình Tâm. Nếu giờ từ bỏ thì thật không cam lòng.

Lâm Động lãnh đạm nhìn sự xao động đó, những lời nói vừa rồi cũng không phải không đúng. Rõ ràng những Ngân thi ở càng sâu thì càng lợi hại, Dị Ma Khí xâm thực càng nghiêm trọng, nếu trừ bỏ được Dị Ma Khí thì Lôi Đình Tâm bọn họ có được sẽ vượt trội về chất lượng.

Đương nhiên tiền đề là phải giải quyết được số Ngân thi này!

- Grào!

Khi Lâm Động đang suy nghĩ thì những cỗ Ngân thi kia đã phát ra những tiếng gầm như dã thú, trong hốc mắt bọn chúng phủ đầy hắc khí, sau đó ồ ạt lao về hướng này.

- Giết!

Những cường giả kia cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cộng với lòng tham, nhất thời sự sợ hãi đã tiêu biến hơn phân nửa, tất cả cùng hét lên rồi thi triển đủ mọi loại công kích tấn công về Ngân thi.

Bùm bùm!

Hai bên lao vào nhau, những âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng khắp không gian, kình lực đáng sợ hình thành một vùng vành đai chân không hàng ngàn dặm, thậm chí lôi tương cũng bị gạt sang chỗ khác.

Với số lượng cường giả đó liên thủ lại, uy lực đương nhiên cực lớn, mấy chục cỗ Ngân thi phía trước bị chấn động nổ tan tành.

- Đáng chết! Lần sau ra tay nhẹ một chút, Ngân thi bị hủy thì cũng không có

Lôi Đình Tâm đâu!

Một số cường giả thấy Ngân thi tan tành lập tức thấy đau lòng, gầm lên.

Chỗ Ngân thi này tuy cũng bị Dị Ma Khí xâm thực như những cái xác khô Lâm Động gặp trước đó, nhưng cũng có chút khác biệt. Những cái xác khô kia trong cơ thể còn lại chút năng lượng lúc sinh tiền, ví dụ như mười tám cái xác khô, trong cơ thể bọn chúng đều có Tử Khí tu luyện được hồi còn sống, mà chỗ Tử Khí này còn ngưng tụ thành Tử Tịch Đan.

Còn những cỗ Ngân thi này lại không có bất cứ năng lượng nào lúc sinh tiền, nhưng trong cơ thể bọn chúng lại bị năng lượng lôi đình thẩm thấu toàn bộ, vì thế nếu trừ đi Dị Ma Khí thì không thể ngưng tụ thành Tử Tịch Đan, nhưng toàn bộ thân thể biến thành Lôi Đình Tâm mang sức mạnh lôi đình tinh thuần nhất!

- Ngu ngốc!

Lâm Động bất giác lắc đầu, những cường giả kia thật sự nghĩ đám Ngân thi kia có thể tùy ý sắp đặt sao? Lúc này rồi còn định nương tay!

- Grào!

Dường như để chứng minh cho những gì Lâm Động nghĩ, sau tiếng kêu gọi của những cường giả kia, đám Ngân thi lập tức gầm lên, ngân quang lấp lánh, đột phá vòng công kích hình thành từ vô số vũ kỹ mạnh mẽ kia.

- Giết! Chỉ cần trừ bỏ thứ năng lượng cổ quái trong người bọn chúng là bọn chúng sẽ biến thành Lôi Đình Tâm!

Rất nhiều cường giả ánh mắt đỏ quạch, lóe sát ý nhìn đám Ngân thi, sau đó nguyên lực hùng hồn bùng nổ lao tới.

Bùm!

Hai dòng năng lượng đem theo thanh thế kinh người lao thẳng vào nhau,

khiến cả lòng hồ đều xáo trộn.

Hai bên lao vào tàn sát vô cùng ác liệt, một bên vốn dĩ không có chút sinh cơ nào, một bên thì bị Lôi Đình Tâm khiến cho đỏ mắt, ra tay vô cùng tàn độc.

- Chúng ta cũng ra tay, cẩn thận một chút!

Lâm Động nhìn trận hỗn chiến ác liệt, ánh mắt lay động, sau đó nói với Mộ Linh San. Trong kiểu chiến đấu này, bọn họ có thể thừa nước đục thả câu, lấy thêm một chút Lôi Đình Tâm.

- Ừm!

Mộ Linh San gật đầu, cảnh tượng trước mắt đã khiến cô bé ngứa ngáy chân tay lâu rồi, chỉ là Lâm Động chưa lên tiếng nên cô bé cũng không dám làm bừa.

Cả hai gần như đồng thời bay tới, bọn họ không xông tới chỗ những Ngân thi kia mà bơi theo vành đai bên ngoài chiến trường, lặng lẽ giải quyết những Ngân thi lẻ tẻ.

Cả lòng hồ rõ ràng đã trở nên cực kỳ hỗn loạn, những luồng năng lượng cuồng bạo khiến mặt hồ nổi lên những con sóng lớn. Những cường giả khác đang tới nơi đây nhìn thấy phải giật mình, nhưng rồi khi nghĩ đến Lôi Đình Tâm thì bọn họ lại kềm lại sự sợ hãi, lao thẳng xuống hồ.

Binh!

Chưởng của Lâm Động rơi xuống một cỗ Ngân thi, sau đó một đạo bạch quang dịu nhẹ chui vào Ngân thi, hắc quang trong mắt Ngân thi lập tức tiêu tan!

Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù, muốn trừ bỏ Dị Ma Khí cũng không quá khó khăn. Sau khi Dị Ma Khí bị xóa bỏ, Ngân thi rung lên, lôi quang lấp lánh, bề mặt xuất hiện rất nhiều vết rạn nứt.

- Haizz… Lâm Động thấy thế lắc đầu bất lực, sau đó ném cỗ Ngân thi đi.

Năng lượng lôi đình trong Ngân thi đã bị tiêu tan, nên cũng không ngưng tụ được Lôi Đình Tâm!

- Hì hì, Lâm Động ca ca, vận khí của huynh không tốt!

Mộ Linh San ở cách đó không xa, cười hi hi giơ tay lên. Cô bé vừa kích bại một cỗ thi thể, thuận lợi ngưng tụ được Lôi Đình Tâm. Trước đó cô bé đã có bốn quả Lôi Đình Tâm, mà Lâm Động tuy giải quyết được Dị Ma Khí nhanh hơn Mộ Linh San, nhưng chỉ có được hai quả Lôi Đình Tâm.

Lâm Động bay tới, cười lớn:

- Chúng ta thi xem ai có nhiều hơn!

Mộ Linh San nghe thế cũng cười hì hì, sau đó tiến tới một cỗ Ngân thi khác.

Trận chiến trong lòng hồ ngày một ác liệt hơn, nhưng cùng với lượng cường giả ngày một nhiều, cuối cùng số Ngân thi kia cũng có dấu hiệu thất bại.

Thế nhưng không ai ngờ, khi sự tàn sát càng thêm ác liệt, máu tanh không ngừng tụ lại ở một nơi sâu trong thung lũng.

Lượng máu tanh này cuối cùng chui vào một sơn động, ở đó có một nhân ảnh to lớn đến vài trượng đang ngồi tĩnh tọa, trên bề mặt cơ thể hắn phủ đầy hoa văn ma quỷ màu đen thôn phệ số máu tanh kia.

Ầm!

Khi đến một mức độ nào đó, nhân ảnh đó đột nhiên bừng mở hai mắt đã nhắm nghiền hàng ngàn năm nay, trong mắt là ngọn lửa tà ác khiến người ta lạnh gáy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 950

Kéo Xuống Nước

Uỳnh uỳnh!

Năng lượng kinh người cuồn cuộn dưới đáy hồ, vô số nhân ảnh ngân quang đan xen với nhau, mỗi lần lao vào là tạo nên âm thanh trầm đục, thỉnh thoảng lại có người thổ huyết bay ra sau, nhiều hơn đó là những thân ảnh ngân quang nổ tung.

Đối diện với số lượng cường giả ngày một đông, cuối cùng những cỗ Ngân thi kia xuất hiện dấu hiệu thua trận. Nhiều nơi đều có hơn chục cường giả vây công một cỗ Ngân thi, rõ ràng trận chiến này cũng đã có kết quả.

Binh!

Lâm Động tiếp cận một cỗ Ngân thi một cách quỷ dị, bàn tay nhanh chóng ấn lên ngực Ngân thi, bạch quang hiện ra từ đầu ngón tay rồi nhanh chóng chui vào Ngân thi.

Ngân thi lập tức đóng băng, hắc khí trong mắt dần tan, nhưng lần này không có dấu hiệu rạn nứt.

- Còn may!

Lâm Động mỉm cười.

Lôi quang nhanh chóng ngưng tụ, chỉ trong vài giây, một quả Lôi Đình Tâm hiện ra trước bao ánh mắt thèm thuồng.

Lâm Động nhanh chóng tóm lấy cất vào túi Càn Khôn.

- Lâm Động ca ca, huynh có bao nhiêu rồi?

Mộ Linh San bay lại cười hi hi hỏi.

- Tám, cộng với trước đó nữa thì tất cả là mười bảy quả!

Lâm Động cười.

- Muội hai mươi này!

Mộ Linh San đắc ý, hai bím tóc lắc lư cộng với gương mặt nhỏ nhắn của cô nhìn vô cùng đáng yêu.

Lâm Động cũng không kềm được cười xoa đầu Mộ Linh San. Hai mươi quả Lôi Đình Tâm đúng là con số kinh người, dù sao thì cường giả đến đây quá nhiều, rất nhiều người không có nổi quả nào… - Cẩn thận bọn Cửu U Môn, vừa rồi bọn chúng đã nhằm vào chúng ta rồi!

Khi nói, hắn nhìn về một hướng, ở đó là người của Cửu U Môn, đứng đầu chính là Bàng Hạo. Dường như hắn cũng nhận ra ánh mắt của Lâm Động, ngoảnh lại nhìn, cười cười thích thú.

- Đồ đáng ghét âm hồn bất tán!

Mộ Linh San nghiến răng, nếu không phải bọn Bàng Hạo đông người thì đã ôm Sinh Tử Quan Cái mà lao tới rồi.

Lâm Động cười, chỉ là nụ cười vô cùng lạnh lẽo. Đúng là Cửu U Môn có không ít cường giả, nhưng nếu Bàng Hạo cho rằng Lâm Động dễ đối phó thì sai lầm rồi.

Dần dần trận hỗn chiến cũng kết thúc, trước sự vây công của vô số cường giả, số Ngân thi còn lại cũng nhanh chóng bị tiêu diệt. Khi cỗ Ngân thi cuối cùng

biến mất, lòng hồ cũng rơi vào tĩnh lặng.

Máu tươi hòa lẫn vào lôi tương nhuộm thành màu đỏ. Trong trận hỗn chiến này cũng có không ít cường giả mất mạng, một số người do bị Ngân thi công kích, nhưng cũng có nhiều người bị những mũi tên lạnh lùng từ phía sau bắn chết!

Cường giả đến đây chẳng có ai là thủ đoạn không tàn nhẫn. Nếu có cơ hội, đương nhiên bọn họ sẽ không chút do dự mà tiêu diệt những đối thủ muốn tranh giành Lôi Đình Tâm với chính mình.

- Phù!

Cuộc tàn sát đã hạ màn, không ít cường giả thở dốc, nguyên lực quanh người khá hỗn loạn, một số người có thu hoạch thì vẻ mắt rất phấn chấn, nhưng ánh mắt vẫn khá cảnh giác nhìn về những người xung quanh. Hiển nhiên bọn họ rất lo lắng ai đó sẽ động thủ cướp lấy Lôi Đình Tâm mà bọn họ đổi cả mạng sống mới lấy được.

Lòng hồ vừa kết thúc trận chiến ác liệt, không khí cũng trở nên vô cùng căng thẳng, những cường giả vừa rồi còn liên thủ tác chiến, giờ lại âm thầm tách xa nhau ra đầy cảnh giác.

- Ha ha… Bàng Hạo đột nhiên khẽ cười, khiến tất cả cùng đổ dồn nhìn về phía hắn.

Bàng Hạo coi như không biết, nhìn sang Lâm Động. Lâm Động cũng đang lạnh lùng nhìn hắn dường như muốn biết rốt cuộc hắn muốn giở trò gì.

- Hiển nhiên Lâm Động huynh thu hoạch không tệ? Ta thấy hai người chắc phải có đến gần ba chục quả Lôi Đình Tâm đúng không?

Bàng Hạo tươi cười, nói.

Hắn vừa dứt lời, không khí xung quanh lập tức ồn ào, một số cường giả mắt

dường như đỏ lên, bọn họ liều sống liều chết cũng chỉ có hai ba quả, vậy mà Lâm Động lại có đến ba chục?

Mọi ánh mắt dần di chuyển sang hai người Lâm Động.

Liễu Hương Huyên ở phía xa cùng đoàn người Huyền Thiên Điện cũng nhìn thấy cảnh đó đương nhiên biết Bàng Hạo cố tình nhằm vào Lâm Động, nhưng cũng không nói gì, nàng với Lâm Động chẳng có giao tình gì, đương nhiên không thể ra tay tương trợ.

- Tên tiểu tử đó cũng thật xui xẻo, tuy thực lực hai người bọn chúng khá mạnh, nhưng dù sao cũng không phải đại thế lực như chúng ta, căn bản khó lòng tạo được sức uy hiếp đến những cường giả khác. Hiện giờ lại mang trên người ba chục quả Lôi Đình Tâm, không bị người khác nhằm vào cũng khó!

Phía sau Liễu Hương Huyên, một giọng nói lãnh đạm vang lên, đó là một nam tử trung niên gầy gò.

- Đào sư thục nghĩ chúng ta có nên tham gia không?

Liễu Hương Huyên khẽ gật đầu, sau đó cười hỏi.

- Cứ quan sát đã, chúng ta cũng có không ít Lôi Đình Tâm rồi, không cần gấp gáp, hơn nữa tiểu tử đó cũng không đơn giản, Bàng Hạo muốn ép hắn vào đường cùng cũng không phải dễ.

Nam tử trung niên nói.

- Ừm!

Liễu Hương Huyên khẽ gật đầu, sau đó hiếu kỳ nhìn về phía Lâm Động. Trước đó nàng từng giao đấu với hắn, thực lực đúng là không tệ, nhưng đối mặt với cục diện này liệu hắn vẫn điềm tĩnh được không?

- Hắn ta… Ánh mắt Lâm Động tối lại, Bàng Hạo cũng thật thâm độc, chỉ mấy

câu nói đã khiến Lâm Động rơi vào hoàn cảnh bị tất cả nhắm tới.

- Đồ khốn kiếp!

Mộ Linh San tức giận đỏ cả mặt, xắn tay áo lên chuẩn bị xông tới, nhưng Lâm Động đã ngăn lại.

- Chắc Cửu U Môn các ngươi cũng có vài chục quả Lôi Đình Tâm đúng không?

Lâm Động nhìn Bàng Hạo, đột nhiên nói.

Bàng Hạo nhướng mày, nhún vai không nói gì, dù hắn có nhiều như vậy thì sao? Với thực lực của Cửu U Môn, những cường giả khác lẽ nào dám có ý đồ?

- Nếu Bàng Hạo huynh đã chú ý tới Lôi Đình Tâm của ta như vậy thì chúng ta đặt cược đi. Hai chúng ta một đấu một, nếu ta thua tất cả Lôi Đình Tâm chia hết cho mọi người. Còn nếu ngươi thua thì một nửa Lôi Đình Tâm cho ta, một nữa cho các bằng hữu ở đây, thế nào?

Lâm Động nheo mắt cười.

Lâm Động nói vậy khiến tất cả ồn ào hẳn lên, không ít người kinh ngạc nhìn hắn, sau đó bắt đầu chuyển sang nhìn Bàng Hạo.

- Ha ha, đúng là có khí phách, dám đối đầu với Bàng Hạo!

- Ba mươi quả Lôi Đình Tâm lấy làm vật đặt cược, đúng là bá khí, không biết Bàng Hạo có dám nhận không?

- … Sắc mặt Bàng Hạo trở nên khó coi vì những người cố tình nói lớn tiếng đó, hắn không ngờ Lâm Động lại kéo hắn vào, hơn nữa đặt cược cũng thật kinh người.

- Tiểu tử giảo hoạt thật!

Phía sau Liễu Hương Huyên, nam tử trung niên kia cười nói.

Liễu Hương Huyên gật đầu. Như vậy là Lâm Động cũng đã kéo Bàng Hạo ra vị trí thu hút mọi người nhất, hắn biết nếu cứ kéo dài chắc chắn sẽ bị vây công, vậy là không chút do dự kéo theo Bàng Hạo xuống nước.

- Khiêu chiến với ta?

Nụ cười trên gương mặt Bàng Hạo dần biến mất, thay vào đó là nộ hỏa rực cháy, đúng là hắn không thể ngờ Lâm Động lại giảo hoạt đến vậy, chỉ một câu nói đã kéo hắn xuống nước như thế.

Lúc này mà rút lui thì cái danh Thủ lĩnh của Tứ Ma Tướng Cửu U Môn sẽ bị người đời chê cười mất.

Ánh mắt Bàng Hạo phủ đầy sát ý, sau đó hắn nắm tay lại, một cây trường kích màu đen xuất hiện, khí thế kinh người lan tỏa.

- Lâm Động, e là ngươi đã tìm nhầm đối tượng để ngông nghênh rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 951

Kịch Chiến Bàng Hạo

Nguyên lực hùng hồn bùng phát từ quanh cơ thể Bàng Hạo, đẩy lùi lôi tương ở xung quanh.

Thực lực của Bàng Hạo đã đạt đến tầng thứ Sinh Huyền Cảnh viên mãn, ở Loạn Ma Hải cũng có danh tiếng, so với vị thủ lĩnh Tứ Ma Tướng của Cửu U Môn này, bọn Châu Càn của Thiên Phong Hải Vực chẳng là gì.

Bàng Hạo lúc này đang đứng hiên ngang, tay cầm trường kích, tạo hình của cây kích rất bá đạo, hàn quang bao quanh lưỡi kích tỏa ra thứ năng lượng mạnh mẽ. Ai cũng có thể đây là một thứhung khí thuần nguyên chi bảo rất lợi hại.

Bàng Hạo có thể trở thành thủ lĩnh của Tứ Ma Tướng Cửu U Môn rõ ràng không phải chỉ có cái danh.

- Chẹp chẹp, khí thế lợi hại thật, không hổ là đệ tử ưu tú của Cửu U Môn… - Cây trường kích của hắn chính là Liệt Thiên Quỷ Kích đúng không? Nghe nói đó là một món thuần nguyên chi bảo đấy, sát thương lực không thể coi thường, lần này Lâm Động đâm đầu vào tường rồi.

- Bàng Hạo lợi hại, nhưng Lâm Động cũng không phải loại tầm thường, đoạt được ngân tháp từ một cường giả Tử Huyền Cảnh, hà hà, điều đó không phải ai cũng làm được đâu.

- Đúng thế, nếu hai người này mà động thủ chắc chắn sẽ là một trận long tranh hổ đấu, kết quả thế nào thì khó nói lắm… … Lâm Động nhìn Bàng Hạo đầy khí thế, nở nụ cười, khẽ nói:

- Nói vậy thì ngươi đồng ý với điều kiện của ta?

Bàng Hạo lạnh băng băng nhìn Lâm Động, tay siết chặt trường kích:

- Như ngươi nói, đặt cược ba mươi quả Lôi đình chi tâm.

Cường giả Cửu U Môn ở phía sau nghe Bàng Hạo nói vậy, ánh mắt đều lay động nhưng không nói gì. Xem ra chúng rất có lòng tin với thực lực của Bàng Hạo, dù sao thì nếu hắn dùng toàn lực thì trong phạm vi Sinh Huyền Cảnh viên mãn khó có đối thủ. LâmĐộng tuy có chút danh khí nhưng nếu thật sự động thủ thì Bàng Hạo vẫn có cơ hội thắng nhiều hơn. suu tam boi hsv forum. vn - Nếu đã vậy thì mời chư vị làm trọng tài. Về người sở hữu ba mươi quả Lôi đình chi tâm cũng như ta đã nói, thế nào?

Lâm Động cười nhìn sang cường giả ở xung quanh.

- Hà hà, đương nhiên. Nếu các ngươi đã định ra điều kiện thì phải tuân thủ. Danh khí Cửu U Môn lớn như vậy, chắc hắn sẽ không làm điều gì tổn hại thanh danh, mọi người nói xem có đúng không?

Một cường giả cười nói, trong số các cường giả ở đây có không ít người cũng hiểu Lâm Động cố tình kéo họ vào, như vậy nếu Cửu U Môn thua thì cũng không dám trở mặt trước bao người thếnày.

- Ha ha, nói rất đúng. Bọn ta làm trọng tài, nếu ai không tuân thủ quy tắc thì bọn ta cũng không thể xem tiếp được.

Xung quanh có người cười phụ họa, tuy họ biết Lâm Động mượn thế nhưng chẳng ai phản đối, họ đâu cần quan tâm ai thắng, cóLôi đình chi tâm là được.

Vẻ mặt Bàng Hạo lạnh lùng nhìn Lâm Động, đương nhiên hắn cũng hiểu ý định của Lâm Động.

- Ngươi hãy lo mình có lấy ra được ba mươi quả Lôi đình chi tâm không đi.

Lâm Động nghe vậy chỉ cười, nụ cười mang đầy sát ý. Ngay từban đầu Bàng Hạo đã không ngừng nhằm vào hắn, vì thế hắn đãngứa mắt lâu rồi. Giờ có cơ hội ra tay quang minh chính đại, đúng là không gì tốt hơn.

- Lâm Động ca, có cần muội đối phó hắn không?

Mộ Linh San ôm Sinh Tử Quan Cái, đôi mắt to tròn hằm hằm nhìn Bàng Hạo.

- Không cần, muội chú ý người của Cửu U Môn là được rồi.

Lâm Động lắc đầu, thực lực Mộ Linh San và Bàng Hạo tươngđương, nếu cô bé ra tay thì có lẽ hắn ta cũng không đồng ýnhanh như vậy.

Rắc rắc.

Lâm Động siết tay lại, phát ra tiếng xương ma sát, tiếng động nhỏ đó dường như cũng mang năng lượng hùng hồn.

Hắn chầm chậm bước ra, thanh quang lan tỏa quanh người, tiếng long ngâm vọng ra, ánh mắt rực cháy nhìn Bàng Hạo, cười:

- Xin chỉ giáo!

- Lát nữa e là ngươi không cười nổi đâu.

Bàng Hạo nhìn nụ cười trên mặt Lâm Động, trong lòng không khỏi nổi tà hòa, chắc hắn với hắn nụ cười của Lâm Động thật sựđáng ghét.

Ầm!

Hung quang lóe lên trong mắt Bàng Hạo, trường kích trong tay hắn rung lên, âm thanh chói tai vang lên, lan tỏa mùi tanh nồng.

Xoẹt!

Ngay lúc ấy, thân hình Bàng Hạo di động, chỉ thấy lôi tương phía trước bị tách đôi, một thân ảnh nhanh như chớp lao về phía LâmĐộng. Trường kích trườn tựa rắn độc, mấy chục đạo kích ảnh nhằm thẳng những chỗ hiểm của Lâm Động tấn công như vũ bão.

Kích ảnh phóng to dần trong mắt Lâm Động, hắn nhấc bàn tay lên, một đạo hồng quang bắn ra biến thành cự đỉnh đâm thẳng về phía kích ảnh.

Keng keng!

Âm thanh kim loại giòn tan vang lên cùng vô vàn tia lửa, kích ảnh sắc bén bị cự đỉnh hóa giải toàn bộ.

Vút!

Lâm Động bỗng lướt tới, mũi chân điểm lên thân đỉnh tiếp cận Bàng Hạo, mười đạo hoa văn thanh long trên người hắn chuyểnđộng, không ngừng phát ra tiếng long ngâm.

Bàng Hạo thấy Lâm Động đột ngột tiếp cận mình, đồng tử co lại, rồi hắn cảm thấy sự nguy hiểm phát ra từ Lâm Động.

Uỳnh!!

Tiếng long ngâm vang vọng, công thế đáng sợ tựa nước vỡ bờập tới. Lâm Động lúc này, quyền, cước, đầu, mọi bộ phận trên cơ thể hắn đều như trở thành thứ vũ khí sắc bén không ngừng tấn công Bàng Hạo.

Trận đánh cận chiến này khiến không ít cường giả có kinh nghiệm phong phú cũng phải thấy nặng nề. Họ có thể nhận ra công thế của Lâm Động tàn bạo đến mức nào.

Ban đầu Bàng Hạo cũng bị Lâm Động khiến cho lúng túng, nhưng rồi hắn nhanh chóng bình tĩnh, trường kích biến thủ thành công, toàn thân phòng ngự chắc chắn chặn hết công thế của Lâm Động.

Chỉ là mỗi khi công kích của Lâm Động tới, hắn đều cảm nhậnđược một luồng sức mạnh đáng sợ truyền qua kích, ánh mắt hắn trở nên nặng nề hơn. Chỉ khi thật sự giao đấu mới nhận ra sức mạnh đáng sợ của Lâm Động.

Binh binh binh!

Hai thân ảnh đan xen vào nhau, kình phong cuồn cuộn, trong vòng trăm trượng quanh hai người, lôi tương đều bị đẩy lùi.

Mọi người xung quanh quan sát trận chiến với ánh mắt kinh di mà ngưng trọng. Đương nhiên họ đều nhận ra cả hai ra tay đều rất hung tàn, chiêu nào cũng nhằm chỗ hiểm, nếu bị đánh trúng thì chẳng ai dễ chịu gì… - Tên Lâm Động đó cũng thật lợi hại, không ngờ dánh được với Bàng Hạo có Liệt Thiên Quỷ Kích trong tay.

- Đúng là rất lợi hại… - Cứ thế này thì có lẽ Bàng Hạo sắp không nhịn được nữa rồi.

- Không nhịn được thì sao? Hắn có tuyệt chiêu, lẽ nào Lâm Động không có?

… Mọi người đứng xung quanh bàn tán xôn xao, mức độ ác liệt của trận chiến đã nằm ngoài dự liệu.

Binh!

Bàn chân bao phủ bởi thanh quang đập mạnh xuống cây trường kích, năng lượng cuồng bạo khiến cây kích cong đi vài phần.

Nguyên lực trong người Bàng Hạo cũng bùng phát, hắc quang cuồn cuộn trên trường kích, năng lượng hung hán cũng đánh bật chân Lâm Động ra.

- Bản lĩnh không tồi.

Bàng Hạo chầm chậm ngẩng lên nhìn Lâm Động, bỗng nhiên nhếch mép

cười hung dữ.

Hắn giơ trường kích lên chỉ vào Lâm Động, khẽ nói:

- Chiêu tiếp theo sẽ giải quyết ngươi.

Uỳnh!

Vừa dứt lời, nguyên lực như sóng trào cuồn cuộn, Liệt Thiên Quỷ Kích bỗng chốc phình to.

- Một chiêu sao… Lâm Động nhìn Bàng Hạo đột nhiên khí thế bùng nổ, gương mặt nở nụ cười nhẹ rồi dần lạnh băng.

- Đã vậy… Lâm Động bước chân ra, thanh quang bùng nổ, hai mươi đạo hoa văn thanh long dần chuyển động trên bề mặt da hắn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 952

Hung Hãn

Grào!

Tiếng long ngầm trầm đục vang vọng khắp lòng hồ, sóng âm thanh khuếch tán, lôi tương xung quanh bắn tóe, những tia sét chấp chới với những tiếng nổ lách tách.

Tiếng long ngâm này khác với trước đây, lần này nó mang mộtáp lực nặng nề khiến không ít cường giả mặt biến sắc, mọi ánh mắt kinh dị đều nhìn về người thanh niên trẻ tuổi kia.

Xung quanh người Lâm Động là hai mươi đạo hoa văn hình thanh long lượn quanh. Dưới ánh sáng của những đường hoa văn đó, đôi mắt vốn thâm đen của hắn cũng lấp lánh ánh xanh, LâmĐộng hiện giờ gần như đã như thành viên thật sự của Long tộc cấp cao. Không ít người phải thất kinh trước áp lực từ sức mạnhđó.

- Đó là võ học luyện thể gì mà tạo ra được áp lực như cường giảLong tộc vậy?

- Hắn quả thật lợi hại!

Rất nhiều cường giả đã cảm nhận được sức mạnh kinh người của Lâm Động, tất cả đều có phần động dung, chắc hản rất ít người thấy ai đó có thể tu luyện ra thứ uy lực lớn thế này.

- Sức mạnh lớn thật!

Liễu Hương Huyên ở phía xa nhìn Lâm Động đang được quấn quanh bởi hai mươi con thanh long với thứ khí tức như của cựlong, ánh mắt có chút ngưng trọng, khẽ nói.

- Thứ võ học luyện thể này của hắn khá đặc biệt…có lẽ không hềthua võ học luyện thể chí cao của Huyền Thiên Điện chúng ta, Thiên Quái Pháp Thể!

Trung niên nam tử phía sau Liễu Hương Huyên, ánh mắt cũng lóe lên sự kinh ngạc, nói.

- Thứ võ học luyện thể lớn mạnh thế này không thể tùy tiện màtu luyện được. Tiểu tử này…có lẽ bối cảnh không đơn giản.

Liễu Hương Huyên nhíu mày, họ hiểu quá ít về Lâm Động, người này trước kia không hề có danh tiếng gì ở Loạn Ma Hải, chỉ làgần đây mới nổi lên. Không chỉ khiến Thiên Phong Hải Vực nháo nhào mà còn cướp ngân tháp mà Tà Phong Động Thiên đã phải mua với giá cao ngất trời.

Rất nhiều người cho rằng Lâm Động chỉ là một người độc hành, trong tay có một vài món võ học lợi hại, có lẽ có được sau một vài cơ ngộ, nhưng xem ra với tình hình lúc này dường như họ đãnghĩ sai… - Nhưng Bàng Hạo cũng sắp động thủ rồi… Liễu Hương Huyên hơi ngẩng lên nhìn về hướng Bàng Hạo. Quanh người hắn lúc này ngưng tụ đầy hắc khí, Liệt Thiên Quỷ Kích trong tay hắn cũng không ngừng chấn động, âm thanh chói tai phát ra dường như muốn lao vút khỏi tay hắn.

Sức mạnh phát ra từ trong cơ thể Bàng Hạo cũng khá hung hăng, rõ ràng vị thủ lĩnh Tứ Ma Tướng của Cửu U Môn sắp dùngđến thủ đoạn thật sự để kết thúc trận chiến này.

- Chẳng trách lại có gan khiêu chiến, thì ra có một chút thủ đoạn.

Trong hắc quang, Bàng Hạo trông tựa ma thần, đôi mắt đen âm u đầy hán quang nhìn Lâm Động.

- Như nhau cả thôi.

Đôi mắt thanh quang của Lâm Động cũng nhìn Bàng Hạo, hắn khẽ cười, rồi nắm tay lại, một luồng năng lượng mạnh mẽ chạy trong tứ chi và kinh mạch, Lâm Động hiện giờ có một thứ ảo giác rằng, dù bất cứ thứ gì đứng trước mặt hắn cũng có thể đánh một quyền vỡ tan.

Hai mươi đạo hoa văn thanh long!

Trong người Lâm Động chỉ có tất cả là hai mươi ba đạo hoa văn thanh long, trong đó mười đạo là tự hắn tu luyện được, còn mười ba đạo chỉ dùng được một lần. Hắn chưa từng dùng tới, nhưng bây giờ phải lấy ra rồi.

- Ta biết ngươi cũng có gây được chút danh tiếng ở Thiên Phong Hải Vực, nhưng giờ ta sẽ cho ngươi biết, hoành hành được ở đókhông có nghĩa ngươi có tư cách hoành hành ở Loạn Ma Hải này!

Gương mặt tuấn dật của Bàng Hạo dần bị bao phủ bởi hung khí, tay hắn siết chặt cây trường kích đang chấn động, thứ sức mạnh hiếu sát đó ngày một mạnh mẽ.

- Một chiêu, giải quyết ngươi!

Khóe miệng Bàng Hạo nhếch lên, rồi hắn bỗng thả lỏng tay, cây trường kích lập tức biến thành hắc quang lao vút đi, rồi bỗng chốc biến thành một tia sét đen hàng trăm trượng, tỏa ra một thứ sức mạnh cuồng bạo đến cực điểm.

Bùm bùm bùm!

Hắc điện bắn tới, lôi tương trong phạm vi nghìn trượng cũng nổi lên những đợt sóng khổngồồ.

- Thiên Liệt!

Bàng Hạo bỗng chỉ tay về phía Lâm Động, hét lên một tiếng tựa sấm vang

vọng khắp đáy hồ.

Ầm!

Tia sét đen hàng trăm trượng kia lập tức bay đi, vào khoảnh khắcđó lôi tương dưới lòng hồ gần như bị ép lại, nơi tia sét đi qua không gian như biến dạng.

Vô số cường giả xung quanh thấy công thế kinh người đó, ánh mắt đều hiện lên sự kinh hãi, chiêu này của Bàng Hạo tuyệt đối có thể kích sát một cường giả Sinh Huyền Cảnh viên mãn!

- Không biết tên Lâm Động kia có đỡ nổi không!

Khi mọi người nghĩ đến điều này thì hắc quang đã tới trước mặt Lâm Động rồi đem theo năng lượng hủy diệt lao thẳng về phía hắn.

Hắc quang phóng đại dần trong mắt Lâm Động, hai mươi con thanh long quanh người hắn dường như cũng cảm ứng được nguy hiểm trước mắt, cùng ngửa lên trời gầm lên.

- Vậy để xem rốt cuộc ai giải quyết ai!

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh như dao, rồi hắn không hề có ý định tránh né, năm ngón tay nắm siết chặt, hít sâu một hơi rồi kết ấn pháp kỳ lạ.

- Thanh Long Thiên Tọa Ấn!

Ngay khi Lâm Động tung quyền, hai mươi con thanh long quanh người bỗng tụ lại trên cánh tay, thanh quang bùng phát trong từng trận tiếng long ngâm.

Uỳnh!

Tất cả mọi người đều phải nheo mắt lại vì thanh quang quá chói lòa, rồi họ nhìn thấy quyền ấn bọc trong thanh quang oanh kích thẳng lên hắc quang.

Rầm!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, tất cả đều cảm nhận được luồng năng lượng không thể hình dung nổi đang lan tỏa, ai cũng phải vội vàng vận nguyên lực để phòng ngự, nhưng dù vậy vẫn có một số người ngã nhào.

Nhưng họ không có thời gian để tâm điều đó, khi đứng vững lạiđược, họ lập tức nhìn về nơi hắc quang và thanh quang gặp nhau, ánh mắt đều đầy kinh dị.

Họ có thể nhìn thấy, trước sự xung kích điên cuồng của hắc quang, thân ảnh gầy gò trong thanh quang vẫn vững như ngọn núi.

- Phá!

Đột nhiên có một giọng nói trầm thấp vọng ra từ thnah quang, âm thanh không vang nhưng không thể kháng cự.

Grào!

Tiếng long ngâm lập tức bùng phát, thanh quang nhanh chóng ngưng tụ lại thành một vòng xoáy oanh kích lên hắc quang.

Trước đòn công kích khủng bố đó, hắc quang chấn động, dường như có tiếng kêu ai oán vọng ra. Xoáy thanh quang đã phá vỡ hắc quang.

Vèo!

Ngay khi hắc quang vỡ ra, một đạo hắc quang bay ngược ra sau, ánh sáng quanh nó lúc này cũng tối hẳn đi.

Phụt!

Khi trường kích bay ra, sắc mặt Bàng Hạo bỗng chốc đỏ gay, rồi một ngụm máu tươi phun ra, ánh mắt hắn đầy sự kinh hãi vàkhó tin.

Thật sự hắn không thể tin công thế của hắn lại bị phá vỡ!

Chỉ một chiêu, thắng bại đã rõ!

Thanh quang tan đi, Lâm Động nhìn Bàng Hạo lúc này khí tức yếu đi nhiều với ánh mắt lạnh băng. Rồi hắn bỗng bay tới trước mặt Bàng Hạo, một chưởng đánh thẳng xuống đỉnh đầu hắn trước vô số ánh mắt kinh hoàng.

Hắn ta dám hạ sát thủ với Bàng Hạo?

Không ít người hít vào hơi khí lạnh, giết Bàng Hạo trước mặt cường giả Cửu U Môn!

Rất tàn ác! Rất gan góc!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 953

Dị Ma?

Soạt!

Lâm Động ra tay rất nhanh và mạnh, còn Bàng Hạo vì lần ra tay vừa rồi mà nguyên lực trong có thể bị chấn động, phản ứng nhất thời bị chậm lại, chỉ có thể giương mắt lên nhìn Lâm Động mặtđầy sát khí lao tới. Ánh mắt Bàng Hạo ngập tràn sự sự hãi, cuối cùng hắn cũng hiểu Lâm Động hung hãn đến mức nào!

- Tiểu bối, ngươi dám!

Thế nhưng khi chưởng phong đầy sát ý của Lâm Động sắp đập xuống đỉnh đầu Bàng Hạo thì từ trong đoàn người Cửu U Môn bỗng vọng ra một tiếng quát, rồi một thân ảnh xuất hiện bên cạnh Bàng Hạo, điểm ra hai ngón tay.

Nguyên lực hùng hồn ngưng tụ trên hai đầu ngón tay, xung quạn là thứ tử khí với sát thương lực mạnh mẽ.

- Cường giả Tử Huyền Cảnh?

Công thế đó khiến Lâm Động nheo mắt, đặc biệt là thứ tử khí kia khiến sắc mặt hắn tối lại, quả nhiên trong Cửu U Môn có ẩn giáu cường giả Tử Huyền Cảnh!

Sát chiêu bị chặn lại, hàn ý trong mắt Lâm Động càng thêm đậmđặc, hắn không hề tránh né, chưởng phong mạnh mẽ vẫn đánh tới.

Bùm!

Công thế của Lâm Động lập tức nổ Tô Uyển Nghi, một cơn đau nhói truyền tới từ lòng bàn tay, nhưng đôi mắt hắn lại lóe lên sựdữ dằn, bàn chân không chút do dự vẽ nên một đường cong giáng mạnh xuống ngực Bàng Hạo.

Năng lượng cuồng bạo lan tỏa, Lâm Động và Bàng Hạo gần nhưđồng thời bay ngược ra sau, Lâm Động hự một tiếng, còn Bàng Hạo thì kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe.

Một thân ảnh nhỏ bé xuất hiện phía sau Lâm Động, lam quang lan tỏa đỡ lấy hắn/

- Lâm Động ca, huynh không sao chứ?

Mộ Linh San vội hỏi.

- Không sao.

Lâm Động lắc đầu, rồi nhìn về phía trước. Bên cạnh Bàng Hạo lúc này là một lão giả gầy quắt với đôi mắt sâu, mái tóc xám, lão giảđó đang nhìn Lâm Động.

- Con rùa nhà lão có biết xấu hổ không, dám đánh lén!

Mộ Linh San cũng thấy lão giả đó, nộ hỏa tràn lên, chửi không chút khách khí.

Sắc mặt lão giả tối lại nhìn Mộ Linh San một cái rồi quay sang Lâm Động, cười khảy:

- Tiểu tử, ngươi cũng thật tàn nhẫn, trận tỉ thí này phải đến mức hạ sát thủ sao?

- Bọn ta giao đấu đương nhiên phải phân thắng bại, chỉ cần hắn chưa mở miệng nhận thua thì vẫn phải tiếp tục. Hơn nữa đây làLoạn Ma Hải, không phải sự giao lưu học hỏi giữa các sư huynhđệ trong tông phá. Lẽ nào ngươi muốn ta đợi hắn ổn định lại nguyên lực rồi giao đấu công bằng lại?

Lâm Động cười chế giễu.

Cường giả ở xung quanh nghe thế cũng cười nhạt, họ cũng là lão hồ ly lăn lộn ở Loạn Ma Hải nhiều năm, đương nhiên chẳng phải loại hiền lành, đánh kẻ thất thế đương nhiên ai cũng rành. Vừa rồi nếu là họ chắc cũng ra tay, chỉ có điều không quyết đoán như Lâm Động mà thôi.

Vì thế lời nói của lão giả này cũng khiến không ít người cười thầm, thủ đoạn không tàn nhẫn thì đã bị kẻ khác giải quyết lâu rồi.

- Miệng lưỡi sắc bén lắm!

Lão giả đó mắt lóe nộ hỏa, lạnh lùng nói Lâm Động cũng không quan tâm lão, nhìn về phía Bàng Hạo lúc này khí tức đã yếu ớt, cười nói:

- Bàng Hạo huynh, giờ kết quả đã có chưa? Nếu chưa thì chúng ta tiếp tục đo, rất nhiều bằng hữu đang chờ… Bàng Hạo nghe vậy, cơ mặt không kìm được co giật, sắc mặt tím tái, chắc hẳn đang vô cùng giận dữ.

- Đúng thế, có kết quả chưa thì nói đi. Còn đánh được tiếp tụcđi… - Đúng, đúng. Bọn ta còn đang đợi.

… Lúc này xung quanh cũng truyền ra không ít lời phụ họa, nếu làbình thường thì có lẽ họ không dám nói vậy, nhưng vật đánh cược là Lôi đình chi tâm có quan hệ với họ đương nhiên phải quan tâm nhiều hơn.

Sắc mặt Bàng Hạo lại càng thêm tối sầm, hắn đâu thể ngờ cục diện vốn nhằm vào Lâm Động giờ lại trở thành thế này.

Hơn nữa, vừa rồi rõ ràng hắn đã ở thế hạ phong, hiện giờ trong cơ thể hắn cũng có thương thế không nhẹ, nếu tiếp tục đánh nữa, với thủ đoạn của Lâm Động, có cơ hội chắc chăn hắn sẽ hạsát thủ, đến lúc đó, ngay trưởng lão ở bên cạnh cũng không kịp trở tay.

Ánh mắt và sắc mặt Bàng Hạo biến hóa bất định, mãi lâu sau mới không cam

tâm, nghiến răng nói:

- Ta thua rồi.

Cường giả Cửu U Môn nghe vậy, mặt đều biến sắc, định nói gì đónhưng bị Bàng Hạo vung tay cản lại, ánh mắt hắn nhìn LâmĐộng đầy hằn học, dường như muốn nuốt chửng Lâm Động vậy.

- Hà hà, vẫn là Bàng Hạo huynh đại độ. Nếu ngươi đã nhận thua thì hãy lấy ra đây ba mươi quả Lôi đình chi tâm đi. Bằng hữu ởđây còn đợi chia.

Lâm Động coi như không biết đến bộ dạng của Bàng Hạo, cười nói.

Ba mươi quả Lôi đình chi tâm, cái giá này quả thật quá lớn, nhưng trước mặt bao nhiêu cường giả thế này, nếu lật lọng không biết họ sẽ làm nên chuyện gì. Dù Cửu U Môn có cường thế thì ở Loạn Ma Hải này cũng không thể một tay che cả bầu trời được.

- Lâm Động, đồ của Cửu U Môn ta, ngươi ăn vào cũng cẩn thận nghẹn chết đấy!

Bàng Hạo hít sâu một hơi, rồi vung tay, ba mươi quả Lôi đình chi tâm bay ra từ túi Càn Khôn của hắn.

Lâm Động thấy vậy, hơi mỉm cười rồi vung tay thu lại một nửa vào túi Càn Không, còn mười lăm quả còn lại bay thẳng về phía các cường giả xung quanh.

- Chư vị, trước đó đã nói, có lợi thì mọi người cũng chia.

Uỳnh!

Những cường giả đó thấy mười lăm quả Lôi đình chi tâm bay ra lập tức mắt đỏ quạch, nguyên lực hùng hồn bùng phát, rồi bay tới như chớp.

Mười lăm quả, có vẻ không ít nhưng với lượng cường giả này vẫn là quá ít.

Vì thế khó lòng tránh khỏi một trận hỗn chiến tranh giành mười lăm quả Lôi đình chi tâm này.

Lâm Động thì không quan tâm đến trận chiến đó, hắn chỉ cần biết phân mười lăm quả đi, còn ai có được thì không phải chuyện của hắn.

Bàng Hạo nhìn ba mươi quả Lôi đình chi tâm nhanh chóng bị chia ra, mí mắt giật giật, rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt tối tăm:

- Chư vị, tiếp theo là ân oán riêng giữa Cửu U Môn và Lâm Động, nếu không muốn đối địch với Cửu U Môn thì đừng tham dự vào!

Bàng Hạo vừa dứt lời thì ánh mắt bọn cường giả Cửu U Môn đều không chút thiện ý, tổn thất lớn vừa rồi nên đòi lại rồi.

Những cường giả kia nghe thế, ánh mắt lay động một chút rồi cùng rút lui, đương nhiên họ không muốn liều mà đắc tội với Cửu U Môn, dù rằng vừa rồi có nhận chút ân huệ của Lâm Động.

Lâm Động cũng chẳng hy vọng gì vào những người này, hắn nheo mắt nhìn cường giả Cửu U Môn sát khí đằng đằng, đặc biệt là cường giả tóc xám kia, lão là Tử Huyền Cảnh, thực lực chắc hẳn không thu kém Ma Hạt Lão Quái của Tà Phong Động Thiên. Muốn đối phó với cường giả loại này Lâm Động phải dùng đến Phần Thiên Đỉnh. Nhưng sau đó hắn sẽ hư nhược, mà lúc này lại xuất hiện thời gian hư nhược thì rất bất lợi… Đương nhiên Cửu U Môn sẽ không chơi trò một đối một với hắn nữa.

- Phiền phức rồi… Lâm Động lầm bầm.

- Ta đã nói rồi, ngươi không thể ăn được đồ của Cửu U Môn tađâu.

Bàng Hạo nhìn Lâm Động với ánh mắt tối tăm, hắn vung tay:

- Chém chết hắn cho ta!

Vừa dứt lời, lập tức mấy chục cường giả Cửu U Môn cùng lao tới, võ học mạnh mẽ ập tới như vũ bão.

Lâm Động và Mộ Linh San đứng cạnh nhau, thấy cường giả Cửu U Môn tấn công, nguyên lực trong cơ thể cùng bắt đầu cuộn trào.

Vút!

Thế nhưng ngay khi mọi người đều cho rằng hai bên sắp quyết một trận tử chiến thì một đạo hắc quang bắn ra từ trong thung lũng, cường giả Cửu U Môn bị hắc quang đánh bật ra, hộc máu tươi.

Biến cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người đều sững sờ, rồi vội vàng nhìn xuống thung lũng. Sâu dưới đó hắc quang đang cuồn cuộn, ở trung tâm là một nhân ảnh cao vài trượng đang chầm chậm bước ra, một thứ năng lượng tà ác đến cực điểm lan tỏa, giống như ma thần bước ra từ địa ngục… - Dị ma?

Lâm Động thấy nhân ảnh đó, ánh mắt hiện vẻ đầy kinh hãi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 954

Tránh Né

Hắc quang tràn ra từ sâu trong thung lũng lôi nham, vô số cường giả nhìn biến cố đó đầy kinh ngạc, khi nhìn thấy thân ảnh cao lớn, sắc mặt ai cũng dần trở nên ngưng trọng. Luồng năng lượng tỏa ra từ cơ thể đó khiến họ phải lạnh sống lưng.

- Đáng chết, lại thứ quỷ quái gì đây? Động phủ này sao lại quỷ dịvậy, tự nhiên lại luyện chế ra nhiều khôi lỗi thế này?

- Dường như nó không dễ đối phó đâu.

- Ừm, so với những cái ngân thi trước đó mạnh hơn nhiều.

- Sợ gì chứ? Chúng ta đều đã áp chế được số ngân thi kia, giờ cómột cỗ thôi thì có là gì.

… Những tiếng xôn xao bàn tán nhanh chóng lan đi, có sự thắng lợi vừa qua, những cường giả ở đây dường như không sợ hãi lắm, dù sao thì họ cũng chiếm ưu thế tuyệt đối về lượng người.

Thế nhưng, khi nghe được những lời ấy, tim Lâm Động trùng xuống, hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh đen sì kia, thứ dị ma khí tà ác đến cực điểm đó ngang ngược hơn những lần trước nhiều.

- Đó chính là dị ma sao?

Lâm Động thầm hỏi.

- Không phải dị ma.

Nham lắc đầu.

- Trước khi chết hắn cũng là cường giả con người, nhưng bị dịma khí xâm thực quá nặng, xem ra dị ma ra tay với hắn ít nhất cũng đạt đến cấp Tướng.

- Cấp tướng sao.

Lâm Động nheo mắt, dị ma ở cấp độ đó tương đương với cường giả Chuyển Luân Cảnh rồi.

- Thực lực người này trước khi chết cũng đạt đến Tử Huyền Cảnh viên mãn, chỉ còn một bước nữa là thành Chuyển Luân Cảnh. Nhưng đáng tiếc lại bị giết trong tay dị ma, hơn nữa dị ma cònđể lại Thực Ma Ấn, phong ấn linh trí, và hoàn toàn biến thành một cỗ máy giết người.

- Ác thật!

Lâm Động nghe mà tim run lên, đám dị ma kia cũng thật độc địa, không chỉ đánh bại người ta mà còn thi triển thứ thủ đoạn tàn ácđó.

- Tìm cơ hội rời khỏi đây đi. Cỗ ma thi này vô cùng lợi hại, dùthực lực không bằng khi còn sống nhưng chắc cũng tươngđương cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành. Cường giả ở đây tuy nhiều nhưng vẫn khó lòng giải quyết được nó.

Nham nhắc nhở.

Lâm Động nghe vậy khẽ gật đầu, thực lực hắn hiện giờ dù códùng hết mọi thủ đoạn thì cùng lắm cũng chỉ đối kháng được với cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Nếu là đại thành thì căn bản không có cơ hội chạy thoát.

Khi Lâm Động nói chuyện với Nham thì cường giả của Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện cũng nhìn về nơi hắc quang lan tỏa kia.

- Thứ này rất mạnh, tất cả cẩn thận.

Lão giả tóc xám kia sắc mặt ngưng trọng nhìn thân ảnh to lớn kia, trầm giọng nói.\

- Rốt cuộc nó là thứ gì?

Bàng Hạo quệt máu ở khóe miệng, chau mày hỏi.

- Không rõ, nhưng tuyệt đối chẳng phải thứ gì tốt lành.

Lão giả tóc xám cũng chau mày, chắc hẳn lão không hiểu nhiều về dị ma, dù sao thì dị ma cũng xuất hiện rất ít trong trời đất này.

- Vậy giờ chúng ta làm gì? Ta có thể cảm nhận được thứ lôi đình lực cực mạnh bên trong thứ đó. Nếu biến thành Lôi đình chi tâm thì chắc chắn có thể ngang ngửa với lượng Lôi đình chi tâm trong tay chúng ta.

Bàng Hạo nói.

- Dĩ bất biến ứng vạn biến, nếu có cơ hội thì ra tay đoạt quả Lôiđình chi tâm này.

Ánh mắt lão giả tóc xám nhìn cỗ ma thi đó cũng tóe lửa, chắc hẳn cũng cảm nhận được nguồn lôi đình lực ngưng tụ bên trong cỗ ma thi.

- Tên tiểu tử đó?

Bàng Hạo nhìn Lâm Động.

- Không cần lo, chỉ cần hắn còn trong động phủ thì không trốnđược đâu. Đợi khi mọi việc ổn thỏa rồi giải quyết hắn cũng chưa muộn.

Lão giả cười khảy.

- Ừm, tên tiểu tử đó, nhất định không thể bỏ qua!

Bàng Hạo nghiến răng gật đầu, nhìn rất hậm hực.

Đồng thời lúc ấy, ở Huyền Thiên Điện, bọn Liễu Hương Huyên cũng đang bàn bạc với nhau, chủ đề bàn bạc đương nhiên cũng là về cỗ ma thi đột ngột xuất hiện kia.

Uỳnh!

Trước bao ánh mắt chăm chú, thân hình to lớn kia cuối cùng cũng bước ra khỏi hắc quang.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ được vẻ ngoài thực sự của thân ảnh đó. Thể hình hắn cao to gấp mấy lần người bình thường, nhìn từ xa giống như người khổng lồ thu nhỏ vậy. Thân thể hắn cũng có màu bạc lấp lánh, nhưng bề mặt có hoa văn đen tà ác. Nhưng đường hoa văn đó lan ra mọi ngóc ngách trên cơ thể, nhìn giống như một đàn sâu bò khắp cơ thể hắn vậy, người khác nhìn cũng thấy lạnh da đầu.

Đôi mắt là một màu đen sâu thẳm chết chóc, không có chút sinh khí nào.

Hắn chầm chậm ngẩng đầu lên, đôi mắt tràn ngập hắc khí quét nhìn xung quanh, ai gặp ánh mắt ấy cũng thấy lạnh toát, nhất thời không ai dám ra tay.

Mọi cường giả đều nhìn hắc ảnh đó với ánh mắt cảnh giác, hai bên duy trì như vậy một lúc lâu, dường như không ai dám ra tay vậy.

Ực.

Trong không khí căng thẳng đó, không biết có ai nuốt nước bọt, một âm thanh nhỏ như vậy nhưng vô cùng chói tai trong sự yên tĩnh đó.

Một số cường giả ánh mắt dần hiện hung quang, rõ ràng họ không muốn bị cỗ ma thi kia dọa như vậy.

- Động thủ!

Đột nhiên một tiếng quát vang lên, âm thanh ấy dường như lập tức phá vỡ không khí căng thẳng, mấy chục thân ảnh lao tới, nguyên lực hùng hồn biến thành vô vàn món võ học hung hãnập tới như bão tốc về phía hắc ảnh.

Bùm bùm!

Công kích đánh tan lôi tương, rồi oanh kích lên thân thể hắc ảnh, lôi tương ở xung quanh cũng nổ tung.

- Xung kích rồi.

Thấy cảnh tượng đó, không ít người đều tỏ ra vui mừng, thếnhưng chưa được lâu thì hắc ảnh kia đã chầm chậm bước ra, hoa văn đen trên bề mặt cơ thể nhấp nháy, cả cơ thể hắn không cóchút tổn thương nào.

Đòn công kích của mấy chục cường giả lại không hề có tác dụng gì với hắn.

- Phòng ngự khủng khiếp thật!

Một số cường đều có vẻ kinh hãi, mơ hồ cảm thấy bất an, cỗ ma thi này dường như không hề giống với đám ngân thi trước đó.

Ngay khi ấy, hắc khí trong đôi mắt của hắc ảnh bỗng bùng phát, rồi hắn phát ra một tiếng gầm quái dị.

Xoẹt!

Ngay khi âm thanh đó truyền ra, hắc ảnh bỗng lao tới, những nơi hắn bay qua đều để lại tàn ảnh, còn thân hình hắn đã xuất hiện ngay phía trước những người vừa ra tay với hắn. Hắc quang cuồn cuộn, nháy một cái đã xuyên qua trận hình và xuất hiện phía sau bọn họ.

Binh binh binh!

Khi hắc ảnh đó xuất hiện phía sau mấy chục cường giả kia, thân thể họ đột

nhiên đông cứng, rồi bỗng máu tươi tóe ra, ở cổ họng họ tất cả đềuu xuất hiện một cái huyết động cỡ bàn tay, ở viền làma khí bao phủ, rồi nhanh chóng chui vào cơ thể xâm thực nguyên thần của họ.

Á!

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, rồi tắt ngấm, mấy chục cường giả rơi xuống tùm xuống đáy hồ.

Những người ở xung quanh thấy chỉ trong chớp mắt mà mấy chục cường giả mất mạng, ai cũng hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt ngập tràn sự kinh hãi.

Đó là hơn ba mươi cường giả Sinh Huyền Cảnh đại thành, nếu liên thủ, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn cũng phải e dè, nhưng chỉ chớp mắt mà họ đã bị hắc ảnh kia giết chết.

Lúc này, cuối cùng mọi người cũng hiểu, thực lực của hắc ảnh kia dường như đã đạt đến mức độ khủng bố.

Phù!

Lâm Động thở ra một hơi dài, rồi hắn không do dự nữa, kéo Mộ Linh San chạy đi, thứ kia họ căn bản không thể đôi phó nổi.

Khi Lâm Động kéo Mộ Linh San đi thì hắc ảnh kia mắt lóe sáng, rồi trong đôi mắt không chút cảm xúc kia bỗng chốc lay động.

- Đó là Thôn Phệ Tổ Phù?

Một giọng nói khàn khàn mơ hồ phát ra từ miệng hắc ảnh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 955

Giúp Đỡ

Phụt!

Từ trong lòng hồ bỗng có hai thân ảnh lao vút ra, lôi quang bắn tứ phía cùng với tiếng sấm rền.

Xung quanh hồ lúc này vô không ít cường giả, dường như họđang định xuống đáy hồ, nhưng khi nhìn thấy hai người LâmĐộng, nhất thời đều cảm thấy kinh ngạc.

Lâm Động cũng không để tâm, chỉ nhìn xuống dưới với ánh mắt ngưng trọng, khi hai người họ ra ngoài không lâu, từ dưới đáy hồ một luồng năng lượng khủng khiếp.

Chắc hẳn dưới đó lúc này đang diễn ra một trận đại chiến ác liệt.

Cho dù trong đoàn người Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện đều có một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành, Lâm Động vẫn không nghĩ những người dưới đó sẽ làm gì được cỗ ma thi TửHuyền Cảnh đại thành kia.

- Lâm Động ca, chúng ta cứ đi vậy sao?

Mộ Linh San có chút tiếc nuối nhìn xuống hồ, nói.

- Bảo bối có tốt thế nào thì cũng phải giữ được cái mạng thì mới hưởng thụ được.

Lâm Động cười búng lên trán Mộ Linh San.

- Thứ đó rất lợi hại, nếu nó phát điên lên, dựa vào nhiều cường giả như vậy, có kích bại hắn cũng tổn thất nghiêm trọng, chúng ta hà tất phải tham dự vào.

- Vâng.

Mộ Linh San nghe vậy cũng chỉ biết chu môi rồi gật gù, cô bébiết Lâm Động vốn cẩn thận, sẽ không mạo hiểm lớn vậy đâu.

- Chúng ta đi… Lâm Động nhìn quanh, đang định đưa Mộ Linh San rời khỏi đây thì từ phía dưới hồ bỗng cuộn lên vô số ngọn sóng khổng lồ, âm thanh như sấm rền bùng nổ cùng nguồn năng lượng cuồng bạo.

Con sóng khổng lồ bắn lên không trung, rồi ập xuống tựa trận mưa sấm sét, bao phủ một phạm vi hàng vạn trượng.

Cảnh tượng đột ngột này khiến những cường giả định chui xuống đáy hồ sững người. Rồi họ nhìn thấy trong những cột lôi tương bắn lên kia là vô số nhân ảnh bay ngược ra đầy thảm hại, rơi bịch bịch xuống bờ hồ, ai cũng hộc máu tung tóe.

Quanh hồ lập tức hỗn loạn, những cường giả chưa xuống nhìn thấy cảnh đó là hiểu tại sao những người kia đột nhiên lại chạy hết ra ngoài.

- Mau rút lui!

Có những cường giả rơi xuống đất, ánh mắt nhìn mặt hồ đầy kinh hãi rồi kêu lên!

Uỳnh!

Ngay khi ấy, hồ sét đột nhiên vỡ ra, một ngọn sóng hàng vạn trượng cuộn lên, một hắc ảnh to lớp đứng đó, hắc khí bao phủ quanh người khiến trời đất tối sầm lại.

- Đó là thứ gì? Năng lượng thật ngang ngược… Xung quanh hồ, ai cũng vô

cùng chấn động khi nhìn thấy hắc ảnh ấy, tiếng kêu kinh ngạc truyền ra khắp nơi.

Lâm Động sắc mặt ngưng trọng nhìn cảnh tượng đó. Cỗ ma thi kia quả nhiên lợi hại, nhiều cường giả như vậy cũng không thểchấn áp được nó, xem ra không đối đầu với nó là rất đúng đắn.

Nghĩ đến đây, Lâm Động bỗng nhìn về phía xa, ở đó là người của Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện chạy ra. Vẻ mặt chúng cũngđầy nặng nề khi nhìn hắc ảnh to lớn kia.

- Giờ phải làm sao?

Mặt Bàng Hạo tối lại, trước đó chúng cũng đã ra tay nhưng cũng có thương vong, nếu không phải có lão giả tóc xám kia thì chắc chúng đã tử thương nghiêm trọng hơn nhiều.

- Đám ngân thi này có lẽ cũng đạt đến tầng thứ Tử Huyền Cảnhđại thành… Mắt lão giả tóc xám tối lại, nói.

- Tử Huyền Cảnh đại thành sao… Bàng Hạo nhăn trán, rồi siết nắm đấm, nghiến răng nói:

- Nếu dùng hết mọi thủ đoạn cũng chưa chắc không đối phóđược… - Giờ vẫn chưa đến nơi sâu nhất trong động phủ, giờ mà dùng hết thì không đáng..

Lão giả tóc xám lắc đầu, nói:

- Dù Lôi đình chi tâm nó ngưng tụ thành rất mạnh, nhưng giá trịchưa chắc bằng bảo bối trong sâu kia, vì thế chúng ta không cần phải liều với nó làm gì.

Bàng Hạo nghe thế, ánh mắt lóe lên sự không cam lòng, nhưng hắn cũng hiểu lão giả kia nói đúng, trầm ngâm một chút rồi gậtđầu.

- Rút lui!

Nghe hiệu lệnh của Bàng Hạo, cường giả Cửu U Môn ở xung quanh đều thở phào, không phải giao đấu với thứ kia đương nhiên là tốt nhất.

- Cửu U Môn rút lui rồi.

Lâm Động vẫn luôn quan sát động tĩnh của Cửu U Môn, vừa nhìn là nhận ra ngay, chúng không dám đối đầu với ma thi.

- Huyền Thiên Điện cũng định rút lui sao.

Khi Cửu U Môn có dấu hiệu sắp rút lui, Lâm Động lại nhận ra cường giả của Huyền Thiên Điện cách đó không xa cũng có động tĩnh tương tự, rõ ràng kết quả sau khi thảo luận của hai bên làgiống nhau.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Lâm Động thấy thế lập tức quyết định, không đợi Cửu U Môn vàHuyền Thiên Điện rút lui, hắn đã đưa Mộ Linh San nhanh chóng bay về phía sâu trong động phủ.

Uỳnh!

Thế nhưng ngay khi Lâm Động động thân, hắc ảnh toàn thânđầy ma khí kia bỗng bay lên, trong đôi mắt không chút cảm xúc kia lập tức nhìn về phía Lâm Động.

- Chư vị, chúng ta cùng liên thủ giết nó đi, nếu năng lương lôiđình trong người nó ngưng tụ thành Lôi đình chi tâm thì chắc chắn là tuyệt thế kỳ bảo.

Xung quanh hồ có nhiều cường giả tụ lại hơn, rồi có hét lên, ngữkhí đầy sự tham lam.

- Đúng, chúng ta người đông sức mạnh, không phải sợ nó!

- Động thủ!

Sau tiếng hô, hàng trăm đạo ánh sáng bay tới, công thế hùng hồn đánh về phía hắc ảnh như vũ bão.

Lâm Động nghe thấy tiếng động phía sau, thầm lắc đầu, rồi hắn tăng tốc. Nhưng khi sắp biến mất ở chân trời thì hắn bỗng nhận ra ở phía xa đằng sau có một luồng năng lượng khủng khiếp lan tỏa, rồi những tiếng kêu thê thảm đầy kinh hãi vang lên.

Rõ ràng hắc ảnh lại bắt đầu tàn sát rồi.

Một lũ ngu xuẩn.

Lâm Động thầm chửi, rồi tốc độ tăng nhanh hơn để thoát khỏi khu vực rắc rồi này.

- Lâm Động, nó đuổi theo ngươi rồi!

Thế nhưng khi Lâm Động mừng thầm mình chạy nhanh thì tiếng của Nham đột nhiên vang lên khiến sắc mặt hắn tím lại. Quay lại quả nhiên thấy phía sau là một đạo hắc quang đang đuổi theo như tia chớp.

- Đáng chết!

Lâm Động thấy vậy, sắc mặt cực kỳ khó coi, hắn biết tình hình này quá nửa là do Thôn Phệ Tổ Phù trong người hắn.

- Mau chạy thôi.

Lâm Động lo lắng, hối thúc Mộ Linh San rồi tăng tốc, chớp mấtđã biến mất nơi chân trời.

Xung quanh hồ là một đống phế tích, máu tươi, thi thể nổi lềnh phềnh trên mặt hồ khiến sắc hồ tối hắn đi. Những cường giả còn lại ở xung quanh đều nhìn về phía hắc ảnh với ánh mắt sợ hãi, không dám truy kích gì nữa.

- Hình như thứ đó đuổi theo hướng của Lâm Động.

Lão giả tóc xám đột nhiên kinh ngạc nói.

Bàng Hạo nghe vậy cũng sững người, ánh mắt hiện hỷ sắc, cười khảy nói:

- Đúng là tên xui xẻo. Nhưng cũng tốt, nhờ cỗ ngân thi đó giải quyết Lâm Động cũng bớt được khá phiền phức cho chúng ta.

- Đi!

Vừa dứt lời, hắn vẫy tay một cái rồi dẫn theo người của Cửu U Môn đuổi theo vào trong động phủ từ hương khác.

Những cường giả khác ở xung quanh thấy thế cũng nhanh chóngđi theo. Không còn ai có ý nghĩa sẽ đối kháng với cỗ ngân thiđáo. Họ biết thứ này quá khó đối phó.

Mọi thứ, vẫn là cái mạng là quan trọng nhất.

Vút!

Hai đạo ánh sáng bay qua chân trời như tia chớp, tốc độ cũng gây nên những âm thanh nhỏ trầm đục.

Sắc mặt Lâm Động hơi tối lại, hắn có thể cảm giác được hắc ảnh phía sau đang ngày một gần hắn, rõ ràng tốc độ của nó nhanh hơn hắn.

- Lâm Động ca, cẩn thận!

Khi Lâm Động đang không ngừng nghĩ cách thoát thân thì Mộ Linh San bỗng hét lên. Hắn vội ngẩng đầu thì thấy không gian phía trước bỗng nhiên biến dạng, một thân ảnh to lớn đầy hắc khí hiện ra đầy quỷ dị.

- Linh San, nếu lát nữa không ổn thì muội cứ đi trước đi.

Lâm Động nhìn cỗ ma thi phía trước mặt, tim cuối cùng cũng chìm xuống, chậm rãi nói.

Mộ Linh San cắn môi, tay ôm chặt lấy Sinh Tử Quan Cái, trongđôi mắt to bỗng chốc lấp lánh hàn quang, ánh mắt nhanh chóng lấp lánh.

- Chuẩn bị liều mạng… Lâm Động hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên lạnh băng băng, sắc lạnh như dao. Dù rốt cuộc nói khó đối phó thế nào thì muốn Lâm Động bó tay chịu trí là không thể.

Hắc ảnh đứng trên không, hai mắt trừng trừng nhìn Lâm Động, một lúc sau đôi mắt không chút cảm xúc đó lại tỏa ra vô số năng lượng. Cơ thể hắn khẽ run rẩy, dường như đang giằng xé. Tiếpđó hắn đưa ra bàn tay ra, một giọng nói khàn đặc run rẩy phát ra từ miệng nói.

- Thôn Phệ…Tổ Phù… ta…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 956

Tam Đại Thần Vật

Giọng nói khàn đặc, mơ hồ vọng ra từ miệng của hắc nhân. Khi nghe được lời nói ấy, Lâm Động cũng sững người một lúc, vẻ mặt dần trở nên kinh ngạc, sự sắc bén trong mắt cũng tiêu giảm nhiều.

- Ngươi vẫn còn thần trí?

Lâm Động nhìn chăm chăm hắc ảnh được bao quanh bởi dị ma khí, lưỡng lự một chút rồi hỏi thăm dò.

Hắc ảnh kia đứng trên không trung, trong đôi mắt đen không ngừng lấp lánh ánh sáng. Lâm Động có thể nhận ra được sựgiằng co trong ấy. Rõ ràng nó đang tranh đấu với dị ma khí trong cơ thể từ đó tỉnh lại khỏi trạng thái chỉ biết chém giết.

- Giúp ta… Giọng nói khàn đặc lại vọng ra, lần này mang đầy sự cầu xin.

- Nham, chuyện này là sao? Sao hắn vẫn còn tỉnh táo?

Lâm Động nhanh chóng hỏi, trước đây hắn từng gặp không ít ma thi bị dị ma khí xâm thực, nhưng chẳng có ai trong chúng làkhông thành những cỗ máy giết người, căn bản chẳng có thứnào giữ được thần trí.

- Có lẽ vì thân thể hắn bị lôi đình lực thẩm thấu nghìn năm nên dị ma khí mới bị chèn ép. Hơn nữa dị ma giết hắn năm đó cũngđặc biệt phong ấn chút linh trí lại trong cơ thể hắn. Đến nay có lẽ chút thần trí đó tìm được khe hở giữa sự cân bằng của lôi đình lực và dị ma khí, nên hắn không hoàn toàn rơi vào trạng thái đó.

Nham trầm ngâm nói.

- Ta có thể giúp gì?

Lâm Động lầm bầm.

- Có lẽ hắn cảm ứng được Thôn Phệ Tổ Phù trong người ngươi. Dị ma khí vô cùng tà ác, năng lượng bình thường căn bản không thể xóa bỏ nó được. Chỉ có Bát đại tổ phù và một số thiên địa thần vật mới có khả năng đó… - Hắn cần người xóa bỏ dị ma khí trong người hắn… Lâm Động biết Tổ Thạch và Thôn Phệ Tổ Phù trong cơ thể đều có khả năng xóa bỏ dị ma khí, nhưng dị ma khí trong cỗ ma thi kia lại không tầm thường, muốn xóa bỏ là rất khó khăn. Vạn nhất dị ma khí xâm nhập cơ thể hắn thì rắc rối to.

Nhưng tình hình lúc này nếu hắn từ chối thì chẳng ai đảm bảo cỗ ma thi này liệu có phát cuồng lên không. Đến lúc đó đối mặt với một cỗ ma thi Tử Huyền Cảnh đại thành mất hết thần trí, chỉ biết tàn sát, Lâm Động e là sẽ càng đau đầu hơn.

- Đúng là phiền phức thật… Lâm Động cười khổ, hiển nhiên hắn cũng không ngờ sự việc lại thành ra cỗ ma thi kia lại xin hắn giúp đỡ, mà hắn không thểkhông giúp, nếu không… - Dị ma khí trong cơ thể hắn đúng là rất cường thịnh, ngươi muốn trừ bỏ cũng phải cần dùng đến Tam đại thần vật.

Nham nói.

- Tam đại… Mắt Lâm Động giật giật, đương nhiên hắn biết Nham đang nóiđến Tổ Thạch, Thôn Phệ Tổ Phù và Càn Khôn Cổ Trận trong cơ thể hắn…Mà lần này phải dùng một lúc cả ba bí mật lớn nhất, bao năm nay đây là lần đầu tiên.

- Xin ngươi, giải thoát cho ta!

Thân thể cỗ ma thi kia rung lên càng ngày cang lợi hại, đôi mắtđen hơi lay động, giọng nói đầy van nài.

Có lẽ bị phong ấn hàng nghìn năm như vậy với hắn là sự giày vòđáng sợ nhất. Một chút thần trí còn lại ở sâu trong cơ thể nhìn bản thân bị xâm thực từng chút một, cuối cùng biến thành ma thi chỉ biết tàn sát, điều này khiến người ta thấy bất lực, tuyệt vọng.

Nắm đấm siết chặt của Lâm Động buông lỏng, cuối cùng hắn khẽ thở dài, gật đầu:

- Ta sẽ cố hết sức.

Tuy hắn biết nếu ra tay sẽ có rủi ro rất lớn, nhưng hắn cũng hiểu dường như lúc này hắn không thể nói lời từ chối.

- Cảm ơn!

Nghe Lâm Động nói vậy, ánh mắt ma thi hiện lên sự cảm kích.

- Linh San, muội ở đây hộ pháp cho ta, không được để ai làm phiền ta.

Lâm Động quay lại nói với Mộ Linh San.

- Ừm.

Mộ Linh San gật mạnh đầu, tay nắm chắc lấy Sinh Tử Quan Cái.

Lâm Động vung tay lên, Phần Thiên Đỉnh bay ra, rồi hắn nhìn ma thi:

- Vào trong đỉnh cùng ta. Ta sẽ cố gắng hóa giải dị ma khí trong người ngươi.

Lâm Động vừa dứt lời, ma thi lập tức không chút do dự chui vàPhần Thiên Đỉnh, rồi Lâm Động cũng biến thành một đạo ánh sáng bay vào trong.

Thấy cả hai đã vào trong Phần Thiên Đỉnh, Mộ Linh San khoanh chân ngồi trên không trung, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Bên trong Phần Thiên Đỉnh, Lâm Động nhìn ma thi đứng trước mặt, dị ma

khí cường thịnh ngoài bề mặt cơ thể ma thi khiến mắt hắn bất giác co giật. Rồi tâm thần hắn khẽ động, một đạo hắc quang bay ra từ đỉnh đầu hắn rồi biến thành một tấm phù vănđen cổ xưa.

Một luồng thôn phệ lực mạnh mẽ tỏa ra từ phù văn, mọi năng lượng ở xung quanh khi tiếp xúc với thứ thôn phệ lực đó đều bịnó nuốt gọn.

- Thôn Phệ Tổ Phù… Man Sơn thi nhìn phù văn trên không trung, ánh mắt hiện vẻ kíchđộng, quả nhiên hắn cảm ứng không sai.

- Dị ma khí trong người tiền bối quá mạnh, mà thực lực vãn bối chưa đủ, chỉ dựa vào Thôn Phệ Tổ Phù e là không thể xóa bỏ.

Lâm Động trầm ngâm một chút rồi nói/

- Ngươi cứ cố hết sức là được, ta sẽ cố gắng không làm hại đến ngươi.

Ma thi nói, mỗi lần nói là thân thể rung lên dữ dội, đôi mắt không ngừng xen lẫn sát ý và sự tỉnh táo. Rõ ràng dẫn đang áp chế ma khí trong cơ thể để không động thủ với Lâm Động.

Lâm Động khẽ gật đầu, nói:

- Nhưng trong tay ta cũng có thứ khác có thể xóa bỏ dị ma khí. Nếu không có gì bất ngờ thì có lẽ sẽ làm được.

Dứt lời, Lâm Động lật tay, quang trận lấp lánh hiện ra trong tay hắn rồi phình lớn, trong nhát mắt đã biến thành một cái quang trận lớn hàng trăm trượng lơ lửng trên không trung, tỏa ra những luồng năng lượng kỳ lạ.

Lấy Càn Khôn Cổ Trận ra, Lâm Động mở miệng bắn ra một đạo bạch quang dịu nhẹ rồi biến thành thạch phù. Trên tấm thạch phù đó cũng tỏa ra thứ năng lượng kỳ lạ.

Tam đại thần vật cùng xuất hiện đồng thời, không gian trong Phần Thiên

Đỉnh cũng trở nên biến dạng, nguyên lực cũng trở nên sục sôi.

- Đây là... thần vật sao… Dị ma ngẩng lên nhìn quang trận và thạch phù, ánh mắt có phần mơ hồ, dường nhưu hắn không nhận ra hai thứ này, nhưng điềuđó không trở ngại hắn nhận ra sự lớn mạnh của hai thứ ấy.

- Tiền bối hãy kìm chế, nếu tiền bối phản kháng e là ta sẽ không làm gì được.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, trầm giọng nói. Ma thi có thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành, nếu phát cuòng thì dù hắn có Tamđại thần vật cũng khó lòng giữ chân được.

Ma thi gật đầu, rồi khoanh chân ngồi trên không trung. Đột nhiên, trong cơ thể hắn dường như vang lên tiếng sấm trầm đục, rồi Lâm Động nhìn thấy dị ma khí quanh người hắn dẫn thu lại, hoa văn ma quỷ cũng nhạt đi nhiều.

Rõ ràng ma thi đã mượn lôi đình lực, dùng hết sức để áp chế dịma khí.

Lâm Động thấy vậy cũng thở phào một hơi, rồi tâm thần khẽđộng, Càn Khôn Cổ Trận trên không trung xoay chuyển trước tiên, nhưng lần này nó lại nghịch chuyển, lập tức ở trung tâm trận pháp ngưng tụ một luồng năng lượng đặc biệt huyền ảo.

Đó là phân giải lực của Càn Khôn Cổ Trận, hồi đó ở Dị Ma Vực, Lâm Động đã nhờ chiêu này mà giết được hàng trăm đệ tử tinh nhuệ và Tam tiểu vương của Nguyên Môn.

Lâm Động hiện nay thực lực cũng không phải như trước đây, uy lực khi dùng Càn Khôn Cổ Trận đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Khi Càn Khôn Cổ Trận vận chuyển, Tổ Thạch cũng chấn động, rồi một màn bạch quang dịu nhẹ tỏa ra.

Thôn Phệ Tổ Phù cũng xoay tròn, trong hắc động nhanh chóng ngưng tụ hắc quang mang đầy thôn phệ lực.

- Đi!

Sắc mặt Lâm Động căng thẳng, ngón tay chỉ ra, khẽ hô lên một tiếng.

Vút!

Sau tiếng hô đó, bầu trời lập tức chói lòa ánh sáng, ba đạo ánh sáng với ba màu sắc khác nhau mang theo năng lượng kinh người bắn ra, cuối cùng bắn lên người ma thi.

Phụt phụt!

Sau khi sức mạnh của Tam đại thần vật bắn xuống, ma thi lập tức nổi khói trắng, một tiếng kêu chói tai khiến người ta dựng tóc gáy vọng ra!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 957

Xóa Bỏ Ma Văn

Phụt!

Ba chùm sáng đan xen vào nhau chiếu lên người ma thi. Dị ma khí trên nguòi hắn lập tức bốc khói trắng, ma khí tà ác bắt đầu nhanh chóng tan đi.

Rõ ràng Tam đại thần vật rất có sức khắc chế với dị ma khí.

Trong làn khói mù mịt, ma thi không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm thiết, chắc hẳn sự loại bỏ này cũng tạo ra những cơđau dữ dội cho hắn.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, tâm thần khống chế Tam đại thần vật, tuy lúc này dị ma khí không ngừng tiêu tan, nhưng hắn không dám có chút lơ là nào. Vì hắn hiểu ma thi này khác với những ma thi trước đây, trên người hắn còn có ma văn. Nhữngđường hoa văn đó giống như ổ khóa khóa chặt dị ma khí trong người, vì thế nếu không loại bỏ ma văn thì đừng mơ đến loại bỏ dị ma khí.

Grào!

Tiếng gầm chói tai không ngừng vọng ra, toàn thân ma thi rung chuyển dữ dội, sát ý nồng nặc nhưng đã bị hắn áp chế.

Lúc này nếu không kìm chế được sát ý mà tổn thương Lâm Động thì có lẽ mãi mãi không thể giải thoát.

- Cẩn thận, ma văn trong người ta sắp phản kháng!

Thân thể ma thi rung chuyển, hắn đột nhiên ngẩng lên, hắc khítrào dâng trong

mắt, giọng nói khàn đặc khó khăn thốt ra.

Nghe vậy, Lâm Động càng thêm căng thẳng.

Uỳnh!

Ngay sau khi ma thi nói không lâu, ma văn toàn thân hắn đột nhiên nhấp nháy, rồi một số hoa văn như những con sâu uốn éođộng đậy vô cùng quỷ dị.

Vút vút!

Ma văn động đậy rồi đột nhiên chui ra khỏi ma thi, hắc quangđiên cuồng ngưng tụ, chỉ chớp mắt đã biến thành một sinh vật hắc ám to hàng răm trượng xuất hiện trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động.

Sinh vật này toàn thân đen tuyền, hắc khí cháy trên người nó, đôi mắt đen mang đầy sát ý.

Rõ ràng sinh vật hắc ám này được ngưng tụ từ ma văn trên người ma thi.

- Con người ngu xuẩn!

Sinh vật hắc ám vừa thành hình, đôi mắt đen của nó khóa chặt lấy Lâm Động, gầm lên một tiếng rung chuyển trời đất.

Ngọn lửa đen trên người sinh vật hắc ám tụ lại thành cây trường mâu rạch tan không gian đâm thẳng về phía Lâm Động.

- Ra đúng lúc lắm!

Lâm Động thấy vậy nhưng không có chút hoảng loạn, sinh vật này được hình thành từ ma văn, nếu nó cứ trốn trong cơ thể ma thi, Lâm Động muốn xóa bỏ nó sẽ khó khăn, nhưng giờ hắn chủđộng thoát khỏi ma thi thì Lâm Động có cơ hội rồi.

Trừ cỏ phải trừ tận gốc, đây là phong cách hành sự từ trước tới nay của Lâm Động. Đã đáp ứng ma thi trừ bỏ dị ma khí thìđương nhiên phải loại bỏ thật sạch sẽ.

- Càn Khôn Cổ Trận, nghịch chuyển!

Lâm Động biến hóa thủ ấn, hét lên một tiếng, quang trận lập tức xoay chuyển ngược lại, một chùm sang phân giải lực bắn thẳng về phía trường mâu.

Phụt phụt!

Vào khoảnh khắc va chạm không hề có âm thanh kinh thiênđộng địa, cây trường mâu đã nhanh chóng bị phân giải và biến thành hư vô.

- Trói!

Phân giải xong trường mâu, Lâm Động lại quát lên, chùm sáng phân giải lực lập tức biến thành hàng trăm nghìn tia sáng rồi tạo nên vô số sợi xích ánh sáng di chuyển theo những quỹ đạo rắc rối trói chặt lấy sinh vật hắc ám kia.

- Grào!

Sinh vật hắc ám gầm lên, ngọn lửa đen cháy phừng phừng, nhưng sợi xích làm bằng phân giải lực đã phân giải hết số lửa đó.

- Tổ Thạch, tịnh hóa!

Lâm Động thản nhiên nhìn sinh vật hắc ám đang giãy giụa, ngón tay điểm trên không, Tổ Thạch trên không trung lập tức tỏa ra bạch quang, rồi tự một vầng thái dương lao tới sinh vật hắc ám.

Bùm bùm bùm!

Lần này, khi bạch quang dịu nhẹ rơi xuống người sinh vật hắcám, lập tức gây ra những trận nổ liên hoàn, dị ma khí bị nổ tung mà nhạt dần đi.

Grào grào!

Sau những trận nổ đó, sinh vật hắc ám trước đó thanh thế vô cùng hung mãnh lập tức yếu đi nhiều. Trong đôi mắt đen kia hiện lên sự sợ hãi, rõ ràng nó không ngờ Lâm Động lại có sức mạnh khắc chế dị ma khí.

- Thôn Phệ Tổ Phù, giết!

Lâm Động nhìn sinh vật hắc ám yếu dần trước sự tấn công của Càn Khôn Cổ Trận và Tổ Thạch, hít sâu một hơi, nguyên lực trong cơ thể trào dâng, rồi động dụng đến Thôn Phệ Tổ Phù.

Uỳnh!

Thôn Phệ Tổ Phù nhanh chóng chuyển động, biến thành một cái hắc động, phụt một tiếng bắn ra một luồng sáng bay thẳng xuống đỉnh đầu sinh vật hắc ám.

Một âm thanh trầm đục vang lên, hắc động đang xoay chuyển xuyên ra khỏi cơ thể sinh vật hắc ám, một luồng hắc quang lan tỏa trên người nó rồi bùm một tiếng nổ thành hai nửa. Tiếng kêu thảm thiết dị thường vọng ra.

- Chém lại lần nữa!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, tâm thần khẽ động, hắc động lại bắn tới, chỉ chớp mắt đã cắt sinh vật hắc ám kia thành vài trăm mảnh.

Nhưng dù bị thế, những mảnh vở kia vẫn trườn bò, hắc khí tỏa ra khiến chúng giống như những con rết bị cắt thành nhiều mảnh nhưng vẫn động đậy vậy.

- Giết!

Lâm Động siết chặt tay, ánh mắt dữ dằn, Tam đại thần vật lập tức được thúc động, ba luồng năng lượng ngang ngược bắn tới, những mảnh vụn của sinh vật kia nhanh chóng biến thành hư vô.

- Grào, con người ti tiện, ngươi dám làm tổn thương thân thể ta!”

Chỉ trong nháy mắt, lượng mảnh vụn cơ thể kia bị tiêu diệt hết một nữa, số còn lại cũng cảm nhận được nguy hiểm, nhanh chóng tụ lại với nhau biến thành sinh vật hắc ám nhưng hư ảo hơn nhiều. Có thế thấy nó đã bị Lâm Động làm cho trọng thương.

Tiếng gầm gào vọng ra từ nó, nhưng trong đôi mắt hắc ám kia cũng có sự sợ hãi, rồi nó biến thành hắc quang bay về phía ma thi, hiển nhiên nó định quay lại cơ thể ma thi.

Phụt!

Nhưng ngay lúc đó, mắt ma thi đột nhiên mở ra, trong mắt lấp lánh ánh lôi đình, tiếng sấm rền nổ vang trời, một đạo lôi điện bắn thẳng về phía sinh vật hắc ám hư ảo kia.

Bùm!

Sinh vật hắc ám bị bắn ngược ra sau, toàn thân bốc mùi tanh thối.

- Thứ lòng dạ độ ác ngươi, thế giới này không phải nơi cho ngươi đến…biến đi!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau sinh vật hắc ám, nóvội ngoảnh lại, rồi thấy luồng sáng kết hợp giữa ba luồng năng lượng kỳ lạ bắn qua người… Á!!!

Tiếng kêu thảm thiết không cam tâm vang vọng. Khói đen bốc lên trên người sinh vật hắc ám, nhưng vừa xuất hiện đã nhanh chóng tiêu tan, rồi cả sinh vật hắc ám cũng tiêu tan theo… Lâm Động thấy sinh vật hắc ám đang bị sức mạnh của Tam đại thần vật tiêu diệt, lúc này hắn mới thở phào một hơi. Sắc mặt hắn hiện giờ có phần tái nhợt, chắc hẳn Tam đại thần vật đã tiêu hao không ít sức lực của hắn.

Cùng lúc ấy, hắn nhìn sang ma thi, ma văn trên người ma thi đãbiến mất hoàn toàn, đôi mắt hắc ám cũng đã biến thành màu bạc lấp lánh như mang đầy lôi đình tróng đó, đồng thời cũng có một luồng năng lượng khiến người khác phải động dung lan tỏa.

Sức mạnh này không hề thua kém một cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn!

Vị cường giả Viễn Cổ này dường như đã khôi phục thần trí.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 958

Tả Phí

Ngân quang nhàn nhạt bao quanh cơ thể ma thi, ma khí tà ác lúc trước đã tiêu tan hết, hai mắt ma thi cũng đã có sự dao động… - Tiền bối? Đã thành công chưa?

Lâm Động nhìn chăm chăm vào ngân ảnh, hỏi thử.

Nét mặt ngân ảnh đó rất cứng nhắc, hai mắt cũng sững ra một lúc rồi hiện lên vẻ mừng rỡ khiến cả thân thể cũng hơi rung lên, có thể thấy hắn kích động đến mức nào.

- Tiểu huynh đệ, đa tạ!

Ngân ảnh đó chầm chậm đứng dậy rồi trịnh trọng hành đại lễ với Lâm Động, giọng nói đầy cảm kích và xúc động.

Lâm Động nghe vậy cũng thở phào, rồi cười nói:

- Tiền bối không cần khách khí như vậy, ta có Thôn Phệ Tổ Phù, vốn có thể đối đầu với đám dị ma khí này.

Miệng thì nói vậy nhưng Lâm Động lại nghĩ bụng, đâu dám không giúp chứ, không giúp thì giờ hắn phải đau đầu nghĩ cáchđối phó với một cường giả Tử Huyền Cảnh phát cuồng rồi.

- Tiền bối chắc hẳn đã bình an vô sự? Hà hà, chúc mừng!

Lâm Động cung tay, cười với ngân ảnh.

- Ma văn đã bị xóa bỏ, chút linh trí bị phong ấn nghìn năm trong này cũng được giải thoát rồi, nhưng có lẽ không tồn tại được lâu nữa là sẽ tan thành mây khói.

Ngân ảnh nói.

- Tiêu tan?

Lâm Động khựng người, vội nói:

- Dị ma khí đã bị xóa bỏ rồi, sao tiền bối lại tiêu tan?”

- Hà ha, thần trí của ta hiện giờ chỉ là một chút tàn hồn, phong ấn nghìn năm cũng đã đến cực hạn, nếu không phải cố chấp muốn tồn tại thì có lẽ bị dị ma khí xâm thực lâu rồi.

Ngân ảnh cười, giọng nói khá phóng khoáng thoải mái, chắc hẳnđược giải thoát khỏi trạng thái bị xâm thực khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

- Dù thế nào ta cũng đã chết nghìn năm nay rồi, giờ khôi phục thần trí cũng chỉ tạm thời một lúc đã mãn nguyện rồi, hà tất phải chờ mong gì nhiều?

- Những vị huynh đệ năm đó đều đã biến thành cát bụi, ta sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Lâm Động nghe vậy bỗng trầm mặc, ngân ảnh đó cũng thật coi nhẹ sinh tử. Hắn khẽ thở dài, nói:

- Không biết quý danh của tiền bối là gì?

- Tả Phi.”

Ngân ảnh cười rồi nói:

- Tiểu huynh đệ đến động phủ này chắc muốn tìm bảo? Ở đây có lẽ biến

thành một đống di chỉ rồi… - Ừm, ta muốn tìm Lôi Đình Tổ Phù.

Lâm Động gật đầu.

- Lôi Đình Tổ Phù à… Tả Phí nghe vậy hơi khựng người, rồi mặt hiện vẻ hoài vổ, khẽ nói:

- Nắm đó Lôi Đế đại nhân đúng là có được Lôi Đình Tổ Phù, nhưng cũng vì nó mà động phủ mới bị lũ dị ma nhằm vào tấn công.

- Thực lực của dị ma rất mạnh sao?

- Hà ha, một con dị ma cấp Vương, hai con cấp Tướng, cấp Thống Lĩnh thì nhiều vô số.

Tả Phí cười cười.

- Một cấp Vương, hai cấp Tướng?

Đồng tử Lâm Động co lại, trong lòng không khỏi thấy sợ hãi. Dịma cấp Vương tương đương với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh. Ở Dị Ma Vực, Lâm Động đã từng chứng kiến sức mạnh củađẳng cấp ấy. Ngay mạnh như Phần Thiên lão nhân cũng phải liều mạng mới phong ấn được nó.

Về dị ma cấp Thống Lĩnh, có lẽ cũng sánh ngang cường giả TửHuyền Cảnh. Chẳng trách mà động phủ lại bị phá hủy thành ra thế này. Chắc hẳn trận đại chiến năm đó phải kinh thiên động địa lắm.

- Đám dị ma đó khá giảo hoạt, nhân lúc Lôi Đế đại nhân vượt Luân Hồi Kiếp xung kích Luân Hồi Cảnh đột ngột ra tay…Nhưng dù vậy, Lôi Đế đại nhân bị trọng thương nhưng cuối cùng vẫn giết được hai con dị ma cấp Tướng và phong ấn dị ma cấp Vương!

Nói đến Lôi Đế đại nhân, giọng nói của Tả Phí không giấu được sự sùng bái.

- Lôi Đế đại nhân hồi đó vẫn chưa phải cường giả Luân Hồi?

Lâm Động kinh ngạc.

- Nếu đại nhân vượt qua Luân Hồi Kiếp, chỉ với Tứ đại dị ma cấp Tướng cũng không hủy diệt được động phủ của ta, ít nhất phải làdị ma cấp Vương mới được.

Ngữ khí của Tả Phí không khỏi có phần tự hào.

Lâm Động có phần động dung nhưng cũng không quá bất ngờ. Nếu chỉ là cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường có lẽ đối phó với dị ma cấp Tướng đã là cực hạn, nhưng Lôi Đế đại nhân không phải người tầm thường. Vì ngài có thứ thiên địa thần vật là Lôi Đình Tổ Phù. Nhờ có nó chiến đấu lực của đại nhân chắc chắn hơn hẳn cường giả Luân Hồi.

- Có điều, tuy nói là phong ấn được dị ma cấp Vương nhưng LôiĐế đại nhân cũng phải trả giá bằng tính mạng… Sắc mặt Tả Phí tối lại.

Lâm Động khẽ gật đầu, dù thế nào Lôi Đế đại nhân vẫn chưa phải cường giả Luân Hồi, nếu không chắc hẳn đã không có kết quả thế này… - Hiện giờ Lôi Đình Tổ Phù ở trong động phủ này?

Lâm Động không kìm được hỏi.

- Ừm.

Tả Phí gật đầu.

- Nếu ta không nhầm thì có lẽ Lôi Đình Tổ Phù ở trong lôi giới.

Lâm Động thở phào, xem ra hắn đến đây không phí công. Đúng là ở đây có Lôi Đình Tổ Phù, nhưng rồi hắn nhíu mày:

- Lôi giới?

- Lôi Đế đại nhân mở ra một khoảng không gian, ngoài bản thânđại nhân, không ai có thể vào được.

Lâm Động sững người, nếu không vào được lôi giới đó thì sao hắn lấy được Lôi Đình Tổ Phù?

- Hà hà, ngươi cũng đừng lo, lôi giới cũng có chìa khóa để vào, Mà ta cảm nhận được dường như ngươi có một phần của chìa khóa.

Tả Phí cười.

- Chìa khóa?

Lâm Động khựng người, rồi vội lấy ra ngân tháp:

- Là thứ này sao?

Tả Phí gật đầu cười:

- Đây chính là một phần của chìa khóa hoàn chỉnh. Nếu ta đoán không nhầm thì có lẽ có ba ngọn ngân tháp. Chỉ khi cả ba tập hợp mới vào được lôi giới.

- Phải có cả ba mới vào được sao… Lâm Động chau mày, nói vậy là nếu muốn vào lôi giới hắn phải lấy được ngân tháp của Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện? Cái này rắc rối đây.

- Làm thế nào để vào lôi giới?

Lâm Động nghiến răng, đến lúc này rồi chẳng ai ngăn được mong muốn lấy được Lôi Đình Tổ Phù của hắn. Nếu chỉ có cách đó thìđành cướp ngân tháp thôi.

- Ở trung tâm động phủ là Lôi điện, đó là trung khu của động phủ, đường vào lôi giới cũng ở đó.

Tả Phí nói.

- Lôi Điện… Lâm Động ghi nhớ cái tên này, xem ra đó sẽ là nơi tất cả mọi người tập trung rồi.

- Nhưng nếu ta không nhầm thì trong Lôi Điện có Tam đại Lôi Vương bảo vệ.

Tả Phí nói.

- Tam đại Lôi Vương?

- Động phủ năm đó đứng đầu là Lôi Đế đại nhân, dưới ngài là Tứđại Lôi Vương có tên Đông Tây Nam Bắc. Ta chính là Đông Lôi Vương. Ba người còn lại có lẽ cũng như ta vừa nãy. Nhưng có lẽ họ đã mất thần trí rồi… Thần sắc Tả Phí có phần phức tạp.

Lâm Động hít sâu một hơi khí lạnh, trong điện còn tận ba cỗ lôi thi tương đương Tả Phí. Như vậy thì là ba cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành, có chúng thì ai vào được chứu? Lâm Động trừbỏ được ma khí trong người Tả Phí quan trọng là vì hắn vẫn còn thần trí, trong ứng ngoài hợp là được. Nhưng ba cỗ lôi thi kia đãhoàn toàn mất thần trí thì không thể nào đối phó nổi.

- Mẹ kiếp… Lâm Động cười khổ. Xem ra không dễ vào Lôi Điện chứ chưa nóiđến vào lôi giới.

- Có lấy được Lôi Đình Tổ Phù hay không có lẽ phải xem cơ duyên của tiểu huynh đệ rồi. Nhưng sau này chuyện về tổ phùphải hết sức giữ kín, nếu không sẽ rước họa vào thân.

Tả Phí nhắc nhở.

Lâm Động gật đầu, hắn chỉ có một mình, nếu bị dị ma tìm tới thìkết cục sẽ thảm hơn động phụ này nhiều.

- Hà hà, lần này hồi phục được thần trí, ta phải đa tạ tiểu huynhđệ! Đại ân không thể báo đáp, chỉ đành dùng cái xác tàn này đềnđáp được phần nào.

Tả Phí cười, rồi cơ thể bỗng lóe lôi quang, một thứ năng lượng cuồng bạo từ từ tỏa ra.

Một quả Lôi đình chi tâm dần tụ lại thành hình trong ánh sáng, thứ lôi đình lực đó mạnh hơn rất nhiều so với Lôi đình chi tâm mà hắn có trước đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 959

Hấp Thụ

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sấm rền vang vọng trong Phần Thiên Đỉnh, ngân quang tỏa ra thành từng vòng từng vòng như sóng biển, vô cùng tráng lệ.

Ở chính giữa vòng sáng là Tả Phí, hắn đang dần trở nên hư ảo. Một quả Lôi đình chi tâm cũng dần hình thành, thấp thoáng thấy sức mạnh kinh người tỏa ra.

- Tiểu bằng hữu, hãy nhận lễ vật cuối cùng của ta, ha ha, đa tạ ngươi đã giải thoát cho ta… Tả Phí mỉm cười nhìn Lâm Động, ánh mắt đầy sự cảm kích và thoải mái. Hắn biết, khi thân ảnh tan đi hắn sẽ hoàn toàn biết mất khỏi thế gian này.

- Tiền bối ra đi an lành!

Lâm Động cũng cung kính hành lễ với Tả Phí. Tuy hắn và Tả Phí quen biết trong thời gian rất ngắn, nhưng cái nhìn về sinh tử của Tả Phí khiến Lâm Động khâm phục.

- Tiểu bằng hữu, ngân tháp trong tay ngươi nếu có đủ thì sẽ khống chế được lôi giới. Nếu muốn có Lôi Đình Tổ Phù, nhất định phải có được chìa khóa hoàn chỉnh.

Thân ảnh Tả Phí hoàn toàn tiêu biến, giọng nói khàn vọng ra trong không gian.

- Vãn bối đã hiểu.

Lâm Động gật đầu, hắn nhìn Tả Phí biến mất trong lòng có chút hoang mạng. Nhưng rồi hắn bình tĩnh lại, Tả Phí ra đi nhưng hắn vẫn còn sống, vì hắn vẫn còn thứ cần bảo vệ.

Mà muốn bảo vệ những thứ ấy hắn phải có sức mạnh, biến cố ở Dị Ma Thành khiến hắn nhận ra sự yếu ớt của mình… Sự việc hồi đó hắn không muốn xảy ra lần thứ hai.

Cảm giác bị truy sát không hề dễ chịu chút nào.

Phù.

Lâm Động hít sâu một hơi kiềm chế sự xao động trong lòng, rồi hắn nhìn về quả Lôi đình chi tâm trước mặt. Thể tích của nó phải lớn hơn những quả trước đó mười lần, hơn nữa lôi đình lực trong nó cũng thuần túy và mạnh mẽ hơn nhiều.

- Không hổ là Lôi đình chi tâm của cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn… Lâm Động cảm thán, thân thể Tả Phí được tôi luyện trong hồ hàng nghìn năm, mọi nơi trên cơ thể có lẽ đã bị lôi đình đồng hóa, giờ tất cả biến thành Lôi đình chi tâm, thứ lôi đình lực đó có lẽ đạt đến mực rất khủng bố.

- Thử xem có thể hấp thụ bao nhiêu… Lâm Động nhìn Lôi đình chi tâm với ánh mắt rực cháy, rồi hắn ngồi khoanh chân trên không, tâm thần khẽ động, Thôn Phệ Tổ Phù biến thành một cái hắc động trên đỉnh đầu, hắc động chầm chầm xoay chuyển, tỏa ra.

Uỳnh!

Dường như cảm giác được thôn phệ lực, Lôi đình chi tâm phát ra những tiếng sấm rền, lan tỏa một luồng lực phản kháng. Rõ ràng quả Lôi đình chi tâm này ngang ngược hơn nhiều so với những quả trước đây, thậm chí nó còn kháng cự lại thôn phệ lực.

Nhưng với Lâm Động mà nói rõ ràng sự phản kháng đó không có gì phiền phức lắm. Thôn Phệ Tổ Phù tăng tốc xoay chuyển, thôn phệ lực cũng ngày một mạnh hơn.

Uỳnh uỳnh!

Đối mặt với thôn phệ lực bá đạo đó, Lôi đình chi tâm rung chuyển, vô số đạo lôi quang từ bên trong biến thành tia sáng chảy ra chui vào hắc động.

Lách tách lách tách.

Bên trong hắc động, lôi quang nhấp nháy, tiếng sét nổ lách tách. Nhưng lôi đình lực không có tác dụng gì mấy với Thôn Phệ Tổ Phù.

Hắc động xoay chuyển trên đầu Lâm Động, đột nhiên một đạo lôi quang bắn ra bao bọc lấy Lâm Động.

Lôi quang mang lôi đình lực thuần túy đến cực điểm, khi đi qua Thôn Phệ Tổ Phù nó đã bị thôn phệ lực thuần hóa, từ đó không gây trở ngại gì cho Lâm Động.

Vì thế Lâm Động cũng hấp thụ lôi đình lực vô cùng thoải mái.

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên, rồi hắn nhắm mắt lại, hai tay tạo thành ấn ký, thanh quang dâng tràn quanh người, không ngừng hấp thụ lôi đình lực.

Bùm bùm!

Cùng với lượng lớn năng lượng vào cơ thể, Lâm Động rung lên dữ dội, tiếng sấm nổ không ngừng vang ra từ trong cơ thể hắn.

Thế nhưng chỉ Lâm Động mới cảm nhận được rõ ràng một luồng lôi đình lực đang hòa vào tứ chi bách huyệt của hắn.

Lôi đình lực khiến bên trong hắn có cảm giác tê liệt, mọi tế bào, cơ thịt, xương cốt lại phát ra những âm thanh tham lam, chúng biết rằng hấp thụ năng

lượng này sẽ khiến chúng mạnh hơn… Thanh quang lúc này cũng bao quanh người Lâm Động, Thanh Thiên Hóa Long Quyết cũng cảm nhận được lợi ích của lôi đình lực, chủ động vận chuyển để hấp thụ.

Trên thân thể Lâm Động cũng nhanh chóng ngưng tụ thành rất nhiều hoa văn thanh long… Hồi đó ở Hồng Hoang Tháp, Lâm Động đã tu luyện đến một cực hạn, nhưng nay hắn đã phá vỡ cực hạn ấy.

Uỳnh uỳnh!

Trong Phần Thiên Đỉnh, tiếng sấm vang vọng khắp nơi, Lâm Động điềm nhiên ngồi bên dưới hắc động. Lúc này, Thôn Phệ Tổ Phù, Lôi đình chi tâm và Lâm Động đã tạo thành một vòng bán tuần hoàn. Thôn Phệ Tổ Phù thuần hóa năng lượng của Lôi đình chi tâm rồi truyền vào cơ thể Lâm Động để hắn hấp thụ một cách hoàn hảo.

Thanh quang trên người hắn cũng nhanh chóng đậm đặc hơn, hoa văn thanh lòng trên cơ thể cũng sẫm hơn hắn.

Có điều, dường như bất kể Lâm Động hấp thụ thế nào thì Lôi đình chi tâm vẫn giữ kích thước đó, chỉ là ánh sáng có tối đi một chút. Từ đó có thể thấy lôi đình lực đáng sợ đến mức nào.

Cứ thế nửa ngày sau, thanh quang quanh người Lâm Động yếu dần, hắc động trên đầu cũng dừng nghịch chuyển.

Lâm Động mở hai mắt ra, một bên mắt có lôi quang, một bên lại là thanh quang, nhìn vô cùng quỷ dị.

Phù!

Lâm Động phả ra một luồng khí trắng, trong đó có thể thấy chút lôi điện rất mảnh. Hắn giơ hai bàn tay ra, chỉ thấy trên bề mặt da cũng có dòng điện chạy.

Ánh mắt Lâm Động hiện hỷ sắc, rồi hắn nhắm mắt lại cảm nhận bên trong cơ

thể, khi mở mắt ra thì hắn càng thêm mừng rỡ.

Ba mươi lăm hoa văn!

Lâm Động lúc này phát hiện ra trong cơ thể đã tụ được tận ba mươi lăm đạo!

Khi còn ở Hồng Hoang Tháp, Lâm Động ngưng tụ lại được mười đạo hoa văn thanh long. Mười ba đạo sau đó có nhờ thôn phệ tử kim chi bì. Trước đó khi giao đấu với Bàng Hạo, Lâm Động đã dùng hết. Nhưng bây giờ Lâm Động lại phát hiện, chỉ trong nửa ngày mà hắn đã có đến ba mươi lăm đạo!

Tiến bộ thật quá thần tốc!

Lâm Động lúc này có lòng tin, nếu dùng ba mươi lăm đạo hoa văn này hắn sẽ một quyền đánh tàn phế Bàng Hạo!

- Đúng là đồ tốt!

Lâm Động cười, Lôi đình chi tâm lúc này đã tối hơn lúc này vài phần, nhưng lôi đình lực vẫn rất hùng hồn, rõ ràng vẫn có thể cung cấp cho hắn tu luyện.

Theo Lâm Động đoán, có lẽ chỉ một quả Lôi đình chi tâm này thôi cũng hơn tất cả những quả Lôi đình chi tâm kia cộng lại.

Lần này làm người tốt cũng không thiệt thòi!

- Đang trong động phủ không tiện tu luyện quá lâu.

Lâm Động vung tay cất Lôi đình chi tâm vào túi Càn Khôn. Tuy nếu tu luyện tiếp hắn sẽ tăng thực lực, nhưng hiện tại hắn không nhiều thời gian, dù sao thì mục tiêu cuối cùng của hắn là Lôi Đình Tổ Phù.

Lâm Động cũng không ở lại lâu, thân hình khẽ động rồi biến mất khỏi Phần Thiên Đỉnh, rồi tiếng sấm rền cũng dần tiêu tan…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 960

Lôi Điện

Trên bầu trời, từ trong Phần Thiên Đỉnh bay ra một thân ảnh, rồi hắn vung tay, chiếc đỉnh biến thành hồng quang chui vào trong người hắn.

- Lâm Động ca!

Mộ Linh San ở bên ngoài thấy vậy, ánh mắt lập tức hiện hỷ sắc.

Lâm Động nhìn Mộ Linh San cười, hắn thấy ở đây không xảy ra chuyện gì trong lòng cũng thở phào. Dù sao trong động phủ cũng có không ít người tìm bảo vật. Nếu họ phát hiện ra Lâm Động có được Lôi đình chi tâm thuần túy nhất thì có lẽ sẽ rắc rối lớn.

- Lâm Động ca, huynh giải quyết ma thi rồi à?

Mộ Linh San không thấy ma thi đâu nữa, hỏi.

- Ừm, ta đã trừ bỏ dị ma khí cho tiền bối đó. Nhưng dù sao ngài ấy cũng chỉ là tàn hồn, biến mất rồi.

Lâm Động gật đầu, cười.

- Lâm Động ca thật lợi hại!

Mộ Linh San cười hi hi, cô bé hiểu thực lực của ma thi tương đương với Tử Huyền Cảnh đại thành, nếu dùng vũ lực thì có lẽ hai người họ sẽ rất đau đầu.

- May mắn thôi.

Lâm Động xoa đầu Mộ Linh San cười. Hắn cũng nói không sai, nếu Tả Phí không còn chút thần trí thì hắn căn bản không thể dễ dàng xóa bỏ dị ma khí như vậy.

- Giờ chúng ta đi đâu?

Mộ Linh San nhìn quanh rồi hỏi.

- Vào thẳng sâu trong động phủ.

Lâm Động nhìn về phía cuối vùng đất mênh mông tang thương kia, Lâm Động đã biết chỗ của Lôi Đình Tổ Phù, rõ ràng Lôi Điện là nơi tập trung của tất cả cường giả trong động phủ.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Lâm Động vẫy tay, họ đã ở đây nửa ngày rồi, nếu không tranh thủ thời gian thì có lẽ Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện và các cường giả khác đã đến Lôi Điện rồi. Tuy Lâm Động không lo chúng phát hiện ra lôi giới nhưng dù gì cũng phải cẩn thận.

- Có lẽ chúng không biết trong động phủ có Lôi Đình Tổ Phù nhỉ… Lâm Động lầm bầm, nếu Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện biết thông tin này, có lẽ bất luận Thiên Lôi Hải Vực có cổ quái thế nào chúng cũng sẽ phái đến cường giả mạnh hơn chứ không phải cường giả trẻ tuổi như Bàng Hạo, Liễu Hương Huyên.

Dứt lời, Lâm Động cũng không chần chừ nữa, thân hình biến thành một đạo ánh sáng bay đi, theo sau là Mộ Linh San.

… Trên đường đến Lôi Diện, tuy xuất hiện không ít những nơi dường như có bảo bối, hơn nữa quanh đó cũng có không ít cường giả, nhưng Lâm Động không ở lại mà tiến thẳng vào sâu trong động phủ.

Đến khi trời sáng, Lâm Động đã mơ hồ cảm nhận được bầu trời ở địa vực này u tối hơn nhiều, mây đen che lấp bầu trời, tiếng sấm sét rung động cả đất trời.

- Lôi đình lực ở đây càng ngày càng cuồng bạo… Lâm Động hiện ra trên một ngọn cây lớn, hắn ngẩng lên nhìn bầu trời đen kịt đầy những đám mây lôi điện. Một cảm giác chèn ép lan tỏa khiến nguyên lực trong người cũng chảy chậm lại. Lôi đình lực trong này cuồng bạo hơn bên ngoài rất nhiều.

- Lâm Động ca, quanh đây càng ngày càng nhiều cường giả… Mộ Linh San nhìn xung quanh, bỗng nói.

Lâm Động gật đầu, hắn cũng phát hiện được ở đây xuất hiện không ít khí tức mạnh mẽ, mạnh hơn so với những cường giả hắn gặp lúc trước. Mục tiên của họ dường như cũng khá rõ ràng, chính là Lôi Điện ở trong động phủ.

- Tất cả định hiện thân hết rồi sao… Lâm Động khẽ nói, hắn đã biết cường giả bị thu hút bởi động phủ này toàn là ngọa hổ tàng lòng, chỉ có điều trước đó phần lớn họ rất thầm lặng. Nhưng giờ đã đến đích, đương nhiên họ sẽ lần lượt hiện thân… - Đi nào, Lôi Điện không còn xa nữa… Lâm Động mím môi, bất luận động phủ hấp dẫn bao nhiêu cường giả đến thì hắn vẫn nhất định phải có được Lôi Đình Tổ Phù. Để tìm được nó, hắn đã phải tốn bao tâm huyết mấy năm nay, từng bước đi của hắn đâu có dễ dàng gì.

Hai người Lâm Động tiếp tục bay đi, nhưng lần này chỉ khoảng hai tiếng sau Lâm Động đã dừng lại, rồi có chút kinh ngạc nhìn về phía trước.

Đó là một vùng đại địa màu bạc không có điểm tận cùng. Trên mặt đất là vô số tia sét tựa những con rắn đang trườn, nhìn từ xa rất giống một vùng lôi hải.

Lúc này trên bề mặt vùng đất đó là rất nhiều những thung lũng dài hàng vạn trượng, sâu không thấy đáy, hơn nữa hình dạng cổ quái, không hề giống do thiên nhiên tạo thành mà giống như tàn vật sau một trận đại chiến hơn.

- Ở đây từng diễn ra một trận đại chiến khá khủng bố.

Lâm Động cũng có chút chấn động, khẽ nói.

Nhân vật chính của trận đại chiến này, nếu hắn không nhầm thì chính là Lôi Đế đại nhân và dị ma cấp Vương…Thật khó tưởng tượng, trận chiến ở tầng thứ đó lại đạt đến mức trời đất cũng vỡ vụn thế này.

- Ủa, Lôi Điện đâu?

Mộ Linh San nhìn xung quanh rồi bỗng hỏi. Trên đại địa này cô bé không nhìn thấy bất cứ tòa điện nào, mọi thứ ở đây dường như đã biến thành tro bụi cả rồi.

Lâm Động cũng nhìn quanh, ngẩng lên thì thấy trên bầu trời mây đen bao phủ, mơ hồ tỏa ra một luồng năng lượng rất dồi dào.

- Lôi Điện không ở dưới đất mà ở trên mây.

Lâm Động mỉm cười, nói.

- Ở trên trời sao?

Mộ Linh San không khỏi thấy ngạc nhiên.

Lâm Động gật đầu, rồi thân thể dần bay lên, Mộ Linh San cũng nhanh chóng theo sau.

Càng đến gần, tiếng sấm càng đinh tai nhức óc. Trời đất như bị lôi đình lực bao phủ, sấm sét đánh ra từ những tầng mây.

Lâm Động cuối cùng xuất hiện bên ngoài tầng mây đó, chỉ thấy bên trên tầng mây là một tòa điện nguy nga lặng lẽ đứng đó.

- Đó chính là Lôi Điện sao… Lâm Động nhìn tòa điện trên tầng mây hít sâu một hơi, ánh mắt cháy rực lên như.

Lôi Đình Tổ Phù ở trong lôi giới trong đó!

Bao năm vậy rồi, cuối cùng hắn cũng đến đây… Lâm Động nhanh chóng kìm nén cảm xúc, hắn quét mắt nhìn thì phát hiện trên đám mây xung quanh Lôi Điện có không ít thân ảnh, hiển nhiên đó là những cường giả đến đây tìm bảo vật, khí tức của ai cũng rất mạnh mẽ.

Lâm Động cũng không bất ngờ khi thấy một vài thân ảnh quen thuộc, Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện đều đã đến đây.

Khi Lâm Động nhìn sang thì Bàng Hạo cũng nhận ra, sắc mặt hắn tối lại, chắc hẳn hắn không ngờ Lâm Động lại vẫn sống được khi bị ma thi truy sát.

Liễu Hương Huyên thấy Lâm Động cũng không khỏi kinh ngạc nhìn hắn thật lâu. Thoát thân khỏi một cỗ ma thi Tử Huyền Cảnh đại thành, bản lĩnh này không phải bình thường.

Lâm Động coi như không biết đến những ánh mắt ấy, định thu lại ánh mắt thì tâm thần bỗng rung lên, chuyển mắt nhìn sang một hướng khác.

Trên vùng mây này có ba thân ảnh đứng trên không, chúng đang hàm tiếu nhìn hắn. Ba người này đều mặt áo bào đan xen đen trắng.

Khi nhìn thấy cái áo đặc biệt này, mắt Lâm Động tối lại, sát ý trào dâng như thủy triều.

Bàn tay siết chặt lại, ánh mắt dần trở nên hung dữ.

Cả đời này hắn cũng không quên được hình hoa văn ấy.

- Nguyên Môn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 961

Cường Giả Hội Tụ

Lâm Động ca, sao vậy?

Ánh mắt đột ngột tối tăm, dữ dằn của Lâm Động khiến Mộ Linh San sững người, rồi vội hỏi.

Lâm Động chầm chậm lắc đầu, chỉ là mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ba người bên trên đám mây ở phía xa, hắn không ngờ lại gặp người của Nguyên Môn ở đây… Hơn nữa, từ ánh mắt chúng nhìn hắn, Lâm Động biết có lẽ chúng đã nhận ra hắn từ lâu.

- Không ngờ tay chân của Nguyên Môn đã vươn tới tận Loạn Ma Hải… Mắt Lâm Động lóe hàn quang, đây là lần đầu tiên hắn gặp người của Đông Huyền Vực ở đây.

- Nhưng đã gặp thì cũng không thể làm như không thấy được.

Gương mặt Lâm Động thoáng qua chút sát ý, hắn và Nguyên Môn có thù hận rất sâu đậm, mà lúc này ba bọn chúng dường như cũng chẳng có ý gì tốt, Lâm Động cũng không ngại tạm lấy chút lãi từ chúng đâu.

Từ trên ba người này, Lâm Động cảm nhận được một luồng sức mạnh ngang ngược, dường như còn mạnh hơn cả Bàng Hạo. Rõ ràng ba người này cũng không phải loại tầm thường trong Nguyên Môn.

- Lâm Động ca có ân oán với chúng sao?

Mộ Linh San lúc này cũng đã phát hiện ra ba người kia, hạ giọng hỏi.

Lâm Động khẽ gật đầu.

- Có cần động thủ không?

Mộ Linh San nắm chắc lấy Sinh Tử Quan Cái, ánh mắt hiện lên vẻ nôn nóng muốn thử.

- Tạm thời không cần. Việc quan trọng nhất bây giờ là vào Lôi Điện.

Lâm Động khẽ lắc đầu, hắn cũng biết phân biệt việc chính việc phụ, dù thế nào quan trọng nhất vẫn là Lôi Đình Tổ Phù.

Nghe vậy, Mộ Linh San mới thu lại sự phấn khích trong ánh mắt.

Lâm Động cũng thu lại ánh mắt, gương mặt trở về với sự bình tĩnh như mặt hồ, chẳng ai biết được hắn đang nghĩ gì.

- Hà, bị phát hiện rồi… - Ánh mắt thật đáng sợ, cũng có chút bản lĩnh a… Khi Lâm Động thu lại ánh mắt, ba người kia bỗng nhiên cười, giọng cười có chút cợt nhả chứ chẳng có gì căng thẳng cả.

- Lão đại, khi nào bọn ta có thể động thủ?

Nam tử có mái tóc màu bạc lấp lánh cười, nhìn về phía nam tử có một lọn tóc trắng trước trán, cười hỏi.

Nam tử kia chỉ cười nhạt, đôi mắt đen sì của hắn có chút quỷ dị, dường như không có tiêu cự vậy:

- Đừng vội, vào Lôi Điện trước đã. Chuyến đi này chúng ta có nhiệm vụ cần làm.

Nghe thế, ánh mắt nam tử tóc bạc kia lóe lên hắc quang quỷ dị, hạ giọng nói:

- Vị đại nhân đó…ở đây thật sao?

- Đương nhiên không phải giả.

Nam tử kia khẽ gật, rồi hắn nhìn về hướng Lâm Động, Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện, khẽ nói:

- Ngoài ra, chúng ta còn phải lấy được ba ngọn ngân tháp.

- Đã hiểu.

Hai người kia cười, ngữ khí rất thoải mái, dường như việc đoạt lấy ngân tháp từ tay bọn Lâm Động chẳng có gì khó vậy.

Nam tử có lọn tóc trắng rủ xuống kia cũng không nói nhiều. Hai tay chắp sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về tòa Lôi Điện nguy nga, ánh mắt lấp lánh hắc quang.

Lúc này, ở một nơi khác, một nhân ảnh được bao phủ bởi hồng bào cũng đang quét mắt xung quanh Lôi Điện nhìn một lượng lớn cường giả xuất hiện, rồi dường như nở một nụ cười.

- Xem ra các lộ cường giả đến đây cũng không ít…khá thú vị… Dứt tiếng cười, hắn nhìn về phía Lôi Điện rồi thân hình bỗng chốc biến mất một cách quỷ dị.

- Lâm Động ca, sao không ai vào trong Lôi Điện vậy?

Mộ Linh San nhìn bốn phía, xung quanh đây có không ít cường giả nhưng kỳ lạ là không ai có ý định vào trong cả.

- Xung quanh Lôi Điện được bị bao phủ bởi một tầng lôi canh, nhưng nó đang suy yếu, họ đang đợi tầng lôi canh đó tan đi.

Lâm Động cười.

Mộ Linh San nghe vậy mới hiểu ra, nhìn kỹ quả nhiên thấy xung quanh Lôi

Điện là một tầng lôi quang khó nhận ra bằng mắt thường, chỉ có điều tầng lôi quang này đang dần tiêu tan.

Thời gian trôi qua, trên bầu trời thỉnh thoảng lại có tiếng gió rít, một số cường giả từ phía sau cũng tới, vô số thân ảnh xuất hiện khiến không gian náo nhiệt hơn nhiều.

Tầng lôi canh ngày một yếu dần, khoảng mười phút sau, một tiếng rắc khẽ vang lên, tầng lôi canh đã hoàn toàn biến mất.

Đúng lúc ấy, không gian bỗng nhiên lặng như tờ, ánh mắt của không ít cường giả lập tức trở nên vô cùng tham lam.

- Động thủ!

Đột nhiên, không biết ai lên tiếng, rồi sự yên lặng bị phá vỡ hoàn toàn, một số cường giả không kìm sự tham lam, lao tới Lôi Điện trước tiên.

Lâm Động nhìn họ với ánh mắt khá thản nhiên, thân hình cũng đứng yên bất động, những người kích động đó sẽ chết nhanh nhất.

Xoẹt xoẹt!

Hàng trăm thân ảnh xẹt qua bầu trời, lao tới Lôi Điện với tốc độ kinh người, chỉ trong mấy giây đã đến trước cánh cổng khổng lồ của Lôi Điện.

Uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn biến thành hàng trăm đạo năng lượng xé tan không khí đánh lên cánh cổng Lôi Điện như vũ bão, tiếng uỳnh uỳnh vang vọng khắp không gian.

Bùm!

Đối mặt với những công kích toàn lực của nhiều cường giả như vậy, cánh

cổng khổng lồ màu bạc nhanh chóng nổ tung, một mùi vị cổ xưa tràn ra từ bên trong, cuối cũng tòa điện đóng chặt hàng nghìn năm nay đã lại được thấy ánh sáng mặt trời.

- Xông vào!

Thấy cánh cổng đã bị phá vỡ, những cường giả kia càng thêm hăng máu, vận nguyên lực bảo vệ cơ thể rồi xông vào trong.

Lâm Động vẫn thản nhiên nhìn cảnh tượng đó, nhưng khi người đầu tiên vào trong Lôi Điện, mắt hắn nheo lại.

Uỳnh!

Tiếng sấm rền vang, ba đạo ngân quang từ bên trong Lôi Điện bắn thẳng ra, rồi đan xen vào nhau, xuyên thủng qua hàng trăm cường giả, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Bùm bùm bùm!

Ba đạo chạy xuyên không gian, đi đến đâu là có thân ảnh nổ tung thành một đống máu thịt đến đấy.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn, hàng trăm cường giả đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bụi máu mù mịt phía trước cổng Lôi Điện khiến không ít người kinh hãi.

- Thứ gì vậy?”

Một số người kinh hoàng kêu lên, nhanh chóng vận nguyên lực.

Lâm Động vẻ mặt ngưng trọng nhìn ba đạo ngân quang, sau khi giết hàng trăm cường giả với tốc độ kinh người, ba đạo ngân quang cũng dần hiện thân ở phía trước Lôi Điện.

Ba thân ảnh màu bạc hiện ra, trên người chúng cũng phủ đầy ma văn, hắc khí

tà ác mà mạnh mẽ không ngừng tỏa ra khiến nhiệt độ không khí như tụt hẳn đi.

Phù!

Lâm Động khẽ thở ra một hơi, chắc hẳn ba cỗ ma thi này chính là Tam đại Lôi Vương còn lại mà Tả Phí nói rồi. Ba người này trước khi chết đều có thực lực Tử Huyền Cảnh viên mãn, dù đã chết nhưng vẫn có thể sánh ngang Tử Huyền Cảnh đại thành.

Trước đó chỉ một ma thi Tử Huyền Cảnh đại thành đã khiến vô số cường giả thê thảm, mà lúc này có tới ba cỗ ma thi… - Xem ra Lôi Điện không dễ vào rồi… Lâm Động nhìn nhân ảnh phía trước Lôi Điện, lầm bầm nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 962

Cửu U Trấn Linh Trận

Ba nhân ảnh ngân quang lơ lửng phía trước Lôi Điện, hắc khí lan tràn, sự tà ác đó khiến không ít người phải tái mặt.

- Lại là thứ khôi lỗi đáng chết này!

Rất nhiều cường giả khi thấy ba thân ảnh đó sắc mặt đều trở nên khó coi. Khi ở hồ sét, chỉ một cỗ ma thi đã vô cùng khó đối phó, vậy mà giờ lại xuất hiện tận ba cỗ.

Mùi máu tanh lan tỏa trong không gian, dưới sự kích thích đó, những cường giả bị sự tham lam che mờ lý trí lại dám xông lên lần nữa.

Ai cũng nhận ra sự lớn mạnh của ba cỗ ma thi này, vừa rồi hàng trăm cường giả cùng ra tay mà vẫn bị chúng giết dễ dàng như thái rau, vậy mà giờ vẫn còn người dám xông lên?

- Hà hà, ma văn sao… Ba kẻ của Nguyên Môn nhìn ba đạo ngân thi, ánh mắt lại hiện ý cười quỷ dị, nhưng cũng không hành động gì mà chỉ lạnh lùng quan sát, đợi xem những người khác làm thế nào để giải quyết.

Bên ngoài Lôi Điện nhất thời trở nên tĩnh lặng, không ít người ánh mắt đều lay động, chắc hẳn đang suy nghĩ cách ứng phó với cục diện hiện tại.

Lâm Động cũng không nói bất cứ điều gì, cường giả ở đây không ít, hơn nữa ai cũng có bản lĩnh, không cần thiết phải thể hiện uy phong gì cả.

Sự tĩnh lặng này không kéo dài lâu, Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện nhìn

nhau rồi bước ra trước số đông cường giả.

- Chư vị.

Bàng Hạo cung tay, nói:

- Mục tiêu của chúng ta đều là vào trong Lôi Điện tìm bảo bối, nhưng nhất thiết phải giải quyết ba cỗ ngân thi này.

Tất cả cường giả đều nhìn chăm chăm về phí Bàng Hạo, nhưng không ai nói gì, vì họ đều biết Bàng Hạo ra mặt chắc chắn là hắn có tính toán của mình.

- Theo ta được biết, ba cỗ ma thi này đều có thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành. Nếu giao đấu thì có lẽ chúng ta sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Mọi người ai cũng động dung, ba cỗ ngân thi Tử Huyền Cảnh đại thành đúng là rất khó đối phó.

- Lẽ nào Bàng Hạo huynh có chủ ý gì chăng?

Có người lên tiếng hỏi.

Bàng Hạo cười, nói:

- Đúng là bọn ta có cách đối phó, nhưng cần sự tương trợ của mọi người.

Lời vừa thốt ra lập tức gây xáo động, ngay Lâm Động cũng phải nhướng mày, Cửu U Môn lại có cách đối phó với ba cỗ ngân thi này sao?

- Ha ha, nếu Bàng Hạo huynh có cách thì là tốt nhất rồi. Mục tiêu của mọi người giống nhau, chỉ cần giải quyết được vật cản trước mắt, đương nhiên bọn ta sẽ ra tay tương trợ.

Sau một lúc trầm ngâm, các cường giả đều cười nói, dù thế nào, chỉ cần không bắt họ đối diện trực tiếp với thứ kia là được.

Bàng Hạo nghe vậy mỉm cười, rồi hắn lật tay, một chiếc đĩa tròn màu trắng hiện ra, trên nó có một luồng sức mạnh trận pháp khá ngang ngược.

- Đây là chí bảo của Cửu U Môn, Cửu U Trấn Linh Bàn, chỉ cần khởi động nó là hình thành Cửu U Trấn Linh Trận, đến lúc đó, nhờ vào trận pháp có thể trấn áp được ba cỗ ma thi kia một vài ngày, thời gian đó đủ cho chúng ta ra vào Lôi Điện vô số lần rồi.

- Là Cửu U Trấn Linh Trận sao? Đó là đại trận bảo vệ tông phái của Cửu U Môn, muốn bày trận phải cần đến hơn chục cường giả Tử Huyền Cảnh ấy chứ…
- Hơn nữa thu nhỏ trận pháp vào cái đĩa nhỏ kia càng cần thực lực siêu cường. Trong Cửu U Môn, những người có thực lực như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Bàng Hạo đêm bảo bối ra rồi.

Bàng Hạo vừa dứt lời, xung quanh lập tức có những tiếng xì xầm kinh ngạc, chắc hẳn mọi người đều biết đến món bảo bối trong tay Bàng Hạo.

Lâm Động cũng nhìn chiếc đĩa tròn lấp lánh trong tay Bàng Hạo, hắn có thể cảm nhận được luồng sức mạnh không tầm thường từ nó, rồi hắn chép miệng, quả không hổ là tông phái lớn… Cửu U Trấn Linh Trận tuy không bì kịp Càn Khôn Cổ Trận của Lâm Động nhưng rõ ràng cũng không phải thứ tầm thường, nếu nói có thể trấn áp được ba cỗ ma thi trong một vài ngày có lẽ cũng là chuyện bình thường.

- Hà hà, khởi động trận pháp cần lượng nguyên lực rất lớn, phải nhờ đến chư vị rồi… Bàng Hạo nheo mắt cười, nói.

Mọi người gật đầu, đương nhiên họ biết Bàng Hạo không muốn mình bọn chúng tiêu hao sức lực, nhưng dù vậy cũng chẳng ai cảm thấy khó chịu, ai bảo Bàng Hạo lại có trận pháp này cơ chứ… Lâm Động vẫn thản nhiên quan sát, nếu Bàng Hạo đã chịu dùng trận pháp trấn áp ma thi thì hắn cũng vui vẻ hưởng thụ thôi.

Có điều, ngay khi nghĩ vậy hắn bỗng nhìn thấy Bàng Hạo nhìn về phía hắn và cười một cách quỷ dị.

- Có điều, trận pháp này không được linh hoạt cho lắm, khi khởi động cần ba người dụ ba cỗ ma thi vào trong trận pháp.

Bàng Hạo cười.

Vừa dứt lời thì không ít cường giả đều nheo mắt lại, thế thì nguy hiểm rồi, chẳng ai muốn động thủ với những cỗ ma thi kia cả.

- Có tất cả ba cỗ ma thi, Cửu U Môn ta và Huyền Thiên Điện mỗi bên phụ trách một cỗ, còn một cỗ nữa cần một bằng hữu trợ giúp.

Bàng Hạo nheo mắt cười, nói.

Tất cả im lặng, không ai chủ động lên tiếng cả, rõ ràng chẳng ai muốn mua việc vào người.

Bàng Hạo cũng không thấy bất ngờ, rồi ánh mắt hắn chuyển sang người Lâm Động.

- Chư vị, trước đó chúng ta cũng từng thấy một cỗ ma thi tương tự, lúc đó ma thi truy sát Lâm Động huynh đệ, nhưng hắn đã thoát thân thuận lợi. Vì thế ta nghĩ người dụ cỗ ma thi thứ ba nên là Lâm Động huynh là thích hợp nhất.

Bàng Hạo vừa dứt lời, vô số ánh mắt lập tức nhìn về phí Lâm Động với vẻ kinh ngạc. Rõ ràng họ không ngờ Lâm Động lại thoát được khỏi tay một ma thi Tử Huyền Cảnh đại thành.

- Hà hà, thì ra thực lực của Lâm Động huynh lại lớn vậy, nếu đã thế, có lẽ nhiệm vụ này không ai khác ngoài huynh phải làm rồi.

- Ừm, việc này phải nhờ Lâm Động huynh rồi.

- Mong Lâm Động huynh đừng từ chối.

Cường giả xung quanh đều cười lên tiếng. Một số người biết rõ khúc mắc giữa Lâm Động và Cửu U Môn, nhưng họ không rảnh quan tâm đến điều đó, chỉ cần không bắt họ ra mặt đối đầu với ma thi thì ai cũng được.

- Tên khốn kiếp!

Mộ Linh San nghiến răng, đôi mắt to tròn tràn đầy nộ hỏa, rõ ràng Bàng Hạo cố tình nhằm vào họ..

Vẻ mặt Lâm Động vẫn lãnh đạm, thủ đoạn này của Bàng Hạo khá thâm. Lúc này hắn gần như đang ép Lâm Động vào tình huống nguy hiểm, dù sao thì trận pháp cũng là của Cửu U Môn, hắn lại mượn sức của nhiều cường giả như vậy, nếu Lâm Động phản đối, e là sẽ thành địch thủ của tất cả, mà trong số những cường giả kia có không ít người đang thèm thuồng ngân tháp trong tay hắn.

- Hà hà, Lâm Động huynh nghĩ sao về kiến nghị của ta?

Bàng Hạo nhìn Lâm Động, cười hỏi. Hắn cũng rất mong chờ Lâm Động phản đối, như thế Lâm Động sẽ rơi vào tình huống rất khó xử.

Nhiều ánh mắt đều khóa chặt lấy Lâm Động, không ít người đều không có ý gì tốt.

Lâm Động làm như không biết đến những ánh mắt ấy, chỉ nhìn Bàng Hạo một lúc rồi mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Cứ làm theo lời Bàng Hạo huynh đi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 963

Dẫn Thi

Khi thấy Lâm Động gật đầu, Bàng Hạo có chút ngạc nhiên, chắc hẳn không ngờ Lâm Động lại đồng ý dứt khoát vậy.

- Ha ha, Lâm Động huynh thật biết toàn cục.

Nhưng sự ngạc nhiên nhanh chóng biến mất, Bàng Hạo lại cười, chỉ là lần này nụ cười ấy lại có phần lạnh lẽo.

Lâm Động coi như không biết, chỉ nhìn hắn cười:

- Vậy mời Bàng Hạo huynh khởi động trận pháp.

Bàng Hạo cười nhạt, hắn giơ tay lên, chiếc đĩa tròn bỗng cuồn trào ánh sáng chói lóa, rồi vô vàn tia sáng đan xen nhau hình thành nên một trận pháp khổng lồ, chỉ có điều trận pháp vẫn chưa thành hình được.

- Chư vị, xin hãy truyền nguyên lực vào trận pháp Bàng Hạo quay lại nói với mọi người.

Cường giả ở xung quanh gật đầu, rồi nguyên lực bùng phát bắn thẳng vào trận pháp.

Uỳnh uỳnh!

Trận pháp lập tức bộc phát ánh sáng mãnh liệt, nguyên lực cuồn cuộn ở bên trong, trận pháp vốn mơ hồ cũng đã bắt đầu ngưng kết lại, tỏa ra một thứ sức mạnh kinh người.

- Trận pháo này cũng có vài phần kỳ diệu.

Lâm Động nheo mắt nhìn, Cửu U Trấn Linh Trận có thể trở thành trận pháp bảo hộ tông phái, đúng là cũng có điểm thần diệu.

Khi trận pháp dần được hình thành, ba cỗ ngân thi phía trước Lôi Điện dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, hai hốc mắt đầy hắc khí cũng có sự lay động.

- Mời ba vị ra tay!

Bàng Hạo thấy vậy cũng cười nhạt một tiếng.

Hắn vừa dứt lời, lão giả tóc xám của Cửu U Môn và trung niên nam tử của Huyền Thiên Điện bay lên, nguyên lực hùng hồn bao quanh người, thấp thoáng có tử khí màu đen tỏa ra, rõ ràng cả hai đều là cường giả Tử Huyền Cảnh thật sự.

Một số cường giả khi nhìn thấy hai cường giả Tử Huyền Cảnh của Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện, lông mày đều co giật, quả nhiên là đại thế lực, những cường giả Tử Huyền Cảnh thế này không phải gọi bừa ra là được đâu… - Lâm Động huynh đệ.

Bàng Hạo nhìn Lâm Động, cười.

Lâm Động lạnh lùng nhìn hắn, cũng không nói gì, thân hình bay lên không trung. Lão giả tóc xám và trung niên nam tử nhìn hắn một cái, cũng không nói gì, rồi mỗi người bay về phía một cỗ ma thi.

Uỳnh uỳnh!

Cùng với việc hai thân ảnh và hai cỗ ma thi xông vào nhau, trên bầu trời lập tức lan tỏa những làn sóng năng lượng kinh người. Mức độ kinh người của trận giao chiến đó khiến không ít người run rẩy.

Nhưng ai cũng nhận ra dường như lão giả và nam tử kia đều rơi vào thế hạ

phong. Họ chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, đương nhiên không phải đối thủ của ma thi Tử Huyền Cảnh đại thành. Nhưng nhiệm vụ của họ hiện giờ không phải kích bại ma thi, mà chỉ là giữ chân chúng mà thôi.

Một số ánh mắt thương hại nhìn về phía Lâm Động đang bay tới cỗ ma thi thứ ba. Lâm Động hiện nay chỉ là Sinh Huyền Cảnh đại thành, khoảng cách thật sự quá lớn… Lâm Động coi như không biết đến những ánh mắt ấy, hắn bay tới trước mặt cỗ ma thi thứ ba, nhìn ma văn phủ đầy trên ma thi, ánh mắt hắn có phần nặng nề, thứ này đúng là khó đối phó.

Grào!

Ma thi thấy có người đến ngăn cản, cũng không chút khách khí, gầm lên một tiếng tựa mãnh thú, hắc khí đầy trời biến thành hơn chục sợi xích tấn công Lâm Động.

Lâm Động thấy vậy, đôi long dực lập tức mở rộng, trên đôi cánh thấp thoáng nhìn thấy mười đạo hoa văn đang di chuyển, rồi đôi cánh đập mạnh, thân thể hắn rung lên.

Xoẹt!

Những sợi xích đen lao tới nhanh như chớp tấn công, xé tan người Lâm Động.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Lâm Động bị đánh trúng lập tức vang lên tiếng xôn xao, tiểu tử này không chịu nổi một chiêu sao?

Nhưng rồi rất nhanh họ đã nhìn thấy nhân ảnh xé tan kia dần tiêu biến.

- Tàn ảnh?

Không ít người có nhãn lực, ánh mắt phải ngưng đọng lại, rồi quay đầu nhìn cách đó nghìn trượng hiện ra một nhân ảnh, là Lâm Động!

- Tốc độ nhanh thật!

Một số cường giả nhìn nhau, ánh mắt đều đầy chấn động. Thậm chí họ cũng không nhận ra rốt cuộc Lâm Động đã thoát như thế nào, tốc độ thật kinh người.

Nụ cười trên gương mặt Bàng Hạo hoàn toàn đông cứng, rồi ánh mắt tối lại. Hắn có thể nhận ra, chỉ trong nửa ngày không gặp thực lực Lâm Động đã tiến bộ không ít, ít nhất thì trong trận giao đấu lúc trước Lâm Động không có được tốc độ này.

- Thực lực của hắn lại tăng rồi. Tuy vẫn là Sinh Huyền Cảnh đại thành… nhưng cảm giác lại thêm nguy hiểm… Liễu Hương Huyên nheo mắt nhìn Lâm Động, khẽ nói.

- Sao thực lực của hắn có thể đột nhiên tăng cao như vậy?

Một cường giả trong Huyền Thiên Điện không kìm được hỏi.

Liễu Hương Huyên khẽ cắn môi, dáng vẻ này vô cùng cuốn hút. Ánh mắt nàng ta lấp lánh như đang suy nghĩ điều gì, rồi bỗng lóe lên sự kinh ngạc.

- Lẽ nào…hắn có được Lôi đình chi tâm của cỗ ngân thi kia?

… Uỳnh!

Trên bầu trời, cỗ ngân thi kia cũng đột nhiên lao tới, hắc khi bùng phát, truy sát Lâm Động với tốc độ nhanh như chớp.

Nhưng Lâm Động không hề giao đấu với nó. Chỉ là đôi long dực sau lưng dần mở rộng, nhìn từ xa to đến hơn chục trượng, cả thân cánh phải gấp mười lần Lâm Động, nhìn rất có sức xung kích thị giác.

Lúc ấy, tốc độ của Lâm Động cũng đột ngột tăng cao, nhất thời ngân thi cũng không theo kịp, dù sao thì tốc độ cũng không phải sở trường của nó.

Ba chiến trường trên không, tuy nhìn chỗ Lâm Động có vẻ nguy hiểm nhất, nhưng thực chất hắn không hề giao đấu thật sự với ngân thi. Còn hai chỗ kia, hai người bọn lão giả tóc bạc thỉnh thoảng lại bị ép đến mức phải va chạm, rõ ràng khi đó ngân thi chiếm thế thượng phong. Chắc hẳn nếu không phải họ vốn là cường giả Tử Huyền Cảnh thì đã vô cùng thê thảm rồi.

Hiển nhiên cục diện này vượt khỏi sự dự liệu của rất nhiều người. Không ai ngờ một cường giả chỉ là Sinh Huyền Cảnh đại thanh như Lâm Động lại có thể đối phó với ngân thi nhẹ nhàng hơn hai cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

Trong lúc ấy, trận pháp trên không trung cũng dần hình thành, ba vòng sáng dần được ngưng tụ thành hình.

Bàng Hạo thấy trận pháp dần thành hình, ánh mắt tối lại rất nhiều, chắc hẳn cảnh tượng này không phải điều hắn trông chờ… - Bàng Hạo huynh, trận pháp cũng gần được rồi đúng không?

Khi Bàng Hạo đang định cố tình kéo dài thời gian hình thành trận pháp thì một số cường giả đột nhiên lên tiếng. Những người có mặt ở đây đều chẳng phải đồ ngốc, Bàng Hạo muốn giở trò gì cũng rất khó.

Nghe thế, khóe miệng Bàng Hạo giật giật, rồi kìm nén nộ khí, cố gật đầu cười, ấn pháp biến hóa, rồi tốc độ hình thành trận pháp được đẩy nhanh.

- Ba vị, mời dụ ngân thi vào trong!

Bàng Hạo hô lên.

Nghe thấy thế, hai người kia vội bay về phía vòng sáng, ngay họ vượt qua thì hai ngân thi kia cũng xông vào giữa vòng sáng.

Uỳnh!

Khi hai cỗ ngân thi kia bị phong tỏa, Lâm Động cũng dẫn ngân thi vào trong vòng sáng thứ ba.

Bàng Hạo thấy vậy, ánh mắt bỗng lạnh băng, thủ ấn biến hóa, tốc độ khép lại của vòng sáng lập tức nhanh hẳn.

Có tiếng xôn xao vang lên, rõ ràng họ đều nhận ra Bàng Hạo muốn phong tỏa cả Lâm Động cùng với ma thi vào bên trong.

Lâm Động nhìn vòng sáng đang nhanh chóng khép lại, ánh mắt lạnh lanh, quả nhiên Bàng Hạo chẳng có ý gì tốt.

Lâm Động tăng hết tốc độ, nhưng vòng sáng khép lại cũng không hề chậm. Khi nhìn thấy chỉ còn khe hở khoảng vài trượng, Lâm Động đột nhiên quay người lại, đối diện với cỗ ma thi đang đuổi theo, tung ra một quyền.

Binh!

Kình lực cuồng mạnh đấm lên vùng hư không trước mặt, không khí nổ tung. Một quyền tung ra, hình thành nên lực đẩy ngược, thân thể Lâm Động nhờ lực đó mà biến thành một tia sáng bay lọt qua khe hở.

Bùm!

Quầng sáng khép lại hình thành nhà lao ánh sáng hoàn hảo. Ngân thi ở phía sau đâm sầm lên cột sáng, nhưng không hề khiến nó rung chuyển chút nào.

Phù.

Đôi long dực sau lưng dần biến mất. Nhìn ngân thi đã bị phong ấn, Lâm Động cũng thở phào, rồi nhìn sang cười với Bàng Hạo đang có vẻ mặt cứng đờ.

Chỉ là nụ cười đó khiến người ta không rét mà run.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 964

Mất Tay

Bàng Hạo nhìn nụ cười dữ dằn của Lâm Động, khóe miệng hơi co giật, rồi miễn cưỡng cười, nói: " - Lâm Động huynh quả nhiên bản lĩnh cao cường, dựa vào thực lực Sinh Huyền Cảnh đại thành mà khống chế được ngân thi Tử Huyền Cảnh đại thành.

- Bản lĩnh cũng không bằng thủ đoạn của Bàng Hạo huynh.

Lâm Động mỉm cười, chỉ là trong mắt hiện lên đầy sát ý. Từ khi gặp mặt Bàng Hạo đã liên tục gây khó dễ cho hắn, lúc này lại muốn đẩy Lâm Động vào chỗ chết, bao nhiêu hành động đó cũng đủ để Lâm Động liệt hắn vào danh sách những kẻ phải giết.

- Ngươi là đồ vô liêm sỉ không biết xấu hổ!

Một tiếng quát đầy nộ ý vang lên từ phía sau. Rồi một thân ảnh nhỏ bé bay tới, tay cầm Sinh Tử Quan Cái đập xuống Bàng Hạo.

Bàng Hạo thấy vậy ánh mắt hơi thay đổi, nhưng không ra tay. Chỉ là, khi công thế sắp đến nơi thì lão giả tóc bạc bay ra. Bàn tay khô gầy đánh ra, nguyên lực hùng hồn kèm theo hắc khí mang thanh thế kinh người.

Binh!

Sinh Tử Quan Cái và chưởng phong của lão giả tóc xám va chạm, âm thanh chói tai vang lên, sóng sức mạnh lan tỏa bốn phí, sau đó là thân ảnh nhỏ bé bị đánh bay ngược ra sau.

- Hừ, bé con thật thiếu giáo dưỡng!

Lão giả tóc xám nhìn Mộ Linh San với ánh mắt lạnh băng, quát lên.

- Thiếu giáo dưỡng cũng không đến lượt lão cẩu nhà ngươi giáo huấn!

Lúc này ánh mắt Lâm Động cũng hoàn toàn lạnh băng, thanh quang tràn ra, hét lên:

- Linh San!

Nghe thế, Mộ Linh San lập tức gật đầu, ném Sinh Tử Quan Cái cho Lâm Động. Hắn bắt lấy, nguyên lực hùng hồn bùng phát, rồi vung mạnh lên một cái, hắc quang tràn ra cuồn cuộn tấn công về phía lão giả tóc xám.

- Sức mạnh tử khí?

Lão giả tóc xám ánh mắt ngưng đọng nhìn hắc quang đang ập tới, rồi tung quyền ra, một đạo quyền án hàng trăm trượng đánh mạnh lên làn sóng hắc quang kia.

Bùm!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, gợn sóng năng lượng cuồng bạo đánh tan đám mây sét xung quanh.

Sắc mặt Lâm Động không chút biểu cảm, cũng không rút lui, Sinh Tử Quan Cái đột nhiên bay lên, rồi chân phải hắn vung lên đá mạnh xuống Sinh Tử Quan Cái.

Xoẹt!

Sinh Tử Quan Cái lập tức biến thành một đạo hắc quang rạch tan không gian lao thẳng tới lão giả tóc xám với tốc độ kinh người.

- Ngu xuẩn!

Lão giả tóc xám thấy Lâm Động lại đá sát tới, ánh mắt hiện lên nụ cười khảy mà đầy tham lam. Rõ ràng Sinh Tử Quan Cái là một món linh bảo lớn mạnh, vừa rồi Lâm Động lại phát ra được tử khí cũng chính là nhờ nó.

Mà khi đã mất đi Sinh Tử Quan Cái thì Lâm Động khác gì hổ bị vặt mất răng?

- Ngươi đã tặng bảo bối cho ta thì ta cũng xin nhận!

Lão giả tóc xám siết tay, nguyên lực biến thành hai cánh tay khổng lồ ập tới tóm lấy hắc quang.

Uỳnh!

Cánh tay khổng lồ túm được hắc quang, một luồng năng lượng kinh người phát ra chống lại nó.

Lâm Động lạnh lùng mặc kệ cảnh tượng đó, ánh mắt băng hàn nhìn về Bàng Hạo rồi thân hình bỗng nhiên biến mất.

Sắc mặt bọn cường giả Cửu U Môn lập tức thay đổi. Lúc này chúng mới hiểu thì ra mục tiêu của Lâm Động không phải lão giả tóc xám, mà là Bàng Hạo!

Hắn cố ý ném Sinh Tử Quan Cái ra để giữ chân lão giả.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Lão giả kia cũng nhận ra sự bất ổn, lập tức quát lên, nhưng lúc này lão đã bị Sinh Tử Quan Cái giữ chặt. Từ trong Sinh Tử Quan Cái phát ra một luồng năng lượng quỷ dị khiến lão không dám tùy tiện thoát ra.

Lâm Động xuất hiện trước mặt Bàng Hạo, khóe miệng nhếch lên.

Uỳnh!

Không chút do dự, Lâm Động tung quyền, quyền phong cuồn cuộn, cả ba mươi đạo hoa văn thanh long hiện lên trên cánh tay hắn, tiếng long ngâm kinh thiên vang vọng đất trời.

Không gian xung quanh lập tức có phần biến dạng, cường giả Cửu U Môn đều nhìn cảnh đó với ánh mắt kinh hãi.

- Ngươi tưởng ta sợ ngươi sao!

Bàng Hạo cũng bị Lâm Động ép đến phẫn nộ thật sự, ánh mắt hắn đầy hung tàn, nguyên lực hùng hồn gần như bùng nổ toàn bộ.

- Cửu U Bạch Cốt Chưởng!

Bàng Hạo hét lên, bàn tay đột nhiên biến thành màu trắng như ngọc, giống như bàn tay toàn xương trắng tỏa ra thứ năng lượng khiến người ta lạnh xương sống.

Rõ ràng Cửu U Bạch Cốt Chưởng cũng là một môn võ họ vô cùng lợi hại.

Uỳnh!

Nắm đấm bao quanh bởi thanh quang oanh kích đầy mạnh mẽ lên bàn tay xương trắng trước bao ánh mắt chăm chú nhìn.

Vào khoảnh khắc ấy, âm thanh chói tai lập tức vang lên, những đám sấm sét cũng bị kình phong đánh tan đi.

Bùm!

Theo đó là tiếng nổ và tiếng kêu thảm thiết, rồi tất cả đều kinh ngạc nhìn thấy một cánh tay của Bàng Hạo nổ tung thành bụi máu, thân thể hắn cũng như diều đứt dây, bay ngược ra sau, một vài cường giả Cửu U Môn muốn đỡ lấy nhưng bị

lực chấn động đến hộc máu.

Kết quả này khiến tất cả đều không kìm được chấn kinh, chẳng ai ngờ Lâm Động lại có thể một quyền đánh nổ tay của cường giả Sinh Huyền Cảnh viên mãn như Bàng Hạo, Thực lực này mạnh hơn lần giao đấu trước đó không ít.

Hơn nữa sự hung tàn của Lâm Động cũng khiến tất cả giật mình, nhìn hắn trẻ tuổi nhưng thủ đoạn lại vô cùng quyết đoán.

Có lẽ ngay lão giả tóc xám cũng không ngờ Lâm Động lại có thể đả thương Bàng Hạo đến mức đó trong khi bị một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành ngăn cản.

- Tiểu bối, ngươi muốn chết!

Lão giả kia gầm lên, đột nhiên quay người, trảo phong mạnh mẽ ập tới tấn công Lâm Động.

Vút!

Đôi long dực phía sau Lâm Động mở rộng, hắn nhanh chóng tránh được công thế của lão giả, rồi chân giẫm lên Sinh Tử Quan Cái, ánh mắt lạnh lùng nhìn lão giả tóc xám và Bàng Hạo đã bị mất một tay:

- Chỉ lấy chút tiền lãi thôi, đã có ý định ám toán người khác thì cũng phải sẵn sàng bị người khác ám toán.

- Ha ha, nếu Cửu U Môn các ngươi định đánh với ta ở đây, ta cũng không quan tâm, chỉ có điều bảo bối trong Lôi Điện có lẽ sẽ chẳng đến lượt các ngươi.

Lâm Động cười, lời nói thản nhiên đó khiến lão giả tóc xám đang định lao tới đột ngột ngừng lại.

Ba cỗ ngân thi bị phong tỏa rồi, cổng Lôi Điện cũng đã mở, một kho bảo bối không chút phòng bị nào có sức mê hoặc cực lớn với tất cả cường giả có mặt tạ

đây. Lúc này nhiều người cũng đã đỏ cả mắt lên rồi.

- Tiểu tử, xong việc rồi ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong!

Lão giả tóc xám gằn giọng.

- Ta đợi.

Lâm Động cười nhạt, rồi vung tay lên, Sinh Tử Quan Cái bay về phía Mộ Linh San.

- Đi nào!

Lâm Động hô, tồi hắn bay đi trước, thân hình tựa chú chim đại bàng bay thẳng đến cánh cổng lớn của Lôi Điện.

Phía sau hắn là lượng lớn cường giả cũng bắt đầu động thân, bay ào ào về Lôi Điện.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 965

Lôi Đế Quyền Trượng

Xoẹt!

Lâm Động bay vào trong Lôi Điện trước tiên, vào khoảnh khắc vào đến bên trong, hắn cảm nhận được rõ ràng một mùi vị cổ xưa ập tới, cảm giác như trở về hàng ngàn năm trước vậy.

Đập vào mắt là vô số thông đạo đan xen phức tạp như mê cung. Hai bên của những thông đạo này có những căn thạch thất đóng chặt, không biết bên trong có những gì.

Lâm Động quét mắt nhìn những thông đạo đó, rồi nhanh chóng dừng lại ở một cái trong số đó. Hắn biết trong Lôi Điện có lẽ còn có không ít bảo bối, nhưng lúc này hắn căn bản không có tâm tư để ý đến chúng. Hắn chỉ muốn nhanh chóng lấy được Lôi Đình Tổ Phù.

Theo Tả Phí nói thì Lôi Đình Tổ Phù ở trong lôi giới, mà đường vào lôi giới ở trong Lôi Điện, trong tòa điện này khả năng lớn nhất là đường vào lôi giới ở trong chủ điện.

Chủ điện chính là nơi Lâm Động muốn đến lúc này.

- Linh San, theo ta.

Có chủ ý rồi, Lâm Động không chần chừ thêm nữa, hắn gọi Mộ Linh San rồi biến thành thanh quang bay vào sâu trong Lôi Điện với tốc độ nhanh như chớp.

Sau khi hai người vào trong, phía sau lập tức có hàng loạt nhân ảnh lao tới

như thiêu thân, phá vỡ sự tĩnh lặng nghìn năm của nơi đây.

Không gian lập tức trở nên náo động, những cường giả này nhìn những thông đạo này với ánh mắt tham lam rồi bắt đầu tìm kiếm.

- Đến chủ điện!

Bàng Hạo sắc mặt tái nhợt cũng đem theo cường giả của Cửu U Môn xông vào trong. Cánh tay hắn đã ngừng chảy máu, nhưng cơn đau vẫn khiến gương mặt hắn biến dạng, ánh mắt oán độc nhìn nơi Lâm Động vừa biến mất.

- Trưởng lão, đợi sau chuyến đi Lôi Điện này, ta phải chặt tên Lâm Động đó thành vạn mảnh!

Bàng Hạo nhìn trưởng lão tóc xám kia gằn giọng nói.

- Yên tâm, hắn không chạy nổi đâu!

Lão giả đó vẻ mặt âm u gật đầu nói. Lâm Động đã phế một tay của Bàng Hạo trước mặt lão, tuy chỉ cần vào Sinh Huyền Cảnh là có sinh khí, dù đứt tay đứt chân cũng có thể hồi phụ, nhưng điều này khiến lão giả mất thể diện.

- Đi!

Bàng Hạo vẻ mặt dữ dằn bay đi, chúng cũng không đến nơi khác tìm bảo bối mà đi thẳng về hướng chủ điện.

Sau đó những cường giả của Huyền Thiên Điện cũng tới. Phía sau nữa liên tục có một số cường giả thực lực vô cùng ngang ngược. Rõ ràng những người này đều biết bảo bối thực sự có lẽ nằm trong chủ điện.

… Hai quang ảnh lướt qua vô số thông đạo, trên đường dù có xuất hiện một vài luồng năng lượng kỳ lạ, nhưng cũng không khiến Lâm Động động lòng.

Mục tiêu duy nhất của hắn lúc này chỉ là Lôi Đình Tổ Phù!

Khoảng hơn mười phút sau, họ bỗng dừng lại, ánh mắt rực cháy nhìn về phía trước.

Ở đó xuất hiện một cái cầu thang đá hàng vạn bậc, phía tận cùng là một tòa đại điện màu bạc đứng sừng sững nguy nga.

Đó là tòa đại điện hùng vĩ nhất trong Lôi Điện.

Rõ ràng đó chính là mục tiêu của Lâm Động, chủ điện của Lôi Điện!

Vút!

Lâm Động lập tức giẫm lên bậc thang bay lên tựa đại bàng, sau vài lần bay lên hạ xuống, Lâm Động đã vượt qua cái cầu thang hàng vạn bậc, đáp xuống trong tòa đại điện.

Trong đại điện rất rộng, nhìn phải đến vạn trượng, con người đứng trong đó giống như kiến vậy. Sự to lớn, vĩ đại này khiến bất giác thấy kính sợ.

Trong đại điện có rất nhiều cột đá khổng lồ. Phía trên đỉnh cột đálà một quầng sàng lấp lánh lôi quang, bên trong thấp thoáng nhìn thấy một vài thứ như quyển trục, vũ khí.

Những thứ này đều là linh bảo và võ học rất mạnh, trong đó đẳng cấp của một số linh bảo có lẽ cũng không thua kém thuần nguyên chi bảo.

Đại điện này mới là tinh túy của động phủ!

- Nhiều bảo bối thật!

Mộ Linh San hiếu kỳ nhìn những quầng sáng trên cột đá.

Lâm Động gật đầu, định nói thì nghe thấy phía sau hàng loạt tiếng gió rít, vô số thân ảnh cũng lướt tới rồi đáp xuống đại điện.

Lâm Động liếc nhìn thì thấy Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện và một số cường giả khác đều đã đến.

Khi những cường giả này tới nơi đương nhiên cũng phát hiện ra những quầng sáng kia, ánh mắt lập tức rực lửa, đến thẳng chủ điện quả nhiên không sai.

- Lâm Động ca, huynh nhìn kìa.

Mộ Linh San đột nhiên kêu lên kinh ngạc.

Lâm Động quay lại nhìn theo hướng Mộ Linh San chỉ, chỉ thấy ở nơi sâu nhất trong đại điện có một bức thạch tượng cao hàng trăm trượng.

Bức thạch tượng này ngồi ngay ngắn trên vương tọa, thân mặc chiến bào, ánh mắt uy nghiêm, phảng phất như có khí tức kinh người tỏa ra từ đó, nó không phải thứ thực sự tồn tại mà là vốn có của thạch tượng.

Hơn nữa đôi mắt của thạch tượng lấp lánh ánh bạc, dường như ẩn chứa một thế giới lôi đình, loáng thoáng còn nghe được tiếng sấm rền vọng ra.

Trước luồng khí tức đó, đến Lâm Động cũng cảm thấy khó thở, ánh mắt hắn trở nên nặng nề, chỉ một bức thạch tượng đã có khí thế như vậy, thật không biết ban thân người đó thì sẽ uy nhiếp thiên địa đến mức nào.

Mà ở trong động phủ này, người có được thanh thế như vậy, ngoài Lôi Đế đại nhân mà Tả Phí nói thì còn có thể là ai?

Lâm Động quét mắt nhìn thạch tượng, rồi dừng lại ở tay phải bức tượng. Ở đó là một cây quyền trượng màu bạc, trên đó có lôi quang lấp lánh bao phủ. Thứ năng lượng tỏa ra từ nó khiến Lâm Động cũng phải động dung.

Cây quyền trượng này không phải chỉ để trang trí mà là một món thuần nguyên chi bảo vô cùng ngang ngược!

Lâm Động chăm chú nhìn cây quyền trượng, tim không kìm được mà thắt lại.

Hắn có thể nhận thấy ó không hề thua kém Phần Thiên Đỉnh!

Trong đại điện, bảo bối trong những quầng sáng kia đều không thể bì kịp cây quyền trượng trong tay thạch tượng này.

Lâm Động và Mộ Linh San nhìn nhau, đều nhận ra sự vui mừng của đối phương.

- Lôi Đế Quyền Trượng?

Thế nhưng khi Lâm Động và Mộ Linh San nhận ra sự bất phàm của quyền trượng thì bỗng có tiếng hô vui mừng vang lên từ phía sau.

- Lôi Đế Quyền Trượng?

Lâm Động nghe thấy cái tên này mắt lập tức lóe sáng. Người vừa lên tiếng chính là Bàng Hạo và Liễu Hương Huyên, xem ra chúng có chút hiểu biết về cây quyền trượng này.

- Động thủ!

Lâm Động đột nhiên hô lên, rồi hai người gần như lập tức bay thẳng về phía quyền trượng.

- Chặn hắn lại, nhất định phải đoạt được Lôi Đế Quyền Trượng!

Bàng Hạo thấy vậy, mặt biến sắc, hét lên.

- Ra tay!

Liễu Hương Huyên cũng lập tức hạ lệnh.

Xoẹt!

Cường giả Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện gần như xuất động toàn bộ lao về phía bức thạch tượng.

Vút vút!

Hành động đó của chúng đương nhiên khiến những người khác lập tức hiểu ra, dường như cây quyền trượng kia mới là đại bảo bối. Vậy là tất cả đều đỏ mắt, lao tới.

Cả đại điện trở nên hỗn loạn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 966

Tranh Đoạt

Xoẹt xoẹt!

Vô vàn nhân ảnh nhanh như chớp lướt qua đại điện, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, ánh mắt tất cả đều dính chặt lấy cây quyền trượng kia. Rõ ràng ai cũng muốn giành được món bảo bối đó!

Lâm Động cũng không ngoại lệ!

Hắn có thể nhận ra, chắc chắn cây Lôi Đế Quyền Trượng này làmột món bảo vật không hề thua kém Phần Thiên Đỉnh của hắn.

Hai người Lâm Động đến sớm nhất nên đương nhiên lúc này ở vịtrí hàng đầu, chỉ mười mấy giấy họ đã đến phía trước thạch tượng. Thế nhưng ngày một gần với thạch tượng thì phía sau bỗng có hai luồng kình phong mạnh mẽ tấn công vào những yếu huyệt của hắn.

Trong kình phong có ẩn chứa tử khí, rõ ràng ra tay với Lâm Động là hai cường giả Tử Huyền Cảnh. Mà ở đây chỉ có hai người đócủa Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện mới có thực lực như vậy.

Đối mặt với công thế liên thủ của hai người đó, ánh mắt LâmĐộng tối lại, nhưng hắn không quay lại, ống tay áo rung lên, mộtđạo hắc ảnh bay ra đâm thẳng lên công thế mạnh mẽ kia.

Bùm!

Nguyên lực cuồng bạo bùng phát trên không trung, rồi tất cảcùng kinh ngạc

khi nhìn thấy hắc ảnh đón nhận công kích của hai cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành kia chỉ hơi rung lên rồiđứng vững. suu tam boi hsv forum. vn - Cái gì?

Lão giả tóc xám và trung niên nam tử thấy vậy sắc mặt đều thayđổi, hiển nhiên không thể ngờ đòn công kích của mình lại bị chặnđứng như vậy.

- Đó là Khôi Lỗi?”

Có cường giả ánh mắt đầy chấn động kêu lên. Vì họ nhìn thấy hắc ảnh kia lại là một cỗ Khôi Lỗi đen toàn thân, chỉ có điều nónhìn có vẻ khá quỷ dị.

Vút!

Khi ấy, Thôn Phệ Thiên Thi bỗng lao thẳng về phía lão giả tóc xám rồi quần thảo với lão.

Lâm Động coi như không biết đến sự hỗn loạn ở phía sau. Nhờcó Thôn Phệ Thiên Thi kéo dài thời gian, hắn nhún người lên làxuất hiện ở trên cánh tay của thạch tượng.

- Lâm Động huynh, từ khi vào động phủ huynh đã thu hoạch không ít. Thứ này hãy nhường cho Hương Huyên!

Thế nhưng khi Lâm Động vừa đáp xuống cánh tay thạch tượng thì đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói dịu dàng. Giọng nói này khiến tinh thần hắn có chút hoảng hốt, rồi hắn nheo mắt nhìn thì thấy Liễu Hương Huyên đem theo cường giả Huyền Thiên Điện đang bay tới.

- Xin lỗi, thứ này ta cũng muốn có. Ai giành được thì phải xem bản lĩnh ra sao.

Lâm Động cười nhạt, Liễu Hương Huyên dường như cũng tinh thông tinh thần lực, chỉ nói chuyện thôi cũng có thể lay động nhân tâm, nhưng may mà Lâm Động cũng khá có thành tựu vềmặt này.

- Lâm Động ca, để muội chặn chúng lại.

Mộ Linh San tung Sinh Tử Quan Cái ra, hắc quang đập mạnh xuống nhóm người Liễu Hương Huyên.

Lâm Động cũng gần như cùng lúc bay ra, chớp mắt đã xuất hiện trên bàn tay thạch tượng rồi nắm lấy cây quyền trượng.

- Hà hà, nhìn các ngươi đánh lào quào lâu như vậy, đến lượt bọn ta ra tay rồi.

Ngay khi Lâm Động tóm được quyền trượng thì một tràng cườiđột nhiên vang lên, chỉ thấy phía bên có quang ảnh lóe lên, rồi ba nhân ảnh hiện ra đầy quỷ dị.

- Ba người của Nguyên Môn?

Lâm Động nhìn ba nhân ảnh đó, ánh mắt lạnh băng, ba tên này cuối cùng cũng ra tay rồi sao?

Ba người ra tay, trong đó nam tử tóc bạc và nam tử có làn da như ngọc cùng lật tay đánh ra. Hai đạo nguyên lực hùng hồn oanh kích về phía Lâm Động, hơn nữa bên trong nguyên lực còn có tử khí màu đen.

Hai kẻ này cũng là cường giả Tử Huyền Cảnh?

Sắc mặt Lâm Động hơi biến đổi, hắn không ngờ ba kẻ này lại che giấu kỹ nhưu vâym, rõ ràng là Tử Huyền Cảnh mà từ đầu đến cuối chưa từng bạo lộ.

Đối mặt với công thế của chúng, Lâm Động cũng không dám chậm trễ. Tay áo vung lên, Phần Thiên Đỉnh bay ra rồi đâm sầm vào luồng nguyên lực đem theo tử khí kia.

Keng!

Âm thanh giòn tan vang vọng khắp đại điện, hồng quang trên Phần Thiên

Đỉnh chấp chới gấp gáp rồi bắn ngược về sau. Tuy công kích bị chặn đứng nhưng Lâm Động cũng bị ngăn lại.

- Thứ bảo bối này hãy để bọn ta xử lý.

Nam tử tóc rủ từ nãy chưa hề ra tay mỉm cười rồi đưa tay ra đặt lên quyền trượng.

Uỳnh!

Thế nhưng ngay khi hắn chạm vào quyền trượng thì một tiếng sấm rền vang vọng ra từ trong đại điện. Chỉ thấy trên quyền trượng đột nhiên có hàng vạn đạo lôi quang lấp lánh, tỏa ra một thứ lôi đình lực cuồng bạo.

Bùm!

Lôi quang phát nổ, bàn tay của nam tử tóc rủ kia bị đánh bật ra. Làn sóng khí đó khiến cả thân thể hắn bị chấn động mà bắn ra sau.

- Lão đại!

Hai kẻ kia nhìn thấy biến cố đó, sắc mặt đều thay đổi. Hiển nhiên chúng không thể ngờ quyền trượng lại có sức phản kháng lớn như vậy.

Nam tử tóc rũ lấy lại thăng bằng trên không, ánh mắt dần tối sầm lại, một bàn tay của hắn đã đen xì, máu tươi đang chảy xuống theo ngón tay.

Uỳnh!

Quyền trượng lúc này đang rung huyển dữ dội, nó giống như thức dậy từ giấc ngủ sâu. Một lúc sau lại có tiếng sấm vangđộng. Chỉ thấy quyền trượng bay ra từ bàn tay của thạch tượng, thân hình khẽ động, biến thành một đạo lôi đình khổng lồ, nhìn từ xa rất giống một con lôi long đang nổi giận.

Grào!

Lôi đình nhấp nháy, rồi xông về phía số cường giả kia. Một vài người định tóm lấy nó nhưng tất cả đều bị lôi đình lực đánh bật ra vô cùng thảm hại.

Cả đại điện trở nên hỗn loạn, vô số đạo nguyên lực cuồng bảo oanh kích lên lôi đình, nhưng rồi tất cả đều bay ngược ra sau với tiếng kêu thảm thiết.

- Lâm Động ca, trên cây quyền trượng có năng lượng vô cùng cuồng bạo, căn bản không thể bắt được nó.

Mộ Linh San lúc này đã đến bên Lâm Động, vừa rồi cô bé cũng tóm một lần nhưng lại bị đánh bật ra.

Từ cây quyền trượng đó Lâm Động có thể cảm nhận được một luồng năng lượng đặc biệt, đó là…năng lượng của Lôi Đình Tổ Phù.

Thứ năng lượng đó đâu dễ bị thuần phục.

Trong đại điện, ngày càng có nhiều cường giả bị quyền trượng đảthương, nhất thời không ai dám tùy tiện ra tay, dù là lão giả tóc xám và ba người Nguyên Môn cũng dừng tay nhìn lôi đình đang càn quét.

Dường như không khí có chút giằng co. Lâm Động nheo mắt nhìn rồi đột nhiên lao vút tới tiếp cận quyền trượng.

Lần này không ai ra tay ngăn cản Lâm Động, mà không ít người như cười chế nhạo, vừa rồi cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành còn bị quyền trượng làm cho thê thảm, la ra tay thì sẽ có hậu quả thế nào?

Trước ánh mắt của tất cả mọi người, Lâm Động đôt nhiên thò tay ra tóml lấy Lôi Đế Quyền Trượng.

Uỳnh!

Sấm sét nổ tung trời, một luồng lôi đình lực kinh người bùng nổ.

- Ngươi chỉ là có một chút năng lượng của Lôi Đình Tổ Phù màthôi, ta không tin Thôn Phệ Tổ Phù của ta không giải quyết được ngươi!

Tay Lâm Động truyền tới những cơn nhói đâu, nhưng mắt hắnđỏ lêm, ở Nê Hoàn Cung, Thôn Phệ Tổ Phù chấn động, thôn phệlực điên cuồng chui vào Lôi Đế Quyền Trượng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 967

Hàng Phục

Uỳnh uỳnh!

Lôi quang giằng co dữ dội trong tay Lâm Động, năng lượng cuồng bạo khiến không gian xung quanh trở nên biến dạng.

Bàn tay Lâm Động cũng vì lôi đình lực mà máu ướt đẫm, nhưng lúc này hắn đã tê dại không còn cảm giác đau nữa.

Thế nhưng, đối mặt với sự phản kháng quyết liệt đó của Lôi ĐếQuyền Truợng, ánh mắt Lâm Động càng thêm sắc bén, Thôn PhệTổ Phù biến thành một cái hắc động khổng lồ, vô số luồng thôn phệ lực chảy trong kinh mạch, thuận theo bàn tay chảy vào cây quyền trượng.

Bùm bùm bùm!

Tiếng sấm nổ liên miên không ngừng nghỉ nổ ra, khi thôn phệlực chảy vào trong quyền trượng, lôi đình lực trong đó cũng lập tức chống lại ngoại lực.

Lôi đình lực đến từ Lôi Đình Tổ Phù, khá bá đạo, chúng tuyệt đối không để cho bất cứ thứ năng lượng nào khác chiếm địa bàn của chúng.

Nhưng lần này lôi đình lực đã gặp phải đối thủ khá khó nhằn. Sựcuồng bạo của chúng đứng trước thôn phệ lực lại mất đi tác dụng. Mỗi lần gặp nhau là thôn phệ lực thẩm thấu từ từ nuốt gọn sức mạnh của chúng.

Tuy Lôi Đế Quyền Trượng có sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù, nhưng dù sao nó cũng không phải Lôi Đình Tổ Phù thực sự, màLâm Động lại có Thôn Phệ Tổ

Phù sánh ngang với Lôi Đình Tổ Phù.

Vì thế thời gian dần trôi đi, sự phản kháng của Lôi Đế Quyền Trượng cũng yếu dần, thôn phệ lực lan tỏa dần nắm quyền khống chế Lôi Đế Quyền Trượng.

Lâm Động đứng trên không, tay hắn đang cầm một đạo lôi đình trăm trượng, thân thể hắn so với lôi đình khá bé nhỏ, hơn nữa thỉnh thoảng lôi quang lại lan tràn khiến không ít người sợ rằng Lâm Động sẽ bị thứ sức mạnh kia làm cho tan thành tro bụi.

Trong đại điện có không ít cường giả lạnh lùng bàng quan nhìn cảnh tượng đó, đương nhiên họ không tin Lâm Động có thể hàng phục Lôi Đế Quyền Trượng mà tất cả phải bó tay.

Nhưng chỉ một lúc sau ánh mắt đó đã phải thay đổi, vì họ nhìn thấy đạo lôi đình cuồng bạo kia lại trở nên…nghe lời hơn?

Sự thay đổi đó khiến tất cả phải kinh ngạc, trong lòng đầy kinh hãi, lẽ nào Lâm Động hắn lại thật sự thuần phục được Lôi ĐếQuyền Trượng?

Sao có thể, đó là việc mà cường giả Tử Huyền Cảnh cũng không làm được!

Phù!

Trước ánh mắt chấn động của mọi người, Lâm Động dần mở mắt ra, khóe miệng con lên.

- Thu!

Lâm Động hô khẽ, rồi tất cả đều kinh hãi nhìn thấy, đạo lôi đình tựa con cự lonh lại nhanh chóng thu nhỏ lại, lôi quang nhạt dần, cuối cùng biến thành một câu quyền trượng màu bạc dài cỡ một trượng.

Bàn tay đầy máu của Lâm Động nắm chặt quyền trượng, trong mắt là sự vui mừng khó lòng che giấu.

Cây quyền trượng này không biết được làm từ vật liệu gì, toàn bộ là một màu bạc lấp lánh, bên trên khắc đầy những hoa văn phức tạp, hoa văn lôi đình nhấp nháy tựa vô số những con mắt lôi nhãn lan tràn đầy áp lực.

Trên đỉnh của quyền trượng là tám con lôi long trong trạng thái ngửa lên trời, ở giữa tam con lôi long là một đạo lôi đình to cỡ bàn tay, lôi quang nhấp nháy cuối cùng men theo tám con lôi long tràn xuống bao quanh quyền trượng.

Một thứ quyền uy khó nói thành lời tỏa ra từ quyền trượng. Cảm giác như ai cầm quyền trượng trong tay là có thể khống chế lôiđình trong cả thiên địa này vậy.

- Lôi Đế Quyền Trượng… Lâm Động siết chặt cây trượng, không kìm được bật cười, cuối cùng nhờ vào Thôn Phệ Tổ Phù hắn đã hàng phục thành công món bảo bối này rồi!

- Ngươi đã hàng phục Lôi Đế Quyền Trượng?

Những cường giả trong đại điện cuối cùng cũng tỉnh lại, rồi cóngười kêu lên thất thành đầy đố kị.

Ba người Nguyên Môn ở cách đó không xa sắc mặt đều khó coi. Cả ba đều ra tay nhưng cuối cùng Lôi Đế Quyền Trượng lại rơi vào tay Lâm Động.

Liễu Hương Huyên cũng khẽ nghiến răng, ánh mắt có phần không cam tâm. Món bảo bối như vậy dù là trong Huyền ThiênĐiện cũng lào bối hàng đầu.

Không khi trong đại điện trở nên căng thẳng, không ít người ánh mắt trở nên tham lam và đầy sát ý.

Đương nhiên Lâm Động cũng nhận ra những ánh mắt ấy, vẻ mặt hắn trở nên lạnh lùng, tay nắm chặt Lôi Đế Quyền Trượng.

Lúc này Mộ Linh San cũng đã đến bên cạnh Lâm Động, tay cầm Sinh Tử Quan Cái bùng lên hắc quang.

- Lâm Động, giao Lôi Đế Quyền Trượng ra đây, đó là mục tiêu của Cửu U Môn bọn ta!

Một giọng quát đầy oán độc vang lên, Bàng Hạo và ba Ma Tướng của Cửu U Môn cùng lao tới, tung ra công thế mạnh mẽ nhằm vào Lâm Động.

Lâm Động thấy vậy, hàn ý dâng tràn trong mắt. Đối mặt với một Sinh Huyền Cảnh viên mãn và ba Sinh Huyền Cảnh đại thành màhắn không hề tránh né, ngược lại thân hình lao vút ra, Lôi ĐếQuyền Trượng trên tay phát ra những tiếng sấm rền vang trời.

Uỳnh!

Lôi Đế Quyền Trượng vung lên, quanh người Lâm Động là hàng vạn đạo lôi đình lan tỏa. Hắn lúc này giống như Lôi Đế đang hành tẩu trong lôi điện.

Một đạo lôi đình cuồng bạo bắn ra từ Lôi Đế Quyền Trượng, xétan không gian, đâm thẳng tới bọn Bàng Hạo với tốc độ kinh người.

Binh!

Âm thanh kinh thiên động địa vang lên trong đại điện, mọi người nhìn thấy sắc mặt của bốn người Bàng Hạo đều đỏ phừng phừng, rồi hộc máu tươi, bắn ngược ra sau.

Chỉ một chiêu mà cả bốn người Bàng Hạo đều thảm bại!

Không ít người đều kinh hoàng, bên ngoài Lôi Điện tuy LâmĐộng đã đánh bại Bàng Hạo nhưng cũng không nhanh gọn như bây giờ…rõ ràng, đó là uy lực của Lôi Đế Quyền Trượng!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Lão giả tóc xám mặt mày tím lại, gầm lên rồi tung quyền, nguyên lực hùng

hồn kèm theo tử khí ập tới Lâm Động.

Lâm Động điểm chân trên không, thân hình bay lên, Lôi ĐếQuyền Trượng trong tay đánh xuống, tiếng sấm sét nổ ra, hơn chục đạo lôi đỉnh đánh thẳng lên luồng nguyên lực.

Uỳnh!

Năng lượng cuồng bạo bùng nổ, Lâm Động bay ngược ra sau mấy chục trượng rồi cũng lấy lại thăng bằng. Công kích hung hãn của lão giả tóc xám đã bị hắn đỡ được.

- Ha ha… Lâm Động không kìm được bật cười lớn. Thực lực của hắn lúc này, để đối phó với một cường giả Tử Huyền Cảnh thì vô cùng khó khăn, nhưng nhờ có Lôi Đế Quyền Trượng hắn đã có thểkhông rơi vào thế yếu.

Nếu chỉ nói về mặt công kích thì Lôi Đế Quyền Trượng lợi hại hơn Phần Thiên Đỉnh, đương nhiên việc Phần Thiên Đỉnh bên trong cókhông gian lại là điểm Lôi Đế Quyền Trượng không thể bì kịp.

Cả hai đều có sự huyền diệu khác nhau.

Lôi Đế Quyền Trượng hiển nhiên đã khiến chiến đấu lực của LâmĐộng tăng mạnh!

Sắc mặt lão giả trở nên tối sầm, sức mạnh của Lôi Đế Quyền Trượng khiến lão cũng thấy giật mình. Trước đó Lâm Động không dám đối mặt trực tiếp mà chỉ dựa vào tốc độ để kéo dài thời gian. Nhưng giờ Lôi Đế Quyền Trượng đã vào tay, giờ hắnđã có tư cách để đối kháng trực tiếp với lão.

Giờ lão không thể không thấy đau đầu rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 968

Tam Tiểu Vương Nguyên Môn Cũ

Trong đại điện, sắc mặt Lâm Động sáng tôi bất định, nhất thời không gian cũng trở nên yên lặng hơn. Nhiều cường giả chau mày, rõ ràng chiến đấu lực mà Lâm Động vừa thể hiện khiến họ phải e dè.

- Tiểu tử, ngươi đúng là bản lĩnh không tồi, nhưng ngươi tưởng mình có tư cách chống lại Cửu U Môn ta sao? Ngươi phải hiểu làở Thiên Lôi Hải Vực, Cửu U Môn bọn ta đủ khả năng truy sát cho ngươi trên trời không có đường, dưới đất cũng chẳng có cửa màchạy!

Lão giả tóc xám kia nhìn Lâm Động trừng trừng, lời nói đầy uy hiếp.

- Ta đã dám cướp đồ của Tà Phong Động Thiên thì ngươi nên hiểu ta không sợ sự uy hiếp đó đâu.

Lâm Động cười nhạt.

Ánh mắt lão giả kia lạnh băng, rồi ngữ khí dịu lại:

- Chỉ cần ngươi giao Lôi Đế Quyền Trượng cho Cửu U Môn, tađảm bảo chuyện trước đây không truy cứu.

Sắc mặt bọn Bàng Hạo thay đổi, định nói thì lão giả tóc xám ngăn lại, rồi nghiến răng không cam tâm.

- Ta tin trên thế gian này chẳng ai muốn mình đối đầu với mộtđại thế lực đúng không?

Lâm Động nghe vậy thì cười, lắc đầu nói:

- Ta không muốn đắc tội với ai, nhưng muốn cướp bảo bối của ta thì chỉ có hai chữ, còn khuya!

- Ngươi!

Lão giả tóc xám cuối cùng cũng không kìm được, sát ý bùng phát cực điểm.

Lâm Động không hề sợ hãi, tay áo vung lên, Thôn Phệ Thiên Thi xuất hiện bên cạnh, còn Lôi Đế Quyền Trượng thì lại nhấp nháyánh lôi quang.

Lão giả tóc xám kia nhìn thấy Thôn Phệ Thiên Thi, khí tức cũng ngưng trệ. Lão từng giao đấu với thứ Khôi Lỗi cổ quái này, bất cứ công kích nào của lão dường như cũng vô ích.

- Ngươi sẽ phải hối hận!

Ánh mắt lão giả tối sấm lại, thực lực Lâm Động hiện giờ không hề thua kém lão, nếu gượng ép giao đấu thì e là sẽ khiến nhiều kẻ nhòm ngó.

Lâm Động vẫn không động đậy gì, chỉ là ánh mắt hắn hơi layđộng. Lôi Đế Quyền Trượng đã vào tay, nhưng mục tiêu của hắn không phải chỉ có thế. Hắn còn phải vào trong lôi giới để lấy món siêu cấp bảo bối mong chờ bao năm nay Lôi Đình Tổ Phù!

Nhưng muốn vào trong lôi giới phải có được hai ngọn ngân tháp còn lại. Tuy chiến đấu lực đã tăng mạnh nhưng muốn đối phó với cường giả của Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện vẫn có phần miễn cưỡng… Hắn phải nghĩ cách lấy được hai ngọn ngân tháp đó mới được.

Khi Lâm Động trầm mặc thì một số cường giả đã kìm nén được lòng tham. Nếu đã không có được Lôi Đế Quyền Trượng thì xem có được những bảo bối khác kko.

Nghĩ vậy, một số cường giả đã tản đi bắt đầu lấy số bảo bổi trên các cột trụ.

Lâm Động không quan tâm đến những hành động đó, vì hắn phát hiện Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện và một số cường giả cókhí tức khá mạnh không hề động đậy, chỉ ánh mắt thôi cũng đủđể hắn hiểu chúng định làm gì.

- Hà hà, chư vị, theo ta được biết, trong Lôi Điện hình như còn một số thứ khá đặc biệt.

Trong không khí cổ quái đó, đột nhiên có một đại hán cười lớn bước ra, hai cánh tay hắn đỏ rực nhìn rất đặc biệt, khí tức cũng vô cùng ngang ngược, tuy chưa phải Tử Huyền Cảnh nhưng cũng là Sinh Huyền Cảnh viên mãn.

Lâm Động nghe thế tim bỗng run lên, xem ra không chỉ hắn làbiết sự tồn tại của lôi giới.

- Nghe nói đó là một vùng không gian đặc biệt, muốn mở nó ra phải cần ba ngọn ngân tháp… Người nói câu này lại là nam tử tóc rủ của Nguyên Môn, hắnđương mỉm cười.

Những cường giả có thực lực rất mạnh đều nhìn về phía LâmĐộng, Bàng Hạo và Liễu Hương Huyên, vì ba ngọn ngân thápđang nằm trong tay ba người này.

- Ba vị, lúc này rồi đừng che giấu nữa! Lẽ nào các ngươi định độc chiếm không gian đó sao?

Nam tử tóc rủ hàm tiếu nói.

- Các hạ là ai?

Lão giả tóc xám ánh mắt hơi tối lại nhìn nam tử tóc rủ, lão cảm nhận được sự nguy hiểm từ hắn.

- Đông Huyền Vực, Nguyên Môn, Hoắc Nguyên.

Nam tử tóc rut cười:

- Đây là hai vị sư đệ của ta, Trần Linh, Lê Lôi.

Nghe thấy ba cái tên đó, Lâm Động hơi khựng người rồi đột nhiên nhớ ra, ánh mắt lạnh băng:

- Các ngươi…là Tam Tiểu Vương cũ của Nguyên Môn?

Hoắc Nguyên gật đầu, nhìn Lâm Động nói:

- Xem ra ba bọn ta cũng có chút danh tiếng trong Đạo Tông các ngươi. Không ngờ rời đi lâu như vậy rồi mà vẫn còn người nhớ.

- Sao có thể quên được. Trong cuộc thi đấu tông phái lần trước, đại sư tỷ Thiên Điện ta đã chết trong tay các ngươi mà.

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, nói.

- Nữ nhân đó hả…hà hà, đúng là chết trong tay bọn ta.

Hoắc Nguyên cười, rồi nói:

- Có điều thủ đoạn của bọn ta không bằng ngươi. Mấy trăm đệtử tinh nhuệ của Nguyên Môn đã bị ngươi giết sạch, thủ đoạn…chẹp chẹp, thật tàn nhẫn.

Lâm Động lạnh lùng nhìn ba người bọn Hoắc Nguyên, khẽ gậtđầu, nói:

- Có cơ hội ta sẽ lấy mạng các ngươi.

- Có khí phách lắm…Vừa hay ba bọn ta định giết ngươi rồi gửi thi thể về Đạo Tông.

Lê Lôi với mái tóc bạc cười, nói.

Cuộc đối thoại của hai bên khiến một vài cường giả sững người, rồi bỗng

hiểu ra, thì ra hai bên đều là người của Đông Huyền Vực… - Thì ra Lâm Động xuất thân từ Đạo Tông ở Đông Huyền Vực. Nghe nói đó là một siêu cấp tông phái, thực lực không hề thua kém Huyền Thiên Điện chúng ta… Liễu Hương Huyên ánh mắt có phần kinh ngạc nhìn Lâm Động. Chắc hẳn không thể ngờ Lâm Động lại có bối cảnh như vậy, nhưng điều này cũng không khiến họ quá sợ hãi, vì dù Đạo Tông có mạnh nhưng chân tay cũng không thể vươn tới Loạn Ma Hảiđược.

- Ở Đông Huyền Vực ngươi cũng có danh khí không nhỏ. Hà hà, Tam đại chưởng giáo Nguyên Môn cùng ra tay mà không giếtđược ngươi. Chẳng trách ở Loạn Ma Hải chưa lâu mà đã gây nên không ít sóng gió.

Hoắc Nguyên cười, nói.

Không khí trong đại điện bỗng chốc đông cứng, lần này đến Liễu Hương Huyên cũng khó lòng che giấu sự kinh hãi, Tam đại chưởng giáo cùng ra tay mà không giữ Lâm Động lại được?

Tuy họ không rõ thực lực của Tam đại chưởng giáo Nguyên Môn rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng chắc chắn không thua kém chưởng giáo của họ, chắc hẳn cũng là ba siêu cấp cường giảChuyển Luân Cảnh. Trận dung như vậy có ai trong thế gian này dám coi thường? Vậy mà…một Lâm Động thực lực chỉ là Sinh Huyền Cảnh đại thành mà lại chạy thoát khỏi tay ba người kia?

- Rốt cuộc hắn là quái vật phương nào vậy?

Mấy người Liễu Hương Huyên ánh mắt đầy vẻ nặng nề, khi nhìn lại hắn bỗng cảm thấy hắn thêm thần bí, sự dè chừng theo đómà tăng lên.

- hà hà, giờ ta không có ý định ra tay với ngươi. Mục tiêu của bọn ta lần này chính là lôi giới. Vì thế, mời ba vị dùng ngân thápđể khởi động lôi giới đi.

Hoắc Nguyên phẩy phẩy tay.

Lâm Động nhìn Hoắc Nguyên chằm chằm, rồi cười, gật đầu nói:

- Bây giờ đúng là làm thế nào mở ra lôi giới quan trọng hơn.

Lâm Động biết cục thế bây giờ khá mỏng manh, cường giả các phương đều cảnh giác lẫn nhau. Với thực lực của hắn hiện tại rõ ràng không thể cướp được ba ngọn ngân tháp. Nếu đã vậy thìhãy mở lôi giới trước, còn việc ai có được chìa khóa vào trong thìphải xem bản lĩnh rồi.

Ít nhất thì trong trận hỗn chiến như vậy, Lâm Động cũng không sợ bất cứ ai, chỉ cần hắn không bị ai liên thủ nhằm vào.

Hắn siết tay lại, ngân tháp hiện ra, thấp thoáng có tiếng sấm sét vang lên.

Liễu Hương Huyên và Bàng Hạo thấy vậy ánh mắt đều lay động. rồi trao đổi với ngươi bên cạnh về mục tiêu tiếp theo, cuối cùngđều gật đầu, lật tay là ngân tháp hiện ra.

Khi cả ba ngọn ngân tháp xuất hiện, đột nhiên từ ngọn tháp vọng ra, ngân tháp bay lên, tiếp xúc nhau trên không trung, lôi quang nhấp nháy rồi dần dung hợp lại với nhau.

Uỳnh!

Đột nhiên một đạo lôi quang bắn về phía lôi quang, chính là bức thạch tượng trong đại điện.

Phụt phụt!

Lôi quang bắn lên thạch tượng, rồi trên bức tượng có ngân quang lấp lánh, ở nơi ngực không gian dần biến dạng, dường như đang hình thành một lỗ xoáy không gian.

Lâm Động nhìn xoáy không gia xuất hiện thì ánh mắt lập tức cháy rực.

Trong không gian đó chắc chắn có lôi giới!

Mà Lôi Đình Tổ Phù chắc chắn nằm trong đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 969

Ma La

Điện chủ Viêm Thần Điện, Ma La?!

Xoáy không gian dần hình thành trên ngực thạch tượng, nhìn kỹcó thể thấy bên trong có lôi quang, một thứ khí tức cổ xxưa không thể hình dung nổi tỏa ra. Trước thứ khí tức đó, ai cũngđều thấy linh hôn như run rẩy.

- Trong không gian đó có gì mà năng lượng đáng sợ vậy… Một số cường giả nhìn xoáy không gian với vẻ mặt chấn động.

- Thứ khí tức này… Khi Lâm Động cảm nhận luồng sức mạnh đó thì hắn nhận thấy rõ ràng Thôn Phệ Tổ Phù trong Nê Hoàn Cung cũng phát ra những âm thanh trong trẻo.

Bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên Thôn Phệ Tổ Phù phát ra âm thanh vui mừng và hoài niệm.

Rõ ràng, ngoài Lôi Đình Tổ Phù ra thì còn vật gì khiến Thôn PhệTổ Phù có phản ứng như vậy?

Thứ khí tức hùng hồn đó lan tỏa trong đại điện chấn nhiếp tất cảmọi người, cả không gian lặng nhưu từ, ngay những cường giảtản ra lấy bảo bối khác cũng dừng lại, nhìn về phía xoáy không gian với ánh mắt dầy chấn động.

Một lúc sau Lâm Động cuối cùng cũng tỉnh lại, hắn khẽ thở ra một hơi rồi ánh mắt nhấp nháy nhìn ba ngọn tháp đang dung hợp. Lúc này chúng biến thành một đạo phù văn màu bạc.

Lâm Động siết nắm đấm, từ Tả Phí hắn biết được ba ngọn tháp này không chỉ mở được lôi giới, mà ai có được chúng sẽ điều khiển được lôi diới, mà chỉ khi điều khiển được lôi giới mới cóđược Lôi Đình Tổ Phù!

Vì vậy nhất định phải có được thứu phù văn kia!

Lâm Động không biết người khác có biết thông tin này không, nếu biết thì muốn giành được nó không phải dễ.

Long dực sau lưng bỗng mở rộng, rồi Lâm Động biến thành thanh quang lao về phía phù văn trước tiên.

Lâm Động vừa động thân thì có người phát hiện, nhưng mục khi thấy mục tiêu của Lâm Động không phải lôi giới mà là phù văn thì rõ ràng đều khựng người lại.

Lôi giới đã được mở, ba ngọn tháp kia nên hết tác dụng rồi mới phải, sao Lâm Động còn động thủ?

Những người ở đây không phải loại ngu ngốc, nghĩ nhanh một chút là hiểu ra, dường như phù văn không vô dụng như họ nghĩ.

- Tiểu tử, ngươi tham lam quá đấy!

Lão giả tóc xám lên tiếng trước tiên, đúng là lão không biết phùvăn có tác dụng gì, nhưng kinh nghiệm cho lão biết không nênđể Lâm Động lấy được nó.

Lão vừa hét lên là tung quyền, kình phong cùng tử khí đậm đặc oanh kích về phía Lâm Động.

Bùm!

Nhưng một thân ảnh nhỏ bé lập tức bay ra, Sinh Tử Quan Cái bay ra chặn đứng công thế.

- Nha đầu đáng chết!

Lão giả thấy Mộ Linh San lại ra tay ngăn chặn, tức giận nghiến răng ken két. Tuy thực lực của Mộ Linh San chỉ là Sinh Huyền Cảnh viên mãn nhưng vì có Sinh Tử Quan Cái nên chẳng hề sợ lão.

Khi đó, Lâm Động đã nhanh chóng tiếp cận phù văn.

- Dừng tay!

Có tiếng quát từ đằng sau, nhưng Lâm Động không hề quay lại. Lần này là Hoắc Nguyên, Dường như hắn cũng biết tầm quan trọng của phù văn này.

Xoẹt!

Lâm Động vung tay, Thôn Phệ Thiên Thi bay ra chặn Hoắc Nguyên lại rồi hắn thò tay tóm lấy phù văn.

Lấy phù văn không hề khó khăn như tưởng tượng, rõ ràng những kẻ khác không biết tầm quan trọng của phù văn, nên khi Lâm Động lấy được rồi một số người mới nhíu mày.

- Lâm Động, phù văn đó là do ba ngọn ngân tháp hợp thành, ngươi dám độc chiếm sao?

Bàng Hạo mặt mày tím xanh lại, quát.

- Lâm Động huynh, ngươi làm vậy hơi quá đáng rồi.

Liễu Hương Huyên cũng chau mày, nói.

- Lâm Động, giao phù văn ra đây, nếu không ngươi sẽ thành kẻ thù của tất cả mọi người ở đây.

Hoắc Nguyên lạnh lùng nói.

Cường giả trong đại điện cũng nhìn Lâm Động với ánh mắt không thân thiện. Từ khi Lâm Động vào động phủ, thu hoạch vô số, trước đó hắn lấy Lôi Đế Quyền Trượng đã khiến không ít người đố kỵ. Giờ chỉ cần một có người dẫn dắt là họ sẽ nổi lòng tham động thủ với hắn.

Lâm Động coi như không biết đến những ánh mắt ấy, chỉ bình thản nói:

- Chư vị muốn giằng co ta cũng không quan tâm. Chỉ là sợ rằng nếu bảo bối trong không gian này bị làm sao thì có lẽ các vị hối hận cũng không kịp.

Lâm Động có thể nhận ra những người kia không biết tầm tác dụng của phù văn, nếu không phản ứng của họ phải kịch liệt hơn nhiều lần.

Nghe Lâm Động nói, sắc mặt Bàng Hạo cũng hơi thay đổi, không kìm được nhìn về phía cái xoáy không gian. Năng lượng tỏa ra từđó mạnh hơn Lôi Đế Quyền Trượng không biết bao nhiêu lần…Rõ ràng trong đó mới có bảo bối quý giá nhất động phủ này.

- Đi, vào đó trước đã!

Bọn Bàng Hạo nhìn nhau rồi đột nhiên bay về phía xoáy không gian. Dù thế nào cũng phải vào trong không gian đó tìm kiếm đãrồi nói.

Tất cả gần như đồng thời bay đi, Lâm Động mỉm cười, chỉ cần cóphù văn là hắn có thể khống chế không gian này. Vào bên trong là hắn sẽ không phải sợ bất cứ ai.

Bọn Bàng Hạo tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã xuất hiện phía trước xoáy không gian. Nhưng khi chúng vào trong thì bỗng cótiếng thở dài bất lực vang lên.

Nghe thấy âm thánh ấy, Lâm Động quay lại thì nhìn thấy một nhân ảnh mặc hồng bào đột nhiên xuất hiện trước cái xoáy.

- Chuyến đi tìm bảo bối lần này kết thúc tại đây, các ngươi có thểđi được rồi.

Người đó vừa xuất hiện là nói, ngữ khí khiến không ai dám kháng cự.

- Ngươi muốn chết!

Người mặc hồng bào cũng khiến bọn Bàng Hạo giật mình, nhưng nghe lời nói đó, chúng lập tức đại nộ, ra tay tấn công về phía hồng bào nhân.

Nhưng hắn ta chẳng tránh né gì, hơi ngẩng lên để lộ một gương mặt đeo mặt nạ.

- Một lũ không biết tốt xấu.

Hắn nhấc tay lên, cong tay búng một cái, một vòng lửa bắn ra từđầu ngón tay, công thế của những cường giả kia khi chạm vào vòng lửa đều tan thành mây khói.

Bùm!

Ngọn sóng hỏa diệm lan tỏa, sắc mặt bọn Bàng Hạo tái nhợt, rồi binh một tiếng bay ngược ra sau, lần này đến lão giả tóc xám kia cũng không thể chống cự được.

Lâm Động vẻ mặt chấn kinh nhìn cảnh tượng đó. Người này rõ ràng hắn đã gặp trước đó, nhưng không ngờ sức mạnh của hắn ta lại đáng sợ thế này.

Không phải Thiên Lôi Hải Vực không cho những người thực lực quá mạnh vào sao?

Trong đại điện vô số người ngã nhào, bọn Bàng Hạo, Liễu Hương Huyên, Hoắc Nguyên lấy lại thăng bằng, nhìn hồng bào nhân vớiánh mắt sợ hãi.

- Các hạ là cao nhân phương nào? Động phủ này là mục tiêu của Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện bọn ta. Các hạ làm vậy có phải muốn kết thù với hai đại thế lực bọn ta?

Lão giả tóc xám gằn giọng.

- Ngươi muốn bọn ta rời khỏi động phủ này có lẽ phải có đủ tư cách mới được.

Trung niên nam tử của Huyền Thiên Điện cũng trầm giọng nói, - Tư cách… Hồng bào nhân cười, rồi hứn đưa tay lên tháo mặt nạ xuống.

- Hôm nay, dù hai lão bất tử Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện các ngươi có mặt thì bản tọa cũng phải băt chúng cút!

Gương mặt ấy mang đầy bá khí, giữa trán là một đạo phù vă hỏa diệm lấp lánh ánh sáng kỳ lạ.

Bọn lão giả tóc xám nhìn thấy gương mặt ấy, sắc mặt lập tức tái nhợt, sự kinh hãi tràn ngập trong mắt, giọng kêu lên đến biến dạng.

- Điện chủ Viêm Thần Điện, Ma La?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 970

Trục Xuất

Tiếng kêu chói tai của lão giả tóc xám vang vọng khiến sắc mặt của tất cả mọi người trở nên đầy chấn động. Ai nhìn về phía hồng bào nam tử kia cũng đầy vẻ sợ hãi.

Ma La.

Một cái tên uy danh hiển hách ở Loạn Ma Hải, trong số các cường giả đỉnh cấp của Loạn Ma Hải, Ma La là cường giả xếp hàng đầu, mà Viêm Thần Điện cũng là độc bá Viêm Chi Hải Vực, là một thế lực vang danh một phương trong Loạn Ma Hải.

Thực lực của Viêm Thần Điện còn mạnh hơn Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện, trong cả Loạn Ma Hải này số thế lực dám động vào Viêm Thần Điện chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tất cả chỉ vì trong Viêm Thần Điện có bá chủ Ma La.

Ma La có thực lực Chuyển Luân Cảnh, thực lực này đa phần chưởng giáo của các đại thế lực đều có, nhưng trong Loạn Ma Hải không phải cường giả Chuyển Luân Cảnh nào cũng dám ngông nghênh trước mặt Ma La. Vì trong tay hắn, có một trong Bát đại tổ phù… Hỏa Diệm Tổ Phù.

Chỉ khi đạt được tầng thứ như hắn, thực lực của tổ phù mới được phát huy triệt để. Sức mạnh đó khiến cả trời đất rung chuyển.

Điểm này chỉ từ Lôi Đế đại nhân cũng nhận ra được. Thực lực của ngài cũng là Chuyển Luân Cảnh, nhưng dị ma muốn đối phóphải dùng tới một dị ma cấp

Vương và ba dị ma cấp Tướng.

Nếu đổi thành con người cùng đẳng cấp thì là một Luân Hồi Cảnh và ba Chuyển Luân Cảnh!

Nhưng dù thế, ba con dị ma cấp Tướng đều bỏ mạng, còn dị ma cấp Vương thì bị phong ấn. Từ đó có thể thấy cường giả Chuyển Luân Cảnh có tổ phù trong tay có thực lực đáng sợ thế nào.

Nhớ hồi ở Dị Ma Vực, Điện chủ Hắc Ám Điện hiện thân, Tam đại chưởng giáo Nguyên Môn cũng không dám đắc tội. Đó là vìchúng không muốn đắc tội với Hắc Ám Điện, nhưng nhiều hơn làdo trong tay Điện chủ Hắc Ám Điện có Hắc Ám Tổ Phù.

Ở Loạn Ma Hải, siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chẳng ai không phải nhân vật lớn một phương. Mà cường giả Chuyển Luân Cảnh có trong tay tổ phù như Ma La thì càng như trong truyền thuyết. Vậy mà giờ hắn lại xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Thật sự không còn gì kinh ngạc hơn!

Cả đại điện lúc này lặng như tờ, đến lão giả tóc xám kia cũng không dám nói gì. Vì tất cả đều hiểu, đừng nói là họ, ngay chưởng giáo của hai đại thế lực kia ra mặt thì cũng không dám nói không với Ma La.

- Không ngờ hắn là Ma La.

Lâm Động cũng vô cùng chấn kinh, mãi lúc sau mới tỉnh lại, nắmđấm không kìm được siết lại, bao năm nay đây là lần đầu tiên hắn gặp người có tổ phù khác.

Có điều, danh tiếng của người ta không phải cái hắn có thể bìđược…Hắn bất giác cười khổ, nhưng sâu trong ánh mắt hắn cósự kiên nghị, hắn tin rằng rồi sẽ có ngày hắn đạt đến mức độ đó, chỉ là hắn cần thời gian!

- Ma La đại nhân… Một lúc sau, lão giả tóc xám cuối cùng lên tiếng, cung

kính nói:

- Đại nhânm Cửu U Môn bọn ta đã bỏ ra rất nhiều công sức đểtìm bảo vật, mong đại nhân nể tình chưởng giáo… Lão giả này có địa vị không hề thấp trong Cửu U Môn, thực lực Tử Huyền Cảnh cũng khiến lão có địa vị trong Loạn Ma Hải, nhưng trước mặt Ma La thì lão vô cùng nhỏ bé, vì lão biết người kia muốn giết lão dễ như trở bàn tay.

- Thứ bên trong lôi giới các ngươi không thể động vào đâu. Xông bừa vào chỉ khiến tông phái các ngươi gặp đại họa.

Ma La nhìn lão một cái, bình thản nói.

Bọn lão giả kia vẻ mặt đầy kinh hãi, thân phận của Ma La đương nhiên chẳng có lý do để lừa gạt chúng. Nếu vậy, rốt cuộc trong lôi giới có thứ gì mà thực lực phía sau chúng cũng không thểgánh vác nổi?

- Dám hỏi Ma La địa nhân, trong lôi giới rốt cuộc có gì?

Hoắc Nguyên nói.

Ma La quét mắt sang Hoắc Nguyên, hơi nhíu mày lại, hắn ta cóthứ gì đó khiến Ma La không thích, nhưng tạm thời chưa biết nguyên nhân.

Hoắc Nguyên lưng toát mồ hôi lạnh, mặt hơi cúi xuống, hắc quang trong mắt bị kìm nén lại.

Chỉ bị nhìn vài giây, nhưng khi Ma La nhìn sang chỗ khác, Hoắc Nguyên có cảm giác như vừa thoát chết, bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

- Không nên hỏi thì đừng hỏi.

Ma La chỉ phẩy tay:

- Thôi, bản tọa không có thời gian giằng dai với các ngươi, chuyến đi này kết

thúc tại đây, các ngươi lập tức rời khỏi động phủ!

Nghe vậy, vẻ mặt lão giả tóc xám, Bàng Hạo, Liễu Hương Huyên và Hoắc Nguyên đều trở nên thiếu tự nhiên, nhưng cũng không dám phản đối. Thực lực của Ma La, chúng không thể phản kháng, nhưng bắt rời đi thì quả thực chúng không cam tâm.

Lâm Động cũng chau mày, tay nắm chặt phù văn. Việc này vượt ngoài dự liệu của hắn, không thể ngờ khi sắp thấy Lôi Đình Tổ Phù lại xuất hiện một đại nhân vật thế này.

Hắn đã bỏ ra bao tâm huyết vì Lôi Đình Tổ Phù, giờ bảo hắn từbỏ là không thể.

- Này, ngươi cũng quá bá đạo đấy, đây đâu phải nhà ngươi, dựa vào cái gì bắt bọn ta đi?

Mộ Linh San ở bên cạnh bất mãn lên tiếng. Người khác sợ Ma La, nhưng cô bé có Bất Tử Thánh Kình ở đằng sau cũng không sợ lắm.

Dù sao ở Loạn Ma Hải, thế lực mạnh nhất vẫn là Hải Yêu tộc.

Lão giả tóc xám thấy Mộ Linh San dám nói như vậy với Ma La thìthầm thấy thích thú… Nhưng khi chúng lão chờ đợi Ma La nổi giận thì chỉ thấy hắn nhếch mép nói:

- Tiểu nha đầu ngoan ngoãn về nhà đi, đừng có làm loạn, bản tọa không ức hiếp người khác.

Bọn người lão giả sững sờ, Ma La bá đạo lại nói vậy sao?

Lâm Động cũng hiểu, rõ ràng Ma La nhận ra thân phận Bất TửThánh Kình tộc của Mộ Linh San. Nhưng khi thấy cô bé lại sắo sửa lên tiếng thì hắn ngăn lại:

- Ma La đại nhân, ta biết bên trong lôi giới có gì… Bọn lão giả tóc xám, Liễu

Hương Huyên đều sững người nhìn vềLâm Động, rõ ràng chúng không ngờ Lâm Động lại có tin tức đó.

- Ồ?

Ma La cũng nhìn hắn, rồi thân hình đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay chạm vào cánh tay hắn.

Khi đó một luồng năng lượng nóng bỏng đột ngột chui vào cơ thể Lâm Động,.

- Năng lượng của Hỏa Diệm Tổ Phù?

Lâm Động kinh hãi, Thôn Phệ Tổ Phù lập tức vận chuyển, thôn phệ lực bùng phá hóa giải thứ năng lượng kia.

- Thì ra là vậy.

Ngay khi Lâm Động dùng đến thôn phệ lực, Ma La buông tay, đôi mắt đỏ rực ánh lên sự kinh ngạc.

Lâm Động nhìn Ma La cảnh giác, có lẽ Ma La đã nhận ra Thôn Phệ Tổ Phù trong người hắn rồi.

- Ngươi là Lâm Động?

Lâm Động sững người, ngữ khí của Ma La có chút kỳ quái, dường như đã biết đến hắn từ lâu.

Lâm Động gật đầu.

- Chẳng trách mà ngươi trừ bỏ được dị ma khí.

Vẻ mặt Ma La có chút cổ quái, rồi hắn nhìn về xoáy không gian, trầm ngâm một chút rồi trước sự sững sờ của bọn lão giả tóc xám, nói:

- Ngươi theo ta vào lôi giới.

Lâm Động lập tức mừng rỡ, hắn không biết tại sao Ma La lạiđồng ý cho hắn vào lôi giới, nhưng chỉ cần được vào là tốt rồi. Vào đó hắn mới khống chế được lôi giới, mới có tư cách chống lại Ma La!

- Được!

Khi Ma La vừa dứt lời, Lâm Động không chút do dự nói ngay.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 971

Lôi Giới

Trong đại điện, các cường giả đều sững sờ nhìn cảnh đó, họ không thể ngờ được, Ma La bá đạo lại đồng ý cho Lâm Động vào trong lôi giới… - Đại nhân.

Lão giả tóc xám không kìm được, lên tiếng.

Thế nhưng khi ánh mắt hơi tối lại của Ma La chiếu tới, hồng quang trong đôi mắt ấy khiến lão ta vội vàng ngậm miệng lại.

- Bản tọa đã nói rồi, kẻ nào vào trong, giết.

Ma La chầm chậm quét mắt khắp đại điện, giọng nói lạnh lùng đókhiến không một ai dám lên tiếng phản đối, ngay ba người bọn Hoắc Nguyên không dám nói gì.

- Ta cũng muốn vào.

Mộ Linh San chu miệng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, nếu để một mình Mộ Linh San ở ngoài này thực sự hắn không yên tâm. Dù sao bọn Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện, Hoắc Nguyên đều không có thiện ý với hắn, chưa biết chừng sẽ liên lụy đến Mộ Linh San.

- Ừm.

Ma La do dự một lát rồi cũng gật đầu, hắn không nói gì thêm, thân hình lập tức bay về phía xoáy không gian.

- Đi nào!

Lâm Động nói với Mộ Linh San, rồi hai người cùng hành hồng quang cùng theo sát Ma La, bay vào xoáy không gian trước baoánh mắt đố kỵ.

Uỳnh!

Khi ba người vào bên trong, bỗng nhiên hỏa diệm bùng cháy bao phủ quanh xoáy không gian. Hiển nhiên Ma La đã ra tay phong bế cửa vào, như vậy không ai có ý nghĩ theo vào nữa.

- Đáng chết!

Bọn lão giả tóc xám thấy vậy đều tím mặt lại, ánh mắt đầy sựbạo nộ, cuối cùng không kìm được phải chửi một câu. |!

Trước mắt đã là bảo bối lớn nhất của động phủ, nhưng lại vì Ma La đột nhiên xuất hiện tước đoạt tư cách vào trong đó, sao cóthể không khiến chúng nộ huyết công tâm?

Nhưng dù vậy, trước uy lực của Ma La, họ không có chút khảnăng phản kháng nào, giờ chỉ có thể không cam tâm mà nhìn cửa vào bị hỏa diệm phong ấn.

Uỳnh!

Khi vừa vào bên trong, mắt Lâm Động đột nhiên tối lại, rồi ngay sau đó ánh ngân quang chói lòa hiện ra. Rồi tiếng lôi đình liên miên không ngớt đem theo thứ áp lực khó nói nên lời đập vào tai Lâm Động.

Lâm Động dần dần mở mắt ra, rồi hắn nhìn thấy một vùng không gian mênh mang vô tận, đó là thế giới của lôi đình.

Vô số đạo lôi điện tựa những con lôi long thời Viễn Cổ lấp lánh trườn bò trong không gian, tiếng sấm rền vang, quang cảnh hùng vĩ khiến người ta phải động dung.

- Đây chính là lôi giới sao?

Lâm Động ngẩng lên, trong đôi mắt phản chiếu vô sô đạo lôiđình, hắn hít sâu một hơi, lẩm nhẩm nói.

- Ừm, đây chính là lôi giới mà người có Lôi Đình Tổ Phù tạo ra.

Ma La bình thản nhìn lôi giới. Những đạo lôi đình đủ để giết chết một cường giả Tử Huyền Cảnh mỗi lần vào phạm vi trăm trượng quanh hắn là tự động tan biến.

- Lâm Động, ta cần ngươi giúp.

Ma La quay lại nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động sững người, với thực lực của hắn thì có thể giúp được gì?

- Ngươi đã biết Lôi Đình Tổ Phù vậy thì chắc đã biết tại sao động phủ lại bị hủy diệt thành thế này?

Ma La nói.

- Là vì dị ma tấn công.

Lâm Động gật đầu nói.

- Năm đó có một dị ma cấp Vương, ba dị ma cấp Tướng tấn công động phủ. Trong đó ba dị ma cấp Tướng đã bị giết, còn cấp Vương bị phong ấn. Mà mục tiêu chuyến đi lần này của ta chính là dị ma cấp Vương bị phong ấn kia.

Ma La nói.

- Ma La tiền bối muốn…giết dị ma cấp Vương?

Lâm Động kinh ngạc nói.

Ma La gật đầu, hắn nhìn vào sâu trong lôi giới:

- Ngươi đã có Thôn Phệ Tổ Phù thì chắc cũng hiểu một vài điều về dị ma, thứ sinh vật này không thuộc Vị Diện của chúng ta. Chúng sinh ra là kẻ phá hoại, là địch nhân chúng của tất cảnhững người trong vị diện này.

Lâm Động gật đầu, từ một vài ký ức thời Viễn Cổ còn laiị, hắn biết lũ dị ma kia có sức phá hoại lớn thế nào đối với vị diện này.

- Chúng không chỉ mạnh mà còn rất ngoan cố, muốn giết chúng không hề đơn giản. Thứ dị ma cấp Vương kia thì càng khó khăn hơn… Lâm Động nói:

- Muốn giết được dị ma đẳng cấp đó hình như cần tới năng lượng của hai tấm tổ phủ.

Thông tin này đương nhiên Lâm Động biết được từ Đại Hoang Vu Bi. Hắn cũng đã hứa với Đại Hoang Vu Bi tìm tấm tổ phù thứ hai rồi về giúp nó tiêu diệt dị ma cấp Vương bị phong ấn bên dưới.

- Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù, cộng với Hoả Diệm Tổ Phù của ta có lẽ sẽ giết được dị ma.

Ma La gật đầu, nói.

Lâm Động toát mồ hôi trán, Ma La cũng đánh giá hắn cao quá, muốn hắn với thực lực hiện tại giết dị ma cấp Vương, nó tươngđương với Luân Hồi Cảnh đỉnh phong đó.

- Yên tâm, con dị ma đó bị phong ấn nghìn năm nay, tuy còn sống nhưng thực lực đã giảm sút nhiều, bản tọa ra tay là chủ yếu, ngươi trợ giúp là được.

Dường như Ma La nhận ra sự lo lắng của Lâm Động.

Lâm Động gật đầu, đã đến nước này hắn còn nói được gì. Ma La không hề nhắc đến Lôi Đình Tổ Phù, nhưng Lâm Động cũng biết có lẽ Ma La cũng có ý

đồ với Lôi Đình Tổ Phù, hơn nữa hắn cũng biết Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù thì có khả năng có cùng một lúc hai tấm tổ phù… Khả năng công kích của Thôn Phệ Tổ Phù có lẽ không bằng Hỏa Diệm Tổ Phù, nhưng nó có khả năng đáng sợ đó là dung nạp tổ phù khác.

Hai người đều không nói sẽ làm thế nào với Lôi Đình Tổ Phù, vìnhững người có tổ phù là kẻ thù thiên sinh của dị ma, trong tình hình này đương nhiên phải đặt việc tiêu diệt dị ma lên hàng đầu.

Còn về Lôi Đình Tổ Phù thì đơi giải quyết xong con dị ma cấp Vương kia rồi tính… - Linh San, cẩn thận đấy.

Lâm Động quay sang nhắc nhở Mộ Linh San.

Mộ Linh San lúc này cũng trở nên nghiêm túc lạ thường, chắc hẳn cô be scũng nhận ra sự nguy hiểm của lôi giới.

- Đi nào!

Ma La vung tay, một vòng lửa lan tỏa từ trong người hắn rồi bao trùn lấy hai người Lâm Động, thân hình khẽ động, rồi đưa theo hai ngươi họ bay vào trong lôi giới.

Tốc độ Ma La cực nhanh, gần như chỉ chớp mắt đã đến gần với nơi sâu nhất của lôi giới. Trước mặt họ xuất hiện một vùng hải vực lôi tương.

Hải vực rộng lớn vô tận, trên mặt hải vực lấp lánh ánh lôi quang, trên bầu trời mưa sét đánh xuống, tiếng sấm rền uỳnh uỳnh khiến người ta phải kinh hồn lạc phách.

Ba người Lâm Động dần dừng lại phía trên hải vực, ngẩng lên trời thì thấy có một cái tế đàn với chiếc cầu thang hàng vạn bậc. Ở tận trên cùng là vương tọa.

Xung quanh vương tọa chấp chới lôi đình, không gian cũng biến dạng, trên vương tọa là một thân ảnh đang ngồi.

Thân ảnh đó không hề cường tráng, thậm chí có vẻ gầy gò, nhưng lại tỏa ra thứ khí tức đáng sợ khiến trời đất phải rung chuyển.

- Đó là người có Lôi Đình Tổ Phù…Lôi Đế sao… Nhân ảnh đó khí tức lan tỏa nhưng không có chút sinh cơ nào, rõ ràng là đã chết.

Ma La gật đầu, nhưng ánh mắt nhìn lên tế đàn lại có sự khó hiểu.

Lâm Động cũng nhìn lên, rồi hắn nhìn thấy một quầng lôi quang hàng nghìn trượng lơ lửng trên không trung, nhìn giống như vầng thái dương hình thành từ lôi đình.

Trong vầng thái dương đó, Lâm Động có thể nhận ra một thứsức mạnh khủng bố nhưng cũng rất quen thuộc.

Đó là… Lôi Đình Tổ Phù!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 972

Liên Thủ Trừ Ma

Vầng lôi dương lơ lửng trên không trung, trên nó là những ánh lôi quang chói lòa. Tiếng sấm rền vang mang theo thứ năng lượng khiến Lâm Động lạnh toát da đầu.

- Đó chính là Lôi Đình Tổ Phù sao… Lâm Động nhìn vầng lôi dương với ánh mắt rực cháy, thôn phệlực trào dâng, mắt ánh lên hắc quang, rồi lôi dương dường như bị nhìn xuyên thấu. Lâm Động nhìn thấy trong lôi dương là mộtđạo phù văn cổ xưa, đạo phù văn này cong cong nhìn giống nhưđạo lôi đình thuở sơ khai của trời đất.

Cổ xưa mà hùng hồn.

Có thiên phạt chi uy.

Lâm Động và Ma La nhìn vầng lôi dương một lúc mới thu lại ánh mắt, quay sang nhìn nhau, đều nhận ra ý tứ trong mắt đối phương.

- Ma La tiền bối, còn dị ma đâu?

Lâm Động cười, đột nhiên hỏi.

Ma La nhìn xuống hải vực bên dưới, rồi đột ngột nắm tay lại, hỏa diệm bùng phát từ lòng bàn tay khiến không gian xung quanh trở nên méo mó.

Hắn nhìn thấy bên trong ngọn hỏa diệm đó là Hỏa Diệm Tổ Phù, thứ cổ xưa như Lôi Đình Tổ Phù.

- Hỏa Diệm Tổ Phù!

Lâm Động mím môi lại.

Uỳnh!

Ma La búng tay, ngọn hỏa diệm lao thẳng xuống hải vực, lôi tương phát ra những tiếng nổ rầm trời, rồi đột nhiên bên trong lôi tương xuất hiện một cái xoáy khổng lồ hàng vạn trượng.

Grào!

Từ bên trong vọng ra một tiếng gầm tà ác, hắc khí bùng nổ.

Uỳnh uỳnh!

Nhưng ngay khi hắc khí bùng phát thì lôi dương đột nhiên vang lên tiếng nổ đinh tai, Lâm Động nhìn thấy không gian phía trên hải vực biến dạng, vô số sợi xích khổng lồ làm từ lôi đình hiện ra.

Chúng tựa những con lôi long một đầu nối với lôi dương, mộtđầu chui vào trong cái xoáy.

Lâm Động nhìn thuận theo những sợi xích đó, ở sâu bên trong cái lỗ xoáy đó bắt đầu xuất hiện lôi quang, dựa vào ánh sáng ấy Lâm Động nhìn thấ một đạo hắc ảnh hàng trăm trượng bị lôi đình quấn chặt. Khí tức tà ác không ngưng lan tỏa quanh người muốn xâm thực những sợi xích lôi đình kia.

Xoẹt!

Khi đang chăm chú nhìn hắc ảnh bị lôi quang bao phủ, Lâm Động bỗng nhận ra điều gì, vội ngẩng lên, ánh mắt hung tàn âm u bắt gặp ánh mắt hắn.

Hai bên nhìn nhau, đầu óc Lâm Động bỗng bùng nổ, một luồng sức mạnh hung ác đột ngột trào dâng, thậm chí muốn thay thế lýtrí của hắn.

- Đáng chết!

Nhưng ngay khi đó, Lâm Động đã sực tỉnh, rồi đồng thời vận chuyển Thôn Phệ Tổ Phù, Tổ Thạch, Càn Khôn Cổ Trận, như thếmới hóa giải được sức mạnh tà ác kia.

- Cẩn thận một chút, bọn dị ma này rất giỏi xâm thực nhân tâm.

Ma La thấy Lâm Động không cần trợ giúp mà cũng tỉnh lại được, ánh mắt có phần kinh ngạc, rồi nói.

Vẻ mặt Lâm Động có phần nặng nề:

- Không hổ là dị ma cấp Vương, thật khủng bố!

- Con người! Lũ con người đáng chết các ngươi!

Từ dưới đáy lôi hải, vọng lên một tiếng gầm rú đầy oán độ:

- Dị ma tộc bọn ta sớm muốn cũng san bằng Vị Diện này của các ngươi!

- Bị phong ấn nghìn năm rồi mà vẫn ngang ngược như vậy.

Ma La cười khảy.

- Khặc khặc, đừng tưởng các ngươi đã thắng. Các ngươi không thể tưởng tượng được số lượng của Dị Ma tộc bọn ta trong VịDiện này đâu. Đợi khi khe hở Vị Diện bị phá vỡ, cả Vị Diện này sẽ bị bọn ta nô dịch! Tộc nhân biết được bản vương bị phong ấn ởđây chắc chắn chúng sẽ đến cứu ta.

- Cứu ngươi? Sợ là ngươi không còn cơ hội rồi.

Ma La cười nhạt.

- Con người ti tiện, bản vương có bị phong ấn nhưng các ngươi không thể giết được ta! Khắc khặc dù là tên ngu xuẩn Lôi Đế mất mạng cũng chỉ có thể

phong ấn ta mà thôi.

Ma La nhìn Dị Ma Vương khinh bị, rồi vung tay, hỏa diệm biến thành một cơn cuồng phong:

- Có nhận ra năng lượng sức mạnh này không?

Dị Ma Vương nhìn hồng quang đang rực cháy trong ánh ngân quang, ánh mắt hiện lên sự kinh hãi, kêu lên:

- Hỏa Diệm Tổ Phù?

- Hề hề, không chỉ vậy đâu.

Lâm Động bật cười, rồi hắn bước chân ra, hắc quang dâng tràn biến thành một cái hắc động trên đỉnh đầu.

- Thôn Phệ Tổ Phù?

Dị Ma Vương lại kêu lên đầy sợ hãi, không thể ngờ được ở đây lại xuất hiện đến ba tấm tổ phù!

- Bản tọa đã biết dị ma các ngươi có tàn đảng ở trong Vị Diện này, chắc chúng đang nghĩ mọi cách để cứu ngươi… Ma La đứng trong hỏa diệm, lạnh lùng nói:

- Lần này bản tọa sẽ tiêu diệt ngươi đã chúng không phải nghĩnữa.

- Ngươi!

Dị Ma Vương vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

- Lâm Động, toàn lực thúc động Thôn Phệ Tổ Phù, ta vận chuyên Hỏa Diệm Tổ Phù, rồi dẫn động sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phùđể tiêu diệt hoàn toàn dị ma!

Ma La hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Lâm Động gật đầu, với sức mạnh của hắn hiện giờ, dù dị ma biphong ấn thì hắn cũng không dám tiếp xúc, vẫn nên để Ma La ra tay là chính, hắn chỉ cần hỗ trợ là được.

Lâm Động ngồi khoanh chân trên không, nguyên lực dâng trào toàn bộ, toàn lực thúc động Thôn Phệ Tổ Phù.

Uỳnh uỳnh!

Hắc động trên đỉnh đầu ngày một phình to, tỏa ra một luồng thôn phệ lực đáng sợ, ngay lôi đình lực ở xung quanh khi chạm vào cũng bị thôn phệ hết.

Ma La nhìn hắc động, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc. Là người cóHỏa Diệm Tổ Phù, đương nhiên hắn hiểu hơn người bình thường về Bát đại tổ phù, trong đó Thôn Phệ Tổ Phù là thần bí khó đoán nhất. Tuy không mạnh về công kích nhưng thôn phệ lực lực của nó có thể dung nạp sức mạnh của những tổ phù khác.

- Hỏa Diệm Tổ Phù, cùng bản tọa trừ ma!

Nhưng Ma La cũng không nhiều thời gian để nghĩ, nhanh chóng kết ấn pháp, đôi mắt đỏ rực bỗng chốc lấp lánh như có dung nham chảy bên trong.\

- Uỳnh!

Hảo diệm đáng sợ bắn lên trời, rồi từ trong hỏa diệm đột nhiên có tiếng kêu trong vắt, rồi Lâm Động nhìn thấy hỏa diệm biến thành một con phượng hoàng lửa to hàng nghìn trượng với sức mạnh đáng sợ bao phủ xung quanh.

Chỉ một con phượng hoàng lửa này có lẽ đủ để chống lại siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh!

Đây chính là sức mạnh thật sự của Hỏa Diệm Tổ Phù, không biết khi nào Lâm Động hắn mới thi triển được sức mạnh này.

- Lôi Đến, ta biết ngươi vẫn còn tàn niệm tồn tại trong Lôi Đình Tổ Phù, hãy thi triển chỗ năng lượng cuối cùng cùng bọn ta diệt trừ yêu ma!

Ma La bỗng ngẩng lên nhìn nhân ảnh trên vương tọa hô.

- Lôi Đế vẫn chưa chết sao?

Lâm Động giậtk mình, rồi hắn ngẩng lên, trong vầng lôi dươngđột nhiên bắn ra lôi quang rồi chiếu lên vương tọa.

Khi ấy, thân ảnh gầy gò chầm chậm mở đôi mắt đã nhắm nghiền hàng nghìn năm Uỳnh~ Lôi quang bùng nổ đón chào chủ nhân của chúng, Lôi Đế.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 973

Tam Đại Tổ Phù

Uỳnh uỳnh!

Vô số đạo lôi đình khổng lồ từ trên trời bắn xuống, tế đàn đứng sừng sững giữa hàng vạn tia sét.

Nam nhân trên vương tọa chầm chầm mở đôi mắt đã nhắm nghiền cả nghìn năm. Đôi mắt hắn lấp lánh ngân quang chói lòa, bên trong tựa như cả thế giới lôi đình, thứ năng lượng đó khiến người ta phải lạnh toát sống lưng.

Khi người đó mở mắt, Lâm Động có thể cảm nhận một cách rõ ràng, lôi đình trong lôi giới cũng ngày một cuồng bạo, dường như chúng đang mừng vui đón chào chủ nhân trở lại.

Nam tử đó mở mắt rồi nhìn về phía Lâm Động và Ma La. Ngườiđó không phải quá anh tuấn nhưng nhìn kỹ lại có mị lực nhấtđịnh. Trên gương mặt ấy lúc này hiện lên một nụ cười nhạt.

- Hỏa Diệm Tổ Phù, Thôn Phệ Tổ Phù…chờ đợi đã nghìn năm, cuối cùng cũng tới.

- Chúng ta đừng nói những lời thừa thãi nữa, trạng thái của ngươi hiện giờ không giữ được lâu đâu.

Ma La nhìn Lôi Đế một lúc rồi bao quyền, nói. Rõ ràng Ma La báđạo là vậy nhưng cũng phải tôn trọng người sở hữu Lôi Đình Tổ Phù, tuy rằng điều đó không được thể hiện qua lời nói.

Lôi Đế gật đầu cười, rồi hắn nhìn sang Lâm Động, ánh mắt cóchút nghi hoặc:

- Thực lực của vị có Thôn Phệ Tổ Phù đây… - Có lẽ hắn có Thôn Phệ Tổ Phù chưa được lâu, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Ma La nói.

- Vẫn chưa trưởng thành sao…vậy thì phải cẩn thận hơn.

Lôi Đế nói.

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở.

Lâm Động bao quyền cung kính nói.

- Tổ phù cho chúng ta sức mạnh hơn hẳn người thường, nhưng cũng đem đến nguy hiểm không thể lường trước.

Lôi Đế cười nói, rồi hắn từ từ đứng dậy, từ trong người tỏa ra lôi quang lấp lánh.

- Chút tàn hồn của ta đúng là không thể tồn tại quá lâu, nhân lúc còn có thể khống chế Lôi Đình Tổ Phù, chúng ta cùng ra tay thôi.

- Lôi Đế, ngươi trốn trong Lôi Đình Tổ Phù cả nghìn năm trời, giờngươi không dám một chọi một với ta đúng không?

Sâu dưới lôi hải, Dị Ma Vương nhìn Lôi Đế, không kìm được gầm lên đầy phẫn nộ.

- Nếu không phải năm đó các ngươi nhân lúc bản đế vượt Luân Hồi Kiếp đột ngột tập kích thì bản đế đã giết các ngươi dễ như trở bàn tay.

Lôi Đế bình thản nhìn Dị Ma Vương nói.

- Nhưng nếu ngươi đã không chịu được những ngày tháng bịphong ấn nữa thì

hôm nay bản đế sẽ giúp ngươi giải thoát.

Vừa dứt lời, Lôi Đế bỗng nhiên bước chân ra, chỉ thấy vầng lôi dương trên không trung đột nhiên phát ra tiếng sấm rền, vầng lôi dương bắt đầu biến dạng, rồi vô số dòng lôi tương đổ xuống như thác nước.

Grào!

Lôi quang chói lòa biến dạng trên không trung, thấp thoáng cótiếng gầm rú vang lên. Rồi Lâm Động nhìn thấy vầng lôi dươngđã biến thành một sinh vật khổng lồ to hàng mấy nghìn trượng.

Đó là loài sinh vật khá giống cự xà, toàn thân nó lấp lánh ngân quang, lôi tương không ngừng nhỏ giọt từ thân thể nó. Khi lướt qua bầu trời liền biến thành lôi đình bắn xuống. Sinh vật này cóchín cái đầu rắn khổng lồ, thân hình to lớn cuộn tròn trên không, tỏa ra một thứ áp lực đáng sợ khiến không gian như biến dạng.

- Thúc động tổ phù đến mức cao nhây có thể triệu hồi tổ phù chi linh. Uy lực này có thể hủy diệt thiên địa. Có điều ngươi lúc này thì chưa đạt được đến mức đó.

Nham đột nhiên lên tiếng.

- Tổ phù chi linh...

Lâm Động nheo mắt, rồi hai tay siết chặt nắm đấm, sớm muộn rồi cũng có này hắn triệu hồi được Thôn Phệ Tổ Phù chi linh, hơn nữa hắn cũng rất hiếu kỳ, phù linh của Thôn Phệ Tổ Phù trông ra sao.

- Động thủ!

Ma La thấy Lôi Đế gọi ra tổ phù chi linh, hơi gật đầu rồi trầm giọng nói.

Uỳnh!

Ma La vừa dứt lời, con phượng hoàng lửa lập tức phát ra tiếng kêu lanh lảnh, đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh bắn ra một biển lửa rồi nhanh chóng thu nhỏ lại cho đến khi biến thành một cột quang trụ bằng lửa to trăm trượng.

Quang trụ gần như biến thành thực chất, lấp lánh tựa bảo thạch, nhưng dưới vẻ đẹp đó lại là một luồng năng lượng gần như hủy diệt.

Grào!

Chín cái đầu rắn cùng vươn ra, há cái miệng lớn bắt ra lôi quang rồi ngưng tụ lại thành một cột quang trụ lôi đình với sức mạnh hủy diệt.

Nguyên lực trong người Lâm Động lúc này cũng được thúc động ở mức cao nhất, hắc động trên đỉnh đầu xoay chuyển điên cuồng, cuối cùng biến thành một cột quang trụ đen, chỉ có điều quang trụ của hắn so với hai người Ma La, Lôi Đế thì kém hơn khá nhiều.

- Đi!

Cả ba cùng hô lên, rồi cả lôi giới rung lên, hải vực bên dưới cuồn cuộn những ngọn sóng hàng nghìn trượng, cảnh tượng khiến người ta kinh hãi.

- Muốn giết bản vương, không dễ vậy đâu!

Dị Ma Vương cũng bị công thế đó khiến giật mình, rồi mắt ánh lên sự điên cuồng, nó biết tuy Dị Ma Vương rất ngoan cường nhưng đối mặt với Tam đại tổ phù cũng bị nguy hiểm đến tính mạng.

- Đại Ma Thực!

Hắc khí tà ác bùng phát từ trong người Dị Ma Vương, rồi hình thành một quầng sáng đen khổng lồ phía trên, nhìn từ xa giống như vầng mặt trời đen vậy.

Rõ rang, để chống lại sát chiêu của ba người Ma La, Dị Ma Vương cũng phải liều mạng rồi.

Uỳnh!

Ba cột quang trụ giống như ba viên thiên thạch bay qua bầu trời, lao thẳng về phía vầng hắc nhật tà ác kia.

Sóng xung động cuồng bạo lan tỏa, cái lỗ vốn to hàng nghìn trượng bị đánh vỡ tan tành, cả hải vực lôi tương đều vì thế màtrở nên vô cùng tàn tạ.

Hự!

Lâm Động hự một tiếng, sắc mặt tái nhợt đi nhiều, thực lực hắn thua xa mấy người Ma La, bảo hắn đối phó với dị ma tươngđương Luân Hồi Cảnh đỉnh phong quả thực quá miễn cưỡng.

- Lâm Động ca!

Mộ Linh San ở phía sau thấy thế cuống cuồng lên tiếng nhưng Lâm Động đã xua tay ngăn lại, lúc này không thể rời vị trí được.

- Lâm Động, ngươi có kiên trì được không?

Ma La cũng hỏi, hắn biết bảo Lâm Động ra tay là miễn cưỡng, đểđảm bảo giết được Dị Ma Vương thì không thể thiếu Thôn PhệTổ Phù.

- Được!

Lâm Động nghiến răng, rồi tâm thần khẽ động, ở đan điền một viên tinh thể màu xanh biếc lấp lánh, một luồng sinh khí hùng hồn trào dâng như thủy triều.

Tinh thể đó chính là lễ vạt mà Mộ Lam tặng Lâm Động, có điều năng lượng trong đó quá dồi dào nên khi Lâm Động trở thành Sinh Huyền Cảnh đại thanh đã để nó ở đan điền để sau này dùng. Lúc này nó vừa hay giải quyết được nỗi lo trước mắt cho Lâm Động.

Uỳnh!

Khi sinh khí tràn vào, Lâm Động nhanh chóng bù đắp được sựtiêu hao trước đó, tinh quang lóe lên trong mắt, hắc động phía trên đầu ngày một cuồng bạo.

- Tiểu tử giỏi lắm, nghị lực không tồi!

Ma La và Lôi Đế thấy Lâm Động đã kháng cự được sự xung kích của luồng năng lượng khủng bố, đều gật đầu tán thưởng. Tuy tạm thời thực lực của hắn chưa đủ nhưng nghị lực rất khá, chẳng trách được Thôn Phệ Tổ Phù chọn.

Uỳnh uỳnh!

Âm thanh đinh tai nhức óc không ngừng vang vọng trong không gian khiến cả lôi giới rung chuyển.

Ba đạo quang trụ đan vào nhau, sức mạnh của Tam đại tổ phùđều được thúc động đến mức cao nhất. Trước đòn liên hợp đó, vầng hắc nhật tà ác không ngừng bị đẩy lùi, tiếng gào rú phẫn nộ của Dị Ma Vương cũng không ngừng vang lên.

Dù sao nó cũng đã bị phong ấn nghìn năm nay, giờ đối mặt với sức mạnh của Tam đại tổ phù, thật sự là vô cùng khó khăn.

- Tháng ngày bị phong ấn của ngươi kết thúc tại đây!

Lôi Đế quát lên, rồi tugn quyền, chỉ thấy con rắn chín đầu lao thẳng xuống Dị Ma Vương.

Vút!

Khi ấy, phượng hoàng lửa cũng vỗ cánh đem theo sức mạnh hủy diệt xông tới.

- Đi!

Hung quang trong mắt Lâm Động lóe lên, hắn điểm tay trên không, hắc động đang xoay chuyển cũng ập tới.

Tam đại tổ phù đồng thời xuất động, động tĩnh thật kinh thiênđộng địa!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 974

Tiêu Diệt Dị Ma Vương

Ba tia sáng chói lòa rạch ngang lôi giới, cuối cùng đem theo sức mạnh hủy diệt khó thể hình dung, xông thẳng vào cái xoáy hàng vạn trượng bên dưới lôi hải và đâm thẳng về phía vầng hắc nhật.

Bùm!

Tiếng nổ nhức óc vang lên, hải vực phía dưới bị xung kích nổ tung, biến thành vô số cái hồ khổng lồ.

Vầng hắc nhật gánh chịu xung kích đó gần như lập tức nổ tung, hắc khí tà ác nhanh chóng tan biến. Dị Ma Vương phía dưới cũng lộ ra trước đòn công kích của Tam đại tổ phù.

Á!

Dị Ma Vương nhìn Tam đại tổ phù lao tới với ánh mắt đầy sợ hãi, lần này nó đã thật sự cảm nhận được sự uy hiếp đến tính mạng.

- Bản vương không thể chết ở đây!

Dị Ma Vương gầm lên không cam tâm, thế nhưng Tam đại tổ phùvẫn xông tới, cuối cùng oanh kích lên người nó.

Bùm!

Thân thể Dị Ma Vương lập tức nổ tung, hắc khí lan tràn khắp nơi rồi định chạy mất!

Phụt phụt!

Nhưng khi hắc khí sắp trốn thoát thì, ba đạo hồng, ngân, hắc quang lập tức lan tỏa, khi hắc khí chạm vào là như tuyết gặp ánh nắng, nhanh chóng tan chảy.

- Á, con người ti tiện các ngươi dám giết bản vương. Các ngươi cứ đợi đấy, có ngày Dị Ma tộc bọn ra sẽ san bằng Vị Diện của các ngươi, các ngươi sẽ vĩnh viễn sống trong nô dịch!

Tiếng kêu thảm thiết đầy sự oán độc vọng ra khi hắc khí bị tan chảy.

- Bản vương không cam tâm!

- Không cam tâm!

Năng lượng cuồng bạo bắt đầu tan đi, tan theo nó là thân thểcủa Dị Ma Vương… Dị Ma Vương tùng một tay hủy diệt cả động phủ, cuối cùng đã bịtiêu diệt hoàn toàn dưới sự liên thủ của Tam đại tổ phù.

Phù!

Cuối cùng Lâm Động không thể kiên trì được nữa, hai tay vô lực buông thõng, gương mặt cũng tái nhợt. Nhưng dù thân thể yếu ớt nhưng ánh mắt hắn vẫn đầy phần khích. Ai có thể ngờ vừa rồi hắn đã trợ giúp Ma La và Lôi Đế tiêu diệt Dị Ma Vương… Hắc động trên không cũng biến nhỏ hơn nhiều, cuối cùng thành một đạo hắc quang chui vào đỉnh đầu Lâm Động.

- Lâm Động ca, huynh không sao chứ?

Mộ Linh San vội vàng lại gần, lo lắng hỏi.

Lâm Động xua tay, nguyên lực trong người hắn lúc này gần nhưđã cạn sạch, nguyên thần trong đan điền cũng khá yếu.

- Hà hà, dám dùng thực lực Sinh Huyền Cảnh đại thành tham gia giết Dị Ma

Vương, đây là lần đầu tiên ta thấy đây!

Lôi Đế nhìn Lâm Động cười.

Lâm Động cũng cười khổ, nói:

- Là người có Thôn Phệ Tổ Phù, không thể thoái thác việc nàyđược.

Từ khi có Thôn Phệ Tổ Phù hắn đã biết, đã có sức mạnh này thìphải gánh một số trách nhiệm.

Tổ phù ra đời là để bảo vệ trời đất này, những người giữ trong tổ phù cũng phải kế thừa sự bảo vệ đấy.

Lâm Động khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Động dường như cóchút tán thưởng. Rồi ngón tay điểm trên không, lôi quang bắn vềphíaLâm Động.

- Đây là một vài thứ còn lại của ta, gặp nhau là duyên, tặng ngươi.

Lâm Động hơi khựng lại rồi đưa tay bắt lấy lôi quang. Đó là một viên lôi tinh, nhưng hắn có thể nhận ra một luồng năng lượng vô cùng kỳ lạ từ đó.

- Đây là một số cảm ngộ khi ta đột phá Chuyển Luân Cảnh. Có lẽ nó sẽ có ích cho ngươi sau này bước lên Chuyển Luân Cảnh.

Lâm Động có phần động dung, trong trời đất này, cường giả TửHuyền Cảnh có thể coi là cường giả hạng nhất, nhưng muốn trở thành đại nhân vật hùng cứ một phương thì bắt buộc phải bước vào Chuyển Luân Cảnh. Nhưng việc đó không hề dễ dàng, đã cóvô số cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn không thể bước đến bước cuối cùng.

- Đa tạ tiền bối!

Lâm Động trịnh trọng bao quyền với Lôi Đế.

- Ta đã chết rồi, để nó tiêu tan cũng trời đất không bằng để nócó tác dụng một chút.

Lôi Đế cười.

- Hơn nữa thực lực ngươi hiện nay chưa đủ, nếu dị ma biết ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù thì chắc chắn sẽ tìm đến ngươi.

Lâm Động gật đầu, hắn biết dị ma rất dè chừng tổ phù, nếu cócơ hội chắc chắn chúng sẽ ra tay tiêu diệt những người có tổ phù. Mà thực lực hắn không bằng Ma La, không thể nghênh ngang để cả thế gian biết mình có tổ phù được.

- Tình hình dị ma hiện nay thế nào?

Lôi Đế đột nhiên nhìn Ma La, hỏi.

- Chúng ẩn nấp ngày một kỹ… Sắc mặt Ma La có chút ảm đạm.

- Hơn nữa chúng càng ngày càng có tổ chức. Theo ta biết trong Vị Diện đã có một tổ chức thần bí do dị ma tổ chức nên.

- Thậm chí…bọn dị ma từng tấn công động phủ này chưa biết chừng cũng do tổ chức này động thủ.

Lôi Đế chau mày, tàn binh dị ma không đáng sợ, đáng sợ là khi chúng tập hợp lại và có mục tiêu xác định… - Mấy trăm năm nay từng có một số người may mắn có thần vật Viễn Cổ bị người thần bí tấn công, thậm chí một số cường giảđỉnh cấp cũng bị vây công… Lâm Động nheo mắt, hồi đó Tiểu Điêu có Tổ Thạch hình như cũng gặp tình hình đó. Lẽ nào kẻ tấn công hắn lại là dị ma?

- Chúng định làm gì?

Lôi Đế hỏi.

- Nghĩ mọi cách làm giảm chiếtn lực của con người, đồng thời hủy diệt

những người có tổ phù.

Ma La nói.

- Mục đích cuối cùng của chúng có lẽ là phá vỡ khe hở Vị Diện đểđại quân dị ma lại tấn công vào Vị Diện này.

Sắc mặt Lôi Đế thay đổi:

- Trận đại chiến thời Viễn Cổ, con người chiến thắng là nhờ PhùTổ đại nhân xả thân, nhưng nếu đại chiến lại nổ ra thì trong trờiđất này liệu có ai được như Phù Tổ đại nhân?

Ma La lắc đầu, một lúc sau nói:

- Có điều theo ta được biết, trong Bát đại đệ tử của Phù Tổ nămđó từng có người được Phù Tổ cho rằng có cơ hội đạt đến mứcđó.

- Ai?

Lôi Đế có phần kinh ngạc.

- Có lẽ là Băng Chủ, đệ tử kiệt xuất nhất của Phù Tổ.

Ma La trầm ngâm nói:

- Sau trận đại chiến đó, có lẽ người đó đã vào luân hồi, không biết bao giờ tỉnh dậy được… - Băng Chủ?

Khi Lâm Động nghe thấy cái tên không hề xa lạ này, đồng tửkhông kìm được co lại. Bàn tay bên trong ống tay áo siết chặt, Hoan Hoan…chính là chuyển thế luân hồi của Băng Chủ.

- Sao vậy?

Ma La nhìn Lâm Động, có phần nghi hoặc hỏi.

- Không có gì… Lâm Động lắc đầu, hắn không muốn nói chuyện của Hoan Hoan ra, thậm chí liệu cô có tỉnh lại không cũng phải xem ý trời. Từ ýnguyện cá nhân mà nói, cô không hề muốn từ một người hoạt bát vui vẻ biến thành một con người khác… Dù rằng Băng Chủ sau khi tỉnh dậy có lẽ sẽ thành đấng cứu thếcho trời đất này.

Ma La thấy vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ nói:

- Chúng ta không hiểu nhiều về tổ chức thần bí đó, nhưng giờngày càng có nhiều siêu cấp cường giả chú ý đến chúng, bọn ta sẽ bắt đầu điều tra.

Lôi Đế gật đầu, cười nói:

- Việc này ta không giúp được gì rồi. Hy vọng trời đất này có thểtránh được sự nô dịch của dị ma.

Nói đến đây, Lôi Đế đột nhiên nhìn Lâm Động, Ma La, ánh mắt lóe lên sự khó hiểu, rồi hắn điểm tay, con rắn chín đầu biến thành vầng lôi dương.

- Cá ngươi đến đây, có lẽ là vì nó?

Nghe Lôi Đế nói vậy, ánh mắt Lâm Động và Ma La đều ngưngđọng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 975

Tranh Chấp

Trong lôi giới, không khí gần như đông cứng lại.

Lâm Động mím chặt môi, vì Lôi Đình Tổ Phù mà hắn đã tiêu hao biết bao tâm huyết, giờ cuối cùng cũng đã đến đây, muốn hắn từbỏ là chuyện không thể.

Dù cho người ngăn chặn là Ma La!

Ma La đứng chắp tay sau lưng, đôi mắt đỏ rực cũng lấp lánh ánh sáng kỳ lạ. Cũng như Lâm Động, hắn có ý đồ với Lôi Đình Tổ Phù.

- Hà hà.

Lôi Đế nhìn hai người, bỗng cười nói:

- Chàng trai trẻ này có Tạ Diêm, đúng là có thể dung nạp hai tấm tổ phù, nhưng Hỏa Diệm Tổ Phù của ngươi lại có thuộc tính báđạo dị thường, điều này giống hệt Lôi Đình Tổ Phù, nếu cưỡngép luyện chế, e là với thực lực của ngươi cũng không thể chịuđựng nổi.

- Điều này ta biết.

Ma La cũng không phủ nhận, hắn nói:

- Ta cần Lôi Đình Tổ Phù còn có mục đích khác, hơn nữa…dù ta không thể luyện hóa Lôi Đình Tổ Phù thì cũng sẽ tìm cho nó chủ nhân thích hợp.

- Ma La tiền bối cho rằng vãn bối không thích hợp?

Lâm Động khẽ nhướn mày.

- Ngươi đã có Thôn Phệ Tổ Phù, tiền đồ vô lượng. Tuy Thôn PhệTổ Phù có khả năng dung nạp tổ phù khác nhưng chắc chắn cónguy hiểm cực lớn. Không ai đảm bảo được nó nhất định sẽ thành công.

Ma La trầm giọng nói.

- Hơn nữa, thực lực ngươi quá yếu, thân mang Thôn Phệ Tổ Phùđã rất nguy hiểm, nếu có thêm Lôi Đình Tổ Phù nữa, khi dị ma biết chắc chắn ngươi khó lòng tránh khỏi truy sát.

- Ta mong muốn người có được Lôi Đình Tổ Phù là một vị cường giả đã trưởng thành, chứ không phải người đang trong quá trình. Vì quá trình đó có quá nhiều rủi ro.

- Không ai có thể chắc chắn trong quá trình trưởng thành ngươi sẽ không bị dị ma nhằm vào. Mà tổ phù là thần vật bảo hộ của Vị Diện này, nếu đại chiến nổ ra, người có tổ phù sẽ là lực lượng trung kiên đối kháng với chúng, chúng ta không thể chết được.

Lâm Động trầm mặc, nói cho cùng vẫn là Ma La không tin hắn cóthể nắm giữ được hai tấm tổ phù.

- Có lẽ giờ vãn bối có nói gì cũng vô ích. Thực lực của ta đúng làkhông thể sánh bằng tiền bối Ma La, nhưng khi mới có Thôn PhệTổ Phù, ta chỉ có thực lực Tạo Khí Cảnh, cũng không có bối cảnh gì lớn mạnh, ta đi đến được đến ngày hôm nay có lẽ với địa vịcủa mình Ma La tiền bối khó lòng hiểu được ta đã cẩn thận thếnào.

Lâm Động hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Vì thế, bất luận tiền bối có tin hay không, ta sẽ có được LôiĐình Tổ Phù và luyện hóa nó!

- Ta có lòng tin với bản thân, có lẽ tác dụng của ta sau này sẽ vượt ngoài tưởng tượng của Ma La tiền bối.

Lâm Động nhìn thẳng về phía Ma La, trong mắt hắn không hềnhún nhường tránh né vì thực lực của Ma La, sự kiên định đó vẫn như tác phong bao năm nay của hắn.

- Ha ha, cũng có khí phách lắm!

Lôi Đế cười, ánh mắt không che giấu sự tán thưởng.

Ma La nhìn Lôi Đế, nói:

- Ngươi hiểu mức độ bá đạo của Lôi Đình Tổ Phù nhất, ngươi nghĩ hắn có mấy phần cơ hội dung nạp được?

Lâm Động khựng người một chút rồi nói:

- Tuy có Tạ Diêm nhưng tỉ lệ thành công cũng không quá bốn phần. Dù sao thì sức mạnh của tổ phù cũng quá mạnh, rất khócùng tồn tại trong một cơ thể.

- Vì thế, nếu thất bại…ngươi không chỉ không có Lôi Đình Tổ Phùmà còn bị phản phệ mà nổ tung.

Ma La nhìn sang Lâm Động, trầm giọng nói.

- Chàng trai trẻ, phàm chuyện gì cũng phải có mức độ, ngươi cóThôn Phệ Tổ Phù đã là cơ duyên lớn, cưỡng cầu quá sẽ được không bằng mất!

Lâm Động nhìn Ma La một lúc lâu rồi vẫn lắc đầu kiên định.

Hai bên đều cương quyết không nhún nhường.

Một cuộc tranh chấp đau đầu.

Khi đó, một tiếng thở dài bất lực vọng ra, rồi bạch quang lan tỏa từ trong

người Lâm Động, một quang ảnh hiện ra trước mắt Ma La và Lôi Đế.

Lâm Động nhìn thấy quang ảnh cũng khựng người.

- Ngươi là ai?

Ma La kinh dị nhìn Nham, hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ lạ mà cổ xưa từ Nham, mức độ cổ xưa đó có thểsánh với tổ phù… - Ngươi có thể gọi ta là Nham…Đương nhiên cũng có thể gọi ta là Tổ Thạch chi linh.

Nham cười.

- Tổ Thạch?

Lôi Đế nheo mắt, ánh mắt có phần chấn động nhìn Nham:

- Tổ Thạch do Tổ Phù đại nhân ngưng tụ thiên địa thần vật luyện chế thành, đồng thời đứng vị trí thứ hai trong bảng Viễn Cổ thần vật?

- Đó đúng là chủ nhân đầu tiên của ta.

Nham khẽ gật đầu.

Lần này ngay Ma La vẻ mặt cũng trở nên nặng nề. Chỉ khi đạtđược tầng thứ của hắn mới hiểu được sự lớn mạnh của Phù Tổđại nhân. Đó là người vĩ đại mà ngang ngược nhất của Vị Diện này từ xưa đến nay. Mà thần vật do người đó luyện chế có thểsánh ngang tổ phù, thứ thần vật sinh ra từ tự nhiên… - Đương nhiên, chủ nhân hiện tại của ta chính là chàng trai trẻ này.

Nham chỉ về Lâm Động, cười nói.

- Không ngờ ngươi xếp thứ hai trong bảng Viễn Cổ thần vật lại chọn một kẻ trẻ tuổi như này làm chủ nhân.

Lôi Đế không kìm được nói.

- Hà hà, vì ta tin sau này hắn có thể đạt được đến mức khó cóthể tin nổi.

Nham nói.

- Nhận định đó có phải hơi tùy tiện không?

Ma La chau mày, trước mặt Nham, Ma La cũng không ra vẻ gì, vìhắn biết thực lực Chuyển Luân Cảnh của mình cũng chẳng có sức uy hiếp gì với Nham. Hơn nữa Nham còn từng theo Phù Tổ đại nhân tham gia trận đại chiến, không ít dị ma đã chết dưới tay hắn.

- Đúng là hắn rất khá, nhưng lẽ nào có thể đạt đến mức của PhùTổ đại nhân sao?

Lôi Đế đùa, hắn vẫn rất tán thưởng Lâm Động, nhưng chưa từng nghĩ Lâm Động có thể đạt đến trình độ kinh người đó.

- Trong ta có linh tính do Phù Tổ đại nhân để lại…nói ta tin chi bằng nói Phù Tổ đại nhân tin hắn có thể đạt đến mức đó. Vìthế…ta mới chọn hắn.

Nham khẽ nói.

- Phù Tổ đại nhân chọn?

Lôi Đế và Ma La lập tức biến sắc, ánh mắt nhìn Lâm Động cóphần quái dị.

Lâm Động cũng kinh ngạc nhìn Nham. Đây cũng là lần đầu hắn nghe thấy điều này, trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào Nham nói bừa? Nếu vậy thì hắn cũng thật lợi hại, khiến hai người kia sừng sờ.

- Nếu là lựa chọn của Phù Tổ đại hân thì có lẽ đúng là hắn có gìđó không tầm thường… Lôi Đế nhìn Lâm Động, cười nói:

- Không ngờ trước khi biến mất ta được gặp người mà Phù Tổđại nhân lựa chnj.

Lâm Động bối rối không biết nói gì.

- Vì thế ta hy vọng Lâm Động có được Lôi Đình Tổ Phù. Ta nghĩcó lẽ hắn là người thích hợp nhất.

Nham nhìn Ma La, nói.

Ma La chau mày, hắn không ngờ tranh chấp này lại kéo cả PhùTổ đại nhân vào, mà Nham, bất luận về thân phận hay kiến thức cũng đều hơn hắn hắn.

Nham và Lôi Đế cùng nhìn Ma La đang trầm mặc. Họ biết rõ, tuy về thân phận họ hơn Ma La, nhưng người thật sự mạnh nhất lúc này vẫn là Ma La. Còn họ, một là Tổ Phù chi linh chưa hoàn toàn hồi phục, một là cường giả sắp tiêu biến. Nếu dùng vũ lực thìchắc chắn họ không phải đối thủ của Ma La/

- Nếu các ngươi đã tin tưởng hắn… Ma La hít sâu một hơi, giọng nói trầm hơn nhiều:

- Ta không thể phản đối sự lựa chọn của Phù Tổ đại nhân. Đãvậy thì ta sẽ cho hắn một cơ hội.

Nói đến đây, Ma La nhìn sang Lâm Động.

- Tiếp được ba chiêu của bản tọa, Lôi Đình Tổ Phù sẽ là của ngươi, ngươi dám không?

Ánh mắt Lâm Động rực cháy, rồi không chút do dự, gật đầu nói cương quyết:

- Dám!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 976

Dùng Mọi Thủ Đoạn

Lâm Động biết rõ, muốn tiếp được ba chiêu của một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, thậm chí còn là người có tổ phùnhư hắn, đối với hắn hiện giờ là quá khó.

Có điều, dù thế nào, điều duy nhất hắn biết là hắn không thể từbỏ Lôi Đình Tổ Phù.

Dù khả năng hắn tiếp được ba chiêu của Ma La là vô cùng nhỏ, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ.

Lôi Đế kinh ngạc nhìn Lâm Động không hề sợ hãi trước khí thếcủa Ma La, rồi khẽ gật đầu, sự kiên nghị của Lâm Động khiến LôiĐế cũng phải tán thưởng.

Ma La thấy Lâm Động gật đầu chỉ bình thản nói:

- Cho ngươi nửa giờ điều dưỡng trạng thái.

Lâm Động lập tức ngồi xuống, thôn phệ lực lan tỏa thôn phệ lôiđình lực ở xung quanh vào cơ thể, rồi biến thành nguyên lực dồi dào trào dâng trong tứ chi bách huyệt.

Hắn biết sắp tới sẽ là trận đấu ác liệt nhất từ trước tới giờ. Thực lực của Ma La có lẽ hơn Tam đại chưởng giáo Nguyên Môn một bậc, hơn nữa Ma La lại muốn có Lôi Đình Tổ Phù, chắc hắn sẽ không hề nương tay.

Mộ Linh San thấy Lâm Động bị ép phải giao đấu với Ma La, trừng mắt nhìn hắn:

- Ức hiếp người quá đáng, không biết xấu hổ!

Với thân phận của Ma La đương nhiên sẽ không cãi nhau với Mộ Linh San, hắn chỉ quay đi coi như không nghe thấy sự kháng nghị của cô bé.

- Ba chiêu à…không dễ đâu.

Lôi Đế ở bên cạnh cười. Ma La là cường giả Chuyển Luân Cảnh có tổ phù. Ngay cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường đối phó cũng khó kăhn, huống hồ Lâm Động chỉ là Sinh Huyền Cảnhđại thành. Khoảng cách giữa hai người thật sự khó đo lường.

- Thế gian này chẳng có cái gọi là công bằng tuyệt đối.

Ma La nói.

- Ta cho hắn cơ hội, dù rất nhỏ, nhưng có nắm bắt được không thì phải xem bản lĩnh của hắn. Nếu hắn là người được Phù Tổ đại nhân chọn thì chắc hắn có thể tạo nên kỳ tích.

- Hy vọng là vậy…Nhưng cũng hơi quá đáng, hơi ức hiếp tiểu bối chút.

Lôi Đế gật gù.

Ma La bất lực nhìn Lôi Đế:

- Ngươi thì khi nào tiêu tán?

- Chắc sắp rồi, mà đâu cái kiểu nói chuyện như ngươi thế hả?

Lôi Đế cười, hắn nhìn thân thể dần trở nên hư ảo của mình, thở dài:

- Bọn dị ma đáng chết… - Ta sẽ tiêu diệt hết dị ma ở Vị Diện này.

Ma La nói, ngữ khí có phần cố chấp.

- Ngươi và chúng có thù hận rất lớn sao?

Lôi Đế ngạc nhiên nhìn Ma La.

- Năm đó khi ta có Hỏa Diệm Tổ Phù cũng tầm tuổi hắn… Ma La nhìn về phía Lâm Động, trong tay áo, nắm đấm siết chặt.

- Nhưng ta không cẩn thận được như hắn. Hỏa Diệm Tổ Phù bịbại lộ, dụ dị ma đến. Chả gia tộc tắm máy, phụ thân ta đã liều mạng đưa ta đi..

- Từ đó ta mới biết cách ẩn mình, đến khi trở thành Chuyển Luân Cảnh và xây dựng nên Viêm Thần Điện mới cho bên ngoài biết về Hỏa Diệm Tổ Phù. Nếu ta sớm biết thì có lẽ…gia tộc vẫn còn.

Lôi Đế gật đầu, không ngờ Ma La cũng có câu chuyện xưa như vậy. Tổ phù, thứ này đem lại sức mạnh, nhưng cũng đem đến không ít nguy hiểm.

Lôi Đế không nói gì nữa, Ma La thì hồi tưởng lại chuyện xưa, sắc mặt thay đổi, cảm xúc bất định.

Trong sự im lặng ấy, nửa giờ nhanh chóng qua đi, Lâm Động cũng mở mắt ra, tinh quang trong mắt lấp lánh, nguyên lực dồi dào cũng tràn ngập mọi ngóc ngách trong cơ thể hắn.

Lâm Động ngẩng lên rồi đứng bật dậy, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng về Ma La, bao quyền nói:

- Ma La tiền bối, xin chỉ giáo!

Ma La nhìn Lâm Động, ánh mắt hơi lay động, rồi vẫn lạnh lùng gật đầu:

- Ta sẽ không nương tay đâu.

- Vãn bối sẽ cố gắng hết sức.

Lâm Động cười, thân hình lùi về phía sau, nguyên lực hùng hồn bùng phát, khí tức cũng lên cao cực điểm.

Ma La lạnh lùng nhìn Lâm Động, không thấy hắn có bất cứ động tĩnh gì, nhưng không khi xung quanh phạm vi vạn trượng đều nóng rực.

Vô số điểm sáng đỏ chói nhanh chóng ngưng tụ quanh người Ma La, chỉ trong vài giây đã biến thành một đường cong ánh sáng hàng nghìn trượng tỏa ra thứ năng lượng khiến người ta phải run sợ.

Ánh mắt Lâm Động có phần nặng nề, đây chính là thực lực của cường giả Chuyển Luân Cảnh sao, dễ dàng tạo ra một công thếkinh thiên động địa như vậy… - Càn Khôn Cổ Trận!

Lâm Động hít sâu một hơi rồi hô lên trong đầu. Một đạo ánh sáng bắn ra từ trong cơ thể, rồi biến thành một đạo quang trận mấy trăm trượng trên bầu trời phía trước.

Quang trận vô cùng huyền ảo, chầm chậm xoay chuyển và phát ra thứ năng lượng đặc biệt khiến không gian như biến dạng.

- Ủa?

Lôi Đế kinh ngạc nhìn trận pháp Lâm Động gọi ra, với nhãn lực của mình đương nhiên Lôi Đế nhận ra được sự lợi hại của trận pháp này. Rõ ràng thứ này không hề đơn giản.

- Thú vị thật, không ngờ hắn lại có nhiều thần vật đến vậy.

Lôi Đế lầm bầm, ánh mắt lại càng thêm hiếu kỳ, hắn muốn xem xem rốt cuộc Lâm Động dùng cách gì để chặn được ba lần công kích của Ma La.

- Tổ Thạch!

Một đạo bạch quang dịu nhẹ bay tạo nên màn ánh sáng phía sau quang trận.

Ở trung tâm màn sáng là một tấm phù thạch, trênđó là Nham đang ngồi điềm nhiên.

Thôn Phệ Tổ Phù?

Trong mắt Lâm Động phảng phất có hồng quang, hắn biết đây sẽ là trận chiến ác liệt nhất trong bao năm qua, vì thế hắn không thể che giấu tuyệt chiêu được.

Hắc quang hùng hồn lại tràn ra từ đỉnh đầu hắn, rồi biến thành một cái hắc động to hàng trăm trượng.

Hắc động xoay chuyển, thôn phệ lực tỏa ra không ngừng thôn phệ năng lượng ở xung quanh để cường hóa bản thân.

- Tam đại thần vật…có điều, e là vẫn thiếu một chút… Lôi Đế nhìn trận thế Lâm Động tạo nên, khẽ gật đầu rồi nói. Nếu là cường giả Chuyển Luân Cảnh dùng đến Tam đại thần vật thìcó lẽ Ma La sẽ phải sứt đầu mẻ trán. Nhưng đáng tiếng LâmĐộng hiện giờ mới chỉ là Sinh Huyền Cảnh đại thành, khoảng cách với Ma La là quá quá quá xa… Lâm Động triệu hồi ra Thôn Phệ Tổ Phù, hít sâu vào mấy hơi, hồng quang lóe trong mắt rồi hắn vung tay, hai mươi quả Lôiđình chi tâm bay thẳng vào trong Thôn Phệ Tổ Phù.

Uỳnh uỳnh!

Năng lượng cuồng bạo phát nổ trong Thôn Phệ Tổ Phù, thôn phệ lực điên cuồng đồng hóa lôi đình lực. Lúc này hắn rất cần ngoại lực để tăng cường phòng ngự, nếu không thì không thểchặn được công thế của Ma La.

Uỳnh!

Sau khi hơn hai chục quả Lôi đình chi tâm bị thôn phệ, hắc động phình to ra, đồng thời bắn ra một luồng năng lượng hùng hồn vào màn sáng và quang trận phía trước.

- Dùng thôn phệ lực của Thôn Phệ Tổ Phù hấp thụ năng lượng của Lôi đình chi tâm để tăng cường hai thần vật còn lại sao…cũng là cách hay.

Lôi Đế thầm tán thưởng. Đương nhiên hắn nhận ra ý định của Lâm Động, mà cũng không thể không thừa nhận đó là cách duy nhất để Lâm Động kháng cự với Ma La.

- Vẫn chưa đủ!

Năng lượng cuồng bạo từ hơn hai chục quả Lôi đình chi tâm cuồn cuộn trong tầng phòng ngự, nhưng Lâm Động vẫn nghiến răng, một quả Lôi đình chi tâm khổng lồ hiện ra, đó chính là Lôiđình chi tâm mà Tả Phí để lại cho hắn.

- Đây là Lôi đình chi tâm…do Tả Phí biến thành sao… Lâm Động nhìn quả Lôi đình chi tâm khổng lồ, hơi khựng người rồi ánh mắt trở nên phức tạp, hắn vẫn nhận ra thứ năng lượng của thuộc hạ.

Lôi đình chi tâm khổng lồ vừa xuất hiện là được Lâm Động cho vào trong Thôn Phệ Tổ Phù, rồi hắc động rung chuyển dữ dội, vô vàn luồng năng lượng cuồng bạo lan tỏa rồi chảy vào tầng phòng ngự ở phía trước.

Ngay sau đó, ba tầng phòng ngực là hắc động, màn sáng vàquang trận mở rộng đến phạm vi nghìn trượng, vô cùng hùng vĩ.

Hai mắt Lâm Động đỏ lên nhìn trận thế hắn đã dùng hết mọi thủđoạn để dựng nên, khóe miệng nhướn lên cười, rồi hắn ngẩng lên nhìn thẳng vào Ma La đang lạnh lùng nhìn hắn.

- Ma La tiền bối, ra tay đi!

Giọng nói trầm đục mang chút điên cuồng vang lên trong lôi giới.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 977

Liều Đến Phút Cuối

Ba tầng phòng ngự đứng sừng sững trên không, năng lượng kinh người không ngừng lan tỏa khiến cả không gian có dấu hiệu biến dạng.

- Dựa vào thực lực Sinh Huyền Cảnh đại thành mà ngươi bày ra trận thế phòng ngự này, không thể không thừa nhận ngươi rất giỏi.

Ma La đứng trên không, dải ánh sáng đỏ nghìn trượng giống như một dòng sông quấn quanh người, hắn nhìn tầng phòng ngự của Lâm Động cũng gật gù nói.

- Có điều, bản tọa phải đáng tiếc thông báo rằng, tầng phòng ngự này vô dụng với ta mà thôi.

Chữ cuối cùng vừa dứt, ánh mắt hắn trở nên sắc lạnh, nhiệt độ xung quanh lập tức trở nên nóng bỏng, rồi Ma La dùng ngón tayđiểm lên không.

- Uỳnh!

Theo đó, cả đất trời như bùng nổ, trong phạm vi vạn trượng quanh Ma La, lôi đình bị đánh tan, thay vào đó là một thứnguyên lực nóng bỏng mà cuồng bạo… Dải ánh sáng quanh người Ma La lúc này tựa con xích long mới tỉnh dậy, thân thể dần uốn cong lại giống như cây cung được lên dây.

- Phá!

Ma La hô lên một tiếng, dải sáng lao ra, không gian xung quanh lập tức như bị phá vỡ.

- Đến rồi!

Trong mắt Lâm Động phản chiếu hình ảnh của dải sáng, nụ cười trên gương mặt hắn lại thêm ngông cuồng.

Tốc độ của dải sáng nhanh đến mức khó lòng hình dung, LâmĐộng chỉ nhìn thấy một tia sáng lóe qua rồi nó đã uất hiện trước Càn Khôn Cổ Trận rồi lao thẳng vào như thiên thạch.

Rầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hồng quang cuộn trào lan tỏa khắp bầu trời.

Uỳnh!

Càn Khôn Cổ Trận rung chuyển dữ dội, vô số luồng phân giải lực bắn ra như vũ bão định phân giải luồng sáng đỏ kia.

Nhưng phân giải lực trước đây rất bá đạo lúc này đã gặp phải đối thủ cực kỳ khó nhằn. Năng lượng trong dải sáng đỏ kia đạt đến mức độ khá khủng bố, dù là phân giải lực cũng bó tay hết cách.

Rắc!

Sự phòng ngự của Càn Khôn Cổ Trận chỉ duy trì được mười giây, rồi đồng tử Lâm Động co nhỏ lại khi nhìn thấy vô số vết rạn nứtđang nhanh chóng lan tỏa.

Bùm!

Tốc độ lan của vết nứt cực nhanh, rồi tia sáng đỏ lóe lên, Càn Khôn Cổ Trận lập tức nổ tung!

Đây là lần đầu tiên Càn Khôn Cổ Trận của Lâm Động bị phá vỡ!

Cường giả Chuyển Luân Cảnh khủng bố đến mức đó!

Nhưng Lâm Động lúc này không có tâm tư để kinh hãi, vì sau khi Càn Khôn Cổ Trận bị phá vỡ, hồng quang tựa con hỏa long đãxông tiếp về phía trước, tiến thẳng đến Tổ Thạch.

Trên Tổ Thạch, sắc mặt Nham ngưng trọng, bạch quang dịu nhẹ lan tỏa khiến màn sáng trở nên chắc chắn tụa tường đồng vách sắt. Dù gì Tổ Thạch hiện giờ chưa phục hồi hoàn toàn, cộng với Lâm Động chỉ là Sinh Huyền Cảnh, nếu không, với thực lực của Tổ Thạch năm xưa, dù giao đấu chính diện Ma La cũng không phải đối thủ.

Uỳnh!

Cuối cùng hồng quang đâm thẳng lên màn sáng, lại một tiếng nổ vang trời, rồi màn sáng nhanh chóng nhạt dần… Aiz….

Từ trong màn sáng dường như có một tiếng thở dài vang ra, rồi màn sáng vỡ tan, Tổ Thạch tối đi chui vào người Lâm Động.

Tầng phòng ngự thứ hai đã bị phá vỡ!

Mắt Lâm Động đỏ lên, hai tầng phòng ngự lớn mạnh dùng toàn lực bày ra, không ngờ trước Ma La lại yếu ớt như vậy.

- Muốn liều thì liều đến cùng!

Lâm Động lúc này giống như con bạc đánh cược tất cả gia tài. Mắt đỏ ngầu, hét lên một tiếng, rồi hắc động bỗng chốc xoay nhanh.

Vút!

Hồng quang tiếp tục lao tới, cuối cùng oanh kích thẳng lên tầng phòng ngự cuối cùng của Lâm Động.

Binh!

Hắc động điên cuồng xoay chuyển, thôn phệ lực cũng bùng nổ toàn lực không ngừng thôn phệ năng lượng cuồng bạo trên đạo hồng quang kia.

Vào khoảnh khắc này dường như hai bên đang giằng co nhau.

Lâm Động nhìn chăm chăm vào hắc động, tuy lúc này đang giằng co nhưng tim hắn bỗng trùng xuống, vì hắn nhận thấy thôn phệlực đang nhanh chóng yếu đi.

Năng lượng của hồng quang quá dồi dào, với thực lực hiện tại của hắn, thôn phệ lực không thể thôn phệ hết được hồng quang.

Phụt phụt!

Rất nhiều hồng quang đột nhiên bắn ra từ trong hắc động, tốcđộ xoay chuyển của hắc động đột nhiên chậm lại, mức độ thôn phệ đã đến cực hạn.

Nhưng qua ba tầng phòng ngự, hồng quang cũng từ nghìn trượng giảm xuống còn trăm trượng, rõ ràng nó cũng đã tiêu hao một lượng lớn năng lượng.

Bùm!

Hồng quang bắn ra từ hắc động càng ngày càng nhiều, chỉ mười mấy giây sau, năng lượng màu đỏ cuộn trào, hắc động cũng nổ tan tành.

Ba tầng phòng ngự đã bị phá vỡ hoàn toàn!

Bản thân Lâm Động cũng lộ ra hoàn toàn trước hồng quang.

- Ngươi thua rồi!

Ma La lạnh lùng nói.

- Không còn phòng ngự, nhưng ta còn thân thể!

Mắt Lâm Động lấp lành ánh đỏ, rồi ngửa lên trời hét lên một tiếng, thanh quang bùng nổ, ba mươi lăm đạo hoa văn thanh long bay lượn quanh người.

Xoẹt!

Ba mươi đạo hoa văn thanh quang quấn quanh người Lâm Động, rồi trước ánh mắt kinh hãi của Mộ Linh San, Lâm Động lao thẳng về phía hồng quang.

Bùm!

Năng lượng cuồng bạo trào dâng trên không trung, thanh quang bị đánh bật ra sau hàng vạn trượng, máu tươi bắn tung tóe, cảba mươi lăm đạo thanh long đều nổ tung.

- Hắn gan lì thật!

Lôi Đế nhìn thân ảnh thanh quang be bét máu đang bay ngược ra sau, rồi nhìn hồng quang đang dần thu nhỏ lại rồi biến mất, trong mắt không khỏi có chút chấn động.

Chiêu của Ma La đã bị Lâm Động chặn đứng.

Trên không trung ở phía xa, Lâm Động toàn thân đầy máu. Hắn cảm nhận được cơn từng cơn đau nhói từ trong cơ thể, nhưngánh mắt vô cùng phấn khích. Hắn quệt máu trên mặt đi, hắn biết chiêu đầu tiên của Ma La hắn đã chặn được rồi.

Không gian tạm thời tĩnh lặng như tờ. Rõ ràng Ma La thất thần nhìn cảnh tượng đó, rồi dần tỉnh lại, hờ hững nói:

- Chiêu đầu tiên đã phá vỡ mọi thủ đoạn của ngươi, với trạng thái bây giờ ngươi còn tiếp tục được không?

- Ma La tiền bối, lúc này không cần phải nói những lời thừa thãi.

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt đỏ rực nhìn Ma La, cười nói. Khi nói, khóe miệng hắn có máu chảy ra.

Ma La lạnh lùng gật đầu, hắn giơ tay lên, lại một đạo hồng quang hiện ra, lần này quy mô thậm chí còn hơn lần trước, quanh nócòn có hỏa diệm cháy rừng rực.

- Quá tàn nhẫn đó!

Lôi Đế không kìm được, nói.

Ma La mặc kệ, tay vung lên, rồi đạo hồng quang nghìn trượng lại rạch tan không gian, nhanh như chớp ập về phía Lâm Động.

Hắn cũng muốn biết Lâm Động sau khi mất ba đại thần vật thì sẽ chặn công kích của hắn thế nào.

Lâm Động nhổ một ngụm máu, nhìn đạo hồng quang đang lao tới phía mình, miệng nhếch lên cười, bàn tay nắm chặt, một đạo phù văn màu bạc hiện ra.

Muốn bắt Lâm Động hắn nhận thua? Dù là Ma La cũng khôngđược.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 978

Ta Thắng Rồi

Uỳnh!

Hồng quang lao tới như con hỏa long, ngay sau đó đã xuất hiện trước mặt Lâm Động. Năng lượng nóng bỏng lan tỏa từ nó thiêu nóng cả bề mặt da Lâm Động.

Lâm Động nhìn chăm chăm về phía hồng quang trước mặt, rồiđột ngột ném phù văn màu bạc trong tay đi.

Ầm!

Phù văn vừa ném ra lập tức bùng nổ ngân quang, rồi cả lôi giới rung chuyển, hàng vạn đạo lôi đình trong lôi giới cũng xuyên thủng hư không, xuất hiện toàn bộ trước mặt Lâm Động.

Hàng vạn đạo lôi đình như những con lôi long tạo nên một tầng phòng ngự vô cùng lớn mạnh.

Ngay khi lôi quang tụ lại, hồng quang cũng oanh kích đến nơi.

Bùm!

Hồng quang và lôi quang đâm sầm vào nhau, âm thanh đinh tai vang lên, một làn sóng xung kích do lôi đình và hỏa diệm tạo nên điên cuồng cuộn trào, quét qua phạm vi hàng vạn trượng.

- Sức mạnh này…thì ra ngân tháp trong tay hắn… Lôi Đế có phần ngạc nhiên

nhìn nơi khởi nguồn của năng lượngđó, ánh mắt có chút cổ quái, lôi giới là hắn tạo nên, nhưng năng lượng mà Lâm Động vừa động dụng đương nhiên hắn không thểnhận ra.

Ma La nheo mắt nhìn, lông mày cũng chau lại, rõ ràng hắn cũng cảm nhận được sức mạnh to lớn Lâm Động vừa gọi ra, nó vượt xa cực hạn của hắn.

Lôi quang và hỏa diệm đan vào nhau, một lúc lâu sau dần dần tan đi, thân ảnh Lâm Động cũng xuất hiện trước sự chăm chúcủa ba người Mộ Linh San.

Lâm Động lúc này toàn thân đầy máu nhìn rất thảm hại. Nhưng dường như đòn công kích mạnh hơn của Ma La không tạo nên thương thế gì quá lớn cho Lâm Động.

Trên không trung phía trước mặt Lâm Động, phù văn màu bạcđang lấp lánh, một luồng năng lượng kỳ lạ không ngừng lan tỏa, đồng thời cũng cộng hưởng cùng với cả lôi giới.

- Thì ra là sức mạnh của lôi giới… Ma La nhìn tấm phù văn màu bạc, lúc này mới biết khởi nguồn của luồng năng lượng đó, hắn nhíu mày nhìn Lôi Đế.

- Ha ha, không liên quan đến ta. Ai bảo hắn may mắn có được chìa khóa lôi giới chứ.

Lôi Đế cười thích thú.

Ở phía xa, Lâm Động cũng cảm kích nhìn Lôi Đế. Nếu không phải nhờ có phù văn điều động sức mạnh lôi giới thì hắn căn bản không thể đỡ được công thế thứ hai này của Ma La.

Rắc!

Phù văn chấp chới rồi đột nhiên xuất hiện vết rạn nứt, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Thấy thế sắc mặt Lâm Động lập tức biến sắc.

- Chàng trai, sức mạnh lôi giới cũng không khủng bố đến mức ngươi tưởng tượng. Ma La là nhân vật cùng đẳng cấp với ta nămđó. Ngươi dùng năng lượng ở đây chặn được một chiêu của hắnđã là cực hạn rồi.

Lôi Đế thấy vậy cũng không bất ngờ, cười nói.

Lâm Động nghe vậy thì cười khổ, xem ra muốn có sức mạnh chống lại được Ma La đúng là quá khó. Người có tổ phù thực lực Chuyển Luân Cảnh thật sự mạnh vậy sao… - Chiêu thứ ba ngươi còn muốn tiếp nữa không?

Ma La nhìn Lâm Động, không biết vì sao ngữ khí của hắn dịu đi nhiều. Hai lần tấn công thất bại đủ để hắn bị chấn động.

- Đến nước này rồi, không thể từ bỏ được.

Gương mặt trẻ tuổi dính đầy máu của Lâm Động hiện lên nụ cười cố chấp, hắn khẽ nói.

- Tam đại thần vật của ngươi đã mất tác dụng, chìa khóa lôi giới cũng nổ tung. Chiêu thứ ba này có lẽ không cần nữa.

Ma La trầm giọng nói.

- Ma La tiền bối, hãy ra tay đi!

Lâm Động nhìn chăm chăm về phía Ma La, giọng cũng trầm xuống không chút nhân nhượng.

Ma La nhìn người thanh niên vẫn kiên nghị đó, một lúc sau gương mặt lại trở nên lạnh lùng, gật đầu nói:

- Vẫn câu nói cũ, ta sẽ không nương tay.

Vừa dứt lời, thân thể Ma La bùng cháy ngọn lửa nóng bỏng, không gian như trở nên biến dạng cả.

- Sức mạnh của Hỏa Diệm Tổ Phù? Ngươi cũng hơi quá đángđấy. Thực lực của hắn sao chịu nổi công kích này.

Lôi Đế chau mày.

- Ta sẽ bảo vệ nguyên thần của hắn.

Ma La bình thản nói, rồi siết tay lại, hỏa diệm bùng cháy mạnh hơn, cuối cùng biến thành một vầng mặt trời nóng bỏng phía trên đỉnh đầu hắn.

- Lâm Động, giờ hối hận có lẽ vẫn kịp.

Ma La chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Lâm Động.

Lâm Động cười, chầm chậm mà kiên nghị lắc đầu.

Ma La thấy vậy, dường như thở dài một tiếng rồi ánh mắt lạnh băng, vầng mặt trời nghìn trượng kia lập tức lao tới.

Bùm bùm bùm!

Vầng mặt trời đi đến đâu, lôi đình nổ tung đến đấy. Sức mạnh báđạo của Hỏa Diệm Tổ Phù đã từng bước đẩy lùi lôi đình lực.

Lâm Động ngẩng lên nhìn vầng mặt trời đem theo sức mạnh kinh người đang ập tới, nguyên lực trong người dường như đều bùng cháy.

Công thế đã đến gần nhưng Lâm Động không có bất cứ sựphòng ngực nào. Hỏa diệm bùng nổ nuốt gọn Lâm Động vào trong.

Uỳnh uỳnh!

Cả không gian như biến thành một biển lửa, trước sức nòng của ngọn lửa,

không gian như biến dạng.

- Ngươi…cũng quá tàn nhẫn đấy… Lôi Đế chau mày.

- Tên khốn kiếp!

Mộ Linh San thấy vậy, ánh mắt đỏ rực, rồi ôm lấy Sinh Tử Quan Cái đập thẳng xuống Ma La.

Ma La vung tay, một đạo hồng quang bao trùm lấy Mộ Linh San, mặc cho cô bé công kích thế nào cũng không phá vỡ được.

- Có lẽ kết thúc rồi, ta sẽ tìm nguyên thân của hắn rồi đem vềViêm Thần Điện của ta tu luyện là được.

Ma La nói, rồi nhìn về phía biển lửa định động thủ lấy nguyên thần của Lâm Động.

- Ủa?

Thế nhưng ngay lúc đó, Lôi Đế kêu lên kinh ngạc, nhìn về trung tâm biển lửa. Lúc đó Ma La cũng có cảm ứng, trong mắt tràn lên vẻ không thể tin nổi.

- Sao có thể?

Ma La lẩm nhẩm, trong biển lửa hiện ra một thân ảnh, rồi chầm chậm bước ra khỏi ngọn lửa đủ để thiêu cháy một cường giả TửHuyền Cảnh.

- Mộ Linh San bên trong quầng sáng cũng dừng tay, đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn nhân ảnh kia.

Cả lôi giới trở nên tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của nhân ảnh kia vọng ra.

Nhân ảnh ngày mộ rõ ràng hơn, cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của

ba người. Lúc này họ mới phát hiện quanh người hắn là một quầng sáng đỏ rực. Trung tâm của quầng sáng là một tấm cổ bài to cỡ bàn tay. Từ nó tỏa ra một thứ năng lượng giống hệt với Hỏa Diệm Tổ Phù.

- Tấm cổ bài đó…có thể phòng ngự công kích của Hỏa Diệm Tổ Phù?

Lôi Đế kêu lên đầy kinh ngạc.

Sắc mặt Ma La vô cùng khó coi, hắn nhìn chăm căhm vào cổ bài. Hắn nhận ra khi cổ bài xuất hiện, Hỏa Diệm Tổ Phù trong người hắn phát ra âm thanh kỳ lạ.

- Cuối cùng Lâm Động bước ra biển lửa, ánh sáng quanh người biến mất, giơ tay ra, cổ bài rơi vào tay hắn, rồi hắn ngẩng lên, cười với Ma La đang sững sờ.

- Ma La tiền bối, ta thắng rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 979

Mồi Nhử

Những ngọn lửa nóng bỏng rừng rực cháy trong không gian, ánh lửa phản chiếu trên gương mặt Lâm Động, khóe miệng mang vết máu kia khiến người ta có cảm giác về một khí phách kiên cường.

- Đó là gì?

Ma La nhìn chằm chằm vào cổ bào đỏ rực trong tay Lâm Động, mãi lâu sau, giọng nói khàn khàn mới vang lên. Rõ ràng hắn vẫn chưa tỉnh lại hoàn toàn sau hiện thực rằng sức mạnh Hỏa Diệm Tổ Phù không có tác dụng gì đối với Lâm Động.

Lôi Đế ở bên cạnh cũng rất kinh ngạc, hắn không thể ngờ sức mạnh lớn lao như vậy của Ma La lại vô hiệu với Lâm Động. Tình hình này ngay Thôn Phệ Tổ Phù cũng không thể làm nổi.

Lâm Động giơ tấm cổ bài lên, đó chính là Viêm Thần Cổ Bài màhắn có được từ Viêm Chủ. Mà Viêm Chủ lại là chủ nhân đầu tiên của Hỏa Diệm Tổ Phù, Viêm Thần Cổ Bài đương nhiên sẽ có sức mạnh tương đồng với Hỏa Diệm Tổ Phù. Đó cũng là nguyên nhân chính giúp hắn bình an vô sự trước công kích của Ma La.

- Vật chủ nhân đầu tiên của Hỏa Diệm Tổ Phù, Viêm Chủ, để lại. Tên là Viêm Thần Cổ Bài.

Lâm Động khẽ nói.

- Viêm Thần Cổ Bài…thì ra là đồ của Viêm Chủ.

Ma La chau mày, lúc này hắn mới thả lỏng hơn, rồi lắc đầu bất lực, Tuy bây giờ hắn cũng đã thành thạo Hỏa Diệm Tổ Phùnhưng so với Viêm Chủ, cường giả đỉnh cấp của thời Viễn Cổ, thìcòn kém quá xa.

- Viêm Thần Cổ Bài chỉ miễn dịch với Hỏa Diệm Tổ Phù, nếu Ma La tiền bối chỉ dùng thực lực của Chuyển Luân Cảnh phất động công kích thì có lẽ ta đã không tiếp được chiêu thứ ba này.

Lâm Động nói không sai, giờ hắn đã dùng hết thủ đoạn. Chỉ còn lại suy nhất Viêm Thần Cổ Bài, mà nó cũng chỉ có tác dụng khi Ma La dùng Hỏa Diệm Tổ Phù tấn công.

Nói ra đó cũng là đánh cược, nhưng may mắn là Lâm Động đãcược thắng.

Ma La không muốn nhường đi Lôi Đình Tổ Phù, cuối cùng dùngđến sức mạnh lớn nhất của mình, nhưng lại không ngờ nó lại vô dụng với Lâm Động.

- Chẹp chẹp, hắn lợi hại thật. Ma La…ngươi thua rồi.

Lôi Đế không kìm được tán thưởng. Kết cục này đủ để khiến người ta sững sờ, chẳng ai ngờ một cường giả Chuyển Luân Cảnh có tổ phù lại thua trong tay một tiểu bối Sinh Huyền Cảnh tiểu thành… Tuy chỉ là ba chiêu, nhưng nếu tin này truyền ra đủ để khiến LâmĐộng danh chấn Loạn Ma Hải.

Ma La thất thần mất một lúc, cuối cùng lắc đầu thở dài:

- Ngươi thắng rồi.

Lâm Động nghe vậy ánh mắt lập tức hiện sự vui mừng, sự đauđớn toàn thânn lúc này giảm bớt nhiều. Hắn biết rằng với thân phận và tính cách của Ma La, hắn sẽ không lật lọng.

Như vậy thì hắn đã giành được Lôi Đình Tổ Phù từ tay Ma La rồi?!

Ma La nhìn Lâm Động đang xúc động, không kìm được cười khổ, kết cục

này ngay bản thân hắn cũng không ngờ tới… - Có điều… Ma La ngẩng lên nhìn vầng lôi dương trên không trung, nheo mắt trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lôi Đình Tổ Phù có thể thuộc về ngươi, nhưng ta phải lấy đi một đạo bản nguyên của nó.

- Lấy đi một đạo bản nguyên của Lôi Đình Tổ Phù?

Lâm Động khựng người.

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Nếu ngươi lấy đi thì Lôi Đình Tổ Phù không thể coi là hoàn chỉnh, Lôi Đế ở bên cạnh chau mày.

- Ta có kế hoạch của ta, nếu không có Lôi Đình Tổ Phù thì ít nhất cũng phải có sức mạnh của một đạo bản nguyên của nó.

Ma La nói.

- Tại sao?

Lâm Động hỏi.

- Vì ta cần dùng nó làm mồi nhử.

Ma La dửng dưng nói.

- Mồi nhử?

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng.

- Trong trời đất này ẩn nấp rất nhiều dị ma. Chúng là ẩn họa rất lớn, nhưng chúng ta lại có quá ít tin tình báo về chúng. Lần này ta định dùng Lôi Đình Tổ Phù làm mồi dụ chúng ra. Đương nhiên, Lôi Đình Tổ Phù đã thuộc về ngươi nên ta đành phải dùng cách khác, lấy một đạo bản nguyên lôi đình ngụy trang thành LôiĐình Tổ Phù.

Ma La nói.

Sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, hiển nhiên hắn không ngờ Ma La lại chủ động dụ dị ma ra, lẽ nào hắn không sợ Viêm Thần Điện sẽ như động phủ này sao?

- Việc này Thanh Trĩ cũng sẽ tham gia.

Ma La nhìn Lâm Động, nói.

- Thanh Trĩ tiền bối?

Lâm Động sững người.

- Các ngươi cũng thật có khí phách, định dùng Lôi Đình Tổ Phùdẫn dụ dị ma… Sắc mặt Lôi Đế cũng có phần ngưng trọng, hắn cũng phải kinh ngạc vì sự dũng cảm của Ma La.

- Bao năm nay hành tung của dị ma ngày càng quỷ dị, điều này khiến ta cảm thấy bất an. Lần này ta muốn giăng một cái bẫy dụ bọn dị ma vào, có lẽ sẽ thu được tin tức gì đó… Ma La nói.

- Vì thế, không có được Lôi Đình Tổ Phù, ta đành phải dùng cách sau.

Lâm Động trầm mặc một lúc, khẽ nói:

- Kế hoạch này bao giờ bắt đầu?”

- Ba tháng nữa.

- Ba tháng nữa ta cũng đến Viêm Thần Điện. Ta sẽ bảo vệ đạo nguyên bản đó, dù kế hoạch thành công hay thất bại ta cũng sẽ thu nó về.

Lâm Động trầm giọng nói.

Tuy chỉ lấy đi một đạo bản nguyên không tổn hại đến căn bản của Lôi Đình

Tổ Phù, nhưng dù sao cũng khiến nó không được toàn vẹn. Mà Lâm Động đương nhiên không thể để Lôi Đình Tổ Phù có khiếm khuyết gì.

Ma La do dự một chút rồi gật đầu.

- Vậy mời Ma La tiền bối lấy một đạo bản nguyên đi!

Lâm Động hít sâu một hơi, nói.

- Đa tạ!

Ma La nói, rồi lập tức xuất hiện phía trước vầng lôi dương, hai tay tạo nên hai bàn tay hỏa diệm khổng lồ rồi cho tay vào trong lôi dương.

Uỳnh uỳnh!

Lôi quang phát sáng điên cuồng, mãi lâu sau bàn tay hỏa diệm mới rút ra, trong lòng bàn tay là một đạo lôi quang lấp lánh cựcđiểm. Thấp thoáng dường như lôi quang biến thành một đạo phùvăn cổ xưa, tỏa ra một luồng năng lượng kỳ lạ.

- Bản nguyên của tổ phù, chỉ khi tổ phù không có chủ mới dùng sức mạnh của tổ phù khác để lấy nó đi…Nhưng nói chung, thiếuđi một đạo cũng không phải khiếm khuyết quá lớn.

Lôi Đế nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, khẽ nói:

- Nhưng ta sẽ khiến nó hoàn hảo trở lại.

Sau khi lấy đi một đạo bản nguyên của Lôi Đình Tổ Phù, Ma La vung tay áo cất nó đi, rồi xuất hiện trước mặt Lâm Động.

- Mục đích của ta đã đạt được, không ở lại đây nữa. Hy vọng ngươi sẽ luyện

hóa được Lôi Đình Tổ Phù. Ba tháng sau, nếu ngươi không đến Viêm Thần Điện thì quá nửa là ngươi đã thất bại. Lần sau đến đây ta sẽ lấy Lôi Đình Tổ Phù đi.

Ma La nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động gật đầu, hắn biết luyện hóa Lôi Đình Tổ Phù sẽ nguy hiểm thế nào. Nếu thất bại có lẽ hắn sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng.

- Lôi Đế, cáo từ!

Ma La quay lại bao quyền với Lôi Đế, nói.

- Hy vọng ngươi thành công. Hà hà, không được kề vai tác chiến với các ngươi, thật đáng tiếc.

Lôi Đế hàm tiếu nói.

- Ta sẽ tiêu diệt hết dị ma trên thế gian này.

Ma La bình thản nói, nhưng lại có sự kiên định không thể lay chuyển, khí phách đó khiến Lâm Động cũng hơi động dung.

- Cáo từ!

Ma La bao quyền thêm lần nữa, nhìn Lâm Động một chút rồi biến thành hỏa quang bay đi biến mất khỏi chân trời.

Lâm Động nhìn thân ảnh Ma La biến mất, nắm đấm khẽ siết lại. Hắn có thể thấy ba tháng nữa Loạn Ma Hải sẽ phát sinh một sựviệc lớn lao.

- Chàng trai, tận hưởng chiến lợi phẩm đi. Đương nhiên, nếu ngươi thành công.

Lôi Đế mỉm cười, rồi ánh mắt lưu luyến nhìn vầng lôi dương:

- Chắc Lôi Đình Tổ Phù sẽ hài lòng về chủ nhân mới là ngươi… Lâm Động

cũng ngẩng lên nhìn, ánh mắt hắn dần trở nên kiênđịnh, bao năm rồi, cuối cùng hắn cũng tìm được tấm tổ phù thứhai.

Dù trong quá trình luyện hóa có gian nan thế nào hắn cũng tuyệtđối không từ bỏ!

Lâm Động hít sâu một hơi, chân bước trên không dần tiến lại gần lôi dương. Cuối cùng, trước ánh mắt căng thẳng của Mộ Linh San, hắn biến mất bên trong vầng lôi dương.

Luyện hóa Lôi Đình Tổ Phù, chính thức bắt đầu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 980

Mười Vạn Lôi Đình Đúc Lôi Thân

Đây là thế giới hỗn độn, trời và đất dường như đều trong trạng thái hỗn mang.

Thân thể Lâm Động lơ lửng trong không gian hỗn độn, hắn mơ hồ quan sát xung quanh, nắm đấm siết lại, lầm bầm:

- Đây chắc là bên trong Lôi Đình Tổ Phù?

Lâm Động bình tĩnh hơn một chút, có kinh nghiệm luyện hóa Thôn Phệ Tổ Phù, hắn biết muốn nhận được sức mạnh tổ phù thìbắt buộc phải được nó chấp nhận.

Giờ chính là bước đầu tiên.

Nhớ hồi đó, để được Thôn Phệ Tổ Phù chấp nhận hắn đã phải ở trong bóng đêm cô tịch suốt nửa năm, cuối cùng mới tìm được lối ra và được tổ phù chấp nhận.

Khi bình tĩnh lại, Lâm Động ngồi khoanh chân trên không trung, ánh mắt an nhiên nhìn thế giới hỗn độn này.

Trong bóng tối, dường như đột nhiên có năng lượng cuồng bạo ngưng tụ rồi bỗng xuất hiện một tiếng sấm rền.

Tiếng sấm đó ban đầu không hề vang, chỉ giống như tiếng khóc của trẻ sơ sinh thôi vậy, mang trong nó sự hiếu kỳ về thế giới này.

Uỳnh uỳnh!

Thời gian trôi đi, tiếng sấm ngày một rõ ràng, cuối cùng nó vang vọng khắp thế giới hỗn độn. Ở nơi phát ra tiếng sấm, Lâm Động nhìn thấy một tia ngân quang bắt đầu hiện ra, một thứ năng lượng cổ xưa mà mạnh mẽ lặng lẽ được sinh ra.

- Đây chính là sự ra đời của Lôi Đình Tổ Phù sao?

Lâm Động nhìn có vẻ nghĩ ngợi.

Uỳnh!

Ngay khi Lâm Động vừa nghĩ xong thì thế giới hỗn độn có sựthay đổi. Xung quanh đột nhiên biến thành thế giới lôi đình, những tia sét hàng vạn trượng giống như những con lôi long không ngừng bắn xuống, âm thanh đinh tai nhức óc.

- Nham, làm sao để vượt qua?

Lâm Động không kìm được hỏi trong đầu.

- Để được Lôi Đình Tổ Phù chấp nhận, dường như phải chịu thống khổ một chút.

Giọng nói yếu ớt của Nham vang lên, nhưng trong đó Lâm Động lại nghe ra một sự thích thú trước khó khăn của người khác.

- Thống khổ?

Lâm Động cẩn thận hỏi lại.

Thế nhưng khi Lâm Động muốn hỏi rõ hơn thì trong thế giới lôiđình bỗng có một đạo lôi đình hàng nghìn trượng xuyên thủng hư không đánh thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động kinh hãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen là ngân quang bao phủ. Trước tốc độ đáng sợ đó, hắn căn bản không thểtránh né, chỉ có thể giương mắt nhìn nó đánh lên người.

Bùm!

Một âm thanh trầm đục vang lên, Lâm Động như bị trọng thương bay ra sau hàng nghìn trượng, máu tươi bắn tugn tóe, lôi quang lấp lánh trên người hắn muốn chui vào cơ thể hắn.

Á!

Con đau không thể hình dung lan tỏa khắp cơ thể, Dường như xương cốt hắn bị lôi đình đánh vỡ vụn, mồ hôi chảy đầy toàn thân, hắn không thể kìm được mà thét lên.

- Thuộc tính của Lôi Đình Tổ Phù bá đạo, không phải quỷ dị khólường như Thôn Phệ Tổ Phù. Nhưng muốn để nó chấp nhận cũng không phức tạp. Bị nó đánh mười vạn lần không chết làđược.

Nham thản nhiên nói.

- Mười vạn lần? Mẹ kiếp, đùa nhau à!?

Sắc mặt Lâm Động kịch biến, rồi không kìm được chửi. Chỉ mộtđạo lôi đình cũng khiến hắn thê thảm, nếu mười vạn lần e là hắn chẳng còn tro nữa.

- Ngươi đã vào đây, muốn rút lui cũng không thể nữa. Vì thế, hãy cố gắng đi.

Nham thản nhiên nói khiến sắc mặt Lâm Động tái nhợt.

- Ở đây, ta không thể giúp nhiều cho ngươi. Mười vạn đạo lôiđình, đừng nói ngươi, ngay cường giả Tử Huyền Cảnh cũng thành tro bụi. Nhưng có lúc nghị lực của con người sẽ mạnh hơn bất cứ thứ gì.

- Nghị lực như sơn, ngã tự nguy nhiên, thiên chùy bạch luyện, phương năng thành khí.

Giọng nói của Nham càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

- Nham! Nham!

Lâm Động vội vàng hét lớn gọi nhưng không có bất cứ lời đáp nào. Sắc mặt hắn tái xanh, hắn lại mặc kệ vậy sao?

Uỳnh!

Khi Lâm Động gọi thì thấy trên bầu trời phía xa lại một đạo lôiđình nghìn trượng nữa đánh xuống.

- Mẹ kiếp!

Sắc mặt Lâm Động tái xanh, phẫn nộ chửi một tiếng. Thế nhưng khi tiếng chửi vừa dứt, lôi đình đã đánh lên người hắn, tiếng sấm nổ vang trời, máu tươi bắn tóe ra, thân thể Lâm Động bị nổ đến mức da thịt rách bươm, nhìn vô cùng thê thảm.

- A a a!

Tóc Lâm Động dựng đứng lên, hắn nghiến răng rồi ngửa lên trời hét lên.

Uỳnh uỳnh!

Ngay sau đó một đạo lôi đình bắn tới, Lâm Động bay đi hàng mấy nghìn trượng.

- Đại gia ta làm lại!

Những cơn đau như muốn nổ tung cơ thể khiến mắt Lâm Độngđỏ quạch, sự cố chấp ăn sâu trong xương tủy trào dâng, hắn loạng choạng đứng dậy gầm lên.

Uỳnh uỳnh!

Những tia lôi đình kia hiển nhiên không hề khách khí với LâmĐộng, chúng không ngừng đánh lên người Lâm Động với kích thước ngày một lớn hơn.

- Đại gia gia của ngươi!

Uỳnh!

- Đại gia gia!

Uỳnh!

- Mẹ kiếp!

Uỳnh!

- Đánh tan cả nhà ngươi!

Trong thế giới lôi đình, vô số đạo lôi đình tựa những con lôi long liên miên không ngớt đánh lên nhân ảnh nhỏ bé, âm thanh đinh tai nhức óc không ngừng vang vọng khắp không gian.

Cảnh tượng đó không biết kéo dài bao lâu, ban đầu Lâm Động còn đếm số lần bị đánh trúng, nhưng rồi vết thương ngày một nặng, thần trí cũng trở nên mơ hồ, khiến hắn quên hết, cảm giác duy nhất chỉ còn lại nhưng cơn đau trong từng ngóc ngách cơ thể.

Lôi đình đánh xuống, xương cốt, cơ thịt của hắn như tan thành tro bụi.

Thần trí mơ hồ, nhưng Lâm Động không hề gục ngã, sự cố chấp và quật cương trong máu khiến hắn vững như bàn thạch, khôngđể mình ngã quỵ trước lôi đình.

- Tâm ta như bàn thạch, nghị lực như sơn.

Tiếng nói trong đầu Lâm Động như thứ duy nhất để Lâm Động dựa vào trước sự oanh kích khủng khiếp của lôi đình.

Trên không trung, lôi đình vẫn vô tình đánh xuống, không biết từkhi nào thân thể Lâm Động đã ngồi xuống trên không trung. Thân thể hắn bị lôi đình đánh gần như tổn thương triệt để, thậm trí nguyên lực trong kinh mạch cũng tiêu biến hoàn toàn.

Tam đại thần vật lúc này đều đã ẩn mình ở nơi sâu nhất không thể trợ giúp được gì cho Lâm Động.

Lâm Động mất đi tầng phòng ngực, lộ ra hoàn toàn trước lôiđình, nhưng điều khiến người ta thấy kỳ lạ đó là, tuy cơ thể gần như tan nát nhưng Lâm Động hắn vẫn không hề bị biến thành tro bụi.

Uỳnh uỳnh!

Lôi đình vẫn điên cuồng bắn xuống.

Một nghìn…năm nghìn…một vạn đạo lôi đình… Không ai biết đã có bao nhiêu đạo lôi đình bắn xuống, chỉ là LâmĐộng vẫn như chiếc thuyền nan mỏng manh trên ngọn sóng đào dữ dội, dập dềnh nhưng không chìm nghỉm.

Thời gian dần trôi đi, trên hư không, người thanh niên tĩnh lặng ngồi đó, thân thể gầy guộc dần tỏa ra lôi quang, hai tay kết ấn, thấp thoáng như có sự uy nghiêm của Lôi Đế lan tỏa ra.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 981

Mười Vạn Lôi Đình Đúc Thành Lôi Thân

Không gian mù mịt đầy lôi quang, một đạo lôi đình hàng vạn trượng rạch ngang bầu trời, cùng thanh thế gần như hủy diệt trờiđất đánh thẳng lên thân ảnh gầy gò đang ngồi trên hư không.

Lôi quang đánh xuống như vũ bão, vô số đạo lôi điện nổ tanh tách khắp không gian.

Thế nhưng, đối mặt với đòn oanh kích khủng khiếp như vậy nhưng thân ảnh gầy gò đó không hề động đậy, thân thể hắn như bàn thạch gắn chặt với không gian, bất cứ ngoại lực nào cũng không thể chấn động được hắn.

Thân thể Lâm Động lúc này rất khô, thậm chí trên bề mặt da cũng xuất hiện ngân quang nhìn giống như đám ngân thi trongđộng phủ vậy, nhưng may mắn là hắn vẫn còn sinh khí.

Phụt phụt!

Lôi quang chấp cháy trên bề mặt cơ thể Lâm Động, không ngừng chui ra chui vào qua lỗ chân lông của hắn. Mái tóc đen tuyền giờđã bị lôi quang nhuộm thành một màu bạc.

Lâm Động hiện giờ đang trong trạng thái vô thức, hắn cảm nhậnđược cơ thể mình gần như sắp nổ tung, nhưng nhờ vào sự cố chấp kiên cố, hắn vẫn duy trì được cơ thể gần như tan nát này.

Trước sự kéo dài cực hạn đó, một số thay đổi kỳ lạ đang dần hình hành.

Lúc này, nếu dùng mắt thường có thể nhìn vào trong cơ thể LâmĐộng thì sẽ nhận thấy trong đó được lấp đầy tia lôi điện, chúng quấn quanh mọi chỗ trong cơ thể Lâm Động, nhìn giống như một tấm lưới lôi điện đang bọc quanh cơ thể Lâm Động. Mỗi khi lôiđình đánh lên người Lâm Động, tấm lưới điện này lại sáng lên một chút.

Nói chung, trước sự công kích của hàng vạn đạo lôi đình, LâmĐộng đã xuất hiện biến dị.

Hơn nữa sự biến dị này theo thời gian dường như ngày một quyết liệt.

Trong thế giới lôi đình, khái niệm về thời gian trở nên vô cùng mơ hồ. Lâm Động không biết hắn ở trạng thái đó trong bao lâu, tựa một năm, cũng tựa mười năm.

Ý thức mơ màng nhưng vẫn giữ vững ý niệm, vì Lâm Động biết rõ, khi ý niệm này bị lôi đình hủy diện thì hắn mới thật sự rơi vào vạn kiếp bất phục.

Hắn còn rất nhiều việc phải làm.

Hắn phải trở nên mạnh hơn, trở về Đông Huyền Vực.

Hắn phải cho nữ nhân vẻ ngoài cao ngạo, bên trong dịu dàng kia, hắn sớm muộn cũng có ngày đạt đến mức nàng phải ngưỡng vọng.

Hắn phải cho nữ hài tử tràn đầy sức sống kia biết, hắn sẽ bảo vệnụ cười trong sáng ấy.

Hắn phải cho nữ hài xót hắn một mình nỗ lực kia biết, đôi vai hắn có thể gánh vác mọi việc.

Vì thế, hắn không thể chết!

Rồi một tiếng gầm phẫn nộ không cam lòng đột nhiên vọng lên từ sâu trong tâm linh Lâm Động. Ý thức mơ màng của hắn cũng rung lên, một tia nắng xuyên

qua tầng mây đen chiếu lên tầng ýthức mơ hồ.

Đôi mắt đang nhắm chặt của Lâm Động đột nhiên mở ra, từtrong mắt bắn ra lôi quang, tiếng sấm nổ vang rền.

- Chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín đạo!

Ý thức trở về, Lâm Động ngẩng lên, đôi mắt tràn ngập lôi quang nhìn chân trời, ngửa lên trời gầm lên:

- Đạo cuối cùng hãy tới đi!

Ầm ầm ầm!

Dường như đáp lại Lâm Động, từ phía chân trời phía xa, lôi đình cuồn cuộn, cuối cùng ngưng tụ lại thành một đạo lôi đình hàng vạn trượng.

Grào!

Tiếng long ngâm đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, chỉ thấy lôiđình trên không trung biến thành một con lôi long khổng lồ.

Thân thể lôi long cuộn lại trên không, trong đôi mắt khổng lồ kia chấp chới lôi đình nhìn xuống Lâm Động, thanh thế khiến người ra dựng tóc gáy.

Thế nhưng Lâm Động không hề sợ hãi, hắn nhìn thẳng vào lôi long, rồi khóe miệng nhếch lên, chầm chậm giang rộng hai tay chào đón cơn phẫn nộ của trời.

Uỳnh!

Lôi long cảm nhận được sự khiêu khích của Lâm Động, lôi đình lấp lánh điên cuồng trên thân thể to lớn của lôi long, rồi cuối cùng nó lao xuống.

Bùm bùm bùm!

Lôi long lao xuống, không gian theo đó mà rung chuyển dữ dội, thanh thế đó

gần như hủy thiên diệt địa.

Lâm Động giang tay ra, nụ cười trên khóe môi càng thêm điên cuồng.

Lôi long khổng lồ tựa tảng thiên thạch đâm thẳng xuống LâmĐộng không có chút phòng ngự nào.

Rầm!

Âm thanh đinh tai vang lên khắp không gian, vào khoảnh khắc va chạm, thân thể Lâm Động gần như ngay lập tức nổ tung, máu tươi bắn tóe, xương cốt tan tành.

Lôi long vượt qua thân thể Lâm Động, cuối cùng đâm sầm xuốngđại địa, tiếng long ngang vang vọng, rồi lôi long tan dần trở vềvới cát bụi. Phía sau nó là một đám bụi máu.

Đám bụi máu lặng lẽ lơ lửng trong không trung, trạng thái đókéo dài không lâu, đột nhiên từ bên trong phát ra lôi quang. Vô số đạo lôi quang lan tỏa, bụi máu dần thu lại, chui hết vào trong hình dáng lôi quang vừa tạo nên.

Máu thịt ngưng tụ một cách kỳ lạ, cuối cùng, một thân thể hoàn hảo đã sinh ra trong ánh lôi quang chấp chới.

Dung mạo của thân thể đó giống hệt Lâm Động, chỉ là từ hắn tỏa ra thứ uy nghiêm cảm giác như đối mặt với Lôi Đế vậy.

Lâm Động cúi xuống nhìn nhục thể được đúc ra a mười vạn đạo lôi đình, ánh mắt lóe sáng, nắm đấm khẽ siết chặt.

Uỳnh!

Nắm đấm siết lại, năng lượng đáng sợ lập tức bùng phát như mãnh thú trong tứ chi bách huyệt, sức mạnh ấy hung hãn bá đạo hơn trước rất nhiều.

Lâm Động ngẩng lên nhìn lôi đình trên bầu trời, lúc này lôi đình cuồng bạo không hề khiến anh sợ sệt mà ngược lại còn có cảm giác thân thiết.

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh, rồi hắn đưa tay ra tím một đạo lôiđình bắn xuống.

Phụt phụt!

Lôi đình chạm vào tay hắn lại không hề gây tổn thương gì, thứnăng lượng ngang ngược lúc trước giờ lại trở nên ôn thuận như chú cừu non, quấn quanh tay Lâm Động.

Khóe miệng Lâm Động cong lên, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Uỳnh uỳnh!

Lôi đình biến thành một lỗ xoáy khổng lỗ, ở trung tâm bắn ra một đạo lôi quang, theo đó là một đạo phù văn rơi xuống rồi xuất hiện trước mặt Lâm Động.

Ánh mắt Lâm Động nhìn đạo phù văn này không che giấu nổi sựkích động và mừng rỡ, theo đó là một tràng cười lớn sảng khoái vang vọng. Vì hắn biết cuối cùng hắn cũng được Lôi Đình Tổ Phùchấp nhận rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 982

Luyện Hóa Lôi Đình Tổ Phù

Tấm phù văn cổ xưa lấp lánh lôi quang, im lìm lơ lửng phía trước Lâm Động. Nhìn Lôi Đình Tổ Phù gần ngay trước mắt Lâm Động cũng không kìm được mà hơi run lên.

Có điều, tuy xúc động nhưng Lâm Động không giơ tay ra lấy. Vìhắn biết nếu hấp thụ Lôi Đình Tổ Phù, sức mạnh của hai tấm tổ phù sẽ bài xích lẫn nhau, mà hậu quả thì có lẽ Lâm Động hiện giờ có mạnh thế nào cũng không thể chịu đựng nổi.

- Nham… Lâm Động đứng ngẩn ra nhìn Lôi Đình Tổ Phù, rồi thầm gọi trong đầu. Chắc hẳn hắn cũng rõ sự nguy hiểm nếu hai đạo tổ phù cùng tồn tại trong một cơ thể.

- Ngươi thật là mệnh lớn đó.

Nham uể oải nói, Lâm Động nghe mà nghiến răng.

- Giờ phải làm sao?

- Sức mạnh của tổ phù vốn dị thường bá đạo, người bình thường có được một tấm đã là có sức mạnh lớn lao, muốn có tấm thứhai là không thể.

Nham nói.

- Đương nhiên, nếu ngươi đạt được thực lực như Phù Tổ, chủ nhân của ta thì muốn có cả Tám đại tổ phù cũng không phải việc khó.

Lâm Động nghe vậy cười khổ. Từ thời Viễn Cổ đến nay chỉ xuất hiện có một Phù Tổ, sao hắn có thể so sánh được?

- Nhưng may mắn ngươi có được Thôn Phệ Tổ Phù trước tiên. Thôn phệ lực là thứ năng lượng có khả nưng dung nạp lớn nhất. Tuy dung nạp Lôi Đình Tổ Phù vẫn có nguy hiểm không ít nhưng may mắn là…ngươi có Tổ Thạch… - Tổ Thạch?

Lâm Động khựng người, rồi kinh ngạc nói:

- Tổ Thạch còn có tác dụng vậy sao?

- Năm đó, ta ra đời là nhờ dùng sức mạnh của Bát đại tổ phù.

Nham nói bình thản nhưng trong đó cũng có chút ngạo khí.

- Tuy hiện tại ta chưa hồi phục được hết sức mạnh. Nhưng trong cơ thể ngươi cũng chỉ có Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù. Chắc duy trì sự cân bằng cũng không phải không thể.

Lâm Động nghe vậy ánh mắt lập tức hiện vẻ mừng rỡ.

- Cho tâm thần của ngươi chìm vào Nê Hoàn Cung rồi thu LôiĐình Tổ Phù vào trong, chúng ta cùng ra tay duy trì sự cân bằng giữa hai tổ phù.

- Ngoài ra, số tinh thần lực đang đình trệ cũng có thể nhờ vào việc này mà trở nên dồi dào.

Nghe vậy ánh mắt vui mừng của Lâm Động càng rõ ràng:

- Tinh thần lực của ta có thể tăng cường rồi sao?

Tinh thần lực của Lâm Động tu luyện khá quái dị, tuy tinh thần lực của hắn là thiên phú, đến Tiểu Điêu cũng phải tán thưởng. Nhưng từ sau lần đột ngột tăng mạnh đó thì như đi vào đường cụt, không có bất cứ sự đột phá nào nữa. Lâm

Động vì thế màbối rối không ít. Dù sao hiện giời hắn đã là Sinh Huyền Cảnh đại thành, nhưng tinh thần lực lại vẫn chỉ là Thiên Phù Sư, chỉ tươngđương Niết Bàn Cảnh… - Tinh thần lực của ngươi bị đình trệ chỉ vì dùng nó để nuôi Thôn Phệ Tổ Phù mà thôi. Nhưng cũng không phải nuốt không tinh thần lực, chỉ có thể gọi là thay thế. Khi thời cơ đến thì nó sẽ trảlại cho ngươi, thậm chí còn dồi dào hơn lượng nó đã lấy đi.

- Ta hiểu.

Lâm Động gật đầu, rồi lập tức khoanh chân ngồi trên không, hai mắt nhắm nghiền, ngay sau đó một đạo ánh sáng tỏa ra từ trán hắn, Lôi Đình Tổ Phù ở phía trước biến thành đạo lôi quang chui vào trong.

Khi Lôi Đình Tổ Phù chui vào Nê Hoàn Cung thì Lâm Động cũng lập tức theo sau.

Bên trong Nê Hoàn Cung giống như một vùng trời đất thu nhỏ, tinh thần lực hùng hồn lan tỏa khắp không gian, ở trung tâm Nê Hoàn Cung là một cái hắc động im lìm lơ lửng, khi xoay chuyển không ngừng thôn phệ tinh thần lực bên trong nó.

Vút!

Lôi quang đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh của không gian, tựa một viên thiên thạch lao vào không gian rồi dần chậm lại trên không trung.

Uỳnh uỳnh!

Lôi Đình Tổ Phù vừa vào trong không gian này lập tức xuất hiện vô vàn tia lôi đình muốn chiếm cứ mọi thứ ở đây.

Đương nhiên sự bá đạo đó của Lôi Đình Tổ Phù không được Thôn Phệ Tổ Phù để yên. Hắc động xoay tròn, tỏa ra hắc quang mù mịt.

Hai luồng năng lượng kinh người đan xen nhau trên không trung, rồi làn sóng

xung động tỏa ra bốn phía, cả không gian bị lực xung kích khiến cho rung chuyển dữ dội.

Lâm Động nhìn không gian đổ nát này mà không nói được gì. Cuối cùng hắn cũng biết tại sao Ma La lại phản đối Lâm Động cóThôn Phệ Tổ Phù rồi nhưng vẫn muốn luyện hóa Lôi Đình Tổ Phù… - Nham, ra tay đi.

Lâm Động bất lực nói, cứ để hai luồng năng lượng đó tiếp tục thìNê Hoàn Cung của hắn sẽ nổ tung mất.

- Ừm.

Nham đáp, rồi bạch quang dịu nhẹ bùng phát, Tổ Thạch xuất hiện ở giữa hai tổ phù.

- Bình hành chi ấn!

Nham chui ra từ Tổ Thạch, rồi hai tay kết ấn, hô lên một tiếng.

Xoẹt xoẹt!

Chỉ thấy hai đạo bạch quang đột nhiên bắn ra bàn tay hắn. Mộtđạo nối với Thôn Phệ Tổ Phù, một đạo nối với Lôi Đình Tổ Phù, ở giữa hai đạo bạch quang này là một đạo quang ấn vô cùng phức tạp chầm chậm hình thành.

Quang ấn giống như một cán cân, khẽ la động, nhưng cuối cùng vẫn ở trạng thái cân bằng, ở hai đầu cán cân chính là Thôn PhệTổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù.

Năng lượng kỳ lạ men theo tia sáng chui vào hai tấm tổ phù. Tổ phù rung lên, hai luồng năng lượng đang xâm thực lẫn nhau bỗng từ từ dung hòa.

Lâm Động thấy hai luồng năng lượng không đối kháng nữa thìthở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên Nham nói không sai, đúng là hắn có cách để cân bằng sức mạnh của hai tổ phù. Trong đó có công không nhỏ của Thôn Phệ Tổ Phù, nếu không phải sức mạnh của nó có tính dung nạp lớn thì dù là Nham cũng khó lòng

duy trìđược sự cân bằng nhỏ nhoi đó.

Sau khi hai tổ phù đã ổn định lại, Lâm Động đột nhiên thấy Thôn Phệ Tổ Phù bắt đầu xoay chuyển, khi đó, một đạo tinh thần lựcđiên cuồng tràn ra.

Uỳnh uỳnh!

Tinh thần lực dồi dào chảy vào không gian, diện tích không gian lập tức tăng lên, thậm chí đến mây gió, sấm sét cũng bắt đầu sinh ra.

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, hai tay giang ra, hắn cảm nhậnđược vào lúc này tinh thần lực của hắn đang tăng lên với tốc độ kinh người.

Sự trì trệ trước đây đã hoàn toàn không còn nữa, mọi trở ngạiđều đã bị phá vỡi bởi nguồn tinh thần lực dồi dào.

Uỳnh uỳnh!

Cả không gian đều đón sự thay đổi lớn lao.

Cùng với việc tinh thần lực bắt đầu tăng mạnh, bên trong thân thể hắn cũng bắt đầu có nguyên lực cuộn trào như thủy triều. Trong nguyên lực của hắn lúc này đã có thể ánh bạc, lấp lánh những tia lôi quang đày bá đạo.

Phù phù!

Thân thể Lâm Động lúc này cũng giống như con sư tử thức tỉnh, bắt đầu tỏa ra những luồng năng lượng kinh người.

… Lâm Động tĩnh lặng ngồi trên không trung, nguyên lực tựa bão tố tập trung quanh người hắn, ngoài nguyên lực ra, tinh thần lực cũng đang xoay vần.

Lâm Động điềm nhiên ngồi giữa hai luồng năng lượng, khí tức cũng đang tăng lên từng chút một.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 983

Thực Lực Đại Tăng

Trong không gian đầy lôi đình loang loáng, Lâm Động khoanh chân ngồi trên không trung, khí tức tỏa ra từ người hắn mạnh lên từng ngày, tốc độ tăng tiến thực lực thật đáng cảm thán.

Khí tức tăng lên liên tục trong năm ngày, sau đó nuyên lực vàtinh thần lực quanh người Lâm Động mới dần yếu đi.

Trên không trung, khi chút nguyên lực và tinh thần lực cuối cùng chui vào cơ thể Lâm Động, hai mắt hắn mở ra, tinh quang lóe lên rồi biến mất.

Rắc rắc.

Lâm Động chống tay trên hư không chầm chậm đứng lên. Theođó trong cơ thể hắn phát ra tiếng răng rắc giòn tan, ngoài ra còn có một thứ năng lượng hung hãn kèm theo. Cảm giác giống như một con hung thú Viễn Cổ tỉnh dậy sao giấc ngủ vùi vậy.

Phù.

Cảm nhận năng lượng dồi dào trong cơ thể, Lâm Động không kìm được hít sâu một hơi, khóe môi nhướn lên, cảm giác này hắn chưa từng thấy bao giờ.

- Ngươi bây giờ đã là Sinh Huyền Cảnh viên mãn, chỉ cách TửHuyền Cảnh một bước nữa thôi.

Nham hiện ra nhìn Lâm Động, nói.

- Sinh Huyền Cảnh viên mãn sao.

Lâm Động siết tay, trên gương mặt hiện lên vẻ hài lòng, thành quả tu luyện lần này rõ ràng rất đáng mừng.

- Đương nhiên, vẫn là tinh thần lực được nâng lên nhiều nhất.

Lâm Động khẽ gật đầu, không thấy hắn có bất cứ động tác gìnhưng xung quanh đột nhiên nổi cuồng phong, tinh thần lực dồi dào tràn ra từ Nê Hoàn Cung biến thành một cơn bão tinh thần lực ở bên cạnh hắn. Cơn bão tỏa ra thứ năng lượng ngay một Sinh Huyền Cảnh viên mãn cũng không thể kháng cự.

- Tiên Phù Sưu tiểu thừa đỉnh phong.

Lâm Động cười, lần này tinh thần lực đã trưởng thành lợi hại hơn cả lần trước, không chỉ trực tiếp vượt khỏi Tiên Phù Sư mà còn tiến thẳng lên Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong.

Tầng Tiên Thù Sư phân thành tiểu thừa và đại thừa, nhưng chỉhai đẳng cấp đó cũng đủ sánh ngang với Sinh Tử Huyền Cảnh. Thường thì tinh thần lực đạt đến mức Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong hơn hẳn cường giả Sinh Huyền Cảnh viên mãn. Còn khi làđại thành thì có thể địch lại cường giả Tử Huyền Cảnh.

Vị Tiên Phù Sư mà hồi đó Lâm Động gặp trên Huyền Linh Đảo thật ra cũng chỉ mới bức vào ngưỡng cửa Tiên Phù Sư mà thôi.

Cũng có nghĩa là thực lực Lâm Động hiện giờ, không chỉ nguyên lực đạt đến tầng thứ Sinh Huyền Cảnh viên mãn, mà tinh thần lực cũng đã là Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong. Hai luồng sức mạnh này cuối cùng đã đạt đến mức khá cân bằng.

Nhờ hai luồng sức mạnh này, Lâm Động tin rằng trong phạm vi Sinh Huyền Cảnh, không ai là đối thủ của hắn. Thậm chí nếu đối mặt với cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành hắn cũng không sợ!

- Hơn nữa, nhục thể cũng được cường hóa rồi… Lâm Động siết nắm đấm, bên dưới da hắn có thể thấp thoáng nhìn thấy những đạo hoa văn thanh long cuồn cuộn. Nhìn xem ra có không dưới năm mươi con thanh long. Hơn nữa hắn có thểnhận thấy đây không phải cực hạn, ở sâu trong cơ thể hắn còn ẩn chứa một sức mạnh lớn hơn.

Lâm Động hiện tại có thể cảm nhận được thân thể mình giống như con mãnh thú thời hồng hoang, năng lượng như muốn bùng nổ, dường như có thể đánh tan mọi trở ngại.

Đây là sự cường hóa sau khi hứng mười vạn đạo lôi đình. Vềtổng thể mà nói, thực lực Lâm Động hiện giờ đã hoàn toàn thay da đổi thịt.

Lôi Đình Tổ Phù quả nhiên là thứ tốt!

Lâm Động cười, dù gì thực lực này cũng chỉ là phần có thêm khi có được Lôi Đình Tổ Phù… - Chắc ở đây đã hai tháng, đến lúc phải ra rồi… Lâm Động vươn vai, vui vẻ quan sát không gian lôi đình, tâm thần khẽ động, không gian xung quanh lập tức có sóng daođộng, thân hình hắn được bao bọc lại rồi biến mất.

Lôi giới.

Vầng lôi dương nghìn trượng lúc này cũng tiêu tan, cả lôi giớiđều tràn ngập tiếng sấm rền, nhưng sức mạnh trong nó dường như trở nên hỗn loạn hơn nhiều.

Uỳnh!

Một nhân ảnh dần hiện ra, Lâm Động quét mắt tứ phía, nhận thấy trong lôi giới giờ không còn một ai, hơn nữa luồng năng lượng hỗn loạn ở đây cũng khiến hắn nhăn mày.

Vút!

Khi đó, một đạo ngân quang lóe qua rồi biến thành quang ảnh, làLôi Đế.

- Lâm Động, khi ngươi nhìn thấy ảnh tượng này thì chắc ngươiđã thành công khống chế được Lôi Đình Tổ Phù. Chúc mừng ngươi, ha ha, ta rất muốn thấy có hai tổ phù sau này ngươi sẽ thế nào. Nhưng đáng tiếc…ta không có cơ hội rồi.

- Ta hiện giờ đã biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này. Năng lượng trong lôi giới cũng đang giảm dần nên trở nên bất ổn. Vìthế ta đưa tiểu nữ hài kia ra ngoài trước, đây là Nguyên Thần Linh Lân cô bé để lại, sau khi ra khỏi đây ngươi có thể đi tìm cô bé.

Lôi Đế dứt lời thì một đạo lam quang bay về phía Lâm Động biến thành một miếng vảy màu tam, xuất hiện trước mặt Lâm Động.

- Ngươi có Lưỡng đại tổ phù, nhưng dù sao thực lực vẫn còn yếu. Hãy nhớ phải thận trọng, nếu không dị ma sẽ tìm đến. Ngươi hiện giờ muốn bảo vệ Lưỡng đại tổ phù là khá khó khăn.

- Hà hà, không nói nhiều nữa, chỉ hy vọng sau này nếu trời đất có kiếp nan thì ngươi có thể là người cứu giúp. Ta tin sự lựa chọn của Phù Tổ đại nhân… - Tạm biệt… Ảnh tượng dần biến thành một điểm sáng rồi biến mất. Người nắm giữ Lôi Đình Tổ Phù uy danh hiển hách khắp trời đất đã biến mất khỏi thế gian.

Lâm Động nhìn điểm sáng kia với vẻ mặt phức tạp, rồi cung kính hành lễ.

- Lôi Đế tiền bối đi an lành!

Một lúc sau hắn ngẩng lên, thu lại cảm xúc rồi quay lại nhìn lôi giới hỗn loạn, rồi vung tay, không gian biến dạng và thân hình nhanh chóng biến mất.

Sau khi Lâm Động biến mất, lôi giới trở lại không có chút sinh khí, năng lượng hỗn loạn chờ đợi kết thúc của chính nó.

Lôi Điện.

Khi Lâm Động xuất hiện lại ở đây, bốn bề không còn dấu vết của ai nữa. Rõ ràng trong hai tháng vừa qua, những người tìm kiếm bảo bối cũng đã rút đi hết.

- Tìm Mộ Linh San trước đã.

Lâm Động bay ra khỏi Lôi Điện, thế nhưng khi vừa ra ngoài thìtrên bầu trời đột nhiên mây đen tụ lại, tiếng sấm sét đùng đoàng vang vọng khắp không gian.

- Phong Lôi Kiếp?

Lâm Động nhìn cảnh tượng quen thuộc đó thì khựng người một chút, rồi bật cười. Vừa rồi tinh thần lực của hắn tăng mạnh, vốn dĩ phải có Phong Lôi Kiếp, nhưng vì hắn ở trong không gian kỳ lạnên Phong Lôi Kiếp không tới được, nay vừa ra ngoài là nó lập tức tìm đến.

- Đây là có bao nhiêu tầng Phong Lôi Kiếp vậy?

Sắc mặt Lâm Động có phần cổ quái, hắn từ Tứ Ấn Thiên Phù Sư tăng thẳng lên Tiên Phù Sư tiểu thành đỉnh phong, nếu phải tính lượng Phong Lôi Kiếp thì là bao nhiêu tầng?

Nghĩ vậy Lâm Động lắc đầu cười, rồi hắn không thèm để tâm Phong Lôi Kiếp, thân hình bay thẳng ra bên ngoài động phủ.

Uỳnh uỳnh!

Khi Lâm Động bay ra, trên bầu trời đánh xuống vô số đạo lôiđình cuồng bạo truy sát hắn.

- Cút!

Lâm Động dừng lại, quay phắt đầu ra sau, lôi quang lấp lánh trong mắt, hắn quát lên một tiếng.

Ngay lúc đó một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện. Chỉ thấy lôi đình đột nhiên đông cứng lại, quay về sau tháo chạy với tốc độ kinh người, dường như gặp phải thứ gì đáng sợ vậy.

Trên bầu trời, Phong Lôi Kiếp cuồn cuộn một trận, cuối cùng biến mất một cách quỷ dị.

Trước mặt Lâm Động có Lôi Đình Tổ Phù, những đạo lôi đình kia tựa như thần tử, không dám có chút gì không tôn trọng hắn.

Khóe miệng Lâm Động nhếch lên, chắc cả thế gian này chỉ mình hắn là vượt qua Phong Lôi Kiếp theo cách của hắn.

Vút!

Nghĩ đến đây, hắn cười rồi bay thẳng ra khỏi động phủ, xuất hiện trong Thiên Lôi Hải Vực.

Khi vừa ra ngoài, Nguyên Thần Linh Lân mà Mộ Linh San để lại cho hắn bỗng chấn động, rồi giọng nói có phần sốt ruột của cô bé vang lên.

- Lâm Động ca, huynh đừng đến Thiên Lôi Đảo ở ngoại vi Thiên Phong Hải Vực. Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện còn cả ba tên của vương triều Ma Nham đều đang đợi huynh. Muội bị chúng bắt rồi, chúng còn có cường giả đến chi viện nữa, huynh đừng đến đây!

Nghe được giọng nói lanh lảnh ấy, nụ cười trên gương mặt biến mất hoàn toàn, thay vào đó là sự lạnh lùng đầy sát ý.

- Ở cùng một chỗ sao? Cũng tốt, đỡ phải đi tìm.

Lâm Động lẩm nhẩm, rồi hàn quang lóe lên trong mắt, thân hình biến thành một đạo thanh quang bay qua bầu trời tiến thẳng vềphía Thiên Lôi Đảo.

Lúc này, sát ý xung thiên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 984

Tuân Thủ

Thiên Lôi Đảo.

Tuy cuộc hành trình tìm kiếm bảo bối đã kết thúc, nhưng Thiên Lôi Đảo vẫn rất náo nhiệt. Không ít cường giả từ các phương đãtụ lại về đây, hai tháng đã qua đi nhưng không hề có dấu hiệu tản đi.

Mà lý do họ ở lại đây không phải gì khác là đợi người chiếm giữbảo bối lớn nhất trong động phủ xuất hiện, mà người đó chính làLâm Động.

Tuy cuối cùng vào không gian đó còn có siêu cấp cường giả làMa La, nhưng hiển nhiên họ không thể đến gây rắc rối cho hắn. Vì thế muốn biết trong lôi giới rốt cuộc có bảo bối gì thì phải đợi Lâm Động mà thôi.

Thiên Lôi Đảo là nơi nhất định phải đi qua khi vào Thiên Phong Hải Vực, vì thế đợi ở đây, Lâm Động xuất hiện là khó chạy thoát.

Hơn nữ trên Thiên Lôi Đảo, Cửu U Môn, Huyền Thiên Điện đềuđã có cường giả đến chi viện, nếu Lâm Động xuất hiện chắc chắn không thể thoát khỏi cảnh bị vây bắt.

Trên không trung lúc này là một trận pháp khổng lồ, ở trung tâm trận pháp là một cái lồng ánh sáng. Bên trong là một tiểu nữ hàiáo xanh với hai bím tóc, chính là Mộ Linh San.

Rầm rầm!

Mộ Linh San lúc này đang phẫn nộ cầm Sinh Tử Quan Cái đánh lên chùm

sáng. Nhưng trận pháp này được bốn cường giả TửHuyền Cảnh tiểu thành bày ra, mặc cho Mộ Linh San có làm gìcũng không thể thoát được.

Ở bốn góc của trận pháp là bốn nhân ảnh vẻ mặt lạnh lùng nhìn Mộ Linh San vùng vẫy. Hai trong bốn người này rất quen thuộc, chính là lão giả tóc xám của Cửu U Môn và trung niên nam tửcủa Huyền Thiên Điện. Hai nười còn lại vẻ mặt lạnh lùng, từ hoa văn trước ngực thì có thể biết là cường giả của Cửu U Môn vàHuyền Thiên Điện, thực lực cũng là Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

- Hai tháng rồi hắn vẫn chưa lộ diện. Lẽ nào bị Ma La giết rồi?

Bên dưới trận pháp, Bàng Hạo sắc mặt âm u nhìn phía sâu trong Thiên Phong Hải Vực. Lúc này, nhờ sinh khí trong cơ thể và một số linh đan trợ giúp, cánh tay bị đứt của hắn đã mọc lại.

- Tính cách Ma La bá đạo, nhưng cũng khá cao ngạo. Chắc sẽ không hạ sát thủ giết một tiểu bối.

Liễu Hương Huyên ở bên cạnh khẽ lắc đầu, nói.

- Lâu như vậy mà không xuất hiện, có nghĩa là hắn thu hoạchđược cơ duyên không nhỏ.

Nghe vậy, trong mắt Bàng Hạo hiện lên sự đố kỵ và hận ý, hắn nghiến răng:

- Lâm Động đáng chết, Ma La đáng chết. Bảo bối trong lôi giới vốn phải của chúng ta!

Liễu Hương Huyên chau mày, không biết vì sao cô có chút bất an. Từ sau khi ra khỏi động phủ cô vốn định rời đi ngay, nhưng tông phái đã có lệnh, nhất định phải có được tin tức bên trong lôi giới rốt cuộc có bảo bối gì. Rõ ràng, thứ khiến Ma La xem trọng tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Với bản lĩnh của Ma La, đương nhiên trong Loạn Ma Hải chẳng ai dám tìm hắn để hỏi. Vì thế đành phải chuyển hướng mục tiêu sang Lâm Động, đối tượng

dễ bắt nạt hơn rồi.

Tuy rằng, sau khi chứng kiến sự lợi hại của hắn, Liễu Hương Huyên không cho rằng Lâm Động dễ bắt nạt chút nào.

- Đợi thêm nửa tháng nữa vậy. Nếu không được nữa thì cũng hết cách.

Liễu Hương Huyên khẽ nói. Tuy biết trên Thiên Lôi Đảo lúc này, cường giả nhằm vào Lâm Động nhiều như lá rụng mùa thu. Chỉriêng Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện cũng có đến bốn cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu hành. Hơn nữa… còn ba người bọn Nguyên Môn đều thuộc tầng thứ này.

Đó là bảy cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành đó. Trận dung này, chỉ cần Lâm Động dám xuất hiện, có lẽ hắn có cánh cũng khó thoát.

- Không thể kéo dài thêm nữa. Tông phái còn muốn ta đến Viêm Chi Hải Vực.

Bàng Hạo gật đầu, nói.

- Viêm Chi Hải Vực… Mắt Liễu Hương Huyên hơi lay động:

- Là cuộc thi Lôi chi tranh bá do Viêm Thần Điện tổ chức phải không?

Ánh mắt Bàng Hạo cháy rực:

- Quán quân là sẽ giành được Lôi Đình Tổ Phù trong truyền thuyết. Đó là thần vật chân chính, nếu có nó sau này sẽ thành nhân vật đỉnh cấp trong trời đất này rồi.

- Ma La bá đạo như vậy là vì hắn có Hỏa Diệm Tổ Phù đó sao.

- Quán quân?

Liễu Hương Huyên dửng dưng nhìn Bàng Hạo:

- Trong Tân Tú Bảng của Loạn Ma Hải, ta và ngươi đều dưới hạng ba mươi, muốn tranh quán quân đâu có dễ vậy.

- Chức quán quân này có lẽ chỉ những yêu nghiệt trong mười hạng đầu tiên mới có tư cách tranh giành. Ví dụ như Hỏa Tiên TửĐường Tâm Liên của Viêm Thần Điện, Tiểu Tượng Vương Châu Trạch của Vạn Tượng Sơn, Âm Ma Đăng Khuê… Nghe thấy Liễu Hương Huyên kể ra từng cái tên vang dội khắp Loạn Ma Hải, sắc mặt Bàng Hạo không khỏi trở nên khó coi. Thếgian này không thiếu thiên tài, tuy hắn là đệ tử kiệt xuất của Cửu U Môn, nhưng trong Tân Tú Bảng của cả Loạn Ma Hải chỉ đứng ở hạng hơn ba mươi. Những người Liễu Hương Huyên vừa kể đều thuộc mười người đứng đầu bảng.

Đối diện với những kẻ này, đến Bàng Hạo ngạo nghễ là vậy cũng không thể không thừa nhận đúng là khoảng cách không phải lànhỏ.

- Với thực lực của Lâm Động, có lẽ lọt được vào hạng hai mươi, không biết hắn có mấy phần thắng những kẻ kia.

Liễu Hương Huyên đột nhiên nói.

- Hừ, ngươi cũng đánh giá tiểu tử đó hơi cai quá đấy. Hạng hai mươi của Tân Tú Bảng đâu phải dễ vậy. Hơn nữa, dù hắn có bản lĩnh đó thì cũng phải vượt qua cửa ải tử vong trước mắt đã.

Bàng Hạo sắc mặt tối sầm.

Liễu Hương Huyên không nói gì, quả thực đối mặt với bảy ch TửHuyền Cảnh tiểu thành, ngay mười người đứng đầu bảng cũng phải tránh né ba phần, huống hồ là Lâm Động… … Trên một ngọn núi cách bọn Liễu Hương Huyên không xa, ba nhân ảnh đang ngồi bàn tọa rất điềm nhiên. Vẻ mặt lạnh lùng, tỏa ra thứ nguyên lực ngang ngược. Đó chính là ba người bọn Hoắc Nguyên.

- Vừa rồi, từ tay của tiểu nha đầu đó có phát ra năng lượng, tương tự như truyền âm vậy.

Đột nhiên Lê Lôi tóc bạc nói.

- Xem ra Lâm Động đã ra khỏi lôi giới.

Hoắc Nguyên cười nhạt, nói:

- Với tính cách của hăn, chỉ cần tiểu nha đầu này bị nhốt trong Thiên Lôi Đảo, chắc chắn hắn sẽ tới.

- Nhiệm vụ của chúng ta lần này coi như đã thất bại, sức mạnh của vị đại nhân đó đã biến mất hoàn toàn, có lẽ bị Ma La giết rồi… Hoắc Nguyên cúi xuống, nói.

- Thực lực hắn mạnh quá!

Lê Lôi lắc đầu, trước mặt Ma La chúng căn bản không có khảnăng phản kháng.

- Thôi đi, giải quyết xong Lâm Động cũng coi như bù đắp được phần nào. Sau đó chúng ta cũng hanh chóng đến Viêm Chi Hải Vực.

Hoắc Nguyên nói.

- Ồ, là Tranh Bá Chiến do Viêm Thần Điện tổ chức sao?

Lê Lôi khựng một chút rồi nói.

- Nhưng với thực lực của chúng ta muốn tranh quán quân thìkhông chắc chắn lắm? Mấy kẻ trong tốp mười của Tân Tú Bảngđều không phải loại dễ đối phó.

- Tông phái đã truyền tin, Hoa sư huynh sẽ tới, chức quán quân có lẽ không thoát được đâu.

Hoắc Nguyên bình thản nói.

- Ồ? Hoa sư huynh cũng được phái đi sao? Thế thì gần như chắc chắn rồi. Hề

hề, chưởng giáo đại nhân cũng đã nói, nếu Hoa sư huynh ra đời sớm trăm năm thì lớp đệ tử trẻ tuổi năm đó củaĐông Huyền Vực đã không để Đạo Tông chiếm hết hào quang rồi.

Hai người Lê Lôi có chút ngạc nhiên, nói.

- Lôi Đình Tổ Phù, nếu ta không nhầm thì có lẽ là bảo bối Ma La có được trong lôi giới. Thật không ngờ, Lôi Đình Tổ Phù lại ẩn tàng ở đây… Hoắc Nguyên mỉm cười, nói.

- Tuy không biết tại sao Ma La lại đành lòng lấy Lôi Đình Tổ Phùra, nhưng đã lấy ra thì bọn ta cũng không khách khí.

- Đoạt đồ của chúng ta, đương nhiên phải nôn ra đây, Hai người bọn Lê Lôi cười khảy.

Hoắc Nguyên gật gù, định nói thì đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào sâu trong Thiên Lôi Hải Vực, khóe miệng nhếch lên.

- Hắn đến rồi.

Nghe thế bọn Lê Lôi cười nham hiểm, cuối cùng cũng ra rồi sao… - Có người từ Thiên Lôi Hải Vực ra rồi!

Sau khi ba người Hoắc Nguyên phát hiện ra, trên Thiên Lôi đảo cũng có người kêu lên, rồi vô số ánh mắt rực cháy nhìn về hướngđó.

Đột nhiên có thanh quang xé tan chân trời, lao về phía Thiên LôiĐảo với tốc độ kinh người. Cuối cùng, trước bao ánh mắt chăm chú dần dần dừng lại. Khi thanh quanh tan đi, một thân ảnh gầy gò hiện ra.

- Lâm Động, cuối cùng ngươi cũng hiện thân.

Bàng Hạo nhìn thanh niên đó với ánh mắt oán độc, sát ý đậmđặc tỏa ra khắp không gian.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 985

Cứu Người

Lâm Động đứng trên không trung, sắc mặt lạnh băng nhìn những nhân ảnh trên Thiên Lôi Đảo. Rồi hắn chuyển ánh mắt nhìn vềquang trận ở trung tâm đảo, hắn nhìn thấy ở giữa trận pháp làMộ Linh San đang giận dữ.

Phù!

Thấy Mộ Linh San không có chuyện gì Lâm Động mới thở phào. Lần đó Mộ Lam giao Mộ Linh San cho hắn, nếu để cô bé xảy ra chuyện gì thì thật sự không biết phải nói sao.

- Lâm Động, trốn lâu như vậy cuối cùng cũng phải ra sao?

Ở phía xa, Bàng Hạo bay lên không trung, nhìn Lâm Động cười khảy.

- Xem ra chặt đứt một tay vẫn chưa giúp ngươi nhớ được.

Lâm Động nhìn Bàng Hạo lại khỏe mạnh, cười lạnh.

- Yên tâm, lần này ra sẽ thu về cả lãi.

Mặt Bàng Hạo tím lại.

- Ngươi nói xem, chặt đứt tứ chi của ngươi rồi ngâm vào vại thìthế nào?

- Cách làm hay đấy, ta có thể suy nghĩ làm như thế với ngươi..

Lâm Động cười.

- Lâm Động, giờ ngươi vẫn còn tâm trạng đấu võ mồm sao?

Lão giả tóc xám của Cửu U Môn lên tiếng, lão nhìn Lâm Động cười kỳ quái:

- Ngươi có biết ở đây có tận bảy cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành đang đợi ngươi không… - Bảy vị Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

Lâm Động nheo mắt, quét mắt nhìn quanh đảo, đúng là có bảy luồng khí tức vô cùng ngang ngược. Hắn khẽ gật đầu:

- Đúng là không dễ đối phó.

- Lâm Động, Huyền Thiên Điện ta không muốn gây khó dễ với ngươi, chỉ cần ngươi giao thứ có được trong lôi giới ra đây, Huyền Thiên Điện ta lập tức sẽ rời khỏi đây.

Trung niên nam tử của Huyền Thiên Điện trầm giọng nói.

Lâm Động liếc nhìn, bình thản nói:

- Có đại nhân vật như Ma La tiền bối mà bảo bối đến lượt ta hưởng sao?

Trung niên nam tử khựng người, rồi nói:

- Xem ra ngươi không định hợp tác. Nếu vậy thì đừng trách Huyền Thiên Điện ta không khách khí.

- Nói ít thôi, ra tay sớm bắt lấy hắn, Cửu U Môn giỏi nhất là moi thông tin. Khi hắn rơi vào tay bọn ta rồi, có nói hay không không phải việc hắn có thể quyết định.

Lão giả tóc xám cười khảy.

- Hai ngươi cứ duy trì trận pháp, tên tiểu tử này để hai bọn ta.

Lão vừa dứt lời, nhìn về lão giả khác của Cửu U Môn rồi nguyên lực cuộn

trào. Hai người đồng thời lao về phía Lâm Động.

- Tiểu tử, để xem lần này ngươi sẽ giãy giụa như nào.

Tiếng quát mang đầy sát ý của lão giả tóc xám vang lên.

Lâm Động ngẩng lên bình thản nhìn hai cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành đang lao tới. Nếu là trước khi vào lôi giới, thực lực của hắn đương nhiên không thể đối kháng với hai kẻ kia. Nhưng đáng tiếc thực lực hắn lúc này đã mạnh hơn trước quánhiều.

Sức mạnh của Sinh Huyền Cảnh viên mãn và Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong đã khiến có thể kháng cự một cường giả TửHuyền Cảnh tiểu thành mà không cần dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Thanh quang lấp lánh tỏa ra tù người Lâm Động, thân hình khẽđộng, rồi có tiếng phong lôi, một vài đạo tàn ảnh lập tức hiện ra trên không trung.

Soạt!

Tốc độ của Lâm Động lúc này cũng nhanh hơn trước nhiều, chỉnháy mắt đã xuất hiện ở phía trước lão giả tóc xám.

- Tốc độ nhanh thật!

Lão ta thấy vậy cùng giật mình, tốc độ đó đến lão cũng không sánh bằng. Tuy ở trước Lôi Điện lão đã thấy tốc độ kinh người của Lâm Động khi có đôi long dực, nhưng Lâm Động lúc này không hề dùng tới đôi cánh mà tốc độ đã vượt xa trước đây.

- Ngươi muốn chết!

Tuy có kinh ngạc, nhưng rồi ánh mắt lão giả tóc xám lập tức lạnh băng. Dù sao lão cũng là cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành chân chính, Lâm Động giao chiến với lão cũng không thể có lợi lộc gì.

Vừa nghĩ xong, lão giả tóc xám giơ hai ngón tay ra, nguyên lực hùng hồn trào dâng, lập tức biến thành một thanh kiếm dài hàng trượng, trên thân kiếm có tử khí bao quanh, tỏa ra thứ sát thương lực kinh người.

Xoẹt!

Thân kiếm nhằm thẳng Lâm Động đâm tới.

Thế nhưng đối mặt với công thế mạnh mẽ đó, Lâm Động không hề tránh né, mắt lóe thanh quang, rồi đưa bàn tay trần với thanh quang bọc quanh ra chặn lưỡi kiếm.

- Ngu xuẩn.

Lão giả tóc xám cười khảy, nguyên lực trên thanh quang kiếm thêm mạnh mẽ đâm thẳng vào bàn tay Lâm Động, thân kiếm bỗng xoay chuyển định chặt đứt tay hắn.

Kiếm khí sắc bén hung hăng chém xuống bàn tay Lâm Động, nhưng không hề có máu tươi bắn ra mà lại có tiếng kim loại “keng keng” vang lên, tựa như vừa chém lên thép nguội vậy.

Cảnh tượng đó khiến lão giả tóc xám giật mình, vội vàng định rút kiếm về, nhưng thân kiếm lại không hề động đậy. Lão ngẩng lê thì thấy trên gương mặt Lâm Động là nụ cười lạnh lùng, rồi bàn tay đang cầm thanh kiếm siết mạnh.

Crắc!

Thanh kiếm hình thành từ nguyên lực hùng hồn của lão giả tóc xám bị bàn tay trần của Lâm Động bóp nát.

Đồng tử lão giả co rút, một sự bất an tràn dâng, thân hình phản xạ theo điều kiện lui nhanh về sau.

- Tốc độ quá chậm!

Nhưng khi lão vừa lùi thì không gian phía trước biến dạng, một thân ảnh như quỷ mị tiến sát lại gàn, gương mặt với nụ cười lạnh lùng của Lâm Động trong mắt lão trở nên có phần quỷ quái.

Binh!

Một đạo trưởng phong mang đầy thanh quang xé tan không khi, đem theo sức mạnh lớn lao, nhanh như chớp rơi thẳng lên ngực lão.

Âm thanh trầm đục vang lên, lão giả cũng hự lên một tiếng, thân hình loạng choạng lùi về sau, khiến xung quanh kêu lên kinh ngạc Không thể ngờ Lâm Động lại đả thương được một cường giả TửHuyền Cảnh!

- Tiểu bối, ngươi dám hung hăng!

- Tử Minh Chưởng!

Lâm Động định truy kích lão giả tóc xám thì từ bên phải bỗng cótiếng quát, chỉ thấy ch Tử Huyền Cảnh tiểu thành khác của Cửu U Môn đã lao tới, tung chưởng về phía hắn.

Chưởng ấn hàng mấy chục trượng hình thành, tử khí đậm đặc lan tỏa trên chưởng ấn. Rõ ràng sau khi thấy lão giả tóc xám chịu thua thiệt, hắn ta đã thu lại sự coi thường, dùng đến võ học mạnh mẽ.

Lâm Động liếc nhìn chưởng ấn màu đen đang tới, hắn chỉ vung tay, tinh thần lực hùng hồn tựa bão tố trào dâng, biến thành một bàn tay tinh thần lực khổng lồ tóm lất chưởng ấn rồi siết chặt, chưởng ấn vỡ tan.

Tinh thần lực của Lâm Động đã là Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong, cộng với sức mạnh má đạo của Lôi Đình Tổ Phù, có thểchặn được công kích của cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

- Tinh thần lực mạnh thật.

Chiêu này lập tức khiến mọi người xung quanh kêu lên, không ít người có vẻ chấn động, tình hình này hoàn toàn khác với những gì họ biết. Ai ngờ được Lâm Động vốn dĩ đã là đối thủ đáng gờm, lại cũng có thành tựu về tinh thần lực như vậy.

Soạt!

Lâm Động điểm mũi chân, thân hình lướt tới trước quang trận, rồi hắn siết nắm đấm, ba mươi đạo hoa văn thanh long lập tức nổi lên trên cánh tay hắn, thấp thoáng còn thấy ánh ngân quang.

Rõ ràng tính công kích bá đạo của Lôi Đình Tổ Phù cũng đã đồng hóa mọi thứ của Lâm Động, bao gồm nguyên lực, tinh thần lực… Grào!

Một quyền đánh ra, ba mươi đạo thanh long ập tới, tiếng long ngâm cùng với nắm đấm của Lâm Động đánh thẳng lên chùm sáng.

Rắc rắc!

Nơi nắm đấm hạ xuống, chùm sáng rung chuyển điên cuồng, rồi vô số vết rạn nhanh chóng lan ra.

Bùm!

Vết rạn cuối cùng đạt cực hạn, bùm một tiếng nổ tung trước baoánh mắt chấn động.

Không ai có thể ngờ, Lâm Động không chỉ vượt qua hai cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành mà còn một quyền đánh tan trận pháp do hai cường giả cùng đẳng cấp đó đang duy trì.

Rõ ràng thực lực này ngang ngược hơn khi ở Lôi Điện rất nhiều.

- Xem ra trong hai tháng này hắn cũng gặp không ít cơ duyên… Hoắc Nguyên ở trên đỉnh núi nhìn cảnh tượng đó, ánh mắt tối lại. Hắn cũng thấy được

mùi vị nguy hiểm từ Lâm Động.

Hai tháng qua, dường như Lâm Động đã đạt đến mức có thể uy hiếp đến chúng.

- Thú vị thật… Hoắc Nguyên chầm chậm đứng dậy. Cùng lúc đó, Lâm Động ở phía xa cũng nhìn sang với ánh mắt lạnh băng. Hai người nhìn nhau, dường như có cả sát ý và tia lửa tỏa ra từ hai ánh mắt ấy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 986

Đồ Sát

Trên không trung Thiên Lôi Đảo lúc này, không khí có phần ngưng trệ. Không ít người ánh mắt đầy chấn động nhìn về LâmĐộng, người đã một quyền phá tan trận pháp. Ai có thể ngờ LâmĐộng lại có thể dễ dàng vượt qua hai cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành rồi một quyền đánh tan trận pháp của hai cường giảcùng đẳng cấp đó duy trì.

Mức độ hung hãn đó, ngay một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành cũng không làm được, thế nhưng Lâm Động đã làm được… - Thực lực của hắn mạnh hơn rồi… Ánh mắt Liễu Hương Huyên ngưng trọng nhìn thân ảnh trên bầu trời. Thực lực Lâm Động thể hiện ra rõ ràng đã vượt xa khi còn ở Lôi Điện.

- Khốn kiếp! Chắc chắn hắn đã có được cơ duyên gì đó trong lôi giới, nếu không thực lực sao có thể tăng tiến như vậy!

Bàng Hạo nghiến răng, ánh mắt đầy đố kỵ. Hắn có thể nhận ra tu vi nguyên lực của Lâm Động dường như đã đạt đến mức Sinh Huyền Cảnh viên mãn, không hề thua kém hắn. Hơn nữa tinh thần lực của Lâm Động cũng đạt đến Tiên Phù Sư tiểu thànhđỉnh phong. Nếu không, vừa rồi hắn không thể dựa vào tinh thần lực để chặn công kích của một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

Với thực lực Sinh Huyền Cảnh viên mãn và Tiên Phù Sư tiểu thừađỉnh phong, Lâm Động cũng có tư cách để đối kháng chính diện với cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Hơn nữa, hắn cũng biết trong tay Lâm Động có không ít tuyệt chiêu. Nếu dùng tới, có lẽ trận dung hiện tại cũng khó đối phó với hắn.

- Lâm Động ca!

Mộ Linh San thoát khỏi chùm sáng đến bên cạnh Lâm Động.

- Muội không sao chứ?

Lâm Động nhìn Mộ Linh San, nói.

Mộ Linh San lắc đầu, rồi nhìn ba người bọn Hoắc Nguyên đầy phẫn nộ:

- Đều tại ba tên khốn kiếp kia! Muội vừa ra khỏi động phủ, định ở bên ngoài đợi huynh, nhưng chúng lại tìm đến nhốt muội ởđây. suu tam boi hsv forum. vn Lâm Động khẽ gật đầu, lạnh lùng nhìn về ba người trên đỉnh núi, nói:

- Các ngươi đến cũng thật đúng lúc. Ta đang lo khi ra ngoài các ngươi lại bỏ đi thì ta lại phí công đi tìm.

- Hà hà, xem ra ngươi có được lợi ích không nhỏ trong lôi giới…Cũng tự tin hơn trước nhiều.

Hoắc Nguyên cười nhạt, rồi hắn vươn vai, nói:

- Yên tâm, ta đã nói từ trước rồi, ta sẽ đưa thi thể ngươi về Đông Huyền Vực, đưa về Đạo Tông.

- Chỉ sợ các ngươi không có tư cách thu dọn thi thể ta.

Lâm Động lạnh nhạt nói, rồi hắn ngoảnh sang cường giả của Cửu U Môn và Huyền Thiên Điện:

- Ta và chúng có thù hận sinh tử. Nếu các ngươi muốn nhúng tay vào cũng tùy. Nhưng ta nói trước, đã ra tay, phải trả giá thếnào các ngươi tự chịu.

Ánh mắt Liễu Hương Huyên lay động, còn Bàng Hạo thì cười gằn:

- Lâm Động, ngươi nghĩ ngươi là ai? Dựa vào chút thực lực đómà đòi nghênh ngang với Cửu U Môn?

- Trưởng lão, giết hắn đi!

Bàng Hạo vừa dứt lời, hai người bọn lão giả tóc ánh mắt lập tức tối lại. Vừa rồi bị Lâm Động đánh lui vốn đã khiến chúng đầy nộ hỏa, giờ đương nhiên phải trả thù.

- Linh San, muội tránh ra, cẩn thận một chút!

Lâm Động hít sâu một hơi, sâu trong mắt hiện sát ý, Cửu U Môndã chèn ép ngươi như vậy thì hắn cũng không thể suy nghĩ nhiều nữa.

- Lâm Động ca cẩn thận, huynh có cần Sinh Tử Quan Cái không?

Mộ Linh San nói.

- Không cần đâu.

Lâm Động lắc đầu, bàn tay siết lại, tiếng sấm sét vang vọng, LôiĐế Quyền Trượng hiện ra, lập tức một luồng năng lượng kinh người tỏa ra. Công kích lực của Lôi Đế Quyền Trượng vô cùng báđạo, không hề kém Sinh Tử Quan Cái. Ngoài Mộ Linh San, người khác căn bản không thể phát huy được nhiều thực lực. Nếu vậy chi bằng dùng Lôi Đế hoàn toàn thuộc về hắn.

- Lôi Đế Quyền Trượng!

Quyền trượng vừa xuất hiện đã khiến rộ lên những tiếng kêu kinh ngạc, một số ánh mắt tham lam rực cháy nhìn về phía này.

- Giết hắn!

Hai người lão giả tóc xám thấy Lâm Động tay cầm Lôi Đế Quyền Trượng, ánh mắt ngưng trọng, rồi vẻ mặt đều nặng nề. Lúc ở LôiĐiện lão đã từng thấy uy lực của Lôi Đế Quyền Trượng, mà lúc này Lâm Động đã mạnh hơn trước rất nhiều. Tuy số lượng bên lão nhiều hơn nhưng nếu còn coi thường hắn thì sự việc trước đósẽ lặp lại.

- Cùng ra tay!

Hai người lão giả tóc xám nhìn nhau, ánh mắt cùng lạnh băng, tay nắm lại, một thanh trường kiếm lan tỏa đầy hàn khí hiện ra, rõ ràng đó cũng là một món linh bảo.

Uỳnh!

Cả hai gần như lao tới cùng lúc, nguyên lực cuộn trào, hai đạo kiếm quang chéo nhau cắt về phía cổ họng Lâm Động.

Keng!

Thế nhưng Lâm Động hạ cây quyền trượng xuống mặc cho kiếm quang chém xuống. Tia lửa bắn tứ tung, thế nhưng thân hình Lâm Động không hề động đậy.

- Nếu các ngươi đã thèm thuồng Lôi Đế Quyền Trượng thì ta sẽ cho các ngươi thấy sức mạnh thật sự của nó.

Lâm Động nắm chặt quyền trượng, chỉ thấy quyền trượng lập tức lấp loáng ánh lôi quang. Cây quyền trượng này vốn được tạo nên từ năng lượng của Lôi Đình Tổ Phù. Mà nay Lâm Động đã luyện hóa được Lôi Đình Tổ Phù, đương nhiên dễ dàng thi triển hết sức mạnh của nó.

Grào!

Trên đỉnh cây trượng, chín con lôi long gần như sống dậy, ngửa lên trời phát ra tiếng kêu kinh thiên.

- Lôi Long Tỏa Thiên Trượng!

Lâm Động đột nhiên hô lên, rồi lôi quang đánh xuống như vũ bạo. Chỉ thấy hai con lôi long đột nhiên thoát khỏi cây quyền trượng bay lên, lắc người biến thành một cây lôi trượng to hàng trăm trượng, lôi đình bắn xuống điên cuồng với sức mạnh kinh người.

Bùm!

Hai đạo lôi trượng không chút do dự giáng thẳng xuống hai người bọn lão giả tóc xám. Quyền trượng đi đến đâu không khíbiến dạng tới đó, tiếng nổ chói tai không ngừng vang lên.

- Cẩn thận!

Sắc măt hai người lão giả tóc xám cũng trở nên nặng nề. Chúng có thể cảm nhận thấy một luồng năng lượng vô cùng cuồng bạo từ cây lôi trượng đó.

Nguyên lực dồi dào trào dâng, rồi thanh trường kiếm trong tay chúng cũng phình to, đem theo kiếm khí mạnh mẽ chém xuống cái bóng của lôi trượng.

Keng!

Kiếm trượng giao nhau, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên cùng với năng lượng cuồng bạo, rồi tất cả cùng nhìn thấy tại nơi giao nhau, hai đạo kiếm quang nhanh chóng vỡ tan, hai người bọn lão giả tóc xám cùng bay ngược ra sau, trường kiếm trong tay đều gãy tan.

Mọi người đều biến sắc, uy lực của quyền trượng không ngờ lạiđáng sợ như vậy!

Lâm Động lạnh lùng nhìn, khí tức của hai kẻ đó có phần hỗn loạn, hiển nhiên đã bị trúng thương, và rõ ràng lúc này là cơ hội tốt nhất để hạ sát thủ.

Thân hình Lâm Động đột nhiên bùng phát lôi quang, rồi yêu nhãn lấp lánh lôi quang hiện lên, tỏa ra một luồng năng lượng báđạo.

Trong yêu nhãn có thể giới lôi đình, nhưng trong đó không hề cóchút cảm xúc nào, dường như chỉ là sự phẫn nộ của Thiên Lôi.

- Thần Lôi Chu Ma Nhãn!

Trong đầu Lâm Động vang lên tiếng hô, rồi trong lôi nhãn phát ra tiếng nổ kinh người, hai đạo lôi quang đột nhiên bắn ra.

Hai đạo lôi quang này ảm đạm, không có gì đáng chú ý, nhưng nó lại mang theo mình thứ năng lượng hủy diệt.

Hoang Vu Yêu Nhãn của Lâm Động, sau khi được tôi luyện bởi Lôi đình chi tâm và Lôi Đình Tổ Phù đã được cường hóa đến mức kinh người.

Xoẹt!

Tốc độ của hai đạo lôi quang nhanh không thể hình dung nổi, một số người chỉ nhìn nghe thấy tiếng sấm rền rồi thấy bụi máu nổ tung trên người bọn lão giả tóc xám. Chỗ trái tim xuất hiện hai cái huyết động to bằng hai cái đầu người.

Hai người bọn lão giả gian nan cúi xuống, ánh mắt kinh hãi nhìn cái lỗ máu trước ngực. Không thể ngờ chỉ hai tháng mà thực lực Lâm Động đã kinh khủng thế này.

Sự sợ hãi ngày một rõ rệt trên gương mặt chúng, cuối cùng, dường như muốn nói gì nhưng cổ họng lại như bị bóp nghẹt, sắc mặt ngày một tái nhợt, cuối cùng thân thể đông cứng lại, sinh khí tiêu tan nhanh chóng.

Chỉ trong hơn mười phút mà hai cường giả Tử Huyền Cảnh đãmất mạng!

Cả hòn đảo im lặng như tờ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 987

Thủ Đoạn Tàn Nhẫn

Sự im lặng chết chóc bao trùm cả Thiên Lôi Đảo. Những âm thanh hỗn tạp vốn có lúc này đã tiêu tan hết. Vô vàn ánh mắt nhìn về hai cái xác đang rơi từ trên không xuống. Chẳng ai ngờđược trước đó lại là hai cường giả Tử Huyền Cảnh… Lần ra tay này Lâm Động không hề có chiêu thức thăm dò, màđộng dụng ngay hai đại sát chiêu, mà hiệu quả cũng đạt đến mức kinh người.

Khi Lâm Động đến Thiên Lôi Đảo, từ lúc ban đầu giao đấu với hai người bọn lão giả tóc xám đến bây giờ, chỉ có hơn mười phút, vậy nhưng kết quả thắng thua đã có.

Uy lực của Lôi Đế Quyền Trượng và Thần Lôi Chu Ma Nhãn được cường hóa từ Hoang Vu Yêu Nhãn, hiển nhiên đã khiến tất cảmọi người bao gồm cả Lâm Động đều thấy chấn động.

- Sao có thể… Sắc mặt Bàng Hạo tái nhợt nhìn hai người lão giả tóc xám bị LâmĐộng giết. Trong cơ thể hai người đó đều lấp lánh ánh lôi quang cuồng bạo, rõ ràng là vào khoảnh khắc bị giết, nguyên thần trong người cũng đã bị lôi quang hủy diệt.

Mức độ tàn độc của Lâm Động đã vượt xa dự liệu của Bàng Hạo.

Cường giả của Cửu U Môn vẻ mặt cũng đầy kinh hoàng, không còn sự cao ngạo trước đó nữa. Sự thật rằng hai cường giả TửHuyền Cảnh đã bị giết chúng thật sự hiểu rằng kẻ trước mặt kia không phải đối tượng chúng có thể đối phó.

Phù!

Lâm Động phả ra một làn hơi trắng, hai sát chiêu vừa rồi cũng khiến nguyên lực trong cơ thể hắn sục sôi. Hắn không ngờ khi thật sự động dụng Lôi Đế Quyền Trượng và Thần Lôi Chu Ma Nhãn lại có uy lực kinh người vậy. Chắc điều này ngay hai người bọn lão giả tóc xám cũng không ngờ tới. Nếu không thì chắc chúng đã không đến nỗi thảm bại như vậy.

Nhưng đáng tiếng thế gian này không có thuốc hối hận.

- Ta đã cảnh cáo rồi.

Trên không trung, Lâm Động cúi đầu, nét mặt không chút biểu cảm nhìn bọn Bàng Hạo, tay lại nắm chặt Lôi Đế Quyền Trượng, lôi quang lấp lánh tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo.

- Lâm Động, ngươi muốn làm gì?

Bàng Hạo nhìn ánh mắt không chút cảm xúc của Lâm Động, đột nhiên thấy lạnh gáy.

Xung quanh, cường giả Cửu U Môn cũng vội vàng tập trung lại quanh Bàng Hạo, nhìn Lâm Động đầy cảnh giác.

- Ngươi dám giết ta, Cửu U Môn sẽ truy sát ngươi đến tận chân trời góc biển.

- Đến lúc này rồi còn nói những lời ngu ngốc đó làm gì… Lâm Động nhìn Bàng Hạo lúc này sắc mặt trắng bệch, khóe miệng nhếch lên cười. Rồi ánh mắt hắn bỗng chốc lạnh băng, rồi thân hình khẽ động, bỗng chốc biến mất.

- Cẩn thận!

Đám cường giả Cửu U Môn thấy Lâm Động biến mất sắc mặt đều kịch biến.

Uỳnh!

Nhưng khi chúng vừa dứt lời thì trên đỉnh đầu bỗng nổi lên tiếng sấm rền.

Một đạo lôi quang chói lóa biến thành hình cây trượng khổng lồ, đem theo năng lượng cuồng bạo giáng xuống.

Chúng vội vàng liên thủ, nguyên lực hùng hồn bùng phát. Thếnhưng khi vừa chạm vào lôi trượng, một luồng năng lượng báđạo không lời nào tả siết điên cuồng xâm thực, mọi lớp phòng ngự lập tức tan tành.

Bùm bùm bùm!

Vô vàn nhân ảnh hộc máu bay ngược ra sau, Bàng Hạo cũng lộ ra trước lôi quang.

- Lâm Động, ngươi tưởng ta sợ sao?

Sắc mặt Bàng Hạo trắng bệch, nhưng ánh mắt đầy hung hăng. Hắn hét lên, tay siết chặt, cây trường thương màu đen xuất hiện trong tay, tỏa ra một thứ năng lượng mạnh mẽ.

- Cửu U Địa Ma Thương!

Bàng Hạo tay cầm trường thương, nguyên lực bùng nổ, thương quang tự con hung thú hung tàn lao tới.

- Trong mắt ta, ngươi chẳng là cái gì hết!

Trong lôi quang, một tiếng cười khảy vang lên, lôi quang đột nhiên bị đánh tan, Lôi Đế Quyền Trượng lao thẳng xuống thương quang.

Bùm!

Hai bên lao vào nhau, tiếng sấm sét nổ vang trời, thương quang dường như hung hãn nhưng lại nhanh chóng vỡ tan. Còn Lôi ĐếQuyền Trượng lại thế như chẻ tre, cuối cùng trước ánh mắt kinh hãi của Bàng Hạo, đập thẳng xuống đỉnh đầu không chút nểnang.

Binh!

Âm thanh trầm đục vang lên, đầu Bàng Hạo giống như quả dưa hấu nổ tung, máu tươi bắn tứ phía tanh nồng.

Vút!

Khi đầu hắn nổ tung, đột nhiên một đạo kim quang bắn ra từtrong cơ thể hắn như muốn chạy trốn, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng gầm rú đầy oán độc.

- Lâm Động ngươi nhớ lấy, Cửu U Môn ta sẽ không tha cho ngươi!

Vẻ mặt Lâm Động lạnh lùng, không thấy hắn có bất cứ hànhđộng gì, tinh thần lực hùng hồn trào dâng, biến thành một bàn tay lớn, tóm chặt lấy đạo kim quang kia.

- Á, không!

Bàng Hạo kêu lên thảm thiết.

Bùm!

Nhưng khi hắn vừa dứt lời thì bàn tay tinh thần lực đã siết chặt, bóp nát nguyên thần của hắn.

Á!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong không trung, trên Thiên Lôi Đảo, cường giả nhìn thân ảnh gầy gò phía xa mà không khỏi lạnh gáy. Thủ đoạn quá hung tàn, ngay nguyên thần cũng không tha..

- Hắn ta đúng là tàn độc.

Một số người nhìn nhau, trong lòng đã có ý rút lui. Bảo bối đúng là rất hấp hẫn nhưng phải giữ được cái mạng mới hưởng thụđược. Thực lực của Lâm Động

rõ ràng đã vượt xa tin tình báo. Giao đấu chưa được bao lâu mà hắn đã giết hai cường giả TửHuyền Cảnh, hơn nữa lại nhanh gọn và dứt khoát như vậy… Cách đó không xa, Liễu Hương Huyên nhìn cảnh tượng đó, gương mặt xinh đẹp trở nên nặng nề, hai cường giả Tử Huyền Cảnh của Huyền Thiên Điện cũng đã đến bên cạnh cô, thần sắc không thoải mái như trước nữa.

- Việc ở đây Huyền Thiên Điện còn muốn nhúng tay vào không?

Lâm Động nhìn về phía Liễu Hương Huyên, khẽ nói.

Thấy Lâm Động vẻ mặt lúc này bình tĩnh như không phải hắn đãgiết hai ch Tử Huyền Cảnh, trong lòng Liễu Hương Huyên bỗng thấy lạnh toát. Cô ta biết rằng nếu Lâm Động muốn ra tay thìhắn sẽ không có chút thương hoa tiếc ngọc nào.

Tâm tính hắn cứng rắn như bàn thạch, mức độ ấy không ở tầng thứ cô ta có thể so sánh được.

Hai ch Tử Huyền Cảnh bên cạnh Liễu Hương Huyên ánh mắt tối lại, định đứng ra.

- Đợi đã!

Thế nhưng Liễu Hương Huyên bỗng lên tiếng, nhìn Lâm Động rồi nói:

- Việc trước đây ta xin tạ lỗi, chuyện ở đây Huyền Thiên Điện không can thiệp nữa!

- Tiểu thư!

Hai người trung niên nam tử nghe vậy sắc mặt đều thay đổi.

Liễu Hương Huyên xua tay, nói:

- Việc này về tự ta sẽ nói. Chúng ta ở đây không có bất cứ khảnăng uy hiếp

tới hắn, hà tất phải hy sinh vô ích?

- Chúng ta có thể liên thủ với người của n, Trung niên nam tử nói.

Liễu Hương Huyên khẽ thở dài:

- Vô ích thôi…nghe ta đi… Linh tính của Liễu Hương Huyên trước nay vẫn rất nhạy bén. Cô ta cảm nhận được một sự uy hiếp từ Lâm Động, cảm giác như hắn đang ẩn giấu một thứ gì đó đáng sợ nào đó.

Hai người trung niên nam tử nghe vậy, lưỡng lự nhưng cuối cùng vẫn gật đầu không cam tâm.

Lâm Động nhìn Liễu Hương Huyên, khẽ nói:

- Đã vậy thì ân oán trước đây coi như xóa bỏ.

Tuy hắn không thuận mắt với Huyền Thiên Điện, nhưng lúc nàyđối thủ đáng gờm nhất vẫn là ba người bọn Nguyên Môn.

Lâm Động ngẩng lên nhìn về phía bọn Hoắc Nguyên:

- Trong cơ thể các ngươi dường như có thứ gì đó cổ quái…dị ma chăng?

Khi Lâm Động vừa dứt lời thì nét mặt vẫn tươi cười của Hoắc Nguyên cứng đánh lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 988

Dấu Vết Dị Ma

Trên đỉnh núi, nụ cười trên gương mặt Hoắc Nguyên dần đông cứng, sâu trong mắt hắn dường như trào dâng một luồng năng lượng đen tối. Hai người bọn Lê Lôi bên cạnh hắn, bàn tay trong ống tay áo cũng cong lại, đầu ngón tay có hắc khí bao phủ.

- Hà hà, dị ma? Đó là thứ gì vậy?

Nụ cười trên gương mặt Hoắc Nguyên đông cứng trong giây lát rồi tan đi. Hắn nhin Lâm Động, lạnh lùng nói.

Lâm Động cũng nhìn ba người bọn Hoắc Nguyên không chớp mắt. Sâu trong đôi mắt hắn có cả hắc quang và lôi quang, chỉ cóđiều người ngoài không nhận ra được.

Từ lần đó nhìn thấy ba người bọn Hoắc Nguyên, Lâm Động đãkhông có cảm giác thoải mái. Nhưng ban đầu hắn chỉ cho rằngđó là do thân phận đệ tử Nguyên Môn của chúng. Nhưng lần này gặp lại, cảm giác đó dường như mạnh hơn nhiều.

Nhưng lần này hắn nhận thấy cảm giác ấy không đến từ bản thân mà từ hai tổ phù.

Cảm giác bài xích, kháng cự, thậm chí chán ghét.

Mà trong trời đất này, thứ khiến tổ phù bài xích, ngoài dị ma ra, Lâm Động không thể nghĩ ra có loài sinh vật nào khác.

Hiển nhiên Lâm Động khá kinh ngạc về kết quả này. Hắn không ngờ ba người bọn Hoắc Nguyên lại có quan hệ với dị ma. Nhìn vẻ ngoài thì chúng đúng là con người, nhưng từ năng lượng phản hồi từ tổ phù thì điều này không thể là giả được.

Câu trả lời duy nhất chính là trong người bọn Hoắc Nguyên cóthứ gì đó cổ quái, hoặc có thể nói, chính là dị ma tiềm phục… Không thể không nói, đám dị ma này tiềm phục vô cùng thành công. Nếu Lâm Động không có hai tổ phù cùng cảm ứng thì có lẽ không thể phát hiện ra bí mật đó.

- Xem ra dị ma đã thật sự trà trộn vào thế giới con người rồi… Lâm Động hít sâu một hơi, ánh mắt cháy rực nhìn ba người bọn Hoắc Nguyên, nói.

- Nếu ngươi tưởng nói những lời vô vị đó có thể giúp ngươi thoát chết thì ngươi đã lầm to rồi.

Hoắc Nguyên cười lạnh.

- Hôm nay bọn ta phải lấy cái mạng ngươi.

- Ồ, giết người diệt khẩu sao?

Lâm Động cười, chỉ là nụ cười mang đầy sát ý, có lẽ chúng thật sự có liên hệ với dị ma. Vừa hay nếu giải quyết được chúng có lẽ sẽ biết được thông tin về dị ma.

Lâm Động biết rằng hắn hiện giờ chưa thích hợp để tiếp xúc với dị ma, nhưng là người có đến hai tổ phù, có những trách nhiệm hắn không thể tránh được. Dù có tránh thì sớm muộn gì dị ma cũng tìm đến.

Nếu vậy, chi bằng tìm cơ hội ra tay chủ động. Lâm Động trước nay không bao giờ ngồi chờ chết.

Xung quanh Thiên Lôi Đảo, những người khác không hiểu gì vềcuộc nói chuyện giữa hai bên, ngay Liễu Hương Huyên cũng nhíu mày. Những người biết

đến dị ma, ngoài Lâm Động ra, phần lớnđều là cường giả đỉnh cấp trên thế gian. Bọn Liễu Hương Huyên không biết cũng là chuyện bình thường.

- Lâm Động ca, ba bọn chúng rất cổ quái.

Mộ Linh San vội nhắc nhở.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, khẽ nói:

- Linh San, muội đừng nhúng tay vào, để ta đối phó với chúng.

Mộ Linh San nghe vậy, hơi do dự nhưng cũng gật đầu. Cô bébiết thực lực Lâm Động đã tăng tiến rất nhiều, tuy ba người bọn Hoắc Nguyên lợi hại nhưng Lâm Động cũng không vừa.

- Chỉ một mình ngươi mà muốn đối phó với ba bọn ta sao?

Lê Lôi nhìn Lâm Động châm chọc.

- Kết cục của các ngươi rồi cũng giống nhau thôi.

Lâm Động tay cầm Lôi Đế Quyền Trượng chầm chậm bước vềphía trước. Thanh quang đậm đặc nhanh chóng tràn ra từ trong cơ thể, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng long ngâm mang sức mạnh ngang ngược.

- Nếu hắn đã có khí phách vậy thì hãy cho hắn toại nguyện đi.

Hoắc Nguyên cười, chỉ là ánh mắt vô cùng nham hiểm. Hắn trước nay luôn cẩn thận, giờ cũng biết thực lực Lâm Động đã tăng tiến, tuy ba người cùng ra tay hơi thiếu thể diện, nhưng thứ đó cũng chẳng là gì với Hoắc Nguyên.

Hắn là lọa người không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Cái gọi là nguyên tắc với hắn chẳng có tác dụng ràng buộc gì. Cứcố chấp quan niệm quyết

chiến công bằng một chọi một, với hắn là sự ngu xuẩn.

- Cũng được.

Tên Trần Linh có làn da ánh ngọc cũng gật đầu mỉm cười.

Lâm Động nheo mắt nhìn ba bọn chúng, nguyên lực trong cơ thểcũng bùng phát. Trong Nê Hoàn Cung, tinh thần lực nổi lên ào ạt như cuồng phong. Hắn biết ba người bọn Hoắc Nguyên chắc chắn đáng gờm hơn hai người lão giả tóc xám kia. Hơn nữa chẳng ai biết rốt cuộc trong người chúng có thứ dị ma đẳng cấp gì.

Rồi bỗng Lâm Động nheo mắt, chỉ thấy ba kẻ đó bỗng nhiên biến mất một cách quỷ dị.

Lâm Động nhìn cảnh tượng quỷ dị đó, ánh mắt có chút lay động, nhưng không hề hoảng loạn. Hắn chầm chầm nhắm mắt lại, tinh thần lực lan tỏa thành những tầng lưới vô hình cảm ứng daođộng trong không gian.

Cường giả ở xung quanh nhìn thấy vậy vẻ mặt đều ngưng trọng, hiển nhiên họ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm.

Kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối là đáng sợ nhất.

Không gian bị sự tĩnh lặng bao trùm. Lâm Động vẫn cầm Lôi ĐếQuyền Trượng, hai mắt nhắm lại, nguyên lực dồi dào cuồn cuộn quanh người.

- Biến mất sao… Lâm Động lầm bầm. Hắn phát hiện, tinh thần lực lan tỏa nhưng không hề phát hiện được tông tích của ba người bọn Hoắc Nguyên. Dường như chúng tan thành mây khói giữa không trung vậy.

Tuy tình hình lúc này có phần kỳ quái, nhưng tâm thần LâmĐộng ngày càng trầm lặng, tiếng huyên náo ở xung quanh cũng bị cách ly, cả trời đất dường như chỉ còn lại mình hắn giữa không trung.

Trong trạng thái này, tâm cảnh Lâm Động như biến thành tấm gương sáng phản chiếu mọi cảnh tượng trong trời đất. Trong sựphản xạ đó, ba đạo nhân ảnh gần như khói trắng cuối cùng xuất hiện trong đầu hắn.

Nhưng khi Lâm Động phát hiện ra chúng thì chúng chỉ còn cách Lâm Động vài trượng.

Lâm Động lập tức mở mắt, một con mắt của hắn màu đen, mắt kia lại có ánh lôi quang, nhìn vô cùng kỳ dị.

Vút!

Ba đạo hắc quang mạnh mẽ không lời nào tả siết, rồi chớp mắtđã xé tan không gian, một luồng năng lượng mang sát thương lực mạnh mẽ đâm thẳng về phía cổ hỏng, tim và lưng Lâm Động.

Ba đòn công kích này cực nhanh, gần như ngay khi xuất hiện đãđến gần Lâm Động, rồi xuyên qua người hắn trong những tiếng kêu kinh hãi.

- Bị đánh trúng rồi.

Một số người kêu lên. Ai cũng nghĩ công kích của ba người Hoắc Nguyên là không ai có thể phòng ngự được.

- Không đúng!

Nhưng rồi ngay sau đó lại có tiếng kêu vang lên. Vì họ phát hiện khi ba đạo hắc quang xuyên qua người Lâm Động lại không hềcó máu bắn ra, mà thân hình Lâm Động cũng nhạt dần.

- Tàn ảnh?

Ba tiếng kêu kinh ngạc vang lên, rồi ba thân ảnh hiện ra, sắc mặt chúng rõ ràng vô cùng kinh ngạc. Không ai ngờ mục tiêu của chúng lại là một đạo àn ảnh. Mà trước mắt chúng để lại tàn ảnh mà thần không biết, quỷ không hay, tốc độ đó

kinh người đến mức nào?

- Cẩn thận!

Hoắc Nguyên ánh mắt tối lại, rồi đột nhiên hét lên.

Uỳnh uỳnh Ngay lúc ấy, trên không trung đột nhiên có sấm nổ, một cái bóngđen khổng lồ dần tiến lại, biến thành một cái cự đỉnh. Miệng đỉnh giống như miệng của con cự thú, rồi nuốt gọn ba người Hoắc Nguyên vào trong.

Binh!

Thịnh Phương Đình hút ba người Lâm Động vào trong, thân hình Lâm Động cũng rất nhanh sẽ hiện ra đầy quỷ mị. Sau lưng LâmĐộng lúc này là đôi long dực, trong khi đôi cánh vỗ về thì không gian cũng trở nên biến dạng.

- Vương Diêm sư huynh, thù của tỷ tỷ huynh, hôm nay ta sẽ báo!

Lâm Động nhìn Phần Thiên Đỉnh với ánh mắt lạnh băng, rồi thân hình khẽ động, nhanh chóng chui vào trong.

Hắn biết ba người bọn Hoắc Nguyên vô cùng đáng gờm, hơn nữa muốn giải quyết chúng thì có lẽ chắc chắn phải dùng đến cả hai tổ phù rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 989

Trừ Ma

Bên trong Phần Thiên Đỉnh, ba nhân ảnh lơ lửng trên không. Chúng lạnh lùng nhìn Lâm Động dần hiện ra trước mắt, rồi quan sát không gian xung quanh với ánh mắt coi thường, không cóchút bất an nào cả.

- Không ngờ ngươi còn có thứ thuần nguyên chi bảo tự có không gian này.

Hoắc Nguyên quét mắt một lượt, cười lạnh.

- Cũng là nơi tốt để giết người chôn xác.

Trần Linh cười, đôi mắt sắc lạnh như dao cũng quét qua người Lâm Động.

- Đúng là ở đây thi triển bất cứ thủ đoạn nào người ngoài cũng không nhìn thấy.

Lâm Động gật gù nói.

- Vậy sao… Hoắc Nguyên cười, rồi hắn nhìn nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng mang chút thích thú như mèo vờn chuột:

- Không ngờ, ngươi lại biết sự tồn tại của dị ma… - Ngươi nói vậy có phải ta có thể xác nhận phán đoán của ta rồi không?

Lâm Động khẽ nói.

Lần này Hoắc Nguyên không hề phru nhận, hắn nở nụ cười, chầm chậm giơ bàn tay ra. Trên đó là hắc khí bao phủ. Thứ hắc khí này không phải tử khí mà cường giả Tử Huyền Cảnh có được. Nó mang một sự lạnh lùng tà ác, đó là dị

ma… - Quả nhiên.

Lâm Động thở hắt ra một hơi ánh mắt hắn có phần tối lại:

- Các ngươi vào lôi giới là để cứu Dị Ma Vương đúng không?

- Ha ha, ngươi cũng biết được không ít nhỉ? Ma La cho ngươi biêt sao?

Hoắc Nguyên nhếch mép cười:

- Vậy thì ngươi có thể cho bọn ta biết, vị đại nhân đó rốt cuộc thế nào rồi?

- Dưới Hỏa Diệm Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù, vị đại nhân của ngươi còn đường sống được sao?

Lâm Động cười khảy.

Ba người bọn Hoắc Nguyên đồng tử đều co nhỏ lại, ánh mắt lóe qua sự phẫn nộ và nham hiểm. Tuy đã đoán được kết cục đónhưng khi xác nhận được chắc chắn vẫn không khỏi lay động.

- Thủ đoạn hung hăng thật…Với thực lực của ba bọn ta, đúng làkhông thể làm gì Ma La, nhưng sớm muộn gì cũng có người tìm hắn thôi. Còn ngươi, hôm nay hãy để bọn ta giải quyết đi!

Hoắc Nguyên lạnh lùng nói.

Lâm Động nhìn ba người bọn Nguyên Môn đầy sát ý, cũng cười, rồi nói:

- Nếu ba ngươi đã có quan hệ với dị ma, vậy có phải Nguyên Môn cũng có quan hệ với dị ma?

Suy đoán này khiến Lâm Động hơi căng thẳng. Nếu chỉ ba người bọn Hoắc Nguyên thì còn dễ, giết là xong. Nhưng nếu ngay siêu cấp tông phái như Nguyên Môn cũng liên quan đến dị ma thì sựviệc sẽ trầm trọng đến mức nào?

- Tuy hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, nhưng ta thấy cónhững việc đến người chết cũng không được biết thì tốt hơn.

Hoắc Nguyên nói.

- Tiểu tử, ngươi hãy giao cái mạng ra đây!

Dứt lời, ba người bọn Hoắc Nguyên ánh mắt tối sầm lại, nguyên lực hùng hồn như bão tố tỏa ra, tạo nên một luồng áp lực mạnh mẽ ập về phía Lâm Động.

- Trong địa bàn của ta không đến lượt ngươi ngông nghênh!

Lâm Động khẽ cười, ánh mắt ngập tràn sát ý, rồi ấn pháp biến hóa, chỉ thấy trong Phần Thiên Đỉnh, không gian bỗng nhiên biến dạng, rồi ngay sau đó tám cánh cửa đỏ rực hiện ra.

Uỳnh!

Nhiệt độ trong Phần Thiên Đỉnh đột nhiên lên cao, thậm chínguyên lực xung quanh cũng trở nên cuồng bạo.

Phụt phụt.

Luồng nguyên lực ập về phía hắn khi còn cách mười trượng thìbiến thành khói trắng tan đi.

- Ra tay toàn lực, giết hắn đi!

Hoắc Nguyên nheo mắt nhìn tám cánh cửa kia, hắn có thể nhận ra thứ khí tức nguy hiểm, rồi hắn hô lên một tiếng. Cả ba lập tức biến thành khói trắng bay tới.

- Ta đã nói rồi, đây là địa bàn của ta, các ngươi biết điều một chút!

Lâm Động lạnh lùng nhìn ba kẻ kia biến mất, hắn cười khảy, tay vung lên. Chỉ thấy trên bầu trời cả tam cánh cửa đều bắn ra hồng quang, nhanh như chớp

bắn về phía không gian trước mặt LâmĐộng.

Chỉ thấy ở chỗ không gian trống rỗng kia, ba thân ảnh hiện ra, nhưng thứ sức mạnh trong quầng sáng đánh bật ba bọn chúng về sau.

Ấn pháp của Lâm Động lại thay đổi, Phần Thiên Môn lập tức uỳnh uỳnh xoay chuyển, vô số hồng quang bắn ra từ đó, cuối cùng đan xen với nhau trên không trung, biến thành một trận pháp khổng lồ vô cùng phức tạp.

Uỳnh!

Trận pháp hình thành, nhanh chóng biến to hơn rồi bao trùm lên bọn Hoắc Nguyên.

- Bát Cực Phần Thiên Môn, trừ ma!

Vẻ mặt Lâm Động lạnh lùng, nhìn ba kẻ trong trận pháp rồi hô.

Lâm Động biết chúng lợi hại, nếu giao đấu với ba kẻ đó chắc chắn sẽ có không ít rắc rối, Vì thế hắn không chút do dự, vừa ra tay đã dùng sức mạnh lớn nhất của Phần Thiên Đỉnh. Hồi đó nhờPhần Thiên Đỉnh mà hắn đánh trọng thương Tà Cốt Lão Nhân vàMa Hạt Lão Quái. Giờ thực lực đã đạt đến Sinh Huyền Cảnh viên mãn, cộng với tinh thần lực của Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong tương trợ, dùng thêm Phần Thiên Môn, uy lực đó khiến người ta phải chép miệng.

Uỳnh uỳnh!

Trận pháp lúc này đang rung chuyển không ngừng, năng lượngđỏ nhanh chóng tụ lại thành một ngọn núi lửa khổng lồ tỏa ra từng đợt năng lượng cuồng bạo.

Ba người bọn Hoắc Nguyên nhìn ngọn núi lửa đó, sắc mặt cóchút thay đổi, chắc đã nhận ra sự lợi hại của Lâm Động. Rồi cảba cùng ra tay, công thế mạnh mẽ hung hăng đánh lên hồng quang, nhưng dù hồng quang có rung chuyển thế

nào thì cuối cũng vẫn không bị hủy.

Trấn áp!

Lâm Động đột nhiên hét lên, ngọn núi lửa khổng lồ ngưng tụ thành hình rồi điên cuồng lao xuống.

Bùm bùm bùm!

Núi lửa lao xuống, không khí gần như nổ tung, thậm chí mặt đất phía dưới cũng sụt cả xuống, thanh thế rất kinh người.

Ba người bọn Hoắc Nguyên nhìn ngọn núi lửa đang ngày mộtđến gần, rồi nguyên lực của cả ba tụ lại, biến thành quang trụ khổng lồ đâm sầm vào ngọn nói lửa.

Binh!

Âm thanh kinh thiên động địa vang lên, ngay cả không gian cũng như rung chuyển dữ dội.

Có điều, chỉ trong mấy giây, quang trụ nhanh chóng nát vun, còn ngọn núi lửa thì đem theo uy lực đáng sợ đánh tan quang trụ. Cuối cùng trước ánh mắt kinh hãi của hắn rơi xuống.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, ngọn núi lửa trấn áp trên mặt đất, giống như con cự long cuộn tròn, nham thạch đỏ rực cùng năng lượng cuồng bạo tràn ra.

Phù!

Lâm Động khẽ thở một hơi, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vềngọn núi lửa trấn áp ba người bọn Hoắc Nguyên. Nếu là trướcđây thì hắn đã bị tiêu hao cạn nguyên lực rồi. Nhưng lúc này trong mắt hắn vẫn còn tinh quang.

Thực lực Lâm Động hiện tại so với lần dùng Bát Cực Phần Thiên Môn rõ

ràng đã mạnh hơn. Với lượng nguyên lực hiện nay, hắnđủ để khi dùng tới Phần Thiên Môn mà gặp rắc rối, - Chắc không chỉ có thủ đoạn thế này chứ?

Lâm Động nhìn đại địa dần yên lặng, ánh măt lay động mội cái, nếu ba người bọn Hoắc Nguyên chỉ là cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành, một chiêu này đủ để trấn áp điều. Nhưng đáng tiếc… Ngay Lâm Động cũng thấy e dè sự quỷ dị của ba bọn chúng, vìtrong người chúng có dị ma tiềm phục.

Uỳnh!

Khi ấy, ngọn núi lửa cũng rung chuyển, rồi ở dưới ngọn núi lan ra thứ hắc khi như vũ bão.

Phụt phụt!

Khi hắc khí và ngọn núi lửa gặp nhau thì ngọn núi bắt đầu bị tan chảy, chầm chậm tỏa ra thứ sức mạnh tà ác.

- Thứ tiềm phục trong cơ thể cuối cùng cũng xuất hiện.

Lâm Động lạnh lùng nhìn ngọn núi lửa đang nhanh chóng bị xâm thực. Bàn tay hắn khẽ siêt chặt trong mắt hắn hiện ra hắc quang và lôi quang.

Xem ra muốn triệt để tiêu diệt dị ma phải nhờ đến sức mạnh của hai đại tổ phù rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 990

Lưỡng Đại Tổ Phù

Hắc khí tà ác cuồn cuộn ra từ đáy ngọn núi lửa, còn ngọn núi lửa ngưng tụ từ tám cái Phần Thiên Môn bị hắc khí xâm thực, tiêu tan đi với tốc độ kinh người.

Vút!

Cảnh tượng đó kéo dài trong vài phút, rồi đột nhiên ba đạo hắc quang bắn ra từ đáy ngọn núi lửa, xuyên thủng ngọn núi, rồi ba nhân ảnh dần hiện ra.

Lâm Động sắc mặt ngưng trọng nìn ba nhân ảnh trong hắc quang. Nhìn thể hình chính là ba người Hoắc Nguyên, chỉ làchúng so với trước đây có gì đó không giống.

Mắt chúng đều sâu vào không ít, hắc khí tà ác bao phủ đầu hốc mắt. Trên mặt chúng cũng phủ đầy những hoa văn màu đen giống như mạng nhện, nhìn từ xa vô cùng quỷ dị và hiểm ác.

Khi thân thể có sự thay đổi đó, khí tức của chúng hiển nhiên cũng tà ác và mạnh hơn trước nhiều.

- Hề hề, Lâm Động, ngươi có thể ép bọn ta đến mức dùng ma chủng, đúng là có bản lĩnh… Hoắc Nguyên mặt đầy quỷ khí, khóe miệng cong lên cười quỷ dị, nhìn Lâm Động nói.

Lâm Động lạnh lùng nhìn chúng, tuy không biết ma chủng màHoắc Nguyên nói là thứ gì, nhưng hắn cũng thầm cảnh giác. Hắn cảm nhận được mùi vị nguy hiểm từ trên người chúng.

Uỳnh!

Lâm Động giơ tay ra, rồi đột nhiên nắm lại, Phần Thiên Môn trên trong trung chầm chậm xoay tròn, không ngừng tỏa ra luồng năng lượng nóng bỏng đến cuồng bạo.

Xoẹt!

Tám cái Phần Thiên Môn bỗng rung lên dữ dội, rồi ánh hồng quang bùng nổ, rồi cả tám nhanh như chớp bay thẳng về phía ba người Hoắc Nguyên.

Chúng nhìn đòn công kích của Lâm Động với ánh mắt chế giễu, chúng cong ngón tay búng ra ba đạo hắc quang rồi biến thành một tấm lưới đen trên không trung.

Phụt phụt!

Phần Thiên Môn và tấm lưới đen đâm sầm vào nhau, khói trắng bốc lên, cột lửa nhìn có vẻ cuồng bạo lại không thể đột phá được tấm lưới ấy.

- Ba bọn ta đã dùng đến bí mật lớn nhất, ngươi tưởng rằng mình sẽ có đường sống sao?

Lê Lôi nhìn Lâm Động, cười nham hiểm. Hắn bước chân ra, để lại vài đạo tàn ảnh, còn bản thể hắn đa xuyên qua màn sáng đỏ rực và xuất hiện trước mặt Lâm Động rồi tung trảo.

Lúc này Lâm Động mới nhận ra bàn tay Lê Lôi đã phình to ra, năm ngón tay tựa những lưỡi dao sắc nhọn, đầu ngón tay bao phủ đầy hắc quang, nhìn cảm giác như không gian cũng bị rạch nát.

Lâm Động nhìn công thế quỷ mị ấy, nắm đấm siết lại, Lôi ĐếQuyền Trượng vung lên đập thẳng vào chưởng phong của Lê Lôi.

Bùm!

Lôi đình trên Lôi Đế Quyền Trường không ngừng chống lại hắc khí từ chưởng của Lê Lôi.

Uỳnh!

Năng lượng khổng lồ từ thân cây quyền trượng khiến Lâm Động phải nheo mắt lại, thân cây trượng rung lên, biến thành vô số tàn ảnh oanh kích về những điểm trọng yếu trên người Lê Lôi.

Thế nhưng hắn ta không hề tránh né, đôi tay tựa đao sắc chém thẳng lên Lôi Đế Quyền Trượng, ánh lửa tung tóe, năng lượng cuồng bạo khiến không gian trở nên biến dạng.

Sau khi dùng đến ma chủng, thực lực của Lê Lôi đã vượt xa cường giả Tử Huyền Cảnh bình thường, thậm chí có thể chạmđến mức Tử Huyền Cảnh đại thành. Như vậy thì Lâm Động không thể ung dung được như trước nữa.

Vút vút!

Hơn nữa, khi Lâm Động bị Lê Lôi cầm chân, hai người bọn Hoắc Nguyên đã phá vỡ được trận pháp phủ lên mình, chúng xuất hiện ở hai bên của Lâm Động, ánh mắt đầy nham hiểm.

- Lâm Động, bọn ta hiện giờ chỉ một người cũng là cực hạn của ngươi. Nếu hai bọn ta tham gia nữa thì ngươi có thể sống sao?

Hoắc Nguyên nheo mắt nhìn Lâm Động đang khổ chiến với Lê Lôi.

- Cút!

Ánh mắt Lâm Động tối lại, đột nhiên bước ra, ba mươi đạo hoa văn thanh long hiện ra, lôi quang lấp lánh trên Lôi Đế Quyền Trượng. Cả ba mươi đạo hoa văn đều cuốn lấy quyền trượng, rồiđem theo âm thanh đinh tai nhức óc oanh kích lên hai cánh tayđầy hắc khí của Lê Lôi.

Rầm!

Một đường gợn sóng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa bôan phía, thân hình Lê Lôi bay ngược ra sau, hai cánh tay có máu nhỏ giọt xuống.

Lâm Động một quyền đanh lui Lê Lôi, chưa kịp nhân đà truy kích thì phía sau đã có tiếng gió rít, hai đạo kình phong mạnh mẽđánh thẳng tới. Là hai người bọn Hoắc Nguyên ra tay.

Cảm nhận được công thế đó, Lâm Động nheo mắt, vung Lôi ĐếQuyền Trượng ra, một đạo trượng ảnh hình rồng bay ra lao thẳng về phía hai đạo kình phong.

Bùm!

Lôi quang bùng nổ, Lâm Động dựa vào đó lùi ra sau, trong lôi quang hai người Hoắc Nguyên bay vút ra, nhìn Lâm Động chếgiễu:

- Đừng chống cự nữa, dị ma khí không phải nguyên lực bình thường có thể kháng cự đâu. Công kích của ngươi căn bản không thể phá được dị ma khí trong người bọn ta… - Ngươi đã biết sự tồn tại của ma khí chắc cũng biết, muốn diệt trừ hoàn toàn thì phải cần đến tổ phù và những thần vật khác. Mà Phần Thiên Đỉnh và Lôi Đế quyền trượng của ngươi hình như không đạt đến mức dó.

Lâm Động cười kỳ quái.

Lâm Động lạnh lùng nhìn ba người bọn Hoắc Nguyên, hắn gật gù, khóe miệng dường như nhướn lên:

- Đúng ta thực lực bản thân ta yếu hơn các ngươi, muốn tiêu diệt các ngươi cần mượn sức mạnh của thần vật.

Lê Lôi khoanh tay trước ngực, nhìn Lâm Động thích thú:

- Đầu hành đi, như thế chết sẽ dễ chịu hơn.

- Các ngươi có muốn biết tại sao Ma La lại cho ta vào lôi giới không?

Lâm Động ngẩng lên, đôi mắt dường như sâu thăm thẳm hơn.

Ba người bọn Hoắc Nguyên chua mày, không biết vì sao lại thấy bất an.

- Đó là vì ta cũng có tổ phù!

Câu nói nhẹ nhàng này của Lâm Động vừa thốt ra, sắc mặt của ba người bọn Hoắc Nguyên đều kịch biến.

Lúc ấy, hắc quang bỗng bùng phát từ đỉnh đầu Lâm Động, biến thành một cái hắc động khổng lồ phía trên bầu trời. Sâu bên trong hắc động còn ẩn hiện một đạo phù văn cổ xưa.

- Đó là…Thôn Phệ Tổ Phù?!

Ba người bọn Hoắc Nguyên nhìn thấy hắc động, cuối cùng sắc mặt cũng hiện lên sự kinh hãi, thậm chí tiếng nói cũng chói hơn nhiều.

Chúng ỷ mình có ma chủng hộ thể, cường giả bình thường căn bản không thể giết chúng, nên mới ngông nghênh như vậy. Nhưng chúng cũng biết bát đại tổ phù đủ sức hủy diệt chúng… - Sao có thể? Thôn Phệ Tổ Phù sao lại ở chỗ ngươi?

Gương mặt Hoắc Nguyên kinh hãi đến méo mó, cuối cùng hắn không kìm được gầm lên.

- Ta không chỉ có Thôn Phệ Tổ Phù.

Lâm Động cúi đầu, nhìn ba người bọn Hoắc Nguyên với nụ cười lạnh sống lưng, rồi hắn siết nắm đấm, lôi quang lấp lánh trong lòng bàn tay.

Uỳnh uỳnh!

Cả trời đất bỗng tối sầm lại, lôi vân hiện ra trên bầu trời đầy quỷ dị tỏa ra một luồng áp lực đáng sợ.

Lôi quang trong tay Lâm Động càng ngày càng chói lòa, cuối cùng một quầng lôi quang hiện ra, bên trong là một đạo lôi đình cổ xưa.

Thứ năng lượng đó giống hệt với Thôn Phệ Tổ Phù!

- Lôi Đình Tổ Phù?!

Khi nhìn thấy quầng sáng sấm sét trong tay Lâm Động, vẻ mặt của ba người bọn Hoắc Nguyên đều trở nên vô cùng sợ hãi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 991

Đồ Sát

Uỳnh uỳnh!

Luồng năng lượng dồi dào một cách dị thường lan tỏa khắp không gian, sức mạnh vốn dĩ cuồng bạo của Phần Thiên Đỉnh bỗng dần thu lại, đó là vì uy lực của Lưỡng đại tổ phủ tạo ra.

Lâm Động đứng trên không trung, hắc động xoay chuyển trên đỉnh đầu, lôi vân cuồn cuộn, tiếng sấm sét đáng sợ nổ đùng đoàng trên không trung khiến người ta kinh hồn động phách.

- Thôn Phệ Tổ Phù…Lôi Đình Tổ Phù… Ba người bọn Hoắc Nguyên gương mặt méo mó đi khi nhìn thấy hai đạo tổ phù cổ xưa đó, không kìm được mà gầm lên kinh hãi:

- Không thể nào! Sao ngươi có thể có hai tổ phủ!

Cũng không thể trách ba người bọn Hoắc Nguyên lại như vậy. Cả trời đất này chỉ có tấm tổ phù, người thường có được một tấm đã có thể trở thành cường giả đỉnh cấp trong thiên hạ, như Ma La có Hỏa Diệm Tổ Phù giờ đã là bá chủ một phương không ai trong Loạn Ma Hải dám động vào.

Chính vì sự hiếm có và sức mạnh của tổ phù mà khi bọn Hoắc Nguyên thấy Lâm Động lại có tận hai tổ phù, cảm xúc thật sự đảo lộn.

Lâm Động cúi đầu, hai mắt hắn lúc này, một bên tựa hắc động phủ đầy hắc quang, có thể thôn phệ cả ánh mắt người khác; con mắt kia lại lấp lánh ánh bạc giống như sấm sét.

Một mắt đen một mắt bạc lặng lẽ nhìn bọn Hoắc Nguyên chằm chằm. Trước ánh nhìn bình tĩnh đó, bọn Hoắc Nguyên lại cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng trào dâng một nỗi sợ hãi tựa thủy triều.

Tổ phủ có tác dụng khắc chế với dị ma, chúng quá biết rõ điều đó, mà Lâm Động hiện giờ có sức mạnh của hai tổ phù, rõ ràng là có thể giết chúng một cách nhẹ nhàng.

- Chạy mau!

Hoắc Nguyên lập tức quyết đoán, hô lên một tiếng. Tuy thực lực ba bọn chúng vượt xa Lâm Động, nhưng chúng cũng hiểu nếu Lâm Động thật sự dùng sức mạnh của hai đạo tổ phù thì chắc chắn chúng sẽ khó lòng thoát khỏi cái chết.

Nghe Hoắc Nguyên hô lên, vẻ mặt bọn Lê Lôi cũng hiện lên sự kinh hoảng, định phân nhau ra chạy.

- Tổ phù đã bị lộ, sao có thể để các ngươi chạy thoát chứ.

Lâm Động cười nhạt. Ngay cả lần bị ba kẻ Nguyên Môn chèn ép đến mức đó Lâm Động cũng không dùng đến sức mạnh của tổ phù. Một là vì hắn biết khoảng cách giữa hai bên quá lớn, Thôn Phệ Tổ Phù cũng không thể lấp đầy. Hai là vì Lâm Động không muốn để lộ việc hắn có Thôn Phệ Tổ Phù. Nếu tin đó mà truyền ra thì dù Loạn Ma Hải hắn cũng sẽ bị vô số người nhằm vào.

Lúc này hắn để lộ ra cả hai tổ phù, đương nhiên là có đủ lòng tin có thể tiêu diệt bọn Hoắc Nguyên.

- Thôn Phệ Tổ Phù, Thôn Phệ Chi Liên!

Lâm Động đưa bàn tay ra, rồi đột ngột nắm lại, hô lên một tiếng bình tĩnh.

Trên bầu trời, hắc động đột nhiên bắn ra vô số đạo hắc quang, đồng thời biến thành từng sợi xích đen được bao quanh bởi thôn phệ lực. Sợi xích đến đâu mọi sức mạnh đều bị thôn phệ khiến hắc động càng thêm mạnh hơn.

Những sợi xích đen lao thẳng tới đâm về phía bọn Hoắc Nguyên với tốc độ kinh người.

Vút vút!

Rõ ràng ba bọn chúng đã thi triển tốc độ đến cực hạn, nhưng tốc độ của những sợi xích từ thôn phệ lực kia càng nhanh hơn, chỉ trong mười giây trên thân thể chúng đã xuất hiện vết máu, nhìn khá thảm hại.

Lâm Động lạnh lùng nhìn ba người bọn Hoắc Nguyên đang thê thảm trước sự công kích của những sợi xích, tuy không thể thi triển sức mạnh của tổ phù đến mức như của Ma La nhưng đối phó với ba người bọn Hoắc Nguyên thì không quá khó.

Sức mạnh của tổ phù không kẻ nào dám coi thường, chỉ là trước đây Lâm Động không dám dùng tùy tiện mà thôi.

- Thôn Phệ Toàn Lao!

Lâm Động biến đổi thủ ấn, những sợi xích quấn quanh ba người bọn Hoắc Nguyên bỗng đông cứng, hắc quang tan đi rồi biến thành vô số vòng xoáy hắc động, thôn phệ lực tỏa ra hình thành một vùng không gian từ trường quỷ dị. Còn bọn Hoắc Nguyên ở chính giữa, thân thể bị thôn phệ lực từ bốn phía khiến cho đông cứng hoàn toàn.

Tình hình của bọn chúng lúc này khá hoạt kê, xung quanh chúng là những vòng xoáy đen, thôn phệ lực trói buộc khiến chúng không thể động đậy nổi.

- Đáng chết!

Sắc mặt bọn Hoắc Nguyên kịch biết, thế nhưng mặc cho chúng vận nguyên lực thế nào thì thân thể vẫn cứng ngắc.

Lâm Động siết nắm đấm, Lôi Đình Tổ Phù bỗng bay lên không chui vào tầng

mây sấm sét trên trời.

Uỳnh uỳnh!

Tầng mây đột nhiên cuồn cuộn, tiếng sấm sét nổ vàn trời lan tỏa cùng luồng năng lượng đáng sợ.

- Lôi Chi Thẩm Phán!

Lôi quang dâng lên trong mắt Lâm Động, tiếng hô như lời của thần linh vang vọng khắp không gian.

Uỳnh!

Sấm sét ngưng tụ lại trong tầng mây, rồi một lưỡi mâu khổng lồ hiện ra trong tầng mây và lao thẳng về phía ba người bọn Hoắc Nguyên.

Bùm bùm bùm!

Mặt đất phía dưới đều sụp đổ, bọn Hoắc Nguyên vẻ mắt kinh hãi nhìn cây mâu ngày một lớn dần trong mắt, chúng có thể cảm nhận được mùi vị tử vong từ nó.

Bùm!

Lê Lôi bị cây mâu đâm tới trước tiên, sự sợ hãi hiện rõ trên gương mặt, rồi thân thể bùm một tiếng nổ tung.

Hắc quang mù mịt khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết của Lê Lôi nhanh chóng tiêu tan đi.

Lê Lôi bị tiêu diệt, Trần Linh cũng theo ngay sau đó. Cây mâu lạnh lùng cho hắn một kết cục thê thảm.

- Lâm Động, ngươi có hai tổ phù, sớm muộn cũng chết không có chỗ chôn!

Hoắc Nguyên gầm lên, nhưng trong ánh mắt đầy sự sợ hãi.

Gương mặt Lâm Động không chút biểu cảm, bàn tay vẫy một cái, cây mâu hung hăng xuyên qua người Hoắc Nguyên.

- Ta có chết cũng không để ngươi yên!

Toàn thân Hoắc Nguyên đầy máu, bề mặt da cũng xuất hiện vết rạn máu, hắn gầm lên rồi đầu lập tức nổ tung, một luồng năng lượng kỳ lạ hiện ra.

- Lâm Động, Lâm Động, hắn có… Luồng năng lượng đó vô cùng quỷ dị, vừa xuất hiện đã đem theo Nguyên Thần của Hoắc Nguyên định xuyên qua hư không chạy trốn.

Uỳnh!

Thế nhưng khi nó sắp tiêu biến thì một đạo lôi đình hàng trăm trượng bỗng từ trên trời đánh xuống, Nguyên Thần của Hoắc Nguyên nổ tung, tin tức kèm theo cũng bị ngăn lại.

Vút!

Nguyên Thần của Hoắc Nguyên bị hủy diệt, nhưng luồng năng lượng kỳ lạ kia không biến mất. Nó vẫn đem theo tin tức Hoắc Nguyên chưa nói hết xuyên qua hư không và biến mất.

Lâm Động chau mày, hắn biết đó có lẽ là một loại truyền tin nào đó. Chỉ là không biết Hoắc Nguyên rốt cuộc truyền tin cho ai, Nguyên Môn, hay là dị ma?

Nhưng may mà cuối cùng Hoắc Nguyên chỉ truyền đi được tin tức không rõ ràng… Lâm Động thở hắt ra một hơi, hắc quang và lôi quang trong mắt dần tan đi, gương mặt hiện vẻ mệt mỏi nhưng rồi nhanh chóng bị hắn kìm nén lại. Rõ ràng việc dùng tới hai tổ phù tiêu hao của hắn không ít sức lực.

Xoẹt xoẹt!

Lâm Động phẩy tay, hai tấm tổ phù lại quay về Nê Hoàn Cung, hắn lạnh lùng nhìn bầu trời trống rỗng phía dưới. Lần này dùng đến hai tổ phù coi như có được chiến tích tốt.

Tam Tiểu Vương đời trước của Nguyên Môn cuối cùng cũng mất mạng trong tay Lâm Động, giống như ba người bọn Nguyên Thương… Chuyện này mà truyền về Đông Huyền Vực, chắc hẳn sẽ gây nên chấn động không nhỏ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 992

Giải Quyết

Trên Thiên Lôi Đảo, vô số nhân ảnh lơ lửng trên không, cũng có không ít người đứng trên những ngọn cây khổng lồ trên đỉnh núi ở xung quanh đó. Lúc này tất cả đang nhìn chăm chăm về bầu trời phía trước. Ở đó là một cái đỉnh lò khổng lồ đứng sừng sững, tỏa ra những luồng năng lượng nóng bỏng.

Từ khi Lâm Động bọn Hoắc Nguyên chui vào trong Phần Thiên Đỉnh đến giờ đã gần nửa giờ, nhưng vẫn chưa có ai ra. Mọi người đều rất hiếu kỳ, không biết cuộc giao đấu bên nào chiếm thế thượng phong.

- Lâu như vậy rồi mà chưa phân thắng bại… Bên ngoài Huyền Thiên Điện, trung niên nam tử chau mày nhìn Phần Thiên Đỉnh, trầm giọng nói.

- Thực lực ba người Nguyên Môn vô cùng lớn, chắc hẳn đã là Tử Huyền Cảnh tiểu thành đỉnh phong từ lâu. Nếu một chọi mộ thì có lẽ chúng ta không ai đánh lại được.

Một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành khác nói.

- Mà giờ ba người đó liên thủ, dù Lâm Động có thủ đoạn không tồi nhưng muốn thắng là vô cùng khó khăn.

- Nếu chúng ta liên thủ được với chúng, giải quyết tên Lâm Động kia không khó.

Trung niên nam tử nhìn Liễu Hương Huyên, hiển nhiên hắn không hiểu được hành động ngăn cản vừa rồi của cô ta.

Liễu Hương Huyên nghe vậy nhưng không nói gì, môi khẽ mím lại. Cũng biết ba kẻ kia của Nguyên Môn đều không phải loại dễ đối phó, nhưng cô nhạy cảm nhận thấy một sự nguy hiểm từ người Lâm Động. Cảm giác đó khiến cô cũng thấy lạnh gáy.

Cô không rõ nguồn gốc của cảm giác đó, nhưng từ trước tới nay cô đều tin tưởng vào cảm giác của mình. Vì vậy mà cuối cùng cô đã ngăn cản không cho Huyền Thiên Điện ra tay với Lâm Động.

Lúc này trung niên nam tử kia nghi ngờ, Liễu Hương Huyên cũng không muốn nói gì nhiều, có lẽ kết quả sắp có rồi.

Uỳnh!

Đúng khi ấy, Phần Thiên Đỉnh đang tĩnh lặng bỗng nhiên phát tiếng động, hồng quang bùng phát, mọi ánh mắt lập tức nhìn sang với vẻ hiếu kỳ đầy căng thẳng.

Từ trong Phần Thiên Đỉnh bỗng bắn ra một chùm sáng rồi biến thành một thân ảnh gầy gò hiện ra trước mắt mọi người.

Trên gương mặt người thanh niên đó không có khí thế quá mạnh mẽ nhưng sự bình tĩnh đó lại khiến tất cả mọi người đều run lên.

- Lâm Động!

Sự chấn động dần chiếm lĩnh ánh mắt của tất cả mọi người. Ai cũng hiểu khi thân ảnh ấy xuất hiện mà không chút tổn thương nói lên điều gì.

- Lâm Động ca!

Mộ Linh San đợi mãi bên ngoài khi nhìn thấy Lâm Động lập tức hiện hỷ sắc, vội vàng tiến lại gần rồi nhìn về Phần Thiên Đỉnh ở phía sau với ánh mặt ngạc nhiên:

- Ba kẻ đó đâu?”

- Giải quyết rồi.

Lâm Động mỉm cười, nụ cười dịu dàng nhưng khiến không khí trên Thiên Lôi Đảo như đông cứng, xung quanh vang lên những tiếng nuốt nước bọt.

Kết cục này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của mọi người. Thực lực ba người bọn Hoắc Nguyên ai ở đây cũng rõ. Nếu so sánh thì chúng còn mạnh hơn hai trưởng lão của Cửu U Môn, dù Lâm Động có mạnh thế nào thì cùng lắm cũng chỉ không phân cao thấp với chúng, còn để giết được thì cực kỳ khó khăn.

Nhưng việc gần như không thể đó đã xảy ra, chấn động này đương nhiên là khó có thể tả được thành lời.

Thiên Lôi Đảo lặng như tờ, nhưng người vốn có ý định với bảo vật trong tay Lâm Động cuối cùng đã thu lại sự tham lam. Tuy những người ở đây ai cũng không phải loại tầm thường, nhưng tất cả đều không thể bình tĩnh được trước mặt một kẻ chỉ trong nửa ngày đã giết năm cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

Trung niên nam tử của Huyền Thiên Điện cũng sừng người nhìn Lâm Động, một lúc lâu sau từ sâu trong mắt cũng hiện lên sự kinh hãi.

- Giờ còn nghi ngờ những gì ta nói không?

Lúc này Liễu Hương Huyên ở bên cạnh cũng khẽ hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng lên xuống, bình thản nói.

Trung niên nam tử mồm miệng khô rang, quay sang nhìn cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành khác, cả hai đều nhận ra sự chấn động khó lòng che giấu trong mắt đối phương.

Đó là ba cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành đỉnh phong. Ba người đó liên thủ chắc hẳn có thể chống cự với cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành. Nhưng

tất cả đã chết dưới tay một Lâm Động mới chỉ là Sinh Huyền Cảnh viên mãn?

Rốt cuộc hắn đã dùng đến thủ đoạn đáng sợ gì vậy?

- Sau này đừng động đến hắn.

Liễu Hương Huyên khẽ nói.

Trung niên nam tử kia gật đầu một cách khó khăn. Với chiến đấu lực mà Lâm Động thể hiện, dù là cường giả đời trước cũng khó lòng với tới. Chắc hẳn hắn có thể sánh ngang với những người đứng trong tốp mười người đầu của Tân Tú Bảng của Loạn Ma Hải.

Người có tiềm lực thế này, nếu không thể tiêu diệt hoàn toàn thì kết giao bằng hữu là hơn.

Lâm Động vung tay, Phần Thiên Đỉnh biến thành hồng quang rồi chui vào trong cơ thể. Hắn quay sang nhìn đám đông cường giả trên Thiên Lôi Đảo.

Khi ánh mắt hắn quét qua, những cường giả kia không dám nhìn mà quay mặt đi chỗ khác.

- Chư vị, còn ai muốn động thủ với ta không?

Dường như Lâm Động cười một cái, nhẹ nhàng nói.

Tất cả đều cười khan, sự tham lam trong ánh mắt đều đã bị kìm nén. Sau khi chứng kiến thủ đoạn kinh người của Lâm Động, họ hiểu rõ kẻ tưởng chừng có thể đối phó kia đã vượt tầm kiểm soát của họ.

Lâm Động buông thõng hai tay, xem ra sức uy hiếp như vừa rồi đã đủ. Điều này cũng hợp ý hắn, chứ nếu giao đấu với nhiều người như vậy hắn chỉ còn cách né tránh.

- Ha ha, Lâm Động huynh quả nhiên thủ đoạn kinh người. Vừa rồi nếu

Huyền Thiên Điện ta có gì đắc tội mong huynh bỏ quá cho.

Tiếng cười lanh lảnh dễ nghe vọng lên từ phía dưới. Liễu Hương Huyên dẫn theo người của Huyền Thiên Điện bay lên cười với Lâm Động.

Dung mạo của Liễu Hương Huyên quả là rất đẹp, có sức hấp dẫn kinh người, cộng với nụ cười kia thì nam nhân có đang tức giận thế nào cũng sẽ được xoa dịu.

Lâm Động nhìn Liễu Hương Huyên, trong lòng cũng hơi động vì vẻ đẹp đó, rồi cười nói:

- Liễu cô nương nói gì vậy, Lâm Động ta không phải loại lòng dạ hẹp hòi, việc trước đây chỉ là hiểu nhầm, làm rõ là được rồi.

Dung nhan Liễu Hương Huyên đúng là nổi trội, nhưng muốn khiến Lâm Động rung động thì chưa đủ. Chỉ có điều, Lâm Động cũng không muốn đắc tội với thế lực như Huyền Thiên Điện, hắn muốn có thể cười một cái mà bỏ qua ân oán. Đương nhiên hắn cũng hiểu loại người này không thể kết giao sâu sắc được.

Liễu Hương Huyên khá nhạy bén, Lâm Động nói bình thản nhưng cô có thể nhận thấy sự phản cảm của hắn với hành động trước đó của Huyền Thiên Điện, muốn kết giao thân mật hơn là rất khó. Nhưng Liễu Hương Huyên cũng không muốn quan hệ giữa hai bên quá tồi tệ, liền cười nói:

- Giờ thực lực Lâm Động huynh đã tăng tiến, có lẽ có thể lên hạng mười người đầu Tân Tú Bảng. Nếu tham gia Tranh Bá Chiến do Viêm Thần Điện tổ chức chắc hẳn ẽ có thành tích không tồi.

- Viêm Thần Điện…Tranh Bá Chiến?

Lâm Động nhíu mày.

- Đó là võ đạo hội rất quy mô do Viêm Thần Điện tổ chức, nổi tiếng khắp Loạn Ma Hải. Nghe nói quán quân của đại hội có thể sẽ giành được Lôi Đình Tổ

Phù.

Lâm Động chau mày, nhớ lại lời của Ma La thì hắn mới hiểu. Có lẽ kế hoạch của Ma La nói chính là cái này. Lôi Đình Tổ Phù đó cũng chỉ là một đạo bản nguyên nguy trang mà thành, còn Lôi Đình Tổ Phù thật sự đang ở trong người hắn.

- Nếu Lâm Động huynh có hứng thú thì có thể đến tham gia. Nghe nói vì Tranh Bá Chiến mà mười người đứng đầu Tân Tú Bảng đều xuất hiện, chắc hắn đó sẽ là một trận long tranh hổ đấu chấn động Loạn Ma Hải.

- Nếu có thời gian ta sẽ đi xem sao.

Lâm Động gật gù.

Liễu Hương Huyên thấy Lâm Động có vẻ lãnh đạm, cũng không tiện ở lại lâu, nói chuyện thêm một chút rồi dẫn người rời đi. Sau đó những cường giả khác cũng dần tản đi… Lâm Động nhìn Thiên Lôi Đảo đã mất vẻ náo nhiệt, vươn vai một cái, cuối cùng thì cũng giải quyết xong rắc rối ở đây.

- Lâm Động ca, tiếp theo huynh định làm gì?

Mộ Linh San cười hì hì hỏi.

Lâm Động vuốt vuốt bím tóc của Mộ Linh San cười, ngẩng lên nhìn về phía nam, ánh mắt lóe lôi quang.

- Đi lấy lại thứ thuộc về ta.

Hắn biết kế hoạch của Ma La nên hắn dự đoán, Viêm Chi Hải Vực chắc chắn sẽ trở thành nơi náo nhiệt nhất Loạn Ma Hải.

Tin tức về Lôi Đình Tổ Phù chắc chắn sẽ thu hút không chỉ cường giả các phương mà thậm chí cả bọn dị ma đang lẩn trốn.

Sự kiện lớn như vậy, nói thế nào cũng phải đến xem sao.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 993

Chấn Động

Đông Huyền Vực, Nguyên Môn.

Tông môn vẫn hùng vĩ như vậy, mây bay vần vũ lan tỏa khí chất hùng hồn, vô số nhân ảnh bay qua bay lại, tiếng gió rít vang lên không ngớt.

Sâu trong Nguyên Môn là một tòa điện khổng lồ, trong đó hiện lên vô số điểm sáng kim quang. Đó đều là lạc ấn Nguyên Thần của những đệ tử tinh nhuệ để lại. Dựa vào chúng Nguyên Môn có thể biết tình hình sống chết của những đệ tử ấy.

Tòa điện này cũng được bảo vệ khá nghiêm ngặt, có đệ tử chuyên chăm sóc nơi này và quan sát sự thay đổi của lạc ấn.

Ở gần trung tâm tòa điện là ba quầng sáng tỏa ra thứ năng lượng khá cường thịnh, rõ ràng chủ nhân của những lạc ấn này thực lực không hề tầm thường.

Một vài đệ tử bước vào kiểm tra lạc ấn bỗng nhiên dừng chân, nghi hoặc ngẩng lên nhìn ba quầng sáng kia, sắc mặt đột nhiên trở nên kinh hãi. Vì họ nhìn thấy trên quầng sáng xuất hiện vết rạn nhỏ.

Bùm!

Ngay khi đó, ba quầng sáng đột ngột nổ tung, đồng thời cũng có tiếng kêu kinh hoảng vọng ra.

- Lâm Động…Lâm Động…hắn có… Tiếng nói đến đó là dừng, nhưng sự kinh hoàng đó khiến những đệ tử kia tái nhợt.

- Đó là lạc ấn của ba người sư huynh Hoắc Nguyên.

- Mau, mau bẩm báo cho chưởng giáo!

Đại điện lập tức trở nên hỗn loạn, một vài đệ tử loạng choạng, cuống cuồng chạy ra khỏi đại điện.

Khi mấy người đó đi rồi trong điện vẫn còn sự hỗn loạn khó hiểu. Những người còn ở lại nhìn nhau bất an.

- Nguyên Thần truyền âm vừa rồi nói đến Lâm Động?

- Lâm Động nào? Lẽ nào là Lâm Động ở Đạo Tông một năm trước? Sao hắn có thể vẫn còn sống được?

- Sợ là hắn. Trời ạ, mới một năm sao hắn có thể thành đối thủ của sư huynh Hoắc Nguyên bọn họ? Ta được biết, sư huynh Hoắc Nguyên đã là Tử Huyền Cảnh, có thể đảm nhận chức vụ trưởng lão của Nguyên Môn chúng ta rồi… Tiếng xì xào lan tỏa, những đệ tử kia đều chấn động và không thể tin nổi thanh niên một năm trước còn như chó nhà có tang chạy trốn khỏi Đông Huyền Vực, một năm sau không chỉ vẫn sống mà còn trưởng thành với tốc độ kinh người như vậy… Sâu trong Nguyên Môn, trên một ngọn núi, ba nhân ảnh đang ngồi bàn tọa, không gian xung quanh có chút biến dạng, nguyên lực cuồn cuộn có cả tiếng sấm sét.

Trong Nguyên Môn, ba người có được thứ khí tức này còn ai ngoài ba kẻ đứng đầu?

Sắc mặt của cả ba đều tối lại nhìn ánh kim quang yếu ớt trước mặt, tiếng kêu kinh hoàng không ngừng vọng ra.

- Đúng là giọng của Hoắc Nguyên. Hoắc Nguyên của hắn đã bị tiêu hủy rồi… Nhân Nguyên Tử hơi cụp mắt nói.

- Tên tiểu tử Lâm Động…quả nhiên vẫn còn sống.

Địa Nguyên Tử nói, ngữ khí có phần lo lắng:

- Hừ, một năm mà trưởng thành đến mức này. Ba người Hoắc Nguyên đều là cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành đỉnh phong, trong cơ thể lại có ma chủng, liên thủ thì đến cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành cũng không làm gì nổi. Lâm Động…thật sự làm được sao?

- Tên tiểu tử đó không hề đơn giản.

Thiên Nguyên Tử từ từ mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm đó lóe lên sự u tối:

- Ba người bọn Hoắc Nguyên chết cũng chưa là gì. Nếu người khác biết về ma chủng trong người chúng thì rắc rối lớn cho Nguyên Môn chúng ta.

- Giờ đã bắt đầu có cường giả đỉnh cấp chú ý tới dị ma rồi… - Vậy chúng ta nên làm gì?

Nhân Nguyên Tử hơi nheo mắt.

- Khởi động kế hoạch.

Thiên Nguyên Tử trầm ngâm một chút rồi nói.

- Ồ? Động thủ trước sao? Thế thì Đông Huyền Vực sẽ rất náo nhiệt đây. Nơi này yên bình cả nghìn năm nay, lâu quá rồi.

Địa Nguyên Tử khẽ cười.

Trên gương mặt trắng như trẻ sơ sinh của Thiên Nguyên Tử cũng hiện lên nụ cười, chỉ là nụ cười đó lại mang hàn ý vô tận.

- Cục diện quá nhiều thế lực làm chủ Đông Huyền Vực như hiện giờ vốn dĩ nên kết thúc. Nguyên Môn chúng ta sẽ trở thành chủ nhân duy nhất nơi đây. Hà hà, đương nhiên chúng ta không chỉ dừng lại ở đó.

- Còn Lâm Động thì làm thế nào? Không trừ bỏ hắn sẽ thành hậu họa.

Nhân Nguyên Tử nói.

- Hoa Thần đã đến Loạn Ma Hải, truyền tin cho hắn giết tên tiểu tử đó ở Loạn Ma Hải.

Thiên Nguyên Tử khẽ nói.

- Ừm, có Hoa Thần ra tay có lẽ Lâm Động mọc cánh cũng khó thoát.

Thiên Nguyên Tử cười nhạt, hắn ngẩng lên nhìn về phía xa. Trận đại chiến kinh thiên động địa một năm trước, lời nói oán độc mà Lâm Động để lại trước khi chạy trốn vẫn văng vẳng trong đầu hắn.

- Ngày diệt môn… Ánh mắt Thiên Nguyên Tử lóe lên hàn ý và sự châm chọc, đó chỉ là ảo tưởng mà thôi, đợi khi ngươi về Đông Huyền Vực, ngươi sẽ chỉ thấy một đống phế tích của Đạo Tông mà thôi… Sự việc xảy ra ở Nguyên Thần Điện của Nguyên Môn cũng đã lan tỏa nhanh như ôn dịch. Cái tên đã biến mất hơn một năm vẫn như cái gai khiến người nghe thấy khó chịu.

Tuy cao tầng Nguyên Môn đã nhanh chóng phong tỏa thông tin, nhưng trong tông phi lớn như vậy chắc chắn sẽ có tai mắt của những tông phái khác. Vì thế thông tin này cũng nhanh chóng lan tỏa khắp Đông Huyền Vực trong yên lặng.

Đạo Tông.

Trong một tòa đại điện, Ứng Huyền Tử đang ngồi trên vị trí trên cùng. Sau một năm chưởng giáo đã có thêm tóc bạc, nhìn cỏ vẻ già nua.

- Lâm Động xuất hiện ở Loạn Ma Hải sao?... Còn giết cả ba người bọn Hoắc Nguyên. Nghe nói ba kẻ đó đã có thực lực Tử Huyền Cảnh. Tam Tiểu Vương cũ của Nguyên Môn.

Ứng Huyền Tử đặt hai tay lên lưng ghế khẽ xoa, rồi nhìn về phía điện chủ

Hoang Điện Trần Chân, đôi mắt trước nay luôn lãnh đạm có chút lay động.

Ứng Tiếu Tiếu đứng sau Ứng Huyền Tử lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới chuyển thành sự xúc động. Trong đôi mắt vì xúc động mà xuất hiện ánh nước lấp lánh, một năm rồi, cuối cùng họ cũng có được tin tức của Lâm Động.

- Tin từ Nguyên Môn, không sai đâu. Tuyệt đối không phải người trùng tên. Tiểu tử Lâm Động vẫn sống, hơn nữa xem ra thực lực chắc chắn đã đại tăng. Ba cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành, ta còn không đối phó nổi.

Trần Chân vẻ mặt đày phấn khích, lâu lắm rồi cảm xúc này không xuất hiện.

- Tiểu tử này… Ứng Huyền Tử khẽ thở ra một hơi, ánh mắt có phần phức tạp, cuối cùng lẩm nhẩm nói:

- Vẫn sống là tốt, vẫn sống là tốt… - Tin tức này đã truyền khắp Đạo Tông, lâu lắm rồi mới thấy các đệ tử phấn khích đến vậy… Trần Chân cười.

Ứng Huyền Tử gật đầu, rồi bỗng như nhớ đến điều gì, thần sắc tối lại, nhìn về Ứng Tiếu Tiếu:

- Nha đầu Hoan Hoan vẫn bế quan sao?

Ứng Tiếu Tiếu gật đầu, từ sau sự việc ở Dị Ma Thành một năm trước là Ứng Hoan Hoan đã về bế quan. Trong một năm này rất ít khi xuất hiện, đến Ứng Huyền Tử cũng không gặp nhiều, đương nhiên cũng là vì nàng tránh gặp.

Ứng Huyền Tử thở dài rồi phẩy phẩy tay:

- Báo cho nó biết tin đi.

Nhìn vẻ mệt mỏi của Ứng Huyền Tử, sống mũi Ứng Tiếu Tiếu lại thấy cay cay, cô khẽ gật đầu quay người đi ra đại điện rồi bay tới ngọn núi u tĩnh sâu trong Đạo Tông.

Ngọn núi này rất lạnh, hàn khí từ trong tỏa ra khiến cây cối xung quanh đều kết băng.

Trong núi có một cái hồ trong vắt, chỉ có điều đã bị hàn khí bao phủ, mặt hồ đã đóng băng lại.

Ứng Tiếu Tiếu đáp xuống hồ, ngẩng lên thì thấy một thân ảnh đang ngồi bàn tọa trên bông hoa sen bằng băng, mái tóc trắng dài buông xõa, nhìn từ xa giống như băng tiên.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn cô thiếu nữ một năm trước còn nhí nhảnh hoạt bát nhưng giờ đã lạnh lùng như băng, ánh mắt hơi tối lại.

- Tỷ tỷ, có chuyện gì không?

Cô thiếu nữ kia mở mắt, đôi mắt vốn đen láy giờ đã thành màu lam nhạt, một lọn tóc rủ xuống bên cạnh má, giữa trán là một đạo phù văn khiến nàng mang vẻ đẹp lạnh lùng.

Chỉ một năm, cô thiếu nữ năm nào đã trưởng thành và xinh đẹp hơn nhiều. Chỉ là vẻ đẹp ấy xa lạ và lạnh lùng.

Ứng Tiếu Tiếu khẽ thở dài rồi cười:

- Có tin của Lâm Động rồi.

Khi vừa dứt lời, Ứng Tiếu Tiếu nhận ra đôi mắt cả năm nay không hề có chút dao động đột nhiên hỗn loạn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 994

Tân Tú Bảng

Ánh mắt đang tĩnh lặng như mặt hồ của Ứng Hoan Hoan bỗng dao động. Vào khoảnh khắc ấy, cô thiếu nữ ấy như tỉnh dậy từ băng giá, sự linh động gần như biến mất tron một năm qua đã dần hồi phục khi nghe thấy cái tên ấy.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn muội muội, không kìm được cười khổ, chữ tình thật biết cách làm tổn thương người ta.

- Vẫn khỏe chứ?

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, giọng nói vốn lanh lảnh dễ nghe lúc này lại hơi run rẩy, đôi mắt trong veo như pha lê lúc này gần như có thể rạn thành vô số vết nứt.

- Ừm.

Ứng Tiếu Tiếu gật đầu, rồi cười:

- Giờ có lẽ hắn ở Loạn Ma Hải, hình như hắn gặp Tam Tiểu Vương trước đây của Nguyên Môn, là ba tên bọn Hoắc Nguyên… - Hoắc Nguyên?

Ứng Hoan Hoan nheo mắt, hàn khí sắc lạnh dâng tràn.

- Đừng lo, giờ Lâm Động cũng không phải đơn giản, ba người bọn Hoắc Nguyên giao đấu với hắn đều chết dưới tay hắn. Giờ Nguyên Môn chắc chắn hỗn loạn vì tin này rồi.

Ứng Tiếu Tiếu thấy muội muội như vậy liền nói.

Nghe thấy thế hàn khí lạnh lẽo trong mắt Ứng Hoan Hoan mới tan đi. Nàng hơi cúi đầu nhìn mặt nước phẳng lặng, khẽ nói:

- Đồ đáng ghét đấy…hắn đã hứa sẽ không chết. Hắn mà lừa muội, dù có phải phá vỡ luân hồi muội cũng lôi hắn ra.

Ứng Tiếu Tiếu tiến lên phía trước, tay khẽ vuốt lên gương mặt lạnh băng của muội muội, nói:

- Đã có tin tức của hắn rồi, muội cũng không cần nhốt mình như vậy nữa. Chuyện hồi đó cũng không thể trách cha được.

Ứng Hoan Hoan khẽ gật đầu, nói:

- Muội biết, muội không trách cha, muội chỉ trách mình vô dụng, lần nào cũng chỉ đứng đằng sau nhìn một mình hắn chiến đấu… Dường như đang nhớ lại thân ảnh gầy gò đầy máu quyết chiến ác liệt với ba người bọn Nguyên Môn, mắt Hoan Hoan đỏ lên, rồi nàng hít sâu một hơi, gượng cười, nói:

- Muội muốn mạnh hơn… tỷ cũng biết tính cách của hắn, khi nào hắn về Đông Huyền Vực chắc chắn sẽ động thủ với Nguyên Môn, muội muốn giúp hắn. Lần này muội muốn đứng bên cạnh chứ không phải trốn sau lưng hắn.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn nụ cười quật cường mà xinh đẹp của muội muội mình. Một lúc sau nàng khẽ thở dài, tay vuốt lên phù văn huyền ảo phức tạp nơi trán của Hoan Hoan. Cứ nghĩ đến muội muội trước đây hoạt bát vui vẻ là thế vậy mà giờ lại trở nên lạnh lùng băng giá, nàng không khỏi thương cảm:

- Ta biết muội đang ngày một mạnh hơn, nhưng muội cũng nên biết phải trả giá không nhỏ…Lâm Động hắn cũng không muốn thấy muội thay đổi thế này đâu.

Ứng Hoan Hoan thu lại nụ cười, đưa hai tay ra ôm lấy đầu gối thu mình lại. Nhìn nàng như vậy càng yếu đuối hơn. Nàng không cho tỷ tỷ biết khi sức mạnh

tăng lên trong đầu nàng cũng có thêm một vài ký ức.

Nàng không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu, nhưng nàng biết Lâm Động muốn báo thù Nguyên Môn cần sức mạnh đến mức nào, muốn giúp hắn nàng chỉ còn cách này… - Tỷ tỷ yên tâm… Mãi lâu sau Hoan Hoan mới ngẩng lên, ánh nắng chiếu xuống tạo thành một quầng sáng trên má nàng:

- Chỉ cần hắn trở về an toàn, muội vẫn là Ứng Hoan Hoan.

Ứng Tiếu Tiếu thầm thở dài đưa tay ôm lấy muội muội. Muội muội đã trưởng thành hơn nhiều rồi, chỉ là sự trưởng thành lạnh lùng này khiến nàng chua xót.

Ứng Hoan Hoan hơi tựa vào Ứng Tiếu Tiếu, đôi mắt màu lam nhìn lên bầu trời, nơi tận cùng ánh mắt dường như hiện lên một thân ảnh quen thuộc, khóe môi hơi nhướng lên.

Nếu ngươi quay về, ta sẽ chiến đấu bên cạnh ngươi. Nếu ngươi đi xa, ta sẽ đồ sát Nguyên Môn thay ngươi, cho dù có phải giẫm lên biển máu, trái tim ta đã lạnh.

… Chuyện của ba người bọn Hoắc Nguyên đã khiến Đông Huyền Vực dấy lên một làn sóng chấn động. Lâm Động là nhân vật chính của câu chuyện thì đã đưa Mộ Linh San đến hải vực náo nhiệt nhất Loạn Ma Hải lúc này từ lâu.

Tranh Bá Chiến do Viêm Thần Điện tổ chức có quy mô rất lớn, lớn gấp không biết bao nhiêu lần so với võ hội của Ngũ đại gia ở Thiên Phong Hải Vực. Hơn nữa, Ngũ đại gia cũng không thể sánh được với Viêm Thần Điện về sức hiệu triệu.

Đương nhiên đây cũng là vì sức hấp dẫn của Lôi Đình Tổ Phù. Tuy không ít người nghi hoặc về việc Viêm Thần Điện đêm thứ thần vật hiếm có như Lôi Đình Tổ Phù làm phần thuổng, nhưng mọi người vẫn sục sôi vì nó… … - Lâm Động ca, Tranh Bá Chiến của Viêm Thần Điện cũng thật náo nhiệt nha… Tại một nơi trên hải vực, cự kình bay qua mặt biển, Mộ Linh San ngồi trên lưng con

cự kình, đôi mắt to nhìn xung quanh. Trên tuyến đường biển này có thể nhìn thấy không ít thuyền và hải thú lớn. Mục tiêu của họ đều về một hướng, hiển nhiên tất cả đều nhằm về hướng Viêm Chi Hải Vực.

Lâm Động cũng gật đầu cười. Viêm Chi Hải Vực bây giờ có lẽ đã thành tiêu điểm của Loạn Ma Hải, sức hấp dẫn của Lôi Đình Tổ Phù thật sự rất đáng sợ.

- Lâm Động ca cũng muốn tham dự Tranh Bá Chiến sao? Với thực lực của huynh hiện giờ chắc chắn sẽ giành được hạng cao.

Mộ Linh San cười hi hi, nói.

Lâm Động vươn vai, cười nói:

- Xem tình hình thế nào đã. Ta không có hứng thú lắm với chức quán quân, nhưng ở đây có thứ thuộc về ta, ta phải lấy về.

Ma La lấy ra một đạo bản nguyên từ Lôi Đình Tổ Phù, tuy không ảnh hưởng lớn nhưng sau khi Lâm Động luyện hóa được Lôi Đình Tổ Phù thì hắn cảm nhận được sự thiếu hụt.

Sự thiếu hụt này không rõ ràng, nếu có một trăm năm nữa thì có lẽ Lôi Đình Tổ Phù sẽ tự bù đắp, nhưng đáng tiếc Lâm Động không thể chờ lâu được như vậy. Hắn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đã có Lôi Đình Tổ Phù thì đương nhiên hắn không muốn để nó bị thiếu sót.

Vì thế hắn cần phải lấy đạo bản nguyên đó về.

- Hi hi, Lâm Động ca, giờ huynh đã đứng vị trí thứ chín trong Tân Tú Bảng của Loạn Ma Hải rồi.

Mộ Linh San lật tay, một cuộn quyển trục màu vàng kim hiện ra. Ánh sáng trên quyển trục lúc ẩn lúc hiện, có thể thấy ba chữ lớn Tân Tú Bảng. Cáu này được thế lực có tên Thiên Cơ Lâu tạo ra, đây cũng là thế lực khá uy tín. Những người được vào bảng đều là nhân tài kiệt xuất trong lứa đệ tử trẻ tuổi của Loạn

Ma Hải.

Lâm Động cười nhận lấy quyển trục từ tay Mộ Linh San. Quyển trục này cũng tỏa ra năng lượng, hiển nhiên cũng là một món linh bảo. Hắn quét mắt nhìn, quả nhiên thấy ở vị trí thứ chín có một dòng chữ nhỏ.

- Đệ cửu Tân Tú Bảng, Lâm Động, Sinh Huyền Cảnh viên mãn, Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong, người của Đạo Tông, Đông Huyền Vực, Thiên Lôi Hải Vực, một mình giết năm cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành, thủ đoạn không rõ, tạm xếp thứ chín.

- Năng lực tình báo mạnh thật.

Lâm Động hơi nhướng mày, Thiên Cơ Lâu quả nhiên có bản lĩnh, sự việc mới xảy ra vài ngày mà đã biết hết, thậm chí ngay việc hắn là người của Đạo Tông ở Đông Huyền Vực cũng rõ.

- Lâm Động ca, nghe nói mười người đứng đầu Tân Tú Bảng đều tham gia Tranh Bá Chiến. Chúng không dễ đối phó đâu.

Mộ Linh San cười.

Lâm Động gật đầu, với chiến tích của hắn ở Thiên Lôi Hải Vực mà chỉ được xếp vị trí thứ chín, từ đó có thể thấy chất lượng của Tân Tú Bảng ra sao.

Hắn nhìn lên phía trên của quyển trục. Hắn cũng rất tò mò về những người đứng trước, vì hắn biết những người thuộc tốp mười đều là yêu nghiệt… - Đệ bát Tân Tú Bảng, Thiên Sa Tông Lịch Lâm, Tử Huyền Cảnh tiểu thành, tính cách lầm lỳ, tàn độc, từng giết hai cường giả cùng đẳng cấp.

… - Đệ ngũ Tân Tú Bảng, Hải Âm Giản Âm Ma Đằng Khuê, Tiên Phù Sư đại thừa, từng giao đấu với cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành, sau đó nhờ vào tinh thần lực xuất quỷ nhập thần đã thoát thân an toàn.

.

… - Đệ tam Tân Tú Bảng, Vạn Tượng Sơn Tiểu Tượng Vương Châu Trạch, tinh thông Vạn Tượng Thiên Pháp, có sức mạnh của Vạn Tượng.

- Đệ nhị Tân Tú Bảng, Viêm Thần Điện Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên, đại đệ tử thủ tịch của Ma La, chủ nhân Hỏa Diệm Tổ Phù, người kế thừa Viêm Thần Điện.

Khi đọc đến ba người đứng đầu, lông mày Lâm Động nhướng lên, vì hắn nhận ra ba người này đều không viết rõ đẳng cấp thực lực. Nhưng chỉ một vài điều đó thôi cũng đủ để cho người ta thấy sự lớn mạnh của họ.

Lâm Động tiếp tục nhìn lên vị trí đứng đầu Tân Tú Bảng, rồi hắn nheo mắt lại.

- Đệ nhất Tân Tú Bảng, Vô Diện Nhâm Từ Tu, từng giết cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 995

Hỏa Viêm Thành

Vô Diện Nhân…Từ Tu… Lâm Động nhìn cái tên gọi kỳ quái ở vị trí thứ nhất, lông mày không kìm được nhướng lên, xem ra đây là kẻ khá cổ quái và thần bí.

Lâm Động cũng không hoài nghi chút nào về thực lực của người có tên Vô Diện Nhân này. Có được địa vị được tất cả mọi người công nhận trong Loạn Ma Hải nơi đầy yêu nghiệt này, đó tuyệt đối không phải may mắn.

- Tên Từ Tu này rất mạnh, nghe nói hắn không môn không phái, hành tung quỷ dị, ngay Thiên Cơ Lâu cũng chỉ biết được chút ít tin tức về hắn.

Mộ Linh San nghiêng đầu nhìn vào chỗ Lâm Động đang nhìn, hi hi cười:

- Hắn cũng giống Lâm Động ca, cũng là đột nhiên xuất hiện. Đúng một năm trước lần đầu tiên xuất hiện hắn đã giải quyết một cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành. Hồi đó cũng dẫn đến chấn động không nhỏ.

- Sau đó cũng có một vài tin đồn về hắn, dường như Đường Tâm Liên của Viêm Thần Điện và Châu Trạch của Vạn Tượng Sơn cũng từng giao đấu với hắn, nhưng kết quả hình như không tốt.

- Vì thế vị trí thứ nhất trong Tân Tú Bảng bị hắn bá chiếm. Hì hì, không biết Lâm Động huynh và hắn ai mạnh hơn nhỉ?

Lâm Động bật cười, xoa đầu Mộ Linh San, nói:

- Nhân vật như vậy, nếu không có chuyện gì ta sẽ không động vào đâu.

Một năm trước hình như hắn cũng vừa đến Loạn Ma Hải. Hồi đó hắn chỉ mới đột phá Sinh Huyền Cảnh, còn Từ Tu thì đã có thực lực giết chết một cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành. Năng lực đó khiến Lâm Động cũng phải giật mình. Xem ra Loạn Ma Hải quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long. Nếu nhân vật như vậy cũng tham gia Tranh Bá Chiến, Lâm Động muốn lấy lại đạo bản nguyên đó, chưa biết chừng phải gặp hắn.

Còn kết quả thì chắc hắn Lâm Động cũng rất tò mò.

- Đi nào, đến Viêm Chi Hải Vực. Tranh Bá Chiến cũng sắp diễn ra rồi… Lâm Động ném quyển trục cho Mộ Linh San, cười. Chỉ là nụ cười có chút ngưng trọng.

Có thể người khác không biết mục đích của cuộc Tranh Bá Chiến này, nhưng Lâm Động thì biết rõ, Ma La muốn dùng Lôi Đình Tổ Phù làm mồi nhử dụ bọn dị ma đang ẩn nấp ra ngoài.

Đó là kế hoạch khá liều lĩnh, Lâm Động có thể tưởng tượng ra chuyện này sẽ gây nên chấn động đến mức nào. Với thứ sinh vật như dị ma, hiện giờ ít người biết đến, nhưng chỉ cần là cường giả hiểu chút về thời Viễn Cổ đều hiểu sự đáng sợ của chúng. Hơn nữa, điều đáng sợ hơn đó là dị ma không thể cùng tồn tại với bất cứ sinh vật nào trên thế gian này.

Chúng đến đây là muốn hủy diệt mọi thứ ở thế giới này.

Vì thế chúng là kẻ địch chung của tất cả mọi người ở nơi đây.

Lâm Động cũng không thể đoán định liệu kế hoạch của Ma La có thành công hay không. tuy Ma La cũng triệu tập không ít cường giả đỉnh cao nhưng dị ma lại là kẻ đã gây ra kiếp nạn thời Viễn Cổ… Lâm Động khẽ lắc đầu để kìm nén lại cảm xúc phức tạp lúc này. Việc này hắn không thể nhúng tay vào, nhưng bản thân hắn là người có tổ phù, hắn biết mình cũng có một phần trách nhiệm trông coi sự phát triển của sự việc.

Lâm Động thầm thở hắt ra, ngẩng lên nhìn về phía xa. Trên bầu trời lúc này đen kịt mây.

… Viêm Chi Hải Vực là vùng biển khá rộng lớn của Loạn Ma Hải. Ở đây không có thế lực nào khác ngoài Viêm Thần Điện.

Viêm Thần Điện là bá chủ thống trị vùng biển này.

Trong Loạn Ma Hải cường giả nhiều như lá rụng mùa thu, các đại thế lực càng phức tạp hơn so với Đông Huyền Vực. Muốn chiếm cứ một hải vực rộng lớn thế này không phải chuyện dễ dàng. Viêm Thần Điện làm được điều đó nguyên nhân chủ yếu chính là vì Ma La.

Người nắm giữ Hỏa Diệm Tổ Phù, có thế lực Chuyển Luân Cảnh.

Chỉ hai tên gợi vậy thôi cũng đủ để khiến cường giả bước vào Luân Hồi thật sự cũng không dám coi thường.

Trong vùng biển này ít có người dám khiêu chiến với Viêm Thần Điện, ngay những đại thế lực ở nơi khác đến cũng phải bớt nghênh ngang lại.

Năm ngày sau thì hai người bọn Lâm Động đến Viêm Chi Hải Vực.

Lâm Động đứng trên lưng cự kình, nhìn về vùng biển có màu đỏ nhạt, ánh mắt không khỏi có phần kinh ngạc. Khi đi vào vùng biển này hắn đã cảm nhận được phía dưới khu vực này có một luồng sức mạnh hỏa diệm cuồng bạo dị thường.

- Phía dưới vùng biển này là những dãy núi lửa dài liên miên. Nhìn mặt biển có vẻ yên bình vậy thôi, nhưng bên dưới có vô số ngọn núi lửa phun trào. Tùy tiện xông vào thì đến cường giả Tử Huyền Cảnh cũng phải thê thảm.

Mộ Linh San là người của Bất Tử Thánh Kình tộc nên đương nhiên hiểu rõ tình hình.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi cười:

- Đi nào, chúng ta đến Hỏa Diệm Thành.

Vừa nói xong Lâm Động lập tức bay đi trước, Mộ Linh San khẽ vỗ lên con cự kình sau đó bay theo. Cự kình quẫy đuôi rồi lặng xuống biển.

Hai người Lâm Động cũng biến thành hồng quang bay vào sâu trong hải vực.

Viêm Chi Hải Vực hiện giờ vô cùng náo nhiệt, trên bầu trời là vô số những tia sáng cùng bay về một hướng, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Khi dần vào sâu trong hải vực Lâm Động nhìn thấy trên trời thỉnh thoảng lại có những đợi ngũ mặc giáp đỏ bay qua, đằng sau đó là những ánh mắt sắc bén như chim ưng quét nhìn xung quanh.

Đó là những đội ngũ gần như quân đội, Lâm Động thấy họa tiết hỏa diệm trước ngực họ, đó là hình đại diện cho Viêm Thần Điện, hiển nhiên đây là đội chấp pháp của Viêm Thần Điện.

Lâm Động nhìn đội ngũ hộ vệ được huấn luyện bài bản không kìm được gật gù, Viêm Thần Điện quả nhiên không hổ là đại thế lực ở Loạn Ma Hải.

Viêm Chi Hải Vực khá rộng lớn, lại có nhiều đảo. Hỏa Viêm Thành mà Lâm Động sắp đến chính là tổng bộ của Viêm Thần Điện, cũng là nơi diễn ra Tranh Bá Chiến.

Khi đến gần Hỏa Viêm Thành thì mặt trời đã lặn, Lâm Động nhìn thấy ở phía xa là một vùng đất đỏ rực với một tòa thành khổng lồ tựa con hỏa long thời Viễn Cổ cuộn tròn trên hải vực.

Hồng quang giống như cái bát úp ngược chụp xuống tòa thành, tỏa ra một luồng năng lượng đáng sợ khiến không khí cũng bị biến dạng.

Xung quanh tòa thành là vô số những tia sáng xuyên qua quầng sáng đi vào

trong tòa thành.

Hai người Lâm Động cũng chầm chậm tiến vào trong tòa thành nguy nga. Tiếng huyên náo lập tức khiến đầu óc Lâm Động choáng váng, hắn cười khổ nhìn biển người mênh mông, chắc những cường giả có danh khí đều đã đến đây?

- Lâm Động ca, nghe nói Hỏa Viêm Thành có Nghênh Tân Các, phàm là những người tham gia Tranh Bá Chiến đều đến đó. Chúng ta có đi không?

Mộ Linh San phấn khích.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, chắc ở đây đã tụ hội các lộ hào kiệt, tất cả những người kiệt ngao bất thuận đều tập trung về đây chắc sẽ rất thú vị.

Hai ngươi cũng không chần chừ thêm, lập tức đi về hướng Nghênh Tân Các.

Phía trước tòa lầu hùng vũ này có không ít người mặc giáp đỏ, họ đều là hộ vệ có khí tức hùng hồn, phòng vệ khá nghiêm ngặt.

Vào Nghênh Tân Các cũng không cần kiểm tra phức tạp, hai người Lâm Động nhanh chóng vào được bên trong. Vừa bước qua cửa, không khí náo nhiệt sục sôi ập tới, chỉ thấy ở trong đại điện rộng lớn đầy ắp những người.

Lâm Động quét mắt nhìn, trong lòng có chút kinh ngạc. Chỉ nhìn qua một chút mà hắn đã cảm nhận được không ít luồng khí tức ngang ngược, xem ra Tranh Bá Chiến cũng có trình độ khá cao.

- Lâm Động?

Đột nhiên có một giọng nói dễ nghe quen thuộc có phần ngạc nhiên vui vẻ vang lên. Hắn quay lại thì thấy một vài người hắn đã gặp.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 996

Người Quen

Lâm Động quay lại thì thấy ở một góc có ba thân ảnh với gương mặt ngạc nhiên vui vẻ nhìn hắn. Người đứng đầu là nữ tử xinh đẹp mặc váy đỏ, thân hình mảnh mai, gương mặt đẹp đẽ đó chính là Cổ Cổ Mộng Kỳ của Cổ gia.

Bên cảnh Cổ Mộng Kỳ là hai thân ảnh quen thuộc, Cổ Yên và cô thiếu nữ rụt rè Lâm Động gặp khi mở mắt ra ở Loạn Ma Hải, Cổ Nhã.

Lâm Động sững người, rồi nở nụ cười. Ở nơi xa lạ này gặp được những gương mặt quen thuộc lúc nào cũng là chuyện đáng vui mừng.

- Không ngờ mọi người cũng ở đây… Lâm Động dẫn Mộ Linh San có chút mơ hồ tiến lại, rồi cười với ba người.

- Ngươi cũng tham gia Tranh Bá Chiến của Viêm Thần Điện? À phải, suýt nữa ta quên, giờ ngươi không còn là kẻ vô danh ở đây nữa rồi.

Cổ Mộng Kỳ nhìn Lâm Động cười.

Lâm Động lắc đầu cười:

- Cô nương đánh giá ta cao quá rồi.

- Lâm Động huynh khiêm tốn rồi. Không phải ai cũng tùy ý mà lên được vị trí thứ chín trong Tân Tú Bảng đâu.

Cổ Yên khẽ cười, ánh mắt cô nhìn Lâm Động có phần phức tạp. Hồi đầu ở Huyền Linh Đảo, cô và Lâm Động chỉ mới đột phá Sinh Huyền Cảnh tiểu thành,

nhưng mới gần một năm mà thực lực Lâm Động không chỉ vượt xa cô mà còn có danh tiếng không nhỏ ở Loạn Ma Hải.

Tuy Thiên Phong Hải Vực không sánh được với hai vực như Viêm Chi Hải Vực, nhưng những việc Lâm Động đã làm họ đều biết. Mấy hôm trước khi biết đến chiến tích của Lâm Động ở Thiên Lôi Hải Vực thì ngay các trưởng lão trong gia tộc cũng chấn động.

Lâm Động cười, nhìn Cổ Nhã vẫn rụt rè như xưa, đưa tay xoa đầu cô bé, cười:

- Cô bé lại xinh ra rồi.

Cổ Nhã đỏ mặt, nhưng hành động thân thiết của Lâm Động cũng khiến cô bé thấy vui. Xem ra tuy rằng Lâm Động đã có danh tiếng ở Loạn Ma Hải nhưng quan hệ giữa hai người không vì thế mà trở nên xa lạ.

Sau khi Lâm Động chào hỏi ba người, hắn giới thiệu Mộ Linh San. Tiểu cô nương này còn nhỏ hơn Mộ Linh San, hai bím tóc nhìn rất đáng yêu. Các cô nương lập tức tíu tít nói chuyện vui vẻ.

Lâm Động nhìn xuống bên cạnh nghe họ nói chuyện cũng cười nhiều hơn.

- Ngươi cũng thật là, mới một năm mà đã làm nên bao đại sự ở Loạn Ma Hải.

Cổ Mộng Kỳ ra khỏi cuộc nói chuyện nhìn Lâm Động ngồi uống rượu bên cạnh, khẽ nói.

- Ta cũng không muốn vậy, chỉ là muốn đạt được mục đích thì không thể không làm.

Lâm Động cười, rồi đổi chủ đề:

- Mọi người đến đây cũng vì Tranh Bá Chiến?

- Ừm, thương thuyền của Cổ gia vừa hay đi qua gần đây, tiện đường qua xem áo nhiệt. Lôi Đình Tổ Phù có sức hấp dẫn không nhỏ.

Cổ Mộng Kỳ cười.

- Đương nhiên bọn ta cũng biết trình độ của mình. Chỉ có những người trong tốp mười của Tân Tú Bảng các ngươi mới có tư cách thôi. Bọn ta đến chỉ để học hỏi cọ xát.

Lâm Động dở khóc dở cười, nhưng nghĩ cũng thấy đúng. Ở Thiên Lôi Hải Vực hắn đã giết một lúc năm cường giả Tử Huyền Cảnh, đừng nói là Cổ Mộng Kỳ, ngay trong mắt các trưởng lão Cổ gia cũng có tính chấn nhiếp.

- Xem ra Tranh Bá Chiến cũng rất có danh tiếng ở Loạn Ma Hải.

Lâm Động cảm thán, ngay Cổ gia ở tận Thiên Phong Hải Vực cũng đến, sức hấp dẫn của tổ phủ quả nhiên khủng khiếp.

- Ừm, Thiên Phong Hải Vực không chỉ có Cổ gia bọn ta, Ngụy gia cũng có… Ngươi nhìn đằng kia kìa.

Cổ Mộng Kỳ cười, nhìn về một hướng.

- Ngụy gia?

Lâm Động khựng người, rồi nhìn theo hương đó. Ở đây có không ít cường giả các phương quen biết nhau tụ lại một chỗ. Ở hướng Đông Bắc của Lâm Động cũng có một đoàn người, trong đó một người khá quen, nhìn kỹ thì ra là Ngụy Chân của Ngụy gia hắn đã gặp ở Võ Hội Đảo.

- Ha ha, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Động cười, tính ra hắn cũng có chút ân oán với Ngụy gia. Nếu không phải vì chúng thì hắn cũng không bị Tà Cốt Lão Nhân đẩy đến bước đường này. Tuy sau đó hắn đã đánh cho lão ta tàn tạ nhưng hắn cũng bị thương không nhẹ.

Khi Lâm Động nhìn thì Ngụy Chân dường như cũng nhận ra, hắn quay lại nhìn, gương mặt cứng đờ lại, ánh mắt lay động rồi nhanh chóng tránh ánh mắt đi chỗ khác.

Hội Cổ Mộng Kỳ biết đến danh tiếng của Lâm Động thì không lý gì Ngụy Chân lại không biết. Tuy hắn không đến mức sợ Lâm Động nhưng hiện giờ đúng là có chút lo lắng. Dù sao thì hung danh giết chết năm cường giả Tử Huyền Cảnh cũng thật dọa người. Hắn cũng hiệu dường như hắn và Lâm Động không còn cùng đẳng cấp nữa.

Lâm Động thấy vậy thì cười nhạt, cũng không đến gây sự, một là vì hắn coi thường, hai là vì Ngụy Chân hiện tại thật sự không đáng cho hắn tốn sức.

Nghĩ vậy, Lâm Động quay lại nói chuyện với mấy cô nương.

Trong Nghênh Tân Các tập trung các lộ cường giả, rất náo nhiệt. Chỗ của Lâm Động tuy ở góc nhưng vì có ba cô nương xinh đẹp hội Cổ Mộng Kỳ nên cũng thu hút nhiều ánh nhìn.

Nhưng mấy người Cổ Mộng Kỳ chẳng quan tâm những ánh mắt ấy. Khi họ đang nói chuyện thì từ ngoài cửa bỗng có tiếng ồn ào vọng vào.

Lâm Động quay sang nhìn thì thấy ở cửa một đám người tràn vào. Đứng đằng trước tiên là một nam tử áo đen, dáng người cao ráo khá anh tuấn, môi rất mỏng, thấp thoáng như có hàn ý tỏa ra.

Người này vừa xuất hiện đã khiến mọi người xôn xao.

Lâm Động nhìn hắn một cái rồi quay đi, rồi hắn khựng người khi thấy ba người Cổ Mộng Kỳ chau mày.

- Đó là ai vậy?

Lâm Động hỏi.

- Hoàng Lăng của Phúc Hải Tông…Tân Tú Bảng đệ cửu, à không, giờ đã bị ngươi đẩy xuống đệ thập rồi… Cổ Mộng Kỳ nói.

- Mọi người quen hắn?

Lâm Động đặt chén rượu xuống, hỏi.

- Không quen.

Cổ Mộng Kỳ lưỡng lự một chút rồi cười.

- Giữa bằng hữu còn che giấu vậy sao?

Lâm Động nhìn Cổ Mộng Kỳ cười có phần gượng gạo, khẽ nói.

Cổ Mộng Kỳ nhìn Cổ Yên, rồi Cổ Yên nói:

- Cũng không có gì, trước ta cũng nói Cổ gia ta có thương thuyền ở bên này, trên biển gặp phải người của Phúc Hải Tông, chính là đội do Hoàng Lăng dẫn đầu… - Vốn dĩ Cổ gia và Phúc Hải Tông không có ân oán gì, nhưng Hoàng Lăng thấy Cổ Mộng Kỳ tỷ, chuyện sau đó chắc ngươi cũng đoán được. Cổ Mộng Kỳ tỷ không có hứng thú, hay để ý gì tới hắn, có lẽ hắn thẹn quá hóa giận, động thủ với mấy thương thuyền của bọn ta.

- Chỉ là mấy con thuyền, cũng không phải tổn thất quá lớn.

Cổ Mộng Kỳ cười, nhìn Lâm Động có phần căng thẳng. Cô biết Lâm Động đã mạnh hơn nhiều trước đây, nhưng Hoàng Lăng cũng chẳng phải loại dễ gây sự. Hơn nữa hắn lại quen biết nhiều, mấy kẻ trong tốp mười Tân Tú Bảng đều có giao tình với hắn. Mà Lâm Động lại đơn độc một mình, nếu xung đột thì sẽ bất lợi.

Lâm Động gật đầu, cũng không nói gì thêm mà chuyển chủ đề.

Lúc ấy Hoàng lăng tiến lại đoàn người bọn Ngụy Chân.

Dường như Ngụy Chân quen biết với Hoàng Lăng, thấy hắn đến liền vội ra đón. Rồi Ngụy Chân nhìn về phía Lâm Động đầy ám muội, ghé sát tai Hoàng Lăng nói gì đó.

Hoàng Lăng lập tức quay lại nhìn về hướng Lâm Động, rồi hắn nhìn thấy Cổ Mộng Kỳ dưới ánh đèn đang cắn môi bất an.

- Hà hà.

Hoàng Lăng khẽ cười, ánh mắt có phần thích thú, tay cầm chén rượu tiến thẳng về phía bọn Lâm Động.

Hoàng Lăng hiển nhiên thuộc loại nổi bật, được nhiều người chú ý. Hành động đó của hắn khiến không ít người nhướng mày…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 997

Xung Đột

Tiếng xôn xao dần lan rộng trong Nghênh Tân Các. Ba người Cổ Mộng Kỳ nhìn Hoàng Lăng, ánh mắt có phần căng thẳng, bàn tay đặt trên bàn không khỏi siết chặt, rồi nhìn Lâm Động. Lúc này hắn chỉ cúi đầu, tay mân mê chén rượu, vẻ mặt tĩnh lặng như mặt hồ.

Ba người Cổ Mộng Kỳ vốn lo lắng nhưng khi nhìn thấy hắn bình thản như vậy cũng yên tâm phần nào.

- Hà hà, Mộng Kỳ cô nương, không ngờ lại được gặp nàng ở đây, đúng là duyên phận.

Tiếng bước chân dừng lại bên cạnh bàn, một tiếng cười vọng tới, Cổ Mộng Kỳ nhìn Hoàng Lăng tay cầm chén rượu, gương mặt nở nụ cười dịu dàng, thần sắc dường như định chuyển sang lạnh lùng, nhưng rồi như nghĩ tới điều gì, khẽ cắn môi rồi gượng cười.

- Trước đó trên biển có chút hiểu lầm với Cổ Mộng Kỳ cô nương, tại hạ xin tạ lỗi trước, đến khi Cổ Mộng Kỳ cô nương rời đi ta sẽ cho người đưa thương thuyền đến.

Hoàng Lăng nhìn Cổ Mộng Kỳ với ánh mắt nóng bỏng, dường như hắn không để tâm những người xung quanh nữa.

- Vậy ta đa tạ!

Cổ Mộng Kỳ khẽ nói.

- Không có gì… Hoàng Lăng cười, rồi nói:

- Mộng Kỳ cô nương có thời gian không? Chỗ ta có người bằng hữu này muốn giới thiệu cho nàng. Sau này thương thuyền Cổ gia đi ra ngoài chưa biết chừng cần họ giúp.

- Có lẽ không tiện lắm.

Cổ Mộng Kỳ có phần khó xử nói, rõ ràng cô khá đau đầu vì sự phiền nhiễu của Hoàng Lăng.

Hoàng Lăng cười:

- Mộng Kỳ cô nương sẽ không cần phải không nể mặt tại hạ như vậy chứ?

Cảm nhận được hàn khí từ lời nói của Hoàng Lăng, sắc mặt Cổ Mộng Kỳ hơi có phần nổi giận.

Có không ít cường giả nhìn về hướng này, hiển nhiên họ nhận ra Hoàng Lăng có ý với nữ tử kia. Chỉ là nữ tử đó lại không thích thú gì.

Đương nhiên cũng chẳng có ai nói gì, phần lớn bọn họ đều muốn xem náo nhiệt. Hoàng Lăng không phải kẻ tầm thường, mà là nhân vật nằm trong tốp mười người đứng đầu Tân Tú Bảng. Tuy hắn khá kiêu căng nhưng với thực lực và thiên phú của hắn chẳng ai có thể nói gì được… Cạch!

Khi đó, Lâm Động cuối cùng cũng đặt chén rượu trên tay xuống.

- Đúng là mặt thì nên nể một chút. Nhưng đôi khi có người lại tự đến làm mất mặt mình.

Chén đặt xuống bàn, giọng nói bình thản cũng vang lên. Những tiếng huyên náo bỗng chốc lặng xuống, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Lâm Động. Kẻ nói ra câu đó, không phải thật sự có bản lĩnh thì đúng là điên rồi.

Hoàng Lăng nheo mắt thành đường cong nguy hiểm, lúc này hắn nhìn Lâm Động với vẻ coi thường:

- Khẩu khí không nhỏ.

- Chắc ngươi cũng biết ta?

Lâm Động quay lại cười.

Kẻ này vừa đến đã tiếp xúc với Ngụy Chân, có thể đã được Ngụy Chân nói về thân phận của Lâm Động, vì thế chắc hắn hắn cũng biết Lâm Động là người đứng thứ chín trong Tân Tú Bảng. Hoàng Lăng tiến lại đây cố nhiên có lý do là vì Cổ Mộng Kỳ nhưng chắc chắn không thể không dính dáng đến Lâm Động.

- Ha ha, Lâm Động, đệ cửu Tân Tú Bảng. Đúng là ta có biết, nhưng dường như cái danh đó không có sức uy hiếp mấy đối với ta.

Hoàng Lăng nhếch mép.

- Lâm Động?

- Hắn chính là Lâm Động? Là Lâm Động mà giết năm cường giả Tử Huyền Cảnh ở Thiên Lôi Hải Vực?

- Chẳng trách mà dám nói như vậy với Hoàng Lăng…Hề, lần này có trò vui xem rồi. Nghe nói Hoàng Lăng đã bất mãn từ lâu vì bị hắn đẩy xuống vị trí thứ mười.

- Nếu hắn là Lâm Động thật thì e Hoàng Lăng cũng không đối phó nói. Tuy mười người đứng đầu Tân Tú Bảng cơ bản đều là cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành, nhưng Lâm Động có thể một mình giết năm cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành đấy.

- Hừm, trong mười người đứng đầu có vài người quan hệ khá tốt với Hoàng Lăng, nếu động thủ, ai thua thiệt chưa biết được đâu.

Mọi người lập tức nhìn Lâm Động đầy ngạc nhiên. Rõ ràng cái tên Lâm Động không còn xa lạ gì nữa.

Ba người Cổ Mộng Kỳ căng thẳng nhìn hai người kia đầy lo lắng.

Lâm Động xua tay với ba người, nói:

- Chúng ta đi thôi, ta không muốn động thủ.

Xung quanh nghe vậy đều chẹp miệng, mọi người đều nói Hoàng Lăng kiêu căng, nhưng Lâm Động lúc này biểu hiện còn có bá khí hơn. Nhưng khi nhớ lại hắn từng có một trận đồ sát không chút nương tình ở Thiên Lôi Hải Vực, tim ai cũng co thắt lại, xem ra người thanh niên nhìn có vẻ thân thiện này chẳng phải loại thiện nam tín nữ gì.

Nhưng Hoàng Lăng là con người cũng đã kiêu căng quen rồi liệu có nuốt trôi cục tức này?

Một số người nhìn về Hoàng Lăng, quả nhiên sắc mặt hắn lạnh tanh:

- Ta cũng muốn xem xem kẻ đẩy ta xuống rốt cuộc có bản lĩnh hay chỉ là hư danh?

Mọi người nhướng mày, quả nhiên là Hoàng Lăng nhằm vào Lâm Động.

- Hà hà, hình như Hoàng Lăng huynh gặp phiền phức rồi… Khi không khí đang căng như dây đàn thì một tiếng cười từ phía sau vang lên, hai thân ảnh bước r.

Hai người này nhìn có vẻ bình thường nhưng khí tức tỏa ra lại khiến người ta thót tim.

- Đó là Trần Thanh của Băng Phách Tông và Lịch Lâm của Thiên Sa Tông. Chẹp, chẹp, hai người đứng thứ bảy, thứ tám Tân Tú Bảng đó… - Phúc Hải Tông, Thiên Sa Tông, Băng Phách Tông quan hệ rất mật thiết, ba người đó quan

hệ cũng rất tốt. Chậc, áp lực đè lên Lâm Động cũng không nhỏ đâu.

Hoàng Lăng thấy hai người này ánh mắt hiện vẻ đắc ý rồi nói:

- Cũng không có gì, chỉ là muốn giao đấu học hỏi chút với Lâm Động huynh đây.

- Lâm Động sao…ta có nghe nói, hình như cũng có chút bản lĩnh. Ta rất hiếu kỳ.

Lịch Lâm mặc áo da cá kình nhìn Lâm Động cười.

- Không phải người của Loạn Ma Hải mà quá nghênh ngang ở đây cũng không tốt đâu.

Trần Thanh mỉm cười, nụ cười mang hàn khí lạnh như dao.

Hai kẻ đó nói chuyện đều không kiêng nể gì Lâm Động, bối cảnh của chúng đều không tầm thường, ai cũng đều là người có thiên phú, trong Loạn Ma Hải cũng chẳng mấy người dám gây sự. Còn về Lâm Động, chúng cũng đã nghe nói nhưng Đạo Tông thì đủ sức khiến chúng e dè.

Ba người Cổ Mộng Kỳ nhìn ba kẻ kia khí thế kinh người, sắc mặt đều hơi khó coi. Đối mặt với những người trong tốp mười Tân Tú Bảng quả thực họ không thể trấn tĩnh được.

- Chuyện của ta và Mộng Kỳ cô nương, tốt nhất ngươi đừng có nhúng tay vào. Người khác sợ Lâm Động ngươi chứ ta thì chẳng sợ chút nào!

Có thêm hai hảo hữu, Hoàng Lăng thấy vững tâm hơn, nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh băng, trầm giọng nói:

- Mộng Kỳ cô nương, đi cùng ta một chuyến.

Dứt lời, Hoàng Lăng không chút khách khí tiến lên trước nắm lấy cổ tay Ma

La. Hắn không tin trước mặt ba người trong tốp mười Tân Tú Bảng mà Lâm Động dám làm gì.

Thế nhưng khi tay hắn sắp chạm vào tay Cổ Mộng Kỳ thì thấy một luồng sát khí bùng phát ngay bên cạnh.

Binh!

Một bàn tay tựa thép nhanh như chớp tóm chắt cánh tay Hoàng Lăng rồi đập mạnh xuống mặt bàn, cả cái bàn lập tức nổ tung.

- Ngươi!

Hoàng Lăng đại nộ, rồi hắn thấy Lâm Động ngẩng lên. Trong đôi mắt bình tĩnh ban nãy đã tràn ngập hung khí.

- Đúng là không biết điều.

Lâm Động vung tay, bình rượu bay lên đem theo kình phong ập thẳng vào mặt Hoàng Lăng trước bao ánh mắt kinh ngạc.

Bốp!

Bình rượu vỡ tan, rượu bắn tung tóe, mảnh vỡ rạch lên mặt Hoàng Lăng vô số đường, kình phong đánh bật hắn ra sau mười mấy bước.

Tất cả cùng há hốc mồm nhìn Hoàng Lăng vẻ mặt méo mó và Trần Thanh, Lịch Lâm sắc mặt tối sầm. Xem ra sự việc không thể yên ổn rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 998

Giao Đấu

Xoảng xoảng!

Mảnh vỡ của bình rượu rơi xuống đất, âm thanh giòn tan vang khắp không gian khiến không ít người tim thắt lại, gương mặt co giật nhìn Hoàng Lăng mặt đầy máu, rồi nhìn Lâm Động bình thản như chẳng hề làm gì, mà thầm chép miệng. Quả nhiên là kẻ từng giết năm cường giả Tử Huyền Cảnh, ra tay là không hề nương tình… Gương mặt Hoàng Lăng lúc này có phần méo mó, tuy mặt đầy máu nhưng thật ra hắn không bị thương tổn gì lớn, chỉ là nhìn thì đúng là thảm hại.

- Khốn kiếp, hôm nay lão tử sẽ băm ngươi ra!

Hoàng Lăng nào đã bao giờ bị đối xử như vậy, hắn lập tức trở nên dữ dằn, sát ý tràn ngập lên trong mắt.

Bùm!

Một luồng nguyên lực hùng hồn đột nhiên bùng nổ ngay sau khi Hoàng Lăng dứt lời, thấp thoáng còn có tử khí mạnh mẽ.

Hoàng Lăng đứng được trên vị trí thứ chín Tân Tú Bảng, hiển nhiên là cũng có bản lĩnh, chỉ từ khí thế cũng đã vượt xa cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Mười người đứng đầu Tân Tú Bảng đều có chiến tích đánh bại đối thủ cùng đẳng cấp, cũng từng có cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành chết dưới tay Hoàng Lăng.

Sự thua thiệt vừa rồi rõ ràng hắn có phần không kịp trở tay. Hắn không ngờ

có hai hảo hữu của hắn ở đây mà Lâm Động dám ngông cuồng như vậy.

Grừ!

Ánh mắt Hoàng Lăng lạnh băng, lao vút tới, nguyên lực tụ lại trên bàn tay thành hình đầu hổ. Con hổ há cái mồm đầy máu, những chiếc răng nhọn hoắt chính là nguyên lực tụ lại, sức mạnh tỏa ra đầy mạnh mẽ.

- Hổ Nha Kình!

Hoàng Lăng gầm lên, không ít người đều cảm thấy hung sát khí ập tới, thậm chí đến không khí cũng phát ra tiếng nổ chói tai.

Rõ ràng Hoàng Lăng đã bạo nộ, ra tay không hề thăm dò mà muốn lấy tính mạng Lâm Động ngay tức khắc.

- Lâm Động, cẩn thận!

Ba người Cổ Mộng Kỳ thấy khí thế Hoàng Lăng hung hãn như vậy đều lên tiếng.

Chỉ mấy giây sau Hoàng Lăng đã xuất hiện phái trước Lâm Động, một chưởng tung ra, bàn ghế xung quanh đều bị kình phong đánh vỡ vụn.

Quyền kình hung hãn tung ra, nhưng khi sắp đánh vào người Lâm Động thì bỗng có thanh quang bùng phát, một tiếng long ngâm vang lên, rồi một đạo quyền ảnh thanh quang đánh thẳng lên quyền kình.

Binh!

Một làn sóng năng lượng nhanh chóng lan tỏa, cường giả ở xung quanh thấy vậy đều vội vã lùi ra xa.

Hai đạo quyền kình hung mãnh chạm trán, vài giây sau, sắc mặt Hoàng Lăng hơi biến đổi. Chỉ thấy quyền kình của hắn nhanh chóng tan đi. Khi ấy một bàn

tay như quỷ mị xuyên qua tầng phòng ngự đánh thẳng lên ngực hắn.

Binh!

Tất cả cùng kinh ngạc nhìn thấy Hoàng Lăng bay ngược ra sau rồi rơi uỳnh xuống đất tạo thành một vệt dài vài chục mét.

Ai nhìn thấy cũng phải há hốc mồm, nếu trước đó là do Hoàng Lăng không kịp trở tay thì lần này chẳng có cớ gì nữa… Lâm Động thay thế vị trí Hoàng Lăng quả nhiên không phải hư danh. Xem ra việc xảy ra ở Thiên Lôi Hải Vực đến tám phần là sự thực rồi.

- Ta đã nói rồi, đừng có động vào ta.

Lâm Động đánh bay Hoàng Lăng rồi từ từ đứng dậy, trong đôi mắt thâm sâu tràn ngập hàn khí. Thanh quang lấp lánh bao quanh người, rõ ràng sự nghênh ngang của Hoàng Lăng đã khiến Lâm Động nổi sát ý.

- Lâm Động, ngươi dám ngông cuồng ở đây?!

Trần Thanh, Lịch Lâm thấy Hoàng Lăng bị Lâm Động một quyền đánh lui đều biến sắc mặt, rồi chúng bước ra chặn đường của Lâm Động. Lâm Động nhìn hai người bọn chúng nhưng bước chân vẫn không ngừng lại.

- Ngươi muốn chết!

Thấy Lâm Động như vậy, hai người bọn Trần Thanh đều nổi sát khí, nguyên lực hùng hồn khiến không khí như bùng nổ, chưởng phong cùng lúc tung về phía Lâm Động.

Xoẹt!

Thanh quang bao quanh người Lâm Động, hắn mặc kệ chưởng phong mạnh mẽ của bọn Trần Thanh đánh lên người.

Phụt!

Thế nhưng khi chưởng phong chạm vào người Lâm Động lại không hề có âm thanh va chạm của nắm đấm mà xuyên qua người hắn.

- Tàn ảnh?

Chưởng phong xuyên qua, sắc mặt hai người bọn Trần Thanh kịch biến, vội vàng quay lại. Chỉ thấy Lâm Động đã xuất hiện phía sau như quỷ mị.

- Tốc độ nhanh thật!

Những người có nhãn lực sắc mặt đều trở nên ngưng trọng. Vào khoảnh khắc vừa rồi tốc độ của Lâm Động hiển nhiên đã đạt mức khá khủng bố, ngay bọn Trần Thanh cũng không phát giác được.

- Thực lực của hắn có lẽ không chỉ dừng ở vị trí thứ chín.

Một số người đều thấy chấn kinh, từ tình hình này rõ ràng thực lực của Lâm Động vượt xa xếp hạng của hắn. Ít nhất thì kẻ đứng thứ sáu phía trên Trần Thanh không thể xuyên qua hai kẻ đó như vậy.

- Đúng là thú vị!

Ở tầng trên, một nam tử mặc lam y đứng tựa cột, nhìn cuộc giao đấu phía dưới một cách thích thú. Ở cổ tay hắn có một đạo hoa văn ánh sáng, nhìn kỹ thì dường như đó là quang ấn hình bạch tượng.

- Lợi hại thật, hơn nữa hắn lại tinh thông tinh thần lực.

Bên cạnh lam y nam tử là một nam tử áo xám, dung mạo bình thường nhưng ánh mắt sáng dị thường, cảm giác như nhìn lâu cũng thất hồn.

- Có lẽ ba người Trần Thanh liên thủ cũng chẳng làm gì được tên Lâm Động đó.

Lam y nam tử cười.

Kẻ kia gật đầu, rồi nhìn xuống một phía:

- Nhưng có lẽ kẻ đó sẽ ra tay, hắn có chút quan hệ với Hoàng Lăng, sẽ không mặc cho Lâm Động mạnh tay đâu.

- Nhắc đến mới nhớ, hình như hắn đang nhòm ngó vị trí của ngươi thì phải? Có lẽ lần này lại khiêu chiến với ngươi rồi.

Lam y nam tử gật đầu, nói vẻ không quan tâm:

- Hắn sắp đột phá Tử Huyền Cảnh đại thành rồi… - Ồ?

Nam tử áo xám nhướng mày, ánh mắt có phần kỳ dị.

Khi hai người đó nói chuyện thì bên dưới, Lâm Động đã xuất hiện ngay phía trước Hoàng Lăng, ánh mắt băng hàn, cung tay búng, một cơn lốc xoáy kình phong nhắm thẳng trán Hoàng Lăng bắn tới.

Hoàng Lăng đập tay xuống mặt đất, thân hình lùi nhanh về sau, sau một vài lần đã thoát khỏi tầm tấn công của kình phong.

Xoẹt!

Thế nhưng khi Hoàng Lăng lùi về sau được mười trượng, đồng tử hắn co lại, ánh mắt kinh hãi khi nhìn thấy Lâm Động đã xuất hiện phía sau mình.

Lâm Động lạnh lùng nhìn hắn, bàn tay biến thành lưỡi đao, thanh quang cuồn cuộn rạch tan không khí chém xuống, Hoàng Lăng không thể nào tránh né nổi.

Nhưng khi chưởng của Lâm Động sắp chép xuống Hoàng Lăng thì một đạo kình phong kinh người đang nhắm thẳng lưng hắn mà lao tới.

Lâm Động bỗng khựng lại, đột ngột quay người tung chưởng, thanh quang

đánh tan kình phong, thân hình cũng hơi bị chấn động. Hắn ngẩng lên nhìn, ở một góc là một người ôm bình rượu ngồi trên lan can, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Mọi người cũng chuyển ánh mắt sang phía người đó, vẻ mặt có phần thay đổi, tiếng ồn ào lập tức lặng xuống.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 999

Đường Tâm Liên

Trên lan can là một nam tử áo nâu đang ngồi, tay dung đưa hũ rượu. Hắn bình thản nhìn Lâm Động không nói gì, nhưng khí thế tỏa ra khiến người ta sợ hãi.

Khi nhìn thấy nam tử này, một số người biến sắc mặt trở nên ngưng trọng hơn.

- Thanh Đằng đại ca.

Hoàng Lăng thấy nam tử đó thì mừng húm, vội gọi.

- Thanh Đằng?

Lâm Động nghe thấy cái tên đó thì tim rung lên. Thì ra đó là Ảo Yêu Thanh Đằng, người đứng thứ tư trong Tân Tú Bảng.

Xung quanh lúc này có tiếng xôn xao lan tỏa, rõ ràng danh tiếng của Thanh Đằng không hề nhỏ, ngay ở nơi cường giả nhiều như lá rụng mùa thu cũng có sức chấn nhiếp không nhỏ.

- Vị bằng hữu đây, giáo huấn người cũng cần có chừng mực chứ!

Thanh Đằng lạnh lùng nhìn Lâm Động, nói.

- Ta không thích phiền phức, nhưng nếu phiền phức tự tìm đến thì ta cũng không ngại gạt bỏ đâu.

Lâm Động cũng bình thản nhu thế chẳng vì thân phận của đối phương mà e

dè.

- Khá ngông cuồng, nhưng cũng có bản lĩnh để ngông cuồng.

Thanh Đằng quay sang nhìn Hoàng Lăng, rồi lắc đầu nói:

- Vốn dĩ ta không muốn can thiệp chuyện này, nhưng dù sao ta cũng có chút liên quan hến hắn. Như vậy đi, ngươi xin lỗi hắn thì chuyện này bỏ qua, thế nào?

Lâm Động nghe vậy thì cười, lắc đầu, khẽ nói:

- Ta không nghĩ vậy.

- vẫn tự coi mình giỏi.

Thanh Đằng lầm bầm, hiển nhiên hắn không hề bất ngờ về câu nói của Lâm Động. Sau đó hắn đứng dậy, vươn người một chút, trong đôi mắt lạnh lùng bỗng trở nên sắc lạnh.

Mọi người thấy vậy đều nhướn mày, xem ra Thanh Đằng định ra tay lấy lại thể diện cho Hoàng Lăng rồi...

Thanh Đằng từng bước lại gần Lâm Động, theo từng bước chân của hắn là luồng khí tức hùng hồn tựa cuồng phong cuộn trào.

Lâm Động bình tĩnh nhìn Thanh Đằng, sâu trong ánh mắt là thanh quang ngập tràn, hắn cũng nhận ra thực lực của Thanh Đằng khá ngang ngược.

Bùm!

Khi còn cách Lâm Động vài trượng, Thanh Đằng dừng chân, khi bàn chân chạm đất, không khí cũng như đông cứng lại.

- Ta thấy tốc độ của ngươi cũng không tồi, vừa hay đó là sở trường của ta. Chi bằng chúng ta tỉ thí xem ai nhanh hơn?

Thanh Đằng nhìn Lâm Động cười.

Ngay sau đó ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, toàn thân bỗng run lên.

Binh!

Chưởng ấn mạnh mẽ bỗng xuất hiện phía sau đánh thẳng lên lưng hắn.

Phụt!

Như chưởng ấn lại đánh hụt vào không khí, thân ảnh Lâm Động cũng dần tan đi, (khi xuất hiện lại thì ở phía sau chưởng ấn, một cước giáng xuống.

Bốp!

Một cánh tay hiện ra chặn đứng cước phong của Lâm Động, kình phong kinh người lan tỏa, cả hai đều lùi sau mấy bước.

- Nhanh thật!

Cường giả xung quanh nhìn cuộc giao đấu quá quỷ mị đó ánh mắt đều ngưng trọng, trước đó căn bản ạn không nhìn thấy hai người ra tay.

- Có thể đọ tốc độ với ta, quả nhiên không tồi.

Ánh mắt Thanh Đằng nhìn Lâm Động với chút kỳ dị. Tốc độ của hắn có thể coi là xuất chúng trong mười người đứng đầu Tân Tú Bảng, vậy mà dường như Lâm Động cũng sở trường mặt này.

- Vậy thì ta càng hứng thú hơn.

Thanh Đằng cười, ánh mắt rực cháy, rồi hắn bước chân ra, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, hắn định dùng đến thủ đoạn thật sự rồi.

Lâm Động thấy vậy, hai nắm đấm siết lại, ánh mắt nhìn Thanh Đằng cũng vô cùng sắc bén.

- Hai vị, đây là nơi tiếp đón các vị hào kiệt của Viêm Thần Điện. Các vị ra tay ở đây e là không thỏa đáng cho lắm...

Nhưng khi không khí trở nên căng thẳng thì một tiếng cười lanh lảnh dễ nghe vọng ra.

Mọi ánh mắt nhìn theo hướng tiếng cười vọng lại, rồi thấy ở cửa vào đột nhiên có một đoàn hộ vệ áo giáp đỏ tràn vào. Đằng trước là một nữ tử xinh đẹp, dáng người yểu điệu.

Nữ tử này mặc giáp mềm màu đỏ, bộ giáp bó sát người tôn lên những đường cong quyến rũ, gương mặt mỹ lệ đẹp tựa tranh, làn da trắng như tuyết, nhưng lại có khí chất mạnh mẽ không kém nam tử. Sự kết hợp này tạo nên thứ mị lực khiến nam nhân phải tim đập chân run.

- Hà hà, nhân vật có trọng lượng xuất hiện rồi...

Lam u nam tử nhìn nữ tử kia với ánh mắt thích thú, - Tiểu cô nãi nãi này không dễ gây vào đâu.

Nam tử áo xám ở bên cạnh cũng nói, ngữ khí có chút e dè.

Sau khi yên tĩnh trong chốc lát, xung quanh lại có tiếng bàn tán xôn xao, lần này chủ đề đương nhiên là về nữ tử xinh đẹp kia.

- Hê hê, đó chính là Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên của Viêm Thần Điện đúng không? Quả nhiên tuyệt sắc, nghe nói nàng ta là thủ tịch đại đệ tử Ma La hài lòng nhất, chưa biết chừng sau này là người kế thừa Viêm Thần Điện.

- Đúng vậy, ai có được mỹ nhân này coi như một bước lên trời rồi.

- Loại nữ nhân này, nam nhân bình thường sao thuần phục được...

Lâm Động nghe thấy tiếng bàn tán cũng khá kinh ngạc nhìn nữ tử kia, không ngờ người đứng thứ hai trong Tân Tú Bảng lại xinh đẹp như vậy.

- hà hà, không ngờ Đường cô nương cũng xuất hiện...

Sắc mặt Thanh Đằng hơi thay đổi khi Đường Tâm Liên xuất hiện, rồi hắn cười.

- Thanh Đằng, đây không phải nơi cho ngươi làm bừa. À phải, các ngươi đã đánh 4 xong chưa? Đường Tâm Liên nhìn Thanh Đằng, cười nói.

Thanh Đằng cười khan:

- Đường cô nương đã có lời thì chuyện hôm nay đương nhiên phải dừng ở đây.

Nói rồi hắn nhìn Lâm Động, nhún vai nói:

- Có lẽ còn cơ hội gặp nhau trong Tranh Bá Chiến. Đến lúc đó ta sẽ lĩnh giáo.

- Bất cứ lúc nào.

Lâm Động mỉm cười không nhân nhượng.

Thanh Đằng nhìn Lâm Động một lúc rồi phẩy tay với Hoàng Lăng. Hoàng Lăng tuy không cam tâm nhưng cũng đành gật đầu. Đến Đường Tâm Liên cũng đã xuất hiện, đương nhiên hắn không tiện gây rối.

- Lâm Động, không sao chứ?

Lúc này bốn người Cổ Mộng Kỳ mới vây lại, những đôi mắt đẹp đều hiện vẻ lo lắng.

Lâm Động xua tay cười, định nói gì đó thì thấy Đường Tâm Liên tiến lại phía mình.

Lúc này đương nhiên Đường Tâm Liên là trung tâm chú ý nhất. Khi nhìn thấy Đường Tâm Liên chặn cuộc đấu giữa Lâm Động và Hoàng Lăng nhưng

không đi ngay mà tiến lại chỗ Lâm Động, tất cả đều nhướn mày, tiếng ồn ào giảm bớt, mọi ánh mắt đề nhìn Lâm Động.

Đường Tâm Liên đứng trước mặt hắn cười quyến rũ.

- Đường cô nương có việc gì không?

Lâm Động cảm thấy hơi thiếu tự nhiên trước ánh mắt không chút e dè của Đường Tâm Liên, cười khan.

- Ngươi chính là Lâm Động đó?

Đường Tâm Liên nhướn mày.

- Ta đúng là Lâm Động, nhưng không biết ngươi nhắc đến Lâm Động nào...

Lâm Động nheo mắt, dường như hắn nhận ra sự thiếu thân thiện trong ngữ khí đó, nhưng hình như đây là lần đầu gặp.

- Sư phụ nói ngươi rất lợi hại.

Đường Tâm Liên quét mắt nhìn Lâm Động một lượt rồi nói:

- Nhưng ta không thấy vậy.

Lâm Động không nói được gì, hình như cô nương này không thoải mái vì lợi nhận xét của Ma La dành cho hắn.

- Đi theo ta, sư phụ muốn gặp ngươi.

Đường Tâm Liên vươn vai, cười với Lâm Động một cái rồi quay người đi, cho Lâm Động nhìn bóng lưng mảnh mai hấp dẫn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1000

Khó Lường

Lâm Động nhìn bóng dáng hấp dẫn của Đường Tâm Liên, hắn hơi sững người Ma La thật là thần thông quảng đại, hắn mới đến Hỏa Viêm Thành không lâu mà đã biết hành tung của hắn rồi.

Cường giả ở xung quanh kinh ngạc nhìn Lâm Động, rõ ràng không thể ngờ Lâm Động lại có quan hệ với Ma La.

- Cùng đi đi.

Lâm Động cười với ba người Cổ Mộng Kỳ. Gây ra chuyện lớn như vậy rồi để họ ở lại hắn không yên tâm.

Dứt lời, hắn bước theo Đường Tâm Liên, Mộ Linh San cũng nhanh chóng theo sau. Mấy người Cổ Mộng Kỳ hơi chần chừ một chút rồi cũng đi theo.

Sau khi mấy người rời đi lập tức mọi người bàn tán xôn xao phán đoán về mối quan hệ giữa Lâm Động và Ma La.

- Thật không ngờ, tiền bối Ma La lại gặp riêng Lâm Động.. ả Trên tầng, lam y nam tử ngạc nhiên nói.

- Xem ra tên Lâm Động này cũng không đơn giản.. ả Nam tử áo xám trầm ngâm nói.

- Hết trò hay rồi, chúng ta cũng đi thôi. Tranh Bá Chiến lần này dường như thú vị đây. Lôi Đình Tổ Phù quả nhiên có sức hấp dẫn không nhỏ...

Lam y nam từ đứng dậy, cười nói, rồi quay người đi.

Khi kịch hay hạ màn, không khí cũng trở lại sự náo nhiệt như cũ. Lúc này không ai để ý thấy một nhân ảnh mặc hắc bào ngồi uống rượu một mình, dường như sự việc vừa rồi không gây chút chú ý nào tới hắn.

- Lâm Động...

Giọng nói khàn đặc vang lên, rồi hắn từ từ ngẩng đầu lên, gương mặt được phủ vải đen, nhìn rất quỷ dị.

- Hừm? Đến rồi sao?

Đột nhiên hắn ngưng thần, đặt chén rượu trong tay xuống rồi lướt ra cửa nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Trong tòa đại điện hùng vĩ, Lâm Động gặp lại Ma La. Sau hai tháng Ma La cũng không có gì thay đổi, chì là có lẽ vì Viêm Thần Điện mà sự uy nghiêm của Ma La được tăng thêm nhiều.

Khi Lâm Động theo Đường Tâm Liên bước vào, ánh mắt Ma La có chút hoảng hốt nhìn Lâm Động. Vì hắn cảm nhận được hai luồng sức mạnh quen thuộc trong cơ thể Lâm Động... là Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù.

- Ngươi thật sự thành công rồi...

Ma La cảm thán.

- Phải nhờ tiền bối Ma La.

Lâm Động bao quyền nói, tuy Ma La đã muốn ngăn cản Lâm Động bằng ba chiêu, nhưng hắn biết nếu Ma La thực sự không muốn hắn lấy được Lôi Đình Tổ Phù thì dù hắn có liều mạng thế nào cũng chẳng có kết quả.

Vi hắn có nhiều thủ đoạn thế nào cũng không thể lấp đầy khoảng cách giữa

hai người.

- Ngươi tiếp được ba chiêu của ta, nếu ta còn không nhượng bộ thì thể diện còn đâu. Hội Thanh Trĩ chưa biết chừng còn chê cười ta.

Ma La cười, có thể thấy Ma La khá hài lòng về biểu hiện của Lâm Động.

Đường Tâm Liên ở bên cạnh nhìn Lâm Động hoài nghi. Nàng thật sự không tưởng được Lâm Động lại tiếp được ba chiêu của Ma La, hơn nữa cồ biết tính của Ma La, cũng biết hắn đi Thiên Lôi Hải Vực để làm gì, vì thế đương nhiên không thể từ bỏ... Nhưng dù vậy vẫn bị Lâm Động tiếp được ba chiêu. Tin này mà truyền đi thì có lẽ Lâm Động sẽ lên tốp ba người đứng đầu Tân Tú Bảng.

Hiển nhiên Lâm Động cũng nhận ra ánh mắt hoài nghi của Đường Tâm Liên, nhưng không giải thích gì, chỉ nói:

- Thanh Trĩ tiền bối chưa đến sao?

Lâm Động vẫn luôn biết ơn Thanh Trĩ, không nhắc đến món võ học đến giờ vẫn còn hiệu quả, Thanh Thiên Hóa Long Quyết, chỉ riêng ân tình Thanh Trĩ ra tay cứu giúp hắn khỏi tay ba người Nguyên Môn kia cũng đủ để Lâm Động khắc ghi suốt đời.

- Ừm, tạm thời hắn chưa đến, kế hoạch lần này rất quan trọng, chúng ta phải chuẩn bị chu toàn một chút.

Ma La gật đầu, rồi nhìn Lâm Động cười:

- Lần này ngươi đến là để lấy lại Lôi đình bản nguyên?

Lâm Động gật đầu bối rối, nói:

- Ma La tiền bối yên tâm, ta sẽ làm theo quy định, ít nhất thì phải đợi Tranh Bá Chiến kết thúc ta mới lấy nó về.

- Theo quy định thì ngươi phải giành quán quân mới lấy được.

Ma La cười lớn, rồi trầm ngâm nói:

- Lần này ta gọi ngươi đến thật ra muốn cho ngươi biết một việc - ừm?

Lâm Động khựng người.

- Ké hoạch lần này ngươi cũng biết rõ, trước khi dụ được dị ma cấp cao thật sự, ta không muốn Lôi Đình Tổ Phù bị lộ.

- Ý tiền bối là?

- Theo tin ta được biết, dị ma sẽ không dễ dàng hiện thân. Chúng có khả năng sẽ ẩn thân trong con người, rồi tham gia Tranh Bá Chiến chiến thắng tất cả và lấy Lôi Đình Tổ Phù.

Lâm Động nheo mắt, hắn nhớ đến ba người bọn Hoắc Nguyên. Trong người chúng dường như có ma chủng. Thứ đó cho chúng sức mạnh lớn lao, nếu không phải Lâm Động có hai tổ phù thì có lẽ đã mất mạng.

- Lần này có quá nhiều cường giả đến tham dự, ta không thể lựa chọn quá tỉ mỉ. Vì thế nấy để người có dị ma ẩn nấp chiến thắng thì Lôi Đình Tổ Phù thật giả sẽ bị lộ, kế hoạch của bọn ta cũng bại lộ. Nếu vậy sẽ không thể dụ được dị ma cấp cao xuất hiện...

Ma La trầm giọng nói.

- Vì thé chúng ta nhất định phải để người thường giành quán quân, từ đó sẽ ép dị ma phải hiện thân để tranh đoạt.

Lâm Động nhíu mày rồi khẽ gật đầu, nhìn về phía Đường Tâm Liên, cười:

- Đoạt quán quân thì Đường cô nương là lựa chọn sáng giá rồi.

- Tâm Liên đúng là có tư cách giành quán quân, nhưng lại không chắc chắn.

Ma La lắc đầu, nói.

Đường Tâm Liên nghe vậy, khóe môi hơi động đậy như muốn nói gì, nhưng rồi lại trầm mặc.

- Không chắc chắn?

Ánh mắt Lâm Động lóe tinh quang.

- Lẽ nào tiền bối có tin tình báo gì?

Thực lực Đường Tâm Liên là không thể nghi ngờ, vị trí thứ hai trong Tân Tú 4 Bảng cho thấy sức mạnh của cô. Vậy mà Ma La lại nói không chắc chắn, ẩn ý sau đó là gì?

Ánh mắt Ma La tối lại, nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Ta nghi ngờ Vô Diện Nhân Từ Tu, người đúng đầu Tân Tú Bảng có vấn đề.

Lâm Động trầm mặc, xem ra mức độ thâm sâu khó dò của Tranh Bá Chiến vượt xa dự đoán của hắn.

- Sư phụ, nếu Từ Tu thật sự có vấn đề thì Lâm Động cũng chẳng làm gì được.

Cuối cùng Đường Tâm Liên lên tiếng, cô không muốn trong mắt sư phụ mình lại không bằng Lâm Động.

- Ma La tiền bối, Đường cô nương nói không sai. Nếu đến cô ấy cũng không ngăn chặn được Từ Tu thì ta chịu thua. Ta mới chi là Sinh Huyền Cành tiểu thành, đâu thể sánh được.

Lâm Động cười.

- Trước mặt bản tọa ngươi đừng có giấu giếm nữa.

Ma La không nghĩ vậy, nhìn Đường Tâm Liên nói:

- Việc này rất quan trọng, không được nhỏ nhen.

Đường Tâm Liên vâng một tiếng, nhưng ngạo khí không chịu thua càng thêm đậm đặc.

Lâm Động lưỡng lự một chút rồi gật đầu nói:

- Nếu gặp Từ Tu thì ta sẽ cố gắng hết sức.

Lúc này Ma La mới gật đầu cười, rồi tay vỗ lên lưng ghế, nói:

- Ngoài ra, theo tin tình báo ta nhận được, các ngươi không chỉ cần chú ý tới Từ Tu mà còn có một kẻ khác...

-Ai?

Lâm Động và Đường Tâm Liên cùng ngẩng lên.

- Một người đến từ Nguyên Môn ở Đông Huyền Vực, Hoa Thần.

Đồng tử của Lâm Động đột nhiên có rút.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1001

Cứ Báo Tên Của Ta

Người của Nguyên Môn?

Sắc mặt Lâm Động dần tối lại, chỉ cần là bất cứ việc gì liên quan đến cái tên đó là tâm cảnh của hắn lại nổi sát ý.

Ma La chầm chậm gật đầu, hắn cũng biết qua về ân oán giữa Lâm Động và Nguyên Môn nên cũng không thấy lạ.

- Nguyên Môn có vấn đề... Ở Thiên Lôi Hải Vực, ba tên đó trong cơ thể có ẩn giấu cái gọi là “ma chủng”.

Lâm Động do dự một chút rồi nói.

- Ma chủng sao... xem ra cảm ứng của ta quả không sai.

Ma La nheo mắt, cũng không thấy bất ngờ. Lần đó trước mặt hắn ba kẻ kia khá biết điều, giấu đi sức mạnh trong cơ thể, còn hắn cũng để hết tâm tư ở Lôi Đình Tổ Phù nên cũng không để ý nhiều. Nhưng sau đó nghĩ lại đúng là có chút không - Tông phái này đúng là có chút quỷ dị...

Ma La trầm giọng, những tin tình báo hắn có được hơn hắn Lâm Động, dù Nguyên Môn ở tận Đông Huyền Vực nhưng Ma La cũng biết.

- Nhưng đáng tiếc Nguyên Môn không phải ở Loạn Ma Hải, Viêm Thần Điện ta cũng khó lòng can thiệp đến Đông Huyền Vực, một sổ siêu cấp tông phái ở đó cũng không phải loại vừa.

Lâm Động gật đầu, tuy Đông Huyền Vực không rộng như Loạn Ma Hải, nhưng Bát đại siêu cấp tông phái cũng là thế lực lớn, cũng khá bài xích nhưng thế lực ngoại lai, ai muốn nhúng tay can thiệp cũng không phải dễ.

- Nhưng nếu Nguyên Môn thật sự có liên quan đến dị ma, có lẽ sau này không thể không tiếp xúc với chúng.

Ma La có hận ý sâu sắc với dị ma, nếu Nguyên Môn câu kết với chúng thì hắn phải nghĩ cách nhổ cỏ tận gốc!

- Thế chuyện Hoa Thần là sao?

Lâm Động hỏi.

- Ta cũng không có nhiều thông tin về người này. Nhưng nếu Nguyên Môn thật sự phái hắn đến tranh giành Lôi Đình Tổ Phù thì chắc chắn có bàn lĩnh không vừa. Các ngươi phải cẩn thận.

Ma La nhìn Lâm Động và Đường Tâm Liên, nghiêm nghị nói.

- ừm.

Hai người Lâm Động cùng gật đầu, hắn thấy khá đau đầu, dù là Vô Diện Nhân Từ Tu hay Hoa Thần của Nguyên Môn đều chắc chắn không phải nhân vật tầm thường, xuất hiện một người đã là rắc rối lớn, giờ lại cả hai cùng có mặt. Hơn nữa ngoài hai người này ra, năm người còn lại trong Tân Tú Bảng cũng chẳng phải loại dễ đối phó. Trận Tranh Bá Chiến lần này thật sự thú vị đây...

- Năm ngày nữa Tranh Bá Chiến sẽ bắt đầu, thời gian này ngươi cứ ở lại Hỏa Viêm Thành, có việc gì cứ tìm Tâm Liên. Đội chấp pháp của thành do nó chưởng quản, ngươi ít gây chuyện thôi, nếu rơi vào tay nó sẽ không dễ chịu đâu.

Ma La cười.

Lâm Động khựng người, rồi bối rối nhìn Tâm Liên ở bên cạnh. Không ngờ

nữ từ này lại bưu hãn như vậy, trong tay chưởng quản cả đội chấp pháp, nhưng Ma La nói hơi muộn, vừa rồi hắn đã bị cô nhắm vào rồi.

Đường Tâm Liên liếc nhìn Lâm Động, lạnh nhạt nói:

- Ta sẽ không vì việc riêng mà vi phạm quy định, ở khu vực Viêm Thần Điện quản lý, bất luận là ai cũng phải làm theo luật.

Lâm Động nhìn cô nương đột nhiên thiết diện vô tư nói cho chỉ biết gật đầu bất £ Đường Tâm Liên thấy dáng vẻ của Lâm Động thì đột nhiên cười, tay khẽ vỗ vai Lâm Động, cười nói:

- Nhưng nếu ngươi theo ta, đảm bảo ở Hỏa Viêm Thành không ai dám động vào ngươi.

Nói rồi Đường Tâm Liên hất tóc quay người rời đi, bóng lưng khá lá bá khí.

Lâm Động hơi sững người nhìn Đường Tâm Liên rời đi, trong lòng thấy cô nương này cũng thật khó khí phách.

- Ha ha...

Ma La thấy vậy không kìm được bật cười:

- Thế nào? Thủ tịch đại đệ tử của bản tọa lợi hại chứ? Ta thấy hai ngươi tuổi tác cũng ngang nhau, chi bằng đến với nhau xem sao. Tuy ngươi tiền đồ vô lượng nhưng Tâm Liên cũng không phải nữ tử tầm thường, xứng với ngươi.

Lâm Động nghe vậy lập tức lùi về sau, vội vàng bao quyền cao từ.

Ma La nhìn Lâm Động chạy nhanh như thỏ thì bật cười sảng khoái, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại, nhìn về hướng Lâm Động đi, nói:

- Đại trưởng lão, ngươi thấy sao?

Ma La dứt lời, chỉ thấy trong đại điện không gian dần biến dạng, một lão giả mặc hồng bào hiện ra, nhìn ra ngoài nói:

- Từ Tu rất lợi hại, Hoa Thần của Nguyên Môn chưa hiện thân, thực lực chưa rõ, nhưng nếu Nguyên Môn thật sự câu kết với dị ma thì thực lực chắc chắn không tầm thường. Muốn ngăn chặn chúng có lẽ Tâm Liên không đủ sức.

- Còn Lâm Động, tuy hắn tiếp được ba chiêu của điện chủ nhưng ngài cũng biết thật ra chỉ có thể tính một chiêu. Chiêu đó hắn đã dùng dốc hết sức, hai chiêu còn lại là may mắn, mà may mắn thì không thể xuất hiện ở Tranh Bá Chiến.

- Ma La gật đầu, chiêu thứ hai Lâm Động dựa vào sức mạnh của lôi giới, chiêu thứ ba thì là dùng Viêm Thần cổ Bài, thứ này vừa hay miễn dịch sức mạnh của Hỏa Diệm Tổ Phù, vì thế chiêu thứ ba mạnh nhất lại chẳng có tác dụng gì. Nhưng hai thủ đoạn này không thể có tác dụng gì lớn trong Tranh Bá Chiến.

- Vì vậy lần này muốn dựa vào hai đứa nó ngăn chặn Từ Tu và Hoa Thần là hơi khó.

Ma La nhịp tay lên ghế:

- Vậy ý của trưởng lão là?

- Ta có thể chuẩn bị nhiều tầng, Tiểu Tượng Vương Châu Trạch thực lực cũng không tồi, nếu có thể bảo hắn ra tay thì sẽ đảm bảo hơn.

Hồng bào lão giả nói.

- Tên tiểu tử của Vạn Tượng Sơn đó sao...

Ma La nghĩ một chút rồi cười:

- Đúng là hắn có thực lực nhưng việc này chỉ có thể nhờ Tâm Liên nói. Tiểu tử đó trước nay vẫn thích nó, nhưng bảo nó đi nói thì chắc sẽ lại than vãn.

- Vậy cứ thế đi.

Ma La phẩy tay quyết định, khi ngẩng lên, trong đôi mắt đỏ rực hiện lên hàn ý.

- Lần này bản tọa muốn gặp bọn đáng chết đó, tiện thể cũng cho cường giả và thế lực các phương chú ý tới thứ nguy hiểm ẩn nấp trong bóng tối đó.

Khi Lâm Động đi ra khỏi đại điện thì thấy Đường Tâm Liên đang ngồi trên cầu c thang đá với bá khí ngút trời.

Xung quanh đại điện có không ít thân ảnh mặc giáp đỏ, nhưng khi đi qua Đường, I Tâm Liên thì bước chần không tự chủ được mà chậm lại, ánh mắt nhìn có phần nể (- Lại đây ngồi đi.

Đường Tâm Liên giơ tay, giọng nói lanh lảnh vang lên. Lâm Động lượng lự một chút rồi tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh.

Nhìn Đường Tâm Liên từ bên cạnh, cảm giác hào khí giảm bớt phần nào, thay vào đó là sự dịu dàng hiếm thấy. Khí chất này xuất hiện ở nàng càng khiến người ta tim đập chân run.

- Kế hoạch của sư phụ rất nguy hiểm... đám dị ma đó rất lợi hại.

Đường Tâm Liên tay vuốt một lọn tóc, khẽ nói.

Lâm Động hơi gật đầu, hiển nhiên Đường Tâm Liên biết không ít về dị ma, chắc được nghe từ Ma La. Hắn cũng nhận ra sự lo lắng từ giọng nói của Đường Tâm Liên. Chẳng ai biết được kế hoạch lần này của Ma La liệu có dẫn đến tai họa hủy diệt cả Viêm Thần Điện không. Bọn dị ma có thể hủy diệt cà động phủ của Lôi Đế, nếu động thủ chỉ dựa vào Viêm Thần Điện là không thể.

- Dị ma sẽ ra tay, nhưng có lẽ sẽ không dốc toàn lực, như thế thân phận chúng sẽ bại lộ, đến lúc đó các cường giả đỉnh cấp cũng sẽ liên thủ. ả.

Lâm Động nói.

- Bọn sinh vật đáng ghét... thật sự phải giết sạch chúng đi!

Đường Tâm Liên hầm hầm nói.

Lâm Động hơi khựng người, tuy dị ma là kẻ địch của tất cả mọi người trên thế gian, nhưng dường như với Đường Tâm Liên lại có hận ý sâu hơn.

- Gia tộc ta có tiền bối đã từng phong ấn một con dị ma, gia tộc cũng vẫn ngầm trông coi phong ấn. Nhưng hồi ta còn rất nhỏ gia tộc đã bị một kẻ thần bí giết, ngoài ta ra không còn một ai. Cuối cùng dị ma được cứu đi, ta được sư phụ cứu từ trong chồng thi thể...

Đường Tâm Liên mỉm cười, chỉ là nụ cười ấy khiến người ta chạnh lòng.

- Xin lỗi.

Lâm Động thở dài, không ngờ nữ hài tử này lại có câu chuyện buồn như vậy. Đường Tâm Liên lắc đầu:

- Dù thế nào ta cũng sẽ bảo vệ Viêm Thần Điện, đám dị ma đó dám phá hoại nó ta sẽ cùng chết với chúng.

Lâm Động nhìn gương mặt bên của Đường Tâm Liên, sự kiên quyết bảo vệ Viêm Thần Điện trong mắt nàng khiến hắn có phần hoảng hốt. Hồi đó ở Đạo Tông cũng có một thiếu nữ coi tông phái là thứ mình phải bảo vệ cả đời.

Khi ở Dị Ma Thành cũng là thiếu nữ đó lần đầu tiên đặt thứ mình phải bảo vệ cả đời ở sau Lâm Động.

Lâm Động mím môi, ánh mắt mang sự cảm động khó phát hiện, rồi hắn hít sâu một hơi, cười với Đường Tâm Liên:

- Yên tâm, thứ đáng chết đó sớm muộn cũng sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Đường Tâm Liên nghe vậy cũng gật đầu thật mạnh, rồi khẽ cười, lại vỗ vai Lâm Động rồi đúng dậy rời đi, tiếng cười lanh lảnh vọng lại.

- Gặp rắc rối ở Hỏa Viêm Thành thì cứ nói tên ta... Ngoài ra, trong Tranh Bá Chiến, hợp tác vui vẻ!

Lâm Động thấy cô nương đó lấy lại hào khí, cũng gật đầu cười.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1002

Sự Yên Bình Trước Cuộc Chiến

Trong năm ngày sau đó, Hỏa Viêm Thành lại càng sục sôi hơn. Cường giả các phương đều tụ lại về đây khiến Hỏa Viêm Thành trở thành nơi sôi động, náo nhiệt nhất Loạn Ma Hải.

Khi càng có nhiều cường giả đến thì Hỏa Viêm Thành cũng trở nên hỗn loạn hơn. Dù sao cường giả ở đây ai cũng là kiệt ngao bất thuận, tuy ban đầu có e dè uy thế của Viêm Thần Điện nhưng khi số lượng cường giả ngày một nhiều thì xung đột giữa các thế lực cũng ngày một nhiều.

Nhưng sự hỗn loạn đó không kéo dài được lâu. Khi Đường Tâm Liên dẫn theo đội chấp pháp khí tức hùng hồn, hành động dứt khoát tới thì không ít người giật mình sợ hãi vì sự lạnh lùng trên gương mặt nàng. Danh tiếng Viêm Thần Điện Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên rất vang dội trong Loạn Ma Hải. Đương nhiên, thứ hạng trên Tân Tú Bảng của nàng cũng đủ khiến không ít người phải thu lại sự bất kính với tiểu cô nương lại.

Nhưng không thể không thùa nhận rằng Đường Tâm Liên đúng là có một vài thù đoạn, chỉ trong mấy ngày mà Hỏa Viêm Thành đã được nàng cùng đội chấp pháp chấn áp. Nhất thời danh tiếng Hỏa Tiên Tử càng thêm vang dội, trở thành tâm điểm chú ý của cả Hỏa Viêm Thành.

Mỗi khi Đường Tâm Liên cùng đội chấp pháp xuất hiện là có không ít người thích hóng chuyện đi theo. Cành tượng đó cũng là rất thú vị, cũng là chủ đề tán chuyện trong khi chờ Tranh Bá Chiến khai mạc.

Trong mấy ngày chờ đợi Lâm Động cũng khá nhàn hạ. Có lẽ vì Đường Tâm

Liên mà bọn Hoàng Lăng không đến gây sự với hắn, thậm chí Thanh Đằng cũng chi thỉnh thoảng chạm mặt, ánh mắt khiêu khích nhưng không hề động thủ, rõ ràng là chúng đều rất e dè Đường Tâm Liên.

Với tình hình này Lâm Động cũng nghẹn lời, từ khi nào mà hắn phải dựa vào một nữ tử vậy? Có điều, cho dù không thoải mái nhưng hắn cũng không chủ động làm gì, Hỏa Viêm Thành đã khiến Đường Tâm Liên bận tối tăm mặt mũi, hắn cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Trên một tòa lầu nguy nga trong thành, Lâm Động ngồi dựa vào cửa sổ quan sát tòa thành.

- Ha ha, Lâm Động huynh thật nhàn hạ.

Đột nhiên từ phía sau bỗng vang lên một tiếng cười vang. Hắn ngoảnh lại thì thấy lam y nam tử. vẻ mặt Lâm Động cũng không có gì bất ngờ, hiển nhiên hắn cũng đã phát giác ra.

- Tại hạ là Châu Trạch Lam y nam tử mỉm cười. Châu Trạch không quá anh tuấn nhưng ngũ quan kết hợp lại khiến người ta có cảm giác dễ chịu, nụ cười cũng mang thiện ý.

- Tiểu Tượng Vương Châu Trạch?

Lâm Động nhướn mày rồi cười:

- Nghe danh đã lâu- Lâm Động cũng có chút ngạc nhiên, Tiểu Tượng Vương Châu Trạch là đệ tử trẻ tuổi ưu tú của Loạn Ma Hải, từ thứ hạng của hắn ở Tân Tú Bảng là thứ ba cũng biết được sự lợi hại của hắn. Nhân vật như vậy lại chủ động tiếp cận hắn, Lâm Động hơi ngạc nhiên.

- Chỉ có chút danh tiếng mà thôi.

Châu Trạch xua tay rồi ngồi xuống trước mặt Lâm Động, nói:

- Hôm qua Ma La tiền bối có tìm ta, tiền bối bảo ta giúp ngăn chặn Từ Tu giành quán quân, nhưng tại sao làm vậy thì tiền bối không nói, ta cũng không hỏi.

Lâm Động hơi khựng lại rồi gật đầu, xem ra Ma La không muốn quá nhiều người i biết về dị ma, tin tức truyền ra thì khó tránh rút dây động rừng. (- Ta nghĩ có lẽ Lâm Động huynh biết lý do. 1 Châu Trạch cười.

Lâm Động cũng cười, định nói thì Châu Trạch lắc đầu:

- Không phải ta muốn huynh cho ta biết, nhưng việc này Tâm Liên cũng nói với ta, yêu cầu của nàng ấy ta không thể cự tuyệt.

Lâm Động nheo mắt, lý do Châu Trạch đến tìm hắn chắc là vì Đường Tâm Liên? Mấy hôm nay đúng là hắn và Đường Tâm Liên qua lại khá nhiều, chắc hắn Châu Trạch không thích lắm.

Nghĩ vậy Lâm Động dở khóc dở cười, Châu Trạch nhìn có vẻ phóng khoáng thoải mái, không ngờ lại thích Đường Tâm Liên như vậy.

- Ta và Đường cô nương chỉ là bằng hữu bình thường.

Lâm Động cười, cũng không giải thích gì nhiều.

Châu Trạch nghe vậy thì có chút bối rối, gật đầu định nói thì thấy phía trước có tiếng gió rít, một thân ảnh đỏ rực bay tới, đằng sau là hàng trăm thân ảnh mặc giáp đỏ, khi còn cách tòa lầu mấy trăm trượng thì dừng lại.

- Ê, sao ngươi lại đến tìm Lâm Động? Không phải ngươi muốn gây chuyện với hắn đấy chứ?

Đường Tâm Liên đứng trên không trung, nhìn Lâm Động và Châu Trạch ở bên cạnh, hỏi không thiện ý.

Châu Trạch vội lắc đầu, khoác vai Lâm Động cười:

- Sao lại thế được, ta và Lâm Động huynh mới gặp mà như bằng hữu lâu năm, sao ta lại gây sự chứ?

Lâm Động không nói gì, chỉ nhún vai với Đường Tầm Liên, rồi đùa:

- Thế nào? Cứu hỏa xong rồi à?

Mấy hôm nay thấy Đường Tâm Liên bận rộn chạy đi chạy lại trong Hỏa Viêm Thành, Lâm Động cũng thấy thú vị. Đôi khi hắn nghĩ có phải những người gây chuyện có ý làm vậy để gặp nàng không.

- Mệt chết ta, bọn chúng chẳng ngồi yên một khắc nào.

Đường Tâm Liên lướt nhanh vào trong, giật lấy hũ rượu trên tay Lâm Động rồi nốc một ngụm.

Lâm Động bật cười, rồi hắn cảm nhận được Châu Trạch cũng nhìn hũ rượu trên tay Đường Tâm Liên, sau đó quay đi, ánh mắt không thân thiện.

- vẫn chẳng có tin tức gì về Từ Tu và Hoa Thần.

Đường Tâm Liên đột nhiên nói - Không vội, ngày mai là Tranh Bá Chiến rồi, cuối cùng chúng cũng sẽ xuất hiện thôi...

Lâm Động nói.

- Trong Tranh Bá Chiến, để ta đối phó với Từ Tu, Hoa Thần để Châu Trạch, còn Lâm Động thì cứ theo dõi tình hình đã.

Đường Tâm Liên do dự một chút rồi nói.

- Ừm, ta cũng muốn lĩnh giáo hai vị bằng hữu đến từ Đông Huyền Vực xa xôi. Châu Trạch gật đầu cười.

Lâm Động cũng không thể hiện điều gì. Đường Tâm Liên và Châu Trạch là

người đứng thứ hai và ba trong Tân Tú Bảng, đừng nói đệ tử trẻ tuổi, ngay một số trưởng lão của các thế lực cũng không bằng họ. Đường Tâm Liên không cho Lâm Động ra tay trước hiển nhiên là vì sợ hắn không đủ thực lực - Cứ làm vậy đi.

Lâm Động đứng dậy, nhưng khi vừa dứt lời thì hắn bỗng cảm thấy hai tổ phù trong cơ thể rung lên.

Hắn vội quay sang nhìn về một hướng, thân hình biến thành tàn ảnh bay đi.

Đường Tâm Liên và Châu Trạch thấy vậy hơi khựng người một chút rồi cũng c theo sau.

Đội chấp pháp thấy Đường Tâm Liên đi cũng nhanh chóng đi theo.

Trên một ngọn hoang sơn phía tây bắc thành, Lâm Động hiện ra, ánh mắt sắc lạnh quét nhìn xung quanh.

- Sao vậy?

Đường Tâm Liên và Châu Trạch nhanh chóng hiện ra phía sau, nghi hoặc hỏi.

- Hai kẻ đó xuất hiện rồi... hơn nữa còn đi cùng nhau.

Lâm Động bình thản nói, quả nhiên Từ Tu có vấn đề, nếu không sẽ không câu kết với Hoa Thần.

- Lục soát!

Lông mày Đường Tâm Liên dụng đứng, hô lên một tiếng.

-Rõ!

Hàng trăm người trong đội chấp pháp lập tức đáp lời, nhanh chóng tản ra lục

soát từng thước đất trên ngọn núi.

Nhưng cuộc tìm kiếm không có kết quả gì, sau hơn mười phút đội chấp pháp quay về đều không có thu hoạch.

- Đúng là bọn giảo hoạt!

Đường Tâm Liên nghiến răng.

- Không vội, dù thế nào thì mai chúng cũng phải xuất hiện... về thôi Lâm Động cười rồi rời đi Đường Tâm Liên và Châu Trạch nhìn nhau, cũng đành dẫn đội chấp pháp về.

Sau khi họ bỏ đi, khoảng nửa tiếng sau, ở dưới mặt đất cách đó khá xa bốc lên hắc khí, hai thân ảnh quỷ dị hiện ra.

- Hà hà, đúng là nhạy bén, như vậy mà cũng phát giác được ra chúng ta...

Một nhân ảnh nhìn hướng Lâm Động rời đi, khẽ cười.

- Tên Lâm Động đó có chút cổ quái.

Nhân ảnh bọc trong hắc bào nói với giọng khàn - ừm, giết được ba người bọn Hoắc Nguyên, không có thủ đoạn đặc biệt sao làm được...

Nhân ảnh kia cười, nói:

- Lần này liên thủ nhất định Lôi Đình Tổ Phù sẽ rơi vào tay chúng ta. Ngoài ra, bắt buộc phải giết Lâm Động...

- ừm.

- Đi thôi, trò hay ngày mai sẽ mở màn rồi... Thật là mong chờ quá, Lôi Đình Tổ Phù, hà hà...

Sau tiếng cười, hắc khí bùng phát, hai thân ảnh lại biến mất một cách quỷ dị,

cả ngọn núi lại trở về tĩnh lặng hoang vu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1003

Mở Màn

Khi vầng mặt trời nóng bỏng tựa quầng lửa nhô lên khỏi mặt biển, ánh nắng chiếu xuống vùng hải vực rộng lớn, tòa thành khổng lồ lập tức bùng nổ.

Vút vút vút!

Vô số đạo ánh sáng lướt qua bầu trời từ Hỏa Viêm Thành và những vùng phụ cận trong vòng nghìn dặm, cuối cùng tụ lại ở trung tâm Hỏa Viêm Thành.

Hôm nay là ngày Tranh Bá Chiến mở màn, có thể coi đây là ngày hội lớn nhất trong vòng mười năm nay của Loạn Ma Hải, chỉ nghĩ về quy mô của nó thôi cũng đủ nhiệt huyết dâng tràn.

Trên tòa lầu các gần trung tâm thành, Lâm Động, Mộ Linh San, và mấy người Cổ Mộng Kỳ đều ở cùng nhau, cùng nhìn về quần thể cung điện nguy nga hùng vĩ ở cách đó không xa. Đó chính là tổng bộ của Viêm Thần Điện, trong đó Lâm Động có thể thấp thoáng nhận ra rất nhiều luồng khí tức mạnh mẽ. Viêm Thần Điện có thể trở thành bá chủ một phương trong Loạn Ma Hải hiển nhiên là có thực lực thật sự không thể coi thường.

Trên bầu trời quanh khu cung điện là những bóng người dày đặc, tiếng huyên náo ồn ào như phá tan cả tầng mây.

- Thật là lớn quá...

Lâm Động cũng phải cảm thán, hai lần tham gia ở Thiên Phong Hải Vực và Thiên Lôi Hải Vực so với lúc này đúng là không có gì đáng nhắc đến.

- Ở Loạn Ma Hải, Viêm Thần Điện là thế lực nằm trong tốp đầu, cộng với sự hấp dẫn của Lôi Đình Tổ Phù, sức hiệu triệu đương nhiên khủng khiếp.

Cổ Mộng Kỳ cười nói.

Lâm Động gật đầu cười, rồi tim hắn bỗng rung lên, chỉ thấy trong Viêm Thần Điện đột nhiên có một đoàn người mặc áo đỏ rực bay ra rồi đứng giữa trời.

Đó là đội quân gần nghìn người, tất cả đều cầm cự thương, thân mặc giáp đỏ, hàng nghìn luồng khí tức hùng hồn cùng tụ lại tạo nên áp lực khiến không ít người phải biến sắc...

- Đó là Hỏa Thần Vệ của Viêm Thần Điện, nghe nói là một trong những đội quân chiến lực mạnh nhất của Viêm Thần Điện, mỗi khi có người gia nhập là có người bị loại ra...

Cổ Mộng Kỳ khẽ nói.

Ánh mắt Lâm Động có phần ngưng trọng, chẳng trách mà đội quân này lại khí thế đến vậy, thì ra là cạnh tranh tàn khốc như thế, Viêm Thần Điện quả nhiên danh bất hư truyền.

- ủa đó là Tâm Liên tỷ tỷ.

Cổ Nhã đột nhiên kêu lên kinh ngạc.

Lâm Động hơi khựng người, nhìn theo hướng đó thì quả nhiên phía trước của đội Hỏa Thần Vệ là một bóng dáng cao gầy.

Người nữ tử đó thân hình mảnh mai, bộ giáp đỏ tô lên những đường cong quyến rũ, mái tóc xoăn đỏ rực khiến nàng giống như ngọn lửa thu hút mọi ánh nhìn.

Dáng vẻ bá khí đó ngoài Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên ra còn có thể là ai. Trong tay nàng lúc này là một cây trường thương đỏ rực với tạo hình đặc biệt.

Trên thân cây thương có đôi cánh phượng hoàng giang rộng, mũi thương là hình một con phượng hoàng lửa đang giang cánh bay lên, nơi đầu mỏ phượng hoàng lóe hàn quang khiến người ta phải lạnh xương sống.

Đó là một món hung khí đẹp nhưng nguy hiểm.

Một mình nàng đứng trước đội Hỏa Thần Vệ, tuy phía sau là đội quân tinh nhuệ như hổ như sói, nhưng không ai cảm thấy sự yếu mềm nào từ nàng.

Đây là đội quân hung hãn được dẫn dắt bởi một nữ tử xinh đẹp đầy bá khí, không ai cảm thấy sự két hợp này có gì cổ quái. Người nữ tử đó có được khí phách ấy c dường như là chuyện đương nhiên.

Đến Lâm Động cũng phải thừa nhận rằng, nói đến khả năng thống lĩnh, trong số những nữ tử hắn từng gặp thì Đường Tâm Liên là nhất, ngay ứng Tiếu Tiếu của Đạo Tông cũng kém một bậc.

Lâm Động có thể nhận ra, khi Đường Tâm Liên vừa xuất hiện là mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Nàng là tiêu điểm chú ý của cả không gian này.

- Tâm Liên tỷ tỷ thật oai phong!

Cổ Nhã thốt lên ngưỡng mộ. Một nữ tử, đặc biệt là nữ tử xinh đẹp lại làm được điều này thì không phải khó khăn bình thường đâu.

- Tuy nàng ta là thủ tịch đại đệ tử của Ma La nhưng cái nàng ta có được đều dựa vào thực lực của bản thân. Ban đầu khi mới vào Hỏa Thần Vệ nàng ta chỉ ở vị trí thấp nhất, nhưng sau hai năm đã đánh bại tất cả nam nhân, cuối cùng được mọi người đưa lên làm thống soái Hỏa Thần Vệ.

Cổ Mộng Kỳ khẽ nói, cùng là nữ tử nhưng lời nói của cô đầy sự khâm phục.

- Lợi hại thật!

Cổ Yên và cổ Nhã cảm thán.

Lâm Động cũng gật gù, hắn có thể tưởng tượng đằng sau danh tiếng là sự nỗ lực và trả giá nhiều đến mức nào. Cả thế gian này thiên tài yêu nghiệt không ít, nhưng những người thành danh được không phải nhiều. Nữ tử cao ngạo không chịu thua nam nhân như vậy quả thật rất có mị lực.

- Lâm Động ca cũng không kém mà, huynh ấy xuất thân từ vương triều cấp thấp ở Đông Huyền Vực. Tâm Liên tỷ tỷ nói thế nào cũng được Ma La chiếu cố, còn Lâm Động ca thì một mình đơn thương độc mã mà có được ngày hôm nay. Vì thế Lâm Động ca vẫn lợi hại hơn.

Mộ Linh San ở bên cạnh cười hi hi, ở với Lâm Động lâu cô bé cũng biết nhiều về hắn hơn.

- Ha ha, hắn là quái thai mà.

Cổ Mộng Kỳ che miệng cười, ánh mắt nhìn Lâm Động lấp lánh, có thể cô không biết trước đây Lâm Động thế nào, nhưng ít nhất ở Loạn Ma Hải này cô đã chứng kiến hắn từ một kẻ vô danh trở thành người nổi danh khắc hải vực toàn cường giả này.

- Cải chính một chút, ta không đơn thương độc mã, ta còn có hai huynh đệ.

Lâm Động xoa đầu Mộ Linh San, cười:

- Hơn nữa ta so sánh với nàng ấy làm gì. So sánh với nữ tử không có cảm giác thắng lợi.

- Đường cô nương mà nghe thấy là không vui đâu.

Cổ Yên cười.

Lâm Động chỉ lắc đầu, rồi nhìn về hướng Huyền Thiên Điện. Sau khi Hỏa Thần Vệ ổn định cục diện thì đột nhiên một đạo hồng quang bùng phát, bên

trong xuất hiện một nam tử cao lớn với chiếc áo choàng đỏ rực.

Hắn vừa xuất hiên, nhiệt đô không gian lập tức tăng cao. Không khí xung quanh hắn là những ngọn lửa rực cháy, hắn lúc này dường như là vua của lửa.

Tiếng ồn ào bị áp lực từ nam nhân này đè xuống, ngay những cường giả kiệt ngao bất thuận khi nhìn thấy thân ảnh to lớn đó cũng phải kính sợ Điện chủ Viêm Thân Điện, người năm trong tay Hỏa Diệm Tô Phù, Ma La.

Đây là vị siêu cấp cường giả mà danh tiếng vang dội khắp Loạn Ma Hải, thậm chí cà những địa vực xa xôi khác. Ở Loạn Ma Hải, hắn là bá chủ khiến người ta kính sợ.

Ma La đứng trên biển lửa, ánh mắt đỏ rực quét xung quanh, những ai bắt gặp ánh mắt ấy cũng thấy huyết dịch sôi sục, vội vàng tránh đi.

- Đầu tiên ta xin cảm tạ chư vị đã đến tham dự Tranh Bá Chiến do Viêm Thần Điện ta tổ chức. Cuộc thi cũng không có nhiều quy tắc, ai chiến thắng cuối cùng sẽ giành được Lôi Đình Tổ Phù.

Giọng nói uy nghiêm đem theo nguyên lực hùng hồn vang vọng khắp không gian.

Vút!

Ma La vung tay, một đạo hồng quang bắn ra, biến thành một tấm ương khổng lồ cỡ vạn trượng trên không trung. Bên trong tấm gương là một vùng đại địa núi non rộng lớn.

- Đây chính là Vô Lượng Kính của Viêm Thần Điện ta, trong đó có một vùng không gian, đồng thời đó cũng là địa điểm diễn ra Tranh Bá Chiến. Bên trong Vô Lượng Kính là ngọn Vô Lượng Sơn, đỏ chính là chiến trường cuối cùng của các ngươi.

Ma La dứt lời, mặt kính dao động, hiện ra một ngọn núi nguy nga đứng sừng

sững như cột chống trời.

- Lôi Đình Tổ Phù ở trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Tầng mây trên đỉnh núi tan ra, chỉ thấy nơi trên cùng lấp lánh lôi quang, ẩn hiện một đạo phù văn cổ xưa với luồng năng lượng hùng hồn.

Mọi ánh mắt đều nhìn về đạo phù văn đó, không ít người mắt đã đỏ lên, nhịp thở trở nên nặng nhọc.

Ai cũng biết sức mạnh của tổ phù, chỉ cần có Lôi Đình Tổ Phù là sau này sẽ đạt được đến mức của Ma La.

- Vô Lượng Sơn có mười ngọn núi, mỗi ngọn núi đều có phong ấn, chỉ mười người có được phong ấn mới được lên Vô Lượng Sơn. Cũng có nghĩa là chỉ mười người mạnh nhất mới có tư cách tranh đoạt Lôi Đình Tổ Phù.

Lâm Động tặc lưỡi, số lượng cường giả đến đây đông như vậy, không biết có bao nhiêu người ngọa hổ tàng long. Nhưng cuối cùng lại chi có mười người là được lên Vô Lượng Sơn, cạnh tranh quả nhiên tàn khốc.

- Lời giới thiệu đến đây là hết.

Ma La cười, rồi hô vang:

- Giờ bán tọa tuyên bố, Tranh Bá Chiến mở màn!

Uỳnh!

Không khí lập tức bùng nổ, vô vàn thân ảnh mắt đỏ rực, tựa ong vỡ tổ lao về phía tấm gương ánh sáng kia.

Cảnh tượng thật khiến huyết dịch sục sôi.

- Lâm Đông ca, Linh San, có lên!

Cổ Nhã lúc này gương mặt cũng ửng đỏ, cười nói.

- ừm.

Lâm Động gật đầu, rồi ngẩng lên nhìn nữ tử tay cầm trường thương phượng, hoàng lửa kia. Nàng ngoảnh sang cười nhẹ, tay hất lọn tóc trước ngực, rồi biến (thành quang ảnh bay về phía tấm gương.

Ngay khi đó một tiếng cười lọt vào tai Lâm Động.

- Lâm Động, đừng có tụt đằng sau ta quá nhiều, ta sẽ không nể mặt ngươi đâu.

Lâm Động cười lớn, hào khí dâng tràn.

- Linh San, đi nào!

Mộ Linh San gật đầu cười, hai tay vung lên, út hiện ra, rồi hai người cùng hòa vào dòng người bay vào tấm gương ánh sáng.

Cuối cùng ngày hội này cũng đã bắt đầu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1004

Huyết Chi Trảm Đầu Vệ

Đây là vùng núi rộng bao la không thấy điểm tận cùng, cả vùng được bao phủ bởi một màu xanh mướt. Những ngọn núi cao sừng sững như người khổng lồ, thỉnh thoảng còn có tiếng thú dữ gầm vọng ra, sinh khí ngập tràn.

Uỳnh!

Trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên vang lên những tiếng nổ lớn, chì thấy bầu trời giống như bị tách ra một cái hố lớn, vô số quang ảnh lao vào như vũ bão rồi đáp xuống vùng núi bao la. Những vị khách này khiến không gian tĩnh lặng trong tấm gương đột nhiên sục sôi...

Soạt!

Ở một chỗ nào đó, hai quang ảnh hiện ra, là Lâm Động và Mộ Linh San.

Vừa xuất hiện hai người đều không kìm nổi hiếu kỳ quét mắt nhìn xung quanh. Lâm Động có phần kinh ngạc, cười nói:

- Không ngờ Viêm Thần Điện lại có món thuần nguyên chi bảo tự có không gian bên trong thế này...

Rõ ràng Vô Lượng Kính cũng tương tự như Phần Thiên Đỉnh, đều có không gian bên trong nó. Chỉ có điều sinh khí của Vô Lượng Kính dồi dào hơn, còn Phần Thiên Đinh chỉ có một vùng hoang mạc đỏ.

- Đông thật...

Mộ Linh San ngẩng lên nhìn vô số quang ảnh tựa pháo hoa đẹp mắt, khá phấn khích nói.

- Đúng vậy, không ít người đâu...

Lâm Động cũng cười, rồi hắn giơ tay lên, trong bàn tay hắn là một đạo quang ấn. Đó là thứ tự động xuất hiện khi vào trong Vô Lượng Kính. Thường thì nếu gặp nguy hiểm trong Vô Lượng Kính, chỉ cần bóp nát quang ấn trong tay là sẽ tự ra khỏi Vô Lượng Kính. Đương nhiên, như vậy cũng mất cơ hội tranh đoạt Lôi Đình Tổ Phù.

Hai người Lâm Động vào không lâu, xung quanh đã không ngùng có những quang ảnh khác hiện ra, các cường giả nhìn hai người Lâm Động đầy cảnh giác, cũng không nói nhiều, bay vào trong khu rừng luôn.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Lâm Động cười, hắn có thể nhận thấy, ngày một nhiều cường giả xuất hiện thì nguyên lực trong không gian cũng xáo động hơn. Rõ ràng đã có không ít trận chiến nổ ra. Lôi Đình Tổ Phù chỉ có một, cũng chỉ có một người chiến thắng cuối cùng, vì thế mọi người đều là đối thủ của nhau.

- Đi nào.

Lâm Động hô một tiếng rồi biến thành thanh quang bay đi, theo sau là Mộ Linh San. Hai người vào trong khu rừng núi nguyên sinh rậm rạp, nhằm thẳng hướng Vô Lượng Sơn ở trung tâm không gian này, cũng là chiến trường cuối cùng.

Sau khi vô số cường giả vào trong này, không gian cũng trở nên nóng bỏng sục sôi. Vô số những trận đấu lớn nhỏ cùng lúc bùng nổ, ngay không khí cũng như có mùi khét.

Hơn nữa trong không gian này, ngoài nhũng cường giả này ra còn có không ít

yêu thú thực lực ngang ngược. Vì thế những người tham gia không chỉ phải đối đầu với những đối thủ cạnh tranh mà còn phải cẩn thận với nhưng yêu thú hung hãn ẩn tàng trong rừng núi.

Hai người bay xuyên qua khu rừng, trên đường họ thấy không dưới trăm trận chiến đấu, nhưng hai người không hề dừng lại, họ cần đến Vô Lượng Sơn nhanh nhất có thể và giành được phong ấn để lên Vô Lượng sơn.

Dọc đường cũng gặp một số kẻ không có mắt ngăn cản, nhưng phần lớn đều 4 không cần đến Lâm Động động thủ thì Mộ Linh San đã phấn khích dùng Sinh Tử (Quan Cái đánh chúng bay khỏi không gian.

Càng vào sâu Lâm Động càng thấy nhiều luồng khí tức mạnh mẽ, rõ ràng những người vào đây với tốc độ đó không phải loại dễ đối phó.

Bốp!

Lâm Động giẫm chân lên một cành cây to, thân hình bay đi như tên bắn. Hai mắt hắn nheo lại nhìn lên bầu trời, chắc lúc này hội Đường Tâm Liên cũng đang đến Vô Lượng Sơn, chỉ là không biết rốt cuộc ai sẽ nhanh hơn.

- Lâm Động ca, cẩn thận!

Lúc ấy, Mộ Linh San ở phía sau sắc mặt bỗng thay đổi, chân điểm lên một cành cây rồi bay lên trước, tay vung Sinh Tử Quan Cái bắn ra một đạo hắc quang.

Vút vút!

Cùng lúc đó, từ trong rừng sâu, hơn chục đạo kình phong mạnh mẽ bắn ra, hai bên lao vào nhau, kình phong cuồng bạo khuếch tán khiến cây cối xung quanh đổ Soạt!

Một vài thân ảnh quỷ mị hiện ra từ trong lùm câu, nhìn hai người Lâm Động với ánh mắt không chút thiện ý.

Lâm Động đứng trên cây, nheo mắt nhìn sáu người đó. Tạo hình của chúng rất kỳ lạ, mặc áo bào màu đỏ máu, trong tay là cây đao lưỡi răng cưa đỏ au, thân đao dài đến hàng trượng.

Điều khiến Lâm Động ngạc nhiên nhất chính là khí tức của chúng đều đạt đến ngưỡng cửa Tử Huyền Cảnh, bề mặt cơ thể chúng cũng có tử khí bao quanh.

- Hề hề, không ngờ lại câu được con cá to, đây không phải tân nhân mới vào Tân Tú Bảng đó sao.. ể Một nam tử gầy gò cười kỳ quái nhìn Lâm Động.

- Các ngươi... Huyết chi Trảm Đầu Vệ?

Lâm Động nhìn chúng, nhíu mày nói.

- Xem ra sáu huynh đệ bọn ta cũng không đến nỗi bị người ta lãng quên.

Một tên cười, chi là tiếng cười đầy mùi máu.

Huyết chi Trảm Đầu Vệ là một tiểu đội khá có hung danh ở Loạn Ma Hải. Tiểu đội có sáu người, xếp hạng từ mười hai đến mười tám Tân Tú Bảng... Đương nhiên nếu chúng chỉ có chiến đấu lực như trong Tân Tú Bảng thi Lâm Động cũng chẳng quan tâm. Đáng tiếc là nửa năm trước chúng đã liên thủ giết chét cường giả đứng thứ tám Tân Tú Bảng hồi đó, chấn động một thời.

Chiến đấu lực cá nhân của chúng không nổi trội nhưng khi chúng đã ra tay, dù đối thủ mạnh hay yếu thì chúng cũng đều liên thủ. Chiến đấu lực tăng lên gấp mấy lần. Nếu Tân Tú Bảng tính chiến đấu lực tổng hợp thì Huyết chi Trảm Đầu Vệ chắc chắn thuộc hàng mười người đứng đầu Tân Tú Bảng.

Vì thế, khi Lâm Động nhận ra tiểu đội này, hắn không khỏi thầm thấy kinh ngạc.

- Hai ngươi tự bóp nát linh ấn hay để lại hai cái đầu lâu?

Nam tử gầy gò kia chầm chậm giơ đao lên, chỉ Lâm Động cười nhạt.

Sờ dĩ chúng được gọi là Huyết chi Trảm Đầu Vệ là vì đối thủ của chúng cuối cùng đền bị chúng chặt đầu, đó cũng là sở thích của chúng.

Lâm Động cười nhạt, chỉ là trong ánh mắt tràn lên ánh hàn quang, rồi hắn siết tay ị lại, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, lôi quang và tiếng sấm rền vang khắp không gian.

- Linh San, tốc chiến tốc thắng. t Lâm Động tay cầm Lôi Đe Quyền Trượng, vẻ mặt lạnh tanh dâng tràn đầy sát ý.

Hỏa Viêm Thành.

Sau khi một lượng lớn cường giả đã vào trong Vô Lượng Kính, tấm gương lớn vạn trượng cũng phân chia thành hàng vạn tấm gương lớn nhỏ, trong đó phản chiếu những trận chiến đấu trong không gian kia.

- ủa, đó là Huyết chi Trảm Đầu Vệ...

- Chúng đang đấu với... Lâm Động?

- Chậc, thú vị thật. Không ngờ hai đối tượng hung hãn lại gặp nhau...

- Huyết chi Trảm Đầu Vệ không dễ đối phó đâu, nhưng Lâm Động cũng không tầm thường, chúng giao đấu thì thú vị rồi.

Trên bầu trời đột nhiên có tiếng xôn xao, không ít người đều nhìn về mảnh gương có trận chiến giữa Lâm Động và Huyết chi Trảm Đầu Vệ...

Ở mộ góc, ba người Cổ Mộng Kỳ cũng nhận ra, ánh mắt đều ngưng trọng, cổ Yên và Cổ Nhã đều khá lo lắng, hai cô cũng đã biết đến hung danh của Huyết chi Trảm Đầu Vệ.

Xem ra vận khí của hai người Lâm Động không tốt, chưa được bao lâu đã

gặp phải đối thủ đáng gườm như vậy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1005

Tiến Về Phía Trước

Uỳnh!

Tiếng sấm sét bùng nổ từ trong người Lâm Động, một đạo thanh quang lướt tới nhanh như chớp, cây quyền trượng màu bạc không ngừng tỏa ra những luồng năng lượng cuồng bạo.

Keng!

Sáu cây đao bao phủ bởi nguyên lực hùng hồn đồng thời chém xuống Lôi Đế Quyền Trượng.

Tia lửa bắn khắp bốn phía, kình phong cuồng bạo cuộn trào. Mặt đất lập tức xuất hiện vô số đường rạn nút sâu hàng chục trượng, nhũng ngọn cây khổng lồ ở xung quanh cũng đổ rạp.

Lôi Đế Quyền Trượng rung lên, lôi quang lấp lánh để đẩy lùi sức mạnh đang xâm thực, cánh tay Lâm Động cũng bị rung chấn.

Sáu người bọn Huyết chi Trảm Đầu Vệ đều bị chấn động lùi sau mất mấy bước, rồi lập thành trận hình bán nguyệt, tay siết chặt cây đại đao cảm nhận một cơn nhói đau.

- Chẳng trách mà vào được tốp mười Tân Tú Bảng, quả nhiên có bản lĩnh.

Nam tử gầy gò kia liếm môi, ánh mắt có phần ngưng trọng. Lâm Động hiện tại tuy chỉ là Sinh Huyền Cảnh viên mãn nhưng chiến đấu lực lại khiến người ta phải kinh ngạc. Sáu người bọn chúng liên thủ mà chẳng giành được chút lợi thế

nào.

Sắc mặt Lâm Động vẫn bình thản, sáu kẻ này công thù rất ăn ý với nhau, võ học cũng giống nhau, khi ra tay hỗ trợ lẫn nhau, quả là khó đối phó.

Nhưng kiểu liên thủ này cũng có nhược điểm. Chỉ cần một trong sáu người bị tách ra là chiến đấu lục sẽ giảm mạnh.

- Linh San, tách một tên ra.

Lâm Động khẽ nói.

- ừrn.

Mộ Linh San ở bên cạnh chờ đợi từ lâu, nghe vậy lập tức gật đầu, bay ra đem theo Sinh Tử Quan Cái rồi giáng thật mạnh xuống một tên.

- Ngươi muốn chết!

Sáu kẻ đó thấy vậy, ánh mắt lập tức lạnh tanh, định ra tay thì nhân ảnh thanh quang đã xuất hiện ở phía trước, Lôi Đế Quyền Trượng vẽ ra vô số tàn ảnh ập tới năm kẻ kia.

Hai người phân Huyết chi Trảm Đầu Vệ thành hai phần. Vào khoảnh khắc chủng tách ra, khí thế vốn mạnh mẽ đột nhiên yếu đi rõ rệt.

- Lôi Long Tỏa Thiên Trận!

Nguyên lực hùng hồn bỗng chốc cuồn trào từ trong cơ thể Lâm Động, Lôi Đế Quyền Trượng trong tay hắn rung lên, một con lôi long bay ra quất đuôi đem theo sức mạnh kinh người đập xuống đại đao của Huyết chi Trảm Đầu Vệ.

Uỳnh!

Tiếng sấm rền vang, năm kẻ Huyết chi Trám Đầu Vệ bay ngược ra sau, trên

cây đại đao trong tay chúng có lôi quang bao phủ, lôi đình lực nhanh chóng men theo thân đao xâm thực vào cơ thể khiến tóc chúng dựng đứng lên.

Phập!

Đại đao cắm thẳng xuống mặt đất, lúc này năm thân ảnh kia mới dùng lại, gương mặt kẻ nào cũng xạm đen, hiển nhiên bị sét đánh không nhẹ - Đáng gờm thật.

Một kẻ trong số đó nhìn thân ảnh đang chầm chậm bước tới với cây Lôi Đế Quyền Trượng trong tay, giọng nói có phần kiêng dề.

Bốn người còn lại sắc mặt cũng khó coi, chúng đã từng nghe đến danh tiếng của Lâm Động, nhưng không ngờ lại nhanh chóng rơi vào thế hạ phong thế này.

- Lần sau có động thủ thì hãy nhìn cho rõ, ta đang vội, sợ là không thể giằng có với các ngươi được...

Lâm Động dừng bước, nhìn năm kẻ kia cười lạnh lùng. Trên trán hắn lan tỏa một tia sét, rồi một con mắt yêu dị lấp lánh lôi quang hiện ra.

- Rút lui!

- Nam tử gầy gò thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng hô lên.

Uỳnh!

Thế nhưng ngay lúc ấy, lôi nhãn trên trán Lâm Động bắn ra một đạo lôi quang hàng trăm trượng tựa con lôi long giơ nanh múa vuốt bay ra.

Lôi quang đánh xuống tạo nên một rãnh sâu hàng trăm trượng trên mặt đất.

- Bách Thú Trảm Đầu Đao!

Năm người bọn Huyết chi Tràm Đầu Vệ nhìn con lôi long đang lao tới, sắc

mặt đều trở nên nặng nề, rồi lập tức tiến lại gần nhau, giơ cao đại đao, nguyên lực hùng hồn cùng trào dâng.

Grào!

Huyết quang bắn ra biến thành một cây đại đao khổng lồ, trên thân đao là hàng trăm loài yêu thú ẩn hiện, vô vàn tiếng gầm rú vang lên kinh động hồn phách.

Rầm!

Huyết đao và lôi long lao thẳng vào nhau, tiếng nổ động trời vang lên, sóng xung kích khuếch tán ra bốn phía sạt bằng cả vùng núi rậm rạp hàng nghìn dặm.

Một số thân ảnh bay ra một cách thảm hại rồi dừng lại trên không, ánh mắt kinh ngạc nhìn nơi bắt nguồn của luồng sức mạnh đó. Cú va chạm đó quả thực kinh người, không biết là thần thánh phương nào...

Bụi mù tan dần, nơi không địa rộng nghìn trượng ẩn hiện một thân ảnh tay cầm quyền trượng, không xa phía đối diện hắn chính là năm người hội Huyết chi Trảm Đầu Vệ.

- Đó là... Lâm Động?

- ủa, đối thủ của hắn là sáu người hội Huyết chi Trảm Đầu Vệ?

- Hề, xem ra chúng gặp phải đối thủ đáng gờm rồi.

- Tên Lâm Động đó cũng thật lợi hại, sáu người bọn Huyết chi Trảm Đầu Vệ liên thủ, ngay mười người đầu tiên của Tân Tú Bảng cũng khó lòng kích bại, không ngờ hôm nay lại bại dưới tay Lâm Động...

Nhìn những nhân ảnh đang đối đầu nhau trên không trung, cường giả ở xung quanh lập túc bàn tán xôn xao, ánh mắt nhìn càng thêm dè chừng.

Lâm Động vẻ mặt bình thản nhìn năm người bọn Huyết chi Trảm Đầu Vệ khí tức yếu ớt, bộ dạng thảm hại, rồi liếc nhìn kẻ thứ sáu còn lại đang bị Mộ Linh San giữ chân, bình thản nói:

- Còn không bóp nát linh ẩn, định chờ ta chặt đầu các ngươi sao?

Năm người bọn Huyết chi Trảm Đầu Vệ sắc mặt lập tức biên đôi, nhìn nhau rồi cắn răng, nói:

- Lâm Động, chuyện hôm nay chúng ta sẽ lại tính sổ với nhau! .

Tuy thất bại thảm hại, nhưng đương nhiên vẫn phải giữ chút thể diện, có điều khi vừa dứt lời thì sắc mặt Lâm Động lập tức tối lại, chúng vội vàng bóp nát linh ấn Linh ấn vỡ, không gian xung quanh chúng biến dạng rồi đưa chúng ta khỏi Vô Lượng Kính.

- Mẹ kiếp, xui xẻo thật!

Tên Huyết chi Trảm Đầu Vệ cuối cùng đành không cam lòng mà chửi, cũng không để ý đến Mộ Linh San nữa, bóp nát linh ấn rồi chạy khỏi Vô Lượng Kính.

Mộ Linh San ôm Sinh Tử Quan Cái, khóe miệng nhếch lên, mấy tên này xuất hiện thì khí thế lắm, nhưng không ngờ lại kém cỏi đến vậy.

- Đi thôi!

Lâm Động lật tay thu Lôi Đế Quyền Trượng về Hắn nhíu mày nhìn những cường giả ở xung quanh bị kinh động mà xuất hiện, rồi bay vào sâu trong rừng.

Những cường giả kia thấy hướng bay của Lâm Động lập tức tránh đường, họ không muốn đụng vào thứ sát tinh này.

Khi hai người Lâm Động đi xa thì họ không biết ở một nơi xa, trên một ngọn cây to hiện ra một hắc ảnh. Hắn nhìn về hướng hai người đi, khóe môi cong lên, lầm bầm:

- Chẳng trách mà ba người bọn Hoắc Nguyên bị giải quyết, đúng là có chút bản lĩnh...

- Nhưng Nguyên Môn có lệnh, mạng ngươi phải lấy về...

Dứt lời, thân thể hắn bỗng biến dạng, rồi biến mất trong không gian.

Khi hai người Lâm Động đi xa thì họ không biết ở một nơi xa, trên một ngọn cây to hiện ra một hắc ảnh. Hắn nhìn về hướng hai người đi, khóe môi cong lên, lầm bầm:

- Chẳng trách mà ba người bọn Hoắc Nguyên bị giải quyết, đúng là có chút bản lĩnh...

- Nhưng Nguyên Môn có lệnh, mạng ngươi phải lấy về...

Dứt lời, thân thể hắn bỗng biến dạng, rồi biến mất trong không gian.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1006

Gặp Mặt

Uỳnh!

Hai thân ảnh lướt trong khu rừng với tốc độ cực nhanh. Dù nhìn thật kỹ cũng chỉ thấy được khi thân ảnh lướt qua có lá cây khẽ động, còn nhân ảnh thì đã lướt đi xa rồi.

- Lâm Động ca, bọn chúng thật quá kém cỏi, thật không xứng với cái danh hung thần ác sát.

Mộ Linh San ở bên cạnh làu bàu. Cô bé vốn tưởng sẽ có một trận đại chiến, nhưng ai ngờ khi sáu kẻ đó bị tách ra thực lực lại thành như vậy.

- Như vậy cũng tốt, dỡ lãng phí thời gian của chúng ta. Giờ những kẻ có thực lực thật sự đang tăng tốc đến Vô Lượng Sơn, không ai muốn bị chậm trễ giữa đường. Đến dưới chân núi Vô Lượng Sơn sẽ có đại chiến thôi.

Lâm Động cười.

- Hơn nữa trận chiến vừa rồi chúng ta cũng đánh không phải công cốc. Muội không thấy dọc đường đến đây ít kẻ chặn đường hơn rồi sao?

Mộ Linh San nghiêng đầu nghĩ, hình như là vậy thật. Dọc đường đi, những kẻ vốn nhìn họ với ánh mắt không thiện cảm cũng tránh xa hơn một chút. Khi họ đến đây cũng gặp hai toán người đánh nhau, nhưng khi phát hiện thấy hành tung của họ là chúng đều dừng lại đổ cho họ đi qua chiến trường, chẳng một ai dám ra tay...

Kết quả này hiển nhiên là nhờ trận thắng sáu tên Huyết chỉ Trảm Đầu Vệ.

- Vậy chúng ta tăng tốc thôi, muội rất muốn xem ở Vô Lượng Sơn có những kẻ lợi hại thế nào.

Mộ Linh San cười hì hì.

Lâm Động gật đầu, mũi chân điểm lên cành cây rồi bay đi tựa chim ưng.

Dọc đường, tuy số lượng cường giả xuất hiện ngày một ít, nhưng khí tức lại mạnh mẽ đến mức Lâm Động cũng thấy kinh ngạc. Nhưng khi những người đó thấy hai người Lâm Động cũng rất e dè, nhìn qua một lượt rồi lập tức đi ra xa, nhìn có vẻ như sợ hai người Lâm Động ra tay.

Lâm Động bật cười, lắc đầu, cũng không để tâm nhiều, dẫn Mộ Linh San tăng tốc đi tiếp.

Soạt!

Lâm Động xuyên qua rừng nhanh nhẹn như con linh hầu, hắn ngẩng lên nhìn về phía xa, với tốc độ hiện giờ có lẽ nửa giờ nữa là đến Vô Lượng Sơn rồi...

-Hừ?

Mắt Lâm Động bỗng ngưng đọng, bàn tay khẽ vẫy, Mộ Linh San phía sau nhanh chóng lại gần, nghi hoặc hòi:

- Sao vậy Lâm Động ca?”

Lâm Động dần chậm lại rồi đáp xuống một ngọn cây to, nhìn về vùng không địa phía trước. Ở đó lan tỏa đầy mùi tanh nồng, trên mặt đất là hon chục cái xác, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

- BỊ giết rồi...

Mộ Linh San chau mày, những người vào Vô Lượng Kính trong tay đều có linh ấn, chỉ cần bóp nát là có thể ra ngoài. Nhưng những người này lại bị giết, rõ ràng là kẻ ra tay đã không cho họ thời gian để bóp nát linh ấn.

Thủ đoạn này, thực lực này thật sụ biến thái và ác độc!

Lâm Động đáp xuống đám thi thể, tay quệt một ít máu, thôn phệ lực vận chuyển, trong huyết dịch tòa ra một chút hắc khí.

- Là dị ma khí...

Lâm Động nói:

- Kẻ giết họ là dị ma.. . Nếu ta không nhầm thì có lẽ là Từ Tu hoặc Hỏa Thần làm...

Những người này thực lực đều không vừa, nhưng trước khi chết đều không có phản kháng kịch liệt. Trong số những người tham gia Tranh Bá Chiến, kẻ làm được điều chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cộng với việc có dị ma khí, không còn nghĩ cũng đoán được là ai...

- Chúng cũng đi theo lộ tuyến này?

Mộ Linh San kinh ngạc nói, đối thủ mạnh nhất phải gặp cuối cùng mới phải.

- Đi thôi!

Lâm Động ngẩng lên nhìn về phía xa, hai mắt nheo lại rồi bay đi.

Trên đoạn đường tiếp theo, Lâm Động lại phát hiện những cảnh tượng tương tự, tất cả những cường giả đó đều không kịp bóp nát linh ấn đã bị giết chết. Ánh mắt Lâm Động trở nên lạnh tanh. Bọn chúng thật độc ác, ở nơi này rõ ràng không cần phải hạ sát thủ, vậy mà chúng không tha cho một ai...

- Phía trước có động tĩnh, cẩn thận!

Lâm Động nhìn về phía sâu trong rừng, hắn cảm nhận dược một luồng năng lượng kinh người.

- Ngươi là ai?

Tại một khu đất trống, một vài thân ảnh bộ dạng thảm hại dừng lại với nhau, nhìn về một nam tử đứng trên cành cây ở phía trước với ánh mắt sợ hãi.

Ba người đứng đầu không hề xa lạ, chính là ba người bọn Hoàng Lãng, Trần Thanh, Lịch Lâm mà Lâm Động từng có mâu thuẫn ở Nghênh Tân Các.

Điều khiến người ta giật mình đó là, ba người trong tốp đầu Tân Tú Bảng liên hợp lại thê thảm đến mức này. Vậy thì kẻ khiến chúng như vậy sẽ hung hãn đến mức nào?

Ba người Hoàng Lăng lúc này nhìn chăm chăm về phía hắc y nam tử trên cành cây. Dung mạo hắn binh thường không có gì dáng chú ý, chỉ là khóe miệng là một nụ cười nhìn có vẻ hiền lành nhưng trong mắt bọn Hoàng Lăng lại như nụ cười của Tử Thần vậy.

Ba người bọn chúng Hên thú mà không địch lại một chiêu của kẻ đó, thực lực khủng bố đến mức khiến người ta khó tin.

- Tần Tú Bảng của Loạn Ma Hải chỉ vậy mà thôi...

Hắc y nam tử cười nhẹ nhìn bọn Hoàng Lăng.

- Ngươi!

Hoàng Lăng đại nộ, định quát lên thì Trần Thanh kéo lại:

- Hắn rất quy dị, thực lực có lẽ đến mức như Đường Tâm Liên, Châu Trạch. Chúng ta không phải đối thủ của hắn, mau đi thôi.

Hoàng Lăng nghe vậy ánh mắt thay đổi, vẻ mặt đầy không cam tâm, lúc này

mà ra ngoài thì quá mất mặt.

- Ồ? Nếu các ngươi muốn bỏ đi... có lẽ chỉ có thể nói là nghĩ nhiều quá rồi.

Hắc y nam tử hàm tiếu nói.

Ánh mắt Trần Thanh lập tức biến đổi, vội vàng xòe tay ra. Linh ấn không biết từ khi nào đã biến mất, lòng bàn tay hắn là một tia sáng đen quỷ dị.

- Ngươi đã làm gì?

Trần Thanh gầm lên.

- Ta hành sự đều không muốn để lại kẻ nào sống.

Hắc y nam tử cười, rồi ánh mắt hiện lên sự vô tình:

- Vì thế, các ngươi đều phải ở lại.

Dứt lời, hắc khí bùng phát, biến thành một bàn tay khổng lồ tóm vồ phía bọn Hoàng Lăng.

Bùm bùm bùm!

Bọn Hoàng Lăng đương nhiên không cam tầm chịu trói, nguyên lực hùng hồn dâng tràn, rồi võ học mạnh mẽ khi công kích lên bàn tay hắc khí thì biến mất.

- Cái gì?

Bọn Hoàng Lăng thấy công kích vô hiệu, ánh mắt dầy kinh hãi, rốt cuộc hắn có lai lịch thổ nào mà quỷ dị đến mức độ này, ở Loạn Ma Hải trước nay chưa từng nghe nói đến nhân vật như vậy.

- Chết!

Hắc y nam tử hàm tiếu, bàn tay khổng lồ lóe một cái xuất hiện trên đỉnh dầu

bọn Hoàng Lăng. Thế nhưng ngay khi sắp đanh xuống thì tiếng sấm sét vang lên trong rừng, một con lôi long lao vút ra đâm sầm vào bàn tay khổng lồ.

Bùm!

Làn sóng năng lượng tỏa ra xung quanh, bọn Hoàng Lăng bị chấn động bay ra sau. Nhưng khi chúng còn mơ hồ thì có hai thân ảnh dã xuyên qua khu rừng xuất hiện trước mặt chúng.

- Lâm Động?

Bọn Hoàng Lăng nhìn thấy hai người vừa xuất hiện, sắc mặt lập tức trở nên phức tạp. Chúng không thể ngờ người ra tay cứu lại là Lâm Động dã từng xung dột với chúng.

Nhưng Lâm Động lúc này không để ý tới chúng mà chỉ chăm chăm nhìn hắc y nam tử. Dung mạo như vậy rõ ràng không phải kẻ đứng đầu Tân Tú Bảng, Vô Diện Nhân Từ Tu.

- Ha, cuối cùng cũng gặp...

Hắc y nam tử thấy Lâm Động xuất hiện thì hơi khựng lại rồi khẽ nói.

Ánh mắt Lâm Động sắc lạnh nhìn hắc y nam tử, nói:

- Ngươi chính là Hỏa Thần của Nguyên Môn?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1007

Lần Đầu Giao Đấu

Uỳnh!

- Nguyên Môn? Hỏa Thần?

Bọn Hoàng Lăng nghe vậy thì sững người, lông mày nhíu lại. Không ngờ kẻ lợi hại này lại từ tận Đông Huyền Vực xa xôi tới đây...

Hắc y nam tử hơi nhướn môi cười, nhìn Lâm Động nhún vai:

- Xem ra ngươi biết cũng không ít.

- Ngươi đến là vì Lôi Đình Tổ Phù?

Lâm Động bình thản nói.

- Chủ yếu là vì Lôi Đình Tổ Phù.

Hắc y nam tử gật đầu, rồi hắn nhìn Lâm Động chăm chú, nói:

- Có điều, ta còn một nhiệm vụ khác là mang xác ngươi về.

- Ban đầu ba người bọn Hoắc Nguyên cũng nói vậy.

Lâm Động nhìn hắn cười lạnh lẽo.

- Có điều cuối cùng chúng không có cả cơ hội để trở về.

Hắc y nam tử nheo mắt, nói vẻ không quan tâm:

- Ba tên phế vật, giải quyết chúng rồi cũng chẳng đáng nhắc đến. Còn về việc ta có mang xác ngươi về được không thì ngươi có thể đích thân thử xem sao.

Khóe môi hắn nhếch lên chế giễu.

- Ta cũng có ý đó.

Lâm Động cũng cười khảy, ánh mắt trở nên sắc lạnh, siết bàn tay lại, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, thân hình biến thành thanh quang lao thẳng tới Hỏa Thần như tia chớp.

- Hừm, tốc độ cũng không tồi.

Hỏa Thần cười lạnh lùng, rồi bỗng nghiêng người một bên.

Uỳnh!

Lôi Đế Quyền Trượng bọc quanh bởi lôi quang đem theo kình phong hung mạnh lướt qua vai Hỏa Thần. Lôi quang khiến một lọn tóc của Hỏa Thần cháy thành than.

- Nhưng với ta, có lẽ không có sức uy hiếp như ngươi tưởng đâu.

Hỏa Thần cong tay, hắc khí tà ác tràn ra biến thành một thanh hắc kiếm, vô số đạo kiếm ảnh tựa bão tố ập tới nhân ảnh thanh quang đang lao tới.

Keng keng keng!

Lôi Đế Quyền Trượng vung lên, vô vàn tầng lôi quang hiện lên lao vào những đạo kiếm ảnh kia. Làn sóng xung kích cuồng bạo bùng nổ tạo nên vô số đường nứt hình mạng nhện rộng đến mười trượng lan tỏa dần dưới chân hai người.

Lôi quang và hắc khí đan xen vào nhau, nhưng dị ma khí không hề có dược hiệu quả mà Hỏa Thần mong muốn. Lôi quang nhấp nháy kháng cự lại được dị

ma khí.

- Ha ha, thì ra quyền trượng của ngươi có sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù... Chắc hẳn đó là bảo bối ngươi có được từ trong động phủ?

Ngữ khí của Hỏa Thần có chút ngạc nhiên, không ngờ hắn phát hiện ra sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù ẩn trong Lôi Đế Quyền Trượng.

Vẻ mặt Lâm Động lạnh lùng, cánh tay rung lên, Lôi Đế Quyền Trượng phát ra tiếng sấm nổ vang trời.

Grào!

Thanh quang bùng nổ, tiếng long ngâm vang lên, một con lôi long cuồng bạo bay ra từ Lôi Đế Quyền Trượng, ngửa lên trời gầm lên một tiếng rồi lao thẳng về phía Hỏa Thần.

- Tuy có chút sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù, nhưng dù sao vẫn có hạn chế. Muốn đối phó với ta thì hơi mơ xa rồi đó...

Hỏa Thần cười nhạt, rồi đưa tay ra tóm lấy con lôi long.

Phụt phụt!

Năm đạo hắc quang từ người Hỏa Thần bắn ra, rồi quấn lên con lôi long.

-Vỡ!

Hỏa Thần siết chặt nắm đấm.

Bùm!

Năm dạo hắc quang tựa những sợi xích thít chặt lại. Con lôi long phát ra tiếng kêu bi thảm, thân hình khổng lồ của nó xuất hiện vô số vết rạn, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Lâm Động tay cầm Lôi Đế Quyền Trượng, chân điểm lên mặt đất nhanh chóng lùi về sau. Ánh mắt hắn trở nên vô cùng nặng nề, thực lực Hỏa Thần quả nhiên rất khủng bố, dù loại bỏ dị ma trong người thì thực lực của hắn cũng đạt đến mức Tử Huyền Cảnh đại thành, bọn Hoắc Nguyên không thể bì kịp.

- Lâm Động, cẩn thận!

Bọn Hoàng Lăng thấy Lâm Động bị đánh lui đều lên tiếng nhắc nhở. Rõ ràng là Lâm Động không thổ đáng ghét bằng tên Hỏa Thần kia.

Lâm Động khẽ gật, hắn nhận thấy mức độ đáng gờm của Hỏa Thần, loại đối thủ này không dễ đối phó.

- Nếu giải quyết ngươi ở đây thì ta có thể toàn lực tranh đoạt Lôi Đình Tổ Phù.

Hỏa Thần cười rồi siết nắm đấm, hắc khí tựa dịch thể chảy ra từ bàn tay rồi ngưng tụ lại thành một câu trường thường đen.

- Chỉ e ngươi không đủ bản lĩnh!

Lâm Động cười khảy, tay nắm chặt Lôi Đế Quyền Trượng, lôi quang nhấp nháy điên cuồng, nguyên lực trong cơ thể trào dâng tự hồng thủy.

- Vậy sao?

Hỏa Thần cười khảy, ánh mắt lóe hàn quang, rồi ngay sau đó thân hình mang theo sát ý lạnh thấu xương lao tới.

Lâm Động thấy vậy, thanh quang quanh cơ thể bùng phát, hiện ra vô số hoa vãn thanh long.

Uỳnh!

Thế nhưng khi Lâm Động chuẩn bị đại chiến với hắn thì tim bỗng rung lên.

Hắn vội ngẩng đầu, chỉ thấy trong mắt hắn bỗng dâng tràn một màu đỏ rực cùng sức mạnh nóng bỏng, theo đó là tiếng quát quen thuộc.

- Bọn cẩu Nguyên Môn, địa bàn của Viêm Thần Điện ta, không đến lượt ngươi ngông cuồng!

Chỉ thấy năng lượng nóng bỏng biến thành một con phượng hoảng lửa đem theo sức mạnh kinh người lao oanh kích về phía Hỏa Thần.

-Hừ!

Công thế bất ngờ khiến ánh mắt Hỏa Thần tối lại. Hắn hừ lạnh một tiếng, cây thương trong tay cắm xuống đất, hắc quang cuộn trào bắn ra một cột sáng lao thẳng về phía phượng hoàng lửa.

Uỳnh!

Sóng năng lượng kinh người lan tỏa, cây cối xung quanh bị xung kích lực đánh tan nát, bọn Hoàng Lăng cũng bị đánh bật ra sau.

Năng lượng cuồng bạo tỏa ra bốn phía, một thân ảnh thướt tha hiện ra trên hư không, mái tóc rực lửa tung bay theo gió, tay cầm cây trường thương phượng hoàng lửa đẹp hoa lệ lấp lánh hàn quang, chỉ xuống Hỏa Thần ở trên mặt đất.

Ra mặt hoa lệ như vậy ngoài Đường Tâm Liên ra còn có thể là ai...

- Này, xem ra ngươi thật xui xẻo. Nếu ta không đến kịp thì có phải hôm nay ngươi không xong rồi không?

Đường Tâm Liên đứng trên không trung, nhìn Lâm Động cười.

- Không cần phải coi thường ta như vậy.

Lâm Động bất lực nói.

Đường Tâm Liên cười, ánh mắt nhìn sang Hỏa Thần trở nên lạnh băng:

- Vốn định đến Vô Lượng Sơn mới giao đấu với ngươi, xem ra ngươi đến sớm rồi...

- Ha ha, Hỏa Tiên Tử Đường Tâm Liên của Viêm Thần Điện sao... Quả nhiên cường thế như trong lời đồn.

Hỏa Thần ngẩng lên nhìn, cười nhạt.

- Nếu dã nhiều người thế này thì thôi, đến Vô Lượng Sơn chúng ta vẫn còn cơ hội giao đấu...

Hỏa Thần nhìn sang Lâm Động:

- Ở Đông Huyền Vực ta cũng đã nghe nói ngươi thích nhờ nữ nhân giúp đỡ, giờ xem ra nữ nhân duyên của ngươi đúng là không tồi.

Tuy cười nhưng sự châm biếm trong lời nói của hắn quá rõ ràng.

Thế nhưng Lâm Động không chút nộ khí, chỉ khẽ cười, nhìn hắn nghiêm túc nói:

- Ta sẽ giết ngươi.

Hỏa Thần nhún nhún vai:

- Ta đợi. Hy vọng ngươi có thể lên Vô Lượng Sơn.

Dứt lời, hắn biến thành một dạo hắc quang bay vào trong rừng, nháy mắt dã biến mất.

- Với sự thông minh của ngươi sẽ không trúng kế khích tướng đó chứ?

Đường Tâm Liên đáp xuống nhìn Lâm Động nói.

Lâm Động nheo mắt, nhìn hướng Hỏa Thần biến mất, khẽ lắc đầu cười:

-Ta không tức giận... chỉ là bị coi thường thôi... nhưng không sao... có thể đòi nợ...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1008

Vô Lượng Sơn

Uỳnh!

Đường Tâm Liên hơi nghiêng đầu, lộ ra đường cong tinh xảo của chiếc cằm. Nàng nheo mắt nhìn Lâm Động:

- Tuy ngươi và hắn có ân oán không nhỏ, nhưng đối thủ đầu tiên của hắn là ta, ta sẽ không nhường cho ngươi đâu.

Lâm Động thu lại ánh mắt, nhìn sang Đường Tâm Liên.

- Ta không có ý coi thường ngươi, nếu ngươi cho rằng ta nói vậy tổn thương đến đại nam nhân chủ nghĩa của ngươi thì ta xin lỗi.

Đường Tâm Liên nhìn thẳng vào Lâm Động không hề tránh né, nghiêm túc nói:

- Hỏa Thần không phải loại người hiền lành, trận tỉ thí này không phải học hỏi cọ xát lẫn nhau, mà là trận chiến sinh tử.\

- Hơn nữa lão sư cũng dã nói, tuyệt dối không dược dể Hỏa Thần lấy dược Lôi Đình Tổ Phù. Vì thế ta sẽ đốc toàn lực ngăn cản.

Đường Tâm Liên biết thực lực Lâm Động không tầm thường, tuy chỉ là Sinh Huyền Cảnh viên mãn nhưng có thể giết cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Có điều Hỏa Thần và Từ Tu đều là Tử Huyền Cảnh đại thành, hon nữa chúng đều thâm sầu khó lường, thủ đoạn vô số, tuyệt đối không dễ đối phó.

- Ngươi muốn động thủ trước thì cứ tự nhiên.

Lâm Động cười, lúc này hắn không muốn tranh giành gì với Đường Tâm Liên. Hắn không muốn nổi danh gì cả, chỉ cần hoàn thành lời căn dặn của Ma La và lấy lại được đạo bản nguyên kia là được. Trận Tranh Bá Chiến này, nếu Đường Tâm Liên giải quyết được Hỏa Thần và Từ Tu thì hắn cũng bớt dược phiền phức...

Đông Lâm Trấn nhìn Lâm Động một lúc, cười rồi nhìn bọn Hoàng Lăng ở phía sau, nói:

- Đi, Vô Lượng Sơn không xa nữa.

Dứt lời, nàng không chút do dự, mái tóc tung bay, thân hình biến thành đạo hồng quang bay vút đi, phía sau là Lâm Động và Mộ Linh San.

Chặng đường tiếp theo cũng không có nhiều trở ngại, chưa đến mười phút mà Lâm Động đã cảm thấy rừng rậm bớt dần, tầm mắt nhanh chóng mở rộng, một ngọn núi nguy nga hùng vĩ đứng sừng sững hiện ra trước mắt.

- Đây chính là Vô Lượng Sơn sao...

Lâm Động dừng trên một cành cầy to, ngẩng lên nhìn ngọn núi khổng lồ không nhìn thấy ngọn, ở sường núi là lớp mây mù dày đặc khiến người ta không thể nhìn lên đỉnh. Chỉ là, dựa vào Lôi Đình Tổ Phù hắn cảm nhận được một luồng năng lượng quen thuộc đang 0 trên đỉnh núi gọi hắn.

Đó là lôi đình bản nguyên tách ra từ Lôi Đình Tổ Phù.

Dưới chân núi lúc này đã có đông nghịt người. Ánh mắt họ đều rục cháy nhìn lên ngọn núi khổng lồ.

Đây mới là chiến trường cuối cùng.

Bọn Lâm Động xuất hiện cũng gây chú ý cho không ít người. Đương nhiên

phần lớn là nhìn Đường Tâm Liên, ánh mắt đầy kiêng dè, ngưỡng mộ.

- Ha ha, các ngươi đến hơi muộn.

Một tiếng cười khẽ truyền tới từ đằng sau, là Tiểu Tượng Vương Châu Trạch.

- Dọc đường gặp Hỏa Thần nên giao đấu một chút.

Đường Tâm Liên nói.

-Ồ?

. Châu Trạch nheo mắt.

- Thế nào?

- Rất mạnh. Vẻ mặt Đường Tâm Liên có phần ngưng trọng. Nàng biết rất rõ sức công kích của mình mạnh cỡ nào, nhưng lại bị Hỏa Thần dễ đàng hóa giải, rõ ràng thực lực của kẻ đến từ Nguyên Môn ở Đông Huyền Vực này khá lợi hại.

Châu Trạch khẽ gật dầu, dược Đường Tâm Liên nói là rất mạnh thì chắc hẳn thực lực vô cùng lớn.

- Cường già ở đây cũng không ít...

Lâm Động nhìn khu vực dưới chân núi, có phần kinh ngạc. Hắn cảm nhận được không ít luồng khí tức mạnh mẽ.

- Vượt qua được vô vàn tầng đào thải để đến được đây, có ai không phải cao thủ. Tân Tú Bảng tuy rất có uy tín nhưng cũng không thể bao gồm tất cả cường giả trẻ tuổi ở Loạn Ma Hải. vẫn có những người mới nổi không thể coi thường được.

Lâm Động gật đầu, định nói gì thì nhận thấy Mộ Linh San bỗng tỏa hàn khí. Hắn khựng người, quay lại thì thấy tiểu cô nương dang nhìn về phía xa với sắc

mặt khó Lâm Động nhìn theo hướng ấy, chỉ thấy ở đó có hai thân ảnh dừng trên dồi. Hai người này dáng người cao to, hai cánh tay đổ trần, lông mày rậm lan tỏa sát khí, trên trán là một dạo hoa văn ánh sáng, là một con huyết sa hung dữ.

Bên cạnh nam tử đó là một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt khá xinh, nhưng đầy ngạo khí.

Khí tức của hai người này đều khá hùng hồn, đặc biệt là nam tử mặt dầy sát khí kia, thực lực dù chưa đạt đến Tử Huyền Cảnh đại thành nhưng cũng gần đến đó rồi.

Hiển nhiên hắn cũng nhận ra ánh mắt của hai người Lâm Động. Hắn chỉ nhìn Lâm Động một chút rồi nhìn sang Mộ Linh San, cười nham hiểm.

Còn Mộ Linh San thì nhếch môi coi thường.

- Chúng là...

Lâm Động nhíu mày.

- Hai kẻ khốn kiếp Huyết Ma Sa tộc.

Mộ Linh San nghiến răng, lời nói dầy giận dữ, rõ ràng dã có ân oán từ trước với hai người này.

- Thì ra là người của Huyết Ma Sa tộc...

Lúc này Lâm Động mới hiểu, chủng tộc này có ân oán không nhỏ với Bất Tử Thánh Kinh tộc. Chắc trước dây Mộ Linh San cũng từng chạm mắt chúng.

- Nam tử kia Sa Lực, thiếu nữ kia là Sa Linh, là hai đệ tử chân truyền của Huyết Ma Sa tộc. Có danh tiếng không nhỏ trong lửa đệ tử trẻ tuổi...

Đường Tâm Liên cũng chú ý tới hai người đó, lên tiếng.

Lâm Động gật đầu, hắn nhận ra sự thiếu thiện ý của chúng, và nó là nhằm vào Mộ Linh San.

Lâm Động khẽ xoa đầu Mộ Linh San cười. Tuy không phải nhằm vào hắn nhưng nếu chúng định làm gì Mộ Linh San, đương nhiên hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

- ừm.

Mộ Linh San gật đầu, rồi trừng mắt lườm thiếu nữ kia, khóe miệng nhếch lên coi thường.

- Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết hả?!

Thiếu nữ kia thấy vậy, sắc mặt lập tức lạnh băng, tay siết lại, huyết quang trào dâng biến thành huyết tiễn bắn thẳng về phía Mộ Linh San.

Lâm Động thấy thiếu nữ đó ra tay ác độc như vậy, sắc mặt lạnh băng, vung tay lên, một luồng kình phong bùng phát đánh huyết tiễn quay ngược trở lại bắn về phía thiếu nữ đó với khí thế mạnh hơn. ị Nam tử bên cạnh giơ tay tóm lấy huyết tiễn bóp vỡ tan, ngẩng lên gườm gườm nhìn, Lâm Động:

- Ngươi muốn chết?

- Hai người nói thế nào cũng là người của Huyết Ma Sa tộc, sao lại không có giáo dưỡng như vậy?

Lâm Động bình thản nói.

Thiếu nữ kia nghe vậy mắt tái xanh, còn nam tử kia bùng phát sát ý, bề mặt thân thể hiện huyết quang.

Cường giả ở xung quanh thấy hai bên bỗng nhiên dối dầu đều khựng người, nhưng cũng không nói gì. Cả hai đều không phải tầm thường, nếu đánh nhau thì cũng tốt...

- Vô Lượng Thập Đỉnh sắp mờ rồi, lấy phong ấn dã rồi nói.

Đường Tâm Liên khẽ nói.

Lâm Động gật đầu.

Khi Đường Tâm Liên nói xong không lâu, trên đỉnh núi khổng lồ bỗng có ánh sáng bắn xuống, mây mù cuộn trào, mười đỉnh núi xuất hiện trước mắt mọi người. Ở trên đỉnh thấp thoáng có ánh quang ấn.

Dưới chân núi có tiếng xôn xao lan tòa, không ít người mắt đều đó rực.

- Lâm Động, mỗi người một ngọn núi, có lấy được phong ấn không phải xem thực lực rồi.

Đường Tâm Liên nhìn quang ấn, nói.

- ừm.

- Động thủ!

Đường Tâm Liên hô lên rồi bay thẳng lên một ngọn núi.

Vút vút vút!

Ngay sau đó, vô số cường giả cũng lập tức động thân, tiếng gió rít vang lên không ngớt.

- Linh San, muội cũng chọn một ngọn núi đi.

Lâm Động nhìn Mộ Linh San.

Mộ Linh San phấn khích gật đầu, rồi ôm Sinh Tử Quan Cái bay lên một ngọn núi.

Lâm Động cười rồi cũng chọn cho mình một ngọn núi.

- Sa Lực ca, muội đi xé rách mồm tiểu nha đầu đó!

Sa Linh vẻ mặt đầy hàn y nhìn Mộ Linh San, nói.

- Còn kẻ kia, giao cho ta. Ta sẽ cho hắn phải trả giá vì những gì đã nói.

Nam tử kia vẻ mặt tối tăm nói.

Dứt lời, hai người nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng tách ra.

Dưới chân núi cường giả đến đông như kiến. Sự yên tĩnh ở Vô Lượng Sơn đã hoàn toàn bị phá vỡ. Chiến trường cuối cùng đang đón trận chiến đấu cuối cùng...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1009

Lên Núi

Uỳnh!

Soạt!

Lâm Động nhanh như chớp bay tới, biến thành thanh quang thuận theo sơn đạo lên thẳng đỉnh núi.

Vô Lượng Sơn có mười đỉnh núi, mỗi đỉnh núi lại có ba đường sơn đạo thông thẳng lên đỉnh. Muốn thông qua những con đường này nhất định không tránh khỏi những trận chiến đấu ác liệt.

Lâm Động nhanh nhẹn như linh hầu tránh cành cây rậm rạp trên dường. Hắn ngẩng lên nhìn, cách đó không xa đã có một vài cường giả khí tức hùng hồn. Những người đó đang di chuyển cũng nhận ra Lâm Động phía sau.

Phụt phụt.

Thanh quang lấp lánh trong mắt Lâm Động, tay hắn siết chặt, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, lôi quang lấp lánh lan tỏa quanh trượng.

Uỳnh!

Tiếng sấm sét vang lên trong sơn đạo, lôi quang chấp chới, một thân ảnh gầy gò ngang ngược xông qua tầng tầng lớp lớp trở ngại, những noi hắn bay qua đều để lại một cảnh tượng thê thảm.

Lâm Động lúc này đã vận nguyên lực đến mức cao nhất, hắn biết mình phải

đến đỉnh núi nhanh nhất có thể, giành lấy phong ấn để là một trong mười người có quyền tranh giành Lôi Đình Tổ Phù.

Sơn dạo trở nên hỗn loạn, cuối cùng những cường giả kia đồng thời ra tay, nhưng vẫn không thể ngăn cản được mãnh thú Lâm Động. Thân ảnh đó bay thẳng lên đỉnh núi với tốc độ kinh người.

- Tên khốn kiếp, cứ như dã thú vậy.

- Mẹ kiếp, lão tử còn chưa động thủ đã dính cước của hắn rồi.

- Mặt ta cũng bị một gậy của hắn, dập mũi rồi đây này, mẹ kiếp, chỉ bằng tất cả cùng giết hắn là được.

- Trên đường này có lẽ hắn là mạnh nhất, thật là xui xẻo lại đi với hắn.

- Cũng chưa chắc, trước đó cũng có tên khốn đó xông vào dấy thôi. Hai tên khốn kiếp...

- Tần Nguyên? Ha, không biết hai con dã thú gặp nhau thì thế nào nhỉ?

Khi thanh quang bay qua, phía sau vang lên toàn tiếng chửi bới, không ít người đã từ bỏ. Có Lâm Động ở đây, có lẽ chúng không thể qua được.

Vút!

Lâm Động coi như không biết, hắn vẫn bay về phía trước một lúc sau ngẩng lên, thấy ngọn núi đã ngày một gần, ở hai đường sơn đạo kia có lẽ cũng có cường giả đang tới.

- Kẻ vừa đến hãy dừng bước. Sơn đạo này chỉ bản đại gia mới được đi.

Khi Lâm Động đang suy nghĩ thì một tiếng quát tựa sấm rền vang lên. Rồi một thân ảnh to lớn hiện ra, một luồng kình phong với năng lượng cường hãn ập tới Lâm Động.

Bùm!

Kình phong còn chưa chạm đến Lâm Động thì mặt đất đã sụp đổ, vô số vết rạn lan tỏa khắp mặt đất.

-Hừ! ẩ Công kích bất ngờ khiến ánh mắt Lâm Động lạnh đi, tay nắm chặt Lôi Đế Quyền Trượng, hắn không hề né tránh mà vung quyền trượng lên đánh thẳng vào luồng sức mạnh bá đạo kia.

Ầm!

Tiếng nổ long trời lở đất vang lên, kình phong cuồn cuộn như bão tố, cả một mảng rừng phía dưới bị san thành bình địa.

Cánh tay Lâm Động rung lên, thôn phệ lực dâng tràn hóa giải hết sức mạnh xầm thực cơ thổ hắn. Hắn ngẩng lên, chỉ thấy thân ảnh to lớn đó cũng lùi sau mấy bước, cuối cùng chân giẫm lên tảng cự thạch khiến nó vỡ vụn.

- Sức mạnh lớn thật!

Kẻ to lớ kia đứng vững lại được, sắc mặt thay đổi liên tục. Lúc này Lâm Động mới nhìn rõ hắn để trần thân trên, cơ bắp cuồn cuộn nổi lên, dưới lớp da hắn là cả một luồng năng lượng dáng sợ, trong tay hắn là cầy chùy sắt lớn đến vài trượng.

- Đệ lục Tân Tú Bảng, Cự Linh Chùy Tần Nguyên?

Lâm Động nheo mắt nhìn đại hãn như tòa tháp, vừa nhìn là hắn nhận ra ngay. Chẳng trách sức mạnh lại hung hãn đến vậy, thì ra không phải nhân vật tầm thường.

- Ngươi là Lâm Động?

Đại hán đó nhìn Lâm Động, sắc mặt biến đổi một chút, rõ ràng cũng dã nghe đến tiếng tăm của Lâm Động.

- Vị bằng hữu đây, có thể nhường đường không?

Lâm Động cũng không có thời gian giằng có với hắn, trầm giọng nói.

- Hê hê, để ngươi đi thì không phải ta chẳng còn cơ hội nào sao?

Tần Nguyên cười, rồi hắn huơ huơ cây chùy:

- Muốn đi qua thì phải hỏi cây chùy của ta xem có đồng ý không. Đường tường có Đường Tâm Liên bao bọc là bản đại gia ta không dám làm gì ngươi!

- Nếu vậy thì ta cũng không khách khí.

Lâm Động nhướn môi cười, tay cầm quyền trượng cũng dần siết chặt lại.

- Ngươi thử xem!

Giọng nói tựa tiếng chuông đồng vang vọng, tay vung chùy lên, đến không khí cũng như nổ tung.

Thanh quang lấp lánh điên cuồng bùng phát từ cơ thể Lâm Động, vô số đạo hoa văn thanh long cùng với tiếng long ngâm bay ra.

Một... năm... mười... hai mươi... ba mươi đạo...

Cả ba mươi đạo hoa văn thanh long quấn quanh người Lâm Động, tiếng long ngâm vọng ra khiến không gian như chấn động, sức mạnh đáng sợ tỏa ra bốn phía.

Tần Nguyên thấy ba mươi con thanh long quấn quanh người Lâm Động, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Lúc này hắn mới hiểu Lâm Động có thể nổi danh ở Loạn Ma Hải như vậy đúng là có sức mạnh không tầm thường.

- Một chiêu giải quyết ngươi!

Sâu trong mắt Lâm Động cũng có thanh long cuộn tròn, hắn ngửa lên trời

cười lớn, hào khí ngút ngàn, thân hình đem theo ba mươi con thanh long lao thẳng về phía Tần Nguyên.

- Đại gia cũng muốn xem ngươi có bản lĩnh thế nào?

Tần Nguyên nổi điên, nguyên lực được đưa lên mức cao nhất, hắn bước chân ra, tay giơ cây chùy lên rồi chém mạnh xuống.

- Cự Linh Thiên Chùy!

Quang chùy hàng trăm trượng bỗng chốc bay ra, đem theo sức mạnh đáng sợ đánh tan không trung, cuối cùng lao thẳng vào người Lâm Động.

Grào!

Tiếng long ngâm và tiếng nô long trời lở đất lan tỏa khiến tất cả cùng thấy cả ngọn, núi như rung chuyển, vố số đường nứt vỡ lan rộng trên mặt đất.

Phía sau, vô vàn ánh mắt nhìn chăm chăm vào nơi va chạm. Ở đó thanh quang bắn xung thiên, rồi mọi người đều kinh hãi khi thấy cây chùy hàng trăm trượng bị bay ra ngoài.

Rắc rắc!

Quang chùy rạn nút, một cầy chùy sắt vô lực bay ra rồi xuống khiến mặt đất rung chuyển.

Phụt phụt!

Trên không trung, Tần Nguyên cũng bị trúng trọng kích, miệng hộc máu tươi, thân hình cũng bắn ngược ra sau, rơi xuống đất tạo nên một cái hố sâu.

- Đã nhường rồi.

Lâm Động tay cầm Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, nhìn Tần Nguyên thảm

bại, cười nhạt một cái, rồi không do dự mà bay tiếp thẳng lên dinh nói. Để lại một đám người sững sờ, ai có thể Tần Nguyên, đứng thứ sáu trong Tân Tú Bảng lại dễ đàng bị Lâm Động đánh bại như vậy...

- Đó chính là thực lực thật sự của hắn sao?

Một số người nhìn nhau và đều nhận ra sự kinh hãi trong mắt dối phương. Trong Tân Tú Bảng, người làm được điều này cũng chỉ có ba người tốp đầu, vậy mà giờ đã xuất hiện thêm một người rồi.

Lâm Động cũng không quan tám đến phía dưới, hắn tăng tốc cuối cùng hắn điểm chân lên mặt đất người bay lên đỉnh núi.

Bùm!

Thế nhưng khi Lâm Động vừa định lên đỉnh thì một âm thanh kinh người vang lên, rồi một thần ảnh thảm hại hiện ra, cuối cùng vẽ lên mặt đất một dường rãnh khổng lồ, dừng lại ở trước mặt hắn.

-Khụ.

Thân ảnh kia ho dữ dội, máu tươi bắn tung tóe nhìn vô cùng thê thảm.

- Thanh Đằng?

Lâm Động nhìn thân ảnh đó, hơi khựng người rồi ánh mắt có phần ngưng trọng, vì hắn là Thanh Đằng, người đứng thứ tư trong Tân Tú Bảng.

Khiến Thanh Đằng đến mức này, không biết đối thủ là thần thánh phương nào?

Lâm Động ngẩng lên, nhìn phía kia của ngọn núi, kẻ có ánh sáng đỏ rực bao quanh, để trần cánh tay cùng với sát khí đậm đặc xuất hiện trước mặt Lâm Động.

Đó chính là Sa Lực của Huyết Ma Sa Tộc.

- Ha ha, đi được đến đây xem ra thực lực của ngươi cũng không tồi.

- Nhưng ngươi cũng nên dùng lại đúng lúc!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1010

Sa Lực

Uỳnh!

Huyết quang bao quanh người Sinh Tử Quan Cái, tỏa ra một mùi tanh nồng của máu, hắn nhìn Lâm Động cười gằn, mắt lóe hồng quang đầy hung hãn.

Lâm Động cũng chau mày nhìn Sa Lực, không ngờ hắn cũng chọn ngọn núi này, hơn nữa ngay Thanh Đằng cũng bại trong tay hắn ta.

Lâm Động cũng hiểu qua về thực lực của Thanh Đằng, tốc độ của hắn cũng rất khá, theo Lâm Động dự đoán, chỉ cần không có bất ngờ, chắc chắn có vị trí của Thanh Đằng trên mười đỉnh núi. Nhưng lúc này, sự xuất hiện Sa Lực đã kết thúc con đường của Thanh Đằng.

Sa Lực đánh bại Thanh Đằng, điều này đã thể hiện rõ thực lực kinh người của hắn. hmm quả thật cũng danh bất hư truyền.

- Không sao chứ?

Lâm Động cúi nhìn Thanh Đằng, nói.

-Khụ...

Thanh Đằng cố gắng gượng dậy, quệt máu nơi khóe miệng rồi nhìn Lâm Động, vẻ mặt có phần phức tạp, lắc dầu nói:

- Hắn rất cổ quái, vốn ** nhiều nhất cũng chỉ có thổ ngang ngửa với ta, nhưng đột nhiên thực lực tăng mạnh...

- Đồ thiếu kiến thức, đây là bí kỳ của Huyết Ma Sa tộc ta, làm bốc hơi huyết dịch tăng cường sức mạnh tự thân. Tuy sẽ có di chứng sau này nhưng đến các ngươi tiêu tùng, hấp thụ tinh huyết của các ngươi là được.

Sa Lực cười, hở hàm răng trắng lạnh lẽo.

Hắn vặn vẹo cổ, tiếng xương kêu răng rắc, rồi dưa ngón tay móc móc về phía Lâm Động:

- Tiểu tử, không phải vừa rồi ngươi rất ngông cuồng sao? Giờ thử xem.

Dứt lời, đột nhiên hắn nhìn sang đỉnh núi khác cười quái dị:

- Chắc lúc này Sa Linh cũng gặp tiểu nha đầu của Bất Tử Thánh Kình tộc. Hề hề, tiểu nha đầu đó sẽ thê thảm lắm đây.

Lâm Động nghe vây, ánh mắt lóe hàn quang, rối khẽ nói:

- Kết quả có lẽ sẽ khiến ngươi thất vọng.

Thực lực của Sa Linh quả thật không tồi, chắc cũng có bản lĩnh lọt vào hàng mười người đứng đầu Tân Tú Bàng. Nhưng Mộ Linh San cũng không phải loại dễ đối phó. Tiểu nha đầu đó có một số bí mật mà Lâm Động cũng không biết. Nếu thật sự đối chiến, hắn không cho rằng Sa Linh sẽ chiến thắng Mộ Linh San dễ dàng.

- Vậy sao?

Sa Lục nhếch mép coi thường, rồi hắn nhún vai:

- Thôi không quan tâm vội, ta phải thu dọn cái mạng ngươi trước đã. Đến lúc đó dù tiểu nha đầu đó sống được, ném cái xác ngươi ra chắc thần tình nha đầu đó sẽ thú vị lắm.

- Thanh Đằng huynh, đối thủ này giao cho ta chứ?

Lâm Động nhìn Thanh Đằng.

- Ta đã bại rồi, đương nhiên đến lượt ngươi, cẩn thận đấy.

Thanh Đằng gật đầu cười khổ rồi ánh mắt trở nên sắc lạnh:

- Phế tên khốn ấy đi!

- Ta cũng có ý đó.

Lâm Động cười, rồi chầm chầm nắm lấy Lôi Đế Quyền Trượng, lôi quang lan tỏa phát ra tiếng xẹt xẹt không ngừng.

- Hai con chó nhà có tang, lát nữa các ngươi muốn chạy cũng không được đâu.

Sa Lực cười nham hiểm, rồi hồng quang trong mắt hắn bùng phát, hai tay siết chặt, chỉ thấy bề mặt cơ thể hắn hiện lên một lớp vảy đỏ rực. Hai tay hợp lại, biến thành hai cây cốt đao huyết sắc hung hãn, hàn quang quấn quanh lưỡi đao.

Xoẹt!

Sa Lực lúc này giống như con quái vật người phủ đầy cây sừng. Hai mắt hắn đỏ ngầu nhìn Lâm Động, rồi hắn cười quái dị, thân hình khẽ động, một đạo huyết quang xé tan không khí lao thẳng về phía Lâm Động.

Vút vút!

Đao quang bắt chéo, nhắm thẳng cổ Lâm Động mà chém tới với tốc độ kinh người.

Lôi quang trên Lôi Đe Quyền Trượng bùng nổ rồi biến thành vô số dạo tàn ảnh, tinh chuẩn đánh đúng lên nơi giao nhau của hai đạo đao quang.

Keng!

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, một dạo kình phong lan tỏa, cự thạch ở xung quanh bị chấn động đánh vỡ vụn.

Xoẹt xoẹt!

Kinh phong cuộn trào, một thân ảnh huyết quang lập tức hiện ra phía sau Lâm Động.

- Sa Sỉ Liệt!

Huyết quang tựa bão tố ập tới, mỗi đạo huyết quang lại biến thành một cái răng sắc nhọn lan tỏa thứ sức mạnh khiến cả cường giả Sinh Huyền Cảnh đại thành cũng khó lòng phòng ngự.

Sa Lực không phải loại hiền lành, ra tay là không có ý nương tình, rõ ràng là mang sát ý thật sự.

- Lôi Trạo!

Cảm nhận dược kình phong mạnh mẽ phía sau, Lâm Động mắt tối lại, Lôi Đế Quyền Trượng cắm xuống đất, lôi quang chói lòa bủng phát biến thành một quầng sáng bao quanh người.

Bùm bùm bùm!

Huyết quang đánh lên quầng lôi quang, tiếng sấm nổ vang vọng, tuy công kích mạnh mê khiến lôi quang liên tục nổi sóng nhưng vẫn không thể phá vỡ. Sau khi có được Lôi Đế Quyền Trượng, công thủ của Lâm Động đã được hoàn thiện hơn.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, hàn quang lóe lên, Lôi Đế Quyền Trượng trong tay bỗng đánh ra, một đạo lôi quang rạch tan không khí, xuyên qua quầng sáng và trùng trùng công thế huyết quang, oanh kích lên thần ảnh quỷ dị phía sau.

Ầm!

Thân ảnh đỏ lập tức rung lên dữ dội, công thế mạnh mẽ tiêu tan, bản thân hắn thì lùi sau vài bước, cơ thể đầy huyết quang thỉnh thoảng lại ánh lên lôi quang.

- Công thủ không tồi.

Sa Lực cười gằn, rồi hắn xoa chỗ bị Lôi Đế Quyền Trượng đánh phải trên ngực, ở đó có một mảng tím đen lại, nhưng khi tay hắn quệt qua thì biến mất. Lớp vảy đỏ lấp lánh một cảm giác kiên có khó lòng phá hủy.

- Dù Lôi Đế Quyền Trượng của ngươi uy lực không tồi nhưng vẫn không thể công phá tầng Ma Sa Lân Bì của ta.

Lâm Động nheo mắt nhìn tầng vảy cổ quái trên người Sa Lực, huyết quang lấp lánh vô cùng quy dị. Vừa rồi Lâm Động có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn khi đánh vào đều bị lớp vảy đó hóa giải hết.

- Lâm Động, Ma Sa Lân Bì là bí kỹ của Huyết Ma Sa tộc, nó không phải võ học mà là được tụ thành từ hàng triệu con trùng sa, chúng có thổ thôn thực các loại năng lượng, vô cùng khó công phá!

Thanh Đằng từ phía sau nói. l - Những cái vảy đó lại là sinh vật sống? J Lâm Động giật mình, chẳng trách mà hắn thấy cổ quái như vậy. r - Công kích của các ngươi chẳng có tác dụng gì với ta cả. Nhưng công kích của ta có thể lấy mạng các ngươi!

Sa Lực ngửa mặt lên trời cười lớn, rồi hắn lao vút tới tấn công Lâm Động.

- Con người tầm thương các ngươi có thổ sánh với Huyết Ma Sa tộc bọn ta sao?

Ánh mắt Lâm Động lãnh đạm, thân hình hắn tránh công thế của Sa Lực, Lôi Đế Quyền Trượng vẽ nên một đường cong rồi tấn công Sa Lực.

- Ta đã nói rồi, ta có Ma Sa Lân Bì, ngươi căn bản không thể làm ta tổn thương!

Sa Lực cười khảy.

Lâm Động vẫn không giảm lực tay, nhưng khi sắp chạm vào người Sa Lực thì khóe miệng hắn nhếch lên:

- Vậy thì phá lớp vảy của ngươi đi là được.

- Dựa vào ngươi sao?

Sa Lực cười chầm chọc.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, chỉ thấy đỉnh trên cùng của Lôi Đế Quyền Trượng bỗng xuất hiện quang trận kỳ dị to cỡ bàn tay, trận pháp xoay chuyển tỏa ra một luồng năng lượng kỳ lạ.

Phụt phụt!

Một đạo ánh sáng kỳ dị bắn ra, bắn thẳng lên ngực Sa Lực. Sau đó lớp Ma Sa Lân Bì trên người hắn vọng ra tiếng kêu thảm thiết, lớp vảy kiên có xuất hiện một cái lỗ to bằng nắm tay. Nhìn có vẻ như dã bị phân giải vậy.

- Không còn lớp vảy nay, xem ngươi là cái gì?

Lâm Động nhìn Sa Lực đang tái mặt, nhếch mép cười, cánh tay rung lên, hoa văn thanh long bay ra, Lôi Đế Quyền Trượng mang theo sức mạnh cuồng bạo đánh thẳng lên Ma Sa Lân Bì.

Binh!

Âm thanh trầm dục vọng lại từ đỉnh núi, thân thể Sa Lực bay ra sau, máu tươi bắn ra, người rơi xuống kéo lê trên mặt đất một vệt dài trăm mét, cuối cùng khảm hắn vào một tảng đá...

Thảm hại dị thường.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1011

Lên Đỉnh Núi

Uỳnh!

Bùm!

Đá vụn bay vèo vèo, cà người Sa Lực bị khảm sâu vào trong tảng cự thạch.

Khụ!

Hắn hộc ra một ngụm máu, gương mặt hắn lúc này là vẻ không thể tin nổi, cúi nhìn vết thương trước ngực, cơ thể không kìm được mà run lên. Hắn biết rõ mức độ vững chắc của Ma Sa Lân Bì, trước đó ngay Thanh Đằng tấn công toàn lực cũng không thổ công phá, vậy mà Lâm Động thực lực chỉ là Sinh Huyền Cảnh viên mãn lại có thể dễ dàng phá vỡ như vậy!

- Sao có thể?!

Sa Lực lầm bầm, rồi gương mặt hắn trở nên biến dạng.

- Tên phế vật ngươi sao có thể phá vỡ Ma Sa Lân Bì?

Sa Lực ngẩng phắt lên, ánh mắt hung hãn nhìn Lâm Động, quát lớn.

Xoẹt!

Thế nhưng khi hắn vừa dứt lời thì một thân ảnh quỷ mị dã hiện ra trước mặt hắn, lôi quang lấp lánh, một đạo trượng ảnh đơn theo kình phong ác liệt xuyên qua cổ họng hắn không chút nương tình.

Sát ý trong luồng kinh phong đó khiến trán Sa Lực toát mồ hôi lạnh. Lúc này hắn mới hiểu Lâm Động muốn giết hắn.

- Khốn kiếp!

Sa Lực nghiến răng, vội vàng đan chéo tay trước ngực, nguyên lực trào dâng như hồng thủy.

Binh!

Lôi Đế Quyền Trượng giáng thẳng xuống hai tay cua Sa Lực, trên đỉnh của cây trượng là dạo quang trận lấp lánh, một chùm sáng kỳ dị bắn ra, Ma Sa Lân Bi trên cánh tay Sa Lực tiếp tục tan chảy giống như tuyết gặp lửa vậy.

- Đáng chết!

Sắc mặt Sa Lực kịch biến, hắn chửi một câu, sức mạnh to lớn bỗng chốc như núi lửa bắn ra từ hai cánh tay hắn. Thứ sức mạnh ấy đánh bay cả tảng cự thạch phía sau hắn, còn bản thân hắn cũng bị đánh bay hàng trăm trượng.

Nhưng khi Sa Lực chưa kịp dừng lại hoàn toàn thì Lâm Động đã xuất hiện phía trước một cách quỷ dị. Lôi Đế Quyền Trượng biến thành vô vàn trượng ảnh ập tới Sa Lục như vũ bão.

Bốp bốp bốp!

Những âm thanh chói tai tựa tiếng pháo nổ vang khắp không trung. Từng đạo trượng ảnh mạnh mẽ đem theo sức mạnh đáng sợ phát nổ trên người Sa Lực. Hắn lúc này cũng nhanh chóng rơi thẳng từ trên trời xuống.

Thanh Đằng nhìn Sa Lực không có chút phản kháng nào trước đòn công kích đầy bạo lực của Lâm Động, nhất thời sững sờ há hốc mồm. Chỉ hắn vừa rồi đã giao đấu với Sa Lực mới biết được bản lĩnh khủng khiếp của Sa Lực, nhưng giờ bộ dạng hắn ta lại thảm hại đến mức này...

Trên đỉnh núi lúc này cũng liên tục có cường giả bay tới, nhưng khi vừa trèo lên thì thấy Sa Lực rơi xuống vì đòn công kích của Lâm Động, nhất thời cơ mặt cũng có giật.

- Cút đi cho ta!

Ánh mắt Lâm Động tựa lưỡi dao sắc lẹm, tay siết chặt Lôi Đế Quyền Trượng rồi giáng thẳng xuống vai Sa Lực người bê bét máu.

Rắc! l Tiếng xương gãy vang lên, Sa Lực lại hộc máu tươi, ánh mắt đầy kinh hãi tuyệt vọngnhìn thần ảnh đang cầm Lôi Đế Quyền Trượng từng bước tiến lại với sát khí nồng đậm. Hắn vội vàng ép hai tay lại bóp nát linh ấn.

Không gian quanh Sa Lực bắt đầu biến dạng, không gian tựa cái mồm nuốt gọn Sa Lực vào trong.

- Lâm Động, ta sẽ không tha cho ngươi!

Khi Sa Lực biến mất, một tiếng gào thét vọng ra từ nơi hắn biến mất, vang vọng khắp đỉnh nói.

Đó là tiếng kêu phẫn nộ nhưng không khó để nhận ra sự kinh hoàng trong đó. Công thế vừa rồi của Lâm Động khiến vị cường giả từ Huyết Ma Sa tộc này có ám ảnh không nhẹ.

Lâm Động nhìn Sa Lực biến mất, khóe miệng khẽ nhếch lên, tay cầm Lôi Đế Quyền Trượng cũng thả lòng. Ma Sa Lân Bì của Sa Lực quả nhiên có điểm độc đáo. Sự phòng ngự đó có lẽ chỉ cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành mới công phá dược. Nếu không phải nhờ Càn Khôn cổ Trận có phân giải lực thì Lâm Động rất khó kích bại hắn.

Trên đỉnh núi lúc này ngoài Thanh Đằng thì đã có thơn một số người đến, nhưng họ nhìn thấy Lâm Động trên không trung là không ai dám dộng thủ nữa.

Lâm Động cúi nhìn những người trên đỉnh núi, tay giơ Lôi Đế Quyền

Trượng, cười nói:

- Còn muốn đánh không?

Mọi người nhìn nhau rồi cùng lắc đầu. Đùa chắc, hắn xông thẳng đến đây như Sát Thần vậy, giờ còn ai dám động thủ với hắn chứ?

- Ngươi thắng rồi, phong ấn của đỉnh núi này là của ngươi.

Thanh Đằng cũng cười khổ, thở dài. Đến lúc này hắn không thể không thừa nhận Lâm Động quả thực có tư cách vượt qua hắn.

- Đã nhường rồi.

Lâm Động cười, cũng không khách khí gì, nhìn lên đỉnh núi. ở đó là một đạo quang ấn dang xoay chuyển, chỉ cần lấy dược nó là có tư cách tranh đoạt Lôi Đình Tổ Phù Ạ.

roi...

Lâm Động bay lên xuyên qua tầng mây mù lên đỉnh núi rồi tóm lấy phong ấn. Phong ấn vừa vào tay thì Lâm Động cảm nhận được tầng mây càng thâm mù mịt, một luồng sáng phát ra dưới chân.

Lâm Động ngẩng lên, hắn lúc này đã đến nơi cao nhất của không gian, nhìn qua dám mây mù vẫn thấy được cả khu rừng núi rậm rạp.

Cột sáng từ lòng bàn tay Lâm Động bắn thẳng lên trời, rồi trùm quanh người hắn, rất thu hút sự chú ý.

Lâm Động nhìn quang trụ quanh người mình, rồi nhìn về phía xa, trong đám mây mù là còn có chính đinh núi khác nữa.

Vút!

Nhưng rồi ngay sau đó, từng cột sáng khác cũng bắn thẳng lên trời, rồi mây tan đi, trong những cột sáng ấy là nhũng thân ảnh với khí tức mạnh mẽ.

Lâm Động nheo mắt nhìn, nắm đấm siết chặt lại.

Tầm nhìn ngày một rõ hơn, rồi hai thân ảnh nổi bật đã xuất hiện trước mắt Lâm Động.

Một kẻ mặc hắc V, trên gương mặt là nụ cười khiến người khác không rét mà run... Đó là Hỏa Thần...

Trên đỉnh núi bên trái Hỏa Thần là một hắc bào nhân tựa người trên vách đá, một làn J gió nhẹ thôi qua hất tấm mạng của cái mũ rộng vành, để lộ ra một gương mặt quy dịbăng bó toàn bộ.

- Vô Diện Nhân... Từ Tu...

Lâm Động nhìn hai kẻ này, ánh mắt lập tức trở nên sắc lạnh. Quả nhiên chúng dã xuất hiện ở đây một cách thuận lợi...

- Hai bọn chúng cũng xuất hiện rồi...

Lâm Động hít sâu một hơi, rồi hai thân ảnh quen thuộc cũng dần hiện ra, một thân ảnh với mái tóc đỏ rực, một thân ảnh mặc lam bào, là Đường Tâm Liên và Châu Trạch.

Bốn đỉnh núi khác cũng có cột sáng bắn lên, một người trong đó cũng khá quen mặt, chính là đệ ngũ Tân Tú Bảng, Đằng Khuê. Hắn có thực lực không tồi, giành được phong ấn cũng không có gì bất ngờ. Còn về ba người còn lại khá lạ, khí tức vô cùng cường hãn, hiển nhiên là những cường giả mới xuất hiện trong Tranh Bá Chiến.

Đường Tâm Liên và Châu Trạch cũng quét mắt nhìn xung quanh, rồi nhìn Lâm Động một cái, cuối cùng dừng lại trên người Hỏa Thần và Từ Tu.

Họ đều biết hai tên ấy mới là đối thủ đáng gớm nhất Tân Tú Bảng lần này.

- Còn một đỉnh núi nữa...

Lâm Động bỗng nhìn về ngọn núi cuối cùng. Ở đó cũng có ánh sáng bắn lên, một thân ảnh nhỏ nhắn hiện ra.

Rầm!

Sinh Tử Quan Cái trong tay dập mạnh xuống đỉnh núi, gương mặt tinh tế nhìn Lâm Động cười tươi rói.

Y phục của Mộ Linh San lúc này có hơi rách, hiển nhiên đã phải trải qua một trận khổ chiến. Nhưng Lâm Động bất ngờ vì khí tức của Mộ Linh San cường hãn hơn trước rất nhiều.

Cô bé này đột phá Tử Huyền Cảnh rồi!

- Đúng là bất ngờ!

Lâm Động khẽ cười, lúc này mới không lo lắng nữa, xem ra Mộ Linh San căn bân không cần hắn lo lắng.

- Tiếp theo mới là trò chơi chính.

Lâm Động nhìn về hai hắc ảnh phía xa, sầu trong ánh mắt chầm chậm ngưng tụ hình một con lôi long cuộn tròn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1012

Cuộc Chiến Ngôi Đầu Bảng

Uỳnh!

Hỏa Viêm Thành.

Trên không trung là vô số đạo quang kính ngưng tụ lại biến thành một tấm gương to hàng vạn trượng bao trùm bầu trời.

Trong thành, vô vàn ánh mắt đều nhìn lên tấm gương đó, trong đó là hình ảnh của mười người trên mười đỉnh núi.

Mười thân ảnh đó đứng hiên ngang trên đỉnh núi, dù ở trong Vô Lượng Kính nhưng khí tức cường đại vẫn khiến không ít cường giả ở Hóa Viêm Thành phải cảm thấy ngưng trọng. Vượt qua được muôn vàn vòng đào thải và lên được đến đỉnh núi không phải chỉ dựa vào vận khí là được.

- Từ Tu, Đường Tâm Liên và Châu Trạch quả nhiên cũng đã lên đỉnh núi, ba kẻ đứng đầu Tân Tú Bảng, quả nhiên danh bất hư truyền.

- Trong Tân Tú Bảng, ngoài ba bọn chúng, Đằng Khuê và Lâm Động cũng dã vào rồi...

- Mấy kẻ còn lại khá lạ, xem ra Tân Tú Bảng lần này có không ít kẻ mới nổi.

- Nhưng cuối cùng giành dược Lôi Đình Tổ Phù có lẽ là mấy người Từ Tu, Đường Tâm Liên hay Châu Trạch, trò chơi quan trọng nhất bắt đầu rồi...

Khi mười thân ảnh xuất hiện trong tấm gương dó, Hỏa Viêm Thành lập tức rộ

lên những tiếng bàn tán xôn xao.

- Lâm Động ca và Linh San lên đỉnh núi rồi kìa!

Cổ Nhã sung sướng nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc.

Cổ Mộng Kỳ mỉm cười, Mộ Linh San lên được đỉnh núi còn khiến cô bất ngờ, chứ Lâm Động thì là chuyện dương nhiên, thực lực của hắn đủ để khiến nhiều người chấn kinh.

- Nhưng tiếp theo mới là quan trọng, Cổ Yên khẽ nói.

Cổ Mộng Kỳ gật đầu, mắt nhìn lên tấm gương lớn trên bầu trời. Cùng lên đỉnh núi còn có mấy tên biến thái đứng ba vị trí đầu của Tân Tú Bảng. Tuy thực lực Lâm Động rất mạnh nhưng những đối thủ kia không hề đơn giản, muốn chiến thắng và giành được Lôi Đình Tổ Phù không phải chuyện dễ dàng.

Đồng thời, ai giành vị trí đầu bảng trong Tân Tú Bảng sẽ đứng đầu thế hệ đệ tử trẻ tuổi của Loạn Ma Hài.

- Lâm Động... nhất định ngươi sẽ làm được...

Cổ Mộng KỲ chăm chú nhìn người thanh niên tay cầm Lôi Đe Quyền Trượng trên đỉnh núi, môi khẽ mím lại, cô cũng muốn biết, Lâm Động một năm trước còn vô danh, khi đứng trên đình núi đó sẽ trở nên chói lòa thế nào.

- Lên đỉnh rồi sao...

Trong tòa chủ điện của Viêm Thần Điện, Ma La chắp tay sau lưng nhìn về tấm gương khổng lồ, ánh mắt quét qua cuối cùng dừng lại chỗ Hỏa Thần và Từ Tu.

- Thứ sức mạnh này quả nhiên là dị ma... hai tên đó...

Ma La nheo mắt rồi chầm chậm mở ra, hàn quang lóe lên, hiển nhiên hai

người bọn Hỏa Thần không thể thoát khỏi sự cảm ứng toàn lực của Ma La.

Hai kẻ này thực lực rất mạnh.

Đại trưởng lão Viêm Thần Điện mặc hồng bào hiện ra, hàng lông mày trắng nhíu lại, 1 nhìn bọn Hỏa Thần, trầm giọng nói.

- Đúng vậy, hai người Tâm Liên muốn thắng cũng rất khó. l Ánh mắt Ma La hoi tối lại, hắn ngẩng lên nhìn bầy trời xanh, nói:

- Mục tiêu chúng ta đợi vẫn chưa hiện thân. Nếu bị phát hiện Lôi Đình Tổ Phù là giả thì kế hoạch thất bại triệt để. Sau này muốn dụ chúng ta càng khó hơn.

- Giờ cũng chỉ đành hy vọng bọn Tâm Liên ngăn được Hỏa Thần thôi.

Đại trưởng lão thở dài.

Ma La gật đầu.

- Điện chù, Thanh Trĩ đại nhân bọn họ có đến không?

Trưởng lão hoi lo lắng hỏi. Không ai biết được dị ma sẽ xuất hiện ở đẳng cấp nào, nhưng với sức hấp dẫn của Lôi Đình Tổ Phù thì chắc không phải dị ma tầm thường. Đối phó với thứ dị ma đẳng cấp đố, dù là Viêm Thần Điện cũng có phần vất vả.

- Yên tâm, chỉ cần dị ma xuất hiện thì họ sẽ hiện thân.

Ma La bình thản nói:

- Đương nhiên, nếu kế hoạch của chúng ta thất bại thì Thanh Trĩ cũng không xuất hiện.

Đại trưởng lão gật đầu, lão hiểu rằng bọn dị ma sẽ rất chú y đến cường giả đỉnh cấp như Thanh Trĩ, chỉ cần xuất hiện một cái là có thể bị nhằm vào ngay.

- Quan trọng nhất lúc này là phải thực hiện đúng kế hoạch. Chỉ cần không đổ Lôi Đình Tổ Phù rơi vào tay hai người bọn Hỏa Thần thì kẻ dừng dầu dị ma sẽ ra tay.

Ma La hít sầu một hơi, ánh mắt đang nhìn Vô Lượng Kính chuyển sang thân ảnh gầy gò trên đỉnh núi, nắm đấm siết lại.

- Lâm Động, nếu đến Tâm Liên cũng thất bại thì có lẽ... đành phải dựa vào ngươi thôi...

- Hy vọng sẽ khó đến mức đó, bọn Tâm Liên cũng rất mạnh...

Mười đỉnh núi hùng vĩ chọc thủng tầng mây, mười đạo thân ảnh đứng trên đó nhìn xuống, dường như cả thế giới trong Vô Lượng Kính đều nằm dưới chân.

ở trung tâm mười ngọn núi là đỉnh núi chính của Vô Lượng Sơn. Trên đó lôi quang lấp lánh phát ra tiếng sấm sét trầm đục đáng sợ.

Mười người trên đỉnh núi đều nhìn về ngọn núi chính với ánh mặt rực lửa, Lôi Đình Tổ Phù gần ngay trước mắt rồi.

- Hà hà, được giao đấu với cường giả trẻ tuổi của Loạn Ma Hải ở đây, thật vinh hạnh!

Hỏa Thần thu lại ánh mắt nhìn sang những người xung quanh, mỉm cười khiêm tốn.

Lâm Động, Đường Tâm Liên, Châu Trạch đều bàng quan, thực lực của Hỏa Thần mạnh đến khủng bố, hành động đó lại khiến người ta lạnh gáy.

Những người không biết lai lịch của Hỏa Thần đều liếc mắt nhìn hắn rồi nhếch mép. Tuy biết những người đến được đây tuyệt đối không tầm thường, nhưng thái độ nhu vậy khiến họ thấy coi thường.

- Ta đã mong có Lôi Đình Tổ Phù tù rất lâu, mong mọi người có thể hiểu cho

tầm nguyện đó của ta.

Hỏa Thần mim cười, rồi hắn bay thẳng lên đỉnh núi chính.

- Hừ, đâu ra cái thú không có mắt ấy! Lôi Đình Tổ Phù không đến lượt ngươi!

Đúng lúc ấy, một tiếng cười nhạt vang lên, một nam tử lạ mặt bay lên, nguyên lực bùng phát, xung quanh còn có tử khí bao bọc, người nay cũng là cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành rồi...

- Ha ha.

Hỏa Thần nhìn người đó, khóe miệng nhếch thêm lên, hắn không hề tránh né mà để cho nguyên lục đánh lên người. Kình phong cuồng bạo bùng phát, nhưng thân thể hắn không hề bị sơ sẩy gì.

> - Cái gì?

Người kia thấy vậy mặt biến sắc, lúc này mới thấy không hay. Thế nhưng khi hắn vừa định rút lui thì không gian phía trước mặt biến dạng, Hỏa Thần hiện ra.

- Xem ra vị bằng hữu đây có ý kiến với ta. Nếu vậy tì...

Hỏa Thần cười:

- Ngươi đi chết đi!

Hắc quang bắn ra từ đầu ngón tay Hỏa Thần, rồi bàn tay xuyên qua không gian, ánh mắt lóc sự hung tàn, tóm chặt lấy đỉnh đầu nam tử kia.

Bùm!

Đầu nam tử đó lập tức nổ tung, máu tươi cùng dịch não bắn tung tóe, rồi một dạo kim quang từ trong cơ thể bay ra.

- Hồ hồ, muốn chạy sao?

Hỏa Thần cười, hắn há mồm ra, hắc quang dâng trào, hấp lực bùng phát thôn gọn dạo Nguyên Thần kia vào cơ thể.

Một tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ kẽ răng Hỏa Thần khiến không gian trở nên lạnh ngắt.

- Cái gì?

Những cường giả khác nhìn thấy vậy sắc mặt đều kịch biến, ánh mắt đầy kinh hãi, một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành mà vếu ớt như vậy trước Hỏa Thần? Hắn ta rốt cuộc là thần thánh phương nào?

- Còn ai có ý kiến nữa?

Hỏa Thần liếm môi, động tác ấy khiến mọi người lạnh tóc gáy, còn hắn thì nheo mắt cười.

Không ai lên tiếng.

-Hề.

Hỏa Thần cười, ánh mắt đầy châm chọc.

Ánh mắt Lâm Động sắc như đao, tay nắm chặt Lôi Đế Quyền Trượng, nhưng khi hắn bước ra một bước thì từ trên đỉnh núi phía xa một thân ảnh đỏ rực đem theo sát ý lạnh băng lao vút tới.

Cây Phượng Hoàng Thương giơ lên chỉ thẳng vào Hỏa Thần. Hai mắt Đường Tâm Liên lạnh như băng, nguyên lực cường hãn tụ lại quanh người.

- Đây là địa bàn của Viêm Thần Điện, người của Nguyên Môn, cút!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1013

Cuộc Chiến Đỉnh Cao

Uỳnh!

Thân ảnh đỏ rực tay cầm Phượng Hoàng Thương đứng trên không, mái tóc tung bay theo gió, gương mặt tinh ảo xinh đẹp đó lúc này tràn đầy sát ý.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực cuồng bạo giống như vòi rồng cuồn cuộn quanh người Đường Tâm Liên. Thậm chí đến không khí cũng bị chèn ép đến phát nổ thành tiếng, thanh thế vô cùng kinh người.

Cả trong và ngoài Vô Lượng Kính đều có vô số ánh mắt đổ dồn về thân ảnh đó, trong Loạn Ma Hải, hiển nhiên danh tiếng Đường Tâm Liên cũng nổi như dung mạo của nàng vậy.

- Hà hà, không hổ là Hỏa Tiên Tử của Viêm Thần Điện, khí phách không hề thua nam nhi.

Hỏa Thần nhìn Đường Tâm Liên đang chỉ trường thương vào mình, mắt hơi nheo lại rồi hàm tiếu, nói.

Đường Tâm Liên nhìn Hỏa Thần chăm chăm, đôi mắt đẹp lúc này trở nên lạnh lùng dầy sát ý, tay cầm thương chỉ thẳng vào Hỏa Thần, nói:

- Ta đến làm đối thù của ngươi.

Hỏa Thần biết rõ thực lực của Đường Tâm Liên, nếu thật sự động thủ thì có

thể quấn thảo với hắn một lúc. Nhưng hiện tại hắn muốn lấy Lôi Đình Tổ Phù trước đã.

Trên một đỉnh núi khác, hắc bào nhân tựa vách đã bỗng bỏ mũ, lộ hắn gương mặt bị băng bó. Giữa những khe hở lớp vải quấn lộ ra một đôi mắt tựa rắn độc nhìn Đường Tâm Liên rồi hắn chầm chậm bước ra.

Rắc!

Khi hắn bước di, những nơi chân hắn dặt xuống đều rạn nứt, một luồng năng lượng khiến người ta run rẩy tỏa ra.

- Ha ha...

Nhưng khi Từ Tu bước ra, một tiếng cười khẽ vang lên. Một thân ảnh lam quang hiện ra trước mắt hắn.

- Xin lỗi, cuộc chiến giữa hộ, ngươi không nên nhúng tay vào thì hơn.

Châu Trạch cười nhìn Tù Tu.

- Ngươi không phải đối thủ của ta.

Từ Tu nhìn Châu Trạch chăm chăm, giọng nói khàn dặc.

- Không thử sao biết kết quà thế nào?

Châu Trạch mỉm cười, bạch quang nhàn nhạt tỏa ra từ trong cơ thể. Thấp thoáng còn như có tiếng rống của loài bạch tượng làm rung chuyển đất trời.

- Xem ra, muốn có Lôi Đình Tổ Phù vẫn không tránh được phải giao đấu.

Hỏa Thần thấy vậy cười, mắt Hàn Lập tức tối lại.

- Nếu vậy thì... đành giết hết thôi.

- Chỉ sợ ngươi không có bàn lĩnh đó!

Đường Tâm Liên cười khảy, rồi nàng nhìn về phía Lâm Động:

- Lâm Động, không cho kẻ nào chạm vào Lôi Đình Tổ Phù.

Lâm Động khẽ gật, xem ra khó tránh khỏi một trận đại chiến rồi...

- Ngươi lại làm đồ vô dùng đứng ngoài cuộc sao? Thật khiến ta thất vọng.

Hỏa Thần nhìn Lâm Động khẽ cười, tiếng cười đầy sự châm chọc.

Lâm Động cụp mắt như không nghe thấy sự khiêu khích của Hỏa Thần. Hắn ngồi xuống, nguyên lực vận chuyển điều chinh trạng thái của mình lên mức tốt nhất.

-Hừ. 1 Hỏa Thần thấy vậy nhếch móp, định lên tiếng thì Đường Tâm Liên đã lao tới, câyI thương biến thành vô số đạo thương ảnh đem theo kình khí mạnh mẽ tấn công HoaThần.

- Nói ít thôi, đối thủ của ngươi là ta.

- Ha ha, nếu Hòa Tiên Tử dã có hào khí như vậy mà Hỏa Thần ta tránh né thì lại thành ra yếu ớt như Lâm Động rồi.

Hỏa Thần cười lớn, hai tay siết lại, hắc khí lan tỏa nơi đầu ngón tay rồi tung quyền. Binh!

Hắc quyền đánh tới phá tan vô số thương ảnh.

- Nhưng Hỏa Tiên Tử dã muốn ra tay thì nghiêm túc một chút, đòn chơi đùa nhẹ hều này chẳng có tác dụng gì với ta.

Mắt Đường Tâm Liên tụ hàn quang, tay siết chặt Phượng Hoàng Thương, nguyên lực hùng hồn bùng phát, thân cây thương bùng nổ hồng quang, tiếng

phượng hoàng ngâm vang vọng khắp không gian.

- Thiên Hoàng Xích Nguyệt!

Hồng quang ngưng trên đầu mũi thương, biến thánh một vầng mặt trăng đỏ lớn hàng trăm trượng, bao quanh vầng mặt trăng là lửa rực cháy, tỏa ra thứ sức mạnh phá hoại kinh người.

Ai cũng nhận ra Đường Tâm Liên đã dùng đến thủ đoạn thật sự, dối mặt với cường già như Hỏa Thần, bất cứ sự thăm dò nào cũng vô dụng.

- Xích Nguyệt TrẦm Đường Tâm Liên vung tay, vầng mặt trăng dò rực kia biến thành hồng quang rạch tan không khí lao thẳng về phía Hỏa Thần.

- Ha ha, như thế này còn tạm dược.

Hỏa Thần ngửa lên cười lớn, rồi hắn bước chân ra, hắc khí tràn ra ào ạt, hai mắt hắn cũng trở nên đen tối dị thường.

- Tu La Ma Kình, vỡ!

Thân thể Hỏa Thần được bao bọc bởi hắc khí, hắn không hề né tránh công thế mạnh mẽ của Đường Tâm Liên mà trực tiếp điểm tay ra.

Vút!

Một đạo hắc quang xuyên thủng không gian, lao di với tốc độ kinh người không thể hình dung, đâm thẳng vào vầng mặt trăng đỏ.

Năng lượng cuồng bạo lan tỏa ra xung quanh, những cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành sắc mặt cũng phải kịch biến. Trận đấu ở đang cấp này đến họ cũng không dám tùy tiện nhúng tay vào.

Khi Đường Tâm Liên và Hỏa Thần ra tay với nhau, ở một nơi khác, Châu Trạch và Từ Tu cũng được bao quanh bởi sát ý nồng nặc.

Bạch quang và hắc quang bắn thẳng lên trời, mỗi bên chiếm lĩnh một nửa bầu trời, tiếng voi rống đem theo năng lượng đáng sợ vọng khắp không gian.

Uỳnh uỳnh!

Hai khu chiến trường dường như lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong Vô Lượng Kính. Đó dường như là trận chiến đỉnh cao của thế hệ đệ tử trẻ Cường giả trên những đỉnh núi còn lại đều bị trận giao đấu kia chấn nhiếp, nhất thời không ai dám ra tay với Lôi Đình Tổ Phù.

. Khi nguyên lực cuồng bạo tựa sấm sét lan tỏa, Lâm Động lại ngồi yên lặng trên đỉnh i núi, hai mắt phẳng lặng như mặt nước hồ. 4 Một thân ảnh nhỏ nhắn từ xa bay tới bên cạnh Lâm Động. Mộ Linh San thấy Lâm\ i Động bình thản như vậy, chu môi nói:

- Lâm Động ca, hắn ta đảng ghét như vậy, sao không cho hắn một bài học?

Đương nhiên cô bé nhận ra, vì không biết giao hẹn giữa Lâm Động và Đường TâmLiên, nên khi thấy Lâm Động dừng trước sự ức hiếp người quá dáng của Hỏa Thần lại chẳng có chút phản ứng gì mà đổ Đường Tâm Liên ra tay, trong lòng ngoài đố kỵ còn có sự coi thường.

Lâm Động nghe vậy chỉ khẽ cười, hắn ngẩng lên, trong mắt phản chiếu hai thân ảnh dang là tiêu điểm nổi bật ở dây, nói:

- Ta cần thời gian để điều chỉnh lại trạng thái.

Mộ Linh San nghe vậy thì khó hiểu, trạng thái hiện giờ của Lâm Động vẫn tốt mà...

Trận chiến tiếp theo đến ta cũng không chắc chắn lắm.

Lâm Động xoa đầu Mộ Linh San, hít sâu một hơi rồi nói:

- Họ không phải dối thủ của Hỏa Thần và Từ Tu...

Mộ Linh San biến sắc mặt, nhìn lên hai trận chiến kia, lầm bầm:

- Tâm Liên tỷ tỷ và Châu Trạch không bị rơi vào thế hạ phong mấy mà...

Nói đến dây, cô bé ngừng lại, lo lắng nhìn Lâm Động:

- Nếu họ thất bại...

- Thì Lâm Động ca còn một mình sao?

Lâm Động gật đầu:

- Dù chúng là hai kẻ mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi mà ta gặp cho đến lúc này...

- Nhưng... việc đã hứa với Ma La tiền bối thì phải làm bằng được.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1014

Nhẫn Nhịn Chờ Bộc Phát

Uỳnh!

Uỳnh!

Ngọn lửa rực cháy tựa sao băng bay qua bầu trời, những noi ngọn lửa đi qua không khí cũng trở nên nóng bỏng, bên trong ngọn lửa ấy ẩn hiện một thân ảnh thướt tha.

- Hỏa Phụng Hồng Liên!

Một tiếng hô lạnh lùng đầy sát ý vọng ra từ trong ngọn lửa. Lừa thêm bùng cháy, thương ảnh nóng bỏng biến thành một bông hồng liên mỹ lệ. Hồng liên xoay chuyển, như ẩn như hiện, lao tới dạo hắc ảnh kia nhanh như chớp.

- Ha ha...

Hắc ảnh thấy công thế ấy chỉ cười lớn, tiếng cười mang dầy sự cuồng ngạo.

- Tu La Ma Kinh, Diệt Linh Chường!

Hắc quang lan tràn, biến thành một bàn tay khổng lồ cỡ hàng trăm trượng. Hắc quang bao quanh bàn tay khổng lồ tòa ra thứ sát khí âm lạnh, khiến không khí nóng bỏng cũng phải dần hạ nhiệt.

Hai đạo ánh sáng bay qua bầu trời rồi đâm thẳng vào nhau, ngọn lửa và hắc quang mỗi bên chiếm một nửa bầu trời, ngọn Vô Lượng Sơn bị chấn dộng rung chuyển dữ dội.

Hai thứ màu sắc đan xen vào nhai, vô số người đều nhìn về phía này với ánh mắt đầy ngưng trọng và chấn kinh. Trận giao đấu của hai người này đã ác liệt ngoài mức tưởng tượng.

Họ vốn tưởng trận dấu này Đường Tâm Liên sẽ dương nhiên giành chiến thắng, nhưng lúc này Hỏa Thần càng ngày càng mạnh, khí thế bức người. Tuy công thế của Đường Tâm Liên rất hung mãnh nhưng những người tinh tòng đền nhận ra, dường như công kích của nàng không có tác dụng nhiều với Hỏa Thần.

- Rốt cuộc hắn ta từ đâu ra mà lợi hại như vậy...

Không ít người đều kinh hãi. Danh tiếng của Đường Tâm Liên được tích lũy từ vô số trận khiêu chiến, ít người trẻ tuổi nào ở Loạn Ma Hải có thể kháng cự được. Nhưng lúc này nàng lại bị một kẻ quy dị không danh tiếng gì chiếm thế thượng phong.

- Đằng kia cũng có một trận thảm chiến kìa...

Một số người chuyển mắt sang chiến trường khác, ở đó có tiếng voi rống chấn động trời đất, hai thân ảnh đan xen nhau nhanh như chớp, năng lượng cuồng bạo khiến không gian biến dạng.

- Bạch Tượng Bằng Thiên Chường!

Một tiếng hô trầm đục bỗng vang lên, bạch quang lấp lánh bùng phát, biến thành một con cự tượng hàng mấy trượng phía sau Châu Trạch. Một cánh tay của Châu Trạch cũng lập tức phình to, năng lượng đáng sợ cuộn trào bên trong đó.

Uỳnh!

Vẻ mặt Châu Trạch lạnh lùng, bỗng tung ra một quyền, con cụ tượng phía sau lập tức rung lên dữ dội.

Mọi người nhìn thấy cành tượng đó đều thầm tặc lưỡi. Vạn Tượng Thiên

Pháp mà Chầu Trạch tu luyện là môn võ học luyện thể vô cùng lợi hại. Nghe nói tu luyện được nó đến múc cao nhất, nhục thể có thể sánh ngang với cự tượng, sức mạnh đó đủ để dời núi lấp biển.

-Thiên Ma Ân!

Từ Tu nhìn Châu Trạch lao tới với năng lượng khủng bố, ánh mắt lập tức trào dâng 1 hàn quang, lật bàn tay, hắc quang ngưng tụ biến thành một đạo hắc ấn lớn trăm trượng rồi hắn tung quyền.

Keng! Ị Cự tượng đem theo sức mạnh đáng sợ oanh kích lên hắc ấn, tiếng kim loại va chạm vang khắp không gian, năng lượng đáng sợ lan tỏa khiến những ngọn núi bên cạnh xuất hiện vô số đường rạn nứt khổng lồ.

- Ta đã nói rồi, ngươi không phải đối thủ của ta.

Hắc ấn chấn động, Từ Tu nhìn Châu Trạch lạnh lùng nói.

-Hừ.

Sắc mặt Châu Trạch lạnh tanh, hừ một tiếng, hai tay siết chặt, bạch tượng lại hiện ra, công thế hùng hồn ập tới tấn công Từ Tu.

Trên không trung, cả hai khu chiến trường đều ác liệt khiến không ai rời mắt được. Mọi người đều biết có lẽ đây là trận đấu đại diện đỉnh cao nhất của thế hệ đệ tử trẻ tuổi ở Loạn Ma Hải...

Trên đỉnh núi, những cường giả có phong ấn khác cũng nhìn về hai chiến trường kinh người đó, sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Chỉ khi chứng kiến trận chiến đó họ mới nhận ra khoảng cách giữa mình và những kẻ dó. Ba người dừng đầu Tân Tú Bảng quả nhiên biến thái...

Khi mọi người chấn kinh vì hai cuộc giao đấu đó thì Lâm Động bình tĩnh ngồi trên đỉnh núi. Đôi mắt đên ấy không hề vì nó mà dao động.

- Lâm Động ca.

Mộ Linh San ở bên cạnh Mộ Linh San, đôi mắt trong sáng nhìn thân ảnh bên cạnh mình. Cô bé có thể mơ hồ cảm nhận được dường như trong cơ thể Lâm Động đang ngưng tụ năng lượng.

- Lâm Động ca, huynh có chắc chắn không?

Mộ Linh San lo lắng nói. Mạnh như hai người Đường Tâm Liên cũng dần nhường ưu thế cho bọn người kia. Nếu Lâm Động muốn dùng sức một người để ngăn cản hai người Từ Tu là quá khó.

- Chắc chắn... đâu có gì là chắc chắn hoàn toàn...

Lâm Động nhìn Mộ Linh San khẽ cười. Dường như Đường Tâm Liên, Châu Trạch đại diện cho cường giả trẻ tuổi mạnh nhất Loạn Ma Hải, nếu họ cũng thất bại thì bọn Từ Tu mạnh đến mức nào?

Đối mặt với cường địch như vậy, dù Lâm Động tự tin như vậy cũng không dám nói mình sẽ chiến thắng.

Đây sẽ là trận đấy hung hiểm nhất ngoài chiến dịch ở Dị Ma Thành, hơn nữa trong hoàn cảnh biết bao nhiêu người nhìn thế này thì rõ ràng hắn không dám tùy tiện dùng đến Lưỡng đại tổ phù, nếu không, bị dị ma phát hiện thì rất nguy hiểm.

Nghe Lâm Động cũng nói lời như vậy, Mộ Linh San cắn môi, xem ra cục diện còn tồi tệ hơn cô tưởng.

- Hai kẻ đáng chết...

- Đường cô nương và Châu Trạch có lẽ sẽ kiên trì được một lúc...

Lâm Động nhìn trận chiến ác liệt phía xa, mắt hơi nheo lại, rồi hít sâu một hơi, hai tay siết lại. Hắn cảm nhận được luồng sức mạnh đang ẩn tàng trong cơ thể đang được hắn điều động ra từng chút một.

- Lâu rồi không động thủ triệt để thế này...

Trận chiến trên không trung ngày càng giằng có ác liệt. Vô số luồng năng lượng khuếch tán, những cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành cũng không dám đỡ.

Bùm!

Năng lượng bùng nổ, rồi từ hai nơi, hai thân ảnh cùng bắn ra, thân thể run rẩy, khí tức cũng hỗn loạn.

- Hà hà, hai ngươi không phải đối thủ của bọn ta. J > Hỏa Thần cười nhạt. ị Từ Tu ở phía xa, quanh người bao đầy hắc khí, năng lượng đáng sợ như ẩn như hiện.

Đường Tâm Liên lạnh băng nhìn Hỏa Thần, tay siết chặt, nếu họ thất bại thì Lôi Đình Tổ Phù sẽ rồi vào tay dị ma. Lúc dó, kế hoạch của Ma La sẽ thất bại.

Đó là chuyện nàng tuyệt đối không được để xảy ra!

- Ngươi vui mừng hơi sớm quá đấy!

Đường Tâm Liên cắn ngón tay, từ ngón tay chảy ra máu đỏ tươi, ngón tay vung lên vẽ thành vô số đạo ấn pháp đỏ rực.

Khi quang ấn hiện ra, thân hình Đường Tâm Liên bỗng bùng phát hồng quang chói - Viêm Thần Hóa Sinh Quyết!

Một biển lửa bùng nổ, những ngọn lửa rực cháy bao quanh thân thể nàng, ngọn lửa dần ngưng tụ rồi biến thành đôi cánh hỏa diệm không lố phía sau lưng năng, khí tức lúc này cũng dã tăng mạnh.

- Động dụng đến Viêm Thần Hóa Sinh Quyết rồi sao... nếu vậy...

Châu Trạch thấy thể thở dài, rồi bạch quang cũng tràn ra như hồng thủy, thân

thể hắn bỗng biến to hơn.

- Thánh Tượng Bất Diệt Thể!

Khi Châu Trạch hô lên, thân thể hắn đã lớn đến vài chục trượng, không gian phía sau hắn biến dạng, cảm tưởng như có một con bạch tượng hàng nghìn trượng đang đứng sừng sững trên hư không.

Vô số người mặt đầy nghiêm nghị nhìn ngọn hỏa diệm và con thánh tượng. Họ biết Đường Tâm Liên và Châu Trạch đã dùng đến thủ đoạn mạnh nhất rồi.

Hỏa Thần thấy vậy cười nhạt, ánh mắt vô tình và lãnh đạm.

- Hê, bắt đầu liều mạng sao... Nếu vậy thì ta sẽ triệt để tiêu diệt các ngươi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1015

Gươm Báu Tuốt Khỏi Bao.

Uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn đến mức gần như khủng bố ào ạt dâng lên, dưới sự xung kích đó cả ngọn Vô Lượng Sơn cũng phải rung chuyển.

Rất nhiều ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía biển lửa và con thánh tượng, ai cũng nhận ra sự mạnh mẽ của thủ đoạn này của Đường Tâm Liên và Châu Trạch.

- Từ Tu là kẻ đứng đầu Tân Tú Bảng, ép Châu Trạch đến mức này cũng không có gì lạ, nhưng kẻ đối chiến với Đường Tâm Liên là ai? Sao lại lợi hại đến vậy?

Không ít người đều nghi hoặc, trận Tân Tú Bảng này quả thực khiến người ta khó lường.

Tại chủ diện của Viêm Thần Điện, Ma La binh tĩnh nhìn Vô Lượng Kính, chỉ là bàn tay đặt sau lưng thì siết chặt.

Là sư phụ của Đường Tâm Liên đương nhiên hắn biết rõ thủ đoạn mạnh nhất của nàng. Nếu Viêm Thần Hóa Sinh Quyết cũng không ngăn cản dược Hỏa Thần thì có lẽ trận đấu này có kết quả rồi.

Bên Châu Trạch hiển nhiên cũng như vậy, Thánh Tượng Bất Diệt Thể cũng là món võ học đỉnh cấp của Vạn Tượng Sơn.

- vẫn chưa xuất hiện sao...

Ánh mắt sắc bén của Ma La quét qua không gian, gương mặt hơi tối lại. Mãi đến lúc này hắn vẫn chưa phát hiện được dị ma, nhưng mơ hồ hắn biết ở sâu trong không gian này đang có những ánh mắt tà ác vô tình dang quan sát mọi thứ.

- Lũ dáng chết, càng ngày càng giảo hoạt.

Ma La dành ngang lên tiếp tụ nhìn.

Uỳnh!

Biển lửa lan tràn, một thân ảnh đứng trên ngọn lửa, đôi cánh đỏ rực khẽ vỗ sau lưng, sự nóng bỏng này cũng khiến nhiệt độ trời đất tăng cao.

Đường Tâm Liên lúc này khí tức dã cường hãn hơn trước nhiều. Ngọn lửa bao quanh người nàng mang sức phá hoại rất lớn.

Châu Trạch ở phía xa biến thành một người khổng lồ, bề mặt da sáng nhu ngọc, con cự tượng đứng sừng sững phía sau, uy mãnh mà bá khí.

Mọi người đều căng thẳng nhìn hai người thì triển thủ đoạn mạnh nhất. Có lẽ lần giao đấu sắp tới sẽ quyết định thắng bại.

Trên đỉnh núi, Mộ Linh San nhìn bầu trời, tay nắm chặt lại, gương mặt nhỏ nhắn cũng đầy sự lo lắng.

Còn Lâm Động bên cạnh thì vẻ mặt vẫn bình tĩnh như mặt hồ, thậm chí mắt còn nhắm lại.

- Lâm Động ca.

Mộ Linh San cảm nhận được năng lượng trong người thanh niên bên cạnh mình đang tăng tốc độ ngưng tụ.

- Lôi Đình Tổ Phù, tuyệt đối không thể giao cho lũ đáng chết các ngươi!

Mắt Đường Tâm Liên tụ lửa, nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương, đôi cánh hỏa diệm vỗ mạnh, thân thể tựa phượng hoàng bay lên tầng mây.\

- Niết Bàn Chỉ Diệm!!

Biển lửa lan tràn, một tiếng phượng hoàng ngâm cùng với tiếng hô lạnh băng vang lên trên không trung. Mọi ánh mắt ngẩng lên thấy một con phượng hoàng lao vút i xuống, ngọn lửa quanh người nó rực cháy như thiêu đốt cả trời đất, khí thế trước nay chưa từng có. I - Thánh Tượng Bất Diệt Thể, Thánh Tượng Nộ!

Người khổng lồ Châu Trạch gầm lên, con thánh tượng phía sau rống lên từng trận, bạch quang lan tỏa, không gian chấn dộng, người khổng lồ cưỡi thánh tượng xông tới. Không gian biến dạng, cảm giác như một đàn voi đang chạy, sức mạnh có thổ phá hủy núi đồi.

Công thế này khiến không ít người chấn kinh!

- Không hổ là người đứng tốp đầu Tân Tú Bảng...

Hỏa Thần ngẩng lên nhìn con phượng hoàng đẹp đẽ đang ngày một gần mình hơn. Trong sự đẹp đẽ đó là cả một sự nguy hiểm chí mạng.

- Nhưng... như vậy vẫn chưa đủ...

Hắc quang tràn lên trong mắt Hỏa Thần, khóe miệng hắn cong lên rồi bước chân ra. Uỳnh!

Hắc quang giống như dòng thác đen tràn ra từ người Hỏa Thần, trời đất cũng như tối sầm lại.

Một thứ tà ác lạnh lẽo lan tỏa trong không gian.

Khi ấy, Từ Tu cũng dưa tay ra, cánh tay Hàn Lập tức biến thành màu đen, tỏa ra một thứ năng lượng quỷ dị.

Uỳnh uỳnh!

Hồng quang tựa thiên thạch bay qua bầu trời, con phượng hoàng giang cánh bay vút qua với tốc độ kinh người, chớp mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu Hỏa Thần.

Hỏa Thần nhìn con phượng hoàng lửa, hắc quang thêm đậm đắc, tay bỗng siết chặt, hô lên lạnh lủng:

- Đại Thiên La Ma Thân!

Vút!

Vô số đạo hắc quang lao vút tới, trong hắc quang dường như có cả tiếng gầm rú.

Thân thể Hỏa Thần nhanh như chớp phình to ra, một đôi cánh dơi đen phủ đầy gai nhọn bật ra phía sau lưng hắn, vô vàn đạo phù văn đen quỷ dị hiện lên trên người hắn.

Uỳnh!

Thứ sinh vật khổng lồ trong bóng tối rú lên, nắm đấm siết chặt rồi tung quyền, hắc quang ngưng tự dưới nắm đấm ấy, hiện lên những ngọn lửa đen quỷ dị.

Từ Tu nhìn cự nhân và thánh tượng lao tới, hắn giơ cánh tay đen của mình lên, khẽ vung xuống rồi hô:

- Thôn Diệt Ma Uyên!

Chỉ thấy một đạo hắc quang hàng mấy trăm trượng hiện lên trên không trung, rồi nhanh chóng mở rộng. Trên không trung hiện lên một hố sâu đen ngòm khổng lồ.

Cái hố sâu giống như miệng của ma thú Viễn cổ, hắc quang cuồn cuộn lao thẳng vào cự nhân và thánh tượng.

Uỳnh!

Bốn đạo công thế khủng bố đâm vào nhau, tiếng nổ đinh tai nhức óc tựa tiếng sấm sét vang vọng khắp không gian. Xung kích lực khuếch tan khiến những ngọn núi xung quanh dường như muốn sụp đổ.

Ánh sáng chói lòa mạnh mẽ lan tỏa khiến không ít người phải nheo mắt lại, rồi lại cógắng mở ra, căng thẳng nhìn lên bầu trời.

Rồi lại một tiếng phượng hoàng ngâm vang lên, lần này dường như có phần thê lương. Mọi người nhìn thấy một quầng lửa bay ra sau, thân thể con phượng hoàng lửa nứt vỡ, cuối cùng lộ ra thân ảnh bên trong. Áo giáp rách tan, máu thấm ra ngoài, bộ dạng này khiến Hỏa Tiên Tử có phần thảm hại.

Grào!

Tiếng gầm phẫn nộ vọng ra từ hố đen, cự nhân bị bắn ra ngoài đâm sầm vào ngọn núi khiến nó nổ tung.

Cả không gian lặng như tờ.

Dù ở trong hay ngoài Vô Lượng Kính, tất cả đều chìm vào sự im lặng chết chóc. Mọi ánh mắt sững sờ nhìn hai thân ảnh thê thảm kia, không ai nói dược lời nào.

Đường Tâm Liên và Châu Trạch, thất bại rồi.

Ba người cổ Mộng Kỳ cắn môi, rồi khẽ thở dài. Kết quả này có phần bất ngờ, nhưng hết cách, hai bọn chúng quả thực quá mạnh...

Trong chủ diện của Viêm Thần Điện, Ma La thấy cảnh tượng dó, nắm dấm cũng run - Aiz...

Đại trưởng lão Viêm Thần Điện thở dài, kế hoạch lần này vậy là thất bại sao? Ngay Đường Tâm Liên và Châu Trạch cũng không ngăn được Từ Tu và Hỏa Thần, trong Vô Lượng Kính còn ai dám ra tay với chúng?

- Kết thúc rồi sa...

Ma La siết chặt tay, ánh mắt không cam lòng.

Trưởng lão Viêm Thần Điện cười khổ, định lên tiếng an ủi thì thần sắc dột biến, Ma La cũng ngang đầu lên nhìn Vô Lượng Kính.

-ủa...

Một vài tiếng kêu kinh ngạc vang lên trong Hỏa Viêm Thành. Mọi ánh mắt kinh ngạc nhìn Vô Lượng Kính, ở đó họ đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức hùng hồn mang đầy chiến y đang xuất hiện.

Luồng khí tức này giống nhu thanh gươm báu tuốt khỏi bao, mạnh mẽ kinh người.

Mọi ánh mắt đều dịch chuyển, rồi họ nhìn thấy trên đỉnh núi kia, thân ảnh vốn đang ngồi bình tĩnh chầm chậm cầm Lôi Đế Quyền Trượng dừng dậy.

Vào khoảnh khắc ấy, phong lôi trong không gian nhu xao động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1016

Tam Trọng Thế Công

Đó là... Lâm Động?

Chiến ý đột ngột đó lập tức thu hút vô số ánh mắt. Khi nhìn thấy thần ảnh gầy gò đó tất cả đều khựng người lại.

- Hắn muốn làm gì? Lẽ nào muốn tranh đoạt Lôi Đình Tổ Phù?

- Hắn cũng quá ngông nghênh rồi thì phải.

- Giờ không phải lúc thể hiện uy phong.

Không ít người nhìn nhau, tuy lúc này Lâm Động dám đứng ra là rất có dũng khí, nhưng vừa rồi đến Đường Tâm Liên và Châu Trạch cũng bại trong tay chúng, giờ hắn ra tay thì có ý nghĩa gì?

Ngoài việc thảm bại rồi khiến hung danh hai người bọn Từ Tu thơn vang dội thì còn kết quả thứ hai sao?

- Lâm Động sắp ra tay sao?

Khi cả tòa thành xôn xao thì trong chủ điện, ánh mắt vị trưởng lão kia dao động, rồi thở dài, không có nhiều hy vọng lắm.

- Giờ có lo lắng cũng vô ích, chỉ bằng hãy tin rằng hắn sẽ tạo nên kỳ tích.

Ma La bình thản nói.

Đại trưởng lão cười khổ:

- Ta không nghi ngờ năng lực của hắn, nếu là mấy người Đường Tâm Liên, Châu Trạch thì có lẽ hắn không rơi vào thế hạ phong nhưng trước mắt, thực lực của Hỏa Thần và Từ Tu đều mạnh hơn hai người đó... mà Lâm Động lại phải một chọi hai...

Ma La trầm mặc, thực lực của bọn Từ Tu, dừng nói là đệ tử trẻ tuổi, dù là một số cường giả đời trước cũng khó so sánh. Thực lực Lâm Động đúng là rất mạnh, nhưng nếu một chọi hai thì hơi miễn cưỡng. Có điều, lúc này họ còn lựa chọn nào khác không?

Lúc này đành phải tin rằng người thanh niên kia có thể tạo nên kỳ tích mà thôi.

- Quả nhiên hắn muốn ra tay...

Cổ Mộng Kỳ ngưng trọng nhìn thân ảnh trong Vô Lượng Kính, môi mím lại, ánh mắt có phần bất lực, nhưng đồng thời cũng có phần ngưỡng mộ. Thủ hỏi trong số nhũng đệ tử trẻ tuổi ở Loạn Ma Hải, có ai sau khi Đường Tâm Liên và Châu Trạch đều thất bại lại dám khiêu chiến đối thủ như sát thần đó nữa?

Người thanh niên đó dường như gầy gò đó nhưng dường như trời có sập xuống cũng chống đỡ được.

Cổ Yên và cổ Nhã ở bên cạnh cũng cười khổ, người thanh niên đó thường xuyên tạo được những việc bất phàm, chỉ là không biết lần này hắn có thể làm dược lần nữa không.

Trong Vô Lượng Kính.

Chiến ý mạnh mẽ xung thiên, thậm chí tầng mây trên không trung cũng bị đánh tan.

Trên Vô Lượng Sơn, mọi người đều giật mình vì thứ chiến ý đó, ánh mắt có phần kinh ngạc đều đổ dồn về thân ảnh đó.

Lôi quang lấp lánh quanh người hắn, Lâm Động lúc này nhìn tựa con lôi long vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ, khí thế kinh người trào dâng lên như thủy triều.

- Lâm Động ca.

Mộ Linh San nhìn Lâm Động, cô bé có thể câm nhận được trong thân thể Lâm Động i là luồng năng lượng trào dâng tựa đại hải.

-Lâm Động...

Đường Tâm Liên quệt máu nơi khóe miệng, nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp.

- Tiếp theo cứ để ta, tuy ta không thể nói chắc chắn sẽ thắng nhưng sẽ cố gắng hết Lâm Động nhìn Đường Tâm Liên, cũng không nói nhiều, cầm Lôi Đe Quyền Trượng quay đi, từng bước tiến lại gần hai người bọn Hỏa Thần.

Đường Tâm Liên nhìn bóng lưng Lâm Động, ánh mắt có phần thất thần, đôi vai gầy gò đó hiện giờ lại đang gánh vác sóng gió cho họ.

Trong mắt Đường Tâm Liên, bóng lưng đó thậm chí còn có cảm giác vững chãi hơn cả Ma La.

- Cẩn thận đấy!

Đường Tâm Liên mím môi, nói.

Nàng không lên tiếng ngăn cản, nàng hiểu rằng lúc này bất cứ ai cũng không thể ngăn cản được nam tử với chiến ý hùng hồn này.

Lâm Động hơi khựng lại một chút rồi khẽ xua tay rồi bước di, đến khi còn cách Từ Tu khoảng trăm trượng thì dừng lại.

- Hà hà, không còn chỗ nào trốn nữa cuối cùng cũng ra mặt sao?

Hỏa Thần nhìn Lâm Động thích thú với ánh mắt tối tăm.

Từ Tu chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Động, ở đầu ngón tay hắn có hắc quang lấp lánh.

Khí tức của hai kẻ đó đều cực kỳ nguy hiểm. Sau trận đấu vừa rồi cũng không còn ai dám coi thường chúng, nếu không có gì bất ngờ thì chúng sẽ trở thành người lợi hại nhất trong số đệ tử trẻ tuổi của Loạn Ma Hải.

- Lôi Đình Tổ Phù, có lẽ không thể rồi vào tay những sinh vật bẩn thỉu các ngươi.

Lâm Động nhìn thẳng vào Hỏa Thần, nói.

- Loại người chỉ biết nấp sau lưng nữ nhân như ngươi cũng có tư cách nói với ta như vậy sao?

Hỏa Thần nhếch mép cười lộ ra hàm răng trắng tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

- Ba người bọn Hoắc Nguyên chết trong tay ta, ngươi cũng sẽ như vậy.

Lâm Động cười.

Hỏa Thần nhếch mép cười, ánh mắt đầy hung ác, rồi hắn quay sang nói với Từ Tu:

- Ngươi đi lấy Lôi Đình Tổ Phù trước đi, tiểu tử này để ta giải quyết.

Từ Tu lạnh lùng nhìn Lâm Động một cái, gật đầu rồi quay người đi.

Lâm Động thấy vậy, nheo mắt rồi lật ty, một đạo quang ấn hiện ra trong lòng bàn tay, rồi nhanh chóng khuếch tán, chỉ trong mười giây biến thành một đạo quang trận hàng nghìn trượng bao trùm cả trời đất.

Phụt phụt!

Quang trận xoay chuyển, một màn sáng phù xuống trùm quanh hai người bọn Từ Tu.

- Lẽ nào ngươi muốn một mình đánh lại hai ta?

Hỏa Thần ngẩng lên nhìn trận pháp đang khuếch tán, khóe miệng nhếch lên châm chọc, hắn nghiêng đầu nhìn Lâm Động như nhìn một kẻ ngốc.

Hắn thực sự không thể ngờ, Lâm Động lấy đâu dũng khí lại dám một mình đứng ra.

Sắc mặt Lâm Động bình thản, hai mắt nhắm hờ, nguyên lực trào dâng trong kinh mạch, tinh thần lực cũng đang xung kích ra khỏi Nê Hoàn Cung.

Hai luồng năng lượng này hội tụ ở Càn Khôn cổ Trận, trận pháp vận chuyển, hai luồng năng lượng có dấu hiệu hòa lẫn với nhau, dần tỏa ra thứ năng lượng kinh người. ị - Động thủ, giết hắn đi.) Từ Tu thu lại ánh mắt nhìn trận pháp, khẽ nói.

Hỏa Thần nhún vai, ánh mắt trở nên hung hăng, đôi cánh dơi đầy gai nhọn phía sau vỗ mạnh:

- Nếu hắn đã muốn chết thì hãy cho hắn toại nguyện.

Vừa dứt lời, Hỏa Thần siết tay rồi tung một quyền, hắc quang ngưng tụ thành chùm sáng bắn ra.

- Thôn Diệt Ma Chi!

Ánh mắt Từ Tu lạnh băng, ngón tay vẽ qua bầu trời thành một tia sáng đen quỷ dị, không gian biến dạng, hắc quang xuyên thủng hư không lao vút ra.

Hai đạo công kích, một sáng một tối nhưng đều mang thứ năng lượng đáng sợ đủ để gây trọng thương cho cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành.

Vô số dạo ánh mắt nhìn về công kích dó, không ít người phải thầm than, tên Lâm Động đó quả nhiên không biết trời cao đất dày, làm như vậy không khác gì tìm cái chết.

Hắc quang xuyên thủng không gian, ngay sau đó hiện ra phía trước Lâm Động, cũng ngay lúc đó Lâm Động dột ngột mở mắt, năng lượng hùng hồn trào dâng.

- Càn Khôn cổ Trận, Nghịch Chuyển Diệt Ma!

Lâm Động biến hóa thủ ấn, giọng nói trầm đục vang lên.

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, trận pháp dần dần chuyển dộng ngược chiều, ở trung tâm trận pháp bấn ra một cột sáng xuống trước mặt Lâm Động, đâm thẳng vào hai đạo hắc quang Âm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hắc quang bùng nổ, vô số ánh mắt đều tập trung về đó.

Trước sự chăm chú của vô số ánh mắt, hắc quang dần tan đi, thân ảnh gầy gò tay cầm Lôi Đe Quyền Trượng chầm chậm bước ra.

Tiếng xôn xao lan tỏa, không ít người ánh mắt đầy chấn động.

Đối mặt với công kích liên thủ của Hỏa Thần và Từ Tu, Lâm Động thật sự đã đỡ được.

Hỏa Thần nhìn nhân ảnh đi ra từ trong hắc quang, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, gương mặt hắn lúc này trở nên biến dạng và hung hăng.

- Như vậy mới thú vị.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1017

Thi Triển Toàn Bộ Thủ Đoạn

Ánh sáng chói lòa dần tiêu tan, mọi ánh mắt nhìn người thanh niên đi ra khỏi luồng năng lượng cuồng bạo, ánh mắt ai cũng đầy chấn động. Chẳng ai ngờ Lâm Động lại có thể chặn được công thế liên thủ của bọn Hỏa Thần và Từ Tu.

- Trận pháp lợi hại thật!

Những người có ánh mắt lão luyện nhìn trận pháp đang xoay chuyển trên không, ánh mắt đầy ngưng trọng, họ có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng hùng hồn từ trong đó.

Lâm Động dám nghênh chiến Hỏa Thần, Từ Tu, quả nhiên là có tuyệt chiêu.

Lâm Động dừng trên không, năng lượng hùng hồn tựa cuồng phong cuồn cuộn quanh người hắn. Tay hắn cầm Lôi Đế Quyền Trượng, lôi quang không ngừng chảy xuống từ đỉnh quyền trượng, ánh mắt hắn sắc lạnh như dao.

Hắn biết hai kẻ kia lợi hại đến mức nào, nên không hề thăm dò, dối mặt với công thế liên thủ của chúng, vừa đánh là hắn triệu hồi Càn Khôn cổ Trận.

Trận pháp lợi hại nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản hai kẻ sát tinh kia.

- Trận pháp lợi hại dấy, để ta đối phó, ngươi giết hắn.

Từ Tu ngẩng lên nhìn đại trận rồi lãnh đạm nói.

- ừm.

Hỏa Thần nhếch mép cười, ánh mắt tối lại, đôi cánh dơi chấn động, thân thể

lập tức biến mất.

Uỳnh!

Đúng vào lúc Hỏa Thần biến mất, ấn pháp của Lâm Động cũng thay đổi, trận pháp xoay chuyển, một chùm sáng mang phân giải lực bắn ra.

Vút!

Nhưng chùm sáng vừa bắn ra thì một đạo hắc quang bay ngang chân trời oanh kích tới nhanh nhu chớp chặn đứng chùm sáng, nhìn thuận theo hắc quang, chỉ thấy Từ Tu đang tách hai bàn tay ra.

- Một chọi hai, dũng khí không tồi, nhưng dáng tiếc quá ngu xuẩn.

Không gian phía trước Lâm Động biến dạng, thân ảnh Hỏa Thần hiện ra, hắn cười gằn, bàn tay năm lại, chỉ thấy nắm đấm hắn bỗng mọc ra một số gai nhọn sắc bén.

Bùm!

Không khí nổ tung trước nắm đấm của Hỏa Thần, một luồng kình phong đủ để khiến cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành trọng thường oanh kích về phía Lâm Động.

Keng!

Lôi quang bùng phát trước Lôi Đế Quyền Trượng, rồi đánh thẳng lên quyền phong của Hỏa Thần. Âm thanh kim loại vang lên, một luồng năng lượng đáng sợ lan tòa khắp không gian.

Lâm Động lùi sau hắn chục bước, Lôi Đế Quyền Trượng chống xuống đất mới chống cự lại được kình lực, hắn ngẩng lên nhìn Hỏa Thần, hắn ta cũng lùi mấy bước.

Dù hắn có nhiều thủ đoạn thế nào thì Hỏa Thần vẫn là chủ đại thành, mà võ học vô cùng mạnh, muốn thắng hắn không hề dễ dàng.

- Ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Hỏa Thần nhìn Lâm Động chế giễu, trên thân thể hắn hắc quang bất định, rồi ánh mắt hắn lạnh băng, đôi cánh dơi chấn động, rồi biến thành một đạo hắc quang lao vút tới.

Đồng tử Lâm Động có nhỏ lại nhìn hắc quang đang lao tới với tốc độ kinh người. Người rung lên, đôi cánh thanh long cũng xuất hiện, thanh quang chói lòa rồi biến ị mất. , Bùm!

Nắm đấm được bao quanh bởi hắc quang đánh vào chỗ Lâm Động vừa biến mất, không khí bị chèn ép phát nổ khiến đỉnh núi lõm xuống thành hố sâu đến trăm trượng.

- Tốc độ tăng lên rồi sao?

Hỏa Thần hiện ra, liếc nhìn Lâm Động ở phía xa, nhíu mày lại, sau khi Lâm Động có đôi cánh này, hiển nhiên tốc độ đã tăng lên không ít.

Trên một ngón núi khác, Mộ Linh San dỡ Đường Tâm Liên lên, hai người nhìn về trận chiến, ánh mắt đều có phần ngưng trọng. Thật ra ai cũng nhận thấy Lâm Động có chút vếu thế trước Hỏa Thần.

Quan trọng hon là Từ Tu với thực lực không hề kém Hỏa Thần vẫn chưa ra tay. Nếu hắn tham gia vào thì chắc chắn Lâm Động sẽ nguy hiểm.

- Để ta nghỉ ngơi một chút là hồi phục dược một chút.

Đường Tâm Liên cắn môi.

Mộ Linh San nhìn trận chiến, không kìm dược siết chặt nắm dấm, sâu trong ánh mắt trào dâng lam quang.

Trận đấu trên bầu trời ngày một ác liệt, hai thân ảnh tựa những tia chớp bay qua bầu trời, mỗi lần gặp nhau là lại tạo nên một luồng năng lượng kinh người.

- Thần Lôi Chu Ma Nhãn!

Một đạo lôi quang bắn ra từ yêu nhãn trên trán Lâm Động nhằm thẳng vào hắc ảnh phía trước.

Bùm!

Tiếng sấm sét động trời vang lên, thân ảnh đó lập tức lùi sau hàng trăm trượng, hắc quang quanh người yếu đi nhiều.

- Lôi Long Tỏa Thiên Trượng!

Bao năm nay Lâm Động đã giao đấu với vô số người, kinh nghiệm chiến đấu đương nhiên có vô số, lúc này Hỏa Thần lộ sơ hở, công thế của Lâm Động đột nhiên hung mãnh, chớp mắt đã hiện đến trước mắt Hỏa Thần. Lôi long lao tới với tốc độ kinh người.

Binh!

Sấm sét cuồng bạo bùng phát, Hỏa Thần lùi về sau, khói đen tỏa ra quanh người, một vài vết đen trên người khiến hắn có chút thảm hại.

Trong ngoài Vô Lượng Kính nhìn cảnh tượng đó đều ồ lên, không ít người thầm chép miệng, đúng là Lâm Động cũng có bản lĩnh, khi bị vếu thế vẫn tìm được sơ hở của đối thủ mà phản kích.

Sắc mặt Hỏa Thần tối lại nhìn những vết đen trên người, bị Lâm Động đánh một đòn như vậy khiến hắn mất thể diện.

- Giải quyết hắn đi, để lâu sẽ có biến. Đừng quên nhiệm vụ chính!

Từ Tu ở phía xa bỗng nói.

Hỏa Thần gật đầu, rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt tối sầm, hắc quang bùng phát quanh người, phù văn đen trên người hắn thêm rõ ràng, vô số làn khói đen tỏa ra, không khí trở nên biến dạng.

Khi ấy, Từ Tu cũng dần giơ cánh tay đen xì của mình, xem ra hắn định ra tay rồi. Phù.

Lâm Động thấy vậy, bất giác hít sâu vào một hơi. Sau khi giao đấu chính diện với Hỏa Thần, hắn mới biết sự lợi hại của hắn ta, nếu Từ Tu cũng nhúng tay vào thì áp lực sẽ tăng lên gấp bội.

Đối mặt với cường thế đó, ngay Lâm Động cũng thấy đau đầu, lúc này cũng chỉ đành cố gắng hết sức...

Uỳnh uỳnh!

Càn Khôn cổ Trận lúc này lại xoay chuyển, tòa ra một luồng năng lượng cường hãn. Vút!

Một đạo hồng quang bắn ra từ lòng bàn tay Lâm Động, biến thành cái đỉnh lò đỏ rực. Đinh lò rung lên, dột nhiên có tám dạo hồng quang rực rỡ bắn ra rồi biến thành tám ánh cửa khổng lồ, không gian trở nên nóng rực.

- Bát Cực Phần Thiên Môn!

Nguyên lực trong trời đất dường như lập tức trở nên cuồng bạo, không ít người ánh mắt đều ngưng trọng khi nhìn cảnh đó.

Gọi ra Phần Thiên Môn, Lâm Động vẫn chua dừng lại, hắn đập mạnh Lôi Đe Quyền Trượng xuống, hàng vàn đạo lôi quang bắn ra.

Grào!

Tiếng long ngâm vang lên, chín con lôi long khổng lồ bay vút lên, tiếng sấm sét khiến cả đất trời rung chuyển.

- Lôi Đế Quyền Trượng, Cửu Long Quy Nguyên!

Trận pháp nghịch chuyển, tám cánh cửa đứng sừng sững, Cửu Long Quy Nguyên, thứ công thế hùng hồn này dù là bọn Hỏa Thần cũng phải biến sắc mặt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1018

Ba Tầng Công Thế

Nguyên lực trời đất trở nên bạo động, trận pháp khổng lồ, cánh cửa đỏ rực, lôi long lao vun vút, thứ năng lượng đáng sợ đó khiến vô số người phải tái mặt.

Ba tầng công thế này đủ để giết chết bất cứ cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành nào, thậm chí Tử Huyền Cảnh đại thành cũng không dám coi thường!

Chỉ với thực lực Sinh Huyền Cảnh viên mãn mà Lâm Động lại thì triển được ra công thế mức này.

- Càn Khôn cổ Trận, nghịch chuyển!

Lâm Động đứng trên không trung, nguyên lực hùng hồn cuồn cuộn quanh người, tất cả năng lượng trong cơ thể đều được điều động, ấn pháp biến đổi rồi hét lên một tiếng.

Uỳnh uỳnh!

Trận pháp khổng lồ trên không trung chầm chậm xoay chuyển, năng lượng ngưng tụ trong trận pháp, tỏa ra một luống năng lượng mạnh mẽ.

- Bát Cực Phần Thiên Môn, thành trận!

Phần Thiên Đỉnh rung lên, rồi tám đạo hồng quang bắn thẳng vào tám cái Phần Thiên Môn.

Uỳnh!

Theo đó, Phần Thiên Môn phình to ra, rồi hồng quang bắn ra đan xen vào

nhau hình thành nên ngọn núi lửa hàng nghìn trượng.

- Cửu Long Quy Nguyên, Lôi Đế Ân!

Lâm Động bước chân ra, Lôi Đế Quyền Trượng bỗng phát ra tiếng sấm sét, lôi tương bắn ra ào ạt, một thứ áp lực kinh người tỏa ra từ quyền trượng.

Lôi Đế Quyền Trượng là món thuần nguyên chỉ bảo không hề thua kém Phần Thiên Đỉnh, hơn nữa nói về tính công kích đơn thuần thì còn hơn Phần Thiên Đỉnh, nhưng trước đây Lâm Động chưa thì triển hoàn toàn uy lực của nó. Còn lần này, muốn đối phó với cường địch, hiển nhiên Lâm Động phải dùng hết sức.

Uỳnh uỳnh!

Chín con lôi long trên bầu trời cùng nối đuôi nhau, lôi quang xoay chuyển biến thành một dạo cự ấn lôi long lơ lửng trên không trung.

- Công thế mạnh thật...

Đường Tâm Liên nhìn ba tầng công thế trên trời, tay nắm lại, ánh mắt là sự kinh ngạc khó che giấu, công thế này ngay nàng cũng thấy nguy hiểm.

- Hắn...

Đường Tâm Liên nhìn thân ảnh trẻ tuổi trên không trung, xem ra Ma La xem trọng hắn như vậy là có lý.

Hắn ta dường như ẩn giấu một thứ năng lượng mà nàng cũng không thể sánh được.

- Lâm Động, chỉ còn dựa vào ngươi thôi...

Trên không trung, sắc mặt Hỏa Thần và Từ Tu có chút thay đổi nhìn công thế kinh người đó, ánh mắt lãnh đạm trước đó đã có thể sự kinh ngạc.

Công thế này đã vượt xa cực hạn của một cường giả Sinh Huyền Cảnh viên mãn.

- Thật là càng ngày càng khiến người ta ngạc nhiên..

Hỏa Thần cười, quanh người hắn cũng bắt đầu có nhiều hắc khí hơn, ánh mắt càng i thêm tối tăm.

> - Mối họa này trừ bỏ là tốt nhất.

Từ Tu nhìn Lâm Động.

- Yên tâm, hắn không thể sống đến ngày mai!

Hỏa Thần cười gằn.

Lâm Động lãnh đạm nhìn hai kẻ đó, không nói nửa lời, tay chầm chậm đưa lên chỉ về chúng, rồi ánh mắt trở nên sắc lạnh.

- Tam trùng công thế, Trảm Ma!

Uỳnh!

Sau tiếng hét của Lâm Động, ánh sáng nhanh chóng ngưng tụ trong trận pháp, rồi một chùm hàng trăm trượng bắn ra.

Trong trận pháp, trên đỉnh ngọn núi lửa, dòng dung nam phun trào, cả ngọn núi đơn theo bóng đen của khổng lồ lao thẳng tới hai người bọn Hỏa Thần.

Grào!

Lôi Đế Ân lơ lửng trên không trung, lôi long quấn quanh, tiếng long ngâm vang vọng, rồi biến thành lôi quang chói lòa bắn ra.

Uỳnh uỳnh!

Ba đạo công thế xé tan không gian, thanh thế khiến không ít cường giả thấy kinh hãi. Công thế đó ngay cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành cũng phải tránh né.

- Lâm Động, ta sẽ cho ngươi biết khoảng cách giữa hai chúng ta không thể lấp dầy bởi những thủ đoạn kia của ngươi!

Thế nhưng dối mặt với công thế dó, Hỏa Thần chỉ cười lớn, hắc quan bùng nổ, khí thế như che lấp cả mặt trời, rất khủng khiếp.

- Đại Thiên La Ma Thân, Sâm La Câu Diệt!

Vào khoảnh khắc đó, dường như cả thế giới trong Vô Lượng Kính đều tối sầm lại.

- Sinh Linh Thôn Diệt Chưởng!

Từ Tu giơ cánh tay đen của mình ra, ánh mắt lạnh lùng, siết tay lại, không gian phía sau Hàn Lập tức vỡ tan, một bàn tay khổng lồ to hàng nghìn trượng tựa như từ thế giới khác rạch tan Vị Diện thò ra.

Uỳnh uỳnh!

Cả trời đất gần như nổ tung, trên Vô Lượng Sơn xuất hiện vô số vết rạn lớn. Trận chiến khiến cả ngọn núi rung chuyển dữ dội.

Vút!

Rầm!

Ấm thanh va chạm vang lên, làn sóng xung kích lực khó lòng hình dung tựa thủy triều trào lên rồi lan tòa khắp không gian.

Bùm bùm!

Trên Vô Lượng Sơn, từng ngọn núi hùng vĩ cũng vì sóng xung kích mà nổ tung, những tảng đá khổng lồ bay tứ tung, cả trời đất rung chuyển dữ dội.

Bên ngoài Vô Lượng Kính, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm về nơi chiến trường ác liệt kia.

Cuối cùng năng lượng cuồng bạo bị đánh tan, sau đó hắc quang bùng nổ, một tiếng, cười lớn vang lên.

- Lâm Động, đó là thủ đoạn mạnh mẽ của ngươi sao? Chẳng qua chỉ vậy mà thôi.

Mọi người nhìn theo hướng có tiếng cười thì thấy trong hắc quang hiện ra thân ảnhHỏa Thần, lúc này tuy hắn có thương thế nhưng khí tức vẫn rất ngang ngược.

Phía xa đằng sau hắn, không gian vỡ tan phía sau Từ Tu cũng dần biến mất, bàn tay khổng lồ nghìn trượng không biết đã biến mất từ khi nào.

- Hắn phá tan được công kích của hai chúng ta...

Từ Tu nhìn chằm chằm thân ảnh gầy gò phái sa, đồng tử không kìm được có nhỏ lại. Tuy chúng chặn được ba tầng công thế của Lâm Động nhưng tiền đề cũng là khi thì triển thủ đoạn mạnh mẽ.

Hắn biết, tuy Hỏa Thần cười khinh thường nhưng chắc chắn cũng thấy chấn động vì thủ đoạn của Lâm Động.

Đối thủ này không hề đơn giản.

- Công thế bị chặn rồi...

Ánh mắt Mộ Linh San hiện lên vẻ không cam lòng.

- Như vậy không mất mặt, công kích của Hỏa Thần và Từ Tu không hề

nương tay, hai bọn chúng liên thủ mới chặn dược ba tầng công thế của Lâm Động, với Lâm Động mà nói đó không phải thất bại.

Đường Tâm Liên lắc dầu.

Công thế của hai người bọn Hỏa Thần, đổi lại là nàng cũng khó lòng chống cự được, ít nhất thì Lâm Động đã chặn được...

- Ngươi vui mừng cũng hơi sớm đấy...

Năng lượng tan dần, một thân ảnh gầy gò dần hiện ra, Lâm Động nhìn bọn Hỏa Thần, Từ Tu, khóe môi nhếch lên, hai tay siết chặt.

- Hoa văn thanh long, hãy ra hết di!

Grào!

Thanh quang chói lòa bùng phát từ trong cơ thể Lâm Động, cả năm mươi đạo hoa văn thanh lòng cùng với sức mạnh đáng sợ hiện lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1019

Gãy Tay

Tiếng long ngâm chấn động đất trời vang khắp không gian, trong nó mang một thứ năng lượng đáng sợ, nhưng nơi nó đi qua đều khiến không gian rung chuyển.

Vô số người ngẩng lên sững sờ nhìn những đạo hoa văn thanh long trên bầu trời. Nhưng con thanh long cuộn tròn trên không trung, bên dưới lớp vảy xanh kia là thứ năng lượng đảng sợ có thổ phá vỡ những ngọn núi lớn nhất.

Cả năm mươi đạo hoa văn thanh long!

Sức mạnh đó khiến không ít người phải biến sắc.

- Sức mạnh này còn mạnh hơn cả Vạn Tượng Thiên Pháp của Chầu Trạch...

Đường Tâm Liên kinh ngạc nhìn lên trời, sức mạnh quanh người Lâm Động lúc này đã vượt xa Châu Trạch.

- Đó là tuyệt chiêu của Lâm Động ca, nghe nói là tuyệt học của Thanh Long Vương Thanh Trì thời Viễn cổ.

Mộ Linh San ở bên cạnh nhìn thân ảnh của Lâm Động đầy ngưỡng mộ, từ khi quen biết Lâm Động đến giờ cô bé chưa bao giờ thấy Lâm Động sợ hãi cả.

Dường như hắn có được sự tự tin vô tận, cũng vì sự tự tin đó mà khiến hắn đã tạo nên vô số kỳ tích bất phàm.

- Hắn ta...

Ánh mắt Châu Trạch cũng trở nên phức tạp, từ Đường Tâm Liên hắn cũng biết kế hoạch lần này. Thật ra Ma La rất coi trọng Lâm Động khiến hắn thấy không thoải mái, dù sao thì danh tiếng của Châu Trạch hắn ở Loạn Ma Hải này cũng vượt xa Lâm Động. Tuy có nghe nói tin dồn về Lâm Động, nhưng hắn chưa từng nghĩ Lâm Động có thực lực vượt qua hắn.

Vì thế sau khi biết Ma La dặt niềm hy vọng cuối cùng vào Lâm Động, hắn khó tránh việc không phục. Nhưng lúc này cảm giác đó đã tan biến trước tâm trạng phức tạp hiện giờ.

Người thanh niên đứng ra vào thời khắc cuối cùng thực sự đã dùng hết sức mình để xoay chuyển cục diện.

Uỳnh!

Thanh long cuồn cuộn, thanh quang tụ lại trong mắt Lâm Động, ánh mắt sắc lẹm nhìn Hỏa Thần. Rồi hắn giậm mũi chân, long ảnh bay ra, thanh quang hùng hồn xuyên qua không gian, với tốc độ kinh người xuất hiện phía trước Hỏa Thần.

- Nhanh thật!

Đồng tử Hỏa Thần có lại, năm mươi con thanh long quanh người Lâm Động cũng khiến bề mặt da Hỏa Thần đau nhói.

- Cùng ra tay!

Hắc quang bùng phát từ trong cơ thể Hỏa Thần, hắn định hô lên thì sắc mặt thay đổi, vì hắn nhận ra, Từ Tu lúc này đang cách hắn khá xa, căn bản không thể cùng ra tay.

- Công thế vừa rồi của hắn cũng chỉ là để tách bọn ta ra?

Ánh mắt Hỏa Thần dao động.

- Hừ, dù chỉ mình ra cũng giết người dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt Hỏa Thần thêm hung hãn, hắn cười khảy, rồi hắc quang nhanh chóng tụ lị nơi bàn tay.

- Đại Thiên La Hỏa Ma Chưởng!

Một luồng năng lượng kinh người lan tỏa, bàn tay hắn siết chặt rồi tung quyền!

Uỳnh!

Tất cả mọi người nhìn thấy không gian quanh người hắn đều biến dạng, hắc quang điên cuồng tụ lại trên nắm đấm tỏa ra thứ năng lượng phá hoại đáng sợ.

Thanh quang cũng tụ lại trong mắt Lâm Động, hắn không hề tránh né sự phân công hung mãnh của Hỏa Thần, bàn tay siết lại rồi đấm ra.

Grào!

Năm mươi đạo hoa văn thanh long cùng lao tới tụ lại noi nắm đấm của Lâm Động.

- Thanh Long Thiên Tọa Ân!

Một đạp quyền ấn thanh long được ngưng tụ đến mức cao nhất hình thành nơi đầu nắm đấm Lâm Động. Hắn tung quyền, rạch tan hư không lao thẳng tới quyền phong của Hỏa Thần trước bao ánh mắt kinh hãi.

Rầm!

Vào khoảnh khắc hai bên gặp nhau, tiếng nổ trầm dục kinh thiên động địa vang lên. Mọi người nhìn thấy một cái vòi rồng hai màu xanh đen hiện ra. Vòi rồng xoay chuyển và tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo khiến cả một ngọn núi nổ tung.

Vút vút!

Những cường giả đứng gần chiến trường sắc mặt đều kịch biến vội vàng rút lui. Cái vòi rồng kia dù cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành nếu bị cuốn vào cũng thê thảm.

- Không ngờ lại đến mức này...

Từ Tu nhìn cái vòi rồng hai màu trên không trung, trong đôi mắt hiện lên vẻ nặng nề, công kích lần này của Lâm Động khiến hắn không thể coi thường.

Bùm!

Khi mọi người nhìn vòi rồng cuồng bạo thì không gian hai bên bỗng méo mó, rồi thanh quang và hắc quang đều bắn ra.

Bùm!

Hai thân ảnh cũng bay ngược ra, sau khi cả hơi bay xa hàng nghìn trượng mới lấy lại thăng bằng.

Cả trong và ngoài Vô Lượng Kính, mọi người đều lập tức nhìn về hai phía đó.

Thanh quang tan di trước, trong đó hiện ra thân ảnh gầy gò. Lâm Động hiện nay, tay áp đã tan nát, máu nhô ra trên cánh tay.

- Hỏa Thần...

Khi mọi người đang kinh ngạc vì Lâm Động thì đột nhiên có người kêu lên. Mọi người đồng loạt nhìn sang phía kia, Hỏa Thần bên trong hắc quang cũng đã hiện ra trước mắt mọi người.

Lập tức có người hít vào hơi khí lạnh, Hỏa Thần lúc này gần như ở trần thân trên, vô số vết thương trên người nhìn vô cùng thảm hại.

Đương nhiên điều khiến mọi người chấn động không chỉ có vậy, mà là Hỏa Thần lúc này, một cánh tay đã biến dạng, lời ra một đoạn xương, máu tươi tuôn trào.

Một cánh tay của hắn đã bị gãy!

- Hắn... đánh gãy một tay của Hỏa Thần...

Đường Tâm Liên, Châu Trạch, thậm chí Từ Tu cũng chấn động, gương mặt đầy về kinh hãi.

Chẳng ai ngờ được Hỏa Thần vừa rồi kích bại Đường Tâm Liên lại bị Lâm Động đánh gãy một tay.

Một quyền của Lâm Động đáng sợ đến vậy sao?

Cả không gian lặng như tờ.

Lâm Động thở phì phò, rồi tay khẽ siết lại, thôn phệ lực trong cơ thể cuộn lên thôn phệ hết thứ hắc quang xâm nhập cơ thể.

- Mới gây một tay thôi sao... thực lực cũng mạnh thật.

Hóa giải xong kình lực trong cơ thể, Lâm Động ngẩng lên nhìn bộ dạng thảm hại của Lâm Động, nhíu mày rồi khẽ thở dài. Thực lực của Hỏa Thần quả nhiên rất mạnh, hắn đùng đến cả năm mươi đạo hoa văn thanh long mà chưa giết được Hỏa Thần.

- Đúng là lợi hại!

Hỏa Thần nhìn cánh tay biến dạng của mình, ánh mắt hiện lên sự điên cuồng, một lúc sau trở lại sự lạnh lùng, rồi hắn lấy tay trái kéo mạnh tay phải!

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên, máu tươi phun ra, tất cả cùng kinh hãi nhìn thấy Hỏa Thần đã dứt đứt tay mình.

Lâm Động nheo mắt nhìn Hỏa Thần đang thu lại mọi cảm xúc trên mặt.

- Đó chắc là thủ đoạn mạnh nhất của ngươi?

Hỏa Thần ngẩng lên, đôi mắt dường như không có tiêu cự nhìn Lâm Động, giọng nói không chút cảm xúc vang lên.

- Từ Tu, mở phong ấn đi.. . ta muốn.. . giết hắn...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1020

Thủ Đoạn Hung Hãn! Cả Không Gian Lặng Như Tờ.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Hỏa Thần người đầy mùi máu tanh nồng trên không trung. Sau khi chấn động, gương mặt hắn dần binh tĩnh lại. Chỉ là sự binh tĩnh đó trước cảnh tượng cánh tay dứt lìa càng khiến người ta lạnh xương sống.

Từ Tu lúc này đã xuất hiện bên cạnh Hỏa Thần, hắn nhìn thương thế của Hỏa Thần, ánh mắt có chút kinh ngạc, chắc hẳn không thể ngờ Lâm Động lại có thể gã ra mức thương thế này.

- Ta đã nói rồi tên tiểu tử này có phần cổ quái, không thể coi thường được.

Từ Tu nói.

- Không sao.

Hỏa Thần cười nhạt, hắn nhìn vồ thân ảnh phía xa kia:

- Dù hắn giãy giụa thế nào thì kết quả cũng chỉ có một...

- Đó chính là... chết!

Hỏa Thần cười hung hăng, rồi hắn quệt tay vào chỗ máu noi cánh tay bị đứt, máu tươi nhuốm dầy bàn tay, ngón tay vẽ nên không trung vô vàn phù văn huyết sắc quỷ dị.

- Muốn mở phong ấn sao...

Từ Tu nhìn cổ Nhân tượng đó đồng tử hơi có lại, Lâm Động đã ép Hỏa Thần tới mức này...

Phụt phụt!

Phù văn lơ lửng trước mặt Hỏa Thần, đột nhiên hắc quang bùng phát từ phù văn. Hỏa Thần biến đổi chỉ ấn, huyết quang mang theo hắc quang quay về những nơi quan trọng như trán, tim, đan điền của hắn...

Sau khi những đạo phù văn đó chui vào cơ thể, thân thể Hỏa Thần bỗng dừng lại, khí tức hắn bỗng chốc biến mất một cách quỷ dị.

Đường Tâm Liên, Châu Trạch nhìn thấy vậy sắc mặt đều thay đổi, bỗng có một cám giác bất an.

Lâm Động cũng nhíu mày nhìn Hỏa Thần, nắm đấm dần siết lại.

Cả không gian bỗng bị sự yên lặng quỷ dị bao trùm, nhưng trạng thái này không duy trì lâu, dột nhiên có người nhận ra không gian dường như dang hạ nhiệt.

Khói đen không biết từ bao giờ tràn ra từ người Hỏa Thần, khiến không gian xung quanh phát ra những tiếng kêu khóc thảm thiết.

Hỏa Thần bỗng ngẩng lên, đôi mắt hắn lúc này có huyết sắc ngưng tụ, một thứ tà ác không thể che giấu lan tỏa.

Uỳnh!

Huyết nhãn ở ra, khí tức biến mất của Hỏa Thần bỗng bùng phát, lần này nó đã trở nên mạnh mẽ hơn trước rất nhiều!

Cuồng phong cuộn trào trong không gian, y phục bay phần phật, hắc khí bao quanh người khiến hắn gần như Tà Thần giáng thế.

- Thứ khí tức này...

Bên ngoài Vô Lượng Kính, không ít người bị chấn kinh bởi thứ khí tức kia

của Hỏa Thần, không ai ngờ được hắn lại ẩn giấu một thứ sức mạnh đáng sợ như vậy.

Đáng chết!

Cô Mộng Kỳ siết chặt tay, niềm vui vì Hỏa Thần bị đứt một cánh tay và Lâm Độngchiếm thế thượng phong bỗng chốc tiêu tan.

Cổ Yên, Cổ Nhã ở bên cạnh cũng đầy lo lắng. Thực lực Hỏa Thần thật sự quá khủng bố, ngay trong cổ gia, nhưng người thắng được hắn có lẽ chỉ đếm được trên đầu ngón - Quả nhiên là khí tức của dị ma...

Trong Viêm Thần Điện, đôi mắt rực đỏ của Ma La trở nên sắc bén, hắn nhìn chăm chăm vào thứ hắc khí trong Vô Lượng Kính, thân thổ bỗng bốc lửa.

- Đúng là khí tức của dị ma, nhưng không thuần túy...

Đại trưởng lão của Viêm Thần Điện nhíu mày:

- Nhưng dù vậy thực lực của Hỏa Thần cũng đã tăng mạnh, Lâm Động muốn ngăn chặn có lẽ rất khó.

Công thế vừa rồi của Lâm Động ngay vị đại trưởng lão này cũng phải bất ngờ, Lâm Động chặt dứt dược một tay của Hỏa Thần cũng khiến trưởng lão kinh ngạc, nhưng đáng tiếc nó không thể tạo nên ưu thế quá lớn, mà lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Thực lực của dị ma quá khó cho Lâm Động có thể ngăn cản.

Ma La nhìn Vô Lượng Kính, trong đó, thanh niên kia cũng dang chăm chú nhìn Hỏa Thần đang biến dị. Nhưng Ma La không nhìn thấy sự kinh hoảng nào trên gương mặt. Ma La cười nói:

- Nhãn lực Thanh Trĩ không tồi, người dược hắn tán thưởng cũng không phải đơn giản...

- Chiến cục chưa đến phút cuối, kết luận là quá sớm.

- Chắc đó là sức mạnh của ma chủng... đúng là có phần đáng gờm...

Lâm Động mím môi, hơi cụp mắt xuống. Hắn không quá kinh ngạc vì thủ đoạn của Hỏa Thần, vì ba kẻ Hoắc Nguyên lần trước cũng đã dùng đến.

- Xem ra thứ ngươi biết không ít.

Ánh mắt đỏ quạch của Hỏa Thần nhìn Lâm Động đầy oán độc, hắn nhếch mép cười:

- Vài lần công thế vừa rồi chắc cũng đã tiêu hết hom nửa nguyên lực của ngươi?

Lâm Động nhíu mày, tay siết lại, tu vi nguyên lực của hắn chỉ là Sinh Huyền Cành viên mãn, so với Tử Huyền Cảnh đại thành như Hỏa Thần đúng là vếu hơn nhiều.

Nếu không phải có tinh thần lực trợ giúp và Thôn Phệ Tổ Phù thầm hấp thụ nguyên lực trời đất thì hắn khó lòng kiên trì lâu như vậy.

- Giờ ngươi lấy cái gì ra chống lại ta?

Khóe miệng Hỏa Thần cong lên:

- Yên tâm, đợi khi đánh bại ngươi rồi ta sẽ chặt hết tứ chỉ của ngươi.

- Lâm Động, chúng ta cùng ra tay.

Đường Tâm Liên và Châu Trạch sau khi nghỉ ngơi đều bay tới nói.

- Trạng thái của mọi người lúc này...

Lâm Động nhìn hai người lắc đầu bất lực. Cả hai đều bị thương không nhẹ, họ lại không có Thôn Phệ Tồ Phù, muốn hồi phục nguyên lực trong thời gian

ngắn là không thể.

- ít nhất thì có thể chống cự được một lúc!

Chầu Trạch nghiến răng, hắn nhìn Hỏa Thần không cam lòng, do dự một lúc nói:

- Hắn mạnh hơn trước quá nhiều, ngươi không phải đối thủ của hắn.

- Một mình ngươi chiến đấu lâu như vậy, cũng tiêu hao quá nhiều sức mạnh rồi.

Đường Tâm Liên nói.

Lâm Động xua tay thở dài, hai người lúc này mà ra tay cũng không giúp được gì I nhiều, hắn nhìn Đường Tâm Liên nói:

- Hãy tin ta.

Đường Tâm Liên khựng người, nhìn Lâm Động đang rất nghiêm túc. Lúc này rồi nhưng trong mắt hắn không hề có sự sợ hãi.

- Cẩn thận!

Đường Tâm Liên khẽ siết tay, tuy lý trí nói Lâm Động lúc này trạng thái không hề tốt, nhưng trước ánh mắt ấy nàng không thể nói ra lời ngăn cản.

Châu Trạch thấy vậy cười khổ, hắn ta còn ra oai sao?

- Không hổ là đệ tử Đạo Tông, ngoan cương V' như Châu Thông năm đó...

Hỏa Thần thấy vậy, khẽ cười, rồi nói:

- Nhưng dáng tiếc, kết quả của ngươi cũng như hắn thôi!

Lâm Động coi như không nghe thấy gì, thân thể dần hạ xuống đỉnh núi.

- Vậy đấu một trận cho triệt để nào..

Lâm Động ngẩng lên nhìn Hỏa Thần và Từ Tu, hau tay giang ra kết thành ấn pháp kỳ dị.

Ầm ầm!

Mặt đất dưới chân Lâm Động bỗng nhiên khẽ rung chuyển, một thứ năng lượng kỳ cuộn trào, bùm một tiếng bùng phát từ dưới lòng đất.

Mọi người bỗng chốc kêu lên kinh ngạc, vì họ nhìn thấy đại địa trong vòng nghìn dặm quanh dây bỗng trở nên hoang vu nhanh chóng.

- Đây là...

Hỏa Thần nhìn cảnh tượng dó, đồng tử dột ngột có lại, một cảm giác nguy hiểm dâng - Đại Hoang Vu Kinh??

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1021

Ba Trăm

Lúc này câm giác như có địa chấn, núi non rung chuyển, những tảng đá khổng lồ bay tứ tung, một màu vàng hoang vu nhanh chóng lan tỏa ra từ dưới chân Lâm Động với tốc độ kinh người...

Ngọn núi vốn dĩ rậm rạp nhanh chóng khô héo, một cảm giác hoang vu bao trùm toàn bộ không gian.

Sự thay đổi kinh người này lập tức thu hút sự chú y của vô số người, sắc mặt họ cũng kịch biến, trong mắt tràn ngập sự không thế tin nổi. Vi họ mơ hồ cảm nhận được sức sống trong đại địa lúc này đang chui xuống đất rồi tụ lại về một hướng.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về một hướng. Ở đó là một thanh niên đứng giang tay ra, thân ảnh gầy gò đó dường như có sức mạnh có thể nâng cả bầu trời.

- Đó là...

Mấy người Đường Tâm Liên kinh ngạc nhìn đại địa. Họ có cảm tri nhạy bén, và nhận ra một luồng sức mạnh cuồng bạo bên dưới lòng đất đang nhanh chóng chảy vào thân ảnh kia.

- Hắn có thể hấp thụ năng lượng của đại địa... thứ võ học thật bá dạo!

Ánh mắt Đường Tâm Liên rực cháy nhìn Lâm Động, người thanh niên này tuổi tác dường như tương tự nàng, ban đầu mới gặp có thể bình thường nhưng trong sự bình thường đó lại ẩn chứa vô số bí ẩn khiến người ta không thể nhìn thấu...

Chầu Trạch gật gù, hắn cúi xuống chạm tay xuống đất, khí tức hoang vu tỏa ra từ đó khiến hắn có cảm giác như quay về thời kỳ hồng hoang Viễn cổ.

- Không biết có chống lại được Hỏa Thần không...

Uỳnh!

Đỉnh núi nơi Lâm Động đứng đột ngột nứt ra thành vô số rãnh sâu, từ dưới đó bắn lên luồng năng lượng cuồng bạo đánh tan cả tầng mây trên không trung.

Quanh người Lâm Động lúc này, năng lượng hùng hồn dang tụ lại, không khí dường như biến dạng cả.

Mức độ hùng hồn của luồng năng lượng đó khiến những cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành cũng cảm thấy nặng nề.

Lúc này nếu nhìn từ trên cao xuống thì sẽ nhận thấy quanh Vô Lượng Sơn trong vòng trăm dặm tất cả đều trở nên hoang vu, năng lượng của khu vực này đã bị Lâm Động hấp thụ.

- Quả nhiên ngươi đã tu luyện thành công Đại Hoang Vu Kinh của Đạo Tông.

Nụ cười khẩy trên gương mặt Hỏa Thần dần tan biến, lúc này hắn không thể không thừa nhận Lâm Động có tư cách khiến hắn phải xem trọng.

- Có điều, ngươi tưởng như vậy có thể ngăn càn được ta sao?

Ánh mắt Hỏa Thần trở nên hung hăng, hai tay kết ấn, cổ họng gầm lên một tiếng. Chỉ thấy trán hắn hiện lên một đạo phù văn màu đen, hắc khí lan tỏa, cả bầu trời ngày một thêm hắc ám.

Vô số người đang nhìn trận chiến với sự chấn động khó lòng che giấu, chẳng ai ngờ được Tranh Bá Chiến lần này lại đến mức này...

Tầng thứ này, đừng nói đệ tử trẻ tuổi, ngay cường giả đời trước cũng ít người

đạt tới được.

I - Đáng chết, khí tức Hỏa Thần mạnh hơn rồi... , Đường Tâm Liên không kìm được cắn môi.

< - Cả hai đều liều mạng rồi...

Châu Trạch cười khổ, lúc này cả hai bên đều không thể rút lui nữa, hai con hổ đấu nhau, nhất định phải có kẻ thắng.

- vẫn chưa đủ...

Lâm Động từ từ dưa ta ra, rồi khẽ nắm lại, năng lượng hùng hồn ngưng tụ noi bàn tay, dường như không gian cũng như rung chuyển.

Lúc này Lâm Động thấy rằng, chỉ cần hắn muốn là có thể đanh một quyền nổ tung một Vô Lượng Sơn.

Có điều... hắn ngẩng lên nhìn đám mây đên phía xa, khí tức của Hỏa Thần cũng đã mạnh hơn, muốn một đòn giải quyết là chưa đủ.

- Đại Hoang Vu Kinh... hãy thì triển toàn bộ sức mạnh của ngươi đi. Hãy để danh tiếng của ngươi vang dội khắp Loạn Ma Hải này!

Lâm Động bỗng cong người vỗ mạnh hai bàn tay xuống mặt đất.

Rầm!

Cả đỉnh núi rung chuyển dữ dội.

Uỳnh uỳnh!

Vào khoảnh khắc Lâm Động đánh hai chưởng xuống, một luồng năng lượng vô cùng mạnh mẽ tỏa ra bàn tay hắn. Tất cả mọi người đều nhìn thấy, sự hoang vu vốn đang dừng lại bỗng lan tỏa nhanh chóng.

Một trăm... ba trăm... năm trăm dặm...

Khi thực lực Lâm Động tăng lên, uy lực của Đại Hoang Vu Kinh cũng bất giác đạt đến mức kinh người. Khi ở Dị Ma Thành, Lâm Động dùng Đại Hoang Vu Kinh nhiều nhất chỉ hoang vu hóa phạm vi trăm dặm, nhưng diện tích hiện giờ đã tăng gấp mấy lần.

Sự hoang vu điên cuồng lan rộng, cuối cùng dần dừng lại. Đến khi nó hoàn toàn dừng lại thì tám trăm dặm quanh Vô Lượng Sơn dã biến thành vùng hoang vu khô Khí tức hoang vu dâng lên, ngay đám hắc khí cũng bị đẩy lùi dần.

Rắc rắc...

Lâm Động chầm chậm đứng dậy, vết rạn nứt từ dưới chân hắn lan tỏa ra xung quanh, chớp mắt đã phủ đầy đỉnh núi. Hắn ngẩng lên nhìn Hỏa Thần lúc này vẻ mặt rất khó coi. Lâm Động nhếch mép cười lạnh lùng.

Grào!

Thanh quang chói lòa cuộn trào từ trong người Lâm Động, ngay sau đó tiếng long ngâm chấn động đất giời vang lên. Rồi vô số người kinh hãi nhìn thấy, rất nhiều đạo hoa văn thanh long bay ra từ người Lâm Động với tốc độ kinh người.

Mười.. . năm mươi... một trăm... hai trăm... ba trăm...

Cả ba trăm con thanh long quấn quanh người Lâm Động, một làn sóng năng lượng nhìn được bằng mắt thường lan tỏa khiến đại địa sụp đổ.

- Ba trăm đạo...

Đường Tâm Liên, Châu Trạch nhìn Lâm Động được bao quanh bởi thanh long với, > ánh mắt chấn động. Trước đó Lâm Động chỉ gọi là năm mươi con thanh long đãkhiến họ cảm thấy một sự hủy diệt đậm đặc.

- Khốn kiếp!

Đồng tử Hỏa Thần có lại, hắn cảm nhận dược một cảm giác chết chóc từ ba trăm con thanh long đó.

- Từ Tu, cùng ra tay!

Tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cuối cùng Hỏa Thần vẫn hô lên. Hắn biết Lâm Động đã dùng hết sức để liều, một mình hắn rất khó chống cự.

Từ Tu ở bên cạnh, ánh mắt lúc này đầy ngưng trọng và chấn động. Hắn nhìn Lâm Động, không kìm được nổi điên:

- Ta dã nói cùng ra tay giết hắn cho xong, tên tiểu tử này không đơn giản.

Tuy vậy nhưng Từ Tu cũng hiểu tình hình lúc này. Hắn nắm tay lại, cả thân thể nhanh chóng đen sì, một thứ năng lượng âm u tỏa ra.

Lâm Động từ từ bay lên không, sâu trong mắt hắn là hình thanh long. Rồi hắn nhìn vồ phía hai kẻ địch, khẽ giơ bàn tay lên rồi nói nhẹ:

-Đi!

Grào!

Tiếng long ngầm vang vọng, rồi tất cả mọi người da đầu tê dại khi nhìn thấy cả ba trăm con thanh long đều lao tới.

Ngay sau đó, cả ngọn Vô Lượng Sơn, bắt đầu nổ tung!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1022

Phá Kính

Grào!

Tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang vọng khắp trời đất, thanh quang lấp lánh lan tỏa, ba trăm con thanh long cùng với nguồn năng lượng hùng hồn lao vút tới...

Âm ầm ầm!

Nơi thanh quang đi qua, từng ngọn núi bắt đầu sụt lở với tốc độ kinh người, thậm chí không gian cũng có dấu hiệu biến dạng.

Sức mạnh này quả thực quá khủng khiếp..

Trên Vô Lượng Sơn lúc này có vô số thân ảnh ngược ra một cách thảm hại, trong mắt mọi người đều phản chiếu hình ảnh của thanh long, sự kinh hãi khó lòng che giấu.

Công thế này thật sự dược thì triển từ một kẻ Sinh Huyền Cảnh viên mãn sao - Yêu nghiệt...

Một số người nhìn nhau, trong lòng chỉ biết đánh giá như vậy về Lâm Động.

- Đại Thiên La Ma Thân, Ngô Ma Bất Diệt!

Hỏa Thần vẻ mặt ngưng trọng nhìn thanh quang đang ngày một tới gần, hô lên một tiếng trầm đục.

Uỳnh!

Hắc quang tà ác tựa thủy triều tràn ra từ người Hỏa Thần, thân thể hắn lại phình to lên, chỉ trong mấy giây đã biến thành một ma ảnh hàng trăm trượng, tiếng gầm rú vọng ra giống như dị ma xuất hiện.

- Thôn Diệt Ma Tượng!

Cùng lúc này Từ Tu lập tức hét lên, không gian phía sau hắn giống như có bàn tay khổng lồ vô hình xé tan, một con ma tượng khổng lồ đầy quy dị bước ra. Ma tượng không có mặt, chỉ là ở trán có một cái xoáy đen quái dị khiến người ta lạnh gáy.

Hai người bọn Hỏa Thần lúc này cũng đã dùng đến thủ đoạn cuối cùng.

Lâm Động đứng trên không trung, đôi mắt thanh long nhìn về phía hai kẻ đó, bàn tay bỗng siết lại.

- Thanh Long, Trấn Ma!

Tiếng hô trầm tựa long ngâm vang lên. Ba trăm con thanh long lập tức tụ lại, biến thành một cái long trảo hàng nghìn trượng!

Trên long trảo phủ đầy vảy rồng, tỏa ra thứ áp lực dáng sợ. Lúc này cảm giác như có cự long thật sự rạch tan không gian và tới trời đất này.

Công thế này không hề xa lạ, lần đó ở Dị Ma Thành, khi Thanh Trĩ rạch tan không gian ngăn càn ba tên Nguyên Môn đã cũng chiêu tương từng. Chỉ có điều long chưởng mà Thanh Trĩ dùng uy mãnh hon Lâm Động hơn nhiều.

Đương nhiên đối thù của Lâm Động lúc này cũng không mạnh như ba tên đó của Nguyên Môn.. . Tuy nhiên hắn có lòng tin sớm muộn cũng có ngày hắn có thể dựa vào sức mạnh của mình đánh bại bọn Nguyên Môn coi thường hắn.

Uỳnh!

Long trảo ngưng tụ, xé tan không gian, rồi trước vô số ánh mắt chấn kinh đập

thẳng xuống hai người bọn Hỏa Thần. '

Grào!

Ma ảnh, ma tượng đồng thỏi gầm lên chói tai, hắc quang cuồn cuộn cũng bùng phát với khí thế kinh người. Cuối cùng, trước vô số ánh mắt chăm chú trong lẫn ngoài Vô Lượng Kính, lao thẳng vào nhau!!

Nhưng cú va chạm kinh người đó không hề phát ra bất cứ âm thanh kinh thiên nào.

Tất cả mọi người căng mắt lên cũng chỉ thấy được thanh quang và hắc quang mù mịt.

Trong Hỏa Viêm Thành, tấm gương hàng vạn trượng bị thanh quang và hắc quang lan tỏa mù mịt, bất cứ cảnh tượng nào cũng nhìn thấy gì. Hơn nữa mọi người đều cảm nhận rõ ràng rằng, một luồng năng lượng cuồng bạo đang xung kích tấm gương khiến nó hiện lên từng đợt gợn sóng.

Trong Viêm Thần Điện, Ma La nhìn Vô Lượng Kính, gương mặt đầy kinh dị, lẩm nhẩm nói:

- Vô Lượng Kính sắp bị phá rồi... cuộc chiến thật dáng sợ...

- Cái gì?

Đại trưởng lão ở bên cạnh giật thót.

Rắc!

Trưởng lão vừa dứt lời thì bầu trời dột ngột tối sầm lại, trên Vô Lượng Kính xuất hiện vô số đường rạn nứt.

vết rạn xuất hiện là nhanh chóng lan rộng, từ những kẽ nứt bắn ra thanh quang và hắc quang chói lòa.

- Vô Lượng Kính sắp vỡ rồi!

Mọi người cũng nhận ra điều đó, lập tức những tiếng kêu kinh ngạc thì nhau vang lên. Không ít người kinh dị nhìn Vô Lượng Kính rồi vội vàng lùi ra xa.

Cả Hỏa Viêm Thành trở nên hỗn loạn, trong vòng nghìn trượng quanh Vô Lượng Kính, chỉ trong vài giây dã không còn một bóng người.

Rắc rắc!

vết rạn ngày một dày đặc, cuối cùng, khi một vết rạn chạy đến viền Vô Lượng Kính thì Vô Lượng Kính nổ tung trước bao ánh mắt trấn kinh.

Mọi ánh mắt lúc này dường như mất di tiêu cự trước hai thứ ánh sáng xanh và đen.

Thế giới vốn nhiều màu sắc giờ chỉ còn lại hai màu...

Nhưng rồi mọi người nhanh chóng thấy tầm mắt rõ ràng, khi tất cả dã nhìn dược thì gần như đồng thời nhìn vào trung tâm.

Trong vùng trung tâm tòa thành còn vẫn mù mịt thanh quang khiến mọi người không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Bùm bùm bùm!

Đột nhiên có vô số âm thanh xé gió vọng ra, rồi mọi người kinh ngạc nhìn thấy một vài thân ảnh thảm bại bay ra từ trong vùng sáng.

- Đó là những người vào Vô Lượng Kính...

Tất cả cùng ồ lên khi nhìn thấy những thân ảnh kia.

Phụt!

Lúc này cũng có ba tia sáng bắn ra, thân hình khẽ động rồi đáp xuống một tòa

nhà, nhìn kĩ thì thấy đó là Đường Tâm Liên, Châu Trạch và Mộ Linh San.

Ba người họ xuất hiện cũng không để tầm nhũng ánh mắt ở xung quanh, họ đều nhìn về nơi phát ra ánh sáng với ánh mắt căng thẳng.

Cả tòa thành bỗng chốc yên lặng, tất cả đều nhìn căng thẳng đợi ánh sáng tan đi... Họ rất muốn biết rốt cuộc trận đấu khiến cả Vô Lượng Kính vỡ tan có kết cục thế Anh sáng cuối cùng cũng tân đi, cảnh tượng cũng dần hiện lên rõ ràng trước mắt mọi, người.

Đập vào mắt mọi người đầu tiên là một cái hố to hàng nghìn trượng, mọi công trình kiến trúc trong đó đều đã tan thành tro bụi, cảnh tượng này khiến không ít người da đầu tê dại, cũng may không bị kéo vào, nếu không thì xui xẻo rồi.

- Nhìn đằng kia kìa!

Bỗng có người kêu lên, mọi người nhìn theo hướng đó thì thấy ở trung tâm hố là ba thân ảnh đang quay vào nhau.

Ba người này chính là nhân vật chính của Tranh Bá Chiến, cũng là nguyên nhân khiến Vô Lượng Kính vỡ tan.

- Không phân thắng bại sao?

Mọi người thấy ba người đứng không hề động đậy, vỏ mặt ai cũng kinh ngạc.

- Sao lại thế...

Mấy người Đường Tâm Liên cũng đầy ngạc nhiên, đến mức này vẫn không phân thắng bại sao?

Trong Viêm Thần Điện, Ma La nhìn ba người trong hố, khóe môi nhếch lên cười như trút được gánh nặng:

- Đúng là chàng trai cừ...

Ngay lúc ấy, mọi người trong Hỏa Viêm Thành đều kinh hoàng nhìn thấy hai cột huyết quang bắn ra từ người bọn Hỏa Thần, Từ Tu, rồi chúng đều đổ ập xuống...

Bịch!

Hai cơ thể đổ ập xuống đất, âm thanh trầm đục khiến cơ mặt tất cả mọi người trong thành phải có giật. Mọi người nhanh chóng nhìn sang người thanh niên với ánh mắt rực cháy vẫn đứng vững.

Trận chiến kinh thiên động địa cuối cùng cũng đã phân thắng bại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1023

Dịu Dàng

Hai thân thể nhuốm đầy máu tươi đổ vật ra đất, bụi bay lên rồi hạ xuống.

Cả tòa thành chìm trong yên lặng.

Mọi người sau khi chấn dộng trong chốc lát cùng nhìn về thân ảnh duy nhất đứng trong hố. Không ít người ánh mắt đều có phần ngưng trọng và khâm phục, họ biết đổ chiến thắng được hai kẻ kia cần phải hy sinh nhiều thế nào.

Ở Loạn Ma Hải lúc này, người trẻ tuổi làm được đến mức này có lẽ cũng chỉ có kẻ biến thái là Lâm Động này thôi...

- Thắng thật rồi... thật lợi hại...

Ánh mắt Châu Trạch có chút hoảng hốt nhìn bóng lưng kia, hắn hít sâu một hơi, lúc này kiêu ngạo như hắn cũng không thể không khâm phục Lâm Động. Chỉ khi dã giao đấu với Hỏa Thần, Từ Tu mới hiểu được sức mạnh của chúng. Nhưng giờ Lâm Động dã một mình chiến thắng hai người bọn chúng. Khả năng đó chẳng ai trong số đệ tử trẻ ở Loạn Ma Hải hiện nay sánh bằng.

Nhãn quang của sư phụ quả nhiên rất tốt.

Mắt Đường Tâm Liên lóc sáng khi nhìn thân ảnh dưới hố. Giọng nói của nàng lúc này khá nhẹ nhàng. Điều này rất hiếm thấy ở nàng.

- Muội biết nhất định Lâm Động ca sẽ thắng mà!

Mộ Linh San hứng khởi nói. Có lẽ trong ba người chỉ có cô bé là vẫn tin Lâm

Động sẽ chiến thắng.

- Sau này Lâm Động ca sẽ là người nổi tiếng là Loạn Ma Hải đó... Nếu Tà cốt Lão Nhân của Tà Phong Động Thiên biết được chắc chắn không dám xuất hiện trước mặt huynh ấy nữa.

Trên một công trinh kiến trúc cách đó không xa, cổ Nhã trút được gánh nặng, hi hi cười.

Cổ Yên và cổ Mộng Kỳ nhìn nhau cùng khẽ cười. Họ biết sau trận chiến này danh tiếng của Lâm Động sẽ vang dội khắp Loạn Ma Hải. Tuy không biết Lâm Động ở Đông Huyền Vực có thân phận thế nào, nhưng chắc chắn sau chuyện này sẽ gầy nên một sự chấn động rộng lớn.

Nam nhân bước ra từ Đông Huyền Vực này sẽ khiến cho bất cứ ai cũng cảm thấy chấn kinh.

Hỏa Viêm Thành yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên có tiếng ai đó reo hò, rồi cả tòa thành bùng nổ trong tiếng hò reo.

Trận chiến đặc sắc này đủ sức thuyết phục bất cứ ai.

Trong tiếng hò reo vang dậy khắp trời đất, thân ảnh kia khe động đậy, rồi bắt đầu ho sử sụ, máu tươi bắn ra tung tóe, rối hắn lấy tay bịt lại, gương mặt trắng bệch đến dáng - Thật sự... rất khó đối phó.

Lâm Động nhìn hai kẻ trước mắt, không kìm được cười khổ, hắn nhận thấy nguyên lực trong cơ thể đã tiêu hao cạn kiệt.

Đầu óc hắn bắt đầu có cảm giác quay cuồng, muốn nhấc chân lên nhưng thân thể không điều khiển được mà loạng choạng rồi ngã ra.

Nhưng Lâm Động cuối cùng không ngã ra đất một cách thảm hại. Dường như hắn thấy trước mắt lóe lên tia hồng quang, rồi cảm giác cơ thể ngã vào một nơi mềm mại, một làn hương dịu nhẹ thoảng qua.

Sự mềm mại bất ngờ này khiến hắn bớt quay cuồng. Nghiêng đầu thì thấy một đôi mắt trong sáng đang nhìn hắn, còn thân thể hắn đang dựa lên cơ thể mềm mại của nàng.

Đường Tâm Liên không hề né tránh ánh nhìn của Lâm Động, trên gương mặt tinh tế của nàng hiện lên nụ cười. Sự dịu dàng này rất hiếm gặp ở người vốn mạnh mẽ như nàng.

Đường Tâm Liên đỡ hắn ngồi lên, còn nàng thì nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh. Ngẩng lên nhìn bầu trời xanh lam, sự tĩnh lặng này đâu giống như vừa trải qua một trận sát phạt kinh thiên?

- Đa tạ.

Đường Tâm Liên nghiêng đầu, nhìn Lâm Động cười. Nàng biết Ma La đã bỏ ra bao tâm huyết cho kế hoạch lần này như vậy, nếu Lâm Động thất bại thì mọi thứ Đều đổ xuống biển cả, đồng thời danh tiếng Viêm Thần Điện cũng sẽ bị dả kích không nhẹ.

- Đã đến nước này... muốn rút lui cũng không thể...

Lâm Động cười khổ, nhìn bàn tay be bét máu, nụ cười càng thêm bất lực, lâu lắm rồi mới ác liệt thế này...

Khi ấy, một bàn tay thon nhỏ đưa ra nắm lấy tay hắn, rồi lấy ra từ trong lòng một chiếc khăn lụa mềm, dịu dàng lau vết máu cho hắn.

Lâm Động có phần kinh ngạc, bàn tay có cảm giác mát lạnh như chạm vào ngọc. Cảm giác đó rất tuyệt, nhưng Lâm Động lại thấy da dầu hơi tê dại. Vì hắn nghe thấy từ trong thành có những tiếng ồ à và những ánh mắt nhìn sắc lạnh chiếu về phía hắn...

- Muốn hại chết ta sao?

Lâm Động có phần bối rối, chắc hẳn dây là lần đầu tiên hắn được một nữ tử xinh đẹp đối xử thế này. Hơn nữa quan trọng hơn, thân phận của Đường Tầm Liên ở Viêm Thần Điện không hề đơn giản. Không biết có bao nhiêu người ái mộ nàng, mà hiện giờ hắn được đối xử thế này, lẽ nào lại không gây thù hận...

Vì thế phản ứng đầu tiên của hắn là thu tay lại, nhưng hắn lại quên trạng thái hiện giò của hắn, căn bản không phải đối thủ của Đường Tâm Liên, rút mãi không được.

- Nữ nhân như ta còn không sợ, ngươi sợ cái gì?

Đường Tâm Liên không nhìn Lâm Động, binh thản nói, rồi cẩn thận lau hết máu trên tay cho Lâm Động.

Nơi này gần như là tâm điểm chú ý của cả tòa thành. Hành động mang tính chấn động của Đường Tâm Liên rất nhanh gây nên làn sóng xao động trong thành. Gần như không một ai là không biết đến Hỏa Tiên Tử của Viêm Thần Điện. Thực lực của nàng cũng có thể sánh ngang với vẻ đẹp của nàng. Từ mức độ nào đó mà nói thì như nàng có thể được coi là nữ nhân mà mọi thanh niên tuấn kiệt đều mơ ước có được. Chỉ là nữ nhân này bình thường quá mạnh mẽ, thục lục và khí phách không hề thua kém nam nhân khiến không ít người phải lùi bước. Nhưng nữ nhân nắm trong tay gần trăm tinh binh Viêm Thần Điện lại quỳ bên cạnh một nam nhân, không sợ bẩn mà lau máu cho hắn.

- Ổ ồ...

Vì cảnh tượng đó có tính công kích khá lớn, rất nhanh có người lên tiếng. Trong đó không che giấu được sự ngưỡng mộ, nhận được diễm phúc đó, có khổ nữa cũng đáng.

Bên ngoài hố, Châu Trạch nhìn thấy vậy, ánh mắt tối lại rồi nhún vai.

Sau khi lau sạch tay cho Lâm Động, Đường Tâm Liên rút tay lại như không có chuyện gì. Nàng nhìn Lâm Động rồi nói:

- Chi là cảm ơn chuyện hôm nay, ngươi đừng nghĩ nhiều.

Nói rồi nàng quay mặt đi, gương mặt nàng rất bình tĩnh, dường như việc vừa làm chẳng là gì vậy. Chi có điều, Lâm Động là người có nhãn lực, khi Đường Tâm Liên thu tay về, hắn cảm nhận được nàng hơi run nhẹ. Rõ ràng trong lòng nữ nhân này không hề phẳng lặng như vẻ ngoài.

Dù nhận ra điều đó nhưng Lâm Động cũng không nói gì, chi bối rối gật đầu. Hắn quay sang nhìn hai người bọn Hỏa Thần:

- Chúng vẫn chưa chết.

Lâm Động lập tức nhìn thấy gương mặt Đường Tâm Liên lạnh băng, rồi Phượng, Hoàng Thương hiện ra trong tay.

- Vậy thì giết chúng đi.

Đường Tâm Liên đứng đậy, vừa rồi nàng còn rất dịu đàng nhưng lập tức trở lại với hình tượng Viêm Thần Điện Hỏa Tiên Tử lạnh lùng quyết đoán. Sát ý lạnh lùng đó khiến mắt Lâm Động có giật.

Đường Tâm Liên trước này hành sự luôn nhanh chóng, gọn gàng. Nàng lập tức bước tới, trường thương trong tay vẽ nên một tia sáng lạnh lùng rồi không chút nương tình dâm thẳng xuống đình dầu hai kẻ kia.

Ầm!

Thế nhưng khi trường thương sắp đâm xuống thì một vòng hắc quang bỗng bùng nổ từ trong cơ thể chúng, keng một tiếng chặn dừng trường thương.

Biến có này không hề khiến Đường Tâm Liên bất ngờ, ngược lại nàng ngẩng lên nhìn bầu trời, nói:

- Cuối cùng cũng hiện thân sao...

Lâm Động cũng ngẩng lên thì thấy trên bầu trời xanh lam bỗng nhiên có một khe hở đen khổng lồ, ma khí dáng sợ tràn ra từ bên trong.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1024

Dị Ma Hiện Thân

Trên bầu trời xanh lam, khe nứt đen ngòm giống như cái miệng quái thú khổng lồ, chầm chậm lan rộng, một thứ khí tức tà ác cũng phun ra từ bên trong...

Thứ khí tức này giống hệt như của bọn Hỏa Thần, Từ Tu, nhưng mức độ đậm đặc hơn gấp mấy lần.

Khi khí tức tà ác đó lan tỏa, tất cá cùng cảm nhận được nguyên lực trong trời đất trờ nên sôi sục, từ luồng nguyên lực xao động đó họ nhận thấy một sự kháng cự và bài xích.

Phát hiện này khiến không ít cường giả đều kinh ngạc, đây là lần đầu tiên họ cảm thấy nguyên lực trong trời đất lại bài xích thứ gì. Không phải nguyên lực là để cho mọi sinh vật trên thế gian này hấp thụ sao?

-Đó là thứ gì vậy...

Một số người nhìn lên sự thay đổi của bầu trời, tuy ma khí khiến họ không thoải mái, nhưng họ lại không đoán được lai lịch của thứ đó.

Lâm Động ngồi khoanh chân trên đất, ánh mắt ngưng trọng nhìn lên khe nứt Đến ngòm, tay khẽ siết lại, lẩm nhẩm:

- Cuối cùng cũng không nhịn được rồi sao...

- Hỏa Thần Vệ!

Đường Tâm Liên ánh mắt lạnh băng, hô lên.

Soạt!

Nàng vừa dứt lời, trên không trung bỗng vang lên tiếng xé gió, hàng nghìn thân ảnh mặc giáo đỏ xuất hiện, trong tay cầm trường thương giơ lên. Lúc này khí tức của tất cả Hỏa Thần Vệ như liên kết với nhau, năng lượng khiến vô số người biến sắc.

Uỳnh!

Ngay khi Hỏa Thần Vệ xuất hiện, trong khe nứt trên trời đột nhiên bắn ra một chùm sáng đen, rồi nó biến thành một bàn tay khổng lồ, nhanh như chớp tóm lấy hai người bọn Hỏa Thần.

- Địa bàn của Viêm Thần Điện, không đến lượt loại các ngươi làm càn!

Hồng quang đột nhiên bùng nổ từ người Đường Tâm Liên, rồi biến thành dôi cánh phượng hoàng phía sau lưng nàng. Thân hình mềm mại khẽ động, ngay lập tức xuất hiện phía trước của Hỏa Thần Vệ, tay cầm Phượng Hoàng Thương, tiếng hô vang khắp thành.

- Hỏa Thần vệ, Tụ Thần!

-Rõ!

Tiếng đáp chình tề nhu một vang lên tù đội Hỏa Thần Vệ, nguyên lực đò rực bùng phát, rồi biến thành một con phượng hoàng lửa hàng nghìn trượng ngay trên đỉnh đầu họ.

Con phượng hoàng lửa này lớn hơn rất nhiều so với con Đường Tâm Liên biến ra. Khi đôi cánh khẽ động cũng khiến nhiệt độ trời đất tăng vọt.

Đường Tâm Liên bay ra sau rồi đáp lên người con phượng hoàng lửa, cây Phượng Hoàng Thương chống mạnh xuống. Con phượng hoàng phát ra âm thanh trong trẻo, biển lửa đỏ rực cuộn trào cuối cùng bắn thẳng lên đạo hắc quang phun ra từ khe nứt.

Bùm!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng, ngọn lửa đỏ rực lan tràn, chặn đứng công thế mạnh mẽ đến cực điểm kia.

Sắc mặt Lâm Động có vẻ kinh dị nhìn cảnh tượng đó. Hắn cảm nhận được rõ ràng sự j lợi hại của đòn công kích từ trong khe nứt. Mức độ đó, ngay cường giả Tây Huyền r Vực viên mãn cũng phải dùng hết sức để chặn lại, nhưng lúc này Đường Tâm Liên lại dễ dàng phá tan.

- Nàng ta điều khiển được sức mạnh của Hỏa Thần Vệ...

Lâm Động nhìn đội Hỏa Thần Vệ chỉnh tề phía sau Đường Tâm Liên. Sức mạnh to lớn vừa rồi rõ ràng được hình thành từ sự kết hợp sức mạnh của tất cả mọi người. Thường thì sự dung hợp sức mạnh cần một sự hiểu nhau đến biến thái. Ngay những sư huynh độ cùng một tông phái muốn làm được điều đó cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng Hỏa Thần Vệ lại làm dược, rõ ràng Viêm Thần Điện đã phải mất không ít tâm huyết để bối dưỡng ra một đội quân có chiến lực kinh người thế này.

Còn Đường Tâm Liên có thể điều khiển được thứ sức mạnh đó, rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với khi nàng độc chiến. Đường Tâm Liên lúc này, ngay Lâm Động trong trạng thái tốt nhất cũng phải tránh né.

- Đã đến rồi thì hiện thân di, hà tất phải nấp nấp trốn trốn như vậy!

Đường Tâm Liên mắt lạnh băng nhìn lên khe nứt, quát.

- Khặc khặc, hay cho tiểu nha dầu không biết trời cao đất dày.

Khí đen trong khe nứt cuồn cuộn, một tiếng cười chói tai vang lên. Hắc khí trào ra tựa thủy triều rồi nhanh chóng rút về, cuối cùng biến thành một hắc ảnh.

Thể hình của hắc ảnh này cao lớn hơn người bình thường, phía sau hắn là một đôi cánh ma quỷ đầy gai nhọn. Mỗi lần dập cánh, sắc trời dường như cũng tối lại.

Hắc ảnh đó cũng có ngũ quan như con người, nhưng gương mặt phủ đầy hoa văn quy dị. Đôi cánh của hắn có đầy những đường hoa văn kim sắc, dường như tỏa ra thứ năng lượng đáng sợ.

- Đó là...

Đồng tử Lâm Động có lại khi nhìn thấy hắc ảnh với đôi cánh đen có hoa văn màu kim, tay không kìm được mà siết lại:

- Tướng giới dị ma!

Đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Tướng giới dị ma. Nếu theo đẳng cấp của con người thì tương đương với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Xem ra kế hoạch lần này của Ma La thật sự dụ tới một con cá to rồi...

- Xem ra phải phá trận pháp dung hợp của ngươi.

Tướng giới dị ma vừa hiện thân thì ngửa lên cười lớn, rồi ánh mắt hiện vẻ hung tàn, bàn tay to lớn tóm một cái, phía trước có hắc khí ngưng tụ thành một cái xoáy đen.

Hắn vung tay lên, xoáy đen tăng tốc đêm theo sức mạnh kinh người lao tới Hỏa Thần - Nghiệt súc, trong địa bàn của Viêm Thần Điện không đến lượt ngươi làm càn!

Nhưng ngay khi ấy, một tiếng quát phẫn nộ vang lên, một lão giả mặc hồng bào xuất hiện trước mặt Đường Tâm Liên, tung ra một chưởng. Nguyên lực hùng hồn cuộn trào, sinh tử khi dung hợp với nhau vô cùng hoàn hảo. Lão nhân này cũng là một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Bùm!

Hai đạo công kích đáng sợ đâm vào nhau, cả tòa thành như rung lên dữ dội. Sóng xung kích lan tỏa từ nơi tiếp xúc đánh bật ngã một số cường giả ở xung quanh.

- Đó là đại trưởng lão của Viêm Thần Điện, Xích Vân trưởng lão!

- Đó là... siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đấy... Thứ đột nhiên xuất hiện kia rốt cuộc là gì mà giao đấu được với cả Xích Vân trưởng lão?

Cuộc giao đấu trên không trung khiến vô số người sững sờ, sắc mặt đều thay đổi.

Nhưng người nhạy bén đã thấp thoáng nhận thấy có gì bất ổn.

Siêu cấp cường giả Chuyên Luân Cảnh ở Loạn Ma Hải có thể làm bá chủ một phương. Bình thường họ đều bế quan tu luyện. Rất ít khi cần đến cường giả ở tầngthứ này ra tay, nhưng mỗi lần họ ra tay thì nhất định không phải chuyện nhỏ...

- Ha ha, không hổ là Viêm Thần Điện, thực lực không tồi...

Tướng giới dị ma lùi sau vài bước, rồi bật cười lớn nhìn lão giả phía trước Đường Tâm Liên:

- Nhưng Viêm Thần Điện các ngươi dong trống mở cờ như vậy dụ bọn ta đến, chỉ có chút bản lĩnh như vậy thì e là dẫn lửa thiêu thân thôi...

- Hai ngươi... cũng ra di.

Khi nói câu này, hắn quay ra sau nhìn khe nứt đen ngòm.

- Khặc khạc, xem ra thế giới này từ giờ lại hỗn loạn rồi...

Trong khe nút đột nhiên có hắc khí cuộn trào rồi ngưng tụ. Lại hai thân ảnh to lớn khác hiện ra. Phía sau chúng cũng có đôi cánh ma quy dầy hoa văn kim sắc...

Uỳnh!

Ba ma ảnh vừa xuất hiện, hắc khí lập tức che khuất bầu trời, lúc này dường như mặt trời cũng mất di sự nóng bỏng vốn có.

Tam đại Tướng giới dị ma!

Đồng tử Lâm Động có lại, không kìm được mà hít vào một hơi khí lạnh. Đây chính là ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đó...

- Đây là...

Cả tòa thành đều như bạo động, vô số người sững sờ nhìn cảnh tượng đó. Chẳng ai ngờ được, trong một lúc mà xuất hiện tận ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh...

- Lớn chuyện rồi...

Một số người nhìn nhau, cùng nhận ra suy nghĩ của đối phương.

- Tam đại Tướng giới dị ma... xem ra các ngươi cũng rất coi trọng Viêm Thần Điện ta...

Đột nhiên một giọng nói bình thản vang lên. Mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng nói thì thấy trên chủ điện của Viêm Thần Điện, một thân hình to lớn chầm chậm đứng dậy. Trên trán là một đạo phù văn hòa diệm đang rực cháy. Một thứ khí tức nóng bỏng đến mức khủng bố bùng phát như vũ bão...

- Có điều...

Ánh mắt Ma La lạnh lùng nhìn ba Tướng giới dị ma, rồi chuyển ánh mắt sang khe nứt phía sau, giọng nói bình thản nhưng khiến da đầu Lâm Động tê dại.

- vẫn còn một Vương giới dị ma đúng không? Hiện thân đi, chỉ là không biết ngươi là Dị Ma Vương nào...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1025

Thiên Mình Vương

Vương giới dị ma...

Nhìn khe nứt khổng lồ trên trời, da đầu Lâm Động tê dại. Trong đó không có bất cứ ánh sáng nào, bóng đen tà ác đó khiến rất nhiều người run rẩy.

Lời nói của Ma La hiển nhiên đã tạo nên sự chấn động cực lớn. Dị ma cấp Vương.. . thứ dị ma đẳng cấp đó, ngay ở thời Viễn cổ cũng là sự tồn tại đáng sợ. Nếu so với đẳng cấp thực lực của con người thì tương đương với cường giả Luân Hồi Cảnh!

Bao nhiêu năm nay, Lâm Động chưa hề thấy một cường giả thật sự bước vào Luân Hồi Cảnh. Tuy Thanh Trĩ đã bước vào tầng thứ này, nhưng Lâm Động chưa được gặp chính diện... . Còn về thân phận Băng Chủ của ứng Hoan Hoan, chắc hẳn thời Viễn Cổ rất khủng khiếp, nhưng dù gì đó cũng chỉ là thân phận trước khi luân hồi.

Những siêu cấp cường giả khác hắn từng gặp như ứng Huyền Tử, ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn, Mộ Lam, đều chí có thực lực Chuyển Luân Cảnh, so với Luân Hồi Cảnh vẫn còn khoảng cách quá xa.

Còn về Ma La, tuy vì có Hỏa Diệm Tổ Phù mà chiến dấu lực tương đương cường giả Luân Hồi Cảnh, nhưng tính ra cũng không phải cường giả Luân Hồi Cảnh thật sự...

Nhưng lúc này... Vương giới dị ma đã thực sự đạt đến tầng thứ ít người với tới này.

Trong Viêm Thần Điện, Ma La và Xích Vân trưởng lão đều biến sắc mặt. Không ngờ thứ dị ma vương giả này đã đến...

Phần lớn cường giả trong thành đều chưa hiểu Ma La nhắc đến Vương giả dị ma là thế nào. Tuy nhiên không phải tất cả mọi người đều như vậy. Tuy dị chuyện về dị ma đã dần mất đi nhưng dù sao vẫn còn chút dấu vết, những cường giả hiểu biết nhiều vẫn hiểu được một chút ít.

Vì thế họ sững sờ nhìn lên bầu trời, sắc mặt trắng bệch đáng sợ, ánh mắt trào dâng nỗi sợ hãi.

- Không hổ là người nắm giữ Hỏa Diệm Tổ Phù...

Phía trước khe nứt là Tam đại Dị Ma Tướng nheo mắt cười nhìn Ma La trên Viêm Thần Điện. Ánh mắt chúng nhìn Ma La có chút ngưng trọng, hiển nhiên đối mặt với cường giả có thực lực Chuyển Luân Cảnh, lại nắm trong tay Hỏa Diệm Tổ Phù, thân là dị ma chúng cũng không dám coi thường.

Từ thời Viễn Cổ đến này, chúng đã có quá nhiều đồng bọn chết dưới tay những người nắm giữ tổ phù rồi.

Ma La lạnh lùng nhìn Tam đại Dị Ma Tướng, rồi tay giơ lên sau đó khẽ phẩy một Uỳnh!

Ngay lập tức từ bên trong Viêm Thần Điện đột nhiên có vô số luồng khí tức hùng hồn bùng phát, quang ảnh lấp lánh, vô số thân ảnh lao vút ra.

Nhiều người trong thành thấy lượng lớn người bỗng nhiên xuất hiện thì ánh mắt có phần kinh hãi. Vì họ nhận ra những người xuất hiện lại toàn là cường giả có tiếng trong Viêm Thần Điện. Lần này Viêm Thần Điện đã xuất động toàn bộ lực lượng...

Trên không trung, Tam đại Dị Ma Tướng nhướn mày, rõ ràng Viêm Thần Điện đã có sự chuẩn bị.

- Hiện thân đi!

Ma La ánh mắt tóe lửa nhìn khe nút, lên tiếng.

- Hà hà... những kẻ có tổ phù các ngươi, thật khó đối phó.

Bên trong khe nứt, một thứ ma khi đên ngòm đặc quánh đột nhiên chảy ra. Ma khí, vừa tiếp xúc với không gian này lập tức phát ra tiếng phụt phụt, nguyên lực trời đất khi chạm vào thứ ma khi kia liền tan biến.

Một thứ khí tức khủng bố khó lòng hình dung xuất hiện từ trong khe nứt, vô số cường giả kinh hãi ngẩng lên. Chỉ luồng khí tức đó cũng khiến họ run rẩy, thậm chí có người còn như muốn quỵ xuống.

ực ực...

Hắc khí đặc quánh bỗng cuồn cuộn, một cái vương tọa đên khổng lồ dần hình thành. Khi vương tọa thành hình, bên trên xuất hiện một nhân ảnh.

Nhân ảnh này mặc tử bào, gương mặt chẳng khác gì với con người bình thường. Chỉ là sau lưng hắn có một đôi cánh dữ dằn lấp loáng màu tím, mỗi lần động dậy là tỏa ra thứ sức mạnh hủy diệt.

Đôi mắt hắn cũng màu tím, chí là trong đó không có bất cứ cảm xúc nào, giống như của Tử Thần vậy.

- Đó chính là Dị Ma Vương sao...

Lâm Động nhìn kẻ ngồi trên vương tọa, sắc mặt trở nên nặng nề. Khí tức tỏa ra từ người hắn ta khiến tổ phù trong người Lâm Động rung lên.

Ma La cũng đang nhìn hắn ta chăm chăm. Một lát sau, Hỏa Diệm Tổ Phù trên trán bỗng bùng cháy, thân thể dần bay lên, quanh người lửa bùng cháy, năng lượng tỏa ra không hề thua kém kẻ ngồi trên vương tọa.

- Ta là Thiên Mình, ngươi có thể gọi ta là Thiên Mình Vương... Đây là Tam đại Ma Tướng của ta. Được lời mời thịnh tình của diện chủ Ma La, nên hôm nay ta từ vạn dặm đến đây.

Nam từ mặc tử bào cười nhìn Ma La.

- Biết rõ là bẫy mà ngươi vẫn dám đến, xem ra ngươi khá tự tin.

Ma La bình thản nói.

- Ha ha, sức hấp dẫn của Lôi Đình Tổ Phù không nhỏ, đảng để đi một chuyến. Hơn nữa, dù Lôi Đình Tổ Phù là giả nhưng Hỏa Diệm Tổ Phù là thật.

Thiên Mình Vương cười.

- Từ lầu đã biết điện chủ Ma La có Hỏa Diệm Tổ Phù, chỉ là vẫn chưa có cơ hội ra tay. Hôm nay đã hiện thân thì tiện tay lấy Hòa Diệm Tổ Phù đi thôi. Thần vật như vậy không nên rơi vào tay các ngươi thì hơn.

- Muốn lấy Hỏa Diệm Tổ Phù từ bản tọa, chỉ e ngươi không đủ bản lĩnh!

Ma La nheo mắt.

- Ha ha, chủng tộc bọn ta có thể dễ dàng hủy hoại động phủ Lôi Đế, đương sẽ hủy diệt được Viêm Thần Điện của ngươi.

- Trả giá bằng một Vương giới dị ma, thật không dễ dàng... Dù dị ma các ngươi còn tàn đàng, nhưng ở đây có được mấy Vương giới dị ma?

Thiên Mình Vương cười, chỉ là nụ cười ấy trở nên u tối nhiều. Hắn nhìn Ma La, chầm chậm đứng dậy, theo đó, ma khí cũng nhanh chóng lan tràn.

- Thế gian này sớm muộn cũng thuộc về bọn ta...

Thiên Mình Vương dứt cười, ánh mắt nhìn xuống Lâm Động.

- Tiểu tử này sao lại khiến ta ghét vậy chú... còn đáng ghét hơn ngươi...

- Giết hắn đi.

Thiên Mình Vương nhếch mép cười để lộ ra hàm trắng toát tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương.

-Rõ!

Tam đại Ma Tướng nghe vậy lập tức đáp lời, rồi chúng cười quái dị, không gian lập, tức biến dạng. l -Ngươi dám! J Đường Tâm Liên thấy chúng muốn ra tay với Lâm Động, ánh mắt lập tức lạnh băng, hét lên một tiếng, con phượng hoàng lửa lao vút tới nghênh chiến.

- Hề hề, các ngươi cứ ở yên đấy!

Không gian phía trước biến dạng, hai dạo hắc ảnh hiện ra, ma khí dâng tràn, không chỉ chặn được con phượng hoàng mà ngay Xích Vân trưởng lão bên cạnh cũng khó lòng động thủ.

Thấy hai Ma Tướng chặn mình lại, sắc mặt Đường Tâm Liên hoi biến đổi, lập tức quay sang nhìn, chỉ thấy một dạo hắc quang dã xuất hiện trước mặt Lâm Động.

- Sư phụ!

Đường Tâm Liên vội vàng hét lên.

Ma La nghe thấy nhưng không có bất cứ hành dộng nào chỉ nhìn chăm chăm vào Thiên Mình Vương hiện đã đứng dậy. Với đối thủ như vậy, Ma La không dám có bất cứ sự lơ là nào.

Xoẹt!

Không gian phía trước Lâm Động méo mó, Dị Ma Tướng bao quanh bởi hắc

khí hiện ra trước mặt nhìn hắn với ánh mắt lạnh lùng, rồi dập xuống một chưởng!

- Tuy không biết tiểu tử ngươi có gì đáng coi trọng, nhưng cấp trên đã nói vậy thì ta sẽ lấy mạng ngươi.

Dị Ma Tướng vừa ra tay, mặt đất quanh người Lâm Động sụt lún, thậm chí không gian cũng biến dạng, phong tỏa mọi đường thoát của Lâm Động.

Với trạng thái của hắn hiện nay, căn bản không có sức phản kháng lại với một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Lâm Động ngẩng lên nhìn hắc quang đang ngày đến gần, răng nghiến chặt, mắt hơi nhắm lại.

Thế nhưng khi Lâm Động sắp nhắm hắn mắt vào thì một đạo thanh quang lóe lên, tiếng long ngâm quen thuộc khiến trời đất rung chuyển vang lên.

Binh!

Không gian phía sau Lâm Động nứt ra, một cái long chưởng thò ra đánh thẳng lên Dị Ma Tướng. Một luồng sức mạnh đáng sợ lan tỏa, Di Ma Tướng thực lực tương đương Chuyển Luân Cảnh lại bắn ra sau hàng vạn trượng. Dọc đường bay, biết bao công trình kiến trúc bị chúng dầm vào đổ sập.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Lâm Động cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó. Hắn vội ngoảnh lại nhìn thì thấy trong không gian tách ra có thanh quang mịt mù, một thân ảnh cao ráo chầm chậm bước ra, tiếng cười sảng khoái vang lên.

- Người mà Thanh Trĩ ta đã chọn... sao có thể để các ngươi tùy tiện giết?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1026

Thanh Trĩ Tái Hiện

Thanh quang lan tỏa, thân ảnh mặc thanh y dừng bên cạnh Lâm Động. Mọi ánh mắt đều nhìn sang, nam tử này khá anh tuấn, mái tóc đen tuyền bay theo gió rất tiêu dật, thoát phàm.

Những người trong thành đều nhìn nam tử đó với ánh mắt chấn kinh và kinh hãi. Mà nguyên nhân của sự kinh hãi đỏ chính là vì cái thung lũng sâu hàng vạn trượng phía trước mặt và hắc ảnh thảm hại ở tít tận cùng thung lũng kia.

Trên thân thổ Dị Ma Tướng, mọi người đều nhận thấy một luồng khí tức khủng bố đủ để sánh ngang với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh. Thế nhưng... cường giả có thực lực đảng sợ đó lại bị nam tử thanh y này tiện tay một chưởng đánh bay cả vạn trượng... Thực lực đó rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

- Luân Hồi Cảnh...

Một số người nhìn nhau, rồi giọng nói run rẩy vang lên. Ngoài đỉnh cấp cường giả Luân Hồi Cảnh thì còn ai khiến cường giả Chuyển Luân Cảnh thành ra thế kia?

Ba chữ đơn giản chỉ nói ra thôi cũng phải cần dũng khí... Trong trời đất này, chỉ cần đạt đến Chuyển Luân Cảnh là có thể trở thành bá chủ một phương. Còn Luân Hồi Cảnh, đó gần như là tầng thứ cao nhất trong trời đất, những người đó gần như trở thành thần trong mắt nhiều người...

Thế nhưng... lúc này, ở đây, họ lại tận mắt nhìn thấy cường giả khủng bố đó xuất hiện. Sự chấn kinh đó đương nhiên rất khó dùng lời nói để nói rõ.

- Thanh Trĩ tiền bối...

Lâm Động cũng sững người nhìn nam tử mặc thanh y đó, rồi ánh mắt hiện lên Hy - Ha ha, anh bạn trẻ, lâu rồi mới gặp...

Thanh Trĩ nhìn Lâm Động mỉm cười, rồi quay sang Hỏa Thần và Từ Tu bị trọng thương, cười:

- Ngươi làm tốt lắm, kế hoạch lần này thành công là nhờ ngươi.

Lâm Động nghe vậy thì thấy ngượng ngùng. Hắn biết mọi việc ở đây có lẽ Thanh Trĩ đã biết từ lâu.

Thanh Trĩ thấy Lâm Động như vậy thì thần sắc càng thêm ôn hòa, trong mắt cũng có sự tán thưởng. Lần đầu tiên gặp, Lâm Động chỉ là một thiếu niên mới đi ra từ vương triều cấp thấp không lầu. Chỉ trong hai ba năm ngắn ngủi mà thanh niên này đã trở nên lớn mạnh với tốc độ kinh người thế này.

Xem ra nhãn quang nhìn người của Thanh Trĩ hắn không hề kém...

Bùm!

Trong đống đổ nát phía xa, đột nhiên hắc khí bắn lên khiến những tảng đá khổng lồ xung quanh đều nát vụn, rồi tên Dị Ma Tướng quanh người đầy hắc khí bò lên. Đôi mắt u tôi nhìn Thanh Trĩ, chỉ là trong mắt đã có sự e dè.

Thanh Trĩ nhìn hắn một cái rồi ngẩng lên nhìn Thiên Mình Vương đang đứng đối đầu với Ma La, bình thản nói:

- Thiên Mình Vương sao.. . ta có nghe qua tên ngươi.

- Ha ha, Thanh Long Vương Thanh Trĩ... Quả nhiên ngươi vẫn chưa chết.

Thiên Mình Vương cũng nhìn về phía Thanh Trĩ, đồng tử hoi có lại.

- Nhờ phúc của các ngươi... may mắn bước vào Luân Hồi Cảnh.

- Một cường giả Luân Hồi Cảnh, một người có tổ phù, xem ra các ngươi cũng lên kế hoạch chu đáo thật.

Thiên Mình Vương cười nhạt.

- Các ngươi tiềm phục trong trời đất này bao nhiêu năm như vậy, cũng nên lộ diện rồi. Nơi đây không thuộc về các ngươi..

. Ma La trầm giọng.

- Bọn ta cũng muốn rời khỏi đây... Chỉ băng các ngươi giúp bọn ta mở phong ấn của Vị Diện này đi? Thiên Mình Vương cười thích thú.

- Thay vì nhu thế... vẫn nên tiêu diệt hết dị ma các ngươi đi thì hơn.

Giọng nói bình thản của Ma La mang đầy sát ý. Phong ấn của Vị Diện này là đổi lại bằng sinh mệnh của Phù Tổ, nếu mở ra, chắc chắn Dị Ma tộc sẽ xâm phạm. Đến lúc đó thế giới này sẽ gặp một tai kiếp khủng khiếp.

- Ha ha, việc này đến Phù tổ còn không làm được, giờ chỉ với các ngươi thôi sao? Thiên Mình Vương cười, cho dù đối diện với hai người bọn Thanh Trĩ và Ma La, hắn vẫn không hề sợ hãi.

Tuy Hỏa Viêm Thành là đại bản doanh của Viêm Thần Điện, nhưng bên Thiên Mình Vương lại có trận dung kinh người, một Dị Ma Vương, ba Dị Ma Tướng, đủ để lật tung bất cứ siêu cấp thế lực nào.

Thanh Trĩ nghe vậy không hề nổi giận mà lại cười:

- Ta cũng rất tò mò về mục dích các ngươi ẩn nấp lầu như vậy. Không biết Thiên Mình Vương có thể nói ra không?

- Tin bản vương di, ngươi sẽ không muốn biết dâu... Vì nó sẽ khiến người

tuyệt vọng.

Thiên Mình Vương cười nhạt.

- Nếu đã vậy...

Thanh Trĩ lắc đầu, nói:

- Vậy chỉ còn cách phong ấn các ngươi lại rồi lấy tin tình báo vậy...

- Ha ha, các ngươi biết muốn phong ấn một Dị Ma vương cần trả giá thế nào không? Thiên Mình Vương cười lớn, dị ma khác với con ngươi, chúng có sinh mệnh lực ngoan cường đến mức khủng bố. Nhớ năm đó Lôi Đe vì phong ấn một Dị Ma Vương mà gần như mất cả tính mạng. Lúc này tuy Thanh Trĩ và Ma La liên thủ, dù chiến lực có thể áp chế Thiên Mình Vương, nhưng muốn phong ấn hắn thì không phải dễ dàng.

- Nhiều năm rồi không giao đấu với các ngươi, cuối cùng hôm nay cũng dược động thủ...

Thanh Trĩ cười, rồi quay sang nhìn Lâm Động, khẽ vỗ lên vai hắn, thanh quang trong bàn tay cuộn trào. Lâm Động cảm nhận được một luồng nguyên lực tinh thuần dối dào chảy ảo ạt vào người hắn.

Luồng nguyên lực này vô cùng tinh thuần, hơn nữa còn có cảm giác rất quen thuộc, đó chính là sức mạnh của Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

- Dùng Thôn Phệ Tổ Phù thôn phệ chúng hồi phục trạng thái... Ta và Ma La phải liên thủ thì Thiên Mình Vương mới không thoát dược.

Lâm Động khựng người rồi ngập ngừng nói:

- Còn ba tên Dị Ma Tướng...

Dị Ma Vương đúng là rất khủng khiếp, nhưng ba Dị Ma tướng cũng không

phải tầm thường. Chúng tương đương với ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, ngay trong Loạn Ma Hải cũng sánh ngang với chưởng giáo của một vài siêu cấp thế lực.

Hiển nhiên với thực lực của Viêm Thần Điện không thể một lần đối phó được ba Dị Ma Tướng.

- Xích Vân sẽ đối phó một tên, rồi Đường nha đầu thống lĩnh cường giả đỉnh cấp của Viêm Thần Điện vây đánh một tên. Đương nhiên còn cần ngươi trợ giúp nữa.

Thanh Trĩ nói.

- Nhưng vẫn còn một tên...

Lâm Động chau mày.

- Hà hà, tự nhiên sẽ có người đối phó với hắn.

Thanh Trĩ cười, rồi không nói gì thế, thân hình khẽ động, rồi xuất hiện bên cạnh Ma La.

- Cuối cùng ngươi cũng hiện thân rồi. Ma La nhìn Thanh Trĩ.

- Nếu kế hoạch của ngươi thất bại thì ta hiện thân cũng vô ích. Thanh Trĩ cười.

- Có kẻ ngươi chọn ở đây, chút tự tin đó cũng không còn nữa sao?

- Đúng là rất bất ngờ... Hà hà, dựa vào bản thân tu luyện dược Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến mức này...

Thanh Trĩ mỉm cười, ánh mắt có phần cảm thán.

- Tiểu tử đó rất khá, có khí phách, có bản lĩnh, ta rất thích. Nếu kết hợp hắn

với Tâm Liên thì ta không sợ không có ai kế thừa rồi.

Ma La cười, thế nhưng vừa dứt lời thì bỗng thấy ánh mắt sắc bén vừa giận dữ vừa xấu hổ của Đường Tâm Liên bắn tới. Ma La ho khan một tiếng, chắc không ngờ được đệ tử bảo bối của mình lại thính tai đến vậy.

- Giải quyết phiền phức trước mắt đây đã.

Thanh Trĩ lắc đầu cười.

Ma La cũng dần nghiêm mặt, hai tay siết chặt, ngọn lửa nóng rực bùng cháy. Trận chiến này chắc hẳn sẽ là một trận ác chiến thực sự, trời đất này đã lâu lắm rồi không xuất hiện Dị Ma Vương...

Lâm Động ở phía dưới, Thôn Phệ Tổ Phù trong cơ thể đã thầm lặng xoay chuyển, rồi nhanh chóng hấp thụ lượng nguyên lực hùng hồn Thanh Trĩ vừa chuyển vào.

Nguyên lực Lâm Động cũng dần hồi phục với tốc độ kinh người.

Lúc này, một tia hồng quang lướt xuống, xuất hiện bên cạnh Lâm Động. Đường Tâm Liên nắm lấy tay Lâm Động.

- Lại nữa à?

Lâm Động dở khóc dở cười.

- Sư phụ bảo ta trả lại đạo bản nguyên của Lôi Đình Tổ Phù cho ngươi.

Mặt Đường Tâm Liên hơi đỏ lên, trừng mắt lườm Lâm Động. Ngân quang nhàn nhạt trong bàn tay nàng hiện lên rồi chui vào cơ thể Lâm Động.

Âm!

Lâm Động lập tức cảm nhận được Lôi Đình Tổ Phù rung lên, âm thanh trầm

đục vang lên trong cơ thể, lôi tương chói lòa cuộn trào chảy trong tứ chỉ của Lâm Động. Theo đó, thương thế sau trận đại chiến ác liệt nhanh chóng phục hồi.

- Cuối cùng cũng hoàn hảo.

Cảm nhận cơ thể nhanh chóng phục hồi, thậm chí còn có sức mạnh hơn trước, Lâm Động siết chặt tay lại. Lúc này hắn đã cảm nhận được rõ ràng, một chút khiếm khuyết của Lôi Đình Tổ Phù đã được lấp đầy.

Trong cơ thể hắn lại cuộn trào luồng năng lượng mạnh mẽ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1027

Thống Soái Của Viêm Thần Điện

Nguyên lực hùng hồn bùng phát từ cơ thê Lâm Động, mức độ hơn hẳn trước đây. Rõ ràng trận khổ chiến vừa rồi cũng đem lại không ít lợi ích cho Lâm Động.

- Thôn Phệ Tổ Phù quả nhiên lợi hại...

Đường Tâm Liên thấy Lâm Động hồi phục với tốc độ kinh người như vậy, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, không kìm được cảm thán. Nếu là nàng có lẽ ít nhất phải một ngày mới hồi phục được, nhưng Lâm Động chỉ cần một khoảng thòi gian rất ngắn.

- Thanh Trĩ tiền bối giúp ta... cộng với đạo bản nguyên của Lôi Đình Tổ Phù trở về nữa, thực lực của ta dường như dã tăng tiến không ít.

Lâm Động phả ra một làn khói trắng với luồng sinh khí đậm đặc. Ở giữa sinh khí thấp thoáng còn nhìn thấy một vài sợi hắc quang mảnh mai.

- Đó là... tử khí?

Đường Tâm Liên ánh mắt ngưng dọng nhìn hắc quang yếu ớt bên trong làn khói trắng, rồi nàng cười:

- Chúc mừng, xem ra ngươi chỉ còn cách Tử Huyền Cảnh một bước nữa thôi.

Lâm Động mỉm cười, Tử Huyền Cảnh từng là tầng thứ hắn không thổ với tới. Nhưng lúc này chỉ còn cách hắn rất gần thôi, cuối cùng một năm khổ tu cũng có kết quả.

- Tiếp theo định thế nào?

Lâm Động ngẩng lên nhìn bên trên bầu trời, rồi quay sang nhìn ba tên Dị Ma Tướng, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

- Thiên Mình Vương do sư phụ và Thanh Trĩ tiền bối áp chế, Xích Vân trưởng lão sẽ dối phó một Dị Ma Tướng, ta cùng Hỏa Thần Vệ và những cường giả mạnh nhất Viêm Thần Điện đối phó một tên khác.

Đường Tâm Liên khẽ cười, khi nói những lời này, thần thái nàng sáng bừng, đôi mắt dong dầy sự tự tin khó tả.

- Hắn ta tương dương với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đấy.

Lâm Động xoa cằm, trong Viêm Thần Điện tuy có không ít cường giả, nhưng muốn liên thủ đối phó Dị Ma Tướng không phải dễ.

- Nếu là một nắm cát rời rạc thì đương nhiên không thể đối phó với một cường giả Chuyển Luân Cảnh. Nhưng dưới sự thống lĩnh của ta, không phải là không thể.

Đường Tâm Liên nghiêng đầu, tay khẽ vỗ lên vai Lâm Động, nhìn hắn bằng đôi mắt đẹp như nữ vương, cười:

- Đánh đơn có lẽ ta không phải đối thủ của tên biến thái như ngươi, nhưng nếu giải quyết bằng chiến tranh thì bản cô nương hơn ngươi nhiều!

Lâm Động ho khan, bị một cô nương tuổi tác tương đương đối đãi nhu vậy khiến Lâm Động thấy bị tổn thương lòng tự trọng của đàn ông. Tuy nhiên hắn cũng biết hắn quen chiến đấu một mình, khả năng lãnh đạo không thể bằng Đường Tâm Liên. Để hắn thong lĩnh một đội quân chắc càng làm càng loạn.

Đường Tâm Liên thấy Lâm Động như vậy thì nhướn môi cười, tuy nhiên nàng cũng không để lòng tự tôn của nam tử trước mặt bị tổn thương đến cực hạn, nàng cười:

- Đương nhiên, muốn đối phó với Dị Ma Tướng ta cũng cần ngươi giúp đỡ.

- Ngươi lợi hại vậy mà vẫn cần ta sao?

Lâm Động xoa mũi.

- Được rồi, đại nam nhân, không nhỏ nhen vậy chứ?

Đường Tâm Liên cười:

Dị ma khí trong người chúng rất khó đối phó, muốn áp chế cần sức mạnh của tổ phù. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không để lộ việc ngươi có tổ phù đâu.

Lâm Động gật đầu, rồi hỏi:

- Còn một Dị Ma Tướng, ai sẽ đối phó?

- Hà hà, giao cho ta!

Từ phía sau bỗng vang lên một tiếng cười, Lâm Động quay lại thì thấy hai thân ảnh I hiện ra, một trong số đó chính là Mộ Linh San, chỉ có điều lúc này cô bé được một bàn tay nhấc lên. Người đó cũng không có gì xa lạ, chính là Mộ Lam mà Lâm Động từng có duyên gặp một lần.

- Mộ Lam tiền bối?

Lâm Động vui mừng nhìn người vừa xuất hiện, chắc hẳn không thể ngờ Mộ Lam lại xuất hiện ở đây.

- Ta cùng đến với Thanh Trĩ. Chuyện lớn thế này phải đến góp vui chứ.

Mộ Lam nhìn Lâm Động cười, nhưng rồi cúi đầu nhìn Mộ Linh San đang cần tay mình. Mộ Linh San lúc này dang trừng mắt phẫn nộ, miệng nói cũng không rõ:

- Thả ta ra!

- Đồ gây họa, ở đâu có rắc rối là có nha đầu ngươi.

Mộ Lam mắng yêu, rồi thả ra. Mộ Linh San lập tức chốn sau lưng Lâm Động, mặt đầy hậm hực.

- Tên dị ma cuối cùng để ta. Lâu lắm rồi không giao đấu với chúng...

Mộ Lam nhìn sang Lâm Động và Đường Tâm Liên, cười nói.

- Vậy nhờ vào Mộ Lam tiền bối.

Đường Tâm Liên mừng rỡ. Lúc ấy có vô số cường giả của Viêm Thần Điện với khí tức hùng hồn xuất hiện bên cạnh Đường Tâm Liên.

Lâm Động nhìn lướt qua những người xuất hiện bên cạnh Đường Tâm Liên, ánh mắt không khỏi ngưng đọng, ở đây có khoảng hai mươi người, nhưng dường như tất cả đều có thực lực Tử Huyền Cảnh. Trong đó có bốn lão giả khí tức đạt đến mức Tử Huyền Cảnh viên mãn!

Trận dung này khiến Lâm Động phải chép miệng, thật không hổ là Viêm Thần Điện, chẳng trách mà có thể làm bá chủ một phương trong Loạn Ma Hải...

- Ha ha, Mộ Lam, xem ra lần này lão phu phải liên thủ với ngươi rồi.

Trên bầu trời, một đạo hồng quang lóe quan, Xích Vân đại trường lão hiện ra, nhìn Mộ Lam cười lớn.

Mộ Lam hàm tiếu gật đầu, khí độ ung hung tiêu sái.

- Khặc khặc, với những kẻ thế này mà muốn ngăn cản Tam đại Ma Tướng bọn ta sao?

Ba tên Dị Ma Tướng đứng trên hắc vân, ánh mắt âm u nhìn xuống.

- Xích Vân trưởng lão, mỗi người một tên?

Mộ Lam thản nhiên nhìn ba tên dị ma đầy ma khí, rồi nhìn Xích Vân cười nói.

- Được!

Xích Vân gật đầu cười lớn, rồi hai người lướt tới phía trước ba tên dị ma, nguyên lực hùng hồn cuộn trào như sóng triều.

- Lang Ma, mấy con kiến kia giao cho ngươi đấy. Hai kẻ này để Sư Ma ta đối phó. Một trong ba tên dị ma nói.

- Không vấn đề gì. Hôm nay Hỏa Viêm Thành chắc chắn máu chảy thành sông. Đã hiện thân rồi thì đương nhiên phải để lũ con người này thấy được sự đáng sợ của dị ma chúng ta!

Kẻ được gọi là Lang Ma cười nham hiểu, ánh mắt đầy sự tàn nhẫn.

- Tâm Liên, giao hắn cho con đấy!

Xích Vân trưởng lão hô một tiếng, rồi nhìn Mộ Lam, nguyên lực bùng phát biến thành công thế kinh người đảnh tới hai tên Dị Ma Tướng còn lại.

Khi bốn người động thủ thì trời đất dường như rung chuyển. Trong thành, vô số người cuống cuồng tháo chạy, trận chiến tầng thứ này, chỉ chút dư chấn thôi cũng đủ hủy diệt.

- Tất cả đệ tử Viêm Thần Điện nghe lệnh, lập tức về vị trí, khởi động hộ điện đại trận, những người từ Sinh Huyền Cảnh trở xuống không được ra tay. I Đường Tâm Liên gương mặt nghiêm nghị, tay nắm chặt Phượng Hoàng Thương gõ mạnh xuống rồi hô.

-Rõ!

Dường như ngay lập tức mọi người đồng thanh đáp lời. Lâm Động nhìn thấy từ trong thành bỗng có vô số đạo quang ảnh bay đi khắp các hướng trong thành. Rồi hồng quang bắn lên trời, cuối cùng hình thành một đạo trận pháp hàng vạn trượng. Trận pháp xoay chuyển, bên trong dường như ẩn chưa một luồng nguyên lực dồi dào vô - Đội chấp pháp Viêm Thần Điện nghe lệnh, kết Thiên Viêm Trận Pháp, trấn thủ phía bắc của đại trận!

- Viêm Thần Điện Hòa Thần Vệ nghe lệnh, kết Hàng Ma Hỏa Trận, trấn thủ phía nam đại trận!

- Viêm Thần Điện Viêm Quân nghe lệnh, kết Viêm Thần Trận, trấn thủ phía tây!

Đường Tâm Liên đứng ở giữa tòa thành, tiếng hô trong trẻo nhưng đầy uy nghiêm không ngừng vang lên. Sau mỗi lần hô là một đội quân di chuyển về một góc trong thành. Vô vàn đạo khí tức liên kết lại với nhau xộc thẳng lên tầng mây.

Lâm Động ngẩng lên nhìn đội quân nhanh chóng tập hợp, ánh mắt không khỏi có sự kinh ngạc. Đây mới là chiến đấu lực thật sực của Viêm Thần Điện, số lượng nhiều như vậy nhưng dưới tay Đường Tâm Liên lại hoạt dộng trơn tru như nước chảy.

Hắn nhìn Đường Tâm Liên, nàng lúc này quả nhiên có khí phách và uy nghiêm của một vị thống soái.

Sau khi trận pháp dược bố trí thành công, Đường Tâm Liên ngẩng lên nhìn tên Dị Ma Tướng với ánh mắt lạnh băng, hô lên:

- Chư vị trường lão, hãy cùng ta ra tay giết hết dị ma, bảo vệ thần điện!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1028

Nữ Hài Đáng Sợ

Xoẹt!

Đường Tâm Liên lao vút đi, theo đó, hơn hai chục cường giả Tử Huyền Cảnh của Viêm Thần Điện lập tức nheo mắt, bốn trưởng lão Tử Huyền Cảnh viên mãn cũng dộng thân, vừa hay bảo vệ Đường Tâm Liên ở giữa.

Lâm Động nhìn cảnh tượng như quần tinh ủng nguyệt đó mà không khỏi chép miệng. Những vị trường lão kia hiển nhiên có địa vị rất cao ở Viêm Thần Điện, nhưng lúc này lại nghe theo sự chỉ huy của Đường Tâm Liên không chút kháng cự. Rõ ràng họ đều công nhận năng lực của Đường Tâm Liên.

Muốn làm được điều này, ở độ tuổi như Đường Tâm Liên thì đúng là một việc khiến người ta cảm giác không thể làm nổi. Nữ hài tử này quả thực có năng lực khiến người khác phải động dung. Chẳng trách mà Ma La yên tâm giao hết lực lượng của Viêm Thần Điện cho nàng quản lý.

Bản lĩnh và thiên phú của nữ hài tử này dã rất khá, nhưng dường như nếu so sánh thì khả năng thống lĩnh của nàng lợi hại hơn.

- Tâm Liên tỷ tỷ thật oai phong!

Mộ Linh San không kìm được hô lên đầy ngưỡng mộ.

Lâm Động cũng khẽ gật đầu, rồi xoa đầu Mộ Linh San, nói:

- Cổ Mộng Kỳ bọn họ đâu?

- Muội bảo họ đi xa rồi.

Mộ Linh San cười.

Lúc này Lâm Động mới vên tâm. Trận chiến sắp tới ở Hỏa Viêm Thành chắc chắn sẽ vô cùng khủng bố. Mấy người cổ Mộng Kỳ bọn họ nếu ở đây chắc hẳn khó thoát thân.

- Đúng là trận chiến khủng bố...

Lâm Động thầm cảm thán, rồi ngẩng lên nhìn vùng đất rộng bao la. Ở phía xa lúc này là ba thân ảnh đang đứng đối mặt nhau, là Ma La, Thanh Trĩ và Thiên Mình Vương. Đó cũng sẽ là trận chiến ác liệt nhất, bất cứ bên nào thắng đều sẽ quyết định vận mệnh hai bên.

Tuy Đường Tâm Liên dẫn theo nhiều cường giả như vậy có thể chống cự được một tên Dị Ma Tướng nhưng tuyệt đối không thể tạo sức uy hiếp với Dị Ma Vực.

Phía dưới chiến trường đó là ba nơi khác. Trong đó hai nơi là Mộ Lam và Xích Vân trưởng lão, họ mỗi người chặn một tên Dị Ma Tướng. Thực lực hai bên đều thuộc Chuyển Luân Cảnh, nếu không dùng tuyệt chiêu thì căn bản là kẻ tám lạng người nửa cân, không có gì bất ngờ thì chiến cục sẽ rất giằng co.

Chiến trường cuối cùng chính là Đường Tâm Liên, quân đội Viêm Thần Điện và các cường giả mạnh nhất. Đây có thể nói là nơi bất ổn định nhất. Tuy Viêm Thần Điện người đông nhưng tuyệt đối không được để lộ ra bất cứ sơ hở nào. Nếu không, trận pháp bị phá vỡ thì cuộc chiến sẽ đi vào bất lợi.

Dù thế nào, muốn bao vây tấn công một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh không phải chuyện đơn giản.

Có điều, tuy rất nguy hiểm nhưng Lâm Động lại cảm thấy tự tin một cách kỳ lạ. Hắn tin vào năng lục của Đường Tâm Liên có lẽ sẽ thúc đẩy sức mạnh của

Viêm Thần Điện lên mức đỉnh điểm. Có lẽ nàng sẽ không để cho đối thủ nắm được bất cứ sơ hở Lâm Động trước đó đã thể hiện sức mạnh trong Tân Tú Bảng, nhưng vai chính của trận chiến kinh thiên hiện giờ là Đường Tâm Liên. Viêm Thần Điện Hỏa Tiên Tử, danh tiếng vang dội khắp Loạn Ma Hải sẽ cho tất cả mọi người phải chấn kinh...

Xoẹt!

Khi Lâm Động ngẩng lên nhìn Đường Tâm Liên và Dị Ma Tướng thì bỗng từ xa vọng lại một tiếng gió rít rồi có người hiện ra bên cạnh hắn. Lâm Động quay sang thì thấy Tiểu Tượng Vương Châu Trạch.

Lâm Động có không ít thiện cảm với người này, liền gật đầu cười với hắn.

Châu Trạch cũng cười, ngẩng lên nhìn Đường Tâm Liên dược sự bảo vệ của rất nhiều cường giả Viêm Thần Điện, trên gương mặt tuấn dật ấy hiện lên sự ái mộ.

- Đó là nữ hài tử rất có mị lực đúng không?

Chầu Trạch cười, nói.

Lâm Động khựng lại rồi gật dầu khó hiểu. Hắn cũng biết dường như Châu Trạch khá thích Đường Tâm Liên, chỉ là không biết có phải ta có ý mà người lại vô tình không...

- Lần đầu gặp là ta đã thích nàng ấy rồi. Nhưng bao năm nay dường như nàng chỉ coi ta là bằng hữu.

Châu Trạch lẩm nhẩm nói.

Lâm Động không hiểu tại sao tự nhiên Châu Trạch lại nói những lời không đâu vào đâu như vậy.

- Vừa rồi là lần đầu tiên trong bao nhiêu năm nay ta thấy nàng ấy làm như

vậy... Nàng là cô gái rất tốt, ngươi phải trân trọng.

Cuối cùng Châu Trạch vỗ vai Lâm Động với vẻ mặt phức tạp, lời nói khiến Lâm Động tái mặt.

Châu Trạch nói xong thì thở dài, rồi quay người rời đi một đầy tiêu sái.

- Này...

Lâm Động gọi, nhưng Châu Trạch dã lao di, tiếng nói từ xa vọng lại:

- ở đây tuy hỗn loạn nhưng ta tin nàng ấy có thể đối phó với Dị Ma tướng... Ta không ở lâu nữa.

- Đúng thật là...

Lâm Động không nói được gì, lắc đầu cười khổ, vứt hết mấy chuyện linh tinh trong đầu đi. Rồi hắn ngẩng lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn chiến trường trên không trung. Không khí ở đó lúc này căng nhu dây đàn.

- Một đám sâu bọ cũng dám ngăn bản tướng, không biết sống chết!

Kẻ được gọi là Lang Ma khoanh tay trước ngực nhìn đội quân Viêm Thần Điện, mép nhếch lên cười châm chọc.

Đường Tâm Liên bình tĩnh nhìn Lang Ma Tướng, rồi giơ Phượng Hoàng Thương lên hô:

- Chư vị trưởng lão, Thiên Địa Nhất Thể Pháp!

-Rõ!

Hai mươi tám cường giả Tử Huyền Cảnh, bao gồm cả bốn vị trưởng lão Tử Huyền Cảnh viên mãn, cùng đồng thanh. Tất cả biến hóa ấn pháp, vô số đạo hồng quang bắn ra từ cơ thể họ, đan xen vào nhau rồi liên kết hai mươi tám

người theo quỹ đạo phức ở trung tâm chính là Đường Tâm Liên, cuối cùng những tia hồng quang đó nối với Đường Tâm Liên, nhìn kỹ có thể thấy đó là một thứ trận pháp huyền ảo.

Ầm!

Sau khi tia hồng quang cuối cùng liên kết thành công, lập tức nguyên lực hùng hồn bùng phát tựa hồng thủy. Khí tức của hai mươi chín người có dấu hiệu dung hợp một cách kỳ diệu.

Lâm Động kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, hắn có thể cảm nhận được khí tức của họ lúc này vô cùng cân bằng, thậm chí nguyên lực trong cơ thổ cũng liên kết với nhau...

Bây giờ nói là hai mươi chín người, chỉ bằng nói một người thì đúng hơn. Nhưng rõ ràng sự liên kết thế này rất nguy hiểm. Một khi mất đi sự cân bằng là khiến cả chinh thé sụp đô. Rõ ràng trung khu của trận pháp chính là Đường Tâm Liên, nàng đang ì khống chế và phân phối nguyên lực của hai mươi tám cường giả.

- Không ngờ làm được đến mức này...

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng, thực lực của Đường Tâm Liên có lẽ không xuất sắc so với những cường giả khác trong Viêm Thần Điện, nhưng nàng có thể phân phối thứ nguyên lực hùng hồn đó đến mức cân bằng, điểm này Lâm Động không thể làm nổi.

- Tiểu nha đầu lợi hại thật.

Lang Ma Tướng thấy vậy, sự châm chọc cuối cùng thu lại. Hắn có thổ cảm nhận dược hai mươi chín cường giả Viêm Thần Điện dã nhập lại thành một thể, công thủ đều rất hoàn hảo.

- Có điều, bản tướng sẽ cho ngươi hiểu rằng, dừng trước thực lực tuyệt đối thì

mọi thủ đoạn đều vô dụng thôi!

Lang Ma Tướng quát lên một tiếng, bàn tay hắn nắm lại, dị ma khí hội tụ hiến thành một thanh mâu khổng lồ bao phủ bởi những dường hoa văn quỷ dị.

- Giết!

Đường Tâm Liên hô, hồng quang bắn lên trời, hai mươi chín cường giả đồng thời lao tới, trường thương đều vung lên theo một quỹ đạo giống nhau, đơn theo năng lượng cuồng bạo ập tới những chỗ hiểm của Lang Ma Tướng.

Keng keng keng!

Thanh hắc mâu trong tay Lang Ma Tướng rung lên, biến thành vô số đạo mầu ảnh, chặn đứng hết thương ảnh với tư thái bá dạo.

Bùm bùm!

Năng lượng cuồng bạo bùng nổ trên không trung, năng lượng cuồng bạo cuộn trào, nhưng trận pháp của hai mươi chín người Đường Tâm Liên không hề có chút dao động nào.

Sắc mặt Đường Tâm Liên lạnh như băng, tay siết chặt trường thương, rung mạnh một cái, hai mươi tám cường giả ánh mắt dâng trào sát V, khí tức hòa vào làm một, hình thành công thế đáng sợ có thể lật tung trời đất, tấn công thẳng về phía Lang Ma Tướng!

Lâm Động ngẩng lên, vẻ mặt đầy chấn kinh nhìn trận pháp đặc biệt kia đang chiến đấu với Lang Ma Tướng. Hắn nheo mắt lại, rồi nhìn sang bốn đội quân Viêm Thần Điện, ở đó dường như đang hình thành một luồng năng lượng kinh người...

Tuy Lâm Động không rõ đó là gì, nhưng rõ ràng đó là do Đường Tâm Liên dã chuẩn bị sẵn... Nữ hài tử này... ngay Lâm Động cũng không thể không thừa nhận, thật sự có chút khủng bố...

Tuy đối thủ là một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, nhưng kết quả cuối cùng vẫn chưa thể biết được...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1029

Không Đề!

Nguyên lực hùng hồn cuộn trào như vũ bão, thanh thê kinh người khiên vô sô người rút lui khỏi Hỏa Viêm Thành cũng phải kinh hãi.

Bùm! '

Trên trời, hai mươi chín thân ảnh tạo nên trận pháp huyền ảo, nguyên lực dồi dào giống như dòng suối liên kết từng người lại với nhau. Khí tức của họ đều trong trạng thái vô cùng cân bằng, công thủ giống như một người vậy.

Vút!

Hai mươi chín đạo thương ảnh gần như đồng thời xuyên qua hư không. Rồi đột nhiên không gian biến dạng, thương ảnh dung hợp lại với nhau, cuối cùng đêm theo sức mạnh khủng khiếp tấn công Lang Ma Tướng.

- Thiên Lang TrẦm Lang Ma Tướng thấy công thế mạnh mẽ đó thì cười khảy, tay siết chặt, hắc khí ngưng tụ trong tay rồi biến thành thanh cự đao hàng trăm trượng. Trên thân đao là con hắc lang ngửa mõm lên trời tru lên một tiếng, rồi thân dao dột ngột chém xuống.

Không gian lập tức bị chém rách, dao phong còn chưa xuống tới nơi thì đại địa dã xuất hiện một khe nứt sâu hàng nghìn trượng. Sức mạnh đáng sợ đó khiến người ta phải run rẩy.

Keng!

Thương ảnh và đao quang chạm nhau, âm thanh kinh người vang lên, toàn bộ

các công trình kiến trúc trong phạm vi trăm vạn trượng bên dưới đều bị chấn động tan thành tro bụi. Trên mặt đất bắt dầu xuất hiện những khe nứt khổng lồ rồi nhanh chóng lan rộng.

Trên bầu trời, hai mươi chín thân ảnh cùng lùi về sau, thần thể mỗi người đều rung lên, phân tán một cách hoàn hảo luồng năng lượng xâm thực vào cơ thể. Như vậy, công thế đủ để khiến một cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn trọng thương chỉ khiến hai mươi chín người bọn họ xuất hiện thương thế rất nhò.

- Thiên Địa Nhất Thể Pháp thật huyền ảo.

Lâm Động ngạc nhiên nhìn trận giao đấu ác liệt trên không trung. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, dường như sức mạnh của hai mươi chín người đã hoàn toàn dung hợp làm một. Công kích lực của tăng lên hai mươi chín lần, nhưng sức công kích họ phải chịu chỉ bằng một phần hai mươi chín.

Trận pháp huyền ảo này khiến Lâm Động cũng phải cảm thán, chẳng trách mà Đường Tâm Liên lại tự tin như vậy.

- Giết!

Ánh mắt Đường Tâm Liên lạnh băng, gương mặt hơi tái đi vì công thế vừa rồi, nhưng rồi rất nhanh đã lại có nguyên lực bổ sung. Phượng Hoàng Thương trong tay nàng rung lên, hét lên một tiếng, rồi hai mươi chín người cùng lao tới.

Bùm bùm bùm!

Những tiếng nổ kinh người không ngừng bùng phát, trận pháp do hai mươi chín người kết thành thao túng nguyên lực cuồn cuộn, không ngùng đối đầu với Lang Ma Tướng. Vô vàn công trình kiến trục bên dưới cũng tan thành hư vô vì sóng năng lượng tỏa ra từ trên không trung.

Lâm Động nhìn trận chiến đang ở thế giằng co, mắt nheo lại. Dựa vào tinh thần lực cảm tri nhạy bén hơn người, hắn có thể cảm ứng được, thời gian dần

trôi qua cùng với công thế hung hăng của Dị Ma Thành, trận pháp của hai mươi chín người Đường Tâm Liên đang dần rơi vào thế yếu.

Khoảng cách giữa Tử Huyền Cảnh và Chuyển Luân Cảnh dù sao cũng quá lớn, dù Đường Tâm Liên bọn họ dựa vào trận pháp hóa thành một thể, thì cuối cùng vẫn còn l1 khoảng cách với cường giả Chuyển Luân Cảnh thật sự. Dựa vào trận pháp này, có lẽ ì họ có thổ chống cự lại cường giả Chuyển Luân Cảnh trong thời gian ngắn, nhưng khi thời gian kéo dài thì mọi điểm yếu đều sẽ lộ ra.

Dĩ nhiên Đường Tâm Liên phải dùng thủ đoạn khác trước khi lộ sơ hở. Nếu không, khi trận pháp bị phá vỡ, từng người họ sẽ bị Dị Ma Thành tấn công. Mất đi hợp lực, họ căn bản không phải đối thủ của Dị Ma Thành.

- Nên thay đổi chiêu thức rồi!

Lâm Động nhìn lên thân ảnh đỏ rực ở giữa hai mươi tám cường già, lẩm nhẩm.

Bủm!

Đôi cánh hàng trăm trượng phía sau Dị Ma Thành giang rộng. Hắc khí cuộn trào, đôi cánh giống nhu thứ vũ khí sắc bén, xoẹt một tiếng, xuyên qua hư không rồi xuất hiện phía trên trận pháp của Đường Tâm Liên, sau đó chém mạnh xuống.

- Viêm Thần Phong!

Bọn Đường Tâm Liên ánh mắt ai cũng vô cùng nặng nề, chắc hẳn cảm hận được sự lợi hại của công thế này. Nguyên lực bùng phát, biến thành một ngọn núi lửa hàng nghìn trượng phía trên họ.

- Nực cười!

Dị Ma Thành thấy vậy, mép nhếch lên coi thường.

Phụt!

Hắc quang rạch ngang bầu trời rồi từ trên đỉnh ngọn núi lửa giáng thẳng xuống, một khe nứt rộng lan rộng với tốc độ kinh người.

Bùm!

Nguyên lực khủng khiếp cuộn trào trên không trung, đỉnh ngọn núi lửa bỗng chốc nứt ra, nguyên lực cuồng bạo tràn ra tựa hồng thủy.

Hự!

Ngọn núi lửa bị phá vỡ, hai mươi chín người bọn Đường Tâm Liên cùng hự lên một tiếng, khóe miệng tra máu.

- Các ngươi tưởng dựa vào trận pháp đó là chống lại được cường giả Chuyển Luân Cảnh sao?

Đôi cánh ma kim sắc phía sau Lang Ma Tướng khẽ động, hắn cười khảy nhìn bọn Đường Tâm Liên.

Đường Tâm Liên trừng trừng nhìn hắn, cũng cười khảy:

- Ngươi mùng hơi sớm đấy!

- Hê, tiểu nha đầu, đợi khi bản tướng phá vỡ trận pháp xem ngươi còn ngông cuồng được không!

Lang Ma Tướng giang đôi cánh sau lưng ra như che lấp bầu trời.

Thế nhưng ngay khi ma khí lan tỏa thì ánh mắt hắn bỗng thay đổi, ngẩng lên thì thấy bốn phía đông, tây, nam, bắc có những làn sóng năng lượng kinh người.

Biển người bên ngoài Hỏa Viêm Thành đều kinh ngạc nhìn sự thay đổi đó, chắc hẳn không ngờ được Đường Tâm Liên vẫn còn thủ đoạn khác.

- Tiểu nha đầu giảo hoạt thật!

Ánh mắt Lang Ma Tướng tối sầm lại, từ quang trận đó ngay hắn cũng thấy được sụ nguy hiểm. Rõ ràng vừa rồi Đường Tâm Liên chỉ muốn giữ chân hắn đổ đại quân có thời gian dụng trận.

- Ngươi quá khen!

Đường Tâm Liên cười khảy, đôi mắt đẹp lóc hàn quang rồi hô lên: ^ - Tứ đại quân nghe lệnh, Thiên Canh Tứ Tượng Phong Ma Trận!

-Rõ! , Tiếng đáp lại vang lên như sấm rền vang khắp bầu trời. Nguyên lực trời đất cũng sục c sôi, quang trận từ bốn phía xoay chuyển. Ngay lúc ấy, chỉ thấy trên quang trận dường như hiện lên Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Chu Tước. í - Muốn trấn áp bản tướng? Nằm mơ!

Lang Ma Tướng gầm lên, ma khí bùng phát biến thành một vòng hắc quang tỏa ra năng lượng khiến không gian cũng gợn sóng.

- Đại Thiên Ma Thực Nhật Luân!

Lang Ma Tướng tung chưởng, vòng sáng hắc quang đó ập thẳng xuống đại quân ở một phía.

Vút!

- Viêm Liên Hỏa Thuẫn, Ngự!

Nhưng ngay lúc đó, không gian phía trước biến dạng, trận pháp của Đường Tâm Liên và hai mươi tám người kia xuất hiện, nguyên lực hùng hồn ngưng tụ biến thành tấm lá chắn lửa khổng lồ.

Bủm!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, những con rắn lửa bắn ra xung quanh,

hai mươi chín thân ảnh trong trận pháp cũng phải lùi liên tục về sau, hự một tiếng, máu tươi bắn ra.

- Trận pháp, khởi động!

Đường Tâm Liên quệt máu khóe miệng, không hề có ý rút lui, tiếp tục hô.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Chỉ thấy trận pháp ở bốn phương đột nhiên xoay nhanh, ánh hào quang cuộn trào rồi đan xen vào nhau trên không trung. Bốn trận pháp liên kết thành trận pháp khổng lồ.

Tại bốn góc trận pháp là Tứ Tượng Chỉ Linh.

Trận pháp ập tới khống chế Lang Ma Tướng ở bên trong. Tứ Tượng Chỉ Linh ngửa lên trời gầm một tiếng, Thanh Long quật đuôi, Bạch Hổ nhe nanh, Huyền Vũ trấn áp, Chu Tước đập cánh, trói chặt Lang Ma Tướng.

Ầm ầm!

Vô số đường hoa văn ánh sáng huyền ảo, phức tạp hình thành ở bốn phía, rồi từng đường hoa văn quấn lấy Lang Ma Tướng.

-Cút!

Lang Ma Tướng đại nộ, ma khí cuồn cuộn, tay siết chặt thanh mâu, mâu ảnh bắn tới như vũ bạo muốn phá vỡ trận pháp. Nhưng trận pháp do bốn phía đại quân hình thành nên, rõ ràng dù có thực lực Chuyển Luân Cảnh cũng khó lòng phá vỡ trong chốc lát.

Đường Tâm Liên thấy trận pháp dưới sự phản kháng của Lang Ma Tướng dần dao động, ánh mắt ngưng đọng, không ngờ trận pháp mức độ này cũng không thể trấn áp hoàn toàn Lang Ma Tướng.

- Ngưng!

Đường Tâm Liên hít sâu một hơi, ân pháp biên hóa. Trong trận pháp bông băn lên vô số quang trụ, trong đó một đạo quang trụ bắn lên người Lâm Động.

Ánh sáng bao quanh Lâm Động khiến người ngoài không nhìn được rõ. Lúc ấy Lầm I Động nghe thấy tiếng nói gấp gáp của Đường Tâm Liên.

- Lâm Động, mau dùng Thôn Phệ Tổ Phù trấn áp hắn!

) Lâm Động gật mạnh đầu, Lang Ma Tướng quá khó nhằn, nguyên lực bình thường khó lòng đối phó với hắn. Muốn trấn áp vẫn phải dựa vào sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù.

-Ta hiểu rồi!

Cuối cùng dã đến lúc hắn ra tay.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1030

Xung Kích

Quang trụ bắn xuống bao quanh người Lâm Động, mọi người không thể nhìn thấy hắn, nhưng hắn lại quan sát được rõ ràng những việc xảy ra bên ngoài.

Đường Tâm Liên làm việc gì cũng chu đáo cẩn thận. Nàng biết Lâm Động không muốn để người khác biết hắn có tổ phù nên khi bảo hắn ra tay cũng dã ngăn chặn để không lộ sơ hở.

- Lâm Động, bọn ta chỉ giữ chân được hắn, muốn phong ấn hắn thì bắt buộc phải có sức mạnh của tổ phù. Ngươi chỉ cần dùng sức mạnh của tổ phù là được, năng lượng đại trận sẽ trợ giúp.

- Tiếp theo nhờ vào ngươi!

Giọng nói của Đường Tâm Liên có phần gấp gáp và nặng nề. Dị ma khí là thứ năng lượng chỉ dị ma mới có. Nó không tồn tại ở thế gian này, nhưng vô cùng khó đối phó. Đó cũng là thứ khiến dị ma có sức sống ngoan cường. Thực lực của Đường Tâm Liên bọn họ vốn dã thua kém tên Lang Ma Tướng này, giờ giữ chân hắn thôi cũng dã vô cùng khó khăn.

Lâm Động gật dầu, rồi hắn ngồi xuống, không phải lo có kẻ biết, hắn cũng không cần che giấu nữa.

Trên đỉnh đầu Lâm Động bỗng bắn ra hắc quang, nó gần giống như ma khí của dị ma, nhưng hắc khí của Lâm Động là thần bí khó lường, còn dị ma khí thì tà ác, hoàn toàn không thể dung nạp nhau.

Hắc quang lan tỏa biến thành hắc dộng xoay tròn. Thôn phệ lực tỏa ra, chỉ

thấy quang trụ chói lòa ở bốn phía bỗng tan đi, rồi bị hút vào trong hắc động.

Uỳnh uỳnh!

Hắc dộng xuất hiện, Lâm Động bỗng siết tay, lôi quang chói lòa bỗng tụ lại trong bàn tay hắn, những con rắn bằng sấm sét quấn quanh người hắn. Lâm Động lúc này uy nghiêm giống như Lôi Đế vậy.

Hắc quang, lôi quang ngưng tụ, vô số làn sóng năng lượng đáng sợ tỏa ra với tốc độ kinh người.

Trên bầu trời, Đường Tầm Liên ánh mắt có phần ngưng trọng nhìn hắc quang và lôi quang trong cột ánh sáng, không kìm được mà siết chặt tay lại.

- Tâm Liên, với sức mạnh của hắn có được không?

Một trưởng lão Viêm Thần Điện cúi xuống nhìn, không kìm được hỏi. Tuy trước đó họ dã chứng kiến sức mạnh khá ngang ngược của Lâm Động, nhưng Lang Ma Tướng lúc này hơn hẳn Hỏa Thần, Từ Tu. Dù dốc lực lượng của Viêm Thần Điện thì cũng chỉ dựa vào sự chỉ huy hoàn hào của Đường Tâm Liên mới giữ chân được tần Lang Ma Tướng này.

Một vài trưởng lão khác cũng gật đầu, ánh mắt hiện lên sự lo lắng. Họ khó khăn lắm mới giữ chân được Lang Ma Tướng, nếu Lâm Động không thể hoàn thành bước cuối cùng thì mọi việc họ làm đều không còn tác dụng nữa.

Đường Tâm Liên nghe thấy những lời hoài nghi đó, mắt hơi nheo lại rồi khẽ cười:

- Hồi đó khi sư phụ bảo ta Tranh Bá Chiến có lẽ phải dựa vào Lâm Động, ta cũng không tin. Nhưng cuối cùng sự thật đã cho ta biết, hắn dường như lúc nào cũng có thể tạo ra kỳ tích...

- Vì thế, giờ ta tin hắn.

Các trưởng lão thấy vậy, ánh mắt nhìn nhau có phần cổ quái. Đường Tâm Liên bỗng đỏ mặt, quát:

- Mọi người đang nghĩ gì thế hả?

Các trưởng lão cười khan, rồi vội chuyển chủ đề. Đường Tâm Liên tuy là vãn bối, nhưng địa vị trong Viêm Thần Điện không hề thua kém họ.

Uỳnh uỳnh!

Khi họ đang nói chuyện, trong quang trụ, hắc lôi quang thêm cuồng bạo, mức độ đó khiến những trường lão Tử Huyền Cảnh viên mãn cũng phải ngưng trọng, rồi cảm thán, sức mạnh của tổ phù quả nhiên ngang ngược. Nhưng so với Ma La dường như vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Hắc lôi quang bao phủ quanh người Lâm Động, hắn bỗng ngẩng lên, trong đôi mắt hắn, một con mắt giống như bầu trời đơn đên, bên trong dường như có hắc động xoay chuyển, thôn phệ vạn vật trong trời đất. Còn con mắt kia lại chói lòa lôi quang, dường như hình thành nên một thế giới lôi đình cuồng bạo.

-Đi!

Nguyên lực trong cơ thể Lâm Động dâng tràn, hắn bỗng vung hai tay lên, hai con cự long, một màu đen, một màu bạc giơ nanh múa vuốt lao thẳng vào cột năng lượng khổng lồ kia.

Âm!

Sau khi hai đạo năng lượng đó chui vào, quang trụ trở nên cuồng bạo hơn. Rồi tất cả mọi người nhìn thấy, quang trận hàng vạn trượng kia dần tỏa ra thứ hắc ngân quang.

Bùm bùm!

ở giữa đại trận, Lang Ma Tướng đập đôi cánh kim sắc, ma khí đang chiến đấu

với Tứ Tượng Chỉ Linh. Có điều, dần dần hắn đã chiếm thế thượng phong.

Rầm!

Lang Ma Tướng tung quyền, hắc khí hùng hồn biến thành vô số con sói hung dữ xông vào Thanh Long. Sức mạnh dáng sợ khiến ảnh của Thanh Long mờ ảo hơn.

- Ha ha, đó là thủ đoạn cuối cùng của các ngươi sao?

Lang Ma Tướng cười lớn, dôi cánh đập mạnh, ma khí ngày một hung hãn hơn.

-Hử?

Thế nhưng khi hắn vừa dứt tiếng cười thì Tứ Tượng Chỉ Linh lại xông tới. Nhưng lần này có hắc lôi quang bắn ra từ miệng chúng rồi hóa thành sợi xích khổng lồ quấn chặt lấy hắn.

Hừ!

Ánh mắt Lang Ma Tướng lạnh băng, dị ma cuộn trào định xâm thực sợi xích. Nhưng lần này dị ma khí lúc trước còn chiếm ưu thế giờ lại phát ra tiếng phụt phụt, sợi xích ngày một thít chặt hơn.

Biến có này khiến sắc mặt Lang Ma Tướng kịch biến, nhưng rồi hắn đập mạnh đôi cánh, hoa vãn kim sắc thoát khỏi cánh, thân thể hắn đột ngột phình to với tốc độ kinh người.

Uỳnh uỳnh!

Chỉ trong mười mấy giâu, Lang Ma Tướng đã to đến hàng nghìn trượng, phía sau hắn là ma khí cuồn cuộn, nhìn từ xa giống như ma quỷ diệt thế.

Két két!!

Sợi xích bắt đầu phát ra âm thanh, hiển nhiên bắt đầu không kiên tri được nữa.

Hội Đường Tâm Liên thấy vậy, ánh mắt thêm nặng nề. thôn phệ lực của Lâm Động đi qua trận pháp sẽ được cường hóa đến cực đại. Nhưng dù vậy vẫn chưa thể trấn áp được Lang Ma Tướng. Mà lúc này họ cũng không thể giúp đỡ được gì, mọi việc phải trông chờ vào Lâm Động thôi.

- Lâm Động, có lên...

Đường Tâm Liên không kìm siêu cấp tông phái siết chặt tay, tuy nàng biết thực lực Lâm Động vốn chỉ là Sinh Huyền Cảnh viên mãn, dù có Lưỡng đại tổ phù nhưng hiển nhiên hắn lúc này không thể triệt để phát huy được sức mạnh của chúng.

Uỳnh!

Lâm Động mặt không chút biểu cảm, hai bàn tay đánh ra, thôn phệ lực và lôi đình lực bắn thẳng vào trận pháp.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên cánh tay Lâm Động nổi gần xanh. Rõ ràng lúc này hắn dã dùng hết sức mình đổ vận lực của Lưỡng đại tổ phù.

Trong trận pháp bắn ra vô số sợi xích hắc lôi quang tựa nhu những con lôi long quấn chặt lấy cự ma.

Rắc!

Lang Ma Tướng tóm lấy sợi xích khổng lồ, ma khí dâng tràn, hắn dứt đứt sợi xích rồi ném thẳng về phía quang trụ. Cuối cùng hắn cũng nhận ra, những sợi xích khiến hắn bực mình này bắt nguồn từ dó.

- Ngươi muốn chết rồi dấy!

Lang Ma Tướng gầm lên, định phát động công thế thì trong trận pháp ngày

một nhiều sợi xích hơn, quấn chặt khiến hắn không thể dộng dậy.

- Bản tướng xem các ngươi kiên trì dược bao lâu!

Lang Ma Tướng cười hung hăng, đôi cánh vỗ mạnh, sợi xích quấn quanh người hắn bỗng vỡ vụn.

Đúng lúc ấy lại có thêm không ít sợi khác quấn lấy, cứ thế hình thành nên thế giằng có ác liệt.

Nhưng rõ ràng, tốc độ xích vỡ vụn nhanh hơn tốc độ sợi khác quấn tới.

- vẫn chưa đủ...

Một vị trưởng lão lo lắng nói. Với thực lực Sinh Huyền Cảnh viên mãn của Lâm Động, rõ ràng tạo ra từng đó sợi xích hắc lôi quang đã là cực hạn. Nhưng một khi Lang Ma Tướng thoát khỏi chúng thì đại trận sẽ nổ tung.

Những trường lão khác cũng gật đầu lo lắng, nhưng cũng không thể trợ giúp được gì.

Đường Tâm Liên cắn môi, mắt nhìn chăm chăm lên thân ảnh được bao quanh bôi hắc lôi quang.

- Nguyên lực trong người hắn không kiên trì được lâu nữa...

Một lúc sao, một trưởng lão bỗng thở dài.

- Sắp cạn rồi...

Mọi người nhìn thấy những sợi xích bay ra từ đại trận ngày một chậm, tim thắt lại, muốn Lâm Động thực lực mới Sinh Huyền Cảnh viên mãn đọ với Dị Ma Tướng quả nhiên là chuyện nực cười.

- Nguyên lực sắp cạn rồi..

ở dưới cột sáng, nguyên lực quanh người Lâm Động đã tan biến, sắc mặt hắn tái nhợt, rồi hắn ngẩng lên nhìn cụ ma đang đắc ý. Rồi hắn nhắm mắt lại, cười nhạt...

- Cạn hết rồi...

Một trưởng lão thấy hắc lôi quang không còn nữa, cười khổ, xem ra lần này thất bại Đường Tâm Liên cắn môi, một lúc sau nàng hít sâu một hơi, tay cầm chắc Phượng Hoàng Thương, trầm giọng nói:

- Chư vị trưởng lão, chuẩn bị nghênh chiến!

Tuy họ đã dùng hết thủ đoạn, nhưng nói thế nào cũng không thổ đổ Lang Ma Tướng phá hoại những chiến trường khác. Nếu không họ sẽ thất bại triệt để.

-Rõ!

Các trưởng lão lập tức đáp.

Đường Tâm Liên nhìn về cuối quang trụ rồi quay người. Nhưng ngay khi nàng định tuyên bố lệnh động thủ thì đột nhiên ngẩng lên, kinh ngạc nhìn cột quang trụ.

Nguyên lực vốn dã cạn khô lại hồi phụ với tốc độ khủng khiếp, mức độ hùng hồn còn hơn gấp mấy lần trước đây.

Hơn nữa trong luồng nguyên lực đó nàng có thể cảm nhận được sự xuất hiện của tử khí thật sự!

Các trưởng lão Viêm Thần Điện thấy vậy đều hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt đầy chấn kinh, không kìm được thốt lên:

- Hắn... đang xung kích Tử Huyền Cảnh???

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1031

Trấn Áp Vù Vù!

Uỳnh!

Nguyên lực hùng hồn tựa thủy triều lan tràn ở đáy cột sáng với tốc độ kinh người. Bên trong nguồn nguyên lực đó thấp thoáng có lẫn hắc khí, một thứ năng lượng đặc biệt theo đó tỏa ra.

Trên không trung, mấy người Đường Tâm Liên đầu chấn động khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, họ đều đã từng trải qua quá trình này, đương nhiên hiểu rõ lúc này chuyện gì đang xảy ra.

- Hắn ra... lại xung kích Tử Huyền Cảnh vào lúc này!

Một trường lão không kìm được chép miệng.

- Xung kích Từ Huyền Cảnh, sinh khí mang tử khí, vô cùng nguy hiểm. Đây lại là chiến trường, chỉ cần dộng nhẹ khiến sự cán bằng trong cơ thể bị phá vỡ là tử khí lan tràn, biến thành cái xác khô ngay lập tức.

- Đúng thế, hắn thật to gan. Nhưng lúc này... dường như chỉ còn cách đó thôi. Hắn muốn liều chết rồi.

Nghe những tiếng xôn xao bàn tán đó, Đường Tâm Liên nhíu mày. Đương nhiên nàng biết Lâm Động sẽ nguy hiểm thế nào nếu hành dộng thế này, nếu thất bại, hậu quả là vô cùng nghiêm trọng.

- Chư vị trưởng lão, bảo vệ hắn, không thể dể Lang Ma Tướng quấy nhiêu.

Đường Tâm Liên siết chặt Phượng Hoàng Thương, trầm giọng nói. Lúc này nếu mất đi sức mạnh của tổ phù thì họ sẽ không thể trấn áp được Lang Ma Tướng.

-Rõ!

Tất cả trưởng lão đều đáp lời, họ cũng rất khâm phục khí phách của Lâm Động, dám xung kích Tử Huyền Cảnh trước mặt Dị Ma Tướng, người thường không thể có cái gan này.

Đường Tâm Liên nheo mắt nhìn phía cuối cột sáng, có thể thấy thấp thoáng một thân ảnh gầy gò, nhưng nàng lại có cảm giác trời có sập xuống hắn cũng không gục ngã. Chẳng trách mà người trước nay rất cuồng ngạo như sư phụ cũng xem trọng hắn như - Yên tâm, có ta đây, hắn sẽ không quấy rầy ngươi được đâu.

Nàng siết chặt Phượng Hoàng Thương, khóe miệng nhướn lên, mái tóc xoăn đỏ rực tung bay theo gió.

Rắc rắc!

Vô số sợi xích đang quấn lấy Lang Ma Tướng bị gãy tung. Lang Ma Tướng cười gằn, ánh mắt hắn nhìn sang cột sáng, cười kỳ quái:

- Muốn dột phá ở dây sao? Đúng là vọng tưởng!

Chỉ thấy hắc khí đằng sau hắn cuộn trào, rồi biến thành một bàn vuốt sói to hàng nghìn trượng. Trên đó phủ đầy những đường hoa văn kim sắc. Bàn vuốt sói vung lên đến không khí cũng bị xuyên thủng.

- Chặn hắn lại!

Đường Tâm Liên thấy vậy, ánh mắt lập tức lạnh băng, hét lên một tiếng. Các cường giả ở xung quanh lập tức đáp lời rồi vận nguyên lực chặn bàn vuốt sói lại.

Bùm!

Sóng năng lượng kinh người lan tỏa khắp không gian. Dưới mặt đất, sóng xung kích đi đến đâu là san bằng mọi thứ đến đấy.

Hai mươi chín thân ảnh đều bị đánh lui, sắc mặt đều tái đi một chút. Đối mặt với Lang Ma Tướng ngày một hiếu chiến, rõ ràng họ đang bị yếu thế.

Uỳnh!

I Không chờ họ điều chỉnh khí tức, không gian phía trước lại nổ tung, hắc khí đầy trời biến thành hàng vạn con sói hung hăng lao tới.

Đường Tâm Liên cắn môi, đôi mắt lạnh lùng không hề có ý rút lui. Nàng chống mạnh cây Phượng Hoàng Thương, hét lớn rồi cùng hai mươi tám cường giả Viêm Thần Điện xông tới.

Nàng biết Lâm Động lúc này rất cần thời gian.

Bùm bùm bùm!

Những chiêu đòn kinh thiên động địa bùng nổ trên không trung. Ai cũng nhận ra hội Đường Tâm Liên bại trong tay Lang Ma Tướng chỉ còn là vấn đề thời gian Bốn đội quân ở bốn phía của Viêm Thần Điện thấy vậy nhưng không can thiệp vào. Vì họ cần phải duy trì trận pháp dể áp chế Lang Ma Tướng. Khi động thủ bừa bãi là khiến trận pháp bị rối loạn, sẽ khiến Lang Ma Tướng có cơ hội thoát ra.

ở chiến trường phía xa, Mộ Lam và Xích Vân trưởng lão cũng nhìn về phía này nhưng không thể viện trợ được, đối thủ của họ cũng không hề đơn giản.

- Ha ha, xem ra các ngươi bại một trận rồi.

Thiên Mình Vương cũng nhìn trận chiến bên dưới, rồi nhìn Thanh Trì và Ma La cười.

Trong lúc ấy, hắn điểm một cái trên không, không gian ở đầu ngón tay hắn

bùng nổ, một khe nứt không gian hàng vạn trượng hiện ra, rồi soạt một tiếng công kích về phía hai người Thanh Trĩ.

Thanh Trĩ cười, siết tay lại, thanh quang quanh người cuộn trào, một vài con thanh long khổng lồ bay ra biến thành Thanh Long Chưởng đập xuống.

Quanh người Ma La, biển lửa cuồn cuộn, cũng biến thành một con hỏa long vạn trượng, đem theo sức mạnh hủy diệt lao thẳng về phía công thế của Thiên Mình Vương.

Binh!

Cuộc đối đầu kinh người như vậy, nhưng kỳ lạ là không có âm thanh kinh thiên động địa. Không gian bị biến dạng, sóng xung kích thu hẹp, nhưng nếu cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn dính phải cũng tan thành tro bụi.

Trận chiến ở tầng thứ này quá đáng sợ!

- Ngươi kết luận hơi sớm quá dấy!

Dưới chân Thanh Trĩ hình thành nên vô số hoa văn thanh long, rồi biến thành một con thanh long cổ xưa, to hàng vạn trượng. Hắn nhìn Thiên Mình Vương cười, nụ cười mang đầy sự uy nghiêm.

Bùm!

Lại một luồng năng lượng xung kích khác lan tỏa. Hai mươi chín thân ảnh bay ngược ra sau, sắc mật tái nhợt, máu tươi bắn ra, khí tức cũng nhanh chóng trở nên yếu ớt.

- Các ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?

Lang Ma Tướng cười gằn.

Đường Tâm Liên không nói, quệt máu nơi khóe miệng, hàn quang lóe lên

trong mắt. Nàng cố gắng gượng dậy, tay siết chặt Phượng Hoàng Thương rồi tiếp tục xông tới.

- Nha đầu không biết sống chết!

Sát ý tràn lên trong mắt Lang Ma Tướng, hắn nắm tay lại, một cây hắc mâu nghìn. trượng hiện ra, xoẹt một tiếng xuyên qua hư không rồi xuất hiện ngay phía trước Đường Tâm Liên.

Nàng nhìn công thế khủng khiếp đó, nghiêng răng rồi điều động mọi người chống đỡ.

Thế nhưng khi Đường Tâm Liên định ra tay thì dưới cột sáng phía xa bỗng vọng ra một tiếng gầm thét, nguyên lực hùng hồn bắn thẳng lên trời.

Uỳnh!

Quang trụ gần như lập tức biến thành màu đen xen bạc, bắn thẳng vào trận pháp bao trùm trời đất kia.

Cự trận lập tức cuộn trào, bốn đại quân của Viêm Thần Điện lập tức mừng rỡ, cuối cùng họ cũng đợi được sức mạnh này.

- Thành công... rồi sao?

Đường Tâm Liên quay sang nhìn bên dưới cột sáng. Ở đó có nguyên lực hùng hồn lan tòa, thân ảnh gầy gò trong đó cuối cùng cũng đứng đậy, khí tức tỏa ra từ hắn mạnh hơn trước dây rất nhiều!

Rõ ràng Lâm Động đã xung kích Tử Huyền Cảnh thành công!

- Tứ quân nghe lệnh, toàn lực vận chuyển trận pháp!

Gương mặt Đường Tâm Liên cũng hiện vẻ mừng rỡ. So với cả trận pháp thì sức mạnh tổ phù của Lâm Động chỉ là một phần rất nhỏ, nhưng nó lại có tác

dụng quyết định. Chỉ khi có năng lượng đó họ mới hoàn toàn trấn áp dược Lang Ma Tướng.

-Rõ!

Nghe thấy mệnh lệnh của Đường Tâm Liên, bốn đại quân của Viêm Thần Điện cùng đáp, tất cả cùng vận hết nguyên lực truyền vào trận pháp.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cự trận chầm chậm xoay chuyển, ở trung tâm trận pháp có hắc lôi quang ngưng tụ, nguyên lực dào dạt tự biền không ngừng tràn vào.

Vút!

Đột nhiên đại trận rung lên, chỉ thấy ở trung tâm bắn ra một sợi xích hắc lôi hàng nghìn trượng.

Sợi xích ấy kích thước rất lớn, bên trên phủ đầy những đường hoa văn lôi sắc, ẩn chứa một thứ năng lượng kỳ lạ.

-Hừ!

- Thiên Lang Ma Tượng Thuẫn!

Lang Ma Tướng thấy sợi xích đang lao tới, ánh mắt lóe hàn quang, rồi gầm lên một tiếng. Ma khí cuộn trào, biến thành một tấm lá chắn đen khổng lồ, trên đó là hình những con sói hung tợn, một khi thế bức người lan tỏa ra xung quanh.

Vút!

Sợi xích được ngưng tụ từ sức mạnh của bốn đại quân Viêm Thần Điện xuyên thủng hư không, trước vô số ánh mắt căng thẳng đang nhìn, lao thẳng vào tấm lá chắn đen Keng!

Âm thanh kim loại vang lên, không gian xuất hiện vô số vết rạn nút. Mọi người cũng nhìn thấy tấm lá chắn nhanh chóng bị nứt thành đường mạng nhện.

Sợi xích đột phá xuyên qua tấm lá chắn, rồi trước bao ánh mắt không thồ tin nổi, xuyên thủng người một.

Phụt!

Sợi xích quấn quanh người Lang Ma Tướng rồi xuyên qua cơ thể hắn. Hắc quang và lôi quang dần chui vào bám chặt lấy xương cốt hắn.

Ma khí nhanh chóng tiêu tan, thân thể khổng lồ của Lang Ma Tướng cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng một cột sáng bắn từ đại trận bao phủ lấy hắn.

Khí tức kinh người đó cuối cùng cũng tan thành mây khói!

Trên bầu trời, bốn đội quân sắc mặt đều tái nhợt. Họ nhìn Lang Ma Tướng bị trấn áp không thổ làm được gì, niềm vui dần lan tỏa, tiếng hoan hô vang dậy đất trời.

Sau khi dùng tới mọi sức mạnh, cuối cùng họ cũng trấn áp thành công cường địch!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1032

Diệt Vương Thiên Bàn

Uỳnh!

Quang trụ từ trên bầu trời bắn xuống, Lang Ma Tướng bị sợi sắt hắc lôi quấn quanh, sợi xích xuyên qua người hắn, đến xương quai xanh của hắn cũng bị khóa chặt, vô số phù văn hắc lôi quang không ngừng tỏa ra từ sợi xích, cuối cùng chui vào cơ thể Lang Ma Tướng trấn áp hoàn toàn ma khí rong cơ thể hắn.

Vút!

Quang trụ trọc trời lúc này dần thu nhô lại cuối cùng biến thành quang trụ khoảng mười trượng, bốn bồ quang trụ là Tứ Tượng Chỉ Linh. Đồng thời sợi xích đên cũng dần lan rộng rồi liên kết trên quang trụ tạo thành vòng tròn hoàn hảo phong ấn Lang Ma Tướng bên trong.

Trên bầu trời, bọn Đường Tâm Liên thấy Lang Ma Tướng bị phong ấn, gương mặt có phần trắng bệch cuối cùng hiện lên nụ cười nhẹ nhõm trút được gánh nặng, rồi không thể gượng hơn được nữa, thân thể đều như muốn nhũn ra. Trận đại chiến vừa rồi đã tiêu hao hết năng lượng của họ.

Bốn đội quân của Viêm Thần Điện cũng đổ ập xuống, không ít đệ tử Viêm Thần Điện đều vì cạn nguyên lực mà khí tức trở nên yếu ớt hẳn.

Rầm rầm!

Bên trong cột quang trụ, Lang Ma Tướng vẫn đang điên cuồng giãy giụa, dường như hắn đang gầm rú, nhưng tiếng của hắn không thể truyền ra ngoài, ma khí bị phong ấn hiển nhiên hắn khó lòng có thể thoát dược.

Gương mặt Đường Tâm Liên cũng tái trắng, tuy rất vếu nhưng nàng vẫn cố gắng đứng dậy rồi lại phát mệnh lệnh điều phối bốn đội quân thay nhau nghỉ, còn những cường giả khác của Viêm Thần Điện cũng tranh thủ thời gian hồi phục nguyên lực.

Bên ngoài Hỏa Viêm Thành, vô số người nhìn đội quân Viêm Thần Điện bay qua với ánh mắt chấn dộng. Dù là những cường giả có danh tiếng trong Loạn Ma Hải, khi nhìn thấy thân ảnh kiều diễm kia ánh mắt cũng không khỏi khâm phục.

Thực lực Đường Tâm Liên có lẽ không phải lợi hại nhất Viêm Thần Điện, nhưng trong trận đại chiến vừa rồi, rõ ràng Đường Tâm Liên có công rất lớn trong việc phong ấn Lang Ma Tướng.

Viêm Thần Điện Hỏa Tiên Tử quả nhiên danh bất hư truyền.

Mọi người đều thầm cảm thán, tuy trong Tranh Bá Chiến, Lâm Động thể hiện uy lực, nhưng lúc này không còn nghi ngờ gì Đường Tâm Liên chính là người nổi trội nhất.

Viêm Thần Điện có người kế thừa như vậy thì còn phải lo sẽ không mạnh sao? Hơn nữa bản thần Đường Tâm Liên thiên phú rất cao, chỉ cần cho nàng đủ thời gian thì chắc chắn sẽ trở thành cường giả đỉnh cấp trong Viêm Thần Điện. Đến lúc đó, nếu mi truyền Hỏa Diệm Tổ Phù cho Đường Tâm Liên thì nàng nhất định sẽ trở thành nữ vương Viêm Thần Điện bá đạo ở Loạn Ma Hải mà không ai dám coi thường.

Trên không trung, Đường Tâm Liên tay cầm Phượng Hoàng Thương, nghe thấy tiếng hoan hô vang dậy bên ngoài Hỏa Viêm Thành thì khựng lại một chút rồi nhìn về hướng Lâm Động. Hắn lúc này đang lê tấm thân mệt nhoài ngồi lên đống đổ nát rồi ngẩng lên nhìn nàng. Gương mặt trẻ tuổi ấy hiện lên nụ cười rạng rỡ, cuối cùng hắn bật ngón tay cái lên với nàng, mọi biểu hiện của nàng vừa rồi đều khiến hắn khâm phục.

Đường Tâm Liên nhìn nụ cười rạng rỡ ấy của Lâm Động, gương mặt thoáng

ửng hồng. Nàng biết trong trận đại chiến vừa rồi Lâm Động cũng góp công không ít hơn nàng, nhưng hắn lại không đứng ra để nhận danh tiếng có thể vang dội khắp Loạn Ma Hải, mà chỉ ngồi trong bóng tối để mọi ánh hào quang chiếu lên nàng.

Hắn biết chiến tích này sẽ củng có được địa vị của nàng trong Viêm Thần Điện, thậm chí rất có lợi cho Đường Tâm Liên tiếp quàn Viêm Thần Điện sau này.

Nam nhân này quả thực rất đặc biệt.

Đường Tâm Liên cắn môi, trong lòng bỗng có cảm giác kỳ lạ, rồi gương mặt bỗng ửng đỏ, Hòa Tiên Tử trước nay luôn đầy phong độ lúc này lại dịu dàng quyến rũ.

Lâm Động nằm dựa vào đống đổ nát, ngực phập phòng lên xuống thở phì phò. Rõ ràng hắn lúc này không được tốt cho lắm, tuy trước đó hắn đã xung kích Tử Huyền Cảnh thành công, nhưng không hề có thời gian để củng cố. Như vậy hiến cảnh giới của hắn không dược bền vững, không cẩn thận là có thể bị lùi về Sinh Huyền Cảnh.

- Lâm Động ca không sao chứ?

Mộ Linh San xuất hiện ở bên cạnh Lâm Động lo lắng hỏi. Người khác không biết Lâm Động vừa làm gì, nhưng cô bé thì hiểu rõ.

Lâm Động lắc đầu cười, chỉ là gương mặt tái nhợt của hắn không có sức thuyết phục lắm. Mộ Linh San thấy vậy chu môi lên, nhưng cũng không nói gì.

- Không hổ là Dị Ma Tướng... đúng là rất khó đối phó.

Lâm Động nhìn về cột sáng phía xa, không kìm dược thở dài một tiếng, rồi trong lòng bỗng dâng lên hào khí sảng khoái. Dị Ma Tướng tương đương với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh dó. Năm ấy ở Dị Ma Vực, Phần Thiên

Lão Tổ dã dùng cả sinh mệnh mới phong ấn được một tên Dị Ma Tướng. Mà hiện giờ hắn đã làm được điều đó... Tuy phần lớn là nhờ Viêm Thần Điện dốc hết lực lượng, nhưng công của hắn không thể thiếu. Lâm Động cũng tin chắc sẽ có một ngày hắn dựa vào chính mình phong ấn được đối thủ đáng sợ đó!

Soạt!

Khi ấy, từ trên trời bay tới một thân ảnh rồi đáp bên cạnh hắn. Đôi mắt nhìn hắn có phần dịu dàng hiếm thấy.

- Thế nào, bận vậy cũng rút ra được sao?

Lâm Động nhìn Đường Tâm Liên cười.

- Giờ chiến lực của Viêm Thần Điện cũng cạn rồi, cũng không cần làm gì thêm nữa. Những việc đó có các trưởng lão là dược rồi.

Đường Tâm Liên hất tóc trước ngực ra, khẽ nói:

- Lần này đã tạ ngươi!

- Ta mang trong mình tổ phù, vốn dĩ là kẻ địch của dị ma.

Lâm Động lắc đầu, rồi cười:

- Hơn nữa giờ cảm ơn ta vẫn hơi sớm. Chúng ta chỉ phong ấn được một tên Dị Ma Thành mà thôi. Ở kia còn có hai tên nữa và một Dị Ma Vương khủng khiếp hơn.

- Việc đó thì chúng ta không làm được gì rồi.

Đường Tâm Liên bất lực nói. Chỉ đối phó một Dị Ma Tướng thôi đã dốc cạn sức lực. Hiện tại họ căn bản không còn sức để can thiệp vào chiến trường kia nữa.

Lâm Động gật đầu, sau trận đại chiến vừa rồi đúng là hắn cũng không còn chút chiến đấu lực nào nữa.

- Tình hình hiện tại phải giải quyết thế nào thì phải xem sư phụ và Thanh Trĩ rồi... Đường Tâm Liên ngẩng lên nhìn trời, nói.

- Ha ha, Thiên Mình Vương, xem ra kẻ thất bại trước tiên là các ngươi...

Thanh Trĩ liếc nhìn xuống dưới rồi cười, nói.

Nụ cười trên gương mặt Thiên Mình Vương cũng thu lại, chắc hắn hắn không thể ngờ được Lang Ma Tướng lại bại trong tay Viêm Thần Điện.

- Xem ra bản vương đã coi thương Viêm Thần Điện các ngươi.

Ma La nhếch môi cười rồi nhìn Thiên Mình Vương, nói:

- Yên tâm, bắt được một Dị Ma Thành vẫn chưa thỏa mãn được bọn ta đâu.

- Đúng là bản vương không thể thắng được hai ngươi liên thủ, nhưng nếu bản vương muốn đi thì lẽ nào các ngươi ngăn được sao?

Thiên Mình Vương cười chế giễu.

- Hôm nay ngươi muốn đi không dễ đâu.

Thanh Trĩ cười.

Thiên Mình Vương nheo mắt, cười khảy:

- Thanh Trĩ, tuy ngươi đã là Luân Hồi Cảnh, nhưng ngươi tưởng mình là ai? Viễn cổ Bát Vương sao? Bọn chúng đã rồi vào luân hồi rồi.

Thanh Trĩ mỉm cười, mái tóc dài bay phấp phới, hai mắt bỗng lấp lánh, thanh long vạn trượng dưới chân bỗng gầm lên, thanh quang lan tỏa rồi biến thành cái dĩa thanh quang.

Cả trời đất dường như ngay lập tức tối sầm, nguyên lực trong trời đất như trở nên bạo động.

Trên bầu trời, Mộ Lam và Xích Vân trường lão đang giao chiến với hai Dị Ma Tướng khác cũng dừng lại, vì cái đĩa thanh quang kia cũng trùm lấy họ.

- Đây là...

Xích Vân trường lão nhíu mày.

Mộ Lam nheo mắt, dường như nghĩ ra diều gì, ánh mắt có chút thay đổi.

Thanh Trĩ đứng trên chiếc đĩa thanh quang, nhìn Thiên Mình Vương ở phía xa, cười - Thiên Mình Vương, không biết ngươi đã nghe thấy cái này chưa...

- Cái gì?

Thiên Mình Vương thản nhiên nói.

- Diệt Vương Thiên Bàn.

Đồng tử Thiên Mình Vương đột ngột có rút, không gian phía sau hắn cũng bùng nổ. Sự biến sắc này là lần dầu tiên xuất hiện trên gương mặt hắn. Rõ ràng cái gọi là Diệt Vương Thiên Bàn khiến hắn cũng cảm thấy nguy hiểm.

- Diệt Vương Thiên Bàn xếp thứ sáu trong bảng Viễn cổ Thần Vật?

Ma La cũng kinh ngạc.

- ừm, ta đã tìm trong suốt mấy năm qua, cuối cùng cũng phát hiện ở một chiến trường Viễn cổ.

Thanh Trĩ gật đầu, cười.

Ma La mừng rỡ, ngay cả ở thời Viễn cổ, Diệt Vương Thiên Bàn cũng là thứ thần vật đảng sợ, đã từng có Dị Ma Vương bỏ mạng vì nó - Có điều...

Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, Ma La chau mày:

- Theo ta biết, muốn Diệt Vương Thiên Bàn có thể giết Dị Ma Vương, phải cần bốn tổ phù...

Thanh Trĩ gật đầu.

- Nhưng chúng ta... cộng cả tiểu tử Lâm Động nữa cũng mới có ba.

Thanh Trĩ lắc đầu, nhìn Ma La cười:

- Không... chúng ta có bốn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1033

Sinh Tử Tổ Phù

Uỳnh!

Bốn tổ phù?

Ma La khựng người, vô cùng kinh ngạc nhìn Thanh Trĩ, rồi không kìm được kêu lên:

- Lẽ nào ngươi cũng có? Nhưng tại sao ta không có chút cảm ứng nào?

- Trong trời đất này có tám tổ phù, đâu có dễ đổ có. Hơn nữa tổ phù nhận chủ cũng không dễ, không phải ai có được nó là thành chủ nhân. Ngươi tưởng ai cũng may mắn như ngươi hay Lâm Động sau?

Thanh Trĩ lắc đầu bất lực.

-Thế...

Ma La nhíu mày, vậy tấm tổ phù thứ tư trong tay ai?

Vút!

Lúc này phía dưới có hai đạo quang ảnh lướt tới, Mộ Lam và Xích Vân trưởng lão xuất hiện bên cạnh hai người Thanh Trì. Mộ Lam nhìn cái đĩa ánh sáng bao trùm đất trời, do dụ một chút rồi nói:

- Ngươi muốn dùng đến nó rồi?

- ừm, Dị Ma Vương là chiến lực mạnh nhất của chúng, hôm nay đã gặp thì

nhất định phải trừ bỏ.

Thanh Trĩ nheo mắt, ánh mắt lóe lên sát y lạnh lẽo. Dị Ma Vương tương đương cường giả Luân Hồi Cảnh của con người, thiếu đi một tên chắc chắn là tổn thất rất lớn. Trước đó dị ma tiềm phục rất kỹ, không thể tìm dược. Nay đã có cơ hội thì đương nhiên không thể bỏ qua.

- Nhưng nghe nói Diệt Vương Thiên Bàn cần bốn tổ phù mới giết được Dị Ma Vương.

- Thứ thần vật này cũng do Phù Tổ đại nhân tạo ra. Trong đại kiếp năm đó, Phù Tổ đại nhân dã dùng tám tấm tổ phù dể duy trì Diệt Vương Thiên Bàn, từng một chiêu giết chết tám tên Dị Ma Vương.

Thanh Trĩ cười, rồi nhìn Mộ Lam:

- Còn tấm tổ phù thứ tư, phải hỏi Mộ Lam huynh.

Ma La và Xích Vân trường lão khựng người, cùng nhìn sang Mộ Lam. Mộ Lam vẻ mặt phức tạp thở dài, nhìn xuống thân ảnh nhỏ nhắn phía dưới.

- Bất Tử Thánh Kình tộc ta đúng là có một tấm tổ phù.

Nghe vậy cả hai người Ma La đều kinh ngạc.

- Không biết Bất Tử Thánh Kình tộc có tấm tổ phù nào trong Bát đại tổ phù?

Ma La trầm giọng hỏi.

Mộ Lam trầm mặc một lúc rồi khẽ nói:

- Sinh Từ Tổ Phù.

Đồng tử Ma La có lại, giọng nói có phần chấn động:

- Là Sinh Tù Tổ Phù được biết đến như thú giúp người có nó vĩnh hằng bất

diệt?

- Thế gian này làm gì có gì là vĩnh hằng bất diệt thật sự? Như Phù Tổ đại nhân cuối cùng cũng về với cát bụi, huống hồ là một tấm tổ phù sinh ra từ trời đất.

Mộ Lam cười khổ.

- Sinh Tử Chỉ Chủ, một trong Bát Đại Chủ thời Viễn cổ chính là lão tổ tông của Bất Tủ Thánh Kình tộc ta. Năm đó Người bị trọng thương qua đời, tộc ta mai táng Người ở nơi sâu nhất trong Loạn Ma Hải. Nhưng trăm năm trước khi dọn mộ thỉ phát hiện trong mộ xuất hiện ánh sáng. Bọn ta vội vàng mở mổ ra thì phát hiện một quả trứng ánh sáng hai màu đen trắng, còn thi thể của lão tổ tông thì đã đem theo Sinh Tử Tổ Phù tan biến.

Ma La nhìn xuống thân hình nhỏ nhắn phía dưới:

- Rồi quả trứng đó sau khi được bọn ta chăm sóc thì cuối cùng nở ra một tiểu nha đầu..

, Ma La hít sâu một hơi:

) - Là Mộ Linh San?

- ừm.

Mộ Lam khẽ gật đầu.

- Điều này...

Xích Vân trưởng lão há mồm, lưỡng lự nói:

- Nha đầu đó rốt cuộc là lão tổ của Bất Tử Thánh Kình tộc, hay là... Sinh Tử Tổ Phù? Mộ Lam cười khổ, thần sắc khó hiểu.

- Có lẽ là Sinh Tử Tổ Phù.

Thanh Trĩ nói, hắn nhìn Mộ Lam:

- Sinh Tử Chỉ Tổ năm đó bị thương thế quá nặng, tuy Người định luân hồi chuyển thế nhưng thất bại. Vì thế có lẽ Sinh Tử Chỉ Tổ đã biến mất hoàn toàn, còn Mộ Linh San từ trong quả trứng ánh sáng kia, thật ra chính là... Sinh Tử Tổ Phù.

- Tổ phù... sao lại biến thành người dược?

Xích Vân trưởng lão có phần không thể tin nổi.

- Tổ phù đều có linh tính, nhưng đúng là chưa có tổ phù nào xuất hiện dưới dạng con người. Hơn nữa, ngay bản thân Mộ Linh San cũng không biết mình là Sinh Tử Tổ Phù. Lão tổ tuy đã mất nhưng rõ ràng cuối cùng dã dung hợp một phần vào Sáng Thế Phụ Thần. Chính vì cơ duyên đó mà Mộ Linh San ra đòi.

Mộ Lam nói.

- Linh San hiện tại có thân thể của Bất Tử Thánh Kình tộc, nhưng nha đầu đó cũng là Sinh Tử Tổ Phù, biến dị kiểu này dúng là lần đầu tiên thấy trong trời đất này.

Ma La sắc mặt kinh ngạc gật đầu, rồi xoa cằm nói:

- Nói vậy thì chả trách mà nha đầu lại thân thiết với Lâm Động như vậy, chắc là vì Thôn Phệ Tổ Phù.

Thanh Trĩ cười:

- Nghe nói ở thời Viễn cổ, Bát đại tổ phù sinh ra, Sinh Tử Tổ Phù là muộn nhất, cũng là yếu nhất. Thôn Phệ Tổ Phù nuốt nó vào trong để cung cấp năng lượng, đến khi Sinh Tử Tổ Phù thật sụ trưởng thành thì mới rời khôi Thôn Phệ Tổ Phù.

Xích Vân trưởng lão sắc mặt cổ quái, nói vậy thì là Thôn Phệ Tổ Phù sinh ra Sinh Tủ Tổ Phù sao? Vậy quan hệ giữa chúng là gì?

Mộ Lam cười khổ:

- ở thời Viễn Cổ, lão tổ của tộc ta cũng chính vì mối quan hệ này đau đầu. Thân là người mang tổ phù, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi tổ phù.

Ma La gật đầu, hắn cũng là người giữ tồ phù nên cũng hiểu điều này.

- Nhưng chuyện này không được truyền ra ngoài, Mộ Linh San tuy là Sinh Tử Tổ Phù nhưng sức mạnh của nó vẫn chưa tỉnh giấc, nếu bị dị ma phát hiện thì rất phiền phức.

Mộ Lam nhắc nhở.

- Yên tâm, thúc động Diệt Vương Thiên Bàn chỉ cần sự có mặt của bốn tổ phù chứ không cần động dùng đến sức mạnh của chúng. Hơn nữa ở đây ta sẽ dùng luân hồi lực gây nhiễu, ngoài chúng ta ra, sẽ không một ai biết nữa.

Nghe vậy Mộ Lam gật gù.

Giải thích xong, Thanh Trĩ vung tay, chiếc đĩa thanh quang bao trùm trời đất chầm chậm xoay chuyển, bên trong dần ngưng tụ một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa.

ở chỗ khác trên bầu trời, Thiên Mình Vương và hai Dị Ma Tướng về mặt ngưng trọng nhìn cảnh tượng ấy. Hiển nhiên danh tiếng của Diệt Vương Thiên Bàn có sức uy hiếp không nhỏ với chúng.

- Hừ, Diệt Vương Thiên Bàn tuy mạnh nhưng cần tổ phù để duy trì. ở đây chỉ có mộtHỏa Diệm Tổ Phù, muốn giết bân vương sao? Nằm mơ!

Mắt Thiên Mình Vương tràn ngập ma khí, cuối cùng đôi cánh giang ra, hoa văn kim sắc trên đó lan tỏa ra cha khuất bầu trời.

Ở phía xa, Thanh Trĩ siết tay lại, cái đĩa thanh quang khổng lồ đột nhiên rung lên, ở giữa bắn lên một cột sáng cuối cùng biến thành cái đĩa ngọc to cỡ bàn tay trên bầu trời, tròn tựa trăng rằm, sáng lấp lánh.

- Ma La!

Cái đĩa ngọc cổ xưa vừa xuất hiện thì Thanh Trĩ lập tức nhìn sang Ma La. Ma La gật đầu, phù văn trên trán cháy rực, bắn ra một đạo hỏa diệm bay thẳng về phía chiếc đĩa ngọc.

Âm ầm!

Theo đó, chiếc đĩa ngọc hiện lên một đường hoa văn huyền ảo.

- Chỉ có Hỏa Diệm Tổ Phù mà cũng dám gọi là Diệt Vương?

Thiên Mình Vương thấy vậy cười khảy.

Thanh Trĩ không hề bận tâm, hai mắt nhám lại, trên chiếc đĩa ngọc dần tỏa ra một thứ năng lượng vô hình.

Trong đống phế tích dưới thành, Lâm Động ngẩng lên nhìn chiếc đĩa ánh sáng thanh sắc bao phủ trời đất. Chẳng ai nhìn rõ dược bên trong đang xảy ra chuyện gò. Hon nữa không gian xung quanh cũng rất tối tăm, mọi tia sáng đều đã biến mất.

-Hừm?

Ngẩng lên nhìn, ánh mắt Lâm Động ngưng trọng, hắn cảm giác được một luồng năng lượng đặc biệt tỏa ra từ trên không trung rồi bao trùm lấy hắn. Trong sự bao trùm đó, hai tổ phù trong người hắn khẽ rung lên.

- Lâm Động, thả lòng, ta muốn mượn sức mạnh tổ phù để giết Thiên Mình Vương!

Khi Lâm Động đang thay đổi sắc mặt thì giọng của Thanh Trĩ vang lên bên tai. Lúc này hắn mới thở phào, sau đó thả lỏng sự áp chế tổ phù.

Uỳnh!

Sau khi Lâm Động không kháng cự nữa, hắc quang và lôi quang đột nhiên trào ra từ cơ thể hắn rồi biến mất.

-Thật lợi hại!

Lâm Động thấy vậy cũng cảm thán. Hắn cảm nhận được sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù và Thôn Phệ Tổ Phù dường như yếu đi không ít, hiển nhiên đã bị diều dộng sức mạnh đi.

Rồi hắn đột nhiên cảm thấy bên cạnh có thứ sức mạnh kỳ lạ. Vội ngoảnh sang thì nhìn thấy thân thể Mộ Linh San đột nhiên phát ra tia sáng có cả hắc quang và bạch quang.

- Lâm Động ca, Thanh Trĩ tiền bối nói muốn mượn sức mạnh của muội...

Lúc này mắt Mộ Linh San hiện lên sự mệt mỏi, thân hình loạng choạng, khi nói xong câu cuối cùng thì ngã về phía Lâm Động. Hắn vội vàng ôm lấy cô bé.

Thế nhưng khi hắn vừa vào thân thề Mộ Linh San thì sắc mặt hắn bỗng thay đổi. Vì hắn cảm nhận thấy một luồng năng lượng thuần túy dồi dào không thể tượng tượng nổi điên cuồng tràn vào cơ thể hắn.

Luồng năn lượng đầy chứa đầy sinh tử khí tinh thuần, hai luồng năng lượng hoàn toàn khác biệt này lại dung hợp một cách hoàn hảo.

Lâm Động sững người nhìn Mộ Linh San. Nguyên lực khô cạn trước đó của hắn đã dần hồi phục, thứ sinh tử khi truyền ra từ cơ thể Mộ Linh San lại không hề bài xích gì hắn..

- Đây là...

Lâm Động không hiểu ra sào, hắn xúi nhìn gương mặt tinh xảo của cô bé. Một lúc sau đồng tử hắn có lại khi thấy giữa trán Mộ Linh San hiện lên hình phù văn hai màu đen trắng...

Hắn không hề xa lạ gì với thứ phù văn này... vì đó là một trong Bát đại tổ phù... Sinh Tử Tổ Phù!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1034

Diệt Vương Thiên Bàn

Uỳnh!

- Sinh Tử Tổ Phù?

Lâm Động có phần thất thần nhìn hoa văn trắng đen đan xen trước trán Mộ Linh San. Hoa văn cũng cổ xưa như Thôn Phệ Tổ Phù hay Lôi Đình Tổ Phù, tỏa ra một thú năng lượng kỳ lạ. Chỉ hấp thụ một chút thôi Lâm Động cũng cảm thấy nguyên lực có dấu hiệu sục sôi rồi.

- Trong cơ thể Linh San... lại có tổ phù?

Mãi một lúc lâu sau Lâm Động mới sực tỉnh, rồi không biết phải nói gì mới phải. Hồi đầu mới gặp Mộ Linh San, hắn đã mơ hồ nhận thấy Thôn Phệ Tổ Phù có gì đó bất thường. Mà sự bất thường đó do Mộ Linh San gây ra. Lúc đó Lâm Động dã đoán Mộ Linh San có liên quan gì đó với Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng chưa từng nghĩ trong người cô bé lại có Sinh Tử Tổ Phù, một trong Bát đại tổ phù.

- Thì ra là Sinh Tử Tổ Phù...

Khi Lâm Động đang cảm thán thì đột nhiên từ bên trong vang lên tiếng của Nham đã mất tích một thời gian.

- Ngươi vẫn còn sống sao?

Lâm Động hơi bực nói, trước đó hắn phải trải qua biết bao trận chiến sinh tử mà Nham không hồ xuất hiện, giờ không còn nguy hiểm gì nữa hắn ta lại ló mặt

ra.

- Tổ Thạch đang dần hồi phục ta cũng thỉnh thoảng ngủ vùi, hì hì, dựa vào sức mình không phải rất tốt sao?

Nham cười.

Lâm Động trợn mắt, chỉ riêng hôm nay hắn dã phải lượn quanh giữa sống với chết không biết bao nhiêu lần, giờ hắn lại đứng ngoài hớn hở.

- Nha đầu này không phải người nắm giữ tổ phù.

-Hử?

Lâm Động khựng người, trán Mộ Linh San có phù văn, chính xác là Sinh Tử Tổ Phù - Sinh Từ Tổ Phù... chính là bản thân nha đầu ấy... chang trách mà ban đầu ta không nhận ra thân phận, thì ra là sự biến hóa kỳ dị như vậy.

Nham cảm thán.

- Linh San... là Sinh Tử Tổ Phù? Sao có thể?

Đồng tử Lâm Động có lại, hắn có định lực như vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

- Câu chuyện dài dòng, nhưng đó đúng là sự thật... Chẳng trách nha đầu này lại theo ngươi, thì ra là vì Sinh Tử Tổ Phù.

Nham nói, nhìn Lâm Động với chút nghi hoặc, rồi nói mối liên hệ giữa Thôn Phệ Tổ Phù và Sinh Tử Tổ Phù.

Lâm Động nghe xong, sắc mặt có phần đặc sắc, cười khan:

- Nói vậy thì hình Thôn Phệ Tổ Phù cứ như cha mẹ của Sinh Tử Tổ Phù vậy?

- Ồ, nói từ góc độ con người các ngươi thì đúng là có chút quan hệ đó... ở

thời Viễn Cổ, quan hệ giữa Sinh Tử Chỉ Chủ và Thôn Phệ Chỉ Chủ cũng hơi phức tạp.

Nham như nhớ ra điều gì, giọng nói có phần kỳ quái.

Lâm Động nhướn môi, rồi xoa đầu Mộ Linh San. Tuy sự thật có phần khó tin, nhưng hắn vẫn chấp nhận, dù Mộ Linh San là gì, chỉ cần là tiểu nha đầu hoạt bát đáng yêu mà hắn biết là được.

- Ta mới không xuất hiện chưa bao lâu mà thứ dị ma đẳng cấp này đã xuất hiện. Bao năm rồi không gặp.

Nham cũng cảm nhận được động tĩnh trong trời đất.

- Một Dị Ma Vương, ba Dị Ma Tướng, khá khủng bố.

Lâm Động cười khổ.

- Không cần quá lo lắng, Thanh Trí đối phó được. Ta cảm nhận thấy Diệt Vương, Thiên Bàn, vừa hay ở đây có bốn tấm tổ phù, có tổ phù trợ giúp, muốn giết một Dị Ma Vực không phải không thể.

Nham nói.

- Diệt Vương Thiên Bàn?

- Thần vật đứng thứ sáu trong bảng Viễn cổ Thần Vật, vô cùng ngang ngược, từng giết không ít Dị Ma Vương.

Lâm Động chớp miệng, xem ra Thanh Trí cũng đã chuẩn bị khi đến. Nhưng không biết thứ thần vật có thể giết Dị Ma Vương, khi thật sự thì triển sẽ khủng khiếp đến mức nào. Tuy Lâm Động biết Tổ Thạch trong người hắn đứng vị trí thứ hai trong bảng Viễn cổ Thần Vật, nhưng nó bị trọng thương, đến giờ không thể thì triển hết sức mạnh dược.

- Diệt Vương Thiên Bàn dã xuất hiện, chắc hẳn cũng đã kết quả, Dị Ma Vương không chống lại được đâu, ngươi không cần quá lo.

Lâm Động cười khổ, cuộc chiến ở mức đó, hắn có lo cũng chẳng ích gì. Giờ hắn chỉ có thể cầu mong sự thực sẽ như Nham nói, Thanh Trĩ sẽ giải quyết được Thiên Mình Vương.

Nếu không thì tất cả những người ở dây có lẽ sẽ không chạy thoát nổi.

Ở phía xa, chiếc đĩa thanh quang chia đôi trời và đất, mấy nguồi Thanh Trì đứng trên đó, phía trước mặt là một chiếc đĩa ngọc xanh đang xoay chuyển. Thanh Trĩ bỗng nở nụ cười rồi khẽ nắm tay lại.

Chỉ thấy chiếc đĩa hàng vạn trượng phía dưới bỗng rung chuyển, bắn lên ba cột sáng rồi cùng chui vào chiếc đĩa ngọc kia.

Uỳnh!

Chiếc đĩa ngọc đột nhiên rung chuyển, những hoa văn mờ nhạt trên đó hiện rõ dần.

Khi những hoa văn ấy xuất hiện, chiếc đĩa ngọc thêm chói lòa, không gian xung quanh biến dạng, vô vàn những đường năng lượng mảnh lan ra khiến trời đất như rung lên.

- Diệt Vương Văn?

Thiên Mình Vương nhìn thấy phù văn hiện lên trên chiếc đĩa ngọc, sắc mặt kịch biến, không kìm được gầm lên:

- Sao có thể?

- Thanh Trĩ, thì ra người đã chuẩn bị, để Diệt Vương Thiên Bàn có bố tổ phù để duy trì.

Thanh Trĩ mỉm cười nhìn Thiên Mình Vương:

- Hiếm khi Dị Ma Vương hiện thân, đương nhiên ta phải tiếp đãi chu đáo.

Grào!

Thiên Mình Vương ánh mắt tháy đổi, rồi lập tức gầm lên.

Hai tên Dị Ma Tướng kia vội gật đầu, từ chiếc đĩa ngọc kia ngay bọn chúng cũng cảm thấy mùi vị nguy hiểm. Thứ năng lượng đó thật sự có sức mạnh để hủy diệt chúng.

Ma khí tràn ra từ ba người bọn Thiên Mình Vương. Chúng vỗ mạnh đôi cánh, không gian phía sau lập tức rách tan.

- Muốn chạy sao?

Ma La thấy vậy thì cười khảy, đôi mắt rực đỏ, tung ra một chưởng, một biển lửa lan tỏa đẩy lùi ba bọn chúng về sau.

Thân thể Thiên Mình Vương đột nhiên cứng đờ, thứ ma khí bao phủ trời đất lúc này nhanh chóng yếu đi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1035

Ma Ngục

Uỳnh!

Ma khí vừa rồi còn tràn ngập đất trời lúc này đã nhanh chóng tiêu tan, ở giữa đám mí khí là Thiên Mình Vương đang sững sờ nhìn cái lỗ máu đỏ lòm trước ngực. Ở viền là dính thứ dịch thể màu xanh ngọc kia, dịch thể tựa thứ thuốc độc điên cuồng xâm thực cơ thể hắn.

Những nơi dịch thể đi qua, dị ma khí dồi dào của hắn nhanh chỏng tan đi như tuyết gặp lửa.

Hắn có thể cảm thấy rõ ràng rằng đồng thời với việc ma khí tan đi, sinh mệnh ngoan cường của hắn cũng dang dần tiêu tan. Cảm giác tử vong dần dần lan tòa khiến gương; mặt hắn dần ngập tràn sự sợ hãi.

-Á!!!

Tiếng kêu thảm thiết vang ra từ mồm Thiên Mình Vương, tuy rơi vào tuyệt cảnh nhưng dù sao hắn cũng là cường giả Luân Hồi Cảnh, lập tức đánh một chưởng lên người, chỉ thấy dưới bề mặt da hắn hiện lên hoa văn tử kim sắc. Vô số tia dị ma khí tinh thuần tụ lại ở cái lỗ trước ngực ngăn cả sự xâm thực của dịch thể kia.

Phụt phụt!

Từng dợt khói trắng tỏa ra từ nơi tiếp xúc, gương mặt Thiên Mình Vương dầy thống khổ. Nhìn dịch thể kia có vẻ ôn nhu nhưng với hắn lại có sức sát thương vô cùng khủng khiếp. Dù cơ thực lực của một Dị Ma Vực nhưng hắn vẫn không

thể ngăn cản được sự xâm thực đó.

- Thiên Mình Vương, vô ích thôi. Sức mạnh của Diệt Vương Thiên Bàn với dị ma các ngươi mà nói đúng là độc dược. Nó sẽ xâm thực cơ thể ngươi đến khi ngươi biến thành hư vô.

Thanh Trĩ bình thản nói.

- Thanh Trĩ, ngươi đừng đắc ý quá!

Thiên Mình Vương gầm lên, gương mặt biến dạng dị thường. Rồi hắn nghiến răng, thủ ấn biến hóa, chỉ thấy bề mặt cơ thể hắn hiện ra hoa văn ma quái màu tử kim, tỏa ra thú năng lượng cuồng bạo đến cực hạn.

Bọn Thanh Trĩ, Ma La thấy vậy sắc mặt đều thay đổi, rồi vội vàng lùi về sau.

Bùm!

Nhưng khi họ vừa lùi về sau thì thân thể Thiên Mình Vương bỗng nổ tung, ma khí đáng sợ hình thành nên một làn sóng cao hàng vạn trượng ập tới. Những nơi ma khi thả qua không gian đều nổ tung. Thiên Mình Vương đã tự phát nổ!

Uỳnh!

Chiếc đĩa thanh sắc bao phủ bầu trời cũng bị chấn động, quang trụ bắn lên trời chặn làn sóng ma khí lại.

Phụt phụt!

Khi đó, ở nơi Thiên Mình Vương phát nổ, ma khí ngưng tụ lại biến thành một quả tim đen phủ đầy hoa văn kim sắc. Quả tim vừa xuất hiện thì định chạy trốn.

- Thiên Mình Vương, ta và dị ma các ngươi đã tiếp xúc qua nhiều lần, thủ đoạn này không qua mắt được ta đâu!

Thế nhưng khi quả tim đó định trốn thì Thanh Trĩ đã cười lớn. Không gian biến dạng, thân ảnh áo xanh xuất hiện ngay phía trước quả tim.

- Thanh Trĩ, ngươi không sợ người trong tộc ta sẽ khiến ngươi mãi mãi không bao giờ ngóc đầu lên được sao?

Quả tim kia đập cuồng loạn, gương mặt Thiên Mình Vương hiện ra gầm lên một tiếng.

- Giết cái ma thai này là ngươi sẽ hoàn toàn biến mất đủng không?

Thanh Trĩ cười thản nhiên, gương mặt hắn không hề có chút sợ hãi, rồi ngón tay điểm lên không khí, một chùm thanh quang bắn ra.

-Ngươi!

Thấy Thanh Trì không chút nương tình, Thiên Mình Vương cũng bạo nộ, vội vàng vận ma khí hình thành tấm lá chắn bên ngoài quả tim. Nhưng hắn đã mất đi nhục thể, cũng giống như cường giả là con người khi chỉ còn Nguyên Thần, thực lực giảm sút rất nhiều.

Bùm!

Nhưng tấm lá chắn không duy trì được bao lâu đã nổ tung. Chùm sáng xanh bắn thẳng lên ma thai, một tiếng kêu thảm thiết vọng ra, rõ ràng Thiên Mình Vương đã bị trọng thương.

Thanh Trĩ ánh mắt lãnh đạm, bước chân ra, thanh quang bùng phát, biến thanh một cái long trảo hàng nghìn trượng.

Uỳnh!

Không gian phía trước nổ tung, long trảo tựa màn đêm chết chóc bao trùm lấy ma thai.

- Khốn kiếp!

Từ ma thai vọng ra tiếng kêu kinh nộ của Thiên Mình Vương, hắn cuống cuồng vận ma khí, không gian phía sau nhanh chóng biến dạng, nhưng ngay lúc đó long trảo mang theo sức mạnh hủy diệt đã lao tới.

- Cứu ta!

Thiên Mình Vương kinh hãi nhìn long trảo đem theo bóng đen chết chóc ập tới, hắn kêu lên, từ trong tiếng kêu có một luồng năng lượng xâm nhập vào không gian.

Uỳnh!

Ngay khi tiếng kêu của Thiên Mình Vương vừa dứt thì không gian phía sau hắn đột nhiên nổ tung, xuất hiện một vòng xoáy hắc quang hàng vạn trượng. Trong vòng xoáy đó thò ra hai bàn tay khổng lồ chặn đứng long trảo.

Bùm bủm!

Xung kích lực lan ra khiến không gian rung chuyển dữ dội.

- Còn có cứu viện sao?

Ánh mắt Thanh Trĩ sắc lạnh, bàn chân khẽ giậm xuống đất, lại có thêm vài nghìn con thanh long lao ra chui vào long trảo đẩy lùi hai bàn tay ma quái kia.

-Ma La!

Khi đối phó với bàn tay ma quái đó, Thanh Trĩ cũng hô lên.

Ma La nghe thế lập tức gật đầu, sát ý tràn lên trong mắt, thân hình lướt di rồi xuất hiện ngay phía trước ma thai.

-Ngươi dám!

Khi Ma La truy sát ma thai thì trong vòng xoáy đen cũng có tiếng gầm phẫn nộ, một mà tay định chuyển hướng công kích Ma La.

- Ngoan ngoãn ở yên đó cho ta!

Thanh Trĩ quát lên, long trảo lao tới tóm chặt bàn tay ma quỷ.

Ánh mắt Ma La lạnh tanh, tay nắm lại, một thanh trường mâu đỏ rực xuất hiện, ở đầu mũi mâu cuộn trào những ngọn lửa nóng bóng, biến thành xoáy lửa rực cháy không chút nương tình bắn thẳng tới.

Bùm!

Trường mâu bắn ra, không gian nổ tung, đem theo một cái vệt lửa dài phía sau nhằm thẳng ma thai lao vút tới, cắm thẳng lên nó.

Trường mâu rực lửa xuyên qua ma thai, máu tươi màu tử kim không ngừng chảy ra. Bùm!

Khi tiếng kêu đạt đến mức cao nhất, ma thai đột nhiên phình to rồi bùm một tiếng nổ tung, huyết dịch màu tử kim tràn ra.

Ở sâu trong xoáy đen, một tiếng gầm giận dữ vang lên, bàn tay kia vội vàng rút về rồi tóm lấy thứ dịch thể màu tử kia, rồi vội vàng rút vào trong vòng xoáy.

- Thanh Trì, Ma La, các ngươi dám giết Dị Ma Vực của bọn ta. Ma ngục tuyệt dối sẽ không tha cho các ngươi, cứ đợi đấy!

Khi bàn tay đó rút về, một tiếng gầm phẫn nộ đầy sát ý vang lên vọng khắp không gian.

Xoáy đên nhanh chóng tiêu tan, cuối cùng cũng tan biến cùng tiếng gầm kia. Ngay sau đó ma khí tà ác bao trùm trời đất cũng rút đi.

Thanh Trĩ nheo mắt nhìn chỗ vòng xoáy biến mất, nói:

- Lại một tên Dị Ma Vương sao.. . thật là đáng gờm...

- Xem ra là xuyên không gian ra tay.

Trường mâu trong tay Ma La tan biến, rõ ràng bàn tay ma quỷ kia cũng là của một Dị Ma Vương. Nhưng khoảng cách đến đây khá xa, năng lượng đương nhiên không thể đủ để ngăn chặn Thanh Trĩ.

- Điện chủ, Thiên Mình Vương đã chết chưa?

Xích Vân trưởng lão căng thẳng hỏi. Họ đã tốn biết bao tâm huyết, nếu để hắn sống thì quá dáng tiếc.

- Sinh mệnh lực của dị ma rất ngoan cường, nhưng công kích vừa rồi cũng coi như đã gây ra thương thế chí mạng. Tuy Dị Ma Vương cứu được một chút tinh huyết, nhưng muốn hồi sinh Thiên Mình Vương thì rất khó. Hơn nữa dù miễn cưỡng hồi sinh thì thực lực cũng giảm mạnh, không đáng sợ.

Ma La bình thản nói.

Xích Vân trưởng lão nghe vậy thở phào.

Thanh Trĩ vung tay, chiếc đĩa thanh quang khổng lồ bao trùm không gian dần tan đi. Chiếc đĩa ngọc cũng quay về tay hắn. Chỉ là lúc này đĩa ngọc tối hắn đi, dường như năng lượng của nó đã bị tiêu hao cạn kiệt vậy.

- Xem ra trong thời gian lâu nữa không thể dùng tới Diệt Vương Thiên Bàn rồi.

Mộ Lam nói.

- Giải quyết được một tên Dị Ma Vực cũng đáng.

Thanh Trĩ cười.

- Ma ngục mà hắn nói... là gì vậy?

Ma La nhìn Thanh Trĩ, hỏi.

Thanh Trĩ nheo mắt, thở hắt ra một hơi:

- Có lẽ là tổ chức thần bí của dị ma... Thiên Mình Vương và Dị Ma Vương vừa ra tay có lẽ là thành viên trong đó.

Ánh mắt Ma La tối lại, chỉ một Dị Ma Vục và ba Dị Ma Tướng đã khó đối phó, rốt cuộc ma ngục" khủng bố đến mức nào?

Chính bàn tay trong bóng tối đó đã tiêu diệt những cường giả đình cấp của con người - Xem ra chúng ta phải có hành động mới được... Mấy lão quái vật còn sống đó cũng phải động gân cốt rồi.

Thanh Trĩ khẽ nói, rồi ngẩng lên nhìn ánh mắt trời ấm áp, cười.

- Có điều, ít nhất chúng ta thắng trước một trận.

Dưới mặt đất, Lâm Động nhìn bầu trời lại có ánh sáng chiếu rọi, ma khí cũng tan biến hết, nhìn mấy thân ảnh phía xa, hắn cười nhẹ nhõm.

- Chúng ta thắng rồi đúng không?

Đường Tâm Liên hít sâu một hoi.

- ừm, chúng ta thắng rồi.

Lâm Động mỉm cười, lẩm nhẩm nói với bản thân.

- Nhưng... đây mới chỉ là bắt đầu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1036

Tông Tích

Ánh nắng từ trên trời rọi xuống, chiếu sáng cả Hỏa Viêm Thành lúc này đã thành một đóng đổ nát. Chỉ nơi đây mới chứng mình được trận đại chiến kinh thiên động địa vừa xảy ra.

Bên ngoài thành, vô số cường giả thấy những đệ tử Viêm Thần Điện ngồi bàn tọa ở các nơi hồi phục năng lượng, rồi thấy một vài cường giả Viêm Thần Điện tăng cường tuần tra trên không trung đều thầm thấy chấn động. Họ biết sau khi tin tức ở đây truyền đi chắc chắn sẽ gây náo động cả Loạn Ma Hài.

Trận chiến vừa rồi, chỉ có bốn kẻ xâm phạm nhưng chúng dã xới tung cả Viêm Thần Điện. Tuy chiếc đĩa thanh quang đã ngăn cản tầm nhìn, họ không nhìn được bên trong nhưng chắc chắn mức độ của trận chiến không thể thấy nhiều ở Loạn Ma Hải.

Điều khiến mọi người nghi hoặc đó là bốn kẻ thần bí kia rốt cuộc có lai lịch thế nào. Trận dung đó không phải thế lực hàng đầu nào cũng bày ra được.

Vô số người bắt dầu bàn tán xôn xao, biển người kia nhìn từ xa khá hoành tráng. Một số người ánh mắt rực cháy, hiện giờ Viêm Thần Điện đang yếu nhất, nếu có thể đục nước béo cò...

- Chư vị, Viêm Thần Điện ta hôm nay gặp một số phiền phức, Hỏa Viêm Thành đã bị hủy hoại, không tiện tiếp dãi chư vị. Vì thế mong mọi người tạm thời rời khỏi Hỏa Viêm Thành, nếu có ý đồ gây rối, Viêm Thần Điện ta cũng sẽ nghênh tiếp.

Khi bên ngoài thành có chút hỗn loạn, một thân ảnh thướt tha lướt tới, rồi

giọng nói dễ nghe vang lên.

Người đó tự nhiên là Đường Tâm Liên, phía sau nàng là lượng lớn quân đội chỉnh tề. Sau khi nghi ngơi diều chỉnh, đã có một số đệ tử Viêm Thần Điện phục hồi.

Trận chiến vừa rồi Đường Tâm Liên đã tỏa sáng, ngay những cường giả có danh tiếng ở Loạn Ma Hải cũng bị chấn dộng. Giờ thấy nàng lộ diện, tuy dung nhan xinh đẹp nhưng khí thế đó khiến người ta hít thở cũng khó khăn.

Tiếng xôn xao ngoài thành dần bớt đi, đặc biệt là khi đệ tử Viêm Thần Điện quét mắt tới, một số người có ý đồ vội vàng nhìn sang chỗ khác.

- Nữ hài tử này... đúng là cừ...

Một số cường giả thấy Đường Tâm Liên chỉ một lời đã chấn áp được cả thành, trong lòng đều chép miệng. Từ nay về sau, có lẽ không còn người trẻ tuổi nào dám ganh đua với Đường Tâm Liên nữa rồi...

Trên không trung, Đường Tâm Liên quay đầu sang phát ra một số mệnh lệnh, chia đội đệ tử Viêm Thần Điện rồi mới đáp xuống.

- Viêm Thần Điện Hỏa Tiên Tử quả nhiên danh bất hư truyền. Có điều, ngươi lợi hại như vậy, sau này nào ai dám lấy...

Lâm Động nhìn Đường Tâm Liên, không kìm được trêu. Khí thế và phách lực chấn nhiếp quần hùng vừa rồi của Đường Tâm Liên cũng khiến hắn phải tán thưởng.

Ngay lập tức đôi mắt đỏ rực lóe sáng, một đạo kình phong mạnh mẽ xuất hiện trước mặt hắn. Chỉ thấy đầu mũi thương sắc nhọn đã dùng ngay trước mũi hắn. Một tia hàn quang lóe lên.

Lâm Động ngậm miệng, lấy tay gạt Phượng Hoàng Thương ra, nhìn Đường Tâm Liên cười khan:

- Được rồi, ta không nói nữa.

Đường Tâm Liên khẽ rung tay thu Phượng Hoàng Thương lại, rồi tiến tới gần Lâm Động, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn. Khi Lâm Động có chút thiếu tự nhiên thì nàng cười:

- Ta không lợi hại bằng ngươi, hơn nữa với năng lục của ngươi, cà đời này ta cũng chỉ ở phía sau mà thôi.

Lâm Động khựng người, rồi bật cười ha ha, chuyển ảnh mắt đi chỗ khác:

- Ta đi xem Dị Ma Tướng bị phong ấn.

- Nói rồi hắn vội quanh người đi mất, ánh mắt của Đường Tâm Liên khiến hắn hoảng Đường Tâm Liên nhìn bóng lưng Lâm Động, tay gạt một lọn tóc rủ xuống, khẽ móm môi, khóe miệng nhướn lên cười khiến những đệ tử Viêm Thần Điện ở bên cạnh ngẩn Ở trung tâm thành, một cột sáng đứng sừng sững. Lang Ma Tướng bên trong đó cũng không còn ngang ngược như trước nữa. Bên ngoài là Thanh Trĩ, Ma La nhìn hắn với ánh mắt nhìn một con dễ chuẩn bị lên bàn mổ.

- Thanh Trĩ tiền bối, Ma La tiền bối.

Lâm Động tiến lại, bao quyền nói.

- Hà hà, anh bạn trẻ, lâu rồi không gặp.

Thanh Trĩ quay lại cười hiền.

- Vừa rồi nhờ Thanh Trĩ tiền bối ra tay cứu giúp.

Lâm Động gãi đầu, hắn khá tôn kính Thanh Trĩ. Thanh Trĩ không chỉ truyền cho hắn Thanh Thiên Hóa Long Quyết mà còn kịp thời ra tay cứu hắn trong tay ba huynh đệ kia ở Dị Ma Thành. Ân tình này Lâm Động vẫn luôn khắc ghi.

- Kế hoạch lần này thành công cũng là nhờ ngươi.

Thanh Trĩ cười.

- Phong ấn được dị ma đúng là phải nhờ vào sức mạnh của ngươi.

Ma La cũng gật đầu nói.

- Nếu không phải Tâm Liên cô nương khống chế đại cục, thì vãn bối không thể tiếp dược một chiêu của Dị Ma Tướng.

Lâm Động lắc đầu, hắn cũng không muốn tranh công về mình.

- Đúng rồi, tên Dị Ma Vương...

Lâm Động lưỡng lự một chút rồi hòi. Vì Thanh Trĩ che đi trận chiến nên hắn cũng không biết dã xảy ra trận chiến kịch liệt đến mức nào.

- Coi như đã chết.

Lâm Động nghe vậy thì thở phào, xem ra kế hoạch lần này đã không công cốc.

- Tuy không phong ấn được Thiên Mình Vương nhưng cũng có được chút tin tình báo về ma ngục.

Thanh Trĩ chỉ vào Lang Ma Tướng trong cột sáng, nói.

- Ma ngục?

Lâm Động khựng người.

Thanh Trĩ nhìn Ma La rồi nói:

- Một tổ chức thần bí của dị ma. Bọn ta không biết ma ngục rốt cuộc thực lực khủng khiếp thế nào... nhưng chắc chắn chúng là ẩn họa lớn nhất của thế gian

này.

Lâm Động gật đầu, tổ chức khủng bố như vậy, hắn lúc này chưa có tư cách dính líu, vì thế có lẽ hắn không giúp được gì rồi.

- Lần này ngươi không bị lộ tổ phù, về Lôi Đình Tổ Phù, sau này ta sẽ thông báo đó là giả để tránh cho ngươi khôi rắc rối.

Ma La nói.

- Đã tạ Ma La tiền bối.

Lâm Động cười.

- Tiếp theo ngươi định làm gì?

Thanh Trĩ nhìn Lâm Động, hỏi.

Lâm Động nghĩ một chút, nói:

- Vãn bối muốn tìm hai người huynh đệ. Từ lần thoát khỏi Đông Huyền Vực, bị ba kẻ Nguyên Môn gây nhiễu không gian truyền tống, bọn vãn bối bị chia tách. Giờ không biết họ thế nào.

Đến Loạn Ma Hải Lâm Động chỉ có hai tháng. Một là nâng cao thực lực để đủ sức\ ệ mạnh quay lại Đông Huyền Vực giết đến Nguyên Môn. Thứ hai đương nhiên là tìm Tiểu Điêu và Tiểu Viêm. I - Ba lão già đó đúng là có phần ức hiếp người quá đáng. Sau này ngươi trở về Đông c Huyền Vực ta sẽ cùng di với ngươi.

Thanh Trĩ nói, lần đó hắn lộ diện mà ba kẻ đó không hề nổ tình, điều này đã khiến hắn phẫn nộ.

- Chuyện của ngươi ta cũng đã nghe nói. Lần này ngươi đã giúp Viêm Thần Điện, sau này nếu cần thì ta cho Tâm Liên dẫn đủ người về Đông Huyền Vực

san bằng Nguyên Môn với ngươi.

Ma La vung tay, lời nói cũng khá bá đạo.

Lâm Động cảm động, gật đầu nói:

- Nếu cần đến hai tiền bối thì vãn bối sẽ không khách khí. Có điều, vãn bối tin chắc khi ba huynh độ vãn bối trở vồ nhất định sẽ tự tay giết được chúng.

- Ha ha, đúng là có khí phách, bản tọa thích!

Ma La cười lớn.

Thanh Trĩ cũng gật đầu mỉm cười, rồi nói:

- Ta cũng có chút tông tích của hai người huynh đệ ngươi. Lần đó truyền tống ta cũng đã cảm ứng.

-Ồ?

Lâm Động mừng rỡ, hắn tìm Tiểu Điêu và Tiểu Viêm đã hơn một năm mà chẳng có chút tin tức gì.

- Hai người họ có lẽ bị truyền tống đến Yêu Vực. Ngươi cũng không phải quá lo, hai bằng hữu của ngươi, một là Thiên Yêu Điêu tộc, đó là chủng tộc khá ngang ngược, bá đạo, hung hăng trong giới yêu thú, ít kẻ dám gây sự. Còn người kia lại có huyết mạch của Thiên Ma Hổ tộc, cũng rất khá.

Thanh Trĩ cười:

- Có lẽ ở đó chúng yên ổn hơn ngươi ấy chứ.

Lâm Động thở phào, địa vị của Thiên Yêu Điêu ở giới yêu thú không hề thấp. Nếu Tiểu Điêu trở về có lẽ thực lực sẽ nhanh chóng phục hồi. Từ lần nói chuyện trước, Lâm Động cũng cảm nhận được Tiểu Điêu cũng không phải tộc nhân bình

thường của Thiên Yêu Điêu. Còn Tiểu Viêm, nếu theo Tiểu Điêu, với tính cách của Tiểu Điêu sẽ không để Tiểu Viêm thiệt thòi.

Chỉ là... không biết hai người đó thế nào rồi?

Lâm Động mím môi, trong lòng bỗng thấy nôn nóng, hắn rất muốn gặp hai người huynh đệ đã cùng hắn vào sinh ra tử, bước ra từ vương triều Đại Viêm nhỏ bé đến - Ngươi định tìm họ?

Thanh Trĩ cười.

Lâm Động gật đầu:

- ờ đây cũng không có việc của vãn bội nữa. Nghỉ ngơi một thời gian vãn bối sẽ đế Yêu Vực. Đợi khi tìm được họ rồi sẽ trở lại Đông Huyền Vực.

Thanh Trĩ thấy Lâm Động đã quyết chí, cũng không nói gì nhiều, chỉ nói:

- Rồi ta và Ma La sẽ truyền tống không gian cho ngươi, chắc sẽ đưa ngươi đến Yêu Vực được.

- Vậy thì đã tạ hai vị tiền bối!

Lâm Động mừng rỡ, nếu vậy thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, vì dù sao Loạn 5 Ma Hải cũng cách Yêu Vực rất xa. ^ Thanh Trĩ xua tay cười, nói chuyện thêm một chút với Lâm Động rồi mới rời đi.

- Thật đúng là tiêu tử không an phận. Sau khi gây sóng gió ở Loạn Ma Hải rồi lại j muốn đến Yêu Vực. Ma La nhìn bóng lưng Lâm Động, cười.

Thanh Trĩ gật đầu cười.

- Ngươi rất coi trọng hắn? Lần đó tranh Lôi Đình Tổ Phù ngươi cũng bảo ta nhường. Ngươi biết là nếu Lôi Đình Tổ Phù vào tay một cường giả tương đương ta thì chiến lực sỗ rất lớn.

Ma La nheo mắt, đột nhiên nói.

- Lâm Động có thêm một tấm tổ phù thì chúng ta sẽ thêm một người nắm giữ tổ phù nữa...

Thanh Trĩ cười, hắn ngẩng lên nhìn bầu trời xanh, lẩm nhẩm:

- Đại kiếp thời Viễn cổ, con người thắng được là nhờ Phù Tổ đại nhân... nhưng bây giờ... chúng ta không có nữa rồi...

- Nếu đại kiếp lại xảy ra.. . thì phải làm sao?

Đồng tử Ma La có lại:

- Ngươi nghĩ Lâm Động có thể trở thành Phù Tổ?

Thanh Trĩ chắp tay sau lưng, khẽ nói:

- Hắn có Tổ Thạch, đó là sự lựa chọn của Phù Tổ đại nhân... Hiện nay, có hai người có khả năng đạt đến mức của Phù Tổ.

- Hai người?

- Băng Chủ trong Luân Hồi, và... Lâm Động.

- Có điều, bất luận họ có đạt đến cảnh giới đó hay không. Con người chúng ta muốn thắng thì bắt buộc phải có vị Phù Tổ đại nhân thứ hai..

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1037

Tử Viêm Linh Trì

Sau khi đại chiến kết thúc, trong mấy ngày tiếp theo, Viêm Thần Điện đã yên ổn trở lại. Vì phải xây dựng lại thành nên tòa thành khá náo nhiệt, một lượng lớn đệ tử Viêm Thần Điện bay lượn qua lại trong thành.

Lúc này Lâm Động cũng dừng chân ở trong thành, tuy hắn rất muốn nhanh chóng gặp Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, nhưng vẫn phải có thời gian nghỉ ngơi cần thiết.

Trên một cái thạch đài gần ngọn núi nguy nga ở trung tâm thành, Lâm Động ngồi tĩnh lặng nhìn xuống cả Hỏa Viêm Thành. Sức sống lan tỏa ở đây khiến hắn không kìm được phải vươn vai một cái, cảm thấy xương cốt dường như tê dại di sau mấy ngày nghi ngơi rảnh rỗi.

Hiện giờ hắn có thể được coi là khách quy của Viêm Thần Điện, đãi ngộ rất tốt.

Nhưng vì Viêm Thần Điện hiện nay quá bận rộn nên trong mấy ngày này hắn không có ai tiếp đãi. Đừng nói Ma La, ngay Đường Tâm Liên cũng chỉ vội vàng rẽ qua xem hắn còn sống không rồi lại đi mất. Nói ra thì Đường Tâm Liên phải lo nhiều việc hơn cả Ma La. Có điều nàng đúng là rất có bản lĩnh.

- Xương sắp mềm cả ra rồi...

Lâm Động vặn vặn cổ, thở dài một hơi, rồi lông mày nhướn lên, quay lại nhìn một tia hồng quang dột nhiên lóe lên từ phía xa rồi xuất hiện phía trước hắn.

- Mấy hôm nay nghỉ ngơi tốt chứ?

Đường Tâm Liên gạt lọn tóc trước mặt, nhìn Lâm Động cười.

- Cuối cùng mọi người cũng nhớ còn ta ở dây...

Lâm Động hơi bực, hắn còn tưởng mọi người quên hắn rồi chứ.

- Hỏa Viêm Thành bị hủy diệt sạch sẽ, muốn xây dựng lại cũng rất khó khăn, hơn nữa lực lượng phòng vệ của Viêm Thần Điện cũng bị thiếu hụt, vì thế phải chỉnh đốn cho tốt.

Đường Tâm Liên giải thích, thấy Lâm Động hơi nhướn môi, khẽ cười:

- Được rồi, ta xin lỗi vì mấy hôm vừa rồi tiếp đón không chu đáo... Không phải ngươi có mấy mỹ nhân của cổ gia sao? Ta còn tuông ngươi rất thoải mái chứ?

- Họ cũng có việc của gia tộc, đâu thể ở lại đây quá lâu. Hơn nữa ta với họ cũng chỉ là bằng hữu mà thôi.

Lâm Động bất lực nói.

Đường Tâm Liên nghe vậy, dường như nụ cười thêm tươi tắn. Nhưng cũng không nói gì thêm về vấn đề này, chỉ hỏi:

- Tìm ta có việc sao?

-ừm.

Đường Tâm Liên gật đầu, hơi nhíu mày nhìn Lâm Động:

- Ngươi đột phá Tử Huyền Cảnh trong trận đại chiến, thường thì sau khi đột phá nhất thiết phải củng có cảnh giới. Tuy có thể chiến dấu nhưng trận chiến đó quá ác liệt. Sư phụ nói chắc chắn sẽ đệ lại chút di chứng.

Lâm Động nheo mắt, gật gù. Mấy hôm nay trạng thái của hắn đã hồi phục.

Nhưng tuy hiện giờ đã là Tử Huyền Cảnh nhưng hắn cảm thấy nguyên lực trong cơ thể bất ổn, một khi xảy ra sai sót sẽ rất dễ trở về Sinh Huyền Cảnh...

- Đành phải từ từ thôi.

Lâm Động cười, thời gian củng có sau đột phá rất quan trọng, một khi có sai sốt, sau này muốn bù đắp cũng rất phiền phức.

- Ngươi sắp phải đến Yêu Vục rồi, ở đó cũng không phải nơi yên bình gì, hơn nữa còn là thế giới của yêu thú, con người rất dễ bị thành con mồi. Nếu ngươi đi với trạng thái hiện giờ khó tránh khỏi chịu thiệt thòi.

Đường Tâm Liên nhíu mày.

- Thế không lẽ có cách nào khác?

Lâm Động bất lực nói.

Đường Tâm Liên khoanh tay trước ngực, nhìn Lâm Động cười thích thú:

- Ngươi muốn biết?

Lâm Động thấy Đường Tâm Liên đang như muốn nói "muốn biết thì cầu xin ta đi", không kìm được muốn bật cười. Thống soái đại quân Viêm Thần Điện cũng có lúc biểu hiện đầy vẻ nữ nhi thế này.

- Ta đi hỏi Ma La tiền bối vậy.

Nhưng hiển nhiên là Lâm Động không mắc bẫy, hắn dềnh dàng đứng dậy rồi đi về phía Viêm Thần Điện.

Đường Tâm Liên cắn môi, hậm hực giậm chân rồi đuổi theo, nói:

- Ngươi đã nghe đến Tử Viêm Linh Trì chưa?

Lâm Động dừng bước, cái tên này hắn có chút ấn tượng, dường như là một

cái hồ bảo bối thuộc Viêm Thần Điện. Nghe nói trong Tử Viêm Linh Trì có tử khí vô cùng tinh thuần. Thứ tử khí này không phải do con người luyện ra mà sinh ra từ sâu trong lòng đất, vô cùng hiếm gặp, có ích lợi rất lớn đối với cường giả Tử Huyền Cảnh.

- Theo ta được biết, hình như Tử Viêm Linh Trì của Viêm Thần Điện mỗi năm chỉ mở một lần? Hơn nữa chỉ những thành viên có cống hiến lớn cho tông phái mới được hưởng thụ...

Lâm Động do dự nói.

- Ngươi có thể gia nhập Viêm Thần Điện mà. Dù sao một mình ngươi...

Đường Tâm Liên nhìn Lâm Động, không hề che giấu sự mong chờ.

- Ta nghe sự phụ nói, ngươi có ân oán gì lớn với Nguyên Môn gì đó ở Đông Huyền Vực đúng không? Chỉ cần ngươi trở thành người của Viêm Thần Điện, khi nào về Đông Huyền Vực, ta sê dẫn đại quân đi giúp ngươi san bằng Nguyên Môn!

Lâm Động hơi khựng lại, ngẩng lên với thần sắc phức tạp, khẽ nói - Xin lỗi, ta không muốn gia nhập tông phái nào khác.

Tuy khi rời khỏi Đông Huyền Vực khá thê thảm, nhưng dù sao hắn cũng là người ở đó. Những siêu cấp tông phái ban đầu là những sự tồn tại vĩ đại, hiện nay đã mất bớt đi sự thần bí và chấn nhiếp, nhưng rất nhiều bản lĩnh của hắn đều học dược từ Đạo Tông.

Trận chiến ở Dị Ma Vực tuy ứng Huyền Tử vì đại cục mà không chiến nhưng Lâm Động cũng hiểu được rằng, về chỉnh thể, Đạo Tông không thể mạnh bằng Viêm Thần Điện, ứng Huyền Tử cũng không thể so sánh với người nắm giữ tổ phù có thể sánh ngang cường giả Luân Hồi Cảnh, không đủ sức để chống lại ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn.

Có chiến đấu cũng chỉ khiến Đạo Tông phải trả giá đắt.

Cuối cùng Lâm Động chọn cách tự rút lui khỏi Đạo Tông, nhưng hắn biết sự ràng buộc giữa hai bên, không thể cắt đứt đơn giản nhu vậy. Khi gặp người thiếu nữ vì muốn bảo vệ hắn mà từ bỏ sụ cao ngạo lộ vẻ cầu xin, hắn đã biết như vậy.

Phù.

Lâm Động thở hắt một hơi, kìm nén hết ký ức lại rồi ngẩng lên nhìn Đường Tâm Liên nhún nhún vai.

- Ta cũng chỉ nói vậy thôi. Yên tâm, dù ngươi có phải người của Viêm Thần Điện không. Sư phụ ta cũng sẽ giúp ngươi.

Đường Tâm Liên gật đầu cười, rồi bước đi nhanh hơn:

- Nhanh lên, sư phụ bọn họ đang đợi chúng ta.

Lâm Động chỉ khẽ thở dài rồi đi theo.

Viêm Thần Điện hiện nay đã phòng vệ nghiêm ngặt hơn trước, rất nhiều đội quân tuần tra bay qua thành dùng cảm tri nhạy bén quét quanh, một con muỗi cũng không thể lọt.

Có Đường Tâm Liên dẫn đường, Lâm Động thuận lợi đi vào sâu trong Viêm Thần Điện.

Cánh cửa lớn mở ra, đập vào mắt Lâm Động trước tên là một ngọn thác đên đổ xuống, cũng không biết tận cùng là ở đâu. Ngọn thác lại đổ ngược, hoa nước trào lên rồi lại rơi xuống hồ nước đen khổng lồ bên dưới.

Kỳ lạ nhất là có ngọn thác lớn như vậy đổ xuống nhưng mặt hồ không có bất cứ gợn sóng nào, mặt hồ phẳng lặng một cách quỷ dị.

Ở bên hồ là hai thân ảnh đáng đứng, là Ma La và Thanh Trì.

- Đến rồi à?

Khi hai người Lâm Động vào thì Ma La quay lại cười.

Đến gần hồ nước Lâm Động mới nhận ra trên mặt hồ là những ngọn lửa đen cháy, thứ tử khí tinh thuần này biến thành hắc khí bay lên.

- Đây chính là Tử Viêm Linh Trì sao?

Lâm Động hiếu kỳ nhìn hồ nước.

-ừrn.

Thanh Trĩ gật đầu nói:

- Chỗ này không chỉ củng cổ cảnh giới của ngươi mà còn rất có ích cho Thanh Thiên Hóa Long Quyết. Nhưng Tử Viêm Linh Trì một năm chỉ mở một lần, vốn dĩ còn một thời gian nữa mới tới thời gian mờ của năm nay, Ma La vẫn không nỡ mờ ra, hắn nói làm vậy sẽ tổn thất không ít năng lượng của Tử Viêm Linh Trì.

- Ài, Thanh Trĩ bảo ta mờ Tử Viêm Linh Tri cho ngươi, ta cũng chẳng thấy lạ.

Ma La nhướn môi, rồi liếc nhìn Đường Tâm Liên lúc này mặt hơi ửng hồng:

- Ngay nha đầu này cũng không suy nghĩ cho Viêm Thần Điện, điều này mới khiến bản tọa không vui.

- Lâm Động dã giúp chúng ta dối phó với Lang Ma Tướng nên cảnh giới mới không ổn định. Chúng ta có trách nhiệm giúp hắn giải quyết vấn đề này. Chứ nếu không, tin này mà truyền ra ngoài thì còn ai dám giúp Viêm Thần Điện ta nữa?

Tuy nhiên Đường Tâm Liên cũng không phải dễ bắt nạt, tuy đỏ mặt nhưng lời nói của nàng cũng khiến Ma La không nói được gì.

- Đã tạ Ma La tiền bối... và Tâm Liên cô nương.

Lâm Động câm động, bao quyền nói.

Ma La xua tay:

- Tiểu tử, ta phải nói trước. Nhìn thấy những ngọn lửa đen kia không? Chúng dược hình thành từ tử khí rất tinh thuần. Lát nữa ngươi ngồi trên thạch đài trong hồ, khi bản tọa khỏi động Tử Viêm Linh Trì là chỗ tử khí này sẽ bị sinh khí trong người ngươi hấp dẫn và tràn vào cơ thể ngươi...

- Nó sẽ tăng cường to khí trong người ngươi, củng có cảnh giới, cường hóa nhục thể, nhưng cũng rất nguy hiểm. Tử khí ở đây quá tinh thuần, mà bản thân tử khí lại là thứ năng lượng phá hoại rất mạnh. Nếu ngươi không chịu được, nhục thể sẽ bị hủy hoại, đến lúc đó, chí có thể biến thành thể Nguyên Thần...

Lâm Động hơi giật mình, quả nhiên rủi ro không nhỏ.

- Từ khi Viêm Thần Điện thành lập đến nay, đã có tám vị cường giả Tử Huyền Cảnh bị Tử Viêm Linh Tri hủy diệt nhục thể. Chỉ có bốn người là chịu được mười đợt tử khí... Bao năm nay cũng chỉ có một người chịu được bốn mươi chín đợt.

- Bốn mươi chín đợt? Ai vậy?

Lâm Động không kìm được hỏi, Tử Viêm Linh Trì đến nhục thể của cường giả Tử Huyền Cành cũng hủy diệt được, rõ ràng là có súc phá hoại rất lớn, muốn vượt qua bốn mươi chín đợt là vô cùng khó khăn.

- Người ở bên cạnh ngươi.

Thanh Trĩ cười.

Lâm Động quay sang nhìn Đường Tâm Liên đang khẽ cười. Cô nương này.. . thật lợi - Ngươi bắt đầu đi.

Ma La vẫy tay, thích thú nổi:

- Tiểu tử, đừng có chịu thua Tâm Liên, nếu không thi thể diện của Thanh Trĩ còn đâu nữa.

Lâm Động nhìn Ma La không nói được lời nào, rồi hắn ngẩng lên nhìn Tử Viêm Linh Tri, huyết dịch trong cơ thể cũng sục sôi.

- Đã vậy thì đổ vãn bối thứ xem rốt cuộc nó lợi hại thế nào.

Lâm Động cười lớn, rồi điểm chần bay lên thạch đại phía dưới ngọn thác.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1038

Tử Khí Gột Rửa

Lâm Động đáp lên thạch đài rồi ngồi xuống, đầu hơi ngẩng lên, hắn nhìn thấy trong ngọn thác đen đó có những ngọn lửa đen bập bùng cháy. Nhìn rất hùng vĩ như vậy nhưng lại không có bất cứ tiếng nước chây nào, nhìn vô cùng quỷ dị.

- Ma La tiền bối, bắt dầu thôi.

Lâm Động hít sâu một hơi, nhìn Ma La, nói.

Ma La nhìn Thanh Trĩ một cái, khẽ gật đầu rồi bỗng đánh chường về phía hồ nước. Uỳnh!

Tử Viêm Linh Tri vẫn luôn trầm tĩnh bỗng rung chuyển, chỉ thấy từng đợt sóng đen trào dâng, thấp thoáng có thể thấy ở sâu phía trong là một dạo trận pháp khổng lồ đang xoay chuyển.

- Lâm Động, nếu không chịu được hãy lên tiếng đẻ ta cứu, đừng miễn cưỡng. Mỗi dợt tử khí gột rửa là tương dương với công kích toàn lực của một cường giả Tử Huyền Cảnh đấy.

Ma La trầm giọng hô lên.

Lâm Động nhìn chăm chú lên mặt hồ, hai tay nắm lại, cười:

- Tiền bối yên tâm, mười vạn dạo lôi đinh vãn bối còn chịu qua dược cơ mà.

- Tiểu tử khí phách lắm! Hây để ta xem rốt cuộc ngươi kiên tri được đến lúc

nào. cẩn thận đấy!

Cơ thể Lâm Động căng cứng, rồi hắn nhìn thấy từ trong Tử Viêm Linh Tri, bóng nước bọc quanh những ngọn lửa đen trào lên, biến thành một con hắc long khổng lồ.

Grào!

Hắc long ngửa lên trời gầm lên một tiếng, tử khí tinh thuần lan tỏa ra thứ năng lượng phá hoại kinh người.

Xoẹt!

Hắc long không hề cho Lâm Động bất cứ cơ hội nào để phản ứng, lập tức đêm theo cái đuôi lửa đen lao thẳng vào người hắn.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, thân thể Lâm Động rung lên, vẻ mặt Lâm Động biến dạng đi. Hắn cảm nhận được rõ ràng một luồng từ khí dồi dào mà tinh thuần đang ngang ngược xông vào cơ thể hắn, hung hăng gột rửa cơ thịt, kinh mạch, xương cốt, lục phủ ngũ tạng trong người hắn.

Bề mặt da Lâm Động cũng dần tối đi, thứ tử khí nồng đậm đó khiến hắn giống như vương thì vậy.

Lâm Động có thể cảm nhận được, khi từ khí xâm nhập, tạng phụ của hắn có dấu hiệu khô héo dần. Tử khí là thú năng lượng rất mạnh, nếu không nắm bắt không cẩn thận rất có thể sự tự tổn hại đến cơ thể mình.

Có điều tình hình này Lâm Động không thể để nó phát triển tiếp như vậy. Hắn nhanh chóng thì triển Thanh Thiên Hóa Long Quyết, thanh quang trào dâng trong từng ngóc ngách cơ thể.

Phụt phụt!

Thanh quang lan tràn khắp cơ thể Lâm Động, được Thanh Thiên Hóa Long Quyết bảo hộ, kinh mạch, xương cốt, tạng phủ của Lâm Động cũng bắt đầu nhu động, rồi hấp thụ thứ từ khí kia.

Tử khí giống như thanh gươm hai lưỡi sắc bên, nếu nắm bắt tốt thì nó sẽ trở thành thứ vũ khí vô cùng ngang ngược.

ơ trên bờ Tử Viêm Linh Trì, ba người Ma La cùng căng thẳng nhìn Lâm Động lúc) này bị tử khí bao quanh. Họ đều nhìn thấy một chút thanh quang lóe lên, rồi dần đậmđặc, cuối cùng bùng nổ thành một cái miệng lớn hút sạch tử khí vào trong.

- Đến nữa đi!

Lâm Động đột ngột mở mắt, thanh quang ngập tràn trong mắt.

Uỳnh!

Vừa dứt lời, một làn sóng đen lại trào lên, một con hắc long mãnh liệt hơn trước hình hành rồi lao thẳng vào người Lâm Động.

Tử khí đậm đặc bao trùm quanh người Lâm Động, thanh quang trào dâng, hai luồng năng lượng không ngừng giằng co. Trong quá trinh đó cũng bắt đầu có chút tử khí dung nhập vào cơ thể Lâm Động.

- Chẹp, Thanh Thiên Hóa Long Quyết của tiểu tử này cũng dã tu luyện đến thành thục rồi.

Ma La nhìn luồng thanh quang ngoan cường trong tử khí, không kìm dược cười, nói.

Thanh Trĩ cũng gật đầu cười, ánh mắt có phần tán thưởng. Tuy hắn truyền lại Thanh Thiên Hóa Long Quyết cho Lâm Động, nhưng hầu hết đều do tự Lâm Động tu luyện mà thành.

- Có điều, ta thấy dù Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn không tồi những cũng chỉ vượt qua được khoảng bốn mươi dợt, cực hạn là bốn mươi bảy.

Ma La xoa cằm, nói.

-Ồ?

Ma La hơi nhướn mày, cười:

- Như vậy là kém Tâm Liên hai dợt?

- Tử khí của Tử Viêm Linh Trì đợt sau lại mạnh hơn đợt trước. Sau bốn mươi đợt thì mỗi lần đều mạnh gấp mấy lần. Hồi đó Tâm Liên cũng là nhờ một vài biện pháp bảo hộ mới vượt qua được bốn mươi chín đợt. Nhưng sau đó thì hôn mê, điều dưỡng tận hai tháng mới dần hồi phục.

Ma La nói.

- Lâm Động tương đương với Tâm Liên như vậy đã rất được rồi.

Thanh Trĩ cười, đột nhiên nhíu mày, nói:

- Cực hạn là năm mươi dợt... Nhưng chưa từng ai kiên trì được đến cuối. Đương nhiên tiền đề là Tử Viêm Linh Trì có hiệu quả với người vào trong.

Thường thì Tử Viêm Linh Trì có tác dụng lớn nhất với những người mới bước vào Tử Huyền Cảnh. Thực lực càng tăng thì hiệu quả càng ít. Vì thế trong Viêm Thần Điện, những người có thực lực vượt qua cảnh giới này không dược phép vào Tử Viêm Linh Trì.

- Có lẽ hôm nay người sẽ được mở rộng tầm mắt.

Thanh Trĩ mỉm cười.

- Ngươi có lòng tin với Thanh Thiên Hóa Long Quyết hay là tin Lâm Động?

- Cứ hy vọng đi, ta muốn xem xem rốt cuộc tiểu tự đó có phá kỷ lục của Tâm Liên được không.

- Vậy thì đợi xem sao.

Đường Tâm Liên ở bên cạnh nghe hai người nói vậy, môi khẽ mím lại, nhìn lên thân ảnh gầy gò đang nhận từng đợt gột rủa của tử khí. Nàng cũng hiếu kỳ và mong chờ, muốn xem thanh niên nhìn có vẻ bình thường nhưng lại tạo ra vô số kỳ tích, liệu có khiến người khác chấn động lần nữa được không.

Uỳnh uỳnh!!

Thời gian dần trôi đi, Tử Viêm Linh Trì không còn tĩnh lặng như trước nữa, nước hồ trào dâng, từng con hắc long hình thành rồi đem theo tử khí khủng khiếp đánh lên người Lâm Động. l Thế nhưng Lâm Động được bao quanh bởi thanh quang vẫn vững như thạch bàn. Thanh quang nhìn có vẻ mỏng manh nhưng không hề bị phá vỡ. I - Bốn mươi đợt rồi... giờ mới lợi hại.

Ma La nói.

Chỉ thấy Tử Viêm Linh Trì bỗng nhiên cuộn sóng, một con hắc long to gấp mấy lần con trước đó dần hiện lên. Đôi mắt của hắc long có màu đỏ sẫm khiến người ta lạnh - Đúng là lợi hại hơn rất nhiều.

Mắt Thanh Trĩ cũng ánh lên sự kinh ngạc, khẽ gật dầu.

Grào!

Hắc long đem theo tử khí hùng hồn lao thẳng lên người Lâm Động.

Vào khoảnh khắc hắc long đâm vào người, cả gương mặt Lâm Động như biến dạng, bề mặt da hắn nhanh chóng tối sạm lại. Nhưng rồi rất nhanh hắn gầm lên, thanh quang bùng phát bảo vệ cơ thể.

Hai luồng ánh sáng hung hăng giằng co, nhưng chẳng bên nào chiếm dược

thế thượng phong.

Bùm!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, tay tóm chặt lấy đầu hắc long, thanh quang bùng phát, cả con hắc long nổ tung. Tử khí thuận theo tay hắn chui vào cơ thể.

- Lại nào!

Bàn tay Lâm Động hơi run rẩy, nhưng ánh mắt càng thêm rực cháy.

Grào!

Tử Viêm Linh Trì lại nổi sóng, từng con hắc long cuồng bạo hơn hình thành, không ngừng lao vào người Lâm Động.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh trầm dục vang vọng trong không gian, Ma La nhìn Lâm Động bị vô số con hắc long đâm vào nhưng không hề gục ngã, ánh mắt có phần ngưng trọng.

- Bốn mươi bảy đợt rồi.

Đường Tâm Liên khẽ nói, giọng nói của nàng hơi run rẩy. Nàng từng trải qua việc này đương nhiên biết Lâm Động dang phải chịu khổ sở thế nào. Hồi đó cực hạn của nàng cũng là bốn mươi bảy đợt. Nếu không phải có chuẩn bị từ trước thì chắc chắn đã thất bại rồi.

Ào ào!

Mặt hồ bỗng hình thành hai cái xoáy đen khổng lồ rồi lướt tới với khí thế mạnh mẽ, đan xen vào nhau và đâm thẳng lên người Lâm Động.

Tử khí hùng hồn cuộn trào, đòn công kích vừa rồi ngay cường giả Tử Huyền

Cảnh đại thành cũng phải lo lắng cho tính mạng.

Ba người Ma La nhìn nơi có tử khí đậm đặc nhất. Mãi lâu sau tử khí tan boét, một thân ảnh ho sặc sụa xuất hiện trước mặt họ.

Lâm Động lúc này thân thể xám xịt, bề mặt da dính một thứ chất lỏng đen, tất cả đều là hắc khi biến thành.

Khụ.

Lâm Động ho ra một ngụm máu đên, rõ ràng thương thế không nhẹ.

- Tiểu tử này đúng là lợi hại.

Ma La thở hắt ra. Tuy Lâm Động lúc này hơi thở thảm nhưng thật khó tưởng tượng hắn lại chịu được bốn mươi chín đợt tử khí gột rửa.

- Vậy thôi được rồi.

Ma La vung tay định đóng Tử Viêm Linh Trì lại, nhưng ngay lúc ấy, Lâm Động giơ tay ra, giọng nói khàn khàn vang lên khiến Đường Tâm Liên phải biến sắc:

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1039

Đợt Cuối Cùng

Vẫn còn một đợt nữa...

Khi giọng nói ấy vang lên, sắc mặt của Ma La và Đường Tâm Liên đều thay đổi, chỉ Thanh Trĩ là cười, dường nhu không hề bất ngờ.

- Lâm Động, đến nay chưa một ai chịu dược năm mươi dợt tử khí của Tử Viêm Linh Trì. Đợt cuối cùng cũng mạnh hơn những đợt trước rất nhiều, một khi thất bại, nhục thể của ngươi có mạnh thế nào cũng sẽ bị tử khí xâm thực!

Ma La trầm giọng nói.

Lâm Động lúc này vì bị tử khí xâm thực mà xạm đen lại, dường như hắn đang nhẫn nhịn sự thống khổ, nên hắn không thể nói được lời nào, chỉ khẽ vẫy tay ra ý chưa muốn dừng lại.

Thế gian này chẳng có sức mạnh từ trên trời rơi xuống. Muốn mạnh hơn người khác phải nỗ lực và mạo hiểm hơn người khác. Điểm này Lâm Động đã rất rõ từ khi rời khỏi vương triều Đại Viêm.

Ma La thấy vậy ánh mắt ngưng đọng, tiểu tử này thật quật cường.

- Ma La, kệ hắn di. Hắn dã quyết dinh diều gì thì ngươi không cản dược dâu.

Thanh Trĩ cười.

Ma La cười khổ, lắc đầu nói.

- Ngươi cứ đứng đó mà nói. Đến khi nhục thế của hắn bị hủy diệt, ngươi

tưởng luyện chế nhục thế dễ lắm sao?

Thanh Trĩ cười nhìn lên Lâm Động, khẽ nói:

- Hắn sẽ thành công...

- Hy vọng là vậy...

Tử khí sền sệt chạy nhô từ thạch đài xuống hồ nhưng không gây nên bất cứ âm thanh nào, cũng không tạo ra gợn sóng.

Sau bốn mươi chín dợt tử khí, Tử Viêm Linh Tri trở lại sự tĩnh lặng trước đó như không còn biến có gì nữa vậy.

- Sư phụ...

Ánh mắt Đường Tâm Liên có chút nghi hoặc, vì chưa từng có ai vượt qua đợt thứ năm mươi nên không ai biết rốt cuộc nó thế nào.

- Sắp tới rồi...

Ma La ngẩng lên nhìn ngọn thác, ánh mắt có phần ngưng trọng.

Rầm rầm!

Ngay sau đó không lâu, cả mặt đất rung chuyển, Đường Tâm Liên ngẩng lên nhìn thì thấy ngọn thác đen đang chầm chầm nhu động.

Ngọn thác giống như con cự long không có điểm tận cùng dần thể hiện sự hung hãn của nó trong im lặng.

Thứ tử khí đáng sợ khó hình dung lan tràn. Cả không gian đều trở nên tối lại, thứ tử khí đó đến không gian cũng không chịu nổi.

Lâm Động trên thạch đài cũng cảm nhận được luồng năng lượng đáng sợ đó. Hắn chầm chậm ngẩng lên, trong mắt phàn chiếu ngọn thác khủng bố tựa Tử

Thần giáng lâm. Hắn hít sâu một hơi, đợt tử khí cuối cùng biến thái đến thế này, chẳng trách mà Ma La phản đối.

Có điều, đã đến lúc nà không thể rút lui được nữa.

- Đến đi!

Ngồi khoanh chân lại, ánh mắt dẩn tràn lên chiến ý.

Ngọn thác chầm chậm uốn lượng, một dòng nước đen chảy xuống rồi hòa vào hồ nước. Thế nhưng vẫn không có bất cứ âm thanh nào truyền ra, sự yên lặng này khiến nhiều người phải lạnh gáy.

Rắc!

Bỗng nhiên có âm thanh gì đó vang lên, rồi không khí nhanh chóng tân ra, ngọn thác đen đem theo thanh thế khủng khiếp, tựa ngọn núi khổng lồ lao thẳng xuống đầu Lâm Động.

Rầm!

Ngọn thác lao xuống, thạch đài gần như ngay lập tức biến thành tro bụi. Tuy không có âm thanh đinh tai nhức óc nhưng đại địa rung chuyển cũng đủ chứng mình lực xung kích dáng sợ của nó.

Ngọn thác đen che lấp Lâm Động, rồi một tiếng kêu đầy thống khổ vang lên.

Ba người Ma La sắc mặt nặng nề nhìn cảnh tượng đó. Dựa vào nhẫn lực họ có thổ nhìn thấy bên trong, thân thể Lâm Động dang dần đen di, đó là dấu hiệu của nhục thể sắp bị phá hoại.

- Hắn không kiên tri dược nữa rồi.

Đường Tâm Liên vội nói, ai cũng không thổ tưởng tượng nối đợt ma khí cuối cùng lại hung mãnh đến vậy. Bốn mươi chín dợt trước chẳng dáng nhắc đến.

- Sư phụ, mau cứu hắn đi!

Ma La vẻ mặt ngưng trọng nhìn Thanh Trĩ vẫn bình tĩnh bên cạnh, lắc đầu khẽ nói:

- Đừng lo, tiểu tử đó vẫn chịu được.

ÁM Dưới sức ép của hắc khí, tiếng kêu tựa của thú dữ vọng ra từ ngọn thác. Thật khó tưởng tượng mức độ thống khổ đó đến mức nào, ngay Lâm Động cũng phải kêu lên thảm thiết như vậy.

Đường Tâm Liên lấy tay che miệng, nàng có thể nhìn thấy cơ thể Lâm Động dường như đang dần thu nhỏ lại. Tử khí đang dần xâm thực cơ thể hắn.

Từng lớp da đen chồng lên bề mặt cơ thể Lâm Động, cảnh đó khiến người khác nhìn phải nổi da gà.

Tiếng kêu thảm thiết dần yếu đi, không phải hết thống khổ mà là vi tử khí đã làm hỏng cổ họng hắn.

Đường Tâm Liên thấy thế, mắt đỏ hoe, vội vàng quay đi không nhìn nữa.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu tại sao sư phụ và Thanh Trĩ lại coi trọng người thanh niên có độ tuổi tương đương nàng như vậy. Đó không phải vì thiên phú hay gì khác, mà là vì hắn có sự y chí không nhận thua.

Ý chí đó nàng không thể đạt tới, ít nhất thì hồi đó nàng không có dũng khí thách thức đợt tử khí thứ năm mươi.

- Lâm Động, có lên...

Đường Tâm Liên siết chặt tay, lấm nhẩm.

Tiếng kêu thống khổ kia dần tiên tan, thế nhưng từ khí khủng khiếp vẫn không ngừng đánh lên cơ thể Lâm Động. Do bị tử khí bao quanh nên không thể

cảm nhận được người bên trong liệu có còn sống hay không.

Mười phút sau, ngọn thác đen kia mới dần chảy ngược trở lên trên lơ lửng trên không.

Ba người Ma La thấy ngọn thác dần rút lui, vội vàng nhìn xuống Tử Viêm Linh Trì. Trên mặt hồ là ngọn lửa đen cháy rực, nhũng lớp da vụn đen chồng lên nhau thành ngọn núi nhỏ.

Ma La vung tay, một đạo kình phong thôi qua, đám da bay đi, lộ ra một thân thể gầy quắt đen toàn thân.

Đường Tâm Liên nhìn thấy thân thể tựa như bộ xương đó, không kìm được mím môi I lại cố gắng không phát ra tiếng.

Nàng không cảm nhận được bất cứ luồng sinh khí nào từ cơ thể đó.

Ma La vẻ mặt nặng nề, rồi nhìn sang Thanh Trì. Thanh Trĩ lúc này tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng Ma La vẫn nhận thấy cơ thổ hắn căng lên.

Không ai nói gì, không khí bức bối đến nghẹt thờ.

Rắc!

Không khí đó kéo dài khoảng một phút, rồi đột nhiên có một âm thanh rất nhỏ vang lên. Ba người Ma La vội nhìn, thì thấy trên cơ thể đen tuyền kia bỗng xuất hiện vô số vết rạn.

Ba người thấy vậy, ánh mắt đều ngưng đọng. Vì thứ vậy chất đên kia hoàn toàn được ngưng tụ từ tử khí, nên ngay Thanh Trĩ cũng không thể phát hiện được liệu nó còn sinh khí hay không.

vết rạn nhanh chóng lan rộng, rồi một cánh tay thò ra.

Rắc rắc!

Thứ vật chất đen kia nhanh chóng tách ra, rồi một thứ màu khỏe mạnh đầy sinh khí lộ ra.

Một thân thể trẻ tuổi cao to, cường tráng xuất hiện. Đôi mắt đen sâu thẳm, sáng ngời, cơ thể tràn đầy năng lượng.

Đó dường như là thân thể được niết bàn trùng sinh từ cái chết. Tuy không có cơ thể cường tráng như người khổng lồ, nhưng đằng sau đó là một thứ năng lượng đáng sợ.

-Thành... công rồi...

Ba người Ma La nhìn thân thể dó, cả ba đều cảm nhận được cơ thể đó mạnh hơn trước rất nhiều.

Hơn nữa trong cơ thể hắn còn chảy một thư nguyên lực dồi dào. Trong nguyên lực là thứ tử khí tinh thuần, cảnh giới đã vững như thạch bàn!

Rõ ràng đó là kết quả sau khi Lâm Động vượt qua đợt tử khí thứ năm mươi.

-Tiểu tử này...

Ma La cười, ánh mắt đầy sự tán thường. Lâm Động một lần nữa dã khiến hắn chấn động.

Phù!

Thanh Trĩ cười thật tươi, nhưng chỉ có Ma La mới nhận ra thân thê căng cứng của hắn bắt đầu thả lỏng.

Lâm Động nhìn ba người, cũng cười, định tiến lên thì một cây trường thương đỏ rực bay vút tới. Kình phong mạnh mẽ khiến hắn phải lúi sau mấy bước, rồi kinh ngạc nhìn Đường Tâm Liên. Lúc này gương mặt Đường Tâm Liên đỏ ửng, ánh mắt nhìn sang bên cạnh hắn, vừa giận vừa xấu hổ:

- Ngươi mặc quần áo vào!

Ma La không kìm được bật cười lớn, còn Thanh Trĩ chỉ lắc đầu cười mỉm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1040

Rời Đi

Lâm Động bối rối mặc áo vào lên bờ, lúc này Đường Tâm Liên mới đỏ mặt nhìn hắn, rồi nàng sững người.

Dáng vẻ Lâm Động không có gì thay đổi, chỉ là toàn thân hắn tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh, đôi mắt đen không biết có phải vì Thôn Phệ Tổ Phù không mà càng thêm sâu thẳm. Khi chạm vào ánh mắt đó, Đường Tâm Liên cỏ chút hoảng hốt, vội vàng rời ánh mắt đi, nhịp tim bỗng tăng nhanh.

Cảm nhận được sự thay đổi đó của mình, Đường Tâm Liên không kìm được ngượng ngùng. Nàng từng thấy nam nhân chỉ dựa vào vẻ ngoài dã khiến nữ nhân phải ái mộ. Nhưng nàng không phải nữ tử bình thường, vẽ ngoài chẳng thể hấp dẫn được nàng.

Điểm này có thể thấy từ Châu Trạch, hắn không những tuấn dật mà bản lĩnh cũng không phải tầm thường, nhưng lại không thể công phá được bức tường bàng Đường Tâm Liên.

Nàng bản tính vốn mạnh mẽ, nữ nhân như vậy vốn khá kiêu ngạo, vì thế khi phát hiện ra mình lại có cảm xúc như vậy với Lâm Động thì khó tránh khỏi thấy ngượng ngùng.

- Lần sau còn như vậy, thương của ta sẽ không nhận người quen đâu.

Để che giấu cảm xúc, nàng nghiêm mặt, nắm tay lại, Phượng Hoàng Thương quay trở lại tay, rồi nàng làm ra vẻ bình thản nói.

Lâm Động dành cười khan, hắn cũng không muốn việc thế này xảy ra lần thứ

hai.

- Có điều, chúc mừng ngươi. Tử Viêm Linh Trì chưa từng có người dón được đợt ma khí thứ năm mươi đầu.

Thấy vẻ mặt bối rối của Lâm Động, Đường Tâm Liên bất giác mềm lòng, rồi ánh mắt nhìn hắn có phần khâm phục.

Khi nhận ra cảm xúc đó của Đường Tâm Liên, Lâm Động không khỏi thấy lâng lâng. Chỉ khi thấy được tính cách quật cường của nàng rồi mới biết, để nàng lộ ra cảm xúc như vậy khó khăn thế nào.

- Suýt nữa ta cũng không kiên trì được.

Nhưng sau một chút đắc ý, Lâm Động đã hồi phục lại trạng thái bình thường. Hắn nhìn ngọn thác với chút sợ hãi. Vừa rồi đúng là hắn đã cảm nhận được sự tử vong, cảm giác đó không hề ít hơn khi giao đấu với Lang Ma Tướng. Ngay hắn cũng không dám chắc nếu có lần thứ hai thì hắn vẫn sẽ vượt qua được.

Tử Viêm Linh Trì quả nhiên đáng sợ, chẳng trách mà hiện giờ ngoài kẻ điên như hắn vẫn chưa ai dám khiêu chiến với đợt ma khí cuối cùng.

- Khụ, ta bảo này... hai người thật sự coi như không có ai ở đây sao Khi Lâm Động và Đường Tâm Liên nói chuyện thì một giọng nói thích thú vang lên từ bên cạnh. Hai người Lâm Động quay sang thì thấy Ma La và Thanh Trĩ đang nhìn mình.

Lâm Động cười khan, Đường Tâm Liên thì hơi đô mặt, rồi nàng nhìn thẳng vào Ma La khẽ hừ một tiếng:

- Sư phụ dám trêu con nữa là con bế quan, việc ở Viêm Thần Điện để sự phụ tự lo lấy!

Câu nói này của Đường Tâm Liên rõ ràng là thứ vũ khí hữu hiệu, vẻ mặt trêu chọc của Ma La lập tóc biến mất, nghiêm túc nhìn Lâm Động:

- Chắc di chứng của ngươi đã được loại bỏ?

Viêm Thần Điện rộng lớn như vậy, bao nhiêu chuyện vặt vãnh xử lý cũng rất rắc rối, trước đây Ma La cũng tự xử lý, nhưng rồi khi Đường Tâm Liên tiếp quản được thì Ma La đã hiểu thế nào là được giải thoát. Nếu giờ bắt hắn ra mặt thì có lẽ thời gian tu luyện cũng không còn nữa. về mặt này quả thực Ma La không thể không thừa nhận mình không bằng Đường Tâm Liên.

Lâm Động cũng vì sự thay đổi này của Ma La mà cười thầm, rồi gật đầu, khẽ siết tay lại câm nhận nguồn nguyên lực dồi dào trong có thể. Khóe miệng hắn nhếch lên, cảm giác bất ổn giờ đã hoàn toàn không còn nữa.

Hiện nay cảnh giới của hắn đã hoàn toàn ổn định ở mức Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Nguyên lực trong cơ thể mang theo tử khí, giống như hắc long tiềm phục, một khi trào dâng thì sẽ thể hiện sự khủng khiếp của mình.

Nếu khi giao đấu với Hỏa Thần, Từ Tu hắn có sức mạnh này thì kết cục đã không đến mức thê thảm như vậy.

Lâm Động hiện tại tuy là Tử Huyền Cành tiểu thành nhưng dù cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành cũng khó có đối thủ, thậm chí đối mặt với Tử Huyền Cảnh viên mãn hắn cũng không sợ.

Thực lực này quả thực mạnh hơn rất nhiều so với lúc ở Loạn Ma Hải. Tử Huyền Cảnh viên mãn, dù trong siêu cấp thế lực cũng thuộc tầng thứ trường lão.

Thậm chí gia chủ của cổ gia, Ngụy gia thực lực cũng chỉ tương đương như vậy mà thôi.

Thực lực này chắc hẳn có thể xông pha nơi Yêu Vực dược rồi!

- Giải quyết được rồi thì tốt.

Thanh Trĩ cũng cười, ánh mắt có phần tán thường. Chắc hẳn biểu hiện của

Lâm Động trong Tử Viêm Linh Tri khiến hắn rất hài lòng.

- Nếu vấn đề đã được giải quyết thì ngươi định bao giờ đến Yêu Vực?

Ma La hỏi.

- Càng nhanh càng tốt!

Lâm Động trầm ngâm nói. Trước đó Thanh Trĩ đã nói, hắn cảm ứng được Tiểu Viêm và Tiểu Điêu dược truyền tống tới Yêu Vực. Tiểu Điêu khi dược truyền tống di thương thế rất nặng. Dù sao ở Dị Ma Thành Tiểu Điêu đã đốt cháy tộc văn để chiến đầu cùng ba kẻ của Nguyên Môn. Như vậy dù hắn có về Thiên Yêu Điêu tộc thì cũng phải bế quan trị thương ngay lập tức, không biết hiện giờ hắn thế nào. Nếu Tiểu Điêu bế quan không đi tìm Tiểu Viêm được thì có lẽ Tiểu Viêm đang một mình xông pha ở Yêu Vực. Điều này khiến Lâm Động lo lắng.

Hắn muốn nhanh chóng tìm được Tiểu Viêm, sau khi xác định Tiểu Viêm không sao rồi đến Thiên Yêu Điêu tộc để tìm Tiểu Điêu.

- Vậy thì ba hôm nữa đi.

Ma La vẫy tay nói:

- Ngoài ra Viêm Thần Điện cũng có một số đệ tử yêu thú, ta sẽ phái một đệ tử khá hiểu về Yêu Vực đi cùng ngươi, sẽ rất có ích cho ngươi tìm người.

Lâm Động mừng rỡ, hắn chẳng biết gì về Yêu Vực, nếu có ngươi giúp dương nhiên sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.

- Vậy quyết định thế đi. Ta và Ma La liên thủ truyền tống ngươi đi. Ba hôm nữa sẽ đưa ngươi đến Yêu Vực.

Lâm Động gật đầu, rồi nhìn lên bầu trời rộng lớn, trong lòng có chút nôn nóng.

Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, đợi ta. Ba huynh đệ chúng ta đã nói sẽ cùng giết về Đông Huyền Vực mà!

Ba hôm sau, trên đỉnh ngọn núi hùng vĩ nhất Hỏa Viêm Thành, Lâm Động ngồi khoanh chân trên một tảng đá xanh, ngẩng lên nhìn không gian truyền tống mà Ma La và Thanh Trĩ chuẩn bị cho hắn.

- Lâm Động ca!

Bỗng có một giọng nói dễ nghe vang lên, rồi hắn thấy Mộ Linh San chạy tới, phía sau là Mộ Lam theo sát.

- Huynh muốn đến Yêu Vực sao? Muội cũng muốn đi!

Mộ Linh San túm lấy tay Lâm Động, đôi mắt đấy sự mong chờ.

- Đừng thế nữa, ở Loạn Ma Hải còn theo ý mình được, chứ ở Yêu Vực là không được đâu.

Mộ Lam ở phía sau hoi bực nói.

Lâm Động cười, xoa đầu Mộ Linh San:

- Linh San ngoan, Yêu Vực đúng là rất nguy hiểm, ngay ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, muội theo Mộ Lam tiền bối về tu luyện, bao giờ thực lực mạnh hơn, muội còn bảo vệ ta chứ.

Sau khi biết thân phận đặc biệt của Mộ Linh San, Lâm Động cũng hiểu chắc chắn Mộ Lam sê không cho Linh San đi Yêu Vực. Nếu thân phận bị lộ ra thì quá nguy hiểm.

Mộ Linh San nhăn mặt, từ thái độ của Mộ Lam và Lâm Động có thể thấy cô bé không có nhiều cơ hội.

- Lâm Động ca yên tâm, lần sau gặp lại nhất định muội sẽ mạnh hơn. Sau này

muội sẽ bảo vệ huynh.

Mộ Linh San hi hi cười, ánh mắt đầy quyến luyến.

Mộ Lam tiến lại, nhìn Lâm Động, cười:

- Yêu Vực tuy nguy hiểm nhưng chắc hắn ta cũng không cần nhắc nhở ngươi điều gì nữa. Ở Loạn Ma Hải gây dựng nên tiếng tăm thế này chắc ở Yêu Vực cũng không tầm thường. Ta cũng tò mò không biết tiểu tử ngươi sẽ làm nên chuyện gì ở Yêu Vực đây.

Lâm Động dở khóc dở cười, nói vậy thì hắn cứ như Hỗn Thế Ma Vương vậy. Rồi hắn định nói gì nhưng đột nhiên từ xa có tiếng gió rít, Đường Tầm Liên bay tới, phái sau dường như còn có một người nữa.

- Lâm Động, dây là đệ tử của Viêm Thần Điện, cô ấy cũng đến từ Yêu Vực.

Lâm Động nhìn sang bên cạnh Đường Tâm Liên thì thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn, gương mặt thanh lệ, chỉ là dường như hơi rụt rè sợ người lạ.

- Lâm Động đại nhân, ta... ta là Tâm Thanh, là người của Cửu Vĩ tộc... Vì Thanh Trĩ đại nhân nói có thể bằng hữu của đại nhân xuất hiện ở địa vực của tộc ta nên bảo ta dẫn đường cho đại nhân.

Cô bé vặn tay vào nhau, cúi đầu nói thật nhỏ.

- Cửu Vĩ tộc?

Lâm Động hơi khựng người, rồi không kìm được nhìn ra phía sau cô bé.

Dường như nhận ra ánh mắt của hắn, cô bé đỏ mặt trốn sau lưng Đường Tâm Liên, nàng giữ cô bé lại rồi lườm Lâm Động.

Lâm Động khẽ hắng giọng, rồi nhìn cô bé cười hiền:

- Tâm Thanh cô nương, lần này cô nương vất vả rồi.

Tâm Thanh là người của Viêm Thần Vệ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã là tiểu thành. Ngươi đừng có giở trò, nếu không...

Đường Tâm Lãng khẽ siết tay, trong đôi mắt tràn lên sát ý.

- Ta là loại người đó sao...

Lâm Động cười khổ.

Đường Tâm Liên nghĩ một chút rồi cười, giọng nói dịu dàng hơn hẳn:

- Đi cẩn thận đấy.

- ừm.

Lâm Động gật đầu rồi nhìn lên đỉnh núi. ở đó là một cột sáng bắng thẳng lên trời, tòa ra sức mạnh đảng sợ Lâm Động chăm chú nhìn, một lúc lâu sau mới hít sâu một hơi, nhảy xuống khỏi tảng đá, vẫy vẫy tay rồi đi về phía đỉnh núi.

- Đi thôi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1041

Ám Vân

Uỳnh!

Quang trận khổng lồ xoay chuyển trên đỉnh núi, không gian bên trên quang trận biến dạng, dường như đang hình thành một rãnh không gian đen ngòm.

Phía dưới quang trận, Thanh Trĩ và Ma La cũng dần thu tay về, khoảng cách giữa Loạn Ma Hải và Yêu Vực vô cùng xa vời, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh muốn phi hành ít nhất cũng phải mất nửa năm. Vì thế không gian truyền tống cũng không phải thế lực bình thường là có thể tạo ra. Nhưng rõ ràng hai người Ma La và Thanh Trì không nằm trong số đó. Họ đều là cường giả Luân Hồi Cảnh chân chính. Một người lại là người nắm trong tay tổ phù, liên thù tạo ra không gian truyền tống cự ly xa không phải không thể.

- Lâm Động, trận pháp đã hoàn tất, khởi hành thôi.

Ma La quay lại nhìn Lâm Động.

Lâm Động gật đầu, phía sau là Tâm Thanh, dôi mắt to tròn của cô bé nhìn hai người Ma La có chút sợ sệt. Với địa vị của cô bé ở Viêm Thần Điện binh thường không thổ thấy dược những người dừng dầu Viêm Thần Điện thế này.

- Chắc tiểu nha đầu Tầm Liên đã giới thiệu với ngươi, nha đầu này là người của Cửu Vĩ tộc, hơn nữa Thanh Trĩ cũng dã nói, địa vực của gia tộc nha dầu cũng là khu vực bằng hữu Tiểu Viêm của ngươi đến. Ta và tộc trưởng của họ có chút giao tình, ngươi kể việc này cho họ có lẽ họ sẽ giúp dược ngươi.

Ma La nhìn Tâm Thanh rồi nói.

- ừm, đã tạ Ma La tiền bối.

Lâm Động gật đầu.

- Vậy hai ngươi vào trong đi.

- Đi thôi.

Lâm Động quay sang nói với cô bé phía sau rồi bước vào quang trận trước, Tâm Thanh lưỡng lự một chút rồi di theo.

Thanh Trĩ nhìn hai người vào trong quang trận, trầm ngâm một chút rồi búng tay, một đạo thanh quang bay về phía Lâm Động. Lâm Động bắt lấy, cúi nhìn thì thấy một mảnh xương xanh to cỡ bàn tay.

- Lần này đến Yêu Vực, nếu có cơ hội thì hãy cầm tín vật này đến Long tộc. Thanh Thiên Hóa Long Quyết của ngươi muốn thật sự đại thành thì không thể thiếu bước cuối cùng.

- Bước gì vậy?

Lâm Động khựng người.

- Hóa Long cốt.

Thanh Trĩ nói.

- Trong Long tộc có một cái hồ là Viễn cổ Hóa Long Đàm. Nếu ngươi vào đó tu luyện được thì có thể hoàn thành bước cuối cùng này, tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến mức đại thành.

- Hề hề, Viễn Cổ Hóa Long Đàm không phải dễ vào đâu. Mấy lão ngoan có đó lại dễ dàng để Lâm Động hưởng thứ phúc duyên đó sao? Ngươi đến được là vì ngươi có huyết mạch Long tộc. Tuy Lâm Động tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết nhưng hắn là con người.

Ma La nhắc nhở.

- Vậy thì phải xem cơ duyên của hắn rồi.

Thanh Trĩ đáp.

Lâm Động gật đầu, rồi cất mảnh xương đi, trịnh trọng bao quyền với Ma La, Mộ Lam và Đường Tâm Liên.

- Này, ngươi nhất định phải quay lại Loạn Ma Hải đấy!

Đường Tâm Liên không kìm được hét lên.

Lâm Động gật mạnh đầu, chắc chắn hắn sẽ lại đến đây, chỉ là đến lúc ấy chắc chắn sẽ I có cảnh tượng khác.

- Bắt đầu truyền tống rồi, hai người cẩn thận.

Ma La và Thanh Trí nhìn nhau rồi biến ấn pháp. Không gian biến dạng mãnh liệt, phí trên bầu trời vòng xoáy ngày một mở rộng về phía Lâm Động. Ánh sáng quanh người họ ngày một chói lòa.

- Lâm Động ca, nếu ở Yêu Vực có kẻ nào ức hiếp thì hãy về Loạn Ma Hải, muội sẽ ra mặt giúp huynh!

Mộ Linh San vẫy tay, đôi mắt quyến luyến đỏ ửng. Lời cô bé nói khiến Lâm Động bật cười, cảm thấy vô cùng câm động.

- Linh San, hãy tu luyện cho tốt, sau này có thể ta phải nhờ muội giúp dỡ.

Lâm Động cười, Linh San chính là Sinh Tử Tổ Phù, tiềm lực của cô bé sau này sẽ rất khủng khiếp. Có thể tưởng tượng, nếu thực sự sau này quyết chiến với dị ma thì Linh San là một thành viên có sức nặng không thể coi thường.

- ừm.

Mộ Linh San gật dầu thật mạnh, rồi mắt càng ngày càng đỏ hoe nhìn ánh sáng chói lòa quanh người Lâm Động.

- Chư vị bảo trọng, sau này gặp lại!

Khi lời nói cuối cùng của Lâm Động vang lên, cuối cùng ánh sáng dã lên đến cực điểm, không gian biến dạng rồi ập xuống nuốt lấy hai người Lâm Động.

Ánh sáng chói lòa kéo dài một lúc lâu rồi mới dần tan biến. Hai đạo thân ảnh trong đó cũng biến mất hoàn toàn, rồi không gian dần khép lại như cũ.

- Cuối cùng cũng đi rồi...

Ma La thở dài, rồi không kìm dược bật cười:

- Thật không biết tiểu tử đó Yêu Vực rồi sẽ gầy nên chuyện gì.

Thanh Trĩ cũng mỉm cười, tay chắp sau lưng., ngẩng lên lẩm nhẩm:

- Ta có dự cảm, lần sau gặp lại hắn sẽ còn mạnh hơn nữa...

- Ta rất mong chờ.

Ma La cũng gật đầu, hắn cũng rất hiếu kỳ, người thanh niên được Thanh Trĩ thấy có thể sánh ngang với đệ tử xuất sắc nhất của Phù Tổ đại nhân rốt cuộc sẽ đạt đến mức độ nào.

Khi Lâm Động đã vượt không gian rời khỏi Loạn Ma Hải đến Yêu Vực, tại Đông Huyền Vực cũng xảy ra một chuyện không bình thường.

Đông Huyền Vực, Nguyên Môn.

Là siêu cấp tông phái mạnh nhất Đông Huyền Vực, nơi đây vào thời điểm cuối năm rất náo nhiệt. Vô số đệ tử trên mặt mang một chút ngạo khi di chuyển khắp nơi.

Chỉ có diều, thỉnh thoảng có đệ tử ngẩng lên nhìn đám mây đen bao phủ mà trong lòng thấy bức bối. Trong tông phái gần đây dường như có gì đó không ổn.

Sâu trong Nguyên Môn, trên đỉnh một ngọn núi là một tòa điện đổ nát. Bên ngoài là mạng nhện giăng khắp noi, hắc trùng bò lổm ngổm, tỏa ra một thứ hàn khí lạnh lẽo.

Đây là cấm địa của Nguyên Môn, một số trưởng lão cũng không được vào.

Sâu trong tòa điện lúc này là ba nhân ảnh đang tĩnh tọa. Nhìn kỹ thì thấy chính là ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn. Chỉ là ánh mắt cả ba đều khá u ám.

- Hỏa Thần chết rồi...

Yên lặng một lúc lâu, cuối cùng Nhân Nguyên Tử khàn giọng nói:

- Cùng chết còn có Từ Tu, chúng đều chết trong tay Lâm Động.

- Thật là tiểu tử khiến người ta ăn ngủ không yên.

I Địa Nguyên Tử ánh mắt tối lại:

- Hắn hiện nay đã hùa theo với Viêm Thần Điện ở Loạn Ma Hải, điện chủ của Viêm Thần Điện hình như là Ma La, còn nắm trong tay Hỏa Diệm Tổ Phù nữa.

- Lâm Động và Ma La còn cùng vị Thanh Long Vương Thanh Trĩ bày trận...

Thiên Nguyên Tử dựa lưng vào ghế, bóng râm che mất nửa mặt khiến hắn càng thêm quỷ dị.

- Hà hà, Thiên Mình Vương cùng ba Dị Ma Tướng, vậy mà kết quả Dị Ma Tướng bị tiêu diệt hết, bản thân thì gần như tử vong, chí còn chút tinh huyết được cứu...

Khóc miệng Thiên Nguyên Tử khẽ có giật:

- Tiểu tử dó... quả thật không đơn giản.

Địa Nguyên Tử và Nhân Nguyên Tử đều trầm mặc, chẳng ai ngờ con kiến năm đó chúng có thể di một ngón tay là chết lại gây ra nhiều tổn thất cho chúng như vậy.

- Có lẽ sắp bại lộ Ma Ngục rồi...

Thiên Nguyên Tử nói.

Hai người Địa Nguyên Tử ánh mắt lóe hắc quang, nhỏ giọng nói:

- Có ảnh hưởng nhiều không?

- Sớm muộn gì cũng bại lộ thôi... nhưng đã vậy thì phải thực hiện kế hoạch sớm hơn một chút.

Thiên Nguyên Tử mở mắt, sát khí tràn lên.

- Chúng ta phải chiếm cứ được Đông Huyền Vực, ở đây chỉ có thể có một người thống trị.

Hai người Địa Nguyên Tử nhìn nhau, rồi cùng nhìn về một chỗ tối trong đại điện, ở đó ó hắc khí dang lư động, rồi một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Có thể bắt đầu rồi...

- Vậy còn Viêm Thần Điện?

Thiên Nguyên Tử nhìn phía trên tòa diện.

- Ma Ngục sẽ dọn dẹp chúng, các ngươi phụ trách Đông Huyền Vực là được rồi. Ma Ngục sẽ ngầm trợ giúp chúng ta...

Giọng nói lạnh lùng đó vang lên.

Thiên Nguyên Tử gật đầu, rồi hắn đứng dậy, ánh mắt mang hắc quang nhìn ra ngoài đại điện, khóe miệng nhếch lên.

- Nếu dã vậy thì... khai chiến thôi. Ta phải khiến hắn khi quay về và nhìn thấy Đạo Tông trong đống đổ nát.

Khi ám vân bao phủ khắp Đông Huyền Vực thì ở một nơi xa phía bắc Đông Huyền Vực. ở đó là một vùng đất trời toàn băng tuyết, hàn khí đáng sợ gần như khiến nguyên lực trong trời đất đều đóng băng.

Tại một nơi trong vùng băng tuyết đó, có một ngọn băng sơn cao hàng vạn trượng, sự nguy nga hùng vĩ đó dường như không có điểm cuối.

ở sâu trong băng sơn thấp thoáng tỏa ra thứ ánh sáng màu lam lành lạnh, dường như chúng ngưng kết thành một đạo phù văn vô cùng cổ xưa.

Nhưng thứ ánh sáng đó chỉ lóe lên một chút rồi lại biến mất.

Khi đạo phù văn đó xuất hiện thì trên một dây núi trùng điệp cách xa Đông Huyền Vực, trên mặt hồ băng ở sâu trong Đạo Tông là một đóa băng liên, trên đóa băng liên là một thân hình thiếu nữ mảnh mai đang ngồi. Mái tóc màu lam lành lạnh xõa ra, mỗi sợi tóc đều óng ánh như không vướng trần ai, nhìn từ xa đẹp đến khiến người ta kinh hồn động phách.

Thiếu nữ tựa băng tiên bỗng nhiên mờ mắt, ngẩng lên nhìn về phía xa, đôi lông mày nhăn lại, ở phía đó dường như có tiếng gọi xuyên qua không gian.

- Băng Băng Tổ Phù sao...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1042

Thúc Chiến Vực

Uỳnh!

Đây là một vùng bình nguyên màu đỏ thẫm, thỉnh thoảng lại có những ngọn núi sừng sững với lơ thơ vài ngọn cây. ở phía xa dường như có tiếng dã thú vọng lại khiến cả không gian dường như rất hoang dã.

Trên một ngọn núi lệch về phương bắc của bình nguyên, một thân ảnh mỏng manh đãng nhìn bầu trời vì ảnh hưởng của mặt đất cũng trở nên đỏ thẫm. Rồi ánh mắt nhìn về phía cuối bình nguyên, nhưng chẳng thấy gì...

- Đây chính là Yêu Vực sao?

Lâm Động nhìn đại địa, lầm bầm.

Đây chính là Lâm Động đã được truyền tống qua không gian. Hắn đi qua thông đạo không gian gần năm ngày, vừa rồi mới đến nơi xa lạ này.

Hiển nhiên Lâm Động cũng không biết dây có phải noi cần đến không. Sau lần truyền tống thất bại ở Đông Huyền Vực, hắn đã hơi sợ vồ kiểu truyền tống không gian này.

Lâm Động nhìn xung quanh, rồi quay lại, có chút bất lực nhìn thiếu nữ đang hôn mê trên đất. Xem ra truyền tống không gian không phải người bình thường là chịu dược.

Lâm Động cúi xuống cạnh Tâm Thanh, khẽ véo mũi cô bé. Đôi lông mày Tâm Thanh nhăn lại, cuối cùng mở mắt ra. Gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng lên,

vội vàng chống người dậy lùi ra xa.

- Lâm Động... đại nhân...

Lâm Động thấy Tâm Thanh hốt hoảng như vậy, bối rối cười:

- À... ta thấy muội mãi không tỉnh... tưởng muội làm sao...

- Xin... xin lỗi.

Tâm Thanh đô mặt, nói nhỏ.

- Không sao.

Lâm Động xua tay, sự kính sợ của cô bé này khiến hắn không tự nhiên, giọng nói dịu dàng hơn:

- Hình như chúng ta đến Yêu Vực rồi, muội nhận ra đây là đâu không?

Nghe vậy, Tâm Thanh vội đứng dậy, quét mắt nhìn thật kỹ vùng bình nguyên. Một lúc lâu sau cô bé thở phào, nở nụ cười:

- Lâm Động đại nhân, chúng ta đang ở trong Thú Chiến Vực. ừm. .. truyền tống không có sai sót gì, đây đúng là nơi chúng ta cần đến.

Lâm Động nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi nghi hoặc nói:

- Thú Chiến Vực?

-ừm.

Tâm Thanh gật đầu, giải thích:

- Yêu Vực rất rộng, có không ít các địa vực lớn nhô. Đại để chia làm bốn nơi đông tây nam bắc. Thú Chiến Vực chúng ta đang đứng là nơi tiếp giáp của Tây Vực và Bắc Vực. Đây cũng là một trong những địa vực hỗn loạn như Yêu Vực.

-Ồ?

Lâm Động nhướn mày, nói vậy thì đây là nơi khiến người ta phải đau đầu rồi.

- Một số địa vực khác ở đây, phần lớn thế lực đều phân chia rõ ràng, giữa các chủng tộc lớn tuy có tranh chấp nhưng nhìn chung vẫn có thể coi là hòa bình. Nhưng chỉ ở Thú Chiến Vực là chiến tranh không ngừng, không phải phân chia thế lực theo chủng tộc mà là do những kẻ hào cường của thế lực các phương thống trị.

- ừm... Thú Chiến Vực hiện giờ, kẻ thống trị có lẽ là Bát Đại Yêu Soái.

Tâm Thanh nghĩ một chút rồi nói.

- Bát Đại Yêu Soái?

Lâm Động lại mơ hồ, đúng là hắn chẳng hiểu gì vồ Yêu Vực, cũng may Ma La đã chuẩn bị cho hắn một người dẫn đường.

- Bát Đại Yêu Soái đại diện cho tám thế lực mạnh nhất ở Thú Chiến Vực. Thế lực, của họ ít nhất là Tử Huyền Cảnh viên mãn, đồng thời phía dưới họ còn có vô sốcường giả, tất cả đều có danh tiếng không vừa ở Yêu Vực.

- Ngoài Bát Đại Yêu Soái ra, trong Thú Chiến Vực còn có rất nhiều thế lực lớn nhỏ khác. ở đây, vì sự tranh chấp tài nguyên và địa bàn nên chiến tranh là chuyện thường xuyên, việc chuyển quyền thống trị các địa bàn cũng thường thấy.

- về tương đối thì thế lực cua Bát Đại Yêu Soái ổn định hơn một chút.

Lâm Động gật gù, không hổ là Yêu Vực, nguyên tắc cá lớn nuốt cá bó ở đây đã lên đến dinh điểm.

- Vậy chúng ta tìm người thế nào đây?

Lâm Động gãi đầu, theo như Thanh Trĩ nói thì có lẽ Tiểu Viêm cũng bị truyền tống đến đây. Nhưng ở đây rộng thế này, muốn tìm một người không phải đơn giản.

Tâm Thanh mím môi nghĩ ngợi, rồi nhìn Lâm Động, trưng cầu ý kiến:

- Hay là đến tộc của muội trước? Chắc chắn tộc muội có nhiều tin tức hon.

Lâm Động cũng không có ý kiến gì, gật đầu. Dù thế nào thì tin tinh báo của một chủng tộc đều có nhanh hơn một mình hắn.

Tâm Thanh thấy Lâm Động gật dầu thì vui vẻ, ngẩng lên nhận biết phương hướng rồi chỉ về phương bắc:

- Cửu Vĩ tộc bọn muội ở hướng này, nếu đi liên tục có lẽ năm ngày là tới.

- Vậy thì đi thôi.

Lâm Động vẫy vẫy tay.

- Ừm... để muội dẫn dường cho Lâm Động đại nhân.

Chắc vì được trở về tộc nên Tâm Thanh có chút hưng phấn.

- Cửu Vĩ tộc của muội chắc là rất mạnh?

Trên đường, Lâm Động nhìn xung quanh rồi nhìn sang Tâm Thanh cười hỏi.

Tâm Thanh lại khựng người lại, đôi mắt dường như hơi tối lại, rồi có chút ngại ngùng nói:

- Không, Cửu Vĩ tộc hiện nay rất yếu, tộc trường, cũng chính là mẫu thân của muội, mới chỉ có thực lực Tử Huyền Cảnh tiểu thành, ở Thú Chiến Vực này, Cửu Vĩ tộc chỉ có thể gắng gượng tự bảo vệ mình.

- Bọn muội trước đây tùng đi theo một đại thế lực để đảm bảo an toàn.

Nhưng đối phương lại yêu cầu Cửu Vĩ tộc hàng năm cống nạp mười thiếu nữ trong tộc. Bọn muội không đồng ý nên bỏ đến nơi hiện tại. Nhưng vì lần đó mà tộc cũng phải trả giá không nhỏ. Bày tám phần mười nam nhân trong tộc, bao gồm cả phụ thân ta đều dã chết trong sự phản kháng.

Lâm Động dừng lại, nhìn thiếu nữ bên cạnh mắt đỏ hoe, khẽ cắn môi, hắn có chút áy náy nói:

- Xin lỗi.

Tâm Thanh lắc đầu:

- Ở Yêu Vực là vậy. Muội đến Viêm Thần Điện cách xa hàng vạn dặm là muốn mình trở nên mạnh mẽ, sau này quay về sẽ bảo vệ tộc nhân.

- Muội sẽ thành công.

Lâm Động có chút động dung, thiếu nữ này nhìn có vẻ rụt rè nhưng trong nội tâm lại có sự kiên cường mạnh mẽ, trong lòng hắn có chút cảm thán. Năm đó hắn muốn trở nên mạnh hơn không phải cũng vì muốn bảo vệ người nhà đó sao?

Tâm Thanh nói:

Tâm Thanh không lợi hại như Lâm Động đại nhân, còn trê vậy mà đã là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, hơn nữa còn một chọi hai chống lại kẻ địch mà ngay Tâm Liên tỷ tỷ và Châu Trạch đại nhân cũng không đối phó được.

Lâm Động gãi đầu, rồi chỉ cười:

- Họ đều nói ta biến thái...

Tâm Thanh phi cười, hiển nhiên Lâm Động đã chọc cười được cô bé, đôi mắt đỏ hoe cũng nhạt đi phần nào. Lén nhìn, lúc này Tâm Thanh mới phát hiện dường như Lâm Động không nghiêm khắc và khó gần như những cường giả khác.

- Lâm Động đại nhân còn có người bằng hữu là Thiên Yêu Điêu tộc sao?

- ừm.

Lâm Động gật đầu, cười:

- Họ là huynh đệ của ta.

- Lâm Động đại nhân thật lợi hại, còn làm huynh đệ được với người của Thiên Yêu Điêu tộc. Họ rất hung hăng dó. Ở Yêu Vực này dù là người Long tộc thấy họ cũng phải dè chừng.

Tâm Thanh kêu lên kinh ngạc.

- Lợi hại vậy sao...

Lâm Động cũng hơi kinh ngạc, hắn biết Thiên Yêu Điêu tộc rất mạnh, nhưng không ngờ lại đến mức đó.

- ừm. Thiên Yêu Điêu tộc hiện giờ chính là một trong Tứ đại bá tộc của vêu giới. Tâm Thanh gật đầu liên tục.

-Tứ Bá Tộc?

Xem ra quả thật hắn chẳng biết chút gì về Yêu Vực cả.

- Trong giới yêu thú hiện nay có Tứ Bá Tộc là Long tộc, Cửu Phụng tộc, Côn Bằng tộc và Thiên Yêu Điêu tộc. Đó là những chủng tộc mạnh nhất của giới vêu thú.

- Cửu Phụng tộc, Côn Bằng tộc...

Đây là lần đầu tiên Lâm Động nghe thấy hai cái tên này.

- Thật ra trước đây rất rất lau Cửu Vĩ tộc cũng rất mạnh... Hồi đó Cửu Vĩ tộc còn từng khai chiến với Côn Bằng tộc cũng không yếu thế.

Tâm Thanh có phần tự hào nói.

-Ồ?

Lần này thì Lâm Động ngạc nhiên, không ngờ Cửu Vĩ tộc lại có lịch sử huy hoàng như vậy.

- Vì đại kiếp nạn thời Viễn cổ, Cửu Vĩ tộc tử thương nghiêm trọng, những cường giả mạnh nhất đều đã chết, sau đó tộc nhân ít ai đạt đến cảnh giới chí cao nữa, chủng tộc yếu dần, và đến múc hiện nay.

Tâm Thanh nói.

- Vậy sao...

Lâm Động chợt hiểu, xem ra Cửu Vĩ tộc tu luyện để đuôi càng ngày càng lợi hại.

- Thế Tâm Thanh này, muội có mấy cái đuôi?

Lâm Động không kìm được nhìn ra phía sau Tâm Thanh, cười.

- Tâm Thanh có ba cái.

Tâm Thanh hơi lượng lụ rồi cơ thể ửng đỏ, ba chiếc đuôi mềm mượt đáng yêu hiện Lâm Động hiếu kỳ nhìn ba chiếc đuôi phía sau Tâm Thanh, không kìm được tiến lại gần rồi chạm vào, cảm giác rất thoải mái.

- Lâm... Lâm Động đại nhân.

Thế nhưng khi hắn chạm vào đuôi thì gương mặt Tâm Thanh đỏ ửng lên, thậm chí lời nói cũng run rẩy.

Lâm Động thấy Tâm Thanh phản ứng như vậy thì thấy khó hiểu, - Đuôi... không được tùy tiện chạm vào...

Gương mặt Tâm Thanh đỏ phừng phừng, giọng run run nói.

Thấy Tâm Thanh như thế, Lâm Động dường như cũng hiểu ra, mặt nóng ran, rồi buông tay, ngửa lên trời cười ha ha:

- A ha ha, trăng tròn quá, vậy... ta mau lên đường thôi.

Dứt lời, hắn nhanh chóng bay đi trước, trong bụng nghĩ, hôm nay thật mất hết mặt rồi, sao lại không kiềm chế như thế chứ.

Tâm Thanh thấy Lâm Động đột ngột bay mất như vậy cũng khựng người, rồi che miệng cười, rồi vội vàng đỏ mặt cúi đầu đuổi theo.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1043

Cướp Thịt Nướng Của Ta

Uỳnh!

Trên bình nguyên đỏ rực, vầng tịch dương màu đỏ ối treo lơ lửng trên bầu trời. Thinh thoảng lại nhìn thấy những bộ xương trắng khổng lồ trên bình nguyên, càng ngày cảm giác hoang vu ngày một rõ rệt.

Vút!

Đột nhiên trên không trung có tiếng gió rít, hai thân ảnh lướt qua bầu trời, chính là hai người Lâm Động và Tâm Thanh đang trên đường đến Cửu Vĩ tộc.

- Lâm Động đại nhân, Thú Chiến Vực vô cùng hỗn loạn, tuy trong Yêu Vực vẫn có không ít con người, nhưng dù sao đây cũng là thế giới của yêu thú, khó tránh bị kẽ khác nhòm ngó, vì thế chuyến đi này chúng ta không nên quá khoa trương.

Tâm Thanh ở bên cạnh, mắt quét xung quanh rồi nhắc nhở.

Lâm Động gật đầu cười, nhưng không hề có dấu hiệu giảm tốc độ. Tâm Thanh thấy vậy hơi chu môi lên nhưng cũng không dám nói gì thơn, chỉ đành theo sát phía sau và thầm cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra.

Dường như sự cầu nguyện của cô bé cũng có tác dụng, gần nửa ngày trời mà không gặp phiền phức gì. Tuy dọc dường có thấy một số đoàn người dông đúc bay qua đêm theo đám bụi mù, nhưng dường như họ không nhận ra hai người Lâm Động.

Trong chuyến đi Lâm Động cũng coi như tận mắt chứng kiến sự hỗn loạn của Thú Chiến Vực. Chỉ nửa ngày ngắn ngủi mà hắn đã thấy bốn thế lực khác nhau chạm trán nhau ác liệt.

Chỉ là, tuy những đoàn người này có không ít người, nhưng trong mắt Lâm Động, sau khi chứng kiến đội quân của Viêm Thần Điện, những người này chỉ có thể coi là dám ô hợp, hơn nữa thống lĩnh cũng kém xa Đường Tâm Liên, trận chiến hoàn toàn dựa vào sức lực của từng người.

Với kiểu chiến tranh này, Lâm Động chỉ nhìn từ xa một chút dã mất hứng thú, rồi nhanh chóng rời đi cùng Tâm Thanh.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã hai ngày qua đi, hai người Lâm Động cũng ngày một đến gần Cửu Vĩ tộc.

Lại một buổi chiều tà, trên vùng bình nguyên gần như không có điểm tận cùng, Lâm Động ngồi bên đống lửa, bên cạnh là cô thiếu nữ Tâm Thanh đang bận rộn khều lửa. Phía trên là cái đùi lợn rừng béo mẫm đang nướng, mỡ nhỏ xuống tạo nên một thứ mùi hấp dẫn khiến Lâm Động không kìm được nhìn sang.

- Lâm Động đại nhân.

Tâm Thanh lấy dao xắt một miếng thịt, rồi lấy một cái cành cây sạch xiên vào rồi đưa cho Lâm Động. Sụ ân cần này khiến Lâm Động cảm thán liên hồi. Hắn thật sự rất khó để được phục vụ thế này. Những người hắn quen trước đây, như Lăng Thanh Trúc, nếu bảo nàng làm vậy e là kiếm sẽ tới ngay. ứng Hoan Hoan cũng là tiểu công chúa trong tông phái, được người người cung phụng, chắc hẳn cô nương này cũng không thể làm được việc đi phục vụ cười khác. Thanh Đàn cũng nghe lời, nhưng đáng tiếc hắn thường xuyên tu luyện, ít khi ở bên muội muội. Còn Đường Tâm Liên, thân là thống soái tứ quân Viêm Thần Điện, Lâm Động mà dám bắt nàng làm những việc này thì lập tức bị bắn thành nhím ngay. Còn Mộ Linh San, khi hai người ở cạnh nhau, hắn phục vụ tiểu cô nương này là nhiều.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn miếng thịt nướng thầm lắc đầu, thật là không đơn giản...

- Nói bao nhiêu lần rồi, gọi ta là Lâm Động được rồi, đừng có đại nhân gì gì đó...

Lâm Động ăn ngấu nghiến, hàm hồ nói.

Tâm Thanh nghe thế chỉ mỉm cười, nhưng thần sắc cung kính vẫn không hề giảm, Lâm Động cũng đành chịu vậy.

- Cửu Vĩ tộc ở phía bắc của Thú Chiến Vực, ở đó vừa hay là nơi tiếp giáp giữa Lôi Uyên Sơn và Bách Thú Lĩnh.

Trong khi Lâm Động ăn thì Tâm Thanh nói về Cửu Vĩ tộc. J - Lôi Uyên Sơn? Bách Thu Lĩnh?

- Đó đều là thế lực rất mạnh ở Thú Chiến Vực, thù lĩnh của họ cũng đều thuộc Bát Yêu Sư.

Tâm Thanh giải thích:

- Hai đại thế lực đó không ngừng tranh chấp với nhau, cũng không có nhiều thời gian bận tâm đến Cửu Vĩ tộc. Hàng năm chỉ cần cống nạp một chút là có thể duy trì hòa bình.

- Hai đại Yêu Sư của Lôi Uyên Sơn và Bách Thú Lĩnh đều có thực lực Từ Huyền Cảnh viên mãn... Một người là Sư tộc, một người là Hổ tộc, cũng không biết chủng tộc chính xác là gì.

- Hổ tộc?

Lâm Động dang đưa miếng thịt lên mồm thì dừng lại, nhìn Tâm Thanh do dự một chút, nói:

- Có phải là Thiên Ma Hổ tộc?

- Điều này muội không rõ, nhưng vị bằng hữu kia của Lâm Động đại nhân có lẽ đến Thú Chiến Vực hơn một năm trước, còn vị Yêu Soái Lôi Uyên Sơn này đã thành danh tử lâu. Chắc hẳn không phải cùng một người.

Tâm Thanh nghĩ một chút rồi nói.

Lâm Động cũng gật đầu, hơn nữa mới hon một năm, cho dù cơ thể có chút biến đại cũng không thể nào tăng hẳn lên mức Tử Huyền Cảnh viên mãn được.

Xem ra việc tìm kiếm phải từ từ vậy.

Nghĩ vậy, Lâm Động cũng cất suy nghĩ di, định nói điều gì thì bỗng ngẩng lên. Chỉ thấy ở phía xa đột nhiên có bụi tung mù mịt, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng cười nói ồn ào.

Tâm Thanh nhìn đám bụi tung lên đó gương mặt hơi thay đổi, rồi lập tức vung tay, bụi tung lên dập tắt dám lửa, căng thẳng nhìn Lâm Động:

- Lâm Động đại nhân, chúng ta tránh đi đã.

Lâm Động nhún nhún vai, rồi để mặc cho Tâm Thanh kéo đi nấp.

Rầm rầm.

Khói bụi ngày một đến gần, dường như Lâm Động nhìn thấy thấp thoáng có lá cờ in hình con mãng xà cuộn tròn. Lá cờ phấp phới theo gió tạo cảm giác như con mãng xà sắp lao ra vậy.

- Đó là người của Huyết Mãng Thành...

Tâm Thanh nhìn thấy lá cờ dó, giật mình nói.

Lâm Động gật đầu, thế lực này hắn đã nghe Tâm Thanh nhắc đến, là thế lực

có danh tiếng không nhỏ ở Thú Chiến Vực. Tuy không sánh được với Bát Đại Yêu Soái, nhưng cũng coi là cường hào một phương.

- Bọn chúng gây chiến khắp nơi, là bọn đáng ghét nhất. Lâm Động đại nhân, chúng ta đừng nên xung đột với chúng là tốt nhất.

Tâm Thanh nói nhỏ.

Khi Tâm Thanh đang nói thì đội quân đó đã đến gần đường lớn. Lâm Động nhìn tua thì có khoảng trăm người, không ít người có khí tức hung hãn. Hai người đi đầu thực lực Tử Huyền Cảnh tiểu thành, xem ra Huyết Mãng Thành đúng là có chút thực lực.

Đoàn người này đến nhu phong quyển tàn vân, nhưng khi đến gần hiển nhiên cũng phát hiện ra hai người Lâm Động. Một số kẻ mắt lóe hung quang nhưng cuối cùng không ra tay.

Lâm Động vẻ mặt bình tĩnh mặc cho chúng quan sát mình. Tâm Thanh thì kéo áo hắn trốn đằng sau. Tuy còn nhỏ nhưng rất xinh đẹp, Tâm Thanh biết nếu để chúng nhìn thấy thì sẽ có hậu quả thế nào.

- Ha ha, tiểu tử này từ đâu đến vậy? Đem tiểu nương tử của nhà nào chạy trốn không thành sao?

I Chúng ào ào chạy qua, tiếng cười cợt chế nhạo vang lên, rồi một kẻ nắm tay lại, kình I phong ập tới lấy mất thịt nướng trên lửa. Chúng nhai nhồm nhoàm rồi cười lớn đi mất.

Rõ ràng chúng đã có thu hoạch gì đó nên không thòm ra tay với hai người Lâm Động.

Tâm Thanh thấy bọn người Huyết Mãng Thành dần đi xa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Từ xa có tiếng cười đầy thô tục vọng lại.

- Lần này thu hoạch không nhỏ, lần sau chúng mà còn dám bất kính với

Huyết Mãng Thành chúng ta thì ta tắm máu chúng.

- Ha ha...

- Nhưng không ngờ lại còn gặp hai người của Cửu Vĩ tộc. Hề hề, hai tiểu cô nương đó đúng là xinh đẹp. Nghe nói nữ tử của Cửu Vĩ tộc đều là ưu phẩm của trời đất, nếu không phải dâng lên cho thành chủ thì phải thử xem thế nào.

- Ngươi đừng có nghĩ linh tinh, thứ hàng cực phẩm đó ngươi không động vào được dâu, phải để thành chủ hưởng thụ trước dã.

- Đương nhiên rồi, nhưng nếu thành chủ tận hưởng xong thì có thể cho chúng ta vui vẻ rồi...

Đám người dã di nhưng những tràng cười khả ố đó vẫn vang vọng. Lâm Động nheo mắt, rồi hắn quay sang nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Tâm Thanh.

Tâm Thanh đang sững người nhìn đám người kia, mắt cô bé đô hoe, cánh tay nắm áo Lâm Động run rẩy buông ra.

- Muội không sao chứ?

Lâm Động khẽ hỏi.

Tâm Thanh khẽ lắc đầu, nhìn Lâm Động cười gượng. Rồi cô bé cúi xuống thu dọn một vài thứ, sau đó đứng dậy, cắn môi nói:

- Lâm Động đại nhân... đại nhân có thể đến tộc ta trước không? Tâm Thanh... đột nhiên có chút việc...

Lâm Động cười:

- Dê vào miệng hổ sao?

- Bọn họ... sẽ rất thê thảm...

Tâm Thanh mắt đỏ hoe, nhìn Lâm Động cầu xin:

- Lâm Động đại nhân, để ta đi đi.

Lâm Động thở dài, xoa mạnh đầu Tâm Thanh.

- Đi nào, nha đầu dẫn đường của ta. Không có muội thì đến mùa quýt năm nào ta mới đến nơi được?

Tâm Thanh mở đôi mắt đầy nước nhìn nụ cười tươi rói trên mặt Lâm Động, khẽ cắn môi, nước lại càng đong đầy trong mắt.

- Thật là mít ướt quá đấy, đi nào...

Lâm Động lau nước mắt cho Tâm Thanh rồi quay người nhìn hướng đám người kia vừa đi:

- Đúng là bọn đáng ghét...

- Dám cướp thịt nướng của ta.

Tâm Thanh sững người nhìn Lâm Động, một lúc sau trên gương mặt là biểu cảm rất quyến rũ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1044

Đưa Đi

Uỳnh!

Đêm dần buông, trên bình nguyên xuất hiện một tòa thành đổ nát, trong thành là một đống lửa lớn, dường như là nơi tạm nghỉ chân tập trung. Nhìn từ xa có thể thấy vô số đoàn người tiến lại nơi đó.

Cũng vì thế mà tòa thành trở nên náo nhiệt hơn nhiều, không còn lạnh lẽo cô quạnh như trên bình nguyên nữa.

Tòa thành này có tên Tiểu Hoang Thành, là nơi dừng chân trên vùng hoang địa này. Phần lớn các đội tìm kiếm con mồi đều dừng chân ở đây, cũng là để tránh mưa gió băng giá.

Khi những người này tụ tập lại cũng diễn ra một số vụ buôn bán, trao đổi hàng hóa với nhau. Đương nhiên nơi này có nhiều trận chiến đấu hơn, chưa biết chừng trước đó còn gặp nhau cười nói nhưng rồi ngay sau đó lại chém giết máu chảy thành sông.

Lúc này, tại một nơi trong thành, lá cờ có con huyết mang đang bay phấp phới, xung quanh là một vùng doanh địa, từ đó vọng ra đủ mọi loại tiếng hò hét, chửi bới.

Phía trước doanh địa là một khu đất, có không ít người đang tụ tập ở đó. Rất nhiều lá cờ khác nhau cho thấy họ thuộc các thế lực khác nhau ở Thú Chiến Vực.

Nhiều người dang khoe khoang những thứ mà dội mình thu hoạch được trong

chuyến đi lần này.

- Hừ, Hồ Thành, mới đánh bại được một bọn phỉ tặc mà thôi. Huyết Mãng Thành bọn ta đã huyết tẩy ba hắc trại, thu hoạch hơn các ngươi nhiều.

Bên Huyết Mãng Thành, một nam tử để tay trần nghe được cuộc nói chuyện của người khác thì đắc ý nói. Gương mặt hắn có không ít vết sẹo ngang dọc khiến hắn nhìn rất hung hăng, dữ dằn.

- Hừ, Huyết Mãng Thành các ngươi chỉ biết ra oai với những trại nhỏ yếu ớt thì có được thu hoạch gì?

Khi nam tứ tay trần vừa dứt cười thì một giọng nói từ bên cạnh truyền tới. Mọi người quay sang nhìn thì thấy một nam tử gầy gì đang cười quái dị phía sau, hắn cũng có không ít người trong đội.

Nam tử tay trần mắt lộ hung quang nhìn nam tử gầy gò kia, nhưng cũng không nổi giận ra tay. Rõ ràng nam tử gầy gò kia cũng không phải nhân vật tầm thường, hơn nữa thế lực của hắn cũng không hề yếu hơn Huyết Mãng Thành.

Hung quang trong mắt lấp lánh, nam tử tay trần quay sang nhìn vị đại hán cường tráng đang ngồi trên tảng nham thạch ngấu nghiến cái đùi thịt nướng, rồi ngẳng lên nhìn nam tử gầy gò, cười nham hiểm:

- Hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc, ngươi nói xem có đáng tiền không?

Hắn vừa dứt lời thì xung quanh lập tức có tiếng ồn ào, không ít người mắt sáng lên, Nữ nhân trong Cửu Vĩ tộc có thể nói là xinh đẹp tuyệt trần, chỉ được gặp chỉ không thể cầu.

Đại hán cường tráng kia thấy mọi người phản ứng như vậy thì cười đắc ý, tay vẫy một cái, phía sau có tiếng bánh xe, một chiếc xe tù được đẩy ra. Chỉ thấy bên trong là hai thân ảnh kiều diễm đang run rẩy ôm lấy nhay, gương mặt ướt nhèm nước đầy kinh hoàng nhìn bọn hổ báo sài lang.

Tuy không nhìn rõ được dung nhan hai người này, nhưng những đường cong họ để lộ ra cũng khiến không ít người hít thở cũng thấy khó khăn.

- Hề hề, Lôi huynh đệ, có thể bán cho ta một mỹ nhân không?

Nam tử gầy gò liếm môi, rồi giơ ra một ngón tay:

- Một trăm vạn Huyền Nguyên Đan, thế nào?

Xung quanh không ít người giật mình, tên này cũng thật hào phòng, ra giá một cái là tận trăm vạn Huyền Nguyên Đan.

. - Vương Hầu, đây là để dâng lên cho thành chủ bọn ta, ngươi dám hưởng? l Đại hán được gọi là Lôi Chấn chế giễu nói. t Nghe vậy sắc mặt nam tử gầy gò hơi biến đổi, cười khan hai tiếng. Sự hung tàn của thành chủ Huyết Mãng Thành đương nhiên hắn cũng đã nghe qua.

Thấy hắn ra rụt về, Lôi Chấn cười đắc ý rồi phẩy tay cho người đẩy xe tù vào trong.

- Bán hai người đó cho ta được không?

Ngay lúc đó đột nhiên có tiếng cười vang lên. Mọi người kinh ngạc ngẩng lên nhìn phía trên lều. Ở đó không biết từ bao giờ xuất hiện hai thân ảnh. Nhờ ánh lửa họ có thổ thấy người vừa lên tiếng là một thân ảnh dáng người cao ráo, hiên ngang.

Lôi Chấn nhíu mày cười khảy:

- Được thôi, một nghìn vạn Huyền Nguyên Đan, ngươi có không?

Khóe miệng mọi người đều có giật, tên này cũng thật quá đà rồi đấy, tuy thiếu nữa Cửu Vĩ tộc dáng tiền nhưng cũng không thể nào đến mức đó.

Mọi người nhìn lên, chỉ thấy thanh niên kia cười, cúi người xuống nói:

- Trước đó ở bên đường, các ngươi đã cướp thịt nướng của ta, lấy cái đó thay cho một nghìn vạn Huyền Nguyên Đan, được chứ?

Nghe vậy sắc mặt của mọi người đều trở nên cổ quái. Thịt nướng của hắn làm từ thịt Long tộc hay Thiên Yêu Điêu tộc? Nhưng những người nhạy bén thì nheo mắt nhìn cảm giác được một không khí không đúng lắm. Người thanh niên xa lạ này lẽ nào không biết những kẻ kia là người của Huyết Mãng Thành?

Trước bao ánh mắt cổ quái đó, Lôi Chấn và Hồ Thành vẻ mặt cũng dần trở nên khó coi, hung quang lóe lên trong mắt, đao kiếm với hàn quang hiện ra.

- Xem ra có kẻ muốn gầy chuyện rồi.

Lôi Chấn cười gằn, lúc trước đi qua vội vàng hắn căn bản không chú ý tới hai người Lâm Động, vì thế hắn không ngờ Lâm Động lại chủ động tìm đến.

- Nhưng hôm nay lão tử sẽ cho ngươi biết vênh váo trước mặt Huyết Mãng Thành ta, ngươi còn non lắm!

- Giết hắn đi nuôi chó!

Hồ Lôi quát lên.

Xoẹt!

Hắn vừa dứt lời thì một số cường giả Huyết Mãng Thành lập tức xông tới, nguyên lực hùng hồn bùng phát, thanh thế rất mạnh mẽ.

Những người xung quanh thấy vậy đều lùi ra sau, rồi thích thú quan sát. Họ cũng rất hiếu kỳ rốt cuộc người thanh niên kia có bản lĩnh gì mà dám cướp người của hai cường giả Tủ Huyền Cành tiểu thành...

Lâm Động lại lắc đầu thở dài rồi nói với Tâm Thanh ở bên cạnh:

- Muội tránh đi một chút.

- ừm.

Tâm Thanh ngoan ngoãn gật đầu. Tuy Huyết Mãng Thành có hai cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành, nhưng dù gì cô bé cũng đã được chứng kiến Lâm Động giao đầu với Hỏa Thần, Từ Tu ở Hỏa Viêm Thành, thế trận trước mắt khó lòng tạo được sức uy hiếp với hắn.

Sau khi Tâm Thanh lùi ra, ánh mắt Lâm Động dần trở nên lạnh lùng lãnh đạm. Hắn tung một chưởng, nguyên lục bùng phát biến thành bàn tay khổng lồ đập xuống.

Binh binh binh!

Những âm thanh trầm đục vang lên không ngớt, thân ảnh sát khí đằng đằng kia lập tức bay ngược ra sau khiến đoàn người ngựa Huyết Mãng Thành lật nhào.

- Cường già Tử Huyền Cảnh?

Một loạt tiếng kêu kinh ngạc nhanh chóng lan truyền. Những người vốn định xem trò J vui lập tức nheo mắt nhìn. Hiển nhiên họ không thể ngờ một người trẻ tuổi như vậylại có thực lực như thế.

Hai người Lôi Chấn ánh mắt cũng thay đổi, tối sầm lại nhìn Lâm Động:

- Các hạ muốn đối địch với Huyết Mãng Thành ta?

Lâm Động nhìn chúng cười, rồi bay xuống khỏi lều, nhìn sang hai thiếu nữ trong xe tù, khẽ nói:

- Giao người!

Hai người bọn Lôi Chấn sắc mặt tối lại nhìn nhau, rồi liếc nhìn về phía sâu trong doanh địa, sát ý nổi lên.

-Giết hắn đi!

Nguyên lực hùng hồn gần như cùng lúc bùng phát, chúng đều là cường giả Tử Huyền Cảnh, danh tiếng trong Huyết Mãng Thành cũng không vừa. Tuy thực lực của Lâm Động khiến chúng kinh ngạc nhưng chúng tự tin liên thủ có thể giết hắn.

Nguyên lực hùng hồn bao quanh chúng, thân hình như quỷ mị lao tới Lâm Động.

Thân thể chúng lúc này phình to ra một chút, bề mặt da nổi lên những cái gai nhọn hoắt.

Lâm Động vẻ mặt không chút dao động nhìn hai kẻ đó, hắn khẽ nhấc chân lên rồi giậm xuống.

Bùm!

Không khí gần như ngay lập tức phát nổ, mọi người nhìn thấy một quang ảnh lao vút tới, chỉ nghe thấy một tiếng bùm rồi cả cái xe tù nổ tung.

Vụn gỗ bay tứ tung, mọi ánh mắt nhìn tới thì đồng tử cùng có lại. Bên cạnh chiếc xe tù, thân ảnh trẻ tuổi kia dang dừng hiên ngang, hai bàn tay hắn tóm họng của hai kẻ kia, chúng đang giãy giụa kịch liệt, nhưng dù thế nào cũng không thể động đậy nổi.

ực ực.

Cả khu vực vang lên vô số tiếng nuốt nước bọt. Cường giả đến từ các nơi đều hiện vẻ kinh hãi, vừa rồi họ căn bản không nhìn rõ được hai người bọn Lôi Chấn đã thua thế nào...

Đó là hai cường già Tử Huyền Cảnh tiểu thành cơ mà, ở bất cứ thế lực nào trong Thú Chiến Vực cũng là mãnh tướng, nhưng giờ lại vô lực trong tay người thanh niên kia đến vậy.

Một vài người ánh mắt thêm phần ngưng trọng, xem ra Huyết Mãng Thành gặp phải đối thù đáng gờm rồi.

Hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc cũng bị dọa cho giật mình, run rẩy nhìn người thanh niên có vẻ mặt bình ĩnh kia, ánh mắt đầy vẻ cầu cứu khiến người ta đau lòng.

Bịch!

Lâm Động lạnh lùng ném hai tên kia thành một đóng, rồi phủi phủi tay, nhìn về phía sâu trong doanh địa Huyết Mãng Thành, thản nhiên nói:

- Ta đưa người đi, ngươi muốn ra tay không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1045

Bước Đệm

Uỳnh!

Trong doanh địa là cả một sự hỗn loạn. Cường giả Huyết Mãng Thành đều kinh hãi nhìn hai người bọn Lôi Chấn trong bộ dạng thê thảm. Chúng không thể ngờ được hai mãnh tướng của Huyết Mãng Thành lại yếu ớt như vậy trước người thanh niên kia.

Tâm Thanh từ phía sau bay tới bên cạnh chiếc xe tù, đến khi nhi rõ gương mặt họ, cô bé lập tức mừng rỡ:

- Thanh tỷ, Liễu tỷ?

- Tâm Thanh?

Hai thiếu nữ vốn đang rất sợ hãi cũng có phần thất thần nhìn Tâm Thanh. Mãi lúc lâu sau mới sực tỉnh, đôi mắt trào ra những giọt lệ mừng rỡ.

Lâm Động liếc nhìn ba người khóc sướt mướt, rồi nhìn vào sâu trong doanh địa. Ở đó có một luồng khí tức bí ẩn, mạnh mẽ hơn hai kẻ Lôi Chấn. Hiển nhiên đây mới là kẻ thực lực mạnh nhất của đảm người này. Chỉ là hắn rất giòi ẩn mình, Lâm Động đến gần doanh địa mới phát hiện ra khí tức của hắn.

Cường giả ở xung quanh lúc này cũng kinh ngạc nhìn vào trong, lẽ nào vẫn còn cường giả của Huyết Mãng Thành?

- Lẽ nào là...

Một số người nhíu mày.

- Ha ha, không ngờ ở Thú Chiến Vực mà con người cùng ngông cuồng như vậy.

Một tràng cười khàn phiêu hốt bất định vọng ra. Rồi trước mặt mọi người bỗng hoa lên, khi nhìn lại thì một thân ảnh mặc áo xám dã xuất hiện phía trước những cường giả Huyết Mãng Thành.

Gương mặt người này tái nhợt, đôi mắt sâu, ngón tay dài và nhọn tựa kiếm, quanh người hắn là thứ khí nhàn nhạt khó ngửi, rõ ràng là nó có độc.

- Huyết Mãng Thành tiểu thành chủ? Tào Mãng?

Hắn vừa xuất hiện xung quanh lập tức ồ lên. Ngay cường giả của Huyết Mãng Thành cũng lùi sau một bước, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

- Tiểu thành chủ.

Hai người bọn Lôi Chấn vội vàng bò dậy đến bên cạnh Tào Mãng.

Ba người Tâm Thanh thấy hắn xuất hiện, mặt đều biến sắc. Hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc kia thì càng có vẻ tuyệt vọng, chắc họ không ngờ trong Huyết Mãng Thành lại có nhân vật lợi hại này.

- Đừng sợ!

Tâm Thanh khẽ an ủi, đúng là danh tiếng Tào Mãng rất vang dội, thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành, mạnh hơn nhiều so với bọn Lôi Chấn, nhưng có lẽ không đủ uy hiếm Lâm Động.

Hai người thấy Tâm Thanh bình tĩnh nhu vậy mới bớt sợ hãi hơn một chút, lén nhìn về phía Lâm Động. Dường như họ nhận ra Tâm Thanh bình tĩnh được như vậy là nhờ hắn. Chỉ là, hắn thật sự có khả năng chống lại Tào Mãng sao?

- Ta đem người đi, ngươi có ý kiến gì không?

Lâm Động nhìn Tào Mãng cười một cái, ngữ khí như có hỏi ý kiến, nhưng chỉ những người lăn lộn nhiều năm mới nhận ra hàn khí trong đó.

- Ngươi là con người mà cũng dám nói như vậy, quá coi thường yêu thú bọn ta rồi thì phải?

Lôi Chấn quát lên, hiển nhiên hắn muốn dùng thân phận đặt Lâm Động vào vị trí đối lập với tất cả những người ở đây.

Có điều hiệu quả cũng không lớn lắm. Tuy con người ngông nghênh ở nơi này khiến người ta khó chịu, nhưng thực lực Lâm Động vừa thể hiện cũng khiến những yêu thú khác phải e dò. ị Thế nhưng Lâm Động không hề quan tâm, nhìn Tào Mãng chăm chăm, cười nói:) - Hình như cảm tri của ngươi rất nhạy bén, vì thế ta nghĩ chắc ngươi cũng biết mìnhkhông thể ngăn được ta.

Những người xung quanh mặt lại biến sắc, đặc biết là khi nhìn thấy ánh mắt tối tăm của Tào Mãng thì giật mình. Kẻ này thật sự mạnh vậy sao? Ngay Tào Mãng đạt đến Tử Huyền Cảnh đại thành cũng không ngăn được?

- Ngươi đang đối địch với Huyết Mãng Thành ta sao.. . Ngươi sẽ phải hối hận.

Tào Mãng ánh mắt âm u nhìn Lâm Động.

Lâm Động coi như không biết, vẫy tay với Tâm Thanh rồi quay người di. Tâm Thanh thấy vậy vội vàng kéo hai cô gái vẫn còn đang bất ngờ đi theo.

- Các hạ đã có ngạo khí như vậy, sao không để lại đại danh? Để xem Huyết Mãng Thành ta rốt cuộc có động vào được không?

Tào Mãng nói.

- Lâm Động.

Lâm Động dừng lại, quay lại cười một cái rồi bước đi thẳng.

Cường giả yêu thú ở xung quanh vội vàng tránh đường, nhìn bốn người rời đi với ánh mắt kỳ lạ...

-Tiểu thành chủ...

Bọn cường giả Lôi Chấn nhìn bốn người Lâm Động nghênh ngang rời đi, sắc mặt trở nên khó coi. Tuy thực lực Lâm Động không tồi, nhưng nếu tất cả cùng lên thì chắc chắn tiểu tử đó không thể chống lại.

- Ta không phải dối thù của hắn. Tiểu tử đó không đơn giản, dù tất cả chúng ta cùng lên e là cũng không ngăn nổi hắn.

- Hắn... hắn mạnh vậy sao?

Hồ Lôi nghiến răng, có chút không tin nổi, nói. Tào Mãng là cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành, mà Lâm Động thì chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, tuy là chiến lực của hắn không chỉ có vậy.

- Ngươi đang nghi ngờ cảm tri của a?

Tào Mãng nhìn khiến Hồ Lôi toát mồ hôi lạnh, cuống cuồng lắc đầu. Hắn cũng biết cảm tri của Tào Mãng là vô cùng nổi trội.

- Nếu không phải hai tên phế vậy các ngươi ngông nghênh ở đây thì có xây ra chuyện không?

Tào Mãng hầm hầm nói.

Hai người Lôi Chấn toát mồ hôi, không dám phản bác.

- Vậy chúng ta làm thế nào? ở đây có nhiều người như vậy, e là tin tức sẽ truyền đi.

Đe kẻ khác biết được một con người cướp người khỏi tay chúng ta, vậy thì Huyết Mãng Thành còn mặt mũi nào.

Có cường giả Huyết Mãng Thành không cam lòng nói.

Tào Mãng nhìn về hướng Lâm Động rời đi, khóe miệng nhếch lên:

- Người của Huyết Mãng Thành, đâu có dễ mà cướp được... Yên tâm, hắn sẽ phải hối - Động vào Huyết Mãng Thành ta chỉ có một kết quả, đó là chết! Hà hà, đột nhiên ta muốn nhìn thấy bộ dạng tên tiểu tử đó quỳ dưới đất mà van xin.

Trong một khu rừng cách xa Tiểu Hoang Thành, bên cạnh đống lửa cháy bập bùng, Lâm Động an nhiên ngồi, mim cười nhìn ba thiếu nữ xinh đẹp đang thì thầm to nhô.

Trong lúc họ nói chuyện, Lâm Động nghe thấy một vài tiếng kêu kinh ngạc, hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc thinh thoảng lại nhìn Lâm Động với ánh mắt ngạc nhiên, thậm chí 1 sùng bái. Chắc là Tâm Thanh đang kẻ cho họ nghe một vài chuyện về Lâm Động.

Lâm Động cũng coi như không biết, hắn khẽ dựa lưng lên thân cây, ngẩng đầu nhìn i bầu trời đêm, nghe tiếng nói của những thiếu nữ kia trong lòng thấy bình yên lạ. 1 Họ nói chuyện một lúc, rồi hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc dựa vào nhau chìm vào giấc ngủ, chỉ còn Tâm Thanh sau khi thu xếp cho họ thì ôm thảm ra ngồi cạnh Lâm Động, khẽ - Lâm Động đại nhân, cảm ơn ngài.

Lâm Động có thể nhận ra sự cảm kích tận đáy lòng trong mắt Tâm Thanh. Nếu nói trước đó Tâm Thanh kính sợ Lâm Động thì lúc này đã là sự sùng bái thật sự.

Lâm Động xua tay cười, hắn liếc nhìn hai thiếu nữ đang say ngủ, tuy lần này ra tay là đổ giúp Tâm Thanh cứu người, nhưng trong đó hắn cũng có tính toán.

Theo như Thanh Trĩ nói, rất có khả năng Tiểu Viêm có mặt tại đó, Lâm Động

lúc này không thể tìm được Tiểu Viêm ở nơi rộng lớn thế này. Nếu vậy thì đành để danh tiếng của hắn vang một tí.

Chắc hẳn khi cái tên Lâm Động truyền tới tai Tiểu Viêm thì rồi sẽ có lúc huynh đệ gặp nhau thôi.

Còn làm thế nào để tiếng tăm vang lừng thì đương nhiên cần một vài cái bàn đạp... thật trùng hợp là Huyết Mãng Thành có mặt...

Chuyện tối nay có lẽ sẽ khiến tên tuổi của hắn vang xa, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Nghĩ đến đây, Lâm Động cười nhạt, tuy không có thù oán gì với Huyết Mãng Thành nhưng ai bảo chúng động vào hắn. Nếu vậy thì đành hy sinh chúng vậy.

Trong một ngày tiếp theo, Lâm Động tiếp tục được Tâm Thanh dẫn đường. Nhưng diều khiến Tâm Thanh thấy lạ là Lâm Động không còn đi với tốc độ cao nhất nữa.

Tuy không hiểu nhưng Tâm Thanh không dám hỏi nhiều, chỉ làm theo lời Lâm Động Khi nhóm người Lâm Động đang trên đường đi thì có không ít tin đồn lan tỏa khắp khu vực này. Tuy Thú Chiến Vực có nhiều trận chiến đấu nhưng một con người lại dám khiêu khích yêu thú thì rất hiếm gặp...

Đặc biệt là sau khi một số người biết được về động tĩnh của Huyết Mãng Thành thì càng hiếu kỳ. Một vài thế lực đã chú ý đợi xem trò vui.

-Hì hi...

Tiếng cười lanh lảnh của thiếu nữ khiến chuyến đi bớt khô khan hẳn.

Tâm Thanh chạy lên sườn dốc, gương mặt phấn khích vẫy tay với mọi người, định gọi thì bỗng cảm thấy có điều bất ổn, ngẩng vội đầu lên. Gương mặt Tâm Thanh lập tức tái đi, chỉ thấy trên bình nguyên phía trước là một nhóm đông người ngục. Vô số là cờ đỏ bay trong gió tỏa ra thứ sát khí nồng nặc.

Phía trước nhóm người này là một cái vương tọa. Một nam tử mặc huyết bào nghiêng người ngồi đó, sắc mặt lạnh lùng nhìn lên sườn dốc, khóe miệng dần nhướn lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1046

Tào Doanh

Uỳnh!

Đám người đông nghịt dần lan rộng, những lá cờ đỏ rực tỏa ra thứ sát khí kinh người. Hắc vân cũng đang tụ lại như muốn đổ một trận mưa to.

Ba người Tâm Thanh lập tức thu lại sự vui vẻ, gương mặt có chút tái đi khi nhìn thấy thế trận kia, ánh mắt bị bao phủ bởi sự kinh hãi.

Qua những lá cờ kia họ đã nhận ra đám người này, rõ ràng mục tiêu của Huyết Mãng Thành là nhằm vào họ...

- Hà hà, đến thật rồi..

Khi ba người Tâm Thanh đang run rẩy thì Lâm Động bước ra, một nụ cười nhẹ hiện lên trên gương mặt.

- Lâm Động đại nhân... xin lỗi...

Tâm Thanh cắn môi, mắt ầng ậc nước, cô bé biết sự tình thế này đều là vì mình dã cầu xin Lâm Động ra tay cứu tộc nhân. Nếu Lâm Động có bị làm sao thì có chết Tâm Thanh cũng khó ăn khó nói.

Hai thiếu nữ kia cũng định quỳ xuống nhưng Lâm Động đã đỡ đậy.

- Đây chính là điều ta cần, ngược lại là ta đã dùng mọi người làm mồi nhử, không cần phải tự trách mình.

Lâm Động cười, rồi hắn đi lên đỉnh dốc, khu vực này có không ít người,

trong đó phần nhiều không phải của Huyết Mãng Thành. Xem ra chỉ trong hai ba ngày mà những tin tức của Lâm Động hắn đã truyền đi khá nhanh.

Có điều... đó là điều hắn cần.

Một trận gió thôi qua bình nguyên khiến bụi nổi lên mù mịt, nhưng nó không thể thôi đi cái không khí căng thẳng lúc này.

- Đó chính là con người đã khiêu chiến Huyết Mãng Thành? Trẻ vậy sao?

- Nghe nói thực lực rất mạnh, ngay tiểu thành chủ Huyết Mãng Thành cũng không phải đối thủ của hắn...

- Nhưng lần này có Tào Doanh ra mặt... đó là cường giả bán bộ Tử Huyền Cảnh viên mãn đấy. Nghe nói không dưới mười cường giả Từ Huyền Cảnh đại thành đã chết trong tay hắn.

- Hơn nữa còn có nhiều cường giả Huyết Mãng Thành thế kia.. . tiểu tử này cũng quá ngông cuồng.

- Kẻ ngông cuồng chắc chắn không sống lâu được...

Vô số ánh mắt đều tập trung vào thân ảnh trên sườn dốc, rồi tiếng xi xầm lan rộng. Chuyện liên quan đến Lâm Động gần đây đã lan rộng khắp khu vực này. Dù gì thì đã lâu lắm rồi chưa ai thấy con người dám ngông cuồng tại Thú Chiến Vục cả.

- Ngươi chính là tên Lâm Động đã cướp người từ tay Huyết Mãng Thành?

Nam từ mặc huyết bào ngồi trên vương tọa ngẩng lên, đôi mắt như của rắn độc nhìn chăm chăm thân ảnh trên sườn dốc, nói.

- Chắc ngươi là thành chủ Huyết Mãng Thành?

Lâm Động nhìn thẳng vào hắn, cười:

- Các ngươi đến muộn hơn ta nghĩ.

'ủ?.

Huyết bào nam tử nheo mắt, rồi nhếch mép cười:

- Ngươi biết Huyết Mãng Thành ta sẽ đến sao?

Lâm Động cười, rồi khẽ tóm về phía hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc. Thân thể họ khẽ run lên, hai đạo huyết quang chui ra rồi biến thành hai con huyết xà to cỡ ngón tay.

- Trong cơ thể họ có thứ Hu vết Mãng Thành các ngươi để lại. Bọn ta đi đến đâuđương nhiên đều không thể thoát khỏi cảm ứng của các ngươi.

Lâm Động chơi đùa với hai con huyết xà, rồi ánh mắt lạnh tanh, bóp nát chúng rồi ném đi.

- Thứ này mà muốn thoát khỏi cảm ứng của ta?

Hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc thấy vậy, gương mặt vốn đã tái nay lại càng trắng bệch, chắc hẳn ngay họ cũng không biết trong người mình lại có thứ đó.

Huyết bào nam tử nhìn con huyết xà nổ tung trong tay Lâm Động, nụ cười dần tắt, hai tay dặt lên dầu gối, người hơi ngả về trước, đôi mắt bỗng chốc lạnh băng.

- Ý ngươi là ngươi có tình dụ ta ra?

Lâm Động cười không thừa nhận cũng không phủ nhận, rồi nói:

- Nhường đường di.

Cuối cùng huyết bào nam tử dừng dậy, cười khảy:

- Tiểu tử, tuy không biết ngươi từ đâu đến, nhưng khả năng ra vẻ cũng không

tồi... có điều...

Nói đến đây, nguyên lực hùng hồn bùng phát từ cơ thổ hắn, thanh thế vượt xa Tử Huyền Cảnh đại thành, thậm chí ngay Hỏa Thần, Từ Tu cũng kém một bậc.

Hắn ta đà gần là Tử Huyền Cảnh viên mãn!

- Muốn dọa Tào Doanh ta, tiểu tử ngươi còn non lắm. Bốn người các ngươi hôm nay đừng hòng thoát.

Lâm Động nhìn Tào Doanh với khí thế kinh người, hắn cười rồi chầm chậm bước về phía đội quân Huyết Mãng Thành. Theo từng bước chân của hắn là nguyên lực hùng hồn dị thường trào dâng.

- Nếu vậy thì đánh thôi.

Lâm Động dừng tại nơi cách Tào Doanh độ nghìn trượng, cười:

- Một chọi một hay tất cả cùng lên?

- Đại ca, tiểu tử này vô cùng giảo hoạt, hãy cùng ra tay giết hắn đi.

Tào Mãng ánh mắt u tối, nói. Không biết vì sao hắn có cảm giác Lâm Động có thứ gì đó khiến hắn bất an.

- Đương nhiên ta biết hắn đang dùng kế khích tướng... Một con kiến thì có thể làm gỉ?

Tào Doanh cười, yêu thú tộc vốn rất hiếu chiến, sức mạnh chính là thứ duy nhất chúng theo đuổi. Hơn nữa Tào Doanh lại là thủ lĩnh của cả một thế lực, cũng có ngạo khí của mình. Tuy nhiên, nếu sự việc đến bước cuối cùng hắn sẽ đặt thắng lợi trước thủ đoạn. Chỉ là lúc này hắn không cho rằng tiểu tử kia lại có thể lật ngược được tình thế.

Đó là sự tự tin của hắn, mà sự tự tin nà đến từ việc hắn đã giết mười cường

giả Tử Huyền Cảnh đại thành!

Tào Mãng nghe vậy cũng không tiện nói thêm gì. Hắn cũng rất tin tưởng vào Tao Doanh, dù thế nào Tào Doanh cũng gần là cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn rồi. Tầng thứ này cũng là đỉnh cấp của Thú Chiến Vực. Tuy Lâm Động có chút kỳ quái nhưng muốn đánh thắng được Tào Doanh thì hắn không tin lắm.

Tào Doanh cười khảy, bước chân ra, huyết quang lấp lánh rồi Hàn Lập tức xuất hiện phía trước Lâm Động, một cây huyết mâu hiện ra trong tay, hàn quang lóe lên trên lưỡi mâu.

Lâm Động chầm chậm siết tay lại, từng sợi lôi quang tụ lại trong bàn tay hắn rồi lan tỏa biến thành một cây lôi trượng, thấp thoáng còn có tiếng sấm rền vang.

Trên bình nguyên, mọi ánh mắt đều nhìn về phía hai thân ảnh trên không trung. Họ) đều rất muốn biết rốt cuộc con người khá ngông nghênh ở Thú Chiến Vực rốt cuộc cóbản lĩnh thật hay chỉ ra vò dọa người khác...

ở Yêu Vực, tất cả đều sùng bái sức mạnh, dù là con người hay yêu thú, chỉ cần có sức mạnh là được người khác kính sợ. Nhưng nếu chỉ là cáo mượn oai hùm thì chắc chắn không sinh tồn nổi ở dây.

Trên sườn dốc, ba người Tâm Thanh đều căng thẳng quan sát, hai thiếu nữa Cửu Vĩ tộc gương mặt đầy lo lắng và bất an, dường như sắp khóc đến nơi.

- Tâm Thanh... đó là Tào Doanh, thành chủ Huyết Mãng Thành dấy. Nghe nói hắn sắp thành Tử Huyền Cảnh viên mãn rồi.

Một thiếu nữ nhỏ giọng nói.

Cảnh giới Tử Huyền Cảnh viên mãn trong mắt họ là quá xa vời, nghĩ đến trong Cửu Vĩ tộc bọn họ, mạnh nhất cũng chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, còn cách Tử Huyền Cảnh viên mãn quá xa.

Tuy họ đã nghe được những chuyện không tầm thường của Lâm Động,

nhưng rõ ràng không thể một chốc một nhát đánh đổ được ấn tượng về sự hung tàn của Tào Doanh bao năm nay mà họ biết.

- Yên tâm, Lâm Động đại nhân từng đánh bại cường giả Chuyển Luân Cảnh. Tuy ở đây nhiều người nhưng Tào Doanh còn lầu mới bằng cường giả Chuyển Luân Cảnh. Tâm Thanh tuy có lo lắng nhưng rõ ràng không thể để lộ ra điều đó lúc này, vì thế lên tiếng an ủi.

- Từng chiến dấu với cường giả Chuyển Luân Cảnh...

Hai thiếu nữ kia giật thót mình. Chỉ riêng cường giả gần Tử Huyền Cảnh viên mãn như Tào Doanh với họ cũng dã là vô dịch. Cái gọi là cường giả Chuyển Luân Cảnh gần như là nhân vật trong truyền thuyết rồi. ở Yêu Vực này đó cũng là bá chủ một phương, vậy mà giờ Tâm Thanh lại nói thanh niên nhìn mới hơn hai mươi tuổi kia lại từng đánh bại cường giả Chuyển Luân Cảnh? Dù là dựa vào sức nhiều người thì cũng quá khủng bố.

- Lâm Động đại nhân... lợi hại vậy sao?

Cuối cùng hãi thiếu nữ kia cũng bớt sợ hãi hơn, ánh mắt nhìn lên thân ảnh đang cầm lôi trượng với niềm hy vọng.

Có lẽ hắn có thể phá vỡ cục diện thập tử nhất sinh lúc này...

Trên bầu trời, Lâm Động không để tâm đến những ánh mắt nhìn mình. Hắn chỉ điềm nhiên nhìn Tào Doanh trước mật. Một lúc sau hắn nhếch môi, đôi mắt tràn ngập sát ý.

Trận đấu này bắt đầu thôi. Tiểu Viêm... ta đến tìm ngươi đây.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1047

Bộc Lộ Sức Mạnh

Uỳnh!

Gió thôi qua bình nguyên, mây đen trên bầu trời cuồn cuộn bao phủ cả trời đất. Phía dưới những tầng mây đen là hai thân ảnh đang đứng đối diện nhau, ánh mắt cả hai đều sắc lạnh như đao.

- Chưa từng có kẻ nào cướp người khỏi tay Huyết Mãng Thành mà chưa phải trả giá...

Tào Doanh chầm chậm giơ huyết mâu lên chĩa về phía Lâm Động. Trong đôi mắt tam giác là một sự hung tàn trào dâng, ngay sau đó bùng phát như núi lửa phun trào.

- Ngươi cũng không phải ngoại lệ!

Ngay khi Tào Doanh dứt lời, nguyên lực hùng hồn ập tới, cuồng phong tụ lại trên bầu trời. Thân ảnh hắn nhanh như quỷ dị xuất hiện phía trước Lâm Động. Hắn cầm huyết mâu vẽ nên một dường con đem theo kình lực mạnh mẽ tấn công nhằm vào những nơi hiểm yếu của Lâm Động.

Lâm Động vẫn vững như bàn thạch, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn mâu ảnh đang ập tới. Rồi tay hắn bỗng siết lại, Lôi Đế Quyền Trượng trong tay lập tức phát ra tiếng sấm rền, lôi quang lấp lánh, vô số trượng ảnh bắn ra, không chút nhún nhường dâm thẳng lên công thế của Tào Doanh.

Keng keng!

Âm thanh giòn tan vang lên cùng với những tia lửa bắn tóe trên không trung. Mỗi lần trượng ảnh và mâu ảnh va chạm là kình phong cuồng bạo lại nổi lên, cảnh tượng đó khiến không ít người giật mình.

Hai thân ảnh nhanh như chớp lao vào nhau, vừa chạm là lại lùi ra xa, sau đó thân thể lại lao vút tới như mũi tên.

- Tên Lâm Động này có thể đánh chính diện với Tào Doanh? Sao có thể? Hắn mới chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành thôi mà?

Cuộc chiến chính diện trên không trung khiến bên dưới đầy kinh ngạc, không ít người ánh mắt trở nên ngưng trọng, lúc này họ mới hiểu người thanh niên kia dám khiêu chiến Huyết Mãng Thành là có năng lực thật sự.

Nguyên lực cuồng bạo lan rộng, trượng ảnh và mâu ảnh dột nhiên thu về, lôi trượng và huyết mâu bỗng lóe sáng, đỉnh lôi trượng điểm lên mũi thương.

Bùm!

Kinh lực dáng sợ tạo ra từng dợt gợn sóng khuếch tán ra xung quanh, không gian như bị biến dạng cả đi.

Tào Doanh nhìn Lâm Động chăm chăm cũng cảm thấy chút chấn động. Hắn không thể hiểu tại sao Lâm Động có thể với thực lực Tử Huyền Cảnh tiểu thành lại kháng cự chính diện được với hắn. Mức độ hùng hồn của nguyên lực giữa hai bên phải chênh lệch mới đúng.

- Xem ra tiểu tử này cũng không đem giản.

Ánh mắt Tào Doanh tối lại, rồi hắn biến đổi chưởng ấn, cái đầu rắn ở đỉnh huyết mâu bỗng như sống dậy, ánh huyết quang bắn ra, men theo Lôi Đế Quyền Trượng lao tới Lâm Động. Trong thú huyết quang đó có một thứ mùi mang độc tính chí mạng.

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, nguyên lực cuộn trào, nhưng bị huyết

quang đánh bật ra, dường như huyết quang có thể ăn mòn mọi thứ, ngay nguyên lực cũng không thể ngăn chặn.

- Lẽ nào ngươi không biết bản thành chủ bản thể chính là Huyết Quỷ Mãng sao? Độc tính của ta, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành nếu dính phải cũng chết là chắc!

Tào Doanh cười khảy.

- Nguyên lực bình thường đúng là khó lòng chặn được.

Thế nhưng Lâm Động cũng cười, Lôi Đế Quyền Trượng bỗng bắn ra lôi quang mang theo lôi đình lực cuồng bạo. Lôi quang tụ lại xung kích thẳng lên huyết quang.

Phụt!

Lần này huyết quang không có được hiệu quả như trước đó nữa, trước sự xung kích của lôi quang, huyết quang phát ra tiếng xẹt xẹt rồi bùm một tiếng tan biến hoàn toàn.

- Sao có thể?

Tào Doanh thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi. Huyết độc chính là thứ vũ khí lợi hại nhất của hắn, bình thường, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành nếu bị dính phải cũng khó thoát, dù có kẻ chống cự được cũng phải rất vất vả, sao Lâm Động có thể dễ dàng như vậy?

- Hừ, ngươi cũng thử của ta đi!

Ánh mắt Lâm Động lóc hàn quang, Lôi Đế Quyền Trượng đơn theo lôi quang chói lòa tấn công thẳng vào tim Tào Doanh.

Keng!

Tào Doanh vội vàng thu mâu vồ chặn công thế. Nhưng trên quyền trượng lại có một thứ lực dạo cuồng bạo ập tới, vô số tia diện chui vào cánh tay hắn.

Một cơn đau nhói lan tỏa, sắc mặt Tào Doanh kịch biến, nguyên lực trong cơ thể trào dâng, cả cánh tay biến thành màu đò huyết điên cuồng chống lại sức mạnh của lôi quang. Nhưng rõ ràng lôi quang cũng rất khó đối phó, mỗi một chút lôi quang bị đánh tan là máu tươi lại thấm ra từ lỗ chân lông trên tay Tào Doanh...

- Tên khốn kiếp!

Cánh tay Tào Doanh run lên, gương mặt đã trở nên vô cùng dữ dằn, hắn không thể ngờ mình lại bị thương trước như vậy.

- Xem hôm nay lão tử nuốt sống ngươi!

Tào Doanh vung tay, một số giọt máu ngưng tụ lại trước mặt, hắn lướt ngón tay qua, vết máu biến thành đạo phù văn.

- Vạn Xà Huyết Độc Linh!

Huyết quang biến thành hàng vạn con huyết xà bay ra từ trong người Tào Doanh rồi bao quanh đạo phù văn. Chỉ trong chớp mắt đã phình to ra thành một con huyết xà hàng nghìn trượng.

Trên người con huyết xà phủ đầy những đạo phù văn quý dị. Cái mồm con huyết xà há ra, máu tươi không ngừng nhỏ xuống khiến không khí cũng xì khói trắng.

Thú độc tính kinh người đó lan tỏa trong không gian. Cường giả trên bình nguyên thấy vậy sắc mặt đều kinh hoàng, vội vàng nín thở.

- Không cần phải dây dưa với ngươi nữa, nuốt cho ta!

Tào Doanh cười khảy, giơ bàn tay ra, con cự xà lao vút tới với tốc độ kinh

người.

Chỉ thấy hồng quang lóe lên trên không trung rồi con cự xà đã xuất hiện ngay phía trên đỉnh đầu Lâm Động, há cái mõm đỏ lòm lao xuống.

Không ít người đều thầm lắc đầu, cuộc chiến này kết thúc nhanh thật, con huyết xà này Tào Doanh phải khổ luyện mới thành, nếu bị nuốt vào trong thì cường giả Tử Huyền Cảnh cũng biến thành nước. Bao năm nay không biết bao nhiêu người bị nuốt vào, nhưng chưa một ai còn sống mà ra cả.

Trên sườn núi, hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc thấy vậy sắc mặt kịch biến, chỉ Tâm Thanh siết chặt tay nhìn chăm chăm vào con Huyết Mãng Độc Linh.

- Đồ không biết sống chết.

Tào Doanh cười gằn, ánh mắt tối tăm nhìn vồ phía ba người Tâm Thanh, khi hắn định ra tay thì một tiếng cười phát ra từ trong bụng con Huyết Mãng Độc Linh.

- Chút độc tính này mà cũng muốn nuốt ta, không sợ chết sao?

Đồng tử Tào Doanh có lại, rồi nghe thấy con Huyết Mãng Độc Linh đột nhiên gầm lên thê thảm, cơ thể tóe ra vô số tia sáng đen.

- Các ngươi nhìn xem rốt cuộc ai nuốt ai?

Lại một tiếng cười khảy nữa vang lên, rồi Tào Doanh nhìn thấy con cự xà bắt đầu thu nhỏ lại với tốc độ kinh người, chỉ vài chục giây dã chỉ còn hơn mười trượng, rồi nổ tung trước bao ánh mắt kinh hãi.

Bụi máu tan dần, một thân ảnh cùng nụ cười hiện ra.

- Sao có thể?

Vô số người cùng kêu lên kinh ngạc, họ thật sự không thể tưởng tượng được

con cự xà có hung danh trong Thú Chiến Vực lại bị tiêu diệt.

Phụt!

Tào Doanh hộc máu, ánh mắt hắn cũng đầy vẻ không tin nổi.

- Chút bản lĩnh đó cùng học đòi thôn phệ?

Lâm Động cười nhìn Tào Doanh, trong một con mắt của hắn dường như có xoáy đen đang xoay chuyển, thấp thoáng có thể thấy những sợi huyết quang hiện ra rồi biến mất trong đó.

Thứ năng lượng đó dương nhiên là đến từ Thôn Phệ Tổ Phù.

Sau khi thực lực Lâm Động tăng lên Tử Huyền Cảnh, sức mạnh của tổ phù cũng bắt dầu thực sự lộ ra. Hơn nữa, với thủ đoạn của hắn hiện giờ hắn có thể thì triển sức mạnh đó mà không bị kẻ khác nhận ra.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Sắc mặt Tào Doanh tối sầm lại.

Lâm Động cười, hắc quang nơi đầu ngón tay tan đi.

- Người đến lấy mạng ngươi.

Rồi Tào Doanh bỗng nhìn thấy trong một con mắt của Lâm Động bỗng có lôi quang ngưng tụ, sự thay đối quy dị này khiến Tào Doanh thấy lạnh gáy.

Lưỡng đại tổ phù, Thôn Phệ chủ thủ, Lôi Đình chủ công.

Sau khi trở thành Tử Huyền Cảnh, sức mạnh của Lưỡng đại tổ phù cuối cùng đã bộc lộ sức mạnh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1048

Đạt Được Mục Đích

Uỳnh!

Phụt phụt!

Lôi quang lấp lánh, nhanh chóng tụ lại trong một con mắt của Lâm Động. Đồng thời hắc vân trên đỉnh đầu hắn lúc này dường như cũng đang vang vọng tiếng sấm rền.

Tào Doanh mặt đầy vẽ kinh dị nhìn mọi thứ xảy ra, trong lòng dấy lên một cảm giác bất an. Hắn nghiến răng, nếu thua một tên Tử Huyền Cảnh tiểu thành trước mặt bao nhiêu người thế này thì sau này hắn sao đứng vững được ở Thú Chiến Vực nữa?

Hôm nay bất luận thế nào cũng phải giết tên tiểu tử này!

Cổ họng Tào Doanh vọng ra tiếng gầm trầm đục, huyết quang bắn ra từ trong cơ thể, thân thể hắn nhanh chóng phình to lên.

Rắc rắc.

Huyết quang lan tỏa, huyết ảnh cuồn cuộn, âm thanh chói tai cùng mùi tanh nồng lan tỏa khắp không gian. Tào Doanh biến thành một con cự mãng đỏ rực to hàng nghìn trượng, thân thể hắn có một số mảng đen, đôi cánh khổng lồ giang ra, từ xa nhìn giống như phi long.

Những tấm vảy màu huyết sắc phủ dầy trên người cự mãng, dôi mắt đỏ quạch hung tàn nhìn Lâm Động.

- Bản thể yêu thú sao...

Lâm Động nheo mắt, đương nhiên hắn biết yêu thú một khi biến thành bản thể thì sức mạnh sẽ tăng đến mức cao nhất, đó cũng là dấu hiệu cho thấy chúng sắp liều mạng.

Rõ ràng Tào Doanh đã bất mãn với kiểu đấu giằng có này, hắn muốn kết thúc nhanh chóng.

Có điều... đó không phải chuyện dễ dàng.

Lôi đình ngày một nhiều trong mắt Lâm Động, trên bầu trời hắc vân cũng điên cuồng hội tụ, sắc trời tối sầm lại, trong những tầng mây là vô số đường sấm sét bắn qua lại.

Nhiều cường giả bắt đầu nhận ra dị tượng đó, ánh mắt có phần kinh dị nhìn lên đám hắc vân, vì họ cảm nhận dược một luồng năng lượng vô cùng bí ẩn mà cuồng bạo.

- Quỷ Hồn Thuật!

Con cự mãng biến ra từ Tào Doanh bỗng phát ra tiếng nói, huyết quang đầy trời, trên người nó mọc ra vô số chiếc gai nhọn hoắt. Trên trán nó trồi lên một cái sừng rồng, khí tức cự mãng bủng nổ. Phảng phất dường như tỏa ra thứ áp lực của Long tộc.

Uỳnh!

Huyết quang bùng nổ, một đạo huyết quang bắn lên, một con huyết long mang theo sát khí lộ ra, những nơi nó lướt qua, ngay không khí cũng bị biến dạng.

Không hề có chiêu thức rườm rà, chỉ là một cú va chạm đơn giản, nhưng dưới sức mạnh đó cả ngọn núi có thể nổ tung.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được sự hung hãn, đáng sợ trong đó.

Trên bầu trời, Lâm Động cúi nhìn chùm hồng quang đang lao tới, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng. Rồi hắn giơ ngón tay chỉ về tầng mây đen, hít sâu vào một hơi, lôi quang trong một bên mắt cũng sáng rục đến cực điểm.

Uỳnh!

Hắc vân lập tức cuộn trào, vô số lôi quang tụ lại ở giữa tầng mây, rồi đám mây vỡ tan, một bàn tay lôi đình to hàng nghìn trượng xuất hiện trước vô số ánh mắt kinh hoàng.

- Lôi Đế Tinh vẫn Thủ!

Lâm Động đứng trên hư không, lôi đình tụ lại sau lưng, cảm giác như Lôi Đe. Tiếng quát lạnh lùng mang theo thứ áp lực khó tả lan tỏa khắp không gian.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Sau tiếng quát dó, bàn tay lôi đình khổng lồ dập xuống. Trong bàn tay đó là con lôi long nằm cuộn tròn. Sâu trong lôi quang thấp thoáng có phù văn lôi đình, tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo.

Rầm!

Mặt đất của bình nguyên phía dưới bị lún sâu xuống thành cái hố khổng lồ. Năng lượng đáng sợ khiến không ít người da đầu tê dại, cường giả Huyết Mãng Thành cũng đầy kinh hãi.

Vút!

Lôi quang và huyết quang bay qua bầu trời từ hai góc độ khác nhau, cuối cùng dâm sầm vào nhau trước bao ánh mắt chấn động.

Uỳnh!

Âm thanh kinh thiên dộng địa gần như truyền di cả vạn dặm, ánh sáng chói lòa lan tỏa khắp không trung, thậm chí còn sáng chói hơn cả vầng mặt trời.

Tất cả cùng lấy tay che mắt, qua kẽ tay nhìn về nơi bùng phát ánh sáng, ở đó hai bên đang điên cuồng xâm thực lẫn nhau. l - Xem ra giết ngươi đây!

Huyết quang cuồn cuộn từ trong người con cự mãng, tiếng gầm thét của Tào Doanh vọng ra.

- Lôi Sát!

Lâm Động giơ bàn tay về phía cự mãng đang giãy giụa diên cuồng. Đôi mắt lạnh lùng, tay siết chặt lại, hét lên một tiếng.

Bùm!

Khi chữ cuối cùng vang lên, bàn tay lôi đình khổng lồ kia bùng nổ lôi quang, vô vàn đạo kình lôi đánh thẳng lên người con cự mãng.

-Hừ!

Tào Doanh hừ lạnh một tiếng, huyết quang lan tỏa lao về phía kình lôi.

- Ngươi muốn chết...

Lâm Động thấy vậy cười nhạt, thú kình lôi kia không phải nguyên lục bình thường hóa thành, trong nó có ẩn chứa thôn phệ lực.

Khi dạo kình lôi đầu tiên nổ tung, Tào Doanh kinh hãi nhìn cảm thấy từ trong thứ kình lôi kia một luồng khí tức nguy hiểm.

Có điều lúc này hiển nhiên hắn không có thời gian để rút lui nữa, hắn chỉ đành trừng mắt mà nhìn vô vàn kình lôi đánh tới.

Bùm bùm bùm!

Trên người cự mãng phát nổ liên hồi, tiếng kêu thảm thiết cũng liên tiếp vang lên. Năng lượng huyết sắc trên người Tào Doanh nhanh chóng tan đi trong những đạo lôi quang. Lớp giáp huyết sắc cũng xuất hiện vết nứt, máu tanh tuôn ra như suối.

Á!!

Tất cả mọi người ngẩng lên đều nhìn thấy con cự mãng đỏ rực vốn khí thế hùng hồn lúc này lại bắn ngược ra sau, máu tươi tuôn trào xuống như mưa, rồi xuống đất khiến mặt đất nổi khói trắng. Không ngờ trong máu hắn cũng có kịch độc.

Rầm!

Cuối cùng con cự mãng rơi thẳng xuống tạo nên một cái hố sâu hàng nghìn trượng, máu tươi chây lai láng, thậm chí cả mặt đất cũng bị nhuốm thành màu đô.

Vô vàn ánh mắt kinh hoàng nhìn cái hố sâu trên mặt đất và con cự mang thê thảm.

Rõ ràng trong trận đấu vừa rồi, Tào Doanh đã thua rồi!

Mọi tiếng xôn xao bàn tán cũng dần yên tĩnh, thố lực các phương đều nhìn kết quả này với vẻ mặt phức tạp, rồi ngẩng lên ánh mắt đầy nặng nề nhìn thân ảnh trẻ tuổi kia. Không ngờ con người này lại có thực lực đáng sợ vậy, chẳng trách mà dám khiêu chiến Huyết Mãng Thành...

Cường giả của Huyết Mãng Thành sắc mặt tái đi, đặc biệt là Tào Mãng, hắn không thể tin nổi Tào Doanh lại thua trong tay một tiểu tử Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

-Thắng rồi...

Trên sườn đốc, Tâm Thanh thả lỏng nắm đấm, nở nụ cười nhẹ nhõm. Phía

sau, hai thiếu nữa Cửu Vĩ tộc cũng hoan hô ôm lấy nhau.

Trên không trung, Lâm Động nhìn bình nguyên lúc này đã tĩnh lặng, Lôi quang trong mắt dần tan di, thân hình khẽ dộng, rồi xuất hiện trong cái hố khổng lồ, chỉ Lôi Đế Quyên Trượng vào trán của Tào Doanh lúc này đã biến thành hình người.

Tào Doanh người be bét máu, vết thương phủ đầy người, khí tức yếu ớt đến cực điểm. Hắn ngẩng lên thấy Lâm Động đang lạnh lùng chỉ Lôi Đế Quyền Trượng vào trán mình, cuối cùng trong mắt cũng hiện lên sự sợ hãi.

Hắn có thể nhận ra thứ sát ý lạnh lùng trong mắt Lâm Động. Khí thế đó chỉ những kẻ đã trải qua những trận chiến đẫm máu mới có.

Hắn không nghi ngờ việc cái quyền trượng trong tay Lâm Động sẽ giáng xuống khiến đầu hắn tan nát thành tương.

- Thành chủ đại nhân, ngươi thua rồi...

Lâm Động nhìn Tào Doanh lúc này không dám dộng đậy gì, dần nở nụ cười, khẽ nói. Gương mặt Tào Doanh biến dạng, hắn nghiến răng, nói:

- Dù ngươi thắng ta, nhưng người của Huyết Mãng Thành nhiều như vậy, ngươi dịch lại được sao?

- Phải giết nhiều người như vậy đúng là hơi phiền phức. Có điều, tin ta đi, nếu ta muốn đi thì các ngươi không giữ được đâu.

Lâm Động cười, lạnh lùng nhìn đám người Huyết Mãng Thành.

- Hon nữa, trước khi đi có lẽ ta có thể giết được một nửa số cường giả của các ngươi.

Khóe miệng Tào Doanh có giật, nếu là trước khi Lâm Động ra tay có lẽ hắn sẽ phì cười, nhưng lúc này hắn không thể làm vậy...

Hiện giờ hắn đã trọng thương, rõ ràng không thể chặn Lâm Động lại được.

- Đe bắt hai người của Cửu Vĩ tộc không cần phải tổn thất nhiều như vậy. Chuyện hôm nay kết thúc ở đây, thế nào Tào Doanh thành chủ?

Lâm Động cười, lời hắn nói khiến không ít người nhướn mày, hắn đang ép Tào Doanh nhượng bộ...

-Ngươi!

Tào Doanh nghiến răng.

- Có hai lựa chọn, mỗi bên lùi một bước, hay là ta giết ngươi rồi giết một nửa số cường giả của Huyết Mãng Thành sau đó đưa người đi?

Nụ cười của Lâm Động trong mắt Tào Doanh lại ngập tràn hàn ý. Hắn biết Lâm Động có khả năng làm việc đó.

Sắc mặt Tào Doanh biến đổi một lúc, cuối cùng nghiến răng gật đầu.

- Được, lần này Huyết Mãng Thành nhận thua.

Lâm Động mỉm cười, thu về Lôi Đế Quyền Trượng, nhìn sang vô số cường giả đang nhìn hắn với ánh mắt phức tạp. Hắn biết mục đích của hắn đã đạt được rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1049

Đến Nơi

Uỳnh!

Trên bình nguyên đổ nát, vô số ánh mắt kinh ngạc và ngưng trọng nhìn Lâm Động chầm chậm dịch cây quyền trượng khỏi trán Tào Doanh, rồi vẻ mặt bình thản nhìn xung quanh, sau đó quay người rời đi. Mãi một lúc sau, những tiếng xôn xao không kìm được mà lan tỏa.

Trận chiến vừa rồi đã có kết quả, mà kết quả này lại vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Ban đầu chẳng ai nghĩ Lâm Động lại có thể thắng Tào Doanh, vì dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu tử con người mới xuất hiện, còn Tào Doanh đã là cường giả nổi đanh lâu năm ở đó.

Thực lực bán bộ Tử Huyền Cảnh viên mãn đủ khiến hắn có thể coi thường rất nhiều người.

Thế nhưng kết quả cuối cùng đã khiến tất cả vô cùng chấn động. Lâm Động không chỉ đánh bại Tào Doanh mà còn uy hiếp một cách bá đạo trước mặt nhiều cường giả htm như vậy.

Sự uy hiếp đó còn có được hiệu quả hắn cần.

- Hắn... là Lâm Động sao? Đúng là nhân vật lợi hại.

Không ít người chép miệng, chắc hắn sau này, cái tên đó sẽ nhanh chóng lan truyền. Nhưng cũng có người thầm lắc đầu. Thú Chiến Vực vốn đã hỗn loạn, Lâm Động lại ngông cuồng như vậy rồi sẽ gây nên phiền phức không nhỏ. Lần này là Tào Doanh, lần sau sẽ có kẻ đáng gờm hơn.

Tào Mãng và một vài cường giả Huyết Mãng Thành khác vội vàng tới bên cạnh Tào Doanh, sắc mặt chúng tối sầm nhìn Lâm Động rời đi, rồi nghiến răng:

- Đại ca, cứ tha cho tên tiểu tử đó như thế sao? Chúng ta người dông thế mạnh, thủ đoạn hắn có nhiều thế nào chúng ta cũng đối phó được.

Tào Doanh lắc dầu, không cam tâm nói:

- Tên tiểu tử đó rất cổ quái, hôm nay dù nhờ số đông giữ chân hắn được nhưng cũng sẽ tử thương nghiêm trọng. Đen lúc đó nếu các thế lực khác đang nhằm vào chúng ta mà ra tay thì có lẽ Huyết Mãng Thành sẽ không thể phục hồi được.

- Nhưng chuyện này mà lan truyền, không phải danh tiếng Huyết Mãng Thành sẽ tổn hại sao?

Tào Mãng nói.

- Danh tiếng hay mạng sống quan trọng hơn?

Tào Doanh quát, rối ánh mắt lạnh băng:

- Món nợ này phải ghi nhớ, sau này có cơ hội thì động thủ.

Tào Mãng cũng chỉ đành gật đầu, hơn nữa hắn cũng biết Tào Doanh đã trọng thương, nếu đánh chính diện, Huyết Mãng Thành không còn người có thể ngăn Lâm Động lại nữa. Đến lúc đó sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Giờ Huyết Mãng Thành chỉ còn cách nuốt cơn giận này vào bụng mà thôi.

- Đi thôi.

Lâm Động trở về sườn dốc, đón tiếp hắn là ba ánh mắt sùng bái và cuồng nhiệt. Hắn lắc đầu rồi vẫy tay.

- ừm.

Ba người Tâm Thanh cùng gật đầu ngoan ngoãn.

Lâm Động thấy vậy cũng không nói gì thêm. Mục đích hôm nay của hắn đã đạt được, ở lại thêm cũng chẳng ích gì. Vậy là hắn biến thành hồng quang bay đi, theo sau là ba người Tâm Thanh. Bốn người họ nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau khi bốn người Lâm Động rời đi, không khí ở đây dần thả lỏng, mọi ánh mắt đều nhìn đám người Huyết Mãng Thành đầy thương hại.

Sau sự việc vừa rồi, chuyến đi của Lâm Động cũng yên bình nhiều. Nhưng trên đường hắn cũng dần nhận ra một số chấn động do việc đó gây ra. Chắc hắn hành động của hắn đã để lại ấn tượng ngông cuồng trong mắt một số cường giả. Mà yêu thú vốn rất hiếu chiến, trong mấy ngày này có một số kẻ tự cho mình có thực lực đã tìm đến Lâm Động muốn cho hắn biết sự lợi hại của cường giả yêu thú.

Lâm Động cũng thấy bất lực vì kết quả này, hắn muốn tên tuổi mình lan truyền trong Thú Chiến Vực, những chuyện thế này là khó tránh. Hắn cũng không thấy hối hận, chỉ cần tìm được Tiểu Viêm, gây nên chuyện gì hắn cũng chịu.

Điều hắn hy vọng bây giờ là Tiểu Viêm nghe được tin tức, nếu không thì mọi việc coi như công cốc.

Cuối cùng bốn người họ đã đến gần với Cửu Vĩ tộc.

- Lâm Động đại nhân, còn khoảng nửa giờ nữa là chúng ta đến Cửu Vĩ tộc rồi...

Tâm Thanh quệt mồ hôi trên trán, nhìn Lâm Động cười, khẽ nói.

-ừrn.

Lâm Động gật đầu, quét mắt ra xung quanh, vùng hoang nguyên đỏ rực đã để lại sau lưng, khu vực này rõ ràng rậm rạp, xanh mướt, tràn đầy sức sống hơn hẳn.

- Ở đây có thổ coi là nơi giáp ranh của Lôi Uyên Sơn và Bách Thú Lĩnh rồi. Ở đây không hỗn hoạn như vùng hoang nguyên kia, vì ở dây thuộc về địa bàn của Lôi Uyên Son và Bách Thú Lĩnh.

Tâm Thanh cố gắng cho Lâm Động biết nhiều hơn về thông tin của Thú Chiến Vực.

- Huyết Mãng Thành và hai đại thế lực đó có khoảng cách lớn không?

Lâm Động hói.

- Huyết Mãng Thành căn bản không sánh dược với hai đại thế lực đó. Không nói đến việc thủ lĩnh của chúng đều thuộc Bát Đại Yêu Soái của Thú Chiến Vực, bên dưới chúng cũng có vô số cường giả. Hai thế lực này đều có Cửu đại mãnh tướng, bất cứ ai trong chín người đều không thua kém thành chủ Huyết Mãng Thành.

Vẻ mặt Tâm Thanh ngưng trọng, nói.

Lâm Động nghe vậy ánh mắt có phần nặng nề hơn, xem ra Lôi Uyên Sơn và Bách Thú Lĩnh quả nhiên cường hãn, chỉ chín đại tướng dưới trướng cũng đạt đến mức của Tào Doanh. Chẳng trách mà trở thành một trong những thế lực mạnh nhất Thú Chiến Vực.

- Nghe nói hai vị Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn và Bách Thú Lĩnh đều có thể xung kích Chuyển Luân Cảnh, nếu thành công thì không chỉ đạt đến cấp bậc cao nhất của Thú Chiến Vực mà ngay ở Yêu Vực cũng trở thành cường hào một phương.

Lâm Động gật đầu, tuy Tử Huyền Cảnh viên mãn cách Chuyển Luân Cảnh

một bước, nhưng một bước này có đủ để chôn vùi vô số niềm kiêu hãnh của trời đất. Chỉ khi vượt qua được mới trở thành siêu cấp cường giả thật sự, và có tư cách theo đuổi luân hồi.

Xem ra hai thế lực kia quả nhiên rất ngang ngược.

Trong khi nói chuyện với Tâm Thanh, nửa tiếng nhanh chóng qua đi, tầm mắt phía trước cũng rộng hơn. ở phía xa là một ngọn núi lơ lửng trên không, xung quanh là vực sâu thăm thẳm. Chỉ có rất nhiều sợi xích sắt thả xuống từ đỉnh núi hình thành thông đạo liên kết với thế giới bên ngoài.

Trên đỉnh núi là một trận pháp khổng lồ bao phủ cả đinh núi. Lâm Động có thể thấy trong đó có không ít những công trình kiến trúc sừng sững.

- Trận pháp không tồi.

Lâm Động nhìn lên trận pháp với ánh mặt kinh ngạc, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng mạnh mẽ từ đó.

- Lâm Động đại nhân, đó là trận pháp hộ tộc của Cửu Vĩ tộc, được truyền thừa từ thời Viễn Cổ đó. Nhờ trận pháp này mà tình hình của Cửu Vĩ tộc không thê thảm Tâm Thanh giải thích.

Lâm Động khẽ gật đầu. j - Lâm Động đại nhân, bọn ta thôi ám hiệu là bên trong sẽ biết chúng ta về... Người trong tộc nhất định sê rất vui được gặp đại nhân!

Hai thiếu nữ Cửu Vĩ tộc cũng vui vẻ nói. Rồi họ lấy ra một cái sáo tạo hình đặc biệt đặt lên môi khẽ thôi, âm thanh vang vọng khắp quần thể núi.

Ngay lúc đó Lâm Động cảm giác được rõ ràng trong núi có động tĩnh, bên trong quầng sáng bao phủ xuất hiện rất nhiều thân ảnh.

Đây là ngọn núi có màu đên sậm, đỉnh núi là một tòa đại điện khổng lồ, bên ngoài cứ ba bước lại có một chòi gác, phòng ngự vô cùng chặt chẽ.

Trong đại điện lúc này là một thân ảnh ngồi trên thủ tọa. Hơn một nửa thần thể chìm trong bóng tối, nhưng thấp thoáng vẫn nhìn thấy những đường nét cường tráng, một thứ áp lực vô hình bao phủ toàn bộ đại điện, khiến những người phía dưới đều toát mồ hôi lạnh.

- Viêm Tướng đại nhân, trong vòng bán kính nghìn dặm quanh núi tây Bắc, mọi thế lực đã bị quét sạch, trận chiến lần này, đại nhân đã mở rộng được uy vọng, chắc hẳn những đại nhân khác không thể sánh được với đại nhân.

Thân hình to lớn trong bóng tối nghe sự tâng bốc như vậy cũng không chút phản ứng.

Dường như người bên dưới cũng đã quen với điều này, cười cười rồi nói:

- Ngoài ra tiểu nhân còn nhận được một tin, chắc hẳn đại nhân sẽ thấy hứng thú.

- Nói.

Giọng nói Ồm Ồm như sấm vang lên.

- Đại nhân vẫn rất quan tâm đến con người có mặt tại Thú Chiến Vực. Nghe nói trong hai ngày nay ở hoang nguyên có xuất hiện một con người đánh bại thành chủ của Huyết Mãng Thành.

Thân ảnh kia hơi cúi dầu, đôi mắt đỏ thẫm lóe hung quang:

- Hắn tên là gì?

- ừm...

Người bên dưới nhíu mày nghĩ rồi nói:

- Hình như là... Lâm... Lâm Động.

Ngay khi vừa dứt lời, sắc mặt hắn kịch biến, một thứ sát khí đáng sợ điên cuồng ngưng tụ, rồi một bóng đen bao trùm lấy hắn, thân ảnh kia hiện ra, một bàn tay to lớn đầy sẹo nhấc hắn lên.

Người đó kinh hãi nhìn nam tử to lớn trước nay vẫn lãnh đạm với mọi việc, hiển nhiên không hiểu tại sao tự nhiên lại phản ứng mạnh nhu vậy.

- Hắn... hắn ở đâu?

Tiếng quát tựa sấm nổ khiến hắn hoa mày chóng mặt, nhưng hắn biết tính của kẻ trước mặt, vội vàng nói:

- Hắn ở cùng với người của Cửu Vĩ tộc, nếu tiểu nhân đoán không nhầm thì có lẽ hắn đến Cửu Vĩ Trại.

- Ngoài ra, đại nhân.. . vì trước đó hắn có biểu hiện ngông nghênh như vậy nên có không ít kẻ đang tìm hắn gây rắc tối, thậm chí đến Sơn Tướng đại nhân cũng định tìm hắn...

- Sơn Tướng?

Đôi mắt đỏ của nam tử kia dường như tụ hung quang, rồi hắn ném kẻ trong tay đi, giọng nói rền vang khắp đại điện:

- Tất cả chuẩn bị rời đi. Ngươi sai người nói với tên tạp chủng Mông Sơn rằng nếu dám động đến nửa cọng lông của người đó thì lão tử giết cả tộc hắn! ' Người kia kinh hãi, vội vàng gật đầu rồi nhanh chóng ròi đại điện.

! Người ngựa trên núi cũng bận rộng chuẩn bị thu dọn lên đường. ^ Nam tử kia chầm chầm bước ra, ánh nắng chiếu xuống gương mặt đầy SCO.

Vị tuyệt thế hung tướng, tay nhuốm máu vô số ở Thú Chiến Vực này nhìn lên bầu trời phương bắc, đôi mắt hổ vốn bị máu tươi khiến cho lạnh lùng lúc này bỗng trở nên dịu dàng. Khóe miệng giật giật, gương mặt hung dữ nở nụ cười hiền hậu đã lâu không xuất hiện.

Đại ca... cuối cùng đệ cũng đợi được huynh...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1050

Cửu Vĩ Trại

Uỳnh!

Trong sơn trại um tùm một màu xanh, thỉnh thoảng lại điểm xuyết một vài màu tím đỏ, cộng thêm những tiếng nói ồn ào của những cô thiếu nữ khiến sơn trại có cảm giác như biến thành thế ngoại đào viên.

Lâm Động dược ba người Tâm Thanh dẫn vào trong trại, xung quanh thỉnh thoảng lại xuất hiện những thân ảnh yêu kiều, rồi rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ nhìn Lâm Động, che miệng cười khẽ.

Bị nhiều người vây lại nhìn như vậy Lâm Động không kìm được lắc đầu bất lực, chỉ ba người Tâm Thanh là cười thầm, sau đó hai thiếu nữ kia tách ra đuổi những người kia đi.

- Lâm Động đại nhân đừng giận, Cửu Vĩ tộc bọn ta binh thường khép kín, rất ít khi có người tộc khác đến, đặc biệt là con người...

Tâm Thanh nói.

Lâm Động xua tay ra y hắn không bận tâm, bị nhìn như vậy cũng là chuyện binh thường với hắn.

- Phía trước chính là chủ trại rồi. Các trưởng bối trong tộc đều dang đợi đại nhân. Tâm Thanh cười, trước khi vào trong trại họ đã thông báo vồ thân phận của Lâm Động.

- ừm.

Lâm Động gật đầu, rồi bước nhanh hơn. Một lát sau trước mắt hắn xuất hiện một khu trại rộng rãi, phía trước có không ít thân ảnh đang đứng. ở vị trí đầu tiên là một mỹ phụ, khi nhìn thấy Tâm Thanh là lập tức trở nên xúc động.

- Mầu thân!

Tâm Thanh nhìn thấy mỹ phụ đó mắt lập tức đỏ hoe rồi lao tới. Chắc hẳn tiểu cô nương này một mình ở ngoài cũng rất nhớ nhà.

Mỹ phụ vội vàng tiến lại, âu yếm ôm lấy Tâm Thanh hỏi hắn mãi. Những nữ tử ở xung quanh cũng quầy lại, mặt đầy vẻ mừng rỡ.

Lâm Động dừng bên cạnh nhìn cảnh tượng đó, môi mím lại, trong lòng lại nhớ đến người nhà. Từ khi rời khỏi vương triều Đại Viêm đã nhiều năm rồi chưa về, không biết họ thế nào rồi.

- Hà hà, thế nào? Lần này Tâm Thanh về còn đem theo một tiểu nam nhân à?

Đột nhiên có một giọng nữ tử trêu đùa, hắn khựng người, ngẩng lên thì thấy một nữ tử vô cùng xinh đẹp đang nhìn hắn cười thích thú.

Tâm Thanh nghe vậy thì đỏ mặt, vội nói:

- Các tỷ đừng nói linh tinh, đây là Lâm Động đại nhân, huynh ấy đến Yêu Vực có việc cần làm, điện chủ giao cho muội dẫn đường.

- Bọn muội trên dường đi gặp Liễu tỷ bọn họ bị Huyết Mãng Thành bắt. Là Lâm Động đại nhân ra tay giúp.

- Các ngươi đừng nói linh tinh nữa đi, người ta là quy khách, không được thất lễ.

Vị mỹ phụ kia trừng mắt nhìn mấy nữ tử kia, rồi nhìn Lâm Động, dịu dàng nói:

- Lâm Động tiểu ca, chuyện của Tiểu Liễu, ta thay mặt Cửu Vĩ tộc cảm tạ ngươi.

Lâm Động xua tay:

- Trại chủ khách khí rồi, Tâm Thanh dẫn đường cho ta, ta giúp muội ấy cũng là việc nên làm mà.

- Gọi trại chủ thì xa lạ quá. Nếu Lâm Động tiểu ca không chê Cửu Vĩ tộc ta thì gọi ta Tâm Di được rồi Mỹ phụ cười hiền, tuy tuổi không còn trẻ nhưng dung nhan vẫn rất xinh đẹp, gương mặt không hề có dấu vết của thời gian.

- Vậy ta cung kính không bằng tuân lệnh.

Lâm Động cười, gọi vị mỹ phụ trước mắt đây là trại chủ đúng là có phần giết phong cảnh.

- Ta đã biết lý do Lâm Động tiểu ca đến Yêu Vực. Chúng ta vào trong nói chuyện kỹ hơn đi.

Tâm Di cười, thấy Lâm Động gật đầu thì quay người đi trước dẫn đường.

Trong đại sảnh, Tâm Di nhìn Tâm Thanh sau khi đặt chén trà xuống chỗ Lâm Động rồi lui ra, sau đó mới khẽ nói:

- Lâm Động tiểu ca có thể nói một vài thông tin về người cần tìm không?

- Hắn tên là Lâm Viêm, là huynh đệ cua ta, nhưng ta không biết ở dây hắn có dùng tên đó không.

- Hắn thuộc Hổ tộc... có lẽ là Thiên Ma Hồ tộc.

- Lâm Viêm...

Tâm Di nhíu mày suy nghĩ, rồi lắc đầu:

- Theo ta dược biết thì trong một năm trở lại dây, Thú Chiến Vực không có người nào tên nhu vậy.

- Hổ tộc là một đại tộc trong vêu giới, còn Thiên Ma Hổ tộc không chỉ là một trong ba chủng tộc mạnh nhất Hổ tộc mà còn là một trong Bát Vương tộc của giới yêu thú. Trong Thú Chiến Vực, cường giả Hổ tộc có không ít, thậm chí cường giả Thiên Ma Hổ tộc cũng có. Nhưng đều là những cường giả đã thành danh... Dường như không phù hợp với thông tin của Lâm Động tiểu ca...

Lâm Động thở dài thất vọng, xem ra muốn tìm được Tiểu Viêm không phải chuyện dễ.

- Có điều Lâm Động tiểu ca dừng lo lắng, ta sẽ cho người thu thập tin tức về những cường giả mới nổi danh trong Thú Chiến Vực một năm nay. Với bản lĩnh của Lâm Động tiểu ca, chắc hẳn huynh đệ cũng không phải hạng thường. Nếu đến Thú Chiến Vực chắc sẽ có dược thành tựu.

Tâm Di nói.

Lâm Động gật đầu, rồi nói:

- Vậy thì làm phiền Tâm Di rồi.

- Lâm Động tiểu ca mấy ngày này hãy ở lại Cửu Vĩ Trại đi. Khi nào có tin tức ta sẽ thông báo.

Tâm Di cười nói, thấy Lâm Động gật đầu thì vẫy tay gọi một thiếu nữ ra dẫn Lâm Động đi nghỉ ngơi.

Khi Lâm Động rời đi, Tâm Thanh quỳ bên cạnh Tâm Di, nói:

- Mầu thân, người cũng không có tin tức về người mà Lâm Động đại ca tìm sao?

- Thú Chiến Vực rộng lớn như vậy, Cửu Vĩ tộc ta lại nhỏ bé, chỉ có thể tự bảo

vệ mình, thông tin đương nhiên không được nhanh nhạy, nhưng con yên tâm, ta sẽ cho người toàn lực tìm kiếm.

Tâm Di cười, tay vuốt nhẹ gương mặt Tâm Thanh, âu yếm nói:

- Tiểu nha đầu ở bên ngoài chịu không ít khổ đúng không?

- Không ạ, ở Viêm Thần Điện mọi người đều chăm sóc con rất tốt.

Tâm Thanh lắc đầu, cười.

- Lâm Động tiểu ca cũng là người của Viêm Thần Điện sao?

Tâm Di nhìn về hướng Lâm Động rời đi, nói.

- Không phải, nhưng Lâm Động đại nhân lợi hại lắm, ngay điện chủ cũng coi trọng. Hơn nữa còn có vị tiền bối Thanh Trĩ cũng rất yêu quý huynh ấy. Con nghe Tâm Liên tỷ tỷ nói, Thanh Trĩ tiền bối có thực lực Luân Hồi Cảnh cơ.

Ánh mắt Tâm Thanh đầy về sùng bái.

- Luân Hồi Cảnh...

Nghe thấy ba chữ đó, không chỉ Tâm Di hơi run lên mà những nữ tử bên cạnh cũng kêu lên kinh ngạc. Cường giả ở tầng thứ đó ngay Cửu Vĩ tộc ở thời kỳ đỉnh cao cũng không dám coi thường.

- Viêm Thần Điện bị tấn công nghe nói là do một cường giả Luân Hồi Cảnh và ba Chuyển Luân Cảnh...

Tâm Thanh có phần phấn khích kể, hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh đang sững sờ. Trận dung đó có thể hủy diệt bất cứ thế lực nào ở Thú Chiến Vực.

- Lúc đó Lâm Động đại nhân liên hợp với Tâm Liên tỷ tỷ và những lực lượng

chiến dấu khác của Viêm Thần Điện, cùng đánh bại một cường giả Chuyển Luân Cảnh, còn phong ấn được hắn nữa...

Tầm Di trước đó cũng nhận ra thục lực của Tử Huyền Cảnh tiểu thành, kém bà không nhiều. Bà cũng khá bất ngờ vì Lâm Động dựa vào thực lực đó mà đánh bại dược Tào Doanh của Huyết Mãng Thành. Nhưng so với việc Tâm Thanh vừa kể thì chẳng đáng nhắc đến.

- Xem ra Lâm Động tiểu ca không hề đơn giản.

Tâm Di nói, lần này bà không hề hoài nghi việc Lâm Động được Ma La và Thanh Trĩ coi trọng.

- ừm ừm.

Tâm Thanh gật đầu liên hồi, gương mặt đỏ ửng rất đáng yêu.

- Tâm Thanh, không phải muội thích Lâm Động tiểu ca rồi chứ? Ta thấy hắn cũng không tồi.

Một nữ tử bên cạnh thấy vậy lên tiếng trêu.

- Hồng Di nói gì vậy, muội chỉ là tiểu nha đầu, đâu xứng với Lâm Động đại nhân. Ngay Tâm Liên tỷ tỷ cũng có thiện cảm với huynh ấy.

Tâm Thanh mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nói.

- Thôi đừng trêu nó nữa... Được rồi, Tâm Thanh, con cũng đi nghỉ đi. Ngoài ra, đã về rồi thì hạn chế ra ngoài, vạn nhất dễ Tần Cương của Bách Thú Lĩnh biết dược thì phiền phức.

Tâm Di mỉm cười, rồi nói.

Cái tên đó vừa lọt vào tai thì màu đỏ trên gương mặt tan đi nhiều, Tâm Thanh khẽ cắn môi gật dầu.

Tâm Di thấy vậy cũng chỉ biết thở dài.

Mấy ngày tiếp theo Lâm Động ở trong Cửu Vĩ Trại. Tuy đang ở trong Thú Chiến Vực hỗn loạn, nhưng nơi này lại vô cùng bình yên, không khí này hoàn toàn khác biệt với sự rối loạn, tranh chấp bên ngoài.

Trong thời gian này, tuy ngày nào cũng có tin tức truyền về nhưng đáng tiếc đều không phải cái Lâm Động cần. Xem ra đúng là Cửu Vĩ tộc còn hạn chế về phương diện tình báo. Nhưng Lâm Động cũng không than phiền gì, dặc biệt là khi thấy Tâm Thanh lần nào thấy hắn lắc đầu đều bối rối nhìn rất đáng thương, hắn lại không thể giận được, ngược lại còn cười an ủi, như vậy mới khiến nét mặt cô bé đỡ hơn một chút.

Dù sao cũng mới đến Thú Chiến Vực, cứ nghỉ ngơi một thời gian rồi tính tiếp.

Ba ngày trôi qua với tâm trạng thoải mái.

Trên một ngọn cây lớn Lâm Động ngồi dựa vào thân cây to lớn, hai mắt hơi nheo lại để mặc cho ánh nắng len qua kẽ lá chiếu lên người hắn.

-Hử?

Lâm Động đang thư giản thoải mái thì đột nhiên mở mắt, có chút nghi hoặc nhìn về phía Cửu Vĩ tộc đột nhiên có náo động. Hắn thấy một số thiếu nữa đều đang tụ lại về chỗ hắn.

- Lâm Động đại nhân, cho bọn ta đợi ở đây một lát được không? Nhất định sẽ không làm phiền huynh đâu.

Tâm Thanh đáp xuống cành cây bên cạnh, nói.

- ừm, nhất định sẽ không làm phiền đâu. Nếu đại nhân không vui thì bảo Tâm Thanh sưởi ấm chăn cho ngài.

Mấy nữu tử bên cạnh cũng cười tủm tỉm.

- Sao vậy?

Lâm Động cười với họ. Trong mất ngày qua Lâm Động cũng coi như quen biết với một số thiếu nữ Cửu Vĩ tộc.

Tâm Thanh nghe vậy khẽ thở dài, rồi cười khổ:

- Bách Thú Lĩnh đến thu cống nạp rồi...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1051

Tần Cương Và Mông Sơn

Cống nạp?

Lâm Động hơi khựng người, rồi mới chợt hiểu ra. Tuy khu vực này là giáp ranh của Bách Thú Lĩnh và Lôi Uyên Sơn, nhưng Cửu Vĩ tộc muốn yên ổn ở đây đương nhiên phải có cống nạp cho cả hai thế lực đó.

- Thế mọi người trốn gì vậy?

- Nữ nhân Cửu Vĩ tộc bọn ta vốn xinh đẹp, rất dễ dẫn đến phiền phức. Nếu bị những kẻ đến lấy đồ cống nạp nhìn thấy thì rắc rối to.

Tâm Di ánh mắt hơi tối lại, ở chỗ khác xinh dẹp chắc hẳn sẽ có không ít cái lợi, nhưng ở đây thì đó lại là điều nguy hiểm, thậm chí nếu không cẩn thận có thể ảnh hưởng đến cả chủng tộc.

Lâm Động trầm mặc, Cửu Vĩ tộc có sắc đẹp, nhưng hiện tại họ không có khả năng bảo vệ nó.

- Trước dầy Bách Thú Lĩnh có kẻ tên là Tần Cương đến lấy dồ cống nạp, rồi hắn nhìn trúng Tâm Thanh tỷ, nhất quyết đòi nạp tỷ ấy làm thiếp. Tộc trưởng vì bảo vệ tỷ ấy mà đành phải tạm thời để tỷ ấy rời khỏi Thú Chiến Vực. Sau cũng vì việc này mà Cửu Vĩ tộc phải trả giá không nhỏ thì Tần Cương mới miễn cưỡng cho qua...

Một thiếu nữ hậm hực nói.

- Tần Cương?

Lâm Động nhìn Tâm Thanh.

- Hắn là một trong Cửu đại tướng của Bách Thú Lĩnh, thực lực rất mạnh, không hề thua kém thành chủ Huyết Mãng Thành, Tào Doanh.

Tâm Thanh khẽ nói. Đối với sự chèn ép như vậy, họ chỉ có thể chạy trốn chứ không thể có bất cứ sự phản kháng nào.

Lâm Động gật đầu, rồi nhìn ra bên ngoài sơn trại. Ở chỗ này khá kín đáo, vừa hay thu dược vào tầm mắt khung cành phía xa. Lúc này ở hướng đó dường như có tiếng vó ngựa dồn dập.

- Ha ha, người của Cửu Vĩ tộc, mau giao nộp đồ cống nạp năm nay đi!

Bụi tung mù mịt, rồi có tiếng cười như sấm rền vang vọng không trong không gian.

Sau khi bụi mù tan đi, chỉ thấy một đám người đông nghịt xuất hiện bên ngoài sơn trại, sát khí khiến không gian cũng bị bao phủ bởi mầy đen.

- Giọng nói này...

Khi nghe thấy tiếng cười này, sắc mặt của Tâm Thanh bọn họ đều kịch biến.

- Đó là Tần Cương?

Lâm Động thấy vậy thì hiểu ra.

- ừm. Đáng chết, sao lại là hắn...

Tâm Thanh nghiến răng, đôi mắt hiện vẻ bất an.

Lâm Động nheo mắt, vọng nhìn thì thấy phía trước đoàn người là một nam tử cao to, để trần thân trên đen nhẫy, tỏa ra một thứ sát khí nồng nặc.

Hắn ta cưỡi một con dơi đỏ rực, tươi cười nhìn về Cửu Vĩ Trại.

Sau tiếng cười của hắn, trận pháp bao phủ quanh Cửu Vĩ Trại rung chuyển, rồi Tâm Di dẫn cường giả Cửu Vĩ tộc bước ra ngoài.

- Ha ha, Tâm trại chủ, đến lúc cống nạp rồi. số lượng bao nhiêu chắc không cần ta nhắc?

Tần Cương cười híp mắt nhìn Tâm Di, uể oải nói.

- Thì ra là Tần Cương đại nhân...

Tâm Di gật đầu rồi vẫy tay, lập tức có một túi Càn Khôn bay về phía Tần Cương: < - Ở đây ta có một nghìn vạn Huyền Nguyên Đan.

Tần Cương bắt lấy túi, liếc nhìn một cái rồi ném chủ thuộc hạ, cười: l - Tâm trại chủ thật dễ nói chuyện. * - Cửu Vĩ tộc ở đây còn cần sự bảo vệ của Bách Thú Lĩnh, điều này là nên làm thôi. Tâm Di hơi cúi đầu nói.

- Tâm trại chủ nghĩ vậy thật sao?

Tần Cương cười thích thú.

Vỏ mặt Tâm Di hơi cứng lại, rồi gật đầu.

- Tâm Thanh đâu? về rồi sao không ra gặp ra?

Tần Cương cười.

Ánh mắt Tâm Di thay đổi, vội nói:

- Tần Cương đại nhân, tiểu nữ vẫn tu hành bên ngoài, vẫn chưa trở về.

- Ngươi nghĩ ra mật thám Bách Thú Lĩnh là để trang trí sao?

Tần Cương cười khảy, rồi nhìn Tâm Di chăm chăm, nói:

- Tâm ý của ta với Tâm Thanh ngươi cũng biết rồi. Nếu nàng ấy theo ta, sau

này Cửu Vĩ tộc sẽ dược Bách Thú Lĩnh bảo vệ hoàn toàn. Hon nữa không cần cống nạp hàng năm. Lợi ích ra sao lẽ nào các ngươi không nhận ra?

Thần sắc Tâm Di thay đổi bất định.

- Hôm nay ta đợi ở dây, nếu không bảo nàng ấy ra thì ra sẽ cho người vào trong trại Tần Cương khoanh tay, lạnh nhạt nói.

Lần này sắc mặt Tâm Di và các trưởng lão Cửu Vĩ tộc đều trở nên khó coi, nhưng lại không dám thể hiện diều gì.

- Vậy là Tần Cương biết muội về rồi.

Lâm Động đột nhiên quay sang Tâm Thanh đang nhìn trộm ra ngoài, nói.

Tâm Thanh sắc mặt hơi thay đổi, rồi giận dữ:

- Đồ âm hồn bất tán!

- Chắc chắn hắn sẽ không chịu đi đâu...

Một thiếu nữ lo lắng nhìn Tâm Thanh. Nếu cứ thế này mãi, đến khi không kiên nhẫn được nữa thì tình hình sẽ hỏng bét. Tuy hắn không thể xông vào trận pháp của Cửu Vĩ tộc, nhưng như vậy chắc chắn sẽ đắc tội Tần Cương. Cửu Vĩ tộc nằm ở ranh giới Bách Thú Lĩnh và Lôi Uyên Sơn, không hoàn toàn theo bên nào, nếu Bách Thú Lĩnh gây sự thì chắc chắn Lôi Uyên Son sẽ chẳng thèm ngó ngàng tới.

Thiếu nữ đó lén nhìn Lâm Động, định lên tiếng nhưng bị Tâm Thanh trừng mắt, đành ngậm miệng lại.

Tâm Thanh biết tính cách của Lâm Động, nếu họ mờ mồm cầu xin chắc chắn hắn sẽ giúp đỡ. Nhưng Tần Cương không phải Tào Doanh. Dù Lâm Động có thắng Tần Cương nhưng sau đó thì sao? Làm như vậy chẳng khác nào tuyên chiến với Bách Thú Lĩnh, một mình Lâm Động có chống lại được không?

Lúc đó Lâm Động sẽ rơi vào nguy hiểm.

- Lại có người tới rồi...

Lâm Động chăm chú nhìn bên ngoài trại, dường như hắn không nhận ra ánh mắt của những thiếu nữ kia đang nghìn mình, chỉ nói.

-Ồ?

Tâm Thanh bọn họ nghe thế giật mình ngẩng lên, quả nhiên thấy từ một hướng khác lại có tiếng động rầm rập đang vọng lại.

- Lẽ nào là người của Lôi Uyên Sơn? Chúng cùng đến một lúc sao?

Rầm rầm...

Mặt đất rung chuyển, bụi tung mịt mù, chỉ thấy ở phía xa lại có một đoàn người đông nghịt đang tiếp cận Cửu Vĩ Trại, trong đó có một ngọn cờ với chữ Sơn.

- Là Sơn Tướng Mông Sơn của Lôi Uyên Sơn...

Tần Cương nhíu mày nhìn đoàn người đó, hiển nhiên hắn không ngờ lại gặp người r của Lôi Uyên Sơn ở đây.

- Tần Cương? Ngươi cũng đến đây à?

Kẻ kia cũng nhận ra Tần Cương, hơi khựng lại một chút rồi nhếch mép nói.

Kẻ vừa đến thân hình gầy guộc, bề mặt da có màu vàng thẫm, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đỏ là một lớp vảy rất nhỏ, nhìn khá kỳ dị.

- Mông Sơn đại nhân... Giờ hình như không phải lúc Lôi Uyên Sơn đến lấy cống nạp?

Tâm Di lên tiếng.

- Hề hề, ta đến không phải để lấy cống nạp.

Mông Sơn nhìn vào trong Cửu Vĩ Trại với ánh mắt âm u.

Ta đến đổ tìm một kẻ, tên là Lâm Động... Có lẽ ngươi biết.

Tâm Di sắc mặt hơi thay đổi, nói:

- Bọn ta không biết...

- Hồ hồ, Tâm trại chủ, đừng lừa hắn nữa. Theo ta được biết, Huyết Mãng Thành đã dùng trọng kim dể gây rắc rối cho hắn. Mà rõ ràng hắn đến là dược mời.

Tấn Cương cười kỳ quái, hắn chỉ muốn Cửu Vĩ Trại đắc tội với Lôi Uyên Sơn, đến lúc đó họ sẽ phải đáp ứng yêu cầu của hắn.

Tâm Di siết chặt tay, ánh mắt đầy lo lắng, hiển nhiên không thể ngờ sự tỉnh lại thành ra thế này.

- Ổ, xem ra sự việc lại liên quan đến ta rồi.

Lâm Động ở bên trong cười, rồi đứng dậy.

- Lâm Động đại nhân, chỉ bằng huynh dừng rời khỏi dây.

Tâm Thanh đột nhiên nắm lấy áo Lâm Động, mắt đỏ hoe nói.

- Tuy ta không thích bị phiền phức...

Lâm Động xoa đầu Tâm Thanh, rồi cười, đôi mắt đen lóe sáng.

- Nhưng ta không sợ.

- Sống trên đời này, nếu gặp phiền phức mà muội lại trốn tránh thì cuối cùng sẽ bị ép đến bước đường cùng. Thay vì như thế, hãy giải quyết ngay từ đầu đi.

- Nhưng đó là Lôi Uyên Sơn, chúng mạnh hơn Huyết Mãng Thành nhiều.

Tâm Thanh cuống lên.

-Yên tâm đi.

Lâm Động cười an ủi, rồi biến thành quang ảnh bay ra ngoài sơn trại.

Tâm Thanh thấy vậy chỉ biết kiếng chân ngẩng lên nhìn ra ngoài, sợ trại lúc này bị bao vây chật cứng, không khí lúc này cũng trở nên căng thẳng.

Khi Lâm Động bay ra khỏi sơn trại thì ở phía xa đột nhiên mặt đất rung chuyển, một dòng người tràn tới, đội quân này đến rất yên lặng, đằng sau những tấm giáp kia là những đôi mắt đỏ sẫm, khí thế vô cùng hùng hồn...

Thứ hung sát khí đó, người Huyết Mãng Thành không bao giờ sánh được.

Bên trong đội quân đó là một lá cờ đen bay phấp phới, trên đó có thêu chữ lớn màu đỏ.

Chữ đó là... Viêm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1052

Huynh Đệ Tương Phùng

Phía trước Cửu Vĩ tộc, hai đoàn người đông nghịt bao vây chật cứng, cả hai đều nhìn vào trong trại với ánh mắt lóe hung quang không hề thân thiện.

- Tâm trại chủ, ta cho các ngươi thêm năm phút, nếu còn không giao Lâm Động ra đã thì đừng trách bản tướng không nể mặt mà cưỡng ép bắt người.

Mông Son khoanh tay trước ngực, mắt hoi cụp xuống, lạnh lùng nói Tần Cương ở bên cạnh cười cười nhìn cảnh đó, không hề có dấu hiệu lên tiếng, hiển nhiên hắn chỉ muốn Cửu Vĩ tộc đắc tội với Mông Sơn.

Tâm Di siết chặt tay, một vài trưởng lão sắc mặt cũng tối lại, sự uy hiếp của Mông Sơn khiến họ vô cùng lo lắng. Nếu việc này sắp xếp không ổn thỏa thì Cửu Vĩ Trại sẽ mất di sự bảo vệ của hai đại thế lực này. Đến lúc đó các thế lực nhăm nhe Cửu Vĩ tộc từ lâu sẽ nhân cơ hội mà hành động.

Ánh mắt Tâm Di lay động, định lên tiếng thì bỗng thần sắc thay đổi, vội ngẩng lên thì thấy một thân ảnh chầm chậm bước ra khỏi quang trận.

- Vị bằng hữu đây, ngươi tốt xấu gì cũng là nhân vật có danh khí không nhỏ ở Thú Chiến Vực. Làm khó một nữ nhân như vậy thì hơi quá dáng thì phải?

Tiếng cười nhạt cũng vang lên, rồi Lâm Động bước tới bên cạnh Tâm Di trước bao ánh mắt ngạc nhiên.

- Ngươi chính là Lâm Động?

Mông Sơn và Tần Cương đều nhìn Lâm Động, xem ra có chút hiếu kỳ với

nhân vật gây nên sóng gió ở Thú Chiến Vực này.

Đối mặt với những ánh mắt hung hãn đó, sắc mặt Lâm Động vẫn không hề thay đổi, chỉ cười coi như mặc nhận.

- Tuy Thú Chiến Vực cũng có con người, nhưng dám ngông cuồng như vậy ở đây thì rất ít.

Mông Sơn nhìn Lâm Động chăm chăm, rồi nhếch mép nói:

- Ta dã nhận của Huyết Mãng Thành một số lợi ích, vì thế e là hôm nay ngươi phải theo bọn ta rồi. Yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi, chỉ giao cho Tào Doanh mà thôi.

Lâm Động nhìn Mông Sơn rối liếc đoàn người đông nghịt đầy sát khí phía sau, cười:

- Xin lỗi, ta không đi đâu cả.

Mông Sơn nghe vậy phì cười:

- Việc này không phải ngươi muốn làm chủ là được... Ta biết bàn lĩnh ngươi không tồi, đến Tào Doanh cũng không làm gì được. Nhưng ngươi tưởng đám ô hợp Huyết Mãng Thành có thể sánh được với Thiết Sơn Vệ của ta sao?

Dường như để chứng mình cho lời nói của hắn, đội quân phía sau lập tức hô lên như sấm. Khí thế nặng nề ập tới Lâm Động.

Mấy người Tâm Di sắc mặt thay đổi, cảm giác hít thở cũng trở nên khó khăn. Đến khi dường như không chịu nổi nữa thì một thân ảnh bước ra, một mình gánh hết áp - Xem ra hôm nay các hạ muốn gây rối đến cùng?

Quanh người Lâm Động hiện lên thanh quang, ánh mắt sắc bén nhìn Mông Sơn.

- Đến lúc này rồi vẫn dám ngông nghênh, đúng là không biết sống chết!

Thái độ của Lâm Động khiến ánh mắt Mông Sơn tối lại, hiển nhiên hắn đã động nộ, với thân phận của hắn đến bắt người mà Lâm Động không chỉ không chịu trói mà còn nhiều lần bật lại.

- Lâm Động đại ca.

Mấy người Tâm Di thấy không khí có phần căng thẳng thì lo lắng, nếu giao đấu với Mông Sơn ở đây, dù có giãi quyết được cục diện trước mắt thì cũng sẽ phải đối đầu với cả Lôi Uyên Sơn.

Bên trong Cửu Vĩ Trại lúc này, mấy người Tâm Thanh cũng căng thẳng nhìn ra, ngoài, sự việc cứ diễn ra thế này sẽ chẳng có ích lợi gì.

- Người đâu, bắt tên tiểu tử này lại cho ta!

Mông Sơn cười khảy, phẩy tay một cái. Phía sau, Thiết Sơn Vệ bùng phát nguyên lực, ánh mắt đều trở nên lạnh băng.

Tần Cương ở bên cạnh lạnh lùng quan sát, hắn muốn xem xem tên Lâm Động kia làm thế nào giải quyết cục diện lúc này. Thực lực Mông Sơn hơn Tâm Di hắn một bậc, hơn nữa Thiết Sơn Vệ trong tay hắn cũng là đội quân trải qua bao trận chiến, chiến lực hơn hẳn Huyết Mãng Thành.

Lâm Động siết chặt hai tay, tình thế này không thể giải quyết trong hòa binh rồi. Nếu vậy thì đành phải đấu với chúng vậy...

Uỳnh!

Bỗng nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội.

Rầm rầm rầm.

Chấn động ngày một nhiều hơn, tất cả cùng quay sang nhìn thì kinh ngạc

nhận thấy phía xa là một đội quân mặc giáp sắt cùng hung sát khí đang tràn tới.

Dòng người đên ngòm bay tới, không khí cũng tụ đầy mây đên che lấp cả ánh sáng mặt trời.

Bên ngoài Cửu Vĩ Trại, tất cả đều chấn động khi nhìn thấy cảnh tượng đó, khí thế này vượt xa hai thế lực đang có mặt ở dây.

Khi dòng người ấy đến gần, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy là cờ với chữ "Viêm" bên trên.

- Là Hổ Phệ Quân của Viêm Tướng!

Tiếng kêu kinh ngạc bùng nổ, hai dội quân của Mông Sơn và Tần Cương thấy dội quân đông nghịt nhưng không hề có tạp âm ánh mắt đều kinh sợ.

- Viêm Tướng...

Sắc mặt Tần Cương thay đổi nhìn đội quân đó, ánh mắt tràn lên sụ e dè, thậm chí là sợ hãi. Bách Thú Lĩnh và Lôi Uyên Sơn cũng có không ít tranh chấp, số lần chiến tranh cũng không phải ít. Nhưng trong nhõng trận chiến đó, đội Hổ Phệ Quân này khiến Bách Thú Lĩnh phải trả giá không nhỏ.

Mà thống soái của đội quân này cũng là đệ nhất hung tướng của Lôi Uyên Sơn. Viêm Tướng, một người chỉ trong hơn một năm đã trở thành tuyệt thế hung tướng của Thú Chiến Vực.

- Sao hắn cũng tới vậy...

Khóe miệng Tần Cương có giật, rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt thương hại, xem ra hôm nay hắn thê thảm rồi.

- Đó là Hổ Phệ Quân...

Mấy người Tâm Di thấy đọi quân đó sắc mặt đều tái nhợt. Nếu đối mặt với

Mông Sơn, Tần Cương họ còn bình tĩnh được, thì bây giờ trước mặt đội quân đầy hung sát khí kia cuối cùng họ đã có dấu hiệu sụp đổ,.

Đó là đội quân có chiến lực mạnh nhất của Lôi Uyên Sơn. Những nơi Hổ Phệ Quân đi qua chỉ có một kết quả, máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Nếu đội quân hung tàn này tấn công Cửu Vĩ Trại thì có lẽ kết cục sẽ thê thảm rồi...

Lâm Động chau mày nhìn đội quân đang tới, thứ hung khí đậm đặc đó khiến hắn cũng thấy nặng nề. Từ khi đến Yêu Vực đến nay, đây là đội quân mạnh nhất hắn từng gặp- - Đó cũng là người của Lôi Uyên Sơn sao... quả nhiên lớn mạnh...

Lâm Động hít sâu một hơi, sâu trong mắt lóe lôi quang, xem ra hôm nay lại một trận khổ chiến rồi.

Uỳnh uỳnh uỳnh! ị Dòng người đó cuối cùng xuất hiện trước mặt mọi người, thứ khí thế đó khiến mọi người hít thở cũng khó khăn.

Khi dòng người đó đến gần, thậm chí còn nhìn thấy cả ánh mắt đỏ rực vô tình đằng sau bộ giáp.

Đương nhiên rồi tất cả lập tức chăm chú vào vị trí trung tám, ở đó bùng phát một luồng khí tức khủng bố hơn nhiều.

Nếu nói Hổ Phệ Quân gồm rất nhiều con hổ dữ thì nam tử kia chính là vua của chúng!

Hắn có thân hình cao lớn cường tráng, sát khí dường nhu hình thành nên hổ ảnh đỏ rực phía sau hắn. Đôi mắt quét quanh cũng tạo ra sát khí đầy trời.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Mông Sơn, đều nhìn hắn với ánh mắt sợ hãi.

Lúc này Lâm Động cũng nhìn lên thân ảnh to lớn đó, nhưng rồi ánh mắt hắn dần đờ đẫn, gương mặt bình thản của hắn dần hiện lên sự kinh ngạc, rồi đến vui

mừng.

Tâm Di ở bên cạnh cười khổ, cục diện này càng ngày càng khiến người ta tuyệt vọng.

Dòng người kia vẫn tiến tới, phá vỡ phòng tuyết của hai đội quân kia mà không ái dám lên tiếng.

Uỳnh!

Cuối cùng dòng người dừng lại bên ngoài sơn trại, dộng tĩnh đó khiến nhiều người tim đập thinh thịch.

Đại quân dừng lại, đoàn quân tách ra, rồi thân ảnh cao lớn kia sải chân bước ra khiến cả mặt đất rung chuyển.

Cơ mặt Mông Sơn giật giật mấy cái, định chào hối thì thấy thân ảnh kia không hề nhìn hắn, mà đi thang về phía Lâm Động.

Mông Sơn thấy vậy nuốt lại lời muốn nói rồi kinh ngạc nhìn.

Thân ảnh kia bước đi ngày một nhanh, cuối cùng rầm một tiếng dừng lại trước mặt Lâm Động khiến mấy người Tâm Di ở phía sau không khỏi run lên.

Không khí như đông cứng.

Đôi mắt hổ đầy sát khí ấy nhìn thẳng vào đôi mắt lặng như mặt hồ của Lâm Động.

Thể hình của hai bên không hề cân bằng. Lâm Động đứng chỉ đến đùi của thân ảnh kia mà thôi.

Nhưng rồi tất cả cùng nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ kinh hãi. Chỉ thấy vị tuyệt thế hung tướng tay nhuốm đầy máu tươi kia quỳ một chân xuống đối mặt với Lâm Động, rồi đôi mắt đò kia bỗng ươn ướt.

- Đại ca!

Giọng nói khàn khàn đầy xúc động vang lên khiến tất cả mọi người cùng há hốc miệng.

Lâm Động nhìn nam tử có nhiều thay đổi trước mặt, hơn một năm rồi hiển nhiên đã thay đổi nhiều. Nhưng Lâm Động vẫn nhận ra sự quen thuộc trong đôi mắt kia.

-Ngươi..

Trước bao ánh mắt sững sờ và không khí im lặng, cuối cùng Lâm Động đưa tay ra khẽ vuốt tóc nam tử trước mặt, thở hắt ra một hoi:

- Cuối cùng ta cũng tìm được đệ rồi...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1053

Viêm Tướng

Không khí dường như bị đông cứng lại, tất cả đều sững sờ đến cứng đờ khi thấy cảnh đó.

Vị đệ nhất hung tướng của Lôi Uyên Sơn lúc này lại đang quỳ một chân trước một con người trẻ tuổi, mông manh như có thể một dập là nát thành tương. Đôi mắt hổ đỏ học của hắn cũng khiến những người khác có cảm giác không chân thật, một hung tướng nổi danh hung tàn sao lại có trạng thái thế này được?

Nếu ở Lôi Uyên Sơn, ai dám nói hắn biết nhỏ lộ thì có lẽ sẽ bị nhìn bằng con mắt nhìn một thằng ngốc... Thế nhưng lúc này chu vện đó dã xảy ra.

Mông Sơn cũng sừng sỡ, hắn nhìn thân ảnh cao lớn đang quy một chân kia. Hắn vẫn nhớ, hồi đó ngay cả khi được Yêu Soái đại nhân thu nạp làm tướng thì người đó cũng không hề quỳ. Nhưng giờ... hắn lại quỳ rước một con người.

Đên Mông Son cũng sững sờ thì những cường giả Lôi Uyên Sơn khác càng không cần nói. Khóe miệng chúng có giật, nếu chuyện này mà truyền di thì chắc chắn cả Lôi Uyên Sơn sẽ chấn động.

Mấy người Tâm Di dang tuyệt vọng cũng sững sờ vi cảnh tượng này. Họ gần Lâm Động nhất, đương nhiên nghe rõ lời nam tử kia nói.

- Đại ca?

Tâm Di sững người, rồi chợt hiểu ra, lẽ nào đệ nhất hung tướng Lôi Uyên Sơn lại chính là người Lâm Động cần tìm?

Nghĩ đến đây Tâm Di không khỏi cảm thấy cổ quái, họ từng nghĩ, có thể trở thành huynh đệ của Lâm Động chắc hẳn có vài phần thực lực, nhưng không thể ngờ cái gọi là vài phần thực lực đó lại dạt đến mức đệ nhất hung tướng của Lôi Uyên Sơn...

- Chuyện gì vậy?

Một số thiếu nữ trong Cửu Vĩ Trại cũng tranh nhau ngó ra ngoài, dội quân vừa xuất hiện cũng khiến họ tái mặt, nhưng rồi họ lại nhìn thấy hình như sự việc không như họ tưởng tượng.

- Đó là Hổ Phệ Quân? Nam tử cao lớn kia lẽ nào là đệ nhất hung tướng của Lôi Uyên Son?

- Sao hắn lại quy trước mặt Lâm Động đại nhân? Chuyện là sao?

Những thiếu nữ kia bắt đầu bàn tán xôn xao, nhìn ra ngoài với ánh mắt hiếu kỳ và nghi hoặc.

- Đó chính là huynh đệ mà Lâm Động đại nhân muốn tìm...

Tâm Thanh có phần kinh hoàng nhìn ra ngoài, khẽ nói.

- Cái gì? Đệ nhất hung tướng Lôi Uyên Sơn là huynh đệ của Lâm Động đại nhân?

Lợi hại thật...

- Nghe nói hắn siêu cấp hung tàn đó, không ngờ trước mặt Lâm Động đại nhân lại dịu dàng như vậy...

Lâm Động khẽ vuốt tóc nam tử to lớn trước mặt. Tâm trạng hắn lúc này cũng rất sục sôi. Trong ba huynh đệ, Tiểu Điêu là khó nhằn nhất, vì thế Lâm Động cũng không phải lo cho sự an nguy của hắn, kẻ khác không bị hắn gây rắc rối đã là may rồi. Chỉ Tiểu Viêm là khiến hắn lo lắng. Trước đây mọi việc đã phần đều

do Lâm Động và Tiểu Điêu làm chủ, Tiểu Viêm cũng chẳng nghĩ nhiều, hai người bảo gì thì hắn làm Yêu Vực hỗn loạn, đương nhiên Lâm Động lo Tiểu Viêm sẽ gặp phiền phức. Nhưng lúc này Tiểu Viêm đã xuất hiện trước mặt oai vệ thế này, cuối cùng hắn đã yên tâm được rồi.

- vẫn còn sống là tốt rồi.

Lâm Động cười:

- Đứng dậy đi, như thế này khó coi quá.

Tiểu Viêm gật đầu, những vết sẹo trên mặt khiến hắn có phần hung dữ, nhưng lúc này trước mặt Lâm Động hắn lại nở nụ cười hiền hậu đã lâu không thấy.

- Nhiều vết thương quá, hơn một năm nay ngươi sống cũng không dễ dàng gì đúng không?

Tiểu Viêm đứng dậy rồi Lâm Động mới quan sát kỹ. Thổ hình Tiểu Viêm hiện nay đã lớn hơn trước nhiều, hơn một năm nay rõ ràng Tiểu Viêm đã trải qua nhiều sự việc, điều này có thể nhận ra từ những vết thương chằng chịt trên người hắn. Lâm Động nhìn mà thấy xót.

Tuy nhiên hắn cũng hiểu rồi cũng phải để Tiểu Viêm một mình trải nghiệm thì mới rèn luyện được. Dù sao hắn cũng là một con mãnh hổ, chứ không phải con mèo to xác chỉ biết nghe theo Lâm Động và Tiểu Điêu.

Tiểu Viêm cười, rồi nói:

- Chuyện trong một năm qua lát nữa sẽ kể cho đại ca, ta phải giải quyết chuyện này đã.

Lâm Động nhìn Mông Sơn lúc này gương mặt đã cứng đờ, khẽ gật đầu. Hắn cũng không tiện nói vào việc của Tiểu Viêm.

Tiểu Viêm quay lại, vào dúng khoảnh khắc ấy, tất cả đều nhận thấy sát khí

dường như đã biến mất một lần nữa trở nên cuống bạo.

Lúc này hắn đã trở lại là đệ nhất hung tướng Lôi Uyên Son nắm giữ trong tay Hố Phệ Quân.

Tiểu Viêm quay người, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về Mông Sơn. Mông Sơn nhìn ánh mắt dầy sát khí của Tiểu Viêm mà không kìm dược run rẩy, miễn cưỡng nặn nụ cười:

- Ha ha, Viêm huynh... không ngờ huynh lại quen biết với Lâm Động huynh...

- Ta dã cho người chuyển lời tới ngươi.

Tiểu Viêm bước từng bước lại gần Mông Sơn, huyết quang dần tụ lại trong mắt, dường như biến thành con quang hổ đỏ rực gầm thét.

Sắc mặt Mông Sơn biến hóa bất định, đúng là hắn dã biết Tiểu Viêm cho người chuyển lời, nhưng lúc đó hắn đã xuất phát vì thế cho người chặn người chuyển lời lại.

- Viêm huynh... hiểu nhầm thôi... Nếu biết huynh và hắn có quan hệ thì chắc chắn ta đã không đến.

Mông Sơn vội cười nói. Tuy cùng là một trong Cửu đại tướng Lôi Uyên Sơn, nhưng hắn biết mình không thể kháng cự được với Tiểu Viêm. Nếu không thì Tiểu Viêm không thể nào chỉ trong một hơn một năm mà ngồi vững trên vị trí đệ nhất tướng.

- Hiểu nhầm sao?

Tiểu Viêm dừng lại trước mặt Mông Sơn, nhếch mép cười, đệ lộ hàm răng trắng lóe hàn quang.

Mông Sơn thấy thế vội vàng gật đầu.

- Nhưng ngươi vẫn phải đi chết!

Nụ cười của Tiểu Viêm bỗng chốc trở nên ẩn nhẫn, hắn nắm tay lại tung quyền. Huyết quang ngưng tụ thành một con hổ đô rực đem theo khí thế kinh người lao vút tới Mông Sơn.

- Ngươi!

Sắc mặt Mông Son kịch biến, nguyên lực lập tức cuộn trào, biến thành bức tường màu vàng đất chắn phía trước.

Bùm!

Nắm đấm to lớn giáng xuống, bức tường nổ tan tành, Mông Sơn bay ngược ra sau, hoa văn ánh sáng hiện lên trên cơ thể giống như một lớp áp giáp kiên có vô cùng.

- Viêm Tướng, ngươi dám giết ta? Đại nhân sẽ không tha cho ngươi đâu!

Mông Sơn gầm lên.

Thiết Sơn Vệ của Mông sờn lúc này thấy hắn bị công kích sắc mặt đều thay đổi, thế nhưng chúng chưa kịp bước ra thì đã thấy một luồng sát khí ập tới. Ngẩng lên thì thấycả đội quân kia nhìn với ánh mắt đô ngầu. Chỉ cần chúng dám bước ra một bước, chắc chắn sẽ được đón tiếp bằng một trận sát phạt.

Đội Hổ Phệ Quân chỉ biết sát phạt đó hiển nhiên sẽ không nương tình vì chúng cùng thuộc Lôi Uyên Sơn, trong mặt họ chỉ có Viêm Tướng chứ không có bất cứ ai khác, thậm chí cả vị Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn cũng vậy.

Vì đội quần này là do một tay Viêm Tướng đích thân tạo nên.

Tiểu Viêm dừng lại sau tiếng quát của Mông Son, hắn tưởng như vậy dã cảnh cáo được Tiểu Viêm. Thế nhưng hắn chưa kịp thở phào thì thấy trong mắt Tiểu Viêm dâng tràn sát ý với tốc độ kinh người.

Uỳnh!

Ngay khi Mông Sơn cảm thấy bất an thì thân thổ Tiểu Viêm bỗng trở nên hư ảo, sắc mặt hắn kịch biến, vội vàng lùi nhanh về sau.

Xoẹt!

Đúng lúc ấy, một bóng đên đã xuất hiện phía sau hắn, hắn không kịp sợ hãi thì một bàn vuốt hổ khổng lồ tóm lấy cánh tay hắn rồi quật mạnh lên vách núi.

Rầm rầm rầm!

Tất cả đều nhìn thấy thân ảnh to lớn kia cầm Mông Sơn quật lên mọi thứ ở xung quanh, chỉ hơn mười giây ngắn ngủi mà vách núi dã xuất hiện vô vàn hố lớn nhỏ.

Mông Sơn thực lực bán bộ Tử Huyền Cảnh viên mãn, trong tay Tiểu Viêm lại chẳng có chút khả năng chống cự nào.

Lâm Động cũng kinh ngạc nhìn cành tượng dó, thực lực Tiểu Viêm có lẽ là Tử Huyền Cảnh đại thành, chỉ là.. . từ trên người hắn, Lâm Động cảm thấy một luồng năng lượng đặc biệt. Xem ra trong một năm này Tiểu Viêm cũng đã gặp dược cơ ngộ nào đó.

Rầm!

Cuối cùng khói bụi tan dần trước bao ánh mắt, rồi mọi người nhìn thấy thân ảnh to lớn kéo theo một thân ảnh khác không biết sống chết thế nào, rồi tiện tay ném cho Thiết Sơn Vệ.

-Cút!

Tiểu Viêm trừng trừng nhìn Thiết Sơn Vệ, giọng khàn dặc nói.

Thiết Son Vệ nghe vậy lập tức rút lui, trước mặt đệ nhất hung tướng Lôi

Uyên Sơn, chúng không có dũng khí để chống cự.

Sau khi Thiết Son Vệ rút lui, khu vực này lập tức trở nên rộng rãi hơn. Tiểu Viêm quay lại nhìn Tần Cương sắc mặt tái nhợt, nhếch méo:

- Còn không cút? Sau này Cửu Vĩ Trại do ta bào vệ, Bách Thú Lĩnh các ngươi dám đến đòi cống một lần nữa, đến kẻ nào ta giết kẻ đấy.

Cơ mặt Tần Cương có giật, muốn nói câu gì đó ra oai, nhưng trước ánh mắt đỏ ngầu của Tiểu Viêm, nghĩ lại kết cục của Mông Sơn, cuối cùng hắn nuốt lại lời. vỗ lên con dơi dưới chân rồi bỏ chạy.

Mấy người Tâm Di thấy chỉ trong mấy phút là hai thế lực kia chạy sạch, rồi quay sang nhìn Tiểu Viêm gương mặt hiền hậu trước mặt Lâm Động, nhất thời không thể tiêu hóa nổi chấn động này.

Đệ nhất hung tướng, quả nhiên danh bất hư truyền.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1054

Hành Trình Của Tiểu Viêm

Trong Cửu Vĩ Trại, mấy người Tâm Di đứng bên dưới lầu các, thỉnh thoảng lại nhìn lên tầng hai, ở đó thấp thoáng hai bóng người một lớn một nhỏ.

Tâm Di dừng lại ở thân ảnh to lớn một chút, rồi thở dài thu ánh mắt lại. ở bên ngoài Cửu Vĩ Trại là dội quân tựa dàn hổ dang ngủ vùi, khí thế hùng hồn đó dù họ không thổ hiện ra chút địch ý nào cũng khiến tộc nhân trong Cửu Vĩ Trại cảm thấy một thứ áp lực nặng nề rồi.

- Thật sự không thổ ngờ... người Lâm Động tiểu ca muốn tìm lại là độ nhất hung tướng Lôi Uyên Sơn.

Ở bên cạnh, một vị trưởng lão cảm thán.

Sự việc xảy ra hôm nay hiển nhiên quá bất ngờ, họ vốn tưởng rằng Cửu Vĩ Trại sẽ phải đối mắt với nguy cơ không nhỏ, nhưng nào ngờ lại xuất hiện một Tiểu Viêm dọa cho Tần Cương và Mông Sơn phải sợ hãi mà rút chạy. Mà câu nói cuối cùng của Tiểu Viêm rõ ràng là có ý bảo vệ Cửu Vĩ Trại, từ giờ về sau những kẻ muốn nhằm vào Cửu Vĩ Trại phải suy nghĩ cho kỹ rồi...

- Lâm Động tiểu ca này đúng là phúc nhân của Cửu Vĩ Trại chúng ta.

Tâm Di cười, Tiểu Viêm rất có danh vọng ở Lôi Uyên Sơn, lời hắn dã nói ra thì sẽ không có kẻ nào mạo hiểm đối phó với Cửu Vĩ Trại đâu.

- Đúng vậy, vị Viêm Tướng đại nhân này đúng là rất lợi hại.

Tâm Thanh thò đầu ra nhìn hai thân ảnh trên lầu một cách sùng bái, hi hi

cười:

- Theo con được biết, Lâm Động có hai huynh đệ cơ, một là Viêm Tướng đại nhân, còn người kia còn là đại nhân trong Thiên Yêu Điêu tộc dó...

Mấy người Tâm Di lại thêm dộng dung, Thiên Yêu Điêu... đó là một trong Tứ bá tộc của yêu thú giới đó. Huynh đệ của Lâm Động tiểu ca quả nhiên cũng không phải nhân vật tầm thường.

Tâm Di xoa đầu Tâm Thanh, một lát sau ngẩng lên nhìn lên thân ảnh phía trên lầu, ánh mắt có phần kỳ lạ.

- Hồi đó không gian truyền tống bị ba lão tạp mao kia gây nhiễu loạn, rồi đệ được đưa đến Thú Chiến Vực này, lúc đó bị trọng thương, dưỡng thương gần một tháng mới hồi phục...

- Sau đó đệ lăn lộn ở đây một thời gian, trong một lần thám hiểm đệ vào một động phủ. Chủ nhân của động phủ đó khi còn sống là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh. Bản thân tiền bối đó có huyết mạch của Hổ tộc. ở đó đệ có dược tinh huyết truyền thừa của tiền bối...

Trên lầu, Tiểu Viêm ngồi dưới đất kể cho Lâm Động về những gì mình trải qua cho Lâm Động nghe.

-Ồ?

Lâm Động nghe vậy thì hiểu ra, chẳng trách mà thực lực Tiểu Viêm lại tăng tiến nhanh đến vậy, thì ra có được tinh huyết truyền thừa của siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh. Mà bản thân hắn cũng có thể chất biến dị, có thể hấp thụ một cách hoàn hào sức mạnh của huyết mạch tương đồng.

- Có điều đệ vẫn chưa hoàn toàn có được tinh huyết, vì hồi có nó đệ bị kẻ khác phát hiện...

Tiểu Viêm bặm môi.

- Mà đó lại chính là Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn, Từ Chung.

Lâm Động khựng người, mắt nheo lại.

- Hắn cũng có huyết mạch Hổ tộc, thực lực rất mạnh, vì thế đệ phải chia cho hắn một nửa số tinh huyết có được.

- Vị Yêu Soái đại nhân đó dễ nói chuyện vậy sao?

Lâm Động cười, tuy hắn chưa gặp vị Yêu Soái đó, nhưng có thổ trở thành yêu nghiệt I ở Thú Chiến Vực chắc hắn không thể không có thủ đoạn. Mà người như vậy lại chỉ lấy một nửa tinh huyết truyền thừa, lúc đó chắc chắn Tiểu Viêm không có khả năng tranh giành mới phải.

- Hừ, sao có thể...

Tiểu Viêm cười khảy:

- Đệ có thổ chất biến dị, lúc đó đã hấp thụ tinh huyết vào người, nếu hắn cướp, đệ liều mạng thì hắn chẳng được cái gì hết. Vì thế cuối cùng mới thương lượng mỗi người một nửa.

- Vậy sao đệ còn đến Lôi Uyên Son? Lại thành đệ nhất đại tướng dưới trướng hắn? Lâm Động hỏi, sự việc có vẻ phức tạp.

- Hắn ta đâu có thể dễ dàng thả cho đệ đi? Mà lúc đó đệ cũng chẳng có chỗ nào để di nên đã ở lại. Sau đó đệ tự tim một nhóm người đều có huyết mạch Hổ tộc, chia một chút tinh hu vết cho họ, sau đó dẫn họ di chinh chiến...

- Chính là Hổ Phệ Quân phải không?

Lâm Động gật gù, nói:

- Đội quân đó không tồi, chiến lực rất mạnh.

- Hì hì, hộ cũng rất khá, tuyệt đối trung thành với đệ, độ khó họ từ nơi bị vùi dập lên. Ngay Yêu Soái Từ Chung cũng rất thèm thuồng dội quân này, có điều, dáng tiếc là... ngoài đệ ra, họ không nghe lệnh của bất cứ ai khác.

Tiểu Viêm cười.

- Đệ đã có đội Hổ Phệ Quân này thì chắc có thể rời khỏi Lôi Uyên Sơn rồi chứ? Nếu ở lại thì Từ Chung sẽ tiếp tục thèm khát tinh huyết và đội quân của đệ.

- Rời khỏi dó? Tại sao phải di?

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động cười giảo hoạt.

Lâm Động nheo mắt roi nhướn mày:

- Xem ra đệ nhăm nhe một nửa số tinh huyết của Từ Chung phải không...

- Đó là thứ thuộc về đệ, sao có thể để hắn lấy không như vậy? Đệ đã nhẫn nhịn một năm nay chinh chiến cho hắn chính là chờ đến ngày hôm nay. Chỉ cần lấy lại được chỗ tinh huyết đó đệ sẽ đạt đến Tử Huyền Cảnh viên mãn!

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động, nụ cười trở nên hung hãn:

- Đại ca, hồi đó ba huynh đệ ta bị Nguyên Môn chèn ép phải bỏ chạy như chó nhà có tang. Lúc đó huynh và nhị ca liều mạng đấu với ba lão cẩu đó, còn đệ chỉ là gánh nặng... Đệ biết cuối cùng chúng ta cũng có ngày trở lại, đệ cần sức mạnh! Lần sau nhất định đệ sẽ đứng đằng sau huynh và nhị ca! Vì thế, đệ nhất định phải lấy tinh hu vết về!

Lâm Động nhìn đôi mắt đỏ rực của Tiểu Viêm, hơi nhíu mày:

- Không ai bảo đệ là gánh nặng cả.

Hắn ngừng một chút rồi cười với Tiểu Viêm:

- Nhưng ta sẽ giúp đệ.

Hắn có thể đoán được những khổ nạn mà Tiểu Viêm đã phải trải qua ở Thú Chiến Vực này. Tiểu Viêm phải đối mặt với nguy hiểm không hề kém hắn ở Loạn Ma Hải, đương nhiên hắn sẽ toàn lực giúp đỡ Tiểu Viêm, vì họ là huynh đệ!

- Yêu Soái Từ Chung thực lực thế nào? Chuyển Luân Cảnh chưa?

- Chưa, hắn hiện giờ chỉ là Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong. Tuy chỉ còn chút nữa nhưng vẫn chưa thể coi là Chuyển Luân Cảnh được.

Tiểu Viêm lắc đầu.

Lâm Động gật gù, nếu vậy thì dễ hơn nhiều, dù sao thì khoảng cách giữa Chuyển Luân Cảnh và Tử Huyền Cảnh cũng quá lớn...

- Dưới trướng Từ Chung, ngoài độ ra còn Bát đại tướng đúng không? Tám người này chắc tương đương Mông Sơn?

Lâm Động lại hỏi, nếu muốn ra tay với Từ Chung thì Bát đại tướng cũng là phiền phức không nhỏ.

- Ừm, có điều, điều này đại ca cũng không cần quá lo lắng, họ ngược lại có thể trởthành người của chúng ta?

Tiểu Viêm cười, rồi hắn kéo tay áo lên lộ ra phù văn màu đen, nó giống như được khắc lên tay vậy.

Ánh mắt Lâm Động ngưng dọng, rồi ánh mắt trở nên lạnh băng:

- Từ Chung khắc vào đệ?

Hắn nhìn là biết đạo phù văn này đã ăn sâu vào người Tiểu Viêm. Nó giống như quả bom nổ chậm, chỉ cần chủ nhân của phù văn động tám niệm là Tiểu

Viêm sẽ nổ tan xác.

- ừm, là Ám Uyên Quỷ Phù.

Tiểu Viêm cười:

- Từ Chung làm gì cũng rất cẩn thận, cả chín đại tướng đều có thứ này, hắn dùng để khống chế bọn đệ...

- Hắn thật dáng chết!

Ánh mắt Lâm Động tối sầm lại, tuy ở Loạn Ma Hải hắn gặp nhiều nguy hiểm nhưng không hề bị kẻ nào khống chế.

- Nhưng cũng nhờ có sự cẩn thận của hắn mà các đại tướng mới bất mãn. Trong một năm nay đệ dã lôi kéo dược năm người. Chỉ cần có cơ hội là dộng thủ!

Tiểu Viêm cười gằn.

Lần này thì Lâm Động kinh ngạc, hắn nhìn Tiểu Viêm rồi bật cười. Xem ra trong một năm này Tiểu Viêm đã thay đổi không ít. Ai ngờ được một người hồ đồ, hiền lành trước dây giờ lại nhiều mưu mô đến vậy? Nếu Từ Chung biết được liệu có hối hận đã lôi kéo Tiểu Viêm về không?

- Kế hoạch của đệ là động thủ vào cuộc sơn tụ mỗi năm một lần của Lôi Uyên Sơn, nửa tháng nữa sẽ diễn ra... Hề hề, không ngờ vừa hay lại gặp đại cạ, có huynh thì cơ hội thành công sẽ nhiều hơn không ít.

Tuy thực lực Lâm Động chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, nhưng Tiểu Viêm rất hiểu, chiến đấu lực thực sự của Lâm Động không thể nhìn bề ngoài để đánh giá...

- Ám Uyên Quỷ Phù...

Lâm Động nhìn phù văn trên tay Tiểu Viêm, thứ này rõ ràng rất nguy hiểm, lúc nao cũng khiến các đại tướng phải dề phòng.

- Đệ không sao, đệ có thể chất biến dị, trong một năm nay phù văn đã bị đệ xâm thực nên mất công hiệu rồi... Phiền phức duy nhất là phù văn trên năm người kia, họ rất lo lắng.

Tiểu Viêm nói.

- Để ta xem.

Lâm Động đưa tay ra chạm vào phù văn trên tay Tiểu Viêm, hắc quang chui ra từ đầu ngón tay rồi chui vào người Tiểu Viêm. Tiểu Viêm cũng không ngăn cản gì, mặc cho thứ năng lượng đó đi vào. Rõ ràng hắn tin tưởng Lâm Động vô điều kiện.

Một lúc sao Lâm Động thu tay về, trầm ngâm một chút rồi khẽ nói:

- Ta có thể phá giải thứ phù văn này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1055

Thương Lượng

Đại ca có thể phá giải Ám Uyên Quỷ Phù?

Tiểu Viêm nghe vậy lập tức mừng rỡ, nói.

Lâm Động gật đầu cười, hắn có Thôn Phệ Tổ Phù, tuy phù văn tiềm nhập trong cơ thể khá khó dối phó nhưng với hắn cũng không phải không thể làm dược.

- Vậy thì tốt rồi, chỉ cần phá giải được Ám Uyên Quỷ Phù trong năm người là chắc chắn năm người họ sẽ theo chúng ta đối phó Từ Chung. Bao năm nay họ đều bị phù văn khống chế, đã oán hận từ lâu rồi.

Tiểu Viêm cười lớn.

- Mọi người định nửa tháng sau động thủ?

Lâm Động nói.

- ừm.

Tiểu Viêm gật đầu, hắn cười khảy”

- Đệ biết, dù lần này đệ không ra tay thì có lẽ Từ Chung cũng không nhịn nổi nữa.

Hắn dừng ở Tử Huyền Cảnh viên mãn quá lâu rồi, muốn đột phá, con đường ngắn nhất là lấy được tinh huyết của đệ.

- Hắn đã luyện chế một nửa chỗ tinh huyết kia một năm trước rồi...

Lâm Động mím môi, xem ra hắn đến cũng thật đúng lúc, nếu đến muộn hơn một chút, Tiểu Viêm lật mặt với Từ Chung thì e không biết ai sẽ chết trong tay ai.

Dù thế nào, hắn là đại ca, nhất định phải đứng bên cạnh Tiểu Viêm lúc khó khăn nhất cùng gánh phong ba.

- Mọi việc đệ sẽ sắp xếp ổn thỏa, đến lúc đó đệ và đại ca sẽ cùng đến Lôi Uyên Sơn giải quyết hắn!

Tiểu Viêm cười:

- Huynh đệ ta liên thủ thì ai cần biết hắn có phải Yêu Soái hay không, chỉ có dường chết mà thôi.

Tiểu Viêm mang đầy sát tâm với Từ Chung, trong hơn một năm nay nếu không phải hắn cũng có chút thủ đoạn thì đã bị giập vùi không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng dù vậy hắn vẫn nhẫn nhịn chinh phục thiên hạ cho Từ Chung.

Nhưng bây giờ thì mọi thứ dã bùng nổ rồi.

Lâm Động gật đầu, rồi nói:

- Đệ ở Yêu Vục lâu như vậy, có liên lạc dược với Tiểu Điêu không?

- Nhị ca à... đệ vẫn chưa có thời gian đến Thiên Yêu Điêu tộc tìm huynh ấy. Với tính cách của nhị ca, nếu bình an vô sự thì nhất định sẽ tìm đệ. Nhưng lâu như vậy chẳng thấy tin tức phong thanh gì. Đệ nghĩ chắc huynh ấy có phiền phức gì rồi. Lúc còn ở Dị Ma Thành, thương thế của huynh ấy là nặng nhất, thiêu đốt phù văn không phải dễ hồi phục đâu.

Tiểu Viêm gãi đầu.

Đương nhiên ngoài lý do đó Tiểu Viêm cũng có suy nghĩ khác. Hắn biết nếu đến Thiên Yêu Điêu gặp Tiểu Điêu thì cuộc sống của hắn ở Yêu Vực sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng đó lại không phải điều hắn muốn.

Hắn muốn dựa vào sức mình để trở nên mạnh hơn chứ không thể để Lâm Động và Tiểu Điêu bảo vệ mãi được.

Vì thế hơn một năm nay hắn không chủ động đi tìm Thiên Yêu Điêu tộc, dù Thú Chiến Vực nguy hiểm trùng trùng như hắn chưa bao giờ từ bỏ.

Lâm Động khẽ nhíu mày, xem ra Tiểu Điêu thực sự trọng thương rồi.

- Đại ca có cách nào liên lạc với nhị ca không?

Tiểu Viêm hỏi.

Lâm Động xoa cằm, dường như nhớ ra điều gì, nắm tay lại, một tia sáng đen xuất hiện trong tay.

- Đây là Nguyên Thần truyền âm mà Tiểu Điêu để lại khi đưa đệ đi khỏi Đạo Tông. Nhưng lâu vậy nó gần như bị hỏng rồi, không biết có truyền âm đi được không... Đành thử xem sao.

Lâm Động búng tay, một đạo hắc quang chui ra từ đầu ngón tay rung chuyển rồi bùm một tiếng nổ tung. Từ bên trong có thứ gì đó truyền ra.

- Đó là cực hạn rồi.. . Tiểu Điêu có nhận được hay không thì phải xem vận may.

Lâm Động nhún vai bất lực. Thứ này quá lâu rồi không dùng, ấn kí mà Tiểu Điêu để lại cũng dần tiêu tan.

Tiểu Viêm gật đầu nói:

- Việc ở đây có lẽ đệ và đại ca giải quyết được, có nhị ca hay không cũng

không sao. Nếu không, thân phận Thiên Yêu Điêu lộ ra thì sự việc không còn thú vị nữa.

Lâm Động cũng cười, thân phận Thiên Yêu Điêu ở Yêu Vực đúng là rất có tính chấn nhiếp.

- Vậy đại ca tạm thời ở lại Cửu Vĩ Trại, không cùng đệ về sao?

Lâm Động nghĩ một chút rồi lắc dầu:

- Ta không quen với tình hình ở Lôi Uyên Sơn, mà những việc này có lẽ đệ sẽ làm tốt, chỉ cần đến lúc đó ta cùng đệ đến Lôi Uyên Sơn là dược rồi.

- ừm.

Tiểu Viêm cũng không có ý kiến gì khác, nếu giờ bảo Lâm Động đi cùng, Từ Chung mà biết dược thì chắc sẽ diều tra rồi sinh đề phòng. Như vậy không có lợi cho kế hoạch của họ.

- ở đây cũng tốt, nhưng đại ca cũng nên chú ý một chút. Tuy Cửu Vĩ tộc nhỏ yếu nhưng họ cũng không đơn giản đâu, Tiểu Viêm lưỡng lự một chút rồi nói.

- ừm, ta biết rồi.

Lâm Động mỉm cười, thời Viễn cổ, Cửu Vĩ tộc là đại chủng tộc có thể sánh ngang với Tứ Bá Tộc, tuy hiện giờ nhỏ yếu, nhưng chưa chắc đã đơn giản.

- Nửa tháng nữa đệ sẽ quay lại gặp đại ca.

Tiểu Viêm biết Lâm Động vốn cẩn thận, nhiều việc chỉ cần nhắc một chút là được.

Tiểu Viêm nói rồi đứng dậy.

Lâm Động gật đầu cười, chỉ là nụ cười có chút lạnh lẽo.

- Ta cũng muốn gặp vị Yêu Soái đại nhân dám dặt quỷ phù vào đệ.

- Đại ca yên tâm, chúng ta sẽ khiến hắn phải trả hết nợ nần.

Tiểu Viêm cười gằn.

Khi Lâm Động và Tiểu Viêm di ra, những tiếng ồn ào ở bên ngoài lập tức trở nên yên lặng, những thiếu nữ Cửu Vĩ tộc túm năm tụm ba lại, bình thường nhưng người vốn gan dạ trò chuyện với Lâm Động lúc này cũng không dám lại gần. Nguyên nhân chính là vì nam tử cao lớn bên cạnh.

- Lâm Động tiểu ca.

Tâm Di vội tiến lại, rồi nhìn Tiểu Viêm cung kính nói:

- Viêm Tướng đại nhân.

- Tâm trại chủ khách khí rồi, đại ca ta có thể đến đây là nhờ Cửu Vĩ tộc các vị. Bọn ta gặp nhau được phải cảm tạ chư vị mới phải.

Tiểu Viêm bao quyền nói.

Vừa dứt lời thì những người đã nghe đến danh tiếng đệ nhất hung tướng Lôi Uyên Son đều nhìn nhau, một kẻ giết người như ngóe lại biết cảm tạ người khác?

- Sau này nếu Cửu Vĩ tộc có rắc rối gì cứ đến tìm ta, cống nạp hàng năm cũng không cần nữa. Tiểu Viêm nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1056

Không Đề!

Cửa phòng khẽ mở ra, một thân ảnh nhỏ nhắn chầm chậm bước vào, trong đôi mắt trong veo đó dường như có chút run rẩy.

Cô bé bước vào phòng, đầu hơi cúi xuống không dám nhìn nam tử đang ngồi trên giường.

Lúc này Lâm Động cũng nhìn thiếu nữ bước vào, một lúc sau không thấy cô bé có dấu hiệu gì là muốn lên tiếng, đành lắc đầu bất lực:

- Tâm Thanh, có chuyện gì không?

Tâm Thanh mím môi, tay vặn lại với nhau tái cả lại, dường như cô bé đang có điều gì đó rất giằng xé.

Lâm Động lặng lẽ quan sát, cũng không định thúc giục.

Căn phòng im lìm trong vài phút, cuối cùng ánh mắt lay động, đột nhiên cô bé quỳ xuống.

- Lâm Động đại nhân… Lâm Động nhìn Tâm Thanh, cười:

- Mẫu thân bảo muội đến đúng không?

- Ừm.

Nếu ta đoán không nhầm thì mẫu thân bảo tối nay muội ở lại đây? Tại sao lại vậy? Hy vọng Cửu Vĩ tộc sẽ được ta bảo vệ sao?

Lâm Động khẽ nói.

- Xin lỗi.

Mắt Tâm Thanh đỏ lên, nước mắt tràn ra:

- Muội biết làm vậy là có lỗi với Tâm Liên tỷ tỷ. Nhưng vì tộc nhân, muội có thể hy sinh mọi thứ, dù đó là tính mạng hay…thân thể.

Cửu Vĩ tộc trước đây rất lớn mạnh, nhưng muội không có tham vọng muốn lấy lại vinh quang trước đây. Muội chỉ muốn tộc nhân của mình có thể sinh tồn chứ không phải ngày nào cũng lo lắng sẽ bị bắt thành nữ nô cho kẻ khác tùy ý chà đạp.

Lâm Động nhìn thiếu nữ quỳ dưới đất khó rất thương tâm, khẽ thở dài. Tâm Di đặt vinh nhục của cả chủng tộc lên đôi vai của một thiếu nữ, quả thật nặng quá… - Muội biết tính cách của đại nhân, cách làm của đại nhân chắc chắn không được…Nhưng đại nhân cho muội ngồi đây một đêm đi. Ngày mai muội sẽ giải thích với mẫu thân.

Lâm Động thở dài, hắn xuống khỏi giường ngồi cạnh Tâm Thanh, nhìn gương mắt nhòe nước, cười nói:

- Ta đến từ một tiểu gia tộc của một vương triều rất nhỏ ở Đông Huyền Vực, muội biết không? Khi ta còn rất nhỏ đã có một kẻ địch, hắn có khả năng dễ dàng giết chết ta.

- Phụ thân ta bị hắn làm cho trọng thương thành phế nhân…Lúc đó giữa ta và hắn có khoảng cách thực lực một trời một vực. Hắn là thiên tài nổi trội của vương triều, còn ta chỉ là kẻ vô danh trong một tiểu gia tộc.

Tâm Thanh ngừng thút thít, đôi mắt đỏ hoe nhìn người thanh niên đang tươi cười. Không thể ngờ được nam tử ngay Ma La, một siêu cấp cường giả cũng coi trọng lại có quá khứ như vậy.

- Câu chuyện sau này rất đơn giản, ta học được cách nhẫn nhịn, rèn luyện dần để mạnh lên, cuối cùng ta đã giết được hắn… Lâm Động khẽ xoa đầu Tâm Thanh:

- Ta biết chủng tộc của muội rất khó khăn. Nhưng trên thế gian này, muốn thật sự bảo vệ người mình quan tâm thì chỉ có thể dựa vào sức mình mà thôi.

- Khởi điểm của muội tốt hơn ta nhiều, ở tuổi này mà đã Tử Huyền Cảnh, ở vương triều của ta thì đúng là siêu cấp thiên tài. Vì thế, hãy tin vào chính mình, rồi sẽ có ngày muội sẽ khiến Cửu Vĩ tộc lại có chỗ đứng trong yêu thú giới thôi.

- Đến lúc đó, muội sẽ biết việc hôm nay là không cần thiết. Đương nhiên, nếu thật sự có ngày đó thì muội đừng hận ta, ta không muốn gây với một Cửu Vĩ Hồ phát nộ đâu.

- Phì… Thiếu nữ không kìm được bật cười, rồi chun mũi, hai mắt lấp lánh nhìn Lâm Động:

- Lâm Động đại nhân cho rằng muội làm được sao?

- Đương nhiên, muội có tiềm lực.

Lâm Động cười.

Tâm Thanh nghe vậy khẽ cắn môi, rồi bỗng siết tay lại. Vào khoảnh khắc ấy Lâm Động nhìn thấy dường như trong mắt cô bé có lửa cháy rực.

- Cảm ơn Lâm Động đại nhân, muội biết nên làm thế nào rồi.

Tâm Thanh nhìn Lâm Động cười tinh nghịch:

- Muội biết vì sao đến Tâm Liên tỷ tỷ vốn có tiêu chuẩn cao cũng nhìn trúng huynh rồi.

- Khụ, ta và cô ấy chỉ là bằng hữu mà thôi.

Lâm Động cười bối rối.

Tâm Thanh nhìn Lâm Động, đột nhiên ngả về phía trước, vòng tay qua khẽ ôm lấy Lâm Động:

- Lâm Động đại nhân nói đúng, muốn thật sự thay đổi Cửu Vĩ tộc chỉ có thể dựa vào bản thân. Nếu mất đi dũng khí đó, sống dựa dẫm, chui lủi cũng không thể trách người khác được.

Lâm Động khựng người, định nói gì đó nhưng Tâm Thanh đã đứng dậy, chớp mắt:

- Lâm Động đại nhân nghỉ sớm đi, Tâm Thanh đã làm phiền rồi.

Dứt lời thì Tâm Thanh đã rời khỏi phòng, chỉ để lại chút hương thơm.

Lâm Động nhìn bóng lưng thiếu nữ, dường như cô bé đã có điều gì đó thay đổi. Hắn có thể thấy được sự sợ sệt trong mắt cô bé đã hoàn toàn biến mất.

Hy vọng cô bé sẽ ngày một tốt hơn, hắn coi Tâm Thanh là bằng hữu, giúp được đương nhiên hắn sẽ giúp, nhưng hắn không muốn cô bé ỷ lại vào hắn. Vì đúng như hắn nói, muốn thay đổi thì phải dựa vào chính mình mà thôi.

… Thiếu nữ chạy trong màn đêm Cửu Vĩ Trại, cô thở hổn hển xông vào từ đường, trong đó có Tâm Di và mấy vị trưởng lão.

- Tâm Thanh?

Tâm Di nhìn thấy cô bé thì khựng người.

Mấy vị trưởng lão kia nhìn nhau, nhưng không nói gì. Có lẽ họ cũng biết tối nay Tâm Thanh phải làm gì… - Mẫu thân, con đã nói rồi, cách đó không có tác dụng với Lâm Động đại nhân đâu.

Tâm Thanh cười, nói.

Ánh mắt Tâm Di tối lại, lắc đầu cười khổ, rồi ngẩng lên nói với ngữ khí bi thương:

- Đây chính là vận mệnh của Cửu Vĩ tộc chúng ta ta sao… - Con muốn đi Tổ Hồn Điện!

Giọng nói kiên định của thiếu nữ đột nhiên vang lên trong từ đường. Mấy người Tâm Di nghe vậy đều run rẩy ngẩng lên kinh ngạc nhìn cô, trong đôi mắt ấy không hề có chút dao động hay sợ sệt nào.

- Con muốn xông pha một chuyến, dù cuối cùng mất mạng cũng tuyệt đối không hối hận!

Tâm Thanh nhìn Tâm Di chăm chăm:

- Con biết Tổ Hồn Điện chỉ khởi động được một lần cuối cùng nữ. Nhưng đó là cơ hội cuối cùng của Cửu Vĩ tộc chúng ta, nhưng cứ sợ hãi như vậy thì Cửu Vĩ tộc chúng ta sẽ cứ tụt hậu mãi thôi.

- Mẫu thân, thay vì hàng ngày sống trong sợ sệt thì chi bằng hãy cố gắng một lần, nếu cuối cùng có thất bại thì đó cũng là ý trời, nếu vậy… Nói đến đây, ánh mắt cô thiếu nữ trở nên kiên quyết:

- Chi bằng hãy để Cửu Vĩ tộc tự động biến mất khỏi trời đất này. Như vậy ít nhất thì còn giữ cho Cửu Vĩ tộc chút thể diện.

Cả từ đường trở nên cực kỳ yên tĩnh, mấy người Tâm Di sắc mặt tái nhợt, ánh mắt có phần chấn động. Chắc hẳn họ không thể ngờ cô thiếu nữ rụt rè này lại sắc xảo đến vậy.

- Tộc trưởng… Trầm mặc một lúc lâu, một nữ tử bỗng siết nắm đấm:

- Tâm Thanh nói không sai, tuy chúng ta chỉ có một cơ hội cuối cùng nhưng thay vì cứ chờ đợi trong sợ hãi, hy vọng người khác bảo vệ, không bằng hãy một lần liều đến cùng!

- Nếu tiên tổ phù hộ, Cửu Vĩ tộc chúng ta sẽ lấy lại được vinh quang. Nếu có thất bại…. sống rụt cổ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mấy người còn lại trầm mặc, chỉ là sâu trong ánh mắt dường như cũng có ngọn lửa đang bị kìm nén.

Tâm Di khẽ run lên, cuối cùng không kìm được bật khóc:

- Ta biết như vậy chúng ta sẽ rất mệt, nhưng ta chỉ muốn bảo vệ tộc nhân, chúng ta đã chịu quá nhiều khổ nạn rồi.

- Vì thế, mẫu thân…hãy để con cố gắng lần cuối!

Tâm Thanh tiến lại quỳ trước mặt Tâm Di, nắm lấy bàn tay lạnh giá của bà, mỉm cười nói.

Tâm Di nhìn đứa con gái, nước mặt tuôn không ngừng:

- Con sẽ chết mất, hàng nghìn năm nay, tộc nhân vào Tổ Hồ Điện chẳng có ai sống mà ra cả. Đó là tử địa bị nguyền rủa.

- Dù sao vẫn tốt hơn ngày nào đó bị bắtlàm tiểu thiếp hoặc thậm chí là nữ nô chứ?

Tâm Thanh khẽ nói.

Tâm Di nhìn đứa con gái bỗng nhiên còn kiên định hơn mình, tay khẽ vuốt mái tóc dài của Tâm Thanh, cắn môi nói:

- Vậy thì khai khởi Tổ Hồn Điện.

Tâm Thanh mừng rỡ:

- Mẫu thân, cảm ơn người!

Tâm Di quệt nước mắt đi:

- Nếu con thất bại thì từ nay về sau thế gian này sẽ không còn Cửu Vĩ tộc nữa.

- Ngày mai ta sẽ triệu tập tộc nhân để tuyên bố rồi sẽ đưa con vào Tổ Hồn Điện!

- Ừm.

Không khí đặc quánh trong từ đường cuối cùng đã được thả lỏng hơn. Có lẽ đã ra quyết định cuối cùng, Tâm Di không còn sự áp lực nữa.

- Xem ra Tổ Hồn Điện là nơi rất nguy hiểm… Bỗng nhiên có tiếng cười xen vào khiến cả từ đường giật mình. Quay lại thì thấy một thân ảnh đứng dựa ở cửa từ bao giờ.

- Lâm Động đại nhân?

Tâm Thanh nhìn thân ảnh đó thì hơi khựng người, rồi vội vàng quệt nước mắt.

Tâm Di thấy Lâm Động vội vàng đứng dậy hành lễ:

- Lâm Động tiểu ca, chuyện lúc trước là ta lỗ mãng, mong tiểu ca bỏ quá.

Lâm Động nhún vai, nhìn Tâm Thanh rồi nói:

- Tổ Hồn Điện người ngoài có vào được không?

Tâm Di khựng người, nói:

- Có thể, nhưng rất nguy hiểm.

Sắc mặt Tâm Thanh hơi thay đổi, vội nói:

- Lâm Động đại nhân, không được đâu… - Để ta vào cùng cô ấy.

Lâm Động không để sự phản đối của Tâm Thanh, vươn vai quay người đi, từ xa còn vọng lại tiếng lầm bầm:

- Thật là…chỉ tiện an ủi một chút, sao lại vào tuyệt lộ thế này…đúng là thất bại quá… Tâm Thanh nghe thấy thế, tay vội bịt miệng, nước mắt đọng trong mắt rơi lã chã…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1057

Tổ Hồn Điện

Trước đó Tâm Di đã nói về việc Tâm Thanh muốn vào Tổ Hồn Điện. Đương nhiên điều này gây nên sự xáo động không nhỏ trong tộc. Nhưng ngạc nhiên là không ai phản đối. Một số thiếu nữ vẻ mặt rất bi thương, chắc hẳn những ngày tháng lo lắng sợ sệt cũng khiến họ khá tuyệt vọng… Lâm Động thấy không khí đó thì thở dài, rồi thầm hỏi trong đầu:

- Nham, những điều tối qua ngươi nói có thật không?

Tối qua Lâm Động nói sẽ cùng Tâm Thanh vào Tổ Hồn Điện, Nham bỗng hiện ra rồi kể một vài chuyện liên quan đến Cửu Vĩ tộc thời Viễn Cổ… - Ở thời Viễn Cổ, Cửu Vĩ tộc cũng là nhất đại bá tộc của yêu thú giới. Hồi đó trong tộc họ có đến ba siêu cấp Luân Hồi Cảnh…Thực lực đó có thể sánh ngang với các bá tộc như Cửu Phụng hay Côn Bàng.

Nham nói.

- Ba cường giả Luân Hồi Cảnh sao… Mắt Lâm Động nheo lại, thực lực đó đúng là vô cùng khủng bố.

- Trong đại kiếp năm đó, Cửu Vĩ tộc cũng theo sát chủ nhân của ta, lập chiến công hiển hách, nhưng Cửu Vĩ tộc cũng vì thế mà trở thành mục tiêu của dị ma. Cường giả đỉnh cấp trong tộc tử thương hết, nghe nói trong chiến dịch cuối cùng, vị Cửu Vĩ Linh Hồ cuối cùng của họ đã liều mạng phong ấn ba tên Dị Ma Vương.

- Trán áp ba tên Dị Ma Vương?

Lâm Động có phần bị chấn động, ở Hỏa Viêm Thành Thanh Trĩ muốn tiêu diệt một Dị Ma Vương không chỉ cần tế ra Diệt Vương Thiên Bàn mà còn phai có năm đạo tổ phù trợ giúp. Nhưng dù thế cuối cùng vẫn có một chút tinh huyết của Dị Ma Vương chạy thoát. Còn tiên tổ của Cửu Vĩ tộc chỉ dựa vào sức bản thân trấn áp được ba Dị Ma Vực, tuy phải trả giá bằng tính mạng nhưng cũng là vô cùng khủng khiếp rồi.

- Ta hoài nghi Cửu Vĩ tộc về sau sa sút có liên quan đến việc này.

Nham trầm ngâm.

Hai mắt Lâm Động nheo lại.

- Ngươi nên đi Tổ Hồn Điện xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nham nói, chỉ có điều Lâm Động nhận ra chút kỳ lạ trong giọng nói của hắn.

- Ngươi có điều gì chưa nói đúng không?

Lâm Động trước nay vốn cẩn thận, liền hỏi.

- Hề hề, vị tiên tổ đó của Cửu Vĩ tộc, ở thời Viễn Cổ là đối tượng được Thôn Phệ chi chủ yêu đến chết đi sống lại đó. Ngươi kế nhiệm Thôn Phệ Tổ Phù, chưa biết chừng sẽ có được chút lợi ích gì đó.

Lâm Động sững người, lại có chuyện này sao? Xem ra người có Thôn Phệ Tổ Phù trước đây cũng thật có mị lực, ngay tiên tổ của Cửu Vĩ tộc cũng bị thu hút.

- Ngươi chắc chắn Thôn Phệ chi chủ không phụ lòng người ta chứ?

Lâm Động không kìm được hỏi. Hắn không muốn đến lúc đó lại vì Thôn Phệ Tổ Phù mà bị ngược đãi.

- Thời kỳ đó làm gì có nhi nữ tư tình, trận đại cheién thất bại, mọi thứ trong thế gian đều bị dị ma chiếm lĩnh…Để bảo vệ người mình quan tâm, a chẳng liều

mạng chiến đấu.

Nham nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, lúc đó có lẽ ngay ân oán tình thu cá nhân cũng không còn nữa.

- Lâm Động tiểu ca.

Khi Lâm Động và Nham nói chuyện, bỗng nhiên từ xa có tiếng nói vọng lại, rồi họ nhìn thấy Tâm Di dẫn theo Tâm Thanh và một số trưởng bối trong Cửu Vĩ tộc đang nhìn hắn.

- Đi thôi.

Thấy vậy Lâm Động gật đầu, thân hình khẽ động, rồi xuất hiện bên cạnh họ.

- Lâm Động tiểu ca đã chắc chắn chưa? Tổ Hồn Điện vô cùng nguy hiểm, bao năm nay chưa từng có ai sống trở ra cả.

Tâm Di nhìn Lâm Động, không kìm được nhắc nhở.

- Tâm Di, xin dẫn đường.

Lâm Động chỉ cười.

Tâm Di khẽ thở dài, cũng không nói gì thêm, quay người dẫn đường vào sâu trong Cửu Vĩ Trại.

- Yên tâm, không sao đâu.

Lâm Động cười với Tâm Thanh, cô bé mím môi khẽ gật đầu.

Mọi người đi theo Tâm Di khoảng nửa giờ, đến một khu rừng rậm sâu trong Cửu Vĩ Trại. Ở đó có một khu đổ át, trung tâm là một tế đàn khổng lồ.

Tâm Di dẫn mọi người lên tế đàn, ở giữa tế đàn là một cái thạch đài. Tâm Di khẽ nắm tay lại thì một cái tượng đồng to cỡ bàn tay hiện ra.

Tượng đồng có màu đỏ tươi như máu, đó là một con hồ ly, chỉ là phía sau có chín cái đuôi. Tuy là tượng đồng, nhưng Lâm Động vẫn cảm nhận được yêu khí tỏa ra từ nó.

Xem ra, ở Tổ Hồn Điện quan trọng nhất vẫn là bức tượng đồng hồ ly này, còn tế đàn có lẽ là hình thức phụ trợ.

- Mọi người sẵn sàng chưa?

Tâm Di nhìn Lâm Động và Tâm Thanh, hỏi.

- Ừm.

Hai người hít sâu rồi cùng gật đầu.

Tâm Di thấy vậy cũng gật đầu, đặt tượng đồng lên thạch đài, cong ngón tay búng ra một quả huyết cầu.

- Đó là máu của tất cả tộc nhân Cửu Vĩ tộc, chỉ có cách này mới mở được Tổ Hồn Điện. Nhưng mỗi lần mở Tổ Hồn Điện ra đều tiêu hao không ít năng lượng của tượng đồng. Lần này có lẽ là lần cuối cùng, rồi tượng đồng sẽ bị hủy hoại… Tâm Thanh đứng bên cạnh Lâm Động khẽ nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, xem ra đây là cơ hội cuối cùng của Cửu Vĩ tộc rồi.

Ầm ầm… Quả huyết cầu rơi xuống tượng đồng, con Cửu Vĩ Linh Hồ dường như sống lại, ngửa lên trời kêu lên một tiếng dài. Hắc vân cuồn cuộn nổi lên, huyết cầu biến thành một đạo huyết quang chui vào miệng con Cửu Vĩ Linh Hồ.

Tiếng kêu giống như vọng lại từ thời Viễn Cổ đem theo cảm giác thê lương vang vọng trong không gian. Cửa Vĩ Linh Hồ dường như nhìn Lâm Động một cái rồi miệng bắn ra huyết quang, biến thành một cánh cửa khổng lồ phía trước

mặt hắn.

- Vào đi, đây chính là Tổ Hồn Điện.

Tâm Di khẽ siết tay, nói.

- Lâm Động đại nhân, huynh phải ở cạnh muôiị, nếu không sẽ bị đẩy ra.

Tâm Thanh nhìn Lâm Động, đưa cánh tay nhỏ bé ra. Lâm Động hơi do dự rồi nắm lấy. Cái lạnh của bàn tay cho thấy được cô bé đang rất bất an.

- Đi nào.

Lâm Động cười, rồi bước lên trước kéo Tâm Thanh đi vào cánh cửa đỏ rực.

Uỳnh!

Cánh cửa rung chuyển, một đạo ánh sáng quét qua hai người rồi biến mất.

Mấy người Tâm Di thấy hai người biến đi thì khẽ siết tay lại lẩm nhẩm:

- Xin tiển tổ hãy phù hộ cho hy vọng cuối cùng của Cửu Vĩ tộc.

Khi đó, dường như không ai nhìn thấy, trong mắt bức tượng đồng Cửu Vĩ Linh Hồ có hiện lên chút bi ai… Khi bước vào cánh cửa, Lâm Động có thể cảm nhận được một luồng năng lượng mạnh mẽ tỏa ra tồi nhanh chóng dịu đi. Sau đó khung cảnh trước mặt Lâm Động phục hồi, nguyên lực trong cơ thể đồng thời cũng nhanh chóng vận chuyển.

Nhìn rộng ra không có nguy hiểm như tưởng tượng. Thu vào tầm mắt là chỉ là một vùng biển đỏ rộng mênh mông vô tận. Họ đang đứng trên con đường trên đó, phía tận cùng dường như có một khu quảng trường rộng lớn.

Tâm Thanh nhìn quảng trường phía xa, thả tay Lâm Động ra rồi bước nhanh về phía trước. Cô bé cảm nhận được tiếng gọi như từ thời Viễn Cổ.

Lâm Động theo sát phía sau, ánh mắt không ngừng nhìn vùng không gian đỏ rực này. Giữa hai tay hắn không ngừng có hắc quang và lôi quang hiện ra.

Hai người rất nhanh đã đến quảng trường. Sau đó là nhìn thấy ở giữa quảng trường là một bức tượng đá to hàng vạn trượng đứng sừng sững. Đó vẫn là một con Cửu Vĩ Linh Hồ, chỉ là khí thế mạnh mẽ hơn bức tượng đồng vô số lần. Dù nhìn từ xa Lâm Động cũng cảm thấy run rẩy.

- Đó chính là tiên tổ… Tâm Thanh nhìn bức thạch tượng, ánh mắt có phần cuồng nhiệt.

- Đây là di cốt của tiên ổ.

Lúc này Lâm Động mới giật mình, thì ra không phải thạch tượng mà là di cốt của thật sự của Cửu Vĩ Linh Hồ. Chẳng trách mà khí thế lại khủng khiếp đến vậy.

Tâm Thanh tăng tốc, dừng lại trước bộ di cốt nghìn trượng rồi quỳ xuống, hai tay có tư thế kỳ lạ. Ba chiếc đuôi phía sau cũng thò ra.

Lâm Động đứng phía sau lặng lẽ nhìn.

Khi Tâm Thanh làm tư thế đặc biệt ấy, đột nhiên có tiếng hát cổ xưa mà thê lương vọng ra từ miệng cô bé. Tiếng hát vang vọng trong không gian, cảm giác như khoảnh khắc này quay trở về với thời Viễn Cổ.

Ầm ầm!

Lâm Động cảm nhận được khi tiếng hát vang lên cũng là lúc nguyên lực trong trời đất rung chuyển. Trên di cốt Cửu Vĩ Linh Hồ có huyết quang ngưng tụ.

Huyết quang nhanh chóng tụ lại thành hình người, đến khi ánh sáng tan hết thì một đạo quang ảnh của nữ tử hiện ra. Nữ tử này mặc một bộ y phục hoa lệ, dung nhân vô cùng yêu mị, khi cười trời đất cũng như tối sầm lại.

- Tiên tổ!

Tâm Thanh thấy quang ảnh đó, nước mắt không kìm được mà chảy ra.

- Tộc nhân của ta.

Quang ảnh đó nhìn Tâm Thanh dịu dàng, rồi khẽ đưa bàn tay thon gọn ra, giọng nói dịu dàng mà cuốn hút.

- Tiếp nhận tuyền thừa của ta đi. Ta đợi ngươi lâu lắm rồi.

Tâm Thanh nhìn quang ảnh rồi đưa tay ra. Thế nhưng, khi sắp chạm vào quang ảnh thì một bàn tay bỗng kéo lại.

Tâm Thanh giật mình, quay lại nhìn Lâm Động khó hiểu:

- Lâm Động đại nhân.

Nhưng Lâm Động không để tâm, chỉ chăm chăm nhìn vào nữ tử vô cùng yêu mị kia, rồi kéo Tâm Thanh dần lùi lại phía sau. Cơ thể Tâm Thanh bỗng lạnh ngắt, Lâm Động khẽ nói:

- Ngươi không phải Cửu Vĩ Linh Hồ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1058

Cửu Vĩ Linh Hồ

Tiếng nói có phần ngưng trọng và cảnh giác vang lên từ miệng Lâm Động khiến không gian như đặc quánh lại.

Tâm Thanh cũng sững người vì câu nói của Lâm Động. Tâm Thanh toàn thân lạnh toát, nhìn Lâm Động cười gượng:

- Lâm Động đại nhân đang nói gì vậy? Muội cảm nhận được huyết mạch tương đồng giữa tiên tổ và Cửu Vĩ tộc mà… Lâm Động không trả lời, chi chăm chăm nhìn nữ tử yêu mị kia, sâu trong mắt bắt đầu có hắc lôi quang tràn dâng.

- Ngươi là ai? Ngươi không phải người trong tộc ta.

Nữ tử yêu mị kia nhíu mày nhìn Lâm Động, rồi lạnh lùng nói:

- Tộc nhân của ta, các ngươi quên cả quy tắc của Cửu Vĩ tộc rồi sao? Dám đưa người khác vào Tổ Hồn Điện?

- Không phải đâu… Tâm Thanh định nói nhưng bị Lâm Động ngăn lại. Hắn cười nhạt:

- Bao nhiêu năm nay tộc nhân của muội vào trong Tổ Hồn Điện này nhưng chẳng một ai ra, muội không thấy kỳ lạ sao?

Tâm Thanh hơi run lên, cuối cùng trong ánh mắt dâng lên sự sợ hãi.

- Kẻ trước mặt kia không còn là tiên tổ của bọn muội nữa rồi… Lâm Động khẽ nói, rồi hắn cười với nữ tử yêu mị:

- Ta nói có đúng không? Không biết các hạ là Dị Ma Vương nào?

- Tiên tổ…thật như vậy sao?

Tâm Thanh nhìn nữ tử yêu mị, trong mắt vẫn đọng lại chút hy vọng mong manh.

Nữ tử kia nhìn Lâm Động rồi khóe miệng dần nhếch lên một cách quỷ dị:

- Xem ra Cửu Vĩ tộc ngu xuẩn cuối cùng cũng cảm nhận ra một số điều không đúng rồi… Mặt Tâm Thanh tái nhợt.

- Tiểu tử ngươi là ai? Có lẽ trong trời đất này không còn nhiều người biết sự tồn tại của dị ma. Huống hồ ngươi chỉ có thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành, căn bản không có tư cách biết những điều này.

Nữ tử yêu mị nói.

- Hà hà, trước đây không lâu từng giao đấu với dị ma các ngươi…tiện tay giải quyết một Dị Ma Vương.

Lâm Động mỉm cười.

Đồng tử yêu nữ kia co nhỏ lại, rồi che miệng cười:

- Tiểu tử ngươi cũng thích ăn to nói lớn nhỉ…Ngươi có biết muốn giải quyết một Dị Ma Vực cần bao nhiêu sức mạnh không?

- Một cường giả Luân Hồi Cảnh, một Diệt Vương Thiên Bàn và năm tổ phù, đủ chưa?

Lâm Động bình thản nói.

Tiếng cười cuối cùng đã dứt, yêu nữ kia bắt đầu nhìn thẳng vào thanh niên chỉ Tử Huyền Cảnh tiểu thành này, giọng nói trở nên lạnh băng:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Người chuyên tìm dị ma.

Lâm Động cười.

- Chỉ dựa vào ngươi? Tuy sự việc có hơi bất ngờ, nhưng ngươi đã vào đây thì hãy ở lại đi.

Yêu nữ cười khảy, tay nắm lại, chỉ thấy vùng biển máu kia cuộn lên dữ dội, phụt một tiếng, vô số sợi xích đỏ ối bắn thẳng về phía Lâm Động.

- Lâm Động đại nhân, cẩn thận!

Tâm Thanh thấy vậy vội kêu lên.

Lâm Động cười nhạt, một con mắt hiện lên lôi quang.

Uỳnh!

Tiếng sấm rền vang lên trong không gian, một đạo lôi trụ chói lòa bắn ra từ trong người Lâm Động rồi để mặc cho những sợi xích đỏ rực kia bắn vào.

Rẹt rẹt!

Lôi quang chấp chới quấn lấy những sợi xích, sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù được phóng thích đánh gãy từng đoạn xích.

- Cái gì?

Yêu nữ kia thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi. Ả ta cảm nhận được một thứ năng lượng quen thuộc đáng sợ từ đó.

Lôi quang ngưng tụ trên đỉnh đầu Lâm Động, một đạo phù văn cổ xưa dần hiện ra, đồng thời gây nên thứ áp lực kỳ lạ.

- Lôi Đình Tổ Phù… Yêu nữ nhìn đạo phù văn lôi quang, răng nghiến lại. Lúc này ả mới biết tại sao Lâm Động lại nói mình là người chuyên tìm dị ma, thì ra hắn có trong tay tổ phù.

- Tuy ngươi có Lôi Đình Tổ Phù, nhưng thực lực lại yêu như vậy. Cũng được thôi, hôm nay ta sẽ giải quyết ngươi, cho Lôi Đình Tổ Phù biến mất khỏi thế gian này luôn.

Lâm Động cười:

- Xem ra ngươi mới là người thích ăn to nói lớn…Ngươi tưởng mình vẫn là Dị Ma Vương sao? Chỉ là một chút ý thức mơ hồ, còn dám ngông cuồng?

- Vậy ngươi cứ thử xem!

Yêu nữ lập tức biến hóa ấn pháp:

- Mộng La Ma Trụ Ngục!

Ầm ầm ầm!

Mặt biển bạo động, hình thành nên vô số cái xoáy nước điên cuồng xoay tròn, vô số quang trụ đỏ rực bắn lên không trung, trên những cột quang trụ đó có hắc khí bao quanh.

Uỳnh!

Huyết quang tạo thành thiên la địa võng, khí thế kinh người.

Lâm Động ngẩng lên, trên đỉnh dầu bắn ra hắc quang biến thành một cái hắc động khổng lồ. Quang trụ chạm vào hắc động là biến mất một cách quỷ dị, cái hắc động đó tựa như cái miệng không đáy, có thể thôn phệ mọi thứ.

- Thôn Phệ Tổ Phù? Sao có thể?

Yêu nữ kia nhìn hắc động phía trên Lâm Động, sắc mặt kịch biến, lúc này không kìm được mà phải kêu lên sợ hãi.

Ả không thể ngờ Lâm Động lại có tận hai tổ phù.

Lâm Động buông hai tay, phía trên đỉnh đầu hắc quang như chiếm lĩnh cả bầu trời, hắn nhìn yêu nữ, cười:

- Ý thức này khác rối loạn, nếu ta đoán không nhầm thì chắc là sự dung hợp của ba Dị Ma Vương?

Yêu nữ kia đột nhiên bật cười:

- Ngươi nhận ra rồi thì sao? Nuwx nhân ngu xuẩn này định một mình chấn áp ba bọn ta, nhưng ai ngờ theo thời gian bọn ta lại chấn áp được ả. Bao năm nay Cửu Vĩ tộc hết kẻ này đến kẻ khác tự tìm đến cái chết. Ha ha, ngươi thấy không? Biển máu này chính là từ người của Cửu Vĩ tộc đó.

- Các ngươi là lũ khốn kiếp.

Tâm Thanh cắn môi, máu tươi và nước mắt không ngừng chảy ra. Thân thể cô bé run rẩy, cô không thể ngờ nơi mà cả chủng tộc hy vọng lại đáng sợ thế này… - Cũng có nghĩa là, chỉ cần tịnh hóa ý thức của các ngươi thì ý thức của Cửu Vĩ Linh Hồ sẽ thoát khỏi sự áp chế của ngươi?

Lâm Động khẽ nói.

- Ý thức của ba bọn ta đã gắn kết mật thiết với ả, hề hề, ngươi tịnh hóa bọn ta thì ả cũng sẽ biến mất. Đến lúc đó Cửu Vĩ tộc sẽ hoàn toàn mất cơ hội để vực dậy.

Yêu nữ cười.

- Hơn nữa, sức mạnh tổ phù tuy lợi hại, nhưng không thích hợp cho việc tịnh hóa. Vì thế, tiểu tử, ngươi đánh giá mình quá cao rồi.

- Lâm Động đại nhân… Tâm Thanh ở bên cạnh, giọng run rẩy nói. Cô bé nước mắt chảy giàn giụa nhìn yêu nữ đầy oán hận:

- Cửu Vĩ tộc ta nguyện cùng chết với chúng!

Cơ hội cuối cùng đã mất rồi, chuyến đi Tổ Hồn Điện lần này cũng coi như đã thất bại, rõ ràng Tâm Thanh đã không còn suy nghĩ muốn sống mà ra nưuã.

Sắc mặt yêu nữ hơi thay đổi, chắc hẳn không ngờ Tâm Thanh lại quyết đoán như vậy.

- Không cần thiết phải vậy… Lâm Động liếc nhìn yêu nữ, nói:

- Sức mạnh tổ phù đúng là không tiênnj tịnh hóa, vậy thì ta đổi cách khác là được… Vừa dứt lời, Lâm Động giơ tay lên, từ bàn tay hắn bùng lên bạch quang dịu nhẹ, bên trong đó là một tấm phù thạch.

Thứ bạch quang dịu nhẹ đó cảm tưởng như có thể bao bọc vạn vật, nhanh chóng đẩy lùi không ít ma khí mịt mù xung quanh.

- Thân là Dị Ma Vương, chắc ngươi biết thứ này?

Yêu nữ sững sờ nhìn tấm phù thạch màu trắng, cuối cùng ánh mắt hiện lên sự sợ hãi:

- Tổ Thạch? Đáng chết, rốt cuộc ngươi là ai? Sao lại có được Tổ Thạch?”

Cuối cùng Dị Ma Vương cũng thấy sợ hãi, thanh niên chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành không những có hai tổ phù mà còn có Tổ Thạch, thứ đứng hạng hai trong bảng Viễn Cổ Thần Vật. Ở thời Viễn Cổ nó đã giết không ít Dị Ma Vương… Hai tay Lâm Động kết ấn, ánh sáng trên Tổ Thạch thêm sáng rực rỡ, hắc khí ở xung quanh vừa chạm vào bạch quang lập tức như tuyết gặp ánh mặt trời, tan chảy hoàn toàn.

- Tổ Linh Tịnh Ma Trận!

Ánh sáng lan tỏa khắp không gian, bỗng có một giọng nói cổ xưa vọng ra từ trong Tổ Thạch. Chỉ thấy vô số tia sáng bắn ra rồi biến thành quan trận khổng lồ phía trên yêu nữ.

- Á!!

Yêu nữ thấy vậy lập tức thét lên, thân hình khẽ động định chui vào biển máu.

- Muốn chạy sao?

Lâm Động cười khảy, lôi quang và hắc quang bắn ra biến thành tấm màn ánh sáng phong tỏa mọi đường của yêu nữ.

Tên Dị Ma Vương này chỉ còn lại ý thức, nhục thể đã tiêu tan từ lâu, đương nhiên không tạo được uy hiếp gì lớn với Lâm Động.

Uỳnh!

Khi đó, quan g trận phía trên bầu trời rung chuyển, rồi một âm thanh lớn vang lên, bạch quang tựa dịch thể bắn lên trùm lấy yêu nữ.

- Á!!

Tiếng kêu thảm thiết bỗng vang lên, đằng sau ánh bạch quang, Lâm Động nhìn rõ ràng từng chút hắc khí đang nhanh chóng chui ra khỏi người Cửu Vĩ Linh Hồ rồi biến mất…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1059

Truyền Thừa

Á!!!

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, nhưng Lâm Động không hề dao động, quang trận nhanh chóng xoay chuyển, ngày một mạnh mẽ.

- Á, ta không cam tâm, chỉ cần cho ta có một chút huyết nhục là ta có thể tái sinh nhục thể… Yêu nữ thét lên đầy phẫn nộ và không cam tâm. Trong bao năm nay chúng vẫn nhìn thấy chút hy vọng, nhưng lúc này đã bị Lâm Động xóa bỏ hoàn toàn.

- Đã chết rồi thì đừng gây rối nữa, ngoan ngoãn mà biến mất đi.

Lâm Động ánh mắt lạnh lùng, chỉ thấy bạch quang càng ngày càng ngưng tụ, cuối cùng gần như biến thành một tia sáng xuyên qua cơ thể, bắn ra từ đỉnh đầu yêu nữ.

Nhưng không hề có máu tươi chảy ra, chỉ có hắc khí tỏa ra rồi bùm một tiếng biến thành hư vô.

Rắc.

Dường như có thứ âm thanh nứt vỡ vọng ra từ cơ thể nữ tử kia.

- Á!!!

Tiếng kêu thảm dần dần tan đi, đôi mắt của nữ tử nhắm lại, ma khí lan tỏa xung quanh cũng biến mất hoàn toàn.

Lâm Động vung tay, Tổ Thạch bay ngược trở về chui vào trong tay hắn.

- Lâm Động đại nhân, thế nào rồi?

Tâm Thanh vội hỏi.

Lâm Động nhìn nữ tử kia chăm chăm, lôi quang và hắc quang trên cơ thể chưa biến mất. Tuy Tổ Thạch đã tịnh hóa năng lực của dị ma khí, nhưng không thể biết được ý thức của Dị Ma Vương đã biến mất chưa.

Một vài phút say, trên cơ thể nữ tử kia độ nhiên có ánh sáng tỏa ra, nhưng không phải thứ tà ác mà là ánh sáng màu hồng phớt.

Đôi mắt nữ tử mở ra, nhìn hai người Lâm Động cười đầy mị hoặc.

- Cửu Vĩ Linh Hồ?

Lâm Động khẽ nhướn mày, cảm giác về người này khác hẳn lúc trước.

- Cuối cùng đã thoát khỏi áp chế rồi… Nữ tử đó cúi xuống nhìn đôi tay mình, đôi mắt có phần phức tạp, rồi nhìn Lâm Động, khẽ gật đầu:

- Vị tiểu hữu đây…đa tạ!

Tuy ý thức vẫn bị áp chế, nhưng rõ ràng Cửu Vĩ Linh Hồ vẫn biết về những việc xảy ra bên ngoài.

Lúc này Lâm Động mới thở phào, nếu ý thức của Cửu Vĩ Linh Hồ bị xóa bỏ thì chuyến đi Tổ Hồn Điện lần này của Tâm Thanh sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

- Tiên tổ… Tâm Thanh nhìn Cửu Vĩ Linh Hồ, hai mắt đỏ hoe, sức mạnh từ người đó khiến cô bé có cảm giác dựa dẫm.

- Tộc nhân của ta… Cửu Vĩ Linh Hồ chầm chậm đáp xuống, đôi mắt dịu dàng và áy náy nhìn Tâm Thanh, đưa tay ra ôm lấy cô bé:

- Tiên tổ có lỗi với các ngươi… - Người biết những việc xảy ra ở đây chứ?

Lâm Động hỏi.

Ánh mắt Cửu Vĩ Linh Hồ hơi tối lại, khẽ gật đầu:

- Năm đó ra thiêu đốt yêu linh trấn áp ba Dị Ma Vương, vốn dĩ định cùng chết với chúng, nhưng ta đã coi thường sức sống của chúng. Tuy nhục thể đều bị tiêu tan, nhưng ý thức ba bọn chúng quấn lấy nhau, cuối cùng xâm nhập và chấn áp ý thức của ta… - Cửu Vĩ tộc yếu ớt bao năm nay cũng là vì thế phải không?

Lâm Động nhíu mày.

Cửu Vĩ Linh Hồ gật đầu, vuốt tốc Tâm Thanh, nói:

- Giữa những người trong Cửu Vĩ tộc có mối liên hệ huyết mạch. Ba kẻ đó đã lợi dụng ta thi triển thủ đoạn tàn độc quấy nhiễu huyết mạch của tất cả tộc nhân khiến mọi người không thể xung kích lên cảnh giới cao.

- Tộc nhân không biết phải làm sao liền nghĩ đến Tổ Hồn Điện. Nhưng linh thể của ta đã bị chúng chiếm cứ, bao năm nay ta chỉ có thể giương mắt nhìn từng tộc nhân đến đây bị chúng lừa, tự mình rơi vào huyết hải… Giọng nói Cửu Vĩ Linh Hồ có phần bi thường, cảm giác nhìn thấy mà không thể ngăn chặn chắc hẳn vô cùng đau khổ.

Tâm Thanh cắn môi, hai mắt long lanh nước mắt.

- Ta biết thời gian qua tộc nhân chắc chắn sống rất khổ sở…đó là lỗi của ta.

Cửu Vĩ Linh Hồ khẽ nói.

- Tiên tổ không có lỗi…đó là bọn dị ma quá độc ác.

Tâm Thanh lắc đầu nói.

- Tiền bối có đại nghĩa.

Lâm Động cũng nói, hắn rất kính phục hành động xả thân vì nghĩa của Cửu Vĩ Linh Hồ.

- Đại nghĩa? Ha ha, một tiểu nữ tử như ta không gánh vác được đâu. Trận đại chiến thiên địa đó chẳng ai tránh được.

Cửu Vĩ Linh Hồ cười, rồi quay sang nhìn Thôn Phệ Tổ Phù trên đỉnh đầu Lâm Động, ánh mắt có phần phức tạp, nói:

- Hơn nữa hắn ta lại thích làm bừa…còn dám xuyên qua khe hở Vị Diện đến Dị Ma tộc…ta chỉ làm loạn theo hắn thôi.

Lâm Động khựng người, rồi bỗng hiểu ra, có lẽ người mà Cửu Vĩ Linh Hồ nói là Thôn Phệ Chủ.

- Tiền bối, Cửu Vĩ tộc còn phục hưng được không?

- Ba kẻ kia đã biến mất thì sự can thiệp cũng mất đi… Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn huyết hải, khẽ nói:

- Huyết hải này hình thành từ vô số cường giả Cửu Vĩ tộc, trong đó còn có năng lượng thuần túy của ba tên Dị Ma Vương. Vị tiểu hữu đây, khi ra ngoài hãy nói với tộc nhân đương nhiệm khởi động trận pháp mà ta để lại, ta sẽ trả lại sức mạnh ở đây cho họ.

Lâm Động giật mình, năng lượng ở đây nhiều đến khủng bố như vậy, trả lại Cửu Vĩ tộc sẽ tạo ra bao nhiêu cường giả? Quả nhiên Cửu Vĩ tộc có hy vọng rồi.

Rồi Lâm Động cười, cúi nhìn Tâm Thanh, nói:

- Từ giờ các muội không cần bất cứ ai bảo vệ nữa rồi.

Hắn biết, sau này chủng tộc từng là bá tộc trong yêu thú giới sẽ lại đứng sừng

sững trong Yêu Vực, không còn kẻ nào dám nhăm nhe họ nữa.

- Lâm Động đại nhân…huynh là ân nhân của Cửu Vĩ tộc. Sau này Cửu Vĩ tộc sẽ trợ giúp huynh như tiên tổ đã trợ giúp Thôn Phệ Chủ!

Tâm Thanh nhìn Lâm Động với ánh mắt đặc biệt, rồi bỗng quay người, hai tay dán chặt vào trán, ba chiếc đuôi đặt lên lưng giống như con tiểu hồ ly bái nguyệt, bái Lâm Động.

Cửu Vĩ Linh Hồ ở bên cạnh thấy Tâm Thanh làm vậy, hơi khựng người, nhìn Lâm Động định nói gì, nhưng rồi lại thôi.

Cửu Vĩ Linh Hồ không cho Lâm Động biết đó là lễ nghi cao nhất của Cửu Vĩ tộc…. chỉ tộc trưởng và người kế thừa tộc trường mới được dùng, vì nó đại diện cho cả Cửu Vĩ tộc.

Bao nhiêu năm nay, nghi thức này chỉ xuất hiện hai lần, một là năm đó Cửu Vĩ Linh Hồ làm với Thôn Phệ Chủ, lần thứ hai chính là lần này… - Thôn Phệ Chủ, Thôn Phệ Tổ Phù… Cửu Vĩ Linh Hồ khẽ thở dài, Cửu Vĩ tộc thật sự nợ các ngươi sao, không thể thoát khỏi can hệ với các ngươi… Lâm Động không biết hành động đó nghĩa là gì, vì thế hắn chỉ cúi xuống xoa đầu Tâm Thanh cười.

- Thiên tư của tiểu nha đầu này rất tốt… Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn Tâm Thanh mỉm cười:

- Ngươi có đồng ý tiếp nhận truyền thừa của ta không?

Rồi tiến lại sát Tâm Thanh, giọng nói chỉ hai người nghe được:

- Chỉ khi mạnh lên rồi mới có tư cách theo đuổi thứ mình thích… Tâm Thanh đỏ mặt, trước ánh mắt ngạc nhiên của Cửu Vĩ tộc, cô bé khẽ lắc đầu:

- Con chỉ là một tiểu nha đầu…nhưng còn cần truyền thừa của tiên tổ. Chỉ cần được như tiên tổ năm đó trợ giúp Thôn Phệ Chủ đại nhân là được… Cửu Vĩ Linh Hồ cười khổ, cảnh này cũng thật quen mà… Hai người nói chuyện rất nhỏ,

đương nhiên Lâm Động cũng không nghe trộm, chỉ đứng bên cạnh nhìn, rồi thấy Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn mình, hắn cười khan, không phải Cửu Vĩ Linh Hồ coi mình là Thôn Phệ Chủ chứ?

- Tiểu nha đầu hãy tiếp nhận truyền thừa ở đây đi.

Cửu Vĩ Linh Hồ đứng dậy, nói:

- Có thể mất rất nhiều thời gian, đương nhiên quá trình cũng rất đau đớn, ngươi chấp nhận không?

Tâm Thanh gật đầu, ánh mắt đầy kiên quyết.

Cửu Vĩ Linh Hồ quay người, vung tay lên. Chỉ thấy di cốt Cửu Vĩ Linh Hồ dần tan chảy thành một cái hồ chưa dịch thể đỏ sẫm đặc quánh.

- Vào trong đi.

Tâm Thanh gật đầu, nhìn Lâm Động cười:

- Lâm Động đại nhân, đợi lát nữa Tâm Thanh xuất hiện nhất định sẽ không còn là gánh nặng của huynh nữa.

- Đến lúc đó muội không coi ta là gánh nặng là được rồi.

Lâm Động cười.

Tâm Thanh che miệng cười, hít sâu một hơi rồi bay tới, tùm một tiếng chui vào lòng hồ… Lâm Động nhìn mặt hồ, hắn có thể cảm nhận được năng lượng khủng khiếp đang ngưng tụ… - Rốt cuộc cũng xong rồi.

Lâm Động vươn vai, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề đau đầu.

- Ngươi là Lâm Động?

Cửu Vĩ Linh Hồ mỉm cười nhìn Lâm Động, đột nhiên nói.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu.

Cửu Vĩ Linh Hồ nghĩ một chút rồi nói:

- Có muốn truyền thừa của Thôn Phệ Chủ không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1060

Thôn Phệ Thần Điện

Khi Cửu Vĩ Linh Hồ nói ra câu này, Lâm Động có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của mình như ngừng lại, đồng tử mở rộng, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường.

- Tiền bối…nói vậy là có ý gì?

Lâm Động dần lấy lại bình tĩnh, không kìm được hỏi. Truyền thừa của Thôn Phệ Chủ có sức hấp dẫn cực lớn với bất cứ ai, đương nhiên có cả hắn trong đó.

- Lẽ nào Thôn Phệ Chủ không vào luân hồi?

Lâm Động nhớ đến Ứng Hoan Hoan, nàng chính là Băng Chủ luân hồi chuyển thế. Nhưng rõ ràng sắc mạnh của Băng Chủ thể hiện trên cơ thể nàng dưới hình thức khác, thứ truyền thừa đó người khác căn bản không thể có được.

Bước vào Luân Hồi Cảnh thì có thể không cần quan tâm đến luân hồi. Ở trạng thái đó, dù thân vong thần tiêu thì cũng không thể coi là chết hoàn toàn. Cường giả đỉnh phong ở cảnh giới đó có thể tái hiện ở trời đất bằng phương thức kỳ diệu hơn.

Cũng có nghĩa là chỉ cần Thôn Phệ Chủ bước vào luân hồi thì người khác không thể có được truyền thừa.

Cửu Vĩ Linh Hồ khẽ gật đầu, ánh mắt có phần tối tăm, bi thương.

- Thế… Lâm Động giật mình, ngay Băng Chủ cũng luân hồi, sao Thôn Phệ Chủ lại không?

- Trong trận đại chiến Viễn Cổ, Phù Tổ đại nhân cuối cùng thiêu đốt luân hồi phong ấn khe hở Vị Diện và đẩy lùi Dị Ma tộc. Nhưng đồng thời cũng phải trả giá rất đắt.

- Phù Tổ vong mạng, Viễn Cổ Bát Đại Chủ đều bị trọng thương. Phù Tổ trước khi qua đời đã dùng chút sức mạnh cuối cùng đưa Băng Chủ vào luân hồi, chỗ sức lực còn lại không đủ để bảo tống người khác vào luân hồi.

- Thật ra, với sức mạnh của Phù Tổ, muốn đưa bảy người kia và luân hồi có lẽ miễn cưỡng thì vẫn làm được. Nhưng nếu vậy thì Băng Chủ luân hồi có thể xảy ra nhiều biến cố vì không có sức mạnh bảo vệ.

- Băng Chủ là thủ tịch đệ tử của Phù Tổ đại nhân, cũng là đệ tử ưu tú nhất. Ngay Thôn Phệ Chủ cũng không có bất cứ dị nghị gì. Hơn nữa Phù Tổ cũng đã nói, trong Bát Đại Chủ, chỉ có Băng Chủ mới có cơ hội đạt đến trình độ của ngài.

- Có lẽ ngươi biết, tuy chúng ta thắng trong trận đại chiến, nhưng như vậy chưa phải đã kết thúc. Dị ma tộc vẫn luôn nhăm nhe thế giới của chúng ta. Nếu lần sau lại có đại chiến thì chúng ta cần vị Phù Tổ thứ hai.

Lâm Động siết tay:

- Vị Phù Tổ thứ hai…rất có khả năng…là Băng Chủ?

Nghĩ đến đây, trong đầu hắn lại hiện lên thân ảnh nhỏ nhắn, mái tóc dài đen óng và nụ cười tinh nghịch của thiếu nữa ấy. Trong lòng không khỏi có cảm giác phức tạp, có lẽ hắn khó lòng biết được khi ngày đó đến, thiếu nữ ấy có còn là người hắn quen, thường ở bên cạnh đánh đàn cho hắn nghe nữa không.

- Đương nhiên, muốn bảo vệ Băng Chủ cũng cần ý niệm chung của bảy đại chủ còn lại. Họ cũng không hề có oán niệm gì với quyết định của Phù Tổ đại nhân, vì thế đây cũng không phải Phù Tổ đại nhân thiên vị.

Cửu Vĩ Linh Hồ đột nhiên thấy Lâm Động đờ người ra tưởng hắn thấy áy náy gì, liền cười nói.

- Vậy bảy người còn lại giải quyết thế nào?

Lâm Động hỏi, trong Loạn Ma Hải hắn vào trong không gian dung nham thần bí, có lẽ đó là nơi của Viêm Chủ. Hắn có thể cảm nhận được từ thân thể nằm trong quan tài ở đó một chút sức mạnh, có lẽ Viêm Chủ vẫn còn sống.

Trong Hồng Hoang Tháp cũng có Hồng Hoang Chủ, tuy không biết tình hình thế nào nhưng xem ra cũng không đến mức xấu nhất.

Cửu Vĩ Linh Hồ khẽ siết tay:

- Trong Bát Đại Chủ, Thôn Phệ Chủ đứng thứ hai, thực lực chỉ thua kém Băng Chủ, hơn nữa khi đại chiến kết thúc thương thế của Thôn Phệ Chủ không hề nhẹ hơn Băng Chủ, thậm chí gần như tiêu tán Nguyên Thần.

- Nếu lúc đó Thôn Phệ Chủ vào luân hồi được có lẽ sẽ có cơ hội sống. Nhưng cuối cùng hắn đã từ bỏ, ngược lại thiêu đốt Nguyên Thần dùng chỗ năng lượng cuối cùng bảo vệ sáu đại chủ còn lại.

Lâm Động trầm mặc, trong lòng dấy lên sự kính trọng.

Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn Lâm Động, khẽ nói:

- Vì thế…từ đó Thôn Phệ Chủ đã hoàn toàn biến mất khỏi trời đất, hắn thật sự mất mạng rồi.

Lâm Động nhìn Cửu Vĩ Linh Hồ ánh mắt lúc này có phầnbi ai, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

- Hắn lúc nào cũng thích như vậy, ta quen rồi…Hôm nay ta coi như cũng theo hắn biến mất khỏi trời đất này, cũng chẳng có gì đáng phải buồn thương.

Cửu Vĩ Linh Hồ cười thanh thản, nhìn Lâm Động nói:

- Nếu ngươi có được truyền thừa của hắn để lại thì coi như đã tiếp nối được cái danh Thôn Phệ Chủ.

Lâm Động gãi đầu:

- Chắc truyền thừa của Thôn Phệ Chủ không phải ở đây chứ?

- Đương nhiên, ngươi tưởng thế gian này có việc dễ dàng vậy sao?

Cửu Vĩ Linh Hồ trợn mắt nhìn Lâm Động, rồi nói:

- Ta chỉ có thể cho ngươi biết đầu mối, còn có lấy được truyền thừa hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi.

Lâm Động cười bối rối, hắn cũng chỉ tiện mồm hỏi vậy, đương nhiên không có hy vọng gì nhiều.

- Thời khắc cuối cùng của hắn là tại Thôn Phệ Thần Điện, ngươi muốn có truyền thừa của hắn thì phải tìm được Thôn Phệ Thần Điện, nó nằm trong Yêu Vực.

Cửu Vĩ Linh Hồ nói.

- Ở nơi nào của Yêu Vực?

Yêu Vực rộng lớn như vậy, muốn tìm được Thôn Phệ Thần Điện đâu phải dễ.

- Thôn Phệ Thần Điện được ẩn trong không gian, hơn nữa nó là một vùng không gian không ngừng di động, vì thế vị trí của nó cũng không cố định. Ta không thể cho ngươi biết vị trí chính xác của nó.

Cửu Vĩ Linh Hồ cười.

- Có điều cứ cách mỗi một khoảng thời gian là Thôn Phệ Thần Điện lại hiện

ra. Ngươi lại có Thôn Phệ Tổ Phù, chắc hẳn sẽ cảm ứng được ngay…Hắn ta kiệt ngao bất thuận, nhãn quang rất cao, muốn có được truyền thừa của hắn không phải dễ, cho dù ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù đi chăng nữa.

Lâm Động cười:

- Ta rất có lòng tin.

Cửu Vĩ Linh Hồ khựng người, rồi cười:

- Ngươi rất giống hắn về sự tự đại. Trước kia hắn cũng không chịu thua Băng Chủ, khiêu chiến đến một trăm năm nhưng không thắng lần nào, lúc ấy mới chịu thôi.

Lâm Động không kìm được chép miệng, xem ra Băng Chủ rất mạnh, mà cứ nghĩ đến sức mạnh ấy sắp tới sẽ xuất hiện ở Ứng Hoan Hoan hắn lại cảm thấy rất áp lực.

- Chuyện của Thôn Phệ Tổ Phù về cơ bản là như vậy, ta cũng chỉ giúp được ngươi những thông tin đó thôi.

Cửu Vĩ Linh Hồ nói đến đây, dừng một chút quan sát Lâm Động:

- Trên người ngươi, ngoài Thôn Phệ Tổ Phù còn có thứ gì có liên quan đến Thôn Phệ Chủ nữa đúng không?

Lâm Động bị hỏi bất ngờ thì khựng người, nghĩ một chút rồi vung tay, một cái xác khô màu đen hiện ra:

- Tiền bối nói cái này?

- Thì ra là Thôn Phệ Thiên Thi… Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn có phần thất thần, ánh mắt hơi tối lại:

- Nhưng không ngờ lại tàn tạ đến mức này… Lâm Động gật đầu, Thôn Phệ

Tổ Phù bị thương quá nặng, khi hắn mới có đúng là có thể giúp đỡ được chút ít, nhưng đến bây giờ nó đã dần mất đi tác dụng. Hắn cũng từng thử phục hồi lại, nhưng trên Thôn Phệ Thiên Thi quá nhiều đường hoa văn phức tạp, ngay cả khi có Thôn Phệ Tổ Phù trong tay hắn cũng không làm gì được.

- Năm đó bên cạnh ta cũng luôn có một cỗ Thôn Phệ Thiên Thi… Khóe miệng Lâm Động khẽ động, xem ra Cửu Vĩ Linh Hồ và Thôn Phệ Chủ đúng là có những bí mật không thể nói ra. Thứ Thôn Phệ Thiên Thi này có thể coi là hộ vệ mạnh nhất của Thôn Phệ Chủ, nhưng lại dùng nó để bảo vệ Cửu Vĩ Linh Hồ, quan hệ thật không đơn giản.

- Lúc trước chỉ cho ngươi biết một số đầu mối về Thôn Phệ Thần Điện, giờ cho ngươi một số sự giúp đỡ thực tế một chút.

Cửu Vĩ Linh Hồ khẽ chạm vào Thôn Phệ Thiên Thi, thở dài.

- Lẽ nào tiền bối biết cách phục hồi Thôn Phệ Thiên Thi?

Lâm Động mừng rỡ nói. Thôn Phệ Thiên Thi vào thời kì đỉnh phong có thể đỡ được công kích của cường giả Luân Hồi Cảnh. Nếu phục hồi được thì sẽ trở thành trợ thủ cực kỳ đắc lực.

- Ta đâu phải Thôn Phệ Chủ, sao có thể phục hồi nó hoàn toàn.

Cửu Vĩ Linh Hồ trợn mắt nhìn Lâm Động, rồi nói:

- Khi Thôn Phệ Chủ tạo ra Thôn Phệ Thiên Thi, ta cũng có mặt. Nếu mượn sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù thì cũng có thể phụ hồi một chút, nhưng không thể đạt đến tình trạng hoàn hảo được, điều đó phải dựa vào ngươi thôi.

- Có điều, dù không ở trạng thái tốt nhất thì chắc cũng đủ để giữu chân một cường giả Chuyển Luân Cảnh.

- Vậy thì làm phiền tiền bối rồi.

Lâm Động vẫn mừng rỡ như vậy, phục hồi Thôn Phệ Thiên Thi đến mức có thể chiến đấu với cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng là đủ rồi.

- Ta tạm mượn Thôn Phệ Tổ Phù một lát.

Cửu Vĩ Linh Hồ vẫy tay, hắc động trên bầu trời xoay chuyển, đồng thời cũng nhìn sang Lôi Đình Tổ Phù, nói đầy thâm ý:

- Đến Lôi Đình Tổ Phù ngươi cũng có, ngươi càng được hiều thì trách nhiệm càng nặng đấy.

Dứt lời, Cửu Vĩ Linh Hồ điểm ngón tay, chỉ thấy vô số đạo hắc quang bắn ra từ hắc động rồi quấn quanh Thôn Phệ Thiên Thi. Dường như những đường hoa văn bị hỏng đang dần hồi phục.

Lâm Động lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn, hắn có thể cảm nhận được, theo sau từng tia hắc quang thoáng ẩn hiện một luồng năng lượng mạnh mẽ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1061

Hy Vọng

Vòng xoáy đen treo lơ lửng trên không trung, ở trung tâm vòng xoáy, vô vàn tia hắc quang không ngừng xuyên qua một thân ảnh.

Trong quá trình phục hồi đó, năng lượng mạnh mẽ cũng dần dần lan tỏa ra xung quanh.

Lâm Động yên tĩnh ngồi cách đó không xa, mắt hơi cụp xuống, thình thoảng lại nhìn lên với ánh mắt nóng ruột, Thôn Phệ Thiên Thi đã ở đó tám ngày rồi.

Trong tám ngày này, Cửu Vĩ Linh Hồ mượn sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù dần giúp Thôn Phệ Thiên Thi thoát khỏi tình trạng tàn tạ trước đó. Tuy không thể hoàn hảo nhưng cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

- Tiền bối không sao chứ?

Lâm Động rời mắt khỏi vòng xoáy nhìn quang ảnh phía trước. Thân thể vốn hư ảo của Cửu Vĩ Linh Hồ nay càng thêm mỏng manh.

Cửu Vĩ Linh Hồ chỉ cười, nhìn vòng xoáy nói:

- Ta vốn chỉ là một đạo linh thể, rồi sẽ biến mất thôi. Trước khi đó giúp được ngươi cũng coi như báo đáp ân tình của ngươi với Cửu Vĩ tộc.

Nói đến đây, ánh mắt Cửu Vĩ Linh Hồ bỗng ngưng đọng, khẽ nói:

- Cũng tạm rồi… Lâm Động cảm nhận được từ trong hắc động bắn ra năng lượng mạnh mẽ, rồi hắc quang xoay chuyển biến thành một đạo phù văn cổ xưa.

Phía dưới phù văn là một thân ảnh đen tuyền với vô số hoa văn cổ xưa. Tuy nhìn nó vẫn khá mỏng manh nhưng Lâm Động có thể cảm ứng được thứ năng lượng kinh người ẩn chứa trong nó.

- Thôn Phệ Thiên Thi lúc này có lẽ sẽ chống lại được cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn. Nhờ đặc tính thôn phệ mà nó có thể đỡ được công kích của cả cường giả Chuyển Luân Cảnh. Đương nhiên muốn dùng nó kích bại cường giả Chuyển Luân Cảnh là rất khó.

Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn Thôn Phệ Thiên Thi dường như chưa hài lòng lắm. Nhưng chẳng còn cách nào khác, nếu là thời kì đỉnh phong thì có lẽ Cửu Vĩ Linh Hồ sẽ phụ hồi chiến lực cho Thôn Phệ Thiên Thi đến mức Chuyển Luân Cảnh, nhưng đáng tiếc lúc này… - Vậy là đủ rồi… Lâm Động nói, Thôn Phệ Thiên Thi mạnh ở khả năng phòng ngự, có thứ này hộ thân, hắn sẽ được đảm bảo hơn khi hành tẩu ở Yêu Vực.

Lâm Động đứng dậy, vung tay lên, Thôn Phệ Thiên Thi biến thành một đạo hắc quang chui vào đỉnh đầu hắn. Lâm Động ngẩng lên nhìn cái hồ khổng lồ đầy năng lượng màu đỏ đặc quánh. Từ sau khi Tâm Thanh vào đó hắn đã hoàn toàn mất cảm ứng. Nếu không phải vẫn cảm nhận được trong đó vẫn đang hoài thai cái gì đó thì có lẽ hắn đã sợ nha đầu đó xảy ra chuyện rồi.

- Tiền bối, Tâm Thanh cần bao nhiêu thời gian?

- Một vài năm.

Với con số mơ hồ thế này Lâm Động cũng chỉ biết lắc đầu, xem ra không biết bao giờ mới gặp lại, mà có lẽ đến lúc đó mọi việc đã hoàn toàn khác rồi… - Tiền bối, mọi việc đã xong, vậy ta cũng không ở lại nữa, khi ra ngoài ta sẽ chuyển lời của người với Cửu Vĩ tộc.

- Vậy ta đa tạ!

Cửu Vĩ Linh Hồ mỉm cười.

Lâm Động cũng cười, lại nhìn lên bầu trời, bao quyền trịnh trọng hành lễ với Cửu Vĩ Linh Hồ rồi quay người bay ra khỏi quảng trường, chui vào vòng xoáy không gian rồi biến mất.

Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn theo thân ảnh Lâm Động, khẽ thở dài rồi lẩm nhẩm:

- Hy vọng ngươi có được truyền thừa của hắn, tuy là chuyện đó không hề đơn giản… … Ở sâu Cửu Vĩ Trại, trong đống đổ nát, tất cả tộc nhân Cửu Vĩ tộc đều đã vây quanh tế đàn. Họ ngồi dưới đất, cả một vùng rộng lớn như vậy nhưng không hề có bất cứ âm thanh hỗn loạn nào. Mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào cánh cửa phía trên tế đàn.

Từ sau khi hai người Lâm Động vào trong đó, họ đã tám ngày liên không hề nghỉ ngơi, họ muốn đợi tin tức cuối cùng, tin tức liên quan đén sự tôn vong của Cửu Vĩ tộc họ.

Hiển nhiên, từng ngày qua đi là mỗi chút tuyệt vọng lại thêm lan tỏa. Không ít tộc nhân đã dần mất đi sinh khí trong ánh mắt.

Nơi gần tế đàn nhất Tâm Di đang quỳ ngồi, hai tay khẽ khép lại, ánh mắt có chút mệt mỏi, nhưng không hề có dấu hiệu nghi ngơi.

Tâm Di cũng nhận thấy không khí tuyệt vọng nhưng cũng chẳng thể ngăn cản được, vì nếu Lâm Động và Tâm Thanh không quay lại thì Cửu Vĩ tộc cũng chẳng còn cần thiết phải tồn tại ữa… Cứ để cho Cửu Vĩ tộc biến mất khỏi trời đất này đi… Nghĩ đến đây, ánh mắt Tâm Di có phần bi thương. Bỗng nhiên thần sắc khẽ động, ngẩng lên thì thấy cánh cửa đỏ rực im lìm tám ngày nay có năng lượng tỏa ra.

Cả quảng trường xôn xao, tất cả cùng ngẩng lên nhìn cánh cửa đầy căng thẳng. Huyết quang cuộn lên, một thân ảnh chầm chậm bước ra.

- Là Lâm Động đại nhân!

Lâm Động đứng trên tế đàn, nhìn về phía tộc nhân Cửu Vĩ tộc, ánh mắt họ đều mang đầy hy vọng.

- Tâm Di.

Lâm Động nhìn sang mỹ phụ phía trước tế đàn mỉm cười, tiếng nói vang vọng khắp không gian:

- Chúc mừng, Cửu Vĩ tộc có hy vọng chấn hưng rồi.

Câu nói của Lâm Động tựa chiếc gậy khổng lồ quấy cả mặt biển lớn, phá vỡ không khí đặc quánh, nhưng không hề có tiếng hoan hô nào vang lên. Tộc nhân Cửu Vĩ tộc đều bịt miệng lại, những giọt lệ xúc động lăn dài theo gò mà, từng tiếng nức nở đã kìm nén từ lâu vang lên.

Lâm Động thấy vậy cũng chỉ thở dài, bao nhiêu năm nay chắc Cửu Vĩ tộc đã không dễ dàng gì. Vinh quang trước đây của một chủng tộc cũng trở thành áp lực khiến họ khó thở.

Lâm Động cũng không nói gì nhiều, chỉ ngồi xuống trước tế đàn, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời. Một lúc lâu sau Tâm Di mới đến trước mặt hắn, mắt vẫn đỏ hoe. Hắn cười, rồi kể lại tường tận sự việc trong Tổ Hồn Điện.

- Lâm Động đại nhân là ân nhân của Cửu Vĩ tộc, sau này nếu Cửu Vĩ tộc có thể chấn hưng trở lại, bọn ta sẽ theo đại nhân để báo đáp đại ân!

Khi Lâm Động vừa dứt lời thì Tâm Di đã quỳ xuống, tất cả tộc nhân phía sau cũng quỳ xuống, trong mắt họ đều ngập tràn sự cảm ân.

Họ biết, nếu không nhờ Lâm Động thì cơ hội cuối cùng của Cửu Vĩ tộc đã mất và hoàn toàn rơi xuống đáy yêu thú giới mặc kẻ khác giày xéo.

Lâm Động thấy vậy chỉ có thể cười khổ.

- Tâm Di, mọi người hãy khởi động trận pháp mà tiền bối nói đi. Cửu Vĩ tộc

đến lúc phải thay đổi rồi.

Tâm Di dứng dậy, quệt đi nước mắt rồi gật đầu.

- Tất cả tộc nhân, từ hôm nay phong bế sơn trại, chuẩn bị trận pháp.

- Rõ!

Tất cả tộc nhân đều phấn khích đáp lời, trong giọng nói đã có chút sinh khí và tự tin.

Lâm Động đứng trên tế đàn nhìn mọi người bận rộn, cũng mỉm cười. Có lẽ lần sau gặp mặt Cửu Vĩ Linh Hồ sẽ lấy lại được không ít vinh quang như thời Viễn Cổ.

Có lẽ rất khó để nhanh chóng đuổi kịp Tứ Đại Bá Tộc, nhưng họ đã không còn trở ngại nữa, hiển nhiên sẽ có tiềm lực vô tận.

… Trận pháp của Cửu Vĩ tộc phải chuẩn bị trong cả một tuần lễ. Trong thời gian này, để đề phòng tình huống bất ngờ, Lâm Động cũng ở trong trại tọa chấn cho họ, nhưng cũng may là không có bất cứ phiền phức nào.

Trận pháp đã chuẩn bị xong.

Trên một ngọn cây to ở giữa trại, Lâm Động đứng chắp tay sau lưng, ngẩng lên nhìn quang trận khổng lồ bao phủ cả ngọn núi.

- Lâm Động đại nhân, trận pháp Cửu Vĩ tộc đã chuẩn bị xong, chỉ cần khởi động là ngọn núi sẽ ẩn mình, người ngoài không vào được, mà bọn ta cũng không ra được.

Phía dưới, Tâm Di vui mừng nhìn mọi thứ, ngẩng lên nói.

Từ sau việc ở Tổ Hồn Điện, Tâm Di cũng bắt đầu gọi Lâm Động như vậy, điều này khiến hắn thấy không quen nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Ở xung quanh Tâm Di có không ít thiếu nữ Cửu Vĩ tộc, họ đều đang nhìn Lâm Động với ánh mắt tôn kính. Ngay những tộc nhân ở phía xa đang bận ổn định trận pháp cũng thỉnh thoảng nhìn hắn đầy cảm kích và tôn sùng.

- Nếu vậy…ta nên đi rồi.

Lâm Động cúi xuống cười với mọi người, rồi chỉ về phía đại địa phía xa, ở đó có khói bụi tung mù mịt, một dòng chảy đen đang tràn đến.

Là Hổ Phệ Quân của Tiểu Viêm.

Mấy người Tâm Di nghe thế ánh mắt đều hiện lên sự lưu luyến.

- Chư vị, khi mọi người xuất hiện lại trong trời đất này thì cả Yêu Vực sẽ phải chấn động. Mọi người sẽ không còn nhỏ bé nữa, quang vinh thời Viễn Cổ sẽ lại được mọi người dựng nê. Ta rất mong được gặp lại mọi người.

Lâm Động bao quyền, cười lớn, rồi biến thành quang ảnh bay ra khỏi Cửu Vĩ Trại.

- Cung tống đại nhân!

Ở phía tộc nhân Cửu Vĩ tộc đều cúi người, tiếng nói cung kính vang vọng khắp không gian.

Đến khi sơn trại này tái xuất trên thế gian, có lẽ sẽ đúng như Lâm Động nói, chấn động Yêu Vực.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1062

Còn Nghi Ngờ Gì Không

Lâm Động đứng ở bên ngoài Cửu Vĩ Trại, ánh mắt nhìn về phía xa, ở đó đại địa đangc chấn động, đoàn người đem theo khí thế hùng hồn tựa con hung thú Viễn Cổ hung hăng.

Đoàn người nhanh chóng dừng trước mặt Lâm Động, rồi một thân ảnh to lớn đạp xuống, cả mặt đất như rung chuyển dữ dội.

- Đại ca.

Tiểu Viêm nhìn thấy Lâm Động, gương mặt liền nở nụ cười.

Lâm Động cũng cười, quay lại nhìn Cửu Vĩ Trại phía sau thì thấy không gian bắt đầu biến dạng, rồi cả ngọn núi và sơn trại đã biến mất một cách quỷ dị.

Cảnh tượng đó khiến Tiểu Viêm hơi khựng lại, dùng cảm tri thì hắn thấy vô cùng kinh ngạc, vì nơi đó hoàn toàn trống rỗng, không có bất cứ sự dao động năng lượng nào.

- Đi thôi, Cửu Vĩ Trại sẽ biến mất trong một khoảng thời gian, có điều… Lâm Động nhìn về phía trước, cười:

- Khi họ xuất hiện thì có lẽ sẽ gây chấn động cả Yêu Vực… Tiểu Viêm dường như suy nghĩ điều gì, bước tới rồi dừng lại trước Hổ Phệ Quân. Ánh mắt có phần nghiêm nghị, nói lớn:

- Đây là đại ca Lâm Động của ta. Mạng của các ngươi là của ta, mạng của ta là của huynh ấy. Từ nay về sau, mạng của các ngươi cũng là của huynh ấy!

Trong yêu thú giới dường như không có nhiều sự rườm rà như của con người, yêu thú không hề dễ dàng trung thành với ai, nhưng một khi đã trung thành thì họ sẽ bỏ ra mọi thứ của mình.

Mỗi người trong Hổ Phệ Quân trước đây đều thuộc hạng đáy ở thế giới này, bị kẻ khác nô dịch, mất đi tôn nghiêm. Cuối cùng Tiểu Viêm đã kéo họ lên khỏi vũng lầy, dùng tinh huyết truyền thừa thay đổi khiến họ trở thành Hổ Phệ Quân mà vô số người phải sợ hại, hắn đã cho họ sinh mạng thứ hai.

Trong mắt họ, Tiểu Viêm là người quyết định mọi thứ của họ.

- Rõ!

Khi Tiểu Viêm dứt lời, không hề có bất cứ tiếng nói dị nghị nào, tất cả cùng đồng thành đáp lại.

- Ngươi thật rỗi hơi… Thế nhưng Lâm Động lại nhíu mày mắng, bay lên một con cự thú, Tiểu Viêm phía sau cười rồi đi theo.

- Đi!

Sau tiếng hô của Tiểu Viêm, cả đội quân rầm rập bước đi, rồi cả không gian lại trở về im lặng.

- Đại ca, cuộc gặp ở Lôi Uyên Sơn ngày mai sẽ bắt đầu. Mọi việc đại để đã sắp xếp ổn thỏa, năm đại tướng còn lại cũng đồng ý ra tay với chúng ta.

Tiểu Viêm ngồi bên cạnh Lâm Động, bàn tay to lớn tóm về phía trước, mặt hầm hầm nói:

- Cuối cùng cũng có thể động thủ với hắn rồi. Vì ngày này đệ đã phải nhẫn nhịn một năm nay rồi.

- Biết nhẫn nhịn cũng không phải chuyện xấu.

Lâm Động cười.

- Đương nhiên đệ chưa làm được như đại ca, để đối phó với Lâm Lang Thiên mà huynh đã nhẫn nhịn không biết bao nhiêu năm…Nhưng thần sức cuối cùng của hắn cũng thật khiến người ta sảng khoái.

Tiểu Viêm cười.

Hắn theo Lâm Động từ Thanh Dương Trấn nhỏ bé vào sinh ra chết, cũng chứng kiến người thanh niên từng yếu đuối này từng bước quật khởi ra sao.

Lâm Động mỉm cười, nhớ lại những việc mà ba huynh đệ cùng trải qua cũng thấy cảm khái. Chắc hồi đó chẳng ai ngờ mấy năm sau lại thế này. Ngay Tiểu Điêu hồi đó cũng chỉ là một yêu linh nhỏ bé luôn lo lắng mình tiêu vong… - Thực lực chỉnh thể của Lôi Uyên Sơn thế nào?

Lâm Động quay lại với hiện thực, việc họ cần làm lúc này không phải chuyện nhỏ. Từ Chung dù sao cũng là Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn, thế lực thâm căn cố đế, tuy một năm nay bị Tiểu Viêm ngầm giở trò nhưng nếu vì thế mà coi thường hắn thì hai huynh đệ họ sẽ phải trả giá đắt.

- Thực lực bề ngoài của Lôi Uyên Sơn có Yêu Soái Từ Chung và Cửu đại tướng… Nói đến chính sự, Tiểu Viêm cũng nghiêm nghị hơn, trầm ngâm nói:

- Có điều, theo thông tin ngầm đệ có được thì bên cạnh Từ Chung còn có một Ảnh Tử Vệ… - Ảnh Tử Vệ?

Lâm Động nhướn mày.

- Tên Ảnh Tử Vệ này mới là tâm phúc thật sự của Từ Chung. Nhưng hắn không hề quản lý Lôi Uyên Sơn, ngay Cửu đại tướng cũng rất ít khi gặp hắn. Thực lực của hắn không thể coi thường được.

Tiểu Viêm trầm giọng nói.

- Một năm trước khi đệ mới đến Lôi Uyên Sơn thì đã thấy Ảnh Tử Vệ ra tay một chiêu kích bại một cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành. Theo đệ suy đoán, hắn dù không bằng Từ Chung thì có lẽ…cũng là Tử Huyền Cảnh viên mãn.

Hai mắt Lâm Động nheo lại, xem ra thực lực của Lôi Uyên Sơn quả nhiên rất mạnh. Nếu lần này nếu không phải hắn tìm được Tiểu Viêm thì kế hoạch của Tiểu Viêm cũng chỉ có một nửa khả năng thành công.

- Đệ vốn cũng lo lắng điều này, nhưng nay có đại ca thì không cần lo về tên Ảnh Tử Vệ đấy nữa. Những thực lực khác, chỉ cần năm đại tướng kia không làm phản thì có lẽ khả năng thành công của chúng ta là không nhỏ.

Tiểu Viêm dừng lại một chút rồi nói:

- Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Từ Chung…Hắn ta chỉ còn một bước nữa là vào Luân Hồi Cảnh rồi.

Lâm Động khẽ gật đầu, nếu Từ Chung thật sự bước vào Luân Hồi Cảnh thì có lẽ mức độ khó nhằn sẽ thêm một bậc. Đến lúc đó có lẽ năm đại tướng cũng không có gan phản kháng.

- Mọi việc hãy chờ đến ngày mai.

Lâm Động nói. Hắn cũng muốn biết rốt cuộc Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn có những chiêu trò gì.

- Ừm, đại ca, giờ chúng ta đến phụ cận của Lôi Uyên Sơn gặp năm đại tướng. Đại ca xem có thể trừ bỏ Ám Uyên Quỷ Phù trên người họ không. Có thứ đó trong người họ không dám theo chúng ta đối phó Từ Chung.

Tiểu Viêm nói.

Lâm Động gật đầu, ngẩng lên nhìn phía xa, hắn muốn xem so với dị ma, Yêu Soái sẽ hung hãn đến mức nào.

Nửa ngày sau, đội quân hùng hậu bỗng giảm tốc độ, phía trước họ là khu vực cắm trại, đủ mọi loại âm thanh tạp loạn vang lên. Ở phía xa Lâm Động nhìn thấy có đường nét của một ngọn núi khổng lồ ko thấy đỉnh, từ đó tỏa ra thứ hung sát khí đậm đặc. Có lẽ đây chính là Lôi Uyên Sơn rồi.

Trong khu vực đó tuy có không ít quân đội, nhưng khi Hổ Phệ Quân xuất hiện, cả khu đều trở nên xao động, vô số ánh mắt sợ sệt nhìn sang. Nhất thời cả không gian tĩnh lặng lại, Hổ Phệ Quân không chỉ có tính uy hiếp với các thế lực khác mà cũng khiến những kẻ cùng thế lực không dám gây hấn.

Hổ Phệ Quân không quan tâm đến những ánh mắt kia, cứ thế xông vào trong, chiếm cứ khu vực tốt nhất.

Tiểu Viêm dặn dò Hổ Phệ Quân dựng trại, đến khi trời dần tối hắn mới đưa Lâm Động lặng lẽ tới một khu rừng rậm rạp.

Hai người xuyên qua khu rừng, một vài phút sau thân hình chậm lại, ở vách núi phía trước có lửa cháy, thấp thoáng có một vài thân ảnh cao lớn ở đó.

- Ha ha, Viêm Tướng, ngươi lại đến muộn nhất rồi!

Khi hai người Lâm Động xuất hiện thì có người cười lớn.

Lâm Động ngẩng lên nhìn, chỉ thấy năm người bên đống lửa đứng dậy, thân hình họ đều cao to khoi ngô, hai cánh tay để trần đầy vết sẹo, ánh mắt lấp lánh hung quang, khí thế hung hãn.

Tiểu Viêm thấy năm người họ, nghiêng người chỉ Lâm Động:

- Đây là đại ca của ta, Lâm Động.

Lâm Động cảm thấy năm người đó đều khựng người, một người cười:

- Viêm Tướng, ngươi đừng bảo tiểu tử con người Tử Huyền Cảnh tiểu thành này lại là vị đại ca có thể sánh ngang với cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn

mà ngươi nói.

- Viêm tướng, ngươi nên biết ngày mai chúng ta phải làm một việc vô cùng nguy hiểm, không đùa được đâu!

Một nam tử quanh hông quấn một cá đuôi dài giống như làm từ sắt, chau mày nói.

- Hắn có thể phá giải Ám Uyên Quỷ Phù sao?

- Bản tướng không tin lắm..

Một nam tử trên người phủ đầy vảy màu vàng thẫm nhìn Lâm Động, trước nay hắn luôn nóng nảy, liền đứng dậy, giận dữ nói:

- Ngươi làm vậy là muốn bọn ta bán mạng cùng ngươi. Ta không làm. Kế hoạch ngày mai hủy bỏ đi!

Rồi hắn vung tay định đi, nhưng một thân hình mỏng manh xuất hiện phái trước, rồi hắn thấy người thanh niên đó nhìn hắn cười, thanh quang cùng với tiếng long ngâm vọng khắc vách núi/

- Ngươi!

Thanh quang ngày một lớn dần, gương mặt hắn lấp lánh hung quang, bàn chân giậm mạnh xuống, mặt đất tách ra, nguyên lực nhanh chóng bùng phát biến thành chiếc mai rùa với nhiều đường hoa văn kỳ dị, nhìn vô cùng kiên cố.

Khi mai rùa hình thành, nắm đấm được bao quanh bởi thanh quang đã đánh tới.

Bùm!

Âm thanh trầm đục vang lên, bốn người ở bên cạnh nhìn thấy, tấm lá chắn mai rùa có thể phòng ngự công kích của mộ cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn

lại nổ tung. Ngay lúc đó, nắm đấm kia xuyên qua đấm mạnh lên ngực nam tử kia.

Một luồng năng lượng nhìn được bằng mắt thường lan tỏa, thân ảnh kia bay ngược ra sau kéo lê trên đất một đường vài trăm mét, cuối cùng đâm sầm vào vách núi.

Đất đá bay tứ tung, thân ảnh trẻ tuổi kia ngẩng lên mỉm cười nhìn bốn vị đại tướng đang há hốc mồm:

- Giờ còn nghi ngờ gì không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1063

Chế Phục

Mặt đất là một đống hỗn độn, bụi mù bay lên rồi hạ xuống, bên cạnh đống lửa, người thanh niên cao ráo đứng mỉm cười, chỉ là nụ cười ấy khiến bốn hãn tướng kia thấy lạnh gáy. Sự coi thường đã dần mất đi trong mắt họ.

Người vừa bị hắn một quyền đánh bay thực lực tương đương họ, tuy vừa rồi thời gian ngắn nhưng trước công kích của Lâm Động hắn vẫn thi triển được chiêu phòng ngự mạnh nhất của mình. Tấm lá chắn mai rùa đó ngay bọn họ cũng cảm thấy khó đối phó, căn bản không thể làm được việc như Lâm Động vừa làm.

Người thanh niên trước mặt đối diện với sự nghi ngờ của họ không hề nói gì nhiều, chỉ một quyền đơn giản là có thể đánh tan mọi nghi ngờ.

Lúc này, kẻ ngu xuẩn hơn nữa cũng hiểu người thanh niên này không chỉ có thực lực như họ thấy.

Ánh lửa chiếu lên bốn người, sắc mặt họ thay đổi từ kinh ngạc đến nghi ngờ, mãi lâu sau thân thể căng cứng mới thả lỏng một chút.

- Ta nói này, các ngươi ra vẻ xong chưa?

Tiểu Viêm vẫn đứng bên cạnh không nói gì, cuối cùng cươi khảy nói. Ánh mắt hắn nhìn bốn người kia có phần giận dữ.

- Viêm huynh đừng giận… Nam tử để trần thân trên, gương mặt thô kệch thấy vậy vội cười nói:

- Chỉ là việc này rất quan trọng, liên quan đến sinh tử của tất cả chúng ta và

nhiều thủ hạ như vậy nên phải cẩn thận một chút.

Tiểu Viêm nhìn người đó, ánh mắt đỏ quạch khiến người ta run rẩy:

- Các ngươi cũng đừng có ý định giở trò. Việc ngày mai, thật sự chỉ cần hai huynh đệ ta cũng giải quyết được, còn Ám Uyên Quỷ Phù trong người các ngươi, ta thấy cứ để lại thì hơn!

Bốn người cười bối rối, đương nhiên họ cũng rất dè chừng Tiểu Viêm nên không dám nói thêm gì.

- Hà hà, mấy vị đừng để bụng, Tiểu Viêm tính tình nóng nẩy vậy thôi. Việc ngày mai quan trọng, vẫn phải nhờ đến mọi người.

Lâm Động hàm tiếu, ngừng một chút rồi nói:

- Có điều, bây giờ mấy vị không nghi ngờ ta nữa chứ?

- Lâm Động huynh nói gì vậy, vừa rồi là bọn ta có lỗi trước.

Bốn người vội nói, khi nhìn Lâm Động cười họ không hề cảm thấy thân thiện mà còn thấy một sự nguy hiểm. Nếu phải chọn, họ cảm thấy Tiểu Viêm vừa lộ vẻ hung hăng còn khiến người ta an tâm hơn vị đại ca tươi cười này.

Bùm!

Vách núi phía xa nổ tung, một thân ảnh thảm hại bay tới, rồi đáp xuống cạnh đống lửa, sắc mặt biến đổi thất thường, nhưng vẫn bao quyền với Lâm Động:

- Lâm Động huynh thật có sức mạnh, vừa rồi là bọn ta lỗ mãng rồi… - Tất cả báo tên đi.

Tiểu Viêm tiến lại hừ một tiếng rồi nói.

- Lâm Động huynh, tại hạ Thiết Sư Tướng, Trần Thông.

Nam tử để trần thân trên bao quyền, cười nói.

- Ma Viên Tướng, Hắc Hầu.

Một nam tử có đôi tay dài nhỏ, hai bàn tay to dị thường cười.

- Kim Điêu Tướng, Điêu Linh.

Nam tử có đôi mắt sắc bén, thân hình gầy gò nói.

- Báo Tướng, Kỷ Nha.

Nam tử ở hông quấn chiếc đuôi giống như làm từ thép nói.

- Sơn Giáp Tướng, Phá Sơn.

Người cuối cùng chính là nam tử bị Lâm Động đánh bay.

Lâm Động cũng bao quyền với bốn người, cười:

- Lâm Động.

Sau khi mọi người tự giới thiệu, không khí cũng thoải mái hơn một chút. Năm người kia đã có vết xe đổ kia nên không dám coi thường Lâm Động nữa, một quyền vừa rồi cũng đủ để chấn nhiếp họ.

- Đưa cánh tay ra, ta sẽ giúp phá giải Ám Uyên Quỷ Phù.

Lâm Động ngồi xuống, nhìn năm người nói. Hắn cũng biết nguyên nhân chính khiến năm người họ đồng ý cũng ra tay với Tiểu Viêm là vì nghe nói hắn có thể phá giải được Ám Uyên Quỷ Phù.

Năm người đó thấy Lâm Động thẳng thắn vậy thì khựng người, dù sao thi đó cũng là một cách để khống chế họ cơ mà… - Hà hà, vẫn là Lâm Động huynh đại độ.

Trần Thông cười đầu tiên, rồi giơ cánh tay ra. Trên tay hắn cũng có một đạo phù văn đen sẫm, có điều màu sắc đậm hơn của Tiểu Viêm, rõ ràng Ám Uyên Quỷ Phù đã xâm nhập sâu vào thân thể hắn.

Lâm Động đặt tay lên cánh tay hắn, đầu ngón tay hiện hắc quang, rồi cánh tay Trần Thông bốc khói trắng. Ám Uyên Quỷ Phù dường như vọng ra tiếng kêu thê thảm, rồi không ngừng chuyển động, nhìn giống như một gương mặt quỷ dị.

Mấy người bên cạnh cũng căng thẳng nhìn cảnh tượng đó, thậm chí không dám thở mạnh.

Gương mặt quỷ dị đó không ngừng nhu động, hắc quang nơi ngón tay Lâm Động càng mạnh thì Ám Uyên Quỷ Phù nhạt dần. Hơn mười phút sau, ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, hắc quang bùng phát trong bàn tay, hắn túm tay lại, chỉ thấy Ám Uyên Quỷ Phù thoát ra biến thành đạo phù văn đen xuất hiện trên bàn tay Lâm Động.

Phù văn đen giống như mặt quỷ chuyển động trong bàn tay Lâm Động, tỏa ra một thứ năng lượng tà ác.

- Đã…phá giải rồi?

Năm người Trần Thông sững sờ nhìn phù văn mặt quỷ trong tay Lâm Động, trong mắt đều ngập tràn sự vui mừng.

L dkhẽ gật đầu rồi nắm tay lại bóp nát phù văn mặt quỷ. Hắc quang bùng phát thôn phệ hết phù văn.

- Lâm Động huynh quả nhiên bất phàm.

Trần Thông xúc động nói, hắn biết rõ mức độ khó đối phó của Ám Uyên Quỷ Phù. Họ từng nghĩ rất nhiều cách, nhưng thứ này giống như loài ký sinh bám trên xương tủy, thâm nhập sâu trong cơ thể khiến họ không thể làm gì được. Nhưng Lâm Động lúc này lại dễ dàng giải trừ nó… - Vừa hay có một vài cách

khắc chế thứ này mà thôi.

Lâm Động cười, dựa vào Thôn Phệ Tổ Phù hiển nhiên hắn có thể phá vỡ thứ phù văn kia tận gốc.

- Lẽ nào các ngươi vẫn nghĩ ta lừa các ngươi?

Tiểu Viêm chau mày.

- Ha ha, Viêm huynh đừng giận, chỉ là…huynh cũng biết sự lợi hại của Ám Uyên Quỷ Phù rồi đấy… Trần Thông bối rối nói, trước đó đúng là họ chỉ tin được Tiểu Viêm một nửa.

Lâm Động xua tay, nhìn bốn đại tướng còn lại:

- Tiếp theo là ai đây?

- Ta!

- Để ta!

Bốn người đồng thanh, rồi cùng đỏ mặt cười ngượng, nhường nhịn một hồi cuối cùng để Phá Sơn, người bị Lâm Động đánh bay lúc nãy ra.

- Hề hề, Lâm Động huynh, vừa rồi có chỗ nào đắc tội, mong đại nhân huynh đại lượng bỏ qua cho.

Phá Sơn nhìn Lâm Động cười nịnh nọt.

Lâm Động cười, rồi vẫn làm như trình tự ban nãy, chỉ hơn mười phút sau là hút được Ám Uyên Quỷ Phù ra khỏi người Phá Sơn.

Phá Sơn nhìn cánh tay đã mất đi phfu văn, ánh mắt xúc động đến đỏ hoe, chắc hẳn cuộc sống bị khống chế khiến hắn vô cùng khó chịu.

Sau đó là lại dùng cách đó phá giải phù văn cho ba người còn lại.

- Được rồi, Ám Uyên Quỷ Phù trong người mọi người đã bị giải trừ.

Lâm Động đập đập tay, nhìn năm đại tướng vẫn đang xúc động, cười nói.

- Đa tạ Lâm Động huynh.

Năm người Trần Thông vội cảm ơn, nỗi lo được giải trừ đương nhiên họ sẽ nhẹ nhõm hơn hẳn.

Lâm Động khẽ lắc đầu:

- Mọi người cùng trên một con thuyền, giúp đỡ nhau là điều đương nhiên mà.

- Lâm Động huynh giúp bọn ta như vậy không sợ bọn ta sẽ bỏ trốn sao? Dù sao thì đối phó với Từ Chung vẫn có rủi ro rất lớn.

Điều Linh bỗng nhìn Lâm Động, hỏi.

Lời nói của hắn vừa thốt ra thì bốn người kia sắc mặc cũng cứng lại, Tiểu Viêm cũng hơi nghiêng người về trước, ánh mắt dữ dằn.

Nhưng Lâm Động vẫn như bình thường, hắn chỉ nhìn đống lửa nói:

- Ngày mai đúng là rất nguy hiểm, nhưng ta cũng nói điều này không sợ chư vị cười. Dù ngày mai chỉ có hai huynh đệ ta thì Từ Chung vẫn chắc chắn sẽ chết. Chỉ là hiếu chư vị thì bọn ta sẽ thấy rắc rối hơn một chút… Hắn ngừng một chút, ngẩng lên nhìn năm người, mỉm cười:

- Chỉ vậy thôi.

Không gian bỗng chốc yên lặng, năm người Trần Thông nhìn Lâm Động. Nụ cười của hắn tuy thân thiện nhưng dần dần họ cảm nhận được đằng sau nụ cười ấy là sự thâm sâu khó đoán. Chẳng trách mà hung hăng như Tiểu Viêm cũng tình nguyện gọi một tiếng đại ca. Người trước mặt quả nhiên không đơn giản.

- Dù sao thì Từ Chung vẫn chưa phải Luân Hồi Cảnh, hơn nữa dù có thành rồi thì cũng chưa chắc là hắn sẽ thắng…Hà hà, nếu như vậy, mong chư vị đừng nghĩ tôi không biết trời cao đất dày… Màn đêm yên tĩnh, ngọn lửa cháy bập bùng, nắm người kia cảm nhận được một áp lực rất lớn từ người thanh niên kia. Thứ áp lực này khác với hung khí mà Tiểu Viêm thể hiện ra ngoài. Nó giống như cây kiếm chưa rút khỏi bao, bao kiếm bình thường, đơn giản nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kinh người… Lâm Động nói như vậy đúng là hơi ngông cuồng. Đặc biệt là hắn hiện giờ mới chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Thế nhưng năm đại tướng kia lại chẳng ai dám nghi ngờ gì.

Năm người họ nhìn nhau, cuối cùng gật đầu, bao quyền với Lâm Động nói:

- Chỉ cần Lâm Động huynh giải quyết được Từ Chung, những phiền phức khác bọn ta sẽ giải quyết, lúc đó Viêm huynh sẽ là Yêu Soái mới của Lôi Uyên Sơn!

Lâm Động gật gù, đứng dậy nhìn ra xa, nơi có ngọn Lôi Uyên Sơn sừng sững đứng trong màn đêm.

Yêu Soái sao…ngày mai sẽ gặp ngươi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1064

Lôi Uyên Sơn

Dãy Lôi Uyên Sơn, đây là khu vực có danh khí trong cả Thú Chiến Vực. Nguyên nhân chủ yếu chính là vì một trong Bát đại thế lực mạnh nhất Thú Chiến Vực, tọa lạc ở đây.

Là nơi long đầu của khu vực này, sự thống trị của Lôi Uyên Sơn lấy dãy Lôi Uyên Sơn này làm trung tâm và mở rộng ra vùng cương vực hàng vạn dặm. Trong khu cương vực này, bất cứ ai hay thế lực nào khác đều nằm dưới sự quản lý của Lôi Uyên Sơn.

Lôi Uyên Sơn chính là bá chủ của nơi đây!

Hôm nay rõ ràng là ngày náo nhiệt nhất của Lôi Uyên Sơn trong năm. Hàng năm Lôi Uyên Sơn đều có một buổi sơn tụ quy mô lớn. Lần sơn tụ nào các đại tướng dẫn quân chinh chiến ở bên ngoài cũng đều xuất hiện. Đồng thời những thế lực lớn nhỏ sống dựa vào Lôi Uyên Sơn cũng đem đồ tiến cống đến triều bái.

Vì thế, khi Lâm Động cùng Tiểu Viêm vào đến phạm vi của dãy Lôi Uyên Sơn, thấy nhân mã các phương tụ hợp lại cung không khỏi thấy kinh ngạc. Xem ra Lôi Uyên Sơn quả nhiên có vài phần uy phong… - Cương vực Lôi Uyên Sơn rộng đến vài vạn dặm, trong đó có vô số các thế lực lớn nhỏ khác. Tuy Lôi Uyên Sơn trước nay không bận tâm đến sự tranh chấp giữa họ nhưng hàng năm họ bắt buộc phải tiến cống cho Lôi Uyên Sơn… Tiểu Viêm cười nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, ở đây cũng giống như một vương triều, Lôi Uyên Sơn chính là vương tộc, còn các thế lực khác là thần tử. Họ cần đưa Lôi Uyên Sơn lên làm thủ lĩnh thì mới sinh tồn được tại địa vực này. Nếu không, Lôi Uyên

Sơn xuất đại quân thì chắc chắn sẽ có cuộc tàn sát đẫm máu… Cá lớn nuốt cá bé, đó là chân lý duy nhất không bao giờ thay đổi ở Yêu Vực.

Khi đến gần dãy Lôi Uyên Sơn, Hỏ Phệ Quân giảm dần tốc độ, thu hút nhiều ánh mắt sợ hãi nhin về phía họ. Tất cả những ai lăn lộn trong phạm vi Lôi Uyên Sơn đều không còn lạ gì với đội quân mạnh nhất Lôi Uyên Sơn này.

Đến chốt gác của Lôi Uyên Sơn, rõ ràng ở đây có trọng binh canh giữ, từng đôi mắt sắc bén quét quanh những người vào trong Lôi Uyên Sơn.

Nhưng đội Hộ Phệ Quân đến gần thì không khí ở đây đặc lại, sắc mặt ai cũng có chút thiếu tự nhiên, ánh mắt đầy dè chừng.

- Ha ha, thì ra là Viêm Tướng đến rồi… Trên cao, một nam tử với gương mặt đen, thân thể phủ đầy vảy đen, nhìn xuống Hổ Phệ Quân, bao quyền, cười nói.

- Chắc Viêm Huynh cũng biết quy tắc vào Lôi Uyên Sơn. Bất cứ đội quân nào cũng chỉ được dựng trại dưới chân Lôi Uyên Sơn.

Tiểu Viêm nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên:

- Thiên Ngạc Tướng, Thiên Ngạc Bộ của ngươi cũng chặn được Hổ Phệ Quân ta sao?

Nam tử kia cười khan:

- Viêm Tướng nói gì vậy, ta chỉ làm việc theo quy tắc mà thôi, nếu huynh có ý kiến thì cứ tìm Yêu Soái đại nhân là được.

Xung quanh có không ít thế lực từ các phương, họ đều thầm chép miệng nhưng cũng không dám nói gì. Ai chẳng biết Viêm Tướng và Thiên Ngạc Tướng là có chút xích mích. Hồi xưa hai bên từng đánh nhau, kết quả cũng khiến mọi người vô cùng kinh ngạc. Thiên Ngạc Bộ trước nay nổi danh với chiến lực siêu cường lại thảm bại trước đội quân Hổ Phệ Quân mới thành lập không lâu. Sau trận chiến đó Hổ Phệ Quân mới dần trở thành đội quân có chiến lực mạnh nhất

Lôi Uyên Sơn… Nghe thấy Thiên Ngạc Bộ lôi Từ Chung ra uy hiếp, Tiểu Viêm chỉ cười nhạt, chỉ là trong mắt lóe lên sát ý. Thiên Ngạc Bộ chính là thế lực trực hệ của Từ Chung, nếu muốn ra tay với Từ Chung, chắc chắn Thiên Ngạc Bộ là một hòn đá ngáng đường.

- Hổ Phệ Quân nghe lệnh, dựng trại dưới chân núi!

Tiểu Viêm vung tay, hô lên tiếng như sấm rền.

- Rõ!

Tiếng đáp lại mang theo sát khí không hề che giấu vang lên, cả đội Hổ Phệ Quân ngồi xuống ngay tại chỗ, như vậy đã chặn mất một nửa đường ra vào.

Thiên Ngạc Tướng thấy vậy sắc mặt tối lại, hành động của Tiểu Viêm rõ ràng không nể mặt hắn.

- Đại ca, đi nào, đến Lôi Uyên Sơn.

Tiểu Viêm nhảy xuống khỏi cự thú, cười với Lâm Động.

Lâm Động gật đầu, cũng nhảy xuống.

- Đợi đã, đây là ai? Tại sao lại lạ vậy?

Thiên Ngạc Tướng bỗng quát.

Tiểu Viêm ngẩng lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Thiên Ngạc Tướng:

- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi ngay tại đây sao?

Sắc mặt Thiên Ngạc Tướng thay đổi, nguyên lực trong cơ thể lập tức trào dâng, dường như sợ Tiểu Viêm sẽ ra tay vậy.

- Hà hà, tại hạ là Lâm Động, huynh đệ của Viêm Tướng. Hôm nay có sơn tụ, ta cũng muốn đến gặp Yêu Soái đại nhân.

Lâm Động ngăn Tiểu Viêm lại, rồi cười với Thiên Ngạc Tướng.

- Huynh đệ?

Thiên Ngạc Tướng khựng người, các thế lực xung quanh cũng kinh ngạc nhìn. Từ lúc nào mà hung tướng giết người như ngóe lại có một vị huynh đệ là con người vậy?

- Đây là đại ca của ta.

Tiểu Viêm hừ lạnh, nhưng lời nói của hắn khiến sắc mặt của mọi người đều thay đổi. Có ai ngờ một hung tướng ngay Yêu Soái cũng khó chấn phục lại cam tâm tình nguyện gọi một con người là đại ca?

- Lâm Động? Lẽ nào là Lâm Động đã đánh bại thành chủ Huyết Mãng Thành trong tin đồn?

Thiên Ngạc Tướng chau mày nghĩ rồi nói.

Lâm Động mỉm cười gật đầu.

Thiên Ngạc Tướng thấy vậy mới nhìn Lâm Động chăm chăm, trầm ngâm một chút rồi gật đầu cười:

- Vậy mời hai vị lên núi.

Tuy Lâm Động đánh bại Tào Doanh, nhưng Tào Doanh cũng chỉ là một thành chủ nhỏ bé một phương, căn bản không thể sánh được với Lôi Uyên Sơn. Có lẽ Lâm Động có bản lĩnh thật, nhưng vẫn không thể có sức uy hiếp bằng Tiểu Viêm… - Đa tạ Thiên Ngạc Tướng.

Lâm Động bao quyền rồi cùng Tiểu Viêm đi qua chốt canh nghiêm ngặt của thủ vệ. Hai thân ảnh nhanh chóng biến mất trong sơn đạo.

Thiên Ngạc Tướng nhìn hai thân ảnh đã đi xa, gọi một thủ hạ tới:

- Báo cáo việc này với Yêu Soái đại nhân.

- Hừ, ta muốn xem các ngươi định giở trò gì.

Khi thủ hạ lui đi, Thiên Ngạc Tướng cười khảy.

Lôi Uyên Sơn vô cùng nguy nga, trên đỉnh núi là một tòa điện sừng sững, trên bầu trời thỉnh thoảng có quang trận hiện ra, đó là tầng phòng ngự của Lôi Uyên Sơn.

Trên đỉnh núi chính của Lôi Uyên Sơn lúc này đã chật cứng người, đủ mọi loại âm thanh tạp loạn tụ lại với nhau.

Lâm Động theo Tiểu Viêm lên trên đỉnh của ngọn núi chính. Ở đó có một tòa điện khổng lồ, dòng người không ngừng nghỉ đang di chuyển vào trong. Cuộc sơn tụ Lôi Uyên Sơn quy mô quả nhiên quá lớn.

Dù sao Tiểu Viêm cũng là đệ nhất tướng của Lôi Uyên Sơn, nên đưa Lâm Động vào thẳng đại điện trước bao ánh mắt chăm chú nhìn, rồi đường hoàng ngồi xuống vị trí phía trên cùng của đại điện.

Ở Lôi Uyên Sơn, Tiểu Viêm coi như chỉ ở dưới mình Yêu soái Từ Chung. Hắn vừa ngồi xuống là vô số ánh mắt đều nhìn sang, rồi chuyển qua Lâm Động, chắc hẳn đều đang phán đoán thân phận của hắn.

Nhưng Lâm Động coi như không có chuyện gì, chỉ hơi cúi mắt ngồi tĩnh lặng.

Hai người Lâm Động vào chỗ ngồi không lâu, lại có các đại tướng khác lục tục kéo vào. Năm người trong đó chính là mấy người bọn Trần Thông. Nhưng hộ khi thấy hai người Tiểu Viêm chỉ trao đổi ánh mắt một cái rồi ngồi vào chỗ mình.

Có điều Lâm Động vẫn nhận ra sự căng thẳng trong mắt họ. Dù sao thì việc họ sắp làm có thể gây nên sóng lớn ở Thú Chiến Vực này… Ngoài năm người

kia, Lâm Động cũng nhìn thấy ba vị đại tướng khác của Từ Chung. Một người trong đó chính là Thiên Ngạc Tướng, một người khác cũng coi như quan mặt, chính là Sơn Tướng Mông Sơn từng dẫn quân đến Cửu Vĩ Trại định bắt Lâm Động.

Người này nhìn thấy Lâm Động, sắc mặt hơi tối lại, hừ một tiếng rồi vào chỗ ngồi.

Đại tướng còn lại là một nữ tử dung mạo xinh đẹp, thân thể quyến rũ. Trên gương mặt có đường vân giống như của mèo, điều này khiến cô ta có mỹ cảm rất hoang dã.

Sau khi xuất hiện cô ta thu hút không ít ánh nhìn, nhưng cô ta không hề quan tâm đến chúng. Ánh mắt nhìn thẳng về phía Lâm Động, đương nhiên, nói chính xác hơn là nhìn Tiểu Viêm… Ánh mắt đó có phần không bình thường, thậm chí có thể nói là…u oán.

Lâm Động nhướn mày, rồi nhìn Tiểu Viêm vẫn cúi từ nãy tới giờ, cười:

- Chuyện gì vậy?

Nếu là người khác chắc chắn Tiểu Viêm không thèm để ý, nhưng Lâm Động đã hỏi thì hắn đành bất lực nói:

- Không biết…một nữ nhân rất khó đối phó. Từng bị đệ xử một trận…rồi cứ bám lấy đệ.

- Cô ta cũng là người của Từ Chung?

Lâm Động ngạc nhiên hỏi.

- Không thể coi vậy…Dường như cô ta là người của Cửu Mệnh Thiên Miêu, nợ Từ Chung một món ân tình nên mới ở đây trả nợ.

Tiểu Viêm nói.

- Cửu Mệnh Thiên Miêu?

Lâm Động khựng người, đó là một trong Bát đại vương tộc đó, xem ra không hề đơn giản.

- Này, lần trước ngươi thắng ta, đã nói lần sau sẽ đấu lại, nhưng sao lâu như vậy không đến tim ta?

Nữ tử đó đột nhiên tiến lại, nhìn thẳng vào Tiểu Viêm nói. Điều này khiến Lâm Động rất kinh ngạc, nữ tử xinh đẹp hắn đã gặp không ít, nhưng lần đầu tiên thấy người đanh đá to gan thế này.

Tiểu Viêm chau mày, bực bội nói:

- Không rảnh.

- Ngươi!

Nữ tử kia bình thường cũng là người kiêu ngạo, bị Tiểu Viêm nói như vậy thì dựng ngược lông mày, nhưng rồi lại dịu xuống, nhìn sang Lâm Động, ngạc nhiên nói:

- Ngươi đưa con người đến tham gia sơn tụ?

Lâm Động có thể nhận ra ý tứ đặc biệt từ ánh mắt cô ta, chắc hẳn nếu hắn là nữ nhân này thì hắn đã rút kiếm rồi.

- Đây là đại ca ta.

Sắc mặt Tiểu Viêm trùng xuống.

Nữ tử nghe vậy cũng khựng người, ngay Từ Chung cũng không thể khuất phục hoàn toàn hắn, vậy mà hắn lại gọi một con người là đại ca? Hơn nữa từ giọng nói của Tiểu Viêm cũng nhận ra được tình cảm và sự tôn trọng thật sự. Đây là lần đầu tiên thấy tên hung hăng gần như lục thân không nhận này lại đối

đãi với một người như vậy.

Vì thế sắc mặt vốn có phần cao ngạo của nữ tử đó đã dịu dàng hơn, nhìn Lâm Động cười:

- Lâm Động đại ca, lần đầu gặp mặt, tiểu muội Hoắc Diểu.

Vừa dứt lời thì tất cả mọi người, bao gồm cả bọn Trần Thông sắc mặt đều thay đổi, ánh mắt trở nên cổ quáy. Từ lúc nào tiểu dã miêu cao ngạo chẳng ai chấn áp được lại trở nên thấu tình đạt lý thế này?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1065

Yêu Soái Từ Chung

Lâm Động nhìn nữ tử tươi cười trước mặt, rồi liếc nhìn những người xung quanh, không kìm được thấy buồn cười, rồi gật đầu:

- Tiểu Viêm ở đây cần giúp đỡ nhiều.

- Tiểu Viêm?

Hoắc Diểu khựng người, rồi nhìn Tiểu Viêm với chút ý cười, không ngờ một kẻ hung hãn khiến người khác phải sợ hãi lại có cách gọi đáng yêu vậy.

- Đại ca.

Tiểu Viêm bất lực nói.

Lâm Động cười:

- Giờ đã biết giữ thể diện rồi đấy…Thôi được rồi, đây là huynh đệ của ta, Lâm Viêm.

Hoắc Diểu gật đầu, nhìn Tiểu Viêm, nói:

- Nhưng hắn không cần ta giúp đỡ, ta cũng không có gan… Từ ngữ khí của cô nương này, Lâm Động nghe ra được chút ai oán, hắn cười, xem ra cô nương hơi thích Tiểu Viêm rồi.

- Ngươi nói linh tinh gì trước mặt đại ca ta vậy?

Tiểu Viêm chau mày.

Hoắc Diểu mím môi giận dữ vì thái độ của Tiểu Viêm, nhưng chỉ nghiến răng rồi quay người đi. Chỉ là khi đó một tiếng nói nhỏ nhẹ truyền tới tai hai người Lâm Động.

- Hôm nay các ngươi cẩn thận đấy.

Bàn tay cầm chén rượu của Lâm Động hơi khựng lại, hắn nheo mắt, dường như Hoắc Sa biết được điều gì đó. Lẽ nào Từ Chung định ra tay với Tiểu Viêm?

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Tiểu Viêm cũng hiện lên sát ý, nhưng rồi nhanh chóng bị kìm nén lại.

- Cô nương này không tồi.

Lâm Động đặt ly rượu xuống, nhìn Tiểu Viêm cười.

- Đại ca nói linh tinh gì đấy.

Tiểu Viêm bị câu nói của Lâm Động làm cho luống cuống, rồi cười khổ:

- Đệ chẳng có ý gì với cô ta cả…Hơn nữa chúng ta đại thù còn chưa báo, tâm trạng đâu nói những điều đó?

- Thù là thù, tuy nhất định phải báo, nhưng cũng nên hưởng thụ những thứ nên hưởng.

Lâm Động mỉm cười, ánh mắt hắn nhìn Tiểu Viêm có chút cảm thán, con hổ ngốc đến linh trí cũng chưa mở bên cạnh hắn năm nào cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

- Đợi mọi việc xong xuôi rồi nói.

Tiểu Viêm cười:

- Xem ra hôm nay nhất định Lôi Uyên Sơn sẽ không yên tĩnh rồi.

Lâm Động khẽ gật đầu, quả nhiên Từ Chung cũng đang không nhẫn nhịn được nữa rồi.

Thời gian trôi đi, trong đại điện rộng lớn, không khí càng ngày càng náo nhiệt. Những người vào được đây đều là thủ lĩnh của thế lực khá có tiếng ở các phương. Trong đó không thiếu những kẻ thuộc tầng thứ như thành chủ Huyết Mãng Thành. Có điều hôm nay họ đều chỉ là góp vui mà thôi.

Keng!

Trong không khí đó, bỗng nhiên có tiếng chuông ngâm, cả đại điện trở nên yên ắng, mọi ánh mắt đổ dồn về phía vương tọa nơi cuối điện.

- Ha ha, Từ Chung ta xin cảm tạ chư vị đã đến tham dự cuộc sơn tụ Lôi Uyên Sơn hôm nay!

Một tiếng cười tựa tiếng sấm rền vang vọng khắp đại điện. Bên ngoài bỗng có hắc trụ bắn thẳng lên vương tọa. Hắc quang ngưng tụ, một thân ảnh cao lớn với chiếc áo choàng đen xuất hiện trên vương tọa, ánh mắt sắc lẹm nhìn quanh khiến người ta kinh hồn lạc phách.

- Hoan nghênh Yêu Soái!

Sau khi nam tử mặc hắc bào xuất hiện, cả đại điện vang lên tiếng chào đón.

- Đó chính là kẻ thống trị Lôi Uyên Sơn, một trong Bát đại Yêu Soái của Thú Chiến Vực, Từ Chung sao?

Lâm Động nhìn lên vương tọa, nam tử đó có thể hình không thua kém gì Tiểu Viêm, thân mặc hắc bào, gương mặt góc cạnh rõ ràng, vẻ mặt có sự sắc bén và uy nghiêm của kẻ luôn ngồi trên vị trí cao. Chỉ là sâu trong mắt hắn vẫn nhận ra được sự tà ác, nhưng khí thế đó không hề làm giảm đi danh tiếng Yêu Soái.

Khi Từ Chung xuất hiện, Lâm Động có thể cảm thấy Tiểu Viêm hơi nghiêng người về phía trước như hổ sắp vồ mồi vậy.

Lâm Động khẽ vỗ lên Tiểu Viêm, mỉm cười để cơ thể Tiểu Viêm thả lỏng hơn một chút.

- Ha ha, hôm nay Lôi Uyên Sơn có sự kiện lớn, chư vị không say không về!

Từ Chung thấy khung cảnh các thế lực đến triều bái, ánh mắt hiện vẻ hưởng thụ, rồi cười lớn.

- Yêu Soái thánh minh!

Phía dưới cũng vang lên tiếng phụ họa, những ánh mắt kia nhìn Từ Chung đều có chút sợ hãi, chắc hẳn cái danh một trong Bát đại Yêu Soái cũng có tính uy hiếp lớn.

Từ Chung cười lớn, vung ta một cái là có người bưng rượu ra, không khí cả đại điện trở nên vô cùng náo nhiệt.

- Giang sơn Lôi Uyên Sơn của bản vương không thể không kể đến công của chín vị tướng thủ hạ của ta. Bữa tiệc chúc mừng mỗi năm một lần này cũng không thể thiếu họ. Nào, ban rượu!

Từ Chung bỗng nhìn về chín đại tướng, khi ánh mắt lướt qua Tiểu Viêm và Lâm Động, hắn dừng một chút rồi rời đi.

- Bản vương kính các ngươi một ly. Một năm chinh chiến, các ngươi vất vả rồi!

Từ Chung nâng hũ rượu lên, cười nói.

Chín người kia cũng nâng chén uống cạn.

Lâm Động bình tĩnh quan sát cảnh đó, Từ Chung có thể trở thành Yêu Soái một phương, hiển nhiên là phải có một số thủ đoạn. Nếu không biết hắn khống chế mấy người Tiểu Viêm bằng Ám Uyên Quỷ Phù thì khí độ lúc này cũng đủ

khiến người khác khuất phục. Nhưng đáng tiếc… - Hà hà, vị đây chắc là Lâm Động đã đánh thắng Tào Doanh, thành chủ của Huyết Mãng Thành? Quả nhiên là nhân tài, chẳng trách mà đến Viêm Tướng cũng gọi một tiếng đại ca.

Từ Chung đặt hũ rượu xuống, đột nhiên nhìn Lâm Động, cười nói.

Lúc này một số người nhìn sang, khi nghe thấy cái tên Lâm Động, lập tức có tiếng xì xào bàn tán.

- Yêu Soái đại nhân quá khen rồi, thắng Tào Doanh chỉ là may mắn thôi.

Lâm Động mỉm cười.

Từ Chung cười, ánh mắt liếc qua chỗ Lâm Động rồi chuyển sang Tiểu Viêm. Tuy hắn biế tính cách Tiểu Viêm rất ngông cuồng, chắc hẳn Lâm Động không phải người đơn giản, nhưng hắn vẫn chú trọng Tiểu Viêm hơn. Với thực lực của mình, hắn không cho rằng một con ngươi Tử Huyền Cảnh tiểu thành sẽ uy hiếp được gì cho hắn. Cho dù Lâm Động không đơn giản…nhưng lẽ nào Từ Chung hắn lại đơn giản?

Hắn nhìn Tiểu Viêm, sâu trong ánh mắt hiện lên sự tham lam. Dường như Tiểu Viêm nhận ra điều gì, chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Từ Chung không hề né tránh.

Hai ánh mắt chạm nhau, không khí xung quanh gần như đặc quanh, một thứ sát ý ngầm cùng lóe qua ở cả hai đôi mắt.

Tiếng ồn ào bất giác cũng giảm hẳn.

Mấy người Trần Thông cũng buông chén rượu trên tay xuống, cơ thể căng cứng, mồ hôi túa ra sau lưng.

Hoắc Diểu thấyc vậy ánh mắt có phần lo lắng, không ngờ nhắc nhở vậy mà không có tác dụng gì, con hổ ngốc đó vẫn dám đối đầu với Từ Chung… Cô ta nhìn Lâm Động, lúc này dường như chỉ có hắn mới ngăn được Tiểu Viêm.

Nhưng điều khiến cô bất lực đó là Lâm Động dường như chẳng nhận ra không khí khác lạ, chỉ cúi đầu nhìn chén rượu trong tay.

- Hà hà, Viêm Tương vẫn có phách lực như vậy, thật không hổ là đệ nhất hãn tướng của bản vương.

Cuối cùng Từ Chung cười, nói.

Tiểu Viêm nhếch môi:

- Yêu Soái đã cho rằng công lao của bọn ta lớn như vậy, không biết có thể đáp ứng cho ta một yêu cầu không?

Từ Chung nheo mắt, cười nhạt:

- Viêm Tướng có yêu cầu gì cứ nêu ra.

- Giải trừ Ám Uyên Quỷ Phù trên người cho bọn ta.

Tiểu Viêm nói.

Nụ cười của Từ Chung thu lại, thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước, hai tay đặt lên đầu gối, tạo ra một thứ áp lực kinh người.:

- Viêm Tướng, ngươi đang thách thức tính nhẫn nãi của bản tướng sao? Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ nhẫn nhịn mãi?

Cuối cùng đôi mắt đỏ quạch của Tiểu Viêm không che giấu được sát ý:

- Từ Chung, chúng ta đều biết ý nghĩ của nhả rồi, việc gì phải giả dối như vậy? Ngươi dùng Ám Uyên Quỷ Phù giữ ta lại Lôi Uyên Sơn, không phải vì một nửa số tinh huyết truyền thừa trong người ta sao?

Cả đại điện đột nhiên tĩnh lặng như tờ, thủ lĩnh khác thế lực thấy không khí thay đổi, ánh mắt đều có phần chấn động, cảnh tưởng trước mặt có phải nội bộ

Lôi Uyên Sơn lục đục không?

Cuộc sơn tụ hôm nay không hề đơn giản rồi… Có điều, việc Viêm Tướng dám khiêu chiến Từ Chung như vậy cũng khiến họ thấy bất ngờ. Dù sao, bất luận Viêm Tướng có hung hãn thế nào thì so với Yêu Soái như Từ Chung cũng còn cách quá xa.

Sắc mặt Từ Chung tối lại nhìn Tiểu Viêm chăm chăm, tay dần siết lại, lạnh lùng nói:

- Bản vương rất tò mò…trước đây đối diện với bản vương ngươi chỉ biết tránh né, tại sao hôm nay lại dám làm vậy? Lẽ nào ngươi đã tìm được chỗ dữa?

Dứt lời, Từ Chung chuyển ảnh mắt sang Lâm Động từ nãy vẫn chưa nói lời nào.

Trong đại điện, vô số ánh mắt bắt đầu chuyển sang Lâm Động. Vì có hắn mà Tiểu Viêm mới dám khiêu chiến Từ Chung như vậy sao?

Có điều, một con người Tử Huyền Cảnh tiểu thành lại cho Tiểu Viêm được khí phách như vậy sao?

Cạch!

Trước rất nhiều ánh mắt chú ý vào mình, Lâm Động đột nhiên khẽ đặt chén rượu xuống, ngẩng lên nhìn Từ Chung trên vương tọa, khẽ nói:

- Từ Chung Yêu Soái, Tiểu Viêm ở lại Lôi Uyên Sơn liều mạng cho ngài, ta không có bất cứ ý kiến gì, thậm chí ngài cướp đi một nửa số tinh huyết truyền thừa ta cũng chấp nhận được… Nói đến đây Lâm Động ngừng lại một chút, trong đôi mắt đen tuyền dường như ngập tràn sát ý.

- Có điều, ngài không nên, vô cùng không nên dùng Ám Uyên Quỷ Phù để khống chế, uy hiếp hắn.

Lâm Động nhìn Từ Chung cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

- Huynh đệ của Lâm Động ta không đến lượt loại người như ngươi khống chế. Vì thế…hôm nay lão tử sẽ đòi lại khoản nợ đó!

Cả không gian đều tĩnh lặng, tất cả mọi người đều há hốc miệng sững sờ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1066

Mỗi Bên Đều Có Chuẩn Bị

Trong đại điện, không gian tĩnh lặng một cách chết chóc, mọi gương mặt đều trong tình trạng cứng đờ, họ hoảng hốt nhìn người thanh niên ngồi phía trên kia. Một số người day day tai như thể mình vừ nghe nhầm.

- Hắn đến để đòi nợ Từ Chung… Một vài người nhìn nhau, rồi nhếch mép nghĩ bụng Lâm Động cũng thật có bá khí, có điều nói ra câu như vậy thì phải trả giá không nhỏ đâu. Kẻ ngồi trên vương tọa kia là kẻ thống trị Lôi Uyên Sơn đó, hắn cũng là một trong Bát đại Yêu Soái cơ mà.

Đó là cường giả đỉnh cấp đã là Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong, chỉ còn cách Chuyển Luân Cảnh một bước nữa thôi.

Vậy mà bây giờ, thanh niên có vẻ như chỉ Tử Huyền Cảnh tiểu thành lại muốn đòi nợ hắn…Cảnh tượng này nhìn có vẻ rất hoạt kê, chỉ là không biết tại sao dù thấy buồn cười nhưng họ lại không thể cười nổi. Họ nhận thấy Lâm Động có lẽ không phải tên ngốc, nhưng hắn không hề ngại ngần nói mạnh mồm như vậy, gương mặt cũng chẳng có chút sợ hãi.

Biểu hiện này nếu không phải Lâm Động ngu ngốc đến cực điểm thì chắc hẳn hắn có tự tin…Tiu mọi người không hiểu sự tự tin đấy hắn lấy đâu ra, nhưng nếu đưa ra kết luận ngay lúc này thì quá ngu xuẩn.

Phía trước đại điện không khí đặc quánh lại. Bát tướng còn lại, bao gồm cả mấy người Trần Thông đều toàn thân lạnh toát nhìn về Lâm Động. Họ vẫn biết Lâm Động, Tiểu Viêm hôm nay sẽ hành động, nhưng không ngờ Lâm Động lại bá khí đến vậy.

Nhưng làm vậy thì thật sự không còn đường quay lại nữa.

Trên vương tọa, Từ Chung hơi ngả người ra trước, mắt trừng trừng nhìn Lâm Động, trong mắt như có những tia máu lạnh băng hiện lên.

- Đòi nợ?

Từ Chung nhếch mép, thân thể rung lên, rồi tiếng cười lớn vang khắp đại điện. Mộ lúc sau hắn mời từ từ cúi xuống, khóe miệng nhếch lên châm chọc:

- E là ngươi không có tư cách đòi nợ Từ Chung ta đây!

- Vậy cứ thử xem sao!

Mắt Tiểu Viêm lóe hung quang, đập mạnh tay xuống bàn, chiếc bàn đem theo kình lực kinh người bay thẳng về phí Từ Chung.

Bùm!

Ánh mắt Từ Chung lạnh băng, thân thể vẫn không hề động đậy, khi chiếc bàn còn cách hắn khoảng vài trượng thì nổ tan tành.

- Chư tướng, bắt lấy hai tên phản tặc này cho ta!

Từ Chung quát.

Soạt!

Sơn Tướng Mông Sơn và Thiên Ngạc Tướng lập tức đứng dậy. Ngay sau đó chúng cảm thấy có gì không ổn, sắc mặt hơi thay đổi nhìn sang bọn Trần Thông thì thấy tay họ cầm chặt ly rượu, sắc mặt biến hóa không ngừng.

Hoắc Diểu nhìn Tiểu Viêm, khẽ cắn môi, cũng không đứng dậy động thủ.

- Trần Thông, ngươi đang làm gì vậy?

Thiên Ngạc Tướng quát.

Năm người Trần Thông nhìn nhau rồi cùng lóe hung quang, dù sao họ cũng có huýet tính, cục diện lúc này đã không thể rút lui được nữa, vậy thì liều thôi.

- Bọn ta muốn gì, không phải ngươi biết rõ rồi sao?

Trần Thông nghiến răng.

- Ngươi dám phản lại Yêu Soái? Các ngươi muốn chết sao? Các ngươi quên Ám Uyên Quỷ Phù lợi hại thế nào rồi sao?

Sơn Tướng Mông Sơn cười khảy, nhưng trong mắt hắn cũng có chút hoảng loạn. Cục diện này đúng là có phần nằm ngoài dự liệu của hắn. Ai ngờ được có đến bảy trong chín đại tướng lại làm phản?

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt đều bị chấn động. Cảnh này là sao? Chư tướng đoạt quyền?

- Ha ha, thì ra đều có chuẩn bị cả rồi… Tiểu Viêm nhìn mấy người Trần Thông, ánh mắt thêm phần tối tăm, hắn nhìn Tiểu Viêm:

- Viêm Tướng, thật không ngờ, chỉ trong một năm đã lại lôi kéo được đến năm đại tướng thủ hạ của bản vương.

- Hoắc Diểu, lẽ nào ngươi cũng định theo Viêm Tướng phản lại bản vương?

Từ Chung bỗng quay sang Hoắc Diểu.

Hoắc Diểu không giống như những người kia, bản thân cô ta có bối cảnh khiến Từ Chung cũng không dám gây sự, nếu ngay cô cũng giúp Tiểu Viêm… Hoắc Diểu khẽ cắn môi, lưỡng lự một chút rồi nói:

- Món nợ ân tình ta nợ ngươi có lẽ đã trả hết rồi. Nhưng hôm nay vẫn mong Yêu Soái đại độ một chút, nếu không thì e là Lôi Uyên Sơn sẽ bị tổn thất nghiêm

trọng.

Từ Chung cười nhạt:

- Việc đó thì ngươi không cần quan tâm. Ngươi nói đúng, món nợ ân tình đó ngươi cũng trả hết rồi, từ giờ ngươi có thể rời khỏi Lôi Uyên Sơn.

Thân phận của Hoắc Diểu là khác, Cửu Mệnh Thiên Miêu đằng sau cô ta cũng là một trong Bát Đại Vương Tộc, Từ Chung tự nhiên không dám giở trò gì, chứ nếu bị trưởng bối của cô ta biết thì e là Lôi Uyên Sơn kko chịu nổi nộ hỏa.

Tuy Từ Chung cũng là Ám Uyên Hổ Tộc, nhưng hiển nhiên hắn không thể vì thế mà khai chiến với một chủng tộc cũng là một trong Bát Đại Vương Tộc.

Hoắc Diểu khẽ nắm tay lại, ánh mắt lay động, không biết đang suy nghĩ điều gì.

- Ha ha, chư vị, hôm nay vốn định cho mọi người vui vẻ một bữa, nhưng không ngờ lại có chuyện xảy ra. Nhưng cũng không có gì đáng ngại, đợi khi bản vương giải quyết xong thì cuộc sơn tụ lại tiến hành bình thường.

Từ Chung chầm chậm đứng lên, cười nhạt.

Tất cả mọi người trong điện nhìin nhau rồi cười khan đáp lời. Một số người ánh mắt lay động, Lôi Uyên Sơn xảy ra chuyện lớn như vậy, dù hôm nay có giải quyết được thì thực lực chắc chắn sẽ giảm sút. Mà đến lúc đó họ có thể tranh thủ thoát khỏi sự khống chế của Lôi Uyên Sơn. Dù sao thì Từ Chung có bản lĩnh lớn thế nào cũng khó lòng đối đầu với nhiều phía.

Có điều, Từ Chung không hề quan tâm điều đó, trong mắt hắn, những người kia chỉ là đám sâu bọ mà thôi. Đến khi tẩy rửa môn hộ xong, cho những kẻ kia biết sức mạnh của hắn là chúng tự nhiên sẽ không dám có ý đồ nữa.

Chỉ là, để chặn đứng hoàn toàn tình hình như hôm nay, có lẽ hôm nay cần phải dùng một phải thủ đoạn tàn độc rồi.

- Trần Thông, bản vương cho các ngươi một cơ hội, mười giây sau động thủ bắt Viêm Tướng, bản vương sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Từ Chung nói.

Năm người Trần Thông nghe vậy sắc mặt đều cứng đờ, nhưng không hề động thủ.

Sau mười giâu, ánh mắt Từ Chung hiện sự tàn độc, hắn nắm tay lại, một đạo quang phù xuất hiện trong tay rồi hắn siết mạnh.

Thế nhưng khi phù văn nổ tung, không hề có cảnh như hắn tưởng tượng. Khóe miệng năm người Trần Thông khẽ co giật, nhìn Từ Chung trừng trừng, sự sợ hãi trước đó đã bị thay thế hoàn toàn bởi sự phẫn nộ.

Họ biết phù văn vừa rồi là cái gì, nếu trong cơ thể vẫn còn Ám Uyên Quỷ Phù thì họ đã nổ tung từ lâu rồi.

- Ám Uyên Quỷ Phù trong người họ đã bị ta giải trừ rồi, Lâm Động nhìn Từ Chung một mình biểu diễn xong mới cười nhạt, nói.

- Vậy sao… Từ Chung hít sâu một hơi, sắc mặt hắt dần tím lại quay sang nhìn Lâm Động:

- Vậy đợi khi bắt được, ta sẽ cho vào người ngươi một trăm đạo Ám Uyên Quỷ Phù, cho ngươi nếm thử mùi vị xem sao.

- Lão tử giết ngươi trước!

Cuối cùng Tiểu Viêm vùng lên, sát khí lan tỏa, nguyên lực phía sau ngưng tụ biến thành một con quang hổ đen gầm thét, rồi lao thẳng về phía Từ Chung.

Thế nhưng khi hắc quang sắp đâm thẳng lên người Từ Chung thì một đạo hắc quang lóe lên, một hắc ảnh xuất hiện phía trước hắn.

Binh!

Giống như hai nắm đấm khổng lồ đâm vào nhau, một luồng kình phong khiến người ta nghẹt thở cuộn trào, hai thân ảnh cùng lùi sau vài bước, bước đến đâu đá tan thành cát bụi.

Kình phong lan tỏa, mọi người nhìn thì chỉ thấy bên cạnh Từ Chung xuất hiện một hắc ảnh, toàn bộ cơ thể được bao phủ quanh hắc bào, chỉ có luồng nguyên lực kinh người tỏa ra từ hắn mới khiến người khác biết thực lực của hắn mạnh mẽ thế nào.

- Ảnh Tử Vệ!

Mấy người Trần Thông nhìn hắc ảnh đó, ánh mắt đều tối lại, nhưng cũng không lấy làm ngạc nhiên, hiển nhiên đã biết về nó.

Lâm Động nhìn Ảnh Tử Vệ, thực lực Tử Huyền Cảnh viên mãn, Ảnh Tử Vệ quả nhiên lợi hại… - Bản vương từ lâu đã biết nghiệt súc ngươi không có ý đồ gì tốt. Ngươi tưởng ta không chuẩn bị sao?

Từ Chung cười khảy.

- Một Ảnh Tử Vệ Tử Huyền Cảnh viên mãn, vẫn trong dự liệu thôi.

Lâm Động mỉm cười.

- Vậy sao?

Khóe miệng Từ Chung nhếch lên, rồi nói:

- Thêm một vị Yêu Soái nữa thì sao?

Tất cả mọi người đều giật mình, thêm một Yêu Soái?

- Ha ha, xem ra đúng như ngươi nói, đệ nhất hãn tướng thủ hạ của ngươi

muốn ra tay với ngươi trong cuộc sơn tụ.

Đột nhiên có tiếng cười tựa sấm rền vang lên trong đại điện. Rồi trên trần đột nhiên nổ tung, những tảng đá lớn rơi xuống, một nam tử mặc sư giáp cùng với khí thế kinh người xuất hiện trước mọi người.

- Đó là…Yêu Soái của Bách Thú Lĩnh…Tần Sư?

Mọi người thấy nam tử mặc sư giáp vừa xuất hiện sắc mặt lập tức thay đổi. Năm người Trần Thông mặt đều tái nhợt, hiển nhiên không thể ngờ Từ Chung lại mời một vị Yêu Soái đến.

- Từ Chung, bản vương đồng ý giúp ngươi, nhưng ngươi phải biết công xá là thế nào đấy… Tiếng cười của Tần Sư giống như tiếng sư tử hống vang vọng khắp đại điện khiến người ta đinh tai nhức óc.

- Ngươi giết tên tiểu tử này thì ta đồng ý với điều kiện của ngươi.

Từ Chung nói.

Tần Sư nhìn Lâm Động, nhếch mép:

- Xem ra lần này ta lợi rồi, được, như ngươi nói!

Grào!

Thân thể Tần Sư khẽ động, biến thành một đạo kim quang chói lòa, kim quang ngưng tụ lại thành con kim sư hùng dũng lao thẳng về phía Lâm Động.

Thế nhưng đối mặt với công thế mạnh mẽ đó, Lâm Động vẫn không hề động đậy.

Kim quang xuất hiện phía trên đỉnh đầu Lâm Động, cảm nhận được thứ năng lượng cuồng bạo đó, bọn Trần Thông đều không kìm được thấy tuyệt vọng.

Binh!

Âm thanh trầm đục vang lên, lúc này mặt đất sụp xuống, vô vàn đường rạn nứt hình mạng nhện lan rộng ra khắp nơi.

Mọi người lập tức nhìn sang, con người đó…bị một chiêu chí mạng rồi sao?

Từ Chung cười khảy, thực lực của Tần Sư tương đương với hắn. Nếu đánh toàn lực, đừng nói Lâm Động, ngay một cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn cũng trọng thương, thậm chí mất mạng.

Bụi tung mù mịt, rồi dần tan đi, để lộ ra cảnh tượng ở đó.

Một thân ảnh gầy gò vẫn đang ngồi bình tĩnh. Còn nhìn thấy được chén rượu trong tay hắn. Hắn cầm chén lên uống cạn, từ từ ngẩng lên nhìn Từ Chung lúc này đang sững sờ, rồi nói:

- Xin lỗi, ta cũng có chuẩn bị.

Cả không gian lặng như tờ, bên cạnh người thanh niên đó lúc này có một thân ảnh đen tuyền không biết xuất hiện từ bao giờ. Bàn tay của hắc ảnh đó đang tóm chặt nắm đấm của Tần Sư.

Đòn công kích toàn lực của một Yêu Soái…lại dễ dàng bị chặn như vậy…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1067

Đấu Yêu Soái

Hắc ảnh đó lặng lẽ đứng cạnh Lâm Động, trong phạm vi vài trượng quanh hắn mặt đất vẫn hoàn hảo như cũ, thậm chí chẳng có chút rạn nứt nào. Rõ ràng công kích của Tần Sư chẳng thể đến gần được chút nào.

Trong đại điện, không ít người đồng tử phải co lại, rồi khẽ hít vào hơi khí lạnh, gương mặt hiện lên vẻ đầy kinh hãi.

Hắc ảnh này là thần thánh phương nào mà ngay Tần Sư, một trong Bát đại Yêu Soái cũng không làm gì được?

- Là Khôi Lỗi?

Nhưng rồi rất nhanh có người nhận ra có điều không đúng, gương mặt hắc ảnh đó hoàn toàn trống rỗng, hiển nhiên chẳng có chút linh trí nào, đó là một cỗ Khôi Lỗi.

Một cỗ Khôi Lỗi có thể sánh ngang với Yêu Soái?!

Những người biết được thông tin đó đều nuốt nước bọt, trong lòng đầy chấn động.

Mấy người Trần Thông vốn đã tuyệt vọng vì sự xuất hiện của Tần Sư lúc này sững người. Họ sững sờ nhìn người thanh niên vẫn bình an vô sự dưới sự bảo vệ của hắc ảnh kia, gương mặt hắn vẫn là nụ cười mà họ thường thấy.

Thâm sâu khó dò.

Năm người Trần Thông cuối cùng cũng đã dần bớt lo sợ, lúc này họ mới hiểu tại sao Tiểu Viêm hung hăng, kiệt ngao như vậy lại cam tâm tình nguyện làm đệ của Lâm Động.

So với Tiểu Viêm trước nay vẫn hung hăng vậy, rõ ràng là người đại ca lúc nào cũng tươi cười này đáng sợ hơn.

- Một cỗ Khôi Lỗi mà cũng muốn ngăn bản vương?

Sắc mặt Tần Sư không ngừng biến đổi, rồi hắn hét lên, kim quang bùng phát, song quyền tung ra như vũ bão, mỗi đạo quyền ảnh đều biến thành những con kim sư lao ồ ạt về phía Thôn Phệ Thiên Thi.

Thế nhưng Thôn Phệ Thiên Thi không hề động đậy, hai tay khẽ lướt qua trước mặt, rồi giống như một cái hắc động không đáy, đón hết công thế đáng sợ đủ giết chết một cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn của Tần Sư.

Bùm bùm bùm!

Mọi người chỉ thấy công thế cuồng baoọ của Tần Sư đánh lên người Thôn Phệ Thiên Thi. Nhưng điều khiến họ kinh hãi đó là, mặc cho công thế có hung mãnh thế nào thì hắc ảnh đó vẫn vững như bàn thạch, không hề có dấu hiệu lùi về sau.

Phía sau hắn, người thanh niên kia cũng nghiêng đầu sang nhiìn, nụ cười nhạt của hắn khiến mọi người lạnh gáy.

Cuối cùng kim quang tan đi, Tần Sư lùi về sau, ánh mắt có phần chấn động nhìn Thôn Phệ Thiên Thi không hề lay động. Ánh mắt coi thường dần trở nên ngưng trọng.

- Từ Chung, xem ra ngươi động phải kẻ đáng gờm rồi. Tiểu tử này không đơn giản.

Tần Sư nhìn Từ Chung lúc này sắc mặt tối sầm, nói.

- Chẳng trách mà dám gây rối ở Lôi Uyên Sơn…thì ra cũng có chút thủ đoạn.

Từ Chung ánh mắt tối tăm nhìn Lâm Động.

Lâm Động mỉm cười, bàn tay khẽ siết, chén rượu trong tay vỡ tan, rồi hắn đứng dậy nhìn Từ Chung:

- Ta đã nói rồi, ta đến để đòi nợ cho huynh đệ ta.

- Chỉ dựa vào cỗ Khôi Lỗi này?

Từ Chung nheo mắt.

- Còn ta nữa… Lâm Động cười, từng bước tiến gần tới Từ Chung. Thanh quang chói lòa dần bùng lên từ trong cơ thể hắn. Rồi vô số đường hoa văn thanh long ngưng tụ, tiếng long ngâm vang lên khiến cả đại điện như rung chuyển.

Theo sau những con thanh long đó là một thứ áp lực mạnh mẽ dần lan tỏa.

- Thứ áp lực này…Long tộc?

Vô số người đều kinh hoàng biến sắc nhìn thứ áp lực tỏa ra từ ngừoi Lâm Động. Thân là yêu thú, họ nhạy cảm với thứ áp lực này gấm mười lần con người.

Rõ ràng áp lực này chỉ có Long tộc chân chính mới có được, thế nhưng bây giờ nó lại xuất hiện ở một con người!

Bọn Trần Thông đều chấn động khi thấy cảnh tượng đó. Họ phát hiện người thanh niên kia càng ngày càng khiến họ không thể lường được.

- Tiểu Viêm, Ảnh Tử Vệ giao cho đệ nhé?

Đôi mắt bao phủ bởi thanh quang nhìn chăm chăm vào Từ Chung, khẽ nói.

- Đại ca cẩn thận.

Tiểu Viêm do dự một chút rồi gật đầu. Tuy thực lực của Lâm Động không chỉ là Tử Huyền Cảnh đại thành, nhưng sức mạnh này khiến Tiểu Viêm cũng cảm thấy kinh ngạc không ngớt.

- Tần Sư, Khôi Lỗi giao cho ngươi, được chứ?

Từ Chung nhếch mép:

- Đó chỉ là một cỗ Khôi Lỗi, khi ta sử lý được tên tiểu tử kia thì tự nhiên nó sẽ mất tác dụng.

- Ha ha, được.

Tần Sư cười lớn, rồi ánh mắt khẽ động:

- Có điều, sau khi giải quyết tiểu tử đó, Khôi Lỗi là của ta.

Một cỗ Khôi Lỗi có thể địch lại cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong, ngay thủ lĩnh của cả một thế lực như Tần Sư cũng thèm khát.

Từ Chung nghe vậy thì mí mặt giật giật, rồi gật đầu. Rõ ràng lúc này hắn không thể nói bất cứ lời từ chối nào, tuy rằng việc nhường đi cỗ Khôi Lỗi đó là rất đau lòng.

- Ta sẽ giải quyết tên tiểu tử kia nhanh nhất có thể.

Từ Chung siết tay, hắc quang bùng lên quanh cơ thể, rồi thân hình hắn phình to ra, bề mặt da trở nên đen tuyền. Vô số đạo hoa văn hổ hiện lên, lông hổ cứng đanh mọc ra, chỉ trong vài ơhút Từ Chung đã biến thành hình dạng nửa thú với khí tức kinh người.

Tất cả đều có thể cảm nhận rõ ràng rằng, thân thể nửa hình thú kia mang thứ năng lượng khủng bố đủ để hủy diệt núi đồi.

Đó là trạng thái chiến đấu của Ám Uyên Hổ tộc!

- Tiểu tử, ta sẽ dựng cho huynh đệ ngươi một phần mộ đẹp ở Lôi Uyên Sơn.

Từ Chung hung hăng.

- Để lại chỗ đó cho chính ngươi đi.

Lâm Động cười, hắn điểm chân, tiếng long ngâm vang lên, thân hình biến thành quang ảnh lướt tới, bàn tay hắn siết lại, cây Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra với lôi quang lấp lánh.

Grào!

Ngay sau tiếng gầm đó, huyết quang cuộn trào, sát khí tựa sóng triều ập tới Ảnh Tử Vệ. Hai bên nhanh chóng lao vào nhau tỏa ra thứ năng lượng kinh người, những nơi nó đi qua đều thành đống phế tích.

Cả đại điện hiển nhiên trở nên náo loạn vì cảnh tượng đó. Mọi người vội vàng lùi ra sau vì sợ bị quấn vào cuộc chiến kinh người đó.

Bọn Trần Thông cũng lùi ra sau, nhưng ánh mắt họ vẫn luôn nhìn về bọn người Mông Sơn. Họ cũng có chút quyền khống chế quân phòng vệ Lôi Uyên Sơn, chỉ cần Lâm Động đánh bại Từ Chung thì họ tin chắc sẽ khống chế được Lôi Uyên Sơn.

Keng!

Lôi Đế Quyền Trượng chói lòa lôi quang đánh mạnh lên bàn tay hổ tóe lửa. Lực xung kích hình thành từ sự đối đầu của hai luồng năng lượng khiến cho tất cả bàn ghế đá trong phạm vi nghìn trượng tan thành khói bụi.

Xoẹt!

Vẻ mặt Lâm Động vẫn lạnh lùng, thân hình khẽ động rồi xuất hiện phía trên đầu Từ Chung, cánh tay rung lên, vô số đạo lôi đình bắn ra từ Lôi Đế Quyền Trượng tấn công thẳng toiws Từ Chung.

- Ám Uyên Kim Thân Trão!

Từ Chung cười khảy, quát một tiếng rồi vô số hắc quang trên cơ thể di chuyển. hắc quang lấp lánh khiến cơ thể hắn giống như được đúc từ thắt vậy.

Keng keng keng!

Lôi đình đánh lên người Từ Chung đến tóe lửa, nhưng hắn không hề động đậy, thực lực của Yêu Soái cuối cùng đã thể hiện ra.

- Chỉ thế này thôi sao? Bản vương đánh giá ngươi cao quá rồi.

Từ Chung nhìn Lâm Động với ánh mắt đầy hung quang, rồi bỗng siết tay lại tung ra một quyền.

- Ám Uyên Quyền!

Nguyên lực màu đen tựa núi lửa phun trào từ nắm đấm của Từ Chung, đem theo sát cơ kinh người đánh thẳng về phía Lâm Động.

Grào!

Lâm Động ở trên không trung, vô số đạo thanh long nhanh chóng bùng lên, một cánh tay của hắn phình to biến thành tay rồng, không hề nhún nhường đánh thẳng tới.

Binh!

Hổ quyền và long chưởng lao vào nhau, vào khoảnh khắc ấy dường như không khí cũng đông cứng. Một luồng xung kích lực có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa. Vô số cột trụ trong đại điện nổ tung, cự thạch rơi ầm ầm, đại điện như sắp sụp đổ.

Tất cả vội vàng chạy khỏi đại điện, sau đó cả tòa điện hoàn toàn sụp đổ, ngọn núi cũng rung chuyển dữ dội.

Rầm!

Trong đống đổ nát đó, một thân ảnh bay ngược ra sau, tay cầm lôi trường cắm xuống đất tạo nên một rãnh sâu dài đến hàng nghìn trượng, rồi mới dừng lại.

Từ Chung đầy sát khí bước ra từ trong đống đổ nát, mỗi bước chân hắn đi qua là mọi thứ lại tan thành tro bụi.

Từ Chung trở thành một trong Bát đại Yêu Soái rõ ràng là có chiến đấu lực vô cùng ngang ngược.

- Ngươi chỉ vậy thôi?

Từ Chung bước từng bước dài, nhìn Lâm Động cười chế giễu. Hắn tung chân đá, một tảng đá lớn bay thẳng về phía Lâm Động.

Rõ ràng Từ Chung đã chiếm ưu thế.

Lâm Động ngẩng lên, đôi mắt đen lúc này tràn ngập chiến ý.

Grào!

Tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang lên, thanh long bay ra từ người Lâm Động, quất đuôi đánh tan tảng đá.

Grào! Grào! Grào!

Không ngừng có những tiếng long ngâm đinh tai nhức óc khác, rồi tất cả cùng nhìn thấy một trăm con thanh long quấn quanh thân hình gầy gò kia.

Cả trời đất như rung chuyển.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1068

Cuộc Chiến Lôi Uyên Sơn

Tiếng long ngâm chấn động đất trời, cả trăm con thanh long bay lên, áp lực mạnh mẽ lan tỏa khiến vô số yêu thú trong dãy Lôi Uyên sơn run rẩy.

Trên Lôi Uyên Sơn, mọi ánh mắt đều có phần kinh hãi nhìn lên người thanh niên được bọc quanh hàng trăm con thanh long. Họ cảm nhận được một luồng sức mạnh dồi dào từ hắn. Sự kết hợp của cả trăm con khiến ai cũng phải lạnh người. Thực sự họ không thể ngờ tại sao một con người bình thường lại ẩn chứa thứ năng lượng đáng sợ vậy.

Hơn nữa thứ áp lực đó thật sự đến từ Long tộc…lẽ nào hắn ta có quan hệ với Long tộc, một trong Tứ đại bá tộc sao?

- Lợi hại!

Bọn Trần Thông ánh mắt ngưng trọng nhìn cảnh tượng trước mặt. Lúc này họ mới hiểu tối đó họ nghi ngờ Lâm Động thật quá hoạt kê.

Hơn nữa, cuối cùng họ cũng biết tại sao tối hôm đó Lâm Động lại nói hai huynh để họ cũng giải quyết được việc ở Lôi Uyên Sơn.

Thì ra họ thật sự có khả năng đó.

Từ Chung cuối cùng cũng dừng lại, hắn nhìn Lâm Động, ánh mắt đầy ngưng trọng:

- Võ học luyện thể của Long tộc sao?

- Vậy mới thú vị!

Từ Chung liếm môi, sát ý trong mắt trào dâng.

- Có điều, gù ngươi có thủ đoạn gì thì thực lực cũng chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành mà thôi!

Từ Chung biến thành một đạo hắc quang lao tới, mặt đất theo đường đi của hắn đều tách ra thành những rãnh sâu khổng lồ, lao về phía Lâm Động.

- Vậy sao?

Trong mắt Lâm Động là thanh long cuộn mình, thân thể hắn mỏng manh, nhưng khí thế lại vô cùng mạnh mẽ. Rồi hắn bước ra một bước.

Rắc!

Những vết rạn nứt khổng lồ tựa mạng nhện lan rộng khắp phạm vi hàng nghìn trượng. Không khí cũng như nổ tung, tất cả mọi người chỉ thấy thanh quang xé rách không gian, rồi hai quang ảnh đâm sầm vào nhau.

Rầm!

Vô vàn ngọn núi bị xung kích lực đánh tan tành, vô số khu rừng rậm rạp bị san bằng thành bình địa.

Vô số thân ảnh lơ lửng trên không trung, nhìn xuống đống đổ nát phái dưới với ánh mắt chấn động. Khi nhìn nơi đã tạo ra lực xung kích ấy, ở đó là một cái hố khổng lồ, ở giữa là hai thân ảnh, hai nắm đấm đang chạm vào nhau, năng lượng đáng sợ khuếch tán khiến không gian như biến dạng đi.

Lần này Lâm Động không hề bị đẩy lùi chút nào.

Không phân cao thấp!

Tất cả cùng hít vào hơi khí lạnh, cuộc đối đầu trước đó tuy Lâm Động đã tiếp được chiêu của Từ Chung nhưng hiển nhiên đã bị yếu thế. Dù thế nào hắn cũng chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, trong khi Từ Chung lại là Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong!

Theo lẽ thường, một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành đối đầu thế này với Từ Chung thì có lẽ nhục thể đã tan thành khói bụi rồi. Nhưng rõ ràng mức độ ngang ngược của nhục thể Lâm Động khiến mọi người kinh hoàng.

- Tiểu tử, ngươi thật có bản lĩnh!

Từ Chung cười thâm hiểm.

- Ngươi cũng không tồi.

Lâm Động cười, trong đôi mắt đen là chiến ý sục sôi. Đây là lần đầu tiên hắn chống cự chính diện một cường giả ở đẳng cấp này, điều này khiến huyết dịch trong người hắn như sôi lên.

Từ Chung có thể coi là đã tiếp cận Chuyển Luân Cảnh, tầng thứ trong mắt Lâm Động gần như là vô địch. Thế nhưng lúc này hắn đang dần tiến đến gần nó, hắn tin một ngày nào đó hắn sẽ kháng cự được cường giả ở mức độ đó.

Đó cũng là lúc Lâm Động hắn sẽ quay trở lại Đông Huyền Vực!

Hắn sẽ cho tất cả người trên Đông Huyền Vực biết rằng, kẻ năm đó bị Nguyên Môn truy sát như chó nhà có tang đã trở lại!

- Nguyên Môn lão cẩu, các ngươi cứ đợi đấy!

Sát ý sục sôi trong mắt Lâm Động, rồi hắn nhìn Từ Chung cười gằn, lúc này lấy các ngươi mài đao vậy!

Grào!

Thanh long quanh người Lâm Động gầm lên, hắn tung ra một quyền mang theo chiến ý hùng hồn.

- Thanh Long Thiên Tọa Ấn!

Hàng trăm con thanh long tụ lại dưới nấm đấm của Lâm Động. Trước khi vào Tử Huyền Cảnh, trong cơ thể hắn chỉ có năm mươi đạo thanh longm nhưng sau khi trải qua sự tôi luyện ở Tử Viêm Linh Trì ở Viêm Thần Điện, thực lực hắn rõ ràng đã tăng tiến mức kinh người.

Cả Lôi Uyên Sơn rung chuyển dữ dội, khí thế này như hủy thiên diệt địa.

Thanh quang phản chiếu trong mắt Từ Chung, ánh mắt hắn thêm phần nặng nề, lúc này cuối cùng hắn đã thu lại sự coi thường đối với Lâm Động.

- Ám Uyên Càn Khôn Chưởng!

Từ Chung lùi lại vài bước, nguyên lực tựa thủy triều cuồn cuộn, trên hai bàn tay ngưng tụ thành con cự hổ đen tuyền. Trong cái mồm khổng lồ như ngậm cả càn không.

Grào!

Tiếng hổ gầm, long ngâm vang lên, rồi hai đạo công thế mạnh mẽ đến khủng bố bắn ra. Cả trời đất đều rung chuyển dữ dội.

Tất cả đều kinh hãi nhìn hai thân ảnh đang đối chọi nhau, không ngờ trận chiến lại hung hãn đến mức này!

Có lẽ lúc ban đầu chẳng ai nghĩ người thanh niên gầy gò kia lại chiến đấu được với Yêu Soái nổi danh Thú Chiến Vực đến mức này.

Sau trận chiến này, dù thành hay bại thì danh tếng của Lâm Động cũng vang dội khắm Thú Chiến Vực.

Grào!

Con quang hổ đỏ rực ngửa lên trời gầm rú, thân hình Tiểu Viêm tựa huyết quang lao vút tới, bàn tay tóm một tảng đá lớn biến nó thành vũ khí ném mạnh vào đạo hắc ảnh phía trước.

Rầm rầm rầm!

Hắc ảnh kia cũng rất hung hãn, quyền phong đánh tan tảng đá thành trăm mảnh. Đá vụn bay tứ tung, rồi hai thân ảnh đâm sầm vào nhau.

Bùm!

Không gian biến dạng, hai thân ảnh cùng bắn ngược ra sau đâm vỡ tan hai ngọn núi, rồi lại lao vào nhau quyết chiến.

Ở một chỗ khác, trận chiến cũng vô cùng ác liệt, nhưng Tần Sư thân là một trong hai nhân vật chính lại rơi vào thế yếu. Cỗ Khôi Lỗi kia dường như căn bản không có dấu hiệu tránh né, hơn nữa, bất luận Tần Sư công kích hung mãnh thế nào thì cũng chẳng thấy Khôi Lỗi có bất cứ hư tổn nào.

Công kích không có tác dụng, nhưng hắn lại phải toàn lực phòng ngự đối với sự phản kích của Thôn Phệ Thiên Thi. May mắn là công kích tuy lợi hại nhưng cũng không đến mức khiến hắn quá thê thảm… - Đáng chết!

Tần Sư không kìm được gầm lên, rồi công thế thêm hung mãnh, Thôn Phệ Thiên Thi vẫn ngoan cường như vậy, thân thể di chuyển đỡ hết công kích của Tần Sư rồi lại phản kích… - Thứ Khôi Lỗi này cổ quái, Từ Chung chỉ còn cách nhanh chóng giải quyết tên tiểu tử kia… Sắc mặt Tần Sư tím lại, cuối cùng hắn hiểu hắn căn bản không thể thắng được cỗ Khôi Lỗi này. Hơn nữa cứ kéo dài không tốt chút nào. Tuy là yêu thú nhưng hắn cũng biết mệt, còn cỗ Khôi Lỗi này lại hoàn toàn khác, cứ kéo dài thế này sớm muộn gì hắn cũng thê thảm.

Vì thế hắn chỉ còn cách cầu mong cho Từ Chung nhanh chóng giải quyết

được Lâm Động.

Có điều, khi nhìn xuống phía dưới, đồng từ hắn co lại, trong lòng có chút bất an… Hắn bắt đầu thấy hối hận vì đã động thủ, tên Lâm Động kia dường như không phải loại dễ đối phó.

Uỳnh!

Ánh mắt Lâm Động trở nên rực cháy, thân ảnh hắn như điện quang lao vút tới, song quyền tung ra, quyền phong mỗi lần đều mang theo sức mạnh của một trăm đạo thanh long.

Khi thực lực tăng tiến, Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn cũng dần đến mức hành thục. Thanh long trong cơ thể hắn cũng ngày một thực chất, không phải đánh một quyền là tan biến. Nguyên lực trong cơ thể hắn hiện giờ đủ để khiến hắn công kích liên tục với một trăm đạo thanh long.

Hai thân ảnh đan xen nhau, mọi người chỉ thấy đại địa nổ tung sụt lún, rôi hai thân ảnh bay ra sau, chân giẫm lên đất tạo nên một vệt dài hàng nghìn trượng.

- Trận chiến ác liệt thật… Mọi ánh mắt nhìn về hai thân ảnh bay ra, Lâm Động và Từ Chung lúc này y phục đều đã rách bươm. Trên thân thể cả hai đều phủ đầy vết máu, thậm chí nhịp thở cũng trở nên nặng nề.

Tách tách.

Máu thuận theo ngón tay Từ Chung nhỏ xuống, đôi mắt hắn đỏ quạch nhìn Lâm Động, cười:

- Lâu lắm rồi mới giao đấu sảng khoái thế này… Lâm Động cũng nhìn hắn cười, nụ cười cũng hung hãn như vậy.

- Ngươi biết ta là Ám Uyên Hổ tộc đúng không?

Từ Chung giơ bàn tay nhuốm đầy máu của mình lên, đột nhiên nói.

Lâm Động nheo mắt:

- Thì sao?

- Vậy ngươi có nghe nói… Mắt Từ Chung thêm đỏ ngầu, rồi chầm chầm cúi xuống, hắc quang bắn ra từ trong cơ thể, rồi cơ thể hắn nhanh chóng phình to, lông hổ đen sắc nhọn mọc ra, bàn tay bàn chân hắn bắn đầu biến thành móng vuốt hổ sắc lẹm.

Chỉ trong chớp mắt một con cự hổ khổng lồ đã hiện ra, trên thân thể cự hổ bao phủ một lớp vảy đen. Đồng thời rất nhiều cái gai khổng lồ từ từ chui ra từ sau lưng biến thành một đôi cánh lóe hàn quang.

Cự hổ đứng trên đỉnh núi gầm lên, xung kích lực khiến mặt đất tách ra thành từng rãnh sâu đem thao sát ý kinh người.

- Đó là… Mấy người Trần Thông nhìn thấy vậy đồng tử đều co nhỏ lại.

- Hình thái chiến đấu cuối cùng của Ám Uyên Hổ tộc, Ám Uyên Thiên Hổ Thể?

Từ Chung đã bị ép đến mức này rồi sao…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1069

Phát Cuồng

Grào!

Con cự hổ cao hàng nghìn trượng gầm lên, sóng âm thanh khuếch tan khiến mặt đất nứt toác. Ngay trên bầu trời cũng vì thứ hung sát khí khủng bố đó ngưng tụ mà mây đen kéo tới. Con cự hổ giống như hung thú diệt thế, đôi mắt đỏ ngầu mang đầy sát ý.

Trên bầu trời, vô số thân ảnh lơ lửng trên không đều vội vàng rút lui về phía sau. Trận chiến ở tầng thứ này, chỉ cần bị dính vào thì chết là chắc.

- Không ngờ hắn lại có thể ép Từ Chung đến mức này… Không ít người có vẻ mặt khá phogn phú, Từ Chung chính là Ám Uyên Hổ tộc, chiến đấu lực vốn đã vô cùng kinh người, trạng thái cuối cùng này thường chỉ dùng khi đối mặt với đối thủ ở cấp Yêu Soái, nhưng lúc này… Mọi người nhìn về thân ảnh mỏng manh ở phía xa. Tuy đối mặt với con cự hổ do Từ Chung biến thành, hắn trở nên vô cùng nhỏ bé, nhưng lúc này lại chẳng ai dám coi thường hắn, thậm chí ngay cả Từ Chung cũng vậy… Trận chiến kiểu này không có nhiều ở Thú Chiến Vực… - Ngay Ám Uyên Quỷ Thể cũng đã dùng đến rồi… Tần Sư đang bị Thôn Phệ Thiên Thi quần thảo đến sứt đầu mẻ trán cũng liếc nhìn, rồi ánh mắt có phần ngưng trọng, nhìn Lâm Động với sự kinh ngạc.

- Tên tiểu tử đó mạnh vậy thật sao…đúng là đồ quái thai.

Tần Sư thân là một trong Bát đại Yêu Soái, bình thường Bách Thú Lĩnh cũng có không ít xung đột với Lôi Uyên Sơn. Hai người bọn chúng cũng từng giao đấu, vì thế hắn biết Từ Chung mạnh đến mức nào khi dùng đến Ám Uyên Quỷ

Thể. Những kẻ có thể ép hắn đến mức đó, tìm cả Thú Chiến Vực cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Tên tiểu tử đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Không chỉ có võ học luyện thể của Long tộc mà còn có thứ Khôi Lỗi khó nhằn này… Trong lòng Tần Sư có chút hối hận vì đã nhúng tay vào việc này. Hắn nghe nói chỉ đối phó với Tiểu Viêm nên mới đồng ý, nhưng nào có ngờ tự nhiên lại lòi ra Lâm Động.

… Lâm Động ngẩng lên nhìn con hung thú khổng lồ. Hắn có thể cảm nhận được thứ năng lượng đáng sợ tỏa ra từ đó, rõ ràng lúc này Từ Chung đã nâng chiến đấu lực lên mức cao nhất.

Danh tiếng Yêu Soái quả nhiên danh bất hư truyền.

- Lâm Động, chết dưới Ám Uyên Quỷ Thể của ta ngươi cũng không oan đâu.

Cự hổ cúi nhìn Lâm Động với đôi mắt đỏ ngầu, rồi há cái mồm đỏ lòm, một luồng năng lượng khiến da đầu tê dại điên cuồng ngưng tụ, một chùm hắc quang bắn phụt ra.

Hắc quang xuyên qua hư không, mọi người chỉ thấy ánh sáng lóa lên rồi chùm sang mang năng lượng hủy diệt lao thẳng lên người Lâm Động.

Bùm!

Âm thanh trầm đục vang lên, cả mặt đất như sụt xuống trong chớp mắt. Thân ảnh mỏng manh kia bay ngược ra sau, bay đến đâu phá vỡ núi đến đấy. Cuối cùng sau khi đánh sụp ngọn núi thứ mười mới dừng lại.

Mọi người nhìn cảnh tượng đó mà da đầu tê rần. Đó chính là chiến đấu lực của Từ Chung sau khi dùng Ám Uyên Quỷ Thể sao? Thật quá khủng bố! Đòn vừa rồi, e là ngay cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn cũng bị trọng thương đến mất khả năng chiến đấu.

- Không biết Lâm Động còn sống hay chết… Mọi ánh mắt nhìn về đống đổ

nát, một lát sau họ nhìn thấy một bàn tay thò ra từ bên trong rồi gạt hết đống đá tảng, một thân ảnh khá thảm hại hiện ra.

- Không hổ là Ám Uyên Hổ tộc… Trước vô số ánh mắt kinh ngạc, Lâm Động ngẩng lên, khóe miệng có vết máu, bên vai hắn có một chiếc đỉnh đỏ rực to bằng đầu người treo lơ lửng, trên đó có một vết lõm bằng nắm đấm.

- Dùng cái đỉnh lò đó chặn đứng một chiêu tất sát sao… Một số người nhìn chiếc đỉnh lò đó, ánh mắt đầy kinh ngạc.

- Có điều…cũng không bá đạo như ta tưởng.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên sự sắc bén, rồi bàn tay nắm chặt, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, trên bầu trời lập tức có lôi vân cuồn cuộn.

Uỳnh!

Lôi quang lấp lánh trên cây Lôi Đế Quyền Trượng, chín con lôi long trên đó như hồi sinh, thoát khỏi cây trượng rồi lao thẳng lên người con cự hổ.

Bùm bùm bùm!

Lôi long phát nổ, lôi quang lấp loáng trên cơ thể khổng lồ của Từ Chung, nhưng dường như không thể phá vỡ được lớp vảy kỳ dị sẫm màu kia.

- Công kích mức đó mà cũng muốn phá vỡ Ám Uyên Giáp của bản vương sao?

Từ Chung cười chế giễu, rồi ánh mắt hắn lạnh bằng, lại một chùm hắc quang oanh kích về phía Lâm Động.

Lâm Động thấy vậy vội vàng luuì về sau. Phần Thiên Đỉnh biến to chắn trước mặt hắn. Công kích của Từ Chung rất lợi hại, hắn không dám dùng thân thể để đỡ đòn.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Phần Thiên Đỉnh bay ngược ra sau, trên bề mặt xuất hiện một vết lõm khiến Lâm Động phải nheo mắt lại. Hắn biết rõ khả năng phòng ngự của Phần Thiên Đỉnh, để lại dấu vết thế này không phải chuyện đơn giản.

Kịch.

Lâm Động tay siết chặt Lôi Đế Quyền Trượng, chân giẫm mạnh lên Phần Thiên Đỉnh, thân hình lướt một cái xuất hiện phía trên Từ Chung, Lôi Đế Quyền Trượng biến ra vô số đạo trượng ảnh mạnh mẽ ập tới Từ Chung như vũ bão.

Trên mỗi đạo trượng ảnh đều có thanh long quấn quanh, công thế vô cùng mạnh mx.

Keng keng!

Thân thể Từ Chung tóe lửa, nhưng lớp vảy giáp vẫn vững vàng không hề xuy xuyển.

- Ha ha, lúc này ngươi nực cười như thằng hề vậy!

Từ Chung cười lớn, đôi cánh đầy xương sắc nhọn vụt qua người Lâm Động.

Nhất thời mọi ánh mắt nhìn cục thế chuyển biến đều không kìm được chép miệng.

- Tên Từ Chung ấy, có lớp phòng ngự thật khủng khiếp.

- Thủ đoạn lợi hại nhất của Ám Uyên Hổ tộc chính là Ám Uyển Quỷ Thể và Ám Uyên Giáp…Nếu Lâm Động không phá vỡ được tầng phòng ngự đó thì căn bản không thể khiến hắn thương tổn chút nào.

- Không dễ gì phá vỡ lớp Ám Uyên Giáp đó đâu. Hồi đó Tần Sư giao đấu với

Từ Chung, mất cả ngày trời mà không phá nổi, cuối cùng hai người kết thúc bằng trận hòa.

- Tên Lâm Động này đúng là xui xẻo, nhưng khiến Từ Chung đến mức này cũng không phải dễ gì… … - Keng!

Lôi Đế Quyền Trượng đánh thẳng lên thân thể khổng lồ của Từ Chung, một luồng sức mạnh kinh người khiến cánh tay Lâm Động tê dại, sắc mặt hắn cũng tối sầm lại, rõ ràng Từ Chung không dễ đối phó như hắn tưởng.

- Soạt!

Đôi cánh sắc nhọn sượt qua như điện, thân hình Lâm Động lùi nhanh về sau, nhưng một lọn tóc vẫn bị cắt đứt. Sau khi dùng Ám Uyên Hồn Thể, bất luận là công kích, phòng ngự hay tốc độ của Từ Chung đều được nâng cao rất nhiều.

- Đúng là khó nhằn… Lâm Động lầm bầm.

- Lâm Động, ngươi từ bỏ rồi?

Từ Chung nhìn Lâm Động chế nhạo, tình cảnh của Lâm Động khiến hắn thấy sảng khoái.

Lâm Động nhìn Từ Chung, nhíu mày, giọng bình tĩnh nói:

- Ngươi vui hơi sớm đấy.

- Vậy sao?

Từ Chung cười lớn:

- Không phá nổi sự phòng ngự của ta, ngươi có thể làm gì?

Lâm Động nheo mắt, rồi hắn quét mắt nhìn thân thể to lớn phủ đầy Ám Uyên Giáp của Từ Chung, khẽ chỉ ngón tay ra, một sợi tinh huyết bay ra, từ bàn tay

hắn hiện ra một đạo quang trận kỳ lạ… Tinh huyết chui vào quang trận, lập tức có tiếng nổ uỳnh uỳnh liên tiếp. Mọi người nhìn thấy quang trận phình to với tốc độ kinh người, chớp mắt đã to đến hàng nghìn trượng che lấp bầu trời.

Từ Chung cũng ngẩng lên nhìn quang trận, ánh mắt có phần kinh ngạc.

- Càn Khôn Cổ Trận, Càn vi thiên, Khôn vi địa, Càn Khôn nghịch chuyển, phân giải thiên địa.

Hai tay Lâm Động biến hóa ấn pháp nhanh như chớp, quang trận trên bầu trời cũng xoay ngược, phát ra một luồng năng lượng kỳ lạ ở giữa.

Uỳnh!

Quang trận rung chuyển, rồi một cột quang trụ bắn lên bao trùm quanh Từ Chung.

Tất cả mọi người đồng tử đều co lại vì nhìn thấy lớp Ám Uyên Giáp có thể chống được công kích của cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn đang tan chảy với tốc độ kinh người… Đồng thời với nó là sát khí quanh người Từ Chung cũng nhanh chóng tiêu tan.

- Sao lại như vậy?

Tất cả thất kinh.

- Sao có thể?

Từ Chung cũng kinh hoàng, khi chùm sang bao phủ lấy hắn đã cảm thấy nguyên lực trong cơ thể dần bị phân giải.

- Lão tử xem ngươi lấy cái gì mà phòng ngự?

Vẻ mặt Lâm Động trở nên dữ dằn, thân hình lao vút tới, nắm đấm siết lại, một trăm đạo thanh long cùng lao thẳng lên thân thể mất đi sự bảo hộ của Ám

Uyên Giáp của Từ Chung.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, Từ Chung kêu lên thảm thiết, thân thể to lớn bị đánh bay, đâm sầm vào vô số ngọn núi vỡ tan tành.

Trên bầu trời, quang trận chuyển động, quang trụ lại bao trùm lấy hắn.

- Không phải ngươi rất ngông nghênh sao?

Lâm Động bỗng nhiên xuất hiện một cách quỷ dị phía sau Từ Chung. Bàn tay biến thành một bàn chân rồng đánh ra.

Binh!

Con cự hổ bị đá bay, máu tươi bắn ra như mưa.

- Ngươi kêu nữa đi!

Người Lâm Động như tắm trong máu, hắn nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng lạnh lùng. Rồi hắn nhấc cả một ngọn núi khổng lồ lên, nắm lấy đỉnh núi rồi giáng thẳng xuống Từ Chung… Binh binh binh!

Âm thanh trầm đục vang lên, không khí dường như đông cứng lại, tất cả mọi người nhìn người thanh niên cầm ngọn núi đập xuống Từ Chung, miệng không ngừng chửi.

- Ngươi kêu đi!

Binh!

- Kêu nữa đi!

Binh!

Bọn Trần Thông ở phía xa nhìn thấy cảnh đó đều sững sờ như hóa đá.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1070

Giết Bỏ

Binh!

Ngọn núi khổng lồ giống như cây chùy khổng lồ giáng xuống thân thể Từ Chung không chút nương tình, tiếng hổ gầm thê thảm vang vọng khắp không gian.

Ai nhìn thấy cảnh đó cũng đều sững sờ, đến khi tỉnh lại thì chẳng ai có thể tin, Từ Chung vừa rồi còn chiếm thế thường phong mà chớp mắt đã rơi vào tình cảnh này.

- Sao có thể như vậy?

Bọn Trần Thông lầm bầm, mãi lúc lâu sau mới nhìn lên quang trận trên bầu trời. Mỗi khi nguyên lực từ trong người Từ Chung phát ra là bị quang trụ bao quanh phân giải hết.

- Quang trận đó khiến chiến đấu lực của Từ Chung giảm mạnh sao?

Mọi người bỗng hiểu ra, trong lòng cảm thán, rốt cuộc quang trận đó là thứ gì mà lợi hại đến vậy? Không chỉ phá vỡ Ám Uyên Giáp mà còn phân giải nguyên lực trong cơ thể Từ Chung?

- Hắn ta thật khủng bố… Tuy khá lạ lẫm với quang trận, nhưng điều đó không ngăn cản việc mọi người thất kinh trước hành động của Lâm Động.

Bùm!

Cuối cùng ngọn núi trong tay Lâm Động không chịu nổi đã nổ tung. Từ Chung ở phía dưới thì máu tươi đầy người, thân thể đầy vết thương, thậm chí có chỗ hở cả xương trắng.

Lâm Động ném tảng đá còn lại trong tay, khẽ thở vài hơi nhìn Từ Chung. Từ Chung lúc này không phải không muốn phản kháng, chỉ là vì bị Càn Khôn Cổ Trận áp chế nguyên lực, cũng có nghĩa là Lâm Động đã tạm thời biến hắn thành cự thú bình thường không có chút sức mạnh nào.

Sự áp chế đó chỉ khi Lâm Động bước vào Tử Huyền Cảnh mới dùng được. Nếu là trước đây, Càn Khôn Cổ Trận chỉ có thể phân giải một số sức mạnh, chứ không thể hoàn toàn áp chế một cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong.

Khả năng này có thể coi là khá biến thái, dù sao chỉ cần nghĩ một chút, một đối thủ lớn mạnh mà chỉ trong một khoảng thời ngắn chỉ có thể miễn cưỡng động dụng nguyên lực trong cơ thể, như vậy đủ biết nó khủng khiếp thế nào… Tuy khoảng thời gian đó rất ngắn, nhưng nhiều khi đó cũng là yếu tố quyết định thắng bại của một trận đấu.

Đương nhiên, tuy khả năng đó lợi hại nhưng chỉ cần đối phương không bị giữ chân thì cũng không thể dùng. Vừa rồi do Từ Chung vô ý không biết trận pháp có tác dụng gì nên mới bị bao phủ rồi bị hành hạ như vậy.

Rõ ràng Lâm Động cũng rất biết cách nắm bắt thời ca, một trận đánh nặng nề khiến Từ Chung vốn uy phong trở nên thê thảm.

Trên bầu trời, quang trận bắt đầu rung chuyển, cột quang trụ bao quanh Từ Chung cũng dần mờ ảo. Càn Khôn Cổ Trận tuy mạnh mẽ nhưng áp chế một cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong cũng không phải dễ.

- Sắp không áp chế được nữa sao… Lâm Động thấy vậy cười nhạt, rồi tiến lại gần con cự hổ xám xịt, trong đôi mắt hổ là sự căm hận và sợ hãi.

- Đành phế ngươi trước vậy.

Lâm Động tiến lại trước mặt Từ Chung, bàn tay nắm lại, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, lôi đình bùng phát, ánh mắt sắc lẹm, rồi không chút do dự đâm thẳng quyền trượng vào người Từ Chung.

Grào!

Từ Chung kêu lên thảm thiết, lôi quang lấp lánh trong người Từ Chung, thân thể khổng lồ của hắn cũng bắt đầu thu nhỏ lại, rồi biến thành hình người, nơi vai là Lôi Đế Quyền Trượng xuyên qua, máu tươi chảy ròng ròng.

Lâm Động rút quyền trượng ra rồi giáng thật mạnh xuống, đánh bay Từ Chung đi hàng mấy trăm trượng.

- Ngươi thua rồi.

Lâm Động lạnh lùng nhìn Từ Chung sắc mặt tái nhợt, khí tức của hắn lúc này cũng đã yếu ớt đi rất nhiều, rõ ràng Lâm Động đã khiến hắn trọng thương.

Hắn không còn sức để chiến đấu nữa.

Trận đấu này đã phân thắng bại.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào chỗ hai người, rồi rất nhanh có tiếng ồn ào vang lên. Chẳng ai ngờ được trận chiến lại có kết quả đầy kịch tính thế này.

Hai người bọn Mông Sơn, Thiên Ngạc Tướng sắc mặt đều trắng bệch. Đặc biệt là Mông Sơn, hắn cứ nghĩ đến trước đó định bắt Lâm Động là toàn thân lạnh toát. May mà lúc đó Lâm Động không động thủ, nếu không thì có lẽ hắn căn bản không có cơ hội thoát thân.

Trước bao ánh mắt chăm chú, Từ Chung nhổ một ngụm máu, ánh mắt oán độc nhìn Lâm Động, cười khảy:

- Thủ đoạn không ít, nếu đấu thật sự, ngươi tưởng ngươi là đối thủ của bản vương?

- Chiến đấu sinh tử, bất cứ thủ đoạn nào cũng là thực lực. Ngươi tốt xấu gì cũng là Yêu Soái một phương, không nên nói ra những lời nực cười như thế mới phải.

Lâm Động cổ quái nhìn Từ Chung.

Từ Chung khựng người, chỉ là sự oán độc trong ánh mắt không hề giảm bớt.

- Cuộc chiến ở đó có lẽ cũng kết thúc rồi… Lâm Động ngẩng lên nhìn phía xa. Ở đó huyết quang đầy trời, tiếng hổ gầm vang khắp không gian, huyết quang bắn ra cùng với một hắc ảnh, cuối cùng tạo nên một vết sâu trên mặt đất dài hàng nghìn trượng.

Rầm!

Một đạo quang ảnh lao xuống, Tiểu Viêm lúc này cũng đã có hình thái chiến đấu nửa người nửa thú. Hắn cũng có không ít vết thương, máu tươi rỉ ra khiến gương mặt vốn hung dữ của hắn trở nên đáng sợ hơn nhiều.

Hắn bước về phía trước, tóm lấy Ảnh Tử Vệ khí tức lúc này vô cùng yếu ớt rồi ném về phía Từ Chung:

- Ngươi còn nhớ khi lấy đi của ta một nửa tinh huyết, ta đã nói gì không?

- Ta nói, đó là đồ của ta, sớm muộn gì ngươi cũng phải trả lại ta!

Từ Chung nhìn Ảnh Tử Vệ bên cạnh mình, ánh mắt tối sầm, quệt máu bên khóe miệng, hồi đó đúng là Tiểu Viêm đã nói vậy, nhưng đương nhiên hắn chẳng coi Tiểu Viêm hồi đó chỉ là Sinh Huyền Cảnh ra gì.

Tiểu Viêm hồi ấy trong mắt hắn có lẽ chỉ là con kiến…nhưng không thể ngờ con kiến hồi đó lại lật đổ được hắn.

- Giao tinh huyết truyền thừa ra đây.

Lâm Động nhìn Từ Chung, khẽ nói.

Từ Chung ánh mắt tối tăm nhìn hai người Lâm Động, hắn đứng dậy, cũng nhấc luôn Ảnh Tử Vệ. Hắn ngẩng lên nhìn quanh, tất cả đang nhìn về phía mình. Hắn chưa từng ngờ có ngày, một trong Bát đại Yêu Soái như hắn lại có ngày thảm hại thế này.

- Ha ha, ta đường đường là Yêu Soái, nếu bị các ngươi đánh bại thì quá mất mặt… Giọng Từ Chung khàn khàn.

- Đến lúc này rồi ngươi vẫn muốn vùng vẫy?

Tiểu Viêm cười khảy.

Từ Chung quay sang nhìn Lâm Động và Tiểu Viêm, đột nhiên cười:

- Các ngươi có hiếu kỳ về Ảnh Tử Vệ không?

Lâm Động chau mày.

- Cho các ngươi thấy bộ mặt thật của hắn… Từ Chung nhếch môi cười, nụ cười có phần biến dạng. Rồi hắn xé rách hắc bào quanh người Ảnh Tử Vệ, rồi một gương mặt quen thuộc hiện ra.

- Đó là…Từ Chung?

Cả không gian tĩnh lặng, vì Ảnh Tử Vệ giống hệt Từ Chung, chỉ là ánh mắt của Ảnh Tử Vệ hoàn toàn trống rỗng, đó là…Khôi Lỗi?

- Đây là huynh đệ sinh đôi của ta, nhưng khi sinh ra ta đã cướp mất sự sống của hắn, vì thế từ khi mới sinh hắn đã vô cùng yếu ớt, sau đó chết dần cho suy nhược.

Từ Chung vuốt gương mặt của Ảnh Tử Vệ, cười lạnh lùng:

- Sau khi hắn chết, ta dùng bí pháp luyện chế hắn thành quỷ thai. Tuy bí pháp này độc ác nhưng rất có ích. Sau này có thể biến sức mạnh của quỷ thai thành của mình.

- Ha ha, thật ra Ảnh Tử Vệ chính là đỉnh lò mà ta nuôi, nuôi bằng huynh đệ của ta… Không ít người sắc mặt đều thay đổi khi nghe điều này, tâm tính độc ác của Từ Chung quả thực vượt xa những gì họ nghĩ… - Mà bây giờ là lúc huynh đệ đền đáp ta rồi.

Từ Chung cười, dưới chân hắn đột nhiên có vô số tia máu lan tỏa bao quanh hắn và Ảnh Tử Vệ. Bàn tay hắn thì như lưỡi đao sắc nhọn cắm thẳng vào ngực Ảnh Tử Vệ, máu tươi chảy ra, Ảnh Tử Vệ nhanh chóng khô quắt lại, khí tức Từ Chung cũng nhanh chóng tăng lên. Mức độ đạt đến mức đột phá Chuyển Luân Cảnh!

Làn sóng năng lượng đáng sợ khuếch tán khiến không ai có thể lại gần!

- Tên khốn kiếp!

Tiểu Viêm nổi điên, hiển nhiên không thể ngờ lại có biến cố này.

- Tên Từ Chung đó sắp đột phá Chuyển Luân Cảnh sao?

Tất cả mọi người đều kêu lên kinh ngạc, họ có thể cảm nhận được một luồng khí tức khiến người khác nghẹt thở đang dần ngưng tụ.

- Đại ca, làm sao đây?

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động.

Lâm Động lạnh lùng nhìn Từ Chung lúc này đang cười điên dại. Đôi mắt cuối cùng lóe lên sát ý thật sự. Hắn chầm chậm giơ tay lên, một ngón tay có màu đen bóng, một ngón khác thì lấp lánh ngân quang… - Huynh đệ không phải để

ngươi sử dụng như vậy… Giữa hai ngón tay Lâm Động không ngừng có máu chảy ra, sắc mặt hắn cũng nhanh chóng tái đi, nơi đầu ngón tay hiện lên hai đạo phù văn nhỏ.

- Vì thế, ngươi đi chết đi!

Sau khi Lâm Động dứt lời, một đạo huyết quang bắn ra, bên trong đó là hắc quang và ngân quang đan xen nhau, hai thứ năng lựng hoàn toàn dung hợp với nhau.

Phụt!

Huyết quang bắn thẳng ra, năng lượng trường đáng sợ quanh người Từ Chung dường như bị phá vỡ hoàn toàn, huyết quang đi qua xuyên thủng trán hắn.

Nụ cười điên dại của Từ Chung cũng đông cứng lại ngay lúc này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1071

Đổi Chủ

Vút!

Huyết quang vẽ qua bầu trời, rồi như rạch tan hư không, lóe lên rồi biến mất.

Nhưng tất cả mọi người đều dừng lại trên gương mặt dần dần đông cứng của Từ Chung. Từ đôi mắt đỏ ngầu của hắn, hộ có thể nhìn thấy sự sống đang nhanh chóng mất đi và sự sợ hãi đọng lại… - Sao…có thể… Máu tươi chảy ra từ trán Từ Chung, tầm nhìn của hắn bắt đầu tối lại, hắn thấy người thanh niên giơ tay lên ở phía xa. Hắn không thể tin nổi Lâm Động lại rạch tan được năng lượng trường hắn xung kích Chuyển Luân Cảnh, thi triển một chiêu chí mạng.

Thứ năng lượng trường vừa rồi, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong không cũng không thể xâm nhập. Nhưng…lại bị Lâm Động đánh dễ như trở bàn tay.

Đó là…thứ công kích gì?

- Hắn ta…vẫn còn thủ đoạn khác sao… Mắt Từ Chung nhanh chóng tối lại, thân thể lắc lư rồi đổ vật xuống trước vô số ánh mắt chấn động… - Thật sự… không cam tâm… Sau tiếng nói cuối cùng trong đầu, ý thức của hắn cũng hoàn toàn biến mất.

Yêu Sư một thời đã chết!

Cả Lôi Uyên Sơn trở nên tĩnh lặng, một trận gió thổi qua, nhưng không thổi đi được không khí đặc quánh trên ngọn núi điêu tàn.

Từ Chung, chết rồi… Mọi ánh mắt nhìn xuống thân ảnh gục ngã, đồng tử dường như mở to hơn. Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn đã bị người thanh niên kia giải quyết như vậy sao?

- Sao có thể như vậy… Một số người lầm bầm, đó là một trong Bát đại Yêu Soái của Thú Chiến Vực đó. Tuy trong số đó Từ Chung không phải xuất sắc nhưng dù thế nào ở Thú Chiến Vực số người thắng được hắn cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Họ có thể tưởng tượng khi việc này truyền ra ngoài thìh Thú Chiến Vực sẽ chấn động đến mức nào.

Lâm Động buông tay xuống, đầu ngón tay hắn vẫn còn máu tươi không ngừng nhỏ xuống, gương mặt trắng bệch. Chiêu vừa rồi đã dung hợp sức mạnh của hai đạo tổ phù và tinh huyết tự thân hắn, tiêu hao rất lớn. Nhưg Lâm Động cũng chẳng còn cách nào, tuy hắn biết dù để Từ Chung thôn thực huynh đệ của mình, muốn tiến lên Chuyển Luân Cảnh cũng chỉ có ba phần thành công, nhưng hắn không dám mạo hiểm.

Một khi Từ Chung thnfh công, cục diện hôm nay có lẽ đã khác. Tuy không đến mức hai người Lâm Động bị giết nhưng mục tiêu của họ rõ ràng sẽ khó đạt được.

- Đại ca, không sao chứ?

Tiểu Viêm thấy sắc mặt của Lâm Động như vậy thì giật mình hỏi.

Lâm Động khẽ lắc đầu, định nói thì sắc mặt bỗng lạnh băng, vội vàng ngẩng lên. Thấy phía xa có một quang ảnh bay tới, một bàn tay to lớn thò ra định tóm lấy thi thể của Từ Chung.

- Ngươi muốn chết!

Lâm Động quát lên, hai ngón tay định điểm ra.

Quang ảnh kia thấy thế giật mình, thân hình ngừng lại. Lúc này Tiểu Viêm

cũng phản ứng kịp, gầm lên giận dữ rồi lao tới, quyền phong hung hãn đánh về phía quang ảnh đó.

Binh!

Kình phong đánh tới, Tiểu Viêm vội lùi máy bước, quang ảnh cũng hiện thân, chính là Tần Sư.

- Hừ!

Ánh mắt Lâm Động lạnh tanh, tâm thần khẽ động, Thôn Phệ Thiên Thi lập tức hiện ra trước mặt Tần Sư.

- Ngươi vẫn muốn giúp Từ Chung báo thù?

Lâm Động nhìn Tần Sư.

Tần Sư cười khan, ánh mắt nhìn Lâm Động đầy dè chừng. Cái chết của Từ Chung rõ ràng cũng gây chấn kinh cho hắn. Thực lực hắn tương tự Từ Chung, có nghĩa là Lâm Động cũng có khả năng giết hắn. Huống hồ bên cạnh Lâm Động còn có Thôn Phệ Thiên Thi khiến hắn đau đầu.

Giữa hắn và Từ Chung vốn dĩ chẳng có giao tình gì, lần này ra tay giúp hoàn toàn là vì Từ Chung đưa ra điều kiện hấp dẫn. Nhưng lúc này Từ Chung đã chết, giao dịch chẳng còn ý nghĩ gì nữa, hắn không cần phải đối địch với Lâm Động.

- Lâm Động tiểu ca nói gì vậy, ta và Từ Chung không có thâm tình gì, không cần phải trả thù cho hắn.

Tần Sư cười cười, nhìn thi thể Từ Chung rồi nói:

- Ta chỉ muốn giao dịch với Lâm Động tiểu ca một chút. Chi bằng giao thi thể Từ Chung cho ta, được không?

Lâm Động nheo mắt nhìn Tần Sư, rồi cũng cười gian xảo:

- Xin lỗi, yêu cầu đó có lẽ ta không đáp ứng được.

Lâm Động cười nhạt. Trong người Từ Chung còn có một nửa số tinh huyết truyền thừa, Tiểu Viêm cần nó. Tuy tinh huyết đã bị Từ Chung luyện hóa nhưng Lâm Động có cách ép nó ra.

Tần Sư nghe vậy sắc mặt hơi thay đổi, cười khan:

- Lâm Động tiểu ca không suy nghĩ chút sao? Ở Thú Chiến Vực kết giao được một bằng hữu lúc nào cũng tốt.

- Lẽ nào Tần Sư huynh không muốn kết giao bằng hữu với người như ta?

Lâm Động nửa cười nửa không.

Khóe miệng Tần Sư giật giật, liếc nhìn Thôn Phệ Thiên Thi cách hắn chưa tới mười bước, rồi lại nhìn Tiểu Viêm đang chăm chăm nhìn hắn cảnh giác, cuối cùng cơ thể thả lỏng:

- Sao lại thế, có thể quen biết với Lâm Động huynh, bản vương rất vui.

Lâm Động cười, rồi vung tay lên, Phần Thiên Đỉnh bay ra hút thi thể của Từ Chung vào.

Tần Sư thấy thế thầm than trong lòng, ánh mắt có chút thất vọng.

Lâm Động cũng nhìn thấy thần thái đó của hắn. Trong lòng thấy hơi lạ, lẽ nào Tần Sư cũng biết Từ Chung có tinh huyết truyền thừa? Nhưng hắn là Sư tộc, có tinh huyết thì cũng không thể hấp thụ hoàn toàn được….

Sau khi thi thể Từ Chung biến mất, không khí Lôi Uyên Sơn mới dần thả lỏng. Bọn Trần Thông thấy vậy nhìn nhau rồi đột nhiên quỳ một chân xuống. Phía sau, một số hộ vệ Lôi Uyên Sơn do dự một chút nhưng cuối cùng cũng quỳ xuống. Ở Lôi Uyên Sơn, bọn Trần Thông khá có sức hiệu triệu… - Mời Viêm Tướng phong soái!

Tiếng hô trầm đục vang lên trong Lôi Uyên Sơn. Những hộ vệ của Lôi Uyên Sơn cũng hô theo, nhất thời giống như tiếng sấm rền vang vọng khắp không gian.

Người của Lôi Uyên Sơn có chút hoảng loạn, Lôi Uyên Sơn đổi chủ rồi sao?

Mông Sơn và Thiên Nạc Tướng cũng kinh hoảng, nhưng cái chết của Từ Chung cũng khiến chúng mất đi tự tin, lúc này không dám lên tiếng ngăn cản.

Uỳnh uỳnh!

Cũng đúng lúc đó, phía dưới chân Lôi Uyên Sơn đột nhiên có âm thanh vang trời. Mọi người nhìn thấy một dòng chảy đen nhánh đem theo hung sát khí kinh người ập tới.

Đó là Hổ Phệ Quân.

- Mời Viêm Tướng phong soái!

Khi còn cách đỉnh núi một đoạn, Hổ Phệ Quân ngừng lại, cùng quỳ một gối xuống, đồng thanh hô lên.

Khí tức của Hổ Phệ Quân ập tới, một số cường giả còn đang lưỡng lự trong Lôi Uyên Sơn cuối cùng cũng nghiến răng quỳ xuống.

- Mời Viêm Tướng phong soái!

Những thế lực nằm trong phạm vi của Lôi Uyên Sơn thấy vậy cũng hiểu tình hình. Từ Chung đã chết, mà ở Lôi Uyên Sơn cũng chỉ có Tiểu Viêm đủ tư cách trở thành Yêu soái.

Kết quả này đã không thay đổi được thì hãy mau kéo quan hệ với vị Yêu Soái tân nhiệm đi.

Lâm Động mỉm cười, hắn là con người, dù thực lực có mạnh thế nào thì

người của Lôi Uyên Sơn cũng không chấp nhận hắn là Yêu Soái mới. Hơn nữa bản thân hắn cũng không thích, vì thế vị trí đó để Tiểu Viêm nắm giữ là tốt nhất.

Hắn nhìn Tiểu Viêm, khẽ gật đầu.

Tiểu Viêm do dự một chút rồi cũng đồng ý. Lôi Uyên Sơn cũng là thế lực không tồi, nếu nắm trong tay thì sau này sẽ rất có ích cho họ. Bao giờ quay về Đông Huyền Vực chưa biết chừng phải dùng đến… Tiểu Viêm bay lên không trung, quét mắt nhìn rồi quay về phía Mông Sơn, Thiên Ngạc Tướng:

- Hai ngươi có phục không?

Bọn Mông Sơn nghe thế, sắc mặt lập tức thay đổi, do dự mãi cuối cùng vẫn quỳ xuống, lúc này chúng đã mất hết dũng khí phản kháng.

Tiểu Viêm gật đầu, rồi nhìn Hoắc Diểu:

- Nếu ngươi không muốn ở lại Lôi Uyên Sơn thì có thể đi.

- Hừ, oai phong thật nhỉ!

Hoắc Diểu nhìn Tiểu Viêm, khẽ hừ một tiếng, nhưng gương mặt lại hơi đỏ lên, cuối cùng cũng quỳ một chân xuống, không còn kiêu ngạo như trước. Điều khiến bọn Trần Thông kinh ngạc nhất là khi Từ Chung thu nhận lam tướng, Hoắc Diểu cũng không ngoan ngoãn như vậy… Lúc này, trên dưới Lôi Uyên Sơn đã không còn khả năng phản kháng… Tiểu Viêm đứng trên không, rồi vung tay lên, vẻ mặt đầy uy nghiêm, hô lên một tiếng:

- Mọi việc trong Lôi Uyên Sơn không có gì thay đổi, giữ lại tiền nhiệm, ngoài…vị trí Yêu Soái ra!

- Chúc mừng Viêm Soái!

Tất cả cùng cúi đầu hô vang, Lôi Uyên Sơn cuối cùng đã đổi chủ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1072

Tinh Huyết Truyền Thừa

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi mà việc xảy ra ở Lôi Uyên Sơn đã lan truyền khắp Thú Chiến Vực.

Trong Yêu Vực, đặc biệt là ở Thú Chiến Vực hỗn loạn này, muốn yên ổn không phải chuyện đơn giản.

Lôi Uyên Sơn.

Trong ngọn núi u tịnh, Lâm Động ngồi trên một tảng đá, nguyên lực hùng hồn bao phủ quanh người, rồi thuận theo nhịp thở của hắn biến thành từng con khí long chui vào mũi hắn.

Khi nguyên lực đi vào, khí tức của Lâm Động cũng dần trở nên yên ổn, nhưng đằng sau sự yên ổn đó lại là một kiểu vô cùng tận tựa đại hải.

Xoẹt!

Từ xa có tiếng gió rít, cuối cùng một thân ảnh to lớn quen thuộc đáp xuống. Lâm Động mở mắt, thấy Tiểu Viêm ở bên cạnh. Thời gian này Tiểu Viêm đang dần khống chế được Lôi Uyên Sơn, gương mặt vốn hung dữ nay đã có chút uy nghiêm.

- Lôi Uyên Sơn đã hoàn toàn ổn định rồi chứ?

Lâm Động nhìn Tiểu Viêm, cười nói.

Tuy Từ Chung đã chết, phần lớn đại tướng của Lôi Uyên Sơn quy thuận,

nhưng vẫn còn một số cường giả trung thành với Từ Chung. Trong mười ngày nay cũng có không ít sự hỗn loạn, nhưng đã bị Tiểu Viêm dập tắt hoàn toàn.

Nhờ sự giúp đỡ của bọn Trần Thông, Lôi Uyên Sơn dần dần cũng hoàn toàn được Tiểu Viêm khống chế. Dù sao một năm nay danh tiếng của hắn trong Lôi Uyên Sơn cũng chỉ thua kém Từ Chung. Nay Từ Chung đã chết, địa vị của hắn được nâng lên là đương nhiên. Còn việc đoạt vị, trong Yêu Vực đó cũng không phải việc gì phản nghịch.

Ở đây tôn thờ sức mạnh, nếu thực lực của thủ lĩnh không bằng thủ hạ thì bị thay thế là đương nhiên.

- Ừm.

Tiểu Viêm gật đầu, cười:

- Mông Sơn và Thiên Ngạc Tướng e là trong lòng có ý làm phản, nhưng tạm thời không dám có động tĩnh gì. Đệ sẽ bảo Trần Thông bọn họ theo sát chúng. Chỉ cần chúng có dấu hiệu gì là đệ có thể tiêu diệt.

Lâm Động gật đầu, hai người bọn Mông Sơn đúng là loại cặn bã, để lại có chút phiền phức, nhưng cũng không thể trừ bỏ công khai, đành đợi chúng không nhịn được nữa mới là thượng sách.

Đương nhiên Lâm Động cũng không sợ chúng gây ra sóng gió gì lớn, không còn Từ Chung chống lưng nữa thì chúng khó lòng tạo được uy hiếp cho hắn.

- Thương thế của đại ca thế nào rồi?

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động, thời gian vừa rồi Lâm Động cũng đã tu dưỡng lại về trạng thái bình thường, không còn hư nhược như trước nữa.

- Không còn gì đáng ngại.

Lâm Động lắc đầu, rồi nhìn xuống ngón tay, thứ năng lượng đó, sau khi hắn

bước vào Tử Huyền Cảnh mới có thể dựa vào tinh huyết trong cơ thể và sức mạnh của Tổ Thạch mới cân bằng được sắc mạnh của Lôi Đình Tổ Phù và Thôn Phệ Tổ Phù. Mà rõ ràng mức độ mạnh mẽ của đòn công kích đó vô cùng đáng sợ, sức mạnh dung hợp của hai tổ phù không phải chơi đâu.

Chỉ đáng tiếc là sức mạnh đó tiêu hao quá lớn.

- Thực lực ngươi tuy không tồi, nhưng có lẽ trong Bát đại Yêu Soái ngươi là yếu nhất.

Lâm Động nhìn Tiểu Viêm nói.

Tiểu Viêm gật đầu, tuy hắn có thể chất biến dị, nhưng dù sao cũng kém những lão yêu quái kia một khoảng thời gian. Khoảng cách về thời gian này hắn chỉ có thể lấp đầy bằng cách khác, ví dụ như tinh huyết truyền thừa… Lâm Động nhìn Tiểu Viêm cười một cái, rồi vung tay lên, Phần Thiên Đỉnh hiện ra rồi nhanh chóng biến to lên, sau đó hắn chui vào trong.

- Theo ta vào đây, đến lúc lấy tinh huyết rồi… Bên trong Phần Thiên Đỉnh là một cỗ thi thể khổng lồ của con cự hổ. Trên đó tỏa ra thứ mùi tanh nồng của máu. Khi Từ Chung mất đi sự sống, hắn cũng trở về với bản thể của mình.

Lâm Động xuất hiện ở trên không, nheo mắt nhìn thi thể cự hổ.

- Đại ca, có lẽ tinh huyết truyền thừa đã bị Từ Chung luyện hóa, lẽ nào vẫn lấy lại được?

Tiểu Viêm vào theo, nhìn thi thể cự hổ, hỏi.

- Người khác có lẽ rất khó… Lâm Động cười, tay nắm lại, một cái xoáy đen hiện ra lan tỏa một luồng thôn phệ lực mạnh mẽ:

- Đệ quên ta có Thôn Phệ Tổ Phù sao?

Dứt lời, Lâm Động búng tay, một vòng xoáy đen bay ra lơ lửng bên trên thi

thể cự hổ rồi dần dần thôn phệ vào trong.

Con cự hổ dần biến mất trong vòng xoáy, khoảng nửa giờ sau thì biến mất hoàn toàn, không còn chút xương thịt nào.

Uỳnh!

Khi đó, vòng xoáy đen bỗng rung chuyển, rồi vô số chùm sáng năng lượng bắn ra chói lòa.

Lâm Động thấy vậy, tay siết chặt lại, xoáy đen biến thành hắc quang chui vào cơ thể hắn. Trên không trung hiện ra một quả huyết cầu đỏ rực to bằng đầu người.

Lâm Động có thể cảm nhận được trong huyết cầu là một luồng năng lượng vô cùng thuần túy. Bề mặt có nó có huyết văn ngưng tụ như biến thành một con huyết hổ đang gầm thét.

- Quả nhiên là một nửa số tinh huyết truyền thừa!

Tiểu Viêm nhìn huyết cầu, gương mặt đầy phấn khích.

Lâm Động khẽ cười, tinh huyết truyền thừa tuy bị Từ Chung luyện hóa nhưng dù sao cũng là luyện hóa vào cơ thể hắn. Mà giờ Lâm Động luyện hóa cả cơ thể Từ Chung, đương nhiên tinh huyết lại ra ngoài. Nhờ sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù, chỉ cần năng lượng trong cơ thể Từ Chung chuaw hoàn toàn dung hợp với tinh huyết thì Lâm Động vẫn còn cách.

- Hấp thụ chỗ tinh huyết này có lẽ đệ sẽ xung kích Tử Huyền Cảnh viên mãn… Nói đến đây Lâm Động chép miệng, nghĩ đến việc hắn tu luyện khổ sở đến cũng chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, nhưng Tiểu Viêm thì leo thẳng lên Tử Huyền Cảnh viên mãn. Tuy có liên quan đến thể chất biến dị nhưng thật sự khiến người ta không khỏi mất cân bằng. Nhưng rồi nghĩ đến chiến đấu lực vượt qua thực lực bề ngoài thì hắn mới thấy được an ủi… Lâm Động vung tay, huyết

cầu rơi xuống rồi Tiểu Viêm bắt lấy. Nhưng khi hắn định luyện hóa thì bỗng kêu lên kinh ngạc.

- Ủa?

Lâm Động ngẩng lên nhìn Tiểu Viêm.

Tiểu Viêm khẽ bóp huyết cầu, chỉ thấy một đạo huyết quang bắn lên rồi dần biến thành một miếng đồng cổ xưa hình tam giác.

Trên miếng đồng phủ đầy ánh sáng lục nhìn giống như dấu vết gỉ sét do thời gian, ở một góc thì thấy hai chữ cổ xưa.

- Vật…bảo?

Lâm Động tiến lại nhìn, lông mày nhíu lại, đây là gì?

Tiểu Viêm khẽ xoa cằm như đang suy nghĩ. Một lúc lâu sau mới vỗ mạnh tay lên miếng đồng, ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Động.

- Đại ca, đệ biết đây là thứ gì rồi!

- Ồ?

Lâm Động nhướn mày.

Tiểu Viêm cười:

- Đại ca đã nghe đến Viễn Cổ Vật Bảo Khố chưa?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1073

Thần Vật Bảo Khố

Viễn Cổ Thần Vật Bảo Khố?

Lâm Động nheo mắt, đương nhiên hắn không lạ gì Viễn Cổ Thần Vật, Tổ Thạch trong người hắn chính là thứ đứng hạng hai trong bảng Thần Vật. Hơn nữa hôm đó để đối phó với Dị Ma Vương, Thanh Trĩ đã tế ra Diệt Vương Thiên Bàn đứng thứ sáu, như thế mới tiêu diệt được Thiên Minh Vương.

Những món Viễn Cổ Thần Vật đó đều có sức mạnh vô cùng lớn. Nếu nằm trong tay những người thực lực cao cường thì có thể phát huy uy lực kinh người, có lúc có thể giết được kẻ địch vượt cấp.

Mỗi món Viễn Cổ Thần Vậy đều khiến không ít cường giả tranh giành nhau, lúc này lại có Viễn Cổ Thần Vật Khố, tình hình sẽ thế nào đây?

- Theo đệ được biết, trong Thú Chiến Vực có một khu Thần Vật Bảo Khố để lại từ thời Viễn Cổ. Trong đó có rất nhiều Viễn Cổ Thần Vật, mỗi thứ đều có uy lực cực lớn.

Tiểu Viêm cười:

- Nó được thế lực của Bát đại Yêu Soái cùng bảo vệ, mỗi ba năm lại mở một lần. Đó cũng là lúc Thú Chiến Vực náo nhiệt nhất, thậm chí một số thế lực không thuộc nơi này cũng nhúng tay vào muốn chia phần. Có điều… Tiểu Viêm ngừng một chút rồi nói:

- Dường như không phải ai cũng lấy được Viễn Cổ Thần Vật. Nghe nói lần trước mở ra cũng chỉ có một vài thế lực lấy được một món.

- Trong số Thần Vật đó, lợi hại nhất hình như là một món có tên là Cửu Thiên Trùng Phong. Nghe nói nó xếp thứ ba mươi hai trong bảng Viễn Cổ Thần Vật.

- Cửu Thiên Trùng Phong… Lâm Động lẩm nhẩm, hắn khá có hứng thú với món này. Tuy trong tay hắn có Tổ Thạch nhưng vì đã bị tổn thương nghiêm trọng sau trận đại chiến Viễn Cổ, nên đến giờ cũng không khiến chiến đấu lực của Lâm Động tăng rõ rệt. Nhiều nhất là nhờ có đặc tính ôn hòa của nó mà cân bằng được hai đạo tổ phù.

- Nếu Viễn Cổ Thần Vật mở ra thì ai cũng được vào lấy sao?

Lâm Động hỏi.

- Không đâu.

Tiểu Viêm lắc đầu, rồi hắn giơ tấm đồng trên tay lên:

- Nếu đệ đoán không nhầm thì đây chính là Cổ Thần Bài truyền qua lại giữa các đại thế lực ở Thú Chiến Vực.

- Cổ Thần Bài?

Lâm Động nhíu mày.

- Viễn Cổ Thần Vật khá kỳ diệu, ở đó dường như có một thứ năng lượng vô cùng thần kỳ, muốn đi xuyên qua nó lấy Thần Vật phải có Cổ Thần Bài. Mà mỗi tấm Cổ Thần Bài chỉ lấy được một món Thần Vật.

- Lại phải dựa vào cái này sao?

Lâm Động ngạc nhiên, hắn cầm lấy tấm cổ bài, trọng lượng khá nặng.

- Lần Viễn Cổ Thần Vật mở trước đó, Từ Chung lấy được gì? Tại sao không thấy hắn dùng?

Lâm Động khó hiểu, nếu Từ Chung có thứ Thần Vật lợi hại này thì chắc hẳn Lâm Động muốn thắng là rất khó.

Sắc mặt Tiểu Viêm cổ quái, nói:

- Vì nó phải nộp lên trên rồi.

- Nộp lên trên?

Lâm Động khựng người. Từ Chung là một trong Bát đại Yêu Soái mà còn phải giao nộp lên trên? Nộp cho ai chứ?

- Đại ca, Thú Chiến Vực có tất cả tám Yêu Soái, cũng có phân cấp. Từ Chung chẳng qua chỉ là Yêu Soái mới nổi trong mười mấy năm nay, nhưng có đến ba Yêu Soái đứng trong Thú Chiến Vực này hàng trăm năm rồi.

- Tính ra thì họ mới là những kẻ cường hãn nhẫn Thú Chiến Vực này.

- Từ Chung hồi đó dựa vào Thiên Long Yêu Soái, thứ Thần Vật có được cuối cùng cũng nộp cho Thiên Long Yêu Soái.

- Thiên Long Yêu Soái.

Lâm Động lẩm nhẩm, nhíu mày nói:

- Lẽ nào hắn ta là người của Long tộc?

- Hừm, chẳng qua chỉ là một con phi long tám cánh có chút huyết mạch của Long tộc, nên gọi là Thiên Long, cũng hơi cuồng ngôn.

Tiểu Viêm trề môi.

- Nếu lần này là người ngoài Lôi Uyên Sơn đoạt vị của Từ Chung thì có lẽ Thiên Long Yêu Soái sẽ có hành động. Nhưng đệ nghĩ dù có vậy thì sớm muộn gì Thiên Long Yêu Soái sẽ tìm đến chúng ta.

Tiểu Viêm có chút lo lắng nói.

- Thiên Long Yêu Soái thực lực rất mạnh sao?

- Ừm, hắn là Chuyển Luân Cảnh.

Tiểu Viêm gật đầu.

- Chuyển Luân Cảnh sao… Lâm Động mím môi, lúc này mới thấy áp lực không nhỏ. Tuy Từ Chung đã tiếp cận Chuyển Luân Cảnh nhưng so sánh thì vẫn còn khoảng cách xa vời. Nếu không thì hắn đã không chọn cách đi theo Thiên Long Yêu Soái.

- Thông thường, để được đi theo Thiên Long Yêu Soái phải trả một cái giá nào đó. Mà Từ Chung phải giao nộp ba lần Thần Vật cho Thiên Long Yêu Soái, sau ba lần thì hắn mới được giữ lại cho mình.

- Viễn Cổ Thần Vật mỗi ba năm mở một lần, cũng có nghĩa là Từ Chung phải giúp Thiên Long Yêu Soái gần mười năm, tính ra cũng đến lúc rồi. Nhưng đáng tiếc hắn không có phúc để hưởng.

Tiểu Viêm cười.

- Có tất cả bao nhiêu tấm Cổ Thần Bài?

Lâm Động hỏi.

- Theo đệ biết thì có mười ba tấm, ba đại Yêu Soái đã giữ sáu tấm rồi, còn năm Yêu Soái còn lại mỗi người một tấm. Hai tấm còn lại cũng thuộc về hai thế lực khá mạnh ở Thú Chiến Vực. Tuy kém thế lực Yêu Soái một chút nhưng cũng không thể coi thường.

- Vậy nghĩa là mỗi lần Viễn Cổ Thần Vật mở ra thì có mười ba món Thần Vật xuất thế?

Lâm Động có phần kinh ngạc, bảo khố này lợi hại vậy sao? Một món Thần Vật đã đủ dẫn đến vô số cuộc tranh giành, huống hồ là cùng lúc mười ba món?

- Thứ Thần Vật bình thường cũng không có gì hiếm có, lại không nằm trong bảng Thần Vật, tính ra không mạnh hơn Lôi Đế Quyền Trượng của ngươi bao nhiêu.

Đúng lúc đó thì Nham lên tiếng.

Lâm Động thầm thở dài:

- Ai bảo thứ Thần Vật đứng thứ hai trong bảng Thần Vật đến giờ vẫn chẳng có tác dụng gì nhiều.

- Khụ.

Nham hắng giọng, hắn cũng biết bao năm nay mình cũng không có tác dụng trợ giúp gì nhiều cho Lâm Động trong những trận chiến chính diện, dù sao thì hắn cũng bị thương quá nặng.

- Đương nheien có thể đi Viễn Cổ Thần Vật một chuyến. Nhưng ngoài Thần Vật rất ít ra thì cũng không có gì khác, nhưng bản thân nó cũng là một món Thần Vật không tồi.

- Ngươi nói bản thân Viễn Cổ Thần Vật?

Lâm Động khựng người.

- Ừm, nếu ta không nhầm thì đó chính là Thiên Huyền Điện, đứng thứ mười trong bảng Thần Vật.

Nham đáp.

- Thiên Huyền Điện?

Lâm Động lại mù mờ khó hiểu.

- Đó cũng là thứ chủ nhân ta luyện chế hồi đó, ngươi nên biết chúng ta muốn khai chiến với dị ma thì không thể thiếu được trang bị. Mà Thiên Huyền Điện chính là môt món siêu cấp Thần Vậy có thể tự luyện chế Thần Vật. Chỉ cần cho nguyên liệu vào là nó tự khắc chế ra, cuối cùng trang bị cho đại quân, hình thành siêu cấp chiến đấu lực.

- Đương nhiên, luyện chế lượng lớn như vậy không thể sánh được với những món trong bảng Thần Vật, nhưng cũng không thể coi thường. Hơn nữa, ngoài sức mạnh luyện chế, Thiên Huyền Điện còn có lực phong ấn. Nếu dùng toàn bộ năng lực thì dù Dị Ma Vương rơi vào cũng khó thoát ra. Thiên Huyền Điện có công lao không thể chối bỏ trong trận đại chiến năm đó.

- Không ngờ nó có thể tự luyện chế Thần Vật.

Lâm Động sững sờ, Viễn Cổ Thần Vật, à không, Thiên Huyền Điện lợi hại vậy sao.

- Hề hề, ngươi có thể thử, nếu lấy được Thiên Huyền Điện thì sẽ rất có ích đó.

Lâm Động cũng có chút hứng thú, chưa nhắc tới khả năng luyện chế, chỉ ngay khả năng phong ấn Dị Ma Vực thôi cũng đủ khiến hắn thèm thuồng. Tuy rằng thực lực hắn hiện giờ chưa thể làm được điều đó.

- Còn bao lâu nữa thì Viễn Cổ Thần Vật mở ra?

Lâm Động nhìn Tiểu Viêm hỏi.

- Có lẽ khoảng hai, ba tháng nữa.

- Giờ đệ mới biết, Tần Sư muốn lấy thi thể Từ Chung là vì Cổ Thần Bài, như vậy thì hắn sẽ có được hai món Thần Vật, một món nộp lên trên, một món giữ lại cho mình.

Tiểu Viêm chép miệng.

Lâm Động gật đầu, hắn cũng thấy Tần Sư có phần cổ quái, thì ra là vậy.

- Đại ca cũng có hứng thú với Viễn Cổ Thần Vật?

Tiểu Viêm hỏi.

- Nếu lấy được một hai món thì rất có ích cho chúng ta.

Lâm Động cười, rồi vung tay:

- Nhưng trước lúc đó đệ hãy luyện hóa tinh huyết truyền thừa đi. Nếu không thì không thể cạnh tranh được với đám người kiađâu.

- Ừm.

Tiểu Viêm gật mạnh đầu, hắn cũng hiểu có vô số cường giả đang nhăm nhe Viễn Cổ Viễn Cổ Thần Vật, muốn có phần không phải dễ.

Lâm Động vung tay, hai người bay ra khỏi Phần Thiên Đỉnh. Tiểu Viêm lấy được tinh huyết, cũng không ở lại lâu, bàn giao lại việc rồi bế quan luyện hóa. Lâm Động nhìn bóng lưng hắn khẽ cười, tay vuốt tấm Cổ Thần Bài:

- Viễn Cổ Thần Vật à, ta có hứng thú không nhỏ với ngươi đâu…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1074

Vô Gian Thần Ngục Bàn

Khi có được một nửa số tinh huyết truyền thừa còn lại, Tiểu Viêm lập tức bế quan luyện hóa, việc của Lôi Uyên Sơn giao cho Lâm Động khiến hắn vô cùng đau đầu. Dù sao hắn cũng không có năng lực như của Đường Tâm Liên, quản lý được cả một thế lực lớn như vậy. Nhưng cũng may, Lôi Uyên Sơn sau khi đổi chủ về tổng thể coi như cũng đã ổn định. Tuy thỉnh thoảng có chút phiền phức nhưng có bọn Trần Thông trợ giúp, mọi việc cũng không quá rắc rối.

Khi Lôi Uyên Sơn đã ổn định, Lâm Động cũng bắt đầu tu luyện. Hiện giờ tuy hắn đã là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, nhưng so với những kẻ thù hắn phải đối mặt thì vẫn hơi yếu. Tuy có thể dùng nhiều thủ đoạn để bù đắp khoảng cách về chiến đấu lực, nhưng dù thế nào, thực lực bản thân vẫn là nhân tố quan trọng nhất.

Nhưng muốn nâng cao thực lực, về tu vi nguyên lực thì tạm thời Lâm Động chỉ có thể tu luyện từ từ, vì thế sau khi suy nghĩ hắn quyết định tu luyện tinh thần lực.

Về tinh thần lực, bản thân Lâm Động đã có thiên phú đến Nham và Tiểu Điêu còn phải cảm thán. Chỉ là bình thường, phần lớn tâm tư hắn đều đặt vào nguyên lực nên tinh thần lực bị trì trệ. Tuy đôi khi bùng phát do một vài nhân tố bên ngoài nhưng dù sao vẫn phát triển chậm hơn nguyên lực.

Tinh thần lực của Lâm Động hiện giờ ở mức Tiên Phù Sư tiểu thừa đỉnh phong, nếu tăng thêm một bước thì sẽ là Tiên Phù Sư đại thừa, tương đương với cường giả Tử Huyền Cảnh. Hai sức mạnh kết hợp thì có thể phát huy được thực lực vô cùng cường hãn.

Chỉ là…muốn cho tinh thần lực tăng cấp không phải việc đơn giản. Nhưng khi Lâm Động đang khổ não thì Nham, thần long trước nay thấy đầu không thấy đuôi lại có lòng tốt xuất hiện và trợ giúp hắn.

… Trong một tòa điện lớn chuyên dùng để tu luyện tại Lôi Uyên Sơn, Lâm Động ngồi trên một thạch đài, phía dưới hắn là Trần Thông hai tay cung kính dâng lên mười cái túi Càn Khôn.

- Lâm Động đại nhân, trong mỗi túi Càn Khôn đều có một nghìn vạn Huyền Nguyên Đan, nếu đại nhân thấy chưa đủ thì thủ hạ sẽ đến khố phòng lấy tiếp.

Khi nói câu này Trần Thông có chút đau lòng, một trăm triệu viên Huyền Nguyên Đan, tuy Lôi Uyên Sơn khá giàu có nhưng một lúc bỏ ra từng này quả thực quá xót.

- Hà hà, tạm thời đủ rồi, làm phiền Trần Thông huynh rồi.

Lâm Động mỉm cười, vung tay một cái túi Càn Khôn rơi vào tay. Tiểu Viêm nắm giữ Lôi Uyên Sơn, cũng kế thừa tài nguyên dồi dào của đại thế lực, nếu không, phải tự thu thập một trăm triệu viên Huyền Nguyên Đan thì thật mệt.

Nghe Lâm Động nói thế, Trần Thông mới thở phào, rồi cáo từ lui ra ngoài, trong lòng nghĩ xem ra phải cho quân đội Lôi Uyên Sơn ra ngoài một chuyến rồi. Nếu không thì khố phòng không gánh vác nổi nhu cầu của Lâm Động.

Lâm Động nhìn Trần Thông ra ngoài rồi mới cười:

- Đã có đủ số Huyền Nguyên Đan ngươi cần, tiếp theo làm gì?

Một đạo bạch quang bay ra từ trong người Lâm Động biến thành quang ảnh. Nham cầm mười túi Càn Khôn trong tay, gật đầu nói:

- Vẫn nhớ trước đây không lâu ngươi dùng Tổ Thạch tu luyện tinh thần lực chứ?

Nghe vậy Lâm Động hơi khựng người, rồi gật đầu với chút cảm thán. Hồi đó hắn vẫn ở vương triều Đại Viêm, đã rất lâu rồi… - Tổ Thạch đúng là có khả năng tôi luyện tinh thần lực, chỉ là trước đây ngươi không biết cách mà thôi. Hơn nữa hồi đó tinh thần lực của ngươi quá yếu không chịu nổi nên ta cũng không nhắc. Giờ thì miễn cưỡng cũng được.

Nham nói, lúc đó tuy hắn trong trạng thái ngủ vùi những cũng cảm nhận được Lâm Động vận dụng Tổ Thạch. Tuy là lúc đó hắn cũng chưa vận dụng được gì nhiều.

- Chủ nhân của ta cũng song tu cả nguyên lực và tinh thần lực. Cả hai thứ ngài đều đạt được đến mức đỉnh phong.

- Lưỡng lực song tu sao… Lâm Động có phần kinh ngạc, chắc hắn không ngờ vị cường giả từ thời Viễn Cổ đến giờ đều là mạnh nhất lại cũng song tu. Con đường này không phải hiếm người đi nhưng tất cả đều một chính một phụ, thậm chí Lâm Động cũng nghiêng về nguyên lực, mà dường như hơi xao nhãng tinh thần lực.

- Hai thứ năng lượng này vô cùng lớn mạnh, nhưng cùng tồn tại trong một cơ thể thì khó tránh khỏi phân cao thấp. Năm đó ta đã cân bằng hai thứ năng lượng này cho chủ nhân… - Tuy sau đó chủ nhân không cần ta cân bằng nữa, nhưng trước đó tác dụng của ta là không thể thiếu.

- Hiện nay dị ma lại tái hiện, không ai biết trận đại chiến tiếp theo có xảy ra nữa không. Vì thế…ngươi phải cố gắng nâng cao thực lực, muốn thật sự chống lại được sự tấn công của dị ma chúng ta bắt buộc phải có vị Phù Tổ thứ hai.

Nham nhìn Lâm Động với ánh mắt ngưng trọng.

Lâm Động lần đầu tiên thấy Nham nghiêm túc như vậy, hắn cười khổ:

- Ngươi cũng đánh giá ta cao quá rồi…Tuy ta vẫn luôn có lòng tin với bản thân, nhưng nếu nói trở thành vị Phù Tổ thứ hai…có lẽ…Băng Chủ có khả năng

hơn ta.

- Ta biết người bạn đó của ngươi chính là Băng Chủ chuyển thế.

Nham nhìn Lâm Động.

- Ta cũng biết, ngau chủ nhân ta cũng từng nói Băng Chủ rất có khả năng đạt được đến mức của người…Nhưng tổ phù lại chọn ngươi.

- Ý là sao?

Lâm Động nhíu mày.

- Tổ Phù là Thần Vật mạnh nhất của trời đất, chúng có linh trí của chính mình, từ một góc độ nào đó mà nói thì chúng không thể cùng tồn tại trong cơ thể của một người.

- Thôn Phệ Tổ Phù có thể.

Lâm Động nhắc nhở.

- Đúng là Thôn Phệ Tổ Phù có khả năng dung nạp mạnh nhất trong Bát đại tổ phù. Nhưng ngươi phải biết rằng, ngay Thôn Phệ Chủ năm đó cũng không thể luyện hóa thành công tấm tổ phù thứ hai.

- Sau Thôn Phệ Chủ, Thôn Phệ Tổ Phù cũng từng có chủ nhân khác, nhưng họ cũng không thể có tấm tổ phù thứ hai như ngươi, mà thực lực của họ không phải không tìm thấy tấm thứ hai.

- Ý của ngươi là… Lâm Động nheo mắ:

- Ta luyện hóa được Lôi Đình Tổ Phù chẳng liên quan gì đến Thôn Phệ Tổ Phù?

Điều này khiến Lâm Động cảm thấy hoang đường, vì hắn chưa từng cảm thấy

cảm giác thân thiết gì cả, khi luyện chế Lôi Đình Tổ Phù hắn còn suýt nữa bị sét đánh chết.

- Không sao, đó không phải điều quan trọng nhất…Quan trọng là ngươi có sự thân thiết với tổ phù nên tổ phù chọn ngươi.

Nham nhìn Lâm Động chăm chăm:

- Sự thân thiết này từ thời Viễn Cổ đến nay chỉ xuất hiện ở chủ nhân ta.

Lâm Động sững sờ, rồi da đầu tê dại, nói:

- Tốt nhất là ngươi đừng có bảo ta là Phù Tổ luân hồi chuyển thế.

Việc này quả thực hắn không thể chấp nhận được, hắn là Lâm Động, ý thức thuộc về hắn, hắn không muốn bị điều gì quấy nhiễu.

- Nếu là vậy thật thì đã tốt… Dường như Nham cười khổ, nói:

- Chủ nhân ta đã thiêu đốt luân hồi, phong ấn khe hở Vị Diện. Ngài đã biến mất hoàn toàn, không thể có cơ hội chuyển thế.

Lâm Động thở phào, lúc này hắn cảm thấy lưng mình ướt đẫm, nhưng hắn chẳng thấy có cảm giác thân thiết gì gì đó. Hắn chỉ biết, để đạt được đến mức như hiện nay hắn đã phải trải qua bao phen sống chết.

- Nhưng như vậy có nghĩa là ngươi rất có tiềm lực trở thành Phù Tổ thứ hai. Tổ phf không chọn bừa đâu,.

Nham nhìn Lâm Động.

- Điều này hình như hơi xa vời với ta?

Lâm Động bất lực.

Nham không đồng ý cũng chẳng phản đối, hắn nhún nhún vai:

- Thôi, giờ nói những điều này có lẽ hơi sớm với ngươi, vẫn nên giải quyết vấn đề tinh thần lực của ngươi trước đã.

Nói rồi hắn tung mười túi Càn Khôn lên, mười dòng đan hà hình thành từ Huyền Nguyên Đan hình thành trong đại điện.

Ầm ầm!

Một trăm triệu viên Huyền Nguyên Đan tụ lại, năng lượng đạt đến mức khủng bố, tạo nên tiếng ào ào như nước chảy, tỏa ra vô số luồng năng lượng dồi dào.

Nham lơ lửng trên không, hai tay biến hóa ấn pháp nhanh như chớp, rồi hô lên một tiếng, mười dòng đan hà tụ lại với nhau tạo thành một thứ to hàng nghìn trượng.

Đó là một cái đĩa khổng lồ kỳ dị, trong đó ánh sáng chói lòa dường như tự tạo ra một thế giới khác.

Nham nhìn cái đĩa ánh sáng khổng lồ, rồi mỉm cười nhìn Lâm Động. Nụ cười đó khiến Lâm Động cảm thấy không hề có ý tốt. Nham hơi cong người làm động tác mời với Lâm Động.

- Đây chính là nơi chủ nhân ta dùng để tu luyện tinh thần lực. Hoan nghênh ngươi, ngươi là người thứ hai đến được đây.

- Đây là cái gì?

Lâm Động cảm thấy có chút bất an.

Nham cười, ngữ khí bình thản nhưng khiến Lâm Động lạnh toát.

- Vô Gian Thần Ngục Bàn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1075

Tôi Luyện Tinh Thần

Đây là một tòa đại điện rộng lớn, nhìn về phía tận cùng thì chỉ thấy mơ hồ, cả đại điện như đang trong thời kỳ hỗn độn vậy.

- Ở đây, chỉ cần ý thức của ngươi kiên trì được thì tinh thần thể sẽ không ngừng trùng sinh… Nham nói, nhìn quầng ý thức của Lâm Động.

- Nếu không chịu nổi điểm đó thì cũng không cần phải tu luyện tinh thần nữa. Vì sau này nếu có tu luyện cũng chỉ càng thêm thống khổ mà thôi.

- Chắc ngươi biết rõ, trên thế gian này không có sức mạnh nào là tự nhiên có cả.

Ý thức của Lâm Động hít sâu một hơi, nói:

- Điều này không cần ngươi phải nói.

- Tiếp tục đi.

Ý thức của Lâm Động rung động, ánh sáng ngưng tụ, một đạo tinh thần thể ngưng kết, hai tay hắn siết chặt, rồi ngẩng lên nhìn ảnh phản chiếu ở phía trước. Lần này hắn không nói gì, lập tức giậm chân rồi lao tới.

Bùm bùm!

Hai thân ảnh tiếp tục giao đấu một cách hung hãn, thế nhưng lần này Lâm Động chỉ kiên trì được thêm mười hiệp nữa là bị hình ảnh phản chiếu kia một quyền đánh nổ đầu.

Phù phù.

Ý thức của Lâm Động bay lơ lửng, thấp thoáng có tiếng thở nặng nề vang lên, trong đó không che giấu được một sự đau đớn.

- Lại nào.

Lâm Động nghiến răng, thân thể lại được ngưng kết, tiếp tục xông tới.

Binh!

Binh!

Trong đại điện, âm thanh trầm đục không ngừng vang lên giống như những con hung thú chiến đấu không biết mệt mỏi. quyền phong mạnh mẽ tạo nên những tiếng gió rít điếc tai.

Tinh thần thể của Lâm Động liên tiếp bị hình ảnh phản chiếu lạnh lùng đánh tan tành, nhưng hắn không hề vì thế mà chùn bước, từng chút tinh thần thể không ngừng ngưng tụ rồi tiếp tục xông tới như những tên hung đồ giết chóc đỏ cả mắt.

Chỉ là, có lẽ Lâm Động bị những cơn đau kích thích đến ý thức cũng mờ nhạt đi nhiều không phát hiện ra rằng, sau nhiều lần tinh thần thể ngưng tụ, ánh sáng trên thân thể cũng dần thu lại, thời gian mà hình ảnh phản chiếu kia dùng để đánh bại hắn cũng kéo dài hơn… Ở đây không có nguyên lực, có chẳng chỉ là ý chí kiên định như sơn…bốn trăm ba mươi lăm lần rồi… Nham bình tĩnh nhìn tinh thần thể được ngưng tụ hết lần này đến lần khác. Hắn có thể cảm nhận được ý thức của Lâm Động lúc này đã khá mơ hồ, nhưng tinh thần thể của hắn bất giác đã trở nên vô cùng thực chất. Tinh thần thể vẫn kiên trì được là hoàn toàn dựa vào ý niệm kiên cường.

Ý niệm này khiến Nham cũng phải tán thưởng. Nhục thể của con người có thể yếu ớt nhưng nếu ý chí của hắn không mạnh mẽ thì chắc chắn hắn không thể

trở thành cường giả chân chính được.

Mà rõ ràng Lâm Động không thuộc trường hợp này.

Tuy trước đó Nham trong trạng thái ngủ vùi, nhưng cũng đã chứng kiến người thiếu niên non nớt trước đây từng bước đi ra từ vương triều Đại Viêm nhỏ bé cho đến tận ngày nay, mà hiển nhiên đây chưa phải điểm cuối cùng.

Hắn luôn cảm thấy người thanh niên nay vẫn chưa phải rất mạnh mẽ sau này sẽ đạt đến mức ngay hắn cũng phải khâm phục.

Bùm!

Lại một âm thanh trầm đục nữa truyền tới từ phía dưới. Nham nhìn xuống thì phải nheo mắt lại, chỉ thấy bàn tay của hình ảnh phản chiếu kia xuyên qua tim Lâm Động, nhưng đồng thời nắm đấm của Lâm Động cũng đánh tan tành đầu của hình ảnh.

Một sự đồng quy vu tận ác liệt.

Hình ảnh kia rung động rồi dần dần biến thành hư vô, còn thân thể Lâm Động cũng ngã ra rồi vỡ tan biến thành một quầng ý thức bay lên… Khung cảnh quay trở lại trong đại điện dùng để tu luyện tại Lôi Uyên Sơn.

Lâm Động đột nhiên mở mắt, gương mặt tái nhợt đến đáng sợ, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra trên trán, hai tay siết chặt nổi hết gân xanh.

Tuy thân thể hắn không có chút tổn thương nào nhưng sau khi tinh thần thể quay lại cơ thể, cơn đau thấu xương lại trào dâng như thủy triều.

Thân thể Lâm Động run rẩy cố gắng chịu đựng cơn đau nhói tấn công. Cứ thế sau nửa giờ hắn mới thả lỏng được đôi chút.

- Năm đó bát chủ cũng phải trải qua sự tu luyện này.

Nham hiện ra, nói.

- Thế thành tích của ta xếp thứ mấy?

Lâm Động quệt mồ hôi, thuận miệng hỏi.

- Thứ chín.

Khóe miệng Nham khẽ động.

- Vậy là đứng cuối rồi… Lâm Động cười.

- Ừm…năm đó khi Thôn Phệ Chủ đánh bại hình ảnh đầu tiên thì phải thất bại đến một trăm lần, xếp thứ hai.

Nham dừng lại một chút rồi nói:

- Xếp thứ nhất là Băng Chủ, chỉ thất bại mười một lần.

Người Lâm Động cứng lại, không kìm được gật gù:

- Lợi hại!

Chỉ khi giao đấu với hình ảnh kí rồi mới hiểu được sức mạnh của nó. Vậy mà Băng Chủ chỉ thất bại có mười một lần đã đánh bại nó, điều này không thể chỉ dùng từ thiên phú siêu tuyêth để hình dung. Chẳng trách mà Băng Chủ được mọi người cho rằng có khả năng đạt đến trình độ của Phù Tổ.

Trước khi đánh bại được hình ảnh thì Lâm Động đã thất bại hơn tám trăm lần, khoảng cách thật quá xa vời.

- Nhưng nó cũng không nói lên điều gì. Căn bản của ngươi vốn đã yếu hơn họ. Họ được chủ nhân của ta đích thân chỉ dạy, còn ngươi…bao năm này phần lớn đều tự tu luyện. Nếu có được sự chỉ dẫn và điều kiện tu luyện giống họ thì chắc chắn thành tích sẽ tốt hơn nhiều.

Nham khẽ nói.

- Có lẽ vậy.

Lâm Động cười, ánh mắt hắn không hề có vẻ thất bại, hắn ngẩng lên nhìn cái đĩa ánh sáng khổng lồ trên không trung với đôi mắt hừng hực cháy.

- Ta sinh ra vốn đã là người không dễ dàng chịu khuất phục, vì thế…ta sẽ không muốn thua kém bất kỳ ai.

- Mai tu luyện tiếp đi.

Nham hơi khựng lại, kiểu tu luyện này rất thống khổ, mỗi lần đều cần một vài ngày để hồi phục. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Động, hắn cũng không ngăn cản, chỉ khẽ gật đầu. Sâu trong mắt là sự tán thưởng… Trong một tháng sau đó Lâm Động gần như không rời khỏi đại điện nửa bước, ngày nào hắn cũng vào trong Vô Gian Thần Ngục Bàn để tôi luyện.

Hắn biết muốn bù đắp lại sự xao nhãng với tinh thần lực trước đây hắn phải bỏ ra công sức rất lớn. Nhưng may mà dần dần hắn cảm nhận được tinh thần lực trong Nê Hoàn Cung của mình đang nhanh chóng trở nên dồi dào hơn.

Cứ với tốc độ này đột phá Tiên Phù Sư đại thừa chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong một tháng Tiểu Viêm vẫn bế quan, Lâm Động cũng vì tu luyện tinh thần lực mà khó lòng quan tâm đến việc trong Lôi Uyên Sơn, nhưng cũng nhờ có Trần Thông, Hoắc Diểu, hai người họ có năng lực hơn hai huynh đệ hắn nhiều. Lôi Uyên Sơn dưới sự quản lý của họ không hề xảy ra rắc rối gì lớn.

Tuy giữa chừng họ từng muốn gọi Lâm Động, nhưng sau khi cảm nhận được luồng năng lượng kinh người tỏa ra từ đại điện, họ đã rút lại ý định. Họ có thể nhận ra lúc này Lâm Động đang trong thời kỳ tu luyện quan trọng nên cuối cùng đành bất lực đi ra.

Một tháng khổ tu cũng nhanh chóng trôi qua, nhưng cường giả như Trần Thông dần cảm nhận được dường như từ trong đại điện tỏa ra một luồng tinh thần lực mạnh mẽ kinh người… Nhưng khi tinh thần lực đang dần đậm đặc hơn, thì trên bầu trời phía ngoài Lôi Uyên Sơn đột nhiên có tiếng gió rít, rồi hai đạo thân ảnh xuất hiện. Họ mặc áo bào xanh với hình hoa văn con huyết long cuộn mình, thấp thoáng có thể cảm nhận một thứ áp lực manh mẽ lan tỏa.

- Người của Huyết Long tộc đến, Yêu Soái Lôi Uyên Sơn còn không mau ra nghênh đón?

Hai thân ảnh đó hiện ra bên ngoài Lôi Uyên Sơn, rồi một tiếng quát tựa sấm rền vang vọng khắp dãy sơn mạch.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1076

Huyết Long Điện

Tiếng quát lạnh lùng được bao bọc bởi nguyên lực hùng hồn vang vọng khắp bầu trời bên trên Lôi Uyên Sơn.

Cả Lôi Uyên Sơn rõ ràng cũng vì thế mà bị kinh động, rồi vô số thân ảnh lướt qua bầu trời nhìn hai thân ảnh trên không trung kia đầy cảnh giác.

- Kẻ vừa đến là ai?

Một cường giả trong Lôi Uyên Sơn sắc mặt ngưng trọng nhìn hai thân ảnh mặc thanh bào, quát lên.

- Ha…chẳng qua đổi Yêu Soái, lẽ nào không nhận ra cả chỗ dựa của Lôi Uyên Sơn rồi sao?

Hai thân ảnh kia cười nhạt, chỉ là trong giọng nói mang cảm giác lạnh thấu xương khiến nhiệt độ Lôi Uyên Sơn như tụt xuống.

- Ha ha, thì ra là hai vị đại thống lĩnh của Huyết Long Điện, thất lễ đã không đón từ xa.

Trong Lôi Uyên Sơn cũng vì động tĩnh này mà trở nên náo động một chút. Rồi nhanh chóng có một vài thân ảnh bay ra. Trần Thông nhìn hai thân ảnh kia, ánh mắt ngưng đọng một chút rồi vội cười, nói.

- Thì ra là Thiết Sư Tướng Trần Thông. Thế nào, Yêu Soái cũng đổi rồi mà ngươi vẫn ở lại yên ổn sao? Xem ra công lao không nhỏ nhỉ?

Hai thân ảnh kia nhìn Trần Thông cười nhạt.

Trần Thông nghe vậy thì sắc mặt hơi thay đổi. Đương nhiên hắn nhận ra sự châm chọc trong lời nói của hai kẻ đó. Nhưng lúc này thì hắn không dám nổi cáu, dù sao thì chúng cũng không phải nhân vật tầm thường, đành nói:

- Không biết hai đại thống lĩnh đến Lôi Uyên Sơn có việc gì? Yêu Soái đại nhân hiện đang bế quan.

- Bế quan?

Nam tử có cái cằm nhọn nghe vậy, sắc mặt tối lại, lạnh lùng nói:

- Vậy thì gọi ra đây. Lần này bọn ta đến là để chuyển lời của Huyết Long đại nâhn. Tân Yêu Soái của các ngươi nghe nói là Viêm Tướng trước đây đúng không?

Vừa nghe thấy bốn chữ Huyết Long đại nhân là Trần Thông và bọn Hoắc Diểu phía sau đều biến sắc. Chắc hẳn đều rất quen với đại nhân vật sừng sững ở Thú Chiến Vực hàng trăm năm này rồi.

Trước đây đều là đại tướng của Lôi Uyên Sơn, đương nhiên họ biết quan hệ giữa Từ Chung và Huyết Long Điện.

Trần Thông nhìn mấy người Hoắc Diểu rồi nhìn về phía đại điện tu luyện phía sau núi. Ở đó lúc này đang được bao phủ bởi thứ tinh thần lực dày đặc. Người trong đó cũng không có dấu hiệu gì là sắp ra ngoài.

- Hai vị đại thống lĩnh, Yêu Soái đang bế tử quan, nếu thật sự có chuyện thì có thể nói cho ta trước không? Đợi khi nào Yêu Soái xuất quan ta sẽ truyền đạt lại.

Trần Thông do dự một chút rồi nói.

Vừa dứt lời thì hắn cảm nhận được một luồng khí tức chèn ép đến nghẹt thở

bùng phát từ hai kẻ kia, theo đó là giọn nói lạnh băng băng:

- Xem ra tân Yêu Soái của các ngươi thật sự không biết điều chút nào…Bảo Huyết Long Điện đợi hắn sao? Ha ha, Từ Chung cũng không có bản lĩnh đó!

- Các ngươi không định đi gọi thì hai người bọn ta tự động thủ!

Hai nam tử kia cười lạnh, rồi thân hình khẽ động, lướt vào trong Lôi Uyên Sơn.

- Hai vị đại thống lĩnh, xin hãy dừng tay!

Trần Thông thấy vậy, sắc mặt kịch biết, hô lên rồi cũng định bay tới.

- Hừ!

Nhưng khi hắn mới động đậy thì một tiếng hừ lạnh vang lên, rồi một cái đại quang ấn ập tới đánh lên mấy người hắn.

Binh!

Mấy người bọn Trần Thông bị đánh bật loạng choạng lùi về sau. Hai đại thống lĩnh của lhd đều là cường giả đã thành danh từ lâu trong Thú Chiến Vực. Ai cũng là Tử Huyền Cảnh viên mãn. Dù là Từ Chung, muốn một chọi hai cũng không thể thoải mái, vì thế với khả năng của họ đương nhiên là không thể ngăn chặn.

Hai đại thống lĩnh của Huyết Long Điện hung hăng xông vào Lôi Uyên Sơn, rồi ánh mắt dừng lại ở đại diện đang lan tỏa tinh thần lực.

- Huyết Long đại nhân có lời truyền đạt, tân Yêu Soái Lôi Uyên Sơn còn không ra?

Hai đại thống lĩnh trừng trừng nhìn đại điện, tiếng quát rung động cả không gian.

Thế nhưng tòa điện vẫn im lìm, không có bất cứ động tĩnh gì.

Hai đại thống lĩnh thấy vậy, nộ hỏa cháy rực, không nói gì thêm, cùng tung quyền, nguyên lực cuồn cuộn đánh về phía đại điện.

Với thực lực của hai người này cùng ra tay, đừng nói một tòa đại điện, ngay cả một ngọn núi cũng tan thành tro bụi.

Có điều, khi nguyên lực sắp chạm vào đại điện thì một luồng tinh thần lực hùng hồn từ bên trong bùng phát lao thẳng vào công thế hung hăng kia.

Bùm!

Cả đại điện rung chuyển, xung quanh xuất hiện vô số đường rạn nứt, cảm giác như địa chấn.

- Hửm?

Hai đại thống lĩnh thấy công thế bị hóa giải, ánh mắt đều có phần kinh ngạc, rồi cười khảy:

- Quả nhiên có chút bản lĩnh, chẳng trách lại đoạt được vị trí Yêu Soái của Từ Chung.

- Nhưng bọn ta cũng muốn xem xem hôm nay rốt cuộc ngươi có lộ diện không.

Vừa dứt lời, quanh người chúng lại cuồn cuộn nguyên lực, thanh thế vô cùng kinh người.

Uỳnh uỳnh!

Thế nhưng, khi chúng chuẩn bị tấn công thì trên bầu trời bỗng cuồn cuộn hắc vân, sấm sét vang rền cả trời đất.

- Đây là…Phong Lôi Kiếp?

Hai đại thống lĩnh nhìn đám hắc vân đang tụ lại, cảm nhận sức mạnh cuồng bạo đến kinh người, ánh mắt đều có phần kinh ngạc.

- Phong Lôi Kiếp mạnh đến mức này sao…xem ra tinh thần lực sắp đột phá cảnh giới Tiên Phù Sư đại thừa rồi… - Tân Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn cũng có tinh thần lực lợi hại vậy sao?

Hai đại thống lĩnh nhìn nhau, cùng nhíu mày. Yêu thú chủ yế tu luyện nhục thể và nguyên lực, có thành tựu về tinh thần lực như thế này, ngoài một vài chủng tộc đặc biệt ra thì đều khá yếu.

Mấy người Trần Thông cũng đã đuổi tới, nhìn động tĩnh trên trời họ đều kinh ngạc. Họ rất rõ thực lực của Lâm Động, nhưng không ngờ hắn cũng có tinh thần lực mạnh mẽ đến vậy.

Uỳnh!

Lôi đình cuồng bạo trong những đám hắc vân tụ lại, một tiếng nổ rung trời vang lên, một đạo lôi đình giống như con lôi long giơ nanh múa vuốt lao xuống đại điện.

Uỳnh!

Bỗng mọi người nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện phía trên đại điện. Hắn ngẩng lên nhìn lôi đình cuồng bạo nhưng không hề có ý né tránh, ngược lại chầm chậm giang hai tay ra.

Cuối cùng lôi đình đánh xuống, cả tòa đại điện gần như tan thành tro bụi trong nháy mắt, tạo nên một cái hố không đáy khổng lồ.

Nhưng mọi người không ai để tâm điều đó, tất cả cùng nhìn về thân ảnh mỏng manh mà lôi đình vừa đánh qua. Hắn không hề bị thương tổn chút nào, dường như tia sét cuồng bạo kia không hề ảnh hưởng gì đến hắn.

Tất cả cùng ồ lên, hai đại thống lĩnh Huyết Long Điện cũng trở nên ngưng trọng.

Hai đại thống lĩnh ngẩng lên nhìn hắc vân cuồn cuộn, ánh mắt dường như có lấp lánh lôi quang. Rồi hắn nhíu mày khẽ nói:

- Tan đi!

Đột nhiên lôi vân đang ngưng tụ sức mạnh cuồng bạo bỗng nhiên dần dần thu nhỏ lại rồi biến mất trước bao ánh mắt kinh ngạc.

- Cứ thế là biến mất sao?

Mấy người Trần Thông thất thần nhìn cảnh tượng đó, vẻ mặt có phần cổ quái. Họ cũng rất tõ về Phong Lôi Kiếp của Phù Sư, uy lực rất đáng sợ. Thế nhưng Phong Lôi Kiếp vừa rồi còn cuồng bạo như vậy, Lâm Động chỉ nói tan là tan? Đây là lần đầu tiên họ thấy có người có bản lĩnh này… Sau khi Phong Lôi Kiếp tan đi, bầu trời trở nên yên tĩnh dị thường.

Lâm Động khẽ vỗ tay, nở nụ cười rồi nhìn hai thân ảnh kia, cung tay nói:

- Thì ra là bằng hữu của Huyết Long Điện, không biết đến Lôi Uyên Sơn có việc gì không?

- Ngươi chính là tân Yêu Soái của Lôi Uyên Sơn?

Hai đại thống lĩnh nhìn Lâm Động, nhíu mày nói.

- Ha ha, tân Yêu Soái là huynh đệ của ta, nhưng hắn đang bế quan…có việc gì cứ nói với ta.

Lâm Động mỉm cười.

Hai đại thống lĩnh nghe vậy thì nhìn nhau, có lẽ vì đã chứng kiến bản lĩnh của

Lâm Động nên thái độ không còn ngông nghênh như trước, chỉ nói:

- Việc xảy ra ở Lôi Uyên Sơn, Huyết Long đại nhân cũng đã biết, nhưng ngàu không nói gì nhiều.

Lâm Động gật đầu.

- Có điều, Huyết Long đại nhân bảo bọn ta chuyển lời. Hiện nay Lôi Uyên Sơn còn coi Huyết Long Điện là thủ lĩnh không?

Hai thống lĩnh nhìn Lâm Động với ánh mắt sắc lẹm.

Lâm Động nhướn mày, rồi cười:

- Lôi Uyên Sơn chỉ đổi soái, mọi việc khác đều không thay đổi.

Hắn không có ý tranh vị trí lão đại với Huyết Long Điện, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích thì hắn chẳng quan tâm.

Hai đại thủ lĩnh nghe vậy gật đầu, ánh mắt có ý "coi như ngươi biết điều".

- Nếu vậy thì Lôi Uyên Sơn dâng cống nạp năm nay đi. Điều kiện không đổi, tất cả ba trăm triệu Huyền Nguyên Đan. Ngoài ra có hơn một tháng nữa là Thần Vật Bảo Khố sẽ khai khởi, theo quy tắc trong mười năm, thần vật Lôi Uyên Sơn có được đều dâng lên cho Huyết Long Điện… Hai thống lĩnh bình thản nói, nhưng rồi dần dần giọng nói yếu đi, vì họ nhìn thấy gương mặt vốn tươi cười của Lâm Động bỗng trở nên lạnh lùng… - Huyết Long Điện muốn làm lão đại…ta không có ý kiến gì… Lâm Động chầm chậm ngẩng lên, đôi mắt đen tuyền nhìn về hai thống lĩnh Huyết Long Điện.

- Nhưng Huyền Nguyên Đan thì…không có!

- Thần vật, Lôi Uyên Sơn còn thiếu, vì thế, không nộp!

Bọn Trần Thông nhìn Lâm Động mà sững sờ, vị đại nhân này quả nhiên vẫn

bá khí như trước.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1077

Lưỡng Đại Thống Lĩnh

Giọng nói bình thản của Lâm Động vang vọng khắp bầu trời khiến sắc mặt của hai đại thống lĩnh Huyết Long Điện tối sầm lại.

- Ha ha, đúng là có khí phách. Ngươi có biết ngươi nói vậy có nghĩa là gì không?

Một nam tử nhìn Lâm Động cười khảy.

- Đừng tưởng ngươi đánh bại Từ Chung là có tư cách ngông nghênh ở Thú Chiến Vực này!

Tên còn lại cũng lên tiếng với vẻ châm chọc.

Lâm Động cười nhạt, mười ngón tay đan vào nhau, bình tĩnh nhìn hai kẻ trước mặt:

- Ta biết rõ mình đang nói gì. Các ngươi có ý kiến thì cứ bẩm báo lại với Thiên Long Yêu Soái là được. Hắn muốn tiếp tục làm lão đại, ta không phản đối. Nhưng muốn lấy được gì của Lôi Uyên Sơn ta thì e là không dễ nói chuyện đâu.

Lâm Động không muốn tham gia những cuộc tranh giành, nhưng với tính cách của hắn sao có thể để Huyết Long Điện đè đầu cưỡi cổ? Huống hồ nếu có được một món thần vật, Lôi Uyên Sơn sẽ tăng mạnh chiến đấu lực, sao hắn có thể giao nộp?

- Khẩu khí lớn thật!

Hai đại thống lĩnh kia đều giận dữ quát lên, ánh mắt lạnh băng nói:

- Nhưng không biết rốt cuộc ngươi có quyền quyết định việc này không? Đến lúc đó e là ngươi chịu không nổi nộ hỏa của Huyết Long Điện ta.

Dứt lời, chúng nhìn sang mấy người Trần Thông. Họ biết rõ mối quan hệ giữa Lâm Động và Tiểu Viêm, Lâm Động muốn là gì chắc chắn Tiểu Viêm sẽ không phản đối. Hơn nữa tuy không dám nói gì nhưng họ cũng bất mãn với thái độ của Huyết Long Điện. Họ đã được chứng kiến không ít kỳ tích từ Lâm Động, họ biết hắn dù làm gì cũng có tính toán của mình, hắn đã dám nói những lời đó thì chắc hẳn có khả năng chống lại Huyết Long Điện.

- Xem ra Lôi Uyên Sơn ngươi cũng có danh tiếng không nhỏ. Nhưng hôm nay bọn ta đã đến thì không định về tay không. Tân Yêu Soái bế quan thì ta đưa ngươi về Huyết Long Điện trước, đợi hắn xuất quan rồi đến nhận người.

Hai đại thống lĩnh thấy phản ứng của bọn Trần Thông như vậy, sắc mặt hoàn toàn lạnh băng, nhìn Lâm Động với ánh mắt đầy sát ý.

Uỳnh!

Chúng vừa dứt lời thì nguyên lực bùng phát, áp lực nặng nề bao trùm cả Lôi Uyên Sơn.

- Hai vị, đây là Lôi Uyên Sơn, không đến lượt các vị làm càn!

Trần Thông thấy thế thì đại nộ vung tay lên, lập tức có vô số quang ảnh bay tới nhìn hai kẻ kia đầy cảnh giác.

- Hừ!

Thế nhưng hai kẻ kia bỏ ngoài tay, chúng nhìn Lâm Động, biến thành hai đạo hắc quang lao vút tới Lâm Động.

Lâm Động nhìn hai thân ảnh đang lao tới, bàn tay hơi giơ lên chặn mấy người

Trần Thông định đến giúp, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

Xoẹt!

Hai thân ảnh gần như ngay lập tức xuất hiện phía trước Lâm Động, hắc quang tựa những chiếc gai nhọn rạch tan không gian, đem theo cảm giác lạnh thấu xương, bay tới.

Keng!

Hai đạo hắc quang nhằm hẳng vào cổ họng Lâm Động, nhưng khi còn cách cổ Lâm Động nửa thốn thì đột nhiên đông cứng.

Bốn ngón tay thon dài không biết thò ra từ bao giờ, kẹp chặt lấy hắc ảnnh chắc như thép vậy. Trên những ngón tay đó dường như có mọc vậy xanh khiến hắc quang mạnh mẽ đến mức có thể xé tan một cường giả Tử Huyền Cảnh đại thành không tạo ra được chút thương tổn nào.

- Chút bản lĩnh này mà cũng học đòi người ta tìm đến tận nơi ra oai? Thế có phải quá tự tin rồi không?

Lâm Động ngẩng lên nhìn hai kẻ kia sắc mặt có phần thay đổi, cười nhạt.

Mấy người Trần Thông tiến lại gần thấy Lâm Động dùng bốn ngón tay là chặn được công thế của hai kẻ kia, tất cả đều chấn kinh.

- Ngươi!

Thần sắc hai kẻ kia cũng có phần nặng nề. Chắc chắn chúng rất ít khi nhìn thấy có người dùng tay không mà đỡ được chiêu của chúng, huống hồ người thanh niên này lại chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

- Xem ra, kẻ giết Từ Chung trong tin đồn không phải tân Yêu Soái mà là một con người. Tin đồn quả nhiên không sai.

Hai đại thống lĩnh trầm giọng nói, lúc này chúng mới cảm nhận được người chẳng có gì đặc biệt trước măt mới là quỷ dữ thật sự.

- Có điều, bọn ta cũng không dễ đuổi như ngươi nghĩ đâu.

Nguyên lực bỗng nhiên bùng phát, rồi chúng nhanh chóng phình to ra, vô số lớp vảy sắc nhọn mọc ra.

Chỉ trong thời gian ngắn mà hai tên đại thống lĩnh đã biến thành dạng nửa người nửa thằn lằn. Phía sau chúng thậm chí có gai sừng, nhìn từ xa đúng là thứ vũ khí giết người máu lạnh.

- Lâm Động đại nhân cẩn thận, chúng đều là Ma Mấy người Trần Thông thấy vậy vội vàng nhắc nhở.

Hung quang hùng hồn cuộn trào từ trong cơ thể hai kẻ đó, chúng nhìn Lâm Động hung tàn, móng vuốt được bao bọc quanh bởi nguyên lực xuyên thủng hư không tấn công thẳng xuống đầu Lâm Động.

- Thằn lằn sao?

Lâm Động nhướn mày, nhưng không hề né tránh., Thanh quang cuồn cuộn trên hai nắm đấm, những lớp vảy xanh cũng xuất hiện, chỉ là thứ vảy này dường uy nghiêm hơn thứ vảy trên người hai kẻ kia.

Keng!

Tia lửa bắn tóe, một vòng sóng dao động có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa, ngay không gian cũng bị luồng năng lượng đó làm cho méo mó.

- Nhục thể mạnh thật!

Hai đại thống lĩnh Huyết Long Điện bị đánh lui mấy bước rồi nhìn hai nắm đấm của Lâm Động đầy chấn động. Chúng cảm nhận được một luồng năng lượng khiến chúng cảm thấy bị áp lực từ Lâm Động.

- Cho các ngươi biết thế nào là sức mạnh thật sự của rồng.

Lâm Động cười, thanh quang tụ lại thành thanh long trong mắt, quanh người hắn bỗng bùng phát thanh quang, vô số con thanh long hiện rồi chui vào người hắn.

Thân thể Lâm Động nhanh chóng phình to, vảy xanh hiện lên, cả bàn tay bàn chân đều biến thành chân rồng, tỏa ra một luồng sức mạnh đáng sợ.

- Trạng thái bán long sao?

Hai đại thống lĩnh thấy Lâm Động biến đổi như vậy sắc mặt đều thay đổi, chúng cảm nhận được một thứ áp lực thậm chí còn mạnh hơn của Thiên Long Yêu Soái.

Đó không phải vì thực lực Lâm Động mạnh hơn Thiên Lông Yêu Soái mà là vì áp ;ực từ hắn thuần túy hơn của Thiên Long Yêu Soái.

Xoẹt!

Thế nhưng Lâm Động không cho chúng nhiều thời gian để chấn kinh, hắn cười lạnh lùng rồi cơ thể rung lên.

- Mau rút lui!

Hai kẻ đó vội vàng cùng rút lui.

- Quá muộn rồi!

Thế nhưng lúc đó từ đằng sau bỗng có tiếng cười vang lên, chúng kinh hãi khi nhìn thấy hai đạo long quyền khổng lồ cùng tiếng long ngâm ập tới.

Bốp!

Nhưng chúng cũng không phải hạng vừa, ngay lập tức quay người, đan chéo

tay trước ngực, nguyên lực bùng phát.

- Thiết Tích Bích!

Không gian phía trước chúng như đông cứng, nguyên lực biến thành một bức tường với vô số đường hoa văn kỳ dị.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, trên hai cánh tay hiện lên lôi quang rồi dần chui vào long quyền.

Rầm!

Cuối cùng Lâm Động vẫn đấm lên tầng phòng ngự kia.

Rắc!

Bức tường vững chắc tựa thép kia nhanh chóng nứt ra, rồi nổ tung trước ánh mắt kinh hãi của hai đại thống lĩnh.

Hai thân ảnh bay ngược về sau, thân thể găm thẳng vào một ngọn núi/

Vẻ mặt Lâm Động lạnh băng băng, hiển nhiên hắn không có ý nương tay. Hắn nắm tay lại, một cây trường mâu với lôi quang tụ lại ở ngọn mâu hiện ra.

- Các ngươi muốn câu trả lời thì ta sẽ cho.

Ánh mắt Lâm Động lóe hàn quang, trường mâu đem theo sức phá hoại kinh người bắn thẳng về phía vách núi.

Thế nhưng khi trường mâu sắp xuyên qua thân thể hai đại thống lonhx thì đột nhiên một bàn tay đỏ rực tóm lấy và bóp nát trường mâu.

- Tiểu tử, ngươi thật to gan, dám hạ sát thủ với người của Huyết Long Điện?

Đồng thời lúc đó một tiếng quát phẫn nộ vang lên.

- Thiên Long Yêu Soái!

Bọn Trần Thông nghe thế thì sắc mặt tái nhợt, Lâm Động cũng nheo mắt lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1078

Thiên Long Yêu Soái

Trên bầu trời, một bàn tay đỏ rực xuyên qua không gian tóm lấy trường mâu, tiếng quát phẫn nộ vang lên đem theo sát ý khiến nhiệt độ cả không gian tụt xuống.

- Thiên Long Yêu Soái?

Sắc mặt mấy người Trần Thông đều tái đi, họ k thể ngờ đại yêu soái danh tiếng nhất Thú Chiến Vực lại ra tay lúc này.

Đó là kẻ mà đến Từ Chung cũng phải dè chừng, thậm chí sợ sệt!

Chuyển Luân Cảnh và Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong tuy chỉ cách nhau một bước, nhưng khoảng cách đó lại như một trời một vực, khó lòng bước qua.

Nhưng sắc mặt Lâm Động lại khá bình tĩnh, hắn ngẩng lên cười:

- Cuối cùng cũng phải ra mặt rồi sao?

Nghe ngữ khí đó dường như hắn đã biết Thiên Long Yêu Soái đã sớm quan sát việc ở đây rồi.

Trong khe nứt không gian, hồng quang thẫm màu ngưng tụ, bàn tay khổng lồ tan đi, một đạo quang ảnh bay ra, cuối cùng xuất hiện trước mắt tất cả mọi người trong Lôi Uyên Sơn.

Thân ảnh đó có mái tóc dài màu đỏ sẫm, thân thể cao lớn, gương mặt uy

nghiêm, ở giữa trán hắn là hoa văn hình rồng cuộn mình.

Đây chính là Thiên Long Yêu Soái, một trong tam đại Yêu Soái danh tiếng nhất Thú Chiến Vực.

Thiên Long Yêu Soái vừa hiện thân, nguyên lực trong trời đất lập tức có dấu hiệu dao động dữ dội. Thấp thoáng có một luồng khí tức huyền ảo khó tả lan tỏa. Thứ khí tức đó có cảm giác gần nhưu luân hồi khiến người khác sợ hãi.

- Quả nhiên là thực lực Chuyển Luân Cảnh.

Lâm Động nheo mắt lẩm nhẩm.

Đối thủ ở mức này, dù là hắn cũng cảm thấy đáng gờm. Hồi đó ở Viêm Thần Điện, hắn phong ấn được Dị Ma Thành là nhờ có rất nhiều cường giả Viêm Thần Điện và Đường Tâm Liên chỉ huy. Hiện tại chỉ có mình hắn, tuy thực lực đã tăng tiến nhiều nhưng muốn một mình đánh thắng siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh thì vô cùng khó khăn.

Quang ảnh kia khiến cả Lôi Uyên Sơn rơi vào yên lặng, không ít cường giả sắc mặt đều tái đi, rõ ràng họ đều khá sợ Thiên Long Yêu Soái.

Thiên Long Yêu Soái không quan tâm đến những ánh mắt sợ sệt kia, đôi mắt tựa của hung thú lạnh lùng nhìn Lâm Động.

Lâm Động ngẩng lên nhìn thẳng vào hắn. Gương mặt trẻ tuổi của hắn có được sự bình tĩnh khó thấy ở độ tuổi hắn. Khi thực lực tăng lên, hiển nhiên hắn cũng không còn chấn động và thấy bất lực như hồi ở Dị Ma Thành nữa.

Hai ánh mắt chiếu thẳng vào nhau khiến không khí dường như đông cứng lại một cách đáng sợ.

Bùm!

Bỗng một ngọn núi ở phía dưới nổ tung, hai thân ảnh thảm hại bay ra rồi xuất

hiện trên không trung, chính là hai đại thống lĩnh Huyết Long Điện vừa bị Lâm Động đánh bay.

Khi chúng xuất hiện, sắc mặt Thiên Long Yêu Soái cũng khó coi, hai cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn liên thủ mà lại bị một tên Tử Huyền Cảnh tiểu thành đánh cho tơi tả, thật đáng hổ thẹn.

- Tên tiểu tử này cũng thật thú vị. Bao năm nay, trong Thú Chiến Vực ngoài hai đại Yêu Soái ra ngươi là kẻ đầu tiên dám bất kính với Huyết Long Điện ta.

Thiên Long Yêu Soái liếc nhìn hai đại thống lĩnh rồi quay sang Lâm Động.

- Yêu Soái đại nhân quá khen!

Lâm Động cười.

- Ngươi không muốn cống nộp cho Huyết Long Điện ta? Điều kiện này không phải bản tọa nhằm vào ngươi, trước đây Từ Chung cũng như vậy.

- Từ Chung là Từ Chung.

Lâm Động cung tay với Thiên Long Yêu Soái, không sợ hãi, cũng không ngông nghênh:

- Ta đã nói rồi, Huyết Long Điện vẫn là lão đại ở đây, Lôi Uyên Sơn sẽ không tranh giành gì hết, nhưng còn cống nạp… - Thì không thuộc phạm vi chấp nhận của ta.

Bao năm nay Lâm Động từng bước đi đến bây giờ, đối thủ gặp phải ngày một mạnh hơn, nhưng chưa từng có ai khiến hắn phải cúi mình, Thiên Long Yêu Soái cũng vậy.

Mấy người Trần Thông thấy Lâm Động trước mặt Thiên Long Yêu Soái mà vẫn sắc xảo như vậy trong lòng thấy lo lắng. Đối mặt với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh chẳng ai là không sợ hãi. Nhưng người thanh niên kia lại

không hề biêt sợ hãi là gì… Thiên Long Yêu Soái nheo mắt, không khí quanh người hắn dường như có tiếng long ngâm truyền ra khiến người ta lạnh gáy.

Trầm mặc trên không không trung một lúc lâu, Thiên Long Yêu Soái cuối cùng cười nhạt:

- Ngươi không cống nạp cũng được thôi… Hai đại thống lĩnh kia nghe vậy định lên tiếng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thích thú của Thiên Long Yêu Soái lại ngậm miệng lại.

Bọn Trần Thông cũng hơi kinh ngạc, không ngờ Thiên Long Yêu Soái bá đạo của Thú Chiến Vực lại dễ nói chuyện như vậy.

Nhưng Lâm Động lại nhướn mày, nhìn Thiên Long Yêu Soái cười: L - Vậy không biết Yêu Soái đại nhân muốn gì?

- Ha ha, thông minh!

Thiên Long Yêu Soái hàm tiếu, sâu trong ánh mắt có lửa cháy, chỉ Lâm Động nói:

- Ta muốn võ học Long tộc của ngươi. Chỉ cần ngươi giao môn võ học đó cho bản tọa, bản tọa sẽ đổi bằng hai món thần vật, thế nào?

Không ngờ Thiên Long Yêu Soái lại nhìn trúng Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động. Có điều cũng không có gì lạ, Thiên Long Yêu Soái vốn có thể coi là gần Long tộc, trong cơ thể có huyết mạch Long tộc, đương nhiên hắn hiểu sự huyền ảo của Thanh Thiên Hóa Long Quyết. Thứ áp lực Long tộc từ Lâm Động rõ ràng cũng là nhớ môn võ học đó mà có. Nếu hắn có được, không chỉ tôi luyện được cơ thể mà huyết mạch cũng dần tinh thuần hơn.

Lâm Động nheo mắt, khóe miệng hơi nhướn lên, hắn biết Thiên Long Yêu Soái có ý đồ, nhưng không ngờ dã tâm của hắn lại đến mức này.

Thiên Long Yêu Soái cười nhạt nhìn Lâm Động, ánh mắt tham lam và hung

quang ngưng tụ, dường như phía sau hắn hình thành nguyên lực mạnh mẽ, tạo nên một cảm giác xung kích đáng sợ.

- Muốn món võ học này… Lâm Động nhìn Thiên Long Yêu Soái, cười:

- Chỉ sợ ngươi không tiếp nhận được.

- Giao võ học cho ta, ta sẽ đáp ứng mọi điều kiện!

Thiên Long Yêu Soái cúi nhìn Lâm Động, không gian phía sau hắn biến dạng đáng sợ.

- Bản tọa biết ngươi rất có bản lĩnh, Tử Huyền Cảnh tiểu thành nhưng lại có chiến đấu lực như vậy, có thể hình dung ngươi là thiên tài. Có điều…nhiều năm nay, cũng có không ít thiên tài chết dưới tay ta.

- Tin ta đi, hiện giờ ngươi không có tư cách đối chọi lại ta đâu! Ta có thể cho ngươi cơ hội tiếp tục trưởng thành, tiền đề là giao võ học ra đây!

Nguyên lực hùng hồn ngưng tụ phía sau Thiên Long Yêu Soái biến thành con cự long khổng lồ không thấy điểm cuối. Cự long có sáu cánh che lấp cả mặt trời, không gian tối sầm lại.

Cả không gian đều bị thứ áp lực kia làm cho rung chuyển.

Lâm Động ngẩng lên nhìn, y phục bay phần phật, một lúc sau hắn cười:

- Cường giả Chuyển Luân Cảnh đúng ra rất khó đối phó. Có điều, muốn đối phó với ta thì hãy dùng bản thể đi, trò này không có tác dụng với ta đâu.

Trên bầu trời, ánh mắt Thiên Long Yêu Soái sắc lẹm.

- Không phải bản thể?

Mấy người Trần Thông giật mình kinh ngạc nhìn Thiên Long Yêu Soái. Chỉ

một yêu linh đã lợi hại thế này, nếu là bản thế không phải sẽ mạnh hơn sao? Chuyển Luân Cảnh thật sự mạnh đến thế sao?

- Tiểu tử có con mắt tinh đời lắm.

Thiên Long Yêu Soái cười nhạt:

- Có điều, khi ngươi thấy được bản thể của bản tọa thì ngươi không còn cơ hội mà hối hận nữa rồi. Bản tọa không muốn phải đến mức đó, giết mất một thiên tài luôn là chuyện đáng tiêccs.

- Yêu Soái đại nhân vẫn nên về sớm đi, ta đã cho câu trả lời rồi.

Lâm Động quay người, bước chân dừng lại, hơi nghiêng đàu nhìn Thiên Long Yêu Soái:

- Cũng phiền ngươi tin ta đi…môn võ học này ngươi không chịu nổi đâu…Vì thế đừng gây rối với ta nữa.

Thanh Thiên Hóa Long Quyết là do Thanh Trĩ truyền lại, thứ võ học này có rất ít người trong Long tộc có tư cách tu luyện. Mà Thiên Long Yêu Soái căn bản không phải Long tộc chân chính… Bọn Trần Thông và hai đại thông lĩnh đều thất thần trong chốc lát rồi ánh mắt có phần cổ quái. Bọn Trần Thông thầm nhĩ, đại nhân này vẫn bá khí như trước, bao năm nay chưa từng có ai may mắn sống sót sau khi thách thức Thiên Long Yêu Soái.

- Đúng là tên cứng đầu.

Thiên Long Yêu Soái cũng khựng người, rồi bật cười, hắn giơ tay ra rồi nắm chặt lại.

- Đã vậy thì ta phải đổi cách thôi.

Uỳnh!

Trên bầu trời, con cự long sáu cánh đột nhiên mở đôi mắt đỏ ngầu, một thứ hung sát khí tỏa ra thứ hung sát khí nồng nặc.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1079

Phong Ba Tạm Lắng

Sát khí lan tỏa khắp không gian, con cự long đập cánh rồi rạch ngang bầu trời lao thẳng xuống Lâm Động.

Phi long xung kích, không khí nổ tan tành, cả một ngọn núi phía dưới cũng nổ tung vì bị áp lực đè nén.

Cường giả trong Lôi Uyên Sơn sắc mặt đều kịch biến.

Lúc này Lâm Động cũng ngẩng lên nhìn công thế kinh người đó với ánh mắt lạnh lùng. Thanh quang bùng phát, một trăm con thanh long gần như đồng thời lao ra từ trong cơ thể, tiếng long ngâm chấn động trời đất.

- Long uy đích thực…giờ thì bản tọa càng muốn có võ học này rồi!

Thiên Long Yêu Soái cảm nhận uy lực trong tiếng long ngâm, ánh mắt càng thêm tham lam.

- Chỉ sợ ngươi không có khả năng đó.

Lâm Động cười khảy, hàng trăm con thanh long gầm lên chấn động núi rừng.

Uỳnh!

Con rồng sáu cánh lao xuống, thế nhưng khi Lâm Động sắp ra tay thì tâm thần khẽ động, chỉ nghe thấy một tiếng hổ gầm mang theo sát ý nồng nặc vang lên trên bầu trời Lôi Uyên Sơn.

Bọn Trần Thông vội vàng quay lại nhìn vào trong Lôi Uyên Sơn, chỉ thấy hắc

quang đột nhiên lan tràn khắp bầu trời, một con quang hổ khổng lồ dị thường lao ra rồi đâm thẳng lên thân thể to lớn của con cự long.

Rầm!

Tiếng động kinh thiên động địa vang lên, sóng xung kích khủng khiếp lan tỏa khiến rừng rậm bên dưới cũng thành bình địa.

- Viêm Soái đại nhân xuất quan rồi!

Cường giả Lôi Uyên Sơn thấy thế lập tức vui mừng.

- Kẻ nào dám làm càn ở Lôi Uyên Sơn của ta?

Tiếng quát bạo nộ vọng ra từ sâu trong Lôi Uyên Sơn, rồi mọi người nhìn thấy một đạo hắc quang bây ra, chớp mắt đã xuất hiện trước mắt tất cả.

Đó chính là Tiểu Viêm vừa bế quan một tháng. Lúc này thân thể hắn dường như cao to hơn, hoa văn hổ màu đen phủ đầy người, sẹo trên mặt cũng biến mấthoàn toàn, gương mặt thêm phần uy nghiêm khiến người khác không rét mà run.

Khí tức của Tiểu Viêm hiển nhiên đã tăng tiến rất nhiều, khí tức này đã thực sự đã đạt tới Tử Huyền Cảnh viên mãn.

- Một con tuyệt thế hung hổ!

Hai đại thống lĩnh Huyết Long Điện nhìn thấy Tiểu Viêm sắc mặt cũng thay đổi. Tuy cùng là Tử Huyền Cảnh viên mãn nhưng chúng lại cảm nhận được một sự nguy hiểm từ người Tiểu Viêm.

- Thứ khí tức này…ngươi là người của Thiên Ma Hổ tộc?

Thiên Long Yêu Soái cũng ngạc nhiên, nhìn Tiểu Viêm, nói.

Tiểu Viêm không để tâm, chỉ nhìn hắn. nói:

- Thiên Long Yêu Soái, ta không cần biết trước đây Từ Chung phục tùng ngươi thế nào, nhưng lão đại của Lôi Uyên Sơn sau này không còn là Từ Chung nữa. Vì thế đừng có áp đặt những điều trước đây cho Lôi Uyên Sơn.

- Ha ha, tân Yêu Soái oai phong thật.

Thiên Long Yêu Soái cười mang đầy nộ ý, hắn không ngờ hai kẻ này, kẻ sau còn đáng gờm hơn kẻ trước.

- Các ngươi thật sự nghĩ bản tọa không giải quyết nổi các ngươi sao?

Ánh mắt Thiên Long Yêu Soái đột nhiên trở nên hung hăng. Bình thường hắn hành sự vốn bá đạo, lúc này lại chịu thiệt liên tục, nếu hôm nay là bản thể hắn thì có lẽ đã không kìm được tắm máu Lôi Uyên Sơn rồi.

- Nếu ngươi muốn hai chiến, hai huynh đệ ta và Lôi Uyên Sơn sẽ theo đến cùng. Chỉ là sợ ngươi phải sẵn sàng bay mất mấy cái răng đi!

Ngữ khí của Tiểu Viêm mạnh mẽ không thua kém gì Thiên Long Yêu Soái.

- Yêu Soái đại nhân…dù Huyết Long Điện nuốt được Lôi Uyên Sơn thì chắc chắn cũng sẽ tổn thất nặng nề, đến lúc đó, có lẽ ngươi phải cẩn thận với một hai đại yêu soái còn lại rồi.

Lâm Động khoanh tay trước ngực, hàng trăm con thanh long quấn quah người tỏa ra thứ năng lượng không ai dám coi thường, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Thiên Long Yêu Soái.

Nghe vậy, sắc mặt Thiên Long Yêu Soái cuối cùng cũng thay đổi. Hắn không sợ hai người bọn Lâm Động, nhưng lại rất dè chừng hai đại Yêu Soái còn lại. Thực lực của chúng không hề thua hắn, nếu Huyết Long Điện bị trọng thương thì chưa biết chừng chúng sẽ nảy sinh ý đồ.

Trên bầu trời, ba ánh mắt đan xen nhau, thân thể căng cứng, một làn sóng năng lượng kinh người ngầm hình thành.

Bọn Trần Thông nghe vậy đều cười khổ. Nếu đến Tiểu Viêm, Lâm Động đều nói vậy thì họ chỉ đành nghe theo thôi. Tuy Thiên Long Yêu Soái rất khó nhằn, nhưng hai đại nhân này cũng không dễ gây. Tác phong quyết đoán của hai người đó cũng khiến thuộc hạ thấy hãnh diện. Hơn nữa bọn Trần Thông cũng hiểu Lâm Động và Tiểu Viêm liên thủ sẽ có chiến lực rất lớn. Huyết Long Điện tuy mạnh nhưng muốn nuốt gọn Lôi Uyên Sơn không phải dễ.

Mãi lúc lâu sau, hung quang trong mắt Thiên Long Yêu Soái mới dịu đi.

- Chẳng trách mà Từ Chung mất mạng trong tay hai huynh đệ ngươi…quả nhiên có bản lĩnh.

Thiên Long Yêu Soái nói.

- Quá khen!

Lâm Động hàm tiếu.

- Quá khen!

Lâm Động hàm tiếu.

Thiên Long Yêu Soái nhìn Lâm Động và Tiểu Viêm, gương mặt nở nụ cười:

- Có điều, các ngươi cũng đừng vui mừng quá, Thiên Long Yêu Soái ta không dễ dàng từ bỏ đâu.

- Trong thời gian này bản thể của ta đang bế quan, hai ngươi nhân lúc này mà ngông cuồng đi. Một tháng sau, trước khi Viễn Cổ Thần Vật Bảo Khố mở ra, bản tọa sẽ cho các ngươi hiểu sự đáng sợ của Chuyển Luân Cảnh. Mong là đến lúc đó các ngươi vẫn cứng rắn thế này được.

Nghe sự uy hiếp đó của Thiên Long Yêu Soái, Lâm Động và Tiểu Viêm đều nheo mắt, ánh mắt lóe hung quang.

- Hôm nay tha cho Lôi Uyên Sơn các ngươi, hãy tận dụng thời gian một tháng này mà hưởng thụ uy phong của Yêu Soái đi.

Thiên Long Yêu Soái cười nhạt, rồi hắn vung tay, không gian phía sau tách ra, quay người đi vào trong. Hai đại thống lĩnh cũng vội vàng đi theo.

- Một tháng sau, hai huynh đệ ngươi chết là chắc chắn!

Ba người bọn Thiên Long Yêu Soái rời đi, giọn nói đầy sát ý lạnh lẽo vang vọng khắp không trung.

- Tên khốn kiếp!

Tiểu Viêm nhìn nơi Thiên Long Yêu Soái biến mất, hai tay siết lại.

Vẻ mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh như cũ, mươi ngón tay đan vào nhau, một lúc lâu sau lông mày nhíu lại, muốn kháng cự được với một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đúng là một việc khó khăn.

Nhưng đến nước này rồi hắn cũng không thể rút lui… Nếu thật sự không tránh được thì một tháng sau phải đấu với hắn ta thật rồi… … Đây là vùng không gian đầy hắc quang, trong đó là một màu đen kịt nhưng lại có nguồn năng lượng dồi dào. Từ sâu bên trong dường như tỏa ra một thứ áp lực đáng sợ.

Uỳnh!

Không biết vùng không gian này đã duy trì sự tĩnh lặng bao lâu rồi. Đột nhiên không gian chuyển động, một đạo kim quang yếu ớt lóe lên rồi bay thẳng vào sâu bên trong, nhưng được nửa đường thì năng lượng yếu dần rồi biến thành hư vô.

Ngay lúc ấy có một làn sóng âm nhỏ bé lan ra.

Sâu trong không gian bỗng có động tĩnh, luồng năng lượng ngập tràn không gian bỗng cuộn lên, hai cái cánh dươi khổng lồ giang ra.

Trên đôi cánh đó phủ đầy hoa văn màu tử kim, ở viền cánh còn có gai nhọn lóe hàn quang, hung sát khí mạnh mẽ bao trùm khắp không gian.

- Thứ năng lượng này… Cùng nơi với đôi cánh dơi ấy có một đôi mắt màu kim chầm chậm mở ra.

Đôi mắt ấy nhìn về nơi sóng âm vừa mất đi, đôi cánh rung lên, sóng âm vỡ tan rồi quay về từng chút một.

Thứ to lớn trong bóng tối đó thu lại mảnh vỡ sóng âm thanh. Lát sau đôi mắt bỗng mở to, hiện lên sự kích động hiếm thấy, thậm chí còn che lấp cả thứ hung sát khí vốn có.

- Vẫn còn sống cả…ta biết mà, huynh đệ của Điêu gia ta đâu có đoản mệnh vậy được. Chúng ta đã nói rồi, phải đánh trở về mà.

- Đợi thêm một chút nữa…Đợi Điêi gia ta xuất quan sẽ đến tìm các ngươi… - Con hổ ngốc đó…cả đại ca nữa…cuối cùng ba huynh đệ tacó thể gặp mặt rồi… Giọng nói dần yếu đi, năng lượng cuồng bạo cũng dần dịu lại, cuối cùng biến mất.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1080

Sự Tĩnh Lặng Trước Cơn Bão

Phong ba ở Lôi Uyên Sơn tạm thời lắng xuống, nhưng hai người Lâm Động biết rõ, chuyện này vẫn chưa kết thúc. Hôm nay Thiên Long Yêu Soái chỉ vì bản thể không thể giáng lâm mới chọn cách rút lui. Một khi hắn thật sự r ây thì nộ hỏa chắc chắn sẽ kinh người.

Hai người Lâm Động cũng không có cách nào khác. Họ không muốn cúi mình xưng thần với Thiên Long Yêu Soái, như vậy chắc chắn sẽ gây mâu thuẫn. Huống hồ Thiên Long Yêu Soái còn muốn đoạt Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Lâm Động, điều này càng khiến mâu thuẫn không thể hóa giải.

Đã không thể hóa giải, vậy thì đành dùng cách nguyên thủy để giải quyết vậy!

Nắm đấm là sức mạnh!

Cường giả Chuyển Luân Cảnh là sự tồn tại cao nhất trong trời đất này. Kẻ có thực lực đó, dù là ở đâu cũng là cự nghiệt một phương. Ở Đông Huyền Vực, tông chủ của siêu cấp tông phái cũng chỉ có thực vực vậy thôi..

Muốn đối kháng với chúng, dù Lâm Động và Tiểu Viêm hiện nay đã không còn như trước nhưng vẫn thấy đáng gờm. Tuy không sợ hãi như năm xưa nhưng cũng không thể coi thường.

Đương nhiên, với tính cách của hai người Lâm Động, nếu phiền phức đã tìm đến thi đương nhiên sẽ không né tránh. Một cường giả Chuyển Luân Cảnh đúng là khó nhằn, nhưng cũng chưa đến mức khiến hai huynh đệ họ lại phải tháo chạy như trước. Tình hình hiện nay đành chờ xem Thiên Long Yêu Soái giở trò gì

vậy… … Lôi Uyên Sơn dần trở lại yên tĩnh, nhưng đó chỉ là bề ngoài, bên trong đều đang rất căng thẳng. Dù sao thì ai cũng biết Lôi Uyên Sơn đã có xung đột với Huyết Long Điện. Huyết Long Điện mạnh hơn Lôi Uyên Sơn rất nhiều, mọi người thấy dường như gây nên xung đột là không sáng suốt.

Đối mặt với Huyết Long Điện đến Từ Chung cũng phải phục tùng, mà tân Yêu Soái chưa ngồi vững chỗ đã đắc tội với Huyết Long Điện. Hành động đó nhiều người coi là vô cùng ngu xuẩn.

Nhưng dù tin đồn bên ngoài thế nào thì Lôi Uyên Sơn vẫn yên tĩnh. Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, trong thời gian Huyết Long Điện rút về không có bất cứ hành động báo thù nào. Nhưng chỉ một số người có tin tức nhanh nhạy mới biết, Thiên Long Yêu Soái đang bế quan nên không có thời gian gây rắc rối cho Lôi Uyên Sơn.

Một vài kẻ cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng rồi thầm cười khảy, ai cũng biết sự yên tĩnh này sẽ không duy trì lâu đâu. Chỉ một tháng nữa là tới lúc Viễn Cổ Thần Vật Bảo Khố mở ra. Lúc đó chắc chắn Thiên Long Yêu Soái xuất quan, đó chính là lúc Lôi Uyên Sơn sẽ gặp xui xẻo.

Mà lúc đó, có lẽ Lôi Uyên Sơn mới đổi tân Yêu Soái sẽ lại phải đổi chủ.

… - Nghe nói Thiên Long Yêu Soái đang bế quan, chẳng trách mà hôm đó lại chỉ là một đạo yêu linh.

Tại một tòa đại điện Lôi Uyên Sơn, Tiểu Viêm nghe thuộc hạ báo cáo tình hình, nhìn Lâm Động, nhíu mày nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi nhìn xuống mấy người Trần Thông vẻ mặt lo lắng, cười:

- Chư vi cứ hành sự như cụ là được. Thiên Long Yêu Soái tuy phiền phức nhưng muốn hủy diệt Lôi Uyên Sơn không phải dễ.

Cường giả Lôi Uyên Sơn nhìn nụ cười luôn thường trực của Lâm Động. Hắn dường như không biết sợ hãi là gì, cho dù đối thủ là Thiên Long Yêu Soái.

- Hà hà, nếu Lâm Động đại nhân đã nói vậy thì chúng ta cũng không cần lo lắng nữa. Bản lĩnh của Lâm Động đại nhân vượt xa nhungwx gì chúng ta nghĩ.

Trần Thông nhìn những người khác, cười nói.

Những người khác cũng gật đầu, trong mắt họ, người thanh niên kia luôn tạo cảm giác thâm sâu khó dò, có lẽ hắn có khả năng sẽ đối phó được với Thiên Long Yêu Soái… Mọi người nghe xong tint ức thì cùng bao quyền lui ra ngoài.

- Đại ca, việc này phải làm thế nào? Thiên Long Yêu Soái bế quan có lẽ vì Thần Vật Bảo Khố sắp tới. Chúng ta có đi nữa không Đến khi đại điện không còn ai, Tiểu Viêm hỏi Lâm Động/

- Sao lại không?

Lâm Động cười, tuy hắn không có quá nhiều hứng thú với những thứ trong đó, nhưng hắn lại rất hứng thú với bản thân Huyền Thiên Điện. Món thần vật này xếp thứ mười trong bảng Thần Vật, hiển nhiên không phải vật tầm thường, nếu có được thì nó sẽ là món Thần Vật có chiến đấu lực mạnh nhất trong tay Lâm Động.

- Trong Thú Chiến Vực có ba đại Yêu Soái, giữa chúng đều có tranh chấp. Khi ở bảo khố chắc Thiên Long Yêu Soái cũng không dám liều mạng với chúng ta, nếu không thì hai đại Yêu Soái kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội mượn gió bẻ măng đâu.

Lâm Động ngừng một chút rồi nói:

- Hơn nữa dù chúng thật sự muốn nhằm vào chúng ta, ta có Thôn Phệ Thiên Thi có thể cầm chân chúng.

Thôn Phệ Thiên Thi được Cửu Vĩ Linh Hồ tôi luyện, đã phục hồi được không

ít sức mạnh, tuy khó lòng đánh bại cường giả Chuyển Luân Cảnh, nhưng nhờ vào thể chất đặc biêt, Thiên Long Yêu Soái cũng không thể hủy hoại hoàn toàn Thôn Phệ Thiên Thi.

- Vấn là đại ca lợi hại.

Tiểu Viêm cười nụ cười hiền hậu của trước đây.

- Nếu có Tiểu Điêu thì bớt được bao nhiêu rắc rối rồi…Không biết hắn thế nào.

Lâm Động vươn vai, nói.

- Nhị ca là khó gây nhất, chắc hắn sống tốt hơn chúng ta.

Tiểu Viêm gãi đầu, dù hiện giờ hắn là soái một phương, nhưng vẫn có chút sợ Tiểu Điêu. Đó không phải sợ hãi, chỉ là hồi trước, Tiểu Viêm toàn tu luyện theo chỉ điểm của Tiểu Điêu, chắc hắn không thiếu những lúc quát tháo.

Nghĩ đến đây Tiểu Viêm nhìn Lâm Động, thấy Lâm Động thật lợi hại. Vì ngay nhị ca phần lớn thời gian cũng bất lực trước Lâm Động.

- Thời gian này đệ coi sóc Lôi Uyên Sơn đi.

Lâm Động đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Viêm gật đầu, hắn biết Lâm Động đang khổ tu tinh thần lực, nên việc của Lôi Uyên Sơn không làm phiền Lâm Động. Không lâu nữa là Viễn Cổ Thần Vật Bảo Khố sẽ mở, cả Thú Chiến Vực sẽ hỗn loạn, hiển nhiên Lâm Động muốn cố gắng tăng thực lực nhiều nhất có thể, nếu không áp lực họ phải đối mặt sẽ lớn hơn.

Trong Thú Chiến Vực, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ bị nuốt gọn, thành tựu trước đó sẽ mất sạch chri trong chớp mắt.

… Bùm!

Trong đại điện, bốn quang ảnh đan xen nhau, tinh thần lực mạnh mẽ tựa cuồng phong bùng nổ.

Một thân ảnh mỏng manh chân chạm xuống đất, nơi vai có ba vết thương không nhỏ. Nhưng cảm giác đau đớn với hắn hiện giờ chẳng là gì, hắn chỉ quay sang nhìn ba quang ảnh phía sau. Lúc này ba quang ảnh bỗng bùm một tiếng nổ tung.

- Không tồi!

Tiếng của Nham vọng xuống, hắn nhìn Lâm Động, cười:

- Ngươi hiện giờ đã đánh bại ba hình ảnh phản chiếu cấp Nhân rồi, mạnh hơn nhiều so với lúc mới vào đây.

- Mới ba thôi sao.

Lâm Động nhìn cánh cửa đá đóng im lìm phía cuối đại điện, lắc đầu thở dài.

Trong thời gian này hắn vẫn đang tu luyện trong Vô Gian Thần Ngục Bàn. Tinh thần lực cũng không ngừng tăng tiến. Theo như Nham nói, đến khi hắn đánh bại một hình ảnh cấp Địa thfi tinh thần lực sẽ đạt đến mức Tiên Phù Sư đại thành đỉnh phong.

Nhưng muốn thế nhất định phải đánh bại được mười đạo hình ảnh cấp Nhân. Mà Lâm Động vẫn còn cách mục tiêu đó khá xa.

- Đừng tham lam quá, mức đó cũng không phải chậm đâu.

Nham cười.

- Hồi đó Băng Chủ đánh bại mười hình ảnh cấp Nhân mất bao lâu?

Lâm Động hỏi.

- Hình như là một tháng.

Nham nghĩ rồi nói.

Một tháng Lâm Động hắn mới đánh được ba, Băng Chủ quả nhiên biến thái.

- Tại sao ngươi cứ so sánh với Băng Chủ vậy?

Đột nhiên Nham hỏi.

Lâm Động khựng lại, nhưng không nói gì.

- Vì người bạn kia của ngươi là Băng Chủ chuyển thế sao?

Nham dường như nhìn thấu tâm tư Lâm Động.

Lâm Động ngẩng lên, hít sâu một hơi rồi nói:

- Ta sợ nàng ấy vì gánh vác trọng trách mà trở thành con người ta không muốn thấy. Vì thế, nếu được hãy để ta gánh.

Hắn không muốn thấy thiếu nữ đáng yêu đó vì cái gọi là luân hồi lại mất đi nụ cười mà hắn thích nhất. Nếu được hắn sẽ không ngại đứng trước người thiếu nữ đó gánh vác hứng trọn mọi sóng gió. Cũng giống như thân ảnh mỏng manh nhưng dường như có thể gánh vác cả trời đất đã xuất hiện trước mặt thiếu nữ khi ở lại một mình chặn cường địch.

Nham nhìn Lâm Động, khẽ nói:

- Vì thế ngươi muốn vượt qua Băng Chủ ở mọi mặt sao…Ngươi nên biết là rất khó khăn. Vì luân hồi nên cuối cùng người bạn đó của ngươi sẽ biến thành thế nào chẳng ai biết được.

Lâm Động gật đầu, rồi hắn ngẩng lên, cười:

- Vì thế ta mới muốn vượt qua…Tuy khó, nhưng ngươi cùng biết ta không chịu thua đâu.

- Tu luyện tiếp đi.

Dứt lời, Lâm Động lại đứng dậy, bình tĩnh nhìn Nham.

Nham đành gật đầu, vung tay lên, lần này có bốn hình ảnh cấp Nhân hiện ra. Đại điện lại tiếp tục diễn ra trận chiến ác liệt.

Một tháng trời điên cuồng tu luyện của Lâm Động dần dần trôi qua…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1081

Thần Vật Sơn Mạch

Một tháng lặng lẽ trôi qua, không khí trong cả Thú Chiến Vực cũng dần dần trở nên nóng bỏng hơn. Đủ mọi loại thông tin lan tỏa khắp nơi, nhưng dù thế nào thì cũng không thể tách rời chủ đề trọng tâm.

Viễn Cổ Thần Vật Bảo Khố.

Phàm cứ có người nhắc đến sáu chữ đó là sâu trong mắt lại hiện lên sự tham lam. Chỉ cần ở Thú Chiến Vực một thời gian là đều biết cứ ba năm là Thú Chiến Vực lại trở nên điên cuồng thế nào.

Gần như mọi thế lực đều sẽ dừng mọi cuộc chinh chiến lại đề chú tâm vào thứ bảo khố kia.

Thần Vật, hai chữ đơn giản đó chính là danh từ đại diện cho sự lớn mạnh. Dù là những món bình thường nhất cũng có uy lực sánh ngang với thiên giới linh bảo. Ai may mắn có được Viễn Cổ Thần Vật có tên trong bảng Thần Vật thì đủ khiến cho vô số người ghen tức.

Tuy nói rằng muốn lấy Thần Vật trong bảo khố cần có Cổ Thần Bài, nhưng trong đó có vô số bảo vật, mỗi lần mở ra tuy có rất ít người có được Thần Vật, nhưng cũng có không ít món linh bảo lọt ra ngoài. Mà với những món linh bảo đó, dường như bảo khố không hề hạn chế, ai cũng có khả năng lấy đi. Chỉ cần lấy được một món linh bảo thôi chuyến đi cũng không mất công rồi.

Đó cũng là lý do khiến việc Thần Vật Bảo Khố mở ra là sự kiện lớn nhất mỗi ba năm của Thú Chiến Vực, Để lấy được một vài món linh bảo trong bảo khố mà rất nhiều thế lực đều đang gấp rút chuẩn bị cho một trận chiến ác liệt… … Lôi

Uyên Sơn.

Phía trước một tòa đại điện là một đội quân chỉnh tề đông nghịt cùng với sát khí ba trùm trời đất.

Phía trước đội quân đó là bát tướng của Lôi Uyên Sơn mũ giáp chỉnh tề, khí thế kinh người.

- Viêm Soái đại nhân, tất cả đã sẵn sàng, chỉ cần hạ lệnh là có thể hành quân!

Trần Thông nhìn lên thạch đài trên cao, ở đó là một thân ảnh sừng sững đang đứng.

Tiểu Viêm quét mắt nhìn Hổ Phệ Quân đầy hài lòng, gật gù rồi nói:

- Mặc Hầu, Kỷ Nha, hai người ở lại trấn thủ Lôi Uyên Sơn, những người còn lại và Hổ Phệ Quân cùng bản soái đến Thần Vật sơn mạch!

- Rõ!

Phía dưới, hai đại tướng Mặc Hầu cùng đáp lời.

- Viêm Soái đại nhân, lúc nào thì lên đường?

Trần Thông hỏi.

- Đợi đại ca xuất quan.

Tiểu Viêm quay người nhìn về đại điện phía sâu trong Lôi Uyên Sơn. Trong một tháng Lâm Động vẫn luôn bế quan khổ tu, đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu xuất quan.

Bọn Trần Thông đều gật đầu, rồi không nói gì thêm. Phía trước đại điện lại trở về yên lặng, chỉ sát khí vẫn đang lan tỏa trên bầu trời.

Sự chờ đợi diễn ra trong một vài giờ, đến khi mặt trời thêm nóng bỏng thì

mọi người bỗng nhận ra, từ trong đại điện lan tỏa một luồng năng lượng kinh người.

Thứ năng lượng đó dường như vô hình nhưng lại tạo ra thứ áp lực đáng sợ.

Grào!

Một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vọng ra từ trong đại điện, một chùm sáng ngưng tụ từ tinh thần lực bắn ra.

Chùm sáng dần tan đi, một thân ảnh mỏng manh hiện ra, quanh người hắn không hề có chút nguyên lực nào mà chỉ có tinh thần lực hùng hồn. Theo từng bước chân hắn, tinh thần lực như biến thành sấm sét phát nổ không ngừng.

Mấy người Trần Thông nhìn người thanh niên mới xuất hiện với ánh mắt chấn động. Khi nhìn thấy đôi mắt của hắn, họ đều hoảng hốt, đôi mắt ấy giống như hắc động khiến hồn phách người ta không kìm được mà chìm đắm trong đó.

- Tinh thần lực thật kinh người!

Bốn người bọn Trần Thông nhanh chóng sực tỉnh, vội vàng cúi xuống, tinh thần lực của Lâm Động đã mạnh đến mức có thể ảnh hưởng đến tâm trí họ… Lâm Động nhìn đoàn quân đã sẵn sàng, mỉm cười, tinh thần lực dần thu lại, tay khẽ chạm vào một con mắt. Trong đôi mắt ấy dường như lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Xem ra, Lâm Động cũng đã có một vài thu hoạch về tinh thần lực trong cơ thể mình.

- Lên đường thôi!

Lâm Động vẫy tay, biến thành một làn khói xanh bay đi trước.

- Đi!

Tiểu Viêm thấy vậy cũng hô một tiếng, chân giậm xuống, thân thể biến thành hắc quang đuổi theo Lâm Động.

Vút vút vút!

Theo sau là mấy người Trần Thông và Hổ Phệ Quân, vô số tiếng gió rít vang lên, khung cảnh vô cùng hoàng tráng.

… Thần Vật sơn mạch ở vùng trung bộ Thú Chiến Vực, tính ra là nơi duy nhất ở đây không có bất cứ thế lực nào chiếm cứ. Không phải nơi này nghèo nàn mà ngược lại, chính vì ở đây quá hấp dẫn nên không có bất cứ thế lực nào dám độc chiếm.

Lúc nào cũng có kẻ đỏ mắt nhìn về nơi đây, nhưng bất cứ cường giả hay thế lực nào muốn dùng mọi thủ đoạn chiếm đoạt nơi này, thì đều sẽ trở thành kẻ thù của tất cả Thú Chiến Vực.

Bình thường dãy sơn mạch này rất ít người qua lại, thế nhưng chỉ trong vài ngày đã trở thành nơi tấp nập nhất Thú Chiến Vực. Không chỉ thế lực các phương t Đến nay, cả dãy sơn mạch này đã chật cứng người, hàng loạt thân ảnh bay tới như con thiêu thân.

- Cuối cùng cũng đã đợi được đến lúc này… - Không biết lần này sẽ xuất hiện món Thần Vật lợi hại nào. Lần trước là Cửu Thiên Trùng Phong, xếp thứ ba mươi hai trong bảng Thần Vật đấy. Hề, hồi đó cảnh tượng thật náo nhiệt, không biết có bao nhiêu người đã chết vì tranh giành, cuối cùng thì nó lại rơi vào tay Thiên Long Yêu Soái… - Tranh giành thế nào thì cũng đều là thứ của mấy thế lực Yêu Soái kia, các thế lực khác nào dám ra tay.

- Chưa chắc, đến khi bị Thần Vật mê hoặc, dù ngươi là thế lực nào, nhiều người tấn công như vậy, dù là đại Yêu Soái cũng không dám chọc giận đám đông.

… Đủ mọi loại tạp âm vang lên trong dãy sơn mạch, ở những nơi xa cũng có

thể nghe thấy rõ ràng tiếng ồn ào ở đây.

Vút!

Bỗng từ phía chân trời có sát khí cuồn cuộn tới, mọi người nhìn sang thì thấy một dòng chảy với khí thế kinh người đang tới.

- Đó là…Hổ Phệ Quân của Lôi Uyên Sơn sao?

- Lôi Uyên Sơn quả nhiên đến rồi, nghe nói Yêu Soái hiện giờ của Lôi Uyên Sơn chính là đệ nhất hung tướng, Viêm Tướng đó.

- Trước đây không lâu Lôi Uyên Sơn và Huyết Long Điện đối đầu, gan quả thật không nhỏ. Hôm nay chắc chắn Thiên Long Yêu Soái sẽ xuất hiện, hề, có kịch hay xem rồi.

- Đúng là có phần ngông cuồng…Hồi đó đến Từ Chung cũng không dám có chút nào bất kính với Thiên Long Yêu Soái. Yêu Soái tân nhiệm, vây cánh chưa vững chắc mà dám đối đầu, đúng là lỗ mãng.

Đoàn quân kia rầm rập tiến lại gần, cuối cùng đáp xuống một đỉnh núi.

Sau khi đoàn người của Lôi Uyên Sơn đến, khu vực này yên tĩnh đi nhiều, vô số ánh mắt hiếu kỳ đều tập trung lại. Rõ ràng sự đối lập giữa Lôi Uyên Sơn và Huyết Long Điện thời gian này cũng khiến nhiều người chú ý tới Yêu Soái tân nhiệm của Lôi Uyên Sơn.

Lâm Động ngẩng lên nhìn về sâu trong dãy sơn mạch, ở đó hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh nhỏ yếu hơi giống với Tổ Thạch trong người hắn.

- Quả nhiên là sự kiện lớn.

Lâm Động quét mắt nhìn quanh rồi ánh mắt có phần kinh ngạc. Trong khu vực này có vô số luồng khí tức hùng hồn lan tỏa.

Tiểu Viêm gật đầu, đôi mắt hổ quét một vòng, những ánh mắt kia vội vàng thu lại. Ai cũng biết đến mức độ hung hãn của đệ nhất hung tướng này.

- Nghỉ ngơi chút đi.

Lâm Động nói, vưa dứt lời thì lông mày nhíu lại, quay sang hướng bắc thì thấy huyết quang bùng phát, một luồng khí tức nặng nề ập tới dãy sơn mạch.

Luồng khí tức này khiến những tiếng rì rầm biến mất, rồi nhanh chóng có những ánh mắt thích thú nhìn về phía Lôi Uyên Sơn.

- Đó là… Lâm Động đan mười ngón tay lại, nhìn bọn Trần Thông lúc này vô cùng căng thẳng, nói:

- Huyết Long Điện đến rồi à?

Bọn Trần Thông gật đầu, ánh mắt đầy lo lắng.

- Thiên Long Yêu Soái sao… Lâm Động ngẩng lên, đôi mắt đen dường như trở nên sâu thẳm hơn.

- Cuối cùng bản thể cũng đến rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1082

Ném Chuột Sợ Vỡ Lọ Quý

Huyết quang cuộn trào từ đường chân trời, một luồng khí tức mạnh mẽ dị thường cũng ập tới, thứ áp lực đó khiến vô số cường giả ở dãy sơn mạch này đều thay đổi.

Uy lực của Chuyển Luân Cảnh hung hãn đến mức này đó.

Lâm Động ngẩng lên, nhíu mày nhìn bầu trời đầy huyết quang. Bên cạnh hắn, Tiểu Viêm mắt lóe hung quang, trong cơ thể to lớn dường như có tiếng hổ gầm trầm đục.

Mấy người Trần Thông và Hổ Phệ Quân ở phía sau đều trở nê cảnh giác, sẵn sàng đối phó với bất cứ biến cố nào.

Huyết quang ngày một đậm đặc, rồi tất cả cùng nhìn thấy từ xa có vô vàn thân ảnh lướt tới. Đó là một đội quân, đằng trước là hai kẻ không xa lạ gì, chính là hai đại thống lĩnh của Huyết Long Điện mà Lâm Động đã từng giao đấu.

Ở trung tâm đội quân đó là một cái vương tọa có bốn con cự mang đỏ rực, chúng quấn quanh chiếc vương tọa, trên vương tọa là một thân ảnh hơi dựa vào ghế. Thứ khí tức đó mạnh mẽ kia chính là tỏa ra từ người hắn.

Thiên Long Yêu Soái, một trong ba đại Yêu Soái của Thú Chiến Vực!

Phía trên bầu trời của Thần Vật sơn mạch, không khi dường như đông cứng lại vì thân ảnh đó. Tuy Thú Chiến Vực có Bát đại Yêu Soái, nhưng ai cũng biết kẻ thống trị thực sự vẫn là ba đại Yêu Soái kia.

Siêu cấp thực lực Chuyển Luân Cảnh, không cường giả nào khác có thể theo kịp.

Đội quân đỏ rực đó cuối cùng dừng lại, vô số ánh mắt đầy hung quang nhìn xuống ngọn núi của Lôi Uyên Sơn.

Trên vương tọa, thân ảnh đó cũng nhìn xuống, dường như hắn nở nụ cười:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lâm Động bình tĩnh nói:

- Thế này không phải tình cờ.

Hắn ngẩng lên nhìn kẻ ngồi trên vương tọa, đạo yêu linh của Thiên Long Yêu Soái so với trước đây đã cường hãn hơn một tháng trước rất nhiều. Nguyên lực hùng hồn với đầy sinh tử khí bao quanh người, hai luồng năng lượng khác nhau đã hoàn toàn dung hợp.

Sinh tử hài hòa, chạm đến Luân Hồi.

Cường giả Sinh Huyền Cảnh, trong cơ thể sẽ có sinh khí dồi dào, rồi đến khi đậm đặc đến cực hạn biến thành tử khí. Hai thứ năng lượng đó, một thứ cường hóa nội thế, một thứ thế mạnh tấn công, nhưng chỉ khi chúng dung hợp hoàn toàn thì mới thể hiện ra uy lực thật sự.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao cường giả Chuyển Luân Cảnh lại có thể coi thường Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong.

Sức mạnh đơn nhất lên đến mức cực hạn căn bản không phải đối thủ của sinh tử dung hợp. Đó là sự khác biệt về chất, nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì rất khó bù đắp được khoảng cách đó.

- Gặp lại bản tọa không biết các ngươi có hối hận vì sự ngông cuồng hôm đó không?

Thiên Long Yêu Soái nhìn hai người Lâm Động thích thú, ánh mắt giống như mèo vờn chuột vậy.

Mọi ánh mắtt đều đổ dồn về phía Lôi Uyên Sơn, họ đều biết ở đây sẽ không thiếu được một trò vui rồi. Cuối cùng Lôi Uyên Sơn cũng phải trả giá cho sự ngông cuồng, lỗ mãng một tháng trước.

Lâm Động nhìn thẳng vào Thiên Long Yêu Soái, cũng nở nụ cười, khẽ nói:

- Những gì ta đã nói với ngươi, một chữ cũng không đổi.

Nụ cười của Thiên Long Yêu Soái dần thu lại, hắn đứng dậy, chiếc áo choàng bay phần phật, đôi mắt đầy sát ý lạnh băng:

- Đến lúc này ngươi vẫn dám cứng mồm?

Xoẹt!

Cảm nhận được sát ý của Thiên Long Yêu Soái, Hổ Phệ Quân giống như những con hổ bị kích thích, vô số ánh mắt đỏ ngầu nhìn về phía Thiên Long Yêu Soái, không hề sợ hãi mà chỉ có hung quang của dã thú.

- Thiên Long Yêu Soái, muốn ăn được Lôi Uyên Sơn ta, chỉ sợ răng ngươi không đủ cứng!

Tiểu Viêm quát.

Ánh mắt Thiên Long Yêu Soái tối lại, tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng năng lượng hùng hồn bùng phát từ trong cơ thể hắn. Đại quân của Huyết Long Điện ánh mắt cũng lóe hung quang.

Tất cả mọi người đều không thể ngờ, khi nhìn thấy bản thể của Thiên Long Yêu Soái rồi mà Lôi Uyên Sơn vẫn dám không khách khí như vậy.

- Vậy thì bản tọa sẽ cho các ngươi biết, các ngươi vẫn chưa có tư cách để uy

hiếp ta đâu!

Thiên Long Yêu Soái bước ra xuất hiện bên ngoài đại quân, tay nắm lại, một quả cầu ánh sáng ngưng tụ trong lòng bàn tay, bên trong đó còn có hai thứ năng lượng trắng đen đan xen nhau tỏa ra thứ sức mạnh kinh người.

Thiên Long Yêu Soái vừa ra tay đã dùng đến sức mạnh chỉ cường giả Chuyển Luân Cảnh mới có, rõ ràng hắn thật sự muốn động sát thủ!

Bọn người Trần Thông thấy vậy sắc mặt đều thay đổi, từ quả huyết cầu trong tay Thiên Long Yêu Soái, họ có thể cảm nhận được luồng sức mạnh đáng sợ. Thiên Long Yêu Soái hiện giờ đã cường hãn hơn yêu linh phân thể hôm đó.

- Các ngươi hãy hối hận đi!

Thiên Long Yêu Soái cười hung hăng, ngón tay khẽ búng, huyết cầu bỗng chốc phình to lên hàng trăm trượng, trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, đem theo khí thế kinh người bay qua bầu trời, lao thẳng xuống đỉnh núi có người của Lôi Uyên Sơn.

Thế nhưng khi huyết cầu sắp lao xuống tới nơi thì một hắc ảnh từ đỉnh núi bay lên đâm thẳng vào huyết cầu.

Bùm!

Tiếng nổ vang trời, xung kích lực tựa sóng biển khuếch tan khiến cả dãy sơn mạch rung chuyển dữ dội.

Mọi ánh mắt đều nhìn về phía gây nên lực xung kích đó, tất cả cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một thân ảnh lơ lửng ở đó. Hắn ta đã chặn được đòn công kích kinh người đó của Thiên Long Yêu Soái?

- Đó là ai mà chặn được công kích của cường giả Chuyển Luân Cảnh?

- Lẽ nào trong Lôi Uyên Sơn vẫn còn cường giả ẩn tàng?

Tiếng xôn xao bàn tán vang lên, mọi ánh mắt kinh ngạc đều nhìn lên trời, Lôi Uyên Sơn vẫn còn ẩn giấu thủ đoạn sao?

- Đó là…Khôi Lỗi?

Thiên Long Yêu Soái sắc mặt cũng thay đổi, hắn nhìn thân ảnh kia, ánh mắt ngưng trọng.

- Thiên Long Yêu Soái, ta đã nói rồi, ngươi muốn nuốt Lôi Uyên Sơn ta, e là sẽ phải trả giá đắt đây!

Lâm Động vung tay, Thôn Phệ Thiên Thi liền hạ xuống bên cạnh, hắn nhìn Thiên Long Yêu Soái nói.

- Thì ra đây là chỗ dựa của các ngươi?

Thiên Long Yêu Soái nhìn Thôn Phệ Thiên Thi chăm chăm, một lúc sau ánh mắt tối lại, nói.

Lâm Động không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, nói:

- Thiên Long Yêu Soái, mục đích của chúng ta đều là Thần Vật Bảo Khố. Có lẽ hiện nay thực lực Huyết Long Điện các ngươi mạnh hơn Lôi Uyên Sơn, nhưng ngươi có dám chắc sau khi khai chiến với bọn ta ngươi vẫn còn sức để tranh đoạt Thần Vật với hai đại Yêu Soái kia không?

- Ngươi đang uy hiếp bản vương?

Thiên Long Yêu Soái cười khảy.

- Ta chỉ nói vậy thôi.

Lâm Động cười, rồi hắn nhìn một vòng khắp dãy sơn mạch, khí tức mạnh mẽ trong đó khiến hắn kinh ngạc:

- Chắc hẳn ngươi cũng biết ở đây có bao nhiêu người đang nhăm nhe bảo khố, trước khi bảo khố mở ra lại lãng phí chiến đấu lực với Lôi Uyên Sơn ta, e là không được sáng suốt cho lắm nhỉ?

Cường giả trong Thần Vật sơn mạch đều nhìn Lâm Động thầm tán thưởng, tiểu tử này cũng thông minh thật, hắn biết nếu khai chiến trực diện thì chắc chắn Lôi Uyên Sơn sẽ không thắng nổi Huyết Long Điện, nhưng lại dùng cách này để khiến Huyết Long Điện sợ ném chuột vỡ bình quý. Dù sao thì Lôi Uyên Sơn cũng sẽ cho tất cả mọi người, bao gồm cả Huyết Long Điện biết rằng họ không dễ bị bắt nạt.

Sắc mặt Thiên Long Yêu Soái tối sầm lại, nộ hỏa cháy trong mắt. Hắn vốn tưởng bản thể hiện thân, với thực lực Chuyển Luân Cảnh chắc chắn sẽ phá vỡ sự tự tin của Lôi Uyên Sơn. Nhưng không ngờ Lâm Động lại còn có thứ Khôi Lỗi lợi hại, đỡ được công kích của hắn. Như vậy là mất hoàn toàn tác dụng uy hiếp.

Hắn không hề muốn thừa nhận những điều Lâm Động nói, nhưng hắn không thể không dè chừng.

Không biết có bao nhiêu cường giả nhăm nhe Thần Vật, tuy Huyết Long tộc có thể coi là dân bản địa ở đây, nhưng một khi bị thương tổn chiến lực, chắc chắn sẽ có không ít kẻ mượn gió bẻ măng… Nếu suy nghĩ lý trí, lúc này quả thật không thể hao phí chiến đấu lực trước khi có được Thần Vật.

Nhưng như vậy, lẽ nào Huyết Long Điện lại phải tạm rút lui?

Thiên Long Yêu Soái nhìn Lâm Động đang mỉm cười mà nghẹn vì tức. Hắn đường đường là một đại Yêu Soái của Thú Chiến Vực, thực lực Chuyển Luân Cảnh mà lại bị một tên tiểu tử Tử Huyền Cảnh tiểu thành khiến cho phải chịu ấm ức bao phen.

Cường giả trong sơn mạch đều nhìn lên Thiên Long Yêu Soái lúc này sắc mặt thay đổi lên tục, họ cười, nhìn về phía Lâm Động…. Hắn ta cũng thật lợi hại!

- Ha ha, Thiên Long Yêu Soái, xem ra lần này ngươi mất mặt rồi… Bỗng nhiên từ phía xa có tiếng cười lớn, rồi phong lôi cuồn cuộn, vô số thân ảnh bay tới, phía trước là một đại hán cao lớn mặc giáp màu kim, gương mặt thô kệch, nhưng khí tức không hề thua kém Thiên Long Yêu Soái.

- Kim Viên Đại Yêu Soái của Kim Viên Sơn!

Đại hán đó vừa xuất hiện thì mọi người đều kêu lên kinh ngạc. Ánh mắt Lâm Động có phần ngạc nhiên, không ngờ đó lại là một đại Yêu Soái nữa của Thú Chiến Vực, Kim Viên Đại Yêu Soái.

- Khà, Thiên Long, nếu ta là ngươi, ta đã động thủ thanh trừ hết chúng rồi. Dù sao thì lần trước ngươi cũng đã có Cửu Thiên Trùng Phong, lẽ nào lần này lại đến tranh giành với bọn ta nữa?

Ngay khi đại hán kia xuất hiện thì lại một tiếng cười khác từ xa vọng lại. Lâm Động quay ra nhìn, chỉ thấy từ phía xa hắc vân cuộn trào, nhìn kỹ thì mới thấy đó là vô số thân ảnh có cánh tụ lại mà thành. Phía trước hắc vân là một thân ảnh gầy gò, phía sau là đôi cánh ưng rộng trăm trượng.

- Quỷ Điêu Đại Yêu Soái của Quỷ Điêu Giản sao… Lâm Động lầm bầm, như vậy là cả ba đại Yêu Soái của Thú Chiến Vực đều có mặt rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1083

Bảo Khố Xuất Hiện

Sau sự xuất hiện của hai đại Yêu Soái còn lại, nguyên lực ở khu vực này lập tức trở nên bạo động. Ba luồng khí tức hùng hồn bao phủ khiến tất cả đều cảm thấy cơ thể như nặng nề hơn.

- Ta nhớ trước đây Lôi Uyên Sơn nằm dưới chướng của Huyết Long Điện các ngươi đúng không? Sao vậy, giờ người ta không để ý đến ngươi nữa à?

Sắc mặt Thiên Long Yêu Soái tối sầm lại, sát ý dâng tràn trong mắt.

Lâm Động nhíu mày, Quỷ Điêu Yêu Soái rõ ràng rất thích thú khi Huyết Long Điện quyết chiến với Lôi Uyên Sơn. Nếu vậy thì sẽ tiêu hao được chiến đấu lực của Huyết Long Điện.

- Quỷ Điêu ngươi cạy khóe ít thôi. Tên tiểu tử này không đơn giản, chắc hẳn đến ngươi cũng chẳng làm được gì nhiều đâu.

Thiên Long Yêu Soái cười khảy.

- Vậy sao?

Quỷ Điêu Yêu Soái cười, nhìn Lâm Động nửa cười nửa không rồi lắc lắc đầu:

- Ta với chúng chẳng có thù oán gì nên chẳng cần thiết phải thử. Thiên Long, kế khích tướng của ngươi không có tác dụng đâu.

Hiển nhiên hắn không phải thằng ngu, từ Thôn Phệ Thiên Thi bên cạnh Lâm Động, hắn cảm nhận được mùi vị không tầm thường. Lúc này cũng không thể để

dính vào phiền phức.

Thiên Long Yêu Soái cười khảy, hắn cũng chẳng trông chờ Quỷ Điêu Yêu Soái sẽ làm như hắn nói, chỉ đành nhìn Lâm Động lạnh băng:

- Cho các ngươi nhởn nhơ một chút, đợi khi mọi việc kết thúc, bản tọa sẽ khiến các ngươi phải trả giá.

Tiểu Viêm nghe vậy ánh mắt càng thêm hung hãn, còn Lâm Động bên cạnh sắc mặt vẫn không hề thay đổi, cung tay mỉm cười:

- Thiên Long Yêu Soái có hứng thú thì Lôi Uyên Sơn ta sẽ góp vui là được.

Vẫn là sự bình tình không nóng không lạnh nhưng đủ khiến người ta tức nghẹn. Thiên Long Yêu Soái thấy vậy bất giác hít sâu một hơi kìm nén nộ hỏa. Hắn thề, nếu không phải bên cạnh Lâm Động có Thôn Phệ Thiên Thi khiến hắn dè chừng thì hắn đã ra ay rồi!

Quỷ Điêu và Kim Viên Yêu Soái thấy vậy thì hiện vẻ kinh ngạc. Lâm Động quả nhiên không đơn giản, đến Thiên Long Yêu Soái vốn bá đạo như vậy cũng bị dồn đến bước tiến thoái lưỡng nan. Chỉ là, không biết sau khi kết thúc việc ở bảo khố thì hắn có thật sự sẽ nghênh tiếp nộ hỏa của Thiên Long Yêu Soái không.

- Xem thời gian thì có lẽ không lâu nữa bảo khố sẽ xuất hiện… Kim Viên Yêu Soái nhìn vào sâu trong sơn mạch, nói.

- Ừm, vậy thì đợi đi. Không biết lần này có xuất hiện món nào trong bảng Thần Vật không.

Quỷ Điêu liếm môi, ánh mắt đầy thèm thuồng. Đến tầng thứ của chúng, linh bảo đã không còn khả năng khiến chúng rung động nữa. Chỉ những Thần Vật để lại từ thời Viễn Cổ mới hấp dẫn được sự hứng thú của chúng.

Kim Viên Yêu Soái gật gù, ánh mắt như có lửa rực cháy.

Ba đại thế lực dần trở về ngọn núi của mình, cả ba đều nghênh ngang chiếm cứ những nơi có tầm nhìn tốt nhất, nhưng chẳng một ai dám nói gì.

Lâm Động thấy không khí căng thẳng dần tan đi, thân thể cũng được thả lỏng.

- Đại ca, xem ra chúng ta kết thù với Thiên Long Yêu Soái thật rồi… Tiểu Viêm nhìn về hướng Huyết Long Điện, nói.

Lâm Động gật đầu, khẽ nói:

- Lát nữa bảo khố mở ra chắc chắn sẽ rất hỗn loạn, bảo mọi người cẩn thận, chuyện sau này để sau tính. Cường giả Chuyển Luân Cảnh tuy lợi hại nhưng hai huynh đệ ta cũng không phải vừa. Hắn muốn đấu thì chúng ta theo cũng được.

Với thực lực hiện giờ, Lâm Động không sợ bất cứ ai trong cảnh giới Tử Huyền Cảnh. Tuy không thể chiến thắng cường giả Chuyển Luân Cảnh, nhưng nếu thật sự liều mạng thì đối phương cũng phải đau đầu.

- Hắn dám động thủ, có chết cũng phải lấy nửa cái mạng của hắn!

Tiểu Viêm gật đầu, trên gương mặt phủ đầy sát ý.

Mấy người bọn Trần Thông nghe vậy đều chỉ có thể cười khổ, dính líu với hai con người này họ thật sự chẳng có lúc nào được yên ổn.

Không khí ở dãy sơn mạch dần được thả lỏng, đủ mọi loại âm thanh tiếng ồn bắt đầu lan ra.

Ngày có càng nhiều cường giả và thế lực từ khắc các nơi đến đây. Tứ đại Yêu Soái còn lại cũng đem theo đại quân đến, nhưng rõ ràng khí thế của họ đều kém hơn ba đại Yêu Soái kia. Hơn nữa họ cũng có một sự sợ hãi nhất định đối với ba thế lực kia. Dù gì không phải ai cũng có gan chống đối siêu cấp cường giả như bọn Lâm Động… Lâm Động ngồi khoanh chân trên đỉnh núi, ánh mắt vượt qua

biển người nhìn vào sâu trong dãy sơn mạch. Hai mắt nheo lại, hắn cảm nhận được Tổ Thạch trong cơ thể đang dao động mạnh hơn.

- Nham, Huyền Thiên Điện chỉ có thể tự luyện chế Thần Vật. Còn những món có tên trong bảng Thần Vật sao lại ở đây?

Lâm Động đột nhiên hỏi, hắn vẫn nhớ hình như lần mở trước có xuất hiện món Viễn Cổ Thần Vật xếp thứ ba mươi hai trong bảng.

- Trong trận đại chiến năm đó có rất nhiều chủ nhân của Viễn Cổ Thần Vật mất mạng. Thần Vật không thuộc về ai thế là bị Huyền Thiên Điện thu về... Dù sao thì ở đó chúng sẽ được bảo vệ và ngưng luyện tốt nhất.

Nham nói.

- Huyền Thiên Điện cũng có linh trí sao? Còn biết thu về vật vô chủ?

Lâm Động khựng người.

- Huyền Thiên Điện cũng là do chủ nhân ta đích thân luyện chế, đương nhiên không phải vật tầm thường, có linh trí thì có gì lạ chứ?

Nham ngừng một chút rồi nói:

- Có điều, linh trí của nó vẫn chưa đạt đến mức như ta.

- Ngươi thì là lão yêu quái rồi… Lâm Động nhếch môi, nếu Thần Vật nào cũng có linh trí như Nham thì mới khiến người ta đau đầu.

- Ngươi nói xem, ta có khả năng lấy được Huyền Thiên Điện không?

Lâm Động xoa cằm, Huyền Thiên Điện đó là món Thần Vật đứng thứ mười trong bảng, chắc chắn sẽ không dễ để có được. Nếu không thì không thể nào nhiều năm vậy rồi mà vẫn ở đó.

- Hề, muốn cưỡng ép lấy được Huyền Thiên Điện, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không thể.

- Ngươi có cách đúng không?

Lâm Động chớp mắt, cười nói:

- Ngươi là Thần Vật đứng thứ hai mà… - Yên tâm đi, rồi ta sẽ giúp ngươi.

Nham uể oải nói, nhưng nó lại khiến Lâm Động thỏa phào. Lúc này mà Nham bãi công thì sẽ rắc rối to.

- Đúng rồi, ngươi đứng thứ hai, thế thứ nhất là gì?

Lâm Động do dự một chút rồi hỏi.

Dường như Nham trầm mặc một lúc lâu, rôi nói:

- Sau này rồi ngươi sẽ biết.

Đáp án mơ hồ này khiến Lâm Động khựng người, rồi hắn lắc đầu bất lực. Hắn cũng thấy tò mò, nhìn từ góc độ nào đó thì Tổ Thạch dường như không có chiến đấu lực quá khủng bố, ngược lại nó giống như một thứ phụ trợ hơn. Giống như Nham lấy ra được Vô Gian Thần Ngục Bàn cho Lâm Động tu luyện tinh thần lực vậy.

Đương nhiên, không thể không nói rằng sự phụ trợ này rất đáng sợ. Dù gì, bất luận Thần Vật lợi hại thế nào cũng phải vẫn phải dựa vào thực lực bản thân nó.

Nham trở nên trầm mặc, Lâm Động cũng không nói gì nữa, mắt nhìn vào trong sơn mạch. Một lúc sau hắn bỗng cảm nhận được đại địa dường như hơi rung chuyển.

- Tất cả cẩn thận.

Lâm Động lập tức trầm giọng nói.

Hổ Phệ Quân cũng lập tức căng cứng cơ thể, Tiểu Viêm cũng đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về sơn mạch.

Chấn động một lúc không lâu, tất cả mọi người cùng kêu lên kinh ngạc, rồi nhìn thấy từ bên trong sơn mạch đột nhiên bắn lên một chùm kim quang.

Uỳnh uỳnh!

Mặt đất rung chuyển, Lâm Động nhìn thấy hai ngọn núi phía xa dường như đang di động, và chùm kim quang bắn lên từ nơi tách ra đó.

Vô số người cùng đứng bật dậy, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía kim quang. Cuối cùng họ nhìn thấy một tòa điện cổ xưa từ từ tách mặt đất ra đứng sừng sững giữa trời đất.

Thần Vật Bảo Khố đã xuất hiện!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1084

Lấy Bảo Vật

Uỳnh!

Cả dãy sơn mạch rung chuyển dữ dội, sâu phía trong có kim quang bắn lên. Nơi ánh sáng chói chang nhất là một tòa cổ điện dần dần xuất hiện trước vô số ánh mắt thèm thuồng.

Thần Vật Bảo Khố!

- Đó chính là Thần Vật…Huyền Thiên Điện sao?

Lâm Động cũng nhìn tòa cổ điện với ánh mắt chấn động, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng cổ xưa tỏa ra từ đó.

Kim quang giống như một thứ chất lỏng lưu chuyển bên ngoài cổ điện. Thứ kim quang đó vô cùng mỏng manh nhưng Lâm Động cảm thấy nó không thể phá hủy.

- Thần Vật Bảo Khố, cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

Vô số thân ảnh lao vút lên không trung, ánh mắt rực cháy nhìn tòa cổ điện, tiếng ồn ào xôn xao cũng trào dâng.

Lâm Động nhìn bốn phía, nhận thấy các thế lực đều đang nóng lòng ra tay rồi. Ngay Huyết Long Điện, Kim Viên và Quỷ Điêu cũng có động tĩnh.

Rõ ràng, đứng trước Thần Vật Bảo Khố, ngay ba đại Yêu Soái cũng không thể giữ bình tĩnh.

- Đại ca, không ai vào được bảo khố này, nhưng mỗi lần mở ra đều có Thần Vật bay ra. Đến lúc đó, nếu thấy có món gì tốt thì có thể dùng Cổ Thần Bài để đoạt lấy.

Tiểu Viêm nói.

- Có điều, vì chỉ dùng Cổ Thần Bài mới lấy được Thần Vật nên một khi chúng ta lấy được thì phải cẩn thận một chút.

Lâm Động gật đầu, lúc này có biết bao kẻ đang nhăm nhe Thần Vật, nhưng Cổ Thần Bài lại chỉ có gần mười cái, khi có Thần Vật ra khỏi bảo khố là chắc chắn có kẻ đỏ mắt.

- Chưa ai thử cố mở bảo khố sao?

Lâm Động nhìn quanh rồi bỗng hỏi. Tuy hắn biết Huyền Thiên Điện rất mạnh, nhưng ở đây nhiều cường giả như vậy, liên hợp lại chắc chắn sức mạnh sẽ rất khủng khiếp.

- Đã từng thử, vào lúc bảo khố mới xuất hiện từng có thế lực liên thủ định cưỡng ép mở bảo khố. Nhưng cuối cùng không phá vỡ được bảo khố mà ngược lại chết đến bảy tám phần nhân lực, trừ những người thực lực cực mạnh ra thì chết sạch.

Trần Thông tiếp lời.

- Vì thế đến bây giờ căn bản không ai dám liều, dù là ba đạ Yêu Soái.

Lâm Động nghe thế không khỏi thấy kinh ngạc. Tuy biết Huyền Thiên Điện chắc chắn không hề đơn giản, nhưng không ngờ lại biến thái đến vậy…Điều này khiến hắn càng thấy nóng đầu, thứ Thần Vật này không thể để rơi vào tay Thiên Long Yêu Soái được.

Trong khi mấy người Lâm Động nói chuyện thì kim quang cũng sáng chói đến cực hạn, cổ điện cũng đã đứng vững trên mặt đất. Thứ khí tức cổ xưa như

vĩnh hằng đó khiến người ta kính sợ.

Mặt đất rung chuyển dữ dội dần dần bình ổn, tòa điện im lìm đứng đó, cả dãy sơn mạch cũng như trở nên yên tĩnh. Có điều những tiếng thở gấp gáp nặng nề đã để lộ cơn sóng ngầm đằng sau sự yên tĩnh.

Lâm Động nhìn cổ điện, một lúc sau thì đồng tử co lại, chỉ thấy kim quang lan tràn quanh cổ điện giống hư vầng mặt trời chói lòa, dần dần bay lên từ dãy sơn mạch.

Vút!

Bỗng một vệt kim quang bắn ra từ trong đại điện rồi cong xuống tạp thành một vòng sáng bên trên đại điện.

Vòng kim quang xoay chuyển, ngay sau đó có vô số vòng sáng nhiều màu sắc phát ra từ đó.

- Thần Vật xuất hiện rồi?

Cả dãy sơn mạch dường như vì sự xuất hiện của những vòng sáng kia mà trở nên hừng hực. Tất cả cùng đỏ mắt, như có dấu hiệu cùng biến thành dã thú vậy.

Vòng sáng màu kim xoay chuyển, vô số vòng sáng khác cũng chuyển động theo nó, khi tốc độ tăng dần, chỉ thấy vô số chùm sáng đột nhiên bắn ra.

Uỳnh!

Khi đó, cuối cùng cả sơn mạch cũng bạo động, những người vừa rồi còn kiềm chế thf giờ đã lao tới như thiêu thân.

Bùm bùm!

Trong những chùm sáng kia thấp thoáng có thể nhìn thấy nhiều thứ với những hình dạng khác nhu. Mỗi chùm sáng bắn ra cũng không quá một nghìn

trượng đã bị vô số người bao phủ lấy, rồi những trận tranh đoạt nổ ra, nguyên lực, kình khí bùng nổ, những tiếng kêu thảm thiết cũng vang vọng khắp không gian.

Muốn giành được bảo vật từ bao nhiêu người như vậy không phải dễ.

Trên đỉnh núi, Lâm Động lạnh lùng nhìn cảnh tượng tranh đoạt ác liệt đó, không hề có ý định ra tay. Những thứ vừa bắn ra chẳng qua chỉ là những món hạng thấp, chưa thể coi là Thần Vật, nhưng dù là vậy cũng đủ sánh ngang với thiên giới linh bảo. Với nhiều người đó cũng là bảo bối rồi, vì vậy dẫn đến những cuộc tranh giành đổ máu cũng không có gì lạ.

- Bảo bối thật sự vẫn còn ở bên trong… Lâm Động nhìn chăm chăm vào quầng kim quang trên đại điện, trong đó thỉnh thoảng lại có những quầng sáng chói lòa, nhưng dường như chúng bị kim quang trói buộc, không thể thoát ra mà chỉ có thể bắn tứ tung bên trong.

Sơn mạch vẫn hỗn loạn, hơn nữa, khi ngày một nhiều chùm sáng bắn ra thì sự hỗn loạn càng tăng thêm. Mùi máu tanh nồng bao trùm cả dãy sơn mạch.

Lâm Động và người của Lôi Uyên Sơn chỉ đứng yên lặng trên đỉnh núi. Cùng với họ còn có thế lực các Yêu Soái và những thế lực mạnh trong Thú Chiến Vực.

Khoảng hơn mười phút sau, đột nhiên từ ngọn núi cách đó không xa có một thân ảnh khá to lớn bay ra. Kẻ đó cơ bắp cuồn cuộn, tạo cảm giác mạnh mẽ không ngờ.

- Đó là Man Ngưu Yêu Soái, thực lực không hề thua kém Từ Chung.

Tiểu Viêm nhìn thân ảnh đó, nói.

Lâm Động khẽ gật đầu. Man Ngưu lúc này thân thể ở giữa không trung, tay nắm lại, một tấm Cổ Thần Bài hiện ra, cánh tay hắn rung lên, Cổ Thần Bài biến thành một đạo ki quang bay thẳng về phía quầng kim quang.

Uỳnh!

Đạo kim quang kia vừa bắn vào quầng sáng thì đột nhiên căng lên, rồi tất cả cùng cảm nhận được một luồng năng lượng cuồng bạo đến cực điểm lao ra theo đường kim quang và bắn về phía Man Ngưu Yêu Soái.

Hừ!

Man Ngưu Yêu Soái thấy thế hừ một tiếng, cơ thể bùng phát ánh sáng xám, thân thể biến to lên gấp đôi. Hắn tóm lấy đạo kim quang, rung lên một cái, kim quang bắn ngược lại. Khi chùm sáng đó bắn ngược ra sau thì ở điểm cuối có gắn theo một cây rìu khổng lồ màu đen, trên nó phủ đầy những đường hoa văn cổ xưa.

Ồ!

Vô số ánh mắt nhìn về cây rìu tỏa ra thứ năng lượng không tầm thường đó, lập tức phát ra những tiếng kêu kinh ngạc. Họ có thể cảm nhận được khoảng cách giữa món bảo vật này với những thứ linh bảo trước đó bắn ra.

Man Ngưu cũng mừng rỡ, bay tới tóm lấy cây rìu khổng lồ, rồi nguyên lực bùng nổ, hung quang quét khắp bốn phía. Thủ hạ của hắn cũng nhanh chóng bao quanh bảo vệ hắn.

- Vận khí của hắn cũng tốt thật, lấy được một món Thần Vật rồi.

Tiểu Viêm khá ngạc nhiên, nói.

Lâm Động gật đầu, trong quầng kim quang tràn đầy thứ năng lượng cuồng bạo dị thường. Ngay cả khi có Cổ Thần Bài thì muốn có Thần Vật phần lớn cũng chỉ dựa vào vận khí mà thôi.

Sau khi Man Ngưu Yêu Soái có thu hoạch, những Yêu Soái khác cũng không kiềm chế được nữa. Trong đó có ả Tần Sư mà Lâm Động từng giao đấy ở Bách Thú Lĩnh. Nhưng vận khí của hắn không bằng Man Ngưu Yêu Soái, có Cổ Thần

Bài nhưng cuối cùng chẳng lấy được chút gì, khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Lâm Động thấy thế cũng buồn cười, rồi hắn nhìn sang ba đại Yêu Soái. Ba người bọn Thiên Long Yêu Soái đều đang nhìn chăm chăm quầng sáng đó. Quanh người chúng tỏa ra thứ năng lượng đặc biệt, rõ ràng chúng đang dùng các thủ đoạn để tìm thứ bảo bối đáng giá nhất.

Lâm Động nheo mắt nhìn quầng kim quang, tinh thần lực lặng lẽ lan tỏa, nhưng khi tinh thần lực chạm vào kim quang thì bị nghiến tan tành.

Nhưng điều đó không khiến Lâm Động thất vọng mà hắn lại cười. Lượng tinh thần lực bị vỡ ta đó lại ào ào chảy về phía quầng kim quang. Thời gian khổ tu vừa rồi rõ ràng đã khiến Lâm Động khống chế tinh thần lực tốt hơn trước rất nhiều.

Tinh thần lực xâm thực mọi chỗ, tuy thất bại liên tục nhưng cuối cùng vẫn có một tia tinh thần lực đã lọt vào trong. Ngay lúc đó, tình hình ở bên trong cũng nhanh chóng được phản hồi về não Lâm Động.

Lâm Động bỗng nhiên mở mắt, tận sâu bên trong bỗng dâng tràn một niềm hứng thú.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1085

Thi Triển Mọi Thủ Đoạn

Uỳnh uỳnh!

Quầng sáng chói lòa màu kim không ngừng xoay chuyển, vô số chùm sáng bao quanh đủ mọi loại vật thể bắn ra dẫn đến hết trận huyết chiến này đến trận huyết chiến khác.

Lâm Động dần thu lại ánh mắt, sâu trong mắt hắn là sự thích thú khá lớn, vừa rồi khi tinh thần lực chui vào quầng sáng hắn đã cảm nhận được một luồng năng lượng khá mạnh.

- Ba bọn chúng cũng phát hiện ra rồi sao? Không hổ là cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Có điều ngay sau đó Lâm Động nhận ra gương mặt ba người bọn Thiên Long Yêu Soái đều có phần hứng khởi, rõ ràng chúng cũng đã tìm ra một món Thần Vật tốt nhất trong quầng kim quang kia.

- Đại ca, thế nào rồi?

Tiểu Viêm ở bên cạnh hỏi. Sơn mạch lúc này quá náo nhiệt, kim quang kko ngừng bắn ra bảo vật, thật sự khiến người ta phải đỏ mắt.

- Đợi chút đã.

Lâm Động nheo mắt nói, lúc này mà ra tay trước không phải ý hay.

Khi Lâm Động dứt lời, ba người Thiên Long Yêu Soái nhìn nhau, rồi Quỷ

Điêu cười lớn:

- Nếu các ngươi đều không muốn ra tay thì ta ra tay trước!

Vút!

Quỷ Điêu Yêu Soái dứt lời, một đạo kim quang từ tay hắn bắn thẳng về phía quầng kim quang.

Rất nhiều cường giả trong sơn mạch thấy Quỷ Điêu ra tay đều nhìn sang. Họ biết những kẻ đó đã ra tay thì chắc chắn đã có đồ tốt. Nhưng điều khiến họ hiếu kỳ là thứ Thần Vật lọt vào mắt những kẻ đó sẽ ở tầng thứ nào đây?

Quỷ Điêu vừa ra tay là thể hiện thực lực kinh người của cường giả Chuyển Luân Cảnh. Tay cầm một dải ánh sáng bắn thẳng về quầng kim quang. Tất cả đều thấp thoáng nhìn thấy một quầng hắc quang nhỏ xoay chuyển nhanh như chớp bay ra ngoài.

Quỷ Điêu Yêu Soái ra tay là đã có mục tiêu nên chỉ tìm kiếm một lát là dải ánh sáng bắn ra quấn chặt lấy hắc quang.

- Bắt được rồi!

Quỷ Điêu Yêu Soái lập tức hiện vẻ mừng rỡ, nhưng rồi ngay sau đó lại biến sắc. Tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng lực phản kháng bùng phát từ quầng sáng khiến dải ánh sáng kia rung lên dữ dội.

Con cá lớn này dường như phản kháng rất ác liệt.

Quỷ Điêu Yêu Soái cảm nhận được sự phản kháng đó, ánh mắt thay đổi, hô lớn một tiếng rồi tóm chặt dải ánh sáng, nguyên lực bùng phát, định giữ chặt lấy Thần Vật cố kéo ra ngoài.

Uỳnh uỳnh!

Dải ánh sáng bị kéo căng ra, tất cả cùng cảm nhận được sự giằng co ác liệt.

Quầng kim quang cũng tăng tốc độ xoay chuyển, một luồng lực hấp dẫn dường như khiến nguyên lực của Quỷ Điêu Yêu Soái trở nên hỗn loạn.

- Ngươi không lấy được đâu!

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, nhìn quầng hắc quang bên trong với ánh mắt kỳ dị. Xem ra món Thần Vật đó rất lợi hại, nếu không thì sẽ không thể khiến một cường giả Chuyển Luân Cảnh thành ra thảm hại thế này.

Cuộc giằng co kéo dài đến mấy phút, nhưng dải ánh sáng dường như có dấu hiệu tối dần.

- Đáng chết!

Quỷ Điêu Yêu Soái thấy thế, sắc mặt thay đổi, nghiến răng rồi quyết đoán rung tay, dải ánh sáng chủ động từ bỏ quầng hắc quang đó rồi lao tới quầng sáng khác gần đó. Cuối cùng hắn kéo một cái, dải sáng chui ra khỏi quầng kim quang, đồn thời cũng đưa ra một quầng hồng quang… Quỷ Điêu Yêu Soái tím lấy quầng hồng quang, ánh sáng tan đi biến thành một cây thước đỏ rực, tỏa ra thứ năng lượng nóng bỏng. Rõ ràng đó là món Thần Vật không tồi, nhưng sắc mặt Quỷ Điêu lại không hề tốt. Hắn nhận ra món này căn bản không hề có tên trong bảng Thần Vật.

- Ha ha, Quỷ Điêu, xem ra lần này ngươi không được gì rồi.

Thiên Long Yêu Soái và Kim Viên Yêu Soái thấy vật cùng bật cười thích thú.

Sắc mặt Quỷ Điêu tối sầm lại, cười khảy:

- Các ngươi thử xem, thứ này còn khó thu phục hơn Cửu Thiên Trùng Phong, chắc hẳn có thứ hạng không thấp trong bảng Thần Vật.

Hai người bọn Thiên Long Yêu Soái nghe vậy, cơ mặt co giật mấy cái, sâu

trong mắt dâng tràn sự thèm thuồng. Nếu món này còn xếp hạng cao hơn thì sẽ mạnh đến mức nào?

- Để ta thử!

Kim Viên Yêu Soái cười, rồi tung ra một dải ánh sáng bắn về phía quầng kim quang.

Lâm Động bình tĩnh quan sát mọi việc, mười ngón tay đan lại, hắn biết rằng kết quả sẽ nhanh chóng có thôi… Dự đoán của hắn không hề sai, chỉ năm phút mà gương mặt Kim Viên Yêu Soái đã dần trở nên nặng nề. Rồi hắn kiên trì thêm năm phút nữa, cuối cùng cảm nhận được lực kháng cự ngày một mạnh, đành phải như Quỷ Điêu, từ bỏ một cách không cam tâm để lấy món Thần Vật khác, nhưng hiển nhiên hắn không hài lòng về nó.

Lúc này có không ít người nhìn về hướng này với ánh mắt chấn động, họ đều nhìn thấy Quỷ Điêu và Kim Viên Yêu Soái thất bại. Ngay hai cường giả Chuyển Luân Cảnh đều không thuần phục được món bảo bối kia, rốt cuộc nó ở mức nào?

Thiên Long Yêu Soái thấy ngay Kim Viên Yêu Soái cũng thất bại thì không thể châm chọc được nữa, mà ánh mắt thêm phần nặng nề. Thực lực của hai bên tương đương, nếu Kim Viên không làm gì được thì có lẽ hắn ra tay cũng không thể đạt kết quả gì tốt hơn.

- Có lẽ món Thần Vật này đứng trong hai mươi lăm món đầu tiên trong bảng… Thiên Long Yêu Soái nghiến răng, rồi hắn không thể kìm chế được nữa, Cổ Thần Bài biến thành dải sáng bắn vào trong quầng kim quang.

Vô số người đều nhìn theo, thậm chí những cuộc tranh đoạt khác cũng dần dừng lại.

Lâm Động cũng nheo mắt nhìn, một lát sau mép hắn nhếch lên chế giễu, lần này Thiên Long Yêu Soái cũng ra về tay trắng thôi.

Dần dần mọi người nhìn thấy sắc mặt Thiên Long Yêu Soái ngày một khó coi. Dải sáng cũng bị hai luồng sức mạnh kéo mà trở nên nhạt dần.

Nhưng Thiên Long Yêu Soái cũng rất cố chấp, hắn vẫn không muốn buông tay, rồi bùm một tiếng, dải sáng nổ tung. Lần này hắn đã thực sự ra về tay trắng, chẳng có nổi một món Thần Vật an ủi.

- Khốn kiếp!

Thiên Long Yêu Soái mặt mày tím tái, không nhịn được chửi một câu.

Mọi người thấy cả ba đại Yêu Soái đều thất bại thì không khỏi lắc đầu tiếc nuối, trong lòng lại càng thêm hiếu kỳ. Họ thật sự rất muốn biết rốt cuộc thứ gì lại khiến cả ba cường giả Chuyển Luân Cảnh phải bó tay như vậy.

- Tiểu Viêm, lát nữa dù xảy ra chuyện gì cũng không phải lo, tự ta có cách.

Lúc này Lâm Động mỉm cười, quay sang Tiểu Viêm rồi khẽ nói.

- Đại ca cũng muốn ra tay?

Tiểu Viêm khựng người, mấy người Trần Thông cũng kinh ngạc nhìn Lâm Động.

Lâm Động mỉm cười gật đầu, rồi không nói gì thêm, chỉ chăm chăm nhìn lên quầng kim quang.

Tiểu Viêm thấy vậy cũng gật gù, hắn rất có lòng tin với Lâm Động, người khác không làm được không có nghĩa Lâm Động cũng không làm được.

Lâm Động dặn dò xong thì bước ra trước mọi ánh mắt chăm chú. Mọi người lập tức bị thu hút, họ cũng có ấn tượng về kẻ dám đối đầu với Thiên Long Yêu Soái. Mà lúc này hình như hắn định ra tay phải không?

Thiên Long Yêu Soái nhìn Lâm Động, khóe miệng nhếch lên chế giễu, còn

Kim Viên, Quỷ Điêu cũng nhìn hắn thích thú, lẽ nào tên tiểu tử này muốn thử?

Lâm Động coi như không biết đến những ánh mắt kia, hắn nhìn quầng kim quang, Cổ Thần Bài hiện ra trong tay, rồi bắn ra một dải ánh sáng.

Vút!

Bàn tay Lâm Động rung lên, dải sáng lao vút đi, bắn thẳng vào quầng kim quang, rồi cũng lao về phía quầng hắc quang lợi hại nhất kia.

Ồ!

Tất cả cùng kêu lên kinh ngạc, quả nhiên Lâm Động cũng nhằm vào thứ mà cả ba cường giả Chuyển Luân Cảnh đều không ứng phó được.

Kim Viên và Qủy Điêu Soái chau mày, chúng dè chừng Lâm Động là vì cỗ Khôi Lỗi, nhưng lúc này hắn ta lại muốn dựa vào sức mình để thuần phục Thần Vật, đúng là tự chuốc nhục vào thân.

- Đồ không biết sống chết.

Thiên Long Yêu Soái sắc mặt lạnh băng, tiếng cười chế giễu thoát qua kẽ răng.

Nhưng Lâm Động thì không quan tâm những điều đó, hắn chỉ nhìn chằm chằm quầng kim quang đang xoay chuyển, sâu trong mắt dường như hiện lên bạch quang dịu nhẹ mà đặc biệt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1086

Trong Huyền Thiên Điện

Uỳnh uỳnh!

Dải kim quang bắn thẳng vào trong quầng sáng, phía cuối dải sáng quấn chặt lấy quầng hắc quang. Hắc quang điên cuồng kháng cự, lực kháng cự thậm chí khiến không khí xung quanh dải sáng có dấu hiệu bị biến dạng.

Bất cứ ai cũng cảm nhận được luồng lực kéo cuồng bạo trên dải sáng đó.

Lâm Động tay giữ chặt dải sáng, sắc mặt nặng nề. Chỉ khi đích thân ra tay hắn mới hiểu hắc quang kháng cự mạnh đến mức nào, chẳng trách mà ba người bọn Thiên Long Yêu Soái đều thất bại.

Tất cả đều nhìn chăm chăm về Lâm Động, họ muốn biết xem thứ ngay đến ba đại Yêu Soái cũng không làm gì được thì liệu Lâm Động có được không?

Thân thể Lâm Động bỗng nhiên rung lên, chân dịch đi một bước, rõ ràng không chịu nổi sức mạnh phản kháng khủng khiếp kia rồi.

Thiên Long Yêu Soái cười khảy nhìn cảnh đó, sức phản kháng ngày một mạnh, nếu Lâm Động còn cố giữ thì e là sẽ bị kéo vào trong quầng kim quang và bị năng lượng cuồng bạo nghiền nát.

Lâm Động nhìn chăm chăm quầng sáng, ánh mắt lấp lánh, bạch quang ôn hòa ngày một đậm đặc. Ngay sau đó hắn điểm chân, thân thể chủ động lao về phía trước mặt cho hấp lực hút vào quầng sáng.

Á!

Cảnh tượng đó lập tức khiến cả sơn mạch bùng nổ. Có không ít người vẻ mặt thương hại, họ đều biết nếu bị hút vào trong thì sẽ có hậu quả thế nào. Trước đây cũng từng có kẻ xui xẻo bị hút vào, lập tức biến thành vụn ngay… - Lâm Động đại nhân!

Mấy người Trần Thông cũng đại kinh thất sắc.

Tiểu Viêm sắc mặt cũng hơi thay đổi những vẫn trấn tĩnh giang tay chặn mấy người Trần Thông lại, hắn vẫn nhớ lời Lâm Động vừa nói.

Thân thể Lâm Động bay đi như mất kiểm soát, cuối cùng lao thẳng vào quầng sáng. Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là khi tiếp xúc với quầng sáng đó, thân thể Lâm Động không hề nổ tung mà chui vào một cách quỷ dị… Bên ngoài, tất cả âm thanh đều biến mất, mọi người trầm mặc nhìn cảnh tượng đó, ai cũng chưa kịp phản ứng… - Sao lại như vậy? Hắn vào trong rồi?

Trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng có người lên tiếng. Từ khi bảo khố xuất hiện đến nay, đây là lần đầu tiên có người vào trong được.

Nụ cười khảy của Thiên Long Yêu Soái cũng đông cứng. Ánh mắt hắn lấp lánh rồi ngay lập tức lao tới quầng sáng.

Bùm!

Thế nhưng khi hắn sắp chạm vào quầng sáng thì đột nhiên một luồng năng lượng cuồng bạo bắn ra, đánh bay hắn đi.

Thiên Long Yêu Soái rơi xuống đất, sắc mặt tối sầm đáng sợ. Quỷ Điêu và Kim Viên cũng chau mày nhìn quầng sáng đang xoay chuyển.

Mọi người thấy Thiên Long Yêu Soái bị đánh bay ra, trong lòng cũng bị chấn động. Ngay cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không vào được, sao Lâm Động lại có thể?

Rốt cuộc hắn ta là ai… Rõ ràng Lâm Động không có thời gian để ý những

người ngoài kia. Hắn chỉ cảm thấy khi chạm vào quầng sáng, một vòng sáng trắng hiện quanh người hắn, rồi dần hóa giải thứ năng lượng đủ để nghiền nát hắn.

Khi Lâm Động mở mắt ra thì phía trước mặt là một tòa đại điện khổng lồ, sáng chói lòa. Dường như không thể nhìn thấy điểm tận cùng của nó. Có vô số lưu quang bay trong đại điện, bên trong những chùm sáng đó chính là những bảo bối với các hình dạng khác nhau.

- Đây chính là bên trong Huyền Thiên Điện.

Nham lên tiếng, rồi quang ảnh bay ra hiện trước mặt hắn.

Lâm Động nghe thế không khỏi tò mò quan sát. Hắn đưa tay ra là có một chùm sáng bay chậm lại trước mặt hắn. Bên trong là một thanh trường kiếm, tỏa ra thứ sức mạnh lớn lao. Trên thân kiếm phủ đầy hoa văn hình xoáy, nhìn rất đặc biệt.

Rõ ràng thanh kiếm này là món Thần Vật có uy lực hơn hắn những món trước đó.

- Nhiều Thần Vật vậy sao… Lâm Động nhìn những dòng lưu quang, ánh mắt có phần chấn động. Thần Vật ở đây chỉ một món này cũng đủ để cả sơn mạch chém giết lẫn nhau, nếu lấy ra hết thì không phải sẽ khiến người ta phát điên sao?

Uỳnh uỳnh!

Khi đó, vô vàn Thần Vật trong cả đại điện đột nhiên phát ra âm thanh, rồi chúng đổi hướng lao thẳng về phía hắn như mưa bão. Mức độ dày đặc khiến da đầu hắn tê dại.

Vút!

Nhưng ngay khi chúng sắp tấn công thì một đạo bạch quang bay ra từ trong

cơ thể hắn. Nham vung tay, một luồng năng lượng tỏa ra khiến các Thần Vật đông cứng, run rẩy như đang rất kính sợ.

Nham tiện tay đè những món Thần Vật đó xuống, nhìn Lâm Động cười:

- Yên tâm, chúng không vào được đâu.

- Huyền Thiên Điện nói thế nào cũng xếp thứ mười trong bảng Thần Vật. Trận đại chiến năm đó nó cũng c chiến tích giết được Dị Ma Vương, những kẻ Chuyển Luân Cảnh kia không có tư cách để vào.

Lâm Động gật đầu, nhìn những món Thần Vật kia dè chừng, quả thực hắn bị bất ngờ vì công thế khủng khiếp đó.

- Hắc quang vừa rồi rốt cuộc là món Thần Vật gì?

Lâm Động nhìn quanh, hiếu kỳ hỏi. Hắn khá có hứng thú với thứ mà ba kẻ Thiên Long Yêu Soái vừa thất bại.

- Cũng là Viễn Cổ Thần Vật có tên trong bảng.

Nham cười, đưa bàn tay ra, rồi Lâm Động nhìn thấy sâu trong đại điện bắn ra một đạo hắc quang, cuối cùng xuất hiện trước mặt hắn.

Nham giống như chủ nhân ở đây, có quyền chỉ huy những Thần Vật này vậy.

Lâm Động nhìn thì dường như đó là một cây rìu khổng lồ khá cổ xưa toàn thân đen tuyền, bên trên khắc nhiều hình vẽ, nhìn có vẻ nặng nề.

Từng luồng năng lượng nặng nề tỏa ra từ cây rìu đó, chỉ đến gần nó mà Lâm Động đã cảm giác toàn thân trì trệ, tốc độ như bị giảm xuống.

- Đây là….

- Cửu Đỉnh Thần Chùy, xếp thứ hai mươi ba trong bảng Thần Vật.

Nham cười:

- Là vật thuộc một vị cường giả Luân Hồi Cảnh thời Viễn Cổ, tên gọi là Đỉnh Hoàng, thực lực cực mạnh, nhưng cuối cùng ngậm hận dưới sự liên thủ của ba Dị Ma Vương.

- Cửu Đỉnh Thần Chùy… Lâm Động lẩm nhẩm, rồi đưa tay vào hắc quang nắm lấy cây rìu. Vừa cầm vào thì tay trĩu xuống, hắn vội vận Thanh Thiên Hóa Long Quyết thì mới cầm được.

- Cửu Đỉnh Thần Chùy có sức mạnh đặc biệt, phàm ai bị nó đánh trúng tốc độ đều giảm. Nhưng đồng thời người cầm nó cũng bị ảnh hưởng.

Lâm Động gật đầu, khẽ vung rìu lên, rồi đồng tử hắn co lại khi thấy không khí phía trước lập tức nổ tung, tạo thành một vết lõm khổng lồ, kình lực vô hình bắn ra như đạn pháp khiến vô số chùm sáng Thần Vật khác bay đi.

- Sức mạnh thật đáng sợ.

Lâm Động chẹp miệng:

- Nhưng không hợp với ta lắm.

Phần lớn đối thủ Lâm Động gặp đều có thực lực mạnh hơn hắn, mà tốc độ lại thế mạnh của hắn. Uy lực Cửu Đỉnh Thần Chùy tuy mạnh nhưng lại ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

- Nhưng rất hợp với Tiểu Viêm.

Lâm Động lắc đầu, rồi thả tay ra, nhìn Nham cười. Ý tứ không nói cũng hiểu, trong Huyền Thiên Điện có không ít Thần Vật lợi hại, nhưng thật sự khiến Lâm Động động lòng vẫn chỉ có Huyền Thiên Điện này.

- Đi nào, ta cũng muốn thăm lão bằng hữu lâu lắm chưa gặp.

Nham nhìn vào sâu trong đại điện cười, rồi bay đi, Lâm Động cũng nhanh chóng theo sau.

Phía cuối đại điện là một cánh cửa đá phủ đầy hoa văn ánh sáng. Lâm Động nheo mắt, thấy thấp thoáng những tia hắc quang.

Tuy hắc quang rất yếu, nhưng thứ năng lượng này không hề xa lạ, chính là dị ma khí… Lâm Động nghiêng đầu nhìn Nham, hắn cũng đang nhíu mày, chắc hắn cũng phát hiện ra dị ma khí.

- Ngươi làm đi.

Lâm Động lùi lại, Nham cũng không khách khí, vung tay lên, một đạo bạch quang chiếu lên cánh cửa đá. Hoa văn ánh sáng trên cánh cửa nhạt dần, hắc khí cũng nhanh chóng bị tịnh hóa trước bạch quang.

Kẹt kẹt Sau khi hoa văn biến hết, cánh cửa đá chàm chầm mở ra, tiếng mở nặng nề vang vọng khắp đại điện.

Nguyên lực trong cơ thể Lâm Động vận chuyển, vào trạng thái cảnh giác nhất, hắc quang và lôi quang lóe trong mắt, rồi lập tức nhìn vào phía sau cánh cửa đá…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1087

Vạn Ma Thực Trận

Đằng sau cánh cửa đá là một vùng tối đen kịt đáng sợ.

Lâm Động nhìn chăm chăm khoảng không gian đó, rồi nhìn sang Nham, hai người đều chau mày, rõ ràng họ cảm nhận được một sự bất thường nào đó.

- Đi nào.

Nham khẽ nói rồi bay vào trước. Lâm Động cũng theo sát, đến lúc này, dù có chuyện gì cũng không thể bỏ chạy được.

Hai người vào trong khoảng không gian đen kịt, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể họ dần đẩy lùi bóng tối.

Cạch.

Nham dừng bước, nhìn vào không gian dường như vô tận, ánh mắt lạnh băng.

- Nhiều năm vậy rồi mà ngươi không thay đổi thủ đoạn sao?

Tiếng quát vang khắp không gian, rồi bạch quang ôn hòa bùng phát từ người hắn. Bóng tối trước sự khuếch tán của bạch quang dần dần bị đẩy lùi.

Lâm Động nhìn xuống dưới, đồng tử co lại:

- Đây là… Bóng tối tan đi để lộ một cảnh tượng kỳ lạ. Đó là một vùng biển đen đặc quánh, tỏa ra thứ khí tà ác kinh người.

Bên trên là vô số cây thạch trụ khổng lồ, trên đỉnh mỗi cây là các món Thần

Vật khác nhau. Chỉ có điều chúng đều đen tuyền, nhỏ ra từng giọt dịch thể đen chảy xuống biển.

Một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Đồng tử Lâm Động co lại, hắn có thể cảm nhận được thứ khí tà ác kinh người từ đó, hơn nữa nó lại không giống như do Dị Ma Vương tạo ra.

- Đây là cái gì? Huyền Thiên Điện đâu?

Lâm Động khẽ nói.

Sắc mặt Nham lúc này trở nên rất khó coi, hắn hít sâu một hơi rồi chỉ tay về trung tâm của những cây thạch trụ. Lâm Động nhìn theo thì thấy ở chân thạch trụ có vô số sợi xích đen… Nhìn thuận theo chúng thì thấy trên biển đen có một quanh ảnh chỉ nhỏ bằng đứa trẻ sơ sinh, thân ảnh đó bị xích quấn chặt không thể động đậy, hắc khí cũng không ngừng xâm thực vào nó.

- Đó chính là…Điện Linh của Huyền Thiên Điện sao?

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, thân ảnh đó nhìn chỉ giống như đứa trẻ sơ sinh nhưng đôi mắt cụp xuống, hàng lông mày vốn có màu trắng đã bị hắc khí bao phủ.

- Sao lại như vậy?

Lâm Động vẻ mặt ngưng trọng, dường như Huyền Thiên Điện đã bị dị ma khí xâm thực… - Đây là Vạn Ma Thực Trận, dùng vạn ma chi khí tạo thành trận, vô cùng đáng gờm.

Nham nói.

- Vạn Ma Thực Trận?

Lâm Động chau mày, nhìn xuống phía dưới:

- Ở đây…sao lại nhiều dị ma như vậy? Đúng rồi… Hắn bỗng nhìn lên những món Thần Vật phía trên những cột thạch trụ:

- Là chúng?

- Đó là những Thần Vật từng giết dị ma… Nham khẽ nói:

- Nhưng đồng thời chúng cũng bị nhiễm ma khí, có lẽ Huyền Thiên Điện muốn tịnh hóa chúng nhưng không ngờ dị ma khí tụ lại mạnh đến mức này.

- Hơn nữa nó quên mất rằng, những món Thần Vật khác vì giết dị ma mà nhiễm Cổ Mộng Kỳ thì bản thân nó cũng vậy…Huyền Thiên Điện có sức mạnh phong ấn, Dị Ma Vực bị phong ấn xâm thực sẽ dần biến mất, nhưng cũng vẫn còn chút ý thức ẩn tàng. Ngươi từng giao đấu với dị ma chắc biết sinh mệnh lực của thứ sinh vật đáng ghét này biến thái đến mức nào… Lâm Động gật đầu, ngay Thanh Trĩ dùng thực lực Luân Hồi Cảnh thi triển Diệt Vương Thiên Bàn mà cũng không hoàn toàn tiêu diệt được Thiên Minh Vương.

- Ý ngươi là khi Huyền Thiên Điện muốn tịnh hóa những món Thần Vật bị nhiễm Cổ Mộng Kỳ thì ý thức của Dị Ma Vực ẩn tàng trong nó gây rối, cuối cùng gây nên tình trạng này?

Nham gật đầu, khẽ thở dài:

- Những món Thần Vật này vốn dĩ có thể để mặc cho thời gian xâm thực rồi biến mất, nhưng tên cố chấp này không nỡ… Lâm Động kinh ngạc, Huyền Thiên Điện lại có cảm xúc như con người vậy sao? Xem ra linh trí cũng không thua kém Nham là bao.

- Vậy giờ phải làm sao?

- Đương nhiên là giúp nó tịnh hóa dị ma khí.

Nham nói, ánh mắt sắc lạnh nhìn biển đen, cười khảy:

- Bọn dị ma này chết rồi cũng không an phận.

Hắn quát lên một tiếng, bàn tay bắn ra một đạo bạch quang xuống mặt biển.

Uỳnh!

Bạch quang tỏa ra từng đợt khiến dị ma khí đặc quánh ở xung quanh nhanh chóng tan chảy.

Grào!

Mặt biển cuồn cuộn điên cuồng rồi có tiếng gầm phẫn nộ vọng ra. Chỉ thấy sóng biển tụ lại biến thành ma ảnh khổng lồ. Bên trong ma ảnh là một đôi mắt tà ác nhìn lên trời, gầm lên phẫn nộ:

- Tổ Thạch? Lại là tên khốn kiếp nhà ngươi!

Trong trận đại chiến Viễn Cổ, Tổ Thạch đã giết vô số dị ma, thứ kia cũng có chút ý thức, nhận ra Tổ Thạch cũng không có gì lạ.

- Một thứ hỗn tạp tụ lại từ vô số dị ma, còn sống làm gì?

Nham lạnh lùng nhìn ma ảnh, búng tay một cái, một đạo bạch quang bắn xuống, ma ảnh lập tức kêu lên thảm thiết rồi vội vàng chui xuống ma hải.

- Tổ Thạch, ngươi dám động thủ, không sợ ta giết tên này sao?

Nham cười khảy, nhìn quang ảnh bị vô số xích sắt quấn lấy, quát lên:

- Huyền Thiên Điện, ngươi còn giữ trạng thái rụt cổ này đến bao giờ?

Lâm Động nhìn thấy quang ảnh kia khẽ động đậy, rồi đôi mắt dần mở ra, mơ hồ một lúc, khi nhìn rõ Nham thì thở phào nhẹ nhõm.

- Không ngờ người đến lại là ngươi… Giọng nói của Huyền Thiên Điện Điện Linh vô cùng non nớt, nhưng đằng sau đó lại có cảm giác cổ xưa, sự kết hợp của

hai thứ này nghe vô cùng quái dị.

- Cũng nhờ ngươi biến mình thành thế này.

Nham lắc đầu bất lực, rồi nói:

- Bọn ta sẽ động thủ, ngươi tự bảo vệ được chứ?

Huyền Thiên Điện Điện Linh vươn vai, nhìn ma ảnh, nói:

- Cứ ra tay đi, nếu hắn làm gì được ta thì đã không kéo dài lâu như vậy. Nhưng các ngươi muốn phá vỡ đại trận thì nhất định phải trừ bỏ tận gốc ma khí trong Thần Vật.

- Ma ảnh giao cho ta.

Nham gật đầu, rồi nhìn Lâm Động:

- Việc trừ bỏ ma khí giao cho ngươi.

Lâm Động cười, tâm thần khẽ động, lôi quang và hắc quang chói lòa bùng phát, cả hai tổ phù đều xuất hiện.

- Lôi Đình Tổ Phù? Thôn Phệ Tổ Phù?

Huyền Thiên Điện Điện Linh thấy thế sững người, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ.

- Động thủ!

Nham hô lớn, rồi bạch quang bắn ra từ cơ thể Lâm Động biến thành tấm phfu thạch cổ xưa, nhanh chóng phình to ra. Lâm Động lúc này mới nhận ra bề mặt của phù thạch có khắc những đường hoa văn cổ xưa cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc.

- Là Bát đại tổ phù?

Lâm Động giật mình, sức mạnh của Bát đại tổ phù rất giống nhau, cũng có nghĩa là Tổ Thạch có sức mạnh của tám loại tổ phù, chỉ là có phần yếu hơn. Nhưng dù vậy cũng vô cùng khủng khiếp rồi. Dù sao thì Lâm Động cũng chỉ có hai tổ phù.

Đến bây giờ hắn mới hiểu tại sao Tổ Thạch lại đứng thứ hai trong bảng Viễn Cổ Thần Vật rồi.

- Vậy thì cái đứng thứ nhất sẽ khủng khiếp đến mức nào?

Khóe miệng Lâm Động không kìm được co giật, Tổ Thạch đã khủng khiếp như vậy, hắn thực sự không tưởng tượng được món Viễn Cổ Thần Vật đứng thứ nhất sẽ thế nào?

Uỳnh uỳnh!

Trong lúc Lâm Động thất thần thì Nham đã xuất hiện bên trên Tổ Thạch rồi hai bên kết hợp biến thành một đạo bạch quang chói lòa, xông thẳng tới ma hải. Ma hải nổi sóng điên cuồng.

- Ta cũng ra tay thôi.

Lâm Động lập tức nắm chặt hai tay, trên đỉnh đầu là tiếng sấm rền, hình thành nên vô số xoáy đen.

Uỳnh!

Lâm Động biến hóa thủ ấn, rồi đột nhiên dừng lại. Hàng vạn đạo lôi đình cùng với xoáy đen ập xuống như vũ bão, thanh thế vô cùng kinh người.

Sức mạnh của hai đại tổ phù đã được triển khai triệt để.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1088

Liên Thủ

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Lôi quang và những vòng xoáy đen nhằm thẳng những món Thần Vật bị ma hóa kia mà ập xuống như vũ bão.

Bùm bùm!

Dị ma khí là một thứ năng lượng khá khó đối phó, nguyên lực bình thường muốn trừ bỏ nó là rất khó. Nhưng tổ phù lại có sự khắc chế không nhỏ với chúng, vì thế khi hắc lôi quang quấn lấy Thần Vật, có tiếng kêu chói tai vọng ra.

Từng trận khí trắng không ngừng tỏa ra, hắc khí đậm đặc cũng dần dần tiêu tan.

Ầm!

Nham đã biến thành một đạo bạch quang chói lòa chui vào trong biển đen rồi quyết chiến với ma ảnh, thanh thế kinh người dị thường.

Tổ Thạch hiện giờ tuy chưa hồi phục hoàn toàn sức mạnh, nhưng nó vẫn còn tác dụng tịnh hóa đối với dị ma. Vì thế mỗi khi dị ma khí và bạch quang tiếp xúc là ma khí nhanh chóng bị đẩy lùi. Ma ảnh cũng không ngừng gầm lên phẫn nộ.

- Trói bản điện lâu như vậy rồi, ngươi cùng nên cút đi rồi nhỉ?

Huyền Thiên Điện Điện Linh cười khảy khi thấy ma ảnh bị đẩy lùi dần trước sự tấn công của Nham, rồi ngẩng lên nhìn Lâm Động:

- Tiểu ca, sức mạnh của ma ảnh đến từ số Thần Vật bị ma hóa đó, ngươi rừ bỏ ma khí tự nhiên hắn sẽ mất đi sức mạnh khống chế với Thần Vật.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, nguyên lực, tinh thần lực cùng bùng nổ thúc động sức mạnh hai tổ phù đến mức cao nhất. Hắc quang quanh những Thần Vật bị ma hóa trước sự xâm thực của hai luồng năng lượng đó cũng dần nhạt đi. Màu sắc cổ xưa vốn có của chúng cũng dần được lộ ra.

Grào!

Rõ ràng ma ảnh cũng cảm nhận được sự yếu đi của trận pháp, hắn gầm lên một tiếng. Những sợi xích quấn quanh Huyền Thiên Điện Điện Linh giống như những con rắn độc thít chặt lại, lúc này hắn chỉ còn cách ra tay với Điện Linh của Huyền Thiên Điện.

- Ngươi tưởng bản tọa dễ đối phó sao?

Huyền Thiên Điện thấy vậy cười khảy, rồi hai bàn tay nhỏ bé của hắn kết ấn, một chùm sáng ngũ sắc tỏa ra từ cơ thể hắn. Trước sự chiếu rọi đó, hắc khí bao phủ trên trán hắn cũng nhanh chóng biến mất.

Vút vút!

Huyền Thiên Điện Điện Linh xòe mười ngón tay, mười đạo ánh sáng ngũ sắc bắn ra, đánh tan tành tất cả những sợi xích tụ lại từ ma khí.

Những sợi xích ma khí vỡ tan, thân hình Huyền Thiên Điện bay ra.

- Xóa bỏ!

Hắc lôi quang trào lên trong mắt Lâm Động, hai luồng năng lượng cuồng bạo ập xuống trận pháp, tất cả Thần Vạt đông cứng lại, ma khí quanh chúng biến thành từng lớp da màu đen rồi tách ra.

Ầm ầm!

Sau khi dị ma khí bị xóa bỏ, những món Thần Vật kia lập tức phát ra những âm thanh kinh thiên động địa, cả không gian như rung chuyển.

Huyền Thiên Điện lơ lửng trên không, tay vung lên, chỉ thấy những món Thần Vật thoát khỏi sự ràng buộc khỏi thạch trụ, tụ lại quanh người Huyền Thiên Điện.

- Lần này xóa bỏ các ngươi triệt để vậy!

Ánh mắt Huyền Thiên Điện lạnh lùng, ngón tay điểm ra, vô số Thần Vật phía sau cũng đổ xuống ào ào.

Bùm bùm bùm!

Những cột thạch trụ trên biển nổ tan tành, vùng biển đen rộng mênh mông nhanh chóng tan biến.

Á!

Ma ảnh đang bị Nham áp chế lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể hắn nhạt dần, rõ ràng đã bị tổn thương không nhỏ.

Đối mặt với sự liên thủ của hai món siêu cấp Thần Vật thứ hai và thứ mười trong bảng, cộng với sự trợ giúp của Lâm Động có trong tay hai tổ phù, rõ ràng ma ảnh không hề có sức phản kháng.

- Muốn giết ta sao, không dễ như vậy đâu!

Hiển nhiên ma ảnh cũng cảm nhận thấy nguy hiểm, liền gầm lên, thân thể lo lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một đạo hắc quang, chuyển hướng lao vút về phía Lâm Động cách đó không xa.

Trong ba người, rõ ràng Lâm Động là có thân thể dễ bị xâm thực nhất.

Lâm Động vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác, vì thế khi thấy ma ảnh lao tới, hắn bất giác cười khảy vung tay lên. Chỉ thấy hắc lôi quang biến thành một quầng sáng bap quanh người.

Rầm!

Ma ảnh đâm sầm lên quầng sáng, tuy có tạo gợn sóng nhưng không thể phá vỡ mà ngược lại bị sức mạnh đánh bật ra sau.

Ma ảnh này không phải dị ma thật sự, hắn chí do ý thức còn lại của rất nhiều dị ma tụ lại mà thành. Nếu bị hắn xâm nhập cơ thể thì vô cùng phiền phức, nhưng đáng tiếc Lâm Động lại có hai đạo tổ phù, có thể chống lại sự xâm thực biến thái của dị ma.

Vút!

Ma ảnh bay đi, hắn chưa kịp có phản ứng gì thì dòng chảy Thần Vật lao thẳng lên người hắn, âm thanh trầm đục vang lên, thân thể dị ma nổ tung mất một nửa.

- Tình Hóa Thần Ấn!

Nham hô lên lạnh lùng, bạch quang ngưng tụ trên không trung biến thành thủ ấn khổng lồ đập mạnh xuống ma ảnh.

Á!

Hắc ảnh nhanh chóng tiêu tan, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không gian, mãi lâu sau thần ấn đập hắn xuống, đánh tan hắc ảnh.

Tiếng kêu thảm chấm dứt, dị ma khí lan tràn khắp không gian cũng biến mất hoàn toàn.

Nham hiện ra trong bạch quang, hắn đứng trên Tổ Thạch, ánh mắt sắc lẹm nhìn không gian, sau một lúc không phát hiện ra còn ý thức của dị ma nữa mới

thu lại ánh mắt.

- Ngươi đúng là tự chuốc khổ vào người. Chỉ cần vứt bỏ đám Thần Vật kia đi là xong.

Nham nhìn Huyền Thiên Điện Linh, chau mày nói.

- Nếu vứt bỏ mà chẳng may bị người thường nhặt được, chưa biết chừng bị ma khí xâm thực, đó cũng là ẩn họa.

Huyền Thiên Điện Linh có phần bất lực nói, rồi hắn cười:

- Nhưng ta cũng không ngờ ngươi lại đến giúp…Ta thấy năm đó ngươi bị thương như vậy, tưởng ngươi toi là chắc rồi.

- Vẫn tốt, phúc lớn mệnh lớn.

Nham chỉ lắc đầu, rồi nhìn Lâm Động nói:

- Mấy năm nay theo anh bạn này, vết thương của ta cũng dần hồi phục, nhưng không biết phải đến bao giờ mới hoàn toàn phục hồi được. Cũng may gặp được ngươi, vết thương của ta giao cho ngươi đấy.

Huyền Thiên Điện Linh gật đầu, nói đến chiến lực có lẽ hắn không bằng Tổ Thạch, nhưng về phục hồi thì rõ ràng Tổ Thạch kém xa hắn.

- Tiểu ca này hình như không đơn giản, có tận hai tổ phù, ngoài chủ nhân ra, chưa có ai đạt được đâu.

Huyền Thiên Điện Linh nhìn Lâm Động cười.

- Vãn bối Lâm Động, bái kiến Huyền Thiên Điện tiền bối.

Lâm Động bao quyền, rõ ràng Huyền Thiên Điện là nhân vật thời Viễn Cổ, với những người từng tham gia đại chiến, Lâm Động đều rất kính trọng.

Huyền Thiên Điện cười xua tay, thái độ này của Lâm Động cũng khiến hắn khá thích thú.

- Nếu đã tìm được ngươi rồi thì theo chúng ta đi. Nếu không sao thì ngươi có thể nhận Lâm Động là chủ nhân để tránh sau này ngươi bị dị ma nhằm vào.

Nham bay tới, ngữ khí như đang nói một việc rất bình thường vậy.

Lâm Động khựng người, rồi căng thẳng nhìn về phía Huyền Thiên Điện Linh. Hắn biết Thần Vật ở tầng thứ này đã có linh trí không thua kém con người, chúng rất có ngạo khí, muốn chúng cam tâm tình nguyện nhận chủ không phải chuyện dễ.

Nhưng Huyền Thiên Điện Linh chỉ khẽ nhướn mày một cái rồi cười, nhìn Lâm Động một lượt rồi nói:

- Được thôi.

Lâm Động kinh ngạc, rồi không biết mình nên vui mừng hay nên cười khổ đây. Từ lúc nào mà thu phục siêu cấp Thần Vật lại dễ dàng thế này?

- Đừng thấy lạ…đặc tính của ngươi chỉ có Thần Vật do chủ nhân ra tạo ra mới hiểu. Hơn nữa Tổ Thạch là Thần Vật có quan hệ mật thiết nhất với chủ nhân, hắn sẽ kok chọn bừa người đâu.

- Bọn ta được tạo ra là để chiến đấu với dị ma, nay chủ nhân đã qua đời, và ngươi là sự lựa chọn của bọn ta.

Huyền Thiên Điện dường như hiểu được suy nghĩ của Lâm Động, cười rồi nhướn mày, một đạo quang ấn từ trán bay về phía Lâm Động.

- Lưu giữ tinh huyết của ngươi lại tạo lạc ấn, sau này ngươi có thể khống chế mọi thứ trong Huyền Thiên Điện và tất cả Thần Vật… Lâm Động tóm lấy quang ấn, lời của Huyền Thiên Điện khiến hắn thất thần, rồi cười, bắn tinh huyết ra lưu lạc ấn trong quang ấn. Lâm Động lập tức có cảm giác mình và Huyền Thiên

Điện có mối liên hệ vô cùng mật thiết.

Dần dần mọi điều huyền diệu của Huyền Thiên Điện cũng mở ra trước mắt hắn.

- Đừng mừng vội…vẫn nên nghĩ xem làm thế nào vượt qua ải khó tới đây.

Nham nói khiến Lâm Động sực tỉnh, lông mày dần chau lại.

Bên ngoài Huyền Thiên Điện bây giờ còn ba đại Yêu Soái và rất nhiều cường giả của Thú Chiến Vực đang chờ…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1089

Trận Chiến Sinh Tử

Thần Vật sơn mạch.

Quầng kim quang vẫn chầm chậm xoay chuyển bên trên cổ điện, tỏa ra vô vàn luồng năng lượng kỳ lạ khiến người ta nóng mắt.

Xung quanh cổ điện lúc này, dù trên không trung hay dưới mặt đất đều đông nghịt người. Tất cả đều chăm chú quan sát động tĩnh từ bên trong.

Từ sau khi Lâm Động chui vào trong, không khí ở đây đã trở nên quỷ dị thế này.

Chẳng ai biết được trong bảo khố có lượng Thần Vật lớn thế nào. Nếu lấy Thần Vật bên trong đó tạo nên một đội quân thì uy lực chắc chắn có thể càn quét Thú Chiến Vực.

Đương nhiên, bao nhiêu năm nay, sau vô số lần thất bại cũng ít người mang mộng tưởng đó. Nhưng cảnh tượng chưa từng xảy ra trước đây đã đủ khiến họ chấn động mạnh. Chắc chắn thu hoạch của hắn sẽ khiến nhiều người phải ganh tị.

Trong Thú Chiến Vực, nắm đấm có quyền làm chủ, nếu Lâm Động có được thu hoạch đó, e là khó lòng thoát thân. Tuy Lôi Uyên Sơn cũng là một trong tám đại thế lực Yêu Soái, nhưng ở đây lại có những ba đại Yêu Soái đang canh chừng… Vì thế ai cũng biết, Lâm Động không xuất hiện còn tốt, một khi hắn xuất hiện thì sẽ biết thế nào là mang tội vì thân có ngọc.

Đến lúc đó, dù là Lôi Uyên Sơn cũng không bảo vệ được hắn.

Trên một đỉnh núi, mấy người bọn Tiểu Viêm sắc mặt căng thẳng nhìn quầng sáng. Tiểu Viêm còn khá, coi như không biết đến những ánh mắt ở xung quanh, còn bọn Trần Thông thì toàn thân căng thẳng, ánh mắt đầy cảnh giác.

Chốc chốc họ lại nhìn về ba ngọn núi của ba đại Yêu Soái ở phía trước. Ba người bọn Thiên Long Yêu Soái lúc này lại nhắm mắt, buông thõng hai tay, dường như không để tâm bất cứ sự xôn xao nào.

Nhưng chỉ người nhạy bén mới nhận ra luồng sức mạnh nguy hiểm quanh người chúng. Hiển nhiên chúng vô cùng canh cánh việc Lâm Động vào được trong bảo khố.

Thời gian dần trôi đi trong không khí cổ quái đó. Chớp mắt đã mấy giờ đồng hồ sau, mặt trời cũng dần xuống núi.

Ánh tàn dường đỏ ối tựa máu.

Ầm!

Ngay khi mặt đất tối sẫm lại vì ánh tịch dương thì quầng kim quang bỗng nổi gợn sóng.

Gần như tất cả ánh mắt lập tức nhìn về phía đó, những người ngồi xuống cũng đứng phắt dậy, ánh mắt nhìn đầy nóng bỏng.

Ba người bọn Thiên Long Yêu Soái cũng chầm chậm mở mắt ra.

Dao động trên quầng sáng ngày một kịch liệt, cuối cùng một quang ảnh đã bay vút ra rồi đáp xuống mặt đất.

- Lâm Động? Quả nhiên hắn vẫn sống?

- Nhiều năm như vậy rồi…cuối cùng cũng có người vào được bảo khố!

Không khí cả dãy sơn mạch như bùng nổ, vô số người nhìn Lâm Động một

cách kích động, đầy kinh ngạc và tham lam.

Họ đều biết trong bảo khố cất giấu vô số Thần Vật, Lâm Động vào được và ra một cách an toàn, không thể nói là hắn không có chút thu hoạch gì.

So với việc tìm cách lấy Thần Vật từ bảo khố thì rõ ràng đoạt từ tay Lâm Động dễ hơn một chút.

Thân hình Lâm Động hiện ra, hắn ngẩng lên nhìn những ánh mắt đang tập trung lên người mình, cảm giác như bị cả một bầy sói vây quanh vậy.

- Đại ca!

Tiểu Viêm thấy Lâm Động xuất hiện thì mừng rỡ, vung tay dẫn cường giả Lôi Uyên Sơn bay tới bảo vệ Lâm Động, rồi ngẩng lên, mắt bắn hung quang ra xung quanh.

Lâm Động khẽ gật đầu, tuy Tiểu Viêm không nói rõ nhưng hiển nhiên hắn cũng nhận ra không khí bất thường ở đây.

Không khí căng thẳng kéo dài một lúc lâu, rồi Thiên Long Yêu Soái chầm chậm bước ra, gương mặt hai đại Yêu Soái còn lại cũng hiện lên vẻ khó hiểu.

- Ngươi thật khiến người khác phải không ngừng bất ngờ… Thiên Long Yêu Soái nhìn Lâm Động cười, tiếng cười không nhận ra là châm chọc hay thật sự thấy kinh ngạc.

Lâm Động chỉ cười:

- Chư vị ở đây làm gì? Thần Vật bảo khố vẫn ở đây, nhìn ta thì có ích gì> - Bản tọa rất tò mò làm thế nào mà ngươi vào được bên trong?

Thiên Long Yêu Soái chỉ nói.

- Có thể là…may mắn thôi.

Lâm Động cười.

Thiên Long Yêu Soái nghe vậy chỉ nhướn mày một cái.

- Sức mạnh trong Thần Vật Bảo Khố đã yếu hơn rất nhiều,,, Quỷ Điêu đột nhiên trầm giọng nói.

Lập tức mọi người đều ồ lên, thậm chí ánh mắt Lâm Động cũng hơi nheo lại, siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh quả nhiên không phải hạng tầm thường.

- Bảo khố hiện nay liệu có phải chỉ còn là cái vỏ rỗn?

Quỷ Điêu Yêu Soái hơi nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Động, mỉm cười nói đầy thâm ý.

- Thử là biết ngay.

Kim Viên Yêu Soái nhạt giọng nói, rồi siết tay lại, cây gậy khổng lồ biến thành một đạo hắc ảnh hàng trăm trượng bắn thẳngg về phía cổ điện.

Uỳnh!

Đại địa rung chuyển, tất cả vội vàng nhìn sang. Cổ điện đã nổ tung vì một gậy của Kim Viên Yêu Soái. Và không có bất cứ một là sóng năng lượng nào bắn ra, Thần Vật cũng không còn cái nào… Thần Vật trong bảo khố đã biến mất sạch sẽ?!!

Tất cả cũng sững sờ, rồi mắt lập tức đỏ lên, nhìn Lâm Động với ánh mắt đỏ ngầu.

Bọn Tiểu Viêm phía sau Lâm Động cũng sững người. Tiểu Viêm còn khá, chứ mấy người Trần Thông thì da đầu tê rần. Lâm Động lại dám lấy sạch đồ trong bảo khố? Hắn muốn khiến tất cả phát điên sao?

- Hê hê, tiểu tử, ngươi vẫn muốn một tay cả bầu trời sao? Cách nghĩ không

tồi, nhưng vẫn còn non lắm.

Kim Viên Yêu Soái cười cười, nói.

Thiên Long Yêu Soái dần thu lại ánh mắt rồi nhìn Lâm Động:

- Lâm Động, ngươi giao Thần Vật ra đây đi, làm người nên lý trí một chút, nhưng thứ đó Lôi Uyên Sơn ngươi không nuốt được hết đâu.

- Các ngươi…không đem chúng đi được đâu.

Quỷ Điêu Yêu Soái cũng mỉm cười, chỉ là nụ cười khiến người ta lạnh gáy.

Lâm Động nheo mắt, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Những điều đó ta hiểu, ta có thể giao tám phần cho Huyết Long Điện, Lôi Uyên Sơn giữ hai phần, thế nào?

Nghe thế Thiên Long Yêu Soái sững người, còn những thế lực khác và Quỷ Điêu, Kim Viên Yêu Soái thì ánh mắt hiện vẻ khó hiểu.

- Được… Một chữ vừa thốt ra, Thiên Long Yêu Soái lập tức nhận ra ánh mắt lạnh băng của Quỷ Điêu và Kim Viên Yêu Soái, lúc này hắn mới sực tỉnh, ánh mắt tối lại - Tiểu tử giỏi lắm…muốn dùng một câu nói khiến bọn ta lục đục sao?

- Quỷ Điêu, Kim Viên, các ngươi sẽ không trúng kế của hắn chứ?

Thiên Long Yêu Soái nhìn hai người bọn Quỷ Điêu, cười khảy.

- Hà hà, sao có thể. Tên tiểu tử này đúng là giải hoạt, cứ cướp đi rồi chia nhau sau.

Quỷ Điêu nheo mắt cười.

Kim Viên cũng gật đầu biểu thị tán đồng.

- Tiểu tử, ngoan ngoãn giao ra đây đi. Vốn định để cho ngươi chút cơm thừa canh cặn, nhưng thấy ngươi không thành thực như vậy…Ta thấy ngươi cũng chẳng có phức mà hưởng hai phần đâu.

Thiên Long Yêu Soái lạnh băng nhìn Lâm Động.

Mọi ánh mắt cũng chiếu tới, Lâm Động lúc này đã vì bảo khố mà trở thành mục tiêu của tất cả mọi người.

- Muốn cướp đồ của Lôi Uyên Sơn ta, không dễ vậy đâu!

Tiểu Viêm thấy cục diện như vậy, sắc mặt lập tức trở nên dữ dằn.

- Ha ha, đúng là có khí phách.

Thiên Long Yêu Soái cười chế giễu, rồi nói:

- Dù ngươi có thủ đoạn nào thì hôm nay đừng hòng thoát khỏi tay ba bọn ta!

Trong lúc hắn nói cũng có một luồng khí tức bùng phát. Bọn Quỷ Điêu và Kim Viên cũng phối hợp đẩy khí tức Chuyển Luân Cảnh lên mức cao nhất. Ba luồng khí tức mạnh mẽ cuồn cuộn tới, cả trời đất rung chuyển dữ dội.

Ba cường giả Chuyển Luân Cảnh, lật tay cũng có thể tiêu diệt Lôi Uyên Sơn.

Tất cả cùng nhìn về phía Lâm Động đầy thương hại. Họ biết Lôi Uyên Sơn rơi vào cục diện này là hoàn toàn không thể rút ra được nữa. Thậm chí dù có chủ động giao Thần Vật ra thì cũng khó lòng thoát thân.

Lâm Động ngẩng lên, gương mặt vốn bình tĩnh dần tối lại, giờ họ lại rơi vào tuyệt cảnh.

- Tiểu Viêm, có sợ không?

Lâm Động quay sang, ánh mắt sắc lạnh giống như lôi đình bị chèn ép đến cực

điểm chỉ đợi bùng nổ.

- Ở Đông Huyền Vực chúng ta chưa từng sợ, huống hồ là ở đây?

Tiểu Viêm cười, hung sát khí mạnh mẽ hơn trước đây nhiều.

- Nếu vậy…chiến thôi!

Lâm Động cười, gương mặt dần hiện lên sự điên cuồng như ăn sâu trong xương tủy. Cường giả ở xung quanh nhìn mà sững sờ, đối mặt với ba cường giả Chuyển Luân Cảnh mà hắn không thỏa hiệp sao?

Họ không hề biết, hồi đó ở Đông Huyền Vực, dù còn yếu ớt nhưng Lâm Động cũng không thỏa hiệp với ba huynh đệ nhà đó.

Năm đó như vậy, hiện giờ cũng thế.

Trận chiến sinh tử, chiến giả vi hùng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1090

Chuyển Luân Chiến

Trong sơn mạch, tất cả cường giả đều thấy Lâm Động lúc này đang ngưng tụ sự điên cuồng, sắc mặt rất phong phú. Thực sự họ không thể tưởng tượng được hắn lấy đâu ra dũng khí để chống lại ba cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Đối đầu như vậy không khác gì lấy trứng chọi đá.

- Hà hà, thật là thú vị!

Quỷ Điêu Yêu Soái cười nhạt, thích thú nhìn Lâm Động. Chắc hẳn đây là lần đầu hắn thấy một kẻ thực lực chỉ Tử Huyền Cảnh tiểu thành lại dám ăn nói như vậy trước ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

- Là kẻ đáng gờm đấy.

Kim Viên gật dù, nếu không phải vì Thần Vật Bảo Khố quá quan trọng thì hắn cũng thấy chút tán thưởng với hành động của Lâm Động.

- Ngươi vẫn không biết trời cao đất dày như vậy.

Thiên Long Yêu Soái nhếch mép, rồi nhìn Lâm Động như mèo vờn chuột:

- Đến nước này thì chỉ có thể nói, vận khí của ngươi quá tồi.

Lôi Uyên Sơn đúng là có chút thực lực, nếu Huyết Long Điện muốn tiêu diệt chắc hẳn phải trả một cái giá nào đó. Nhưng đáng tiếc bây giờ hai đại Yêu Soái còn lại cũng nhúng ta vào, như vậy thì Lôi Uyên Sơn bị tiêu diệt gần như là chắc chắn.

Ở Thú Chiến Vực này, nếu ba đại Yêu Soái muốn liên thủ tiêu diệt cái gì thì sẽ chẳng có kết quả thứ hai.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng đối diện với khí tức kinh người của ba đại Yêu Soái. Hắn chầm chậm bước ra, nhìn Thiên Long Yêu Soái, nhếch môi cười nói:

- Thiên Long Yêu Soái, cút ra đây, không phải ngươi muốn động thủ từ lâu rồi sao?

- Bản tỏa sẽ cho ngươi chết mà không oán thán gì.

Sắc mặt Thiên Long Yêu Soái tối lại, sát khí dâng tràn trong mắt, đúng là hắn đã kiềm chế lâu rồi.

- Tiểu Viêm, một tên Yêu Soái do nó chặn lại. Còn lại một kẻ giao cho đệ.

Lâm Động quay sang nhìn Tiểu Viêm, chỉ vào Thôn Phệ Thiên Thi, nói.

- Ừm, đệ sẽ liên thủ với Hổ Phệ Quân.

Tiểu Viêm gật đầu, dù sao hắn không có nhiều thủ đoạn như Lâm Động, muốn bù đắp khoảng cách thực lực hắn cần có Hổ Phệ Quân.

Lâm Động gật đầu, trầm ngâm một chút rồi vung tay, một đạo hắc quang bay về phía Tiểu Viêm.

- Đây là?

Tiểu Viêm bắt lấy, thấy cánh tay trĩu xuống, kình lực vận chuyển mới giữ chắc được. Nhìn thì thấy đó là một cây rìu đen khổng lồ, trên đó phủ đầy những đường hoa văn phức tạp.

Ánh mắt Tiểu Viêm bỗng rực cháy, nội lực nâng lên mức cao nhất, rồi vung chùy lên. Tất cả cùng sững sờ nhìn thấy một đường nứt toác khổng lồ chạy ra xa, cả một ngọn núi cách đó khá xa bị chặt làm đôi.

- Đồ tốt!

Tiểu Viêm cười, cây thần chùy này rất nặng, nhưng lại thích hợp với thể chất cương mãnh bá đạo của hắn.

- Chư tướng Lôi Uyên Sơn, lần này nếu thuận lợi trở về, tất cả đều có thưởng!

Lâm Động nhìn bọn Trần Thông, nói.

Bọn Trần Thông nghe vậy, nhìn cây cự chùy trong tay Tiểu Viêm, đều gật đầu thật mạnh. Thần Vật đối với họ là quá xa vời, cả đời họ cũng không có được nó, nhưng rõ ràng hiện tại Lâm Động có khả năng nói câu đó.

Cường giả ở xung quanh thấy vậy đồng tử cũng co lại rồi hiện lên vẻ thèm thuồng. ai cũng nhận ra cây cự chùy trong tay Tiểu Viêm chính là một món Viễn Cổ Thần Vật có tên trong bảng.

- Quả nhiên ngươi có thu hoạch không ít!

Ba người bọn Thiên Long Yêu Soái ánh mắt rực lửa nhìn cây cự chùy. Chúng có thể nhận ra chính thứ này là thứ mà chúng vừa lấy thất bại.

- Muốn không? Vậy thì phải xem bản lĩnh của các ngươi rồi!

Lâm Động cười khảy, ngữ khí sắc lẹm như đao, lúc này đã trở mặt thì không cần phải khách khí nữa.

- Giao tên tiểu tử này cho bản tọa.

Thiên Long Yêu Soái âm u nói.

- Để Viêm Tướng cho ta.

Kim Viên nhìn Tiểu Viêm nói.

- Vậy để ta xem sự cổ quái của Khôi Lỗi.

Quỷ Điêu nhìn Thôn Phệ Thiên Thi với ánh mắt kỳ lạ. Chắc hẳn đây là lần đầu tiên hắn thấy một Khôi Lỗi mạnh như vậy.

Ba đại Yêu Soái đều không dùng đến thủ hạ, tuy biết như vậy sẽ bớt được nhiều phiền phức, nhưng dù thế nào chúng cũng là ba đại thế lực nổi danh nhất Thú Chiến Vực. Ba người cùng ra tay đã đủ chấn áp, thủ hạ là không cần thiết.

Lâm Động nhìn chăm chăm Thiên Long Yêu Soái, thân thể dần bay lên, nguyên lực nâng đến mức cao nhất, thanh quang bao trùm cơ thể, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng long ngâm vọng ra.

- Bản tọa sẽ cho ngươi hiểu rằng, đắc tội với cường giả Chuyển Luân Cảnh là ngu ngốc đến mức nào.

Thiên Long Yêu Soái cười nhạt nhìn Lâm Động, rồi hắn giơ tay lên, từng luồng năng lượng trắng đen ngưng tụ nơi đầu ngón tay, năng lượng sinh tử dung hợp tỏa ra thứ sức mạnh kinh người.

Đó là thứ năng lượng gần như luân hồi, huyền ảo thông suốt trời đất.

Grào!

Hàng trăm con thanh long đột nhiên bay ra từ cơ thể Lâm Động, sắc mặt hắn lạnh lùng, không hề có ý định khởi động, một quyền đánh ra trăm con thanh long.

Hắn biết hiện giờ đối mặt với cường giả Chuyển Luân Cảnh là bắt buộc phải dốc hết sức.

Uỳnh!

Hàng trăm con thanh long tụ lại giống như mưa sao băng bay qua bầu trời. Năng lượng cuồng bạo khiến sắc mặt không ít cường giả trở nên nặng nề. Công

kích này dù là cường giả Tử Huyền Cảnh viên man cũng không dám đối đầu trực diện.

- Ngươi tưởng bản tọa còn là yêu linh như một tháng trước sao?

Thiên Long Yêu Soái thấy thế thì cười khảy, năng lượng tụ đầy ngón tay biến thành một miếng vảy trắng đen, xung quanh phủ đầy răng cưa, tỏa ra thứ cảm giác sắc lẹm như xé rách được không gian.

- Nể tình ngươi giúp bọn ta mang Thần Vật ra ngoài, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Chuyển Luân Cảnh.

- Sinh Tử Chi Lân.

Thiên Long Yêu Soái búng tay, tấm vảy trắng đen đó lập tức bay ra, tốc độ của nó khiến không gian như rách toạc, ánh sáng đen trắng đâm thẳng vào dòng chảy thanh quang.

Phụt!

Nhưng không hề có âm thanh đinh tai vang lên, tất cả chỉ nhìn thấy thanh quang vỡ tan, hắc bạch quang thế như chẻ tre xông tới đánh tan thanh quang của một trăm con thanh long.

Cường giả Chuyển Luân Cảnh quả nhiên khủng bố!

Hắc bạch quang đánh tan thanh quang, khí thế không giảm, tiếp tục lao về phía Lâm Động.

Keng!

Nhưng khi sắp đánh trúng Lâm Động thì một đạo hồng quang hiện ra, âm thanh kim loại va chạm vang lên, chiếc đỉnh khổng lồ bay đi, trên thân cũng xuất hiện vết lõm.

Lâm Động nhìn vết lõm mà ánh mắt ngưng trọng, chỉ khi thật sự đối chiến với cường giả ở tầng thứ này hắn mới nhận ra sự khủng khiếp của chúng.

- Bát Cực Phần Thiên Môn!

Lâm Động hô lên, tám đạo hồng quang bắn ra từ trong Phần Thiên Đỉnh, biến thành tám cánh cửa đỏ rực, năng lượng phun ra thành một ngọn núi lửa ập xuống đầu Thiên Long Yêu Soái.

Uỳnh!

Lôi quang ánh lên trong tay Lâm Động, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, chín con lôi long cũng lao vút ra, tiếng sầm rền vang khắp không gian.

Đối diện với đối thủ này, hiển nhiên Lâm Động bắt đầu dùng hết mọi thủ đoạn. Thanh thế cũng khiến vô số cường giả xung quanh đều kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên họ thấy một cường giả Tử Huyền Cảnh tiểu thành lại có được chiến đấu lực kinh người thế này.

- Trò trẻ con!

Thế nhưng Thiên Long Yêu Soái lại phì cười, hắn không hề động đậy, đợi khi công thế tới nơi thì hắc bạch quang mới ngưng tụ quanh người hắn biến thành một quầng sáng.

Uỳnh uỳnh!

Núi lửa và lôi long hung hăng đâm thẳng lên hắc bạch quang, thế nhưng hắc bạch quang lại vững chãi như bàn thạch, không hề lay động.

Sức mạnh đó dần tan đi, mọi người nhìn Thiên Long Yêu Soái bình an vô sự bên trong quầng sáng bảo vệ đều lắc đầu, khoảng cách giữa hai bên thật sự quá lớn.

- Quả nhiên là rất mạnh… Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, bàn tay buông

thõng, đôi mắt cảm thán, Chuyển Luân Cảnh quả thực rất mạnh, chỉ có điều, một năm trước hắn thấy bất lực, còn bây giờ thì tràn đầy chiến ý.

- Nếu tuyệt vọng rồi thì đừng giãy giụa nữa, như vậy có lẽ sẽ thoải mái hơn cho ngươi đấy.

Thiên Long Yêu Soái cười lạnh lùng.

- Tuyệt vọng?

Lâm Động ngẩng lên nhìn Thiên Long Yêu Soái, rồi khóe miệng nhếch lên châm chọc. Hồi đó ở Dị Ma Thành hắn đã yếu ớt như vậy mà không tuyệt vọng, huống hồ là bây giờ?

- Không phải ngươi rất muốn biết ta có được gì trong bảo vật sao? Lâm Động cười, hắn chầm chậm giơ tay lên, ánh sáng ngũ sắc tụ lại trong lòng bàn tay, đồng thời tỏa ra một luồn năng lượng khủng khiếp, khoảnh khắc này nguyên lực khắp trời đất như trở nên bạo động.

- Ngươi đã muốn biết thì ta sẽ cho ngươi thấy.

Lâm Động dứt lời, ánh sáng ngũ sắc ngưng tụ, một cái cổ điện nhỏ cỡ bàn tay hiện ra trên bàn tay hắn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1091

Huyền Thiên Điện

Ánh sáng ngũ sắc ngưng tụ, một cái cổ điện cỡ nhỏ xuất hiện trên bàn tay Lâm Động, tỏa ra thứ năng lượng khiến nguyên lực cả trời đất phải bạo động.

- Đây là… Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này, khi nhìn thấy cái cổ điện thì đều khựng người. Lát sau những người có con mắt nhìn lập tức nhận ra, kêu lên kinh hãi:

- Đó là Thần Vật Bảo Khố?

Tất cả mọi người đều sững sờ há hốc mồm nhìn cổ điện trong tay Lâm Động. Họ không thể hiểu nổi, bảo khố vốn to là thế sao lại biến thành thế này và xuất hiện trong tay Lâm Động?

Thiên Long Yêu Soái cũng kinh ngạc nhìn cảnh đó. Một lúc lâu sau hắn đột nhiên chau mày, sâu trong mắt ánh lên tia lửa:

- Thì ra…Thần Vật Bảo Khố cũng là một món Viễn Cổ Thần Vật…Nếu bản tọa đoán không nhầm thi nó chính là Huyền Thiên Điện, đứng thứ mười trong bảng Thần Vật đúng không? Cũng chỉ nó mới có thể chứa nhiều Thần Vật đến vậy.

- Ngươi biết cũng không ít nhỉ?

Lâm Động cười nhạt, đã lấy Huyền Thiên Điện ra thì chắc chắn sẽ bị nhận ra. Dù gì, đạt được đến thực lực Chuyển Luân Cảnh, dù là kinh nghiệm hay thực lực đều rất kinh người, tin tức thời Viễn Cổ cũng biết không ít.

- Tiểu tử…ngươi đúng là phúc tinh của bản tọa!

Thiên Long Yêu Soái liếm môi, trong mười món hàng đầu của bảng Thần Vật, ngoài món đứng đầu mơ hồ xa vời ra thì chín món còn lại đều do chí tôn cường giả Phù Tổ tạo ra. Những món khác tuy lợi hại nhưng so với chín món kia vẫn kém một bậc. Mà một khi chín đại Thần Vật đó xuất hiện, ngay cường giả Luân Hồi Cảnh đỉnh phong cũng không khỏi động lòng. Vậy mà hiện giờ hắn được tận mắt nhìn thấy một trong số đó, sao có thể không sung sướng?

- Phúc tinh hay sát tinh, nói bây giờ thì hơi sớm quá!

Lâm Động cười khảy, nguyên lực trào ra không ngừng chảy vào, Huyền Thiên Điện lập tức bắn ra hàng vạn tia sáng.

Ồ!

Những tia sáng đó giống như một dòng sông lơ lửng phía trên Lâm Động. Nhìn kỹ thì chỉ thấy bên trong đó có vô số món Thần Vật lấp lánh ánh sáng đang di chuyển. Không ngờ dòng sông đó được hình thành từ vô số món Thần Vật.

Huyền Thiên Điện có khả năng tự luyện chế, bên trong nó có vô số Thần Vật, chỉ có điều những món Thần Vật đó còn thua xa những món trong bảng. Nhưng dù vậy, với số lượng này tụ lại cũng đã vô cùng khủng khiếp rồi… - Vạn Bảo Hồng Lưu!

Lâm Động vẻ mặt lạnh băng, hô lên một tiếng, chỉ thấy dòng chảy ngũ sắc đó đột nhiên lao vút lên xé tan bầu trời, rồi lao thẳng về phía Thiên Long Yêu Soái.

- Sinh Tử Chi Thuẫn!

Thiên Long Yêu Soái nhìn dòng chảy ngũ sắc của Lâm Động, ánh mắt ngưng đọng, năng lượng sinh tử nhanh chóng trào dâng biến thành tấm lá chắn khổng lồ trước mặt. Trên đó là hai dòng chảy đen trắng, giống như sinh tử dung hòa vậy.

Binh!

Dòng chảy ngũ sắc đâm thẳng lên Sinh Tử Chi Thuẫn. Làn sóng xung kích lan ta khiến vô vàn ngọn núi đổ sập. Một số cường giả không may bị cuốn vào trong, sắc mặt tái nhợt, máu tươi bắn tung tóe.

Dòng chảy bị đánh bật ra sau, nhưng rồi nhanh chóng xông lên, hết lượt này đến lượt khác quất lên tấm lá chắn kia.

Rầm! Rầm! Rầm!

Âm thanh trầm đục khiến người ta thót tim không ngừng vang lên, mặt đất vỡ vụn, không gian méo mó đáng sợ. Tất cả cùng chấn động khi thấy dòng chảy ngũ sắc công kích. Trước sự tấn công của vô số Thần Vật như vậy, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn cũng chắc chắn chết!

Rắc!

Chỉ thấy tấm Sinh Tử Chi Thuẫn kiên cố đã xuất hiện vết rạn!

Ánh mắt Lâm Động lạnh tanh, hắn nắm tay lại, dòng chảy ngũ sắc lại quất xuống. Tất cả mọi người đều thấy Sinh Tử Chi Thuẫn nổ tung, một thân ảnh bay ngược ra.

Hai chân Thiên Long Yêu Soái vạch lên đất một đường hàng nghìn trượng rồi dần đứng lại được. Y phục hắn lúc này đã rách, sắc mặt hắn cũng tối sầm. Hắn không thể ngờ lại bị công thế của Lâm Động đánh lui.

- Không hổ là siêu cấp Thần Vật đứng thứ mười trong bảng. Uy lực này mà để tiểu tử ngươi thi triển thì quá lãng phí.

Thiên Long Yêu Soái cười nham hiểm, rồi hắn bỗng bước chân ra, sinh tử kí hai màu trắng đen bỗng bùng phát, hai bàn tay hắn phình to ra biến thành hai cánh tay huyết long khổng lồ. Rồi hắn nắm lại thành quyền đấm thẳng lên dòng chảy ngũ sắc.

Rầm!

Âm thanh tựa sấm rền vang lên, tỏa ra làn sóng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường trên không trung. Lần này dòng chảy ngũ sắc đã bị đánh lui.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, tâm thần khẽ động, dòng chảy Thần Vật lại lao tới.

Binh binh binh!

Long quyền vung lên, sức mạnh cuồng bạo lập tức bùng phát tựa vũ bão, đi tới đâu là núi tan thành tro bụi.

Trong dãy sơn mạch, sắc mặt của vô số cường giả đều kinh hãi, vộ vàng rút lui ra xa. Họ nhìn thân ảnh trẻ tuổi dám đối đầu với Thiên Long Yêu Soái, ánh mắt đều vô cùng ngưng trọng.

Uỳnh!

Khi đang nhìn trận kích chiến của Lâm Động và Thiên Long Yêu Soái, những người này thì từ một hướng khác bỗng nhiên truyền tới một luồng năng lượng đáng sợ. Tất cả quay sang nhìn, chỉ thấy ở đó lan tràn đầy nguyên lực, phía dưới là một đoàn quân đông nghịt, sát khí đậm đặc lan tỏa.

Ở phía trên Hổ Phệ Quân, Tiểu Viêm tay cầm Cửu Đỉnh Thiên Chùy, thân thể đã biến thành nửa người nửa hổ. Gân xanh cuồn cuộn trên người giải phóng thứ năng lượng kinh người.

- Bên dưới hắn là từng luồng hung sát khí tỏa ra từ Hổ Phệ Quân cuối cùng chui hết vào người Tiểu Viêm. Theo đó, bề mặt da của Tiểu Viêm cũng đỏ ửng lên.

Hắn đang ngưng tụ sức mạnh của cả đội Hổ Phệ Quân!

- Có thể tạm thời hấp thụ năng lượng của đội quân sao?

Kim Viên Yêu Soái thấy thế, chau mày kinh ngạc. Hắn có thể cảm nhận được khí tức của Hổ Phệ Quân gần như dung hợp làm một với Tiểu Viêm rồi.

Grào!

Da Tiểu Viêm ngày một đỏ hơn, rồi hắn ngửa người gầm lên một tiếng, những sợi lông sắc nhọn mọc ra, gân xanh trên cánh tay cũng dần chuyển thành màu huyết.

Rầm!

Tiểu Viêm giậm chân, thân hình biến thành hồng quang lao vút tới, tay cầm Cửu Đỉnh Thiên Chùy giáng về phía Kim Viên Yêu Soái.

Keng!

Sắc mặt Kim Viên không hề thay đổi, thanh thiết côn trong tay vung lên chặn cây chùy. Tia lửa bắn tóe, không gian như bị biến dạng.

Keng keng keng!

Một chiêu bị chặn, Tiểu Viêm càng thêm tức giận, điên cuồng vung chùy giáng xuống Kim Viên Yêu Soái. Thế nhưng Kim Viên cũng không hề nhân nhượng, thi triển thực lực Chuyển Luân Cảnh. Đòn tấn công của hai bên tạo nên thanh thế kinh thiên động địa.

… Khu chiến trường thứ ba là nơi yên tĩnh nhất. Thôn Phệ Thiên Thi nhiều lần công kích Quỷ Điêu Yêu Soái nhưng lần nào cũng bị hắn đánh lui. Chỉ là, mọi người vô cùng ngạc nhiên khi thấy Thôn Phệ Thiên Thi không hề có thương tổn gì, khả năng chống công kích thật khiến người khác phải động dung.

Nhưng cũng may sức tấn công của Thôn Phệ Thiên Thi chưa dạt đến mức Chuyển Luân Cảnh nên cũng không tạo được uy hiếp gì đối với Quỷ Điêu. Cuộc chiến có thể nói là hai bên ở thế giằng co. Dù vậy, điều khiến mọi người kinh ngạc không ngớt đó là mộ cỗ Khôi Lỗi lại có thể giữ chân được cường giả

Chuyển Luân Cảnh, đó tuyệt đối không phải thứ tầm thường.

Sau khi chứng kiến ba khu chiến trường, mọi người cũng dần hiểu ra tại sao trước đó Lâm Động lại dám nói như vậy với Thiên Long Yêu Soái. Lôi Uyên Sơn có thực lực kinh người thế này, chắc hẳn nếu hôm nay không có ba đại Yêu Soái cùng ra tay, chỉ với một mình Thiên Long Yêu Soái khó lòng chấn áp được Lôi Uyên Sơn… Có điều, cho dù là thế thì mọi người cũng biết, tuy Lôi Uyên Sơn phản kích mạnh mẽ nhưng việc thất bại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng ra tay, không phải chỉ dựa vào những thủ đoạn này mà xoay chuyển được tình hình… Sơn mạch rơi vào những trận chiến ác liệt, ở nơi rất xa không gian bỗng có dấu hiệu biến dạng, rồi hiện ra một vòng xoáy, bốn thân ảnh bay ra.

Vừa xuất hiện, bốn thân ảnh đó đã tỏa ra một luồng áp lực mạnh mẽ khiến nguyên lực trong trời đất như hỗn loạn.

Khí tức này cũng là Chuyển Luân Cảnh!

Bốn cường giả Chuyển Luân Cảnh, trận dung này ở Thú Chiến Vực có thể lật cả trời.

- Có tin tức gì không?

Phía trước bốn thân ảnh là một nam tử mặc áo choàng đen, gương mặt hắn bị che khuất. Hắn nhìn về phía xa, bỗng lên tiếng.

- A Điêu, người ngươi muốn tìm có lẽ đã đến Thần Vật sơn mạch, hơn nữa theo tin ta nhận được thì hình như họ đang gặp rắc rối.

Một trung niên nam tử thân hình cao lớn cười, nói.

- Rắc rối?

Nam tử đó hơi khựng người rồi bốn người kia nhìn thấy hung sát khí bùng lên.

- Họ đắc tội với Huyết Long Điện, hình như Thiên Long Yêu Soái có thực lực Chuyển Luân Cảnh, từ truyền âm ta vừa nhận được thì hình như hai đại Yêu Soái còn lại cũng có địch ý với họ… - Ha ha, hai vị bằng hữu của ngươi cũng rất hăng máu, liền một lúc động vào ba đại Yêu Soái… Một trung niên nam tử khác cười.

- Ba đại Yêu Soái?

Nam tử kia nghe vậy hơi ngẩng lên, để lộ đường viền cằm, đôi môi mỏng nhếch lên chế giễu. Rồi hắn thò bàn tay với những ngón dài trắng nhợt, gỡ chiếc mũ xuống, mái tóc dài màu tím thả ra, ánh nắng chiếu lên gương mặt tuấn mĩ yêu dị.

Hắn ngẩng lên nhìn về hướng Thần Vật sơn mạch, trong đôi mắt màu tử kim lóe lên hàn quang, giọng nói lạnh lùng, kiêu ngạo vang lên:

- Dám động vào huynh đệ của Điêu gia ta, lão tử lột da các ngươi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1092

Nói Lại Xem

Dòng chảy ngũ sắc giống như dòng sông chảy ngang qua trời, rồi mang theo sức mạnh cuồng bạo đâm thẳng lên long quyền, làn sóng xung kích kinh người lan ra tứ phía.

- Thân thể ngươi cũng thật rắn chắc, nhưng không biết ngươi sẽ chịu nổi mấy lần?

Thiên Long Yêu Soái cười khảu, sát ý trong mặt ngày một rõ rệt.

Soạt!

Vừa dứt lời, thân thể hắn biến mất một cách quỷ dị, rõ ràng hắn không định cho Lâm Động bất cứ phút nào để điều hòa nhịp thở.

Lâm Động thấy vậy, ánh mắt hơi tối lại, nhưng lần này không hề có ý định tránh né. Vì hắn biết tốc độ của hắn đã kém hơn Thiên Long Yêu Soái một bậc.

Bốp!

Không gian phía sau Lâm Động đột nhiên tách ra, hồng quang bắn ra, tiếng cười hung hăng của Thiên Long Yêu Soái cũng vọng tới. long quyền được bao phủ bởi sinh tử khí nhằm thẳng yếu huyệt của Lâm Động mà đánh tới. Rõ ràng Thiên Long Yêu Soái muốn một kích tất sát!

Đại địa quanh Lâm Động đều sụt lở, còn hắn cũng nhanh chóng xoay người. Chỉ có điều, Thiên Long Yêu Soái thấy ngạc nhiên vì trên gương mặt Lâm Động không hề có sự kinh hoảng, mà lại có sự điên cuồng.

- Ngươi đi chết đi!

Thiên Long Yêu Soái gầm lên, quyền phong tung ra, lần này dù nhục thể Lâm Động có mạnh đến thế nào cũng chắc chắn phải chết.

Mắt Lâm Động lóe sáng, bàn tay hắn xoay một cái, Huyền Thiên Điện hiện ra, ánh sáng ngũ sắc bùng phát, rồi lao thẳng về phía nắm đấm của Thiên Long Yêu Soái.

Khi Huyền Thiên Điện xuất hiện, hai ngón tay trong áo đột nhiên cong lại, đầu ngón tay ngưng tụ hắc lôi quang, trong ánh sáng dường như có hai đạo phù văn hiện lên.

Rầm!

Huyền Thiên Điện và quyền phong của Thiên Long Yêu Soái đâm vào nhau, rồi trời đất dường như tĩnh lặng, tất cả cùng nhìn thấy đại địa hai người Lâm Động đứng nhanh chóng sụt xuống, một rãnh sâu hàng vạn trượng nhanh chóng lan ra dưới chân họ.

Rắc!

Cánh tay Lâm Động thấm đẫm máu tươi, tiếng xương gãy vang lên, thân thể hắn cũng bị kình lực mạnh mẽ đánh bay.

Vút!

Nhưng ngay lúc đó thì bàn tay kia của hắn bỗng thò ra khỏi áo, hắc lôi quang trên đầu ngón tay bỗng bắn ra.

Vào khoảnh khắc ấy, đồng tử Thiên Long Yêu Soái co lại, hắn bỗng nhiên cảm thấy một sự nguy hiểm đang đến gần.

Dù gì hắn cũng không phải cường giả bình thường, ngay lúc này hắn vẫn nắm bắt được sơ hở trong chốc lát. Thân thể to lớn của hắn bỗng thu nhỏ lại,

chùm lôi quang vốn dĩ bắn về phía tim hắn lại bị lệch, sượt qua vai.

Phụt!

Lớp vảy đỏ không thể ngăn cản được gì, hắc lôi quang xuyên qua vai Thiên Long Yêu Soái, máu nóng bắn ra, thân thể Thiên Long Yêu Soái cũng bi kình lực đánh bay, cuối cùng đâm sầm vào một vách núi khiến nó nổ tung thành tro bụi.

Phụt!

Lâm Động cũng đáp xuống đất, cả cánh tay nhuốm đầy máu, nhìn rấtt thê thảm nhưng lúc này bất cứ ai cũng không dám cười chế giễu. Vô số người sững sờ nhìn Thiên Long Yêu Soái ở phía xa đang ôm vai, máu tươi đầy người mà da đầu tê dại. Chẳng ai ngờ Lâm Động không chỉ kko bị Thiên Long Yêu Soái giết chất mà ngược lại còn liều mạng, đả thương được Thiên Long Yêu Soái.

- Đáng tiếc… Lâm Động nhìn Thiên Long Yêu Soái trên gương mặt vẫn còn sự sợ hãi, thầm lắc đầu. Cơ hội vừa rồi vốn dĩ có thể đả thương hắn, nhưn không ngờ hắn lại nhanh đến vậy. Không hổ là cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Mà rõ ràng, với tính cảnh giác của Tần Lưu Ly thì cơ hội này có đến lần thứ hai không.

Bùm!

Khi Lâm Động đang thầm cảm thán thì từ phía xa bỗng nhiên có âm thanh trầm đục, rồi một thân ảnh rơi xuống, chân hắn bước liền trên mặt đất mấy chục bước mới giữ thân thể ổn định.

- Đại ca!

Tiểu Viêm quệt máu nơi khóe môi, nhìn cánh tay đầy máu của Lâm Động một cách lo lắng. Nhưng tình hinh lúc này của hắn cũng khá tồi tệ, thân thể phủ đầy vết thương, rõ ràng hắn cũng đã trải qua trận huyết chiến ác liệt.

- Không sao.

Lâm Động xua tay, sắc mặt tuy hơi nhợt nhạt, nhưng Thiên Long Yêu Soái vừa rồi đã bị Huyền Thiên Điện chặn lại hoàn toàn.

Tên tiểu tử đó rất mạnh, hiện giờ đệ không thắng được hắn nữa rồi.

Tiểu Viêm có phần ngượng ngịu nói. Vừa rồi hắn cũng dốc toàn lực chiến đấu với Kim Viên, nhưng Kim Viên không tầm thường, khoảng cách giữa Chuyển Luân Cảnh và Tử Huyền Cảnh quả thực rất lớn.

- Có thể buộc cường giả Chuyển Luân Cảnh dùng toàn bộ thực lực thì đã là rất mạnh rồi.

Lâm Động cười, so với năm xưa thì bọn hắn đã tiến bộ rất nhiều.

- Giờ phải làm thế nào?

Tiểu Viêm hỏi.

Lâm Động liếc nhìn Thôn Phệ Thiên Thi vẫn đang đánh với Quỷ Điêu. Tuy có thể giữ chân nhưng Thôn Phệ Thiên Thi không thể đánh bại Quỷ Điêu được.

- Có chút rắc rối, có khi phải chạy thôi.

Lâm Động nhíu mày, chung quy thì hắn cũng đã coi thường ba cường giả Chuyển Luân Cảnh. Nếu hôm nay chỉ có một mình Thiên Long Yêu Soái thì hắn sẽ khiến hắn ta mất cả chì lẫn chài. Nhưng đáng tiếc lại có đến ba cường giả Chuyển Luân Cảnh, điều này vượt ngoài dự liệu của hắn.

- Chúng sẽ không ngăn được ta đưa đệ đi, nhưng…có lẽ tạm thời phải từ bỏ Lôi Uyên Sơn.

Lâm Động khẽ nói, có phần nuối tiếc. Vốn dĩ Lôi Uyên Sơn là địa bàn không

tồi, làm tốt có lẽ sau này sẽ trợ giúp lớn để hắn đánh về Đông Huyền Vực. Nhưng hiện tại thì dường như không giữ được rồi.

- Chỉ cần đại ca không sao, Lôi Uyên Sơn từ bỏ cũng được.

Tiểu Viêm thì không bận tâm, với hắn, Lôi Uyên Sơn chỉ là công cụ, Lâm Động thích làm gì thì làm, hắn chẳng có ý kiến.

- Ừm.

- Viêm Tướng…không tồi, bao năm nay ngươi là kẻ đầu tiên buộc ra đến nước này. Chẳng trách mà ngươi giải quyết được Từ Chung, ngươi mạnh hơn hắn rất nhiều.

Kim Viên vác thanh thiết côn, kim giáp trên người hắn đã xuất hiện một vết chùy khá sâu, rõ ràng công thế của Tiểu Viêm cũng đã gây rắc rối không nhỏ cho hắn.

Vì thế ánh mắt Kim Viên nhìn Tiểu Viêm cũng có phần ngưng trọng. Hắn biết, nếu thực lực Tiểu Viêm mạnh hơn một chút, dù chỉ là sắp lên Chuyển Luân Cảnh thì e là trận đấu hôm nay khó phân thắng bại.

Tiểu Viêm nắm chặt Cửu Đỉnh Thiên Chùy, ánh mắt hung hăng nhìn Kim Viên Yêu Soái, hơn nửa cơ thể chắn cho Lâm Động ở phía sau.

Vút!

Một thân ảnh thảm hại bay từ xa tới, gương mặt Thiên Long Yêu Soái lúc này có phần biến dạng, ánh mắt hung hăng lạnh thấu xương. Hắn không thể ngờ mình lại bị Lâm Động khiến cho thảm hại thế này, thậm chí suýt chút nữa đã bị trọng thương!

Điều này với hắn hoàn toàn là một sự sỉ nhục, đặc biệt là trước mặt bao nhiêu người thế này!

Kim Viên Yêu Soái nhìn thương thế của Thiên Long Yêu Soái, mí mắt không kìm được giật mấy cái. Thực lực hai bọn chúng có lẽ không phân cao thấp, hắn cũng không dễ gì khiến Thiên Long Yêu Soái bị thương thế đến mức kia. Nhưng không ngờ bây giờ…hai kẻ này quả thực không đơn giản.

Lâm Động lạnh lùng nhìn Thiên Long Yêu Soái, quang trận hình thành trong lòng bàn tay. Có lẽ hôm nay không thể thắng được, nhưng nếu hắn muốn đi thì ba đại Yêu Soái cũng không thể ngăn được hắn.

- Lâm Động, hôm nay bản tọa mà không băm vằm ngươi ra thì còn mặt mũi nào làm chủ nhân Huyết Long Điện?

Thiên Long Yêu Soái gầm lên, sinh tử khí ngưng tụ quanh người hắn biến thành con phi long sáu cánh, thanh thế rất kinh người, ai cũng nhận ra Thiên Long Yêu Soái đã nổi điên rồi.

Lâm Động nhìn hắn, một tay đặt lên vai Tiểu Viêm sẵn sàng đưua hắn đi bất cứ lúc nào.

- Đi thôi.

Thế nhưng ngay khi Lâm Động định lên tiếng thì đồng tử hắn co lại, một giọng nói quan thuộc khiến tim hắn đập mạnh đột nhiên vang lên trên bầu trời sơn mạch.

- Làm tổn thương huynh đệ của Điêu gia ta, loại tạp chùng như ngươi cũng muốn tiếp tục làm điện chủ? Mẹ kiếp, ngươi tham lam quá rồi đấy!

Giọng nói ấy vẫn quen thuộc như vậy, vẫn ngông nghênh như thế, vẫn bá đạo như xưa, nhưng lại khiến thân thể Lâm Động và Tiểu Viêm đều sừng lại, rồi vội quay người. Chỉ thấy trên bầu trời phía xa bỗng có tử hắc khí lan tràn, bốn thân ảnh đứng trên không, phía trước là một thân ảnh gầu gò, gương mặt tuấn mỹ đến yêu dị.

Nhưng gương mặt tuấn mỹ quen thuộc của người thanh niên ấy lúc này vì sát ý bùng phát mà trở nên biến dạng.

Cả không gian tĩnh lặng, tất cả mọi người nhìn thấy vậy đều ngậm mồm lại, họ cảm nhận được sự nguy hiểm từ bốn người này.

Không ai biết những vị khách không mời này có lai lịch ra sao.

Người thanh niên tuấn mỹ kia dừng bước, hắn ngẩng lên nhìn Thiên Long Yêu Soái sắc mặt lúc kinh ngạc lúc nghi hoặc, đột nhiên cười tươi nhưng lại mang cái lạnh thấu xương.

- Tạp chủng, ngươi nói lại câu vừa rồi xem!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1093

Ba Huynh Đệ Tái Ngộ

Tử hắc quang lan tỏa khắp trời đất, bốn thân ảnh đứng trên không trung, phía trước là người thanh niên gầy gò, cao ráo, gương mặt tuấn mỹ đang nở nụ cười tươi rói cho bọn người Thiên Long Yêu Soái nhìn.

- Tạp chủng… Khóe miệng của tất cả mọi người đều không kìm được co giật. Họ thật sự không ngờ lại có người dám gọi Thiên Long Yêu Soái như vậy.

Thiên Long Yêu Soái bản thân không chỉ là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, hơn nữa bản thể của hắn còn là phi long sáu cánh, trong cơ thể có huyết mạch của rồng. Tuy không sánh được với Long tốc cấp cao, nhưng đó cũng là điều Thiên Long Yêu Soái lấy làm tự hào. Dù sao trong yêu thú giới ai dám nghi ngờ sức mạnh của Long tộc. Hơn nữa lôi kéo được chút quan hệ với Long tộc về huyết mạch cũng khiến người khác phải dè chừng.

Mà hiện tại, thân phận mà Thiên Long Yêu Soái lấy làm kiêu ngạo nhất lại biến thành loài tạp chủng trong miệng người thanh niên kia. Lúc này mọi người không cần nhìn Thiên Long Yêu Soái cũng biết hắn đang tức giận đến mức nào.

- Ngươi…ngươi nói cái gì?

Người thanh niên kia vừa dứt lời thì Thiên Long Yêu Soái sắc mặt lập tức kịch biến, sát ý đậm đặc trào dâng, chắc hẳn nếu không phải cảm nhận được sự nguy hiểm từ bốn người kia thì hắn đã động thủ rồi.

Bên cạnh Thiên Long Yêu Soái, sắc mặt Kim Viên ngưng trọng nhìn bốn thân ảnh kia, bàn tay siết chặt lấy thiết côn, những vị khách không mời này rõ ràng không phải loại dễ đối phó.

Người thanh niên đó cười tươi nhìn Thiên Long Yêu Soái, đôi mắt tử kim sắc tỏa ra thứ hung quang khiến người khác lạnh xương sống.

- Vừa rồi ngươi nói muốn băm vằm họ ra?

Thanh niên đó chỉ vào hai người Lâm Động ở phía dưới, mỉm cười nói.

Đồng tử của tất cả mọi người đều co lại, lúc này mới hiểu, thì ra bốn người này là viện binh của Lôi Uyên Sơn?!

- Thì ra là viện binh…tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch thế nào??!

Kim Viên cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Lâm Động. Không thể ngờ Lâm Động lại quen biết cường giả cỡ này.

- Ngươi muốn bảo vệ chúng? Chỉ sợ ngươi không có tư cách!

Thiên Long Yêu Soái cười khảy.

- Tư cách?

Khóe miệng của thanh niên kia nhếch lên, hắn bước chân ra, tử hắc quang bùng lên, đôi cánh dơi khổng lồ giang rộng phía sau lưng. Ngay lúc ấy, một luồng áp lực nặng nề bao phủ lấy toàn bộ không gian.

- Thứ áp lực này… Khi áp lực này lan tỏa, tất cả cường giả sắc mặt đều kịch biến, rồi những tiếng kêu kinh hãi bắt đầu vang lên:

- Người của Thiên Yêu Điêu tộc?

Vô số ánh mắt kính sợ nhìn về phía thanh niên tuấn mỹ, họ không thể ngờ người đó lai là người của Thiên Yêu Điêu tộc, một trong Tứ bá tộc!

Đó là một trong những chủng tộc đáng sợ nhất của yêu thú giới đó!

Cả dãy sơn mạch đều run lên vì thứ áp lực đáng sợ đó. Sắc mặt Thiên Long

Yêu Soái cuối cùng cũng trở nên vô cùng khó coi.

- Đáng chết, Lâm Động rốt cuộc là người thế nào, sao lại quen biết người của Thiên Yêu Điêu tộc?

Thiên Long Yêu Soái không kìm được mà thầm gào thét, cảm giác cục diện vượt ngoài tầm kiểm soát khiến hắn vô cùng bức bối.

- Là…Thiên Yêu Điêu.

Kim Viên Yêu Soái sắc mặt lúc này càng thêm căng thẳng, tay cầm thiết côn không kìm được mà run lên, hiển nhiên hắn cũng biết rõ sự đáng sợ của Thiên Yêu Điêu tộc.

Chủng tộc này đã nổi tiếng vì sự bá đạo, trong cả yêu thú giới, ngay ba chủng tộc còn lại trong Tứ bá tộc cũng phải đau đầu. Vì những chủng tộc khác ít nhiều còn để tâm đến tình lý và phân biệt trên dưới, còn Thiên Yêu Điêu tộc thì không hề. Đánh người trẻ thì già sẽ ra mặt, đánh già thì kẻ già hơn sẽ ra, đánh đi đánh lại đến cuối cùng ngươi sẽ nhận ra vô vàn cường giả Thiên Yêu Điêu tộc đang truy sát ngươi.

- Giờ Điêu gia ta đã đủ tư cách chưa?

Thanh niên đó nhìn Thiên Long Yêu Soái sắc mặt đang ngày một khó coi, nói.

Ánh mắt Thiên Long Yêu Soái tối lại, thân phận Thiên Yêu Điêu khiến hắn vô cùng dè chừng, nhưng dù sao hắn cũng là cường giả Chuyển Luân Cảnh, vẫn có chút ngạo khí, trầm giọng nói:

- Vị bằng hữu đây, Lâm Động đoạt mất Thần Vật Bảo Khố vốn dĩ thuộc về Thú Chiến Vực bọn ta. Ngươi muốn bảo vệ hắn cũng được, chỉ cần giao đồ ra đây, ta tuyệt đối không làm khó dễ.

Thiên Long Yêu Soái biết Thiên Yêu Điêu tộc khó đối phó, vì thế mở mồm là

kéo cả Thú Chiến Vực vào để tạo áp lực.

- Cướp đồ của ngươi?

Thanh niên đó cười, rồi bỗng nhiên lạnh lùng:

- Đó là coi trọng các ngươi rồi. Mẹ kiếp, hôm nay Điêu gia ta còn định dễ dàng tha cho ngươi, nhưng ngươi lại còn muốn làm khó dễ? Ngươi bị đánh ngu rồi hả?

Tất cả đều sững người, mồ hôi túa ra trên trán, cuối cùng họ cũng được chứng kiến sự bá đạo của Thiên Yêu Điêu tộc rồi.

- Ngươi!

Thiên Long Yêu Soái bạo nộ, hắn không ngờ mình đã nhượng bộ mà đối phương lại lấn tới.

- Ngươi nghĩ ba đại Yêu Soái Thú Chiến Vực dễ ức hiếp sao?

Thiên Long Yêu Soái quát lên, khí tức mạnh mẽ bùng phát toàn bộ. Quỷ Điêu cũng bay tới, chau mày nhìn về phía trước. Đúng là danh tiếng Thiên Yêu Điêu có sức uy hiếp, nhưng sức hấp dẫn của Thần Vật Bảo Khố khiến hắn không thể từ bỏ được.

Ba tia nhìn sắc lẹm của ba đại Yêu Soái, ba luồng khí tức Chuyển Luân Cảnh khiến nguyên lực trong trời đất trở nên bạo động.

- Ồ? Sao vậy? Định chơi với Thiên Yêu Điêu tộc ta sao?

Thanh niên kia thấy vậy, miệng nhếch lên cao hơn, chỉ là hàn ý trong mắt đã nhanh chóng ngưng tụ.

- Hà hà, từ lâu đã nghe danh ba đại Yêu Soái Thú Chiến Vực, hôm nay muốn thử xem danh có đúng như thực không?

Lúc này ba người trung niên phía sau thanh niên đó cười, rồi cùng bước ra. Lập tức ba luồng khí tức hung hãn hơn bùng nổ.

Bốn cường giả Chuyển Luân Cảnh!

Mọi người toát mồ hôi, ánh mắt đều hiện vẻ chấn động. Không hổ là tý tộc, xuất hiện một cáii là bốn cường giả Chuyển Luân Cảnh ngay, thực lực này đủ để quét sạch Thú Chiến Vực!

Bảy luồng khí hùng hồn tức trên bầu trời khiến không gian như biến dạng, tất cả mọi người đều có thể nhận ra, trong cuộc đọ khí tức này thì ba người bọn Thiên Long Yêu Soái bị yếu thế.

Thiên Yêu Điêu tộc vốn đã sánh ngang với Long tộc. Nói về mức độ cường hãn của huyết mach thì bọn Thiên Long Yêu Soái đã thua kém một bậc. Dù là cùng đẳng cấp, nhưng nếu một chọi một thì cường giả Thiên Yêu Điêu tộc vẫn lợi hại hơn.

Sắc mặt ba người bọn Thiên Long Yêu Soái vô cùng khó coi, chúng là người cảm nhận rõ nhất áp lực từ khí tức của bốn người bên đối phương. Chúng biết rằng, nếu hôm nay thật sự giao đấu thì chắc chắn chúng không phải đối thủ. Huống hồ bên cạnh còn có Lâm Động, Tiểu Viêm. Hai kẻ đó tuy không phải Chuyển Luân Cảnh nhưng đều là kẻ đáng gờm.

- Thiên Long… Kim Viên chau mày, thầm cười khổ, rồi nói:

- Hôm nay e là không được gì rồi… Tuy chiến đấu lực của Lâm Động và Tiểu Viêm rất kinh người, nhưng cũng không tạo được sức uy hiếp gì tới bọn Kim Viên. Nhưng lúc này Thiên Yêu Điêu tộc đã nhúng tay vào, ưu thế về thực lực đã không còn nữa… Hơn nữa, nếu thực sự phải đắc tội với Thiên Yêu Điêu tộc, với thực lực của Kim Viên cũng thấy sợ.

- Tên tiểu tử đó không ngờ lại có bối cảnh như vậy.

Quỷ Điêu cũng lắc đầu bất lực, hắn không ngờ Lâm Động lại có bằng hữu lợi hại đến thế.

Thiên Long Yêu Soái nghe thế, nắm đấm siết lại, ánh mắt đầy nộ hỏa và sự không cam tâm.

- Viêm Soái…đó là bằng hữu của mọi người sao?

Phía sau Lâm Động, Tiểu Viêm, chư tướng Lôi Uyên Sơn bay tới, nhìn người thanh niên áp chế ba người bọn Thiên Long Yêu Soái, ánh mắt không che giấu được sự chấn động, không kìm được hỏi.

- Đó là nhị ca của ta.

Tiểu Viêm gật đầu, nói.

Bọn Trần Thông khẽ gật đầu, kìm nén sự chấn động trong lòng. Nhưng rồi rất nhanh họ bỗng nhớ ra, Tiểu Viêm vẫn gọi Lâm Động là đại ca, mà người thanh niên có địa vị trong Thiên Yêu Điêu tộc kia lại là nhị ca…vậy nghĩa là trong ba huynh đệ họ, Lâm Động lại là lão đại?

- Tạp chủng, chuyện này chưa xong đâu.

Người thanh niên kia cười khảy nhìn Thiên Long Yêu Soái, rồi quay sang nhìn hai thân ảnh phía dưới.

Khi hắn nhìn xuống, tất cả mọi người, kể cả ba cường giả trung niên bên cạnh đều nhận ra sự hung hãn trong mắt hắn dần tiêu tan, thay vào đó là sự dịu dàng, xúc động hiếm thấy.

Phát hiện này khiến ba cường giả trung niên kinh ngạc, hắn ta rất ít khi có cảm xúc như vậy.

Thanh niên đó thu lại hung sát khí, thân thể khẽ động là xuất hiện trước mặt Lâm Động và Tiểu Viêm.

- Nhị ca!

Tiểu Viêm nhìn gương mặt quen thuộc liền nở nụ cười xúc động.

- Tử Huyền Cảnh viên mãn? Xem ra con hổ ngốc ngươi một năm qua cũng sống không thừa.

Thanh niên đó nhìn thân hình cao lớn của Tiểu Viêm, môi hơi nhướn lên cười.

Tiểu Viêm gãi đầu cười, rồi đứng dịch sang bên để lộ ra Lâm Động.

Thanh niên kia cười nhìn Lâm Động, nụ cười ấy giống như những giọt rượu nóng ấm, từng chút từng chút thấm vào khiến lòng người bình yên.

Nụ cười đó, giống như năm ấy ba người bất luận gặp phải khó khăn gì cũng xoa dịu tất cả.

Thanh niên kia nhớ lại người thanh niên hồi ở Dị Ma Thành bị ba kẻ Nguyên Môn dồn đến đường cùng, dù đã biết rõ thập tử nhất sinh nhưng cuối cùng vẫn chọn cách rời khỏi Đạo Tông đứng về phía mình, nụ cười của hắn lúc đó cũng như vậy.

Cuối cùng, khi sử dụng chuyển dịch không gian để thoát, cũng chính người đó đã bước ra giành lấy chút thời gian cuối cùng.

Khi đó hắn cảm thấy việc để Lâm Động làm lão đại không khó chấp nhận nữa.

Ký ức bỗng tràn về như nước lũ, thanh niên tuấn mỹ bỗng cảm nhận được một nỗi niềm chua xót dâng lên trong lòng. Hắn hít sâu một hơi, cười một cái thật tươi, thật dịu dàng.

- Đại ca.

Đứng trước Lâm Động, con người trước đây luôn ngạo nghễ không chịu cúi đầu trước bất kỳ ai, nhún vai, mặc kệ ánh mắt mở to của Lâm Động cũng như bọn Trần Thông, lần đầu tiên nói ra lời mà trước đây hắn cho là kỳ cục.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1094

Thiên Yêu Điêu Bá Đạo

Đại ca.

Khi hai tiếng đó thốt ra từ miệng người thanh niên tuấn mỹ kia, không khí dường như đông cứng lại.

Vô số cường giả đều sững sờ nhìn cảnh tượng đó, trong mắt ai cũng là sự chấn động, kinh ngạc không thể che giấu nổi. Vừa rồi thanh niên đó xuất hiện đã bộc lộ sự ngang tàng, bá đạo, nhưng chẳng ai cảm thấy khó chịu mà lại có cảm giác nên như vậy mới phải. Vì đó là Thiên Yêu Điêu, là một trong Tứ bá tộc nổi tiếng bá đạo trong yêu thú giới.

Dù họ không hiểu về thanh niên tuấn mỹ kia nhưng vẫn cảm nhận được sự cao ngạo của hắn. Ngạo khí đó không phục trời, không phục đất, thậm chí họ còn nghĩ, e là dù đối mặt với cường giả Luân Hồi Cảnh thì hắn cũng khó lòng khuất phục.

Thế nhưng Thiên Yêu Điêu hành động bá đạo, nội tâm cao ngạo đó, đứng trước một thanh niên độ tuổi tương đương, thậm chí thực lực còn yếu hơn, lại thốt lên hai tiếng khiến đất trời điên đảo.

Chỉ hai chữ đơn giản nhưng nó không hề cứng nhắc, tất cả đều nhận ra đó là tiếng nói xuất phát từ nội tâm hắn.

Họ không thể hiểu được tại sao, chỉ đành nhìn về người thanh niên có tên Lâm Động kia, hắn ta một lần nữa lại khiến họ bất ngờ.

Trên bầu trời, ba người bọn Thiên Long Yêu Soái đồng tử cũng co nhỏ lại,

Kim Viên và Quỷ Điêu Yêu Soái sắc mặt nặng nề, lần đầu tiên chúng cảm thấy dường như ra tay với Lâm Động là một quyết định sai lầm.

Vì đây cũng là lần đầu tiên chúng thấy Thiên Yêu Điêu cao ngạo là vậy lại gọi một người ngoại tộc, thậm chí một con người, là đại ca. Chúng thân là cường giả Chuyển Luân Cảnh, hiểu rõ tính cao ngạo không gì bằng của Thiên Yêu Điêu, vì thế chúng càng hiểu khiến Thiên Yêu Điêu gọi một tiếng đại ca tự nhiên như vậy khó khăn đến mức nào.

- Hà hà, nhiều năm vậy rồi, lần đầu tiên thấy A Điêu thế này… Một cường giả trung niên trong Thiên Yêu Điêu thấy vậy cũng sững người một lúc rồi cười.

Hai cường giả Chuyển Luân Cảnh bên cạnh cũng gật đầu, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ. Họ chỉ biết lần này Tiểu Điêu ra ngoài là để tìm một bằng hữu quan trọng, nhưng không ngờ quan hệ hai người lại sâu sắc như vậy.

Cùng là người trong tộc họ rất hiểu tính cách Tiểu Điêu, cộng thêm thân phận của hắn trong Thiên Yêu Điêu tộc, đừng nói người ngoài, ngay đối mặt với trưởng bối Tiểu Viêm vẫn giữ nguyên bá khí độc tôn của mình, thường xuyên khiến trưởng bối tức giận. Nếu những bậc trưởng bối đó mà biết Tiểu Điêu lại có biểu hiện thế này thì dù định lực thế nào chắc họ cũng sẽ sững sờ mà há hốc mồm.

- Đúng là… Lâm Động cũng thất thần mất một lúc vì hai tiếng đại ca của Tiểu Điêu, rồi hắn khẽ cười:

- Đúng là không dễ dàng gì…nhưng không phải ngươi đợi bao giờ thực lực ta hơn ngươi rồi mới chịu gọi đại ca sao?

- Này này, đừng có đắc ý, đấy là ta nể tình ngươi biểu hiện tốt ở Dị Ma Thành nên mới miễn cưỡng.

Tiểu Điêu nói, nhưng gương mặt cũng hơi ửng đỏ, chắc hắn vừa rồi hắn cũng không dễ dàng gì.

Lâm Động cười, rồi hơi nhắm mắt lại, hít một hơi sâu sau đó thở mạnh ra, dường như hắn muốn trút hết mọi gánh nặng trong lòng đi.

- Cuối cùng cũng tìm được các ngươi.

Lâm Động khẽ nói có phần run rẩy. Từ khi xuất hiện ở Loạn Ma Hải, lúc nào hắn cũng lo lắng lần phân ly đó là lần cuối cùng ba huynh đệ ở bên nhau.

Ở Loạn Ma Hải hắn cũng đã cố gắng hết sức thu thập tin tức của hai người nhưng đều trở về tay trắng, nhưng may mắn là cuối cùng họ vẫn gặp lại nhau.

Gánh nặng hơn một năm nay cuối cùng cũng được trút bỏ.

Tiểu Điêu nhìn gương mặt gầy gò của Lâm Động rồi cười. Hắn giang hai tay ra ôm chặt lấy Lâm Động. Không chỉ có Lâm Động chờ đợi ngày này mà hắn cũng vậy…chỉ là lần đó thương thế quá nặng, hắn chỉ có thể về tộc trị trương chứ không thể đi tìm hai người bọn Lâm Động được.

Hắn không nghĩ gì nhiều, hắn chỉ biết nếu thật sự Lâm Động và Tiểu Viêm xảy ra chuyện gì thì hắn nhất định sẽ khiến Nguyên Môn xác chất thành núi, hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

- Nhưng đúng là ngươi đi đến đâu thì gây rắc rối đến đó… Tiểu Điêu buông tay, cười nói.

- Để có đủ sức mạnh trở về Đông Huyền Vực, ta đành phải vậy thôi, Lâm Động lắc đầu, đúng là hắn không muốn động tới ba đại Yêu Soái, nhưng hắn cũng không thể từ bỏ Huyền Thiên Điện được.

- Đông Huyền Vực à… Tiểu Điêu nheo đôi mắt nhỏ dài của mình lại, hung quang lại trào dâng, rồi hắn cười:

- Ba tên lão cẩu đó, ta vẫn luôn luôn ghi nhớ… - Chúng ta đều nhớ.

Lâm Động cười, nụ cười cũng sắc lẹm như đao.

- Có điều, động thì cũng đã động vào rồi… Tiểu Điêu cười, ngẩng lên nhìn ba người bọn Thiên Long Yêu Soái, gương mặt lại hiện lên vẻ ngang ngược.

- Ở Đông Huyền Vực, Điêu gia ta không bảo vệ được các ngươi, nhưng nay đến Yêu Vực, kẻ náo dám động vào các ngươi, Điêu gia diệt kẻ đó! Việc tiếp theo cứ để ta, không thể lần nào cũng là ngươi ra mặt được.

Nghe Tiểu Điêu nói vậy, Lâm Động không kìm được bật cười rồi gật đầu, đây mới là Điêu gia bá đạo hắn quen… Tiểu Điêu quay người bước ta từng bước, hung sát khí linh người cuộn trào như vũ bão.

Trên bầu trời, sắc mặt ba đại Yêu Soái đều trở nên thiếu tự nhiên.

- Thiên Yêu Điêu bọn ta làm việc tuy bá đạo nhưng cũng biết quy tắc. Tên tạp chủng này hôm nay không thoát được rồi, hai người các ngươi nếu thấy đủ nghĩa khí với hắn thì ở lại, Điêu gia ta tiếp.

Tiểu Điêu ngẩng lên nói.

Lời nói vừa dứt thì Thiên Long Yêu Soái tái mặt, ý của Tiểu Điêu rõ ràng là nhằm vào hắn.

- Ngươi cũng đừng quá ngông cuồng, ctv không phải địa bàn của Thiên Yêu Điêu các ngươi!

Thiên Long Yêu Soái giận dữ quát lên, rồi nhìn hai người Kim Viên:

- Hai vị, nếu để hắn làm loạn Thú Chiến Vực thì có lẽ đều không tốt cho chúng ta sau này.

Lúc này, rõ ràng Thiên Long Yêu Soái phải kéo cả hai Yêu Soái kia vào, nếu không, chiến đấu lực của đối phương đủ để đè chết hắn. Hắn không có tự tin để đối phó với bốn cường giả Chuyển Luân Cảnh, đặc biệt lại còn là Thiên Yêu Điêu… Hai người Kim Viên nghe vậy, ánh mắt đều thay đổi liên tục, rồi cùng nghiến răng, lùi lại về sau trước vẻ mặt khó coi củ Thiên Long Yêu Soái.

- Hai vị bằng hữu, chuyện hôm nay bọn ta không tham dự nữa. Trước đó có đắc tội gì mong hai vị bỏ quá!

Hai người Kim Viên bao quyền từ xa nói với Tiểu Điêu. Họ không phải đồ ngốc, đắc tội với Thiên Yêu Điêu chỉ có thằng ngu mới làm. Hơn nữa dù có không rút lui, đối phương có tận bốn cường giả Chuyển Luân Cảnh, họ cũng không đối phó nổi. Tiểu Điêu đã đưa ra đường lui cho thì đương nhiên họ sẽ vui vẻ đi thôi. Còn về cái nghĩa khí gì đó với Thiên Long Yêu Soái thì đúng là trò cười. Nếu không phải vì Thần Vật Bảo Khố thì họ không muốn can dự vào tranh chấp giữa Thiên Long Yêu Soái và Lôi Uyên Sơn.

Cường giả ở xung quanh thấy thế đều há mồm, ánh mắt nhìn Tiểu Điêu càng thêm kính sợ. Thế nào gọi là khả năng uy hiếp? Đây chính là uy hiếp! Chỉ một câu nói cũng buộc hai đại Yêu Soái phải rút lui.

- Lợi hại thật.

Mấy người Trần Thông đều chẹp miệng, ở Thú Chiến Vực, Kim Viên và Quỷ Điêu Yêu Soái đều tương đương với kẻ thống trị tối cao. Vậy mà hiện giờ hai siêu cấp cường giả nổi danh khắp Thú Chiến Vực lại bị một lời nói buộc rút lui.

Họ lén nhìn Tiểu Điêu, rồi lại nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp, người thanh niên này càng ngày càng cao thâm khó lường.

- Các ngươi…được được, các ngươi tưởng Thiên Long Yêu Soái ta sợ sao?

Thiên Long Yêu Soái nhìn hai người Kim Viên, sắc mặt tím tái, ánh mắt tối sần, vung tay lên, một đạo hồng quang bắn ra.

- Hôm nay bản tọa muốn xem xem, một chọi một thì ngươi làm được gì ta?

Thiên Long Yêu Soái quát lên, hắn cũng khá thông minh, mở mồm là một chọi một, rõ ràng là sợ Tiểu Điêu cùng cả ba cường giả Chuyển Luân Cảnh kia đánh hội đồng. Như thế thì dù có nhiều thủ đoạn thế nào cũng sẽ vô cùng thê

thảm.

- Ngươi giở trò với Điêu gia ta sao?

Tiểu Điêu thích thú nhìn Thiên Long Yêu Soái, đương nhiên hắn ra ý đồ đó, rồi ánh mắt lóe hung quang.

- Có điều, đối phó với loại tạp chủng như ngươi mà cần gọi người thì quá coi trọng ngươi rồi.

Lời cuối cùng vừa dứt thì đôi cánh dơi giang rộng phía sau, năng lượng tử hắc bá đạo bắn thẳng lên trời, tạo nên một áp lực đáng sợ bao trùm khắp trời đất.

Hiện tại, thực lực Tiểu Điêu cuối cùng cũng đã hồi phục hoàn toàn

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1095

Tiểu Điêu Đấu Thiên Long

Chùm tử hắc quang bắn thẳng lên tầng may, một luồng áp lực mạnh mẽ đến cực đoan ập xuống, cả trời đất vì thế mà rung chuyển dữ dội.

Đồng tử Thiên Long Yêu Soái co lại nhìn khí thế kinh người của Tiểu Điêu, không kìm được biến sắc mặt. Tuy cùng là Chuyển Luân Cảnh nhưng Tiểu Điêu lại khiến hắn có cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Trong yêu thú giới, chuỗi thức ăn có hình kim tự tháp, và Thiên Yêu Điêu thuộc đỉnh của kim tự tháp đó. Tuy Thiên Long Yêu Soái đẳng cấp không thấp, nhưng so với Tiểu Điêu thì vẫn còn kém một bậc.

Có điều, tuy cảm thấy nguy hiểm nhưng dù sao Thiên Long Yêu Soái cũng không phải loại tầm thường. Cục diện đến mức này hắn không thể không ứng chiến. Mà hắn cũng khá tự tin vào bản thân, tuy Tiểu Điêu là Thiên Yêu Điêu nhưng dù có chiếm thế thượng phong cũng khó lòng khiến hắn quá mức thảm hại. Đến lúc đó, tìm cơ hội chạy cũng không tổn hại đến danh tiếng của hắn.

Nghĩ vậy, ánh mắt Thiên Long Yêu Soái tối lại, quả thực Thiên Yêu Điêu tộc không ai muốn động vào, nhưng hắn cũng không sợ sệt như hai người bọn Kim Viên, vì dù gì hắn cũng có bối cảnh không tầm thường.

- Từ lâu đã nghe danh Thiên Yêu Điêu tộc lợi hại, nay có cơ hội thì ta cũng muốn thỉnh giáo!

Thiên Long Yêu Soái quát lên, bước chân ra, đằng sau, sáu cái cánh bao phủ đầy sinh tử khí, khí tức bùng nổ, rõ ràng hắn đã thúc đẩy thực lực Chuyển Luân Cảnh đến mức cao nhất.

Tiểu Điêu ngẩng lên, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn là nụ cười hung hãn. Đôi cánh dơi hàng nghìn trượng của hắn giang rộng, cuồng phong cuồn cuộn, thân ảnh hắn thì bỗng chốc biến mất.

Ngay vào khoảnh khắc Tiểu Điêu biến mất thì đôi cánh của Thiên Long Yêu Soái cũng chuyển động, thân hình lóe một một cái lùi về sau mấy nghìn trượng, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta há hốc mồm.

Phụt!

Thế nhưng ngay khi Thiên Long Yêu Soái vừa mới xuất hiện trên khoảng không cách đó vài nghìn trượngt hì không gian phía sau bỗng tách ra. Một đạo quang chưởng lấp lánh ánh hắc tử quang, mang theo sinh tử khí hùng hồn đánh xuống.

Một quyền tung ra, tất cả mọi người đều nhìn thấy không gian đều nổ tung.

Thiên Long Yêu Soái vội vàng quay người, tốc độ của Tiểu Điêu khiến hắn kinh ngạc không ngớt. Lúc này rõ ràng không thể tránh né được nữa, cả cánh tay hắn bỗng mọc ra chi chít những tấm vảy màu đỏ rực, rồi nắm lại thành quyền đánh ra.

Rầm!

Hai bên đâm sầm vào nhau, sóng năng lượng kinh người cuồn cuộn như vũ bão. Không khí xung quanh hai người trong vòng vạn trượng đều bị kình khí đánh tan tành thành một chân không.

Thiên Long Yêu Soái trước đó đã một quyền đánh bay Lâm Động, thế nhưng uy phong của hắn rõ ràng không thể bộc lộ được vào lúc này.

- Cút!

Bỗng một tiếng quát lạnh lùng vang lên, sắc mặt Thiên Long Yêu Soái kịch biến, lớp vảy trên cánh tay đã tan tành không còn gì, cả thân thể bay ngược ra

sau một cách thảm hại.

Tất cả nhìn Thiên Long Yêu Soái một chiêu bị rơi vào thế hạ phong, mí mắt không kìm được mà co giật. Quả nhiên, không hổ là Thiên Yêu Điêu tộc, nếu cùng đẳng cấp, có lẽ ngoài cường giả của ba bá tộc còn lại thì có lẽ chẳng ai đánh lại được họ nữa.

- Ngươi chỉ có vậy thôi sao?

Thân hình Tiểu Điêu hiện ra với vẻ mặt đầy khinh miệt. Khác với cái sát ý ngầm của Lâm Động, Tiểu Điêu lúc nào cũng thể hiện sự bá đạo và ngạo khí ra mặt, nhưng đằng sau bá khí đó cũng có sự tinh tế của riêng hắn.

- Ngươi đắc ý hơi sớm quá đấy!

Sắc mặt Thiên Long Yêu Soái tím lại, chân bước ra, không khí dưới chân như nổ tung, sinh tư khí tạo thành những vòng xoáy quanh người hắn, tiếng long ngâm cũng vang vọng khắp bầu trời.

- Bá Long Bằng Thiên Quyền!

Sau tiếng hét của Thiên Long Yêu Soái, chỉ thấy phía sau hắn bỗng có sáu con phi long khổng lồ hiện ra, rồi chúng gầm thét theo nắm đấm mà lao tới.

Nắm đấm khổng lồ khiến cả không gian nổi cuồng phong.

- Chỉ với chút bản lĩnh đó mà cũng dám xưng hiệu Bá Long? Thể diện của Long tộc bị ngươi phá hủy rồi!

Tiểu Điêu cười khảy, hắn nhìn nắm đấm đang lao tới, rồi giơ ra một bàn tay với hắc tử khi lấp lóe bên trên.

Rầm!

Cự quyền đánh thẳng lên chưởng của Tiểu Điêu, thế nhưng công thế hung

hãn đó khí tiếp xúc với bàn tay Tiểu Điêu thì dừng lại, thân hình Tiểu Điêu không hề rung chuyển.

Cảm giác này giống như tất cả sức mạnh của Thiên Long Yêu Soái đều bị Tiểu Điêu hấp thụ hết vậy.

- A a a a!!!

Sắc mặt Thiên Long Yêu Soái tím tái, gầm lên từng trận, long quyền khổng lồ tung ra vô số đạo tàn ảnh, nguyên lực trong trời đất cũng vì quyền phong mà bao động. Thế nhưng dù công thế có hung hãn thế nào thì Tiểu Điêu vẫn đứng trên không, hai tay khẽ di động đón hết công thế cuồng bạo, thân thể không hề di chuyển chút nào.

- Nhị ca lợi hại thật!

Tiểu Viêm nhìn hai trận chiến không kìm được tán thưởng.

Lâm Động khẽ gật đầu, Tiểu Điêu hiện nay cũng đã là Chuyển Luân Cảnh, nhưng ở tầng thứ này hiển nhiên hắn mạnh hơn Thiên Long Yêu Soái một bậc. Hơn nữa cộng với thể chất cường hãn của Thiên Yêu Điêu tộc, rõ ràng Thiên Long Yêu Soái không phải đối thủ của hắn.

- Trước đây chỉ nghe hắn khoác lác về thực lực đỉnh cao. Giờ xem ra đúng là có thể tin được.

Lâm Động cảm khái. Trước đây rất lâu, trong mắt hắn một cường giả Niết Bàn Cảnh cũng đã cường hãn không địch nói, còn Tiểu Điêu cũng chỉ là một yêu linh không có nhiều sức mạnh, thậm chí có thể tiêu biến bất cứ lúc nào.

Lâm Động hồi đó có lẽ không thể ngờ mình lại có ngày hôm nay, còn Tiểu Điêu cũng không thể ngờ hắn thực sự có ngày trở lại với thời kỳ đỉnh cao.

Chỉ hai người mới hiểu hai huynh đệ họ đã phải trả giá nhiều dến mức nào khi đối mặt với những cường địch.

Nhưng dù thế nào thì họ hiện nay cũng đã được báo đáp.

- Thiên Long Yêu Soái không phải đối thủ của Tiểu Điêu.

Lâm Động cười.

Bùm!

Ngay khi Lâm Động dứt lời thì Tiểu Điêu đã tung chưởng, một chưởng nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng kèm theo phong lôi mạnh mẽ, đánh thẳng lên long quyền hung hãn đang đánh tới.

Nhưng lần này sắc mặt Tiểu Điêu lại lạnh đi, bàn tay cong lại thành trảo, hắc tử quang ngưng tụ lại ở đầu ngón tay gần như thành dịch thể.

- Thiên Yêu Thủ!

Tiểu Điêu hô lên một tiếng, chỉ thấy bụp một tiếng, long quyền nổ tung, Tiểu Điêu lướt tới, trảo xuyên qua long quyền đánh lên cánh tay Thiên Long Yêu Soái, năm ngón tay nhọn hoắt cắm phập xuống.

Rắc!

Tiếng xương cốt gãy rời cùng với máu tươi bắn ra, Thiên Long Yêu Soái thét lên thảm thiết, rồi mọi người kinh hãi khi thấy một bàn tay của Thiên Long Yêu Soái đã bị dứt đứt.

Cảnh tượng này khiến không ít người da đầu tê dại, thậm chí hai người bọn Kim Viên khóe miệng cũng co giật. Thiên Long Yêu Soái bản thể là Lục Dực Phi Long, tuy nhục thể không được như Long tộc chân chính, nhưng cũng không phải tầm thường. Dù là hai bọn chúng cũng không thể dễ dàng dứt đứt tay hắn như vậy. Nhưng lúc này dưới bàn tay của Tiểu Điêu, nhục thể của hắn lại mong manh đến vậy.

- Á!!

Thiên Long Yêu Soái kêu lên thảm thiết rồi lùi nhanh về sau, tóc rũ ra, gương mặt trở nên méo mí. Hắn gườm gườm nhìn Tiểu Điêu, gào lên:

- Ngươi tưởng lão tử không dám giết ngươi sao?

- Còn bản lĩnh gì thì lôi ra hết đi, nếu không thì không còn cơ hội đâu.

Tiểu Điêu giơ tay lên, máu tươi chảy xuống theo ngón tay hắn, gương mặt tuấn mỹ lại mang sự lạnh lùng khiến người ta run rẩy.

Thiên Long Yêu Soái mắt đỏ quạch, lần này hắn không do dự nữa, há mồm bắn ra một đạo kim quang, rồi nó biến thành một ngọn núi khổng lồ kim sắc. Xung quanh là vô số đạo phù văn cổ xưa bao phủ, tỏa ra thứ năng lượng hùng hồn.

- Viễn Cổ Thần Vật, Cửu Thiên Trùng Đỉnh!

Hai người bọn Kim Viên thấy thế sắc mặt đều thay đổi, rõ ràng chúng nhận ra vật này.

- Ồ? Cửu Thiên Trùng Đỉnh, xếp thứ ba mươi hai trong bảng Thần Vật sao? Không ngờ Thiên Long Yêu Soái lại có món Thần Vật này,.

Ba người trung niên Thiên Yêu Điêu tộc nhìn thấy thế, gương mặt đều hiện vẻ ngạc nhiên.

Thiên Long Yêu Soái tay kết ấn, sinh tử khí hùng hồn biến thành quang trụ bắn thẳng vào. Ngọn núi rung chuyển dữ dội rồi phình to ra hàng vạn trượng. Bóng đen dường như bao phủ cả dãy sơn mạch.

- Cửu Thiên Trùng Phong, Trấn Áp Chư Ma!

Thiên Long Yêu Soái vẻ mặt hung hãn, mặt đỏ kè.

Uỳnh!

Cả trời đất tối sầm lại, trên ngọn núi bắn ra một chùm kim quang, ngọn núi rung lên rồi xé tan không gian, xuất hiện phía trên Tiểu Điêu và rơi xuống.

Rầm rầm!

Cả dãy sơn mạch đều sụp đổ khi ngọn núi kia rơi xuống, sức phá hoại thật khủng khiếp.

Tiểu Điêu ngẩng lên nhìn ngọn núi đang rơi xuống gương mặt lạnh tanh, rồi hắn chầm chầm giang tay ra, một vầng mặt trời màu tím đen bùng nổ, đồng thời theo đó là tiếng quát lạnh lùng:

- Thiên Yêu Thôn Nhật Thuật!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1096

Long Tộc

Vầng mặt trời màu tím đen sinh ra từ trong cơ thể Tiểu Điêu, trời đất vốn đã ảm đạm nay lại càng đen tối.

Uỳnh!

Ngọn núi kim sắc khổng lồ đủ để chấn áp một cường giả Chuyển Luân Cảnh mang theo sức mạnh đáng sợ ập xuống. Mặt đất rung chuyển, dường như cả sơn mạch sắp sụp đổ vậy.

Cảm giác như ngày tận thế đã đến.

Ầm!

Vầng mặt trời đó phình to ra với tốc độ kinh người. Chỉ trong vài giây đã to hàng vạn trượng, rồi nó giống như cái đọng không đáy ẩn tàng không gian, nuốt gọn ngọn núi kim sắc trước vô vàn ánh mắt kinh ngạc.

Phụt!

Âm thanh kỳ lạ vang lên trong không trung. Vầng mặt trời tử hắc quang trồi lên, ngọn núi kim sắc biến mất một cách quỷ dị. Tuy bề ngoài có vẻ yên lặng không tiếng động nhưng bất cứ ai cũng cảm nhận được bên trong vầng mặt trời đó đang phát ra thứ năng lượng gần như hủy diệt.

Có điều thứ năng lượng đó đang nhanh chóng suy yếu, kim sắc lấp lánh bên trong cũng dần biến mất, năng lượng từ ngọn núi kia bắt đầu mất đi.

Phụt phụt!.

Khi luồng năng lượng đó biến mất hoàn toàn thì Thiên Long Yêu Soái sắc mặt kịch biến, rồi trắng nhợt, máu tươi bắn ra, hắn có thể cảm nhận được hắn đã mất đi quyền kiểm soát Cửu Thiên Trùng Phong!

- Sao có thể thế được?

Thiên Long Yêu Soái kinh hãi thất sắc, hắn không thể ngờ được Tiểu Điêu lại có đoạt được Cửu Thiên Trùng Phong.

- Thiên Yêu Điêu ta có thể nuốt gọn trời đất, một món Viễn Cổ Thần Vật thì chẳng có gì khó khăn cả!

Vẻ mặt Tiểu Điêu đầy khinh thường, ánh mắt hắn lạnh như băng, chân bước ra rồi bỗng chốc xuất hiện trước mặt Thiên Long Yêu Soái.

- Uỳnh!

Thiên Long Yêu Soái thấy vậy thì gầm lên giận dữ. Quyền phong hùng hồn bùng phát đánh thẳng về phía công kich của Tiểu Điêu.

Rầm!

Tiểu Điêu đưa bàn tay ra chặn đứng quyền phong của Thiên Long Yêu Soái. Khóe miệng hắn nhếch lên, rồi cong tay lại thành trảo, năm ngón tay sắc bén cắm phập vào thịt Thiên Long Yêu Soái.

Grào!

Thiên Long Yêu Soái mắt đỏ quạch, thân thể nhanh chóng phình to, huyết quang lan tỏa, biến thành một con phi long sáu cánh khổng lồ, tiếng long ngâm bạo nộ vang khắc đất trời.

- Ngươi tưởng biến thành bản thể mà thoát được sao?

Tiểu Điêu cười khảy, so với Thiên Long Yêu Soái lúc này hắn chỉ như một con kiến, nhưng khí thế lại áp chế hoàn toàn Thiên Long Yêu Soái. Song trảo của hắn rạch tan lớp vảy giáp cứng của Lục Dực Phi Long rồi tím chặt lấy một cái cánh nhấc cả con rồng khổng lồ lên rồi ném mạnh xuống một đỉnh núi.

Rầm!

Cả ngọn núi sụp đổ, Lục Dực Phi Long điên cuồng giãy giụa, nhưng hai tay Tiểu Điêu chặt tựa gọng kềm, hung sát khí tràn lên trong mắt, thân hình khẽ động, rồi lại nhấc con rồng lên và quật.

Rầm rầm rầm!

Mặt đất không ngừng chấn động, vô số cường giả sững sờ há hốc mồm nhìn Tiểu Điêu điên cuồng quật Lục Dực Phi Long lên hết ngọn núii này đến ngọn núi khác. Mãi lâu sau, da đầu tất cả đều tê dại, người thanh niên nhìn có vẻ ngoài tuấn mỹ kia không ngờ ra tay lại điên cuồng như vậy.

Grào grào!

Lần lượt vô số ngọn núi sụp đổ dưới bóng đen khổng lồ, tiếng gầm thét thê thảm của Thiên Long Yêu Soái cũng không ngừng vang lên trong không trung. Điều này khiến bọn Kim Viên cơ mặt không ngừng co giật, trong lòng thấy may mắn vì đã rút lui kịp thời.

Chúng cũng khá chấn động trước cảnh tượng này, cùng là đại Yêu Soái ở Thú Chiến Vự, đương nhiên chúng rất rõ thực lực của Thiên Long Yêu Soái. Nhưng lúc này dù hắn đã tế Cửu Thiên Trùng Phong ra nhưng vẫn thảm bại như vậy. Chúng không thể không kinh hãi trước chiến đấu lực kinh người của Thiên Yêu Điêu tộc.

- Lần này hắn không chết thì cũng bị lột mất một lớp da.

Hai người nhìn nhau cùng cười khổ. Ai ngờ được chuyện hôm nay lại biến

thành thế này, biết sớm thì đã không gây vào Lâm Động rồi.

Phía dưới, mấy người Lâm Động cũng đang nhìn cảnh tượng cuồng bạo đó, rồi hắn nhìn sang bọn Trần Thông sắc mặt đang vô cùng sợ hãi, hắn khẽ hắng giọng:

- Thật ra bình thường hắn rất thân thiện.

Mấy người Trần Thông cười khan, thực sự hắn không thể liên hệ được một kẻ khiến Thiên Long Yêu Soái thê thảm thế kia với từ "thân thiện".

- Xem ra trận chiến sắp kết thúc rồi.

Lâm Động vươn vai. Hắn có thể nhận thấy khi tức Thiên Long Yêu Soái đang yếu đi nhanh chóng, rõ ràng hắn đã bị trọng thương vì công kích bạo lực của Tiểu Điêu.

Rầm!

Ngay khi Lâm Động dứt lời thì bóng đen trên trời ập tới, thân thể to lớn của Lục Dực Phi Long bay qua rồi đánh tan tành một vài ngọn núi. Nửa thân thể hắn bị đống đất đã phủ lên, máu tươi chảy ra ồ ạt, mùi tanh nồng bay khắp không gian.

Cường giả có mặt ở đây đều sững sờ nhìn Lục Dực Phi Long đang giãy giụa trong đống đổ nát, nhất thời đều ngậm miệng lại để giữ cho bình tĩnh.

Trên không trung, Tiểu Điêu dần đáp xung, vẻ mặt lạnh lùng, liếc nhìn Lục Dực Phi Long, tay khẽ đập vào nhau, thản nhiên nói:

- Họ là huynh đệ của ta, ngươi dám động vào họ, ta giết ngươi cũng không quá đáng!

Dứt lời, hai con mắt bình thản của hắn quét khắp bốn phía:

- Lôi Uyên Sơn cũng là địa bàn của huynh đệ ta, sau này kẻ nào dám có ý đồ, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đón tiếp.

Giọng nói của Tiểu Điêu lần này không ngạo nghễ như trước, nhưng ai cũng nhận ra đằng sau sự bình thản đó là thứ sát ý lạnh như băng.

Kim Viên và Quỷ Điêu Yêu Soái ở đằng xa, cơ mặt đều giật giật, rồi thầm thở dài, bọn hắn biết là Tiểu Điêu đang nói cho mình nghe.

Cả không gian không một ai dám lên tiếng. Vô số cường giả có danh khí không nhỏ ở Thú Chiến Vực cũng rụt rè sợ sệt. Sau khi chứng kiến sự hung hãn của Tiểu Điêu, chẳng một ai dám động vào sát tinh này nữa.

Trong đống phế tích có huyết quang yếu ớt, thân thể của Lục Dực Phi Long thu nhỏ lại rồi biến thành hình người. Thiên Long Yêu Soái thảm hại nằm trong vũng máu, hắn ho dữ dội, máu tươi bắn ra, một lúc sau mới hằm hè nhìn Tiểu Điêu:

- Hay cho Thiên Yêu Điêu bá đạo. Hôm nay ngươi giỏi thi giết ta đi. Nếu không thì bản tọa sẽ không để yên đâu.

Tiểu Điêu dần thu lại nụ cười, đôi mắt ngưng tụ thứ sát ý khiến trời đất hạ nhiệt.

- Ta là Long tộc, nếu ngươi dám giết ta, xem Long tộc có để yên không!

Nhưng Thiên Long Yêu Soái không hề sợ, cười khảy nói.

- Ngươi mà cũng là người của Long tộc? Ngươi tưởng có chút huyết mạch của rồng là được coi là người của Long tộc sao?

Tiểu Điêu châm chọc.

Thiên Long Yêu Soái hừ lạnh một tiếng, huyết quang tụ lại trong lòng bàn tay biến thành một cái đồ đằng của Long tộc. Trên đó lan tỏa thứ uy nghiêm, áp

lực của Long tộc chân chính.

- Long tộc đồ đằng?

Ba người trung niên Chuyển Luân Cảnh thấy thế đều chau mày. Loại đồ đằng này chỉ những người được Long tộc chấp nhận mới có, mà những người có nó có thể coi là Long tộc thật sự.

Tiểu Điêu cũng khựng người vì Long tộc đồ đằng.

- Hừ.

Thiên Long Yêu Soái thấy Tiểu Điêu như vậy thì hừ lạnh, thân phận này cũng khiến hắn phải dè chừng rồi chứ?

Thế nhưng ngay lúc đó, chỉ thấy sự châm chọc hiện lên trên mặt Tiểu Điêu:

- Long tộc hiên nay đã đến mức thứ rác rưởi gì cũng nhận vào rồi sao? Điêu gia ta hôm nay muốn xem xem liệu Long tộc có loại tạp chủng như ngươi mà khai chiến với Thiên Yêu Điêu tộc ta không!

Dứt lời, sát ý lại bùng phát, rồi hắn không chút do dự, thân hình lao vút tới, hai ngón tay điểm ra, chùm hắc tử quang bắn tới đánh nổ Long tộc đồ đằng.

- Ngươi!

Thiên Long Yêu Soái thấy Tiểu Điêu không hề kiêng nể gì như vậy, sắc mặt kịch biến, nhưng không đợi hắn nổi điên thì Tiểu Điêu đã xuất hiện phía trước hắn, rồi một quyền đánh ra. Hắc tử quang cuồn cuộn biến thành cự trảo đem theo sức mạnh hung hãn đập xuống Thiên Long Yêu Soái.

Thiên Long Yêu Soái lúc này đã trọng thương nên chỉ có thể giương mắt nhìn cự trảo đánh xuống. Lúc này mắt hắn đã dâng tràn sự sợ hãi, hắn không thể ngờ Tiểu Điêu lại bá đạo đến mức này, không coi thể diện của Long tộc ra gì.

Uỳnh!

Cự trảo hung hăng đánh xuống, thế nhưng khi sắp đánh đến nơi thì không gian phía trước Thiên Long Yêu Soái bỗng biến dạng, hai thân ảnh bước ra, tung chưởng, tiếng long ngâm vang vọng, cự long bay ra đánh tan cự trảo của Tiểu Điêu.

- Vị bằng hữu Thiên Yêu Điêu, có thể tha được thì tha, đâu cần phải hạ sát thủ như vậy?

Một giọng nói trầm đục mang uy lực mạnh mẽ vang lên.

Tất cả mọi người đều di chuyển ánh mắt. Phía trước Thiên Long Yêu Soái là hai thân ảnh, trên người họ tỏa ra thứ áp lực mạnh mẽ đến cực hạn.

Thứ uy lực đó dường nhu ngưng tụ lại phía sau họ hóa thành cự long cuộn mình.

- Long tộc?

Mọi người thấy vậy đều sững người, đồng thời thất thanh kêu lên.

Không ai ngờ được trong có mấy ngày mà hai trong bốn đại ba tộc đã lộ diện.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1097

Đối Đầu

Tiếng long ngâm vang dội cả khu vực, hai thân ảnh xuất hiện phía trước Thiên Long Yêu Soái, phía sau hộ khí tức ngưng tụ thành hình rộng cuộn mình, áp lực bao trùm cả trời đất.

Hai thân ảnh này vừa xuất hiện đã khiến vô số người chấn động. Người trong tứ bá tộc bình thường khó gặp mà hôm nay xuất hiện tận hai đại bá tộc.

Họ nhìn nhau rồi cười, tình hình lúc này là sao? Thiên Yêu Điêu tộc Long tộc đối đầu với nhau sao? Hình như có phần đáng sợ rồi… - Người của Long tộc?

Tiểu Điêu cũng chau mày nhìn hai người vừa xuất hiện. Hắn cũng có phần ngạc nhiên, xem ra Thiên Long Yêu Soái đúng là có chút bối cảnh, không chỉ có Long tộc đồ đằng mà còn gọi được cứu viện từ Long tộc.

Trước bao ánh mắt chăm chú, hình ảnh rồng cuộn mình phía sau hai người kia dần tan đi. Cả hai người đó đều khá trẻ, gương mặt cương nghị, uy nghiêm, thân thể tỏa ra thứ khí tức kinh người, hiển nhiên đều đã đạt đến Chuyển Luân Cảnh. Thực lực này trong Long tộc cũng có địa vị không thấp.

Hai người vừa xuất hiện thì nhìn Thiên Long Yêu Soái đang trọng thương, rồi nhìn sang Tiểu Điêu sắc mặt lạnh lùng và ba cường giả Chuyển Luân Cảnh còn lại của Thiên Yêu Điêu tộc, ánh mắt đều có phần ngưng trọng. Một lúc ra liền bốn cường giả Chuyển Luân Cảnh, xem ra người thanh niên tuấn mỹ kia có địa vị không hề đơn giản trong Thiên Yêu Điêu tộc.

- Đoạn đại ca, cứu ta!

Thiên Long Yêu Soái thấy hai người đó xuất hiện thì mừng húm, cuống cuồng gọi.

- Ha ha, vị bằng hữu Thiên Yêu Điêu, tại hạ là Log tộc Đoạn Đào, không biết Thiên Long đã đắc tội gì mà các hạ lại xuống tay mạnh vậy?

Một trung niên nam tử nhìn Thiên Long Yêu Soái một cái rồi cung tay với Tiểu Điêu.

- Hắn định giết huynh đệ của ta. Ngươi nói xem Điêu gia ta cần nhẹ tay sao?

Tiểu Điêu lạnh lùng nói.

- Vị bằng hữu đây, Thiên Long Yêu Soái hiện đã trọng thương, nếu ngươi muốn hả giận thì như vậy cũng được rồi. Ta nghĩ chuyện hôm nay đến đây thôi.

Trung niên nam tử còn lại trầm giọng nói. Hắn có chút quan hệ với Thiên Long Yêu Soái, đương nhiên bây giờ phải nói hộ rồi.

- Từ trước tới giờ làm việc gì ta cũng không thích để lại hậu họa.

Ánh mắt Tiểu Điêu lạnh tanh. Phong cách hành sự của hắn cũng giống Lâm Động, không động thủ thì thôi, đã động thủ thì phải trừ bỏ mọi hậu họa. Thực lực Thiên Long Yêu Soái không tôi, tuy hắn không sợ nhưng vạn nhất sau này hắn ta gây chuyện thì cũng khá phiền phức.

Đoạn Đào thấy Tiểu Điêu không muốn buông tha thì lông mày nhăn lại. Thiên Yêu Điêu tộc đúng là rất mạnh, nhưng Long tộc cũng không phải hạng thường. Hôm nay ra mặt, nếu không phải vì e dè thân phận của Tiểu Điêu thì có lẽ đã ra tay lấy lại thể diện cho Long tộc rồi. Nhưng không thể ngờ hai người họ đã có thái độ thân thirnj như vậy nhưng đối phương vẫn không nể mặt.

- Thiên Long coi như người của Long tộc ta. Hắn từng có đóng góp không nhỏ cho Long tộc, vì thế dù huyết mạch không được thuần chính nhưng vẫn được ba trưởng lão trong tộc đích thân trao tặng Long tộc đồ đằng. Vì thế nếu

hôm nay bọn ta ngồi nhìn ngươi giết hắn thì danh tiếng của Long tộc sẽ để đâu?

Đoạn Đào nhìn Tiểu Điêu chằm chằm:

- Lẽ nào bằng hữu thật sự vì chút ân oán nhỏ này mà làm hại đến mối quan hệ giữa hai tộc ta?

Thiên Yêu Điêu và Long tộc đều là nằm trong tứ đại bá tộc, bình thường có thể nói là nước sông không phạm nước giếng. Dù hai bên thỉnh thoảng có xung đột thì cũng không đến mức lấy mạng của đối phương. Vì ai cũng hiểu, nếu hai đại chủng tộc này khai chiến thì chắc chắn sẽ là một trận chiến ác liệt. Mà hai bên rất khó để có thắng thua rõ ràng, chỉ e sẽ lưỡng bại câu thương.

Tiểu Điêu ánh mắt lạnh băng, hắn cũng nhìn Đoạn Đào, nói:

- Hôm nay là tên tạp chủng này muốn giết huynh đệ ta trước, ta làm việc gì cũng là đương nhiên. Nếu các ngươi thật sự muốn bảo vệ hắn thì ta chỉ có thể nói rằng…hậu quả tự chịu!

Tính cách Tiểu Điêu nhìn dường như bá đạo nhưng cũng rất cố chấp. Những việc hắn đã nhận định thì rất khó để thay đổi. Hơn nữa hắn cũng giống Lâm Động, đối mặt với sự uy hiếp lại càng thêm cứng rắn.

Nghe thấy Tiểu Điêu nói vậy, sắc mặt hai người Đoạn Đào đều thay đổi, ánh mắt hơi trùng xuống:

- Vị bằng hữu đây, ngươi chắc chắn mình có khả năng nói lời đó chứ?

- Ha ha, A Điêu là một trong những ứng viên của tộc trưởng kế nhiệm, ngươi nói xem hắn có khả năng không?

Người trung niên Thiên Yêu Điêu tộc cười nhạt.

- Ứng cử viên tộc trưởng?

Mấy chữ đó lọt vào tai, hai người bọn Đoạn Đào đều sững người, sắc mặt lập tức tối lại. Họ có thể đoán được địa vị của Tiểu Điêu trong Thiên Yêu Điêu tộc không thấp, nhưng không thể ngờ vẫn là đánh giá thấp.

Cùng trong tứ bá tộc, đương nhiên họ hiểu thế nghĩa là gì. Nếu sau này Tiểu Điêu thật sự trở thành tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, chưa biết chừng chút xung đột hôm nay sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ của hai tộc.

Hai người Đoạn Đào nhìn nhau, cả hai đều thấy khó xử. Thân phận của Tiểu Điêu khiến họ thấy dè chừng, nhưng nếu để Thiên Long Yêu Soái bị giết trước bao nhiêu người thế này thì thể diện Long tộc cũng không còn nữa… Sự trầm mặc của hai người Đoạn Đào cũng khiến không khí trở nên bức bối, tất cả cùng mím chặt môi, thận trọng theo dõi tình hình.

Kim Viên và Quỷ Điêu Yêu Soái đều thầm quệt mồ hôi lạnh. Tuy cũng là cường hào một phương ở Thú Chiến Vực, nhưng nếu trước mặt hai đại bá tộc thì chẳng là gì hết. Thực lực Chuyển Luân Cảnh tuy cũng là chiến lực hàng đầu, nhưng người ta có nhiều tài nguyên mà thế lực bọn họ không thể sánh được.

Tiểu Điêu nhìn hai người Đoạn Đào, sát khí không ngừng ngưng tụ.

Không khí bức bối kéo dài một hồi lâu, ngay khi Tiểu Điêu định buóc ra thì Lâm Động cuối cùng lắc đầu bất lực, thân hình lướt tới bên cạnh Tiểu Điêu, giơ tay ra ngăn hắn lại.

- Chuyện hôm nay…thôi đi.

Lâm Động cười với Tiểu Điêu.

Tiểu Điêu nghe vậy chau mày, hắn biết rõ tính tình Lâm Động, Lâm Động hành sự dứt khoát nhanh gọn hơn hắn nhiều.

Lâm Động nhún vai, hắn cũng không muốn thẻ Thiên Long Yêu Soái đi, nhưng sự việc lúc này đã liên quan tới quan hệ của Thiên Yêu Điêu và Long tộc.

Tuy Tiểu Điêu có địa vị không thấp trong Thiên Yêu Điêu tộc, nhưg quan hệ giữa hai tộc cũng là điều nhạy cảm, không cẩn thận chưa biết chừng sẽ gây nên chấn động lớn.

Hơn nữa Lâm Động cũng nghe thấy rất rõ ràng, Tiểu Điêu chỉ là một trong những ứng cử viên làm tộc trưởng. Cũng có nghĩa là trong tộc vẫn còn những người thuộc thế lực khác cạnh tranh. Vì thế hắn không muốn chuyện này gây tiếng xấu cho Tiểu Điêu ở trong tộc.

Tiểu Điêu nhìn Lâm Động, hắn có thể nhận ra ý Lâm Động muốn nói qua ánh mắt, vì thế sau một lúc trầm mặc, sát khí trong mắt đã tan đi một phần.

Ba người trung niên đứng sau Tiểu Điêu thấy vậy cũng ngạc nhiên. Họ rất hiểu tính cố chấp của Tiểu Điêu, một khi đã có chủ ý thì người khác căn bản không thể thay đổi được, nhưng lúc này… - Vẫn là vị bằng hữu đây đại lượng. Thiên Long vừa rồi có gì đắc tội ta xin tạ lỗi.

Đoạn Đào thấy vậy cũng thở phào, vội cười.

- Ha ha, tạ lỗi thì không cần. Món Thần Vật mà huynh đệ ta lấy được cũng là lễ tạ lỗi không tồi rồi.

Lâm Động mỉm cười.

Đùa à, muốn thoát thân mà không tổn thất gì, nếu không giữ lại chút gì thì cũng quá có lỗi với bản thân.

- Lâm Động, ngươi!

Thiên Long Yêu Soái nghe vậy lập tức đại nộ. Cứu Thiên Trùng Phong là món Thần Vật rất lợi hại, hồi đó hắn phải mất biết bao tâm huyết mới miễn cưỡng luyện hóa được.

- Im mồm!

Đoạn Đạo trừng mắt quát Thiên Long Yêu Soái, gây rắc rối lớn vậy còn không biết tốt xấu.

Thiên Long Yêu Soái sợ sệt ngậm mồm lại. Tuy cả hai đều là Chuyển Luân Cảnh nhưng hắn biết địa vị của mình trong Long tộc không thể sánh với Đoạn Đào được.

- Nếu tiểu huynh đệ đã thích thì lấy đi. Mọi người yên tâm, sau này Thiên Long sẽ không gây chuyện nữa.

Đoạn Đào cung tay, nói.

- Tốt nhất là như thế, nếu còn lần sau, Điêu gia ta sẽ không nương tay đâu.

Tiểu Điêu lạnh lùng nói. Lời nói của hắn khiến không ít người cười khan, lẽ nào vừa rồi hắn xuống tay còn khách khí sao?

Đoạn Đào chỉ đành gật đầu, trong lòng cũng bực vì bá khí của Tiểu Điêu, rồi vẫy tay. Nhưng khi hắn định đưa Thiên Long Yêu Soái đi thì đột nhiên khựng lại, chau mày như nghĩ điều gì. Một lúc sau mới nhìn Thiên Long Yêu Soái:

- Hửm? Sao vậy?

Thiên Long Yêu Soái bị Đoạn Đào nhìn cũng khó hiểu.

- Vừa rồi…ngươi gọi hắn là gì?

Đoạn Đạo chau mày.

- Lâm Động, tiểu tử đó là con người, ở Yêu Vực cũng rất ngông cuồng… Thiên Long Yêu Soái không hiểu, nhưng hắn chưa nói hết thì thấy sắc mặt Đoạn Đạo vô cùng phong phú, hắn vội ngậm miệng, thận trọng hỏi:

- Đoạn Đào đại ca, sao vậy?

Đoạn Đạo mặc kệ hắn, quay lại với Lâm Động, cười khan:

- Vị tiểu huynh đệ đây là Lâm Động?

Lâm Động cũng không hiểu ra sao, nhưng vẫn gật đầu.

- Hà hà… Đoạn Đào xoa xoa tay, rồi vô cùng căng thẳng hỏi:

- Không biết Lâm Động tiểu huynh đệ có biết Thanh Trĩ đại nhân?

Lâm Động chớp mắt, lúc này hắn mới chợt hiểu, khẽ gật đầu:

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết mà ta tu luyện là do Thanh Trĩ tiền bối truyền lại, làm sao?

Hắn vừa dứt lời thì thấy trước mắt hoa đi, rồi vô cùng kinh ngạc nhìn thấy Đoạn Đào đang nắm lấy tay hắn, gương mặt vốn uy nghiêm bỗng chốc trở nên nhiệt tình đến cổ quái:

- Ha ha, thì ra là Lâm Động tiểu ca thật.

Thiên Long Yêu Soái và rất nhiều cường giả khác nhìn cảnh tượng hoạt kê này mà sững sờ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1098

Vấn Đề Của Long Tộc

Lâm Động ngạc nhiên nhìn gương mặt vừa rồi còn vô cùng uy nghiêm mà giờ đã rở nên sôi nổi nhiệt tình, nhất thời sững người. Đương nhiên không chỉ hắn, ngay bọn Tiểu Điêu ở bên cạnh cũng kinh ngạc. Chắc hắn không thể ngờ cường giả Long tộc hành sự cẩn mật lại chớp mắt đã biến thành thế này.

- Đoạn đại ca… Thiên Long Yêu Soái mắt như lồi ra, lời nói đọng lại mãi trong mồm mà không thốt ra được. Rõ ràng cảnh tượng trước mắt gây cho hắn xung kích không nhỏ.

- Chuyện gì vậy?

Hai người Kim Viên Yêu Soái ở phía xa cũng bất ngờ nhìn nhau, trong mắt đều có sự kinh ngạc:

- Lẽ nào Lâm Động còn có quan hệ với Long tộc? Tên tiểu tử này…rốt cuộc có lai lịch thế nào?

- Khụ… Cuối cùng Lâm Động cũng sực tỉnh, hắn nhìn tay mình bị Đoạn Đào nắm chặt, bối rối hắng giọng, rồi rút tay về:

- Sao vậy, Đoạn Đào đại ca đã nghe đến ta sao?

Thật ra Lâm Động lúc này cũng rất kinh ngạc, nhìn Đoạn Đạo rõ ràng là đã nghe thấy tên hắn. Điều này khiến hắn thấy rất kì lạ. Tuy có chút danh tiếng ở dmh nhưng không thể truyền tới tận Yêu Vực, huống hồ đây lại là Long tộc, một trong tứ bá tộc.

- Ha ha, trước đây không lâu Thanh Trĩ đại nhân từng chuyển lời về Long tộc, đặc biệt nhắc tới Lâm Động tiểu ca.

Đoạn Đào cười.

Lâm Động hơi gật đầu, quả nhiên là tin tức Thanh Trĩ truyền về. Xem ra dường như hắn cũng có địa vị không thấp ở Long tộc. Nhưng dường như điều này cũng không có gì lạ. Dù sao thì đó cũng là cường giả Luân Hồi Cảnh thật sự. Hơn nữa sống bao nhiêu năm như vậy, dù trong Long tộc, một chủng tộc tuổi thọ rất dài, cũng tuyệt đối nằm ở tầng thứ cổ xưa.

- Nếu biết là Lâm Động tiểu ca từ sớm thì đã không phiền phức thế này.

Đoạn Đào cười cười, rồi vẫy tay, Thiên Long Yêu Soái chần chừ một chút rồi tiến lại.

- Thiên Long, lần này ngươi lỗ mãng rồi, còn không mau xin lỗi Lâm Động tiểu ca.

Nghe vậy, không chỉ Thiên Long Yêu Soái trố mắt lên mà ngay Tiểu Điêu và ba cường giả Thiên Yêu Điêu tộc cũng kinh ngạc nhìn Lâm Động. Vừa rồi trước mặt Tiểu Điêu, Đoạn Đào cũng không ân cần như vậy… - Đoạn đại ca… Thiên Long Yêu Soái cũng không hiểu sự thay đổi này, liền ngẩn người ra.

- Lâm Động tiểu ca chính là người nhận truyền thừa của Thanh Trĩ đại nhân, lẽ nào ngươi được đắc tội?

Ánh mắt Đoạn Đạo tối sầm lại.

- Thanh Trĩ đại nhân… Nghe thấy cái tên đó, Thiên Long Yêu Soái giật mình. Là người trong Long tộc đương nhiên hắn biết cái tên đó trong tộc có ý nghĩa gì. Đó là một trong những người có địa vị cao nhất trong tộc rồi. Hắn không thể ngờ Lâm Động lại có liên quan đến đại nhân vật trong truyền thuyết như thế/

Trong trời đất này, Chuyển Luân Cảnh tuy chỉ cách Luân Hồi Cảnh một bước, nhưng có vô số cường giả thiên phú tuyệt vời đến cuối đời cũng không đi được một bước đó. Khoảnh cách giữa hai tầng thứ là vô cùng lớn. Vì thế mà ngay Thiên Long Yêu Soái có thực lực Chuyển Luân Cảnh vẫn kính sợ trước mặt cường giả Luân Hồi Cảnh chân chính.

- Ha ha, Thiên Long Yêu Soái cũng từng rất hứng thú với Thanh Thiên Hóa Long Quyết của ta… Lâm Động nửa cười nửa không nhìn Thiên Long Yêu Soái.

Đoạn Đào nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi. Thiên Long Yêu Soái thấy tình hình không tốt, vội cười khan:

- Lâm Động tiểu ca nói gì vậy. Đó là ta nhất thời không biết kiềm chế. Nếu biết đó là của Thanh Trĩ đại nhân truyền lại thì ra nào có gan.

- Lâm Động tiểu ca, đôi lúc Thiên Long hành sự đúng là lỗ mãng, mong tiểu ca đừng trách.

Đoạn Đào bao quyền cười.

- Lâm Động tiểu ca, đôi lúc Thiên Long hành sự đúng là lỗ mãng, mong tiểu ca đừng trách.

Đoạn Đào bao quyền cười.

Lâm Động cười, mức độ nhiệt tình của Đoạn Đào khiến hắn thấy bất thường. Tuy Thanh Trĩ có địa vị rất cao ở Long tộc, nhưng dù gì Đoàn Đạo cũng không phải nhân vật tầm thường. Dù vì Thanh Trĩ mà vui vẻ với hắn thì cũng không đến mức phải…lấy lòng thế này chứ?

- Việc này đến đây là kết thúc, Đoạn Đào đại ca cũng không cần để tâm. Mọi việc đã giải quyết xong thì bọn ta đi đây.

Lâm Động cung tay với Đoạn Đào.

Đoạn Đào thấy Lâm Động muốn đi vội vàng ngăn lại:

- Ấy, Lâm Động tiểu ca đừng vội, đừng vội… Lâm Động nheo mắt, nhìn Đoàn Đạo cười, khẽ nói:

- Đoạn đại ca có việc gì không?

Đoạn Đào hơi khựng lại một chút rồi cười khổ, gật đầu khẽ nói:

- Là Long tộc có chút chuyện muốn nhờ Lâm Động tiểu ca giúp đỡ.

Lâm Động kinh ngạc, chuyện của Long tộc lại cần nhờ đến hắn?

- Này, vấn đề mà Long tộc các ngươi cũng không giải quyết được thì Lâm Động đi làm được gì?

Tiểu Điêu tiến tới, ánh mắt không thân thiện, nói.

Ba cường giả Thiên Yêu Điêu tộc cũng nhìn Đoạn Đào, ánh mắt đều mang sự kinh ngạc.

Đoạn Đào nhìn Tiểu Điêu, hơi lưỡng lự một chút rồi vung tay lên, một quầng sáng chùm lấy ba người. Rõ ràng hắn không muốn ai nghe thấy cuộc nói chuyện.

- Đây là lời của Thanh Trĩ truyền lại, ngài bảo vấn đề hiện nay của Long tộc, có lẽ chỉ có Lâm Động tiểu ca mới giải quyết được.

Đoạn đào lắc đầu.

- Ồ?

Lâm Động cũng khá ngạc nhiên, rồi hắn nheo mắt lại, mười ngón tay đan nhau, khẽ nói:

- Lẽ nào là…vấn đề về dị ma?

Nghe thế Đoạn Đào cũng khựng người, rồi gật đầu bất lực, hắn không ngờ Lâm Động lại đoán được ra luôn như vậy.

Lâm Động nheo mắt, quả nhiên như hắn nghĩ, thực lực Long tộc tuy mạnh, lúc nào cũng có thể có người mạnh hơn hắn nhiều lần. Nhưng họ lại cần hắn giúp, nghĩ đi nghĩ lại, trên người hắn cũng chỉ có Tổ Thạch là có sức mạnh khắc chế dị ma mà thôi… Hơn nữa, cũng chỉ có dị ma quỷ dị mới khiến mạnh như Long tộc cũng phải đau đầu.

- Dị ma? Là bọn chúng sao?

Tiểu Điêu cũng chau mày, xem ra với hắn cũng hiểu chút ít về thứ này. Dù thế nào thì hắn cũng là người mang Tổ Thạch trước đây. Đương nhiên mức độ Lâm Động nắm bắt được Tổ Thạch đã vượt xa Tiểu Điêu hồi đó.

- Tình hình chính xác thế nào?

Lâm Động nhìn Đoạn Đào, hỏi.

- Điều này đành đợi khi Lâm Động tiểu ca đến Long tộc rồi nói kỹ hơn.

Đoạn Đào cười khổ:

- Việc này rất gấp, sau khi Thanh Trĩ đại nhân dặn dò thì bọn ta vẫn thầm tìm kiếm Lâm Động tiểu ca, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

- Còn phải đến Long tộc?

Tiểu Điêu hồ nghi nhìn Đoạn Đào. Thực lực Lâm Động tuy đã tiến bộ lớn, nhưng nếu vào Long tộc mà xảy ra chuyện gì thì không có cơ hội mà thoát thân.

- Vị bằng hữu Thiên Yêu Điêu đây không cần lo lắn. Long tộc bọn ta cũng không phải tiểu tộc bình thường, đương nhiên không dùng thủ đoạn đó. Hơn nữa Lâm Động tiểu ca có quan hệ với Thanh Trĩ đại nhân. Long tộc đương nhiên phải coi là bằng hữu.

Đoạn Đào vội nói.

Lâm Động cười:

- Đoạn Đào đại ca nghĩ nhiều rồi. Thanh Trĩ tiền bối có ơn với ta, ngài ấy cũng là ngươi của Long tộc, Long tộc có khó khăn đương nhiên ta phải giúp đỡ.

Đúng là hắn cũng có hứng thú không nhỏ với Long tộc, lớn nhất vẫn là "Viễn Cổ Hóa Thần Đàm mà Thanh Trĩ đã nhắc tới. Lâm Động muốn tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến mức đại thành thật sự thì "Hóa Long Cốt" là không thể thiếu. Hắn còn vẫn đang đau đầu làm thế nào để kéo quan hệ, không ngờ bây giờ Long tộc lại tìm đến tận nơi.

Theo Thanh Trĩ ói thì dường như "Viễn Cổ Hóa Long Đàm" vô cùng quan trọng với Long tộc, người ngoài căn bản không được vào trong. Nhưng giờ Long tộc cần hắn giúp, nếu vậy thì có thể dựa vào điều này để yêu cầu Long tộc cho hắn vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm rồi.

- Vậy thì đa tạ Lâm Động tiểu ca. Ân tình này Long tộc sẽ ghi nhớ!

Đoạn Đào nghe thế thì mừng rỡ.

- Ngươi đồng ý nhanh vậy sao? Làm việc mà không có lợi ích gì không phải tác phong của ngươi. Những lời nói suông vậy mà ngươi cũng tin?

Tiểu Điêu tiến tới sát Lâm Động nói nhỏ.

Lâm Động không nói gì, Đoạn Đào cũng bối rối hắng giọng:

- Chỉ cần Lâm Động tiểu ca giải quyết giúp Long tộc vấn đề trước mắt, chắc hẳn tộc ta cũng không bạc đãi đâu.

- Đoạn Đào đại ca, mọi người định bao giờ khởi hành?

Lâm Động hỏi.

- Theo ý của Lâm Động tiểu ca. Đương nhiên, càng nhanh càng tốt.

Đoạn Đào lưỡng lự một chút rồi nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn có thể nhận ra sự lo lắng trên gương mặt Đoạn Đào, rồi cảm thấy chấn động, rốt cuộc Long tộc xảy ra chuyện gì lại gấp gáp vậy?

- Vậy thì ba ngày nữa lên đường. Ba ngày tới bọn ta còn phải sắp xếp việc trong Lôi Uyên Sơn.

Lâm Động nghĩ rồi nói.

- Được, ba ngày sau ta đến đón Lâm Động tiểu ca. Còn về Lôi Uyên Sơn, Lâm Động tiểu ca yên tâm, trong thời gian nếu kẻ nào dám nói ra nói vào, đừng nói ngươi, Long tộc cũng không tha cho hắn!

Đoạn Đào trầm giọng nói, còn liếc mắt nhìn Thiên Long Yêu Soái. Hắn ta cười bối rối gật đầu, giờ hắn không còn chút ngạo khí nào nữa, đương nhiên hắn nhận ra tình hình lúc này. Rõ ràng Lâm Động đã thành người vô cùng quan trọng của Long tộc. Nếu còn đắc tội có lẽ Long tộc cũng không muốn bảo vệ hắn nữa.

- Ha ha, vậy cứ quyết định vậy.

Lâm Động cười.

Đoạn Đào thấy thế cũng không nói gì thêm, bao quyền rồi đưa Thiên Long Yêu Soái nhanh chóng rời đi. Sau khi bọn họ đi, không khí ở đây dần thả lỏng. Mọi người đều nhìn Lâm Động với ánh mắt chấn động, Đoạn Đào vừa nói như vậy thì sau này còn ai dám đắc tội Lôi Uyên Sơn?

Có ai ngờ được một Lôi Uyên Sơn nhỏ bé chẳng có gì nổi bật này lại có quan hệ chặt chẽ với Thiên Yêu Điêu và Long tộc như vậy?

Lúc này, rất nhiều cường giả và thế lực lúc này đã hoàn toàn từ bỏ ý định

đoạt Thần Vật từ tay Lâm Động, tất cả đều cảm thán và không cam lòng dẫn người rời khỏi Thần Vật sơn mạch.

Lâm Động nhìn cảnh đó cười, rồi quay sang nhìn Tiểu Điêu:

- Đi thôi, theo ta về Lôi Uyên Sơn trước. Ba huynh đệ ta tụ họp lại với nhau rồi sau đó…hà hà ta muốn xem xem rốt cuộc Long tộc gặp phải vấn đề lớn gì.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1099

Đến Long Tộc

Sau khi bọn Lâm Động khải hoàn trở về, Lôi Uyên Sơn rơi vào trạng thái hoan hỷ không ngớt. Mọi việc xảy ra ở Thần Vật sơn mạch khiến ngay cả những cường giả lâu đời cũng cảm thấy nhiệt huyết sục sôi. Ai có thể ngờ, một Lôi Uyên Sơn thực lực không phải hàng đầu Thú Chiến Vực lại có thể tạo nên sự kiện lớn như vậy, thậm chí ba đại Yêu Soái cũng không dám bất mãn?

Thành tựu này khiến người trong Lôi Uyên Sơn khó lòng giấu nổi niềm tự hào. Mà đó hiển nhiên là không phải do thống lĩnh Từ Chung trước đây đem lại rồi. Lúc đó Lôi Uyên Sơn còn phải cúi đầu xưng thần với Huyết Long Điện, tuy hạ mình trước cường giả cũng không phải điều gì xấu mặt, nhưng dù sao thế gian này chẳng ai lại muốn đứng dưới người khác… Mọi người trong Lôi Uyên Sơn đều biết rõ, từ nay về sau, địa vị của Lôi Uyên Sơn ở Thú Chiến Vực đã vượt qua ba đại thế lực như Huyết Long Điện.

Ở Thú Chiến Vực này cũng chẳng còn kẻ nào dám khiêu chiến Lôi Uyên Sơn nữa.

Nếu trước đây một số cường giả trong lòng chưa thật sự hài lòng về việc Lôi Uyên Sơn đổi chủ, thì hiện nay cuối cùng họ cũng đã hoàn toàn chấp nhận và kính sợ vị tân Yêu Soái.

Hon tin rằng, dưới sự thống trị của tân Yêu Soái và người thanh niên kia, uy danh Lôi Uyên Sơn chắc chắn sẽ vang dội khắp Yêu Vực!

… Trên một ngọn núi, Lâm Động nhìn xuống Lôi Uyên Sơn đang trong không khí vui vẻ hào hứng, cũng khẽ thờ ra một hơi. Khi đối diện với ba đại Yêu

Soái, hắn vốn tưởng phải từ bỏ Lôi Uyên Sơn, nhưng không ngờ cục diện lại biến chuyển thế này.

- Xem ra một năm nay ngươi sống cũng rất thú vị. Loạn Ma Hải là nơi khá tốt, hồi đầu ta cũng ở đó một thời gian… Đột nhiên từ phía sau có tiếng cười vọng lại, Lâm Động quay ra nhìn thì thấy trên tảng đá xanh, Tiểu Điêu đang uể oải ngồi, tay cầm hũ rượu, bên cạnh là Tiểu Viêm.

- Đúng là ở đó rất thú vị.

Lâm Động cảm khái, từ sau khi tỉnh dậy từ Huyền Linh Đảo, hắn đã trải qua rất nhiều việc, mãi đến cuối cùng dần có danh tiếng ở Loạn Ma Hải. Trong đó có bao nhiêu nguy hiểm thì chỉ có hắn mới rõ.

- Điêu gia ta cũng hơi đen đủi. Khi về Yêu Vực thì đã bị trọng thương, cũng may là có cách liên lạc về gọi người trong tộc đến cứu, sau đó bế quan đến mười ngày trước.

Tiểu Điêu chép miệng, nhấc hũ rượu lên uống một hơi, trầm mặc một chút rồi khẽ cười:

- Lúc đó ta còn tưởng cả đời này không gặp được hai người nữa.

- Chúng ta đều phúc lớn mạng lớn, không dễ chết vậy đâu.

Tiểu Viêm gãi đầu cười, hắn lúc này không còn chút hung sát khí nào khi ở trước mặt cường giả Lôi Uyên Sơn.

Tiểu Điêu cười, tay khẽ búng lên hũ rượu lẩm bẩm:

- Ba lão cẩu đó…ra tay cũng thật ác… Trên không trung, không khí dường như đặc quánh lại. Ba gương mặt vốn đang tươi cuồi bỗng nhiên tràn ngập sự lạnh lùng. Việc xảy ra Dị Ma Thành vẫn là cái gai trong tim họ.

Ba huynh đệ Lâm Động đều có ngạo khí của riêng mình. Thế nhưng ở Dị Ma

Thành lại bị đuổi giết như chó nhà có tang, chạy khỏi Đông Huyền Vực. Thậm chí Lâm Động còn bị ép rời khỏi Đạo Tông… - Nếu giờ Điêu gia ta là tộc trưởng Thiên Yêu Điêu tộc thì sẽ trực tiếp dẫn Thiên Yêu Điêu tộc quay về Đông Huyền Vực mà chém chết ba lão cẩu đó… Mắt Tiểu Điêu tràn ngập sát ý.

- Không cần vội.

Lâm Động cười, cũng ngồi xuống trên tảng đá bên cạnh.

- Năm đó để giết Lâm Lang Thiên ta đã phải nhẫn nhịn nhiều năm như vậy. Nay mới một năm đã là gì?

Thực lực Thiên Yêu Điêu tộc quả thật rất mạnh, nhưng dù sao cũng cách Đông Huyền Vực quá xa. Hơn nữa khi Thiên Yêu Điêu tộc ngang ngược xâm phạm thì dễ khiến các siêu cấp tông phái bản địa phản đối.

- Còn nhớ khi đi ta đã nói với ba lão cẩu đó điều gì không?

Lâm Động quay sang nhìn hai người Tiểu Điêu:

- Ta nói…đến khi ba huynh đệ trở lại Đông Huyền Vực thì đó là ngày Nguyên Môn diệt môn.

- Ta có dự cảm, ngày đó không còn xa nữa đâu… Lâm Động lấy hũ rượu từ tay Tiểu Điêu, uống một hơi, một luồng hơi nóng tỏa ra trong cơ thể. Hắn ngẩng lên nhìn về phía đông, sâu trong ánh mắt ẩn tàng một nỗi nhớ và tình cảm sâu nặng.

Vương triều Đại Viêm nhỏ bé có cha mẹ đã chứng kiến từng bước trưởng thành của hắn, còn có gia tộc của hắn nữa.

Trong Đạo Tông có sư huynh đệ của hắn, còn có một tiểu nữ hài từng bảo vệ hắn, thậm chí để giữ tính mạng cho hắn mà lấy mạng sống để buộc Ứng Huyền Tử hiện thân, người vừa ngang bướng vừa khiến người ta ấm áp.

Trong vùng đất rộng lớn đó còn có một nữ tử khiến hắn không thể quên. Dù ngoài miệng Lâm Động có thừa nhận hay không thì trong lòng hắn hiểu rằng, nguyên nhân không nhỏ khiến hắn rời khỏi vương triều Đại Viêm là vì muốn theo đuổi và nắm bắt được hình bóng nho nhã tựa bông tuyết liên thoáng qua cuộc đời… Ở nơi xa hơn còn có một thiếu nữ trước đây vẫn theo sát hắn như cái đuôi, chỉ là không biết nay cô bé ở Hắc Ám Điện thế nào rồi. Hắn vốn đã nói sẽ đứng ở phía trước, đón nhận mọi phong ba cho cô bé, để cô sống vui vẻ như trước đây.

Phù… Lâm Động thở ra một làn hơi trắng, khóe miệng dần nhướn lên, tự tin mà dịu dàng.

Hãy đợi ta, ta sắp về rồi, rất nhanh thôi… … Ba ngày nhanh chóng qua đi, nhưng trong ba ngày này Lôi Uyên Sơn náo nhiệt vô cùng, thủ lĩnh thế lực các phương tụ về đâ, thậm chí những thế lực muốn thoát khỏi tay Lôi Uyên Sơn đều đến để thể hiện lòng trung thành đối với Lôi Uyên Sơn. Sau sự việc ở Thần Vật sơn mạch, danh tiếng của Lôi Uyên Sơn ở Thú Chiến Vực đã đạt đến mức kinh người.

Những việc này Lâm Động cũng giao cho Tiểu Viêm xử lý, có sự trợ giúp của bọn Trần Thông, chắc Tiểu Viêm cũng kiểm soát được Lôi Uyên Sơn. Tiểu Viêm vốn rất hung hăng, đó cũng là điều mà chủ nhân của thế lực trong Yêu Vực cần có. Ở nơi cá lớn nuốt cá bé này, sự khống chế áp lực cao mới là vương đạo thật sự.

Vì có được Huyền Thiên Điện, lượng Thần Vật trong tay Lâm Động đã nhiều đến mức kinh người. Tuy hắn không bận tâm mấy món Thần Vật bình thường, nhưng với nhiều cường giả thì đó là thứ chỉ cầu mà không được rồi. Vì thế khi về Lôi Uyên Sơn, hắn cũng thực hiện lời hứa, tất cả chư tướng Lôi Uyên Sơn mỗi người đều có một món Thần Vật, điều này khiến bọn Trần Thông cảm động không ngớt.

Ngoài ra, Lâm Động cũng tỉ mỉ chọn ra một loạt Thần Vật giao cho Tiểu

Viêm trang bị cho Hổ Phệ Quân. Sau khi trang bị, chiến đấu lực của đội quân này chắc chắn sẽ đạt đến mức kinh người. Tiểu Viêm cộng với sức mạnh của đội quân này tuyệt đối có thể kháng cự được với cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Lôi Uyên Sơn sẽ trở thành địa bàn của ba huynh đệ họ. Sau này khi trở về Đông Huyền Vực, chắc chắn sẽ có tác dụng không nhỏ. Nhưng Lôi Uyên Sơn hiện tại hiển nhiên thực lực chưa đạt đến mức đó. Vì thế Lôi Uyên Sơn vừa hay có thể tận dụng danh tiếng hiện nay để mở tộng. Chắc hẳn dưới sự hấp dẫn của Thần Vật sẽ có không ít cường giả muốn đến đầu quân cho Lôi Uyên Sơn. Chỉ cần họ gia nhập Lôi Uyên Sơn là Tiểu Viêm tự khắc có cách khiến họ quy thuận.

Cùng với việc mở rộng danh tiếng, chắc hẳn không lâu sau đó, thực lực chỉnh thể của Lôi Uyên Sơn đã tăng lên vượt bậc. Lôi Uyên Sơn đến lúc đó mới trở thành lá bài mạnh nhất của Lâm Động khi họ trở về Đông Huyền Vực.

… - Ngươi thật sự định một mình theo chúng đến Long tộc?

Phía trước một tòa đại điện Lôi Uyên Sơn, Tiểu Điêu nhíu mày nhìn Lâm Động. Đã đến hạn ba ngày, Lâm Động cũng sắp lên đường đến Long tộc.

- Không cần lo lắng, nếu Long tộc thật sự có ý xấu với ta thì không cần phải dùng cách này.

Lâm Động cười.

- Chỉ là, sau khi ta đi thì ngươi phải giúp Tiểu Viêm một chút.

- Ừm, ta sẽ giúp hắn một thời gian.

Tiểu Điêu gật đầu:

- Sau đó thì ta cũng phải về Thiên Yêu Điêu tộc. Ta có cơ hội trở thành tộc trưởng kế nhiệm, nhưng mất tích nhiều năm như vậy, một số kẻ trước bị ta áp chế đang có ý định nổi dậy. Hề, thứ của Điêu gia ta muốn cướp đi đâu phải dễ.

- Đợi từ Long tộc về, ta sẽ đến Thiên Yêu Điêu tộc giúp ngươi.

Lâm Động hơi nhíu mày, xem ra Tiểu Điêu cũng có đối thủ đáng gờm trong tộc.

- yên tâm, nếu có việc gì cần giúp thì ta không khách khí đâu.

Tiểu Điêu gật đầu, giờ họ không còn nhỏ yếu như trước đây nữa. Tuy Lâm Động chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, nhưng Tiểu Điêu biết rõ nếu có ý đồ với hắn thì hậu quả sẽ rất thê thảm.

Lâm Động mỉm cười, định nói gì đó nhưng thần sắc bỗng khẽ động, ngẩng lên thì thấy từ xa có hai quang ảnh như xé tan hư không lao vút tới, thì ra là hai người Đoạn Đào.

- Lâm Động tiểu ca đã sẵn sàng chưa?

Đoạn Đào nhìn Lâm Động cười.

- Đi thôi, Đoạn Đào đại ca!

Lâm Động gật đầu, trong mắt hiện lên sự trông chờ, hắn cũng rất hiếu kỳ về Long tộc, một trong tứ bá tộc mà.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1100

Long Tộc

Phía bắc Yêu Vực.

Đây là một vùng hoang địa rộng mênh mông. Trên đại địa là vô số dãy núi tựa những con cự long, những ngọn cây cổ thụ cao hàng vạn trượng đứng sừng sững như những ngọn núi nhỏ. Cành lá cũng bao phủ phạm vi hàng nghìn trượng, cả không gian lan tỏa một thứ khí cổ xưa.

Chốc chốc lại có tiếng các loài thú gầm rít, trong tiếng kêu mang đầy thứ hung khí hoang dã khó thuần.

Nơi này được gọi là Long Vực. Tính ra, có thể coi đây là nơi có ít thay đổi nhất từ thời Viễn Cổ đến giờ. Trên mặt đất có vô số thiên tài địa bảo, nhưng lại rất ít người dám đến đây tìm bảo vật. Vì đây là địa bàn của Long tộc.

Là một trong tứ đại bá tộc còn lại của yêu thú giới, địa vị của Long tộc nằm trên đỉnh của kim tự tháp. Chẳng có mấy kẻ dám gây chuyện trong phạm vi địa bàn của họ.

Ầm!

Không gian trên bầu trời bỗng nhiên biến dạng, không gian tạo thành một cái vòng xoáy, ba thân ảnh bước ra, nhìn kỹ thì chính là ba người bọn Lâm Động, Đoạn Đào.

Hai vùng đất vốn cách nhau khá xa, nhưng cũng may thực lực của Đoạn Đào đã đủ để tạo vùng không gian chuyển dịch nên đi cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian và tinh lực.

- Nguyên lực trời đất thật đậm đặc.

Lâm Động bước ra khỏi vòng xoáy không gian, quét mắt nhìn thì lập tức thấy kinh ngạc. Nguyên lực ở nơi này rõ ràng hơn nhiều lần so với Thú Chiến Vực. Tu luyện ở nơi thế này chắc hẳn sẽ mất ít công mà hiệu quả lại lớn.

- Hà hà, khu vực này chỉ có Long tộc và bằng hữu Long tộc mới vào được. Trong phạm vi mười vạn dặm quanh đây không có bất cứ chủng tộc nào tồn tại.

Đoạn Đào cười.

Lâm Động cũng cười, xem ra Long tộc cũng thật bá đạo, trực tiếp lấy đất xưng vương, nhưng với thực lực của Long tộc thì hành sự bá đạo một chút cũng phải. Dù sao thì trong thế giới này, sức mạnh là lớn nhất, thực lực mạnh thì quy tắc cũng không hạn chế được.

- Đi thôi, Lâm Động tiểu ca. Long tộc ở khu trung tâm Long Vực, sắp đến rồi.

Đoạn Đào cười, khi thấy Lâm Động gật đầu, hắn bay trước dẫn đường.

Chặng đường tiếp theo không mất quá nhiều thời gian. Chỉ một giờ sau là ba người đã vào sâu trong Long Vực. Càng vào sâu, nguyên lực càng trở nên đậm đặc. Thậm chí ngay sau đó không khí cũng trở nên ẩm ướt. Đó là do hiện tượng khi nguyên lực bão hòa đến một mức nhất định.

Lâm Động ngạc nhiên nhìn cảnh tượng đó, thần sắc khẽ động, nhìn về phía trước. Không gian ở đó có dấu hiệu biến dạng, giống như có một lớp vách ngăn vô hình tách biệt giữa trong và ngoài vậy.

Tuy tấm vách vô hình như Lâm Động lại nhìn cảm nhận được rõ ràng phía trước dường như là một thứ trận pháp khủng khiếp. Nếu hắn đoán không nhầm thì đó có lẽ là trận pháp hộ tộc của Long tộc. Uy lực của thứ trận pháp này có thể hình dung bằng hai chữ “hủy diệt”.

- Lâm Động tiểu ca tạm thời đợi một lát để ta khai khởi trận pháp.

Đoạn Đào cười với Lâm Động, rồi nắm tay lại, ánh sáng tụ lại trong lòng bàn tay biến hành một đạo Long tộc đồ đằng. Nó giống như con rồng tí hon cuộn mình, phát ra thứ sinh khí và uy lực rất thực.

Grào!

Tiếng long ngâm vang lên, rồi nó biến thành một tia sáng bắn thẳng lên tấm vách vô hình phía trước. Không gian chầm chậm méo mó rồi tách ra một khe hở.

Uỳnh!

Ngay lúc đó, một luồng nguyên lực hùng hồn gần như thực chất trào ra như mãnh hổ sổ lồng. Trong lượng nguyên lực đó còn có vô vàn tiếng gào thét khiến Lâm Động cũng thấy chấn động. Nguyên lực đậm đặc đến mức này mới có cảnh tượng này phải không?

- Đi thôi.

Đoạn Đào đi vào khe hở trước, Lâm Động lưỡng lự một chút rồi bước vào theo.

Khi bước qua khe hở không gian, Lâm Động thấy mắt mình hoa lên, cảnh tượng trước mặt đột nhiên thay đổi, nhưng không đợi Lâm Động nhìn rõ thì hắn bỗng thấy cơ thể rơi xuống mười mấy trượng.

- Cái này… Nguyên lực trong cơ thể hắn vận chuyển, vội vàng giữ vững cơ thể. Gương mặt hắn cuối cùng cảm thấy kinh ngạc, nguyên lực trời đất trong Long tộc lại đến mức có thể ảnh hưởng tới tốc độ của con người rồi sao.

Trong lòng cảm thán, Lâm Động ngẩng lên nhìn đại bản doanh của Long tộc với ánh mắt hiếu kỳ. Đó là một vùng đại dương mênh mông không nhìn thấy điểm cuối. Những cái cây khổng lồ cao đến hàng mấy vạn trượng, trên cành cây phủ đầy những đường hoa văn cổ xưa. Điều khiến Lâm Động kinh ngạc đó là

những cái cây khổng lồ như trụ trời đó lại như vật thể sống nuốt gọn nguyên lực trong trời đất.

- Đó là nguyên thụ, là loại cây thần chỉ tồn tại ở thời Viễn Cổ. Chúng có khả năng chế tạo nguyên lực, chỉ cần hấp thụ một lượng ít nguyên lực là nó có thể tạo ra một lượng nguyên lực hùng hồn mà thanh thuần. Nó luôn luôn hập thụ rồi nhả ra không ngừng như vậy không bao giờ dừng.

Đoạn Đào thấy Lâm Động bị chấn động như vậy bèn lên tiếng giới thiệu.

- Nguyên thụ.

Lâm Động liếm môi, gương mặt đầy vẻ không tưởng nổi. Đây mới thực sự là đồ tốt. Nhớ hồi ở Đạo Tông, vì một viên chủng tử của Tiên Nguyên Cổ Thụ mà Ứng Huyền Tử bọn họ đã phấn khích như vậy. Hãy nhìn xem, viên chủng tử đó căn bản không thể bằng được cái gọi là nguyên thụ này. Hơn nữa, số lượng nguyên thụ ở đây cũng đạt đến mức kinh người. Chẳng trách mà nguyên lực trong Long Vực lại dồi dào đến vậy.

Trên bầu trời rộng lớn còn nhìn thấy vô số dòng đan hà không điểm tận cùng chạy ngang bầu trời. Ở nơi xa hơn dường như có tiếng long ngâm vọng lại, thấp thoáng còn nhìn thấy một số cái bóng khổng lồ chơi đùa trong đó.

Ở chân trời phía trên cao hơn là một quầng sáng khổng lồ phủ đầy phù văn huyền ảo. Những đạo phù văn đó nhìn từ xa giống như hư ảnh của cự long hàng vạn trượng.

- Trận pháp đáng sợ thật.

Lâm Động chỉ nhìn trận pháp một lần là thấy run rẩy. Hắn biết có lẽ đó là trận pháp hộ tộc của Long tộc. Uy lực đó tuyệt đối có khả năng tiêu diệt cường giả Chuyển Luân Cảnh. Thậm chí cường giả Luân Hồi Cảnh cũng không dám coi thường.

- Đây là trận pháp hộ tộc của Long tộc. Trong trận đại chiến Viễn Cổ, từng có ba Dị Ma Vương dẫn quan tấn công Đại Hư Không Thần Trận nhưng đã bị trận pháp này giết bằng sạch.

Đoạn Đào nhìn trận pháp khổng lồ trên không trung, ánh mắt cũng có phần kính sợ, khẽ nói.

Lâm Động chấn động, tuy hắn cũng đoán được trận pháp lợi hại nhưng không ngờ lại khủng khiến đến mức này.

- Cũng không có gì đáng kinh ngạc, Đại Hư Không Thần Trận cũng không phải do Long tộc tạo ra.

Nham đột nhiên lên tiếng.

- Không phải do Long tộc tạo ra?

Lâm Động sững người.

- Đó là của chủ nhân ta, chỉ là sau đó cho Long tộc mà thôi.

Nham nhạt giọng nói.

- Thì ra là như vậy.

Lúc này Lâm Động mới chợt hiểu, thì ra là của đại nhân vật đó, chẳng trách mà khủng bố đến vậy.

- Càn Khôn Cổ Trận trong tay ngươi nếu thi triển hết mức thì cũng không yếu hơn Đại Hư Không Thần Trận đâu. Có điều, ngươi chỉ có trận pháp, nếu có trận bàn thì càng lợi hại hơn.

Nham nói có phần tiếc nuối.

- Trận bàn.

- Chủ nhân ta nghiên cứu nhiều năm mới tạo ra được Càn Khôn Cổ Trận. Ngoài trận pháp trong tay ngươi còn có một cái trận bàn. Đó mới là thứ quan trọng. Có điều đáng tiếc là đã mất tích sau khi chủ nhân ta qua đời.

Lâm Động chép miệng, xem ra vị Phù Tổ này thật quá lợi hại, chẳng trách mà chặn được cả sự tấn công của Dị Ma Vực.

- Lâm Động tiểu ca, hãy theo ta vào trong.

Đoạn Đào cười rồi nhanh chóng bay ra, Lâm Động quét mắt nhìn rồi cũng đi theo.

Ba người bay qua bầu trời, chỉ thấy phía dưới là từng dãy núi trải dài, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa giống như trường tồn vĩnh hằng vậy.

Trên không trung hiện giờ thỉnh thoảng còn nhìn thấy một vài con cự long bay qua, cánh rồng vỗ tạo nên tiếng phong lôi kinh người.

Được Đoạn Đào dẫn đường, Lâm Động đi rất thuận lợi, rất nhanh hắn đã nhìn thấy phía xa là vô số tòa điện và tháp nguy nga hùng vĩ.

- Hửm?

Ngay khi Lâm Động đến gần khu vực này, hắn nheo mắt lại nhìn phía dưới. Dường như hắn thấp thoáng cảm nhận được từng tia hắc khí quấn quanh, thứ sức mạnh tà ác đó chính là dị ma khí mà hắn đã rất quen.

Nhưng ngay khi đó, hai đại tổ phủ trong cơ thể hắn phát ra tiếng kêu u u. Lâm Động giật mình, thường tổ phù chỉ có phản ứng như vậy khi gặp tổ phù khác hoặc thứ có liên quan mật thiết tới tổ phù. Lẽ nào phía dưới Long tộc lại có tổ phù?

Vút!

Khi Lâm Động đang thấy kinh ngạc thì phía dưới đột nhiên có tiếng gió rít,

rồi hơn một chục thân ảnh bay tới rồi dừng trước mặt Đoạn Đào.

- Đoạn thúc về rồi ạ?

Người đứng đầu là một thiếu nữ mặc bộ y phục bó sát người để lộ ra những đường cong hấp dẫn. Bím tóc tết buông xuống thuận theo chiếc eo mảnh. Nàng ta cũng có gương mặt khá xinh đẹp, nhưng trong đôi mắt to tròn đó lại mang một vẽ hoang dã khó thuần.

- Hà hà, Tiểu Hinh à?

Đoạn Đào thấy thiếu nữ đó thì cười, rồi chỉ Lâm Động:

- Vị đây chính là Lâm Động mà Thanh Trĩ tiền bối từng nói. Lần này ta mời đến giải quyết phiền phức của Long tộc chúng ta.

Lời nói đó lập tức khiến hơn chục người kia nhìn Lâm Động với ánh mắt hiếu kỳ, chắc hẳn thời gian qua cũng đã nghe nhiều về hắn.

- Ngươi chính là Lâm Động?

Thiếu nữ được Đoạn Đào gọi là Tiểu Hinh quan sát Lâm Động từ trên xuống dưới, rồi nhướn môi:

- Nhìn có vẻ không lợi hại như Thanh Trĩ lão sư nói.

Lâm Động gãi mũi cười nhạt, từ lời nói của co thiếu nữ đó dường như hắn nhận ra sự thiếu thiện chí. Đằng sau sự thiếu thiện chí đó dường như còn có vị chua quái dị. Mà nhớ lại xưng hô của nàng ta với Thanh Trĩ, dường như Lâm Động đoán được điều gì đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1101

Rắc Rối Của Long Tộc

Đoạn Đào nghe thiếu nữ hắc y kia nói vậy không khỏi thấy bối rối, nghiêm mặt lại nói:

- Sao lại nói vậy.

- Không phải sao? Thực lực mới là Tử Huyền Cảnh tiểu thành sao có thể giải quyết được rắc rối của chúng ta.

Thiếu nữ hắc y ngoảnh mặt đi, có phần không phục, nói.

- Dị ma không phải chỉ dựa vào thực lực là giải quyết được. Nếu không, thực lực của Long tộc còn chưa đủ sao?

Lâm Động nói với vẻ không bận tâm, với tính cách của mình đương nhiên hắn sẽ không cảm thấy tức giận vì sự nghi ngờ của thiếu nữ kia. Nhưng giọng điệu bình thản đó lại khiến thiếu nữ hắc y sững người.

- Hừ, hy vọng ngươi có bản lĩnh đó.

Nữ tử kia cắn môi, từ tận đáy lòng đương nhiên nàng hy vọng Lâm Động có bản lĩnh giải quyết được rắc rối của Long tộc. Nhưng vì một vài nguyên nhân nào đó mà lời nói ra khỏi miệng lại cứng rắn như vậy. Vừa dứt lời là nàng quay người đi luôn.

- Ha ha, Lâm Động tiểu ca đừng trách, con bé này chỉ sùng bái Thanh Trĩ đại nhân. Đại nhân cũng từng hướng dẫn nó tu hành, nhưng ngươi cũng biết đấy, tầm nhìn của đại nhân rất cao, tuy con bé có thiên phú ưu tú nhưng trước nay

chưa được đại nhân khen lời nào. Nói ra thì nó cũng rất quật cường, để được đại nhân công nhận mà tu hành có gian khổ thế nào cũng cố gắng vượt qua.

- Trước đây không lâu Thanh Trĩ chuyển lời về, khen ngươi rất nhiều. Con bé này có lẽ vì thế mới ghen tị.

Đoạn Đào nhìn thiếu nữ rời đi, bất giác giải thích cho Lâm Động.

Lâm Động gật đầu, hắn cũng không để bụng. Hắn cảm nhận được thực lực của thiếu nữ đó quả thực rất cường hãn. Chắc cũng đạt đến trình độ Tử Huyền Cảnh viên mãn, thực lực không hề thua kém Tiểu Viêm. Thiên phú đó nó ra cũng rất kinh người. Thanh Trĩ không khen có lẽ vì khởi điểm của nàng đó quá cao.

- Đi thôi, Lâm Động tiểu ca, ta đã thông báo cho tộc trưởng là ngươi đã đến. Ngài muốn gặp ngươi ngay.

Đoạn Đào cười, nói.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, trong lòng có phần ngạc nhiên vì sự nôn nóng của Long tộc. Xem ra vấn đề của họ không hề nhỏ.

Đoạn Đào thấy vậy thì đi trước dẫn đường, Lâm Động theo sau. Khi vào trong khu vực của Long tộc, bằng cảm tri nhạy bén, hắn có thể cảm nhận được trong khu vực này có rất nhiều luồng khí tức tiềm ẩn nhưng vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa chốc chốc lại có từng làn sóng năng lượng tràn tới khiến lỗ chân lông toàn thân hắn co lại. Hắn biết chắc chắn đó là một số cường giả trong Long tộc đang thăm dò hắn.

- Không hổ là Long tộc, những kẻ ngọa hổ tàng long thật không ít.

Lâm Động thầm cảm thán, chỉ những khí tức cảm nhận được đã đủ khiến hắn chấn động, hơn nữa hắn biết những đại tộc truyền thừa từ Viễn Cổ đến hiện nay chắc chắn có nguồn lực ẩn tàng.

Cái danh tứ bá tộc quả nhiên danh bất hư truyền.

Mấy người Lâm Động bay qua rất nhiều ngọn thạch tháp cổ xưa mà kỳ lạ. Sau hơn mười phút, trước mắt hiện ra một tòa thạch điện cổ xưa. Đoạn Đào thấy vậy cũng nghiêm sắc mặt rồi đáp xuống. Bên ngoài thạch điện, Lâm Động nhìn thấy một nhóm đông người, một luồng khí tức ẩn mật tỏa ra từ người họ.

Lâm Động hơi nheo mắt, sắc mặt nghiêm túc hơn rất nhiều, hắn biết đó chắc chắn là cao tầng thật sự của Long tộc.

Hai người đáp xuống phía trước thạch điện, Lâm Động ngẩng lên nhìn mấy vị lão nhân đó, tuổi tác của họ rõ ràng rất cao, trên mặt đầy nếp nhăn sâu, nhưng đằng sau đó là một thứ sức mạnh khủng khiếp.

Ở vị trí đứng đầu là một trung niên nam tử thân hình cao tô. Nam tử đó mặc áo vải gai giản dị, dáng vẻ không xuất chúng lắm. Nếu mới nhìn thì có thể bị bỏ qua, nhưng Lâm Động biết người đó mới là người đáng sợ nhất trong nhóm người. Vì hắn có thể cảm nhận được mức nguy hiểm của họ không hề thua kém Thanh Trĩ!

Mà hiển nhiên trong Long tộc người có thực lực thế này, lại có thân phận như vậy, ngoài tộc trưởng Long tộc ra còn có thể là ai?

- Đoạn Đào bái kiến tộc trưởng.

Đoạn Đào cung kính hành lễ với nam tử đó, cung kính nói.

- Hà ha, lần này phiền ngươi rồi.

Trung niên nam tử đó mỉm cười, từ trên người hắn không hề có thứ áp lực của cường giả Long tộc. Nhưng nếu nhìn kỹ vào đôi mắt kim sắc đặc biệt đó sẽ phát hiện đôi mắt ấy khiến người ta không thể nắm bắt.

Một thứ uy nghiêm vô hình nhưng đủ khiến cả trời đất chấn động. Đó chính

là điểm đáng sợ của vị tộc trưởng Long tộc này.

- Chắc hẳn vị đây chính là tiểu hữu Lâm Động mà Thanh Trĩ nhắc đến phải không?

Đôi mắt kim sắc của trung niên nam tử đó nhìn Lâm Động. Dưới sự chú ý của hắn, Lâm Động thấy nguyên lực trong người mình vận chuyển cũng chậm lại. Đó là hiện tượng mà chỉ xuất hiện khi gặp phải áp lực cực mạnh từ bên ngoài.

- Lâm Động bái kiến tiền bối.

Lâm Động kìm nén sự chấn động trong lòng, bao năm nay hắn đã trải qua nhiều việc, cũng đã từng gặp cường giả Luân Hồi Cảnh và Dị Ma Vương trong truyền thuyết. Vì thế cũng không quá thất thố, bao quyền nói với thái độ không kiêu ngạo cũng không tự ti.

- Hà hà, tiểu bằng hữu khí độ bất phàm, chẳng trách mà ngay Thanh Trĩ cũng tán thường không ngớt.

Nam tử đó mỉm cười, khóe miệng nhướn lên cười, chắc hẳn rất hài lòng với thái độ của Lâm Động.

- Hừ.

Từ bên cạnh bỗng có người lên tiếng, Lâm Động liếc nhìn thì thấy thiếu nữ hắc y gặp trước đó đứng bên cạnh tộc trưởng Long tộc. Nàng hơi bĩu môi, rõ ràng là không đồng ý với sự tán thưởng của tộc trưởng.

- Nhưng nếu nàng đã xuất hiện ở đây thì dường như địa vị trong Long tộc cũng không tầm thường.

- Ta là tộc trưởng Long tộc, Nguyên Càn, đây đều là trưởng lão.

Trung niên nam tử đó không bận tâm thiếu nữ bên cạnh, nhìn Lâm Động

cười, nói.

- Vãn bối bái kiến tộc trưởng Nguyên Càn và chư vị trưởng lão.

Lâm Động gật đầu, rồi bao quyền cung tay với những lão nhân như sắp vào quan tài đến nơi.

- Hà hà, tiểu bằng hữu không cần khách khí, lần này mời ngươi đến Long tộc là bọn ta có chuyện cần nhờ mà.

Bên tay trái của Nguyên Càn là một lão nhân râu tóc bạc phơ, đôi mắt sắc bén lướt nhìn Lâm Động rồi hơi cụp xuống, chẳng ai biết được lão đang nghĩ gì.

- Lâm Động tiểu bằng hữu có lẽ chưa biết lần này mời ngươi đến Long tộc là có việc gì phải không?

Nguyên Càn cười.

- Vì dị ma phải không? Ta cảm nhận được phía dưới mặt đất dường như có dị ma khí tỏa ra.

Lâm Động khẽ nói.

Nguyên Càn lập tức nheo mắt, mấy vị trưởng lão chưa lên tiếng đều hiện vẻ kinh ngạc. Cuối cùng bắt đầu nghiêm túc nhìn nhận người thanh niên có thực lực dường như không nổi trội này.

Ngươi cảm nhận được dị ma khí sao? Phía dưới kia có rất nhiều tầng trận pháp chấn áp cơ đấy.

Nguyên Càn ngạc nhiên.

- Vậy chắc là tầng trấn áp của Long tộc đã có sơ hở nào đó rồi. Khả năng xâm thực của dị ma rất mạnh. Nhìn tình hình này, có lẽ vài năm nữa là chúng hoàn toàn phá vỡ sự trấn áp. Đến lúc đó có lẽ Long Vực sẽ bị xâm thực, sinh cơ

không còn nữa.

Lâm Động nói, mấy năm nay hắn tiếp xúc với dị ma không ít lần, hơn nữa còn có Tổ Thạch và hai tổ phù đều rất nhạy cảm với dị ma khí nên nhiều thứ liên quan đến dị ma là hắn nhìn qua là nhận ra ngay.

- Chẳng trách mà Thanh Trĩ tiến cử ngươi.

Nguyên Càn khẽ thở dài, cuối cùng cũng hiểu tại sao Thanh Trĩ lại tiến cử người thanh niên thực lực không hề nổi trội này giải quyết rắc rối cho Long tộc.

Thiếu nữ hắc y ở bên cạnh cũng nhìn Lâm Động một cái, nhưng cũng không nói gì, rõ ràng cũng nhận ra vài điều đặc biệt ở Lâm Động.

Dù chẳng có chút cảm ứng nào về những gì Lâm Động nói, nhưng nàng biết hắn nói không sai.

- Bên dưới Long Vực đúng là đang phải đối mặt với vấn đề không nhỏ. Còn tình hình chi tiết thì Lâm Động tiểu hữu hãy cũng bọn ta đi xem.

Nguyên Càn dứt lời thì vung tay lên. Mặt đất lóe lên quang trận, không gian xung quanh biến dạng, rồi soạt một tiếng bao trùm lấy tất cả và biến mất.

Lâm Động chỉ choáng váng trong chốc lát là hết. Rồi hắn mở mắt ra, gương mặt bình tĩnh của hắn phải lộ vẻ kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt.

- Đây là vùng biển vô tận đầy sương mù đen, đám sương mù này đều được ngưng tụ từ dị ma khí. Trong hắc khí phát ra những tiếng kêu thảm thiết, từng đợt dị ma khí tụ lại thành những con rắn khổng lồ điên cuồng lao về phía trước. Nhưng khi dị ma khí xông tới thì kim quang trận pháp ở bên trên với nguyên lực hùng hồn chèn áp chỗ dị ma khí kia xuống. Nhưng sau nhiều lần xung kích, kim quang trận pháp dần tối đi.

- Dị ma khí mạnh thật Lâm Động lầm bầm, da đầu hơi tê dại. Đây là lần đầu tiên hắn thấy dị ma khí kinh người đến vậy. Mức độ này đã vượt xa Dị Ma

Vương.

- Phía dưới Long Vực rốt cuộc chấn áp thứ dị ma gì? Sao lại có dị ma khí khủng khiếp đến vậy?

Lâm Động có phần chấn động nhìn Nguyên Càn.

Nguyên Càn trầm mặc rồi cười khổ, khẽ nói:

- Đại chiến thời Viễn Cổ, vì có Phù Tổ đại nhân mà con người chiến thắng, chỉ là hơi khó khăn. Một lượng lớn dị ma bị trấn áp, phong ấn. Nhưng trong đó có ba nơi là lợi hại nhất, bọn ta gọi đó là Trấn Ma Ngục. Đơn giản mà nói thì đó là ba nơi giam cầm và giết dị ma.

- Bên dưới Long Vực chính là một trong ba nơi đó.

- Ở đây trấn áp vô số dị ma, số Dị Ma Vương cũng vượt qua mười.

- Mười Dị Ma Vương?

Tim Lâm Động thót một cái, sống lưng bỗng lạnh toát. Ở đây lại có những mười Dị Ma Vương, phải biết là ngay ở phía dưới Đại Hoang Vu Bi cũng hỉ có một Dị Ma Vực. Chỉ vậy thôi đã khiến Đại Hoang Vu Bi rơi vào nguy cơ bị xâm thực. Mà lúc này con số đó lại gấp 10 lần?

- Vốn dĩ Long tộc bọn ta dựa vào thế của son mạch tạo trận pháp để trấn áp Trấn Ma Ngục. Nhưng một trăm năm trước vì ta xung kích Luân Hồi Cảnh, hấp thự sức mạnh của sơn mạch từ đó khiến trận pháp có sơ hở, dị ma nhân thời cơ độ chạy thoát ra ngoài. Nhưng may bọn ta đã cố gắng hết sức trấn áp. Nhưng dị ma khí quá khó đối phó, sự trấn áp của bọn ta cũng dần mất tác dụng.

Lâm Động mím môi nhìn mặt đất đầy hắc khi, rồi khẽ thời dài lắc đầu.

- Xin lỗi, dị ma khí ở đây đã vượt qua khả năng của ta, e là ta không thể giúp được gì.

Lâm Động cũng rất muốn giúp Long tộc giải quyết vấn đề này rồi vin vào đó yêu cầu được vào Nguyên Cổ Hóa Long Đàm. Nhưng dù hắn có Tổ Thạch và hai đại tổ phù thì đây lại là một trong ba Trấn Ma Ngục có số lượng dị ma nhiều nhất.

Những người này thật sự nghĩ hắn có thể đi ngược với ý trời sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1102

Đáng Gờm

Mấy người Nguyên Càn nghe Lâm Động nói vậy sắc mặt đều tôi lại. Nguyên Càn cười khổ:

- Lâm Động tiểu hữu không thể nghĩ cách nào sao? Thanh Trĩ đã tiến cử ngươi thì chắc hẳn có lý của hắn.

Lâm Động cũng cười khổ, hắn thở dài, chỉ về phía biển ma khí vô tận phía trước:

- Dị ma khí ở đây đã đạt đến mức khủng bố, tuy ta có một vài thủ đoạn, nhưng dù sao bản thân thực lực mới chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Trận pháp trấn áp của Long tộc đã rất mạnh mẽ rồi nhưng cũng không làm gì được, là ta thì cũng hết cách.

Lâm Động nói quả thực rất đúng, cục diện hiện nay đã vượt qua cực hạn của hắn, trận pháp trấn áp dị ma khí được Long tộc dùng hết khả năng tạo ra, sức mạnh vô cùng khủng khiếp nhưng cũng không trấn áp được, hắn thì làm được gì?

Mấy người Nguyên Càn thấy Lâm Động như vậy cũng biết hắn không nói dối. Tất cả đều trầm mặc, mấy vị trưởng lão thì càng lo lắng, một khi cục diện không khống chế được thì chắc chắn Long tộc của họ sẽ bị tổn thất nghiêm trọng. Đến lúc đó, chưa biết chừng còn phải từ bỏ vùng đất này.

- Này, Thanh Trĩ lão sư đã coi trọng ngươi như vậy, ngươi không đến nỗi là bó tay hết cách chứ?

Thiếu nữ mặc hắc y cắn môi, ngừng một chút rồi nói:

- Không phải vì những lời ta nói vừa rồi mà ngươi như vậy chứ? Nếu thế thật, cùng lắm ta tạ lỗi với ngươi là được.

Thiếu nữ đó mạnh mẽ nhưng cũng hiểu tầm quan trọng của sự việc. Chuyện này liên quan đến cả Long tộc, đương nhiên nàng không thể ngang bướng được.

- Ta không nhỏ nhen vậy đâu… Lâm Động cười rồi lắc đầu:

- Thật sự là ta không thể làm gì được.

Mấy người Nguyên Càn trầm mặc, hẳn là tâm trạng chẳng tốt chút nào. Lâm Động thấy vậy cũng chỉ đành quay người đi nhìn biển ma khí khủng khiếp kia.

- Chỗ dị ma khí mà ngươi nhìn thấy đây thật ra mới chỉ là một số bị rò rỉ từ Trấn Ma Ngục mà thôi… Nham đột nhiên lên tiếng.

- Mới chỉ là một phần thôi sao?

Lâm Động giật mình, rồi thầm cười khổ, xem ra thật sự không giúp được rồi. Hắn thật không thể tưởng được ma khí trong Trấn Ma Ngục mà được phóng thích toàn bộ thì sẽ đến mức nào. Thứ sinh vật này thật khiến người ta đau đầu.

- Chỉ dựa vào sức mạnh của ngươi thì đúng là không giải quyết được.

Nham nói, nhưng rồi lại đổi giọng:

- Vì thế ngươi phải mượn sức mạnh khác.

- Sức mạnh khác? Ý ngươi là Long tộc?

Lâm Động khựng người.

- Không, thực lực Long tộc tuy mạnh nhưng không có tác dụng mấy với Trấn Ma Ngục. Sức mạnh ngươi cần ở trong Trấn Ma Ngục… Nham nói.

- Ý ngươi là sao?

Lâm Động chau mày.

- Đến đây rồi lẽ nào ngươi không phát hiện ra thứ năng lượng quen thuộc sao?

- Năng lượng quen thuộc?

Lâm Động khựng người, rồi gật đầu. Đúng là từ lúc đến đây hắn có nhận ra một thứ năng lượng rất ẩn mật. Hắn thấy khá quen thuộc, nó gần giống tổ phù, nhưng lại không phải.

- Đó là cái gì?

Lâm Động có phần ngạc nhiên hỏi.

- Thứ ở dưới đó đúng là có quan hệ với tổ phù, nói chính xác hơn là có quan hệ với Hắc Ám Tổ Phù.

- Hắc Ám Tổ Phù?

Lâm Động hơi giật mình, rồi thấy nghi hoặc, hắn nhớ hình như Hắc Ám Tổ Phù nằm trong tay điện chủ Hắc Ám Điện. Hồi đó Thanh Đàn còn có một mảnh của Hắc Ám Tổ Phù. Sao nó có thể xuất hiện ở đây được?

- Ta chỉ nói có liên quan đến Hắc Ám Tổ Phù chứ có phải nói dưới đó là Hắc Ám Tổ Phù đâu. Trấn Ma Ngục trấn áp dị ma khí nhiều năm như vậy hoàn toàn là nhờ cô ta.

Nham nói.

- Cô ta?

Đồng tử Lâm Động co lại, rồi hít vào một hơi khí lạnh:

- Lẽ nào là…Hắc Ám Chủ?

Hắn không thể tưởng tượng được, có quan hệ với Hắc Ám Tổ Phù, lại có thực lực trấn áp dị ma khí khủng bố kia, ngoài Hắc Ám Chủ thời Viễn Cổ thì còn ai nữa?

- Ừm, chỉ là không biết hiện giờ có ở trạng thái ngủ sâu không. Nhưng dù thế nào. muốn giải quyết vấn đề của Long tộc thì phải có cô ta giúp mới được.

Nham nói.

Lâm Động nhìn biển Cổ Mộng Kỳ, cười khan:

- Không phải ngươi muốn bảo ta đi tìm cô ta chứ?

Nham trầm mặc khiến khóe miệng Lâm Động giật giật, lẽ nào hắn ta nói thật?

- Ngươi muốn chơi ta chết hả?

Cái biển ma khí kia, ngay cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không dám vào chứ đừng nói hắn.

- Hay là bảo Nguyên Càn đi? Hắn là Luân Hồi Cảnh, cũng không sợ dị ma khí xâm thực.

- Nguyên Càn không có tổ phù, không thể cảm ứng được vị trí của Hắc Ám Chủ. Hơn nữa trên này còn cần hắn chủ trì đại cục, phòng việc ma khí bị rò rỉ.

Nham cười, dường như Lâm Động nghe được sự thích thú trong giọng điệu của hắn. Rồi hắn bỗng có ý định muốn chạy trốn, giúp kiểu này quá nguy hiểm thì phải?

- Trấn Ma Ngục trấn áp rất nhiều dị ma, thời gian dần trôi đi thì nó sẽ bị tiêu diệt. Nếu có khe hở thì tất cả sẽ thành công cốc. Đến lúc đó không chỉ Long tộc

mà những người có tổ phù như ngươi cũng sẽ xui xẻo, phải xông hàng đầu.

Nham bình thản nói.

- Bắt buộc phải xuống đó sao?

Lâm Động cắn răng, hắn không ngờ mình lại bị cuốn và việc này.

- Cứ coi là vậy, ngươi cứ suy nghĩ đi. Trấn Ma Ngục tuy khủng bố nhưng ngươi có tổ phù và ta hộ thân, không cần phải lo lắng về dị ma khí.

Nham dứt lời thì trầm mặc, dường như đợi câu trả lời của Lâm Động.

- Mẹ kiếp.

Lâm Động đột nhiên muốn chửi.

- Lâm Động tiểu hữu sao vậy?

Nguyên Càn thấy sắc mặt Lâm Động thay đổi không ngừng, sững người rồi hỏi.

Lâm Động thở khẽ ra một hơi, nhìn biển ma khí phía trước rồi cười khổ:

- Nguyên Càn trưởng lão, vấn đề này không phải không có cách giải quyết.

- Ồ, Lâm Động tiểu hữu có cách sao?

Nghe thế Nguyên Càn và các trưởng lão lập tức hỏi.

- Tộc trưởng, phía dưới Trấn Ma Ngục có phải có một đại nhân vật không?

Lâm Động chỉ xuống hỏi.

Nguyên Càn hơi do dự rồi gật đầu:

- Đúng là có một đại nhân vật, nhưng ta cũng không rõ là ai, chỉ cảm nhận

được sự tồn tại đó.

Nguyên Càn khá kinh ngạc vì sao Lâm Động lại biết điều này. Dù sao thì hắn cũng chỉ biết được khi tiếp nhận vị trí tộc trưởng mà thôi. Và chỉ cảm ứng được khi hắn bước vào Luân Hồi Cảnh.

- Muốn giải quyết phiền phức của Long tộc thì ta phải xuống đó tìm vị tiền bối đó;/

Lâm Động nói có phần bất lực.

- Xuống dưới đó?

Mấy người Nguyên Càn đều giật mình. Họ biết rõ sự khủng bố của dị ma khí trong Trấn Ma Ngục. Ngay thực lực của Nguyên Càn cũng phải cẩn thận, Lâm Động mà xuống không phải chui vào chỗ chết sao?

- Yên tâm, tự ta có cách. Nếu không tìm được vị tiền bối đó thì quả thực vấn đề này không thể giải quyết được.

Lâm Động gật gù nói.

Nguyên Càn trầm ngâm một chút, nắm tay lại, một cái vảy rồng hiện ra, rồi đưa cho Lâm Động:

- Nếu ở dưới đó gặp nguy hiểm thì bóp nát nó, ta sẽ lập tức đến cứu.

- Lâm Động cũng không khách khí nhận lấy luôn. Hắn biết xuống dưới đó vô cùng nguy hiểm, có thêm một tầng bảo hộ vẫn hơn.

Lâm Động tiểu hữu, nếu lần này giải quyết được vấn đề thì ngươi chính là ân nhân của Long tộc ta.

Nguyên Càn trầm giọng nói, các trưởng lão ở xung quanh cũng gật đầu, thiếu nữ hắc y khóe miệng khẽ động nhưng cuối cùng không nói gì, chỉ là địch ý trong

mắt đã tan đi nhiều.

Lâm Động khẽ gật đầu, trong lòng coi như cân bằng được một chút. Lần này mạo hiểm lớn thế này, chắc hẳn Long tộc sẽ cho hắn vào Viễn Cổ Long Đàm chứ nhỉ?

- Vậy giờ ta đi đây.

Có chủ ý rồi Lâm Động cũng không kéo dài thời gian nữa. Hắn bao quyền với mấy người Nguyên Càn, hít một hơi sâu, hắc quang và lôi quang cùng tỏa ra biến thành một quầng sáng bảo vệ quanh người.

- Đó là Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù?

Mấy người Nguyên Càn thấy thế đều giật mình, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ. Giờ họ mới hiểu tại sao Thanh Trĩ lại bảo hắn giải quyết vấn đề của Long tộc.

- Tiểu hữu quả nhiên không phải người thường.

Nguyên Càn kinh ngạc nói, đương nhiên hắn biết rõ sức mạnh của tổ phù, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy hai tổ phù cùng tồn tại trong một cơ thể.

- Ta đi đây.

Lâm Động cười, cũng không giải thích gì, chỉ bao quyền với mọi người rồi, nghiến răng biến thành một tia sáng bay vào biển ma khí, ma khí cuộn lên, thân ảnh biến mất trong giây lát.

- Chẳng trách mà Thanh Trĩ đại nhân lại xem trọng hắn như vậy. Người thường muốn có một tổ phù đã không dễ, vậy mà hắn có tận hai. Người thường không làm được đâu.

Một trưởng lão nhìn biển ma khí, nói Những người còn lại cũng gật đầu,

Nguyên Càn thì chắp tay sau lưng, lẩm nhẩm:

- Mong là hắn thật sự giải quyết được. Nếu không, đây sẽ là đại nạn của Long tộc chúng ta đó… - Tộc trưởng, trong Trấn Ma Ngục còn có sự tồn tại khác sao?

Một trưởng lão nhíu mày hỏi, việc này đến họ cũng không biết.

- Ừm.

Nguyên Càn gật đầu.

- Đó dường như là một đại nhân vật từ thời Viễn Cổ. Nhưng là ai thì ra không rõ, mong là Lâm Động tìm được…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1103

Trấn Ma Ngục

Vút!

Trong biển ma khí vô tận, một đạo thân ảnh mang hắc lôi quang đan xen bay vút qua. Những nơi hắn bay qua ma khí xung quanh điên cuồng xâm thực, nhưng mỗi khi chạm vào quầng sáng thì chúng đều phát ra tiếng phụt phụt rồi nổ tung. Hai tổ phù chầm chậm lưu chuyển khiến ma khí bốc hơi sạch sẽ.

Trong quầng sáng, Lâm Động khép hờ mắt lại, tinh thần lực lan tỏa cố gắng hết sức cảm ứng vị trí của Hắc Ám Chủ trong biển ma khí này.

Nhưng rõ ràng hắn chưa có kết quả nhanh chóng. Biển ma khí quá bao la, hơn nữa ma khí lan tràn cũng gây trở ngại không nhỏ cho Lâm Động.

- Hiện tại ngươi căn bản vẫn chưa đến Trấn Ma Ngục. Biển ma khí này chẳng qua chỉ là phần rò rỉ ra từ Trấn Ma Ngục mà thôi. Ngươi phải xuyên qua nơi này mới tới nơi.

Sau khi Lâm Động tốn bao công sức nhưng chẳng được gì, Nham mới uể oải nói.

Lâm Động nghe mà muốn tức nghẹn, hắn thật sự hết cách với kiểu chậm chạp đó, nhưng cũng chỉ đành nghiến răng mà tiếp tục bay về phía trước.

Hắn nhận ra rằng, càng vào sâu trong ma hại, ma khí từ bên dưới bốc lên cũng ngày một đậm đặc. Cảm giác tà ác quấn quanh người khiến Lâm Động giật mình, cũng may hắn có hai đại tổ phù hộ thân, nếu không có lẽ bị ma khí xâm thực mất đi thần trí từ lâu rồi.

- Hình như sắp hết rồi… Sau gần nửa giờ nữa, Lâm Động nheo mắt, hắn cảm nhận được biển ma khí phía dưới bắt đầu xuất hiện một vài không gian trống, tuy nhiên mức độ đậm đặc của ma khí thì khủng khiếp hơn nhiều.

- Ừm, cẩn thận đấy. Trấn Ma Ngục không phải nơi bình thường đâu.

Lần này Nham lập tức lên tiếng nhắc nhở. Giọng nói của hắn trở nên ngưng trọng hơn khiến Lâm Động cũng căng thẳng.

- Ra ngoài rồi.

Lâm Động nhìn chăm chăm về biển ma khí phía trước rồi bỗng khẽ hô lên, cuối cùng cũng đi qua được biển ma khí gần như đặc quánh kia.

Tầm mắt cũng dần trở nên rõ nét hơn, ma hải ở xung quanh cũng biến mất. Nhưng Lâm Động lúc này không để tâm điều đó, hắn nhìn xuống dưới rồi vẻ mặt dần hiện lên sự chấn động.

Phía trước mặt hắn là một quầng hắc quang không thấy điểm tận cùng. Trên đó phủ đầy những phù văn hắc ám. Nhìn kỹ thì nó gần giống của Hắc Ám Tổ Phù. Quầng sáng này dường như cũng là trận pháp, chỉ có điều hiện giờ nó đã xuất hiện một vài khe nứt, dị ma khí chui ra từ bên trong và đổ vào ma hải.

Lâm Động nhìn xuyên qua quầng hắc quang thì thấy bên trong là vô số những ngọn tháp đen sì. Trên mỗi ngọn tháp đều có vô vàn sợi xích đen khổng lồ quấn quanh, rồi nối liền với nhau. Trên sợi xích phủ đầy phù văn cổ xưa, tỏa ra một thứ năng lượng mạnh mẽ vô cùng.

Ma khí tà ác lan tỏa từ những ngọn tháp đó, nhưng mỗi khi chúng muốn ra ngoài là những sợi xích khi hút lại, phù văn phát sáng và tịnh hóa hết ma khí.

- Đây chính là Trấn Ma Ngục sao… Lâm Động sững người nhìn quầng hắc quang và những ngọn tháp đen bên trong đó. Mỗi ngọn tháp đó phải cao đến hàng nghìn trượng, hắn đứng đó hiển nhiên vô cùn nhỏ bé. Đáng sợ hơn là số

lượng những ngọn tháp thì không thể kể hết.

Rõ ràng bên trong những ngọn tháp này là dị ma bị phong ấn. Với số lượng tháp thế này thì số lượng dị ma sẽ đến mức khủng khiếp thế nào?

- Giờ ngươi đã tưởng tượng ra đại chiến Viễn Cổ kinh người thế nào rồi chứ?

Nham nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, chẳng trách mà tất cả sinh linh của Vị Diện này đều liên kết lại với nhau. Đối mặt với sự xâm lược khủng khiến này, căn bản không một chủng tộc nào thoát được.

Không chiến đấu thì chỉ có chết!

Nếu lại xảy ra một trận đại chiến như hồi đó nữa thì thế gian này sẽ thành thế nào? Con người có thể ngăn chặn được sự xâm lược của Dị Ma tộc lần nữa không?

- Chỉ cần xuất hiện vị Phù Tổ thứ hai là được.

Nham hiểu Lâm Động đang nghĩ gì, khẽ nói.

Lâm Động cười khổ, vị Phù Tổ thứ hai…đâu phải dễ chứ.

- Cứ tìm Hắc Ám Chủ trước đi đã vậy.

Lâm Động khẽ thở dài, rồi thân thể khẽ động, thận trọng tiếp cận quầng hắc quang. Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp bao phủ trên đó.

- Làm thế nào để vào trong?

Lúc này Lâm Động không dám làm bừa, chẳng may trận pháp đánh phản lại thì có mà chết oan uổng.

- Ngươi có sức mạnh của tổ phù, có thể xuyên qua được. Nhưng người khác,

ngay cả Nguyên Càn cũng khó lòng vào được.

Lâm Động nghe vậy gật đầu, nhưng vẫn cẩn thận giơ tay ra nhẹ nhàng chạm vào quầng hắc quang. Quầng sáng gợn sóng, bàn tay hắn không đưa vào trong mà không có bất cứ tổn hại nào.

Thấy thế Lâm Động mới thở phào, thân hình khẽ động rồi chui vào bên trong. Lúc này hắn mới nhận ra bên trong Trấn Ma Ngục không hề yên tĩnh. Chốc chốc lại có những tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ những ngọn tháp kia. Những tiếng kêu ấy có khả năng xâm thực thần trí, nhưng cũng may Lâm Động có hai đại tổ phù và Tổ Thạch nên không phải sợ hãi.

- Hình như những sợi xích kia bị xâm thực rồi… Lâm Động cẩn thận di chuyển bên trong Trấn Ma Ngục, rồi hắn nhìn thấy một số sợi xích quấn quanh tháp có dấu hiệu bị xâm thực. Phù văn bên trên cũng ảm đạm đi nhiều, dị ma khí chui qua đó và theo khe nứt trên quầng sáng ra ngoài.

- Trấn Ma Ngục đã tồn tại quá lâu rồi, cộng với việc trước đó Nguyên Càn đột phá Luân Hồi Cảnh phá hỏng sự cân bằng của năng lượng ở đây, vì thế ma khí mới rò ra ngoài.

Nham nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, tăng nhanh tốc độ, khi ở trong Trấn Ma Ngục rồi hắn mới hiểu sự rộng lớn của nó. Bay gần nửa giờ mà vẫn chưa thấy điểm cuối của khu tháp này.

- Hửm?

Lâm Động chau mày tìm kiếm, đột nhiên thần tình khẽ động, một vài thứ âm thanh lạ truyền tới tai, hắn ngoảnh đầu, đồng tử co lại khi thấy trên một ngọn tháp rất khổng lồ, một sợi xích đột nhiên nổ tung, rơi xuống tạo thànhh những âm thanh chói tai.

- Xích phong ấn đứt rồi?

Lâm Động thấy vậy, da đầu bỗng chốc tê dại, vội vàng lùi về phía sau.

Grào!

Ngay lúc đó, trong ngọn tháp vọng ra tiếng dã thú gầm thét, hắc khí cuộn trào biến thành một con rắn khổng lồ, nhe nanh lao về phía Lâm Động.

Cảm nhận được năng lượng tà ác phía sau mình, sắc mặt Lâm Động kịch biến. Hắn có thể nhận ra một lượng ý thức hỗn loạn mà hung tàn từ con rắn khổng lồ bằng ma khí đó, rõ ràng đó không phải là một mà là sự kết hợp của rất nhiều dị ma. Nay chúng đã phá vỡ phong ấn, ý thức cũng không phải thật rõ ràng, nhưng điều đó không trở ngại việc chúng nhận ra một luồng sức mạnh khiến chúng căm ghét.

Vèo!

Lâm Động bay phía trước, dị ma khí đuổi sát đằng sau, có điều dường như chúng rất dè chừng những sợi xích giăng khắp Trấn Ma Ngục, mỗi khi sắp chạm vào là chúng lại vòng tránh đi. Như vậy Lâm Động mới giữ được khoảng cách với chúng. Nhưng hắn không hề mừng vì điều đó, vì hắn nhận ra ý thức hỗn loạn trong con rắn đó dần biến mất, thay vào đó là một luồng ý thức vô cùng hung tàn. Rõ ràng chúng đang thôn phệ lẫn nhau để lớn lên.

- Con người đáng chết, tổ phù đáng chết!

Cuối cùng sự thôn phệ đó kết thúc, đôi mắt của con rắn ma khí trở nên đỏ quạch, nó nhìn Lâm Động đầy hung tàn, ngửa lên gầm thét một tiếng, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Lâm Động thấy vậy thì giật mình.

- Đi về bên trái đi. Ta cảm ứng được vị trí của Hắc Ám Chủ rồi.

Tiếng nói của Nham kịp thời vang lên, Lâm Động mừng rỡ, lập tức đổi hướng bay về bên trái.

- Tăng tốc đi!

Nham thúc giục.

Lâm Động mím chặt môi, tăng tốc đến mức cao nhất. Nhưng dù thế hắn vẫn cảm thấy thứ sức mạnh tà ác kia vẫn một ngày một gần. Rồi hắn lật tay tung quyền, một trăm đạo thanh long biến thành một con rồng xanh hung hăng lao thẳng vào con rắn ma khí khổng lồ kia.

Rầm!

Âm thanh chói tai vang lên, nhưng con rắn khổng lồ kia không hề bị thương tổn gì, ngược lại đôi mắt lại càng thêm đỏ quạch.

- Đáng chết!

Lâm Động thấy thế chửi một câu, cũng từ bỏ ý định chiến đấu trực diện với nó, bay đi luôn. Sau một vài phút, hắn ngẩng lên nhìn về phía trước, chỉ thấy ở phía xa có vô số sợi xích đen kéo dài rồi nối với nhau ở trung tâm.

Những sợi xích cổ xưa đó liên kết với nhau tạo thành một cái vương tọa màu đen. Trên đó là một thân ảnh mảnh dẻ, thân thể không hề động đậy, nhưng quanh người vẫn có luồng năng lượng đáng sợ khiến trời đất rung chuyển.

Rõ ràng, ở trong Trấn Ma Ngục, lại có được thực lực khủng khiếp thế này, ngoài Hắc Ám Chủ, một trong bát chủ ra thì còn có thể là ai?

- Cuối cùng cũng tìm được rồi.

Lâm Động mừng rỡ.

- Cẩn thận!

Thế nhưng khi Lâm Động xông tới thì tiếng của Nham vang lên.

Lâm Động lập tức dừng lại, rồi hắn nhìn thấy một sợi xích đột nhiên từ vương tọa bắn ra, xuyên qua không gian rồi lướt qua người hắn, xuyên thủng con rắn ma khí phía sau!

Á!!

Con rắn khổng lồ kêu lên thảm thiết.

- Kẻ kia là ai dám quấy nhiễu giấc ngủ của bản tọa!

Cùng lúc đó, nhân ảnh trên vương tọa cũng mở đôi mắt đen sâu thẳm, lan tỏa thứ uy lực đáng sợ khiến cả đất trời rung chuyển.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1104

Hắc Ám Chủ

Sâu trong Trấn Ma Ngục hắc ám mà u tịnh, Lâm Động nhìn thân ảnh mảnh dẻ với đôi mắt lạnh lẽo, sắc mặt trở nên vô cùng nặng nề. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, lúc này đây đang có một luồng khí tức khủng khiếp đang lan ra từ trên vương tọa.

Khí tức nhanh chóng bao trùm cả Trấn Ma Ngục, trong vô số những ngọn tháp kia phát ra những tiếng gào thét cùng sự sợ hãi.

Hắc Ám Chủ.

Hàng ngàn vạn năm sau vẫn uy nghiêm như vậy, dù dị ma đáng sợ như vậy những vẫn bị ngài chấn áp. Từ đó có thể thấy bát đại chủ năm đó lợi hại đến mức kinh người thế nào.

- Đây chính là sự uy nghiêm của bát chủ Viễn Cổ sao… Lâm Động lẩm nhẩm, ánh mắt có phần phức tạp. Chỉ riêng Hắc Ám Chủ đã khủng khiếp như vậy, thật không biết Băng Chủ, đứng đầu trong bát chủ mà tỉnh lại thì sẽ thế nào?

- Ngươi là ai?

Thân ảnh trên vương tọa cúi đầu, đôi mắt đen băng lạnh dừng trên người Lâm Động. Trước sự chú ý đó, Lâm Động cảm thấy nguyên lực trong cơ thể cũng như vận chuyển chậm lại.

- Tiền bối.

Lâm Động cung tay, thế nhưng không đợi hắn nói hết, Hắc Ám Chủ đã lạnh

lùng nói:

- Cho dù ngươi là ai, kẻ nào dám xông vào đây, chết!

khi Hắc Ám Chủ vừa dứt lời thì một số sợi xích đen bỗng xuyên qua hư không, đem theo sát ý mạnh mẽ bắn thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động nhìn thấy Hắc Ám Chủ ra tay hung hãn như vậy thì giật thót, hai đạo tổ phủ hiện ra, hắc lôi quang lan tỏa biến thành chùm sáng tụ lại thành tấm lá chắn phía trước.

Khi sợi xích chạm vào, tấm lá chắn chỉ lấp loáng được một chút rồi nổ tung. Trước ánh mắt kinh hãi của Lâm Động, sợi xích đã xuất hiện ngay trước trán hắn.

Nhưng khi nó sắp xuyên qua trán hắn thì đột nhiên một đạo phù thạch hiện ra, rồi giọng nói gấp gáp của Nham vang lên:

- Khoan!

Sợi xích khi chỉ còn cách đạo phù thạch đó một khoảng rất nhỏ thì đột nhiên ngừng lại, rồi nhanh chóng quay lại. Thân ảnh trên vương tọa đứng bật dậy, giọng nói có phần kinh ngạc:

- Nham?

- Ngươi vẫn cái tính đấy.

Nham chui ra khỏi Tổ Thạch, nhìn Hắc Ám Chủ có phần bất lực, nói.

Lâm Động lúc này cũng sực tỉnh, rồi cảm thấy sống lưng lạnh toát. Khoảnh khắc vừa rồi hắn thật sự cảm thấy nguy hiểm, Hắc Ám Chủ thật sự muốn giết hắn.

- Không ngờ ngươi còn sống.

Hắc Ám Chủ nhìn Nham, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống vương tọa, trong đôi mắt lạnh lẽo đó cuối cùng cũng hiện lên chút sinh khí.

Nham cười, liếc nhìn Lâm Động rồi bay tới, Lâm Động do dự một chút rồi cũng đi theo.

Khi đến gần vương tọa thì Lâm Động mới nhận ra đó là một nữ tử mảnh khảnh mặc chiến giáp, mái tóc dài buông xõa, dung nhan tinh tế, đôi mắt đen thâm sâu không hề có chút tà ác nào.

Khó có thể tưởng tượng, thứ khí tức khiến cả Trấn Ma Ngục rung chuyển lại tỏa ra từ người nữa tử nhìn có vẻ yếu đuối này.

- Sao ngươi lại ở đây? Hắn là ai?

Hắc Ám Chủ nhìn Nham, chau mày nói.

- Hắn là người nắm giữ Tổ Thạch.

Nham cười.

- Người nắm giữ Tổ Thạch? Ngươi đang làm gì vậy?

Hắc Ám Chủ trầm giọng nói, Tổ Thạch là sư phụ của bà, cũng là kiệt tác thành công nhất của Phù Tổ đại nhân. Vì thế chỉ có Phù Tổ mới có tư cách nắm giữ Tổ Thạch.

- Bao năm nay hiếm thấy được một người có khả năng hòa hợp với tổ phù như vậy, gọi hắn là người nắm giữ cũng không sao.

Nham nói.

- Cái gì?

Nghe thế, sắc mặt lạnh băng của Hắc Ám Chủ hiện lên vẻ kỳ lạ. Đôi mắt đó

lần đầu tiên nhìn sang Lâm Động.

- Ồ, Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù?

Hắc Ám Chủ quan sát Lâm Động rồi gật gù:

- Đúng là không dễ dàng gì, Thôn Phệ Chủ năm đó cũng dựa vào Thôn Phệ Tổ Phù muốn thử xem có thôn phệ được Hắc Ám Tổ Phù của bản tọa không. Nhưng cuối cùng cũng thất bại.

Khóe miệng Lâm Động giật giật, không ngờ Thôn Phệ Chủ cũng không thể, xem ra quả nhiên những tin tức trước đây hắn nghe được rằng có Thôn Phệ Tổ Phù sẽ có được nhiều tổ phù khác quả nhiên là vớ vẩn. May mà hắn có được cái gọi là sự hòa hợp mà hắn chẳng hiểu là gì, nếu không cuối cùng cũng chỉ thất bại mà thôi.

- Ngươi sẽ không có rằng hắn hòa hợp với tổ phù thì sẽ đạt được đến trình độ của sư phụ chứ?

Hắc Ám Chủ nhìn sang Nham, bình thản nói.

- Bao nhiêu năm nay ta đã được rất nhiều cường giả thiên phú siêu tuyệt sở hữu. Nhưng ta thầm quan sát, chỉ có hắn mới có khả năng hòa hợp tương đương như chru nhân.

Nham nói.

- Cái gọi là khả năng hòa hợp đó quá mơ hồ, sư phụ đạt được như vậy không phải chỉ dựa vào nó.

- Không thử sao biết d?

- Chúng ta không có nhiều cơ hội để thử. Huống hồ, trước khi sư phụ thiêu đốt luân hồi đã cho chúng ta sự lựa chọn cuối cùng, Hắc Ám Chủ hơi cụp mắt, giọng nói bình tĩnh mà kiên định.

- Chúng ta phải cố gắng hết sức để phò tá tiểu sư muội. Sư phụ đã nói, chỉ muội ấy mới có thể đạt được mức của người.

Nham trầm mặc một chút rồi nói:

- Có thêm sự lựa chọn vẫn tốt hơn chứ.

Hắc Ám Chủ không đồng ý cũng chẳng phản đối, ngồi xuống vương tọa, tay đỡ cằm, nói:

- Tùy ngươi vậy, nhưng ta hy vọng vào lúc quan trọng nhất ngươi có thể giúp được bọn ta. Hiện giờ ta chỉ mới thức tỉnh sơ bộ nên không thể bạo lộ, tránh bọn dị ma biết.

- Tiền bối, hôm nay bọn ta đến đây không phải để tranh luận xem ai đạt được đến mức của Phù Tổ đại nhân. Trấn Ma Ngục hiện nay đã bị rò rỉ dị ma khí, ảnh hưởng tới Long tộc ở bên trên. Nếu không kịp thời khống chế thì vị trí của Trấn Ma Ngục cũng sẽ bị lộ.

Lâm Động thấy cuộc tranh luận của hi người kia dần dịu lại mới nói.

- Ừm, vừa rồi khi tỉnh dậy ta đã nhận ra rồi.

Hắc Ám Chủ uể oải nói:

- Bọn chúng vẫn vô dụng như vậy, đến đám ma khí rò rỉ cũng không giải quyết được, mấy lão quái vật trong tộc bọn chúng không nỡ ra tay sao?

Dừng một chút, Hắc Ám Chủ cúi nhìn Lâm Động, khóe môi hơi nhướn lên:

- Vừa rồi ta phủ quyết như vậy ngươi không tức giận sao?

Lâm Động bình tĩnh nói:

- Người nói không sai, cái khả năng hòa hợp gì đó quá mơ hồ. Tuy tổ phù

mạnh như cũng chỉ là ngoại vật, nếu dựa vào ngoại vật mà đạt được mức của Phù Tổ đại nhân thì bao năm nay đâu chỉ có một mình Phù Tổ đại nhân.

Thần sắc Hắc Ám Chủ dường như hơi thay đổi, nhìn Lâm Động thích thú rồi mới quay sang Nham:

- Cách nói của hắn có sức thuyết phục hơn ngươi. Nhưng tính ra ta vẫn tín nhiệm tiểu sư muội hơn.

Nham cũng cười, nói với đầy thâm ý:

- Hắn đã từng gặp Băng Chủ.

Bùm!

Một luồng khí tức khủng khiếp bỗng bùng nổ từ Hắc Ám Chủ, gương mặt hiện lên sự mừng rỡ khó che giấu, nhìn Lâm Động với vẻ nóng lòng:

- Tiểu sư muội luân hồi chuyển thế thành công rồi sao?

Lâm Động không kìm được cười khổ, mẹ kiếp thế này là sao, cứ nhớ lại việc Ứng Hoan Hoan là Băng Chủ chuyển thế là hắn đau đầu, còn những người này lại vui mừng thế chứ.

- Hề, không chỉ luân hồi chuyển thế thành công mà vừa hay còn là tiểu nữa hữu của hắn.

Nham cười kỳ quái.

Hắc Ám Chủ khựng người, gương mặt có phần kinh ngạc, rồi không kìm được bật cười. Ánh mắt nhìn Lâm Động không biết là có ý gì:

- Băng chủ vốn lạnh lùng tựa ngọn núi băng ngàn năm lại cũng thích người khác sao?

- Xin lỗi, nàng ấy là Ứng Hoan Hoan, không phải Băng Chủ.

Lâm Động có chút bất lực nói, có quỷ mới có thiện cảm với Băng Chủ gì đó.

- Ứng Hoan Hoan sao…tên rất hay. Có điều… Hắc Ám Chủ ngừng một chút rồi nói:

- Sớm muộn gì cũng là Băng Chủ thôi.

Ánh mắt Lâm Động dường như lạnh đi, nhưng rồi rất nhanh hắn trầm ngâm.

- Thôi không nói điều này nữa. Chúng ta vẫn nên giải quyết vấn đề của Trấn Ma Ngục trước đã.

Nham cười, chuyển chủ đề.

- Giờ ngươi còn khống chế được Trấn Ma Ngục chứ?

Hắc Ám Chủ gật đầu, nhìn về Trấn Ma Ngục với ánh mắt lạnh lùng:

- Tuy ta mới chỉ thức tỉnh sơ bộ nhưng hàng trăm vạn dị ma ở đây đã bị tịnh hóa bảy tám phần. Còn lại đều là những dị ma thực lực mạnh nhất, nhưng không lâu nữa sẽ bị thanh trừ hoàn toàn.

- Trăm vạn dị ma?

Lâm Động nghe thấy số lượng đó mà da đầu tê dại. Quả nhiên không hổ là nơi trấn áp dị ma với số lượng lớn nhất trời đất này.

- Ta sẽ bịt khe hở ở Tào Mãng lại, nhưng ma khí đã rò rỉ thì các ngươi phải giải quyết rồi. Giờ ta không thể rời khỏi chỗ này.

Hắc Ám Chủ nói.

- Ma khí ở bên trên kia cũng rất khủng khiếp.

Nham bất lực nói, Lâm Động hiện giờ chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, mà Nham lại chưa hoàn toàn hồi phục, thực lực bị hạn chế rất nhiều.

- Khí phách năm đó của ngươi đâu rồi?

Hắc Ám Chủ cười chế giễu.

- Các ngươi được Thôn Phệ Chủ phù hộ, chìm vào giấc ngủ đến bây giờ, thực lực đương nhiên không bị tổn hại… Nham nhếch môi, ngừng một chút, thấy ánh mắt Hắc Ám Chủ tối lại thì hắn thở dài, chìm vào trầm mặc.

Lâm Động thấy vậy cũng không nói gì. Hắn biết Thôn Phệ Chủ hồi đó cũng đã thiêu đốt luân hồi để có sức mạnh đưa sáu chủ còn lại vào trạng thái ngủ.

Trầm mặc một lúc, Hắc Ám Chủ nhìn Lâm Động, rồi nắm tay lại, năm quả tinh cầu màu đen hiện ra.

- Đây là Hắc Ám Trấn Ma Châu, là di vật ta để lại năm đó. Ngươi dùng nó chắc sẽ giải quyết được đám ma khí bên trên đó.

Lâm Động cẩn trọng nhận lấy, khi chạm vào chúng, hắn nheo mắt lại. Vì hắn cảm nhận được một luồng năng lượng khủng khiếp, từ bên trong, chắc hắn cường giả Chuyển Luân Cảnh bị trúng phải cũng không dễ chịu gì.

- Không hổ là Hắc Ám Chủ.

Lâm Động thầm cảm thán.

- Ngươi đi trước đi, ta phải phong tỏa Trấn Ma Ngục. Lần sau gặp mặt có lẽ ta sẽ hoàn toàn thức tỉnh.

Hắc Ám Chủ phẩy tay, hạ mệnh lệnh.

Lâm Động nhìn Nham, Nham gật đầu, rồi hắn cũng không chần chừ nữa, bao quyền với Hắc Ám Chủ, cất Hắc Ám Trấn Ma Châu rồi quay người đi.

Nham cũng đi theo, nhưng khi quay người thì một giọng nói chỉ mình hắn nghe thấy truyền tới.

- Nham, ta mong sau này ngươi giúp được bọn ta. Ngươi cũn biết đại chiến vẫn chưa kết thúc.

Nham hơi khựng người, nhưng không trả lời, đuổi theo rồi chui vào người Lâm Động.

Hắc Ám Chủ lặng lẽ nhìn Lâm Động ở phía xa, đôi mắt có phần cuồng nghiệt, tay khẽ siết lại, lầm bầm:

- Tiểu sư muội yên tâm…Bọn ta sẽ giúp muội đạt được đến mức của sư phụ. Vì chỉ có muội mới có thể mà thôi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1105

Giải Quyết Ma Hải

Ở ven ma hải, bọn Nguyên Càn sắc mặt đều căng thẳng nhìn về phía trong, thời gian dần trôi đi họ lại càng thêm ngưng trọng, thậm chí còn xuất hiện vẻ lo lắng.

- Cha, sao lâu như vậy rồi mà hắn không có động tĩnh gì?

Thiếu nữ hắc y cuối cùng không kìm được lên tiếng. Ánh mắt nàng có phần bất an, dù gì thì việc này cũng liên quan đến cả Long tộc mà.

- Có lẽ hắn đã xuyên qua ma hải đến Trấn Ma Ngục ở dưới cùng rồi.

Nguyên Càn chậm rãi nói.

- Vào Trấn Ma Ngục? Chỗ đó đến tộc trưởng cũng không vào được mà.

Một vị trưởng lão kinh ngạc nói.

Nguyên Càn gật đầu, năm đó hắn cũng từng thử vào Trấn Ma Ngục nhưng cuối cùng vẫn bị thê thảm. Luồng khí tức bên trong Trấn Ma Ngục, ngay hắn hiện nay cũng cảm thấy sợ. Hắn cũng đã tìm đến những lão quái vật đang bế quan trong tộc, nhưng họ cũng e dè sự tồn tại trong Trấn Ma Ngục kia, không muốn nói nhiều về nó.

- Đại nhân vật mà hắn nói đang tọa trấn trong Trấn Ma Ngục. Muốn tìm được thì phải vào trong, Thanh Trĩ đã tiến cử hắn, chắc hắn có nguyên nhân.

Mấy vị trưởng lão gật đầu:

- Bây giờ thì cũng chỉ có thể chờ xem hắn có trở về an toàn không thôi.

- Tin vào nhãn quang của Thanh Trĩ vậy.

Nguyên Càn cười, chắp tay sau lưng, nhắm hờ hai mắt chờ đợi. Những người khác thấy vậy cũng đành cất đi sự bất an, lặng lẽ chờ đợi.

Họ đợi như vậy trong nửa giờ nữa, ngay khi càng thêm bất an thì đôi mắt nhắm hờ của Nguyên Càn bỗng mở ra, ánh mắt có chút hỷ sắc nhìn về ma hải.

Vút!

Ma hải bỗng gợn sóng, một đạo quang ảnh bắn ra, hắc lôi quang phát sáng tịnh hóa hết ma khí tràn tới.

- Hắn ra rồi!

Mọi người thấy vậy đều mừng rỡ.

Quang ảnh đáp xuống trước mặt mọi người, quầng sang bao quanh tan đi lộ ra gương mặt Lâm Động.

- Lâm Động tiểu hữu, thế nào rồi?

Nguyên Càn vội hỏi.

- May mà không chết.

Lâm Động cười.

- Trấn Ma Ngục xuất hiện một vài khe nứt khiến ma khí rò rỉ rồi xâm nhập nơi này. Vị tiền bối đó đã động thủ tu sửa lại Trấn Ma Ngục, chỉ cần tịnh hóa ma khí ở đây nữa là mọi vấn đề được giải quyết.

Nghe vậy, mấy vị trưởng lão đều hớn hở, Nguyên Càn cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu Lâm Động mà cũng không giải quyết được vấn đề thì e là hắn đánh

mạo hiểm gọi những lão quái vật đang bế quan ra thôi.

- Vị ở dưới đó không định ra ngoài sao?

Nguyên Càn nhìn ma hải cười, hắn cũng khá hiếu kỳ về đại nhân vật trog Trấn Ma Ngục.

- Người còn phải trấn áp Trấn Ma Ngục, tạm thời không thể rời đi. Có điều, ta nghĩ có lẽ sau này sẽ ra… Lâm Động biết, đến khi Hắc Ám Chủ thực sự rời khỏi Trấn Ma Ngục thì có lẽ trời đất này đã phải đối diện với tình hình rất thê thảm rồi.

Nguyên Càn gật dầu, cũng không hỏi thêm, chỉ ma hải nói:

- Cái thứ đó rất khó đối phó, nên xử lý thế nào?

Ma hải hiện nay đã không còn nguồn cung cấp nữa, nhưng dù gì nó cũng đã ngưng tụ nhiều năm như vậy, nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì muốn gột sạch nó không phải dễ. Mà Nguyên Càn tin là, Lâm Động đã vào được Trấn Ma Ngục thì sẽ có cách để đối phó với ma hải.

- Cứ giao cho ta.

Lâm Động khẽ nói, ma hải ở đây không biết đậm đặc hơn ở Tổ Hồn Điện của Cửu Vĩ Linh tộc bao nhiêu lần. Nếu chỉ dựa vào sức hắn, muốn tịnh hóa thì e là ít nhất cũng mất vài năm. Nhưng rõ ràng là giờ không có nhiều thời gian như thế để tịnh hóa cho Long tộc.

- Vậy thì phiền Lâm Động tiểu hữu rồi.

Nguyên Càn cười, nữ tử hắc y và mấy trưởng lão ở bên cạnh cũng thở phào, ánh mắt nhìn Lâm Động không còn sự nghi ngờ nữa.

Lâm Động gật đầu, bay tới phía trên ma hải, khi đó, ma hải bỗng cuộn sóng, ma khí ngưng tụ thành một con rắn hung hăng lao về phía hắn.

- Lúc này rồi vẫn dám tỏ ra hung hăng?

Lâm Động cười khảy, cũng không thấy hắn có hành động gì, từ trong cơ thể hắn tỏa ra một luồng bạch quang giống như ánh mặt trời.

Phụt phụt!

Trước sự chiếu rọi của bạch quang, con rắn ma khí hung hăng kia gào thét rồi ma khí trên người tiêu tán nhanh chóng. Chỉ trong hơn mười giây đã biến thành hư vô.

- Xem ra Lâm Động tiểu hữu có thứ khắc chế được dị ma.

Nguyên Càn nhìn bạch quang, cười cười. Với nhãn lực của hắn đương nhiên nhận ra sức mạnh của bạch quang khác hắn với sức mạnh tổ phù. Nhưng trong luồng sức mạnh có thể dung nạp vạn vật đó lại có khả năng tịnh hóa đối với dị ma khí.

- Có điều, hắn làm vậy thì sẽ khiến cả ma hải sẽ tấn công mình.

Một trưởng lão nói, họ đương nhiên hiểu sự lợi hại của ma hải. Hồi đó họ đã định tịnh hóa nó nhưng đã bị công kích đến thê thảm. Nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng thì e là muốn rút lui cũng khó.

Uỳnh!

Ngay khi dứt lời thì từ trong ma hải phát ra vô số những tiếng kêu chói tau, cả ma hải như bùng nổ, vô số đạo ma khí bắn lên giống như hàng vạn làn sóng mang theo khí thế cuồng bạo ập về phía Lâm Động.

Lâm Động mặt vẫn bình tĩnh, tay nắm lại, một viên tinh thể hiện ra, hắn búng một cái, tinh thể biến thành hắc quang bắn thẳng về phía những con sóng ma khí kia.

Bùm!

Tất cả cùng nhìn thấy một tấm màn hắc quang lan tỏa, hắc khí cứ chạm vào nó là lại bốc khói trắng tiêu tan.

Phụt phụt!

Hắc quang chiếu xuống, ma hải lan tràn đầy ma khí bỗng chốc được tịnh hóa thành một cái động trống rỗng. Ma khí xung quanh nhạt đi rất nhiều, ma khí đã bị tịnh hóa đến một phần ba.

Mấy người Nguyên Càn thấy thế đều kinh ngạc, hiển nhiên không thể ngờ Lâm Động lại có hiệu suất cao như vậy.

- Trong hắc quang có một luồng năng lượng rất đáng sợ… Nguyên Càn lầm bầm, rồi hơi nheo mắt lại nhìn về phía sâu trong ma hải:

- Xem ra đó là thứ mà vị ở dưới Trấn Ma Ngục cho Lâm Động tiểu hữu.

- Phiền phức của Long tộc hôm nay được giải quyết rồi.

Nguyên Càn thở phào nhẹ nhõm. Trên không trung, Lâm Động lại lấy ra hai viên Hắc Ám Trấn Ma Châu, búng ra thành hai đạo hắc quang bắn thẳng xuống ma hải.

Bùm! Bùm!

Hai âm thanh trầm đục vang lên, cả ma hải rung chuyển dữ dội, thậm chí còn có những tiếng kêu thảm thiết vọng ra. Hai luồng hắc quang tỏa ra từ ma hải, thứ ma khí khiến cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không dám chạm vào nhanh chóng tiêu tan.

Thứ khí tà ác bị đẩy lui dần, sự âm lạnh cũng từng bước tiêu tan.

Lâm Động cúi nhìn ma hải đang tan đi với tốc độ kinh người, không khỏi tán thưởng, không hổ là một trong bát đại chủ. Thủ đoạn này căn bản cường giả Luân Hồi Cảnh không thể sánh được.

Ma hải này đã bị ba viên Hắc Ám Trấn Ma Châu tịnh hóa, Lâm Động vẫn còn hai viên, nhưng rõ ràng hắn không định giao nó cho Long tộc. Món đồ có uy lực như vậy phải tran thủ mà nắm giữ mới phải.

Khi ma hải bị đẩy lùi, một cái hố khổng lồ hiện ra, sâu thẳm không biết tận cùng ở đâu, nhìn cái hố sâu không đáy đó nhiều người phải lạnh gáy.

Bên dưới hố ẩn tàng ba Trấn Ma Ngục lớn nhất thế gian. Lâm Động bay tới bên cạnh Nguyên Càn:

- Tộc trưởng, ma hải đã được tính hóa, nhưng sau này mọi người đừng tiếp cận Trấn Ma Ngục, chẳng may có sai sót gì thì e Long tộc sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Nghe Hắc Ám Chủ nói, dường như sự tịnh hóa Trấn Ma Ngục đang ở giai đoạn quan trọng, nếu có rắc rối gì khiến dị ma thoát được thì Long tộc sẽ phải xông lên hàng đầu.

- Ừm.

Nguyên Càn gật đầu.

- Lâm Động tiểu hữu yên tâm, bọn ta sẽ phong tỏa chỗ này, ngay người trong tộc cũng không được vào.

- À, việc lần này làm phiền Lâm Động tiểu hữu quá rồi.

Lâm Động xua tay, khẩu khí rất chính nghĩa:

- Nguyên Càn tộc trưởng nói gì vậy, là người mang tổ phù, tiễu trừ dị ma là trách nhiệm của ta.

- Hà hà.

Nguyên Càn cười đầy thâm ý, cũng không biết hắn có nhận ra sự không thật

lòng của Lâm Động không, nói tiếp:

- Nếu Lâm Động tiểu hữu có yêu cầu gì thì cứ nói, Long tộc sẽ hết sức đáp ứng.

- Đợi mỗi câu này thôi đó.

Lâm Động thầm nghĩ, hắn thật sự lo lắng Nguyên Càn coi lời hắn là thật, đến lúc đó thì hắn có mà phát khóc. Khổ sở mạo hiểm tính mạng như thế, suýt nữa thì bị Hắc Ám Chủ một chiêu giết chết, nếu không lấy cái gì thì thật có lỗi với bản thân - Khụ…tộc trưởng đã nói vậy thì Lâm Động cũng không khách khí nữa.

Lâm Động nhìn Nguyên Càn, nụ cười thêm tươi rói.

- Ta cũng không có yêu cầu gì lớn, chỉ mong tộc trưởng cho ta vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm một chút.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1106

Số Lượng

Viễn Cổ Hóa Long Đàm… Mấy người Nguyên Càn nhìn nụ cười tươi rói của Lâm Động đều khựng người, sắc mặt có phần cổ quái, cái này gọi là yêu cầu không có gì lớn?

Viễn Cổ Hóa Long Đàm là trọng bảo của Long tộc, mỗi khi có một cường giả trong tộc sắp tọa hóa thì sẽ vào trong Hóa Long Đàm rồi năng lượng tiêu tan, biến thành khô cốt. Còn năng lượng của họ sẽ hòa vào Hóa Long Đàm. Với sư tích lũy bao nhiê năm nay, năng lượng trong Hóa Long Đàm đã đạt được mức khá khủng khiếp.

Ngay người trong Long tộc cũng không phải ai muốn vào là được vào. Bình thường, Viễn Cổ Hóa Long Đàm mỗi hai năm mở một lần, mỗi lần vào chỉ được ba người.

Vì ba suất này mà lần nào trong nội bộ Long tộc cũng xảy ra những cuộc long tranh hổ đấu. Ba người chiến thắng cuối cùng mới có tư cách vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm. Điều quan trọng nhất là lần này đã có đủ ba người được vào.

Yêu cầu của Lâm Động hơi chậm một chút.

Vì thế, khi nghe thấy yêu cầu của hắ, Nguyên Càn hơi nhíu mày lại.

- Sao vậy, Nguyên Càn tộc trưởng?

Lâm Động nhận ra sắc mặt của Nguyên Càn, tim bỗng trùng xuống, Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn đang ở giai đoạn quan trọng, muốn tu luyện đến đại thành thì không thể thiếu được Viễn Cổ Hóa Long Đàm!

Nguyên Càn nhìn Lâm Động, cười, xua tay nói:

- Không có gì, chẳng trách mà Thanh Trĩ lại tiến cử ngươi, thì ra là có ý với Viễn Cổ Hóa Long Đàm. Hắn ta à… - Tuy theo quy tắc của Long tộc chỉ có người trong tộc mới được vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm, nhưng lần này ngươi đã giải quyết được nguy cơ cho Long tộc, nếu bọn ta từ chối thì thật không hay chút nào.

- Thế này đi, ngươi tạm nghỉ ngơi một đêm, ngày mai ta sẽ cho câu trả lời, được chứ?

- Vậy thì phiền tộc trưởng rồi.

Lâm Động gật đầu, đương nhiên hắn nhận ra yêu cầu của mình khiến mấy người Nguyên Càn khó xử. Nhưng hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

- Ừm, Đoạn Đào, đưa Lâm Động tiểu hữu đi nghỉ.

Nguyên Càn nói, Đoạn Đào gật đầu rồi đưa Lâm Động rời khỏi đây.

- Tộc trưởng, đã có đủ ba người được vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm rồi. Điều này… Một vị trưởng lão nhìn Lâm Động rời đi, lưỡng lự nói.

Nguyên Càn khẽ gật đầu, rồi nhìn sang thiếu nữ hắc y bên cạnh. Nàng thấy thế liền trừng mắt:

- Cha, không phải cha bảo con nhường cho hắn đấy chứ? Con phải đánh bại rất nhiều đối thủ mới có được đó!

- Khụ, tộc trưởng, đừng bảo Tiểu Hinh nhường, thực sự không được đâu. Lão phu sẽ nói với hai hỗn tiểu tử kia, xem chúng có nhường được không. Dù sao thì Lâm Động cũng giúp chúng ta một việc lớn như vậy… Một vị trưởng lão khác khẽ hắng giọng, cười:

- Hai tiểu tử đó… Nguyên Càn cười khổ.

- Cũng không dễ nói chuyện đâu. Tìm chúng nói trước đi, rồi cùng Tiểu Hinh rút thăm xem ai sẽ phải từ bỏ. Nếu không ta đành phải dùng đến chức quyền của tộc trưởng vậy.

Mấy người kia nghe thế cùng cười khổ, họ nhớ lại tính cách kiệt ngao của hai tên đó, nghĩ thế nào cũng thấy việc này sẽ không yên ổn… - Lâm Động tiểu ca.

Sáng hôm sau, Đoạn Đào đã đến chỗ nghỉ của Lâm Động, tiếng cười vọng vào trong phòng.

Két.

Tiếng cửa mở ra, Lâm Động xuất hiện, bao quyền với Đoạn Đào. Sau một đêm nghỉ ngơi trạng thái của hắn đã hoàn toàn hồi phục.

- Lâm Động tiểu ca, đi thôi, hôm nay là có câu trả lời rồi.

Đoạn Đào nhìn Lâm Động cười, ngập ngừng một chút rồi nói:

- Có điều, e là quá trình không được thuận lợi cho lắm. Đương nhiên ngươi cũng đừng lo lắng. Tộc trưởng đã đích thân lên tiếng thì dù thế nào cũng sẽ để ngươi vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm.

- Đoạn Đào đại ca, việc này rất khó sao?

Lâm Động không kìm được hỏi. Nhìn sắc mặt của mấy người Nguyên Càn hôm qua hắn có thể biết được một chút, nhưng không ngờ ngay cả khi Nguyên Càn lên tiếng rồi mà vẫn không thuận lợi.

Đoạn Đào trầm ngâm một chút mới nói:

- Ngươi nên biết, Viễn Cổ Hóa Long Đàm hai năm mở một lần, mà mỗi lần chỉ được ba người vào. Trong khi đó ba người lần này đã được xác định rồi.

- Vậy à… Lúc này Lâm Động mới hiểu, quả nhiên việc tốt không hề dễ dàng,

không ngờ vận khí của hắn lại xấu như vậy.

- Nay tộc trưởng đã gọi ba người đó đến thương lượng xem ai chủ động nhường. Có tộc trưởng nói thì chắc họ cũng không dám làm gì. Nhưng bình thường họ rất có ngạo khí, tính cách cũng là dạng kiệt ngao bất thuận. Muốn họ nhường thì khó tránh khỏi sự bất mãn.

Đoạn Đào nói.

- Vậy là ta lỗ mãng rồi.

Lâm Động thở dài. Dù gì thì chẳng ai lại muốn nhường cho kẻ khác thứ mình vất vả lắm mới có được.

- Lâm Động tiểu ca nói gì vậy. Lần này nếu không có ngươi trợ giúp thì Long tộc đã rơi vào nguy hiểm. Tuy suất đó quý giá nhưng so với điều này thì chưa là gì cả.

Đoạn Đào nghiêm mặt.

Lâm Động cũng chỉ đành gật đầu cười gượng.

Hai người trước sau bay qua bầu trời, mười phút sau trong tầm mắt Lâm Động hiện ra một khu quảng trường cổ xưa. Xung quanh quảng trường là vô số những cây cổ thụ cao hàng vạn trượng, cành lá um tùm tỏa khắp bốn phía.

Quảng trường lúc này đông nghịt người, trên những cành cây to kia cũng có rất nhiều than ảnh. Phần lớn trong số đó là người trẻ tuổi, gương mặt đều tỏa ra thứ ngạo khí thấu từ trong xương. Họ đang túm năm tụm ba lại bàn tán chuyện gì đó.

Rõ ràng đây là những đệ tử trẻ tuổi của Long tộc, thân là một trong tứ bá tộc của yêu thú giới, tuy không thể có khí thế bức người nhưng cũng không thể thiếu được ngạo khí.

Lúc này, ở vị trí trung tâm quảng trường là Nguyên Càn đang đứng chắp tay sau lưng, phía trước là hai nam tử cao to, gương mặt tuấn dật, thần thái bất cần, có điều khóe miệng hơi nhếch lên lộ vẻ kiệt ngao bất thuận.

- Nghiêm Sơn, Nghiêm Phong, tộc trưởng đang nói, hai tiểu tử các ngươi ngoan ngoãn một chút!

Một vị trưởng lão thấy bộ dạng của hai người đó thì lên tiếng quát.

- Ài, Mặc thúc, bọn cháu biết, không phải là nhường một suất vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm sao.

Nam tử có tên Nghiêm sơn nhìn thiếu nữ Tiểu Hinh phía sau Nguyên Càn cười, nhưng nàng lại trợn mắt quay đi chỗ khác. Hắn thấy vô vị, uể oải nói:

- Cháu biết vị Lâm Động đó giúp Long tộc chúng ta giải quyết được vấn đề rất lớn, cháu cũng không phải người không nói lý lẽ. Nếu hắn đã có hứng thú với Viễn Cổ Hóa Long Đàm thì cháu nhường là được.

Nghe thế, mấy vị trưởng lão sắc mặt tốt hơn một chút.

- Nhưng để cháu gặp vị bằng hữu đó một chút cũng không quá đáng chứ?

Nguyên Càn nhìn Nghiêm Sơn một cái rồi ngẩng lên nói:

- Hắn đến rồi.

Nguyên Càn vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên trên bầu trời. Chỉ thấy hai quang ảnh lướt tới quảng trường. Mọi người lập tức nhìn người thanh niên đứng bên cạnh Đoạn Đào với ánh mắt hiếu kỳ - Hắn là người giúp Long tộc ta sao? Trẻ vậy á?

- Thực lực dường như chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành… - Có thật không thế? Nghe nói hắn có quan hệ với Thanh Trĩ đại nhân, nếu không phải thế thì tộc trưởng đâu có bảo Nghiêm Sơn nhường cho hắn.

Mọi người rì rầm bàn tán, hiển nhiên không ít người đều nghi ngờ vì độ tuổi và thực lực của Lâm Động.

- Lâm Động xin bái kiến Nguyên Càn tộc trưởng.

Lâm Động không để tâm, chỉ nhìn về phía Nguyên Càn, bao quyền, nói.

- Ngươi đến rồi à.

Nguyên Càn cười rồi nói:

- Việc ngươi muốn vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm đã giải quyết xong, đợi mấy ngày nữa ta sẽ tập hợp chư vị trưởng lão để khai khởi Hóa Long Đàm.

- Đợi đã.

Nghiêm Sơn bỗng xen vào, một vài trưởng lão thấy vậy thì sắc mặt tối lại, định quát thì Nguyên Càn vung tay ngăn lại. Hắn biết nói cho cùng thì Nghiêm Sơn vẫn không thoải mái.

Nghiêm Sơn xuất hiện trước mặt Lâm Động, cười nói:

- Vị bằng hữu đây, là ta nhường cho ngươi đó.

Lâm Động nhìn Nghiêm sơn, biết hắn không chỉ muốn nói những điều này.

- Ngươi đã giúp Long tộc một việc lớn, Nghiêm Sơn ta không phải người không biết đại cục, một suất vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm tuy rất quý giá nhưng không phải cắt thịt lọc xương. Nhưng dù gì Long tộc cũng có quy tắc của nó, vì nó mà ta phải đánh bại những người khác trong tộc. Ngươi muốn có, được thôi, đánh với ta một trận, không luận thắng thua, ngươi đều được suất này.

Nghiêm Sơn nhìn Lâm Động, vẻ mặt bất cần dần mất đi, thay vào đó là chiến ý mạnh mẽ.

Hắn không ngại nhường đi suất này, nhưng hắn rất để tâm nếu nhường cho một kẻ chẳng có bản lĩnh gì.

Cả quảng trường tĩnh lặng, các vị trưởng lão nhíu mày. Ở đâu cũng coi trọng thực lực, Lâm Động giúp Long tộc, muốn báo đáp cũng là đương nhiên. Nhưng nếu muốn có được sự tôn trọng của những đệ tử trẻ tuổi trong Long tộc thì hắn phải dựa vào bản thân thôi.

Tiểu Hinh nhìn Lâm Động chăm chăm, từ đầu đến giờ nàng chưa biết thực lực thật sự của Lâm Động vì thế vẫn có chút khúc mắc với sự đánh giá của Thanh Trĩ về Lâm Động. Lần này Nghiêm Sơn giao đấu với Lâm Động thì sẽ nhìn ra được điều gì đó. Dù sao thì Nghiêm Sơn hiện nay cũng là Tử Huyền Cảnh viên mãn, không hề thua kém nàng.

Trong sự tĩnh lặng đó, Lâm Động nhìn Nghiêm Sơn, gương mặt nở nụ cười, cung tay, bao quyền nói:

- Xin được chỉ giáo!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1107

Nghiêm Sơn

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống quảng trường, không khí ở đây dường như vì một câu nói của người thanh niên gầy gò kia mà trở nên tĩnh lặng. Những người trẻ tuổi đứng dưới quảng trường hoặc trên cảnh cây lúc này đều quay sang nhìn người thanh niên đó, ánh mắt ít nhiều có phần ngạc nhiên.

Nghiêm Sơn giành được một suất vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm, điều này đủ để cho thấy bản lĩnh của hắn trong số những đệ tử trẻ tuổi của Long tộc. Còn người thanh niên thực lực mới chỉ Tử Huyền Cảnh tiểu thanh kia lại dám đứng trước mặt hắn với tư thế khiêu chiến như vậy.

Chưa nói đến kết quả thế nào, riêng dũng khí thôi cũng đủ khiến người khác ngạc nhiên.

Vẻ mặt của Nghiêm Sơn cũng vì câu trả lời của Lâm Động mà sững lại. hắn nhìn Lâm Động cười:

- Chẳng trách mà Thanh Trĩ đại nhân đánh giá ngươi như vậy.

- Ta rất xin lỗi khi cướp chỗ của ngươi, nhưng so với việc bây giờ nói việc đó thì đánh với ngươi một trận có lẽ tốt hơn.

Lâm Động cười, hắn biết rõ ngạo khí của người trong Long tộc. Hắn không ghét điều đó, vì họ quả thực có tư cách để ngạo nghễ.

- Ta sẽ không nương tay đâu.

Nghiêm Sơn gật gù, đôi mắt ngập tràn chiến ý.

- Thế là tốt nhất.

Lâm Động cũng gật đầu, hắn cũng muốn biến xem rốt cuộc Long tộc, một trong tứ bá tộc mạnh đến mức nào.

Nghiêm Sơn cười, chầm chậm lùi về sau, những người đứng xung quanh cũng nhanh chóng giãn ra. Không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

- Hắn thật có khí phách đó, vậy mà cũng chấp nhận đấu.

Nghiêm Phong cười nhìn hai người Lâm Động, rồi nhìn sang Tiểu Hinh, nói:

- Muội nghĩ Lâm Động trụ được bao lâu?

- Ngươi vui mừng hơi sớm đấy.

Tiểu Hinh trợn mắt.

- Ngươi đừng thấy hắn chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành, thủ đoạn lợi hại lắm đấy. Ta nghe Đoạn thúc nói ngay Thiên Long Yêu Soái cũng không làm gì được hắn.

- Ồ?

Nghiêm Phong nghe vậy thì ngạc nhiên, Thiên Long Yêu Soái thực lực tận Chuyển Luân Cảnh, ngay bọn hắn cũng không thể chiếm thế thượng phong, vậy mà Lâm Động lại đối kháng được?

- Không thể nào chứ? Hắn giúp Long tộc ta việc lớn như vậy. Chắc Đoạn thúc chỉ muốn cho hắn chút thể diện thôi đúng không?

Tiểu Hinh cũng dao động trước sự nghi ngờ của Nghiêm Phong, nàng cũng có chút ngờ vực lời nói của Đoạn Đào. Dù sao thì Lâm Động chỉ có thực lực Tử Huyền Cảnh tiểu thành, còn khoảng cách quá xa với Chuyển Luân Cảnh.

- Là thật hay giả thì đợi lát rồi biết.

Hai người nhìn nhau rồi cùng quay ra. Đối diện với đối thủ mạnh như Nghiêm Sơn, nếu Lâm Động không có thực lực thì sẽ lộ ra ngay.

Tiếng bàn tán xôn xao dần ít đi, không khí càng thêm căng thẳng. Hai thân ảnh ở trung tâm đều có nguyên lực hùng hồn bao quanh tạo nên vô số vùng gió xoáy.

Nghiêm Sơn mắt khóa chặt lấy Lâm Động, hai chân hắn hơi cong xuống, nguyên lực quanh người lập tức bùng nổ.

Mọi người chỉ nhìn thấy một đạo quang ảnh lướt qua, khi nó xuất hiện lại thì Nghiêm Sơn đã ở phía trên Lâm Động. Hắn xoay nửa vòng, một cước tựa đuôi cự long giáng xuống. Vào khoảnh khắc đó bàn chân hắn bỗng phình to lên, vảy rồng phủ đầy, lóe lên những tia sáng tựa kim loại.

Kình phong lướt qua, mặt đất phía dưới xuất hiện vô số đường rạn nứt. Rõ ràng Nghiêm Sơn ra tay không hề có chút nương tình.

Lâm Động ngẩng lên, đôi mắt phản chiếu chiêu thức mang sát thương lực mạnh mẽ của Nghiêm Sơn. Hắn hít sâu một hơi, thanh quang chói lòa bùng phát, nắm đấm tay phải siết chặt rồi tung quyền.

Grào!

Hàng trăm con thanh long đột nhiên xuất hiện quanh người Lâm Động, quấn quanh cánh tay hắn. Những chiếc vảy rồng cũng hiện lên, tỏa ra một luồn năng lượng đáng sợ khiến không gian cũng rung chuyển.

- Thanh Thiên Hóa Long Quyết?

Mọi người thấy thanh long hiện ra từ trong người Lâm Động thì đều kinh ngạc. Hiển nhiên họ không hề xa lạ gì với môn võ học tuyệt đỉnh của Long tộc.

Điều khiến họ kinh ngạc nhất là, môn võ học thuộc về Long tộc lại phát huy được uy lực mạnh mẽ như vậy trong tay Lâm Động, một người không có huyết mạch của Long tộc.

Binh!

Trước bao ánh mắt kinh ngạc của mọi người, quyền và cước đâm sầm vào nhau, không gian gần như đông cứng trong khoảnh khắc.

Một luồng xung kích lực có thể nhìn thấy bằng mắt thường bùng nổ. Nơi Lâm Động đứng, những tảng đá nham thạch cứng đã biến thành tro bụi. Trong phạm vi hàng trăm trượng quanh đó tất cả cung sụp đổ, khe nứt ngày một lan rộng.

Vẻ mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh, những tấm vảy rồng không ngừng lấp lánh, ở những góc khuất có hắc quang toa ra thôn phệ hết luồng năng lượng bá đạo kia.

- Hay!

Nghiêm Sơn cười lớn, ánh mắt thêm cuồng nhiệt, thân hình khẽ động, rồi như quỷ mị tiến gần tới Lâm Động. Hắn lúc này giống như biến thành con bạo long chiến đấu, mọi bộ phận trên cơ thể từ nắm đấm, vai, chân, khuỷu tay đều có khả năng sát thương khủng khiếp.

Binh binh binh!

Thanh quang bao bọc quanh người Lâm Động, đối diện với công thể như vũ bạo của Nghiêm Sơn hắn bị đẩy lùi liên tục, nhưng vẫn đỡ được hết đòn công kích.

Nhờ có Thôn Phệ Tổ Phù hộ thể, năng lượng cuồng bạo xâm thực Lâm Động căn bản không có tác dụng gì lớn.

Tuy thực lực Lâm Động có hạn nhưng hắn không sợ việc đối đầu kiểu này.

Hai thân ảnh đan xen vào nhau tạo ra những tiếng gió rít chói tai. Mặt đất nứt toác, thanh long và hỏa long gầm thét, khí thế vô cùng kinh người.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai thân ảnh đang quyết đấu. Sự kinh ngạc trong mắt càng thêm rõ ràng, xem ra quả thật họ đã coi thường Lâm Động rồi.

Sau một hồi giao thủ, Lâm Động ngẩng lên cười với Nghiêm Sơn, rồi tinh thần lực đột nhiên bùng nổ, tựa cây chùy nặng nề ập tới Nghiêm Sơn.

- Tinh thần lực?

Nghiêm Sơn giật mình, rõ ràng hắn không ngờ Lâm Động lại có tinh thần lực mạnh mẽ đến vậy. Long tộc hắn tuy mạnh mẽ, nhưng tinh thần lực không phải sở trường. Mức độ tinh thần lực của hắn hiển nhiên không thể bằng Lâm Động.

Vì thế khi đối diện với công kích tinh thần lực của Lâm Động, Nghiêm Sơn điểm chân trên đất lùi nhanh về sau. Đồng thời tung quyền đánh tan tinh thần lực.

- Thật thú vị, không ngờ ngươi còn tu luyện tinh thần lực.

Nghiêm Sơn đứng vững lại, động đậy toàn thân một chút, tiếng lách tách nổ trên người, hắn nhìn Lâm Động với ánh mắt ngạc nhiên.

Lâm Động chỉ cười không nói gì.

- Thực lực của ngươi không tồi. Là Tử Huyền Cảnh tiểu thành mà đấu lại được với ta như vậy, ngươi là người đầu tiên.

Nghiêm Sơn liếm môi, ánh mắt thêm phần sắc lạnh. Rõ ràng hắn cũng thấy thích thú vì chiến đấu lực vượt mức bình thường của Lâm Động.

- Có điều, ngươi có Thanh Thiên Hóa Long Quyết thì ta cũng có Viêm Hoàng Long Thể! Ta muốn xem xem rốt cuộc hôm nay Thanh Thiên Hóa Long Quyết

của ngươi hay Viêm Hoàng Long Thể của ta lợi hại.

Ánh sáng đỏ thẫm lan tràn khắp bầu trời, phía sau Nghiêm Sơn, lửa cháy ngùn ngụt, ngưng tụ lại thành một con cự long cuộn mình. Đây mới là uy lực của Long tộc thật sự!

Sắc mặt Lâm Động có phần ngưng trọng, hắn có thể cảm nhận được Viêm Hoàng Long Thể của Nghiêm Sơn cũng là môn võ học luyện thể lợi hại. Chắc hắn không thua kém gì Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

- Viêm Hoàng Long Giáp!

Nghiêm Sơn đứng trên không, quát lên một tiếng, cự long đỏ rực phía sau bọc lấy hắn rồi biến thành một tấm chiến giáp đỏ rực. Bên trên là hình rồng cuộn mình, khí thế vô cùng kinh người.

Lâm Động nheo mắt nhìn Nghiêm Sơn, hai tay siết chặt rồi tung quyền. Một trăm con thanh long lao vút về phía Nghiêm Sơn.

Keng!

Thế nhưng lần này Nghiêm Sơn chỉ nhếch mép cười, thân thể không hề động đậy mà để mặc cho thanh long oanh kích lên người. Ấm thanh kim loại vang lên, hắn chỉ lùi sau một vài bước, còn chiến giáp trên người không hề có chút tổn hại gì.

Ngươi không phá được Viêm Hoàng Long Giáp của ta đâu.

Nghiêm Sơn cười.

Lâm Động chau mày, quả nhiên không hổ là Long tộc chân chính. Hắn từng giao đấu với không ít cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn nhưng chưa có ai đáng gờm như Nghiêm Sơn. Xem ra thể chất của Long tộc đúng ra rất biến thái.

Xung quanh quảng trường lập tức vang lên tiếng ồn ào. Nghiêm Sơn thi triển

Viêm Hoàng Long Thể rõ ràng là biến số quá lớn. Không phá được tầng phòng ngự của đối phương, có đánh nữa thì cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Đương nhiên chẳng ai chế giễu cả. Họ đều đã lĩnh giáo sự lợi hại của Nghiêm Sơn, đều đã chịu ấm ức không ít. Nhưng Lâm Động lại có thể khiến hắn tế ra Viêm Hoàng Chiến Giáp, như vậy là rất cừ rồi.

- Thực lực không tồi, nhưng vẫn chưa được như Đoạn thúc nói.

Tiểu Hinh nhìn cảnh đó thì chau mày, có chút thất vọng và khó hiểu:

- Vậy tại sao Thanh Trĩ đại nhân lại đánh giá hắn cao vậy… Nghiêm Phong ở bên cạnh nhún vai thể hiện mình cũng không biết, rồi hắn vươn vai:

- Thôi, cũng sắp kết thúc rồi… Hửm?

Vừa dứt lời thì thần sắc hắn khẽ động, nhìn qua thì thấy Lâm Động đột nhiên giơ bàn tay lên, gương mặt nở một nụ cười.

- Nếu ngươi đã tự tin như vậy thì ta…sẽ phá cho ngươi xem.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1108

Long Cốt

Ngươi nói ngươi có thể phá vỡ Viêm Hoàng Long Giáp của ta?

Đôi mắt lộ ra dưới chiến giáp của Nghiêm Sơn lóe lên ý cười, chắc hẳn thấy rất nực cười vì lời nói của Lâm Động. Long giáp của hắn có thể chống đỡ được công kích của cả siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, Lâm Động lấy gì mà phá vỡ nó?

Xung quanh quảng trường cũng có tiếng cười vọng lên. Họ nhìn Lâm Động một cách thích thú, cũng muốn biết rốt cuộc hắn có thủ đoạn gì để phá vỡ Viêm Hoàng Long Giáp mà họ cũng phải bó tay.

Lâm Động chỉ cười, không để tâm đến những tiếng cười chế giễu kia. Hắn giơ tay ra, hai ngón tay chụm lại giống như thanh đoản kiến, khe ngón tay có hắc quang và lôi quang lập lờ.

- Để xem hôm nay ngươi làm thế nào phá vỡ Long Giáp của ta.

Nghiêm Sơn cười lớn, tiếng cười đầy kiêu ngạo, hồng quang lấp lánh bùng phát từ trong cơ thể hắn khiến chiến giáp chói lòa ánh sáng.

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, hắc lôi quang trên ngón tay thêm đậm đặc, một lát sau tay hắn đã hoàn toàn biến thành màu hắc lôi, kỳ lạ nhất là ngón tay hắn tựa như dịch thể ngưng tụ, thậm chí có giọt nước nhỏ xuống, nhưng rất nhanh đã tan biến trong hư không.

Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra ở giữa thứ dịch thể đó dường như có hai hình phù văn hiện lên, không gian xung rung chuyển dữ dội.

Tiếng cười châm chọc dần mất đi, vô số ánh mắt kinh ngạc nhìn hai ngón tay kỳ lạ của Lâm Động. Họ có thể cảm nhận được luồng sức mạnh nguy hiểm từ đó.

Đôi mắt Nghiêm Sơn cũng dần trở nên ngưng trọng, nguyên lực mạnh mẽ tràn lên tựa thủy triều.

Cả không gian chìm vào tĩnh lặng.

Rồi Lâm Động đột nhiên ngẩng lên, sâu trong dôi mắt là hắc lôi quang cuồn cuộn.

Soạt!

Lâm Động giống như dây cung đang kéo căng bỗng thả ra. Mọi người chri thấy vô số đạo tàn ảnh lướt qua bầu trời, khi nhìn được thì thấy không gian phía trước Nghiêm Sơn đã biến dạng, một thân ảnh quỷ mị hiện ra.

- Viêm Hoàng Thủ Hộ!

Nghiêm Sơn hô lên một tiếng, hồng quang bùng nổ, biến thành dòng chảy đỏ rực chảy xuống tạo nên một bức tượng rồng bao quanh Nghiêm Sơn.

Bức tượng đỏ rực, vảy rồng lấp lánh lan tỏa thứ cảm giác kiên cố không thể phá vỡ.

Mắt Lâm Động phản chiếu bức tượng rồng, sắc mặt hắn vẫn không hề thay đổi, hai ngón tay đâm ra, không gian phía trước như nổ tung.

Ngón tay tựa dịch thể của Lâm Động điểm lên bức tượng rồng, ánh sáng bùng nổ, rồi tất cả cùng chấn động khi nhìn thấytay Lâm Động xuyên qua bức tượng.

Thân hình Lâm Động đột nhiên dừng lại, ánh sáng tiêu tan, lộ ra hai thân ảnh sát nhau.

Hai người đều không hề động đậy.

Rắc.

Sự tĩnh lặng kéo dài không lâu, rồi mọi người nhìn thấy vô số vết rạn dần lan rộng trên bức tượng rồng. từng mảng từng mảng rơi xuống, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Lúc này tất cả mới nhìn rõ được ngón tay kỳ lạ của Lâm Động đang chạm vào trán Nghiêm Sơn. Long Giáp ở chỗ đó cũng tan chảy thành một cái lỗ lớn. Nhìn như vậy thì chỉ cần Lâm Động duỗi ngón tay thêm một chút là sẽ xuyên thủng đầu Nghiêm Sơn.

Đối diện với ngón tay có thể phá vỡ tượng rồng và Viêm Hoàng Long Giáp, chẳng ai cho rằng nhục thể của Nghiêm Sơn sẽ chịu nổi.

Dường như Nghiêm Sơn cũng biết điều đó, vì thế thân thể hắn không dám động đậy chút nào, đôi mắt dâng tràn sự kinh hãi.

Vừa rồi hắn không cảm ứng được gì đã thấy lớp phòng ngự mạnh nhất của mình bị hủy dưới tay Lâm Động rồi/

- Ngươi…ngươi thắng rồi.

Nghiêm Sơn sững sờ một lúc lâu, rồi đôi mắt hiện vẻ buông xuôi. Hắn không biết Lâm Động làm thế nào nhưng sự thật nó tàn khốc như vậy rồi.

Lâm Động cười thân thiện, ngón tay hắc lôi quang kia cũng dần trở lại bình thường, thu tay lại, trong lòng thầm cảm thán. Nghiêm Sơn đúng là rất đáng gờm, để phá vỡ lớp phòng ngự đó, hắn đã phải dùng đến thủ đoạn lợi hại nhất. Nhưng việc dùng đến sức mạnh của hai tổ phù tiêu hao quá lớn.

Dù gì hôm đó ngay Thiên Long Yêu Soái cũng suýt chịu thiệt lớn với công thế này của hắn. Nghiêm Sơn bị phá vỡ lớp phòng ngự cũng không có gì lạ. Chỉ là Lâm Động không thể sử dụng chiêu này liên tục được.

- Vẫn là thực lực không theo kịp.

Lâm Động mím môi, trong lòng thấy bất lực. Thủ đoạn của hắn không ít, nhưng có thể vì phân tâm như thế mà thực lực bản thân hắn tăng tiến không nhanh. Lúc này hắn cần Viễn Cổ Hóa Long Đàm của Long tộc để khiến bản thân đột phá.

- Hắn phá vỡ được lớp phòng ngự lợi hại nhất của đại ca?

Nghiêm Phong thấy kết quả như vậy, sắc mặt không khỏi ngưng trọng. Tiểu Hinh cũng có phần động dung. Phòng ngự của Nghiêm Sơn ngay nàng cũng phải bó tay, vậy mà không ngờ Lâm Động lại chính diện phá vỡ được nó.

- Xem ra Thanh Trĩ đại nhân đánh giá cũng có lý.

Nghiêm Phong cười khổ, hắn vốn là người tâm cao khí ngạo, nhưng cũng không thể không thừa nhận đã nhìn nhầm rồi.

Nguyên Càn cười, những người trẻ tuổi vốn cao ngạo giờ đã thu lại chút ngạo khí cũng tốt. Đừng lúc nào cũng tưởng có huyết mạch Long tộc là cao hơn người khác.

- Có điều, Lâm Động vận dụng được hai tổ phù đến mức đó quả thật không đơn giản.

Nguyên Càn và một vị trưởng lão nhìn nhau, ánh mắt đều có phần kinh ngạc, sức mạnh kinh người vừa rồi không lọt qua được cảm tri của họ.

- Đã nhường rồi.

Sau khi lớp giáp trên người Nghiêm Sơn biến mất, Lâm Động cũng thu tay về, nhìn Nghiêm Sơn cười.

- Lâm Động huynh quả nhiên lợi hại. Vừa rồi ta có mắt như mù.

Nghiêm Sơn cũng có chút khí độ, tuy thua nhưng vẫn cung tay cười. Chỉ là thái độ hiện giờ của hắn tốt hơn trước nhiều.

- Suất đi Hóa Long Đàm của ta giao cho Lâm Động huynh.

- Đa tạ Nghiêm Sơn huynh.

Lâm Động cười, cũng có thiện cảm với Nghiêm Sơn, người này tuy kiêu ngạo nhưng không phải loại tự cao tự đại.

- Các ngươi lúc nào trong mắt cũng chẳng có ai, hôm nay đã được một bài học rồi chứ?

Nguyên Càn cùng mấy vị trưởng lão đi vào giữa, cười lớn.

Mọi người xung quanh quảng trường đều nhún vai không nói gì. Lâm Động quả thực đã kích thích tính hiếu thắng của họ, xem ra sau này phải tăng cường tu luyện hơn rồi.

- Đã có kết quả rồi thì ba ngày nữa sẽ khai khởi Viễn Cổ Hóa Long Đàm. Đến lúc đó, Lâm Động, Nguyên Hinh, Nghiêm Phong, ba ngươi sẽ vào Hóa Long Đàm.

Nguyên Càn nhìn ba người, nói.

- Ha ha, ta muốn xem xem lần này Hóa Long Đàm sẽ hóa được long cốt đẳng cấp nào.

Nguyên Càn cười thích thú.

- Long cốt cũng có đẳng cấp sao?

Lâm Động khựng người, hắn không biết gì về điều này.

- Hóa Long Đàm có thể tôi luyện xương cốt, đồng thời cường hóa chúng đến

mức ngang ngược. Sự cường hóa cũng có mạnh có yếu. Thông thường long cốt chia làm ba cấp thượng, trung, hạ.

Nguyên Càn không ngạc nhiên vì Lâm Động không biết, dù gì đây cũng là thông tin chỉ người trong tộc mới biết.

- Nhưng long cốt thượng đẳng lại không phải long cốt mạnh nhất, trên nó còn có loại long cốt Viễn Cổ, chỉ có điều vô cùng ít ngừoi có được hai loại long cốt này.

- Ồ?

Lâm Động nhìn Nguyên Càn có phần hiếu kỳ, xem ra hắn hứng thú với long cốt Viễn Cổ rồi.

- Năm đó Thanh Trĩ vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm, và có được long cốt Viễn Cổ.

Lâm Động chẹp miệng, lúc này hắn mới hiểu sự ngang ngược của long cốt Viễn Cổ.

- Được rồi, tất cả về nghỉ đi, ba ngày nữa sẽ khai khởi Viễn Cổ Hóa Long Đàm.

Nguyên Càn phẩy tay.

- Đi nào Lâm Động huynh, đi chơi với bọn ta, trong Long tộc có không ít thứ thú vị đâu.

Lâm Động gật đầu, định rời đi thì bị Nghiêm Sơn kéo lại. Hắn đành để mặc cho Nghiêm Sơn và rất nhiều người trong Long tộc lúc này cũng có hứng thú với hắn kéo đi.

Nguyên Càn thấy vậy cũng cười.

- Tộc trưởng, long cốt Viễn Cổ quả thực rất mạnh nhưng có phải ngài quên một loại không?

Một vị trưởng lão đột nhiên cười nói.

Nguyên Càn khựng người, rồi nhìn vị trưởng lão đó:

- Ngươi nói đến long cốt Hồng Hoang? Thứ đó còn hiếm hơn cả long cốt Viễn Cổ, lẽ nào ngươi cho rằng nó xuất hiện?

Trưởng lão cười khan, lắc đầu, đó đúng là chuyện hiếm thấy. Nhìn thấy long cốt Viễn Cổ đã khiến người ta vô cùng thỏa mãn rồi. Còn về long cốt Hồng Hoang thì thôi đi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1109

Hóa Long Đàm Khai Khởi

Ba ngày chớp mắt đã trôi qua.

Khi ngày thứ ba sắp tới, cả Long tộc dường như náo nhiệt hơn hẳn. Viễn Cổ Hóa Long Đàm khai khởi, đó vốn là sự kiện trọng đại của Long tộc. Dù gì thì một khi xuất hiện long cốt hiếm có thì có nghĩa là Long tộc sẽ xuất hiện một tộc nhân có tiềm lực đáng sợ. Đó là việc không hề nhỏ chút nào với cả tộc.

Lâm Động cũng thấy phấn khích khi ngày này sắp tới. Thanh Thiên Hóa Long Quyết nay đã đến thời điểm then chốt, muốn đột phá bước lên cảnh giới đại thanh thì bắt buộc phải vào Viễn Cổ Hóa Long Đàm hoàn thanh bước Hóa Long Cốt.

Đoạn Đào dẫn Lâm Động đi thẳng vào sâu trong Long Vực. Ở đó không gian lan tràn khí tức đậm đặc, ở đây có thể coi là một nơi hiếm có giữ được nguyên vẹn từ thời Viễn Cổ.

Lâm Động bay trên bầu trời, quét mắt nhìn vùng thâm sơn. Hắn mơ hồ cảm nhận thấy một vài luồng khí tức mơ hồ khó tả thành lời. Nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua rồi biến mất, sau đó dù Lâm Động có thăm dò thế nào cũng chẳng có kết quả.

Lâm Động chép miệng, nếu hắn đoán không nhầm thì có lẽ đó là khí tức của những lão yêu quái mà Hắc Ám Chủ nói rồi.

Trên bầu trời lúc này chốc chốc lại có ánh sáng lóe qua, thỉnh thoảng lại có từng trận long ngâm vang lên. Những thân ảnh Long tộc ngoại giới khó lòng nhìn thấy thì ở đây có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu.

Hướng đi của họ cũng là sâu trong Long Vực, hiển nhiên họ đều đi về phía Viễn Cổ Hóa Long Đàm. Tuy chỉ có ba người được vào trong Hóa Long Đàm, nhưng được nhìn thấy tận mắt cũng tốt rồi.

- Lâm Động tiểu ca, sắp tới rồi.

Hơn mười phút sau, Đoạn Đào đột nhiên lên tiếng, sắc mặt hắn lúc này cũng trở nên nghiêm túc hơn, với Long tộc mà nói, Viễn Cổ Hóa Long Đàm chính là thánh địa.

Lâm Động nghe thế, vẻ mặt cũng ngưng trọng, ngẩng lên nhìn về phía xa. Ở đó hắn nhìn thấy bầu trời có dấu hiệu bị biến dạng.

- Ừm.

Khi nhìn về bầu trời biến dạng đó, đột nhiên Lâm Động cảm thấy cơ thể trở nên nặng nề. Không gian này dường như đặc quánh lại khiến tốc độ của hắn giảm hẳn.

- Lâm Động tiểu ca, xung quanh Viễn Cổ Hóa Long Đàm không được phi hành, chỉ có thể đi bộ thôi.

Đoạn Đào nhắc, rồi đáp xuống, nhún chân nhảy từng bước trăm trượng. Lâm Động thấy vậy cũng vội làm theo.

Một vài phút sau hai người Lâm Động đã đến một ngọn núi. Phía trước mà một bồn địa xung quanh có núi bao quanh. Lúc này, trước mắt Lâm Động hiện ra một cái đầm khổng lồ màu đen.

Mặt đầm rộng đến nghìn trượng, không có bất cứ gợn sóng nào, nước đầm đặc quánh đen sì. Bốn bề là những ngọn cây khổng lồ, thân phủ đầy vảy rồng phản chiếu ánh kim loại nhìn khá quái dị.

Trên mặt đất xung quanh đó còn có không ít những lùm cỏ, nhưng cỏ cũng giống những chiếc vảy, lay động trong gió lấp loáng ánh sáng.

Mọi thứ xung quanh cái đầm dường như đều trở nên kỳ dị.

- Đó chính là Viễn Cổ Hóa Long Đàm của Long tộc ta.

Đoạn Đào chỉ về phía đầm, vẻ mặt đầy cung kính, ở đó đã tọa hóa vô số tiền bối của Long tộc bọn họ.

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, phía trên cái đầm đó có một đạo quang trận mỹ lệ. Từ đó bắn ra vô số chùm sáng phong tỏa cả mặt đầm. Nhưng dù vậy vẫn rò rỉ từng luồng năng lượng khủng khiếp khiến không gian méo mó, nguyên lực trong phạm vi nghìn dặm trở nên đặc quánh lại không thể phi hành được.

Sức mạnh đó rốt cuộc khủng khiếp đến mức nào?

Lâm Động chép miệng, chẳng trách là Log tộc lại xem trọng nó như vậy.

- Hà hà, để tránh việc năng lượng của Hóa Long Đàm bị thoát ra ngoài, Long tộc bọn ta đã dùng trận pháp phong ấn lại. Mỗi lần khai khởi đều cần tộc trưởng và ít nhất sáu trưởng lão cùng ra tay.

Đoạn Đào giải thích.

Lâm Động gật đầu, ngẩng lên thì thấy những ngọn núi cách đó không xa đã chật cứng người, trên đỉnh núi chính thì mấy người Nguyên Càn đã đứng đó từ lâu.

Khi Lâm Động nhìn sang thì Nguyên Càn cũng nhìn hắn cười, rồi nhìn xung quanh, trầm giọng nói:

- Tiếp theo sẽ khai khởi Hóa Long Đàm, những ai vào trong đều phải chú ý, năng lượng bên trong vô cùng dồi dào, tuy có khả năng hóa cốt nhưng đều phải chịu những cơn đau như rút xương. Trong quá trình này mà bị hôn mê thì sẽ nổ tung. Bản thân biến thành một phần năng lượng của Hóa Long Đàm.

- Vì thế, nếu không thể chịu đựng được thì phải lập tức đi ra.

Lâm Động nghe vậy, sắc mặt trở nên nghiêm nghị. Thế gian này quả nhiên không có sức mạnh từ trên trời rơi xuống. Muốn có được nó phải trả cái giá mà người thường không thể trả được.

Quả nhiên, bước hóa cốt này có nguy hiểm không nhỏ.

- Các ngươi đã hiểu chưa?

Nguyên Càn nhìn Lâm Động, Nguyên Hinh và Nghiêm Phong.

Cả ba cùng gật đầu.

Nguyên Càn quay sang nhìn sáu vị trưởng lão, vung tay:

- Khai khởi Hóa Long Đàm.

- Rõ!

Sáu vị trưởng lão cùng đáp, rồi vung tay lên, sáu cột năng lượng từ bàn tay họ bắn vào trận pháp phía trên Hóa Long Đàm.

Uỳnh uỳnh!

Trận pháp chầm chậm xoay chuyển, ánh sáng bao quanh Hóa Long Đàm cũng dần biến mất.

Nguyên Càn điểm tay, một đạo kim quang bắn vào trong trận pháp, lập tức có tiếng nổ vang lên, quang trận bay lên, khi cách Hóa Long Đàm nghìn trượng thì biến mất.

Khi ấy, tất cả mọi người lập tức nhìn thấy một cột hắc quang bỗng từ trong Hóa Long Đàm bắn thẳng lên trời, vùng không gian đó nổ tung.

Cuồng phong nổi lên, vô số tiếng long ngâm vọng ra từ Viễn Cổ Hóa Long

Đàm.

Tất cả những người trong Long tộc khi nghe thấy tiếng long ngâm đó đều hơi cụp mắt, gương mặt đầy nghiêm nghị.

- Năng lượng thật khủng khiếp.

Lâm Động cũng hơi cúi đầu, ánh mắt có phần chấn động nhìn Hóa Long Đàm. Tuy ở đó lúc này có luồng năng lượng kinh người lan tỏa khiến cuồng phong bùng nổ, nhưng mặt đầm vẫn không có chút động tĩnh, thậm chí không có cả chút gợn sóng nào. Sự tĩnh lặng đó khiến người ta phải sợ hãi.

- Lâm Động, Nguyên Hinh, Nghiêm Phong, ba người đi đi. Có thu hoạch gì hay không phải xem tạo hóa của các ngươi thôi.

Nguyên Càn trầm giọng nói.

Lâm Động cũng nhìn hai người Nguyên Hinh ở trên một ngọn núi khác, họ lúc này cũng đang nhìn Hóa Long Đàm với ánh mắt cuồng nhiệt. Sau đó họ nghiến răng, biến thành hai đạo lưu quang bay vào trong trước vô số ánh mắt chăm chú.

Hai người bay vào trong nhưng không gây nên chút âm thanh nào, mặt đầm chỉ hơi gợn một chút rồi lại yên tĩnh như không có chuyện gì.

Uỳnh!

Nhưng sự tĩnh lặng lập tức bị phá vỡ, chỉ thấy trong Hóa Long Đàm hiện lên hai đạo long ảnh khổng lồ. Họ dường như đang giãy giụa rất kịch liệt, hai tiếng long ngâm đầy đau đớn cũng vọng ra.

Cơn đau khi hóa cốt lợi hại đến vậy.

- Lâm Động tiểu ca cũng đi đi. Nếu không chịu được thì nhanh chóng ra ngoài, chẳng có gì là xấu mặt cả, không phải ai cũng chịu được cơn đau đó đâu.

Đoạn Đào nhìn Lâm Động, dường như hắn cũng đã từng chịu đựng cơn đau đó rồi.

Lâm Động gật đầu, hít sâu một hơi, ánh mắt hiện vẻ kiên nghị, khó khăn lắm hắn mới có cơ hội này, dù đó có thật đau như rút gân rút cốt thì hắn cũng sẽ không rút lui!

- Ta đi đây, Đoạn Đào đại ca!

Lâm Động bay tới rồi cũng chui vào trong Hóa Long Đàm.

Trên đỉnh núi, Nguyên Càn nhìn xuống, hai bàn tay khẽ siết lại:

- Nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên có người không có chút huyết mạch của Long tộc lại vào Hóa Long Đàm. Không biết hắn có kiên trì được không.

- Hóa Long Đầm dù gì cũng là do năng lượng của rất nhiều tiền bối của Long tộc ta hóa thành, có sự kháng cự với con người. Nhưng Lâm Động lại tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, có lẽ sẽ không bị kháng cự quá mạnh. Chỉ là cơn đau khi hóa cốt sẽ lợi hại hơn so với Nguyên Hinh bọn nó. Dù gì thì Nguyên Hinh bọn nó vốn là long cốt, vào đó chỉ cần cường hóa long cốt là được. Còn Lâm Động…lại thật sự phải hoán cốt!

Một trưởng lão khẽ nói.

- Cơn đau đó vô cùng đáng sợ!

Một vị trưởng lão khác chẹp miệng, thần sắc có phần đồng tình.

Nguyên Càn gật đầu, ánh mắt nhìn Hóa Long Đàm có phần mong chờ.

- Nhưng Lâm Động cũng không phải kẻ đơn giản. Hà hà, ta muốn xem xem rốt cuộc một con người sẽ có được long cốt đẳng cấp nào trong Hóa Long Đàm… - Nếu xuất hiện long cốt Viễn Cổ như của Thanh Trĩ thì thú vị lắm đây…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1110

Hóa Long Cốt

Vào khoảnh khắc xông vào Hóa Long Đàm, Lâm Động cảm thấy tất cả sự huyên náo của trời đất đều biến mất hoàn toàn, trước mắt hắn là một màu đen kịt, tóm tay về phía trước có thể cảm nhận được làn nước đặc qunhs lướt qua bàn tay.

Lúc này Lâm Động cũng bỗng trở nên căng thẳng, hắn cảm thấy, cùng với việc cảm quan trở nên tĩnh lặng thì vô số luồng năng lượng cuồng bạo không thể hình dung nổi đang tràn về phía hắn.

Bụp!

Một âm thanh nhỏ vang lên, y phục trên người Lâm Động đột nhiên tan thành vụn, làn nước dần dần phủ quanh người hắn.

Phụt phụt!

Từng đợt năng lượng đen kịt dị thường bắt đầu tràn lên rồi chui vào cơ thể Lâm Động.

Con đau như hàng vạn con ong chích!

Cơ thể Lâm Động căng cứng, bề mặt da gân xanh nổi cuộn cuồn, cổ họng phát ra tiếng kêu đau đớn. Luồng năng lượng đen đó giống như những con dao sắc bén đâm vào người hắn, những nơi nó đi qua đều biến thành một đống tàn tích, thậm chí kinh mạch cũng bị rạch ngang dọc.

Nhưng mục tiêu của năng lượng đó không phải kinh mạch hay những cơ

quan khác, mà là xương cốt của Lâm Động. Chúng bò lên xương, Lâm Động cảm giác như xương cốt của mình bị vô số bàn tay to lớn tóm chặt, thậm chí hắn còn nghe thấy tiếng rắc rắc phát ra… Cơn đau nhói lan tỏa khắp toàn thân, từng đợt xung kích tấn công lên tim Lâm Động. Cơ thể hắn co giật liên hồi, cổ họng phát ra tiếng gầm rú giống như dã thú, đôi mắt đen thậm chí hiện lên tia máu đỏ tươi.

Lúc này hắn mới hiểu tại sao Đoạn Đào lại sợ Hóa Long Đàm như vậy, cơn đau này có thể khiến người ta mất đi lý trí.

- Lâm Động, vì người không có long cốt thật sự nên Hóa Long Đàm sẽ phá hủy toàn bộ xương cốt của ngươi rồi làm lại. Điều này rất nguy hiểm, nếu ngươi không kiên trì được thì e là sẽ bị dung hợp thành một phần sức mạnh ở đây.

Lúc này Nham lên tiếng, hiển nhiên hắn cũng nhận ra tình hình nguy hiểm của Lâm Động lúc này.

- Ừm.

Lâm Động hiện giờ chỉ biết chống cự lại cơn đâu, hắn căn bản không thể đáp lời Nham.

Rắc!

Lâm Động có thể cảm nhận được từng đốt xương trong người mình đang bị thứ năng lượng đen kia nghiền nát.

Cảm giác cảm nhận được rõ ràng xương cốt bị nghiền nát thực sự khiến người ta muốn nổ tung.

Thế nhưng hắn lúc này lại đỏ mắt lên, răng nghiến chặt, khóe miệng thậm chí có máu chảy ra, hắn không hề có ý định từ bỏ.

Bao năm nay hắn biết rõ muốn có sức mạnh thì phải trả giá, đó là sự trao đổi công bằng, thế gian này không có sức mạnh nào tự nhiên mà có cả.

Từng cơn đau xung kích lên lý trí của Lâm Động, xương cốt trong cơ thể hắn cũng ngày một mỏng manh, những vết rạn nứt phủ đầy.

Bùm!

Sau một giờ, thân thể Lâm Động rung lên dữ dội, một âm thanh trầm đục vọng ra từ cơ thể rồi cả người hắn mềm nhũn. Xương cốt của hắn đã hoàn toàn vỡ vụn.

Ầm!

Ngay khi đó, lập tức có năng lượng đen hùng hồn tràn tới, biến thành một cái xoáy khổng lồ, năng lượng đen không ngừng chảy vào cơ thể Lâm Động.

Khi năng lượng đen đi vào cơ thể Lâm Động, chỉ thấy chúng biến thành dòng chảy phức tạp chạy khắp cơ thể Lâm Động, năng lượng đen cũng bắt đầu nhanh chóng đông cứng lại, hình thành nên một bộ xương giống như người, chỉ có điều giữa hai cái có sự khác biệt về bản chất.

Năng lượng đen hùng hồn kia không ngừng chảy vào cơ thể Lâm Động rồi dung nhập vào bộ xương đang hình thành.

Từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc mất đủ năm ngày, bộ xương trong cơ thể Lâm Động dường như đã hoàn toàn chắc chắn.

Bộ xương mới lấp lánh ánh sáng của kim loại nhìn khá kỳ lạ.

- Đây chính là long cốt sao… Lâm Động khẽ siết tay lại cảm nhận năng lượng kinh người trong cơ thể. Trong lòng cảm thấy mừng rỡ, sự thống khổ vừa rồi cũng rất đáng.

- Ngươi chỉ có long cốt bình thường mà thôi, muốn cường hóa còn phải tiếp tục. Nhưng năng lượng ở đây có chút kháng cự lại ngươi. Có lẽ ngươi không dễ gì hấp thụ được. Như vậy thì long cốt cũng khó lòng được cường hóa đến mức

cao.

Nham nói.

- Kháng cự?

Lâm Động thầm cười:

- Vậy thì cưỡng ép vậy.

- Ngươi định dùng Thôn Phệ Tổ Phù?

Nham nói, năng lượng ở đây vốn mạnh mẽ, chỉ hấp thụ bình thường thôi cũng khiến người ta đau không muốn sống nưa. Nếu Lâm Động dùng Thôn Phệ Tổ Phù cưỡng ép thôn phệ thì sự thống khổ sẽ đến mức nào?

- Đây là cơ hội suy nhất của ta vào Hóa Long Đàm. Đã đến rồi thì đương nhiên không thể hài lòng với long cốt bình thường.

Lâm Động cười.

- Ngươi…thật quá điên rồi.

Nham thở dài.

- Nếu không thì lấy gì so sánh với Băng Chủ đây? Các ngươi cứ nói ta rất có tiềm lực. Ta cũng hiểu rõ bản thân, nếu không liều mạng thì cuối cùng không phải sẽ thành trò cười cho người ta sao?

Lâm Động ngừng một chút rồi đáp với giọng hơi khàn khàn.

Nham dường như hơi khựng người, một lúc sau mới khẽ nói:

- Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi.

Lâm Động cười, cũng không nói gì thêm, chầm chậm mở mắt ra, phía trước

toàn một màu đen. Trong Hóa Long Đàm, tinh thần cảm tri của hắn hoàn toàn mất tác dụng. Hơn nữa khi tinh thần lực của hắn tỏa ra thì năng lượng cuồng bạo đã hóa giải hết.

- Thôn Phệ Tổ Phù, ra đi!

Lâm Động khẽ lầm bầm, hắc quang tỏa ra từ trong cơ thể rồi biến thành một cái hắc động khổng lồ phía sau, còn hắn thì ngồi bên trong.

Tuy cùng là màu đen, nhưng màu đen của Thôn Phệ Tổ Phù so với Hóa Long Đàm dường như thâm sâu và thuần túy hơn.

- Thôn phệ.

Lâm Động lên tiếng, hắc động chậm chậm xoay chuyển, phóng ra một vô số luồng thôn phệ lực bá đạo.

Ào ào ào!

Khi thôn phệ lực tỏa ra, nước ở xung quanh lập tức có dị động, lập tức sự tĩnh lặng bị phá vỡ, nước trong đầm chảy ào ào vào trong hắc động, cuối cùng là vào trong cơ thể Lâm Động.

- Hự!

Khi dòng chảy đen giống như những mũi đao sắc lẹm chảy vào, cơ thể Lâm Động run lên dữ dội. Lúc này dường như hắn bị xẻ từng miếng thịt trên cơ thẻ vạy, cổ họng vang lên tiếng rên trầm đục.

Năng lượng đen chảy vào cơ thể Lâm Động và xuyên qua mọi sự ngăn cản, tụ lại trên xương cốt của hắn khiến màu sắc xương càng thêm thâm trầm.

Cơn đau nhói không thể hình dung nổi cũng xung kích lên não Lâm Động. Dù với định lực của mình thì Lâm Động cũng vẫn thấy choáng váng, nhưng hắn nghiến chặt răng, cố ép mình tỉnh táo. Hắn biết, một khi ý thức bị hôn mê thì cơ

thể hắn sẽ nổ tung.

Grào!

Lúc này, thanh quang chói lòa tràn lên bề mặt cơ thể Lâm Động. Thanh quang hội tụ thành hình một con thanh long cuộn mình phía sau hắn. Màu sắc xương cốt của Lâm Động càng thêm thâm trầm thì con rồng phía sau càng thêm thực chất. Những chiếc vảy lấp lánh ánh sáng sống động như thật, phát ra một thứ áp lực mạnh mẽ.

Thời gian trôi đi tẻ ngắt trong Hóa Long Đàm, bất giác đã mười ngày đi qua….

Trong mười ngày này, Lâm Động lúc nào cũng trong trạng thái co giật. Cơn đau đó thậm chí khiến cơ thể hắn tê dại, gần xanh nổi lên như muốn phá vỡ cơ thể.

Con thanh long phía sau hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, thậm chí còn cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của nó. Nó dường như là vật thể sống vậy.

Nếu lúc này chui vào trong cơ thể Lâm Động sẽ thấy xương cốt của hắn đã đen kịt, nhưng đằng sau đó là sự kiên cố không thể hủy hoại.

Thứ mà Long tộc tự hào chỉ có hai thứ là huyết mạch và nhục thể. Huyết mạch không nói ở đây, căn bản của nhục thể chính là xương cốt, mà hiện tại Lâm Động đã có được nhục thể sánh ngang với Long tộc thật sự!

Trước đây không lâu hắn còn mộng tưởng sẽ đạt đến mức cao nhất của Thanh Thiên Hóa Long Quyết. Giờ hắn đã thực hiện được rồi.

- Long cốt của ngươi hiện giờ có lẽ đạt được mức thượng đẳng rồi, không tồi… Nham lên tiếng.

- Long cốt thượng đẳng sao…vẫn chưa đủ.

Lâm Động mở mắt ra, trong mắt tràn ngập dã tâm cuồng nhiệt.

- Ngươi…muốn long cốt Viễn Cổ?

Nham giật mình.

- Đã đến Hóa Long Đàm thì đương nhiên phải lấy thứ tốt nhất!

Lâm Động cười, rồi tâm thần khẽ động, hắc động tăng tốc độ xoay chuyển, phát ra một luồng thôn phệ lực khủng khiếp quấy đảo cả Hóa Long Đàm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1111

Mai Cốt Chi Địa

Bên dưới đáy Hóa Long Đàm bị bao trùm bởi bóng tối hắc ám này, khái niệm về thời gian dường như không còn nữa.

Trong một nơi tối tăm nào đó, một thân ảnh được bọc quanh bởi một lớp nước đặc quánh dày cộm, chỉ nhìn được hình dáng qua đường nét bên ngoài.

Năng lượng dồi dào vô cùng tận ở xung quanh không ngừng chảy vào bọc nước đó. Nhưng dù vậy thân ảnh bên trong vẫn không hề có bát cứ động tĩnh gì.

Không biết kéo dài bao lâu, bỗng một lúc nào đó, bọc nước khẽ rung lên, từ bên trong hiện ra đôi mắt sáng loáng.

- Ài.

Lâm Động mở mắt, trong lòng thầm thở dài. Đến bây giờ hắn đã ở trong Hóa Long Đàm hơn nửa tháng rồi. Nhưng đáng tiếc từ sau khi xương cốt trong người biến thành long cốt thượng đẳng thì dù Lâm Động hấp thụ năng lượng thế nào thì long cốt trong người vẫn không hề thay đổi.

- Chẳng trách mà long cốt Viễn Cổ lại hiếm có như vậy… Lâm Động cười khổ. Lúc này hắn mới hiểu logn cốt Viễn Cổ khó xuất hiện thế nào. Chẳng trách mà chỉ có nhân vật như Thanh Trĩ tiền bối mới có được nó.

- Ta nghĩ…có lẽ long cốt Viễn Cổ không chỉ đơn giản là hấp thụ năng lượng Hóa Long Đàm là có được đâu.

Nham trầm ngâm lên tiếng.

Thời gian vừa qua hắn vẫn luôn chú ý tới sự thay đổi trong cơ thể Lâm Động. Tuy Lâm Động dựa vào thôn phệ lực bá đạo của Thôn Phệ Tổ Phù thôn phệ năng lượng trong Hóa Long Đàm. Nhưng ngoài việc khiến xương cốt thêm sậm màu thì chẳng có thay đổi gì về chất cả. Rõ ràng không phải do thiếu năng lượng.

- Hửm? Ngươi có phát hiện gì?

Lâm Động cũng dần bình tĩnh lại, lên tiếng hỏi. Dù gì Nham cũng là người từng trải, nhiều thứ hắn không thể sánh bằng được.

- Theo tộc trưởng Long tộc nói thì dù những cường giả có được long cốt Viễn Cổ thì cũng không rõ khi có được nó đã xảy ra chuyện gì. Mà ta cũng không biết nhiều về long cốt của Long tộc… Nham ngừng một chút rồi nói:

- Nhưng chủ nhân của ta năm đó từng nhìn thấy Viễn Cổ Hóa Long Đàm. Hồi đó người bảo, sự lớn mạnh thật sự không phải chỉ là mạnh về nhục thể.

- Không phải chỉ mạnh về nhục thể?

Lâm Động nhíu mày, trầm ngâm một lúc. Lời của Phù Tổ không quá thâm thúy. Một người ngoài tu luyện nhục thể ra còn có tinh thần nữa.

Lẽ nào muốn có long cốt Viễn Cổ thì không chỉ nhục thể mà tinh thần cũng phải mạnh?

- Điều này thì ta không rõ.

Nham lưỡng lự một lát, nói.

Lâm Động gật gù mãi hồi lâu, đột nhiên nghiến răng, tâm thần khẽ động, một tia tinh thần lực chui ra từ Nê Hoàn Cung.

Thế nhưng khi tinh thần lực vừa mới chui ra thì nước trong đầm tràn tới, năng lượng đen bám chặt lấy.

Đau!

Một cơn đau nhói rõ rệt hơn so với lúc xương cốt bị nghiền nát xộc thẳng lên não Lâm Động khiến mắt hắn đỏ ngầu.

Lâm Động siết chặt nắm đấm, móng tay thậm chí cắm cả vào lòng bàn tay, rồi hắn hít vào một hơi sâu, ánh mắt lóe lên sự sắc lạnh.

Uỳnh!

Tinh thần lực dồi dào lập tức từ Nê Hoàn Cung tràn ra như thủy triều.

Ục ục!

Khi tinh thần lực tràn ra ào ạt, nước trong đầm cũng như sôi sục, điên cuồng dính lấy, hung hăng cắt đứt tinh thần lực của Lâm Động.

Cơn đau không tả nổi thành lời khiến trên mặt Lâm Động nổi đầy gân xanh.

Trong sự giày vò đó, Lâm Động bắt đầu cảm nhận được ý thức của hắn dần bị lu mờ.

Cơn đau do tinh thần lực gây ra còn mãnh liệt hơn cả xương cốt bị nghiền vụn. Chẳng trách mà những người trong Long tộc vào đây đều không để tinh thần lực của mình thoát ra.

- Nham…Nham… Ý thức dần trở nên mơ hồ, Lâm Động dùng chút tỉnh táo cuối cùng gọi, nhưng lần này không nghe thấy tiếng của Nham đâu.

- Đáng chết.

Lâm Động thầm chửi, cùng với sự mất dần ý thức, hắn có thể nhận thấy mình đang mất dần sự khống chế với thân thể.

- Cứ thế này mà thất bại sao… Lâm Động lẩm nhẩm trong đầu.

Ý thức cuối cùng rơi vào một khoảng hắc ám.

Trong đó, dường như Lâm Động có thể cảm nhận được ý thức của mình đang chìm, chìm dần theo làn nước… Ở đây không có khái niệm về thời gian, vì thế Lâm Động với ý thức mơ hồ không biết hắn ở trong vùng hắc ám này bao nhiêu lâu. Điều duy nhất hắn có thể làm đó là gắng gượng giữ lại chút tỉnh táo cuối cùng.

Tuy chút tỉnh táo đó giống như con thuyền nan trong bão tốc, nhưng Lâm Động biết, nếu mất đi thì hắn thật sự sẽ không tồn tại nữa.

Nhưng quả thực, trong bóng tối vô tận này, để giữ được tỉnh táo không phải dễ dàng. Thời gian tựa như trôi đi hàng năm, hàng năm trời, cuối cùng hắn không giữ được nữa…thật sự…kết thúc tại đây sao… Chút tỉnh táo cuối cùng của Lâm Động lóe lên như ngọn lửa rồi biến đi.

Thế nhưng vào khoảnh khắc ý thức hoàn toàn biến mất phía trước mắt hắn dường như hiện ra một đạo quang ảnh. Đó là một thiếu nữa mảnh mai với mái tóc màu xanh lam, đôi mắt lạnh băng. Nhưng trong đôi mắt đó lú này lại đầy lo lắng, rồi giọng nói như vọng lại từ nơi xa lắm:

- Ngươi đã hứa…sẽ không chết… Gương mặt tuyệt mỹ đó, dung nhan làm điên đảo chúng sinh đó, chính là Ứng Hoan Hoan!

- Ngươi đã hứa… - Sẽ không chết… - Sẽ không chết!

Tiếng gọi gấp gáp của cô thiếu nữa xuyên qua thời gian và không gian truyền tới ý thức mơ hồ của Lâm Động, giống như ném một hòn đá xuống mặt hồ phẳng lặng, gây nên vô số đường gợn sóng.

- Hoan Hoan!

Lâm Động bỗng nhiên tỉnh tại, khoảng không gian hắc ám bỗng giống như thủy tinh nứt ra thành vô số đường.

Lâm Động mở mắt ra, dần khống chế lại được thân thể. Hắn định lập tức bỏ chạy, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến hắn dừng lại.

- Đây là…đâu?

Lâm Động lẩm nhẩm, ánh mắt có phần chấn động nhìn xung quanh. Hắn đang ở trong một tòa điện khổng lồ, bên trong là vô số thân ảnh đang ngồi bàn tọa. Nhưng thân ảnh này đều không còn da thịt nữa mà chỉ còn những bộ xương khô, tỏa ra thứ năng lượng trầm ổn mà dồi dào.

Đây dường như là nơi chôn xương vậy…một nơi mai cốt chi địa… Khi Lâm Động đang ở trong mai cốt chi địa thì ở Đông Huyền Vực xa xôi, trong một ngọn núi sâu lạnh lẽo ở Đạo Tông.

Vẫn là mặt hồ băng đó, cô thiếu nữ ngồi trên đóa băng liên lúc này đột nhiên mở mắt. Gương mặt vốn không có chút dao động bỗng có hoảng hốt, bàn tay ngọc ngà ôm ngực, dường như đang rất đau.

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng mình vừa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đó.

Hắn lúc này đang đối mặt với sống chết.

- Ngươi đã hứa…sẽ không chết… Thiếu nữ siết tay lại, lầm bầm nói.

Vút!

Đột nhiên từ xa có một bóng người đáp xuống hồ băng, Ứng Tiếu Tiếu thấy thiếu nữa lo lắng, vội hỏi:

- Hoan Hoan, muội sao vậy?

- Tỷ tỷ, muội vừa nhìn thấy hắn.

Ứng Hoan Hoan nhìn Ứng Tiếu Tiếu, nói.

Ứng Tiếu Tiếu sững người, kinh ngạc nói:

- Hắn về rồi sao?

- Muội thấy ở đây.

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, tay chỉ vào tim.

Ứng Tiếu Tiếu cười khổ, nghĩ cô bé này chỉ quá nhớ ai đó mà thôi, an ủi một lúc rồi thở dài, sắc mặt có phần ngưng trọng:

- Gần đây có tin, dường như Nguyên Môn đang có động tĩnh gì đó không bình thường… Ứng Hoan Hoan hơi chau mày, thế nhưng Ứng Tiếu Tiếu cảm nhận được rõ ràng, khi nghe thấy hai chữ Nguyên Môn thì hàn khi xung quanh đột nhiên đậm đặc hơn nhiều.

- Cha nói, có lẽ Nguyên Môn sắp khai chiến rồi.

Ứng Tiếu Tiếu siết tay.

- Khai chiến sao… Ứng Hoan Hoan nghe vậy, nhưng gương mặt không hề thay đổi, rồi khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo.

- Vậy thì khai chiến đi.

Ứng Hoan Hoan khẽ hít vào một hơi khí lạnh, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, rồi đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài hồ băng.

- Tỷ tỷ, muội muốn rời khỏi Đạo Tông một thời gian.

Ứng Tiếu Tiếu vội hỏi:

- Tại sao?

Ứng Hoan Hoan dừng bước, hàn khí màu trắng tỏa ra, biến cơ thể cô thành bức tượng băng. Ngay sau đó bức tượng võ vụn, còn bản thân Ứng Hoan Hoan

thì biến mất.

- Đi lấy lại thứ thuộc về muội.

Sau khi thân ảnh biến mất, giọng nói bình tĩnh của cô bé vang khắp mặt hồ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1112

Long Cốt Viễn Cổ

Trong khu đại điện tĩnh mịch, phủ đầy bụi trần ai, Lâm Động sững người nhìn những bộ xương đen lấp loáng ánh sáng. Hắn là hắn không thể ngờ trong Hóa Long Đàm lại ẩn tàng một nơi đặc biệt thế này.

- Xem ra ở đây mới là nơi để có được long cốt Viễn Cổ.

Tiếng nói đầy ngạc nhiên của Nham vang lên.

Lâm Động gật đầu, nơi chôn xương này được ẩn tàng trong Hóa Long Đàm, nhưng muốn tới đây bắt buộc phải dùng đến tinh thần lực. Nhưng ở nơi này mà phóng thích tinh thần lực rõ ràng là việc làm rất nguy hiểm và ngu xuẩn. Với tâm tính và sự kiên nhận của mình mà Lâm Động cũng suýt chút nữa bị chìm trong bóng tối hắc ám đó rồi biến thành một phần năng lượng của Hóa Long Đàm.

Chỉ một số người có phách lực kinh người mới chống lại được sự xâm thực của bóng tối đó, cuối cùng đến được đây và có long cốt Viễn Cổ.

- Vừa rồi… Mắt Lâm Động hơi lóe sáng.

- Ừm, là tiểu nữ hữu Ứng Hoan Hoan đã giúp ngươi.

Nham đáp.

- Sao nàng ấy làm được… Lâm Động hoảng hốt, sao Ứng Hoan Hoan có thể từ Đông Huyền Vực xa xôi cảm ứng được tình hình của hắn mà hiện thân tương trợ.

- Có tâm thì tự nhiên sẽ cảm được.

Nham nói có phần mơ hồ.

- Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, nếu cô ta đã làm được việc đó thì chắc hẳn linh tính luân hồi đã bắt đầu tỉnh dậy và dung hợp với con người cô ta rồi… Lâm Động bỗng siết chặt tay, khi ở trong bóng tối vừa rồi hắn vẫn nhìn thấy mái tóc dài màu lam của cô thiếu nữ, giống hệt như lần đầu tiên thấy Ứng Hoan Hoan chạm vào linh tinh luân hồi. Không còn sự nhí nhảnh nửa, có chăng chỉ là cái lạnh lẽo như núi băng đầy xa lạ.

- Giải quyết vấn đề trước mắt đã.

Lâm Động hít sâu một hơi kìm nén cảm xúc trong lòng, rồi ngẩng lên nhìn tòa điện chôn đầy xương người. Ánh mắt lóe lên sự kiên nghị, hắn thật sự cần phải mạnh hơn, vì thế hắn nhất định phải có được long cốt Viễn Cổ.

Lâm Động chầm chậm bước vào trong, tiếng bước chân khẽ khàng vang lên trong đại điện.

Trong đại điện, rất nhiều bộ xương đen ngồi tĩnh lặng. Từ những bộ xương ấy không hề có sinh khí, nhưng vẫn cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh người. Đã hàng nghìn năm đi qua nhưng chúng vẫn đáng gờm như xưa.

- Đây đều là long cốt thượng đẳng.

Lâm Động vừa nhìn là nhận ra, long cốt ở đây đều có ánh sáng đen giống như xương của hắn, hiển nhiên đều đạt hàng thượng phẩm.

Hơn nữa, càng dần vào sâu, màu của những bộ xương cũng càng đậm hơn. Phát hiện này khiến tim Lâm Động đập thình thình, ánh mắt rực cháy nhìn về phía sâu. Bước chân hắn bỗng tăng tốc, lướt vào trong đại điện rồi bỗng ngừng lại, hơi thở trở nên gấp gáp.

Lâm Động dừng bước, vẻ mặt đầy chấn động nhìn về phía trước. Ở đó có tám

cái đài bằng đồng, mỗi đài đều có một bộ hài cốt.

Tám bộ hài cốt này không phải màu đen, mà là…màu kim sẫm.

Thứ màu kim trên những bộ hài cốt đó cảm giác như thời gian cũng không thể xóa bỏ, nó tỏa ra thứ uy nghiêm khó lòng hình dung, lan tràn khắp đại điện.

- Đó chính là… Miệng Lâm Động khô khốc, mức độ ngang ngược của những bộ long cốt này vượt xa long cốt thượng đẳng.

Rõ ràng đây chính là tám bộ long cốt Viễn Cổ trong truyền thuyết!

Hơn nữa, bên cạnh tám cái đài đó còn có bốn đài khác, bên trên có bốn bộ xương ngả màu đen. Năng lượng bao hàm trong nó kém xa long cốt Viễn Cổ nhưng người ta sẽ phải nghi hoặc tại sao chúng lại ngồi trên đó… - Năng lượng trong bốn bộ xương này đã bị người khác hấp thụ rồi… Nham vừa nhìn là nhận ra ngay.

Lâm Động khựng người, rồi nói:

- Lẽ nào muốn có long cốt Viễn Cổ, thì phải hấp thụ sức mạnh trong long cốt Viễn Cổ thì mới cường hóa được long cốt trong cơ thể?

- Có lẽ là vậy, hơn nữa thứ long cốt Viễn Cổ này, dù năng lượng bị hút đi thì cũng không biến thành tro bụi. Chúng vẫn lặng lẽ hấp thụ năng lượng trong Hóa Long Đàm Có lẽ một ngày nào đó lại trở thành long cốt Viễn Cổ.

Nham nói.

- Thì ra là vậy… Lâm Động sực hiểu. Nếu vậy thì không phải càng lâu thì long cốt Viễn Cổ càng nhiều sao? Nghĩ đến đây Lâm Động thầm tự cười mình. Từ bốn bộ xương kia có thể thấy, dù trước đây chúng là long cốt Viễn Cổ thì muốn phục hồi cũng không phải một sớm một chiều.

- Ở đây lúc này có mười hai bộ long cốt, bao nhiêu năm nay Long tộc cũng

có được một số nhân vật lợi hại.

Lâm Động chép miệng, có phần kinh ngạc nói.

Thường thì cường giả Long tộc có được long cốt Viễn Cổ đều đạt đến thực lực Chuyển Luân Cảnh. Như vậy thì tám bộ long cốt Viễn Cổ kia là tám cường giả Chuyển Luân Cảnh. Trận dung thật khiến người ta chấn động.

- Dù sao Long tộc cũng là chủng tộc truyền thừa từ thời Viễn Cổ, được thế này cũng không có gì lạ.

Nham không lấy làm lạ, ngừng một chút rồi quay lại vấn đề chính:

- Có điều, tuy tìm được long cốt Viễn Cổ nhưng cũng không có nghĩa là ngươi đã thành công. Bên trong long cốt Viễn Cổ không chỉ có sức mạnh dồi dào mà nó còn ẩn tàng ý chí của những người đó trước khi chết. Nếu không cẩn thận thì e là không chỉ không thể hấp thụ năng lượng để cường hóa long cốt mà ngược lại còn bị ý chí đó hủy hoại thần trí.

Lâm Động nghe vậy cũng không lấy làm bất ngờ, nếu long cốt Viễn Cổ có được dễ thì cũng không đến nỗi hiếm thế này.

- Đã đến đây rồi, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng phải vào.

Lâm Động cười, rồi bước chân ra đứng trước một bộ xương màu kim sẫm. Bộ xương này tỏa ra thứ ánh sáng kim giống như kim cương bất diệt. Hình dáng bộ xương không thẳng mà hơi cong xuống, thậm chí đầu lâu cũng hơi cúi, có cảm giác như đang cúi mình trước điều gì đó… - Cúi mình?

Lâm Động đột nhiên nheo mắt, nhìn về hàng ngàn vạn bộ xương đen trong điện. Những bộ xương đó cũng có dáng vẻ giống những bộ xương này, chỉ là họ hướng về tám bộ xương này… Nhưng sao bộ xương này cũng có dáng vẻ đó?

Lâm Động nhìn bảy bộ xương còn lại, thấy cũng như vậy, ánh mắt hắn lấp lánh, một lúc sau hắn lùi lại, quay về sau nhìn theo hướng của tám bộ xương. Ở

đó có một cái cột trụ với chất liệu kỳ lạ, không phải kim loại, cũng không phải gỗ, bề mặt phủ đầy hoa văn cự long.

Trong đại điện không hiếm những cột trụ thế này, Lâm Động đã nhìn thấy không ít. Nhưng chỉ có cột này là khiến Lâm Động có cảm giác giật mình thon thót.

- Lâm Động, nhìn lên đỉnh cột!

Nham đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Lâm Động ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn về đỉnh cột trụ cao nghìn trượng. Ở đó thấp thoáng có một thân ảnh.

- Đó là… Đồng tử Lâm Động co lại, rồi hắn điểm chân, thân hình bay lên, một vài nhịp là lên đến đỉnh cột.

Khi lên đến nơi, Lâm Động đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị đè nặng xuống. Thậm chí đầu gối cong cả xuống, nếu không kịp thời ổn định cơ thể thì e là hắn đã quỳ xuống rồi. Nhưng dù vậy hắn vẫn thấy tim run lên, đó là thứ áp lực Long tộc quen thuộc, nhưng lần này nó vượt qua bất cứ ai hắn từng gặp, thậm chí…cả Thanh Trĩ tiền bối.

Lâm Động chầm chầm ngẩng lên nhìn, phía trước không xa là một thạch đài hình hoa sen. Trên đó là một thân ảnh đang ngồi bàn tọa.

Thân ảnh đó khá mỏng manh, thân thể đó không có ánh sáng kim sắc mạnh mẽ kia. Nhìn qua bộ xương đó giống như ngọc thạch hoàn mỹ, lấp lánh chói lòa, nhìn kỹ thậm chí có thể thấy đường vân bên trong bộ xương.

Bộ xương này chỉ có thể hình dung bằng hai chữ hoàn hảo. Lâm Động nhìn mà không khỏi mơ màng, nhưng rồi hắn nhanh chóng tỉnh lại, hỏi:

- Đây là xương cốt của ai? Sao lại có uy thế khủng khiếp vậy?

Lâm Động lúc này có chút chấn động, theo như Nguyên Càn nói thì có lẽ đây là long cốt Viễn Cổ. Nhưng bộ long cột ngọc thạch này rõ ràng là vượt xa tám bộ long cốt Viễn Cổ phía dưới kia.

Lâm Động kinh hãi, nhìn thì thấy hai bàn tay của bộ xương lại có sáu ngón tay… - Đó là… Nham bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Lục Chỉ Thánh Long Đế?

- Lục Chỉ Thánh Long Đế?

Lâm Động sững người, chỉ cảm thấy cái tên đó sao lại bá khí đến vậy, rồi thận trọng hỏi:

- Đó là ai?

- Một người từng thống nhất yêu thú giới… Đồng tử Lâm Động co rút mạnh mẽ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1113

Lục Chỉ Thánh Long Đế

Thống nhất yêu thú… Lâm Động sững người nhìn bộ long cốt giống như ngọc thạch trước mặt. Trong lòng không khỏi dấy lên sự kinh hãi. Vì hắn hiểu mấy chữ đơn giản đó cho thấy một thành tựu khổng lồ thế nào.

Yêu thú giới thời Viễn Cổ rõ ràng hỗn loạn hơn hiện nay nhiều. Quần hùng cát cứ, các đại chủng tộc làm chủ mỗi phương, trong đó còn có một vài đại bá tộc. Nhưng chủng tộc này không hề thua kém Long tộc. Long tộc muốn kháng cứ lại với họ thì không vấn đề gì, nhưng nếu muốn thống nhất cả yêu thú vực và khiến những bá tộc cao ngạo kia cúi đầu xưng thần thì tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Vậy mà lúc này Nham lại nói chủ nhân của bộ xương ngọc thạch trước mắt kia đã từng thống nhất yêu thú giới… Thực lực sẽ khủng khiếp thế nào?

- Thực lực đúng là rất mạnh, ở thời Viễn Cổ, trong Bát Chủ, chỉ có Băng Chủ và Thôn Phệ Chủ là có thể thắng Lục Chỉ Thánh Long Đế. Còn sáu người còn lại thì rất khó phân cao thấp.

Nham cảm thán.

Bát Chủ thời Viễn Cổ đại diện cho chiến đấu lực đỉnh phong của thời kỳ Viễn Cổ. Vậy mà Lục Chỉ Thánh Long Đế lại sánh ngang với họ, xem ra thực lực quả nhiên nghịch thiên.

- Thời kỳ Viễn Cổ, quần cường nhiều như lá rụng mùa thu, Bát Chủ tuy mạnh nhưng cũng có không ít cường giả đỉnh cao có thể so tài với họ.

Nham cười.

Lâm Động gật đầu, Bát Chủ chỉ là một nhánh của Phù Tổ, có lẽ trong trời đất này chẳng ai có thể đạt đến trình độ nhưu Phù Tổ. Nhưng nếu dựa vào sức mạnh khác chắc hẳn vẫn có thể so tài với Bát Chủ.

- Có điều, yêu thú giới vốn tôn sùng sức mạnh, tuy năm đó dưới cường uy của Lục Chỉ Thánh Long Đế, cộng với ngoại lực của trận đại chiến mà cuối cùng cũng thống nhất. Nhưng sau khi Lục Chỉ Thánh Long Đế qua đời, Long tộc không thể khiến các bá tộc khác cúi đầu được nữa, vậy là lại phân tách.

Lâm Động lại gật gù, hắn biết rõ bản tính hiếu chiến và hiếu sát của yêu thú, nếu không có sự ràng buộc chủng tộc thì muốn chúng thần phục không phải dễ.

- Không ngờ bộ xương này khi còn sống lại lợi hại như vậy. Chẳng trách mà có uy thế như thế… Lâm Động gãi cằm nhìn bộ xương thạch ngọc. Trong mắt hắn ánh lên ngọn lửa, hắn cười nói:

- Xem ra bộ xương này còn mạnh hơn long cốt Viễn Cổ, hay là…chọn nó đi?

- Chọn nó?

Giọng nói của Nham trở nên quái dị”

- Ngươi tưởng bao nhiêu năm nay, nhưng cường giả Long tộc may mắn đến được đây không phát hiện ra bộ long cốt này sao? Nhưng cuối cùng vẫn chẳng ai thành công. Điều này cho thấy cái gì? Rõ ràng là sức mạnh của nó không phải người thường có thể chịu nổi.

Lâm Động bặm môi gật gù. Khi mới nhìn thấy bộ xương hắn đã cảm nhận được sức mạnh đáng sợ bên trong đó. Chỉ cảm ứng một chút cũng khiến hắn run rẩy. Có lẽ tám bộ long cốt Viễn Cổ dưới kia cộng lại cũng không bằng bộ long cốt ngọc thạch này.

Vì thế hắn biết, nếu muốn hấp thụ bộ xương này thì rất có khả năng hắn sẽ bị

nổ tan xác pháo. Hơn nữa bên trong bộ xương chắc chắn còn có ý chí của Lục Chỉ Thánh Long Đế. Cường giả ở mức độ này, dù trải qua nhiều năm nhưng ý chí tuyệt đối không phải thứ dễ chịu đựng.

Vì thế, nguy hiểm có thể nói là thập tử nhất sinh.

- Ta biết là rất nguy hiểm…chưa biết chừng phải trả giá rất đắt…Nhưng ta cần nó.

Lâm Động cụp mắt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh thiếu nữ đã nhìn thấy trong bóng đêm lúc nãy. Tuy không tiếp xúc trực tiếp nhưng hắn cảm nhận được, thiếu nữa đó đã có thay đổi, hơn nữa chưa biết chừng sau này còn thay đổi nhiều hơn nữa.

Hắn mơ hồ có cảm giác rằng, có lẽ khi thực lực thật sự đạt đến đỉnh phong, Ứng Hoan Hoan sẽ thật sự trở thành Băng Chủ xa lạ kia.

Khoảng cách thực lực giữa hai người dường như đang bị kéo rộng ra. Đó là việc mà Lâm Động hết sức muốn tránh.

Vì thế hắn phải cố gắng hết sức để nâng cao thực lực bản thân.

- Ài, thật đúng là điên cuồng.

Nham thở dài bất lực, hắn không ngờ việc Ứng Hoan Hoan luân hồi chuyển thể lại kích thích sự tiến thủ của Lâm Động như vậy. Nhưng có lẽ từ góc độ nào đó mà nói thì đó cũng không phải việc xấu.

- Nếu ngươi thật sự muốn thử thì làm đi. Ta sẽ cố gắng bảo vệ ngươi. Nếu thật sự không xông thì đành phải từ bỏ thôi.

Nham trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Đa tạ!

Lâm Động gật đầu cảm kích, rồi hít một hơi thật sâu, bước lên phía trước, dừng lại trước thạch đài hoa sen, cánh tay đưa ra chậm rãi nhưng kiên định, cuối cùng khẽ chạm vào bộ xương ngọc thạch.

Ầm!

Khi Lâm Động vừa chạm vào bộ xương thì một luồng uy lực không thể hình dung đột nhiên bùng nổ. Thân thể Lâm Động bị chèn xuống, mặt đất lập tức nứt toác.

Lâm Động cắn chặt răng, hắn có thể cảm nhận được luồng áp lực khủng khiếp ở quanh mình, thậm chí xương cốt của hắn cũng phát ra tiếng ken két. Chắc hẳn nếu không phải đã có long cốt thì có lẽ xương cốt của hắn đã nát vụn rồi.

Luồng áp lực lan tỏa, cuối cùng bao trùm cả đại điện, bộ xương nghìn năm vốn đã hơi cong xuống dường như cúi càng sâu hơn.

Uỳnh!

Khi Lâm Động đang cố gắng chống đỡ lại thứ áp lực kinh người đó thì trong đôi mắt của bộ xương ngọc thạch bỗng ngưng tụ ánh sáng, rồi bắn vào mắt Lâm Động. Vào khoảnh khắc đó trong đầu hắn như trời đất nổ tung, cảm giác chuáng váng, dường như bị hút vào một không gian nào đó.

Cảm giác choáng váng đó rất nhanh đã biến mất, nhưng khi Lâm Động định thần lại thì phát hiện cảnh tượng xung quanh đã thay đổi hoàn toàn. Đây dường như là một vùng đất hoang vu mênh mông vô tận, khí tức cổ xưa bao phủ khắp không gian.

- Thú vị thật, không ngờ con người cũng vào được mật cảnh của Long tộc bọn ta… Khi Lâm Động còn đang thất thần thì một giọng nói bỗng vang lên. Giọng nói ấy bao hàm một thứ uy nghiêm khó lòng hình dung, dường như khiến trời đất cũng ảm đạm đi nhiều.

Lâm Động giật mình ngẩng lên thì thấy trên bầu trời phía xa có một tòa thạch đài hoa sen. Trên đó là một nam tử mặc tử bào đang ngồi điềm nhiên.

Dáng vẻ người đó khá anh tuấn, chỉ là sự uy nghiêm khiến người khác cảm thấy sợ hãi. Trong ống tay áo là một bàn tay với sáu ngón tay khá hoàn mỹ.

- Lục Chỉ Thánh Long Đế.

Da đầu Lâm Động tê dại, rõ ràng người này chính là tuyệt thế mãnh nhân đã thống nhất yêu thú giới. Tuy đó chỉ là ý thức còn lại nhưng cũng đã vô cùng khủng khiếp rồi.

- Long tộc hiện nay coi sóc mật cảnh không còn nghiêm ngặt như trước rồi.

Nam tử đó nhìn Lâm Động, giọng nói lạnh nhạt khiến toàn thân Lâm Động rét run.

- Tiền bối, Hóa Long Đàm đến nay vẫn chỉ người của Long tộc mới được vào. Sở dĩ vãn bối vào được là vì đã giúp Long tộc một việc.

Lâm Động vội giải thích.

- Long tộc hiện giờ lại cần ngươi giúp?

Nam tử kia chau mày.

Lâm Động cười khổ, hắn biết thực lực bề ngoài của mình không thể lọt mắt tuyệt thế mãnh nhân kia, liền thuật lại việc ở Trấn Ma Ngục… - Bọn chúng lại để Trấn Ma Ngục ở dưới Long Vực sao… Nam tử đó nghe Lâm Động thuật lại xong thì hơi khựng người, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Động đã dịu hơn.

- Trên người ngươi có không ít mùi vị quen thuộc… Lâm Động cười khan, Lục Chỉ Thánh Long Đế đúng là khủng bố, vừa nhìn là nhận ra nhiều điều từ Lâm Động.

- Anh bạn trẻ, vào đây được có nghĩa là ngươi cũng có bản lĩnh. Có điều, tuy ngươi đã giúp Long tộc một việc lớn nhưng nếu cho rằng chỉ dựa vào đó mà có được long cốt Hồng Hoang thì hơi ngây thơ đấy.

Nam tử cười.

- Vãn bối chỉ muốn cố gắng hết sức mình.

Lâm Động nói, đương nhiên hắn không ngây thơ đến mức cho rằng tuyệt thế mãnh nhân kia sẽ dễ dãi với hắn vì việc kia.

- Trước ngươi từng có mười tám người đến dây. Họ đều là những người giỏi nhất trong Long tộc mỗi thời, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Nam tử kia cười, nhìn xuống Lâm Động, nói:

- Ngươi nghĩ mình làm được không?

- Tuy rất khó nhưng nếu đến dũng khí thử thách cũng không có thì chắc tiền bối sẽ một chưởng đánh bay vãn bối ra ngoài.

Lâm Động cười.

Nam tử kia khựng người rồi bật cười:

- Tiểu tử thú vị thật…Nếu vậy thì cho ngươi thử.

- Vãn bối phải làm gì?

Lâm Động nôn nóng.

Nam tử đó cười, bàn tay sáu ngón giơ ra, đồng thời một luồng khí tức khủng khiếp cũng dâng trào, biến thành một con cự long màu tử kim cuộn mình phía sau. Rồi một tiếng cười khiến Lâm Động cứng người vang lên.

- Đánh bại ta… … Bên ngoài Hóa Long Đàm, trên một đỉnh núi, Nguyên

Càn đang ngồi tĩnh lặng, xung quanh là một vài vị trưởng lão cũng đang ngồi nhắm mắt tu dưỡng.

Uỳnh!

Trời đất đột nhiên rung chuyển, Hóa Long Đàm phía dưới dậy sóng. Bên dưới lấp lánh ánh tử kim, một tiếng long ngâm cổ xưa vọng ra chấn nhiếp cả trời đất,.

Mấy người Nguyên Càn lập tức mở mắt, nhìn xuống Hóa Long Đàm, gương mặt hiện lên sự kinh hoàng.

- Có người…đang khiêu chiến tiên tổ?!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1114

Trợ Thủ

Bên ngoài Hóa Long Đàm, tất cả mọi người trên những ngọn núi xung quanh đó đều mang ánh mắt kinh dị nhìn Hóa Long Đàm đang sôi sục.

Mọi người trong Long tộc đều biết rõ năng lượng ở đây đạt đến mức khủng khiếp. Vì thế nước trong đầm đặc quánh không thể có sóng nổi. Thế nhưng Hóa Long Đàm bình thường có ném cả ngọn núi vào cũng không gợn sóng thì giờ đang nổi lên những đợt sóng lớn.

- Chuyện gì vậy?

Nhiều đệ tử trẻ nhìn nhau, rõ ràng họ không biết về mai cốt chi địa ở trong Hóa Long Đàm, còn về Lục Chỉ Thánh Long Đế thì càng chỉ biết đến trong cổ tịch. Nhưng dù thế cũng khiến huyết dịch trong người họ sục sôi. Dù gì thì trong lịch sử lâu dài của yêu thú giới cũng chỉ có một mình vị Lục Chỉ Thánh Long Đế đây là thống nhất được các đại chủng tộc.

- Đó là… Các trưởng lão quanh Nguyên Càn lúc này không thể thản nhiên được như trước nữa, trên gương mặt già nua đều hiện vẻ chấn động. Với thân phận của họ đương nhiên biết ít nhiều về mai cốt chi địa, nhưng thường thì chỉ khi có đại cơ duyên thì mới vào được đó… - Thứ năng lượng này là của tiên tổ.

Sắc mặt Nguyên Càn có phần ngưng trọng, nhìn mấy vị trưởng lão nói:

- Có người đã vào Táng Cốt Điện, hơn nữa còn tiếp xúc với ý chí của tiên tổ.

- Là ai?

Một trưởng lão nóng ruột hỏi. Không phải ai cũng vào được Táng Cốt Điện. Chỉ những ai có đại cơ duyên và nghị lực cực lớn mới thành công. Hơn nữa một khi đã vào thì sẽ có cơ hội có được long cốt Viễn Cổ. Nếu thật sự có được thì đó sẽ là sự kiện trọng đại của Long tộc.

- Tạm thời vẫn chưa rõ.

Nguyên Càn lắc đầu, ánh mắt rực cháy nhìn Hóa Long Đàm, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Lâm Động. Nhưng ngay lập tức hắn lắc đầu…có lẽ không phải chứ?

- Nếu là Lâm Động có được long cốt Viễn Cổ… Một vị trưởng lão nói nhỏ. long cốt Viễn Cổ là trọng bảo của Long tộc, chỉ cần có được nó là sẽ có được một tộc nhân tiềm lực kinh người. Nhưng nếu Lâm Động có thì sẽ thành phí mất, vì Lâm Động không phải người trong tộc, thậm chí trong người hắn không có chút huyết mạch nào của Long tộc.

- Yên lặng quan sát đã.

Nguyên Càn nhìn sắc mặt kỳ lạ của mấy vị trưởng lão, trong lòng cũng đành thở dài bất lực.

Động tĩnh ở Hóa Long Đàm vàng ngày càng mạnh, khoảng nửa giờ sau, từ trong Hóa Long Đàm bỗng hình thành hai vòng xoáy nước, rồi bắn ra hai thân ảnh.

Soạt!

Mọi ánh mắt đều lập tức nhìn về hai thân ảnh đó, tiếp đó là những tiếng kêu lên kinh ngạc.

- Đó là Nghiêm Phong và Nguyên Hinh, họ thành công rồi.

- Năng lượng như vậy chắc là long cốt thượng đẳng đúng không? Lợi hại thật.

Trên bầu trời, quang ảnh tan đi, chính là Nguyên Hinh và Nghiêm Phong. Thân thể họ dường như cao lớn hơn, ánh mắt lóe tinh quang sắc bén, dưới lớp da còn hắc quang lưu chuyển.

- Là long cốt thượng đẳng.

Những vị trưởng lão kia vừa nhìn là nhận ra đẳng cấp long cốt của hai người, rồi tất cả cùng cười khổ. Nếu là bình thường có hai tộc nhân có được long cốt thượng đẳng thì đó là tin vui. Nhưng lúc này họ lại chẳng thể vui được.

Nếu hai người họ đã ra, vậy thì người còn lại trong Hóa Long Đàm chính là Lâm Động rồi. Như vậy thì hiển nhiên người đã tiếp xúc với ý chí của tiên tổ cũng chính là hắn.

- Ài, năm đó Thanh Trĩ cũng vậy. Nhưng dù thế nào hắn cũng có huyết mạch của Long tộc. Nhưng bây giờ Lâm Động lại chẳng có can hệ gì.

Một trưởng lão thở dài.

Những trưởng lão khác vẻ mặt cũng cổ quái. Nếu Lâm Động có dù chỉ một chút huyết mạch Long tộc thì chắc hẳn họ sẽ mừng đến nhảy cẫng lên. Nhưng đáng tiếc hắn ta lại là một con người thật sự, lại chẳng có chút liên hệ gì với Long tộc cả.

- Tộc trưởng… Các trưởng lão nhìn về Nguyên Càn, rõ ràng chuyện này khiến họ rất đau đầu.

- Cứ xem tình hình thế nào đã. Tuy Lâm Động đã vào Táng Cốt Điện nhưng không có nghĩa là hắn lấy được long cốt Viễn Cổ. Hơn nữa có lấy được cũng không sao. Có lẽ cũng đến lúc chúng ta thay đổi quy tắc cũ rồi.

Nguyên Càn chắp tay sau lưng, nhìn về Hóa Long Đàm lẩm nhẩm.

- Lâm Động…nếu ngươi có bản lĩnh đó, Long tộc có thể phá lệ cho ngươi

một lần… … Bùm!

Trên đại địa hoang vu, đột nhiên tỏa ra một luồng áp lực mạnh mẽ, một cái bàn vuốt rồng màu tử kim dường như xé tan không gian, bằng tốc độ kinh người đập xuống thân ảnh trên không trung.

Âm thanh trầm đục vang lên, thân ảnh đó lập tức lao thẳng xuống mặt đất tạo nên một cái hố sâu hàng nghìn trượng.

- Khụ!

Trong cái hố to, một thân ảnh ho sù sụ một cách khổ sở. Thân thể hắn lúc này đã nhuốm đầy máu tươi, đôi mắt vốn lấp lánh thanh quang cũng tối đi nhiều.

Thân ảnh đó đương nhiên là Lâm Động vừa khiêu chiến với Lục Chỉ Thánh Long Đế. Nhưng trước đại nhân vật đó, hắn đúng là châu chấu đá xe.

Tuyệt thế nhân vậy từng sánh ngang với Bát Chủ thời Viễn Cổ, dù bây giờ chỉ còn lại chút ý chí nhưng vẫn khủng khiếp như vậy.

- Sức mạnh và dũng khí của ngươi không tương xứng với nhau.

Lục Chỉ Thánh Long Đế ngồi trên thạch đài hoa sen, ánh mắt bình thản nhìn xuống thân ảnh kia.

- Ngươi hiện giờ không thể được sự khẳng định của ta đâu. Vì thế hãy từ bỏ đi.

Lâm Động quệt vết máu ở khóe miệng, ngẩng lên nhìn Lục Chỉ Thánh Long Đế với đôi mắt vẫn tràn ngập chiến ý. Hắn không phản bác lời của Lục Chỉ Thánh Long Đế, nhưng hắn vẫn bước chân ra, thanh quang hùng hồn lại bùng nổ, tiếng long ngâm vang lên. Thanh quang bao quanh người hắn rồi biến thành một con thanh long dài đến nghìn trượng.

Thanh long cuộn mình, chiến ý dâng lên trong mắt, lớp vẩy quanh người phát

ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, rắn chắc.

Vút!

Đột nhiên thanh long biến thành thanh quang đem theo sức mạnh đáng sợ lao thẳng tới Lục Chỉ Thánh Long Đế. Những nơi nó bay qua đều để lại dấu thanh quang.

- Ồ? Năng lượng quen thật. Hình như cũng từng có người tu luyện loại võ học này đến đây… Lục Chỉ Thánh Long Đế nhìn con thanh long mỉm cười rồi lắc đầu:

- Nhưng như vậy là chưa đủ.

Dứt lời hắn giơ bàn tay ra rồi khẽ phẩy xuống. Bàn tay hắn lập tức phình to đến hàng vạn trượng, che lấp cả mặt trời rồi đập mạnh xuống con thanh long.

Bùm!

Máu tươi bắn ra tứ phía, lớp vảy vỡ vụn, thanh long gầm lên thảm thiết. Đòn xung kích dường như rất mạnh nhưng lại không hề gây được tổn thương gì tới bàn tay khổng lồ kia, ngược lại bị bàn tay đó đập xuống tạo nên trên đất một khe nứt sâu hàng vạn trượng.

Thanh quang tan đi, thanh long biến thành hình người, sắc mặt Lâm Động tái nhợt, từ lỗ chân lông toàn thân hắn không ngừng rỉ máu, nhìn vô cùng thê thảm.

- Năm đó cũng có người tu luyện môn võ học này. Thành tựu của hắn còn hơn ngươi một bậc nhưng cuối cùng cũng thất bại. Chắc ngươi có quan hệ gì đó với hắn?

Lục Chỉ Thánh Long Đế cười nhạt.

Lâm Động cười khổ, Thanh Trĩ tiền bối cũng từng đến đây sao? Không ngờ thực lực như vậy mà cuối cùng cũng thất bại. Lẽ nào hắn thật sự không thể có

được long cốt Hồng Hoang mạnh nhất sao?

Thật sự là không cam tâm!

- Cũng không phải hoàn toàn không thể.

Lúc này đột nhiên Nham lên tiếng.

- Ngươi có cách gì?

Lâm Động liếm vết máu ở môi.

- Lục Chỉ Thánh Long Đế trước mặt chỉ là ý chú, muốn chiến thắng hắn thì ngươi phải chiến thắng được ý chí này. Nhưng với ý chí của ngươi hiện giờ thì căn bản không phải đối thủ của hắn.

- Vì thế, ngươi cần có trợ thủ.

- Trợ thủ? Ngươi?

Lâm Động khựng người.

- Giờ ta cũng không làm được gì.

Nham uể oải nói:

- Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù, Thôn Phệ Chủ đã qua đời, có lẽ bên trong ít nhiều vẫn còn ý chí của Thôn Phệ Chủ. Nếu ngươi giao lưu được với ý chí đó thì có lẽ sẽ triệu hồi được Thôn Phệ Chủ. Cũng chỉ có vậy mới đánh bại được Lục Chỉ Thánh Long Đế.

Lâm Động nghe vậy trầm mặc một lúc rồi ngồi xuống nhắm mắt lại, năng lượng quanh người đều dần tan biến.

Trên trời, Lục Chỉ Thánh Long Đế thấy hắn như vậy thì nhướn mày, nhìn hắn thích thú. Lục Chỉ Thánh Long Đế muốn biết rốt cuộc kẻ kia còn có được thủ

đoạn gì nữa… Đại địa rơi vào sự tĩnh lặng kỳ lạ kéo dài đúng ba ngày. Lục Chỉ Thánh Long Đế cũng không quấy nhiễu gì, hắn từ trên cao nhìn xuống thân ảnh gầy gò kia.

Từng là vương giả của yêu thú giới, dù chỉ là một chút ý chí còn sót lại nhưng vẫn mang đầy ngạo khí.

Nhưng rõ ràng Lục Chỉ Thánh Long Đế cũng không muốn kéo dài thêm thời gian vô vị thế này nữa. Cuối cùng hắn lên tiếng:

- Anh bạn trẻ, thời gian không còn sớm. Nếu ngươi muốn long cốt thì cứ thử những cái dưới kia đi.

Dứt lời, hắn vung tay áo bắn ra một chùm sáng tử kim bọc lấy Lâm Động.

Thế nhưng khi ánh sáng sắp bắn trúng Lâm Động thì không gian phía trước hắn bỗng tách ra, giống như cái miệng lớn nuốt chửng cột sáng.

- Hửm?

Cảnh tượng đột ngột đó khiến Lục Chỉ Thánh Long Đế khựng người, rồi chau mày nhìn phía sau Lâm Động. Không gian ở đó chầm chậm biến dạng rồi dần dần có một thân ảnh bước ra.

- Ha ha, Lục Chỉ Thánh Long Đế, đã chết rồi mà còn bắt nạt tiểu bối. Ngươi không thấy vô vị sao?

Một tiếng cười trong trẻo vang lên sau khi thân ảnh kia bước ra.

Lục Chỉ Thánh Long Đế vốn rất bình tĩnh đột nhiên đồng tử co lại, giọng nói trầm khàn có phần kinh ngạc.

- Thôn Phệ…Chủ?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1115 + 1116

+ 1116: Long Cốt Hồng Hoang

Cảnh tượng kỳ dị trong Hoá Long Đàm kéo dài trọn năm ngày trời. Sau đó Hoá Long Đàm mới trở nên yên tĩnh hơn. Nước trong đầm dường như phản chiếu thứ ánh sáng màu tử kim.

Có điều, tuy Hoá Long Đàm đã trở lại yên tĩnh nhưng Lâm Động bên trong đó vẫn chưa xuất hiện. Điều này khiến bọn Nguyên Càn chờ đợi sốt ruột. Họ rất muốn biết xem rốt cuộc trong Hoá Long Đàm đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng dù sốt ruột thế nào họ cũng không thể xông vào trong mà kéo người ra được, đành bất lực nhìn nhau chờ đợi.

Và sự chờ đợi đó kéo dài đến một tháng trời.

Sau một tháng, Hoá Long Đàm vẫn tĩnh lặng không chút động tĩnh, vẫn không có một nửa bóng người nào xuất hiện.

Tính ra, từ khi Lâm Động vào Hoá Long Đàm đến nay cũng đã gần hai tháng rồi.

… Trên một đỉnh núi bên ngoài Hoá Long Đàm, Nguyên Càn chắp tay sau lưng, hai tháng nay hầu như hắn không hề rời khỏi đây, chỉ nhìn chăm chăm về phía Hoá Long Đàm, có thể thấy hắn coi trọng việc này thế nào.

Phía sau hắn, các vị trưởng lão vẻ mặt cũng đa dạng chờ đợi, nhưng khi thời gian ngày một lâu, trán họ nhăn lại ngày một sâu.

- Tộc trưởng, Lâm Động chắc không sao chứ?

Một vị trưởng lão cuối cùng không kìm được hỏi. Đã lâu như vậy rồi mà chẳng có chút động tĩnh gì, không phải là Lâm Động đã bị tiên tổ giết rồi chứ?

Nguyên Càn lưỡng lự một chút rồi cười khổ, đến hắn cũng không thể cảm ứng được bên trong Táng Cốt Điện.

- Hắn ta dù sao cũng được Thanh Trĩ tiến cử, nếu có chuyện gì thì chúng ta cũng khó ăn nói.

Một trưởng lão chau mày nói. Địa vị của Thanh Trĩ trong Long tộc khá đặc biệt, luận về bối phận, ngay Nguyên Càn cũng dưới một bậc. Nhìn ra cả Long tộc, người sánh ngang được với hắn có lẽ chỉ có mấy lão quái đang bế quan mà thôi.

- Có gắng hết sức, nghe theo mệnh trời thôi.

Nguyên Càn lắc đầu, lúc này rõ ràng có lo lắng cũng chẳng ích gì. Vào Hoá Long Đàm vốn đã là việc nguy hiểm, tin chắc không chỉ Lâm Động mà Thanh Trĩ cũng hiểu rõ.

Các trưởng lão nghe vậy thì cũng không nói gì thêm, lại nhìn về Hoá Long Đàm yên bình, đợi một việc chấn động nào đó xảy ra.

Ở cách đó không xa là những tộc nhân trẻ tuổi đứng sau ba người Nguyên Hinh, Nghiêm Sơn, Nghiêm Phong. Lúc này họ cũng nhìn Hoá Long Đàm với ánh mắt bất định, chắc hẳn thời gian vừa qua họ cũng đã biết được một vài tin tức khiến họ kinh hãi từ các trưởng bối.

- Không ngờ hắn lại vào được Táng Cốt Điện. Nghe nói chỉ ai vào được đó mới có được long cốt Viễn Cổ… Nghiêm Sơn chép miệng, ánh mắt đầy vẻ chấn động, hắn không thể ngờ Lâm Động lại làm được việc mà rất nhiều cường giả kiệt xuất của Long tộc cũng không làm nổi.

- Lâm Động lợi hại thật!

Nghiêm Phong cũng cảm thán. Cao ngạo như hắn cũng không thể không thừa nhận rằng mình không làm được như Lâm Động.

Những người xung quanh cũng thầm gật gù, bình thường họ mắt cao hơn đầu, thân phận Long tộc đủ để họ có thể coi thường tuyệt đại đa số người cùng lứa, nhưng hiện nay thứ ngạo khí đó đã bị đả kích nặng nề.

Thân là người của Long tộc, họ biết khó khăn thế nào để vào được Hoá Long Đàm.

Phía trước, Nguyên Hinh không nói một lời nào, nàng khẽ cắn môi, cánh tay mảnh mai khoanh trước ngực, đôi mắt quật cường nhìn về Hoá Long Đàm, nhưng rồi sự quật cường đó nhanh chóng trở thành buồn bã.

Là con gái tộc trưởng, đương nhiên nàng biết nhiều thông tin hơn. Vì thế nàng biết lần này Lâm Động không chỉ vào trong Táng Cốt Điện mà còn vào cả không gian ý chí của tiên tổ và khiêu chiến với người.

Tham vọng của hắn không chỉ dừng lại là long cốt Viễn Cổ. Hắn…muốn có được thứ mạnh nhất trong lịch sử Long tộc, long cốt Hồng Hoang!

Đó là thứ mà Thanh Trĩ và cả phụ thân nàng đều không thể chạm tới.

- Ngươi có dã tâm quá lớn, không sợ vì thế mà chết sao… Nguyên Hinh lẩm nhẩm một mình, tay siết lại. Tuy biểu hiện của Lâm Động trong Hoá Long Đàm khiến nàng khá chấn động, nhưng nàng không cho rằng hắn sẽ thành công. Dù thế nào thì long cốt Hồng Hoang cho đến nay cũng chỉ có một người có được. Đó chính là vị Lục Chỉ Thánh Long Đế từng thống nhất yêu thú giới mà thôi.

Nàng không cho rằng Lâm Động lại có thể sánh được với vị tiên tổ thần thánh trong mắt người Long tộc đó.

… Mọi người lại tiếp tục chờ đợi, Hoá Long Đàm vẫn giữ nguyên vẻ tĩnh lặng đó, ngày này nối tiếp ngày kia, chớp mắt đã lại nửa tháng nữa trôi quá.

Gương mặt Nguyên Càn dần dần hiện vẻ lo lắng. Những trưởng lão kia cũng nhìn nhau thở dài tiếc nuối.

Xem ra, mười phần thì đến tám chín phần là Lâm Động thất bại rồi. Nếu không thì không thể nào lại chẳng có chút động tĩnh gì thế này. Dù gì những người có được long cốt Viễn Cổ trước đây cũng không như thế này, hơn nữa Lâm Động vào Hoá Long Đàm đã quá lâu rồi.

Năng lượng trong Hoá Long Đàm tuy dồi dào nhưng vô cùng cuồng bạo, không phải ở trong đó càng lâu thì càng tốt. Vì chỉ cần không cẩn thận là sẽ bị năng lượng khiến cho cơ thể nổ tung và hoà vào năng lượng trong đầm.

Lúc này, thần tình của những người trẻ tuổi trong tộc cũng thêm nặng nề. Họ vốn tưởng sẽ có kỳ tích xảy ra nhưng không ngờ lại chết yểu thế này.

Bóng tịch dương treo đằng chân trời, ánh mặt trời đỏ thẫm chiếu xuống bao phủ cả không gian.

- Tộc trưởng, có lẽ chúng ta nên phong ấn Hoá Long Đàm lại thôi.

Một vị trưởng lão nhìn sắc trời rồi nói.

Nguyên Càn nghe vậy, thân thể dường như hơi run lên, giọng nói có phần nghèn nghẹn:

- Đợi thêm chút nữa.

Vị trưởng lão kia cười khổ:

- Năng lượng trong Hoá Long Đàm toả ra sẽ ảnh hưởng tới sơn mạch quanh đây. Thời gian mở lần này đã quá lâu rồi, xung quanh… Nói đến đây, trưởng lão nhìn sang những ngọn núi xung quanh Hoá Long Đàm. Bề mặt những ngọn núi này đã mọc ra vảy rồng, ánh nắng chiếu xuống làm phản chiếu những tia sáng lạnh băng.

Nguyên Càn trầm mặc, cuối cùng thở hắt ra một hơi, chầm chậm gật đầu.

Các trưởng lão thấy vậy liền cùng vung tay lên, từng cột quang trụ bắn ra rồi giao nhau phía trên Hoá Long Đàm biến thành một đạo quang trận, chầm chậm hạ xuống chuẩn bị trùm lấy Hoá Long Đàm.

Thế nhưng khi quang trận sắp xuống tới nơi thì đột nhiên mây đen kéo đến, sấm vang chớp giật uỳnh uỳnh vang dội cả đất trời.

- Đợi đã!

Nguyên Càn lập tức nhận ra dị động trên trời, thần sắc hơi biến, trầm giọng nói.

Các trưởng lão cũng lập tức dừng lại, ngẩng lên kinh ngạc nhìn dị động. Một lúc sau như nghĩ ra điều gì, nhìn sang Hoá Long Đàm, ánh mắt thêm phần kinh hãi.

- Không phải chứ… Không biết ai đã buột miệng kêu lên.

Trên bầu trời, mây đen tích tụ càng ngày càng dày đặc, cả không gian như rung chuyển vì tiếng sấm rền.

Uỳnh!

Hoá Long Đàm phía dưới đang yên tĩnh bỗng nhiên nổi sóng, mọi ánh mắt lập tức nhìn về phía đó. Bên trong đang hình thành một cái xoáy nước khổng lồ.

Vút!

Ngay khi xoáy nước thành hình, một chùm sáng bỗng bắn thẳng lên trời, cùng với đó là một luồng áp lực mạnh mẽ đặc biệt lan toả.

Bên trong chùm sáng có thể thấp thoáng nhìn thấy một thân ảnh đang dần hiện ra.

Uỳnh uỳnh!

Mây đen trên trời bỗng thu gọn lại, hàng trăm hàng nghìn đạo lôi đình khổng lồ, mạnh như vũ bão, đánh xuống thân ảnh trong chùm sáng.

Thế nhưng thân ảnh kia vẫn không hề động đậy, mặc cho lôi đình đánh lên người. Tia sét lấp loé trên người hắn rồi bị hút vào trong.

Lôi đình đánh xuống gần nửa giờ đồng hồ mới dần tan đi. Sau khi mây đen tiêu tan, một luồng tinh thần lực cường hãn lan rộng khắp không gian.

Mây đen tan đi, ánh nắng lại chiếu rọi dãy sơn mạch. Mọi ánh mắt găm chặt vào chùm sáng kia. Thân ảnh đó dường như vươn vai một cái rồi bước ra ngoài.

Đó là gương mặt trẻ tuổi quen thuộc, chỉ có điều, toàn thân hắn lúc này được bao quanh bởi ánh ngọc. Thân thể nhìn có vẻ mỏng manh nhưng lại toả ra thứ toả ra thứ uy lực kinh người.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều kịch biến, họ có thể cảm nhận được cảm xúc trong long minh đang run rẩy.

Đó là uy lực đến từ huyết mạch.

Cả sơn mạch lặng như tờ.

Nguyên Càn nhìn thân ảnh gầy gò trên không trung, bàn tay siết chặt, một giọng nói ẩn chứa một sự chấn động sâu sắc vang lên.

- Thật sự…là…long cốt Hồng Hoang.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1117

Hình Phạt Trưởng Lão

Người thanh niên đó đứng trên không trung, ánh ngọc ôn nhuận toả trên gương mặt hắn. Nhìn kỹ dường như có thể xuyên qua cả lớp da và thấy bộ khung xương óng ánh như làm từ ngọc.

Xung quanh Hoá Long Đàm, tất cả mọi người đều thất thần nhìn thân ảnh đó. Trước luồng áp lực này không một ai nói gì, nhưng gương mặt tràn đầy sự kinh ngạc kia đã cho thấy được nội tâm dậy sóng của họ.

Trên không trung, đôi mắt nhắm hờ của Lâm Động cũng chậm rãi mở ra. Thứ ánh sang lấp lánh trên người cũng tan dần đi, áp lực cũng dần tiêu biến.

Lâm Động vừa mở mắt là nhìn thấy vô số ánh mắt sững sờ đang nhìn mình, hắn cũng khựng người một chút rồi cười khan thiếu tự nhiên.

Nguyên Càn lúc này cũng sực tỉnh, nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp rồi quay sang nhìn mấy vị trưởng lão. Sắc mặt họ lúc này cũng phức tạp khó tả.

- Mọi người giải tán trước đi.

Nguyên Càn trầm ngâm một lúc, nhìn xung quanh rồi nói.

Nghe vậy, tộc nhân Long tộc mới lưỡng lự rời đi. Chỉ là khi đi rồi vẫn còn những lời bàn tá xôn xao, rõ ràng tất cả mọi người đều không được bình tĩnh.

Những tộc nhân bình thường đã đi, còn trưởng lão thì không hề động đậy. Sắc mặt căng thẳng của họ khiến Lâm Động thấy chột dạ. Đương nhiên hắn biết long cốt Hồng Hoang cả Long tộc chỉ có một bộ, vậy mà lại bị một con người

không có chút huyết mạch nào với Long tộc lấy mất. Chắc hẳn tâm trạng của họ rất phong phú.

- Lâm Động tiểu hữu, mời xuống đây nói chuyện.

Nguyên Càn nhìn Lâm Động, cười.

Lâm Động gật đầu rồi đáp xuống. Vẻ mặt hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng ánh mắt thì có phần cảnh giác. Tuy hắn có long cốt Hồng Hoang là lấy mất lợi ích của Long tộc, nhưng thứ này quả thật không thể giao ra. Nếu không thì căn cơ tu luyện của hắn sẽ bị tổn hại rất lớn.

- Ha ha, Lâm Động tiểu hữu đừng căng thẳng, long cốt Hồng Hoang đúng là trọng bảo của Long tộc, nhưng bọn ta cũng không phải chủng tộc không có lý lẽ.

Nguyên Càn quả nhiên có con mắt tinh đời, hắn nhìn ra ngay sự cảnh giác của Lâm Động.

Lâm Động nghe vậy có phần bối rối, rồi thân thể dần thả lỏng.

- Lâm Động tiểu hữu thu hoạch không tồi.

Nguyên Càn quét mắt nhìn Lâm Động, nói.

Lâm Động gật đầu, nghĩ đến thu hoạch lần này, với định lực của mình mà Lâm Động cũng không kìm được mỉm cười. Quả thực lần này hắn thu hoạch không ít, không chỉ xương cốt biến thành long cốt Hồng Hoang mà thực lực cũng tăng vọt, trực tiếp bước lên Tử Huyền Cảnh đại thành đỉnh phong. Thậm chí tinh thần lực cũng như thuyền gặp nước dâng, từ Tiên Phù Sư đại thừa lên đại thừa đỉnh phong. Nếu thêm một bước nữa có lẽ đột phá Tiên Phù Sư, bước lên Phù Tông, sánh ngang với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh rồi. Chỉ khi đạt đến trình độ đó thì uy lực thật sự của tinh thần lực mới dần được thể hiện rõ ràng.

Trong trời đất này, tuyệt đại đa số mọi người chủ tu nguyên lực. Cũng có

không ít người đồng tu cả tinh thần lực, trong đó có lẽ không ít người có thành tựu không nhỏ về nguyên lực, nhưng về tinh thần lực thì rất hiếm người đạt được cảnh giới Tông Sư trong truyền thuyết.

Điều này cũng khiến cho không ít Tiên Phù Sư đại thừa đỉnh phong khi không thể đột phá thì đành từ bỏ, chuyển tu sang nguyên lực. Nhưng cũng may, nhờ có tinh thần lực mà tu luyện nguyên lực đỡ mất công rất nhiều.

Lâm Động hiện tại nếu tính thật sự về thực lực chỉnh thể, trong phạm vi Tử Huyền Cảnh, trừ những người có đại cơ duyên ra thì khó có ai là đối thủ của hắn. Nếu hắn dốc hết sức thì có lẽ cũng chiến đấu được với cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Vì thế chuyến đi Hoá Long Đàm lần này thật sự khiến Lâm Động cười không khép nổi miệng.

- Ngươi đã gặp tiên tổ ở Táng Cốt Điện đúng không?

Nguyên Càn nhìn Lâm Động nói. Các trưởng lão Long tộc lập tức nhìn về phía Lâm Động.

Lâm Động cũng chỉ đành gật đầu.

- Ngươi…đánh bại ý chí của tiên tổ?

Nguyên Càn mở to mắt, thậm chí giọng cũng được nâng lên cao. Chắc hẳn chuyện này có xung kích không nhỏ với hắn. Vì hắn cũng từng thất bại trước ý chí của Lục Chỉ Thánh Long Đế.

- Ta gọi ý chí của Thôn Phệ Chủ ra.

Lâm Động nhún vai, hắn biết việc dựa vào sức lực bản thân đánh bại ý chí Lục Chỉ Thánh Long Đế là không thể, ít nhất thì hiện tại không thể.

- Thì ra là vậy.

Nghe thế mấy người Nguyên Càn mới thở phào, nếu như vậy thì họ tạm miễn cưỡng chấp nhận được.

- Nói vậy thì ngươi đã có được long cốt Hồng Hoang rồi?

Một trưởng lão không kìm được hỏi một câu thừa thãi. Nói xong thì người đó đỏ mặt, chắc hẳn đã nhận ra điều đó.

- Trưởng lão, việc này vô cùng quan trọng… Một trưởng lão thở dài, lưỡng lự một chút rồi nói:

- Nếu Lâm Động tiểu hữu có thể trả long cốt Hồng Hoang cho Long tộc thì bọn ta sẽ trả bất cứ giá nào… - Trưởng lão, chắc ngài biết lấy đi long cốt lúc này thì ta sẽ tổn hại lớn thế nào? Có lẽ thực lực của ta sau này sẽ rất khó tăng tiến.

Sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, lùi sau một bước, trầm giọng nói.

- Lâm Động tiểu hữu đừng vội.

Nguyên Càn vội nói.

- Nhưng long cốt Hồng Hoang là trọng bảo của Long tộc. Tuy Lâm Động tiểu hữu đã giúp Long tộc việc lớn nhưng dù gì hắn cũng không phải người của Long tộc… Một trưởng lão khác không kìm được nói.

- Bảo hắn giao long cốt Hồng Hoang thì không phải sẽ khiến người đời nói Long tộc ta vong ân phụ nghĩa sao?

Cũng có trưởng lão phản đối.

- Nhưng đại thể là quan trọng.

… Nguyên Càn nhìn những trưởng lão đang tranh luận, rồi nhìn Lâm Động. Hắn là chuyện này khiến hắn vô cùng đau đầu, nếu Lâm Động chỉ có long cốt Viễn Cổ thì còn dễ nói. Tuy nó cũng hiếm nhưng ít nhất không khiến các trưởng

lão không thể chấp nhận. Nhưng đáng tiếc là hắn lại lấy được bộ long cốt Hồng Hoang duy nhất của Long tộc.

- Đường đường là Long tộc lại tranh cãi thành ra thế này, không phải làm trò cười cho thiên hạ sao?

Bỗng nhiên có một tiếng cười vang lên, nghe thấy nó, không chỉ các trưởng lão giật mình ngậm miệng lại mà ngay Nguyên Càn cũng kinh ngạc ngẩng lên, nhìn về phía trước:

- Thái Tượng trưởng lão?

Lâm Động cũng ngẩng lên, chỉ thấy không gian đột nhiên biến dạng, một lão nhân tay cầm quải trượng hiện ra.

Từ vẻ mặt mấy người Nguyên Càn có thể thấy người này có bối phận khá kinh người. Nhưng da dẻ của người này lại mềm nhẵn như thanh niên, nhìn vô cùng dị thường. Quanh người là luồng năng lượng luân hồi mạnh mẽ hơn Nguyên Càn. Thậm chí cũng không thua kém Thanh Trĩ.

- Cung nghênh Thái Thượng trưởng lão!

Các trưởng lão thấy thế vội cúi người, thái độ của họ còn cung cẩn hơn cả với Nguyên Càn.

- Thái Thượng trưởng lão, ngài xuất quan rồi sao?

Nguyên Càn mừng rỡ.

- Không ra thì chỉ ý thể diện của Long tộc không còn gì nữa.

Lão nhân chống gậy nói khiến các trưởng lão kia bối rối.

- Thái Thượng trưởng lão, việc này… Nguyên Càn cười khổ.

Lão nhân kia phẩy tay rồi nhìn Lâm Động gật gù, gương mặt nở nụ cười cảm thán:

- Không ngờ long cốt Hồng Hoang lại bị người ngoại tộc lấy được.

Vì không rõ vị Thái Thượng trưởng lão của Long tộc này có thái độ gì nên Lâm Động cũng không nói nhiều, chỉ cung tay.

- Long cốt Hồng Hoang đúng là trọng bảo của Long tộc, nhưng có lẽ cũng vì nó quá quan trọng nên không ai trong Long tộc có được. Giờ ngươi đã lấy được nghĩa là có duyên với nó. Hơn nữa…việc mà tiên tổ đã đồng ý thì bọn ta cũng không dám nói gì.

Lão nhân đó chậm rãi nói.

- Nhưng dù gì hắn cũng không phải người của Long tộc… Một trưởng lão nói.

- Cứ giữ mãi quy tắc cũ kỹ thì sớm muộn gì Long tộc cũng diệt vong như những bá tộc kia mà thôi.

Lão nhân thản nhiên nói, rồi dừng lại nhìn Lâm Động.

- Tiểu hữu, không biết ngươi có phản đối việc trở thành trưởng lão Long tộc không?

Lâm Động nghe vậy thì mừng thầm, vội nói:

- Ta cầu không được.

Đương nhiên hắn nhận ra vị Thái Thượng trưởng lão có địa vị rất cao trong Long tộc đây đang tìm đường ra cho hắn.

Lão nhân gật gù, nắm tay lại, ánh sang ngũ sắc ngưng tụ, biến thành một đạo long ấn tử kim, toả ra thứ năng lượng kinh người.

- Tiểu hữu, đây là Hình Phạt Long Ấn, người cầm nó sẽ có quyền thi hành hình phạt với bất cứ ai trong Long tộc. Từ giờ về sau ngươi chính là Hình Phạt trưởng lão mà Long tộc tín nhiệm.

Lâm Động sững người, hắn không hề biết gì về cái gọi là Hình Phạt Long Ấn, nhưng hắn có thể nhận ra, ngay lúc này, sắc mặt của các trưởng lão, thậm chí Nguyên Càn đều biến đổi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1118

Rời Đi

Lâm Động nhìn tử kim quang ấn trong tay vị Thái Thượng trưởng lão, rồi nhìn vẻ mặt hơi thay đổi của mấy người Nguyên Càn. Trong lòng cũng hiểu được phần nào, hình như Hình Phạt trưởng lão không phải hư danh như hắn tưởng.

- Thái Thượng trưởng lão, chức Hình Phạt trưởng lão quá lớn, nếu giao cho người ngoại tộc thì có vẻ như không thoả đáng.

Một trưởng lão không kìm được nói. Hình Phạt trưởng lão có quyền lợi rất lớn trong Long tộc. Nếu tính ra thì còn cao hơn những trưởng lão này một bậc. Chức vị này trước đây đều do những người rất có uy tín trong Long tộc, ví dụ như Hình Phạt trưởng lão đời trước chính là Thanh Trĩ. Chỉ có điều sau đó hắn lui về nên chức vị mới để trống.

Nhưng bây giờ lại giao nó cho một người không có chút huyết mạch nào của Long tộc, sao có thể không khiến họ kinh ngạc?

Những trưởng lão còn lại nhìn nhau, thậm chí Nguyên Càn cũng có phần do dự. Xem tình hình này, chỉ cần Lâm Động cầm trong tay Hình Phạt Ấn, đừng nói người Long tộc, ngay những người có trong người một chút huyết mạch cũng sẽ chịu sự áp chế của Hình Phạt Ấn. Đây là vật riêng có của Hình Phạt trưởng lão.

- Lão phu đã nói rồi, giữ mãi quy định cũ kỹ, sẽ chỉ diệt vong mà thôi.

Thái Thượng trưởng lão bình thản nói, phẩy tay với mấy người Nguyên Càn rồi nhìn Lâm Động, cười:

- Lâm Động tiểu hữu, ngươi có đồng ý trở thành Hình Phạt trưởng lão mới của Long tộc không?

Lâm Động nhìn vị Thái Thượng trưởng lão vẻ ngoài thân thiện mà thần bí này, thầm cười, quả nhiên gừng càng già càng cay. Rõ ràng Thái Thượng trưởng lão biết rõ tầm quan trọng của Long cốt Hồng Hoang đối với Long tộc. Tình hình lúc này họ hiểu về tình về lý đều không thể bắt Lâm Động giao ra long cốt. Nếu đã vậy thì chi bằng kéo Lâm Động về Long tộc là xong.

Cái chức Hình Phạt trưởng lão có lẽ quả thật quyền lợi không nhỏ, nhưng nếu Lâm Động thật sự cầm cái Hình Phạt Ấn này mà làm bừa thì rõ ràng Long tộc vẫn có biện pháp đối phó. Tính ra thì họ cũng không phải trả giá gì quá lớn mà vẫn giữ được long cốt Hồng Hoang ở lại Long tộc.

Tuy nói vậy, nhưng vị Thái Thượng trưởng lão này lại có phách lực để Lâm Động đảm nhận vị trí Hình Phạt trưởng lão, điều này cũng khiến Lâm Động kinh ngạc. Hắn vốn tưởng chủng tộc xa xưa phần lớn đều cố thủ quy tắc cũ… - Nếu Thái Thượng lão quân đã có lời, đương nhiên vãn bối không dám từ chối.

Lâm Động bao quyền cung kính nói. Có lẽ đây là cách tốt nhất để giải quyết tình hình lúc này. Nếu không, có lẽ những trưởng lão kia sẽ không nỡ để long cốt Hồng Hoang rơi vào người chẳng có chút dây mơ rễ má gì với họ.

Còn việc kéo quan hệ với Long tộc với Lâm Động lại trăm lợi mà chẳng có hại. Một trong Tứ đại ba tộc có sức uy hiếp không nhỏ trong yêu thú giới. Chắc hẳn tin tức này mà truyền đến Thú Chiến Vực thì có lẽ Huyết Long Yêu Soái sẽ há hốc mồm. Lâm Động có trong tay Hình Phạt Ấn, muốn xử trí một con phi long sáu cánh huyết mạch không thuần chẳng có gì là khó khăn.

Thái Thượng trưởng lão thấy vậy, gương mặt già nua cũng nở nụ cười:

- Sau này ngươi chính là Hình Phạt trưởng lão của Long tộc. Về tộc quy thì có thể tìm hiểu lúc rảnh rỗi.

Lâm Động gật đầu, thật ra hắn hiểu rõ tuy Hình Phạt trưởng lão có thực quyền nhưng rõ ràng không có tư cách nhúng tay vào việc của Long tộc. Hơn nữa hắn cũng chẳng có tâm tư mà để tâm chuyện của Long tộc. Mọi người ai cũng hiểu rõ, việc cho hắn thân phận này là muốn hắn có liên hệ với Long tộc, còn hắn thì an tâm giữ long cốt Hồng Hoang, đồng thời thỉnh thoảng cầm Hình Phạt Ấn mà cáo mượn hổ uy một tí.

- Nếu không còn việc gì nữa thì vãn bối xin cáo lui. Trong một hai ngày nữa có lẽ phải rời khỏi Long tộc.

Lâm Động nhìn Nguyên Càn. Lần này hắn đến Long tộc đã làm xong việc quan trọng nhất, có ở lại thêm cũng không cần thiết. Ở Thú Chiến Vực vẫn còn việc cần làm, hơn nữa không biết hiện giờ Tiểu Điêu đã về Thiên Yêu Điêu tộc chưa. Có lẽ chỗ hắn cần giúp đỡ.

- Ừm.

Nguyên Càn nghe vậy, nhìn Thái Thượng trưởng lão, thấy lão khẽ gật đầu thì vẫy ay:

- Đoạn Đào, ngươi đưa Lâm Động tiểu hữu sắp xếp nghỉ ngơi. Nếu tiểu hữu muốn rời đi thì ngươi tiễn một chặng.

- Rõ.

Đoạn Đào ở phía sau cung kính đáp, rồi cười với Lâm Động:

- Đi thôi, Lâm Động trưởng lão.

Lâm Động nghe tiếng xưng hô đó mà không khỏi cười khổ, rồi bao quyền với mọi người sau đó quay người đi.

Các trưởng lão nhìn theo thân ảnh Lâm Động cùng thầm thở dài. Long cốt Hồng Hoang xuất thế, đó vốn là đại sự kinh thiên của Long tộc, nhưng nào ngơ giờ lại thành ra thế này.

- Hắn ta không tầm thường đâu, đừng thấy bây giờ hắn có lợi ích của Long tộc, việc sau này không ai nói rõ được.

Thái Thượng trưởng lão nheo mắt, trong đôi mắt thâm sâu đầy ý nhị, khẽ nói:

- Gọi được ý chí của Thôn Phệ Chủ ra, hà hà, việc này không phải người thường làm được đâu.

Nói rồi Thái Thượng trưởng lão quay sang các trưởng lão, giọng nói có phần ngưng trọng.

- Sau này đối đãi với hắn như trưởng lão thật sự của Long tộc, lễ kính ba phần, lệnh này không được vi phạm.

Mọi người nghe thế cũng không dám phản bác, chỉ cung kính đáp lời.

… Ngày hôm sau.

Khi Lâm Động bước ra khỏi phòng thì đã thấy Đoạn Đào chờ ở đó từ sớm. Đoạn Đào thấy Lâm Động thì cười hà hà tiến lại, vẻ mặt thân thiện hơn trước không ít, trong sự thân thiện này cũng có chút kính ý.

Việc Lâm Động có được long cốt Hồng Hoang đã truyền khắp Long tộc, đương nhiên nó đã tạo nên sự chấn động lớn. Đặc biệt khi những người khác biết ngay Thái Thượng trưởng lão cũng ra mặt để Lâm Động trở thành Hình Phạt trưởng lão thì họ không khép được miệng lại. Hắn đây là lần đầu tiên trong lịch sử Long tộc cho người ngoại tộc đảm nhận chức vụ Hình Phạt trưởng lão.

- Lâm Động tiểu ca thật sự không ở lại sao?

Đoạn Đào cười.

- Ở Thú Chiến Vực ta còn có một số việc nên phải về đó một chuyến.

Lâm Động lắc đầu, tuy sau trận chiến ở Thần Vật sơn mạch, địa vị và danh tiếng của Lôi Uyên Sơn ở Thú Chiến Vực đã không thua kém Tam đại Yêu Soái, nhưng căn bản chưa ổn định, vì thế hắn phải lưu tâm nhiều. Dù sao sau này khi về Đông Huyền Vực, Lôi Uyên Sơn có thể coi là vốn liếng của ba huynh đệ họ.

Đoạn Đào nghe vậy cũng không ngăn cản nữa, gật đầu nói:

- Vậy thì đi thôi, không gian chuyển dịch đã chuẩn bị xong, rất nahnh Lâm Động tiểu ca sẽ về Thú Chiến Vực thôi.

Dứt lời, Đoạn Đào quay người dẫn đường, Lâm Động cũng nhanh chóng theo sau.

Hai người bay qua Long tộc, dọc đường thấy không ít tộc nhân. Khi nhìn thấy Lâm Động sắc mặt họ đều có phần cổ quái, ánh mắt vốn cao ngạo giờ đã có chút ý sợ, điều này khiến Lâm Động thấy ngạc nhiên. Xem ra Hình Phạt trưởng lão là chức vụ không tầm thường.

Cuối cùng hai người đến một đỉnh núi, không gian ở đó đã trở nên hỗn loạn. Lâm Động nhìn thấy Nguyên Càn, vị tộc trưởng Long tộc lại đích thân ra tay tiễn Lâm Động.

- Hà hà, Lâm Động tiểu hữu, tuy ngươi vốn không có huyết mạch Long tộc nhưng trong thân thể đã có long cốt, từ phương diện nào đó mà nói thì cũng coi như người của Long tộc ta rồi.

Nguyên Càn thấy Lâm Động thì nở nụ cười.

- Lần này vãn bối đã có lợi ích, sau này Long tộc cần gì vãn bối nhất định sẽ dốc hết sức.

Lâm Động bao quyền, trịnh trọng nói. Hắn trước nay luôn ân oán phân minh. Nếu Long tộc gây sự với hắn vì long cốt Hồng Hoang thì có lẽ sau này hắn sẽ mặc kệ, nhưng họ lại có hành động có thể nói là tốt nhất với hắn. Điều này thật

sự đã có được thiện cảm của Lâm Động.

Từ mặt khác mà nói, cũng không thể không nói thủ đoạn của Thái Thượng trưởng lão cao minh. Sách lược mềm mỏng này cũng giúp Long tộc có thể một vị minh hữu tiềm lực lớn lao. Tuy thực lực vị minh hữu này chưa lọt pháp nhãn của Long tộc, nhưng có lẽ sau này sẽ mạnh lên bằng Long tộc. Chưa biết chừng còn phải nương nhờ hắn. Chuyện sau này sao nói rõ cho được?

Nguyên Càn cũng khá hài lòng về lời nói của Lâm Động, gật đầu cười, rồi nắm tay lại, một cái đồ đằng to bằng bàn tay hiện ra, đưa Lâm Động:

- Từ nay về sau ngươi là người của Long tộc. Thái Thượng trưởng lão bảo ta đưa ngươi cái này, nếu gặp phiền phức gì cứ bóp vỡ nó, Long tộc sẽ đến giúp.

Lâm Động nghe vậy không khỏi mỉm cười, vị Thái Thượng trưởng lão cũng thật chu đáo. Nhưng hắn là lão quan tâm đến long cốt Hồng Hoang trên người Lâm Động hơn. Dù gì thì nếu Lâm Động gặp bất trắc thì long cốt Hồng Hoang sẽ rơi vào tay kẻ khác. Tuy kẻ khác chưa chắc đã chịu đựng nổi long cốt Hồng Hoang, nhưng cũng là tổn thất lớn đối với Long tộc.

Nhưng Lâm Động cũng không bận tâm đến việc đó, dù sao hắn cũng hiểu từ giờ về sau hắn đã có quan hệ khá mật thiết với Long tộc, điểm tựa này không dựa vào thì thật phí.

- Trận pháp chuyển dịch đã xong.

Thấy Lâm Động nhận lấy đồ đằng, Nguyên Càn nhìn sang vùng không gian phía sau, cười nói.

Lâm Động gật đầu, rồi lại trịnh trọng bao quyền hành lễ, trầm giọng nói:

- Vãn bối cáo từ.

Dứt lời, hắn lập tức bay vào trong vùng không gian kia. Thân thể hắn dần biến dạng rồi biến mất.

Không gian dần trở lại yên tĩnh, Nguyên Càn nhìn về nơi Lâm Động biến mất, khẽ thở dài, lầm bầm:

- Mong là đúng như Thái Thượng trưởng lão nói, lần này Long tộc đã trả giá rất đáng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1119

Mang Sơn

Thú Chiến Vực, Lôi Uyên Sơn.

Lôi Uyên Sơn hiện nay đã náo nhiệt hơn hai tháng trước gấp mấy lần. Quy mô tổng bộ cũng mở rộng hơn rất nhiều. Giữa những dãy sơn mạch không ngừng toả ra những luồng năng lượng cường đại. Trên không trung thậm chí thỉnh thoảng còn có những đội tuần tra bay ngang qua, ánh mắt sắc bén quét trong ngoài Lôi Uyên Sơn.

Nhờ vào trận chiến ở Thần Vật sơ mạch mà Lôi Uyên Sơn coi như đã triệt để quật khởi. Danh tiếng Lôi Uyên Sơn hiện nay đã không thua kém ba thế lực của ba đại Yêu Soái. Cộng thêm với việc Lâm Động có được Huyền Thiên Điện đủ để khiến rất nhiều thế lực và cường giả phải đỏ mắt ghen tị. Vì thế, khi lệnh chiêu mộ của Lôi Uyên Sơn vừa được phát ra không lâu thì các lộ hào cường đã đổ về đây như nước lũ, những mong vào được Lôi Uyên Sơn để có thần vật.

Nhưng đương nhiên Lôi Uyên Sơn cũng có phòng bị đối với những người này. Không chỉ điều kiện chiêu mộ hà khắc mà bắt buộc phải có được mức cống hiến nào đó mới được có Thần Vật. Hơn nữa cống hiện này cần phải dẫn người đi mở rộng cương thổ cho Lôi Uyên Sơn và thu hoạch tài nguyên về mới có được. Nói tóm lại là không hề dễ dàng.

Điều này những cường giả kia cũng hiểu rõ, nhưng dù gì thần vật cũng hiếm có, nếu có được một món thì sẽ tăng được không ít chiến lực. Hơn nữa, Lôi Uyên Sơn cũng không còn như trước đây. Trong Thú Chiến Vực, dù là thế lực của ba đại Yêu Soái kia cũng không dám đến gây sự nữa, vào được đó cũng là được bảo đảm. Vì thế, cho dù điều kiện của Lôi Uyên Sơn rất hà khắc nhưng

người người vẫn lũ lượt đổ về.

Động tĩnh này của Lôi Uyên Sơn đã khiến cả Thú Chiến Vực phải nhìn bằng con mắt khác. Ai cũng bắt đầu cảm giác được rằng, thế lực trước đây giống như vũng nước tù đọng đã bắt đầu có sức sống. Có lẽ không lâu nữa là Lôi Uyên Sơn sẽ trở thành thế lực toả sáng nhất Thú Chiến Vực.

Trên đỉnh núi chính của Lôi Uyên Sơn là một khu toàn những toà điện nguy nga. Phía trước toà điện hùng vĩ nhất là một khu quảng trưởng rộng vạn trượng. Trong quảng trường lúc này là vô số những thân ảnh đang ngồi bàn toạ, tĩnh lặng mà vững vàng như bàn thạch, trên người toả ra thứ hung sát khí linh người.

Mỗi người họ đều mặc một bộ giáp đen phủ đầy những đường hoa văn thần bí. Thấp thoáng có thể thấy những hoa văn đó chuyển động theo nhịp thở của họ, phát ra thứ năng lượng cường đại như ẩn như hiện.

Nhìn kỹ thì sẽ thấy, họ có hàng nghìn người nhưng nhịp thở lại hoàn toàn đều nhau. Khí tức toả ra từ cơ thể họ rồi ngưng tụ trên không trung, thấp thoáng hình thành nên một con cự hổ khổng lồ. Con cự hổ đang năm phủ phục trên trong trung như đang ngủ say, nhưng ai cũng biết, khi đôi mắt kia mở ra thì sẽ thể hiện ra sự hung bạo đến mức nào.

Xung quanh quảng trường thỉnh thoảng lại có các bộ của Lôi Uyên Sơn đi qua. Khi đi qua đội quân này, họ đều nhìn với ánh mắt kính sợ và ngưỡng mộ. Ai cũng biết Hổ Phệ Quân chính là đội quan có chiến lực kinh người nhất Lôi Uyên Sơn. Tất cả bọn họ đều được trang bị thần vật, quy mô như vậy đủ để khiến bất cứ thế lực nào ghen tị.

Đương nhiên, trong Lôi Uyên Sơn cũng chỉ có Hổ Phệ Quân là được đãi ngộ đặc biệt như vậy. Điều này cũng khiến rất nhiều người liều mình muốn vào, nhưng rõ ràng đó không phải việc dễ dàng. Cuộc tuyển chọn ác liệt khiến không ít cường giả tự đánh giá mình rất cao cũng phải thấy da đầu tê dại… Trong toà điện nguy nga đối diện quảng trường, có một vài đôi mắt đang nhìn đội Hổ Phệ

Quân với ánh mắt rực cháy.

- Hà hà, có lẽ chỉ với đội Hổ Phệ Quân này cũng đủ để chống trọi với cường giả Chuyển Luân Cảnh rồi… Trong đại điện, có một vài người đang ngồi, trong đó cũng có những gương mặt khá quen thuộc. Nhìn kỹ thì thấy đó chính là Thiên Long, Quỷ Điêu và Kim Viên Yêu Soái. Người vừa lên tiếng là Kim Viên Yêu Soái mặc kim giáp.

Ở vị trí cao nhất đại điện, Tiểu Viêm thân hình như toà tháp, gương mặt thô ráp bao phủ bởi sát khí. Ngay cả khi đối mặt với thủ lĩnh của ba thế lực mạnh nhất Thú Chiến Vực hắn vẫn không hề sợ hãi, chỉ nhếch môi cười:

- Các ngươi đến Lôi Uyên Sơn chắc không phải để nói mấy lời thừa thãi đó chứ?

Hiển nhiên Tiểu Viêm không hề có thiện cảm với mấy kẻ đã gây sự với hắn ở Thần Vật sơn mạch. Lôi Uyên Sơn hiện nay cũng không phải sợ chúng nữa, vì thế Tiểu Viêm nói chuyện chẳng cần khách khí.

Thiên Long Yêu Soái bị thái độ của Tiểu Viêm làm cho gân xanh trên trán giật giật. Nhưng hắn cũng hiểu Lôi Uyên Sơn hiện nay không còn như xưa, không nhắc đến tên biến thái đến từ Thiên Yêu Điêu tộc kia, chỉ riêng Tiểu Viêm ngày một mạnh hơn kia cũn khiến hắn thấy phải dè chừng. Hắn biết rằng, nếu Tiểu Viêm liên hợp với Hổ Phệ Quân thì dù là hắn cũng sẽ thất bại thảm hại.

Hơn nữa còn có tên Lâm Động kia lại càng khiến hắn e dè, thậm chí thấy sợ.

Ba huynh đệ này đều không nên động vào.

- Ha ha, bọn ta đến làm gì, chắc Viêm Soái cũng biết rồi. Gần đây chuyện đó đã gây rất nhiều náo động.

Kim Viên Yêu Soái cười khổ, thở dài.

Tiểu Viêm mặt lạnh lùng, nói:

- Mang Sơn Vực có ân oán với ba đại Yêu Soái các ngươi, chẳng liên quan gì đến Lôi Uyên Sơn ta cả.

Đương nhiên Tiểu Viêm biết chuyện mà Kim Viên nói là gì. Gần đây cả Thú Chiến Vực đều vì chuyện này mà chấn động, thậm chí động tĩnh cũng không hề nhỏ hơn việc ở Thần Vật sơn mạch.

Mà khởi nguồn của việc đó đến từ Mang Sơn Vực ngay sát cạnh Thú Chiến Vực.

Mang Sơn Vực cũng là một vùng địa vực rộng lớn, diện tích không hề nhỏ hơn Thú Chiến Vực. Hai địa vực này bình thường nước song không phạm nước giếng, nhưng sự việc ở Thần Vật sơn mạch lan truyền đã gây nên một vài động tĩnh. Một trong số đó là sự xâm phạm của Mang Sơn Vực đối với Thú Chiến Vực. Mà sự xâm chiếm này đương nhiên phải nhằm tới ba đại Yêu Soái có địa vị cao nhất Thú Chiến Vực trước tiên.

Ba đại Yêu Soái đương nhiên rất tức giận vì hành động đó tuyên chiến đó của Mang Sơn Vực. Chỉ là dù tức giận thế nào thì cứ nghĩ đến thực lực của Mang Sơn Vực là sắc mặt ba người lại không hề dễ coi chút nào.

Mang Sơn Vực khá có danh tiếng trong yêu thú vực, vì đây là một trong số ít địa vực thật sự được thống nhất. Nó không giống Thú Chiến Vực có nhiều thế lực đấu tranh với nhau, cả Mang Sơn Vực chỉ có một thế lực duy nhất gọi là Mang Sơn.

Trong Mang Sơn có năm kẻ đứng đầu đều có thực lực Chuyển Luân Cảnh, cường giả dưới chướng thì nhiều vô kể. Thế lực ba đại Yêu Soái tuy không vừa nhưng so với Mang Sơn thì vẫn yếu hơn rất nhiều. Đây cũng là điều khiến ba đại Yêu Soái gần đây vô cùng đau đầu. Đánh thì không lại, nhưng rút lui cũng không được. Vì thế mà họ đành tìm đến Lôi Uyên Sơn, dù sao nếu có Lôi Uyên Sơn liên thủ thì Mang Sơn có lẽ sẽ dè chừng hơn.

- Viêm Soái, Mang Sơn tấn công cả Thú Chiến Vực, thế lực ba đại Yêu Soái bọn ta danh tiếng ở bên ngoài đương nhiên sẽ bị nhằm vào trước tiên. Nếu bọn ta bại thì những thế lực khác trong Thú Chiến Vực có lẽ cũng sẽ quy hàng hoặc bỏ đi. Đến lúc đó Lôi Uyên Sơn không thể yên lành một mình được.

Quỷ Điêu nhìn Tiểu Viêm, ngừng một chút rồi nói:

- Hơn nữa Mang Sơn lần này có hành động này có lẽ không thể không liên quan đến Thần Vật Bảo Khố. Thứ đó hiện tại đang trong tay Lôi Uyên Sơn, ngươi nghĩ sau khi giải quyết được bọn ta, hắn sẽ dễ dàng bỏ qua cho các ngươi sao?

- Ta biết các ngươi có vị huynh đệ Thiên Yêu Điêu, nhưng bối cảnh Mang Sơn cũng rất phức tạp, vì Thần Vật Bả Khố, có lẽ hắn sẽ không dè chừng điều đó đâu.

Tiểu Viêm hơi chau mày, đương nhiên hắn cũng hiểu điều này, nhưng bảo hắn lên cùng một con thuyền với ba đại Yêu Soái kia thì thật ngu xuẩn.

- Khi nào phiền phức đến thì Lôi Uyên Sơn tự sẽ có cách, không phiền các ngươi lo lắng.

- Ngươi!

Thiên Long Yêu Soái thấy Tiểu Viêm như vậy thì không kìm được nổi điên, đập một phát khiến cái bàn nổ tung.

Xoẹt xoẹt!

Ngay lập tức, trong đại điện nổi gió, một vài thân ảnh hiện ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn. Thậm chí Hổ Phệ Quân phía trước đại điện cũng mơ hồ vang lên tiếng hổ gầm.

- Thiên Long Yêu Soái, đây là Lôi Uyên Sơn của ta, e là không đến lượt ngươi làm cà!

Tiểu Viêm nhìn Thiên Long Yêu Soái đầy sát khí, lạnh lùng quát.

Sắc mặt Thiên Long Yêu Soái tím tái lại, tuy trong lòng bạo nộ nhưng nghĩ đây là đại bản doanh của Lôi Uyên Sơn, bên ngoài lại có Hổ Phệ Quân cũng đành nuốt giận.

- Viêm Soái, sự việc nặng nhẹ thế nào ngươi cũng đã rõ. Ngươi cho bọn ta một lời đi. Mang Sơn đã dựng lôi đài, năm kẻ đứng đầu đều ra mặt, mà bọn ta chỉ có ba người.

Kim Viên bất lực nói.

Tiểu Viêm cũng trầm mặc, một lúc sau mới nói:

- Việc này quan trọng, đợi đại ca ta về mới định đoạt được.

- Hắn đã biến mất hai tháng rồi, e là chúng ta không còn nhiều thời gian để đợi nữa.

Kim Viên cười khổ.

Thế nhưng ngay khi Kim Viên vừa dứt lời thì vẻ mặt Tiểu Viêm bỗng thay đổi, ngẩng lên nhìn ra cửa lớn của đại điện. Ở đó có một thân ảnh bước vào, rồi tiếng cười quen thuộc vang lên:

- Ha ha, vừa về là có náo nhiệt. Ba vị Yêu Soái vẫn khoẻ chứ?

- Đại ca!

Tiểu Viêm mừng rỡ đứng dậy. Thân ảnh phía cửa cũng khẽ động thân rồi xuất hiện trên vị trí trên cao còn lại, cười nhìn ba đại Yêu Soái. Đó chính là Lâm Động vừa trở về từ Long tộc.

Lâm Động cười:

- Sự việc thế nào ta đã biết. Mang Sơn đúng là rất khó đối phó, nhưng cũng không phải không có cách.

- Ồ?

Ba người bọn Kim Viên kinh ngạc nhìn Lâm Động.

- Thực lực Mang Sơn rất ngang ngược, chẳng qua vì chúng đoàn kết, vì thế muốn đối phó chúng rất đơn giản, chỉ cần biến Thú Chiến Vực thành một sợi dây thừng là được.

Lâm Động mỉm cười, nụ cười có thâm ý khó hiểu.

Đây chính là cơ hội tuyệt hảo để mở rộng Lôi Uyên Sơn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1120

Liên Thủ

Biến thành một sợi thừng?

Ba người Thiên Long Yêu Soái đều khựng người, ngẩng lên nhìn Lâm Động đang tươi cười, hỏi:

- Ý ngươi là gì?

- Hắn là ba vị hiểu ý của ta.

Lâm Động mỉm cười, rồi nói với vẻ bất cần:

- Thú Chiến Vực giống như một đĩa cát rời rạc, rối loạn, muốn chống lại Mang Sơn chỉ còn cách liên minh các thế lực lại.

- Thú Chiến Vực vốn dĩ đã rối loạn, nhưng đến tám chín phần đều dựa vào bốn đại thế lực chúng ta. Chỉ cần chúng ta có ý kiến này thì đương nhiên trở thành xu hướng chính.

Lâm Động cười híp mắt lại nói.

Hiện nay tuy Lôi Uyên Sơn đang nhanh chóng mở rộng, nhưng rõ ràng vẫn chưa đạt đến mức độ Lâm Động cần. Nhưng tình hình lúc này lại gấp gáp, đôi khi ăn quá nhanh sẽ tự khiến mình nghẹn chết.

Mà lúc này chính là cơ hội rất tốt, nếu thật sự thúc đẩy sự liên minh giữa các thế lực trong Thú Chiến Vực, tuy sau khi liên hợp Lôi Uyên Sơn không giành được quyền khống chế nhưng Lâm Động có lòng tin sẽ dần dần khiến Lôi Uyên

Sơn trở thành người thống trị cả liên minh. Đến lúc đó có lẽ ba đại Yêu Soái cũng phải đứng dưới chướng của Lôi Uyên Sơn.

Vẻ mặt Thiên Long Yêu Soái khó hiểu, việc liên minh này chúng đã từng nghĩ đền, nhìn từ mặt nào đó thì chỉ cần chúng đồng ý là không có gì khó cả. Nhưng…một khi liên minh hình thành thế lực mới lớn giống như Mang Sơn thì ai sẽ nắm quyền chính? Lâm Động có tham vọng đồng hoá các thế lực khác, nhưng lẽ nào ba đại Yêu Soái kia chưa từng nghĩ đến?

Chỉ là thực lực ba bên không đủ để đối phương chịu nhún nhường.

- Hà hà, chỉ cần ứng phó một Mang Sơn thôi, không cần thiết phải trịnh trọng như vậy chứ?

Quỷ Điêu Yêu Soái cười khan, ở chỗ mình, hắn có quyền khống chế tuyệt đối, nhưng khi liên minh hình thành thì hiển nhiên uy tín của hắn sẽ sụt giảm.

- Hôm nay có Mang Sơn, chưa biết chừng mau sẽ có Miên Sơn, đến lúc đó không lẽ lại thêm một trận nữa? Đây là biện pháp xử lý tận gốc việc này. Hơn nữa, tuy ba vị có danh tiếng không nhỏ ở Thú Chiến Vực, nhưng cũng chỉ có một vùng địa bàn nhỏ bé. Nếu chúng ta liên hợp lại thực lực tăng mạnh, sau này chưa biết chừng lãnh thổ sẽ không chỉ giới hạn trong Thú Chiến Vực… Lâm Động cười.

- Đương nhiên, nếu chỉ làm bá chủ một vùng đất nhỏ nhoi mà ba vị đã hài lòng thì coi như ta chưa nói gì.

Nghe Lâm Động nói vậy, ba người Thiên Long Yêu Soái đều siết chặt tay. Ánh mắt có phần thâm trầm bỗng nhiên loé tia lửa. Mấy người này có thực lực không tồi, dã tâm hiển nhiên không nhỏ, không phải chúng chưa từng nghĩ đến việc gây dựng danh tiếng lớn hơn, nhưng hiện tại thì chúng chưa đạt được giới hạn nào đó.

Chúng không có bối cảnh quá kinh người, tuy Thiên Long Yêu Soái có chút

quan hệ với Long tộc, nhưng rõ ràng không có nhiều quyền phát ngôn trong tộc, cho dù thực lực của hắn có thể sánh ngang với một số trưởng lão.

Vì thế, trong Thú Chiến Vực, chúng có thể trở thành bá chủ một phương, nhưng nhìn rộng ra cả yêu thú giới thì nhiều nhất chỉ có chút danh khí mà thôi. Vì thế những đại vật như Mang Sơn thống nhất một địa bàn không hề nể mặt, nói đánh là đánh.

Dù bị ấm ức nhưng chúng cũng không có cách nào.

- Hình thành liên minh chẳng nhẽ ngươi sẽ có cách khiến chúng ta có bối cảnh mà kẻ khác không dám coi thường?

Kim Viên sắc mặt biến đổi rồi trầm giọng nói:

- Sở dĩ Mang Sơn thống trị được Mang Sơn Vực vì đó là phạm vi quản hạt của Cửu Phụng tộc. Mà ngũ đại đầu lĩnh của Mang Sơn Vực đều trung thành với Cửu Phụng tộc.

- Cửu Phụng tộc?

Lâm Động khựng người, rõ ràng hắn không ngờ Mang Sơn lại có quan hệ với Cửu Phụng tộc, một trong Tứ bá tộc. Chẳng trách mà mấy người bọn Kim Viên lại dè chừng như vậy.

- Bọn ta biết ngươi có vị huynh đệ Thiên Yêu Điêu tộc, nhưng ngay cả hắn cũng khó lòng khiến Thiên Yêu Điêu tộc trở thành chỗ dựa cho chúng ta đúng không?

Thiên Long Yêu Soái cười nhạt.

Lâm Động nhìn Thiên Long Yêu Soái:

- Huynh đệ ta tạm thời không thể đại diện cho Thiên Yêu Điêu tộc, nhưng ta có thể khiến chúng ta có quan hệ với Long tộc.

- Long tộc?

Kim Viên và Quỷ Điêu Yêu Soái đều sững người, sắc mặt cổ quái nhìn sang Thiên Long Yêu Soái. Ở đây cũng chỉ có Thiên Long Yêu Soái là có chút quan hệ với Long tộc, vậy mà Lâm Động lại nói vậy trước mặt hắn, xem ra có phần buồn cười.

- Phì, Long tộc hành sự trung lập, không thể đồng ý thành chỗ dựa cho chúng ta được. Ta dựng nên Huyết Long Điện bao năm nay nhưng Long tộc cũng không trợ giúp gì nhiều, huống hồ là ngươi?

Thiên Long Yêu Soái châm chọc.

- Ngươi là ngươi, ta là ta.

Lâm Động hơi cụp mắt, tiếng nói lạnh nhạt cũng có phần châm chọc.

- Ngươi có tư cách gì nói như vậy?

Thiên Long Yêu Soái tức giận, cười khảy:

- Nếu ngươi cho rằng chỉ nói dăm ba câu là khiến bọn ta đồng ý với đề nghị của ngươi thì quá ngây thơ đấy.

- Thiên Long Yêu Soái, ngươi ăn nói khách khí một chút!

Ánh mắt Tiểu Viêm đầy sát khí nhìn Thiên Long Yêu Soái, quát.

Lâm Động xua tay, nhìn Thiên Long Yêu Soái với ánh mắt thích thú, rồi cong ngón tay lại búng một cái. Một đạo tử kim quang bắn ra, tay hắn cầm một đạo tử kim quan ấn, uể oải nói:

- Thiên Long Yêu Soái, ngươi nhận ra cái này không?

Thiên Long Yêu Soái lập tức nhìn về phía tay Lâm Động, rồi Kim Viên và

Quỷ Điêu Yêu Soái nhìn thấy vẻ mặt chế giễu của hắn đông cứng lại, thay vào đó là sự chấn động và kinh ngạc.

- Đây…đây là Hình Phạt Ấn của Long tộc? Tại sao lại nằm trong tay ngươi?

Thiên Long Yêu Soái kinh ngạc rồi giận dữ quát lên:

- Ngươi dám trộm Hình Phạt Ấn của Long tộc? Ngươi muốn chết hả? Ngươi có biết đấy là trọng tội không?

- Tội? Đây là Thái Thượng trưởng lão giao cho ta, ta có tội gì?

Lâm Động cười nhìn Thiên Long Yêu Soái, rồi ánh mắt dần lạnh băng:

- Ta là Hình Phạt trưởng lão tân nhiệm của Long tộc, thân là người của Long tộc, ngươi có biết tội cãi lại là gì không?

Sắc mặt Thiên Long Yêu Soái thay đổi, gầm lên:

- Nói lão, Hình Phạt trưởng lão sao có thể để một người ngoại tộc ngươi đảm nhận?!

Vẻ mặt Lâm Động lãnh đạm, chậm rãi đứng dậy, tay cầm Hình Phạt Ấn. Bề mặt da hắn dần trở nên óng ánh, một thứ uy lực khó lòng hình dung trào dâng bao phủ toàn bộ đại điện.

Cùng với luồng áp lực đó, không khí dường như đặc quánh, thậm chí sắc mặt của hai người Kim Viên Yêu Soái cũng trở nên nặng nề, chúng có thể cảm nhận được mức độ thuần chính của luồng áp lực đó.

Long uy thuần chính như vậy, dù là những cường giả có huyết mạch Long tộc chính tông nhất cũng không có được!

Hai người nhìn sang Thiên Long Yêu Soái thì thấy sắc mặt hắn tái nhợt. Thân là người của Long tộc, uy lực của long cốt Hồng Hoang toả ra từ cơ thể Lâm

Động đương nhiên có khả năng áp chế rất lớn với hắn.

- Uy lực này… Thiên Long Yêu Soái run rẩy nhìn Lâm Động, ánh mắt hắn dường như nhìn xuyên qua cơ thể Lâm Động, nhìn thấy bộ long cốt giống như ngọc long cuộn mình, lan toả thứ áp lực vô cùng tận.

- Là long cốt…lẽ nào ngươi có long cốt Viễn Cổ?

Thiên Long Yêu Soái thất thanh, hắn cảm nhận được sự ngang ngược của long cốt, thứ uy lực đó e là chỉ long cốt Viễn Cổ mới có được.

Lâm Động khẽ nhướn môi, cũng lười giải thích. Chắc hắn long cốt Viễn Cổ đã đủ trấn nhiếp Thiên Long Yêu Soái, vì thế cũng không cần thiết phải sửa lại.

- Ta đã vào Viễn Cổ Hoá Long Đàm một chuyến. Giờ ngươi còn vấn đề gì không?

Lâm Động bình thản nói.

- Viễn Cổ Hoá Long Đàm… Thiên Long Yêu Soái lầm bầm, đó là thánh địa mà hắn vẫn mong hướng tới. Long cốt trong người hắn mới chỉ là trung đẳng. Nếu vào được Hoá Long Đàm chắc hắn sẽ nâng cao được mức độ thuần chính của huyết mạch. Nhưng đáng tiếc hắn không có tư cách để vào đó. Tuy hắn là người của Long tộc nhưng chỉ là nhân vật phụ thuộc, nếu không phải hắn đạt thực lực Chuyển Luân Cảnh thì có lẽ cũng không được sự chấp nhận của Long tộc.

- Thiên Long…bái kiến Hình Phạt trưởng lão.

Cuối cùng Thiên Long Yêu Soái cũng sực tỉnh, vội vàng đứng dậy hành lễ của Long tộc. Trong Long tộc quy tắc rất thâm nghiêm, Hình Phạt trưởng lão lại có quyền chỉ thua tộc trưởng. Hắn biết nếu thật sự đắc tội Lâm Động thì mình sẽ chẳng dễ chịu gì.

Lúc này Thiên Long Yêu Soái đã thu lại thái độ bất kính đối với Lâm Động.

Lâm Động có trong tay Hình Phạt Ấn có tác dụng áp chế với mọi thành viên Long tộc. Vì thế hắn hiểu, nếu Lâm Động muốn dùng Hình Phạt Ấn để giải quyết hắn thì e là hắn sẽ vô cùng thê thảm.

Thấy cuối cùng kẻ kiệt ngao bất thuận kia cũng thuần phục, Lâm Động trong lòng thở phào, phẩy phẩy tay nói:

- Ta là Hình Phạt trưởng lão tân nhiệm, nếu hình thành liên minh thì ta sẽ cho các ngươi được sự bảo vệ của Long tộc. Giờ các ngươi có vấn đề gì không?

Ba đại Yêu Soái nhìn nhau.

- Thiên Long, tuy người ngoài rất khó vào Viễn Cổ Hoá Long Đàm, nhưng có lẽ sau này ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi.

Lâm Động cười.

Thiên Long Yêu Soái nghe vậy thì thân thể hơi run, ngẩng lên nhìn Lâm Động, rồi gật mạnh đầu:

- Mọi việc đều theo lời trưởng lão!

Hắn không thể kháng cự được sức hấp dẫn ấy.

- Hai vị đã gặp nhị đệ của ta. Hắn là ứng cử viên cho vị trí tộc trưởng Thiên Yêu Điêu. Nếu thành công thì sau này hắn sẽ thống trị Thiên Yêu Điêu tộc, lúc đó chúng ta cũng sẽ kéo quan hệ Thiên Yêu Điêu tộc với Long tộc. Điều này nghĩa là gì có lẽ các vị cũng hiểu… Lâm Động nhìn sang hai người Kim Viên, mỉm cười.

Hai người đó há mồm, sâu trong ánh mắt có lửa rực cháy. Nếu thật sự có hai đại bá tộc làm hậu thuẫn thì danh tiếng chắc chắn sẽ uy chấn yêu thú giới.

Vinh dự này cả yêu thú giới cũng rất hiếm có.

Sau một chút lưỡng lự, cả hai nhìn nhau rồi cùng gật mạnh đầu.

- Tốt!

Lâm Động thấy vậy, gương mặt nở nụ cười hài lòng, đã lên thuyền của hắn rồi muốn xuống cũng khó đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1121

Tứ Tượng Cung

Trong đại điện, sau cái gật đầu của ba người Thiên Long Yêu Soái, không khí lập tức trở nên thoải mái hơn hẳn. Mấy người Trần Thông ở bên cạnh thì sững sờ nhìn Lâm Động. Họ thực sự không ngờ, chỉ chưa đến nửa giờ mà Lâm Động đã thuyết phục được ba đại thế lực đã xưng bá ở Thú Chiến Vực mấy chục năm nay.

Là người của Thú Chiến Vực, họ khá hiểu về vùng địa vực hỗn loạn này. Hiển nhiên muốn thống nhất nó không phải chuyện dễ, trong đó trở ngại lớn nhất chính là ba đại Yêu Soái kia. Nhưng hiện nay trở ngại lớn nhất đã bị phá vỡ hoàn toàn trước những lời nói của Lâm Động.

Có được sự đồng ý của những người đó thì Thú Chiến Vực thật sự đã có khả năng thống nhất!

Có thể tượng tượng khi liên minh được hình thành Thú Chiến Vực sẽ có một thế lực mới rất lớn. Thế lực này sẽ vượt xa bất cứ thế lực nào của Thú Chiến Vực trước đây. Thậm chí nhìn rộng ra cả yêu thú giới, thế lực này cũng sẽ có danh tiếng không nhỏ.

- Thật không hổ là Lâm Động đại nhân.

Bọn Trần Thông nhìn nhau, đều nhận ra sự kinh ngạc và chấn động từ trong mắt đối phương. Việc này có lẽ cả Thú Chiến Vực cũng chỉ có hắn làm được.

- Nếu ba vị đã đồng ý, vậy chúng ta có thể thông báo tin này được rồi. Nhưng Thú Chiến Vực lâu nay vốn đã hỗn loạn, dù chúng ta muốn có liên minh nhưng chắc sẽ có không ít trở ngại. Thiết nghĩ, chắc các vị biết cách giải quyết những

trở ngại đó phải không?

Lâm Động mỉm cười nhìn ba người Thiên Long Yêu Soái.

- Hành động quy mô lớn thế này có trợ ngại là chuyện đương nhiên, nhưng bọn ta sẽ giải quyết gọn gẽ.

Thiên Long Yêu Soái cười, nụ cười đầy sát khí. Mấy người này cũng rất hiểu Thú Chiến Vực, nhưng đó không phải vấn đề lớn. Phàm là những kẻ phản đối, cứ giết hết là xong. Chắc hẳn những thế lực khác cũng không dám nói gì nhiều.

Trong quá trình thống nhất khó tránh khỏi cảnh máu tanh.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi hơi tựa vào ghế:

- Việc liên minh này không thể hoàn thành trong vài ngày. Nhưng mọi người đã lên cùng một con thuyền rồi thì phải đồng tâm hiệp lực, cùng vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

- Nói về cái gọi là Thiên Lôi Đài đi. Ta cũng muốn xem xem Mang Sơn rốt cuộc ngang ngược thế nào.

Kim Viên Yêu Soái gật đầu, trầm ngâm nói:

- Cuộc chiến giữa hai đại địa vực kiểu này một khi đã khai khởi thì cũng lớn như chiến tranh vậy, cả hai bên đều sẽ tổn thất vô cùng lớn. Vì thế Mang Sơn đã lựa chọn hình thức Thiên Lôi Đài. Thật ra cũng đơn giản, chẳng qua chỉ là một loại đấu lôi đài mà thôi. Chỉ là, những người tham gia bắ buộc phải có thực lực Chuyển Luân Cảnh hoặc gần bằng thế.

- Thiên Lôi Đài thắng ba trong năm trận là thắng. Mỗi bên chọn ra năm người, chắc hẳn cả năm kẻ đứng đầu Mang Sơn đều sẽ ra mặt. Còn bên ta chỉ có ba người bọn ta là Chuyển Luân Cảnh. Đương nhiên nếu cộng thêm ngươi và Viêm Soái thì cũng không kém chúng.

- Để Tiểu Viêm một mình đánh một Chuyển Luân Cảnh thì hơi quá sức.

Lâm Động chau mày.

- Đại ca, Thiên Lôi Đài không phân biệt hình thức. Nếu đệ lên đài thì có thể đem theo hfq.

Tiểu Viêm cười, hắn hiện nay nếu cộng với Hổ Phệ Quân thì tuyệt đối có khả năng đối phó một Chuyển Luân Cảnh.

Lâm Động nghe vậy thì gật đầu, nói:

- Nếu thua thì sao?

Ba người Kim Viên Yêu Soái nhìn nhau, thấp giọng nói:

- Cắt một nửa cương vực của Thú Chiến Vực nhập vào Mang Sơn Vực. Đương nhiên, nếu chúng thua thì cũng phải cắt một nửa Mang Sơn Vực nhập vào Thú Chiến Vực.

Nghe thế, dù với định lực của Lâm Động, mi mắt cũng phải giật mấy cái. Một nửa Thú Chiến Vực…đó là địa bàn rộng lớn thế nào chứ? Trong đó có bao nhiêu tài nguyên? Cuộc chiến này đúng là một vụ cá cược lớn.

- Nếu chúng ta không đồng ý giả quyết bằng hình thức Thiên Lôi Đài thì Mang Sơn sẽ phát động chiến tranh. Đến lúc đó, nếu thua thì sẽ mất hoàn toàn quyền khống chế Thú Chiến Vực.

Thiên Long Yêu Soái nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, so với chiến tranh quy mô lớn thì rõ ràng Thiên Lôi Đài vẫn khả dĩ hơn.

- Nếu vị huynh đệ Thiên Yêu Điêu của ngươi ở đây thì chúng ta không phải sợ năm kẻ đứng đầu Mang Sơn.

Quỷ Điêu nói.

Lâm Động quay sang nhìn Tiểu Viêm, hắn lắc đầu nói:

- Trước đây không lâu nhị ca về Thiên Yêu Điêu tộc, dường như huynh ấy có việc gấp, vì thế lần này không thể ra mặt được.

Quỷ Điêu nghe vậy thì vẻ mặt hiện lên sự thất vọng. Nếu có Tiểu Điêu thì với thân phận của hắn, dù là Cửu Phụng tộc cũng phải dè chừng phần nào.

- Không phải lo. Nếu mọi người đã đồng ý liên minh thì ta sẽ có cách để vượt qua cửa ải khó này.

Lâm Động hơi cụp mắt xuống, giọng nói khá bình thản.

Ba người Thiên Long Yêu Soái nhìn vẻ mặt thản nhiên ko lo lắng của Lâm Động rồi khẽ gật đầu. Hai tháng không gặp, họ có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của Lâm Động đã tăng tiến, hơn nữa thứ uy lực thấp thoáng toả ra kia cũng khiến họ phải giật mình. Rồi liên tưởng đến sự lợi hại của Lâm Động khi ra tay với họ hai tháng trước, trong lòng họ đều thầm thở phào. Người trước mắt kia không thể đánh giá bằng lẽ thường được, họ đã đích thân thể nghiệm rồi.

Đồng thời họ cũng không nghĩ lần này thực sự sẽ chiến thắng Mang Sơn. Chỉ cần đánh hoà khiến chúng dè chừng rồi bãi chiến thì họ đã có thể coi là thắng lợi rồi.

Còn về việc chiến thắng năm kẻ đứng đầu kia thì tạm thời đừng nghĩ quá nhiều. Họ biết rõ mức độ khó khăn của nó, cho dù có Lâm Động và Tiểu Viêm tham gia.

- Mang Sơn đã gửi thư khiêu chiến, hiện tại bọn ta chưa hồi đáp vì chưa có đủ năm người đấu lại chúng. Nhưng hiện giờ…chắc có thể hồi đáp rồi đúng không?

Kim Viên Yêu Soái nhìn Lâm Động hỏi.

- Được.

Lâm Động mỉm cười, khẽ nói.

- Được!

Ba người Kim Viên Yêu Soái vẻ mặt đều ánh lên chiến ý. Những ngày qua quả thực họ đã bị Mang Sơn chèn ép khá thê thảm, nhưng vì e dè thực lực và bối cảnh của đối phương mà nhẫn nhịn liên tục. Nhưng hiện nay Lâm Động đã hoá giải sự e ngại, đã không thể nhịn nữa thì không cần phải nhịn.

- Ngoài ra, đã định kết liên minh thì đương nhiên phải có tên. Chủ ý lại do Lâm Động tiểu ca đưa ra, vậy thì… Thiên Long Yêu Soái cười cười, hiện nay thái độ của hắn với Lâm Động hiển nhiên đã nhiệt tình hơn hẳn. Hắn là người biết rõ nhất Hình Phạt trưởng lão đại diện cho điều gì.

- Liên minh do bốn bên chúng ta hình thành nên, vậy gọi là Tứ Tượng Cung đi. Chư vị nghĩ sao?

Lâm Động khẽ cười.

- Lấy Tứ Tượng làm tên, cũng rất bá khí.

Ba người Kim Viên Yêu Soái lẩm nhẩm rồi cùng gật đầu đồng ý.

- Liên minh đã hình thành sơ bộ, vậy thì hồi đáp chiến thư. Ba ngày sau, Thú Chiến Vực sẽ quyết chiến với Mang Sơn!

Ánh mắt của cả ba đều rực cháy, họ biết việc này truyền đi sẽ khiến cả Thú Chiến Vực sôi sục. Đây sẽ là sự kiện trọng đại nhất Thú Chiến Vực trong trăm năm qua!

… Thú Chiến Vực thời gian này không được yên tĩnh lắm. Làn sóng sau sự kiện ở Thần Vật sơn mạch vừa mới rút đi thì đã đến việc đại quân Mang Sơn

xâm phạm. Động tĩnh này có thể nói là kinh thiên động địa, khiến cả Thú Chiến Vực ai nấy đều hoảng hốt.

Ai cũng biết rõ thực lực của Mang Sơn, nếu đơn độc tác chiến thì Mang Sơn có hoàn toàn có thể chấn áp bất cứ thế lực của ba đại Yêu Soái.

Trong Thú Chiến Vực, rất nhiều thế lực đều nương nhờ vào ba đại thế lực này. Nếu họ thất bại thì chắc chắn sẽ có liên quan không nhỏ. Hơn nữa khả năng thất bại lại khá lớn. Điểm này có thể nhận ra từ việc lâu như vậy rồi mà ba thế lực Yêu Soái chưa dám hồi đáp chiến thư của Mang Sơn.

Một khi ba đại Yêu Soái chiến bại thì Thú Chiến Vực sẽ nằm trong sự khống chế của Mang Sơn. Đến lúc đó, cục thế đã hình thành ở đây sẽ bị lập lại từ đầu. Việc này với rất nhiều thế lực đã cắm rễ sâu ở đây mà nói thì đúng là đả kích mang tính huỷ diệt.

Vì thế, trong thời gian này, cả Thú Chiến Vực như trở nên hốt hoảng, nhưng cũng thấy vô lực. Cuộc chiến ở tầng thứ đó, họ căn bản không có tư cách nhúng tay vào.

Việc duy nhất họ có thể làm chính là chờ đợi ba đại thế lực kia có thể gánh đỡ được áp lực từ Mang Sơn.

Có điều, ngay khi Thú Chiến Vực rơi vào sự hoảng loạn thì một nguồn tin đã truyền ra từ ba đại thế lực. Tin tức không nhiều, nhưng lập tức đã gây chấn động cả Thú Chiến Vực.

Lôi Uyên Sơn, Huyết Long Điện, Quỷ Long Giản, Kim Viên Sơn tuyên bố kết thành liên minh, lấy tên là Tứ Tượng Cung!

Tin này vừa truyền ra thì cả Thú Chiến Vực sôi sùng sục. Không ai là không sững sờ, chẳng ai ngờ được, bốn đại thế lực bình thường đối chọi nhau giờ lại kết liên minh. Hơn nữa chẳng ai biết được hai tháng trước, Lôi Uyên Sơn còn từng giao đấu với ba đại thế lực kia...

Có điều, sau sự chấn động, rất nhiều cường giả đã mừng rỡ. Họ biết sự liên minh này là để chống lại sự xâm phạm của Mang Sơn. Hiện tại thì đó đúng là cách duy nhất có thể khiến Mang Sơn dè chừng.

Với liên minh này, rất nhiều người đều có cái nhìn hiếu kỳ, đây là liên minh duy nhất trong vòng một trăm năm trở lại đây ở Thú Chiến Vực. Một số người nhạy cảm đã mơ hồ cảm nhận được, có lẽ sau này Thú Chiến Vực sẽ dần thay đổi, không còn hỗn loạn như xưa nữa. Nếu nơi này cũng thành một thể như Mang Sơn thì chắc sẽ có địa vị không tầm thường trong Yêu Vực.

Đương nhiên, tiền đề của việc này là Tứ Tượng Cung mới thành lập có thể sống xót sau sự xâm chiếm của Mang Sơn. Nếu không, liên minh này cũng sẽ chết yểu trong thất vọng mà thôi.

Nghĩ vậy, không chỉ rất nhiều ánh mắt của người trong Thú Chiến Vực đều nhìn về nơi sẽ quyết chiến, thậm chí ngay Mang Sơn Vực và một vài đại địa quanh đó cũng chú ý.

Trận chiến này sẽ quyết định liên minh mới ra đời sẽ lớn mạnh hay thất bại và tiêu vong.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1122

Yêu Thú Cổ Nguyên

Ba ngày trôi đi nhanh chóng trong không khí hừng hực đó. Trong ba ngày này, sự hấn động do tin tức bốn đại thế lực Thú Chiến Vực liên minh ngày một mạnh mẽ. Cuối cùng khiến cả Thú Chiến Vực rơi vào sự sục sôi nóng bỏng.

Tuy rằng liên minh sẽ gây chút tổn hại về lợi ích với một số thế lực, nhưng dù gì trong địa vực này vẫn là ba đại thế lực Yêu Soái nói thế nào thì là vậy. Vì thế, được sự thúc đẩy của họ, liên minh cũng đã được hình thành.

Điều cần lo duy nhất lúc này chính là Thiên Lôi Đài mà Mang Sơn dựng lên. Nếu Tứ Tượng Cung mới hình thành có thể kháng cự lại được thì nó mới thật sự đứng vững được ở Thú Chiến Vực, từ đó trở thành thế lực hàng đầu thực sự trong yêu thú giới.

Ngược lại, nếu thất bại thì cái gọi là liên minh kia cũng chỉ là trò cười. Đến lúc đó, một nửa địa bàn Thú Chiến Vực sẽ bị Mang Sơn chiếm lĩnh, bốn đại thế lực kia có lẽ cũng mất hết danh tiếng.

Vì thế, điều quan trọng nhất hiện tại vẫn là cuộc chiến Thiên Lôi Đài sắp tới.

… Yêu thú cổ nguyên.

Đây là vùng bình nguyên cổ xưa liên miên bất tận, là nơi tiếp giáp của Thú Chiến Vực và Mang Sơn. Bình thường, nơi đây rất yên tĩnh, do tài nguyên ở đây nghèo nàn nên không có nhiều thế lực tồn tại. Do đó có thể nói nơi này khá yên bình, nhưng lần này, vùng bình nguyên ấy chỉ trong mấy ngày đã trở thành nơi được chú ý nhất trong số các địa vực ở xung quanh. Nguyên nhân thì đương nhiên không cần nói nữa.

Ở trung tâm yêu thú cổ nguyên là một nơi vốn rộng rãi, nhưng sớm đã bị tiếng huyên náo bao phủ, âm thanh ồn ã vang lên bất tận không ngừng nghỉ. Vô số thân ảnh bay tới rồi đáp xuống nơi này, nhìn từ xa giống như một vùng biển đen đang dậy sóng.

Quy mô này hoành tráng hơn ở Thần Vật sơn mạch hai tháng trước nhiều.

Rõ ràng là trong yêu thú giới có không ít thế lực chú ý tới cuộc tranh chấp giữa hai đại địa vực này.

Vầng mặt trời nóng bỏng treo lơ lửng trên bầu trời xanh lam, từng đợt từng đợt sóng âm thanh tạp loạn khuếch tan khiến nhiệt độ cả bình nguyên dần tăng lên.

Ở khu trung tâm bình nguyên là một khoảng đất trống rộng rãi, không một ai bước chân vào đó, vì ai cũng biết đó là vùng nguy hiểm.

Mọi ánh mắt đều tràn ngập sự trông chờ, rõ ràng tất cả mọi người đều náo nức muốn biết kết quả của sự việc sắp xảy ra đây.

- Thật không ngờ ba đại thế lực Yêu Soái lại chọn cách liên minh. Bình thường không phải họ rất đối chọi nhau sao? Hơn nữa Lôi Uyên Sơn lại có tư cách tham dự nữa chứ?

Khắp nơi là những lời bàn tán xì xào, nhưng đa số những người nói vậy không phải người của Thú Chiến Vực. Nếu không thì chắc chắn không thể không biết trận đại chiến cách đây hai tháng.

- Phì, ngươi thật chậm thông tin quá đấy. Lôi Uyên Sơn hiện nay không còn như trước nữa rồi. Hai tháng trước họ đã giao đấu với ba đại Yêu Soái ở Thần Vật son mạch mà không hề rơi vào thế hạ phong. Thực lực họ hiện nay không thua kém ba đại thế lực kia, liên minh thì đương nhiên phải kéo họ theo rồi.

- Ồ vậy à…nhưng có lẽ liên minh tạm thời kiểu này để đối phó Mang Sơn thì

có vẻ hơi ngây thơ, phía sau Mang Sơn còn có Cửu Phựng tộc nữa đó… - Ai biết được…Nhưng nghe nói Yêu Soái mới của Lôi Uyên Sơn có chút quan hệ vớit Thiên Yêu Điêu tộc, cũng không biết là thật hay giả nữa.

- Ồ, vậy hả? Chả trách!”

… Đủ mọi loại giọng nói vang lên trên bình nguyên, phần lớn là thông tin liên quan đến Lôi Uyên Sơn. Chắc hẳn rất nhiều người hiếu kỳ về thế lực mới nổi lên ở Thú Chiến Vực này.

Khoảng nửa giờ sau, tất cả đột nhiên cảm thấy nguyên lực trời đất bỗng rung chuyển dữ dội. Họ quay phắt đầu lại thì thấy trên bầu trời phía xa về hướng bắc có vô số thân ảnh đang bay vút tới.

- Người của Tứ Tượng Cung đến rồi.

Mọi người thấy đoàn người ồ ạt tới đó, tinh thần đều khẽ rung lên, cuối cùng nhân vật chính cũng ra mặt rồi.

Vút vút!

Vô số thân ảnh từ xa bay tới rồi đáp xuống trung tâm bình nguyên khiến mặt đất cũng rung chuyển. Rõ ràng tất cả tinh nhuệ của Tứ Tượng Cung đều đã đến. Phía sau còn có người của các Yêu Soái khác. Những thế lực này bình thường dựa dẫm vào ba đại Yêu Soái, nay ba đại Yêu Soái đã thành lập Tứ Tượng Cung, tự nhiên họ cũng bắt buộc phải gia nhập.

Vì thế số người này có thể tính là chiến lực mạnh nhất của cả Thú Chiến Vực. Với trận thế này đủ để khiến không ít người sắc mặt trở nên nặng nề. Không biết nếu thật sự khai chiến chính diện với Mang Sơn thì sẽ ác liệt đến mức nào.

Nhưng cũng may là do họ không thể trả với cái giá đắt như thế nên cuối cùng đã chọn cuộc chiến Thiên Lôi Đài ôn hoà hơn.

Tất cả mọi người đều nhìn về đám người đông nghịt kia, đứng đầu ngoài ba đại Yêu Soái quen thuộc còn có hai thân ảnh, một người cao lớn, sát khí kinh người, người kia lại khá gầy gò, không hài hoà lắm với đội quân đầy sát khí kia.

Thế nhưng một số người cũng biết, chính người thanh niên nhìn có vẻ bình thường kia đã dùng thực lực Tử Huyền Cảnh tiểu thành đánh cho Thiên Long Yêu Soái thê thảm ở Thần Vật sơn mạch.

- Ngươi của Mang Sơn vẫn chưa đến sao?

Lâm Động nhìn lên vầng mặt trời nóng bỏng, rồi quét mắt nhìn xung quanh, ánh mắt có phần ngạc nhiên, hắn là hắn không ngờ lại có đông người đến vậy.

- Có lẽ sắp đến rồi.

Thiên Long Yêu Soái ở bên cạnh nói. Gương mặt hắn có sát khí bao phủ:

- Bọn khốn đó ta từ lâu đã thấy chướng mắt rồi. Giờ phải cho chúng biết Thú Chiến Vực chúng ta không dễ ức hiếp đâu.

- Năm kẻ đứng đầu Mang Sơn là chủng tộc gì?

Lâm Động quay sang hỏi. Hắn thật sự không biết nhiều về mấy kẻ đó.

- Chúng còn được gọi là Ngũ Vương, Đông Nam Tây Bắc Huyền, Huyền Vương đứng đầu.

Quỷ Điêu Yêu Soái nói:

- Ngoài Huyền Vương, bốn kẻ còn lại đều là Huyết Thứu tộc, quan hệ rất gần với Cửu Phụng tộc. Bốn kẻ bọn chúng đều là huynh đệ, họ Đằng, tên lần lượt là Phong Lâm Hoả Sơn. Tính là thì chúng cũng có chút danh khí ở yêu thú giới.

- Người của Huyết Thứu tộc à… Lâm Động khẽ gật gù, thì ra từ Bát đại vương tộc.

- Còn Huyền Vương tên là La Thông, hắn là Cửu Phụng tộc.

Nói đến Huyền Vương, ngay Quỷ Điêu sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Lâm Động hơi nheo mắt, thì ra cũng là người trong tứ đại bá tộc, chẳng trách mà khiến mấy người Quỷ Điêu dè chừng như vậy. Nói thế thì Mang Sơn đúng là thế lực dưới chướng Cửu Phụng tộc rồi. Mà Cửu Phụng tộc lại không trung lập như Long tộc, dường như chúng thích huênh hoang, tuyên bố địa vị của mình ở yêu thú giới.

Xem ra Mang Sơn quả thật không phải loại dễ đối phó. Hôm nay có lẽ không tránh khỏi trận đại chiến kinh thiên động địa rồi.

Lâm Động khẽ siết tay lại, trong đôi mắt đen cháy lên ngọn lửa chiến ý.

Sau khi người của Tứ Tượng Cung đế, Mang Sơn vẫn chưa thấy có động tĩnh gì. Nhưng mấy người Lâm Động cũng không vội vàng, nhắm mắt dưỡng thần, tiếng ồn ào xung quanh cũng dần lắng xuống.

Sự chờ đợi đó kéo dài tận hai giờ đồng hồ, đến khi có người bắt đầu sốt ruột thì Lâm Động bỗng nhiên mở mắt. Lúc này hắn cảm thấy từ phía xa có một luồng năng lượng kinh người đang lan toả.

- Đến rồi.

Lâm Động khẽ nói, mắt nhìn chằm chằm về phía tây.

Ba người Thiên Long Yêu Soái cũng cảm nhận được, ánh mắt có phần kinh ngạc, hiển nhiên họ không ngờ Lâm Động lại phát hiện ra động tĩnh trước mình.

Ầm!

Không quá hai phút sau, cả trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, tiếng xì xầm hoàn toàn biến mất. Mọi ánh mắt nhìn về phía chân trời, ở đó là vô số quầng mây màu sắc đang bay tới với tốc độ kinh người.

Vút vút vút!

Khi những quầng mây đó đến gần, mọi người mới nhận ra, đó là vô vàn những thân ảnh mặc áp giáp đỏ, đằng sau là những đôi mắt ngập tràn sát khí.

Trong vùng mây màu sắc đó có một ngọn cờ khổng lồ bay phấp phới với hình một cự điểu đỏ thẫm có chín cái đuôi màu sắc khác nhau, đẹp nhưng nguy hiểm.

- Người của Mang Sơn đến rồi.

Một số người kêu lên với ngữ khí mong chờ, xem ra họ đã sốt ruột chờ đợi trận đại chiến này lắm rồi.

- Ha ha, Tứ Tượng Cung, các ngươi nước đến chân mới nhảy lập nên liên minh này mà cũng xứng với cái tên Tứ Tượng sao? Thế này mà đòi kháng cự lại Mang Sơn bọn ta, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Những quầng mây đáp xuống khu trung tâm, phía trước vang lên một tràng cười kiêu ngạo mà đầy chế giễu.

Ánh sáng tan đi, để lộ ra vô số đoàn người, phía trước tiên là năm thân ảnh đứng trên không, ánh mắt thích thú nhìn về bọn Lâm Động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1123

Thiên Lôi Đài

Năm thân ảnh đứng trên không trung, tiếng huyên náo dần dần lắng xuống. Những ánh mắt nhìn về phía này đều tràn đầy sự sợ hãi và dè chừng. Rõ ràng, so với thế lực mới nổi như Tứ Tượng Cung thì Mang Sơn vẫn có tính uy hiếp hơn.

Trong sự yên tĩnh đó, Lâm Động cũng nhìn về năm thân ảnh kia, bốn người trong đó đều mặc trường bào đỏ, vẻ mặt ngông nghênh đầy cuồng khí. Chỉ là thứ năng lượng toả ra từ chúng khiến mọi người hiểu rằng chúng có tư cách để ngông cuồng.

Kẻ còn lại mặc thanh y, hắn chắp hai tay sau lưng, gương mặt khá anh tuấn. Hắn không hề có ngạo khí bộc lộ ra ngoài như bốn kẻ kia, nhưng lại toả ta thứ khí tức tôn quý đặc biệt riêng có.

Rõ ràng kẻ đó chính là Huyền Vương La Thông, một trong Ngũ Vương của Mang Sơn, một cường giả đỉnh cấp của Cửu Phụng tộc.

Cửu Phụng tộc, cũng là một bá tộc lưu truyền từ thời Viễn Cổ, thứ khí tức tôn quý này cũng ngông nghênh giống như Thiên Yêu Điêu tộc, đại khí giống như Long tộc… Nam tử mặc thanh y kia bình thản nhìn người của Tứ Tượng Cung ở phía xa. Hắn không buông lời châm chọc như bốn kẻ kia không phải vì hắn có tu dưỡng mà chỉ vì hắn cho rằng những kẻ trước mặt không xứng để hắn làm vậy.

- Thiên Lôi Đài còn chưa bắt đầu, các ngươi đắc ý cái gì?

Rõ ràng Thiên Long Yêu Soái mang đầy oán khí đối với Mang Sơn, nghe sự châm chọc của chúng, hắn cười khảy.

- Ha ha, Thiên Long, mới không gặp một thời gian mà đã cứng lên không ít nhỉ?

Một nam tử mặc trường bào cười, nhìn Thiên Long với vẻ chế giễu. Hắn là Đằng Phong, Đông Vương trong Ngũ Vương Mang Sơn.

- Xem ra là vì đã lôi kéo được thêm đồng bọn.

Bên cạnh, Nam Vương Đằng Lâm nhìn sang Lâm Động và Tiểu Viêm, nói:

- Đây chính là Yêu Soái tân nhiệm của Lôi Uyên Sơn đúng không? Gần đây nghe được không ít tin tức về các ngươi. Đúng rồi…chắc Huyền Thiên Điện ở trong tay các ngươi?

Nghe đến ba chữ Huyền Thiên Điện, Lâm Động nheo mắt lại. Người khác chỉ biết Thần Vật Bảo Khố, người biết đó là Huyền Thiên Điện không nhiều. Nhưng đối phương hiện nay nói một lời là trúng, hắn là cũng biết về Huyền Thiên Điện.

- Đúng là nó trong tay ta, nhưng những thứ đã thuộc về ta thì không có chuyện giao ra đâu.

Lâm Động cười.

Đông Vương Đằng Phong nghe vậy thì cười, nhìn Lâm Động nói:

- Yên tâm, ta không bảo ngươi chủ động giao ra. Vì tự ta sẽ động thủ cướp nó.

- Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó.

Tiểu Viêm cười khảy.

- Đúng là một lũ không biết trời cao đất dày.

Tây Vương Đằng Hoả nhếch mép, hắn là hắn rất không thoải mái với việc

một liên minh mới ra đời lại dám khiêu khích với Mang Sơn.

- Nói những lời thừa thãi đó làm gì? Động thủ theo quy tắc đi, thứ đó có giao ra hay không hiện giờ chưa có tư cách nói.

Thanh y nam tử lên tiếng, rõ ràng hắn có danh tiếng rất cao ở Mang Sơn, vừa mở mồm là bốn kẻ còn lại đều gật đầu nhìn bọn Lâm Động không chút thiện cảm.

Bên ngoài khu trung tâm, mọi người nhìn hai bên bắt đầu nổi phát hoả thì đều biết, xem ra hôm nay không thể kết thúc trong hoà bình rồi.

- Quy tắc thì mọi người đều biết cả rồi, vậy ta cũng không nói nhiều nữa. Thắng ba trên năm trận là thắng, bên thắng sẽ có một nửa cương vực của đối phương, còn vấn đề gì không?

Thanh y nam tử nhìn Lâm Động, ngừng một chút rồi nói:

- Còn Huyền Thiên Điện, trong tộc bọn ta rất có hứng thú với nó, vì thế sau chuyện này nếu ngươi chủ động giao ra thì có lẽ Lôi Uyên Sơn các ngươi vẫn có thể tiếp tục tồn tại ở Thú Chiến Vực này.

- Ta thấy vẫn nên đợi thắng đã rồi hãy nói vấn đề này thì hơn.

Lâm Động mỉm cười, Tiểu Viêm ở bên cạnh thì ánh mắt đầy hung quang. Vẫn chưa bắt đầu mà tên kia đã chắc chắn mình thắng sao?

Thanh y nam tử dường như không ngờ được Lâm Động sẽ phản bác, hơi khựng người rồi gật đầu vẻ không quan tâm, chỉ là khoé miệng hắn để lộ ra hàn ý.

- Nếu các ngươi đã thích mất mặt thì tuỳ thôi… - Hừ, ai mất mặt còn chưa biết được đâu!

Kim Viên Yêu Soái giận dữ nói, nắm đấm siết chặt, cây thiết côn hiện ra,

thân côn rung lên khiến không khí cũng bị toác ra.

Thanh y nam tử lãnh đạm nhìn Kim Viên Yêu Soái, bàn chân bỗng giậm mạnh, mặt đất phía trước rung chuyển rồi chồi lên, đất đã bay lượn rồi hợp lại thành một cái đài khổng lồ.

- Đằng Phong, Đằng Lâm, hai ngươi cùng lên đi. Tốc chiến tốc thắng.

Thanh y nam tử thản nhiên nói.

- Ừm.

Đông Vương Đằng Phong và Tây Vương Đằng Lâm gật đầu, thân hình khẽ động là xuất hiện trên đài cao, nhìn xuống người của Tứ Tượng Cung, tiếng cười cuồng ngạo vang lên:

- Kẻ nào dám lên?

- Ta đi đối phó với Đằng Phong.

Kim Viên Yêu Soái nắm chặt thiết côn, trầm giọng nói. Đây là trận đầu tiên, bắt buộc phải dồn hết sức lực, nếu thua sẽ làm nhụt chí khí quân mình.

- Vậy Đằng Lâm để ta.

Quỷ Điêu Yêu Soái cũng bước ra. Họ đều biết tầm quan trọng của hai trận đầu tiên. Tuy cũng biết về thực lực của Lâm Động và Tiểu Viêm nhưng dù sao thì đối thủ không đơn giản, dù hộ ra tay cũng có lòng nắm chắc phần thắng.

Đương nhiên Lâm Động cũng hiểu sự lo lắng đó, cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu.

Vút!

Hai người thấy vậy cũng không nói gì thêm, lướt lên sàn đấu, lần lượt đứng

trước Đằng Phong và Đằng Lâm.

Bốn người đứng đối diện, ánh mắt lạnh lùng và đầy sát khí nhìn nhau. Khí tức hùng hồn dần tràn ra từ cơ thể họ.

Bốn siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh!

Mọi người nhìn luồng năng lượng đang lan toả khắp không gian, ánh mắt không khỏi có phần rực cháy. Hai bên đều là những cường giả đỉnh cao của địa vực mình, không biết lần đối đầu này sẽ phân cao thấp thế nào.

Không khi dường như cũng đặc quánh lại, áp lực toả ra từ trên đài khiến không ít người sắc mặt tái đi.

Lâm Động cũng nhìn chăm chăm lên trên, rồi đột nhiên nheo mắt lại, một âm thanh chấn động nổ ra, cuồng phong nổi lên, nguyên lực hùng hồn bao bọc quanh bốn thân ảnh bỗng chốc lao vào nhau như những tảng thiên thạch.

Bùm bùm!

Âm thanh kinh thiên động địa không ngừng vang lên, bốn đạo quang ảnh đan xen nhau khiến cả không gian như biến dạng, nguyên lực trong trời đất điên cuồng hội tụ. Trận giao đấu này khiến sắc trời cũng như tối lại.

Mấy người Lâm Động vẻ mặt ngưng trọng nhìn trận đánh ác liệt trên đài. Hai bên đều là thuộc tầng thứ Chuyển Luân Cảnh, thực lực tương đương, nhưng hai người bọn Đằng Phong lại có ưu thế huyết mạch, Thân là Huyết Thứu tộc, một trong bát đaiị vương tộc, tuy không bằng được tứ bá tộc, nhưng so với Kim Viên và Quỷ Điêu Yêu Soái cũng có được ưu thế không nhỏ.

Có điều, ưu thế đó không phát huy được tối đa tác dụng, hai người bọn Kim Viên cũng rất thông minh, biết tránh né những chiêu hiểm. Dù gì họ cũng rất siêu quần, hai người bọn Đằng Phong muốn thắng áp đảo cũng rất khó.

Đương nhiên, họ cũng không ôm mộng đánh bại được bọn Đằng Phong, hiện

giờ chỉ cần kéo dài trận đấu, đánh hoà coi như thắng lợi rồi.

- Đại ca, hai kẻ đó thật sự không vừa.

Tiểu Viêm vẻ mặt ngưng trọng, hắn có thể nhận ra hai kẻ Đằng Phong đang chiếm thế chủ động.

- Dù sao chúng cũng là người của Huyết Thứu tộc, đúng là không dễ đối phó. Có điều, chúng ta cũng không cần phải thắng, chỉ cần hoà là được rồi. Dù thế nào thì chúng ta cũng thua kém Mang Sơn về nhiều mặt.

Thiên Long Yêu Soái trầm giọng nói.

- Giữ thế trận hoà sao… Lâm Động nhìn lên đài, hơi nhíu mày, không biết vì sao hắn cứ cảm thấy việc đánh hoà không dễ như vậy.

Nhưng hắn cũng biết nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì muốn chiến thắn rất khó khăn.

Trên sàn đấu, bốn thân ảnh lao vào nhau, vô số vết rạn nứt lan rộng, cả bốn đều giậm chân xuống sàn lùi nhanh ra sau hàng nghìn trượng.

Sắc mặt bốn người bọn Kim Viên đều có phần ngưng trọng, hơi thở nặng nề. Rõ ràng trận đấu này đều rất khó khăn đối với cả hai bên.

- Muốn thắng bọn ta e là không dễ như các ngươi tưởng đâu.

Kim Viên Yêu Soái nắm chặt thiết côn, trầm giọng nói.

- Vậy sao?

Đằng Phong nghe vậy thì cười khảy, rồi ngoảnh sang thanh y nam tử. Hắn ta khẽ gật đầu.

- Khởi động thế đủ tồi, tiếp theo ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là Tứ Tượng

chân chính… Đằng Phong cười, rồi cùng Đằng Lâm bước ra, bàn tay nắm lại, quang trụ chói loà ngưng tụ nơi tay chúng.

Ngay khi ấy, một luồng năng lượng kinh người bùng phát.

Grào!

Một tiếng gầm trầm đục vọng ra từ tay hai người bọn Đằng Phong. Cột quang trụ dần ngưng tụ, biến thành một cái thạch trụ hàng nghìn trượng, bên trên cơ hình Thanh Long, Bạch Hổ.

- Đó là… Lâm Động nhìn hai chiếc thạch trụ trong tay bọn chúng, đồng tử co lại.

- Xếp thứ mười bảy trong bảng Viễn Cổ Thần Vật…Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1124

Thất Bại Liên Tiếp

Hai cây thạch trụ chói loà xuất hiện trong tay hai người bọn Đằng Phong. Một cây khắc hoa văn hình Thanh Long, một cây hình Bạch Hổ, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng long ngâm, hổ gầm vang ra.

- Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ!

Ánh mắt Lâm Động ngưng trọng nhìn hai cây thạch trụ trong tay bọn Đằng Phong. Hắn vừa nhìn là nhận ra ngay đó chính là Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ xếp thứ mười bảy trong bảng Viễn Cổ Thần Vật. Không ngờ món thần vật này lại nằm trong tay Ngũ Vương Mang Sơn.

Tiểu Viêm và Thiên Long Yêu Soái ở bên cạnh sắc mặt cũng hơi thay đổi. Họ có thể cảm nhận được uy năng kinh người toả ra từ thạch trụ. Nằm trong tay những kẻ có thực lực như bọn Đằng Phong thì uy lực thi triển chắc chắn sẽ kinh thiên động địa. Phần chiến đấu lực tăng lên đó đủ để phá vỡ thế giằng co này.

- Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ có tất cả bốn cây, hai cây trong tay bọn Đằng Phong kia có lẽ chính là Thanh Long và Bạch Hổ Trụ. Xem chừng chúng đã tách bốn cây trụ ra, mỗi người giữ một cây. Nhưng dù thế, một cây trụ cũng đã vô cùng lợi hại rồi. Có lẽ bọn Kim Viên sẽ thua mất.

Lâm Động trầm giọng nói.

- Đáng chết!

Thiên Long Yêu Soái nghiến răng, hắn không ngờ Mang Sơn lại có món thần vật lợi hại như vậy. Thế này thì sự cân bằng đã bị phá vỡ rồi.

Cả không gian lập tức vang lên những tiếng kêu kinh ngạc khi hai cây thạch trụ xuất hiện. Một số người thầm cảm thán, thật không hổ là Mang Sơn, vốn liếng này đúng là hơn ba vị Yêu Soái quá nhiều.

- Ha ha, kết thúc đi!

Đằng Phong thấy vẻ mặt khó coi của hai người bọn Kim Viên thì cười lớn, rồi lập tức phẩy tay. Thanh Long và Bạch Hổ trụ biến thành hai đạo hồng quang hàng nghìn trượng, lao vút đi với thanh thế không thể ngăn cản, xé tan hư không, oanh kích vế phía hai người Kim Viên Yêu Soái.

Grào!

Kim Viên Yêu Soái gầm lên giận dữ, kim giáp mặc trên người loé ánh kim chói loà. Trong ánh kim quang, những đường hoa văn kỳ dị chuyển động. Rõ ràng kim giáp của hắn cũng là một món thần vật, nhưng chỉ là loại phổ thông, căn bản không được ghi tên trên bảng Viễn Cổ Thần Vật.

Quỷ Điêu cũng cảm nhận được nguy hiểm, thét lên một tiếng rồi thân thể nhanh chóng phình to. Bề mặt da điên cuồng mọc ra những chiếc long vũ màu đen. Chớp mắt hắn đã biến thành một con quỷ điêu to hàng nghìn trượng. Tầng phòng ngự quanh người được khai khởi ở mức tối đa.

Uỳnh uỳnh!

Khi sự phòng ngự của hai kẻ đó được khai khởi thì hai đạo hồng quang đã lao vút tới, oanh kích mạnh mẽ lên chúng trước vô số ánh mắt chăm chú theo dõi.

Âm thanh trầm đục vang lên như tiếng sấm rền, năng lượng cuồng bạo bùng nổ tựa bão tố.

Lần đọ sức này không hề có sự giằng co, kim quang và hắc hắc quang quanh người Quỷ Điêu gần như bị hồng quang dị thường phá vỡ ngay lập tức. Âm thanh trầm đục vang lên, lập tức có hai thân ảnh bắn ra sau, rơi xuống tạo nên

trên mặt đất một khe sâu hàng trăm mét.

- Ha ha, chỉ chút bản lĩnh đó mà muốn đối đầu với Mang Sơn? Không biết tự lượng sức!

Hai người bọn Đằng Phong đứng trên không cười lớn, tay vẫy một cái, thạch trụ quay trở lại tay. Trận chiến lúc này đã kết thúc.

Vô số ánh mắt tiếc nuối nhìn về hai người bọn Kim Viên lúc này đang rất thảm hại. Bộ kim giáp trên người Kim Viên vỡ tan, rõ ràng họ không phải đối thủ của hai người bọn Đằng Phong có trong tay Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ.

Lâm Động thấy vậy, môi hơi mím lại, rồi vẫy tay, có người nhanh chóng bay ra dìu hai người kia về.

- Bọn ta thua rồi… Sắc mặt Kim Viên Yêu Soái có phần tái nhợt, khoé miệng có vết máu, ánh mắt nhìn Lâm Động có phần áy náy xấu hổ. Vốn dĩ họ giành quyền ra tay trước là muốn cục diện khả quan hơn một chút, nhưng nào có ngờ lại thất bại liền hai trận.

- Không sao.

Lâm Động cười, gương mặt vẫn có thể coi là bình tĩnh. Sự trấn tĩnh đó cũng khiến hai người Kim Viên thoải mái hơn.

- Bọn khốn kiếp.

Thiên Long Yêu Soái nghiến răng, hai người bọn Đằng Phong vốn có ưu thế là người Huyết Thứu tộc, giờ lại còn tế ra Viễn Cổ thần vật lợi hại như vậy, đúng là ức hiếp người quá đáng.

- Trên lôi đài chỉ cần thắng thua, không cần biết thủ đoạn, chúng làm vậy, ta cũng không thể nói được gì.

Lâm Động lắc đầu, rồi khẽ nói:

- Chúng ta đã thua hai trận, nếu thua thêm một trận nữa thì không còn cơ hội nữa.

- Trận này để ta đi?

Thiên Long Yêu Soái do dự hỏi, nhưng hắn lúc này không có nhiều tự tin. Thực lực của hắn tương đương hai người Kim Viên. Nếu đối thủ vẫn còn Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ thì e là hắn khó tránh kết cục thất bại.

- Nếu ta vẫn còn Cửu Thiên Trùng Phong thì có lẽ sẽ không thua.

Thiên Long Yêu Soái nói, rồi dường như ý thức được điều gì, bối rối cười. Cửu Thiên Trùng Phong của hắn đã bị Tiểu Điêu cướp đi rồi.

Lâm Động cười, trầm ngâm một chút rồi quay sang nắm lấy bàn tay Thiên Long Yêu Soái, sau đó lại nhanh chóng rút về trong sự kinh ngạc của mọi người.

- Cái này?

Thiên Long Yêu Soái nắm tay lại, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc.

- Cho ngươi mượn.

Lâm Động cười.

- Được!

Thiên Long Yêu Soái vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, rồi gật đầu thật mạnh, bay lên sàn đấu, nhìn thẳng về phía Mang Sơn, quát:

- Tiếp tục!

- Ha ha, còn chưa đủ mất mặt sao?

Đằng Hoả cười chế giễu, rồi cũng bay lên đài. Hắn hơi nghiêng đầu, vẻ mặt thích thú, rồi nắm tay lại. Một cây thạch trụ màu đỏ rực hiện ra, trên đó là hình

hoa văn Chu Tước.

Quả nhiên Chu Tước Trụ trong Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ nằm trong tay hắn.

Đằng Hoả cầm trong tay Chu Tước Trụ, nhìn Thiên Long Yêu Soái cười:

- Nhìn thấy thứ này rồi còn không cút xuống?

Thiên Long Yêu Soái cười khảy, hai tay siết chặt, nguyên lực hùng hồn dâng trào, sinh tử khí giao hoà một cách hoàn mỹ.

- Vẫn còn muốn ngoan cố sao? Thôi được rồi, giải quyết cho xong vậy… Đằng Hoả cười nhạt, cũng không có ý định khởi động, vung tay một cái, Chu Tước Trụ bay vút lên trời, ngọn lửa nóng bỏng rực cháy, nhiệt độ trời đất tăng lên đáng kể.

Rõ ràng hắn quyết định dùng thủ đoạn mạnh nhất một đòn kích bại sĩ khí của Tứ Tượng Cung.

Uỳnh!

Ngọn lửa đỏ rực xuất hiện phía trên Thiên Long Yêu Soái, nhìn cảnh đó không ít người thầm cảm thán, hôm nay đúng là Tứ Tượng Cung đã mất mặt triệt để rồi. Thất bại cả ba trận, căn bản không gây được chút trở ngại nào cho Mang Sơn.

Sàn đấu xuất hiện vết nứt, Thiên Long Yêu Soái ngẩng lê nhìn công thế mãnh liệt đó, nghiến răng, vung tay lên. Đột nhiên một chùm sáng màu lam bắn ra, phình to biến thành một cái chuông khổng lồ, trên đó phát ra thứ âm thanh vô cùng mạnh mẽ.

Keng!

Ngọn lửa hung hăng oanh kích lên cái chuông khổng lồ, nhưng không có cảnh tượng nổ tung như mọi người vẫn nghĩ. Cái chuông vẫn hiên ngang đứng

đó, tiếng chuông ngâm không ngừng vang lên chống lại sự xung kích của Chu Tước Trụ.

- Cái gì?

Bọn Đằng Lâm ở bên ngoài thấy thế mặt đều biến sắc.

- Đó là Định Hải Chung?

La Thông nheo mắt nhìn cái chuông khổng lồ màu lam, giọng nói có phần ngạc nhiên.

- Định Hải Chung xếp thứ hai mươi sáu trong bảng Viễn Cổ Thần Vật?

Bọn Đằng Lâm khựng người, lông mày nhíu lại, không ngờ Tứ Tượng Cung cũng có chuẩn bị. Tuy Định Hải Chung xếp hạng kém Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ, nhưng dù sao thì Đằng Hoả cũng chỉ có một cây Chu Tước Trụ, uy lực không thể phát huy toàn bộ, đương nhiên khó lòng phá vỡ sự phòng ngự của Định Hải Chung.

- Xem ra trận này Đằng Hoả không thể thắng được rồi. Nhưng hắn cũng không thua được.

La Thông bình thản nói.

- Không sao, Thiên Long Yêu Soái đã ra tay, còn lại chỉ còn hai tên kia. Chúng đều chưa đạt tới Chuyển Luân Cảnh, không đáng nhắc đến.

Đằng Lâm cười khảy.

Đằng Sơn ở bên cạnh nhếch mép cười, ánh mắt đầy sát khí:

- Yên tâm, ta sẽ khiến chúng hoàn toàn tuyệt vọng.

Trên đài, Đằng Hoả thấy công thế bị ngăn cản thì giật mình, rồi giận dữ, Chu

Tước Trụ đột nhiên bùng phát ánh lửa, tấn công Thiên Long Yêu Soái với tư thái mãnh liệt. Nhưng nhờ có Định Hải Chung mà Thiên Long Yêu Soái cũng chặn được hết công thế, không hề bị yếu thế.

Có điều, tuy chặn được công kích nhưng sự phản kích của hắn lại không thể đánh tan Chu Tước Trụ của Đằng Hoả, ai cũng nhận ra hai bên khó phân thắng bại.

Trận này không ai giành phần thắng được. Hai bên giằng co thêm một lúc rồi cũng bất lực rút lui.

Trận này đã hoà.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1125

Thần Chuỳ Áp Chế Huyền Vũ

Tiểu Viêm chậm rãi bước ra trước vô số ánh nhìn chăm chú. Rồi chân giậm mạnh, thân hình lao vút đi, đáp xuống sàn đấu.

Grào!

Khi Tiểu Viêm động thân thì đội Hổ Phệ Quân cũng phát ra từng trận tiếng gầm thét, sau đó tất cả cùng ngồi xếp bằng, khí tức cùng hắc quang mạnh mẽ lan toả với khí thế kinh người.

Vẻ mặt Tiểu Viêm lạnh băng, chân giậm mạnh, mặt đất rung chuyển, chỉ thấy vùng hắc quang kia biến thành từng đợt từng đợt ánh sang chui vào người Tiểu Viêm.

Rắc.

Khi luồng năng lượng hung hồn đó chui vào, cơ thể vốn dĩ đã to lớn của Tiểu Viêm càng nở to thêm. Bề mặt da hắn nổi lên vô số đường gân xanh, phát ra từng luồng năng lượng kinh người.

Tiểu Viêm hiện nay đã dung hợp với khí tức của Hổ Phệ Quân. Thực lực này đủ để sang ngang với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Khoảng cách giữa Tử Huyền Cảnh viên mãn và Chuyển Luân Cảnh là rất lớn, mà Tiểu Viêm lại không có sức mạnh của tổ phù, vì thế hắn chỉ có thể dựa vào việc dung hợp với Hổ Phệ Quân, đội quân do một tay hắn bồi dưỡng nên.

- Hắn thật lợi hại, không ngờ có thể biến sức mạnh của đội quân đó thành của

mình.

Ở đây có không ít người nhãn lực tốt, nhìn thấy cảnh tượng đó, ánh mắt đều ngưng trọng. Họ biết kiểu dung hợp này khó thực hiện đến thế nào. Dù gì đó cũng không phải sức mạnh thuộc về mình, muốn biến thành của mình căn bản là không thể. Trừ phi hắn và Hổ Phệ Quân đạt được sự hiểu nhau một cách hoàn hảo. Nếu không, chỉ cần có chút sai sót là thứ sức mạnh đi mượn đó sẽ giống như thuốc nổ, khiến cơ thể nổ tan tành.

Trong Yêu Vực không thiếu những cường giả đỉnh cấp có đội quân thực lực kinh người. Nhưng dù là họ cũng không dễ gì có thể dung đến cách này, vì không thể kháng cự được sự phản phệ của nó.

- Thủ đoạn của Viêm Soái càng ngày càng kinh người.

Ba người Thiên Long Yêu Soái thấy khí thế của Tiểu Viêm như vậy, vẻ mặt đều kinh nạc. Tiểu Viêm hiện nay rõ ràng đã mạnh hơn hai tháng trước rất nhiều. Lần này, dù là họ cũng cảm thấy khó lòng thắng được.

Lâm Động khẽ gật, Tiểu Viêm dựa vào sức mạnh của Hổ Phệ Quân, giờ đã không thua kém gì cường giả Chuyển Luân Cảnh, dù là Đằng Sơn có trong tay một trong Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ, muốn thắng hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Có điều, cục diện hiện tại đối với chúng ta quả thực là quá xấu.

Thiên Long Yêu Soái cười khổ, trong ba trận, họ thua hai hoà một, chưa nói đến việc thua thêm trận nữa, ngay việc hoà cũng không được phép. Vì thế, muốn xoay chuyển cục diện thì trận này Tiểu Viêm bắt buộc phải thắng, như thế mới có cơ hội.

Hai người Kim Viên cười khổ, ánh mắt có phần xấu hổ, dù sao bị rơi vào thế yếu thế này là do họ đã thua hai trận trước.

- Không cần vội, cứ từ từ. Vẫn chưa hoàn toàn thua mà.

Lâm Động cười, cục diện hiện tại đúng là rất bất lợi cho họ, nhưng dù sao vẫn còn một tia hy vọng, cứ thế từ bỏ không phải phong cách của hắn.

Ba người bọn Thiên Long Yêu Soái thấy đến lúc này mà Lâm Động vẫn giữ được sự bình thản đó trong lòng không khỏi thấy khâm phục. Tâm tính này quả thực họ không thể sánh được, Lâm Động có thẻ khiến con mãnh hổ hung sát như Tiểu Viêm cam tâm tình nguyện gọi đại ca, đúng là có mị lực riêng của hắn.

- Lâm Động huynh, ta trả lại Định Hải Chung, vừa rồi nhờ cả vào nó.

Thiên Long Yêu Soái thấy cuộc chiến vẫn chưa bắt đầu, đưa Định Hải Chung cho Lâm Động.

Lâm Động cười nhận lấy, liếc nhìn thấy ánh mắt không nỡ của Thiên Long Yêu Soái, nói:

- Ta cứ tạm lấy lại nó, nhưng sau này chúng ta là người trên cùng một con thuyền, nếu ta thấy được thì có lẽ sẽ tặng người, đương nhiên, ai cũng có phần.

Ba người Thiên Long Yêu Soái nghe vậy đều sững người, vẻ mặt không có gì thay đôi nhưng trong ánh mắt hiện lên sự mừng rõ. Đến tầng thứ của họ, thần vật bình thường đã không còn sức hấp dẫn gì nữa, chỉ có những món có tên trong bảng Viễn Cổ Thần Vật thì mới có sức dụ hoặc lớn. Mà những thứ thần vật đó thường đều chỉ có thể cầu mà không thể có được. Có điều, đối với Lâm Động người có Thần Vật Bảo Khố thì đó không phải vấn đề lớn.

Lâm Động quay sang nhìn lên sàn đấu phía trước, khoé miệng hơi cong lên. Ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh tự tìm đến tận cửa, không thu nạp về chăng phải quá ngu xuẩn sao… - Chỉ là Tử Huyền Cảnh viên mãn, cũng chỉ dựa vào một vài thủ đoạn này mới miễn cưỡng lộ diện sao?

Khi Lâm Động thu lại ánh mắt thì một tiếng cười khảy vọng tới từ phía Mang

Sơn. Đằng Sơn hiện ra trên sàn đấu, nhìn Tiểu Viêm với khí tức kinh người, không kìm được nhếch môi.

Có điều, tuy ngoài miệng chế giễu như vậy nhưng ánh mắt Đằng Sơn không hề có bất cứ sự coi thường nào. Khí tức toả ra từ cơ thể Tiểu Điêu đủ để khiến hắn phải nhìn nhận một cách nghiêm túc.

Tiểu Viêm ánh mắt lạnh lùng nhìn Đằng Sơn, cũng không giải thích bất cứ điều gì, tay nắm lại, một cây cự chuỳ khổng lồ màu đen hiện ra. Khi cự chuỳ xuất hiện, mặt đất xung quanh Tiểu Viêm lập tức xuất hiện vô số vết rạn nứt.

- Cửu Đỉnh Thần Chuỳ?

Đằng Sơn nhìn cây cự chuỳ với đầy đường hoa văn huyền diệu, ánh mắt có phần ngưng trọng.

- Quả nhiên có chút bản lĩnh.

Đằng Sơn trầm giọng, rồi một cây thạch trụ hiện ra, trên đó là hoa văn Huyền vũ, thấp thoáng có thể nghe thấy âm thanh trầm đục vọng ra. Đối diện với Tiểu Viêm có trong tay Cửu Đỉnh Thần Chuỳ, hiển nhiên hắn không dám chậm trễ.

Grào!

Cánh tay cầm Cửu Đỉnh Thần Chuỳ của Tiểu Viêm dần trở nên to hơn, ánh mắt dần biến thành màu đỏ quạch, tiếng gầm khàn vang ra, chân giậm mạnh, thân hình xoẹt một tiếng, xé tan hư không, chớp mắt đã xuất hiện phía trên Đằng Sơn, Cửu Đỉnh Thần Chuỳ giáng thật mạnh xuống. Vào khoảnh khắc đó, đến không gian vô hình cũng vỡ vụn.

Keng!

Thạch trụ cũng hung hãn lao về phía thần chuỳ, một cơn cuồng phong kinh người bùng phát từ cơ thể hai bên, tiếng sấm sét trầm đục vang rền khiến bao người đinh tai nhức óc.

- Cuộc chiến thật ác liệt!

Mọi ánh mắt kinh ngạc nhìn hai thân ảnh đang hung hăng lao vào nhau trên sàn đấu. Trận chiến này thật có tính kích thích thị giác cao.

Keng! Keng! Keng!

Hai người trên sàn đấu không hề có ý tránh né, mỗi đòn đều là sự va chạm ác liệt của thần chuỳ và thạch trụ. Không gian nơi hai thân ảnh đi qua đều nổ tung, kình phong lan toả, mặt đất vỡ ra thành vô số khe nứt sâu khổng lồ.

Đây lại là một trận đấu khó lòng phân thắng bại!

- Viêm Soái của Lôi Uyên Sơn đúng là hung hãn thật, có thể không phân thắng bại với Đằng Sơn với Huyền Vũ Trụ trong tay.

- Đúng thế, nhưng cục diện này vẫn không tốt lắm cho Tứ Tượng Cung. Dù Tiểu Viêm có hoà Đằng Sơn thì vẫn là hai thua hai hoà, Tứ Tượng Cung như vậy là thua rồi.

- Ài, đáng tiếc, dù gì thì Tứ Tượng Cung vẫn thiếu vốn liếng, không thể sánh được với đại vật đã thành lập nhiều năm như Mang Sơn được.

… Khi trận đấu giữa hai bên dần rơi vào thế giằng co, xung quanh dần vang lên những lời bàn tán to nhỏ.

Mấy người Thiên Long Yêu Soái sắc mặt nặng nề, ánh mắt đầy sự lo lắng. Họ nhìn Lâm Động thì lại thấy hắn vẫn bình tĩnh như cũ, dường như không hề bận tâm đến cục diện không tốt lắm trước mắt vậy.

Binh!

Cuồng phong bùng nổ, hai thân ảnh chạm vào nhau lập tức bật ra sau, khi chạm đất, bàn tay mỗi bên đều có máu tươi chảy ra.

- Hề hề, đúng là lợi hại. Không ngờ ta cũng có ngày bị một Tử Huyền Cảnh viên mãn cầm hoà.

Bàn tay đầy máu của Đăng Sơn cầm Huyền Vũ Trụ, cười lạnh:

- Nhưng cũng đến đây được rồi, trận tỉ thí này hoà thì các ngươi thua rồi.

Tiểu Viêm ngẩng đôi mắt đỏ quạch lên, nhếch mép:

- Thua?

- Huyền Vũ Trụ của ta sở trường là phòng ngự, dù ngươi có Cửu Đỉnh Thần Chuỳ thì cũng không thể phá vỡ được. Không tính là hoà thì ngươi thắng ta sao?

Đằng Sơn cười châm chọc.

- Vậy thì để ta phá vỡ cái mai rùa đen của ngươi!

Tiểu Viêm cười khảy, thân hình lao tới, cây cự chuỳ bỗng biến to hàng nghìn trượng. Chuỳ còn chưa giáng xuống thì sàn đấu đã vỡ tung.

- Huyền Vũ chi bích!

Đằng Sơn thấy vậy cười khảy, tay cầm thạch trụ rung lên, ánh sáng chói loà, rồi ngưng tụ lại thành quang ảnh Huyền Vũ khổng lồ. Quang ảnh chỉ tĩnh lặng đứng đó nhưng lại toả ra thứ khí thế kinh người huỷ diệt thiên địa.

Hiển nhiên, Huyền Vũ quang ảnh có khả năng phòng ngự vô cùng khủng khiếp.

Uỳnh uỳnh!

Thần chuỳ giáng mạnh xuống, thế nhưng khi sắp chạm vào quang ảnh thì thần chuỳ bỗng nhiên dừng lại, Tiểu Viêm búng tay bắn ra một đạo hắc quang.

Đó là một viên ngọc màu đen bong.

Phụt!

Viên ngọc đen nổ ngay trên quang ảnh Huyền Vũ, rồi vô số tia hắc quang bám lên quang ảnh. Quang ảnh Huyền Vũ vốn mang khả năng phòng ngự lớn lao bỗng toả khói trắng, cả quang ảnh nhanh chóng bị ăn mòn.

Biến cố này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Ngay Đằng Sơn cũng sững sờ. Hắn là hắn không ngờ lớp phòng ngự mạnh nhất của mình lại bị một viên ngọc đen phá giải.

- Sao có thể như vậy?

Đằng Sơn thất thanh, thế nhưng không đợi hắn hiểu tình hình thì thần chuỳ đã giáng mạnh lên người hắn.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên, mọi người nhìn thấy thân ảnh thảm hại của Đằng Sơn bay ra sau, máu tươi bắn tung toé, sau khi bay đi hàng nghìn trượng rồi mới rơi xuống đất.

Mọi ánh mắt đều nhìn về Đằng Sơn sau khi rơi xuống đất không còn động tĩnh gì nữa, không biết còn sống hay đã chết. Tiếng huyên náo lập tức biến mất.

Đằng Sơn thua rồi!!!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1126

Trận Cuối Cùng

Thân thể Đẳng Sơn bị khảm hẳn xuống mặt đất, xung quanh là những khe nứt sâu mở rộng về phía xa. Cả không gian lúc này rơi vào trạng thái sững sờ, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó.

Đẳng Sơn thua rồi sao?

Mọi người nhìn nhau, đều nhận ra trong mắt đối phương sự kinh hãi không thể che giấu. Nào ai có ngờ, Đẳng Sơn trong tay có Huyền Vũ Trụ nổi danh về phòng ngự lại bị Tiểu Viêm đánh tan chính diện như vậy?

Việc này đến siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không thể cơ mà?

- Viêm Soái lợi hại thật!

Sự tĩnh lặng kéo dài một lúc lâu, cuối cùng cũng có người sực tỉnh, không kìm được cảm than. Dựa vào thực lực Tử Huyền Cảnh viên mãn, đánh bay một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh. Tin này mà truyền đi có lẽ sẽ khiến danh tiếng của Tiểu Viêm trở nên vang dội.

- Thắng rồi sao?

Ba người bọn Thiên Long Yêu Soái cùng sững sờ, sắc mặt cùng trở nên cổ quái. Họ không thể ngờ, trong năm người, người giành thắng lợi đầu tiên không phải ba siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh bọn họ mà lại là Tiểu Viêm mới chỉ là Tử Huyền Cảnh viên mãn.

Tuy mức độ ngang ngược của thực lực Tiểu Viêm không hề thua kém họ

nhưng muốn kích bại Đẳng Sơn vẫn là rất khó. Nhưng không ngờ, tầng phòng ngự mạnh nhất của Đẳng Sơn lại bị Tiểu Viêm phá vỡ nhanh như vậy.

- Viên ngọc màu đen đó rốt cuộc là thứ gì?

Ba người Thiên Long Yêu Soái nhìn nhau, thứ hắc quang toả ra từ viên ngọc lúc nãy mang trong mình sức mạnh ăn mòn đáng sợ. Nó giống như một thứ hắc ám có thể ăn mòn mọi ánh sáng.

Lâm Động cười cười, cũng không giải thích gì nhiều. Còn viên ngọc đen kia đương nhiên là Hắc Ám Chấn Ma Châu mà hắn có được từ Hắc Ám Chủ. Sau khi giải quyết xong ma hải, Lâm Động vẫn còn hai viên. Vừa rồi đưa cho Tiểu Viêm một viên mới giành được thắng lợi này.

- Thắng được trận này, bây giờ chúng ta hai thua, một hoà, một thắng. Tính ra vẫn thua chúng một trận.

Thiên Long Yêu Soái nhìn Lâm Động, rồi liếc nhìn kẻ mạnh nhất bên Mang Sơn, cười khổ, hạ giọng nói:

- Lâm Động huynh, chúng ta thắng được Mang Sơn trận này đã là oai phong rồi. Hôm nay dù có thua thì kẻ khác cũng không nói được gì.

Dù gì thế lực Mang Sơn cũng rất lớn còn Tứ Tượng Cung chỉ là một liên minh mới hình thành. Trận chiến này vốn dĩ đã là không công bằng, nhưng Tứ Tượng Cung vẫn thắng được một trận. Điều này đã đủ để chứng minh thực lực của họ, có lẽ người ngoài cũng không thể nói này nọ.

Hai người Kim Viên gật đầu, còn một trận cuối cùng nữa, trận này thì họ đã thua đến chín phần. Dù Lâm Động có bất ngờ cầm hoà được thì Tứ Tượng Cung vẫn thua.

- Không phải vẫn chưa kết thúc sao, hà tất phải nhận thua?

Lâm Động cười, ngừng một chút, khoé miệng nhếch lên, nói:

- Nếu trận cuối ta thắng thì Thiên Lôi Đài coi là hoà đúng không?

Hắn vừa dứt lời thì cảm thấy bên cạnh đột nhiên lặng như tờ. Ngoảnh lại thì thấy ba ngươi Thiên Long Yêu Soái đang sững sờ nhìn mình. Một lúc sau họ mới tỉnh lại, cười gượng:

- Lâm Động huynh, Huyền Vương La Thông là kẻ mạnh nhất trong Ngũ Vương Mang Sơn. Hơn nữa hắn là Cửu Phụng tộc, chiến lực vì thế mà rất lớn, muốn thắng hắn không phải dễ đâu.

Lâm Động nghe và cũng hiểu, xem ra mấy người đó không kỳ vọng gì nhiều vào việc chiến thắng. Dù gì thì cái tên Huyền Vương La Thông không phải nhỏ, hơn nữa, Lâm Động cũng không thể không thừa nhận, tuy hiện tại thực lực của hắn đã là Tử Huyền Cảnh đại thành đỉnh phong, nhưng khoảng cách với La Thông vẫn còn quá lớn.

Khoảng cách đó không phải dễ dàng lấp đầy.

- Ha ha, đương nhiên nếu Lâm Động huynh thắng được La Thông thì Thiên Lôi Đài sẽ kết thúc với cục diện hoà. Đến lúc đó Mang Sơn chỉ có thể rút lui, Tứ Tượng Cung chúng ta coi như giải trừ được nguy cơ.

Thiên Long Yêu Soái cười.

- Đương nhiên, Lâm Động huynh cũng phải cẩn thận, nếu thật sự không được thì nhận thua là xong. Thua Mang Sơn chúng ta cũng không mất mặt.

- Ta sẽ cố hết sức.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi ngẩng lên nhìn thân ảnh đứng ở vị trí hàng đầu của Mang Sơn, hai bàn tay chầm chậm siết lại. Khó khăn lắm hắn mới thúc đẩy được sự hình thành của Tứ Tượng Cung, nếu lần này bị đả kích như vậy thì có lẽ mọi nỗ lực của hắn sẽ đổ hết xuống sông xuống bể. Đương nhiên hắn không hề muốn nhìn thấy điều đó.

- Đại ca.

Trong bao ánh mắt chú ý, Tiểu Viêm bay trở về. Gương mặt vẫn đầy vết máu của hắn hiện vẻ phấn chấn, trận này hắn ra trận coi như đã làm mất được chút thể diện của Mang Sơn.

- Làm tốt lắm.

Lâm Động cười, biểu hiện vừa rồi của Tiểu Viêm quả thật không thể chê trách được gì.

- Đại ca, trận tới phải dựa vào huynh rồi.

Tiểu Viêm cười, khác với bọn Thiên Long Yêu Soái, hắn hoàn toàn tin tưởng vào Lâm Động. Dù Huyền Vương La Thông là lợi hại nhất Mang Sơn, nhưng hắn dường như không hề cho rằng Lâm Động với thực lực chỉ là Tử Huyền Cảnh đại thành đỉnh phong sẽ thua.

Mấy người Thiên Long Yêu Soái ở bên cạnh nghe vậy thì chỉ có thể thầm cười khổ, hắn là họ không hiểu nổi Tiểu Viêm lấy đâu ra lòng tin đó.

Lâm Động cũng không nói gì, vỗ vỗ cánh tay Tiểu Điêu rồi bước lên sàn đấu, hướng đôi mắt đen sâu thẳm về phía Mang Sơn.

Trên bình nguyên, những tiếng xôn xao ồn ào vì thất bại của Đằng Sơn dần lắng xuống, mọi ánh mắt đổ dồn về phía thân ảnh gầy gò kia với ý tứ khó hiểu. Sau cú lội ngược dòng của Tiểu Viêm, có lẽ lúc này không còn ai dám coi thường Lôi Uyên Sơn nữa. Hơn nữa, là người đứng ngoài, đương nhiên họ vui vẻ chứng kiến sự kịch tính trên Thiên Lôi Đài. Họ rất muốn biết, đối diện với sự đàn áp của Mang Sơn, Tứ Tượng Cung mới hình thành sẽ quật khởi hay chỉ là ngôi sao chổi loé lên rồi vụt tắt?

- Không ngờ Tứ Tượng Cung lại có bản lĩnh như vậy.

Đằng Phong cho người dìu Đằng Sơn về, nhìn dáng vẻ thảm hại của Đằng Sơn, vẻ mặt hắn tối sầm lại. Vốn dĩ chỉ cần thắng trận này nữa là trấn áp được Tứ Tượng Cung, nhưng kết quả lại nằm ngoài sự dự liệu của tất cả mọi người.

- Viên ngọc đen ban nãy hắn ném ra rất kỳ quái.

Đằng Sơn nghiến răng, phòng ngự của hắn lợi hại nhất trong bốn người, nhưng lại bị hắc quang phá vỡ dễ dàng.

- Ngươi đã thua, đừng có tìm cớ biện minh.

La Thông vẻ mặt lạnh lùng, bước ra:

- Có điều cũng không sao, hãy để ta dập tắt chút hy vọng le lói đó của chúng! Ta rất thích khiến kẻ khác phải tuyệt vọng!

Bốn người bọn Đằng Phong gật đầu, ánh mắt tối tăm nhìn Lâm Động, cười khảy:

- Hắn xui xẻo rồi.

Chúng biết rằn, tuy La Thông nhìn có vẻ hoà nhã, nhưng thủ đoạn thì hiểm ác nhất. Xe, ra Lâm Động không có cơ hội rút lui mà toàn thây rồi.

Ánh mắt của mọi người cùng dừng lại trên người La Thông. Hắn ngẩng lên, lạnh lùng nhìn Lâm Động, thân hình hơi động khẽ, khi xuất hiện lại thì đã ở trên sàn đấu.

Lâm Động nhìn La Thông, thân thể hơi căng thẳng, hắn có thể cảm nhận được mùi vị của sự nguy hiểm từ La Thông.

- Từ xưa tới nay, khi giao đấu ta chưa từng nương tình, nhưng trước mỗi lần ta đều cho đối thủ một cơ hội. Hoặc là chủ động nhận thua, hoặc là… Lâm Động dừng lại nhìn Lâm Động, khoé miệng nhếch lên lạnh băng.

- Chết!

Sau khi chữ cuối cùng thốt ra, tất cả đều cảm nhận được luồng sát khí khinh người lan toả từ người La Thông.

- Ngươi có thể nói cho ta biết, sự lựa chọn của ngươi là gì không?

La Thông thè cái lưỡi đỏ lòm của mình liếm môi, ánh mắt nhìn Lâm Động như mèo vờn chuột.

Lâm Động cũng nhìn hắn, rồi nụ cười nở trên gương mặt trẻ tuổi:

- Ngươi nói nhiều lời thừa thãi thật.

Phì!

Những người đang chờ Lâm Động trả lời không kìm được phì cười. Đến lúc này mà hắn vẫn có thể chọc tức La Thông, thật không biết sống chết, nhưng cũng rất thú vị!

- Tiểu tử miệng lưỡi sắc bén lắm.

Bốn người Đằng Phong mí mắt không kìm được giật giật. Tên tiểu tử này đúng là muốn chết rồi.

Vẻ mặt Lâm Động vẫn bình tĩnh, dường như không bị lời nói của Lâm Động chọc giận. Hắn chỉ khẽ gật đầu, rồi bàn tay chậm rãi thò ra khỏi ống tay áo. Giữa mười đầu ngón tay của hắn có vô số tia sáng bao quanh.

- Ngươi sẽ phải hối hận.

Uỳnh!

Gần như ngay lập tức, ánh sáng hoa lệ bùng nổ ra từ cơ thể La Thông, một luồng nguyên lực dồi dào cũng lan toả khắp không gian.

Cả không gian đã trở nên rực rỡ chói loà.

Chỉ là, trong sự rực rỡ đó lại ẩn chứa một sự chết choc.

Rõ ràng, La Thông, kẻ lợi hại nhất Mang Sơn đã động sát tâm rồi.

Phù!

Lâm Động nhìn trận thế kinh người đó, hít sau một hơi, sắc mặt có phần ngưng trọng. Rồi bề mặt da hắn dần trở nên óng ánh.

Grào!

Tiếng long ngâm tựa như vọng về từ thời Viễn Cổ vang lên. Xương cốt trong người Lâm Động dường như nhu động, cơ thể hắn bùng nổ một luồng năng lượng kinh người.

Bùm!

Hai tay siết chặt, đôi mắt đen của Lâm Động trở nên sắc lạnh dị thường, sức mạnh của long cốt Hồng Hoang đã bắt đầu lộ diện!

- Muốn diệt ta, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không!!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1127

Kịch Chiến La Thông

Tiếng long ngâm trong vắt vọng ra từ cơ thể Lâm Động, vang khắp không gian. Thanh quang chói loà bao quanh bề mặt cơ thể hắn, toả ra một thứ uy lực kinh người.

- Võ học của Long tộc?

La Thông nghe tiếng long ngâm đó, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi khẽ lắc đầu, chẳng trách mà tiểu tử này lại ngông cuồng như vậy. Thì ra hắ tu luyện võ học của Long tộc. Nhưng lẽ nào hắn tưởng rằng dựa vào điều này mà có tư cách ngông nghênh trước mặt La Thông hắn sao?

- Hôm nay dù có là trưởng lão Long tộc ở đây thì cũng không thể ngông nghênh như vậy. Ngươi chỉ là con ngươi tu luyện võ học Long tộc thì lấy tư cách gì?

La Thông cười châm chọc, ánh mắt tối lại, rồi nắm đấm siết chặt. Chỉ thấy nguyên lực ào ạt ngưng tụ trên không trung, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một cái lông vũ mỹ lệ, ở viền phủ đầy răng cưa, ánh sáng toả ra cũng khiến không gian rung chuyển.

La Thông búng tay, cái lông vũ lập tức xuyên thủng hư không, lao thẳng về phía Lâm Động.

Rầm!

Thấy La Thông triển khai công thế, Lâm Động hừ một tiếng, giậm mạnh chân xuống, sàn đấu rung chuyển, thanh quang bùng nổ, chỉ thấy vô số đạo

thanh long bay ra từ cơ thể hắn.

Ba trăm con!

Chớp mắt đã hình thành ba trăm con thanh long với sức mạnh kinh người. Khi thực lực Lâm Độn được tăng dần lên thì Thanh Thiên Hoá Long Quyết cũng ngày một tăng tiến. Đến nay Lâm Động đã dựa vào sức mình ngưng tụ được ba trăm con thanh long. Nhớ hồi xưa giao đấu với hai người bọn Hoa Thìn ở Viêm Thần Điện, Lâm Động dựa vào sức mạnh của Đại Hoang Vu Kinh mà cũng chỉ được từng đó… Đối mặt với đối thủ đáng gờm, thực lực vượt xa Hoa Thìn như La Thông, hiển nhiên Lâm Động không dám có chút khinh thường. Dù thế nào thì thực lực của La Thông cũng hơn hắn, muốn đối kháng với hắn phải dốc toàn lực.

Uỳnh!

Ba trăm con thanh long bay ra, Lâm Động không có bất cứ động tác thừa thãi nào, hắn bước chân ra, tung một quyền không hề hoa mỹ, nhưng mang sức mạnh đáng sợ có thể đập tan một ngọn núi.

Không khí bị thứ năng lượng đó chèn ép đến nổ tung, ba trăm con thanh long ngưng tụ thành một con thanh long khổng lồ giơ nanh múa vuốt, xuyên thủng hư không, hung hăng lao thẳng về phía cái lông hoa lệ kia.

Bùm!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, sóng xung kích mạnh mẽ cuộn trào tạo nên một cơn phong ba, mặt đất đều bị lật tung lên từng tầng.

Tất cả mọi người đều nhìn trận đối đầu kinh người với ánh mắt ngưng trọng.

- Có đi phải có lại, ta trả lễ ngươi!

Ánh sáng bao trùm sàn đấu dần tan đi, Lâm Động toàn thân được bao bọc bởi thanh quang dần xuất hiện. Hắn nhìn La Thông, cười khảy, rồi đấm mạnh xuống

đất.

Rầm!

Một khe nứt hàng nghìn trượng bắt đầu hình thành và kéo dài, chớp mắt đã tới dưới chân La Thông Rồi thanh quang phun trào tựa núi lửa, một con cự long ập tới tấn công La Thông.

- Lễ này nhỏ quá!

Ánh mắt La Thông lạnh băng, cũng không thấy hắn có bất cứ hành động gì, một làn sóng xung kích ánh sáng bùng phát từ cơ thể hắn, đánh tan con cự long. Thực lực Chuyển Luân Cảnh quả nhiên phi phàm, dù thực lực Lâm Động đã tăng tiến như vậy nhưng công thế vẫn bị La Thông dễ dàng hoá giải.

Xoẹt!

Có điều, ngay khi con cự long vừa nổ tung thì một thân ảnh quỷ mị đã xuất hiện trước mặt La Thông, tiếng sấm sét rền vang, một cây trường thường lấp lánh lôi quang với tư thái hung hãn nhằm thẳng yết hầu La Thông mà đâm tới.

- Hừ!

Thế nhưng, đối mặt với công thế mạnh mẽ đó, La Thông chỉ hừ lạnh, điểm một ngón tay ra, một vùng sáng chói loà lan toả, rồi biến thành một cái lông vũ nữa chặn đứng cây trường thường.

Soạt soạt!

Công thế bị chặn đứng, Lâm Động biến thành tàn ảnh, thương ảnh nhằm tới những yếu huyệt của La Thông mà ập tới như vũ bão.

Ting ting ting!

Những âm thanh lanh lảnh giòn tan không ngừng vang lên, mọi người chỉ

thấy một thân ảnh mơ hồ xông tới, nhưng mỗi khi sắp chạm tới người La Thông thì lại có một cái lông vũ hiện ra và chặn lại.

Một kẻ công thế tựa vũ bão liên miên không ngừng, một kẻ vững chãi tựa núi, không hề suy xuyển, hoá giải mọi công thế thành hư vô.

- Công kích của ngươi chỉ đến mức này thôi sao? Không phá nổi lớp phòng ngự của ta mà cũng dám khiêu chiến?

La Thông nhìn vô số đạo tàn ảnh kia, cười khảy.

Lâm Động coi như không nghe thấy gì, công thế ngày càng hung mãnh, nhưng không một ai nhận ra, khi tinh thần hắn đang ngày một tập trung thì xương cốt cũng đang chậm rãi nhu động. Nhìn giống như con cự long ngủ vùi hàng vạn năm đang dần tỉnh lại.

Keng!

Lại một tiếng động lanh lảnh, La Thông dùng hai ngón tay kẹp chặt mũi thương, ánh sáng lấp lánh nơi đầu ngón tay khiến cây trường thương không thể động đậy gì được.

- Không biết lượng sức mình!

Lâm Động khống chế được trường thường, cười lạnh nhìn thân ảnh đầu thương bên kia. Nhưng khi hắn nhìn thì lại phát hiện trong đôi mắt đen của đối phương, không biết từ khi nào đã hiện ánh tử kim quang, thứ ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta phải run rẩy.

Xoẹt!

Đôi mắt tử kim quang lạnh lùng nhìn La Thông, rồi thân thể Lâm Động rung lên, đến ngay sát La Thông và tung chưởng.

Grào!

Ngay vào khoảnh khắc Lâm Động tung chưởng, long cốt Hồng Hoang trong cơ thể bỗng rung mạnh, năng lượng hung hồn trào dâng.

Vẫn là ba trăm con thanh long bay ra từ cơ thể Lâm Động, nhưng lần này màu xanh đã biến thành màu tử kim.

Ba trăm con tử kim long gầm thét, uy lực toả ra mạnh hơn thanh long trước đây của Lâm Động không biết bao nhiêu lần!

Đó là sự thay đổi khi long cốt Hồng Hoang được cường hoá!

Bùm!

Không gian phía trước Lâm Động gần như ngay lập tức toác ra thành một cái khe khổng lồ. Sắc mặt La Thông lúc này cuối cùng cũng thay đổi, công thế của Lâm Động đã mạnh hơn gấp mấy lần trước đó.

- Cửu Phụng Thiên Vũ Thuẫn!

La Thông hô lên, ánh sáng chói loà nhanh chóng biến thành tấm lá chắn lông vũ phía trước mặt hắn. Trên đó lưu chuyển thứ sinh tử khí đậm đặc, toả ra cảm giác kiên cố kinh người.

Nhưng công thế của Lâm Động không vì thế mà dừng lại. Chỉ thấy trong mắt hắn tử kim sắc càng thêm mạnh mẽ, long cốt Hồng Hoang phát ra vô số tiếng gầm thét vang vọng trong cơ thể Lâm Động, cuối cùng biến thành sức mạnh hung hồn chảy vào chưởng phong của hắn.

Ba trăm con tử kim long càng thêm chói sáng!

Rầm!

Long quyền màu tử kim nặng nề giáng thẳng xuống tấm lá chắn lông vũ. Vào khoảnh khắc tiếp xúc, tất cả mọi người đều cảm thấy dường như tim rung lên dữ dội. Rồi một luồng xung kích năng lượng không thể hình dung cuộn trào, sàn

đấu khổng lồ gần như lập tức nổ tan tành.

Bùm!

Sóng xung kích lan toả, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm về hướng tạo ra nó, rồi đột nhiên có một âm thanh chói tai vang lên, một thân ảnh từ nơi đó bắn ra xa hàng nghìn trường. Nhưng khi hắn sắp chạm mặt đất thì đã đứng vững ngay lại được.

Ồ!

Mọi người thấy thân ảnh đó suýt rơi xuống đất thì ồ lên, trong mắt đều hiện vẻ khó tin, vì kẻ suýt nữa thất bại đó lại là La Thông!

- Hắn ta thật lợi hại!

Một số người nhìn nhau đều nhận thấy sự chấn động trong mắt đối phương. Với thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành đỉnh phong mà phá vỡ được sự phòng ngự của cường giả Chuyển Luân Cảnh, rốt cuộc cần sức mạnh lớn đến thế nào?

Hai người của Lôi Uyên Sơn quả nhiên không phải loại tầm thường!

Lâm Động cũng dần hiện ra trên bầu trời, thân thể hắn vốn bọc thanh quang giờ đã chuyển thành màu tử kim. Thứ ánh sáng này ngưng tụ phía sau hắn, tạo thành hình một con cự long khổng lồ không nhìn thấy đuôi. Cự long cúi xuống, ánh mắt lạnh băng nhìn mọi sinh linh, thứ uy lực này khiến không ít cường giả thở thôi cũng thấy khó khăn.

Không ai có thể ngờ, thứ uy lực chỉ Long tộc mới có lại xuất hiện ở một con người, hơn nữa mức độ thuần chính của nó lại vượt xa nhiều cường giả đỉnh cấp trong Long tộc.

Mấy người bọn Đằng Phong sắc mặt đều vô cùng nặng nề. Rõ ràng chúng cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ Lâm Động.

- Khụ!

Một tiếng ho khẽ vang lên, La Thông lúc này khá thê thảm quệt máu khoé miệng, ngẩng lên nhìn Lâm Động, nụ cười mang đậm sát ý.

- Ta đã đánh giá ngươi cao rồi, nhưng không ngờ vẫn chịu thua thiệt… - Có điều…sẽ không cho ngươi cơ hội nữa đâu.

Dứt lời, hai mắt La Thông loá sáng, sát ý nồng nặc bùng nổ, hắn siết nắm đấm. Chỉ thấy bốn người Đằng Phong rung lên, bốn cột quang trụ bắn lên trời rồi rơi xuống cạnh La Thông. Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ đã bị La Thông khống chế.

Rõ ràng, cuối cùng La Thông cũng phải dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1128

Cửu Phụng Hoá Sinh Quang

Bốn cột quang trụ xuất hiện quanh người La Thông, xung quanh bị bao trùm bởi một thứ áp lực kinh người. Lúc này Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ đã nằm cả trong tay La Thông.

Trước đó bốn người bọn Đằng Phong chỉ dựa vào một trong bốn cây Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ đã đánh bại hai người bọn Kim Viên Yêu Soái. Còn bây giờ, cả bốn đã hợp lại, uy lực thật sự của Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ cũng được hiển hiện.

- Tiểu tử này có thể buộc La Thông phải dùng đến cả bốn Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ… Bốn người bọn Đằng Phong thấy thế, sắc mặt đều có phần nặng nề, nhưng rồi lập tức cười khảy. Sự việc đến nước này thì có lẽ trận chiến cũng sắp kết thúc rồi.

Mấy người Thiên Long Yêu Soái ở phía xa sắc mặt cũng trở nên khó coi. Thực lực La Thông vốn dĩ đã vượt xa Lâm Động. Không ngờ hắn còn dùng đến cả Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ hoàn chỉnh để đối phó với Lâm Động.

- Yên tâm, đại ca không thua dễ vậy đâu.

So với mấy người Thiên Long Yêu Soái, Tiểu Viêm lại tỏ ra khá trấn tĩnh. Đối với Lâm Động, hắn có một niềm tin gần như mù quáng, cho dù hắ biết đối thủ kia mạnh đến mức nào.

Ba người Thiên Long Yêu Soái nghe thế thì nhìn nhau, sự lo lắng cũng giảm bớt phần nào. Sau cuộc đối đầu vừa rồi của Lâm Động và La Thông, có thể thấy thực lực Lâm Động đã tăng tiến hơn hai tháng trước rất nhiều. Từ việc hai tháng

trước mà Lâm Động đã dám đối đầu chính diện với Thiên Long Yêu Soái, có thể thấy hắn hiện nay không hề đơn giản.

Trước vô số ánh mắt chăm chú nhìn, vẻ mặt La Thông trầm lặng, chỉ là ánh mắt thì loé hàn quang lạnh lẽo, rồi hắn bỗng siết nắm đấm.

Uỳnh!

Bốn cột quang trụ nhanh chóng tụ lại với nhau biến thành một cây thạch trụ khổng lồ bốn màu. Trên thạch trụ bao phủ bởi những đường hoa văn Tứ Tượng, toả ra một thứ năng lượng đáng sợ.

Thứ năng lượng ấy rõ ràng cường hãn hơn một Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ rất nhiều.

- Kết thúc rồi.

Ánh mắt La Thông sắc lẹm tựa đao găm chặt về phía Lâm Động, giọng nói âm u trầm đục vang lên. Hắn vung tay, Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ biến thành một đạo ánh sáng bốn màu bắn ra, đi đến đâu phong lôi nổ ầm ầm đến đấy. Áp lực vô hình bao phủ chèn ép không gian quanh người Lâm Động. Vùng không gian đó biến dạng tựa nhà lao phong toả mọi đường lui của Lâm Động.

Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ vừa ra tay là hiển lộ sức mạnh kinh người.

Đôi mắt tràn ngập màu tử kim của Lâm Động nhìn chăm chăm Thanh Thiên Hoá Long Quyết, nhưng điều mọi người không ngờ tới là, dù phải đối diện với công thế đủ để đánh bại cường giả Chuyển Luân Cảnh thì gương mặt Lâm Động vẫn không hề có chút kinh hoảng mà ngược lại, có chút cổ quái.

- Viễn Cổ thần vật sao… Khoé miệng Lâm Động khẽ động, rồi hắn cười khó hiểu, lầm bầm:

- Món thần vật này đúng là lợi hại, có điều…không có tác dụng mấy với ta.

Dứt lời, Lâm Động đưa bàn tay ra, ánh sáng ngưng tụ, rồi một toà điện cỡ tí hon hiện ra, theo đó là một luồng năng lượng kỳ lạ.

Đây hiển nhiên là Huyền Thiên Điện, xếp thứ mười trong bảng Viễn Cổ Thần Vật!

Uỳnh!

Huyền Thiên Điện vừa xuất hiện thì một tiếng nổ vang lên, thân điện phình to, chớp mắt đã to hàng nghìn trượng. Cánh cửa đại điện vang lên tiếng két két, chầm chậm mở ra.

Ngay khi đó, Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ bỗng có những luồng năng lượng hỗn loạn. La Thông thấy dị biến đó, sắc mặt có phần bất an.

Ầm!

Cuối cùng Huyền Thiên Điện hoàn toàn được khai mở, phía sau cánh cửa bán ra hàng vạn tia sáng, khi ra khỏi Huyền Thiên Điện lập tức biến thành vô số sợi xích quấn lấy Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ.

Uỳnh!

Khi bị những sợi xích đó quấn lên, năng lượng cuồng bạo của Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ đột nhiên biến mất một cách quỷ dị. Dường như tất cả sức mạnh đều bị những sợi xích kia áp chế vậy.

Đồng thời có một luồng hấp lực mạnh mẽ trào ra từ trong đại điện, Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ rung lắc như muốn lao vào trong đại điện, Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, họ vốn tưởng sau khi La Thông tế ra Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ thì trận đấu sẽ nhanh chóng kết thúc. Nhưng không ngờ lại có thay đổi quỷ dị này.

- Ngươi!

Sắc mặt La Thông kịch biến, hắn cảm nhận được khi Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ càng gần với Huyền Thiên Điện thì hắn càng khó khống chế.

- Dùng Viễn Cổ thần vật xếp sau Huyền Thiên Điện là hành động không sáng suốt đâu.

Lâm Động nhìn vẻ mặt tím lại của La Thông, cười. Thủ ấn biến hoá, chỉ thấy ánh sáng quấn rên Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ nhu động, biến thành vô số đạo phù văn. Khi phù văn thành hình thì La Thông hoàn toàn mất khả năng điều khiển Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ.

Vút!

Sau khi quyền khống chế bị đoạt mất, Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ lập tức lao thẳng vào Huyền Thiên Điện trước bao ánh mắt sững sờ của mọi người.

Két!

Cánh cửa Huyền Thiên Điện lập tức đóng lại, ánh sáng tan đi, Huyền Thiên Điện lại biến nhỏ lại và rơi vào tay Lâm Động. Có điều, Huyền Thiên Điện lúc này hơi rung lên, hiển nhiên đang áp chế Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ vừa bị hút vào.

- Ha ha, đa tạ đã tặng.

Lâm Động lật tay, Huyền Thiên Điện biến mất, nheo mắt cười nhìn La Thông đang thất thần.

Cả bình nguyên bỗng nhiên lặng như tờ, mấy người bọn Đằng Phong sững sờ há hốc mồm. Kết cục này quá hoạt kê rồi thì phải?!

Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ lại bị Lâm Động thu mất?

- Huyền Thiên Điện có khả năng luyện chế thần vật, cũng có thể áp chế với những thần vật xếp thứ hạng sau nó. Không ngờ Lâm Động lại có thể khống chế

được Huyền Thiên Điện đến mức này… Mấy người Thiên Long Yêu Soái kinh ngạc, họ cũng hiểu chút ít về hts, nhưng muốn dùng Huyền Thiên Điện để áp chế và lấy đi những món thần vật khác thì cần có khả năng khống chế cực cao. Vậy mà Lâm Động đã làm được khi hắn mới có Huyền Thiên Điện được hơn hai tháng.

Đương nhiên họ không hề biết Lâm Động đã tiếp xúc với linh hồn của Huyền Thiên Điện nên không cần tốn sức điều khiển. Ví dụ như vừa rồi, hoàn toàn là do ý thức của bản thân Huyền Thiên Điện, Lâm Động chẳng qua chỉ dẫn một chút mà thôi.

Có điều, Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ cũng không phải tầm thường, dù bị Huyền Thiên Điện hút vào thì vẫn cần Huyền Thiên Điện áp chế, vì thế sắp tới Lâm Động không thể dùng đến Huyền Thiên Điện nữa.

La Thông dần lấy lại ý thức, sắc mặt tím tái, thân thể khẽ run lên, rõ ràng hắn đã bạo nộ rồi.

- Ngươi cũng có không ít thủ đoạn…bàng môn tả đạo.

La Thông lạnh băng nhìn Lâm Động, sát ý đã dâng tràn quanh người hắn, hành động vừa rồi của Lâm Động đã khiến hắn mất hết thể diện!

Uỳnh!

Sát ý nồng nặc toả ra từ cơ thể La Thông, rồi bỗng nhiên có luồng sáng cửu sắc bán ra, ngưng tụ lại trên không trung phía sau hắn thành một đạo quang ảnh khổng lồ. Phía sau quang ảnh là đôi cánh hàng nghìn trượng cửu sắc khẽ đung đưa. Nguyên lực trong trời đất trở nên bạo động điên cuồng.

- Đúng là kẻ đáng ghét! Ngươi thật sự nghĩ đồ của ta dễ cướp vậy sao?

Ánh mắt La Thông lạnh băng, hắn giơ ra hai ngón tay chỉ về phía Lâm Động.

Đồng tử Lâm Động co lại, một cảm giác nguy hiểm khó tả bao trùm toàn thân

hắn.

- Cửu Phụng Hoá Sinh Quang!

Giọng nói lạnh lùng đầy sát ý của La Thông vang lên. Ánh sáng cửu sắc nhanh chóng tụ lại nơi đầu ngón tay hắn, rồi một chùm sáng cửu sắc xuyên thủng hư không bắn thẳng về phía Lâm Động.

Grào!

Lỗ chân lông trên người Lâm Động cũng co lại, thân hình lùi nhanh về sau, ba trăm đạo tử kim long lao về chùm sáng cửu sắc kia.

Hai luồng sức mạnh cường hãn lao vào nhau, Lâm Động giật mình khi thấy công thế từ ba trăm con tử kim long lại bị chùm sáng hoá giải hoàn toàn.

Giống như tuyết gặp phải lửa vậy Chùm sáng cửu sắc đó thật khủng khiếp!

Lâm Động thi triển tốc độ nhanh nhất không ngừng lùi về sau. Nhưng chùm sáng cửu sắc đuổi sát không buông, nguyên lực trong trời đất cũng trở nên bạo động.

Lâm Động bỗng rẽ ngoặt đột ngột, chùm sáng cũng ngoặt theo. Vào khoảnh khắc đó lại một có một sợi ánh sáng tách ra, vừa hay chạm vào một cường giả đứng xem bên ngoài. Cường giả có thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành đó thậm chí còn không kịp kêu lên đã bốc hơi. Cảnh tượng đó khiến vô số người thấy kinh hãi.

- Thiên Sinh Cửu Quang của Cửu Phụng tộc ta, chỉ cần chạm vào một chút là thịt nát xương tan!

La Thông nhìn Lâm Động đang tránh né thì nở nụ cười khoái trá.

- Để xem con chuột ngươi hôm nay trốn thế nào!

Tử kim quang bao quanh Lâm Động, sắc mặt hắn lúc này vô cùng nặng nề. Thủ đoạn của La Thông thật sự khiến hắn thấy nguy hiểm. Chuyển Luân Cảnh quả nhiên hơn hẳn Tử Huyền Cảnh, dù Lâm Động có nhiều thủ đoạn như vậy nhưng đối phó vẫn rất khó khăn.

- Ta muốn xem xem, Cửu Phụng Hoá Sinh Quang của ngươi rốt cuộc có khiến long cốt Hồng Hoang của ta biến mất được không!

Sau một lúc lâu Lâm Động vẫn không thể thoát khỏi sự truy đuổi của chùm sáng cửu sắc. Ánh mắt hắn lên sự quyết tâm, đột nhiên ngừng lại, lật tay tung quyền đấm thẳng lên chùm sáng.

Phụt!

Chùm sáng cửu sắc gần như ngay lập tức bao trùm lấy Lâm Động trước sắc mặt tái nhợt của mấy người Thiên Long Yêu Soái.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1129

Ác Liệt Quang

Ánh sáng cửu sắc khuếch tán trên không trung. Ánh sáng đi đến đâu, nguyên lực trong trời đất biến mất một cách quỷ dị đến đấy, tựa như bị ánh sáng biến thành hư vô vậy.

Vô số người vẻ mặt ngưng trọng nhìn lên bầu trời, ánh mắt đều có phần sợ hãi. Họ có thể cảm nhận được công kích này của La Thông, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng phải trả cái giá không nhỏ. Vậy mà Lâm Động lại đối mặt chính diện thế kia, đúng là quá điên rồ.

- Hắn bị đánh trúng rồi… Bọn Đằng Phong nhìn cảnh tượng đó, gương mặt hiện lên vẻ vui mừng. Chúng hiểu quá rõ về sự lợi hại của Cửu Phụng Hóa Sinh Quang. Đây có thể gọi là tuyệt kỹ chỉ riêng Cửu Phụng tộc có, thứ kỳ quang đó được sinh ra ngay từ khi người của Cửu Phụng tộc ra đời. Huyết mạch càng tinh thuần thì Cửu Phụng Hóa Sinh Quang càng lợi hại. Nghe nói, ở thời Viễn Cổ từng có tuyệt đỉnh cường giả của Cửu Phụng tộc thi triển Cửu Phụng Hóa Sinh Quang, biến mọi sinh linh trong vòng vạn dặm thành hư vô.

Thứ Cửu Phụng Hóa Sinh Quang này không có sức phá hoại thuần túy, khi chạm xuống đất, thậm chí không để lại bất cứ một cái lỗ nào. Thế nhưng khi tiếp xúc với da thịt thì sẽ biến nó thành hư vô.

Món tuyệt kỹ quỷ dị này từ trước tới giờ vẫn là thủ đoạn lợi hại nhất của Cửu Phụng tộc, dù là cường giả cùng đẳng cấp, không ai là không sợ. Lúc này Lâm Động lại bị đánh trúng một cách chính diện như vậy, tất cả mọi người thật sự không thể nghĩ rằng hắn còn đường sống.

Khi bọn Đằng Phong vừa kinh ngạc vừa vui mừng thì bọn Thiên Long Yêu Soái ở phía xa sắc mặt đã trắng bệch. Thậm chí Tiểu Viêm cũng phải siết tay lại, ánh mắt trở nên dữ dằn.

Hiển nhiên là họ cũng đã nghe về sự lợi hại của Cửu Phụng Hóa Sinh Quang.

Cả không gian rơi vào tĩnh lặng, vô vàn ánh mắt đều đổ dồn về nơi ánh sáng cửu sắc chói lòa nhất. Có lẽ kết quả của trận đấu này rất nhanh sẽ có thôi.

La Thông đứng trên không trung, quang ảnh khổng lồ hiện phía sau, gương mặt tối tăm nhìn về phía trước, khóe miệng nhếch lên. Hắn không tin Lâm Động lại có thể đỡ được đòn công kích khiến cả cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng phải dè chừng này.

- Có chút bản lĩnh đã học đòi ngông cuồng. Kiếp sau thì hãy… La Thông cười khảy, nhưng hắn chưa nói xong câu thì bỗng nhiên im bặt, gương mặt vụt lóe lên sự chấn kinh.

Phụt!

Ánh sáng cửu sắc bỗng tan đi với tốc độ kinh người, ở trung tâm dần hiện ra thân ảnh gầy gò trước vô số ánh mắt không thể tin nổi của mọi người.

Ồ!!!

Cả không gian bùng nổ tiếng kêu kinh ngạc, sự yên tĩnh đã bị phá vỡ.

- Sao có thể như vậy?

Bọn Đằng Phong cũng sững sờ há hốc mồm.

- Chặn được rồi sao?

Mấy người Thiên Long Yêu Soái cũng lẩm nhẩm đầy kinh ngạc.

- Nhưng…hình như bị thương rất nặng.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía này, chỉ thấy thân ảnh đó vẫn giữ tư thế đưa bàn tay phải ra. Thân thể không hề có chút máu nào, nhưng cánh tay phải hắn trở nên nhẵn thin, không có máu, chỉ thấy một cánh tay xương óng ánh màu bạch ngọc!

Rõ ràng Cửu Phụng Hóa Sinh Quang cũng đã gây nên sát thương rất lớn cho Lâm Động.

- Chỉ khiến một cánh tay của hắn biến mất thôi sao?

Bọn Đằng Phong kinh ngạc, đòn công kích vừa rồi của La Thông rõ ràng không chỉ có tác dụng như vậy. Theo suy đoán thì Lâm Động lúc này phải biến mất không còn cả xương cốt mới phải.

Hơn nữa chúng nhìn thấy rõ ràng, cánh tay đó của Lâm Động vẫn còn. Cũng có nghĩa là Cửu Phụng Hóa Sinh Quang của La Thông chỉ khiến cơ thịt của cánh tay đó biến mất mà thôi.

Sát thương này tuy rất kinh khủng, nhưng với cường giả chân chính thì chưa là gì. Sinh khí trong cơ thể sẽ tái tạo lại cả xương gãy chứ đừng nói là chút cơ thịt.

- Ngươi?!

Sắc mặt La Thông biến đổi không ngừng, rõ ràng hắn không thể tin Lâm Động sau khi hứng chịu Cửu Phụng Hóa Sinh Quang lại chỉ mất thịt của một cánh tay.

- Thật là đau đấy… Tiếng Lâm Động khàn đặc, hắn chầm chậm ngẩng lên, gương mặt phủ đầy cái lạnh thấu xương. Tuy nhờ có long cốt Hồng Hoang hắn đã chặn được sát chiêu của La Thông, nhưng cơ thịt của một cánh tay biến mất vẫn gây nên một cơn đau khó tả thành lời. Hắn biết, nếu lần này không có long cốt Hồng Hoang thì chắc chắn hắn đã bị trọng thương.

Lâm Động nhìn La Thông chăm chăm, đôi mắt màu tử kim dần trào dâng sự hung hãn.

Bùm!

Hung quang trong mắt lên đến cực điểm, Lâm Động biến thành một đạo quang ảnh lao vút tới. Sát ý tỏa ra khiến nhiệt độ không gian cũng bị hạ thấp.

Hắn lúc này giống như Sát Thần giáng lân, cộng với cánh tay không có chút thịt nào kia, mọi thứ đều cho thấy sự ác liệt kinh hoàng.

Grào!

Tiếng long ngâm vọng ra từ cơ thể Lâm Động, một thứ nộ ý như ẩn như hiện bao trùm cả không gian.

Nó vừa cổ xưa vừa cao ngạo.

Thứ đó không phải phát ra từ Lâm Động mà là từ long cốt Hồng Hoang, Là long cốt cường đại nhất của Long tộc, nó cũng có sự cao ngạo của mình. Cửu Phụng Hóa Sinh Quang tuy lợi hại nhưng vẫn chưa đủ để khiêu chiến với nó!

Lâm Động nhìn Lâm Động với thanh thế kinh người, hung hãn lao tới thì ánh mắt tối sầm, hai tay kết ấn, ánh sáng cửu sắc phía sau càng thêm chói lòa.

- Ta không tin Cửu Phụng Hóa Sinh Quang của Cửu Phụng tộc ta lại không làm gì được một con người như ngươi!

La Thông cười hung hãn, đối mặt với Lâm Động đáng gờm này, hiển nhiên nộ hỏa của hắn đã thật sự bị kích thích. Nếu hôm nay mà không dọn dẹp được Lâm Động thì còn mặt mũi nào tự xưng là người của Cửu Phụng tộc?

- Cửu Phụng Triều Thánh!

La Thông biến hóa thủ ấn, gương mặt trở nên thành kính, rồi trước bao ánh

mắt kinh ngạc, hắn cúi người như đang triều bái ai đó.

Rồi bỗng nhiên có tiếng rít chói tai vọng ra từ cơ thể hắn. Ánh sáng cửu sắc phía sau bị quấy động, một con cự điểu cửu sắc hiện ra.

Vừa xuất hiện thì cả chín cái cánh vỗ mạnh, chỉ thấy ánh sáng ngưng tụ, cự điểu lao vút đi, quang ảnh bay đến đâu là không khí bị rạch tan đến đấy.

Quang ảnh đẹp đẽ, nhưng mang đầy mùi vị của sự chết chóc.

Lâm Động ngẩng lên nhìn con cự điểu, bị ánh sáng cửu sắc chiếu rọi, thân thể hắn đau đớn tột cùng, máu tươi thấm qua da, có dấu hiệu da thịt bị tan chảy.

Nhưng Lâm Động không hề có dấu hiệu rút lui, hắn biết rằng lúc này đã không còn đường lui nào nữa rồi. La Thông lúc này đã có ý định nhất quyết phải giết hắn, chỉ cần ý chí của hắn nhụt đi một chút thôi thì sẽ không còn bất cứ cơ hội sống nào!

Vì thế, phải tìm đường sống trong cõi chết!

Grào!

Trước sự uy hiếp mang tính chết chóc đó, xương cốt trong cơ thể Lâm Động bỗng nhiên nhu động một cách quỷ dị, ánh sáng bạch ngọc tỏa ra từ trong cơ thịt hắn, tiếng long ngâm cổ xưa mà bá đạo vang lên. Thứ ánh sáng đó ngưng tụ trên bề mặt cơ thể Lâm Động, nhìn từ xa giống như hắn đã biến thành một con cự long cổ xưa toàn thân lấp lánh ánh ngọc.

Con cự long cuộn mình, tỏa ra một thứ áp lực không thể nói rõ, khiến tất cả mọi người đều có cảm giác thân thể cong lại. Cảm giác như con ngọc long trước mắt là vương giả của cả yêu thú giới vậy!

- Thứ áp lực này… Bọn Thiên Long Yêu Soái sừng sờ nhìn con ngọc long phía sau Lâm Động, toàn thân bỗng nhiên run rẩy, thậm chí giọng nói cũng run run.

- Long cốt Hồng Hoang?

Cuối cùng, giọng nói thốt ra từ miệng hắn đã mang đầy sự kinh hãi. Hắn cho rằng Lâm Động có được long cốt Viễn Cổ đã là đánh giá cao rồi. Nhưng không ngờ Lâm Động lại có được long cốt Hồng Hoang cường đại nhất Long tộc.

Thứ long cốt mà siêu cấp cường giả đã thống nhất cả yêu thú giới từng có.

Grào!

Con ngọc long uốn mình, rồi lao thẳng về phía cự điểu trước bao ánh mắt chấn kinh!

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ánh sáng cửu sắc và ánh ngọc quang đan xen, xâm thực lẫn nhau khiến không gian trở nên biến dạng.

Tất cả cùng kinh ngạc nhìn cảnh giao đấu ác liệt đó, không ai có thể ngờ trận đấu này lại tiến triển đến mức đó.

La Thông mắt đỏ lên, cười:

- Lâm Động, thủ đoạn của ngươi đúng là rất mạnh, nhưng dù thế nào ngươi cũng chỉ là Tử Huyền Cảnh đại thành, muốn đọ nguyên lực với một cường giả Chuyển Luân Cảnh như ta sao? Không biết sống chết!

Hai thứ ánh sáng đan xen vào nhau, hiển nhiên chúng đang tiêu hao nhanh chóng năng lượng của hai bên. Mà rõ ràng Lâm Động yếu thế về mặt này, chiến đấu lực của hắn tuy mạnh, nhưng không thể kiên trì được quá lâu. So về độ hùng hồn của nguyên lực thì đúng là Lâm Động không thể sánh được với La Thông.

- Vậy thì kết thúc sớm một chút!

Một giọng nói lạnh băng mang thứ sát ý kinh người vang lên, rồi Lâm Động được con ngọc long bao bọc, xuất hiện trước ánh sáng cửu sắc.

Phụt phụt!

Da thịt Lâm Động nhanh chóng bị tan chảy trước sự chiếu rọi của ánh sáng cửu sắc, chỉ trong vài giây đã có chỗ hở xương.

Vút!

Nhưng Lâm Động coi như không biết đến điều đó, tất cả sự đau đớn tụ lại thành sự hung hãn trong mắt, thân thể hắn bỗng xuất hiện trước mặt La Thông một cách quỷ dị.

- Hừ!

Lâm Động nhìn Lâm Động, ánh mắt lạnh băng, không chút do dự tung chưởng mang theo ánh sáng cửu sắc tóm về phía tim Lâm Động.

Uỳnh!

Lâm Động không hề né tránh, gương mặt trở nên hung hãn, giơ bàn tay trơ xương óng ánh ra.

Bàn tay xương đó đi đến đâu là không gian rách toạc đến đó, rồi đánh thẳng lên chưởng của La Thông.

Thứ ánh sáng cửu sắc có thể khiến da thịt tan chảy lại không có chút tác dụng gì với luồng sáng ngọc kia. Bàn tay xương đánh tan ánh sáng cửu sắc dễ như trở bàn tay!

Hai thân ảnh sượt qua nhau!

Ngọc long và cự điểu cũng đột nhiên đông cứng lại, bùm một tiếng nổ tung.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai thân ảnh kia, tim đập thình thình, rốt cuộc thì trận đấu đã phân thắng bại chưa vậy?

Hai thân ảnh sượt qua, lưng đối diện nhau.

Một trận gió nhẹ thổi qua lay động mép y phục của cả hai. Rồi đột nhiên có tiếng xương cốt vỡ vụn, đồng tử của tất cả mọi người đều co lại.

Vì họ nhìn thấy, trong hai người, cánh tay của một người đã nổ tung, thân thể cũng bay ngược ra sau, rơi uynh xuống đất tạo nên một cái hố sâu.

Trận chiến đã phân thắng bại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1130

Kết Thúc

Mặt đất rung chuyển, không ngừng sụt lún, chỉ trong mấy giây mà bình nguyên bằng phẳng đã xuất hiện hàng ngàn cái hố đen sâu hun hút. Ở viền những cái hố đen đó là những khe nứt lớn lan tỏa ra bốn phía giống như mạng nhện.

Mọi người nhìn cảnh đó đều cảm thấy tim đập thình thình, ngẩng phắt lên nhìn thân ảnh duy nhất vẫn đứng trên trời.

Thân ảnh đó gầy gò, chính là Lâm Động!

Chỉ có điều, bộ dạng Lâm Động lúc này vô cùng thê thảm. Máu thịt trên hai cánh tay đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cánh tay xương nhẵn thin. Bề mặt thân thể thì lộ rất nhiều mảnh xương màu ngọc, có đến hơn một nửa số thịt trên người hắn đã biến mất.

Cũng may phủ tạng của hắn được long cốt Hồng Hoang bảo vệ nên không bị Cửu Phụng Hóa Sinh Quyết xâm thực, nhưng dù vậy thương thế vẫn rất nghiêm trọng.

Phù!

Lâm Động thở một cách nặng nhọc và hỗn loạn, hắn vẫn đang run lên vì đau, khí tức vốn mạnh mẽ giờ đã yếu hắn đi, ánh tử kim sắc trong mắt cũng đã biến mấ.

Trận kịch chiến này quả thực đã khiến hắn tiêu hao quá lớn.

Thực lực của La Thông quả nhiên rất cường hãn, nếu không phải Lâm Động có được long cốt Hồng Hoang thì có lẽ hôm nay mười phần thì tám chín phần hắn bại dưới Cửu Phụng Hóa Sinh Quang.

Nguyên lực lưu động trong cơ thể Lâm Động, sinh khí bắt đầu phục hồi thương thế. Trên cánh tay trơ xương bắt đầu xuất hiện máy thịt. Nhưng xem ra, muốn hồi phục hoàn toàn cần một thời gian nữa.

Trong lúc da thịt phục hồi, ánh mắt tuy ảm đảm hơn nhưng vẫn sắc bén của Lâm Động vẫn luôn nhìn chăm chăm xuống cái hố sâu khổng lồ phía dưới. Theo quy tắc lôi đài, chỉ cần chạm đất là thua, vì thế La Thông hiện giờ đã thua rồi.

Nhưng, thua không có nghĩa là chết. Vừa rồi Lâm Động đã liều mạng phế đi một cánh tay của La Thông, nhưng thương thế đó chưa đủ để giết La Thông.

Chẳng ai biết được liệu hắn ta có điên lên mà tiếp tục ra tay. Đối mặt với siêu cấp cường giả Cửu Phụng tộc phát điên, Lâm Động hiện nay có lẽ sẽ thê thảm.

- La Thông, ta biết ngươi chưa chết, không ra đi còn trốn dưới đó làm gì?

Lâm Động đợi một lúc không thấy La Thông hiện thân thì cười khảy.

Vút!

Lâm Động vừa dứt lời thì từ trong cái hố sâu bắn ra vô số tảng đá lớn, một thân ảnh thảm hại xuất hiện trên không trung.

Mọi người di chuyển ảnh mắt, chỉ thấy La Thông toàn thân đầy máu, một cánh tay đã bị đắt, máu chảy ra từ chỗ vết thương nhìn rất thê thảm.

Khí tức của La Thông lúc này đã vô cùng yếu ớt, xem ra bị thương không nhẹ.

- Ngươi…ngươi… Hai mắt La Thông đỏ quạch, hắn đưa tay ra run rẩy chỉ về phía Lâm Động, gương mặt đầy vẻ hung hăng nhưng cũng có phần xấu hổ. Hắn

không thể ngờ được mình lại thua dưới tay Lâm Động.

Hắn đường đường là Mang Sơn Huyền Vương lại thua trong tay một con người mới là Tử Huyền Cảnh đại thành?!

Lâm Động lạnh lùng nhìn La Thông, trên bàn tay toàn xương có hắc quang bao phủ. Tuy lúc này hắn đã tiêu hao quá nhiều, nhưng không có nghĩa là hắn không còn thủ đoạn nào nữa.

- La Thông, ngươi thua rồi, lẽ nào lại muốn trở mặt?!

Tiểu Viêm bỗng quát lên, rồi một vài thân ảnh lao vút đến chắn trước mặt Lâm Động, chính là Tiểu Viêm và ba người bọn Thiên Long Yêu Soái.

Vút vút!

Mấy người Tiểu Viêm vừa có động tĩnh là bọn Đừng Phong cũng lập tức xuất hiện bên cạnh La Thông, gương mặt đầy hung quang nhìn bọn Lâm Động.

Uỳnh!

Cùng với cuộc đối đầu của hai người đứng đầu, đội quân hai bên cũng trở nên căng thẳng, dường như chỉ cần xảy ra một điều gì đó không đúng là sẽ nổ ra đại chiến.

Những thế lực khác đứng bên ngoài cũng trấn kinh vì trận thế này, một số cường giả chau mày. Trận đấu này đúng là La Thông đã thua, lẽ nào hắn không muốn nhận?

Yêu thú giới sùng bái sức mạnh, mà La Thông lúc này thua thì cũng thua rồi, lấy bất cứ cái cớ nào ra cũng sẽ khiến người khác cười nhạo.

- La Thông đại ca.

Đằng Phong cũng thấy ánh mắt của mọi người nhìn, có chút do dự, nếu La

Thông lại ra tay nữa thì sẽ không tốt cho danh dự của Mang Sơn.

La Thông hằm hè nhìn Lâm Động, sát ý tụ lại trong mắt, nhưng dù sao lý trí của hắn vẫn chiến thắng sát ý. Hắn hít sâu một hơi, cơ thể run rẩy dần bình lặng trở lại.

- Năm trận của Thiên Lôi Đài đã kết thúc. Tứ Tượng Cung bọn ta hai thắng một hòa, kết quả cuối cùng là hòa, các ngươi nên nói gì đi chứ?

Lâm Động bình thản nói.

Kết quả hòa là bọn Thiên Long Yêu Soái đã cực kỳ thỏa mãn. Tuy họ cũng là cường giả Chuyển Luân Cảnh, nhưng so với năm kẻ của Mang Sơn kia thì vẫn yếu hơn một chút. Cộng với đại nghiệp của người ta lớn như vậy, trong tay có món thần vật lợi hại thế kia, muốn giao đấu thật sự thì chắc chắn họ không phải đối thủ. Lúc này, cục diện tất thua đã được Lâm Động san hòa, quả thực là niềm vui bất ngờ đối với họ.

Thật sự họ không dám nghĩ đến chiến thắng, dù thế nào năm kẻ Mang Sơn không phải loại tầm thường, trận này Lâm Động đã phải dốc toàn lực mới khiến cục diện xoay chuyển được.

Ngược lại với niềm vui của bọn Thiên Long Yêu Soái, năm người bọn La Thông sắc mặt vô cùng khó coi, Mang Sơn lại bị một Tứ Tượng Cung mới thành lập cầm hoa, tin này mà truyền đi thì sẽ là câu chuyện cười để đời.

Nhưng hiện thực đã là vậy, chúng không thể làm gì được nữa, chỉ đành sầm mặt lại chấp nhận kết quả này trước bao ánh mắt kinh ngạc.

- Nếu các ngươi đều đã chấp nhận, vậy thì Thiên Lôi Đài kết thúc được rồi. Mang Sơn các ngươi đến từ đâu thì về đấy đi. Thú Chiến Vực sau này sẽ là địa bàn của Tứ Tượng Cung bọn ta.

Lâm Động cười với bọn La Thông, chỉ là nụ cười đó cộng với hình tượng của

hắn lúc này khiến người ta sợ hãi.

- Ngươi cũng có tư cách nói câu đó sao?

Đằng Hỏa bạo nộ.

- Nếu ngươi không phục thì ta lại đánh với ngươi!

Tiểu Viêm cũng bước ra, sát khí kinh người, ánh mắt hung ác khiến Đằng Hòa sững người.

- Lâm Động, lần này Mang Sơn đã đánh giá thấp các ngươi. Nhưng lẽ nào ngươi cho rằng như vậy là Tứ Tượng Cung các ngươi có khả năng kháng cự Mang Sơn bọn ta? Ngươi đừng quên, phía sau Mang Sơn là Cửu Phụng tộc!

Đằng Phong ánh mắt tối tăm lạnh lùng nói.

Đúng vậy, tuy lần này Thiên Lôi Đài kết thúc với kết quả hòa, nhưng về thế lực chỉnh thể, rõ ràng Mang Sơn mạnh hơn Tứ Tượng Cung. Hơn nữa đằng sau chúng còn có bối cảnh là Cửu Phụng tộc, chỉ cần Mang Sơn tìm cớ xâm phạm thì Tứ Tượng Cung làm được gì?

Không có bối cảnh lớn làm hậu thuẫn, liên minh yếu ớt như Tứ Tượng Cung căn bản là chỉ cần đánh một đòn là tan.

- Mang Sơn các ngươi có Cửu Phụng tộc. Tứ Tượng Cung ta cũng có Long tộc.

Lâm Động hơi cụp mắt, nói với vẻ bất cần.

- Long tộc?

Bọn La Thông nghe thế đều sững người, rồi khóe miệng nhếch lên vẻ chế giễu, nhìn Thiên Long Yêu Soái:

- Lẽ nào là con phi long sáu cánh không thể coi là người của Long tộc chân chính này?

Thiên Long Yêu Soái ánh mắt tối sầm lại, nhưng khi hắn sắp không nhẫn nhịn được nữa thì Lâm Động khẽ vỗ vai, cũng không nói gì với bọn La Thông, chỉ siết tay, Long ấn hiện ra với một thứ áp lực đặc biệt.

- Ta là Hình Phạt trưởng lão tân nhiệm của Long tộc. Giờ ngươi còn ý kiến gì không?

Giọn nói bình tĩnh của Lâm Động vang lên, không chỉ bọn La Thông yên lặng mà ngay dưới bình nguyên cũng tĩnh lặng lạ thường. Mọi ánh mắt đều chăm chăm nhìn về phía Lâm Động tay cầm long ấn.

Hình Phạt trưởng lão tân nhiệm của Long tộc? Đùa à?

Vẻ châm chọc của bọn La Thông đông cứng lại, sững sờ nhìn Hình Phạt Ấn trong tay Lâm Động, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi. Chúng có thể nhận ra thứ uy lực mạnh mẽ từ cái ấn đó. La Thông biết rõ, thứ uy lực đó chính xác là từ Long tộc.

Đó thật sự là Hình Phạt Ấn của Long tộc, chỉ Hình Phạt trưởng lão mới có nó.

- Sao có thể?!

La Thông lầm bầm, hắn biết địa vị của Hình Phạt trưởng lão trong Long tộc chỉ kém tộc trượng, hơn nữa sao vị trí có thực quyền tuyệt đối này Long tộc lại giao cho một con người?

Nhưng ngay lập tức hắn nhớ lại món võ học Long tộc mà lúc trước Lâm Động thi triển và thứ uy lực Long tộc thuần chính tỏa ra từ hắn. Đó tuyệt đối không phải thứ mà cường giả Long tộc bình thường có được, thậm chí một số trưởng lão cũng không.

Rốt cuộc tên tiểu tử này có quan hệ gì với Long tộc?

Nếu việc này là thật thì đúng là phiền phức không nhỏ. Hình Phạt trưởng lão có địa vị trong Long tộc vượt xa địa vị của hắn trong Cửu Phụng tộc!

Nghĩ đến đó là hắn không kìm được thấy đau đầu, rõ ràng, Cửu Phụng tộc sẽ không thể vì một Tứ Tượng Cung mà đắc tội với Hình Phạt trưởng lão của Long tộc được. Tuy Cửu Phụng tộc không sợ Long tộc, nhưng cái giá đó không đáng!

Sắc mặt La Thông không ngừng thay đổi, cuối cùng trở nên vô cùng tối tăm, dù thế nào thì tình hình bây giờ không thể cứu vãn được nữa rồi. Hơn nữa xem ra Tứ Tượng Cung có Long tộc chống lưng cũng không sợ Mang Sơn nữa.

- Được, lần này coi như bọn ta thua!

La Thông hít sâu một hơi, giơ bàn tay ra, nghiến răng nói:

- Trả lại Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ, Mang Sơn sẽ rút quân!

Nghe thế, sắc mặt Lâm Động trở nên cổ quái, rồi nhìn La Thông hiện sắc mặt đang tím xanh lại, lắc đầu.

- Không trả.

Nực cười, đồ đã rơi vào tay hắn sao có thể dễ dàng trả lại? Nếu không chẳng phải lần này liều mạng mà chẳng được gì sao?

Phụt!

Đối diện với gương mặt tươi cười của Lâm Động, La Thông vốn đã kìm nén bạo nộ bỗng không kìm được phụt máu. Ánh mắt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Động, cảm giác bị chèn ép như vậy, đây là lần đầu tiên hắn phải chịu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1131

Đại Chỉnh Đốn

Cuối cùng La Thông không thể lấy lại Tứ Tượng Trấn Tiên Trụ từ tay Lâm Động. Điều nãy rõ ràng đã khiến hắn cực kỳ bạo nộ, nhưng khi thân phận Hình Phạt trưởng lão của Lâm Động lộ ra thì La Thông vô cùng dè chừng. Vì thế tuy vẫn nhìn Lâm Động với ánh mắt hung hăng, nhưng hắn vẫn chỉ có thể kìm nén sát ý mà dẫn bốn người bọn Đằng Phong và cả đội quân hùng hậu Mang Sơn rời khỏi yêu thú cổ nguyên.

Lâm Động đứng trên không trung nhìn đội quân Mang Sơn rút lui, thân thể căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng, gương mặt hiện lên vẻ mệt mỏi, tứ chi vô lực. Trận khổ chiến này quả thực không hề dễ dàng, dù sao thì thực lực của hắn vẫn kém xa Chuyển Luân Cảnh mà.

Tuy lần Thiên Lôi Đài này đã hòa Mang Sơn, nhưng Lâm Động biết chắc chắn nguyên nhân khiến La Thông rút lui chính là vì Long tộc.

- Đây cũng là một lần cáo mượn oai hùm.

Lâm Động lẩm nhẩm, hắn biết Tứ Tượng Cung và Long tộc chẳng có quan hệ gì nhiều, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, Long tộc trao cho hắn Hình Phạt Ấn thì cũng ngầm hiểu được một vài điều. Chắc hắn, chỉ cần Lâm Động không gây ra chuyện quá động trời thì Long tộc sẽ không nói gì đâu. Nhưng việc tương tự thế này, dù Long tộc có biết thì họ cũng sẽ không nói lời nào, coi như mặc nhận. Vì với họ, Lâm Động mang trong mình long cốt Hồng Hoang có tiềm lực để họ xem trọng.

- Lần này coi như nợ Long tộc một ân tình. Sau này nếu có cơ hội thì phải trả.

Lâm Động cười, hắn làm người từ trước tới nay luôn nợ một thì trả mười, những ân tình như thế này hắn luôn ghi nhớ trong tim.

- Chúng ta cũng giải tán thôi.

Lâm Động quay lại nhìn mấy người Tiểu Viêm, Thiên Long Yêu Soái, cười.

- Ừm.

Tiểu Viêm gật đầu, ba người Thiên Long Yêu Soái nhìn nhau, cũng không có ý kiến gì khác. Nếu trước đó họ còn khúc mắc vì Lâm Động chiếm vị trí chủ đạo, nhưng sau trận đại chiến này, nỗi khúc mắc đó đã hoàn toàn biến mất. Lâm Động đã dùng thực lực cho họ biết rằng hắn có đủ tư cách để làm chủ đạo.

Hơn nữa cũng chỉ là hắn, thân là Hình Phạt trưởng lão mới có thể cho Tứ Tượng Cung một bối cảnh cường đại để không phải sợ Mang Sơn.

Ba người Thiên Long Yêu Soái nhìn về phía biển người không có điểm cuối ở trên bình nguyên, ánh mắt bỗng cháy rực. Họ biết rằng, bắt đầu từ hôm nay, Tứ Tượng Cung sẽ trở thành kẻ thống trị chân chính ở Thú Chiến Vực, và tên của họ sẽ vang dội khắp yêu thú giới với tốc độ kinh người.

Danh tiếng của họ lúc đó cũng vượt xa trước đây.

… Cuối cùng cuộc chiến giữa hai đại thế lực cũng đã hạ màn ở yêu thú cổ nguyên, nhưng chấn động nó gây ra đã lan tỏa trong thời gian cực ngắn.

Kết quả hòa rõ ràng đã nằm ngoài dự đoán của đại đa số mọi người. Dù sao Tứ Tượng Cung cũng có khoảng cách quá xa so với Mang Sơn, không ai có thể ngờ được một Tứ Tượng Cung ban đầu ở cục diện chắc chắn sẽ thua, cuối cùng lại lội ngược dòng chuyển thua thành hòa?

Hơn nữa trận đối quyết kinh người này, tuy nói là hòa nhưng ai cũng nhận ra thắng lợi thuộc về Tứ Tượng Cung. Vì họ đã chặn đứng được hết mọi công thế hung mãnh từ phía Mang Sơn.

Từ giờ về sau, Tứ Tượng Cung sẽ thật sự đứng vững ở Thú Chiến Vực, những thế lực lớn các địa vực khác cũng không dám tùy tiện coi thường. Dù thế nào, ví dụ của Mang Sơn hiện ngay trước mắt, hơn nữa Lâm Động lại có thân phận Hình Phạt trưởng lão Long tộc, điều này đủ để cho mọi người thấy phía sau Tứ Tượng Cung có một bối cảnh lớn thế nào. Share by MTQ Banlong. us Có Long tộc chấn áp, Tứ Tượng Cung hiển nhiên sẽ bình an vô sự bước ra khỏi thời kỳ phát triển và có khả năng tự bảo vệ mình.

… Hiển nhiên trận chiến trên yêu thú cổ nguyên đã gây nên chấn động cực lớn. Dù mười ngày đã qua nhưng cả Thú Chiến Vực vẫn nằm trong trạng thái sôi sục.

Trong lúc đó, cục diện của Thú Chiến Vực cũng dần thay đổi. Trước đây địa vực này vô cùng hỗn loạn, thế lực các phương đều không thể tín phục đối phương. Nhưng hiện nay, nơi này đã có một đại thế lực có thể chinh phục bất cứ thế lực nào.

Sự xuất hiện của đại thế lực này hiển nhiên sẽ không vui lòng nhượng đi địa bàn của mình. Khó khăn bên ngoài đã được giải quyết, tiếp theo cần thực sự biến Tứ Tượng Cung thành kẻ thống trị duy nhất ở Thú Chiến Vực.

Sự thống trị một cách triệt để này hiển nhiên cũng không đơn giản.

Ở Thú Chiến Vực vốn có Bát đại Yêu Soái, trong đó ba người bọn Thiên Long Yêu Soái là mạnh nhất. Ngoài Từ Chung, Yêu Soái trước đây của Lôi Uyên Sơn đã bị Lâm Động giải quyết ra, còn bốn Yêu Soái nữa. Họ đều là thủ lĩnh khá nổi danh của thế lực một phương. Tứ Tượng Cung muốn hoàn toàn chiếm cứ được Thú Chiến Vực thì cần phải vượt qua bốn đại Yêu Soái này.

Trước kia tuy phụ thuộc vào ba đại Yêu Soái kia, nhưng họ vẫn có một số quyền tự chủ. Ở địa bàn của mình họ vẫn là thủ lĩnh, nhưng một khi vào Tứ Tượng Cung uy tín của họ sẽ bị giảm, hơn nữa còn bị kẻ khác hạn chế.

Do đó, chắc chắn họ sẽ phản đối việc này, Lâm Động hiểu rõ tình hình ấy, vì thế hắn đã phái người đi mời bốn đại Yêu Soái đến Lôi Uyên Sơn, tổng bộ của Tứ Tượng Cung. Sau nửa giờ, trước sự chú ý của Thiên Long, Quỷ Điêu, Kim Viên Yêu Soái, bốn đại Yêu Soái kia cuối cùng đều chọn việc gia nhập Tứ Tượng Cung. Share by MTQ Banlong. us Quá trình thuyết phục cũng không có quá nhiều khó khăn, Lâm Động chỉ bình tĩnh nói với họ rằng, từ nay về sau, trong Thú Chiến Vực sẽ không có bất cứ một thế lực đơn độc nào tồn tại. Nếu không sẽ trở thành địch nhân của Tứ Tượng Cung, với địch nhân thì Tứ Tượng Cung chỉ còn cách trừ bỏ.

Vì thế, họ chỉ có hai sự lựa chọn là gia nhập Tứ Tượng Cung hoặc bị trừ bỏ.

Lâm Động hiểu rằng, cũng chỉ còn cách bá đạo và không nể tình thì mới thật sự áp chế được những Yêu Soái kiệt ngao bất thuận kia.

Đương nhiên cùng với đó Lâm Động cũng đưa ra một số lợi ích, trong đó hấp dẫn mấy Yêu Soái kia nhất chính là những món thần vật có sức mạnh cường đại kia. Họ không thể đối kháng với Tứ Tượng Cung có khả năng sánh ngang với năm cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Hơn nữa họ cũng không thiếu tham vọng, nếu đơn độc thì có lẽ cả đời này chẳng dựng nên cơ đồ gì lớn. Như thế không bằng đi theo Tứ Tượng Cung mở rộng giang sơn, Tứ Tượng Cung có Long tộc là bối cảnh, điều này cũng đủ khiến họ thấy tự hào hơn với kẻ khác.

Sau khi bốn đại Yêu Soái quy phục, những việc tiếp theo cũng dễ làm hơn nhiều. Phần lớn các thế lực trong Thú Chiến Vực sau khi suy nghĩ đều lựa chọn đi theo lời chiêu mộ của Tứ Tượng Cung, đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Chỉ có điều, những ngoại lệ đó, sau khi Tiểu Viêm dẫn Hổ Phệ Quân đi tiễu trừ những thế lực phản đối mạnh mẽ nhất thì cũng dần biến mất.

Vậy là vô số tiểu thế lực đổ dồn về Tứ Tượng Cung khiến nó mở rộng cả về quy mô và thực lực.

Đương nhiên, đó mới chỉ là sơ bộ, muốn biến Tứ Tượng Cung thật sự trở thành một đại thế lực đứng đầu thì vẫn cần một thời gian không ngắn nữa. Với việc này, Lâm Động cũng giao một chút quyền cho Tiểu Viêm và mấy người Thiên Long Yêu Soái. Thật sự hắn không thạo việc này, dù sao hắn cũng không có khả năng thống soái như Đường Tâm Liên. Đkm mấy thằng cờ hó hsv Trong Thú Chiến Vực, tuy thường xuyên trong trạng thái hỗn loạn, nhưng cũng có không ít ngọa hổ tang long. Lâm Động tin rằng, nếu thu nạp tốt, Tứ Tượng Cung sẽ có tiềm lực vượt xa Mang Sơn.

Lúc đó có lẽ là lúc hắn thật sự trở về Đông Huyền Vực.

Sau khi giao cho Tiểu Viêm và bọn Thiên Long Yêu Soái, hắn bế quant u luyện. Trong cuộc giao đấu với La Thông hắn có thể cảm nhận được sự thiếu hụt thực lực khiến chiến đấu lực không thể duy trì được lâu. Ở yêu thú cổ nguyên, tuy La Thông thua nhưng không có nghĩa là hắn thật sự bại trong tay Lâm Động. Thân là siêu cấp cường giả Cửu Phụng tộc, chắc chắn hắn còn có thủ đoạn khác. Nếu giao chiến sinh tử thì thắng thua chưa thể nói trước được.

Do vậy, phải không ngừng nâng cao thực lực bản thân… Có điều, Lâm Động chỉ tu luyện được trong bảy ngày là bị Tiểu Viêm đánh động. Trong phòng tu luyện, Lâm Động nhận ra vẻ mặt nặng nề của Tiểu Viêm.

- Sao vậy?

Lâm Động nheo mắt.

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động, lưỡng lự một chút rồi nói:

- Có người từ Thiên Yêu Điêu tộc đến, hình như do nhị ca phái đến.

Nghe thế, đồng tử Lâm Động hơi co lại, hắn biết Tiểu Điêu tâm cao khí ngạo, gặp rắc rối lớn thế nào cũng muốn tự mình giải quyết, chưa bao giờ chủ động tìm đến bọn họ. Nhưng hiện nay lại cho người truyền tin từ trong tộc… - Xem ra…hắn gặp rắc rối lớn rồi.

Lâm Động cười, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiểu Viêm, trong ánh mắt ánh lên sự sắc bén.

Muốn động vào huynh đệ của Lâm Động hắn…không dễ như vậy đâu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1132

Rắc Rối Của Tiểu Điêu

Khi đến tiền điện thì Lâm Động nhìn thấy một vị trung niên nam tử đang ngồi đó với vẻ mặt lo lắng. Người này không hề xa lạ, chính là một trong ba vị siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh hôm đó cùng Tiểu Điêu đến Thú Chiến Vực.

Lâm Động đi vào tiền điện, vị trung niên nam tử lập tức nhận ra, vội vàng đứng dậy bao quyền nói:

- Lâm Động tiểu ca, tại hạ Ngô Trọng, lần này đến làm phiền mong được lượng thứ.

- Ngô Trọng đại ca khách khí rồi.

Lâm Động lắc đầu, ánh mắt có phần nặng nề nhìn Ngô Trọng, hỏi thẳng luôn:

- Tiểu Điêu gặp rắc rối phải không?

Ngô Trọng vẻ mặt cũng nặng nề gật đầu:

- Trong tộc xảy ra một số chuyện rất khó khăn, Tiểu Điêu bảo ta mời ngươi đi một chuyến.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Động nhíu mày.

Ngô Trọng quét mắt một lượt, thấy không có người ngoài mới hơi lưỡng lự nói:

- Có lẽ A Điêu cũng từng nói rồi, hắn là một trong những ứng cử viên của tộc trưởng kế nhiệm Thiên Yêu Điêu tộc.

Lâm Động gật đầu.

- Hơn một trăm năm trước, A Điêu là người có thiên phú, kiệt xuất nhất trong tộc. Hồi đó, trong mấy ứng cử viên thì thực lực hắn là mạnh nhất, hơn nữa cũng được tỷ lệ ủng hộ cao nhất. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì khi lão tộc trưởng lui về, hắn sẽ thuận lợi trở thành tộc trưởng kế nhiệm,.

Ngô Trọng nói.

- Nhưng hiện nay đã có bất ngờ rồi… Lâm Động lầm bầm, có lẽ vì sự cố đó mà Tiểu Điêu mới chỉ còn lại yêu linh trốn trong Tổ Thạch và gặp được hắn.

Ngô Trọng gật đầu, ánh mắt có phần tối lại:

- Một trăm năm trước, trong một lần ra ngoài, A Điêu bị một kẻ thần bí đánh lén, thân bị trọng thương chạy trốn, nhưng trốn mất gần một trăm năm.

- Trong một trăm năm hắn mất tích, trong tộc đã xảy ra tranh chấp, xích mích. Dù sao lúc đó không ai biết được A Điêu còn sống hay đã chết. Hơn nữa, bỗng nhiên ứng cử viên có tính uy hiếp với A Điêu nhất cũng đột nhiên trở nên nội trội.

- Thiên phú của hắn không hề thua kém A Điêu, nhưng trước đây chỉ bình thường, không thể hiện bất cứ dã tâm, tham vọng gì. Nào ngờ, ngay sau khi Tiểu Điêu mất tích, hắn lập tức kích bại tất cả những kẻ cạnh tranh khác, hơn nữa thủ đoạn cũng không tầm thường. Trong một trăm năm hắn đã lôi kéo được một số trưởng lão vốn dĩ ủng hộ Tiểu Điêu sang trận doanh của hắn.

Nói đến đây Ngô Trọng thở dài bất lực:

- Tuy bây giờ Tiểu Điêu đã trở về, nhưng vây cánh của kẻ kia đã nhiều vô kể, danh tiếng trong tộc cũng đã vượt qua Tiểu Điêu.

Lâm Động nheo mắt, đúng là một kẻ biết nhẫn nhịn, xem ra không phải loại dễ đối phó, chẳng trách mà buộc được Tiểu Điêu đến bước đường này.

- Đúng rồi, tộc trưởng Thiên Yêu Điêu tộc các ngươi ủng hộ ai?

Lâm Động đột nhiên hỏi, hiển nhiên là sự lựa chọn của tộc trưởng là quan trọng nhất.

- Lão tộc trưởng chính là phụ thân của Lâm Động. Về tình về lý đương nhiên là ủng hộ A Điêu. Nhưng từ khi Tiểu Điêu mất tích, tộc trưởng đã vào Thiên Động bế quan, trăm năm nay không hề ngó ngàng tới việc trong tộc. Mọi việc đều do các trưởng lão bàn ạc và giải quyết. Cũng chính vì tộc trưởng bế quan quá lâu nên mọi người mới quyết định chọn ra tộc trưởng đời sau để quản lý sự vụ trong tộc.

Ngô Trọng cười khỏ:

- Nếu bây giờ quyết định tộc trưởng kế nhiệm thì rõ ràng khả năng A Điêu thắng là không cao. Hơn nữa, nếu để tên Ngô Cửu U kia trở thành người kế nhiệm, với thủ đoạn của hắn, có lẽ trong thời gian tới A Điêu càng mất đi sự ủng hộ. Lúc ấy, dù tộc trưởng có xuất quan thì cũng không thể giải quyết nổi.

- Ngô Cửu U.

Lâm Động khẽ lẩm nhẩm, đây chính là đối thủ cạnh tranh đáng gớm của Tiểu Điêu sao.

- Tộc đã quyết định năm ngày sau thương nghị chọn ra người kế nhiệm. A Điêu bảo ta mời ngươi đến Thiên Yêu Điêu tộc trước lúc đó.

Khi nói điều này trong lòng Ngô Trọng có chút nghi hoặc, chắc hẳn hẳn không rõ lắm về quyết định này của Tiểu Điêu. Thực lực của Lâm Động tuy không tầm thường nhưng còn xa mới đạt đến mức có thể ảnh hưởng tới quyết nghị của các trưởng lão Thiên Yêu Điêu tộc. Mời hắn đến lúc này thì có tác dụng

gì?

Tuy nghi hoặc nhưng Ngô Trọng không làm ngược lại bất cứ lời dặn nào của Tiểu Điêu, vì thế vẻ mặt không hề thể hiện điều gì.

- Tiểu Điêu còn nói gì nữa không?

Lâm Động hỏi.

Ngô Trọng nghĩ một chút rồi mơ hồ nói:

- A Điêu chỉ bảo ta mời ngươi đến là được. Hắn nói có lẽ ngươi có thể giúp hắn giải quyết một số rắc rối. Còn tại sao hắn lại nói vậy thì ta không rõ.

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh một chút rồi gật gù, nói:

- Bao giờ thì lên đường?

Hắn cũng không rõ rốt cuộc Tiểu Điêu nói vậy là có ý gì nhưng hắn đã cần giúp thì Lâm Động sẽ không từ chối.

- Lập tức lên đường!

Ngô Trọng trầm giọng nói, trong tộc hiện giờ đã khẩn cấp lắm rồi, hắn muốn trở về san sẻ gánh nặng với Tiểu Điêu càng sớm càng tốt.

- Vậy thì đi thôi.

Lâm Động cũng không có chút do dự nào, quay sang Tiểu Viêm đang lo lắng bên cạnh, cười nói:

- Đệ ở lại đây, Tứ Tượng Cung vừa mới ổn định, vẫn cần đệ coi sóc. Chỗ Tiểu Điêu cứ để ta lo.

Tiểu Viêm gật đầu, hiển nhiên hắn coi trọng Tiểu Điêu hơn Tứ Tượng Cung, nhưng dù gì bây giờ hắn cũng chưa phải Chuyển Luân Cảnh, dù có đi cũng khó

lòng trợ giúp gì được, như thế thì chi bằng ở lại đây.

- Đại ca cẩn thận đấy.

Tiểu Viêm trầm giọng, hắn cũng nhận ra được tình hình của Tiểu Điêu hiện nay dường như không được tốt lắm. Chuyến đi lần này của Lâm Động có lẽ sẽ gặp rắc rối không nhỏ.

Lâm Động gật đầu, cũng không kéo dài thời gian nữa, quay người đi trước, phía sau là Ngô Trọng theo sát.

… Thiên Yêu Điêu tọa lạc ở hướng tây năm Yêu Vực, ở đó có một vùng địa vực vô vùng nổi tiếng, tên là Thiên Yêu Vực. Vùng địa vực này thuộc địa bàn của Thiên Yêu Điêu tộc, một trong Tứ đại bá tộc. Ở đây, họ là bá chủ thật sự, bất cứ chủng tộc nào ở địa vực này đều có sự kính sợ sâu sắc với Thiên Yêu Điêu tộc.

Khi hai người Lâm Động đến Thiên Yêu Vực thì đã là hai ngày sau. Vừa đến là họ cũng không dừng bước mà tiến về quần thể Thiên Yêu Sơn, nơi sâu nhất của Thiên Yêu Vực.

Sâu trong Thiên Yêu Vực là từng dãy núi lớn liên mien bất tận. Núi ở đây cao hàng vạn trượng, gập ghềnh hiểm trở, trên không trung là những trận gió hung mãnh, phi hành ở đây, dù là cường giả Tử Huyền Cảnh cũng không thể kiên trì được lâu.

Sau khi đến Thiên Yêu Sơn, Ngô Trọng huýt sáo gọi một con huyết điêu khổng lồ tới làm vật cưỡi. Sau đó hai người vượt qua trùng trùng núi non, nửa giờ sau thì xuất hiện một tòa đại điện cổ xưa. Đồng thời, vô vàn những luồng khí tức bá đạo hùng hồn cũng xuất hiện trong cảm tri của Lâm Động.

Trên không trung của vùng núi này, chốc chốc lại có những đàn cự điểu hình dạng hung hãn bay qua. Những con yêu thú này cũng có khí tức rất mạnh mẽ, ở đây, chúng hình thành nên một tầng phòng ngự tự nhiên.

Thời gian gần đây Thiên Yêu Điêu tộc dường như phòng ngự nghiêm ngặt hơn. Dù Lâm Động có Ngô Trọng dẫn đường nhưng vẫn bị kiểm tra một lượt rồi mới được vào trong.

- Những tên này càng ngày càng không biết điều, người A Điêu mời đến mà cũng dám kiểm tra!

Lâm Động không bận tâm lắm, nhưng Ngô Trọng thì sắc mặt tím lại, nếu là trước đây thì có ai dám kiểm tra người mà hắn dẫn đến?

Thấy thế Lâm Động chỉ cười an ủi, đồng thời trong lòng cũng thấy nặng nề hơn một chút. Kẻ có tên là Ngô Cửu U xem ra thủ đoạn cũng không thường, dần dần khiến uy tín của Tiểu Điêu trong Thiên Yêu Điêu tộc suy giảm.

Hai người đi thẳng vào sâu trong quần thể núi, hơn mười phút sau, Ngô Trọng đáp xuống đỉnh một ngọn núi nguy nga hùng vĩ. Lâm Động cũng đáp xuống theo, nhưng ngay khi vừa chạm đất thì hắn thấy thân ảnh Ngô Trọng cứng lại, rồi hắn ngẩng lên, chỉ thấy phía trước đang có một vài thân ảnh đang tiến lại.

Phía trước những thân ảnh đó là một nam tử mặc áo bào xám đen, nhìn có vẻ khá trẻ, gương mặt cũng tuấn dật, chỉ có điều hơi âm nhu. Làn môi mỏng khi nhướn lên tạo thành một nụ cười khiến người khác thấy thiếu tự nhiên.

Lâm Động nhìn chăm chăm thân ảnh đó, đồng tử hơi co lại. Hắn có thể cảm nhận được một luồng khí tức rất mạnh từ cơ thể kẻ kia, xem ra cũng là tầng thứ Chuyển Luân Cảnh.

Lâm Động nhìn sang Ngô Trọng lúc này đang thiếu tự nhiên, rồi liếc nhìn nam tử đang tiến lại, trong lòng có chút suy nghĩ.

- Ha ha, Ngô Trọng đại ca có việc ra ngoài à?

Nam tử đó tiến lại cười hiền hòa với Ngô Trọng.

Ngô Trọng cười khan, gật đầu:

- Ta đưa bằng hữu vào tộc tham quan một chút chắc không sao chứ? Ngô Cửu U thiếu tộc trưởng?

Trong Thiên Yêu Điêu tộc, chỉ cần là ứng cử viên cho vị trí tộc trưởng đều được gọi là thiếu tộc trưởng.

Ngô Cửu U.

Lâm Động mím môi.

Ngô Cửu U cười, nhìn Lâm Động với ánh mắt khó nhận ra cảm xúc, vào khoảnh khắc đó, Lâm Động rõ ràng đã nhìn ra sự lạnh lẽo từ ánh mắt đó.

- Vị bằng hữu đây có lẽ là người mà A Điêu gọi là Lâm Động?

Ngô Cửu U mỉm cười.

Sắc mặt Ngô Trọng hơi thay đổi, chắc hẳn không ngờ Ngô Cửu U lại biết được tin này.

Lâm Động không hề có thay đổi gì trên vẻ mặt, hắn cũng cười với Ngô Cửu U rồi cũng khách khí cung tay.

- Hà hà, ai đến cũng là khách. Lâm Động huynh đệ đã đến tộc chơi, nếu có việc gì thì cứ đến tìm ta.

Ngô Cửu U đánh giá Lâm Động từ trên xuống dưới rồi thân thiện nói.

Lâm Động gật đầu cười, sự cảnh giác với Ngô Cửu U tăng thêm một mức. Nếu không phải Ngô Trọng đã cho biết một vài điều thì có lẽ Lâm Động đã có thiện cảm với hắn ta rồi. Ngô Cửu U quả nhiên không phải loại tầm thường.

- Cửu U thiếu tộc trưởng, bọn ta còn có việc, xin đi trước.

Rõ ràng Ngô Trọng không muốn nói nhiều với Ngô Cửu U, nói một câu rồi

kéo Lâm Động đi qua bọn Ngô Cửu U.

Ngô Cửu U chỉ cười nhạt, hơi nghiêng đầu nhìn bong Lâm Động đi xa, nụ cười hiền hòa dần biến mất.

- Cửu U thiếu tộc trưởng, lúc này mà tên Lâm Động đó lại đến… Một kẻ đứng bên cạnh nói nhỏ.

Ngô Cửu U cười, rồi bước đi về phía trước, giọn nói lạnh lùng vang lên:

- Ngay A Điêu cũng bị ta buộc đến bước đường này, một tiểu tử con người Tử Huyền Cảnh đại thành thì làm được gì?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1133

Địa Ngục Tái Hiện

Kẻ vừa rồi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Tiểu Điêu hiện giờ đúng không?

Đi được một đoạn xa, Lâm Động liếc nhìn rồi khẽ nói.

- Ừm.

Ngô Trọng gật đầu, sắc mặt hơi tối lại. Thân là người của Thiên Yêu Điêu tộc, hắn biết rất rõ mức độ lợi hại của những thủ đoạn của kẻ kia.

- Hừ, nếu không phải A Điêu bị đánh lén rồi mất tích một trăm năm thì hắn sao có thể cạnh tranh được với A Điêu. Năm đó, hắn ta trước mặt A Điêu ngoan ngoãn một phép chứ đâu như bây giờ.

Ngô Trọng hừ lạnh.

- Chính như thế mới lợi hại.

Lâm Động lầm bầm, hắn hiểu rõ hai chữ nhẫn nhịn, đương nhiên hắn hiểu mức độ đáng gờm của những kẻ biết nhẫn nhịn.

- Có điều, trên người hắn… Lâm Động hơi nhíu mày, không biết có phải cả hai đều không phải loại thường nhân không mà từ người Ngô Cửu U, hắn có một cảm giác không thoải mái.

- Lâm Động tiểu ca, chúng ta đến rồi.

Khi Lâm Động đang trầm tư thì Ngô Trọng nói. Hắn ngẩng lên, phía trước là

một khu đình viện u tịnh, hắn có thể thấy phía sâu bên trong đình viện là một thân ảnh quen thuộc.

Hai người tiến vào đình viện, tiếp đó họ nhìn thấy bên trong thạch đình là một thân ảnh mảnh khảnh đang ngồi khoanh chân, bên trong đình phảng phất mùi đàn hương, không khí khá thanh tịnh.

Khi hai người bước vào thì thân ảnh đó cũng mở mắt nhìn Lâm Động, dương mặt tuấn mỹ lộ vẻ bất lực:

- Không ngờ lại phải mời huynh đến.

- Ta là đại ca, có phiền phức gì đương nhiên ngươi phải gọi ta.

Lâm Động ngồi xuống, cười.

Tiểu Điêu nhếch mép, nhưng hắn có thể cảm nhận được mùi vị phong trần từ người Lâm Động. Lâm Động vội vàng đi thẳng đến đây, điều này khiến hắn cảm thấy rất ấm áp. Rắc rối trong Thiên Yêu Điêu tộc người thường không không có gan dính dáng vào, nhưng Lâm Động thì khác… - Đại để sự việc ta đã biết, dường như vị trí thiếu tộc trưởng của ngươi sắp bị cướp mất?

Lâm Động cũng không nói vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề, ánh mắt nhìn Tiểu Điêu có phần ngưng trọng.

Đôi mắt dài và hẹp của Tiểu Điêu nheo lại, gương mặt tuấn mỹ có phần u ám, hắn lạnh băng băng nói:

- Chỉ là một con sâu mà thôi, nhân thời gian ta mất tích, dã tâm đã bành trướng đến lợi hại.

- Có điều…đúng là hắn có chút bản lĩnh.

Tiểu Điêu hơi ngừng một chút, chắc hắn tình hình trong tộc hắn lúc này rất xấu, nếu không, với ngạo khí của hắn có lẽ sẽ không nói ra lời này.

- Ngươi nói hồi đó bị đánh lén là vì trên mình có Tổ Thạch.

Ánh mắt Lâm Động ngưng động một sự sắc bén:

- Liệu có liên quan gì đến Ngô Cửu U không?

Từ biểu hiện hiện nay của Ngô Cửu U có thể thấy, rõ ràng hắn là kẻ rất biết nhẫn nhịn. Năm đó hắn cam tâm tình nguyện đi theo sau Tiểu Điêu, khó đảm bảo rằng không phải hắn đang cố ý tranh thủ sự tín nhiệm của Tiểu Điêu từ đó tìm cơ hội trở mặt.

- Hồi đó không có nhiều người biết tuyến đường mà ta đi. Tên Ngô Cửu U này đúng là một trong số đó.

Sắc mặt Tiểu Điêu có phần tối tăm, gật đầu nói.

- Ta biết hắn chẳng phải loại gì tốt đẹp.

Ngô Trọng ở bên cạnh nghiến răng. Hắn thuộc cùng một mạch với Tiểu Điêu, tự nhiên chẳng có chút thiện cảm nào với Ngô Cửu U, kẻ có âm mưu cướp đoạt vị trí của Tiểu Điêu.

- Nhưng việc này chẳng có chứng cứ gì, dù có nói với các trưởng lão cũng vô ích. Dù sao hiện nay Ngô Cửu U cũng đang được tín nhiệm, nếu ta nói thì các trưởng lão sẽ nghĩ ta tìm cớ đả kích hắn.

Tiểu Điêu nói.

Lâm Động gật đầu, dù gì Tiểu Điêu cũng mất tích một trăm năm, mấy thứ danh tiếng, uy tín gì đó chắc chắn đều không thể bằng được trước đây. Phụ thân hắn hiện nay, cũng chính là tộc trưởng đương nhiệm Thiên Yêu Điêu tộc lại vẫn dang bế quan.

- Ta có thể giúp được gì?

Lâm Động nhìn Tiểu Điêu cười, nói:

- Hiện tị ta cũng là Hình Phạt trưởng lão của Long tộc. Thân phận này đối với Thiên Yêu Điêu tộc các ngươi hẳn là cũng không tầm thường, tuy không thể động dụng đến sức mạnh Long tộc những chắc cũng có ích chút ít về thanh thế.

- Hình Phạt trưởng lão của Long tộc?

Nghe thế, cả Tiểu Điêu và Ngô Trọng đều sững người nhìn Lâm Động đầy kinh ngạc. Là một trong Tứ bá tộc, đương nhiên họ hiểu rõ quyền lợi và địa vị của Hình Phạt trưởng lão trong Long tộc. Long tộc lại cho Lâm Động chức vị này sao?

- Trong Long tộc xảy ra một số chuyện, họ nhất định muốn ta làm Hình Phạt trưởng lão gì đó.

Lâm Động nhún nhún vai, cũng không giải thích tường tận.

- Hình Phạt trưởng lão Long tộc, thân phận này đúng là không thấp, nhưng việc ta cần huynh giúp không cần đến điều đó lắm.

Tiểu Điêu cười.

- Sao?

Tiểu Điêu mím môi, rồi vung tay, một quầng sáng bao trùm lấy thạch đình, rồi hắn mới trầm giọng nói:

- Ta muốn huynh thay ta đến thiên động nơi phụ thân ta bế quan. Lần này phụ thân đã bế quan một trăm năm rồi, hơn nữa trong thời gian đó chẳng có tin tức gì, thậm chí truyền tin vào cũng không có chút phản ứng. Vì thế…ta sợ là ông đã gặp phải chuyện gì trong thiên động, hoặc cũng có thể là bị giữ chân trong đó.

- Cái gì?

Tiểu Điêu vừa dứt lời thì Ngô Trọng lập tức đứng bật dậy, gương mặt có phần chấn kinh, hiển nhiên đã bị câu nói của Lâm Động dọa cho không nhẹ.

Lâm Động cũng nhíu mày, phụ thân Tiểu Điêu là tộc trưởng Thiên Yêu Điêu tộc, thực lực chắc chắn rất khủng khiếp, muốn giữ chân ngài một trăm năm mà không kinh động đến những người khác trong tộc, có thể không?

- Một số lao bất tử trong tộc ta thường bế quan là cả trăm năm, như vậy phụ thân ta bế quan như vậy cũng không có vấn đề gì, nên các trưởng lão cũng không nghĩ nhiều.

Ánh mắt Tiểu Điêu tối lại, rồi nói:

- Nhưng nửa tháng trước, ta từng muốn tiếp cận thiên động nhưng lại bị hai trưởng lão ngăn cản. Hai người này theo hệ của Ngô Cửu U.

- Thiên động không dễ gì được vào, có lẽ họ không muốn để ngươi làm phiền những người bế quan bên trong?

Ngô Trọng do dự nói.

- Nói vậy cũng có lý, nhưng…phụ thân ta từng để lại cho ta một cái bản mệnh huyết vũ. Trước đây không lâu thì nó đã thay đổi hình dạng.

Tiểu Điêu đưa ra một cái lông vũ huyết sắc, chỉ có điều cái lông trước đây vốn đẹp đẽ giờ lại vô cùng ảm đạm, sinh cơ bao trùm quanh nó cũng yếu ớt đi nhiều.

- Cái này… Ngô Trọng trấn kinh:

- Vậy sao A Điêu ngươi không cho các trưởng lão biết?

- Bế quan tu luyện chắc chắn sẽ có nguy hiểm, có thể ít có thể nhiều, nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng. Nếu Tiểu Điêu nói điều này cho các trưởng lão biết thì họ sẽ cho rằng tộc trưởng gặp bất trắc. Lúc đó càng không thể can thiệp.

Lâm Động lắc đầu.

- Không phải do tu luyện gặp bất trắc.

Gương mặt Tiểu Điêu lúc này tối sầm lại, hắn vuốt nhẹ cái huyết vũ trong tay, chỉ thấy huyết quang lư động, biến thành hai chữ “ma ngục”.

- Ma ngục? Đó là cái gì?

Ngô Trọng nhìn hai chữ này thấy mơ hồ, còn sắc mặt Lâm Động thì kịch biến. Hắn không xa lạ gì với cái tên này, vì lần dị ma tấn công Viêm Thần Điện lần đó chính là tổ chức này quỷ dị mà ngang ngược này.

- Ngươi biết nó là gì sao?

Tiểu Điêu nhìn nét mặt Lâm Động, ngạc nhiên hỏi.

- Đó là tổ chức thần bí tập hợp các dị ma. Tính ra, chỉ e nó là thế lực khủng khiến nhất thế gian này… Lâm Động thở dài, rồi kể đại khái về sự việc ở Viêm Thần Điện.

- Ta có thể đoán có lẽ liên quan đến dị ma, nhưng không ngờ đó lại là một tổ chức.

Tiểu Điêu lầm bầm, rồi ánh mắt trở nên hung dữ:

- Bọn đáng chết, dám âm thầm xâm phạm Thiên Yêu Điêu tộc ta!

Lâm Động cũng hít sâu một hơi kìm nén sự chấn động, thủ đoạn của ma ngục quả thực quá thông thiên, có thể âm thầm xâm nhận Thiên Yêu Điêu tộc và giữ chân được tộc trưởng đang bế quan trong thiên động.

- Muốn làm được điều đó, cho dù thực lực của ma ngục có lợi hại thế nào, nhưng chỉ có chúng thôi cũng khó thành, trừ phi… Tiểu Điêu siết tay, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

- Trừ phi chúng có nội ứng.

Lâm Động khẽ thở dài tiếp lời. Có lẽ thực lực của ma ngục không thể kháng cự được với Thiên Yêu Điêu tộc, nhưng chúng muốn hoàn thành những việc kia mà không bị phát hiện thì chắc chắn phải hiểu rõ tình hình trong tộc. Muốn như vậy chắc chắn chúng có nội ứng cung cấp thông tin.

Cũng có nghĩa là, trong Thiên Yêu Điêu tộc có gian tế.

- Là tên khốn kiếp nào?!

Ngô Trọng ánh mắt hung hăng, sát ý đậm đặc tỏa ra, rõ ràng hắn đã bạo nộ.

Tiểu Điêu cười, chỉ là nụ cười có phần âm u:

- Còn có thể là ai?

- Ngô Cửu U.

Lâm Động bặm môi, ngoài kẻ đột nhiên quật khởi và có ý đồ tranh đoạt vị trí trưởng tộc thì còn có thể là ai?

- Ta giết tên khốn kiếp ấy!

Ngô Trọng sát khí đằng đằng đứng bật dậy, nhưng bị Tiểu Viêm quát:

- Chuyện này đều là chúng ta suy đoán, ngươi giết thế nào?

Ngô Trọng nghiến răng:

- Vậy giờ phải làm thế nào? Nếu để hắn có được đại quyền thì không phải Thiên Yêu Điêu tộc chúng ta sẽ tiêu đời sao?

Tiểu Điêu trầm mặc một chút, nhìn Lâm Động, bất lực nói:

- Giờ chỉ còn có thể trông chờ vào huynh… Hắn biết, tuy thực lực Lâm Động

nhìn bề ngoài không quá mạnh, nhưng rất quen thuộc với dị ma, có lẽ họ không thể sánh được về mặt này.

Lâm Động gật đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Các ngươi tìm cơ hội đưa ta vào thiên động để ta kiểm tra một lượt xem sao. Tình thế hiện nay chỉ có cứu phụ thân ngươi ra mới xoay chuyển được. Nếu không chẳng ai tin ngươi.

Tiểu Điêu cũng gật đầu:

- Nhờ cả vào huynh.

- Yên tâm.

Lâm Động cười. Mấy năm nay hắn đã gặp dị ma không ít lần. Hiện nay có lẽ hắn có thể lấy cái tên là chuyên gia diệt dị ma được rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1134

Thiên Động

Thiên động nằm ở nơi sâu hun hút trong hàng vạn ngọn núi lớn, tính ra nó là cấm địa của Thiên Yêu Điêu tộc, chỉ một số người có địa vị cao trong tộc mới được vào đó bế quan tu luyện. Có điều, từ cổ đến nay, không thiếu những cường giả đỉnh cao Thiên Yêu Điêu tộc bế quan tu luyện trong đó và mãi mãi không có tin tức gì nữa. Mãi đến khi tộc nhân tìm kiếm thì mới phát hiện ra xương cốt của những cường giả đó đang ngồi tọa hóa. Đó là do thất bại trong một số đột phá.

Cũng chính vì thế, thường thì thiên động nghiêm cấm tộc nhân bình thường vào trong. Muốn vào bắt buộc phải được Trưởng Lão Viện phê chuẩn.

Nhưng rõ ràng nếu Lâm Động muốn vào mà đi theo con đường đó thì chắc chắn là không được.

Tại nơi sâu nhất trong sơn mạch, ở một vùng với những đỉnh núi cao sừng sững, nơi giao nhau của những dãy sơn mạch có một cái hắc động khổng lồ không đáy. Miệng động rộng đến nghìn rtrượng, nhìn từ xa giống như một cái mồm hung dữ khổng lồ, bất cứ sinh linh nào vào trong đều sẽ bị bóng tối nuốt chửng.

Lúc này, ở phía trên hắc động là một vài tấm quang phù cổ xưa bay lơ lửng, liên kết với nhau tạo thành tấm màn phong tỏa hắc động lại.

Lại gần thì sẽ thấy, ở một số ngọn núi xung quanh hắc động là một vài thân ảnh già nua đang ngồi. Họ nhắm mắt như lão tăng nhập định, nhưng nguyên lực hùng hồn quanh người họ có thể cho mọi người biết rằng những thân ảnh như bàn thạch này có sức mạnh khủng khiếp thế nào.

Người bảo vệ thiên động của Thiên Yêu Điêu tộc.

Trong phạm vi khu rừng rậm này không có bất cứ thứ sinh khí nào, ở đây không chỉ là nơi tộc nhân Thiên Yêu Điêu tộc không được vào, mà thậm chí ngay những loài động vật vô hại cũng sẽ bị giết bằng sạch nếu mon men tới. Để đảm bảo môi trường bế quan hoàn hảo cho những người trong thiên động, hiển nhiên Thiên Yêu Điêu tộc đã cắt đứt mọi ẩn họa.

Vút!

Nhưng sự yên tĩnh đó lần này kéo dài không lâu, từ xa đột nhiên có âm thanh xé gió, một thân ảnh lao tới nhanh như chớp, khí tức hùng hồn khiến mấy nhân ảnh quanh động thiên mở trừng mắt, nhíu mày nhìn về thân ảnh khá quen thuộc đó.

- A Điêu, thiên động cấm mọi người lại gần, trước khi bị các trưởng lão phát hiện, ngươi hãy mau rời khỏi đây đi.

Một lão nhân lông mày trắng trầm giọng nói.

- Phụ thân ta trăm năm rồi mà không xuất quan, ta muốn vào trong kiểm tra rốt cuộc là thế nào.

Ánh mắt Tiểu Điêu sắc lạnh nhìn thiên động vô đáy.

- A Điêu, bế quan trăm năm với chúng ta mà nói là chuyện rất bình thường. Chưa biết chừng hiện giờ lão tộc trưởng đang ở trong giai đoạn tu luyện quan trọng. Một khi xảy ra bất trắc thì hậu quả khó lường, vì thế ngươi đừng lỗ mãng.

Lão nhân đó nói.

- Nhưng ta lại cảm thấy có gì đó không đúng. Hôm nay nhất định ta phải vào trong!

Sắc mặt Tiểu Điêu lạnh băng băng, rồi không nói gì thêm, biến thành một tia

sáng lao về phía động thiên.

- Chặn hắn lại!

Lão nhân lông mày trắng thấy vậy giận dữ quát lên.

Uỳnh!

Sau tiếng quát, năm thân ảnh từ những đỉnh núi xung quanh lao tới, nguyên lực hùng hồn cuộn trào ập về phía Tiểu Điêu.

- Hừ!

Tiểu Điêu thấy công thế hung hãn đang nhắm tới mình, ánh mắt hơi tối lại, giơ bàn tay ra, tử hắc quang ngưng tụ lại ở lòng bàn tay thành hình một vầng trăng khuyết nghìn trượng, rồi chém thẳng xuống, phá tan luồng ngyên lực kia.

Năm vị thủ hộ thấy công thế bị phá vỡ, ánh mắt thêm phần cương quyết. Thân phận của họ trong tộc cũng khá cao, thực lực vốn có cũng là Chuyển Luân Cảnh, không ngờ năm người liên thủ mà vẫn bị Tiểu Điêu phá vỡ công thế. Tuy có nguyên nhân là vì họ chưa dùng toàn lực, nhưng biểu hiện đó của Tiểu Điêu cũng khiến họ thầm tán thưởng.

Có điều, dù tán thưởng nhưng họ vẫn ra tay không hề do dự. Năm thân ảnh khẽ động, lập tức xuất hiện phái trước Tiểu Điêu, hóa thành trận hình, nguyên lực dâng tràn, một đạo quang trận phủ quanh Tiểu Điêu.

Rầm rầm!

Tiểu Điêu lúc này dùng toàn bộ chiến lực, công thế cuồng bạo khiến quang trận rung chuyển dữ dội, cánh tay của năm vị thủ hộ cũng run lên.

Nguyên lực cuồng bạo lan tỏa trên không trung tạo nên những trận cuồng phong mạnh mẽ, khiến cho cả dãy sơn mạch yên tĩnh trở nên hỗn loạn.

- Tiểu tử này… Lão nhân kia nhìn Tiểu Điêu bị vây trong quang trận nhưng vẫn dốc sức phản kháng thì lắc đầu bất lực, rồi cũng tiến tới phía trước quang trận, đập mạnh tay xuống. Chỉ thấy quang trận nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng giống như một gian nhà lao, nhốt chặt cứng Tiểu Điêu ở trong.

- A Điêu, đừng gây rối nữa, chuyện này mà để Trưởng Lão Viện biết được sẽ bị giáo huấn không nhẹ đây. Trong mắt họ, có lẽ hành vi này của ngươi sẽ thành tùy tiện, lỗ mãng, không có tố chất làm tộc trưởng.

Lão nhân thấy Tiểu Điêu đã bị nhốt chặt mới nói.

- Bạch thúc, phụ thân ra thực sự đã gặp bất trắc rồi!

Tiểu Điêu nhìn lão nhân kia chăm chăm, thấp giọng nói.

Lão nhân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Điêu, trong lòng hơi dao động, nhưng rồi vẫn lắc đầu:

- Không chỉ có lão tộc trưởng bế quan trong thiên động, còn có những vị rất già khác nữa. Nếu ngươi làm phiền tới họ thì rắc rối lắm. Giờ ngươi cứ bình tĩnh lại đi, việc này ta sẽ không báo lại cho Trưởng Lão Viện… Nói rồi mấy người bọn họ ngồi khoanh chân trên không trung duy trì trận pháp nhốt Tiểu Điêu. Tiểu Điêu thấy thế cũng bất lực, cũng đành ngồi xuống, chỉ là trong đôi mắt hơi cụp xuống của hắn lóe lên vài tia tinh quang.

Đồng thời lúc đó, mấy vị thủ họ không ai phát hiện ra, ở ven thiên động có một đạo phù văn hiện lóe lên. Màn sáng hoàn hảo kia xuất hiện một vết nứt nhỏ, một thân ảnh như quỷ mị đã lọt vào bên trong.

Ngay đúng lúc thân ảnh đó vào bên trọng, thân thể căng cứng của Tiểu Điêu mới được thả lỏng, nguyên lực hùng hồn quanh thân cũng thu về.

Thấy hắn như vậy mấy người lão nhân kia cũng thở phào, rồi vung tay thu trận pháp lại.

- A Điêu, ngươi về đi.

Lão nhân phẩy tay.

Tiểu Điêu nhìn thiên động chăm chú một lúc rồi không nói gì nữa, quay người nhanh chóng biến mất.

Nhìn Tiểu Điêu rời đi, lão nhân quay lại nhìn thiên động, lông mày hơi nhíu lại.

- Lần bế quan này của tộc trưởng đúng là kỳ lạ, không biết điều A Điêu nói… Một vị thủ hộ bỗng thở dài.

- Chúng ta chỉ có quyền bảo vệ, không được tùy tiện vào trong thiên động. Thực lực tộc trưởng vô cùng cường hãn, không dễ gì xảy ra bất trắc đâu.

Lão nhân lắc đầu, bay trở lại đỉnh núi ngồi xuống, chỉ có điều ánh mắt của lão cũng có chút lo lắng, rồi thầm cảm thán nhắm mắt lại.

… Lâm Động lúc này đang kinh ngạc quan sát nơi xa lạ trước mặt. Trước đó, nhờ Tiểu Điêu gây rối bên ngoài mà hắn đã tìm được khe hở mà lẻn vào thiên động, nhưng đến khi vào bên trong hắn đã bị bất ngờ và kinh ngạc bởi sự kỳ lạ của nơi đây.

Xung quanh không phải là sơn động như trong tưởng tượng của hắn mà là một không gian hắc ám không thể phân biệt phương hướng. Cái hắc ám này khiến người ta cảm thấy bức bối, sự tĩnh lặng chết chóc như không tồn tại bất cứ sinh linh nào.

Lâm Động đứng nguyên tại chỗ nhìn bốn bề. Trong không gian hắc ám này không có bất cứ dấu hiệu chỉ đường nào, nhưng mơ hồ hắn lại cảm thấy dường như có con đường hắc ám từ dưới chân tỏa ra bốn phương tám hướng.

Sự phức tạp của thiên động đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Lâm Động cảm ứng một chút nhưng không thu được bất cứ kết quả gì. Hắn trầm ngâm rồi lấy ra bản mệnh huyết vũ của phụ thân Tiểu Điêu.

Lâm Động cầm nó trong tay, mắt nhắm lại, cứ thế khoảng chục phút sau, hắn mở mắt, nhìn về hướng tay. Dựa vào cái lông này hắn đã cảm nhận được một chút liên hệ về với hướng đó.

- Có lẽ là hướng này.

Lâm Động lẩm nhẩm, điều động nguyên lực bao quanh người thành tầng phòng ngự rồi bay về phía đó. Ở nơi xa lạ, quỷ dị này vẫn nên cẩn thận là hơn.

Trong bóng tối không hề có bất cứ tia sáng nào, thứ tĩnh lặng chết chóc này khiến người ta thấy hoảng sợ, nhưng Lâm Động khá bình tĩnh. Năm đó, khi thu phục Thôn Phệ Tổ Phù, bóng tối cô tịch ở đó còn kinh khủng hơn ở đây.

Lâm Động lướt đi gần nửa giờ thì đột nhiên dừng lại, nhìn sang bên trái hắn cảm nhận được một luồng năng lượng đặc biệt. Hắn đưa tay ra khẽ chạm vào không gian đó.

Ầm!

Khi hắn chạm vào, bỗng nhiên vùng tối nổi gợn sóng. Chỉ thấy vùng hắc ám dần trở nên hư ảo, phía sau là một khu sơn động tĩnh mịch với những đốm sáng leo lét. Trong sơn động có một thân ảnh đang ngồi, nhìn có lẽ là vị cường giả đỉnh cấp nào đó của Thiên Yêu Điêu tộc.

Tu luyện trong sơn động thì không có gì lạ, nhưng Lâm Động lại cảm giác có thứ gì đó không đúng. Hắn quét mắt nhìn quanh sơn động, một lúc lâu sau hắn dừng lại trên vách núi bên phải của người đang ngồi tu luyện. Ở đó mọc một đóa hóa màu đen hình bát giác, dường như nó tỏa ra một mùi hương người thường khó phát giác.

- Đây là… Lâm Động nhíu mày, đóa hoa đen đó không quá kỳ quái, nhưng

hắn có thể cảm nhận được, khi nhìn thấy nó, hai đạo tổ phù trong người đều khẽ rung động.

- Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

Tiếng của Nham đột nhiên cất lên. Từ giọng nói đó, Lâm Động nhận ra một chút chấn động và ngưng trọng. Điều này khiến khóe mắt hắn giật giật, trong lòng có chút bất an.

- Thiên Yêu Điêu tộc quả nhiên bị dị ma xâm nhập rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1135

Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa

Khi nghe thấy câu nói cuối cùng, gương mặt Lâm Động cuối cùng hoàn toàn tối sầm lại.

- Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa là thứ gì?

Lâm Động thầm hỏi.

- Là một thứ đáng sợ trong Dị Ma tộc. Nghe nói muốn trồng loại hoa này bắt buộc phải dùng máu thịt của vô số sinh linh, cộng với máu tươi của Dị Ma Vương làm chất dẫn, cuối cùng cần thời gian nghìn năm mới sinh ra được thứ Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa này.

Giọng nói của Nham rõ ràng có phần nặng nề:

- Loài hoa này tỏa ra thứ mùi hương con người không ngửi thấy. Nhưng một khi hít phải thứ hương đó thì sẽ rơi vào ảo ảnh, mãi mãi không thoát được. Một khi rơi vào đó, trừ phi bản thể khô héo đến chết, nếu không sẽ mãi mãi bị giữ chân trong đó. Người ngoài nhìn vào căn bản không phát hiện ra bất cứ điều gì, chỉ coi như người đó đang bế quan tu luyện sâu.

Đồng tử Lâm Động co nhỏ lại:

- Ý ngươi là…thật ra vị cường giả Thiên Yêu Điêu tộc trong đó đã rơi vào ảo cảnh?

- Ừm.

Nham khẽ gật đầu.

- Thiên động này chính xác là đã bị dị ma lén dùng thủ đoạn. E là những cường giả Thiên Yêu Điêu tộc ở đây đều đã trúng bùa, bao gồm cả tộc trưởng.

Lâm Động thở ra một hơi dài để loại bỏ sự chấn động trong lòng. Thủ đoạn của Ma Ngục khiến hắn cảm thấy lạnh gáy. Thiên động này là trọng địa của Thiên Yêu Điêu tộc, thế nhưng chúng lại gài bẫy được tất cả cường giả bế quan ngay trước mũi Thiên Yêu Điêu tộc. Khả năng đó khiến người ta phải sợ hãi. Đây là Thiên Yêu Điêu tộc, một trong Tứ đại bá tộc đấy chứ. Nhìn trong cả trời đất này cũng thuộc tầng thứ cao nhất, vậy mà trong tay Ma Ngục lại yếu ớt như vậy.

Chẳng trách trong thời kỳ Viễn Cổ, để đối phó với chúng, mọi chủng tộc, thế lực trong trời đất đều gạt bỏ hiềm khích mà liên thủ lại… - Rơi vào thứ ảo cảnh này thì bản thân người đó rất khó nhận ra. E là họ bây giờ vẫn nghĩ mình đã ra khỏi thiên động và tiêu diêu tự tại… Lâm Động bặm môi, ánh mắt thêm phần nặng nề, khiến người trong ảo cảnh không phát hiện ra bất cứ điều gì, thủ đoạn này thật sự là quá quỷ dị.

- Tìm phụ thân của Tiểu Điêu trước đã.

Lâm Động khẽ thở dài, việc cần gấp trước mắt vẫn là tìm phụ thân Tiểu Điêu, xem rốt cuộc ngài có xảy ra chuyện gì không. Tuy rằng theo tình hình hiện nay, mười thì đến chín phần là có chuyện rồi.

Nghĩ vậy, Lâm Động cũng tăng tốc độ, dựa vào cái huyết vũ trong tay mà cảm ứng phương hướng.

Trong quá trình di chuyển Lâm Động cũng cảm ứng được ba chỗ bế quan nữa. Điều khiến hắn chấn kinh đó là, trong ba sơn động đó, trên vách đều có một bong Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, rõ ràng họ đều rơi vào ảo cảnh cả rồi.

Lâm Động di chuyển trong nửa tiếng, cuối cùng bỗng dừng lại, nhìn chăm

chăm vào huyết vũ trong tay, cái lông vốn ảm đạm giờ đã hồi phục chút ánh sáng.

- Đến rồi sao?

Lâm Động thấy thế thì nhìn sang bên trái, lưỡng lự một chút rồi khẽ đưa tay ra.

Ầm!

Khi bàn tay Lâm Động vừa chạm vào khoảng không gian hắc ám đó, chỉ thấy một đường sóng ánh sáng khuếch tán. Bóng tối bị đẩy lùi, để lộ ra một cái sơn động rộng rãi, u tịnh trước mắt Lâm Động.

Sơn động này rõ ràng tĩnh mịch hơn những sơn động trước rất nhiều, những ngọn đèn chập chờ cháy, tỏa ra mùi đàn hương khiến tâm trạng con người trở nên bình tĩnh.

Ở trung tâm sơn động là một thạch đài màu xanh, trên đó có một thân ảnh cao lớn đang ngồi. Người đó mặc hắc y, mái tóc dài ánh kim thẫm màu buông xõa, mơ hồ tỏa ra một thứ bá khí của một tuyệt thế hung thú đang tiềm phục, có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Lâm Động nhìn chăm chăm trung niên nam tử trong sơn động, dù đứng ở đây nhưng hắn vẫn nhận được sự uy nghiêm và áp lực tỏa ra từ người đó. Cảm giác không hề thua kém tộc trưởng Long tộc.

Rõ ràng, người này có lẽ chính là phụ thân Tiểu Điêu, cũng chính là tộc trưởng Thiên Yêu Điêu tộc!

- Nhìn phía sau hắn kìa.

Khi Lâm Động đang thở phào vì đã tìm được người thì giọng Nham bỗng vang lên.

Lâm Động nghe vậy cũng chuyển ảnh mắt đi, lập tức động tử co nhỏ, chỉ thấy trên vách sơn động phía sau thân hình kia có đến ba bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đen đang khẽ đung đưa, hắc quang nhàn nhạt bao phủ quanh cánh hoa.

Ở đây có tận ba bong Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa!

- Ba bông… Dị Ma tộc cũng ra tay hào phóng thật, có điều, muốn giữ chân được một cường giả Luân Hồi Cảnh cũng chỉ có cách này… Nham chép miệng.

- Quả nhiên là đã trúng bùa.

Lâm Động chau mày, chăm chăm nhìn sơn động nhưng hắn không dám tùy tiện xông vào đó. Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đã giữ chân được cả cường giả Luân Hồi Cảnh, nếu hắ không cẩn thận thì cả đời này sẽ sống trong ảo cảnh.

- Giờ phải làm sao? Làm thế nào để thoát khỏi ảo cảnh, hủy diệt Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa?

Lúc này Lâm Động cũng chỉ có thể thỉnh giáo Nham, người có kinh nghiệm phong phú mà thôi.

- Ảo hương mà Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa tỏa ra đã xâm nhập cơ thể hắn, dù ngươi có tiêu diệt chúng thì cũng chỉ có thể đợi cho ảo hương trong cơ thể tiêu tan hết thì hắn mới tỉnh lại.

Nham nói.

- Cần bao lâu?

Lâm Động chau mày.

- Ít nhất cũng nửa năm.

Trán Lâm Động càng nhăn tít, mấy ngày nữa là Thiên Yêu Điêu đã quyết định tuyển chọn tộc trưởng rồi, rõ ràng không thể đợi nửa năm.

- Làm thế nào để thanh trừ ảo hương?

Nếu vấn đề chính là thứ ảo hương trong cơ thể tộc trưởng thì đành phải loại bỏ nó thôi.

- Thường thì thứ ảo hương này căn bản không thể loại bỏ, chỉ có thể chờ nó dần dần biến mất.

- Nhưng không có cách nào đặc biệt để giải quyết sao?

Lâm Động khá hiểu Nham, khi hắn nói như vậy thì đến tám chín phần là có cách.

- Phản ứng nhanh đấy…Ảo hương đúng là rất rắc rối, nhưng may mắn là ngươi có Tổ Thạch. Khi chủ nhân tạo ra ta vốn là để đối phó Dị Ma tộc. Cũng như vậy, ảo hương cũng nằm trong phạm vi đối phó của ta.

Lâm Động nghe vậy thì thở phào, rồi không do dự nữa, tay cầm huyết vũ vạch một đường, màn sáng phong ấn lập tức tách ra.

- Nham, bảo vệ ta!

Lâm Động vừa dứt lời, một luồng bạch quang dịu nhẹ tỏa ra từ trong cơ thể bọc quanh người hắn. Thấy vậy hắn mới vững tâm hơn một chút, nhưng vẫn giữ sự cảnh giác, bước vào sơn động.

Vừa bước vào hắn liền ngửi thấy một thứ mùi hương kỳ lạ, đầu óc lập tức có cảm giác choáng váng. Nhưng may mà cảm giác đó không mãnh liệt, rất nhanh hắn đã hồi phục lại bình thường, có điều trong ánh mắt vẫn có chút kinh hãi.

Thứ Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa này quả nhiên khủng bố, dù được Tổ thạch bảo vệ nhưng hắn vẫn bị ảnh hưởng. Có thể tưởng tượng được, nếu vừa rồi hắn cứ thế bước vào thì e là đã rơi vào ảo cảnh rồi… - Ở thời Viễn Cổ, có một tên Dị Ma Vương vô cùng lợi hại có tên là Ảo Ma Vương. Hắn ăn Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, một hành động tùy ý của hắn cũng khiến con người rơi vào ảo cảnh vô tận.

Trừ phi là cường giả Luân Hồi Cảnh, nếu không, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh, trước mặt hắn cũng chẳng có được sống.

Nham cảm thán.

- Lợi hại vậy sao?

Lâm Động hơi chấn động, cường giả Chuyển Luân Cảnh đúng là không sánh được với Luân Hồi Cảnh, nhưng không đến nỗi không có đường sống chứ. Ảo Ma Vương lợi hại thế thật sao?

- Ừm. Trong trận đại chiến năm xưa, số cường giả Chuyển Luân Cảnh chết trong tay hắn không biết có bao nhiêu, thậm chí có cả cường giả Luân Hồi Cảnh…Sau đó Băng Chủ ra tay mới giết được hắn.

- Lại là Băng Chủ.

Lâm Động bất lực, áp lực mà cái tên này gây cho hắn thực sự là quá lớn.

Soạt soạt!

Lâm Động tiến vào trong sơn động rồi dừng lại ở trước thạch đài. Khi khoảng cách ngày một gần, hắn càng cảm nhận rõ hơn thứ bá khí từ tộc trưởng Thiên Yêu Điêu tộc. Ngoại hình của người đó có vài phần giống Tiểu Điêu, nhưng không yêu dị như Tiểu Điêu, nhiều hơn là nghiêm túc, uy lực của một người nhiều năm ở địa vị cao.

Lâm Động chăm chú nhìn trung niên nam tử mặc hắc y một lúc, rồi đồng tử hắn bỗng co nhỏ. Vì hắn nhìn thấy một ngón tay của người vốn dĩ đang chìm trong ảo cảnh lại đột nhiên khẽ rung lên.

- Ủa?

Phát hiện được sự thay đổi đó, đến Nham cũng kinh ngạc.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Động kinh ngạc. Nếu chìm vào ảo cảnh, tộc trưởng Thiên Yêu Điêu phải không thể cảm nhận được ngoại giới mới phải.

- Xem ra, tộc trưởng Thiên Yêu Điêu thật lợi hại. Tuy trong ảo cảnh tuyệt đối chân thực nhưng có lẽ ông ta vẫn cảm nhận được điều gì đó. Có điều dường như không thể xác định chắc chắn.

Nham nói.

- Cũng có nghĩa là có thể ông ấy phát hiện mình ở trong ảo cảnh nhưng lại vẫn hoài nghi với điều đó?

- Ừm.

Nham gật đầu, rồi cười:

- Như thế cũng tốt, nếu bản thân hắn hoài nghi thì sẽ bớt được một chút khó khăn khi gọi hắn tỉnh lại. Năm đó có một số cường giả rơi vào ảo cảnh, căn bản không thể gọi dậy vì họ cho rằng ảo cảnh là thật và cho rằng lời gọi là ảo cảnh.

Lâm Động thầm thở dài, thứ thủ đoạn khiến người ta không phân biệt nổi thật giả này thật quá khủng khiếp - Giải quyết Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa trước đã.

Lâm Động đi vòng qua thạch đài tiến đến trước vách sơn động, tay nắm lại, lôi hắc quang lóe sáng, chuẩn bị hủy diệt Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

- Đợi đã, thứ này thật ra là một bảo bối, đừng tùy tiện hủy diệt nó.

Có điều, ngay khi Lâm Động định xuống tay thì đột nhiên Nham lên tiếng.

- Hử?

Lâm Động khựng người, rõ ràng hắn không hiểu Nham cần thứ này làm gì.

Nham cười hì hì, giọng nói có phần thần bí.

- Hề, nhìn từ góc độ nào đó mà nói thì Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa là một món kỳ bảo với những người tu luyện tinh thần lực. Nếu ngươi muốn cho tinh thần lực của mình đột phá lên cảnh giới Phù Tông thì e là cần phải mượn sức mạnh của nó…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1136

Thức Tỉnh

Phù Tông?

Khi hai chữ này lọt vào tai, toàn thân Lâm Động rõ ràng cứng lại, sâu trong ánh mắt ánh lên ngọn lửa rừng rực cháy.

Phù Tông.

Đó gần như là tầng thứ cao nhất của Phù Sư, có không ít người tu luyện tinh thần lực, người tu luyện cả tinh thần lực và nguyên lực cũng ko ít, nhưng người thật sự đạt đến cánh giới Phù Tông về tu vi tinh thần lực thì cực ít.

So với nguyên lực, tinh thần lực rõ ràng mơ hồ hơn, muốn đạt được cảnh giới Phù Tông không phải chuyện dễ dàng.

Trước cảnh giới Phù Tông, mức độ ngang ngược của tinh thần lực có lẽ yếu thế hơn nguyên lực, nhưng một khi đã đạt được cảnh giới này thì tinh thần lực mới thể hiện sự lợi hại thực sự.

Phù Tông có thể sánh với cường giả có tu vi nguyên lực Chuyển Luân Cảnh. Nhưng thông thường, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh, khi gặp cường giả tinh thần lực Phù Tông thì cũng phải đau đầu.

Tinh thần lực hiện nay của Lâm Động đang ở tầng thứ Tiên Phù Sư đại thành đỉnh phong, cũng chỉ cách Phù Tông một bước nữa thôi. Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, muốn bước được một bước này cần có cơ duyên rất lớn.

Mà lúc này đây, Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa không phải cơ duyên đó sao?

- Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa khiến con người rơi vào ảo cảnh, trong ảo cảnh không phải bản thể mà là tinh thần thể. Vì thế, nhìn từ góc độ nào đó thì đây chính là một cơ hôi tu luyện đặc biệt cho tinh thần lực. Đương nhiên, tiền đề phải là khống chế được sức mạnh đó, nếu không, tu luyện không thành sẽ tổn hại đến tinh thần khiến bản thể khô héo mà chết.

Nham bình thản nói.

Lâm Động gật đầu, xem ra thứ này có cả cơ hội và thách thức.

- Đương nhiên, giờ chúng ta không có thời gian, vẫn nên giải quyết vấn đề ở đây trước đã.

Nham vừa dứt lời thì một đạo bạch quang dịu nhẹ bắn ra từ cơ thể Lâm Động. Ánh sáng ngưng tụ thành một con dao găm trắng, dao rạch ba đường, chỉ thấy trên vách sơn động lập tức hiện ra ba cái hắc động, đất đá rơi xuống. Trong đống đất là những cái rễ đen kéo dài, tạo thành hình một cái mặt quỷ.

Khi đất đá rơi xuống, dường như Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa cảm nhận được nguy hiểm, phát ra những âm thanh chói tai, cánh hoa lay động, hắc quang cùng ảo hương bắn về phí Lâm Động.

Lâm Động giật mình, không ngờ thứ này khi bị ngắt xuống lại hung tàn như vậy.

- Hừ!

Nham hừ lạnh một tiếng, bắn ra một đạo bạch quang biến thành tấm thạch phù. Trên thạch phù bắn ra những đạo phù văn giống như sợi xích nhằm thẳng vào đống đất đá dưới đất.

Bùm!

Đất đá nổ tung, ba cây hoa lập tức bị phù văn quấn chặt. Chúng giãy giụa ác liệt, tỏa ra vô số những luồng hắc khí tà ác, nhưng khi chạm vào phù văn đều tan

biến hoàn toàn.

- Thu!

Trong thạch phù vọng ra một tiếng hô nhỏ, những sợi xích phù văn quay trở lại, bọc lấy ba cây Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa chui vào trong thachhj phù. Sau khi chúng biến mất, mùi hương quỷ dị trong sơn động cũng tan đi nhiều.

Lâm Động thấy Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đã bị thu phục cũng thở phào. May mắn là hắn có thần vật là Tổ Thạch, có tính khắc chế dị ma rất cao, nếu không e là hắn không dám vào sơn động này.

- Giờ đến lúc giải quyết ảo hương trong người ngài ấy rồi.

Lâm Động nhìn về phía tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, sắc mặt có phần ngưng trọng. Nếu không thể thanh trừ ảo hương, đợi ngài tự tỉnh dậy thì không biết đến bao giờ.

- Yên tâm đi.

Nham đáp, rồi hắn xuất hiện phía trên đỉnh đầu tộc trưởng Thiên Yêu Điêu. Bỗng ầm một tiếng, bạch quang dịu nhẹ tràn xuống bao trùm lấy ngài.

Phụt phụt!

Thân thể như bàn thạch của tộc trưởng bỗng khẽ rung lên, từ các lỗ chân lông tỏa ra từng tia từng tia hắc khí với thứ mùi hương quỷ dị.

Hắc khi vừa gặp bạch quang quanh người tộc trưởng là tan biến.

Lâm Động đứng bên cạnh không dám lên tiếng làm phiền, chỉ nhìn chăm chăm tộc trưởng. Nét mặt tộc trưởng lúc này vô cùng phong phú, nhưng nhiều nhất là một sự hoang mang, rõ ràng, khi ảo hương dần được thanh trừ, ảo cảnh của ngài cũng không còn hoàn mỹ nữa. Với cường giả đỉnh cấp như ngài, chỉ cần ảo cảnh xuất hiện kẽ hở, muốn giữ chân ngài không phải chuyện dễ.

Gần nửa ngày sau Lâm Động mới thấy ánh sáng từ Tổ Thạch trên đỉnh đầu tộc trưởng bắt đầu tu về.

Khi tia sáng cuối cùng quay về Tổ Thạch, nó khẽ chấn động rồi biến thành tia sáng chui lại vào cơ thể Lâm Động.

Lâm Động nghĩ chắc đã thanh trừ xong, mừng rỡ nhìn về phía tộc trưởng. Nhưng rồi hắn kinh ngạc khi thấy ngài vẫn không hề có dấu hiểu tỉnh lại.

- Tuy ảo hương đã bị thanh trừ hét, nhưng dù gì cũng đã trong ảo cảnh quá lâu, phải đợi khi hắn hoàn toàn tỉnh táo thì mới thức tỉnh được. Nếu không sẽ bị hỗn loạn giữa ảo và thực, thần trí sẽ bị tổn thương.

Nham giải thích.

Lâm Động nghe thế mới chợt hiểu, trong lòng thấy hơi sợ hãi, Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đúng là quá lợi hại, chẳng trách mà giữ chân được cả cường giả đỉnh cấp Luân Hồi Cảnh như tộc trưởng Thiên Yêu Điêu.

- Việc ở đây chúng ta tạm thời không quản nữa. Có thể thức tỉnh hay không chỉ có thể dựa vào bản thân hắn mà thôi. Chúng ta hãy đi chỗ khác thu đám Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa lại, cũng coi như là giúp họ.

Nham cười.

Lâm Động không có ý kiến gì, vừa giúp được Thiên Yêu Điêu giải quyết rắc rối, lại lấy được thứ Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa quý giá kia, tại sao không làm chứ?

Nghĩ vậy, Lâm Động quay người đi ra khỏi sơn động rồi dạo một vòng thiên động. Dọc đường hắn cũng gặp vài sơn động bên trong đều có cường giả bế quan và cũng rơi vào ảo cảnh của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

Lâm Động lấy đi hết số hoa kỳ bảo này rồi dùng sức mạnh của Tổ Thạch thanh trừ ảo hương trong cơ thể những cường giả kia.

Trong tay Lâm Động lúc này cũng có đến chín bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa rồi. Theo như Nham nói, có càng nhiều thì hiệu quả tu luyện tinh thần lực càng tốt.

Có hai ba sơn động Lâm Động không vào được, vì ở cửa động có phong ấn. Chắc hẳn đó là do các cường giả bế quan bên trong đặt ra. Điều này cũng khiến Lâm Động thấy bất lực, hắn vào được sơn động của tộc trưởng là vì có bản mệnh huyết vũ, nếu không thì hắn cũng chỉ biết đứng ngoài giương mắt nhìn.

Những sơn động bị phong ấn có lẽ bên trong là những cường giả có địa vị và thực lực rất cao. Lâm Động chỉ cần đứng ở cửa động cũng cảm ứng được thứ áp lực mạnh mẽ tỏa ra từ bên trong rồi.

Nhưng đáng tiếc, có lẽ họ cũng đã rơi vào ảo cảnh, nhưng vì bị phong ấn nên Lâm Động cũng đành bỏ cuộc. Chỗ này vẫn phải đợi tộc trưởng Thiên Yêu Điêu xuất quan đến giải quyết vậy.

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt đã hai ngày qua đi, nhưng Lâm Động vẫn không cảm nhận được tộc trưởng Thiên Yêu Điêu sẽ tỉnh lại. Điều này khiến hắn lo lắng, dù gì cũng sắp tới lúc Thiên Yêu Điêu tộc chọn tộc trưởng kế nhiệm rồi.

Lâm Động đi không mục đích trong sơn động, trong tay hắn là một bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa bị phù văn bọc quanh.

- Hình như đến tận cùng sơn động rồi.

Lâm Động đột nhiên dừng lại, hắn cảm thấy không gian phía trước dường như có trở ngại, ánh mắt lóe lên chút kinh dị, lưỡng lự một chút rồi đưa tay ra.

ầm!

Không gian hắc ám phía trước nổi gợn, nhưng lần này không có sơn động ở phía sau.

- Ủa?

Lâm Động kêu lên kinh ngạc, dường như hắn cảm nhận được một luồng năng lượng cổ xưa, bí ẩn từ không gian hắn vừa chạm vào. Cảm giác đó dường như còn mạnh mẽ hơn cả tộc trưởng Thiên Yêu Điêu.

- Lẽ nào, phía sau là vị siêu cấp quái vật nào đó của Thiên Yêu Điêu tộc đang bế quan?

Lâm Động lẩm nhẩm, hắn không cảm nhận được mùi vị của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, xem ra đây là nơi duy nhất không bị Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa xâm thực. Điều này khiến hắn khá chấn động, xem ra lão quái thần bí bế quan ở đây có thực lực rất khủng bố.

Lâm Động không dừng lại lâu, chỉ nhìn chăm chú không gian đó một lúc rồi quay người đi, trở về sơn động của tộc trưởng Thiên Yêu Điêu.

- Hử?

Nhưng khi Lâm Động vừa bước vào sơn động, hắn bỗng ngẩng phắt đầu lên nhìn thạch đài. Chỉ thấy thân ảnh vững nhưu bàn thạch lúc này đang chầm chậm mở mắt.

Uỳnh!

Ngay vào khoảnh khắc ngài mở mắt, một trận cuồng phong nguyên lực hùng hồn hình thành, áp lực đáng sợ khiến thân thể Lâm Động khẽ run rẩy.

Nhưng Lâm Động không hề sợ hãi mà ngược lại còn thấy vui mừng.

Cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1137

Đối Quyết

Phía trước tổ miếu của Thiên Yêu Điêu tộc.

Bình thường, tổ miếu là nơi trọng địa của tộc, có tần phòng ngự thâm nghiêm. Nhưng hôm nay khu vực này lại vô cùng náo nhiệt. Vì hôm nay là ngàu Thiên Yêu Điêu tộc quyết định người kế nhiệm vị trí tộc trưởng.

Việc này có thể gọi là vô cùng trọng đại của Thiên Yêu Điêu tộc, vì thế để thể hiện sự long trọng đương nhiên phải tiến hành ở nơi thánh địa như tổ miếu rồi.

Phía trước tổ miếu là một khu quảng trường tế đàn lát đá xanh. Trên tế đàn là một tấm thạch bi khổng lồ. Trên thạch bi khắc vô số tên của những tiền bối Thiên Yêu Điêu tộc với những thành tựu to lớn.

Không khí náo nhiệt bao trùm cả quảng trường phía trước tổ miếu, nhưng trong sự huyên náo ấy, không khí lại có chút gì đó cổ quái. Mà điều tạo nên sự cổ quái đó chính là hai nhóm người tách hẳn nhau ra đứng trong quảng trường.

Phía bên trái, người đứng đầu là một người dáng vẻ mảnh dẻ, gương mặt tuấn mỹ, môi mím chặt mỏng mà sắc bén lạnh lùng. Đôi mắt dài và hẹp tỏa ra vẻ kiệt ngao có từ khi sinh ra, đứng ở đó có cảm giác nổi bật hẳn lên.

Người đó chính là Tiểu Điêu. Lúc này hắn buông thong hai tay, mắt nhìn chăm chăm về phía thạch bi, gương mặt tuấn mỹ tĩnh lặng như mặt hồ, hắn không như nhưng người đứng phía sau, nhìn nhóm người bên phải với ánh mắt cảnh giác.

Số người bên phải cũng không ít, đứng đầu là Ngô Cửu U mà Lâm Động đã từng gặp. Khí thế của hắn tuy không bằng Tiểu Điêu nhưng gương mặt luôn tươi cười, thỉnh thoảng lại nói chuyện với người bên cạnh, tiếng cười đó cho người ra cảm giác dịu nhưu gió xuân. Tư thái đó cũng khiến người khác không thể không thừa nhận, hắn rất dễ lôi kéo thiện cảm của người khác về phía mình.

- Đồ giả tạo.

Bên cạnh Tiểu Điêu, Ngô Trọng nhìn Ngô Cửu U, hừ lạnh một tiếng đầy coi thường. Thân là người thuộc bên Tiểu Điêu, đương nhiên hắn chẳng có chút thiện cảm nào với Ngô Cửu U.

- Yên lặng chút đi, tránh kẻ khác có cớ nói này nọ.

Tiểu Điêu đầu không ngoảnh lại, nói.

- Không biết Lâm Động tiểu ca ở đó thế nào rồi, hắn đã vào thiên động một thời gian rồi.

Ngô Trọng hạ giọng, có phần lo lắng, nói.

Sắc mặt Tiểu Điêu cuối cùng hơi lay động, rồi lắc đầu bất lục, lúc này lo lắng cũng chẳng ích gì, nhưng theo những gì hắn hiểu về Lâm Động thì có lẽ sẽ không dễ gì xảy ra chuyện đâu.

- Sắp phải quyết định người kế nhiệm tộc trưởng rồi. Tình hình trước mắt thì hắn ta có khả năng thắng không nhỏ. Nếu hắn thật sự trở thành tộc trưởng kế nhiệm thì uy tín của hắn sau này sẽ ngày một lên cao. Đến lúc đó, dù tộc trưởng có xuất quan có lẽ cũng không thể đảo ngược tình thế được.

Ngô Trọng thở dài, hắn biết rõ thủ đoạn của Ngô Cửu U, nếu sau này thật sự hắn trở thành tộc trưởng Thiên Yêu Điêu thì chắc chắn sẽ thầm đàn áp, loại bỏ họ.

- Giờ không cần nghĩ nhiều như vậy.

Tiểu Điêu lắc đầu, sự việc đã thế này, nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì, hơn nữa chẳng nhẽ Ngô Cửu U tưởng cướp vị trí của hắn dễ như vậy sao?

Tiểu Điêu chầm chậm siết nắm đấm, khóe miệng nhếch lên thêm lạnh lùng.

Trên quảng trường không ít người nhìn về phía hai thân ảnh đứng đầu hai nhóm người này. Những ánh mắt đó khi nhìn Tiểu Điêu đều có chút tiếc nuối. Không ít người ở đây cùng lứa với Tiểu Điêu, họ biết rõ hồi xưa Tiểu Điêu mới là người có uy tín tuyệt đối trong tộc.

Tiểu Điêu năm đó, bất kể là thiên phú hay uy tín, tất cả những người trẻ tuổi trong tộc đều không thể sánh bằng. Hồi đó dường như bất cứ ai cũng không nghi ngờ gì việc Tiểu Điêu sẽ trở thành tộc trưởng kế nhiệm. Nhưng sự việc bất ngờ kia đã làm thay đổi hoàn toàn cục diện.

… Tiếng huyên náo phía trước tổ miếu kéo dài mãi đến khi hơn mười vị trưởng lão xuất hiện trên đài. Bao năm nay, cùng với việc lão tộc trưởng bế quan, và Tiểu Điêu mất tích một trăm năm, các vị trưởng lão này đều quản hết những sự vụ lớn nhỏ trong tộc, địa vị của họ trong tộc tự nhiên lên cao.

Trên đài, đứng đầu mười mấy vị trưởng lão là một lão nhân mặc áo bào xám, tóc hoa râm, tuy tuổi đã cao nhưng làn da lại như trẻ con. Trong đôi mắt khép hờ lấp lánh ánh tinh quang, mỗi hành động đều tỏa ra nguyên lực mạnh mẽ.

Đây chính là đại tưởng lão Thiên Yêu Điêu tộc, Chúc Lê.

Chúc Lê chậm rãi quét mắt quanh quảng trưởng, dưới ánh mắt ấy, không ít tộc nhân Thiên Yêu Điêu vẻ mặt đều cung kính. Khi ánh mắt ấy dừng tại Tiểu Điêu, hắn chỉ khẽ gật đầu một cái.

Chúc Lê nhìn Tiểu Điêu, cũng gật đầu rồi thu ánh mắt về, trong lòng khẽ thở dài. Một trăm năm trước, trong thế hệ trẻ tuổi của Thiên Yêu Điêu tộc chẳng ai sánh bằng được Tiểu Điêu, thậm chí Ngô Cửu U hiện nay là ưu tú nhất cũng chỉ

là người theo sau, nhưng đáng tiếc…một trăm năm đã khiến người sau vượt lên.

- Có lẽ mọi người đã biết mục đich hôm nay chúng ta tập trung tại đâu. Tộc trưởng đã bế quan một trăm năm, dù sao sự vụ trong tộc vẫn cần được xử lý, mà đến giờ tộc trưởng vẫn chưa xuất quan, vì thế chúng ta cần xác định một người để kế nhiệm.

Chúc Lê nhìn quanh, trầm giọng nói.

- Hiện nay có hai ứng cử viên lớn, A Điêu và Ngô Cửu U. Hai người họ có tiếng nói trong tộc không thua kém nhau, Trưởng Lão Viện đã thương nghị nhưng cũng chưa có kết quả… Trên quảng trường, mọi người khẽ gật đầu, Tiểu Điêu và Ngô Cửu U, một đã thành danh từ lâu, một là hậu khởi chi tú, biểu hiện của Ngô Cửu U bao năm nay cũng không hề thua kém Tiểu Điêu năm xưa.

Giữa hai người, quả thực rất khó để chọn ra một người.

- Cũng chính vì vậy, cuối cùng bọn ta quyết định dùng phương pháp nguyên thủy nhất để phân định người chiến thắng.

Chúc Lê chậm rãi nói, khi nói lời này, lão liếc nhìn về phía Tiểu Điêu lúc này vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Trong tộc, lão ở vị trí trung lập, nhưng tính ra thì vẫn hơi nghiêng về phía phụ thân Tiểu Điêu, do đó cũng hơi nghiêng về Tiểu Điêu. Nhưng vì thân phận nên lão không thể thật sự ủng hộ Tiểu Điêu, lão bắt buộc phải giữ sự công bằng tuyệt đối, đó là trách nhiệm của một đại trưởng lão.

Tiểu Điêu và Ngô Cửu U đều là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, thiên phú của hai người đều thuộc loại ưu tú trong tộc. Qua khảo sát, bất cứ ai trong hai người họ làm người kế nhiệm tộc trưởng cũng không tồi.

Nếu việc bỏ phiếu cũng khó lòng quyết định vậy thì đành dùng cách mà yêu thú giới vẫn sùng bái nhất vậ, sức mạnh là hàng đầu.

- Nói đi nói lại thì vẫn phải đánh nhau.

Ngô Trọng bặm môi.

- Đây là cách trực tiếp mà đơn giản nhất.

Tiểu Điêu thản nhiên nói.

- Có điều, tên tiểu tử đó đến nay cũng không đơn giản, thực lực của hắn có lẽ không thua kém gì ngươi. Không hiểu một trăm năm nay hắn làm thế nào mà thực lực tăng tiến mạnh mẽ vậy, lẽ nào trước đây hắn vẫn luôn kìm nén?

Ngô Trọng chay mày, giọng nói có phần ngưng trọng. Hắn đã tận mắt chứng kiến sự biến đổi của Ngô Cửu U, mấy năm trước thậm chí Ngô Cửu U còn chiến thắng một trưởng lão, do vậy mà uy tín lên cao đến cực điểm.

Tuy Ngô Trọng không thích Ngô Cửu U nhưng hắn cũng không dám coi thường. Dù hắn tu luyện trong thời gian dài hơn Ngô Cửu U nhưng nếu giao đấu thì có lẽ hắn sẽ thua nhiều hơn thắng.

Sau khi Chúc Lê dứt lời, không gian vốn đang yên tĩnh bắt đầu nổi lên những tiếng xì xào bán tán. Một số người không kìm được nhìn về phía Tiểu Điêu và Ngô Cửu U với ánh mắt hiếu kỳ. Hiển nhiên họ rất muốn biết rốt cuộc trong hai người ưu tú nhất Thiên Yêu Điêu tộc này thì ai là người mạnh hơn.

- Hai người có ý kiến gì với quyết định của Trưởng Lão Viện không?

Chúc Lê nhìn hai người Tiểu Điêu hỏi.

Ngô Cửu U nghe vậy chỉ mỉm cười, định lắc đầu thì một người bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

- Đại trưởng lão, nghe nói mấy hôm trước có người định xông vào thiên động, hành vi này đã vi phạm tộc quy.

Chúc Lê chau mày, nhìn người bên cạnh Ngô Cửu U, chuyện này đương nhiên lão biết, nhưng nghĩ đến việc Tiểu Điêu chỉ lo lắng cho phụ thân nên cũng

không truy cứu. Nhưng dù thế nào thì Tiểu Điêu cũng coi như đã vi phạm quy định. Người vừa rồi nói ra chuyện đó rõ ràng muốn gán tội danh cho Tiểu Điêu.

- Ha ha, đại trưởng lão đừng để tâm, A Điêu đại ca là người trầm ổn, việc này có nguyên nhân của nó, mong đừng trách tội A Điêu đại ca.

Ngô Cửu U cười, rồi quát kẻ bên cạnh lui xuống.

- Mẹ kiếp, tên khốn đó diễn kịch hay thật.

Sắc mặt Ngô Trọng tím tái lại. Nếu không có Ngô Cửu U sai khiến thì tên kia dám nói không? Giờ thì hay rồi, việc này đã cho Ngô Cửu U thêm chút thể diện.

Gương mặt Tiểu Điêu vẫn không có dao động gì nhiều, hắn chỉ nhìn Ngô Cửu U chăm chú, rồi cười:

- Đa tạ Cửu U huynh đệ đã hiểu cho nỗi khổ của ta. Ta mất tích trăm năm, tu vi kém đi nhiều, chỉ là ta rất muốn biết, không biết huynh hiện nay mạnh hơn trước bao nhiêu?

Đồng tử Ngô Cửu U hơi co lại, hào quang của Tiểu Điêu năm xưa, đến nay hắn vẫn còn thấy dè chừng.

Có điều, hắn hiện nay cũng không phải năm xưa nữa.

Hắn sẽ cho tất cả mọi người biết tằng, hắn đã có thể đạp lên đầu kẻ từng là tuyệt đỉnh thiên tài của Thiên Yêu Điêu tộc!

Ngô Cửu U khẽ siết nắm đấm, rồi chậm rãi bước ra, một tia sát ý bắt đầu quấn lấy tâm trí.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1138

Ai Mạnh Ai Yếu

Khi Ngô Cửu U chậm rãi bước vào thì mọi ánh mắt của những người xung quanh đều đổ dồn về phía hắn. Năm đó, trong số những người đồng lứa Tiểu Điêu thì đương nhiên Tiểu Điêu là nổi trội nhất. Ngô Cửu U hồi đó chỉ là một thiếu niên rụt rè phía sau lưng hắn. Thế nhưng không ai có thể ngờ, một thiếu niên chẳng có gì nổi bật hồi đó, một trăm năm sau lại trở thành người có khả năng uy hiếp vị trí tộc trưởng kế nhiệm của Tiểu Điêu nhất.

- Hà hà, A Điêu đại ca, một trăm năm không gặp, hôm nay mong được chỉ giáo.

Ngô Cửu U bao quyền với Lâm Động, mỉm cười nói.

- Ngươi thay đổi không ít.

Tiểu Điêu nhìn Ngô Cửu U, năm đó Ngô Cửu U trước mặt hắn còn rất trầm mặc, thậm chí tự ti, nhưng nay đã hoàn toàn thay đổi.

- A Điêu đại ca vẫn luôn là mục tiêu mà ta muốn vượt qua. Muốn đạt được điều đó, không thay đổi thì không được.

Ngô Cửu U cười, hắn nhìn Tiểu Điêu chăm căhm, có lẽ vì góc độ mà Tiểu Điêu nhìn thấy một sự hung hãn từ nụ cười ấy.

Kẻ trước mặt đây thật sự không còn là thiếu niên e dè dễ bị ức hiếp, cần hắn giúp đỡ năm xưa nữa.

- Vậy hãy để ta xem, ngươi hiện nay có bản lĩnh gì.

Ánh mắt Tiểu Điêu dao động một chút rồi nhanh chóng tan đi, sâu trong ánh mắt ngưng tụ sự sắc lạnh.

- Nếu cả hai không có ý kiến gì nữa thì dùng cách tỉ thí để lựa chọn. Nhưng hãy nhớ, chỉ là học hỏi lẫn nhau, tuyệt đối không được hạ sát thủ.

Trên đài cao, Chúc Lê nhìn hai người phía dưới, trong lòng thầm cảm thán, rồi trầm giọng nói.

- A Điêu đại ca, lát nữa giao đấu mong huynh thủ hạ lưu tình.

Ngô Cửu U tươi cười, nhưng trong ánh mắt hắn lại chẳng có chút ý cười nào mà lại là một cái lạnh đến thấu xương. Hắn muốn cho tất cả mọi người biết rằng, người từng là thiên tài nổi trội nhất Thiên Yêu Điêu tộc hôm nay sẽ bị hắn giẫm dưới chân.

Uỳnh!

Ngay khi hắn vừa dứt lời thì một luồng khí tức kinh người bùng phát từ trong cơ thể hắn. Nguyên lực hùng hồn bao quanh người Ngô Cửu U, sinh tử khí dung hợp một cách hoàn hảo, rõ ràng hắn đã là Chuyển Luân Cảnh chân chính.

Tiểu Điêu bước ra, khí tức mạnh mẽ cũng lan tỏa chống lại khí tức của Ngô Cửu U. Hai tay hắn cong lại, giữa mười đầu ngón tay là tử hắc quang lấp lánh.

- A Điêu đại ca, xem ra một trăm năm qua huynh cũng không bỏ phí. Hồi đó huynh chưa phải là Chuyển Luân Cảnh.

Ngô Cửu U cười, nhưng ánh mắt hắn không hề có chút bất ngờ nào, rõ ràng hắn đã sớm nắm được thực lực của Tiểu Điêu.

- Chỉ là không biết hôm nay Chuyển Luân Cảnh của huynh mạnh hơn hay của ta mạnh hơn thôi!

Ánh mắt Ngô Cửu U lóe hàn quang, thân hình khẽ động, biến thành vô số

đạo tàn ảnh xuất hiện xung quanh Phong Vân Vô Ngân. Mỗi đạo tàn ảnh đều mang theo kình khí mạnh mẽ đến cùng cực, không chút nể nang tấn công về những điểm trọng yếu trên người Tiểu Điêu.

- Yêu Ảo Thân đã được ngươi luyện đến mức lô hỏa thuần thanh rồi, nhưng với ta không có tác dụng gì đâu.

Tiểu Điêu nhìn những đạo tàn ảnh kia cười khảy. Tử hắc quang lóe lên trong mắt, hắn tung chưởng, nguyên lực hùng hồn bùng nổ trong lòng bàn tay hắn.

Bùm!

Chưởng ảnh của Tiểu Điêu đánh mạnh lên một đạo tàn ảnh, rồi tất cả những hư ảnh khác đều nổ tung, thân ảnh Ngô Cửu U hiện ra, hai tay hắn đang đỡ chưởng của Tiểu Điêu, cả cánh tay được nguyên lực bao phủ.

Rắc.

Tảng đá xanh dưới chân bị nguyên lực chèn ép xuất hiện vô số vết rạn.

- Muốn thắng ta thì đánh thắng thắn đi. Thủ đoạn này không có tác dụng với ta đâu.

Tiểu Điêu gườm gườm nhìn Ngô Cửu U, lạnh lùng nói.

- Ha ha, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

Ngô Cửu U cười, sự lạnh lùng u tối trong mắt càng thêm đậm đặc. Hắn thu tay về, thân hình bay lên không trung, hai tay di chuyển, nguyên lực trong trời đất ồ ạt chảy về. Trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ thành những ngôi sao màu tím thẫm.

- Đại Cửu Tinh Chưởng?

Mọi người xung quanh thấy thế, lập tức có một số tiếng kêu kinh ngạc vang

lên. Rõ ràng “Đại Cửu Tinh Chưởng” này cũng có danh tiếng không nhỏ trong Thiên Yêu Điêu tộc.

- Đại Cửu Tinh Chưởng sao?

Ánh mắt Tiểu Điêu cũng có chút dao động, hắn bước chân, đưa bàn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay cũng ngưng tụ những vì sao màu tím như vậy. Hắn cũng thi triển môn đại võ học này của Thiên Yêu Điêu tộc.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực cuồng bạo tựa dòng sông chảy ầm ầm trong trời đất, chỉ chốc lát, trong bàn tay của Tiểu Điêu và Ngô Cửu U đã hình thành chín ngôi sao. Chín ngôi sao đó nhìn rất đẹp đẽ, nhưng ai cũng hiểu nó mang một năng lượng vô cùng cường đại. Công thế này, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng phải tạm tránh né.

Công thế ngưng tụ, hai người gườm gườm nhau, đều nhận ra sự thiếu thiện chí trong mắt đối phương. Ngay sau đó, hai đạo quang chưởng khổng lồ lao tới, chín ngôi sao lấp loáng ánh sáng, phóng thích thứ uy lực kinh người.

Ầm!

Quang chưởng giống như hai tảng thiên thạch lao thẳng vào nhau, ánh sáng tỏa ra chói lòa, những đường gợn sóng năng lượng khuếch tán ra bốn phía.

Nhưng trước xung kích của năng lượng, hai thân ảnh kia vẫn không hề động đậy, ánh mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt lấy đối phương, rồi cả hai bỗng chốc biến mất.

Xoẹt xoẹt!

Tiếng xé gió vang lên trên không trung, hai quang ảnh tựa quỷ mị đan xen nhau, chưởng phong chạm nhau là phát ra từng đợt nguyên lực mạnh mẽ, mỗi một chưởng đều có thể đánh tan cả một ngọn núi.

- A Điêu và Ngô Cửu U thực lực tương đương, giao đấu thật kịch iệt.

Chúc Lê không kìm được gật gù nói.

- Ngô Cửu U trăm năm nay tu luyện vô cùng cực khổ. Tuy thiên phú của hắn không bằng A Điêu, nhưng tính cách không hề yếu đuối hơn.

Một trưởng lão nói, ngữ khí dường như đứng về phía Ngô Cửu U.

Chúc lê nhìn vị trưởng lão có địa vị cũng khá cao trong Thiên Yêu Điêu tộc kia một cái. Vị này trước đây rất lâu đã có xích mích với phụ thân Tiểu Điêu, nay đương nhiên không muốn vị trí tộc trưởng kế nhiệm rơi vào tay Tiểu Điêu.

- A Điêu tuy kiệt ngao bất thuần nhưng sự rèn luyện trong trăm năm qua cũng khiến hắn có tiến bộ. Hơn nữa ta thấy nếu Thiên Yêu Điêu tộc ta mất đi thứ nhuệ khí đó thì có lẽ không xứng với ba chữ Thiên Yêu Điêu.

Một vị trưởng lão khác cười.

Sau hai người, các vị trưởng lão khác cũng thể hiện lập trường rõ ràng mình ủng hộ ai. Nhưng xem ra có nhiều người ủng hộ Ngô Cửu U hơn một chút. Dù sao thì biểu hiện của Ngô Cửu U trăm năm qua cũng rất hoàn mỹ.

Châu Lê nghe mọi người tranh luận, không kìm được chau mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ ngẩng lên nhìn hai thân ảnh trên bầu trời. Xem tình hình này thực lực hai người tương đương, không dễ gì có ai đó áp đảo được đối phương. Cứ đánh thế này thì có lẽ khả năng hòa là rất lớn.

Binh!

Trên bầu trời, hai thân ảnh đan xen nhau, nguyên lực hùng hồn bùng phát, cả hai cùng bắn ra sau, thân hình đều rung lên, hai đôi cánh dơi hàng nghìn trượng giang rộng. Nhưng cánh của Ngô Cửu U màu đen, còn Tiểu Điêu thì lại có một số đạo phù văn màu tử kim kỳ dị. Đó chính là dấu hiệu của việc huyết mạch

thuần túy hơn.

Hai đôi cánh vỗ mạnh, hai đạo cuồng phong nhanh chóng hình thành phía trước hai người, một màu đen, một màu tử kim.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cả đất trời đều như méo mó đi do hai cơn cuồng phong đó, một số ngọn núi cách đó vạn trượng cũng bắt đầu sụt lở.

Hai người Tiểu Điêu đều thò tay vào trong cơn cuồng phong, cánh tay rung lên, hai cơn cuồng phong nhanh chóng xoay chuyển tạo nên hình rồng điên cuồng lao tới.

Rầm!

Hai cơn cuồng phong đem theo nguyên lực mạnh mẽ lao thẳng vào nhau, không khí cũng như tách ra vô số khe nứt ảm đạm.

Rắc rắc!

Nơi tiếp xúc của hai cơn cuồng phong lại ở trong tình trạng giằng co. Rõ ràng, so về mức độ hùng hồn của nguyên lực thì hai người họ cũng khó lòng phân cao thấp.

- Cả hai thật lợi hại.

- Không ngờ A Điêu đại ca dù mất tích cả trăm năm mà thực lực vẫn mạnh như vậy. Ngô Cửu U cũng không tồi, nhưng xem ra vẫn không thể thắng được A Điêu đại ca.

- Đánh hòa cũng đã là không tồi rồi. Nếu không phải A Điêu năm đó bị đánh lén rồi mất tích trăm năm thì vị trí tộc trưởng kế nhiệm không ai tranh được đâu.

- Đúng thế...

Khi trận đấu rơi vào trạng thái giằng co bất phân thắng bại, phía dưới cũng bắt đầu nổi lên những tiếng xì xào bán tán.

Gương mặt vốn nở nụ cười hiền hòa của Ngô Cửu U giờ đã trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong ánh mắt là sự âm u và bất cam.

- Tên khốn kiếp, một trăm năm nay, để có được sức mạnh như bây giờ ta đã phải trả giá quá nhiều, lẽ nào như vậy không vượt được một trăm năm ngươi dưỡng thương sao?

Ngô Cửu U gầm lên, oán khí nồng nặc bao trùm trong tim hắn, đôi mắt đỏ quạch đầy máu.

- Trong Thiên Yêu Điêu tộc, ta mới là người ưu tú nhất!

Bàn tay với cơn cuồng phong đen đột nhiên nắm lại, trong lòng bàn tay bỗng hiện ra một đạo phù văn quỷ dị.

- Những gì ta phải bỏ ra, loại thiên tài vừa mới sinh ra như ngươi sao có hiểu được? Ta đã nói rồi, hôm nay Ngô Cửu U ta nhất định sẽ giẫm lên xác ngươi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1139

Thủ Đoạn Của Ngô Cửu U

Phù văn màu đen hiện ra trong lòng bàn tay Ngô Cửu U, nó uốn lượn giống như rễ cây, vô số tia sáng màu đen lan tỏa trong lòng bàn tay Ngô Cửu U, tỏa ra sóng năng lượng tà ác.

- Ta đã đợi một trăm năm nay rồi, hôm nay sao có thể cho ngươi thoát?

Ngô Cửu U cho tay vào cơn cuồng phong đen, ánh mắt đỏ quạch nhìn Tiểu Điêu, cười nham hiểm rồi siết tay lại.

Phụt phụt!

Chỉ thấy trong lòng bàn tay giấu trong cơn cuồng phong bỗng chốc bắn ra vô số tia hắc quang tạo thành những đường mạch phức tạp.

Uỳnh!

Đám hắc quang này chui vào trong khiến màu sắc cơn cuồng phong sẫm thêm nhiều. Nhưng vì hai thứ màu đó gần giống nhau nên mắt thường khó nhận ra. Chỉ một vài trưởng lão thực lực cao thâm mới mơ hồ cảm nhận được sức mạnh cơn cuồng phong của Ngô Cửu U đột nhiên tăng lên không ít.

Bùm!

Hai luồng sức mạnh đâm vào nhau, không gian không ngừng toác ra thành vô số khe nứt, tiếng động kinh thiên động địa vang vọng khắp không gian.

Hai cơn cuồng phong đều mang trong nó thứ nguyên lực hùng hồn, chỉ tùy ý

dao động cũng thể hiện được uy năng kinh người. Nhưng thực lực của hai người lúc này rõ ràng khó phân cao thấp, vì thế dù có sử dụng chiêu thức đáng sợ này cũng không thấy ai chiếm ưu thế.

Có điều, rõ ràng sự giằng co này không thể cứ kéo dài mãi.

Phụt!

Khi những tia hắc quang trong cuồng phong lan tỏa, nơi tiếp xúc của hai luồng năng lượng rõ ràng vỡ vụn với tốc độ nhanh hơn. Nơi năng lượng màu tím, nguyên lực vốn dĩ rất cuồng bạo bị năng lượng đen xâm thực rồi dần dần tiêu tan.

Cục diện giằng co bỗng chốc bị phá vỡ, cơn cuồng phong đen giống như hắc long hung hãn xung kích lên cơn cuồng phong tím.

Bùm bùm bùm!

Chịu đòn công kích mãnh liệt, cuồng phong tím dần dần vỡ tan, rồi giống như phản ứng liên hoàn, cơn cuồng phong dài mấy nghìn mết nổ tung trước bao ánh mắt kinh ngạc.

Soạt!

Ngô Cửu U biến thành một đạo hắc ảnh xuất hiện ngay trước mặt Tiểu Điêu lúc này vô cùng kinh hoàng, tung ra một chưởng.

Trong bàn tay Ngô Cửu U phủ đầu những hoa văn đen kỳ dị, uốn éo giống như những con rắn độc.

- Hừ.

Tiểu Điêu thấy Ngô Cửu U đuổi cùng giết tận như vậy, trong đầu hừ lạnh rồi nắm tay lại, tử hắc quang nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay, hội tụ sức mạnh toàn thân tung ra một quyền.

Ngô Cửu U thấy Tiểu Điêu chống cự, không kìm được phì cười, ánh mắt thêm u tối.

Uỳnh!

Chưởng và quyền chạm nhau, một luồng xung kích lực mạnh mẽ có thể nhìn bằng mắt thường nổ bùm một tiếng lan ra bốn phía. Ngay những tầng mây trên trời cũng bị thứ uy lực đó đánh tan tành.

Sắc mặt những người ở phía dưới đều kịch biến, vì họ nhìn thấy Tiểu Điêu bay ngược ra sau hàng nghìn trượng, găm thẳng vào một ngọn núi khiến đất đá sụt lở ầm ầm.

Ôi!

Rất nhiều người kêu lên kinh ngạc, trận chiến này kết thúc bằng kết quả Ngô Cửu U thắng sao?

- Sao có thể? Vừa rồi Ngô Cửu U sức mạnh chỉ tương tự A Điêu, sao đột nhiên thực lực lại mạnh lên nhiều như vậy?

Ngô Trọng thấy cảnh đó, nắm đấm siết lại, giận dữ nói.

Một số tộc nhân Thiên Yêu Điêu ở xung quanh cũng chau mày, hiển nhiên họ cũng không hiểu.

- Cái này… Mấy người Chúc Lê đứng trên đài cao sắc mặt cũng có phần kinh dị. Dựa vào biểu hiện vừa rồi của hai người, không thể nào lại phân thắng bại dễ dàng thế này.

- Ha ha, xem ra vẫn là Ngô Cửu U mạnh hơn một bậc. Cũng khó trách, mọi người đều đã thấy sự chăm chỉ nỗ lực của hắn một trăm năm nay, A Điêu tuy thiên phú kinh người nhưng dù gì cũng tụt lại cả trăm năm.

Một trưởng lão cười.

- Ừm, đại trưởng lão, cuộc tỉ thí đã kết thúc, có phải nên…?

Một vị trưởng lão ủng hộ Ngô Cửu U gật gù nói.

Chúc Lê chau mày, nhìn mấy vị trưởng lão, lưỡng lự một chút nhưng rồi cũng phải bất lực gật đầu.

- Cuộc tỉ thí này Ngô Cửu U thắng.

Chúc Lê ngẩng lên nhìn thân ảnh trên không trung, trầm giọng hô.

- Ha ha, đa tạ A Điêu đại ca đã nhường.

Ngô Cửu U đã lấy lại nụ cười hiền hòa thường ngày, hướng về vách núi phía xa, bao quyền nói.

Bùm!

Vách núi nổ tung, đá vụn bay tứ tán, một thân ảnh bay ra, sắc mặt Tiểu Điêu lúc này có phần tối tăm, bàn tay hắn vẫn còn lại một chút hắc khí, chúng đang xâm thực vào trong cơ thể hắn, nhưng may là hắn đã toàn lực ngăn chặn.

Tiểu Điêu chau mày, trước đó đúng là Ngô Cửu U chỉ ngang ngửa hắn, nhưng sau đó đã ngấm ngầm dùng thủ đoạn gì đó khiến thực lực tăng mạnh, hơn nữa có phần quỷ dị.

- Thứ sức mạnh đó không phải của ngươi đungs không?

Tiểu Điêu nhìn Ngô Cửu U với ánh mắt sắc bén, chậm rãi nói.

- A Điêu đại ca đang nói gì vậy?

Ngô Cửu U cười nhạt, rồi quay đầu nhìn Chúc Lê phía dưới:

- Đại chưởng lão, tỉ thí đã kết thúc, không biết vị trí tộc trưởng kế nhiệm…
Chúc Lê thầm thở dài, rồi gật đầu:

- Từ nay về sau, người kế nhiệm tộc trưởng mới là Ngô Cửu U.

Chúc Lê vừa dứt lời, cả quảng trường đều ồ lên, không ít người nuối tiếc nhìn Tiểu Điêu. Không ai ngờ một người từng là thiên tài nổi trội lại sẽ thất thủ.

Tiểu Điêu không bận tâm những ánh mắt đó, hắn chỉ nhìn Ngô Cửu U chăm chăm rồi đáp xuống.

- A Điêu.

Ngô Trọng vội vàng tiến lại, nghiến răng:

- Sao hắn có thể thắng ngươi?

Tiểu Điêu phẩy tay, tuy hắn cũng nghi hoặc, nhưng nếu chất vấn lúc này thì chỉ khiến tộc nhân cho rằng hắn nhỏ nhen, không thể thừa nhận mình thất bại.

Trên trời, Ngô Cửu U nhìn xuống tộc nhân, khóe miệng nở nụ cười hiền hòa, đặc biệt là khi thấy thân ảnh Tiểu Điêu, hắn càng thấy sảng khoái. Từ nhỏ hắn thiên phú bình thường nhưng lại có trí óc khá tốt và đủ nhẫn tâm. Giờ hắn đã giẫm lên đâuf thiên tài Thiên Yêu Điêu, điều này cho thấy hắn mới là kẻ xuất sắc nhất Thiên Yêu Điêu tộc.

Từ nay về sau không một ai cùng lứa có thể cạnh tranh được với hắn nữa!

Tương lai không lâu nữa hắn sẽ nắm giữ được cả Thiên Yêu Điêu tộc!

Nghĩ vậy hắn lại muốn cười thật lớn, sau bao năm nhẫn nhịn, cuối cùng hắn cũng có được thành quả.

- Đi thôi!

Tiểu Điêu cười với Ngô Trọng rồi quay người đi. Ngô Trọng cũng chỉ thở dài, hắn hiểu rõ Tiểu Điêu, cũng biết Tiểu Điêu rất kiêu ngạo, thất bại hôm nay hắn là vô cùng khó chấp nhận.

- Hà hà, không ngờ đường đường là người của Thiên Yêu Điêu tộc lại dùng đến sức mạnh của dị ma, đúng là hiếm có… Nhưng ngay khi Tiểu Điêu quay người thì một tiếng cười quen thuộc vọng lại từ phía xa, được nguyên lực hùng hồn bao bọc vang vọng khắp không gian.

- Lâm Động?

Nghe tiếng cười đó, Tiểu Điêu khựng người, nhanh chóng quay lại, vừa bất ngờ vừa mừng rỡ nhìn về phía xa.

- Ai?

Sắc mặt Ngô Cửu U hơi thay đổi, quát lên.

Những cường giả Thiên Yêu Điêu tộc phía dưới cũng giật mình, nhìn quanh tìm người vừa lên tiếng.

Vút!

Một quang ảnh bay vút tới, xuất hiện trước bao ánh mắt đang chăm chú, chính là Lâm Động.

- Ngươi là ai mà dám xông vào Thiên Yêu Điêu tộc, muốn chết đúng không?

Một vài trưởng lão thấy thế thì đại nộ, nguyên lực bùng nổ chuẩn bị rat ay.

- Vị tiểu hữu đây, không biết vừa rồi ngươi nói vậy là có ý gì?

Chúc Lê giơ tay ngăn các trưởng lão lại, nhìn Lâm Động chăm chăm. Vừa rồi lão đã nghe rất rõ Lâm Động nói gì. Thân là đại trưởng lão Thiên Yêu Điêu tộc, đương nhiên lão biết không ít về cái gọi là dị ma.

- Các vị làm trưởng lão mà mù mù mờ mờ. Trong tộc không chỉ bị chỉ bị dị ma đột nhập vào thiên động mà còn đặt bẫy khiến vô số cường giả bế quan đều rơi vào ảo ảnh. Nhiều năm như vậy mà các người không phát hiện ra, đúng là lão

hồ đồ.

Lâm Động nhìn các trưởng lão cười khảy.

- Tiểu tử, ngươi hồ ngôn loạn ngữ, muốn chết đúng không!

Hai trưởng lão ủng hộ Ngô Cửu U nghe thế, sắc mặt thay đổi, rồi lập tức quát lên, cùng lúc lao tới tấn công Lâm Động.

Lâm Động thấy vậy, khóe miệng nhếch lên, nhưng không hề có ý phòng ngự.

Uỳnh!

Có điều, đúng lúc hai người đó sắp tiếp cận Lâm Động thì không gian phía sau đột nhiên dao động, một thân ảnh cao lớn với mái tóc dài màu kim hiện ra. Bàn tay to lớn nắm lại, hai trưởng lão Chuyển Luân Cảnh kia đột nhiên đông cứng lại.

- Hai vị trưởng lão, sao hai người lại vội vã hạ sát thủ như vậy? Chột dạ sao?

Thân ảnh cao lớn đó uy nghiêm nhìn hai trưởng lão sắc mặt đột nhiên trở nên kinh hoàng, trầm giọng nói.

- Tộc trưởng?

- Cung nghênh tộc trưởng!

Tộc nhân Thiên Yêu Điêu phía trước thấy thân ảnh kia xuất hiện, thần sắc mừng rỡ, tất cả cùng quỳ xuống, cung kính hô vang.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1140

Bắt Ma

Trên quảng trường, hang loạt người quỳ phủ phục xuống, tất cả tộc nhân Thiên Yêu Điêu đều có vẻ mặt mừng rỡ và kích động. Tuy tộc trưởng bế quan đã trăm năm, trong thời gian này các trưởng lão đều lo toan sự vụ trong tộc, nhưng dù sao chỉ có trưởng tộc mới là chỗ dựa chủ yếu của họ.

Nhưng riêng Tiểu Điêu lại đứng nghiêm, hắn đứng nhìn chăm chăm vào thân ảnh cao lớn kia, khóe miệng hơi mím lại nhưng trong ánh mắt vẫn đầy niềm vui và sự nhẹ nhõm.

Tiểu Điêu hiểu rõ, lúc này hắn chưa thể gánh vác được cả Thiên Yêu Điêu tộc, trách nhiệm này vẫn cần đến phụ thân hắn.

Trên bầu trời, sắc mặt Ngô Cửu U kịch biến vì sự xuất hiện của tộc trưởng Thiên Yêu Điêu. Nhưng rất nhanh hắn đã giấu đi vẻ mặt đó, cung kính quỳ xuống hành lễ, chỉ là trong tay áo, nắm đấm không kì được mà siết lại.

- Tộc trưởng!

Hai trưởng lão rat ay với Lâm Động thấy vậy sắc mặt cũng biến đổi, nhưng ánh mắt có chút sợ hãi, vội vàng quỳ xuống.

Thân ảnh cao lớn phía trước Lâm Động bình thản nhìn cảnh tượng xung quanh, rồi chuyển ánh nhìn về thân ảnh duy nhất đứng thẳng, ánh mắt có phần phức tạp.

- Thì ra nghịch tử ngươi vẫn sống.

Tiểu Điêu nhìn tộc trưởng, giọng nói hơi thiếu đi sự kính sợ:

- Lão đầu tử, người thích kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh thế sao?

- Đại nghịch bất đạo, chẳng có quy tắc gì hết!

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu quát, chỉ có điều, nụ cười trên gương mặt ngài cho mọi người nhận ra niềm vui sướng khi gặp lại đứa con trai mất tích cả trăm năm.

- Tộc trưởng, cuối cùng người cũng xuất quan.

Chúc Lê lúc này cũng đứng dậy, thân hình khẽ động, xuất hiện trước mặt tộc trưởng, trên gương mặt già nua cũng nở nụ cười.

- Đại trưởng lão, lần này ngươi thật sự khiến ta có chút thất vọng đó.

Tộc trưởng nhíu mày nhìn Chúc Lê, trầm giọng nói.

- Tộc trưởng?

Chúc Lê sững người, rõ ràng không hiểu tại sao tộc trưởng lại trách mình.

- Thiên động là trọng địa của Thiên Yêu Điêu tộc, nhưng trong đó lại bị trồng Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa khiến bản vương và tất cả cường giả bế quan trong đó đều bị rơi vào ảo cảnh. Nếu không phải nhờ Lâm Động tiểu hữu cứu thì có lẽ Thiên Yêu Điêu tộc đã đại thương nguyên khí!

Tộc trưởng quát.

- Cái gì?

Nghe thế, sắc mặt của Chúc Lê tái nhợt, tộc nhân ở phía dưới cũng đứng phắt dậy, vẻ mặt đầy chấn kinh.

- Quả nhiên có điều mờ ám.

Tiểu Điêu mặt lạnh băng, hắn đã mơ hồ đoán được có lẽ thiên động đã xảy ra vấn đề, không ngờ đúng là vậy.

- Tộc trưởng, thật…thật vậy sao?

Chúc Lê giọng run run hỏi, hiển nhiên lão vô cùng sợ hãi. Nếu tất cả cường giả bế quan trong thiên động đều bị tiêu diệt thì chắc chắn Thiên Yêu Điêu tộc sẽ bị diệt vong. Đến lúc đó, có chết ngàn lần cũng không thể đền hết tội.

- Hà hà, tại hạ Lâm Động là đại ca kết bái của Tiểu Điêu, chuyến đi này đến Thiên Yêu Điêu tộc cũng là do Tiểu Điêu mời.

Lâm Động cười, nói rồi liếc xuống Tiểu Điêu, gọi ta đến làm việc khó vậy, không lợi dụng tí thì phí ra.

Tộc nhân Thiên Yêu Điêu ở xung quanh kinh ngạc nhìn Tiểu Điêu. Họ rất rõ tính cách kiệt ngao của Tiểu Điêu, dù là tộc trưởng Thiên Yêu Điêu cũng không thể khiến hắn cúi đầu. Vậy mà giờ hắn lại mời một con người đến, lại là đại ca kết bái?

Tiểu Điêu nghe thế, nhìn thấy những ánh mắt kinh ngạc ở xung quanh, khóe miệng không kìm được co giật mấy cái.

- Lâm Động tiểu hữu này không tồi, làm việc chắc chắn hơn tiểu tử kia nhiều.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu nói.

Lâm Động cười trừ, cũng thấy hai phụ tử nhà này thú vị, nhưng rất nhanh hắn thu lại tâm trạng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía hai trưởng lão phía trước mặt và Ngô Cửu U cách đó không xa.

- Đại trưởng lão, trong Thiên Yêu Điêu tộc không chỉ bị dị ma đặt bẫy mà trong các vị cũng đã bị dị ma xâm nhập rồi.

- Cái gì?

Sắc mặt Chúc Lê đại biến, ánh mắt vốn có chút tinh quang thêm phần sắc lạnh, một luồng khí tức kinh người bùng nổ, bao trùm không gian. Tất cả mọi người đều nhận ra, Chúc Lê đang kiểm tra xem ai có mặt ở đây là dị ma.

Nhưng lão không có được kết quả gì, vì mãi lâu sau vẻ mặt tối sầm thu lại khí tức.

- Đại trưởng lão, thủ đoạn của dị ma khó lường, kiểm tra cách thông thường không thể biết được đâu.

- Vậy Lâm Động tiểu ca có cách gì không?

Chúc Lê nghe thế, mắt đảo một cái liền nhìn Lâm Động chăm chăm. Thực lực của hắn chỉ là Tử Huyền Cảnh đại thành nhưng lại cứu được tộc trưởng khỏi ảo cảnh. Năng lực này không phải một tiểu tử Tử Huyền Cảnh bình thường làm được.

- Việc này giao cho Lâm Động tiểu hữu vậy.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu cười, rồi bước lên phía trước, quét mắt nhìn, nguyên lực trong trời đất cũng trở nên xao động.

- Ta muốn xem xem, dị ma gì mà dám làm càn trong Thiên Yêu Điêu tộc chúng ta?

Lâm Động gật gù, rồi nhìn hai vị trưởng lão vừa rồi ra tay với mình, mỉm cười:

- Hai vị, có cần giấu nữa không?

- Vị tiểu ca đây…hai người lão phu không hiểu ngươi đang nói gì.

Hai trưởng lão kia sắc mặt hơi thay đổi, giọng nói không bình thường.

- Nếu vậy thì hãy để ta bắt các ngươi hiện thân.

Lâm Động cười, bàn tay nắm lại, thạch phù xuất hiện, tỏa ra một luồng khí trắng dịu nhẹ, biến thành một đạo quang phù kỳ lạ. Hắn búng tay, quang phù vỡ ra thành hai đạo ánh sáng trụp lấy hai trưởng lão.

Ánh sáng trắng phủ xuống, hai trưởng lão lập tức vận nguyên lực ngăn cản, nhưng lại nhận ra thứ ánh sáng đó không có sức sát thương. Chỉ là chúng kinh hãi nhận ra, bề mặt da của mình đang thẩm thấu ra rất nhiều tia hắc quang với một thứ mùi vì tà ác đến cực điểm.

- Các ngươi!

Chúc Lê thấy vậy, sắc mặt lập tức lạnh băng, ánh mắt sắc bén gườm gườm nhìn hai người kia.

- Chắc trong cơ thể hai người có ma chủng đúng không? Hà hà, không ngờ đường đường là người của yd tộc lại tiếp nhận thứ tà ác đó.

Lâm Động cười nhạt.

- Ngươi!

Hai trưởng lão sắc mặt kinh hãi, ánh mắt tối sầm lại rồi bỗng bắn ra sau, ma khí tà ác lan tỏa, khí tức cũng bắt đầu tăng mạnh.

- Hai kẻ phản đồ các ngươi!

Chúc Lê giận dữ gầm lên, nguyên lực hùng hồn tụ lại quanh người. Trong luồng nguyên lực ấy không chỉ có sinh tử khí dung hòa, thậm chí còn một số luồng dao động thần dị mang mùi vị Luân Hồi.

Chúc Lê đại trưởng lão đã đạt tới Luân Hồi, thực lực hơn xa những cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường.

Chúc Lê vung tay, bầu trời tối sầm lại, hai cái quang trảo khổng lồ từ trên trời ập xuôgs đầu hai trưởng lão được bao quanh bởi ma khí.

Bùm bùm!

Hai trưởng lão thấy thế, tung một quyền, ma khí tà ác biến thành một con cự mãng chống lại quang trảo. Thân hình khẽ động rồi bay ra xa mất nghìn trượng, rõ ràng nhờ dị ma khí mà thực lực của chúng đã tăng lên.

Tộc trưởng thấy hai kẻ đó ngoan cố chống cự, ánh mắt thêm phần lạnh lùng. Chỉ thấy ngài đưa tay về phía đó rồi nắm lại.

Bùm!

Không gian xung quanh nổ tung, hai người bọn chúng cũng bị thứ sức mạnh khủng khiếp từ bốn bề ép tới khiến cho hộc máu, khí tức gần như ngay lập tức yếu hẳn đi.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu vừa ra tay đã chặn đứng được hai siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, Luân Hồi Cảnh quả nhiên khủng khiếp.

- Hai ngươi cũng là trưởng lão lâu đời trong tộc, không ngờ lại phản tộc như vậy Giọng nói lạnh lùng mang nộ ý của tộc trưởng Thiên Yêu Điêu vang vọng trong không gian.

Tộc nhân Thiên Yêu Điêu phía dưới thấy vậy, ánh mắt cũng rực lửa. Là người của Thiên Yêu Điêu tộc, sinh ra họ đã có sự kiêu ngạo từ thời Viễn Cổ, không ngờ nay lại xảy ra việc đáng sỉ nhục thế này!

- Dùng đến ma chủng, ma khí nhập não, thần trí của họ đã bị xâm thực, tộc trưởng của nổi giận cũng vô ích.

Lâm Động lắc đầu, rồi khẽ nói:

- Giờ chúng ta vẫn nên trừ bỏ ẩn toạn trong Thiên Yêu Điêu tộc trước đã.

- Lâm Động tiểu hữu, cái này thì phải phiền ngươi rồi.

Tộc trưởng nhìn Lâm Động, ma chủng ẩn trốn rất sâu, dù là hắn cũng không dễ dàng tìm ra, mà rõ ràng là Lâm Động có thủ đoạn đặc biệt.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi nhìn xuống tộc nhân phía dưới. Khi ánh mắt hắn chiếu tới, tất cả mọi người đều cảm thấy da lạnh toát.

Ánh mắt Lâm Động quét qua qua quét lại chỗ mọi người, rồi dịch chuyển lên trên, dừng lại ở người Ngô Cửu U.

- Ngô Cửu U huynh đệ, ngươi có cần tiếp tục trốn nữa không?

Lâm Động nhìn Ngô Cửu U, cười.

Cả quảng trường tĩnh lặng, tất cả mọi người đang chấn động nhìn Ngô Cửu U, lẽ nào…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1141

Dị Ma Vương Tái Hiện

Trên bầu trời, Ngô Cửu U vẫn giữ tư thế quỳ, vẻ mặt hắn rất lạnh lùng, dường như lời nói của Lâm Động vừa rồi cũng không thể khiến hắn biến sắc. Lâm Động cũng không khỏi thầm cảm thán vì định lực này.

- Lâm Động tiểu ca, hắn cũng bị dị ma xâm thực sao?

Chúc Lê nhìn Ngô Cửu U không kìm được hỏi. Ngô Cửu U là người khá ưu tú trong Thiên Yêu Điêu tộc, nếu cũng bị như vậy thì họ thật sự bị đả kích không nhỏ.

Lâm Động nhìn Ngô Cửu U không chớp mắt, thản nhiên nói:

- Đại trưởng lão, một trăm năm trước, trong Thiên Yêu Điêu tộc, thiên phú của hắn rất bình thường, tại sao đột nhiên thực lực lại tăng mạnh vậy? Lẽ nào ngài không thấy có chút gì kỳ lạ sao?

Sắc mặt Chúc Lê hơi thay đổi.

- Nếu ta đoán không lầm, vị Ngô Cửu U huynh đệ đây có lẽ nhờ vào sức mạnh của dị ma mới khiến thực lực đạt đến Chuyển Luân Cảnh trong một trăm năm. Hơn nữa, ta cũng cảm nhận được năng lượng của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa từ hắn. Ta nghĩ…chắc chính ngươi đã lén trồng chúng trong thiên động, đúng không?

Ánh mắt Lâm Động sắc bén nhìn Ngô Cửu U, giọng nói cũng lạnh lùng.

Vẻ mặt tộc trưởng Thiên Yêu Điêu rất bình thản, chỉ là ánh mắt uy nghiêm

kia vẫn khóa chặt Ngô Cửu U, trong đó là sát ý và một chút xót xa.

- Ngô Cửu U, hắn nói có đúng không?

Tộc nhân phía dưới cũng ngẩng lên nhìn Ngô Cửu U, phần lớn mọi người đều không tin được. một người bạn bình thường rất hiền hòa dễ mến lại là kẻ như vậy.

- Ha ha, đúng là sai một li đi một dặm. Không ngờ khi sắp thành công thì lại xuất hiện kẻ đáng ghét ngươi.

Vai Ngô Cửu U khẽ rung lên, một tiếng cười mang nặng sát ý vọng ra, hắn chầm chậm đứng dậy, dị ma khí trào dâng trong mắt khiến sự hiền hòa thường ngày giờ lại trở nên vô cùng hung hãn.

- Ngươi là tên nghiệt súc!

Toàn thân Chúc Lê run rẩy, gương mặt tím lại, chỉ thẳng vào Ngô Cửu U, trong lòng thầm thấy sợ hãi, suýt chuýt nữa lão đã giao vị trí tộc trưởng kế nhiệm cho loại người này.

- Ngươi là người của Thiên Yêu Điêu tộc lại câu kết với dị ma, còn âm mưu đồ sát trưởng bối, súc sinh!

Lúc này Ngô Cửu U lại rất bình tĩnh, hắn nhìn Chúc Lê, rồi nhìn Tiểu Điêu đang bình tĩnh nhìn mình, cười:

- Ta chỉ là không phục, năm đó ta không được coi trọng nhất, dù có liều mạng tu luyện thế nào, nhưng mười năm khổ tu vẫn không bằng A Điêu đại ca tu luyện một cách lười nhác. Hắn trước nay vẫn là người nổi trội nhất tộc, bên cạnh hắn ta chỉ như con sâu ăn bám đáng thương mà thôi.

- Lúc đó bị bắt nạt thì A Điêu sẽ giúp ta. Hà hà, nhưng ta chẳng có chút cảm kích nào hết. Vì ta không phục, hắn càng giúp ta càng muốn lật đổ hắn.

- Vì thế, một trăm năm trước, khi hắn ra ngoài ta đã báo cho dị ma, đáng tiếc là vẫn không giết được hắn… - A Điêu bị đánh lén là do ngươi?

Chúc Lê siết nắm đấm, gương mặt hiện đầy nộ hỏa.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu thì vẻ mặt lặng như nước hò, thậm chí còn bình tĩnh hơn cả Tiểu Điêu. Chỉ có điều, mấy người Ngô Trọng ở bên cạnh thì bạo nộ dị thường, chỉ hận không lập tức rat ay giết chết Ngô Cửu U.

- Sau đó ta tiếp nhận sức mạnh của dị ma. Các ngươi không thấy thành tựu rất tốt đó sao? Nếu không phải vì tên kia tự nhiên xuất hiện thì vị trí tộc trưởng kế nhiệm đã là của ta ồi. Hơn nữa sau khi tất cả cường giả bế quan trong thiên động bị giết hết, Thiên Yêu Điêu tộc sẽ rơi vào sự khống chế của ta. Lúc đó các ngươi sẽ biết ai mới là người ưu tú nhất Thiên Yêu Điêu tộc!

Ngô Cửu U giang hai tay ra, gương mặt hung hăng điên cuồng.

- Tâm lý biến thái, chẳng trách mà ngươi bị dị ma lợi dụng.

Lâm Động lắc đầu:

- Có điều, mộng tưởng của ngươi kết thúc tại đây. Sau này ngươi không chỉ không thể trở thành tộc trưởng Thiên Yêu Điêu mà còn bị tộc nhân bài trừ.

- Ngươi không đáng để có huyết mạch của Thiên Yêu Điêu.

Đồng tử Ngô Cửu U co lại, nhếch mép cười:

- Ngươi là cái thá gì? Ngươi xứng để giáo huấn ta sao?

- Ngô Cửu U, lão phu sẽ đích thân bắt ngươi. Ngươi quả thực không xứng đáng với huyết mạch Thiên Yêu Điêu. Lão phu sẽ rút hết máu của ngươi!

Chúc Lê lạnh lùng, thân hình khẽ động rồi xuất hiện phía trước Ngô Cửu U, nguyên lực hung hồn ập tới.

- Ha ha… Ngô Cửu U thấy thế cười lớn, thân thể rung lên, một thứ mùi hương màu đen tỏa ra.

- Đại trưởng lão cẩn thận, đó là ảo hương của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, hít phải nó sẽ rơi vào ảo cảnh!

Lâm Động vội vàng hô lên.

Sắc mặt Chúc Lê hơi biến, rồi vung tay lên, nguyên lực bắn ra đánh tan hết thứ mù hương kia.

- Trong người ta đã đầy ảo hương, các ngươi giết ta thì thân thể sẽ tự nổ, ảo hương bao trùm cả Thiên Yêu Điêu tộc và các ngươi sẽ rơi vào ảo cảnh! Đến lúc đó, có lẽ Thiên Yêu Điêu tộc sẽ mất tên khỏi thế gian này.

Ngô Cửu U giang tay cười lớn.

- Nghiệt súc!

Chúc Lê và các vị trưởng lão bạo nộ, nhưng không dám có hành động gì. Họ biết khá rõ về sự lợi hại của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, thực lực như họ còn có thể ngăn chặn được phần nào, chứ tộc nhân bình thường mà dính phải thì rắc rối to.

- Lần này coi như ta không may mắn, nhưng ta vẫn chưa thua. Sau này ta quay lại, Thiên Yêu Điêu tộc chắc chắn sẽ rơi vào tay ta.

Ngô Cửu U cười nhạt rồi định rút lui.

- Ngươi mừng hơi sớm đấy.

Lâm Động nhìn Ngô Cửu U cười, rồi hắn búng tay, một luồng bạch quang bắn ra biến thành một tấm thạch phù.

Uỳnh!

Thạch phù treo lơ lửng trên không, một luồng bạch quang dịu nhè đổ xuống bao trùm quanh người Ngô Cửu U. Hắn bỗng cảm thấy ảo hương trong cơ thể mình dần bị tịnh hóa.

- Đây là…Tổ Thạch? Nó nằm trong tay ngươi?

Ngô Cửu U sắc mặt kịch biến.

- Nhãn lực không tồi.

Lâm Động cười:

- Chúc Lê trưởng lão, ngài có thể ra tay rồi.

- Đa tạ Lâm Động tiểu ca.

Chúc Lê vẻ mặt lạnh lùng, biến thành một tia sáng lao tới, công thế kinh người tấn công Ngô Cửu U như vũ bão.

Binh binh binh!

Ngô Cửu U gắng sức chống đỡ, nhưng mất đi Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, rõ ràng hắn không phải đối thủ của Chúc Lê, sau nhiều chiêu qua lại, khí thế đã yếu hẳn đi.

Binh!

Lần này Chúc Lê không hề lay động, còn Ngô Cửu U thì hộc máu bay ngược ra sau, gương mặt dần trở nên tái nhợt.

- Ngô Cửu U, ngoan ngoãn đưa tay chịu trói đi, niệm tình trước đây, bản tộc sẽ giữ cho ngươi cái mạng!

Chúc Lê đứng trên ko trung, nguyên lực hội tụ quanh người giống như tạo thành một cái đĩa ánh sáng sinh tử huyền ảo dị thường.

- Ha ha, giữ lại mạng cho ta?

Khóe miệng Ngô Cửu U nhếch lên, hắn quệt vết máu, ánh mắt đột nhiên hung hãn:

- Có điều, ta không muốn giữ lại mạng cho các ngươi! Ta thấy Thiên Yêu Điêu tộc cũng không cần phải tồn tại nữa.

- U mê không tỉnh ngộ!

Chúc Lê sắc mặt lạnh băng, sát ý bùng nổ trong mắt, lật tay một cái, đĩa ánh sáng đột nhiên bắn ra.

Ngô Cửu U nghiến răng, hai tay kết ấn, rồi đột nhiên tóm lấy hai trưởng lão lúc nãy tấn công Tiểu Điêu.

Bùm!

Hai người đó nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, ma khí tà ác lan tràn rồi nhanh chóng tụ lại phía trước Ngô Cửu U biến thành một cái xoáy đen.

Phụt!

Đĩa sáng đâm thẳng vào xoáy đen nhưng không hề gây ra chấn động kinh người. Dường như nó chui vào động không đáy, biến mất không tông tích.

Lâm Động thấy vậy, đồng tử đột nhiên co lại.

- Hề hề.

Ngô Cửu U đứng đằng sau vòng xoáy, nhìn Lâm Động, rồi rạch một đường trên vai, máu tươi bắn vào vòng xoáy.

- Cung nghênh Vương giáng lâm, huyết tẩy Thiên Yêu Điêu tộc!

Ngô Cửu U quỳ xuống, ánh mắt đầy cung kính.

A a a!!

Vòng xoáy xoay chuyển điên cuồng, từ bên trong vọng ra vô số tiếng kêu thảm thiết khiến người ta phải lạnh người.

- Tất cả tộc nhân nghe lệnh, chuẩn bị phòng ngự!

Chúc Lê hô lên, rồi trên không trung vang lên những tiếng gió rít, vô số thân ảnh hiện ra trên không trung, khí tức hùng hồn lan tỏa trong không gian.

Tộc trưởng vẻ mặt lạnh băng, bàn tay ngài đã có một luồng năng lượng khủng bố ngưng tụ.

- Triệu hồi Dị Ma Vương sao?

Ánh mắt Lâm Động có phần nặng nề, hắn đã từng tận mắt thấy Dị Ma Vương, đương nhiên biết mức độ đáng sợ của chúng.

Uỳnh!

Lâm Động nhìn thấy, sâu trong vòng xoáy có tiếng bước chân vọng ra, rồi hai đôi cánh tay trắng bệch cùng với thứ khí tức tà ác chầm chậm thò ra, rồi tới hai gương mặt trắng đến quỷ dị xuất hiện trước bao ánh mắt.

Lâm Động hít vào một hơi khí lạnh, bàn tay không kìm được siết chặt - Đáng chết... có tận hai Dị Ma Vương...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1142

Đại Lễ

Vòng xoáy đen giống như cái miệng lớn của ác ma, chậm rãi xoay chuyển trên bầu trời, ma khí tà ác bất tận không ngừng chảy ra khiến nhiệt đột của trời đất cũng hạ thấp. nguyên lực trời đất vốn rất đậm đặc giống như gặp phải khắc tinh, dần dần tan biến.

Phía trước vòng xoáy đen là hai thân ảnh, chúng mặc trường bào màu đen, mái tóc đen dài xõa ra, hai kẻ này nhìn khá giống nhau, hơn nữa trắng nhợt kiểu bị bệnh, khóe miệng cong lên nhìn rất tà mị.

Hai kẻ này hiện thân không hề nói bất cứ lời nào nhưng tất cả đều cảm thấy một luồng áp lực không thể tả thành lời bao trùm trời đất. Tất cả tộc nhân Thiên Yêu Điêu, thậm chí cả tộc trưởng vẻ mặt cũng có chút nặng nề.

Hai Dị Ma Vương.

Đó là hai cường giả Luân Hồi Cảnh đỉnh phong chân chính, trận dung này, ngay cả Thiên Yêu Điêu tộc cũng không dám coi thường.

- Hà hà, thì ra là tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, xem ra ngươi đã thoát khỏi ảo cảnh của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa?

Hai tên Dị Ma Vương nhìn quanh với đôi mắt hẹp và dài rồi dừng lại ở tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, hàm tiếu nói.

- Hai Dị Ma Vương, thật là đội quân không nhỏ, xem ra các ngươi đã nhắm tới Thiên Yêu Điêu tộc bọn ta không chỉ một hai ngày?

Tộc trưởng bình thản nói.

- Báo danh đi.

- Ha ha, tại hạ Thiên Ảo Vương.

Nam tử áo đen mỉm cười, nếu ko phải gương mặt hắn đầy ma khí tà ác thì cũng có chút nho nhã.

- Ta là Địa Ảo Vương.

Kẻ kia cũng cười mỉm, nói.

- Các ngươi ấy mà, dù thời Viễn Cổ đã chiến bại, tàn dư vẫn chưa diệt nên âm mưu vẫn chưa biến mất.

- Năm đó bọn ta thất bại chỉ vì các ngươi có Phù Tổ mà thôi. Nay Phù Tổ đã chết, mọi sinh linh trong Vị Diện này rồi cũng sẽ nằm trong sự khống chế của bọn ta.

Thiên Ảo Vương cười, nói.

- Vốn dĩ định ngầm tiêu trừ hết cường giả đỉnh cao của Thiên Yêu Điêu tộc các ngươi. Nhưng xem ra kế hoạch bại lộ rồi.

Địa Ảo Vương hơi chau mày, rồi nhìn sang Ngô Cửu U đang quỳ sau lưng, lạnh nhạt nói:

- Ngô Cửu U, ngươi thật đáng thất vọng!

Thân thể hắn run lên, cắn môi nói:

- Đại nhân, chủ yếu là không biết từ đâu lại xuất hiện tên Lâm Động kia. Hắn lẻn vào thiên động cứu tộc trưởng Thiên Yêu Điêu ra.

- Ồ?

Thần sắc hai người Thiên Ảo Vương khẽ động, nhìn sang Lâm Động đang đứng bên cạnh tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, cười:

- Một con người chẳng qua là Tử Huyền Cảnh đại thành lại có thể phá hủy được Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa sao?

- Trong tay hắn có Tổ Thạch, có lẽ hắn đã dùng nó mới phá giải dc.

Ngô Cửu U nói.

- Tổ Thạch trong tay hắn?

Hai người bọn Thiên Ảo Cương vẻ mặt đều kinh ngạc. Thân là dị ma chúng rất hiểu về món thần vật chuyên để đối phó với chúng.

Lâm Động ko nói gì, chỉ nhìn chăm chăm bọn chúng, nguyên lực trong cơ thể hừng hực cháy, tinh thần lực cũng lan tỏa, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

- Có điều, thực lực bản thân thì quá yếu, Tổ Thạch trong tay ngươi cũng chẳng có ích mấy.

Thiên Ảo Vương cười, rồi nói:

- Thôi, kế hoạch đã lộ thì lộ luôn đi. Tình hình này cũng nằm trong dự liệu. Ngô Cửu U, kế hoạch khác mà ngươi cũng chưa hoàn thành thì ngươi không cần tồn tại nữa đâu.

- Đại nhân, mọi việc đã chuẩn bị chu toàn theo lời dặn của ngài, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

- Không tồi.

Lúc này Thiên Ảo Vương mới gật đầu hài long, rồi hắn nhìn tộc trưởng Thiên Yêu Điêu và vô số cường giả trên không trung, cười:

- Vốn chỉ muốn từ từ xâm thực Thiên Yêu Điêu tộc các ngươi, nhưng xem tình hình này thì đành dùng cách cực đoan nhất vậy.

- Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó!

Sắc mặt tộc trưởng lạnh băng, nguyên lực khủng khiếp bùng nổ từ trong cơ thể, dường như cả đất trời đều rung chuyển.

Xem ra cường giả đỉnh phong của Thiên Yêu Điêu tộc cũng không kìm nén được sát ý nữa rồi.

- Hai khởi hộ tông đại trận!

Chúc Lê cũng hô lên một tiếng.

- Rõ!

Một tiếng hô lớn nhất tề vang lên, rồi ngay sau đó là vô số quang trụ bắn lên từ bốn phương tám hướng Thiên Yêu Điêu tộc, đan xen nhau trên không trung và kết thành một dôi cánh dơi hoa lệ với kích thước hàng vạn trượng. Đôi cánh giang rộng bao trùm cả Thiên Yêu Điêu tộc, phía trên đôi cánh lan tỏa thứ năng lượng hung hồn khó đoán định.

- Đã đến rồi thì ở lại đi, được chết trong tay Thiên Yêu Điêu tộc bọn ta cũng không uổng cái danh Dị Ma Vương của các ngươi.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu lạnh lung nói.

- Hà hà, không hổ là tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, vẫn cuồng ngạo như vậy.

Hai người bọn Thiên Ảo Vương cười lớn, rồi lắc đầu, trên gương mặt cũng hiện vẻ lạnh lung:

- Có điều, hôm nay kẻ xui xẻo có lẽ là các ngươi rồi.

- Tuy thực lực các ngươi rất mạnh, nhưng chỉ với hai người các ngươi mà muốn diệt Thiên Yêu Tộc bọn ta, e là quá ngây thơ rồi.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu cười khảy.

- Vậy sao?

Hai người bọn Thiên Ảo Vương đều cười thích thú, rồi đột nhiên chúng đưa bàn tay trắng nhợt ra, chạm vào nhau, nụ cười thêm phần hung hãn.

- Vô Tận Ảo Cảnh.

Giọng điệu lạnh lùng mang theo sát ý nồng nặc cùng với sự điên cuồng bệnh hoạn.

Uỳnh uỳnh!

Mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, tất cả mọi người cùng nhìn thấy, trên vô số đỉnh núi đột nhiên có hắc quang bắn lên, hắc quang ngưng tụ, cuối cùng biến thành vô vàn bông hóa màu đen trước ánh mắt chấn kinh của bọn Lâm Động.

Đó là Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa!

- Hàng trăm năm nay, ta đã lén chôn hạt giống Ảo Ma Hoa theo hình thế trận pháp trong núi, nay chỉ cần hai vị đại nhân cùng khởi động là cả Thiên Yêu Điêu tộc này sẽ vĩnh viễn rơi vào trận pháp của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa. Các ngươi sẽ không có đường thoát!

Ngô Cửu U ngẩng lên, vẻ mặt hung hăng nhìn mấy người Lâm Động, cười.

Súc sinh!

Chúc Lê bạo nộ đến mức toàn thân run rẩy, lão không thể ngờ một trăm năm nay Ngô Cửu U luôn đánh bẫy Thiên Yêu Điêu tộc, thật buồn thay khi các

trưởng lão còn tín nhiệm hắn.

Vô số bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đung đưa trên đỉnh núi, dường như còn có những làn sóng âm thanh chói tai phát ra, vô vàn đạo hắc quang lan tỏa, biến thành một đạo quang trận dần phủ phía dưới trận pháp cánh dơi trên không trung.

Một số tộc nhân Thiên Yêu Điêu thực lực yếu một chút là trong đầu bắt đầu thấy choáng váng, thậm chí thần trí cũng bắt đầu có dấu hiệu mơ hồ, đó là dấu hiệu sắp rơi vào ảo cảnh.

Lâm Động chau mày, quanh người hắn có bạch quang bảo hộ. Nhờ có Tổ Thạch mà hắn không bị ảnh hưởng bởi trận pháp, nhưng nếu cứ kéo dài thế này thì sẽ tổn thất vô cùng lớn đến tộc nhân Thiên Yêu Điêu.

- Tộc trưởng, giờ phải làm gì?

Chúc Lê vẻ mặt nặng nề nhìn tộc trưởng.

- Nay phần lớn cường giả cấp cao trong tộc đều đang bế quan, họ vẫn chưa thoát được khỏi ảo cảnh.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu nheo mắt, rồi nói:

- Ta sẽ chặn một tên Dị Ma Vương, đại trưởng lão, ngươi dẫn mười cường giả clc chặn tên còn lại.

Chúc Lê hiện giờ cũng đã chạm tới Luân Hồi thực lực vượt xa cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường, nếu cộng với mười cường giả Chuyển Luân Cảnh nữa, không phải không thể chặn được một Dị Ma Vương.

- Nhưng trận pháp kia...

Sắc mặt Chúc Lê nặng nề, rắc rối hiện tại không phải hai Dị Ma Vương mà là trận pháp Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đang bao phủ toàn tộc. Có lẽ không lâu nữa,

ngay các siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng bị ảnh hưởng, huống chi là những tộc nhân khác.

Tộc trưởng trán nhăn tít lại, hắn cảm nhận được sự lợi hại của trận pháp. Rõ ràng dị ma đã chuẩn bị khá chu đáo, hoàn toàn muốn đánh trọng thương Thiên Yêu Điêu tộc.

- HÌnh như trận pháp này được tạo thành từ sáu mươi bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa. Xem ra chúng đã dốc hết tâm huyết.

Ánh mắt Lâm Động sắc bén quét quanh những đỉnh núi kia, lên tiếng nói.

Muốn trồng Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa không phải đơn giản, cũng phải trá giá khá lớn. Mà lần này để đối phó với Thiên Yêu Điêu tộc, dị ma đã dùng đến nhiều thế này, rõ ràng là một gia tài không nhỏ.

- Ngay cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không dám coi thường ảo hương của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa. Muốn đột phá trận pháp này thì bắt buộc phải trừ bỏ Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

Chúc Lê trầm giọng, vì cường giả trong thiên động chưa tỉnh dậy, nên họ rất thiếu người.

Lâm Động nghe vậy, ánh mắt lấp loáng, nhìn chăm chăm lên những bông hoa đen trên đỉnh núi, bỗng trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

- Đại trưởng lão, trận pháp cứ để ta giải quyết. Mọi người cứ đối phó với hai Dị Ma Vương là được.

Lâm Động cười.

- Ngươi?

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu và Chúc Lê đều sững người.

- Đương nhiên, ta cũng cần thêm người.

Lâm Động cười:

- Hai vị không tin sao?

- Ha ha, nếu Lâm Động tiểu hữu thật sự giải quyết được trận pháp thì coi như Thiên Yêu Điêu tộc ta nợ ngươi một ân tình!

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu vung tay, cười lớn.

Lâm Động cười, rồi lại nhìn về phía Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, không kìm được liếm môi.

Nhiều Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa thế này, nếu lấy hết được thì chắc sẽ xung kích được cảnh giới Phù Tông nhỉ?

Đúng là đại lễ dâng đến tận cửa!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1143

Ra Tay

Hương hoa màu đen lan tỏa khắp không trung, một thứ năng lượng kỳ lạ bao trùm toàn bộ Thiên Yêu Điêu tộc. Không gian trở nên mù mịt, mơ hồ, thần trí con người cũng trở nên hoảng hốt.

Đó chính là dấu hiệu khi Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa tạo ảo cảnh. Đến khi ảo cảnh hình thành, chỉ cần những tộc nhân thực lực yếu một chút là sẽ rơi vào đó, dù có gọi tỉnh lại cũng sẽ bị tổn thương lớn. Dù sao thì thực lực của họ kém quá xa so với những cường giả cấp cao bế quan trong thiên động.

- Động thủ đi, không thể kéo dài nữa.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu nhìn tình hình này biết không thể chậm trễ nữa, liền nói.

- Rõ!

Chúc Lê gật đầu rồi vung tay lên, lập tức có mười thân ảnh bay tới. Đây đều là những siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, cũng là tinh anh cấp cao trong tộc.

- Những người còn lại bảo vệ tộc nhân yếu hơn!

Chúc Lê nhìn xuống dưới nói, hiện giờ đã có một số tộc nhân thực lực yếu rơi vào ảo cảnh, bắt buộc phải có người bảo vệ.

- Lâm Động tiểu hữu, ngươi có thể tùy chọn người, chỉ cần để lại một số bảo vệ tộc nhân khác là được.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, thân hình nhanh chóng lùi về sau.

- Thời Viễn Cổ, Dị Ma tộc ngông cuồng như vậy cũng không thể tiêu diệt được Thiên Yêu Điêu tộc bọn ta, nay các ngươi chỉ có hai Dị Ma Vương mà đòi làm được sao? Đúng là nực cười!

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu bước chân ra, nguyên lực khủng khiếp ngưng tụ phía sau, luồng năng lượng Luân Hồi lan tràn, thiên địa vạn vật như tĩnh lặng như tờ.

- Ha ha, có được hay không thì cứ thử đi rồi biết.

Thiên Ảo Vương khẽ cười, ma khi bắt đầu khuếch tán, trên gương mặt trắng nhợt của hắn xuất hiên những đường phù văn đen quỷ dị.

Ầm!

Hai bên nhìn nhau mắt tóe lửa, hai quang ảnh gần như cùng lúc lao thẳng vào nhau. Lực xung kích đáng sợ tỏa ra xung quanh, hai đạo quang ảnh bay thẳng lên trời.

- Động thủ!

Chúc Lê thấy thế cũng vẫy tay, mười vị cường giả Chuyển Luân Cảnh phía sau cùng hô đáp lời, rồi mười một thân ảnh bay thẳng tới Địa Ảo Vương.

- Ngô Cửu U, ngươi khống chế trận pháp tiêu diệt những kẻ khác.

Địa Ảo Vương nhìn Ngô Cửu U, lạnh lùng nói.

- Rõ!

Ngô Cửu U nghe vậy, ánh mắt lập tức trở nên hung hăng nhìn những người

còn lại.

Địa Ảo Vương nói xong thì bay xông thẳng vào vòng vây của mấy người Chúc Lê.

Lâm Động nhìn lên trận đại chiến đang diễn ra trên không trung, không kìm được hít vào một hơi, lần này cũng không hề thua kém lần ở Viêm Thần Điện.

- Tiểu Điêu.

Lâm Động đáp xuống bên cạnh Tiểu Điêu, lúc này cũng có không ít cường giả Thiên Yêu Điêu tộc tiến lại gần. Những người này tuy thực lực không bằng các vị trưởng lão nhưng cũng có thể coi là lớp người tinh anh. Ví dụ như Ngô Trọng, đã là Chuyển Luân Cảnh rồi.

- Giờ phải làm thế nào?

Tiểu Điêu nhìn cảnh tượng hỗn loạn, cũng chẳng có cách gì, thực sự hắn cũng phải dè chừng Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

- Chúng ta bắt buộc phải nhanh chóng phá vỡ trận pháp. Nếu không khi ảo hưởng tích tụ lại, sẽ có ngày càng nhiều người rơi vào ảo cảnh.

Lâm Động nhìn lên những bông hoa đen trên đỉnh núi, trầm giọng nói.

- Phá thế nào?

Tiểu Điêu hỏi.

- Bắt buộc phải nhổ hết sáu mươi chín bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa cùng lúc.

- Nhưng chúng ta căn bản không thể tiếp cận Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa… Ngô Trọng chau mày, thực lực của họ còn tạm được, cố gắng chắc cũng được một lúc, nhưng những người khác thì khó rồi.

- Mọi người cứ chia thành sáu mươi chín nhóm ba người.

Lâm Động trầm tư, nói.

Tiểu Điêu nghe vậy không chút do dự, phẩy tay một cái. Một lượng lớn cường giả ở phía sau lập tức chia thành sáu mươi chín nhóm nhỏ vô cùng có quy củ. Lâm Động nhìn mà phải cảm thán, không hổ là một trong Tứ bá tộc, không thể không khiến người khác khâm phục.

- Ta sẽ đưa mọi người Phá Ma Phù, nó có thể tạm thời áp chế ảo hương. Tất cả nhất thiết phải phối hợp với nhau cùng nhổ đi số Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đó trong thời gian ngắn nhất có thể để phá vỡ đại trận.

Lâm Động cầm Tổ Thạch, sáu mươi chín đạo bạch quang bắn ra rồi sáu mươi chín nhóm cùng nhận lấy.

- Ngoài ra, hiện nay chỉ có thể ngưng tụ được từng này Phá Ma Phù, vì thế mọi người chỉ có một cơ hội thôi. Nếu thất bại thì thời gian sẽ phải kéo dài, như vậy sẽ càng rắc rối.

Sắc mặt Lâm Động trịnh trọng nói.

- Rõ!

Tất cả cường giả cùng gật đầu thật mạnh.

- Vậy còn ngươi?

Tiểu Điêu bỗng nhìn sang Lâm Động, Ngô Trọng và những cường giả khác cũng có chút nghi hoặc nhìn hắn.

- Hắn sẽ không dễ dàng để mọi người phá trận pháp. Ta sẽ đối phó với hắn.

Lâm Động nhún vai, ngẩng lên nhìn về phía Ngô Cửu U, xung quanh hắn ta lúc này là ảo hương màu đen, dường như hắn đang thúc động sức mạnh của trận

pháp.

- Ngươi định một mình đối phó hắn?

Sắc mặt Tiểu Điêu hơi thay đổi, trước đó hắn đã giao đấu nên biết rõ sự lợi hại của Ngô Cửu U. Huống hồ bây giờ hắn lại có trận pháp nữa, sức mạnh càng thêm khủng bố.

- Hay là ta giúp ngươi?

Lâm Động lắc đầu:

- Quanh người hắn ảo hương rất đậm đặc, ngươi không có Tổ Thạch hộ thể thì không kiên trì được bao lâu đâu. Yên tâm, nếu hắn chỉ là cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường của Thiên Yêu Điêu tộc có lẽ ta còn phải đau đầu.

Nhưng hắn lại có sức mạnh của dị ma, thế thì đỡ phiền hơn nhiều.

Phần lớn thủ đoạn của Lâm Động đều có tính khắc chế dị ma. Vì thế với dị ma, đối thủ đáng gờm của người khác, với hắn lại dễ đối phó hơn.

- Vậy được, nếu không cố được thì lên tiếng để ta tới giúp.

Tiểu Điêu hơi nhíu mày, nhưng cũng không có cách gì hơn, đành gật đầu nói.

- Ừm.

Lâm Động mỉm cười:

- Mọi người tranh thủ thời gian đi. À, nhổ Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa lên đừng hủy nó đi, cứ để lại cho ta.

Tiểu Điêu gật đầu, vẫy tay hô một tiếng:

- Đi nào!

Hắn vừa dứt lời, hàng trăm thân ảnh lập tức từ bốn phương tám hướng bay ra, thanh thế rất kinh người.

Sau khi bọn Tiểu Điêu đi, ánh mắt Lâm Động khóa chặt lấy Ngô Cửu U, rồi bay tới phía trước hắn.

- Một tiểu tử Tử Huyền Cảnh đại thành mà dám một mình đấu với ta? Không biết sống chết!

Ngô Cửu U nhìn Lâm Động, khóe miệng nhếch lên khinh thường.

- Để giải quyết ngươi, vậy là đủ.

Lâm Động cười, bạch quang lan tỏa quanh người, ảo hưởng vừa chạm vào đã phụt tan biết.

- Ngông cuồng, ngươi tưởng có Tổ Thạch bảo vệ là ta không thể làm gì ngươi sao? Ngươi phá hỏng đại sự của ta, đợi khi bắt được ngươi rồi, ta sẽ cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Ngô Cửu U cười nham hiểm, ấn pháp biến hóa, hương hoa lập tức trào dâng, hắn vung tay, không gian bỗng rung lên, mười mấy tia hắc quang giống như rắn độc xuyên thủng hư không, nhanh như chớp bắn về phía Lâm Động.

Uỳnh!

Lâm Động nắm tay lại, lôi quang bùng nổ trong long bàn tay, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, lôi quang bắn tới.

Phụt phụt!

Những tia hắc quang vốn dĩ có thể trói chết một cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn, khi lôi quang lướt qua đã ngay lập tức đứt đôi.

- Thứ năng lượng này… Ngô Cửu U thấy thế, đồng tử co nhỏ lại, hắn cảm

nhận được một luồng sức mạnh khiến hắn sợ hãi từ Lôi Đế Quyền Trượng.

- Lôi Đình tổ phù?!

- Nhãn lực không tồi.

Lâm Động cười.

- Ta đang thắc mắc tại sao ngươi dám một mình ra mặt, thì ra là có chỗ dựa. Lôi Đình tổ phù đúng là rất lợi hại, nhưng với chút thực lực của ngươi thì không có ích gì đâu. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, bất cứ thứ ngoại vật nào cũng vô dụng!

Ngô Cửu U cười khảy, thân hình hắn rung lên, đôi cánh dơi nghìn trượng phía sau hắn giang rộng, nguyên lực trong trời đất cũng đột nhiên trở nên bạo động.

Ao hưởng nhanh chóng ngưng tụ lại trên cánh tay bị đứt của Ngô Cửu U, rất nhanh đã mọc thành một cánh tay đen, trên đó là hoa văn Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

- Đấu với ta sao, chỉ sợ ngươi không thể!

Đôi cánh dơi đập mạnh, Ngô Cửu U siết tay cảm nhận luồng sức mạnh dồi dào trong cơ thể, nụ cười của hắn càng thêm hung hãn.

- Ai không thể giờ đã kết luận là hơi sớm đấy!

Lâm Động giậm mạnh chân, tiếng long ngâm trong trảo mà cổ xưa bỗng vang ra từ trong cơ thể hắn. Ánh sang ngọc ngưng tụ sau lưng, phụt một tiếng một đôi long dực dài nghìn trượng mọc ra.

Grào grào!

Mấy trăm con rồng uốn lượn quanh người Lâm Động, uy lực đáng sợ đó trào

lên như thủy triều thu hút mọi sự chú ý. Đặc biệt là khi nhìn thấy đôi long dực màu ngọc phía sau Lâm Động, ánh mắt của tất cả mọi người đều có sự chấn động.

- Năng lượng này… Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu đang giao đấu kịch liệt với Thiên Ma Vương cũng phải liếc nhìn thân ảnh gầy gò phía xa, trong lòng thoáng qua sự chấn kinh.

- Là…long cốt Hồng Hoang sao?!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1144

Hồng Hoang Tái Hiện

Hàng trăm con thanh long uốn mình quanh Lâm Động, tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang vọng, thứ uy lực cổ xưa mà nặng nề của Long tộc bao trùm toàn bộ Thiên Yêu Điêu tộc.

- Uy lực Long tộc?

Sự thay đổi của Lâm Động khiến Ngô Cửu U phải giật mình, ánh mắt nhìn Lâm Động có phần cổ quái. Lâm Động rõ rang là con người chân chính, nhưng thứ uy lực Long tộc kia lại vô cùng thuần chính, thậm chí một số cường giả cấp cao trong Long tộc cũng không thể sánh bằng. Điều này thật sự khó hiểu.

- Thú vị thật, ngươi không chỉ có Tổ Thạch, tổ phù mà giờ lại có cả uy lực của Long tộc.

Ngô Cửu U cười nhạt, ánh mắt không có chút ý cười nào. Trên cánh tay, những đường hoa văn đen nhu động tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo.

- Có điều, dù có nhiều thủ đoạn thế nào thì hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!

Hàn quang lóe lên trong mắt Ngô Cửu U, cuối cùng không do dự nữa, chân giậm trên không, ảo hương màu đen cuồn cuộn, thân ảnh hắn xuất hiện phía trước Lâm Động, ngón tay chỉ ra, ảo hương ngưng tụ, nhằm thẳng trán Lâm Động bắn tới.

Xoẹt!

Đôi long dực sau lưng Lâm Động đập mạnh, cuồng phong bùng nổ, hắn nhanh chóng lùi ra sau tránh công kích của Ngô Cửu U.

Ầm!

Vừa lui về sau, Lâm Động ngay lập tức triển khai công thế. Chỉ thấy tay hắn cầm quyền trượng, lôi quang cuộn trào, vô số trượng ảnh hiện ra, ập tới Ngô Cửu U như vũ bão.

- Toàn trò trẻ con!

Ngô Cửu U cười khảy, hắn vặn tay, phía trước bỗng ngưng tụ một cánh hoa đen chặn đứng trượng ảnh.

- Đi!

Ngô Cửu U búng tay, cánh hóa trước mặt đột nhiên bắn ra, khí thế sắc bén, rạch tan hư không nhằm thẳng cổ họng Lâm Động mà lao tới.

- Keng!

Lâm Động đưa quyền trượng ra, khẽ đập lên méo cánh hoa khiến nó lệch hướng rồi bay lên phía trên đầu hắn.

Vừa giao đấu Lâm Động đã thể hiện được kinh nghiệm chiến đấu, nhiều năm trải qua bao trận sinh tử đã cho hắn thần kinh vô cùng nhạy bén trong chiến đấu.

- Thể hiện bản lĩnh thật đi, nếu không thì ngươi không có cơ hội đâu.

Ngô Cửu U lạnh lùng nói, hắn giơ bàn tay ra, ảo hương ngưng tụ lại thành vô số bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, tỏa ra một thứ năng lượng quỷ dị.

Lâm Động nheo mắt, rồi cũng không khách khí, hít sâu một hơi, khi thở ra thì giống như tiếng long ngâm tựa tiếng sấm rền Grào!

Ánh sang ngọc dịu nhẹ tỏa ra từ trong cơ thể Lâm Động, ba trăm con thanh long quanh người hắn cũng bắt đầu đổi màu, cuối cùng biến thành màu tử kim.

Đôi mắt Lâm Động lúc này cũng ánh màu tử kim, khí tức bạo tăng, rõ ràng hắn đã động dụng đến sức mạnh của long cốt Hồng Hoang.

- Như vậy mới thú vị.

Ngô Cửu U cười khảy, rồi hắn nắm tay lại, vô số bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa lao tới như vũ bão về phía Lâm Động.

Lâm Động cầm Lôi Đế Quyền Trượng, hai mắt khép hờ, rồi đột nhiên trừng mắt, ba trăm con tử kim long cùng lúc gầm lên.

Uỳnh!

Lâm Động hóa thành một đạo tử kim quang lao tới, ba trăm con tử kim long quấn quanh người hắn, giống như một con cự long, phát ra thứ uy lực vô tận.

Rầm rầm rầm!

Tử kim quang lao tới, những bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa kia lập tức nổ tung, không gian cũng như méo mó cả đi.

Thân hình Ngô Cửu U không hề động đậy, hắn đầy coi thường nhìn quang ảnh đang lao tới với khí thế hung hãn. Hắn mặc cho quang ảnh lao tới, rồi chầm chậm giơ cánh tay màu đen lên, mở rộng bàn tay rồi chờ Lôi Đế Quyền Trượng đâm vào!

Bùm bùm!

Lôi Đế Quyền Trượng với sức mạnh của ba trăm con tử kim long đâm thẳng lên bàn tay Ngô Cửu U, không gian vang lên tiếng nổ động trời, sóng năng lượng ma sát với không gian phát ra những tiếng nổ như sấm rền.

Thế nhưng, Ngô Cửu U dùng tay không chống lại công kích hung mãnh của Lâm Động, thân thể không hề động đậy, cánh tay kia thậm chí không rung lên là bao, chỉ là hoa văn Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa trên cánh tay lúc này tan đi một chút mà thôi.

Lâm Động thấy thế, thần sắc cũng thay đổi. Ngô Cửu U quả nhiên không đơn giản, chẳng trách mà Tiểu Điêu cũng thua thiệt.

Uỳnh!

Ngô Cửu U cười lạnh, bàn tay xoay một vòng rồi tung chưởng!

Binh!

Sức mạnh cuồng bạo xung kích đánh tan tử kim quang Lâm Động tạo ra, những con tử kim long quanh người hắn cũng biến mất không ít.

- Hừ!

Một chưởng đánh lui Lâm Động, sát ý trong mắt Ngô Cửu U càng nặng thêm, thân hình khẽ động, vô số tàn ảnh xuất hiện quanh Lâm Động, cánh tay màu đen với thứ sức mạnh đáng sợ tấn công như vũ bão.

Keng keng keng!

Lôi Đế Quyền Trượng cũng biến thành vô số đạo lôi quang bảo vệ quanh người, nhưng rõ ràng hắn có hơi yếu thế. Một số đòn của Ngô Cửu U thậm chí đã phá vỡ được tầng phòng ngự, đánh thẳng lên người hắn. Công kích mạnh mẽ thế này, nếu không phải Lâm Động có long cốt Hồng Hoang thì chắc chắn đã trọng thương.

Khi Lâm Động đang gắng sức giằng co với Ngô Cửu U, trên đỉnh núi phía xa, tiểu đội của Tiểu Điêu đã tiếp cận một ngọn núi. Bạch quang tỏa ra từ Phá Ma Phù tỏa ra bao trùm quanh họ, cách ly khỏi ảo hương bên ngoài.

- A Điêu đại ca, Lâm Động huynh hình như sắp không gắng gượng được nữa.

Một cường giả sắc mặt hơi thay đổi, lên tiếng.

Tiểu Điêu khựng người quay lại thì thấy Lâm Động đang bị Ngô Cửu U áp đảo, đồng tử co lại, nắm đấm siết chặt.

- A Điêu đại ca, hay là huynhd di giúp Lâm Động huynh đệ đi. Ở đây cứ để bọn đệ.

Một người khác nói, xem tình hình thì dường như Lâm Động không được ổn lắm.

Tiểu Điêu nghe thế, trầm ngâm một chút nhưng rồi lắc đầu trước sự kinh ngạc của hai người kia:

- Huynh ấy đã nói đối phó được thì nhất định sẽ được. Chúng ta cứ hoàn thành nhiệm vụ của mình đi đã.

- Rõ!

Hai người kia gật đầu, nhìn nhau thì đều nhận ra sự nghi hoặc trong mắt đối phương. Họ thực sự không hiểu Tiểu Điêu lấy đâu ra niềm tin như vậy. Ngay hắn cũng bại trong tay Ngô Cửu U cơ mà. Tuy Lâm Động nhiề thuủ đoạn nhưng dù sao khoảng cách cũng quá xa. Chỉ là, dù có không hiểu, nhưng Tiểu Điêu đã nói vậy thì họ cũng không tiện nói gì nữa.

Ba người xông vào trong ảo hương rồi tiến thẳng tới đỉnh núi. Lúc này Tiểu Điêu mới liếc nhìn về phía xa, khi chỉ còn một mình hnắ mới lẩm nhẩm:

- Ngươi ấy mà, đừng có mà toi không lại mất mặt người huynh đệ này.

… Bùm!

Cánh tay đen giống như con độc long, với tư thái ngang ngược cực diểm

đánh tan lớp phòn ngự lôi quang, rồi nhanh như chớp oanh kích lên ngực Lâm Động.

Âm thanh trầm đục vang lên, Lâm Động cảm giác như ngực sụt hẳn xuống, thân thể bay ngược ra sau, máu tươi không kìm được mà phun ra.

Tuy hắn có long cốt Hồng Hoang, nhục thể vô cùng cứng rắn, nhưng trúng công kích mãnh liệt đó của Ngô Cửu U cũng khiến hắn không dễ chịu chút nào.

- Xương cốt của ngươi cũng khá đấy.

Ngô Cửu U nhìn Lâm Động châm chọc, nhưng trong mắt cũng có chút kinh ngạc. Đòn vừa rồi của hắn, đừng nói Tử Huyền Cảnh, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh nếu trúng phải cũng sẽ có thương thế. Nhưng Lâm Động, ngoài việc bcị hộc máu ra thì khí tức không hề có dấu hiệu bị trọng thương.

Năng lực đó khiến Ngô Cửu U cũng phải thấy kinh ngạc.

- Đó cũng là bản lĩnh cả đấy.

Lâm Động quệt máu đi, ngữ khí vẫn rất bình thản.

- Đúng là bản lĩnh.

Ngô Cửu U gật gù, nụ cười dần trở nên hung hãn.

- Có điều, đá có cứng thế nào cũng bị đập vỡ thôi. Để xem ngươi chịu được bao nhiêu lnầ.

Vừa dứt lời, cánh tay hắn bùng phát hắc quang tà ác, Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa trên đó cũng dần nở rộ.

Những tia hắc quang trên cánh tay giống như gốc rễ của hoa, mọc chạy khắp nơi, nhanh chóng ngưng tụ những luồng năng lượng đáng sợ.

- Hãy xem ta một quyền đánh ngươi tan thành tương đây!

Ngô Cửu U cười hung hãn, nắm đấm siết chặt, ngay không gian cũng bắt đầu biến dạng.

Lâm Động nhổ ngụm máu trong miệng ra, trong ánh mắt có phần nặng nề, hắn cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp của cánh tay Ngô Cửu U.

- Đúng là một kẻ đáng gờm.

Lâm Động buông lỏng Lôi Đế Quyền Trượng ra, rồi hai tay khẽ hợp vào nhau kết thành ấ pháp kỳ lạ. Sau khi ấn pháp kết thành, tử kim long quanh người hắn dần trở nên an tĩnh, một thứ dao động huyền ảo tỏa ra từ long bàn tay hắn.

Luồng dao động này chạy từ trên xuống dưới, cuối cùng chui xuống long đất, vào khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều cảm nhận thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, cảm giác giống như có cự long đang tỉnh dậy vậy.

Năng lượng bên dưới lòng đất giống như thủy triều dâng, thực vật trên mặt đất bắt đầu khô héo, một thứ mùi vị hoang vu dần dần lan tỏa.

Lâm Động chầm chậm đưa tay về phía mặt đất, rồi khẽ nắm lại, không gian vang lên giọng nói trầm đục của hắn:

- Thiên địa vạn vật, Tận Hóa Hoang Vu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1145

Vĩnh Hằng Ảo Ma Thân

Đại địa rộng lớn rung chuyển dữ dội, vô số cường giả Thiên Yêu Điêu đều kinh ngạc nhìn cả không gian xung quanh đang nhanh chóng khô héo. Họ cảm nhận được trong lòng đất dường như có vạn luồng năng lượng hùng hồn đang hội tụ về một hướng.

Đó là nơi Lâm Động đang đứng.

Uỳnh!

Sau cái siết tay của Lâm Động, mặt đất dưới chân hắn cuối cùng nứt ra. Tất cả mọi người cùng kinh ngạc nhìn thấy một cột quang trụ hàng vạn trượng bắn thẳng lên trời!

Quang trụ năng lượng này phía dưới nối với mặt đất, điểm tận cùng nối với Lâm Động, luồng năng lượng hùng hồn đó dường như đang chảy vào người hắn.

Phụt!

Khi năng lượng truyền vào, thân thể Lâm Động phình to ra gấp đôi. Dù năng lượng nhiều đến mức đó nhưng với Lâm Động không có chút gì gọi là không thích ứng cả. Hắn hiện giờ đã có long cốt Hồng Hoang, chỉ cần không phải năng lượng khủng bố đến cực điểm, muốn khiến hắn nổ tung không phải dễ.

Mái tóc đen của hắn cũng xõa ra, ánh tử kim quang trong mắt giống như thực chất, hai luồng hơi thở từ mũi giống như con khí long nhu động.

Một luồng khí tức cực đoan đến kinh người, bùng nổ từ trong người hắn

giống như bão tố, khiến phong lôi cuồn cuộn dâng tràn.

Đại Hoang Vu Kinh, khi thực lực Lâm Động tăng tiến, bộ võ học cao thâm khó lường này cũng dần bộc lộ được uy năng to lớn của mình.

Trước đây Lâm Động chỉ biến được một khu vực vài trăm dặm trở nên hoang vu, nhưng đến nay không gian này đã vượt quá nghìn dặm. Phóng tầm mắt là cả một không gian hoang vu không điểm tận cùng.

Đại Hoang Vu Kinh vẫn bá đạo như thế.

- Cũng có chút bản lĩnh.

Ngô Cửu U thấy Lâm Động khí thế tăng mạnh, vẻ khinh thường nơi khóe miệng cuối cùng cũng nhạt dần. Một tiểu tử chỉ là Tử Huyền Cảnh đại thành mà khiến hắn kinh ngạc mức này, điều đó đủ để khiến hắn bớt coi thường rồi.

- Có điều, chỉ không biết ngươi bây giờ có chặn được công kích của ta không?

Ngô Cửu U chầm chậm siết tay lại, Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa trên cánh tay nở rộ, trong sự yêu dị tỏa ra mùi vị tử vong.

Grào!

Lâm Động bước chân ra, tiếng long ngâm kinh người vọng ra từ cơ thể, vô vàn con tử kim long lao vun vút quanh người hắn.

Tám trăm con!

Nhờ sức mạnh của Đại Hoang Vu Kinh, trong cơ thể Lâm Động đã ngưng tụ được tám trăm con tử kim long!

Toàn thân Lâm Động được ánh tử kim quang che phủ, ánh sáng chói lòa giống như vầng mặt trời rực rỡ, phóng ra những luồng năng lượng đáng sợ khó

lòng hình dung.

Lâm Động ngẩng lên, đôi mắt tử kim quang của hắn nhìn chăm chăm về phía Ngô Cửu U, rồi ngay sau đó, đôi long dực sau lưng hắn vỗ mạnh.

Uỳnh!

Tiếng sấm rền vang khắp không gian, thân ảnh Lâm Động bỗng nhiên biến mất, ngay Chuyển Luân Cảnh cũng chỉ thấy trên trời lóe lên một tia tử kim quang Tia sáng bay đến đâu, không gian biến dạng đến đó, một vệt tử kim dài vạn trượng gần như chỉ chớp mắt đã hiện ra.

Ngô Cửu U nhìn ánh kim quang đang lớn dần trong mắt với tốc độ kinh người, đồng tử co nhỏ lại, rồi hắn gầm lên một tiếng tựa dã thú. Cánh tay siết thành đấm rồi tung quyền.

Ma khí tà ác bùng phát từ trong cánh tay hắn, biến thành một bông hoa màu đen xoay tròn, tỏa ra thứ năng lượng đáng sợ.

Tám trăm con tử kim long lao tới, mặt đất phía dưới nứt toác ra thành những rãnh khổng lồ.

Bùm!

Long quyền màu tử kim xé tan hư không, với tư thái kinh hoàng đánh thẳng lên bông hoa đen trên nắm đấm Ngô Cửu U.

Vào khoảnh khắc va chạm, dường như không gian cũng đông cứng lại, rồi một vầng mặt trời chói chang hiện ra trên không trung, xung kích lực khó lòng hình dung tựa như lốc xoáy bùng nổ, cả không gian bị luồng xung kích lực đó xé tan tành.

Vô số tộc nhân Thiên Yêu Điêu đều ngẩng lên nhìn với ánh mắt chấn kinh. Không ai có thể ngờ, một kẻ chỉ là Tử Huyền Cảnh đại thành lại có thể đánh với Ngô Cửu U tới mức này.

Vút!

Trước vô số ánh mắt chấn kinh, trong vầng mặt trời chói chang kia bỗng có hai thân ảnh bắn ngược ra, bước chân có phần loạng choạng, rõ ràng đều bị tổn thương.

Rầm!

Lâm Động giậm mạnh chân xuống mới giữ vững được thân thể. Một cánh tay của hắn hơi run rẩy, năng lượng cuồng bạo đã xâm nhập và muốn phá tan cơ thể hắn.

- Hừ.

Nhưng Lâm Động chỉ hừ lạnh một tiếng, thôn phệ lực vận chuyển nuốt gọn chúng. Rồi hắn ngẩng lên, ánh mắt băng hàn nhìn Ngô Cửu U ở phía xa.

Ngô Cửu U lúc này rõ ràng cũng không tốt, không chỉ y phục tả tơi mà ngay cánh tay cũng có vết máu chảy ra. Hoa văn Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa tối đi rất nhiều. Rõ ràng vừa rồi hắn cũng không có được ưu thế là bao.

- Tên khốn kiếp!

Vẻ mặt Ngô Cửu U có phần hung hãn, tuy máu trên cánh tay hắn rất nhanh lại được hút vào cơ thể, vết thương cũng nhanh hồi phục, nhưng ánh mắt hắn đầy bạo nộ. Hắn không thể ngờ được mình lại bị Lâm Động bức đến mức lưỡng bại câu thương thế này.

- Xem ra ngươi cũng không mạnh như tưởng tượng.

Cơn đau trên cánh tay Lâm Động dần tan biến, hắn nhìn Ngô Cửu U, nói.

- Ngươi tưởng với chút thủ đoạn đó mà đánh bại được ta sao?

Ngô Cửu U cười khảy, sức mạnh tăng lên của Lâm Động không thể kéo dài lâu, một khi nó rút đi thì hắn sẽ lấy gì kháng cự?

- Ta không có hứng thú đánh bại ngươi. Chỉ cần khi bọn Tiểu Điêu phá giải được trận pháp là ngươi chắc chắn sẽ chết.

Lâm Động cười thích thú.

- Ngươi!

Đồng tử Lâm Động co lại, vội vàng nhìn thì mới phá hiện bọn Tiểu Điêu đã tiếp cận cả sáu mươi chín đỉnh núi. Một khi Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa bị tiễu trừ thì trận pháp sẽ vỡ, cường giả Thiên Yêu Điêu tộc lập tức sẽ hành động, đến lúc đó, kết quả của hắn sẽ vô cùng thê thảm.

Hơn nữa kế hoạch thấy bại thì hai người bọn Thiên Ảo Vương tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

- Ngươi là tên khốn kiếp!

Ánh mắt Ngô Cửu U hoàn toàn tối sầm, hắn đã bị Lâm Động kéo dài thời gian quá nhiều, nếu cứ thế này thì chắc chắn kế hoạch sẽ thất bại.

- Không thể kéo dài thế này được nữa.

Ngô Cửu U nghiến răng, hai tay kết ấn, thân thể bỗng chốc phình to ra, cuối cũng nổ tung trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Động.

Lâm Động sững người, hắn tự phát nổ sao?

- Không đúng!

Lâm Động nheo mắt, vì hắn thấy ảo hưởng đang ồ ạt tràn về hướng này.

- Tiểu tử, đây là ngươi ép ta. Nhưng được chết dưới chiêu này thì ngươi coi

như cũng không uổng.

Giọng nói của Ngô Cửu U vang lên.

Lâm Động thấy cảnh tượng quỷ dị đó, gương mặt có phần ngưng trọng, tay siết chặt, lại có tám trăm con tử kim long uốn lượn quanh người.

- Vĩnh Hằng Ảo Ma Thân!

Khi Lâm Động sẵn sàng nghênh đeịch, Ngô Cửu U hô lên một tiếng.

Ầm ầm!

Sau tiếng hô đó, đám sương mù bằng máu đang tản ra bỗng tụ lại hòa cùng với ảo hương màu đen.

Ảo hương ngày một lan tỏa nhiều hơn, tộc nhân Thiên Yêu Điêu ở phía dưới kinh hoàng khi nhìn thấy một bông hoa hắc ám khổng lồ hiện ra với sắc đỏ của máu.

Bông hoa khổng lồ khẽ vươn cành lá, Ngô Cửu U lúc này thân thể dường như đã biến thành bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa. Vô số dây leo huyết sắc giống như những con độc long uốn lượng, ảo hương biến thành mây mù bao quanh người hắn, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

- Ha ha, thế nào? Giờ ngươi còn muốn đấu với ta không?

Bông hoa hắc ám đung đưa qua lại, tiếng cười chói tai của Ngô Cửu U vang vọng, mặt đất phtía dưới lập tức tách ra thành vô số đường nứt lớn, sức mạnh kinh người đó khiến người ta phải run rẩy.

Lâm Động nhìn Ngô Cửu U với vẻ mặt ngưng trọng, lông mày hắn nhăn tít lại, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh của Ngô Cửu U đã tăng lên không ít.

Quan trong là hắn ta trốn trong thân hoa, nếu không tìm ra bản thể, tấn công

bừa bãi thì rất có thể chẳng được gì mà lại tốn sức.

- Ha ha… Ngô Cửu U cũng nhận ra sự lưỡng lự của Lâm Động, liền cười lớn, những sợi dây leo đen lập tức bắn tới như vũ bão, có điều không phải tấn công Lâm Động mà là nhằm tới những nhóm nhỏ tiếp cận Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

Công kích đột ngột này khiến bọn họ bất ngờ không kịp trở tay, nhưng cũng may họ đều là tinh anh của Thiên Yêu Điêu tộc, cũng không bị thương vong gì, chỉ là tốc độ giảm đi.

Lâm Động thấy thế, ánh mắt tối lại, thân thể biến thành màu ngọc trong xuốt, dường như nhìn thấy cả bộ xương ngọc trong cơ thể hắn.

Grào!

Tiếng long ngâm vọng ra từ cơ thể Lâm Động, hai tay hắn siết chặt, đưa sức mạnh toàn thân lên cực điểm, tám trăm con tử kim long lại xuất hiện!

Một nghìn con!

Khi một nghìn con tử kim long ngưng tụ thành hình, bề mặt da Lâm Động cũng xuất hiện vết máu, đây là cực hạn của hắn rồi.

- Giết!

Tiếng hô trầm đục tựa tiếng long ngâm vọng ra, ánh mắt hắn tóe lửa nhìn bông hoa hắc ám khổng lồ kia rồ thân hình lao vút tới.

Một nghìn con tử kim long giơ nanh múa vuốt lao tới, tiếng gầm thét vang vọng khiến cả trời đất rung chuyển.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1146

Tổ Phù Chi Thủ

Tiểu Điêu tung ra những tia tử hắc quang cắt đứt hết những sợi dây leo đang tấn công hắn.

- Không ngờ đã đến mức này.

Bên cạnh Tiểu Điêu, một cường giả Thiên Yêu Điêu tộc nhìn cuộc giao đấu trên không trung ở phía sau mà không kìm được kinh than, giọng nói cũng mang chút lo lắng.

Lâm Động giữ chân Ngô Cửu U được lâu như vậy đã khiến họ vô cùng ngạc nhiên, nhưng lúc này, chiêu số của Ngô Cửu U vô cùng lợi hại, bông hoa hắc ám khổng lồ kia phát ra thứ năng lượng khiến họ cũng cảm thấy da đầu tê dại.

- Tranh thủ thời gian đi.

Tiểu Điêu nói, rồi tay hắn lóe bạch quang, đánh tan hết ảo hương đang tràn tới. Ngay sau đó, trên đỉnh núi cách đó không xa hiện ra một bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa.

- Tìm được rồi, chuẩn bị tín hiệu, sau khi tất cả đã đến nơi thì ra tay cùng một lúc.

Tiểu Điêu khẽ thở phào, nói.

- Rõ!

Hai người kia nghe thế lập tức đáp lời, tay nắm lại, lập tức có một đạo quang

phù hiện ra.

- Giờ…phải hy vọng Lâm Động huynh đệ có thể kéo dài thêm một chút nữa.

Một người khẽ thở dài, họ đã đến lúc quan trọng nhất, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa là họ sẽ thanh trừ được Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, phá giải đại trận. Chỉ có điều, với tiền đề là không bị Ngô Cửu U ngăn cản. Nếu không thể cùng một lúc giải quyết hết Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa thì sẽ khiến đại trận phát nổ, dù đại trận bị phá nhưng ảo hương tỏa ra sẽ là rắc rối lớn.

Hơn nữa, họ cũng không thể kéo dài thêm nữa, ảo hương ngày một nhiều, thực lực Ngô Cửu U lại càng ngày càng mạnh, vì thế, dù là vì giúp Lâm Động thì họ cũng bắt buộc phải phá vỡ đại pháp nhanh nhất có thể.

Tiểu Điêu ngoảnh đầu nhìn phía xa, nơi đó có một thân ảnh đang lao thẳng về phía bông hoa hắc ám khổng lồ với tư thế không sợ chết, tay không kìm được mà siết lại.

- Chuẩn bị động thủ.

Giọng Tiểu Điêu trầm đục, Phá Ma Phù trong tay tỏa ra bạch quang dịu nhẹ. Giờ có lo lắng cũng chẳng ích gì, nếu họ không thể phá giải đại trận thì mọi việc Lâm Động đã làm đều thành vô ích.

… - Ha ha, khí thế không tồi, có điều chỉ là châu chấu đá xe mà thôi!

Trên bầu trời, tiếng cười chói tai của Ngô Cửu U vang lên. Vô số sợi dây leo đen giống như hàng nghìn con độc long lao tới như vũ bão, cuối cùng đâm thẳng vào Lâm Động được bao quanh bởi một nghìn con tử kim long.

Rầm!

Cú va chạm này giống như hai tảng thiên thạch đâm vào nhau, hai bên phát ra những luồng năng lượng vô cùng khủng khiếp.

Mặt đất phía dưới bị toác ra dưới làn sóng xung kích lực đó.

Vô số con tử kim long nổ tung, hàng ngàn sợi dây leo đen cũng nổ thành chất dịch màu đen, phát ra vô vàn tiến kêu thảm thiết.

Bùm bùm bùm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc không ngừng vang lên trên không trung, hai luồng năng lượng nhanh chóng bị tiêu hao.

- Ha ha, dù thực lực ngươi có tăng mạnh trong thời gian ngắn thì sao chứ? Công thế đó ngươi tạo ra được mấy lần?

Rõ ràng Lâm Động bị yếu thế về mặt này, không dễ gì ngưng tụ được tử kim long, nhưng Ngô Cửu U không chỉ bản thể có thực lực Chuyển Luân Cảnh, mà giờ lại có sức mạnh của trận pháp cứ kéo dài thì đương nhiên Lâm Động khó lòng duy trì lâu.

Tử kim long nổ tung, gương mặt Lâm Động vẫn lặng như mặt hồ, sức mạnh toàn thân đã được điều động, sức mạnh có được nhờ Đại Hoang Vu Kinh cũng đã tiêu hao hết.

- Cứ thế này ngươi sẽ không chịu nổi đâu.

Lúc này Nham lên tiếng.

- Không được cũng không còn cách nào nữa. Tiểu Điêu bọn hắn cần thời gian.

Giọng nói của Lâm Động cũng đã có phần nôn nóng.

- Lúc này Ngô Cửu U đang dựa vào sức mạnh của đại trận. Có điều, Vĩnh Hằng Ảo Ma Thân của hắn tuy lợi hại nhưng cũng có khuyết điểm, đó chính là bản thể vô cùng hư nhược. Chỉ cần ngươi tìm được bản thể của hắn thì sẽ đả thương được hắn.

Nham trầm ngâm.

- Tìm bản thể?

Lâm Động nheo mắt, ánh mắt nhanh chóng quét qua bông hoa khổng lồ rồi cười khổ. Trước đó hắn đã từng cảm tri, căn bản không thể tìm được bản thể của Ngô Cửu U. Rõ ràng hắn ta cũng biết về nhược điểm của mình nên lẩn trốn rất tốt.

- Tinh thần lực của ngươi hiện nay chưa đến Phù Tông đương nhiên không thể cảm tri đến mức độ cao. Có điều, ngươi có tổ phù, thứ thần vật này vô cùng nhạy cảm với năng lượng dị ma. Ngươi có thể thử xem sao.

Nham nhắc nhở.

- Tổ phù à?

Lâm Động khẽ gật đầu, trong mắt đột nhiên có hắc lôi quang cuộn trào, mơ hồ dường như biến thành hai đạo phù văn cổ xưa.

Ngay khi đó, thế giới phía trước mặt hắn dường như có thay đổi. Biông hoa đen khổng lồ kia dần biến thành ma khí, nơi đậm đặc nhất ẩn hiện một thân ảnh.

Đó chính là… Đồng tử Lâm Động co lại, ánh mắt khóa chặt vào trong tâm của bông hoa.

- Trốn ở đó sao?

Lâm Động nhíu mày, rõ ràng đó là nơi phòng ngự nghiêm ngặt nhất vô số sợi dây leo như những con độc long uốn lượn xung quanh. Muốn đột phá được nó và đả thương được Ngô Cửu U thì không phải việc dễ dàng.

Nhưng lúc này không liều thì chỉ còn nước bị đối phương tiêu hao hết sức mạnh mà thôi.

Grào!

Lâm Động không do dự nữa, hai tay khẽ hợp lại, long cốt Hồng Hoang trong cơ thể phát ra tiếng long ngâm kinh thiên động địa, ngọc quang bùng phát biến thành một con quang long màu ngọc bên ngoài cơ thể hắn.

Rầm!

Quang long hình thành, rồi ngay lập tức lao thẳng tới bông hoa đen.

- Huỳnh hỏa chi quang, ngươi chết chắc rồi!

Thấy Lâm Động lao tới như không sợ chết, Ngô Cửu U cười khảy, hàng nghìn vạn sợi dây leo bắn ra với những cái gai sắc như đao.

Rầm rầm rầm!

Vô vàn sợi dây leo quất lên con quang long, âm thanh trầm đục khiến không ít người lạnh gáy. Dưới sức đánh đó, tất cả đều nhận thấy, con quang long khổng lồ kia đang nhanh chóng thu nhỏ và tối dần.

- Ha ha… Ngô Cửu U cười điên cuồng, những cú quật ngày càng ác liệt, tầm mười giây sau, cùng với việc hàng vạn sợi dây leo quất xuống, con quang long triệt để nổ tung.

Vào khoảnh khắc đó, một đạo quang ảnh thoát ra, lao thẳng về phía bông hoa kia với tốc độ kinh người.

Vút!

Khi Lâm Động sắp đến gần trung tâm bông hoa thì một sợi dây leo nhằm thẳng tim Lâm Động quất tới. Xem tình hình, nếu không thay đổi quỹ đạo bay thì chắc chắn hắn sẽ bị thương.

Nhưng khó khăn lắm mới tiếp cận được, nếu rút lui thì có lẽ Ngô Cửu U sẽ

không cho hắn cơ hội nữa.

Ánh mắt Lâm Động lóe lên sự quyết tâm, thân thể đột nhiên run lên, rồi mặc cho những sợi dây leo kia xuyên qua người, máu tươi bắn tung tóe.

Mắt Lâm Động đỏ quạch, vào khoảnh khắc bị đâm vào người, hắn đã thay đổi vị trí một chút, nên dây leo chỉ xuyên qua vai. Nhưng dù vậy cơn đau nhói cũng khiến Lâm Động run rẩy.

Xoẹt!

Thế nhưng Lâm Động không bận tâm đến những sợi dây léo đâm qua người kia, hắn lấy tay bóp nát chúng, thân hình hắn lúc này đã ở phía trước nhụy hoa.

- Ngươi!

Khi Lâm Động xuất hiện, giọng nói Ngô Cửu U cuối cùng cũng có chút kinh hoàng. Hắn không ngờ Lâm Động lại có thể tìm được chính xác vị trí của bản thể hắn như thế.

- Tìm được thì sao? Ngươi có thể phá vỡ được tầng phòng ngự của ta không?

Nhưng rồi Ngô Cửu U cười khảy, Lâm Động lúc này đã bị trọng thương, nguyên lực trong cơ thể tiêu hao gần hết, sức lực còn lại có thể uy hiếp gì được hắn?

Ầm ầm!

Tám cánh hoa khổng lồ nhu động, ma khí phóng ra, hình thành nên tầng phòng ngự vững chắc với tầng tầng lớp lớp ma khí.

Tộc nhân Thiên Yêu Điêu phía dưới vẻ mặt căng thẳng nhìn cảnh tượng đó. Họ đều hiểu nếu Lâm Động thất bại thì sẽ mất hết chiến đấu lực, lúc đó, Ngô Cửu U sẽ ra tay với những nhóm nhỏ đang muốn phá hoại trận pháp.

Thành bại chỉ ở một hành động này thôi.

Có điều, khi nhìn thấy tầng phòng ngự kinh người phía trước nhụy hoa, lòng họ không kìm được mà chìm xuống. Ngay cường giả Chuyển Luân Cảnh đánh toàn lực cũng khó lòng công phá tầng phòng ngự kia, với tình hình Lâm Động hiện giờ thì làm gì được?

Lâm Động nhìn lên đám ma khí, bất giác liếm môi, sâu trong ánh mắt hiện vẻ sắc lạnh, cánh tay phải đột nhiên lóe hắc lôi quang chói lòa, dường như hai đạo phù văn cùng xuất hiện.

Phụt phụt!

Bàn tay Lâm Động bắt đầu biến thành màu hắc lôi, rồi bắt đầu chảy ra, từng giọt dịch thể rơi xuống rồi biến mất.

Bàn tay như chất lỏng đó đột nhiên nắm lại, tiếng nói trầm đục cũng vang lên trong cơ thể. Ngay sau đó hắn bước ra, vung cánh tay phải lên, nắm đấm bằng dịch thể đó lao thẳng lên tầng phòng ngự ma khí.

- Tổ phù chi thủ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1147

Phá Giải Cục Diện

Bàn tay hắc lôi quang giống như dịch thể kia xuyên thủng không khí, ngay khoảnh khắc sau đó đã đánh lên tầng phòng ngự hình thành nên từ vô số lớp cánh hoa.

Phụt phụt!

Hai bên chạm vào nhau, trên cánh hoa bốc khói trắng, mơ hồ dường như còn vọng ra những tiếng kêu thảm thiết. Những cánh hoa đủ để chống lại công kích của cường giả Chuyển Luân Cảnh lại nhanh chóng tan chảy.

Thực lực của Lâm Động đúng là không bằng Chuyển Luân Cảnh, nhưng may mắn là hắn có hai đại tổ phù. Thứ sức mạnh đó vốn có tính khắc chế với dị ma. Vì thế, Ngô Cửu U không thể ngờ được tầng phòng ngự của mình lại tiêu tùng nhanh chóng như vậy.

- Ngươi!

Giọng nói đầy phẫn nộ của Ngô Cửu U vọng ra từ trùng trùng tầng phòng ngự. Bông hoa đen kia rung lên dữ dội, vô số sợi dây leo hung hăng bắn về phía Lâm Động hòng chặn hắn lại.

Cảm nhận được công thế từ bốn phương tám hướng, ánh mắt Lâm Động lóe sáng, hắn không hề có ý tránh né, bề mặt thân thể lấp lánh ánh ngọc.

Phập phập phập!

Những sợi dây leo đó hung hãn đâm thẳng lên người Lâm Động, phần lớn bị

đánh bật ra, nhưng vẫn có một số sợi xuyên được qua người hắn.

Cơn đau nhói lan tỏa trong cơ thể, đôi mắt đen của Lâm Động bỗng chốc đỏ quạch. Tuy những sợi dây leo kia xuyên được qua người hắn nhưng không đâm phải nơi yếu huyệt.

Đương nhiên, nếu cứ để Ngô Cửu U tấn công điên cuồng thế này thì dù có nhục thế cứng rắn thế nào cũng không thể chịu nổi.

- Xem ai trong hai ta sẽ gắng được đến cuối cùng!

Mắt Lâm Động ánh lên sự cương quyết, hắc lôi quang bỗng trào dâng trên cánh tay hắn, trong bàn tay giống như dịch thể kia có thể thấp thoáng nhìn thấy hai đạo phù văn cổ xưa lúc này tỏa ra ánh sáng chói lòa.

- Giết!

Lâm Động gầm lên một tiếng trầm đục đầy sát ý. Tay hắn chập vào nhau, năng lượng trong cơ thể thuận theo nắm đấm của hắn bắn ra ngoài.

Bùm!

Trên nắm đấm giống như dịch thể, một chùm hắc lôi quang bắn ra, vô số tầng cánh hoa đen kia gần như ngay lập tức tan rã.

Á!!

Tiếng kêu thảm thiết của Ngô Cửu U vọng ra từ sâu trong bông hoa.

Phụt phụt!

Bông hoa đen khổng lồ lúc này đã nứt rạn đến thê thảm, những sợi dây leo kia cũng nhanh chóng héo quắt lại, chỉ trong một thời gian ngắn, bông hoa mang đầy tà khí đã biến mất trước bao ánh mắt chấn động.

Tầng phòng ngự cánh hoa tan dần, để lộ ra thân ảnh Ngô Cửu U ở bên trong. Chỉ là sắc mặt hắn lúc này vô cùng tái nhợt và kinh hoàng. Trước ngực hắn là một cái lỗ, máu tươi không ngừng tuôn ra từ đó, rõ ràng hắn đã bị đòn cuối cùng của Lâm Động đả thương.

- Ngươi?!

Ngô Cửu U vẻ mặt hung hãn nhìn Lâm Động thân thể lúc này phủ đầy vết thương, ánh mắt vẫn đầy sự khó tin. Hắn không thể tin nổi Lâm Động lại có thể công phá được phòng ngự của hắn.

- Xem ra, kẻ cười đến cuối cùng không phải ngươi!

Lâm Động ho dữ dội, thế nhưng hắn chỉ tùy ý quệt đi vệt máu nơi khóe miệng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Ngô Cửu U, ánh mắt đó khiến toàn thân Ngô Cửu U lạnh toát.

- Ngươi điên rồi!

Ngô Cửu U nghiến răng, vừa rồi Lâm Động gần như hoàn toàn liều mạng, chỉ cần có chút sai sót, e là kết cục đã hoàn toàn khác.

- Ta quen rồi.

Lâm Động cười, phần lớn đối thủ hắn gặp phải đều có thực lực hơn hắn. Nếu thủ đoạn không cương quyết thì e là hắn sẽ không đi đến được ngày hôm nay.

- Ta giết ngươi!

Khóe miệng Ngô Cửu U liên tục co giật, gương mặt méo mó đi, ánh mắt đầy sát ý, tuy hắn đã bị thương không nhẹ nhưng dù gì cũng là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh. Lâm Động dựa vào vô số thủ đoạn đánh ngang ngửa với hắn, nhưng muốn giết hắn thì rất khó.

Vút vút vút!

Thế nhưng, ngay khi Ngô Cửu U định ra tay giết Lâm Động thì thấy hắc quang trụ bắn ra tư sáu mươi chín đỉnh núi đồng thời biến mất.

Theo đó, ảo hương bao trùm không gian cũng nhanh chóng rút đi, đó chính là dấu hiệu cho thấy đại trận đã bị phá vỡ.

Lâm Động nhìn ảo hương đang tan dần, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thành công rồi.

- Khốn kiếp!

Trận pháp bị phá, sắc mặt Ngô Cửu U trắng bệch, hắn gào lên, thân hình lao vút về phía Lâm Động, kình phong sắc bén nhằm tới yết hầu Lâm Động.

Soạt!

Có điều, ngay khi Ngô Cửu U sắp tới chỗ Lâm Động thì một tiếng xé gió đột ngột vang lên. Một thân ảnh quỷ mị xuất hiện ngay trước Lâm Động, tung một chưởng đánh về phía Ngô Cửu U.

Binh!

Kình phong cuồng bạo bùng nổ, Ngô Cửu U bắn ngược ra say, miệng hộc máu, ngẩng lên nhìn thân ảnh kia.

- Không sao chứ?

Tiểu Điêu đứng phía trước Lâm Động, liếc nhìn Lâm Động lúc này thân thể đầy thương thế, khóe mặt hơi giật giật, hỏi.

- Vẫn ổn, không chết được đâu.

Lâm Động lắc đầu, cũng nhờ hắn có long cốt Hồng Hoang, nếu không thật sự hắn không dám làm bừa.

Tiểu Điêu thấy Lâm Động tuy thương thế nghiêm trọng nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn lạnh băng nhìn Ngô Cửu U lúc này sắc mặt biến đổi bất định:

- Giờ ngươi còn gì để nói?

- Hừ, hôm nay coi như các ngươi may mắn. Nhưng ta sẽ không để yên đâu!

Ngô Cửu U cười lạnh, rồi ma khí bùng phát, hắn định bỏ trốn.

- Giờ vẫn muốn chạy sao?

Tiểu Điêu thấy vậy, lắc đầu cười khảy, tay vung lên, lập tức có hàng trăm cột quang trụ bắn tới tạo thành tấm lưới ánh sáng lớn trùm lấy Ngô Cửu U.

Rầm rầm!

Ngô Cửu U giãy giụa điên cuồng trong tấm lưới nhưng không ích gì. Tất cả tinh anh vừa rồi đi tiêu trừ Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đã cùng ra tay, Ngô Cửu U hiện giờ sao có thể thoát khỏi sự khống chế của hàng trăm cường giả?

- Áp giải hắn xuống đã, rồi xử lý sau.

Tiểu Điêu lạnh lùng nói.

- Rõ!

Các cường giả ôm quyền nhận lệnh, rồi thu nhỏ tấm lưới lại, kéo Ngô Cửu U xuống đất, phong ấn nguyên lực trong cơ thể hắn lại.

Xong xuôi, Tiểu Điêu quay lại nhìn Lâm Động, vẻ mặt có phần kỳ lạ:

- Không ngờ mới mấy tháng không gặp mà thực lực ngươi đã mạnh đến mức này.

Thực lực của Ngô Cửu U ra sao, Tiểu Điêu hiểu rất rõ, dù là hắn cũng rất khó

khiến hắn ta thành thế này. Vậy mà Lâm Động chỉ với thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành mà khiến hắn trọng thương, thật khiến người ta phải kinh ngạc.

- Đối phó với dị ma ngươi không bằng ta đâu.

Lâm Động cười.

Tiểu Điêu gật gù, đúng là hắn không hiểu dị ma bằng Lâm Động.

- Lần này, cảm ơn nhé!

Tiểu Điêu nhìn sang chỗ khác, lưỡng lự môt chút rồi nói.

- Nói những lời này…thật giả tạo.

Lâm Động lắc đầu cười.

Tiểu Điêu cũng bật cười, giữa hai người đúng là không cần phải nói những lời đó. Người thường có thể không hiểu được quan hệ giữa họ, chỉ họ mới biết, một thiếu niên non nớt năm đó và mộ yêu linh yế đuối có thể tan theo mây khói bất cứ lúc nào làm thế nào mới bảo vệ giúp đỡ nhau để rồi dần dần trở nên mạnh mẽ… Họ là huynh đệ.

- Chúng ta nên khởi động trận pháp hộ tông rồi.

Tiểu Điêu nhìn hai chiến cục trên không trung, nói.

Chỗ tộc trưởng Thiên Yêu Điêu và đại trưởng lão Chúc Lê bọn họ rõ ràng đều không thể thật sự kích bại hai dị ma vương. Mà hiện nay, chỉ cần Thiên Yêu Điêu tộc có trận pháp hộ tông trợ giúp là tự nhiên Dị Ma Vương không thể địch lại họ.

- Không cần, chúng đã phát hiện ra rồi, chúng sẽ không đánh tiếp đâu.

Lâm Động lắc đầu, ngay khi hắn vừa dứt lời thì năng lượng cuồng bạo trên

không trung dần yếu đi, rồi hai hắc ảnh bay ngược ra sau và tụ lại một chỗ.

- Đồ phế vật!

Hai người bọn Thiên Ảo Vương thấy đại trận đã bị phá, rồi nhìn những cường giả Thiên Yêu Điêu đang sẵn sàng chiến đấu, sắc mặt không kìm được trở nên khó coi.

Lần này chúng không chỉ thực hiện kế hoạch sớm mà còn tổn thất một lượng lớn Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, tổn thật quá nghiêm trọng.

- Xem ra kế hoạch của các ngươi phá sản rồi.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu nhìn hai Dị Ma Vương cười nhạt.

- Ha ha, ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm. Lần này nếu không phải do tên phế vật kia thì Thiên Yêu Điêu tộc các ngươi không dễ thoát thế đâu. Thôi đành, cho các ngươi tồn tại thêm một thời gian vậy.

Thiên Ảo Vương nhìn tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, khóe miệng cong lên quỷ dị:

- Bọn ta sẽ trở lại và lợi hại hơn xưa. Đến lúc đó, không kẻ nào cứu được các ngươi đâu.

- Ha ha, đại chiến lần này Dị Ma tộc sẽ không cho các ngươi bất cứ cơ hội nào đâu. Vạn vật trên thế gan này sẽ nằm trong sự khống chế của bọn ta!

Phía sau hai người bọn Thiên Ảo Vương hiện ra lốc xoáy đen, chúng dần biến mất, chỉ còn lại tiếng cười nham hiểm vẫn vang vọng.

Lâm Động nhìn về nơi chúng biến mất, bàn tay không kìm được siết chặt. Thủ đoạn của Ma Ngục quá thông thiên, không biết bao năm nay, chân tay của chúng đã xâm nhập vào bao nhiêu thế lực rồi?

Nếu đại chiến lại nổ ra lần nữa, liệu con người có cơ hội thắng không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1148

Xung Kích Phù Tông

Sau khi hai Dị Ma Vương rút lui, cuối cùng nguy cơ của Thiên Yêu Điêu tộc cũng được giải trừ. Việc này cũng gây nên chấn động không nhỏ cho cả tộc. Vì chuyện này mà từ đó sự phòng ngự trong Thiên Yêu Điêu tộc trở nên thâm nghiêm đến cực điểm.

Một số cường giả Thiên Yêu Điêu tập hợp thành những nhóm nhỏ kiểm tra mọi nơi quanh Thiên Yêu Điêu tộc trong vòng phạm vi nghìn dặm. Chỉ cần là bất cứ thứ gì có dính ma khí đều bị họ tiễu trừ cả triệt để. Rõ ràng họ đã bị Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa lén chôn trong núi dọa cho không nhẹ. Dù gì nguy cơ lần này suýt chút nữa đã khiến Thiên Yêu Điêu tộc nguyên khí đại thương.

Vài ngày trôi qua, những cường giả bế quan trong thiên động cũng dần tỉnh lại. Họ vô cùng chấn kinh về biến cố đã xảy ra trong Thiên Yêu Điêu tộc và về cạm bẫy trong thiên động. Lần này, hắn là nếu không có Lâm Động thì có lẽ bảy tám phần những cường giả trong thiên động không thoát khỏi cái chết.

Cao tầng của Thiên Yêu Điêu tộc hiển nhiên vừa chấn kinh vừa bạo nộ về biến cố này. Có lẽ Ngô Cửu U cũng chẳng có kết cục gì tốt đẹp, nhưng việc đó cũng không nằm trong những việc Lâm Động phải suy nghĩ. Do thương thế không nhẹ nên hắn phải dưỡng thương gần chục ngày mới dần hồi phục lại như cũ.

Lần này, rõ ràng Lâm Động có công không nhỏ, nếu không phải hắn âm thầm lẻn vòa thiên động cứu tộc trưởng ra, nếu không phải cuối cùng hắn liều mạng giữ chân Ngô Cửu U thì hắn là Thiên Yêu Điêu đã thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Cũng chính vì thế, trong thời gian dưỡng thương ở đây, hắn có thể cảm nhận được những ánh mắt cảm kích và khâm phục của tộc nhân Thiên Yêu Điêu hướng về phía hắn. Từ Tiểu Điêu có thể biết Thiên Yêu Điêu tộc trước nay đều rất có ngạo khí. Muốn họ khâm phục một ai, đặc biệt còn là con người thì không phải chuyện dễ.

Đương nhiên, không chỉ tộc nhân bình thường như vậy, ngay những cường giả đỉnh cao bế quan trong thiên động sau khi biết Lâm Động đã trừ bỏ Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa cho họ đều vô cùng cảm kích. Nhưng điều này cũng khiến Lâm Động hắn bị họ làm phiền không ít. Cuối cùng hắn đánh đóng cửa dưỡng thương, như vậy mới tạm thời được yên tĩnh.

Thời gian dần trôi đi, vì ngày một nhiều cường giả xuất quan nên không khí căng thẳng trong Thiên Yêu Điêu tộc cũng được thả lỏng bớt. Trước đó, Thiên Yêu Điêu tộc bị hai Dị Ma Vương bức đến mức đó là vì trong tộc thiếu người, cộng với Ngô Cửu U làm nội ứng nên mới vậy. Hiển nhiên là Thiên Yêu Điêu tộc sẽ không phạm lại lỗi đó một lần nữa.

Khi Thiên Yêu Điêu thật sự nghiêm túc thì thanh thế của một trong Tứ đại bá tộc mới thể hiện. Nếu lần khác hai kẻ Thiên Ảo Vương kia lại xâm phạm thì có lẽ sẽ thua thiệt không nhỏ… Khi không khí trong Thiên Yêu Điêu tộc được thả lỏng, thương thế của Lâm Động cũng dần hồi phục.

Phía trước một căn nhà trúc u tịnh trên đỉnh núi, Lâm Động ngồi khoanh chân bên cạnh vách núi. Nhìn từ đây xuống sẽ thấy được cả Thiên Yêu Điêu tộc. Trên bầu trời lúc này không chỉ có đại trận bảo vệ mà còn rất nhiều tiểu đội hộ vệ khí tức mạnh mẽ thỉnh thoảng bay qua bầu trời. Khi nhìn thấy Lâm Động ngồi đó, tất cả đều giảm tốc độ, từ xa ôm quyền, cười với hắn rồi mới đi.

Lâm Động nhìn những hộ vệ đi tuần đó cũng mỉm cười, vươn vai một cái, nhìn về chân trời xanh lam, dường như trận đại chiến mười ngày trước vẫn còn hiện lên trong đầu.

- Liều đến thế rồi vẫn không thực sự giết được cường giả Chuyển Luân Cảnh… Lâm Động cúi xuống nhìn đôi tay mình, mím môi có phần bất lực. Hôm đó đấu với Ngô Cửu U, hắn gần như đã dùng hết thủ đoạn, nhưng dù vậy cuối cùng vẫn không thể giết được Ngô Cửu U. Điề này khiến hắn có phần cảm thán, khoảng cách giữa Tử Huyền Cảnh và Chuyển Luân Cảnh quả nhiên quá lớn.

Hiện nay hắn có thể tạo uy hiếp với cường giả Chuyển Luân Cảnh, nhưng nếu chiến đấu sinh tử thì hắn khó lòng chiếm ưu thế. Cộng với việc vì thực lực hạn chế nên hắn không thể kéo dài được thời gian, đó chính là yếu điểm chí mạng của hắn.

Vì thế, vẫn nên nâng cao thực lực mới được.

- Nếu về nguyên lực, giờ đột phá Tử Huyền Cảnh viên mãn thì khoảng cách vẫn khó lòng lấp đầy. Vì thế đành dựa vào tinh thần lực vậy.

Đến nay, tu vi nguyên lực của Lâm Động đang ở tầng thứ Tử Huyền Cảnh đại thành, chỉ cách Tử Huyền Cảnh viên mãn một bước nữa thôi. Nhưng dù có bước qua thì cũng rất khó để hắn có khả năng giết được cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Nhưng may mắn là Lâm Động còn một con đường khác, đó chính là tinh thần lực.

Tinh thần lực của hắn hiện nay đã là Tiên Phù Sư đại thừa đỉnh phong, đủ để sánh ngang với cường giả Tử Huyền Cảnh viên mãn đỉnh phong. Tiến thêm một bước nữa là sẽ lên Phù Tông trong truyền thuyết.

Đó là giai đoạn mang tính chất đột phá trong tu luyện tinh thần lực, một khi bước lên đó, uy lực của tinh thần lực sẽ được thể hiện triệt để. Lúc đó, uy năng của một Phù Tông chỉ mạnh chứ không kém hơn cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường.

Nếu muốn trong thời gian ngắn đạt đến trình độ sánh ngang với cường giả Chuyển Luân Cảnh thì Lâm Động cũng chỉ còn cách xung kích tinh thần lực mà

thôi.

- Nếu muốn xung kích Phù Tông thì không thể thiếu được Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa… Lâm Động khẽ nói.

- Này, thứ ngươi cần đây rồi.

Lâm Động vừa dứt lời thì phía sau vang lên tiếng cười quen thuộc. Hắn quay lại thì thấy Tiểu Điêu không biết đã xuất hiện từ bao giờ.

Tiểu Điêu vung tay một cái, rất nhiều hộp ngọc bay ra, phía trên những họp ngọc này phủ đầy những đạo phù văn huyền ảo, rõ ràng là để phong ấn thứ bên trong.

- Đây là Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa mà ngươi cần. Tất cả là sáu mươi chín bông. Ta bảo này, ngươi nhất định phải dùng thứ nguy hiểm này để tu luyện sao? Ngươi cũng biết nó khủng khiếp thế nào, đến phụ thân ta cũng không chịu nổi, ngươi… Tiểu Điêu chau mày, tuy Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đã bị phong ấn, nhưng ánh mắt hắn nhìn vẫn còn chút e dè.

- Yên tâm, ta sẽ không làm việc ngu ngốc đâu.

Lâm Động cười, hắn nhìn sáu mươi chín cái hộp ngọc với ánh mắt mừng rỡ, rồi tay nắm lại, Tổ Thạch hiện ra, hút hết chúng vào trong.

- Ta đã nói với phụ thân việc ngươi cần số Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa này để bế quan. Người bảo ngươi vào thiên động mà bế quan. Người sẽ đích thân cùng chư vị trưởng lão tọa chấn cho. Nếu có gì bất ổn sẽ ra tay cứu ngươi.

Tiểu Điêu nói.

- Vậy hãy thay ta cảm tạ tộc trưởng.

Lâm Động hơi khựng người, cũng không cự tuyệt. Tuy Nham không nói rõ nhưng hắn có thể cảm nhận được mượn thứ nguy hiểm như Vĩnh Hằng Ảo Ma

Hoa để đột phá tinh thần lực là việc không dễ dàng. Nếu có tộc trưởng Thiên Yêu Điêu trợ giúp thì sẽ được đảm bảo phần nào.

- Ngươi giúp Thiên Yêu Điêu tộc bọn ta một việc lớn như thế, mọi người đều cảm kích ngươi, chút việc này có là gì.

Tiểu Điêu xua tay:

- Ngươi định bao giờ bế quan?

- Ngay bây giờ.

Lâm Động nghĩ một chút rồi đáp.

- Ta biết mà.

Tiểu Điêu cười, hắn cũng không lấy làm bất ngờ, chỉ gật đầu:

- Ta đưa ngươi đến thiên động, trong lúc bế quan ngươi không cần phải lo lắng bất cứ điều gì. Ta biết ngươi và Tiểu Viêm đã thống nhất thế lực ở Thú Chiến Vực thành Tứ Tượng Cung. Yên tâm, ta sẽ cho người qua đó giúp hắn, chắc cũng chẳng có kẻ nào quờ quạng đến gây rối đâu.

Lâm Động gật đầu, tay khẽ nắm lấy Tổ Thạch, liệu có thể lên cảnh giới Phù Tông không thì phải trông chờ vào lần này rồi.

Lâm Động cũng không do dự nữa, hai ngươi bay thẳng tới nơi sâu trong Thiên Yêu Điêu tộc. Hơn mười phút sau thì xuất hiện bên ngoài thiên động. Ở đây hiện nay đã được canh phòng nghiêm ngặt. Lâm Động cũng thấy tộc trưởng và đại trưởng lão Chúc Lê ở đây.

- Lâm Động tiểu hữu, trong thiên động đã được kiểm tra rất kỹ. Lần này tuyệt đối sẽ không có bất cứ ẩn họa nào nữa. Ngươi có thể yên tâm bế quan.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu thấy Lâm Động thì cười, nói.

- Làm phiền tộc trưởng rồi.

Lâm Động ôm quyền nói.

- Có gì đâu. Ngươi hãy để Tiểu Điêu dẫn ngươi vào. Bọn ta ở ngoài này bảo vệ.

Tộc trưởng vẫy tay, nói.

Lâm Động gật đầu, nhìn Tiểu Điêu rồi cả hai cùng bay vào trong.

- Vị Lâm Động tiểu hữu này cũng không đơn giản. Không chỉ có món siêu cấp thần vật, xếp thứ hai trong bản Viễn Cổ Thần Vật như Tổ Thạch mà còn có long cốt Hồng Hoang. Đó là thứ mà tuyệt thế mãnh nhân duy nhất thống nhấy yêu thú giới mới có đấy.

Chúc Lê nhìn theo Lâm Động không kìm được tán thưởng.

- Xem ra A Điêu kết giao được một huynh đệ không tồi.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu khẽ gật đầu, mắt hơi nheo lại:

- Có điều, hắn lại dùng Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa để xung kích Phù Tông, điều này ta chưa từng nghe tới. Lần này bảo vệ tốt một chút, hắn có ơn với Thiên Yêu Điêu tộc chúng ta, nhỡ có chuyện gì ở chỗ chúng ta thì Thiên Yêu Điêu tộc còn gì thể diện.

- Ha ha, tộc trưởng an tâm, ta đã bẩm báo vị ở sâu trong thiên động nhất rồi. Ngài sẽ chú ý.

Chúc Lê cười.

Tộc trưởng nghe vậy mới thở phào, rồi phẩy tay, tất cả cường giả ở xung quanh đều tản ra vây chặt quanh thiên động.

… Trong thiên động, tại một sơn động u tịnh, Lâm Động nhìn cửa động đằng sau màn ánh sáng, hít sâu một hơi mùi đàn hương trong không khí. Tay nắm lại, Tổ Thạch hiện ra, rồi hắn hô:

- Nham, bắt đầu thôi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1149

Luyện Ngục

Khi Lâm Động vừa dứt lời thì một đạo bạch quang lập tức bắn ra, biến thành Tổ Thạch lơ lửng phía trước. Bề mặt Tổ Thạch hiện ra thân ảnh của Nham.

- Ngươi quyết định rồi?

Nham nhìn Lâm Động lúc này đang ngồi trên thạch đài, nói.

- Lúc này liệu có đường quay đầu không?

Lâm Động cười, nụ cười dường như không biết sợ điều gì. Bao năm nay hắn, chưa nguy nan nào là hắn chưa gặp phải, nếu hắn sợ thì chẳng có tư cách đi được đến ngày hôm nay.

Nham gật đầu với chút tán thưởng, rồi hắn vung tay náo, vô số tia sáng bắn tới trước cửa sơn động. Ánh sáng tan đi, để lộ rất nhiều cây Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa. Tuy chúng đều vẫn còn phong ấn, nhưng xuất hiện với số lượng lớn thế này vẫn tỏa ra một thứ ám hương khiến hồn phách người ta run rẩy.

- Ở đây có tất cả tám mươi tư bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, chắc ngươi đã biết được sự lợi hại của chúng. Ảo cảnh tạo ra từ số lượng này đủ để khiến một cường giả đỉnh phong Chuyển Luân Cảnh chết chìm trong đó.

Gương mặt Nham cũng xuất hiện một chút ngưng trọng hiếm thấy.

- Ừm.

Lâm Động khẽ gật đầu, hôm đó chỉ ba cây Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa đã giữ

chân được tộc trưởng Thiên Yêu Điêu, hắn đã biết rõ sự lợi hại của thứ đồ chơi này.

- Ta sẽ dùng sức mạnh của Tổ Thạch tịnh hóa ma tính trong Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa, sau đó dùng năng lượng của chúng để dựng nên Luyện Ngục.

- Luyện Ngục?

Lâm Động vừa nghe thấy cái tên này là thấy tim run run.

- Đó là nơi chuyên dùng để tu luyện tinh thần lực, cũng là thứ chủ nhân ta tạo ra năm đó. Nhưng đáng tiếc Luyện Ngục ngài tạo ra hồi đó đã tan thành mây khói, vì thế ta cần sức mạnh của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa để tạo lại nó.

- Nếu ngươi thông qua được thí luyện của Luyện Ngục thì có lẽ sẽ đạt đến tầng thứ Phù Tông.

- Làm thế nào mới được coi là thông qua?

Lâm Động nhíu mày.

- Ta không biết.

Nham nhún vai, thản nhiên nói:

- Ngươi phải tự mình tìm đáp án thôi.

Lâm Động không còn gì để nói.

- Ngoài ra, ta chỉ có thể dùng sức mạnh của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa tạo nên Luyện Ngục, ta cũng không thể vào đó được. Vì thế, trong đó ngươi sẽ phải trải qua sự rèn luyện vô cùng khắc khổ, hơn nữa sẽ mất đi mọi cảm tri về thế giới bên ngoài. Ngay cả ta cũng không thể giúp gì được ngươi. Ở đó, ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nham nhìn Lâm Động, giọng trầm xuống:

- Đừng tưởng ảo cảnh là hư ảo, nếu ngươi không thông qua được Luyện Ngục thì sẽ mãi mãi ở trong ảo cảnh cho đến khi tinh thần thể héo mồn, cạn kiệt. Đến lúc đó ngươi sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này. Ngươi vẫn muốn tiếp tục chứ?

Lâm Động khẽ siết tay lại, rồi gật đầu chậm rãi nhưng kiên định.

- Hà hà, tốt.

Nham cười hài lòng, rồi không nói gì thêm, chỉ tay một cái, quang phù trên những bông Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa kia dần biến mất. Đến khi chúng hoàn toàn tiêu tan thì không khí trong sơn động dường như đông cứng lại.

Rồi có những âm thanh kỳ lạ truyền ra, Lâm Động nhìn thấy vô số làn ảo hương đậm đặc màu đen giống như ác ma được phóng thích, lan tràn khắp sơn động.

Do số lượng Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa quá nhiều, độ đậm đặc của ảo hương giống như mực đen vậy. Thứ mùi hương quỷ dị đó, ngay cường giả Chuyển Luân Cảnh nếu xông vào cũng chắc chắn chết.

Bạch quang ấm áp chiếu lên người Lâm Động, tách hắn cách biệt hỏi thứ ảo hương đặc như mực kia. Nham đứng cách đó ba thước, quanh người hắn cũng không có ảo hương.

- Ảo hương lập tức sẽ bắt đầu xâm thực ngươi, ánh sánh quanh người sẽ tịnh hóa ma khí trong ảo hương, nhưng ngươi vẫn rơi vào ảo cảnh. Sau đó thì phải dựa vào bản thân ngươi thôi.

Vẻ mặt Nham có phần ngưng trọng, nói.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, hắn hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh. Sau đó hắn thấy quầng sáng quanh người mình bắt đầu nhạt dần.

Còn đám ảo hương dày đặc kia thì như ác ma giơ nanh múa vuốt điên cuồng tấn công hắn.

- Nào tới đây, hãy cho ta xem sự lợi hại của các ngươi.

Lâm Động chầm chậm nhắm mắt lại, vào khoảnh khắc mắt nhắm hắn, một tia lửa đã lóe lên.

Ảo hương màu đen cuối cùng chảy vào quầng sáng, nhấn chìm thân thể Lâm Động, mọi âm thanh đều biến mất.

Nham đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát Lâm Động rơi vào trạng thái hoàn toàn yên tĩnh, cũng thở ra một hơi dài, rồi lầm bầm:

- Tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính ngươi thôi… … Không lâu sau khi bị ảo hương vùi lấp, Lâm Động liền cảm thấy thần trí của mình nhanh chóng rơi vào màn đêm. Trong này tĩnh lặng như tờ, rất lâu sau màn đêm mới dần rút đi, ánh nắng chói chang chiếu xuống khiến Lâm Động bất giác nheo mắt lại.

Chạm tay xuống đất thì thấy một lớp cát rất nóng bỏng, lúc này Lâm Động nheo mắt quan sát bốn bề, cả trời đất không có một thứ màu sắc nào khác ngoài màu vàng đỏ.

Nóng bỏng, cả không gian rừng rực cháy như trong lò lửa, còn hắn là một con kiến trong cái lò đó.

Nơi này dường như là một vùng sa mạc.

- Đây chính là Luyện Ngục?

Lâm Động nhíu mày, đứng dậy khẽ vỗ lớp cát nóng bỏng trong lòng bàn tay rồi theo thói quen vận nguyên lực. Ngay sau đó cơ thể bỗng cứng lại, vì hắn đột

nhiên phát hiện, nguyên lực trong cơ thể đã biến mất hoàn toàn.

- Không dùng được cả nguyên lực sao… Lâm Động nhăn trán, cảm nhận thân thể một chút mới nhận ra, giờ hắn chẳng còn gì cả, không có nguyên lực hùng hồn, không có nhục thể cường đại, cũng chẳng có tinh thần lực dồi dào. Cái duy nhất hắn có chỉ là thân thể yếu ớt như hồi hắn mới tu luyện ở Thanh Dương Trấn.

Lâm Động ngẩng lên, vầng mặt trời nóng bỏng chiếu rọi khiến toàn thân hắn nóng giãy. Cát dưới chân cũng khiến bàn chân hắn thấy đau, với thân thể yếu ớt này thì hắn có thể ở đây được bao lâu?

- Thân thể hiện nay của ta có lẽ là biến ra từ tinh thần lực. Nhưng mà…hơi yếu quá thì phải? Hơn nữa, Luyện Ngục sao quá yên tĩnh thế này?

Lâm Động nhìn về phía xa, rồi sắc mặt hắn dần biến đổi. Vì hắn nhìn thấy ở phía đó là một cái vòi rồng đang cuốn cát bụi mù mịt di chuyển về hướng này.

- Nhanh thế sao?

Lâm Động thấy thế không kìm được thầm than rồi co giò chạy. Hắn không nghĩ với thân thể hiện giờ, bị cuốn vào vòi rồng mà vẫn bình yên vô sự.

Có điều, rõ ràng vòi rồng đang nhằm về phía hắn, hắn có chạy cũng chưa chắc có tác dụng. Vì chưa chạy được bao xa thì một cơn lốc đã tạo thành một sợi roi cát quất mạnh lên người hắn.

Binh!

Âm thanh trầm đục vang lên, Lâm Động bị đánh bay ngược về sau, cơn đau từ vai lan đi khắp cơ thể. Nhìn thì thấy phía sau máu chảy đầm đìa, vết thương kéo từ vai xuống hông.

- Đau quá!

Toàn thân Lâm Động run rẩy. Cơn đau này còn mãnh liệt hơn cơn đau của nhục thể. Cái roi cát kia giống như đã đánh hắn tách làm hai mảnh vậy.

Từng giọt mồ hôi túa ra trên trán Lâm Động, ngẩng lên thì đồng tử hắn co lại khi nhìn thấy vòi rồng đã đến gần. Trong đó là mười mấy cái roi cát khổng lồ, điên cuồng quất về phía hắn.

Lâm Động lăn lộn trên đất một cách thê thảm, hai cái roi cát đánh xuống làm mặt đất rung chuyển.

Rầm rầm rầm!

Có điều, với mức độ nhanh nhạy hiện giờ thì rõ ràng Lâm Động không thể tránh được hết. Vì thế, ngay sau đó mấy cái roi khác quất lên người hơn.

Bốp!

Lâm Động bị đánh lún xuống cát, một nửa thân thể lộ ra cả máu thịt. Cơn đau không thể hình dung này khiến mắt hắn dâng tràn tia máu.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao thí luyện lại gọi là Luyện Ngục rồi, vì ở đây sẽ quất chết người!

Binh binh binh!

Cơn lốc cuồng bạo không cho Lâm Động chút thời gian nào để suy nghĩ. Từng ngọn roi hung hăng đánh xuống cơ thể đầy máu đã lún sâu dưới cát của Lâm Động.

Bốp bốp bốp!

Roi cát đánh xuống, không gian không ngừng vang lên những âm thanh trong trẻo, nhân ảnh trong cát vẫn luôn giãy giụa, cuối cùng dường như không động đậy nổi nữa.

Trận hành hạ đó kéo dài đúng nửa ngày trời rồi mới dần lui đi. Một giờ sau đó, một bàn tay đầy máu tươi cuối cùng run rẩy thò ra từ trong đống cát, rồi một bóng người mơ hồ đầy máu khó khăn bò ra.

Phù phù.

Trước mặt Lâm Động là một màn ảnh mơ hồ, miệng không ngừng thở dốc, gương mặt be bét máu đó vẫn còn đọng lại một sự sợ hãi. Cuối cùng hắn cũng hiểu sự đáng sợ của cái gọi là Luyện Ngục.

Hắn cũng hiểu, tuy đây là ảo cảnh, nhưng nếu thần trí tiêu tan thì sẽ chẳng có cơ hội sống sót nữa… Lâm Động nằm trên lớp cát nóng, hắn có thể cảm thấy cơn đau đang dần tan biến. Hơn nữa đồng thời với điều đó, cơ thể yếu ớt cũng trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Phát hiện này khiến Lâm Động mừng rỡ, nếu như vậy, khi hắn hồi phục, lần sau chịu tổn thương sẽ nhẹ hơn.

- Hửm?

Ngay khi Lâm Động nghĩ thế, hắn bỗng cảm thấy nhiệt độ mặt đất hạ xuống một cách quỷ dị. Ngẩng lên thì thấy trên không trung là những luồng hàn phong biến thành những mũi đao sắc bén đầy trời.

- Không phải chứ?

Nhìn thấy cảnh tượng đó, thân thể vốn dĩ vẫn còn đau đớn càng thêm lạnh thấu xương.

- Ào ào!

Nhưng sự thật không cho Lâm Động một chút may mắn nào, vừa dứt lời thì những lưỡi đao kia ập tới vùi lấp hắn.

Những tiếng kêu thảm thiết một lần nữa lại vang lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1150

Hóa Kén

Cơn lốc cát nóng bỏng như dòng nham thạch, những ngọn gió lạnh băng như lưỡi đao, cùng với cơn bão tuyết có thể biến tinh thần thể thành khối băng đông cứng… Từ sau khi vào địa vực này, cuối cùng Lâm Động cũng hiểu thế nào là Luyện Ngục. Hắn ở đây không có nhục thể và nguyên lực mạnh mẽ như trước, mà chỉ có tinh thần thể vô cùng yếu đuối. Thứ tinh thần thể này, bất cứ hình thức rèn luyện nào trong Luyện Ngục cũng có thể khiến nó tan biến hoàn toàn.

Nhưng một khi đã vào đây thì không còn đường quay lại nữa. Vì thế hắn cũng không có sự lựa chọn nào khác. Điều duy nhất hắn có thể làm là tiếp tục cố gắng, nếu không phía trước đợi hắn sẽ là con đường chết.

Lịch luyện vô cùng tàn khốc, nhưng may mắn là coi như hắn cũng đã dự liệu được trước. Trên thế gian này chẳng lấy đâu ra sức mạnh từ trên trời rơi xuống. Nếu Phù Tông dễ dàng đạt được như thế thì trên thế gian đâu có ít người đạt đến trình độ này như vậy.

Muốn thoát khỏi kén và hóa thành bướm đương nhiên phải trải qua những nỗi đau thể xác vô cùng tận.

Lâm Động đã hiểu rõ điều này ngay từ khi bắt đầu rồi.

...

Những quả cầu băng đổ xuống như mưa, mặt đất màu vàng đỏ giờ đã trắng xóa, một thứ hàn khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan tỏa, thậm chí đến không khí cũng có dấu hiệu đóng băng lại.

Tại một nơi trong vùng đất băng tuyết đó, một thân ảnh mỏng manh đang run rẩy dưới những bông tuyết. Hắn ngồi khoanh chân trên mặt đất, bề mặt da đã tím tái lại, huyết dịch, cơ thịt, xương cốt của hắn lúc này dường như đều đã bị hàn khí xâm thực.

Phụt phụt!

Bông tuyết rơi quanh người hắn, khi chạm vào cơ thể lập tức có vô số vết sẹo máu hiện lên, nhưng lại không hề có máu chảy ra. Nhìn giống như một cái xác khô vậy Bên dưới mái tóc đen rủ xuống là đôi mắt đen không có chút dao động nào. Quanh người hắn tỏa ra một thứ khí tức khiến hắn giống như đã chết rồi vậy.

Những bông tuyết sắc bén như đao không ngừng lướt qua người hắn, tạo ra vô số những vết thương, nhưng cơ thể hắn trước sau không hề động đậy.

Kiểu ngồi tĩnh lặng này kéo dài đúng một ngày trời, hoa tuyết trên trời dần giảm bớt, đến cuối cùng tan đi.

Sau khi hoa tuyết biến mất, hàn khí đầy trời cũng dần rút lui.

Cùng với lúc đó, đôi mắt không tiêu cự của thân ảnh kia hiện lên chút sinh khí, rồi hai tay hắn siết chặt, móng tay cắm cả vào lòng bàn tay. Chỉ thấy vết thương dày đặc trên người hắn dần đỏ ửng, sau đó máu tươi chảy ra như suối.

Cả người hắn bỗng chốc biến thành huyết nhân.

Á á á!

Tiếng hét bị chèn ép trong cổ họng khàn đặc giống như con mãnh thú giãy chết vang vọng trong không gian.

Hắn quỳ đập đầu dưới đất, hai tay đấm uỳnh uỳnh xuống mắt đất. Vừa rồi thân thể bị hàn khí xâm thực, hắn gần như đã mất đi cảm ứng, vì thế, dù có bị hoa tuyết sắc lẹm rạch qua thân người nhưng hắn cũng chẳng có cảm giác gì.

Nhưng điều đáng sợ đó là cơn đau đó không mất đi ngay mà tích tụ lại trên người hắn. Đợi đến khi hàn khí tan hết, khi hắn lại điều khiển được cơ thể thì cơn đau đột ngột bạo phát. Nó có thể giày vò người có thần trí kiên định nhất phải phát điên.

Tiếng gào thét đau đớn đó kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ rồi cũng dừng lại. Hắn gần như đổ gục dưới mặt đất, đến sức để động đậy ngón tay cũng không còn nữa.

- Luyện Ngục…chết bằm!

Lâm Động vùi mặt vào cát, gương mặt đó vô cùng tiều tụy, thời gian ở đây dường như khác với bên ngoài, nhưng quả thực Lâm Động đã "hưởng thụ" sự hành hạ biến thái này hai tháng rồi.

Mỗi ngày của hắn đều trải qua trong sự đau đớn tận cùng. Mỗi lần hắn đều cảm nhận được chân thực cái chết đang đến gần. Tuy trước đây hắn cũng từng hành tẩu trong gian khó, nhưng cảm giác này lại cực kỳ rõ ràng ở nơi đây. Vì ít nhất không dưới mười lần tâm trí hắn vẫn giữ suýt chút nữa đã biến mất trong sự đau đớn đáng sợ kia.

Nếu mất phương hướng thì tinh thần thể của hắn sẽ triệt để biến mất, từ đó sẽ không còn cơ hội làm lại nữa.

- Hàn khí lần này lợi hại hơn lần trước rồi.

Lâm Động cảm nhận thể lực đang dần hồi phụ, thần trí vốn hỗn loạn cũng trở về một chút. Hắn có thể nhận ra, thứ hàn khí lạnh lẽo kia mạnh hơn lần trước không ít. Rõ ràng lịch luyện ở đây lần sau lại mạnh hơn lần trước, nếu cơ thể hắn không thể mạnh dần lên theo từng lần thì cuối cùng hắn sẽ không thể chịu nổi, rồi sẽ chẳng có kết quả gì tốt đẹp.

Muốn sinh tồn ở đây bắt buộc phải thích ứng được tiết tấu tàn khốc của nó.

Thứ cảm giác về nguy cơ mạnh mẽ đó buộc thân thể Lâm Động phải mạnh mẽ lên sau những lần cơn đau đáng sợ đó. Điều duy nhất khiến Lâm Động được an ủi đó là hắn cảm nhận được thân thể mình đang dần mạnh lên.

Thân thể này không phải chân thân mà chỉ là tinh thần thể, cũng có nghĩa là tinh thần lực của hắn đang mạnh dần lên, hắn đang tiến gần từng bước đến cảnh giới Phù Tông.

Sự tiến bộ này có thể chậm nhưng cũng cho hắn chút hy vọng.

Phù.

Lâm Động thở ra một hơi, hắn ngẩng lên nhìn vùng đất không có điểm tận cùng. Trong ánh mắt là sự kiên định mà những khó khăn vất vả bao năm nay cũng không vùi lấp được. Hắn tin rồi sẽ có một ngày hắn sẽ thể hiện được sự coi thường với Luyện Ngục này.

- Ngươi cứ đợi đấy!

Lâm Động nghiến răng gườm gườm nhìn bầu trời. Sau đó hắn gắng gượng bò dậy rồi tiến về phía trước. Hắn biết không lâu nữa sẽ lại có một thử thách khác.

Càng ở lâu trong Luyện Ngục, Lâm Động càng cảm thấy trong Luyện Ngục không chỉ có hắn. Hơn nữa, cảm giác mơ hồ đó có lẽ là mấu chốt để cuối cùng có thể rời khỏi đây.

… Có được nguyện vọng lớn lao, tiếp theo hắn vẫn phải đối mặt với sự thống khổ tưởng chừng như vô tận. Những sự hành hạ khiến người ta phát điên đó ập xuống liên tiếp khiến Lâm Động không còn thời gian mà thở. Thậm chí có lúc hắn đã quên mất cảm giác khi thân thể ở trạng thái bình thường.

Trong Luyện Ngục, khái niệm về thời gian rất mơ hồ, hơn nữa dường như thời gian ở đây trôi qua cũng khác với bên ngonài. Sức mạnh của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa tuy quỷ dị nhưng đúng là cũng có vài điểm lợi hại.

Vì thứ năng lượng này, lúc mới bắt đầu Lâm Động còn nhẩm tính thời gian được, nhưng rồi khi cơn đau dần thêm ác liệt thì hắn không thể phân tâm nữa, phải dồn hết sức mạnh vào việc chống lại sự uy hiếp chết chóc này.

Thời gian cứ thế trôi, sự hành hạ vẫn tiếp tục.

Nửa năm…một năm…hai năm…ba năm… Trong Luyện Ngục cô tịch, đủ mọi loại thử thách, rèn luyện diễn ra, thân ảnh gầy gò đó, dường như từ nơi xa tới, trước vô vàn sự uy hiếp chết người, trở nên mạnh mẽ từng chút một.

Hắn chịu đựng sự thống khổ và cô đơn, giống như nhộng trong kén, tích tụ năng lượng, chờ đến lúc phá kén thành bướm.

… Trên vùng sa mạc vàng đỏ, mấy chục cái vòi rồng khổng lồ đang tàn phá điên cuồng. Vô vàn làn roi bằng cát giống như được cự nhân quất lên, xé tan hư không gây nên vô số tiếng động chói tai.

Bốp bốp bốp!

Nhìn gần sẽ thấy có roi cát quất lên một thân ảnh. Chỉ thấy trong mấy cái vòi rồng kia, một thân ảnh đầy phong trần chầm chậm bước ra.

Vô vàn làn roi cát với sức mạnh kinh người quất liên tiếp xuống thân ảnh đó, âm thanh trầm đục không ngừng vang vọng.

Thế nhưng, điều ngạc nhiên là những đòn công kích ác liệt như vậy đánh xuống nhưng thân ảnh kia không hề động đậy, thậm chí bước chân đi không hề rối loạn.

Dường như những đòn công kích khốc liệt kia không hề có tác dụng gì vậy.

Thân ảnh kia cuối cùng đứng lại, đôi mắt đen sâu thẳm ngước lên, đôi mắt đó giống như hắc động thần bí, nhưng lại có chút mơ hồ.

Hắn cứ đứng thế nhìn những cái vòi rồng kia. Cơn phong ba này mạnh hơn

lần mới vào Luyện Ngục không biết bao nhiêu lần, nhưng đến nay lại không hề tạo được sức uy hiếp gì tới hắn.

Đây chính là thành quả sau bao năm của hắn? Năm năm? Hay mười năm? Hắn đã trải qua bao nhiêu sự rèn luyện khiến hắn suýt mấy lần mất mạng?

Thời gian không nhớ rõ nữa, giờ hắn chỉ biết rằng, sự rèn luyện đáng sợ này dường như đã trở nên bình thường. Cuối cùng hắn cũng mạnh hơn rồi!

- Mạnh lên rồi… Lâm Động cúi nhìn đôi tay mình, ban đầu đôi tay này chẳng có chút sức mạnh nào, nhưng bây giờ… Dường như hắn cười nhẹ, rồi giơ bàn tay lên chĩa về phía những cái vòi rồng, khẽ nắm lại.

Uỳnh!

Cơn bão tố đang hoành hành dường như ngưng lại ngay lập tức, vòi rồng đang xoay chuyển đột nhiên đông cứng, giống như bị một bàn tay khổng lồ nắm chặt lại vậy.

Rào rào!

Cuối cùng cơn bão nổ tung, biến thành cát vàng rơi xuống.

Cát vàng rơi quanh người Lâm Động, hắn thở ra một hơi dài. Cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sức mạnh dồi dào như đại dương trong cơ thể, đó là tinh thần lực mà hắn tu luyện được những năm qua.

Thứ tinh thần lực này mạnh hơn trước kia quá nhiều… - Chắc lịch luyện kết thúc rồi… Lâm Động chầm chậm nhắm mắt lại, một lúc sau bỗng mở trừng mắt ra, ánh lên sự sắc bén và sát ý.

- Vì thế, ngươi nên xuất hiện rồi!

Lâm Động nhìn vùng đất hư không, giọng nói trầm thấp vang lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1151

Cửa Ải Cuối Cùng

Cát vàng ồ ạt đổ xuống che khuất tầm nhìn, Lâm Động chỉ đứng yên tại đó, ánh mắt xuyên qua màn cát, ngưng tụ tại một nơi nào đó trong không gian. Ánh mắt bên dưới mái tóc đen mang sự sắc bén rất lâu rồi chưa tái hiện.

Sau khi Lâm Động dứt lời, không gian vẫn không hề có bất cứ dao động nào lạ, nhưng sắc mặt hắn vẫn không hề thay đổi, ánh mắt vẫn găm chặt vào một chỗ.

Trong ngay từ khi mới bắt đầu tu luyện hắn đã mơ hồ cảm thấy trong Luyện Ngục cô tịch này dường như có một sự tồn tại nào khác. Chỉ là cảm giác đó lúc trước vô cùng mơ hồ, còn bây giờ khi tinh thần lực của hắn đã mạnh lên, cảm giác đó cuối cùng trở nên vô cùng chân thực.

Dường như sự tồn tại ẩn tàng đó cũng rất đáng sợ.

Có điều, Lâm Động vũng hiểu rõ, nếu muốn rời khỏi đây thì bắt buộc phải đánh bại người giữ quan ải này. Nếu không, hắn sẽ mãi mãi ở lại đây, cho đến khi nhục thể thối rữa.

- Những thử thách đó đối với ta không còn tác dụng gì nữa rồi. Vì thế đích thân ngươi ra tay đi.

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt như có lửa thiêu đốt.

Ầm ầm!

Lần này, không gian hư vô cuối cùng cũng có động tĩnh. Chỉ thấy vùng hư

không nổi lên từng tầng gợn sóng, bụi cát tụ lại về phía vùng hư không kia, một lúc sau biến thành một gương mặt khổng lồ.

Gương mặt đó rất mơ hồ, không thể nhìn rõ hoàn toàn được. Nhưng không biết vì sao gương mặt xa lạ đó lại khiến lỗ chân lông toàn thân Lâm Động co lại. Thậm chí hắn còn cảm thấy trong cơ thể có một thứ âm thanh vang vọng. Dao động đó… Là Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù!

Hai đại tổ phù đang có động tĩnh!

Tuy đang trong Luyện Ngục, không thể khống chế hai đại tổ phù, nhưng Lâm Động vẫn cảm nhận được động tĩnh đó của chúng.

- Cảm giác thật nguy hiểm.

Sắc mặt ngưng trọng, Lâm Động lẩm nhẩm, hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt cát khổng lồ kia. Hắn thề, từ trước tới nay chưa từng có ai khiến hắn cảm thấy khủng bố khó hình dung này. Dù là Hắc Ám Chủ trong Chấn Ma Ngục cũng không thể sánh bằng.

- Lại có kẻ tạo ra được thế giới Luyện Ngục… Khi Lâm Động đang chấn động thì trên bầu trời, gương mặt cát quỷ dị kia cuối cùng lay động, một giọng nói cổ xưa vang lên.

Lâm Động nghe thấy thế, khóe mặt không kìm được co giật, dù với định lực như vậy nhưng hắn vẫn bất giác lùi về sau một bước. Tay hắn chầm chậm đưa lên chỉ gương mặt kia, cổ họng khô lại:

- Ngài…ngài là Phù Tổ?

Từ cổ chí kim, người khiến hắn có cảm giác sợ hãi hơn cả Hắc Ám Chủ, lại nói ra những lời như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Mà hiển nhiên, khả năng lớn nhất đương nhiên là vị cường giả đỉnh phong trong truyền thuyết, Phù Tổ!

- Phù Tổ? Hà hà, tên gọi xa vời quá..

Gương mặt cát đó khẽ lau động, đôi mắt dần dịch xuống dừng lại trên người Lâm Động:

- Ta chỉ là một đạo ấn ký do Phù Tổ để lại khi tạo ra Luyện Ngục mà thôi. Chỉ cần có người tạo ra được Luyện Ngục thì ra sẽ thức tỉnh.

- Đương nhiên, ta cũng là người canh giữ cuối cùng, muốn rời khỏi Luyện Ngục này, chỉ cần ngươi đánh bại ta là có thể đột phá Luyện Ngục.

- Đánh bại?

Đồng tử Lâm Động co lại, tuy trước mặt chỉ là một đạo ấn ký nhưng dù thế nào thì cũng là thứ vị cường giả định phong trong trời đất này để lại.

- Sao? Ngươi sợ à? Ta đã quan sát hơn mười năm ngươi tu hành trong Luyện Ngục, trông ngươi không phải loại dễ sợ hãi.

Lâm Động hít sâu một hơi, thu lại sự chấn kinh trong ánh mắt. Bất luận người trước mắt là ai, nếu hắn sợ thì sẽ không bao giờ thoát khỏi nơi này.

- Tiền bối, xin hãy chỉ giáo!

Lâm Động bao quyền, ánh mắt ngưng trọng nói. Đây đã là người canh giữ cuối cùng thì chỉ còn cánh đánh bại thôi!

- Vậy hãy để ta xem thành quả tu luyện của ngươi những năm qua.

Đại địa chấn động điên cuồng, mặt đất sụp đổ, chỉ thấy dung nham đỏ rực phun trào, chỉ trong chốc lát cả sa mặc đã biến thành vùng đất dung nham.

Lâm Động lơ lửng trên không, nhìn xuống vùng biển dung nham nóng bỏng, trán nhíu lại. Gương mặt khổng lồ kia dường như có thể điều động sức mạnh của Luyện Ngục, chỉ một vài động tác bình thường cũng có uy năng vô cùng khủng

bố.

Uỳnh!

Biển dung nham cuộn trào, rồi hàng vạn cột dung nham bắn lên giống như những con cự long đỏ rực. Chúng cuộn mình trên không, bề mặt thân thể lấp lánh ánh đỏ thẫm. Dung nham bắt đầu đông cứng, cuối cùng hóa thành tinh thể phát ra những tia sáng nhức mắt.

Con tinh long làm từ dung nham cuộn mình trên không trung, đôi mắt đỏ rực của nó khóa chặt lấy Lâm Động, nhiệt độ cao tỏa ra từ nó khiến không khí cũng biến dạng.

Tuy con tinh long này còn cách Lâm Động cả nghìn trượng, nhưng hắn vẫn cảm thấy toàn thân nóng rực, toàn thân lan tỏa một cảm giác đau đơn.

Những đạo công kích này rõ ràng lợi hại hơn vô số sự rèn luyện mà bao năm qua Lâm Động đã trải qua. Xem ra cửa ải cuối cùng quả nhiên không dễ vượt.

Grào!

Tinh long gầm lên, biến thành một đạo hồng quang xông thẳng tới Lâm Động.

Sắc mặt Lâm Động vô cùng nặng nề, rồi hắn nắm tay phải lại, một luồng năng lượng màu trắng nhnah chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn. Đó là tinh thần lực Lâm Động tu luyện được sau một thời gian dài.

- Cút!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, tung ra một quyền. Chỉ thấy tinh thần lực hùng hồn trào dâng như thủy triều, biến thành một bàn tay tinh thần lực màu bạc khổng lồ.

Bàn tay khổng lồ này có khá nhiều khác biệt so với bàn tay tạo nên từ nguyên

lực. Nhìn nó gần như thực chất, mà năng lượng thực chất hóa của tinh thần lực cũng là con đường bắt buộc phải qua của Phù Tông!

Đến tầng thứ này, tinh thần lực không còn hư vô như trước kia nữa. Dù có đối đầu chính diện với nguyên lực, nó cũng không hề thua kém.

Binh!

Bàn tay khổng lồ màu bạc đánh lên thân thể con tinh long dung nham. Sức mạnh kinh người một quyền đánh vỡ tan con cự long, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong không gian.

Rầm rầm!

Lâm Động hạ thủ không hề nương tình, tâm thần khẽ động, bàn tay khổng lồ màu bạc biến thành vô số tàn ảnh, hung mãnh giáng xuống đúng một nơi trên thân thể con tinh long.

Dung nham từ cơ thể tinh long tuôn ra như suối. Nhưng rõ ràng nó không phải thứ đồ chơi tầm thường, dù bị Lâm Động dùng tinh thần lực đánh cho tróc hết vảy, tinh thể vỡ vụn nhưng vẫn không nổ tung. Khả năng chịu đựng đó khiến sắc mặt Lâm Động thêm nặng nề.

Bùm!

Khi Lâm Động đang tập trung sức vào một con thì mười bảy con khác giơ nanh múa vuốt. Sức mạnh đáng sợ đó khiến không khí quanh người hắn bị vỡ vụn.

Lâm Động nhìn những bộ móng rồng ồ ạt tấn công, hít sâu một hơi, ánh mắt đen thăm thẳm thêm phần sắc lạnh.

Uỳnh!

Tinh thần lực màu bạc lan tỏa quanh người hắn rồi hình thành nên một cái

chuông khổng lồ Keng keng!

Móng rồng hung hăng giáng xuống chiếc chuông. Trời đất vang vọng những tiếng chuông ngân gấp gáp.

Đối mặt với công thế ác liệt đó, chiếc chuông bạc nhanh chóng xuất hiện vết rạn rồi bùm một tiếng nổ tung.

Vút!

Ngay khi chiếc chuông nổ tung một đạo ngân quang bắn ra, nhanh như chớp đã xuất hiện trên trán con tinh long bị trọng thương. Chính là Lâm Động.

Có điều, Lâm Động lúc này toàn thân được bọc trong chiến giáp bạc, tay hắn đang cầm cây trường thương sắc bén màu bạc, mũi thương là những tia năng lượng mạnh mẽ.

- Giết!

Giọng nói trầm đục mang đầy sát ý vọng ra từ chiến giáp, rồi trường thương trong tay hắn lập tức phình to thành trăm trượng. Cây thương vung lên, phập một tiếng cắm thẳng lên trán con tinh long.

Grào!

Tiếng gầm thảm thiết vang lên, con tinh long giãy giụa điên cuồng, cuối cùng nổ tung. Khi ấy, một tia sáng mang năng lượng hùng hồn chui vào thân thể Lâm Động.

Ngay sau đó, tinh thần lực của Lâm Động đột nhiên tăng thêm một phần - Thì ra là vậy.

Cảm nhận nguồn tinh thần lực đột nhiên tăng mạnh, Lâm Động khựng người, rồi ngửa lên cười lớn. Rồi thân thể lao vút tới, tay cầm trường thương lao vào giết mười bảy con tinh long còn lại.

Bùm bùm!

Dung nham bắn đầy trời, một đạo ngân quang không ngừng bị đánh bay, chiến giáp xuất hiện vết rạn, nhưng chiến ý của hắn vẫn vững vàng. Mỗi lần trường thương vung ra là xuyên thủng một con tinh long, rồi lại một tia sáng kỳ lạ chui vào cơ thể hắn, giống như chiến lợi phẩm vậy.

Cuộc chiến khốc liệt kéo dài đúng nửa ngày trời, đến khi Lâm Động xuyên trường thương qua con tinh long cuối cùng thì thân thể hắn như muốn rơi xuống.

Vèo!

Tia sang cuối cùng chui vào cơ thể Lâm Động, hắn cảm nhận năng lượng hùng hồ trong cơ thể, nhưng gương mặt đầy sự mệt mỏi.

Tuy không kích sát tinh long thì tinh thần lực của hắn cũng tăng lên nhanh chóng, nhưng tinh lực hắn phải tiêu hao cũng vô cùng lớn.

- Còn, cái cuối cùng… Lâm Động ngẩng lên, nhìn gương mặt cát khổng lồ trên không trung, rồi khẽ nhắm mắt, hai tay giang ra, ngân quang lan tỏa khắp Luyện Ngục.

- Không thành công, thì thành nhân vậy… Lâm Động lầm bầm, cuối cùng ngân quang thu gọn lại biến thành một cột ngân quang giống như thực chất bắn thẳng lên gương mặt khổng lồ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1152

Tăng Cấp Phù Tông

Ảo hương màu đen đậm đặc như mực cuồn cuộn trong sơn động, một thân ảnh tĩnh tọa ngồi trong sự bao trùm của ảo hương, quầng sáng dịu nhẹ quanh người hắn như ẩn như hiện tịnh hóa hết ma khí trong ảo hưởng đang xâm nhập cơ thể hắn.

Bên cạnh thạch đài nơi hắn ngồi, Nham chắp hai tay sau lưng, hai mắt nhìn chăm chăm về phía Lâm Động, gương mặt trước nay vốn lặng như mặt nước giờ cũng đã có chút ngưng trọng.

Lâm Động vào Luyện Ngục đã ba tháng rồi.

Nham biết thời gian trong Luyện Ngục khác với bên ngoài. Ba tháng ngoài này có lẽ đã là vài năm thậm chí mười mấy năm trong Luyện Ngục. Tuy chỉ là tinh thần thể của Lâm Động vào Luyện Ngục, nhưng từng giây từng phút trong Luyện Ngục là thật.

Nhục thể của hắn chỉ dừng ở ba tháng, nhưng tinh thần thể thì đã trải qua mười mấy năm rồi.

Hơn nữa, chẳng ai biết được bây giờ Lâm Động đang ở trong tình trạng thế nào, Nham cũng không thể cảm tri, hắn có thể mượn năng lượng của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa dựng nên Luyện Ngục nhưng không thể điều khiển được nó.

Có thể phá kén ra không phải dựa vào năng lực của bản thân Lâm Động.

- Hửm?

Ánh mắt Nham bỗng ngưng động, lúc này hắn cảm nhận thấy trong cơ thể Lâm Động có tiếng động phát ra, là hai đại tổ phù.

Tinh thần lực màu xám cũng hiện ra quanh người Lâm Động, thân thể tĩnh tọa ba tháng nay của Lâm Động rung lên nhè nhẹ. Gương mặt đang nhắm nghiền đầy sự ngưng trọng, lúc này dường như hắn đang gặp nguy hiểm.

- Tinh thần lực tỏa ra, sắp đột phá Luyện Ngục rồi sao?

Nham thấy thế, bàn tay siết chặt lại. Lâm Động đã làm được điều này có nghĩa là hắn đang ở tầng cuối của Luyện Ngục. Đó mới là nơi nguy hiểm nhất, nếu thất bại thì sẽ trọng thương, thậm chí tinh thần lực sẽ tan biến.

Ầm!

Tinh thần lực màu bạc trào ra như thủy triều, mức độ hùng hồn đã vượt xa trước đây, thậm chí đến ảo hương đặc quánh kia cũng bị đánh tan.

Lúc này rõ ràng Lâm Động đã dùng tinh thần lực ở mức cao nhất, có điều, nhìn thần tình thì dường như tình hình vẫn chưa được lạc quan.

Xem ra người giữ ải cuối cùng do Phù Tổ để lại vô cùng khủng bố.

Tinh thần lực bao quanh người Lâm Động kéo dài được khoảng nửa giờ, cuối cùng dần tối lại trước ánh mắt căng thẳng của Nham. Đó là biểu hiện khi tinh thần lực tiêu hao quá độ, rõ ràng Lâm Động đang yếu thế.

- Lâm Động, ngươi phải giữ vững! Đây là bước cuối cùng rồi!

Nham siết chặt tay, lầm bầm.

Phụt!

Có điều, hiện thực không hề phát triển theo hướng Nham mong muốn. tinh thần lực quanh người Lâm Động tối lại rồi thu về trong cơ thể hắn. Khi tinh thần

lực hoàn toàn biến mất nghĩa là tinh thần thể của Lâm Động đã tan biến.

Sắc mặt Nham căng thẳng nhìn cảnh tượng đố, thần sắc nghiêm túc và ngưng trọng chưa từng thấy. Mãi lâu sau, cuối cùng hắn thở dài cay đắng:

- Thất bại thật sao?

Ầm!

Ngay sau đó, đạo tinh thần lực cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn.

Gương mặt Nham gần như ngay lập tức trở nên tuyệt vọng.

- Hửm?

Thế nhưng lúc ấy, thần sắc của hắn khẽ động, có chút kinh ngạc nhìn thân thể mình. Nếu tinh thần lực của Lâm Động tan biến thì hắn cũng ngay lập tức tiêu tan trở về Tổ Thạch mới phải, sao lại vẫn ở đây?

- Lâm Động vẫn chưa chết?

Ánh mắt Nham lấp lánh, tinh thần chấn động, kinh ngạc ngẩng lên, chỉ thấy thạch đài, bề mặt thân thể Lâm Động hiện lên hai đạo phù văn cổ xưa, rồi vút một tiếng chui vào trán hắn.

Hắc lôi quang ngưng tụ nơi trán Lâm Động, rồi điên cuồng xoay chuyển, một khe nứt nhỏ tách ra trên trán hắn. Phía dưới khe nứt dường như có một con mắt thần bí phủ đầy hắc quang và sấm sét.

Khe nứt đó dần mở rộng, con mắt thần bí kia dần hiện ra.

Bùm!

Cơn bão tinh thần lực khó lòng hình dung điên cuồng nổ ra từ cơ thể Lâm Động, ảo hương quanh đó bị đánh tan sạch, cả sơn động rung chuyển dữ dội,

ngay vách núi làm từ tài liệ đặc biệt cũng rạn nứt.

- Đây là…Tổ Phù Chi Nhãn?

Nham nhìn con mắt thần bí trên trán Lâm Động, gương mặt đầy kinh ngạc.

Thân là Tổ Phù Chi Linh, đương nhiên hắn rất hiểu về Tổ Phù. Tổ Phù Chi Nhan chỉ xuất hiện sau khi người nắm giữ tổ phù và tổ phù đạt được sự hiểu nhau vô cùng kinh người. Từ cổ chí kim, số lượng người mở được Tổ Phù Chi Nhãn cực kỳ ít, không ngờ lúc này Lâm Động lại làm được điều đó.

Hơn nữa, Tổ Phù Chi Nhãn của Lâm Động rõ ràng mang cả sức mạnh của Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù. Làm được điều này là cực kỳ khó.

Tổ Phù Chi Nhan chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng nhắm lại, khi tia sáng cuối cùng biến mất, trán Lâm Động trở lại bình thường như cũ.

Bùm!

Ngay khi Tổ Phù Chi Nhãn biến mất, một đạo quang trụ màu bạc chói lòa bắn ra từ cơ thể Lâm Động, xuyên thủng vách núi phía trên.

Uỳnh!

Cột quang trụ hàng nghìn trượng bắn thẳng lên trời, xuyên qua tầng mây. Cảnh tượng đặc biệt này lập tức thu hút ánh mắt của tất cả cường giả Thiên Yêu Điêu tộc. Họ kinh ngạc nhìn cột quang trụ, sắc mặt dần ngưng trọng, họ cảm nhận được một luồng tinh thần lực dồi dào như biển lớn từ đó.

Thứ tinh thần lực đó đủ để khiến siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng phải sợ.

- Luồng tinh thần lực này.. có người đột phá cảnh giới Phù Tông rồi? Tu vi tinh thần lực đạt đến mức này thật lợi hại. Có điều, tộc nhân đang bế quan trong thiên động hình như không có ai tinh thần lực mạnh mẽ như vậy… Bên cạnh

thiên động, một vài người canh giữ thấy cảnh đó thì nghi hoặc nói.

- Là Lâm Động.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu nói, gương mặt ngài cũng có chút ngạc nhiên. Hiển nhiên ngài không ngờ chỉ ba tháng ngắn ngủi mà tinh thần lực Lâm Động lại đột phá được tầng thứ Phù Tông.

- Thật lợi hại!

Chúc Lê đại trưởng lão cũng tán thưởng. Tuy đã là cường giả Chuyển Luân Cảnh, chạm tới Luân Hồi rồi nhưng về tinh thần lực, tu vi của Chúc Lê kém xa Lâm Động. Lão từng tu luyện tinh thần lực, nhưng cuối cùng đã từ bỏ, vì thế lão biết tõ cảnh độ khó tu luyện đến cảnh giới Phù Tông.

- Cuối cùng hắn cũng đạt đến trình độ này rồi.

Tiểu Điêu cảm thán, người thanh niên năm đó ở Thanh Dương Trấn mới tiếp xúc với tinh thần lực, nay cuối cùng cũng đã thực sự trưởng thành.

Quang trụ màu bạc lan tỏa trên không trung, trong thứ ánh sáng dịu nhẹ đó, cảm tri của Lâm Động cũng lan ra. Tuy nhục thể hắn ở thiên động nhưng tinh thần lực lại trở thành thị giác và xúc giác thu vào tầm mắt mọi thứ trong trời đất này.

Hắn cảm nhận được khí tức mạnh mẽ tỏa ra trong Thiên Yêu Điêu tộc. Ở một nơi bí mật nào đó cũng có một vài đạo khí tức kinh người, không hề thu kém Chúc Lê đại trưởng lão.

- Ủa?

Tinh thần lực đang lan tỏa, bỗng nhiên tim Lâm Động khẽ rung lên, ánh mắt ngưng tụ về phía thiên động tối. Hắn cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng kinh người, còn mạnh hơn cả của tộc trưởng Thiên Yêu Điêu.

- Là người bế quan ở nơi sâu nhất trong thiên động sao… Ánh sáng bạc ngưng tụ lại thành một thân ảnh, Tổ Phù Chi Nhãn chầm chậm mở ra trên trán Lâm Động, bóng tối trong thiên động lập tức tan biến, hắn xuyên qua hư không, nhìn vào tận sâu bên trong thiên động.

Trong đó hắn nhìn thấy một thân ảnh khô quắt, mái tóc bạc trắng buông xõa phủ đầy cả sơn động. Từ người đó tỏa ra một thứ mùi vị cổ xưa khó tả.

Khi Lâm Động nhìn vào thì thân ảnh đó bỗng mở trưng fmắt. Trong đôi mắt đó phủ đầy ánh sáng bạc lấp lánh.

- Tổ Phù…Chi Nhãn?

Đôi mắt đó nhìn như hư vô nhưng lại lóe lên sự kinh ngạc, rồi nhìn về một nơi nào đó đầy thâm ý, vung tay lên, chỉ thấy không gian vỡ ra từng tầng, cắt đứt tầm nhìn của Lâm Động.

Tầm nhìn bị gián đoạn, thân thể Lâm Động cũng khẽ rung lên, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng quen thuộc từ người kia, thực lực người đó hiển nhiên cao thâm khó đoán, không biết lai lịch ra sao.

- Đây chính là cảnh giới Phù Tông sao… Lâm Động dần thu lại tâm thần, cảm nhận cảm giác kỳ diệu đó, rồi hai tay chầm chậm giang ra. Nhìn hắn lúc này như dung hòa với trời đất, chỉ cần tâm niệm chuyển động là có thể ra lệnh cho trời đất, phát ra thứ sức mạnh khủng bố dủy thiên diệt địa… Lâm Động chìm đắm trong cảm giác tuyệt với đó, bỗng chốc tinh thần lực hắn dường như tan ra với trời đất. Vào một khoảnh khắc nào đó, không gian như méo mó, một đạo tinh thần lực xuyên thủng hư không xuất hiện ở một nơi vô cùng xa lạ.

Đó là một vùng hoang nguyên, tận cuối hoang nguyên là một tòa cung điện màu đen. Dường như hắn nhìn thấy sâu trong cung điện là mộ thân ảnh đen đang ngồi.

Thân ảnh đó đột nhiêng ngẩng lên, đôi mắt giống như hắc động có thể thôn

phệ cả trời đất.

Cảnh tượng bỗng đến đây là dừng lại.

Tâm thần Lâm Động trở về, tim không kìm được mà đập thình thịch. Hắn biết…hoang nguyên, cổ địa hắn vừa nhìn thấy, có lẽ chính là Thôn Phệ Thần Điện mà Cửu Vĩ Linh Hồ từng nhắc tới.

Còn thân ảnh kia, có lẽ chính là… Thôn Phệ Chủ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1153

Xuất Quan

Tinh thần lực hùng hồn lan tỏa khắp trời đất một lúc lâu cuối cùng đã rút đi như thủy triều xuống. Chỉ trong vài giây không gian đã trở lại với sự yên tĩnh.

Trong sơn động ở một nơi nào đó trong thiên động, Lâm Động cũng chậm rãi mở mắt ra. Trong đôi mắt đen thâm sâu không hề có chút tinh quang nào. Có chăng chỉ là chút mơ hồ dường như vì chưa thích ứng được với sự tối tăm này.

Sơn động u tịnh, ánh sáng dịu nhẹ, bề mặt vách núi nhẵn bóng, còn có một chút mùi bùn đất, sự tĩnh lặng này khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Thế nhưng, Lâm Động nhìn không gian tĩnh lặng này, trong mắt có chút xa lạ. Tuy dung mạo hắn không có gì thay đổi, nhưng thần sắc dường như khiến hắn tách biệt với thế giới này.

Thế giới bên ngoài chỉ là ba tháng, thế nhưng hắn đã ở trong Luyện Ngục cô tịch này đã hơn chục năm…Đó không phải một thời gian ngắn. Trong mười mấy năm này, hắn không hề nghỉ ngơi mà luôn chiến đấu khổ sở với Luyện Ngục.

Nham đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn Lâm Động lúc này ánh mắt có phần mơ hồ, xa lạ. Hắn không lên tiếng, đây là trạng thái bình thường, hắn tin là Lâm Động rất nhanh sẽ hồi phục tâm thái bình thường, nhớ lại hết ký ức từ trước khi vào Luyện Ngục.

Ánh lửa lay động, Lâm Động ngồi trên thạch đài tận hơn nửa ngày trời, sau đó mới hít sâu một hơi gương mặt bắt đầu phục hồi thần tình mà Nham vẫn quen thuộc.

- Ngoài này đã bao lâu rồi?

Lâm Động ngẩng lên cười, hỏi Nham.

- Mới ba tháng.

Nham đáp.

- Ba tháng à.

Vẻ mặt Lâm Động phức tạp, thở dài một câu, ai ngờ được ba tháng bình yên ngoài này với hắn lại dài đằng đẵng và tàn khốc như vậy.

- Nhưng ngươi thu hoạch cũng không ít.

Nham cười, hắn nhìn Lâm Động, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng tinh thần lực dồi dào tỏa ra từ cơ thể Lâm Động.

Thật sự đã bước vào cảnh giới Phù Tông.

- Khổ cực bao năm như vậy, nếu không bước vào được thì quá mất mặt rồi.

Lâm Động vươn vai rồi nhảy khỏi thạch đài, hai mắt khép hờ cảm nhận tinh thần lực dồi dào vô tận trong Nê Hoàn Cung, nói:

- Giờ chỉ có thể coi là Tiểu Phù Tông thôi.

- Đến khi ngươi là Đại Phù Tông, dù là cường giả Luân Hồi Cảnh cũng không phải đối thủ của ngươi.

- Thế thì không dễ đâu.

Lâm Động cười, tinh thần lực đạt đến mức độ này rồi, muốn lên một bước nữa phải bỏ ra không ít công sức. Lần này là mượn sức mạnh của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa thì Lâm Động mới bước vào cảnh giới Tiểu Phù Tông. Hơn nữa nhìn từ góc độ nào đó, ba tháng này Lâm Động không dễ dàng gì để vượt qua. Trong

thời gian này không biết Lâm Động đã thoát khỏi bàn tay tử thần bao nhiêu lần rồi.

- Những thứ này đã vô dụng, vứt hết đi được rồi chứ?

Lâm Động nhìn số Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa trong sơn động, hiện giờ chúng đã khô héo hết cả, rõ ràng đã tiêu hao hết năng lượng, nhưng chúng khá quỷ dị, dù đã vô dụng nhưng vẫn nên tiêu hủy đi thì hơn.

- Ừm.

Nham cũng không phản đối, lần tu luyện này Lâm Động đã đạt được mục tiêu thì số Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa cũng vô dụng rồi.

Lâm Động cười, cũng không thấy hắn có bất cứ hành động gì, nhưng số Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa trong sơn động đột nhiên đã tan thành tro bụi.

- Đi thôi, nên ra ngoài rồi.

Lâm Động vươn vai rồi đi thẳng ra ngoài sơn động. Nham gật gù, biến thành tia sáng chui vào cơ thể hắn.

Khi bước ra ngoài, Lâm Động bỗng dừng lại, hơi nghiêng người nhìn vào sâu trong thiên động. Trước đó, khi tinh thần lực đột phá Phù Tông, nhờ Tổ Phù Chi Nhãn hắn đã nhìn thấy thân ảnh ở nơi sâu nhất trong thiên động. Từ thân thể người đó, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh quá kinh người. Tuy cảm tri nhạy bén cho hắn biết, thực lực của người này có lẽ ở tầng thứ cực kỳ khủng bố, thậm chí hắn hiện nay giao đấu thì tuyệt đối không có nửa cơ hội thắng.

- Thật không biết đó là bị lão yêu quái nào còn sống từ thời Viễn Cổ… Lâm Động lẩm nhẩm một câu rồi quay người đi, men theo thông đạo tối tăm chậm rãi đi ra ngoài thiên động.

Một lúc lâu sau, cuối cùng đã có ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu xuống. Lâm Động bước ra ngoài, cả một vùng sơn mạch tĩnh mịch nguy nga đập vào mắt.

Lâm Động có chút chìm đắm trong sự tĩnh lặng trước mắt, điều mà hắn không hề biết đến trong suốt hơn chục năm trong Luyện Ngục.

- Cuối cùng ngươi cũng ra rồi.

Giọng nói quen thuộc nhưng dường như rất xa vời truyền đến tai Lâm Động, rồi hắn nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện bên cạnh với gương mặt tuấn mỹ.

- Tiểu …Tiểu Điêu… Lâm Động thấy gương mặt quen thuộc đó thì hơi khựng người, hắn mỉm cười rồi giang tay ôm chặt lấy Tiểu Điêu. Chịu đựng sự cô đơn trong Luyện Ngục một thời gian dài, giờ được nhìn thấy gương mặt quen thuộc này, trong lòng Lâm Động lại dâng tràn cảm xúc.

- Này này làm gì thế hả… Tiểu Điêu giật thót mình vì hành động đột ngột này của Lâm Động, nhưng hắn có thể cảm nhận được tình cảm của Lâm Động trong cái ôm này. Nhất thời trong lòng cũng xúc động, họ gặp nhau từ hồi cả hai đều vô cùng yếu đuối, cả chặng đường bảo vệ giúp đỡ lẫn nhau, tình cảm sâu đậm như huynh đệ.

Lâm Động rất nhanh đã buông tay, nụ cười cũng tự nhiên hơn nhiều, rõ ràng hắn đã dần trở lại bình thường.

- Ngươi không sao chứ?

Tiểu Điêu cổ quái nhìn Lâm Động, không kìm được hỏi.

Lúc này Tiểu Điêu mới quan sát Lâm Động, tuy mới chỉ ba tháng không gặp, vẻ ngoài của hắn không có thay đổi gì, nhưng từ trong ánh mắt kia, Tiểu Điêu cảm nhận được sự khác biệt, Lâm Động hiện giờ dường như đột nhiên trở nên thâm sâu hơn trước rất nhiều.

Cảm giác giống như không phải Lâm Động mới bế quan ba tháng mà đã ba mươi năm rồi vậy.

Lâm Động cười, khẽ vỗ vai Tiểu Điêu, điệu bộ đó khiến Tiểu Điêu thấy mù mờ.

- Hà hà, Lâm Động tiểu hữu, chúc mừng ngươi đã tăng cấp lên Phù Tông, dù là trong Thiên Yêu Điêu tộc, số người đạt được tu vi tinh thần lực như vậy cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu tiến lại, ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn Lâm Động. Đúng là trong tộc có những tiền bối có tu vi tinh thần lực kinh người, nhưng đó đều là tích lũy nhiều năm mới thành, trẻ như Lâm Động mà đã là Phù Tông thì vô cùng hiếm gặp.

- Văn bối chỉ may mắn thôi.

Lâm Động lắc đầu, nếu không phải ngờ sức mạnh của Vĩnh Hằng Ảo Ma Hoa dựng nên Luyện Ngục, thì dù có Nham trợ giúp e rằng hắn cũng phải cần mấy năm trời.

- Nếu dựa vào may mắn mà đột phá được Phù Tông thì thế gian này đâu có thiếu Phù Tông như vậy.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu cười.

- Ha ha, hắn là Lâm Động tiểu hữu bế quan cũng mệt rồi. Ta thấy để hắn nghỉ ngơi một hai ngày trước đã.

Chúc Lê đại trưởng lão cười.

Tộc trưởng Thiên Yêu Điêu gật đầu, trò chuyện vài với Lâm Động rồi dẫn người rời đi. Trong thời gian Lâm Động bế quan, bọn họ đã ở đây không rời nửa bước.

- Để ta đưa huynh đi nghỉ, ta thấy tinh thần huynh có chút hoảng hốt.

Tiểu Điêu nói.

Lâm Động gật đầu, đúng là hắn cần thời gian để thoát khỏi ký ức trong Luyện Ngục.

… Trong hai ngày tiếp theo, Lâm Động vẫn ở trong Thiên Yêu Điêu tộc, cuối cùng hắn cũng đã hồi phục, sự tu luyện tàn khốc trong Luyện Ngục cũng đã được cất vào sâu trong ký ức. Chỉ có điều, tinh thần lực dồi dào có được từ Luyện Ngục vẫn tràn ngập trong Nê Hoàn Cung khiến hắn biết rằng quá trình khổ tu trong Luyện Ngục không phải không có thu hoạch gi.

Trên đỉnh một ngọn núi, Lâm Động ngồi bên vực thảm, nhìn xuống khu rừng phía dưới, bỗng vươn vai rồi nói trong đầu:

- Hôm xuất quan tinh thần lực của ta đã nhìn thấy Thôn Phệ Thần Điện… - Ồ?

Nham nghe thế thí kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Lâm Động lại cảm ứng được sự tồn tại của Thôn Phệ Thần Điện.

- Thôn Phệ Thần Điện hình như ẩn tàng trong một không gian mở nhưng lại không thể cảm ứng được vị trí chính xác của nó. Có điều ta có thể cảm nhận được năng lượng vùng không gian đó càng ngày càng mất cân bằng. Vì thế…e là nhanh thì trong một tháng nữa không gian đó sẽ xuất thế.

- Một tháng? Nhanh vậy sao?

- Ừm, hơn nữa khi Thôn Phệ Thần Điện xuất thế, động tĩnh sẽ không hề nhỏ, e là tất cả cường giả của Yêu Vực sẽ bị cảm ứng được… Lâm Động nheo mắt, một khi Thôn Phệ Thần Điện xuất thế, chắc chắn sẽ gây nên chấn động không nhỏ. Với danh tiếng của Thôn Phệ Chủ thời vc, bất luận là thế lực phương nào cũng sẽ thèm nhỏ dãi. Hơn nữa, giờ không pahỉ ai cũng biết Thôn Phệ Tổ Phù nằm trong tay Lâm Động… Vì thế, chỉ cần Thôn Phệ Thần Điện xuất thế, sợ là ngay Tứ bá tộc cũng không thể chấn tĩnh được. Tuy với quan hệ giữa hắn và Long tộc, Thiên Yêu Điêu tộc hiện nay, hắn không phải lo lắng về hai tộc này. Nhưng ngoài họ còn có hai đại bá tộc cũng cường hãn không kém đang nhăm

nhe. Quan trọng nhất là…nếu Ma Ngục biết được tin, có lẽ chúng sẽ có động tĩnh.

Đến lúc đó, trước sự bao vây của quần hùng, Lâm Động muốn có truyền thừa của Thôn Phệ Chủ không phải chuyện dễ.

- Có điều… Lâm Động mỉm cười, khóe miệng nhếch lên sự sắc lạnh.

- Ta sẽ không nhường truyền thừa của Thôn Phệ Chủ cho các ngươi đâu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1154

Đầu Quân

Sau khi nghỉ ngơi tại Thiên Yêu Điêu tộc thêm hai ngày, Lâm Động liền lên đường. Rắc ối của Thiên Yêu Điêu tộc đã được giải quyết, tộc trưởng xuất quan là mọi sự hỗn loạn đều được bình định, cộng với sự việc của Ngô Cửu U, những trưởng lão trước đây ủng hộ hắn đều thấp thỏm sợ bị truy cứu trách nhiệm. Vì thế, khi một lần nữa lựa chọn tộc trưởng kế nhiệm, họ lập tức đứng về phía Tiểu Điêu để mong lấy công chuộc tội. Điều này cũng đã giúp Tiểu Điêu trở thành tộc trưởng kế nhiệm chính thức.

Đó là những việc nội bộ của Thiên Yêu Điêu tộc, Lâm Động cũng không can thiệp, sau khi thông báo với tộc trưởng là Lâm Động định rời đi.

Có điều, trước khi hắn đi thì Tiểu Điêu tới, hắn bảo Thiên Yêu Điêu tộc của hắn đã có cha hắn nên không có bất cứ sự hỗn loạn nào nữa, hắn ở lại cũng chẳng ích gì, chi bằng lại theo Lâm Động đến Thú Chiến Vực.

Với người bạn đồng hành sinh tử này, Lâm Động không cần nghĩ cũng chẳng từ chối, dù sao trong một tháng nữa Thôn Phệ Thần Điện sẽ xuất thế, chấn động lúc đó chắc chắn sẽ không nhỏ, Tiểu Điêu theo hắn sẽ khiến trận dung của hắn hoành tráng hơn.

… Ba ngày sau hai người Lâm Động trở về Lôi Uyên Sơn. Ngay khi họ xuất hiện trên bầu trời Lôi Uyên Sơn, sự náo nhiệt của vùng sơn mạch này khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Trong sơn mạch, quảng trường, cung điện đứng sừng sững, vòng sáng phòng ngự liên miên bất tận bao quanh bốn phía sơn mạch. Trận pháp phòng ngự kiểu

này tuy không bằng trận pháp của Thiên Yêu Điêu tộc, nhưng so với của Lôi Uyên Sơn trước đây thì hiển nhiên là nghiêm ngặt hơn nhiều.

Hơn nữa, trên bầu trời có rất nhiều đội quân tuần tra mặc khôi giáp, ở quảng trường bên dưới thì chật ních những người, dường như họ đang tập luyện.

Những tiếng hét trầm mang đầy sát ý vang vọng khiến bầu trời cũng rung chuyển.

- Chẹp chẹp, khí thế không tồi.

Tiểu Điêu nhìn quy mô của Lôi Uyên Sơn, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, cười nói. Trước kia hắn cũng đã đến Lôi Uyên Sơn, có điều lúc đó so với bây giờ đúng là một trời một vực.

Lâm Động gật đầu, sau khi tinh thần lực bước vào cảnh giới Phù Tông, căn bản hắn không cần phải thăm dò gì đã cảm nhận được khí tức mạnh mẽ từ trong vùng sơn mạch này. Điều khiến hắn kinh ngạc nhất đó là trong số những luồng khí tức ấy, có đến năm người đã là Chuyển Luân Cảnh.

- Có thêm hai cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Lông mày Lâm Động nhướn lên, hắn nhớ cả Tứ Tượng Cung chỉ có ba người bọn Thiên Long Yêu Soái có thực lực Chuyển Luân Cảnh, Tiểu Viêm thì phải dựa vào Hổ Phệ Quân mới đạt đến mức đó. Vậy mà lúc này lại có hai cường giả Chuyển Luân Cảnh, họ từ đâu tới?

- Lẽ nào có siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đến đầu quân cho Tứ Tượng Cung?

Lâm Động thấy có chút thích thú, cường giả ở tầng thứ này, đến nơi nào trong Yêu Vực cũng có thể đứng đầu một phương. Họ lại đến đầu quân cho một Tứ Tượng Cung không hề có danh tiếng? Thế thì thú vị thật!

- Đi thôi.

Lâm Động cười, rồi bay về phía Tứ Tượng Cung. Trên đường, họ cũng đã bị những đội quân tuần tra phát hiện, lập tức có mấy chục đạo khí tức mạnh mẽ ập tới bao vây. Nhưng khi họ nhìn thấy Lâm Động thì thần sắc cảnh giác đã được thay bằng sự cung kính.

Lâm Động vẫy vẫy tay với cường giả trong Tứ Tượng Cung định hành lễ với mình, bọn họ lập tức thấy cơ thể bỗng cứng đờ, thậm chí nguyên lực trong cơ thể cũng không thể khống chế được nữa.

- Cái này… Họ nhìn nhau, đều nhận ra sự chấn động trong mắt đối phương, đặc biệt là hai người dẫn đầu. Thực lực của họ đều là Tử Huyền Cảnh đại thành, tuy không phải đỉnh cao nhưng cũng không hề yếu. Muốn khống chế họ, thường phải là cường giả Chuyển Luân Cảnh mới dễ dàng làm được. Nhưng muốn họ mất hoàn toàn khống chế với nguyên lực thì không phải dễ.

- Chỉ trong ba tháng, thực lực của Lâm Động thủ lĩnh đã ngày càng cao thâm khó dò… - Viêm Soái đang ở đâu?

Lâm Động nhìn quanh, hỏi.

- Viêm Soái hiện đang ở Diễn Võ Trường trên đỉnh núi chính, ba người Thiên Long thủ lĩnh cũng ở đó. Hôm nay là ngày hai vị đại nhân Châu Nghị, Châu Ly gia nhập Tứ Tượng Cung chúng ta… Đầu lĩnh đội tuần tra cung kính đáp.

- Châu Nghị? Châu Ly?

Lâm Động nhướn mày.

- Hai vị đại nhân này từng là cường giả tun hoành ở Tây Sa Vực, có điều không lâu trước đây Tây Sa Vực bị Mang Sơn công chiến. Thế lực của họ tan rã, nay muốn nương tựa Tứ Tượng Cung chúng ta. Dù sao trong bao năm qua cũng chỉ Tứ Tượng Cung bình an vô sự sau khi đối kháng với Mang Sơn.

- Thì ra là đắc tội Cửu Phụng tộc.

Lâm Động cười, dù sao hắn cũng chẳng có thiện cảm với Cửu Phụng tộc, nếuu hai người này thành tâm gia nhập thì hắn cũng sẽ không bạc đãi.

Đầu lĩnh đội tuần tra nhìn về phía đỉnh núi chính, đột nhiên bảo thủ hạ lui xuống, tới gần Lâm Động, khẽ nói:

- Lâm Động thủ lĩnh, hai đại nhân Châu Nghị tuy đến đầu quân nhưng nghe nói rất có ngạo khí, từng có yêu cầu cho họ vị trí trong Ngũ đại thủ lĩnh Tứ Tượng Cung… Lâm Động nghe vậy, ánh mắt lập tức ngưng động, khóe miệng nhếch lên, đấy gọi là đầu quân hay là đoạt vị đây? Hắn cho ba người Thiên Long Yêu Soái vị trí trong Ngũ đại thủ lĩnh là vì họ cũng có công lớn, vậy mà hai người tự nhiên ở đâu chòi ra cũng đòi?

- Hừ, hai con chó nhà có tang cũng dám đưa ra yêu cầu đó? Đúng là không biết điều!

Lâm Động còn chưa thể hiện thái độ thì Tiểu Điêu đã cười khảy.

Đầu lĩnh đội tuần tra cũng từng thấy Tiểu Điêu, đương nhiên biết thân phận của hắn, liền cười:

- Điêu gia nói rất đúng, Viêm Soái cũng chưa đồng ý, chỉ dùng kế hoãn binh, ngài ấy nói phải đợi Lâm Động thủ lĩnh về rồi mới quyết định được.

Lâm Động gật đầu, hai siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, đó cũng có thể coi là miếng bánh lớn rơi đến tận cửa, nếu ăn được thì thực lực Tứ Tượng Cung sẽ tăng lên đáng kể. Vì thế Tiểu Viêm mới không đánh đuổi đi ngay.

- Đi nào, xem xem hai kẻ đó có bản lĩnh gì mà đưa ra yêu cầu như thế.

Lâm Động cười, rồi nhìn vị đầu lĩnh dáng người cao to kia:

- Đúng rồi, ngươi tên gì?

- Tiểu nhân là Hoắc Uyên, là thủ hạ khi Viêm Sóa còn là Viêm Tướng Lôi Uyên Sơn.

Đầu lĩnh mừng rỡ, vội đáp.

- Hoắc Uyên, ừm, làm rất tốt, dẫn đường đi.

Lâm Động cười, sau này có thể đề bạt con người này.

- Rõ.

Hoắc Nguyên vẻ mặt đầy xúc động, hắn hiểu rõ về Tứ Tượng Cung, tuy gọi là Ngũ đại thủ lĩnh, bình thường mọi việc lớn nhỏ trong Tứ Tượng Cung đều do Viêm Soái và ba người Thiên Long quyết định, nhưng khi có xung đột thì Lâm Động thủ lĩnh mới là người một lời quyết định tất cả. Tính ra, trong năm người, địa vị của Lâm Động là cao nhất, chỉ có điều, người ngoài thì không biết rõ lắm về điều này.

Bây giờ, hắn lại được đại thủ lĩnh khen ngợi, hắn là sau này chỉ cần trung thành cũng coi như có công lớn.

..

Trên Diễn Võ Trường của Tứ Tượng Cung.

Trên Diễn Võ Trường rộng mênh mông, lúc này chật cứng những người, vô cùng náo nhiệt. Không chỉ có cao tầng của Tứ Tượng Cung mà ngay Tứ đại thủ lĩnh cũng đã lộ diện.

Phía dưới của sân khấu chính, có hàng trăm thân ảnh đứng đó, nhưng họ rất tùy ý, phần lớn đang tươi cười, khác hẳn đội quân nghiêm túc, toàn thân mặc giáp của Tứ Tượng Cung.

Cường giả Tứ Tượng Cung thấy vậy thì cau mày, sau khi hợp nhất thành Tứ Tượng Cung, ở đây cũng không còn tản mạn như trước, cung quy dần nghiêm

ngặt, điều này cũng khiến Tứ Tượng Cung trở thành thế lực lớn không dễ bị coi thường. Vì thế khi thấy những người thô tục kiểu kia, nhất thời trong lòng thấy bất mãn.

Có điều, tuy bất mãn nhưng họ cũng thể hiện ra ngoài, chỉ nhìn lên bốn thân ảnh ở phía trên kia.

Tiểu Viêm đứng đầu bốn người, tuy thực lực của hắn chỉ là Tử Huyền Cảnh viên mãn nhưng mấy ngươ Thiên Long Yêu Soái biết, nếu thực sự quyết đấu thì Tiểu Viêm cũng không thua kém họ, cộng với Lâm Động nữa nên họ cũng rất khách khí với Tiểu Viêm.

Tiểu Viêm lạnh nhạt nhìn đội quân đó, rồi nhìn hai thân ảnh ở phía trước. Tuy họ mạnh hơn thủ hạ phía sau nhưng sắc mặt cũng có chút ngạo khí.

- Đây là Tứ Tượng Cung, nếu các ngươi không biết khiêm nhường một chút thì ta sẽ cho Hổ Phệ Quân nhắc nhở.

Tiểu Viêm nhìn quanh, cuối cùng lạnh lùng lên tiếng.

Grào!

Tiểu Viêm vừa dứt lời thì đội Hổ Phệ Quân hàng nghìn người lập tức gầm lên. Tiếng gầm như một, khí tức màu đen cuồn cuộn, biến thành một con hổ dữ, sát khí bắn thẳng lên trời.

Mấy trăm người kia thấy thế, sắc mặt có chút thay đổi, thần tình hơi thiếu tự nhiên. Tuy họ cũng có thực lực, nhưng nếu so với Hổ Phệ Quân thì đúng là một lũ ô hợp.

- Hà hà, Viêm Soái chớ giận, thủ hạ của bọn ta tùy tiện quen rồi, giờ đổi nơi khác cũng không biết khiêm nhường, sau này sẽ tốt hơn.

Phía trước, một trung niên nam tử mặc áo xám cười cười.

- Châu Nghị huynh, bất luận trước kia mọi người tùy tiện kiểu gì, giờ nếu muốn gia nhập Tứ Tượng Cung thì phải tuân thủ quy tắc của Tứ Tượng Cung.

Thiên Long Yêu Soái cười, nói.

- Thiên Long huynh nói phải… Người đứng bên cạnh Châu Nghị gật đầu, rồi đan tay vào nhau nhìn Tiểu Viêm, chậm rãi nói:

- Có điều, Viêm Soái à, không biết yêu cầu của huynh đệ ta mọi người suy nghĩ thế nào rồi? Bọn ta ở Tây Sa Vực cũng có tiếng, nay thành tâm gia nhập Tứ Tượng Cung, ta nghĩ cho bọn ta mọt thân phận thủ lĩnh cũng không quá đáng chứ?

Tiểu Viêm chau mày, ba người Thiên Long Yêu Soái ánh mắt cũng có phần do dự.

- Ha ha, Viêm Soái, mọi người làm vậy lẽ nào coi thường hai huynh đệ ta?

Châu Nghị cười nhạt.

- Nếu vậy thì ta nghĩ việc gia nhập này thôi đo. Có lẽ nơi này quá lớn, huynh đệ ta không ở được rồi.

Châu Ly cười rồi vẫy tay định dẫn người rời đi.

- Ha ha, ta thấy không phải Tứ Tượng Cung coi thường hai người mà là hai người coi thường Tứ Tượng Cung mới phải! Hai người coi Tứ Tượng Cung là nơi nào? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Thế nhưng, khi Châu Ly vừa định đi thì một tiếng cười vọng lại từ trên trời, tất cả mọi người nhìn sang thì thấy hai người Lâm Động.

Lâm Động đứng trên không trung, mắt nhìn hai người Châu Nghị với vẻ thích thú, nhưng nụ cười thì toát vẻ lạnh lẽo.

- Theo quy định của Tứ Tượng Cung, phàm là người coi thường Tứ Tượng Cung, nên xử lý thế nào?

- Giết!

Trên Diễn Võ Truồng, tất cả cường giả Tứ Tượng Cung ánh mắt lạnh lẽo, cùng hét lên một tiếng, sát ý kinh người lan tỏa khắp không gian.

Cảm nhận được luồng sát ý đó, hai người Châu Nghị cuối cùng cũng biến sắc mặt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1155

Đàn Áp

Sát ý bao trùm cả bầu trời, nhiệt độ dường như cũng tụt xuống, đội quân lúc nãy còn cười đùa lúc này vẻ mặt hiện lên sự sợ hãi. Họ cứ nghĩ hai thủ lĩnh đem theo họ gia nhập Tứ Tượng Cung sẽ được chào đón hoan nghênh mới phải, nhưng lúc này… Dường như Tứ Tượng Cung chẳng hề có ý cầu chi bất đắc đối với hai người Châu Nghị thì phải.

Hai người Châu Nghị cũng giật mình, ngẩng lên nhìn hai thân ảnh kia chau mày, rõ ràng họ không rõ thân phận của hai người Lâm Động.

- Đại ca!

Khi họ bắt đầu nổi giận thì tiếng nói vui mừng của Tiểu Viêm khiến họ khựng người. Lúc này mới kinh ngạc nhìn lại thân ảnh gầy gò kia. Được Viêm Soái Tứ Tượng Cung gọi đại ca, ngoài Lâm Động cực ít lộ diện ra thì còn có thể là ai?

Lâm Động cười với Tiểu Viêm rồi đáp xuống.

- Ha ha, Lâm Động huynh đệ, cuối cùng ngươi cũng về.

Ba người Thiên Long Yêu Soái thấy vậy cũng cười, ánh mắt họ không kìm được nhìn hắn, tuy mới ba tháng không gặp nhưng không biết vì sao họ lại cảm giác dường như Lâm Động đã khác xa trước đây.

Trước kia, chiến đấu lực của Lâm Động tuy mạnh nhưng dù sao thực lực bản thân cũng chỉ là tuhc, chỉ cần không phải trong trạng thái chiến đấu thì ba người họ sẽ không thấy bị áp lực, vì dù thế nào họ cũng là cường giả Chuyển Luân

Cảnh.

Nhưng hiện nay, khi gặp lại Lâm Động, không biết vì sao nguyên lực dồi dào trong cơ thể họ dường như lại đình trệ một chút vì một áp lực nào đó.

Áp lực đó rõ ràng đến từ Lâm Động.

Ba người nhìn nhau, đều nhận ra sự chấn kinh trong mắt đối phương.

- Đại ca… Tiểu Viêm tiến lại, rồi nhìn về hai người Châu Nghị.

- Ừm, ta biết rồi.

Lâm Động gật đầu, rồi cười:

- Cường giả Chuyển Luân Cảnh đúng là một trợ lực rất lớn, nhưng đôi khi nếu không thích hợp sẽ khiến thế lực vất vả dựng nên phải sụp đổ.

Hai người Châu Nghị có thể thấy rất ngạo nghễ, loại người này thực lực thì có, nhưng nếu vào Tứ Tượng Cung mà không áp chế được thì sẽ khiến Tứ Tượng Cung nội loạn.

Lâm Động biết, đối phó với những kẻ tâm khí cao ngạo, tuyệt đối không được nhún nhường, nếu không chắc chắn chúng sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

Tiểu Viêm gật đầu, thật ra hắn cũng biết điều đó, chỉ là thực lực hai người Châu Nghị rất mạnh, trong Tứ Tượng Cung, đánh đơn với chúng, ngay ba người Thiên Long Yêu Soái cũng khó thắng. Cũng chính vì thế, muốn áp chế ngạo khí của chúng không phải chuyện dễ.

- Để ta.

Lâm Động cười, ánh mắt lóe lên thần sắc khó hiểu. Trong Ngũ đại thủ lĩnh Tứ Tượng Cung, nếu đánh đơn, hắn và Tiểu Viêm thật ra không xuất sắc, nhưng sở dĩ hắn áp chế được ba người Thiên Long Yêu Soái nguyên nhân chủ yếu là vì

thân phận Hình Phạt trưởng lão Long tộc và chiến đấu lực kinh người.

Tuy vẻ ngoài ba người Thiên Long Yêu Soái rất tôn kính hắn, nhưng khó tránh khỏi trong lòng thiếu tự nhiên. Trong yêu thú giới vốn dĩ sùng bái sức mạnh, thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành của Lâm Động dù thế nào cũng khiến họ thấy chút gượng gạo Trước đây Lâm Động biết rõ điều này, nhưng vì thực lực chưa tăng tiến nên hắn không có bất cứ hành động gì. Nhưng giờ thì khác rồi, khi tinh thần lực đã đạt đến cảnh giới Phù Tông, chỉ riêng tu vi tinh thần lực, cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng khó là đối thủ của hắn.

Lúc này, chính là cơ hội tuyệt hảo để chấn áp hoàn toàn, dù là với trong hay ngoài Tứ Tượng Cung.

- Hà hà, hắn đây là Lâm Động huynh? Đã nghe đại danh từ lâu.

Hai người Châu Nghị dần hồi phục sắc mặt, họ nhìn Lâm Động, ôm quyền, nói.

- Ai đến cũng đều là khách, nếu có điểm nào chưa chu đáo mong được lượng thứ. Có điều, ta cũng hy vọng hai vị hiểu quy tắc của Tứ Tượng Cung.

- Đương nhiên rồi.

Châu Nghị gật đầu, đảo mắt rồi nói:

- Nhưng cũng mong Lâm Động huynh đệ hiểu điều khó xử của hai huynh đệ ta. Bọn ta đưa thủ hạ đến, nếu không có địa vị gì thì cũng không còn mặt mũi nào với họ.

- Bị Cửu Phụng tộc truy sát trốn đến đây còn nói gì đến mặt mũi với chả thể diện? Đúng là nực cười.

Tiểu Điêu cười khảy, giọng điều đầy châm chọc.

- Ngươi nói gì?

Sắc mặt hai người Châu Nghị lập tức thay đổi, giận dữ quát.

- Lời Điêu gia ta nói, các ngươi điếc sao mà không nghe thấy?

Ánh mắt Tiểu Điêu lạnh ăng, bước chân ra, một luồng hung sát khí bùng phát.

- Trước mặt Điêu gia mà dám lớn tiếng, các ngươi cũng có tư cách sao? Cửu Phụng tộc truy sát các ngươi chạy trốn khắp nơi, lẽ nào Thiên Yêu Điêu tộc ta phải khách khí?

- Thiên Yêu Điêu tộc?

Vẻ mặt và nộ hỏa trong mắt hai người Châu Nghị lập tức cứng đờ. Họ sững sờ nhìn gương mặt tuấn mỹ mà yêu mị nhưng khóe miệng lại đầy vẻ châm chọc của Tiểu Điêu, nhất thời những lời định nói đều nuốt hết vào bụng. Họ không ngờ người trước mắt kia lại là Thiên Yêu Điêu tộc… - Hà hà, hai vị đừng để tâm, tính tình nhị đệ ta là vậy, hắn là tộc trưởng kế nhiệm của Thiên Yêu Điêu tộc, tính cách hơi xấu một tí.

Lâm Động cười hiền, chỉ là lời nói trước sau chẳng ăn nhập gì với nhau. Có điều, có lẽ hai người Châu Nghị cũng hiểu được hàm ý trong đó.

- Tộc trưởng kế nhiệm?

Khóe mắt Châu Nghị co giật, họ chỉ đắc tội với một trưởng lão của Cửu Phụng tộc đã bị ép đến thê thảm thế này, mà người kia lại là tộc trưởng kế nhiệm Thiên Yêu Điêu tộc? Địa vị cao hơn trưởng lão kia bao nhiêu, nếu đắc tội thì có lẽ cả Yêu Vực này sẽ không còn trốn nào cho họ dung thân nữa.

- Tứ Tượng Cung lại có quan hệ mức này với Thiên Yêu Điêu tộc sao?

Tim Châu Nghị đập thình thình như gõ trống, ngạo khí trên mặt thu lại không ít. Thủ hạ phía sau của hắn đều run rẩy, những kẻ dù ngu ngốc thế nào đi nữa cũng nhận ra tình thế hiện nay dường như có chút không hay rồi.

Tứ Tượng Cung có bối cảnh là Thiên Yêu Điêu tộc đứng sau dường như không cần phải xem trọng đám tàn binh bọn họ.

- Châu Nghị huynh, bọn ta biết mọi người đắc tội Cửu Phụng tộc, nay người ta đánh tiếng muốn đối phó với mọi người, nhưng chỉ cần gia nhập Tứ Tượng Cung thì Cửu Phụng tộc sẽ không dám làm bừa. Lâm Động huynh đệ bản thân còn là Hình Phạt trưởng lão của Long tộc được đích thân tộc trưởng phong tặng. Phía sau Tứ Tượng Cung có hai đại bá tộc là Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc, Cửu Phụng tộc dám thế nào chứ?

Thiên Long Yêu Soái cười, nói.

- Thiên Yêu Điêu tộc…Long tộc… Hai người Châu Nghị nhìn nhau, miệng đắng ngắt lại. Hai trong Tứ đại bá tộc của yêu thú giới đều đứng sau Tứ Tượng Cung? Chẳng trách mà hồi Mang Sơn tấn công Thú Chiến Vực phải thất thểu rút lui, Cửu Phụng tộc đứng sau mà cũng không dám có hành động gì.

- Ta biết các ngươi có thù oán với vị trưởng lão nào đó của Cửu Phụng tộc, ta không đảm bảo điều gì, chỉ có thể nói rằng, muốn có cơ hội báo thù mà lại tránh được sự trả đũa của Cửu Phụng tộc, có lẽ Tứ Tượng Cung chính là một trong số ít sự lựa chọn của các ngươi.

Lâm Động cười, nhìn gương mặt có chút thay đổi của hai người Châu Nghị, nói:

- Đương nhiên, nếu các ngươi chẳng thấy có thù oán gì với những kẻ muốn nhổ tận gốc thế lực mà các ngươi khổ sở dựng lên, còn truy sát các ngươi như chó nhà có tang, thì cứ coi như ta chưa nói gì.

Lâm Động vừa dứt lời thì sắc mặt hai người Châu Nghị tối sầm lại, ánh mắt dâng lên sự thù hận sâu sắc. Ở Tây Sa Vực họ cũng có thể coi là cường giả đỉnh cao, thế nhưng lần này bị hại cho không còn danh tiếng gì nữa, phải chạy trốn khắp nơi tìm nơi nương tựa. Điều này với những người vốn cao ngạo như họ thật

sự không thể nhẫn nhịn nổi.

Thù này không phải lớn bình thường đâu!

- Sao có thể quên được? Hai huynh đệ bọn ta kiếp này đã quyết nhất định phải băm vằm lão cẩu đó ra!

Châu Nghị nghiến răng.

- Lâm Động huynh, ta hiểu ý của huynh, vừa rồi là hai huynh đệ ta quá đáng, mong Lâm Động huynh đại nhân đại lượng, đừng tính toán với sự mạo phạm của bọn ta.

Châu Nghị ôm quyền nói.

Lúc này họ cũng đã hiểu, muốn báo thù, ngoài việc gia nhập Tứ Tượng Cung ra thì không còn lựa chọn nào khác.

- Hai vị, Tứ Tượng Cung có quy tắc nghiêm ngặt, nếu gia nhập thì từ sau mọi người là người của Tứ Tượng Cung, nếu không tuân thủ quy định, có lẽ mọi người cũng biết hậu quả.

Lâm Động nhìn hai người Châu Nghị với ánh mắt sắc bén, chậm rãi nói.

Họ nhìn nhau, mím môi rồi gật đầu.

- Giờ mọi người có muốn vị trí thủ lĩnh Tứ Tượng Cung nữa không?

Lâm Động đan mười ngón tay vào nhau, cười.

- Lâm Động huynh nói đùa rồi, chỉ cần huynh thu nạp, bọn ta đã cảm kích vô cùng, nào dám có yêu cầu đó nữa.

Châu Nghị cười khổ. Tuy sâu trong đáy lòng có chút không cam tâm, nhưng lúc này họ có tư cách nói sao? Tứ Tượng Cung có thể không có họ nhưng họ

muốn báo thù thì không thể thiếu được sự bảo vệ của Tứ Tượng Cung.

- Mọi người muốn làm thủ lĩnh, ta có thể cho một cơ hội, nhưng có nắm bắt được không thì phải xem bản lĩnh của mọi người… Lâm Động mỉm cười nhìn hai người.

- Cơ hội gì?

Hai người Châu Nghị ngẩng lên nhìn Lâm Động với ánh mắt rực cháy.

Lâm Động giơ tay về phía hai người Châu Nghị, trước ánh mắt ngạc nhiên của mấy người Thiên Long Yêu Soái, khẽ cong bàn tay lên:

- Cùng lên đánh bại ta!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1156

Nhất Kiếm Đánh Bại Song Hùng

Cả Diễn Võ Trường đều rộ lên xôn xao vì lời nói của Lâm Động, thậm chí cả mấy người Thiên Long Yêu Soái cũng kinh ngạc nhìn hắn. Họ biết quá rõ thực lực của hai người Châu Nghị, có đánh đơn một chọi một thì họ cũng chỉ có thể ngang cơ. Tuy chiến đấu lực của Lâm Động có thể sánh ngang với cường giả Chuyển Luân Cảnh, nhưng muốn một chọi hai thì hơi quá thì phải?

Dù thế nào thì Lâm Động hiện tại vẫn chỉ à Tử Huyền Cảnh đại thành thôi mà.

Tiểu Viêm cũng sững người, nhưng hắn chỉ nhì Lâm Động mà không nói gì. Tuy trong lòng hắn có chút khó hiểu nhưng vì tín nhiệm Lâm Động nên hắn không nghi ngờ gì hết.

- Ý của Lâm Động huynh là…một mình giao đấu với huynh đệ ta?

Sắc mặt Châu Nghị có phần cổ quái, đương nhiên hắn biết chiến đấu lực của Lâm Động bất phàm, Tử Huyền Cảnh đại thành đỉnh phong có thể chiến đấu với cường giả Chuyển Luân Cảnh. Nếu đánh đơn có lẽ cả hắn cũng khó lòng thắng Lâm Động. Nhưng muốn một chọi hai thì có vẻ hơi ngông cuồng?

Lâm Động gật đầu, giọng nói vẫn không có gì thay đổi:

- Thế nào Không muốn nắm bắt cơ hội này sao?

Trong lòng Lâm Động biết rõ, hai người Châu Nghị tâm cao khí ngạo, dù tình thế bây giờ bị ép vào Tứ Tượng Cung nhưng khó tránh khỏi có suy nghĩ khác.

Muốn thực sự chấn áp được họ thì cũng chỉ còn cách đánh cho họ không dám có ý đồ gì khác mới được.

Hơn nữa, đây cũng là cách giết gà dọa khỉ, chấn áp không chỉ có mấy người Châu Nghị mà còn có cả rất nhiều cường giả ngày một nhiều về số lượng và cao về chất lượng trong Tứ Tượng Cung nữa.

- Ha ha, nếu Lâm Động huynh đã muốn thỏa nguyện cho huynh đệ ta thì bọn ta không dám bỏ qua!

Châu Nghị cười lớn, ánh mắt đầy sự mừng rỡ. Với hắn, Lâm Động làm vậy hoàn toàn là dâng vị trí thủ lĩnh cho hai người hắn.

Lâm Động cũng cười, cũng không có giải thích gì khác.

- Châu Ly, ngươi giao đấu với Lâm Động huynh trước.

Nhưng hai người họ không ra tay cùng một lúc, dù sao thì sau này họ vẫn phải dựa vào Lâm Động, vì thế cũng không dám đắc tội, hắn nghiêng đầu nói với Châu Ly.

- Ừm.

Châu Ly gật đầu, rồi ôm quyền cười với Lâm Động:

- Lâm Động huynh, đắc tội!

Unhf!

Ngay khi hắn vừa dứt lời, nguyên lực hùng hồn bùng phát từ cơ thể hắn, trong nguyên lực có sinh tử khí dung hòa, dồi dào như biển lớn.

Luồng áp lực mạnh mẽ bao trùm lấy quảng trường khiến không ít cường giả Tứ Tượng Cung mặt biến sắc. Huynh đệ bọn Châu Nghị đúng là hơi cao ngạo, nhưng quả thật bản lĩnh không vừa, chẳng trách mà xưng hùng được ở Sa Tây

Vực.

- Từ lâu đã được nghe Lâm Động huynh chỉ với thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành có thể giao đấu với cường giả Chuyển Luân Cảnh, hôm nay Châu Ly ta muốn lĩnh giáo xem sao.

Châu Ly cười lớn rồi vung tay lên, nguyên lực phía sau lưng cuộn trào, bàn chân giậm mạnh, tảng đá xanh vỡ vụn, mọi người chỉ thấy một đạo ánh sáng lóe lên rồi hắn cùng với công thế cuồng bạo, như quỷ mị xuất hiện phía trên Lâm Động, rồi tung một chưởng.

Uỳnh uỳnh!

Không khí phía trước dường như bị đánh tan tành, một đạo nguyên lực được bọc quanh bởi sinh tử khí hiện ra đánh thẳng về phía Lâm Động.

Hắn ngẩng lên, đôi mắt đen phản chiếu chưởng án ngày một lớn dần, đôi tay khẽ buông, không hề có dấu hiệu muốn ra tay. Mọi người ở xung quanh thấy vậy ánh mắt đều hiện vẻ nghi hoặc.

Chưởng ấn nguyên lực chớp mắt đã đánh tới, thế nhưng vào khoảnh khắc công thế còn cách Lâm Động khoảng mười trượng thì bỗng nhiên đông cứng, rồi bùm một tiếng nổ tung trước bao ánh mắt kinh ngạc.

- Cái này?

Châu Ly thấy thế cũng giật mình, vào khoảnh khắc vừa rồi hắn nhận thấy hắn đã mất liên hệ với chưởng nguyên lực của hắn… Lâm Động bình thản nhìn những ánh mắt kinh ngạc kia, lúc này hắn đang lơ lửng trên không, ngân quang lấp lánh giống như vầng mặt trời bừng lên phía sau hắn.

- Đây là…tinh thần lực được thực chất hóa?!

Những người có nhãn lực hơn người, đặc biệt là bọn Thiên Long Yêu Soái, khi nhìn thấy vầng mặt trời ngân sắc phía sau Lâm Động, rồi cảm nhận luồng

sức mạnh dồi dào khiến họ cũng cảm thấy giật mình, sắc mặt lập tức kịch biết, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

- Đây…tinh thần lực của Lâm Động huynh dã bước vào cảnh giới Phù Tông?!

Cuối cùng Quỷ Điêu Yêu Soái thốt lên đầy kinh ngạc, mấy người bọn họ nhìn nhau, đều nhận ra sự chấn động không thể che giấu nổi trong mắt đối phương. Cảnh giới Phù Tông, đó là tầng thứ cực kỳ cao thâm của tinh thần lực, một khi bước vào tầng thứ này thì tinh thần lực sẽ thể hiện sức mạnh vô cùng kinh người. Lúc đó, những cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường căn bản đều không phải đối thủ của cường giả tinh thần lực với cảnh giới Phù Tông.

Tuy trước đây họ cũng biết Lâm Động có thành tựu rất khá về tinh thần lực, nhưng Lâm Động lúc đó căn bản chưa đạt đến cảnh giới Phù Tông, vậy mà mới ba tháng ngắn ngủi hắn đã mạnh đến mức này?

- Hai người liên thủ đi, nếu không cơ hội này sẽ lỡ mất đấy.

Lâm Động nhìn xuống hai người Châu Nghị, cười.

- Thì ra tinh thần lực của Lâm Động huynh đã mạnh đến mức này…Ta đã huênh hoang quá rồi.

Sắc mặt Châu Nghị lúc này hoàn toàn ngưng trọng, hắn biết rõ thực lực của Phù Sư bước vào cảnh giới Phù Tông lợi hại thế nào. Tuy Chuyển Luân Cảnh và Phù Tông cùng một tầng thứ nhưng nếu thật sự đấu với nhau thì Phù Tông vẫn hơn một chút.

- Cùng động thủ đi.

Châu Nghị quay sang nhìn Châu Ly, giọng nói trầm thấp.

Uỳnh!

Hai luồng khí tức hùng hồn bùng nổ từ hai người, nguyên lực lan tỏa khắp không gian, rồi hai người kết ấn pháp giống hệt nhau.

Ào ào… Khi ấn pháp của hai người đó biến hóa, nguyên lực tựa thủy triều trào dâng, biến thành một cái la bàn màu trắng đen hàng nghìn trượng phía trên đỉnh đầu họ. Trên la bàn là vô số những làn sóng năng lượng kinh người không ngừng chồng lên nhau.

- Sinh Tử Thiên La Bàn!

Hai người cùng lúc hô lên, chỉ thấy cái la bàn hai màu trắng đen dó nhanh chóng xoay tít, không gian xung quanh bị xuất hiện vô số vết nứt.

- Lâm Động huynh, đây là chiêu phòng ngự mạnh nhất của hai huynh đệ ta.

Nếu huynh công phá được nó thì sau này huynh đệ ta sẽ nghe mọi sai khiến của huynh. Nếu làm trái, trời tru đất diệt!

Hai người Châu Nghị hiên ngang đứng dưới la bàn, tiếng hô vang ra xa.

Lâm Động nghe vậy chỉ cười, cũng không nói gì nhiều, chầm chậm nhắm mắt lại. Đúng vào lúc đó, tất cả mọi người đều cảm nhận được cả trời đất như tối sầm lại.

Tinh thần lực màu bạc lấp lánh giống như ngước biển không ngừng cuộn trào ra từ người Lâm Động, rồi trước bao ánh mắt chăm chú nhìn, biến thành một cự nhân cao nghìn mét phía sau hắn.

Cự nhân đứng sừng sững, toàn thân màu bạc, mỗi cử động là có sức mạnh gần như hủy diệt lan tỏa.

Ầm ầm!

Không biết từ bao giờ có một cơn lốc xoáy xuất hiện, chỉ trong mười mấy giây nó đã trở thành vòi rồng hàng nghìn trượng, tỏa ra thứ năng lượng đáng sợ.

Lâm Động đứng phía trước hai mắt vẫn nhắm nghiền, cự nhân phía sau thì giơ bàn tay ra, tóm lấy cái vòi rồng kia trước bao ánh mắt đầy kinh dị.

Ào ào!

Tinh thần lực màu bạc giống như thủy triều chảy ào ạt vào trong vòi rồng, hàng vạn đạo ngân quang bắn ra, cơn bão nhu động, dường như biến thành hình một cây kiếm.

Vô số người phía dưới thấy vậy đều không kìm được há hốc mồm. cường giả Chuyển Luân Cảnh dùng nguyên lực ngưng tụ ra một cây cự kiếm như vậy không phải không thể, nhưng muốn trực tiếp tóm lấy khống chế hóa kiếm thì không thể nào.

Tinh thần lực bước vào tầng thứ này quả nhiên có sự thay đổi một trời một vực so với trước.

Cơ mặt hai người Châu Nghị cùng khẽ co giật, chẳng trách mà mọi người vẫn nói, chri cần tinh thần lực bước vào cảnh giới Phù Tông thì sức mạnh nó thi triển tuyệt đối không phải thứ mà cường giả nguyên lực cùng đẳng cấp có thể sánh được.

Uỳnh!

Vẻ mặt hai người thêm ngưng trọng, cái la bàn hai màu trắng đen cũng đột nhiên tăng tốc độ quay, hiển nhiên họ cũng đang điều động hết nguyên lực trong cơ thể, lúc này tuyệt đối không thể coi thường được nữa rồi.

Cự nhân kia tay nắm chặt lấy thanh kiếm cuồng phong rồi chém xuống, thanh kiếm đem theo luồng gió kinh người, khiến cả ngọn núi phải rung chuyển.

- Tổ Phù Kiếm!

Cùng lúc đó, một giọng nói trầm vang lên trong đầu Lâm Động.

Uỳnh!

Ở mũi kiếm đột nhiên như ẩn như hiện phù văn kỳ lạ, cuối cùng mũi kiếm lóe lôi quang, sâu bên trong lôi quang hiện lên một đạo phù văn cổ xưa.

Vào khoảnh khắc đó, trời đất nổi gió, nổi sấm chớp đùng đoàng!

Bùm!

Lôi đình như muốn rạch tan đất trời, cơn bão như viễn cổ cự long từ trên trời giáng xuống với tư thái kinh người, cuối cùng lao thẳng vào cái la bàn trắng đen khổng lồ.

Xung kích lực không thể hình dung nổi bùng nổ, cả quảng trường lập tức nổ tung, vô số cường giả bị lực chấn động đánh phải hộc máu tươi.

Có điều, khi bị đẩy lùi về sau họ vẫn nhìn chăm chăm về nơi đã tạo ra xung kích. Ở đó thanh kiếm cuồng phong vẫn lấp lánh lôi quang giằng co với la bàn.

Ngân quang ngày một sáng chói, rất nhiều cường giả đang nhìn mà đồng tử co lại, vì họ nhìn thấy la bàn trắng đen ngưng tụ từ nguyên lực của hai người Châu Nghị đã xuất hiện vết rạn… - Sao có thể như vậy?

Hai người Châu Nghị lẩm bẩm, họ nhìn lên vô số đường rạn nứt, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi, họ liên thủ mà không thể chặn được công kích của Lâm Động??

Rắc!

Dù hai người có không tin thế nào thì sự thật vẫn tàn khốc như vậy, vết nứt ngày một nhiều, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Cuồng phong cuồn cuộn, thanh kiếm phủ đầy lôi quang xuyên thủng Sinh Tử La Bàn, rồi dừng trên đỉnh đầu hai người Châu Nghịch khi còn cách khoảng mười trượng, làm tất cả rơi vào im lặng. Mức độ sắc bén khiến da hai người nổi

tia máu.

Lâm Động dần mở mắt, thản nhiên nhìn hai người Châu Nghịch đang trong tình trạng cứng đờ như tượng:

- Hai người thua rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1157

Chấn Nhiếp

Hai người thua rồi.

Khi lời nói của Lâm Động vang lên, cả không gian đang tĩnh lặng bỗng nhiên xao động, không ít người phải cố gắng kìm nén sự chấn động của bản thân.

Không ai có thể ngờ được kết quả lại có nhanh thế này.

Họ vốn nghĩ rằng, trận đối chiến này ít nhất cũng phải giằng co một lúc lâu mới phân thắng bại, nhưng sự thật đã khiến họ hiểu thế nào là nhanh gọn.

- Chúng ta…thua rồi.

Hai người Châu Nghị ngẩn ra mãi mới dần sực tỉnh, nhìn nhau với sắc mặt hơi tái đi, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, khó khăn nói.

- Tinh thần lực thật bá đạo!

Mấy người Thiên Long Yêu Soái thấy kết quả như vậy ánh mắt đều có phần ngưng trọng, vừa rồi chắc chắn Lâm Động đã dùng hết sức, uy thế của một kiếm đó, ngay họ đứng bên ngoài cũng thấy lạnh toát cả người. Nếu chiêu đó mà nhằm vào họ thì e là dù có đỡ được họ cũng bị trọng thương.

Ba người Thiên Long Yêu Soái ngẩng lên nhìn thân ảnh gầy gò trên trời, ánh mắt có phần phức tạp. Lần đầu tiên gặp Lâm Động, hắn mới chỉ có thể dựa vào rất nhiều thủ đoạn mới miễn cưỡng giằng co được với họ. Nhưng chỉ trong chưa tới một năm, người thanh niên từng chẳng là gì trong mắt họ đã dần tiến lại gần và đến này đã vượt qua bọn họ.

Sự tiến bộ đó quả thực rất đáng sợ!

Ba người cùng khẽ thở dài, sự không cam tâm vốn có lúc này đã hoàn toàn biến mất. Với thực lực hiện nay của Lâm Động, họ không có bất cứ lý do gì để không phục nữa.

Lâm Động có thực lực như vậy làm thủ lĩnh Tứ Tượng Cung, họ cũng có thể chấp nhận, điều này không liên quan đến thân phận Hình Phạt trưởng lão của hắn.

Trên bầu trời, cự nhân màu bạc phía sau Lâm Động cũng dần tiêu biến, đất trời tối tăm lại bắt đầu có ánh sáng ấm áp chiếu xuống, bao trùm cả quảng trưởng đổ nát.

Phù.

Lâm Động khẽ thở ra một làn khói trắng, hắn cảm nhận nguồn tinh thần lực dồi dào đang cuộn trào trong Nê Hoàn Vung, gương mặt hiện vẻ hài lòng. Sau khi lên Phù Tông, tinh thần lực quả nhiên đã biến đổi rõ rệt, nay hắn chỉ là một Tiểu Phù Tông Cảnh, nhưng thường thì chỉ cần không phải những cường giả Chuyển Luân Cảnh như gần tới Luân Hồi như đại trưởng lão Chúc Lê thì hắn sẽ không phải sợ.

Công cuộc khổ tu mười mấy năm trong Luyện Ngục chung quy cũng không phí hoài.

- Hai vị, đã nhường rồi!

Lâm Động đáp xuống, nhìn hai người Châu Nghị, cười hiền hòa, khác hẳn với sự băng hàn vừa rồi.

Trước đó hai người Châu Nghị quá kiêu căng, muốn khiến họ thật sự khâm phục, Lâm Động chỉ còn cách dùng tư thái cứng rắn hơn, nếu ngay từ ban đầu đã mềm mỏng thì có lẽ họ sẽ coi thường hắn.

Hai người Châu Nghị nghe thế, đến nói cũng không dám, sự ngạo nghễ trước đó đã hoàn toàn biến mất. Họ vốn tự hào về thực lực của bản thân, trong mắt họ, Tứ Tượng Cung tuy thực lực không tồi nhưng ngay những người nhu Thiên Long Yêu Soái cũng chỉ ngang cơ với họ, muốn sai khiến họ là điều không thể. Nhưng không ngờ kết quả là trong Tứ Tượng Cung còn có một người như Lâm Động.

- Nếu hai vị đã muốn gia nhập Tứ Tượng Cung ta, vậy thì hai vị sau này sẽ là trưởng lão của Tứ Tượng Cung. Thủ hạ trước đây của các vị cũng được nhận vào, nhưng đã vào đây thì phải tuân thủ quy định của Tứ Tượng Cung, một khi vi phạm thì cung quy không tha cho ai cả!

Lâm Động nói.

- Rõ!

Hai người Châu Nghị cùng gật đầu, họ cũng biết mình căn bản không có khả năng huấn luyện thủ hạ, nếu không thì thủ hạ hiện giờ cũng không tản mạn thế này, giờ gia nhập Tứ Tượng Cung, ở đây đương nhiên sẽ không cho những người họ dẫn theo làm loạn.

Mấy người Thiên Long Yêu Soái thấy cuối cùng hai người Châu Nghị cũng bị chấn nhiếp thì thở phào, thầm thêm chút khâm phục Lâm Động, bản thân họ cũng khó lòng hàng phục được hai người tính cách cao ngạo như Châu Nghị.

- Trong thời gian này phải tăng cường huấn luyện, không lâu nữa là Yêu Vực sẽ xảy ra đại sự. Đến lúc dód Tứ Tượng Cung chúng ta không thể thiếu chân được.

Lâm Động quay sang nhìn mấy người Thiên Long Yêu Soái.

Một tháng nữa là Thôn Phệ Thần Điện sẽ xuất hiện, lúc đó chắc chắn cả Yêu Vực sẽ chấn động. Vì thế họ phải chuẩn bị trước, tuy khi Thôn Phệ Thần Điện mới xuất hiện có lẽ tuyệt đại đa số mọi người sẽ không biết bên trong có gì,

nhưng rõ ràng không thể che giấu được lâu. Khi bạo lộ thì không biết có bao nhiêu cường giả sẽ tới, muốn lấy được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ trong hoàn cảnh hỗn loạn đó không phải chuyện dễ.

Mấy người Thiên Long Yêu Soái thấy có chút khó hiểu về những lời của Lâm Động, nhưng thấy hắn không có ý định giải thích gì thêm thì cũng gật đầu.

- Thiên Long, hai người trưởng lão Châu Nghị bọn họ do ngươi tiếp đón, lát đưa họ đi làm quen với Tứ Tượng Cung, việc cụ thể khác sắp xếp sau.

- Được.

Thiên Long Yêu Soái gật đầu đáp.

Sau khi dặn dò xong, Lâm Động cũng không ở lại thêm, quay người đi vào chủ điện. Tiểu Điêu và Tiểu Viêm theo sau, để lại vô số cường giả Tứ Tượng Cung vẫn chép miệng cảm thán.

- Thực lực của Lâm Động huynh thật sự càng ngày càng khiến người ta không phán đoán nổi.

Nhìn bóng lưng Lâm Động vào chủ điện, Kim Viên Yêu Soái cảm thán.

- Đúng là không ngờ, chỉ ba tháng không gặp mà hắn đã là Phù Tông rồi.

Quỷ Điêu Yêu Soái cũng cười khổ.

- Được rồi, đừng nói những lời thừa thãi nữa đi. Phía sau Lâm Động huynh có Long tộc, Thiên Yêu Điêu tộc, bản lĩnh đó không phải người bình thường làm được đâu. Tứ Tượng Cung sau khi đắc tội với Mang Sơn mà Cửu Phụng tộc cũng không dám ra tay, đó hoàn toàn là nhờ bối cảnh của Lâm Động huynh, Vì thế Tứ Tượng Cung có thể không có chúng ta nhưng không thể không có Lâm Động huynh… Thiên Long Yêu Soái nhìn hai người, bình thản nói:

- Với thiên phú của Lâm Động huynh, ai đảm bảo sau này huynh ấy sẽ không

bước vào Luân Hồi? Đến lúc đó, danh tiếng của Tứ Tượng Cung trong Yêu Vực này có ai mà không biết đến? Còn chúng ta, cùng nhờ đó mà vang danh khắp Yêu Vực. Danh tiếng đó bá chủ một vùng trước đây đã là gì.

- Ta nghĩ những suy nghĩ khác cũng vứt đi là được rồi. Mọi người cũng đã rõ thủ đoạn của Lâm Động huynh rồi đấy.

Kim Viên và Quỷ Điêu Yêu Soái khựng người rồi gật gù.

… - Đại ca, tinh thần lực của huynh đã lên đến Phù Tông Cảnh rồi sao?

Trong chủ điện, Tiểu Viêm mừng rõ hỏi.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu cười, hắn nhìn thân thể to lớn của Tiểu Viêm, ba người đứng với nhau, hắn và Tiểu Điêu cộng lại cũng chưa bằng một nửa Tiểu Viêm.

- Thời gian qua Tứ Tượng Cung không có vấn đề gì chứ?

Lâm Động hơi nheo mắt, sau khi hắn rời đi, Tiểu Viêm một mình quản lý Tứ Tượng Cung, mà thực lực bản thân hắn chưa đạt đến Chuyển Luân Cảnh, cũng không biết ba người Thiên Long Yêu Soái có cam tâm nghe lệnh hắn không.

- Ừm, đại ca yên tâm. Ba người Thiên Long Yêu Soái tuy thực lực mạnh những cũng là người hiểu chuyện.

Tiểu Viêm gật đầu cười.

- Vậy thì tốt.

Lâm Động nghe vậy cũng yên tâm.

Tứ Tượng Cung sẽ là chỗ dựa sau này giết về Đông Huyền Vực, nếu ba người Thiên Long Yêu Soái có ý đồ phá hoại thì đành phải hạ thủ thôi.

- Ngoài ra, đại ca à, trước đây không lâu, Thiên Ma Hổ tộc cho người đến tìm đệ.

Tiểu Viêm gãi đầu.

- Ồ?

Lâm Động khựng người, Thiên Ma Hổ tộc là một trong Bát đại vương tộc, thực lực rất khá, họ tìm đến Tiểu Viêm lẽ nào vì hắn có huyết mạch của Thiên Ma Hổ tộc?

- Tìm đệ là một vị trưởng lão, ông ta nói thiên phú của đệ rất tốt, có thể tranh giành vị trí tộc trưởng Thiên Ma Hổ tộc.

Tiểu Viêm nói.

- Bảo đệ đi tranh giành vị trí tộc trưởng?

Lâm Động kinh ngạc, Tiểu Viêm tuy có huyết mạch Thiên Ma Hổ tộc, nhưng chưa từng có quan hệ dây mơ rễ má gì với họ. Sao họ có thể để một người xa lạ đi tranh giành vị trí trưởng tộc?

- Hổ tộc không coi trọng huyết duyên, chỉ cần có huyết mạch thì đều có thể tranh giành. Đương nhiên tiền đề là phải có đủ thực lực. Vì sẽ chỉ có một người cheién thắng, những người còn lại đều sẽ chết dưới tay vô số những đối thủ cạnh tranh Tiểu Điêu ở bên cạnh uể oải nói:

- Xem ra vị trưởng lão Thiên Ma Hổ tộc kia cũng chẳng có lòng gì tốt. Thực lực Tiểu Viêm tuy không tồi, nhưng giờ đi tranh giành e là lành ít dữ nhiều.

Lâm Động chau mày, không ngờ cuộc tranh vị trí tộc trưởng Thiên Ma Hổ tộc lại ác liệt như vậy.

- Chuyện này cứ để đó đã, bao giờ chắc chắn hơn rồi tính, việc này không thể vội được.

Lâm Động lắc đầu, thận trọng nói.

- Ừm.

Tiểu Viêm cũng không có ý kiến gì khác, chỉ cần Lâm Động không đồng ý thì hắn cũng tuyệt đối không gật đầu.

- Đúng rồi đại ca, đại sự một tháng nữa sẽ xảy ra là gì vậy?

Tiểu Viêm nhớ lại lời Lâm Động nói ban nãy, không kìm được tò mò hỏi.

Lâm Động ngồi xuống ghế, khẽ thở ra:

- Thôn Phệ Thần Điện.

Cơ thể Tiểu Viêm cứng lại, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng.

… Sau khi Lâm Động về Tứ Tượng Cung, ngoài việc chấn áp được hai người Châu Nghị, thì mọi việc cũng bình thường. Hai người kia cũng không gây ra chuyện gì, cả Tứ Tượng Cung hoàn toàn yên bình.

Nhưng theo yêu cầu của Lâm Động, phía sau sự yên tĩnh đó, không khí cả Tứ Tượng Cung vô cùng căng thẳng, phòng ngự cũng trở nên thâm nghiêm hơn.

Thời gian cũng trôi qua từng ngày trong cái không khí căng thẳng này.

Đến ngày thứ mười mấy đó.

Lâm Động ngồi trong tòa điện trên đỉnh núi nhìn xuống cường giả Tứ Tượng Cung đang huấn luyện dưới quảng trường, cũng khá hài lòng. Khi hắn định rời đi thì thần sắc bỗng khẽ động, ngẩng lên nhìn về phía bắc với ánh mắt mừng rỡ.

Trên trán hắn hiện ra một vết nứt, Tổ Phù Nhãn xuất hiện, tầm mắt Lâm Động xuyên qua không gian, nhìn thấy ở địa vực ở phía bắc xa xôi, không gian ở đó xuất hiện một khe nứt lớn, một luồng năng lượng cuồng bạo tràn ra ngoài.

Nguyên lực cả đất trời như hỗn loạn.

- Cuối cùng cũng xuất thế rồi..

Tổ Phù Nhãn của hắn nhắm lại, bàn tay hắn dần siết chặt, trong lòng dậy lên cảm xúc, ngày hắn đợi cuối cùng cũng tới rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1158

Chấn Động Yêu Vực

Cực bắc của Yêu Vực là một vùng hoang nguyên cổ xưa, hàn phong lạnh lẽo điên cuồng thổi qua như những lưỡi đao sắc ngọt, thậm chí nay đại địa cũng bị cắt thành hàng ngàn hàng vạn vết lớn nhỏ.

Nơi đây là vùng địa vực vô cùng xa xôi của Yêu Vực, vì môi trường quá khắc nghiệt nên rất ít người định cư. Từ thời Viễn Cổ đến nay hiếm khi có người đặt chân tới đây. Vì thế mà đây là nơi tụ họp của những loài yêu thú hoang dã vẫn chưa có linh trí.

Tuy cùng là yêu thú, nhưng địa vực này nghiêng về chữ thú nhiều hơn, trí thông minh của chúng không cao, nhưng vì ít có người đặt chân tới đây nên cũng khiến chúng có huyết mạch lớn mạnh từ thời Viễn Cổ, hiếu sát thành bản tính, từ đó cũng khiến vùng đất này càng ngày càng trở nên hoang vu hẻo lánh.

Tại nơi sâu nhất trong địa vực, bầu trời lúc này xuất hiện dị biến kinh người. Chỉ thấy vùng không gian đó đang biến dạng ác liệt, một khe nứt đen hàng nghìn trường dần xuất hiện.

Uỳnh!

Sóng dao động kinh người, bùng phát từ khe nứt như vũ bão, rồi biến thành vô số cột quang trụ bắn thẳng lên rời.

Có ở cách xa hàng vạn dặm cũng nhìn thấy những cái quang trụ này. Hơn nữa, năng lượng nó phát ra khiến vô số người chấn kinh.

Đúng lúc quang trụ bắn lên trời thì trong Yêu Vực thì sóng năng lượng rối

loạn rất nhanh đã thu hút sự chú ý của cường giả các phương.

… Long tộc là một trong những bá tộc phương bắc của Yêu Vực. Hiển nhiên họ rất nhanh đã cảm nhận được dị động đột ngột xuất hiện kia.

Trên bầu trời Long tộc đột nhiên vang lên một vài âm thanh xé gió, rồi một vài thân ảnh hiện ra. Người đứng đầu chính là tộc trưởng Long tộc, Nguyên Càn. Lúc này vẻ mặt có phần ngưng trọng nhìn về hướng bắc, ánh mắt mang sự chấn động mạnh mẽ.

- Tộc trưởng, sức mạnh này… Một vị trưởng lão thốt lên kinh ngạc.

- Không biết là vị cường giả đỉnh phong nào xuất thế?

Nguyên Càn lắc đầu:

- Không giống có ai đó xuất thế. Ta cảm nhận được dấu vết không gian rối loạn, vì thế giống như không gian bị phá vỡ hơn.

- Không gian phá vỡ?

Một trưởng lão khác ngạc nhiên nói.

Nguyên Càn nheo mắt, một lúc sau, tinh quang lóe lên:

- Thời Viễn Cổ có rất nhiều cường giả đỉnh phong vong mạng, còn một số cường giả có đại bản lĩnh thì mở không gian ra tọa hóa bên trong. Trước đây ta cũng đã thử tìm hiểu sức mạnh này nhưng khi tiếp xúc cảm tri của ta lại bị thôn phệ một cách quỷ dị.

- Ha ha, tự cổ chí kim, dù là sau khi tọa hóa mà vẫn có sức mạnh kinh người thế này, ta nghĩ ngoài Thôn Phệ Chủ thời Viễn Cổ thì còn có thể là ai?

- Thôn Phệ Chủ?

Những trưởng lão ở xung quanh đều kêu lên kinh ngạc, thần sắc chấn động, hiển nhiên họ cũng không xa lạ gì với vị cường giả đỉnh phong thời Viễn Cổ kia.

- Lần này thì náo nhiệt rồi, với uy danh của Thôn Phệ Chủ, chắc hẳn sẽ có vô số cường giả ồ ạt tới. Đến lúc đó lại là một trận chiến thảm liệt rồi.

Một vị trưởng lão nói. Truyền thừa của Thôn Phệ Chủ ngay họ cũng phải tim đập thình thịch, huống chi là người khác.

- Thôn Phệ Chủ là tuyệt thế mãnh nhân mà ngay Lục Chỉ Thánh Long Đế đại nhân của Long tộc chúng ta cũng phải chịu thu thiệt. Ta có thể cảm nhận được một luồng năng lượng mang tính kháng cự với ta từ không gian mà ngài tọa hóa. Nếu không thì cảm tri của ta cũng sẽ không bị thôn phệ. Có điều, đó cũng không phải nhằm vào ta, ta nghĩ, có lẽ là nhằm tới tất cả những cường giả đã vào Luân Hồi Cảnh.

Nguyên Càn cười.

- Ý là sao?

Có trưởng lão ngạc nhiên hỏi.

- Xem ra vị Thôn Phệ Chủ đại nhân này không muốn truyền thừa của mình rơi vào tay cường giả Luân Hồi Cảnh nào đó. Vì thường phần lớn cường giả Luân Hồi Cảnh đều có con đường tu luyện của riêng mình rồi, muốn thay đổi là không thể. Nếu vậy, dù có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ thì cũng hại nhiều hơn lợi.

- Loại truyền thừa này không phải ai cũng thích hợp. Hẳn là Thôn Phệ Chủ cũng muốn truyền thừa của mình đến được với người thích hợp nhất.

Các vị trưởng lão gật đầu:

- Đến giờ động tĩnh lớn thế này rồi, vậy Long tộc chúng ta?

- Náo nhiệt thế này, đương nhiên không thể không góp vui. Có điều, phía dưới Long tộc đang chấn áp Chấn Ma Ngục, ta không thể rời khỏi đây. Lần này hãy để Liễu Thanh dẫn người đi thăm dò xem sao. Hắn vừa hay mới xuất quan, tuy chưa phải Luân Hồi Cảnh những cũng gần chạm tới Luân hồi rồi. Nếu có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ, chưa biết chừng sẽ đột phá.

Nguyên Càn cười.

- Liễu Thanh? Tên cuồng nhân tu luyện đó xuất quan rồi?

Các trưởng lão cùng giật mình.

- Ừm. Hắn là thần tượng của bọn Nghiêm Sơn chỉ sau có Thanh Trĩ mà thôi. À đúng rồi, suýt nữa thì quên, vị Hình Phạt trưởng lão tân nhiệm của chúng ta có Thôn Phệ Tổ Phù, xem ra có lẽ lần này hắn là người có cảm ứng đầu tiên. Với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không vắng mặt đâu.

Nguyên Càn cười.

- Lâm Động trưởng lão à? Ha ha, cũng thú vị thật. Liễu Thanh năm đó cũng từng được chỉ điểm của Thanh Trĩ đại nhân. Không biết hai người cùng tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết gặp nhau sẽ thế nào nhỉ?

Các trưởng lão cùng bật cười, hắn là rất thích thú với cuộc chạm trán kia.

Nguyên Càn gật gù, rồi nhìn về phương bắc xa xôi. Hắn cảm nhận sự xao động trong trời đất, cũng khẽ thở dài, lần này xem ra sẽ hỗn loạn không nhỏ. Không biết cuối cùng ai sẽ có được đại cơ duyên giành được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ đây.

Cũng đúng lúc mấy người Nguyên Càn nói chuyện thì bên dưới Long tộc, trên hắc ám vương tọa ở sâu trong Chấn Ma Ngục, thân thể mảnh mai mặc chiến giáp đen cũng đột nhiên mở mắt.

Người đó hơi ngẩng lên, ánh mắt như nhìn xuyên qua đại địa, hướng về

không gian nào đó, ánh mắt có phần thương cảm. Hiển nhiên người đó cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh quen thuộc.

- Bọn ta sẽ hoàn thành di trí của ngươi. Trời đất này nhất định sẽ không rơi vào tay bọn dị ma… Cuối cùng người đó lại nhắm mắt lại, giọng nói u buồn vang lên trong Chấn Ma Ngục tĩnh lặng.

… Dao động truyền tới từ cực bắc Yêu Vực hiển nhiên không chỉ có Long tộc nhận ra. Sau khi Long tộc phát hiện ra không lâu thì Thiên Yêu Điêu tộc, Cửu Phụng tộc, Côn Bằng tộc cũng đã cảm ứng được, rồi trong tộc cũng vì thế mà xao động.

Nguyên Càn nhờ một số đầu mối mà đoán được lai lịch của cường giả tọa hóa trong vùng không gian bị kia. Trong ba bá tộc còn lại hiển nhiên cũng có những cường giả kinh nghiệm phong phú, vì thế họ rất nhanh cũng đoán được thông tin về Thôn Phệ Chủ.

Kết quả này vừa xuất hiện hiển nhiên lập tức gây nên chán động không nhỏ. Tuy trong ba đại bá tộc hiện nay cũng có cường giả đỉnh phong bước vào Luân Hồi, nhưng cường giả thời Viễn Cổ như Thôn Phệ Chủ căn bản cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường có thể sánh được. Mọi thứ người này để lại, dù là cường giả Luân Hồi Cảnh cũng phải động lòng.

Vì thế, rất nhanh ba đại bá tộc kia cũng có hành động nhất định, chuyện lớn thế này đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua được.

Sau tứ đại bá tộc là đến bát đại vương tộc cũng đã phát giác ra. Chỉ có điều, đúng là họ vẫn thua kém tứ đại bá tộc, vì thế chỉ đoán được có cường giả Viễn Cổ tọa hóa chứ không biết thân phận của người đó. Nhưng dù vậy thì họ cũng đã nóng lòng muốn hành động rồi. Bất cứ thứ gì do một cường giả Luân Hồi Cảnh để lại cũng có sức hấp dẫn không thể chống cự.

Đương nhiên Yêu Vực rất rộng lớn, trong đó cường giả cũng nhiều như lá trên cây. Ngoài tứ đại ba tộc, bát đại vương tộc còn có không ít những thế lực

tuy không quá nổi danh nhưng thực lực cũng không vừa. Bình thường họ không thể hiện, nhưng sức mảnh ngầm của họ không thể coi thường.

Bình thường, có lẽ khó lòng nhìn ra sức mạnh của họ thế nào, nhưng khi có cục diện như hiện nay, trước sự hấp dẫn lớn kia, các thế lực bình thường ẩn dật cũng sẽ không kìm được mà ra tay… Nói chung, lần này cả Yêu Vực đã chấn động rồi.

… Khi cả Yêu Vực vì thế mà dần trở nên sục sôi, trong một ngọn núi ở nơi nào đó, vùng sơn mạch này có màu đen, mây đen trên trời lan tràn khắp nơi, tỏa ra thứ năng lượng âm lạnh.

Sâu trong sơn mạch, trên đỉnh một ngọn núi, đột nhiên có khói đen ngưng tụ, một đạo hắc ảnh hiện ra một cách quỷ dị, toàn thân hắn bọc bởi khói đen, đôi mắt không chút tình cảm nhìn về phương bắc.

- Hà hà, là nơi Thôn Phệ Chủ tọa hóa sao? Tên đáng ghét, đến chết rồi cũng không cho người ta yên tâm...

Hắc ảnh đó nhìn về phương bắc, giọng nói khàn khàn vang lên.

- Quỷ Uyên Vương, đến giờ dường như các thế lực đều phái cường giả đến cực bắc rồi. Chúng ta thì sao?

Phía sau, khói đen nhu động, lại một hắc ảnh khác xuất hiện, hắn cười khặc khặc đầy kỳ quái.

- Đại sự thế này đương nhiên không thể thiếu chúng ta được…Năm đó khó khăn lắm mới giết được Thôn Phệ Chủ. Nay nếu để kẻ nào có được truyền thừa của hắn, thì sẽ xuất hiện một Thôn Phệ Chủ khác. Với chúng ta mà nói, đó chẳng phải tin gì tố.

Hắc ảnh phía trước lạnh lùng nói:

- Ý ngươi là?

- Xuất phát đến địa vực cực bác. Kẻ nào có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ… Nói đến đây hắn hơi ngừng lại một chút, sát ý đến cực diểm tràn ra như thủy triều.

- Giết không cần hỏi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1159

Cường Giả Tụ Hội

Phía trước Sơn Điện của Tứ Tượng Cung.

Lâm Động đứng trên đài cao, nhìn cảnh tượng cường giả đông nghịt mà gương mặt hiện chút hài lòng. Sau một thời gian phát triển, quy mô của Tứ Tượng Cung hiển nhiên đã tăng lên gấp mấy lần.

Hơn nữa, cường giả đỉnh cao trong cung, tinh những cường giả bước vào Luân Hồi Cảnh, cộng với hắn là Tiểu Phù Tông thì có đến sáu người. Trận dung như vậy đừng nói Thú Chiến Vực, ngay các địa vực phụ cận cũng ít thế lực nào có thể sánh bằng.

Có điều, tuy thực lực đã dần nâng lên nhưng Tứ Tượng Cung cũng chỉ cố thủ ở Thú Chiến Vực, chưa đi mở rộng lãnh thổ. Tuy làm vậy sẽ khiến danh tiếng Tứ Tượng Cung lan nhanh, nhưng cái giá có thể sẽ là vô số minh thương ám tiến ập tới. Mà tâm tư Lâm Động lúc này đã để hết vào Thôn Phệ Thần Điện, hiển nhiên không thể phân tâm được.

- Chuyến đi Bắc Vực lần này, Quỷ Điêu huynh ở lại Tứ Tượng Cung chấn thủ, còn mấy người theo ta.

Lâm Động nhìn về Tiểu Viêm và mấy người Thiên Long Yêu Soái.

Tuy Thôn Phệ Thần Điện quan trọng nhưng hiện tại Lâm Động cũng phải coi sóc cho Tứ Tượng Cung. Bắt buộc phải để lại cường giả chấn thủ, nếu không khi quay lại địa bàn khó khăn lắm mới xây dựng nên lại bị công chiếm, dù có chiếm lại được thì cũng tiêu hao tinh lực và thời gian.

Cũng phải cân nhắc xem để lại ai, ví như hai huynh đệ Châu Nghị là không thể. Họ mới đến Tứ Tượng Cung, mọi thứ chưa rõ ràng, lúc này vẫn nên để bên cạnh Lâm Động để chấn áp. Nếu để họ lại Tứ Tượng Cung, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Ba người Thiên Long Yêu Soái thì có thể tin, nhưng nói đến việc chấn thủ thì vẫn là Quỷ Điêu Yêu Soái cẩn thận là thích hợp nhất.

- Hà hà, Lâm Động huynh yên tâm, cứ giao Tứ Tượng Cung cho ta.

Quỷ Điêu Yêu Soái gật đầu, tuy không thể tận mắt chứng kiến điều gây ra chấn động cho cả Yêu Vực, nhưng hắn cũng không làm trái lời dặn dò của Lâm Động.

- Tất cả những người còn lại đều chấn thủ Tứ Tượng Cung, trong thời gian bọn ta đi hãy duy trì phòng ngự chặt chẽ, không được có bất cứ sơ suất nào.

Lần này đến Bắc Vực hắn không định mang theo nhiều người, cuộc tranh giành này số lượng không đóng vai trò gì lớn, chỉ có những cường giả thật sự có thực lực mới có sức chấn nhiếp.

- Rõ!

Tất cả cường giả Tứ Tượng Cung phía dưới đều hô vang.

Lâm Động hít sâu một hơi, tay phải vung lên, trầm giọng nói:

- Đi thôi!

Vừa dứt lời thì hắn đã biến thành hồng quang bay đi trước. Theo sau là Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, Thiên Long Yêu Soái sáu người lập tức theo gót.

- Chúc thủ lĩnh khải hoàn trở về!

Tất cả cường giả Tứ Tượng Cung đều ôm quyền hô vang. Bảy đạo ánh sáng

bay qua bầu trời rồi biến mất nơi phương bắc.

Khi mấy người Lâm Động động thân thì tại các nơi khác trên Yêu Vực cũng lướt qua vô số tia sáng, hướng cũng là về phương bắc.

Cả Yêu Vực đã thật sự trở nên sục sôi.

… Yêu Vực rất rộng, vì thế, dù với thực lực của mấy người Lâm Động, đi thâu đêm không ngừng cũng phải bảy ngày sau mới tới gần cực bắc Yêu Vực.

Trên đường Lâm Động cũng nhận thấy sự xuất hiện của Thôn Phệ Thần Điện rốt cuộc có sức mê hoặc đến mức nào. Hầu như ngày nào hắn cũng thấy những đoàn người lớn, phần lớn đều có thực lực không tôi, một số thế lực hắn có thể miễn cưỡng nhận ra nhưng nhiều hơn là không biết. Nhưng cho dù xa lạ, nhưng thực lực cũng khiến hắn kinh ngạc. Trong Yêu Vực xem ra cũng có không ít ngọa hổ tàng long… Những người này phần lớn đều chỉ biết trong vùng không gian kia có cường giả đỉnh phong tạ hóa chứ không biết đó là Thôn Phệ Chủ, một trong Bát chủ thời Viễn Cổ. Nhưng điều đó không cản trở gì việc họ thèm thuồng, chỉ là truyền thừa của một cường giả Luân Hồi Cảnh cũng đủ khiến họ phát điên rồi.

Phát hiện này cũng khiến Lâm Động cười khổ, cũng may giờ thông tin về Thôn Phệ Chủ chưa lan rộng. Nếu không e là một số thế lực đã từ bỏ chấn thủ đại bản doanh, đem hết nhân lực đến đây mất.

Đến lúc đó cục diện sẽ vô cùng hỗn loạn, còn việc tranh đoạt thì thật sự chỉ đi bước nào tính bước đó.

… Đến ngày thứ chín, mấy người Lâm Động đến cực bắc Yêu Vực, nhưng khi đến nơi, cảnh tượng trước mắt khiến bảy người bọn họ sững người.

Vùng cực bắc Yêu Vực vốn dĩ vô cùng hoang vu hẻo lánh, vì môi trường khắc nghiệt nên rất ít người tới đây. Bình thường chẳng thấy nổi nửa bóng người, thế nhưng hiện giờ..

Mấy người Lâm Động đứng trên đỉnh núi, phía trước là một vùng hoang nguyên, lúc này là một biển người nhung nhúc. Trên không trung thỉnh thoảng lại có tiếng xé gió vang lên, không ngừng có những nhân ảnh bay tới.

Tiếng xôn xao tạp loạn đánh tan cả canh khí ở đây.

- Thế này…cũng hơi khoa trương nhỉ?

Thiên Long Yêu Soái nhếch miệng, không kìm được cười khổ. Thế này nào có giống nơi đất hoang, còn náo nhiệt hơn cả tòa thành lớn, hơn nữa với nhãn lực của mình hắn cũng nhận ra ai ở đây thực lực cũng rất cường hãn. Tùy tiện chọn một người cũng có thể đứng được ở vị trí không tồi của thế lực một phương. Thế nhưng bây giờ những người như vậy còn nhiều hơn rau xanh.

- Lẽ ra sẽ không thế này, nhưng ai cũng vội vàng đến đây, như thế này sao có thể không khiến người khác hiếu kỳ.

Lâm Động lắc đầu.

- Địa vực cực bắc này canh phong rất lợi hại, thời gian này xem ra chính là lúc mạnh nhất. Cường giả bình thường không dám tới đâu.

Tiểu Điêu nhìn vào sâu trong hoang nguyên, bầu trời có màu trắng đục, canh khí sắc lạnh, nếu gặp bão hình thành từ canh khí, dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng sẽ vô cùng thê thảm.

- Ừm, có lẽ phải đợi thêm một thời gian.

Lâm Động gật đầu. Nhưng ngay khi vừa dứt lời thì thần sắc thay đổi, nhìn về phía nam, ở đó đột nhiên có ánh sáng cửu sắc tràn tới, trong đó là một con cự điểu to vài nghìn trượng đang bay tới. Trên lưng cự điểu, Sở Nam cảm nhận thấy một luồng khí tức khá kinh người.

- Là Cửu Phụng tộc.

Tiểu Điêu nhìn cự điểu, bình thản nói.

Lâm Động nghe vậy, hai mắt nheo lại, vì Mang Sơn tấn công Tứ Tượng Cung mà hắn không hề có ấn tượng tốt với Cửu Phụng tộc.

Huynh đệ Châu Nghị cũng chau mày, sắc mặt hơi tối lại.

Con cự điểu chín màu rất nhanh đã xuất hiện trên khoảng không phía trên hoang nguyên, trước bao ánh mắt có phần kính sợ, ánh sáng tắt dần rồi biến ra tám thân ảnh trên không.

Khi tám thân ảnh này xuất hiện, Lâm Động lập tức nhìn sang. Người đứng đầu là một nam tử mặc áo rất hoa lệ, vẻ mặt tuấn tú, làn da trắng, chỉ là mái tóc hơi hoa râm. Từ khí tức kinh người mà hắn tỏa ra có thể biến đây là lão yêu quái nhìn có vẻ trẻ.

- Thực lực mạnh thật.

Lâm Động nhìn nam tử tóc hoa râm đó, ánh mắt ngưng đọng, khí tức tỏa ra từ người đó khiến hắn cũng phải giật mình, e là không hề thua kém đại trưởng lão Chúc Lê của Thiên Yêu Điêu tộc.

- Đó là đại trưởng lão Cửu Phụng tộc, Mục Địch.

Châu Nghị đột nhiên lên tiếng, giọng nói có chút hận ý.

Lâm Động nhìn hai huynh đệ Châu Nghị, trong lòng cũng hiểu, xem ra chính là người này đã khiến họ rời khỏi Tây Sa Vực chạy trốn khắp nơi.

Lâm Động nhìn lướt qua Mục Địch rồi dừng lại một chút, vì hắn thấy gương mặt quen thuộc, Huyền Vương La Thông của Mang Sơn. Hắn cũng là người của Cửu Phụng tộc, xem ra lần này cùng tới.

- Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Động nhìn La Thông, cười nhạt.

Khi ấy dường như La Thông cũng cảm ứng được, quay lại nhìn Lâm Động. Thần sắc La Thông ngưng đọng, vẻ mặt lạnh lùng, rồi tiến lên phái trước nói nhỏ vào tai Mục Địch điều gì đó.

Khi hắn nói xong, Mục Địch quay sang nhìn về phía ngọn núi của bọn Lâm Động.

- Ha ha, hắn chính là Hình Phạt trưởng lão tân nhiệm của Long tộc sao?

Mục Địch nhìn Lâm Động với ánh mắt thích thú, giọng nói bình thản nhưng lại vang như sấm khiến vô số cường giả chú ý.

Lâm Động thấy vậy biết không thể tránh được nữa, bèn cười:

- Chính là tại hạ, không biết đại trưởng lão Mục Địch có gì chỉ giáo?

- Long tộc hành sự trước nay đều rất có quy củ, lần này Nguyên Càn lại có chút hồ đồ, giao chức Hình Phạt trưởng lão cho một con người, đúng là nực cười!

Mục Địch thản nhiên nói.

- Chuyện của Long tộc hình như đại trưởng lão không có tư cách bình luận thì phải?

Lâm Động mỉm cười, ngôn từ không vì thực lực của đối phương mà có chút nhún nhường nào.

Hắn vừa dứt lời, tiếng huyên náo đều lắng xuống, không ít cường giả có chút kinh ngạc. Dù sao sau khi biết thân phận của Mục Địch mà vẫn dám ngông cuồng như vậy là rất hiếm.

Một số người biết ân oán giữa Tứ Tượng Cung và Mang Sơn thì cười thầm.

Phía sau Mang Sơn chính là Cửu Phụng tộc, hiển nhiên vị đại trưởng lão Mục Địch vẫn luôn để bụng việc Mang Sơn bị Tứ Tượng Cung đánh lui, lúc này ra mặt để lấy lại thể diện rồi.

Chỉ có điều, tuy Cửu Phụng tộc rất mạnh, nhưng vị thủ lĩnh con người của Tứ Tượng Cung nàya cũng không phải loại tầm thường… - Hỗn xược, ngươi là cái thá gì cũng dám nói như vậy với đại trưởng lão!

La Thông đại nộ, quát lớn.

Dường như để phối hợp với tiếng quát đó, một số người đứng bên cạnh vẻ mặt đều lạnh băng, năng lượng kinh người bùng phát, ai cũng có thực Chuyển Luân Cảnh. Xem ra Cửu Phụng tộc đã bỏ nhiều công sức.

Ánh mắt Lâm Động cũng lóe hàn quang, nhưng khi hắn định lên tiếng thì một tiếng cười lớn cùng với tiếng long ngâm từ xa vọng lại.

- Ha ha, Hình Phạt trưởng lão của Long tộc ta cũng là để cho loại phế vật như La Thông người quát sao? Ngươi tưởng Cửu Phụng tộc ngươi có thể trèo lên cổ Long tộc sao?

Tiếng long ngâm vang lên, vô số ánh mắt lập tức quay sang nhìn. Ở phía xa, quang ảnh lấp lánh, rất nhanh có một vài thân ảnh hiện ra, người đứng đầu mặc thanh y, cuồng khí bao trùm đất trời.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1160

Liễu Thanh

Tiếng long ngâm vang khắp trời đất, trước vô số ánh mắt chăm chú, từ phía xa ánh sáng lóe lên, rồi tám thân ảnh xuất hiện trên không trung. Đứng đầu tám người này là một năm tử mặc thanh y, dáng vẻ không có gì thật xuất chúng, nhưng cuồng khí trên gương mặt lại khiến người khác đã nhìn một lần thì không thể quên được.

Lúc này, nam tử thanh y đang khoanh tay trước ngực, ánh mắt coi thường nhìn La Thông ở phía xa, lời nói không có nể mặt Cửu Phụng tộc chút nào.

- Liễu Thanh?

La Thông nhìn thấy hắn thì sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt có chút sợ hãi.

- Là người của Long tộc.

Lâm Động cũng có chút kinh ngạc, phía sau nam tử kia hắn nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, là Đoạn Đào. Xem ra lần này Long tộc cũng không muốn mất chỗ trong sự kiện lớn này.

- Người này là ai? Sao ta chưa từng gặp?

Lâm Động nhìn nam tử thanh y khẽ nói. Lần trước đến Long tộc hắn không thấy người này, nhưng khí tức tỏa ra từ người đó khiến hắn kinh ngạc. Mức độ này đã vượt qua cường giả Chuyển Luân Cảnh thông thường, thậm chí có chút chạm tới Luân Hồi, chỉ có điều so với đại trưởng lão Chúc Lê của Thiên Yêu Điêu tộc và đại trưởng lão Mục Địch của Cửu Phụng tộc thì vẫn hơi kém một chút.

Sau khi tinh thần lực bước vào cảnh giới Phù Tông, Lâm Động coi như đã chính thức bước lên tầng thứ cao nhất trong trời đất này. Có điều, trong Chuyển Luân Cảnh cũng có mạnh có yếu. Mà sự mạnh yếu cũng khá đặc biệt, không phân chia dựa vào độ dồi dào của nguyên lực mà phải xem ai có cảm ngộ sâu sắc về Luân Hồi hơn.

Người cảm ngộ được Luân Hồ sẽ được gọi là cường giả Chuyển Luân Cảnh chạm tới Luân Hồi. Tuy cùng thuộc một tầng thứ nhưng có khoảng cách rất lớn về thực lực.

Còn nam tử mặc thanh y kia hiển nhiên đã bước vào tầng thứ chạm tới Luân Hồi. Chỉ có điều, cảm ngộ của hắn còn kém một chút so với mấy lão quái vật như Chúc Lê hay Mục ĐỊch. Nhưng dù vậy, Chuyển Luân Cảnh bình thường cũng không phải đối thủ của hắn.

- Đó là Liễu Thanh của Liễu Thanh…một kẻ rất lợi hại. Nghe nói hắn là cuồng nhân tu luyện, cũng là người ít tuổi nhất trong Trưởng Lão Viện. Ngoài ra, hắn cũng từng tiếp nhận chỉ điểm của Thanh Trĩ, vì thế hắn cũng tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Tiểu Điêu không xa lạ gì với người này, nói.

- Ồ? Cũng tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết?

Lâm Động hơi kinh ngạc, nhưng rồi lại có chút hứng thú. Thanh Thiên Hóa Long Quyết tuy là tuyệt học của Long tộc, nhưng đến nay ngoài hắn và Thanh Trĩ ra, hắn chưa thấy người thứ ba luyện thành công.

- Ta nói này, Lâm Động nói thế nào cũng là Hình Phạt trưởng lão của Long tộc ta. Các ngươi nói như vậy là không nể mặt Long tộc rồi.

Liễu Thanh đứng trên không, tay khoanh trước ngực, cười khảy.

Sắc mặt La Thông có chút khó coi, nhưng vị ngại hung danh của Liễu Thanh

nên không dám phản bác.

- Ồ, thì ra là tiểu tử Liễu Thanh của Long tộc. Lão phu trước nay nói chuyện vẫn vậy, hôm nay dù tộc trưởng các ngươi có ở đây, lão phu cũng nói những gì mình muốn nói.

Mục Địch thấy Liễu Thanh can thiệp thì chau mày.

- Mẹ kiếp, lão già ngươi đừng có ra vẻ kẻ cả trước mặt ta. Nói về thân phận còn không trực tiếp bằng nắm đấm.

Liễu Thanh nhếch mép, ngữ khí không có chút khách sáo nào. Tuy so về vai vế hắn ở dưới Mục Địch, nhưng với thực lực của hắn, dù có giao đấu hắn cũng không sợ vị đại trưởng lão Cửu Phụng tộc này.

- Hừ, ngông cuồng!

Sắc mặt Mục Địch tối lại, không khí xung quanh bỗng biến dạng, một thứ năng lượng thần dị tỏa ra, tuy nó rất mờ nhạt nhưng khiến vô số người cảm thấy một luồng áp lực mạnh mẽ.

- Tiểu tử ngươi tuy chỉ hơn một trăm năm đã chạm tới Luân Hồi, nhưng muốn ngang tàng trước mặt lão phu thì e là hơi sớm đấy.

- Ha ha, lão già, ngươi không phục thì dùng nắm đấm thử xem. Xem ta có tư cách ngang tàng hay không!

Liễu Thanh không hề sợ hãi trước sự giận dữ của Mục Địch mà còn cười lớn.

Lâm Động nghe thấy thế cũng cười, tuy Liễu Thanh cuồng khí kinh người nhưng lại khiến hắn khá có thiện cảm.

Sắc mặt Mục Địch ngày một tối sầm, ngay khi hắn không nhìn được định ra tay giáo huấn Liễu Thanh thì một tràng cười đột nhiên vang lên.

- Ha ha, xem ra ở đây náo nhiệt thật!

Tiếng cười vừa dứt, không gian biến dạng đi, tử hắc quang lấp lánh, lại có một vài thân ảnh hiện ra. Ngay khi họ xuất hiện, một luồng sức mạnh hùng hồn lan tỏa khiến không ít ánh mắt phải mở to để nhìn.

- Người của chúng ta cuối cùng cũng đến rồi.

Tiểu Điêu nhìn lên trên trời, uể oải nói.

Lâm Động nghe vậy cười, nhìn lên, chỉ thấy những người với khí tức kinh người đó chính là mấy người đại trưởng lão Chúc Lê.

- Thì ra là đại trưởng lão Chúc Lê.

Mục Địch thấy Chúc Lê dẫn đầu thì hơi nhíu mày, rồi cười nhạt. Dù sao tính vai vế thì Chúc Lê cũng không kém hắn nên hắn cũng khách khí hơn với Liễu Thanh.

- Đại trưởng lão Chúc Lê à, nhiều năm rồi không gặp.

Đại trưởng lão Chúc Lê cũng cười:

- Mọi người đều tới vì không gian kia, đứng đây đánh nhau thì được gì chứ.

- Không phải lão phu tính toán với Liễu Thanh hắn, chỉ là Tứ Tượng Cung đắc tội với Cửu Phụng tộc ta, lão phu cũng phải lấy lại chút thể diện để tránh người khác coi thường Cửu Phụng tộc.

Mục Địch nói.

- Ồ?

Chúc Lê cười cười nhìn về mấy người Lâm Động trên đỉnh núi, rồi lắc đầu nói:

- Mục Địch đại trưởng lão, Lâm Động tiểu ca có ơn với Thiên Yêu Điêu tộc, nếu ngươi gây rắc rối cho hắn, đừng nói Long tộc không đồng ý, ngay Thiên Yêu Điêu tộc ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu.

Lời nói vừa dứt lập tức xung quanh rộ lên những tiếng xôn xao, không ít cường giả đều nhìn bọn Lâm Động với ánh mắt kinh ngạc. Họ không thể ngờ hắn lại có bản lĩnh như vậy, bản thân không chỉ là Hình Phạt trưởng lão của Long tộc mà còn có quan hệ với Thiên Yêu Điêu tộc Chẳng trách mà dù đắc tội với Cửu Phụng tộc cũng không sợ. Bối cảnh đó thật kinh người.

- Ngươi!

Mục Địch cũng giật mình với lời nói đó của Chúc Lê, gương mặt lại tối sầm thêm vài phần. Trong ánh mắt thêm chút ngưng trọng, hắn không ngờ động tới một con người nhỏ bé mà cả Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc đều chọn cách đắc tội với Cửu Phụng tộc mà giúp hắn.

Ánh mắt Mục Địch tối lại, rồi hơi nghiêng đầu kín đáo nhìn một thân ảnh không có gì nổi bật ở phía sau. Người này thấp bé, thân thể gói gọn trong cái áo bào rộng thùng thình, hắn dường như không nhìn thấy ánh mắt của Mục Địch, chỉ như có như không khẽ lắc đầu.

Mục Địch thu ánh mắt về, phẩy tay, hừ lạnh:

- Nể mặt Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc, lần này tha cho tiểu tử ngươi. Nếu sau này còn cố tình đắc tội với Cửu Phụng tộc e là sẽ không dễ giải quyết thế này đâu!

Lâm Động cười:

- Mục Địch đại trưởng lão nặng lời rồi. Ta trước nay đều tin tưởng người không phạm ta thì ta không phạm người. Chỉ cần Cửu Phụng tộc đừng tới gây rắc rối thì đương nhiên ta chẳng quan tâm. Đương nhiên, nếu kẻ nào đến ức hiếp thì Lâm Động ta cũng chẳng phải loại ăn chay đâu.

Nói đến cuối cùng, ngữ khí Lâm Động có chút hung. Cửu Phụng tộc đúng là rất mạnh, nhưng nếu Lâm Động là sâu kiến mà trà đạp thì e là nhầm rồi.

- Hừ, không biết điều!

Mục Địch hừ lạnh, ánh mắt đầy nộ ý, những lúc này không thể bạo phát, chỉ gườm gườm nhìn Lâm Động rồi không để tâm nữa.

Trên bầu trời, Chúc Lê thấy vậy cười rồi dẫn theo vài trưởng lão Thiên Yêu Điêu tộc đáp xuống, cười nhìn Lâm Động:

- Tiểu tử ngươi đúng là đi đâu gây rắc rối đến đấy.

- Đại trưởng lão, việc này không liên quan đến ta. Bọn ta đến đây chưa nói được lời nào thì chúng đã tìm đến rồi.

Lâm Động nhún vai vẻ vô tội.

- Ngoài ra, đại trưởng lão, mọi người đến đây lẽ nào cũng có hứng thú với… Thôn Phệ Thần Điện?

Lâm Động nhìn Chúc Lê, cuối cùng hạ giọng.

- Ta biết Thôn Phệ Tổ Phù nằm trong tay ngươi.

Chúc Lê nhìn Lâm Động đầy thâm ý, nói:

- Ngươi là người có khả năng có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ nhất. Lần này tộc trưởng phái bọn ta đến, ý tứ đại để là giúp ngươi. Tuy ngươi đã là Tiểu Phù Tông Cảnh nhưng e là dựa vào thực lực hiện tại để giành được truyền thừa không dễ.

- Vậy hãy thay vãn bối cảm tạ tộc trưởng.

Lâm Động cười, trong lòng cảm kích. Truyền thừa của Thôn Phệ Chủ có sức

mê hoặc to lớn với bất cứ ai, thế nhưng Thiên Yêu Điêu tộc lại đến giúp hắn, ân tình này không nhỏ.

- Ha ha, Lâm Động tiểu ca, lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?

Khi Lâm Động và Chúc Lê nói chuyện thì bỗng có một tiếng cười quen thuộc vang lên. Lâm Động nghiêng đầu nhìn thì thấy một nhóm cường giả Long tộc đang tới. Người vừa cười chính là Đoạn Đào.

Lâm Động cung tay với Đoạn Đào, rồi nhìn sang Liễu Thanh nãy giờ vẫn nhìn hắn.

- Hê, ngươi chính là Lâm Động được Thanh Trĩ đại nhân nhìn trúng sao?

Cuồng khí trên mặt Liễu Thanh không hề giảm đi, hắn nhìn Lâm Động cười.

- Chính ta.

Tuy Liễu Thanh đầy cuồng khí nhưng Lâm Động lại không hề có ác cảm với hắn, cười nói Liễu Thanh cười lớn, rồi bước chân ra, thanh quang bùng phát quanh người, tiếng long ngâm vang lên, hàng nghìn con thanh long bay ra, thanh thế đó khiến đỉnh núi toác ra vô số khe sâu.

Mấy người Thiên Long Yêu Soái, Tiểu Viêm thấy vậy thì giật mình, định chắn trước mặt Lâm Động thì hắn đã ngăn lại.

- Nếu Liễu Thanh đại ca muốn kiểm tra Thanh Thiên Hóa Long Quyết của ta thì ta cũng không trốn tránh. E là làm mất mặt Thanh Trĩ tiền bối. Cũng được, hôm nay mong Liễu Thanh đại ca chỉ giáo!

Lâm Động cười, rồi siết tay lại, tử kim quang bùng phát, long uy cổ xưa mà thuần chính tựa cự long từ từ thức tỉnh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1161

Côn Linh

Ánh tử kim quang chói lòa bùng phát từ trong cơ thể Lâm Động, ba trăm con tử kim long gầm thét, long uy trong tiếng long ngâm thuần chính mà cổ xưa.

Còn phía trước Lâm Động, thanh thế của Liễu Thanh thì càng hoành tráng, thanh quang lan tràn khắp không gian, có đến khoảng tám trăm con thanh long quấn quanh người hắn, sức mạnh đáng sợ khiến không gian xung quanh bị méo mó.

Những người đứng xung quanh đó đã lùi ra xa, rõ ràng hai ngươi đều tu luyện cùng một môn võ học cao thâm. Xem ra dường như họ muốn so tài ngay ở đây, chỉ là về tu vi nguyên lực có chút khoảng cách, rõ ràng Liễu Thanh có ưu thế tuyệt đối.

Có điều, tuy nói thanh long càn quét mạnh mẽ nhưng ba trăm con tử kim long của Lâm Động vẫn vững vàng. Tuy số lượng không bằng nhưng ai cũng nhận ra, nếu chỉ luận chất lượng, một con tử kim long lợi hại hơn một con thanh long.

Ánh mắt Liễu Thanh lộ tinh quang nhìn Lâm Động vẫn vững như bàn thạch trước khí thế kinh người của mình, hắn cười, rồi thân thể hơi hạ thấp, tung một quyền.

Một quyền này không hề có bất cứ điều gì tinh diệu, chỉ là khi nắm đấm tung ra, tám trăm con thanh long cùng gầm thét, biến thành một đạo thanh quang cuồng bạo lao thẳng tới Lâm Động.

Rầm!

Thanh quang giống như một con cự long lao tới, đỉnh núi phía trước bị toác ra một khe sâu khổng lồ, cả ngọn núi bị tách làm hai.

Lâm Động nhìn thanh quang cuồng bạo đang ngày một tới gần, ánh mắt có phần ngưng trọng, nhưng hắn không hề có dấu hiệu tránh né. Lúc này rõ ràng Liễu Thanh đang muốn thử mức độ lãnh ngộ Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn, nếu rút lui thì sẽ khiến hắn cười vào mặt.

Grào!

Lâm Động bước chân ra, tử kim quang cuộn trào, ba trăm con tử kim long lao tới đâm thẳng lên thanh quang.

Nơi thanh quang và tử kim quang chạm nhau rồi phát tán ra xung quanh, ngọn núi sắp sụp đổ phía dưới lập tức bị sóng xung kích đáng sợ đánh nổ hoàn toàn, những tảng đá lớn bay ra bốn phía.

Vút!

Thân ảnh Lâm Động nhanh chóng bắn ngược ra sau, nhưng mũi chân hắn khẽ điểm lên hư không, tinh thần lực ngân sắc lan tỏa giữ vững cho cơ thể hắn, cũng chặn đứng kình phong đang tấn công hắn.

- Quả nhiên lợi hại.

Trong lòng Lâm Động hơi thấy giật minh, thực lực của Liễu Thanh so với mấy cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường, như Thiên Long Yêu Soái, Đoạn Đạo, đúng là lợi hại hơn quá nhiều. Nếu Lâm Động không sử dụng tinh thần lực Tiểu Phù Tông Cảnh thì căn bản không phải đối thủ của hắn.

Giữ vững thân hình, Lâm Động ngẩng lên nhìn Liễu Thanh không hề động đậy, không kìm được ôm quyền cười:

- Liễu Thanh đại ca, Thanh Thiên Hóa Long Quyết quả nhiên lợi hại!

- Không hổ là long cốt Hồng Hoang, ba trăm con đã chống đỡ được với tám trăm con của ta. Nếu ngươi cùng đẳng cấp, ta muốn thắng cũng rất khó.

Liễu Thanh nhìn Lâm Động, cuồng khí trên mặt cuối cùng đã thu lại một chút, rồi hắn thở dài:

- Thanh Trĩ đại nhân quả thực có nhãn quang rất tốt.

- Liễu Thanh đại ca khiêm tốn rồi. Nếu không phải ta có long cốt Hồng Hoang thì khó lòng phát huy được Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến mức này.

Lâm Động cười.

- Có được long cốt Hồng Hoang, đó là bản lĩnh của ngươi. Năm đó ta bị vị đó hành hạ đến chết đi sống lại mà không thành công, đành phải lấy long cốt Viễn Cổ… Liễu Thanh cười hề hề.

Lâm Động cũng không kìm được mỉm cười, chắc hắn vị đó à Liễu Thanh nói là Lục Chỉ Thánh Long Đế rồi.

- Ha ha, Lâm Động tiểu ca đừng giận, Liễu Thanh hắn tính tình là thế, bất luận quen hay không, cứ đánh đã rồi nói. Trưởng lão trong tộc, ngay cả tộc trưởng hắn cũng đã khiêu chiến rồi.

Đoạn Đạo tiến lại, cười.

Lâm Động ngạc nhiên, quả nhiên là cuồng nhân.

- Mọi người đến đây là vì truyền thừa của Thôn Phệ Chủ đúng không?

Lâm Động cười, hỏi.

- Hề hề, ta nghe tộc trưởng nói rồi, ngươi chính là người có Thôn Phệ Tổ Phù, nhưng truyền thừa của Thôn Phệ Chủ ta cũng rất có hứng thú. Đến lúc đó ai có được thì phải xem bản lĩnh người đó thôi.

Liễu Thanh tiến lại nhìn Lâm Động cười, ngữ khí cũng không vòng vèo, che giấu ý muốn của mình.

- Vậy thì hãy cạnh tranh công bằng.

Lâm Động cười. Đối thủ cạnh tranh ở đây có quá nhiều, mà việc Liễu Thanh thẳng thắn như vậy cũng khiến người ta an tâm hơn những kẻ ngấm ngầm đằng sau.

- Ha ha, được!

Liễu Thanh cười lớn, rồi nói:

- Có điều ngươi yên tâm. Nếu ta thật không có cơ hội thì sẽ giúp ngươi. Dù sao thì ngươi cũng là Hình Phạt trưởng lão của Long tộc ta, người nhà cả.

Lâm Động cười, thiện cảm với Liễu Thanh lại tăng thêm một bậc.

- Ba trong Tứ đại bá tộc đã có mặt, còn Côn Bằng tộc thì chưa thấy lộ diện.

Bên cạnh, Tiểu Điêu quét mắt một lượt, nói.

- Hà ha, chắc chắn họ sẽ đến. Tốc độ của Côn Bằng tộc có lẽ chẳng ai trong thế gian này sánh được. Chỉ cần họ muốn, bất cứ lúc nào cũng đến được.

Chúc Lê đại trưởng lão cười.

Vừa dứt lời thì thần sắc Chúc Lê khẽ động, cười:

- Nói đến là đến luôn. Mấy kẻ này đúng là thích xuất quỷ nhập thần.

- Ha ha, Chúc Lê đại trưởng lão thật đề cao Côn Bằng tộc ta quá. Luận tốc độ, Thiên Yêu Điêu tộc các ngươi cũng không tồi.

Trên bầu trời đột nhiên có tiếng cười vang lên, Lâm Động ngẩng lên nhìn, ánh mắt ngưng đọng, chỉ thấy trên bầu trời nhanh chóng biến dạng, rồi một vài

thân ảnh xuất hiện từ trong vùng không gian đó.

Chỉ có năm người bước ra, đứng đầu là một lão giả tóc màu bạc, thân hình thấp bé, thế nhưng sức mạnh tỏa ra không hề thua kém mấy người Chúc Lê, Mục Địch.

- Thì ra là Côn Uyên đại trưởng lão.

Chúc Lê cười, xem ra cũng là quen biết.

- Đây chính là người của Côn Bằng tộc?

Lâm Động cũng hiếu kỳ quan sát năm người này. Họ bốn người già, một nữ tử. Lâm Động nhìn qua rồi dừng ánh mắt ở nữ tử duy nhất. Người này mặc hồng ý, dung nhan tựa tranh, dáng người mảnh mai, xinh đẹp, đúng là một đại mỹ nhân. Chỉ có điều gương mặt đẹp đó lại lạnh như băng. Mái tóc cũng màu bạc xõa xuống vai, khiến gương mặt lại càng thêm lạnh lẽo.

Điều khiến Lâm Động khá kinh ngạc đó là dường như nguyên lực của nữ tử đó khá yếu, có lẽ chỉ là Tử Huyền Cảnh tiểu thành.

Thực lực như vậy cũng dám tới đây? Gan quả nhiên không nhỏ.

- Ủa, không đúng?

Lâm Động hơi nhíu mày, nguyên lực của nữ tử này tuy yếu nhưngd ường như có một luồng năng lượng rất mạnh mẽ nào đó khác… Nó còn rất quen thuộc… Khi Lâm Động đang quan sát thì dường như nữ tử đó cũng cảm ứng được, nhìn sang hắn, không nói lời nào, ngân quang bắn về phía Lâm Động.

- tinh thần lực?

Luồng năng lượng đó vừa xuất hiện thì ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, rồi búng tay một cái, một tia tinh thần lực cũng mạnh mẽ bắn ra đánh tan đạo năng lượng của nữ tử.

Hai luồng tinh thần lực chạm nhau không hề gây nên tiếng động gì lớn, chỉ là hai người Lâm Động khẽ rung lên.

- Nữ tử này…lại là tinh thần lực cường giả Tiểu Phù Tông Cảnh?

Ánh mắt Lâm Động có phần kinh ngạc, hắn không ngờ người đầu tiên hắn gặp tinh thần lực Tiểu Phù Tông Cảnh lại là một mỹ nhân lạnh lùng thế nãy.

Đương nhiên, không chỉ có hắn thấy ngạc nhiên, vị nữ tử kia cũng lộ một chút kinh ngạc, đôi mắt phượng nhìn Lâm Động châm chú. Rõ ràng nàng cũng cảm nhận được Lâm Động có tinh thần lực không hề thua kém mình.

- Hà hà, xem ra vị tiểu hữu đây đồng đạo với nha đầu Côn Linh.

Tuy sự so tài tinh thần lực vừa rồi rất kín đáo nhưng ở đây là những ai chứ? Đương nhiên hành động của hai người Lâm Động không thể thoát khỏi cảm ứng của họ. Côn Uyên đại trưởng lão cười, nhìn Lâm Động đầy thâm ý.

- Nha đầu, lần này coi như ngươi gặp đối thủ rồi. Ngươi là người có thiên phú tinh thần lực nhất Côn Bằng tộc hàng nghìn năm nay, nhưng vị tiểu hữu đây cũng không thua kém.

Lâm Động nghe thế, da đầu hơi tê dại. Lão già này chẳng có ý gì tốt, nói vậy không phải gây thù chuốc oán cho hắn sao?

Nghĩ thế, hắn liền nhìn sang hồng y nữ tử, quả nhiên trong đôi mắt lạnh lùng kia có chút rực cháy.

- Vị bằng hữu đây, nếu có thời gian thì chúng ta có thể so tài tinh thần lực một chút.

Nữ tử được gọi là Côn Linh nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng dường như rất quan tâm đến người ở độ tuổi này mà có tinh thần lực sánh ngang với mình như Lâm Động. Giọng nói nhẹ nhàng, tuy dễ nghe nhưng lại khiến Lâm Động thầm cười khổ.

- Có thời gian rồi tính.

Lâm Động lắc đầu bất lực, tùy ý nói qua loa một câu, đến giờ hắn đang bận tranh giành truyền thừa của Thôn Phệ Chủ, làm gì có thời gian chơi với nàng ta.

Chúc Lê cũng cười, rồi chuyển đề tài, nhìn sang luồng canh phong từ sâu trong hoang nguyên:

- Ta thấy canh phong ở đây sẽ yếu đi, chúng ta sẽ cùng vào trong hoang nguyên, thế nào?

- Ừm.

Mọi người ở xung quanh nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Lâm Động nhìn cường giả đông đúc ở đây không kìm được chẹp miệng. Ở đây có lẽ đã tập trung gần một nửa cường giả của cả Yêu Vực. Tứ bá tộc, Bát vương tọc và những đại thế lực khá nổi danh ở Yêu Vực đều đã phái những cường giả đỉnh cao tới. Xem ra cuộc tranh giành truyền thừa Thôn Phệ Chủ này sẽ là một trận long tranh hổ đấu vô cùng ác liệt… Nghĩ vậy, Lâm Động siết chặt tay, rồi đột nhiên hắn chau mày, nhìn sang một nơi nào đó trong hư không, vừa rồi hắn có cảm giác bị theo dõi.

Cảm giác đó chỉ lóe lên rồi biến maát, ngay Lâm Động cũng không biết đó có phải ảo giác không. Hắn đành lắc đầu, nhưng không biết tại sao hắn vẫn thấy chút bất an.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1162

Vào Hoang Nguyên

Cực bắc Yêu Vực, canh phong lạnh nuốt, vào một thời gian nhất định trong này canh phong sẽ hình thành bão tố. Uy lực đó dù là cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng phải biến sắc mặt. Vì thế, tuy ngày một nhiều cường giả đến hoang nguyên này nhưng không nhiều người dám xông vào trong. Đặc biệt là không lâu sau khi một số ngươi không kìm được lòng lam mà xông vào, những tiếng kêu thảm thiết vọng ra khiến không ít cường giả phải kìm nén lòng tham, trở nên thận trọng hơn, ở ngoài chờ cho canh phong yếu đi.

Mấy người Lâm Động cũng không lỗ mãng mà xông vào. Tuy có cả người của Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc đi cùng, lực lượng của họ có vẻ hào hoa nhất, nhưng Lâm Động không dám vì thế mà xem thường. Bằng tinh thần lực Tiểu Phù Tông, hắn mơ hồ cả nhận được trong số rất nhiều luồng khí tức ở đây, có một số người khiến người ta phải dè chừng.

Lúc này mà xuất đầu lộ diện trước thì không phải thông minh.

Tất cả cường giả trên hoang nguyên này đều đang kìm nén sự thèm thuồng, lặng lẽ chờ đợi… Sự chờ đợi đó kéo dài đến giữa trưa ngày hôm sau, tất cả đều cảm thấy canh khí trong hoang nguyên đã có dấu hiệu yếu đi.

Ầm ầm!

Đủ mọi loại âm thanh ồn ã vang lên từ bốn phương tám hướng. Hoang nguyên vốn đang có trật tự cuối cùng trở nên hỗn loạn, vô số cường giả ánh mắt đều trở nên rực cháy.

Sự tham lam trước đó bị đèn nén đã bùng phát trở lại sau khi canh phong suy

yếu.

- Sắp loạn rồi.

Lâm Động nhìn cảnh tượng đó, hơi cụp mắt xuống nói.

- Những người này rốt cuộc vẫn coi thường Thiên Huyền Canh Phong của cực bắc địa vực. Không biết lần này có bao nhiêu người đổ máu nữa.

Chúc Lê đại trưởng lão lắc đầu.

- Năm đo ta từng đến đây, kết quả gặp phải bão Thiên Huyền Canh Phong, dù đã là Chuyển Luân Cảnh nhưng vẫn bị trọng thương, về phải tu dưỡng mất mấy năm trời mới xóa bỏ được canh khí trong người.

Nghe vậy, ngay Lâm Động đã có chuẩn bị trước mà ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng, dù gì hắn cũng không hiểu gì về vùng đất này. Tuy cảm nhận được sự lợi hại của canh phong, nhưng không ngờ nó lại mạnh đến mức đó.

Hơn nữa, ở nơi ít dấu chân người này còn có rất nhiều loài yêu thú từ thời Viễn Cổ. Linh trí của chúng không cao, nhưng vô cùng lợi hại.

- Bắt đầu vào rồi, chúng ta cũng chuẩn bị đi. Nhân lúc nhiều người, có lẽ cũng phân tán được uy lực của Thiên Huyền Canh Phong. Còn về yêu thú trong đó, những người khác cũng chia sẻ được với chúng ta.

Liễu Thanh nhìn về phía xa rồi cười nói.

Hắn là người hiếu chiến, nhưng không thích việc mất sức vô ích. Hắn biết rõ sự lợi hại của Thiên Phong Canh Khí, nếu đi vào sâu bên trong thì sẽ rất phiền phức.

Lâm Động cũng nhìn về phía xa, chỉ thấy chỗ đó đã có vô số đạo nguyên lực bùng phát, rồi rất nhiều thân ảnh giống như thiêu thân lao vào hoang nguyên.

Có điều, mơ hồ có thể nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết vang ra, nhưng trước những tiếng gầm thét phía sau thì nhạt nhòa khó lòng nghe rõ.

- Người của Cửu Phụng tộc cũng động thân rồi.

Tiểu Điêu đột nhiên lên tiếng, Lâm Động hơi liếc qua thì thấy đại trưởng lão Mục Địch của Cửu Phụng tộc đột nhiên xuất hiện một quầng sáng trong tay. Khi ánh sáng biến mất thì hện ra một cây quạt lông màu đen. Trên quạt phủ đầy phù văn xa xưa, mỗi lần chuyển động là tỏa ra một thứ lăng lượng kỳ lạ khiến không gian trở nên méo mó.

- Thiên Vũ Trấn Ma Phiến?

Lâm Động thấy vậy cũng hơi kinh ngạc. Đây là món thần vật đứng thứ mười bốn trong bảng Viễn Cổ Thần Vật, thời Viễn Cổ không biết đã tiểu diệt được bao nhiêu dị ma. Không ngờ nó lại rơi vào tay Cửu Phụng tộc.

- Cửu Phụng tộc thích nhất là thu thập các loại thần vật Viễn Cổ, vì thể bảo bối trong tộc của chúng không hề ít.

Chúc Lê đại trưởng lão cũng nhận ra cái quạt lông vũ trong tay Mục Địch.

- Hê, thần vật Viễn Cổ, đúng là lợi hại, còn nằm trong món hàng đầu bảng Viễn Cổ Thần Vật nữa chứ. Chỉ có những thứ này mới được Phù Tổ đại nhân đích thân luyện chế, những cái khác uy lực tuy cường đại nhưng so với mười món đầu tiên thì vẫn thua kém một bậc.

Lâm Động nhếch môi.

- Ừm, mười món đứng đầu bảng Viễn Cổ Thần Vật đúng là siêu cấp thần vật. Có điều, theo ta được biết, Phù Tổ đại nhân chỉ luyện chế chín món.

Chúc Lê đại trưởng lão trầm ngâm.

- Ồ?

Lâm Động chớp mắt, rồi hiếu kỳ hỏi:

- Vậy món đứng đầu bảng không phải của Phù Tổ đại nhân luyện chế sao? Mà nó rốt cuộc là thứ gì?

- Cái này…ta cũng không rõ lắm.

Chúc Lê đại trưng lão cười khổ, điều này lão cũng chỉ biết từ những ghi chép trong tộc. Món siêu cấp thần vật đứng đầu bảng thần bí khó lường. Đừng nói là lão, ngay cường giả Viễn Cổ e là cũng ít người biết đến nó.

Lâm Động lại càng thêm hiếu kỳ nhưng giờ không phải lúc nói đến những điều này. Chỉ thấy Mục Địch lấy ra Thiên Vũ Trấn Ma Phiến rồi cười khảy nhìn hắn, vặn cổ tay một cái, từ chiếc quạt tỏa ra một quầng sáng đen bao phủ xung quanh hắn. Trên đó là rất nhiều những vòng xoáy đen tương tự như Thiên Huyền Canh Phong trong hoang nguyên.

- Đi!

Mục Địch hô một tiếng, quầng sáng đó bọc quanh đưa mấy người bọn chúng bay thẳng vào hoang nguyên đầy canh khí.

- Ha ha, Chúc Lê, bọn ta đi trước.

Cách đó không xa, Côn Uyên trưởng lão của Côn Bằng tộc cười lớn, cung tay với Chúc Lê rồi không gian phía trước biến dạng, năm người bước vào và biến mất một cách quỷ dị - Côn Bằng tộc vốn có khả năng xé tan không gian.

Chúc Lê lắc đầu cười:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Vừa dứt lời, lão chuẩn bị bay đi nhưng lại bị Lâm Động ngăn lại. Lâm Động cười, vung tay, một tòa điện cổ xưa cỡ nhỏ hiện ra.

- Đại trưởng lão đừng vội, Cửu Phụng tộc có bảo bối, ta cũng có. Chúng ta vào trong Huyền Thiên Điện, mặc cho Thiên Huyền Canh Phong có ác liệt thế nào thì cũng không thể tổn thương đến chúng ta được. Như vậy còn không bị tiêu hao nguyên lực.

Lâm Động cười.

- Huyền Thiên Điện đứng thứ mười trong bảng Viễn Cổ Thần Vật?

Chúc Lê đại trưởng lão dù gì cũng có nhãn lực hơn người, vừa nhìn là nhận ra, vẻ mặt đầy sự kinh ngạc.

- Chính nó.

Lâm Động cười rồi phẩy tay, Huyền Thiên Điện biến to ra vài trượng, hắn bay vào trước rồi đến Tiểu Điêu, Tiểu Viêm.

- Ha ha, tiện thế này thì phải tận hưởng một chút rồi.

Liễu Thanh cũng cười lớn rồi cùng mấy người Đoạn Đào bay vào trong. Chúc Lê đại trưởng lão cũng cười rồi vào theo.

Khi tất cả đã vào hết bên trong thì Huyền Thiên Điện đột nhiên bùng sáng, phát ra tiếng uỳnh uỳnh, rồi trước bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ xông thẳng vào trong hoang nguyên.

Theo sau họ là cường giả các phương bắt đầu thi triển thu đoạn, lập tức cả không gian bừng sáng, hoang nguyên vốn tĩnh lặng bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Khi các cường giả đua nha đến hoang nguyên này thì trên đỉnh một ngọn núi bên ngoài hoang nguyên, không gian đột nhiên biến dạng, hắc khi lạnh lẽo tràn ra biến thành một hắc ảnh mơ hồ.

Hắc ảnh này nhìn hoang nguyên từ phía xa, khóe miệng dường như nhếch lên với vẻ tàn nhẫn.

- Quỷ Uyên Vương.

Trong đám hắc khí vọng ra một giọng nói lạnh lùng, không gian phía sau hắn cũng méo mó, rồi một hắc ảnh hiện ra. Hắn vừa xuất hiện thì đã hơi cúi người, dáng vẻ rất khiêm nhường.

- Tình báo lần này truyền đi nhanh thật, Yêu Vực xảy ra việc lớn thế này, Ma Ngục ta sao có thể không nhúng tay vào chứ?

Hắc ảnh đó cười nhạt.

- Thập Vương Điện, trước mắt chúng ta nên có hành động gì? Không gian của Thôn Phệ Chủ kia hình như cường giả Luân Hồi Cảnh không vào được.

Thân ảnh được gọi là Quỷ Uyên Vương hạ giọng hỏi.

- Hà hà, nếu Thôn Phệ Chủ còn tại thế thì ta còn dè chừng hắn vài phần, nhưng dáng tiếc hắn đã chết rồi, làm được gì chứ?

Hắc ảnh cười, đôi mắt không chút tình cảm nhìn về cảnh tượng náo nhiệt phía xa, khẽ nói:

- Hiện tại có lẽ ở đây có không ít cường giả đỉnh cấp của Yêu Vực, không biết nếu giết hết chúng thì thực lực chỉnh thể Yêu Vực giảm đi bao nhiêu?

- Hê hê, vẫn là Thập Vương Điện thủ đoạn cao siêu. Bọn chúng đều là rường cột, tinh nhuệ của thế lực các phương trong Yêu Vực. Nếu chúng biến mất thì hắn là khiến các thế lực này đau đớn một phen.

Quỷ Uyên Vương cười gằn.

- Vào không gian đó, dù là cường giả Luân Hồi cũng không thể cảm ứng được, đây chính là thời cơ tuyệt hảo cho chúng ta ra tay.

Hắc ảnh kia khẽ gật đầu:

- Lần này đủ người chứ?

Quỷ Uyên Vương cười, rồi vung tay, không gian quanh đó nhu động, lại ba đạo hắc ảnh khác hiện ra, sức mạnh không hề thua kém hắn.

- Thiên Ảo Vương, Địa Ảo Vương, Ám Uyên Vương, bái kiến Thập Vương Điện.

Ba hắc ảnh vừa xuất hiện liền cúi mình trước hắc ảnh.

Ba kẻ này đều là Dị Ma Vuong, tính ra thì đã có đến bốn cường giả Luân Hồi Cảnh!

- Ừm, hắn là đủ rồi!

Hắc ảnh kia thấy vậy cười, rồi khoát tay, thân ảnh chúng đều biến mất một cách quỷ dị.

- Hà hà, Ma Ngục ta ẩn mình nhiều năm như vậy, cũng đến lúc thi triển đại thủ đoạn rồi… Sau khi chúng biến mất, một giọng nói lầm bầm lạnh lẽo, u tối vang vọng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1163

Đến Nơi

Trong hoang nguyên, ánh sáng tối tăm, Huyền Thiên Canh Phong sắc lạnh giống như những lưỡi đao ập tới như vũ bão. Mỗi đạo canh phong ở đây đều như một món thần vật sắc bén, đủ xé tan lớp phòng ngự nguyên lực, một khi bị trúng người, dù là Tử Huyền Cảnh viên mãn e là cũng bị thương thế không nhẹ.

Trên hoang nguyên đầy canh phong lúc này là vô số quang ảnh không sợ chết xông vào, thi triển mọi thủ đoạn để xâm nhập sâu vào trong.

Chỉ có điều, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết vọng ra, một số cường giả lớp phòng ngự nguyên lực quanh người bị canh phong rạch nát, nhục thể của họ cũng nhanh chóng tan tành.

Khi nhục thể tan nát, một đạo ánh sáng chui ra định chạy chón thì lại bị canh phong cuốn lấy, tiếng kêu tuyệt vọng vang lên, một cường giả biến mất khỏi thế gian.

Nơi nguy hiểm như vậy, chẳng trách mà bình thường chẳng ai dám đến.

Có điều, tuy canh phong lợi hại nhưng ở đây cũng không thiếu người tài. Vẫn có không ít cường giả bước đi như bay, tránh được những luồng canh phong sắc bén. Nếu thật sự không tránh nổi thì thi triển thủ đoạn chống lại. Tuy cũng khiến họ không dễ chịu gì nhưng vẫn hơn nhiều những kẻ xui xẻo khác.

Trong vô số quang ảnh, một đạo ánh sáng thế như chẻ tre lao vút qua. Nhìn kỹ thì ra đó là một tòa diện cỡ nhỏ được ánh sáng bao quanh. Thứ ánh sáng đó dường như rất mạnh, mẽ, canh phong chém xuống mà chỉ tạo nên những đường gơn sóng trên bề mặt. Khả năng phòng ngự đó khiến những người khác phải đỏ

mắt ghen tị.

Đó đương nhiên là Huyền Thiên Điện của Lâm Động, lúc này bọn họ đang ngồi bên trong, thoải mái hơn nhiều so với những người mệt nhọc ngoài này.

- Huyền Thiên Điện quả nhiên lợi hại! Nghe nói năm đó số Dị Ma Vương bị Huyền Thiên Điện chấn áp không hề ít. Không ngờ nó lại trong tay ngươi.

Chúc Lê đại trưởng lão nhìn tòa điện cười nói. Từ bốn bức tường còn thấy những đạo phù văn cổ xưa mang trong mình sức mạnh to lớn.

Ở đây từng giết những Dị Ma Vương, tương đương cường giả đỉnh phong Luân Hồi Cảnh cơ mà.

- May mắn thôi, thực lực ta hiện thời chưa thể thi triển hết sức mạnh của Huyền Thiên Điện, có lẽ không thể giết được Dị Ma Vương.

Lâm Động cười, ngay Thanh Trĩ muốn tiêu diệt Dị Ma Vương cũng phải dùng đến Diệt Vương Thiên Bàn, mà hắn và Thanh Trĩ vẫn còn khoảng cách khá xa.

- Không vội, đến khi ngươi có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ sẽ bù đắp được. Lúc đó chắc cũng chiến đấu được với Dị Ma Vương.

Chúc Lê đại trưởng lão cười.

- Truyền thừa của Thôn Phệ Tổ Phù đâu có dễ mà có như vậy.

Lâm Động cười khổ rồi vung tay, không gian phía trước dao động, hiện lên cảnh tượng ở bên ngoài.

- Hoang nguyên này rất rộng lớn, quanh năm có Thiên Huyền Canh Phong bao phủ, khó phân biệt phương hướng, nhưng cũng may vẫn cảm ứng được vị trí của vùng không gian kia, có lẽ không lâu nữa chúng ta sẽ tới nơi.

- Ngươi nghĩ địa vực cực bắc này quá đơn giản rồi.

Chúc Lê lắc đầu nhìn lên cảnh tưởng bên ngoài đó, nói:

- Càng sâu vào trong, canh phong sẽ càng lợi hại. Một khi gặp phải bão Thiên Huyền Canh Phong thì càng rắc rối. Chúng ta còn phải cẩn thận yêu thú ở đây, chúng không dễ động vào đâu.

Lâm Động gật đầu, hắn trước nay vẫn luôn cẩn thận, đương nhiên không thể lơ là ở nơi thế này. Tâm thần liền chìm vào Huyền Thiên Điện, điều khiển nó tránh canh phong.

Trên đường tiến vào sâu trong hoang nguyên, Lâm Động cũng nhìn thấy không ít cường giả có bản lĩnh không tồi, cũng có các loại thủ đoạn tránh được canh phong, điều này khiến hắn thầm cảm thán. Yêu Vực quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long.

Tuy vừa rồi nói chuyện với Chúc Lê, Lâm Động có chút khiêm tốn, nhưng dù gì bây giờ tinh thần lực của hắn đã là Phù Tông Cảnh, điều khiển Huyền Thiên Điện đã rất thành thục. Vì thế trên đường đi tuy canh phong ngày càng sắc bén, nhưng cũng không trở ngại nhiều cho họ. Mãi đến hai giờ sau… - Phiền phức rồi… Lâm Động đột nhiên mở mắt, gương mặt có chút ngưng trọng. Chỉ thấy trong hình ảnh trước mặt, cách đó không xa là một cái vòi rồng màu xanh thẫm nối liền trời và đất đang di chuyển tới. Canh phong lan tỏa khiến Lâm Động cũng thấy lạnh người.

- Bão Thiên Huyền Canh Phong, đúng là rắc rối rồi!

Mấy người Chúc Lê thấy vậy cũng lắc đầu bất lực, quả nhiên không thể tránh khỏi.

- Chư vị, giờ ta phải toàn lực khống chế Huyền Thiên Điện, mọi người cẩn thận.

Lâm Động nhắc nhở, rồi ngồi xuống, tâm thần lập tức khống chế Huyền Thiên Điện, phù văn bên trong lập tức lóe sáng, tỏa ra một luồng năng lượng cường đại.

Vù vù!

Bên ngoài, cơn bão màu xanh thẫm giống như con yêu mãng thấy đầu không thấy đuôi điên cuồng càn quét. Lúc này đã có một số cường giả bị cuốn vào, thực lực của họ cũng không vừa, nhưng khi đã bị cuốn vào thì dù nguyên lực có hùng hồn thế nào cũng bị canh phong cuồng bạo nuốt chửng, đến yêu linh cũng tiêu tan.

Á! Á!

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, ở phía xa hơn cũng vậy, rõ ràng phần lớn cường giả đều gặp phải trở ngại này.

Cơn bão này đến rất nhanh, tầm ảnh hưởng của nó rất nhanh đã chạm tới Huyền Thiên Điện, quầng sáng quanh bề mặt Huyền Thiên Điện lập tức nổi gợn sóng, thân điện cũng rung lắc dữ dội.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang ra, chỉ thấy hàng vạn đạo ánh sáng bùng phát từ bên trong, nhìn kỹ thì đó là vô số món thần vật bao quanh Huyền Thiên Điện, kim quang lấp lánh tạo nên một bức tường thép.

- Đi!

Lại một tiếng hô, chỉ thấy Huyền Thiên Điện dưới sự bảo hộ của vô số thần vật, xông thẳng vào trong cơn bão canh phong.

Rầm rầm!

Canh phong mạnh mẽ dị thường ồ ạt oanh kích lên bức tường thép, ánh kim

quang trên thần vật nhanh chóng ảm đạm. Lâm Động thấy thế mà lo lắng, bão Thiên Huyền Canh Phong quả nhiên lợi hại, chẳng trách mà chẳng ai dám tới đây.

Trên tầng phòng ngự thần vật thỉnh thoảng lại có một món vỡ tan, Lâm Động nhìn mà đau lòng. Tuy trong Huyền Thiên Điện có vô số thần vật, nhưng dùng để trang bị cho thủ hạ cũng tốt, chứ bị phá hủy kiểu này thật không đáng.

Nhưng dù có đau lòng thì lúc này cũng không còn cách nào khác. Huyền Thiên Điện nhờ vào những món thần vật đó mà duy trì được tốc độ khá nhanh, chỉ cần vượt qua khỏi phạm vi của cơn bão là sẽ đến được sâu trong hoang nguyên rồi.

- Lâm Động, cẩn thận!

Thế nhưng khi Lâm Động chuẩn bị duy trì tốc độ này tiếp tục di chuyển về phía trước thì Chúc Lê đại trưởng lão và Liễu Thanh cùng lúc hô lên. Đúng lúc đó, mặt đất phía dưới đột nhiên nứt ra, chỉ thấy mười mấy cái xúc tu màu xanh thẫm hàng nghìn trượng bắn ra, quấn lấy Huyền Thiên Điện.

Lâm Động giật mình, nhìn xuống thì thấy một con cự thú to hàng vạn trượng đang bò ra từ lòng đất. Quanh người nó là vô số xúc tu, trên đó lan tỏa đầy canh phong.

- Vạn Giác Thú!

Chúc Lê đại trưởng lão thấy con cự thú đó thì cau mày.

- Vạn Giác Thú?

Tiểu Viêm cũng nhăn trán.

- Một loài yêu thú biến dị, trí tuệ rất kém, nhưng tuổi thọ cực cao. Nhìn thể tích hiện tại của nó có lẽ ít nhất cũng phải nghìn năm tuổi rồi.

- Đại trưởng lão, Liễu Thanh đại ca, thứ này giao cho hai người. Ta phải điều khiển Huyền Thiên Điện ra khỏi phạm vi của cơn bão. Nếu bị nó cuốn vào thì sớm muộn cũng tiêu hao đến chết!

Lâm Động trầm giọng nói.

- Cứ giao cho bọn ta.

Chúc Lê và Liễu Thanh cười, họ ở đây cường giả nhiều như mây, riêng cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng hơn mười người, con Vạn Giác Thú tuy lợi hại nhưng cũng không làm khó họ được.

Lâm Động gật đầu, tốc độ Huyền Thiên Điện tăng lên, giờ hắn không thể bận tâm đến việc thần vật bị tổn thất nữa.

Xì!

Con Vạn Giác Thú vùng lên, trên những cái xúc tu của nó đã đầy máu, rõ ràng có không ít cường giả đã bị nó giết, con mắt khổng lồ của nó nhìn chằm chằm vào Huyền Thiên Điện đang ở trong cơn bão, rồi hàng loạt xúc tu đồng thời bắn tới.

- Hừ, nghiệt chướng, đừng hòng!

Nhưng ngay khi những cái xúc tu sắp quấn lấy Huyền Thiên Điện thì tiếng hừ lạnh vang lên, nguyên lực mạnh mẽ mang mùi vị của Luân Hồi bùng phát.

Phụt phụt!

Hai đạo nguyên lực mang mùi vị của Luân Hồi bắn tới, chỉ thấy vô số cái xúc tu bị chặt đứt không thương tiếc, máu tươi bắn ra như mưa.

Grào!

Đòn trọng kích như vậy khiến con Vạn Giác Thú gầm lên thảm thiết, công

kích càng thêm điên cuồng, nhưng hai luồng nguyên lực đó lại bảo vệ Huyền Thiên Điện vô cùng kiên cố, mặc cho Vạn Giác Thú công kích cuồng bạo đến mức nào cũng không tiếp cận được Huyền Thiên Điện.

- Thứ đáng chết này không chịu thôi đấy phải không Trong Huyền Thiên Điện, hai người Chúc Lê, Liễu Thanh chau mày, vì bản thân nằm trong cơn bão nên nguyên lực mà họ thi triển có đến một nửa dùng để vượt qua cơn bão mới đối phó được với Vạn Giác Thú. Như vậy tốn rất nhiều sức, tiêu hao nguyên lực kinh người.

- Lâm Động tiểu ca, còn bao lâu nữa?

Đoạn Đào thấy vậy vội hỏi.

- Mười phút.

Lâm Động không ngoảnh lại, đáp.

Hai người Chúc Lê khẽ gật đầu, rồi hai mắt hơi nhắm lại, thúc động nguyên lực ngăn chặn công kích của Vạn Giác Thú.

Trong Huyền Thiên Điện, những người khác đều ngồi yên một chỗ, nhưng tất cả đều chau mày, họ biết rõ sự lợi hại của Huyền Thiên Canh Phong, nếu mất sự bảo hộ của Huyền Thiên Điện thì dù có thoát thân cũng sẽ bị phân tán. Đến lúc đó, tốc độ sẽ bị giảm nhiều.

Sự yên tĩnh kéo dài khoảng mười phút, Lâm Động đột nhiên mở mắt, gương mặt nở nụ cười nhẹ nhõm.

Mọi người thấy vậy thì mừng rỡ, nhìn lên thì thấy cơn bão đã bị bỏ lại phía sau.

- Đúng là phiền phức quá… Tiểu Điêu thở phào, cười.

Lâm Động gật đầu, rồi vung tay lên, Huyền Thiên Điện biến mất, mọi người

xuất hiện ở bên ngoài. Theo thói quen nhìn quanh thì cơ thể bỗng cứng đờ, ánh mắt có phần chấn động nhìn về phía trước.

Bầu trời phía trước có một khe nứt đen ngòm hàng nghìn trượng, nhìn giống như cái mồm của ác ma, một thứ năng lượng đáng sợ đến không hình dung nổi phát ra từ bên trong.

- Chúng ta đến rồi… Lâm Động nhìn lên khe nứt không gian đó, thở hắn ra một hơi. Trong ánh mắt đen rừng rực cháy một ngọn lửa, cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1164

Hắc Ám Thánh Hổ

Khe nứt giống như con quái vật không nhìn thấy điểm tận cùng, nó uốn mình trên không trung, phía sau đó là một mảng đen kịt, ngay tinh thần lực của Lâm Động cũng không cảm tri được gì.

Mấy người Lâm Động hiện thân, ánh mắt vừa ngưng trọng vừa mừng rỡ. Rõ ràng phía sau khe nứt này chính là không gian nơi Thôn Phệ Chủ tọa hóa.

- Năng lượng đáng sợ thật! Không hổ là Thôn Phệ Chủ!

Chúc Lê đại trưởng lãi không kìm được cảm thán. Nay Chúc Lê cũng có thể coi là cường giả đỉnh cấp chạm đến Luân Hồi rồi, nhưng khi đối diện với thứ năng lượng dồi dào vô tận này vẫn có cảm giác sợ sệt. Thôn Phệ Chủ quả nhiên cao thâm khó lường.

Lâm Động cũng gật đầu, tâm thần khẽ động, ánh mắt nhìn về phía sau, cười:

- Xem ra có không ít người có bản lĩnh, nhanh vậy mà đã đến rồi.

Hắn vừa dứt lời thì thấy trong cơn bão Thiên Huyền Canh Phong có vô số quang ảnh xông ra, chớp mắt đã xuất hiện ở nơi cách đó không xa.

Xuất hiện đầu tiên chính là cường giả của Cửu Phụng tộc, ngay sau đó là Côn Bằng tộc và các cường giả của Bát đại vương tộc… Rõ ràng những người này có thực lực cực mạnh, hơn nữa chắc hẳn mỗi người đều có thủ đoạn riêng, nến tất cả đều không bị bỏ lại quá xa. Chỉ chưa đến mười phút mà hoang nguyên đã trở nên chật ních những người.

Sau khi cường giả các phương tới, họ nhìn về phía khe nứt khổng lồ trên trời với ánh mắt rực cháy. Xe ra họ đều biết nguyên nhân gây ra những trận chấn động ở Yêu Vực chính là đây.

Có điều, những người đến đây đều không phải hạng tầm thường, dù khe nứt không gian đã ở ngay trước mặt nhưng họ vẫn thận trọng, đè nén sự tham lam lại, không dám tùy tiện mạo hiểm.

- Đều cẩn thận vậy sao… Lâm Động thấy sự yên tĩnh quỷ dị thì cười. Hắn nhìn chăm chăm khe nứt đó, nắm đấm bất giác siết chặt. Hắn có thể cảm nhận được Thôn Phệ Tổ Phù trong cơ thể đáng khẽ chấn động, nhờ sự rung động đó hắn cũng nhận ra một sự liên hệ kỳ diệu với bên trong không gian kia.

Sự liên hệ này, có lẽ đến từ Thôn Phệ Chủ.

- Chúng ta đi trước đi.

Lâm Động hít sâu một hơi rồi bước đi trước. Tiểu Điêu, Tiểu Viêm ở bên cạnh thấy vậy hơi khựng người. Họ rất hiểu Lâm Động, tính cách hắn trước nay đều rất cẩn thận, sẽ không ra mặt trước trong những hoàn cảnh thế này. Vậy mà lần này..

- Yên tâm đi.

Lâm Động dường như nhận ra sự kinh ngạc của hai người, mỉm cười rồi không nói gì thêm, trước bao ánh mắt chăm chú của những người xung quanh, thân hình bay vào khe nứt không gian trước tiên rồi biến mất.

- Đi thôi.

Hai người Tiểu Điêu thấy thế cũng không chần chừ nữa, khoát tay mọt cái, mọi người đều theo Lâm Động vào trong khe nứt.

Có họ dẫn đầu, cường giả các phương đều không kiềm chế được nữa, nay người của Cửu Phụng tộc và b tộc cũng chỉ sau một chút do dự liền ào ào bay

vào khe nứt.

… Khi Lâm Động vào bên trong khe nứt, quanh người lập tức có một luồng năng lượng cuồng bạo ập tới. Nhưng Lâm Động không hề phản kháng mà mặc cho nó bao trùm lấy mình. Rồi hắn thấy trước mắt tối lại, khi mở mắt ra thì cảnh tượng xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

Sau khi đứng vững, Lâm Động lập tức nhìn về phía trước, thân thể hơi khựng lại, trước mặt hắn là một vùng đại địa hoang vu không nhìn thấy điểm tận cùng. Chỉ là trên đại địa là những thung lũng sâu vạn trượng đan xen ngang dọc. Vừa nhìn là biết những thung lũng này không phải tự nhiên mà hình thành sau một trận đại chiến khủng khiếp.

Không gian này nhìn có vẻ giống như một bãi chiến trường cổ, khí tức thảm liệt cổ xưa vẫn còn nguyên dù sau hàng nghìn vạn năm.

Nhìn ra xa dường như có thể thấy một số bộ xương trắng hếu khổng lồ. Chúng đã vô cùng mục nát, không thể nhận ra hình dạng nữa. Nhưng dù vậy, trên những bộ xương đó vẫn tỏa ra ánh huỳnh quang cùng với thứ năng lượng hồng hoang. Có thể tưởng tượng, hồi xưa chủ nhân của những bộ xương này đều là những nhân vật kinh thiên động địa.

- Ủa, Tiểu Điêu bọn họ đâu?

Đến khi sực tỉnh khỏi bất ngờ trước môi trường xa lạ thì Lâm Động kinh ngạc khi không thấy Tiểu Điêu, Chúc Lê đại trưởng lão bọn họ đâu nữa. Hắn nhíu mày, rồi hiểu ra. Xem ra khe nứt không gian này vì năng lượng cuồng bạo thoát ra ngoài khiến cho nó mất đi tính ổn định, từ đó những người vào trong sẽ bị phân tán ngẫu nhiên.

- Đại ca!

Khi ấy, cách đó không xa có tiếng gọi, hắn nhìn thấy ba thân ảnh đang bay tới, chính là Tiểu Viêm, Tiểu Điêu và Thiên Long Yêu Soái. Xem ra họ không bị

phân tán quá xa nhau nên mới tìm được đối phương nhanh như vậy.

- Chỉ có ba người thôi à?

Lâm Động nhìn họ hỏi.

- Ừm. Chắc mọi người bị tách hết rồi. Nhưng không sao, mục tiêu của chúng ta là ở trung tâm, có lẽ sẽ nhanh gặp lại nhau thôi.

Tiểu Điêu gật đầu, rồi nhìn quanh nói:

- Hình như đây là một chiến trường cổ còn lại sau trận đại chiến Viễn Cổ.

Tiểu Điêu không khỏi cảm thán, trận đại kiếp nạn Viễn Cổ đã ảnh hưởng tới mọi sinh linh trong trời đất.

Lâm Động gật đầu, hắn nhìn những bộ xương khổng lồ trên đất, trong lòng có chút nặng nề. Những tên dị ma đáng chết kia đúng là rất mạnh, năm xưa dù có Phù Tổ đại nhân dẫn quân thì cuối cùng vẫn là chiến thắng một cách khó khăn, hơn nữa vẫn còn hậu họa không nhỏ. Ví như Ma Ngục thần bí không biết hiện chúng đã vươn tay chân đến đâu rồi.

- Ở đây chắc có không ít cường giả Viễn Cổ bỏ mạng. Ta thấy những bộ xương này, có không ít đều là chủng tộc chỉ có thời Viễn Cổ… Tiểu Điêu nói.

Lâm Động lại gật đầu. Ở thời Viễn Cổ, yêu thú giới rõ ràng phồn thịnh hơn bây giờ. Bá tộc không chỉ có bốn chủng tộc hiện nay, nhưng những bá tộc đó đa phần đều đã bị hủy diệt trong đại kiếp nạn rồi.

- Đi thôi, chúng ta đến thẳng Thôn Phệ Thần Điện.

Lâm Động trầm ngâm một chút rồi nhìn vào sâu trong chiến trường cổ. Khu chiến trường này rất rộng, khí tức thảm liệt lan tỏa trong nó có thể cản trở sự thăm dò của tinh thần lực. Nhưng cũng may Lâm Động có Thôn Phệ Tổ Phù, dựa vào chút cảm ứng mơ hồ hắn vẫn xác định được phương hướng.

- Ừm.

Ba người Tiểu Điêu cũng không có ý kiến gì. Lúc này vẫn phải tìm Thôn Phệ Thần Điện trước, nếu kẻ khác đi trước một bước thì phiền phức.

Có quyết định thì bốn người không do dự nữa, thân hình biến thành bốn đạo ánh sáng nhanh chóng biến mất ở phía xa.

Bốn người Lâm Động thi triển tốc độ nhanh nhất, gần hai mươi phút vẫn không thấy có dấu hiệu gì đến điểm tận cùng của chiến trường này. Có điều số xương trên mặt đất ngày một nhiều thêm, bốn người thấy thế cũng có chút ngưng trọng. Tuy đây chỉ là một góc chiến trường nhưng cũng đủ để cho thấy sự đáng sợ của đại kiếp.

Trên đường, bốn người Lâm Động cũng thấy không ít cường giả, nhưng hai bên đều cảnh giác, không hề có ý giao lưu với nhau. Mà Lâm Động cũng vui vẻ thôi, đặc biệt là khi nhìn thấy những người đó đi ngược với hướng của mình thì hắn mừng thầm. Bớt được bao nhiêu đối thủ thì tốt bấy nhiêu, dù rằng Lâm Động không nghĩ những người đó gây được nhiều phiền phức.

Thực ra, trên đường đi, ánh mắt nhạy bén của Lâm Động cũng quét xuống dưới, khi hắn định tăng tốc thì bỗng nhận thấy Tiểu Viêm đột nhiên chậm ại.

- Sao vậy?

Lâm Động khựng người nhìn Tiểu Viêm, thì thấy thần tình của hắn có phần hoảng hốt, đôi mắt nhìn chăm chăm về một nơi nào đó của chiến trường.

- Đại ca…ở đó dường như có thứ gì đó gọi đệ.

Tiểu Viêm lưỡng lự một chút rồi nói.

Lâm Động khựng người, nhìn Tiểu Điêu một cái rồi chậm lại. Trầm ngâm một chút, bốn người dần đáp xuống đất, chỗ đó vừa đúng là nơi giao nhau của rất nhiều thung lũng, phía dưới là một vùng đen kịt.

- Tiếng gọi từ dưới đó?

Lâm Động chỉ xuống dưới hỏi.

- Ừm.

Tiểu Viêm cảm ứng một chút, gật đầu rồi lại gãi đầu cười khổ:

- Đến đây toàn thân đệ huyết dịch như nóng rực lên… - Sao lại như vậy?

Lâm Động giật mình.

- Ta đã nói chiến trường cổ này có không ít chủng tộc chỉ có thời Viễn Cổ. Tiểu Viêm có huyết mạch của Thiên Ma Hổ tộc, nếu có cảm ứng thì chắc ở dưới có vị tiền bối Hổ tộc nào đó tọa hóa. Chỉ không biết là thuộcchủng tộc nào.

Tiểu Điêu trầm ngâm.

- Là chủng tộc nào thì xuống xem là biết thôi.

Lâm Động cười, một đạo tinh thần lực màu bạc nổi lên từ bàn tay, rồi hắn ném thẳng xuống hố sâu.

Bùm!

Tinh thần lực nổ tung, ánh sáng chói lòa bắn ra xóa bỏ hết bóng tối dưới vực sâu.

Sau khi bóng tối bị đẩy lùi, bốn người Lâm Động đồng tử đều co lại, chỉ thấy dưới đáy là một đại vật khổng lồ nằm phủ phục, tỏa ra một thứ hung uy tuyệt thế.

Nó gần nghìn trượng, thân thể hai màu trắng đen, nhìn giống như hình âm dương. Trên lưng nó là đôi cánh một trắng một đen dính sát người. Nó nằm sát dưới đáy, không có chút sinh khí nào, nhưng thứ hung uy cái thế đó khiến sắc

mặt Lâm Động thêm nặng nề.

- Đó là Hổ tộc gì mà kỳ quái vậy?

Thiên Long Yêu Soái không kìm được hỏi. Hổ tộc hiện nay chỉ có Thiên Ma Hổ tộc, Ám Uyên Hổ tộc và Hám Địa Lôi Hổ. Nhưng rõ ràng ba chủng tộc này đều không phải con cự hổ trắng đen này.

Lâm Động lắc đầu nhìn Tiểu Điêu. Tiểu Điêu thở hắt ra một hơi, sắc mặt ngưng trọng, nói từng chữ một:

- Một trong Viễn Cổ bá tộc, Hắc Ám Thánh Hổ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1165

Tam Đại Hổ Tộc

Hắc Ám Thánh Hổ?

Lâm Động và Thiên Long Yêu Soái nghe thấy cái tên đó thì đều khựng người. Dù sao trong yêu thú giới hiện nay không có chủng tộc này.

- Tính ra Hắc Ám Thánh Hổ có chung lão tổ với Hổ tộc ngày nay. Chỉ có điều, ở thời Viễn Cổ, vì trận đại chiến mà Hắc Ám Thánh Hổ chết sạch, không có huyết mạch lưu truyền khiến Hổ tộc ngày nay dần suy thoái, rơi ra khỏi tầng thứ bá tộc.

Tiểu Điêu giải thích.

- Ta từng nhìn thấy ở thời Viễn Cổ, Hắc Ám Thánh Hổ tộc cực kỳ lợi hại. Một vị lão tổ của họ năm đó hô vân hoán vũ, không biết bao nhiêu cường giả dị ma đã chết dưới tay ngài, thực lực vô cùng kinh người, ở thời Viễn Cổ cũng là cường giả cấp cao nhất.

Lâm Động không kìm được chép miệng. Xem ra Hắc Ám Thánh Hổ tộc ở thời Viễn Cổ đúng là rất lợi hại, chỉ tiếc là đến nay lại không còn tộc nhân có huyết mạch tương đồng nữa.

- Có lẽ di hài này là bộ cuối cùng của Hắc Ám Thánh Hổ rồi.

Tiểu Điêu khẽ thở dài, chủng tộc từng hiển hách một thời nay đã biến mất, thật khó không khiến người ta tiếc nuối.

- Đại ca, chúng ta xuống dưới xem sao?

Tiểu Viêm nhìn chăm chăm xuống dưới, gương mặt hắn lúc này đã đỏ bừng, hiển nhiên trong lòng đang rất kích động.

Hắc Ám Thánh Hổ tộc, với những người có huyết mạch Hổ tộc như hắn thì giống như lão tổ tông vậy, nay gặp lại tự nhiên sẽ vô cùng xúc động.

Lâm Động cũng không phản đối, bốn người cùng bay xuống, một lát sau đã ở đáy hố sâu.

Đứng gần Hắc Ám Thánh Hổ thế này Lâm Động mới cảm nhận được rõ ràng hung uy cái thế. Tuy Hắc Ám Thánh Hổ này đã mất đi sức sống nhưng luồng áp lực vẫn khiến khí huyết trong người Lâm Động cuộn trào.

Tiểu Viêm nhìn bộ xương Hắc Ám Thánh Hổ, lưỡng lự một chút rồi bước lên trước, nắm bàn tay lại, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Bàn tay đầy máu của hắn khẽ ấn lên cái đầu khổng lồ của Hắc Ám Thánh Hổ rồi quỳ một gối xuống, nhìn giống như tư thế hành lễ cổ xưa nào đó.

Ba người Lâm Động đứng phía sau nhìn xung quanh với ánh mắt cảnh giác, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất ngờ.

Máu từ bàn tay Tiểu Viêm khuếch tán ra, rồi từng đường huyết tuyến chui vào cơ thể Hắc Ám Thánh Hổ, chỉ thấy trên cơ thể nó đột nhiên phát sáng.

Ánh sáng dần lan tỏa, thân thể to lớn của Hắc Ám Thánh Hổ dần bị hư hóa.

Lâm Động nhìn chằm chằm những quầng sáng đó, ánh mắt ngưng đọng, chỉ thấy ánh sáng dần tụ lại trên không trung, cuối cùng biến thành một con quang hổ trắng đen dạng nhỏ.

Đôi mắt con hổ động đậy rồi chầm chậm mở ra, trong đôi mắt ấy đầy phong vị xa xưa, khi nhìn thấy Tiểu Viêm thì có chút dao động.

- Hậu nhân của ta… Một giọng nói cổ xưa, có chút khàn khàn vọng ra từ con hắc bạch hổ.

- Tiên tổ.

Tiểu Viêm quỳ một gối dưới đất, nhìn con hắc bạch hổ, huyết mạch chảy trong người khiến gương mặt hắn có một chút kích động và thành kính.

Dường như hắc bạch hổ cười nhẹ nhõm, hắn nói nhưng lần này chỉ Tiểu Viêm nghe được, còn ba người Lâm Động thì không.

Tiểu Viêm vẫn giữ tư thế quỳ, lặng yên lắng nghe, một lúc sau mới gật đầu.

- Hà hà, chờ hàng vạn năm cuối cùng cũng được hồi báo. Cuối cùng ta cũng an tâm được rồi.

Con hắc bạch hổ đó nói đầy mệt mỏi.

- Duyên gặp mặt thế này, hy vọng huyết mạch của tộc ta sẽ không dừng tại đây.

Hắc bạch hổ vừa dứt lời thì thân thể nhạt dần rồi biến mất, chỉ thấy một viên ngọc màu trắng đen lơ lửng trên không trung, tỏa ra thứ năng lượng khó hình dung. Mơ hồ trên bề mặt viên ngọc có huyết dịch lưu động.

Tiểu Viêm ngẩn ngơ nhìn viên ngọc huyết mạch cuối cùng của Hắc Ám Thánh Hổ, rồi đứng dậy với vẻ mặt ngưng trọng, đưa tay ra thì viên ngọc rơi vào bàn tay hắn.

Lâm Động thấy vậy mỉm cười, xem ra cơ duyên của Tiểu Viêm rất tốt. Bản thân hắn là Hổ tộc, nếu có được huyết mạch cuối cùng của Hắc Ám Thánh Hổ, chắc hẳn sau này tu luyện sẽ được trợ giúp rất lớn.

Bốn người đều vui mừng vì thu hoạch này, thế nhưng ngay khi viên ngọc rơi vào tay Tiểu Viêm thì có dị biến. Chỉ nghe thấy một tiếng xé gió gấp gáp, một

thân ảnh giống nhưu quỷ mỵ hiện ra tóm về phía viên ngọc.

- Ai?

Lâm Động và Tiểu Điêu gần như phản ứng cùng một lúc, hàn khí bùng phát, nhưng vẫn là Lâm Động ra tay nhanh nhất, ngân quang xé tan hư không, nhanh như chớp xuất hiện phía trước viên ngọc, biến thành một màn sáng mỏng.

Rầm!

Quang ảnh kia thấy bị chặn lại chỉ hừ lạnh, tung một quyền. Kình phong mạnh mẽ cùng với sức mạnh to lớn đánh thẳng lên màn sáng có vẻ mỏng manh kia.

Thế nhưng, chỉ thấy màn sáng lún xuống một đoạn, đến cực hạn thì binh một tiếng đánh bật trở lại.

Phụt!

Quang ảnh kia không kịp trở tay, bị kình phong phản lại đánh bật ra sau. Bàn chân điểm liên hồi trên mặt đất mới giữ được thăng bằng. Nhờ Lâm Động mà Tiểu Viêm đã nắm chắc được viên ngọc rồi nuốt ngay vào bụng, sau đó đầy phẫn nộ nhìn kẻ vừa ra tay.

- Các hạ là ai? Lẽ nào không biết thế nào là trước sau sao?

Thiên Long Yêu Soái cũng quát lên.

- Hề, lúc này mà trước với sau, ngươi nghĩ ai là thằng ngu thế hả?

Thân ảnh đó cười kỳ quái, rồi hắn hiện thân. Chỉ thấy hắn mặc áo choàng xám, thân hình khá cao lớn, gương mặt hung hăng, nguyên lực hùng hồn bao quanh người, biến thành một cái đầu hổ màu đen phía sau hắn.

- Ngươi là…Ám Uyên Hổ tộc Tiểu Viêm vẻ mặt hơi tối lại.

- Ha ha, đúng là hảo nhãn lực!

Kẻ đó cười lớn:

- Tại hạ La Liệt, đại thống lĩnh Ám Uyên Hổ tộc.

- Ha ha, ta là La Đằng, nhị thống lĩnh Ám Uyên Hổ tộc.

Vừa dứt lời thì lại một tiếng cười vang lên chỉ thấy trên vách núi cách đó không xa một thân ảnh bay xuống bên cạnh La Liệt.

- Thì ra là người của Ám Uyên Hổ tộc, thứ Thiên Yêu Điêu tộc ta nhìn trúng các ngươi cũng dám đến cướp. Gan chó cũng không nhỏ nhỉ?

Tiểu Điêu ánh mắt băng hàn nhìn hai kẻ vừa tới.

- Ha ha, Thiên Yêu Điêu tộc đúng là không dễ động vào, nhưng vì huyết mạch cuối cùng của Hắc Ám Thánh Hổ, dù có phải đắc tội cũng thấy đáng.

Ánh mắt La Liệt thay đổi một chút rồi cười.

- Vị bằng hữu Thiên Yêu Điêu tộc đây chắc cũng biết huyết mạch của Hắc Ám Thánh Hổ quan trọng với Hổ tộc bọn ta thế nào. Nếu hôm nay các ngươi tặng nó cho bọn ta thì Ám Uyên Hổ tộc sau này sẽ coi Thiên Yêu Điêu tộc là thủ lĩnh, thế nào?

La Đằng nói.

- Thiên Yêu Điêu tộc ta không có hứng thú với Ám Uyên Hổ tộc các ngươi. Thứ này tam đệ của ta cần, các ngươi đừng hòng. Giờ cút đi, Điêu gia ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Điêu lạnh lùng nói.

- Ài.

La Liệt nghe vậy lắc đầu nói:

- Xem ra chuyện hôm nay không thể giải quyết êm thấm rồi.

Tuy đắc tội Thiên Yêu Điêu tộc rất rắc rối, nhưng La Liệt cũng hiểu rõ tầm quan trọng của huyết mạch Hắc Ám Thánh Hổ. Nếu có được nó, chưa biết chừng sẽ chấn hưng được uy danh của Hắc Ám Thánh Hổ tộc thời Viễn Cổ. Đến lúc đó chắc chắn sẽ thống nhất được Hổ tộc, trở thành một trong những Bá tộc của trời đất này.

- Dựa vào hai ngươi sao?

Tiểu Viêm cười khảy:

- Muốn cướp đồ trong tay Điêu gia ta, hai người các ngươi e là chưa đủ tư cách, đổi là tộc trưởng các ngươi thì may ra.

Hai người Lâm Động cũng lạnh lùng nhìn hai kẻ đó. Rõ ràng hai người bọn La Luệt đều có thực lực Chuyển Luân Cảnh, nhưng không có sức uy hiếp gì với bọn Lâm Động, dù sao thì họ cũng có đến bốn người.

- Đúng là chỉ hai bọn ta thì không làm gì được các ngươi.

La Liệt cười, rồi vẻ mặt cổ quái nói:

- Có điều, không chỉ có Ám Uyên Hổ tộc bọn ta là nhằm vào huyết mạch của Hắc Ám Thánh Hổ.

Lâm Động nghe vậy, lập tức ngẩng lên, chỉ thấy phía trên đột nhiên có vô số tiếng gió rít, rồi bốn quang ảnh nữa hiện ra.

Ánh sánga Thiên Nhiên đi, hóa thành bốn nhân ảnh, khí tức của cả bốn đều hùng hồn, thân hình cao lớn, hiển nhiên đều là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

- Thiên Ma Hổ tộc, Hám Địa Lôi Hổ… Tiểu Viêm nhìn bốn cường giả mới hiện thân, lông mày nhăn tít lại.

- Tam đại Hổ tộc của yêu thú giới đều có mặt cả rồi.

Lâm Động siết chặt tay, nói.

Sắc mặt Tiểu Điêu lạnh băng, chúng thật biết cách nắm thời cơ, vừa hay phần lớn quân của họ bị phân tán, xẻma chúng định nhân lúc này mà cướp rồi.

- Ha ha, vị này chắc là Viêm soái của Tứ Tượng Cung? Trong người ngươi có huyết mạch của Thiên Ma Hổ tộc, tính ra cũng là một người trong tộc chúng ta. Nếu ngươi giao huyết mạch cuả Hắc Ám Thánh Hổ cho bọn ta, ngươi sẽ trở thành đại công thần của Thiên Ma Hổ tộc rồi!

Hai lão giả gầy gò mặc hắc bào, ánh mắt lóe tinh quang nhìn Tiểu Viêm, cười nói.

Tiểu Viêm nhếch môi, phì cười, đám người Thiên Ma Hổ tộc cũng chẳng phải loại gì tốt đẹp.

- Xem ra các ngươi thật sự muốn đối địch với Tứ Tượng Cung, Long tộc, Thiên Yêu Điêu tộc rồi…Tốt, rất tốt!

Lâm Động ánh mắt băng hàn nhìn cường giả của Tam đại Hổ tộc, gật gù rồi nói với giọng trầm thấp đầy nộ ý và sát khí. Lời nói này khiến sắc mặt của Tam đại Hổ tộc hơi thay đổi, nhưng rồi nghĩ đến sự quan trọng của huyết mạch Hắc Ám Thánh Hổ, chúng lại nghiến răng, mắt lộ hung quang.

- Phù.

Lâm Động hút sâu một hơi, ánh mắt gườm gườm, rồi hắn nhìn Tiểu Điêu, cùng gật đầu, gương mặt tỏa sát khí.

Nếu đã vậy thì chỉ còn cách…giết!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1166

Một Chọi Hai

Sát ý lạnh lẽo lan tỏa từ bốn người bọn Lâm Động, tình hình lúc này không còn gì để nói nữa rồi. Tam đại Hổ tộc đã nhìn trúng huyết mạch cuối cùng của Thiên Ma Hổ tộc, mà rõ ràng không thể giao thứ này ra được. Đã vậy thì chỉ còn cách dùng nắm đấm để phân định thắng thua mà thôi.

- Hừ!

Cường giả của Tam đại Hổ tộc thấy bọn Lâm Động như vậy cũng nghiến răng, nộ hỏa bùng phát trong mắt. Tuy họ biết phía sau Tứ Tượng Cung có bối cảnh không vừa, nhưng Tam đại Hổ tộc cũng không phải thế lực tầm thường, cũng có lúc đã có uy danh hiển hách.

- Thiên Long, phát tín hiệu.

Lâm Động nói.

Thiên Long Yêu Soái nghe vậy gật đầu, bàn tay nắm lại một miếng huyết ngọc hiện ra, rồi hắn bóp nát iến ngọc, một làn sóng dao động vô hình truyền đi với tốc độ kinh người.

- Các vị, giờ vẫn còn kịp, đừng để người của Tứ Tượng Cung bọn ta đến, đến lúc đó mới đi e là không dễ dàng đâu.

Lâm Động nhìn chăm chăm sáu siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, chậm rãi nói.

- Hừ, ngươi tưởng bọn ta chỉ có từng này người sao? Bọn ta cũng bị phân tán,

nếu tập hợp lại thì Tứ Tượng Cung các ngươi làm được gì?

La Liệt hừ lạnh.

- Nếu cộng với người của Thiên Yêu Điêu tộc và Long tộc thì sao?

Tiểu Điêu châm chọc nói.

Nghe thế, sáu người La Liệt sắc mặt đều thay đổi, ánh mắt có phần dè chừng. Sau một lúc, cuối cùng gương mặt lóe hung quang:

- Chỉ cần cướp đi trước khi cứu viện của các ngươi tới là được chứ gì?

- Tiểu Điêu, hai chúng ta mỗi người đối phó hai tên. Tiểu Viêm, Thiên Long, mỗi người chặn một tên.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, chậm rãi nói. Tuy Tiểu Viêm cũng có huyết mạch Thiên Ma Hổ tộc, nhưng rõ ràng hai siêu cấp cường giả của Thiên Ma Hổ tộc trước mắt đây không hề có ý nương tình.

- Ừm.

Tiểu Điêu gật đầu, tuy sáu kẻ kia đều là Chuyển Luân Cảnh, nhưng hắn là Thiên Yêu Điêu tộc, muốn một chọi hai cũng không phải khó. Tinh thần lực Lâm Động hiện nay đã là Tiểu Phù Tông Cảnh, thực lực vô cùng cường hãn, đối phó với hai cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không phải không thể.

Còn Tiểu Viêm và Thiên Long Yêu Soái, có lẽ hơi yếu hơn một chút, nhưng giữ chân một đối thủ cũng có khả năng.

- Một chọi hai sao?

Cường giả của Tam đại Hổ tộc rõ ràng tối lại, thân là cường giả Chuyển Luân Cảnh, vốn dĩ tâm cao khí ngạo, Lâm Động nói vậy rõ ràng là sự miệt thị.

- E là ngươi đánh giá mình quá cao rồi.

La Liệt cười khảy.

- Có cao không thì đánh là biết.

Dường như Lâm Động nở một nụ cười, rồi ánh mắt đột nhiên lạnh đi, hắn bước chân ra, thân hình bỗng chốc xuất hiện trước hai người La Liệt một cách quỷ dị. Tinh thần lực màu bạc trào dâng, biến thành hàng trăm nghìn thanh trường mâu bắn như vũ bão về phía hai kẻ đó.

- Tưởng ta sợ ngươi sao?

Hai người bọn La Liệt cười lạnh, chỉ thấy hắc quang đậm đặng tràn ra, cơ thể chúng phình to, một quyền tung ra, rồi biến thành hai con hắc hổ gầm thét lao thẳng vào những thanh trường mâu tinh thần lực.

Khi Lâm Động ra tay thì Tiểu Điêu đã xông tới hai cường giả của Hám Địa Lôi Hổ. Sát khí đằng đằng khiến hai kẻ kia không dám chậm trễ, dù sao danh tiếng hung hãn của Thiên Yêu Điêu tộc cũng đã lan truyền khắp nơi.

- Hừ, tiểu tử, ta thấy ngươi cũng có huyết mạch của Thiên Ma Hổ tộc ta. Ta lấy danh nghĩa của trưởng lão Thiên Ma Hổ tộc lệnh cho ngươi giao đồ ra đây!

Một lão giả gầy gò của Thiên Ma Hổ tộc quát Tiểu Viêm.

Tiểu Viêm nhìn đầy chế giễu, không nói một lời nào, thân hình to lớn lao tới, bóng đen bao phủ lấy lão giả Thiên Ma Hổ tộc.

Thiên Long Yêu Soái cũng cười lạnh, rồi xông tới vị trưởng lão kia của Thiên Ma Hổ tộc.

Mười thân ảnh dường như ngay lập tức đã triển khai trận kịch chiến dưới hố sâu hun hút. Trong mười người, ngoài Tiểu Viêm ra tất cả đều có thực lực Chuyển Luân Cảnh thực sự. Cuộc giao đấu này đương nhiên là trời long đất lở,

sóng năng lượng tỏa ra từ trận chiến khiến không gian rung chuyển, mặt đất xuất hiện vô số khe nứt khổng lổ.

Vút vút!

Hố sâu hun hút này cuối cùng cũng không chịu nổi trận chiến ác liệt của mười người, những tảng đá khổng lồ điên cuồng lăn xuống, cả hố sâu vỡ vụn, mười thân ảnh bay vút lên trời.

Không gian vốn dĩ khá yên tĩnh, nhưng rõ ràng trận chiến đã khiến trời đất rung chuyển, năng lượng cuồng bạo lan tỏa bốn phía, rất nhanh đã gây sự chú ý cho những cường giả đã vào không gian này, rồi họ lập tức lao tới, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy trận giao chiến kịch liệt.

Những người đến được đây hầu như chẳng ai là loại tầm thường, nhãn lực cũng bất phàm, vừa nhìn là nhận ra hai bên, ngay lập tức những tiếng xôn xao vang lên.

- Đó không phải người của Tam đại Hổ tộc sao? Sao lại đấu với Tứ Tượng Cung?

- Hề, Lâm Động cũng lợi hại thật, một mình đấu lại với hai thống lĩnh của Ám Uyên Hổ Tộc.

- Nhìn sức mạnh kia chắc là tinh thần lực đúng không? Tinh thần lực của Lâm Động đã mạnh đến mức đó rồi, chắc hẳn đã bước vào tầng thứ Phù Tông nhỉ… - Tiểu Phù Tông tuy mạnh hơn cường giả Chuyển Luân Cảnh cùng đẳng cấp, nhưng một chọi hai thì không dễ đâu… … Trên bầu trời không ngừng có những dòng lưu quang bay tới rồi xuất hiện vô số thân ảnh. Họ đều kinh ngạc nhìn trận đại chiến kia, hẳn là không hiểu tại sao Tứ Tượng Cung lại đột nhiên gây hấn với Tam đại Hổ tộc.

- Ha ha, thú vị thật!

Tại một nơi trên bầu trời, hai thân ảnh hiện ra, một già một nữ. Lão giả thân hình thấp bé, còn nữ tử thì mảnh khảnh thướt tha với mái tóc màu bạc óng ánh thu hút sự chú ý của không ít ánh mắt. Hai người này chính là Côn Uyên và Côn Linh của Côn Bằng tộc.

Nữ tử kia quét mắt nhìn, dừng lại ở chỗ Lâm Động, bản thân nàng tinh thông tinh thần lực đương nhiên nhận ra Lâm Động cũng đang dựa vào tinh thần lực để chống lại hai cường giả Chuyển Luân Cảnh của Ám Uyên Hổ tộc.

- Vận dụng tinh thần lực cũng không tồi, nhưng muốn đánh bại hai người đó thì không dễ đâu.

Nữ tử đó nói với giọng trong mà lạnh.

- Nghe nói tên Lâm Động này trước khi trở thành Phù Tông Cảnh thì đã dùng thực lực Tử Huyền Cảnh đại thành chống lại cường giả Chuyển Luân Cảnh rồi. Nay tinh thần lực tăng mạnh thì càng như hổ thêm cánh. Hai kẻ kia muốn đối phó hắn e là cũng rất khó.

Côn Uyên hơi mỉm cười, lắc đầu nói.

Binh!

Vừa dứt lời thì ba thân ảnh phía xa lao vào nhau đầy hung hãn, nguyên lực cuồng bạo lan tỏa, cả ba đều lùi về sau mấy chục bước.

Lâm Động lấy lại thăng bằng, hắn nhíu mày nhìn hai kẻ trước mắt, mục tiêu của hắn lúc này là Thôn Phệ Thần Điện, cứ lãng phí thời gian ở đây không phải đúng đắn.

Phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Ánh mắt Lâm Động lấp lánh, bàn tay nắm lại, một tòa điện nhỏ hiện ra, cong tay búng một cái, tòa điện bay ra biến to lên. Tùe bên trong bắn ra hàng vạn đạo ánh sáng đan xen nhau hình thành một quang trận khổng lồ bao trùm lấy La

Đằng.

Bùm bùm bùm!

Bị trận pháp trùm lên, La Đằng cũng giật mình, vội vàng thi triển công thế, thế nhưng công kích dù có mạnh thế nào thì trận pháp cũng không hề suy suyển.

Huyền Thiên Điện vốn có khả năng phong ấn, trong thời Viễn Cổ đã từng chấn áp phong ấn không ít Dị Ma Vương. Tuy hiện nay Lâm Động không thể phát huy hết sức mạnh của nó, nhưng muốn nhốt một cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng không phải chuyện khó.

- Chỉ còn một mình ngươi làm được gì?

Vẻ mặt Lâm Động lạnh lùng nhìn La Liệt ở bên ngoài trận pháp, rồi hắn lại nắm tay lại, chỉ thấy không gian đột nhiên tối sầm, lôi vân trên bầu trời nhanh chóng ngưng tụ, những con rắn sét điên cuồng uốn lượn.

Tinh thần lực bước vào Phù Tông Cảnh, rất nhiều sức mạnh trong trời đất đều bị Lâm Động điều khiển, chỉ những động tác nhỏ cũng khiến phong lôi vân cuộn trào.

Hai tay Lâm Động nhanh chóng kết ấn, cuối cùng ngưng thành một đạo ấn pháp cổ quái, lôi vân lúc này bắt đầu nhu động, rồi mọi người nhìn thấy, những con rắn sét kua bắn ra hình thành một đường phù văn cổ xưa hàng nghìn trượng.

Một luồng sức mạnh kinh người lan tỏa từ đạo phù văn lôi điện kia.

- Thứ sức mạnh này… Côn Linh nhìn đạo phù văn, thần sắc bỗng ngưng đọng, cũng đã là Phù Tông Cảnh, đương nhiên nàng biến phù văn này không phải đơn giản chỉ ngưng tụ từ lôi điện, trong đó dường như còn ẩn chứ một thứ gì đó rất kinh người.

Grào!

Rõ ràng La Liệt cũng cảm nhận được nguy hiểm, sắc mặt kịch biến, ngửa cổ gầm lên, hắc quang lan tỏa biến thành một con cự hổ khổng lồ quanh người hắn. Ánh mắt cự hổ đầy hung tàn, sát khí đậm đặc bao trùm cả trời đất.

- Cổ Lôi Phù!

Hàn quang lóe lên trong mắt Lâm Động, hắn vung tay xuống, đạo phù văn giống như tia điện, xuyên thủng hư không. Tất cả chỉ nhìn thấy lôi quang lóe qua bầu trời, rồi con cự hổ kia rú lên thảm thiết.

Phụt phụt!

Lôi quang lấp lánh bạo phát trên thân thể con cự hổ. Sức mạnh kinh người hung hăng đập xuống, mặt đất rung chuyển, sụt xuống thành một cái hố sâu khổng lồ. Trong đó là một thân ảnh thảm hại đang nằm, khí tức vốn mạnh mẽ giờ đã yếu đi nhiều.

Một chiêu định thắng thua.

Mọi người thấy La Liệt chỉ trong nháy mắt đã thất bại, ánh mắt ngưng đọng, tất cả bắt đầu nhìn sang thân ảnh trẻ tuổi trên không trung, sự coi thường đã thu lại rất nhiều.

- Ngươi!

La Đằng bị vây trong trận pháp thấy Lâm Động nhanh chóng giải quyết được La Liệt như vậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Đến lượt ngươi.

Mặt Lâm Động không chút cảm xúc, bàn tay xoay chuyển, lôi quang lóe lên, thấp thoáng trong lòng bàn tay hiện lên một đạo phù văn cổ xưa.

Vút vút!

Có điều, khi Lâm Động định ra tay thì trên trời có một vài tiếng xé gió, một vài thân ảnh bay tới, đầy sát khí nhìn Lâm Động.

- Những người khác của Tam đại Hổ tộc cũng đến rồi.

Côn Uyên thấy vậy cười:

- Có điều…người của Tứ Tượng Cung nhiều hơn… - Ha ha, thế nào? Tam đại Hổ tộc muốn động thủ với Tứ Tượng Cung sao? Vậy thì Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc bọn ta phải nhúng tay vào rồi.

Côn Uyên vừa dứt lời thì một tiếng cười lớn từ xa vọng tới, rồi mười mấy thân ảnh cùng với khí tức hùng hồn bay tới. Thanh thế này khiến cường giả của Tam đại Hổ tộc sắc mặt vô cùng khó coi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1167

Đại Điện Trên Đỉnh Núi Cô Lập

Trên không trung, từng trận gió rít nổi lên, trong vòng chiến trận là vô số đạo quang ảnh lóe lên, rồi ánh sáng tan đi, quân của hai bên dần hiện ra trước mắt mọi người.

Bên Tam đại Hổ tộc có tất cả sáu người, sáu người này đều có thực lực Chuyển Luân Cảnh, rõ ràng vì động tĩnh của không gian này mà Tam đại Hổ tộc cũng phái đi không ít cường giả đỉnh cao.

Thân là Bát đại vương tộc, tuy gia tài tích lũy không thể bằng Tứ đại bá tộc nhưng cũng không thể coi thường.

Có điều, tuy trận dung của Tam đại Hổ tộc không tầm thường nhưng sắc mặt họ lúc này lại chẳng có gì dễ nhìn cả. Vì đối diện là mười thân ảnh, ánh mắt hung hắn như hổ như báo. Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh, Kim Viên Yêu Soái bọn họ lúc trước phân tán khỏi Lâm Động, đã có mặt hết tại đây.

Trận dung tập hợp cường giả của ba đại thế lực Tứ Tượng Cung, Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc, rõ ràng có thanh thế hơn hẳn Tam đại Hổ tộc.

Trên bầu trời, trận chiến vốn đang rất kịch liệt dần tạm ngừng vì sự xuất hiện của hai bên. Cường giả Tam đại Hổ tộc nhìn mấy người bọn Liễu Thanh, sắc mặt không kìm được đều hơi co giật.

Hai người Chúc Lê đại trưởng lão và Liễu Thanh đều là cường giả đã chạm tới Luân Hồi, thực lực hơn xa cường giả Chuyển Luân Cảnh bình thường. Nếu thật sự giao đấu thì chỉ hai người bọn họ cũng đủ để chặn hết Tam đại Hổ tộc.

- Hề hề, ta nói này, Tam đại Hổ tộc các ngươi bây giờ gan càng ngày càng lớn rồi, rõ ràng biết Lâm Động là Trừng Phạt trưởng lão Long tộc ta mà vẫn dám ra tay. Các ngươi coi thường Long tộc đúng không?

Liễu Thanh cười kỳ quái.

- A Điêu là thiếu tộc trưởng của Thiên Yêu Điêu tộc ta, các ngươi ra tay với hắn chính là khiêu khích Thiên Yêu Điêu tộc.

Chúc Lê đại trưởng lão cũng thản nhiên nói.

Cường giả Tam đại Hổ tộc nghe vậy, thân thể hơi cứng lại. Tuy Tam đại Hổ tộc cũng là đại tộc trong yêu thú giới, nhưng rõ ràng không dám đắc tội với hai đại bá tộc là Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc. Việc này mà truyền về tộc, chắc chắn sẽ bị trách tội.

- Hà hà, hai vị đừng giận, chỉ là hiểu nhầm thôi mà.

Hai vị trưởng lão của Thiên Ma Hổ Tộc cười khan. Tuy nói để có được huyết mạch cuối cùng của Hắc Ám Thánh Hổ, dù đắc tội với hai đại bá tộc cũng có thể chấp nhận, nhưng tình hình lúc này rõ ràng họ đã mất đi cơ hội tranh đoạt cuối cùng. Đã vật thì đắc tội với Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc là cực kỳ ngu ngốc.

- Viêm Soái của Tứ Tượng Cung đây cũng có huyết mạch của Thiên Ma Hổ tộc ta, tính ra cũng là một nhà, sao bọn ta có thể có ý đồ gì được?

Tiểu Viêm nghe thế thầm cười khảy, ánh mắt hiện lóe hung quang. Thiên Ma Hổ tộc hiện nay khiến hắn thấy cực kỳ khó chịu nếu sau này có cơ hội thì phải tính sổ cho tử tế.

- Lâm Động thủ lĩnh, chuyện hôm nay là bọn ta lỗ mãng trước, lão phu xin tạ lỗi, không biết có thể thả La Đằng ra trước không?

Một vị trưởng lão của Ám Uyên Hổ tộc nhìn La Đằng, bao quyền nói.

- Thả người cũng được thôi, nhưng cũng mong các bên thận trọng trong lời nói và hành động. Nếu không, đừng trách tại hạ hạ sát thủ.

Lâm Động liếc nhìn hắn một cái, trầm ngâm một chút rồi nói.

Bọn La Đằng nghe vậy đều nghiến răng, nhưng cũng chỉ đành gật đầu. Lời nói của Lâm Động đã rõ ràng, không được nói về chuyện huyết mạch cuối cùng của Hắc Ám Thánh Hổ.

Lâm Động thấy thế mới phẩy tay, Huyền Thiên Điện hóa thành lưu quang bay ngược trở về, trận pháp vây quanh La Đằng cũng biến mất.

Tuy hắn rất tức giận với hành động của Tam đại Hổ tộc, nhưng rõ ràng lúc này không thích hợp để ra tay, dù sao thì mục đích chính lần này vẫn là Thôn Phệ Thần Điện.

Mà rõ ràng có không ít cường giả các phương nhăm nhe truyền thừa của Thôn Phệ Chủ. Tiêu hao sức lực ở đây là không khôn ngoan.

La Đằng được thả ra, sắc mặt sáng tối bất định, nhưng lúc này hắn cũng đã nhận biết rõ tình hình, không còn hung hãn như trước, đặc biệt là trước ánh mắt của Liễu Thanh, hắn cũng chỉ có thể run rẩy cúi xuống đỡ La Liệt dậy.

Sắc mặt La Liệt cũng tím tái, trước bao nhiêu người như vậy, lại bị một minh Lâm Động khiến cho thê thảm như vậy. Việc này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ khiến không ít người chê cười.

- Đi thôi.

Có điều, dù oán hận thì La Liệt cũng thức thời, chỉ đành vẫy tay dẫn cường giả Ám Uyên Hổ tộc rút lui. Hai đại Hổ tộc kia thấy vậy cũng đành cười gượng, bao quyền với mấy người Lâm Động rồi nhanh chóng rút đi.

Cuộc tranh đoạt vốn kịch liệt giờ lại kết thúc nhẹ nhàng như vậy. Điều này khiến không ít cường giả đứng quanh đó lắc đầu. Không biết Tam đại Hổ tộc bị

hỏng cái dây thần kinh nào mà biết rõ phía sau Tứ Tượng Cung có Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc chống lưng mà vẫn dám khiêu khích, đúng là tự chuốc họa vào thân.

Cường giả các phương thấy không kịch hay đã kết thúc thì cũng không ở lại nữa, bèn giải tán.

- Mới tách ra không được bao lâu mà các ngươi đã động vào Tam đại Hổ tộc rồi.

Chúc Lê đại trưởng lão nhìn mọi người đi hết mới quay lại nhìn Lâm Động, Tiểu Điêu lắc đầu bất lực.

- Bọn chúng dám đến cướp đồ của chúng ta, Điêu gia chưa chém chết chúng đã là tốt lắm rồi.

Tiểu Điêu nhếch mép, ánh mắt lóe hung quang.

- Cướp cái gì?

Chúc Lê đại trưởng lão có chút ngạc nhiên.

Lâm Động nhún vai, việc này cũng không có gì phải giết, bèn kể lại chuyện về Hắc Ám Thánh Hổ.

- Là Hắc Ám Thánh Hổ sao… Nghe xong, Chúc Lê đại trưởng lão và Liễu Thanh đều kinh ngạc, rồi nhìn lại v, lúc này mới hiểu tại sao Tam đại Hổ tộc lại dám mạo hiểm ra tay.

- Các ngươi cũng có cơ duyên tốt thật. Về cơ bản Hắc Ám Thánh Hổ đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, có lẽ các các ngươi có được chính là huyết mạch duy nhất của Hắc Ám Thánh Hổ trên thế gian rồi.

Chúc Lê cảm thán, dù sao ở thời Viễn Cổ, Hắc Ám Thánh Hổ cũng không hề thua kém Long tộc, thế nhưng sau trận đai kiếp đã rơi vào tình cảnh tuyệt diệt.

- Hy vọng huyết mạch cuối cùng của Hắc Ám Thánh Hổ có thể khiến bá tộc này quật khởi.

Tiểu Viêm khẽ gật đầu, bàn tay hắn ôm ngực, hắn có thể cảm nhận được viên ngọc trắng đen mà hắn nuốt vào đang dần tan chảy, một luồng huyết mạch cổ xưa mà uy nghiêm đang lan ra từng chút từng chút một.

Thứ huyết mạch này cường đại hơn huyết mạch Thiên Ma Hổ tộc nhiều.

- ĐI thôi, chúng ta cũng nên đến Thôn Phệ Thần Điện.

Lâm Động vỗ vai Tiểu Viêm, đã mất không ít thời gian ở đây rồi, nhưng cũng may nhờ có chút liên hệ từ Thôn Phệ Tổ Phù mà hắn cảm nhận được phương hướng của Thôn Phệ Thần Điện.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu cười, thần sắc có vẻ rất mong chờ. Hắn là họ cũng rất hiếu kỳ với Thôn Phệ Chủ trong truyền thuyết.

- Lên đường thôi.

Lâm Động cười rồi bay đi trước, phía sau là mấy người Tiểu Điêu, thanh thế rất hoành tráng.

… Trên đoạn đường sau đó, đoàn người Lâm Động không dừng lại chút nào, hắn nhìn chăm chăm về phía sâu trong không gian, trong đôi mắt dường như lấp lánh ánh lửa.

Dọc đường cũng thấy không ít cường giả các phương, phần lớn họ là những cường giả có danh khí không nhỏ ở Yêu Vực, nhưng khi nhìn thấy đoàn người Lâm Động thì họ đều có phần dè chừng.

Lâm Động cũng không để tâm đến điều đó, thi triển tốc độ cao nhất. Khoảng gần một giờ sau thì thân thể hắn bỗng cứng lại, hắn cảm thấy Thôn Phệ Tổ Phù đang rung lên dữ dội.

Thứ cảm ứng đó ngày một rõ ràng.

- Chúng ta đến rồi.

Lâm Động dần chậm lại, khẽ nói.

Mọi người nghe thấy thế cũng tỏ vẻ mừng rỡ.

Khoảng hơn mười phút sau đoàn người Lâm Động dừng lại, tất cả cùng nhìn về phía trước. Trên một vùng hoang nguyên có một ngọn núi cô lập màu đen đứng sừng sững, không có đường lên núi.

Nhìn lên trên nữa, chỉ thấy có một tòa đại điện màu đen lặng lẽ đứng đó.

Mấy người Lâm Động nhìn đại điện cô tịch với ánh mắt phức tạp. Đó chính có vị tuyệt thế cường giả thời kỳ Viễn Cổ đang tọa hóa.

Một vị tuyệt thế cường giả từng xuyên qua khe hở Vị Diện, giết đến Dị Ma tộc, thậm chí khiến dị ma hung tàn cũng sợ hãi vài phần.

Người đó là một trong những viên minh châu chói sáng nhất thời đại.

- Cuối cùng cũng tìm được rồi… Lâm Động hít sâu một hơi, thân thể hắn lúc này hơi run lên, hắn có thể cảm nhận được Thôn Phệ Tổ Phù trong cơ thể đang phát ra âm thanh bi ai.

Thôn Phệ Chủ, từ sau khi có được Thôn Phệ Tổ Phù, cái tên này đã khắc ghi trong tâm trí Lâm Động, lúc này hắn đang đối diện với ngài theo một hình thức khác.

Trong lòng Lâm Động có phần kích động, nhưng rồi hắn đã dần áp chế nó lại, vi hắn nghe thấy phía sau bắt đầu có tiếng gió rít.

Những cường giả từ các nơi trong Yêu Vực đã bắt đầu tới.

Vút!

Từng tia sáng lướt qua, rồi tất cả cùng xuất hiện trên bầu trời, họ nhìn tòa đại điện trên ngọn núi cô lập, nahát thời đều không nói gì, trong ánh mắt đều có sự kính phục.

Bát chủ Viễn Cổ, ở thời Viễn Cổ, đệ tử thân truyền của Phù Tổ đại nhân, họ đã bảo vệ vô số sinh linh trên thế gian này.

Lâm Động cảm nhận cái không khí này, hai mắt khép hờ, hắn biết sự yên tĩnh này sẽ không kéo dài lâu.

Thời gian trôi đi từng giây, nửa tiếng sau, tất cả cường giả đều khôi phục sự tỉnh táo, ánh mắt bắt đầu rực cháy.

Phù.

Lâm Động cũng nhận ra sự thay đổi đó, chầm chậm mở mắt ra, bàn tay khẽ siết lại, ánh mắt kiên định nhìn đại điện.

Truyền thừa của ngài, ta kế thừa.

Trời đất này, ta sẽ bảo vệ, để bảo vệ người ta phải bảo vệ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1168

Hắc Ảnh Thần Bí

Xung quanh ngọn núi là vô số thân ảnh, tất cả đều tập trung nhìn về đại điện màu đen trên đỉnh núi, sâu trong ánh mắt là những ngọn lửa rực cháy.

- Hề hề, Lâm Động, lát nữa đọng thủ ta sẽ muốn vào đại điện xem có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ hay không. Nếu ta có được thì coi như ngươi xui xẻo rồi.

Liễu Thanh cười lớn, nói.

Lâm Động gật đầu cười, những người đến đây đều có tư cách tranh giành truyền thừa của Thôn Phệ Chủ. Nhưng cuối cùng ai thành công thì phải xem bản lĩnh của mỗi người.

- Có điều ta nghĩ không dễ mà vào đại điện đâu.

Lâm Động nhìn đại điện, khẽ nói. Tuy đại điện lúc này vô cùng yên tĩnh, không có bất cứ dị động nào. Nhưng dựa vào trực giác hắn nhận thấy có một sự nguy hiểm nào đó.

Đường đường là nơi tọa hóa của Thôn Phệ Chủ, chẳng lẽ lại dễ vào vậy sao?

Khi Lâm Động đang suy nghĩ, các cường giả ở đây đã bắt đầu xao động. Những người đến được đây, kém cỏi nhất cũng là cường giả Tử Huyền Cảnh đại viên mãn, thậm chí có cả siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, những nhân vật này có ai không có uy danh hiển hách ở Yêu Vực? Vậy mà bây giờ, ở đây chỉ có thể coi là bình thường.

- Động thủ!

Sự xao động kéo dài vài phút, cuối cùng có người mắt lóe hồng quang, hét lên một tiếng, rồi mười mấy thân ảnh bay ra. Hai người dẫn đầu có nguyên lực rất hùng hồn, là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Không khí ở đây vốn căng thẳng, những người này vừa động thủ là khiến không khí nổ tung, tất cả cường giả không kìm nén được cũng lao tới. Nhất thời trên không trung là từng trận gió rít, vô số tia sáng lao thẳng về phía đại điện, thanh thế vô cùng kinh người.

- Chúng ta chưa động thủ sao?

Tiểu Điêu thấy thế, nhìn Lâm Động không chút động tĩnh, không kìm được hỏi.

Lâm Động khẽ lắc đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm đại điện, cảm giác nguy hiểm đó ngày càng rõ rệt… - Xông lên!

Chỉ trong chớp mắt đã có mấy chục cường giả xông về phía ngọn núi. Thế nhưng khi còn cách đại điện trăm trượng thì một tiếng kêu chói tai vang lên.

Vút!

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một đường đao quang bắn ra từ đại điện, chém thẳng xuống mấy chục thân ảnh phía trước.

Bùm!

Một âm thanh trầm đục vang lên, tất cả cùng kinh hãi khi nhìn thấy tầng phòng ngự nguyên lực của mấy chục cường giả kia đều nổ tung. Trong đó, ngoài ba cường giả Chuyển Luân Cảnh sắc mặt tái nhợt, bị đánh bay đi trăm trượng ra, những người khác đều hộc máu tươi, thân thể giống như những con chim gãy cánh, rơi xuống một cách thảm hại, tạo ra vô số đường rạn nứt trên hoang nguyên.

Sự xáo động gần như lập tức đông cứng, rất nhiều cường giả đang nôn nóng cũng dừng lại, gương mặt hiện lên đầy sự kinh hãi. Thứ gì mà khiến mấy chục cường giả trọng thương, thậm chí cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng bị đánh lui?

Mọi ánh mắt thất kinh nhìn về đại điện, ở đó đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Cộp cộp.

Tiếng bước chân ngày một gần, cuối cùng mọi người nhìn thấy một hắc ảnh gầy gò bước ra từ đại điện. Tay người đó cầm một thanh trường đao màu đen, xung quanh không có bất cứ dao động năng lượng nào, nhưng lại tỏa ra một thứ khí tức khiến người khác phải run rẩy.

- Đây là…Thôn Phệ Chủ?

Xung quanh đỉnh núi lúc này có gần đến nghìn người, nhìn thấy hắc ảnh đó tất cả cùng biến sắc mặt, thất thanh kêu lên.

Cường giả Cửu Phụng tộc và Côn Bằng tộc ở cách đó không xa, sắc mặt cũng kịch biến, Thôn Phệ Chủ? Không phải ngài đã tọa hóa rồi sao?

- Đây… Chúc Lê đại trưởng lão và Liễu Thanh sắc mặt cũng có phần ngưng trọng, ánh mắt hiện vẻ kinh ngạc.

- Không phải Thôn Phệ Chủ… Lâm Động nhìn hắc ảnh đó, một lúc sau khẽ lắc đầu, hắn không cảm nhận được chút khí tức nào. Hắc ảnh này tuyệt đối không phải Thôn Phệ Chủ.

- Đúng là không đúng lắm… Chúc Lê đại trưởng lão nhíu mày, thân ảnh này tĩnh như bàn thạch, toàn thân không hề có sinh khí, căn bản không phải người sống, giống một các xác bị điều khiển hơn.

Hắc ảnh đó cầm trường đao đứng trước đại điện, hắn không hề có dấu hiệu gì là ngẩng đầu lên hay mở miệng nói, chỉ đứng đó như bức tượng - Cùng ra tay tiêu diệt hắn đi!

Không khí yên lặng kéo dài một lúc, cuối cùng có người không kìm được hét lên.

Trên không trung lúc này có đến nghìn cường giả, tất cả đều không phải hạng tầm thường, kém nhất cũng là Tử Huyền Cảnh đại viên mãn, số lượng lớn như vậy tập trung lại, ngay mấy người Chúc Lê cũng phải tạm thời tránh né.

- Đúng, cùng ra tay đi!

Tiếng hét đó được không ít người đồng tình, rồi hàng trăm thân ảnh bước ra, nguyên lực hùng hồn bùng nổ, cùng với thanh thế kinh người lao tới hắc ảnh kia.

Thế nhưng, đối diện với công thế kinh người đó, hắc ảnh kia vẫn không hề động đậy, thậm chí cũng không có bất cứ hành động phòng ngự nào. Hắn chỉ đứng đó mặc cho công thế hung hãn đánh lên người.

Binh!

Sóng xung kích cuồng bạo bùng phát ở phía trước đại điện, tất cả thấy vậy đều tỏ vẻ vui mừng. Nhưng niềm vui mới chỉ hiện lên đã lập tức đông cứng, vì khi đó, hắc ảnh kia không hề có chút tổn thất nào!

Tất cả cường giả đều hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt đầy chấn kinh. Hàng trăm cường giả cùng ra tay mà không hề tạo được chút thương thế nào? Hắc ảnh này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

- Thôn Phệ Thần Điện quả nhiên không dễ vào.

Sắc mặt Liễu Thanh ngưng trọng, nói.

Chúc Lê đại trưởng lão cũng chau mày. Các đó không xa, Côn Uyên của Côn

Bằng tộc, Mục Địch của Cửu Phụng tộc sắc mặt cũng căng thẳng, hiển nhiên cũng cảm thấy khó khăn.

- Đại trưởng lão…chúng ta làm thế nào đây?

La Thông của Cửu Phụng tộc nhìn Mục Địch, không kìm được hỏi.

Mục Địch trầm ngâm một chút, nghiêng đều nhìn một thân ảnh phía sau. Người đó nhìn hắc ảnh ở đại điện, trán cũng nhăn lại, rồi khẽ gật đầu.

Mục Địch thấy vậy mới chậm rãi bước ra, nhưng cường giả ở xung quanh thấy vậy cũng lộ vẻ kinh ngạc. Cuối cùng đại trưởng lão của Cửu Phụng tộc đã không kìm được mà ra tay rồi sao?

- Mục Địch ra tay rồi, chúng ta làm thế nào?

Tiểu Điêu khẽ hỏi. Nếu để Mục Địch vượt qua được thì không phải họ sẽ tranh mất cơ hội đầu sao Chúc Lê đại trưởng lão và Liễu Thanh nhìn nhau rồi cùng nhìn Lâm Động. Hắn lúc này vẫn nhìn chăm chăm hắc ảnh, một lúc sau ánh mắt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên.

- Không vội, có lẽ hắn chẳng được gì đâu.

Nghe thế, mấy người Chúc Lê đều ngạc nhiên. Họ biết rất rõ thực lực của Mục Địch, chỉ cần không gặp cường giả Luân Hồi Cảnh thì khả năng thắng của hắn là rất lớn.

Lâm Động cười, cũng không giải thích nhiều, chỉ nhìn hắc ảnh đó chăm chăm. Hắn còn phải kiểm chứng phán đoán của mình qua Mục Địch.

Mục Địch bước ra, theo đó, năng lượng sáng lòa cũng dần lan tỏa theo từng bước chân, thứ ánh sáng hoa lệ đó khiến trời đất thêm nhiều sắc màu.

Ánh sáng nhanh chóng ngưng tụ lại phía trước Mục Địch, chỉ trong vài nhịp thở đã biến thành một quầng sáng cửu sắc to cỡ bàn tay, trên đó tỏa ra một thứ

năng lượng kỳ lạ khiến không ít cường giả tâm thần phải cũng run rẩy.

Trên quầng sáng đó có mùi vị của Luân Hồi, rõ ràng Mục Địch đã thi triển hết sức mạnh Luân Hồi mà hắn đã chạm tới, công thế vô cùng cường hãn.

- Lão ta tuy rất đáng ghét nhưng thực lực quả thật rất mạnh.

Lâm Động không kìm được gật đầu. Nay tinh thần lực của hắn đã là Phù Tông Cảnh nhưng dù vậy vẫn phải thi triển không ít thủ đoạn mới chống lại được công thế kia của Mục Địch.

- Cửu Phụng Thiên Luân!

Vẻ mặt Mục Địch không chút biểu cảm, trong mắt ngưng tụ hàn quang, rồi hắn bỗng biến thành tia sáng lao vút đi, tiếng hét mang đầy sát ý.

Xoẹt!

Gần như chỉ chớp mắt là hắn đã xuất hiện phía trước đại điện, rồi quầng sáng cửu sắc giáng xuống hắc ảnh, không khí lúc này cũng bị xé tan.

Hắc ảnh kia vẫn không hề động đậy, chỉ có điều, khi quầng sáng sắp chạm tới thì hắn bỗng lùi một bước, nắm chặt trường đao chém ra.

Vút!

Một đao chém xuống, bầu trời dường như tối sầm lại, tất cả đều chỉ thấy hai thân ảnh lướt qua nhau, năng lượng cuồng bạo đều đông cứng lại.

Hắc ảnh kia dừng bước, thu đao về đứng như cũ. Khi trường đao về vỏ thì Mục Địch phía sau người bỗng run lên, quầng sáng trong tay vỡ vụn, trên ngực xuất hiện một vệt rạch, rồi máu tươi bắn ra xối xả.

Rầm!

Sự kinh hãi dâng tràn trong mắt Mục Địch, hắn đập mạnh tay xuống đất, thân hình cùng với máu tươi bay ngược ra sau rời khỏi đỉnh núi.

Mọi người thấy cảnh tượng đó da đầu đều trở nên tê dại. Mục Địch đại trưởng lão bị một đao chém thương rồi… Đó là cường giả đỉnh cao chạm tới Luân Hồi rồi đó!

- Một đao khủng bố thật!

Mấy người Liễu Thanh sắc mặt cũng hơi thay đổi, ánh mắt dâng lên sự kinh ngạc.

Một đao chém thương Mục Địch, đến họ cũng không làm được…Có lẽ chỉ có cường giả Luân Hồi Cảnh thực sự mới làm được.

Lẽ nào, hắc ảnh thần bí kia lại là một cường giả Luân Hồi Cảnh?!

Phù!

Trong khi đó, Lâm Động khẽ thở ra một hơi, chậm rãi nói:

- Thật không ngờ…ở đây lại có một bộ Thôn Phệ Thiên Thi mạnh đến vậy…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1169

Vượt Ải

Thôn Phệ Thiên Thi?

Nghe Lâm Động nói vậy, Liễu Thanh và Chúc Lê cùng sững người, thần sắc có phần mơ hồ, rõ ràng cái gọi là Thôn Phệ Thiên Thi rất xa lạ với họ.

Lâm Động thấy thế cũng không lấy làm lạ, Thôn Phệ Thiên Thi chính là vật chỉ Thôn Phệ Chủ mới có, hơn nữa, với thực lực của hậu nhân, số lượng Thôn Phệ Thiên Thi tạo ra được cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngoài ra, phần lớn cũng đã bị tiêu hủy trong trận đại chiến Viễn Cổ. Cỗ Thiên Thi trong tay Lâm Động cũng rất tàn tạ, tuy được Cửu Vĩ Linh Hồ tu sửa nhưng vẫn không thể hồi phục uy lực xưa kia.

Theo Lâm Động được biết, khi Thôn Phệ Thiên Thi ở thời kỳ đỉnh phong có thể sánh ngang với cường giả Luân Hồi Cảnh. Hắc ảnh phía trước Thôn Phệ Thần Điện chắc là một cỗ Thôn Phệ Thiên Thi có chiến đấu lực ở mức hoàn hảo.

Cũng có Thôn Phệ Thiên Thi nên Lâm Động biết rõ sự cường đại của thứ này, hơn nữa, điểm khủng bố nhất của Thôn Phệ Thiên Thi không phải công kích mà là phòng ngự.

Thôn Phệ Thiên Thi có chiến lực hoàn hảo có lẽ chiến lực chỉ sánh bằng một cường giả Luân Hồi Cảnh, nhưng với sự phòng ngự của nó, dù là hai cường giả Luân Hồi Cảnh liên thủ cũng khó đánh bại nó.

Thứ này chính là bảo vật hộ thân lợi hại nhất.

- Đây là thứ chỉ Thôn Phệ Chủ mới có, cỗ Thiên Thi này có lẽ sánh ngang với

cường giả Luân Hồi Cảnh.

Lâm Động giải thích qua một chút.

- Luân Hồi Cảnh?

Mấy người Liễu Thanh cùng biến sắc, tuy họ đều là cường giả chạm tới Luân Hồi, nhưng chỉ cần chưa hoàn toàn cảm ngộ thì vẫn còn khoảng cách rất lớn với Luân Hồi Cảnh.

Hơn nữa, không gian này vô cùng kỳ lạ, cường giả Luân Hồi Cảnh rất khó để vào, vì thế, nếu cỗ Thôn Phệ Thiên Thi này có thực lực Luân Hồi Cảnh thì thật sự rất khó đối phó.

- Vậy giờ phải làm thế nào?

Tiểu Viêm hỏi. Thôn Phệ Thần Điện ở ngay trước mắt, hiển nhiên muốn có truyền thừa của Thôn Phệ Chủ thì phải qua được ải này.

- Không vội, cứ xem tình hình đã.

Lâm Động cười, Thôn Phệ Thiên Thi đúng là rất lợi hại, nhưng dù sao ở đây cường giả nhiều vô kể, nếu động thủ thì vẫn có khả năng.

Mọi người thấy thế cũng gật đầu kìm nén sự nôn nóng.

Mục Địch trưởng lão thảm hại trở về Cửu Phụng tộc, sắc mặt lão tái nhợt, vết thương kéo từ vai xuống bụng, máu tuôn không ngừng, rõ ràng thương thế không nhẹ.

- Đại trưởng lão không sao chứ?

La Thông và cường giả Cửu Phụng tộc có chút kinh hoàng. Chúng quá hiểu thực lực của Mục Địch, nhưng lúc này lại thê thảm như vậy, hắc ảnh kia rốt cuộc là thứ gì chứ?

Sắc mặt Mục Địch tối lại, lão khẽ lắc đầu, nhìn nhân ảnh phía sau một cái, chỉ là hắn ta lúc này dường như đang trầm ngâm, không thể hiện thái độ gì.

Có vết xe đổ của Mục Địch, nhất thời không gian trở nên yên tĩnh, rất nhiều cường giả ngây ra nhìn hắc ảnh đứng như tượng trước Thôn Phệ Thần Điện mà không dám làm bừa.

Nhưng sự yên tĩnh đó cũng không kéo dài lâu, dù sao cũng cực ít người có thể giữ tâm lặng như nước khi đứng trước truyền thừa của Thôn Phệ Chủ. Vì thế, sau một lúc trầm ngâm, đã có một số cường giả nghiến răng bước ra.

Có điều những cường giả đó đã thông minh hơn nhiều, họ không xông thẳng vào mà từ từ tiếp cận Thôn Phệ Thần Điện. Sau một vài lần thám thính, thì họ đã nhận ra. Dường như chỉ cần đến gần Thôn Phệ Thần Điện trong phạm vi một trăm trượng là hắc ảnh kia sẽ ra tay ngăn lại.

Phát hiện ra điều này, những cường giả kia thở phào, chung quy thì cái thứ kia cũng có quy luật.

Người của Côn Bằng tộc cũng tụ lại, Côn Uyên nhìn hắc ảnh chăm chăm, rõ ràng cũng đang suy nghĩ đối sách.

- Chúc Lê, Mục Địch đại trưởng lão, còn cả Liễu Thanh huynh, Lâm Động tiểu hữu, cục diện lúc này dường như chúng ta không thể đơn độc hành động được. Lão phu kiến nghị, chi bằng chúng ta liên thủ, cùng khắc chế hắc ảnh kia, thế nào?

Sau một lúc trầm ngâm, Côn Uyên lên tiếng.

Mục Địch suy nghĩ một chút, nhìn về phía sau một cái rồi gật đầu. Vừa rồi hắn đã nếm sự lợi hại của hắc ảnh thần bí kia, một mình hắn e là rất khó vượt ải này.

Chúc Lê đại trưởng lão và Liễu Thanh nhìn nhau rồi nhìn Lâm Động. Ở đây

hắn là người có hiểu biết về hắc ảnh kia, nghe ý kiến của hắn cũng được.

- Chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của Thôn Phệ Thiên Thi.

Lâm Động cười. Tuy bọn hắn có ưu thế về số lượng, nhưng Thôn Phệ Thiên Thi có thể sánh ngang cường giả Luân Hồi Cảnh đâu có dễ đối phó như vậy!

- Có điều… Hắn bỗng ngừng lại một chút rồi khẽ nói:

- Tuy liên thủ có lẽ không đánh bại được Thôn Phệ Thiên Thi, nhưng có thể tranh thủ sơ hở để xông vào. Có lẽ Thôn Phệ Thiên Thi là một cửa ải, chỉ cần vào trong Thôn Phệ Thiên Thi là coi như xong.

Hai người Liễu Thanh gật gù, ý Lâm Động là muốn lợi dụng sức mạnh của những người khác tìm sơ hở để lẻn vào Thôn Phệ Thần Điện.

- E là chúng cũng có ý định đó, đến lúc đó, chỉ có thể xem ai nhanh chân hơn mà thôi.

Chúc Lê nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, Côn Uyên và Mục Địch đều là những kẻ giảo hoạt, điều này sao chúng có thể không nhìn ra. Tính ra thì cũng là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

- Hà hà, cách này của Côn Uyên đại trưởng lão có thể thử xem sao.

Thấy Lâm Động có chủ ý, Chúc Lê đại trưởng lão cũng cười với Mục Địch, nói.

Những cường giả ở quanh đó thấy mấy đại thế lực có ý liên thủ, ánh mắt khẽ động. Tuy Mục Địch không lên tiếng mời họ, nhưng lúc này chẳng ai quan tâm những việc đó. Lát nữa tìm sơ hở mà ra tay, nếu vào được Thôn Phệ Thần Điện lấy truyền thừa thì dù là Tứ đại bá tộc cũng phải dè chừng.

- Nếu vậy thì cùng ra tay đi.

Côn Uyên hàm tiếu, hắn bước chân ra, nguyên lực quanh người dâng tràn, tỏa ra thứ năng lượng khiến người ta phải lạnh xương sống.

Mục Địch, Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh thấy vậy cũng bước ra. Khí tức của ba cường giả chạm tới Luân Hồi cùng được phóng thích, dường như không gian cũng rung chuyển.

Lâm Động thấy vậy khẽ cười, cũng bước theo. Tu vi nguyên lực của hắn chỉ là Tử Huyền Cảnh đại thành, ở đây chỉ có thể coi là bình thường, nhưng chẳng ai vì thế mà coi thường hắn. Việc hắn một mình đánh bại hai người La Liệt đã lan đi rồi.

Trận thế này khiến không ít người động dung. Bốn cường giả đỉnh cao chạm tới Luân Hồi, cộng với một Tiểu Phù Tông, chắc hắn dù gặp cường giả Luân Hồi Cảnh thật sự cũng có thể giao đấu.

Thế nhưng, dù như thế hắc ảnh phía trước Thôn Phệ Thần Điện vẫn không hề động đậy.

- Động thủ!

Năm người nhìn chăm chăm hắc ảnh đó, rồi cùng lao tới, lúc bay đi đã chia ra năm hướng, công thế mạnh mẽ tấn công hắc ảnh không chút nương tình.

Phụt!

Nguyên lực hùng hồn trào dâng, thế nhưng khi công thế sắp chạm đến thì hắc ảnh bỗng bước chân ra, trường đao cùng với hàn quang lạnh lẽo rạch ta không gian vụt ngang một đường.

Công thế kinh người gần như nổ tung ngay lập tức.

Nhưng kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu của năm người Lâm Động.

Chỉ thấy bốn người Mục Địch đều hô lên, bàn tay tóm một cái, một quầng sáng với sức mạnh Luân Hồi bắn ra.

Keng!

Bốn đường sức mạnh đỡ trước lưỡi đao. Lần này nhờ bốn người hợp lực đã chặn được công kích của Thôn Phệ Thiên Thi, nhưng đổi lại bốn người đều rên lên trong cổ họng, cánh tay run lên không ngừng.

- Cổ Lôi Phù!

Ánh mắt Lâm Động lóe sáng, tâm thần khẽ động, lôi vân trên bầu trời tụ lại điên cuồng, chớp mắt, một đạo phù văn lôi đình ập xuống hắc ảnh kia.

Phụt!

Thế nhưng, khi vừa chạm vào thì hắc quang trên hắc ảnh kia lưu chuyển, thôn phệ hóa giải hết công kích của Lâm Động.

Lâm Động thấy vậy cũng không bất ngờ, hắn cũng dùng Thôn Phệ Thiên Thi đương nhiên biết nó cũng có khả năng thôn phệ hết các loại công kích.

Vút vút!

Ngay khi công kích của Lâm Động không có tác dụng, phía sau là vô số âm thanh xé gió. Chỉ thấy rất nhiều thân ảnh như những con thiêu thân lao tới, cường giả ở phía sau cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa rồi.

Hàng trăm thân ảnh gần như chớp mắt đã xông tới trước Thôn Phệ Thần Điện. Đồng thời lúc đó, trong hốc mắt sâu của Thôn Phệ Thiên Thi dường như hiện lên hắc quang.

Lâm Động ở gần nên nhận ra sự thay đổi của Thôn Phệ Thiên Thi, mắt hiện sự kinh ngạc, liền lật tay, Huyền Thiên Điện hiện ra.

Grừ!

Cổ hỏng Thôn Phệ Thiên Thi dường như phát ra một tiếng gầm nhỏ, chỉ thấy cổ tay nó rung lên, trường đao vung lên, không gian phía sau đột nhiên vỡ vụn, một đạo hắc quang khổng lồ chém ngang tói.

Bùm bùm bùm!

Hắc quang như rạch tan không giang lao tới, tầng phòng ngự của vô số cường giả đang xông lên trước tan tành, máu tươi bắn tứ tung, vô vàn thân ảnh bắn ngược ra sau, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Không chỉ bọn họ, ngay bốn người Chúc Lê ở gần nhất cũng bị đánh lui trăm trượng, bàn tay nhuốm đầy máu.

Keng!

Khi hắc quang quét qua, Huyền Thiên Điện của Lâm Động đã biến to lên bảo vệ Lâm Động. Nhưng dù vậy, khi hắc quang đi qua, Huyền Thiên Điện nhanh chóng thu nhỏ lại, ánh sáng có phần ảm đạm rồi chui vào cơ thể Lâm Động, rõ ràng cũng đã bị tổn thương.

Lâm Động cũng không kịp thấy xót, hắn quét mắt nhìn, chỉ thấy hắc quang trên người hắc ảnh hơi tối đi, rõ ràng công thế vừa rồi tiêu tốn của nó không ít sức mạnh.

- Chính là lúc này.

Lâm Động bước chân ra, thân hình nhanh như chớp lao thẳng vào trong Thôn Phệ Thần Điện.

Thế nhưng khi Lâm Động vừa mới đi qua Thôn Phệ Thiên Thi thì hắc quang trên người hắc ảnh dâng trào, không hề quay đầu lại, lật tay chém một đao xuống.

Cảm nhận được công thế đó, lỗ chân lông toàn thân Lâm Động co lại, ánh mắt lóe tinh quang rồi tay đột nhiên vung lên.

Phụt!

Một đạo hắc quang hiện ra phía sau Lâm Động, rồi một hắc ảnh giống hệt hắc ảnh kia xuất hiện, hiển nhiên đây chính là Thôn Phệ Thiên Thi của Lâm Động.

Đao quang khủng bố chém xuống, nhưng khi đao quang sắp chém cỗ Thôn Phệ Thiên Thi của Lâm Động thành hai nửa thì sâu trong hốc mắt hắc ảnh kia đột nhiên lóe hắc quang, lưỡi đao lệnh sang bên phải của Thôn Phệ Thiên Thi, rồi nó lướt qua lao thẳng về phía Lâm Động.

Khi Lâm Động đưa Thôn Phệ Thiên Thi ra thì hắn cũng di chuyển về phía Thôn Phệ Thần Điện, liếc nhìn thấy hắc ảnh kia đã ngay phía sau, đao quang khủng khiếp đang không chút lưu tình mà chém xuống.

Lúc này không thể tránh được nữa rồi!

Ánh mắt Lâm Động lay động, rồi nghiến răng một cái giậm mạnh chân xuống, tảng đá vỡ vụn, thân hình hắn mượn lực lao tới.

Còn một chút nữa!

Lâm Động nhìn bậc thang thần điện gần ngay trước mắt, gầm lên một tiếng, thân hình lao tới bước lên bậc thang.

Xoẹt!

Ngay khi hắn vừa bước lên bậc thang thì hàn quang chém qua da đầu hắn, nhưng khi vừa chạm lên người hắn thì đột nhiên đông cứng.

Cả bầu trời im lặng như tờ.

Cảnh tượng lúc này vô cùng kỳ lạ, bàn chân Lâm Động giẫm lên mép bậc thang, chỉ có mũi bàn chân là giữ cả cơ thể, phía sau hắn hắc ảnh tay cầm trường đao, đao quang cũng chém tới da đầu Lâm Động, chỉ cần xuống một chút ữa thôi là Lâm Động sẽ bị chẻ làm hai nửa.

Có điều chỉ một chút đó không diễn ra, hắc ảnh kia giữ nguyên tư thế ấy, cuối cùng trước ánh mắt kinh hãi của mấy người Tiểu Điêu, hắc ảnh thu đao quay đi không để tâm đến Lâm Động nữa.

- Xông qua rồi.

Mấy người Tiểu Điêu thấy vậy thì mừng rỡ, xem ra chỉ cần bước lên bậc thang là coi như thông quan, hắc ảnh sẽ không để tâm nữa.

- Nguy hiểm thật!

Tiểu Viêm quệt mồ hôi lạnh, Lâm Động mà chậm một chút thôi là sẽ có cảnh tượng khác rồi.

- Hắn ta… Liễu Thanh và Chúc Lê thấy vậy đều cười, không ngờ lại bị Lâm Động đi trước một bước.

Hai người cười, còn sắc mặt Mục Địch thì tím tái lại, Côn Uyên ở bên cạnh cũng lắc đầu bất lực.

- Ha ha, ta đi trước đây.

Lâm Động thu lại sự căng thẳng trong lòng, quay lại cười rồi định đi vào Thôn Phệ Thần Điện.

- Hừ!

Nhưng ngay khi hắn vừa bước chân thì một tiếng hừ khẽ vang lên. Trong Cửu Phụng tộc một thân ảnh bỗng lao vút ra, tốc độ đó khủng bố không gì hình dung nổi. Mọi người chỉ nhìn thấy một vệt sáng lóe qua, không gian như biến

dạng, rồi thân ảnh đó đã xuất hiện phía trước hắc ảnh kia Cường giả thần bí của Cửu Phụng tộc cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1170

Cửu Phong

Biến cố này vượt ngoài sự dự liệu của mọi người, thậm chí ngay mấy người Lâm Động và Chúc Lê đại trưởng lão sắc mặt cũng kịch biến, tốc độ của thân ảnh đó quả thực quá nhanh, ngay họ cũng chỉ nhìn thấy một vệt sáng lướt qua không trung.

Vệt hắc quang đó lướt qua không gian rồi xuất hiện phía trước Thôn Phệ Thiên Thi, nhưng ngay khi hắn định tránh sang bên thì hắc quang tụ lại trên thân thể Thôn Phệ Thiên Thi, trường đao chém chéo xuống, trên lưỡi đao cuộn trào thôn phệ lực.

Rắc.

Đao quang chém xuống nhanh như chớp, hắc ảnh kia run lên một chút, rồi tiếng y phục rách vang lên, nhờ có Thôn Phệ Thiên Thi ra tay mà hắc ảnh kia đã hoàn toàn lộ diện trước mặt mọi người.

Đó là một nam tử thân hình cao ráo, nhìn khá trẻ, tóc óng ánh, đôi mắt cũng đẹp, chỉ có điều gương mặt lạnh lùng như băng, dường như không có chút cảm xúc gì.

Lúc này hắn đang giơ bàn tay ra, ánh sáng hoa lệ tụ lại trong lòng bàn tay chặn đứng đao quang chém nhằm vào cổ họng mình. Chỉ có điều tay hắn lúc này hơi run run.

- Thái Thượng trưởng lão?

Cường giả Cửu Phụng tộc ở phía sau nhìn thấy nam tử này thì đều sững sờ,

không kìm được kêu lên thất thanh.

- Thái thượng trưởng lão?

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, nam tử thần bí đây lại là Thái Thượng trưởng lão của Cửu Phụng tộc, lẽ nào hắn vẫn nấp trong những người này của Cửu Phụng tộc?

- Cửu Phong Thái trưởng lão của Cửu Phụng tộc?

Liễu Thanh, Chúc Lê có phần thất sắc nhìn nam tử đó, ánh mắt lay động.

- Không ngờ Cửu Phụng tộc các ngươi lại mời cả Thái Thượng trưởng lão ra mặt.

- Lạ thật, không gian này cường giả Luân Hồi Cảnh không thể vào mà.

Côn Uyên trầm giọng nói.

- Luân Hồi Cảnh?

Lâm Động nghe thế tim run lên, người kia lại là cường giả Luân Hồi Cảnh?

- Hà hà, đúng là cường giả Luân Hồi Cảnh không vào được, nhưng chỉ cần áp chế thực lực xuống Chuyển Luân Cảnh là được thôi.

Nghe Côn Uyên nói, vị Thái Thượng trưởng lão Cửu Phong kia cười nhạt, nói.

- Áp chế xuống Chuyển Luân Cảnh?

Chúc Lê chau mày:

- Thực lực có thể áp chế, nhưng dao động Luân Hồi riêng có của cường giả Luân Hồi thì không thể che giấu được… - Vừa hay tộc ta có một món dị bảo có thể che giấu khí tức của ta.

- Cửu Phụng tộc các ngươi đúng là da mặt dày thật. Cường giả Luân Hồi Cảnh tộc ta đều tuân theo quy tắc không ra tay, chỉ có ngươi không biết xấu hổ xông và. Lẽ nào ngươi cũng nhắm vào truyền thừa của Thôn Phệ Chủ?

Liễu Thanh nhếch mép, cười khảy.

- Cường giả tộc các ngươi thì liên quan gì đến ta?

Cửu Phong cười nhạt:

- Hơn nữa, các ngươi không có bảo bối che giấu khí tức, nếu không e là cũng động thủ rồi.

Liễu Thanh hừ lạnh một tiếng, rõ ràng rất khinh thường thủ đoạn của Cửu Phụng tộc.

- Cửu Phong Thái Thượng trưởng lão, ngươi áp chế thực lực, vậy nghĩa là cùng lắm ngươi chỉ tương đương bọn ta. Hà hà, thứ kia không dễ vào được đâu.

Chúc Lê đại trưởng lão cười, nói.

- Cũng chưa chắc.

Cửu Phong nheo mắt, rồi ánh sáng chói lòa bùng phát từ cơ thể hắn, chỉ thấy cơ thể hắn bỗng trở nên hư ảo, ánh sáng ngưng tụ, có thêm ba thân ảnh giống hệt nhau hiện ra bên cạnh hắn.

Ba thân ảnh này hoàn toàn giống nhau, đến khí tức cũng hệt như bản thể. Không ít cường giả thấy thế đều giật mình.

- Cửu Phụng Phân Liệt Thuật?

Bọn Liễu Thanh thấy thế, đồng tử lập tức co nhỏ lại.

Cửu Phong dùng chiêu này, chỉ thấy hắn vung tay lên, bốn thân ảnh xáo trộn

với nhau thật khó phân biện rồi lao vút tới Thôn Phệ Thần Điện.

Bốn tia sáng lướt tới, ánh mắt Thôn Phệ Thiên Thi lấp lánh hắc quang, rồi lật tay chém đao xuống, một tia sáng bị chém làm đôi.

Một đao giải quyết một phân thân, Thôn Phệ Thiên Thi dùng bước cước bộ quỷ dị, thân hình lùi về sau, trường đao tạo nên vô số đạo ánh sáng, không gian như bị chém nát bươm.

Phụt!

Lại một phân thân nữa bị chặt đứt, khoảng cách chưa tới mười bước, bốn phân thân trong đó có cả Cửu Phong đã mất mất một nửa, mức độ lợi hại của Thôn Phệ Thiên Thi đã vượt qua suy đoán của hắn.

Xoẹt!

Lại một đao quang chém tới, ba đạo ánh sáng kia đã nổ tung, bản thể Cửu Phong đã lộ, hắn chỉ còn cách bậc thang hơn mười bước nữa.

- Hừ!

Cửu Phong cũng cảm thấy Thôn Phệ Thiên Thi ra tay rất ác, ánh mắt lóe sáng, hừ lạnh một tiếng, vẫn không hề tránh né, khoảng cách hơn mười bước với hắn chỉ ngắn trong gang tấc.

Một bước bước ra, bậc thang đã ở ngay trước mắt.

Xoẹt!

Thế nhưng khi bước cuối cùng của Cửu Phong sắp chạm xuống thì một đạo hắc quang mạnh mẽ dường như bắn ra từ hư không, không chút nương tình xuyên qua lưng hắn.

Á!

Bọn La Thông thấy thế rất kinh ngãi, ngay Thái Thượng trưởng lão cũng không thắng được thứ đáng chết này sao?

Mục Địch đại trưởng lão bàn tay cũng run lên, nhưng ánh mắt dường như có vẻ trút được gánh nặng.

Phập!

Đao quang xuyên thẳng qua ngực Cửu Phong, nhưng kỳ lạ là không có máu tươi bắn ra mà chỉ có ánh sáng chói lòa. Mọi người nhìn thấy từ trong thân thể Cửu Phong bắn ra một chùm sáng, rồi nó tụ lại thành hình dạng Cửu Phong, cuối cùng hắn bước lên bậc thang.

Ồ!

Không ít người vẻ mặt đầy kinh thán, Cửu Phong không hổ là Thái Thượng trưởng lão của Cửu Phụng tộc, dù đã áp chế thực lực rồi nhưng thủ đoạn vẫn cao thâm khó lường.

- Thì ra Cửu Phụng Phân Liệt Thuật của Thái Thượng trưởng lão đã đạt đến mức này. Bội phục!

Chúc Lê đại trưởng lão ánh mắt ngưng đọng, cười nói.

Cửu Phong cũng cười khẽ, gương mặt không chút dao động, nhưng Lâm Động thì thấy rõ, bàn tay trong ống tay áo của hắn có một máu chảy ra, hiển nhiên đã bị thương từ trận giao tránh với Thôn Phệ Thiên Thi.

- Thôn Phệ Thiên Thi dường như quá mạnh..

Lúc này Lâm Động vung tay thu Thôn Phệ Thiên Thi của mình về, trong lòng có chút bi phẫn, so với Thôn Phệ Thiên Thi kia thì của hắn quả thực là đồ bỏ.

- Cỗ Thôn Phệ Thiên Thi kia có chút không đơn giản.

Nham đột nhiên lên tiếng.

- Hửm? Sao vậy?

Lâm Động khựng người.

- Mấy cỗ Thôn Phệ Thiên Thi Thôn Phệ Chủ luyện chế ra cũng chỉ đáng ngang ngửa được với cường giả Luân Hồi Cảnh chứ không mạnh thế này… Nham trầm ngâm.

- Thế là sao?

Lâm Động nghi oặc, hắn cũng cảm thấy cỗ Thôn Phệ Thiên Thi này hơi quá lợi hại, ngay Cửu Phong Thái Thượng trưởng lão cũng chỉ có thể thắng nhờ thủ đoạn đặc biết, hơn nữa còn bị thương.

- Tạm thời chưa rõ.

Nham lắc đầu.

- Ngươi chính là Lâm Động Khi Lâm Động đang suy nghĩa thì một giọng nói lạnh lùng vang lên, chỉ thấy Cửu Phong đang lạnh băng nhìn hắn.

Lâm Động nhận thấy sự không thân thiện trong lời nói của Cửu Phong, chân khẽ bước lùi về sau, cười:

- Thì ra, Cửu Phong Thái Thượng trưởng lão cũng nghe đến tên ta?

Cửu Phong nhìn Lâm Động, đột nhiên bước lên trước.

Lâm Động thấy thế, ánh mắt lập tức lạnh băng, tinh thần lực hùng hồn cuộn trào, nhìn Cửu Phong với ánh mắt sắc lạnh như đao. Tuy Cửu Phong là cường giả Luân Hồi Cảnh, nhưng thực lực đã áp chế còn Chuyển Luân Cảnh, nếu thật sự phải động thủ, Lâm Động cũng không sợ hắn.

- Cửu Phong Thái Thượng trưởng lão, ngươi khó khăn lắm mới bước được lên cầu thang, nếu lát nữa giao thủ mà rơi xuống thì e là không lên lại được đâu.

Lâm Động nắm tay lại, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, lạnh lùng núi.

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Cửu Phụng tộc cười lạnh.

- Chỉ nói sự thật cho ngươi thôi.

Lâm Động lạnh nhạt, ánh mắt vẫn nhìn Cửu Phong không hề nhân nhượng.

- Hà hà, Cửu Phong Thái trưởng lão, Lâm Động là Hình Phạt trưởng lão của Long tộc ra. Ngươi đừng tùy tiện làm khó hắn, nếu không ta e phải tỷ thí với ngươi thôi.

Liễu Thanh thấy hai người trên bậc thang như vậy, ánh mắt lạnh băng lại rồi cười.

Tuy Cửu Phong là cường giả Luân Hồi Cảnh, nhưng rõ ràng Liễu Thanh lúc này không hề sợ hắn.

- Đúng vậy, mong Cửu Phong Thái trưởng lão cạnh tranh công bằng.

Chúc Lê cũng cười nói, ngữ khí rõ ràng là đứng về bên Lâm Động.

Hàn quang lóe lên trong mắt Cửu Phong, hắn nhìn Lâm Động cười nhạt:

- Đã có Long tộc và Cửu Phụng tộc nói hộ thì ta tha cho hắn.

Lâm Động nhếch mép, Cửu Phụng tộc đúng là chẳng phải loại gì tốt.

Trong lúc ấy, Thôn Phệ Thiên Thi đã lặng yên trở về trước Thôn Phệ Thần Điện. Côn Uyên thấy vậy, ánh mắt lấp lánh, rồi bỗng nhiên lao tới, hai tay nắm lại, chỉ thấy ở giữa bàn tay trở nên đặc quánh, một luồng sao động Luân Hồi tỏa

ra.

Vút!

Thôn Phệ Thiên Thi không quản là ai xông bào, hạ thủ không hề nương tình, hắc quang đã lóe lên, đao quang chém tới, nhưng ngay khi sắp chạm vào bàn tay Côn Uyên thì thứ năng lượng đặc quanh kia đã quấn lấy lưỡi đao.

Sắc mặt Côn Uyên nhanh chóng tái nhợt, rõ ràng đang liều mạng chặn Thôn Phệ Thiên Thi lại.

- Linh Nhi!

Côn Uyên bỗng hét lên.

Trong số các cường giả Côn Bằng tộc phía sau, một nữ tử tóc màu bạc xinh đẹp lao vút tới, xuất hiện bên cạnh Côn Uyên.

- Đại trưởng lão.

Nàng thấy sắc mặt tái trắng của Côn Uyên, cuống cuồng hỏi.

- Vào trong, ngươi và Thôn Phệ Chủ có chút quan hệ, chưa biết chừng ngươi sẽ có truyền thừa của hắn.

Côn Uyên gấp gáp nói.

- Nhưng… Côn Linh vẫn muốn nói gì nhưng thấy Côn Uyên nổi giận, đành nghiến răng, xông tới, rồi bước lên bậc thanng.

Ngay lúc ấy một âm thanh trầm đục vang lên, nàng quay lại, chỉ thấy một cánh tay của Côn Uyên đã biến mất, cả người bắn ra sau một cách thê thảm, mắt nàng đỏ lên.

Côn Uyên vì đưa nàng vào trong mà phải trả giá một cánh tay.

- Lâm Động tiểu hữu, xem ra bọn ta và Thôn Phệ Thần Điện không có duyên rồi. Tiếp theo ngươi phải dựa vào chính mình rồi.

Chúc Lê đại trưởng lão không kìm được lắc đầu, quả thực Thôn Phệ Thiên Thi quá lợi hại.

Lâm Động khẽ gật, nhìn hai người kia trên bậc thang rồi quay người chầm chậm dẩy cửa Thôn Phệ Thần Điện.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1171

Bên Trong Bóng Tối

Cánh cửa đá to và nặng nề chầm chậm mở ra với âm thanh ma sát chói tai, một luồng khí tức cổ xưa như từ vạn năm bay ra, khoảnh khắc đó khiến người ta có cảm giác như trở về thời Viễn Cổ.

Phía sau cánh cửa đá là một vùng tối đen, không có bất cứ tia sáng nào, thứ bóng tối này khiến người ta có chút sợ hãi.

Phía sau, những cường giả kia nhìn cánh cửa được mở ra, ánh mắt đều có phần rực cháy, nhưng khi nhìn sáng thân ảnh cầm trường đao đứng trước điện thì tiêu biến dần, thay vào đó là sự thất vọng và không cam lòng.

Tuy họ còn cách thần điện chỉ mấy trăm trượng, với tốc độ của mình có thể chớp mắt là tới. Nhưng chỉ mấy trăm trượng đó lại khiến họ giống như cách một cái rãnh sâu vô tận.

Mạnh như Côn Uyên, để ngăn chặn thân ảnh kia trong chốc lát đã phải trả giá bằng một cánh tay, tuy thực lực tầng thứ này có thể trùng sinh cánh tay, nhưng thương thế đó vẫn không phải nhẹ.

- Đại ca, bọn ta đợi huynh ngoài này.

Tiểu Viêm hét lớn với Lâm Động.

Lâm Động gật đầu, nhìn sang Cửu Phong và nữ tử có tên Côn Linh, rồi không do dự tiến vào trong trước.

Cửu Phong và Côn Linh thấy thế, hơi lưỡng lự một chút rồi cũng bước vào.

Đến lúc này rồi, dù phía trước có là núi đao biển lửa cũng phải xông vào.

Uỳnh!

Ngay khi ba người bước vào thần điện thì cánh cửa đá kia đóng sầm lại, bụi bay lên mù mịt, chặn mọi ánh sáng từ bên ngoài lại.

- Xem ra chỉ có thể đợi thôi… Tiểu Điêu nhìn cánh cửa đóng chặt, lắc đầu bất lực, Thôn Phệ Thần Điện quả nhiên không dễ vào.

- Hà hà, Lâm Động tiểu ca có Thôn Phệ Tổ Phù, chắc hắn khả năng có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ là rất cao. Chúc Lê đại trưởng lão khẽ cười, nói với thanh âm chỉ mấy người bọn họ nghe thấy.

- Đúng là dễ dàng cho tiểu tử đó rồi.

Liễu Thanh chẹp miệng, rồi ngồi xuống khoanh chân lại. Hắn cũng khá thoải mái, nếu truyền thừa đã không có duyên với hắn thì đừng suy nghĩ nữa.

Mọi người cũng cười cười rồi đều ngồi xuống.

Trên không trung, rất nhiều cường giả cũng chỉ có thể lắc đầu bất lực, nhưng họ không tản đi mà có chút không cam lòng đợi ở đây, muốn xem có còn cơ hội nào nữa không.

Khi không khí trên đỉnh núi dần trở nên tĩnh lặng, phía chân trời xa dường như có một luồng hắc khí tràn vào, gió nhẹ thổi tới, hắc khí lại tan đi một cách quỷ dị.

- Hử?

Chúc Lê đại trưởng lão đang nhắm mắt bỗng mở ra, lông mày nhíu lại nhìn về phía xa. Ánh mắt có chút nghi hoặc, rồi lắc đầu và nhắm mặt lại.

… … Bước vào trong cánh cửa đá, bóng tối ập tới như thủy triều che lấp tầm

nhìn. Nhưng Lâm Động vẫn nghe thấy hai tiếng thở cách đó không xa ở phía sau, hiển nhiên Cửu Phong và Côn Linh cũng vào.

- Sao lại chẳng có gì vậy?

Lâm Động thận trọng tiến về phía trước một chút, bóng tối đen kịt này khiến hắn không kìm được mà nhíu mày.

Tinh thần lực lan tỏa, hắn định thăm dò môi trường trong này.

- Hửm?

Thế nhưng ngay khi tinh thần lực của hắn vừa lan ra thì thần sắc đột nhiên thay đổi. Vì hắn cảm giác thấy tinh thần lực tỏa ra lại dần dần biến mất một cách quỷ dị. Dường như nó bị thứ gì ẩn tàng trong bóng tối thôn phệ vậy.

- Á?

Một tiếng kêu khẽ đột nhiên vang lên từ đằng sau, là tiếng của Côn Linh, trong tiếng kêu đó đầy sự kinh ngạc.

- Nàng ta cũng phát hiện ra sao?

Lâm Động thầm nghĩ, xem ra Côn Linh cũng dùng tinh thần lực thăm dò nhưng lại phát hiện tinh thần lực bị thôn phệ như hắn.

- Hai tiểu bối các ngươi đi phía sau, nơi này do ta quản trước.

Khi Lâm Động đang suy nghĩ thì Cửu Phong lạnh lùng nói.

Lâm Động chau mày, nhưng cũng kệ. Côn Linh nghe thế cũng nhíu mày, giọng trong mà lạnh:

- Cửu Phong tiền bối, ngài là cường giả Luân Hồi Cảnh, hắn là truyền thừa này không có tác dụng mấy với ngài? Hà tất phải miễn cưỡng từ bỏ con đường

vốn thuộc về mình?

Côn Linh nói giọng trong trẻo, nhưng ý chế giễu khá rõ ràng, Lâm Động nghe mà thấy mát lòng mát dạ.

- Tiểu nha đầu, lão phu không đến lượt ngươi giáo huấn!

Cửu Phong giận dữ nói, rồi lão vung tay, ánh sáng chói lòa bùng phát bắn về phía bên phải không gian tối tăm.

- Ngài!

Côn Linh thấy Cửu Phong không màng thân phận mà ra tay thì hơi nổi giận. Thân thể lướt ra sau, tinh thần lực hùng hồn dâng trào biến thành một bông hoa sen màu bạc.

Bùm!

Ánh sáng chói lòa oanh kích lên bông sen bạc, sóng xung kích kinh người lan ra bốn phía, Cửu Phong không hề lay động, nhưng Côn Linh lại hự một tiếng trong cổ họng.

Dù gì Cửu Phong cũng là cường giả Luân Hồi Cảnh, nếu không phải vì trong không gian này thì Côn Linh căn bản không đánh nổi một hiệp. Tuy hiện giờ áp chế thực lực nhưng lão vẫn rất cường hãn, giao đấu chính diện thì đương nhiên Côn Linh không phải đối thủ của lão.

- Lão già này đúng là không cần thể diện nữa!

Lâm Động cảm nhận được động tĩnh phía sau, không kìm được thầm chửi. Về vai vế, Cửu Phong hơn hẳn Côn Linh, hạ thủ còn không theo quy tắc, đúng là khiến người khác căm ghét.

- Tiểu tử, còn ngươi nữa, đứng lại cho ta!

Phía sau Cửu Phong quát, đương nhiên theo đó là một luồng nguyên lực mạnh mẽ.

- Lão già ngươi lớn tuổi vậy rồi còn không biết liêm sỉ!

Thấy lão ra tay với mình, sắc mặt Lâm Động lạnh băng, thân hình khẽ động tránh về phía sau, khóe miệng cười khảy.

Phì!

Trong bóng tối có tiếng cười khẽ của nữ tử, tiếng cười đó mang chút thống khoái.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Sắc mặt Cửu Phong vì thế mà tối sầm lại, nhìn Lâm Động:

- Đừng tưởng có Long tộc, Thiên Yêu Điêu tộc chống lưng mà ta không làm gì được ngươi!

- Vậy ngươi thử xem!

Lâm Động cười khảy, chỉ cần lão già này không dùng đến thực lực Luân Hồi Cảnh thì hắn không sợ.

- Hừ!

Hàn ý lóe lên trong mắt Cửu Phong, lão hừ lạnh, thân hình lao vút tới nhanh như chớp, bàn tay giống như ưng trảo, ngón tay phát sáng, thấp thoáng tỏa ra sức mạnh Luân Hồi. Cửu Phong đã muốn hạ sát thủ.

- Lão cẩu ngươi!

Lâm Động nghiến răng, tinh thần lực màu bạc trào dâng như thủy triều. Trong tinh thần lực lấp lánh lôi quang, biến thành lôi đình lao thẳng về phía Cửu

Phong.

Bùm!

Nhưng Cửu Phong không hề né tránh, tung trảo bóp nát con lôi long đang lao tới.

Vút!

Lôi quang lấp lánh, một cây quyền trượng bắn ra nhắm thẳng cổ họng lão.

Keng!

Cửu Phong cười khảy, búng tay lên đỉnh Lôi Đế Quyền Trượng, ánh sáng lấp lánh khiến công thế của Lâm Động không thể tiến về phía trước.

- Tiểu tử ngươi cũng có chút bản lĩnh, nguyên lực không ra sao nhưng tinh thần lực thì khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác. Nhưng chỉ như vậy chưa đủ để chặn ta đâu!

Cửu Phong nói.

Vút vút!

Thế nhưng khi lão vừa dứt lời thì đột nhiên có kình phong mạnh mẽ quét tới. Cửu Phong hừ lạnh, vung tay lên, ánh sáng chói lòa biến thành một tấm lá chắn.

Rầm rầm!

Vô số cánh hoa sen bạc đâm thẳng lên tấm lá chắn nhưng không thể công phá nó. Có điều nó cũng khiến Cửu Phong phân tâm, Lâm Động lùi về sau, đồng thời nhìn về bóng tối cách đó không xa. Người vừa ra tay đương nhiên là Côn Linh, xem ra nàng ta suy nghĩ cũng thấu đáo, ở đây chỉ có ba người, nếu Lâm Động chết trong tay Cửu Phong thì e nàng cũng không thoát được. Nếu đánh đơn e là hai người họ khó lòng chống đỡ được Cửu Phong, vì thế nàng không muốn thấy

Lâm Động chết ở đây.

- Hai tiểu bối, lẽ nào các ngươi liên thủ là chống lại được ta?

Cửu Phong nheo mắt, tuy trong bóng tối nhưng vẫn có thể tưởng tượng được gương mặt đó đen tối thế nào.

Ngay khi lão ra tay thì sắc mặt bỗng kịch biến, thân thể không dám động đậy chút nào.

Hành động kỳ quặc đó khiến Lâm Động ngạc nhiên, định nói thì giọng nói của Nham vang lên:

- Cẩn thận, nguyên lực và tinh thần lực trong người ngươi đều đang biến mất.

- Cái gì?

Lâm Động nghe thế thì đại kinh, tâm thần khẽ động, quả nhiên thấy nguyên lực, thậm chí tinh thần lực đã mất đi rất nhiều.

- Cái này?

Nếu mất nguyên lực và tinh thần lực vào lúc này thì e là Cửu Phong một chưởng sẽ đập chết hắn.

- Không cần lo, bọn chúng cũng vậy, chỉ cần vào đây, sức mạnh của tất cả đều sẽ bị thôn phệ dần dần.

Nham nói.

- Vậy phải làm sao? Nếu sức mạnh bị thôn phệ hết… Lâm Động trầm giọng hỏi.

Nham cũng trầm mặc, hắn đã thử ngăn chặn việc biến mất nguyên lực và tll nhưng không có tác dụng.

Lâm Động chau mày, trong đầu không ngừng suy nghĩ, rồi bỗng nghiến răng, ngồi xuống nói:

- Cái đại điện đáng chết này thôn phệ sức mạnh của ta, ta sẽ thôn phệ ngược lại nó!

Lâm Động ngồi khoanh chân, Thôn Phệ Tổ Phù chấn động, nếu lúc này nhìn thấy Lâm Động thì sẽ nhận ra, trên bề mặt da hắn có vô số đường hoa văn màu đen lan tỏa, thôn phệ lực cũng bắt đầu lan ra.

Uỳnh!

Lâm Động bỗng kinh ngạc mà vui mừng nhận ra, năng lượng đang tiêu tan trong bóng tối đang bắt đầu chảy lại về cơ thể hắn.

Tuy tốc độ không bằng tu luyện bên ngoài, nhưng đủ để khiến Lâm Động vui mừng vạn phần. Như vậy ít nhất có thể đảm bảo cho hắn đủ sức mạnh.

- Lão cẩu kia không có Thôn Phệ Tổ Phù, chắc chắn không thể hồi phục sức mạnh, lão sẽ mất dần sức mạnh, đến khi sức mạnh tiêu biến hoàn toàn xem ta xử lý ngươi thế nào!

Lâm Động nhìn về một nơi nào đó trong bóng tối, nghiến răng, mắt lóe hung quang.

- Ủa, không đúng!

Thần sắc của Lâm Động bỗng thay đổi, vì hắn nhận ra cũng có một luồng sức mạnh khác đang tranh chấp năng lượng với hắn.

- Sao có thể?!

Phát hiện này khiến tâm thần Lâm Động run lên. Trên thế gian này lại có một người khác cũng có thôn phệ lực?!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1172

Hai Luồng Thôn Phệ Lực

Sao có thể như vậy?

Trong bóng rối, sắc mặt Lâm Động sáng tối bất định, thôn phệ lực là thứ chỉ Thôn Phệ Tổ Phù mới có, mà Thôn Phệ Tổ Phù đang ở trong người hắn, vậy luồng thôn phệ lực mới xuất hiện kia là thế nào?

Hơn nữa, hắn có thể cảm nhận được, luồng thôn phệ lực kia cũng vô cùng linh động, rõ ràng nó không phải vật chết mà được con người điều khiển.

- Ở đây chỉ có ba người, chỗ Cửu Phong không hề có dao động gì, luồng thôn phệ lực này không phải của lão… Rồi ánh mắt Lâm Động chuyển sang một nơi khác trong bóng tối, là hướng của Côn Linh. Nếu thôn phệ lực kia không phải của Cửu Phong thì chỉ còn một khả năng mà thôi.

Thôn phệ lực đó đến từ Côn Linh!

Lâm Động suy nghĩ nhanh chóng, một lúc sau hắn mới dần đè nén sự chấn động xuống. Giờ không phải lúc suy nghĩ những điều này, năng lượng ở đây không nhiều, muốn giữ năng lượng cho mình phải nhanh chóng giành giật lấy.

Nghĩ vậy, Lâm Động vội vàng thu tâm thân về, thôn phệ lực tỏa ra, thân thể hắn lúc này giống như một cái hắc động, năng lượng bá đạo ngang ngược hấp thụ năng lượng trong trời đất.

- Á?

Khi Lâm Động hấp thụ năng lượng thì trong bóng tối bỗng vang lên một

tiếng kêu kinh ngạc đầy chấn kinh. Hiển nhiên nàng ta cũng đã phát hiện một luồng thôn phệ lực đang tranh giành năng lượng với mình.

Sau tiếng kêu là sự trầm mặc rất lâu, cũng không biết Côn Linh đang nghĩ gì, nhưng rất nhanh nàng đã tăng sức mạnh thôn phệ lực, tranh giành năng lượng không chút nhân nhượng.

Nhận ra điều đó, Lâm Động khẽ nhếch môi, tuy vừa rồi hai ngươi tạm thời luên thủ, nhưng lúc này họ lại trở thành đối thủ cạnh tranh. Vì hoàn cảnh đặc biệt ở đây, Cửu Phong trước đó vô cùng nguy hiểm giờ lại thành chẳng có gì quan trọng, ngược lại hai người họ mới có tính cạnh tranh nhất.

- Tuy không biết làm thế nào ngươi có thôn phệ lực, nhưng trước bặt Thôn Phệ Tổ Phù chính bản ta đây mà ngươi dám chơi trò thôn phệ với ta?

Lâm Động nghĩ thầm, rồi tâm thần khẽ động, chỉ thấy một cái hắc động hiện ra phía sau, nó xoay chuyển, năng lượng trong trời đất ồ ạt chảy tới, sức mạnh thôn phệ thậm chí Côn Linh cũng không chống lại được.

Ầm ầm!

Năng lượng trong trời đất nhanh chóng tràn về phía Lâm Động, khi thôn phệ lực vận chuyển, số năng lượng này cũng biến thành dòng chảy nguyên lực chảy vào người Lâm Động.

Thôn phệ lực của Côn Linh muốn ngăn cản sự tranh đoạt mạnh mẽ của Lâm Động, nhưng phần lớn năng lượng vẫn tràn về phía Lâm Động, điều này khiến nàng không kìm được mà nghiến răng.

Trong bóng tối, hai người tranh giành nhau trong im lặng.

Nói ra cũng buồn cười, nếu bình thường số năng lượng này chẳng khiến ai động lòng, nhưng giờ lại giống như nước trong sa mạc, không thể thiếu được. Vì thế hai người mới vì chút năng lượng này mà tranh giành đến đỏ mặt tía tai.

Dù sao năng lượng trong không gian này cũng có hạn, dần dần năng lượng cũng hết, mà phần lớn trong số đó lại bị Lâm Động giành mất.

- Ngươi!

Năng lượng ngày một ít, đôi mắt phượng sáng trong mở ra, nàng có phần oán nộ nhìn về hướng của Lâm Động, tâm thần khẽ động, tinh thần lực ngưng tụ biến thành vô số cánh hóa màu bạc bắn ồ ạt về Lâm Động.

Xem ra nàng vì không tranh giành được với Lâm Động mà thẹn quá hóa giận rồi.

Lâm Động thấy vậy, ánh mắt lóe sáng, cũng không có bất cứ động tác gì, lôi quang lấp lánh trước mặt, tinh thần lực hùng hồn biến thành một tấm màn lôi quang ngăn những cánh hoa kia lại.

- Ngươi cứ tấn công bừa như vậy, e là năng lượng vừa rồi khó khăn lắm mới có được sẽ tiêu hao hết đấy, Lâm Động cười, nói.

- Tại sao ngươi có thể… Côn Linh nhìn về hướng của Lâm Động, không kìm được hỏi, nhưng rồi ngay lập tức dừng lại, cắn môi, nhớ là ở đây còn có Cửu Phong, hỏi như vậy dễ bại lộ bí mật.

- Năng lượng ở đây hết rồi, e là tiếp theo phải xem ai kiên trì được lâu thôi.

Lâm Động mỉm cười.

Côn Linh khẽ hừ một tiếng:

- Hết rồi? Ta thấy chưa chắc.

- Hửm?

Lâm Động khựng người, định hỏi thì bỗng thấy có một luồng thôn phệ lực ập về phía Cửu Phong. Không ngờ Côn Linh lại nhằm vào Cửu Phong.

- Hê, nha đầu thông minh thật.

Lâm Động thầm cười, Côn Linh cũng thật nhanh nhạy, năng lượng quanh đây đã hết vậy thì cướp của Cửu Phong là được. Cửu Phong vì không có thôn phệ lực nên không thể dùng đến sức mạnh, tính ra lão đã là con cá nằm trên thớt rồi.

Thôn phệ lực của Côn Linh nhanh chóng quấn lấy Cửu Phong, sắc mặt lão vô cùng khó coi, hẳn là đã nhận ra sức mạnh đang mất đi nhanh chóng.

- Lão cẩu thật xui xẻo.

Lâm Động cười, nói:

- Nếu vậy thì ta cũng góp một chân.

Vừa dứt lời, chỉ thấy hắn vung tay, thôn phệ lực bùng phát biến thành một cái hắc động phía trên đỉnh đầu Cửu Phong. Hắc động xoay chuyển, nguyên lực hùng hồn có thể nhìn bằng mắt thường không ngừng từ cơ thể Cửu Phong chảy vào hắc động.

Cảnh utongj này đương nhiên Côn Linh nhìn thấy, nàng cảm giác thôn phệ lực của mình khi gặp thôn phệ lực của Lâm Động là bị phụ thuộc.

- Hai tiểu bối các ngươi muốn chết hả!

Cửu Phong quát lên giận dữ, gương mặt lão tím tái lại, với thân phận của lão, dù là Côn Uyên, Chúc Lê đại trưởng lão cũng không dám bất kính, nhưng lúc này hai tiểu bối lại dám ra tay thẳng với lão. Hơn nữa còn dùng cách gần như là sỉ nhục, cướp đoạt nguyên lực của lão!

- Hừ!

Côn Linh khẽ hừ một tiếng, nàng không hề sợ Cửu Phong.

Lâm Động nghe thế cũng chỉ cười, hạ thủ không chỉ không nương tình mà

tốc độ thôn phệ ngày một nhanh.

Cửu Phong giận dữ điên cuồng, nhưng khổ nỗi môi trường cổ quái, lão không thể phản kháng, chỉ có thể giương mắt nhìn năng lượng trong cơ thể mất đi, gương mặt ngày một trắng bệch.

- Ta sẽ không tha cho các ngươi!

Tiếng gầm thét phẫn nộ vang lên trong bóng tối rồi lại biến mất.

Hai người Lâm Động cũng không quan tâm, hai mắt nhắm lại ngưng tụ tâm thần toàn lực thôn phệ nguyên lực trong cơ thể Cửu Phong để bổ sung cho mình.

Trong bóng tối chỉ có tiếng gầm của Cửu Phong, nhưng rồi dần dần ngày một yếu, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Khi ấy, Lâm Động chầm chậm mở mắt, Cửu Phong lúc này thân thể dường như gầy đi nhiều, sắc mặt tái nhợt, khí tức yếu ớt đến cực điểm.

Thôn phệ lực quanh người Cửu Phong cũng dần tan biến. Lâm Động cảm nhận nguyên lực dồi dào trong cơ thể, cười mãn nguyện, rồi hắn chậm rãi đứng dậy, sắc mặt không thân thiện gì tiến lại chỗ Cửu Phong.

- Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?

Cửu Phong thấy Lâm Động tiến lại thì quát.

- Muốn làm gì? Đương nhiên là giết ngươi rồi.

Lâm Động cười, ánh mắt đầy sát ý. Lão Cửu Phong này nhìn là biết không phải loại tử tế. Hôm nay làm như vậy với lão chắc chắn lão sẽ hận đến tận xương tủy, giờ không giải quyết phiền phức này, đến khi lão ra khỏi đây, hồi phục thực lực thì rắc rối lớn.

Mà Lâm Động trước nay không phải người thích để lại hậu họa.

Cửu Phong nghe thế, hai tay siết chặt, nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh băng.

Lâm Động thấy lão nhưu vậy, lông mày hơi nhíu, nắm tay lại, Lôi Đế Quyền Trượng hiện ra, nhưng khi hắn định động thủ thì một thân ảnh chắn phía trước.

- Ngươi làm gì vậy?

Lâm Động nhìn mỹ nhân trước mặt, chau mày, lãnh đạm hỏi.

- Ngươi thật sự ngốc hay giả ngốc vậy? Tưởng một cường giả Luân Hồi Cảnh lại dễ dàng bó tay chịu trói vậy sao?

Côn Linh nhìn Lâm Động, ngữ khí bình thản, nói.

- Nếu không thì sao?

Lâm Động nhướn mày, lúc này mà không đánh chó rơi xuống nước sao?

- Vậy ngươi động thủ đi, xem khi lão liều chết phản kháng thì ngươi còn sống được không.

Côn Linh quay người đi, mái tóc lướt qua trước mặt Lâm Động, có một mùi hương bay tới.

Lâm Động chau mày, tay nắm chặt Lôi Đế Quyền Trượng hơi thả lỏng, còn Cửu Phong thì nhắm mắt lại, một đường gân xanh co giật trên gương mặt, - Nha đầu này nói đúng, cường giả Luân Hồi Cảnh không dễ giết vậy đâu. Nếu bị ép đến cùng lão sẽ liều chết phản kháng, e là ngươi sẽ thập tử nhất sinh.

Nham bỗng nói.

- Dễ dàng cho lão cẩu này quá.

Nghe Nham nói thế, Lâm Động chỉ bặm môi, hừ lạnh trong lòng rồi quay người đi vào sâu bên trong. Cửu Phụng tộc lúc này đã mất hết sức mạnh, không

còn khả năng tranh giành truyền thừa của Thôn Phệ Chủ nữa.

Lâm Động bước đi nhanh hơn, thế nhưng chỉ mấy bước là hắn động phải thân hình mềm mại kia. Hắn sững người, chưa kịp nói gì thì cảm giác thân thể kia vội vàng lùi lại.

- Ngươi làm gì vậy?

Tiếng quát giận dữ của Côn Linh vang lên.

Lâm Động bối rối gãi mũi, nghĩ bụng, chẳng nhìn thấy gì, đâm phải ngươi ta biết làm sao?

Côn Linh không thấy Lâm Động trả lời, dần áp chế sự giận dữ và ngượng ngùng xuống, lưỡng lự một chút rồi hỏi:

- Ta có thể hỏi ngươi một chuyện được không?

Lâm Động nhún vai, nhìn về phía trước, rồi nói:

- Có phải muốn hỏi ta về thôn phệ lực? Vừa hay ta cũng rất muốn hỏi ngươi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1173

Thôn Phệ Chủ

Giọng nói của Lâm Động vang lên trong bóng tối, tuy không thể nhìn rõ nhưng hắn cảm nhận được thân thể phía trước dường như hơi run rẩy.

- Ngươi có thể cho ta biết tại sao ngươi lại có thôn phệ lực không?

Lâm Động nhìn về phía trước cười, hỏi.

Côn Linh trầm mặc, hiển nhiên nàng không muốn trả lời.

- Tuy ngươi có thôn phệ lực nhưng dường như không chính thống bằng ta.

Lâm Động lẩm nhẩm, vừa rồi khi tiếp xúc thôn phệ lực của Côn Linh là hắn đã nhận ra, thôn phệ lực của nàng tuy có khả năng thôn phệ nhưng không thuần chính bằng hắn.

- Nói láo!

Giọng nói trong trẻo của Côn Linh vang lên đầy sự bất mãn và không phục.

- Hê, ngươi bảo nói láo thì là nói láo vậy.

Lâm Động cười, cũng lười tranh cãi về vấn đề này. Nếu Côn Linh đã không muốn nói thì hắn cũng không hỏi nhiều nữa, bèn cất bước đi sâu vào trong.

Côn Linh nghe tiếng bước chân đi xa dần của Lâm Động, khẽ cắn môi, lưỡng lự một chút rồi nghiến răng vội đuổi theo.

Bóng tối ở đây dường như vô tận, hơn nữa trong lúc đi Lâm Động cảm nhận

được sức mạnh trong cơ thể mất đi từng chút một. Tuy hắn có thể dùng thôn phệ lực để chống lại nhưng càng đi sâu vào trong thì khả năng chống cự càng yếu đi.

Không biết bao lâu sau, Lâm Động nghe thấy tiếng thở gấp ở phía sau. Đó là Côn Linh, dường như sức mạnh của nàng bắt đầu cạn kiệt. Nhưng nữ tử này cũng rất quật cường, vẫn nghiến răng bước theo Lâm Động.

Bịch!

Nhưng không lâu sau một âm thanh trầm đục vang lên, rõ ràng nữ tử này cuối cùng đã ngã ra đất.

Lâm Động nghe thấy thế cũng dừng bước, nhìn về phía sau, trong bóng tối dường như có thứ gì đó lấp lánh nhỏ xuống.

Lâm Động đứng nguyên tại chỗ. Tuy trong bóng tối nhưng hắn mơ hồ vẫn cảm nhận được Côn Linh đang gắng gượng đứng dậy, nhưng dường như không có chút hiệu quả nào, ngược lại khiến một mỹ nhân trở nên có phần thảm hại.

Dường như nhận ra sự vô lực của mình, những giọt nước long lanh kia rơi nhanh hơn.

Cuối cùng Lâm Động bặm môi, quay trở lại. Hắn không biết vì sao mình lại làm vậy, cũng không phải hắn nhất thời mềm lòng, chỉ có điều không biết vì sao hắn thấy mình không thể bỏ lại nàng ta ở đây.

Đến gần, hắn nghe thấy có tiếng khóc khẽ nhưng quật cường, bóng tối ở đây cũng khiến một Côn Linh vốn dĩ lạnh lùng trở nên yếu đuối hơn.

- Không có bản lĩnh thì đừng xông bừa.

Lâm Động đứng phía trước, bất lực nói.

- Ngươi đi đường của ngươi, ta đi đường của ta.

Côn Linh vẫn nói cứng, giọng nói trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn có chút run rẩy.

- Đưa tay cho ta.

Lâm Động nói.

Thân ảnh trong bóng tối dường như cứng đờ lại, rồi lại nói:

- Ta tự đi được.

- Nhanh lên!

Lâm Động chau mày, giọng trầm xuống. Côn Linh nghe vậy, thân thể không kìm được run lên một chút. Không biết vì sao lúc này nàng lại chẳng thế phản kháng được chút nào, cảm giác đó giống như kẻ trước mặt là chủ nhân của nàng vậy.

Cảm giác đó nảy sinh khiến Côn Linh giật mình, rồi nàng nhanh chóng nhận ra:

- Là vì thôn phệ lực? Sao lại như vậy?

Trong lúc ấy, nàng đã không tự giác mà đưa tay ra nắm lấy tay Lâm Động. Hơi ấm từ tay hắn truyền sang khiến nàng run rẩy. Thôn phệ lực đang cuộn trào trong cơ thể đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Một thứ cảm giác dựa dẫm dâng lên từ trong thôn phệ lực.

Cảm giác này đi sâu vào nội tâm Côn Linh khiến gương mặt nàng đỏ hồng lên.

Lâm Động thì không biết những biến đổi của Côn Linh, hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, thân thể hơi cúi xuống, trong tiếng kêu kinh ngạc của Côn Linh, bế nàng lên rồi quay người bước đi.

… Phía trước Thôn Phệ Thần Điện là vô số cường giả, họ giương mắt nhìn đại điện, nhưng cánh cửa đá đóng kín vẫn chẳng có chút động tĩnh gì.

Đằng trước cánh cửa, Thôn Phệ Thiên Thi tay cầm trường đao cũng không hề động đậy. Nhưng sau khi biết mức độ hung hãn khi hạ thủ của thứ này rồi thì không ai dám tùy tiện xông bừa vào nữa.

Sự chờ đợi này kéo dài đến nửa ngày, cuối cùng có người không nhịn được, một số cường giả đã bàn bạc rồi quay người bỏ đi, chắc hẳn là đi tìm xem có bảo bối nào khác không.

- A!!

Nhưng khi họ vừa đi được chưa đến nghìn trượng thì trong hư không đột nhiên có hắc quang tà ác bùng phát. Hắc quang chạm đến một vài thân ảnh thì những thân ảnh đó nổ tung phát ra những tiếng kêu thảm thiết. Các cường giả vội vàng quay người, họ kinh hãi nhìn thấy hắc khí tà ác đang cuồn cuộn tới từ phía chân trời.

Không gian lập tức tối sầm lại, cuồng phong âm lạnh thổi tới không ngớt.

- Chuyện gì vậy?

Mọi người thấy dị biến sắc mặt đều kịch biến.

- Thứ năng lượng này… Chúc Lê đại trưởng lão đứng dậy, sắc mặt đầy chấn kinh nhìn về phía hắc khí, hai tay siết chặt:

- Là dị ma!

Liễu Thanh, Tiểu Điêu mấy người ở đó nghe thế, đồng tử đều co lại.

Hắc khí tà ác tràn tới từ bốn phương tám hướng, cuối cùng bao trùm toàn bộ không gian, chỉ phạm vi nghìn trượng quanh Thôn Phệ Thần Điện là vẫn được an toàn.

Hắc khí cuộn trào, chỉ thấy trong tầng mây, một đạo thân ảnh quỷ dị dần hiện ra, hắn nhìn số đông cường giả phía trước Thôn Phệ Thần Điện, không kìm được cười:

- Thì ra chư vị đều ở đây, vậy thì ta cũng đỡ được không ít phiền phức.

- Hừ, thì ra là đám bẩn thỉu độc ác các ngươi. Các ngươi trốn như bọn chuột trong bóng tối, giờ vẫn dám lộ diện?

Côn Uyên đại trưởng lão nhìn thấy vậy, sắc mặt lạnh băng, quát.

- Ha ha, dị ma bọn ta tiềm phục đương nhiên là có đại sự cần làm. Bọn người vô tri các ngươi thì hiểu được gì? Năm đó nếu không phải có Phủ Tổ thì Vị DIện này đã rơi vào tay Dị Ma tộc bọn ta rồi Hắc ảnh kia cười lớn.

- Không phải nói nhiều với hắn, chư vị, tất cả cùng ra tay giết chết hắn đi!

Chúc Lê đại trưởng lão trầm giọng nói. Thực lực của những cường giả ở đây đều bất phàm, lai lịch cũng không tầm thường, phần lớn đều đã nghe đến dị ma, thứ này chính là địch nhân chung của mọi sinh linh trong Vị Diện này.

- Giết ta? E là hôm nay các ngươi không được toại nguyện rồi.

Hắc ảnh đó cười hề hề, rồi vung tay, chỉ thấy tầng mây đen cuộn trào, bốn hắc ảnh khác bước ra. Bốn đạo khí tức không thể hình dung nổi lập tức bùng phát trong không gian.

- Dị Ma Vương?

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão thấy bốn thân ảnh đó, sắc mặt đều tái đi. Bốn kẻ này lại là Dị Ma Vương, cũng có nghĩa đây là bốn cường giả Luân Hồi Cảnh.

Cộng với tên dị ma còn chưa lộ thực lực kia, trận dung này đủ để khiến họ kinh hãi.

- Đây chính là nơi Thôn Phệ Chủ tọa hóa sao? Ha ha, đúng là đáng tiếc, đối thủ xưa lại rơi vào bước đường này, e là sau này truyền thừa của ngươi sẽ biến mất hoàn toàn trong trời đất này rồi.

Trên tầng mây đen, hắc ảnh đó lạnh lùng nhìn Thôn Phệ Thần Điện trên đỉnh núi, ánh mắt lóe lên một sự tàn khốc.

… Soạt.

Tiếng bước chân khẽ vang lên trong bóng tối, Lâm Động không kìm được bặm môi. Hắn đã đi trong bóng tối không biết bao lâu rồi nhưng chỉ cảm thấy sức mạnh dường như đã tiêu tan hết.

Hiện tại bước chân đi của hắn vô cùng nặng nề, trên trán nhễ nhại mồ hôi, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

- Ngươi… Người nằm trong lòng hắn khẽ động đậy, nàng cũng nhận ra Lâm Động đang mệt dần, khẽ nói:

- Ngươi thả ta xuống đi… - Sao nói nhiều thế?

Lâm Động chau mày.

- Ngươi!

Côn Linh nổi giận, địa vị của nàng trong Côn Bằng tộc rất cao, sinh ra lại xinh đẹp, bình thường có ai dám nói như vậy với nàng, nhưng lúc này lại không thể phát ra quá nhiều nộ khí. Điều này khiến nàng thấy khổ sở, đúng là tự dưng bị thôn phệ lực hại chết rồi.

Lâm Động bế nàng đi thêm một đoạn nữa, sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn biến mất, thân thể mềm nhũn ngã ra, nhưng khi sắp chạm đất thì hắn vặn người, lưng đập mạnh xuống đất, âm thanh trầm đục khiến hắn nhăn tít trán lại.

Côn Linh thấy cơ thể rung lên, nhưng không thấy đau, khựng một chút thì

hiểu ra, vội kéo áo Lâm Động:

- Ngươi không sao chứ?

- Vẫn tốt, không chết được đâu.

Lâm Động thở gấp một vài hơi, rồi bất lực nằm ra đất, nói:

- Lần này hết cách rồi, hình như chúng ta không thể ra ngoài được. Thôn Phệ Chủ tự nhiên lại khảo nghiệm quỷ dị thế này, thật khó hiểu.

- Nếu truyền thừa của Thôn Phệ Chủ lại dễ dàng có được thì ngươi hơi ngây thơ đấy.

Côn Linh nói.

- Đúng thế, biết sớm thì đã mặc kệ ngươi ngoài kia rồi.

Lâm Động nhếch mép.

Côn Linh hừ một tiếng nhưng không nói gì nữa.

Lâm Động cũng không bận tâm, định nhắm mắt dưỡng thần thì bỗng có tiếng cười vang lên từ trong bóng tối.

- Nếu ngươi bỏ nàng ta thì e là ngươi không có được truyền thừa rồi… Giọng nói đột ngột xuất hiện này khiến Lâm Động sững người, rồi ngẩng phắt đầu lên, chỉ thấy sâu tận cùng bên trong xuất hiện ánh sáng. Một thân ảnh đang ngồi khoanh chân, ánh sáng bao phủ quanh người. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện quanh thân ảnh đó khoảng vài thốn không hề có ánh sáng, nhìn từ xa dường như đó là cái hắc động thần bí nhất trong bầu tinh không.

Thôn phệ mọi thứ.

Đó là…Thôn Phệ Chủ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1174

Bí Mật Truyền Thừa

Trong bóng tối, ánh sáng kia lan tỏa đẩy lùi dần bóng tối, ở trung tâm ánh sáng là một thân ảnh ngồi an tĩnh, vững như bàn thạch.

Lâm Động sững người nhìn thân ảnh đó, vẻ mặt đầy kinh ngạc, Côn Linh ở bên cạnh cùng nhìn phía trước với ánh mắt kinh dị.

- Thôn Phệ…Chủ?

Lâm Động nuốt một ngụm nước bọt, lầm bầm với vẻ không thể tin nổi.

Dường như nghe thấy giọng nói của hắn, thân ảnh kia chậm rãi ngẩng lên, dưới ánh sáng lộ ra một gương mặt khá anh tuấn. Trên gương mặt ôn nhuận như ngọc đó là nụ cười khiến người ta không thể đoán định được. Đôi mắt đen sâu thăm thẳm, lông mày lưỡi kiếm hơi nhướn lên bá đạo.

Đó là một nam nhân rất có ý vị.

- Người cầm Thôn Phệ Tổ Phù mới, bao năm rồi, cuối cùng ta cũng đợi được ngươi.

Ánh mắt người đó thản nhiên nhìn Lâm Động, rồi cười.

- Thôn Phệ Tổ Phù?

Nghe thế, Côn Linh kinh ngạc, quay sang nhìn Lâm Động đầy ngạc nhiên. Thì ra hắn có Thôn Phệ Tổ Phù, chẳng trách… - Đã gặp được tiền bối thì chắc bọn ta đã thông quan thuận lợi?

Lâm Động dần hết kinh ngạc, cười với Thôn Phệ Chủ rồi nói.

Ánh mắt mang tiếu ý của Thôn Phệ Chủ nhìn Lâm Động, hơi nhướn mày rồi nói:

- Ta cảm nhận được không ít cảm giác quen thuộc từ ngươi. Để xem nào… Viêm Chủ, Hồng Hoàng Chủ, Hắc Ám Chủ…còn có… Ánh mắt Thôn Phệ Chủ đột nhiên ngưng đọng, có chút gợn sóng hiếm thấy. Rồi ngài khẽ thở ra một hơi, dường như trút bỏ được một gánh nặng nào đó.

- Băng chủ cũng thành công rồi sao? Cũng không phụ lòng của lão sư, ài, ta vẫn không bằng được muội ấy..

Lâm Động khẽ siết tay, thực lực Thôn Phệ Chủ quả nhiên thông thiên. Dù đây không phải chân thân nhưng vẫn nhận ra hắn từng tiếp xúc với những đại khí tức đó.

- Bốn người họ, có lẽ ngươi đã trực tiếp hoặc gián tiếp với họ rồi. Mùi vị đó ta nhìn một cái là nhận ra.

Thôn Phệ Chủ cười rồi nói:

- Nham, bao lâu rồi không gặp, lẽ nào ngươi không muốn gặp lão bằng hữu này sao?

Vừa dứt lời thì từ trong cơ thể Lâm Động bay ra một tia sáng trắng, biến thành quang ảnh Nham nhìn nam tử phía trước, ánh mắt có phần phức tạp:

- Không ngờ khi gặp lại, niềm kiêu hãnh của trời đất lại thành thế này.

- Lúc đó ta còn lựa chọn nào khác sao?

Thôn Phệ Chủ khẽ nói.

Nham trầm mặc, lúc đó Bát Chủ đều bị trọng thương, chủ nhân hắn đã dùng

chút sức lực cuối cùng bảo vệ Băng Chủ vào vòng Luân Hồi, bảy người còn lại đã cô lực, nếu Thôn Phệ Chủ không hy sinh thì e là cả bảy người ít nhất cũng mất một nửa.

- Hắn là người nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù mới.

Nham nhìn sang Lâm Động.

- Người nắm giữ?

Ánh mắt Thôn Phệ Tổ Phù lóe sáng, giọng nói có phần thích thú.

Lâm Động không nói gì, lần đó ở Trấn Ma Ngục, Hắc Ám Chủ nghe thế cũng có phản ứng, vì thế Lâm Động hiểu người nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù nghĩa là sao.

- Tiểu bối này cũng rất thú vị, nhưng liệu có đảm đương được thân phận đó không thì còn phải suy nghĩ.

Thôn Phệ Chủ lắc đầu nói.

- Hắn không chri có Thôn Phệ Tổ Phù mà còn có Lôi Đình Tổ Phù.

Nham nói.

- Ta cảm ứng được rồi.

Thôn Phệ Chủ gật đầu, rồi nhìn Nham nói:

- Có điều, như vậy vẫn chưa đủ.

Nham trầm mặc một chút, một lúc sau mới nói:

- Chắc ngươi biết, trận đại chiến năm đó chưa phải là xong, nay dị ma tiềm phục trong trời đất này, chẳng ai biết chúng có sức mạnh thế nào. Nhưng các ngươi không biết, chủ nhân năm đó khi thiêu đốt Luân Hồi đã dặn ta một việc.

- Ồ?

Thôn Phệ Chủ hơi ngẩng lên nhìn Nham.

- Chủ nhân bảo ta nếu có thể hãy tìm một Phù Tổ… - Đó không phải tiểu sư muội sao? Tuy không muốn thừa nhận nhưng đúng là muội ấy mạnh hơn ta. Nếu nói có người có thể đạt đến mức của sư phụ thì chỉ có thể là tiểu sư muội.

Thôn Phệ Chủ bình thản nói.

- Đúng là Băng Chủ là ứng cử viên tốt nhất, thậm chí chủ nhân cũng nghĩ vậy. Nhưng có thêm một lựa chọn vẫn tốt hơn, không phải sao?

Nham gật đầu.

- Ha ha, ta đã chết rồi, ngươi nói với ta cũng không tác dụng gì. Ngươi phải nói với bảy người kia, nhưng theo những gì ta hiểu về họ thì có lẽ ngươi không thể khiến họ không tin tiểu sư muội nữa và chuyển sang tin hắn đâu.

Nham cười khổ, đúng là không có khả năng lắm.

- Tiểu sư muội vẫn khỏe chứ?

Thôn Phệ Chủ nhìn sang Lâm Động, hắn cảm nhận được mùi vì của Băng Chủ từ người Lâm Động, giữa hai người này chắc chắn từng tiếp xúc trong một thời gan dài.

Lâm Động trầm mặc một chút rồi khẽ thở dài:

- Ta chỉ biết Ứng Hoan Hoan, không biết Băng Chủ.

Nói đến đây, trong đầu hắn hiện ra thời khắc sinh tử hôm đó. Thân ảnh xuyên qua không gian vào đầu óc hắn, mái tóc dài màu lam khiến tim hắn lạnh đi.

Nham cười:

- Hắn quen Băng Chủ sau khi luân hồi.

Thôn Phệ Chủ hơi khựng người, nhìn sắc mặt của Nham và Lâm Động dường như hiểu điều gì, rồi xoa cằm nghiêm túc nói:

- Nha đầu tiểu sư muội đúng là rất khó cưa đổ, nhớ năm đó ta hô phong hoán vũ như vậy mà muội ấy không thèm nhìn ta một cái. Lâm Động, ta đánh giá ngươi rất cao, cố lên, cưa đổ tảng băng ngàn năm ấy đi.

Lâm Động bất lực nhìn Thôn Phệ Chủ đột nhiên thành ra như vậy, bất giác lắc đầu cừoi khổ.

Côn Linh ở bên cạnh nhìn Lâm Động lúc này tâm trạng không tốt lắm, môi khẽ động nhưng không nói gì, chỉ nhìn sang hướng khác.

- Tiểu nha đầu… Thôn Phệ Chủ nhìn sang Côn Linh, mỉm cười, ánh mắt trở nên dịu dàng nhiều:

- Ngươi là người của Côn Bằng tộc?

- Côn Bằng tộc Côn Linh bái kiến tiền bối.

Côn Linh vội cung kính đáp lại.

- Côn Thanh Nhi là gì của ngươi?

Thôn Phệ Chủ hỏi, khi nói đến cái tên này, gương mặt ngài dịu dàng hẳn.

- Đó là tiên tổ của vãn bối.

Thôn Phệ Chủ khẽ gật đầu, rồi thở dài:

- Chắc ngươi cũng biết ta là ai?

- Ngài…ngài là trượng phu của tiên tổ?

Côn Linh hơi đỏ mặt, khẽ nói.

Lâm Động ở bên cạnh đầy ngạc nhiên. Thì ra Côn Linh lại có quan hệ như vậy với Thôn Phệ Chủ. Chẳng trách vừa rồi ngài nói nếu hắn bỏ lại Côn Linh thì đừng nghĩ tới truyền thừa nữa.

Có điều, nếu Thôn Phệ Chủ và vị Côn Thanh Nhi kia đã là phu thê, nhưng lại mập mờ với với Cửu Vĩ Linh Hồ xinh đẹp kia nữa. Xem gia ngài này cũng phong lưu ra trò.

- Nha đầu có lẽ cũng được coi là huyết mạch trực hệ của Thôn Phệ Chủ, nếu không thì cũng không thể có thôn phệ lực.

Nham khẽ nói - Hậu đại của Thôn Phệ Chủ được hưởng phúc âm vậy sao?

Lâm Động ngạc nhiên, Thôn Phệ Chủ có Thôn Phệ Tổ Phù, có thôn phệ lực thì hiểu được, nhưng hậu đại làm thế nào?

- Đợi khi thực lực ngươi đạt đến tầng thứ của Thôn Phệ Chủ, rồi hòa hợp với Thôn Phệ Tổ Phù đến mức hoàn mỹ, tự nhiên sẽ có khả năng đó. Nhưng tình hình đó rất ngẫu nhiên, có lẽ hàng vạn năm sau hậu đại của ngươi số người có thôn phệ lực cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nham giải thích.

Lâm Động nghe vậy mới thở phào, thì ra là tỉ lệ rất nhỏ. May mà như vậy, nếu không, không phải ai trong Côn Bằng tộc cũng có thôn phệ lực sao?

- Tiểu tử, lẽ nào ngươi tưởng vừa rồi ta nói vậy chỉ vì Linh Nhi là hậu bối của ta?

Khi Lâm Động và Nham nói chuyện thì Thôn Phệ Chủ nhìn sang.

Lâm Động ho khan, vội cười:

- Tiền bối nói gì vậy, sao vãn bối có thể bỏ lại một mình Linh Nhi cô nương ở đó?

- Cũng chưa chắc.

Côn Linh trợn mắt với hắn, Cửu Phong hắn còn dám ra tay, rõ ràng chẳng phải loại lương thiện gì.

- Này, tốt xấu gì ta cũng giúp ngươi, ngươi có thể đừng có giậu đổ bìm leo như vậy không?

Lâm Động trừng mắt với Côn Linh.

Côn Linh thấy thần sắc của Lâm Động thì hơi lù về sau, rồi bỗng phản ứng, không kìm được giậm chân một cái. Thôn phệ lực đáng ghé, tại sao lại khiến ta gặp hắn là mất kiểm soát?

- Khụ, Lâm Động, ngươi đừng có bắt nạt Linh Nhim tuy vì ta nên hậu bối có chút thôn phệ lực, nhưng cũng vì thế mà trước mặt người có Thôn Phệ Tổ Phù họ sẽ bị áp chế/

Thôn Phệ Chủ khẽ hắng giọng.

Lâm Động ngạc nhiên, rồi nhìn Côn Linh, lúc này mới hiểu chẳng trách mà vị mỹ nhân lạnh lùng ở ngoài kia lại bị hắn áp chế như thế.

Nếu vậy, họ có thôn phệ lực nhưng cũng không rõ là tốt hay xấu nữa.

- Linh Nhi là hậu bối của ta, nhưng đó chỉ là một nửa nguyên nhân.

Thôn Phệ Chủ cười:

- Truyền thừa ta để lại phần lớn là cảm ngộ của ta với Luân Hồi. Với thực lực của ngươi nếu tiếp nhận một mình e là sẽ rơi vào Luân Hồi không thể thoát ra được. Vì thế ngươi cần một người trong truyền thừa bảo vệ ngươi.

- Bảo vệ?

Lâm Động khựng người, rồi nhìn Côn Linh.

- Linh Nhi là hậu bối của ta, có huyết mạch của ta, vì thế nó có thể giữ sự tỉnh táo trong truyền thừa.

Khóe miệng Thôn Phệ Chủ nhếch lên, nhìn Lâm Động, nói:

- Nếu ngươi muốn có truyền thừa thì sự bảo vệ của Linh Nhi là vô cùng quan trọng, ngươi hiểu chứ?

Lâm Động cười khan, rồi nhìn sang Côn Linh, kết quả nhận được một cái trợn mắt, trong lòng kêu khổ, nữ nhân này tức hắn như vậy, chẳng lẽ lại cam tâm tình nguyện bảo vệ hắn?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1175

Mượn Thân Trảm Ma

Cái này…ta nghĩ mình có thể chịu được.

Lâm Động nhìn Côn Linh ngoảnh mặt đi chỗ khác, cũng cười khan một tiếng rồi nói liều.

- Ngươi có chịu đuọc hay không ta rõ hơn ngươi!

Thôn Phệ Chủ cười:

- Nếu không quá năm phần chắc chắn thì ta sẽ không dễ dàng để kẻ khác làm đứt mất ruyền thừa của mình đâu.

- Có người bảo vệ cũng chỉ có năm phần chắc chắn?

Trán Lâm Động toát mồ hôi, tỷ lệ này liệu có thấp quá không?

- Ngươi tưởng truyền thừa của Thôn Phệ Chủ là thứ tầm thường dấy à?

Thôn Phệ Chủ nhướn đôi lông mày lưỡi kiếm, với thực lực của ngài, dù là ở thời kỳ Viễn Cổ cũng chỉ đứng sau Phù Tổ, số Dị Ma Vương chết trong tay ngày không thể đếm xuể, thứ bá khí đó không gì có thể sánh được.

Lâm Động cười khổ, cũng trầm mặc một chút. Tuy rất muốn có được truyền thừa nhưng bảo hắn cầu xin Côn Linh bảo vệ thì thực sự rất khó. Hắn cho rằng mình đã làm những việc nên làm với Côn Linh rồi, nếu nàng không muốn nữa thì hắn tuyệt đối không cầu xin.

, Côn Linh thấy hắn trầm mặc, gương mặt nhìn nghiêng có phần kien nghị

khiến trong đầu nàng lại hiện ra bàn tay ấm áp đưa ra trong bóng tối, cùng với cái đệm thịt mà lúc nãy nàng vừa đè lên, không kìm được cắn môi, sự giận dữ trong mắt dần tan đi, khóe môi khẽ động, nàng nói nhỏ:

- Tiên tổ, con đồng ý…bảo vệ hắn một lần.

- Ồ, ngươi đồng ý?

Thôn Phệ Chủ nhìn Côn Linh thích thú cười.

- Tuy hắn có phần đáng ghét nhưng Linh Nhi trước nay vẫn ân oán phân minh. Lúc trước hắn cứu con, lần này con trả hắn.

Côn Linh hơi đỏ mặt, gật đầu nói.

Lâm Động cũng có phần bất ngờ, ngẩng lên nhìn Côn Linh, ôm quyền nói:

- Ân tình của Côn Linh cô nương, Lâm Động nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng. Sau này nếu có việc gì cần, Lâm Động chắc chắn sẽ cố gắng hết sức tương trợ.

- Ngươi không lấy Thôn Phệ Tổ Phù ra mà ức hiếp ta là ta mãn nguyện rồi.

Côn Linh quay mặt đi, nói.

Lâm Động gật đầu, nghiêm túc nói:

- Linh Nhi cô nương yên tâm. Sau này ta sẽ đứng cách cô nương xa một chút, chắc sẽ không ảnh hưởng gì.

Vừa nói xong thì hắn thấy Côn Linh dựng ngược lông mày quay lại, bàn tay siết chặt, lườm hắn giận dữ. Hắn cảm thấy khó hiểu.

Thôn Phệ Chủ cười nhìn hai người, cũng không nói gì thêm, chỉ xua tay:

- Nếu vậy thì truyền thừa ta giao cho hai ngươi.

- Đa tạ tiền bối.

Lâm Động mừng rỡ, ôm quyền nói.

Thôn Phệ Chủ lắc đầu, nói:

- Có điều, khi giao truyền thừa có lẽ ta phải tạm mượn thân thể ngươi dùng một chút.

- Mượn thân thể?

Lâm Động sững người, có chút không hiểu ý của Thôn Phệ Chủ.

- Không gian này có một số kẻ không có mắt xông vào, ta phải dọn dẹp một chút. Nhưng ta cần thân thể ngươi mới phát huy được sức mạnh.

Thôn Phệ Chủ nói.

- Kẻ không có mắt?

Lâm Động kêu lên kinh ngạc.

- Là dị ma?

- Hà hà, bốn tên Dị Ma Vương, cộng thêm một một tên từng là bại tướng dưới tay ta.

Thôn Phệ Chủ cười, ngữ khí bình thản như nói mấy con kiến tầm thường.

- Bốn Dị Ma Vương?

Sắc mặt Lâm Động kịch biến, Dị Ma Vương tương đương vói cường giả Luân Hồi Cảnh, vậy mà giờ có tới bốn tên. Trận dung này đủ để dùng hai chữ khủng bố để hình dung. Nghĩ đến Viêm Thần Điện năm đó cũng chỉ có một Dị Ma Vương mà thôi.

- Không phải nói trong không gian này cường giả Luân Hồi Cảnh không vào được hay sao?

Côn Linh hỏi.

- Đại khái là vậy, nhưng bất cứ việc gì cũng có sơ hở. Cửu Phong áp chế thực lực vào được, huống hồ là bọn dị ma thủ đoạn quỷ dị hơn?

Thôn Phệ Chủ nói.

- Hỏng rồi, Tiểu Điêu bọn họ vẫn ở ngoài!

Sắc mặt Lâm Động thay đổi, nếu đám dị ma đó vào đây thật thì mấy người bọn Tiểu Điêu ở ngoài đó… - Yên tâm, có ta ở đây, không đến lượt chúng làm càn! Dù rằng ta đã chết.

Thôn Phệ Chủ bình thản nói, trong lời nói có ngạo khí và sự bá đạo của cường giả đỉnh cấp.

- Vậy mời tiền bối ra tay!

Lâm Động trầm giọng nói.

Thôn Phệ Chủ khẽ gật đầu rồi biến thành một đạo hắc quang chui thẳng vào ngực Lâm Động. Một luồng khí tức bá đạo khó tả dần lan tỏa, giống như một bá giả đang thức tỉnh.

Khí tức bùng phát, giọng nói trầm thấp của Thôn Phệ Chủ vọng ra từ cơ thể Lâm Động.

- Lâm Động, tiếp theo ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh thực sự của Thôn Phệ Tổ Phù, ngươi hãy nhìn cho kỹ!

… Những đám mây ma khí ập tới như vũ bão, chiếm cứ toàn bộ trời đất. Trong biển ma khi đó, chỉ có phạm vi nghìn trượng quanh đỉnh núi kia là không

bị ma khí tấn công.

Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh, Tiểu Điêu và rất nhiều cường giả khác lúc này sắc mặt đều u ám, không ngừng lùi về sau. Trước áp lực khủng khiếp đó, nguyên lực trong cơ thể họ dường nhưu cũng lưu chuyển chậm lại rất nhiều.

Bốn Dị Ma Vương, trận dung đó họ căn bản không thể đối phó nổi.

- Giải quyết chúng đi, rồi tiêu hủy Thôn Phệ Thần Điện!

Trong đám mây ma khí, hắc ảnh đó ngồi trên một hắc vân vương tọa, nhìn xuống những cường giả phía dưới, ánh mắt lạnh lẽo, tay phẩy một cái, lạnh lùng nói.

Bốn Dị Ma Vương nghe vậy cùng gật đầu, rồi không nói lời nào, cong tay búng một cái, bốn đạo ma quang bắn thẳng ra từ đầu ngón tay chúng.

Vút!

Ma quang xuyên qua hư không, mấy chục cường giả căn bản không kịp tránh, tất cả cùng bùm một tiếng nổ tung, thậm chí yêu linh cũng không kịp chạy thoát.

- Tạp chủng!

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão thấy vậy, nắm đấm siết chặt lại.

Bốn dị ma vương mắt lóe lên sự hung tàn, cười hung hăng, vung tay lên lần nữa, lạ bốn đạo ma quang bắn ra.

- Liễu Thanh, Côn Uyên, Mục Địch, chúng ta ra tay!

Chúc Lê đại trưởng lão thấy vậy, nghiến răng rồi hô lớn. Ở đây cũng chỉ có bốn bọn họ, còn những người khác gần như không có sức phản kháng.

Ba người con lại nghe thế, Liễu Thanh và Côn Uyên gật đầu không chút do dự, còn Mục Địch thì hơi lưỡng lự nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Lúc này mà phân biệt thì e là không còn đường sống.

Bốn người cùng lúc bay ra, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, trong nguyên lực lan tỏa mùi vị của Luân Hồi, hiển nhiên là họ đã đưa sức mạnh lên mức cao nhất.

Ma quang xuyên tới từ chân chời, rồi bạo phát trước mặt bốn người. Thứ sóng năng lượng ma quái khủng khiếp đó tràn tới, không gian như nổ tung, bốn thân ảnh bay ngược ra sau một cách thảm hại.

Bốn người Chúc Lê lấy lại thăng bằng, cổ họng hự một tiếng, khí huyết trong người sôi trào, sắc mặt có phần khổ sợ, đó chính là khoảng cách với cường giả Luân Hồi Cảnh thật sự sao?

- Ha ha, chẳng qua mới chạm chút vào Luân Hồi đã dám đấu lại bốn người bản vương? Đúng là không biết sống chết!

Bốn Dị Ma Vương cười lớn, tiếng cười đầy sự chế giễu, rồi hung quang lóe lên, chỉ thấy ma vân biến thành bốn đạo ma chưởng nghìn trượng ập tới ngọn núi kia.

Bốn đạo ma chưởng che hết toàn bộ bầu trời, mọi người ngẩng lên, trong mắt phản xạ lại ảnh của ma chưởng, sức mạnh khủng bố khiến họ không có chút ý định phản kháng.

- Tất cả cùng ra tay!

Bốn người Chúc Lê tuy sắc mặt tái nhợt nhưng dù sao cũng không phải người tầm thường. Lập tức hô lớn, nguyên lực bùng nổ trong cơ thể, biến thành một tấm màn sáng bao phủ lên phía trên đỉnh núi.

Vút vút!

Những cường giả khác cũng được tiếng hô gọi tỉnh lại, trong khi tuyệt vọng

ngược lại tất cả cùng hô vang, nguyên lực dâng trào cùng truyền vào tấm màn sáng kia.

Uỳnh uỳnh!

Cùng với nguyên lực được truyền vào, tấm màn sáng dần trở nên thực chất, ánh sáng vô cùng hoa lệ.

Bùm!

Ma chưởng nhanh chóng lao rầm tới, ánh sáng chói lòa phát ra như vầng mặt trời mọc.

Từng đợt sóng năng lượng cuồng bạo lan ra, nhưng tấm màn dường như có vẻ mong manh ấy lại ngưng tụ nguyên lực của hàng nghìn cường giả, nhất thời công thế của bốn Dị Ma Vương không thể phá vỡ được.

- Hừ!

Hắc ảnh ngồi trên vương tọa thấy thế hừ lạnh một tiếng, sắc mặt bốn Dị Ma Vương cũng không dễ coi lắm.

- Đối phó với đám kiến cũng không xong, thật đáng thất vọng!

Hắc ảnh lạnh lùng nói, rồi đứng dậy, chỉ thấy bàn chân hắn khẽ bước đi, mâ vân điên cuồng ngưng tụ, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một viên ma châu to cỡ bàn tay.

- Đi!

Hắc ảnh cười khảy, búng tay một cái, viên ma châu bắn thẳng lên màn sáng.

Bùm!

Dường như chỉ trong nháy mắt, tấm màn ánh sáng ngưng tụ từ nguyên lực

của nghìn người đã nổ tung, phí dưới vô số người hộc máu.

- Lẽ nào hôm nay chúng ta sẽ chôn thây ở đây?

Mấy người Chúc Lê nhìn viên ma châu vẫn đang lao về phía mình, họ cảm giác được một thứ sức mạnh hủy diệt.

Thứ sức mạnh khiến họ phải run rẩy!

- Ài… Tiếng thở dài tuyệt vọng vang lên, nhưng ngay khi họ chờ chết thì bỗng một đạo hắc quang bắn ra từ trong Thôn Phệ Thần Điện.

Rồi một tiếng cười lớn vang lên trong không trung.

- Ha ha, làm càn ở trước Thôn Phệ Thần Điện của ta, Thập Vương Điện, tên bại tướng từng thấy ta là chạy từ lúc nào lại có gan thế này?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1176

Thôn Phệ Chủ Thật Khủng Bố

Giọng nói ngân vang khắp không gian, một hắn ảnh dần xuất hiện phía trước mấy người Chúc Lê, Tiểu Điêu. Ngài cười nhìn ma viên ma châu đang lao tới với sức mạnh khủng bố, bàn tay đưa ra, thôn phệ lực bùng phát, ma châu đột nhiên dừng lại, rồi dễ dàng rơi vào tay ngài.

Bùm!

Hắc ảnh khẽ siết tay, viên ma châu khiến Chúc Lê đại trưởng lão và rất nhiều cường giả khcá không thể chống đỡ lại dễ dàng vỡ tan như viên thủy tinh.

- Nhiều năm như vậy không gặp mà ngươi vẫn chỉ thế thôi sao? Dị ma các ngươi tuy sinh ra đã cường hãn dị thường, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi!

Hắc ảnh cười nhạt, ngữ điệu bình thản nhưng mang đầy bá khí. Dường như dị ma quỷ dị thông thiên cũng không thể khiến hắn đánh giá cao.

- Lâm Động?

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão phía sau sực tỉnh, họ nhìn thân ảnh quen thuộc phía trước thì kêu lên thất thanh. Chỉ mới nửa ngày mà thực lực Lâm Động sao có thể khủng bố đến mức này?

- Hề, thân thể này là của Lâm Động nhưng giờ hắn vẫn chưa đạt đến mức này!

Thân ảnh đó quay lại, gương mặt vốn thuộc về Lâm Động giờ lại có nụ cười đầy bá khí.

- Ngài là…Thôn Phệ Chủ?

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão sững người, lúc này mới sực tỉnh, rồi ánh mắt thêm kinh hãi, cường giả đỉnh phong trong truyền thuyết giờ lại xuất hiện trước mặt họ?

- Ta chỉ mượn tạm thân thể của Lâm Động để loại bỏ đám họa này thôi.

Thôn Phệ Chủ phẩy tay, rồi quay người lại lạnh lùng nhìn năm thân ảnh kia.

- Thôn Phệ Chủ…ngươi đúng là rết trăm chân chết chưa phải là hết, rõ ràng đã chết mà còn bò dậy gây rối.

Trên bầu trời, hắc ảnh vốn ngồi trên vương tọa cũng đã đứng dậy. Hắc vụ ngưng tụ biến thành một gương mặt tăm tối, hắn nhìn chăm chăm hắc ảnh phía dưới. Thần tình trong mắt đầy hận ý và một chút sợ hãi được che giấu rất kỹ.

- Hà hà, đại chiến hồi đó, các ngươi chiến bại, chắc hẳn những năm qua sống không tốt lắm nhỉ?

Thôn Phệ Chủ cười nhạt.

Thiên Vương Điện ánh mắt lóe hàn quang, một lúc sau cười nham hiểm:

- Năm đó các ngươi thắng hiểm, nhưng đó là nhờ Phù Tổ thiêu đốt Luân Hồi phong ấn Vị Diện mới khiến Dị Ma tộc bọn ta không thể xâm chiếm. Nhưng phong ấn dù có mạnh thế nào thì cuối cùng cũng sẽ có lúc yếu đi. Đến lúc đó Vị Diện này của các ngươi còn có Phù Tổ thứ hai để cứu không?

- Tín niệm bất diệt, tự sẽ có vị Phù Tổ thứ hai xuất thế.

Thôn Phệ Chủ chậm rãi nhấc tay lên, nhìn đôi tay không thuộc vệ mình, trầm mặc một chút rồi nói.

- Vậy sao?

Thập Vương Điện cười lạnh, rồi ánh mắt lạnh băng:

- Có điều, e là ngươi không có cơ hội để thấy ngày đó!

- Tứ vương nghe lệnh, giết hắn cho ta!

- Rõ!

Bốn Dị Ma Vương nghe thế cùng đáp lời, cả bốn cùng bước ra, vẻ khinh miệt với Chúc Lê đại trưởng lão đã trở thành vẻ ngưng trọng và căng thẳng.

- Thiên Ma Hư Vô Chỉ!

Cả bốn cong hai ngón tay, ma khí chảy ào ạt tới khiến ngón tay chúng trở nên đen sì, ngón tay rung lên, không gian xung quanh dường như bị tách ra.

Vút!

Bốn đạo hắc quang tầm cỡ cánh tay bắn ra từ đầu ngón tay chúng. Chỉ thấy bầu trời bị toác ra bốn vết lớn, một luồng lực phá hoại bùng nổ.

- Hà hà, bốn Dị Ma Vương chưa độ được Luân Hồi Kiếp mà cũng dám ra tay trước mặt ta, thật nực cười!

Thôn Phệ Chủ thấy công kích hung hãn của bốn bọn chúng thì chỉ cười khẽ. Hai tay buông hờ, không hề có dấu hiệu sẽ phòng ngực, chỉ đợi bốn đạo hắc quang lao tới.

Phụt phụt phụt!

Nhưng ngay khi hắc quang xuất hiện ở phạm vi cách Thôn Phệ Chủ mười chượng, hư không đột nhiên hiện ra một cái hắc động. Hắc động xoay chuyển nuốt gọn bốn đạo hắc quang.

Hắc động vừa hiện ra rồi biến mất ngay, còn bốn công thế kinh người bị hóa

giải một cách dễ dàng như thế. Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão thấy thế mà sững người, đây chính là thực lực của Thôn Phệ Chủ sao?

Trên bầu trời, sắc mặt của bôn Dị Ma Vương cũng thay đổi, ánh mắt đầy sự sợ hãi.

Thôn Phệ Chủ cười nhạt, rồi ngài đưa bàn tay ra, khẽ siết lạiL - Hắc động giao diệt!

Vừa dứt lời, sự bất an bỗng dâng lên trong lòng bốn Dị Ma Vương, chúng vội rút lui, nhưng ngay khi vừa dịch chuyển thì không gian quanh người chúng tối sầm lại. Chúng kinh hãi nhìn thấy bốn cái hắc động xuất hiện một cách quỷ dị bên cạnh chúng.

Ầm!

Bốn cái hắc động giam chặt lấy bốn người bọn chúng. Hắc động xoay chuyển điên cuồng, bốn luồng thôn phệ lực khủng khiếp ập tới từ bốn phương tám hướng - Á!!!

Thôn phệ lực tràn tới, chỉ trong nháy mắt, thân thể bốn tên Dị Ma Vương đã bị thôn phệ lực nghiền nát, tiếng kêu thảm thiết vang trong không trung.

Bốn Dị Ma Vương không có chút khả năng phản kháng nào khi đứng trước Thôn Phệ Chủ.

Vút!

Thân thể bị xé tan, bốn đạo hắc quang lao vút ra, chỉ có điều, ngay khi chúng thoát ra khỏi hắc động thì trên không trung lại hiện ra một cái hắc động khổng lồ. Thôn phệ lực bùng nổ, giống như cái miệng lớn của quái thú muốn nuốt lấy ma linh của chúng.

- Thập Vương Điện, cứu bọn ta!

Lúc này, bốn tên Dị Ma Vương cuối cùng kinh hãi kêu lên. Chúng biết, nếu bị hút vào trong hắc động thì dù sinh mệnh của ngoan cường thế nào cũng chết là chắc chắn!

Thôn Phệ Chủ thật sự không phải đối tượng chúng có thể kháng cự.

- Hừ!

Thập Vương Điện thấy bốn Dị Ma Vương thảm bại thì hừ lạnh, thân thể khẽ động liền xuất hiện phía trước hai Dị Ma Vương, hai tay đập xuống, lập tức đẩy hai kẻ kia khỏi phạm vi của hắc động. Nhưng hiển nhiên một chưởng này của hắn cũng dùng đến sức mạnh thực sự. Hai kẻ kia hự lên một tiếng.

- Từ lúc nào bại tướng dưới tay ta lại dám cứu người trong tay ta?

Thôn Phệ Chủ cười nhạt, rồi bàn tay siết chặt, Thôn Phệ Lực từ trong hắc động tràn ra điên cuồng, hai Dị Ma Vương còn lại không thể chờ được Thập Vương Điện đến cứu, bị hút vào hắc động.

Bùm bùm!

Chúng bị hút vào, bên trong vọng ra tiếng nổ khủng khiếp, rồi hắc động dần biến đi, hai Dị Ma Vương hoàn toàn biến mất.

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão thấy thế đều hít sâu một hơi, ánh mắt không che giấu nổi sự kinh hãi. Chỉ một chiêu đã giết được hai Dị Ma Vương, đây chính là thực lực của Bát chủ Viễn Cổ sao?

- Thôn Phệ Chủ!

Sắc mặt Thập Vương Điện tối sầm lại, trừng trừng nhìn Thôn Phệ Chủ, ma khí khủng bố lan tràn quanh bao trùm cả vạn dặm.

- Thế nào? Không nhịn được muốn ra tay rồi à?

Thôn Phệ Chủ cười, đứng trước ma khí che khuất mặt trời kia thân ảnh hắn có phần nhỏ bé, nhưng chính thân ảnh ấy lại khiến bàn tay siết chặt của Thập Vương Điện phải run lên.

Thân ảnh ấy vẫn mang bá khí như thời Viễn Cổ, dù nay đã chết nhưng đó vẫn là tuyệt thế cường giả đỉnh cao nhất trong trời đất này!

- Ma Linh Thân!

Thập Vương Điện gầm lên một tiếng vang dội.

Ma khí ngưng tụ biến thành một hắc ảnh to đến vạn trượng phía sau Thập Vương Điện, chân đứng trên đất, đầu chạm tới trời, thanh thế kinh người.

- Vẫn là thủ đoạn cũ, đúng là chẳng tiến bộ gì!

Thôn Phệ Chủ chỉ cười đầy chế giễu, rồi hai tay khẽ hợp vào nhau, hai mắt chầm chậm nhắm lại.

Đúng khi Thôn Phệ Chủ nhắm mắt, chỉ thấy bầu trời đột nhiên tối đen mù mịt.

Mấy người Chúc Lê run rẩy nhìn vùng bóng tối, họ có thể cảm thấy cả không gian này đã trở thành thế giới thôn phệ.

Bất cứ ai trong này cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của Thôn Phệ Tổ Phù.

Họ nhìn thân ảnh phía trước, thân ảnh ấy không cao lớn sừng sững, nhưng đó là người thống trị của thế giới thôn phệ.

- Tinh không đại thôn phệ!

Giọng nói bình thản của Thôn Phệ Chủ truyền đi khắp không gian rộng lớn.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Thôn Phệ Chủ dứt lời, cả không gian rung chuyển dữ dội, chỉ thấy mặt đất nứt toác, vô số cự thạch bay tứ tung, cuối cùng bay vào trong màn đen thôn phệ.

Còn hắc ảnh vạn trượng phía sau Thập Vương Điện cũng gầm lên phẫn nộ, ma khí như biến thành vo số đạo quang trụ bị hút vào màn đen.

Sức mạnh ma ảnh đang bị thôn phệ.

Hắc ảnh vạn trượng đang tiêu giảm với tốc độ kinh người, chỉ trong mười mấy giây đã chỉ còn trăm trượng. Sắc mặt Thập Vương Điện cũng tím tái dị thường, thân thể không kìm được run lên. Hắn gầm lên, ma khí khủng khiếp bùng nổ, ma ảnh kia lại nhanh chóng phình to lên - Ngươi vẫn không phải đối thủ của ta. Lần này ta sẽ giết ngươi thật triệt để!

Thôn Phệ Chủ lạnh lùng nhìn Thập Vương Điện đang giãy giụa. Trong ánh mắt đen sâu thẳm lóe lên sự băng hàn, vừa dứt lời thì thấy trên trán ngài hiện ra một vệt đen, rồi nó dần mở ra. Một con mắt đen tựa hắc động xuất hiện, đem theo mùi vị thần bí khó lường.

Ngay khi ấy, gương mặt Thập Vương Điện hiện lên sự sợ hãi đến tột cùng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1177

Phúc Trạch

Con mắt đen thần bí mở ra trên trán Thôn Phệ Chủ, ở sâu bên trong dường như có hắc động vô tận đang xoay chuyển, một sự thần bí khó lường lan tỏa.

- Tổ Phù chi nhãn?

Thập Vương Điện thấy vậy sắc mặt kịch biến, kêu lên:

- Ngươi đã không còn nhục thể sao có thể thi triển Tổ Phù chi nhãn?

Thôn Phệ Chủ cười quỷ dị, không nói lời nào, chỉ thấy con mắt thần bí khẽ chớp. Cả không gian đột nhiên tối sầm, thậm chí nguyên lực trong không gian cũng tràn về phía con mắt thần bí.

Chỉ trong mấy giây là năng lượng trong không gian biến mất sạch sẽ, con mắt thần bí trên trán Thôn Phệ Chủ ngày càng thâm sâu và nguy hiểm.

- Tổ Phù chi nhãn, thôn phệ quang tuyến!

Thôn Phệ Chủ khẽ nói, con mắt hơi nhắm lại, rồi một tia hắc quang bằng cỡ ngón tay bắn ra.

Hắc quang bắn ra, tất cả cùng nhìn thấy không gian dần vỡ tan dần rơi xuống như kính vỡ vậy.

Tốc độ của tia sáng nhanh không thể hình dung, dù là Thập Vương Điện cũng chỉ thấy hắc quang lóe qua rồi thân thể không kìm được mà run lên. Ở thời Viễn Cổ, không biết có bao nhiêu Dị Ma Vương đã chết vì tia sáng tựa tử thần

này. Thậm chí đến hắn cũng từng nếm mùi tử vong từ nó.

Không ngờ sau bao năm cảm giác ấy vẫn khiến hắn phải run rẩy.

Thập Vương Điện đột nhiên mở to mắt, mặt đầy vẻ hung hăng, ma khí cuộn trào rồi hắn gầm lên một tiếng:

- Thiên ma la sinh môn!

Bùm!

Ma khí nhanh như chớp hội tụ lại phía trước hắn biến thành một cái cánh cửa to vạn trượng. Trên cửa phủ đầy phù văn, tỏa ra một thứ năng lượng tà ác đến cực điểm.

Vút!

Hắc quang cũng đã bắn tới và lao thẳng lên cánh cửa đen kia.

Hai bên va chạm nhưng không hề phát ra âm thanh kinh người nào, cũng không có sóng năng lượng khủng khiếp lan tỏa. Mọi người sững sờ nhìn cánh cửa đen tĩnh lặng, rồi đồng tử của tất cả cùng co lại.

Từng vết rạn nứt dần lan tỏa trên cánh cửa, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

- Á!!!

Vào khoảnh khắc cánh cửa nổ tung, một tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên từ phía sau. Ma khí rối loạn, chỉ thấy thân thể Thập Vương Điện nổ tung.

- Thập Vương Điện!

Hai dị ma còn lại sắc mặt kịch biến, ánh mắt đầy sự sợ hãi. Chúng biết rõ thực lực của Thập Vương Điện, thế nhưng vẫn không địch lại được Thôn Phệ Chủ. Xem ra trong số dị ma, thì cũng chỉ có ba vị đại nhân ấy là có thể kháng cự

lại Thôn Phệ Chủ mà thôi.

Mấy người Chúc Lê thấy thế đều mừng rỡ vô cùng.

Thôn Phệ Chủ thấy ma khí rối loạn thì chau mày, rồi khẽ thở dài vẻ tiếc nuối:

- Thôn Phệ Chủ!

Ma khí nhu động, tiếng gầm thét đầy oán độc vang lên, rồi ma khí lại hội tụ thành một đạo ma ảnh. Chính là Thập Vương Điện, chỉ có điều gương mặt có phần tái nhợt, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Vẻ mặt Thôn Phệ Chủ lạnh lùng nhìn Thập Vương Điện, con mắt thần bí lại lấp lánh hắc quang.

- Thôn Phệ Chủ, đây có lẽ là lần xuất hiện cuối cùng của ngươi. Ngươi cứ đợi đấy, trời đất này cuối cùng sẽ nằm trong tay dị ma bọn ta. Rồi tất cả sinh linh sẽ thành nô lệ của bọn ta, ha ha ha!

Thập Vương Điện cười khảy, vung tay lên, ma vụ lan tỏa bao trùm lấy hai tên Dị Ma Vương kia rôi biến mất.

Thôn Phệ Chủ thấy ba kẻ kia trốn mất thì con mắt trên trán cũng dần biến đi.

- Thôn Phệ Chủ đại nhân, tại sao lại thả cho chúng đi?

Chúc Lê thấy thế, lưỡng lự một chút rồi không kìm được hỏi. Rõ ràng Thập Vương Điện có địa vị khá cao trong Dị Ma tộc, nếu thả hắn thì đúng là thả hổ về rừng - Dù sao ta cũng đã chết, muốn giết hắn không đơn giản.

Thôn Phệ Chủ khẽ lắc đầu, nói với vẻ đáng tiếc. Ngài biến hôm nay để Thập Vương Điện chạy mất sau này sẽ có nhiều cường giả mất mạng, nhưng khốn nỗi lực bất tòng tâm, hôm nay buộc chúng đi cũng đã không dễ rồi.

Chúc Lê, Liễu Thanh đều thầm thở dài, đúng là đáng tiếc.

- Không gian này sắp nổ tung rồi, các ngươi mau chóng rời đi đi!

Thôn Phệ Chủ nói.

- Vâng!

Nghe vậy mọi người vội cung kính đáp lời.

- Thôn Phệ Chủ đại nhân, không biết Cửu Phong, Thái Thượng trưởng lão của bọn ta ở đâu?

Mục Địch đại trưởng lão của Cửu Phụng tộc ngập ngừng hỏi.

Thôn Phệ Chủ nhìn hắn rồi vung tay, một đạo hắc quang bắn ra từ trong Thôn Phệ Thần Điện rồi biến thành nhân ảnh, chính là Cửu Phụng tộc lúc này gương mặt có phần tái nhợt.

Cửu Phong vừa xuất hiện thì thấy thân ảnh quen thuộc của Lâm Động, tức giận gầm lên:

- Mục Địch, bắt tên tiểu tử này cho ta!

- Hừ!

Thôn Phệ Chủ hừ lạnh, thân thể Cửu Phong lập tức run lên kịch liệt, ánh mắt tràn lên sự sợ hãi, hắn cảm nhận được một luồng áp lực khủng bố đang đè lên mihf.

- Đại trưởng lão, vị này là Thôn Phệ Chủ đại nhân.

Mục Địch vội nói nhỏ, trán toát mồ hôi. Tuy Cửu Phụng tộc có địa vị rất cao trong Cửu Phụng tộc, nhưng người trước mặt đây là tuyệt đại mãnh nhân lật tay là giết được hai Dị Ma Vương. Cửu Phụng tộc không thể đắc tội được.

Sắc mặt Cửu Phong trắng đen lẫn lộn, một lúc sau mới cười khan cúi đầu,

lòng bàn tay đầy mồ hôi.

- Sau này Lâm Động sẽ là người nhận truyền thừa của ta. Nếu các ngươi còn gây rắc rối, sau này hối hận thì đừng trách ta.

Thôn Phệ Chủ nhìn Cửu Phụng tộc lạnh lùng nói.

Sắc mặt Cửu Phong tái đi, lão có ngạo khí thế nào thì cũng không dám biểu hiện trước mặt Thôn Phệ Chủ, vội gật đầu. Có câu nói này của Thôn Phệ Chủ, sau này lão phải suy nghĩ kỹ một chút, hơn nữa, có lẽ Lâm Động, người được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ cũng không thể đắc tội được.

- Dị ma tiềm phục, trời đất này rồi sẽ có một trận đại chiến, tổ bị lật, lẽ nào trứng còn nguyên?

Thôn Phệ Chủ khẽ thở dài rồi nhìn sang bốn người Chúc Lê, Liễu Thanh, Mục Địch, Côn Uyên nói:

- Bốn người các ngươi đã chạm tới Luân Hồi, hôm nay gặp nhau coi như có duyên, ta tặng các ngươi một tạo hóa vậy.

Bốn người nghe thế trước tiên sững người rồi lập tức mừng rỡ.

Thôn Phệ Chủ cong tay búng ra bốn chùm sáng bắn thẳng vào bốn người.

- Đây là một chút cảm ngộ về Luân Hồi. Hy vọng các ngươi lĩnh ngộ được và thật sự bước vào tầng thứ đó.

Bốn người Chúc Lê nhắm mắt, gương mặt có chút trầm tư, một lúc sau họ mới cảm kích cung kính cúi người hành lễ với Thôn Phệ Chủ.

- Các ngươi có lẽ có chút quan hệ với Lâm Động, nể tình hắn giúp hậu nhân của ta nên ta cũng giúp các ngươi một chút.

Thôn Phệ Chủ nhìn sang Tiểu Điêu, Tiểu Viêm và Thiên Long Yêu Soái,

vung tay lên, những chùm sáng huyền diệu bắn vào người họ.

Mấy người Tiểu Điêu quanh người có hắc quang bao quanh, rồi ánh sáng thu hết vào trong cơ thể.

- Đa tạ Thôn Phệ đại nhân!

Thiên Long Yêu Soái kích động đến run người, Tiểu Điêu và Tiểu Viêm tốt hơn một chút, nhưng vẫn cung kích ôm quyền với Thôn Phệ Chủ.

- Hy vọng những điều ta làm có thể cống hiến một chút cho đại chiến sắp tới. Chỉ có điều lần này lão sư không có, chỉ đành dựa vào bản thân các ngươi bảo vệ sinh linh trong trời đất này thôi.

Thôn Phệ Chủ khẽ thở dài, rồi không nói gì thếm, biến thành hắc quang bay vào trong Thôn Phệ Thần Điện. Sau đó một quầng sáng đen dần lan tỏa bao phủ lấy toàn bộ cường giả.

Mọi người dường như nhìn thấy trong quầng sáng còn có một thứ gì đó huyền diệu không thể nói thành lời đang lặng lẽ chui vào cơ thể. Tuy mức độ huyền ảo không thể bằng thứ đã cho mấy người Chúc Lê, Tiểu Điêu, nhưng cũng là một chất dẫn. Chỉ cần những cường giả này có cơ duyên thì chưa biết chừng sẽ tiến thêm một bước… Món quà này với những cường giả kia mà nói đùng là quý giá hơn bất cứ món bảo bối nào.

- Cung tiễn đại nhân!

Tất cả cường giả đều vô cùng cảm kích, đều quỳ một chân xuống nhất tề hô vang.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Chúc Lê nhìn Thôn Phệ Thần Điện dần thu hắc quang về, khẽ thở dài rồi nói:

- Lâm Động có cơ duyên này đúng là phúc phận quá lớn. Có điều ta thấy e là

cũng cần không ít thời gian cho truyền thừa này.

Tiểu Điêu gật đầu, giờ cũng chỉ còn cách về Tứ Tượng Cung chờ trước đã.

- Đi thôi.

Mấy người Tiểu Điêu nhìn Thôn Phệ Thần Điện một cái rồi cũng quay người bay đi. Nhưng khi sắp ra khỏi không gian này họ đều không kìm được quay lại nhìn, đại điện chơ vơ trên đỉnh núi.

Trực giác mách bảo họ rằng, khi Lâm Động xuất hiện chắc chắn sẽ có thực lực kinh người. Lúc đó… - Đợi khi ngươi xuất quan, chúng ta sẽ trở về Đông Huyền Vực!

Ánh mắt Tiểu Điêu lóe hàn quang, hai tay siết chặt lại.

Nguyên môn lão cẩu, món nợ năm đó cuối cùng ba huynh đệ ta cùng về đòi ngươi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1178

Ba Tầng Luân Hồi Kiếp

Trong Thôn Phệ Thần Điện, hắc quang lấp lánh, thân ảnh Lâm Động hiện ra, rồi một đạo hắc quang bắn ra từ trong cơ thể hắn, bây giờ hắn cũng lấy lại được quyền khống chế thân thể mình.

Phản ứng đầu tiên của hắn là nhìn về Thôn Phệ Chủ đang ngồi phía trước với ánh mắt chấn dộng. Vừa rồi tuy Thôn Phệ Chủ khống chế cơ thể nhưng hắn vẫn nhận biết được hết tình hình trận chiến.

Hắn chưa bao giờ tưởng tượng được thực lực của Thôn Phệ Chủ lại khủng bố đến mức độ đó. Đó là hai Dị Ma Vương tương đương với cường giả Luân Hồi Cảnh cơ mà. Thế nhưng chỉ trong hơn chục giây là đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Thủ đoạn đó thật sự còn cao hơn Thanh Trĩ tiền bối một bậc.

Đó là thực lực của Bát chủ Viễn Cổ sao?

- Thế nào? Rất kinh ngạc à?

Thôn Phệ Chủ thấy Lâm Động như vậy, cười nói.

- Cùng là Luân Hồi Cảnh tại sao ngài lại mạnh như vậy?

Lâm Động do dự một chút rồi hỏi.

- Luân Hồi Cảnh cũng phân biệt mạnh yếu, chỉ là cường giả bình thường không biết mà thôi.

Thôn Phệ Chủ bình thản nói:

- Cường giả mới bước vào Luân Hồi Cảnh chỉ có thể được coi là Luân Hồi Cảnh phổ thông, ví dụ như hai Dị Ma Vương bị ta giết chính là thuộc tầng thứ ấy.

- Tuy cường giả Luân Hồi Cảnh lợi hại, nhưng họ cũng sợ một thứ.

- Luân Hồi Kiếp?

Lâm Động khẽ nói, hắn cũng có nghe qua về thứ này.

- Ừm.

Thôn Phệ Chủ gật đầu:

- Trong Luân Hồi Cảnh có ba tầng Luân Hồi Kiếp, vượt qua mỗi tầng thực lực sẽ khác biệt một trời một vực so với tầng trước. Đương nhiên Luân Hồi Kiếp cũng vô cùng đáng sợ, phần lớn cường giả Luân Hồi Kiếp đều chết ở đó.

- Rất nhiều cường giả Luân Hồi Cảnh dù đã đạt đến mức có thể xung kích Luân Hồi Kiếp nhưng vẫn không dám thử, vì bước một bước rất có khả năng sẽ bị diệt vong.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, khiến cả cường giả đỉnh phong Luân Hồi Cảnh cũng phải sợ, xem ra Luân Hồi Kiếp thật sự rất đáng sợ.

- Để có được sức mạnh đương nhiên sẽ có nguy hiểm đi kèm, đó là đạo lý vĩnh hằng bất biến.

Thôn Phệ Chủ cười:

- Từ thời Viễn Cổ đến này, cũng không có nhiều người yên lành vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp.

- Chắc tiền bối đã vượt qua rồi đúng không?

Lâm Động cười.

- Bát chủ Viễn Cổ đều vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp, nhưng trong tám người bọn ta, thực lực lớn nhất là tiểu sư muội.

Thôn Phệ Chủ nói.

- Băng Chủ sao?

- Tiểu sư muội là đệ tử được lão sư thu nhận muộn nhất, nhưng thiên phú kinh người nhất. Năm đó, sau khi muội ấy bước vào Luân Hồi, trong không đến một năm đã bắt đầu vượt Luân Hồi Kiếp, hơn nữa… Nói đến đây, gương mặt Thôn Phệ Chủ thoáng qua vẻ khâm phục:

- Muội ấy vượt qua cùng một lúc cả ba tầng.

- Cùng một lúc ba tầng?

Lâm Động sững người, ánh mắt hiện vẻ kinh hãi.

- Đúng vậy, Luân Hồi Kiếp khủng bố dị thường, vượt qua một tầng đã là không dễ, vượt một lúc ba tầng càng đáng sợ hơn. Khí phách và năng lực của tiểu sư muội đến ta cũng không bì kịp.

Thôn Phệ Chủ cảm thán.

Lâm Động gật đầu, chẳng trách mà Băng Chủ được Phù Tổ coi trọng như vậy, thiên phú và sự gan dạ đó thực sự hiếm thấy.

- Thế Phù Tổ đại nhân thuộc tầng thứ nào?

Lâm Động tò mò hỏi. Vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp đã là cường giả đỉnh phong thật sự trong trời đất, còn Phù Tổ hiển nhiên đã vượt qua tầng thứ ấy.

- Sau Luân Hồi là Tổ Cảnh.

Sắc mặt Thôn Phệ Chủ trịnh trọng, khi nói đến hai chữ cuối cùng, ánh mắt cũng vô cùng nghiêm nghị.

- Tổ Cảnh?

Thôn Phệ Chủ gật đầu:

- Nhìn từ thời Viễn Cổ đến giờ, chỉ có mình lão sư đạt đến mức độ đó. Còn làm thế nào để đạt được thì ta cảm ngộ vạn năm cũng chưa hiểu được.

Đến đây Thôn Phệ Chủ lại cười:

- Đương nhiên, nếu dễ dàng cảm ngộ được thì đám dị ma kia đâu dám ra tay với chúng ta?

- Trong đám dị ma, có lẽ chỉ có Dị Ma Hoàng của chúng xuất thể mới sánh ngang được với lão sư.

- Dị Ma Hoàng? Trong trận đại chiến năm đó có xuất hiện Dị Ma Hoàng sao?

Lâm Động chép miệng.

Thôn Phệ Chủ gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng, tay khẽ vuốt ngực, nói:

- Năm đó, ta suýt chút nữa chết trong tay Dị Ma Hoàng, cũng may lão sư ra tay cứu.

Lâm Động có phần hoảng hốt, hắn không thể tưởng tượng được hai vị này gặp nhau thì sẽ gây ra cảnh tượng hủy thiên diệt địa thế nào.

- Tiên tổ, sau đó thì sao?

Côn Linh nãy giờ vẫn yên lặng nghe hai người nói không kìm được khẽ hỏi.

- Sau đó… Thôn Phệ Chủ khẽ thở dài:

- Trong một lần lão sư quyết chiến với Dị Ma Hoàng, thiêu đốt Luân Hồi, phong ấn Dị Ma Hoàng bị trọng thương trong khe hở Vị Diện. Cuối cùng phong ấn khe hở ấy lại, cắt đứt đường xâm nhập của Dị Ma tộc. Như thế chúng ta mới chiến thắng.

Lâm Động trầm mặc, dù không trải qua trận chiến năm ấy nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự thảm liệt ấy. Trận đại chiến ấy dù giành được chiến thắng cuối cùng nhưng phải trả giá quá đắt.

- Dị Ma tộc ngay từ khi sinh ra đã mạnh hơn chúng ta.

Thôn Phệ Chủ nói.

- Tiền bối không cần phải tự hạ thấp mình, tuy chúng có ưu thế hơn nhưng chúng ta cũng không phải yếu ớt. Chúng có Dị Ma Hoàng thì chúng ta cũng có cường giả Tổ Cảnh, không hề thua kém chúng.

Lâm Động nghiêm mặt.

Thôn Phệ Chủ hơi khựng người rồi cười, bá khí lại tỏa ra:

- Ngươi nói không sai, năm đó ta đã dám ra tay với Dị Ma Hoàng, sao phải sợ chứ? Có điều, muốn đạt đến trình độ của lão sư thì không phải dễ.

- Ta không tin Dị Ma Hoàng của chúng cũng dễ dàng xuất hiện.

Thôn Phệ Chủ gật đầu cười:

- Dị Ma Hoàng năm đó bị lão sư đánh trọng thương phong ấn lại, chứ biết chừng đến giờ đã bị tiêu diệt rồi. Chúng ta cũng không phải sợ đám dị ma đó.

- Tuy hiện giờ trong trời đất này dị ma tiềm phục khắp nơi, có thể hành động bất cứ lúc nào. Nhưng tiểu sư muội bọn họ cũng Luân Hồi chuyển thế, chỉ cần

họ tỉnh lại thì dị ma sẽ chẳng dám làm gì.

Lâm Động nghe thế, ánh mắt có phần phức tạp, nếu Băng Chủ tỉnh dậy thì không phải sẽ…thay thế ý thức của Ứng Hoan Hoan sao?

Thiếu nữ có bím tóc đen dài, tay cầm đàn, nhanh nhẹn hoạt bát khiến lòng hắn ấm áp năm đó sắp biến mất sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Động không kìm được siết tay lại, trong lòng thấy nhói đau.

Thôn Phệ Chủ thấy Lâm Động bỗng nhiên không nói gì, dường như hiểu được điều gì đó, khẽ nói:

- Ngươi cũng không cần quá lo lắng, thường thì luân hồi chuyển thế kiếp này sẽ là chủ đạo… Lâm Động cười khan, đương nhiên hắn biết Thôn Phệ Chủ đang an ủi hắn, chỉ có điều Băng Chủ có thể trong trường hợp thông thường sao? Thực lực của nàng ấy đến Thôn Phệ Chủ cũng phải nhận thua một bậc, nếu nàng chuyển thế thì ai sẽ giữ ý thức chủ đạo? Điều này rất khó nói.

- Giờ nghĩ nhiều cũng chẳng được gì, vẫn nên làm tốt việc của mình đã.

Thôn Phệ Chủ nói đầy thâm ý:

- Chỉ khi có đủ sức mạnh thì ngươi mới thay đổi được điều gì đó.

- Vãn bối thụ giáo.

Lâm Động trầm giọng nói, đúng là giờ có nghĩ nữa cũng chẳng ích gì, chi bằng nâng cao thực lực lên. Hắn chưa bao giờ nhận thua, dù đối thủ lần này là Băng Chủ đến Thôn Phệ Chủ cũng phải thấy không bằng, hắn cũng không hề sợ hãi.

Cho dù hy vọng nhỏ nhoi thế nào hắn cũng tuyệt đối không từ bỏ! Hắn sẽ cướp Ứng Hoan Hoan trở về!

Lâm Động siết chặt tay, đôi mắt ánh lên sự kiên nghị.

- Thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa… Thôn Phệ Chủ khẽ cười, ngài nhìn xung quanh có phần lưu luyến, ánh mắt dừng lại ở Lâm Động và colu:

- Lát nữa ta giao truyền thừa cho hai ngươi, nhưng hãy nhớ kỹ, tiếp nhận truyền thừa cũng có mạo hiểm rất lớn. Ta truyền lại cho các ngươi cảm ngộ cả đời ta về Luân Hồi. Côn Linh có huyết mạch của ta, có lẽ sẽ giữ được sự tỉnh táo, còn Lâm Động thì dễ bị lạc hhướng. Một khi mất phương hướng trong Luân hồi thì sẽ mãi mãi không có cơ hội tỉnh lại.

Nói đến đây, sắc mặt Thôn Phệ Chủ vô cùng ngưng trọng. Lâm Động cũng gật đầu trịnh trọng, hắn cũng không bất ngờ trước rủi ro ấy, muốn có sức mạnh phải trả giá, đó là điều đương nhiên.

- Vì thé, trong truyền thừa, Linh Nhi hãy tận lực bảo vệ cho Lâm Động tỉnh táo. Hai người sẽ có liên quan chặt chẽ với nhau, một người xảy ra chuyện người kia sẽ bị ảnh hưởng.

Thôn Phệ Chủ nói.

- Hai người chuẩn bị đi, ta cũng động thủ đây. Còn thành bại thế nào phải xem các ngươi thôi.

Hai người Lâm Động gật đầu, sắc mặt có phần ngưng trọng, cùng ngồi xuống, tâm thần dần bình tĩnh lại.

Thôn Phệ Chủ thấy thế, giang hai tay ra, cảm nhận trời đất này một lần nữa, sắc mặt có phần quyết luyến, một lúc lâu sau, thân thể dần cong lại, hắc quang tỏa ra biến thành một cái hắc động khổng lồ.

Hắc động xoay chuyển, rồi giống như một cái miệng lớn dần nuốt lấy Lâm Động và Côn Linh.

- Tiếp theo phải dựa vào các ngươi thôi. Hy vọng truyền thừa của ta sẽ không

biến mất tại đây… Hắc động xoay chuyển, chỉ có giọng nói của Thôn Phệ Chủ vang vọng trong không gian, cuối cùng dần biến mất, vị cường giả đỉnh phong cuối cùng cũng tiêu tan.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1179

Luân Hồi Hải

Khi bóng tối rút đi, Lâm Động cũng dần mở mắt, rồi hắn có phần thất thần vì ánh sáng chói lòa từ phía trước phản chiếu lên gương mặt hắn.

- Đây là...

Lâm Động lẩm nhẩm, nhìn quanh thì thấy một vùng biển tú lệ không có điểm tận cùng. Mặt nước lấp lánh, đẹp đến ngất ngây.

- Đây là Luân Hồi Hải.

Một giọng nói trong trẻo vang lên từ bên cạnh, Lâm Động ngoảnh sang, chỉ thấy cách hắn vài trượng là Côn Linh đang ngồi. Dáng người nàng như liễu, y phục làm tôn lên cơ thể mảnh mai khiến người ta phải động lòng.

- Luân Hồi Hải?

Lâm Động nhướn mày, ánh mắt có chút nghi hoặc.

- Sau khi vào Luân Hồi Cảnh, trong đan điền sẽ biến thành Luân Hồi Hải. Nó rất rộng lớn khó lường, chứa tu vi cả đời. Đây chính là Luân Hồi Hải.

Côn Linh nhìn vùng biển tú lệ, nói:

- Đương nhiên, thứ quý giá nhất ở đây là cảm ngộ của tiên tổ về Luân Hồi, đó là thứ quan trọng nhất để bước vào Luân Hồi Cảnh.

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt ngưng đọng, hắn cảm nhận được trong vùng biển này lan tỏa một thứ dao động huyền hảo, nó giống như bầu tinh không sâu

thắm mà hấp dẫn.

Đó là thứ mùi vị Luân Hồi thần bí nhất.

Lâm Động sững sờ nhìn mặt biển, ánh mắt dường như có ngọn lửa bùng cháy.

- Lâm Động!

Bỗng đúng lúc ấy có một tiếng gọi gấp gáp vang lên, hắn sực tỉnh, ánh mắt có phần đờ đẫn nhìn về phía Côn Linh phía sau lúc này đang có chút lo lắng.

- Ngươi nhìn dưới chân!

Côn Linh vội nói.

Lâm Động cúi xuống, đồng tử lập tức co nhỏ lại, mồ hôi lạnh túa ra. Thì ra hắn bất giác không biết từ khi nào đã tiến đến gần mép thạch đài phía trên Luân Hồi Hải. Chỉ cần bước thêm một bước nữa là hắn sẽ rơi xuống biển.

- Luân Hồi Ý ở đây có sức hấp dẫn chí mạng với cường giả chưa bước vào Luân Hồi Cảnh. Chỉ cần tâm thần ngươi có chút sơ hở là sẽ bị rơi vào đó, không thể gượng dậy được.

Côn Linh vẻ mặt ngưng trọng, nói.

Lâm Động vội lùi lại, đến bên cạnh Côn Linh mới dừng lại, quệt mồ hôi trán, rồi cảm kích nhìn Côn Linh:

- Cảm ơn!

Nếu vừa rồi không phải nhờ Côn Linh kịp thời đánh thức hắn thì có lẽ giờ hắn đã rơi vào Luân Hồi Hải. Lúc này hắn mới hiểu tại sao Thôn Phệ Chủ nhất định muốn Côn Linh đi cùng hắn… - Ngươi vẫn chưa thực sự tiếp xúc với Luân Hồi Ý mà đã như vậy. Ta thấy e là truyền thừa này rất khó thành công.

Côn Linh thờ ơ nói.

- Lần này là ta sơ suất.

Lâm Động đỏ mặt, hắn cũng không ngờ Luân Hồi Ý lại lợi hại đến vậy.

Côn Linh khẽ thở dài:

- Chuẩn bị đi, chúng ta bắt đầu.

Lâm Động gật đầu, rồi ngồi xuống trước mặt Côn Linh. Côn Linh thấy thế hơi do dự, rồi đưa đôi tay mảnh mai của mình ra, hơi đỏ mặt nói:

- Ngươi nắm lấy tay ta, như vậy ta mới cảm tri được ngươi có bị rơi vào nguy hiểm không.

- Đa tạ!

Lâm Động gật đầu chân thành, đưa tay nắm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại của Côn Linh. Cảm giác như nắm một viên ngọc thạch mát lạnh vậy, rất tuyệt.

Có điều, Lâm Động lúc này không có tâm tư để tận hưởng điều đó. Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại:

- Bắt đầu đi!

Hai người cùng nhắm mắt lại, tinh thần lực dần lan tỏa. Ban đầu tinh thần lực của hai người phân tách rõ rệt, nhưng hai người nhận ra nếu như vậy thì tinh thần lực của họ căn bản không lan ra khỏi thạch đài được. Sau một lúc do dự, hai đạo tinh thần lực dần hòa vào nhau.

Khi tinh thần lực quện với nhau, gương mặt có phần lạnh lùng của Côn Linh bỗng đỏ lên.

Tinh thần lực của hai người ngưng tụ lại với nhau, cuối cùng phá vỡ được sự

ràng buộc của thạch đài. Khi tinh thần lực bay ra ngoài, chỉ thấy trên Luân Hồi Hải cũng có khói bốc lên, ánh sáng lấp lánh, hiện lên vô số hình ảnh.

Một thứ dao động huyền ảo thần bí lan tỏa.

Tinh thần lực của Lâm Động không kìm được tiến gần với Luân Hồi ý phía trên Luân Hồi Hải, rồi hắn mở rộng tâm thần, tinh thần lực thật sự tiếp xúc với Luân Hồi Ý.

Vào khoảnh khắc tiếp xúc, tinh thần lực của Lâm Động đột nhiên run lên, trước mắt hắn dường như lướt qua vô số quang ảnh.

Một hình ảnh xuất hiện trước mặt Lâm Động. Chỉ thấy trong đó có một trung niên nam tử, thân hình mỏng manh, gương mặt có vài phần giống với Lâm Động, vẻ mặt rất nghiêm túc. Bên cạnh là một mỹ phụ, bà đang nhìn Lâm Động với ánh mắt dịu dàng và cưng chiều.

- Cha, mẹ… Lâm Động sững nhìn hai ngươi, cảm giác xót xa bỗng dâng lên trong tim khiến mắt hắn đỏ lên. Bao nhiêu năm xa nhà, trải qua bao gian khổ rèn luyện, mọi điều không phải vì khiến mình mạnh hơn để bảo vệ được người thân sao?

- Động nhi, nên về nhà thôi.

Mỹ phụ vẫy tay với Lâm Động, giọng nói dịu dàng và quen thuocọ đó khiến Lâm Động run rẩy, nghiến răng kiên trì nhiều năm như vậy, hắn đã mệt mỏi rồi, hắn rất muốn về với Thanh Dương Chấn nhỏ bé. Ở đó tuy không có gì nổi bật nhưng khiến tâm hồn hắn vô cùng yên ổn.

Trong lúc hoảng hốt, Lâm Động đưa tay về phía mỹ phụ.

… Trên thạch đài, Côn Linh mở mắt, có phần lo lắng nhìn Lâm Động đang nhắm nghiền mắt, gương mặt có sự dịu dàng hiếm thấy. Từ khi gặp đến giờ hắn vẫn cứng nhắc như đá, thậm chí khi đối mặt với cường giả đỉnh phong như Cửu

Phong hắn cũng dám sinh sát ý. Vậy mà giờ, vẻ mặt này lại giống như một đứa trẻ vậy.

- Ài, ngươi thật ngốc, như thế sao hoàn thành được truyền thừa!

Côn Linh khẽ thở dài, nàng có huyết mạch của Thôn Phệ Chủ hộ tân nên không bị chìm đắm vào Luân Hồi Ý, nhưng ở đây Luân Hồi Ý có thể đánh động sự quyến luyến ở sâu trong tâm thức con người. Đến lúc đó, người có cường đại thế nào cũng trở nên yếu đuối vô cùng.

Côn Linh khẽ nắm tay Lâm Động, nhưng hắn không có phản ứng gì. Thấy vậy, nàng nhướn mày, lưỡng lự một chút rồi cắn môi, một chút máu chảy ra giống như bông hồng nở rộ.

Máu tươi chảy ra, Côn Linh vươn người về phía trước, vòng đôi tay qua cổ Lâm Động, rồi đôi môi lạnh lẽo ép lên môi Lâm Động.

Máu tươi thuận theo môi chảy vào miệng Lâm Động rồi nở rộ.

Đường sóng dao động màu đen tỏa ra từ cơ thể Côn Linh rồi bao quanh Lâm Động. Càng ngày hắc quang càng đậm đặc, cuối cùng biến thành một cái kén bọc lấy hai người.

… Khi chạm vào tay mỹ phụ kia, từ bàn tay Lâm Động bỗng tỏa ra một tia sáng, chỉ thấy hai thân ảnh kia biến dạng rồi dần biến thành hư ảo.

Có điều, dù thân thể tiêu tán nhưng ánh mắt mỹ phụ kia nhìn Lâm Động vẫn đầy yêu chiều và dịu dàng. Nam tử bên cạnh cũng khẽ gật đầu, gương mặt hiện vẻ tán thưởng.

- Cha, mẹ… Lâm Động lẩm bẩm, sống mũi cay cay.

- Nếu ngươi cứ biểu hiện kém cỏi thế này thì ta cũng không cứu được đâu.

Một giọng nói thờ ơ vang lên.

Lâm Động khẽ gật đầu, hít sâu một hơi, nụ cười đầy vẻ kiên nghị hiện lên.

- Cha mẹ yên tâm, con không sao. Mọi người hãy đợi con, con sẽ quay về sớm thôi… Lâm Động siết chặt tay, ánh mắt có phần mơ màng lúc này đã lấy lại vẻ kiên nghị, rồi hắn ngồi xuống. Muốn thật sự trở về thì phải khống chế được sức mạnh ở đây đã.

- Linh Nhi cô nương, cảm ơn. Đây là lần cuối.

Lâm Động nói rồi giang hai tay ra, tinh thần lực lại tràn ra, cuối cùng đánh mạnh lên Luân Hồi Ý thần bí.

Vút vút!

Vô số đạo quang ảnh không ngừng lướt qua não Lâm Động, thế nhưng lần này hắn không chìm đắm trong đó, ánh mắt vững như bàn thạch, giống như người ngoài cuộc, lặng lẽ nhìn hoa tàn hoa nở.

Thứ Luân Hồi này chuyển động giống bánh xe, tuần hoàn liên tục, vô cùng vô tận.

Thời gian dần trôi đi, cái kén bọc quanh người không biết tan đi từ khi nào, hai thân ảnh ngồi đó dường như được phủ lên một lớp bụi dày, trên đó có một quầng sáng nhạt.

Luân Hồi Hải khẽ động, vô số tia sáng tú lệ của Luân Hồi Ý nổi lên trên mặt biển rồi chui vào cơ thể hai người.

Quá trình khổ tu này không biết kéo dài bao lâu, có lẽ một, cũng có thể là mười năm… Có điều, thời gian rồi cũng có ngày kết thúc, không biết từ khi nào, một thân ảnh gầy gò trên thạch đài bỗng khẽ động đậy, hai mắt chậm rãi mở ra.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm xưa kia đã có thêm một chút dao động của Luân Hồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1180

Chiến Tranh

Trên thạch đài, người thanh niên chầm chậm mở mắt, đôi mắt đen sâu thẳm như bầu trời đêm, tận sâu bên trong là Luân Hồi Ý lưu chuyển, tỏa ra thứ năng lượng khó nói thành lời, tạo nên vô số cảnh tượng kỳ diệu phía sau hắn.

Khi hắn mở mắt ra dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mãi lúc lâu sau hắn mới hồi phục, nhìn lớp bụi phủ trên cơ thể, hắn khẽ cười, thân thể khẽ rung lên, lớp bụi ánh lên tia sáng, bay lên thành những đốm sáng nhỏ đẹp đẽ vô cùng.

- Chúc mừng!

Từ bên cạnh vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, Lâm Động ngẩng lên thì thấy gương mặt xinh đẹp với mái tóc dài màu bạc, lấp lánh tuyệt đẹp.

Côn Linh lúc này gương mặt thanh tịnh, trong mắt cũng có Luân Hồi Ý lưu chuyển, rõ ràng nàng cũng nhận được lợi ích không thua kém Lâm Động.

- Đa tạ Côn Linh cô nương đã tương trợ.

Lâm Động cảm ơn một cách chân thành, hắn biết lần này hắn cảm ngộ được Luân Hồi ý tất cả là nhờ có sự bảo vệ của Côn Linh. Nếu không chỉ e hắn đã lạc hướng trong Luân Hồi Ý thâm sâu khó lường kia rồi.

- Ta cũng là tự giúp mình thôi.

Côn Linh khẽ lắc đầu, ngữ khí bình thản, có lẽ là thực lực nàng đã tiến bộ nhiều, sự áp chế từ Thôn Phệ Tổ Phù trong cơ thể Lâm Động với nàng đã yếu đi nhiều, nàng dường như trở lại với sự lạnh lùng như lần đầu gặp mặt.

Lâm Động cười, hắn nhìn gương mặt Côn Linh, rồi tia nhìn chuyển xuống đôi môi đỏ quyến rũ, ở đó dường như vẫn lưu lại vết máu.

Cảm giác được tia nhìn của Lâm Động, ánh mắt Côn Linh lóe lên, rồi dường như không muốn nhận thua trước mặt hắn, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nhưng sự đấu mắt này không kéo dài lâu, tay nàng khẽ siết lại, không biết chuyện gì, rõ ràng nàng đã thấy áp lực của Thôn Phệ Tổ Phù gây ra đã giảm nhiều, nhưng nàng vẫn không thể nhìn thẳng vào hắn lâu được.

Gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, Côn Linh quay mặt đi tránh ánh nhìn của Lâm Động:

- Ngươi đã hứa với tiên tổ, không được dùng Thôn Phệ Tổ Phù ức hiếp ta.

Giọng nói của nàng vẫn bình thản như trước, chỉ có điều thêm vài phần yếu ớt.

- Ta đâu có dùng đến Thôn Phệ Tổ Phù.

Lâm Động ngạc nhiên Hắn không nói còn được, nói rồi lại khiến má Côn Linh càng thêm đỏ, nàng khẽ cắn môi rồi lườm hắn, vội vàng chuyển chủ đề:

- Ngươi vui cái gì, truyền thừa mới hoàn thành được một nửa thôi.

- Một nửa?

Lâm Động khựng người.

- Chúng ta đúng là đã cảm ngộ được Luân Hồi Ý, nhưng thực lực của ngươi hiện nay e là vẫn dừng ở Tử Huyền Cảnh đại thành đúng không?

Côn Linh nói.

Lâm Động nghe vậy liền cảm ứng một chút, lông mày nhíu lại, đúng là nguyên lực trong cơ thể hắn không tăng bao nhiêu.

- Có lẽ cảm ngộ Luân Hồi Ý chỉ là bước đầu tiên, chúng ta đã đạt được cảnh giới nhưng tu vi thì vẫn còn cách xa lắm.

Côn Linh hơi nhướn mày nói.

- Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Lâm Động hỏi.

Trong mắt Côn Linh cũng đầy sự nghi hoặc, nàng nhìn Luân Hồi Hải rộng mênh mang vô tận, khẽ lắc đầu, nói:

- Lẽ nào bắt chúng ta tu luyện ở đây?

Lâm Động trầm ngâm, chậm rãi bước tới méo thạch đài, cúi xuống nhìn Luân Hồi Hải một lúc lâu rồi mới lẩm nhẩm:

- Có lẽ đây là nơi ẩn tàng tu vi cả đời của Thôn Phệ Chủ, muốn có được sức mạnh đó, có lẽ… Nói đến đây, hắn nhìn chăm chăm vào vùng mặt biển.

- Ý ngươi là chúng ta phải xuống biển?

Côn Linh kinh ngạc, trong Luân Hồi Hải chứa đầy sức mạnh hùng hồn, trước đó họ chỉ tiếp xúc với Luân Hồi Ý ở bên ngoài cũng đã không dễ dàng gì. Nếu vào rong thì còn đường sống không?

Lâm Động trầm mặc một lúc, cười nói:

- Côn Linh cô nương, không phá sinh tử sao nhập được Luân Hồi?

- Ngươi cũng quá to gan đấy.

Côn Linh khẽ cảm thán, ngữ khí cũng có chút khâm phục.

Lâm Động cười cười, rồi đưa tay về phía Côn Linh:

- Côn Linh côn nương, không biết cô nương có dám cùng ta xông pha một trận sinh tử không?

Nhìn bàn tay hắn đưa ra, Côn Linh khẽ cắn môi, một lát sau cũng đưa tay ra nắm lấy tay hắn:

- Ngươi quá giảo hoạt, rõ ràng là muốn ta theo để bảo vệ ngươi.

Côn Linh một câu nói trúng tim đen, Lâm Động cũng không thấy ngại ngùng gì, nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng, hít sâu một hơi, vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng.

- Côn Linh cô nương, đi thôi.

Côn Linh khẽ gật đầu, hai người nhìn nhau rồi cùng bước tới, chỉ nghe tùm một tiếng, nước biển bắn lên, hai thân ảnh rơi thẳng xuống mặt biển vô tận.

Hai người vừa rơi xuống lập tức cảm giác được một luồng sức mạnh vô tận từ bốn phương tám hướng ập tới, rồi ngang ngược xông thẳng vào cơ thể họ.

Đối diện với sự xung kích hung hăng đó, ngay Lâm Động có nhục thể cường hãn cũng khó lòng chịu đựng. Thân thể hắn căng cứng, toàn thân nổi gân xanh, trong mắt hiện lên vô số tơ máu, kinh mạch trong cơ thể cũng phình to đến cực hạn dường như muốn nổ tung ngay lập tức.

Thế nhưng, ngược lại với sự đau đớn của Lâm Động, gương mặt Côn Linh vô cùng bình tĩnh, không chỉ không có chút dấu hiệu đau đớn nào mà ngược lại còn có cảm giác đắm chìm mê mẩn.

Những tiếng rên đau đớn đến cực hạn truyền đến tai Côn Linh, lúc này nàng mới mở mắt, liền nhìn thấy Lâm Động đang đau đớn đến quằn quại.

Dưới biển Côn Linh không thể nói, nhưng gương mặt đầy sự lo lắng. Một lát

sau nàng khẽ thở dài bất lực, ngón tay cứa qua cổ tay máu tươi lập tức chảy ra.

Máu tươi bao quanh cơ thể hai người, nhìn kỹ sẽ thấy trong đó có những tia hắc quang nhàn nhạt.

Côn Linh đưa tay ôm lấy nam tử đang quằn quại, máu tươi không ngừng chảy ra từ cổ tay khiến sắc mặt nàng có phần nhợt nhạt.

Máu bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng biến thành một cái kén dài vài trượng, bọc lấy hai người bên trong.

Cái kén dần chìm xuống đáy sâu Luân Hồi Hải, xung quanh là những cột quang trụ năng lượng hùng hồn chiếu thẳng vào trong kén.

Cả Luân Hồi Hải dường như sục sôi.

Bên trong kén, hai luồng khí tức cũng ngày một mạnh mẽ hơn, cũng lúc này, từng cửa ải được vượt qua dễ dàng với thế như chẻ tre.

… Thời gian dần trôi đi, bất tri bất giác đã hai tháng sau khi vào không gian này. Trong thời gia này, ở Yêu Vực cũng chấn động không nhỏ vì sự việc này.

Trong Yêu Vực cũng có nhiều ngọa hổ tàng long, ngoài một vài thế lực lớn được biến đến, một vài thế lực ẩn dật cũng không thể coi thường. Trong đó cũng không thiếu một số thế lực truyền thừa từ thời Viễn Cổ, vì thế họ cũng hiểu biết chút ít về dị ma.

Trước đây, dị ma đều tiềm phục, rất ít người biết được tin về chúng. Nhưng lần này, dị ma xuất hiện đã khiến không ít thế lực cảm thấy kinh hãi, ẫi cũng biết trận đại kiếp thời Viễn Cổ đã tạo nên hậu quả đáng sợ thế nào.

Nếu lần này nó tái hiện thì sinh linh sẽ gặp phải chuyện gì?

Nghĩ vậy, trong Yêu Vực, bề ngoài thì sục sôi nhưng cũng có nhiều đại thế lực ngấm ngầm phái thám tử đi tìm kiếm dấu vết của dị ma.

… Thú Chiến Vực, Tứ Tượng Cung.

Danh tiếng của Tứ Tượng Cung ở Yêu Vực hiện nay đã vượt xa trước đây. Từ sau hôm dị ma phá vỡ không gian xuất hiện ở đây, Thiên Yêu Điêu tộc và Long tộc đã thể hiện rõ ràng quan hệ với Tứ Tượng Cung, hơn nữa cộng thêm việc không biết từ đâu loan tin đại thủ lĩnh của Tứ Tượng Cung đã có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ, càng khiến Tứ Tượng Cung trở thành thế lực mới nổi không thể coi thường trong Yêu Vực. Ngay lập tức, không ít cường giả đua nhau đến nương nhờ khiến thực lực Tứ Tượng Cung ngày càng lớn mạnh.

Lôi Uyên Sơn trước đây, Tứ Tượng Cung chủ điện hiện nay, lúc này có rất nhiều thân ảnh đang ngồi. Đứng đầu là Tiểu Điêu, thời gian này vì Tiểu Viêm bế quan xung kích Chuyển Luân Cảnh nên hắn vẫn ở lại Tứ Tượng Cung, vì mối quan hệ với Lâm Động và thân phận vốn có của hắn mà chẳng ai dám có ý kiến gì với việc hắn tạm thời cai quản Tứ Tượng Cung, ngay cả mấy người Thiên Long Yêu Soái cũng không chút dị nghị.

Trong đại điện, dưới Tiểu Điêu là Thiên Long Yêu Soái, Kim Viên Yêu Soái và Châu Nghị. Khí thế của họ hiện nay cũng đã thay đổi hẳn so với hai tháng trước, trong khí tức của họ đã có một chút dao động của Luân Hồi. Điều này cho thấy họ đã chạm tới Luân Hồi rồi.

Tiến bộ nhỏ này với họ mà nói là sự khác biệt một trời một vực.

Phía sau họ còn có một vài gương mặt lạ lẫm, nhưng khí tức cũng đều cường đại dị thường. Tứ Tượng Cung hiện nay, dù là quy mô hay khí tượng đều hơn hẳn trước đây.

Tiểu Điêu ngồi trên vị trí trên cùng, nghe các loại báo cáo khẽ gật đầu. Hắn vốn là thiếu tộc trưởng của Thiên Yêu Điêu tộc, xử lý những sự vụ này cũng thành thạo hơn Lâm Động vài phần, vì thế không ai là không phục cả.

- Nhị thủ lĩnh, đại thủ lĩnh vẫn chưa có tin tức gì sao?

Thiên Long Yêu Soái đột nhiên lên tiếng hỏi. Đến nay đã hai tháng mà Lâm Động vẫn không có tin tức gì, không biết rốt cuộc là thế nào.

Tiểu Điêu lắc đầu, nói:

- Chư vị không cần phải lo lắngm tuy truyền thừa của Thôn Phệ Chủ lợi hại nhưng huynh ấy cũng không phải tầm thường, chắc chắn không sao đâu.

- Đúng rồi nhị thủ lĩnh, trước đây đại thủ lĩnh từng bảo bọn ta thám thính tin tức ở Đông Huyền Vực, giờ đã có chút tin.

Thiên Long Yêu Soái bỗng nói.

- Ồ?

Tiểu Điêu đứng bật dậy, gương mặt tuấn dật trở nên lạnh băng:

- Nói.

- Đông Huyền Vực hiện giờ dường như bùng nổ một trận chiến tranh, Thất đại siêu cấp môn phái giờ chri còn ba, và kẻ phát động chiến tranh chính là… Nguyên Môn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1181

Chúng Ta Nên Quay Về Rồi

Thấm thoát đã lại nửa tháng nữa trôi qua.

Cực bắc Yêu Vực, nơi hoang nguyên ngập đầy canh khí sắc bén, từ sau khi không gian bị vỡ kia biến mất, địa vực này cũng đã trở lại với sự vắng vẻ trước đây, cảnh tượng ác liệt mấy tháng trước đến nay đã không còn dấu vết gì nữa.

Canh phong cuộn trào, những cơn bão giống như những con cự mãng thông thiên càn quét vùng đất này, trước sức mạnh cuồng bạo đó, không gian dường như trở nên biến dạng.

Sự càn quét đó không biết kéo dài bao lâu, đột nhiên trong không gian nơi sâu nhất của hoang nguyên đột nhiên tách ra, một luồng sức mạnh hùng hồn khó lòng hình dung bắn phụt ra.

Khi ấy có hai thân ảnh bước ra từ trong không gian nứt ra kia.

- Cuối cùng cũng ra rồi… Hai người vừa bước ra nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, trên gương mặt là nụ cười nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, tuy môi trường ở đây khắc nghiệt, nhưng trong mắt họ lại vô cùng thân thiết.

Hai người này đương nhiên là Lâm Động và Côn Linh vừa tiếp nhận truyền thừa của Thôn Phệ Chủ. Sau ba tháng, cuối cùng họ cũng hoàn thành truyền thừa một cách thuận lợi, đồng thời thoát được khỏi Luân Hồi Hải.

Hai người lúc này đã thu khí tức lại, nhưng chỉ có người có cảm ứng nhạy bén mới nhận ra đằng sau sự hiền hòa kia làmột sức mạnh to lớn thế nào.

Chỉ ba tháng mà hai người đã như thay da đổi thịt.

Lâm Động giang hai tay ra, hít sâu một hơi khí lạnh, tuy chỉ là ba tháng nhưng hắn có cảm giác như được sinh ra lần nữa. Lúc này hắn có thể cảm nhận được nguyên lực hùng hồn trong cơ thể, mức độ đã thật sự đột phá Tử Huyền Cảnh, bước vào tầng thứ Chuyển Luân Cảnh.

Quan trọng nhất là hắn không phải Chuyển Luân Cảnh phổ thông, mà là Chuyển Luân Cảnh chạm tới Luân Hồi.

Trong truyền thừa của Thôn Phệ Chủ không chỉ có tu vi cả đời ngài, quan trọng nhất là còn là cảm ngộ của ngài về Luân Hồi. Dù sự cảm ngộ đó Lâm Động hiện giờ chưa thể tiếp thu hết, nhưng đủ để cho hắn có khởi điểm cao hơn những cường giả Chuyển Luân Cảnh khác.

Nếu giờ so sánh về cảm ngộ Luân Hồi thì Lâm Động tin rằng, ngay Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh cũng không bằng hắn nữa. Lâm Động hiện nay mới thực sự nước chân vào tầng thứ đỉnh cao của trong trời đất.

Dựa vào cảnh giới Chuyển Luân Cảnh chạm tới Luân Hồi, cộng với tinh thần lực Tiểu Phù Tông, hai đại tổ phù và rất nhiều món thần vật khác, Lâm Động tự tin rằng, cho dù là cường giả Luân Hồi chân chính cũng khó lòng đả thương được hắn.

Lâm Động nắm chặt tay lại, trong lòng có chút hào hùng, Chuyển Luân Cảnh, cảnh giới từng khiến hắn cảm giác như không thể với tới cuối cùng hắn đã đạt đến rồi. Vì bước này mà những năm nay hắn đã phải bỏ ra không ít, nhưng cũng may tất cả đều đã được báo đáp.

- Côn Linh cô nương tiếp theo ta phải về Tứ Tượng Cung, còn cô nương?

Lâm Động quay sang mỉm cười nói.

Côn Linh lưỡng lự một chút rồi nói:

- Ta phải về Côn Bằng tộc, ta đã nhận truyền thừa của tiên tổ, phải về thông báo một tiếng.

- Nếu vậy thì chúng ta tạm biệt nhau tại đây. Lần này may nhờ có sự tương trợ của cô nương. Sau này nếu có việc gì cần đến, dù chết ta cũng không từ chối.

Lâm Động ôm quyền chân thành nói, trong lần tiếp nhận truyền thừa, hắn đã quên mình đã bao nhiêu lần rơi vào hiểm cảnh, nhưng tất cả nhờ có Côn Linh bảo vệ mà hắn đã thuận lợi vượt qua.

Côn Linh nghe thế, hơi cụp mắt, dường như không được vui lắm, nhưng rồi nàng liền gật đầu cười, vẫy tay một cái, một đạo hắc quang hiện ra biến thành một hắc ảnh tay cầm trường đao. Đó là Thôn Phệ Thiên Thi cường hãn đến kinh người phía trước Thôn Phệ Thần Điện.

- Chắc ngươi biết thứ này?

Côn Linh hỏi.

- Thôn Phệ Thiên Thi, không ngờ nó lại nằm trong tay cô nương.

Lâm Động gật đầu, không kìm được quan sát cỗ thiên thi, hắn đã tận mắt chứng kiến sự lợi hại của nó.

- Cỗ Thôn Phệ Thiên Thi này là cái cuối cùng tiên tổ luyện chế. Nó hấp thụ năng lượng của ngài nên mới mạnh như vậy.

Côn Linh mỉm cười rồi nói:

- Ta tặng nó cho ngươi, có lẽ ngươi cần nó hơn.

- Tặng ta?

Lâm Động khựng người.

- Chắc ngươi phải về Đông Huyền Vực đúng không? Ngươi có thù oán ở đó, quay về chắc chắn sẽ là một trận mưa máu gió tanh, có nó ngươi sẽ an toàn hơn.

Côn Linh nói.

- Sao cô nương biết chuyện của ta ở Đông Huyền Vực?

Lâm Động ngạc nhiên.

- Ngươi quên rồi à? Trong truyền thừa, tinh thần lực chúng ta ngưng tụ với nhau nên ta nhìn thấy mọi việc trước đây của ngươi.

Côn Linh chớp mắt tinh nghịch.

Lâm Động hơi đỏ mặt, nói vậy không phải mọi bí mật của hắn đã bị Côn Linh biết hết rồi sao?

- Thường ta toàn ở trong tộc nên không có phiền phức gì, thế nên ngươi cần Thôn Phệ Thiên Thi hơn ta. Ta nghĩ, một đại nam nhân như ngươi chắc sẽ không ỡm ờ từ chối như các bà cô chứ?

- Côn Linh cô nương, đa tạ!

Môi Lâm Động khẽ giật giật, cuối cùng thở dài một tiếng, tuy giờ hắn đã hơn hắn trước đây, nhưng dường như Nguyên Môn cũng có gì đó quỷ dị, nếu hắn không nhầm thì có lẽ Nguyên Môn có liên quan gì đó tới dị ma. Nếu hắn muốn trở lại Đông Huyền Vực phục thù, trong tay có thêm sức mạnh thì sẽ được đảm bảo hơn.

- Chúng ta dù gì cũng đã cùng nhau vượt qua hoạn nạn, nhất định phải xưng hô xa lạ vậy sao?

Côn Linh nhìn Lâm Động, khẽ nói.

Lâm Động khựng người, do dự một chút rồi cười:

- Vậy ta mạo phạm gọi một tiếng Linh Nhi vậy.

Côn Linh đỏ mặt, nàng không còn sự lạnh lùng khi mới gặp nữa, môi hồng khẽ động, nói:

- Ta đi trước đây, hy vọng sau này…có thể gặp lại.

Vừa dứt lời, nàng không ở lại thêm chút nào nữa, phẩy tay một cái, không gian quang người biến dạng, nàng liền bước vào trong, khi ấy, khóe mặt rõ ràng hơi đỏ lên.

Lâm Động có phần ngẩn ngơ nhìn không gian biến dạng, một lúc sau mới lắc lắc đầu loại bỏ cảm xúc kìm nén trong lòng, rồi vung tay thu Thôn Phệ Thiên Thi lại.

- Nên đi thôi.

Hắn lại nhìn vào sâu trong hoang nguyên, ngửa lên cừoi lớn rồi biến thành một đạo quang ảnh, bay thẳng vào cơn bão canh phong cuồng bạo kia với tư thái hùng hồn nhất.

Cơn bão canh phong tưng fkhiến Lâm Động vô cùng thê thảm lần này lại không hề gây được chút trở ngại nào cho hắn. Dọc đường hắn xông tới thế như chẻ tre, chỉ hơn chục phút đã xuất hiện bên ngoài hoang nguyên, nhận biết phương hướng một chút rồi thân hình biến mất.

… Sau khi rời khỏi địa vực Cực Bắc, Lâm Động không ngừng nghỉ đi thẳng tới Thú Chiến Vực. Cùng với việc thực lực tăng mạnh, tốc độ của hắn cũng đã hơn hắn trước đây, vì thế chỉ nửa ngày ngắn ngủi hắn đã tớ vùng ven Thú Chiến Vực, và chỉ sau chục phút Lôi Uyên Sơn đã xuất hiện trong tầm mắt hắn.

- Cung nghênh đại thủ lĩnh!

Khi vào phạm vi của Lôi Uyên Sơn, Lâm Động không hề che giấu khí tức, động tĩnh đó lập tức được các cường giả của Tứ Tượng Cung nhận ra, rồi trên

trời vang lên vô số âm thanh xé gió, rất nhiều thân ảnh hiện ra, đồng thanh hô vang.

Lâm Động hiện ra trên không trung, thấy cường giả của Tứ Tượng Cung, hắn gật đầu mỉm cười, rồi ngẩng lên thì thấy mấy người Tiểu Điêu ở phía trước đại điện trên ngọn núi chính. Hắn động thân, ngay sau đó xuất hiện phía trước đại điện.

- Cung nghênh đại thủ lĩnh!

Mấy người Thiên Long Yêu Soái thấy Lâm Động, trong lòng hơi giật mình, họ cảm nhận được một luồng áp lực kinh người từ phía hắn, vội vàng cung kính nói.

- Xem ra lần này mọi người cũng nhận được không ít lợi ích.

Lâm Động lướt nhìn là nhận ra năng lượng Luân Hồi tỏa ra từ mấy người Thiên Long Yêu Soái, rõ ràng tạo hóa mà Thôn Phệ Chủ cho họ cũng khiến họ có thu hoạch rất lớn.

Mấy người Thiên Long Yêu Soái cười, không che giấu được sự vui mừng trong ánh mắt.

- Cuối cùng ngươi cũng về rồi.

Tiểu Điêu nhìn Lâm Động, cười nói:

- Không hổ là truyền thừa của Thôn Phệ Chủ, ta thấy tu vi hiện nay của ngươi cũng không kém ta rồi.

Lâm Động cười, nhin Tiểu Điêu thì cũng ngạc nhiên. Năng lượng Luân Hồi tỏa ra từ người Tiểu Điêu mạnh hơn mấy lần so với Thiên Long Yêu Soái bọn họ, mức độ này có lẽ sánh ngang với Chúc Lê đại trưởng lão trước đây rồi.

- Tiểu Viêm đâu?

Lâm Động quét mắt nhìn thì không thấy Tiểu Viêm.

- Từ khi quay về là hắn bế quan, đến nay đang xung kích Chuyển Luân Cảnh. Tính thời gian chắc cũng sắp rồi…Tiểu Điêu nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, trong lòng thấy vui mừng, ba huynh đệ hắn bất tri bất giác đã trưởng thành đến mức này rồi.

- Đúng rồi, Đông Huyền Vực có tin tốt và tin xấu.

Tiểu Điêu nhìn Lâm Động, ánh mắt có phần sắc bén, khẽ nói.

Tiểu Điêu vừa dứt lời thì mấy người Thiên Long Yêu Soái lập tức thấy nụ cười trên gương mặt Lâm Động thu lại, thay vào đó sự sát ý lạnh lùng.

- Tin xấu là Nguyên Môn đã gây chiến tranh.

Tiểu Điêu chậm rãi nói:

- Đông Huyền Vực hiện nay, nếu không kể Nguyên Môn thì Bát đại siêu cấp tông phái chỉ còn hai.

Ầm!

Sát ý từ trong cơ thể Lâm Động bùng nổ, tầng mây trên trời cũng bị đánh bay hết, nhiệt độ của cả Lôi Uyên Sơn dường như hạ xuống, vô số cường giả Tứ Tượng Cung đều ngẩng lên nhìn về phía chủ điện.

- Còn hai tông phái nào?

Giọng nói của Lâm Động khàn đặc và dữ dằn, sát ý trong mắt có dấu hiệu càng thêm điên cuồng.

- Tin tốt là, hai siêu cấp tông phái còn lại là Đạo Tông và Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Có điều, tình hình cũng không quá khả quan.

Lâm Động trầm mặc gật đầu, hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi chầm chậm ngẩng đầu lên. Một lúc lâu sau mới nói:

- Triệu tập nhân lực bày trận pháp Không Gian Na Di, chúng ta…quay về thôi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1182

Điều Động Binh Mã

Sau mệnh lệnh của Lâm Động, cả Tứ Tượng Cung chuyển động giống như một cỗ máy chiến đấu. Vô số cường giả hội tụ trong Lôi Uyên Sơn đợi lệnh điều động.

Trên một ngọn núi trong Lôi Uyên Sơn, Lâm Động nhìn về bầu trời phía xa. Ở đó có hàng nghìn thân ảnh đang lơ lửng trên không, những tia sáng bắn ra từ tay họ rồi dần hình thành trên bầu trời đường viền của một trận pháp khổng lồ.

Vì Yêu Vực cách Đông Huyền Vực quá xa, hơn nữa lần này rõ ràng Lâm Động muốn dẫn theo một lượng lớn quân. Vì thế trận pháp Không Gian Na Di cũng rất lớn. Dù hiện nay trong Tứ Tượng Cung cường giả nhiều như lá rụng mùa thu, nhưng để dựng trận pháp cũng mất đến mấy ngày.

- Đại thủ lĩnh, lần này chúng ta về Đông Huyền Vực với động tĩnh lớn thế này liệu có khiến người của Tứ đại huyền vực bất mãn?

Thiên Long Yêu Soái ở phía sau đột nhiên hỏi.

Giữa Yêu Vực và Tứ đại huyền vực cũng không thể coi là hòa thuận gì, thỉnh thoảng có người của Yêu Vực đến bên đó còn được, nhưng nhiều người thế này mà xông vào, nếu khiến Tứ đại huyền vực liên thủ đối kháng thì phiền phức rồi.

Tuy thực lực của một mình Đông Huyền Vực không sánh được với Yêu Vực, nhưng nếu Tứ đại huyền vực cộng lại thì không thể coi thường.

- Đông Huyền Vực hiện nay đã đại loạn, sẽ không tập hợp lại được đâu.

Tiểu Điêu lắc đầu.

- Nhưng lần này chúng ta điều động hơn một nửa sức mạnh của Tứ Tượng Cung, nếu thế lực khác nhân cơ hội này… Kim Viên Yêu Soái cũng trầm ngâm nói.

- Ta đã thông báo cho Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc, sau khi chúng ta đi, họ sẽ phái cường giả đến giúp chấn thủ Tứ Tượng Cung.

Lâm Động nói.

Nghe thế Thiên Long Yêu Soái bọn họ mới gật đầu an tâm. Có Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc chấn thủ thì chắc hẳn chẳng có thế lực Yêu Vực nào dám xâm phạm Tứ Tượng Cung, - Ha ha, Lâm Động tiể ca, động tĩnh lầ này của Tứ Tượng Cung thật lớn!

Không lâu sau khi Lâm Động dứt lời thì không gian phía xa hơi biến dạng, rồi hai đạo thân ảnh hiện ra trước mặt mấy người Lâm Động.

- Chúc Lê đại trưởng lão? Liễu Thanh đại ca?

Lâm Động thấy hai người đó, hơi khựng người rồi vội ra đón, cười nói:

- Sao hai vị lại đến đây?

- Nghe nói ngươi phải về Đông Huyền Vực, tộc trưởng liền phái ta đến, nói là cùng về với các ngươi.

Chúc Lê đại trưởng lão cười:

- Ngoài ra, A Điêu hồi đó bị Nguyên Môn đả thương, bọn ta không thể coi như không có chuyện gì được. Vừa hay đã nhiều năm rồi chưa giao thủ với bọn ranh Nguyên Môn đó rồi, lần này đến gặp chúng một chút.

- Ngươi là HÌnh Phạt trưởng lão của Long tộc ta, ngươi có việc, đương nhiên

Long tộc phải tương trợ.

Liễu Thanh gật đầu cười.

Lâm Động nghe thế đều rất cảm động, Chúc Lê và Liễu Thanh đều là cường giả đã chạm tới Luân Hồi, đây là trợ lực rất lớn. Hiển nhiên là Long tộc và Thiên Yêu Điêu tộc đều muốn nhân cơ hội tặng cho hắn một món ân tình, - Đại ân không cảm tạ bằng lời, ân tình này Lâm Động ghi nhớ!

Lâm Động ôm quyền, chân thành nói.

Lần này trở về Đông Huyền Vực, đại chiến là khó tránh, trận dung bên cạnh càng lớn thì Lâm Động càng thấy yên tâm. Ba năm trước, ba huynh đệ hắn bị ép trốn khỏi Đông Huyền Vực như chó nhà có tang. Lần này, hắn nhất định phải đòi lại mọi ân oán.

Chúc Lê xua tay cười, rồi nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ:

- Xem ra Lâm Động huynh thu hoạch không nhỏ, thật không hổ là truyền thừa của Thôn Phệ Chủ, lại khiến huynh nhảy vượt qua Tử Huyền Cảnh viên mãn, bước vào Chuyển Luân Cảnh.

- Hà hà, mọi người cũng vậy mà.

Lâm Động cười, với nhãn lực của hắn đương nhiên hắn nhận ra dao động luân hồi của Chúc Lê và Liễu Thanh cũng mạnh hơn, có lẽ chỉ một bước nữa bước vào Luân Hồi Cảnh thật sự.

Mà điều này rõ ràng cũng là nhờ tạo hóa mà Thôn Phệ Chủ tặng.

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt chăm chú nhìn về trận pháp Không Gian Na Di trên bầu trời, bàn tay siết chặt lại, một cảm giác khó nói dâng lên trong lòng.

Bất giác đã rời khỏi Đông Huyền Vực ba năm rồi… Năm đó khi rời đi hắn chỉ là một người yếu đuối chưa phải là Sinh Huyền Cảnh. Thế nhưng nay, dưới

trướng không chỉ có vô số cường giả mà bản thân còn bước vào tầng thứ đỉnh cấp trong trời đất.

- Không biết Đại Hoang Vu Bi thế nào rồi…Giao hẹn hai năm năm đó ta đã vượt qua rồi.

Lâm Động thầm thở dài, hắn đã từng hứa với Đại Hoang Vu Bi trong hai năm trở lại Đông Huyền Vực để thanh trừ Dị Ma Vương bị phong ấn. Nhưng thời gian đó đã trôi qua lâu rồi, điều này khiến hắn lo lắng và áy náy. Nhưng trên người hắn có quá nhiều thứ, hắn không muốn cảnh tượng chạy trốn thảm hại năm đó lại diễn ra.

- Yên tâm, tuy tình hình của Đại Hoang Vu Bi không thật tốt nhưng cũng chưa bị dị ma xâm thực hoàn toàn.

Giọng của Nham đột nhiên vang lên.

- Sao ngươi biết?

Lâm Động khựng người.

- Ta và nó đều được chủ nhân tạo ra, trên bảng thần vật ta thứ hai, nó thứ ba, có chút cảm ứng cũng không có gì lạ.

Nham uể oải nói:

- Hơn nữa ngươi quên rồi à? Đạo Tông còn có tiểu nữ hữu của ngươi nữa. Đến nay có lẽ cô ta đã dần tỉnh lại, sức mạnh của Băng Chủ cũng dần hồi phục, người khác không cảm ứng được Đại Hoang Vu Bi nhưng cô ta thì có thể. Vì thế cô ta chắc chắn sẽ không giương mắt nhìn nó bị xâm thực đâu.

- Phía dưới Đại Hoang Vu Bi chắc hẳn không phải Dị Ma Vương bình thường?

Lâm Động bỗng khẽ nói, trước kia hắn không biết nhiều về dị ma, lúc đó, dị

ma nào cũng là vô địch, nhưng nay sau khi thực lực tăng dần, ngay Dị Ma Vương cũng không khiến hắn sợ hãi nữa. Nhưng khi nghĩ lại thì mới cảm giác có một vài điều kỳ lạ.

Đại Hoang Vu Bi là món thần vật đứng thứ ba trong bảng Viễn Cổ Thần Vật, chỉ một Dị Ma Vương thông thường sao có thể xâm thực được nó? Dù sao ngay Huyền Thiên Điện đứng thứ mười sau khi vì phong ấn quá nhiều Dị Ma Vương mới bị xâm thực. Mà Đại Hoang Vu Bi thì không đến nỗi thua kém cả Huyền Thiên Điện chứ?

- Ừm.

Nham gật đầu, khẽ thở dài:

- Vương cấp dị ma ấy mà, cũng có phân mạnh yếu. Dị Ma Vương bình thừng nhìn từ góc độ nào đó thì chỉ có thể gọi là giả vương.

- Giả vương?

Lâm Động nhíu mày, hiển nhiên là sự phân biệt đẳng cấp trong dị ma người thường căn bản không được biết đến.

- Ừm, vương chân chính phải có thực lực như Thiên Võ Điện ấy.

Nham nói:

- Mà Đại Hoang Vu Bi đang phong ấn một vương chân chính. Thực lực của hắn sánh ngang với cường giả đã vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp.

- Hai tầng Luân Hồi Kiếp… Lâm Động nheo mắt, chẳng trách mà Đại Hoang Vu Bi bị xâm thực đến mức đó.

- Xem ra khi về Đông Huyền Vực phải nhanh chóng giải quyết hắn thôi.

Lâm Động khẽ nói, Dị Ma Vương thực lực như vậy, nếu để hắn thoát được

thì e là phiền phức không nhỏ.

- Ừm, với thực lực hiện nay cộng với hai đại tổ phù, muốn giết một Dị Ma Vương chân chính bị phong ấn cũng không phải không thể.

Nham nói.

Lâm Động khẽ gật đầu rồi khẽ thở ra một hơi, lẩm nhẩm:

- Giờ đợi trận pháp hoàn thành và Tiểu Viêm xuất quan thôi….

… Trận pháp Không Gian Na Di khổng lồ dưới sự hiệp lực của vô số cường giả Tứ Tượng Cung, đã hoàn thành sau năm ngày. Dao động không gian từ đó dù đứng cách xa nghin dặm cũng cảm nhận được rõ ràng.

Ba ngày sau khi trận pháp hoàn thành thì trong hậu sơn của Tứ Tượng Cung cũng có động tĩnh.

Quần sơn chấn động, hắc bạch quang bắn lên từ một ngọn núi, trước bao ánh mắt chăm chú biến thành một con hắc bạch quang hổ khổng lồ trên bầu trời.

Con hắc bạch hổ nằm phủ phục, một luồng dao động cổ xưa mà đầy uy nghiêm lan tỏa, lập tức kkhiến những cường giả có huyết mạch Hổ tộc trong vòng nghìn dặm quanh đó đều không kìm được mà quỳ xuống.

Grào!

Hắc bạch hổ gầm lên vang động trời đất, nguyên lực trong trời đất điên cuồng hội tụ.

Bùm!

Đỉnh núi đó cuối cùng không chịu được xung kích lớn như vậy, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung, đá vụn bay tứ tung, một đạo hắc bạch quang ảnh bắn lên.

Grào!

Tiếng hổ gầm cùng với năng lượng kinh người vang ra, hâc bạch hổ cũng biến thành tia sáng bắn xuống, rồi bị hắc bạch quang ảnh nuốt vào trong cơ thể.

Hắc bạch quang phát ra từ trong thân ảnh đó, nhìn từ xa giống như vầng mặt trời hai màu, thanh thế kinh người.

- Thành công rồi sao… Lâm Động nhìn quang ảnh kia, gương mặt nở nụ cười nhẹ nhõm. Xem ra huyết mạch Hắc Ám Thánh Hổ đã được Tiểu Viêm luyện hóa thành công rồi.

Tiểu Viêm lúc này cũng nhờ thế mà trở thành cường giả Chuyển Luân Cảnh thật sự!

- Đại ca!

Một tiếng nói hùng hồn vang lên, quang ảnh to lớn sừng sững nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Lâm Động. Khi hắn chạm chân xuống đất khiến cả ngọn núi rung chuyển dữ dội.

- Tốt lắm!

Lâm Động khẽ vỗ vai Tiểu Viêm, mỉm cười, chỉ về phía trận pháp Không Gian Na Di, khẽ nói:

- Có biết chúng ta phải làm gì không?

- Đệ biết rồi.

Trong mắt Tiểu Viêm lập tức hiện tia máu, hắn cười dữ dằn.

Lâm Động quay người nhìn về phía trước, trên quảng trường tám nghìn người trong Hổ Phệ Quân đang ngồi tĩnh lặng.

Phía sau Lâm Động, Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh, đủ chín siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cùng đứng hàng ngang, khí thế ngút trời.

Họ cũng nhìn về phía Lâm Động đợi hắn lên tiếng.

- Đi nào!

Lâm Động ngẩng lên hít một hơi sâu.

Vừa dứt lời thì hắn bay đi trước. Mấy người bọn Tiểu Điêu theo sát phía sau, Hổ Phệ Quân cũng gầm lên, rồi như một đám hắc vẫn ập tới trận pháp.

- Khởi động trận pháp!

Lâm Động hô lớn, trận pháp phát ra ánh sáng chói lòa.

Trong ánh sáng ấy, sắc mặt Lâm Động lạnh lùng, chỉ là trong đôi mắt sâu thẳm dường như có ngọn lửa cháy rực.

Nguyên Lực lão cẩu, còn nhớ câu nói ba năm trước ta nói khi rời đi không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1183

Trở Về Đông Huyền Vực

Đông Huyền Vực, địa vực hướng nam.

Đây là vùng đất với bầu trời xanh lam tĩnh lặng, thỉnh thoảng có đàn chim bay lượng, tiếng kêu trong trẻo vọng ra xa.

Ầm!

Nhưng sự tĩnh lặng đó đột nhiên bị phá vỡ, đám chim bay tứ tán, chỉ thấy bầu trời xanh bỗng nhiên biến dạng Rắc!

Khi biến dạng đến cực hạn thì vỡ ra thành một khe hở không gian.

Từ bên trong lập tức phun ra một thứ hung sát khí nồng nặc. Nó lan tỏa khiến nhiệt độ không gian như giảm xuống, rồi khe hở dần nhu động, một thân ảnh gầy guộc bước ra.

Khi hắn xuất hiện, đôi mắt đen sâu thẳm lập tức nhìn cả vùng đất, ánh mắt ánh lên những tình cảm phức tạp.

Như hoài niệm, như kích động, như oán hận… - Đông Huyền Vực…cuối cùng ta cũng trở về.

Hắn giang hai tay, hít một hơi thật sâu luồng không khí mát lạnh.

Phía sau hắn, khi không gian nhu động lại có một vài thân ảnh nữa bước ra. Tiếp đó, hung sát khí càng thêm cường thịnh, chỉ thấy vô số thân ảnh mang đầy sát khí bay vút ra như vũ bão rồi tập hợp ở phí sau. Số lượng người tuy rất đông

nhưng không hề tạo ra bất cứ âm thanh bất thường nào, tất cả hành động và hơi thở đều như nhất thể.

- Đây chính là Đông Huyền Vực sao? Ta chưa bao giờ tới đây.

Liễu Thanh quan sát xung quanh rồi cười.

- Đại ca, đây là đâu?

Tiểu Viêm nhìn xung quanh rồi hỏi. Tuy hiện tại đã về Đông Huyền Vực, nhưng địa vực này rất rộng lớn, chẳng ai biết họ đang ở đâu.

- ĐI thử xem là biết.

Lâm Động vẫy tay, nhìn về phía trước rồi bay đi. Mọi người cùng tám nghìn Hổ Phệ Quân lập tức theo sát phía sau.

Tốc độ của họ rất nhanh, chỉ trong hơn mười phút đã bay được mấy nghìn dặm. Dần dần sự tĩnh lặng cũng không còn nữa, nơi tầm mắt nhìn thấy lại là một vùng điêu tàn, dường như vừa trải qua một trận đại chiến thảm liệt.

- Xem ra trận chiến tranh mà Nguyên Môn phát động đã bao trùm cả Đông Huyền Vực rồi.

Tiểu Điêu nhíu mày.

Lâm Động khẽ gật đầu, dọc đường đến đây hắn đã nhìn thấy không ít đoàn quân tháo chạy, nhưng phần lớn họ đều chỉ là người bình thường. Trong đó thỉnh thoảng có những cường giả thực lực khá một chút, nhưng cùng lắm cũng chỉ trong Tạo Hóa tam cảnh. Thực lực đó thậm chí không thể phát hiện hành tung của bọn Lâm Động.

- Phía trước có một đội quân rất lớn đang di chuyển về phía này, trong đó cũng có kẻ có chút bản lĩnh.

Chúc Lê đại trưởng lão đột nhiên nhìn về phí trước nói.

Lâm Động nghe vậy, dùng tinh thần lực quét một lượt thì phát hiện đoàn quân đó khoảng hàng vạn người, thực lực chỉnh thể mạnh hơn rất nhiều những kẻ hắn nhìn thấy. Hơn nữa dường như có một người khí tức đạt đến Tử Huyền Cảnh tiểu thành. Thực lực như vậy nếu đặt trong siêu cấp tông phía cũng được chức trưởng lão rồi.

Nhưng những người này sắc mặt đều rất kinh hoàng, rõ ràng cũng là bại binh, chỉ là không biết đến từ đâu.

- Đại ca?

Tiểu Viêm nhìn Lâm Động muốn hỏi ý kiến.

- Không cần lãng phí thời gian.

Lâm Động lắc đầu, Đông Huyền Vực hiện giờ cực kỳ hỗn loạn, phần lớn là trận chiến giữa những vương triều phụ thuộc Nguyên Môn và những siêu cấp tông phái khác. Tầng thứ này hắn không có tâm tư để quan tâm, chỉ cần giải quyết được Nguyên Môn là sẽ hết hỗn loạn.

Tiểu Viêm nghe vậy cũng gật đầu, định hạ lệnh thì đột nhiên ánh mắt Lâm Động nheo lại.

- Đợi đã.

Lâm Động nhìn về phía xa - Sao vậy?

Tiểu Viêm cũng nheo mắt nhìn, hỏi.

- Hình như có người quen….

Lâm Động cười nhạt, thần sắc có phần hoài niệm, đó là chuyện từ bao năm trước rồi?

Uỳnh uỳnh!

Một đoàn đông người đang chạy tới, thỉnh thoảng họ lại nhìn về phía sau với ánh mắt căng thẳng và hoảng loạn. Dẫn đầu là một trung niên nữ tử sắc mặt tái nhợt, dường như bị trọng thương, cổ họng không ngừng phát ra những tiếng rên trầm đục, máu tươi chảy ra từ miệng.

- Mạc sư thúc, người sao vậy?

Bên cạnh bỗng có người kêu lên, một nữ tử vội tiến lại gần. Nàng mặc bộ y phục lam, gương mặt xinh đẹp, dáng người mảnh mai, vô cùng quyến rũ. Nàng nhìn trung niên nữ tử đầy lo lắng.

- Lam Anh, ta không sao, nếu lát chúng đuổi tới thì ta sẽ chặn đường. Ngươi lập tức dẫn người trở về Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Chỉ cần đến đó các ngươi sẽ an toàn!

Trung niên nữ tử lắc đầu, nói.

- Nhưng sư thúc… - Không nói nhều, Tiên Vương Triều hoàng tộc chỉ còn các ngươi, lẽ nào ngươi muốn tộc ngươi tuyệt diệt?

Trung niên nữ tử trừng mắt.

Lam Anh thấy thế căn môi như muốn bật máu.

Trung niên nữ tử được nàng gọi là Mạc sư thúc cũng chỉ khẽ tở dài, đình nói gì nói thì bỗng ngẩng lên:

- Dừng lại!

Đoàn người dần giảm tốc độ, nhìn về phía trước, sắc mặt đều thay đổi, rồi có hàng nghìn người cầm trường thương tiến lên bảo vệ phía trước, ánh mắt đầy sự đề phòng.

Lúc này, trên không trung phía trước họ là một lượng lớn người đang đứng, hung sát khí tỏa ra từ phía đó giống như thực chất khiến không khí như đông cứng.

Mạc sư thúc nhìn về phía trước, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi, khí thế đó khiến bà cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Hơn nữa, điều khiến tim bà run lên không phải đoàn người thần bí này mà là gần mười thân ảnh ở hàng đầu. Những người này dường như ai cũng khiến tâm thần bà run rẩy.

Tuy với thực lực Tử Huyền Cảnh tiểu thành, ở Đông Huyền Vực này bà cũng là cường giả hạng đầu, nhưng trước mặt những người kia bà cảm giác mình yếu ớt như trẻ nhỏ.

- Mạc sư thúc, hình như họ không phải người của Nguyên Môn.

Lam Anh sau một lúc tái mặt thì nói, vì nàng không cảm nhận được sự ác ý từ ánh mắt những người thần bí kia.

Nghe thế, Mạc sư thúc mới như sực tỉnh, vội xuống ngựa:

- Không biết là tiền bối phương nào? Vãn bối Mạc Vân, trưởng lão Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nếu có gì mạo phạm mong chư vị tiền bối tha thứ.

Mấy người Lam Anh thấy bà như vậy thì giật mình, họ quá hiểu thực lực và ngạo khí của Mạc sư thúc, nhưng bây giờ… - Mau, mau xuống ngựa, không được vô lễ. Có lẽ mấy vị tiền bối này thực lực không hề thua kém cung chủ. Không thể đắc tội được.

Mạc sư thúc thấy họ đờ người, vội nói.

- Không thua cung chủ?

Mấy người Lam Anh cùng biến sắc, vội vàng xuống ngựa, vẻ mặt đầy cung

kính.

Khi họ dừng lại thì đoàn người kia cũng tới gần. Càng đến gần, thứ hung sát khí kia càng khiến sắc mặt hội Lam Anh tái nhợt, trong lòng lại đầy khó hiểu, tốt cuộc đoàn người thần bí này là thế lực phương nào? Trận dung này đến Cửu Thiên Thái Thanh Cung bọn họ cũng không thể có được.

Mấy người Lam Anh len lén ngẩng lên nhìn, rồi thấy mấy thân ảnh phía trước tiên dường như đáp xuống chỗ họ.

- Lam Anh cô nương, lâu không gặp, cô nương vẫn khỏe chứ?

Khi thấy họ những người đó đáp xuống, Mạc sư thúc vội hành lễ, nhưng lại nghe thấy một giọng cười hòa nhã khiến bà sững người, những tiền bối này biết Lam Anh?

Lam Anh cũng sững người, nhìn Mạc sư thúc rồi mới thận trọng ngẩng hẳn lên. Chỉ thấy phía trước những người kia là một thanh niên gầy gò.

Hắn dường như tầm tuổi nàng, nàng có cảm giác quen thuộc với gương mặt ấy.

- Vị tiền bối đây biết Lam Anh?

Mạc sư thúc cẩn trọng hỏi, bà không vì gương mặt trẻ tuổi kia mà sơ suất, thứ áp lực phát ra từ hắn khiến nguyên lực trong người bà không thể vận chuyển nổi.

- Ngươi…ngươi…ngươi là Lâm Động?

Thế nhưng khi Mạc sư thúc vừa dứt lời thì Lam Anh bỗng thất thanh kêu lên, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ chấn kinh.

- Ngươi…ngươi vẫn còn sống?

Lam Anh lại kêu lên - Lâm Động? Lâm Động nào?

Mạc trưởng lão nhìn Lam Anh, nghĩ một lúc cũng không ra Đông Huyền Vực có nhân vật lớn nào có tên như thế.

- Hắn là Lâm Động của Đạo Tông! Lâm Động ba năm trước bị ba cự đầu của Nguyên Môn ép khỏi Đông Huyền Vực! Hắn còn đi ra từ Bách triều đại chiến cùng con!

Lam Anh vội nào.

- Lâm Động của Đạo Tông?

Mạc trưởng lão khựng người, rồi như nhớ ra điều gì, gương mặt lập tức kinh ngạc nhìn người thanh niên trước mặt như nhìn thấy quỷ.

- Ha ha, xem ra Lam Anh cô nương vẫn nhớ tại hạ.

Lâm Động mỉm cười, nhìn gương mặt có phần quen thuộc của Lam Anh, trong lòng đầy cảm khái. Gặp lại sau bao năm, mọi thứ đã thay đổi nhiều. Năm đó trong Bách triều đại chiến hắn cũng khá có cảm tình với Lam Anh, ít nhất thì nàng không coi thường xuất thân từ vương triều cấp thấp của hắn.

- Ngươi…ta nghe nói ngươi bị ba cự đầu của Nguyên Môn ép ra khỏi Đông Huyền Vực…Không ngờ ngươi vẫn sống…Ngươi có biết không? Tô Nhu tiểu sư muội vẫn thường xuyên nhớ ngươi, còn cả Thanh Trúc sư tỷ, tỷ từng nhắc đến ngươi. Họ mà biết ngươi vẫn còn sống chắc chắn sẽ rất vui.

Lam Anh đỏ mặt phấn khích, nói năng có phần luống cuống.

- Tô Nhu… Nhớ đến cô nương rụt rè ấy, ánh mắt Lâm Động dường như dịu đi nhiều, rồi cảm giác phức tạp lại dâng lên.

Lăng Thanh Trúc.

Nữ tử cao quý lạnh lùng, là người duy nhất khiến hắn muốn theo đuổi ấy, chính vì nàng mà hắn đã đi ra từ vương triều Đại Viêm nhỏ bé, bất luận sự đời có

thay đổi thế nào thì Lâm Động biết, hắn mãi mãi không sẽ không thể quên được người nữ tử từng thân mật với hắn. Không biết bao năm nay nàng sống thế nào… - Khụ.

Mạc trưởng lão nhìn Lam Anh đang phấn khích, vội hắng giọng. Lâm Động hiện nay rõ ràng không phải đệ tử Đạo Tông năm đó nữa, nhìn những người phía sau kia có thể thấy hắn là người đứng đầu. Hơn nữa đáng sợ nhất là, thực lực của họ đều không hề thu kém cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung… Thực sự bà không thể ngờ, chỉ ba năm ngắn ngủi mà đệ tử Đạo Tông lại có thể khủng bố đến mức này.

Nghe tiếng của Mạc sư thúc, Lam Anh sực tỉnh, á lên một tiếng rồi vội lùi về sau.

Lâm Động mỉm cười, định nói gì đó, nhưng bỗng trừng mắt nhìn về phía xa. Ở đó có một đoàn người với khí thế phi phàm đang tới.

Mạc trưởng lão và Lam Anh cũng cảm nhận được động tĩnh phía sau, ánh mắt đều hiện lên sự lo lắng.

- Đại thủ lĩnh.

Thiên Long Yêu Soái nhìn Lâm Động.

- Người của Nguyên Môn.

Tiểu Điêu cười nhạt, gương mặt tuấn dật lóe lên sự lạnh lùng.

- Giết hết đi.

Lâm Động thu ánh mắt về, ngữ khí bình thản nói.

- Rõ!

Thiên Long Yêu Soái gật đầu rồi biến mất. Chỉ sau vài giây, phía sau đã vang

lên những tiếng kêu thảm thiét. Mấy người Lam Anh vội quay lại thì thấy cường giả Nguyên Môn đến Mạc sư thúc cũng không địch lại được đã bị giết không có chút khả năng phản kháng.

Xoẹt.

Chưa đến một phút, Thiên Long Yêu Soái đã lại xuất hiện phía sau Lâm Động. Trên người hắn không hề dính tí máu tươi nào, chỉ có điều, sát khí từ hắn khiến những người phía sau Lam Anh phải run rẩy.

Mạc sư thúc và Lam Anh đều nuốt nước bọt, họ biết rõ trong số những cường giả của Nguyên Môn có ba Tử Huyền Cảnh tiểu thành… So với những kẻ đó, rõ ràng những người này mới là sát thần thật sự. Nhưng cứ nghĩ đến có biết bao nhiêu tộc nhân đã bị Nguyên Môn giết thì sự sợ hãi lại biết thành thống khoái.

- Lâm Động, cảm ơn ngươi đã cứu bọn ta!

Lam Anh siết chặt tay, gương mặt hơi đỏ lên vì đã thoát khỏi nguy nan, rồi nàng cảm kích nói.

Lâm Động lắc đầu cười:

- Lam Anh cô nương, đây là nơi nào của Đông Huyền Vực?

- Đây là Nam Vực, nơi tiếp giáp của vương triều Tiên và Bắc Sơn. Nhưng bây giờ vương triều Tiên không còn nữa.

Lam Anh u ám nói.

Lâm Động khẽ gật, vương triều Tiên phụ thuộc Cửu Thiên Thái Thanh Cung, Nguyên Môn đã tuyên chiến với Cửu Thiên Thái Thanh Cung thì đương nhiên sẽ không tha cho những vương triều bên dưới.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung giờ vẫn tốt chứ?

Lâm Động lưỡng lự một chút rồi hỏi.

- Ta cũng không rõ, thời gian này cứ phải chạy trốn khỏi sự truy sát của Nguyên Môn, rất lâu rồi không nhận được tin tức gì từ trong cung. Nhưg ta nghĩ có cung chủ đích thân tọa trấn thì chắc không có vấn đề gì.

Lam Anh nghĩ một chút rồi nói.

- Đúng rồi… Lam Anh như nhớ ra điều gì, mắt mở to nhìn Lâm Động:

- Ta nhớ ngươi là người của tông tộc Lâm thị của vương triều Đại Viêm đúng không?

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, nhìn Lam Anh như vậy, hắn bỗng thấy bất an:

- Vương triều Đại Viêm và tông tộc Lâm thị làm sao?

- Ngươi mau về đi, vương triều Đại Viêm đã bị mấy vương triều trung thành với Nguyên Môn bao vây ba tháng rồi. Giờ liên tục thất bại rút lui, bị dồn đến Đô Thành rồi. Tất cả đại tông tộc trong vương triều đều tập trung ở Đô Thành, nếu thành bị phá thì e là sẽ tránh khỏi một trận huyết tẩy.

Lam Anh vội nói.

Vừa dứt lời, thì nàng bỗng thấy không gian như lạnh đi, chỉ thấy gương mặt trước đó còn hòa nhã của Lâm Động đã ngay lập tức trở nên dữ dằn dị thường.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1184

Cục Diện Ở Đông Huyền Vực

Sát khí kinh người bắn thẳng lên không trung, nhiệt độ không gian như lạnh đi, mấy người Lam Anh đứng gần Lâm Động nhất đều không thể chịu đựng thứ sát khi khủng khiếp đó, gương mặt tái nhợt vội lùi về phía sau.

- Đại ca.

Tiểu Viêm thấy thế vội nói.

Sát khí dần tan đi, sự dữ dằn trên gương mặt Lâm Động cũng dần biến mất, chỉ có điều cái lạnh băng hàn trong mắt hắn vẫn khiến có thể khiến hồn phách của người khác đông cứng.

- Lam Anh cô nương, có thể dẫn đường cho ta không? Bọn ta phải lập tức về vương triều Đại Viêm.

Lâm Động nhìn Lam Anh.

- Ừm.

Lam Anh nhìn những người hoàng tộc của vương triều Tiên phía sau rồi gật đầu.

- Lam Anh cô nương yên tâm, ta sẽ phái người đưa tộc nhân của cô đến nơi an toàn.

Lâm Động biết sự lo lắng của Lam Anh, bèn nói.

- Vậy thì đa tạ.

Lam Anh thở phào, cảm kích nói. Với thân phận và thực lực hiện nay của Lâm Động, chỉ cần nói ra câu này thì chắc hẳn ở Đông Huyền Vực tộc nhân của nàng sẽ được an toàn.

- Mạc sư thúc, con cùng Lâm Động đến vương triều Đại Viêm, tộc nhân của con nhờ vào người.

Lam Anh quay sang nói với Mạc sư thúc.

Mạc sư thúc gật đầu, cũng không phản đối gì, đám người Lâm Động này quá khủng bố, ngay Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng không đắc tội được, Lam Anh có thể nhờ việc này mà có chút quan hệ với Lâm Động, như thế cũng rất có lợi cho bà.

Lâm Động khẽ vẫy tay, đội trưởng của Hổ Phệ Quân nhanh chóng tiến lên trước, cung kính nói:

- Đại thủ lĩnh.

- Ngươi dẫn hai trăm Hổ Phệ Quân bảo vệ họ đến nơi an toàn.

- Rõ!

Vị đội trưởng lập tức đáp.

- Lam Anh cô nương, chúng ta đi thôi.

Lâm Động nhìn Lam Anh, nói.

Mạc sư thúc nhìn người đội trưởng kia một cái, ánh mắt không khỏi kinh thán. Bà cảm nhận được thực lực của hắn dường như đã là Tử Huyền Cảnh đại thành đỉnh phong, hơn nữa khí tức của đội Hổ Phệ Quân phía sau cũng vô cùng cường hãn.

- Không ngờ chỉ chưa đến ba năm mà người đệ tử Đạo Tông năm đó đã mạnh

đến mức độ này. Ba kẻ ở Nguyên Môn kia nếu biết con kiến trong mắt chúng năm đó đã trưởng thành thế này thì không biết có hối hận không?

Mạc sư thúc thầm cảm khái, rồi cảm thấy vô cùng thống khoái, Nguyên Môn phát động chiến tranh, Đông Huyền Vực lại hỗn loạn, nay cuối cùng cũng có người đến xử trí chúng, Lâm Động trước mắt đây tuyệt đối là một ngôi sát tinh khiến người ta sợ hãi.

- Đi thôi.

Sau khi dặn dò xong, Lâm Động không ở lại thêm chút nào nữa, tinh thần lực bùng phát bọc lấy Lâm Anh, thân thể khẽ động, ngay một giây sau đã xuất hiện ở cách đó nghìn trượng.

Xoẹt xoẹt!

Thấy Lâm Động động thân, mấy người Tiểu Điêu, Tiểu Viêm cũng lập tức theo sát, Hổ Phệ Quân cũng bay lên, rồi giống như một đám mây đen cùng với sát khí cuồn cuộn theo phía sau.

Mạc sư thúc nhìn trận dung như vậy không kìm được cảm thán, trận dung đáng sợ như vậy, ở Đông Huyền Vực e là chỉ có siêu cấp tông phái mới có được.

Đạo Tông có một đệ tử biến thái thế này đúng là không thể không khiến kẻ khác ghen tị.

… - Lam Anh cô nương, có thể cho ta biết cục diện hiện nay của Đông Huyền Vực không?

Mấy người Lâm Động thi triển tốc độ nhanh đến cực hạn, Lam Anh hoàn toàn phụ thuộc vào tinh thần lực của Lâm Động mới theo kịp mà không mất chút sức nào. Lâm Động lúc này quay sang, nhân lúc đi trên đường hỏi về tình hình Đông Huyền Vực.

- Hiện nay, Bát đại siêu cấp tông phái của Đông Huyền Vực, trừ Nguyên

Môn ra chỉ còn Đạo Tông và Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Những tông phái khác không đầu hàng Nguyên Môn thì cũng bị chúng hủy diệt.

Lam Anh khẽ thở dài.

- Thực lực của Nguyên Môn không mạnh đến mức đó chứ?

Lâm Động chau mày, tuy trước đây Nguyên Môn là siêu cấp tông phái mạnh nhất Đông Huyền Vực, nhưng tuyệt đối không có khả năng khai chiến với cùng một lúc nhiều siêu cấp tông phái như vậy.

- Theo lý thì đúng nhưu vậy, nhưng không lâu sau khi chiến tranh bắt đầu, Nguyên Môn đã bạo phát thực lực vô cùng khủng bố. Siêu cấp tông phái bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của chúng. Trước đây chúng đã che giấu quá kỹ.

Lam Anh nói.

Lâm Động nheo mắt, sợ là không phải Nguyên Môn che giấu quá kỹ mà là có sự tương trợ, mà rất có thể là từ dị ma… Từ ma chủng trong người ba người bọn Thôi Nguyên, Lâm Động biết, giữa Nguyên Môn và Dị ma chắc chắn có dây mơ rễ má gì đó. Dị ma muốn dùng thủ đoạn nâng cao thực lực cho đệ tử Nguyên Môn cũng không phải không thể. Chỉ là đám không ngờ đám khốn kiếp đó lại câu kết với dị ma.

- Lam Anh cô nương, Đạo Tông hiện giờ vẫn ổn chúe?

Lâm Động khẽ hỏi. Khi nói đến hai chữ đó, ánh mắt hắn vô cùng phức tạp, tuy hắn chỉ ở Đạo Tông một năm, nhưng nếu nói gia tộc Lâm thị là gia đình đầu tiên của hắn, thì Đạo Tông chính là gia đình thứ hai. Rất nhiều người và sự việc ở đó hắn mãi mãi không thể quên được.

Ứng Hoan Hoan, Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm, Ngộ Đạo, Ứng Huyền Tử, còn cả các sư huynh đệ Hoang Điện… Mấy năm nay Lâm Động đã trải qua quá

nhiều việc, nhưng chỉ có một năm ở Đạo Tông là khiến hắn cảm thấy ấm áp, cảm gicá đó dù đã tạo ra Tứ Tượng Cung hắn cũng không thể cảm nhận được.

Lam Anh nhìn Lâm Động, nàng đương nhiên đã nghe nói đến việc ở Dị Ma Thành ba năm trước. Lâm Động khi ấy sợ liên lụy Đạo Tông nên đã tuyên bố rời khỏi đó trước mặt tất cả mọi người… - Đạo Tông vẫn ổn, tuy Nguyên Môn nhiều lần xâm phạm nhưng đều bị họ ngăn chặn, Đạo Tông hiện nay đã có một nhân vật lợi hại, chắc ngươi cũng biết.

- Ồ?

Lâm Động cười, bàn tay không kìm được siết chặt lại, tâm cảnh trước nay vẫn bình tĩnh lúc này gợn lên chút sóng.

- Cô ấy là Ứng Hoan Hoan, con gái chưởng giáo Đạo Tông. Giờ cô ấy là người nổi tiếng khắp Đông Huyền Vực. Lần đó Nguyên Môn phái ba cường giả Chuyển Luân Cảnh tấn công Đạo Tông nhưng tất cả đều bị Ứng Hoan Hoan chặn lại. Cuối cùng tuy cô ấy bị thương một chút nhưng ba cường giả Chuyển Luân Cảnh thì bị trọng thương.

Ngữ khí Lam Anh bất giác trở nên cuồng nhiệt, ánh mắt hiện vẻ sùng bái. Ứng Hoan Hoan đã trở thành nhân vật truyền kỳ ở Đông Huyền Vực.

- Nàng ấy bị thương?

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, sát khí khiến Lam Anh không chịu đựng được lại có dấu hiệu xuất hiện.

- Đó là chuyện nửa năm trước rồi. Không biết Ứng Hoan Hoan tu luyện thế nào mà thực lực ngày một lợi hại. Chính vì có cô ấy tọa trấn mà Đạo Tông mới không bị Nguyên Môn xâm phạm. Nhưng dù Đạo Tông có nhân vậy lợi hại như vậy nhưng bất lực Nguyên Môn lại ẩn tàng thực lực quá khủng bố. Vì thế ĐạoT Tông vẫn bị dồn ép phải trốn trong đại trận hộ tông, vô cùng bị động.

Lam Anh vội nói.

- Bọn tạp chủng Nguyên Môn!

Lâm Động nghiến răng, sát ý cuộn lên trong lòng, đương nhiên hắn hiểu tại sao thực lực Ứng Hoan Hoan lại tiến bộ nhanh như vậy, chắc chắn là sức mạnh Băng Chủ đang phục hồi. Nhưng khi nó hoàn toàn phục hồi thì e là Lâm Động cũng không biết nàng là Ứng Hoan Hoan hay Băng Chủ nữa.

Bọn khốn kiếp Nguyên Môn đã dùng cách này để ép Ứng Hoan Hoan đến mức Lâm Động không muốn nhìn thấy, hơn nữa khi nghĩ đến thảm cảnh của Đạo Tông và áp lực Ứng Hoan Hoan phải chịu, sát ý của hắn không thể không cuộn trào.

Hắn thực không thể tưởng, một tiểu công chúa nhí nhảnh được các sư huynh đệ Đạo Tông nâng niu năm đó sẽ gánh vác trọng trách trên đôi vai yếu mềm kia thế nào.

- Có lẽ Đạo Tông còn kiên trì được một thời gian nữa. Đợi khi vương triều Đại Viêm thoát khỏi cảnh nguy hiểm thì ngươi có thể đi giúp họ.

Lam Anh nói, rồi dường như muốn phân tán sát ý của Lâm Động, nàng nói:

- Hơn nữa vương triều Đại Viêm hiện nay cũng không còn như xưa, thực lực của họ không thua kém gì siêu cấp vương triều.

Lâm Động ngạc nhiên, năm đó khi hắn rời đi vương triều đại viêm chỉ là một vương triều cấp thấp, lúc này lại có thực lực sánh ngang với siêu cấp vương triều sao?

- Còn không phải là nhờ ngươi sao? Từ sau khi ngươi bị ép đi, năm nào Đạo Tông cũng tặng lượng lớn thiên tài địa bảo cho vương triều Đại Viêm. Đương nhiên phần lớn là tặng Lâm thị. Ngoài ra, Đạo Tông lo cha mẹ ngươi gặp chuyện, cũng phái không ít cường giả ở trong Đại Viêm, đây cũng là nguyên

nhân Đại Viêm kiên trì được lâu như vậy trong tình cảnh hỗn loạn.

Lam Anh giải thích.

Lâm Động khẽ gật, ánh mắt có phần phức tạp. Đạo Tông đối với hắn không bạc, hắn biết iicó lẽ đây là một loại bồi thường của Ứng Huyền Tử đối với hắn. Nhưng chuyện ở Dị Ma Thành năm đó Lâm Động chưa bao giờ trách Ứng Huyền Tử. Ngài là chưởng giáo, trên lưng gánh vác không chỉ vinh nhục của một cá nhân, ngài phải có trách nhiệm với hàng vạn đệ tử Đạo Tông.

Vì thế ngài hành sự không thể tùy tiện như Ứng Hoan Hoan được, hơn nữa Lâm Động cũng biết sự tương trợ sau đó của ngài. Dù với thực lực và thân phận hắn hiện tại đã khác một trời một vực với ba năm trước nhưng hắn vẫn rất tôn trọng vị chưởng giáo Đạo Tông này.

- Có tất cả ba siêu cấp vương triều tấn công Đại Viêmm. Chúng đều nằm dưới chướng Nguyên Môn, trước đây chúng cũng có tranh chấp với Đại Viêm, lần này nhân cơ hội bạo phát. Có điều, thực lực Đại Viêm hiện nay cũng không vừa, vẫn giằng co với chúng, mãi đến cách đây không lâu Nguyên Môn phái cường giả ra, Đại Viêm rút lui liên tục, cuối cùng phải cố thủ ở Đô Thành.

Lâm Động gật đầu, trong mắt là sát khí lạnh lùng, hắn mặc kệ những siêu cấp vương triều kia có lợi ích gì không, nếu cha mẹ và người thân của hắn bị chút tổn thương nào hắn sẽ cho chúng biết thể nào là trả giá bằng máu.

Còn nữa…bọn đầu sỏ Nguyên Môn, ta sẽ cho các ngươi biết, hành động của ba tên lão cẩu năm đó đã gây nên tai họa lớn thế nào cho các ngươi!

Lam Anh thấy Lâm Động như thế cũng không nói nhiều nữa, chốc chốc lại chỉ hướng. Tuy vương triều Tiên cách Đại Viêm rất xa, nhưng với tốc độ của mấy người Lâm Động, chỉ nửa ngày là đã vượt qua vô số vương triều, rồi vương triều Đại Viêm đang chìm trong khói lửa cũng dần xuất hiện trong tầm mắt Lâm Động…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1185

Trở Về

Vương triều Đại Viêm, Đô Thành.

Đô thành hiện nay hiển nhiên đã hùng vĩ hơn năm đó rất nhiều, chỉ có điều bốn bề đô thành đều bốc đầy chiến hỏa, không còn sự bình yên phồn hoa trước kia nữa.

Quang trận khổng lồ hiện ra trên không trung, bao trùm cả Đô Thành. Trên tường thành, chi chít quân đội đang đứng cầm thương, họ đều căng thẳng nhìn về phía xa. Đội quân phía đó tỏa ra sát khí đầy trời, trên không trung còn có không ít thân ảnh lơ lửng, khí tức từ đó còn mạnh hơn cả áp lực từ nghìn quân vạn mã.

Nhiều người nghiến răng, siết chặt vũ khí trong tay, ánh mắt đều đầy thù hận, đây chính là phòng tuyến cuối cùng của vương triều Đại Viêm, nếu bị công phá thì vương triều Đại Viêm sẽ thành lịch sử. Đến lúc đó họ cũng thành người dân vong quốc, tha hương khắp nơi. Một năm nay, thảm kịch đó người dân vương triều Đại Viêm đã nhìn thấy quá nhiều rồi.

Cả Đô Thành đều nằm trong khói bụi mịt mù của chiến tranh, không khí cũng như đặc quánh lại.

Trong đại diện ở một nơi nào đó trong Đô Thành, không khí cũng căng thẳng gần như đông cứng lại.

Trong đại điện cũng có không ít người, ở ngay chính giữa là một trung niên nam tử thân hình cao lớn đang ngồi, nét mặt đầy lo lắng. Nhìn kỹ thì chính là vua của vương triều Đại Viêm, Mạc Kinh Thiên.

Ngài hiện nay ánh mắt cũng sắc bén hơn vài năm trước, mái tóc cũng có thêm những sợi bạc, gương mặt thêm phần ưu tư.

Bên cạnh Mạc Kinh Thiên là một thanh niên áo xanh, gương mặt tuấn mỹ, dáng vẻ cũng quen thuộc. Chính là Mạc Lăng năm đó cùng Lâm Động tham gia Bách Triều Đại Chiến, sau đó cùng Lâm Động gia nhập Đạo Tông.

Ba năm tu luyện, thực lực Mạc Lăng hiển nhiên cũng tiến bộ rất lớn. Khí tức của hắn chỉ mạnh hơn chứ không thua kém Mạc Kinh Thiên, có lẽ cũng có cảnh giới Sinh Huyền Cảnh rồi.

Ở vị trí hàng đầu, ngoài hoàng thất ra còn có một nhóm người cùng ngồi ngang hàng. Họ mặc bào phục cùng màu nhau, ánh mắt những người trong đại điện nhìn họ đều không thiếu sự ngưỡng mộ.

Họ chính là tông tộc Lâm thị của vương triều Đại Viêm.

Có điều, tông tộc Lâm thị hiện nay đã không còn như năm xưa. Thực lực của họ đã vượt xa Tam đại tông tộc khác, thậm chí hơn cả hoàng thất. Nhưng không ai dám có bất cứ sự bất mãn nào, lý do không phải gì khác, chính là vì một tộc nhân trong Lâm thị, Lâm Động.

Vì hắn, Đạo Tông đã ban cho tông tộc Lâm Thị vô số ân huệ, ngay vương triều Đại Viêm cũng nhận được không ít lợi ích, thực lực cường thịnh, thoát khỏi xuất thân là vương triều cấp thấp.

Vương triều Đại Viêm hiện nay ai cũng biết, bề ngoài là hoàng thất Đại Viêm quản lý nhưng quyền phát ngôn của tông tộc Lâm thị còn có sức nặng hơn.

- Lâm Phần huynh, tình hình hiện nay mọi người có biện pháp gì không?

Mạc Kinh Thiên nhìn hai thân ảnh ngồi phía trước của Lâm thị. Trong đó một người chính là trưởng tộc Lâm thị, Lâm Phần. Còn người kia là một lão giả với mái tóc bạc, hơi trầm mặc, nhưng chẳng ai dám bất kính.

Đứng đằng sau là một trung niên nam tử, gương mặt nghiêm nghị, có nét giống với Lâm Động.

Lão nhân kia là Lâm Chấn Thiên, gia gia của Lâm Động, trung niên nam tử bên cạnh là Lâm Tiêu, phụ thân Lâm Động. Bên cạnh là một mỹ phụ, mẫu thân của Lâm Động, Liễu Nghiên.

Chỉ điểm này thôi, thân phận của họ trong Lâm thị, ngay trưởng tộc Lâm thị cũng không dám đắc tội.

Lâm Phần thấy Mạc Kinh Thiên hỏi thì khẽ thở dài, lắc đầu khổ sở. Đông Huyền Vực hiện nay cục thế đại loạn, ngay Đạo Tông cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, họ có thể làm gì?

- Theo thông tin nhận được, dường như có cường giả của Nguyên Môn đang tới. Nếu chúng đến nơi thì e là chúng ta… Mạc Kinh Thiên cười khổ:

- Không biết tiền bối Đạo Tông… Nói rồi hắn nhìn sang phía khác của đại điện, ở đó là hơn mười thân ảnh đang ngồi điềm nhiên. Phía trước họ là một lão nhân mù mặc áo xám. Người này cũng không xa lạ gì, chính là trưởng lão quản lý Võ Học Điện ở Đạo Tông. Lâm Động cũng nhận được không ít chỉ điểm từ ngài.

Nhưng vị trưởng lão Đạo Tông lúc này lại trầm mặc lắc đầu, thần sắc có phần xám xịt.

Mọi người thấy thế đều thở dài, gương mặt hơi tái đi.

- Trưởng lão, Lâm Động huynh không phải vẫn còn sống sao? Nghe nói huynh ấy không còn như trước đây nữa rồi. Nếu về được thì chưa biết chừng còn hy vọng.

Trong lúc ấy, một thiếu nữ đứng phía sau trưởng lão mù đột nhiên lên tiếng.

Thiếu nữ này gia nhập Đạo Tông sau khi Lâm Động rời đi, nhưng điều này

không ngăn cản nàng trở thành người sùng bái trung thành nhất của Lâm Động sư huynh chưa từng gặp mặt. Hồi mới gia nhập Đạo Tông, chính vì nguyên nhân này mà nàng dù có đủ thiên phú gia nhập Thiên Điện nhưng lại chọn Hoang Điện.

Lâm Động.

Cái tên mang mùi vị thần kỳ này đã lan tỏa trong đại điện khiến không ít người lấy lại tinh thần, rồi cùng không kìm được nhìn về phía Lâm Chấn Thiên, Lâm Tiêu nãy giờ không nói gì.

- Ài.

Lâm Chân Thiên cũng khẽ thở dài, gương mặt già nua ánh lên chút tự hào, nhưng nhiều hơn là một loại hoài niệm.

Nhiều năm rồi không gặp hắn nhỉ? Anh bạn trẻ quật cường Thanh Dương Chấn năm đó nay đã trở thành niềm tự hào của Lâm gia.

Phía sau, gương mặt nghiêm nghị của Lâm Tiêu cũng dần dịu lại, Liễu Nghiên ở bên cạnh thì mắt đỏ hoe dựa vào Lâm Tiêu, có tiếng nấc nhẹ. Bao năm nay, hai đứa con trong nhà đều ra khỏi nhà khiến người làm mẹ như bà lo lắng và xót đến phát điên.

Tu tu… Khi không khí trong đại điện đầy bi thương thì từ phía xa bỗng có tiếng tù và. Mọi người nghe thấy sắc mặt đều đại biến, vội vàng đứng dậy.

- Chúng sắp tấn công rồi!

Trên tường thành, tinh thần của mọi người đều căng như dây dàn. Mấy người Mạc Kinh Thiên, Lâm Chấn Thiên trong đại điện cũng nhanh chóng ra tới nơi, nhìn phía trước với vẻ mặt nặng nề.

Ở đó là một biển người mênh mông không thấy điểm tận cung, đại quân đến biên cương, khí thế bức người.

- Ha ha, Mạc Kinh Thiên, hôm nay các ngươi mà không đầu hàng, khi trận pháp bị phá thì vương triều Đại Viêm chắc chắn sẽ máu chảy thành sông!

Phía trên đại quân là rất nhiều thân ảnh, kẻ có vẻ như chủ tướng cười lớn.

- Ngoài ra, giao hết người của Lâm thị ra đây. Việc này vốn không liên quan đến chúng, nhưng ai bảo trong gia tộc chúng lại xuất hiện một tên Lâm Động ngông cuồng dám thách thức cả uy nghiêm của Nguyên Môn, đúng là tìm chỗ chết!

Sắc mặt Mạc Kinh Thiên tối lại, không ngờ tin Lâm Động xuất thân từ tông tộc Lâm Thị đã bị Nguyên Môn biết được.

- Vương triều Đại Viêm ta không có ai sợ chết cả. Muốn động thủ thì ta sẽ cùng các ngươi liều mạng đồng quy vu tận!

Mạc Kinh Thiên lạnh lùng nói.

- Đồng quy vu tận? Ha ha, e là các ngươi không có tư cách!

Tên chủ tướng đó cười khảy, rồi vung tay:

- Các ngươi tưởng trận pháp Đạo Tông cho các ngươi có thể bảo vệ được chu toàn sao? Cường giả Nguyên Môn đã đến, hôm nay các ngươi cứ chờ chết đi!

Nói rồi, hắn quay ra sau, cúi người:

- Tiền bối, mời ra tay phá trận!

Uỳnh uỳnh!

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy một luồng nguyên lực cường hãn bùng phát, hàng trăm thân ảnh hiện ra, khí tức ai cũng vô cùng mạnh mẽ, phía trước ngực đều có hoa văn trắng đen, là dấu hiệu của Nguyên Môn.

Đứng đầu đám người này là một lão giả mặc hắc bào. Sắc mặt lão lạnh lùng nhìn những người trên thành.

- Là Triệu Khuê!

Lão nhân mù trên tường thành sắc mặt kịch biến, những đệ tử Đạo Tông phía sau nghe thế ánh mắt đều hiện vẻ kinh hãi. Triệu Khuê chính là cường giả đỉnh cấp mới xuất hiện của Nguyên Môn, nghe nói thực lực đã là Chuyển Luân Cảnh. Lần đó khi vây công Đạo Tông đã bị Ứng Hoan Hoan đả thương.

Họ không thể ngờ chỉ một vương triều Đại Viêm mà Nguyên Môn phái ra cả siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

- Một đám sâu kiến, có thể để lão phu ra tay, cũng coi như các ngươi có phúc rồi.

Triệu Khuê cười lạnh, rồi lão cũng lười không muốn nói nhiều, vung tay lên. Chỉ thấy nguyên lực trong trời đất cuộn trào, dường như trời đất cũng tối sầm lại.

- Xem lão phu một ngón tay phá trận của các ngươi!

Hàn quang lóe lên trong mắt Triệu Khuê, một ngón ta điểm ra, nguyên lực hùng hồn hội tụ biến thành một đạo cự chỉ hàng nghìn trượng, rồi phá vỡ hu không, oanh kích thẳng lên đại trận.

Bùm!

Cả tòa thành rung chuyển dữ dội.

Lão giả mù hô một tiếng, tinh thần lực bùng nổ, nhưng mới chỉ tiếp xúc với cự chỉ lão đã hộc máu tươi, thần sắc ảm đạm, với thực lực Tử Huyền Cảnh thì thực sự không thể đấu lại Chuyển Luân Cảnh.

- Trưởng lão!

Đệ tử Đạo Tông thấy lão bị thương vội vàng tiến lại đỡ.

Uỳnh uỳnh!

Quang trận không kìm được rung lên, mọi người thấy thế đều dâng lên sự tuyệt vọng. Liễu Nghiên cũng ôm chặt lấy Lâm Tiêu, Lâm Tiêu cũng ôm ngược lại.

Bùm!

Cuối cùng quan trận không chống đỡ nổi công kích của một cường giả Chuyển Luân Cảnh, biến thành những chấm sáng nổ tung, tầng phòng ngự cuối cùng của Đô Thành đã bị phá vỡ.

Cự chỉ phá vỡ lớp phòng ngự, uy lực không hề suy giảm, vẫn lao thẳng tới những người trên tường thành, xem ra không ai thoát được.

Tất cả đều tuyệt vọng nhìn cự chỉ ngày một gần, khổ sở đấu tranh như vậy vẫn không thoát được kết cục này hay sao?

Liễu Nghiên ôm chặt lấy Lâm Túc, Lâm Túc cũng thở dài, ngẩng lên đầy tuyệt vọng, kết thúc vậy sao… - Tiểu tử Động nhi không biết thế nào rồi. Cha sắp chết rồi đây, còn không mau về tiễn biệt, đúng là tiểu tử thối bất hiếu!

Lâm Tiêu cười, rồi dường như ngài nhìn thấy không gian ở đó biến dạng, rồi một thân ảnh vô cùng quen thuộc xuất hiện phía trước cự chỉ.

Thân ảnh đó dường như là tên bất hiếu tử đó… - Ảo giác trước khi chết sao?

Lâm Tiêu lắc đầu rồi nhắm mắt lại, nhưng một lúc sau lại mở mắt, hình như công thế đáng sợ đó không tới?

Trên tường thành, vô số ánh mắt mơ hồ không hiểu nhìn lên bầu trời, rồi thần tình dần đông cứng lại.

- Đó là… Trên đó là một thân ảnh đứng chắp tay sau lưng, cự chỉ thì xuất hiện ở cách đó vài trượng nhưng không thể nào rơi xuống được. Rồi mọi người nhìn thấy thân ảnh đó nhấc tay lên khẽ búng một cái.

Bùm!

Một ngón tay búng ra, cự chỉ đủ để phá tan cả Đô Thành đã bùm một tiếng nổ thành vô số những đốm sáng.

Công thế cường đại đến từ một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đã bị phá rồi?

Cả không gian lặng như tờ, ngay tiếng chém giết phía xa cũng không còn nữa.

Mọi người sững sờ nhìn thân ảnh kia, một lúc lâu sau mới sực tỉnh, hình như họ được hắn cứu rồi?

- Tiền bối.

Mạc Kinh Thiên mặt đầy kích động, vội vàng cúi người, những người trên tường thành cũng vội quỳ xuống, Lâm Tiêu, Liễu Nghiên thấy thế vội cúi ngươi, chỉ có điều khi định cúi thì họ phát hiện mình không động đậy được.

- Cha mẹ, lễ này con không nhận được đâu.

Từ trên không trung vang lên tiếng cười khẽ, Lâm Tiêu, Liễu Nghiên sững người, run run nhìn lên thân ảnh kia, ánh mắt đầy vẻ khó tin và xúc động.

- Động…Động nhi… Cả hai cùng nghẹn ngào.

Thân ảnh đó quay lại, gương mặt ấy vẫn như hồi rời đi, chỉ có điều đã có thêm sự kiên nghị và trưởng thành.

Người thiếu niên năm đó đã trưởng thành, như đôi cánh chim ưng giang rộng

nơi bầu trời, đứng trên vị trí cao trong trời đất.

Thân ảnh Lâm Động khẽ lay động rồi xuất hiện phía trước Lâm Tiêu và Liễu Nghiên. Hắn nhìn hai người có cùng huyết mạch với mình, nỗi nhớ cất giấu bao năm cuối cùng đã dâng trào.

Vào khoảnh khắc này, mắt hắn cũng phải đỏ lên, giống như người thiếu niên yếu ớt năm đó cần họ bảo vệ.

- Cha, mẹ…. Động nhi trở về rồi.

Người thanh niên nhìn mẫu thân nước mắt tuôn trào, khẽ nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1186

Đánh

Động nhi… Liễu Nghiên nhìn người thanh niên quen thuộc trước mắt, nước mắt không kìm được mà lăn dài, tay bà run run đưa ra khẽ chạm lên mặt Lâm Động, sự thận trọng đó dường như sợ cảnh tượng trước mặt chỉ là ảo ảnh trước khi chết vậy.

Lâm Động mỉm cười, để kệ cho bàn tay lạnh lẽo của Liễu Nghiên chạm lên mặt mình, cảm giác huyết mạch tương liên khiến tim hắn run lên.

- Đúng là con…Động nhi, con vẫn còn sống!

Sự ấm áp trên bàn tay cuối cùng khiến Liễu Nghiên hoàn toàn tỉnh táo, niềm vui sướng vô bờ dâng trào, bà ôm chặt lấy Lâm Động mà khóc. Không ai ngờ được khi Đạo Tông thông báo tin Lâm Động bị Nguyên Môn ép ra khỏi Đông Huyền Vực, không biết sống chết ra sao, bà đã đau đớn thế nào, cũng may sau đó lại có tin Lâm Động vẫn còn sống mới khiến bà có chuyển biến tốt một chút. Có điều, cứ nghĩ đến việc Lâm Động một mình xông pha bên ngoài chịu biết bao khổ sở là tim bà như bị dao cứa.

Lâm Động cũng ôm chặt lấy Liễu Nghiên, đầu gác nhẹ lên vai bà, trong ánh mắt trước nay không hề biết đến sợ hãi dù đứng trước hoàn cảnh nguy hiểm thế nào, cũng đã rưng rưng nước mắt.

- Mẹ, con không sao.

Lâm Động hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc, ngẩng lên nhìn Lâm Tiêu đứng cạnh Liễu Nghiên. Gương mặt luôn luôn nghiêm nghị của Lâm Tiêu cũng tràn ngập niềm vui, nhưng đã bị ông kìm nén rất nhiều.

- Cha.

Lâm Động cười với Lâm Tiêu.

- Hừ, tiểu tử thối, vẫn còn biết người cha này sao, đi là đi lâu như vậy, chẳng có tin tức gì hết.

Lâm Tiêu Nghiêm mặt, hừ lạnh.

- Ông chỉ biết nói linh tinh, Động nhi ở ngoài đó chịu khổ nhiều hơn ông nhiều. Ông có tư cách nói nó à?

Liễu Nghiên nghe thế lập tức quay lại giận dữ nói.

Lâm Tiêu cười khan, nhìn Lâm Động đang tươi cười, ánh mắt không kìm được đỏ lên:

- Tiểu tử thối vẫn quật cường như vậy. Năm đó cha đã nói, ở bên ngoài mệt thì về nhà, cha không có bản lĩnh như con, nhưng chỉ cần con quay về là cha tuyệt đối sẽ không để con chịu ấm ức.

- Cha, sao giờ cha lại tình cảm thế?

Với tính cách của Lâm Động mà cũng thấy sống mũi cay cay vì lời nói của Lâm Tiêu. Chỉ khi ở trước họ, Lâm Động mới là cậu thanh niên non nớt của Thanh Dương Trấn chứ không phải cường giả đỉnh cao trong trời đất.

Lâm Tiêu cười, rồi vội tránh sang một bên:

- Tiểu tử thối, gia gia cũng ở đây, còn không lại chào hỏi.

- Ha ha, không vội không vội, cậu nhóc mới trở về, cứ để nó nói chuyện với mẹ đã.

Lâm Chấn Thiên cười lớn, lúc trước vô cùng trầm mặc, giờ ông như thay đổi

hoàn toàn, ánh mắt lấp lánh ánh nước nhìn Lâm Động, gương mặt đầy vẻ tự hào.

- Gia gia vẫn tráng kiện như xưa.

Lâm Động cười với Lâm Chấn Thiên, lão gia tử năm đó là người quyền uy nhất trong nhà, đến hắn cũng phải sợ.

Lâm Chấn Thiên cười lớn, tiến lại vỗ mạnh lên vai Lâm Động, có phần kích động nói:

- Tốt, nhóc con, ngươi là niềm tự hào của Lâm gia!

Lâm gia bọn họ có được địa vị trong Đại Viêm như hiện nay, tộc trưởng cũng rất khách khí với họ, tát cả là công của Lâm Động cả.

Mọi người trên tường thành dần sực tỉnh, họ nhìn người thanh niên gầy gò phía trước Lâm Tiêu rồi nhìn nhau. Ở đây có không ít người đã biết Lâm Động, mấy năm trước, khi Lâm Động rời khỏi Đại Viêm tham gia Bách triều đại chiến, hắn chỉ là một thiếu niên, nhưng nay hắn đã có phong phạm của một tông sư. Vừa rồi chi tùy ý ra tay đã chặn đứng công thế của một cường giả Chuyển Luân Cảnh. Thực lực đó rốt cuộc khủng bố đến mức nào?

- Hà hà, thì ra là Lâm Động tiểu ca ra tay tương trợ. Ta thay mặt Đại Viêm cảm tạ.

Mạc Kinh Thiên bước nhanh lên trước, ôm quyền cười nói, nụ cười cũng rất kính cẩn.

Trên thế gian này, thực lực là chủ, cái chức vua một nước e là trong mắt Lâm Động chẳng là gì.

Lâm Động cũng cười, rồi nhìn người thanh niên phía sau Mạc Kinh Thiên:

- Mạc Lăng huynh, ở Đạo Tông vẫn tốt chứ?

Thần tình Mạc Lăng có phần kích động, vội gật đầu. Nhớ lại cảnh mấy người họ năm đó cùng tham gia Bách triều đại chiến, trong lòng lại thấy hào hùng.

- Huynh…huynh…là Lâm Động sư huynh?

Phía sau Mạc Lăng có một giọng nói rụt rè vang lên. Lâm Động ngẩng đầu nhìn thì thấy một thiếu nữ mặc áo xanh, dáng người mảnh mai, xinh đẹp, trong mắt nàng ánh lên sự cuồng nhiệt.

- Đây là An Nhiên, hà hà, cũng là đệ tử của Hoang Điện chúng ta, vẫn luôn rất sùng bái huynh. Đương nhiên, trong Đạo Tông bây giờ e là không chỉ có một người sùng bái huynh. Nếu họ biết huynh trở lại có lẽ sẽ nổ tung trời mất.

Mạc Lăng cười.

Lâm Động nhớ đến những huynh đệ ở Đạo Tông trong lòng thấy ấm áp, cười với An Nhiên một cái. An Nhiên thấy thế thì mặt đỏ rần, tay vặn lại với nhau, không còn nhanh nhảu như bình thường nữa.

- Trưởng lão mù, nhiều năm không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?

Lâm Động nhìn sang lão nhân mù mặc áo xám cười. Năm đó ở Đạo Tông hắn còn bồi trưởng lão chơi cờ, cũng nhận được không ít chỉ điểm, nên Lâm Động cũng rất tôn kính ngài.

- Ngươi ấy mà… Trưởng lão mù nhìn về phía Lâm Động, gương mặt nở nụ cười, người thiếu niên năm dó bất giác đã trưởng thành đến mức đến ngài cũng với không tới rồi.

Trên tường thành, không khí căng thẳng đã dần tan đi, không ít người vẻ mặt đầy sung sướng, lén nhìn người thanh niên kia. Từ khi hắn xuất hiện đến giờ, hắn căn bản chưa nhìn đám địch nhân phía xa lần anò. Phong thái này khiến họ có chút hy vọng.

- Không biết các hạ là ai? Ta là trưởng lão Nguyên Môn, Triệu Khuê, hy

vọng bằng hữu đừng tham gia nhúng tay vào việc này tránh phiền phức.

Trên bầu trời, Triệu Khuê ánh mắt tối tăm nhìn thân ảnh kia, giọng nói trầm thấp vang như sấm vọng trên không trung.

Dựa vào việc lúc này Lâm Động ra tay, Triệu Khuê đã biết thực lực của hắn chắc chắn vô cùng kinh người, vì thế mới có chút dè chừng không dám tùy tiện ra tay.

Triệu Khuê nói vậy, mọi người đều nhìn về Lâm Động, ở đây chắc chỉ có hắn mới có khả năng đấu lại Triệu Khuê.

- Động nhi.

Liễu Nghiên kéo tay Lâm Động, gương mặt đầy lo lắng.

Lâm Động cười, nhưng căn bản không thèm quay lại, mọi người thấy thế cũng không dám nói gì.

- Các hạ không nghe thấy lão phu nói sao?

Triệu Khuê thấy Lâm Động không để ý đến mình thì nộ hỏa bùng phát, gằn giọng nói. Nguyên Môn hiện nay không như trước, dù đối phương có là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh thì Nguyên Môn cũng không sợ.

- Lão cẩu nhiều lời.

Cuối cùng Lâm Động cũng có phản ứng, nhưng vẫn không quay lại, chỉ thản nhiên nói.

- Ngươi!

Triệu Khuê đại nộ, lập tức có nguyên lực hùng hồn hội tụ.

Uỳnh!

Nhưng khi lão định ra tay thì không gian phía trên tường thành biến dạng, phía sau Lâm Động đột nhiên có gần chục thân ảnh hiện ra.

Những thân ảnh đột ngột xuất hiện này cũng khiến Mạc Kinh Thiên, Lâm Phần giật mình. Sau khi cảm nhận được áp lực khủng khiếp tỏa ra từ những người đó, mồ hôi lạnh trên trán họ đều túa ra.

- Đại thủ lĩnh!

Thiên Long Yêu Soái nhìn Triệu Khuê phía sau, ánh mắt lóe hàn quang, hỏi Lâm Động. Một cường giả Chuyển Luân Cảnh phổ thông mà dám ngông cuồng trước mặt họ?

Mấy người Mạc Kinh Thiên ở xung quanh thấy Thiên Long Yêu Soái cung kính với Lâm Động như vậy đều thất kinh.

Lâm Động chỉ phẩy tay, lạnh lùng nói:

- Đánh!

Nghe thế, Thiên Long Yêu Soái cười gằn, thân hình biến mất, khi xuất hiện lại thì đã ở trước mặt Triệu Khuê.

- Lão cẩu khí tức không ổn định như ngươi cũng dám ngông nghênh ở đây, đồ không biết sống chết!

Thiên Long Yêu Soái cười khảy, rồi tung một quyền, nguyên lực hội tụ, tiếng long ngâm vang lên, trong luồng nguyên lực thẩm thấu dao động Luân Hồi.

Triệu Khuê vội vàng vận nguyên lực, cũng toàn lực tung ra một quyền.

Binh!

Quyền của hai người chạm vào nhau, năng lượng đáng sợ cuộn trào, rồi mọi người nhìn thấy Triệu Khuê kêu lên thảm thiết, thân hình thảm hại bay ngược ra

sau vài nghìn trượng. Triệu Khuê không chịu nổi một quyền của cường giả thần bí kia?

- Ha ha, ta cũng tới.

Kim Viên Yêu Soái thấy thế cười lớn rồi xuất hiện phía sau Triệu Khuê, quay người một vòng, một cước cùng với dao động Luân Hồi đá thẳng lên người Triệu Khuê.

Binh!

Triệu Khuê hộc máu, thân thể còn chưa ổn định đã lại bay về phía trước, phế phủ trong người chấn động tán loạn.

- Ha ha… Hai người Châu Nghị cũng cười lớn, một người bay tới, tung quyền đánh Triệu Khuê bay tiếp.

Binh binh binh!

Một vài thân ảnh đứng trên không, quyền phong tung ra liên hồi. Rồi mọi người đều há hốc miệng khi nhìn thấy Triệu Khuê vừa rồi còn nhìn họ như nhìn lũ kiến giờ đã như cái bao cát bị đấm đá tùy ý trên không trung mà không có chút khả năng phản kháng nào.

Đại quân của những vương triều bao vây Đô Thành cũng sợ hãi đến run rẩy. Mấy người Mạc Kinh Thiên vẻ mặt cũng tái nhợt nhìn cảnh tượng ấy, đó là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đó… Họ lén nhìn về Lâm Động từ nãy vẫn nói chuyện với Liễu Nghiên, thậm chí không hề quay đầu lại, một luồng hàn ý không kìm được mà bốc lên tận đỉnh dầu. Họ vẫn nhớ cách xưng hô của người kia với Lâm Động.

Đại thủ lĩnh.

Rõ ràng Lâm Động mới là đầu lĩnh của đám người khủng bố này. Tuy chưa được thấy Lâm Động ra tay nhưng họ hiểu người thanh niên vẫn tươi cười này

mới là kẻ đáng sợ nhất.

Lâm Tiêu và Lâm Chấn Thiên cũng nhìn nhau rồi cười khổ, vừa bất lực vừa tự hào. Tên tiểu tử thối này không biết đã trải qua những gì mà trở nên khủng khiếp thế này.

Âm thanh binh binh phía sau không biết kéo dài trong bao lâu, rồi Lâm Động cười với Liễu Nghiên:

- Mẹ, con đi giải quyết một chút.

Vừa dứt lời, hắn quay lại, gương mặt lúc nãy còn tươi cười hiền hòa giờ đã lạnh tanh. Hắn đưa bàn tay ra, hắc động hiện lên trong bàn tay, một luồng hấp lực bắn ra. Thân ảnh thảm hại bị đánh bay ở phía xa bị hút lại trước mặt Lâm Động. Gương mặt Triều Khuê lúc này toàn là máu tươi và sự sợ hãi.

Lâm Động cười với hắn, tay khẽ đặt lên cổ họng hắn, nụ cười đó trong mắt Triệu Khuê chẳng khác nào ác ma.

- Vừa rồi ngươi muốn giết cha mẹ ta đúng không?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1187

Truyền Kỳ

Giọng nói với một nụ cười khẽ vang lên, Triệu Khuê có thể cảm nhận được một luồng sát ý khiến hắn lạnh toát xương sống.

- Ngươi…ngươi rốt cuộc là ai?

Cuối cùng trên gương mặt Triệu Khuê cũng hiện lên sự sợ hãi. Mấy người vừa ra tay hắn đều nhận ra thứ năng lượng đáng sợ, là mùi vị của Luân Hồi!

Những kẻ khủng bố không biết mọc từ đâu ra lại đều là cường giả chạm tới Luân Hồi!

Trận dung này ngay Nguyên Môn cũng khó lòng có được.

- Các ngươi chạy tới đây muốn bắt người nhà của ta, còn hỏi ta là ai?

Lâm Động mỉm cười.

- Người nhà của ngươi?

Triệu Khuê khựng người, rồi ánh mắt đầy vẻ kinh hãi và không thể tin nổi, lão vùng vẫy:

- Ngươi, ngươi là Lâm Động? Quả nhiên ngươi vẫn còn sống! Không thể nào, sao ngươi có thể mạnh đến như vậy?

Khi Lâm Động còn ở Đông Huyền Vực hắn chỉ là một tiểu bối, nhưng lúc này thì thực lực của hắn tuyệt đối khủng bố hơn cả mấy người hồi đó ra tay với hắn.

Chỉ ba năm ngắn ngủi, sao hắn có thể mạnh đến vậy?

Lâm Động lạnh lùng nhìn lão:

- Ta đã từng nói, đến khi ta trở về Đông Huyền Vực thì đó sẽ là ngày Nguyên Môn các ngươi diệt môn. Ba lão cẩu Nguyên Môn vẫn sống chứ?

- Hừ, tam đại chưởng giáo của bọn ta nay cũng không còn như xưa, ngươi quay về thì làm sao? Nguyên Môn bọn ta có thể đuổi được ngươi một lần thì cũng có thể làm lần thứ hai!

Nhắc đến tam đại chưởng giáo, dường như Triệu Khuê có thêm rất nhiều tự tin, hắn cười khảy.

- Vậy sao?

Lâm Động mỉm cười, chỉ là trong nụ cười ấy chứa đầy hàn ý.

- Các ngươi muốn giữ lão phu lại cũng không dễ vậy đâu.

Triệu Khuê nhìn nụ cười của Lâm Động, trong lòng thấy bất an, rồi gầm lên một tiếng. Nguyên lực hùng hồn bùng phát, không gian xung quanh cũng trở nên biến dạng.

Bùm!

Hai cánh tay Thiên Long Yêu Soái đột nhiên nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, nguyên lực càng them cuồng bạo, rồi thoát khỏi bàn tay Lâm Động. Thân hinh lão rung lên, hai chân cũng nổ thành huyết vụ, còn bản thân lão biết thành một đạo huyết quang, chạy trốn với tốc độ khó lòng hình dung.

- Ha ha, Lâm Động, các ngươi cứ đợi đấy, Nguyên Môn bọn ta chắc chắn sẽ không tha cho các ngươi.

Bằng cách tự phát nổ hai tay hai chân, cuối cùng Triệu Khuê cũng chạy thoát,

tiếng gầm thét tràn đầy sát ý vang vọng khắp không gian.

Tiểu Điêu ở phía sau thấy lão trốn chạy thì hừ lạnh một tiếng, định ra tay thì Lâm Động lại phẩy tay ngăn lại. Hắn lạnh lùng nhìn về hướng Triệu Khuê chạy trốn, hắc quang tràn lên trong mắt.

Phụt!

Ở phía xa, bốn bề xung quanh đạo huyết quang kia đột nhiên xuất hiện bốn cái hắc động, chúng giống như lao tù giam chặt lấy huyết quang bên trong.

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng, đưa bàn tay ra khẽ nắm lại.

Bùm!

Bốn cái hắc động bỗng thu nhỏ, lực nén khủng khiếp của chúng tức nghiền nát huyết quang, tiếng kêu thảm thiết của Triệu Khuê vang lên khắp không trung.

Vút!

Khi thân thể Triệu Khuê phát nổ, một đạo ánh sáng bay ra, đó là nguyên thần của hắn. Lúc này hắn đầy sợ hãi, thân hình động đậy định chạy trốn.

Uỳnh uỳnh!

Có điều khi nguyên thần của hắn đanh định trốn thì phía trên xuất hiện một cái hắc động khổng lồ, thôn phệ lực khủng bố lan tỏa hút hắn vào.

- Á, không, hãy tha cho ta. Ta sẽ cho ngươi biết bí mật của Nguyên Môn!

Hấp lực khiến Triệu Khuê sợ đến hồn xiêu phách lạc, nếu nguyên thần bị tiêu hủy thì hắn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

- Ngươi lúc này không có cả tư cách xin tha mạng!

Ngữ khí Lâm Động lạnh lùng, hắn vung tay, tốc độ của hắc động nhanh hơn, nguyên thần Triệu Khuê bị hút vào trong, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hắc động trên không trung dần tan đi, thế nhưng trời đất vẫn yên lặng không một âm thanh, cả trong và ngoài tường thành có vô số người, nhưng chẳng một ai dám lên tiếng.

Trên bầu trời phía xa, cường giả Nguyên Môn sắc mặt tái nhợt nhìn cảnh tượng đó, thân thể run rẩy. Trưởng lão có thực lực Chuyển Luân Cảnh đã bị giết như vậy sao?

Nếu là trước đây, một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh có thể trở thành thủ lĩnh của một siêu cấp tông phái rồi!

Vậy mà giờ chỉ trong hơn mười phút ngắn ngủi đã bị giết sạch sẽ!

- Lâm Động…là Lâm Động của Đạo Tông. Hắn trở lại báo thù!

Có cường giả nhớ đến tiếng kêu thảm thiết của Triệu Khuê lúc trước, ánh mắt nhìn thân ảnh gầy guộc kia bỗng tràn lên sự sợ hãi.

Trên tường thành cũng vô cùng im lặng, Lâm Động giải quyết xong Triệu Khuê, chậm rãi bước lên phía trước, lạnh lùng nhìn đám cường giả Nguyên Môn kia.

- Mau chạy đi!

Thấy ánh mắt như sát thần của Lâm Động nhìn sang, bọn cường giả Nguyên Môn cảm thấy da đầu tê dại, thét lên cuống cuồng chạy trốn, không còn chút dũng khí chiến đấu nào nữa.

- Ta đã nói rồi, Nguyên Môn, một kẻ cũng không tha!

Lâm Động nhìn cường giả Nguyên Môn, ánh mắt tràn ngập sát khí, lôi quang lấp lánh, rồi mọi người nhìn thấy trên bầu trời phía xa đột nhiên tối sầm lại với

tốc độ chóng mặt lôi vân ngưng tụ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Vô số đạo lôi đình giống như những con lôi long đánh xuống mặt đất như vũ bão. Cường giả Nguyên Môn đang chạy trốn đều bị lôi long quấn lại, chúng kêu lên thảm thiết, từng thân ảnh đen sì không ngừng rơi xuống đất.

Mọi người nhìn cảnh tượng gần như đến ngày tận thế đó đều thấy hồn bay phách lạc. Sức mạnh này thật sự con người có thể có được sao?

Trên bầu rời, mấy người Mạc Kinh Thiên nhìn thân ảnh gầy gò buông thõng hai tay phía trước, hít sâu một hơi. Con người này rốt cuộc tu luyện thế nào, vừa rồi chỉ lật tay đã giết chết Triệu Khuê một cường giả Chuyển Luân Cảnh, giờ lại thuận tay triệu hồi lôi đình. Năng lực này quả thực là quỷ thần khó biết.

- Lâm Động sư huynh mạnh quá!

Thiếu nữ tên An Nhiên kia nhìn Lâm Động với đôi mắt cuồng nhiệt, gương mặt kích động đến đỏ ửng. Một năm nay, tuy Đạo Tông có sự xuất hiện của Ứng Hoan Hoan tiểu sư tỷ, ngăn chặn được công thế của Nguyên Môn, nhưng vẫn chưa thể được như mức này.

Vị Lâm Động sư huynh năm đó đã để lại dấu vết hiển hách, mức độ truyền kỳ đã vượt qua cả tiền bối Châu Thông.

- Muội vẫn chưa thấy trận chiến ở Dị Ma Thành năm đó, Lâm Động hồi ấy chỉ là Niết Bàn Cảnh đã dám khiêu chiến ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn rồi.

Mạc Lăng khẽ cười.

An Nhiên gật đầu cật lực, rồi tay xoa xoa gương mặt nóng rần:

- Chết rồi chết rồi, hình như muội thích Lâm Động sư huynh rồi. Mạc Lăng sư huynh, làm sao đây? Đối thủ cạnh tranh của muội có phải Hoan Hoan tiểu sư

tỷ? Á! Áp lực quá lớn đi!

Mạc Lăng nghe thế bật cười, sao cô bé này lại đáng yêu thế chứ.

Uỳnh!

Lôi đình đánh xuống liên hồi, những đội quân vây đánh vương triều Đại Viêm chạy tán loạn, nhưng cũng may Lâm Động không đặt sát ý lên người họ, nếu không e là ở đây không thể thiếu được cảnh máu chảy thành sông.

Mấy phút sau lôi đình dần yếu đi đám cường giả của Nguyên Môn đã biến thành tro bụi, không một kẻ nào chạy thoát.

Tướng lĩnh và cường giả của những vương triều khác thì run lẩy bẩy nhìn cảnh tượng ấy, một số kẻ kém cỏi còn không kiềm chế được mà thét lên.

Lâm Động nhìn đám liên quân đó, sắc mặt lạnh lùng, tay khẽ phẩy một cái.

Grào!

Ngay lúc ấy, ở phía xa vang lên tiếng hổ gầm chấn động thiên địa. Tất cả cùng kinh hãi nhìn thấy một đám mây đen cùng với sát khí khủng bố tràn tới khiến nhiệt độ không khí tụt hẳn xuống.

Xoẹt!

Đám mây đen đó dần tiến lại gần, một đao chém xuống, sát khí cuộn trào, ánh đao quang khổng lồ hàng nghìn trượng chém xuống, tạo ra trên mặt đất một thung lũng sâu hun hút.

Rầm!

Dòng chảy đen lướt qua bầu trời, cuối cùng đáp xuống phía dưới tường thành, vào khoảnh khắc ấy cả mặt đất rung chuyển dữ dội.

Họ vừa đáp xuống là quỳ một gối về phía tường thành, nhất cử nhất động đều như một, sát khí ngưng tụ phía trên họ tạo thành một con cự hổ lớn vạn trượng.

- Trong nửa giờ, giết toàn bộ quân đội còn ở trong vương triều Đại Viêm!

Lâm Động lạnh lùng nói.

- Rõ!

Tiếng hô trầm đục vang lên chỉnh tề, con cự hổ tạo nên từ sát khí dần phủ phục xuống.

- Đội quân thật khủng bố… Mấy người Mạc Kinh Thiên nhìn Hổ Phệ Quân như một, ánh mắt đầy kinh hãi, đội quân cường đại thần bí này lẽ nào cũng thuộc về Lâm Động?

Họ nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ kính sợ. Lâm Động hiện nay không chỉ thực lực tăng mạnh mà thủ hạ cũng đủ sức chấn nhiếp cả Đông Huyền Vực.

Thiếu niên năm đó đã trở thành hùng chủ một phương!

Đội liên quân ở phía xa lúc này đã hoàn toàn mất hết sĩ khí, không đợi chủ tướng hạ lệnh đã điên cuồng chạy trốn.

Trên tường thành, những người vốn dĩ quật cường nhìn liên quân tháo chạy, ban đầu khựng một chút cuối cùng bùng nổ tiếng hoan hô.

Vô số ánh mắt kính sợ cùng nhìn về thân ảnh trẻ tuổi trên tường thành, không ít người ánh mắt dâng tràn sự cuồng nhiệt.

Họ biết từ nay về sau vương triều Đại Viêm sẽ có một truyền kỳ, mà truyền kỳ này có tên là…Lâm Động.

Người thiếu niên yếu đuối rời đi năm đó, khi quay trở lại đã khiến cả trời đất rung chuyển!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1188

Gặp Lại Ứng Hoan Hoan

Cả Đô Thành lúc này rơi vào biển tiếng hoan hô, trước lúc này không lâu họ gần như đã ở vào tuyệt cảnh, một khi thành bị phá thì sẽ không còn vương triều Đại Viêm nữa. Con dân của cả vương triều sẽ không còn chốn dung thân, sẽ phải tha hương cầu thực, thảm kích đó, trong một hai năm nay họ đã nhìn thấy quá nhiều.

Nhưng khi họ đã tuyệt vọng thì thân ảnh trẻ tuổi nhưng khiến cả đất trời rung chuyển kia đã xuất hiện và đem đến niềm hy vọng cho họ.

Khi hắn cười, vị siêu cấp cường giả đến từ Nguyên Môn đã tan biến thành tro bụi, trăm vạn liên quân chỉ sau một lời của hắn đã trốn chạy một cách thê thảm.

Lúc này họ mới tin, trên thế gian này thật sự có thứ truyền kỳ một lời thay đổi tất cả. Chỉ có điều thứ tồn tại đó chưa từng xuất hiện trong lịch sử vương triều Đại Viêm, mãi cho đến bây giờ… Đội quân trên tường thành đã rút vào trong, chỉ để lại một số thủ vệ cần thiết. Có đội quân đầy sát khí kia, rõ ràng tầng phòng ngự của họ không còn tác dụng gì nữa.

Trong một tòa đại viện ở Đô Thành, nơi sở tại của tông tộc Lâm thị, vì chiến hỏa mà mọi sức mạnh của Lâm thị cũng được chuyển dời về đây.

Lúc này, ở đây có dấu hiệu sục sôi, vô số tộc nhân ào tới vây quanh sảnh tiếp khách, vô số ánh mắt cuồng nhiệt đều nhìn về người thanh niên gầy gò trong sảnh.

- Đó chính là Lâm Động đại ca sao? Cho ta nhìn cái nào.

- Lâm Động đại ca là tộc nhân của Lâm thị chúng ta. Vừa rồi các ngươi không thấy, trưởng lão của Nguyên Môn trực tiếp bị Lâm Động đại ca giết trong chớp mắt, liên quân các vương triều cũng bị một câu của huynh ấy đánh cho tan tác.

- Lâm Động đại ca đẹp trai thật!

- Này, các muội đừng có hám trai như thế.

- Hì hì, ta cùng lứa với Lâm Động đại ca đấy, năm đó ta cũng tham gia tộc hội, nhưng Lâm Động đại ca hồi đó không lợi hại thế này.

Trong đại sảnh, Lâm Động tay cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, những tiếng xì xầm bên ngoài tuy nhỏ nhưng hắn đều nghe thấy cả, khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Cảm giác đó cũng rất tuyệt.

Trong đại sảnh, tộc trưởng Lâm thị, Lâm Phần và nhiều trưởng lão đều ngồi phía dưới, ngồi đầu tiên là Lâm Chấn Thiên vẻ mặt đầy bất lực. Vốn dĩ vị trí này là để Lâm Động ngồi nhưng tiểu tử đó lại ấn lão đầu này ngồi xuống.

Phía dưới Lâm Động là Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, Chúc Lê đại trưởng lão và Liễu Thanh. Vừa rồi hắn đã giới thiệu họ một lượt, khi Lâm Phần và các trưởng lão biết những người này đều là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh thì bàn tay có phần run rẩy. Tuy thực lực Lâm thị hiện nay cũng đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng đâu có tư cách gặp nhiều siêu cấp cường giả thế này.

Nhưng điều khiến họ thở phào là, những siêu cấp cường giả đến tông chủ của siêu cấp tông phái cũng phải đối đãi khách khí này lại không hề có ngạo khí mà ai cũng tươi cười vui vẻ. Tuy biết điều này có liên quan rất lớn đến Lâm Động, nhưng trong lòng vẫn khó tránh được sự phấn khích.

- Ha ha, Lâm Động à.

Lâm Phạn tươi cười, chẳng còn chút uy nghiêm gì của một tộc trưởng Lâm tộc nữa. Ngài cười nhìn Lâm Động, nụ cười khiến hắn cảm thấy có chút buồn vười. Nhớ năm đó trong mắt hắn tộc trưởng Lâm thị là người rất có địa vị.

- Những năm nay Lâm thị phát triển được như ngày nay thật sự phải nhờ ngươi. Vừa rồi Trưởng Lão Viện đã thương lượng, ta tuổi cũng đã cao, vị trí tộc trưởng… - Tộc trưởng Lâm Phạn, e là ta không có ý nghĩ đó.

Lâm Động cười, lão già này cũng thật giảo hoạt, muốn dùng nó để trói chân mình sao?

Thấy Lâm Động cự tuyệt, Lâm Phạn cười bối tối, với thực lực của hắn hiện nay, nếu trở thành tộc trưởng Lâm thị, đừng nói vương triều Đại Viêm, e là cả Đông Huyền Vực này Lâm thị cũng sẽ có danh tiếng rất lớn.

Nghĩ thế, ngài không kìm được nhìn sang Lâm Chấn Thiên, mấy năm nay quan hệ của ngài với Lâm Chấn Thiên cũng rất tốt.

Lâm Chấn Thiên thấy thế lại ngoảnh mặt đi, lão cũng không phải lão hồ đồ, đã là việc Lâm Động không thích thì sẽ không cố tình can dự. Dù sao Lâm Động hiên nay cũng không phải tiểu hài tử năm xưa nữa.

Lâm Phạn thấy Lâm Chấn Thiên như vậy cũng chỉ đành lắc đầu bất lực.

Lâm Động đều nhìn thấy hết những điều đó, cuối cùng khẽ cười, đặt chén trà xuống cười:

- Chuyển cho cha ta vậy.

Lâm gia dù gì cũng là một chi của tông tộc Lâm thị, mà ý thức tông tộc của Lâm Chấn Thiên rất mạnh, năm đó để trở về tông tộc đã phải nỗ lực rất nhiều, vì thế Lâm Động cũng không thể phân biệt rạch ròi hai bên. Nếu đã vậy thì cứ để họ có chút lợi ích vậy.

Lâm Phạn khựng người, rồi mừng rỡ gật đầu liên tục. Lâm Tiêu là cha Lâm

Động, cha con họ ai làm tộc trưởng chẳng phải cũng thế cả sao? Đến lúc có chuyện, lẽ nào Lâm Động lại không giúp cha mình?

- Tiểu tử thối ngươi.

Lâm Tiêu ở bên cạnh nghe vậy không kìm được muốn trách mắng, nhưng Lâm Phạn vội cười nói:

- Lâm Tiêu, ngài đừng từ chối nữa, bọn ta đã chứng kiến năng lực của ngài, sau này ngài sẽ là tộc trưởng của tông tộc Lâm thị, cứ quyết định thế đi.

Nói rồi, Lâm Phạn không đợi Lâm Tiêu nói gì, vội vàng rời đi khiến Lâm Tiêu sững sờ, chưa bao giờ thấy một tộc trưởng nào nhường chức lại nhanh gọn, dứt khoát như vậy.

- Nếu Động nhi đã nói vậy thì ông cứ đồng ý đi.

Liễu Nghiên khẽ nói. Lâm Tiêu đành nén giận trừng mắt nhìn Lâm Động, không nói gì nữa.

- Động nhi lại đây, ta có chuyện muốn nói với con.

Liễu Nghiên đột nhiên vẫy vẫy Lâm Động, mỉm cười nói.

Lâm Động khựng một chút rồi tiến lại. Liễu Nghiên khẽ chỉnh lại y phục cho hắn, nụ cười có phần kỳ lạ:

- Con có biết không, trong ba năm con rời nhà, năm nào cũng có hai nữa tử đến thăm bọn ta.

Lâm Động sững người, vẻ mặt đầy khó hiểu, nữ tử, đến thăm cha mẹ ta?

- Khụ.

Lâm Tiêu hắng giọng:

- Hai nữ hài này đều không tồi, tiểu tử ngươi cũng có chút nhãn quang.

Lâm Động chẳng hiểu gì, bất lực nói:

- Nhị vị nói gì ai vậy?

- Họ một người là Lăng Thanh Trúc, một người là Ứng Hoan Hoan… Lâm Tiêu cười.

Lần này Lâm Động thật sự sững sờ, quả thực quá bất ngờ, Lăng Thanh Trúc tính cách cao ngapọ, nàng sẽ chủ động thăm cha mẹ hắn, điều này thật quá khó tin. Còn Ứng Hoan Hoan trước nay luôn là tiểu công chúa được mọi người nâng niu, lại hiểu chuyện vậy sao?

- Hai nữ hài này đều rất tốt, mẹ rất thích. Khi nào con đưa họ về.

Liễu Nghiên cười nói.

Lâm Động chỉ biết cười trừ, lúc này dù hắn có thực lực giết chết cường giả Chuyển Luân Cảnh thì cũng muốn toát mồ hôi lạnh.

- Ồ, đúng rồi, cha mẹ, con không thể ở lại đây quá lâu. Đông Huyền Vực hiện nay cũng quá hỗn loạn, Đạo Tông cũng có rắc rối lớn, con phải đi một chuyến.

Lâm Động vội vàng chuyển chủ đề.

- Con lại phải đi sao?

Quả nhiên nghe câu nói đó Liễu Nghiên cũng vội hỏi.

- Đạo Tông và Động nhi có ơn bồi dưỡng, Đạo Tông gặp nan đương nhiên nó phải giúp. Hơn nữa mấy năm nay Lâm gia cũng được Đạo Tông chiếu cố nhiều, về tình về lý đều không thể tránh được.

Lâm Tiêu trầm giọng nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, rồi nhìn Kim Viên Yêu Soái:

- Kim Viên, ngươi dẫn theo hai nghìn Hổ Phệ Quân chấn thủ ở đây, khi có động tĩnh gì lập tức truyền tin cho ta.

- Rõ!

Kim Viên Yêu Soái gật đầu đáp.

- Thế bao giờ ngươi đi?

Lâm Chấn Thiên cũng hỏi.

Lâm Động vốn định đi ngay, nhưng sau khi thấy ánh mắt của Liễu Nghiên thì cười:

- Ngày mai đi.

Ngày hôm sau, sau khi từ biệt Lâm Tiêu, Liễu Nghiên, Lâm Động lập tức dẫn theo quân lập tức lên đường đến Đạo Tông.

Vì Lâm Động không biết đường đến Đạo Tông nên đem theo một số đệ tử Đạo Tông ở trong Đô Thành. Điều này khiến hộ vô cùng phấn khích, đặc biệt là thiếu nữ tên An Nhiên. Từ sau khi xuất thành gương mặt xinh xắn của cô bé vẫn đỏ bừng đầy hưng phấn.

Dọc đường đi không có nhiều trở ngại, với tốc độ của hội Lâm Động, vốn cần hơn chục ngày thì giờ chỉ nửa ngày đã tới phạm vi của Đạo Tông Có điều, khi họ sắp đến sơn mạch, nơi sở tại của Đạo Tông thì Lâm Động đột nhiên cho dừng lại trên một đỉnh núi. Hắn nhìn về phía xa, không biết tại sao lòng bàn tay lại toát mồ hôi. Cảm giác như về gần đến cố hương. Ở đó có lẽ sẽ gặp được rất nhiều người có ấn tượng sâu sắc… - Lâm Động sư huynh, sao không đi nữa? Phía trước là Đạo Tông rồi.

An Nhiên nhìn Lâm Động, nghi hoặc hỏi.

Tiểu Điêu nhìn Lâm Động lúc này ánh mắt đầy phức tạp, dường như biết được tâm cảnh của hắn, bèn phẩy tay với An Nhiên:

- Tiểu nha đầu, yên lặng chút đi.

An Nhiên nghe thế, ban đầu trừng mắt nhưng rồi nghĩ tới thực lực khủng bố của Tiểu Điêu bèn rụt đầu về, lầm bầm:

- Vẻ ngoài đẹp mắt thì có gì giỏi.

Tuy giọng nói rất nhỏ nhưng Tiểu Điêu vẫn nghe thấy hế, cơ mặt hắn hơi co rút, hít sâu một hơi kìm nén mong muốn ném tiểu nha đầu này đi.

- Các ngươi cứ ở đây, ta đến Đạo Tông trước.

Lâm Động khẽ thở ra, nói.

- Ừm, có vấn đề gì thì phát tín hiệu, bọn ta lập tức đến ngay.

Tiểu Điêu gật đầu rồi mạnh tay kéo tiểu nha đầu vẫn còn muốn nói đi.

Lâm Động biến thành đạo lưu quang, chỉ mấy phút sau trước mắt đã thấy dãy sơn mạch quen thuộc. Ở bên ngoài là một đạo trận pháp hộ tông, trong đó có vô số đệ tử đang canh gác nghiêm ngặt.

Lâm Động xuất hiện ở trước trận pháp, hắc quang tỏa ra nơi đầu ngón tay, khẽ động một cái mở ra một cái lỗ nhỏ trên trận pháp rồi thân hình bay vào như quỷ dị, không một ai chú ý tới.

Lâm Động di chuyển trong Đạo Tông rộng lớn, âm thanh ầm ầm phát ra từ dòng đan hà ở phía xa, vô số đệ tử Đạo Tông đang tiến hành bài học tu luyện hàng ngày.

Những cảnh tượng đó vẫn quen thuộc như vậy, giống như đã khắc sâu trong tim không thể xóa bỏ.

Lâm Động đứng trên vách núi nhìn những tu luyện đài như ẩn như hiện trong đám mây, trầm mặc hồi lâu.

Khi Lâm Động trầm mặc nhìn không khí xung quanhdt, đột nhiên có tiếng đàn du dương vọng lại từ xa, cầm âm miên man khiến người khác không kìm được mà chìm đắm vào nó.

Nghe thấy tiếng đàn, thân thể Lâm Động run lên, ánh mắt phức tạp ngẩng lên, chỉ thấy trên cây tùng nhô lên vách núi ở phía xa có một thân ảnh mảnh mai ngồi đó. Phía trước nàng là một cây cổ cầm, mái tóc màu lam lạnh buông xõa giống như ngọn thác bạc.

- Hoan Hoan… Lâm Động nhìn thân ảnh đó, bàn tay siết chặt khẽ run rẩy, nhưng hắn đã cố gắng thu lại khí tức để không để lộ mình. Tuy mấy năm nay hắn thường hoài niệm thân ảnh đó, nhưng khi thật sự nhìn thấy hắn lại có cảm giác sợ hãi khó hiểu. Hắn sợ, thời gian đã thay đổi thứ gì đó.

Tiếng đàn du dương truyền đi xa, đệ tử Đạo Tông trên tu luyện đài cũng tạm dừng, mọi ánh mắt đều nhìn về phía thân ảnh ấy với ánh mắt tôn sùng và ngưỡng mộ.

Ba năm nay, khi Ứng Hoan Hoan nhiều lần chặn đứng được công thế của Nguyên Môn, thanh danh của nàng ở Đạo Tông cũng đã vượt qua Ứng Huyền Tử.

Tiếng đàn dần lặng xuống, lắng nghe sự lạnh lẽo, cô đơn trong tiếng dàn, Lâm Động không kìm được thở dài, khí tức đã được thu lại một cách hoàn mỹ cuối cùng cũng dao động.

Tiếng đàn sắp lắng hắn bỗng nhiên phát ra âm thanh chói tai, dường như đó là tiếng dây đàn đứt, tất cả đệ tử Đạo Tông đều ngạc nhiên nhìn lên thì thấy thân ảnh đó đột nhiên đứng dậy.

Thân ảnh khẽ động rồi xuất hiện trên bầu trời quét mắt nhìn bốn phía. Gương

mặt quen thuộc đó đã không còn sự nhí nhảnh năm xưa mà thay vào đó là nét đẹp điên đảo chúng sinh, chỉ có điều vẻ đẹp đó mang chút lạnh lùng và hàn khí.

Có điều lúc này, gương mặt xinh đẹp vẫn bị che phủ bởi sự lạnh lùng mấy năm nay lại có nước mắt chảy dài.

Đệ tử Đạo Tông sững sờ nhìn nàng, hiển nhiên là không hiểu tiểu sư tỷ lạnh lùng sao đột nhiên lại nhưu vậy.

Nàng không quan tâm, chỉ nhìn dãy sơn mạch trùng điệp, rồi giọng nói giận dữ vang lên:

- Lâm Động, huynh dám trở về, mà không dám ra gặp muội sao?

Giọng nói của nàng vang vọng, cả Đạo Tông lập tức bạo động.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1189

Xây Dựng Đạo Tông Lớn Mạnh!

Vút vút!

Đạo Tông tính lặng đột nhiên sôi sục như chảo dầu nóng. Trên bầu trời vang lên vô số tiếng gió rít, rồi đệ tử Đạo Tông kinh ngạc nhìn thấy tất cả trưởng lão trong tông phái đã xuất hiện.

Cái tên vang lên từ miệng Ứng Hoan Hoan giống như câu thần chú lật nhào cả Đạo Tông lên.

- Hoan Hoan!

Lại một âm thanh xé gió nữa vang lên, một thân ảnh kiều diễm hiện ra, chính là Ứng Tiếu Tiếu. Vừa xuất hiện thì nàng nhìn thấy những giọt nước mắt chảy trên má Ứng Hoan Hoan, vội vàng tiến lại nắm lấy tay nàng.

- Chuyện gì vậy?

Ánh sáng lóe lên bên cạnh hai người, Ứng Huyền Tử cũng xuất hiện, ngài thấy Ứng Hoan Hoan như vậy cũng khựng người, rồi cảm thán. Ba năm nay, khi thực lực của Ứng Hoan Hoan ngày một cường đị, khí chất cũng ngày càng giống tảng băng vạn năm. Dáng vẻ giận dữ yếu đuối thế này vẫn là lần đầu tiên thấy.

Phía sau Ứng Huyền Tử, các trưởng lão Đạo Tông, điện chủ của Tứ Điện cũng tới, nhìn Ứng Hoan Hoan với ánh mắt kinh dị. Xung quanh cũng có không ít thân ảnh, trong đó có những gương mặt quen thuộc nhưu Tưởng Hạo, Bàng Thống, Vương Diêm… - Là Lâm Động, hắn về rồi!

Ứng Hoan Hoan cắn môi, nói.

- Cái gì?

Nghe thế mọi người đều giệ mình. Vương Diêm, Bàng Thống gương mặt càng mừng rỡ, vội nhìn xung quanh:

- Lâm Động sư đệ về rồi? Ở đâu?

- Lâm Động?

Ứng Tiếu Tiếu và Ứng Huyền Tử khựng người, Ứng Huyền Tử cảm ứng rồi nhíu mày:

- Ta không cảm ứng được khí tức của Lâm Động, Hoan Hoan, có phải con nhìn nhầm không?

- Không thể nào!

Ứng Hoan Hoan cắn môi:

- Thực lực của hắn có lẽ còn mạnh hơn cha. Nếu hắn muốn trốn đương nhiên cha không thể cảm ứng được.

- Mạnh hơn cha?

Ứng Tiếu Tiếu sững người, những trưởng lão kia cũng nhìn nhau. Lâm Động đi cũng mới ba năm, hồi đó hắn còn chưa phải Sinh Huyền Cảnh, lẽ nào chỉ ba năm đã vượt qua chưởng giáo?

Họ nhìn nhau rồi cười khổ, mọi người điều biết tình cảm của Ứng Hoan Hoan với Lâm Động, có lẽ lần này cô bé nhớ quá rồi.

- Được, huynh trốn, để xem trốn được đi đâu!

Ứng Hoan Hoan không ngừng quét mắt khắp sơn mạch, ánh mắt đỏ hoe giận

dữ nói. Rồi nàng nhắm mắt lại, mọi người liền cảm thấy nhiệt độ không gian giảm xuống, cuối cùng tuyết rơi phủ đầy cả Đạo Tông.

Trên vách núi phía xa, Lâm Động nhìn Đạo Tông đang sục sôi cũng cười khổ, không ngờ cảm ứng của Ứng Hoan Hoan lại nhạy bén đến vậy.

Nhưng khi hắn nhìn thấy vô số gương mặt quen thuộc kia, trong lòng lại càng thêm phức tạp, muốn bước tới nhưng bước chân nặng tựa nghìn cân.

- Tuyết?

Ngay khi Lâm Động hơi thất thần thì bỗng nhận thấy một luồng khí lạnh lẽo tấn công, những bông tuyết rơi xuống chảy ra trên người hắn.

- Hừ.

Từ cách đó khá xa, Ứng Hoan Hoan dần mở mắt, hừ lạnh một tiếng rồi biến mất.

- Không hay rồi.

Ngay khi bông tuyết tan trên người, Lâm Động liền cảm thấy không hay, vội vàng quay người định đi nhưng ngay lập tức chân hắn đông cứng. Chỉ thấy hoa tuyết hội tụ trước mặt, chớp mắt một thân ảnh kiều diễm hiện ra.

Thân ảnh đó mặc chiếc váy trắng, dáng người yểu điệu, mái tóc dài màu lam lạnh buông xõa. Gương mặt nàng lúc này nước mắt chảy dài, đôi mắt cũng có màu lam lúc này đã đỏ hoa nhìn hắn.

Lâm Động nhìn gương mặt quen thuộc kia, vô số những cảnh tượng ẩn giấu trong lòng đột nhiên trỗi dậy thấm đẫm đôi mắt.

Ở Dị Ma Thành, thiếu nữ đã vì cứu hắn đã miễn cưỡng đánh thức sức mạnh thuộc về một người khác.

- Muội làm gì đấy?

- Muội không phải đối thủ của hắn… Đối diện với gương mặt giận dữ ấy, nàng cười.

- Chỉ như vậy…mới ép được cha hiện thân. Muội biết cứ gây rối thế này chưa biết chừng sẽ gây nên chiến tranh…nhưng…muội không muốn thấy huynh chết trong tay chúng… - Dù sao mọi người cũng đã quen sự ương bướng của muội rồi…vậy hãy để muội ương bướng thêm một lần nữa đi.

..

- Muội không hiểu cái nghĩa khí giữa nam nhân các huynh, nếu huynh cứ muốn ra tay thì muội sẽ bảo cha đánh ngất huynh đưa về.

Thiếu nữ không kìm được nước mắt, ánh mắt đầy vẻ cầu xin.

- Muội chỉ muốn huynh sống.

Vì hắn, thiếu nữ đã từ bỏ sự kiêu ngạp, chỉ vì để bảo vệ người nàng quan tâm.

… Chuyện xưa lại ào ào trở về, mọi thứ vẫn như mới ngày hôm qua. Sống mũi Lâm Động cay cay, trong lồng ngực như có thứ gì đó đang cuộn trào.

Ứng Hoan Hoan nhìn gương mặt liên tục biến sắc, ba năm, hắn dường như gầy hơn, không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ cực.

Nàng cắn môi, hai mắt đỏ hoa, nỗi nhớ kìm nén suốt ba năm qua tuôn trào như suối, rồi nghĩ tới việc vừa rồi hắn còn trốn không chịu ra mặt, nỗi nhớ đó không kìm được chuyện thành oán hận. Nàng siết tay, hoa tuyết tụ lại thành một thanh trường kiếm.

- Huynh trốn, trốn nữa đi!

Nàng nghiến răng, cao giọng.

Xoẹt!

Trường kiếm rung lên, rạch tan không gian, nhanh như chớp đâm thẳng về phía Lâm Động.

Lâm Động thấy thế bất lực thở dài, cũng không hề né tránh.

Trường kiếm ngày một gần, nhưng kình khí cũng ngày một yếu, cuối cùng khi kiếm đâm lên người hắn thì biến thành tuyết tan đi.

Tuyết tan, thân ảnh kia đem theo phẫn nộ xông tới, đôi tay nhỏ bé đấm lên ngực Lâm Động. Động tác của nàng chậm dần, cuối cùng nàng khóc, tiếng khóc đong đầy nỗi nhớ và sự lo lắng suốt ba năm trời.

Lâm Động nhìn cô gái trên vai mình khóc khiến người ta đau lòng, ngẩng lên hít một hơi sâu rồi vòng tay ôm chặt lấy nàng.

Cảm nhận được hành động của hắn, cô gái lại khóc càng lợi hại hơn, dường như muốn dốc hết nỗi khổ đè nèn ba năm nay ra.

Rất lâu sau, khi có tiếng hắng giọng khẽ vang lên, Lâm Động ngẩng lên thì thấy Ứng Huyền Tử ở cách đó không xa. Ứng Tiếu Tiếu, Vương Diêm, Trần Chân điện chủ Hoang Điện, Ngộ Đạo cũng ở đó. Xa hơn là vô số đệ tử Đạo Tông đang tràn tới.

Ứng Hoan Hoan cũng nhận ra động tĩnh ở xung quanh, mặt đỏ ửng, cắn môi đấm Lâm Động một cái rồi quay lại bên cạnh Ứng Tiếu Tiếu. Ứng Tiếu Tiếu thấy thế vội ôm lấy muội muội, nhưng trong lòng cũng thấy mừng. Ba năm nay, muội muội của nàng sắp lạnh thành ngọn núi băng rồi, dáng vẻ này lâu lắm rồi không được thấy.

Lâm Động nhìn những gương mặt quen thuộc kia, miệng khô rang, tâm cảnh khi đối diện với thiên quan vạn mã cũng chưa từng dao động lúc này lại hơi hỗn loạn. Hắn cung tay với Ứng Huyền Tử:

- Ứng…Ứng chưởng giáo.

Ứng Huyền Tử nghe vậy mà thân thể hơi cứng lại, nhiều hơn một chữ nhưng khoảng cách lại vô cùng xa vời.

Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan sắc mặt thay đổi, vội nói:

- Lâm Động, đừng trách cha ta, năm đó ông cũng có nỗi khổ của mình.

Lâm Động cười khổ, vẻ mặt phức tạp nói:

- Dù sao năm đó ta đã rời khỏi Đạo Tông…. giờ lại xông vào cũng coi như mạo phạm.

- Nói láo!

Đột nhiên có tiếng quát, mọi người nhìn thì thấy Ngộ Đạo mặt đỏ gay nhìn Lâm Động giận dữ nói:

- Ngươi là do lão phu đưa vào Đạo Tông, ngươi muốn rời khỏi Đạo Tông phải được lão phu phê chuẩn mới được. Ngươi tưởng Đạo Tông là gì? Ai cũng như ngươi muốn đi là đi thì ra cái thể thống gì?

Tuy đang mắng nhưng hai mắt Ngộ Đạo đầy nước, năm đó lão nhìn trúng Lâm Động và đưa về Đạo Tông, lão vẫn tận lực bồi dưỡng Lâm Động. Sau khi biết tin Lâm Động bị Nguyên Môn ép rời khỏi Đạo Tông thì Ngộ Đạo vẫn luôn muốn đến tìm Nguyên Môn tính sổ, cũng may cuối cùng bị ngăn lại.

Lâm Động trầm mặc, Ngộ Đạo có ơn tri ngộ với hắn, hắn vẫn luôn rất tôn kính ngài. Chỉ có điều Đông Huyền Vực khác với Yêu Vực, quan niệm tông phái ở đây rất nặng, một khi nhập tông thì như nhập gia, ai rời đi đó là tội rất nặng.

- Lâm Động sư đệ, đệ tử Đạo Tông vẫn luôn chờ đệ trở về.

Vương Diêm cũng khẽ nói.

- Lâm Động sư đệ.

Cách đó không xa, sắc mặt Bàng Thống ngưng trọng, ánh mắt cũng không che giấu được sự kích động:

- Cục thế ở Đông Huyền Vực hiện nay chắc đệ cũng đã rõ, tình hình Đạo Tông chúng ta thế nào chắc đệ cũng biết rồi. Bàng Thống ta điều khác thì không biết, nhưng ta biết Lâm Động sư đệ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi sư huynh đệ Đạo Tông, cũng giống như năm đó ở Dị Ma Thành đệ đã không từ bỏ bọn ta vậy.

- Một năm nay Đạo Tông có không ít huynh đệ chết trong tay Nguyên Môn. Nếu không phải có Hoan Hoa tiểu sư muội thì có lẽ Đạo Tông đã bị hủy diệt. Đạo Tông ìa Nguyên Môn không đội trời chung. Vì thế ở đây Bàng Thống ta muốn nói với Lâm Động suy đệ một câu đã nói năm đó.

Bàng Thống ngừng lại rồi đột nhiên quỳ một chân xuống, nước mắt lăn dài:

- Lâm Động sư đệ! Hãy vực Đạo Tông dậy!

Bịch bịch!

Phía sau, tất cả đệ tử Đạo Tông cũng đồng loạt quỳ xuống, mọi gương mặt đều mang đầy thù hận với Nguyên Môn và niềm hy vọng với người vừa trở về.

- Lâm Động sư huynh, hãy vực Đạo Tông dậy!

- Lâm Động sư huynh, hãy vực Đạo Tông dậy!

Tiếng hô vang rền như sấm, thứ tình cảm khó nói đánh thẳng vào tim Lâm Động, một nỗi xót xa xông thẳng lên ngực khiến mắt hắn đỏ hoe.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1190

Trở Về Đạo Tông

Xây dựng Đạo Tông lớn mạnh!

Tiếng hô vang như sấm dậy hội tụ, cuối cùng vang vọng khắp quần sơn, khoảnh khắc ấy cả không gian rung chuyển dữ dội.

Mắt Lâm Động đỏ hoe nhìn biển người đông nghịt trước mắt. Những gương mặt ấy cũng vì xúc động mà đỏ ửng, nhưng ánh mắt họ chất chứa đầy sự tín nhiệm và niềm hy vọng.

Một năm nay, Nguyên Môn phát động chiến tranh, Đông Huyền Vực khói lửa chiến tranh bùng nổ khắp nơi Đạo Tông xông lên đầu tiên, Nguyên Môn nhiều lần xâm phạm, nếu không phải nhờ Ứng Hoan Hoan thì có lẽ Đạo Tông hiện giờ đã thành phế tích, đệ tử Đạo Tông đã không còn nơi nào dung thân nữa.

Có điều, tuy tình hình nguy hiểm nhưng chưa từng có ai từ bỏ, chỉ vì trong lòng họ vẫn còn hy vọng. Năm đó ở Dị Ma Thành đệ tử Đạo Tông gặp phải đồ sát, vẫn là thân ảnh đó xuất hiện và cứu vãn cục thế.

Cục diện hiện giờ tuy nguy hiểm hơn năm đó mấy lần, nhưng thân ảnh đó đã mọc rễ bám sâu trong tim đệ tử Đạo Tông, bất giác đã trở thành một loại tín niệm.

Họ tin rằng, chỉ cần hắn quay lại, dù có nguy hiểm hơn nữa cũng có thể giải quyết.

Ứng Tiếu Tiếu mắt đỏ hoa nhìn cảnh tượng đó, không kìm được quệt nước mắt. Một năm nay, đây là lần đầu tiên nàng thấy đệ tử Đạo Tông lại phấn khởi

thế này.

- Lâm Động, trở về đi, huynh đệ Đạo Tông đều cần ngươi.

Ứng Tiếu Tiếu khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, hắn lúc này hai mắt đỏ hoe, thân thể run khẽ. Nàng có thể nhận ra cảm xúc đang dâng trào trong lòng hắn.

- Lâm Động, quay về đi.

Trần Chân cũng khẽ thở dài, nói.

- Lâm Động sư huynh, bọn đệ vẫn luôn đợi huynh trở về đưa đệ tử Đạo Tông giết đến Nguyên Môn!

Vô số đệ tử Đạo Tông đồng thanh, trong những đôi mắt ấy tràn đầy hy vọng.

Phù.

Lâm Động hít sâu một hơi kìm nén sự xúc động trong lòng, hắn nhìn vô số đôi mắt long lanh kia, mãi một lúc lâu sau khóe miệng mới cong lên cười.

- Chưởng giáo, không biết giờ Đạo Tông còn thu nhận một đệ tử như con không?

Lâm Động nhìn Ứng Huyền Tử, giọng nói hơi khàn vang lên.

Ánh mắt mỗi người đệ tử Đạo Tông lập tức hiện lên sự mừng rỡ, rồi không ít người rớt nước mắt, Lâm Động sư huynh thật sự trở về rồi!

- Nhận! Nhận! Chỉ cần ngươi không trách ta là được!

Lúc này, ngay Ứng Huyền Tử cũng hai mắt đỏ hoe, vội vàng nói. Vào lúc này Lâm Động trở về Đạo Tông, đó là một thứ sức mạnh khiến người ta phấn chấn.

- Lâm Động sư huynh!

Ứng Huyền Tử vừa dứt lời, tất cả đệ tử Đạo Tông lập tức bùng nổ tràn tới nhấc hắn lên ném lên trời hoan hô.

Ứng Huyền Tử nhìn cảnh tượng đó, rồi thở dài:

- Đột nhiên ta rất hối hận về quyết định năm đó… Thần thái của ngài có phần già hơn trước nhiều. Nhiều năm như vậy, ngài thận trọng bảo vệ Đạo Tông, bảo vệ bao đệ tử hậu bối, ngài đã bỏ ra quá nhiều vì tông phái, thế nhưng bây giờ xem ra, những sự cẩn thận đó có phần sai lầm rồi.

- Cha, cha không làm sai, bọn con đều không trách cha.

Ứng Tiếu Tiếu thấy ngài như vậy, trong lòng có chút xót xa, khẽ nắm lấy bàn tay ngài nói.

Bên cạnh, một cánh tay nhỏ nhắn khác hơi lưỡng lự một chút rồi đưa ra, nắm lấy bàn tay còn lại của Ứng Huyền Tử. Ứng Huyền Tử khựng người, ngoảnh sang nhìn thì thấy Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, tuy nàng vẫn không nói gì nhưng gương mặt lạnh lùng với ngài ba năm nay đã có chút ấm áp trở về.

Nước mắt Ứng Huyền Tử chảy dàu, đứa con gái này cuối cùng đã bỏ qua thành kiến với ngài rồi… Trên đỉnh một ngọn núi bên ngoài Đạo Tông, nguyên lực ngưng tụ thành một tấm gương phản chiếu cảnh tượng bên trong Đạo Tông, còn nghe thấy tiếng hoan hô rất rõ ràng.

Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh mấy người họ chăm chú nhìn, tuy họ không biết chính xác mối quan hệ của Lâm Động với tông phái này, nhưng thứ tình cảm xuất phát từ nội tâm đó họ cảm nhận được.

Tiểu Điêu nhìn tấm gương khẽ thở dài, hắn biết tình cảm của Lâm Động với Đạo Tông, tông phái này quả thực rất đáng cho hắn để tâm.

- Ngươi muốn khóc đến bao giờ nữa?

Tiểu Điêu có chút bất lực quay đầu lại nhìn An Nhiên vừa nhìn vừa quệt nước mắt đến ướt đẫm ống tay áo.

- Ai cần ngươi quan tâm.

Mũi An Nhiên đỏ hồng, giọng nói nghèn nghẹt:

- Cuối cùng Lâm Động sư huynh cũng trở về rồi. Sư huynh đệ Đạo Tông vẫn luôn chờ huynh ấy, bọn ta tin chắc chắn huynh ấy sẽ trở về mà.

- Tuy có có điều mong chờ là việc tốt, nhưng đặt hy vọng vào người khác thì không thỏa đáng. Tự thân không nỗ lực tu luyện thì ai cứu cũng vô ích thôi.

Tiểu Điêu lạnh nhạt nói.

Nghe Tiểu Điêu nói câu làm tụt hết cả hứng như vậy, An Nhiên lập tức trừng mắt giận dữ, nghiến răng nói:

- Ngươi nói linh tinh, mấy năm nay đệ tử Đạo Tông bọn ta ai cũng liều mạng luyện tập, không một ai lười nhác hết!

Tiểu Điêu lườm nàng một cái không nói gì, bộ dạng đó khiến An Nhiên càng thêm tức giận:

- A a a, ngươi đúng là đồ đáng ghét. Tại sao Lâm Động sư huynh tốt như thế lại có huynh đệ đáng ghét như ngươi?

- Đáng ghét?

Tiểu Điêu khựng người, thầm thấy buồn cười, rồi gương mặt bỗng trở nên dữ dằn:

- Ngươi nói ai? Có tin ta giết ngươi không?

- Á!!

An Nhiên nhìn gương mặt hung hăng của Tiểu Điêu thì sợ hãi thét lên, vội vàng trốn sau lưng trưởng lão mù, thò đầu ra trừng mắt nhìn Tiểu Điêu.

Tiểu Điêu thấy thế không kìm được bật cười, Tiểu Viêm tiến lại gần cười hì hì:

- Nhị ca, hình như huynh rất thích trêu đùa tiểu nha đầu này?

Tiểu Điêu khựng lại, khẽ ho hắng rồi đá một cái:

- Con hổ ngốc ngươi nói linh tinh gì thế?

Tiểu Viêm cười lớn.

Tiếng hoan hô trong Đạo Tông vang dội một lúc lâu rồi mới dần lắng xuống. Các điện chủ cũng cười đuổi những đệ tử còn lưu luyến không muốn rời đi kia đi tu luyện.

Lâm Động dở khóc dở cười nhìn y phục có phần rách rưới của mình. Những đệ tử kia cũng kích động hơi quá rồi, nhưng cảm giác ấm áp đó thật sự nhiều năm rồi không được cảm nhận.

- Vẫn ổn chứ?

Từ đằng trước có một giọng nói dịu dang vang lên, chỉ là trong giọng nói ấy mang chút hàn khí không thể trừ bỏ. Lâm Động ngẩng lên nhìn Ứng Hoan Hoan đứng trước mặt. Mái tóc dài màu lam lạnh lẽo của nàng khiến hắn thấy nhói lên trong lòng, nhưng vẫn tươi cười gật đầu.

- Lâm Động à, ngươi đã trở về thì nhận một vị trí trưởng lão nhé?

Ứng Huyền Tử cũng lấy lại tâm trạng, dẫn mọi người tiến lại cười nói. Với nhãn lự của mình đương nhiên ngài nhận ra thực lực Lâm Động không còn như trước đây. Lâm Động hiện nay e là đã vượt qua cả chưởng giáo như ngài.

- Không sao, cứ để ta làm đệ tử Hoang Điện được rồi, ta rất thích.

Lâm Động lắc đầu, cái vị trí trưởng lão gì đó thật sự hắn chẳng hứng thú, hắn nhớ những người tháng luyện tập ở Hoang Điện.

- Ha ha, để xem lần này có ai dám đến cướp của Hoang Điện ta?

Ngộ Đạo nhìn ba điện chủ còn lại cười đắc ý.

Ba người kia lắc đầu bất lực.

- Không sao, con vẫn là đệ tử Thiên Điện, huynh ấy ở Hoang Điện, Thiên Điện chúng ta vẫn không sợ.

Ứng Hoan Hoan cười, nụ cười hiếm có đó giống như thứ phong tình tỏa ra khi băng sơn tan, vô cùng động tâm.

Nữ hài này tuy hiện giờ ngày một xinh đẹp hơn, khí chất càng ngày càng khiến người ta động lòng, nhưng tận sâu trong xương tủy vẫn có sự kiêu ngạo của ba năm trước.

- Đúng rồi, chưởng giáo, ta có một vài người bằng hữu và thủ hạ bên ngoài Đạo Tông, có thể mở trận pháp cho họ vào không?

Lâm Động nhớ ra mấy người Tiểu Điêu đang đợi bên ngoài.

- Ừm.

Ứng Huyền Tử gật đầu không chút do dự, vẫy tay một cái, chỉ thấy trận pháp bao trùm Đạo Tông lập tức dao động rồi dần biến mất.

Không lâu sau khi trận pháp tan biến, cách đó không xa đột nhiên có vô số tiếng gió rít, hắc vân cuộn trào, sát khí kinh người xung thiên.

Luồng sát khí đột ngột xuất hiện khiến vô số đệ tử Đạo Tông đại kinh thất

sắc, còn tưởng Nguyên Môn lại xâm phạm. Nhưng không lâu sau Ứng Huyền Tử đã phái người xoa dịu, khi biết là người của Lâm Động sư huynh đưa về thì sự căng thẳng chuyển thành sự hiếu kỳ.

Hắc vân ập tới, cuối cùng đáp xuống tu luyện đài, hàng nghìn Hổ Phệ Quân mặc giáp đen đứng thẳng như tượng từng nhịp thở như một, khí thế và sát khí ấy, đến Ứng Huyền Tử cũng phải biến sắc. Đệ tử Đạo Tông một năm nay tuy chém giết không ít nhưng so với Hổ Phệ Quân như đội quân tử thần này thì còn kém quá nhiều.

Sau khi Hổ Phệ Quân xuất hiện, một vài thân ảnh cũng xuất hiện trên vách núi có Lâm Động.

Khi Tiểu Điêu, Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh hiện thân, với định lực của Ứng Huyền Tử cũng không kìm được hiện lên vẻ kinh hãi. Ngài bản thân là cường giả Chuyển Luân Cảnh, trong ba năm qua thực lực cũng có tăng tiến, mơ hồ cảm ngộ được Luân Hồi Ý, nhưng sức mạnh tỏa ra từ bảy người trước mặt chỉ có mạnh chứ không có yếu hơn ngài.

Bảy người này, trừ Tiểu Viêm ra thì đều là cường giả Chuyển Luân Cảnh chạm tới Luân Hồi.

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh thấy mấy người Tiểu Điêu, ánh mắt lam lạnh cũng ánh lên vẻ kinh ngạc.

Mấy người Ứng Huyền Tử nhìn nhau, vừa kinh hãi lại vừa mừng rỡ, rõ ràng lần này quay về Lâm Động đã có chuẩn bị sẵn sàng.

Trong ba năm, hắn không chỉ trưởng thành mà cũng không còn cô đơn nữa, bên cạnh hắn hội tụ những nhân vật khủng bố đủ để lật tung Đông Huyền Vực.

Vào lúc này, tâm trạng mấy người Ứng Huyền Tử cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp, xem ra đệ tử Đạo Tông nói không sai, chỉ cần Lâm Động sư huynh trở về là mọi khó khăn sẽ được giải quyết.

Giống như năm đó ở Dị Ma Thành, thân ảnh đó xuất hiện vào giây phút cuối cùng cứu vãn tình thế.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1191

Biểu Hiện

Trên vách núi, Lâm Động giới thiệu một lượt mấy người Chúc Lê đại trưởng lão. Ứng Huyền Tử đã biết Tiểu Điêu và Tiểu Viêm, cũng biết quan hệ của họ với Lâm Động.

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão cũng rất khách khí với Ứng Huyền Tử, tuy đây là mói quan hệ phần lớn là vì Lâm Động, nhưng thực lực của Ứng Huyền Tử cũng không hề kém, đáng để họ tôn trọng.

- Chưởng giáo nói về chuyện Nguyên Môn đi. Bọn ta vừa về từ Yêu Vực, vẫn chưa rõ rốt cuộc là sao Nhắc đến Nguyên Môn, ánh mắt Lâm Động lóe hàn quang lạnh băng.

- Một năm trước Nguyên Môn phát động chiến tranh, nhưng lúc đó chúng chỉ ra tay với từng siêu cấp tông phái, hơn nữa còn tìm không ít lý do. Những siêu cấp tông phái khác tuy bất mãn với sự bá đạo của Nguyên Môn nhưng không muốn vì người khác lại đắc tội với Nguyên Môn.

Ứng Huyền Tử cười khổ, nói tiếp:

- Nhưng nào ngờ không lâu sau Nguyên Môn lại càng thêm điên cuồng, trực tiếp tuyên chiến với tất cả siêu cấp tông phái. Điều chấn kinh đó là thực lực Nguyên Môn tăng mạnh đến đáng sợ, số lượng siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng tăng vọt. Những tông phái khác căn bản không thể chống đỡ, cuối cùng đều bị công phá. Đến nay Đông Huyền Vực trừ những tông phái đầu hàng Nguyên Môn ra thì chỉ còn Đạo Tông ta và Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

- Nửa năm trước Nguyên Môn phái đi một lượng lớn quân tấn công Đạo

Tông, chỉ cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng có đến năm người. Lần đó may có Hoan Hoan chặn được ba tên, tuy cuối cùng ngăn được bước chân địch nhưng Hoan Hoan cũng bị thương.

Ứng Huyền Tử nói.

- Trong ba kẻ đó có Triệu Khuê đúng không? Đã bị ta giết rồi.

Lâm Động cười.

- Giờ gặp lại thì chúng không phải đối thủ của ta.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, khóe miệng hơi nhướn lên. Tuy miệng nói vậy nhưng hàn khí tỏa ra từ người nàng dường như nhạt hơn.

- Có điều, những Chúc Lê clg của Nguyên Môn có một số kẻ khí tức không ổn định, không giống như tăng cấp một cách vững vàng mà giống như cưỡng ép vậy.

Lâm Động cười, rồi trầm ngâm nói.

- Ừm.

Ứng Huyền Tử gật đầu, rồi cười khổ:

- Nhưng dù vậy cũng rất đáng sợ rồi. Thực lực Chuyển Luân Cảnh nếu là trước đây cũng đủ làm thủ lĩnh một tông phái.

- Có lẽ chúng mượn sức mạnh của dị ma.

Lâm Động chậm rãi nói.

- Dị ma?

Sắc mặt Ứng Huyền Tử hơi thay đổi, đến tầng thứ này đương nhiên ngài biết một số tin tức về dị ma, cũng biết sự đáng sợ của chúng.

Ứng Hoan Hoan chau mày, ánh mắt lóe dị quang.

- Khi ở Loạn Ma Hải ta đã từng gặp Tam Tiểu Vương thế hệ trước của Nguyên Môn, phát hiện trong cơ thể chúng đều có ma chủng. Sau đó Nguyên Môn phái người truy sát ta, trong đó cũng có sức mạnh của dị ma.

Lâm Động khẽ nói.

- Nguyên Môn thật quá đáng. Ép người đi rồi còn phái người truy sát!

Ứng Huyền Tử giận dữ, tuy Lâm Động nói rất nhẹ nhàng nhưng ai cũng biết chắc chắn đã có một trận thảm chiến.

- Hà hà, không sao, dù sao người bọn chúng phái đến chết hết rồi.

Lâm Động lắc đầu, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ba tên lão cẩu đó thì sao? Thực lực hiện nay như nào?

Ứng Huyền Tử khựng người, rồi cười thầm, thì ra nói ba cự đầu của Nguyên Môn:

- Ba người bọn Thiên Nguyên Tử căn bản chưa lộ diện kể từ khi chiến tranh bắt đầu.

- Chưa lộ diện?

Lâm Động kinh ngạc.

- Ừm.

Ứng Huyền Tử sắc mặt ngưng trọng, gật dầu. Sự đáng sợ rõ ràng không khiến người ta lo lắng, cái thật sự đáng sợ đó là thứ khủng bố chưa biết đến. Sự việc ở Đông Huyền Vực đã lớn như vậy nhưng ba chưởng giáo của Nguyên Môn lại biến mất không tung tích, điều này khiến người ta phải bất an.

- Hơn nữa theo một số tin bọn ta có, dường như gần đây Nguyên Môn có một vài hành động lớn. Ta cảm thấy là nhằm vào Đạo Tông ta. Nguyên Môn với chúng ta vốn là hận tận xương tủy, nhưng chúng ta vẫn kiên trì, làn này đều có hành động nữa chắc chắn chúng sẽ có thủ đoạn hủy diệt Đạo Tông.

Ứng Huyền Tử nói.

- Có điều tạm thời chúng chưa biết tin Lâm Động quay về. Với thực lực hiện nay chúng ta cũng không sợ chúng.

Ứng Tiếu Tiếu cười, có chi viện lớn như Lâm Động, Đạo Tông cũng không cần phải thấp thỏm như trước nữa.

- Hành động lớn sao?

Lâm Động cười khảy:

- Nếu đã vậy thì phải gặp mặt chút.

Ứng Huyền Tử gật đầu, Lâm Động hiện nay hiển nhiên không phải một tiểu đệ tử Đạo Tông năm xưa nữa. Khí phách và thực lực của hắn đều vượt qua chưởng giáo là ngài. Có Lâm Động ở đây, dường như bản thân Ứng Huyền Tử cũng có thêm lòng tin.

- Được, chỉ cần Nguyên Môn dám đến thì Đạo Tông ta sẽ triệt để tranh cao thấp với chúng, giải quyết ân oán… Mấy người Ứng Huyền Tử sau khi nói chuyện với Lâm Động xong cũng rút lui. Tiểu Điêu, Chúc Lê đại trưởng lão cũng đi theo họ. Nhưng không biết vô tình hay cố ý mà họ để lại hai người Lâm Động và Ứng Hoan Hoan.

Sau khi mọi người đi rồi, không khí giữa hai người đột nhiên trầm xuống.

Lâm Động nhìn thân ảnh mảnh mai của nữ hài bên cảnh, rồi nhìn mái tóc màu lam lạnh, hàn khí bao quanh nàng, hắn khẽ thở dài:

- Nàng đã dùng qua nhiều sức mạnh không thuộc về mình.

Ngữ khí có chút trách móc, nhưng nhiều hơn là sự đau lòng.

Nghe thế, Ứng Hoan Hoan trợn mắt nhìn hắn rồi khẽ nghiến răng:

- Muội còn cách nào khác nữa? Huynh không có ở đây, muội phải bảo vệ Đạo Tông chứ. Hơn nữa, nếu muội vẫn chỉ biết giương mắt nhìn huynh rơi vào tử cảnh mà mình lại chẳng làm được gì, muội thà biến mình thành ngọn núi băng không chút tình cảm gì còn hơn.

Nói đến cuối cùng giọng nói nàng bé đi nhiều, gương mặt cũng hơi ửng hồng.

- Vậy thì sau này để ta bảo vệ nàng là được, ít dùng thứ năng lượng đó đi.

Lâm Động cười.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động lông mày nhướn lên vui mừng, nhưng lại quay mặt đi:

- Muội không tin người đánh ngất muội vào lúc quan trọng.

Nha đầu này thù dai thật.

Lâm Động cười bất lực. Lúc đó ta cũng phải liều mạng, đánh ngất muội vẫn hơn là để muội thấy ta bị giết.

- Tóc của muội có biến trở lại được không?

Lâm Động nhìn mái tóc của Ứng Hoan Hoan, thầm thở dài rồi nói.

- Tại sao? Huynh chê muội xấu?

Ứng Hoan Hoan quay phắt lại, giận dữ nhìn Lâm Động.

Lâm Động cười khan lắc đầu lia lịa. Hắn biết có lẽ Ứng Hoan Hoan cũng đã

biết điều gì đó, nhưng vì biết nên nàng mới mẫn cảm như vậy.

Ứng Hoan Hoan hơi cúi đầu, một lúc sau mới ngẩng lên khẽ nói:

- Huynh rất lâu rồi không về Đạo Tông, muội đưa huynh đi dạo.

Nói rồi nàng đi trước, ánh mắt Lâm Động có phần phức tạp, rồ cũng chậm bước theo sau.

Hai người tản bộ trong Đạo Tông, trên bầu trời là rất nhiều dòng đan hà đang chảy ầm ầm. Thỉnh thoảng lại có một đoàn đệ tử Đạo Tông bay qua, nhìn hai người với ánh mắt thích thú, phía xa còn vọng lại tiếng cười Lâm Động cũng bất lực với những ánh mắt ấy, còn Ứng Hoan Hoan đi phía trước hắn nửa bước thì khá hưởng thụ, thậm chí gương mặt lạnh lùng cũng nở nụ cười hút hồn.

Có điều, Lâm Động nhìn thân ảnh đó, mái tóc dài phản chiếu ánh nắng, hắn cũng cười, cảm giác này rất tốt.

- Huynh có biết tại sao không?

Ứng Hoan Hoan bỗng dừng bước, ngoảnh lại, chỉ tay về phía trước, gương mặt vô cùng dịu dàng.

Lâm Động ngẩng lên, chỉ thấy một dòng đan hà bắt ngang, trong đó là một cái cây khổng lồ, tỏa ra năng lượng trong phạm vi trăm trượng quanh nó. Trên cành cây cũng có rất nhiều trái quả to cỡ nắm đây, bên trong tỏa ra một luồng năng lượng dồi dào.

- Đây là…Tiên Nguyên Cổ Thụ?

Lâm Động kinh ngạc, rồi mừng rỡ nói - Ừm.

Ứng Hoan Hoan cười, xuất thần nhìn ngọn cây, vào khoảnh khắc ấy hàn khí quanh người nàng đã biến mất hoàn toàn. Nàng lúc này giống như thiếu nữ nhí nhanh hoạt bát năm đó.

Ánh mắt Lâm Động cũng có phần phức tạp, năm đó để đoạt được chủng tử của Tiên Nguyên Cổ Thủ, thiếu nữ một mình ở lại chặn cường địch, nhưng sau đó đã được hắn cứu về.

Tính ra, Tiên Nguyên Cổ Thủ là thành quả của cả hai người.

Hai người đứng dưới cây trầm mặc, nét mặt dịu dàng, bất giác hoàng hôn đã xuống.

Lâm Động dần tỉnh lại, khẽ vỗ lên vai Ứng Hoan Hoan, cười:

- Muội còn muốn đứng bao lâu nữa?

Thấy cây gỗ này làm gián đoạn mất tâm trạng hiếm có, Ứng Hoan Hoan trợn mắt nhìn hắn.

- Đi nào, đến Hoang Điện một chuyến.

Lâm Động vươn vai nói.

- Việc đã hứa, lâu như vậy rồi phải làm thôi.

- Việc đã hứa?

Ứng Hoan Hoan khựng người, rồi có phần buồn cười, nói:

- Huynh nói Đại Hoang Vu Bi? Hổ thẹn huynh vẫn còn nhớ, đã quá hẹn hai năm rồi, nếu không có muội thì Đại Hoang Vu Bi bị huynh lấp chết rồi!

Lâm Động bối rối, việc này đúng là hắn không phải, cũng may có Ứng Hoan Hoan trợ giúp… - Muốn giải quyết tên Dị Ma Vương bên dưới Đại Hoang Vu Bi thì cần sức mạnh của hai tổ phù. Giờ có lẽ được rồi.

Lâm Động nói.

- Tổ phù sao…muội cũng có một cái.

Ứng Hoan Hoan nói, đưa bàn tay ra, chỉ thấy hoa tuyết tụ lại trong lòng bàn tay, một cái phù văn cổ xưa hiện ra.

- Đây là… Đồng tử Lâm Động không kìm được mà co nhỏ lại.

- Băng Tổ Phù?

- Đi nào, đi giải quyết rắc rối.

Ứng Hoan Hoan lật tay, Băng Tổ Phù biến mất, nàng cũng không nhìn Lâm Động, quay người đi luôn.

- Đợi đã.

Lâm Động đột nhiên gọi, Ứng Hoan Hoan quanh lại nhìn hắn.

- Muội… Lâm Động nhìn đôi mắt lam lạnh của nàng, tay bất giác siết chặt:

- Muội…sẽ mãi mãi là Ứng Hoan Hoan, đúng không?

Ứng Hoan Hoan không trả lời, sâu lắng nhìn Lâm Động, mãi lâu sau mới nhướn môi, hai tay chắp sau lưng, nhảy lò cò về phía trước rồi cười:

- Cái đó còn phải xem biểu hiện của huynh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1192

Vào Trong Đại Hoang Vu Bi

Sâu trong Hoang Điện, ở đường chân trời lóe lên hai đạo lưu quang, rồi hiện thân ở trên bầu trời, chính là Lâm Động và Ứng Hoan Hoan.

Lâm Động nhìn dãy sơn mạch quen thuộc này, những cảnh tượng từ ba năm trước lại hiện lên trong đầu, hắn cười với Ứng Hoan Hoan, nói:

- Còn nhớ năm đó muội cá cược với ta gì không?

Ứng Hoan Hoan cuộn lấy lọn tóc, mím môi cười:

- Huynh nhớ dai quá đấy. Hơn nữa lúc đó ai bảo huynh không biết tốt xấu, cho vào Thiên Điện không vào lại cứ muốn vào Hoang Điện, đúng là không biết lòng tốt của người khác.

Lâm Động cười, chuyện năm đó giờ nghĩ lại thật khiến người ta hoài niệmk.

Hai người xuất hiện ở đây không lâu thì phía xa có rất nhiều quang ảnh, mấy người Ứng Huyền Tử, Tiểu Điêu cũng đã tới.

- Hai ngươi muốn?

Ứng Huyền Tử nhìn hai người rồi nhìn đại địa. Xem ra ngài cũng đã biết về tình hình Đại Hoang Vu Bi.

- Là muội cho cha biết.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói:

- Dị Ma Vương trong Đại Hoang Vu Bi không dễ đối phó, nếu để hắn trốn mất thì chắc chắn Đạo Tông phải hứng chịu đầu tiên, thương vong thảm trọng.

Lâm Động gật đầu, việc này với Đạo Tông khá nghiêm trọng, thân là chưởng giáo đương nhiên Ứng Huyền Tử phải biết.

- Chưởng giáo, lát nữa mọi người hãy bố trận bên ngoài, vạn nhất có bất cứ thứ gì chạy ra lập tức trừ bỏ!

Lâm Động trầm giọng. Theo như Nham nói, có lẽ Đại Hoang Vu Bi đang chấn áp một Dị Ma Vương đạt đến tầng thứ hai Luân Hồi Kiếp. Nếu để hắn thoát được thì rắc rối sẽ rất lớn.

- Tiểu Điêu, Chúc Lê đại trưởng lão, hai người cũng trợ giúp một chút, tuyệt đối không được sai sót.

Lâm Động nhìn mấy người Tiểu Điêu, vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Ngoài ra, Ngộ Đạo sư thúc, hãy tạm thời di tản đệ tử Hoang Điện sang điện khác.

Ứng Hoan Hoan nhìn Ngộ Đạo, nói.

- Được.

Ngộ Đạo cũng hiểu tính nghiêm trọng của sự việc, đáp một tiếng rồi đi làm ngay.

Lâm Động gật đầu, rồi nhìn đại địa phía dưới với ánh mắt ngưng trọng. Chân giậm mạnh, một luồng năng lượng hùng hồn xuyên qua hư không chui vào đại địa.

Uỳnh uỳnh!

Cùng với luồng năng lượng chui vào đại địa, cả sơn mạch lập tức rung

chuyển dữ dội, một đường nứt toác khổng lồ xuất hiện, một tấm bia đá khổng lồ dần nhô lên từ khe nứt ấy.

Ầm ầm!

Ngay khi tấm bia đã cổ xưa nhô lên, trời đất bỗng nổi từng trận gió âm lạnh, thấp thoáng dường như còn có những tiếng kêu gào thảm thiết.

Cảnh tượng dị thường này khiến tim Lâm Động trùng xuống, xem ra ba năm nay ma khí đã xâm thực Đại Hoang Vu Bi rất nghiêm trọng.

Tấm bia đá cuối cùng phá vỡ mặt đất xuất hiện trước mắt mọi người, Lâm Động không kìm được siết chặt nắm đấm.

Đại Hoang Vu Bi hiện giờ, trên bề mặt phủ đầy hoa văn ma quái màu đen, chúng bám trên mặt bia giống như hệ thống kinh mạch trong cơ thể con người, tỏa ra một thứ khí tức gần như tử vong. Trên tấm bia đá, ngoài những đường hoa văn ma quái đang đập giống như quả tim, bề mặt nó còn phủ một lớn băng dày, ánh sáng mài lam lấp lánh đang chế ngự ma khí.

- Muội hiện tại chỉ có thể chế ngự được một chút sự xâm thực của ma khí.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói. Hiển nhiên lớp băng kia là do nàng tạo ra, nhưng Dị Ma Vương trong Đại Hoang Vu Bi thật sự lợi hại, dù với sức mạnh hiện tại của nàng cũng không thể loại bỏ hoàn toàn hắn được.

- Như vậy đủ rồi.

Lâm Động nghiêm túc nói. Nếu không nhờ Ứng Hoan Hoan ra tay chế ngự ma khí thì e là Đại Hoang Vu Bi không thể kiên trì đến khi hắn trở về.

- Giờ phải làm sao?

Ứng Hoan Hoan hỏi.

- Ta phải vào trong Đại Hoang Vu Bi và giải quyết Dị Ma Vương.

Lâm Động nói, chỉ khi trừ bỏ hoàn toàn Dị Ma Vương thì ma khí mới biến mất, Đại Hoang Vu Bi mới hồi phục trở lại.

- Muội theo huynh.

Ứng Hoan Hoan không chút do dự nói. Dị Ma Vương trong Đại Hoang Vu Bi vô cùng lợi hại, nàng không yên tâm để Lâm Động vào một mình.

Lâm Động nghe thế thì hơi do dự.

- Hừ, thực lực muội bây giờ không hề thua kém huynh, sẽ không gây trở ngại cho huynh đâu.

Thấy hắn do dự, Ứng Hoan Hoan khẽ hừ mũi.

Lâm Động cười khổ, trầm ngâm một chút rồi cũng gật đầu. Ứng Hoan Hoan hiện nay đúng là không còn như xưa, thật sự động thủ thì hắn cũng chưa chắc thắng được. Lần này nguy hiểm không ít, có nàng theo chắc sẽ đảm bảo hơn.

- Vậy được, lần này chúng ta liên thủ trừ ma.

Nghe hắn nói thế Ứng Hoan Hoan mới gật đầu hài lòng.

- Chư vị, bên ngoài này giao cho mọi người.

Lâm Động nhìn bọn Tiểu Điêu, rồi đưa tay ra với Ứng Hoan Hoan. Nàng hơi đỏ mặt rồi nắm lấy tay hắn.

Vừa chạm vào tay nàng, một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa sâu tận xương tủy.

- Ài..

Lâm Động thầm thở dài, ánh mắt có chút luyến tiếc, bàn tay siết chặt hơn một chút dường như muốn làm ấm bàn tay cho Ứng Hoan Hoan.

- Đi thôi.

Ứng Hoan Hoan nhận ra, hơi thất thần rồi ngoảnh mặt đi, mắt đỏ hoa, khẽ nói.

Lâm Động cười, hai người biến thành lưu quang bay thẳng về phía Đại Hoang Vu Bi, ánh sáng dao động, hai người cũng biến mất.

Vào trong Đại Hoang Vu Bi, màn đêm lập tức ập tới, Lâm Động khẽ siết lấy bàn tay trong tay mình.

Uỳnh!

Ánh sáng màu lam đột nhiên bùng nổ đẩy lùi bóng đêm. Lâm Động quay sang, chỉ thấy Ứng Hoan Hoan giơ cánh tay kia lên. Trên đầu ngón tay ngưng tụ một cái đèn băng, ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra từ đó.

Ứng Hoan Hoan nhìn vùng bóng tối, hàn quang lóe lên trong mắt:

- Chút trò mèo này thôi sao, có phải coi thường người quá rồi không?

Vừa dứt lời thì một bông băng liên hiện ra dưới chân hai người. Băng liên xoay chuyển, vô số cánh hoa bắn ra, rồi những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên.

Cánh hoa vỡ tan thành những điểm sáng nhỏ, Lâm Động quét mắt, chỉ thấy trong bóng tối có vô số con cự xà cuộn mình, trong mắt chúng đầy ma khí tà ác trừng mắt nhìn hai người Lâm Động. Hắn chậm rãi bước từng bước, lôi quang lấp lánh trong mắt, tiếng sấm rền vang trong cơ thể, chỉ thấy trong bóng tối, lôi vân ngưng tụ, vô số đạo lôi đình đánh xuống khiến không gian sáng lòa.

- Lôi Đình Tổ Phù?

Ứng Hoan Hoan thấy dao động kỳ lạ từ Lâm Động, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

- Ừm, có được từ Loạn Ma Hải.

Lâm Động cười, rồi nhìn vào vùng tối:

- Xem ra Đại Hoang Vu Bi bị áp chế rồi, không gian trong này đã bị Dị Ma Vương khống chế.

- Phá đi là được.

Ứng Hoan Hoan siết tay, đột nhiên hàn khí vô tận ngưng tụ rồi biến thành một chiếc đàn cổ tựa hàn băng, bàn tay đặt lên gảy dây đàn.

Tiếng đàn vang lên, chỉ thấy một làn sóng băng bắn ra từ chiếc đàn, biến thành băng phong, phát ra tiếng phượng hoàng ngâm trong trẻo.

Vút!

Con phượng hoàng bay ra cùng với hàn khí bao trùm, cuối cùng lao vào bóng tối đầy ma khí, rồi bùm một tiếng nổ tung.

- Vô tận, băng phong!

Ứng Hoan Hoan lạnh lùng hô một tiếng, rồi Lâm Động nhìn thấy dị ma khí bá đạo đông cứng lại bùm một tiếng vỡ vụn thành hư vô.

Bóng đêm nhanh chóng tiêu tan.

Hai người Lâm Động tăng tốc, bóng tối dần bị đẩy lùi, một lúc sau họ dần chậm lại, ánh mắt nhìn về phía trước dần lạnh băng.

Xa xa phía trước là vùng đất đỏ rực lan tràn đầy hắc quang. Ở giữa là một tấm bia đá màu đen, đó chính là Bi Linh của Đại Hoang Vu Bi mà Lâm Động đã gặp.

Nhưng Lâm Động chỉ nhìn quan một chút rồi hắn chuyển ánh mắt nhìn lên

hắc ảnh phía trên.

- Khặc khặc, đúng là nhiều mùi vị quen thuộc… Trên tấm bia, hắc ảnh đó ngẩng lên, đôi mắt đỏ quạch đầy tà ác, bàn tay sắc bén của hắn bám trên tấm bia, móng tay lướt qua là để lại một vết sâu hoắm.

Hắc ảnh đs nhìn Lâm Động, đồng tử hơi co lại:

- Thôn Phệ Tổ Phù? Lôi Đình Tổ Phù? Khặc khặc, đúng là có bản lĩnh, lại hàng phục được hai đạo tổ phù..

- Một Dị Ma Vương hai tầng Luân Hồi Kiếp mà thôi, hơi ngang ngược quá thì phải.

Ứng Hoan Hoan cười khảy.

Hắc ảnh nhìn sang Ứng Hoan Hoan, lúc này Lâm Động cảm nhận được ma khí quanh người hắn dao động, trong ánh mắt dường như có hận ý và sự sợ hãi được ẩn tàng rất sâu.

- Quả nhiên là ngươi, Băng Chủ!

Giọng nói chói tai của hắc ảnh vang lên:

- Xem ra ngươi cũng luân hồi chuyển thế rồi. Khặc khặc, nhưng xem ra hình như ngươi chưa hoàn toàn phục hồi? Như vậy mà ngươi cũng dám ngông cuồng trước mặt ta?

- Khặc khặc! Vừa hay nhân lúc ngươi chưa hoàn toàn thức tỉnh ta sẽ giết chết ngươi, xem còn ai chặn đường bọn ta được nữa.

Lâm Động cười, chỉ có điều trong nụ cười ấy là hàn ý lạnh lẽo, ngay sau đó mắt hắn dâng tràn hắc lôi quang, năng lượng cuộn trào như vũ bão.

- Ngươi bị phong ấn thành ngu ngốc rồi. Hôm nay chưa biết ai sẽ giết ai đâu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1193

Liên Thủ Trảm Ma

Ma khí bao phủ, hắc ảnh trên tấm bia đá nghe thấy Lâm Động nói vậy thì cười lớn, rồi đứng bật dậy:

- Đồ vô tri, năm đó khi bản vương hô phong hoán vũ thì ngươi còn chưa có mặt trên thế giới này. Giờ ngươi lại dám nghênh ngang trước mặt bản vương?

- Sợ thì cứ sợ đi, lại còn giở trò nhìn tưởng cứng nhưng thực ra lại mềm này.

Lâm Động cười khẽ, hàn quang trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

- Bản vương sợ ngươi? Nực cười!

Hắc ảnh mắt lóe hắc quang, cười chế giễu, rồi hắn bỗng bước chân ra, ma khí ngập trời biến thành một đạo ma trảo nghìn trượng, xuyên thủng hư không tấn công về phía Lâm Động.

- Hừ!

Ứng Hoan Hoan thấy hắn ra tay, hừ lạnh một tiếng, hàn khí bao quanh người cuộn trào, nhưng khi nàng định ra tay thì Lâm Động đã bước ra trước, bàn tay xoay một vòng, chỉ thấy lôi đình ngưng tụ.

Uỳnh!

Tiếng sấm rền vang, một con lôi long hàng nghìn trượng giơ nanh múa vuốt xông tới, đâm thẳng vào ma trảo. Lôi quang bùng phát đánh tan hết ma khí.

Sóng xung kích năng lượng đáng sợ khuếch tán, Lâm Động và hắc ảnh cùng

run lên, hai bên cũng ngang ngửa nhau.

- Ngươi chính là tên tiểu tử năm đó từng đến đây? Thật không ngờ con kiến bé con hồi đó lại có bản lĩnh như vậy.

Hắc ảnh nhìn Lâm Động với ánh mắt lạnh lẽo, hiển nhiên hắn đã nhận thấy sự quen thuộc.

- Ta là kiến chuyên để giải quyết ngươi.

Lâm Động cười, rồi quay sang nhìn Ứng Hoan Hoan:

- Ta cần bố trận có lẽ muội phải giúp ta chặn hắn lại, đừng cố quá, nếu không địch lại được thì rút lui.

- Chưa biết là ai cố đâu.

Ứng Hoan Hoan trợn mắt với Lâm Động, rồi hàn khí kinh người lan tỏa xung quanh. Lâm Động chạm vào nó một chút mà cảm thấy bề mặt da đau nhói.

- Huynh đi đi.

Ánh sáng lam nhạt lấp lánh quanh người Ứng Hoan Hoan. Chỉ thấy quanh người nàng xuất hiện một bộ băng giáp mỏng tạo nên những đường cong hấp dẫn.

Ứng Hoan Hoan lúc này, trong sự lạnh lùng lại có khí thế hào hùng không hề thua kém Đường Tâm Lăng mặc chiến giáp.

Ứng Hoan Hoan nắm tay lại, một cây trường thương hiện ra, ánh mắt hơi cụp xuống, khí tức kinh người lan tỏa, mức độ này có thể sánh ngang cường giả đỉnh cấp chạm tới Luân Hồi.

- Cẩn thận một chút.

Lâm Động hơi giệt mình, nhưng vẫn không kìm được nói.

- Nhiều lời.

Ứng Hoan Hoan hơi nhướn môi nói, đôi mắt trong veo lạnh lùng uốn cong lên vui vẻ.

Xoẹt!

Không đợi Lâm Động trả lời, Ứng Hoan Hoan lao tới, hàn khí khiến ma khí tà ác không thể tiếp cận, băng thương trong tay tạo ra vô số thương ảnh tấn công hắc ảnh kiia.

- Hừ, Băng Chủ, nếu ở thời Viễn Cổ có lẽ bản vương còn sợ ngươi vài phần, nhưng giờ ngươi hơi tự tin quá đấy.

Hắc ảnh thấy Ứng Hoan Hoan tấn công thì hừ lạnh, chỉ thấy bàn tay hắn tóm một cái, ma khí ngưng tụ thành một thanh trường đao. Trường đao chém xuống, không gian vỡ vụn, một đạo ma khí giống như ma long hung hăng chém về phía Ứng Hoan Hoan.

Keng!

Ứng Hoan Hoan lướt tới, trường thương trong tay xuyên qau hư không diểm lên đao quang ma khí, hàn khí kinh người lan tỏa làm đông cứng đao quang.

Ứng Hoan Hoan điểm mũi chân lên đao quang bị đông cứng, đao quang vỡ tan, thân hình nàng đã tới phía trên hắc ảnh. Ấn pháp trên tay biến hóa, hàn khí ngưng tụ bỗng chốc biến thành một đóa băng liên nghìn trượng, rồi đè thẳng xuống hắc ảnh.

Grào!

Hàn khí khủng bố đến mức có thể làm đông cứng ma khí ập tới, hắc ảnh kia gầm lên. Chỉ thấy thân hình hắn bỗng phình to, ma khí càng thêm càn quét

không gian!

- Phá cho ta!

Hắc ảnh tung quyền, ma khí giống như vô số ma long lao tới đánh tan băng liên.

Những mảnh vụn băng bay tứ tung, Ứng Hoan Hoan lơ lửng trên không trung, lam quang trong mắt càng thêm đậm đặc, mái tóc dài lúc này cũng lấp lánh ánh sáng lạnh lùng.

- Tên này đúng là rất lợi hại.

Lâm Động nhìn trận chiến giữa hai bên, không kìm được gật gù. Tuy thực lực của Dị Ma Vương chưa phục hồi hoàn toàn nhưng vẫn khiến Ứng Hoan Hoan có Băng Tổ Phù mà cũng không làm gì được, thực lực quả thật rất khủng bố.

- Mau bày trận đi! Thực lực hắn đang nhanh chóng phục hồi, không giải quyết nhanh thì Ứng Hoan Hoan sẽ không giữ chân được hắn đâu.

Nham bỗng lên tiếng.

Lâm Động gật đầu, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, hắn lật tay, chỉ thấy một đạo quang trận huyền ảo hiện ra từ lòng bàn tay hắn.

Trong quang trận là vô số đường phù văn đan xen nhau. Đó là Càn Khôn Cổ Trận. Đến nay, khi thực lực Lâm Động tăng dần, uy lực của Càn Khôn Cổ Trận cũng vượt xa trước đây.

Vút!

Quang trận bay ra từ tay Lâm Động rồi phình to, chỉ trong mấy giây đã hóa thành mấy nghìn trượng bao trùm toàn bộ không gian hắc ám.

Càn Khôn Cổ Trận lơ lửng trên cao, khi vận chuyển, dường như không gian

cũng bắt đầu biến dạng.

Hai mắt Lâm Động nheo lại, tinh thần lực và nguyên lực gần như đồng thời bùng nổ rồi chảy vào trong Càn Khôn Cổ Trận. Hai thứ sức mạnh dần dung hòa với nhau, tỏa ra một thứ năng lượng cực kỳ khủng bố.

Hắc ảnh cũng nhận ra thứ năng lượng ấy, mắt cũng lướt qua sự kinh ngạc, rồi hừ lạnh một tiếng, ma trảo hợp lại ngưng tụ một luồng ma quang xuyên thủng hu không lao thẳng về phía trận pháp.

Bùm!

Nhưng ma quang vừa bắn ra thì một bông băng liên khổng lồ hình thành phía trước, băng liên xoay chuyển chặn đứng ma quang.

- Đối thủ của ngươi là ta, không được làm phiền huynh ấy.

Cách đó không xa, một bông băng liên khổng lồ bay lên, Ứng Hoan Hoan đứng trong đó, giọng nói đầy hàn khí lạnh lẽo.

Hắc ảnh thấy Ứng Hoan Hoan chặn phía trước, hung quang lóe lên, gầm một tiếng, chỉ thấy hai tay hắn đột nhiên biến ra vô số đạo ấn pháp quỷ dị, ma khí ngưng tụ điên cuồng.

- Thiên Ma Táng Thiên Ấn!

Ma khí ngưng tụ biến thành một đạo ma ấn khổng lồ phía trước hắc ảnh, từ bên trong vọng ra những tiếng gầm thét chói tai.

Vút!

Ma ấn xuyên qua hư không, lao thẳng về phía Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan thấy công thế đó sắc mặt có phần ngưng trọng, tay khé lướt qua phía trước, hàn khí ngưng tụ thành cây đàn cổ màu lam.

- Tứ Tượng Chấn Ma Âm!

Bùm!

Dây đàn rung lên, nguyên lực hùng hồ trào dâng, chỉ thấy quanh người Ứng Hoan Hoan ngưng tụ hàn quang, sóng âm hóa thành tứ tượng khổng lồ. Thanh Long, Bạch Hồ, Huyền Vũ, Chu Tước biến từ hàn băng gầm thét lao vào ma ấn.

Bùm!

Sóng xung kích kinh thiên động địa lan tỏa, không gian vốn đã méo mó lúc này vỡ ra thành vô số khe nứt, hàn khí và ma khí đều phải chịu sự xung kích cực lớn.

Cây đàn cổ phía trước Ứng Hoan Hoan cũng vỡ tan, băng giáp trên người cũng xuất hiện vết rạn, hắc ảnh phía xa cũng bị bay đi nghìn trượng, ma khí quanh người nhạt đi nhiều.

Rõ ràng cả hai bên đều bị tổn thất.

Có điều ma khí quanh người hắc ảnh nhanh chóng hội tụ lại. Rõ ràng vì phong ấn trên người hắn đã dần được hóa giải. Khi phong ấn hoàn toàn biến mất cũng là lúc hắn trở lại thời kỳ đỉnh phong.

- Ha ha, các ngươi quá muộn rồi. Giờ ta càng ngày càng mạnh, các ngươi làm gì được?

Hắc ảnh cũng nhận ra ưu thế của mình, tiếng cười vang dội khắp nơi.

- Ngươi vui mừng hơi sớm đấy!

Từ trên không trung truyền tới tiếng cười khảy, chỉ thấy Lâm Động đứng trên không trung, Càn Khôn Cổ Trận đã hoạt động, hai tay hắn xoay chuyển, một tay hắc quang, một tay lôi quang lấp lánh, mơ hồ hiện ra hai đạo phù văn cổ xưa.

- Ta dùng hai đạo tổ phù làm trận nhãn, ta không tin không giải quyết được ngươi!

Hai đạo phù văn cổ xưa bắn ra từ tay Lâm Động, bay thẳng vào Càn Khôn Cổ Trận, trên đó hắc lôi quang bắn ra như vũ bão.

- Càn Khôn Cổ Trận, trảm ma!

Hai tay Lâm Động biến hóa ấn pháp, rồi hô lên một tiếng!

Ầm!

Chỉ thấy Càn Khôn Cổ Trận bỗng xoay chuyển, vô số tia sáng đan xen nhau phong tỏa hắc ảnh kia lại, sắc mạnh khủng khiếp lan tỏa nhanh chóng tịnh hóa ma khí quanh người hắc ảnh.

Phụt phụt!

Khói trắng bốc lên, hắc ảnh thấy thế cũng giật mình, vội vàng vận ma khí, hung hăng oanh kích lên quang trận Bùm!

Thế nhưng dù hắn toàn lực công kích thì tấm màn ánh sáng kia chỉ gợn sóng một chút chứ không hề có dấu hiệu nổ tung - Ngươi tưởng thế nay là diệt được bản vương sao? Nằm mơ!

Hung quang lóe lên trong mắt hắc ảnh, trong cơ thể hắn đột nhiên vang lên những tiếng nổ trầm đục, rồi thânt hể hắn đột nhiên biến to hơn, năng lượng dao động khủng bố nhanh chóng hình thành.

- Khặc khặc, tiểu tử, dù sao thì ngươi quay về cũng là muộn rồi. Giờ phong ấn của Đại Hoang Vu Bi đã không còn tác dụng bao nhiêu nữa, chỉ cần ta thoát được ra ngoài, thực lực hồi phục thì các ngươi vẫn chỉ là con kiến mà thôi!

Tiếng cười điên cuồng vang lên, hắc ảnh ấy phình to đến cực hạn, thậm chí Càn Khôn Cổ Trận được ngưng tụ từ sức mạnh hai đại tổ phù cũng không thể áp

chế hoàn toàn được hắn.

Một khi hắn thoát được sự trói buộc của trận pháp, thoát khỏi Đại Hoang Vu Bi thì phogn ấn sẽ mất hết tác dụng.

- Lâm Động, không được để hắn thoát khỏi Đại Hoang Vu Bi!

Nham căng thẳng lên tiếng.

Lâm Động nghiến răng, thúc động Càn Khôn Cổ Trận đến mức cao nhất.

- Không được rồi, thực lực của hắn hồi phục quá nhanh, hai đạo tổ phù cũng không áp chế được!

- Vậy thì thêm một cái nữa.

Nham nói.

- Thêm cái nữa?

Lâm Động khựng người, rồi lập tức hiểu ra, vội gọi:

- Hoan Hoan, cho ta mượn Băng Tổ Phù!

Ứng Hoan Hoan gật đầu, tay vung lên, một đạo phù văn bay thẳng về phía Lâm Động.

Băng Tổ Phù hiện ra trước mặt Lâm Động, hắn không kìm được nhìn tấm tổ phù đó một cái, rồi quay sang hắc ảnh kia, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo.

- Muốn chạy sao? E là không dễ vậy đâu!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1194

Đâm Xe

Băng Tổ Phù vừa vào tay, Lâm Động không chút do dự, cong tay búng một cái, tổ phù biến thành một đạo hàn quang bay thẳng vào Càn Khôn Cổ Trận.

Uỳnh!

Khi Băng Tổ Phù bay vào, Càn Khôn Cổ Trận lập tức bạp phát hàng vạn tia sáng, sức mạnh tăng lên gấp mấy lần.

Á!!

Bị ba đạo tổ phù uy hiếp, chỉ thấy thân thể phình to đến cực hạn của hắc ảnh kia bị ép trờ lại, ánh sáng bắn lên người hắn, ma khí dần bị đẩy lùi, tiếng kêu thát thảm thiết không ngừng vang lên.

- Muốn giết bản vương sao, không dễ vậy đâu!

Lúc này, hắc ảnh cũng cảm nhận được sự tử vong đang uy hiếp, hắn gầm lên, ma khí cuộn lên điên cuồng, đánh tan một số tia sáng.

Lâm Động vẻ mặt lạnh lùng, thủ ấn biến hóa không ngừng, rồi hắn trầmg giọng:

- Tam Cực Diệt Ma!

Vút!

Ba tia sáng đột nhiên bắn ra từ Càn Khôn Cổ Trận. Ba tia sáng với ba màu đen, bạc và lam, nhìn có vẻ mỏng manh nhưng trong đó mang thôn phệ lực

thuần túy đến cực điểm.

Ba tia sáng bắn tới hắc ảnh từ ba hướng, ánh sáng lan tỏa biến thành hình tam giác khổng lồ phong tỏa hắc ảnh bên trong.

Ba góc của tam giác là ba đạo tổ phù đang phát ra thứ năng lượng hùng hồn mà cổ xưa.

Ầm!

Chỉ thấy hắc quang, lôi quang, hàn khí ập tới như vũ bão, ma khí đầy trời nhanh chóng bị đẩy lùi, tam giác ánh sáng thu nhỏ lại với tốc độ kinh người.

Hắc ảnh bên trong theo đó cũng nhỏ dần lại, tiếng gào thét phẫn nộ điên cồng vang vọng khắp không gian.

Ánh mắt Lâm Động lạnh nhạt nhìn quang trận, chỉ hơn chục giây là ma ảnh hàng nghìn trượng kia chỉ còn vài trượng.

- Diệt ma!

Đúng lúc ấy, chỉ thấy ánh mắt Lâm Động lóe hung quang, hình tam giác ánh sáng kia đột bỗng nổ tung, ma khí tiêu tan, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên.

Bùm!

Xung kích lực không thể hình dung khuếch tán trên không trung, không gian hắc ám nổ tung hoàn toàn, ma khí tan thành mây khói.

Phụt!

Lâm Động cũng bị xung kích lực tác động, một ngụm máu tươi phụt ra, thân hình bắn ngược ra sau, bỗng cảm giác phía sau thật mềm mại, một cánh tay lành lạnh đã đỡ phía sau hắn.

Lâm Động quệt máu nơi khóe miệng, quay lại nhìn gương mặt gần trong gang tấc, dường như có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt trắng tựa ngọc kia hơi ưng rhồng.

- Không sao chứ?

Ứng Hoan Hoan khẽ nói.

Lâm Động gật đầu, rồi nhìn về phía xa, ma khí ở đó đã hoàn toàn tiêu tan, trong không gian hắc ám lcs này có quang trụ bắn vào đẩy lùi hết bóng tối.

- Hắn chết rồi?

Ứng Hoan Hoan quét mắt, không thấy ma ảnh kia nữa, hỏi.

- Vẫn chưa chết hẳn. Đám dị ma quả nhiên không dễ đối phó.

Lâm Động lắc đầu, rồi vung tay, chỉ thấy bên trong Càn Khôn Cổ Trận có một chùm sáng bắn vào bàn tay hắn.

Đó là viên tinh thể tam giác to bằng bàn tay, bên trong nó là một đám ma khí, thấm thoáng có thể thấy chúng biến thành một viên hắc châu.

- Đây là gì?

Ứng Hoan Hoan ngạc nhiên hỏi.

- Một thứ rất không tồi.

Lâm Động cười, viên ngọc này chính là tên Dị Ma Vương bị ép đến cực hạn. Ý thức của Dị Ma Vương đã bị loại bỏ hoàn toàn, còn lại chỉ là năng lượng cuồng bạo.

Tuy căn bản không thể hấp thụ thứ năng lượng này, nhưng nếu gặp cường địch phóng thích nó chắc hẳn sẽ có uy lực rất đáng sợ.

Lâm Động lật tay cất viên ngọc kia đi, tâm thần khẽ động, Càn Khôn Cổ Trận dần tan biến, cuối cùng thành một tia sáng chui vào cơ thể hắn.

Cùng lúc đó ba tia sáng kia biến thành ba đạo tổ phù.

- Này, Băng Tổ Phù của muội.

Lâm Động cất Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù đi rồi đưa Băng Tổ Phù cho Ứng Hoan Hoan. Trong lòng hắn cũng có chút hiếu kỳ, trong Bát đại tổ phù, ngoài hai cái của hắn thì hắn cũng mới chỉ thấy Hỏa Diệm Tổ Phù và Băng Tổ Phù.

Ứng Hoan Hoan thấy ánh mắt hiếu kỳ của Lâm Động, khẽ vuốt tóc, cười nhẹ:

- Nếu huynh thích thì muội tặng huynh.

- Muội thật rộng rãi, coi đây là đồ chơi sao?

Lâm Động lắc đầu cười, thứ này mà nói tặng là tặng thì chắc chỉ có mình Ứng Hoan Hoan. Nhưng đương nhiên hắn không thể nhận được, hắn vẫn đưa Băng Tổ Phù ra:

- Thứ này chỉ có muội mới phát huy được tối đa sức mạnh của nó. Ta có thể hàng phục nó hay không còn chưa biết, mà nó quá quý giá, ta không thể nhận.

Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động không có ý nhận, cũng đưa tay ra, ngón tay khẽ điểm vào là Băng Tổ Phù biến mất trong tay.

- Ma khí đã biến mất, chắc Đại Hoang Vu Bi sẽ hồi phục?

Lâm Động nhìn xuống dưới, mặt đất vốn đỏ rực lúc này đã có thêm màu xanh tươi, một luồng sức sống bắt đầu lan tỏa trong không gian.

Ở chính giữa đại địa, tà khí trên Đại Hoang Vu Bi cũng nhanh chóng tiêu tan.

- Đã tỉnh rồi còn giả vờ ngủ sao? Đại Hoang Vu Bi ngươi thật chẳng thành thực gì cả.

Ứng Hoan Hoan nhìn Đại Hoang Vu Bi rồi đột nhiên nói.

- Ha ha, không hổ là Băng chủ luân hồi chuyển thể… Ứng Hoan Hoan vừa dứt lời thì một giọng cười già nua vọng ra từ Đại Hoang Vu Bi, ngữ khí có chút bối rối.

Thân phận trước khi luân hồi chuyển thế của Ứng Hoan Hoan cao hơn Đại Hoang Vu Bi một bậc, vì thế lão quái như nó cũng không thể làm bộ làm tịch được.

Án h sáng ngưng tụ trên Đại Hoang Vu Bi, một thân ảnh già nua hiện ra, lão giả này có mái tóc bạc trắng, gương mặt hiền hòa nhìn Lâm Động cười:

- Tiểu hữu, đa tạ ngươi!

- Tiền bối khách khí rồi. Vãn bối đã hứa thì đương nhiên phải thực hiện. Hơn nữa, năm đó vãn bối đã lấy công của tiền bối.

Lâm Động cười, công mà hắn nói đương nhiên là Đại Hoang Vu Kinh. Trong ba năm này tuy Đại Hoang Vu Kinh dùng rất ít nhưng cũng đã trợ giúp Lâm Động vượt qua vài lần nguy nan, vì thế hắn cũng vô cùng cảm kích Đại Hoang Vu Bi.

- Ha ha, lão già trong người ngươi không ra gặp lão bằng hữu sao? Năm đó ta cảm nhận được nó thì nó cũng bị thương rất nặng. Nhưng bây giờ chắc hồi phục được nhiều rồi?

Đại Hoang Vu Bi cười.

Vừa dứt lời thì một chùm sáng trắng bay ra từ trong người Lâm Động, Nham hiện ra, nhìn Đại Hoang Vu Bi, cười:

- Lão già ngươi mạng lớn thật, vậy mà cũng không chết được.

- ha ha, ngươi chưa chết thì sao ta dám đi trước.

Lâm Động nghe hai người nói chuyện cũng cười, tuy họ đả kích nhau nhưng vẫn nhận ra tình cảm trong đó, cả hai cùng là thần vật mạnh nhất mà Phù Tổ tạo ra, quan hệ đó đương nhiên là rất tốt đẹp.

- Ngươi đã hồi phục, ở lại đây cũng vô ích, ngươi định thế nào? Hay là đi cùng họ?

Nham nói chuyện với Đại Hoang Vu Bi, ánh mắt bỗng lóe lên, nói.

Đại Hoang Vu Bi và Nham hiển nhiên rất hiểu nhau, thấy ánh mắt đó, Đại Hoang Vu Bi khựng một chút rồi cười:

- Ngươi nghĩ ta theo ai thì tốt hơn?

Nham cười không nói gì.

Lâm Động bối rối, đương nhiên hắn biết Nham muốn hắn thu nhận Đại Hoang Vu Bi, nhưng vừa rồi giải quyết Dị Ma Vương không phải công của mình hắn, hơn nữa hắn cũng không muốn chiếm lợi ích của Ứng Hoan Hoan.

Đương nhiên sâu hơn nữa hắn cảm nhận được một chút…có điều quá xa, hắn không muốn nghĩ.

Nhất thời không khí trầm mặc kỳ quái, dù sao cũng có Ứng Hoan Hoan ở đây, Nham cũng không dám nói quá thẳng thắn.

Trong lúc họ trầm mặc, Ứng Hoan Hoan nhìn Nham một cái, nửa như cười nửa như không. Nham thấy thế chỉ cười khan.

- Ngươi theo huynh ấy đi. Có các ngươi trợ giúp thực ra rất tốt.

Ứng Hoan Hoan nhìn Đại Hoang Vu Bi, cười nói.

- Ha ha, nếu Băng Chủ đã nói vậy thì lão phu nghe vậy. Lâm Động tiểu ca, không biết ngươi có đồng ý lão phu đi theo không?

Đại Hoang Vu Bi cười.

Lâm Động không đáp, hắn nhìn sang Ứng Hoan Hoan, đôi mắt trong veo màu lam nhạt của nàng nhìn thẳng vào hắn, sâu trong mắt không biết ẩn chứa điều gì.

Hai người nhìn nhau một lúc, Lâm Động thầm thở dài rồi quay sang Đại Hoang Vu Bi gật đầu.

- Hề hề.

Nham cười, rồi không ở lại nơi không khí cổ quái này nữa, biến thành đạo ánh sáng chui vào cơ thể Lâm Động, Đại Hoang Vu Bi cũng nhanh chóng quay lại thạch bi.

- Đi thôi.

Trầm mặc một lúc lâu, Lâm Động lắc đầu, quay người rời đi, vung tay lên một cái, không gian phía trước vỡ ra, định đi ra thì góc áo bị kéo lại. Hắn ngạc nhiên quay đầu, Ứng Hoan Hoan đang nhìn hắn khẽ cắn môi.

- Ba năm huynh đi, năm nào muội cũng đến vương triều Đại Viêm thăm cha mẹ huynh.

Lâm Động cười, hắn đã biết chuyện này từ Liễu Nghiên.

- Có một lần muội gặp một người khác, là người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, hình như tên là…Lăng Thanh Trúc đúng không?

Lâm Động nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Ứng Hoan Hoan, nhất thời trán toát mồ

hôi, đâm xe rồi…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1195

Phán Đoán Sai Lầm

Không gian vỡ tan, Lâm Động đứng phía trước sắc mặt không chút biểu cảm, nhưng trán toát mồ hôi lạnh. Tuy từ lúc biết Ứng Hoan Hoan và Lăng Thanh Trúc đều đến thăm họ thì hắn đã thấy không lành, nhưng không ngờ hai người họ lại gặp nhau.

Làm thế nào đây?

Khi ấy, Ứng Hoan Hoan cười, nhìn hắn đầy thâm ý rồi bước qua hắn, thân hình kiều diễm biến mất trong khe hở không gian. Lâm Động thấy thế lắc đầu bất lực rồi đi theo.

Bên ngoài Đại Hoang Vu Bi, hai thân ảnh bay ra, bên ở đây lúc này bị bao trùm bởi vô số tầng nguyên lực, Ứng Huyền Tử, Tiểu Điêu, Chúc Lê đại trưởng lão đều đang chờ đợi với vẻ mặt nặng nề.

Khi hai thân ảnh đó bay ra, ánh mắt họ đều hiện lên sự căng thẳng, đến khi nhìn rõ thì mới thở phào.

- Thế nào rồi?

Ứng Huyền Tử không kìm được hỏi, dù gì ngài cũng biết dị ma bị trấn áp trong Đại Hoang Vu Bi khủng bố đến mức nào, một khi chúng thoát ra thì sẽ gây nên đại họa.

- Giải quyết rồi.

Lâm Động cười. Ứng Huyền Tử nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, rồi

tầng phòng ngự trên bầu trời dần tan biến.

Lâm Động cúi xuống vẫy tay với Đại Hoang Vu Bi. Chỉ thấy trên Đại Hoang Vu Bi bỗng bắn ra vô số đạo ánh sán, Đại Hoang Vu Bi nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn bằng bàn tay, rơi vào tay Lâm Động.

Hắn cầm miếng thạch bài trong tay, sau khi vấn đề dị ma được giải quyết Lâm Động mơ hồ cảm nhận được sự lớn mạnh của Đại Hoang Vu Bi.

Đại Hoang Vu Bi xếp thứ ba trong bảng Viễn Cổ Thần Vật, năm đó Phù Tổ luyện chế ra để chấn áp dị ma. Ở thời Viễn Cổ không biết có bao nhiêu Dị Ma Vương đã chết trong tay nó. Nếu không phải sau đó bị tổn thương nặng nề thì có lẽ thực lực đã đạt đến mức Dị Ma Vương hai tầng Luân Hồi Kiếp cũng bị nó quần cho tơi tả.

Đến nay, Đại Hoang Vu Bi rơi vào tay Lâm Động đúng là như hổ thêm cánh. Tính ra Lâm Động cũng có thể coi là chuyên da trừ ma, toàn thân đầy bảo bối đều mang tính khắc chế dị ma khá lớn.

Trần Chân thấy Đại Hoang Vu Bi được Lâm Động lấy đi thì chép miệng có phần tiếc nuối. Hoang Điện có có Đại Hoang Vu Bi là niềm tự hào, tuy thứ võ học này rất rất ít người có tư cách lĩnh ngộ nhưng dù gì đó cũng là bảo bối chấn điện, giờ bị Lâm Động lấy đi Hoang Điện cũng mất đi cái dọa người.

Lâm Động nhìn thấy vẻ mặt đó không kìm được cười, tinh thần lực ngưng tụ biến thành một tấm thạch bi bằng bàn tay rồi ném cho Trần Chân.

- Trần Chân sư thúc, đây chính là phương pháp tu luyện Đại Hoang Vu Bi, nhưng món võ học này quá cao thâm khó lường, người không có thiên phú không chỉ không học được mà ngược lại có thể hại thân. Vì thế phải lựa chọn thật kỹ những người muốn tham ngộ nó.

Lâm Động nói.

Món võ học này nếu có người thiên phú hơn người lĩnh ngộ được thì có lẽ Đạo Tông sau này sẽ có thêm cường giả có thể trọng dụng. Đương nhiên hắn không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho mình, nếu không có Đạo Tông thì hắn cũng chẳng có Đại Hoang Vu Kinh.

Trần Chân vội nhận lấy, trên gương mặt già nua hiện vẻ mừng rỡ, vội gật đầu nói:

- Ngươi yên tâm, sau này Hoang Điện ta nhất định sẽ có hậu bối tham ngộ được nó.

Lâm Động cười, nhìn đại địa trống rỗng, trong lòng có cảm giác nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề của Đại Hoang Vu Bi, nếu vậy chỉ còn một vấn đề nữa thôi… - Nguyên Môn…Các ngươi đã xâm phạm Đạo Tông, vậy ta sẽ ở đây đợi các ngươi.

Lâm Động ngẩng lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn về hướng tây, sát khí lan tỏa..

Hai ngày sau đó, Lâm Động đích thân dẫn quân tọa chấn Đạo Tông, có hắn không khí của cả Đạo Tông như được đổi mới hoàn toàn. Trước đó, nếu nói Đạo Tông luôn trong tình trạng thấp tha thấp thỏm thì nay đấu chí ngút trời. Chắc hẳn dù Đạo Tông có đến ngay thì họ cũng không hề sợ hãi.

Mỗi người đệ tử Đạo Tông đều tin rằng, chỉ cần thân ảnh ấy không gục ngã thì mặt trời mãi mãi tỏa sáng.

Trong hai ngày này, tất cả đệ tử Đạo Tông sau khi hoàn thành tu luyện hàng ngày đều sẽ nhìn lên đỉnh núi cao nhất với ánh mắt tôn sùng cuồng nhiệt. Một số thiếu nữ thỉnh thoảng còn đầy ngưỡng mộ và ngượng ngập. Dù sau thì thân ảnh và khí độ đến Ứng Huyền Tử cũng khó lòng theo kịp ấy, với những thiếu nữ mà nói thì đúng là có sức sát thương không nhỏ.

Đương nhiên, cũng không ai nghĩ nhiều, vì hàng ngày bên cạnh thân ảnh đó đều có một người cũng xuất sắc không kém. Gương mặt mỹ lệ của nàng, mái tóc

màu lam lạnh của nàng, dưới sự chiếu rọi của ánh tịch dương tỏa ra thứ ánh sáng khiến lòng người rung động. Tuy quanh người nàng lúc nào cũng bị bao bọc bởi hàn ý nhưng không ai là không cảm nhận được khi nhìn người thanh niên kia ánh mắt sắc bén của nàng đều trở nên dịu dàng.

Lâm Động cũng tranh thủ hai ngày này để luyện hóa Đại Hoang Vu Bi để hoàn toàn khống chế được nó. Đây cũng là giai đoạn cuối cùng, dù sao Đại Hoang Vu Bi đến giờ là vật vô chủ, mà Lâm Động lại được sự chấp nhận của nó, luyện hóa cũng không gặp trở ngại gì.

Sau khi luyện hóa Đại Hoang Vu Bi, Lâm Động cũng ngày càng cảm nhận được sự cường đại của nó. Khác với món thần vật Tổ Thạch thuộc loại ôn hòa tịnh hóa ma khí, Đại Hoang Vu Bi được tạo ra là để chấn áp t diệt dị ma. Vì thế nó mang tính công kích không gì sánh được. Sức công kích của nó đến Lâm Động cũng phải thầm cảm thán, có Đại Hoang Vu Bi trong tay sau này hắn đã có thêm thu đoạn lợi hại đối phó với dị ma.

Hai ngày lặng lẽ trôi qua, nhưng điều khiến Lâm Động nghi hoặc đó là cảnh tượng Nguyên Môn sẽ mang quân hùng hổ xâm phạm đã không diễn ra. Đại quân vẫn nghiêm nghị chờ địch không hề phát hiện được tông tích gì của Nguyên Môn.

Đương nhiên, dù nghi hoặc nhưng Đạo Tông vẫn giữ nguyên sự cảnh giác và đề phòng. Chỉ có điều, theo yêu cầu của Lâm Động, Đạo Tông đã mở rộng phạm vi tìm kiếm, đồng thời bắt đầu thu thập các tin tình báo trên Đông Huyền Vực.

Đạo Tông trước đây rất ít khi làm việc này, vì hồi đó họ đã bị Nguyên Môn chèn ép chỉ có thể cố thủ tông môn, căn bản không có lực lượng để làm việc khác.

Hai ngày trôi qua trong sự an tĩnh một cách quỷ dị…trên đỉnh núi, Lâm Động đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt vượt qua cảnh tượng phồn hoa của Đạo Tông nhìn về phía xa. Ở đó bầu trời vẫn một màu xanh lam, đàn chim bay lượn yên

bình.

- Vẫn không có động tĩnh gì sao?

Lâm Động chau mày lẩm nhẩm.

- Từ tình báo nhận được, trong phạm vi một nghìn dặm quanh Đạo Tông không hề có hành tung gì của Nguyên Môn.

Ứng Hoan Hoan đứng phía sau nghe thấy hắn lẩm nhẩm thì lên tiếng.

- Nguyên Môn hận Đạo Tông chúng ta tận xương tủy, trong số các siêu cấp tông phái, chúng muốn tiêu diệt nhất là Đạo Tông. Theo lý thì chúng phải không thể nhẫn nhịn mới phải. Tại sai thời gian này lại chẳng có động tĩnh gì?

Lâm Động khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan khẽ lắc đầu:

- Bên vương triều Đại Viêm có gì không?

- Không. Ta đã đặt ấn không gian ở vương triều Đại Viêm, nếu có động tĩnh ta sẽ cảm nhận được ngay.

Lâm Động cũng lắc đầu. Cha mẹ ta ở vương triều Đại Viêm, đương nhiên ta phải đặt tầng phòng vệ hoàn hảo.

Ứng Hoan Hoan nhíu mày, sự yên tĩnh bất thường này khiến người ta thật bất an.

Hai người đứng trên đỉnh núi một lúc lâu, đều lắc đầu định rời đi thì Lâm Động đột nhiên ngoảnh sang hướng Đạo Tông. Một thân ảnh bay tới, rồi xuất hiện trong tầm mắt Lâm Động.

- Lâm Động sư huynh, Hoan Hoan tiểu sư tỷ.

Thân ảnh đó nhanh chóng bay tới gần, gọi hai người đầy gấp gáp.

- An Nhiên? Sao thế?

Lâm Động hơi khựng người, hỏi.

- Chết rồi, không hay rồi.

Mặt An Nhiên đỏ bừng, hốt hoảng nói:

- Chưởng giáo bảo muội đến nói cho hai người, Nguyên Môn có động tĩnh rồi.

- Ồ?

Lâm Động vội hỏi:

- Nguyên Môn tấn công rồi?

- Không.

An Nhiên thở dốc, sắc mặt hơi thay đổi nói:

- Nguyên Môn không tấn công, nhưng chúng đến vây công Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Theo tin tức chúng ta nhận được, Cửu Thiên Thái Thanh Cung liên tiếp rút lui, tông môn sắp không giữ được nữa rồi.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung?

Lâm Động và Ứng Hoan Hoan đều giật mình, sắc mặt Lâm Động đột nhiên kịch biến.

- Lâm Động sư huynh, chưởng giáo bảo muội đến hỏi chúng ta nên làm gì? Đi giúp Cửu Thiên Thái Thanh Cung hay cố thủ?

An Nhiên hỏi.

Lâm Động siết chặt nắm đấm, lúc này đi giúp Cửu Thiên Thái Thanh Cung thì chắc chắn phải phân tán lực lượng, nhỡ chẳng may chúng kế điệu hổ ly sơn, Nguyên Môn nhân cơ hội tấn công thì phải làm sao? Nhưng nếu không đi…Cửu Thiên Thái Thanh Cung chắc chắn sẽ bị công phá, lúc đó…e là Lăng Thanh Trúc khó lòng thoát nạn.

Nghĩ tới người nữ tử khiến hắn không thể quên đó, đương nhiên Lâm Động không thể ngồi yên không quản.

- Siêu cấp tông phái ở Đông Huyền Vực đến này chỉ còn Đạo Tông chúng ta và Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Kẻ địch chung là Nguyên Môn, vì thế có thể coi là nửa đồng minh rồi. Nếu họ bị tiêu diệt thì cũng không lợi gì cho Đạo Tông cả.

Phía sau Lâm Động vang lên một giọng nói.

- Nhưng… Lâm Động quay lại nhìn Ứng Hoan Hoan. Nàng nhìn hắn một cái rồi quay đi:

- Chúng ta có thể đặt ấn không gian ở Đạo Tông, một khi có biến sẽ xuyên qua không gian trở về, có lẽ sẽ kịp.

Lâm Động hơi lưỡng lự, nhưng rồi cũng hạ quyết tâm, gật đầu thật mạnh, trầm giọng nói:

- An Nhiên, thông báo cho chưởng giáo, chúng ta đi trợ giúp Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

- Vâng!

An Nhiên vội đáp rồi nhanh quay người đi. Rất nhanh Đạo Tông đã vang lên tiếng chuông gấp gáp.

Lâm Động nhìn cả Đạo Tông trở nên xao động, thở ra một hơi rồi nhìn Ứng Hoan Hoan, lưỡng lự nói:

- Hay là muội ở lại chấn thủ Đạo Tông?

Ứng Hoan Hoan nhìn mà Lâm Động không kìm được cười khan. Nàng đưa tay ra nắm lấy tay hắn, một nụ cười xinh xắn nở trên gương mặt bị bao phủ bởi hàn khí khiến Lâm Động bất giác đắm chìm trong đó. Một giọng nói êm dịu truyền tới khiến hắn toát mồ hôi.

- Muội cũng phải đi, còn để gặp người có tên Lăng Thanh Trúc đó, hồi đó nhìn từ xa không rõ lắm…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1196

Kiếp Nạn Của Cửu Thiên Thái Thanh Cung

Bầu trời và mặt đất một dải xanh ngút tầm mắt, cả trời đất lan tỏa một thứ khí tức hùng vĩ, nhìn tựa như tiên cảnh.

Á!

Có điều, Đông Huyền Vực hiện nay bị chiến hỏa bao trùm, dù là nơi tiên cảnh này cũng không thể tránh khỏi. Sự yên bình không kéo dài được lâu, đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết xé tan hư không.

Nhìn thuận theo tiếng kêu đó, chỉ thấy ở phía xa, bầu trời đầy hắc vân cuồn cuộn, trong đó tỏa ra thứ khí hắc ám vô tận.

Bên trong tầng hắc vân có thể thấy một quầng sáng khổng lồ, trong đó là vô số những hòn đảo lơ lửng được bao bọc bởi những tầng mây mịt mù, bạch hạc sải cánh trên không, nhìn cũng thật yên bình. Chỉ có điều, dưới sự bao phủ của tầng tầng ma khí, nó trở nên thật mong manh.

Bên trong tầng ma khí không ngừng vọng ra những tiếng kêu thảm thiết, nhìn kỹ sẽ thấy trong hắc vân là vô số những thân ảnh cùng một loại phục sức, trước ngực dều có hoa văn trắng đen, đó là biểu tượng của Nguyên Môn. Tất cả đều là đệ tử Nguyên Môn.

Đám đệ tử Nguyên Môn này nhìn về những hòn đảo trong quầng sáng với ánh mắt hung hãn, hắc quang lóe lên trong mắt nhìn rất khủng bố.

Bên ngoài quầng sáng có thể thấy một số thân ảnh ăn mặc khác với đệ tử Nguyên Môn, có điều họ đều đang chống lại sự chèn ép của hắc vân. Khi nguyên

lực cuồng bạo bùng nổ, chốc chốc lại bị công kích mạnh mẽ của hắc vân bao trum, những tiếng gầm thét thảm thiết liên tiếp vang lên.

Tuy họ đã tận lực chống cự nhưng trước công thế ồ ạt của Nguyên Môn, sự phòng ngự của họ đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Máu tươi bắn tung tóe tạo nên cảnh tượng vô cùng thảm liệt.

- Chư vị sư huynh đệ, hãy bảo vệ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, thề giết bọn cẩu Nguyên Môn!

Một thân ảnh mắt đỏ ngầu gầm thét đầy thù hận.

- Giết!

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung bên cạnh người đó cũng hô vang, vô vàn công thế tấn công vào trong hắc vân và gây nên hàng loạt những tiếng kêu thảm thiết.

Công thể của họ cũng kích thích hung tính của đệ tử Nguyên Môn. Hắc khí bùng lên trong mắt, công thế càng thêm cuồng bạo, đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung lập tức bị tán sát dã man, máu tươi nhuốm đỏ cả bầu trời Ở giữa tầng hắc vân là một vài thân ảnh sắc mặt lạnh lùng nhìn Cửu Thiên Thái Thanh Cung bên trong trận pháp hộ tông. Đây là tầng phòng hộ cuối cùng của họ, chỉ cần phá vỡ nó là Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ triệt để bạo lộ dưới lưỡi đao của Nguyên Môn.

- Đẩy mạnh công thế, phá vỡ trận pháp!

Thân ảnh đứng đầu tiên lạnh lùng nói.

- Rõ, trưởng lão!

Cường giả Nguyên Môn ở bên cạnh lập tức lĩnh mệnh, tiếng hô truyền đi, chỉ thấy trong hắc vân, vô số đạo nguyên lực bùng nổ, thấp thoáng còn thấy hắc

quang lấp lánh.

Bùm bùm!

Công thế cường đại oanh kích lên trận pháp lập tức khiến khiến quầng sáng gợn sóng rồi nhạt dần.

- Hà hà, đại trưởng lão yên tâm, xem chừng trận pháp của Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng không duy trì được lâu nữa đâu.

Một lão giả đứng phía sau cười nói.

- Hôm qua, cung chủ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã bị đại trưởng lão đánh trọng thương. Giờ chắc đã chết rồi, những trưởng lão khác cũng bị thương thế không nhẹ. Giờ Cửu Thiên Thái Thanh Cung chỉ còn lại một số tiểu bối, khó lòng chống đỡ được công thế của chúng ta.

Hắc vụ tan đi để lộ ra thân hình đại trưởng lão, hốc mắt hắn hõm sâu hắc quang tràn ngập trong mắt. Nghe thế hắn lắc đầu:

- Đừng coi thường Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Theo ta được biết trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung có thể ẩn tàng một bí mật to lớn.

- Ồ?

Một vài trưởng lão phía sau khựng người, vẻ mặt nghi ngờ, hiển nhiên chưa từng nghe nói đến bí mật gì cả.

- Hà hà, các ngươi đừng hỏi ta, chuyện này không chỉ ta, thậm chí ba vị chưởng giáo cũng không biết rõ.

Đại trưởng lão bình thản nói.

- Nếu sự việc đã quan trọng như vậy, tại sao ba vị trưởng giáo không đích thân tới đây?

Một trưởng lão thấp giọng hỏi.

- Họ đang trong thời khắc quan trọng để xung kích Luân Hồi Cảnh, không thể phân tâm. Chuyện này có lão phu là đủ rồi.

Đại trưởng lão lắc đầu nói.

- Đại trưởng lão nói phải. Có ngài đích thân ra tay, Cửu Thiên Thái Thanh Cung có là gì chứ?

- Sau khi giải quyết Cửu Thiên Thái Thanh Cung thì chỉ còn Đạo Tông. Đạo Tông là tông phái đáng ghét nhất. Ba vị trưởng lão đã nói rồi, phải đợi họ xuất quan rồi đích thân giải quyết chúng. Hề hề, chúng thật có phúc đấy.

Đại trưởng lão cười nham hiểm.

- Đại trưởng lão, nghe nói Lâm Động của Đạo Tông quay về rồi. Hình như thực lực hắn rất mạnh, đến Triệu Khuê cũng chịu thua.

- Ồ? Con kiến ba năm trước bị Nguyên Môn ta đánh đuổi như chó nhà có tang sao? Thực lực mạnh? Hà hà, Triệu Khuê lên được Luân Hồi không biết phải dùng đến bao nhiêu thủ đoạn. Thứ thực lực không chắc chắn như thế, lão phu của thế tiện tay mà giết được hắn. Hắn bị Lâm Động xử lý cũng tốt, tránh sau này mất mặt Nguyên Môn.

Đại trưởng lão nói đến đây thì cười hung hăng:

- Còn về Lâm Động, lão phu cũng sẽ cho hắn hiểu rằng, Nguyên Môn chúng ta ba năm trước có thể khiến hắn như chó nhà có tang thì ba năm sau hắn cũng sẽ phải quỳ xuống cầu xin.

- Ha ha, đại trưởng lão nói phải.

Các trưởng lão Nguyên Môn cùng bật cười đầy biến thái.

Trong đại trận, một hòn đảo nguy nga lơ lửng trong không trung, vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung nhìn trận pháp bên ngoài với ánh mắt đầy thù hận.

- Tất cả đệ tử bày trận, nếu đại trận hộ tông bị phá thì lập tức kết trận nghênh địch!

Trên không trung một giọng nói trong trẻo mang nguyên lực hùng hồn truyền đi khắp Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

- Rõ!

Tất cả đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đồng thanh đáp, rồi họ nhìn lên bầu trời có một thân ảnh mỏng manh. Người đó mặc y phục màu lục làn gió nhẹ thổi qua, mái tóc khẽ lay động, thân hình ấy dường như có thế trôi theo gió.

Nhìn lên thì phát hiện gương mặt vô cùng quen thuộc, là thiếu nữ năm đó từng cùng Lâm Động xông phá Bách triều đại chiến, Tô Nhu.

Chỉ có điều, cô thiếu nữa yếu đuối, thậm chí nói năng cũng rụt rè giờ đã thêm phần kiên nghị, mạnh mẽ.

Thiếu nữ năm đó cuối cùng cũng có năng lực của mình.

- Tô Nhu tiểu sư muội.

Một thân ảnh từ phía dưới bay lên đến bên cạnh Tô Như. Nàng lo lắng nhìn đại trận đang run lên:

- Cứ thế này thì e là chúng ta không chống đỡ được lâu nữa.

Tô Nhu siết chặt tay:

- Dù thế nào cũng phải cố gắng đến lúc Thanh Trúc sư tỷ hoàn thành truyền thừa. Nếu không tâm huyết của cung chủ bọn họ sẽ thành công cốc!

- Ừm.

Người đệ tử kia gật đầu rồi nhìn về cung điện ở giữ đảo, khẽ nói:

- Nhưng dù Thanh Trúc sư tỷ hoàn thành truyền thừa…Dù gì đến cung chủ và chư vị trưởng lão cũng bại trong tay Nguyên Môn.

- Sư tỷ.

Tô Nhu nhìn người đệ tử kia, nói:

- Dù kết quả cuối cùng thế nào, Cửu Thiên Thái Thanh Cung chúng ta cũng thề chết chiến đấu tới người cuối cùng!

- Ừm.

Nhìn sự kiên quyết trên gương mặt Tô Nhu, vị sư tỷ kia mắt đỏ hoe, nghiến răng rồi xuống chỉ huy đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Tô Nhu thầm thở dài, ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi, chỉ trong mấy ngày mà Cửu Thiên Thái Thanh Cung bao gồm vả cung chủ, trưởng lão đều bại trong tay địch thủ, thân chịu trọng thương. Cả tông phái đều do những đệ tử có thanh danh trong tông chủ trì, với họ mà nói áp lực là rất lớn.

Tô Nhu mím môi, rồi nắm chặt tay kiềm chế sự yếu đuối trong lòng. Vì nàng vẫn nhớ, trong Bách triều đại chiến hồi ấy, từng có một người với xuất thân vương triều cấp thấp đã vượt mọi trở ngại cuối cùng trở thành người tỏa sáng nhất. Người đó đã dạy nàng biết thế nào là để bảo vệ một thứ gì đó mà không sợ sinh tử, dũng cảm tiến lên phía trước.

- Lâm Động đại ca, muộ hiện nay không sợ bất cứ thứ gì nữa. Để bảo vệ Cửu Thiên Thái Thanh Cung muội không sợ bất cứ kẻ địch nào!

Tô Như mỉm cười, gương mặt nàng hơi ngẩng lên, ánh nắng chiếu xuống tuyệt đẹp.

Ầm!

Phía chân trời, trận pháp ngày càng rung chuyển dữ dội, cuối cùng đã xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đều siết chặt vũ khí trong tay, nguyên lực trong cơ thể trào dâng như thủy triều.

Bùm!

Trước mắt bao đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, trận pháp phòng hộ cuối cùng của Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã nổ tung hoàn toàn, hắc vân cuộn trào.

- Chư vị sư tỷ sư huynh, chúng ta có thể chết nhưng cung môn không thể đổ!

Tô Nhu thấy hắc vân ập tới, nước mắt chảy ra, giọng nói trong trẻo của nàng vang vọng.

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung mắt lập tức đỏ ngầu rồi cùng trào lên ồ ạt.

- Thân có thể chết, cung môn không thể đổ!

- Giết!

Tiếng hô vang dội khắp trời đất, ánh tịch dương chiếu rọi khiến cảnh tượng thêm thảm thiệt.

Phía chân trời xa, một vài đạo lưu quang đã thi triển tốc độ lên đến cực hạn lao về phía Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1197

Thái Thượng Cung

Phụt Mũi kiếm sắc bán đem theo nguyên lực cuồng bạo đâm tới, máu tươi bắn tóe, vô số thân ảnh hộc máu bắn ngược ra sau, thân thể co giật rồi nhanh chóng lạnh đi, ánh mắt vẫn còn sự tuyệt vọng.

Vô vàn thân ảnh lao về phía hòn đảo lớn kia như thiêu thân, tiếng hô giết chóc vang dậy khắp đất trời.

Những tiếng kêu thảm thiết cùng với máu tươi khiến không gian thêm phần thảm liệt.

Tô Nhu tay cầm trường kiếm, một kiếm chém chết mười mấy tên đệ tử Nguyên Môn. Nhìn mặt đất nhuốm đầy một máu đỏ, ánh mắt nàng đầy đau đớn.

- Tất cả đệ tử, bảo vệ cung chủ!

Tô Nhu hô lớn, nguyên lực trào dâng, lại có cơ số đệ tử Nguyên Môn nữa hộc máu bay ra xa, nhưng đối mặt với công thế như vũ bão ấy, sắc mặt nàng cũng có phần tái nhợt.

- Rõ!

Những đệ tử ở xung quanh cùng đáp, họ hình thành nên trận pháp bao quanh cung điện ngăn cản công thế của Nguyên Môn.

Có điều, sau mỗi lần tấn công sẽ có rất nhiều đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung phải bỏ mạng, phòng tuyến cũng bị đẩy lùi.

Nhưng dù vậy thì không có bất cứ ai lùi bước, ánh mắt họ tuy tuyệt vọng nhưng không hề có dấu hiệu từ bỏ. Mỗi nơi đều có tín niệm của họ, giống như đệ tử Đạo Tông coi Lâm Động là tín niệm, đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung trong lòng cũng có tín niệm của riêng mình.

Tín niệm ấy là Lăng Thanh Trúc.

Nàng là người xuất sắc ưu tú nhất trong ngàn năm nay của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Điểm nay không chỉ đệ tử công nhận mà ngay cung chủ và các vị trưởng lão cũng tin tưởng.

Chỉ cần nàng chưa gục ngã thì Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ như cửu thiên ngân nguyệt, vĩnh hằng không bao giờ lụi… Trái ngược với bên ngoài đầy âm thanh giết chóc, trong một tòa cung điện cổ phác lại là một vùng yên tĩnh. Nguyên lực hội tụ thành dòng chảy trong đại điện, bên trong có thể nhìn thấy vô số tinh thể lấp lánh như kim cương.

Những dòng sông nguyên lực này hội tụ thành một trận pháp cổ xưa, xung quanh là mấy chục vị lão giả đang ngồi. Sắc mặt họ tái nhợt, nguyên lực dồi dào không ngừng chảy ra từ cơ thể họ rồi hội tụ vào trận pháp.

Chính giữa trận pháp, nguyên lực ngưng tụ thành một bông thanh liên, bên trên là một nữ tử đang ngồi, nàng có mái tóc đen tuyền, làn da trắng như tuyết, đôi lông mày lá liễu. Tuy gương mặt bị che bởi tấm màn mỏng nhưng vẫn có thể nhận ra những đường nét khiến người ta rung động.

Hai tay nàng đang tạo thành một tư thế vô cùng kỳ diệu, ngón tay khẽ chạm vào nhau, lòng bàn tay tạo thành đường cong thần kỳ, dường như bên trong bao trọn cả thế giới.

Một thứ năng lượng không thể diễn tả thành lời dần lan tỏa.

Ở phía trước, một trung niên mỹ phụ đang nhìn chăm chăm về nữ tử tuyệt sắc ấy, rồi bà cắn đầu lưỡi, nhổ ra một ngụm tinh huyết vào trong trận pháp, giọng

hô như sấm vang lên:

- Thanh Trúc, cảm ứng Thái Thượng!

Phụt!

Mấy chục lão giả ở xung quanh cũng nhổ tinh huyết, khí tức toàn thân nhanh chóng yếu đi, sắc mặt vốn trắng bệch giờ càng thêm khô héo rồi dần rơi xuống.

Trận pháp khổng lồ dường như đang chuyển biến, rồi thân hình nữ tử bên trong đó bỗng rung lên, chỉ thấy phía trên đỉnh đầu nàng đột nhiên xuất hiện một vùng ánh sáng mơ hồ. Chỉ trong phạm vi nửa trượng đó mà tỏa ra thứ năng lượng cổ xưa đến cực hạn, mông lung tựa hỗn độn.

Những lão giả xung quanh thấy vậy, gương mặt u ám bỗng hiện lên vẻ mừng rỡ, nước mắt trào dâng, cuối cùng gượng bò dậy quỳ bái người nữ tử bên trong trận pháp một cách thành khẩn.

- Thật sự…thành công rồi sao?

Trung niên mỹ phụ kia toàn thân run rẩy, bà không hề bận tâm mái tóc đang nhanh chóng bạc trắng, ngửa lên cười lớn:

- Ha ha, hàng nghìn năm nay, Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta thật sự có đệ tử cảm ứng được Thái Thượng rồi! Ta có chết cũng không hối hận!

Phụt!

Trong lúc cười, mỹ phụ bỗng phụt máu, thân thể ngã gục, những lão giả kia cũng gục xuống, khí tức lụi bại.

Uỳnh!

Trên không trung, những dòng sông nguyên lực vô cùng vô tận kia đổ xuống chảy vào cơ thể nữ tử tuyệt sắc, nàng hấp thụ được toàn bảo số nguyên lực đến

cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng khó lòng chịu đựng.

Xoẹt!

Ngay khi nguyên lực chảy vào cơ thể, nữ tử kia đột nhiên mở mắt. Đôi mắt thâm sâu như biển, bao la mênh mông lúc này nổi lên dao động đặc biệt tựa như vượt lên thế giới.

Có điều dao động ấy chỉ thoáng xuất hiện rồi biến mất, nàng xuất hiện bên cạnh trung niên mỹ phụ kia, vội vàng đỡ lấy bà:

- Sư phụ!

Trung niên mỹ phụ mở mắt, mừ rỡ nhìn nữ tử lúc này hai mắt đỏ hoe, máu nơi khóe miệng khiến bà càng thêm mệt mỏi:

- Thanh Trúc, con thành công thật rồi… Trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung, được gọi như vậy ngoài Lăng Thanh Trúc ra còn có thể là ai?

- Sư phụ, người sao vậy?

Lăng Thanh Trúc ôm chặt lấy trung niên mỹ phụ, dù với tâm tính của mình thì Lăng Thanh Trúc vẫn không kìm được mà giọng nghèn nghẹt.

- Hà hà, ta đã truyền hết tu vi cả đời mình cho con. Cái mạng này e là không giữ được nữa rồi.

Trung niên mỹ phụ đưa tay lên gạt nước mắt cho Lăng Thanh Trúc.

- Không phải buồn, trước khi tọa hóa được thấy con cảm ứng Thái Thượng, đó là thành tựu lớn nhất cả đời ta.

- Sư phụ, người sẽ không sao đâu.

Những giọt lệ châu chảy theo gò má Lăng Thanh Trúc, nàng khóc nấc lên.

- Đứa trẻ ngốc này, ta vốn đã bị trọng thương, vào lúc cuối đời làm được việc này cho con, ta đã mãn nguyện rồi.

Trung niên mỹ phụ nhìn dịu dàng nhìn Lăng Thanh Trúc, đột nhiên nói:

- Kẻ đã hủy hoại sự thanh bạch của con năm đó, là Lâm Động của Đạo Tông đúng không?

- Á?

Lăng Thanh Trúc sững sờ, bặm môi không nói gì.

- Ba năm nay, năm nào con cũng đến vương triều Đại Viêm, tưởng sư phụ không biết con làm gì sao?

Trung niên mỹ phụ khẽ nói:

- Chỉ là ta không ngờ đồ nhi kiêu ngạo của ta lại có một ngày như vậy, sẽ làm những việc đó vì một nam tử. Tiểu tử đó thật có phúc!

- Con…Ở Dị Ma Thành hắn đã giúp con. Con…con chỉ muốn trả nợ. Sư phụ đừng nghĩ nhiều, đời này Thanh Trúc không có suy nghĩ gì với chuyện nam nữ, chỉ muốn bảo vệ Cửu Thiên Thái Thanh Cung trường thịnh.

Lăng Thanh Trúc thấp giọng nói.

- Nha đầu ngốc này, từ hôm con trở về từ vương triều Đại Viêm là ta đã biết con có chuyện gì rồi, nhưng con kiên quyết không chịu nói ra là ai, không phải vì sợ sư phụ giận dữ mà rút gân lột da hắn sao? Ài, năm đó hắn hủy hoại thanh bạch của con cũng đã hủy hoại cả Thái Thanh Quyết con khổ tu nhiều năm. Đó là thứ bắt buộc cần có để cảm ứng Thái Thượng!

Trung niên mỹ phụ thở dài.

- Sư phụ, mọi việc trong trời đất này khó lòng toàn vẹn. Thái Thanh Quyết

của con tuy bị hủy hoại nhưng giờ vẫn vì họa mà được phúc, cảm ứng được Thái Thượng. Thật khó để ai nói rõ được họa phúc.

Lăng Thanh Trúc nói. - - Đến giờ con vẫn bảo vệ hắn. Con cảm ứng Thái Thượng mấy chục năm đến giờ mới chạm tới. Có lẽ công của tiểu tử đó là không thể không kể tới.

Trung niên mỹ phụ cười khổ, rồi khẽ nói:

- Hy vọng tiểu tử đó thật sự xứng với con. Giờ con đã cảm ứng được Thái Thượng, tuy mới chỉ là sơ bộ nhưng thành tựu sau này không thể đong đếm hết.

- Thanh Trúc, con có biết bí mật lớn nhất của Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta không?

Trung niên mỹ phụ trầm mặc một lúc rồi đột nhiên nói.

- Không ạ.

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, ánh mắt mơ hồ không hiểu. Với thân phận của nàng mà lại không biết cái gọi là bí mật của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, có thể thấy bí mật này được ẩn tàng kỹ thế nào.

- Hà hà, Cửu Thiên Thái Thanh Cung, từ đời đầu tiên đến nay đã có một chuyện được truyền miệng qua các đời cung chủ. Đó chính là vào thời Viễn Cổ xa xôi, Cửu Thiên Thái Thanh Cung chúng ta còn có một tên gọi khác. Là…Thái Thượng Cung.

- Thái Thượng Cung?

Lăng Thanh Trúc khựng người, rồi lắc đầu. Nàng đã đọc không ít cổ tịch nhưng chưa hề thấy thời Viễn Cổ có tông phái cường đại nào là Thái Thượng Cung.

- Thật ra, Cửu Thiên Thái Thanh Cung chưa đủ tư cách là hậu thân của Thái

Thượng Cung. Đương nhiên con hiện nay có thể miễn cưỡng chạm tới con đường Thái Thượng rồi, nhưng vẫn không thể gọi là người của Thái Thương Cung.

Trung niên mỹ phụ nói.

- Tự cổ chí kim, Thái Thượng Cung chỉ có một người.

- Một người?

Lăng Thanh Trúc nhướn mày:

- AI vậy ạ?

- Nhân vật đỉnh phong của trời đất này…Phù Tổ đại nhân!

Ánh mắt trung niên mỹ phụ tràn đầy sự tôn sùng.

- Phù Tổ?

Thân thể Lăng Thanh Trúc khẽ run lên, cuối cùng sắc mặt có chút thay đổi. Vị cường giả đỉnh phong đã từng soái lĩnh mọi sinh linh chiến đấu với dị ma tà ác, là người đã xây dựng nên Thái Thượng Cung?

- Thái Tượng Cung không phải do Phù Tổ dựng nên, nhưng cái tên này có là vì ngài. Thậm chí bọn ta cũng không biết, Thái Thượng Cung rốt cuộc là một tông phái hay đại diện cho một thứ gì đó thần bí hơn… - Người của Thái Thượng có Phù Tổ là một người, bát đại đệ tử của người, cũng chính là Bát chủ Viễn Cổ, trong đó Băng Chủ có thể coi là một nửa đệ tử Thái Thượng Cung. Còn bảy người còn lại thì còn kém một chút. Có điều ta nghĩ, có lẽ đến họ cũng không rõ về hàm nghĩa của “Thái Thượng Cung. Đó dường như là bí mật lớn nhất của trời đất này.

- Nhìn từ một góc độ nào đó thì con cũng có thể coi là đệ tử thứ chín của Phù Tổ đại nhân.

Lăng Thanh Trúc ngạc nhiên, chuyện này quá huyền diệu, tự nhiên không hiểu thế nào nàng lại có quan hệ với Phù Tổ đại nhân.

- Khụ.

Trung niên mỹ phụ bỗng ho lên dữ dội, máu không ngừng chảy ra, sự sống trong ánh mắt cũng dần mất đi.

- Thanh Trúc, đừng khóc, con nhất định phải hứa với ta sẽ bảo vệ cho hương hỏa của Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Truyền thừa hàng nghìn vạn năm không thể đoạt tuyệt trong tay ta.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, mỹ phụ nắm chặt lấy tay Lăng Thanh Trúc, lời nói ngắt nghỉ liên hồi, rồi cuối cùng sự sống cũng hoàn toàn biến mất.

- Sư phụ!

Liễu Thanh Trúc không kìm được ôm chặt lấy mỹ phụ khóc nức nở.

Những trưởng lão đã bị trọng thương thấy thế cũng lộ vẻ bi thương, nước mắt trào dâng.

- Thanh Trúc, giờ không phải lúc bi thương. Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang đối mặt với nguy cơ bị hủy diệt, con còn phải ra tay cứu lấy truyền thừa!

Một trưởng lão kìm nén đau thương, trầm giọng nói.

Lăng Thanh Trúc quệt nước mắt, quỳ trước thân thể đang lạnh dần của mỹ phụ, cung kính dập đầu ba cái, nước mắt nhỏ xuống để lại vệt mờ trên đất.

- Sư phụ hãy an lòng, Thanh Trúc dù chết, cung môn cũng không bao giờ đổ!

Lăng Thanh Trúc siết chặt nắm tay khiến gân xanh nổi lên, rồi nàng đứng bật dậy, tay cầm trường kiếm, thân hóa thành tia sáng xông ra khỏi cửa lớn của đại diện, thẳng tiến tới nơi máu tanh đầy trời.

Trong đám mưa máu tanh nồng, thân ảnh mỏng manh ấy tựa bông hoa ngô đồng nở rộ trong hỏa diệm dù cuối cùng có bị thiêu đốt thành tro bụi cũng không hề hối hận.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1198

Một Mình Nghênh Địch

Xoẹt!

Nguyên lực hùng hồn bùng phát từ trong cơ thể Tô Nhu, trường kiếm trong tay biến thành vô số đạo kiếm quang sắc lạnh chém chết hết mấy chục đệ tử Nguyên Môn xông tới vây công.

Có điều, đối mặt với công thế như thủy triều như vậy, rõ ràng nguyên lực của nàng cũng không kiên tri được quá lâu, sắc mặt đã bắt đầu tái đi.

Thế nhưng dù rất mệt mỏi nhưng Tô Nhu vẫn nghiến răng, nhìn những thi thể nằm la liệt đầy đất, mắt đỏ hoe, trong lòng trào dâng một cảm giác bất lực.

Vẫn chỉ có đệ tử bình thường của Nguyên Môn ra tay, còn những trưởng lão Nguyên Môn khiến người ta dè chừng hơn vẫn đang lạnh lùng đứng nhìn họ chống cự. Một khi chúng ta tay thì có lẽ phòng tuyến của Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ bị phá vỡ hoàn toàn.

Lúc này chẳng qua chúng đang tận hưởng cảm giác chứng kiến đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung giãy giụa trước khi chết mà thôi.

- Tô Nhu sư tỷ, cẩn thận!

Khi tâm thần Tô Nhu có phần hoàng hốt thì một tiếng hô lớn đột nhiên vang lên, nàng sực tỉnh, lỗ chân lông trên người đột nhiên co lại, chỉ thấy phía trước là ba đạo kiếm ảnh sắc lạnh cùng nguyên lực cuồng bạo đang lao tới.

Rõ ràng kẻ ra tay cũng là cường giả thực sự của Nguyên Môn, thực lực của

kẻ nào cũng không thua kém Tô Nhu. Chúng lén ra tay như vậy càng khiến Tô Nhu không còn đường lùi, với trạng thái mệt mỏi lúc này của nàng thì rõ ràng khó lòng chống cự.

Tô Nhu cũng biết trạng thái lúc này của mình, nàng nhìn kiếm ảnh ngày một gần, khóe miệng nhướn lên nụ cười bất lực, Cửu Thiên Thái Thanh Cung thật sự rơi vào kết cục này sao?

Xoẹt!

Công thế nhanh chóng đánh tới, thế nhưng ngay khi sắp tấn công lên người Tô Nhu thì một đạo thanh quang xuyên qua hư không bay tới. Thanh quang lướt qua, ba cường giả Nguyên Môn Sinh Huyền Cảnh đại viên mãn, thậm chí không một tiếng kêu nào kịp vang ra đã nổ tung thành huyết vụ.

Bùm bùm!

Thanh quang lướt qua ba cường giả Nguyên Môn nhưng không khí thế không hề suy giảm, vô số đệ tử Nguyên Môn ở phía sau cũng bị thanh quang mạnh mẽ quét sạch. Nhất, thời trong dòng chảy công thế như thủy triều của Nguyên Môn lại có một khoảng trống rỗng.

Công kích đột ngột khiến tiếng gào thét hô giết ngừng lại. Tô Nhu và đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng khựng người, quay lại nhìn thì mừng rỡ vì thấy phía sau là thân ảnh tuyệt đẹp mặc y phục trắng tung bay trong gió, tay cầm trường kiếm. Khí chất vốn lạnh lùng kia lúc này càng có hàn khí bức người.

- Thanh Trúc sư tỷ!

Nhìn thấy thân ảnh đó, vô số đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đều hô vang, sĩ khí vốn giảm sút lúc này đã được vực dậy.

- Sư tỷ!

Tô Nhu nhìn bạch y nữ tử đang đến bên cạnh mình. Tuy người đó vẫn che

một tấm mạng trên mặt nhưng nàng có thể cảm nhận được hàn khí và sát ý.

- Tiểu sư muội, vất vả cho mọi người rồi.

Lăng Thanh Trúc nhìn Tô Nhu lúc này có đã vô cùng mệt mỏi, rồi nhìn những đệ tử Đạo Tông người đầy thương thế, cánh tay cầm trường kiếm khẽ run lên, nói.

- Sư tỷ, bảo vệ Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng là trách nhiệm của bọn muội.

Tô Nhu lắc đầu nói.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, nàng ngẩng lên nhìn hắc vân đầy trời, trong đó không ngừng có đệ tử Nguyên Môn tràn ra. Nàng có thể thấy ở chính giữa vùng hắc vân là một vài thân ảnh già nua, một thứ áp lực mạnh mẽ tỏa ra từ đó bao trùm cả Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Đó mới là sự uy hiếp thật sự.

- Hà hà, cuối cùng cũng có được một kẻ tạm được. Thế nào, cung chủ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung đâu?

Trên bầu trời, đại trưởng lão Nguyên Môn nhìn Lăng Thanh Trúc cười nhạt, nói:

- Ta quên mất, bà ta đã bị trọng thương, có lẽ giờ chết rồi ấy nhỉ?

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung bạo nộ nhìn đại trưởng lão Nguyên Môn với ánh mắt đầy thù hận, thân thể cũng run lên vì giận dữ.

- Chính là ngươi đã đả thương sư phụ?

Ánh mắt lạnh băng của Lăng Thanh Trúc trừng trừng nhìn đại trưởng lão Nguyên Môn, bàn tay siết chặt, một luồng khí tức kinh người bùng nổ.

Luồng khí tức này đã đạt đến tầng thứ Chuyển Luân Cảnh, hơn nữa không

biết vì sao, tuy khí tức của nàng mới chỉ là Chuyển Luân Cảnh, nhưng mức độ nguy hiểm tỏa ra thậm chí còn mạnh hơn cả cường giả chạm tới Luân Hồi.

- Ồ?

Đại trưởng lão Nguyên Môn cảm nhận được khí tức của Lăng Thanh Trúc, lông mày nhướn lên, cười lạnh:

- Xem ra cung chủ các ngươi trước khi chết đã truyền lại nguyên lực cả đời cho ngươi. Ngươi cũng không đơn giản, tỷ lệ thất bại của truyền thừa đó phải đến tám chín phần, không ngờ ngươi lại thành công.

- Có điều, dù ngươi có được truyền thừa thì sao nào?

Đại trưởng lão Nguyên Môn lộ vẻ coi thường:

- Cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung đích thân ra tay còn bại trong tay lão phu, tiểu bối như ngươi lại là đối thủ của ta sao?

Đôi mắt trong như mặt hồ mùa thu của Lăng Thanh Trúc chỉ yên tĩnh nhìn đại trưởng lão Nguyên Môn, ánh mắt sắc lạnh ấy khiến đại trưởng lão Nguyên Môn cũng phải nhíu mày, rồi lão lắc đầu cười khảy, phẩy tay một cái:

- Giết!

- Rõ!

Phía sau, một trưởng lão Nguyên Môn cung kính đáp lời, rồi sắc mặt lạnh lùng bước ra. Theo từng bước chân là một luồng khí tức kinh người lan tỏa, sâu trong ánh mắt hắn lóe lên hắc quang tà ác.

Thực lực của vị trưởng lão Nguyên Môn này rõ ràng cũng thuộc tầng thứ Chuyển Luân Cảnh. Mức độ hùng hồn của khí tức hiển nhiên hơn hẳn Triệu Khuê mà Lâm Động đã giết.

- Tiểu bối, nhanh chóng dẫn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đầu hàng Nguyên Môn ta đi. Nếu không, các ngươi chắc chắn đến con chó cũng chẳng còn đâu.

Trưởng lão Nguyên Môn lạnh băng nhìn Lăng Thanh Trúc.

Thế nhưng ánh mắt Lăng Thanh Trúc càng theo sắc bén, nàng bước ra, trường kiếm trong tay bỗng chém xuống.

Uỳnh!

Ngay khi nàng chém xuống thì nguyên lực trong trời đất như sục sôi, một đạo thanh quang với tốc độ không thể hình dung xuyên thẳng qua hư không.

- Cẩn thận!

Đại trưởng lão Nguyên Môn đồng tử bỗng co lại, hét lớn.

Lão chưa dứt lời thì toàn thân vị trưởng lão Nguyên Môn kia lạnh toát, một cảm giác nguy hiểm ập tới, nguyên lực hùng hồn lập tức bùng phát bao quanh bảo vệ hắn.

Xoẹt!

Tầng phòng ngự vừa hình thành thì thanh quang đã tới nơi, nguyên lực hùng hồn và thần sắc của trưởng lão Nguyên Môn đều lập tức đông cứng lại.

Rắc!

Một âm thanh khẽ vang lên từ tầng phòng ngự nguyên lực đó. Rồi vô số người há hốc mồm khi thấy vết rạn nhanh chóng lan tỏa, cuối cùng bùm một tiếng, lớp phòng ngự kiên cố đã nổ tung.

Cùng lúc đó, thân thể trưởng lão Nguyên Môn bên trong cũng bùm một tiếng nổ thành huyết vụ… Tất cả mọi người đều hít vào môt hơi khí lạnh, không ai có

thể ngờ một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh lại bị Lăng Thanh Trúc một chiêu giết chết như vậy.

Vút!

Từ trong đám huyết vụ bay ra một đạo nguyên thần nhiễm hắc quang, tiếng kêu thảm thiết vọng ra:

- Á, tiểu tiện nhân, dám hủy diệt thân thể ta, lão phu sẽ không tha cho ngươi!

- Hừ, đồ vô dụng!

Ánh mắt đại trưởng lão Nguyên Môn lóe hàn quang, tay vung lên thu đạo nguyên thần kia lại. Sắc mặt lão tối sầm nhìn Lăng Thanh Trúc phía dưới. Lăng Thanh Trúc lúc này sắc mặt có vẻ tái đi, công kích vừa rồi hiển nhiên đã tiêu hao của nàng không ít.

- Không hổ là đệ tử ưu tú nhất trong lịch sử Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Năng lực này có lẽ đến sư phụ ngươi cũng không bằng.

- Nhưng hôm nay, lẽ nào ngươi tưởng với mình ngươi mà cứu được Cửu Thiên Thái Thanh Cung?

- Tất cả đệ tử Đạo Tông nghe lệnh, huyết tẩy Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Đại trưởng lão giận dữ vung tay, tiếng quát mang đầy sát ý.

- Rõ!

Đệ tử Nguyên Môn nghe thế lập tức ồ ạt lao tới.

Tô Nhu thấy Nguyên Môn lại phát động tấn công, nghiến răng định dẫn đệ tử xông lên.

- Tiểu sư muội Nhưng Lăng Thanh Trúc đã ngăn lại, nàng nhìn công thế của

đệ tử Nguyên Môn, khẽ nói:

- Muội dẫn đệ tử rút lui, để ta đoạn hậu.

- Thanh Trúc sư tỷ!

Tô Nhu giật mình, tuy vừa rồi Lăng Thanh Trúc đã thi triển thực lực kinh người, nhưng Nguyên Môn thế lớn, đại trưởng lão Nguyên Môn lại vẫn chưa hề động thủ, chỉ một mình Lăng Thanh Trúc sao chặn chúng được?

- Sư tỷ, bọn đệ không sợ chết, hãy để bọn muội ở lại cùng tồn vong với Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Những đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ở xung quanh cũng vội nói.

- Các đệ chết rồi thì truyền thừa của Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng sẽ chấm dứt… Lăng Thanh Trúc tay siết chặt trường kiếm, rồi một tấm lệnh bài cổ phác hiện ra, nàng nói:

- Ta lấy thân phận là cung chủ tân nhiệm lệnh cho các ngươi, lập tức rút lui, kẻ nào vi phạm, trục xuất!

- Sư tỷ!

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung trào nước mắt, không kìm được quỳ xuống.

- Nếu không muốn ta chết vô ích thì hãy nghe lời ta!

Đằng sau tấm mạng dường như có nước mặt lăn xuống, nhưng rồi bay theo gió tan đi. Nàng ngẩng lên nhìn công thế Nguyên Môn đang ập tới, thân hình mảnh mai, tay cầm trường kiếm được ánh tàn dương chiếu rọi, cô độc mà kiên quyết.

- Thanh Trúc có thể chết, cung môn không thể đổ!

Lăng Thanh Trúc ngẩng cao đầu, giọng nói trong trẻo cùng ngạo khí vang vọng khắp không gian.

- Có cốt cách!

Đại trưởng lão cười, ánh mắt đầy sự thích thú, bàn tay phẩy một cái - Giết! Không để lại bất cứ kẻ nào!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1199

Không Kẻ Nào Được Tổn Thương Nàng

Giết!

Sát khí kinh người dường như khiến cả đất trời càng thêm âm u tối tăm. Đệ tử Nguyên Môn giống như thiêu thân, mắt đỏ ngầu lao thẳng về phía nữ tử tuyệt sắc đang cầm trường kiếm.

Thế nhưng khí thế của chúng không hề gây bất cứ trở ngại nào cho nàng. Đôi mắt như mặt hồ thu lạnh lẽo đó thậm chí không hề có gợn sóng. Sát khí xung quanh thậm chí ngưng đọng vì gương mặt tuyệt mỹ bên dưới tấm mạng mỏng kia.

Thân ảnh đó đứng trước công thế ồ ạt của vô số đệ tử Nguyên Môn giống như những ngọn cây chắn nước, dường như mỏng manh nhưng lại có sự kiên cố không gì suy xuyển nổi.

Phía sau nàng, đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung nhìn bóng lưng đó, khóe mắt đều đỏ hoe, một số nữ đệ tử không kìm được mà khóc nấc lên.

Lăng Thanh Trúc vẫn đứng nghiêm, nguyên lực hùng hồn cuộn trào ngưng tụ thành một thanh quang kiếm. Nàng vung tay lên, trời đất nổi lên âm thanh xé gió. Chỉ thấy vô số đạo kiếm quang lao thẳng về phía những đệ tử Nguyên Môn như vũ bão.

- Á!!

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn tng tóe nhuộm đỏ cả mặt đất. Công thế mạnh mẽ của Nguyên Môn đã bị một mình Lăng Thanh Trúc chặn

đứng.

Trên bầu trời, đại trưởng lão Nguyên Môn lạnh lùng nhìn những đệ tử Nguyên Môn tử thương khá nghiêm trọng, hắc quang trào dâng trong mắt nhưng không hề có ý xót thương. Lúc này cả Nguyên Môn đã không còn như trước đây nữa rồi.

- Trình Phổ, Vương Tú, Tô Lập, ba ngươi ngăn ả lại. Ả ta có chút cổ quái, cẩn thận một chút, đừng có vô dụng như Từ Lăng!

Nhưng dù gì đại trưởng lão Nguyên Môn cũng không muốn nhìn thấy cảnh Lăng Thanh Trúc chặn được công thế, trầm mặc một chút rồi nói.

- Rõ!

Ba lão giả vẻ mặt tối tăm đứng phía sau cùng đáp. Khí tức ba kẻ này cũng tựa tựa Từ Lăng vừa bị Lâm Động giết.

Ba người chúng thân hình khẽ động rồi xuất hiện phía trước động những đệ tử Nguyên Môn. Ba người hừ lạnh một tiếng cùng ra tay. Hắc quang trào dâng biến thành những tấm màn sáng chặn đứng kiếm quang đang ập tới như mưa.

- Huyết tẩy Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

Ba người quát lên, những đệ tử Nguyên Môn bị chặn lại mắt bỗng đỏ quạch, rồi xông thẳng tới Lăng Thanh Trúc.

Lăng Thanh Trúc thấy vậy, răng nghiến lại, thân hình vừa động thì đã có tiếng xé gió vang lên, ba trưởng lão Nguyên Môn đã xuất hiện bao vây lấy nàng.

- Cút ra!

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lẽo đem theo chút phẫn nộ vọng ra từ sau tấm mạng, Lăng Thanh Trúc siết chặt trường kiếm, ánh mắt lóe hàn quang.

- Hừ! Các trưởng lão Cửu Thiên Thái Thanh Cung các ngươi đã bại dưới tay bọn ta. Tiểu bối như ngươi còn dám làm gì?

Ba trưởng lão Nguyên Môn cười khảy, cũng không cho Lăng Thanh Trúc có thời gian phản ứng, nguyên lực biến thành ba cái cự chỉ ập xuống Lăng Thanh Trúc.

Rầm rầm!

Cự chỉ còn chưa xuống tới nơi thì mặt đất vỡ ra vô số khe nứt sâu hun hút.

Lăng Thanh Trúc đứng lặng yên nhìn công thế, rồi bàn tay hợp lại với nhau, thanh quang chói lòa bùng nổ, một đóa thanh liên nhanh chóng hình thành phía trên đỉnh đầu nàng.

Bùm!

Ba cái cự chỉ đâm thẳng lên đóa thanh liên, nguyên lực cuồng bạo điên cuồng khuếch tán ra bốn phía.

- Phá!

Tiếng hô lạnh lẽo vang lên, thanh liên lập tức xoay chuyển, những cánh hoa cùng với hàn khí sắc lạnh rạch tan không gian. Ba đạo cự chỉ kia bị đóa thanh liên đánh tan tành.

Ba trưởng lão thấy vậy, ánh mắt ngưng trọng, khí tức Lăng Thanh Trúc chỉ là Chuyển Luân Cảnh, tại sao công kích lại lợi hại như vậy?

Xoẹt!

Trong lúc chúng đang ngạc nhiên thì Lăng Thanh Trúc đã phá tan ba đạo cự chỉ, rồi biến thành một đạo thanh quang lao thẳng về phía chúng.

- Hừ!

- Đại Nguyên Thiên Trảm!

Ba người chúng thấy vậy, một tay làm thành đao chém mạnh xuống, nguyên lực hùng hồn biến thành ba đạo đao quang khổng lồ chém xuống đóa thanh liên.

Bùm!

Đóa thanh liên không chịu nổi, cuối cùng nổ tung. Nhưng đúng lúc ấy, một đạo thanh quang đột nhiên bắn ra, chớp mắt đã xuất hiện phía trước ba vị trưởng lão Nguyên Môn.

- Không hay rồi!

Ba bọn chúng nhìn thấy thanh quang trước mắt, cảm giác về nguy hiểm trào dâng, rồi chúng gầm lên như dã thú, hắc quang bùng nổ trong ánh mắt.

Vút!

Ba người vừa giật mình vừa phẫn nộ, bàn tay biến hết thành màu đen, ma khí bao phủ, nhanh chóng đập xuống đạo thanh quang trước mắt.

Uỳnh!

Thanh quang chấp chới, để lộ ra thân ảnh tuyệt mỹ, trong đôi mắt nàng lúc này lóe lên sắc hỗn độn, tay rung lên, ba đạo kiếm quang bay ra.

Phụt phụt phụt!

Thanh quang lướt qua ba người bọn trưởng lão Nguyên Môn, rồi trường kiếm vào bao. Ba người phía sau thì nơi cổ xuất hiện vệt máu, máu tươi bỗng phun ra, ba cái đầu cùng bay lên.

Vút!

Cùng lúc đó, ba đạo nguyên thần cuống cuồng bay ra định tháo chạy. Nhưng

lần này Lăng Thanh Trúc đã có chuẩn bị, ánh mắt lạnh băng, lại ba đạo kiếm quang xuyên qua hư không, đánh tan tành ba đạo nguyên thần.

Trong nháy mắt, lại ba vị siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh bại trong tay Lăng Thanh Trúc. Hơn nữa lần này nàng còn hủy đi nguyên thần của đối phương, không hề có chút nương tinh.

- Hự!

Nhưng khi giải quyết được ba người bọn chúng, Lăng Thanh Trúc cũng khẽ rên lên. Nơi vai nàng có ba vết ấn kia, máu tươi đã nhuốm đỏ tấm mạng che mặt.

Nhưng Lăng Thanh Trúc cũng không bận tâm đến nó, nàng hơi ngẩng lên chăm chăm nhìn về phía đại trưởng lão Nguyên Môn đang đứng trong hắc vân. Trong số cường giả Nguyên Môn, chri người này khiến nàng có cảm giác nguy hiểm.

- Tuổi này mà đã làm được như vậy, có lẽ đệ nhất nhân thế hệ trẻ Đông Huyền Vực không ai khác là ngươi rồi. So với ngươi, Tam Tiểu Vương của Nguyên Môn ta đúng là trò cười.

Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

- Đệ nhất nhân thế hệ trẻ… Nghe tên gọi này, đôi mắt trước đây vẫn tĩnh lặng như mặt hồ bỗng hoảng hốt, trong đầu hiện lên cảnh tượng ba năm trước.

Ở Dị Ma Thành, người thanh niên toàn thân đầy máu, tay cầm trường thương ngạo nghễ đối mặt với tam đại trưởng giáo Nguyên Môn. Trận chiến đó chấn kinh toàn bộ Đông Huyền Vực.

- Ngươi sai rồi, đệ nhất nhân e là không tới lượt ra, hôm nay có lẽ ta sẽ chết ở đây, nhưng có điều… Dường như có tiếng cười khẽ vang lên từ sau tấm mạng:

- Ta tin chắc, sau này sẽ có người huyết tẩy Nguyên Môn các ngươi!

- Thế sao?

Đại trưởng lão Nguyên Môn cười chế giễu, rồi nói:

- Lão phu Lục Phong, ngươi bây giờ có tư cách biết cái tên này.

- Tuy lão phu biết ở Đông Huyền Vực có không biết bao nhiêu thanh niên vì ngươi mà thần hồn điên đảo. Nhưng trong mắt ta thì ngươi chẳng có chút sức hấp dẫn nào. Đừng ngây thơ mà nghĩ ta sẽ nương tay với ngươi.

Lục Phong chậm rãi bước ra khỏi hắc vân, sâu trong ánh mắt có hắc quang ngưng tụ, ma khí hội tụ phía sau che khuất cả mặt trời.

Rõ ràng đại trưởng lão Nguyên Môn đã không nhịn được phải đích thân ra tay rồi.

Cảm nhận được luồng áp lực kinh người từ Lục Phong, thân thể mỏng manh của Lăng Thanh Trúc khẽ rung lên. Nàng quay sang nhìn những đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang vừa chiến vừa lui, tay nắm chặt lại, trưởng kiếm chỉ về phía Lục Phong.

Nàng bây giờ bắt buộc phải giữ chân được đại trưởng lão Nguyên Môn, nếu không đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ chẳng thoát được một ai.

- Ngươi yên tâm, lão phu sẽ không tha cho bất cứ đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung nào đâu.

Dường như biết được Lăng Thanh Trúc nghĩ gì, Lục Phong cười nham hiểm. Vị trưởng lão bình thường còn có chút tiên phong đạo cốt lúc này đã trở thành một ác ma tàn bạo.

Soạt!

Lăng Thanh Trúc không đáp lời, thân hình hóa thành thanh quang, kiếm quang sắc lạnh nhanh như chớp đâm về phía Lục Phong.

Uỳnh!

Khi kiếm quang sắp chạm tới Lục Phong thì bị hai ngón tay gầy gộc phủ đầy ma văn chặn đứng, bắn ra tia lửa chói lòa. Kiếm thế mạnh mẽ như vậy nhưng không thể gây tổn thương gì cho lão.

- Hê hê.

Lục Phong nhếch mép cười, tay kia nắm lại thành quyền, trên đó là ma văn phủ đầy, tỏa ra thứ khsi tức tà ác kinh người.

Lăng Thanh Trúc ánh mắt lạnh băng nhìn một quyền của Lục Phong đang tới, nàng nghiến răng, trong ánh mắt bỗng hiện lên sự hỗn độn.

Xoẹt!

Ma quyền xuyên thủng hư không tiến tới, nguyên lực trên trường kiếm của Lăng Thanh Trúc bỗng thu hết về, chỉ thấy ở viền kiếm hiện lên ánh sáng kỳ lạ, thân kiếm rung lên rồi đâm thẳng tới.

Xoẹt!

Hai ngón tay của Lục Phong bay lên, máu tươi trào ra, nhưng thân kiếm không hề dừng lại, đâm thẳng tới tim lão.

Binh!

Nhưng khi trường kiếm sắp xuyên qua tim Lục Phong thì ma quyền đã đấm lên người Lăng Thanh Trúc trước, ma khí trao dâng, không gian như bị đánh vỡ tan.

Phụt!

Lăng Thanh Trúc hộc máu, lưỡi kiếm đã chạm tới lớp da trước ngực Lục Phong cũng không thể tiến thêm, ánh mắt nàng hiện nỗi bi ai, thân thể nàng bay

ra sau trước ánh mắt kinh hãi của đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

- Thanh Trúc sư tỷ!

Những đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang rút lui lập tức hét lên,, rồi họ như phát điên, không rút lui nữa mà liều mạng xông về phía Lăng Thanh Trúc.

- Hừ!

Lâm Động nhìn hai ngón tay bị cắt mất, rồi nhìn vết kiếm trước ngực, ánh mắt không kìm được sát khí, tay siết chặt, ma khí cuộn trào biến thành một đạo ma đao nghìn trượng. Hắn vung tay, ma đao xuyên qua không gian lao thẳng tới Lăng Thanh Trúc đang bị thương.

Lăng Thanh Trúc tuyệt vọng nhìn ma đao, răng cắn chặt lại, ánh mắt hiện vẻ bất lực thê lương, trận chiến này cuối cùng vẫn thất bại.

Cửu Thiên Thái Thanh Cung họ sẽ biến mất dưới lưỡi đao của Nguyên Môn sao… - Sư tỷ!

Tô Nhu nhìn thân ảnh sắp tiêu tan dưới ma đao, nước mắt không kìm được rơi lã chã, nàng hét lên đầy tuyệt vọng.

Vút!

Khi ấy, một âm thanh xé gió đột nhiên vang lên, mọi người kinh ngạc ngẩng lên thì thấy ở phía xa không gian biến dạng, một thân ảnh nhanh như chớp bay ra.

Uỳnh!

Ma đao lúc này cũng đã tới, mặt đất vỡ ra những khe nứt khổng lồ lan ra như mạng nhện.

Vô số ánh mắt kinh hãi nhìn về nơi gió bụi cuộn trào, đệ tử Cửu Thiên Thái

Thanh Cung giống như mất đi niềm hy vọng cuối cùng, ánh mắt trở nên tối tăm.

- Sư tỷ!

Tô Nhu quỳ xuống sững sờ nhìn về phía xa, nhưng đúng lúc ấy nàng nhìn thấy khói bụi tan đi, mặt đất có một khoảng trốn không hề bị tổn thất chút nào, Lăng Thanh Trúc ở trên đó vẫn bình yên vô sự!

- Đó là… Đột nhiên có tiếng kêu kinh ngạc vang lên, Tô Nhu ngẩng lên, chỉ thấy phía trước Lăng Thanh Trúc không xa có một thân ảnh gầy gò đứng sừng sững. Thân ảnh đó không hề cao lớn nhưng đã chặn được hết sóng gió.

- Đó là…Lâm…Lâm Động đại ca!

Tô Nhu sững sờ nhìn thân ảnh quen thuộc kia, nàng đứng bật dậy, vẻ mặt đầy vui mừng.

Từ phía sau vang lên vô số những tiếng kêu kinh ngạc khiến Lăng Thanh Trúc dần mở mắt, nhìn thân ảnh phía trước không biết xuất hiện từ bao giờ. Răng cắn chặt môi, một chút máu chảy ra nhưng nàng vẫn kìm nén sự dao động trong lòng, cố gắng rời ánh mắt ra chỗ khác.

Thân ảnh phía trước trầm mặc một lúc rồi quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn người phía sau, rồi trong mắt trào dâng sự dịu dàng.

- Yên tâm, có ta đây, không kẻ nào được tổn thương nàng!

Nghe câu nói có chút khàn khàn đó, một nỗi xót xa khó nói thành lời trào dâng trong Lăng Thanh Trúc, nước đọng trong mắt ngày một nhiều.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1200

Cẩn Thận Đấy!

Ma khí cuộn trào, đại địa vỡ tan, nhưng thân ảnh gầy gò kia vẫn vững vàng đứng phía trước, mặc cho những đợt sóng ma khí kia có làm gì cũng không thể tiếp cận.

Lúc nói hắn cũng quay người tiến lại bên cạnh Lăng Thanh Trúc. Hắn nhìn vết máu trên tấm mạng che, vẫn nhận ra sự lạnh lùng quen thuộc, nhưng khác với cái lạnh của Ứng Hoan Hoan, nàng vẫn luôn tỏa ra thứ cảm kiêu ngạo có ngay từ lúc sinh ra. Cũng có thể đây là nguyên nhân khiến nàng ưu tú như vậy.

Lăng Thanh Trúc có thể nhận thấy người thanh niên đó đã đến cạnh mình. Đôi mắt chưa hề dao động trước cả cái chết lúc này không kìm được mà có dấu hiệu hỗn loạn. Tay nắm chặt lại khống chế cảm xúc, cố gắng không để mình nhìn người nam tử chói sáng kia.

Dường như đã hoàn toàn khác hẳn so với sự thảm liệt ba năm về trước.

Trong khi đó, người thanh niên kia dường như cúi người xuống ôm ngang hông nàng. Đầu óc Lăng Thanh Trúc bỗng chốc trở nên trống rỗng, nhưng rồi nàng sực tỉnh, liền giãy giụa dữ dội.

- Đừng động đậy.

Giọng nói trầm đục vang lên, thân thể Lăng Thanh Trúc hơi cứng lại, cuối cùng ngẩng lên, một gương mặt trẻ tuổi trưởng thành, kiên nghị hơn ba năm trước lọt vào tầm mắt.

Lông mày hắn đang nhíu lại, khí chất đó khiến Lăng Thanh Trúc cũng phải

khựng người. Ba năm dường như đã thay da đổi thịt cho hắn, thứ ẩn tàng đã dần hiển lộ.

Lăng Thanh Trúc cắn răng, sự giãy giụa cũng yếu dần do thân thể bị thương, chỉ bàn tay đang nắm chặt cho thấy sự dao động trong lòng nàng.

- Lâm…Lâm Động đại ca?

Tô Nhu và rất nhiều đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung sững người nhìn người thanh niên bế Lăng Thanh Trúc đang tiến lại gần. Mãi lúc lâu sau Tô Nhu mới sực tỉnh, gương mặt lập tức trào dâng niềm vui sướng.

- Lâm Động đại ca, đúng là huynh rồi! Huynh trở về Đông Huyền Vực rồi sao? Muội biết mà, nhất định huynh sẽ về!

Lâm Động dừng lại trước mặt Tô Nhu, thấy người thiếu nữ vui vẻ như vậy hắn cũng mỉm cười. Thiếu nữ yếu đuối năm đó nay cũng đã trưởng thành.

- Làm tốt lắm!

Lâm Động khẽ thả Lăng Thanh Trúc xuống, đưa tay xoa đầu Tô Nhu. Tô Nhu đỏ mặt, nhưng hành động quen thuộc đó của Lâm Động khiến nàng thấy ấm áp, dường như sự mệt mỏi đã hoàn toàn biến mất.

- Khụ.

Lăng Thanh Trúc đột nhiên khẽ ho một tiếng, tấm mạng lại thêm một vệt đỏ, rõ ràng một chưởng của Lục Phong vừa rồi không hề nhẹ nhàng gì.

- Thanh Trúc sư tỷ không sao chứ?

Tô Nhu giật mình, đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ở xung quanh cũng vội vây lại đầy lo lắng.

Lăng Thanh Trúc khẽ lắc đầu, nhìn những đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung

toàn thân đầy máu, khẽ nói:

- Lấy lại tinh thần đi, cường địch vẫn chưa bị đẩy lùi… Nghe vậy, mọi người cũng lấy lại sự tỉnh táo, sắc mặt ngưng trọng. Xung quanh còn có đại quân Nguyên Môn đang nhăm nhe, giờ đến Lăng Thanh Trúc cũng bại dưới tay đại trưởng lão Nguyên Môn, vậy là họ mất đi sức mạnh cuối cùng rồi.

- Việc tiếp theo cứ giao cho Đạo Tông ta, mọi người bảo vệ nàng ấy!

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc, ánh mắt nàng đã trở lại sự lạnh lùng, chỉ là vẫn không nhìn hắn, mỗi khi ánh mắt chạm nhau là nàng lập tức nhìn sang chỗ khác.

- Lâm Động đại ca…Huynh cẩn thận đấy. Thực lực của đại trưởng lão Nguyên Môn rất mạnh.

Tô Nhu cắn môi, tuy lý trí mách bảo rằng Lâm Động nên tránh đi mới đúng, nhưng sự tin tưởng mù quáng của nàng với hắn lại khiến nàng thốt ra như vậy.

- Bằng hữu Đạo Tông hôm nay ra tay tương trợ, Cửu Thiên Thái Thanh Cung xin được cảm tạ! Nhưng nếu không thể đánh lui địch thì xin hãy rời đi trước, Cửu Thiên Thái Thanh Cung ta dù có bị tiêu diệt cũng sẽ không thỏa hiệp với Nguyên Môn!

Lăng Thanh Trúc hơi cụp mắt, khẽ nói.

Tô Nhu nghe vậy thì le lưỡi không dám nói gì, với quan hệ thân thiết của mình với Lăng Thanh Trúc, nàng mơ hồ cảm thấy giữa hai người kia có mối quan hệ gì đó. Ba năm trước khi Lâm Động rời đi, nàng từng thấy Lăng Thanh Trúc thỉnh thoảng ngẩn người ra trong lúc tu luyện, bộ dạng đó rõ ràng chỉ có khi nhớ một ai đó.

Điều này khiến Tô Nhu thấy rất lạ, tính cách Lăng Thanh Trúc lạnh lùng kiêu ngạo, tu vi tâm cảnh vô cùng lợi hại. Bao năm nay ở Đông Huyền Vực có không

biết nhiều thiên tài yêu nghiệt các nơi ngưỡng mộ nàng, nhưng cuối cùng chẳng có tiến triển gì về mối quan hệ đó. Có lúc thậm chí Tô Nhu còn cho rằng trong trời đất này thật sự chẳng có nam tử nào khiến vị sư tỷ thanh cao ngạo nghễ như tiên này giống như thiếu nữ thông thường. Vì thế khi thấy Lăng Thanh Trúc như vậy, Tô Nhu thấy vô cùng chấn động.

Nhưng điều khiến nàng thấy nghi hoặc đó là, nếu Lăng Thanh Trúc và Lâm Động đại ca đã có quan hệ, vậy tại sao tỷ ấy lại lạnh lùng, thậm chí làm như không quen biết như vậy?

Dù vậy, nhưng Lăng Thanh Trúc ở Cửu Thiên Thái Thanh Cung rõ ràng rất uy nghiêm, Tô Nhu cũng không dám hỏi.

- Cái gì mà bằng hữu Đạo Tông? Lẽ nào nàng không biết tên ta?

Lâm Động nhíu mày vì lời nói của Lăng Thanh Trúc, ánh mắt có phần giận dữ, nữ tử này cố tình chọc giận hắn sao?

Lăng Thanh Trúc không ngẩng lên, cũng chẳng đáp lại.

Thấy nàng như thế, Lâm Động hừ một tiếng rồi quay người đi. Lăng Thanh Trúc không kìm được nắm chặt tay lại, khẽ cắn môi nhưng vẫn không nói lời nào.

Có điều, Lâm Động đi được hai bước bỗng nhiên quay lại, trước ánh mắt chấn kinh của đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, chưởng phong nhằm thẳng vào vị trí má lttt.

Cảm nhận được chưởng phong, Lăng Thanh Trúc hơi run lên, mắt nhắm lại không động đậy.

Đầu ngón tay lướt qua mặt Lăng Thanh Trúc, nàng bỗng cảm thấy má hơi lạnh, tấm mạng đã bị gỡ xuống.

Gương mặt mỹ lễ gần như hoàn mỹ hiện ra trước mặt mọi người, cả không

khí dường như cũng sáng bừng lên.

- Ngươi!

Lăng Thanh Trúc giật mình, vội vàng mở mắt, tay chạm lên mặt rồi sững sờ nhìn tấm mạng trong tay Lâm Động. Gương mặt trắng trẻo lạnh lùng kia cuối cùng cũng hiện vẻ giận dữ. Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, bất luận nam nữ, đều có phần thất thần. Trong cung môn, từ trước tới giờ Lăng Thanh Trúc đều lạnh lùng lãnh đạm, rất ít khi để lộ vẻ như tiên giáng trần thế này.

- Như thế này nhìn đẹp hơn. Ta không thích làm ra vẻ tiên tử trước mặt ta.

Lâm Động cũng hoảng hốt trong chốc lát, thấy vẻ giận dữ ngượng ngùng của Lăng Thanh Trúc, hắn cười.

- Ai cần ngươi thích với không thcihs.

Lăng Thanh Trúc giận dữ, thế nhưng cho dù như vậy vẻ đẹp của nàng vẫn câu hồn động phách.

- Ha ha… Lâm Động cười lớn, rồi ánh mắt dần lạnh đi, hắn quay sang nhìn đám cường giả Nguyên Môn, cười nhạt:

- Chuyện tiếp theo cứ để ta.

Tấm mạng che mặt bị hắn giật mất dường như cũng khiến nàng có phần hỗn loạn. Nàng cắn môi kìm chế sự ngượng ngùng. Dù thế nào, Lâm Động xuất hiện vào lúc quan trọng này cũng khiến tâm cảnh lặng như mặt hồ của nàng gợn sóng.

Quan hệ giữa nàng và hắn phức tạp đến mức khiến nàng cũng cảm thấy đau đầu. Với tính cách của cả hai, thật sự họ không thể dễ dàng quên đi sự việc xảy ra năm đó. Cho dù thế nào, trong trái tim mỗi người, đối phương đều có một vị trí đặc biệt nào đó. Điểm này đến Lăng Thanh Trúc cũng không thể không thừa nhận. Nếu là nam tử khác giật tấm mạng thì có lẽ nàng đã đâm kiếm ra rồi.

Nhưng là Lâm Động thì hành động khiến nàng có thể động sát tâm lại chỉ có thể khiến nàng giận dữ và ngượng ngùng.

Lăng Thanh Trúc vốn dĩ lạnh lùng kiêu ngạp. Điểm này đã được thể hiện ngay lần đầu gặp mặt vào nhiều năm trước. Nhưng lần đó nàng là niềm tự hào của Cửu Thiên Thái Thanh Cung còn Lâm Động chỉ là người của một phân gia tông tộc ở một vương triều cấp thấp. Bất luận về địa vị hay thực lực, khoảng cách giữa họ cũng là một trời một vực.

Năm đó trên đỉnh núi, Lăng Thanh Trúc vốn định dùng một kiếm giết chết kẻ đã hủy hoại sự trong trắng của mình. Nhưng ánh mắt sáng ngời và nhiệt huyết của hắn đã khiến nàng không thể hạ thủ. Lúc đó nàng đã biết, người thanh niên nhìn có vẻ yếu đuối này đã mang trong mình sự cố chấp và nhẫn nại không ai sánh kịp.

Nàng cũng biết mình đã trở thành mục tiêu phấn đấu theo đuổi của hắn.

Hơn nữa, nàng cũng biết, để đạt đến mức này hắn đã phải nỗ lực đến thế nào.

Thế là, vì ngày ấy, người thiếu niên non nớt đó đã bắt đầu phấn đấu trên con đường đầy chông gai, vết thương đầy người cũng chưa từng hối hận.

Có điều, có lẽ nàng khi ấy không thể ngờ, vào một ngày nhiều năm sau, người thiếu niêm yếu đuối kia lại đứng trước mặt mình, dùng tấm lưng rộng kia chặn hết phong ba bão táp mà nàng không thể chống đỡ được.

Tâm trạng sôi trào, hồi ức xa xưa bỗng ồ ạt đổ về, đôi mắt Lăng Thanh Trúc cuối cùng trở nên dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến tai Lâm Động.

- Cẩn thận đấy!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1201

Bắt Đầu Đòi Nợ

Trước bao ánh mắt căng thẳng của đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung và ánh nhìn lạnh lùng của cường giả Nguyên Môn, Lâm Động chậm rãi bước ra, cuối cùng dừng lại chỗ mặt đất vỡ vụng, ngẩng lên nhìn Lục Phong, khóe miệng nhướn lên cười đầy sát ý.

- Ngươi là ai? Chuyện của Nguyên Môn ta ngươi cũng dám nhúng tay vào?

Lục Phong sắc mặt tối tăm nhìn Lâm Động, nói.

- Ta đến để đánh lũ cẩu Nguyên Môn các ngươi!

Lâm Động lắc đầu cười.

Ánh mắt Lục Phong lóe hàn quang, định lên tiếng thì mấy trưởng lão Nguyên Môn bay tới bên cạnh:

- Đại trưởng lão, hình như hắn chính là Lâm Động của Đạo Tông.

- Ồ?

Lục Phong hơi ngạc nhiên, quan sát Lâm Động một lượt rồi cười chế nhạo:

- Ta đang nghĩ là ai, thì ra là con chó đã bị Nguyên Môn ta đuổi khỏi Đông Huyền Vực. Thế nào? Lang thang bên ngoài ba năm giờ lại lén lút trở về hả?

- Năm đó ta đã nói rồi, sẽ tiêu diệt Nguyên Môn.

Lâm Động cười.

- Dựa vào ngươi?

Lục Phong cười khảy.

- Ba con lão cẩu đó còn sống chứ?

Nụ cười dần tan đi trên gương mặt Lâm Động, ánh mắt hắn lạnh băng nhìn Lục Phong.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết hả?!

Một trưởng lão Nguyên Môn đại nộ sát ý bùng phát, thân hình lướt tới, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, thanh thế vô cùng kinh người. Hắn toàn lực tung ra một quyền đầy hung hãn về phía Lâm Động.

Một quyền tung ra, trên mặt đất lập tức toác ra một khe nứt lớn.

Thế nhưng, đối mặt với công thế hung mãnh đó, ánh mắt Lâm Động không hề có chút dao động, đến khi công thế đến ngay trước mặt rồi hắn mới khẽ đưa bàn tay ra.

Rầm!

Một quyền đủ để phá hủy cả ngọn núi đánh lên chưởng của Lâm Động, nhưng khi mọi người đợi đợt sóng xung kích khuếch tán ra thì lại kinh ngạc phát hiện, thân ảnh Lâm Động thậm chí không rung lên chút nào, bàn tay hắn khẽ bao lấy quyền của trưởng lão Nguyên Môn. Bàn tay đó tựa hắc động không đáy thôn phệ công kích cuồng bạo - Á?

Trưởng lão Nguyên Môn thấy vậy, sắc mặt biến đổi, một cảm giác bất an trào dâng, nhưng khi hắn định rút lui thì ánh mắt lạnh lùng của Lâm Động cuối cùng đã nhìn về phía hắn.

Lâm Động bước ra nửa bước, một bàn tay giống như xuyên qua không gian, chạm vào đầu trưởng lão Nguyên Môn, ánh mắt lóe hung quang, kình lực trào

dâng, hắn ấn mạnh xuống.

Bùm!

Thân thể nguyên lão Nguyên Môn bỗng chốc phình to, rồi bùm một tiếng nổ thành đám huyết vụ. Một đạo hắc quang bay ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên, định trốn chạy nhưng một bàn tay đã xuyên qua đám huyết vụ tóm lấy, không hề có ý định nương tình, bóp nát đạo nguyên thần đó.

Chỉ trong mấy giây mà một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh đã bị giết. Thủ đoạn dứt khoát, hung hãn như vậy, so với Lăng Thanh Trúc trước đó quả thực cao hơn một bậc.

- Cái này… Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung vẫn đang chăm chú cuộc giao đấu đều trố mắt nhìn thân ảnh gầy gò kia như thấy quỷ. Lăng Thanh Trúc đạt đến mức độ kia la fnhờ tiếp nhận truyền thừa của cung chủ, nhưng Lâm Động, mất tích ba năm, khi quay về lại khủng bố đến vậy?

- Lâm Động đại ca thật mạnh!

Tô Nhu kéo tay Lăng Thanh Trúc, gương mặt đầy vẻ kích động.

Ánh mắt Lăng Thanh Trúc đầy phức tạp nhìn Lâm Động, trong lòng thầm cảm thán, bao năm rồi, cuối cùng hắn cũng vượt lên… Có điều, đạt được trình độ này chỉ trong ba năm, rốt cuộc hắn đã trải qua những gì?

Từ ngày ngươi đi, ta vẫn tin rằng ngươi sẽ quay về, và hôm đó, bầu trời Đông Huyền Vực sẽ không thể che mắt ngươi được nữa.

Lăng Thanh Trúc nửa như cười nửa như không khiến Tô Nhu sững người - Còn ai muốn lên nữa?

Lâm Động cười đập đập tay, rồi nhìn những trưởng lão Nguyên Môn còn lại:

- Ba lão cẩu kia không đến sao?

Lục Phong ánh mắt tối lại nhìn Lâm Động, nụ cười khảy đã không còn nữa. Giải quyết một siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, đến hắn cũng cảm thấy khó. Rõ ràng kẻ trước mặt đây không phải đệ tử Đạo Tông năm xưa bị Nguyên Môn ép đến đường cùng nữa.

- Xem ra trong ba năm ngươi cũng mạnh lên không ít. Có điều, chỉ dựa vào điều đó mà muốn diệt Nguyên Môn ta thì e là ngươi ngây thơ quá.

Lục Phong sắc mặt tối tăm nói.

- Ta biết đám súc sinh các ngươi đã có quan hệ với dị ma. Nhưng không sao, dù là Nguyên Môn hay dị ma thì ta cũng phải thanh trừ cho tử tế.

Lâm Động cười nhạt.

- Ngươi biết dị ma?

Đồng tử Lục Phong co lại.

- Thực lực Nguyên Môn tăng mạnh như vậy chẳng phải nhờ dị ma ngầm tương trợ sao? Nếu không, các ngươi đừng mơ có thể làm càn ở Đông Huyền Vực!

Lâm Động lắc đầu cười nhạo, rồi nhìn Lục Phong, nói:

- Ngay cả ngươi, ma khí trong cơ thể cũng rất vượng, xem ra đã bị ma khí xâm thực không phải trong thời gian ngắn. Nguyên Môn các ngươi đúng là lũ đốn mạt, lại vào hùa với bọn dị ma… - Không thể để lại ngươi!

- Đại Nguyên Thiên Trảm!

Sát ý kinh người bùng nổ, ma khí hội tụ phía sau, Lục Phong tung chưởng, ma khí biến thành một đạo đao quang nghìn trượng điên cuồng chém xuống.

Lần ra tay này của Lục Phong hiển nhiên đã vượt xa thực lực nhưng trưởng

lão khác. Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ở phía sau thấy thế cũng đại kinh.

Đao quang chém xuống, không gia bị chém tách đôi, nhưng vẻ mặt Lâm Động vẫn lạnh lùng, đến khi đao quang sắp đến nơi thì trên đỉnh đầu hắn bỗng xuất hiện một cái hắc động khổng lồ.

Phụt!

Đao quang chém xuống hắc động, một âm thanh trầm đục vang lên, rôi không còn động tĩnh gì nữa. Hắc động xoay chuyển rồi biến mất, mọi thứ đều rất quỷ dị.

- Cái này?

Lục Phong cũng giật mình, nhìn Lâm Động chằm chằm:

- Đó là thôn phệ lực? Ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù?

Lâm Động cười, chỉ đưa bàn tay về phía Lục Phong rồi nắm lại.

Vút!

Đúng lúc đó, Lục Phong biến thành một đạo tàn ảnh lùi nhanh về phía sau. Nhưng khi vừa lùi thì không gian xung quanh hắn bỗng nhiên biến dạng, thôn phệ lực bùng nổ, lực kéo đáng sợ khiến không gian bị bao bọc vỡ vụn.

Bùm!

Hắc động xoay chuyển mạnh mẽ, bên trong vọng ra một tiếng rên nhẹ, nhưng rồi một luồng nguyên lực kinh người bạo phát, hắc động bị phá vỡ, Lục Phong loạng choạng bay ra. Tuy chiêu này từ võ học của Thôn Phệ Chủ có uy lực không tồi, nhưng Lục Phong cũng chẳng phải loại dễ nhằn. Dù có chịu chút thua thiệt nhưng lão vẫn chưa bị Lâm Động một đòn giết chết.

- Ngươi quả nhiên có Thôn Phệ Tổ Phù!

Lục Phong lúc này đã chắc chắn thứ Thôn Phệ Chủ riêng có đó thế gian này không thể mô phỏng được.

Lâm Động cười, hắn cũng không phản bác. Giờ hắn không còn phải như trước đây thận trọng che giấu bí mật về Thôn Phệ Tổ Phù nữa, thực lực mạnh mẽ đã đủ cho hắn tự bảo vệ mình.

- Nhưng ngươi có Thôn Phệ Tổ Phù thì sao? Lão phu sợ ngươi chắc?

Gương mặt Lục Phong trở nên biến dạng, hắc quang trong mặt thêm đậm đặc, tà ác. Lão bước ra, ma khí cuồn cuộn biến thành một đạo ma ảnh hàng nghìn trượng ở phía sau.

- Thiên Nguyên Ma Quyền!

Lục Phong gầm lên, lúc này hắn đã nâng sức mạnh lên mức cao nhất, Lâm Động đã khiến lão cảm nhận được một sự nguy hiểm lớn lao.

Lục Phong lùi nhanh về sau chui vào trong ma ảnh, trên gương mặt mơ hồ của ma ảnh bắn ra hai đạo huyết quang, cự quyền vung lên cùng với sức mạnh khủng khiếp có thể hủy thiên diệt địa rồi nhắm thẳng tới Lâm Động.

Rầm rầm!

Công thế còn chưa xuống thì quyền phong đáng sợ đã khiến mặt đất rung chuyển biến dạng. Cả hòn đảo bị chấn động, nhanh chóng rơi xuống khiến mọi người đều đại kinh thất sắc.

Lâm Động ngẩng lên, trong mắt phản chiếu hình ảnh ma quyền ngày một lớn dần. Hắn chậm rãi đưa tay ra, chỉ thấy hắc lôi quang lấp lánh, cánh tay phải của hắn dần bị dịch thể hóa, hắc lôi quang không ngừng tỏa sáng, thấp thoáng có thể thấy hai đạo phù văn hiện ra.

Lâm Động trước đây chỉ có thể dùng hai tổ phù dịch hóa ngón tay, nhưng giờ thực lực đã được nâng lên, cả cánh tay đều biến được, sát thương lực đương

nhiên sẽ lên tầm cao mới.

- Ân oán với Nguyên Môn, đòi lại từ lão cẩu ngươi trước vậy.

Rầm!

Lâm Động giẫm mạnh chân xuống, thân hình biến thành một đạo lưu quang xông thẳng về phía ma quyền chứ không hề có ý tránh né.

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung nhìn thấy vậy, lập tức kinh hãi che miệng lại. Ngay Tô Nhu cũng hiện vẻ lo lắng, chỉ có Lăng Thanh Trúc là có thể coi là bình tĩnh, chỉ là bàn tay đã không kìm được mà siết chặt.

Vút!

Hai đạo ánh sáng lướt qua bầu trời, rồi đâm sầm vào nhau trước bao ánh mắt chăm chú nhìn!

Cả trời đất rung chuyển dữ dội….

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1202

Hiển Uy

Ầm!

Xung kích lực khó lòng hình dung tạp nên từng đợt gợn sóng nhanh chóng khuếch tán trên bầu trời. Dưới sự xung kích ấy, cả không gian như bị biến dạng triệt để.

Mọi ánh mắt nhìn chăm chăm về nơi tạo nên luồng năng lượng xung kích ấy, đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đều siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay túa đẫm mồ hôi.

Lăng Thanh Trúc cũng gắn chặt hướng nhìn phía đó, một lúc sau bỗng thấy nơi đó bỗng bắn lên một đạo ánh sáng. Ma quyền khổng lồ đã bị tia sáng đó đánh tan tành.

Vút!

Ánh sáng lướt qua đâu ma quyền vỡ vụn đến đấy, không gian méo mó, rồi tia sáng lao thẳng về phía ma ảnh.

Grào!

Ma ảnh kia hiển nhiên cũng cảm nhận được sự lợi hại của tia sáng, nó gầm lên, chỉ thấy ma khí tụ lại phía trước thành một đạo quang trận ma khí khổng lồ.

Thế nhưng tia sáng kia vẫn không hề giảm tốc độ, ngay sau đó hắn đã xuất hiện phía trước quang trận, cánh tay biến thành dịch thể hắc lôi giống như thanh kiếm sắc bén oanh kích lên qunag trận ma khí.

Rầm!

Âm thanh trầm đục vang lên trong không trung, chỉ thấy vô số hắc quang bắn ra từ cánh tay Lâm Động, điên cuồng oanh kích lên quang trận.

- Lâm Động, ngươi chỉ có thế thôi sao? Chút bản lĩnh này mà đòi báo thù ba vị chưởng giáo Nguyên Môn ta? Không biết lượng sức mình!

Hai bên giằng co nhau, ma ảnh gầm thét, Lục Phong cười lớn.

- Ngươi vui mừng hơi sớm quá đấy!

Lâm Động lạnh lùng nhìn ma ảnh, bàn tay tựa dịch thể của hắn bỗng nắm lại, hai đạo phù văn xuất hiện rồi đan xen vào nhau, hắc lôi quang lập tức bùng phát chói lòa.

BÙm!

Cánh tay Lâm Động thu về, ngay sau đó lại lập tức tung ra đánh mạnh lên quang trận ma khí.

Rắc rắc!

Lần này tầng phòng ngự của quang trận hoàn toàn mất tác dụng, cánh tay Lâm Động xuyên thủng quang trận rồi xé toạc nó ra.

- Ngươi!

Tầng phòng ngự bị phá vỡ, Lâm Động thất kinh kêu lên, không thể ngờ tầng phòng ngự hắn dùng toàn lực tạo ra lại không thể chặn được Lâm Động.

Xoẹt!

Lâm Động không cho hắn một cơ hội để thở, thân hình di chuyển ngay tới trước ma ảnh, một quyền tung ra, một đạo hắc lôi quang tựa dịch thể bắn ra từ

nắm đấm của Lâm Động.

Chùm hắc lôi quang giống như đạo lưu tinh lóe qua bầu trời đánh thẳng lên ma ảnh. Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, chùm hắc lôi quang xuyên thủng qua ma ảnh.

Ma khí trào ra, rồi ma ảnh dần nhạt đi, thân ảnh Lục Phong lại xuất hiện trước tầm mắt mọi người. Chỉ có điều, lúc này trước ngực lão là một cái huyết động sâu hoắm, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

- Ngươi… Lục Phong nhìn Lâm Động, lão không thể ngờ được đã dốc toàn lực mà lại thua trong tay Lâm Động nhanh chóng như vậy.

- Sao có thể như vậy?!

Lục Phong lầm bầm, lão là cường giả đã chạm tới Luân Hồi, chỉ cần không gặp cường giả đỉnh phong Luân Hồi Cảnh thì lão sẽ không thể bại. Nhưng lúc này trận chiến chưa được bao lâu mà lão đã thất bại hoàn toàn. Điều này khiến lão không thể chấp nhận nổi.

- Lâm Động đại ca thắng rồi!

Mấy người Tô Nhu ở phía sau thấy vậy không kìm được thốt lên mừng rỡ. Trong ánh mắt họ cũng đầy vẻ kinh ngạc. Thực lực Lục Phong họ đã được chứng kiến tận mắt, thậm chí ngay cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung của họ cũng bại trong tay lão. Không ngờ cường giả như vậy cũng không phải đối thủ của Lâm Động. Xem ra, nguy cơ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung cuối cùng cũng được hóa giải rồi.

Lăng Thanh Trúc cũng dần thả lỏng nắm đấm, bàn tay nàng đã ướt đẫm mồ hôi.

- Đại trưởng lão không sao chứ?

Từ trong trận doanh Nguyên Môn có ba quang ảnh bay đến bên cạnh Lục

Phong, thấy thương thế của lão tất cả đều chấn kinh.

Lục Phong nghiến răng, lắc đầu, rồi lão vung tay gầm lên:

- Tất cả đệ tử Nguyên Môn nghe lệnh, huyết tẩy Cửu Thiên Thái Thanh Cung!

- Ba ngươi cùng ta chặn tên tiểu tử đó lại.

Lục Phong nhìn ba trưởng lão còn lại nói, sau lần chịu thiệt thòi này lão không dám một mình đối chiến Lâm Động nữa.

- Rõ!

Tất cả đệ tử Nguyên Môn đồng thành hô vang. Hắc quang tà ác dâng lên trong mắt, sát khí đậm đặc bùng phát rồi xông về phía đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Lăng Thanh Trúc thấy Nguyên Môn lại tấn công, sắc mặt bỗng chốc lạnh tanh. Nhưng khi nàng định ra tay thì Lâm Động cười nhạt, phẩy tya rồi nói:

- Người của Nguyên Môn đã bị ma khí xâm thực, giết hết đi… Vút vút vút!

Ngay khi Lâm Động dứt lời, từ phía xa bỗng vang lên tiếng gió rít, rồi một vài thân ảnh xuất hiện phía trên khoảng trời chỗ đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

- Một đám bại hoại, câu kết với dị ma, chết cũng không đáng tiếc!

Mấy thân ảnh đó vừa xuất hiện thì những luồng khí tức mạnh mẽ cuộn trào, nguyên lực hùng hồn biến thành vô số tấm màn ánh sáng bảo vệ đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ở bên trong.

- Khí tức mạnh mẽ thật…Những người này đều là cường giả của Đạo Tông sao?

Tô Nhu chấn kinh nhìn lên mấy thân ảnh vừa xuất hiện. Nàng có thể nhận thấy những người kia không ai là yếu hơn cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung cả.

- Một vài người rất lạ, có lẽ không phải cường giả ở Đông Huyền Vực. Có lẽ là cường giả Lâm Động đưa từ ngoài về.

Lăng Thanh Trúc nhướn mày rồi lắc đầu nói.

- Cường giả Lâm Động đại ca đưa về?

Tô Nhu giật mình, những cường giả như vậy ở đâu cũng là đại nhân vật, Lâm Động đại ca lại mời được họ về?

Xoẹt xoẹt!

Đó đương nhiên là bọn Tiểu Điêu, Chúc Lê cùng về với Lâm Động. Họ vừa hiện thân là nhìn về đám đệ tử Nguyên Môn rồi ngay lập tức tung chưởng, công thế cùng nguyên lực hùng hồn khiến đệ tử Nguyên Môn ngã nhào, không thể tiến thêm nửa bước.

- Đây là… Bọn Lục Phong thấy thế, sắc mặt kịch biến, kinh hãi nhìn những cường giả khí tức kinh người phía sau Lâm Động.

- Đại trưởng lão, Lâm Động lại có nhiều cường giả như vậy… Một trưởng lão Nguyên Môn kinh hãi, hắn có thể nhận thấy sự nguy hiểm từ những người kia.

- Giờ chúng ta phải làm gì?

Một trưởng lão khác vội hỏi. Tình hình lúc này dường như chúng đã mất hết ưu thế.

Ánh mắt Lục Phong thay đổi nhanh chóng, cuối cùng nghiến răng:

- Rút lui!

- Lâm Động, ngươi cứ đợi đấy. Đến khi ba vị chưởng giáo của bọn ta xuất quan, Đạo Tông các ngươi chết chắc!

Lục Phong gầm lên, rồi quay người rút lui, nhìn bộ dạng như không thèm quan tâm cả đệ tử Nguyên Môn nưa.

- Đã đến rồi sao lại đi nữa?

Lâm Động cười nhạt.

Nhưng khi Lục Phong mới rút lui được mấy nghìn trượng thì đột nhiên cảm giác không gian như lạnh đi, bầu trời có tuyết rơi đầy.

- Không hay rồi!

Lục Phong thấy thế, sắc mặt biến đổi, vội ngẩng lên thì thấy trên đỉnh núi phía xa có một thân ảnh mảnh mai đang ngồi cây tùng, mái tóc lam nhạt buông xõa, đôi mắt màu lam mang luồng hàn khí còn lạnh lẽo hơn hoa tuyết.

- Đó là Ứng Hoan Hoan của Đạo Tông!

Mấy người bọn Lục Phong đều là cường giả đỉnh cao của Nguyên Môn, trong cuộc chiến với Đạo Tông thời gian qua cũng đã nghe đến nhân vật cường hãn mới xuất thế của Đạo Tông nên cũng nhận ra ngay.

Ứng Hoan Hoan liếc nhìn chúng rồi chậm rãi đứng lên, chân bước trên không, dưới chân hình thành vô số đóa băng liên, sau đó nàng điểm một ngón tay vào không trung.

- Băng Phong Chi Tường!

Hoa tuyết ngưng tụ điên cuồng rồi hóa thành bốn bức tường thông thiên quanh bốn người bọn Lục Phong, phong tỏa mọi đường lui của chúng.

Rầm rầm!

Bốn bọn chúng thấy vậy vội vàng phát ra vô vàn đạo công thế nhưng vẫn không thể phá vỡ bức tường băng.

Lâm Động lướt một cái xuất hiện bên trên tường băng, sắc mặt lạnh lùng nhìn bốn kẻ bị vây khốn. Hắn nắm tay lại, một tấm bia đá cỡ nhỏ xuất hiện, chính là Đại Hoang Vu Bi.

- Yên tâm, rất nhanh ba lão cẩu đó sẽ theo các ngươi thôi.

Lâm Động lạnh lùng nói, rồi hắn vung tay, Đại Hoang Vu Bi bay lên, biến to thành nghìn trượng. Bên dưới lan tỏa những luồng dao động với áp lực mạnh mẽ, ma khí trong người bốn kẻ kia cuống cuồng trốn tránh.

Uỳnh!

Tấm bia đá khổng lồ rơi xuống, cả không gian như không chịu nổi sức nặng ấy mà phát ra âm thanh răng rắc.

- Chưởng giáo, cứu bọn ta!

Ánh mắt bọn Lục Phong đầy kinh hãi, lão gào lên thảm thiết.

Rầm!

Ngay khi lão vừa dứt lời thì cả bầu trời nhanh chóng biến dạng một cái tay khổng lồ đột nhiên thò ra từ trong không gian đấm mạnh lên bức tường băng định cứu bốn kẻ kia ra.

- Cuối cùng không nhịn được nữa sao, lão cẩu Nguyên Môn?

Ánh mắt Lâm Động lóe hàn quang, giọng nói lạnh băng băng vang lên.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1203

Tấm Tổ Phù Thứ Tám

Đại thủ màu bạc xuyên qua không gian đánh tan bức tường băng rồi tóm về phía bọn Lục Phong. Dường như muốn cứu chúng trước khi Lâm Động hạ sát thủ.

Lâm Động đứng trên không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn đại thủ khổng lồ đó, dường như hắn không bất ngờ mấy. Đại Hoang Vu Bi lại phình to rồi chuyển hướng đè xuống bán tay khổng lồ kia.

Hừ!

Dường như nhận ra hành động của Lâm Động, từ trong không gian bị vỡ vọng ra một tiếng hừ lạnh, đại thủ khổng lồ lật ngược lại đập thẳng lên Đại Hoang Vu Bi.

Rầm!

Không gian bị chấn động vỡ tan, năng lượng xung kích cuồng bạo lan tỏa, bốn người bọn Lục Phong ở gần đó đều hộc máu tươi.

Uỳnh uỳnh!

Đại Hoang Vu Bi rung lên dữ dội, từng đợt sóng khuếch tán ra xung quanh, nhưng đại thủ cũng rất khủng bố, đỡ được sự chấn áp của Đại Hoang Vu Bi. Tuy nó cũng không ngừng run lên nhưng vẫn chưa bị Đại Hoang Vu Bi chấn áp.

- Băng Phụng Chấn Ma Tỏa!

Từ phía xa, gọng nói lạnh lùng mang đầy hàn khí vang lên, băng tuyết ngưng tụ thành mười con phượng hoàng băng khổng bay xung quanh đại thủ. Những chiếc đuôi lớn biến thành những sợi xích băng hàn quấn chặt lấy đại thủ.

Hàn khí kinh người tỏa ra từ sợi xích, khói trắng bốc lên từ đại thủ kia, từng lớp băng bắt đầu lan ra.

Hàn khí khiến uy lực của đại thủ giảm mạnh, Đại Hoang Vu Bi lập tức rơi xuống trấn áp được nó.

Xoẹt!

Nhưng ngay khi ấy, ngân quang đột nhiên lóe sáng, không gian biến dạng, đại thủ biến mất.

Uỳnh!

Đại Hoang Vu Bi rơi xuống nhưng rơi vào hư không, mặt đất phía dưới bị chấn động vỡ tan tành.

Lâm Động thấy vậy chau mày, bàn tay kia biến mất quá quỷ dị, hơn nữa hắn còn không nhận ra nó đã biến mất thế nào.

Mấy người Chúc Lê ở phía xa cũng đang chăm chú nhìn về hướng này, ánh mắt đầy ngưng trọng.

- Cẩn thận!

Đúng lúc ấy, Ứng Hoan Hoan hô lớn, Lâm Động lập tức cảm nhận được hàn khí đang ập tới biến thành một bức tường băng phía sau hắn.

Rầm!

Ngay khi tường băng hình thành, không gian đột nhiên vỡ ea, một bàn tay màu bạc hung hăng đánh xuống, một quyền phá vỡ tường băng. Nhưng nhờ một

giây đó Lâm Động cũng nhanh chóng tránh được công kích.

Bàn tay ấy đánh hụt thì lại lập tức biến mất.

Lâm Động thấy cảnh tượng quỷ dị đó, đồng tử co lại, vừa rồi hắn cảm nhận thấy một luồng năng lượng kỳ lạ nào đó… - Chuyện gì vậy?

Ứng Hoan Hoan xuất hiện bên cạnh Lâm Động, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Lâm Động lắc đầu, rồi cười khảy:

- Để ta xem ngươi làm trò quỷ được bao lâu. Hoan Hoan, ta giải quyết mấy tên này, muội chú ý xung quanh.

Bàn tay này đã quỷ dị thì Lâm Động sẽ ép hắn phải hiện thân.

Lâm Động biến thành đạo ánh sáng lao vút về phía bọn Lục Phong, sát khí kinh người bùng phát xung thiên.

Bọn Lục Phong thấy thế sắc mặt đại kinh, cuống cuồng rút lui. Nhưng Lâm Động không hề cho chúng cơ hội phản kháng, bạch quang ôn hòa trào dâng bao trùm lấy bọn chúng.

Chúng kinh hãi khi nhận ra ma khí trong cơ thể dần tiêu tan, đặc biệt là Lục Phong, thương thế càng như xát muối vào vết thương, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

- Hừ!

Lâm Động cũng không khách khí, vung tay lên, Đại Hoang Vu Bi lại bay tới, ánh sáng từ đáy tấm bia ngưng tụ lại.

Đại Hoang Vu Bi cùng bóng đen nặng nề đè xuống bốn người Lục Phong. Nhưng khi Đại Hoang Vu Bi sắp đè xuống thì không gian cách bốn kẻ đó không xa đột nhiên biến dạng.

- Lại đến sao?

Ánh mắt Lâm Động lập tức lóe hàn quang, nhanh như chớp, hắn xuất hiện bên trên Đại Hoang Vu Bi, tử kim quang bùng nổ từ trong người, vô số con tử kim long quấn quanh người hắn, tỏa ra thứ long uy vô cùng thuần chính.

Grào!

Tiếng long ngâm vang vọng, có đến ba nghìn con tử kim lòng biến thành một bàn vuốt rồng hàng nghìn trượng xé tan không gian oanh kích lên bàn tay xuất hiện một cách quỷ dị kia.

Rầm!

Âm thanh vang vọng như sấm rền vang vọng khắp không gian, dù cách xa hàng trăm dặm cũng nghe thấy rõ ràng.

Lần này đại thủ bị đánh lui, ngân quang cũng tối đi phần nào, rõ ràng đã chịu thiệt thòi trước sự tấn công lần này của Lâm Động.

- Không biết ngươi là con nào trong ba lão cẩu Nguyên Môn?

Lâm Động nhếch mép.

- Ngươi tưởng ta là của ba năm trước sao? Bản thể không xuất hiện mà muốn cướp người khỏi tay ta?

- Đúng là tiểu tử khó nhằn! Năm đó bản tọa đã nghĩ ngươi sẽ là một rắc rối, không ngờ lại thành sự thực.

Một giọng nói vọng ra.

- Nếu ngươi không dám hiện thân thì hãy để ta hủy diệt thứ đồ chơi này đi!

Lâm Động xông tới cũng bàn vuốt tử kim long.

Khi Lâm Động đang ra tay hì Ứng Hoan Hoan cũng xuất hiện phía trước bốn người bọn Lục Phong. Bàn tay nàng khẽ rung, băng tuyết biến thành vô số sợi lướt trong hư không rồi xuyên qua bốn người bọn chúng!

Rắc rắc!

Băng xích xuyên qua, chỉ thấy từng tầng băng lạnh nhanh chóng hiện lên trên bề mặt da của chúng. Chưa kịp phản ứng gì thì băng đã bao phủ toàn thân, bề mặt còn có phù văn lấp lánh, phong ấn chúng lại.

Ứng Hoan Hoan và Lâm Động cũng có chút tâm ý tương thông, lúc này Lâm Động đang toàn lực đối phó với một trong ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn. Vì thế nàng cũng quyết đoán ra tay bắt gọn bốn tên bọn Lục Phong, để tránh việc đại thủ xuất quỷ nhập thần cứu người lúc nào không biết.

Vút vút!

Mấy người Chúc Lê và Tiểu Điêu cũng nhanh chóng lao tới, họ nhìn cuộc giao đấu của Lâm Động với bàn tay đó cũng thấy lo lắng. Từ xa mà đấu được với Lâm Động như vậy, xem ra kẻ ở trong bóng tối cũng có thực lực khủng khiếp, chưa biết chừng đã đạt đến cảnh giới Luân Hồi Cảnh.

Bùm bùm!

Mỗi lần đâm vào nhau là bàn vuốt tử kim long và đại thủ lại tạo ra từng trận kình phong cuồng bạo, không gian vang lên từng trận âm thanh đinh tai nhức óc.

- Ta đã nói rồi, lão cẩu Nguyên Môn muốn đối phó với ta thì hiện chân thân đi. Chơi mấy trò này thì quá nực cười!

Thế nhưng chẳng có kẻ nào đáp lại, đại thủ vẫn công kích ngày càng mạnh mẽ.

Mắt Lâm Động lóe lên hàn quang, không nương tay nữa, chỉ thấy hắn lướt đi rồi xuất hiện ngay trên đại thủ, hai chưởng đánh xuống.

Phụt phụt!

Hắc quang và lôi quang giống như tấm mạng nhện đột nhiên khuếch tán từ lòng bàn tay hắn. Chỉ trong chốc lát đã bao phủ xung quanh đại thủ. Thôn phệ lực và lôi đình lực cuồng bạo trào dâng tiêu hủy thứ năng lượng kỳ lạ ẩn tàng bên trong đại thủ.

- Phá!

Lâm Động giậm mạnh chân, đại thủ xuất hiện vết rạng, ánh sáng tỏa ra, đại thủ biến thành chấm sáng rồi tiêu tan.

Khi đại thủ bị đánh tan, không gian phái trước có chút biến dạng, Lâm Động dường như đã nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ đang ngồi xếp bằng trong đó.

Tuy Lâm Động không nhìn rõ được thân ảnh đó nhưng hắn biết chắc chắn đó là một trong ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn!

- Lâm Động, hôm nay coi như ngươi có bản lĩnh, con chó nhà có tang năm đó cũng khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác. Ngươi muốn báo thù chứ gì? Ha ha, vậy hãy đến Nguyên Môn. Ba người bọn ta đang đợi ngươi! Muốn hủy diệt Nguyên Môn thì phải xem ngươi có tư cách không!

Không gian đó nhanh chóng biến mất, thân ảnh kia cũng tan biến một cách quỷ dị, không gây ra chút sao động năng lượng nào.

Lâm Động siết chặt tay, trong mắt hiện đầy sát ý.

- Huynh cảm nhận được không?

Ứng Hoan Hoan xuất hiện ở bên cạnh, nàng nhìn không gian vừa biến mất, đột nhiên hỏi.

Lâm Động khẽ gật đầu:

- Thấy…. hắn vừa dùng năng lượng của tổ phù. Trong tay Nguyên Môn lại có một đạo tổ phù.

Ứng Hoan Hoan nhướn mày, khẽ nói:

- Nếu muội đoán không nhầm thì có lẽ đó là Không Gian Tổ Phù, thứ khiến người ta khó nắm bắt nhất trong Bát đại tổ phù!

- Không Gian Tổ Phù à… Lâm Động lẩm nhẩm, xem ra mấy năm nay Nguyên Môn cũng ẩn tàng khá kỹ. Không ngờ thứ tổ phù ít người biết đến đã rơi vào tay chúng…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1204

Không Gian Tổ Phù

Lâm Động trên bầu trời có vẻ mặt khá trầm tư, Không Gian Tổ Phù đột nhiên xuất hiện rõ ràng đã vượt ngoài dự liệu của hắn.

- Việc Nguyên Môn câu kết với dị ma là không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu đã vậy, ba kẻ đứng đấu Nguyên Môn làm thế nào lại khống chế được Không Gian Tổ Phù?

Lâm Động lẩm nhẩm. Thường thì tổ phù có tính khắc chế rất mạnh đối với dị ma. Chỉ cần trong cơ thể có ma khí thì chắc chắn tổ phù sẽ phản kháng chứ chưa nói đến việc bị khống chế.

Dao động năng lượng vừa rồi Lâm Động cảm tri thấy rất rõ, đó chính xác là năng lượng của tổ phù. Hơn nữa nhìn cái đại thủ đó có thể tùy ý xuyên qua không gian như vậy, cũng chỉ có Không Gian Tổ Phù là làm được. Nếu không, dù là cường giả bước vào Lh cũng khó lòng xuyên qua không gian mà không để lại bất cứ dấu vết gì như vậy.

Ứng Hoan Hoan cũng lắc đầu chau mày, rõ ràng nàng cũng không rõ lắm rốt cuộc Nguyên Môn dùng thủ đoạn gì mà thao túng được Không Gian Tổ Phù.

- Thôi, mặc kệ chúng dùng thủ đoạn gì, thứ thần vật như vậy không thể để rơi vào tay chúng được.

Ứng Hoan Hoan gật đầu, rồi nàng bỗng nhìn về phía xa, ngón tay khẽ gạt lọn tóc xõa bên tai lên, sắc mặt có phần khó hiểu.

Đích đến của ánh nhìn ấy cũng là một nữ tử tuyệt sắc dường như sinh ra nhờ

hội tụ thiên địa linh khí.

Lâm Động cũng nhận ra ánh mắt ấy, gương mặt vừa rồi đối diện với Nguyên Môn không hề động dung mà giờ đã có chút thiếu tự nhiên.

Quan hệ giữa ba người đúng là có phần khó nói. Giữa Lâm Động và Lăng Thanh Trúc là mối quan hệ xác thịt, rất nhiều năm trước, nguyên nhân lớn nhất khiến Lâm Động đi ra từ một vương triều Đại Viêm nhỏ bé đó là muốn theo đuổi nữ tử kia. Lăng Thanh Trúc kiêu ngạo, nhưng Lâm Động cũng cố chấp. Năm đó ta phải ngưỡng vọng nàng vậy thì ta sẽ vượt qua nàng!

Về Lăng Thanh Trúc, hắn không thể không thừa nhận tận sâu trong trái tim hắn có khát vọng chinh phục nàng. Dục vọng này đã được gieo mầm từ hồi trên đỉnh núi ấy.

Dưới khát vọng ấy còn có sự bá đạo của nam nhân, hắn không thể tưởng tượng được nếu Lăng Thanh Trúc dựa vào lòng một nam nhân khác thì liệu hắn giữ được bình tĩnh vốn có không.

Còn Ứng Hoan Hoan thì sau này hắn mới gặp, đối mặt với sự hy sinh và chờ đợi của cô gái này, Lâm Động dù có lòng dạ sắt đá thế nào cũng không thể làm như không biết. Từng cảnh tượng ở Dị Ma Thành, đến nay vẫn còn để lại trong hắn vị chua xót.

Cô thiếu nữ hoạt bát nhí nhảnh hồi đó, có thể nói là vì hắn mà trở thành một mỹ nhân lạnh lùng. Sự thay đổi tính cách này rốt cuộc phải trải qua những nỗi đau thế nào, có lẽ ngay Ứng Hoan Hoan cũng không thể đếm hết được.

Cả hai người đều ưu tú, không ai có thể phủ nhận. Một là đệ tử ưu tú nhất của Cửu Thiên Thái Thanh Cung trong bao năm qua, người kia lại là chuyển thế của Băng Chủ. Hai nữ tử gặp nhau, muốn ai đó chịu nhún nhường là chuyện không thể.

Mà đây cũng là điều khiến Lâm Động thấy đau đầu thêm nhiều lần.

- Giết!

Khi Lâm Động đang thất thần vì chuyện này thì tiếng hô giết từ phía dưới vang lên. Chỉ thấy đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang xông về phía đệ tử Nguyên Môn. Đệ tử Nguyên Môn mất đi các trưởng lão thì sĩ khí đã mất hết, đối diện với sự truy sát của đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung thì kêu gào thảm thiết.

Lúc này thì không thể nói cái gì là tàn nhẫn cả. Nguyên Môn phát động chiến tranh thì phải trả giá. Huống hồ đệ tử Nguyên Môn đã bị ma khí xâm thực, để lâu e là sẽ bị ăn mòn lý trí, trở thành dã thú hình người chỉ biết giết chóc.

Tiếng chém giết kéo dài một lúc lâu, khắp núi đều là thi thể đệ tử Nguyên Môn, một số kẻ sống sót được cũng bỏ trốn trong thê thảm.

- Lâm Động đại ca!

Tô Nhu ở phía xa vẫy tay với Lâm Động, gương mặt đỏ hồng lên vì phấn khích.

Lâm Động thấy vậy cũng tiến lại phía đó. Phía sau, Ứng Hoan Hoan hơi do dự rồi căn môi theo phía sau hắn.

- Lâm Động đại ca, huynh không bị thương chứ?

Tô Nhu vội vàng nhìn quanh người Lâm Động hỏi.

Xung quanh lúc này còn có rất nhiều đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, họ cũng nhìn Lâm Động đầy hiếu kỳ, ánh mắt cũng tràn ngập sự cảm kích. Nếu không phải có mấy người Lâm Động đến tương trợ thì có lẽ Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã đi vào lịch sử của Đông Huyền Vực rồi.

Lâm Động lắc đầu cười rồi nhìn Lăng Thanh Trúc phía sau. Nàng nhận ra hắn đang nhìn thì hơi ngoảnh đi chỗ khác, nhưng ánh mắt thì lại nhìn về phía Ứng Hoan Hoan ở phía sau Lâm Động.

Ánh mắt hai nữ tử chạm nhau, không khí dường như đông cứng lại trong khoảnh khắc.

Khí chất của cả hai lạnh lùng, chỉ có điều Ứng Hoan Hoan là do thể chất, hàn khí quanh người vô cùng lạnh lẽo, còn Lăng Thanh Trúc thì là đến từ khí chất bên trong nàng.

Cả hai dù ở đâu cũng sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Khi ở cùng nhau tại một nơi, ánh sáng và sự lạnh lùng của cả hai dường như tạo nên cảm giác đối lập nhau.

Cả khu vực dường như vào khí trường kỳ lạ của cả hai. Điều này cũng khiến đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng ngậm chặt miệng, mắt không ngừng nhìn qua nhìn lại giữa hai người, rồi không kìm được liếc nhìn Lâm Động ở giữa. Một vài người nhạy bén thì nhướn mày rồi lại nhìn Lâm Động với ánh mắt vừa khâm phục vừa thương hại.

Tiểu Điêu, Chúc Lê đại trưởng lão cũng bay tới, thấy không khí cổ quái này thì không kìm được bật cười, nhìn Lâm Động đầy thích thú.

- Khụ.

Không khí cổ quái cứ kéo dài mãi, mà Ứng Hoan Hoan và Lăng Thanh Trúc đều không nói gì, cuối cùng Lâm Động đành hắng giọng một tiếng, rồi nhìn về phía Cửu Thiên Thái Thanh Cung có phần đỏ nát, trầm mặc một chút nói:

- Cung chủ đâu?

- Sư phụ tọa hóa rồi.

Ánh mắt như mặt hồ thu của Lăng Thanh Trúc tối đi:

- Các trưởng lão cũng trọng thương, Cửu Thiên Thái Thanh Cung hiện giờ có thể nói là đại thương nguyên khí rồi.

Lâm Động khẽ thở dài, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, so với Nguyên Môn, Cửu Thiên Thái Thanh Cung đúng là khó lòng tạo nên trở ngại. Nếu hắn đến muộn một chút có lẽ Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ tổn thấy nghiêm trọng hơn nhiều.

- Lần này…ta thay mặt đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, cảm ơn ngươi và các vị bằng hữu Đạo Tông cùng với những tiền bối khác.

Lăng Thanh Trúc khé nói.

- Hà hà, việc nên làm thôi.

Chúc Lê đại trưởng lão lắc đầu cười:

- Thôi, mấy người trẻ tuổi các ngươi nói chuyện đi, lão phu không chịu nổi cái không khí này rồi.

Nói rồi Chúc Lê quay người bước đi, mấy người Tiểu Điêu cũng cười rồi đ. Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung ở xung quanh cũng dần giải tán, chỉ là ánh mắt tò mò vẫn không ngừng nhìn về phía này.

Ứng Hoan Hoan thấy mọi người rời đi, nhìn Lâm Động một cái rồi cười với Lăng Thanh Trúc, đưa tay ra nói:

- Đạo Tông Ứng Hoan Hoan, ta nghĩ chúng ta đã gặp nhau rồi.

- Lăng Thanh Trúc, tên tuổi Hoan Hoan cô nương có lẽ không ai trên Đông Huyền Vực là không biết.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Lăng Thanh Trúc cũng nở nụ cười hiếm gặp. Nàng đưa tay khẽ nắm lấy tay Ứng Hoan Hoan. Cả hai không ai muốn yếu thế trước mặt đối phương.

- Vậy hai người nói chuyện đi.

Ứng Hoan Hoan không nói gì thêm, chỉ nhìn Lâm Động, giọng nói dịu dàng hơn nhiều:

- Xử lý xong việc rồi, bọn muội về Đạo Tông trước, muội đợi huynh.

Nói rồi nàng quay người rời đi.

- Hoan Hoan cô nương rất tốt với ngươi.

Lăng Thanh Trúc nhìn bóng lưng của Ứng Hoan Hoan, trầm mặc một chút rồi đột nhiên nói.

- Nàng đã đến vương triều Đại Viêm? Mẹ ta nói từng gặp nàng.

Lâm Động cười, nhìn Lăng Thanh Trúc, nói.

Lăng Thanh Trúc gật đầu dường như rất bình tĩnh, chỉ là gương mặt hơi ửng hồng, nói:

- Vừa hay có việc cần đến vương triều Đại Viêm, rồi thuận tiện đi thăm cha mẹ ngươi.

Nàng nói có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt trước nay rất ít khi dao động giờ lại có chút lúng túng. Vì cái cớ này thực sự rất khó khiến người khác tin được.

Lâm Động gật đầu cười:

- Mẹ ta hỏi lúc nào thì đưa các nàng về.

Lăng Thanh Trúc trợn mắt, rồi lông mày nhướn lên:

- Các nàng?

Lâm Động bỗng chốc thấy đầu mình to ra.

Lăng Thanh Trúc mím môi, rồi ngoảnh mặt đi:

- Ba năm không gặp ngươi đã thay đổi rất nhiều.

Lâm Động cười, ngẩng lên nhìn vầng dương đang xuống núi:

- Vì ta muốn trở về mà.

Lăng Thanh Trúc trầm mặc, chỉ một câu nói cũng cho nàng hiểu được trong ba năm qua người thanh niên này đã phải bỏ ra những gì. Người ngoài chỉ thấy quầng sáng khi hắn trở về chứ sao biết được để có sức mạnh như thế hắn đã phải trải qua bao lần sinh tử… - Thật ra, ba năm trước ngươi cũng rất lợi hại.

Lăng Thanh Trúc khẽ nói, trong đầu nàng hiện ra cảnh tượng ba năm trước. Thân thể mỏng manh đầy máu, tay cầm trường thương, dù đối mặt với ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn cũng không hề sợ hãi. Khí phách đó khiến vô số người phải động dung, bao gồm cả nàng.

Lâm Động cười, rồi khẽ vươn vai, thở ra một hơi:

- Đã về rồi thì nên kết thúc mọi việc thôi.

- Ngươi định thế nào?

Lăng Thanh Trúc nhận ra mùi tanh nồng trong ngữ khí của hắn.

Lâm Động ngẩng lên, nhìn về vầng tàn dương màu đỏ máu, lạnh lùng nói:

- Ba ngày sau, tử chiến một trận với Nguyên Môn!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1205

Liên Minh Chu Nguyên

Kế hoạch tiêu diệt Cửu Thiên Thái Thanh Cung của Nguyên Môn, vì sự xuất hiện của bọn Lâm Động mà đã thất bại hoàn toàn. Tuy Nguyên Môn thảm bại nhưng Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng trở thành một đống phế tích, cung chủ thì trọng thương tọa hóa, những trưởng lão còn lại cũng đều bị trọng thương, rõ ràng Cửu Thiên Thái Thanh Cung hiện nay vô cùng yếu ớt.

- Nàng dẫn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung cùng ta đến Đạo Tông đi. Ở đây không thể ở lại nữa rồi. Vạn nhất Nguyên Môn đánh lén nữa thì chắc chắn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung sẽ tử thương thảm trọng.

Nghĩ đến việc Cửu Thiên Thái Thanh Cung giờ không còn mấy khả năng tự bảo vệ nữa, Lâm Động cũng dùng điều đó lấy ý kiến của Lăng Thanh Trúc.

- Điều này… Nghe thế Lăng Thanh Trúc cũng hơi do dự. Nếu cứ thế đến Đạo Tông thì khó tránh khỏi cảm giác làm phiền người ta. Tuy nàng biết đó là cách tốt nhất nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút kháng cự.

- Giờ nàng là cung chủ của Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Lâm Động nhìn nàng chậm rãi nói.

Lăng Thanh Trúc nắm chặt tay, rồi khẽ gật đầu. Nàng hiện giờ đúng là phải luôn luôn nghĩ cho đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung, dù rằng vì thế mà phải chịu chút thiệt thòi.

- Nàng đi dặn dò mọi người trước đi.

Lâm Động nhìn đống phế tích, khẽ thở dài. Chỉ trong mấy ngày mà một siêu cấp tông phái đã tan thành mây khối. Hắn là trong lòng Lăng Thanh Trúc cũng không dễ chịu gì.

Nói rồi hắn quay người đi, ngồi trên một mỏm đá nhìn Lăng Thanh Trúc đi dặn dò đệ tử, không khí có phần xao động.

- Huynh bảo họ đến Đạo Tông sao?

Một luồng hàn khí thổi tới bên cạnh, Ứng Hoan Hoan cũng ngồi xuống cạnh hắn, tay khẽ chống cằm nhìn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang thu dọn tàn cục.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, cười:

- Nàng không để bụng chứ?

- Muội đâu có nhỏ nhen vậy.

Ứng Hoan Hoan trợn mắt, rồi nhìn đống phế tích, lầm bầm:

- Thật ra muội rất hiểu nàng ấy. Vì trước khi huynh trở về cả Đạo Tông cũng do muội gánh vác. Cường giả Nguyên Môn nhiều vô kể, ba kẻ đứng đầu từ đầu chí cuối chưa từng ra tay, muội sợ một ngày mình thất bại, bao nhiêu đệ tử Đạo Tông cũng sẽ rơi vào tình cảnh kia.

- Ba năm qua, muội rất nhớ huynh, nhưng cũng phải dốc toàn lực bảo vệ Đạo Tông….

Ứng Hoan Hoan coi chân lên, đặt cằm lên đầu gối, gương mặt được bao quanh bởi hàn khí lúc này lại có vẻ yếu đuối khiến người ta xót xa.

- Muội sợ sẽ không đợi được huynh trở về. Hoặc là…khi huynh về thì Đạo

Tông đã bị hủy diệt, còn muội cũng đã bị buộc thành một người khác.

Lâm Động sững người nhìn cô gái bên cạnh mình, trong ba năm qua hắn sống không dễ dàng gi, nhưng những người ở đây cũng dễ dàng sao? Nàng của ba năm trước hoạt bát đáng yêu, là tiểu công chúa được cưng chiều của tất cả đệ tử Đạo Tông, ngày nào cũng vui vẻ không phải lo nghĩ gì. Thế nhưng sau đó, sự tồn vong của vô số đệ tử Đạo Tông đều đặt lên đôi vai mỏng manh của nàng. Gánh nặng đó nghĩ thôi cũng khiến người ta đau lòng.

- Muội vất vả rồi. Nhưng giờ ta đã về, gánh nặng đó cứ để ta. Ta thô thịt dày, rất giỏi gánh những thứ đó.

Lâm Động ánh mắt dịu dàng, đưa tay xoa xoa đầu Ứng Hoan Hoan, mái tóc nàng mát rượi, cảm giác rất thoải mái.

- Ừm.

Hành động đó của Lâm Động khiến Ứng Hoan Hoan hơi đỏ mặt, nàng nói với âm lượng chỉ hai người nghe thấy:

- Huynh yên tâm, dù huynh làm gì, muội cũng sẽ giúp huynh.

Ở phía xa, Lăng Thanh Trúc đang dặng dò đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung dọn dẹp tàn cục chuẩn bị rút đi đột nhiên ngoảnh lại, thấy hai người ngồi trên mỏm đá thì khẽ cắn môi, tâm cảnh trước nay vẫn tĩnh lặng bỗng gợn sóng.

- Chậc chậc, Thanh Trúc sư tỷ, xem ra tỷ gặp một đối thủ rất lợi hại rồi.

Đột nhiên từ bên cạnh có một giọng nói khẽ vang lên, chỉ thấy Tô Nhu không biết đã tới bên cạnh từ lúc nào, ánh mắt không ngừng nhìn về phía mỏm đá cười khúc khích.

Lăng Thanh Trúc nhìn nàng:

- Ứng Hoan Hoan vì để hắn thoát khỏi Dị Ma Thành đã dùng tính mạng ép

Ứng Huyền Tử hiên thân, sự dám yêu dám hận đó đương nhiên ta không thể bằng.

- Đâu có, dù sao hai người cũng có tính cách khác nhau, cách thể hiện cũng khác mà. Hì hì, thật ra muội cũng biết tỷ thích Lâm Động đại ca. Nếu không, với tính cách của tỷ sao có thể mỗi năm lại đến vương triều Đại Viêm.

Tô Nhu cười.

- Thanh Trúc sư tỷ tuy trái tim bị bao phủ bởi một lớp băng nhưng phía sau nó lại là một trái tim ấm nóng. Chỉ có điều, cả đời này chỉ Lâm Động đại ca mới có phúc hưởng điều đó thôi… Trước sự trêu chọc của Tô Nhu, Lăng Thanh Trúc vốn bình tĩnh như vậy cũng phải đỏ mặt, làm bộ giận dữ:

- Nha đầu, ai dạy muội những cái đáng ghét như thế hả? CÒn không mau đi giúp mọi người đi - Vâng.

Tô Nhu cười, vẫy vẫy tay:

- Có điều, Thanh Trúc tỷ đừng bỏ lỡ mất nhé, trên thế gian này không có thuốc hối hận đâu.

Lăng Thanh Trúc nhìn Tô Nhu cười chạy đi, môi khẽ mím lại, tâm cảnh mới dần bình tĩnh đã lại gợn sóng ngày một nhiều.

Nửa ngày sau thì mới dọn xong tàn cục, bọn Lâm Động không ở lại thêm nữa, nhìn nơi mấy ngày trước còn rất hùng vĩ đại khí, cuối cùng thở dài, vẫy tay rồi dẫn tất cả đi… Cả đoàn trở về Đạo Tông đương nhiên gây nên không ít xao động. Đệ tử Đạo Tông thấy đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung thần sắc u ám thì đều thở dài. Cuộc chiến này ảnhh hưởng đến cả Đông Huyền Vực, nếu không phải Đạo Tông có một Ứng Hoan Hoan, cộng với Lâm Động trở về kịp thời thì e là kết cục của Đạo Tông còn bi thảm hơn.

Trong tông điện Đạo Tông, Ứng Huyền Tử nghe chuyện ở Cửu Thiên Thái

Thanh Cung cũng thở dài, sắc mặt ảm đảm.

- Đông Huyền Vực hiện nay, ngoài Nguyên Môn ra chỉ còn Đạo Tông chúng ta. Ta nghĩ chắc chắn Nguyên Môn sẽ không để mặc cho chúng ta cố thủ nữa đâu.

Ứng Huyền Tử nói.

- Chưởng giáo cũng đừng quá lo lắng, lần này tuy Cửu Thiên Thái Thanh Cung tổn thất không ít nhưng Nguyên Môn cũng phải trả giá rất đắt. Các trưởng lão đã bị giết hết, dù Nguyên Môn có dị ma ngầm trợ giúp thì cũng không thể coi như không có sự tổn thất đó.

Lâm Động lắc đầu nói:

- Nguyên Môn hiện nay có lẽ không thể chủ động tấn công nữa. Ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn vô cùng giảo hoạt, lúc này có lẽ sẽ không tùy tiện ra tay đâu.

- Ý ngươi là?

Ánh mắt Ứng Huyền Tử lóe sáng.

- Chủ động tấn công, tiêu diệt Nguyên Môn, kết thúc sự hỗn loạn ở Đông Huyền Vực.

Hung quang lóe lên trong mắt Lâm Động, nhưng giọng nói thì vô cùng bình thản.

Ứng Huyền Tử và các trưởng lão Đạo Tông nghe thế đều giật mình, hiện nay Nguyên Môn thế mạnh, Đạo Tông phần lớn là tránh né cố thủ tông môn, nhưng Lâm Động lại chủ động tấn công.

- Cha, Nguyên Môn thế mạnh nhưng Đạo Tông chúng ta cũng không yếu, nếu thật sự đánh thì chưa biết được ai sẽ thua đâu.

Ứng Hoan Hoan cũng lên tiếng:

- Hơn nữa dị ma quỷ dị đa đoan, nếu cứ mặc cho Nguyên Môn như vậy, chẳng ai đảm bảo được sẽ có chuyện gì khác xảy ra.

Lâm Động gật đầu, phía sau Nguyên Môn có lẽ chính là Ma Ngục. Bọn chúng rõ ràng có âm mưu tol lớn, chúng không dám hiện thân nên mới xâm thực Nguyên Môn để động thủ thay. Nếu không giải quyết Nguyên Môn sớm thì hậu họa khó lường.

- Ứng Huyền Tử tiền bối, lần này Nguyên Môn đã tổn thất lớn, có lẽ không còn thế mạnh như trước… Lăng Thanh Trúc nãy giờ vẫn yên lặng nghe mọi người nói bỗng lên tiếng.

- Ồ?

Ứng Huyền Tử khựng người nhìn Lăng Thanh Trúc.

- Chiến tranh do Nguyên Môn gây ra ảnh hưởng đến cả Đông Huyền Vực, rất nhiều siêu cấp tông phái đã bị hủy diệt, nhưng họ không phải bị tiêu diệt hoàn toàn, vẫn có không ít cường giả thoát khỏi cái chết. Nếu Đạo Tông chủ động xuất kích, lấy khẩu hiệu diệt trừ Nguyên Môn, thì ra nghĩ có lẽ sẽ rất nhiều cường giả ẩn náu sẽ tới. Cục thế lúc ấy sẽ đổi ngược, Nguyên Môn sẽ là kẻ rơi vào thế yếu.

Giọng nói có phần lạnh lùng của Lăng Thanh Trúc khiến không ít người mắt sáng lên.

Lâm Động cũng ngạc nhiên nhìn Lăng Thanh Trúc, cách này cũng thật hay, mượn cừu hận mà Nguyên Môn đã tạo ra kết nối tất cả cường giả các phương đang ẩn tàng lại với họ cùng tuyên chiến Nguyên Môn. Như thế Nguyên Môn sẽ thật sự phải quyết một trận sinh tử với cả Đông Huyền Vực.

- Lâm Động, ngươi nghĩ sao?

Ánh mắt Ứng Huyền Tử lóe sáng, gương mặt đầy phấn khích.

Lâm Động gật đầu cười:

- Hay!

Ứng Huyền Tử đứng bật dậy, vẻ mặt đầy kích động, một năm nay Đạo Tông bị Nguyên Môn chèn ép sắp tắc thở, cục diện này sắp thay đổi rồi sao?

- Mau truyền tin, rộng rãi mời các cường giả ở Đông Huyền Vực đến cùng thành lập liên minh Chu Nguyên. Ba ngày sau cùng quyết sinh tử với Nguyên Môn… Tin tức về liên minh Chu Nguyên nhanh chóng truyền khắp Đông Huyền Vực. Tuy ban đầu không có động tĩnh gì lớn nhưng dần dần khi tin tức được chứng thực, các khu vực bắt đầu sục sôi, vô số cường giả nhanh chóng đến Đạo Tông, trên gương mặt đều là sự thù hận với Nguyên Môn… Nguyên Môn.

Tông phái này bây giờ đã không còn sự đại khí hào hùng trước đây nữa, ma khí bao phủ trong tông, những làn gió âm hàn thổi qua, đệ tử Nguyên Môn đi qua đi lại trong tông hấp nạp ma khí, vẻ mặt chìm đắm mà hung hăng Đạo Tông đã giống như một vùng ma vực.

Sâu trong Nguyên Môn, trên một ngọn núi cao là ba thân ảnh đứng chắp tay sau lưng, thấp thoáng có thể thấy khí tức khủng khiếp tỏa ra từ người chúng.

- Nghe nói Đạo Tông thành lập liên minh Chu Nguyên, quyết sinh tử với chúng ta một trận… Một kẻ đột nhiên cười khẽ.

- Vậy thì đợi chúng đến. Giải quyết cái liên minh này là Đông Huyền Vực sẽ không còn bất cứ sự phản kháng nào nữa. Nguyên Môn chúng ta sẽ là kẻ thống trị duy nhtất.

Nam tử áo trắng nói, hai màu trắng đen trong mắt giống như âm dương ẩn hiện, huyền ảo vô cùng, chính là Thiên Nguyên Tử, một trong ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn.

- Ta và Lâm Động từng giao đấu, đúng là không ngờ được sau ba năm hắn lại mạnh đến mức này. Thú vị thật!

Bên cạnh Thiên Nguyên Tử, Nhân Nguyên Tử với mái tóc màu bạc cười nhạt.

- Ba năm trước chúng ta có thể tùy ý giết hắn, ba năm sau vẫn vậy chẳng có gì thay đổi cả.

Thiên Nguyên Tử thản nhiên nói.

Nhân Nguyên Tử gật đầu, vung tay lên, một đạo ngân quang bay xuống dưới:

- Ta vẫn chưa hoàn toàn thao túng được Không Gian Tổ Phù, dù gì nó cũng không phải của mình, thật đáng tiếc… Ngân quang bắn xuống hắc vụ cuồn cuộn, dường như có một thân ảnh mơ hồ đang ngồi vững như bàn thạch, ngân quang lóe sáng rồi chui vào thân thể hắn.

Thiên Nguyên Tử nhìn nhân ảnh đó, gương mặt hiện sự quỷ dị, miệng lẩm nhẩm:

- Liên minh Chu Nguyên, hà hà, đến đi, đến đi…Đạo Tông, ta sẽ cho các ngươi một niềm vui bất ngờ…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1206

Quyết Chiến Sắp Bùng Nổ

Trong ba ngày ngắn ngủi, không biết từ bao giờ mà không khí ở Đông Huyền Vực đã có một vài thay đổi kỳ lạ. Những cường giả vốn dĩ ẩn nấp vì bị Nguyên Môn truy sát từ bốn phương lục tục hiện thân và tiến về siêu cấp tông phái duy nhất còn lại trên Đông Huyền Vực, trừ Nguyên Môn ra, Đạo Tông.

Sự chấn động và hiệu quả mà liên minh Chu Nguyên tạo ra đã vượt qua những gì mấy người Ứng Huyền Tử dự liệu. Vì thế, khi thấy cường giả từ khắp nơi đổ về sắc mặt ai nấy cũng đều sững sờ.

Nói cho cùng thì họ đã xem thường thù hận mà Nguyên Môn đã tạo ra trên Đông Huyền Vực.

Bên ngoài Đạo Tông chật ních những người là người, cả vùng sơn mạch rộng bao la đầy âm thanh huyên náo.

Trên bầu trời chốc chốc lại có người bay qua, trong đó có không ít người có khí tức mạnh mẽ, điểm chung giữa họ chính là ánh mắt chứa đầy thù hận.

Tông môn bị hủy diệt, sư huynh đệ bị tàn sát, bản thân phải lưu vong nơi tha hương, bất cứ điều nào cũng đủ khiến họ quyết không đội trời chung với Nguyên Môn.

Ầm ầm!

Khi có ngày một nhiều cường giả đến đây hơn, trận pháp hộ tông của Đạo Tông rung chuyển, quầng sáng dần tan đi, rồi luồng nguyên lực hùng hồn trào ra như thủy triều.

Vút vút!

Vô số thân ảnh bay rào rào bay ra, cuối cùng hiện lên trên không trung, khí tức ngưng tụ vô cùng cường đại. Trên gương mặt mỗi đệ tử Đạo Tông đều có sự tự tin, cho dù họ biết đối thủ họ phải đối mặt lớn mạnh đến mức nào.

Những cường giả đến từ các siêu cấp tông phái khác thấy đệ tử Đạo Tông có khí chất như vậy cũng thầm cảm thán. So với Đạo Tông, đệ tử trong tông của họ đúng là kém hơn một bậc. Chẳng trách mà trước nhiều lần xâm phạm của Nguyên Môn mà Đạo Tông vẫn đứng vững.

Uỳnh!

Đột nhiên một luồng hung sát khí bùng phát khiến vô số cường giả giật mình, vội ngẩng lên thì thấy mộ đám hắc vân bay ra từ trong Đạo Tông, cuối cùng xuất hiện trên bầu trời. Nhịp thở của họ giống như một, sát khí biến thành một con cự hổ khổng lồ phía trên đỉnh đầu họ.

- Đây là… Cửu Phụng tộc các phương thấy đội quân hung hãn này thì sắc mặt đại biến, ánh mắt có vẻ kinh hãi, hiển nhiên đều nhận ra sự lợi hại của đội quân này.

- Đội quân này là của Đạo Tông? Sao trước đây ta chưa nghe qua nhỉ?

- Nghe nói là Lâm Động đưa về từ địa vực khác, vô cùng lợi hại.

- Lâm Động? Lẽ nào Lâm Động, đệ tử Đạo Tông ba năm trước bị Nguyên Môn đuổi khỏi Đông Huyền Vực?

- Hề, không phải hắn thì còn là ai được? Nhưng hiện giờ hắn không phải tiểu tử vô danh năm đó nữa. Ba ngày trước, đại trưởng lão Nguyên Môn, Lục Phong dẫn quân tấn công Cửu Thiên Thái Thanh Cung, hắn đến cứu viện, kết quả đám người Nguyên Môn không một ai chạy thoát.

- Lợi hại vậy sao? Đạo Tông thật là có phúc đó. Năm xưa có một Châu

Thông, giờ lại có một Lâm Động, thật là… - Đạo Tông dám khai chiến với Nguyên Môn cũng vì Lâm Động trở về. Hơn nữa hắn về còn đem theo những trợ thủ cực kỳ khủng bố…Lần này ba lão tạp mao Nguyên Môn gặp đối thủ rồi.

Sau khi đội quân kia xuất hiện, những tiếng xì xầm bàn tán bắt đầu vang lên, không ít người kinh ngạc và hiếu kỳ nhìn họ.

Vút!

Sau khi Hổ Phệ Quân xuất hiện, phía sau lại có thêm những đạo lưu quang lướt tới, thân ảnh đó chính là Ứng Huyền Tử, Lâm Động và mấy người Chúc Lê đại trưởng lão.

Sau khi Ứng Huyền Tử hiện thân, tiếng huyên náo lập tức lắng xuống.

- Chư vị, chắc hẳn chúng ta không còn xa lạ nữa. Đạo Tông cũng bày tỏ niềm đồng cảm với hoạn nạn mà mọi người gặp phải trong một năm nay. Nhưng Đạo Tông trước đây cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, không thể ra tay cứu viện, mong chư bị đừng oán hận, Ứng Huyền Tử nhìn quanh, cung tay trầm giọng nói.

- Ứng chưởng giáo nặng lời rồi. Kiếp nạn này là do trước đây bọn ta tầm nhìn quá hạn hẹp, nếu kịp thời liên thủ thì đã không có kết cục này.

Cách đó không xa, một nhóm đông người đứng trên không, lão giả áo xanh gầy gò đứng hàng đầu, lưng đeo thanh đại kiếm màu xanh, xung quanh tỏa ra kiếm khí mạnh mẽ, nhưng sắc mặt vô cùng đau khổ.

- Ài, Mạc chưởng giáo.

Ứng Huyền Tử nhìn lão giả đó, thở dài.

- Đó là ai?

Lâm Động thấy khí tức người đó đã là Chuyển Luân Cảnh, kiếm khí quanh người cũng cường hãn, hiển nhiên không phải loại vô danh.

- Đó là tông chủ Kiếm Tông, Mạc Giám, nhưng nay Kiếm Tông đã bị hủy diệt, có lẽ bây giờ chỉ còn thế này.

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh khẽ nói.

- Ở đây còn có một số tông chủ và trưởng lão của Bát đại siêu cấp tông phái trước đây. Họ thoát được từ tay Nguyên Môn, trước đó không dám hiện thân.

Bên trái Lâm Động, Lăng Thanh Trúc quét mắt nhìn biển người, giọng nói dễ chịu vang lên.

- Nhờ có cách này của nàng mà tập hợp được sức mạnh này, chúng ta có thêm phần chắc chắn giải quyết được Nguyên Môn.

Lâm Động khen ngợi nàng, nếu chỉ dựa vào Đạo Tông và Nguyên Môn quyết một trận tử chiến thì dù thắng lợi cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng.

- Cũng là do trận thắng của ngươi ba ngày trước thì mới có hiệu quả thế này. Nếu không chắc chắn họ không dám hiện thân. Đến lúc đó, có lẽ họ thà rời khỏi Đông Huyền Vực cũng không đối địch với Nguyên Môn.

Lăng Thanh Trúc lắc đầu nói.

- Muốn dựa vào những người này thành lập liên minh Chu Nguyên, ta nghĩ nếu không biết cách lôi kéo thì chỉ e thành sự không đủ mà bại sự có thừa.

Ứng Hoan Hoan thản nhiên nói.

- Hoan Hoan cô nương nói đúng, những người này đúng là có chiến lực không nhỏ, nhưng nếu không khống chế tốt thì sẽ phản tác dụng.

Lăng Thanh Trúc nhìn Ứng Hoan Hoan gật đầu.

Lâm Động cũng gật gù, trao đổi ánh mắt với Ứng Huyền Tử rồi chậm rãi bước ra. Khi ấy cũng không ít ánh mắt chuyển sang người hắn tiếng xao động lại

vang lên, chắc hẳn đã nhận ra hắn.

- Chư vị bằng hữu Đông Huyền Vực, hắn là mọi người đều biết lý do chúng ta gặp mặt nhau ởôm nayđây. Nguyên Môn phát động chiến tranh, ảnh hưởng đến cả Đông Huyền Vực, rất nhiều siêu cấp cường giả tông diệt nhân vong, chắc hẳn chư vị cũng căm hận Nguyên Môn nhưu Đạo Tông ta.

Ánh mắt sắc bén của Lâm Động nhìn xung quanh, khí thế đó khiến đến cả tông chủ Kiếm Tông cũng thầm cảm thán. Giọng nói trầm bổng của hắn vang khắp không gian.

- Nhưng chắc các vị cũng đã biết rõ thực lực của Nguyên Môn. Muốn giải quyết cái họa này chỉ có một con đường duy nhất, chính là tập hợp sức mạnh của tất cả chúng ta lại.

- Đạo Tông và Nguyên Môn là mối thù không đội trời chung, hôm nay Đạo Tông dốc toàn lực thề cùng Nguyên Môn quyết chiến một trận sinh tử. Nếu chư vị đồng lòng với Đạo Tông thì chắc chắn Đạo Tông coi các vị như huynh đệ minh hữu. Nhưng nếu có ai ngầm phá hoại thì Lâm Động ta cũng sẽ đối xử nhưu với Nguyên Môn!

Uỳnh!

Vừa dứt lời, hung quang lóe lên trong mắt Lâm Động tử kim quang bùng nổ, hàng nghìn con tử kim long uốn mình biến thành một đạo tử kim long trảo nghìn trượng. Một trảo vung lên, chỉ thấy mặt đất vỡ tan thành một khe sâu hun hút, cả vùng núi bị chia thành hai nửa, thanh thế vô cùng kinh ngươi.

Âm thanh kinh thiên động địa vang khắp không gian, mặt đất bụi tung mù mịt, vô số cường giả thấy Lâm Động đột nhiên trở nên sát khí đầy mình, ánh mắt đều đầy vẻ kinh ngạc, mồ hôi trên trán chảy túa ra.

Khác với Ứng Huyền Tử, người thanh niên này dường như có thủ đoạn lợi hại hơn.

Grào!

Tiếng hổ gầm vang vọng khắp không gian, sát khí từ Hổ Phệ Quân che lấp bầu trời khiến Lâm Động càng thêm hùng hồn.

Cả không gian lập tức yên tĩnh, ngay những người từng là chưởng giáo, trưởng lão của các siêu cấp tông phái cũng thấy run rẩy trước sát khí đó. Lăng Thanh Trúc nhìn lên Lâm Động chỉ một lời có thể chấn nhiệp vô số cường giả Đông Huyền Vực, khóe miệng hơi nhướn lên. AI ngờ được thiếu niên yếu đuối nhiều năm trước nay đã trưởng thành đến mức này. Hắn của hiện tại có lẽ đã là đệ nhất nhân của Đông Huyền Vực.

- Lâm Động tiểu ca nói phải. Chúng ta đều có thù diệt môn với Nguyên Môn, mục tiêu của chúng ta giống nhau, tuyệt đối sẽ không ai phá hoại, nếu có kẻ làm vậy ta nghĩ mọi người có mặt ở đây đều sẽ không tha cho hắn.

Mạc tông chủ của Kiếm tông dần tỉnh lại, sự sợ hãi lui dần rồi ôm quyền nói.

- Mạc tông chủ nói đúng, chỉ cần diệt được Nguyên Môn, Lâm Động tiểu ca có bất cứ việc gì cần sai khiến, Hồng Hoàng Tông không dám không nghe theo!

Ở cách đó không xa, một lão giả gày gò trầm giọng nói. Đó là tông chủ của Hồng Hoang Tông, cũng là siêu cấp cường giả uy danh hiển hách ở Đông Huyền Vực.

Có hai người này đi đầu, lập tức có nhiều người lên tiếng hưởng ứng, thù hận của mọi người với Nguyên Môn cùng lúc hội tụ.

Ứng Huyền Tử nhìn biển người khí thế hừng hực thì thở phào, ánh mắt nhìn Lâm Động có phần mừng rỡ.

- Đa tạ hai vị chưởng giáo.

Lâm Động cung tay với hai người Mạc chưởng giáo, sát khí dần thu về:

- Nếu chúng ta đã đồng lòng vậy thì liên minh Chu Nguyên thành lập, sau này các vị ở lại hay ra đi đều là tự nguyện.

- Còn bây giờ… Lâm Động ngừng một chút, nhìn về biển người phía xa, ánh mắt ngập tràn thù hận với Nguyên Môn.

Lâm Động chầm chậm giơ tay lên, một luồng sát khí trào dâng trong mắt.

- Động thân, hôm nay phải tiêu diệt Nguyên Môn!

Grào!

Tiếng gầm thét vang lên, cả không gian rung chuyển dữ dội, nguyên lực sục sôi vô số thân ảnh ồ ạt lao tới.

Trận quyết chiến với Nguyên Môn cuối cùng cũng đã đến.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1207

Bên Ngoài Nguyên Môn

Trên một ngọn núi cách trăm dặm bên ngoài Nguyên Môn, có hàng trăm đệ tử Nguyên Môn tập trung lại. Đây là nơi chuyên dùng để giám sát tình hình ở xung quanh Nguyên Môn. Trước đây đương nhiên không có chỗ này, vì hồi đó chỉ có Nguyên Môn đi đánh kẻ khác chứ làm gì có kẻ nào dám đến hoành hành.

Đương nhiên, cũng nói rồi, đó là trước đây.

Cục diện hiện nay ở Đông Huyền Vực chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã có chuyển biến kinh người. Kiểu chuyển biến này thậm chí đến các vương triều phụ thuộc Nguyên Môn cũng nhận thấy. Một vài vương triều thông minh đã vội vàng rút tay chân về, cố thủ trong vương triều của mình, không dám đi đánh vương triều khác bừa bãi nữa. Họ biết rõ, một khi Nguyên Môn thất bại, tuy không thể giết hết những vương triều bên dưới Nguyên Môn, nhưng một số vương triều khiêu chiến nhiều chắc chắn sẽ bị thanh tẩy.

Vì thế, trước khi cục diện chưa sáng tỏ thì vẫn nên biết điều một chút thì hơn.

Trên đỉnh núi, những ánh mắt nhạy bén không ngừng quét ra xung quanh, chốc chốc lại có người bay ra kiểm tra các chỗ.

- Đó là gì vậy?

Đột nhiên có người kêu lên kinh ngạc, bên cạnh hắn cũng có một số người ngẩng lên nhìn. Chỉ thấy ở phía chân trời xa xôi đột nhiên phát sáng chói lòa, trong đó dường như còn có vô số thân ảnh.

- Chết rồi, phát tín hiệu đi!

Những kẻ canh gác này sắc mặt đại biến, ánh mắt có phần sợ hãi, chúng thét lên.

Vút!

Ánh sáng đỏ rực bắn ra từ tay chúng, cuối cùng nở rộ ở phía chân trời, dù cách trăm dặm cũng có thể nhìn thấy dễ dàng.

Ngay khi tín hiệu vừa phát đi thì ánh sáng ở phía chân trời lập tức bùng phát. Chúng nhìn thấy bên trong quầng sáng là vô số thân ảnh, ai cũng nhìn chúng với ánh mắt hung hăng đầy thù hận.

Soạt soạt!

Không có bất cứ lời thừa thãi nào, vô số công kích lập tức ập tới, cả ngọn núi bị san bằng trước công thế cuồng bạo đó.

Những thân ảnh kia không hề dừng lại mà lao thẳng về phía tông môn của Nguyên Môn. Khi bên này phát tín hiệu thì một vài nơi khác cũng có tín hiệu tỏa sáng trên bầu trời, nhưng rồi rất nhanh đã bị những quang ảnh tràn lên như ong vỡ tổ che khuất.

Ngọn lửa phục thù ập tới từ bốn phương tám hướng bao vây chặt cứng quanh Nguyên Môn.

Tông môn Nguyên Môn.

Ma khí lan tỏa khắp bên trong, thấp thoáng còn có tiếng quỷ rống vọng ra. Lúc này Nguyên Môn cũng đã trở nên hỗn loạn, vô số thân ảnh bay qua, ngâng rlên thì thấy từ phía xa một biển người vô tận đang tràn tới.

Số lượng đó thật sự không thể biết được là bao nhiêu người.

Trận thế này, dù là đệ tử Nguyên Môn trong mắt có ma khí cũng vẫn hiện lên sự sợ hãi.

- Giết!

Trên bầu trời, vô số thân ảnh xuất hiện bên ngoài tông môn của Nguyên Môn, trong đó không ít người vừa nhìn thấy người của Nguyên Môn là mắt đỏ quạch, gầm lên một tiếng, hàng nghìn vạn người xông thẳng về phía Nguyên Môn.

- Hừ, muốn chết hả!

Nhưng khi họ xông vào thì trong Nguyên Môn một âm thanh lạnh lùng vang lên, một luồng nguyên lực màu đen khổng lồ hung hăng quét qua. Chỉ thấy những ai bị chạm phải tất cả đều rữa ra chỉ còn xương trắng, thậm chí chưa kêu lên được tiếng nào đã rơi xuống đất.

Gặp phải sự ngăn cản hung hăng đó họ mới phục hồi lý trí và vội vàng lùi về sau, ánh mắt nhìn Nguyên Môn đầy sợ hai.

Có vết xe đổ của những người lỗ mãng đằng trước, những quang ảnh phía sau cũng dần bình tĩnh, không dám lao bừa vào nữa, tất cả đều đứng trên không nhìn Nguyên Môn với ánh mắt thù hận.

Lúc này biển người tách ra một khi hở, đội quân của Đạo Tông tràn vào, đứng đầu chính là mấy người Lâm Động, Ứng Huyền Tử.

Sau khi họ xuất hiện thì sĩ khí của những cường giả ở xung quanh cũng được vực dậy một chút, ánh mắt nhìn Nguyên Môn đã có thêm nộ hỏa.

Lâm Động nhìn vào trong Nguyên Môn, không kìm được lắc đầu. Không ngờ tông phái cường đại nhất Đông Huyền Vực lại trở thành thế này.

- Nguyên Môn tam cẩu, đến lúc này rồi vẫn muốn rụt cổ sao?

Lâm Động lạnh lùng nhìn quanh Nguyên Môn, giọng nói được nguyên lực hùng hồn bao bọc vang lên như sấm rền.

- To gan, các ngươi dám xông vào tông môn Nguyên Môn, đúng là muốn tìm

cái chết!

Phía trên bầu trời của Nguyên Môn, một trưởng lão quát.

- Ở đây cũng có chỗ cho ngươi nói sao?

Liễu Thanh trừng mắt, miệng há ra, lập tức tiếng long ngâm vang lên, thanh âm mang theo long uy cuồn cuộn xung kích về phía trưởng lão kia.

Có điều, khi tiếng long ngâm vừa mới vào trong tông môn Nguyên Môn thì một đạo hắc quang bay vút ra từ sâu bên trong đánh tan tiếng long ngâm.

- Ha ha, ngươi cũng có bản lĩnh đấy, mời được cả cường giả của Long tộc đến Đông Huyền Vực.

Từ bên trong bay ra ba đạo hắc quang, đứng bên phải là một kẻ da trắng bóc, mái tóc màu bạc; bên trái mặc áo đen, da trắng như ngọc, một bàn tay trắng nhợt.

Ở giữa là một bạch y nam tử, đôi mắt hắn có hai màu trắng đen đan xen giống như hình tượng âm dương.

Dáng vẻ này, khí thế giống hệt ba năm về trước này, ngoài ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn thì còn là ai?

Lâm Động nhìn chúng, sát ý dâng tràn trong mắt, hôm nay là ngày hắn vẫn mong chờ kể từ ngày bị ép buộc phải rời khỏi Đông Huyền Vực ba năm trước… Ba năm nay, vì ngày này, không biết hắn đã phải trải qua bao trận sinh tử.

Phù!

Lâm Động thở hắt ra một hơi, khí tức của hắn cũng dần thay đổi. Nếu nói hắn trước đó là thanh kiếm sắc trong bao thì lúc này nó đã xuất bao rồi.

Tiểu Điêu, Tiểu Viêm cũng siết chặt tay, ánh mắt lấp lánh đầy hung quang.

Ba người bọn Thiên Nguyên Tử cũng cảm nhận được sự thay đổi khí tức của Lâm Động, ánh mắt ngưng đọng, thần sắc nặng nề hơn. Cho dù có thừa nhận hay không thì chúng cũng không thể phủ nhận Lâm Động hiện nay đã không còn là tên đệ tử Đạo Tông nhỏ bé ba năm trước nữa rồi.

- Năm đó thực sự nên không tiếc mọi thủ đoạn mà giết chết ngươi.

Thiên Nguyên Tử dường như thở dài, nói.

- Lẽ nào năm đó các ngươi có nương tay sao?

Lâm Động cười, ngữ khí đầy châm chọc. Năm đó, để đối phó với một đệ tử Đạo Tông như hắn, cả ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn đều ra tay. Cuối cùng, nếu không phải Thanh Trĩ xuyên qua không gian cứu hắn thì chúng có thoát được không còn chưa biết được.

Thiên Nguyên Tử nheo mắt, hàn quang lóe lên trong mắt, lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng không cần đắc ý, năm đó để ngươi chạy mất, lần nãy giải quyết cũng vậy cả thôi.

- Lần này thì có lẽ đến lượt ba lão cẩu các ngươi xui xẻo rồi.

Lâm Động khẽ nói.

- Ngông cuồng! Ngươi tưởng chỉ mình ngươi mạnh hơn sao? Bản tọa sẽ cho ngươi thấy rốt cuộc giữa chúng ta có khoảng cách thế nào!

Sắc mặt Nhân Nguyên Tử tối sầm lại, thân hình khẽ động là trực tiếp xuất hiện phía trước Lâm Động, bàn tay hắn đưa ra bọc quanh bởi năng lượng Luân Hồi.

- Luân Hồi Cảnh?

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão ở xung quanh cảm ứng được đều hơi kinh

ngạc, định ra tay thì Lâm Động ngăn lại. Hắn vung tay lên, một đạo hắc quang bắn ra từ trong ống tay áo, biến thành một hắc ảnh cảm trường đao lạnh lùng nhìn Nhân Nguyên Tử đang tấn công tới, không chút do dự giương trường đao lên chém mạnh xuống.

Xoẹt!

Trường đao chém tới, không hề có bất cứ dao động kinh người nào, nhưng đồng tử của Nhân Nguyên Tử co rút, một thứ cảm giác nguy hiểm trào dâng trong hắn.

Phụt!

Khi ấy, trường đao đã chém xuống bàn tay hắn, năng lượng Luân Hồi bị cắt đứt, máu tươi bắn ra tung tóe.

Á!

Nhân Nguyên Tử thét lên thảm thiết, thân hình lùi nhanh về sau, không gian biến dạng rồi hắn trốn vào trong Nguyên Môn rồi nhìn hắc ảnh phía trước Lâm Động đầy sợ hãi.

- Cẩn thận một chút, thứ đó có chút cổ quái.

Thiên Nguyên Tử nhìn chăm chăm hắc ảnh kia nói.

Nhân Nguyên Tử nghiến răng, sắc mặt trắng đen lẫn lộn, không ngờ vừa ra tay đã bị Lâm Động hạ uy phong như vậy.

- Tên tiểu tử này đã có chuẩn bị.

Địa Nguyên Tử nãy giờ chưa nói gì cũng lên tiếng.

- Có chuẩn bị sao?

Thiên Nguyên Tử cười nhạt:

- Đã vật thì chúng ta cũng tặng món quà bất ngờ cho hắn.

Dứt lời, hắn vung tay lên, không gian quanh người nhanh chóng biến dạng, hắc vụ cuồn cuộn dường như có một thân ảnh mơ hồ đang chầm chậm bước ra.

Động tĩnh này đương nhiên bọn Lâm Động nhận ra, lông mày nhíu lại họ có thể cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng cổ quái.

Soạt soạt.

Một bàn chân bước ra từ trong không gian biến dạng, hắc vụ trên người hắn dần tan đi để lộ một thân hình mảnh mai, hắn mặc hắc bào, toàn thân được bao phủ bởi bóng tối.

- Ta đang nghĩ, Đạo Tông nhiều người đến đây thế này, ngươi cũng nên gặp lại bằng hữu cũ chứ nhỉ.

Thiên Nguyên Tử cười quỷ dị, nói với thân ảnh kia.

Từ trong ống tay áo thò ra một bàn tay trắng nhợt, rồi chậm rãi gỡ nón che xuống. Một gương trẻ tuổi nhưng tái nhợt lộ ra trước mặt mọi người.

- Đây là?

Lâm Động nhìn kẻ lạ mặt, hơi khựng người lại. Không biết vì sao, rõ ràng hắn rất xa lạ nhưng lại khiến Lâm Động có cảm giác quen thuộc.

Một trận xao động vang lên phía sau Lâm Động, hắn ngoảnh lại thì thấy sắc mặt Ứng Huyền Tử tái đi, tay run run chỉ thân ảnh kia:

- Ngươi…ngươi…Châu Thông, ngươi vẫn còn sống? Sao có thể như vậy?

Châu Thông?

Lâm Động nhìn thân ảnh kia với ánh mắt đầy chấn động, người này lại chính là đệ tử ưu tú nhất của Đạo Tông một trăm năm trước, thậm chí tham ngộ được cả Đại Hoang Vu Kinh, Châu Thông?

Hắn…không phải hắn đã chết trong tay Nguyên Môn sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1208

Châu Thông

Châu Thông?

Một sự xao động không thể kìm chế lập tức bùng phát từ những đệ tử Đạo Tông. Sắc mặt họ tái nhợt khi nhìn thân ảnh đó, ánh mắt đầy sự khó tin.

- Sao có thể?

Ứng Tiếu Tiếu cũng kêu lên kinh ngạc, tay siết chặt, lẩm nhẩm:

- Châu Thông sư huynh rõ ràng đã chết trong tay Nguyên Môn một trăm năm trước rồi. Sao có thể…vẫn sống được?

Ứng Huyền Tử ở bên cạnh người không ngừng run lên, thần sắc thay đổi nhanh chóng, rõ ràng trong lòng quá kích động, sự việc trước mắt đã gây ra xung kích quá lớn.

Lâm Động cũng chau mày, ánh mắt có phần ngưng trọng, một trăm năm trước, địa vị của Châu Thông trong mắt đệ tử Đạo Tông có lẽ giống như hắn hiện giờ, thậm chí khi hắn vào Đạo Tông cũng coi Châu Thông sư huynh như mục tiêu phấn đấu.

Hắn vượt qua Châu Thông để lại vô số kỷ lục, cuối cùng dần tạo nên danh tiếng trong Đạo Tông, hắn chỉ hy vọng mình có một thứ gì đó không thể vượt qua trên con đường tu luyện.

Mỗi thời đại đều có truyền kỳ thuộc về thời đại đó, hiển nhiên một trăm năm trước Châu Thông chính là truyền kỳ của Đạo Tông. Hắn cũng lĩnh ngộ được

Đại Hoang Vu Kinh, dẫn dắt đệ tử Đạo Tông tranh hùng với Nguyên Môn trong đại hội các tông phái. Cuối cùng một mình giết đến Nguyên Môn, tuy bỏ mạng nhưng đã để lại danh tiếng hiển hách khắc Đông Huyền Vực. Cái tên ấy mãi mãi khắc sâu trong lòng mỗi đệ tử Đạo Tông.

Vậy mà giờ, truyền kỳ trước đây của Đạo Tông đã lại xuất hiện, nhưng lại ở phía đối diện với Đạo Tông. Khoảnh khắc này, cảm giác tín ngưỡng bị sụp đổ khiến cho sĩ khí của không ít đệ tử Đạo Tông bỗng nhiên trùng xuống.

- Đó đúng là Châu Thông sư huynh.

Ứng Hoan Hoan cũng nói, nàng nhìn chăm chăm về phía thân ảnh kia với ánh mắt phức tạp.

Nàng cũng là người sùng bái Châu Thông sư huynh.

- Châu…Châu Thông? Ngươi vẫn còn sống?

Giọng Ứng Huyền Tử run run.

- Hà hà, đúng là cảnh tượng cảm động lòng người. Ứng Huyền Tử, đệ tử đắc ý cả đời ngươi, truyền kỳ trong mắt vô số đệ tử Đạo Tông, nay lại đứng bên trận doanh của Nguyên Môn ta. Ngươi có thấy nực cười không?

Thiên Nguyên Tử cười nhạt.

- Tại sao?

Thân thể Ứng Huyền Tử run lên, quát lớn.

Khóe môi Châu Thông khẽ động, nhưng không nói một lời nào.

- Ngươi, ngươi là tên phản đồ!

Ứng Huyền Tử lúc này dường như trở nên già hẳn đi, Ứng Tiếu Tiếu vội

vàng đỡ lấy, đệ tử Đạo Tông vốn đầy sĩ khí lúc này cứ sững người ra nhìn.

Lâm Động thấy sự thay đổi này thì không kìm được chau mày. Ánh mắt sắc bén của hắn nhìn Châu Thông, một lúc sau chậm rãi nói:

- Châu Thông sư huynh, ta nghĩ huynh hiện tại không còn là huynh nữa đúng không?

Thân thể Châu Thông dường như hơi cứng lại rồi nhìn về phía Lâm Động, vẫn không nói gì, chỉ là sâu trong ánh mắt dường như có dao động.

- Bất luận ngươi biến thành thế nào, nhưng đệ tử Đạo Tông mãi mãi ghi nhớ một Châu Thông sư huynh dám vì Đạo Tông mà một mình giết đến Nguyên Môn. Ta nghĩ, chúng ta cũng tin rằng huynh không muốn để sự việc hôm nay xảy ra.

Giọng nói khàn khàn của Lâm Động vang lên cũng khiến đệ tử Đạo Tông bình tĩnh hơn. Với tính cách của Châu Thông sư huynh sao có thể đứng về phía Nguyên Môn? Trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình.

Châu Thông cứ thế nhìn Lâm Động, một lúc lâu sau, gió nhẹ thổi qua, mái tóc dài bay lên, trên gương mặt anh tuấn của hắn có những giọt nước mắt chảy dài, thân thể hắn run rẩy như đang giằng xé điều gì, giọng nói mơ hồ, khàn đặc vang lên:

- Sư…phụ!

Trong giọng nói ấy chất chứa nỗi tuyệt vọng vô tận.

Người Ứng Huyền Tử cứng lại, nhìn Châu Thông, dường như hiểu được điều gì, hung hăng nhìn Thiên Nguyên Tử, gầm lên:

- Rốt cuộc ngươi đã làm gì?

Thiên Nguyên Tử chau mày nhìn Châu Thông, hừ lạnh một tiếng rồi vung tay

lên, thân thể Châu Thông cứng đờ lại, nét mặt dần trở nên lạnh lùng giống như cái xác biết đi.

- Đệ tử này của ngươi có tâm trí kiên cường hiếm có, một trăm năm bị xâm thực mà vẫn giữ được chút tỉnh táo. Hà hà, thực ra bản tọa cũng không làm gì cả chỉ không nỡ vứt bỏ mầm cây tốt thế này nên giúp hắn đổi trái tim trung thành với Đạo Tông thành trung thành với Nguyên Môn mà thôi.

Thiên Nguyên Tử cười nhạt.

Ứng Huyền Tử bạo nộ khiến gương mặt trở nên méo mó. Ngài không thể ngờ, đệ tử đắc ý được ngài coi như con lại bị Nguyên Môn hành hạ cả trăm năm như vậy.

- Ta sẽ giết ngươi!

Ứng Huyền Tử gầm lên, nguyên lực hùng hồn bỗng chốc bùng phát, công thế mạnh mẽ nhanh như chớp tấn công về phía Thiên Nguyên Tử.

Thiên Nguyên Tử thấy thế cười quỷ dị:

- Châu Thông, sư phụ ngươi không nhịn được rồi, độ đệ ngươi đi dạy hắn thế nào là bình tâm tịnh khí đi.

Xoẹt!

Vừa dứt lời thì Châu Thông đã vút đi, rồi xuất hiện một cách quỷ dị phía trướcc Ứng Huyền Tử. Không gian vô hình dường như biến thành thực chất dưới bàn tay hắn.

Bùm!

Công thế mạnh mẽ của Ứng Huyền Tử đánh mạnh lên vùng không gian thực chất kia nhưng lại bị đánh bay ngược trở lại. Châu Thông bước chân ra, lại xuất hiện phía trước Ứng Huyền Tử, một ngón tay chỉ ra, đầu ngón tay xuyên qua

không gian đâm thẳng về phía trán Ứng Huyền Tử.

- Cha!

Ứng Tiếu Tiếu bọn họ thấy chỉ trong hai hiệp mà Ứng Huyền Tử đã rơi vào hiểm cảnh, sắc mặt đều đại biến.

Phụt!

Ngón tay với ánh ngân quang giống như lưỡi kiếm sắc bén, khi sắp chạm đến trán Ứng Huyền Tử thì một luồng tinh thần lực hùng hồn ngưng tụ phía trước trán Ứng Huyền Tử thành một tấm màn sáng.

Tuy rằng tấm màn tinh thần lực chỉ chống cự được trong giây lát, nhưng khi ngón tay phá vỡ được nó thì một ngón tay thon dài với hắc quang lao vút ra từ phía sau Ứng Huyền Tử, đâm thẳng vào công kích của Châu Thông.

Rẹt rẹt!

Hai đạo chỉ quang đâm vào nhau, nhưng lại không gây nên sóng năng lượng cuồng bạo, chỉ là không gian xung quanh đó dường như sụp đổ.

Hai thân ảnh cùng bị chấn động rồi thối lui hơn chục bước.

- Đây là…thì ra Không Gian Tổ Phù trong tay ngươi.

Lâm Động cứu được Ứng Huyền Tử, nhìn Châu Thông với ánh mắt kì lạ. Khoảnh khắc vừa rồi Châu Thông đã dùng đến sức mạnh của Không Gian Tổ Phù, hơn nữa mạnh hơn nhiều so với Nhân Nguyên Tử đã dùng mấy hôm trước. Rõ ràng Không Gian Tổ Phù không phải của Nhân Nguyên Tử mà là của Châu Thông.

Châu Thông vẫn không trả lời, chỉ là sâu trong ánh mắt nhìn Ứng Huyền Tử dường như đã già đi nhiều có sự đau đớn khó nói thành lời.

- Chưởng giáo, Châu Thông sư huynh hiện tại đã bị khống chế rồi.

Lâm Động khẽ thở dài.

Ứng Huyền Tử siết chặt hai tay, một lúc sau mới gật gật đầu:

- Là ta lỗ mãng rồi.

Lâm Động thấy ngài như vậy cũng không dễ chịu gì, hắn ngẩng lên nhìn ba người bọn Thiên Nguyên Tử:

- Chưởng giáo yên tâm, ta sẽ khiến chúng phải trả giá.

- Mọi việc giao cho ngươi.

Ứng Huyền Tử gật đầu, ngài cũng hiểu cục diện này ngài không thể nắm bắt được nữa rồi.

- Hà hà, nếu các ngươi không giải quyết Châu Thông thì e là hắn sẽ không cho các ngươi ra tay với Nguyên Môn đâu.

Thiên Nguyên Tử cười lạnh:

- Nhiều cường giả Đông Huyền Vực có mặt ở đây thế này, xem ra sắp được tận hưởng một trận long tranh hổ đấu trong nội bộ Đạo Tông rồi.

- Lão cẩu, ngươi yên tâm, lát nữa ta bắt được cũng sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Lâm Động cười gằn.

- Vậy sao?

Sát ý lóe lên trong mắt Thiên Nguyên Tử, rồi hắn vung tay lên:

- Châu Thông, vị đây là Lâm Động quật khởi sau ngươi của Đạo Tông, ngươi

hãy lĩnh giáo bản lĩnh của hắn cho tốt. ĐƯơng nhiên, nếu giết được đương nhiên là tốt nhất.

Thế nhưng, Châu Thông không hề động đậy, ánh mắt mang ngân quang của hắn lóe sáng.

- Hừ, giờ vẫn còn đối kháng? Nằm mơ!

Thiên Nguyên Tử thấy thế hừ lạnh, bàn tay siết chặt, chỉ thấy khói xám lan tỏa trong mắt Châu Thông nhanh chóng xâm thực ngân quang.

- Thân thể Châu Thông rung lên dữ dội, mồ hôi túa ra, hắn nghiến răng bật cả máu.

- Lão cẩu ngươi!

Thấy Thiên Nguyên Tử khiến Châu Thông thành ra như vậy, ánh mắt Lâm Động lóe nộ quang, định ra tay thì không gian phía trước biến dạng, Châu Thông đã chắn ngay trước mặt.

Khói xám điên cuồng xâm thực ngân quang trong mắt Châu Thông, Lâm Động cũng cảm nhận được chút tâm trí còn lại của Châu Thông đang nhanh chóng bị loại bỏ.

- Lâm…Lâm Động sư đệ… Trong lúc giằng xé, Châu Thông mở miệng, giọng mơ hồ mang chút cầu xin.

- Hãy…hứa với ta…nhất định, nhất định phải giết ta!

Lâm Động nhìn Châu Thông sư huynh từng là niềm tự hào của Đạo Tông bị giày vò thành thế này, nộ hỏa xung thiên, sát ý trào dâng. Hắn hít một hơi sâu, hai tay nắm chặt lại, trầm giọng nói:

- Châu Thông sư huynh yên tâm, ta sẽ đòi lại hết sự thống khổ mà ba lão cẩu kia đã giáng xuống đầu huynh!

- Cảm…cảm ơn… Châu Thông cười, rồi đúng lúc ấy, ngân quang dường như hoàn toàn biến mất.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1209

Lâm Động Vs Châu Thông

Khi tia ngân quang cuối cùng trong mắt Châu Thông bị xâm thực, thần sắc hắn cũng đóng băng, cuối cùng nhạt dần cho đến khi không còn chút biểu cảm nào nữa. Hắn lúc này về cơ bản chẳng khác gì con rối.

Lâm Động thấy Châu Thông biến đổi như vậy, hai tay không kìm được siết chặt, ánh mắt tràn ngập sát ý.

Ứng Huyền Tử ở đằng sau cũng không ngừng run rẩy, một lúc sau mới khoát tay, nhắm mắt lại:

- Lâm Động, tiễn hắn đi.

Lâm Động khẽ gật đầu, ánh mắt ngưng đọng lại trên người Châu Thông, hắn cảm nhận được thực lực kinh người của Châu Thông, trình độ đó không hề thua kém những cường giả chạm tới Luân Hồi như Chúc Lê đại trưởng lão. Hơn nữa hắn cũng nhận ra sức mạnh quen thuộc trong người Châu Thông, là Không Gian Tổ Phù.

Châu Thông có Không Gian Tổ Phù, có lẽ có khả năng đối mặt với cường giả đỉnh phong Luân Hồi Cảnh, cũng giống như Ma La vậy. Chỉ có điều Ma La có khả năng điều khiển Hỏa Diệm Tổ Phù tới mức xuất quỷ nhập thần, không biết Châu Thông vận dụng Không Gian Tổ Phù đến trình độ nào rồi.

Có điều, nay Châu Thông thực lực quả thật rất khủng khiếp, nhưng Lâm Động cũng không phải dễ nhằn. Hắn có đến hai tổ phù, thực lực bản thân cũng đã chạm tới Luân Hồi, thêm tinh thần lực Tiểu Phù Tông Cảnh. Nếu bây giờ hắn dùng toàn lục thì Ma La cũng khó lòng thắng được. Thiên Nguyên Tử muốn

dùng Châu Thông đánh bại hắn cũng hơi ngây thơ.

Tuy Thôn Phệ Thiên Thi cũng vô cùng lợi hại nhưng một là Lâm Động cần nó để chấn nhiếp ba tên đứng đầu Nguyên Môn, hai là hắn muốn đích thân ra tay. Chỉ khi giao đấu thì hắn mới biết Châu Thông rốt cuộc bị làm sao. Hắn muốn thử xem liệu có hy vọng cuối cùng giải cứu Châu Thông khỏi trạng thái bị khống chế này không.

Lâm Động nhìn vào trong Nguyên Môn, tâm thần khẽ động, chỉ thấy Thôn Phệ Thiên Thi tay cầm trường đao màu đen bay ra, vừa hay cách biệt hắn với Nguyên Môn. Có cỗ Thôn Phệ Thiên Thi này trấn thủ, trừ phi cả ba người bọn Thiên Nguyên Tử cùng ra tay, nếu không tuyệt đối không ai vượt qua được nó. Nhưng nếu chúng ra tay thì vô số cường giả của liên minh Chu Nguyên cũng sẽ tấn công, có lẽ chúng sẽ phải e dè.

Ba người bọn Thiên Nguyên Tử thấy vậy, ánh mắt lóe sáng, nhưng cũng không có hành động gì khác. Chỉ là Nhân Nguyên Tử nhìn Thôn Phệ Thiên Thi với ánh mắt âm lạnh, hiển nhiên vẫn chưa quyên việc trước đó bị thương bởi Thôn Phệ Thiên Thi.

- Yên tâm, bọn ta còn đợi cảnh tượng đặc sắc sư huynh đệ tranh đấu, đương nhiên sẽ không ra tay can dự.

Thiên Nguyên Tử cười, ánh mắt lóe một tia hắc quang.

Lâm Động lạnh lùng nhìn hắn, cũng mặc, giờ nói nhiều cũng chẳng ích gì, đợi khi giải quyết xong việc thì ba lão cẩu đó sẽ không thoát được đâu!

- Châu Thông sư huynh, đắc tội!

Lâm Động ôm quyền về phía Châu Thông, rồi khí tức đột nhiên bùng phát, ánh mắt dần trở nên sắc lạnh.

Châu Thông lúc này hiển nhiên dã mất hết tâm trí, nên chẳng có bất cứ phản

ứng gì với lời Lâm Động nói. Nhưng bề mặt cơ thể hắn cũng có ngân quang nhàn nhạt lan tỏa khiến không gian xung quanh biến dạng.

Soạt!

Châu Thông bước một bước đã như xuyên qua không gian, với tốc độ nhanh quỷ dị xuất hiện ngay phía sau Lâm Động. Chỉ thấy ngân quang lấp lánh, bàn tay hắn giống như lưỡi đao sắc lạnh đâm thẳng về phía Lâm Động.

Uỳnh!

Lôi quang đột nhiên bắn ra, một chiếc quyền trượng lấp lánh lôi quang đâm thẳng về phía bàn tay Châu Thông. Ngay lập tức âm thanh kim loại va chạm cùng với những tia lửa chói lòa bắn ra xung quanh.

Uỳnh!

Công kích bị chặn đứng, thân hình Châu Thông khẽ động, không gian lại biến dạng rồi hắn chớp mắt đã ở phía trên bên phải Lâm Động. Mười ngón tay búng liên tiếp, chỉ thấy ngân quang bắn ra như vũ bão, tất cả đều là lưỡi đao ánh sáng ngưng tụ từ không gian lực, nhìn rất đẹp nhưng sắc bén có thể cắt đôi cơ thể cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Lâm Động thối lui, hai tay chập lại, một cái hắc động nhanh chóng xuất hiện phía trước rồi hút hết những lưỡi đao ánh sáng kia vào.

Đến khi đã hút hết, Lâm Động bỗng nhiên lao vút tới, Lôi Đế Quyền Trượng đem theo lôi quang hùng hồn, vô số đạo lôi ảnh chứa kình phong cuồng bạo nhằm thẳng Châu Thông mà bắn tới.

Đối mặt với sự phản kích đó, thân thể Châu Thông uốn lượn tránh được hết những đạo trượng ảnh kia. Đến Lâm Động cũng phải cảm thán, Không Gian Tổ Phù quả nhiên huyền ảo dị thường.

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh chỉ trong mấy chục giây đã giao thủ đến hơn

chục lần. Công kích hai bên đều vô cùng hung hãn nhưng đều bị đối phương hóa giải. Mức độ ác liệt của nó khiến không ít người sắc mặt trở nên ngưng trọng. Thực lực của cả hai đặt trong Đông Huyền Vực có lẽ chẳng mấy người sánh kịp.

- Không ngờ thực lực của Châu Thông sư huynh lại mạnh đến mức này.

Ứng Tiếu Tiếu vẻ mặt ngưng trọng, nói.

- Đây mới chỉ là bắt đầu.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói. Hai người này, một người có Thôn Phệ và Lôi Đình Tổ Phù, một người có Không Gian Tổ Phù, động thủ thì không phải cường giả chạm tới Luân Hồi bình thường có thể sánh kịp.

- Hy vọng Lâm Động có thể tiễn Châu Thông sư huynh, tránh cho huynh ất rơi vào tay Nguyên Môn, sống không bằng chết.

Ứng Tiếu Tiếu thở dài, thần sắc ảm đạm có nổ hỏa bùng lên.

- Lần này, phải khiến chúng trả giá!

Đôi mắt lam của Ứng Hoan Hoan cũng có hàn quang lưu động.

Grào!

Trên bầu trời đột nhiên có tiếng long ngâm vang lên, thân hình Lâm Động lùi nhanh về sau, mấy nghìn con tử kim long uốn lượn quanh người hắn, biến thành một đạo tử kim long trảo hàng nghìn trượng đập xuống Châu Thông.

Xoẹt!

Thân hình Châu Thông khẽ động, xuất hiện ở một vùng trời khác, đôi tay cùng với bộ găng tay sắc nhọn đen thò ra khỏi ống tay áo. Hai tay nắm lại, chỉ thấy không gian phía trước nhanh chóng méo mó, chớp mắt vùng không gian đó đã biến thành một cây đại đao khổng lồ.

Ầm!

Đại đao không gian được Châu Thông nắm chặt rồi chém mạnh xuống tử kim long trảo.

Keng!

Âm thanh chói tai vang lên, chỉ thấy trên đại đao lấp lánh ngân quang, một cảm giác sắc bén không thể hình dung nổi tỏa ra, ngay cả không gian cũng bị rạch tan.

Đại đao không gian chém qua tử kim long trảo rồi tất cả mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy long trảo đã bị chia làm hai, chỗ vết cắt phẳng như mặt kính.

- Không Gian Tổ Phù lợi hại thật!

Liễu Thanh nhìn cảnh tượng đó mà mặt đầy vẻ ngưng trọng. Hắn cũng tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết đương nhiên biết long hình ngưng tụ từ long văn sẽ cường hãn đến mức nào, cộng với việc Lâm Động còn có long cốt Hồng Hoàng càng khiến Thanh Thiên Hóa Long Quyết như hổ thêm cánh. Nhưng lúc này vẫn bị đại đao không gian chặt làm đôi.

- Châu Thông đúng là không đơn giản, nhưng ngươi cũng đừng coi thường Lâm Động tiểu ca. Tiểu tử này giờ đến lão phu cũng chưa nhìn hết được.

Chúc Lê đại trưởng lão nhìn lên trời, chậm rãi nói.

Liễu Thanh cũng gật đầu, tuy hiện nay hắn chỉ còn cách Luân Hồi Cảnh một bước nữa nhưng vẫn thấy mùi vị nguy hiểm từ Lâm Động.

Châu Thông đang định triển khai tấn công thì một đạo quang ảnh bắn ra từ đạo tử kim long trảo, chớp mắt đã đến trước mặt hắn, nắm đấm lấp lánh lớp vảy rồng màu tử kim thẩm thấu mùi vị Luân Hồi lao tới.

Soạt!

Công thế đó quá đột ngột khiến Châu Thông hơi khựng người, nhưng khi sắp chạm tới hắn thì thân hình hắn đột nhiên trở nên mơ hồ.

Lâm Động đấm xuyên qua đạo tàn ảnh đó, nhưng ánh mắt hắn không hề có gì thay đổi. Đúng lúc thân ảnh đó trở nên mơ hồ thì hắn lật tay, chỉ thấy một cái hắc động khổng lồ hiện ra, thôn phệ lực bùng phát xé tan không gian phía sau.

Bùm!

Ngay khi ấy, một thân ảnh hiện ra trong không gian đó.

Uỳnh!

Lôi vân nhanh chóng ngưng tự trên bầu trời, một con lôi long khủng bố giơ nanh múa vuốt lao xuống. Lâm Động nắm tay lại, con lôi long lập tức biến thành lôi tương bao phủ quanh cánh tay hắn.

Xoẹt!

Tất cả đều diễn ra chỉ trong giây lát, lôi đình đánh xuống, vào khoảnh khắc Lâm Động nắm lấy thì hắn đã xuất hiện ở phía trước mặt Châu Thông bị thôn phệ lực kéo ra.

Không chút do dự, cánh tay bao quanh bởi lôi tương giống như xuyên qua lôi đình trong trời đất, xé tan hư không đánh xuống.

Lôi quang ngày một lớn dần trong mắt Châu Thông, lúc này dù hắn có Không Gian Tổ Phù thì cũng không kịp tránh nữa rồi.

Phụt!

Cuối cùng cánh tay lôi tương đấm thẳng lên người Châu Thông, hắn hự lên một tiếng, cả cánh tay Lâm Động xuyên qua ngực Châu Thông, lôi quang bùng nổ, hắc bào trên người Châu Thông lập tức biến thành tro bụi.

Khi hắc bào biến mất, đồng tử Lâm Động co lại, còn phía sau thì đầy những tiếng kêu kinh ngạc.

- Đó là…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1210

Ma Hoàng Tỏa

Đây là… Lâm Động nhìn Châu Thông, đồng tử lập tức co nhỏ lại, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Đằng sau hắc bào không phải cơ thể có đủ máu thịt mà đó là một bộ xương đen. Lâm Động nhìn thấy trên đó là chằng chịt những đường vân đen, đám ma văn này quấn quanh xương Châu Thông giống như ký sinh ở đó, không thể trừ bỏ.

Bên trong bộ xương vẫn nhìn thấy nội tạng đang hoạt động. Chỉ là số nội tạng này có màu đen, hiển nhiên đã bị ma khí xâm thực đến cực điểm.

Điều khiến Lâm Động chấn kinh nhất đó là ở ngực Châu Thông, một quả tim màu đen đang đập với tốc độ rất chậm. Từ nó tỏa ra thứ khí tức tà ác vô tận.

Không ai có thể ngờ, bên dưới một cái đầu hoàn chỉnh lại là một cảnh tượng kinh hoàng thế này.

Bên trong cơ thể quỷ dị này vẫn có những đường kinh mạch đan xen nhau, bên trong kinh mạch là những đường ngân quang, là sức mạnh của Không Gian Tổ Phù.

Cả thân thể Châu Thông cũng chỉ có những kinh mạch này là chưa bị ma khí xâm thực. Có lẽ đây là lý do mà hắn vẫn dùng được sức mạnh của Không Gian Tổ Phù.

Ma văn màu đen đan xen trong cơ thể Châu Thông dường nhưu hình thành nên một bộ ma tỏa, chính bộ ma tỏa này đã hại Châu Thông thành ra thế này.

- Đó là…Ma Hoàng Tỏa?

Nham kêu lên linh ngạc.

- Ma Hoàng Tỏa? Đó là cái gì?

Lâm Động chau mày vội hỏi.

- Ở thời Viễn Cổ, đó là thủ đoạn tàn khốc mà Dị Ma Hoàng đấu không phân cao thấp với chủ nhân tạo ra. Thứ đó chỉ cần cho lên người là sẽ dần bị xâm thực tâm trí, hơn nữa nguyên thần cũng bị phong tỏa trong cơ thể, mãi mãi không thể thoát thân. Thậm chí cường giả Luân Hồi cũng không thể.

- Thủ đoạn này vô cùng tàn nhẫn, phải xẻo hết thịt đi, dùng ma khí xâm thực lục phủ ngũ tạng vài chục nam để lấy ma thể làm khóa, đoạn tuyệt sinh cơ.

Nham vẻ mặt nặng nề:

- Ma Hoàng Tỏa tuy không còn hoàn chỉnh như thời Viễn Cổ nhưng tuyệt đối không phải Dị Ma Vương bình thường có thể tạo ra. Xem ra Nguyên Môn quả thực đã câu kết với Ma Ngục.

- Lũ súc sinh!

Lâm Động nghe thế thì nộ hỏa xung thiên, chẳng trách mà vừa rồi Châu Thông dùng chút lý trí cuối cùng để xin được chết, hắn là hắn không thể chịu đựng nổi sự giày vò đó nữa rồi.

- Nham, giờ Châu Thông sư huynh còn cứu được không?

- Phàm ai bị trúng Ma Hoàng Tỏa thì chỉ có chết, thậm chí không thể vào được Luân Hồi. Có điều… Nham ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Có điều Châu Thông thì hơi khác. Hắn có Không Gian Tổ Phù, nguyên thần có lẽ được tổ phù bảo vệ, không bị ma khí xâm thực triệt để. Nếu hủy ma thể đi

thì chưa biết chừng sẽ cứu được nguyên thần của hắn… Hủy ma thể?

Ánh mắt Lâm Động lóe sáng.

Vút!

Khi Lâm Động và Nham nói chuyện, có vẻ lâu nhưng thật ra trong lòng chớp mắt đã qua, lúc này từ phía sau có tiếng xôn xao vang lên. Châu Thông mặt không chút biểu cảm, một bàn tay đeo găng đen đã có ngân quang lấp lánh, không gian biến dạng, kình phong mạnh mẽ đến cực điểm nhằm thẳng yết hầu của Lâm Động mà lao tới.

Uỳnh!

Lôi quang bạo phát trên tay Lâm Động, hắn lật tay đánh mạnh lên ngân quang, lôi quang chấp chới chặn đứng không gian lực.

Xoẹt!

Thân hình Lâm Động cong lại, xuất hiện phía sau Châu Thông, nguyên lực trào dâng, quyền phong cuồng bạo cùng với vô số đạo long ngâm đánh mạnh lên người Châu Thông.

Keng keng keng!

Đối mặt với công thế cuồng bạo của Lâm Động, bộ xương đen của Châu Thông bắn tóe ra vô số tia lửa, công kích như vậy mà không hề tạo được chút tổn thương nào cho bộ xương.

Binh binh binh!

Châu Thông nhanh chóng quay người, ngân quang bùng phát, chưởng phong mạnh mẽ cũng tung ra đánh thẳng về phía Lâm Động. Vô số chưởng ảnh quyền phong cuồng bạo tung ra, không gian quanh hai người bị chấn động không ngừng vỡ tan.

Binh!

Lại một cú đánh mạnh mẽ nữa, nguyên lực cuộn trào, cả hai thân ảnh đều thoái lui, nhưng rõ ràng cuộc đối đầu này Lâm Động đã chiếm ưu thế.

Dù thế nào thì hai đạo tổ phù cũng mạnh hơn một Không Gian Tổ Phù của Châu Thông.

- Hừ!

Thiên Nguyên Tử ở phía xa thấy Châu Thông bị yếu thế thì hừ lạnh, hắc quang lóe lên trong mắt, thân thể Châu Thông run lên rồi đánh một chưởng xuống mặt đất, một làn sóng năng lượng kỳ lạ nhanh chónge truyền vào đại địa. Mọi người lập tức thấy mặt đất phía dưới trở nên hoang vu với tốc độ kinh người.

- Đại Hoang Vu Kinh?

Mấy người Ứng Tiếu Tiếu lập tức kêu lên kinh ngạc, thần sắc có phần phức tạp. Không ngờ Châu Thông bị khống chế mà vẫn thi triển được võ học này.

- Nếu đã vậy, Châu Thông sư huynh, chúng ta hãy thử xem Đại Hoang Vu Kinh của ai mạnh hơn!

Hai tay Lâm Động kết ấn, rồi cũng ấn xuống mặt đất, hô lên một tiếng trầm đục:

- Đại Hoang Vu Kinh!

Tốc độ hoang vu của mặt đất càng tăng nhanh, tất cả mọi người có thể thấy khí tức hoang vu lan dần trong mặt đất, chỉ trong mấy giây cả không gian nghìn dặm đã trở thành một vùng hoang vu. Môn võ học bá đạo này khiến không ít người kinh hãi.

Hai người trên bầu trời đứng nhìn nhau từ xa, cả hai đều giữ tư thế hai tay

chạm đất, nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng ai cũng nhận ra trong luồng không khí một dao động cuồng bạo.

Thứ cuồng bạo đó điên cuồng nhất là ở dưới đất, ai cũng nhận thấy mặt đất đang rung chuyển, trong phạm vi mấy nghìn dặm sức mạnh của đại địa đang hội tụ về đây, và hai luồng ý niệm đang tranh giành nhau.

Ở giữa khoảng đất giữa hai người có cỏ xanh tươi đầy sức sống, nổi bật giữa vùng đất hoang vu.

Ứng Huyền Tử, Ứng Tiếu Tiếu, Ứng Hoan Hoan và những người khác của Đạo Tông đều căng thẳng nhìn cảnh tượng đó. Trong lòng có phần phức tạp, vì họ biết đây là cuộc tỷ thí giữa hai đệ tử kiệt xuất nhất trong mấy trăm năm qua của Đạo Tông.

Trong mắt đệ tử Đạo Tông, một người từng là truyền kỳ, một người là truyền kỳ của hiện tại, hai truyền kỳ lúc này lại phải phân thắng thua.

Uỳnh uỳnh!

Mặt đất hoang vu lúc này không ngừng rung chuyển, thấp thoáng có thể thấy ánh sáng thẩm thấu ra từ mặt đất, năng lượng cuồng bạo phía dưới cũng không kìm được mà bắn ra.

Phù!

Lúc này Lâm Động hít sâu một hơi, nhìn về phía Châu Thông, nở nụ cười:

- Châu Thông sư huynh, cuộc tỷ thí lần này có lẽ ta thắng rồi.

Vừa dứt lời, hắc động hình thành trong mắt hắn, trong lòng bàn tay cũng có hắc quang tràn ra biến thành hai đạo hắc động khổng lồ, bắn ra thôn phệ lực.

Uỳnh!

Cuối cùng mặt đất nổ tung, hàng nghìn cột năng lượng khổng lồ bắn lên như núi lửa phun trào, đến mây trên trời cũng bị đánh tan.

Uỳnh!

Lúc này, mặt đất bên dưới Châu Thông cũng bắn lên quang trụ, chỉ có điều quang trụ năng lượng của hắn nhỏ hơn một nửa so với Lâm Động.

Rõ ràng so về mức hấp thụ năng lượng thì hắn không phải đối thủ của Lâm Động. Đại Hoang Vu Kinh cộng với Thôn Phệ Tổ Phù, sự hấp thụ bá đạo đó đã vượt xa hắn.

Tất cả hiển nhiên đều ồ lên vì cảnh tượng này, mấy người Ứng Tiếu Tiếu nắm chặt tay, gương mặt đầy vẻ mừng rỡ.

Ầm Quang trụ năng lượng khổng lồ xoay chuyển trên không, rồi xuyên qua hư không lao thẳng về phía Châu Thông.

Lúc ấy, không gian quanh Châu Thông cũng hiện ra hắc động, thôn phệ lực xé tan hưu không khiến hắn không thể sử dụng Không Gian Tổ Phù để tránh né.

Không tránh được, ánh mắt Châu Thông lóe tia sáng xám, bàn chân giậm mạnh, quang trụ năng lượng quanh người hắn cũng hung hăng đâm thẳng lên cột quang trụ lớn hơn vài lần.

Uỳnh!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, cách đó hàng nghìn dặm cũng vẫn nghe được. Sóng năng lượng xung kích khuếch tán khiến đội quân hai bên lật nhào.

Những cường giả chống đỡ được xung kích đều nhìn chăm chăm vào chỗ hai quang trụ giao nhau, không gian ở đó đang không ngừng vỡ tan.

Xoẹt!

Khi họ đang ngưng thần ở đây thì đột nhiên nhìn thấy một quang ảnh bắn ra từ quang trụ, rồi một tiếng gầm vang lên, hắc động lan tỏa bên dưới, hai tay hắn bỗng trực tiếp vặn hai cột quang trụ vào nhau. Trên tay gân xanh nổi lên cuồn cuộn, Lâm Động dùng toàn lực nhấc quang trụ lên giáng xuống Châu Thông.

Rầm!

Mặt đất phía dưới rung chuyển dữ dội rồi sập xuống liên hoàn.

Thiên Nguyên Tử thấy thanh thế kinh người đó của Lâm Động, ánh mắt hơit hay đổi, thủ ấn biến hóa, định sai khiến Châu Thông toàn lực nghênh đòn, nhưng lại phát hiện thân thể Châu Thông không hề động đậy.

- Đáng chết!

Thiên Nguyên Tử giật mình, chỉ thấy trong ánh mắt vốn đầy ánh sáng xám giờ lại hiện ngân quang, thân thể run lên dường như đang phản kháng sự khống chế.

Tuy sự giãy giụa đó chỉ rất ngắn ngủi nhưng lúc này cũng là đủ, ngân quang trong mắt Châu Thông lại bị xâm chiếm, hắn nhìn thấy quang trụ năng lượng đánh thẳng lên cơ thể, gương mặt không chút biểu cảm để lộ vẻ được giải thoát và mừng rỡ.

Lâm Động sư đệ…ngươi thắng rồi, cảm ơn ngươi.

Hắn thầm nghĩ, quang trụ đáng sợ trước bao ánh mắt chấn kinh đã hoàn toàn nhấn chìm hắn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1211

Giải Cứu

Ánh sáng chói lòa giống như vầng mặt trời nóng bỏng bùng phát trên không trung khiến vô số người không kìm được phải nheo mắt lại, nhưng dù vậy họ vẫn cố gắng nhìn lên trời.

Tất cả đều muốn biết rốt cuộc hai truyền kỳ của Đạo Tông ai sẽ là người thắng cuộc.

Ứng Huyền Tử nhìn chăm chăm lên bầu trời, với thực lực của ngài đương nhiên nhìn rõ cảnh tượng bên trong vùng năng lượng cuồng bạo kia. Ngài nhìn thấy rất rõ ràng cột quang trụ năng lượng cuồng bạo không thể hình dung nổi đang bắn thẳng lên người Châu Thông.

Năng lượng khủng bố đó dù là cường giả chạm tới Luân Hồi cũng không thể chống đỡ nổ.

Rắc!

Năng lượng cuồng bạo giống như thủy triều xung kích lên bộ xương đen của Châu Thông, không gian xung quanh hắn bị đánh vỡ tan tành. Ngay sau đó trên bộ xương xuất hiện những vết rạn nứt.

Rắc rắc.

Những vết rạn đó tuy rất bé nhưng đã gây nên phản ứng dây chuyền, ma thể kiên cố đến Lâm Động cũng không thể làm gì được nhanh chóng bị phủ đầy bởi những vết nứt.

Ma khí đặc quánh tỏa ra từ bộ xương đen, nhưng đã bị năng lượng khủng bố kia làm cho bốc hơi hoàn toàn.

Ma khí không ngừng biến mất, trên gương mặt Châu Thông dần nở nụ cười, rồi năng lượng cuồng bạo giáng xuống, cơ thể hắn tan thành tro bụi.

Quang trụ bắn qua, cuối cùng rơi xuống phía xa, mặt đất uỳnh uỳnh rung chuyển tạo nên một khe nứt khổng lổ sâu hun hút, cả vùng sơn mạch bị san bằng.

Vô số ánh mắt nhìn lên bầu trời, vừa hay nhìn thấy cảnh thân thể Châu Thông tan tành tro bụi, tim run lên, cuối cùng đã phân thắng bại rồi sao?

Hắc vụ nhàn nhạt tỏa quan nơi Châu Thông vừa nổ tung, trong đó không có bất cứ dấu hiệu nào của sự sống, dường như Châu Thông đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Đệ tử Đạo Tông thấy vậy đều than thầm, cảm xúc phức tạp. Tuy trận này Lâm Động thắng nhưng họ không thể thấy mừng được, thù hận và phẫn nộ đối với Nguyên Môn càng thêm sâu sắc. Nếu không phải vì chúng thì Lâm Động đâu có ra tay với Châu Thông khiến đồng môn tương tàn?

Ở phía xa, Thiên Nguyên Tử nhìn bầu trời với sắc mặt u ám, hắc quang lóe lên trong mắt.

Lâm Động cũng nhìn đám hắc vụ, bàn tay nắm chặt lại, trong lòng có phần căng thẳng. Theo như Nam nói, chỉ cần hủy được ma thể thì có lẽ nguyên thần của Châu Thông sẽ thoát ra được. Nhưng bây giờ…lẽ nào hắn hạ thủ quá nặng khiến nguyên thần Châu Thông cũng bị hủy?

- Đừng vội, đợi thêm lát nữa…Hắn có Không Gian Tổ Phù bảo vệ, chắc không yếu vậy đâu.

Giọng nói của Nham vang lên, nhưng Lâm Động nhận ra hắn có chút không

chắc chắn, rõ ràng ngay Nham cũng không thể chắc Châu Thông sống được.

Tuy sốt ruột nhưng Lâm Động cũng biết chẳng giúp gì được cho sự việc, đành dần bình tâm lại, nhìn chăm chăm về đám hắc vụ kia.

Bên trong đó vẫn không hề có động tĩnh gì, nhưng khi Lâm Động không nhẫn nại được nữa thì hắn bỗng ngưng thần, từ trong hắc vụ bắn ra một đạo ngân quang.

Trong đạo ngân quang đó có thể mơ hồ nhìn thấy chút kim quang yếu ớt, ngân quang bao bọc quanh kim quang và chui ra khỏi hắc vụ.

- Hừ, muốn chạy hả?

Nhưng khi ngân quang vừa xuất hiện thì ánh mắt Thiên Nguyên Tử lạnh tanh, một tay kết ấn, quát lên:

- Ma Hoàng Tỏa!

Uỳnh~ Hắc vụ đột nhiên bạo phát ma khí kinh người, rồi biến thành vô số tia hắc quang đan xen nhau, dường như biến thành một đạo ma tỏa tà ác đến cực điểm, ma tỏa uốn lượng định phong tỏa đạo ngân quang kia lại.

- Lâm Động, mau ra tay đi. Nếu Không Gian Tổ Phù bị Ma Hoàng Tỏa khóa chặt thì nguyên thân của Châu Thông sẽ không giữ được đâu!

Giọng nói đầy lo lắng của Nham vang lên.

Hắn vừa dứt lời thì Lâm Động đã ra tay, tuy hắn không biết biến cố này rốt cuộc là sao nhưng hắn có thể cảm thấy nó không vô cùng bất lợi cho Châu Thông.

Phụt phụt!

Gần như vào khoảnh khắc Lâm Động ra tay thì hắc lôi quang đột nhiên thẩm

thấu qua cánh tay hắn, chớp mắt cánh tay hắn đã biến thành dạng dịch thể. Hắn đưa tay xuyên qua ma tỏa nắm lấy ngân quang trong tay.

Thiên Nguyên Tử thấy Lâm Động động thủ, sắc mặt tối sầm lại, thủ ấn biến hóa, chỉ thấy Ma Hoàng Tỏa đổi mục tiêu, điên cuồng xâm thực cánh tay Lâm Động.

- Cút!

Ánh mắt Lâm Động lạnh tanh, sức mạnh của hai đạo tổ phủ bùng phát trên cánh tay, đánh tan Ma Hoàng Tỏa đi.

Năm đó Nguyên Môn gắn được Ma Hoàng Tỏa lên người Châu Thông là vì hắn đã bị bắt, nhưng giờ Lâm Động đang trong thời kỳ chiến lực bạo tăng, hơn nữa hắn không chỉ có hai tổ phù mà còn có thần vật cường đại chuyên khắc chế dị ma là Tổ Thạch. Thiên Nguyên Tử muốn đối phó với Lâm Động đúng là mơ giữa ban ngày.

Lâm Động thu cánh tay về rồi vung tay lên, chỉ thấy một đạo bạch quang bắn ra bao phủ lấy Ma Hoàng Tỏa.

Phụt phụt!

Dưới sự chiếu rọi của bạch quang, Ma Hoảng Tỏa phát ra những tiếng phụt phụt rồi nhanh chóng bị tịnh hóa, chỉ trong mấy phút đã hoàn toàn biến thành hư vô.

Thấy Ma Hoàng Tỏa bị hủy, Lâm Động mới thở phào rồi nhìn về phía Thiên Nguyên Tử sắc mặt lúc này tối sầm với ánh mắt đầy sát ý.

Ánh sáng trên tay Lâm Động dần tối lại rồi trở lại bình thường, lúc này hắn mở bàn tay ra, chỉ thấy một nhúm ngân quang đang lấp lánh tỏa ra thứ năng lượng cổ xưa, chính là Không Gian Tổ Phù.

Ngân quang khẽ nhu động rồi bỗng bùng lên, sâu trong nó là một đạo kim

quang yếu ớt, chính là nguyên thần còn lại của Châu Thông.

Nguyên thần Châu Thông tuy có Không Gian Tổ Phù bảo hộ nhưng rõ ràng vẫn bị trọng thương, kim quang rất ảm đạm, thậm chí không phát ra năng lượng.

- Nguyên thần của hắn đã bị tổn thương quá nặng. Ngươi cho hắn vào Tổ Thạch nghỉ ngơi đi. Tu vi đến mức này, chri cần nguyên thàn còn thì hồi phục không phải là khó.

Nham nói.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu, rồi bạch quang từ trong cơ thể bắn ra bọc lấy kiam quang. Nhưng khi Nham chuẩn bị đưa đi thì kim quang đột nhiên chấn động, thoát khỏi Không Gian Tổ Phù rồi chui thẳng vào bạch quang.

- Cái này?

Lâm Động khựng người.

- Lâm Động sư đệ, mấy năm nay tuy ta được Không Gian Tổ Phù bảo vệ nhưng đã bị ma khí xâm thực, tổ phù là thần vật, rất bài xích ma khí. Ta hiện tại không có tư cách để có nó, ta thấy ngươi rất có thiên phú, có hai đạo tổ phù, nếu Không Gian Tổ Phù cũng ở trong tay ngươi có lẽ sẽ phát huy được tác dụng lớn hơn… Khi Lâm Động đang ngạc nhiên thì một giọng nói yếu ớt vọng ra từ bạch quang.

- Châu Thông sư huynh.

Lâm Động nghe vậy vội vàng lên tiếng, nhưng đạo kim quang đó đã tối hẳn lại rồi được Nham thu vào trong Tổ Thạch, còn hắn thì nhíu mày nhìn Không Gian Tổ Phù.

- Lâm Động, hắn nói đúng, giờ hắn có dấu hiệu bị ma khí xâm thực, tuy tổ

phù vẫn bảo vệ hắn nhưng dù sao tổ phù cũng có quy tắc của nó, miễn cưỡng nắm giữ cũng không ích lợi gì cho cả hai bên.

Nham nói.

Lâm Động hơi lưỡng lự, tuy tổ phù không tầm thường nhưng dù sao hắn cũng đã có hai cái, sức dụ hoặc với hắn cũng bớt đi kha khá, cộng với đây là vật của Châu Thông, lấy như vậy dường như không được thỏa đáng.

Nhưng lúc này nếu từ chối dường như lại thành ra làm cao, vì thế hắn đành gật đầu:

- Ta tạm thời giữ Không Gian Tổ Phù, nhưng đến khi Châu Thông sư huynh được ngươi tịnh hóa xong ta sẽ trả vật lại cho chủ cũ.

- Tùy ngươi, ngoài ra phải cẩn thận những kẻ Nguyên Môn kia. Không biết tại sao ta cứ có cảm giác không bình thường.

Nham gật đầu nói.

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng rồi gật đầu, lật tay thu Không Gian Tổ Phù vào trong cơ thể, thân hình khẽ động, xuất hiện trước mặt mấy người Ứng Huyền Tử:

- Yên tâm, Châu Thông sư huynh vẫn cứu được.

Nghe vậy, mấy người Ứng Huyền Tử đều hiện vẻ mừng rỡ.

- Tiếp theo làm gì?

Tiểu Điêu tiến lại, ánh mắt lạnh băng nhìn ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn, sát ý gần như hóa thành thực chất.

Lâm Động không đáp, cũng nhìn vào bên trong Nguyên Môn bị ma khí bao phủ, ánh mắt trào dâng hàn quang.

- Hà hà, dường như nhận ra ánh mắt của hắn, Thiên Nguyên Tử cười nhạt:

- Đúng là cuộc long tranh hổ đấu đặc sắc, giang sơn đời nào cũng có nhân tài. Lâm Động, xem ra ngươi vượt qua Châu Thông rồi.

- Lão cẩu, tiếp theo đến lượt ngươi!

Lâm Động nhìn Thiên Nguyên Tử, mặt không chút biểu cảm.

Thiên Nguyên Tử cười, sự quỷ dị trong mắt càng thêm rõ rệt, rồi hắn nhìn số lượng cường giả của liên minh Chu Nguyên, gật gù nói:

- Tuy để các ngươi cứu mất Châu Thông nhưng cũng không sao, tác dụng của hắn đã đạt được rồi, tiếp theo các ngươi hãy thưởng thức một bữa tiệc ma đạo đi.

Thiên Nguyên Tử dứt lời, cả ba bọn chúng mắt bắn ra hắc quang, chúng cùng kết ấn, ba đạo ma quang bắn ra từ cơ thể, phía trên chạm trời, phía dưới chạm đất.

Vút!

Ma quang nhanh chóng lan tỏa, bầu trời tối đen, từng trận hàn phong thổi ào ạt. Tiếp đó là vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong Nguyên Môn. Chỉ thấy thân thể đệ tử Nguyên Môn nổ tung, máu thịt hội tụ ma khí đậm đặc trào lên trong không trung.

Uỳnh uỳnh!

Trong khi đó, mặt đất cũng bắt đầu nứt vỡ, ma khí đặc quanh lan tràn, trong ma khí dường như có thứ gì đó khủng bố đang chui ra.

Cả trời đất lúc này đã chìm đắm và biến ma khí tà ác.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1212

Ma Yến Thịnh Soạn

Cả trời đất nhanh chóng tối sầm lại, ma khí ngập trời, cảm giác âm hàn tà ác lan tỏa khiến sắc mặt không ít cường giả đều thay đổi.

Lâm Động ánh mắt ngưng trọng nhìn biến cố này. Hắn nhìn vào trong Nguyên Môn, trong đó lúc này không ngừng có tiếng mổ vang lên, đệ tử Nguyên Môn hết người này đến người khác nổ thành huyết vụ, ma khí cũng điên cuồng chảy ra.

Thủ đoạn của ba kẻ đứng đầu Nguyên Môn không ngờ lại độc ác đến vậy, để giải quyết bọn Lâm Động cũng không tiếc tống táng hơn nửa số đệ tử Nguyên Môn.

- Cẩn thận, phía dưới… Ứng Hoan Hoan đến bên cạnh Lâm Động, đôi mắt lam của nàng nhìn chăm chăm mặt đất đang cuồn cuộn, nàng cảm nhận được một luồng ma khí mạnh mẽ.

Trong mắt Lâm Động cũng dần có hắc quang hóa thành hắc động, rồi hắn nhìn xuyên qua tầng tầng ma vật, sắc mặt kịch biến, vì hắn nhìn thấy vô số đạo ma ảnh đang phá vỡ mặt đất chui lên.

- Đó là cái gì?

Tiểu Điêu kêu lên kinh ngạc, ma khí bốc lên từ phía dưới vô số thân ảnh hiện lên.

Tất cả nhìn thì thấy những thân ảnh đó đều không lành lặn, thân thể của chúng đều rất cao lớn, có thể nhận ra hình người nhưng thứ khí tức tà ác đến cực

điểm kia lại khiến mọi người hiểu đó là thứ gì.

- Là dị ma!

Chúc Lê đại trưởng lão trầm giọng nói. Bên dưới Nguyên Môn lại ẩn tàng nhiều dị ma như vậy sao?

- Không đúng, đây đều là hài cốt dị ma, có lẽ là dị ma đã chết, nhưng lúc này hình như đã bị Nguyên Môn dùng thủ đoạn nào đó khống chế.

Lâm Động lắc đầu, trong mắt đám dị ma này không có linh trí mà đầy sự bạo ngược, nhìn giống như cái xác biết giết người bị kẻ khác thao túng.

- Phần lớn dị ma bị giết trong trận đại chiến năm xưa đều đã được tịnh hóa, đến xương cốt cũng không còn. Không ngờ bên dưới Nguyên Môn lại ẩn tàng nhiều như vậy. Xem ra những năm qua Nguyên Môn đã thu thập thi thể dị ma không ít.

Gương mặt Ứng Hoan Hoan đầy hàn khí.

- Cẩn thận một chút, tuy ma thi không có sức mạnh của năm xưa nhưng cũng không thể coi thường.

Lâm Động gật đầu, nhìn cảnh tượng lúc này cũng giống như trận đại chiến năm xưa ở quy mô nhỏ. Có lẽ cường giả thời Viễn Cổ phải đối mặt với đội quân dị ma với số lượng và thực lực hơn nhiều so với trước mắt.

Grào!

Đám dị ma đó gầm thét, hốc mắt thâm sâu nhìn vô số cường giả trên bầu trời rồi ồ ạt lao tới.

- Chư vị, hãy cùng động thủ giết chết đám dị ma này, diệt trừ Nguyên Môn!

Mạc tông chủ Kiếm Tông hô lên, kiếm khí bùng phát chém đứt đôi hàng trăm

ma thi, khí thế kinh người.

Hành động này của Mạc Giám đã vực dậy được sĩ khí của vô số cường giả trong liên minh Chu Nguyên, nguyên lực cuồn cuộn dâng trào, công thế ập tới như vũ bão, đám ma thi như chim gãy cánh rơi lộp bộp xuống đất, nhưng ngay sau đó lại có nhiều ma thi hơn bò dậy từ dưới đất.

Số lượng cường giả trong liên minh dù sao cũng rất lớn, đợt xung kích đầu tiên của ma thi không có tác dụng gì, nhưng tình hình này dần chuyển biến sau khi ma khí tràn ra nhiều hơn.

Grào!

Một vài đám ma khi khổng lồ bùng phát, chỉ thấy bên trong nó xông ra mấy chục cái ma ảnh, thể tích chúng tuy không lớn nhưng ma khí vô cùng đậm đặc, vượt xa cả đám ma thi kia. Rõ ràng đám ma thi này khi còn sống cũng là thực lực dị ma tướng, tính ra cũng sánh ngnag cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Tuy rằng hiện giờ thực lực của chúng có yếu đi nhưng khí thế vẫn rất đáng sợ, lao thẳng vào đội quân liên minh Chu Nguyên với công thế như vũ bão, trong chớp mắt đã có không ít cường giả bị giết chết.

Có những ma thi cường hãn kia tiên phong, ma thi phía sau cũng tràn lên, hai bên lao và nhau, ma khí và nguyên lực cuộn trào, thanh thế vô cùng dọa người.

- Chưởng giáo, mọi người cũng đi giúp một tay, chặn đám ma thi kia lại.

Lâm Động nhìn lên bầu trời hỗn loạn, những ma thi sánh ngang dị ma tướng kia đang tạo ra vô số khe hở của phòng tuyến, nếu không khống chế thêm thì rất dễ bị đại quân ma thi đánh tan.

- Ừm.

Ứng Huyền Tử gật đầu rồi vung tay dẫn theo lượng lớn cường giả Đạo Tông chặn đứng đám ma thi khó nhằn kia lại.

- Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh đại ca, Hoan Hoan, mọi người chú ý một chút, vạn nhất có ma thi cực kỳ lợi hại xuất hiện thì hãy ra tay đối phó.

Lâm Động nhìn mặt đất đầy ma khí, hắn có thể cảm nhận được phía dưới còn có ma thi lợi hại hơn chưa xuất hiện. Rõ ràng Nguyên Môn đã chuẩn bị rất cẩn thận cho ngày hôm nay, nếu không cẩn thận chỉ sợ vô số cường giả Đông Huyền Vực sẽ phải chôn thây ở đây.

- Ừm.

Mấy người Chúc Lê đại trưởng lão cũng biết tình hình rất căng thẳng, vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

- Ba lão cẩu Nguyên Môn đã biến mất, chúng mới là rắc rối lớn nhất.

Hung quang lóe lên trong mắt Tiểu Điêu.

Lâm Động nhìn quanh, quả nhiên chúng đã biến mất khi nào không hay. Hắn chau mày lại, đúng là rất rắc rối.

Uỳnh!

Khi Lâm Động đang tìm vị trí của chúng thì mặt đất phía dưới đột nhiên bùng phát một luồng ma khí ngập trời, trong đó dường như có vài đạo ma ảnh chậm rãi bước ra.

- Đáng chết, ma khí cường đại như vậy, lẽ nào khi còn sống ma thi này là Dị Ma Vương?

Thiên Long Yêu Soái chấn động nhìn những ma ảnh bước ra từ ma khí.

Ma khí dần tiêu tan, rồi sáu đạo ma ảnh xuất hiện, khác với những ma thi kia, thân thể chúng vẫn rất hoàn chỉnh, trong hốc mắt là ma khí, thấp thoáng có thể cảm nhận được một luồng áp lực khá mạnh. Hiển nhiên trước khi chết, những

ma ảnh này rất có khả năng đều là Dị Ma Vương.

Sáu ma ảnh xuất hiện là nhìn ngay về phí bọn Lâm Động, xem ra chúng cũng nhận ra những người này mới là lợi hại nhất.

- Động thủ đi!

Chúc Lê đại trưởng lão trầm giọng nói, đám Dị Ma Vương này dù thực lực đã giảm mảnh nhưng vẫn không phải đối thủ mà cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường có thể chống lại được, chỉ họ ra tay mới chặn được chúng.

Xoẹt!

Thế nhưng không đợi họ ra tay trước, sáu ma ảnh kia đã gào lên, ma khí cuồn cuộn, bắn thẳng về phía họ.

- Hai người cẩn thận một chút.

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan và Lăng Thanh Trúc, khẽ nói.

- Ba tên đứng đầu Nguyên Môn do ba người tìm và giải quyết đi. Chỉ khi giải quyết được chúng thì trận chiến này mới kết thúc.

Lăng Thanh Trúc gật đầu, giọng nói vẫn lạnh lùng như vậy, chỉ là vừa dứt lời, nàng ngập ngừng một chút rồi nói thêm:

- Chú ý một chút, nếu có vấn đề ta đến giúp ngươi.

Nói xong, cũng không đợi Lâm Động đáp, Lăng Thanh Trúc lập tức quay người đi, kiếm quang cùng tiếng hô vang trời bùng phát, chặn một ma ảnh lại.

Lâm Động mỉm cười, rồi cảm thấy bàn tay lành lạnh, chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhắn khẽ nắm tay mình. Quay lại thì thấy đôi mắt lam lạnh của Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan cũng không nói gì nhiều, chỉ khẽ siết tay hắn rồi buông ra bay đi ngay. Hàn quang trào dâng, đến ma khí cũng bị phá vỡ tan tành.

Lúc này chỉ còn Tiểu Điêu và Tiểu Viêm ở bên cạnh Lâm Động, họ nhìn nhau, cùng nhận ra hung quang trong mắt đối phương.

- Tiếp theo, ba huynh đệ chúng ta hãy gặp ba lão cẩu kia nào.

Lâm Động mỉm cười.

- Ba năm trước ba lão cẩu đó đã nhân lúc Điêu gia ta thương thế chưa hồi phục mà ức hiếp chúng ta, lần này hãy để Điêu gia đòi nợ.

Gương mặt Tiểu Điêu đầy sát ý, chuyện ba năm trước hắn vẫn coi như một điều sỉ nhục. Ba huynnh đệ hồi đó hắn là mạnh nhất, với tính cách của mình đương nhiên hắn cho rằng mình phải bảo vệ Lâm Động và Tiểu Viêm, nhưng ai ngờ cuối cùng Lâm Động thực lực không bằng hắn lại là người đã liều mạng bảo vệ hắn.

Tiểu Viêm vười, nụ cười vẫn như ba năm trước, chỉ là nay nó đã có thêm chút dữ dằn.

Sát khi tỏa ra từ ba huynh đệ khiến ma khí xung quanh cũng không thể đến gần.

Uỳnh uỳnh!

Mặt đất phía dưới rung chuyển dữ dội, ba người Lâm Động nhìn thấy trong ma khí đặc quánh phía dưới có một ma ảnh hàng nghìn trường chậm rãi bò ra.

Ma khí lan tràn, ma ảnh khổng lồ cũng dần hiện thân, đó dường như là một đạo ma quái khổng lồ, toàn thân đen sì, có bốn cánh tay to lớn, không có mắt mũi, trên mặt là cái mồm đầy nanh sắc lạnh, ma khí phun ra phì phò.

- Đó là cái gì?

Ba người Lâm Động nhìn thấy thế ánh mắt đều ngưng đọng.

- Lâm Động cẩn thận, đó là Đại Thiên Tà Ma, là thứ dị ma cường hãn nhất, năm đó tọa kỵ của Dị Ma Vương chính là một con Đại Thiên Tà Ma này. Nó có thể sánh ngang với Dị Ma Vương thực lực đạt đến hai tầng Luân Hồi Kiếp.

Nham nặng nề nói.

- Hai tầng Luân Hồi Kiếp?

Đồng tử Lâm Động co lại, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

- Đây rõ ràng chỉ là xương cốt của Đại Thiên Tà Ma, nhưng nó đã bị Nguyên Môn khống chế. Thực lực của nó e là cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường cũng không sánh kịp.

Lâm Động hít sâu một hơi, ánh mắt đầy ngưng trọng, không ngờ bọn chúng lại ẩn tàng thủ đoạn cường đại như vậy.

- Khặc khặc.

Chỉ thấy ma khi nhu động trên mặ Đại Thiên Tà Ma, rồi ma cái mặt hiện ra nhìn ba người Lâm Động, một tiếng cười lớn chói tai vang lên:

- Lâm Động, bản tọa đã nói rồi, dù là ba năm sau thì ba ngươi cũng vẫn chỉ là mấy con kiến trong mắt ta mà thôi! Giờ các ngươi còn dũng khí để động thủ không?

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng nhìn Đại Thiên Tà Ma, rồi khóe miệng cong lên:

- Đúng là rất mạnh, nhưng như thế này đánh bại các ngươi mới có ý nghĩa, không phải sao?

Nói rồi hắn quay sang nhìn Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, ánh mắt hai người kia

cũng dần trở nên điên cuồng.

- Chuẩn bị liều mạng chưa?

Hai người Tiểu Điêu nhướn môi cười, gật mạnh đầu, họ đã đợi ngày này ba năm rồi.

- Nếu vậy… Lâm Động chầm chậm siết chặt tay lại.

- Chiến thôi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1213

Long, Hổ, Điêu

Vậy thì chiến thôi!

Lời nói Lâm Động vừa dứt, ba luồng khí tức mạnh mẽ giống như thanh kiếm sắc tuốt khỏi bao, tựa mãnh hổ xuống núi, bắn thẳng lên trời, đánh tan cả ma khí lan tràn ở xung quanh.

Ba người đứng trên không trung, ánh mắt lạnh như băng khóa chặt Đại Thiên Ta Ma.

- Ha ha, đúng là không biết lựa sức mình. Ba người bản tọa phân ra đối chiến cũng đủ giết ba huynh đệ ngươi trong hơn mười hiệp. Huống hồ ba bọn ta giờ đã dung nhập vào Đại Thiên Tà Ma, ba ngươi còn muốn đánh bại ta sao? Đúng là nực cười, ha ha ha!

Cảm nhận được chiến ý hùng hồn của ba người, ba cái mặt quỷ dị trên Đại Thiên Tà Ma cười lớn, ba tiếng cười chói tai mang đầy sự châm chọc.

Ba bọn chúng đều đã là Luân Hồi Cảnh, tuy chưa hồi phục chiến lực thời kỳ đỉnh phong nhưng cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường tuyệt đối không phải đối thủ. Huống hồ ba người Lâm Động lại chỉ là Chuyển Luân Cảnh, thực lực như vậy trong mắt chúng chẳng là gì.

- Giải quyết xong ba huynh đệ các ngươi, tất cả những người ở đây đều không kẻ nào thoát được hết. Ha ha, Lâm Động à la, ngươi muốn huyết tẩy Nguyên Môn ta nhưng lại không biết ba bọn ta đã đợi lúc này lâu lắm rồi. Các ngươi dẫn đám cường giả phản kháng Nguyên Môn tới, bản tọa vừa hay giải quyết được hết, đến lúc đó xem Đông Huyền Vực còn kẻ nào dám chống lại

Nguyên Môn?

Lâm Động lạnh lùng nhìn cái mặt quỷ dị của Đại Thiên Tà Ma, hay tay chầm chậm siết chặt, tử kim quang chói lòa lan tỏa, từng đạo long ngâm vang len chấn động trời đất.

Grào!

Lúc này Tiểu Viêm cũng gầm lên, Hổ Phệ Quân bên dưới bỗng ngồi khoanh chân, hắc quang ồ ạt trào ra từ cơ thể họ, một quầng sáng khổng lồ màu đen bao phủ quanh người họ, tỏa ra sát khí đáng sợ.

Hắc quang cuối cùng được Tiểu Viêm hấp thụ hết vào cơ thể, thân thể to lớn của hắn tiếp tục phình to, bề mặt cơ thể mcọ ra những sợi lông hổ cứng hai màu trắng đen.

Thực lực Tiểu Viêm chỉ là Chuyển Luân Cảnh, nhưng hắn hấp thụ sức mạnh của hàng nghìn người trong Hổ Phệ Quân, cộng với huyết mạch Hắc Ám Hổ tộc, sức mạnh bạo phát e là những cường giả chạm tới Luân Hồi nhưu Chúc Lê đại trưởng lão cũng phải tránh né.

Khi thực lực Tiểu Viêm bạo phát, Tiểu Điêu cũng bay lên, một tiếng gầm lớn vang lên, năng lượng tử hắc quang lan tỏa hình thành một đôi cánh dơi hàng vạn trượng sau lưng hắn. Đôi cánh giang rộng, trên đó phủ đầy những đường hoa văn tử kim sắc, tỏa ra một cảm giác cổ xưa cao quý.

Tiểu Viêm vốn là cường giả Luân Hồi, cộng thêm với huyết mạch tinh thuần của Thiên Yêu Điêu tộc, chiến lực của hắn cũng không phải tầm thường.

- Chiến nào!

Tiểu Điêu gầm lên một tiếng, khí tức của cả ba người đều cường hãn đến cực điểm.

- Ha ha!

Ba kẻ Nguyên Môn cười lớn, rồi Đại Thiên Tà Ma lao tới, đại địa rung chuyển, ma khí cuộn trào hình thành một vô số cơn gió lốc.

- Grào!

Mắt Tiểu Viêm đỏ ngầu, bàn tay nắm lại, cây thần chùy khổng lồ hiện ra, bên trên là chín đường đỉnh văn tỏa ra ánh sáng chòi lòa, rồi lao tới trước tiên. Thần chùy trong tay biến thành chùy ảnh nghìn trượng, đánh tan không gian nhằm thẳng tới Đại Thiên Tà Ma.

Vút!

Tử hắc quang bắn ra ta từ tay Tiểu Điêu tạo thành một dòng chảy mang năng lượng hùng hồn.

Tử kim quang cũng bạo phát từ trong cơ thể Lâm Động, ba nghìn con tử kim long hiện ra, hóa thành một đạo tử kim long chưởng nghìn trượng, tung ra đầy hung hãn.

Ba người vừa ra tay là dùng đến sức mạnh thực sự, vào khoảnh khắc năng lượng bạo phát, cả trời đất dường như bị lật nhào!

- Tà ma chi thuẫn!

Nhưng đối diện với sự liên thủ của ba người, ba kẻ của Nguyên Môn chỉ cười khảy, ma khí cuộn lên biến thành một đạo hắc thuẫn nghìn trượng trocs mặt Đại Thiên Tà Ma. Trên tấm lá chắn đó phru đầy những gương mặt quỷ hung ác.

Rầm rầm rầm!

Ba đạo công kích cường hãn gần như đồng thời ập tới, hung hăng oanh kích lên cự thuẫn. Âm thanh kinh thiên động địa vang lên, mặt đất phía dưới không ngừng sụt lở.

Sóng năng lượng dư thừa khuếch tán ra xung quanh, trên cự thuẫn xuất hiện vết rạn rồi nổ tung. Nhưng công thế của ba người Lâm Động cũng bị chặn lại hoàn toàn.

- Ba năm các ngươi chỉ trưởng thành được một chút vậy thôi sao?

Ba cái mặt trên Đại Thiên Tà Ma cười quỷ dị, dtt, bước ra, thân thể khổng lộ thi triển tốc độ kinh người, chớp mắt đã xuất hiện phía sau Tiểu Viêm, cánh tay đầy ma văn siết chặt lại, một quyền mang sức mạnh hủy diệt không chút lưu tình đấm thẳng xuống Tiểu Viêm.

Grào!

Kình phong đáng sợ từ phía sau đánh tới, Tiểu Viêm gầm lên, hung sát khí bùng phát, hắc bạch quang cuộn trào, biến thành ảnh một con hắc bạch quang cự hổ. Cự hổ gầm lên, bàn vuốt nắm chặt thần chùy, không hề nhượng bộ đỡ lấy công thế của Đại Thiên Tà Ma.

Bùm!

Hai bên đâm sầm vào nhau, không gian vỡ vụn, thân thể Tiểu Viêm cũng bay ngược ra sau, bàn tay cầm thần chùy có máu chảy ra. Với thực lực của hắn muốn đối đầu trực diện với Đại Thiên Tà Ma có thực lực của ba kẻ kia rõ ràng là miễn cưỡng. Nếu không phải hắn có tinh huyết của Hắc Ám Thánh Hổ thì chỉ một kích này cũng không đỡ nổi rồi.

Ba kẻ kia của Nguyên Môn dường như nhận ra Tiểu Viêm là yếu nhất trong ba người nênn sau khi đánh lui Tiểu Viêm không hề chuyển mục tiêu, thân hình to lớn khẽ động chuẩn bị hạ sát thủ.

- Tử Nguyệt Trảm!

Nhưng đương nhiên hai người Lâm Động và Tiểu Điêu sẽ không cho chúng đạt được mục đích. Tiểu Điêu ra tay trước, một tay nắm lại, chỉ thấy một vầng

trăng khuyết khổng lồ hình thành phía trên đầu hắn. Ngón tay hắn chỉ xuống, vầng trăng đó xuyên qua hư không lao thẳng tới Đại Thiên Tà Ma..

- Cút!

Đại Thiên Tà Ma quát lên, rồi hắn quay người tung một quyền, ma khí cuộn trào đánh tan vầng trăng màu tím.

Phụt!

Đại Thiên Tà Ma hung ác há mồm, một chùm ma khí đặc quánh nhằm thẳng Tiểu Điêu mà bắn tới.

Có điều, ngay khi chùm ma khí với sát thương lực kinh người đó bắn tới, một cái hắc động bỗng hiện ra, nuốt gọn chùm hắc quang đó.

Bùm!

Nhưng hắc quang cũng không phải tầm thường, khi bị nuốt vào trong nó lập tức phình to ra, cuối cùng nổ một tiếng lớn, rồi một chùm ma khí nhỏ hơn nhiều bay xuyên qua, nhưng bị Tiểu Điêu chặn lại.

Lâm Động thấy ngay hắc động hình thành từ thôn phệ lực cũng bị công kích của Đại Thiên Tà Ma xuyên thủng, ánh mắt ngưng đọng, thực lực của ba tên cự đầu Nguyên Môn quả nhiên khủng khiếp.

- Cùng ra tay!

Tử kim quang chói lòa lan tỏa, từng trận long ngâm vọng ra từ trong cơ thể Lâm Động, đôi mắt đen của hắn cũng trào dâng chiến ý, hôm nay hắnmuón xem xem ba huynh đệ hắn liên thủ liệu có thắng được Nguyên Môn không.

Uỳnh uỳnh!

Hắn vừa dứt lời thì Tiểu Viêm và Tiểu Điêu đều gầm lên, nguyên lực trong

cơ thể vận chuyển đến mức cao nhất, ba đạo quang ảnh tràn đầy hung sát khí lao vút tới. Công thế cuồng bạo đánh tới như vũ bão về phía Đại Thiên Tà Ma.

Đại Thiên Tà Ma cũng gầm lên những tiếng chói tai, ma khí cuộn trào như biển lớn, chặn hết công thế của ba người.

Trận chiến kinh thiên, mặt đất sụt lở, không gian biến dạng, mỗi lần nguyên lực và ma khí đối đầu là một số ma thi và cường giả bi ảnh hưởng đều phải cuống cuồng lùi về sau.

Rầm rầm!

Đại Thiên Tà Ma đối mặt với công thế cuồng bạo của ba người Lâm Động không hề để lộ ra vẻ mệt mỏi, ma khí vẫn cuồn cuộn vô tận.

- Ha ha ha!!

Đại Thiên Tà Ma hết quyền này đến quyền khác đánh bay Tiểu Viêm, âm thanh ngày một chói tay cũng phát ra, gương mặt quỷ dị kia đầy vẻ chế giễu.

- Lâm Động, các ngươi chỉ có chút bản lĩnh vậy thôi sao? Trong thế giới này ma khí không bao giờ hết, ma thi dù bị đánh bại cũng có thể đứng dậy trở lại, còn cường giả liên minh Chu Nguyên các ngươi thì ngày một ít đi. Ha ha, hôm nay các ngươi không một ai có thể thoát được!

Lâm Động nghe vậy, ánh mắt ngưng đọng, hơi nhìn lướt qua, quả nhiên ma thi bị đáng bại ở phía dưới, sau khi bị ma khí xâm thực thì cứ xông lên không sợ hết. Còn cường giả liên minh thì bắt đầu có nhiều tổn thất hơn, nếu không phải có Chúc Lê đại trưởng lão, Ứng Hoan Hoan duy trì thì có lẽ thương thế còn nghiêm trọng hơn nhiều.

- Lâm Động, phải nhanh chóng giải quyết hắn, nếu không ma thi sẽ càng ngày càng mạnh.

Lâm Động sắc mặt tối sầm, chầm chậm gật đầu, nhìn về Tiểu Điêu và Tiểu

Viêm. Hai bên đều nhận ra hung quang trong mắt nhau.

Grào!

Thân thể Tiểu Viêm nhanh chóng phình to, hắc bạch quang lan tỏa phát ra luồng năng lượng cuồng bạo.

Tiếng hổ gầm kinh thiên vọng ra, bên trong hắc bạch quang là một con cự hổ thể tích không hề thua kém Đại Thiên Tà Ma.

Tiểu Viêm lúc này đã biến về bản thể của Hắc Ám Thánh Hổ, đây là hình thái chiến đấu mạnh nhất của yêu thú rồi.

Từ trong người Tiểu Điêu cũng phát ra tử hắc quang, đôi cánh nghìn trượng của hắn bắt đầu mở rộng vào giao nhau phái trước che chắn cho thân thể hắn.

Đôi cánh dần mở ra, chỉ thấy Tiểu Điêu trong đó bỗng xuất hhiện Tiểu Điêu, chỉ là trên người là một bộ chiến giáp màu tử hắc. Trên gương mặt tuấn mỹ của hắn là những hao văn màu tử hắc. Mái tóc cũng được nhuộm thành màu tử hắc buông xuống, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, nhìn giống như Âm Dạ Chủ vậy.

Grào!

Tiếng long ngâm vang lên, tử kim quang bùng nổ, một con tử kim cự long uoóng mình trên không trung, long uy thuần chính từ nó lan tỏa khắp trời đất.

Đại Thiên Tà Ma đứng trên không, xung quanh tràn ngập ma khí, bên trên hắn là Tử Kim Cự Long, Hắc Ám Hổ Thánh và Thiên Điêu cuộn mình.

Trận chiến đã sắp tới cao trào.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1214

Đấu Ma

Nguyên lực cuồn cuộn, ma khí trào dâng.

Tử kim cự long, Hắc Ám Thánh Hổ, Thiên Yêu Điêu chiếm cứ ba hướng, hung sát khí tỏa ra từ thân thể to lớn, trong ánh mắt là thứ chiến ý hừng hực có thể làm tan chảy kẻ khác.

Ba người bọn Thiên Nguyên Tử nhìn ba người biến thành hung thú, ánh mắt hơi thay đôi, với nhãn lực của chúng đương nhiên nhận ra thứ khí tức tăng lên từ ba người.

Thường thì yu thú sau khi biến thành bản thể chiến đấu lực sẽ cao hơn cường giả con người cùng đẳng cấp. Huống hồ Long Hổ Điêu mà ba người biến ra lại không phải yêu thú bình thường.

- Hôm nay bản tọa sẽ xem xem các ngươi làm được cái gì!

Nhưng bọn Thiên Nguyên Tử chỉ giật mình một chút trước khí thế của mấy người Lâm Động rồi cười khảy, thực lực của chúng hơn ba người Lâm Động một bậc, cộng với Đại Thiên Tà Ma, bọn Lâm Động muốn lật ngược ván cờ dễ sao?

Grào!

Lâm Động ba người cũng không có ý định nói nhiều, Hắc Ám Thánh Hổ mà Tiểu Viêm biến thành gầm lên, sóng âm như biến thành thực chất truyền đi.

Xoẹt!

Tiếng hổ vừa dứt, Tiểu Viêm đã lao tới, thân hình nhưu xuyên qua không gian, cái bóng khổng lồ bao trùm về phía Đại Thiên Tà Ma, miệng há to bắn ra một chùm năng lượng trắng đen nhắm thẳng về phía Đại Thiên Tà Ma.

Chùm sáng vừa tiến vào phạm vi trăm trượng quanh Đại Thiên Tà Ma thì ma khí cuộn lên biến thành tấm màn chặn lại.

Grào!

Nhưng khi ánh sáng vừa tới thì Tiểu Viêm đã cùng với sát khí lão tới, cái miệng hổ đầy nanh sắc bén kia như có thể xé tan không gian nhằm Đại Thiên Tà Ma mà xông tới.

- Hừ!

Ma khí bên ngoài Đại Thiên Tà Ma bùng nổ, trên ma quyền cuộn lên vô số cơn bão ma khí, một quyền tung thẳng về phía Tiểu Viêm.

Vút!

Nhưng không đợi ma quyền đấm lên Tiểu Viêm, phía trước bỗng có tử hắc quang ập tới như vũ bão, chỉ thấy một vầng trăng màu khổng lồ màu tử hắc đâm sầm tới.

Rầm!

Hàn quang lóe lên trong mắt bọn Thiên Nguyên Tử, ma khí trên ma quyền trở nên dồi dào, hóa quyền thành đao, năm ngón tay như mũi thương sắc bén, xuyên thẳng qua vầng trăng tử hắc, khí thế không giảm đâm thẳng tới Tiểu Viêm.

Grào!

Tiếng long ngâm đột nhiên vang lên, long trảo khổng lồ bao phủ bởi lớp vảy màu tử kim rạch ngang không gian chặn trường đao ma khí lại.

Âm thanh kim loại va chạm vang lên, tia lửa cuồng bạo bắn ra, tử kim long trảo không ngừng bị đẩy thoái lui, tử kim quang đang chống cự sự xâm thực của ma khí.

Soạt!

Long trảo và ma chưởng giằng co, Tiểu Viêm nhân lúc đó nhảy lên, cái miệng hổ không chút lưu tình cắm phập vào tay Đại Thiên Tà Ma, chỉ thấy máu tươi màu đen không ngừng chảy ra từ cánh tay ma, rõ ràng Tiểu Viêm cắn rất mạnh.

- Ngươi muốn chết!

Cơn đau nhói từ cánh tay ma cũng khisn bọn Thiên Nguyên Tử gầm lên giận dữ, cánh tay kia tóm lấy người Tiểu Viêm ném đi.

Rầm!

Thân thể Tiểu Viêm tạo ra trên mặt đất vô số vết sâu hoắm, những tòa kiến trúc dọc đường bị đánh tan thành tro bụi. Khi dừng lại được, ánh mắt Tiểu Viêm càng thêm hung hăng, sát khí bùng nổ, tiếp tục lao tới.

Soạt!

Đôi cánh dơi sau lưng Tiểu Điêu đập mạnh, tử hắc quang ngưng tụ biến thành một thanh trường thương, thân hình cũng nhanh như chớp lao tới, thi triển công thế điên cuồng tấn công Đại Thiên Tà Ma.

Grào!

Tử kim long mà Lâm Động biến thành cũng gầm lên, tử kim quang như vầng mặt trời chói lòa khiến ma khí trong vòng nghìn trượng bốc hơi sạch, long trảo sắc lạnh rạch xuyên hư không tấn công Đại Thiên Tà Ma.

Đối mặt với công thế hung hãn như vậy của ba người, Đại Thiên Tà Ma cùng

gầm lên tiếng dã thú, ma chưởng tung ra, ma khí biến thành một cây cột với hoa văn bằng ma khí, mặt đất phía dưới nứt toác ra vô số khe sâu hàng nghìn trượng.

Bốn thân hình to lớn hung hăng lao vào nhau, cự hổ cắn xé, Thiên Yêu Điêu đập cánh, trường thương màu tử hắc xuyên qua không gian, lao tới như vũ bão, cự long cũng vung long trảo đủ sức đánh tan núi non.

Trước sự vây công của ba người, Đại Thiên Tà Ma cũng không hề nhân nhượng, cột ma khí trong tay mỗi lần vung lên lại khiến một người bị đánh lui.

Nếu chỉ nói thực lực thì rõ ràng ba người bọn Thiên Nguyên Tử mạnh hơn một bậc, nhưng bọn Lâm Động cũng không phải cường giả tầm thường, họ đều có khả năng đặc biệt riêng của mình, hơn nữa khi đánh giết cũng có tư thái hung hăng như liều mạng. Trong trận hỗn chiến này tuy ba người Lâm Động trên người không ngừng xuất hiện thương thế, nhưng Đại Thiên Tà Ma cũng dính đòn không ít.

Nơi cuộc chiến đi qua đều khiến mặt đất sụt lở, không gian biến dạng, quả thực có cảm giác trời long đất lở.

Địa vực này rõ ràng trở nên vô cùng hỗn loạn, trời đất bị bao trùm bởi ma khí, tiếng chém giết làm rung chuyển không gian, vô số cường giả trong liên minh liều mình lao vào giết ma thi.

Trên bầu trời thỉnh thoảng lại có người rơi xuống, có dị ma, cũng có không ít cường giả liên minh. Hai cái mày nghiền xác đáng sợ đó mỗi khắc lại nghiền nát vô số thân ảnh.

Ứng Hoan Hoan ở cách đó không xa vung tay bắn ra mấy trăm mảnh băng xuyên qua đám ma thi, hàn khí lan tỏa, vô số ma thi bị đóng băng rơi xuống vỡ tan tành.

Nhưng lượng ma thi ở đây thực sự quá nhiều, hơn nữa nếu không phải Ứng Hoan Hoan khiến ma thi vỡ tan thì thường chúng lại bò dậy lại được, vì thế khi

Ứng Hoan Hoan vừa giải quyết được một số ma thi thì lại một lượng nhiều hơn vây lại.

Xoẹt xoẹt!

Kiếm khí mạnh mẽ đột nhiên ập tới như vũ bão. Kiếm khi lướt qua đâu là đám ma thi đang xông tới Ứng Hoan Hoan bị chém tan tành đến đấy.

Ứng Hoan Hoan nghiêng đầu nhìn nữ tử mặc bạch y đứng phía sau, đôi mắt thanh lạnh của nữ tử ấy cũng nhìn sang, rồi cả hai không hẹn mà cùng ngoảnh đi.

Ma thi ở xung quanh tiếp tục trào lên, tuy phần lớn chúng không thể tổn thương gì đến hai người, nhưng để giảm nhẹ gánh nặng cho những người khác, họ đành phải cố gắng nhiều hơn, vì thế hai người cùng dẫn tiến lại gần nhau.

Hàn khí bao quanh người Ứng Hoan Hoan, lại mấy trăm ma thi nữa biến thành vụn băng, rồi nàng không kìm được nhìn về phía xa, ở đó là cuộc chiến đang tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo nhất ở đây.

Ứng Hoan Hoan nhìn nơi đó, lông mày nhíu lại, ba người Lâm Động liên thủ dường như đang liều mạng với bọn Thiên Nguyên Tử, máu tươi bắn tứ tung vô cùng thảm liệt.

- Ta đi giúp huynh ấy.

Ứng Hoan Hoan thấy tử kim long mà Lâm Động biến thành bị cột ma khí của Đại Thiên Tà Ma đánh bay, hàn quang lóe lên, định bay tới trợ giúp thì một cánh tay lành lạnh ngăn lại.

- Ngươi làm gì vậy?

Ứng Hoan Hoan bực mình.

- Cuộc chiến đó ngươi đừng tham gia vào. Đó là chuyện cả ba huynh đệ bọn họ, ngươi tới họ sẽ không vui.

Lăng Thanh Trúc thả tay Ứng Hoan Hoan ra, khẽ nói.

Ứng Hoan Hoan nghe vậy cũng khựng lại, định lên tiếng phản bác nhưng sau khi nhớ lại tính cách của Lâm Động thì thôi. Nàng biết bình thường Lâm Động ôn hòa, nhưng ngạo khí thực ra cao hơn bất cứ ai. Ba năm trước hắn bị Nguyên Môn ép rời khỏi Đông Huyền Vực, đó chắc chắn là nỗi sỉ nhục của hắn. Nay quay lại, hắn chắc chắn phải đích thân rửa nhục, cũng vì thế, ngoài hai huynh đệ của hắn ra thì đến Khôi Lỗi hắn cũng không dùng tới.

Đúng như Lăng Thanh Trúc nói, trận chiến này Lâm Động sẽ không thích nếu nàng đến giúp.

- Đúng là đến chết còn muốn sĩ diện!

Ứng Hoan Hoan nghiến răng, không kìm được chửi một câu. Rồi hàn khí quanh người lại bùng phát trực tiếp xông vào đại quân ma thi, đi đến đâu ma thi vỡ tan đến đấy. Mức độ hung hăng hiển nhiên hơn hắn trước đó, rõ ràng là nàng đang phát tiết nộ khí lên đám ma thi đáng thương kia.

Binh!

Cột ma khí đánh mạnh lên cơ thể Hắc Ám Thánh Hổ, một tiếng gầm đau đớn vang lên, nhưng trong mắt lại bùng phát hung quang, hàm răng sắc bén cắm phập lên cánh tay Đại Thiên Tà Ma kéo ra thành một cái lỗ máu khổng lồ.

Xoẹt!

Tử hắc quang ập tới như vũ bão, một đạo thương ảnh nghìn trượng xuyên qua không gian lao tới, cuối cùng nhanh như chớp cắm thẳng lên ngực Đại Thiên Tà Ma.

Phập!

Thương ảnh sắc lạnh đó có thể xuyên thủng cả cường giả Luân Hồi Cảnh, nhưng trên người Đại Thiên Tà Ma thì chỉ cắm vào được nửa trượng.

Grào!

Tiếng long ngâm vang lên, tử kim long trảo biến thành quyền đánh mạnh lên chuôi thương, một làn sóng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thừng khuếch tán ra xung quanh.

Chịu công kích mạnh mẽ mẽ đó, thanh trường thơng cuối cùng đâm xuyên qua ngực Đại Thiên Tà Ma và bay ra ngoài.

Grào!

Tiếng gầm thét đầy đau đớn của Đại Thiên Tà Ma vang lên.

- Ba tên khốn kiếp các ngươi, dám tổn thương đến Đại Thiên Tà Ma. Các ngươi biết hồi phục cho nó phải trả giá như thế nào không?

Từ bên trong cơ thể Đại Thiên Tà Ma vọng ra tiếng gào chói tai của bọn Thiên Nguyên Tử:

- Chơi thế đủ rồi, ba tên tạp chủng các ngươi đi chết đi!

Cái mồm hung ác của Đại Thiên Tà Ma đột nhiên mở ra, hình thành một cái xoáy lốc đáng sợ, một cảm giác tử vong lan tỏa.

- Đại Tà Ma Uyên!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1215

Trận Chiến Rửa Hận

Ma khí phun trào từ cái mồm khổng lồ của Đại Thiên Tà Ma, từ sâu bên trong đó tỏa ra thứ năng lượng tử vong khiến da đầu tê dại.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, một luồng hấp lực cường đại phát ra từ mồm Đại Thiên Tà Ma, dù ba người Lâm Động đã biến thành thể hình to lớn nhưng vẫn có dấu hiệu bị hút vào.

Đột nhiên có một quầng sáng đen bắn ra từ trong mồm Đại Thiên Tà Ma ba phủ lấy Hắc Ám Thánh Hổ mà Tiểu Viêm biến thành.

Vút!

Quầng sáng bao trùm, thứ hấp lực kia đột nhiên tăng mạnh, thân thể to lớn của Tiểu Viêm bay thẳng vào cái mồm sâu hun hút của Đại Thiên Tà Ma.

Grào!

Tiểu Viêm gầm lên giãy giụa, hắc bạch quang không ngừng bùng phát từ trong cơ thể để chống lại hấp lực, nhưng không có tác dụng gì mà chỉ có thể giương mắt nhìn cái hố đen sâu hun hút đang ngày một gần hơn. Từ trong cái hố sâu ấy tỏa ra một cảm giác nguy hiểm khó nói nên lời.

Tiểu Điêu thấy Tiểu Viêm gặp nguy hiểm thì sắc mặt thay đổi, vỗ cánh lao tới để cứu Tiểu Viêm.

Nhưng khi vừa động thân thì cái cột ma khí trong tay Đại Thiên Tà Ma vung tới, ma khí cuộn trào ép Tiểu Điêu phải thoái lui.

- Ha ha, chưa có kẻ nào rơi vào Đại Tà Ma Uyên của ta lại sống sót được cả!

Bọn Thiên Nguyên Tử cười kỳ quái, tiếng cười đầy sự tác ác.

Tiểu Viêm vùng vậy ác liệt, nhưng đến khi hắn phát hiện không thể thoát được thì hung quang bỗng lóe lên trong mắt, máu tươi thấm qua người, một luồng năng lượng cuồng bảo lan tỏa, đó là dấu hiệu sắp tự bạo.

Binh!

Thế nhưng khi Tiểu Viêm chuẩn bị liều mạng với Nguyên Môn thì tử kim quang đột nhiên bao trùm, một cái đuôi rồng khổng lồ đánh lên người hắn, lực đạo mạnh mẽ đã đánh văng Tiểu Viêm ra ngoài.

Tiểu Viêm sững người, khi nhìn lại thì chết điếng, chỉ thấy con tử kim long mà Lâm Động biến thành đã thay thế vị trí của hắn và bị cái mồm đầy ma khí kia nuốt vào trong.

- Đại ca!

Mắt Tiểu Viêm đỏ quạch, hắn quay phắt lại định xông thẳng vào mồm Đại Thiên Tà Ma nhưng lại bị Tiểu Điêu ngăn lại.

- Nhị ca! Huynh làm gì vậy?

Tiểu Viêm giận dữ.

- Hoảng cái gì chứ? Ngươi nghị hắn là kẻ lỗ mãng sao? Muốn nuốt hắn không dễ đâu!

Sắc mặt Tiểu Điêu tối lại, quát lên.

- Nhưng mà...

Tiểu Viêm do dự rồi lấy lại bình tĩnh, nhưng trong mắt hắn vẫn đỏ quạch, vừa

rồi hắn cảm nhận được rõ ràng thứ ma khí khủng khiếp trong cái mồm ấy. Nếu bị hút vào trong thì e là cường giả Luân Hồi Cảnh cũng sẽ bị xâm thực.

- Ha ha, hai ngươi vẫn còn hoang tưởng nữa sao, rơi vào Đại Tà Ma Uyên, dù là cường giả Luân Hồi Cảnh cũng sẽ bị ma khí hóa thành tro bụi. Tên Lâm Động tự cao kia tưởng rằng sẽ tránh được kiếp nạn sap? Đúng là nực cười!

Bọn Thiên Nguyên Tử cười lớn đầy chế nhạo.

Tiểu Điêu không chút biểu cảm nhìn ba cái mặt đang cười, chỉ nhìn Tiểu Viêm nói:

- Lát có cơ hội thì toàn lực ra tay!

Tiểu Viêm thấy Tiểu Điêu thật sự không có vẻ gì lo lắng mới yên tâm hơn một chút, gật đầu thật mạnh.

Bọn Thiên Nguyên Tử giải quyết được Lâm Động là người khó đối phó nhất rõ ràng rất hưng phấn, nhìn hai người bọn Tiểu Điêu với ánh mắt lạnh lẽo, định ra tay.

Ầm!

Nhưng đúng lúc ấy, một tiếng nổ kỳ lạ đột nhiên vọng ra từ bên trong cơ thể Đại Thiên Tà Ma, nghe thấy tiếng nổ đó, ba người bọn Thiên Nguyên Tử đều thất kinh.

- Ba lão cẩu kia, tiểu gia ta là miếng xương khó nhai, nuốt vào chỉ sợ các ngươi không tiêu hóa được thôi!

Sau đó là một tiếng cười khảy vọng ra.

- Đúng là cục xương cứng, nhưng bản tọa không tin ngươi đã rơi vào Đại Tà Ma Uyên mà không giải quyết được ngươi!

Chỉ thấy màu sắc của Đại Thiên Tà Ma đột nhiên sẫm lại, ma khí kinh người điên cuồng chảy vào trong cơ thể hắn định tiêu diệt Lâm Động.

- Ha ha, ngươi có bao nhiêu ma khí, hôm nay ta sẽ tính hóa bấy nhiêu!

Lâm Động lại cười vang, thân thể Đại Thiên Tà Ma đột nhiên rung chuyển dữ dội, có bạch quang dịu nhẹ bốc ra.

Á!!!

Sắc mặt bọn Thiên Nguyên Tử lập tức kịch biến, kêu lên thảm thiết.

Uỳnh uỳnh!

Trong lúc đó lại có tiếng sấm trầm đục vang lên, dường như có lôi đình cuồng bạo phát nổ bên trong thân thể Đại Thiên Tà Ma. Sức mạnh lôi đình cũng khiến ma khí tiêu tan hết.

- Tên khốn kiếp!

Thiên Nguyên Tử ba người gầm lên, hung quang lóe lên trong ắt, chỉ thấy từ trong cơ thể Đại Thiên Tà Ma nổ ra tiếng sấm, cái bụng không ngừng nhu đụng, ma khí hung hăng xung kích về phía Lâm Động.

- Động thủ, giữ chân hắn lại!

Tiểu Điêu thấy thế lập tức hô lên rồi xông lên trước, một vầng trăng màu tử hắc hiện ra quanh người, đem theo năng lượng Luân Hồi đánh tới Đại Thiên Tà Ma.

Grào!

Tiểu Viêm cũng gầm lên, hắn đã không nhẫn nhịn được từ lâu, tốc độ còn nhanh hơn Tiểu Điêu, hắc bạch quang lóe lên, hổ trảo sắc lẹm xé tan không gian rạch lên người Đại Thiên Tà Ma những vết thương sâu hoắm.

Đại Thiên Tà Ma bạo nộ, cây cột ma khí trong tay giáng mạnh xuống khiến thân thể Tiểu Viêm cũng tơi tả. Hắc bạch quang cuồng bạo bùng phát rồi điên cuồng rơi xuống người Đại Thiên Tà Ma như muốn xé hắn tan tành trăm mảnh.

Binh binh binh!

Vầng trăng tử hắc cũng hung hăng oanh kích lên người Đại Thiên Tà Ma tạo nên vô số vết thương sâu hoắm, máu tươi màu đen chảy ra xối xả.

Bị hai người Tiểu Điêu quấy nhiễu, bọn Thiên Nguyên Tử không thể toàn lực đối phó với Lâm Động, chỉ đành chuyển công thế sang bọn Tiểu Điêu. Hơn nữa, tuy thiếu đi Lâm Động hai người Tiểu Điêu bị yếu thế, nhưng hai người đã phát huy tính hung hãn đến mức cao nhất, dù bị trọng thương nhưng cũng để lại một số vết thương trên người Đại Thiên Tà Ma.

Bị hai người Tiểu Điêu xoay vần, sức mạnh của Đại Thiên Tà Ma cũng dần giảm sút, đó là vì ma khí trong cơ thể bị Lâm Động nhanh chóng tịnh hóa. Rõ ràng nuốt Lâm Động vào không phải quyết định sáng suốt của chúng. Trên dưới Lâm Động toàn những thứ thần vật chuyên dùng để đối phó dị ma, khi thi triển ra thì dù ma khí có dồi dào thế nào cũng khó có hiệu quả đối với Lâm Động.

Bình!

Nhân lúc sức mạnh của Đại Thiên Tà Ma yếu đi, hai người Tiểu Điêu tăng cường công thế, trên ngực Đại Thiên Tà Ma bị đánh toác một vết lớn.

Grào!

Đại Thiên Tà Ma bị trúng trọng kích, thân thể to lớn bị đánh bay ra sau, nhổ ra một đạo hắc quang. Hắc quang dần tan đi để lộ ra Lâm Động.

- Lão cẩu, đã biết thiếu gia ta cứng thế nào chưa?

Lâm Động lúc này toàn thân cũng đầy vết thương, khóe miệng có vết máu chảy. Tuy hắn khiến bụng Đại Thiên Tà Ma điên đảo nhưng cũng bị thương

không nhẹ.

- Khốn kiếp, bản tọa phải giết ngươi!

Bọn Thiên Nguyên Tử gầm lên phẫn nộ, chúng có thể nhận thấy thương thế bên trong Đại Thiên Tà Ma còn nặng nề hơn những công kích mà ba người Lâm Động trước đó đã tạo ra. Hơn nữa, quan trọng là ma khí trong Đại Thiên Tà Ma đã bị Lâm Động làm rối loạn khiến sức mạnh của chúng giảm đi.

Nếu biết sớm thì chúng chắc chắn sẽ không nuốt cái họa đó vào bụng!

Lâm Động quệt máu trên miệng đi rồi khoanh chân ngồi trên không trung.

- Tiểu Điêu, Tiểu Viêm, bảo vệ ta!

Dứt lời, Lâm Động dần nhắm mắt lại, nguyên lực toàn thân thu về, dường như vô cùng bình tĩnh.

Ba người bọn Thiên Nguyên Tử thấy thế thì khựng người, cảm giác bất an trào lên, giờ chúng không còn dám coi thường người thanh niên ba năm trước bị chúng ép rời khỏi Đông Huyền Vực nữa rồi.

Đại Thiên Tà Ma gầm lên, cột ma khí trong tay hắn biến thành đạo hắc quang xuyên thủng hư không lao thẳng về phía Lâm Động.

Vút!

Nhưng khi đến phạm vi trăm trượng quanh Lâm Động thì tử hắc quang lóe lên, đôi cánh khổng lồ của Tiểu Điêu chắn ở phía trước chặn cột ma khí lại.

Sóng năng lượng kinh người khuếch tán ra xung quanh, Tiểu Điêu phụt máu, nhưng hắn vẫn giữ cơ thể đứng vững, cũng đã chặn đứng được công kích của Đại Thiên Tà Ma.

Grào!

Tiểu Viêm gầm lên điên cuồng, hắc bạch quang trào dâng, cơ thể hắn bỗng biến to lên gấp đôi, hổ trảo sắc lạnh xé tan không gian điên cuồng tấn công Đại Thiên Tà Ma.

Binh binh!

Đối mặt với công thế điên cuồng của Tiểu Viêm, Đại Thiên Tà Ma cũng gầm một tiếng, ma quyền vung lên, mỗi quyền đánh xuống người Tiểu Viêm là phát ra những tiếng trầm đục rung chuyển đất trời, thân thể Tiểu Viêm cũng dần bị nhuộm đỏ tươi.

Mắt Tiểu Điêu cũng đỏ quạch, tay cầm hai vầng trăng khổng lồ, hai cánh đập mạnh, bay lượn quanh người Đại Thiên Tà Ma một cách quỷ dị, vâng trăng vẽ nên một đường cong kinh người chém xuống Đại Thiên Tà Ma.

Binh binh!

Ba bên hỗn chiến, tuy Tiểu Điêu và Tiểu Viêm không ngừng bị đánh bay đi nhưng chớp mắt đã lại xông tới, khiến Đại Thiên Tà Ma không thể cựa quậy gì được.

- Cút ra cho bản tọa!

Đại Thiên Tà Ma gầm lên, chỉ thấy cánh tay hắn xuyên qua không gian tóm lấy cánh của Tiểu Điêu, tay kia thì tóm đầu Tiểu Viêm rồi đập cả hai vào nhau. Máu tươi bắn tung tóe, cả hai bay ra ngược ra tạo ra trên mặt đất một đường nứt vạn trượng.

- Hôm nay bản tọa phải giết chết các ngươi!

Bọn Thiên Nguyên Tử nhìn Đại Thiên Tà Ma bị thương thế khắp người cũng bạo nộ, sát ý dâng tràn, định truy sát thì sắc mặt bỗng biến đổi, ngẩng lên thì thấy Lâm Động đã mở mắt, giữa trán là một đường hắc quang mở ra, một con mắt thần bí như ánh lôi đình lấp lánh trong đêm tối hiện ra.

Khi con mắt thần bí ấy xuất hiện, ba người bọn Thiên Nguyên Tử lập tức trào dâng sợ hãi, một cảm giác nguy hiểm không tả thành lời chạy khắp toàn thân.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1216

Tổ Phù Nhãn

Lâm Động ngồi trên không trung, giữa trán là một con mắt đen sâu thẳm tựa hắc động, trong con mắt thần bí đó, dường như hắc động đang lưu chuyển, ánh lôi đình bao hàm trong đó huyền ảo vô cùng.

Hắc động sâu thẳm, lôi đình cuồng bạo.

Hai luồng năng lượng cổ xưa mà hùng hồn tràn ngập trong con mắt thần bí.

Đó là Tổ Phù Nhãn được hình thành từ sức mạnh của hai đạo tổ phù!

- Lâm Động, tuy hiện giờ ngươi đã điều khiển được hai tổ phù nhưng uy lực của Tổ Phù Nhãn quá lớn, rất khó khống chế. Giờ ngươi thi triển e là vẫn còn miễn cưỡng!

Nham vội nói.

Thường thì chỉ khi khống chế được tổ phù tới mức cao thâm thì mới ngưng tụ được Tổ Phù Nhãn. Thôn Phệ Nhãn mà Thôn Phệ Chủ đã thi triển trước đó suýt chuýt nữa đã giết được cả Thập Vương Điện thực lực khủng bố đó. Đương nhiên Lâm Động biết hắn thi triển Tổ Phù Nhãn sẽ không thể có uy lực bằng Thôn Phệ Chủ, nhưng hắn có một ưu thế mà Thôn Phệ Chủ không có, đó là hắn còn có Lôi Đình Tổ Phù!

Thôn Phệ Nhãn của Thôn Phệ Chủ chỉ có thôn phệ lực thuần túy đến cực điểm, còn Tổ Phù Nhãn của Lâm Động lại dung hợp sức mạnh của hai loại tổ phù. Tuy như vậy sẽ khó khống chế, nhưng uy lực thì vô cùng kinh người.

Lâm Động biết hết những điều đó, nhưng tình hình lúc này không cho phép hắn nghĩ nhiều, ba kẻ kia không phải nhân vật tầm thường, giờ chúng lại giở thủ đoạn quỷ dị dung nhập vào Đại Thiên Tà Ma. Cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường cũng không phải đối thủ của chúng. Ba huynh đệ họ kiên trì được đến lúc này cũng là dựa vào rất nhiều thủ đoạn. Nhưng dù vậy Tiểu Điêu và Tiểu Viêm vẫn bị thương nghiêm trọng, nếu không dùng đến sát chiêu cuối cùng thì e là trận chiến này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cuộc chiến này cũng thảm liệt như ba năm trước, chỉ có điều họ không thể tháo chạy nữa, giờ họ có khả năng để xoay chuyển cục diện.

Phù!

Lâm Động phả ra một làn hơi trắng, nhìn Tiểu Viêm và Tiểu Điêu người đầy vết thương, cả hai đều có vẻ mệt mỏi, rõ ràng họ đều đã dốc toàn lực chiến đấu rồi.

Nhưng dù vậy họ vẫn không có dấu hiệu từ bỏ, đúng là bọn Thiên Nguyên Tử rất mạnh nhưng dù thế nào họ cũng tuyệt đối không thể để cảnh tượng ba năm trước tái diễn.

- Ta biết rồi.

Nghe lời đáp bình tĩnh của Lâm Động, Nham cũng không nói thêm gì nữa. Hắn biết với tính cách của Lâm Động, đã quyết định rồi thì không ai có thể khiến hắn đổi ý.

- Ba huynh đệ chúng ta, ta là đại ca, ba năm trước đã để họ phải chịu ấm ức, lần này nếu không thể đánh bại chúng, thật sự không còn mặt mũi nào làm đại ca nữa.

Lâm Động cười, rồi chậm rãi nhìn về phía Đại Thiên Tà Ma với ánh mắt sắc lạnh. Ba gương mặt quỷ dị kia cũng đang nhìn hắn với chút biến sắc.

- Ba lão cẩu, đã ba năm rồi, cũng nên trả nợ đi!

Lâm Động nhìn chúng, Tổ Phù Nhãn trên trán càng thêm sâu thẳm, nhưng sắc mặt Lâm Động lại nhanh chóng tái nhợt.

- Nằm mơ giữa ban ngày!

Bọn Thiên Nguyên Tử cười lớn, nhưng vẻ mặt có phần ngưng trọng, chúng có thể cảm nhận được khí tức kinh người tỏa ra từ con mắt trên trán Lâm Động. Hơn nữa, sau cuộc đại náo của Lâm Động trong cơ thể Đại Thiên Tà Ma, cộng với nhưng công kích của hai người Tiểu Viêm, Tiểu Điêu, chúng đã bị tiêu hao không ít, không còn ở trạng thái tốt nhất nữa.

Đương nhiên, dù không phải tốt nhất nhưng bọn Thiên Nguyên Tử vẫn tin rằng với hình thái chiến đấu này không thể thua ba người Lâm Động được!

Uỳnh!

Ma khí cuồn cuộn trào ra từ trong Đại Thiên Tà Ma, chỉ nghe thấy vô số tiếng gầm thét của dã thú vọng ra từ Đại Thiên Tà Ma, ma khí đặc quanh ngưng tụ trên bàn tay Đại Thiên Tà Ma.

Chỉ thấy thân hình Đại Thiên Tà Ma đột nhiên thu nhỏ lại, nhưng theo đó là một thứ năng lượng khủng khiếp bắt đầu tỏa ra từ bàn tay hắn.

Hai người Tiểu Điêu nhận ra điều đó, ánh mắt đều thay đổi, họ có thể cảm nhận được đó dường như là thủ đoạn cuối cùng của ba người bọn Thiên Nguyên Tử.

So với bên Nguyên Môn, Lâm Động rõ ràng bình tĩnh đến cực điểm, quanh người hắn thậm chí không có chút nguyên lực nào.

Một bên cực động với một bên cực tĩnh, khiến mọi người nhìn mà giật thon thót.

Dường như động tĩnh ở đây quá lớn, có không ít người ở phía xa cũng nhìn về phía này. Mọi người đều hiểu trong trận chiến này, trận chiến quan trọng nhất là giữa ba huynh đệ Lâm Động và ba người bọn Thiên Nguyên Tử. Dù là bên nào thất bại thì cũng là đả kích chí mạng.

- Ma khí kinh người thật!

Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh mấy người bọn họ ánh mắt ngưng đọng, vẻ mặt nặng nề. Họ có thể cảm nhận được sự khủng bố củ công thế từ Đại Thiên Tà Ma. Nếu là họ có lẽ căn bản không thể chống đỡ nổi.

- Cũng không biết Lâm Động có tiếp được chiêu không… Nhìn Lâm Động ngồi yên tĩnh trước ma khí cuồng bạo, trong lòng họ đều lo lắng.

Uỳnh!

Khi Đại Thiên Tà Ma thu nhỏ lại còn trăm trượng thì dừng lại, lúc này trên ma chưởng, ma khí đặc quánh chảy giống như một dòng sông, không gian cũng dần vỡ ra theo dòng chảy ấy.

- Ha ha!!

Bọn Thiên Nguyên Tử cười lớn, rồi sát khí ngưng tụ trong mắt, gầm lên một tiếng:

- Vạn Ma Minh Hà, ma thực vạn vật!

Uỳnh uỳnh!

Dòng ma hà phát ra những tiếng nổ lớn, ma hà đem theo ma khí kinh người điên cuồng đổ về phía Lâm Động.

Những nơi ma hà đi qua không gian như bị rạch tan tành.

Thanh thế đó khiến không chỉ hai người Tiểu Điêu mà ngay cả mấy người

Ứng Hoan Hoan ở phía xa cũng tái mặt.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về đây, hiển nhiên những chiến tuyến khác không còn quan trọng mấy nữa, nếu Lâm Động bại trong tay Nguyên Môn thì cục thế sẽ vô cùng bất lợi cho họ.

Chỉ trong vài giây ma hà đã ập tới, Lâm Động lúc này người hơi rung lên, gương mặt có phần tái trắng, thậm chí những đầu ngón tay cũng trắng bệch.

Ngược lại, Tổ Phù Nhãn trên trán hắn lại vô cùng sáng chói, thâm sâu.

- Tổ Phù Nhãn, tịnh ma quang!

Giọng nói yếu ớt vọng ra từ miệng Lâm Động, đôi mắt hắn nhắm lại, con mắt Tổ Phù Nhãn đột nhiên mở trừng trừng, một chùm hắc quang bắn ra.

Tia sáng đó so với dòng ma hà chỉ như đóm lửa nhỏ so với mặt trời, nhưng lại không hề do dự lao tới, xuyên thủng không gian xông thẳng vào ma hà.

Uỳnh!

Dòng ma hà sắp xung kích lên cơ thể Lâm Động bỗng nhiên đóng băng, ma thủy chỉ cách mặt Lâm Động nửa thước nhưng không thể với tới.

Ầm ầm.

Mọi người bỗng cảm nhận được một luồng năng lượng đặc biệt phát ra từ trong ma hà. Nó đi đến đâu ma hà nhanh chóng tiêu tán đến đấy. Ma khí tà ác cũng nhanh chóng tiêu biến.

Chỉ trong một vài giây, dòng ma hà khiến cường giả Tử Huyền Cảnh không thể chống đỡ đã biến mất sạch sẽ một cách quỷ dị như vậy.

Sao có thể như vậy?

Bọn Thiên Nguyên Tử đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Vút!

Khi chúng còn sững sờ thì trong ma hà một tia sáng bắn ra, lao thẳng về phía Đại Thiên Tà Ma.

Bọn Thiên Nguyên Tử thấy thế lập tức kinh hãi, hiển nhiên chúng không dám coi thường nó nữa.

Grào!

Đại Thiên Tà Ma gầm lên, cột ma khí trong tay nhằm thẳng đạo ánh sáng kia mà giáng xuống.

Tia sáng bị trúng cột ma khí, lập tức xuất hiện vô số khe rạn, nhưng ngay sau đó cột ma khí cũng nổ tung.

Còn tia sáng thì thế như chẻ tre bắn thẳng vào thân thể to lớn của Đại Thiên Tà Ma trước ánh mắt kinh hãi của bọn Thiên Nguyên Tử.

Lâm Động chầm chậm mở mắt, Tổ Phù Nhan nhanh chóng tiêu tán, thấy ba kẻ đó sắc mặt đầy kinh hãi, hắn nở nụ cười nhạt.

- Các ngươi thua rồi!

Khi Lâm Động vừa dứt lời thì Đại Thiên Tà Ma đã xuất hiện vô số khe nứt, rồi ánh sáng còn bắn ra từ trong những khe hở đó.

Ba người bọn Thiên Nguyên Tử thấy Lâm Động chầm chậm giơ tay lên rồi chĩa về phía chúng và nắm lại.

Bùm!

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ của Đại Thiên Tà Ma nổ tung!

Tiếng kếu thảm thhiết của bọn Thiên Nguyên Tử cũng vang lên khắc thế giới đầy ma khí này.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1217

Giết Ba Cự Đầu Nguyên Môn

Ánh sáng chói lòa bùng phát từ nơi Đại Thiên Tà Ma phát nổ. Ma khí ở xung quanh gặp thứ ánh sáng đó giống như tuyết gặp lửa, tan chảy một cách nhanh chóng.

Sau hơn mười phút ánh sáng đó mới dần tan đi, ngay lập tức mọi ánh mắt đều căng thẳng nhfn về phía đó.

Một nửa bên dưới của cái xác khổng lồ Đại Thiên Tà Ma nằm dưới đất, ma huyết đen sì chảy lênh lang tỏa ra mùi tanh nồng.

Đại Thiên Tà Ma vốn vô cùng cường hãn lúc này đã không chút sức sống nào nữa.

- Thắng rồi?

Vô số cường giả của liên minh Chu Nguyên thấy thế, ban đầu hơi sững người rồi bùng phát tiếng hò reo.

Ở gần đó, hai người Tiểu Điêu vẻ mặt đầy kinh ngạc, ánh sáng chấp chới rồi bắt đầu biến về hình thái bình thương, chỉ có điều vẫn nhìn cái xác Đại Thiên Tà Ma đầy cảnh giác.

Phụt!

Lâm Động trên bầu trời đột nhiên phun một ngụm máu, sắc mặt thêm phần tái nhợt, khí tức yếu ớt đến cực điểm.

- Đại ca?

Hai người Tiểu Điêu vội vàng bay tới, Tiểu Viêm đỡ lấy Lâm Động lo lắng gọi.

Lâm Động lắc lắc đầu, nhìn cái xác không còn động tĩnh kia rồi hơi nhắm mắt lại.

Hành động của hắn rất nhỏ thôi nhưng Tiểu Điêu vẫn nhận ra. Tiểu Điêu rất hiểu Lâm Động, đồng tử hắn co lại, năng lượng lại tỏa ra bảo vệ Lâm Động phía sau.

- Nhị ca?

Tiểu Viêm ngạc nhiên.

- Ba lão cẩu đó chưa chết hẳn.

Lâm Động lúc này vô cùng yếu ớt, giọng nói cũng khàn đi nhiều. Từ sau khi nhận được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ, đây là lần đầu tiên hắn liều mạng thế này.

Tiểu Viêm nghe vậy sắc mặt biến đổi, toàn thân căng cứng.

- Nhưng cũng không còn cách bước đó xa nữa rồi.

Lâm Động vỗ vỗ vai Tiểu Viêm, nhìn thi thể Đại Thiên Tà Ma cười:

- Thế nào? Vừa rồi còn uy phong lắm mà. Giờ còn giở thủ đoạn này? Không sợ mất mặt ba cự đầu Nguyên Môn các ngươi sao?

Hắn nói xong nhưng thi thể kia vẫn không chút phản ứng.

Lâm Động cười khảy, khẽ vung tay.

Ầm!

Tiểu Điêu cũng cười lạnh, hai tay chập lại, tử hắc quang ngưng tụ thành một vầng trăng khổng lồ ở đằng trước, cong tay búng một cái, mặt trăng xuyên qua hư không lao thẳng về phía ma thi.

Vút!

Nhưng khi vầng trăng đó sắp oanh kích lên ma thi thì một tia hắc quang bắn ra chặn đứng vầng trăng. Hắc quang biến thành ba nhân ảnh, chính là ba người bọn Thiên Nguyên Tử. Có điều sắc mặt chúng lúc này còn tái hơn cả Lâm Động, ánh mắt u ám, khí tức cạn kiệt.

- Ba lão cẩu, đường đường là ba người đứng đầu Nguyên Môn mà cũng học kiểu giả chết sao?

Tiểu Điêu châm chọc.

Cơ mặt bọn Thiên Nguyên Tử co giật, ánh mắt độc ác nhìn ba người Lâm Động. Chúng bỗng biến thành hắc quang định chui xuống đất tháo chạy.

- Muốn chạy sao?

Tiểu Điêu thấy thế chỉ cười khảy, giậm mạnh chân xuống. Chỉ thấy trên mặt đất bỗng có tử hắc quang cuộn trào đánh bay ba kẻ kia lên.

Bọn chúng lúc này thực lực đã giảm sút, không thể phản kháng lại Tiểu Điêu nữa.

Uỳnh!

Chúng bị đánh bật trở lại, còn chưa kịp có hành động gì tiếp thì Lâm Động đã giơ tay lên, một tấm thạch bi bay ra phình to thành vài nghìn trượng.

Thạch bi lơ lửng trên không, phát ra âm thanh trong trẻo, phía dưới có ánh sáng ngưng tụ dường như biến thành một đạo trận pháp cổ xưa đè xuống ba người bọn Thiên Nguyên Tử.

- Á!!!

Dưới sự chiếu rọi của Đại Hoang Vu Bi, bọn Thiên Nguyên Tử giống như bị ngàn vạn cây kim châm vào người, đau đơn khôn tả, kêu gào thảm thiết, đầy sợ hãi nhìn Đại Hoang Vu Bi. Chúng biết rằng nếu bị Đại Hoang Vu Bi chấn áp thì chắc chắn sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

- Lâm Động, ngươi tưởng ba người bản tọa không có thủ đoạn cuối cùng sao? Ngươi nhất định phải liều chết với ta sao?

Thiên Nguyên Tử sắc mặt tím tái, quát lên.

Lâm Động lạnh lùng không có hành động gì khác, tốc độ của Đại Hoang Vu Bi tăng nhanh.

- Được, tên khốn kiếp. Muốn diệt bọn ta, vậy thì tất cả các ngươi phải bồi táng!

Thấy Lâm Động không có ý nương tay, bọn Thiên Nguyên Tử ánh mắt thêm tàn độc, nhìn nhau rồi cùng nghiến răng:

- Nếu đã vậy thì cùng chết tại đây đi!

Ba người Thiên Nguyên Tử đập bàn tay vào nhau, nhổ ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nhanh chóng tối lại, thân thể phình to với tốc độ kinh người!

- Mau rút lui!

Lâm Động thấy thế lập tức hét lên.

- Khặc khặc, muộn rồi! Đi chết hết đi!

Ba người bọn Thiên Nguyên Tử vẻ mặt hung hãn, bề mặt cơ thể có dịch thể chảy ra rồi bùm một tiếng nổ tung.

Uỳnh!

Ma khí trào dâng điên cuồng từ ba người bọn chúng, khu vực trong phạm vi nghìn trượng quanh đó đã biến thành bình địa. Hai người Tiểu Điêu và Tiểu Viêm phụt máu, thân hình bị đánh bật ra sau.

Vào khoảnh khắc quan trọng, Lâm Động vung tay, Huyền Thiên Điện hiện ra bao quanh người hắn, Nhưng ma khí quả thực xung kích quá mạnh, Huyền Thiên Điện vừa xuất hiện, chưa kiên trì được bao lâu thì ánh sáng đã tối hắn đi, cuối cùng chui trở lại cơ thể Lâm Động.

Khi Huyền Thiên Điện biến mất thì Lâm Động bạo lộ trước ma khí. Với trạng thái hiện tại của hắn, rõ ràng không thể chống cự được sự xung kích đó, đành nghiến răng, dùng nguyên lực trong cơ thể chống đỡ.

Soạt!

Nhưng đột nhiên hắn cảm thấy một luồng hàn khí bọc quanh mình, một đôi tay lạnh ngắt khẽ ôm qua người hắn rồi nhanh chóng lùi về sau.

Tiếng gió thổi qua bên tai, Lâm Động mở mắt ra thì thấy mái tóc màu lam lướt qua trước mắt. Ứng Hoan Hoan một tay ôm hắn, một tay nhanh chóng biến ấn pháp. Hàn khí kinh người bắn ra từ bàn tay biến thành những tấm lá chắn băng khổng lồ.

Bùm bùm!

Nhưng lá chăn băng vừa hình thành thì đã bị ma khí xung kích vỡ tan tành. Có điều sau đó lại có nhiều tấm lá chắn khác hình thành, như vậy cả không gian là tiếng nổ của những tảng băng, còn Ứng Hoan Hoan thì đưa Lâm Động nhanh chóng lùi về sau tránh những đòn xung kích của ma khí.

Nhưng rõ ràng xung kích tự bạo của ba cường giả Luân Hồi Cảnh vượt xa những gì Lâm Động dự liệu. Dù Ứng Hoan Hoan đã ra tay nhưng ma khí vẫn

đuổi kịp.

- Tránh ra!

Ngay khi ma khí sắp oanh kích lên hai người thì một tiếng hét lạnh lùng vang lên từ phía sau. Ứng Hoan Hoan nghe thế hơi lưỡng lự một chút rồi giữ Lâm Động kéo sang một bên.

Ngay khi đó, một thân ảnh bạch y bay tới, phía sau nàng là Chúc Lê đại trưởng lão, Liễu Thanh và rất nhiều cường giả khác. Nguyên lực khủng bố bùng phát biến thành tấm màn nguyên lực nghìn trượng phía trước.

Uỳnh!

Ma khí tựa những đợt sóng thần đánh lên khiến tấm màn nguyên lực rung chuyển dữ dội. Sắc mặt những cường giả kia cũng tái đi, rồi cùng hét lên, nguyên lực bùng phát đến cực độ.

Rầm rầm rầm!

Ma khí không ngừng oanh kích lên tấm màn nguyên lực, tuy nó không ngừng rung chuyển nhưng vì có nhiều cường giả cùng ra tay nên vẫn chặn được xung kích.

Xung kích của ma khí yếu dần, các cường giả mới thở phào, tấm màn nguyên lực tiêu biến.

- Huynh không sao chứ?

Sau khi nguy cơ được giải trừ, Ứng Hoan Hoan cuống cuồng nhìn Lâm Động, gương mặt tái nhợt của hắn khiến nàng hốt hoảng.

Lăng Thanh Trúc và mọi người cũng vây lại, ánh mắt đầy sự lo lắng.

- Không sao, chỉ là tiêu hao quá nhiều thôi.

Lâm Động lắc đầu cười, nhưng gương mặt trắng bệch và thân thể yếu ớt kia không có sức thuyết phục mấy. Bình thường mọi người đều thấy hắn như tiểu cường đánh không chết được, có lúc nào thấy hắn hư nhược thế này đâu.

Ở phía xa, hai người Tiểu Điêu toàn thân đầy máu bay lại. Thấy Lâm Động không sao họ mới thở phào. Tiểu Viêm quệt vết máu trên mặt đi, nhìn xung quanh:

- Lần này ba lão cẩu đó chết hẳn rồi chứ?

Lâm Động cũng lau vết máu nơi khóe miệng, hơi nhíu mày nhìn thế giới đầy ma khí, định nói gì đó thì bỗng một tiếng cười lớn vang lên:

- Ha ha, các ngươi đừng có vui mừng quá sớm. Ba bọn ta tuy đã tự bạo nhưng thế giới ma khí đã hình thành, các ngươi đừng mơ ra khỏi đây. Ngoan ngoãn mà đợi ma khí xâm thực từng tên một đi!

Tiếng cười đó dần tan đi, theo đó khí tức của ba cự đầu Nguyên Môn cũng hoàn toàn biến mất.

Mấy người Lâm Động nghe thế sắc mặt đều thay đổi, vội quay lại thì thấy đám ma thi cũng bắt đầu rơi xuống, vô số luồng ma khí nhanh chóng trào ra từ cơ thể chúng.

- Nhìn bên trên kìa!

Ứng Hoan Hoan nặng nề nói.

Lâm Động ngẩng lên thì thấy bầu trời bị một tầng ma khí dày đặc bao phủ.

Trên đó còn thấy vô số đường ma văn quỷ dị đang nhu động. Nó cắt đứt mọi liên hệ của nơi đây với thế giới bên ngoài.

Mọi người thấy vậy sắc mặt đều tái đi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1218

Ứng Lăng Liên Thủ

Ma khí dày đặc bao phủ, che lấp cả bầu trời, rồi ở phía xa tít đổ xuống giống như cái bát ụp xuống chụp lên tất cả.

Mọi người nhìn đám ma khí bên trong quầng sáng, sắc mặt tái đi. Họ có thể cảm nhận được thế giới này dường như vì sự tự bạo của bọn Thiên Nguyên Tử cộng với vô số ma thi phân giải đã trở thành một tiểu thế giới ma khí.

Thế giới này dường như không có một khe hở nào.

Cuộc chiến vốn dĩ vô cùng ác liệt lúc này trở nên rất yên tĩnh, đám ma thi đã tan biến hết, những cường giả trong liên minh nhìn nhau rồi lo lắng nhìn lên bầu trời đầy ma khí. Một sự xao động bắt đầu lan rộng.

- Giờ phải làm sao?

Ứng Hoan Hoan chau mày.

- Ma khí ở đây quá nặng, với thực lực của chúng ta thì không sao, nhưng cường giả bình thường nếu ở lại lâu e là sẽ bị ma khí xâm thực.

Ứng Huyền Tử nói.

- Bọn Thiên Nguyên Tử đúng là có thủ đoạn, Thiên Yêu Điêu tộc bọn ta trước đó đã từng giao thủ với chúng, nhưng hồi đó Nguyên Môn muốn đấu với Thiên Yêu Điêu tộc còn phải kéo theo không ít siêu cấp tông phái khác. Không ngờ giờ đã mạnh đến mức này.

Chúc Lê đại trưởng lão cũng cảm thán.

- Chúng dựa vào sức mạnh của dị ma mà. Nhưng cách này chỉ có thể hủy diệt bản thân mình mà thôi.

Lâm Động nói rồi nhìn lên đám ma khí:

- Phải nghĩ cách phá vỡ nói mới được.

- Để ta! Ta muốn thử xem cái thế giới ma khí chết tiệt này có thể lợi hại đến mức nào!

Liễu Thanh nhếch mép, ánh mắt sắc lạnh, thanh quang bùng nổ, tiếng long ngâm vang lên, hàng nghìn con thanh long bay lượn. Hắn hét lên một tiếng, biến thành một con cự long lao tới đâm thẳng lên tầng ma khí.

Rầm!

Một quầng thanh quang mở rộng, tấm màn ma khí nổi gợn sóng, rồi tan dần, công thế của Liễu Thanh không hề tạo hiệu quả gì.

Mọi người thấy thế ánh mắt đều ngưng đọng. Liễu Thanh cũng lắc đầu:

- Đúng là rất lợi hại.

Đến cuồng ngạo như hắn mà còn phải thừa nhận thế giới ma khí này lợi hại, có thể thấy cục diện lúc này khó nhằn đến mức nào.

Lâm Động chau mày, giờ hắn đang vô cùng hư nhược, hiển nhiên không thể ra tay được, hơn nữa dù có Thôn Phệ Tổ Phù nhưng hắn không thể thôn phệ đám ma khí xung quanh được. Như vậy tốc độ hồi phục sẽ giảm mạnh.

- Ứng chưởng giáo, Lâm Động tiểu ca, giờ chúng ta nên làm gì?

Tông chủ Kiếm Tông Mạc Giám và những cường giả khác cũng tiến lại, ôm

quyền với Lâm Động, sau khi chứng kiến thực lực của Lâm Động, rõ ràng họ không dám có chút bất kính với hắn.

- Hay là chúng ta tập hợp tất cả mọi người lại cùng ra tay công phá Ứng Tiếu Tiếu đề nghị.

- Không được, khu vực này e là đã bị Nguyên Môn bố trí rồi, cộng với ma khí đã tuần hoàn, chúng ta đông như vậy rất hỗn loạn, nếu miễn cưỡng nguyên lực có khi bị ma khí đồng hóa khiến ma khí càng thêm đậm đặc.

Ứng Hoan Hoan lắc đầu:

- Muốn phá vỡ thế giới này càng ít người càng tốt.

- Nhưng nếu ít người thì sao phá vỡ được? Hơn nữa Lâm Động lại không thể động thủ.

Ứng Huyền Tử thở dài.

Mọi người trầm mặc, ngay thực lực như Liễu Thanh công kích cũng chẳng có tác dụng, ở đây ngoài Lâm Động ra còn ai hơn được Liễu Thanh?

- Để ta!

Đột nhiên có hai nữ tử cùng vang lên. Mọi người nhìn thì thấy là Lăng Thanh Trúc và Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan thấy Lăng Thanh Trúc lên tiếng thì hơi khựng lại, rồi lạnh nhạt nói:

- Tuy bây giờ ngươi đã là Chuyển Luân Cảnh nhưng thực lực như vậy không có tác dụng gì với thế giới ma khí này đâu.

- Bất cứ thứ gì cũng không thể chỉ nhìn bên ngoài, ngươi nói có phải không?

Lăng Thanh Trúc nhìn gương mặt cũng lạnh lùng như vậy của Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan hơi nhướn mày nhìn Lăng Thanh Trúc, hiển nhiên nàng không tin tưởng Lăng Thanh Trúc.

Mọi người thấy hai người đó như vậy đều ngạc nhiên, rồi nhìn Lâm Động một cách cổ quái.

- Khụ!

Bị mọi người nhìn như vậy Lâm Động đành hắng giọng:

- Hai người cùng ra tay đi. Có lẽ liên thủ sẽ có cơ hội nhiều hơn.

Thấy Lâm Động lên tiếng Ứng Hoan Hoan mới chuyển ánh mắt đi rồi nói:

- Để ta ra tay trước, ngươi xem tình hình rồi ra tay.

Lăng Thanh Trúc trước nay không thích tranh giành với kẻ khác, nếu không phải sự việc quan trọng thì nàng sẽ không ra mặt. Vì thế khi thấy Ứng Hoan Hoan nhượng bộ nàng cũng không nói nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

Ứng Hoan Hoan tiến về phía trước, hàn khí kinh người tỏa ra từ trong cơ thể, không khí chạm phải đều đóng băng, loảng xoảng rơi xuống.

Hàn khí ngưng tụ quanh người, Ứng Hoan Hoan chầm chậm nhắm mắt lại. Khi ấy mọi người có thể thấy mái tóc màu lam lạnh của nàng nhanh chóng mọc dài ra.

Mái tóc lam bay phấp phới sau lưng nàng, nhìn từ xa giống như một ngọn thác, trong vẻ đẹp mỹ lệ là một sự lạnh buốt thấu xương.

Lâm Động ở phía sau thấy mái tóc lam của Ứng Hoan Hoan, tay không kìm được siết chặt.

- Vĩnh hằng băng phong kích!

Tiếng hô trong trẻo mang đầy hàn khí vang lên, Ứng Hoan Hoan mở mắt, ngón tay mảnh mai vẽ ra trước mặt một đạo phù văn huyền ảo, ánh sáng màu lam bùng phát, một cây băng kích hoa lệ mà băng hàn nhanh chóng hình thành, trên băng kích phủ đầy phù văn.

Vút!

Băng kích vừa xuất hiện, nhiệt độ trời đất tụt mạnh, Ứng Hoan Hoan khẽ cắn đầu lưỡi, phun một đạo tinh huyết lên băng kích, băng kích từ màu lam nhanh chóng chuyển thành đỏ.

- Đi!

Ứng Hoan Hoan hô một tiếng, cây băng kích lao vút đi, kình phong cuồng bạo khuếch tán khiến mái tóc lam dài tung bay đầy hoa lệ.

Xoẹt!

Băng kích thế như chẻ tre xuyên qua trùng trùng ma khí, cuối cùng bắn thẳng lên tấm màn ma khí kia, hàn khí lập tức lan tỏa đóng băng ma khí lại.

Rắc rắc.

Trên tấm màn ma khí đột nhiên xuất hiện vết rạn, nhưng khi ấy trên băng kích cũng có đầy vết nứt lan tỏa.

Chỉ trong mấy giây, vết rạn trên tấm màn ma khí đã đạt đến hơn chục trượng, nhưng khi sắp bị xuyên qua thì cây băng kích bùm một tiếng nổ tung.

Ứng Hoan Hoan hự một tiếng, khóe miệng có máu chảy ra, thân thể bay ngược về sau, Lâm Động thấy thế vội vàng bay lại đón lấy nàng.

Xoẹt!

Cùng lúc đó, Lăng Thanh Trúc lập tức bay tới, bàn tay nắm lại, thanh trường kiếm hiện ra trong tay!

Nàng siết chặt trường kiếm, năng lượng quanh người thu về, trên đỉnh đầu đột nhiên có một chùm sang mông lung dần xuất hiện.

- Đây là… Lâm Động rõ ràng đã cảm nhận được tiếng hô chấn kinh của Nham.

- Cái gì?

Lâm Động vội hỏi lại, nhưng Nham lại trầm mặc, chỉ Phù Thạch vẫn còn chấn động là cho thấy sự dao động trong lòng hắn.

Tuy nghi hoặc nhưng Lâm Động cũng biết giờ không phải lúc để hỏi nhiều, vội nhìn về phía Lăng Thanh Trúc, chỉ thấy nàng cầm trường kiếm đột nhiên đâm ra.

Trên thân kiếm không có nguyên lực hùng hồn nhưng lại có một đạo ánh sáng kỳ lạ bao phủ, nó khiến Lâm Động cũng cảm thấy lạnh người.

Một kiếm đâm ra, một đường kiếm quang không có gì nổi bật xuyên qua hư không rồi khẽ đâm lên vết nứt Ứng Hoan Hoan đã tạo ra trước đó.

Kiếm quang và ma khí giằng co, rồi ánh sáng lóe lên, chỉ nghe thấy phập một tiếng, kiếm quang xuyên qua ma khí.

Một tia nắng chiếu qua khe nứt, nguyên lực trời đất từ bên ngoài chảy vào lập tức phá vỡ sự tuần hoàn trong thế giới ma khí. Những vết rạn lan rộng nhanh chóng, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Ánh nắng chan hòa lại chiếu rọi, mọi người nhìn thấy ánh sáng và cảnh tượng xanh tươi lập tức có cảm giác sống sót sau kiếp nạn, tất cả đều không kìm được mà hò reo.

Cuối cùng họ cũng chiến thắng!

Lâm Động hít sâu một hơi, thôn phệ lực trong cơ thể vận chuyển, nguyên lực trời đất cuồn cuộn chảy vào cơ thể, cảm nhận sự sảng khoái ấy, hắn nở nụ cười nhẹ nhõm.

- Cuối cùng cũng giải quyết được rồi… Ứng Huyền Tử cười, Nguyên Môn đã bị tiêu diệt, cuộc chiến ở Đông Huyền Vực cuối cùng cũng chấm dứt.

Những cường giả khác vẻ mặt đầy kích động, Nguyên Môn đã bị tiêu diệt, đại thù đã được báo, cuối cùng họ cũng tiếp tục ở lại đây được rồi.

Gương mặt Lăng Thanh Trúc có phần tái nhợt, nàng nhìn Ứng Hoan Hoan đang được Lâm Động ôm trong lòng, cúi đầu cất kiếm vào bao.

- Hai nàng không sao chứ?

Lâm Động lo lắng hỏi.

Lăng Thanh Trúc và Ứng Hoan Hoan đều lắc đầu, định nói gì thì bỗng giật mình, sắc mặt Lâm Động cũng thay đổi, quay lại nhìn một ngọn núi phía xa. Ở đó là một đạo hắc ảnh đang đứng chắp tay sau lưng, giống như bức tượng, không có bất cứ khí tức nào, căn bản không thể cảm ứng. Nhưng bản thân hắn lại như chân thực, cái cảm giác quỷ dị đó khiến bọn Lâm Động đều cảm thấy nặng nề.

- Hà hà, quân cờ xếp đặt bao nhiêu năm như vậy lại bị hủy rồi…đúng là hơi đáng tiếc.

Hắc ảnh đó cười nhìn bọn Lâm Động, rồi hắn như nhìn Ứng Hoan Hoan, mỉm cười:

- Băng Chủ, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1219

Tứ Vương Điện

Tiếng cười nhạt của hắc ảnh vang lên trong không trung, âm thanh dường như rất nhẹ nhưng đã phủ khỏa lấp hết tiếng reo hò của vô số cường giả.

Mọi ánh mắt kinh ngạc chuyển về phía hắc ảnh trên đỉnh núi, không ít cường giả đã vận chuyển nguyên lực, ánh mắt đầy cảnh giác.

- Các hạ là ai?

Ứng Hoan Hoan nhìn chăm chăm lên đỉnh núi, trầm giọng nói.

Lâm Động nhìn hắc ảnh đó, tay không kìm được siết chặt. Nghe ý tứ của câu nói vừa rồi của hắn, rõ ràng hắn cũng là dị ma, hơn nữa thân phận có lẽ không hề thấp.

Ứng Hoan Hoan ánh mắt lạnh băng nói:

- Giấu đầu hở đuôi, hắn cũng không phải loại gì tốt đẹp!

Chúc Lê đại trưởng lão mấy người cũng tiến lại, cảnh giác nhìn hắc ảnh thần bí kia.

- Ha ha.

Hắc ảnh kia cười rồi ngẩng lên, dưới ánh nắng, gương mặt trẻ tuổi trắng bệch kia trở nên vô cùng âm nhu, trong đôi mắt dài hẹp là một vùng tối sâu thẳm tựa hố sâu không đáy.

Trên trán hắn là một đạo ma văn màu nâu kéo dài đến khóe mắt, nhìn vô

cùng quỷ mị.

- Quên mất, ngươi bây giờ hình như không biết ta. Ha ha, vậy thì giới thiệu một chút, Ma Ngục Tứ Vương Điện...

Kẻ đó mỉm cười.

- Tứ Vương Điện?

Đồng tử Lâm Động coi lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng, hắn kéo Ứng Hoan Hoan ra phía sau mình, mắt trừng trừng nhìn hắc ảnh kia.

Hắn đã gặp Thập Vương Điện, thực lực khủng bố của Thập Vương Điện đã để lại ấn tượng sâu sắc trong hắn. Kẻ trước mặt đây còn xếp trên cả Thập Vương Điện, hắn là thực lực vô cùng khủng khiếp.

- Ha ha, vốn tưởng Thiên Nguyên Tử bọn chúng có thể giải quyết được các ngươi, nhưng không ngờ... Ài phế vật thì vẫn là phế vật, thật uổng công Ma Ngục ta phí tâm huyết cho chúng.

Tứ Vương Điện cười.

Sắc mặt Lâm Động không chút biểu cảm, thôn phệ lực nhanh chóng vận chuyển rồi luyện hóa lượng nguyên lực trong trời đất hút vào cơ thể.

- Ngươi chính là Lâm Động? Nghe nói ngươi có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ, nếu thế thì bọn Thiên Nguyên Tử có bại cũng không oan. Thôn Phệ Chủ ấy mà, dù là ta vào lúc đỉnh cao cũng không thắng nổi. Truyền thừa của hắn có lẽ cũng không đơn giản.

Ánh mắt Tứ Vương Điện lại nhìn về Lâm Động, rồi khẽ cười:

- Ngươi muốn nhanh hồi phục thực lực để động thủ với ta sao?

Lâm Động cười nhạt:

- Các hạ đến đây để nói toàn lời vô nghĩa vậy à?

- Ha ha, đúng là muốn giải quyết một vài rắc rối, đặc biệt là ở đây còn gặp Băng Chủ luân hồi chuyển thế, may mắn thật. Nếu giết ngươi ở đây, hắn là trận đại chiến lần thứ hai cũng không cần thiết phải nổ ra nhỉ?

Tứ Vương Điện nhìn Ứng Hoan Hoan, cười.

- Ngươi cứ thử xem.

Sắc mặt Ứng Hoan Hoan lạnh như băng, sát ý trào dâng trong mắt.

- Nếu ngươi thật sự làBăng Chủ thì có lẽ ta phải chạy thật. Nhưng đáng tiếc...

Tứ Vương Điện lắc đầu, nói với vẻ tiếc nuối.

Lâm Động nhìn Tứ Vương Điện, mắt bỗng có hắc quang dâng lên, rồi thế giới trước mắt có phần thay đổi, thân thể Tứ Vương Điện dường như trở nên mơ hồ.

- Ủa?

Khi Lâm Động nhận ra tình hình đó thì ánh mắt Tứ Vương Điện thoáng chút kinh ngạc, hắn nhìn Lâm Động cười:

- Bị phát hiện rồi sao? Chẳng trách mà Thiên Nguyên Tử bọn chúng thua trong tay ngươi.

- Thì ra không phải bản thể.

Lâm Động nhìn Tứ Vương Điện, thở phào một cái. Tứ Vương Điện hiện tại không phải chân thân, nhưng hắn có thể từ một nơi xa ngưng tụ ra phân thân cường đại thế này, thực lực đúng là rất khủng khiếp.

- Tuy chỉ là phân thân ma thể, nhưng cũng đủ đối phó với các ngươi rồi.

Tứ Vương Điện dường như biết suy nghĩ của Lâm Động, lắc đầu nói.

Lâm Động cười khảy nhìn Tứ Vương Điện:

- Ngươi cũng không cần phải hư trương thanh thế. Dị ma các ngươi trốn trốn nấp nấp trong thế giới này, rõ ràng cũng có điều phải dè chừng. Nếu không, với tính cách của ngươi thì sớm đã chiếm lĩnh vùng đất này rồi. Giờ ngươi không dám hiện chân thân, hẳn là sợ điều gì đó đúng không? Ta đoán, ngươi sợ mấy vị Bát Chủ Viễn Cổ đúng không?

Nụ cười trên mặt Tứ Vương Điện ngưng đọng, hắn nhìn Lâm Động, khẽ nói:

- Đúng là người thông minh... Có điều, dù ngươi có biết điều đó thì sao? Giờ ta muốn giết các ngươi cũng không khó, mấy kẻ kia đang chìm sâu trong giấc ngủ thì biết được gì chuyện ở đây?

Tứ Vương Điện thích thú nhìn Lâm Động, ánh mắt trào dâng sát ý lạnh lẽo.

- Thứ ma khí của các ngươi quá dễ cảm ứng... Nếu các ngươi dám khua chiêng gõ trống hành động thì việc gì phải tốn tâm tư nuôi dưỡng Nguyên Môn như vậy?

Lâm Động cười nhạt.

- Chẳng qua là muốn chúng quân giết quân mình còn các ngươi ngồi xem trò vui.

Tứ Vương Điện buông tay xuống, lạnh lùng nhìn Lâm Động:

- Được rồi, nói những lời vô nghĩa đến đây thôi. Nếu các ngươi đã tin vào khả năng tự bảo vệ của mình như thế thì cho các ngươi thử!

- Đại Hoang Vu Kinh!

Hắn vừa dứt lời thì Lâm Động giậm mạnh chân xuống đất, một đường sóng

năng lượng huyền ảo lan tỏa, cả mặt đất rung chuyển, năng lượng hùng hồn trào dâng, không ngừng chảy vào cơ thể Lâm Động.

- Đúng là một tên tiểu tử giảo hoạt.

Tứ Vương Điện thấy Lâm Động hành động quả đoán như vậy, không kìm được cười, chỉ là trong nụ cười ấy mang đầy sát khí. Thì ra vừa rồi Lâm Động nói là để thầm hồi phục thực lực để thi triển thủ đoạn.

- Nhưng nếu thế thì ta càng muốn giết ngươi hơn!

Tứ Vương Điện dứt lời thì thân ảnh của hắn đã xuất hiện ở chỗ không xa phía trước. Thân hình hắn phiêu hốt như một luồng khói đen.

- Giết hắn đi!

Hắn vừa tới gần thì vô số cường giả trong liên minh cũng gầm lên giận dữ, công thế nguyên lực tấn công tới tấp như vũ bão về phía Tứ Vương Điện.

Vút!

Nhưng thân hình Tứ Vương Điện như quỷ mị lướt qua hết những đòn công kích đó.

Khi ấy, lại có một luồng hàn khí ngập trời ập tới, hai tay Ứng Hoan Hoan kết ấn, chỉ thấy hàn khí chớp mắt ngưng tụ thành băng tuyết, nhanh chóng hội tụ về phía thân ảnh kia. Chỉ trong mấy giây đã khiến hắn biến thành một bức tượng băng.

- Cẩn thận!

Ngay lúc ấy một tiếng hô lớn vang lên từ phía sau Ứng Hoan Hoan, rồi một đạo kiếm quang đâm thẳng vào vùng hư vô phía trước.

Keng!

Nơi kiếm quang đâm tới phát ra âm thanh kim loại va chạm, tia lửa bắn tứ tung, một thân ảnh ủy mị hiện ra, chính là Tứ Vương Điện, hắn lúc này hai ngón tay kẹp mũi kếm, cười nhạt với Ứng Hoan Hoan và Lăng Thanh Trúc.

Ầm ầm!

Ánh sáng từ trên bầu trời ập xuống, Tứ Vương Điện chau mày, ngẩng lên thì thấy một đạo trận pháp phức tạp khổng lồ hiện ra.

- Đây là... Càn Khôn Cổ TRận?

Tứ Vương Điện thấy trận pháp quen thuộc, ánh mắt ngưng đọng.

Nguyên lực hùng hồn cùng tinh thần lực bùng nổ từ cơ thể Lâm Động, cuối cùng chảy hết vào Càn Khôn Cổ Trận. Trận pháp xoay chuyển, một cột quang trụ bắn thẳng xuống Tứ Vương Điện.

Tứ Vương Điện thấy công kích đó hơi lưỡng lự một chút rồi né tránh.

Vút!

Quang trụ bắn xuống trượt mục tiêu nhưng không mất đi mà đổi hướng truy kích Tứ Vương Điện.

Thấy công kích không buông tha, Tứ Vương Điện hừ lạnh, hai tay hợp lại rồi tách ra tạo thành một tấm lá chắn ánh sáng màu đen khổng lồ.

Quang trụ oanh kích lên đó, xung kích lực đáng sợ khiến mặt đất phía dưới sụp đổ.

Thân hình Tứ Vương Điện cũng vội lùi sau vài bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Động, cười nhạt, trong bàn tay bắt đầu có ma khí đặc quanh nhu động.

- Sau khi trải qua trận thảm chiến mà vẫn còn ẩn tàng thủ đoạn, ngươi đúng là không đơn giản! Có điều, dù có thế thì cũng không thể thay đổi kết cục hôm nay

đâu!

Sau khi chữ cuối cùng được thốt ra, Tứ Vương Điện đã xông thẳng tới Lâm Động, sát ý trong mắt khiến người ta lạnh xương sống.

Lâm Động vung tay, một hắc ảnh lao ra, trương đao chém xuống.

Đao quang vô cùng lợi hại, đến Tứ Vương Điện cũng cảm nhận được điều đó. Nhưng kỳ lạ là hắn không hề tránh né mà mặc cho hắc đao chặt qua người hắn.

Lâm Động thấy thế, đồng tử co lại, vội hét lên:

- Hoan Hoan cẩn thận!

Hắn quay lại nhìn thấy Tứ Vương Điện đã xuất hiện phía trước Ứng Hoan Hoan, ngay từ đầu mục tiêu của hắn đã là Ứng Hoan Hoan.

- Ha ha, rõ ràng giải quyết ngươi không quan trọng bằng giải quyết Băng Chủ.

Tứ Vương Điện nhìn Lâm Động cười chế giễu, rồi hắn vung trảo tấn công Ứng Hoan Hoan.

Sắc mặt Lâm Động tối lại, tâm thần khẽ động, trên Càn Khôn Cổ Trận bắn xuống một cột quang trụ.

Uỳnh!

Nhưng đúng lúc ấy, mặt đất phía dưới đột nhiên vỡ vụn, một cột dung nham phun trào chặn trước mặt Ứng Hoan Hoan.

Chưởng phong của Tứ Vương Điện chạm vào cột dung nham, bàn tay đỏ ửng lên, sắc mặt hắn kịch biến, định lùi ra sau.

Binh!

Nhưng đúng lúc đó một bàn tay đầy dung nham thò ra đánh mạnh lên ngực Tứ Vương Điện.

Tứ Vương Điện bay ngược ra sau, bước chân loạng choạng rồi ổn định lại thân thể, ánh mắt tối tăm nhìn cột dung nham.

- Đây là?

Cột dung nham đột nhiên xuất hiện cũng khiến mấy người Lâm Động kinh ngạc. Cột dung nham dần tắt, một thân ảnh cao ráo mảnh mai xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một nam tử mặc kim bào, mái tóc đỏ rực như dung nham, chỉ đứng đó mà khiến nhiệt độ không gian như tăng lên.

Lâm Động nhìn thân ảnh đó, ánh mắt ngưng đọng, dường như có chút quen thuộc...

Nam tử tóc đỏ chầm chậm quay đầu lại để lộ gương mặt trẻ tuổi mà uy nghiêm. Chỉ là ánh mắt hắn không nhìn về bắt cứ ai khác ngoài Ứng Hoan Hoan, trong đôi mắt hiện vẻ dịu dàng, hắn mỉm cười, khẽ nói:

- Tiểu sư muội.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1220

Viêm Chủ

Nam tử tóc đỏ đứng trước mặt Ứng Hoan Hoan, bào phục kim sắc tỏa ra nét cao quý, chỉ có điều, gương mặt anh tuấn kia vô cùng hiền hòa, ánh mắt nhìn Ứng Hoan Hoan đầy dịu dàng.

Ứng Hoan Hoan bị ánh mắt đó khiến cho thiếu tự nhiên, lùi hai bước, nhướn mày hỏi:

- Ngươi là ai?

Nam tử tóc đỏ khựng người, rồi lập tức hiểu ra, cười nói:

- Thì ra tiểu sư muội vẫn chưa hồi phục.

Hắn ngừng một chút rồi nói:

- Ta là Viêm Chủ.

Vừa dứt lời, trừ Lâm Động ra, tất cả mọi người mặt đều biến sắc, ánh mắt nhìn nam tử tóc đỏ kia đầy chấn kinh và kinh hãi.

Viêm Chủ? Một trong Bát Chủ Viễn Cổ trong truyền thuyết?

Đối với phần lớn mọi người ở đây, Viêm Chủ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, họ chỉ biết vị cường giả đỉnh cao trong trời đất này từ những ghi chép cổ. Trong trận đại chiến năm xưa, vị Viêm Chủ này đã từng khiến vô số dị ma nghe tên mà sợ thất hồn bạt vía. Vậy mà giờ vị cường giả trong truyền thuyết ấy đang xuất hiện trước mắt tất cả mọi người, sao có thể khiến họ bình tĩnh được chứ?

- Viêm Chủ?

Ứng Hoan Hoan nghe cái tên ấy cũng khựng người, nhìn hắn rồi lùi hai bước, lắc đầu nói:

- Ta là Ứng Hoan Hoan, không phải Băng Chủ.

- Sớm muộn gì cũng thành Băng Chủ thôi.

Viêm Chủ không bận tâm, cười.

Gương mặt Ứng Hoan Hoan tỏa hàn khí, nhưng không đợi nàng nói thì một thân ảnh đã bước ra chắn phía trước.

- Thì ra là Viêm Chủ đại nhân giá đáo, lâu rồi không gặp.

Lâm Động nhìn nhân ảnh khá quen thuộc đó, gương mặt nở nụ cười. Hắn không xa lạ gì vị Viêm Chủ này, năm đó khi hắn mới vào Loạn Ma Hải thì đã xông vào không gian dung nham thần bí và gặp Viêm Chủ ở đó. Hơn nữa hắn còn thuận tiện lấy một đạo Viêm Thần Bài từ người Viêm Chủ.

- Là ngươi?

Viêm Chủ nhìn Lâm Động thì thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Tuy hồi đó hắn chìm trong giấc ngủ nhưng vẫn cảm nhận được những việc Lâm Động làm trong không gian đó. Nhưng hồi đó Lâm Động trong mắt hắn chẳng khác gì một con kiến tầm thường. Chỉ là không ngờ mấy năm không gặp mà Lâm Động đã mạnh đến mức độ này.

Viêm Chủ mắt lộ thần quang quét quanh người Lâm Động rồi càng thêm ngạc nhiên, cảm thán:

- Ngươi có được truyền thừa của Thôn Phệ Chủ?

Lâm Động gật đầu, với thực lực của Viêm Chủ, nhìn ra điều đó không khó.

Viêm Chủ trầm mặc, ánh mắt có phần phức tạp. Năm đó Thôn Phệ Chủ thiêu đốt Luân Hồi bảo vệ mấy người bọn họ nhưng bản thân thì mất mạng. Nay truyền thừa giao cho Lâm Động, hắn là đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, điều này khiến Viêm Chủ không khỏi thấy ảm đạm.

Khi hai người nói chuyện, Ứng Hoan Hoan hơi sững người nhìn thân ảnh đứng phía trước, hàn khí trên gương mặt nhạt dần, khóe miệng nhướn lên. Huynh ấy ghen sao? Thật hiếm có nha.

Trong lòng thầm thấy vui mừng, bàn tay lành lạnh của Ứng Hoan Hoan đưa ra khẽ nắm lấy tay Lâm Động.

Cảm giác mát lạnh truyền tới khiến Lâm Động khựng người, rồi hắn cười, lật tay nắm lấy bàn tay ấy.

Đương nhiên hành động đó không thoát được khỏi mắt Viêm Chủ, hắn chau mày, lưỡng lự một chút rồi nói:

- Tiểu sư muội.

- Ngươi gọi ta Ứng Hoan Hoan đi. Ta thích tên này hơn.

Ứng Hoan Hoan khẽ lắc đầu.

Lâm Động nghe thế trong lòng thấy dễ chịu, cô bé này cuối cùng cũng hiểu lòng người rồi. Hắn nhìn vẻ mặt của Viêm Chủ, không kìm được thầm hỏi trong đầu:

- Nham, Viêm Chủ này sao vậy? Đừng nói với ta là hắn và Băng Chủ là tình lữ nhé!

- Khụ...

Nham ho khan, nói:

- Băng Chủ trước nay đều một mình, lấy đâu ra tình nhân. Nhưng người như Băng Chủ mị lực không nhỏ. Viêm Chủ vẫn luôn thích Băng Chủ, chỉ có điều hoa rơi có ý mà nước chảy vô tình thôi.

- Thì ra là đơn phương à.

Lâm Động bừng tỉnh, không ngờ đại nhân vật từ thời Viễn Cổ lại cũng có lúc tình trường thất ý, xem ra Băng Chủ đúng là người tâm cao khí ngạo.

Viêm Chủ nghe Ứng Hoan Hoan nói thế cũng không bận lòng, chỉ nhìn Lâm Động:

- Nếu muội đã nói vậy thì ta cũng không miễn cưỡng. Đợi khi muội trở về là Băng Chủ, ta sẽ gọi muội như vậy.

Lâm Động chau mày, ánh mắt Viêm Chủ nhìn hắn có phần cổ quái, dường như có chút thương hại, điều này khiến hắn cảm thấy hơi bực. Hắn ta nhận định chắc chắn Ứng Hoan Hoan sẽ trở thành Băng Chủ quỷ quái mà hắn biết sao?

Nhưng dù bực thì Lâm Động vẫn không biết tại sao tâm trạng có phần trầm lắng, trong lòng bỗng có cảm giác bức bối kỳ lạ, không kìm được siết chặt tay Ứng Hoan Hoan hơn. Nàng dường như nhận ra điều đó, hơi cụp mắt, tay cũng siết lấy tay Lâm Động.

- Ha ha, thật không ngờ, đến Viêm Chủ cũng lộ diện rồi. Ta thấy ngươi như vậy dường như cũng không phải chân thân nhỉ Cách đó không xa một tiếng cười lạnh nhạt vang lên, chỉ thấy Tứ Vương Điện đang cười nhìn Viêm Chủ.

Nghe thế Lâm Động cũng nhìn lại viêm chủ lúc này mới phát hiện thân thể Viêm Chủ tỏa ra thứ ánh sáng nhạt, đúng là không phải chân thân. Xem ra Viêm Chủ cũng như Tứ Vương Điện, dùng năng lực ngưng tụ thành phân thân - Nếu là chân thân thì không phải ngươi đã tháo chạy từ lâu rồi sao?

Viêm Chủ nhìn Tứ Vương Điện rồi phẩy phẩy tay:

- Cút đi!

Vừa rồi trước mặt Ứng Hoan Hoan thì vị Viêm Chủ này vô cùng hòa nhã, nhưng lúc này khi đối mặt với Tứ Vương Điện mỗi hành động của đều thể hiện uy nghiêm và bá khí của một trong Bát Chủ Viễn Cổ.

- Hê, cũng là phân thân, ngươi tưởng ta sợ ngươi sao?

Tứ Vương Điện cười khảy.

Viêm Chủ bình thản nhìn Tứ Vương Điện, ánh sáng đỏ rực lóe qua, cả đất trời đột nhiên nóng rực, mây trên trời cũng chuyển sang màu đỏ rực.

Uỳnh uỳnh!

Trên không trung đột nhiên có âm thanh nổ vang trời, mọi người ngẩng lên thì kinh hãi khi thấy một quả cầu lửa không biết hình thành trên trời từ bao giờ đang nhằm thẳng Tứ Vương Điện mà rơi xuống.

Viêm Chủ vừa ra tay là thể hiện thực lực khủng khiếp, một trong Bát Chủ Viễn Cổ quả nhiên danh bất hư truyền.

Tứ Vương Điện thấy Viêm Chủ ra tay, gương mặt lóe hung quang nhưng trong mắt cũng có phần kiêng dè.

Ma khí đặc quánh điên cuồng bùng nổ từ trong cơ thể Tứ Vương Điện, hắn nắm tay lại, ma khí biến thành một vùng ma hải lơ lửng trên không trung.

Uỳnh!

Quả cầu lửa hung hăng lao vào ma hải tạo nên những đợt sóng dữ dội. Ánh đỏ chói lan tỏa, ma hải không thể hủy diệt được ngọn lửa mà ngược lại bị biển lửa làm cho tan chảy.

Gương mặt Tứ Vương Điện tái đi, thân hình khẽ động, khi xuất hiện lại thì đã

ở phía sau Ứng Hoan Hoan. Một quyền mang đầy ma khí không chút lưu tình đánh về phía nàng.

- Hừ!

Lâm Động đã cảnh giác với hắn từ lâu, khi thân hình hắn vừa động thì Lâm Động đã vung tay, Thôn Phệ Thiên Thi cầm trường đao xuất hiện phía sau Ứng Hoan Hoan, chém một đao xuống.

Keng!

Chưởng mang đầy ma khí của Tứ Vương Điện tung ra đánh lên trường đao của Thôn Phệ Thiên Thi. Tia lửa bắn tung tóe, tuy chiếm được thế thượng phong nhưng dù gì công thế cũng bị chặn lại.

Hỏa diễm đột nhiên trào dâng từ mặt đất biến thanh một đạo hỏa quyền hung hăng oanh kích lên thân thể Tứ Vương Điện khiến hắn bay ngược ra sau vài nghìn trượng.

Tứ Vương Điện sắc mặt có phần tái nhợt cố gắng lấy lại thăng bằng, ánh mắt tối lại nhìn Viêm Chủ và Lâm Động bảo vệ Ứng Hoan Hoan ở sau lưng, cũng thầm hiểu hắn không còn cơ hội đắc thủ nữa.

- Viêm Chủ, các ngươi cũng đừng đắc ý, trận chiến trước vì Phù Tổ thiêu đốt Luân Hồi các ngươi mới may mắn chiến thắng. Nhưng lần này không có Phù Tổ, lẽ nào các ngươi sẽ thắng lần thứ hai sao?

Tứ Vương Điện cười khảy.

- Ta biết các ngươi ẩn tàng nhiều năm như vậy là để mưu đồ điều gì đó. Giờ đúng là ta không thể ra tay, nhưng các ngươi cũng nên cẩn thận, vì...

Viêm Chủ cười nhạt:

- Lôi Chủ đã tỉnh lại và đang tìm các ngươi khắp nơi. Vì thế các ngươi nên

trốn cho kỹ, bị tìm thấy thì không dễ thoát thân đâu.

Đồng tử Tứ Vương Điện co lại, cười khảy:

- Lôi Chủ sao? Tỉnh dậy thì sao nào? Chỉ một Chủ thì e là chưa làm gì được bọn ta!

- Vậy sao?

Viêm Chủ hờ hững.

Tứ Vương Điện cười khẩu, sự việc đã đến nước này có nói nhiều cũng vô ích, hắn vung tay, thân hình trở nên hư ảo, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

- Viêm Chủ, các ngươi cứ đợi đấy, trận đại chiến lần này Dị Ma tộc chắc chắn sẽ hủy diệt Vị Diện của các ngươi!

Thân thể Tứ Vương Điện đã biến mất nhưng giọng nói vẫn vang vọng trong không gian.

Sắc mặt Viêm Chủ không hề thay đổi, quay lại nói với Lâm Động, Ứng Hoan Hoan:

- Đi thôi!

- Đi?

Lâm Động khựng người, ánh mắt cổ quái, nói:

- Lẽ nào ngươi muốn đi cùng bọn ta?

Viêm Chủ cười nhạt, nhìn Ứng Hoan Hoan, nói:

- Thân phận của muội ấy đã bại lộ, trước khi muội ấy thức tỉnh hoàn toàn thì ta sẽ ở bên.

Nói rồi hắn liền nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Động sắc mặt đen lại, mẹ kiếp, hắn còn bám theo sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1221

Cây Lặng Gió Dừng

Lâm Động cuối cùng cũng không thể thoát khỏi cái kẹo kéo này. Điều này khiến hắn khá bất lực, nhưng sự việc đã thế này, rõ ràng sẽ không rời khỏi Ứng Hoan Hoan. Nếu không thay đổi được thì tạm thời cứ chấp nhận vậy. Giờ cục thế cũng có phần hỗn loạn, bọn dị ma bắt đầu lộ diện, cộng với thân phận Băng Chủ của Ứng Hoan Hoan đã bạo lộ, nếu có dị ma cường đại nữa tới thì cũng rất phiền toái. Có một đầy tớ miễn phí như Viêm Chủ đây cũng thấy an toàn hơn.

Nghĩ vậy Lâm Động cũng không lo lắng nữa, Nguyên Môn đã bị tiêu diệt, cũng không cần thiết ở lại đây nữa. Sau khi nói chuyện một lúc đại quân bắt đầu trở về Đạo Tông.

Liên minh Chu Nguyên được dựng nên tạm thời cũng không cần thiết tồn tại nữa, không ít cường giả cáo từ rời đi. Lâm Động cũng không níu kéo họ, tuy lúc này thu hút những cường giả này sẽ tăng thực lực cho Đạo Tông nhưng hắn không muốn làm như vậy lắm. Sở dĩ hắn thích Đạo Tông là vì Đạo Tông khiến hắn có cảm giác đáng để bảo vệ. Nếu đột nhiên có một lượng lớn cường giả xa lạ thì phong khí Đạo Tông khó tránh sẽ thay đổi, mà Lâm Động thì không muốn điều đó.

Vì thế, hắn muốn Đạo Tông dần dần mạnh lên chứ không muốn bị xung kích rồi thay đổi về bản chất.

… Khi đội quân Lâm Động trở về Đạo Tông, đón tiếp họ là vô số những đôi mắt long lanh, tiếng hoan hô vang dậy đất trời, cách xa hàng nghìn dặm cũng nghe thấy.

Tất cả đệ tử Đạo Tông đều xúc động đến đỏ mắt xông ra ngoài Đạo Tông. Một năm nay không biết đã có bao nhiêu sư huynh đệ của họ chết trong tay Nguyên Môn, nhưng họ vẫn phải kìm nén thù hận, nghiến răng nhìn chúng diễu võ dương oai trong khi bản thân thì rụt vào trong đại trận hộ tông. Thậm chí thỉnh thoảng đi ra ngoài cũng thấp tha thấp thỏm, không dám bạo lộ thân phận là đệ tử Đạo Tông.

Mọi thứ đã bắt đầu thay đổi khi người thanh niên phong trần kia một lần nữa xuất hiện ở Đạo Tông.

Dáng người hắn vẫn hiên ngang như thế, chỉ là gương mặt trẻ tuổi có thêm phần kiên nghị. Hắn rời Đạo Tông ba năm, khi trở về lại gánh vác trọng trách, giống như ở Dị Ma Vực ba năm trước, vào thời khắc quan trọng, dùng sức của một mình mình cứu vãn tình thế.

Sau khi hắn trở về, bọn Nguyên Môn vẫn đàn áp khiến họ không ngẩng đầu lên được bắt đầu rút lui, cuối cùng bị hắn triệu tập binh mã giết đến Nguyên Môn, giải quyết mọi ân oán.

Đệ tử ở lại Đạo Tông có lẽ không thấy trận chiến kinh người trước Nguyên Môn, nhưng họ vẫn luôn tin tưởng, lần này dưới sự dẫn dắt của Lâm Động, Đạo Tông sẽ lại quật khởi!

Thân ảnh đó cuối cùng cũng không khiến họ thất vọng, hắn đưa người đi, cuối cùng đem thành quả mà họ nằm mơ cũng muốn khải hoàn trở về.

Tuy trong lịch sử Đạo Tông, có lẽ cũng đã xuất hiện không ít đệ tử ưu tú, nhưng ai cũng hiểu, Lâm Động đã vượt qua tất cả tiền bối trước đây của Đạo Tông.

Có một loại người, chủ định là được khắc ghi tên tuổi.

… Đạo Tông ăn mừng liên tục đến năm ngày, trong thời gian này tin tức Nguyên Môn bị tiêu diệt cũng lan truyền khắp Đông Huyền Vực. Vậy là sự vui

mừng lan từ Đạo Tông ra cả Đông Huyền Vực.

Cả Đông Huyền Vực đều bị chấn động.

Cuộc chiến Nguyên Môn phát động ảnh hưởng đến cả Đông Huyền Vực, vô số tông phái, vương triều đều đã tan thành tro bụi dưới vó ngựa của Nguyên Môn. Nhưng đối mặt với cường thế của Nguyên Môn, dù họ có hận nhưng cũng chỉ có thể trốn chui trốn lủi, không ai có thể ngờ, Nguyên Môn không ai dám đối địch lại nhanh chóng sụp đổ như vậy.

Khi ấy, danh tiếng của Đạo Tông cũng đạt đến mức cao nhất, mạnh như Nguyên Môn cuối cùng cũng bị Đạo Tông giải quyết, trên Đông Huyền Vực con tông phái nào có thể tranh hùng với Đạo Tông?

Rất nhiều siêu cấp tông phái của Đông Huyền Vực bị Nguyên Môn tiêu diệt, cục thế trước đây đã bị phá vỡ, siêu cấp tông phái thực sự chỉ còn Đạo Tông và Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Rõ ràng sau trận loạn chiến này thì hai siêu cấp tông phái này là nnguời hưởng lợi lớn nhất.

Khi danh tiếng Đạo Tông lên đến mức đỉnh điểm, tên tuổi của Lâm Động cũng theo đó mà vang dội khắp Đông Huyền Vực. Vì ai cũng biết rõ, trong trận phản công của Đạo Tông ai mới là người quyết định chính.

Ngoài ra, nhờ tên tuổi Lâm Động mà vương triều Đại Viêm cũng bắt đầu được mọi người trong Đông Huyền Vực biết đến. Một vương triều cấp thấp không hề nổi bật gì có lẽ bây giờ không một vương triều nào dám gây hấn.

Trong thời gian sau đó, dần dần một vài siêu cấp tông phái bắt đầu xây dựng lại, nhưng thực lực và danh khí đều không bằng trước đây. Họ cũng rất thông minh, luôn giữ kính ý, tỏ thái độ coi Đạo Tông là thủ lĩnh. Sau khi chứng kiến thực lực của Đạo Tông thì rõ ràng họ không có tư tưởng nào khác.

Với thái độ đó của những tông phái khác, Đạo Tông không đồng tình cũng không phản đối. Họ không có dã tâm như Nguyên Môn, muốn tất cả tông phái

trên Đông Huyền Vực phải thần phục mình. Mọi việc họ làm chỉ là để bảo vệ Đạo Tông, đồng thời kết thúc một vài ân oán mà thôi.

Dù thế nào thì Đông Huyền Vực cũng đã dần bình lặng trở lại, vùng đất này cũng lại phát ra những tia sáng hưng thịnh hơn trước.

… Trái ngược với sự sôi sụng bên ngoài, bên trong Đạo Tông sau niềm vui nhanh chóng đã bình lặng trở lại. Tuy cả tông phái vẫn trong không khí thả lỏng, tự hào nhưng sự cuồng hoan quên bản thân mình cũng đã dứt. Những đệ tử cũ và mới thu nhận đều đang tập luyện như thường lệ, chỉ có điều quy mô đã lớn hơn trước mà thôi.

Lâm Động dạo bước trong Đạo Tông, thỉnh thoảng lại có đệ tử chạy qua, có một vài nữ đệ tử mặt đỏ bừng hiếu kỳ quan sát hắn, từ xa còn có tiếng hò hét "Lâm Động đại ca".

Lâm Động cũng gật đầu mỉm cười với họ, thấy những đệ tử đó nhìn mình phấn khích thậm chí sùng bái, sự căng thẳng cũng được thả lỏng, cảm giác đó giống như ba năm trước khi hắn mới vào Đạo Tông.

Bao năm nay, Lâm Động đã trải qua không ít cuộc chiến sinh tử, có lúc cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn biết mình không thể dừng lại, hắn phải gánh vác quá nhiều thứ, nếu dừng lại thì có lẽ Đạo Tông bây giờ đã thành phế tích. Những sư đệ sư muội Đạo Tông với nụ cười rạng rỡ kia có lẽ cũng không tồn tại. Gia tộc, cha mẹ hắn cũng bị vùi lấp trong huyết hỏa.

Đôi khi, để bảo vệ điều gì luôn phải bỏ ra một vài thứ, nhưng cũng may, cho đến bây giờ Lâm Động chưa từng thấy hối hận.

Với tâm thái vô cùng thoải mái, Lâm Động lên tu luyện đài rồi ngồi xuống cạnh dòng đan hà. Cách hắn không xa có rất nhiều đệ tử đang ngồi tĩnh tu, hấp thụ luyện nguyên lực trong đan hà.

Không khí an tĩnh khiến Lâm Động có cảm giác lười nhác.

Đã mười ngày sau khi Nguyên Môn bị tiêu diệt, thương thế của Lâm Động cũng đã bình phục. Mười ngày này hắn cũng hoàn toàn thả lỏng, không quan tâm đến bất cứ việc gì bên ngoài.

Mấy người Ứng Huyền Tử dường như cũng hiểu tâm cảnh của hắn, thời gian này cũng không đến quấy rầy hắn, mặc cho hắn cả ngày lười nhác trong Đạo Tông, cảnh tượng đó cũng khá thú vị.

Lâm Động ngồi ngẩn ngơ nhìn dòng đan hà, một lúc sau dường như hắn mệt, hai mắt nhắm dần nhắm lại.

Trước mắt là một màu đen, nhưng trong lòng hắn lại rõ như ban ngày, hắn có thể cảm nhận được cảm giác phấn khích, tự hào của cả Đạo Tông, thậm chí của mỗi người đệ tử.

Cảm giác đó khiến dường như khiến Lâm Động cũng thấy ấm áp, nóng bỏng.

Đột nhiên thấy thật thư thái.

Vì rất thứ thái nên thân thể Lâm Động cũng không có bất cứ động tĩnh gì… Trên tu luyện đài thời gian nhanh chóng trôi đi. Khi đệ tử kết thúc tu luyện thì vẫn thấy Lâm Động ngồi im lìm ở đó. Họ nhìn cái bóng lưng đó bỗng thấy hoảng hốt, cảm giác như thân ảnh đó bỗng nhiên dung nhập vào trời đất, không chạm tới được, cũng không thể cảm ứng.

Mọi người bắt đầu lầm rầm bàn tán, cuối cùng ngày một nhiều đệ tử tiến lại nhìn thân ảnh đó với ánh mắt kinh dị.

Vì động tĩnh ngày một lớn, cuối cùng đến Ứng Huyền Tử bọn họ cũng chú ý tới. Họ thấy Lâm Động không có bất cứ luồng khí tức nào, thậm chí nguyên lực, tinh thần lực cũng dừng lưu chuyển, sắc mặt có phần ngưng trọng. Dù gì kiến thức của họ cũng nhiều, tuy không hiểu vì sao Lâm Động lại như vậy nhưng dường nhưu đó là một trạng thái vô cùng huyền diệu.

Trên con đường tu luyện, khổ tu là căn bản, nhưng cũng có cái gọi là cơ duyên. Đôi lúc sự giác ngộ bất ngờ còn hơn khổ tu mười năm. Lâm Động lúc này dường như đang trong trạng thái kỳ lạ, tuy họ không hiểu, nhưng họ biết có lẽ rất quan trọng với Lâm Động.

Vậy là họ bảo đệ tử giải tán tránh làm phiền Lâm Động.

Trên đỉnh một ngọn núi trong Đạo Tông, Viêm Chủ cũng nhìn về thân ảnh gầy gò trên tu luyện đài, ánh mắt có thần quang, lóe lên một chút kinh ngạc.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1222

Đại Phù Tông

Thân ảnh bên cạnh đan hà ngồi liền hơn một tháng. Trong một tháng này hắn vững như bàn thạch không có chút động tĩnh gì, thậm chí khí tức cũng hoàn toàn biến mất, nhiệt độ cơ thể cũng tụt xuống, giống như cái xác không chút sinh khí vậy.

Cảnh tượng này không khí khiến đệ tử bình thường mà ngay Ứng Huyền Tử bọn họ cũng thấy lo lắng. Dù sao thì họ cũng chưa từng gặp chuyện này, tuy nhiên họ vẫn có chút nhãn lực, hiểu rằng không thể làm phiền Lâm Động lúc này. Do đó họ đã nghiêm cấm đệ tử vào tu luyện đài.

Một tháng trôi đi trong sự lo lắng của không ít đệ tử Đạo Tông, rồi dần dần mọi người cũng nhận thấy một chút kỳ dị. Một vài người nhạy bén đã thấp thoáng cảm nhận được, trên bầu trời Đạo Tông bất chi bất giác có một luồng năng lượng hùng hồn đang dần ngưng tụ.

Thứ năng lượng đó mơ hồ như vô hình nhưng lại tạo nên thứ áp lực gần như thực chất. Chỉ một số cường giả tu luyện tinh thần lực mới cảm nhận rõ ràng có thứ năng lượng đó tồn tại, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Vì đó là một luồng tinh thần lực dồi dào vô tận.

Luồng tinh thần lực đó, dù là cường giả chạm đến Luân Hồi khi cảm nhận được cũng thấy run rẩy. Nó giống như một vùng biển lớn vô tận bao phủ toàn bộ bầu trời Đạo Tông khiến vô số đệ tử sợ hãi.

Tinh thần lực lan tỏa trên bầu trời ngày một đậm đặc hơn, thỉnh thoảng còn có tiếng sấm trầm thấp vang lên. Tiếng sấm ấy dường như mang thứ sức mạnh

hủy diệt khiến da đầu tê dại.

Mấy người Ứng Huyền Tử thì nhìn lên trời cười khổ, rồi bất lực nhìn sang thân ảnh đang ngồi bên đan hà. Thứ năng lượng đến họ cũng có phần không chịu nổi kia hiển nhiên có quan hệ tới trạng thái huyền diệu của Lâm Động. Chỉ là không biết rốt cuộc nó sẽ kéo dài bao lâu, dù sao thì tinh thần lực trên bầu trời quá khủng khiếp, nếu không khống chế được thì cả Đạo Tông sẽ tan tành.

Có điều, dù lo lắng thì họ cũng chẳng có cách nào khác, chỉ đành tiếp tục đợi tôi.

Đợi như vậy cũng chẳng sao, chỉ có điều, lại có sự việc khác xảy ra với Ứng Hoan Hoan. Cô gái này hôm quyết chiến với Nguyên Môn đã tiêu hao quá nhiều, trở về tu dưỡng mấy ngày mới hồi phụ. Trong một tháng sau đó không biết từ bao giờ mà hàn khí tỏa ra từ người nàng càng thêm rõ rệt khiến ai cũng cảm nhận được. Thực lực của nàng theo đó cũng tăng mạnh, tốc độ khiến Ứng Huyền Tử bọn họ cũng giật mình.

Điều này chỉ xảy ra sau khi Lâm Động tiến vào trạng thái kỳ diệu kia, kéo dài nửa tháng rồi mới dần giảm đi. Thứ hàn khí đó người thường không chịu đựng nổi, vì thế Ứng Hoan Hoan vẫn luôn bế quan ở hồ băng phía sau núi. Hàn khí ở đó khiến Ứng Huyền Tử cũng chỉ kiên trì được mười phút rồi phải rời đi.

Sự thay đổi này của Ứng Hoan Hoan khiến Ứng Huyền Tử bọn họ có chút bất an, rõ rệt nhất là Ứng Tiếu Tiếu. Mấy lần muốn đến hồ băng trông cho Ứng Hoan Hoan nhưng cuối cùng nàng bị hàn khí làm cho đông cứng không chịu nổi, cuối cùng bị Ứng Huyền Tử cưỡng ép bắt ra ngoài.

Những sự việc bất ngờ này khiến Ứng Huyền Tử cũng khá đau đầu. Nhưng dù gì ngài cũng là chưởng giáo Đạo Tông, tính tình trầm ổn, nên cũng không quá hoảng loạn, chỉ pong tỏa hồ băng lại, nghiêm cấm đệ tử bình thường lại gần. Rồi ngài cũng hết cách, đành đợi Lâm Động tỉnh lại đã rồi tính.

Cứ như vậy đợi đến khoảng nửa tháng sau cuối cùng cũng có động tĩnh.

Uỳnh!

Đệ tử Đạo Tông vẫn tiến hành bài tập tĩnh tu hàng ngày, nhưng hôm nay hiển nhiên có chút khác biệt. Ngay từ sáng sớm, sắc trời đã có phần ảm đạm, tiếng sấm trầm đục vang lên với tần suất nhiều hơn hẳn.

Đến trưa, trời tối sầm lại, mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, vô số tia lôi đình tựa những con lôi long tạo ra thứ áp lực kinh người.

Ầm ầm!

Cả Đạo Tông được những tia sét chiếu sáng lòa, nguyên lực trong không gian cũng như sục sôi.

Tất cả cường giả của Đạo Tông sắc mặt có phần ngưng trọng nhìn lên bầu trời bạo động, khóe mặt giật giật. Những tia sét này dù là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh bị đánh trúng cũng sẽ tan thành tro bụi.

Đệ tử Đạo Tông thấp thỏm không yên nhìn lên trời rồi cuống cuồng tìm nơi trốn, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sấm ngày càng gấp gáp, lôi quang chói lòa khiến mây đen cũng không che nổi. Trận thế như trăm vạn đại quân xung phong khiến trời đất rung chuyển dữ dội.

Lôi đình ngưng tụ, cuối cùng đạt đến mức cao nhất, thế nhưng vào khoảnh khắc ấy tiếng sấm lại im bặt một cách quỷ dị Nhưng sự yên tĩnh đó chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc, rồi đồng tử của mọi người co lại khi nhìn thấy lôi vân trên trời bị tách ra, tiếng sấm nổ vang, lôi quang chói lòa che khuất mọi thứ ánh sáng trên thế gian.

Vô số đạo lôi đình hàng vạn trượng giống như những con lôi long giương nanh múa vuốt lao thẳng xuống Đạo Tông.

Cảnh tượng đó khiến đệ tử Đạo Tông sắc mặt tái nhợt.

Lôi long lao xuống như vũ bão, lúc này, nhờ lôi quang đệ tử Đạo Tông đã thấy thân ảnh đã tĩnh tọa hai tháng chầm chậm đứng dậy Thân ảnh đó ngẩng lên, thân thể gầy gò đó đứng trước lôi đình hiển nhiên vô cùng nhỏ bé, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh đó, nỗi sợ trong lòng đệ tử Đạo Tông hoàn toàn tan theo mây khói.

Họ vẫn luôn tin tưởng rằng, chỉ cần thân ảnh đó còn tồn tại thì Đạo Tông sẽ mãi mãi đứng vững, vì đó là tín niệm mà họ vẫn luôn tin tưởng. Cuồng nhiệt không chút lý trí, nhưng họ chính là tin tưởng điều đó.

Vô số đạo lôi long bắt đầu ngưng tụ thành một lôi hải mang theo sức mạnh hủy diệt tràn xuống.

Lâm Động ngẩng lên, trong mắt phản chiếu hình ảnh lôi hải, thân hình khẽ động, ngay sau đó xuất hiện trên bầu trời, mặc cho lôi hải nhấn chìm.

Đệ tử Đạo Tông kêu lên thất kinh, nhưng rồi rất nhanh đã yên tĩnh trở lại, vì họ nhìn thấy lôi hải khi còn cách Đạo Tông nghìn trượng bỗng dưng flại, ở khoảnh cách đó họ đã cảm thấy sức mạnh hủy diệt từ nó.

- Nhìn kìa!

Đột nhiên có người hô lên, mọi người nhìn về phía đó thì thấy trung tâm lôi hải đột nhiên nổi sóng, lôi quang tích tụ, biến thành một cái vương tọa lôi quang. Trên đó là một thân ảnh gầy gò tay cầm quyền trượng đang ngồi.

Thân ảnh đó lúc này giống như Lôi Đế, có thể tùy ý sai khiến lôi đình.

Thân ảnh đó khẽ vung quyền trượng lên, chỉ tháy lôi hải dần thu nhỏ lại trước bao ánh mắt chấn kinh của đệ tử Đạo Tông, cuối cùng biến thành một con sông lôi đình vài nghìn trượng chảy qua trên bầu trời Đạo Tông.

Mọi người thấy lôi hải khủng bố trong tay Lâm Động lại ngoan ngoãn như cừu non, mắt trố lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

Giải quyết được lôi hải, thân ảnh kia đứng dậy rồi chầm chậm giang tay ra.

Uỳnh!

Theo đó, tinh thần lực hùng hồn bao quanh Đạo Tông gần hai tháng nay đột nhiên chảy ồ ạt vào cơ thể hắn.

Thân thể Lâm Động giống như cái động không đáy, hút hết toàn bộ lượng tinh thần lực đó, gương mặt đầy vẻ đắm chìm.

Chỉ trong mấy phút tinh thần lực hùng hồn trên bầu trời đã bị hút cạn vào trong cơ thể Lâm Động.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống toàn bộ Đạo Tông.

Mọi người nhìn lên thân ảnh tĩnh lặng trên bầu trời, dù họ có cảm ứng thế nào cũng không thể cảm nhận được hắn. Cảm giác giống như hôm đó khi Tứ Vương Điện xuất hiện, rõ ràng hắn ở đó nhưng căn bản không thể cảm nhận được.

- Tinh thần lực thật cường đại…không ngờ tinh thần lực của Lâm Động đã đạt đến cảnh giới khủng bố như vậy.

Ứng Huyền Tử cảm thán.

- Nếu ta đoán không nhầm thì tinh thần lực của Lâm Động đã đạt đến Đại Phù Tông Cảnh trong truyền thuyết. Hắn đúng là một kỳ tài!

Trưởng lão mù cũng cảm thán, bản thân lão cũng tu luyện tinh thần lực, tự nhiên sẽ biết mức độ này của Lâm Động khủng khiếp thế nào.

Một Đại Phù Tông có thể chống lại một cường giả Luân Hồi Cảnh.

- Dòng lôi hà kia mang sức mạnh lôi đình cực kỳ thuần túy, rất có tác dụng cho việc tôi luyện nguyên lực và nhục thân. Lần này Lâm Động đã tạo phúc cho Đạo Tông ta rồi.

Ứng Huyền Tử cũng gật đầu cười, nhưng rồi lại lo lắng:

- Lâm Động đã xuất quan, nhưng bên Hoan Hoan, không biết phải làm thế nào.

- Hoan Hoan làm sao?

Ứng Huyền Tử vừa dứt lời thì Lâm Động đã xuất hiện, chau mày hỏi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1223

Nộ Đấu Viêm Chủ

Hậu sơn Đạo Tông, trên bầu trời lướt qua một đạo quang ảnh, rồi Lâm Động và Ứng Huyền Tử xuất hiện trên đỉnh núi tỏa ra thứ hàn khí kinh người, ánh mắt ngưng trọng, xuyên qua khu rừng rậm rạp có thể thấy một cái hồ băng tron veo màu lam nhạt.

- Ài, ngươi đi xem sao đi. Hàn khí trong người nó ngày một khủng khiếp, đến ta cũng không tiếp cận được rồi.

Ứng Huyền Tử nhìn từ xa, ánh mắt có phần đau đớn, khẽ thở dài.

Lâm Động gật đầu, cũng không nói nhiều, lướt đến bên cạnh hồ băng. Nhìn thì thấy ở trung tâm hồ là một đóa băng liên, bên trên là một thân ảnh mảnh mai đang ngồi, mái tóc lam dài xõa xuống che phủ toàn bộ đóa băng liên.

Thân ảnh đó lúc này tỏa ra mọt thứ hàn khí khiến không khí xung quanh có dấu hiệu bị đóng thành băng, vô cùng bá đạo.

Lâm Động chau mày, chân bước ra rồi xuất hiện phía trước băng liên, hắc quang trào dâng hóa giải thứ hàn khí bá đạo đang xâm thực tới.

Ứng Hoan Hoan dường như rơi vào giấc ngủ sâu, hao mắt nhắm nghiền, sắc mặt có phần tái, thân thể thỉnh thoảng lại run lên khiến người ta có cảm giác yếu ớt đến đau lòng.

Thứ hàn khí đó không ngừng trào ra từ trong cơ thể nàng, Lâm Động có thể nhìn thấy rõ ràng, cùng với hàn khí tỏa ra, mái tóc dài của nàng càng hiện màu lam rõ rệt hơn.

Thân thể Ứng Hoan Hoan khẽ run lên, vô thức cắn môi, lông mày nhíu lại, dường như đang phản kháng thứ gì đó.

Lâm Động thấy thế trong lòng khẽ nhói đau, sắc mặt tối tăm, hỏi trong đầu:

- Nham, thế này là sao? Trước đó nàng ấy vẫn tốt mà?

- Sức mạnh của Băng Chủ đang thức tỉnh nhanh chóng.

Nham trầm mặc nói.

- Tại sao?

Đồng tử Lâm Động co lại, trầm giọng hỏi. Bắt cứ việc gì cũng có nguyên nhân của nó, Ứng Hoan Hoan vẫn luôn áp chế thứ năng lượng đó trong người, nếu không phải tình huống đặc biệt thì sao đột nhiên lại có thay đổi như vậy?

Nham do dự.

- Tại sao?

Lâm Động hỏi lại với chút giận dữ.

- Có lẽ liên quan đến Viêm Chủ.

Nham cười khổ.

- Viêm Chủ? Hắn ta đã giở trò gì với Hoan Hoan?

Lâm Động biến sắc mặt, nộ hỏa tràn lên trong mắt, hắn ta quả nhiên đi theo là để làm chuyện tốt gì đó!

- Có lẽ không phải do hắn cố ý làm gì. Hắn là Viêm Chủ, có khí tức Viễn Cổ, chỉ cần hắn tiếp cận là thứ khí tức đó sẽ khuấy động sức mạnh Băng Chủ đang ngủ vùi trong cơ thể Ứng Hoan Hoan.

Nham nói.

- Sao ngươi không nói sớm?

Lâm Động giận dữ.

- Ta tưởng việc đó sẽ đến rất muộn, ai ngờ nó lại nhanh như vậy.

Nham cười khổ.

- Viêm Chủ có lẽ biết khi tiếp cận Hoan Hoan, khí tức của hắn sẽ đánh thức sức mạnh Băng Chủ đúng không?

Sắc mặt Lâm Động vô cùng khó coi, nói.

- Cái này…chắc là hắn biết.

Nham gật đầu.

Nộ hỏa trong mắt Lâm Động thu lại, gương mặt trở về bình tĩnh, nhưng Nham biết, hắn càng bình tĩnh thì nộ hỏa trong lòng càng mãnh liệt.

Lâm Động đưa tay khẽ vuốt mái tóc lam của Ứng Hoan Hoan, rồi quay phát người đi, sắc mặt tối sầm, tồi xuất hiện trên bầu trời Đạo Tông, quét mắt nhìn, khóa chặt một ngọn núi cách đó không xa, giọng nói giận dữ vang lên:

- Viêm Chủ, ngươi cút ra đây cho ta!

Giọng nói giận dữ đó lập tức khiến mọi người trong Đạo Tông giật mình, ngẩng lên nghi hoặc nhìn Lâm Động, lần đầu tiên họ thấy Lâm Động như vậy.

Mấy người Ứng Huyền Tử cũng nhanh chóng xuất hiện, nhìn nhau không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trên đỉnh núi, hỏa quang lóe lên, một thân ảnh xuất hiện phía đối diện Lâm Động, hắn hơi nhíu mày:

- Chuyện gì vậy?

- Việc tốt mình làm mà ngươi lại hỏi ta?

Lâm Động thấy điệu bộ chẳng quan tâm gì chả hắn, nộ hỏa càng bốc cao, cười khảy.

Viêm Chủ lạnh nhạt nhìn hậu sơn đầy hàn khí, ánh mắt hiện thứ cảm xúc khó tả:

- Những việc này chung quy cũng không thể tránh được, ngươi làm vậy chỉ là tự lừa mình lừa người mà thôi.

- Ngươi quản việc người khác hơi nhiều đấy.

Lâm Động cười khảy:

- Đạo Tông không hoan nghênh ngươi, mời!

- Trước khi muội ấy thức tỉnh ta sẽ không đi đâu cả.

Viêm Chủ lắc đầu.

- Thức tỉnh? Khi tỉnh lại muội ấy còn là mình không? Ta muốn Ứng Hoan Hoan, không phải Băng Chủ!

Lâm Động quát.

- Ngươi làm vậy là quá ích kỷ!

Viêm Chủ chau mày:

- Ngươi có biết trên vai muội ấy phải gánh vác trách nhiệm nặng nề thế nào không? Ngươi cũng đã biết sự lợi hại của đám dị ma tiềm phục trong trời đất này. Nếu đại chiến lại xảy ra, sinh linh lầm thân còn phải dựa vào muội ấy cứu vớt. Đến lúc đó, muội ấy là Ứng Hoan Hoan, vạn vật trên thế gian này sẽ rơi vào

tay dị Mục Địch. Các ngươi có thể yên lành được sao?

- Gánh nặng lớn như vậy muội ấy không gánh được thì ta gánh thay!

Lâm Động siết chặt nắm đấm, trầm giọng nói.

- Ngươi?

Viêm Chủ nhìn hắn với ánh mắt coi thường:

- Dựa vào cái gì? Dựa vào việc ngươi có truyền thừa của Thôn Phệ Chủ? Gánh nặng này dù là hắn sống lại cũng không gánh nổi, ngươi có tư cách gì mà nói như vậy? Nếu dễ như thế thì cần đến ngươi sao?

- Có tư cách hay không cũng không đến lượt ngươi nói.

Lâm Động lắc đầu, trong mắt vẫn đầy sự cố chấp không gì xoay chuyển nổi.

- Đúng là tự cao tự đại. Nếu ngươi đã có khẩu khí này thì ta muốn thử xem ngươi có tư cách hay không.

Viêm Chủ cũng bùng lửa giận, cười khảy nói.

Uỳnh!

Vừa dứt lời thì bầu trời đột nhiên đỏ quạch, hắn giậm chân một cái, nguyên lực đỏ rực như lửa cuộn trào, biến thành một cái cự chưởng đánh thẳng về phía d.

Lâm Động thấy Viêm Chủ động thủ, mắt lóe hàn quang, nhưng hắn không có bất cứ hành động gì, trên đỉnh đầu là lôi vân tụ đổ về, một đạo lôi đình nghìn trượng đánh xuống cự chưởng.

Bùm!

Làn sóng xung kích kinh người tỏa ra, không khí xung quanh cũng biến dạng.

Thân hình Lâm Động hơi run lên nhưng không hề thoái lui, thực lực Viêm Chủ quả thực vô cùng khủng khiếp, nhưng tinh thần lực của hắn hiện giờ đã là Đại Phù Tông, cộng với tu vi nguyên lực chạm tới Luân Hồi, Viêm Chủ muốn dựa vào phân thân này để áp chế hắn là điều không thể.

- Nếu ngươi không đi thì ta sẽ đánh tan phân thân của ngươi!

Rõ ràng Lâm Động cũng bị những thủ đoạn ngầm của Viêm Chủ kích nộ, hắn vung tay, một đạo ánh sáng bắn ra rồi nhanh chóng phình to, cuối cùng biến thành một đạo trận pháp cổ xưa khổng lồ.

- Càn Khôn Cổ Trận?

Viêm Chủ thấy trận pháp đó thì ánh mắt ngưng đọng, rõ ràng không lạ gì với nó.

Uỳnh!

Nguyên lực và tinh thần lực hùng hồn bùng phát từ trong cơ thể Lâm Động, biến thành hai đạo quang trụ bắn vào Càn Khôn Cổ Trận. Trận pháp xoay chuyển, hai luồng năng lượng dần dung hợp, tỏa ra một luồng năng lượng kinh người.

Sức mạnh của nó khiến Viêm Chủ cũng phải sững người.

- Đúng là có chút bản lĩnh.

Viêm Chủ hợp hai tay lại, mắt đỏ lên, cả đất trời nhanh chóng nóng rực, một vầng mặt trời nóng bỏng bay lên từ phía sau hắn.

Ứng Huyền Tử và những người khác trong Đạo Tông nhìn hai người trước đây nước sông không phạm nước giếng giờ lại đánh nhau cũng đại kinh thất sắc. Nếu hai người đánh thật thì không phải cả Đạo Tông sẽ bị đánh sập sao?

Hai người trên bầu trời nhìn nhau lạnh lùng, nguyên lực trào dâng định ra tay.

- Dừng lại!

Nhưng vào khoảnh khắc trước khi cả hai động thủ, một tiếng quát vang lên. Hàn khí lan tỏa, một thân ảnh xuất hiện phía trước Lâm Động, nàng giang tay chắn Lâm Động ở đằng sau, giận dữ nhìn Viêm Chủ:

- Ngươi muốn làm gì?

Viêm Chủ nhìn Ứng Hoan Hoan chắn trước Lâm Động thì hơi khựng người, nắm đấm siết lại, rồi thả ra, ngoảnh mặt đi:

- Ta đã nói rồi, trước khi muội thức tỉnh, ta sẽ không đi đâu hết.

- Ngươi!

Lâm Động nghiến răng.

Ứng Hoan Hoan quay lại kéo tay Lâm Động, khẽ nói:

- Huynh bình tĩnh lại đã được không?

Giọng nói nàng vẫn mang hàn khí, chỉ có điều lần này có chút khẩn cầu.

Lâm Động nhìn nàng, cuối cùng thở dài, trận pháp tan đi cùng với nguyên lực và tinh thần lực.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười, nàng quá hiểu Lâm Động, trước nay hắn vốn trầm ổn kiên nghị, gặp việc gì cũng đối mặt một cách bình tĩnh. Nhưng lúc này hắn giận dữ đến mất bình tĩnh, đây là việc rất hiếm gặp ở Lâm Động, mà đương nhiên Ứng Hoan Hoan hiểu nguyên nhân của nó.

- Cảm ơn huynh.

Nàng khẽ nói.

- Nói những điều đó làm gì.

Lâm Động lắc đầu, hắn nhìn Ứng Hoan Hoan, nói:

- Muội áp chế hàn khí trong người rồi?

- Không áp chế thì các huynh kéo sập Đạo Tông mất.

Ứng Hoan Hoan bất lực nói.

- Muội nghĩ ta không biết chừng mực vậy sao?

Lâm Động cười.

- Việc này để muội được không?

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động hỏi.

Lâm Động hơi lưỡng lự rồi gật đầu, Ứng Hoan Hoan thấy thế khẽ cười, quay lại lạnh lùng nhìn Viêm Chủ, trầm mặc một chút rồi nói:

- Viêm Chủ, ta biết ngươi đang làm gì, nhưng dù thế nào giờ ta cũng không phải Băng Chủ mà ngươi biết. Hơn nữa dù sau này thế nào thì ta mong ngươi hiểu, giờ ta là Ứng Hoan Hoan! Nếu muốn tiếp tục ở lại đây mong ngươi thu khí tức lại.

Viêm Chủ thấy ánh mắt nghiêm khắc của Ứng Hoan Hoan, thở hắt ra:

- Muội…muội nên biết tình hình. Lôi Chủ đã thức tỉnh, Hắc Ám Chủ, Hồng Hoang Chủ bọn họ cũng sắp lần lượt xuất hiện, đến lúc đó… Ứng Hoan Hoan cụp mắt lại:

- Nhưng ít nhất cũng không phải bây giờ, không phải sao?

Viêm Chủ trầm mặc, một lúc lâu sau dường như mỉm cười, nhìn Ứng Hoan Hoan:

- Không ngờ, muội trước đây lạnh nhạt với người khác giới cũng có ngày lưu

luyến một người.

Tuy hắn cười nhưng giọng nói đầy chua xót.

- Vì ta là Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói.

- Có lẽ vậy.

Viêm Chủ lắc đầu, rồi quay người, phẩy tay:

- Ta sẽ làm như muội nói, cố gắng hết sức thu khí tức lại.

Dứt lời, hắn biến mất, bay về phía đỉnh núi phía xa.

Lâm Động nhìn Viêm Chủ đã đi xa, trầm mặc không nói, tay siết chặt lại. Nói cho cùng vẫn là thực lực của hắn không đủ. Nếu đủ thì đã gánh được cho nàng ấy gánh nặng này để nụ cười của nàng mãi mãi trong trẻo vui vẻ như năm xưa, như vậy còn ai lên tiếng phản đối?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1224

Nắng Sau Mưa

Một vở náo kịch vậy là hạ màn, đệ tử Đạo Tông nhìn nhau, nhìn lên những người trên trời rồi dần tnr đi. Tuy không hiểu lắm đầu đuôi sự việc nhưng khiến Lâm Động sư huynh trước nay vẫn luôn bình tĩnh phát nộ như vậy, có lẽ Viêm Chủ đã làm một số việc quá đáng.

Tư tưởng của họ rất đơn giản, ở đây, dù thế nào họ vẫn kiên định ủng hộ Lâm Động.

- Hàn khí trên người muội vẫn chưa tan hết, thời gian này hãy tĩnh tu cho tốt, hạn chế giao đấu với người khác.

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan, nói.

Ứng Hoan Hoan gật đầu rồi khẽ nói:

- Nhưng huynh cũng phải hứa với muội, đừng phát nộ với Viêm Chủ, tuy hắn chỉ là phân thân nhưng sau này chân thân sẽ đến đây.

Nàng cũng lo cho Lâm Động, nàng hiểu rõ thực lực của Viêm Chủ, nếu thật sự đối đầu thi chắc chắn Lâm Động sẽ thiệt thòi, hơn ữa, Viêm Chủ còn đại diện cho một nhóm người khủng bố từ thời Viễn Cổ.

- Lần này ta cũng hơi lỗ mãng.

Lâm Động thở dài, lần này hắn biết mình hơi lỗ mãng, nhưng khi thấy sức mạnh trong Ứng Hoan Hoan bị Viêm Chủ cố ý dẫn động, nhưng lại chưa từng nhắc nhở họ, thủ đoạn ngấm ngầm đó mới là nguyên nhân chính khiến Lâm

Động giận dữ. Hắn tín nhiệm Viêm Chủ mới cho hắn đi theo, nhưng Viêm Chủ lại hành động sau lưng hắn như vậy, điều đó đã phạm vào điều kỵ húy của hắn.

Hắn biết tâm nguyện của Viêm Chủ bọn họ rất vĩ đại, họ muốn bảo vệ trời đất này, Lâm Động cũng rất tôn kính họ. Sự hy sinh của những con người ấy với trời đất này không ai có thể sánh bằng. Từ góc độ nào đó mà nói, có lẽ những gì Viêm Chủ làm với Ứng Hoan Hoan không hề sai, trong mắt họ, chỉ có Băng Chủ mới có thể cứu vớt thế giới này.

Chỉ là Lâm Động không muốn Ứng Hoan Hoan vì thế mà trở thành một con người lạnh lùng xa lạ. Nhưng hắn cũng biết đó là trách nhiệm của Băng Chủ, nàng không thể lựa chọn cũng không thể tránh né.

Lâm Động cũng không phải ích kỷ muón Ứng Hoan Hoan giũ bỏ trách nhiệm, hắn chỉ muốn dùng cách hoàn hảo nhất. Nếu hắn có khả năng gánh vác trách nhiệm ấy thì Ứng Hoan Hoan không cần thay đổi nữa, mà thế gian này vẫn được cứu.

Hắn biết cách này có lẽ hơi ngây thơ, nhưng hắn cam tâm tình nguyện hy sinh, hắn đã trải qua vô số trận chiến sinh tử, từng bước tiến gần về hướng đó, hắn hy vọng khi thay đổi được thì hắn được công nhận.

Trước khi ấy, hắn muốn cố hết sức bảo vệ nụ cười ấy, dù gì hắn vẫn là con người bình thường có máu có thịt.

Ứng Hoan Hoan thấy sắc mặt Lâm Động phức tạp thì trầm mặc, mắt nhìn về Đạo Tông, thần sắc có chút hảng hốt, chỉ về phía quảng trường, cười:

- Huynh còn nhớ Điện Thí ba năm trước không? Ở đó chúng ta là đối thủ đấy.

- Ừm, rồi muội bị ta đánh cho một trận.

Lâm Động cười.

Ứng Hoan Hoan đỏ mặt:

- Biết sớm thì hồi đó muội đã kích động huynh đệ Thiên Điện tẩn cho huynh một trận rồi.

- Bao nhiêu huynh đệ Hoang Điện của ta cũng không sợ đâu.

Lâm Động không kìm được bật cười, tâm trạng bỗng tốt hơn rất nhiều, những ký ức đó thực sự khiến người ta ấm lòng.

- Được rồi, muội tĩnh dưỡng đi, muội thế này không nên ra ngoài.

Lâm Động xua xua tay với Ứng Hoan Hoan.

- Ừm.

Ứng Hoan Hoan cũng hiểu trạng thái bản thân lúc này, nếu không áp chế chỗ hàn khí này thì sẽ tạo nên tổn thương không nhẹ với đệ tử bình thường. Nàng cười với Lâm Động, khẽ vung tay:

- Không được nổi giận nữa nha!

Dáng vẻ này đúng là sự tinh nghịch của ba năm trước, Lâm Động nhìn mà thấy ấm áp. Hắn gật đầu, mắt tiễn Ứng Hoan Hoan hóa thành quang ảnh bay trở lại hậu sơn.

Sau hi Ứng Hoan Hoan khuất dạng, nụ cười trên mặt hắn biến mất, hai tay siết lại ánh mắt thay đổi liên tục, rồi thở dài.

Lần này hắn ngăn được Viêm Chủ, nhưng lần sau thì sao? Nếu đúng như Viêm Chủ nói, chân thân hắn giáng lâm, rồi Hồng Hoang Chủ, Hắc Ám Chủ đều tới, lẽ nào Lâm Động còn bảo vệ được Ứng Hoan Hoan?

Đến lúc đó nói hắn muốn thay Ứng Hoan Hoan gánh vác trọng trách, những người đó có tin không? Thực lực hiện giờ của hắn cũng không yếu nhưng so với những đỉnh phong cường giả Viễn Cổ thì còn kém quá xa.

- Nham…Ngươi nói xem, ta có vượt qua được Băng Chủ không?

Lâm Động mơ hồ hỏi.

- Ba năm trước ngươi có nghĩ sẽ có thành tựu như bây giờ không?

Nham cười.

- Nhưng ta không dám chắc khi những người ấy đến hết thì mình có thể bảo vệ được nàng ấy. Cũng không có cách nào khiến họ tin ta có khả năng gánh vác trọng trách của nàng.

Nham trầm mặc một chút, đến chủ nhân của hắn là Phù Tổ còn phải khen ngợi không ngớt sự ưu tú của Băng Chủ. Muốn sánh ngang với Băng Chủ vốn dĩ không phải việc dễ dàng gì.

- Ngươi muốn họ công nhận, thực ra cũng không phải không có cách.

Một lúc lâu sau Nham đột nhiên nói.

- Ngươi có cách gì?

Lâm Động vội hỏi.

- Ta có cách, nhưng có thành công không thì chưa biết.

Nham dừng một chút nói tiếp:

- Hơn nữa còn phải xem ý nguyện của một người khác.

- Ai?

- Lăng Thanh Trúc.

- Lăng Thanh Trúc?

Lâm Động sững người, hỏi với vẻ không hiểu lắm:

- Việc này liên quan gì đến nàng ấy?

- Tình hình cụ thể ta không rõ lắm, nhưng a cảm nhận được luồng sức mạnh vốn chỉ có ở chủ nhân.

Giọng của Nham có phần ngưng trọng.

- Phù Tổ?

Đồng tử Lâm Động co lại, trong lòng thấy khó hiểu, Lăng Thanh Trúc sao lại có quan hệ với Phù Tổ?

- Tại sao lại vậy thì ta không biết, nhưng ngươi có thể đi hỏi xem sao.

Nham nói.

Lâm Động chau mày, nhưng rồi lắc đầu. Mục đích của hắn là vì Ứng Hoan Hoan, nhưng vì điều đó lại nhờ Lăng Thanh Trúc, làm vậy là không công bằng với Lăng Thanh Trúc, hắn thực sự không mở mồm được.

- Thôi, để ta tự nghĩ cách.

Lâm Động thở dài.

- Tùy ngươi thôi, nhưng tình hình của Ứng Hoan Hoan ta cũng lần đầu gặp, nếu bỏ qua thì thực sự đáng tiếc.

Nham lầm bầm.

Lâm Động lắc đầu, trong lòng có chút phiền muộn, không ngờ yên tĩnh chưa bao lâu thì lại có bao nhiêu việc. Nếu cứ như trước đây mãi thì thật tốt.

Trong lòng buồn phiền, Lâm Động đáp xuống, vừa định đi thì từ xa có tiếng, ngẩng lên thì thấy là Ứng Tiếu Tiếu đang rảo bước tiến về phía hắn:

- Tiếu Tiếu sư tỷ.

Lâm Động cười.

- Giờ ngươi gọi vậy ta không nhận được đâu.

Ứng Tiếu Tiếu trợn mắt, với thực lực hiện tại của hắn, muốn làm chưởng giáo cũng thừa sức.

- Đúng tồi, ta đến để cho ngươi biến, khi ngươi đang bế quan thì những bằng hữu kia của ngươi trở về Yêu Vực rồi. Nhưng trước đó bọn ta đã lập trận pháp không gian, lần sau muốn đến Yêu Vực thì ngươi chỉ mất vài ngày thôi.

- Tiểu Điêu bọn họ về Yêu Vực rồi?

Lâm Động khựng người, rồi gật đầu. Mọi việc ở Đông Huyền Vực cũng đã yên ổn, họ nên về Yêu Vực rồi, hơn nữa bên đó còn có Tứ Tượng Cung cần coi sóc, với tính cách của Tiểu Viêm, hiể nnhiên là ở Yêu Vực thích hợp hơn.

- Ngoài ra… Ứng Tiếu Tiếu ngừng một chút rồi nói:

- Lăng Thanh Trúc cũng đưa người của Cửu Thiên Thái Thanh Cung rời khỏi Đạo Tông rồi, có lẽ về Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

- Nàng ấy đi rồi?

Lâm Động sững người, thần sắc phức tạp không biết có cảm giác gì.

- Thời gian này đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang lục tục trở về, một tháng trước đáng lẽ họ đã về hết, nhưng không biết vì sao tốc độ giảm đi. Lăng Thanh Trúc cô nương cũng ở lại Đạo Tông một tháng, mãi vừa rồi mới đi.

Ứng Tiếu Tiếu nhìn Lâm Động với ánh mắt khó hiểu.

Lâm Động cười khổ, đương nhiên hắn nhận ra ý của Ứng Tiếu Tiếu. Hơn một

tháng nay không phải hắn trong trạng thái cổ quái sao? Lăng Thanh Trúc ở lại chắc là lo cho hắn. Giờ hắn đã xuất quan, nàng cũng rời đi.

Có điều, tính cách của nàng cũng không có gì thay đổi, hơn nữa khác với Ứng Hoan Hoan, yêu hận không hề che giấu. Ở Dị Ma Thành để bảo vệ hắn, Ứng Hoan Hoan đã dùng mạng sống buộc Ứng Huyền Tử phải ra mặt. Nhìn có vẻ như ương bướng nhưng rất nghĩa tình. Còn Lăng Thanh Trúc thì bất cứ chuyện gì cũng không để lộ ra ngoài, luôn giữ cảm xúc cho riêng mình. Chỉ những người thân cận mới cảm nhận được sự nồng ấm trong trái tim lạnh của nàng.

- Ta nói này, rốt cuộc ngươi định làm thế nào với chuyện giữa Hoan Hoan và Lăng Thanh Trúc cô nương?

Ứng Tiếu Tiếu nhìn Lâm Động hỏi.

- Ta… Lâm Động ngập ngừng, sắc mặt phức tạp, không còn quả đoán như trước nữa. Việc này đâu có dễ mà nói rõ được.

Ứng Tiếu Tiếu thở dài, chỉ nói:

- Ngươi đi tiễn nàng ấy đi, có lẽ họ chưa đi xa đâu.

Lâm Động gật đầu, định quay người đi thì Ứng Tiếu Tiếu lại nhớ ra điều gì:

- Đợi đã, trong một hai tháng nay, cũng có tin từ cha mẹ ngươi, bảo ngươi đi làm một việc.

- Làm việc?

Lâm Động khựng người, cha mẹ có việc gì bảo hắn làm nhỉ?

- Ừm, cha mẹ ngươi nói nếu có thời gian thì ngươi hãy đến Bắc Huyền Vực đón Thanh Đàn về.

- Thanh Đàn… Nghe thấy cái tên này, tim Lâm Động không kìm được run lên, gương mặt vô cùng dịu dàng, nha đầu khiến người ta đau lòng đó không biết giờ thế nào rồi.

Nghĩ đến thiếu nữ ba năm trước tay cầm lưỡi liềm đen, mặc áo đen, tim Lâm Động nóng lên, ba năm không gặp, đúng là nhớ nha đầu đó quá.

- Ừm, ta biết rồi, ta sẽ đón nó về sớm nhất có thể.

Lâm Động gật đầu. Thanh Đàn là tiểu bảo bối trong nhà, cha mẹ và Lâm Động đều rất thương yêu Thanh Đàn, mấy năm nay ra ngoài lăn lộn chịu khổ, không biết mẹ đã rơi bao nhiêu nước mắt. Giờ hắn đã về, cũng nên tìm lúc đến Bắc Huyền Vực thôi.

Dứt lời, Lâm Động cười với Ứng Tiếu Tiếu, vẫy tay rồi bay khỏi Đạo Tông. Ứng Tiếu Tiếu nhìn theo thở dài.

Trong khu rừng bên ngoài Đạo Tông, mấy chục đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đang lặng lẽ hành quân. Dẫn đầu là nữ tử mặc bạch y, dáng người thanh mảnh xuất chúng, gương mặt bị một tấm màng che đi nhưng những đường nét vẫn khiến người ta động lòng.

Tô Nhu đi phía sau, đôi mắt chốc chốc lại ngoảnh phía sau nhìn về Đạo Tông đang ngày một xa dần, cuối cùng không kìm được nói nhỏ:

- Sư tỷ, chúng ta cứ thế đi sao?

- Ừm.

Lăng Thanh Trúc đáp khẽ.

- Ít ra thì chúng ta cũng phải chào Lâm Động đại ca rồi mới đi chứ.

Tô Nhu kiến nghị.

Lăng Thanh Trúc nhìn Tô Nhu, dường như cười một cái, nói:

- Hà tất phải để tâm những điều đó.

- Nhưng sư tỷ ở lại đó không phải muốn xem huynh ấy có an toàn hoàn thành tu luyện không sao?

Tô Nhu cắn môi.

Lăng Thanh Trúc ngừng bước, thanh kiếm trong tay khẽ gõ lên đầu Tô Nhu:

- Còn nói linh tinh nữa trở về ta cấm cửa.

Tô Nhu rụt cổ không dám nói gì nữa.

- Muội ấy nói không sai, ta đưa các nàng về Đạo Tông, trước khi đi ít nhất phải nói với ta chứ?

Từ phía trước có tiếng cười vọng lại khiến bàn tay cầm kiếm của Lăng Thanh Trúc hơi run lên. Nàng ngẩng lên, chỉ thấy phía cuối tầm mắt là thân ảnh gầy gò đang dựa vào một thân cây to, nhìn nàng cười.

Tia nắng xuyên qua những tán lá chiếu xuống khiến hắn giống như một ngày nắng sau trận mưa lớn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1225

Nói Chuyện

Lâm Động đại ca!

Giọng nói vui mừng của Tô Nhu đã phá vỡ sự yên tĩnh của núi rừng.

- Lâm Động sư huynh!

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng vội ôm quyền hành lễ, thần sắc đầy vẻ tôn kính. Lâm Động có ân tình với Cửu Thiên Thái Thanh Cung bọn họ, hơn nữa họ báo được thù cũng là nhờ cả vào Lâm Động.

Lâm Động cười với họ rồi nhìn về phía Lăng Thanh Trúc. Nàng thấy hắn đến thì ánh nhìn chuyển sang chỗ khác, bàn tay nắm kiếm khẽ siết mạnh hơn, trên làn da trắng có chút gân xanh nổi lên.

Tô Nhu nhìn hai người, hi hi cười:

- Lâm Động đại ca có điều muốn nói với sư tỷ à? Vậy bọn muội lên phía trước đợi nhé.

Nói rồi Tô Nhu vẫy tay dẫn đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung vượt lên phía trước.

Lăng Thanh Trúc thấy bọn Tô Nhu muốn đi, ánh mắt có phần hoảng loạn, vội giơ tay ngăn lại nhưng Tô Nhu đã tinh nghịch né được, vẫy tay với Lăng Thanh Trúc:

- Sư tỷ, không phải vội, bọn muội có thời gian, hai người cứ từ từ nói chuyện.

Nói rồi cô thiếu nữ dẫn mọi người đi, tiếng cười còn vọng lại từ phía xa.

Sau khi họ đi rồi, không khí lại trở nên tĩnh lặng, Lăng Thanh Trúc đứng nguyên tại chỗ, dáng người mảnh mai cùng những đường cong hấp dẫn, váy trắng như tuyết, mái tóc buộc nhẹ, khí chất thoát tục.

Tuy ban đầu nàng hơi hoảng loạn, nhưng dù sao rất nhanh cũng đã bình tĩnh lại, thần sắc lại lặng như mặt hồ, chỉ có điều, hơi thở hơi nhanh hơn bình thường dường như vẫn để lộ sự chút tâm trạng nàng lúc này.

- Ra đi không lời từ biệt hình như không hay cho lắm?

Lâm Động bước lại gần, mỉm cười nói.

- Bọn ta đã làm phiền nhiều ngày, Đạo Tông có nhiều sự vụ, rời đi trong lặng lẽ cũng giảm bớt được phiền phức cho mọi người.

Lăng Thanh Trúc nói.

- Thật thế sao?

Lâm Động đứng phía trước nhìn gương mặt tuyệt sắc đằng sau tấm vải che, ánh mắt có phần dịu dàng, hắn đột nhiên thở dài:

- Hình như chúng ta quen nhau…tám năm rồi đúng không?

Hai người biết nhau ở vương triều Đại Viêm nhỏ bé. Nàng hồi đó là niềm tự hào của trời đất cao cao tại thượng, còn hắn chỉ là một thiếu niên yếu ớt trong một gia tộc nhỏ.

Hồi ấy, hắn nhìn dung nhan tuyệt mỹ ấy chỉ có ngưỡng vọng, đó là nữ hài đầu tiên hắn gặp xinh đẹp đến vậy. Vì thế đương nhiên trái tim hắn cũng lôi nhịp như bao người bình thường khác. Chỉ có điều, hắn biết khoảng cách giữa hai người, không thể không thừa nhận, hồi đó khi gặp Lăng Thanh Trúc, trong lòng Lâm Động có cảm giác xấu hổ vì bản thân quá kém cỏi Thế nhưng tám năm trôi

qua, sự đời đổi thay, người thiếu niên năm đó đã đứng vững trên vị trí cao nhất của đại lục này. Trên chặng đường đó, hắn đã phải hy sinh biết bao nhiêu có lẽ chỉ mình hắn biết, nhưng hắn không bao giờ hối hận.

Nghe Lâm Động nói, đôi mắt trong veo của Lăng Thanh Trúc không kìm được có chút dao động. Nàng ngẩng lên nhìn gương mặt trẻ tuổi kia. Tám năm trước gương mặt ấy có chút non nớt, nhưng khi đối diện với lưỡi kiếm kề cổ, ánh mắt hắn vẫn cuồng nhiệt và cố chấp như vậy.

- Sau tám năm thân phận chúng ta đã đảo lại cho nhau. Chúc mừng ngươi, ngươi đã vượt qua ta rồi!

Lăng Thanh Trúc mím môi, rồi tự giễu mình:

- Sư phụ từng nói, tính tình ta kiêu ngạo như hoa trên núi cao, nhưng nó lại giống như thuốc kích thích đối với nam nhân. Vì điều nam nhân thích làm đó chính là chinh phúc ngọn núi cao họ không thể với tới. Còn ngươi, ngay từ ban đầu đã nghĩ làm cách nào chinh phục ta đúng không? Ngươi rất mạnh, với thực lực hiện tại của ngươi, muốn chinh phục ta rất dễ đúng không?

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động, mắt hoe hoe đỏ, thần sắc như tự giễu. Lâm Động sao hiểu được tâm trạng của nàng. Nàng biết ấn tượng đầu tiên nàng để lại cho hắn là gì. Ánh mắt cuồng nhiệt và cố chấp của hắn lúc đó khiến nàng hiểu mình đã trở thành mục tiêu của hắn, giống như con sói non ngưỡng vọng đóa hướng dương trên vách núi. Vậy là hắn bắt đầu gắng sức phá tan mọi chướng ngại để tiến về phía trước.

Xa cách một vài năm, khi gặp lại người thiếu niên ấy đã không còn như xưa. Tuy không đến mức khiến nàng chấn kinh, nhưng vì một thứ quan hệ nào đó nàng bắt đầu chú ý tới con người này. Sau đó gặp ở Dị Ma Vực, trong Thái Thanh Tiên Trì, cuối cùng hắn vẫn tạo nên một chút gợn sóng trong tâm cảnh của nàng.

Trong trận thảm chiến ở Dị Ma Thành, thân ảnh đó đã tắm trong máu để

chiến đấu khiến tim nàng run lên, nhưng nàng đã áp chế nó lại, cuối cùng nàng coi như đó là vị khách nhân khiến trái tim nàng đập nhanh nhất, nàng không giúp đỡ không phải không muốn mà là nàng tin chắc hắn sẽ không thất bại. Nàng tin khi hắn xuất hiện lại ở Đông Huyền Vực, chắc chắn sẽ là vương giả trở về.

Mọi việc đã diễn ra đúng như những gì nàng tin. Chỉ là khi hắn xuất hiện trước mặt nàng với sự chói lòa nhất, nàng lại cảm thấy xa lạ, con sói non năm đó cuối cùng đã đến phía trước đóa hướng dương trên vách núi.

Có điều, đó dường như chỉ là một loại chinh phục.

Có lẽ từ trước tới nay hắn không cho rằng, nữ hài cao cao tại thượng như thần tiên lại bất chi bất giác chú ý tới một con người nhỏ bé như hắn.

Dù sư phụ nàng có tìm mọi cách ép hỏi nhưng nàng chưa hề nói ra tên hắn.

Cho dù biết là vô lý, nhưng không hiểu vì sao sau khi hắn đi, nàng lại đến vương triều Đại Viêm bái kiến cha mẹ hắn.

Cho dù biết rõ không thiếu chủ ý của nàng nhưng nàng vẫn ở lại Đạo Tông cho đến khi hắn vượt quả cửa ải khó khăn rồi mới lặng lẽ rời đi.

Nàng biết Ứng Hoan Hoan, ở Dị Ma Thành nàng đã thấy mọi việc cô gái đó làm cho hắn, Hoan Hoan dám yêu dám hận, tâm tính đó khiến nàng ngưỡng mộ, nhưng chung quy nàng vẫn là nàng, đem mọi thứ che giấu trong trái tim lạnh lẽo không ai chạm tới được.

Có lẽ chính vì thế hắn mới luôn ôm tâm thái muốn chinh phục chứ không phải thứ tình cảm thuần túy mà nàng muốn.

Lâm Động sững người nhìn Lăng Thanh Trúc hai mắt đỏ hoe. Nàng lúc này có sự yếu đuối chưa từng thấy, cảm giác lạnh lùng bên ngoài dường như đã biến mất hoàn tôàn, hắn có thể cảm nhận được sự xáo động bất ngờ trong tim nàng.

Lâm Động trầm mặc, một lúc lâu sau mới chầm chậm đưa tay ra định lau

nước mắt trên má nàng nhưng bị nàng lảng tránh. Nàng tự quệt nước mắt, thần sắc trở thân lạnh nhạt, cảnh tượng đó dường như trước đó chỉ là ảo giác vậy.

- Không phải muốn chinh phục gì cả, trước đây ta nghĩ rất đơn giản, chỉ là muốn nàng nhìn ta bằng con mắt khác, ta chỉ muốn chứng minh sự phủ nhận của nàng với ta là sai.

Lâm Động trầm mặc một chút rồi khẽ thở dài.

Lăng Thanh Trúc ngoảnh mặt đi không nhìn hắn.

- Khi ấy nàng cũng biết khoảng cách giữa chúng ta, hồi đó xảy ra việc ấy thật ra ta cũng biết là cóc ăn thịt thiên nga. Nhưng con cóc ta đây có tham vọng, vì ta muốn có ngày ta có thể đứng trước mặt đối diện với nàng chứ không phải sự ngưỡng vọng như trước. Ta…lúc đó chỉ muốn bình đẳng đứng trước mặt nàng.

Lăng Thanh Trúc khẽ run lên, nàng quay lại nhìn hắn. Lâm Động đang cười, chỉ là nụ cười có chút mệt mỏi, vì tâm nguyện đơn giản đó hắn đã phải bôn ba bao năm.

Lăng Thanh Trúc khẽ nắm tay lại.

- Ta nói những điều này chỉ muốn nàng biết không phải ta muốn chinh phục nàng rồi hưởng thụ thứ khoái cảm bệnh hoạn kia. Ta chỉ muốn bình đẳng với nàng. Nàng hiểu không? Nếu không, khi nghe tin Cửu Thiên Thái Thanh Cung xảy ra chuyện ta cũng không đến ngay lập tức.

Giọng Lâm Động khàn khàn, rất lâu trước đây đúng là hắn rất muốn vượt qua nàng, nhưng trong đó vẫn có tình cảm, điều này hắn biết rất rõ.

Lăng Thanh Trúc khẽ cắn môi, một lúc sau nàng khẽ gật đầu, ừm một tiếng rất khẽ.

Rồi hai người rơi vào trầm mặc, nhưng không còn sự bức bối ban đầu nữa. Lăng Thanh Trúc hơi cúi đầu nhìn thanh trường kiếm trong tay, tuy khí chất vẫn

lạnh lùng nhưng dường như đã có thêm chút linh khí.

Từ phía xa đột nhiên có một vài tiếng cười vọng lại, Lăng Thanh Trúc giật mình, ngẩng lên nhìn Lâm Động:

- Ta phải về Cửu Thiên Thái Thanh Cung rồi.

- Ồ.

Lâm Động khựng người, nói.

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung xây dựng lại xong chưa? Không có vấn đề gì chứ?

- Ừm, tuy sư phụ đã tọa hóa nhưng các trưởng lão chỉ bị trọng thương, đến nay đa phần cũng đã hồi phục. Chỉ là, hiện tại ta là cung chủ tân nhiệm.

Lăng Thanh Trúc gật đầu.

Lâm Động thầm thở dài, thời gian này Cửu Thiên Thái Thanh Cung cũng trải qua sự thay đổi lớn, cung môn bị hủy, cung chủ tọa hóa, mọi trách nhiệm rơi hết lên vai Lăng Thanh Trúc, nhưng nàng không hề biểu lộ điều gì mà chỉ lặng lẽ gánh vác, sự kiên cường đó đôi khi khiến người ta đau lòng.

- Nàng cầm lây viên ngọc thạch này. Có vấn đề gì thì đập vỡ ta sẽ đến ngay.

Lâm Động đưa ra một viên ngọc thạch đen.

Lăng Thanh Trúc lưỡng lự một chút mới nhận, khẽ cầm trong tay cảm nhận nhiệt độ âm ấm.

- Vậy…ta đi trước.

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động một cái rồi nói.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu cười. Lăng Thanh Trúc mới bước được hai bước thì đột nhiên phía sau có tiếng gọi lại:

- Đợi đã, hắn đã còn muốn hỏi tại sao ngươi lại có sức mạnh của Phù Tổ?

Giọng nói bất ngờ này khiến Lăng Thanh Trúc sững người, nàng quay lại thì thấy một đạo quang ảnh bay ra từ người Lâm Động, sắc mặt hắn thì tối sầm lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1226

Thái Thượng Cảm Ứng Quyết

Sắc mặt Lâm Động tối sầm nhìn Nham tự ý bay ra, lập tức tóm lấy hắn nghiến răng nói:

- Nham, tên khốn này!

Lâm Động tránh được, cũng nói với vẻ bất lực:

- Tiểu tử ngươi cứng như đá ấy, ta không nói ngươi sẽ chẳng bao giờ mở mồm.

- Ngươi quản nhiều việc quá đấy!

Lâm Động nghiến răng trèo trẹo, tóm liên tiếp về phía Nham nhưng khi sắp tóm được thì một cái bao kiếm chặn trước mặt hắn.

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động rồi quay sang Nham, nhướn mày:

- Ngươi là ai?

- Ta là Tổ Thạch chi linh, vẫn ở trong người hắn suốt.

Nham nhìn chăm chăm Lăng Thanh Trúc, không phải vì dung nhan của nàng mà là hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh rất mờ nhạt nhưng không thể quên được.

- Này, ngươi nhìn cái gì đấy?

Lâm Động tiến lên chắn phía trước, sắc mặt tối sầm.

- Mỹ nhân trước mặt ta cũng như bộ xương thôi, ngươi ghen cái gì chứ?

Nham trợn mắt.

Lâm Động đỏ mặt, nhìn Nham giận dữ.

Lăng Thanh Trúc cũng thấy buồn cười nhìn Lâm Động một cái rồi hỏi Nham:

- Tại sao ngươi biết ta có sức mạnh của Phù Tổ?

- Phù Tổ là chủ nhân đầu tiên của ta, đương nhiên ta rất quen thuộc với nó.

Nham cười.

Lăng Thanh Trúc gật đầu, nhìn sang Lâm Động:

- Ngươi muốn biết tại sao ta lại có sức mạnh ấy?

Bị Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng như vậy, Lâm Động do dự, nói vòng vo mãi không trả lời thẳng vào đề khiến Nham thầm bực bội. Tiểu tử này bình thường làm gì cũng quyết đoán, cứ đứng trước hai nữ tử này là trở nên do dự, tình cảm phiền phức thế sao?

Tuy Lâm Động không trả lời thẳng nhưng Lăng Thanh Trúc là người thông minh, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Mỗi vị cung chủ và người kế thừa của Cửu Thiên Thái Thanh Cung từ nhỏ đều tu luyện môn võ họ huyền diệu tên là Thái Thượng Cảm Ứng Quyết. Môn võ học này không mang bất cứ sức mạnh nào, cũng không thể đánh lui địch, nhưng lại là môn học bắt buộc.

- Thái Thượng Cảm Ứng Quyết?

Nham và Lâm Động khựng ngươi nhìn nhau, hiển nhiên đều chưa nghe đến bao giờ.

- Võ học này huyền ảo dị thường, vô số tiền bối trong Cửu Thiên Thái Thanh Cung mất cả đời cũng không có bất cứ tiến triển nào, nhưng vì cung quy nên không thể từ bỏ nó được.

- Hơn nữa tu luyện nó cần thân tâm thuần tịnh, người tu luyện phải hoàn toàn trong trắng, nếu không công pháp tự phá.

Nói đến đây ánh mắt nàng hơi tối lại nhìn Lâm Động khiến hắn toát mồ hôi. Nói vậy lần đó hắn đã phá hoại hơn chục năm khổ tu của nàng rồi sao? Chẳng trách mà lúc đó nàng lại hận hắn như vậy.

- Nhưng…hình như ngươi đã tu luyện thành công?

Nham nhìn Lăng Thanh Trúc, ngạc nhiên nói.

Lăng Thanh Trúc gật đầu:

- Hồi đó sư phụ biết công pháp của ta bị phá, vô cùng giận dữ. Nhưng tám năm sau đó ta đã phát hiện Thái Thượng Cảm Ứng Quyết thêm thông đạt, đến thời gian trước đây không lâu, sư phụ dùng cả tính mạng và sự giúp đỡ của các trưởng lão, ta tu luyện thành công Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, cũng chính lúc đó trên người ta có thêm sức mạnh tương tự như Phù Tổ.

- Thứ sức mạnh đó đúng là rất lớn, tuy nay ta chỉ là Chuyển Luân Cảnh nhưng nếu dùng nó thì cũng có thể giao đấu với cường giả Chuyển Luân Cảnh chạm tới Luân Hồi.

Nham gật đầy, hắn từng thấy Lăng Thanh Trúc một kiếm phá vỡ thế giới ma khí của ba người bọn Thiên Nguyên Tử. Thứ sức mạnh ấy nhìn có vẻ không nổi bật nhưng vô cùng kinh người.

Nói rồi hắn nhìn Lâm Động, nhưng Lâm Động chẳng có phản ứng gì, hắn bực mình ho một tiếng. Tiểu tử này sự nhanh nhẹn bình thường đi đâu rồi?

Lâm Động nghe thế cũng thấy vô lực, đương nhiên hắn biết Nham muốn hắn

làm gì, nhưng…mẹ kiếp, lời nói kieẻu đấy nói thế nào được đây?

Vì thế, hắn coi như không biết Nham ho hắng gì cả, cười khan:

- Không còn sớm nữa, Tô Nhu bọn họ đang đợi nàng kìa.

Lăng Thanh Trúc nhìn hắn, nét mặt của hắn và Nham nàng đều biết hết.

- Vậy ta đi đây.

Lăng Thanh Trúc thấy Lâm Động không nói gì cũng gật đầu, rồi quay người đi luon.

- Tiểu tử ngươi thật kém cỏi!

Nham thấy Lăng Thanh Trúc sắp đi giận dữ quát.

Lâm Động nhìn theo dáng người Lăng Thanh Trúc, trong lòng thấy thoải mái hơn nhiều, vẫy tay với Nham, nói:

- Việc gì phải quá cố chấp, thế gian này thiếu gì cách, ta không tin không có cách khác để theo kịp Băng Chủ. Đi thôi, chúng ta về.

Nói rồi hắn quay người định đi nhưng lại bị Nham ngăn lại. Nham chỉ về phía trước, hắn ngẩng lên thfi thấy Lăng Thanh Trúc dừng bước, nàng quay lại, ánh nắng chiếu xuống làm nổi bật lên những đường cong quyến rũ, đôi lông mi khẽ chớp, nhìn Lâm Động nói:

- Ngươi có muốn học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết không?

Lâm Động sững người, cuối cùng thở dài một tiếng, lúc này mà ra vẻ thì không phải hắn rồi, bèn gật đầu, thành thật nói:

- Muốn.

Lăng Thanh Trúc đứng nguyên tại chỗ, nhìn Lâm Động, khẽ căn môi, bàn tay

đặt trên kiếm cũng dùng lực hơn, ánh mắt có phần giằng xé, mãi lâu sau mới thở hắt ra như quyết định điều gì đó.

- Gần đây ngươi ra ngoài không?

Lăng Thanh Trúc hỏi.

Lâm Động nghe câu hỏi mơ hồ đó cũng khựng người rồi gật đầu:

- Ta sẽ đến Bắc Huyền Vực một chuyến, đón Thanh Đàn.

- Vậy ta theo ngươi.

Lăng Thanh Trúc nghĩ một chút, nói.

- Á?

Lâm Động đầy kinh ngạc.

- Nàng đi được sao? Giờ nàng là cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung mà.

- Trong cung có rất nhiều trưởng lão, đi một thời gian cũng không sao.

Thần sắc Lăng Thanh Trúc lạnh nhạt, nhìn Lâm Động nói:

- Nhưng ngươi phải hứa một chuyện.

- Chuyện gì?

- Từ giờ về sau, không được hỏi ta những việc liên quan đến Thái Thượng Cảm Ứng Quyết. Nếu ta thấy thời cơ đã đến tự nhiên sẽ thử xem có thể cho ngươi tu luyện thành công hay không.

Lăng Thanh Trúc nói.

- Đây là bí mật không truyền ra ngoài của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, liệu

có… Lâm Động lưỡng lự.

- Giờ ta là cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, hơn nữa ngươi có ân tình với Cửu Thiên Thái Thanh Cung, chắc hẳn các vị trưởng lão sẽ không phản đối đâu.

Lâm Động khẽ gật:

- Được, ta hứa với nàng.

- Ngoài ra… Lâm Động ngừng một chút rồi nói:

- Nàng có biết tại sao ta tìm nàng để học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết không?

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động:

- Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, ngươi chọn đến tìm ta, còn ta chọn dạy Thái Thượng Cảm Ứng Quyết cho ngươi. Còn nguyên nhân thì ta không cần biết. Ta bảo Tô Nhu bọn họ về trước đã.

Lăng Thanh Trúc nói rồi cũng không đợi Lâm Động trả lời, quay người đi ra khỏi rừng. Lâm Động có phần ngẩn ngơ nhìn theo, cuối cùng thở dài, nàng ấy muốn ta áy náy chết sao… - Ài, tiểu tử ngươi đúng là chó ngáp phải ruồi, may mà là ngươi nếu không thì cũng đừng nghĩ tới Thái Thượng Cảm Ứng Quyết.

Nham thở dài:

- Thái Thượng Cảm Ứng Quyết rõ ràng là bí mật của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, người khác dù có ân tình với Cửu Thiên Thái Thanh Cung thì họ cũng sẽ không đưa nó ra đâu.

Hơn nữa, Lăng Thanh Trúc vô cùng thông minh, đương nhiên nàng mơ hồ đoán được mục đích Lâm Động muốn học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, chỉ là nàng không nói mà thôi.

- Vạn vật trong thế gian, chỉ nợ tình là khó trả nhất.

Nham vỗ vai Lâm Động.

Lâm Động trầm mặc, tâm trạng phức tạp rồi hắn đi ra theo, vừa hay thấy Lăng Thanh Trúc đang nói với Tô Nhu điều gì đó. Tô Nhu kéo tay nàng cười, từ góc độ của hắn dường như tai nàng đỏ lên.

- Lâm Động đại ca, giao sư tỷ cho huynh nhé. Phải giúp bọn muội chăm sóc tốt cho tỷ ấy đấy!

Tô Nhu từ xa vẫy vẫy tay với Lâm Động, cười.

Nhưng vừa dứt lời thì bao kiếm Lăng Thanh Trúc lại gõ lên đầu khiến Tô Nhu nhăn mặt.

Đệ tử Cửu Thiên Thái Thanh Cung đùa giỡn với Lăng Thanh Trúc một lúc rồi đi, tiếng cười vẫn vọng lại từ phía xa.

Lăng Thanh Trúc nhìn họ đi xa rồi mới quay lại trước mặt Lâm Động:

- Định bao giờ lên đường?

- Ngày mai đi. Ta về nói với họ.

Lâm Động nghĩ một chút. Đạo Tông hiện giờ không còn chuyện gì nữa thì nhanh chóng đến Bắc Huyền Vực đón Thanh Đàn thôi.

- Ừm.

Lăng Thanh Trúc gật đầu cũng không nói gì thêm. Lâm Động thấy vậy quay người đi, cả hai cùng trở về Đạo Tông.

Về đến nơi vừa hay gặp Ứng Tiếu Tiếu. Nàng thấy hai ngươi cùng trở về ánh mắt không khỏi cổ quái, nhưng cũng không nói gì, Lâm Động cũng không giải

thích được gì, chỉ nhờ Ứng Tiếu Tiếu sắp xếp cho Lăng Thanh Trúc rồi hắn đến nói với Ứng Huyền Tử việc mình tạm rời khỏi đây. Ứng Huyền Tử tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không phản đối, chỉ dặn hắn cẩn thận, dù sao hiện tại tình hình cũng không được yên bình cho lắm.

Rồi Lâm Động ra hậu sơn gặp Ứng Hoan Hoan. Biết Lâm Động đi đón Thanh Đàn thì cũng tán đồng, năm đó quan hệ của nàng với Thanh Đàn rất tốt, nàng vốn muốn đi theo nhưng chỉ lo trạng thái hiện tại nên đành tiếc nuối ở lại.

Ra khỏi hậu sơn, Lâm Động nhìn lên ngọn núi phía xa, nghĩ một chút dặn một đệ tử tìm hai bình rượu ngon rồi đem lên đó. Trên đỉnh núi là một thân ảnh với mái tóc dài đỏ rực đang ngồi trên tảng nham thạch.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1227

Cuộc Nói Chuyện Trên Đỉnh Núi

Trên vách núi, thân ảnh với mái tóc đỏ, mặc kim bảo ngồi im lìm. Dù cách xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh cổ xưa tỏa ra từ đó.

Lâm Động chậm rãi tiến lại, thân ảnh đó hiển nhiên nhận ra, quay lại bình thản nhìn hắn.

Lâm Động ngồi xuống trên một tảng nham thạch bên cạnh Viêm Chủ, giơ bình rượu lên ném sang. Viêm Chủ bắt lấy:

- Sao, không nổi giận nữa à?

- Có tác dụng gì không chứ?

Lâm Động khẽ thở dài, nhìn về hậu sơn. Hàn khí ở đó đang dần lan tỏa khiến cả ngọn núi phủ đầy băng sương.

Viêm Chủ nhìn theo, trầm mặc một chút, nói:

- Lần này ta ngầm thực hiện chút thủ đoạn, có lẽ không công bằng, thậm chí vô sỉ đối với ngươi và…Ứng Hoan Hoan. Ngươi tức giận cũng là bình thường. Nhưng nếu được làm lại ta vẫn sẽ làm như vậy.

- Đại chiến năm đó, sư phụ đã thiêu đốt Luân Hồi phong ấn khe hở Vị DIện mới chấm dứt được kiếp nạn. Nhưng đúng là dị ma rất khó đối phó, dù sau đó bọn ta đã tận lực vây giết nhưng vẫn còn không ít cá lọt lưới. Hơn nữa trong đó một số kẻ lợi hại và bọn ta cũng lưỡng bại câu thương. Nhìn có vẻ như cuối cùng chúng phải rút lui nhưng bọn ta cũng bị chìm vào giấc ngủ hoặc Luân Hồi.

- Nay thiên hạ lại đại loạn, sư phụ không còn nữa, tiểu sư muội trở thành hy vọng cuối cùng. Sư phụ từng nói tiểu sư muội có khả năng đạt được đến mức độ của sư phụ nhất. Vì thế tất cả bọn ta đều cam tâm tình nguyện dùng tính mạng để bảo vệ muội ấy. Dù cuối cùng bọn ta đều trọng thương nhưng không hề có dị nghị gì về việc sư phụ dùng sức mạnh còn lại bảo vệ muội ấy vào Luân Hồi.

Lâm Động trầm mặc, việc này hắn cũng biết rồi. Vì thế Thôn Phệ Chủ cuối cùng mới thiêu đốt Luân Hồi nếu không người từng là niềm kiêu ngạo của trời này đã mất mạng rồi.

- Chỉ khi tiểu sư muội đạt đến trình độ của sư phụ thì vô số sinh linh trong trời đất này mới được cứu vớt. Cũng chỉ có như vậy chúng ta mới chống lại được sự xâm chiếm của dị ma.

Viêm Chủ mở bình rượu, uống một ngụm lớn, nói.

- Vì điều đó, chúng ta cũng phải dốc toàn lực, thậm chí…không từ thủ đoạn.

Lâm Động trầm mặc, rồi hắn cũng uống một ngụm, lắc lắc bình rượu nói:

- Xuất phát điểm của các ngươi rất cao, ta từ một nơi nhỏ chém giết mãi mới bò lên được, trải qua không ít chuyện. Nguyên nhân khiến ta nỗ lự tu luyện rất đơn giản, ta muốn bảo vệ nhưng người thân yêu của ta, chỉ cần bảo vệ họ không bị tổn thương, dù có thịt nát xương tan ta cũng không bận tâm. Có lẽ ngươi sẽ nói dị ma xâm chiếm là đại sự, vì trời đất này mà bị xâm chiếm thì những người ta muốn bảo vệ cũng chẳng tốt lành gì được. Đúng là đạo lý đó, để bảo vệ họ, dù có phải tử chiến với dị ma ta cũng không chần chừ. Nói thực, mấy năm nay ta cũng đã giao đấu với dị ma bằng nhiều phương thức khác nhau, nhưng cuối cùng…vẫn còn một số khoảng cách.

- Ta không bảo ngươi từ bỏ trách nhiệm ấy…Chỉ là ta nghĩ, ta có thể giúp, như thế muội ấy sẽ không phải gánh vác thứ trách nhiệm khiến người khác vỡ tung đó.

Lâm Động tự giễu mình, cười nói:

- Ta chưa bao giờ cho tằng mình có thể làm cứu thế chủ gì đó, ta chỉ là con người bình thường, biết ích kỷ, biết kích động, nhưng vì những người ta quan tâm, ta có thể trả bất cứ giá nào!

Viêm Chủ nhìn Lâm Động một lúc lâu sau mới khẽ lắc đầu:

- Trách nhiệm đó chỉ muội ấy mới đảm đương được, những người khác đều không được.

- Tại sao? Chỉ vì câu Phù Tổ từng nói sao?

Lâm Động cười, gương mặt hắn dưới ánh chiều tà chiếu lúc này vô cùng kiên nghị. Hắn nói:

- Thế gian này không có điều gì là tuyệt đối cả. Có lẽ tỷ lệ rất nhỏ nhưng ta sẽ không phản đối.

Viêm Chủ khẽ lắc lư bình rượu, ánh mắt nhìn Lâm Động có phần phức tạp, nói:

- Tuy là sự nỗ lực của ngươi có chút ngây thơ, nhưng dũng khí đó ta rất thích. Trước đây ta cũng từng nghĩ như vậy. Ta thích muội ấy, ta cũng muốn gánh vác trách nhiệm ấy. Nhưng cuối cùng, ta từ bỏ rồi.

Sắc mặt Viêm Chủ hơi ảm đạm, hắn khẽ nói:

- Ta từ bỏ vì ta không có bản lĩnh để tiếp nhận nó. Ha ha, nói cho cùng, thực ra là không đủ dũng khí, còn những cái khác chỉ là cái cớ mà thôi. Có đôi lúc ta rất ngưỡng mộ sự cố chấp của ngươi, nhìn có vẻ lỗ mãng nhưng chưa bao giờ hối hận… Lâm Động thấy Viêm Chủ như vậy cũng trầm mặc, lặng lẽ uống rượu.

Rất nhanh Viêm Chủ lấy lại vẻ bình thường, nhìn Lâm Động nói:

- Ý nguyện của chúng ta cuối cùng sẽ không có bất cứ thay đổi nào. Nhưng nếu ngươi thật sự có lòng tin lớn như vậy thì hãy chứng minh bằng thực lực của mình. Bọn ta có một cơ hội nhưng đã để cho tiểu sư muội, giờ ngươi vẫn còn tư cách giành với muội ấy.

Lâm Động nắm chặt bình rượu, hắn biết không thể thuyết phục Viêm Chủ, lập trường của hai người là hoàn toàn trái ngược. Hắn muốn bảo vệ Ứng Hoan Hoan, còn Viêm Chủ cần đánh thức một Băng Chủ. Cả hai không thể cùng tồn tại, chung quy cũng phải có sự lựa chọn.

Muốn thay đổi thì phải chứng minh với Viêm Chủ bọn họ, hắn có thể vượt qua Băng Chủ, có điều, con đường đó chủ định là rất gian nan.

- Ngươi sắp ra ngoài à?

Đột nhiên Viêm Chủ hỏi.

- Ừm, đến Bắc Huyền Vực.

- Đi đi, ở đây ta sẽ thay ngươi coi quản. Hơn nữa muội ấy có vấn đề gì ta cũng không thể bàng quan được.

Viêm Chủ nói.

- Vậy đa tạ.

Lâm Động gật đầu.

- Đây là nhiệm vụ của ta, dù ngươi không nói ta cũng làm.

Viêm Chủ lắc đầu rồi đứng dậy, nhìn về hậu sơn đầy hàn khí, ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng:

- Thật ra ta cũng rất muốn cảm ơn ngươi… Hà hà, bao nhiêu năm nay chưa từng được thấy tiểu sư muội cười như vậy. Từ nhỏ muội ấy đã lạnh lùng đến

đáng sợ, dường như chưa bao giờ có bất cứ cảm xúc nào vậy. Thấy nụ cười của muội ấy, đôi lúc ta cũng hiểu được tại sao ngươi lại liều mạng bảo vệ như vậy… Có điều, dù hiểu nhưng hiện thực nó tàn khốc thế đấy.

Viêm Chủ khẽ phẩy tay, thở dài:

- Đi đi. Tuy nói nhiều với ngươi như vậy nhưng đến khi chân thân ta đến chắc chúng ta sẽ thế nào đó. Có lẽ động thủ là cách trực tiếp nhất.

Lâm Động cười, gật đầu nói:

- Được giao thủ với Viễn Cổ Chủ cũng coi như là vinh hạnh của ta. Nhưng dù có phải liều mạng ta cũng sẽ không để các ngươi dễ dàng cướp nàng ấy đâu.

- Ha ha, có chí khí, ta cũng rất mong chờ đến ngày đó.

Viêm Chủ quay người, nhìn Lâm Động lắc lắc bình rượu, uống ngụm lớn, cười.

Viêm Chủ nhìn bóng lưng Lâm Động khẽ thở dài:

- Hy vọng ngươi có thể cứ kiên trì như vậy. Cho dù cuối cùng có thất bại thì ít nhất ngươi cũng không hối hận.

Trên vách núi đột nhiên có hàn khí tràn tới, Viêm Chủ nghiêng đầu nhìn thì thấy chỗ Lâm Động vừa ngồi xuất hiện một thân ảnh lạnh lẽo. Hắn không nói gì, lại uống rượu.

Ứng Hoan Hoan cũng không nói gì, chỉ nhìn về thân ảnh đang xa dần của Lâm Động, cầm bình rượu Lâm Động để lại lên, ngửa cổ nhấp một một ngụm.

- Có một kẻ ngốc bảo vệ muội như vậy, chẳng trách mà muội không muốn thức tỉnh.

Viêm Chủ cuối cùng thở dài, nhìn Ứng Hoan Hoan cười khổ:

- Chỉ là muội nên biết rằng, rốt cuộc mọi thứ không thể thay đổi được. Trách nhiệm đó hắn không gánh vác được đâu, muội đành lòng để hắn chịu khổ sao?

Ứng Hoan Hoan vẫn không đáp, nàng co chân lên vùi mặt vào hai đầu gối, mái tóc dài buông xõa giống như đóa hoa sen nở rộ.

Nàng dường như hơi run lên, những giọt nước mắt nhỏ xuống, chạm vào đất nở thành những đóa hoa băng, cuối cùng tiếng nói nghẹn ngào vang lên:

- Ta biết…Ta chấp nhận những gì thuộc về ta. Chỉ là, ta thật sự…thật sự thích huynh ấy.

Viêm Chủ nhìn dáng người run run đó mà thấy chua xót. Nhưng hắn chỉ có thể lặng yên nhìn, giống như rất nhiều năm trước đây, vô lực mà nực cười.

Tịch dương chiếu phủ xuống vách núi, hoa tuyết ngưng tụ rồi rơi xuống, nhìn thật thê lương.

Ngày hôm sau.

Kkhi tia sáng đầu tiên chiếu xuống mặt đất thì Lâm Động đã bước ra ngoài. Hắn không kinh động những người khác, nhưng khi ra đến cửa thì thấy một dáng người mảnh mai mặc bạch y đứng đó.

- Sớm thế!

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc cười.

- Bách Huyền Vực đường rất xa, đi sớm về sớm.

Lăng Thanh Trúc vẫn cầm thanh trường kiếm Thanh Phong, nhìn Lâm Động nói.

- Đi thôi.

Lâm Động gật đầu, quay người nhìn Đạo Tông rồi thở dài, khoát tay một cái, biến thành lưu quang bay vút đi.

Lăng Thanh Trúc cũng nhanh chóng theo sau.

Khi hai người đã đi xa, trên đỉnh hậu sơn, hàn khí lan tỏa, dường như có một thân ảnh đứng như tượng một hồi lâu.

Hàn khí trào dâng che khuất thân ảnh nàng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1228

Vô Vàn Núi Cao

Huyền Vực chia bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, mỗi địa vực đều rất rộng lớn, đều có hệ thống riêng. Tuy nhiên, dù trên cùng một lục địa nhưng cách nhau rất xa, trên Huyền Vực cũng có vô vàn núi cao, từ Bắc đến Nam tựa con cự long uốn lượn nằm phủ phục trong trời đất, vừa hay chia tách bốn địa vực, những cường giả bình thường muốn vượt qua đây không phải dễ.

Giữa Đông Huyền Vực và Bắc Huyền Vực cũng bị chia cách, muốn đi qua dù là những người có bản lĩnh thì ít nhất cũng mất ba tháng. Hơn nữa còn phải là không gặp phải đám yêu thú hung mãnh trong núi.

Ngoài ra, bao trùm lên những ngọn núi này là tầng chướng khí hình thành từ nguyên lực trong trời đất. Nếu không có bản lĩnh mà xông vào thì sẽ lạc đường, trở thành một trong hàng nghìn vạn bộ xương trắng trong đó.

Đối diện với lộ trình như vậy, ngay đến Lâm Động cũng cảm thấy khá phiền toái. Nhưng may là thực lực hiện tại cho phép hắn chịu đựng được. Chỉ là, điều này khiến hắn nhớ đến nha đầu Thanh Đàn với chút thực lực đó lại từ Bắc Huyền Vực xa xôi chạy đến thăm hắn, trong lòng thấy thật đau xót.

Vì muốn tìm được Thanh Đàn nhanh nhất có thể, Lâm Động đã xông thẳng vào trong những dãy núi trùng điệp uốn lượn đó, phân biệt đại để phương hướng rồi cùng Lăng Thanh Trúc tăng tốc tối đa.

Nhưng dù vậy, muốn trong hai ba ngày ngắn ngủi mà vượt qua dãy núi đến Bách Huyền Vực là không thể. Lâm Động cũng hiểu điều này nên sau sự vội vàng ban đầu hắn cũng dần bình tĩnh lại, lúc này có vội cũng vô ích.

Hai ngày đi đường khá yên bình, dọc đường Lăng Thanh Trúc chỉ lặng lẽ đi theo, tính tình nàng vốn lạnh lùng, dù với Lâm Động cũng không nói nhiều. Chỉ là, không biết có phải Lâm Động gặp ảo giác không mà thấy trong sự bình tĩnh đó, ánh mắt Lăng Thanh Trúc có chút bất an.

Trong dãy sơn mạch bị bao phủ bởi lớp khói dày đặc, bên cạnh một đống củi cháy rừng rực là một nữ tử tuyệt sắc mặc bạch y. Thanh trường kiếm Thanh Phong dựa bên người, đôi mắt trong veo của nàng chốc chốc lại nhìn về phía bóng tối ở xa.

Phía xa có âm thanh xé gió, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh đống củi. Lâm Động phủ đám lá cây trên người, cười với Lăng Thanh Trúc:

- Sương mù quá dày đặc, có lẽ không đi được ban đêm, đêm nay cứ nghỉ ở đây vậy.

Trong rừng rậm, cứ đêm xuống là nguyên lực thêm dày đặc khiến lớp sương mù hình thành từ nguyên lực càng thêm mù mịt. Trước thứ khói này, dù là tinh thần lực cũng bị cản trở, vì thế hai người Lâm Động không thể tiếp tục lên đường trong đêm.

Lăng Thanh Trúc chỉ khẽ ừm một tiếng.

Lâm Động nhìn nàng, lúc này mới thấy nàng đang cầm xiên thịt nướng trên đống lửa. Hắn sững sờ, hắn từng thấy rất nhiều hình ảnh lạnh lùng thoát tục của nàng, chứ đã lúc nào nhìn thấy cảnh tượng thường ngày thế này…Dù rằng có hơi cháy… Lăng Thanh Trúc dường như cũng nhận ra ánh mắt Lâm Động, mặt hơi đỏ lên, thu tay về cầm lấy thanh Thanh Phong ở bên cạnh.

Lâm Động cười, ngồi xuống bên cạnh đống lửa, chỉ thịt nướng hỏi:

- Cái này cho ta à?

Lăng Thanh Trúc vẫn không đáp, chỉ cúi đầu nhìn trường kiếm.

Lâm Động thấy thế bèn không chút khách khí lấy xiên thịt ra cắn một miếng rồi lẩm nhẩm:

- Hơi cháy.

Một luồng kiếm phong đem theo hàn quang xuất khỏi bao khiến đống củi cũng tối hẳn lại.

Tay Lâm Động khựng lại, hắn nhìn Lăng Thanh Trúc đang cúi đầu nghịch thanh kiếm, thậm chí thần sắc không thay đổi chút nào, không kìm được cười:

- Nhưng hương vị rất ngon!

Nói rồi hắn cắn nhanh hai ba miếng nữa, quệt mỡ trên mồm, hắn nói:

- Đúng là hiếm có, được ăn thịt nướng nàng làm, nếu là tám năm trước thì ta nhất định sẽ nói là hoang tưởng.

Nghe thế, Lăng Thanh Trúc ngẩng lên, nhìn hắn nói:

- Đừng nói mấy lời ấm ức kiểu đó, giờ ngươi không còn là thiếu niên tám năm trước phải nhẫn nhịn Lâm Lang Thiên nữa rồi. Những thành tựu này đều là ngươi tự mình nỗ lực có được, tuy ta chưa từng nói nhưng rất tâm phục khẩu phục. Vì ta biết nếu là mình chắc chắn ta không làm nổi.

Lâm Động sững người nhìn Lăng Thanh Trúc, ánh lửa chiếu lên gương mặt xinh đẹp đằng sau tấm mạng, hắn không kìm được nhướn môi, một cảm giác hư vinh và mãn nguyện hiếm thấy trào lên trong tim hắn, lan tỏa khắp tứ chi. Khiến Lăng Thanh Trúc nói ra câu đó thật không dễ dàng gì.

- Vậy nàng phải thừa nhận trước kia nhìn ta như vậy là sai.

Lâm Động sự tỉnh, được voi đòi tiên, nói.

Lăng Thanh Trúc thấy hơi buồn cười nhìn Lâm Động. Nàng cũng đã chứng

kiến sự kiên cường của hắn khi đứng trước cường địch nhưu Nguyên Môn, cũng là lần đầu tiên thấy hành động trử con này của hắn. Thế nhưng dáng vẻ đó của hắn, không biết tại sao lại khiến đôi mắt lạnh lùng của nàng có chút dịu dàng. Cuối cùng nàng khẽ gật đầu coi như thỏa mãn hắn.

Lâm Động thấy thế bật cười lớn, thần sắc rất sung sướng. Lăng Thanh Trúc bất lực lườm hắn không nói gì, rồi bay lên một cành cây ngồi, nhắm mắt tu luyện.

Lâm Động dựa người vào thân cây nhìn llt rồi cũng khép mắt dưỡng thần. Hắn có thể cảm nhận được, sau khi hai người vào trong khu rừng núi này Lăng Thanh Trúc có chút thay đổi, không còn khó gần như trước nữa. Nhưng Lâm Động cũng hỏi thêm về Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, Lăng Thanh Trúc cũng không chủ động nhắc đến, cứ như hai người đều không biết đến nó vậy.

Với điều này Lâm Động không chỉ không thất ọng mà còn cảm thấy thoải mái.

Khu rừng núi này vô cùng rộng lớn, hai người Lâm Động cũng ngày một vào sâu hơn. Tuy trong này có vô số yêu thú dữ dằn, trong đó một số yêu thú còn có thực lực khủng bố dị thường, thậm chí còn mạnh hơn một số cường giả cấp cao của Yêu Vực. Nhưng họ không hề gặp phải trở ngại nào, yêu thú cường giả ở đây dường như cũng nhận ra sự lợi hại của hai người, thứ xương khó gặm này tốt nhất đừng động vào.

Dù không bị yêu thú quấy nhiễu nhưng hai người Lâm Động sau khi mất gần năm ngày lộ trình thì dừng lại, vì họ nhận ra hình như đã mất phương hướng… Lâm Động đứng trên ngọn cây cao nhìn về phía xa. Thứ mây mù từ nguyên khí đặc quanh kia khiến tầm nhìn của hắn bị hạn chế đến mức thấp nhất. Nếu không có tinh thần lực thì có lẽ họ không thể tiến nửa bước.

Lâm Động lắc đầu bất lực, nhảy xuống dưới nhìn Lăng Thanh Trúc:

- Hết cách rồi, đành phải cứ đi thôi. Nếu không được thì ta sẽ dùng Không

Gian Tổ Phù phá vỡ không gian để ra ngoài. Tuy không biết sẽ tới nơi nào nhưng cũng tốt hơn là đi bừa trong này.

Hai người không đi theo lộ tuyến thông thường mà cứ đi thẳng đường gần nhất nên mới gặp rắc rối này.

Nhưng đó cũng không phải rắc rối gì quá lớn, nếu có vấn đề thì Lâm Động cũng có thể dùng Không Gian Tổ Phù để đi, chỉ là hắn chưa từng đến Bách Huyền Vực nên không thể đến thẳng đó được.

Đương nhiên, nếu hắn hoàn toàn khống chế được sức mạnh của Không Gian Tổ Phù thì khỏi phải nói. Nhưng dù sao Không Gian Tổ Phù cũng là của Châu Thông, giờ hắn ta vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, bảo Lâm Động luyện hóa Không Gian Tổ Phù là không thể.

-Ừm.

Lăng Thanh Trúc gật đầu rồi nhìn tiến về phía trước. Lâm Động cũng theo ngay sau, lông mày nhíu lại nhìn bốn phía.

Hai người lại đi tiếp nửa ngày, đám sương mù nguyên lực vẫn không hề có dấu hiệu giảm bớt khiến họ thấy bất lực. Nhưng khi Lâm Động đang suy nghĩ có nên dùng Không Gian Tổ Phù không thì hai người đột nhiên dừng lại, kinh ngạc mà vui mừng nhìn về phía trước bên phải.

Trong đám sương dày đặc là một thân ảnh nhỏ nhắn khá thê thảm chạy lại, trên người đầy vết thương, máu tươi nhỏ xuống dọc đường.

Soạt soạt!

Phía sau cũng có âm thanh xé gió theo sát, mười mấy hắc ảnh đang đuổi theo, sát khí lạnh băng tỏa ra từ chúng.

Vút!

Một đạo hắc quang bỗng bắn tới cắm thẳng lên đùi thân ảnh phía trước. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân ảnh kia ngã xuống nhưng lại vội đứng dậy, thần sắc tuyệt vọng nhìn những hắc ảnh kia, nghiến răng nói:

- Điện chủ sẽ không tha cho bọn phản đồ các ngươi!

- Bà ta bảo vệ mình cũng khó còn muốn đối phó với bọn ta?

Một tên trong những hắc ảnh kia cười lạnh, hung quang lóe lên tung chưởng, nguyên lực hùng hồn hung hăng đánh về phía thân ảnh nhỏ bé kia.

Thiếu nữ đó thấy thế sắc mặt lập tức trắng bệch, ánh mắt đầy tuyệt vọng. Nhưng đột nhiên phía sau có âm thanh xé gió, một thân ảnh gầy gò xuất hiện trước mặt nàng, vung tay lên, công thế mạnh mẽ kia tan thành mây khói.

Bọn người kia đều giật mình, thiếu nữ kia sững người nhìn thân ảnh ấy. Hắn quay lại cười:

- Tiểu cô nương, ta giúp ngươi giải quyết chúng, ngươi đưa bọn ta đến Bách Huyền Vực, được chứ?

Thiếu nữ đó lập tức mừng rỡ, rồi như nhớ ra điều gì, vội nói:

- Vị tiền bối đây, cảm tạ đại ân của ngài, nhưng có thể cứu cả Thần Khôi đại ca nữa không?

- Thần Khôi?

Nghe cái tên quen thuộc đó, hắn khựng lại, rồi ngạc nhiên nói:

- Ngươi là người của Hắc Ám Điện?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1229

Tái Ngộ Thần Khôi

Thiếu nữ đó nghe Lâm Động nói thì khựng người, do dự một chút rồi gật đầu.

- Bọn chúng là ai?

Lâm Động nhìn đám hắc ảnh nhân đang nhìn họ với ánh mắt lạnh lẽo.

- Chúng cũng là người của Hắc Ám Điện.

Lâm Động nghe vậy thì nhíu mày.

- Tiểu tử, ngươi là ai? Chuyện của Hắc Ám Điện mà cũng dám nhúng tay vào? Biết điều thì cút ra chỗ khác kẻo rước họa vào thân.

Bọn hắc nhân ảnh quát.

- Tiền bối, cầu xin ngài cứu Thần Khôi sư huynh!

Thiếu nữa kia vội khẩn cầu.

- Ha ha, yên tâm, ta và Thần Khôi cũng coi như có quen biết, đương nhiên sẽ cứu hắn.

Lâm Động cười, hồi đó Thanh Đàn đến Đông Huyền Vực may nhờ có Thần Khôi chăm sóc. Giờ đã gặp đương nhiên Lâm Động không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thiếu nữ kia nghe thế thở phào, tuy biết cứu Thần Khôi khỏi tay đám người

kia là rất khó nhưng giờ có bệnh thì phải vái tứ phương thôi.

- Không tự lượng sức mình, giết hắn đi!

Đám người kia thấy Lâm Động muốn nhúng tay vào, ánh mắt lóe hàn quang, lao vút tới. Thế nhưng khi chúng sắp rút kiếm thì một đạo kiếm quang từ trong đám sương mù quét qua, mười mấy thân ảnh cứng đờ lại, một tia máu bắn ra từ cổ họng chúng, tất cả cùng đổ ập xuống.

Sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt, thiếu nữ kia còn chưa thở xong một hơi thì đã sừng sờ khi thấy đám cường giả kia đã bị giải quyết một cách dễ dàng.

Lăng Thanh Trúc bước ra từ trong đám sương mù, cũng không nhìn đống thi thể kia, tay cầm trường kiếm đứng yên lặng bên cạnh Lâm Động.

- Tiểu cô nương tên gì?

Lâm Động cười hỏi.

- Tiền bối…tiên tử tỷ tỷ… Thiếu nữ có phần rụt rè nhìn Lâm Động, rồi nhìn Lăng Thanh Trúc khí chất thoát tục, ánh mắt có phần kinh ngạc:

- Ta là Mục Sa.

- Ta là Lâm Động, nàng ấy là Lăng Thanh Trúc. Giờ có thể đưa bọn ta đi cứu Thần Khôi sư huynh không?

Lâm Động mỉm cười.

Mục Sa nghe vậy lập tức mừng rỡ, nhưng rồi nàng do dự:

- Nhưng Lâm Động tiền bối… - Cứ gọi ta Lâm Động đại ca.

Lâm Động xua tay.

- Lâm…Lâm Động đại ca. Nhưng bên Thần Khôi sư huynh là hai trưởng lão

của Hắc Ám Điện, thực lực rất mạnh, là cường giả Chuyển Luân Cảnh. Hơn nữa họ còn dẫn theo cả ám bộ của Hắc Ám Điện.

Mục Sa mặt hơi tái, nói.

- Hai cường giả Chuyển Luân Cảnh?

Lâm Động cũng ngạc nhiên. Hắc Ám Điện quả nhiên là long đầu của Bắc Huyền Vực, thực lực như vậy đúng là mạnh hơn rất nhiều siêu cấp tông phái ở Đông Huyền Vực.

- Lực lượng của Hắc Ám Điện rất hùng hậu, thời gian tồn tại cũng rất lâu, siêu cấp tông phái bình thường không thể sánh được. Sư phụ từng nói, trong Hắc Ám Điện có lẽ có lão quái Luân Hồi Cảnh tọa trấn.

Lăng Thanh Trúc khẽ nói.

- Đúng là có chút thực lực.

Lâm Động gật đầu, có lão quái Luân Hồi Cảnh chẳng trách mà Hắc Ám Điện đứng vững được ở Bắc Huyền Vực.

- Đúng rồi, Thần Khôi không phải cũng là người Hắc Ám Điện sao? Tại sao lại truy sát? Lẽ nào hắn phản bội?

Lâm Động chau mày.

- Không thể nào. Thần Khôi sư huynh trung thành tuyệt đối với Hắc Ám Điện, không thể là phản đồ được!

Mục Sa vội nói:

- Chỉ la Hắc Ám Điện hiện giờ quá hỗn loạn, điện chủ thượng vị không lâu, quyền lực các phương chưa ổn định, không ít việc ngấm ngầm xảy ra.

- Thì ra là lục đục nội bộ.

Lâm Động cũng chẳng có cảm giác gì với Hắc Ám Điện, chỉ cần không tổn thương đến Thanh Đàn, muốn làm gì thì làm.

- Điện chủ tân nhiệm là ai?

Lâm Động quay người đi về phía trước, thuận miệng hỏi.

- Điện chủ tân nhiệm là Thanh Đàn đại nhân.

Thiếu nữ đáp.

Lâm Động dừng bước, Lăng Thanh Trúc cũng khựng người. Lâm Động quay lại nhìn Mục Sa:

- Ngươi…ngươi bảo ai?

- Thanh Đàn đại nhân.

Mục Sa cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Động, đáp.

- Thanh Đàn sao lại thành điện chủ Hắc Ám Điện?

Cơ mặt Lâm Động giật giật, giọng nói cũng cao vút lên, ánh mắt đầy chấn động.

Mục Sa giật mình, vội vàng lùi hai bước, rụt rè nói:

- Lão điện chủ năm ngoái đột phá Luân Hồi Cảnh thất bại nên tọa hóa. Trước khi qua đời đã truyền lại Hắc Ám Tổ Phù cho Thanh Đàn đại nhân, đương nhiên ngài là điện chủ của Hắc Ám Điện rồi.

Sắc mặt Lâm Động sáng tối bất định, sự việc đã vượt xa dự liệu của hắn. Tiểu nha đầu Thanh Đàn sao lại thành điện chủ Hắc Ám Điện? Nha đầu đó ngoài việc quấy rối bên cạnh hắn thì có bản lĩnh gì?

- Lâm Động đại ca…huynh biết điện chủ bọn ta sao?

Mục Sa nhìn Lâm Động rụt rè hỏi.

Lâm Động thở dài bất lực, bực bội nói:

- Nó là muội muội của ta, ngươi nói xem ta có quen không?

- Muội muội?

Mục Sa sững sờ, ánh mắt có phần cổ quái, hiển nhiên là không tin lắm lời Lâm Động.

- Thôi, đi cứu Thần Khôi đã.

Lâm Động phẩy tay, địa vị Thần Khôi ở Hắc Ám Điện cao hơn tiểu nha đầu này, có lẽ biết rõ hơn.

Mục Sa gật đầu lia lịa, lúc này dù thế nào cũng phải cứu Thần Khôi sư huynh đã rồi nói. Nàng băng bó qua loa vết thương rồi vội chạy theo.

Tại một khoảng đất trống ở nơi khác, một đống lửa đang bập bùng cháy, trên những ngọn cây cao xung quanh có thể thấy thấp thoáng những thân ảnh, họ đang nhìn xung quanh với ánh mắt nhạy bén.

Giữa khoảng đất trống là mấy chục thân ảnh bị trói lại với nhau, toàn thân đầy máu, rõ ràng vừa trải qua một trận thảm chiến.

Phía trước những người đó là một thân ảnh bị trói bằng xích sắt, thậm chí nơi vai còn bị đâm xuyên qua, chỉ động đậy một chút là máu chảy ra khiến toàn thân hắn run lên ác liệt.

Nhưng dù đau đớn vậy nhưng hắn không hề rên một tiếng, chỉ là trên trán không ngừng túa mồ hôi lạnh.

- Thần Khôi, lão phu niệm tình ngươi là nhân tài của Hắc Ám Điện, cũng không muốn làm khó các ngươi. Chỉ cần các ngươi cùng lão phu trở về nói trên đại điển rằng tiểu nha đầu đó ngầm dùng thủ đoạn hại chết điện chủ, cướp đoạt Hắc Ám Tổ Phù thì lão phu sẽ không giết, còn cho ngươi thống lĩnh ám bộ Hắc Ám Điện. Thế nào?

Bên cạnh đống lửa, hai lão giả mặc hắc bào sắc mặt nham hiểm nhìn nam tử kia.

- Phì!

Nghe thế người kia nhổ ra một ngụm máu, vẻ mặt đầy châm chọc nhìn hai trưởng lão cười khảy:

- Muốn ta vu oan cho điện chủ, nằm mơ giữa ban ngày!

- Hê, chỉ là một tiểu nha đầu mà đòi làm điện chủ Hắc Ám Điện? Ta thấy ngươi mới là nằm mơ giữa ban ngày!

Trưởng lão kia cười châm chọc.

- Hừ, tiểu nha đầu đó vừa thượng vị đã thanh trừ những lão thần bọn ta, có kết cục như thế cũng là đáng đời!

Một trưởng lão khác cũng nói.

- Nếu không phải các ngươi không phục điện chủ, ngấm ngầm mưu tính chia tách Hắc Ám Điện thì điện chủ có ra tay với các ngươi không?

Thần Khôi nghiến răng.

- Không phải bọn ta không phục, chỉ là vị trí điện chủ Hắc Ám Điện, luận bản lĩnh không đến lượt một tiểu nha đầu không biết mọc từ đâu ra!

Thần Khôi cười lạnh:

- Đó là ủy thác của lão điện chủ trước khi qua đời. Các ngươi không có bản lĩnh giờ lại làm loạn.

- Ủy thác của lão điện chủ? Ha ha, lúc đó chỉ có tiểu nha đầu đó ở bên cạnh điện chủ. Ủy thác gì đó không phải mình nó nói là xong à?

Trưởng lão kia ánh mắt tối tăm nhìn Thần Khôi:

- Xem ra ngươi không định phối hợp?

Thần Khôi nhìn hắn khinh bỉ không nói gì.

- Đúng là rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Đã vậy thì đừng trách lão phu tàn nhẫn.

Sát ý lóe lên trong mắt trưởng lão đó, không chút khách khí, nguyên lực tụ lại trong lòng bàn tay biến thành một thanh kiếm đâm thẳng về phía Thần Khôi.

Thần Khôi thở dài, nhưng khi hắn chuẩn bị nhắm mắt đợi chết thì bỗng một tiếng cười vang ra từ trong đám sương mù:

- Không ngờ loại người già rồi không cần thể diện này đi đâu cũng thấy.

- Ai?

Tất cả mọi người đều giật mình, hai trưởng lão Hắc Ám Điện quát lên, nhìn xung quanh với ánh mắt sắc lẹm.

Ba thân ảnh bước ra khỏi đám sương mù.

- Thần Khôi sư huynh, vẫn khỏe chứ?

Lâm Động quét mắt một lượt rồi nhìn Thần Khôi, mỉm cười:.

- Ngươi…Lâm Động?

Thần Khôi kinh ngạc nhìn Lâm Động, rồi sắc mặt bỗng thay đổi, vội hét lên:

- Mọi người mau chạy đi!

- Chạy?

Hai trưởng lão Hắc Ám Điện cười quái dị, phẩy tay một cái:

- Giết hết cho ta!

- Rõ!

Xung quanh đột nhiên bùng nổ vô số tiếng hô, nguyên lực bùng phát, công thể mạnh mẽ ập tới ba người Lâm Động như vũ bão..

Lâm Động vẻ mặt lạnh lùng nhìn công thế đó, cũng không để tâm, chỉ bước về phía hai trưởng lão đó.

Bùm bùm!

Công thế tiếp cận phạm vi mấy chục trượng của Lâm Động, nhưng khi sắp chạm tới người hắn thì mọi công thế bỗng đóng băng. Thần Khôi kinh hãi nhìn thấy, những cường giả trong ám bộ Hắc Ám Điện nổ tung như bị một bàn tay vô hình bóp nát.

Huyết vụ rơi xuống, bước chân Lâm Động thì dừng lại phía trước hai trưởng lão kia, mỉm cười với hai người lúc này sắc mặt đã kịch biến. Chỉ là trong tiếng cười ấy là một luồng sát ý lạnh thấu xương.

- Tiểu nha đầu? Muội muội của Lâm Động ta mà các ngươi cũng có tư cách gọi như vậy sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1230

Chuyện Của Thanh Đàn

Ngươi!

Hai trưởng lão Hắc Ám Điện chấn kinh nhìn Lâm Động, nụ cười của hắn trong đám huyết vụ đó giống như ác ma, khiến người ta lạnh gáy.

Uỳnh!

Nhưng hai kẻ đó chỉ chấn kinh trong chốc lát, rồi vẻ mặt lập tức trở nên dữ dằn, nguyên lực hùng hồn bùng nổ, chúng hét lên, hai luồng nguyên lực cường hãn đem theo sát ý nồng nặc hung hăng oanh kích Lâm Động.

Lâm Động vẫn cười nhạt nhìn hai kẻ đó, không có dấu hiệu ra tay. Chỉ là, khi công thế của hai trưởng lão kia sắp tới thì thân thể cùng với nguyên lực của chúng bỗng nhiên đông cứng lại.

Sự sợ hãi tràn lên trong mắt hai kẻ đó, vì chúng phát hiện mình đã mất quyền kiểm soát cơ thể.

Đây là lần đầu tiên chúng gặp tình huống này, thậm chí trước đây đối mặt với lão điện chủ chúng cũng chưa từng thấy vô lực như vậy.

- Ngươi... rốt cuộc ngươi là ai?

Hai trưởng lão kinh hãi, kêu thất thanh.

- Vị bằng hữu đây, bọn ta là người của Hắc Ám Điện, nếu có điểm nào đắc tội thì ta lập tức xin lỗi. Nếu các hạ tha cho bọn ta, Hắc Ám Điện sẽ là bằng hữu

của các hạ. Có bất cứ việc gì, các hạ chỉ cần nói một câu là được.

Mục Sa, Thần Khôi và những người bị bắt đều sững sờ nhìn hai trưởng lão biến sắc nhanh như chớp, không khỏi hít vào một hơi sâu, ánh mắt nhìn Lâm Động như gặp ma. Hai trưởng lão đó cũng là cường giả đỉnh cấp trong Hắc Ám Điện, thế nhưng lại quá yếu ớt trước một thanh niên chỉ hơn hai mươi tuổi.

Trong đó hiển nhiên là Thần Khôi chấn kinh nhất. Hắn từng gặp Lâm Động, nhưng ba năm trước tuy thực lực Lâm Động khiến hắn ngạc nhiên nhưng cũng không hơn hắn quá nhiều. Nhưng bây giờ, thực lực của Lâm Động đã đến mức khủng khiếp như vậy rồi.

- Tiểu nha đầu mà các ngươi nói là Thanh Đàn đúng không?

Lâm Động mỉm cười nhìn hai trưởng lão, nói.

Nghe thế ánh mắt chúng hơi thay đổi, rồi gật đầu nói với chút cảm giác may mắn:

- Lẽ nào các hạ có thù hận gì với nha đầu đó?

- Ta vừa nói rồi... Thanh Đàn là muội muội của ta, còn ta là đại ca của nó!

Lâm Động cười, chỉ là nụ cười rất lạnh lẽo.

Hai trưởng lão thầm kêu khổ, ai ngờ được một tiểu nha đầu tưởng chừng cô đơn một mình lại có một đại ca khủng bố như vậy, mà chúng lại xui xẻo gặp phải chứ.

- Thì ra là đại ca của điện chủ. Ha ha, đều là người một nhà cả. Hôm nay chủ yếu là tên phản đồ Thần Khôi muốn chạy khỏi Hắc Ám Điện, hai bọn ta thừa mệnh điện chủ đi bắt hắn.

Trưởng lão kia cười khan.

- Ồ, thì ra là vậy.

Lâm Động gật đầu cười, hai kẻ kia thấy nụ cười của Lâm Động thì tim lạnh đi. Chúng dù gì cũng là lão giảo hoạt, lập tức cảm thấy một sự nguy hiểm rình rập. Chúng bèn hét lên một tiếng, nguyên lực bùng nổ toàn bộ thoát khỏi sự kiểm soát của Lâm Động, rồi biến thành hai đạo hắc quang chia làm hai hướng chạy mất.

Thần Khôi thấy hai kẻ đó muốn tháo chạy thì thấy lo lắng, nhưng khi thấy Lâm Động bình thản thì hắn mới bình tĩnh lại. Tuy không tiếp xúc nhiều với Lâm Động nhưng thủ đoạn mà hắn biểu hiện ở Dị Ma Vực năm đó cũng cho thấy hắn không phải loại thiện nam tín nữ gì. Thả hổ về rừng tuyệt đối hắn sẽ không làm.

Đúng như hắn nghĩ, Lâm Động chỉ bình tĩnh nhìn hai người kia chạy đi, đến khi chúng vào trong đám sương mù dày đặc mới đưa bàn tay ra, hắc quang bắn ra từ đầu ngón tay.

Phụt!

Ngay khoảnh khắc ấy mấy người Thần Khôi nhìn thấy không gian phía trước hai trưởng lão biến dạng đi, hai cái hắc động hiện ra, thôn phệ lực bùng nổ, hai trưởng lão không kịp hét lên đã bị hút vào trong.

Bùm bùm bùm!

Trong hắc động phát ra những âm thanh chấn động trầm đục, hai trưởng lão giãy giụa điên cuồng, nhưng không lâu sau đã yếu dần.

Hắc động xoay chuyển một lúc lâu, Lâm Động vung tay lên, hắc động biến mất, mang theo cả hai trưởng lão Chuyển Luân Cảnh của Hắc Ám Điện.

Cả không gian tĩnh lặng như tờ, Thần Khôi hay Mục Sa đều sững sờ nhìn cảnh tượng đó. Hai trưởng lão kia…chết rồi?

- Thần Khôi huynh, không sao chứ?

Khi mọi người còn chết sững thì Lâm Động cười, búng tay một cái, sợi xích trói quanh những người kia đứt hết.

- Thần Khôi sư huynh, huynh không sao chứ?

Mục Sa cũng lao tới, thấy thương thế của Thần Khôi thì bật khóc.

Thần Khôi an ủi nàng mấy câu rồi đứng dậy một cách khó khăn, ôm quyền với Lâm Động, sắc mặt phức tạp, nói:

- Lâm Động huynh, chúng ta lại gặp nhau. Không ngờ chỉ ba năm không gặp mà huynh đã mạnh thế này rồi.

Tính ra Thần Khôi thiên phú rất tốt, nếu không hồi đó cũng không thể xếp đầu bảng những kẻ bị các tông phái Đông Huyền Vực truy nã. Nhưng ba năm nay thực lực hắn cũng chỉ lên Tử Huyền Cảnh, tốc độ này thực ra cũng không tồi nhưng so với sự biến thái của Lâm Động thì vẫn còn thua.

- Thần Khôi sư huynh, huynh biết Lâm Động đại ca thật à?

Mục Sa lau nước mắt, không kìm được hỏi, trước đó nàng còn nghĩ Lâm Động nói đùa.

- Lâm Động huynh là đại ca của điện chủ, lần này điện chủ được cứu rồi!

Thần Khôi mừng rỡ nhìn Lâm Động, nói.

Thần Khôi cười khổ, trầm mặc một lúc rồi nói:

- Chắc Lâm Động huynh còn nhớ sự việc ba năm trước? Hôm đó Thanh Đàn thấy huynh bị ba cự đầu Nguyên Môn ép phải rời khỏi Đông Huyền Vực, sống chết không rõ, trong lúc phẫn nộ đã định liều mạng với chúng, nhưng may sư phụ hiện thân cứu muội ấy.

- Nhưng lần đó trở về Thanh Đàn như biến thành con người khác, không còn nhí nhảnh hoạt bát như trước nữa mà trở nên trầm mặc dị thường, thường xuyên ngồi ngẩn ra một mình. Không lâu sau muội ấy chủ động đề nghị sư phụ cho vào Hắc Ám Tài Phán.

- Hắc Ám Tài Phán?

Lâm Động chau mày, trong lòng dâng lên sự bất an.

- Đó là nơi nào?

- Một nơi có quyền lực cao nhất nhưng cũng tàn khốc nhất trong Hắc Ám Điện… Hắc Ám Điện ta thống soái Bắc Huyền Vực, trong đó đương nhiên có không ít thế lực phản kháng, Hắc Ám Tài Phán chính là nơi trừng phạt kẻ phản kháng. Ở đó không có nhân từ, chỉ có máu tanh.

Thần Khôi nói.

- Cái gì?

Lâm Động nghe vậy chấn nộ, sắc mặt tím tái, trong mắt hắn Thanh Đàn vẫn luôn là tiểu nha đầu quấn lấy hắn từ nhỏ. Nha đầu này tâm tính lương thiện, dễ thương đáng yêu. Trước đây ở Thanh Sơn Trấn vì sợ khổ mà không muốn tu luyện, vậy mà giờ lại dám chạy đến cái Tài Phán gì đó, hai tay nhuốm đầy máu tươi, khiến lòng hắn đau như dao cắt.

Tuy Lâm Động cũng được tôi luyện từ máu và lửa nhưng hắn thà để bản thân nhuốm máu chứ không muốn nhìn thấy tiểu nha đầu vẫn trốn sau lưng mình trở thành như vậy.

Hắn gắng sức tu luyện, vượt qua muôn trùng nguy hiểm sinh tử, hắn đơn giản chỉ muốn bảo vệ những người mình quan tâm, để họ mãi mãi nở nụ cười bình yên. Thế nhưng bây giờ tiểu nha đầu hắn yêu thương nhất lại cũng đã nhuốm máu như hắn!

- Nó muốn bị đánh hả?!

Lâm Động siết tay răng rắc, răng nghiến lại ken két. Thấy hắn bạo nộ như vậy, Thần Khôi chỉ cười khổ. Sau khi đã thấy sự hoạt bát của Thanh Đàn, rồi lại thấy nàng thay đổi như hiện nay, đúng là vô cùng đau xót.

- Ta từng hỏi…Muội ấy nói, chỉ cần có một ngày muội có thể hủy diệt Nguyên Môn, dù trở thành thế nào muội cũng không bận tâm.

Thần Khôi nhìn Lâm Động với ánh mắt phức tạp.

- Muội ấy…làm vậy…chỉ muốn báo thù cho huynh.

Sự giận dữ trên gương mặt Lâm Động đóng băng trong một giây, rồi hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói:

- Nha đầu ngốc này, không tin tưởng ta như vậy sao?

Hắn trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng nói:

- Giờ Hắc Ám Điện có chuyện gì vậy?

- Thanh Đàn mất hai năm trở thành Tài Phán Trưởng của Hắc Ám Tài Phán, nắm giữ lực lượng cường đại nhất của Hắc Ám Điện. Sau đó sư phụ xung kích Luân Hồi Cảnh thất bại, trước khi người đi đã truyền lại Hắc Ám Tổ Phù và vị trí điện chủ cho Thanh Đàn.

Nhưng Hắc Ám Điện quá lớn, tuy ba năm nay Thanh Đàn tiến bộ vượt bậc nhưng về tư lịch thì vẫn thua kém một số trưởng lão. Vì thế họ không phục, tìm cách liên hợp bãi miễn Thanh Đàn. Nhưng dù sao Thanh Đàn giờ cũng không còn như năm xưa, trong tay muội ấy có sức mạnh không nhỏ. Một năm nay muội ấy đã không ngừng chiến đấu cả trong tối lẫn ngoài sáng.

Thần Khôi nói.

Lâm Động nghe thế sắc mặt sáng tối bất định. Hắn thật sự không thể tưởng tượng thiếu nữ ngây thơ năm đó sẽ đấu với đám người giảo hoạt của Hắc Ám Điện thế nào. Chỉ cần nghĩ qua là biết nha đầu này phải chịu biết bao khổ sở và ấm ức.

- Thủ đoạn của Thanh Đàn không hề kém, một năm nay muội ấy trước tiên tỏ vẻ yếu ớt nhưng ngầm tranh thủ thời gian tiếp nhận truyền thừa sư phụ truyền lại và nắm chắc Hắc Ám Tổ Phù, sau đó bắt đầu phản công. Những trưởng lão kia thì thiệt hại lớn, hai tháng trước đã sụp đổ hoàn toàn. Nhưng khi Thanh Đàn sắp ổn định cục diện thi mấy trưởng lão kia mời hai đại nhân cổ xưa nhất Hắc Ám Điện ra. Hai vị này đều là cường giả Luân Hồi Cảnh. Họ lộ diện khiến tình hình trong điện đảo ngược. Trừ Hắc Ám Tài Phán mà Thanh Đàn nắm giữ ra, phần lớn những kẻ khác đều theo bên phản đối…Những người ủng hộ Thanh Đàn như bọn ta đều bị ngầm thanh tẩy.

Thần Khôi cười khổ:

- Nếu ta không nhầm thì có lẽ chúng định vào Tế Điển ba hôm nữa diễn ra, sẽ ép buộc Thanh Đàn giao Hắc Ám Tổ Phù và vị trí điện chủ ra… Thanh Đàn cũng bị cưỡng ép không còn đường lui nữa rồi.

Sắc mặt Lâm Động dần bình tĩnh lại, hắn nhắm mắt một lúc rồi nói:

- Thần Khôi huynh, đưa ta đến Hắc Ám Điện.

- Dù ta có không thích nha đầu đó làm những việc này nhưng nó là muội muội của ta. Kẻ nào muốn ức hiếp nó thì lão tử sẽ chặt chết hắn!

Lâm Động mở mắt, sát khí tỏa ra trong mắt khiến mấy người Thần Khôi lạnh toát. So với hắn, dù là Thanh Đàn cũng chỉ như đứng trước người khổng lồ…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1231

Hắc Ám Thành

Sự rộng lớn của vùng núi này thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng của Lâm Động, dù đã có người thuộc đường như Thần Khôi dẫn đường nhưng cũng mất hai ngày để ra khỏi đây.

Đứng bên ngòai, Lâm Động nhìn dãy sơn mạch nguyên thủy trùng trùng điệp điệp như rạch ngang cả chân trời, không kìm được khẽ thở ra một hơi, dùng tinh thần lực để lại ấn ký không gian. Làm vậy sau này muốn đến thì chỉ cần dựa vào ấn ký xuyên qua không gian là được.

- Lâm Động huynh, chúng ta vừa đến vùng ven Bắc Huyền Vực, tổng bộ của Hắc Ám Điện nằm ở Hắc Ám Thành trung tâm Bắc Huyền Vực, không biết có đến kịp khi Tế Điển bắt đầu không.

Thần Khôi nhìn về phía xa lo lắng nói.

- Một ngày là đủ.

Lâm Động cười, Bắc Huyền Vực không có tầng sương mù dày đặc bằng nguyên lực như trong núi, vậy thì có thể tăng tốc lên mức nhanh nhất, chắc một ngày là đến được Hắc Ám Thành.

- Vậy chúng ta tranh thủ thời gian thôi, điện chủ giờ dần bị các trưởng lão trong điện cô lập. Những người trung thành với muội ấy như bọn ta thì bị ngấm ngầm trừ bỏ, bọn chúng tìm mọi cách ngăn cản bọn ta trở về Hắc Ám Thành. Rõ ràng chúng muốn bức cung chủ động thủ trên Tế Điển.

Thần Khôi thở dài.

Lâm Động gật đầu, trầm ngâm nói:

- Thần Khôi huynh, hai lão quái Luân Hồi Cảnh có phải mạnh nhất Hắc Ám Điện?

Lần này đến Hắc Ám Thành chắc chắn không yên bình, nếu vậy, với tính cách của Lâm Động đương nhiên phải nắm rõ thực lực của đối thủ để đề phòng biến cố.

- Theo ta biết, hai vị đại nhân đó đúng là hai người là thế hệ già nhất Hắc Ám Điện, nhưng huynh cũng biết, Hắc Ám Điện lịch sử lâu đời, tồn tại đã biết bao ngàn năm, trong đó rốt cuộc có còn ẩn tàng lão quái cao hơn không thì ta cũng không biết.

Thần Khôi nghĩ rồi lắc đầu. E là những việc này đến trưởng lão Hắc Ám Điện cũng chưa rõ.

- Hắc Ám Điện không hề đơn giản.

Lăng Thanh Trúc đột nhiên lên tiếng:

- Cửu Thiên Thái Thanh Cung bọn ta cũng có lịch sử lâu đời, ta cũng đã đọc được một vài thông tin về Hắc Ám Điện trong cổ tịch. Người xây dựng nên Hắc Ám Điện có lẽ là người có Hắc Ám Tổ Phù đời thứ hai. Hơn nữa Hắc Ám Tổ Phù khác với những tổ phù khác, tổ phù khác chìm vào giấc ngủ với chủ nhân của nó, phân tán khắp nơi trong trời đất rồi vào tay cường giả khác. Nhưng Hắc Ám Tổ Phù thì khác, từ khi Hắc Ám Tổ Phù rơi vào tay người thứ hai, theo người đó dựng nên Hắc Ám Điện, Hắc Ám Tổ Phù vẫn ở trong Hắc Ám Điện, truyền thừa đến ngày nay.

- Ồ?

Lâm Động có chút ngạc nhiên, hắn rất hiểu về tổ phù. Thứ thần vật này một khi xuất hiện chắc chắn sẽ gây nên sự tranh giành giữa vô số cường giả. Muốn

giữ được tổ phù không phải chuyện đơn giản. Ngay như Lôi Đế, người có Lôi Đình Tổ Phù đời trước đã vì dị ma nhăm nhe mà Lôi Phủ bị phá hủy. Nếu không phải hắn cũng có rất nhiều thủ đoạn cường đại, cuối cùng phong ấn Dị Ma Vương thì đã mất mạng, tổ phù rơi vào tay kẻ khác rồi.

Còn như Hắc Ám Điện có thể truyền thừa Hắc Ám Tổ Phù qua nhiều đời thật không dễ. Điều này cũng cho thấy thực lực của Hắc Ám Điện vô cùng kinh người.

- Ta tính xem từ đời thứ hai đến nay, Hắc Ám Tổ Phù đã truyền thừa cho năm người, Thanh Đàn là người thứ sáu.

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động:

- Hắc Ám Điện bảo vệ được Hắc Ám Tổ Phù nhiều năm như vậy chắc chắn có thủ đoạn ẩn tàng. Nhưng xem ra Thanh Đàn chưa nắm bắt được, nến không thì đám trưởng lão kia tuyệt đối không dám bức cung.

- Vì thế chuyến đi này không được sơ suất.

Lâm Động nheo mắt, gật đầu. Xem ra hắn đã coi thường Hắc Ám Điện rồi. Bắc Huyền Vực cũng không bé hơn Đông Huyền Vực là bao, mà Hắc Ám Điện chính là kẻ thống trị ở địa vực rộng lớn này, ở đây không có bất cứ thế lực nào có thể đánh đổ căn cơ của bọn họ, khác hắn với ở Đông Huyền Vực có nhiều thế lực tương đương. Điều này cũng cho thấy sự cường hãn của Hắc Ám Điện.

- Ta cũng muốn gặp bá chủ của Bắc Huyền Vực xem sao.

Lâm Động cười, tuy biết Hắc Ám Điện không phải dễ nhằn nhưng hắn không hề sợ hãi. Với thực lực hiện tại hắn có thể xếp ở tầng thứ đỉnh cao trong trời đất này. Thực lực Chuyển Luân Cảnh chạm tới Luân Hồi, cộng với tinh thần lực Đại Phù Tông tương đương cường giả Luân Hồi Cảnh và hai đại tổ phù, cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường căn bản khó lòng đánh lại được hắn. Trừ phi gặp cường giả Luân Hồi Cảnh vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp.

Mà cường giả tầng thứ đó có lẽ không nhiều, nếu có chắc ít nhất cũng phải là những siêu cấp hóa thạch còn sống từ thời Viễn Cổ như Thanh Trĩ.

Thần Khôi thấy Lâm Động bình tĩnh như vậy trong lòng cũng thở phào. Giờ thực sự hắn không thể nhìn thấu thực lực của Lâm Động, nhưng Lâm Động vừa rồi dễ dàng giải quyết được hai trưởng lão Hắc Ám Điện, chắc chắn thuộc tầng thứ rất khủng bố. Giúp được Thanh Đàn có lẽ chỉ có hắn.

- Đi thôi!

Lâm Động vẫy tay, tinh thần lực hùng hồn trào dâng bọc quanh mọi người, tất cả cùng biến mất, khi xuất hiện lại thì đã ở cách đó trăm dặm.

Trên Bắc Huyền Vực không có nhiều vương triều như Đông Huyền Vực. Địa vực ở đây phần lớn đều do phân điện của Hắc Ám Điện thống lĩnh. Chủ một phân điện giống như đế vương của một vương triều, bên dưới cũng có rất nhiều chức vụ phức tạp. Từ điểm này có thể thấy tính thống trị của Hắc Ám Điện cao hơn Đông Huyền Vực một bậc. Chẳng trách mà Hắc Ám Điện trở thành bá chú đứng sừng sững ở Bắc Huyền Vực.

Tuy vùng núi kia cách xa mat nhưng với tốc độ của Lâm Động thời gian đi đường đã được rút ngắn đi rất nhiều. Đến sáng ngày thứ hai họ đã đến ngoại vi Hắc Ám Thành.

Đứng trên đỉnh một ngọn núi, Lâm Động nhìn ra xa, chỉ thấy ở nơi sơn thủy giao nhau ở phía trước là một tòa thành rộng lớn, giống như con cự thú Viễn Cổ một nửa thân thể tiềm phục dưới lòng đất.

Cả tòa thành hiện lên màu đen, tạo cho người ta cảm giác nghiêm chỉnh, nặng nề. Khoảng không phía trên tòa thành là một quầng sáng đen khổng lồ bao phủ.

Trên đó có vô số phù văn lưu chuyển, tỏa ra một thứ sức mạnh hùng hồn khó tả khiến không gian cũng như biến dạng.

Từ góc độ của Lâm Động thì thấy hơn mười cái cổng thành khổng lồ. Bên ngoài thành lúc này có rất nhiều dòng người dài ngoẵng đang đổ vào.

Quy mô của tòa thành này có thể gọi là lớn nhất mà Lâm Động từng thấy. Theo hắn đoán, chỉ tính riêng tòa thanh này cũng đủ dung nạp mấy nghìn vạn người. Hắc Ám Thành không hổ là tổng bộ của Hắc Ám Điện, chẳng trách mà Hắc Ám Điện vì chức điện chủ mà tranh giành đến ta sống ngươi chết. Điện chủ Hắc Ám Điện đúng là người thống trị Bắc Huyền Vực, lật tay cũng nắm giữ sinh tử của vô số người.

- Tế Điển là ngày hội lớn ba năm một lần của Hắc Ám Điện. Mỗi lần đều có tất cả thế lực lớn nhỏ trong Bắc Huyền Vực đến triều bái. Ai dám không đến e là ngay hôm sau Hắc Ám Tài Phán sẽ tìm đến tận nơi để xử lý.

Thần Khôi nói.

- Hắc Ám Tài Phán không phải nơi gì tốt đẹp.

Lâm Động chau mày, hỏa khí không kìm được lại bốc lên. Nha đầu này đến đâu không đến lại đến nơi đầy máu tanh như vậy.

Thần Khôi thấy Lâm Động nổi giận chỉ đành cười khổ. Sau khi thấy ở Dị Ma Thành hắn một tay giết hàng mấy trăm đệ tử Nguyên Môn, thủ đoạn cũng độc ác không vừa vậy mà giờ nghe Thanh Đàn cũng vậy lại giận dữ như thế.

- Lâm Động huynh, vì có Tế Điển nên Hắc Ám Thành phòng vệ nghiêm ngặt hơn. Mà điện chủ hiện bị khống chế, các trưởng lão chắc chắn đã nắm giữa mọi lực lượng trong thành. Nếu chúng ta vào từ cổng thành e là bị phát hiện.

- Không vào từ cổng thành được thì phá vỡ hộ thành đại trận đi.

Lâm Động tùy ý nói.

- Trận pháp đó được điện chủ đời đầu tiên Hắc Ám Điện tạo ra. Nếu cưỡng ép phá vỡ e là sẽ kinh động cường giả trong thành… Thần Khôi bất lực nói.

- Trận pháp này tuy lợi hại nhưng muốn ngăn cản ta thì không dễ đâu.

Lâm Động cười:

- Thần Khôi sư huynh, chỉ huynh và Mục Sa theo bọn ta vào thành thôi, những người khác ở lại bên ngoài.

- Ừm.

Thần Khôi gật đầu, những người kia vào cũng không giúp được gì nhiều mà ngược lại còn vướng chân vướng tay.

Lâm Động vung tay, ngân quang tỏa ra rồi bọc lấy bốn người họ, không gian quanh người biến dạng rồi bốn người biến mất.

Thần Khôi chỉ thấy đầu óc choáng váng, đến khi tỉnh lại thì tiếng huyên náo ập tới, mở mắt thì thấy mình đã ở phía trên Hắc Ám Thành. Quầng sáng đen bao phủ tòa thanh vẫn không hề có phản ứng gì.

- Thật lợi hại!

Thần Khôi cảm thán, là người của Hắc Ám Điện đương nhiên hắn hiểu sự cường hãn của trận pháp, nhưng Lâm Động đi vào thoải mái như không, bản lĩnh đúng là khủng khiếp.

Lâm Động cười, tuy hắn chưa luyện hóa được Không Gian Tổ Phù nhưng vẫn dùng được sức mạnh của nó. Vì thế xuyên qua trận pháp không phải khó.

Thần Khôi nhìn về phía trung tâm Hắc Ám Thành, chỉ thấy ở đó đột nhiên bắn lên vô số đạo hắc quang giống như pháo hoa.

Sắc mặt hắn dần trở nên ngưng trọng.

- Tế Điển bắt đầu rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1232

Bức Cung

Ở chính giữa Hắc Ám Điện là một khu quảng trường rộng gần như không thấy điểm tận cùng. Trên quảng trường có vô số cột thạch trụ đen đứng sừng sững, trên thân cột khắc đầy tên những người có cống hiến to lớn cho Hắc Ám Điện, đồng thời cũng là những người nổi trội nhất.

Đây là Hắc Ám Quảng Trường, là trọng địa của Hắc Ám Điện, chỉ khi Tế Điển diễn ra mới được mở. Những người được vào đây cũng đều là người quyền thế ở Bắc Huyền Vực. Đương nhiên quyền thế của họ đương nhiên là được Hắc Ám Điện ban cho.

Trong Hắc Ám Quảng Trường lúc này là một biển người chật ních không nhìn thấy điểm tận cùng. Nhưng dù có số lượng người khủng bố như vậy tập trung ở đây nhưng không gian vẫn lặng như tờ. Chẳng ai dám phát ra bất cứ tiếng động nào. Mọi ánh mắt đều sợ sệt nhìn về vị trí trung tâm của quảng trường. Ở đó có một tế đàn màu đen với hàng vạn bậc thang. Trên cùng là một cái vương tọa màu đen, ngồi trên đó có thể nhìn thấy toàn bộ Hắc Ám Quảng Trường. Đó dường như là vị trí của người thống trị Bắc Huyền Vực này.

Lúc này, trên vương tọa là một thân ảnh mảnh mai, nàng mặc váy đen, viền váy phủ đầy hoa văn huyền ảo màu ám kim, thấp thoáng tỏa ra một thứ khí tức tôn quý.

Nàng có một gương mặt bình tĩnh mà mỹ lệ, nước da trắng như tuyết, đôi lông mày lá liễu, sống mũi cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt sâu mà lặng như mặt hồ, nhìn giống như bầu trời đêm sâu thẳm, đằng sau tĩnh lặng là sự thần bí khiến người ta không kìm được chìm đắm trong đó.

Dung nhan đó tuy lạnh lùng, trưởng thành hơn trước rất nhiều nhưng vẫn nhận ra sự đáng yêu nhí nhảnh năm đó, không phải Thanh Đàn thì còn là ai?

Thanh Đàn hiện nay không còn ngây thơ như năm đó, ánh mắt sắc lạnh như đao, còn tỏa ra khí tức tanh nồng khiến người khác lạnh gáy.

Nàng ngồi trên vương tọa nhìn xuống Hắc Ám Quảng Trường, những nơi nàng nhìn đến không ai dám nhìn thẳng vào nàng.

Thiếu nữ nhí nhảnh năm xưa đã trở thành bá chủ của Bắc Huyền Vực, nắm trong tay sinh tử của vạn vạn người.

Nàng nhìn xung quanh với ánh mắt uy nghiêm rồi khẽ gật đầu.

- Tế Điển bắt đầu!

Lập tức có âm thanh được nguyên lực bao bọc vang lên và truyền đi khắp không gian.

Vô số đạo hắc quang bắn thẳng lên trời.

Trong quảng trường, thủ lĩnh thế lực các phương bắt đầu cung kinh nói:

- Bắc Mang Tông tông chủ, cung chúc điện chủ thiên uy oai nghiêm, chư vực thần phục!

- Đại Tuyết Sơn sơn chủ cung chúc điện chủ uy nghi vĩnh tồn, thần công cái thế!

… Tế Điển là sự kiện lớn của cả Bắc Huyền Vực, thủ lĩnh của tám phần mười những thế lực trên Bắc Huyền Vực đều đích thân đến đây. Vì thế những cường giả tụ tập ở đây có lẽ mang sức mạnh của sáu phần Bắc Huyền Vực, quy mô vô cùng kinh người.

Những tiếng hô cung kính vang khắp quảng trường, thân ảnh tôn quý trên Tế

Đàn lại chẳng hề dao động. Nàng nhìn về phía trước quảng trường, trên ghế ngồi có không ít thân ảnh đang ngồi, phần lớn họ tóc đều đã bạc, bào phục cũng cho thấy thân phận không tầm thường của họ trong Hắc Ám Điện.

Nhưng lúc này họ lại nhắm mắt, chẳng hề nhìn nàng với ánh mắt cung kính, một số người còn nhêch mép vẻ coi thường.

Ngồi phía trước nhất là hai thân ảnh già nua, râu tóc bạc trắng ngồi như gỗ, gương mặt đầy nếp nhăn, đang nhắm mắt như đang ngủ.

Thanh Đàn ánh mắt ngưng tụ nhìn hai thân ảnh đó, bàn tay trong ống tay áo không kìm được siết chặt, sâu trong ánh mắt lóe sát ý lạnh lẽo.

Khắp quảng trường là những lời cung tụng, nhưng ai cũng nhận ra dường như Tế Điển lần này khác với trước đây.

Thủ lĩnh các phương lén quan sát Hắc Ám Quảng Trường rồi dừng lại ở vị trí các trưởng lão, sau đó nhìn quanh tế đàn. Ở đó có vô số thân ảnh mặc hắc y tỏa ra thứ mùi vị tanh nồng. Trên y phục họ là một gương mặt quỷ, trên trán cắm một thanh trường kiếm, sát khí kinh người.

Mọi người đều không lạ gì đội quân này. Họ nhìn với ánh mắt đầy sợ hãi, vì đó là quân của nơi đầy máu tanh, cũng là nơi cường hãn nhất Hắc Ám Điện, Hắc Ám Tài Phán.

Lúc này, cường giả của Hắc Ám Tài Phán tạo tầng tầng bảo vệ tế đàn, đối diện với họ chính là đoàn trưởng lão, dường như là đề phòng điều gì đó vậy.

Cả Hắc Ám Quảng Trường bị bao trùm bởi một không khí cổ quái.

Một vài người nhìn nhau, trước khi đến họ đã nghe được phong thanh rằng Tế Điển lần này có lẽ sẽ rất không yên tĩnh. Chỉ là có lẽ không liên quan nhiều tới họ, dù điện chủ hiện tại hay các trưởng lão nắm quyền thì họ cũng chẳng có tư cách phản kháng lại Hắc Ám Điện.

Vì thế lần này họ chỉ cần ngoan ngoãn ngồi xem trò vui rốt cuộc sẽ thế nào là được rồi.

Tiếng chúc tụng dần dừng lại, khi đó không khí trong trời đất như dần đặc quánh lại.

Trên tế đàn, hai bên vương tọa là hai lão giả mặc hắc bào, họ nhìn về Thanh Đàn, nàng khẽ đưa tay lên:.

- Cung nghênh tổ bi!

Thanh Đàn chậm rãi đứng dậy, bước chân khẽ di chuyển, bàn tay nắm lại, chân khẽ giậm xuống đất.

Uỳnh!

Những cái cột trụ trên quảng trường bỗng phát ra tiếng kêu lớn, hắc quang bắn ra đan xen nhau tạo thành một tấm thạch bi khổng lồ, trên đó là tên của điện chủ các đời Hắc Ám Điện.

Khi thạch bi xuất hiện, mọi người trên quảng trường đều quỳ xuống, thậm chí các trưởng lão kia cũng hơi khom người, chỉ hai trưởng giả phía trước kia là chỉ hơi cúi đầu.

Trên tế đàn, Thanh Đàn cũng cúi người trước thạch bi, thạch bi chấn động, bậc thang bằng ánh sáng hình thành, nối liền với tế đàn.

- Cung thỉnh điện chủ tế tự tiên tổ!

Hai lão giả đứng hai bên vương tọa đồng thanh hô, chỉ cần hoàn thành tế tự là điện chủ sẽ ngồi vững trên vị trí đó, không ai có thể phản đối được.

Hai trưởng lão phía trước đoàn trường lão mở mắt, khẽ đưa tay ra khỏi ống tay áo.

Phía sau, một lão giả ngồi gần nhất thấy vậy, ánh mắt lóe hàn quang, khẽ gật đầu rồi đứng dậy:

- Khoan đã!

Tiếng hô này khiến không khí trên quảng trường dừng lại, tim mọi người thót một cái, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

- Đại trưởng lão, sao ngại lại ngăn điện chủ tế tự?

Hai lão giả mặc hắc bào thấy vậy, ánh mắt tối lại, quát.

Lão giả được gọi là đại trưởng lão nhìn hai người với ánh mắt tối tăm rồi dừng lại ở Thanh Đàn, lạnh lùng nói:

- Theo điện quy, chỉ điện chủ được đoàn trưởng lão bỏ phiếu thông qua mới có tư cách tế tự tiên tổ. Nhưng bọn ta không nghĩ tân điện chủ thông qua được.

Hai lão giả kia biến sắc mặt, nhìn Thanh Đàn.

Đôi mắt lạnh lẽo của Thanh Đàn nhìn đại trưởng lão rồi nói:

- Đại trưởng lão, trước khi sư phụ tọa hóa đã đích thân truyền lại vị trí điện chủ cho ta, mệnh lệnh này theo quy tắc đã vương qua đoàn trưởng lão.

- Ngươi nói lão điện chủ đích thân truyền lại vị trí điện chủ nhưng chỉ là lời nói một phía, theo tin lão phu được biết thì ngươi nhân lúc lão điện chủ xung kích Luân Hồi Cảnh đã đánh lén hại lão điện chủ xung kích thất bại rồi ngươi đoạt lấy Hắc Ám Tổ Phù!

Đại trưởng lão cười khảy.

- Nha đầu ngươi còn trẻ người mà ra tay tàn độc, đến việc khi sư diệt tổ cũng làm được. Nếu vị trí điện chủ rơi vào tay ngươi thì e là liệt tổ liệt tông Hắc Ám Điện có chết cũng không nhắm mắt!

- Đại trưởng lão, không được bất kính với điện chủ. Nếu không phải lão điện chủ đích thân truyền thụ, ngài nghĩ Hắc Ám Tổ Phù dễ dàng truyền cho người khác vậy sao?

Trưởng giả hắc bào quát.

- Hừ, trong thiên hạ ai không biết muốn có truyền thừa thì người truyền phải cam tâm tình nguyện mới thành công. Ngươi đang vu oan, giá họa cho điện chủ, đúng là đại tội.

Lão giả kia trầm giọng nói.

- Lão điện chủ rất tin tưởng nha đầu này, ai biết được ả ta có dùng quỷ kế gì cưỡng đoạt Hắc Ám Tổ Phù và truyền thừa không.

Đại trưởng lão vung tay, đảo mắt rồi nói:

- Hơn nữa, muốn trở thành điện chủ, chắc ngươi cũng biết bắt buộc phải có hai món đại thánh vật của Hắc Ám Điện chúng ta?

Trên trán Thanh Đàn dần hiện lên phù văn cổ xưa, theo đó trời đất tối lại, một thứ năng lượng cổ xưa dần lan tỏa.

Đó là sức mạnh của Hắc Ám Tổ Phù.

Đại trưởng lão cảm nhận được nó, ánh mắt hiện lên sự thèm thuồng, rồi cười khảy:

- Hắc Ám Tổ Phù là một, còn nữa đâu?

Thanh Đàn giơ bàn tay ra, hắc quang dần ngưng tụ trên tay hóa thành cái lưỡi liềm khổng lồ màu đen đầy phù văn huyền ảo.

- Đây chính là thánh vật thứ hai của Hắc Ám Điện, Hắc Ám Thánh Liềm đứng thứ năm trong bảng Viễn Cổ Thần Vật. Đại trưởng lão còn muốn nói gì

nữa không?

Thanh Đàn tay cầm hắc liềm, gương mặt lạnh băng, dưới sự chiếu rọi của hắc quang nhìn giống như tử thần vậy.

Đại trưởng lão nhìn cây liềm trong tay Thanh Đàn, gương mặt giật giật, nhìn về hai lão giả phía trước.

Hai người kia cũng dần mở mắt, lạnh lùng nhìn Thanh Đàn, giọng nói không chút cảm xúc vang lên:

- Tiểu nha đầu, ngươi chắc chắn Hắc Ám Thành Liềm trong tay ngươi hoàn chỉnh chứ?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1233

Gặp Lại

Tiểu nha đầu, ngươi chắc chắn Hắc Ám Thánh Liềm của ngươi hoàn chỉnh chứ?

Lời nói lạnh lùng vang lên trên quảng trường khiến vô số người tim đập thình thịch. Không ít người nhìn về hai thân ảnh già nua kia với ánh mắt sợ hãi, chắc hẳn đã cảm nhận được sự khủng bố từ những kẻ đó.

- Hai vị thái trưởng lão nói vậy là có ý gì?

Ánh mắt Thanh Đàn khẽ ngưng đọng, tay nắm chặt lấy Hắc Ám Thánh Liềm, lạnh lùng nói:

- Lẽ nào các vị cho Hắc Ám Thánh Liềm này là giả?

Hai thái trưởng lão ngẩng lên, lạnh nhạt nhìn Thanh Đàn:

- Hắc Ám Thánh Liềm đúng là đồ thật, nhưng nó không hoàn chỉnh. Vì thế ngươi không được coi là có được hai đại thánh vật của Hắc Ám Điện.

- Ồ? Ta lại muốn xem xem rốt cuộc nó không hoàn chỉnh như nào? Khi sư phụ giao nó cho ta không hề nhắc đến chuyện này.

Thanh Đàn cười khảy.

- Chuyện này đừng nói là ngươi, ngay cả sư phụ ngươi cũng không biết nhiều.

Thái trưởng lão đứng bên trái lắc đầu nói.

- Nói láo!

Sắc mặt Thanh Đàn tối lại.

- Luận vai vế, sư phụ ngươi cũng phải gọi hai bọn ta là sư thúc, bí mật của Hắc Ám Điện có một số điều hắn không biết thì có gì là lạ?

Hai thái trưởng lão cười chế giễu:

- Hắc Ám Thánh Liềm từ xưa tới nay đã chia hai phần, liềm thân và liềm linh. Trong tay ngươi hiện nay chỉ là liềm thân, không có liềm linh sao có thể gọi là thánh vật hoàn chỉnh?

Sắc mặt Thanh Đàn lạnh tanh:

- Nói láo, tuy hai vị có địa vị tôn quý trong Hắc Ám Điện nhưng sỉ nhục thánh vật là tội không thể tha!

- Khẩu khí lớn thật, dù sư phụ ngươi còn đi nữa cũng không dám làm gì hai người lão phu. Tiểu nha đầu ngươi đúng là không biết lễ độ, chẳng trách mà nhiều trưởng lão phản đối ngươi như vậy!

Hai thái trưởng lão tối sầm mặt lại, cười khảy:

- Chủ nhân đầu tiên của Hắc Ám Thánh Liềm chính là Hắc Ám Chủ, nhưng thứ thần vật này đã bị tổn thương nghiêm trọng trong trận đại chiến Viễn Cổ, liềm linh bị hủy, cuối cùng rơi vào tay điện chủ đầu tiên của Hắc Ám Điện. Ngài dùng cả đời tìm được cách phục hồi, trước khi tọa hóa đã dùng thân tế đao, tạo lại liềm linh, như vậy mới khiến Hắc Ám Thánh Liềm trở nên hoàn chỉnh.

- Nhưng sau đó vì một số biến cố liềm linh bỗng dưng mất tích. Tính ra cũng là lỗi của sư phụ người, chỉ có điều niệm tình hắn có công với Hắc Ám Điện nên hai người lão phu không nói gì. Nhưng nay lỗi lầm đó không thể để ngươi tiếp tục nữa.

Thanh Đàn tay nắm chặt Hắc Ám Thánh Liềm, ánh mắt lóe lên sát ý.

- Hai vị trưởng lão, việc này bọn ta cũng chưa từng nghe, không có sức thuyết phục lắm.

Hai lão giả mặc hắc bào trầm giọng nói. Họ chính là trưởng lão của Hắc Ám Tài Phán, trung thành với Tài Phán Trưởng, khác với đoàn trường lão kia.

- Không khó để biết Hắc Ám Thánh Liềm có hoàn chỉnh hay không. Nhưng chỉ sợ tiểu nha đầu không dám thử.

Một thái trưởng lão thản nhiên nói.

Mắt Thanh Đàn tràn lên hàn ý, giờ nàng còn đường khác để chọn sao? Vậy là nàng nghiến răng:

- Mời thái trưởng lão nói rõ.

- Thứ để đánh giá chính là tấm tổ bi này. Chắc mọi người biết tổ bi có khí tức của điện chủ đầu tiên để lại. Mà liềm linh của Hắc Ám Thánh Liềm là do ngài tọa hóa hóa thành. Chỉ cần dùng Hắc Ám Thánh Liềm chém tổ bi, nếu Hắc Ám Thánh Liềm hoàn chỉnh thì sẽ để lại dấu vết trên tổ bi, nếu không phải thì chẳng có tác dụng gì hết.

Thái trưởng lão cười nhạt:

- Tuy hành động này có chút mạo phạm tiên tổ, nhưng vì an ninh của Hắc Ám Điện, chắc hẳn tiên tổ sẽ không trách tội. Thế nào, ngươi dám không?

Mọi ánh mắt nhìn lên Thanh Đàn đợi câu trả lời.

- Điện chủ đừng trúng kế!

Hai lão giả mặc hắc bào vội nói.

Thanh Đàn nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu:

- Giờ chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?

Hai trưởng lão trầm mặc, hai thái trưởng lão kia ra mặt thì họ không có nhiều ưu thế trong Hắc Ám Điện. Nếu cự tuyệt thì sẽ có cớ cho đoàn trưởng lão kia.

- Được, cứ theo lời hai vị thái trưởng lão!

Thanh Đàn đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt đầy quyết đoán, tay cầm Hắc Ám Thánh Liềm, thân hình khẽ động rồi xuất hiện trước tổ bi. Nàng hét lên một tiếng, lưỡi liềm xé tan hư không chém xuống.

Keng!

Âm thanh giòn tan vang lên, mọi người nhìn về tổ bi rồi đồng tử co lại, vì nơi lưỡi liềm vừa chém xuống không hề có dấu tích gì.

Ồ!

Cả quảng trường chấn động.

Thanh Đàn nhún người trở về, nhìn tổ bi không chút suy suyển, gương mặt nàng có chút nhợt nhạt, răng cắn môi khiến máu chảy ra.

- Tiểu nha đầu, ngươi còn gì để nói?

Hai thái trưởng lão cười nhạt.

Thanh Đàn kìm nén sự dao động trong lòng, vẻ mặt trở lại bình thản:

- Xem ra hai vị nói đúng, thì ra Hắc Ám Thánh Liềm thật sự không hoàn chỉnh.

Đại trưởng lão nghe thế mừng rỡ, thế nhưng không đợi lão nói gì thì Thanh Đàn đã tiếp tục:

- Từ nay về sau, việc tìm kiếm liềm linh cũng là nhiệm vụ của ta, nếu không tìm được thì sư phụ cũng không yên lòng nhắm mắt.

- Hừ, nha đầu này cũng khôn lỏi gớm.

Đại trưởng lão phẫn nộ, thầm hừ một tiếng, lão không ngờ Thanh Đàn chớp mắt đã khiến sự việc nhẹ nhàng đi nhiều.

- Việc tìm lại liềm linh sẽ là nhiệm vụ của Hắc Ám Điện, còn bây giờ hai đại thánh vật ngươi chưa có đủ, vị trí điện chủ ngươi không thể làm.

Hai thái trưởng lão sắc mặt lạnh tanh, bám riết không thôi.

Ánh mắt Thanh Đàn lạnh đi, phù văn trên trán nàng thêm rõ ràng, trời đất cũng dần tối lại:

- Hai vị thái trưởng lão, không biết các vị có nghi ngờ Hắc Ám Tổ Phù của ta không hoàn chỉnh không?

Giọng nói của nàng lúc này dã có thêm sự lạnh lùng và sát ý, rõ ràng nàng đã bị hai người kia kích nộ.

Hai thái trưởng lão cũng cảm nhận được thứ năng lượng cổ xưa đó, thân thể hơi cứng lại, lạnh lùng nói:

- Lẽ nào ngươi muốn dùng Hắc Ám Tổ Phù chèn ép hai người lão phu?

- Hắc Ám Tổ Phù nới là tín vật điện chủ thật sự của Hắc Ám Điện, hai vị thái trưởng lão, ta tôn trọng thân phận của hai vị mới nhún nhường. Nếu các vị cứ ép người quá đáng có lẽ Thanh Đàn đành phải mời Hắc Ám Tổ Phù quét dọn bổn điện!

Thanh Đàn lạnh băng băng nói.

Hai thái trưởng lão hơi nghiêng người về phía trước, hai luồng khí tức khủng

bố cũng dần lan tỏa chóng lại sức mạnh của Hắc Ám Tổ Phù.

Không khí lúc này lập tức căng như dây đàn.

- Ha ha, sư phụ ngươi cũng thu nhận được một đệ tử không tồi… Khi không khí đông đặc, một thái trưởng lão đột nhiên cười:

- Thật ra muốn bọn ta đồng ý cho ngươi ngồi vào vị trí điện chủ cũng được thôi, nhưng ngươi phải đồng ý một điều kiện.

Thần sắc Thanh Đàn không hề thay đổi, thân thể căng thẳng cũng dần thả lỏng. Hai lão bất tử này thực lực vô cùng khủng khiếp, nếu động thủ thì dù có Hắc Ám Tổ Phù thì nàng cũng khó chiếm ưu thế. Hơn nữa lật mặt bây giờ rõ ràng là hạ của hạ sách.

- Thái trưởng lão cứ nói.

Thanh Đàn suy nghĩ chớp nhoáng rồi nói.

- Cũng không có gì, chỉ là ta có một đồ tôn rất ái mộ ngươi, nếu ngươi gả cho hắn thì vị trí điện chủ này ta không nói nhiều nữa.

Thái trưởng lão cười cười, rồi vẫy tay. Từ trong các trưởng lão bước ra một nam tử tuấn lãng mặc hắc y. Hắn nhìn Thanh Đàn:

- Thanh Đàn, nàng cũng biết ta thích nàng thế nào. Nếu nàng lấy ta, chắc chắn lão tổ sẽ không ngăn cản việc nàng làm điện chủ!

- Thái trưởng lão, thế này là?

Đại trưởng lão thấy thế thì sững người, vội nói.

Hai vị thái trưởng lão xua tay, ánh mắt lóe sáng, cũng không biết đang nghĩ gì.

Toàn bộ Hắc Ám Quảng Trường tĩnh lặng như tờ, mọi người nhìn lên Thanh Đàn, cảnh tượng này cũng nằm ngoài dự liệu của mọi người. Không biết rốt cuộc Thanh Đàn có vì vị trí điện chủ mà cúi mình không.

Thanh Đàn nắm chặt Hắc Ám Thánh Liềm, trên cánh tay trắng ngần nổi lên những sợi gân xanh, thân thể nàng khẽ run, một lúc lâu sau mới hít một hơi sâu, nộ hỏa bùng lên trong mắt:

- Tài Phán Quân!

- Có!

Xung quanh tế đàn bỗng vang lên tiếng hô đồng thanh, hàng trăm nghìn hắc y nhân đứng bật dậy.

- Tặc tử bức cung, mưu đồ soán ngôi đoạt vị, cướp vị trí điện chủ, gây nhiễu loạn điện quy, theo luật xử lý thế nào?

- Giết!

Lại một tiếng hô nữa cũng với sát khí ngập trời.

- Ngươi to gan thật!

Hai thái trưởng lão mặt biến sắc, đứng dậy quát lớn.

- Các ngươi đã chèn ép người quá đáng thì hôm nay bản điện chủ sẽ thử xem Hắc Ám Tổ Phù có thể trừng trị được các ngươi không.

Thanh Đàn cũng quát lại không thua kém, tay siết chặt lại, hắc quang bùng nổ từ trong cơ thể, cả trời đất tối sầm lại.

- Nha đầu thối này thật không biết tự lượng sức. Hai bọn ta đã dám ra mặt mà ngươi tưởng Hắc Ám Tổ Phù có thể áp chế sao?

Hai thái trưởng lão cười khảy, rồi thân hình khẽ động, xuất hiện trên bầu trời, hai tay nhanh như chớp kết ấn pháp kỳ dị, hai chùm sáng bắn thẳng lên tổ bi.

- Hậu bối bất hiếu, mong tiên chi linh áp chế tổ phù!

Hai thái trưởng lão hô lớn, tổ bi chấn động, một đạo hắc quang bắn lên trời. Gương mặt Thanh Đàn lúc này tái đi, vì nàng cảm nhận được sức mạnh của Hắc Ám Tổ Phù trong cơ thể dường như đang bị áp chế.

- Tiên tổ chi linh?

Biến cố đó khiến Thanh Đàn giật mình, lúc này mới chợt hiểu, bọn chúng đợi đến khi Tế Điển bắt đầu mới ra tay với nàng. Thì ra chúng có cách mượn tiên tổ chi linh trong tổ bi để áp chế Hắc Ám Tổ phù của nàng.

- Tiểu nha đầu, chút bản lĩnh này của ngươi mà muốn đấu với hai người lão phu sao? Không tự lượng sức mình!

Thấy Hắc Ám Tổ Phù bị áp chế thành công, hai thái trưởng lão lập tức cười khảy, ánh mắt lạnh băng, điểm ngón tay trên không, hai chùm hắc quang mang sức mạnh Luân Hồi rạch ngang bầu trời, bắn thẳng về phía Thanh Đàn.

Hai người liên thủ khiến Thanh Đàn lập tức cảm thấy khí tức nguy hiểm, nàng nghiến răng, tay siết chặt Hắc Ám Tổ Phù, định dùng toàn lực chống lại.

Uỳnh!

Nhưng khi nàng định ra tay thì trời đất bỗng nổ vang tiếng sấm sét, mọi người cả kinh ngẩng lên thì thấy bầu trời không biết từ bao giờ lại phủ đầy lôi vân. Một con lôi long hàng nghìn trượng đánh xuống khiến hắc quang vỡ tan. Lôi long gầm rú lao về phía hai thái trưởng lão.

Hai kẻ đó thấy vậy thì giật mình, khí tức khủng khiếp cuộn trào, tung một chưởng đỡ lôi long.

Rầm!

Lôi quang bắn xuống như vũ bão, hai thái trưởng lão bị đánh bật ra sau trăm bước, sắc mặt biến đổi:

- Kẻ nào?

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời lại một đạo lôi đình bắn xuống ngay phía trước Thanh Đàn, lôi quang ngưng tụ biến thành một nhân ảnh trước bao ánh mắt chấn kinh.

- Bảo vệ điện chủ!

Hai lão giả hắc bào vội vàng bay tới phía trước Thanh Đàn, nhìn người phía trước đầy cảnh giác. Mấy trăm hắc ảnh phía dưới cũng ngay lập tức vây quanh Thanh Đàn.

Lôi quang dần tan đi, để lộ ra một dáng người gầy gò.

Người đó vừa xuất hiện thì quay lại, nhìn Thanh Đàn đột nhiên cứng đờ người, mỉm cười.

Thần sắc Thanh Đàn như đông cứng lại, thậm chí đến Hắc Ám Thánh Liềm trong tay cũng không cầm được, rơi keng một cái. Nàng sững sờ nhìn người trước mặt, đôi mắt đột nhiên ngập nước.

Nàng khẽ gạt những hộ vệ đằng trước ra, run rẩy tiến về phía trước, rồi bỗng nhiên bước nhanh, nước mắt trào ra như nước vỡ bờ.

Hu hu…..

Cuối cùng nàng lao vào lòng thân ảnh kia òa khóc trước ánh mắt kinh ngạc của Tài Phán Quân. Nàng ôm lấy người ấy nước mắt tuôn trào như suối, tiếng khóc như xé rách tâm can vang lên khắp tế đàn.

Trước người đó, nàng không phải điện chủ của Hắc Ám Điện, nàng mãi mãi chỉ là cái đuôi trốn sau lưng hắn. Cũng chỉ trước mặt hắn nàng mới khóc không cần e dè như thế. Dường như dù có ấm ức lớn thế nào nữa thì hắn cũng sẽ chịu đựng và bao dung cho nàng.

Lâm Động nhìn cô gái nhỏ khóc trong lòng mình, sống mũi không khỏi cay cay. Hắn đưa tay ôm lấy nàng, giống như người thiếu niên năm đó bảo vệ cô gái nhỏ ở Thanh Dương Trấn.

- Ngoan nào, đừng khóc nữa. Có ta đây, không ai ức hiếp được muội đâu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1234

Hiển Uy

Tiếng khóc đến xé gan xé phổi của Thanh Đàn vang vọng khắc Hăc Ám Quảng Trường khiến mọi người đều sững sờ, đặc biệt là những cường giả trong Hắc Ám Tài Phán. Từ khi nàng đến Hắc Ám Tài Phán, mọi người chỉ nhìn thấy một người lạnh lùng đến gần như không có tình cảm, không biết đôi tay nàng đã nhuốm bao nhiêu máu tanh. Cuối cùng, sau ba năm ngắn ngủi, từ một đệ tử bình thường nàng đã trở thành Tài Phán Trưởng nắm quyền cao nhất. Ngay hai Tài Phán Phó có thân phận rất cao ở Hắc Ám Điện cũng bỏ qua tuổi tác mà tôn sùng nàng.

Thế nhưng, sau khi đã quen nhìn thấy một Thanh Đàn như vậy, nay họ lần đầu tiên được thấy mặt yếu đuối của nàng. Lúc này nàng hoàn toàn không còn thủ đoạn và khí phách trước đây, mà đã trở thành cô gái đúng như với lứa tuổi của mình… Đoàn trưởng lão cũng nhìn cảnh đó với sự kinh ngạc, hai thái trưởng lão trên bầu trời thì ánh mắt tối lại khi nhìn thân ảnh kia.

Thanh Đàn cứ khóc mãi, dường như nàng muốn khóc cho hết mọi ấm ức kìm nén trong ba năm qua. Rồi Lâm Động nhìn cơ thể ướt đẫm mồ hôi của nàng, tay xoa đầu nàng:

- Này, khóc thế chưa đủ à? Giờ muội là điện chủ Hắc Ám Điện điện đấy.

Cô gái khẽ nức nở rồi ngẩng lên nhìn hắn với đôi mắt đỏ hoe, chun mũi:

- Lâm Động ca…muội biết, nhất định huynh sẽ không sao mà.

- Ta không sao, nhưng chỉ sợ muội có chuyện.

Lâm Động lườm.

Thanh Đàn từ nhỏ đã lớn lên cùng Lâm Động nên đương nhiên rất hiểu tính hắn, thấy hắn như vậy đôi mắt to của nàng đảo một vòng, mặt lộ vẻ ấm ức, ôm chặt lấy Lâm Động không buông.

- Đừng có giở trò đó, đến khi giải quyết xong phiền phức ta sẽ xử lý muội.

Lâm Động hừ lạnh.

Nghe thế, Thanh Đàn cũng sực tỉnh, hàn quang lóe lên trong mắt, tay nắm lại, Hắc Ám Thánh Liềm bay về tay. Nàng buông Lâm Động ra, ánh mắt lạnh băng nhìn hai thái trưởng lão nói:

- Lâm Động ca, lần này hãy để muội giải quyết chúng.

- Ai da.

Nhưng khi nàng vừa dứt lời thì Lâm Động đã bẹo má nàng, bực bội nói:

- Ra chỗ khác, có ta ở đây, muội đừng hòng động thủ.

Thanh Đàn nhăn mặt, những cường giả Tài Phán Quân thì cơ mặt giật giật, chắc hẳn cảnh tượng đó tạo ra sức xung kích quá lớn với họ.

- Chúng rất lợi hại.

Thanh Đàn nói, hai thái trưởng lão kia thực lực còn khủng khiếp hơn ba cự đầu Nguyên Môn.

- Giờ ca ca của muội cũng lợi hại rồi.

Lâm Động cười, khẽ vỗ đầu Thanh Đàn, thần sắc dần trở nên lạnh lẽo. Vừa rồi chúng ép người quá đáng hắn đã thấy hết. Cứ nghĩ tới việc tiểu nha đầu này bị chúng đối xử như thế, trong lòng hắn không kìm được sát ý trào dâng. Trong

nhà ngoài cha mẹ được giáo huấn nha đầu này, đến hắn cũng không nỡ quát mắng. Hai lão bất tử kia là cái thá gì?

Thấy sắc mặt Lâm Động, trong lòng Thanh Đàn cũng cảm thấy ngọt ngào, ngoan ngoãn gật đầu.

- Vị bằng hữu đây không biết là cao nhân phương nào? Tại sao lại nhúng tay vào việc của Hắc Ám Điện?

Hai thái trưởng lão nhíu mày.

Lâm Động quay lại, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hai thái trưởng lão:

- Vừa rồi các ngươi ức hiếp người rất thoải mái đúng không?

- Vị bằng hữu, đây là việc nội bộ của Hắc Ám Điện.

- Thanh Đàn là muội muội của ta.

Lâm Động nở nụ cười sắc lạnh như đao.

Sắc mặt hai thái trưởng lão tối sầm lại. Không ngờ một tiểu nha đầu nhìn có vẻ như cô đơn một mình thế này lại có đại ca lợi hại như thế chống lưng cho, sao trước đây chưa từng nghe?

Trên quảng trường, vô số cường giả Bách Huyền Vực cũng nhìn nhau, thì ra tân điện chủ có đại ca lợi hại như thế, xem ra vị đại ca đây tuyệt đối sẽ không để yên cho những gì thái trưởng lão đã làm với Thanh Đàn.

- Dù ngươi là đại ca nhưng việc này phải do bản thân muội muội ngươi giao đãi với hàng vạn điện đồ Hắc Ám Điện mới được.

Hai thái trưởng lão lạnh lùng nói.

- Giao đãi?

Lâm Động dường như cười nhẹ, sát ý tràn lên trong mắt:

- Giải quyết hai lão bất tử các ngươi thì không cần giao đãi nữa nhỉ?

Tình hình Hắc Ám Điện bây giờ Lâm Động cũng đã hiểu rõ. Cũng là hai lão già kia cậy tuổi cao mà ỷ thế ức hiếp người, khiến mọi người trong Hắc Ám Điện không dám lên tiếng. Chỉ cần giải quyết chúng là mọi chuyện sẽ chấm dứt.

- Hừ, tiểu tử ngông cuồng, ngươi cứ thử xem!

Hàn ý trào lên trong mắt hai thái trưởng lão, tuy cảm nhận được sự khó nhằn của Lâm Động, nhưng chúng cũng không e dè gì nhiều. Thực lực Luân Hồi Cảnh đủ cho chúng ngạo thị quần hùng. Chúng không tin một tiểu tử không lớn hơn Thanh Đàn bao nhiêu lại có khả năng chống lại chúng.

- Vậy sao?

Lâm Động cười gằn, thân hình khẽ động, lập tức xuất hiện trên không trung. Hai tay nắm lại, chỉ thấy lôi vân trên trời đột nhiên hội tụ, lôi đình kinh người điên cuồng ngưng tụ.

Nguyên lực trong trời đất rung chuyển dữ dội.

Uỳnh!

Hai thái trưởng lão thấy vậy, nguyên lực trong cơ thể cũng bùng phát, bên trong đó mang theo thứ năng lượng Luân Hồi khiến người ta sợ hãi.

- Đại Hắc Ám Chưởng!

Hai ngươi biến hóa thủ ấn, hô lên một tiếng cùng ra tay nhanh chóng. Nguyên lực hùng hồn biến thành một đạo cự chưởng hắc ám xé tan hư không đập xuống Lâm Động.

Lôi quang lóe lên trong mắt Lâm Động, bước ra một bước, chỉ thấy vô số đạo

lôi đình đem theo thiên uy hung hăng đánh xống lôi quang. Sức mạnh cuồng bạo của lôi đình đánh tan tành hắc ám cự chưởng.

Xoẹt!

Hắc ám cự chưởng nổ tung, Lâm Động biến thàn điện quang lao vút tới, tung một quyền, kình lôi đánh từng trận.

- Hắc ám chi thuẫn!

Hai thái trưởng lão hô, chỉ thấy nguyên lực tụ lại phía trước thành một cái cự thuẫn hàng nghìn trượng.

Uỳnh uỳnh!

Lôi long đánh mạnh lên hắc ám chi thuẫn, lôi quang bùng nổ, vô số những luồng sức mạnh cuồng bạo đến cực điểm điên cuồng xâm thực, chớp mắt đã khiến hắc ám chi thuẫn xuất hiện vô số vết rạn, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Vút!

Đồng tử hai thái trưởng lão co lại, vì nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện trước mặt một cách quỷ dị. Vài nghìn con tử kim long hiện ra gào thét, tiếng long ngâm cổ xưa vang vọng khắp không gian.

Grào!

Tử long kim trảo rạch tan không gian, đem theo bóng đen khổng lồ hung hăng đập xuống hai thái trưởng lão.

Bóng đen bao trùm, sức mạnh đáng sợ khiến không gian biến dạng cực độ. Hai thái trưởng lão cũng hô lên một tiếng, sức mạnh Luân Hồi ngưng tụ nơi bàn tay.

Rầm!

Song chưởng đánh lên long trảo, một cơn lốc xoáy được hình thành trên bầu trời, rồi mọi người kinh hãi nhìn thấy, cả hai thái trưởng lão bị đánh bật ra sau hàng nghìn trượng.

Mọi người cùng ồ lên, ánh mắt nhìn Lâm Động có phần kinh hãi. Không ai ngờ được Lâm Động một chọi hai mà lại có ưu thế rõ ràng như vậy. Rốt cuộc hắn ta khủng bố đến mức nào?

Những người trong đoàn trưởng lão sắc mặt cũng kịch biến, ánh mắt đầy sự bất an.

Trên tế đàn, hai lão giả mặc hắc bào vô cùng chấn động nhìn nhau. Không ngờ đại ca của điện chủ lại lợi hại đến mức này.

Vẻ mặt Thanh Đàn thì đầy hân hoan, xem ra ba năm qua Lâm Động ca mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Động lạnh lùng nhìn hai thái trưởng lão, thực lực chúng chỉ là Luân Hồi Cảnh, luận chiến đấu lực thực sự thì e là còn chưa bằng ba cự đầu của Nguyên Môn sau khi dung nhập Đại Thiên Tà Ma. Với thực lực Lâm Động hắn hiện tại, muốn giải quyết chúng không phải khó.

Lâm Động giơ bàn tay về phía hai người, khẽ nắm lại.

Phụt!

Chỉ thấy không gian quanh hai thái trưởng lão đột nhiên biến dạng, rồi bốn cái hắc động hiện ra.

Uỳnh!

Hắc động xoay chuyển dữ dội, thôn phệ lực khủng bố bùng phát hình thành lực kéo đnág sợ, khiến không gian cũng bị xé tan.

Hai thái trưởng lão cũng nhận ra điều đó, vội vàng bạo phát toàn lực chống lại sự xâm thực của lực kéo đó, mặt đỏ bừng bừng, hô lên một tiếng cuối cùng cũng đột phá ra ngoài được.

Uỳnh uỳnh!

Nhưng đúng lúc đó, tiếng sấm sét kinh người nổ ra, cả không gian chói lòa, một đạo lôi đình hàng nghìn trượng bắn thẳng lên hai người thái thượng lão.

Rầm!

Hai hắc ảnh bốc khói rơi xuống đất trước bao ánh mắt sững sờ, tạo nên trên quảng trưởng một cái khe sâu hàng nghìn trượng.

Trong khe sâu là hai thân ảnh tàn tạ gắng gượng đứng dậy, lắc lư loạng choạng không kìm được phun một ngụm máu tươi.

Thấy thế, các trưởng lão không kìm được thấy sợ hãi, tuyệt chiêu mạnh nhất lại thất bại rồi?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1235

Liềm Linh

Ầm ầm!

Cả Hắc Ám Quảng Trưởng bạo phát những tiếng nổ đinh tai, thủ lĩnh thế lực các phương ở Bách Huyền Vực đều trợn mắt há mồm nhìn, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Mới bao lâu mà hai thái trưởng lão Luân Hồi Cảnh đã bại rồi?

- Sao có vậy?

Vô số người đều tự hỏi câu đó. Mọi ánh mắt chấn kinh nhìn lên Lâm Động trước sự chiếu rọi của lôi đình tựa Lôi Thần. Cái tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào mà khủng bố đến mức này??

Lâm Động lạnh lùng nhìn xuống hai người dưới khe sâu:

- Giờ ta có tư cách nói lại câu vừa rồi chứ?

Lần này cả không gian lặng như tờ, ngay trưởng lão đoàn cũng vội vàng ngậm miệng. Ngoài những trưởng lão hung hăng với Thanh Đàn, những người còn lại rõ ràng đang lo lắng. Vị đại ca đột nhiên mọc ra của Thanh Đàn rõ ràng thực lực rất khủng bố, nếu chọc giận hắn thì e chẳng ai cản được hắn.

Trên tế đàn, cường giả Tài Phán Quân thì mừng rỡ, đến hai thái trưởng lão cũng chẳng có tác dụng gì, e là đoàn trưởng lão sẽ không dám đối kháng với điện chủ nữa.

Hai thái trường lão sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ từ

công thế hung hăng của Lâm Động.

- Ngươi!

Chúng nghiến răng nhìn lên Thanh Đàn trên tế đàn:

- Đây là việc nội bộ của Hắc Ám Điện. Ngươi lại nhờ đến người ngoài, ngồi trên vị trí điện chủ sao có thể khiến người ta phục?

Thanh Đàn nghe vậy phì cười:

- Hai vị thái trưởng lão, hai vị nói nghe hay thật. Chỉ là trước đó khi uy hiếp ta hai vị có nhớ thân phận của mình không? Hai vị cũng biết vai vế cao hơn cả sư phụ ta, nhưng những gì hai vị làm thì tính là gì?

Thanh Đàn cũng không còn là đứa trẻ ngây thơ nữa, lời nói này không chỉ khiến hai thái trưởng lão tái mặt mà ngay thủ lĩnh các phương vốn giữ vị trí trung lập cũng gật gù. Vừa rồi các ngươi ỷ già ức hiếp người không thấy nhục, giờ bị thiệt thòi lại lấy lôi ra nói, coi người khác ngu hết sao?

- Vốn dĩ đây là chuyện của Hắc Ám Điện, ta không tâm tư mà quản. Nhưng Thanh Đàn trước là muội muội của ta, sau mới là điện chủ Hắc Ám Điện. Các ngươi ức hiếp nó, ta là đại ca đương nhiên phải lấy lại công đạo cho nó. Chuyện hôm nay e là không dễ kết thúc như vậy.

Lâm Động lạnh lùng nhìn hai thái trưởng lão, trong giọng nói bình thản đó trào dâng đầy sát ý.

Lời nói của Lâm Động cũng cho thấy hắn sẽ không để yên khiến hai thái trưởng lão biến sắc. Sau khi giao thủ chúng mới cảm nhận được sự lợi hại của Lâm Động, nếu đấu chính diện e là dù liên thủ cũng không phải đối thủ của Lâm Động.

Những người trong trưởng lão đoàn mặt cũng tái đi. Nếu hai thái trưởng lão bị giải quyết thì họ sẽ mất đi chỗ dựa lớn nhất, đến lúc đó, với sự tàn nhẫn của

Thanh Đàn…chỉ nghĩ thôi cũng khiến toàn thân run rẩy.

- Ngươi cũng quá ngông cuồng rồi. Nghĩ Hắc Ám Điện bọn ta dễ ức hiếp sao?

Hai thái trưởng lão quát lên.

Lâm Động không nói gì, chỉ là trên trời lôi vân lại ngưng tụ, một thứ lôi đình lực cuồng bạo nhanh chóng hội tụ.

- Ngươi!

Hai thái trưởng lão thấy Lâm Động như vậy, ánh mắt lóe lên sự độc ác, nhìn nhau rồi nghiến răng:

- Được, đây là ngươi tự gây ra đấy, tưởng ta không có cách trị ngươi sao?

Vừa dứt lời, chỉ thấy một người giơ bàn tay ra. Ánh sáng tụ lại biến thành một viên ngọc đen to cỡ mắt rồng, trên đó phủ đấy những đường khắc phức tạp.

Lâm Động kinh ngạc, hắn cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ lạ từ đó.

Viên ngọc dần bay lên, hai thái trưởng lão cắn đầu lưỡi phun máu lên viên ngọc.

- Cung thỉnh tiên tổ chi linh!

Hai người đồng thanh hô, viên ngọc lập tức bạo phát hàng vạn tia hắc quang, hắc quang dần ngưng tụ rồi biến thành một quang ảnh mờ nhạt.

Quang ảnh đó thân thể cao ráo, mắt tựa ngọc, chỉ là không có nhiều linh trí, dù vậy cũng không trở ngại thứ năng lượng khủng bố tỏa ra từ cơ thể người đó. Năng lượng ấy, dù là hai thái trưởng lão Luân Hồi Cảnh cũng không bì kịp.

Thực lực của quang ảnh đó đã vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp.

Sắc mặt Lâm Động hơi ngưng trọng, ánh mắt có chút ngạc nhiên, Hắc Ám Điện quả nhiên ẩn tàng thủ đoạn, chẳng trách mà luôn bảo vệ được Hắc Ám Tổ Phù.

- Tiên tổ chi linh?

Quảng trường vang lên vô số tiếng kêu kinh ngạc, quang ảnh đó không ngờ lại là điện chủ đầu tiên của Hắc Ám Điện.

- Sao có thể? Sao chúng lại triệu hoán được tiên tổ chi linh?

Hai lão giả hắc bào cũng kêu lên.

Quang ảnh đó vừa xuất hiện thì Hắc Ám Thánh Liềm trong tay Thanh Đàn bỗng rung lên dữ dội. Sắc mặt Thanh Đàn thay đổi, vì nàng cảm thấy dường như Hắc Ám Thánh Liềm có mối liên hệ vô cùng mật thiết với quang ảnh kia.

Thanh Đàn siết chặt Hắc Ám Thánh Liềm, ánh mắt thay đổi, một lúc sau như hiểu ra điều gì, kêu lên:

- Đây chính là liềm linh của Hắc Ám Thánh Liềm?

Thái trưởng lão nghe Thanh Đàn kêu lên thì sắc mặt hơi thay đổi.

- Thì ra là vậy…chẳng trách mà sư phụ chưa từng nói đến liêm linh. Thì ra có kẻ ngầm trộm mất liêm linh. Các ngươi thật to gan, dám tự lý lấy cắp thánh vật chi linh. Đây là đại tội, đủ để tước đoạt thân phận thái trưởng lão của hai ngươi!

Vẻ mặt Thanh Đàn lạnh lùng quát.

Trên quảng trường bắt đầu có xao động, không ít người thuộc cao tầng Hắc Ám Điện vẻ mặt đầy chấn động. Liềm linh của Hắc Ám Thánh Liềm thì ra bị hai thái trưởng lão trộm mất, chẳng trách mà chúng chắc chắn nói Hắc Ám Thánh Liềm không hoàn chỉnh.

- Hừ, ở đây không đến lượt ngươi nói nhăng nói cuội!

Hai thái trưởng lão lóe hung quang, tâm thần khẽ động, đạo quang ảnh kia lướt một cái đến trước mặt Lâm Động, ánh sáng bùng phát, sức mạnh kinh thiên ập về phía hắn.

Khi quang ảnh đó giữ chân Lâm Động thì hai thái trưởng lão đã xông tới Thanh Đàn, xem ra muốn bắt lấy nàng, như vậy thì Lâm Động sẽ ném chuột sợ vỡ bình sứ.

- Hừ!

Thanh Đàn mắt lóe hàn quang, tay nắm chắc Hắc Ám Thánh Liềm, phù văn trên trán thêm rõ ràng, lưỡi liềm quét tới, trời đất như tối lại.

Keng!

Một thái trưởng lão đến trước, nguyên lực hùng hồn tụ nơi bàn tay, dùng tay không đỡ lưỡi liềm.

Chớp mắt không gian trở nên méo mó, cả Thanh Đàn và thái thượng trưởng lão đều lui mấy chục bước, nhưng không đợi nàng ổn định thì phía trên đã có một đạo quang ảnh nữa lao tới. Thái trưởng lão còn lại cũng ra tay hung hãn, công thế chém thẳng xuống.

Nhưng khi Thanh Đàn định ra tay thì một đạo bạch quang xuất hiện phía trước, thanh trường kiếm Thanh Phong chấn động, bắn ra một đạo kiếm quang không có gì nổi bật chống lại công thế của thái trưởng lão.

Phụt!

Kiếm quang lướt qua, máu tươi bắn tóe, thái thượng trưởng lão thét lên thảm thiết, thân hình bắn ngược ra sau đầy thảm hại, máu tươi đầy tay. Lão giận dữ nhìn thì thấy một thân ảnh mặc bạch y đứng trước mặt Thanh Đàn, trên lưỡi kiếm Thanh Phong dài ba thước vẫn còn máu nhỏ xuống.

Người này chính là Lăng Thanh Trúc từ nãy vẫn ẩn mình.

Biến cố này khiến vô số người nhìn sang, khi thấy thân ảnh bạch y kia thì ánh mắt đầy kinh ngạc.

Cường giả Hắc Ám Tài Phán lúc này mới sực tỉnh, vội vàng bảo vệ Thanh Đàn.

Thanh Đàn cũng ngạc nhiên nhìn Lăng Thanh Trúc vừa hiện thân, khí chất và gương mặt đằng sau tấm mạng khiến nàng hơi khựng lại, nhìn lên Lâm Động chu môi một cái rồi nhìn Lăng Thanh Trúc:

- Tỷ là ai vậy?

Lăng Thanh Trúc cũng hơi khựng người, rồi nói:

- Ta là Lăng Thanh Trúc.

Thanh Đàn nhìn nàng lầm bầm:

- Tỷ không phải là… Thanh Đàn không nói hết nhưng Lăng Thanh Trúc hiểu ý, bất giác nàng đỏ mặt rồi khẽ lắc đầu.

Thanh Đàn vẫn có chút hoài nghi nhưng không hỏi tiếp, chỉ nhìn lên bầu trời. Thực lực của tiên tổ chi linh hiển nhiên vô cùng đáng sợ, không biết Lâm Động có đối phó được không.

Bùm!

Năng lượng kinh người bùng nổ, Lâm Động lùi sau vài bước, hắn nhìn thấy cảnh tượng phía dưới thì sắc mặt tối sầm lại. Hai lão này thật không vô sỉ, nhân lúc này ra tay với Thanh Đàn.

Cơ mặt hai thái trưởng lão cũng giật giật, nhưng khi nhìn thấy đạo liềm linh

mới hơi an tâm. Tính là liềm linh chính là thần bảo vệ Hắc Ám Điện, chỉ cần nó nằm trong tay chúng thì hắn là Lâm Động không làm gì được.

Lâm Động biết những điều chúng nghĩ, hàn quang lóe qua, hắn vung tay lên, một đạo hắc quang bắn ra biến thành hắc ảnh cầm trường đao bảo vệ Thanh Đàn và Lăng Thanh Trúc. Có cỗ Thôn Phệ Thiên Thi này chắc chúng không dám đánh lén nữa.

- Tưởng thứ này sẽ bảo vệ được các ngươi sao?

Lâm Động ngẩng lên nhìn liềm linh cười khảy. Định ra tay thì Nham bỗng nhiên lên tiếng.

- Hề hề, cũng là thần vật chi linh, thứ này cứ giao cho ta.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1236

Thủ Đoạn

Ngươi?

Lâm Động nghe vậy bỗng khựng người, rồi cảm thấy buồn cười. Từ khi Nham tỉnh lại đến giờ hắn vẫn cứ trốn trong người Lâm Động, căn bản rất ít khi chủ động ta tay chiến đấu.

- Ngươi có được không vậy?

Lâm Động hỏi với vẻ hoài nghi, thực lực liềm linh rất mạnh, đủ sánh ngang với cường giả vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp. Nham tuy đã hồi phục nhưng hình như cũng chưa có được chiến đấu lực như vậy.

- Hừ, tốt xấu gì ta cũng là thần vật xếp thứ hai trên bảng Viễn Cổ Thần Vật đấy. Ở thời Viễn Cổ, thời kỳ đỉnh phong của ta, đối thủ một tầng Luân Hồi Kiếp chẳng là cái gì hết.

Nham phì cười.

Lâm Động cười, hắn cũng không nghi ngờ điều đó. Từ việc Đại Hoang Vu Bi áp chế vô số Dị Ma Vương có thể thấy, rõ ràng những món siêu cấp thần vật do Phù Tổ luyện chế ra có chiến đấu lực kinh người. Chỉ có đều, sau trận đại chiến năm đó chúng chưa hồi phục được hoàn toàn.

- Trong đại chiến, Hắc Ám Thánh Liềm bị tổn thương nặng nhất, Hắc Ám Chủ năm đó dùng Hắc Ám Thánh Liềm giao đấu với Dị Ma Hoàng, nhưng cuối cùng thảm bại, còn liềm linh cũng bị Dị Ma Hoàng tiêu hủy, từ đó khiến uy lực của Hắc Ám Thánh Liềm không còn như xưa.

Nham nói.

Lâm Động ánh mắt ngưng đọng, Hắc Ám Chủ hung hãn như vậy, dám giao đấu với Dị Ma Hoàng?

- Liềm linh này có lẽ là do người chủ thứ hai của Hắc Ám Tổ Phù khi tọa hóa dùng thân tế đao biến thành. Nhưng với năng lực của hắn hiển nhiên không thể tạo ra liềm linh. Vì thế có lẽ là bên trong Hắc Ám Thánh Liềm vốn còn lại tàn tích của liềm linh rồi được hắn dung hợp rồi tạo lại liềm linh mới.

- Có điều, linh trí của liềm linh nay rất yếu, mới ở giai đoạn ban đầu, ta muốn thu phục nó dễ như trở bàn tay.

Nham cười.

Lâm Động nghe thế mới gật đầu:

- Nếu vậy thì giao cho ngươi đấy.

Lâm Động và Nham nói chuyện trên bầu trời, còn hai thái trưởng lão thì sắc mặt thay đổi nhìn Thôn Phệ Thiên Thi đang đứng trước mặt Thanh Đàn, chúng có thể nhận ra sự nguy hiểm từ cỗ thiên thi này.

- Tên tiểu tử này rốt cuộc lai lịch thế nào, không chỉ thực lực bản thân vô cùng khủng bố mà còn thứ khôi lỗi lợi hại này!

Cả hai nhìn nhau đều nhận thấy sự bất an từ đối phương, sự việc hôm nay e là không kết thúc dễ dàng rồi.

- Giờ chỉ còn cách mong liềm linh đối phó được với Lâm Động… Cả hai cảm thán, ngẩng lên thì ánh mắt ngưng đọng:

- Đó là?

Chỉ thấy từ trong cơ thể Lâm Động bay ra một làn khói trắng rồi ngưng tụ lại

thành một đạo quang ảnh.

Quang ảnh đó cũng tương tự như liềm linh, nhưng khi không cảm nhận được sức mạnh khủng bố như của liềm linh thì chúng mới an tâm.

- Hừ, tiểu tử đó lẽ nào muốn dùng thứ đó đối phó với liềm linh? Đúng là không tự lượng sức.

Hai bọn chúng cười khảy, vẻ mặt đầy chế giễu.

Lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai quang ảnh trên bầu trời. Ai cũng nhận ra liềm linh đã là thủ đoạn cuối cùng của hai thái trưởng lão rồi. Nếu thất bại nữa thì e là những trưởng lão phản đối Thanh Đàn sẽ gặp xui xẻo.

Nham hiện ra, hắn nhìn liềm linh có phần đờ đẫn kia, lắc đầu nói:

- Không ngờ ngươi bây giờ lại thành ra thế này. Nhưng dù sao cũng tốt hơn là tan thành mây khói. Cho ngươi đủ thời gian thì sẽ phục hồi được thôi.

Ánh mắt trống rỗng của liềm linh nhìn Nham, không có chút dao động nào.

- Không đúng!

Hai thái trưởng lão thấy vậy ánh mắt thay đổi, thủ ấn vội vàng biến hóa điều khiển liềm linh ra tay.

- Liềm linh của Hắc Ám Thánh Liềm, không phải thứ mà loại các ngươi điều khiển được.

Nham nhìn chúng châm chọc, tay điểm ra trên không trung, một đạo bạch quang bắn thẳng lên trán liềm linh.

Khi bạch quang bắn vào, thân thể liềm linh đột nhiên rung nhẹ, vô số tia bạch quang bắn ra từ trong cơ thể, chỉ thấy chỗ ngực liềm linh dần hện lên những đường hoa văn màu đen.

Những đường hoa văn này trước sự chiếu rọi của bạch quang nhanh chóng tan chảy. Sắc mặt hai thái trưởng lão kịch biến, vì những đường hoa văn đó chính là chú văn chúng dùng để khống chế liềm linh, nhưng lúc này lại bị kéo ra khỏi thân thể liềm linh.

- Hỏng rồi!

Chúng sợ hãi, vội vàng thúc động chú văn, nhưng sau một tiếng rắc nhỏ, vô vàn đạo phù văn đó tan biến hết, ngay lập tức chúng đã mất đi quyền khống chế liềm linh.

- Sao có thể như vậy… Sắc mặt chúng tái trắng, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn Nham. Thực sự chúng không thể tưởng tượng được Nham lại dễ dàng phá giải chú văn như vậy. Năng lực này, dù là cường giả đỉnh phong vượt qua Luân Hồi Kiếp cũng không thể làm được mà!

Nham biến hóa thủ ấn, vô số đạo quang ấn rơi lên người liềm linh, thân thể hắn phát ra ánh sáng chói lòa, rồi tụ lại thành một viên ngọc đen.

Nham vẫy tay, viên ngọc rơi vào tay, hắn ném cho Lâm Động:

- Đặt liềm linh vào trong Hắc Ám Thánh Liềm thì nói mới dần phục hồi được.

Lâm Động nhận lấy viên ngọc, ánh mắt có phần kinh ngạc, rõ ràng hắn không ngờ Nham lại giải quyết liềm linh dễ dàng như vậy.

- Không có gì là lạ cả. Trong số những thứ chủ nhân luyện chế ra ta là đứng đầu, đương nhiên có cách áp chế những thứ khác.

Nham cười, tuy hắn chưa từng thể hiện thủ đoạn quá kinh người nào nhưng dù thế nào hắn cũng xếp thứ hai trên bảng Viễn Cổ Thần Vật, coi thường hắn thì quá là ngu ngốc.

Lâm Động gật đầu cười, rồi búng viên ngọc cho Thanh Đàn:

- Nhận lấy này.

Thanh Đàn thấy vậy, Hắc Ám Thánh Liềm trong tay bắn ra hắc quang hút viên ngọc vào trong thân liềm. Hắc Ám Thánh Liềm rung lên, tỏa ra những luồng dao động kinh nười. Thể hình vốn đã lớn lại phình to thêm, lại do người nhỏ bé như Thanh Đàn cầm, nhìn lại có chút mỹ cảm đặc biệt.

Những người trong trưởng lão đoàn thì sắc mặt tái trắng khi thấy cảnh đó. Đặc biệt là đại trưởng lão, thân thể không khỏi run rẩy, bước chân loạng choạng lùi sau hai bước.

Cả quảng trường xáo động, cảnh tượng này cho thấy điều gì họ hiểu rất rõ, cuối cùng sự bức cung của đoàn trường lão đã thất bại hoàn toàn.

Trên tế đàn, Thanh Đàn tay cầm Hắc Ám Thánh Liềm, vẻ mặt lạnh tanh, khẽ giơ Hắc Ám Thánh Liềm lên, một đạo hắc quang lóe qua, chỉ thấy tấm tổ bi dần tiêu tan, rồi Hắc Ám Tổ Phù trong cơ thể nàng cũng không bị áp chế nữa. Cả không gian cũng dần tối lại.

- Hai vị thái trưởng lão, hai ngươi cất giấu liềm linh, đã biết tội chưa?

Nghe tiếng quát của Thanh Đàn, hai thái trưởng lão run lên, định nói gì đó thì Lâm Động đáp xuống, khôi lỗi tay cầm trường đao cũng bay tới, thanh đao trong tay nó tỏa ánh sắc lạnh khiến chúng lạnh người.

Từ Lâm Động tỏa ra một thứ sát ý không hề che giấu. Hiển nhiên chỉ cần chúng có bất cứ dị động gì là sẽ phải đối mặt với công kích tựa lôi đình.

Sắc mặt hai thái trưởng lão thay đổi, cảm giác tử vong trào dâng khiến chúng sợ hãi, cuối cùng run rẩy nói:

- Chuyện hôm nay là hai người lão phu bị che mờ lý trí, mong điện chủ giơ cao đánh khẽ.

Bịch!

Hai người vừa dứt lời thì tất cả trưởng lão cùng quỳ xuống:

- Điện chủ, bọn ta cũng là bị đại trưởng lão bắt ép, mong điện chủ giơ cao đánh khẽ!

Đại trưởng lão nghe vậy sắc mặt tím tái, thân thể không ngừng run lên.

Cục thế biến đổi quá nhanh, không ai có thể ngờ đoàn trưởng lão trước đó còn chèn ép người như vậy giờ đã hoàn toàn thất bại.

Thủ lĩnh thế lực các phương cũng thầm cảm thán, ánh mắt nhìn lên thân ảnh trên tế đàn đầy kính sợ. Từ nay về sau hiển nhiên nàng đã là điện chủ thật sự của Hắc Ám Điện.

- Điện chủ, sự việc lần này liên quan đến quá nhiều người, nếu trách phạt toàn bộ thì e không có lợi cho Hắc Ám Điện.

Hai lão giả hắc bào hạ giọng nói.

Hai thái trưởng lão đó hiện nhiên cũng hiểu sự quan trọng của mình với Hắc Ám Điện nên mới đầu hàng dứt khoát như vậy.

Thanh Đàn khẽ gật đầu rồi phẩy tay. Chỉ thấy mấy chục đạo quang phù màu đen bay ra xuất hiện phía trước thái trưởng lão và các trưởng lão khác.

- Chư vị trưởng lão, hôm nay các ngươi bức cung ta đã là tử tội, nhưng niệm tình những cống hiến của các ngươi với bản điện nên ta tạm tha chết. Tội chế có thể miễn nhưng tội sống không thể tránh. Đây là Hắc Ám Thánh Phù của Hắc Ám Điện, muốn giữ mạng thì hãy nuốt nó.

Thanh Đàn lạnh lùng nói.

Những trưởng lão kia nghe thế sắc mặt đều thay đổi, họ không lạ gì Hắc Ám

Thành Phù. Một khi đã nuốt nó thì tính mạng của họ tuyệt đối nằm trong tay Thanh Đàn, chỉ phản kháng một chút là sẽ xương cốt cũng không còn.

- Chỉ cần mọi người sau này trung thành một lòng với bản điện, ta tự nhiên sẽ không ra tay, Hắc Ám Thánh Phù cũng hoàn toàn vô dụng. Bản điện cũng không tự dưng lại làm yếu đi sức mạnh của bản điện.

Thanh Đàn nhìn lướt qua những trưởng lão còn do dự kia, bình thản nói:

- Thế nào? Xem chừng chư vị trưởng lão vẫn còn ý phản đối?

- Bọn ta không dám!

Các trưởng lão cuối cùng nghiến răng, nuốt hết Hắc Ám Thánh Phù. Dù thế nào thì giữ được cái mạng vẫn tốt hơn là chết. Hơn nữa Thanh Đàn nói rất đúng, họ là tinh anh trong điện, chỉ cần không có ý phản bội thì Thanh Đàn sẽ không ra tay với họ.

Hai thái trưởng lão thấy thế cuối cùng thở dài, cũng nuốt Hắc Ám Thánh Phù.

Thanh Đàn khẽ gật đầu, nhìn sang đại trưởng lão, ngươi duy nhất chưa nuốt Hắc Ám Thánh Phù:

- Còn với kẻ chủ mưu tội ác thì khó tránh tội chết. Chư vị trưởng lão, còn không bắt lão lại?

- Ngươi!

Sắc mặt đại trưởng lão biến đổi, định hét lên nhưng lại cảm nhận được những ánh mắt không hề thân thiện từ xung quanh. Không đợi lão phản kháng thì họ đã cùng ra tay, nguyên lực hùng hồn áp chế khiến hắn không động đậy được gì.

- Tống lão vào trong Hắc Ám Tài Phán, xử lý theo điện quy!

Sắc mặt đại trưởng lão lập tức hiện lên vẻ tuyệt vọng. Những trưởng lão kia

thân thể cũng khẽ rung lên. Vào Hắc Ám Tài Phán thì chết còn là điều xa sỉ. Lúc này họ mới thấy may mắn vì trước đó không thể hiện thái độ quá nhnah.

Trên quảng trường, thủ lĩnh các phương thấy vậy tim đều run lên. Coi như đã lĩnh hội được thủ đoạn của tân điện chủ. Chỉ trong vài chiêu, không chỉ bảo vệ được thực lực Hắc Ám Điện mà còn khống chế hết sức mạnh trong tay. Hơn nữa còn chấn nhiếp được đám trưởng lão. Hắn là sau này không kẻ nào dám làm chuyện hôm nay nữa.

Thủ đoạn đó…quá lợi hại!

Trên bầu trời, Lâm Động bình tĩnh nhìn Thanh Đàn thu dọn một cách hoàn hảo, nhưng hắn không hề thấy vui, mặt không chút biểu cảm thu Thôn Phệ Thiên Thi lại rồi đáp xuống tế đàn.

Thanh Đàn thấy thế, đương nhiên hiểu hắn đang nghĩ gì. Nàng khẽ khoát tay bảo tất cả giải tán chỉ giữ lại hai lão giả hắc bào.

Mọi người đi hết, nàng mới cúi đầu tiến lại bên cạnh Lâm Động, khẽ kéo áo hắn. Lâm Động chỉ lạnh lùng nhìn nàng, hừ một tiếng:

- Thủ đoạn thật giỏi nha, học ở đâu thế?

Hắn thật sự nổi giận rồi, tuy hắn biết, Thanh Đàn muốn ngồi vững trên vị trí điện chủ thì khó tránh phải dùng thủ đoạn, nhưng với tư cách là đại ca, hắn không hề muốn một tiểu nha đầu nhí nhảnh lại có tâm cơ đáng sợ như vậy. Vì đôi khi, dùng thủ đoạn nhiều không phải là một sự xâm thực với bản thân sao?

Thanh Đàn khẽ mím môi, rồi ôm lấy Lâm Động, vùi mặt vào lòng hắn, đôi vai nhỏ khẽ run lên rồi giọng nói nghẹn ngào ấm ức vang lên:

- Muội cũng không muốn thế này đâu. Nhưng…huynh không có ở đây, không quan tâm muội nữa…Chỉ cần báo thù được cho huynh thì dù có trở thành người huynh không thích muội cũng mặc kệ.

Thân thể Lâm Động cứng lại, hắn nhìn cô gái trong lòng mình, thở dài, nha đầu này đúng là biết cách nắm đúng tử huyệt của hắn. Nói như vậy rồi hắn còn trách được gì đây?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1237

Dị Ma Tấn Công

Sau sự ra tay kịp thời và thủ đoạn hoàn hảo thể hiện cả ân lẫn uy của Thanh Đàn, sự rối loạn trong Hắc Ám Điện chưa gây được bao nhiêu sóng gió đã bị trấn áp.

Sự trấn áp đó không chỉ không khiến Hắc Ám Điện bị thương gân động cốt mà còn giúp Thanh Đàn có toàn bộ sức mạnh nắm giữ Hắc Ám Tổ Phù. Từ nay về sau nàng đã là điện chủ chân chính của Hắc Ám Điện. Đương nhiên với địa vị của Hắc Ám Điện ở Bách Huyền Vực hiện nay, muốn gọi nàng là nữ hoàng chí cao vô thượng của Bách Huyền Vực cũng không phải không thể.

Tình huống này hiển nhiên là Lâm Động chưa từng nghĩ tới. Hắn không thể ngờ có một ngày cái đuôi theo sát hắn lại có thành tựu khiến hắn ngạc nhiên đến không nói nên lời thế này.

Có điều, thành tựu này lại khiến hắn cảm thấy vô lực. Điều hắn vốn mong muốn có được chỉ là một tiểu nha đầu đáng yêu nhí nhảnh, vui vẻ.

Đương nhiên hắn không thể thay đổi được điều gì nữa rồi nên cũng đành chấp nhận. Đặc biệt là mỗi khi hắn nổi giận, nha đầu đó lại lập tức tỏ vẻ ấm ức, mặc cho hắn đánh mắng gì cũng được khiến hắn vừa tức vừa buồn cười.

Nhưng điều khiến hắn thở phào được đó là ít nhất nha đầu Thanh Đàn này khi đối diện với hứn vẫn là thứ tình cảm xuất phát từ đáy lòng như nhiều năm trước đây. Tình cảm ấy thuần túy không pha chút tạp chất nào. Kỳ thực đây cũng là nguyên nhân cuối cùng Lâm Động vẫn mặc cho nha đầu đó giả đáng thương, hồ đồ cho qua.

Tuy hắn rất yêu thương nàng, nhưng nếu thứ tâm kế mà nàng học được lại dùng cho người thân cận thì hắn mới thấy thất vọng thật sự. Đó là điều hắn kiêng kỵ nhất.

Sau khi Tế Điển kết thúc, mấy ngày sau đó Lâm Động ở lại Hắc Ám Thành. Vì Hắc Ám Điện mới vừa ổn định lại, hiển nhiên Thanh Đàn phải làm rất nhiều việc nên hắn cũng không thể cưỡng ép nàng đi khỏi đây được, đành phải chờ nha đầu này làm xong việc vậy.

Đây là một khu rừng trúc u tịnh, bên trong có hai ba gian nhà trúc với màu xanh ngọc bích thanh mát khiến tâm hồn người ta sảng khoái.

Lâm Động ngả người trước gian nhà, miệng ngậm lá trúc, ánh nắng chiếu lên người khiến toàn thân hắn uể oải. Hắn nằm một lúc rồi ngồi dậy, nhìn về phía trước, ở đó là nữ tử tuyệt sắc mặc bạch y, tay cầm thanh kiếm Thanh Phong khẽ múa, cảnh tượng đẹp đến kinh hồn động phách.

Nhìn một nữ tử múa kiếm, đặc biệt là khi người đó lại có dung nhan khuynh nước khuynh thành thì rõ ràng là vô cùng thích thú.

Hắn nhìn như găm mắt vào thân ảnh mỹ lệ kia, nàng cũng như phát hiện ra, mũi kiếm khẽ lay động, ngón tay búng nhẹ, hơn chục chiếc lá trúc sắc như lưỡi kiếm bắn thẳng về phía Lâm Động.

Hắn không hề động đậy, mặc cho lá trúc lướt qua người, để lại dưới đất những vết sâu hoắm.

Lăng Thanh Trúc thu kiếm về đứng thẳng người dậy, nhìn về Lâm Động không kìm được lắc đầu bất lực. Rất nhiều võ học nàng luyện đều cần tịnh tâm, nàng cũng khá tự hào về tâm cảnh của mình, dù là thiên quân vạn mã, tuyệt thế cường giả thì cũng khí phá vỡ tâm cảnh của nàng. Chỉ có tên kia, chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến nàng không thể tĩnh tâm được.

Thế thì còn tu luyện cái gì?

Lâm Động nhìn ánh mắt của Lăng Thanh Trúc, không kìm được cười:

- Ngồi xuống nghỉ đi, nàng cùng ta vượt qua nghìn trùng núi non đến Bách Huyền Vực này, rất mệt phải không?

Lăng Thanh Trúc do dự một chút rồi ngồi xuống trước căn nhà trúc, đưa tay lên che tia nắng chiếu qua kẽ lá Ánh sáng khiến đôi mặt thanh lạnh của nàng ấm áp hơn nhiều, nàng quay sang nhìn Lâm Động, khẽ cắn môi, trầm mặc một lúc lâu rồi đột nhiên nói:

- Vì ta bảo ngươi không được hỏi chuyện về Thái Thượng Cảm Ứng Quyết nên ngươi không hỏi gì sao?

Lâm Động khựng lại vì câu hỏi bất ngờ đó của nàng, hắn quay lại. Lăng Thanh Trúc thấy thế ngoảnh mặt đi.

- Nàng bảo ta không hỏi đương nhiên có lý do của nàng.

Lâm Động cười, hắn nhìn đôi mắt hơi cụp lại của Lăng Thanh Trúc rồi nói:

- Hơn nữa, ta cũng hy vọng mình không học được. Có những thứ…. ta sợ mình không trả được.

Lăng Thanh Trúc nói:

- Ngươi có ân tình với Cửu Thiên Thái Thanh Cung, ngươi muốn học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết cũng là hợp tình hợp lý.

- Vậy nếu là người khác có ân tình với Cửu Thiên Thái Thanh Cung, nàng có dạy không?

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc hỏi.

- Ngươi!

Đôi mắt Lăng Thanh Trúc bỗng trào lên nộ ý, đứng bật dậy định bỏ đi nhưng Lâm Động đã nắm lấy tay nàng.

Hai bàn tay chạm nhau, cảm giác mềm mại, mát lạnh khiến người ta không muốn buông.

Thân thể hai người dường như đột nhiên cứng lại ngay khoảnh khắc ấy. Lăng Thanh Trúc cũng không ngờ hắn lại có hành động này, ban đầu sững người rồi vội vàng rút tay về, nhưng đã bị Lâm Động giữ chặt lại.

- Ngươi làm gì vậy?!

Lúc này đến Lăng Thanh Trúc cũng hoảng loạn, kêu lên.

Lâm Động giữ tay nàng nhưng không có hành động gì khác, chỉ cười:

- Thế nàng có còn dùng cái ân tình gì đó để lấp liếm không?

Lăng Thanh Trúc khẽ cắn môi, nhiệt độ từ lòng bàn tay khiến thân thể nàng mềm đi, ngoảnh lại nhìn gương mặt tươi cười kia, cuối cùng thở dài không giằng tay ra nữa.

Ánh nắng chiếu xuống khu rừng trúc yên tĩnh, hai người một người đứng một ngồi, tay trong tay, tia nắng chiếu lên hai người tạo nên vầng sáng tuyệt đẹp.

Cảnh tượng đó không biết kéo dài trong bao lâu, ở phía xa đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới, giọng Thanh Đàn vang lên:

- Lâm Động ca!

Tiếng nói phá vỡ sự tĩnh lặng, Lăng Thanh Trúc vội vàng rụt tay về, quay đi không nhìn hắn nữa, chỉ là gương mặt hơi ửng hồng.

Lâm Động cười rồi đứng dậy. Từ phía xa một thân ảnh lao tới, nhún chân nhảy lên lao vào lòng hắn.

Phía sau còn có một vài cường giả Hắc Ám Điện, nhưng khi thấy cảnh tượng đó họ vội cúi đầu, thận trọng lùi ra ngoài.

Lâm Động nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, âu yếm xoa đầu nàng:

- Làm xong việc hôm nay rồi à?

- Cũng tạm rồi.

Thanh Đàn vươn vai, rồi ôm lấy tay Lâm Động, cười hi hi:

- Lâm Động ca có nhớ muội không?

- Mới một tí nhớ làm gì?

Lâm Động lắc đầu cười:

- Có điều, cha mẹ nhớ muội lắm. Mau sắp xếp công việc xong theo ta về Đông Huyền Vực thăm cha mẹ.

- Về rồi thể nào cha cũng đanh mặt lại, mẹ chưa biết chừng còn đánh mông muội. Lâm Động ca phải bảo vệ muội đó.

Thanh Đàn lưỡng lự, có chút sợ sệt nói, khi rời khỏi nhà nàng còn cãi nhau với Liễu Nghiên… - Tự làm tự chịu, về mà chịu phạt đi.

Lâm Động lạnh lùng nhìn nàng lắc đầu.

Thấy Lâm Động kiên quyết như thế, Thanh Đàn nhăn mặt.

Lăng Thanh Trúc ở bên cạnh nghe họ nói chuyện cũng buồn cười.

- Thanh Trúc tỷ, tỷ ở đây vẫn tốt chứ?

Thanh Đàn cũng nhìn Lăng Thanh Trúc, cười hỏi.

Lăng Thanh Trúc mỉm cười gật đầu.

Lâm Động thấy hai người nói chuyện cũng không xen vào, một lúc sau mới kéo Thanh Đàn ra hỏi:

- Thanh Đàn, hỏi muội chuyện này, chắc muội biết dị ma chứ?

- Dị ma?

Lâm Động khựng người, rồi gật đầu:

- Giờ muội cũng là người nắm giữ Hắc Ám Tổ Phù, đương nhiên biết dị ma.

- Vật thì Bách Huyền Vực có từng xuất hiện dấu tích của dị ma không?

Lâm Động hỏi, dị ma có động tĩnh ở Đông Huyền Vực lớn như vậy, chắc không thể không có động tĩnh gì ở Bách Huyền Vực chứ?

Thanh Đàn nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Hắc Ám Điện thống soái Bách Huyền Vực, nhiều năm nay cũng từng giao thủ với dị ma tà ác, nhưng không có gì lớn.

Lâm Động thầm ngạc nhiên, lẽ nào Bách Huyền Vực này lại thực sự sạch sẽ? Với thủ đoạn của Ma Ngục, ngay Thiên Yêu Điêu tộc còn bị xâm nhập, Hắc Ám Điện tuy cũng lợi hại nhưng không đến nỗi khiến Ma Ngục bó tay chứ? Lẽ nào chúng e dè Hắc Ám Tổ Phù?

Nghĩ không ra, Lâm Động chỉ biết lắc đầu, tạm gác chuyện này lại.

Thanh Đàn đã làm xong sự vụ trong điện nên ở lại nói chuyện với họ, thoắt cái đã đến đêm, nha đầu này dường như cứ ở bên Lâm Động là lười nhác, khi trăng lên, nàng nằm ườn trong lòng hắn say ngủ.

Lâm Động nhìn Thanh Đàn nằm trên đùi mình như mèo con, mỉm cười rồi

thận trọng bế lên đặt vào giường trong nhà, đắp chăn rồi lặng lẽ ra ngoài.

Lăng Thanh Trúc đứng dưới ánh trăng, thấy Lâm Động bước ra, nàng khẽ nói:

- Thanh Đàn rất thích ngươi.

- Từ nhỏ nó đã vậy rồi.

Lâm Động gật đầu.

Lăng Thanh Trúc nhìn hắn, đang định nói gì đó thì thần sắc cả hai đều thay đổi, ngẩng lên thì thấy một hắc ảnh đứng trên cây trúc, dưới ánh trăng nhìn vô cùng quỷ dị.

Lâm Động thấy hắc ảnh đó đồng tử hơi co lại.

- Hà hà, ngươi chính là Lâm Động mà Tứ Vương Điện nói phải không?

Hắc ảnh đó nhìn Lâm Động, khẽ cười.

- Không biết các hạ là đại nhân vật nào trong Ma Ngục?

Lâm Động cười khảy.

Hắc ảnh hơi ngẩng đầu, gương mặt phủ đầy ma văn hiện ra, hắn nhếch mép:

- Tại hạ Ma Ngục Thất Vương Điện, đến đây vì các hạ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1238

Thất Vương Điện

Tại hạ Ma Ngục Thất Vương Điện, đến đây vì các hạ.

Khi câu nói đó được thốt ra, sắc mặt Lâm Động kịch biến, thân thể cũng căng lên.

Theo những gì hắn biết về Ma Ngục, những kẻ khủng bố nhất trong tổ chức dị ma này được lấy tên Vương Điện. Thập Vương Điện lần trước thực lực theo như Lâm Động suy đoán cũng là cường giả Luân Hồi Cảnh vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp, mà kẻ tự xưng Thất Vương Điện đây thực lực có lẽ không hề thua kém Thập Vương Điện.

Đây còn là lần đầu tiên Lâm Động thật sự đối mặt với một nhân vật đỉnh cao trong Ma Ngục.

Tứ Vương Điện gặp ở Đông Huyền Vực tuy lợi hại nhưng dù sao cũng chỉ là một phân thân không thể tạo uy hiếp quá lớn cho Lâm Động. Nhưng Thất Vương Điện lúc này lại là bản thể thật sự.

Hắc lôi quang lóe lên trong mắt Lâm Động, nguyên lực, tinh thần lực cùng trào dâng. Lâm Động lúc này đang đã đề cao cảnh giác như gặp phải đại địch.

Lăng Thanh Trúc bên cạnh cũng nhìn Thất Vương Điện chăm chăm, thanh kiếm trong tay phát ra những âm thanh rất nhỏ.

- Thật không ngờ, vì một tiểu nhân vật như ta mà Ma Ngục các ngươi lại cho xuất động một đại nhân vật như vậy.

Lâm Động chậm rãi nói.

- Hà hà, các hạ đừng khiêm tốn như vậy. Ngươi bây giờ không phải tiểu nhân vật gì nữa rồi. Trong danh sách những kẻ buộc phải giết của Ma Ngục bọn ta, ngươi cũng xếp trong những hàng đầu tiên. Vì thế ta xuất động là việc cần thiết thôi.

Thất Vương Điện hàm tiếu nói.

Lâm Động cười khảy:

- Có điều, đại nhân vật như ngươi một khi động thủ thì sẽ kinh thiên động địa, không sợ Lôi Chủ đã thức tỉnh đến tìm sao?

Nghe Lâm Động nói vậy, nụ cười của Thất Vương Điện cũng dần ngưng đọng, hắn khẽ nói:

- Lôi chủ trước đây chìm vào giấc ngủ ở Bách Huyền Vực, vì thế bọn ta cũng rất ít khi đến đây. Nhưng nay hắn đã tỉnh và rời khỏi Bách Huyền Vực, nếu giải quyết ngươi nhanh chóng thì hắn không thể cảm ứng được.

- Vậy sao?

Lôi quang trong mắt Lâm Động càng thêm rõ rệt, một luồng sức mạnh dồi dào lan tỏa.

Thất Vương Điện gật đầu cười, mắt đảo một vòng rồi nói:

- Nhưng ở đây không phải chỗ tốt để động thủ, e là phải mời ngươi theo bọn ta một chuyến.

Dứt lời, hắn vung tay lên, không gian xung quanh đột nhiên biến dạng, năm đạo hắc ảnh hiện ra một cách quỷ dị. Đồng tử Lâm Động co lại khi phát hiện chúng đều có thực lực cấp Dị Ma Vương.

Rõ ràng, Ma Ngục lần này vì để đối phó với hắn đã dốc lực lượng không nhỏ.

Năm hắc ảnh vừa hiện ra, bàn tay lập tức bắn ra hắc quang. Hắc quang đan xen trên không trung thành một đạo trận pháp bao trùm lấy hai người Lâm Động.

- Thanh Trúc, rút lui!

Lâm Động thấy thế, giật mình kéo Lăng Thanh Trúc về sau, nhưng khi họ thoát ra khỏi phạm vi quang trận thì không gian xung quanh đột nhiên méo mó.

- Na di!

Năm hắc ảnh hô một tiếng, không gian biến dạng đến cực điểm, quang trận lóe sáng, năm hắc ảnh, Thất Vương Điện và hai người Lâm Động cùng biến mất một cách quỷ dị. Chỉ còn lại dao động trong không gian cho thấy vừa có chuyện gì đó xảy ra ở đây.

Bùm!

Ngay khi họ biến mất, trong gian nhà trúc bùng nổ hắc quang, cả gian nhà biến thành hư vô. Tiếp đó một thân ảnh bay ra, nàng đứng trên không, gương mặt đầy sát ý lạnh băng.

Vút vút!

Trên không trung có những âm thanh xé gió gấp gáp, chỉ nháy mắt đã có hàng nghìn thân ảnh xuất hiện xung quanh gian nhà trúc, thấy Thanh Đàn họ vội quỳ xuống.

- Đám phế vật các ngươi, trong Hắc Ám Thành có nhiều dị ma xâm nhập như vậy mà các ngươi không phát hiện ra, giữ lại các ngươi còn có ích gì?

Hắc Ám Thánh Liềm hiện ra trong tay Thanh Đàn, ánh mắt nàng đầy nộ hỏa nhìn cường giả Hắc Ám Điện, quát lớn.

Cảm nhận được sát ý kinh người từ Thanh Đàn, những cường giả kia sắc mặt tái nhợt, vội vàng nói:

- Điện chủ bớt giận!

- Điện chủ!

Hai lão giả hắc bào vội vàng bay tới, họ dừng lại khi còn cách Thanh Đàn một khoảng, nhìn chỗ không gian biến dạng, nói:

- Điện chủ, thực lực đám dị ma này vô cùng khủng khiếp, cường giả bình thường căn bản không thể phát hiện được.

Thanh Đàn nghiến răng, ánh mắt tràn ngập hàn ý băng hàn, đâu còn là cô gái nhỏ ngoan ngoãn trong lòng Lâm Động, mà là vị nữ hoàng nắm trong tay quyền sinh sát của Bách Huyền Vực.

Nàng hít một hơi sâu, không thể phát tiết nộ họa lên những thủ hạ kia được. Dị ma đúng là rất khủng bố, thậm chí đến nàng vừa rồi mới phát giác ra. Nhưng nàng cũng biết mình quá sơ suất, vì chỉ khi ở bên cạnh Lâm Động thì nàng tự thu lại sự cẩn thận học được bao lâu nay, nhưng nào ngờ lần này lại hại Lâm Động.

- Điện chủ, dao động không gian này rất mạnh, nhưng ta thấy có lẽ không phải truyền thống từ xa, hơn nữa Lâm Động đại nhân cũng không phải người thường, dịch chuyển không gian trong thời gian dài hắn chắc chắn phá vỡ được. Vì thế có lẽ nơi dịch chuyển không gian này ở chính xung quanh Hắc Ám Thành.

Hai lão giả cũng có kinh nghiệm phong phú, nhìn một chút rồi trầm ngâm nói.

Hàn quang lóe lên trong mắt Thanh Đàn, nàng vung tay, trầm giọng nói:

- Dặn xuống dưới, phái tất cả Chấp Pháp Quân, Hắc Ám Tài Phán Quân tìm kiếm từng tấc đất của Hắc Ám Thành trong vòng nghìn dặm. Có bất cứ dao động

kinh người từ bất cứ hướng nào lập tức hồi báo.

- Rõ!

Cường giả Hắc Ám Điện lập tức đáp lời, vội vàng đi hạ lệnh, không dám ở lại chỗ Thanh Đàn lúc này hỏa khí đang thịnh nữa.

Thanh Đàn nhìn những nhân ảnh kia giải tán, tay siết chặt lại, răng nghiến trèo trẹo, phù ấn trên trán không ngừng phát sáng, rõ ràng nàng vô cùng phẫn nộ trước việc Lâm Động bị cướp đi ngay trước mũi mình.

Sau mệnh lệnh của Thanh Đàn, cả Hắc Ám Điện trở nên náo động.

Trong khu rừng rậm rạp, trên bầu trời là vầng trăng bàng bạc phủ xuống khu rừng một lớp ngân sa.

Ầm!

Không gian vốn yên tĩnh bỗng nhiên rung lên kịch liệt, hắc quang tỏa sáng, đến khi tan đi thì để lộ một vài thân ảnh.

- Hà hà, chỗ này không tồi, dùng để mai táng chắc hai vị sẽ hài lòng.

Thất Vương Điện mỉm cười nhìn hai người Lâm Động.

Hắc Ám Thành dù gì cũng là địa bàn của Hắc Ám Điện, hơn nữa điện chủ Hắc Ám Điện là Thanh Đàn lại có Hắc Ám Tổ Phù và Hắc Ám Thánh Liềm hoàn chỉnh. Nếu động thủ ở đó thì khó tránh xảy ra điều không mong muốn. Vì thế chúng đã dùng một số thủ đoạn chuyển Lâm Động ra khỏi Hắc Ám Thành. Như thế sẽ đảm bảo cho kế hoạch của chúng không có gì sai sót.

Lâm Động mặt không chút biểm cảm nhìn trận thế khá khủng trước mắt. Một Thất Vương Điện thực lực ít nhất là vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp, năm Dị Ma Vương sánh ngang cường giả Luân Hồi Cảnh. Trận dụng này dù là hắn cũng cảm thấy nguy hiểm.

- Lát nữa động thủ, ta sẽ cố hết sức cản chúng lại, nàng tìm cơ hội thoát đi tìm Thanh Đàn.

Lâm Động quay sang khẽ nói với Lăng Thanh Trúc.

Lăng Thanh Trúc nhìn hắn lắc đầu:

- Ngươi đừng nói với ta những lời đó. Tình hình bây giờ ngươi khó lòng đối phó. Nếu ta đi, Thanh Đàn có đến cũng vô ích.

Thấy nàng như vậy, Lâm Động bất giác tức giận, nhưng ánh mắt lạnh lùng của nàng khiến hắn chỉ đành lắc đầu bất lực.

- Hắn là lát nữa động thủ sẽ gây a động tĩnh không nhỏ. Xem ra ta phải chuẩn bị một chút.

Thất Vương Điện cười nhìn hai ngươi, rồi đột nhiên khẽ đưa tay lên.

Uỳnh!

Chỉ thấy năm Dị Ma Vương đột nhiên bùng phát ma khí, biến thành một quầng sáng khổng lồ chụp xuống Lâm Động. Làm vậy đã tách biệt mọi năng lượng không thể truyền ra ngoài. Hiển nhiên là Thất Vương Điện quyết tâm giết Lâm Động rồi.

Thất Vương Điện gật đầu mỉm cười, cúi nhìn Lâm Động rồi nói:

- Ngoài Phù Tổ ra, ngươi là người đầu tiên ta gặp có thể nắm giữ nhiều tổ phù. Vì thế, tuy giờ ngươi chưa là khc nhưng trong danh sách buộc phải giết của Ma Ngục, ngươi chỉ xếp sau Bát Chủ Viễn Cổ mà thôi.

- Nhưng đáng tiếc, sau hôm nay có lẽ tên ngươi sẽ được xóa khỏi danh sách.

Sau khi Thất Vương Điện dứt lời, ma khí trào lên điên cuồng. Cả núi rừng khô héo, thậm chí nguyên lực trong trời đất cũng phát ra âm thanh ai oán.

Vút!

Thất Vương Điện cười sung sướng, hắn khẽ điểm tay ra, chỉ thấy chùm ma khí giống như dịch thẻ xé tan hư không, bắn thẳng về phía Lâm Động nhanh như chớp giật.

Lâm Động thấy Thất Vương Điện ra tay, ánh mắt trào dâng sát ý, tay vung lên, một đạo hắc ảnh bay ra, tay cầm trường đao chém mạnh xuống chùm hắc khí.

Keng!

Tia lửa bắn tung tóe, không gian vỡ tan, Thôn Phệ Thiên Thi cầm trường đao bị đánh bật mấy chục trượng. Lâm Động ngưng thần, từ sao khi có Thôn Phệ Thiên Thi được Thôn Phệ Chủ cường hóa, đây là lần đầu tiên thấy nó bị yếu thế.

- Hà hà, đây là Thôn Phệ Thiên Thi của Thôn Phệ Chủ sao? So với năm đó mạnh hơn không ít, nhưng thứ này hôm nay không cứu được ngươi đâu.

Thất Vương Điện cười nhạt, hắn nhắm mắt lại, ma hải cuộn trào, một luồng áp lực khủng bố dần lan tỏa.

Rõ ràng Thất Vương Điện chuẩn bị động sát thủ rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1239

Ma Hoàng Giáp

Uy lực khủng khiếp từ ma khí lan tỏa khắp không gian khiến cả trời đất cũng phải thất sắc.

Đây là lần đầu tiên Lâm Động cảm nhận được chiến đấu lực khủng bố của cao tầng Ma Ngục. Sức mạnh này cường đại đến mức khiến dũng khí phản kháng của người ta cũng bị yếu đi.

Lâm Động hít sâu một hơi, sắc mặt đầy sự ngưng trọng. Với thực lực hiện tại, dựa vào tu vi nguyên lực chạm tới Luân Hồi và tinh thần lực Đại Phù Tông Cảnh, hắn có thể chiếm ưu thế khi đấu với cường giả Luân Hồi Cảnh. Nếu mượn sức mạnh của hai đại tổ phù nữa thì có thể giao đấu với cường giả đỉnh phong vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp. Nhưng từ góc độ nào đó mà nói thì đó đã là cực hạn rồi.

Nhưng hiện tại Thất Vương Điện lại có thực lực sánh ngang với cường giả Luân Hồi Cảnh vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp.

Nguy cơ này thật sự không dễ mà vượt qua được đâu… Lâm Động nắm chặt tay, đôi mắt đen nhìn chăm chăm lên Thất Vương Điện quanh người là ma khí đầy trời. Trong mắt hắn dần hiện lên những tia hung quang sắc lẹm.

Bao năm nay Lâm Động hắn đã trải qua vô số trận chiến sinh tử, từ lâu đã rèn được cho mình sự gan dạ không biết sợ trước bất cứ đối thủ nào. Đối thủ hiện tại tuy lợi hại nhưng nếu hắn ta nghĩ có thể dễ dàng giải quyết Lâm Động thì có hơi ngây thơ quá.

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời, lôi vân nhanh chóng hội tụ, tiếng sấm rung chuyển trời đất vang lên.

Hai mắt Lâm Động lúc này một bên đã thành màu đen sâu thẳm, một bên lại lấp lánh ánh lôi quang, trong sự quỷ dị tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo đến cực điểm.

- Hừ.

Thất Vương Điện cười nhạt nhìn Lâm Động, nhưng ánh mắt hắn không hề có ý cười nào, chỉ là sự lạnh lùng vô tận. Ngay sau đó hắn điểm một ngón tay trên không.

Uỳnh!

Ma hải phía sau cuộn trào biến thành con ma mãng chín đầu khổng lồ. Ma mãng gầm thét, ma khí bắn ra che khuất cả mặt trời.

Ma khí cuồn cuộn, con ma mãng chín đầu lao vút tới, không gian bị lực xung kích khiến cho vỡ vụn.

Ầm ầm!

Lôi vân trên bầu trời cuộn trào điên cuồng, lôi tương chảy xuống như dòng ngân hà đem theo thanh thế kinh thiên động địa hung hăng oanh kích lên người con ma mãng chín đầu.

Lôi quang nhấp nháy trên người con ma mãng, tuy những nơi lôi tương đi qua thì ma khí bị đẩy lùi nhưng ngay sau đó lại có ma khí khủng bố hơn trào lên, cuối cùng làm tan chảy hết lôi tương mang sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù.

Cái mồm khổng lồ đầy ma khí của con ma mãng chín đầu xuyên qua không gian, lao về phía Lâm Động.

Lâm Động thấy thế, lôi quang trong mắt nhấp nháy, tay giơ lên cao, chỉ thấy

một đạo lôi đình hàng nghìn trượng đánh xuống, biến thành cây lôi thương khổng lồ.

Lâm Động tay cầm lôi thương, từ trong cổ họng hô một tiếng trầm thấp, thân thể hắn bỗng lao vút tới như tia chớp, xông thẳng về phía mồm ma mãng chín đầu.

Lôi quang bùng nổ từ trong mồm ma mãng, nó gầm lên, chỉ thấy lôi quang đã xuyên qua người nó giống như hàng vạn thanh lôi kiếm đâm xuyên qua vậy.

Bùm!

Ma mãng chín đầu nổ bùm một tiếng, ma tương bắn tứ phía, một đạo lôi quang bay ra, Lâm Động được bao bọc quanh lôi quang tựa như Lôi Thần giáng lâm.

- Thôn phệ!

Lâm Động đánh nổ tung ma mãng chín đầu, bàn tay giơ về phía Thất Vương Điện, đầu ngón tay lấp lánh hắc quang, chỉ thấy không gian quanh Thất Vương Điện bỗng nhiên vỡ vụn, bốn cái hắc động khổng lồ hiện ra vây hắn ở trong, thôn phệ lực bùng nổ, lực kéo như muốn xé tan hắn ra.

- Ha ha.

Thế nhưng Thất Vương Điện chỉ cười lớn đầy vẻ chế giễu, sau đó ma khí hùng hồn bùng nổ từ trong cơ thể hắn.

Bùm bùm bùm!

Bốn cái hắc động vừa hình thành lực kéo thì đã bị lực xung kích của ma khí đánh tan. Thực lực Thất Vương Điện vượt xa Lâm Động.

- Đại Thiên Ma Thủ Nhãn!

Thất Vương Điện nắm tay lại, chỉ thấy trời đất tối sầm lại, một cái ma thủ giống như xuyên qua từ bên ngoài Vị Diện ngưng tụ lại, trên đó có một con mắt đen khổng lồ, mỗi lần chớp là bắn ra năng lượng hủy diệt.

Vút!

Một đạo ma quang mang theo sức mạnh hủy diệt bắn ra từ con mắt trên ma thủ, chớp mắt đã bao trùm lên Lâm Động.

Ma quang bắn xuống, Lâm Động nắm tay lại, một vòng xoáy hắc động khổng lồ hiện ra phía trước rồi xoay chuyển điên cuồng, giống như cái miệng lớn chống lại đạo ma quang kia.

Bùm bùm bùm!

Trong vòng xoáy, tiếng nổ kinh thiên động địa vang dậy, hắc động biến dạng rồi bùm một tiếng nổ tung. Lâm Động bị xung kích lực đánh bay đi mất nghìn trượng, máu tươi chảy ra nơi khóe miệng. Công thế của Thất Vương Điện quá khủng khiếp, dù đã dùng thôn phệ lực hóa giải nhưng hắn vẫn không thể chống đỡ được hoàn toàn.

- Thật không hổ là người có hai đại tổ phù. Công kích của ta dù là cường giả đã vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp cũng không ngăn nổi, vậy mà ngươi lại làm được.

Thất Vương Điện nhìn Lâm Động cười.

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, không nói lời nào, hai tay kết ấn pháp rồi ấn theo chiều xuống dưới, hô lớn:

- Đại Hoang Vu Kinh!

Năng lượng kỳ lạ chui vào đại địa, cả khu rừng lập tức khô héo với tốc độ kinh người. Trong phạm vi vài nghìn dặm, năng lượng hùng hồn vô tận cuồn cuộn hội tụ về phía Lâm Động.

Bùm!

Cột quang trụ năng lượng vài nghìn trượng phá vỡ mặt đất bắn lên rồi chảy vào thân ảnh gầy gò trên không trung.

Thân thể hắn phình to lên gấp đôi, hắn ngửa lên trời, tiếng long ngâm cổ xưa vọng ra.

Grào!

Tử kim quang phun trào, có đến tám nghìn con tử kim long uốn lượn quanh Lâm Động, đến không gian cũng như biến dạng, mặt đất phía dưới bị áp lực đè nén đến sụt lở.

Bề mặt da Lâm Động có vô số tia tử kim quang chạy qua, ánh mắt hắn gườm gườm nhìn Thất Vương Điện, thân thể bỗng lao vút tới, tám nghìn con tử kim long theo sát, quyền phong đi đến đâu không gian vỡ vụn đến đấy.

Bùm!

Đối mặt với công thế đó của Lâm Động, Thất Vương Điện không hề tránh né, ma khí đặc quánh quấn quanh cánh tay, hắn tung một quyền thẳng về phía Lâm Động.

Song quyền va chạm, không gian hàng nghìn trượng xung quanh đều vỡ tan.

Bùm bùm bùm!

Thân thể cả hai run lên, hung quang lấp lánh trong mắt, quyền ảnh tung ra như vũ bão.

Long văn cùng ma khí tuôn trào điên cuồng.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Âm thanh vỡ vụn của không gian không ngừng vang lên, trời đất nổi cuồng phong, xoáy lốc mù mịt, công thế khủng khiếp khiến cả khu rừng bị san thành bình địa trong nháy mắt.

Binh!

Lại một cú đối đầu hung hãn, trên hai quyền của Lâm Động đã nhuốm đầy máu, thậm chí thịt cũng nát bươm lộ ra cả xương trắng. Cũng may hắn có long cốt Hồng Hoang, nếu không thì e là xương cốt đã nát thành cám rồi, nhưng dù vậy khí huyết trong người hắn cũng nhộn nhạo.

Lâm Động bay ngược ra sau, gườm gườm nhìn Thất Vương Điện. Hai tay Thất Vương Điện lúc này cũng đầy máu đen, khiến nụ cười trên mặt hắn thêm tối tăm, hắn là hắn không ngờ đối phó với Lâm Động lại khiến hắn bị thương thế như vậy, dù rằng với hắn như vậy chưa là gì.

- Đúng là không đơn giản, nhưng như vậy ta càng muốn đích thân giết ngươi!

Sắc mặt Thất Vương Điện tối sầm lại, nụ cười lại hiện ra, rồi hắn há mồm nuốt gọn ma hải vào người.

Thân thể hắn rung lên dữ dội, thứ vật chất đặc quanh màu đen chảy ra từ người hắn rồi biến thành tấm ma giáp trên bề mặt cơ thể.

Ma giáp gần như phủ toàn bộ cơ thể Thất Vương Điện, nó vừa xuất hiện đã phát ra thứ cảm giác khủng bố khó tả thành lời, giống như một vật có khả năng hủy diệt giáng xuống thế gian.

Đồng tử Lâm Động co lại khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

- Lâm Động ngươi có biết đây là gì không?

Thất Vương Điện nhìn Lâm Động cười, nhưng nụ cười mang đầy sát ý.

Cơ thể Lâm Động căng cứng lại, sức mạnh trong cơ thể vận chuyển, nhưng

hắn không đáp.

- Đây chính là Ma Hoàng Giáp, do đích thân Ma Hoàng truyền lại cho bọn ta. Thường chỉ khi giao đấu với Bát Chủ Viễn Cổ mới dùng đến. Hôm nay ta phải dùng tới nó, vì thế….

Nụ cười của hắn thêm hung hăng.

- Vì thế…hôm nay có chết ngươi cũng có gì đáng tiếc nữa!

Lâm Động siết chặt tay, trái tim đang đập thình thịch bỗng bình tĩnh lại. Cuộc chiến này đã khiến hắn cảm thấy mùi vị của tử vong, nhưng dù là ai, muốn giết hắn cũng phải trả cái giá khó lòng tưởng tượng!

Lâm Động mở to mắt, sát khí cuồng bạo trào dâng!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1240

Lực Chiến

Ma khí cuồn cuộn, Thất Vương Điện đứng trên không trung, Ma Hoàng Giáp trên cơ thế phát ra những tia sáng của kim loại, hắn lúc này nhìn vô cùng hung hăng khát máu.

Cảm giác áp lực đáng sợ đó khiến nhịp tim người ta tăng mạnh.

Tám nghìn con tử kim long uốn lượn quanh Lâm Động, tiếng long ngâm cổ xưa vang vọn, hai con mắt Lâm Động, một có hắc quang, một có ngân quang nhìn vô cùng quỷ dị.

Lâm Động lại lao tới, hai quyền biến thành tử kim long trảo khổng lồ oanh kích về phía Thất Vương Điện.

Thế nhưng, đối mặt với công thế hung hãn đó của Lâm Động, Thất Vương Điện chỉ lộ vẻ coi thường, thân hình không động đậy, mặc cho long trảo đánh lên người.

Keng keng!

Âm thanh kim loại giòn tan vang lên, thân thể Thất Vương Điện không hề suy suyển chút nào, trên Ma Hoàng Giáp cũng không có chút dấu tích gì. Hắn lạnh lùng nhìn Lâm Động, trong mắt càng lộ rõ vẻ khinh thường. Rồi hắn dùng một nón tay được hắc giáp phủ quanh điểm trên không.

Vút!

Một đạo hắc quang bắn ra từ ngón tay hắn và rạch tan long trảo được ngưng

tụ từ tám nghìn con tử kim long.

- Chỉ với chút năng lực này thì… Thất Vương Điện cười, nhưng rồi ngay sau đó một thân ảnh bắn ngược ra, cánh tay giống như làm từ dịch thể với hắc lôi quang lấp lánh, thấp thoáng có thể thấy hai đạo phù văn cổ xưa.

- Không ngờ ngươi có thể vận dụng được sức mạnh của tổ phù đến mức này… Trong mắt Thất Vương Điện cuối cùng hiện chút kinh ngạc, rồi hắn siết chặt nắm đấm tung một quyền, không có chút hoa lệ nào, chỉ có sức mạnh gần như hủy diệt.

Rầm!

Nắm đấm dịch thể gặp ma quyền được phủ bởi Ma Hoàng Giáp, không gian dường như lõm hẳn xuống, ma khí phun trào, Lâm Động lại bị đánh bật lùi về sau.

Xoẹt!

Nhưng ngay vào khoảnh khắc ấy, hắn vung tay lên, một đạo ánh sáng bắn ra rồi biến lớn thành một tấm thạch bi khổng lồ, tỏa ra thứ năng lượng cổ xưa.

- Đại Hoang Vu Bi?

Thất Vương Điện thấy tấm thạch bi đó cũng khựng người, rồi lắc đầu:

- Không ngờ đến thứ thần vật này cũng trong tay ngươi. Nhưng đáng tiếc, Đại Hoang Vu Bi dường như chưa hồi phục thực lực đỉnh phong, nếu không thì hôm nay cũng khá rắc rối.

Ầm ầm!

Trong lúc đó, Đại Hoang Vu Bi đã đem theo ánh sáng chói lòa đè xuống Thất Vương Điện, bên dưới đáy tấm bia có một đạo quang trận khổng lồ.

Lâm Động tế ra Đại Hoang Vu Bi nhưng không chưa dừng lại, hắn cong tay búng một cái, ánh sáng bảy màu hiện ra, chỉ thấy Huyền Thiên Điện xuất hiện, lắc mình một cái, vô số thần vật biến thành một dòng chạy cuồn cuộn nhằm thẳng hướng Thất Vương Điện.

- Huyền Thiên Điện… Huyền Thiên Điện xuất hiện cũng khiến Thất Vương Điện bật cười, không ngờ siêu cấp thần vật xếp thứ mười trong bảng Viễn Cổ Thần Vật cũng trong tay Lâm Động.

- Thủ đoạn đúng là vô cùng, nhưng đáng tiếc vô dụng thôi!

Thất Vương Điện cười, ánh mắt tràn ngập hàn quang, hắn giơ tay chặn đứng được Đại Hoang Vu Bi, rồi tung cước, dòng chảy thần vật bị đá tan tành, vô số món thần vật đã tan thành tro bụi.

Rầm rầm!

Thất Vương Điện cười lớn, quyền ảnh ập tới như vũ bão, từng cú từng cú nặng tựa Thái Sơn đánh lên Đại Hoang Vu Bi khiến Đại Hoang Vu Bi thối lui liên tục. Dòng chảy thần vật của Huyền Thiên Điện cũng bị hắn ngăn lại.

Thất Vương Điện có Ma Hoàng Giáp thực lực đúng là khủng khiếp đến nghịch thiên.

Lâm Động thấy cả Đại Hoang Vu Bi và công thế của Huyền Thiên Điện đều bị Thất Vương Điện chặn đứng, ánh mắt thêm phần nặng nề. Hắn hít sâu một hơi, hai mắt nhắm lại, trên trán hiện ra một vạch sáng rồi dần mở rộng.

Một con mắt thần bí khó lường hiện ra, chính là Tổ Phù Nhãn.

Lúc này ánh mắt Thất Vương Điện mới hơi ngưng đọng:

- Tổ Phù Nhãn?

Khí tức quanh người Lâm Động nhanh chóng thu về, chỉ là Tổ Phù Nhãn trên

trán hắn thêm sáng chói, rồi hai mắt hắn đột ngột mở ra.

Xoẹt!

Vào khoảnh khắc hai mắt mở ra, ánh sáng trong Tổ Phù Nhãn mạnh đến cực điểm, một chùm hắc ngân quang bắn ra.

Chùm sáng đó vô cùng kỳ lạ, bên trong nó dường như có đầy vô số đạo phù văn cổ xưa, nhìn có vẻ như rất nhỏ yếu nhưng lại phát ra thứ năng lượng khiến người ta sợ hãi.

Chùm sáng đó xuyên qua không gian, chỉ một cái chớp mắt đã đến trước Thất Vương Điện và bắn thẳng lên ngực hắn.

Ánh sáng mãnh liệt cùng với sóng xung kích khuếch tán ra xung quanh, ánh sáng yếu dần, chỉ thấy Thất Vương Điện vẫn đứng trên không, nhưng chỗ ngực hắn đã có vết rạn nứt.

Lâm Động thấy vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi, không ngờ hắn đã dùng đến Tổ Phù Nhãn mà chỉ tạo được một vết rạn trên Ma Hoàng Giáp. Thứ đó rốt cuộc khủng khiếp đến mức nào?

Thất Vương Điện cúi xuống nhìn vết rạn trên ngực, ánh mắt tối sầm lại. Rõ ràng việc Ma Hoàng Giáp bị rạn đã kích nộ hắn. Đây là thứ Hoàng của chúng ban cho, tổn hại này có thể nói là sự sỉ nhục với hắn.

- Ngươi chơi thế đủ rồi nhỉ?

Nụ cười của Thất Vương Điện biến mất, hắn bước chân ra, thân hình lập tức xuất hiện trước mặt Lâm Động, ma chưởng tung thẳng về phía Lâm Động.

Grào!

Tám nghìn con tử kim long biến thành một con tử kim cự long đâm đỡ đòn của Thất Vương Điện. Thế nhưng vào khoảnh khắc va chạm, tử kim quang đã vỡ

tan, tử kim long đã bị đánh vỡ vụn.

Lâm Động mượn lực lùi về sau, nhưng sóng xung kích khiến hắn hự một tiếng, Thất Vương Điện có Ma Hoàng Giáp quả nhiên quá lợi hại.

Một quyền đánh lui Lâm Động, ma khí bùng nổ trong mắt Thất Vương Điện, hiển nhiên hắn không muốn kéo dài thời gian nữa, hắn đuổi theo tung quyền.

Binh binh binh!

Hai người tiếp tục những cú va chạm hung hãn khác, nhưng đến giờ rõ ràng Lâm Động bắt đầu bị yếu thế. Ma Hoàng Giáp của Thất Vương Điện vô cùng lợi hại, dù Lâm Động đã dùng đến sức mạnh của tổ phù cũng khó lòng tạo ra tổn thương lớn cho hắn. Trong khi đó lại phải cẩn thận với công kích của Thất Vương Điện, nếu không phải có long cốt Hồng Hoang thì hắn đã bị trọng thương lâu rồi. Nhưng dù vậy tình hình của hắn lúc này cũng không hề tốt chút nào.

Uỳnh!

Lại một cút đánh như trời giáng, Lâm Động phụt máu tươi, nhưng thần sắc trong mắt càng thêm dữ dằn.

- Trên người ngươi đúng là có không ít bảo bối, nhục thể này nếu được phát triển thêm thì có lẽ đối đầu được với cả Hồng Hoang Chủ. Nhưng đáng tiếc ta không có hứng thú để lại địch nhân có tiềm lực thế này.

Thất Vương Điện thấy Lâm Động vẫn đứng vững cho đến bây giờ, không kìm được lắc đầu nói.

- Chút năng lực này… Hắn cười chế giễu, thế nhưng chưa dứt tiếng cười thì đột nhiên một thân ảnh xuất hiện phía trước, thanh trường kiếm Thanh Phong giống như độc xà xuất động, nhanh như chớp đâm thẳng về phía hắn.

- Không biết tự lượng sức!

Trên thanh trường kiếm đột nhiên được phủ bởi một thứ ánh sáng kỳ lạ. Thất Vương Điện vừa nói được một câu thì đồng tử co lại, định lùi về sau thì thanh trường kiếm lao nhanh hơn đâm thẳng lên vết rạn trên Ma Hoàng Giáp.

Phập!

Ma Hoàng Giáp đủ để chống lại công kích toàn lực của cường giả Luân Hồi Cảnh vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp lúc này đã bị thanh trường kiếm đâm thủng nửa tấc, máu đen lập tức chảy ra theo lưỡi kiếm.

- Ngươi!

Cơn nhói đau từ ngực lập tức khiến mặt Thất Vương Điện biến dạng. Hắn tung một chưởng, Lăng Thanh Trúc bay ra sau, máu tươi phun ra đánh bay cả tấm mạng che mặt.

Thất Vương Điện gườm gườm nhìn Lăng Thanh Trúc bị bay ra sau, sát ý tràn lên trong mắt, tay nắm lại, chỉ thấy dòng ma hải đặc quánh bắn ra, xuyên thủng không gian nhằm thẳng Lăng Thanh Trúc lao tới.

Lăng Thanh Trúc thấy công thế của Thất Vương Điện khẽ cắn môi, tay siết chặt trường kiếm chuẩn bị nghênh đòn.

Nhưng không đợi nàng ra tay thì một thân ảnh đã nhanh như quỷ mị xuất hiện phía trước, hô lên một tiếng, tử kim long cuộn trào, một quyền đánh tan dòng ma khí.

Bùm!

Không gian nổ tung, thân thể Lâm Động như bị trúng trọng kích, máu tươi bắn ra, cánh tay cũng biến dạng ít nhiều, cơn đau từ cánh tay khiến trán hắn đầy mồ hôi lạnh.

- Lâm Động!

Lăng Thanh Trúc thấy thế kinh hoàng kêu lên.

- Ha ha, thật cảm động! Ngươi muốn bảo vệ thì ta giết ả trước mặt ngươi!

Thất Vương Điện thấy thế, khóe miệng nhếch mép, thân hình bỗng nhiên biến mất đầy quỷ dị.

- Cẩn thận!

Khi Thất Vương Điện biến mất, sắc mặt Lâm Động biến đổi, vội lật người kéo Lăng Thanh Trúc lại. Nhưng khi hắn kéo được nàng vào lòng thì Thất Vương Điện đã xuất hiện ở đằng sau, cười nham hiểm, chưởng phong cùng ma khí ngập trời không chút nương tình đánh thẳng lên lưng hắn.

Phụt!

Lâm Động lại hộc máu, hắn cùng Lăng Thanh Trúc cả hai rơi xuống khu rừng.

- Ha ha… Thất Vương Điện cười lớn, hắn lại vung tay, một vài dòng ma khí hình thành, xuyên qua không gian lao vút xuống.

Trong rừng, Lâm Động ôm lấy Lăng Thanh Trúc khó khăn né tránh, nhưng vẫn dính một vài đòn công kích. Mỗi công kích hắn đều dùng lưng để đỡ cho Lăng Thanh Trúc.

Bùm bùm!

Công thế khủng khiếp khiến mặt đất vỡ vụn, Lâm Động lăn lộn trên đất, máu thịt trên lưng lẫn lộn nhưng hắn vẫn gắng gượng, thân thể run rẩy, miệng không ngừng chảy máu.

- Tên khốn kiếp!

Lâm Động hít vào một hơi khí lạnh, cố gắng chống lại những cơn choáng

váng.

Lăng Thanh Trúc nhìn gương mặt gần ngay trước mặt, hắn nghiến chặt răng, máu trên mặt khiến hắn có phần thảm hại. Nhưng bộ dạng đó trong mắt nàng lại khiến nàng cắn môi, đôi mắt trở nên dịu dàng và có phần hỗn loạn.

- Tại sao lại liều mạng như vậy?

Lăng Thanh Trúc cắn môi, lầm bầm.

- Đến một nữ nhân cũng không bảo vệ được thì còn là nam nhân không?

Lâm Động cười, hơi thở nặng nề phả lên mặt Lăng Thanh Trúc, cơn đau khắp toàn thân khiến hắn không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Thương thế lần này quả nhiên không nhẹ.

- Ngươi là tên ngốc!

Lăng Thanh Trúc có phần thất thần nhìn Lâm Động, trong mắt dường như có sương mù, đôi tay khẽ vuốt mặt hắn, quệt đi máu nơi khóe miệng hắn, gương mặt nàng bỗng nở nụ cười khiến trăm hoa cũng thẹn không bằng.

- Đột nhiên ta rất muốn dạy ngươi Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, làm sao đây?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1241

Phương Pháp Tu Luyện

Lâm Động nghe lời nói bất ngờ đó của Lăng Thanh Trúc thì khựng lại, rồi cười khổ:

- Giờ không phải lúc học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết.

Lăng Thanh Trúc cắn môi:

- Ngươi có thể thi triển thủ đoạn chặn hắn lại một lúc không?

Lâm Động nghĩ một chút, nói:

- Tuy hắn rất lợi hại, nhưng muốn giữ chân một lúc có lẽ không khó.

Dứt lời, hắn nắm tay lại, một đạo quang trận hiện lên trên lòng bàn tay rồi biến thành khổng lồ, bao trùm toàn bộ khu rừng.

Vút!

Càn Khôn Cổ Trận vừa hình thành, Lâm Động lại lấy ra Đại Hoang Vu Bi và Huyền Thiên Điện cho chúng vào trong trận pháp. Có chúng gia cố, trận pháp cũng được ổn định nhiều, tầng phòng ngự này có lẽ Thất Vương Điện lợi hại thế nào cũng phải mất một khoảng thời gian.

Nhưng khi tầng phòng ngự được hình thành, mồ hôi lạnh trên trán Lâm Động đổ ra nhiều hơn, rõ ràng hắn bị thương không nhẹ, thậm chí có cảm giác choáng váng, chỉ có điều hắn đã gắng gượng áp chế. Nếu bây giờ mất đi ý thức thì khó lòng thoát được cái chết.

- Càn Khôn Cổ Trận có lẽ giữ chân hắn được một lúc, nhưng cũng chỉ là kéo dài thời gian thôi.

Lâm Động thở dốc, năng lượng trên Càn Khôn Cổ Trận đã tách biệt khu rừng với ngoại giới.

- Nàng yên tâm, ta không dễ bị giải quyết vậy đâu. Nếu thật sự không được thì ta sẽ cho Càn Khôn Cổ Trận tự bạo, đến lúc đó hắn cũng chẳng được tốt lành gì đâu.

Lâm Động nghiến răng, tuy cái giá phải trả thực sự không nhỏ nhưng lúc này không thể để ý quá nhiều.

Lăng Thanh Trúc khẽ lắc đầu, nhìn Lâm Động mặt hơi ửng hồng, nói:

- Ngươi buông ta ra trước đã.

Lúc này Lâm Động mới nhận ra tư thế của hai người có hơi thân mật quá, cả người hắn nằm lên Lăng Thanh Trúc, tuy cảm giác thật khiến người ta ngây ngất nhưng giờ thực sự không phải lúc. Vậy là hắn cười gượng, định gượng dậy nhưng thương thế bị động phải, hộc máu tươi, cả người lại đổ ập xuống.

Lăng Thanh Trúc bị đè như vậy cũng kêu lên, nghiêng đầu nhìn thì phát hiện Lâm Động đang cắn răng, vẻ mặt đầy đau đớn.

Thấy vẻ thê thảm ít gặp đó của hắn, ánh mắt Lăng Thanh Trúc có phần dịu dàng, do dự một chút nàng quệt mồ hôi trên trán cho hắn.

- Phải rời khỏi đây trước đã. Đợi lát nữa ta cho Càn Khôn Cổ Trận tự bạo thì nàng đưa ta đi nhé. Thôn Phệ Thiên Thi sẽ chặn hậu.

Miệng Lâm Động đặt sát tai Lăng Thanh Trúc nghiến răng nói, hắn có thể cảm nhận được sự vô lực đang dần dâng lên.

Lần này đúng là lỗ nặng rồi, không chỉ mất Càn Khôn Cổ Trận mà quá nửa

còn khó lòng thu được Thôn Phệ Thiên Thi về. Bao năm nay, trừ lần ở Dị Ma Thành ra, đây là lần đầu tiên hắn thiệt hại nặng nề thế này.

Nhưng Lăng Thanh Trúc lại lắc đầu, nàng đưa tay ta, trong lòng bàn tay là một viên đan hoàn màu đỏ sẫm.

- Ngươi…ngươi nuốt nó đi.

Lăng Thanh Trúc đặt viên đan hoàn bên cạnh miệng Lâm Động, khẽ nói.

- Dùng trị thương à?

Lâm Động khựng người, cũng không nghi ngờ gì, nuốt luôn viên đan hoàn. Nhưng ngay sau đó hắn thấy có gì đó không đúng, vừa vào cơ thể thì một cảm giác nóng rực kỳ quái trào dâng trong người hắn. Hơn nữa, cảm giác choáng váng càng mãnh liệt khiến hai mắt hắn nặng trĩu.

- Nàng…nàng cho ta cái gì vậy?

Trong khi tầm nhìn trở nên mơ hồ, Lâm Động lẩm nhẩm.

- Không có gì, bao giờ ngươi tỉnh lại, mọi việc sẽ ổn thôi.

Lăng Thanh Trúc khẽ vuốt gương mặt Lâm Động, cắn môi nói.

Trong lòng Lâm Động cảm thấy bất ổn, nhưng lúc này hắn bị trọng thương, toàn thân mềm nhũn, hai mắt hoàn toàn khép chặt.

Lăng Thanh Trúc thấy Lâm Động đã lịm đi, gương mặt nàng ửng hồng, khẽ căn môi nói nhỏ:

- Thái Thượng Cảm Ứng Quyết là bí mật không ngoại truyền của Cửu Thiên Thái Thanh Cung, hơn nữa căn bản không thể truyền cho người ngoài. Vì nói chính xác thì Thái Thượng Cảm Ứng Quyết không có phương pháp tu luyện, nó chỉ là một loại cảm ứng huyền diệu, mà thứ sức mạnh kỳ lạ mà cường đại đó đến

từ cảm ứng chi địa.

- Mà…muốn để ngươi cảm ứng được sự tồn tại kỳ lạ đó, ngoài việc truyền thừa từ khi sinh ra, cách duy nhất là…song tu cùng cảm ứng.

Nếu lúc này Lâm Động vẫn tỉnh táo thì chắc chắn sẽ sững sờ, hắn chưa bao giờ nghĩ Thái Thượng Cảm Ứng Quyết lại cần phương thức này, chẳng trách mà khi hắn nói câu đó với Lăng Thanh Trúc nàng lại giận dữ như vậy.

Lăng Thanh Trúc khẽ nâng người lên, nhìn Lâm Động, cắn môi nói:

- Người trốn trong hắn, ngươi ra ngoài đi.

Cơ thể Lâm Động phát sáng, tồi Nham bay ra, hắn thấy Lăng Thanh Trúc mặt đỏ ửng không kìm được cười khan, ánh mắt có phần cổ quái.

- Ngươi cho hắn ăn…ăn… Nham nhìn Lăng Thanh Trúc, cười:

- Xuân dược phải không?

- Hắn muốn học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết thì chỉ còn cách này.

Lăng Thanh Trúc cụp mắt xuống, mặt đỏ bừng.

Nham không nói được gì, cuối cùng hắn cũng hiểu, có lẽ từ khi Lâm Động muốn học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết thì Lăng Thanh Trúc đã nghĩ tới cảnh này, vì thế nàng mới bảo Lâm Động không được hỏi bất cứ điều gì về nó. Rõ ràng nàng cũng giằng xé lắm.

Tuy tính cách nàng trước nay lạnh lùng, nhìn có vẻ như chẳng để tâm điều gì, nhưng rõ ràng chuyện này không thể bình tâm mà đối mặt được. Đặc biệt đối tượng lại là Lâm Động. Trên đường đến đây nàng chỉ lặng yên đi theo hắn, rõ ràng là muốn dùng cách đó để hóa giải sự giằng xé trong lòng và hạ quyết tâm nào đó.

Chỉ có điều, khi sự việc đến lúc thì nàng vẫn thiếu chút dũng khí, nên mới phải dùng cách khiến người ta dở khóc dở cười này. Nói cho cùng, nữ tử dù kiêu ngạo thế nào, khi đối mặt với chuyện này vẫn có sự rụt rè, xấu hổ thường thấy ở nữ tử bình thường.

Nham thở dài, khiến một nữ tử ca ngạo, thông minh, lạnh lùng dùng đến cách ngốc nghếch gần như là bịt tai trộm chuông này, Lâm Động đúng là có bản lĩnh.

- Có thể phiền ngươi một việc không?

Lăng Thanh Trúc đột nhiên ngẩng lên nhìn Nham.

- Việc gì?

- Ngươi đừng cho hắn biết chuyện này.

Lăng Thanh Trúc cẩn thận lau máu trên khóe miệng Lâm Động, khẽ nói.

- Tại sao?

Nham khựng người, rõ ràng hắn không hiểu cách làm của Lăng Thanh Trúc. Nữ tử như Lăng Thanh Trúc hiển nhiên rất coi trọng việc này, bình thường còn có mạng che mặt. Nam tử bình thường muốn nhìn dung nhan của nàng là cực khó, thân thể nàng trong sạch, cả đời chỉ bị Lâm Động từng làm vấy bẩn, hy sinh như thế này thật không dễ dàng gì.

- Ta không thích hắn cảm thấy áy náy với ta.

Lăng Thanh Trúc lắc đầu nói.

Nham gật đầu cười khổ. Xem ra Lăng Thanh Trúc quả nhiên rất hiểu tại sao Lâm Động lại muốn học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, nếu hắn biết yêu cầu của mình lại khiến Lăng Thanh Trúc phải hy sinh nhiều như vậy, với tính cách của hắn có lẽ sẽ thấy mình nợ nàng quá nhiều. Điểm này người cao ngạo như Lăng Thanh Trúc không muốn nhìn thấy.

- Ta sẽ giữ bí mật.

- Cảm ơn!

Lăng Thanh Trúc cười, khoảnh khắc đó khiến Nham khựng người trong chốc lát rồi thầm cảm thán, bay đi xa. Cái thứ giữa nam với nữ này thật đau đầu quá đi!

Thấy Nham đi xa, Lăng Thanh Trúc đặt bàn tay mát lạnh của mình lên má, nhìn Lâm Động rồi vung tay lên ánh sáng bắn ra biến thành một căn nhà trúc. Thứ này rõ ràng là một món linh bảo, chí có điều, ngoài việc tránh gió, trú mưa ra thì không có tác dụng gì lớn lắm.

Lăng Thanh Trúc nhẹ nhàng đỡ Lâm Động vào trong nhà rồi đặt lên giường.

Nàng ngồi bên mép giường, nhìn gương mặt quen thuộc ấy, nhiều năm trước khi gương mặt này còn non nớt nàng đã gặp hắn.

Có lẽ lúc ấy nàng căn bản không thể ngờ có một ngày nàng lại làm chuyện này với hắn. Nếu biết sớm thì trên đỉnh núi đó nàng đã cho hắn một kiếm kết liễu, giờ cũng không nhiều chuyện rắc rối thế này.

Nàng nhìn Lâm Động một lúc lây, gương mặt bỗng đỏ ửng, khẽ cắn răng, đứng dậy rồi tay run run cởi dải thắt lưng.

Chiếc váy trắng tinh khôi trượt xuống, thân thể trắng ngần không tì vết lộ ra trong căn nhà trúc. Nàng khẽ run rẩy, khung cảnh mang một vẻ đẹp kinh nhân động phách.

- Năm đó ngươi đã như thế này, giờ…giờ đáng đời ngươi gặp báo ứng!

Nàng nhìn nam tử hôn me nằm trên giường, toàn thân nóng hừng hực, nhớ lại vô số sự việc trước đây, cả gương mặt thảm hại đầy máu khi hắn bảo vệ nàng, không kìm được cười khẽ. Chỉ là trong mắt có những giọt nước long lanh men theo má chảy xuống.

Nàng vung tay, căn nhà tối lại, trong bóng tối diễn ra khung cảnh đầy sắc xuân.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1242

Cảm Ứng

Ma khí lan tràn trên bầu trời, Thất Vương Điện đứng trên không, sắc mặt lạnh tanh nhìn xuống trận pháp khổng lồ phía dưới.

- Càn Khôn Cổ Trận…tiểu tử này thật khiến người khác phải kinh ngạc.

Hắn nhìn trận pháp quen thuộc đó chỉ cười khảy. Hắn từ thời Viễn Cổ đã được đích thân lĩnh giáo sự lợi hại của trận pháp này, nhưng lúc đó trận pháp nằm trong tay Phù Tổ, năm đó không biết có bao nhiêu dị ma đã bỏ mạng bởi nó.

- Ngũ Vương nghe lệnh, xâm thực trận pháp cho ta!

Thất Vương Điện phẩy tay, cười khảy nói. Càn Khôn Cổ Trận tuy uy danh hiển hách nhưng rõ ràng Lâm Động lúc này chưa nắm bắt được hoàn toàn, cộng với thực lực hắn còn kém xa Phù Tổ, sao có thể khiến hắn dè chừng được?

- Rõ!

Năm tên Dị Ma Vương đang suy trì quầng ma khí lập tức đáp lời, rồi ma khí cuộn trào ập xuống Càn Khôn Cổ Trận. Ma khí không ngừng bị Càn Khôn Cổ Trận tịnh hóa, nhưng ngay sau đó lại có nhiều ma khí hơn trào lên không ngừng tiêu hao sức mạnh của Càn Khôn Cổ Trận.

Thất Vương Điện ngồi khoanh chân trên không, ánh mắt lạnh lùng nhìn, biểu hiện của Lâm Động càng bất phàm, sát ý trong hắn càng thêm đậm đặc. Cuộc giao đấu hôm nay đã cho hắn thấy sự lợi hại của Lâm Động, nếu cứ để Lâm Động trưởng thành tiếp thì e là sau này hắn còn khó đối phó hơn Bát Chủ Viễn

Cổ.

Loại địch nhân tiềm tại này, giải quyết càng nhanh càng tốt.

- Ta muốn xem xem Càn Khôn Cổ Trận của ngươi kiên trì được bao lâu.

Trong sự mơ màng, ý thức của Lâm Động dường như phiêu đãng tại nơi không có điểm tận cùng, ý thức hắn vô cùng mơ hồ, chỉ có điều thỉnh thoảng hắn vẫn cảm nhận được sự mềm mại kỳ lạ.

Ý thức mơ hồ phiêu đãng như của một đứa trẻ mới sinh, dường như có một luồng ý thức dịu dàng khác đang quấn quanh bảo vệ hắn, cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Vì vô cùng kỳ diệu nên ý thức hắn cũng tiến gần lại cuốn lấy luồng ý thức đó. Một cảm giác nóng bỏng lướt qua, trong sự mơ hồ dường như thân thể hắn khẽ động, hình như còn có tiếng nữ tử cắn môi rên rỉ.

Ý thức phiêu đãng trong trời đất, ở phía xa đột nhiên có ánh sáng xuất hiện, nó giống như thứ ánh sáng của thế giới hỗn độn khi trời đất mới hình thành.

Ý thức của hắn dừng lại khi còn cách vùng hỗn độn đó một khoảng, thứ ánh sáng kia khiến ý thức của hắn đau đớn, không dám tiến lại gần.

Khi hắn đang bàng hoàng thì đạo ý thức mềm mại kia khẽ bao bọc lấy hắn, giống như một bàn tay mềm mại chậm rãi kéo hắn lại gần vùng hỗn độn.

Nhưng thứ ánh sáng kia rõ ràng cũng gây đau đớn cho đạo ý thức kia, nhưng nàng thủy chung vẫn bọc quanh ý thức của hắn để hắn không bị tổn thương.

Ý thức mơ hồ của Lâm Động vẫn cảm nhận được sự chịu đựng của đạo ý thức kia, một thứ tình cảm mơ hồ trào dâng, ý thức của hắn bỗng biến to hơn bọc ngược lại đạo ý thức kia.

Mơ hồ như có tiếng kêu bất ngờ của nữ tử, ý thức của hắn kéo nàng vào trong

cơ thể mình, cả hai đạo ý thức cùng xông vào vùng hỗn độn kia.

Một thứ cảm ứng kỳ lạ không thể nói thành lời xuất hiện, cảm giác đó giống như lướt trên thế giới nào đó vậy… Thời gian chầm chậm trôi, một cảm giác thoải mái vô cùng trào dâng trong ý thức, cuối cùng ý thức dần tỉnh táo lại.

Khi Lâm Động mở mắt thì đập vào mắt là một khu rừng xanh mướt, hắn nằm trên đất, hơi ngẩng lên thì thất trận pháp đang nổi gợn ác liệt.

Đầu vẫn còn hơi choáng váng, hắn lắc lắc đầu rồi đứng dậy, ánh mắt vẫn còn chút mơ hồ.

- Ngươi tỉnh rồi?

Từ phía trước có giọng nói nhẹ nhàng vang lên, hắn ngẩng lên thì thấy Lăng Thanh Trúc đứng ở cách đó không xa đang lặng lẽ nhìn hắn. Gương mặt nàng lại được che bởi tấm mạng mỏng, thân thể hoàn mỹ được bao quanh bởi chiếc váy trắng tinh khôi.

Mái tóc vốn được vấn gọn gàng lúc này lại buông xõa đến mông. Không biết tại sao nhìn nàng lúc này có phần lười nhác, cảm giác đó khiến tim Lâm Động đập thình thịch.

- Sao nàng lại thay đổi thế này?

Lâm Động không kìm được hỏi.

- Thay đổi thế nào?

Lăng Thanh Trúc tiến lại gần, cúi xuống trước mặt Lâm Động, cười.

- Thay đổi xinh đẹp hơn.

Lâm Động cười, hắn nhìn Lăng Thanh Trúc có phần ngạc nhiên, dường như nàng rất ít khi có hành động tiếp cận thế này, dù đối tượng là hắn.

Mà Lâm Động nói cũng không sai, Lăng Thanh Trúc bây giờ không biết tại sao lại có cảm giác đẹp đến kinh tâm động phách, đó không đơn giản chỉ là vẻ đẹp ở dung nhan mà còn là sự nổi bật về khí chất.

Với lời khen đó của Lâm Động, Lăng Thanh Trúc chỉ cười nhạt rồi khẽ nói:

- Đừng nhìn nữa, Càn Khôn Cổ Trận sắp không chịu được nữa rồi, mau nghĩ cách thoát khỏi tình cảnh này đi.

Lâm Động lúc này mới sực tỉnh, ngẩng lên nhìn Càn Khôn Cổ Trận lúc này đang rung chuyển dữ dội, vội đứng dậy nhưng rồi nhận ra điều gì không đúng.

- Thương thế của ta?

Lâm Động đầy kinh ngạc, hắn phát hiện thương thế khi giao đấu với Thất Vương Điện đã hồi phục hoàn toàn, thậm chí nguyên lực bị tiêu hao cũng đã được nạp đầy trở lại.

- Do viên đan dược nàng cho ta uống à?

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc, hắn vẫn nhớ trước khi hôn mê Lăng Thanh Trúc cho hắn uống thứ gì đó.

Lăng Thanh Trúc tránh ánh nhìn của hắn:

- Ta đã dạy ngươi Thái Thượng Cảm Ứng Quyết rồi.

- Hả?

Lâm Động sững người, lúc nào vậy?

- Ngươi tĩnh tâm lại sẽ cảm nhận được, nhưng ta chỉ có thể làm được đến đấy thôi. Còn sau này ngươi tu luyện được Thái Thượng Cảm Ứng Quyết đến mức nào thì phải dựa vào ngươi hết.

Lăng Thanh Trúc đứng dậy, nói.

Lâm Động nhíu mày rồi đứng dậy, nhìn Lăng Thanh Trúc:

- Khi ta hôn mê đã có chuyện gì xảy ra? Thái Thượng Cảm Ứng Quyết….

Lăng Thanh Trúc lắc đầu:

- Ngươi đã hứa không được nhắc đến Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, giờ đã thành công rồi thì cũng đừng hỏi, được không?

Lâm Động nhìn đôi mắt hơi cụp xuống của Lăng Thanh Trúc, trầm mặc một chút rồi gật đầu cười khổ.

- Ngươi cảm ngộ Thái Thượng Cảm Ứng Quyết trước đi. Cục diện lúc này nếu thoát thân được đương nhiên là tốt.

Lăng Thanh Trúc ngoảnh mặt đi khẽ nói, rồi quay người đi lên sườn núi, nhìn về phía xa, thần tình có phần hoảng hốt.

Lâm Động nhìn thân hình mảnh mai của nàng, gió khẽ thổi bay mái tóc đen mượt, không biết vì sao trong lòng hắn thấy khó chịu.

Hắn lắc đầu cho tâm trạng bình tĩnh lại rồi nhắm mắt cảm ứng thứ huyền diệu đột nhiên có trong ý thức.

Thứ này không phải bất cứ vật gì thực chất nó giống như một thứ vô hình, nhưng khi chạm tới dường như có một thứ sức mạnh kỳ lạ trào dâng.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Trong lòng Lâm Động thấy mơ hồ.

Trên bầu trời, Càn Khôn Cổ Trận rung chuyển càng ngày càng dữ dội, thấp thoáng còn thấy được ma khí bên ngoài. Đối mặt với sự liên thủ cả năm tên Dị

Ma Vương, Càn Khôn Cổ Trận hiển nhiên không thể kiên trì hơn được nữa.

Ầm!

Càn Khôn Cổ Trận bỗng nhạt đi, ánh sáng yếu dần, cuối cùng biến thành đạo quang ảnh chui vào cơ thể Lâm Động.

Theo đó Đại Hoang Vu Bi và Huyền Thiên Điện cũng trở lại, rõ ràng chúng đều đã tiêu hao một lượng lớn năng lượng.

Cả khu rừng lộ ra trước ma khí, trong biển ma khí ấy, Thất Vương Điện ngồi trên không trung ánh mắt nham hiểm nhìn hai người Lâm Động.

- Hà hà, xem ra hôm nay các ngươi vẫn không thoát được cái chết rồi.

Thất Vương Điện đứng dậy, nhìn Lâm Động, khóe miệng nhếch lên.

Lâm Động cũng dần mở mắt, trong đôi mắt là sự tĩnh lặng không hề có chút hoang mang nào.

Thất Vương Điện hơi nhíu mày, không biết vì sao hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng rồi hắn loại bỏ cảm giác ấy ngay lập tức, chưa đến nửa giờ thì Lâm Động sao có thể gây cảm giác đó cho hắn được - Hai ngươi sẽ làm đôi chim uyên ương cùng bỏ mạng tại đây!

Thất Vương Điện giơ tay ra, trong bàn tay là ma khí khủng bố đang ngưng tụ.

Ánh mắt Lâm Động vẫn bình tĩnh như vậy, rồi hắn xuất biện phía trước Lăng Thanh Trúc, khẽ nói:

- Ở phía sau ta, yên tâm, ta đã đưa nàng đi thì nhất định đưa nàng trở về.

Lăng Thanh Trúc nhìn thân ảnh gầy gò đó, khẽ cắn môi, sâu trong đôi mắt ánh lên sự dịu dàng, rồi nàng ừm một tiếng nhẹ nhàng hiếm thấy.

Lâm Động ngẩng lên, hai tay đang siết chặt thả lỏng ra, ánh mắt bỗng bùng phát thứ dao động mạnh mẽ đến cực điểm.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1243

Lôi Cung Hắc Tiễn

Sự sắc bén lóe lên trong mắt Lâm Động, hắn đột nhiên giơ bàn tay ra, lôi vân trên trời ngưng tụ, uỳnh một tiếng, chỉ thấy một con lôi long hàng nghìn trượng bắn xuống bàn tay hắn.

Lôi quang lấp lánh, lôi long nhanh chóng thu nhỏ lại biến thành một cây cung khổng lồ.

Lâm Động nhìn lên Thất Vương Điện, một tay kéo dây cung, khi đến cực hạn chỉ thấy hắc quang tụ lại biến thành cây trường tiễn đen Ầm ầm!

Nơi đầu trường tiễn, hắc quang lưu chuyển, dường như có một cái hắc động nhỏ hình thành, tiễn đã lên dây, chưa bắn đi nhưng không gian đã có dấu hiệu vỡ vụn.

Ánh mắt Thất Vương Điện ngưng đọng, rồi hắn cười khảy:

- Đúng là lợi hại, Lôi Đình Tổ Phù làm cung, Thôn Phệ Tổ Phù làm tiễn, vận dụng được hai đại tổ phù đến mức độ này, ta quả thực có bất ngờ. Nhưng thực lực giữa hai ta quá lớn, ngươi có nhiều thủ đoạn thế nào cũng không thể bù đắp được.

- Vậy sao… Lâm Động cười nhạt, rồi hắn hít sâu một hơi, một luồng sáng hỗn độn bắn lên trường tiễn.

Đạo ánh sáng đó quấn quanh mũi tên, nó không hề có bất cứ dao động nào, mà thôn phệ lực trên mũi tên lại thu về, không gian bị chèn ép ở xung quanh cũng dần trở lại bình thường. Cảm giác như cây cung của Lâm Động mất hết sức

mạnh vậy.

Gương mặt Lâm Động có phần nhợt nhạt, hắn nhìn Thất Vương Điện cười.

Ngón tay giữ dây cung của Lâm Động thả ra, ánh mắt hắn sắc lạnh đến cực điểm.

Ầm!

Cây trường tiễn gần như biến mất ngay khi rời dây cung, đồng tử Thất Vương Điện bỗng chốc co nhỏ lại.

Ngay sau đó, ma khí như đại hại cuộn trào từ trong cơ thể hắn, hắc quang lưu chuyển trên Ma Hoàng Giáp, hắn giống như Ma Thần hiện ra trong trời đất, thanh thế kinh người.

Không gian phía trước hắn đột nhiên bị rạch tan, một đạo hắc quang bay ra, không đợi Thất Vương Điện có bất cứ phản ứng nào đã bắn thẳng lên người hắn.

Thân thể Thất Vương Điện rung lên dữ dội, bước chân không ngừng lùi về sau, rồi hắn thét lên một tiếng thảm thiết, ma khí cuồn cuộn.

Hắc quang xuyên thủng Ma Hoàng Giáp, xuyên qua ngực Thất Vương Điện, bay ra khỏi lưng hắn rồi thanh thế không hề suy giảm bắn tiếp lên quầng ma khí bao trùm trên không trung.

Rắc!

Quầng sáng ma khí do năm tên Dị Ma Vương bố trí lúc này không có bất cứ tác dụng ngăn cản nào, rắc một tiếng và nổ tung.

Ánh trăng lành lạnh chiếu xuống.

Phụt!

Năm tên Dị Ma Vương sắc mặt cùng tái nhợt, một ngụm máu đen phun ra, ánh mắt có phần kinh hãi nhìn thân ảnh trên không trung.

- Thất Vương Điện?

Bọn chúng cuống cuồng hô lên, khi ma khí cuộn trào, thân hình Thất Vương Điện loạng choạng, hắn ngây ngốc nhìn cái huyết động giữa ngực, máu đen không ngừng tuôn trào, Ma Hoàng Giáp đã bị xuyên thủng một lỗ bằng nắm đấm, xung quanh là những vết rạn nứt nhỏ.

Ma Hoàng Giáp bị công phá rồi?

- Sao có thể như vậy?

Thất Vương Điện dùng tay quệt chỗ máu chảy ra, lẩm nhảm, hai mắt trừng lên giận dữ:

- Sao có thể như vậy?

Ma khí phía sau hắn lúc này trở nên hỗn loạn, sắc mặt thì tái nhợt, hiển nhiên đã bị thương khá nghiêm trọng.

Phía dưới, Lâm Động mặt không chút biểu cảm nhìn lên Thất Vương Điện, bàn tay cầm dây cung thấm đẫm máu tươi, tay hắn lúc này cũng run run, rõ ràng chiêu vừa rồi cũng đã dùng hết sức lực của hắn.

- Xem ra bộ giáp rách của ngươi không mạnh như ngươi tưởng.

Lâm Động cười khảy.

- Ngươi!

Mặt Thất Vương Điện biên dạng, định bạo nộ tiếp tục ra tay thì thấy Lâm Động lại giương cung về phía mình, trên dây cung lại có một cây trường tiễn hiện ra. Lần này, khi thấy cây trường tiến, thân thể Thất Vương Điện run lên, hắn

không biết tại sao công kích của Lâm Động đột nhiên lại mạnh đến vậy. Trước đó dùng đến Tổ Phù Nhãn mà cũng chỉ tạo ra vết rạn cho Ma Hoàng Giáp, chứ đâu như bây giờ, không chỉ xuyên thủng Ma Hoàng Giáp, xuyên qua cơ thể hắn mà con phá vỡ quầng ma khí trên trời.

Với thực lực của hắn sao có thể thi triển được công kích như vậy?

Máu tươi vẫn không ngừng chảy ra từ ngực, ánh mắt Thất Vương Điện tối sầm lại, bàn tay vung lên, chi thấy ma khí cuồn cuộn che khuất hắn.

- Lâm Động, ngươi đừng giở trò trước mặt ta, công thế vừa rồi tuy lợi hại nhưng ta không tin ngươi có thể thi triển liên lục được. Hôm nay bất luận thế nào ta cũng phải lấy mạng ngươi!

Giọng nói của Thất Vương Điện vang lên từ bốn phía khiến Lâm Động không thể nhận ra vị trí của hắn.

Lâm Động vẫn mặt không chút biểu cảm, tay siết chặt cây cung hơn.

- Ngũ Vương, các ngươi cũng ra tay giết tên tiểu tử này đi!

Từ trong ma hải lại có tiếng quát vang lên, xem ra để giết được Lâm Động, Thất Vương Điện đã buộc phải liên thủ với năm Dị Ma Vương cấp dưới rồi.

Lăng Thanh Trúc nghe thế cũng tiến lại bên cạnh Lâm Động, tay nắm chặt trường kiếm, đôi mắt lạnh băng nhìn lên ma hải cuồn cuộn.

Lâm Động vung tay, Thôn Phệ Thiên Thi hiện ra. Thất Vương Điện nói không sai, công thế vừa rồi tiêu hao năng lượng không hề thu kém Tổ Phù Nhãn, vốn tưởng nhờ công kích này sẽ giết được Thất Vương Điện nhưng nói cho cùng hắn đã đánh giá thấp sinh mệnh lực của bọn dị ma.

Hơn nữa với thực lực hiện tại của hắn đúng là không thể thi triển liên tục công thế đó được. Lúc này có lẽ chỉ có thể dựa vào Thôn Phệ Thiên Thi kéo dài thời gian, đợi khi hồi phục được một chút sẽ tiếp tục dùng đến lôi cung hắc tiễn.

Chắc hẳn dù Thất Vương Điện có lợi hại thế nào thì cũng sẽ trọng thương.

Có điều, trong khoảng thời gian hắn không thể ra tay cũng không biết chỉ dựa vào Lăng Thanh Trúc và Thôn Phệ Thiên Thi liệu có ngăn chặn được công thế của Thất Vương Điện và năm Dị Ma Vương không.

- Giết!

Khi Lâm Động đang suy nghĩ, từ trong ma hải vọng ra tiếng quát đầy sát ý, sáu đạo ma ba khí đột nhiên bắn về phía hai người hắn.

- Ngươi cứ hồi phục trước đi.

Lăng Thanh Trúc thấy bọn Thất Vương Điện ra tay thì nghiến răng nói, hiển nhiên là nàng cũng biết trạng thái của Lâm Động hiện giờ. Dứt lời, thanh trường kiếm trong tay nàng lóe sáng.

Lâm Động thấy thế thì lo lắng, tuy Thất Vương Điện đã bị hắn đả thương, nhưng sinh mệnh lực của dị ma vô cùng ngoan cường, dù bị thương thế nhưng vẫn chiến đấu được, thực lực của Lăng Thanh Trúc liệu có giao đấu chính diện được không?

- Hừ, đám dị ma các ngươi dám đây gây rối ở Hắc Ám Thành, coi Hắc Ám Điện bọn ta dễ bắt nạt sao?

Thế nhưng khi Lâm Động cũng định miễn cưỡng ra tay thì từ phía xa bỗng vọng lại một tiếng quát lớn. Lưu quang lấp lánh phía chân trời, cả trời đất tối sầm lại, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé cùng hai thân ảnh khác bay tới rồi xuất hiện bên cạnh Lâm Động, là Tiểu Viêm và hai vị thái trưởng lão Hắc Ám Điện.

- Thanh Đàn?!

Lâm Động thấy cứu viện bất ngờ cũng sừng người, trong lòng cuối cùng được thở phào.

- Lâm Động ca, huynh không sao chứ?

Thanh Đàn nhìn vết máu trên người Lâm Động, cuống cuồng nói:

- Bọn muội tìm khắp nghìn dặm trong Hắc Ám Thành mà không thấy tông tích hai người. Cũng may có dao động năng lượng từ nơi này truyền đi nên mới vội vàng đến đây.

Lâm Động lắc đầu, hắn ngẩng lên nhìn bầu trời, mấy người Thanh Đàn đến thì hắn không sợ bọn Thất Vương Điện nữa rồi.

Ma hải cuộn trào trên bầu trời, sáu người bọn Thất Vương Điện cũng dừng lại, thấy mấy người Thanh Đàn thì sắc mặt tối lại, không ngờ việc tưởng chừng dễ dàng đắc thủ lại trở thành thế này. Chúng không chỉ không giết được Lâm Động mà còn bị hắn tạo thương thế nghiêm trọng.

- Thất Vương Điện, làm sao đây?

Năm tên Dị Ma Vương nhìn Thất Vương Điện hỏi.

Thất Vương Điện tay ôm ngực, sắc mặt tái trắng:

- Đã đến rồi thì giải quyết hết đi, một đám sâu kiến mà vọng tưởng giết được ta!

- Rõ!

Năm tên Dị Ma Vương nghe giọng nói đầy sát ý của Thất Vương Điện thì cùng đáp, ma khí cuộn trào cùng ra tay về phía bọn Lâm Động.

Thanh Đàn thấy thế hừ lạnh một tiếng, tay nắm lại, Hắc Ám Thánh Liềm hiện ra, ánh sáng lấp lánh triệu hồi liềm linh.

Hai thái trưởng lão ở bên cạnh vẻ mặt ngưng trọng, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển sẵn sàng động thủ.

Trận đại chiến kinh thiên động địa sắp diễn ra.

Uỳnh!

Nhưng ngay khi không khí căng thẳng đến cực điểm thì tiếng sấm sét đột nhiên vang lên, mọi người giật mình nhìn lên thì thấy cuối tầm mắt bầu trời bỗng chói lòa, một khoảng không gian lôi đình nhanh chóng an tỏa, bên trong là một thân ảnh cao lớn giẫm lôi điện mà tới, khí tức khủng bổ không thể tả bằng lời lan khắp không gian.

Thất Vương Điện thấy thân ảnh đó gương mặt hiện vẻ sợ hãi, thất kinh kêu lên:

- Lôi Chủ?!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1244

Lôi Chủ

Lôi Chủ?

Khi hai chữ ấy thốt ra khỏi miệng Thất Vương Điện, tất cả đều sững người, ánh mắt kinh dị nhìn về phía xa. Thế giới lôi đình uỳnh uỳnh ập tới, bên trong là một thân ảnh to lớn, chân giẫm lôi điện, bước một cái đã xa vạn trượng.

Lâm Động cũng chấn động khi nhìn thấy thân ảnh đó, vị này chính là Lôi Chủ, một trong Bát Chủ Viễn Cổ mà Viêm Chủ nói sao?

Tốc độ của thân ảnh đó cực nhạnh, khi tiếng sấm vang lên hắn còn ở phía chân trời, nhưng tiếng sấm vừa dứt thì đã thấy lôi quang trên bầu trời ngưng tụ, một thân ảnh hiện ra trước mặt mọi người.

Lúc này bọn Lâm Động mới nhìn rõ, người vừa xuất hiện thân hình cao lớn, ở độ tuổi trung niên, mái tóc ngắn màu bạc, dáng người thô kệch, dưới hàng lông mày rậm rạp là đôi mắt lôi điện. Trong mắt tràn ngập sự lạnh lùng, nghiêm trang và cuồng bạo. Trên đôi cánh tay để trần là hoa văn lôi đình, phát ra thứ năng lượng cuồng bạo như ẩn như hiện, khiến cả trời đất rung chuyển.

Uỳnh uỳnh!

Lôi đình ngày một dày đặc, đôi mắt ngài dừng lại trên người Thất Vương Điện, một thứ áp lực khó lòng hình dung.

- Ta đang tìm các ngươi khắp nơi, không ngờ các ngươi lại dám lộ diện.

Ngài nhìn Thất Vương Điện chăm chăm, giọng nói trầm thấp tựa tiếng sấm

rền vang, đến không khí cũng chấn động dữ dội.

- Lôi Chủ, ngươi đúng là âm hồn bất tán!

Thất Vương Điện nhìn Lôi Chủ, sắc mặt tối lại, nghiến răng nói.

- Ta và các ngươi còn lời nào để nói sao?

Lôi Chủ bình thản nói, gương mặt ngài vẫn luôn lạnh lùng như vậy.

- Nếu đã tìm được các ngươi vậy thì ngươi hãy nói cho ta biết, những kẻ khác đang trốn đâu rồi?

Lôi Chủ nhìn Thất Vương Điện, trầm giọng nói.

- Hừ, ngươi vẫn thích huênh hoang như trước, dựa vào mình người mà đòi chống lại Ma Ngục? Nếu như thế thì liệu năm đó các ngươi có bị buộc chìm vào giấc ngủ hết như vậy không?

Thất Vương Điện cười khảy.

- Ít nhất thì ngươi vẫn chưa đủ tư cách nói với ta như vậy!

Lôi Chủ lạnh lùng, lôi quang lóe lên trong mắt, bàn tay to lớn nắm lại, chỉ thấy lôi quang ngưng tụ trong lòng bàn tay biến thành sáu của cầu sét to bằng nắm tay. Lôi quang chói lòa phát ra thứ năng lượng gần như hủy diệt.

- Vút!

Ngài không có chút khách khí nào, vung tay một cái, sáu quả cầu sét lập tức biến mất rồi ngay sau đó bắn ra từ không gian phía sau sáu người bọn Thất Vương Điện.

Thất Vương Điện vội vàng quay người lại, ma khí cuộn trào, bàn tay được bao phủ bởi Ma Hoàng Giáp tung quyền đấm lên những quả cầu sét kia.

Bùm!

Lôi quang điên cuồng bùng nổ, Thất Vương Điện hự một tiếng, thân thể bị đánh bật ra sau mấy trăm trượng, cả cánh tay đen sì, hắn là nếu không phải có sự bảo hộ của Ma Hoàng Giáp thì chỉ một đòn công kích đó cũng đủ để phế tay hắn.

Á!!

Thất Vương Điện chặn được công kích nhưng năm tên Dị Ma Vương kia thì không có khả năng đó. Quả cầu sét bắn tới, ma khí trên người chúng gần như ngay lập tức vỡ vụn, lôi đình lực cuồng bạo bùng nổ trước mặt chúng, năm tên cùng kêu lên thảm thiết, thân thể nhanh chóng tan chảy dưới ánh lôi quang. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, năm cường giả Luân Hồi Cảnh đã bị Lâm Động một tay giết chết.

Cảnh tượng đó khiến Lâm Động kinh ngạc, hai thái trưởng lão của Hắc Ám Điện càng sững sờ há hốc mồm, thân thể run lên, thực lực đó gần như khiến người khác không còn dũng khí phản kháng nữa.

- Ngươi!

Thất Vương Điện thấy năm Dị Ma Vương nháy mắt đã bị Lôi Chủ xử lý, răng nghiến trèo trẹo, sát ý cuộn lên trong mắt.

- Giờ có thể nói những kẻ khác đang trốn ở đâu không? Đặc biệt là tên Thiên Vương Điện, hắn đã trốn hàng vạn năm rồi vẫn không chịu lộ diện sao?

Ánh mắt Lôi Chủ không hề có chút dao động nào, bình thản nói.

- Thiên Vương Điện?

Thất Vương Điện nghe thế, ánh mắt lộ vẻ chế giễu:

- Lôi Chủ, năm đó suýt nữa ngươi đã chết trong tay ngài, giờ còn dám tìm?

Ta thấy ngươi hãy mời Băng Chủ ra đi thì hơn!

- Xem ra ngươi không muốn nói rồi… Lôi Chủ lắc đầu, ánh mắt bỗng lóe sát ý kinh người, chân bước ra.

Đúng lúc ấy, đồng tử Thất Vương Điện co nhỏ, ma khí bùng nổ, thân hình biến thành hắc quang lùi nhanh về sau.

- Tốc độ của ngươi, quá chậm!

Hắn vừa lui về sau thì không gian phía sau đã bị rạch tan, Lôi Chủ hiện ra như quỷ mị, lôi quang cháy trên cánh tay, nắm đấm đánh mạnh lên lưng Thất Vương Điện.

Binh!

Thất Vương Điện thành đạo hắc quang rơi thẳng xuống khiến cả ngọn núi sụp đổ.

Lôi Chủ điểm tay trên không, một đạo lôi quang khủng bố đến cực điểm bắn thẳng xuống ngọn núi kia, đống đổ nát lập tức biến thành tro bủi, thân ảnh bên trong đó không kịp trốn, máu tươi bắn ra, mặt đất phía dưới thành một khe nứt sâu hun hút đến vạn trượng.

Thất Vương Điện vừa rồi còn khiến Lâm Động suýt nữa mất mạng, giờ trong tay Lôi Chủ lại thê thảm đến mức này.

Thất Vương Điện gắng gượng chống người dậy, ánh mắt thù hằn nhìn Lôi Chủ. Ma Hoàng Giáp trên ngươi hắn đã xuất hiện không ít vết lõm, thực lực hắn đã vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp, nhưng Lôi Chủ từ lâu đã vượt qua ba tầng rồi. Nếu không phải có Ma Hoàng Giáp hộ thể thì hắn đã trọng thương lâu rồi.

- Bao năm rồi mà ngươi vẫn chỉ biết dựa vào cái mai rùa này thôi sao?

Lôi Chủ nhìn Thất Vương Điện lắc đầu:

- Ma Hoàng Giáp tuy lợi hại nhưng nếu ta muốn thì e là ngươi không giữ nổi mạng đâu.

Thất Vương Điện sắc mặt tối lại, hừ lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, chỉ thấy ma khí cuộn trào, thân thể hắn méo mó, biến thành mười mấy đạo thân ảnh bay đi theo bốn phương tám hướng.

Những thân ảnh này đều có khí tức giống nhau, thậm chí ma khí cũng như từ một khuôn đúc. RÕ ràng tất cả đều là Thất Vương Điện chứ không phải ảo ảnh.

Lôi Chủ bình thản nhìn Thất Vương Điện rồi bỗng nhiên biến mất.

Uỳnh!

Ngay khi Lôi Chủ biến mất, tiếng sấm sét từ phía xa vang lên, Lâm Động ngẩng lên thì thấy một đạo lôi quang nhanh như chớp xuất hiện trước một đạo hắc ảnh, một quyền đánh tan hắc ảnh rồi lại xuất hiện ở trước hắc ảnh khác.

Binh binh binh!

Lôi quang chói lòa, Lôi Chủ thi triển tốc độ khủng bố đến không thể hình dung nổi. Mười mấy đạo hắc ảnh kia chưa đi được bao xa đã bị đánh tan tành.

Bùm!

Đạo hắc ảnh cuối cùng cũng bị một quyền đánh tan, nhưng không nổ thành ma khí mà một thân thể bắn ra, máu tươi màu đen bắn tung tóe, rõ ràng chân thân của Thất Vương Điện đã bị đánh trúng.

- Muốn tháo chạy trước mặt ta sao, ngươi trở nên ngu xuẩn rồi à?

Lôi Chủ lạnh lùng nhìn Thất Vương Điện thê thảm dị thường, trong đôi mắt tràn ngập sát ý khiến người ta kinh hãi.

- Nếu ngươi không muốn nói thì cũng không còn tác dụng gì nữa, giết đi vậy,

tránh làm ô nhiễm trời đất này.

Lôi Chủ nắm tay lại, chỉ thấy lôi đình vô tận ngưng tụ lại trên không trung, biến thành một đạo lôi ấn to hàng nghìn trượng, trên đó tỏa ra thứ năng lượng cuồng bạo vô tận.

Uỳnh!

Lôi ấn vừa thành hình, cũng không có bất cứ sự do dự nào, đem theo sức mạnh hủy diệt hung hăng ập xuống Thất Vương Điện, cả mặt đất sụt xuống thành một cái hố sâu hun hút.

Thất Vương Điện thấy công thế như vậy ánh mắt biến đổi, ma khí trào dâng chống lại lôi ấn, nhưng đứng trước lôi ấn đó ma khí trở nên quá mỏng manh.

Lôi ấn ngày một gần Thất Vương Điện hơn, hắn nghiến răng, mắt lóe hung quang.

Uỳnh!

Ngay khi lôi ấn sắp trấn áp được Thất Vương Điện thì không gian phía sau hắn đột nhiên nứt ra một khe hở lớn, một cánh tay ma hàng nghìn trượng thò ra chặn đứng lôi ấn rồi một chưởng đánh bay!

Biến cố này khiến mấy người Lâm Động giật mình, nhìn thì thấy trên cánh tay ma đó có một đạo hắc ảnh chắp tay sau lưng.

- Ha ha, Lôi Chủ, nhiều năm không gặp, hà tất phải mạnh tay thế?

Hắc ảnh kia nhìn Lôi Chủ cười.

- Ngũ Vương Điện?

Lôi Chủ nhìn hắc ảnh đó, đôi mắt có chút dao động:

- Cuối cùng cũng ra một kẻ khá khẩm chút!

- Lôi Chủ, ta biết ngươi lợi hại, nhưng nếu ta muốn cứu người đi thì ngươi không ngăn được đâu. Vì thế không cần thiết phải tốn công sức làm gì. Ngươi yên tâm, Ma Ngục và Bát Chủ Viễn Cổ các ngươi rồi cũng sẽ có một trận chiến thôi.

Ma ảnh đó khẽ cười, rồi hắn nhìn về phía Lâm Động:

- Ngươi chính là tên Lâm Động đó? Đúng là không đơn giản, không ngờ ngay Lão Thất cũng thất thủ, lần này coi như ngươi may mắn.

Dứt lời hắn vung tay, ma khí cuốn lấy Thất Vương Điện, không gian phía sau hắn lại vỡ ra.

- Hừ!

Lôi Chủ thấy vậy hừ lạnh một tiếng, tung ra một quyền, lôi đình biến thành con lôi sư khổng lồ hàng vạn trượng gầm thét đem theo sức mạnh cuồng bạo xông thẳng tới chỗ Ngũ Vương Điện.

- Hà hà, vẫn không khách khí như vậy, nhưng giờ không phải lúc động thủ với ngươi. Lôi Chủ, ngươi cứ đợi đi, lần này dị ma bọn ta sẽ nghịch chuyển trận chiến hàng vạn năm trước.

Ngũ Vương Điện vung tay, một bông ma liên khổng lồ nở bung chặn lôi sư lại, còn hắn thì rút lui vào trong khe nứt không gian, ma khí tan đi, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Lôi Chủ nhìn nơi Ngũ Vương Điện biến mất, cong tay búng một cái, một đạo lôi quang xuyên qua không gian rồi biến mất.

Xong ngài quay lại, nhìn Lâm Động rồi nói:

- Ngươi chính là Lâm Động mà Viêm Chủ nói, người nắm giữ Lôi Đình Tổ

Phù hiện nay?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1245

Chuyện Về Ma Ngục

Lâm Động nghe Lôi Chủ nói vậy cũng hơi khựng lại. Lôi Chủ cảm ứng được Lôi Đình Tổ Phù trong cơ thể hắn cũng không có gì lạ, nhưng nghe khẩu khí thì rõ ràng là biết đến hắn khi nói chuyện với Viêm Chủ.

Tuy không biết Viêm Chủ nói gì với ngài, nhưng Lâm Động vẫn gật đầu, rồi cung tay:

- Hôm nay đa tạ Lôi Chủ đã ra tay tương trợ.

Tuy hôm nay nếu liều hết sức thì Thất Vương Điện sẽ không dễ dàng được như mong muốn, nhưng nếu thế thì bọn Lâm Động sẽ phải trả giá rất đắt. Vì thế không thể không cảm tạ ân tinh này của Lôi Chủ.

- Giết dị ma vốn là nghĩ vụ và trách nhiệm của ta. Ta truy tìm chúng lâu như vậy hôm nay nhờ người mới có manh mối. Vì thế ngươi không cần cảm ơn ta.

Lôi Chủ lắc đầu, giọng nói vang như sấm.

Lôi Chủ quét mắt nhìn Lâm Động, ánh mắt có ý đánh giá, cuối cùng gật gù nói:

- Không ngờ thực lực của ngươi như vậy lại công phá được Ma Hoàng Giáp của Thất Vương Điện, xem ra đúng như Viêm Chủ nói, ngươi không hề đơn giản.

Ngữ điệu của ngài có sự ngạc nhiên hiếm thấy, ngài từng giao đấu với cao tầng của dị ma nhiều lần, đương nhiên biết sự lợi hại của Ma Hoàng Giáp. Chính

nhờ nó mà Thất Vương Điện mới kiên trì được lâu như vậy dưới tay ngài. Vậy mà Lâm Động lại dùng sức mạnh tự thân công phá Ma Hoàng Giáp, dù là Lôi Chủ cũng không khỏi ngạc nhiên.

Lâm Động chỉ cười, công kích đó hội tụ sức mạnh của hai đại tổ phù, cộng với sức mạnh thần bí của Thái Thượng Cảm Ứng Quyết thì mới có kết quả như vậy. Tính ra đó cũng là thủ đoạn mạnh nhất của hắn rồi. Nhưng đáng tiếc dù thế cũng chỉ đả thương được Thất Vương Điện, muốn giết hắn là không thể.

Lôi Chủ nhìn Lâm Động, đột nhiên do dự một chút rồi nói:

- Ta có thể xem Lôi Đình Tổ Phù không?

Giọng nói ngài lúc này đã nhỏ hơn bình thường một chút. Lôi Đình Tổ Phù là thần vật trong trời đất, ngài lại là người đầu tiên nắm giữ Lôi Đình Tổ Phù, nhưng ngài cũng hiểu thứ thần vật này sẽ tự tìm chủ cho mình. Năm đó khi ngài ngủ vùi đã coi như cắt đứt mọi liên hệ với Lôi Đình Tổ Phù. Giờ chủ nhân mới của nó là Lâm Động, thậm chí ngài không có tư cách để thu hồi.

Lâm Động nghe vậy gật đầu cười rồi đưa tay ra, lôi quang ngưng tụ trong lòng bàn tay, một đạo lôi phù hiện ra.

Lôi Đình Tổ Phù vừa xuất hiện đã có lôi quang lấp lánh khẽ bay về phía Lôi Chủ. Vẻ mặt ngài đầy hoài niệm, đưa tay vuốt ve một chút, cười nói:

- Lâu rồi không gặp!

U u… Lôi Đình Tổ Phù phát ra tiếng động nhỏ, lôi quang quấn lấy tay Lôi Chủ. Lôi Đình Tổ Phù cũng có linh, đương nhiên nó cũng có cảm tình với chủ nhân đầu tiên.

Lôi Chủ vuốt ve Lôi Đình Tổ Phù, một lúc lâu sau mới đưa trả Lâm Động:

- Giờ ngươi là chủ nhân của Lôi Đình Tổ Phù, chắc hẳn cũng hiểu trách nhiệm của mình, hy vọng ngươi không làm hổ danh nó.

Lâm Động nắm lấy Lôi Đình Tổ Phù, lôi quang lấp lánh trên tay hắn. Hắn nhìn Lôi Chủ, nói:

- Ngài không muốn láy Lôi Đình Tổ Phù về sao? Không có Lôi Đình Tổ Phù, thì cái tên Lôi Chủ hơi thiếu sót thì phải?

Lôi Chủ lắc đầu:

- Bát Chủ Viễn Cổ đúng là có quan hệ lớn tới Bát đại tổ phù. Nhưng nhìn từ phương diện nào đó, bọn ta chỉ như quan hệ chiến hữu, chúng biết tự chủ, có quyền chọn chủ nhân mới. Nếu giờ Lôi Đình Tổ Phù là vật vô chủ thì đương nhiên ta sẽ mang nó đi. Nhưng giờ nó đã chọn ngươi là chủ nhân mới, như vậy là thích hợp nhất với nó, tổ phù sẽ không lựa chọn sai đâu.

Nói đến đây, Lôi Chủ cười:

- Hơn nữa ngươi cũng đừng coi thường ta. Đúng là tổ phù có thể nâng cao thực lực cho bọn ta, nhưng dù thiếu chúng thì bọn ta vẫn rất mạnh, vì sau một thời gian dài đồng hành, bọn ta đã đồng hóa sức mạnh của chúng.

Lâm Động nghe vậy khựng người.

- Không hiểu à?

Lôi Chủ lộ vẻ thần bí, rồi đưa tay ra nắm lại, chỉ thấy lôi quang bắn ra, bên trong có sức mạnh quen thuộc của Lôi Đình Tổ Phù.

- Bọn ta hiện giờ tuy không có tổ phù nhưng vẫn lại có thể gọi là…tổ phù mang hình thái con người! Ci thế, dù không có tổ phù thì bọn ta vẫn có loại sức mạnh ấy…Chỉ có điều một số thủ đoạn lợi hại phải có tổ phù mới thi triển được.

Lâm Động vẻ mặt đầy kinh ngạc, chẳng trách mà sau khi những người như Viêm Chủ, Lôi Chủ tỉnh lại không quá cố chấp về tổ phù, thì ra sức mạnh của tổ phù đã mọc rễ trong cơ thể họ rồi… - Có điều, thường thì chỉ khi hoàn toàn nắm

bắt được tổ phù mới có sức mạnh đó khi đã rời khỏi tổ phù. Tuy sau bọn ta tổ phù đã qua tay nhiều người nhưng rất hiếm người làm được điều đó.

Lôi Chủ nhìn Lâm Động:

- Có lẽ sau này ngươi sẽ đat được đến mức đó. Hơn nữa trong cơ thể ngươi có đến hai tổ phù, đến lúc đó sức mạnh đồng hóa rồi không biết sẽ có thay đổi gì.

Lâm Động gật đầu, nay hắn nắm bắt tổ phù cũng có thể coi đã đến mức hỏa lô thuần thanh, nhưng hiển nhiên là vì có hai tổ phù nên tạm thời hắn không thể đạt được đến trình độ như của Lôi Chủ.

Lôi Chủ nhìn Lâm Động thu Lôi Đình Tổ Phù về, đột nhiên trầm mặc nói:

- À, chuyện của Băng Chủ, Viêm Chủ đã nói với ta rồi.

Lâm Động khựng người.

- Đương nhiên những người khác chắc cũng đã đều biết chuyện này.

Khóe miệng Lâm Động giật giật, liếc mắt nhìn Lăng Thanh Trúc, nhưng nàng chỉ im lặng nhìn về phía xa như không nghe thấy họ nói chuyện.

- Sự tình đột nhiên trở nên thế này bọn ta cũng rất ngạc nhiên. Vốn dĩ bọn ta nghĩ với tâm tính của tiểu sư muội sẽ chẳng bao giờ có chuyện tình cảm nam nữ.

Lôi Chủ nhìn Lâm Động với ánh mắt có chút cổ quái. Sau khi nghe truyền âm của Viêm Chủ, ngài cũng sững người lúc lâu, hiển nhiên không thể tưởng tượng được ngay một tiểu sư muội lạnh lùng băng giá lại có ngày như thế… - Nàng ấy không phải bà ấy.

Lâm Động khẽ thở dài.

Lôi Chủ cười, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Lâm Động:

- Có lẽ…tiểu sư muội đã có lời thì tạm thời bọn ta cũng không làm phiền. Nhưng phải nhắc ngươi trước, nói cho cùng muội ấy cũng sẽ trở lại. Vì trời đất này cần muội ấy.

Lâm Động hít sâu một hơi rồi gật đầu:

- Ta biết, ta sẽ dùng cách của mình để thay đổi, có lẽ mọi người thấy nực cười, nhưng từ bỏ không phải tính cách của ta.

Lôi Chủ dường như cũng biết hắn sẽ đáp như vậy, cũng không nói gì thêm.

- Tiếp theo ngài định đi đâu?

Lâm Động chuyển chủ đề.

- Vừa rồi ta đã để lại lôi ấn trên người Thất Vương Điện, sẽ cảm ứng được phương hướng đại để của chúng. Ta cần đi điều tra một chút, bọn chúng tiềm phục nhiều năm như vậy khiến ta có chút bất an.

Lôi Chủ trầm ngâm.

- Một mình ngài?

Lâm Động khựng người. Tuy thực lực Lôi Chủ đúng là rất khủng bố nhưng Ma Ngục cũng không tầm thường. Ví như Ngũ Vương Điện vừa rồi rõ ràng là cường giả vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp, mà trên hắn còn có bốn cường giả thực lực tương đương nữa. Một mình Lôi Chủ rõ ràng là quá miễn cưỡng.

- Mấy kẻ mạnh nhất trong Ma Ngục năm đó cũng bị trọng thương, giờ chắc đang toàn lực hồi phục, vì thế nếu đối đầu chính diện chắc Ma Ngục không dám. Nếu không thì đã không tiềm phục lâu như vậy.

Lôi Chủ nói.

Dứt lời Lôi Chủ cười:

- Hơn nữa, nếu gặp nguy hiểm, ta muốn thoát thân thì dù là Thiên Vương Điện mạnh nhất cũng không ngăn cản được.

Lời nói của ngài mang chút ngạo ý, thân là Lôi Chủ, tốc độ của ngài là nổi trội nhất trong Bát Chủ, muốn giữ lại không phải dễ.

- Thiên Vương Điện?

Lâm Động nhìn Lôi Chủ, trước đó hắn cũng đã nghe cái tên này từ Thất Vương Điện.

- Chắc là lão đại của Ma Ngục, một tên vô cùng khó đối phó, là cường giả mạnh nhất dưới chướng Dị Ma Hoàng năm đó. Hồi ấy ta từng giao thủ với hắn, coi như là không địch lại được hắn.

Nhắc đến cái tên này, ánh mắt Lôi Chủ có phần ngưng đọng:

- Nhưng hắn năm đó bị tiểu sư muội khiến trọng thương, chắc giờ vẫn đang hồi phục. Nếu hắn xuất hiện cũng chỉ có tiểu sư muội mới đối phó được, lúc đó… Nói đến đây, ngài nhìn Lâm Động, ý tứ rất rõ ràng, một khi Thiên Vương Điện hiện thân thì Băng Chủ cũng sẽ xuất hiện, đây có lẽ là thời gian cuối cùng mà họ cho Lâm Động.

Lâm Động siết chặt tay.

- Ta cũng nên động thân thôi. Lần này Ma Ngục hành động thất bại, tiếp theo có lẽ không dám có hành động gì nữa. Mấy kẻ lợi hại nhất Ma Ngục chưa phục hồi hoàn toàn, hắn là sẽ yên tĩnh trong một thời gian.

Lôi Chủ nói.

Lâm Động gật đầu:

- Cẩn thận!

Lôi Chủ hành động rất nhanh gọn, nói xong điều nên nói lập tức vung tay về phía mấy người Lâm Động, lôi quang chói lòa, tiếng sấm sét vang dội, thân hình biến mất.

Lâm Động nhìn nơi Lôi Chủ biến đi, khẽ thở dài. Thế gian càng ngày càng hỗn loạn, bọn dị ma không biết bao giờ sẽ hoàn toàn lộ diện.

Đến lúc đó, rõ ràng đại chiến lần tứ hai sẽ lại bùng nổ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1246

Trở Lại Dị Ma Thành

Sau cuộc đột kích của Thất Vương Điện, Hắc Ám Thành hiển nhiên sẽ xây dựng tầng phòng ngự thâm nghiêm hơn hẳn. Nhưng bọn Lâm Động cũng hiểu, sự phòng ngự này với cường giả như Thất Vương Điện mà nói thì không có mấy hiểu qua. Nói cho cùng vẫn phải dựa vào sức mạnh bản thân họ.

Nhưng cũng may Thất Vương Điện đã bị trọng thương mà rút lui, theo Lôi Chủ nói thì tiếp theo có lẽ chúng sẽ không dám có hành động gì. Dù sao thì, tuy Ma Ngục lợi hại nhưng cục thế hiện nay khá nhạy cảm, chúng cũng không dám tùy tiện hành động.

Mấy người Lâm Động dừng lại ở Hắc Ám Thành mấy ngày, Thanh Đàn cuối cùng cũng ổn định được nhân tâm trong Hắc Ám Điện, coi như đã hoàn toàn nắm giữ được Hắc Ám Điện, không còn bất cứ sự phản kháng nào nữa.

Đến lúc đưa tiểu nha đầu này về Đông Huyền Vực rồi.

Hắc Ám Thành, trên một khu quảng trường, bầu trời có một đạo trận pháp không gian đang xoay chuyển phát ra thứ năng lượng cuồng bạo.

- Điện chủ, trận pháp dịch chuyển không gian đã xong, lúc nào cũng có thể dùng được.

Trưởng lão hắc bào ngẩng lên cung kính nói.

Thanh Đàn khẽ gật đầu:

- Trình trưởng lão, thời gian ta không có mặt ở đây, ngài thay mặt ta quản lý

Hắc Ám Điện, nếu có đại sự gì thì dùng truyền âm phù ta lập tức về ngay.

- Vâng.

Trưởng lão nghe vậy cung kính đáp.

Thanh Đàn dặn dò xong thì khẽ gật gù, thân hình khẽ động là xuất hiện trên đài cao cách đó không xa. Gương mặt vừa rồi còn uy nghiêm lập tức cười ngọt ngào, ôm lấy cánh tay Lâm Động:

- Lâm Động ca, chúng ta có thể đi rồi.

Lâm Động gật đầu cười, nhìn Lăng Thanh Trúc:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Dứt lời, hắn vung tay, ba người lập tức xuất hiện trong trận pháp, phía dưới là vô số cường giả Hắc Ám Điện quỳ xuống đầy cung kính.

- Cung tiễn điện chủ!

Thanh Đàn nhìn xuống gật đầu, tay đưa lên, trận pháp lập tức lan tỏa sức mạnh không gian cuồng bạo, ngân quang chói lòa bao bọc quanh ba người.

Uỳnh!

Ánh sáng tỏa ra, mọi người nheo mắt lại, đến khi mở ra thì ba người đã biến mất, chỉ còn không gian vẫn còn biến dạng.

Đến khi ba người Lâm Động xuất hiện ở Đông Huyền Vực thì đã là ba ngày sau. Tốc độ rõ ràng nhanh hơn mấy lần khi đi. Hơn nữa nếu sau này muốn quay lại thì cũng có thể dựa vào dấu vết không gian để lại mà đi không cần phải vượt qua nghìn trùng núi non nữa.

Lâm Động bước ra khỏi không gian, quét mắt nhìn quanh rồi đột nhiên nhìn

về phương bắc, ánh mắt có chút kỳ lạ:

- Đó là?

Lăng Thanh Trúc cũng nhìn về phía đó, rồi quay sang Lâm Động, khẽ nói:

- Đó là hướng Dị Ma Vực.

- Dị Ma Vực à… Nghe đến nơi đã để lại cho mình ấn tượng sâu sắc, Lâm Động không khỏi thở dài. Năm đó, chính tại nơi ấy ba huynh đệ hắn đã bị Nguyên Môn buộc phải chạy trốn trong thê thảm.

- Đã đến đây rồi thì đi Dị Ma Vực một chuyến đi.

Lâm Động nói. Hắn vẫn nhớ ở Dị Ma Vực năm đó từng có một vị tiền bối tên là Phần Thiên lão nhân đã có ân tình với hắn. Chỉ có điều sau đó ngài đã tọa hóa để trấn áp một Dị Ma Tướng.

Dị Ma Tướng trong mắt Lâm Động hồi đó dường như không thể đối địch, nhưng nay có lẽ hắn lật tay là có thể giết được vô số tên.

Lăng Thanh Trúc và Thanh Đàn đương nhiên không có ý kiến gì, khẽ gật đầu. Lâm Động thấy vậy thì vẩy tay, ba người biến thành lưu quang bay đi.

Chỉ trong mấy phút đã vượt qua hàng mấy nghìn dặm. Một tòa thành khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt Lâm Động, hắn nhìn nơi quen thuộc ấy ánh mắt không khỏi hoài niệm.

Lâm Động nhìn Dị Ma Thành chăm chú một lúc lâu rồi mới lại động thân. Sau đó họ xuất hiện bên ngoài Dị Ma Vực, phía trước có một đạo trận pháp cổ xưa như ẩn như hiện. Đây là trận pháp được lưu truyền từ thời Viễn Cổ để phong ấn ma khí bên trong Dị Ma Thành. Năm đó bọn Lâm Động muốn vào trong phải đợi khi phong ấn yếu đi mới vào được. Nhưng lúc này hiển nhiên hắn không cần phải đợi nữa. Hắn vung tay, chỉ thấy không gian phía trước bị tách ra một hoảng, ba người bay vào trong.

Khi họ vào trong Dị Ma Vực, phía dưới còn có không ít cường giả đợi Dị Ma Vực khai khởi để vào mạo hiểm. Họ thấy ba người có thủ đoạn đáng sợ đó đều sững sờ.

Lâm Động đương nhiên chẳng để tâm những điều nhỏ nhặt đó, sau khi vào Dị Ma Vực, hắn nhìn quanh. Mấy năm không gặp, Dị Ma Vực vẫn có ma khí lượn quanh. Nhìn ra xa, mặt đất đầy rẫy những khe nứt khổng lồ, cho thấy ở đây năm đó đã xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Ba người Lâm Động không dừng lại lâu, tiếp tục đi vào sâu trong Dị Ma Vực. Với thực lực hiện tại của họ, nơi từng là cấm địa của Đông Huyền Vực giờ không còn bất cứ trở ngại gì nữa, chỉ hơn chục phút là họ đã vào sâu trong Dị Ma Vực. Dựa vào những gì nhớ được ba năm trước, Lâm Động dần dừng lại, nhìn về phía xa, ở đó là một ngọn núi lửa đỏ rực đứng sừng sững, trong tòa điện trên ngọn núi đó có thể thấy một thân ảnh đang ngồi như tượng.

Lâm Động tiến lại gần, chỉ thấy thân ảnh đó giống như bức tượng đá, thân thể phủ đầy bụi trần, từ trong ngọn núi lửa cũng tỏa ra thứ năng lượng khiến người ta không thể lại gần. Nhưng nay thứ năng lượng ấy không có tác dụng mấy đối với Lâm Động.

- Tiền bối!

Lâm Động cúi người trước thân ảnh kia. Tuy thực lực của hắn hiện nay có lẽ đã vượt qua Phần Thiên lão nhân rồi nhưng năm đó khi tọa hóa lão nhân ấy đã dùng chút sinh khí cuối cùng của mình ngưng kết thành đan tặng hắn, ân tình này hắn vẫn ghi nhớ.

- Vị tiền bối này đã tọa hóa, lẽ nào vẫn cứu được?

Lăng Thanh Trúc nhìn thân ảnh phủ đầy bụi trần, khẽ nói. Năm đó nàng cũng có mặt đương nhiên biết Lâm Động đã nhận không ít ân huệ từ vị tiền bối này.

- Tình hình của ngài ấy có chút đặc thù, không phải tọa hóa hoàn toàn. Năm đó để trấn áp Dị Ma Tướng ngài đã luyện chế bản thân thành người chết sống để cầu bất diệt, vĩnh viễn trấn áp Dị Ma Tướng. Vì thế nhìn từ góc độ nào đó thì Phần Thiên tiền bối không phải tọa hóa.

Lâm Động khẽ lắc đầu, năm đó khi rời đi hắn đã từng hỏi Phần Thiên lão nhân thì ngài đã nói, nếu muốn cứu ngài thì phải đợi hắn tham ngộ được Luân Hồi đã. Lâm Động hiện giờ tuy chưa thực sự bước vào Luân Hồi Cảnh nhưng cũng coi như đã chạm tới. Tinh thần lực đã đạt đến cảnh giới Đại Phù Tông, cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường cũng không phải đối thủ của hắn.

- Vị tiền bối đây luyện chế bản thân thành người chết sống, nhưng tử khí trong cơ thể tiền bối rất thịnh, sinh khí cạn kiệt vì thế mới tọa hóa. Nếu bổ sung đủ sinh khí thì có lẽ tiền bối sẽ tỉnh lại được.

Thanh Đàn nghĩ một chút rồi nói.

Lâm Động gật đầu tán động, rồi hắn mỉm cười với thân ảnh kia, nói:

- Phần Thiên tiền bối, năm đó tiền bối đã tặng hết sinh khí cho vãn bối, hôm nay ta sẽ trả lại tiền bối ân tình này.

Dứt lời, Lâm Động đưa tay ra, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, bên trong là sức mạnh sinh tử hòa hợp một cách hoàn hảo. Tâm thần Lâm Động khẽ động, từ trong nguyên lực có ánh bạch quang được tách ra, bên trong mang thứ sinh khí thuần túy đến cực điểm.

Sinh khí lan tỏa, Lâm Động búng tay một cái, chỉ thấy sinh khí biến thành một cái xoáy khổng lồ, trung tâm là Phần Thiên lão nhân.

Sinh khí không ngừng chảy vào thân thể Phần Thiên lão nhân, nguồn sinh khí ấy thậm chí khiến đỉnh núi lửa có cây xanh mọc lên.

Tử khí trong cơ thể Phần Thiên lão nhân rõ ràng rất đậm đặc, muốn cân bằng

sinh tử trong cơ thể ngài, dù là cường giả Luân Hồi Cảnh cũng rất khó làm được. Nhưng cũng may Lâm Động không còn như xưa, nguyên lực trong cơ thể dồi dào như biển lớn, cộng với sự tương trợ của tinh thần lực, nửa ngày sau thì thấy bề mặt da khô héo của Phần Thiên lão nhân đã mềm ra, một chút sinh khí bất đầu thẩm thấu.

Khi truyền nguyên lực Lâm Động cũng đem ý Luân Hồi từ Thôn Phệ Chủ dung nhập vào sinh khí. Sinh khí ngập trời hóa thành viên đan hoàn màu trắng sữa, rồi chui vào cơ thể Phần Thiên lão nhân qua đỉnh đầu.

Phần Thiên lão nhân vốn là cường giả đỉnh cấp chạm tới Luân Hồi, chỉ còn một bước nữa thôi. Năm đó ngài đột phá thất bại, nếu giờ có Luân Hồi ý của Thôn Phệ Chủ trợ giúp, có lẽ sẽ xung kích Luân Hồi Cảnh được.

Khi viên đan hoàn chui vào cơ thể Phần Thiên lão nhân, thân thể gần như chết của ngàu đột nhiên rung chuyển, gương mặt già nua trở nên hồng hào, hai mắt chầm chậm mở ra.

Ngài mơ màng mở mắt, rồi nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi đang mỉm cười trước mặt mình.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1247

Thức Tỉnh Phần Thiên

Phần Thiên lão nhân mở mắt, ngài nhìn người thanh niên trước mắt, gương mặt ấy vẫn có chút quen thuộc nhưng ngài lại chau mày, không thể khiến thần trí hoàn toàn tỉnh táo được. Tuy việc luyện chế bản thân thành người chết sống khiến ngài tồn tại được lâu nhưng rõ ràng vẫn có sai biệt với người bình thường.

- Ngươi...

Phần Thiên lão nhân mơ hồ nói.

- Phần Thiên tiền bối, vãn bối là Lâm Động, ba năm trước từng có duyên gặp mặt tiền bối một lần.

Lâm Động mỉm cười rồi vung tay lên, một chiếc đỉnh lò đỏ rực xuất hiện trong lòng bàn tay, chính là Phần Thiên Đỉnh mà Phần Thiên lão nhân đã tặng hắn. Món bảo bối này cũng đã cùng Lâm Động vượt qua không ít ải khó, thậm chí nó đã từng cứu mạng hắn.

- Đây là... Phần Thiên Đỉnh?

Phần Thiên lão nhân sững người nhìn Phần Thiên Đỉnh, ánh mắt mơ màng lập tức tỉnh táo lại, vội vàng nhận lấy, quan sát Lâm Động một lúc, dường như nhớ ra điều gì, chấn kinh nói:

- Ngươi... ngươi là anh bạn trẻ năm đó?

Phần Thiên lão nhân không có khía niệm thời gian rõ ràng, trong ý thức mơ hồ của ngài chỉ nhớ dường như nhiều năm trước có gặp Lâm Động rồi còn tặng

Phần Thiên Đỉnh cho hắn.

Chỉ có điều ngài không thể ngờ khi mình tỉnh lại thì người thanh niên năm đó chẳng là gì trong mắt mình lại giờ lại có thực lực đáng sợ như vậy.

Ngài có thể cảm thấy rõ ràng thứ áp lực phát ra từ Lâm Động, cảm giác áp lực này khiến sinh tử khí trong cơ thể ngài cũng chảy chậm lại ít nhiều.

Lâm Động khẽ gật đầu:

- Năm đó tiền bối nói, muốn cứu tiền bối thì phải tham ngộ Luân Hồi rồi hãy trở lại. Tuy nay vãn bối chưa đạt được mức đó nhưng ta nghĩ mình đã có đủ sức mạnh gọi ngài tỉnh dậy.

Phần Thiên lão nhân sững người, ánh mắt có phần phức tạp nhìn người thanh niên trước mặt. Năm đó ngài chẳng qua tưởng mình chắc chắn sẽ chết nên mới tặng chút sinh khí cuối cùng cho Lâm Động. Đó chỉ là một hành động vô tâm trước khi chết, nhưng nào ngờ nhiều năm sau lại là chút thiện duyên khiến ngài có được hồi báo lớn thế này - Tiểu hữu... đa tạ ngươi!

Phần Thiên lão nhân thở dài, hành một lễ với Lâm Động. Điều ngài cho Lâm Động năm đó so với lợi ích nhận lại hôm nay thật chẳng đáng nhắc đến.

- Tiền bối đừng khách khí. Sinh tử khí trong cơ thể tiền bối đã được cân bằng. Nếu vào được Luân Hồi thì chưa biết chừng sẽ thoát khỏi trạng thái người chết sống này, có được sinh mệnh thật sự.

Lâm Động xua tay.

- Ài, đâu có dễ vậy. Trạng thái này căn bản không thể có cảm ứng Luân Hồi được nữa.

Phần Thiên lão nhân thở dài.

- Điều đó chưa chắc, tiền bối hãy cảm ứng một chút đi.

Lâm Động cười một cách thần bí.

Phần Thiên lão nhân nghe thế cũng khựng người rồi làm theo, ngay sau đó gương mặt hiện vẻ kinh ngạc, rồi trở thành mừng rỡ:

- Đây... đây là Luân Hồi ý?

- Vãn bối có được truyền thừa từ một vị tiền bối, hôm nay xin tặng Phần Thiên tiền bối chỗ Luân Hồi ý này.

Lâm Động cười.

Phần Thiên lão nhân xúc động đến run người, nước mắt giàn giụa, ngài vốn tưởng cả đời này sẽ trong trạng thái sống không bằng chết kia, nhưng không ngờ nay không chỉ được thức tỉnh mà trong cơ thể còn có Luân Hồi ý. Dựa vào nó ngài sẽ lại có tư cách xung kích Luân Hồi Cảnh.

Lâm Động nhìn Phần Thiên lão nhân mỉm cười, tuy cơ duyên ngài cho hắn năm đó có lẽ bây giờ không là gì, nhưng sự xả thân vì đại nghĩa của ngài đã khiến Lâm Động hắn kính phục, nay giúp đỡ được một chút trong lòng hắn rất vui.

- Tiểu hữu, đại ân đại đức này ta không bao giờ quên. Nếu sau này có việc gì lão phu nhất định có chết cũng không từ!

Phần Thiên lão nhân xúc động hành đại lễ với Lâm Động, nhưng hắn đã vội ngăn lại.

- Tiền bối khách khí quá rồi.

Lâm Động lắc đầu cười, định nói gì thì thần sắc bỗng thay đổi. Hắn cảm thấy ngọn núi bỗng hơi rung chuyển, phía dưới chân núi lại có ma khí tỏa ra.

- Hỏng rồi, tên Dị Ma Tướng bị ta trấn áp cũng thức tỉnh rồi.

Phần Thiên lão nhân thấy thế giật mình. Không ngờ tên Dị Ma Tướng bị trấn áp bên dưới cũng thức tỉnh theo.

Uỳnh!

Ngay khi ngài dứt lời, ma khí phía dưới càng thêm đậm đặc, rồi ma khí thuận theo ngọn núi xâm thực lên trên. Chỉ trong mười mấy giây cả ngọn núi đã bị ma khí biến thành tro bụi.

Sau khi ngọn núi lửa biến mất, một luồng ma khí kinh người bắn lên trời. Bên trong đó là một đạo ma ảnh gầm thét, thanh thế mạnh mẽ hơn năm xưa vô số lần.

- Đây là...

Phần Thiên lão nhân cảm nhận sự ngang ngược của luồng ma khí đó, sắc mặt biến đổi, thất thanh kêu lên:

- Sao có thể? Tên Dị Ma Tướng này đã tiến hóa sao?

Lâm Động nghe thế ánh mắt lộ vẻ kinh dị, đương nhiên hắn cảm nhận được thực lực của tên Dị Ma Tướng này đã tiến bộ vượt bậc, hiển nhiên đã là Dị Ma Vương. Hắn ta cũng thật lợi hại, trong thời gian bị phong ấn lại tích trữ đủ năng lượng xung kích thành công Dị Ma Vương.

- Hỏng rồi, Lâm Động tiểu hữu, các ngươi mau trốn đi. Dị Ma Tướng đã tiến hòa thành Vương, có thể sánh ngang với cường giả Luân Hồi Cảnh, ta cũng không thể trấn áp được hoàn toàn.

Phần Thiên lão nhân vội nói.

- Khặc khặc, Phần quỷ, ngươi không ngờ phải không? Bản tướng không chỉ không bị tan thành tro bụi mà còn đột phá được trong tuyệt cảnh. Giờ bản tướng đã là cấp Vương, ngươi đấu lại với ta thế nào?

Ma khí cuồn cuộn trong không gian, ma ảnh đứng trên không nhìn Phần Thiên lão nhân, gương mặt tối tăm lạnh lùng.

Phần Thiên lão nhân nghiến răng, định liều mạng với tên Dị Ma Vương đó nhưng lại bị Lâm Động ngăn lại. Lâm Động nhìn Dị Ma Vương chỉ lắc đầu cười, nói:

- Ngay Thất Vương Điện của Ma Ngục ta còn từng giao đấu, ngươi mới đột phá cấp Vương mà cũng dám ngông nghênh trước mặt ta, đúng là nực cười.

Tiếng cười lớn của Dị Ma Vực ngưng bặt, hắn kinh dị nhìn Lâm Động rồi cười chế giễu:

- Tiểu tử ngươi nói tầm bậy gì vậy, Thất Vương Điện là đại nhân vật có thể ngang ngửa với Bát Chủ Viễn Cổ. Ngươi trong mắt đại nhân không đáng là con kiến.

Lâm Động cười cười, cũng không tranh luận, chỉ là trong mắt trào dâng hàn ý lạnh băng.

Uỳnh!

Đột nhiên tiếng sấm vang dậy khắp không gian, trên bầu trời lôi vận tụ tập, vô số tia sét cuồng bạo lóe sáng phát ra sức mạnh kinh người.

Tên Dị Ma Vương cũng giật mình vì biến cố đó, ngẩng đầu lên, mắt ngưng đọng nhìn cảnh tượng đó, trong lòng bỗng thấy bất an.

- Tên tiểu tử này có gì đó không đúng.

Dị Ma Vương cũng không phải kẻ ngốc, cảm giác nguy hiểm dâng lên, ánh mắt nhấp nháy rồi lùi nhanh về sau.

Phần Thiên lão nhân cốn định đại chiến với Dị Ma Vương thấy hắn ta hốt hoàng như vậy thì kinh ngạc, nhưng không đợi ngài nói gì thì Lâm Động cười,

tay siết chặt, chỉ thấy không gian quanh Dị Ma Vương biến dạng, bốn cái xoáy đen khổng lồ bao quanh, lực kéo cuồng bạo bùng nổ, Dị Ma Vương kinh hãi, vận chuyển ma khí chống lại.

Uỳnh!

Trên bầu trời, vô số đạo lôi định hội tụ, cuối cùng biến thành một con lôi long khổng lồ mấy nghìn trượng giơ nanh múa vốt lao thẳng tới Dị Ma Vương.

Bùm!

Một vầng mặt trời từ sấm sét mọc lên, lôi đình lực hùng hồn mà cuồng bạo lan tỏa, khiến ma khí của Dị Ma Vực cũng bị thanh trừ không ít.

Tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ vầng mặt trời ấy, rồi Phần Thiên lão nhân sững sờ khi khi thấy một Dị Ma Vực vừa mới thăng cấp, ban nãy còn rất ngông cuồng giờ đang tan đi với tốc độ kinh người, nháy mắt đã hoàn toàn biến mất khỏi trời đất.

- Cái này… Phần Thiên lão nhân vẻ mặt đầy chấn động, ngài từng giao đấu với không ít dị ma, đương nhiên biết sinh mệnh lực ngoan cường của chúng, một Dị Ma Vương, dù cùng là Luân Hồi Cảnh cũng khó giết được hoàn toàn, chỉ có cách phong ấn lại. Nhưng lúc này Lâm Động đã dễ dàng tiêu diệt một Dị Ma Vương, năng lực này thật quá khủng khiếp.

Lâm Động khẽ đập đập tay, lôi vân trên trời tan đi, ánh mắt hắn vẫn không hề có chút dao động. Với thực lực hiện tại của hắn, Dị Ma Vương bình thường không phải đối thủ của hắn. Huống hồ tên Dị Ma Vương này mới vừa lên cấp, dám ngông cuồng trước mặt hắn đúng là không biết viết chữ chết thế nào.

- Lâm Động tiểu hữu thật khiến lão phu chấn động, vừa nãy ta đã thất thố rồi.

Phần Thiên lão nhân dần tỉnh lại, nhìn Lâm Động cảm thán.

Lúc này ngài mới hiểu người thanh niên năm đó cần nhận ân huệ của mình đã

mạnh đến mức độ nào.

Lâm Động cười, nhìn tên Dị Ma Vương biến mất rồi nhìn xuống dưới, trán nhăn lại, theo lẽ thường, nếu bị phong ấn thì hắn dù có không càng ngày càng yếu đi thì cũng không thể tăng cấp được. Tại sao hắn lại kỳ quái như vậy?

Phải biết là, khoảng cách giữa cấp Tướng và cấp Vương là rất lớn, muốn tăng cấp là vô cùng khó.

Lâm Động trầm tư một lúc không nghĩ được gì đành lắc đầu, có lẽ hắn may mắn.

- Phần Thiên tiền bối, dị ma đã bị trừ bỏ, ngài định đi đâu?

Lâm Động nhìn Phần Thiên lão nhân hỏi.

- Cái mạng già này của ta là được tiểu hữu ban cho, dị ma đã bị loại bỏ, nếu tiểu hữu không chê ta sẽ theo ngươi.

Phần Thiên lão nhân nghĩ một chút rồi cười. Ngài vốn là người thời Viễn Cổ, nay chẳng quen biết một ai, cũng không có nơi an thân.

- Vừa hay ta muốn trở về gia tộc, nếu Phần Thiên tiền bối không có nơi nào đi, có hứng thú thì có thể làm khách trong nhà ta.

Lâm Động cười, vừa hay thực lực Phần Thiên lão nhân cũng mạnh, nếu ở lại Lâm gia được thì cũng có thể giúp hắn bảo vệ người nhà.

Phần Thiên lão nhân vốn không có nơi nào đi, nghe thế cũng không phản đối, bèn gật đầu.

Lâm Động thấy vậy liền vung tay, bay ra ngoài Dị Ma Vực. Khi đi hắn không kìm được quay lại nhìn, không biết vì sao hắn cứ có cảm giác không thoải mái, chỉ có điều cảm giác ấy lóe lên rồi mất ngay, ánh mắt hắn hiện chút nghi hoặc rồi biến mất.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1248

Đoàn Tụ

Bên ngoài Dị Ma Vực, bốn người Lâm Động hiện ra, Phần Thiên lão nhân nhìn đất trời sau hàng ngàn vạn năm, không kìm được hít hà.

- Vậy chúng ta trực tiếp đến thẳng vương triều Đại Viêm nhé?

Giải quyết xong việc của Phần Thiên lão nhân, tâm trạng khá tốt, cười nói.

Nghe thế, Thanh Đàn và Phần Thiên lão nhân cũng không phản đối gì, nhưng Lăng Thanh Trúc thì cắn môi, nhìn Lâm Động lắc đầu.

- Ta về Cửu Thiên Thái Thanh Cung thôi, vương triều Đại Viêm và cung môn của ta ngược hướng, chúng ta chia tay ở đây đi.

- Nàng không đến vương triều Đại Viêm? Tại sao?

Lâm Động cũng ngạc nhiên nhìn Lăng Thanh Trúc.

Lăng Thanh Trúc cười:

- Ngươi muốn đưa ta về nhà? Ngươi biết như thế nghĩa là gì không?

Lâm Động nghẹn lời, nếu đưa Lăng Thanh Trúc về vương triều Đại Viêm thì không phải đưa con dâu về ra mặt nhạc phụ nhạc mẫu sao?

- Nếu nàng muốn đi thì hẳn là người nhà ta đều hoan nghênh thôi.

Lâm Động nghĩ một chút rồi nói.

- Đợi khi ngươi làm rõ tình cảm của mình rồi nói câu như vậy. Nếu không có lẽ ngươi sẽ cứ thấy bất công.

Lăng Thanh Trúc mỉm cười.

Lâm Động khựng người, sắc mặt không khỏi biến đổi, đương nhiên hắn hiểu ý của Lăng Thanh Trúc. Nàng tâm cao khí ngạo, dù Lâm Động muốn đưa nàng về vương triều Đại Viêm thì nàng cũng muốn Lâm Động cam tâm tình nguyện không chút băn khoăn.

Lăng Thanh Trúc nhìn sắc mặt của Lâm Động trong lòng thầm cảm thán, đôi môi hồng sau tấm mạng nhướn lên cười chua chát, rồi quay người đi luôn.

- Ngươi đã học được Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, ta cũng không cần thiết phải ở lại nữa. Cửu Thiên Thái Thanh Cung còn nhiều việc phải làm, ta là cung chủ không thể đi quá lâu, vì thế về cung tham ngộ Luân Hồi trước. Chúng ta chia tay ở đây.

Lâm Động thấy Lăng Thanh Trúc quay người đi thì không khỏi thấy khó chịu, nghiến răng rồi túm lấy cổ tay nàng.

- Nàng từ nơi xa xôi cùng ta đến Bách Huyền Vực, còn dạy Thái Thượng Cảm Ứng Quyết cho ta, nếu cứ để nàng đi thế này không phải người ngoài sẽ bảo ta là lòng lang dạ thú sao?

Lâm Động cau mày:

- Bất luận thế nào nàng cũng phải đến vương triều Đại Viêm rồi ta sẽ đích thân tiễn nàng về Cửu Thiên Thái Thanh Cung. Nếu không ta sẽ không cho nàng đi.

Lăng Thanh Trúc bị Lâm Động giữ lại, nghe lời hắn nói như vậy bất giác giận dữ, sao hắn có thể bá đạo như vậy?

Nàng vốn vô cùng độc lập, rất có chủ kiến, nhưng thấy gương mặt nhăn tít lại

của Lâm Động nàng lại cắn môi, không giằng tay ra.

Thanh Đàn thấy hai người như vậy thì miêng chu lên.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Động cũng không đợi Lăng Thanh Trúc lên tiếng phản đối, kéo nàng bay về hướng vương triều Đại Viêm. Lăng Thanh Trúc giằng co một lúc nhưng tay Lâm Động như gọng kềm giữ chặt lấy, cuối cùng nàng đành từ bỏ, nghiến răng nhìn thân ảnh phía trước. Sao hắn không biết nói đạo lý gì thế?

Đô thành vương triều Đại Viêm.

Đô thành này hiện nay đã phồn hoa hơn trước nhiều. vương triều Đại Viêm cũng không còn là vương triều cấp thấp nhỏ bé trước kia nữa. Vì có Lâm gia, đừng nói là siêu cấp vương triều khác, ngay những siêu cấp tông pháo cũng không dám bất kính với người của vương triều Đại Viêm.

Nguyên nhân trong đó thì trên Đông Huyền Vực này ai ai cũng biết.

Trên khu vực lệch về hướng bắc của đô thành có một tòa viện vô cùng rộng lớn. Đây là nơi tôn quý nhất của vương triều Đại Viêm, dù là hoàng cung Đế Đô cách đó không xa cũng không thể sánh bằng.

Đây chính là nơi ở của tông tộc Lâm thị.

Xung quanh tòa viện, ở một vài chỗ cao có thể thấy những thân ảnh ngồi tĩnh lặng như bàn thạch. Đó là cường giả của Hổ Phệ Quân, tuy Tiểu Viêm bọn họ đã trở về Yêu Vực nhưng để lại một nghìn Hổ Phệ Quân cho Lâm thị. Có lực lương này hiển nhiên là chẳng ai dám nhòm ngó gì Lâm thị.

Ở vương triều Đại Viêm bây giờ, địa vị của Lâm thị rất cao quý, nhưng sau khi trở thành tân tộc trưởng, Lâm Tiêu cũng tiến hành đại chỉnh đốn tông tôc. Một số người làm ô uế thanh danh tông tộc hầu hết đã bị trừng phạt nghiêm khắc. Cả tộc không ai dám lên tiếng phản đối, ngay cả những trưởng lão lâu

năm, tất cả đều sợ sệt nghe lời, vì họ biết địa vị của Lâm thị hiện nay từ đâu mà có.

Sự chỉnh đốn của Lâm Tiêu cũng có tác dụng không nhỏ, Lâm thị không còn cái cảm giác cao ngạo khinh người nữa, cũng không còn tin về đệ tử Lâm thị gây gổ bên ngoài. Việc này vô hình trung đã khiến danh tiếng của Lâm thị được nâng cao trong vương triều Đại Viêm.

Chân trời Đế Đô đột nhiên có lưu quang lóe qua, một vài cái nhấp nháy đã tiến vào trong Đế Đô, bay thẳng về phía Lâm thị. Cường giả bảo vệ Lâm thị cũng cảm nhận được, nhưng rồi rất nhanh sự cảnh giác trên gương mặt họ đã biến mất, thay vào đó là sự sùng bái cuồng nhiệt, vội vàng quỳ xuống.

Đệ tử trong Lâm thị nhìn thấy thế đều giật mình, rồi ánh mắt tràn ngập sự mừng rỡ, họ biết người khiến những cường giả thực lực đến biến thái kia kính sợ chỉ có nhân vật truyền kỳ của Lâm thị.

- Thiếu tộc trưởng trở về rồi!

Cả Lâm thị trở nên ồn ã.

Nghe thấy tiếng ồn ào, Lâm Tiêu đang trong sảnh nghị sự vội vàng cùng một số trưởng lão đi ra. Khi họ ra ngoài, phía trước sân của sảnh nghị sự lóe sáng, một vài thân ảnh hiện ra.

- Động nhi!

Liễu Nghiên đứng sau Lâm Tiêu vừa nhìn là nhận ra Lâm Động, gương mặt đầy vẻ xúc động. Lâm Tiêu ở bên cạnh cũng mỉm cười.

Lâm Động cười với họ, đứng dịch sang một bên để lộ ra người đứng phía sau.

- Con…Thanh Đàn?

Liễu Nghiên và Lâm Tiêu sững người rồi hai mắt mở to.

- Cha, mẹ!

Thanh Đàn vốn rất cẩn trọng, nhưng khi nhìn thấy Liễu Nghiên nước mắt lã chã thì mắt lập tức đỏ hoe lao vào lòng mẹ.

Liễu Nghiên vội vàng ôm lấy Thanh Đàn, nhiều năm như vậy không gặp, gương mặt quen thuộc kia không còn sự trẻ con, ngây thơ năm xưa nữa. Liễu Nghiên nhìn mà xót xa, xót hơn cả khi Lâm Động lăn lộn bên ngoài.

- Nha đầu con sao nhiều năm như vậy chẳng có tin tức gì? Muốn cha mẹ tức chết à?

Liễu Nghiên ôm lấy Thanh Đàn, nhưng rồi không kìm được giận giữ đánh lên vai con.

Thanh Đàn khẽ kêu, cứ vùi mặt vào lòng Liễu Nghiên, đâu còn dáng vẻ uy nghiêm lạnh lùng của điện chủ Hắc Ám Điện, hoàn toàn là bộ dạng một cô gái nhỏ bỏ nhà đi bị bắt về.

- Hừ, cuối cùng cũng về rồi?

Lâm Tiêu nghiêm mặt.

- Cha, con cũng nhớ cha!

Thanh Đàn kéo tay Lâm Tiêu cười, nói.

Lâm Tiêu hừ một tiếng, định trách mắng mấy câu nhưng thấy gương mặt hớn hở của Thanh Đàn thì lại không nói được lời nào. Bao năm nay không biết nha đầu này đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, nghĩ thôi cũng thấy đau lòng.

- Về rồi thì tốt. Nhưng sau này còn dám không nói lời nào đã bỏ đi thì ta bảo ca đánh con!

Lâm Tiêu nói, nhưng rồi gương mặt nghiêm nghị cũng thả lỏng một chút, đưa bàn tay thô ráp xoa đầu Thanh Đàn, thở dài:

- Về rồi là tốt, về là tốt.

- Cha, mẹ, con xin lỗi mà. Con biết mình sai rồi!

Nghe giọng nói như trút được gánh nặng của Lâm Tiêu, mắt Thanh Đàn đỏ hoe. Bao năm nay nằng cũng đã trải qua rất nhiều việc, vì thế nàng cũng hiểu sự trân quý của tình yêu thuần túy từ cha mẹ.

Lâm Động khẽ mỉm cười, cuối cùng gia đình hắn cũng được đoàn viên.

Liễu Nghiên đang ôm Thanh Đàn bỗng nhiên nhìn thấy Lăng Thanh Trúc đứng bên cạnh Lâm Động thì hơi khựng người. Lăng Thanh Trúc lúc này đã gỡ mạng che mặt nên Liễu Nghiên cũng nhận ra, vẻ mặt lập tức mừng rỡ kéo tay áo Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu sực tỉnh, tươi cười nhìn Lăng Thanh Trúc, hắng giọng một cái rồi nói:

- Động nhi, đưa khách về nhà mà không giới thiệu sao?

Lâm Động nghẹn lời, không phải cha mẹ đều gặp rồi sao?

Lăng Thanh Trúc hơi đỏ mặt, trước kia nàng đến với tư cách là bạn của Lâm Động, chứ đâu có mờ ám kiểu này. Hơn nữa xung quanh còn biết bao tộc nhân Lâm thị đang nhìn.

- Vãn bối Lăng Thanh Trúc xin chào hai vị trưởng bối.

Lăng Thanh Trúc hơi cúi người, khẽ nói.

Nàng vốn đã có dung nhan khuynh nước khuynh thành, khí chất thanh cao, dáng vẻ thẹn thùng hiếm có này khiến Lâm Động thất thần.

Trên những bức tường bao quanh không biết từ bao giờ có đầy đệ tử Lâm thị, nhiều người còn trèo cả lên cây, họ đều nhìn về nữ tử tuyệt sắc kia, miệng chảy dãi.

- Oa, tiên nử tỷ tỷ thật xinh đẹp.

- Nàng ấy và Lâm Động ca có quan hệ gì nhỉ?

- Ngươi nói thừa, Lâm Động ca đưa nàng ấy về gặp cha mẹ rồi, ngươi nói xem là quan hệ gì?

- Lâm Động ca thật lợi hại!

Tuy những tiếng xôn xao này từ bên ngoài nhưng Lăng Thanh Trúc tự nhiên nghe rõ mồn một, gương mặt ửng hồng, khẽ cắn môi lườm Lâm Động đang cười bối rối bên cạnh.

- Ha ha, thì ra là Thanh Trúc cô nương à?

Liễu Nghiên cười tiến lại kéo Lăng Thanh Trúc, ánh mắt quét qua quét lại trên người nàng đầy vẻ vui mừng và hài lòng. Trước ánh mắt ấy Lăng Thanh Trúc càng thấy ngượng ngung, nhưng cũng đành gắng gượng chịu đựng.

Liễu Nghiên hiển nhiên rất thích Lăng Thanh Trúc, bà biết tính tình Lăng Thanh Trúc lạnh lùng, không thích bị người khác nhìn, vội kéo nàng và Thanh Đàn vào trong phòng. Bên ngoài rộ lên tiếng kêu không cam lòng. Lâm Động giận dữ, nghiêm mặt quét mắt xung quanh, mọi người vội vàng thở dài rụt cổ về.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1249

Bình Yên

Sự xao động vì Lăng Thanh Trúc trong Lâm thị mãi vẫn chưa giảm, trong đình viện toàn bộ là những lời bàn luận về việc này. Không ít đệ tử vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, tuy họ chỉ lén nhìn nhưng dung nhan tuyệt mỹ và khí chất lạnh lùng của Lăng Thanh Trúc đôi lúc còn khiến Lâm Động bất ngờ nữa là những đệ tử còn chưa biết nhiều về sự đời này.

Lâm Động cũng bất lực với sự náo động mà Lăng Thanh Trúc gây ra, nhưng lúc này hắn cũng không có thời gian nói chuyện với nàng. Liễu Nghiên dường như rất thích Lăng Thanh Trúc, kéo nàng và Thanh Đàn vào phòng rất lâu không có động tĩnh gì, rõ ràng là đang nói chuyện rất vui vẻ.

Lâm Động thấy thế cũng bỏ ý định chen ngang, nói vài lời với Lâm Tiêu xong, Lâm Tiêu bỗng vỗ vai hắn chỉ về phía trước.

Lâm Động quay lại thì thấy một vài thân ảnh đang vội vàng tiến lại. Phía trước là một nữ tử xinh đẹp, tuổi tác dường như hơn Lâm Động một chút, gương mặt rất quen thuộc.

Phía sau nàng là ba nam tử, tuy nhiều năm không gặp nhưng Lâm Động vẫn nhận ra ngay, tâm trạng đã bình tĩnh bỗng nhiên gợn sóng.

Bốn người đó chính là Lâm Hà, Lâm Hoành, Lâm Sơn và Lâm Trường Thương. Họ đều có huyết thống với Lâm Động, năm đó ở Thanh Dương Trấn cùng lớn lên bên nhau. Tuy hồi nhỏ có chút xích mích nhưng giờ nghĩ lại cũng thấy ấm áp.

- Lâm Động!

Nữ tử xinh đẹp nhìn Lâm Động, nàng nhìn người thanh niên đã trưởng thành hơn nhiều so với hồi rời khỏi Thanh Dương Trấn, trong ánh mắt là niềm vui khó che giấu, nhưng niềm vui ấy có chút thiếu tự nhiên Dù sao thì họ cũng nhiều năm như vậy rồi không gặp nhau, mà Lâm Động hiện nay không còn là thiếu niên yếu ớt theo chân họ năm xưa nữa. Hắn hiện tại, đừng nói là Lâm thị, ngay Đông Huyền Vực cũng chẳng tìm được mấy người có thể khiến hắn coi trọng.

Người thiếu niên ở Thanh Dương Trấn năm đó nay đã là cường giả đỉnh cấp sừng sững trong trời đất.

- Lâm Hà tỷ, lâu rồi không gặp.

Lâm Động nhìn Lâm Hà nở nụ cười nhu hòa. Hắn cũng nhận ra sự thiếu tự nhiên trong mắt Lâm Hà. Hắn cười, giang tay khẽ ôm Lâm Hà rồi cũng ôm cả ba người Lâm Hoành. Hắn đã trải qua biết bao trận chiến sinh tử đương nhiên rất coi trọng tình anh chị em cùng dòng máu.

Bốn người Lâm Hà thấy Lâm Động như vậy cũng mừng rỡ, sự rụt rè bị phá vỡ, Lâm Hà kéo Lâm Động lại nói chuyện tíu tít, cũng không còn bộ dạng hung hăng của đại tỷ hồi xưa nữa.

Hai huynh đệ Lâm Hoành, Lâm Sơn cũng cười với Lâm Động suốt, hồi nhỏ họ gây không ít rắc rối cho Lâm Động, nhưng sau đó cũng chịu thiệt không ít dưới tay Lâm Động. Nay địa vị của họ trong Lâm thị cũng rất cao, đôi khi chỉ cần nói lại việc hồi xưa họ đã đối mặt với Lâm Động thế nào cũng đủ để khiến đệ tử trong tộc nhìn họ với con mắt sùng bái.

Lâm Trường Thương thì vẫn tròn ủng như xưa, hắn hồi nhỏ thích Thanh Đàn, thường xuyên theo sau Lâm Động tìm cơ hội gặp Thanh Đàn, hồi đó quan hệ với Lâm Động rất tốt.

Lâm Động cùng bốn người nói chuyện cười đùa, nhìn những gương mặt thân quen ấy hắn lại nhớ lại những sự việc đã diễn ra ở Thanh Dương Trấn năm xưa. Nay nhớ lại, dù với tâm cảnh đã trải qua biết bao sự sát phạt thì Lâm Động cũng

không khỏi thấy ấm áp.

Trong phòng, Lăng Thanh Trúc đang nói chuyện với l bỗng ngẩng lên nhìn ra cửa sổ, vừa hay nhìn đúng gương mặt Lâm Động. Hắn lúc này dường như trở lại với sự non nớt hồi xưa, sự non nớt ấy khiến nàng đột nhiên nhớ lại lần đầu gặp mặt… - Thanh Trúc cô nương?

Liễu Nghiên khẽ gọi, Lăng Thanh Trúc sực tỉnh, nàng nhìn thấy ánh mắt hàm ý cưới thì má ửng đỏ, vội nói:

- Bá mẫu gọi Thanh Trúc được rồi.

Liễu Nghiên gật đầu cười:

- Thanh Trúc à, Động nhi nó không ức hiếp con chứ? Sau này nếu nó dám ức hiếp con, con cứ bảo ta, để ta xử lý nó.

Lăng Thanh Trúc nghe thế mặt càng đỏ không biết nên đáp thế nào, chỉ biết thầm hận Lâm Động trong lòng.

Sau đó Lâm Động giới thiệu Phần Thiên lão nhân cho Lâm Tiêu. Sau khi biết thân phận của Phần Thiên lão nhân, Lâm Tiếu rất cung kính, siêu cấp cường giả nhưu vậy, ở Đông Huyền Vực cũng có thể là chủ một tông phái. Nếu trở thành khách khanh trưởng lão của Lâm thị thì đúng là vinh hạnh lớn.

Vì Lâm Động nên Phần Thiên lão nhân cũng rất khách khí với Lâm Tiêu, hai ngươi nói chuyện một lúc, ngài quyết định ở lại Lâm thị, dù sao thì ngài cũng không quen ai trong trời đất này. Ở lại đây dạy dỗ một số người cũng rất thích hợp.

Lâm Động thấy họ nói chuyện vui vẻ như vậy cũng mỉm cười, lui ra ngoài rồi dạo bước trong khuôn viên Lâm thị. Dọc đường còn thấy một số đệ tử, khi họ nhìn thấy Lâm Động ánh mắt đều trở nên cuồng nhiệt, thậm chí một số trưởng bối trong Lâm thị họ cũng không tránh khỏi như vậy.

Lâm Động cũng chỉ cười khổ rồi đổi hướng tìm một con đường nhỏ tĩnh lặng.

Bước đi trong khu rừng đá vụn, nắng chiếu xuống bao phủ người hắn, cảm giác nhàn hạ này khiến hắn nhướn môi cười.

Cảm giác ở nhà thật thích!

Lâm Động bay lên một ngọn cây lớn rồi ngồi xuống dựa vào thân cây, hai mắt khép lại chìm vào giấc ngủ.

Hắn ngủ cả buổi chiều, khi hoàng hôn buông xuống hắn mới dần mở mắt, đôi mắt đen sâu thẳm phẳng lặng như bầu trời đêm khiến người khác chìm đắm trong đó.

Tinh thần lực dồi dào trong Nê Hoàn Cung dường như cũng được ngưng kết lại.

Lâm Động vươn vai nhảy xuống định về thì bỗng nhìn vào sâu trong rừng, hắn cảm giác trong đó phát ra một vài dao động tinh thần lực, hơn nữa nó có cảm giác rất quen thuộc.

- Đúng là người quen không ít.

Cảm nhận được nó, Lâm Động thầm thở dài, nghĩ mọt chút rồi tiến vào sâu bên trong, rồi hắn nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai đang ngồi bên khe suối nhỏ.

Thân ảnh đó mặc bộ y phục đơn giản, khí chất điềm tĩnh, nhìn từ phía này gương mặt ấy cũng thật tú lệ, Lâm Động nhận ra một số cảm giác quen thuộc.

Lâm Khả Nhi, họ gặp nhau ở Viêm Thành, cũng chính vì nàng mà Lâm Động mới đến cổ mộ rồi xảy ra chuyện đó với Lăng Thanh Trúc.

Lúc này, Lâm Khả Nhi đang trong quá trình tu luyện, quanh người nàng là tinh thần lực hùng hồn, mức độ này dường như là tầng thứ Thiên Phù Tông đỉnh phong, chỉ một bước nữa là Tiên Phù Sư tiểu thừa.

Năm đó Lâm Động đã phát hiện Lâm Khả Nhi tu luyện tinh thần lực, không ngờ mấy năm không gặp cũng đã có thành tựu không nhỏ.

Lâm Động cười, tâm thần khẽ động, một luồng tinh thần lực tỏa ra rồi bọc quanh tinh thần lực của Lâm Khả Nhi.

Lâm Khả Nhi giật mình, tinh thần lực lập tức bùng phát muốn thoát ra, nhưng ngay sau đó luồng tinh thần lực của Lâm Động tỏa ra những dao động ôn hòa.

Tinh thần lực của Lâm Khả Nhi giống như thai nhi trong bụng mẫu thân, dần chìm vào giấc ngủ sâu, trong khi ấy tinh thần lực của nàng cũng tăng trưởng, rồi bất tri bất giác đột phá lớp màng mỏng vẫn ngăn cản nàng lâu này, chính thức bước lên cảnh giới Tiên Phù Sư.

Cảm giác ấm áp dần tan đi, Lâm Khả Nhi mở mắt, nàng khựng người một chút rồi vội quay người nhìn về phía xa, dường như có một thân ảnh cao gầy đang dần xa.

- Lâm Động… Nàng khẽ cắn môi, thấy thân ảnh phóng khoáng đó, thần tình có chút thảng thốt. Từng cảnh ký ức nhiều năm về trước dần hiện lên, nàng khẽ cười, chỉ là trong nụ cười có chút chua xót.

Đến khi Lâm Động trở về chỗ nghĩ thì thấy Liễu Nghiên bước ra khỏi phòng, hắn vội cười tiến lại.

- Họ đều đi nghỉ rồi ạ?

Liễu Nghiên gật đầu cười, bà nhìn Lâm Động giờ đã cao hơn mình một cái đầu, nở nụ cười mãn nguyện. Bà còn nhớ nhiều năm về trước, người thiếu niên này để lấy linh dược về cho Lâm Tiêu đã phấn đấu khổ tu thế nào. Thời gian trôi qua, thiếu niên non nớt năm đó đã trở thành niềm tự hào của cả Lâm thị.

- Động nhi, con người Thanh Trúc rất tốt, mẹ rất thích.

Liễu Nghiên kéo tay Lâm Động, khẽ cười.

Lâm Động cười bối rối.

- Nhưng…lần này về sao con không đưa cả Hoan Hoan về?

Liễu Nghiên nhìn Lâm Động nói:

- Cô bé đó mẹ cũng rất thích. Mẹ có thể thấy nó cũng rất thích con.

Lâm Động cười khổ, hắn hiện giờ đang rất đau đầu, hắn đều có tình cảm với Lăng Thanh Trúc và Ứng Hoan Hoan. Hắn cũng cảm nhận được những điều họ đã hy sinh cho hắn, nhưng trở ngại là cả hai đều là người tâm cao khí ngạo. Một là cung chủ Cửu Thiên Thái Thanh Cung, một là Băng Chủ chuyển thế. Nữ tử ưu tú như vậy người thường gặp một đã là phúc phận to bằng trời, vậy mà giờ hắn có cả hai, không biết là phúc hay sầu đây.

Liễu Nghiên nhìn Lâm Động là hiểu, che miệng cười:

- Vấn đề tình cảm thì Động nhi còn non nớt lắm.

Lâm Động cười ngượng:

- Mẹ đừng trêu con.

- Chuyện này chỉ có thể tự con làm chủ thôi. Nhưng cả hai nha đầu mẹ đều rất thích.

Liễu Nghiên mỉm cười, ý tứ trong lời nói đó khiến Lâm Động cười khan, yêu cầu của mẹ thật không phải khó bình thường.

Liễu Nghiên nhìn Lâm Động, khẽ thở dài:

- Còn Thanh Đàn… - Thanh Đàn làm sao?

Lâm Động khựng người.

Liễu Nghiên môi khẽ động nhưng rồi lắc đầu khổ não, kéo tai Lâm Động, có chút bực bội nói:

- Không có gì, ta về nghỉ trước, con cũng nghỉ sớm đi.

Nói rồi bà rời đi, cũng không kìm được lắc đầu, đứa con này quá xuất sắc cũng thật khiến mình đau đầu, Thanh Đàn tiểu nha đầu này…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1250

Ưng Tông

Vì mọi việc hiện tại đã được giải quyết nên Lâm Động về Lâm thì lần này khá lâu. Tám năm nay phần lớn thời gian hắn lăn lộn bên ngoài, giờ cả nhà mới được đoàn tụ đương nhiên hắn muốn dành thời gian bên người thân.

Hắn biết rõ, tuy cục thế hiện tại nhìn có vẻ yên bình nhưng đằng sau đó vẫn có những âm mưu đen tối, hàng nghìn vạn dị ma đang tiềm phục cũng dần hiện thân, chẳng ai dám chắc sau đó chúng sẽ làm gì. Nhưng mơ hồ Lâm Động thấy bất an, có lẽ sự yên bình tạm thời này là dấu hiệu trước một cơn bão lớn.

Chính vì cảm giác bất an đó mà không khí quây quần với người nhà của Lâm Động càng thêm lưu luyến.

Nhưng điều khiến Lâm Động thấy lạ là Lăng Thanh Trúc không nhắc đến việc về Cửu Thiên Thái Thanh Cung nữa. Thấy Liễu Nghiên thích nàng như vậy, ngày nào cũng nói chuyện vui vẻ nên hắn cũng không dám nói gì, họ thích thì cứ mặc họ vậy.

Mấy ngày bình yên trôi qua, Lâm Động đột nhiên được Lâm Tiêu gọi đến.

- Bảo con đi Đại Hoang Quận? Đi làm gì ạ?

Lâm Động nghe yêu cầu của Lâm Tiêu thì khựng người, nghi hoặc hỏi.

- Đại Hoang Quận không còn như trước nữa.

Lâm Tiêu nói.

- Khác trước?

Lâm Động cũng khựng người, Đại Hoàng Quận là nơi lịch luyện đầu tiên sau Viêm Thành từ khi hắn rời khỏi Thanh Dương Trấn. Nơi ấy năm đó khá hỗn loạn, thế lực các phương tụ tập, đương nhiên ở đó còn có Đại Hoang Bi, tông phái Viễn Cổ ẩn tàng trong đó. Lâm Động cũng có được Thôn Phệ Tổ Phù từ nơi ấy, lần này hắn đến Đại Hoang Quận là muốn lại vào Đại Hoang Bi, mọi cơ ngộ của hắn đều bắt đầu từ đó, tính ra cũng là nhận được đại ân tình của tông phái ấy.

Niết Bàn Đan, nhưng cuối cùng vẫn là vị thủ hộ giả ấy giúp hắn tịnh hóa sức mạnh của lời nguyền… - Vương triều Đại Viêm bây giờ tính ra có hai thế lực lớn, Tứ đại tông tộc hồi trước, ngoài Lâm thị chúng ta những tông tộc khác căn bản đã biến mất rồi.

Lâm Tiêu gật đầu nói.

- Hai đại thế lực, một là Lâm thị chúng ta, một là Ưng Tông của Đại Hoang Quận. Lần này vương triều Đại Viêm bị rất nhiều vương triều vây công, biên giới phía bắc cơ bản đều là do Ưng Tông chống đỡ giúp.

- Ưng Tông?

Lâm Động ngạc nhiên, thế lực này mọc ra hồi nào vậy?

- Tiền thân của Ưng Tông chỉ là một võ quán của Đại Hoang Quận. Nhưng năm năm trước Ưng võ quán đột nhiên quật khởi, chỉ trong một năm đã thống nhất Đại Hoang Quận, hơn nữa theo ta được biết, thế lực của họ còn lan rộng ra không ít vương triều xung quanh, khá kinh người.

Lâm Tiêu nói.

- Ưng võ quán?

Nghe cái tên quen thuộc này Lâm Động chớp chớp mắt, rồi ánh mắt đầy kinh ngạc, cuộc đời thật kỳ lạ, không ngờ một võ quán nhỏ bé hồi xưa còn cần hắn

bảo vệ mà sau mấy năm đã có thành tựu kinh người như thế.

- Sao tự nhiên họ lại mạnh như vậy?

Lâm Động tò mò hỏi. Hắn vẫn nhớ rõ Ưng võ quán hồi đó rất nhỏ yếu ở Đại Hoang Quận, sao có thực lực nhất thống Đại Hoang Quận?

- Nghe nói họ có được truyền thừa tông phái bên trong Đại Hoang Bi. Tổng bộ của Ưng Tông hiện tại ở xung quanh Đại Hoang Bi để bảo vệ nó.

Lâm Tiêu cười.

- Tông chủ Ưng Tông hiện này có lẽ là nữ tử có tên Khương Tuyết.

- Khương Tuyết… Lâm Động thảng thốt, trong đầu hiện lên ký ức hồi xa xưa. Trong căn phòng ánh sáng mờ ảo, người nữ tử để lộ thân hình trắng nõn trước mặt hắn. Người nữ tử kiên cường đó vì muốn võ quán được bảo vệ đã cam tâm tình nguyện dùng thân cầu xin hắn… Không ngờ nữ tử ấy bây giờ đã là tông chủ Ưng Tông nhất thông Đại Hoang Quận. Sự thay đổi này thật kỳ diệu.

Rõ ràng sau khi hắn rời khỏi Đại Hoang Quận, ở đó đã xảy ra một số chuyện.

- Bảo con đến đó là vì Ưng Tông?

Lâm Động hỏi.

- Ừm.

Lâm Tiêu gật đầu, nhíu mày nói:

- Chuyện của Đại Hoang Bi chắc con đã biết một chút, nghe nói gần đây có vấn đề không nhỏ, Ứng Tông không giải quyết được nên cầu viện Lâm thị chúng ta. Con xem nếu có thời gian thì đi một chuyến.

- Đại Hoang Bi có vấn đề?

Lâm Động chau mày, rồi gật đầu không chút do dự. Tông phái Viễn Cổ bên trong Đại Hoang Bi tính ra cũng có ân tình với hắn, Thôn Phệ Tổ Phù chính là có từ đó. Năm ấy có được Đại Hoang Tù Thiên Chỉ, cũng không biết nó đã giúp hắn vượt qua bao nhiêu cửa ải khó khăn. Giờ họ gặp khó khăn đương nhiên hắn phải toàn lực tương trợ.

- Mau đi đi.

Lâm Tiêu gật đầu, giờ Lâm Động không con là thiếu niên cần cần ngài quản giáo năm xưa nữa, thực lực hắn hiện tại đừng nói vương triều Đại Viêm, ngay cả trời đất rộng lớn này cũng không nhiều người có thể ngăn cản hắn.

Lâm Động cười, cũng không chần chừ nữa, nhưng lần này hắn chỉ đi một mình. Tuy vương triều Đại Viêm rộng lớn nhưng với tốc độ của hắn thì chỉ mất nửa giờ là đã vào phạm vi địa vực Đại Hoang Quận.

Lâm Động đứng trên trời nhìn xuống, ánh mắt đầy vẻ hoài niệm. Năm đó hắn bước ra từ vương triều Đại Viêm, xuyên qua nhiều quận cuối cùng mới đến Đại Hoang Quận này. Đây cũng coi như nơi đầu tiên hắn rèn luyện.

Hắn xác định rõ phương hướng rồi đi thẳng về trung tâm Đại Hoang Quận. Càng đến gần hắn càng ngạc nhiên khi thấy không ít tòa thành đều có những lá cờ lớn tung bay, trên đó là hình con chim ưng sải cánh, ánh mắt sắc bén khiến người ta kính sợ.

Đây có lẽ là cờ của Ứng Tông, chỉ là không ngờ Ứng Tông lại quản lý rộng như vậy, tính ra có khi Ứng Tông mới là người nắm giữ Đại Hoang Quận, sức mạnh của hoàng thất ở đây đã không còn nữa.

Trong khi suy nghĩ Lâm Động đã tiến về trước vài nghìn dặm nữa, hắn ngẩng lên thì thấy phía trước là một tòa thành khổng lồ đứng giữa bình nguyên. Phía trên tòa thành có thể thấy vô số thân ảnh bay qua, cảnh phồn hoa này không hề thua kém Đế Đô.

Lâm Động nhìn ra xa, chỉ thấy ở trung tâm tòa thành là một tấm thạch bi khổng lồ, thấy tấm thạch bi quen thuộc đó, ánh mắt hắn có pần phức tạp.

- Đại Hoang Tù Thiên Chỉ… Lâm Động khẽ cười, võ học này hồi đó là tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn, không biết đã giúp hắn vượt qua bao nhiêu kiếp nạn, và hắn có được nó chính từ Đại Hoang Bi.

Lâm Động biến thành lưu quang bay qua chân trời, mấy giây sau đã xuất hiên phía trước thạch bi. Hắn chắp tay sau lưng đứng nhìn thạch bi, ánh mắt càng thêm hoài niệm.

Nhưng dường như thạch bi đã trở thành thánh vật của Ưng Tông, người thường căn bản không thể lại gần, xung quanh được phòng vệ rất nghiêm ngặt. Ban đầu họ không hề phát hiện Lâm Động nhưng sau khi thấy hắn đứng ngẩn ngơ trước thạch bi mới sức tỉnh, tiếng cảnh báo vang lên, vô số thân ảnh từ bốn phương tám hướng đổ về bao vây lấy Lâm Động.

Khi Lâm Động xuất hiện phía trước Đại Hoang Bi, trên một cao lầu trong thành có một nữ tử mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt, nàng có dung nhan tú lệ, chỉ có điều giữa hàng lông mày là sự uy nghiêm của địa vị, nàng có phần thất thần nhìn về phía xa.

- Khụ.

Một tiếng hắng giọng khẽ vang lên từ phía sau, nữ tử ấy quay lại, chỉ thấy một trung niên nam tử tóc hoa râm đứng đó, mỉm cười.

- Cha.

Nàng chào.

Trung niên nam tử tiến lại, nhìn về tòa thành hùng vĩ, thở dài:

- Tuyết Nhi thật có bản lĩnh, chỉ mấy năm đã khiến võ quán nhỏ bé của chúng ta thống trị cả Đại Hoang Quận.

- Chỉ là hưởng phúc của tiên nhân thôi ạ.

Nữ tử khẽ lắc đầu.

Trung niên nam tử có chút đau lòng nhìn nàng, cười khổ:

- Nhưng nha đầu con cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc nào mới lo chuyện của mình. Vương triều Đại Viêm nhiều tuấn kiệt ái mộ con như vậy, lẽ nào con không nhắm trúng ai?

Nữ tử này chính là Khương Tuyết của Ưng võ quán, trung niên nam tử kia chính là phụ thân nàng, Khương Lôi.

Khương Tuyết khẽ nhấp một ngụm trà, cười:

- Không vội ạ.

- Không vội…Ta thấy, sợ là con đã có nơi hướng về rồi đúng không?

Khương Lôi cười khổ.

Tay cầm chén trà của Khương Tuyết hơi run lên, ngẩng lên cười:

- Cha nói gì thế?

- Con tưởng cha không biết đêm đó con đến phòng Lâm Động làm gì sao?

Khương Lôi thở dài.

Đôi má Khương Tuyết đỏ ửng, nàng nhìn Khương Lôi, nhất thời mất đi sự lanh lợi:

- Cha, sao…sao cha biết?

Khương Lôi nhìn vẻ ngượng ngùng hiếm thấy của con gái, cười khổ:

- Chắc con cũng đã nghe đến mấy chuyện cách đây không lâu. Lâm Động xuất hiện ở Đế Đô, giờ hắn không còn là thiếu niên cần chúng ta đưa ra khỏi rừng mê vụ nữa rồi… Khương Tuyết cắn môi, khẽ cười:

- Chàng có được thành tựu như vậy con không thấy lạ. Vốn dĩ chàng nên là chú chim ưng sải cánh trên bầu trời…E là giờ chàng quên con rồi, nhưng có sao đâu, con nhớ là được.

- Nha đầu ngốc này.

Khương Lôi chỉ lắc đầu bất lực.

Tu tu… Khi hai người nói chuyện, đột nhiên trên bầu trời tòa thành có tiếng báo động. Sắc mặt hai ngừoi biến đổi, rồi có người đến báo:

- Tông chủ, có người xâm nhập cấm địa, nay đang ở trước Đại Hoang Bi!

Khương Tuyết nghe thế sắc mặt lập tức lạnh tanh, bay về phía Đại Hoang Bi hô vang:

- Đệ tử Ưng Tông nghe lệnh, phong tỏa toàn thành, khởi động trận pháp!

Ở trung tâm thành, bầu trời bị biển người lấp kín, vô số ánh mắt sắc lạnh đều khóa chặt lấy thân ảnh gầy gò kia. Dường như chỉ cần có lệnh là sẽ ra tay nghiền nát hắn thành cám.

Thế nhưng thân ảnh kia không hề động đậy, hai tay hắn chắp sau lưng, lặng lẽ đứng nhìn thạch bi.

Vút!

- Tông chủ!

Từ phía xa có tiếng xé gió, một thân ảnh kiều diễm xuất hiện, mọi người cùng cung kính chào.

Khương Tuyết vẻ mặt lạnh lùng, khoát tây rồi nhìn về thân ảnh kia, nhướn mày:

- Không biết các hạ là ai? Tại sao lại xâm nhập cấm địa của Ưng Tông ta?

Nghe thấy giọng nàng, thân ảnh kia dường như hơi run lên, rồi hắn chầm chậm quay người lại, nhìn Khương Tuyết cười hiền.

- Khương Tuyết cô nương, lâu rồi không gặp, nàng vẫn khỏe chứ?

Khương Tuyết lập tức cứng đờ người nhìn gương mặt quen thuộc kia. Đệ tử Ưng Tông đều kinh ngạc khi thấy tông chủ trước nay đều rất uy nghiêm, lạnh lùng lúc này lại có chút ngẩn ngơ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1251

Cố Nhân

Ngươi…ngươi là Lâm Động?

Khương Tuyết sững người nhìn gương mặt tươi cười kia, bàn tay không khỏi siết chặt, giọng nói run run khó khăn thốt ra khỏi miệng.

- Lâm Động?

Nàng nói không lớn nhưng một số đệ tử Ưng Tông ở quanh đó vẫn nghe thấy, cơ thể chấn đông, ánh mắt kinh hãi nhìn người thanh niên trước mặt, cái tên này ở vương triều Đại Viêm ai ai cũng biết.

Người kia chính là Lâm Động đã tiêu diệt siêu cấp tông phái của Đông Huyền Vực trong truyền thuyết sao?

Lâm Động thấy vẻ mặt của Khương Tuyết thì khẽ gật đầu cười. Ánh mắt hắn nhìn nàng cũng có phần đặc biệt, nhiều năm trước Khương Tuyết chỉ là một nữ tử kiên cường muốn bảo vệ Ưng võ quán, nhưng nay không ngờ nàng đã trở thành tông chủ Ưng tông, xem ra không chỉ mình hắn là có cái gọi là cơ ngộ.

Cuối cùng Khương Tuyết cũng sực tỉnh, nàng khẽ khoát tay cho người của Ưng Tông lui xuống. Nàng khẽ bước tới gần Lâm Động:

- Không ngờ vẫn được gặp lại ngươi.

Lâm Động nhìn nàng, ánh mắt phức tạp của nàng khiến hắn thấy khó hiểu, nhưng vẫn cười:

- Ta cũng không ngờ mấy năm không gặp mà Ưng võ quán đã trở thành Ưng Tông uy danh hiển hách vương triều Đại Viêm rồi. Đúng là lợi hại!

- Chút thành tựu này có lẽ không đáng là gì so với ngươi.

Khương Tuyết nói. Tuy Ưng Tông phát triển không vừa nhưng so với các siêu cấp tông phái thì vẫn còn khoảng cách quá xa. Nay các siêu cấp tông phái mạnh nhất Đông Huyền Vực đều đã bị Lâm Động tiêu diệt, thực lực như vậy một Ưng Tông nhỏ bé sao sánh kịp.

Lâm Động nghe ngữ khí u oán của Khương Tuyết chỉ cười khan, không biết tiếp lời thế nào.

- Ha ha, Lâm Động, thật là ngươi sao?

Phía sau bỗng có tiếng cười lớn, một trung niên nam tử tóc hoa râm bay tới, nhìn Lâm Động với vẻ mặt đầy mừng rỡ.

- Hà hà, Khương Lôi đại thúc.

Lâm Động nhìn gương mặt thân quen đó của trung niên nam tử, cung tay cười nói.

Khương Lôi vẻ mặt đầy hỷ sắc nhìn Lâm Động, ánh mắt thậm chí có phần kích động. Lâm Động hiện giờ đã là nhân vật truyền kỳ của Đông Huyền Vực, vô số người muốn có giao tình với hắn, ai ngờ được nhân vật truyền kỳ này nhiều năm trước còn đại diện cho Ưng võ quán bọn họ xuất chiến… - Với thân phận ngươi hiện nay chắc sớm quên bọn ta rồi đúng không?

Khương Tuyết thấy Lâm Động nói chuyện vui vẻ với Khương Lôi thậm chí không thèm nhìn mình, nàng cắn môi nói với vẻ đầy oán niệm.

Khương Lôi bất lực nhìn Khương Tuyết, nha đầu này mấy năm nay chủ trì đại sự của Ưng Tông đều không sai sót gì, nhưng sao lúc này lại khác hẳn vậy?

- Khương Tuyết cô nương đừng trêu ta, năm đó nếu không phải mọi người đưa ta ra khỏi rừng mê vụ thì chưa biết chừng làm thức ăn cho sói rồi.

Lâm Động cười khổ, hắn không biết oán khí của Khương Tuyết là từ đâu tới, lẽ nào vì đêm đó?

Nghĩ thế, ánh mắt hắn quét qua người Khương Tuyết, không khỏi lộ sự bối rối, chắc hẳn bất cứ nữ tử nào chủ động hiến thân mà lại bị cự tuyệt thì đều có chút oán hận… Ánh mắt Lâm Động chỉ lướt qua một cái nhưng Khương Tuyết không còn là cô gái cần cầu xin hắn nữa, ánh mắt tinh tường kia lập tức nhận ra, má ửng đỏ, nhìn Lâm Động với vừa ngượng ngùng vừa giận dữ.

- Khụ, lần này ta đến là vì cha ta nhận được tin cầu viện từ mọi người nên phái ta đến xem rốt cuộc có vấn đề gì.

Lâm Động thu lại ánh mắt, rồi có chút nghi hoặc nói:

- Ngoài ra, Đại Hoang Bi và mọi ngươi cũng có quan hệ gì sao?

Khương Lôi gật đầu cười:

- Sau ngươi thì Tuyết nhi cũng vào trong Đại Hoang Bi và được bi linh chấp nhận, có được truyền thừa của tông phái Viễn Cổ. Vì thế bọn ta dựng nên Ưng Tông bảo vệ Đại Hoang Bi.

Lâm Động không khỏi ngạc nhiên nhìn Khương Tuyết, bi linh của Đại Hoang Bi hắn từng tiếp xúc nhưng hắn chỉ được Đại Hoang Tù Thiên Chỉ, còn truyền thừa tông phái thì chưa từng nghe qua, không ngờ Khương Tuyết lại lợi hại như vậy… - Nói ta nghe vấn đề của Đại Hoang Bi đi.

Lâm Động chỉ Đại Hoang Bi, nói.

Nói đến chính sự, Khương Tuyết nhíu mày:

- Đại Hoang Bi hiện nay khác với trước đây…Ngươi còn nhớ người bảo vệ

trong đó không?

Lâm Động gật đầu, năm đó hắn bị người bảo vệ truy sát, nhưng rồi vì chuyện Niết Bàn Đan mà thành người một nhà.

- Chắc ngươi cũng biết Đại Hoang Tông ở thời Viễn Cổ từng bị dị ma công chiếm. Ở đây xảy ra đại chiến kinh thiên, cuối cùng tông phái bị hủy diệt, dị ma cũng tổn thất không nhỏ, cũng khiến sâu bên dưới có ma khí tồn tại. Mà những năm nay đám ma khí đó đang thấm dần ra.

- Quả nhiên là vì ma khí.

Lâm Động khẽ thở dài. Lúc đến hắn cũng phát giác ra điều gì đó, nhưng không ngờ lại là đối thủ cũ. Nay hắn cũng nghĩ chuyện xảy ra ở Đại Hoang Bi năm đó cũng giống như Lôi phủ bị dị ma công chiếm vậy.

- Trong Đại Hoang Bi còn lại rất nhiều ý chí của các tiền bối Đại Hoang Tông. Mấy năm nay người bảo vệ bắt đầu hấp thụ những ý chí này, cũng có một vài thay đổi. Ban đầu thay đổi đó rất tốt nhưng sau đó khi ma khí tràn ra, người bảo vệ dần bị xâm thực, nhưng ý chí cũng kiên cường, dù bị ma khí xâm thực nhưng nhất quyết không để tổn thương đến bất cứ thứ gì của Đại Hoang Tông. Chỉ là ngày nào cũng có tiếng kêu thảm thiết… Nói đến đây Khương Tuyết thở dài.

Sắc mặt Lâm Động tối lại, hắn cũng rất kính phục người bảo vệ Đại Hoang Tông. Người đã chết, tông phái tiêu vong nhưng vẫn vĩnh viễn bảo vệ tông phái. Sự cố chấp đó khiến Lâm Động hắn cũng phải kính phục, không ngờ nay lại bị ma khí hại thành ra như vậy.

- Ma khí trong Đại Hoang Bi không biết tại sao ngày một nồng nặc. Mấy năm nay đã thấm cả ra ngoài Đại Hoang Bi.

Khương Tuyết nói.

Ánh mắt Lâm Động ngưng đọng, nếu ma khí ra khỏi Đại Hoang Bi thì e là sinh linh cả Đại Hoang Quận sẽ bị hủy diệt mất.

- Bọn ta đã dùng rất nhiều cách nhưng không thể phong tỏa ma khí được. Sau đó, đúng lúc ma khí sắp xông ra thì một chuyện đã xảy ra.

Nói đến đây, sắc mặt Khương Tuyết và Khương Lôi đều phức tạp.

- Chuyện gì?

Lâm Động hỏi.

- Số ma khí đó, bị Nhân Nhân hóa giải… Khương Tuyết nói.

- Nhân Nhân?

Lâm Động khựng người, trong đầu lập tức hiện ra cô gái nhỏ với đôi mắt to đáng yêu, cô bé đó hóa giải được ma khí?

- Ừm, tình hình cụ thể bọn ta cũng không rõ, nhưng hóa giải được phiền phức này đương nhiên tốt. Sau đó bọn ta đưa Nhân Nhân vào trong Đại Hoang Bi, nói ra cũng lạ, có nó tọa trấn trong Đại Hoang Bi, ma khi dần bị tiêu trừ, chỉ có điều rất nhanh lại trào ra. Như thế, bọn họ hình thành thế giằng co, mãi đến bây giờ… Ánh mắt Lâm Động đầy kinh ngạc. Hắn hiểu rõ mức độ khó nhằn của ma khí, Nhân Nhân chỉ là cô gái nhỏ không hề tu luyện sao có thể khắc chế ma khí?

- Xem ea trong Đại Hoang Bi có thứ gì đó đang hoành khành.

Lâm Động cười, hắn đã giao lưu với dị ma nhiều lần, tình hình này hắn hìn là biết, có lẽ trong Đại Hoang Bi đang ẩn giấu thứ gì đó.

Khương Tuyết gật đầu, nàng cũng mơ hồ cảm nhận được nhưng không rõ ràng.

- Khai khởi Đại Hoang Bi đi, vào xem là biết.

Lâm Động nói.

Có hắn ở đây rõ ràng Liễu Thanh cũng yên tâm hơn một chút, cũng không rõ ra, vẫy tay một cái, trên Đại Hoang Bi lập tức phát ra ánh sáng bọc lấy họ. Đến khi ánh sáng tan hến thì hai người cũng biến mất.

Lâm Động mở mắt, cảnh tượng trước mặt đã thay đổi, vẫn là không gian hoang lương đó, vẫn còn vô số đống phế tích, cho thấy sự phồn hoa xưa kia.

Lâm Động quét mặt thì thấy những tia ma khí không ngừng ngoi lên từ dưới lòng đất.

Grào!

Khi hắn quan sát thì phía xa bỗng có tiếng gầm thét mang đầy sự đau đớn và phẫn nộ.

Là người bảo vệ!

Lâm Động chau mày, vẫy tay cùng Khương Tuyết bay về hướng ấy. Mấy phút sau, chỉ thấy trên một ngọn núi cao, một đạo hắc ảnh đang quỳ, ngửa lên trời gầm thét, ma khí nồng nặc không ngừng tỏa ra từ bên trong cơ thể.

Trên một tảng đá lớn phía sau, một cô gái nhỏ mặc váy vàng đang ngồi, cô bé lắc lư đôi chân nhỏ, ánh sáng phát ra từ trong cơ thể bọc lấy hắc ảnh, không ngừng tiêu trừ ma khí.

- Nhân Nhân.

Khương Tuyết nhìn cô bé đó vẫy vẫy tay.

- Tỷ tỷ!

Cô gái nhỏ ngẩng lên vui mừng, nhảy lên chạy về phía Khương Tuyết. Khương Tuyết đón lấy, mỉm cười chỉ về phía phía sau:

- Muội xem đây là ai?

Cô bé nhìn, suy nghĩ một chút rồi mừng rỡ kêu lên:

- Đại ca ca?

Lâm Động nghe giọng nói non nớt như năm xưa, rồi nhìn Nhân Nhân vẫn giữ hình thái hồi đó, trong lòng thấy nghi hoặc nhưng vẫn mỉm cười.

Cô gái nhỏ chạy đến, đôi mắt đen láy đầy sự mừng rỡ, lúc này một ngọn gió nhẹ thổi bay mái tóc cô bá. Lâm Động nhìn thấy một đạo phù ấn kỳ lạ khó thấy, cơ thể hắn bỗng run lên.

Luân Hồi Ấn?

Nhân Nhân cũng là Luân Hồi Giả sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1252

Yêu Ma

Lâm Động chấn động khi nhìn thấy Luân Hồi Ấn trên cổ Khương Nhân Nhân, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc. Hắn không thể ngờ được cô gái nhỏ hắn quen nhiều năm trước lại là một Luân Hồi Giả!

- Sao thế?

Khương Tuyết nhận thấy ánh mắt Lâm Động liền hỏi.

Lâm Động đưa tay ra khẽ xoa đầu Nhân Nhân, cô bé cười ngây thơ, hiển nhiên là cô bé có ấn tượng rất sâu sắc với Lâm Động, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn nhận ra hắn.

- Bao năm cô bé vẫn thế này à?

Lâm Động hỏi, hắn đã quen Nhân Nhân từ bảy tám năm trước, hồi đó cô bé mới mười hai mười ba tuổi, nhưng nhiều năm đi qua, cơ thể cô bé vẫn không thay đổi gì, thậm chí ánh mắt vẫn ngây thơ như hồi xưa.

Khương Tuyết cười khổ gật đầu, nàng nhìn Nhân Nhân thở dài, nói:

- Ta không rõ rốt cuộc là thế nào, nhưng đúng là mấy năm nay nó vẫn như vậy. Hơn nữa ta cũng cảm thấy nó có gì đó khác thường… Lâm Động cười với Nhân Nhân rồi bảo cô bé lên đỉnh núi đợi, rồi nói với Khương Tuyết:

- Con bé là Luân Hồi Giả.

- Luân Hồi Giả? Thế không phải…sau này Nhân Nhân sẽ bị ký ức khác xâm

chiếm sao?

Khương Tuyết nghe thế, sắc mặc thay đổi, hiển nhiên nàng cũng đã nghe đến Luân Hồi Giả.

Lâm Động lắc đầu:

- Còn phải xem trước khi luân hồi cô bé có lai lịch thế nào đã… Theo lẽ thường thì chỉ cường giả Luân Hồi Cảnh luân hồi sau khi thất bại lúc vượt một hai tầng Luân Hồi Kiếp thì ký ức hiện tại mới chiếm chủ đạo. Nhưng nếu tương tự như Băng Chủ thì quyền chủ đạo cơ thể là ai vẫn chưa biết được.

- Thế ngươi có biết trước khi luân hồi nó là ai không?

Khương Tuyết hỏi.

Lâm Động lắc đầu, thường thì chỉ cần vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp và nguyên thần không bị trừ bỏ hoàn toàn thì có thể chuyển Luân Hồi Ý vào trong Luân Hồi. Đương nhiên, dù đã vào Luân Hồi nhưng vẫn có rủi ro linh tinh bị hủy diệt. Vì thế chỉ cần không phải vạn bất đắc dĩ thì cường giả đỉnh phong sẽ không chọn con đường này.

Thời Viễn Cổ cũng có không ít cường giả đỉnh phong thuộc tầng thứ này, chỉ dựa vào một đạo Luân Hồi Ấn thì không thể nhận ra được điều gì. Nhưng nếu chỉ là cường giả vượt qua một hai tầng Luân Hồi Kiếp, với Nhân Nhân mà nói có khi lại là việc tốt.

Lúc này Lâm Động cũng đáp xuống đỉnh núi, nhìn về thân ảnh bị bọc trong ma khí, nay hiển nhiên đã khác với trước kia. Trước toàn thân hắn ta chỉ có xương nhưng giờ đã có da thịt, tuy vẫn gầy gộc nhưng đã có hình người. Điều khiến Lâm Động kinh ngạc đó là trong mắt thân ảnh đó dường như có tàn niệm ngưng tụ. Nhưng ý niệm này dù nhiều thế nào cũng có một điểm chung, đó là… bảo vệ.

- Ba năm nay, những tàn niệm phiêu đãng trong không gian này đều dung nhập vào cơ thể hắn. Hiện tại hắn có chút kỳ lạ, cũng không rõ rốt cuộc hắn là gì nữa… Khương Tuyết khẽ nói.

Lâm Động gật đầu, xem ra Đại Hoang Tông có khả năng đoàn kết rất lớn, những đệ tử này dù đã chết bao năm nhưng chấp niệm vẫn bảo vệ tông phái của mình.

Còn người bảo vệ đây chính được ngưng tụ từ ý chí của họ.

Lâm Động thầm cảm thán, cảm giác cũng giống như ở Đạo Tông, hắn là nếu Đạo Tông bị hủy diệt, địa vực đó cũng sẽ có vô số tàn niệm của đệ tử bảo vệ tông phái.

Grào!

Rõ ràng thân ảnh đó lúc này rất đau đớn, hai tay đấm mạnh lên ngực, gối quỳ dưới đất, ánh mắt mông lung nhìn không gian này với đầy sự quyến luyến.

- Này, ngươi sao thế?

Nhân Nhân lúc này cũng nhìn thấy, lo lắng nói.

Trong cơ thể cô bé không ngừng tỏa ra ánh sáng bao trùm lấy hắc ảnh và tịnh hóa ma khí.

Lâm Động chau mày, tay nắm lại, lôi đình lan tỏa trong lòng bàn tay mang thứ năng lượng cuồng bạo mà thuần túy.

Lôi quang tụ lại thành quả cầu lôi điện bắn thẳng lên người người bảo vệ. Âm thanh nổ lách tách vang lên, ma khí lan tỏa bị tiêu trừ hết.

Ma khí bị đẩy lùi, sự đau đớn trong mắt người đó giảm dần, linh trí tạp loạn ngưng tụ rồi hắn cúi gập người trước Lâm Động.

Lâm Động đưa tay ngăn lại:

- Năm đó ta được ngươi trừ bỏ lời nguyền của Niết Bàn Đan, nay chỉ là báo đáp mà thôi.

Người bảo vệ tuy có linh trí, nhưng hiển nhiên là không được rõ rệt, hơn nữa có lẽ hắn cũng không nhớ những việc trước đây nữa rồi. Dù gì thì hắn hiện tại cũng chỉ được ngưng tụ từ rất nhiều tàn niệm mà thôi. Không phải người, cũng chẳng phải xác chết, hoàn toàn khác với trạng thái người chết sống của Phần Thiên lão nhân trước đây.

Lâm Động cũng hiểu điều đó nên không nói gì nhiều, ánh mắt lạnh băng nhìn xuống mặt đất đầy ma khí, cười khảy:

- Ma khí trong người hắn rất cường thịnh, hơn nữa lại không phải không có nguồn gốc, chỉ dựa vào Nhân Nhân áp chế thì không phải kế hoạch lâu dài. Trừ cỏ phải trừ tận gốc. Muốn giải quyết được vấn đề này phải xử lý được thứ ẩn tàng bên dưới kia.

Lâm Động có được Thôn Phệ Tổ Phù ở đây, cũng vì thế hắn mới có được thành tựu ngày hôm nay. Vì thế tính ra Đại Hoang Tông coi như có đại ân với hắn, mà nay thấy họ dù đã chết nhưng ý chí cũng không được bình yên, trong lòng không khỏi phẫn nộ.

- Cô nương bảo vệ cho Nhân Nhân nhé.

Lâm Động nói với Khương Tuyết, nàng gật đầu bay tới cạnh Nhân Nhân kéo cô bé đi.

- Ta muốn xem xem rốt cuộc thứ gì đang tác oai tác quái.

Lâm Động cười khảy, chỉ thấy lôi vân hội tụ, lôi đình nhấp nháy, bao trùm lên cả không gian.

Uỳnh uỳnh!

Vô số tia sét đánh điên cuồng xuống mặt đất, sức mạnh cuồng bạo đó lan tỏa, ma khí lan tràn khắp trời đất bị sấm sét quét sạch sẽ.

Nhưng dù vậy mặt đất vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

- Cũng nhẫn nhịn được giỏi nhỉ?

Lâm Động cười khảy, tay búng một cái, chỉ thấy một đạo lôi đình hàng vạn trượng lao xuống, cuối cùng oanh kích lên mặt đất.

Bùm!

Cả không gian rung chuyển dữ dội, mặt đất tách ra một khe sâu hun hút, trong đó bao trùm một màu đen kịt, dường như có khí tức tà ác đến cực điểm đang cuộn trào.

Mặt đất tách ra, sắc mặt Lâm Động lạnh băng, hắn lại điểm tay, chỉ thấy lôi đình chuyển hướng đánh xuống khe sâu như vũ bão.

Vút!

Lần này cuối cùng thì lòng đất cũng có động tĩnh, Lâm Động nhìn thấy ma khí ngập trời tràn ra từ dưới đáy sâu chống lại hết lôi đình cuồng bạo.

- Không nhẫn nhịn được nữa đúng không? Mau cút ra đây!

Lâm Động thấy dị ma cuối cùng cũng có động tĩnh, lôi quang lóe lên trong mắt, bàn tay giơ lên, chỉ thấy lôi vân cuộn trào, lôi đình hội tụ.

Cuối cùng lôi vân tan đi, nhưng cùng lúc đó là một vầng mặt trời bằng sấm sét hiện ra. Lôi đình đangs ợ cùng tiếng sầm kinh thiên động địa vang vọng khiến không gian rung chuyển.

- Đi!

Ánh mắt Lâm Động lạnh lùng, tay cong lại búng một cái, chỉ thấy vầng mặt trời kia rơi thẳng xuống hố sâu, đi đến đâu không gian đều cháy rực đến đấy.

- Hừ!

Từ sâu bên dưới vọng lên tiếng hừ lạnh, ma khí trào dâng biến thành một đạo quang bàn khổng lồ to đến vạn trượng.

Rầm!

Vầng mặt trời rơi xuống quang bàn, hai luồng năng lượng đáng sợ đến cực điểm cùng bùng nổ, khiến cái hố sâu vốn đã lớn nay còn tách thêm ra, những đường rạn nứt hình mạng nhện khổng lồ phủ đầy mặt đất.

Lôi quang cuồng bạo chấp chới cả không gian.

Rắc.

Trên quang bàn ma khí cuối cùng cũng xuất hiện vết rạn, rồi bùm một tiếng nổ tung. Nhưng ngay khi ấy có một bàn tay ma khí thò ra đánh tan vầng mặt trời sấm sét.

Bùm bùm!

Chỉ là khi ấy, lôi đình lực vẫn khiến bàn tay ma kia mang đầy thương thế, sức mạnh của Lôi Đình Tổ Phù vốn đã cuồng bạo, công kích lực cường hãn vô cùng, kẻ kia muốn nghênh chiến đương nhiên sẽ chịu thiệt thòi.

- Ngươi lại có Lôi Đình Tổ Phù sao?

Từ sâu bên dưới có giọng nói lạnh lùng vang ra, ma khí cuộn trào, cuối cùng một thân ảnh bước ra từ trong đám ma khí.

Lâm Động nhìn thân ảnh đó ngày một rõ hơn, cuối cùng hiện ra một gương mặt tuấn dật nhưng trắng bệch đến quỷ dị, đồng thời tiếng cười lạnh lùng vang

lên.

- Người nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù trước đã chết trong tay bản điện, không ngờ hôm nay người nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù đời này lại cũng chết trong tay ta. Xem ra bản điện thật là khắc tinh của các ngươi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1253

Cửu Vương Điện

Lâm Động vẻ mặt bình tĩnh nhìn ma ảnh chậm rãi bước ra từ ma khí, cảm nhận thấy luồng ma khí kinh thiên từ người hắn ra, mắt Lâm Động nheo lại.

- Không biết ngươi lại là vị Vương Điện nào trong Ma Ngục?

Lâm Động bình thản nói, trong Ma Ngục được xưng bản điện chắc chỉ có mười Vương Điện, chỉ không biết đây là kẻ thứ mấy.

- Không ngờ ngươi cũng hiểu về Ma Ngục, xem ra mấy năm nay động tĩnh bên ngoài cũng không ít. Hà hà, tính thời gian thì cũng sắp rồi.

Nghe Lâm Động nói, hiển nhiên ma ảnh có chút ngạc nhiên, rồi nói tiếp:

- Bản điện xếp thứ chín trong Ma Ngục.

- Cửu Vương Điện à.

Lâm Động cũng không thấy ngạc nhiên lắm, tuy ma khí kẻ này kinh người nhưng rõ ràng cũng tương đương Thất Vương Điện, hơn nữa xem ra trước đây hắn cũng bị trọng thương, thực lực chưa phục hồi hoàn toàn. Theo như Lâm Động suy đoán thì thực lực Cửu Vương Điện hiện giờ e là cũng chỉ tương đương cường giả vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp. Tính ra chưa bằng được Thất Vương Điện hắn từng đại chiến.

- Xem ra chính ngươi đã dẫn quân tấn công Đại Hoang Tông?

Cửu Vương Điện cười nham hiểm:

- Đại Hoang Tông đúng là do bản điện tiêu diệt, hơn nữa người nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù đời trước cũng là bản điện giết.

Grào Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy người bảo vệ trên đỉnh núi gầm lên thảm thiết, năng lượng cuồng bạo cuộn trào về phía Cửu Vương Điện, trong tiếng gầm thét chất chứa thù hận tích tụ hàng nghìn năm.

Khương Tuyết thấy thế vội vàng dùng nguyên lực áp chế, thực lực của hắn hiện tại sao có thể là đối thủ của Cửu Vương Điện.

- Không ngờ vẫn còn sót…Có điều như vậy không bằng cả chết.

Cửu Vương Điện lạnh lùng nhìn người bảo vệ, rồi ánh mắt trở nên tàn độc:

- Nhưng Đại Hoang Tông các ngươi đúng là cũng có chút bản lĩnh, tuy cuối cùng bị bản điện tiêu diệt nhưng đã giết sạch được thủ hạ của ta. Lão quỷ đó còn liều mạng phong ấn bản điện dưới lòng đất.

Lâm Động cười khảy:

- Xem ra giờ ngươi đã dần thoát khỏi phong ấn, muốn dùng ma khí thông báo cho Ma Ngục biết vị trí của ngươi phải không?

Đồng tử Cửu Vương Điện co lại, cười khảy không đồng tình cũng chẳng phản đối.

- Nhưng đáng tiếc, ngươi thật là xui xẻo.

Ánh mắt Lâm Động đầy chế giễu nhìn Cửu Vương Điện. Có lẽ hắn ta không ngờ ma khí chưa ra ngoài được thì đã bị Nhân Nhân tịnh hóa. Giờ cô bé lại vào hắn không gian này trấn áp ma khí khiến hắn ta không thể hoàn toàn phục hồi được.

- Nha đầu đáng chết!

Ánh mắt Cửu Vương Điện đầy hung hăng nhìn cô gái nhỏ trên đỉnh núi, bộ dạng đó khiến cô bé giật mình sợ hãi trốn sau lưng Khương Tuyết, chỉ lộ ra một con mắt to tròn lén nhìn hắn.

- Nhìn ngươi rõ ràng là trọng thương chưa được phục hồi, xem ra đây cũng là cơ hội không tồi.

Lâm Động nhìn Cửu Vương Điện cười, nhưng ánh mắt tràn ngập sát ý, hắn biết rõ sự cường đại của Ma Ngục, những kẻ Vương Điện đó đều có thực lực đáng sợ, với thực lực hắn hiện tại, gặp những kẻ này đúng là rất khó nhằn. Nhưng Cửu Vương Điện thì khác, hắn bị phong ấn nghìn năm, đến nay thực lực chưa hồi phục, nếu giải quyết được hắn ở đây thì đó sẽ là tổn thất không nhỏ với Ma Ngục.

- Muốn giết bản điện? Chỉ sợ tiểu tử ngươi không đủ tư cách!

Cửu Vương Điện cười lớn, tuy hắn cảm nhận được sức mạnh của hai đại tổ phù trong người Lâm Động nhưng dù sao Lâm Động vẫn chưa phải Luân Hồi Cảnh, hắn cũng chưa hồi phục hoàn toan, nhưng tuyệt đối không phải cường giả vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp có thể sánh được, huống hồ là Lâm Động?

Sắc mặt Lâm Động lạnh lùng, nguyên lực hùng hồn cùng với sát ý cuộn trào, hắn biết rõ địa vị của một Vương Điện trong Ma Ngục, nếu để Cửu Vương Điện thoát khỏi đây thì đó sẽ là đại họa. Vì thế hôm nay dù thế nào cũng bắt buộc phải giết được hắn.

Uỳnh!

Sát ý trong mắt Cửu Vương Điện cũng bùng nổ, hắn giậm mạnh chân, chỉ thấy từ dưới lòng đất đột nhiên bắn lên ma khí, vô số cỗ ma thi đào đất chui lên xông về phía Lâm Động.

- Đường đường là Cửu Vương Điện của Ma Ngục mà vẫn phải dùng đám thủ hạ này làm bia đỡ đạn sao?

Lâm Động cười khảu, tay nắm lại, một vòng xoáy đen khổng lồ hiện ra, thôn phệ lực cuộn trào hút sạch đám ma thi kia vào trong.

Bùm!

Cửu Vương Điện cười nham hiểm, tay siết chặt, chỉ thấy vô số ma thi tụm lại thành đống, máu thịt tan chảy hóa thành một thanh cốt kiếm khổng lồ đen sì, ma khí tà ác không ngừng tuôn trào.

Cửu Vương Điện tay cầm cốt kiếm, thân hình khẽ động lập tức xuất hiện phía trên Lâm Động, cốt kiếm đem theo ma khí tà ác xuyên thủng không gian tàn độc nhằm thẳng đầu Lâm Động đâm xuống.

Xoẹt!

Nhưng bỗng một đạo lôi quang bắn ra lao về phía cốt kiếm, tia lửa bắn tung tóe, không gian biến dạng triệt để.

- Ma thi lôi!

Công thế bị chặn lại, Cửu Vương Điện cũng không lo lắng, chỉ cười khảy, cốt kiếm trong tay hắn nổ tung biến thành mấy chục đạo lôi quang bắn về phía Lâm Động.

Bên trong lôi quang lan tỏa đầy thứ khí tà ác tanh nồng mùi máu. Thứ ma khí này dù cường giả Luân Hồi Cảnh dính phải cũng sẽ bị trọng thương.

- Cút!

Thế nhưng Lâm Động không hề run sợ trước thứ ma lôi tà ác đó, chỉ thấy một đạo lôi đình hình thành nên phù văn hiện ra trong tay lòng bàn tay hắn rồi một quyền tung ra đánh lên ma lôi.

Bùm bùm bùm!

Lôi đình lực ác liệt bùng nổ, lôi quang đi đến đâu ma lôi như tuyết gặp ánh mặt trời tan chảy đến đấy.

Cửu Vương Điện thấy ma lôi không có hiệu quả gì thì ánh mắt ngưng đọng, Lâm Động có hai đại tổ phù, tính khắc chế với ma khí thực sự không nhỏ.

Ánh mắt Lâm Động ngưng tụ, chỉ thấy một cách tay hắn biến thành dạng chất lỏng, sức mạnh của hai tổ phù nhanh chóng tụ lại.

Rầm!

Bàn tay được phủ bởi vô số phù văn cổ xưa đánh ta, cuối cùng oanh kích về phía Cửu Vương Điện.

Cửu Vương Điện thấy cánh tay đó của Lâm Động, ánh mắt hơi thay đổi, ấn pháp biến đổi, chỉ thấy ma quang tụ lại trên cơ thể rồi hình thành một bộ ma giáp.

Binh!

Chưởng phong mang sức mạnh của hai tổ phù đánh lên bộ giáp của Cửu Vương Điện tạo nên âm thanh trầm đục, nhưng công thế đủ để giết một Dị Ma Vực lại chỉ để lại một vết lõm nhỏ trên ma giáp.

- Ma Hoàng Giáp?

Lâm Động cảm nhận được lực phản lại từ cánh tay, rồi nhìn bộ giáp quen thuộc trên người Cửu Vương Điện, lạnh lùng nói.

- Không ngờ tiểu tử ngươi cũng biết nhiều vậy.

Cửu Vương Điện cười khảy.

Lâm Động nhíu mày, khi giao đấu với Thất Vương Điện hắn đã biết sự lợi hại của Ma Hoàng Giáp, thứ này là do Dị Ma Hoàng ban cho, chính nhờ có nó

mà bọn chúng mới nhiều bất diệt như vậy.

Cửu Vương Điện cậy có Ma Hoàng Giáp hộ thể, ánh mắt hung hăn, ma khí ngập trời ập về phía Lâm Động. Lâm Động cũng thi triển nguyên lực và tinh thần lực đến mức nào nhất, cộng với sức mạnh của hai đạo tổ phù vậy mà không chiếm được ưu thế trước Cửu Vương Điện.

Tuy rằng theo lẽ thường cực hạn của Lâm Động là cường giả vượt qua một tần Luân Hồi Kiếp, nếu gặp phải đối thủ như Thất Vương Điện vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp lại có Ma Hoàng Giáp nữa thì sẽ hào toàn yếu thế. Nhưng Cửu Vương Điện tính ra đã bị trọng thương chưa hồi phục, thực lực bản thân cũng không bằng Thất Vương Điện, vì thế Lâm Động mới có thể đánh ngang ngửa với hắn.

Trên bầu trời hai đạo thân ảnh lao ào nhau, mỗi lần lao vào là không gian biến dạng, ma khí và nguyên lực đối chọi, thanh thế vô cùng kinh người.

Khương Tuyết vẻ mặt ngưng trọng nhìn chiến cục, cảm thấy may mắn khi Lâm Động đến kịp thời. Nếu không thì ai có thể ngăn cản được Cửu Vương Điện chứ?

- Ha ha, tiểu tử, bản lĩnh của ngươi đúng là không tồi, nhưng chung quy vẫn không làm gì được ta đâu. Bản điện thấy chi bằng ngươi cứ để bản điện đi cũng cho nơi này được yên bình. Còn về ân oán giữa chúng ta sau này sẽ giải quyết, thế nào?

Cửu Vương Điện vẫn chiếm ưu thế so với Lâm Động, hắn đảo mắt cười lớn.

- Thả hổ về rừng, việc ngu xuẩn như vậy ngươi tưởng ta sẽ làm sao?

Lâm Động cười khảy.

- Được, vậy chúng ta hãy xem ai kiên trì được lâu hơn.

Cửu Vương Điện cười.

Lâm Động nhìn Cửu Vương Điện với ánh mắt lạnh băng, với thực lực hiện tại của hắn muốn khiến Cửu Vương Điện trọng thương thì e phải thi triển lôi cung hắc tiễn rồi. Nhưng công thế đó tiêu hao quá lớn, nếu không giết được hắn sẽ rất đau đầu.

- Không thể để ý nhiều như thế nữa.

Lâm Động cũng là người quyết đoán, hắn tự tin rằng khi thi triển công thế, dù không giết được Cửu Vương Điện cũng khiến hắn trọng thương, đến lúc đó dùng thủ đoạn khác trấn áp là được.

Lâm Động không do dự, nắm tay lại, lôi quang chói lòa ngưng tụ biến thành lôi cung, tay kia kéo dây cung, một mũi trường tiễn dần hình thành.

Trong mắt hắn cũng chỉ thấy Cửu Vương Điện, sâu thẳm là sát ý trào dâng, hôm nay nhất định phải giết được hắn!

Sát ý ngập trời lan tỏa, ý chí kiên định của hắn là không thể thay đổi.

Khi sát ý của hắn với Cửu Vương Điện lên đến cực hạn, người bảo vệ dường như cũng cảm nhận được, tiếng gầm thét mang sự cảm kích vô tận.

Uỳnh uỳnh!

Khi ấy đột nhiên có vô số chùm sáng bắn ra từ cơ thể hắn rồi lơ lửng trên không trung. Lâm Động nhìn thì đồng tử lập tức co lại.

Chỉ thấy trong đạo ánh sáng đó có một thân ảnh già nua đang ngồi, người đó mặc hắc bào, đôi mắt đen sâu thẳm. Chính là Hắc Đồng lão nhân đã truyền lại Thôn Phệ Tổ Phù cho Lâm Động!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1254

Tiêu Diệt

Lâm Động sững người nhìn Hắc Đồng lão nhân bên trong quầng sáng, đương nhiên hắn nhận ra lão, năm đó hắn có được Thôn Phệ Tổ Phù từ tay lão, mà lão cũng chính là người nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù trước đây.

- Tiền bối.

Lâm Động quét mắt, chỉ thấy bên trong quầng sáng là một thân ảnh đang ngồi, trong lòng lập tức hiểu, đây chính là ý chí còn lại của vô số những cường giả Đại Hoang Tông dù người chết đạo vong thì họ vẫn cố chấp muốn bảo vệ tông phái của mình.

- Ngươi là lão quỷ!

Cửu Vương Điện cũng nhìn thấy, sắc mặt lập tức thay đổi, oán độc nhìn Hắc Đồng lão nhân:

- Ngươi phong ấn bản điện hàng nghìn năm, tưởng rằng như vậy sẽ giết được ta sao?

- Ha ha, nhưng ngươi hãy xem bản điện vẫn còn sống còn ngươi thì thành tro tàn. Giữa chúng ta ai thắng?

Hắc Đồng lão nhân nhìn Cửu Vương Điện đang cười điên cuồng, gương mặt già nua hiện nụ cười, đứng dậy rồi chầm chậm cúi người với Lâm Động.

Vô số quanh ảnh xung quanh cũng cúi người hành lễ.

- Ta nguyện cùng ngươi trừ mua.

Giọng nói cổ xưa từ trên trời vọng xuống, thân thể họ bùng phát ánh sáng vạn trượng, lan tỏa một thứ năng lượng Luân Hồi cường đại đến cực đoan.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Lâm Động cũng có lưu quang, hắc tiễn hơi rung lên, sức mạnh Luân Hồi khiến thân tiễn tỏa sáng.

Một thứ năng lượng đáng sợ khó lòng hình dung dần lan tỏa cuối cùng khiến không gian cũng như rung chuyển.

Lâm Động cũng động dung vì sự thay đổi của hắc tiễn. Hắn có thể cảm nhận thấy thân tiễn được vô số cường giả kia truyền cho ý niệm. Thứ ý niệm ấy thuần túy đến cực điểm, họ muốn giết Cửu Vương Điện, kẻ đã hủy diệt tông phái của họ… - Không ngờ sau nghìn năm mà ý chí vẫn mãnh liệt như vậy.

Lâm Động cảm thán, hàn quang dần tụ lại trong mắt, hắc tiễn khóa chặt lấ Cửu Vương Điện sắc mặt đang dần biến đổi.

- Tiền bối, năm đó ta nhận được ân tình truyền phù của người, hôm nay sẽ báo thù cho Đại Hoang Tông!

Vẻ mặt Lâm Động ngày một lành lùng, không gian rung động, một luồng sức mạnh thần bí bùng nổ bọc lấy hắc tiễn. Thứ màu sắc hỗn độn ấy lập tức khiến sức mạnh luân hồi trên tiễn thu về.

Một mũi tên bình thường như bao mũi tên khác.

Thế nhưng bị mũi tên đó chĩa thẳng vào, thân thể Cửu Vương Điện khẽ run lên, trong mắt cũng hiện lên sự sợ hãi hiếm thấy.

Lúc này hắn thật sự đã cảm nhận được mùi vị của sự tử vong.

Cảm giác ấy thậm chí hắn không thấy khi đối mặt với Hắc Đồng lão nhân trước đây.

- Tiểu tử, ngươi thật sự muốn liều với ta sao? Tại sao chúng ta mỗi bên không nhường một bước?

Cửu Vương Điện gầm lên.

Lâm Động lạnh lùng nhìn hắn, miệng khẽ động, hai chữ lạnh băng rõ ràng thốt ra:

- Ngu xuẩn!

Cửu Vương Điện khựng người, vẻ mặt trở nên hung hăng:

- Tiểu tử ngươi rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt! Ngươi tưởng như vậy sẽ giết được ta sao? Không biết trời cao đất dày!

Chỉ thấy ma khí bùng nổ từ trong cơ thể hắn, Ma Hoàng Giáp cũng như động kịch liệt, vô số đạo phù văn hiện lên Ma Hoàng Giáp, thân thể Cửu Vương Điện phình to, chỉ trong mấy giây đã biến thành cự ma, ma khí che khuất nhật nguyệt.

Lâm Động thấy thế, ánh mắt càng thêm sắc lạnh, tay giữ cung tiễn run lên, máu tươi chảy ra nhỏ xuống dây cung.

Không gian phía trước mũi tên cũng dần vỡ vụn.

Tên chưa bắn ra nhưng dường như trời đất cũng không chịu nổi áp lực khủng bố ấy.

- Đi đi!

Lâm Động lẩm nhẩm, cuối cùng ngón tay giữ chặt dây cung đã thả ra.

Vút!

Mũi hắc tiễn xuyên qua không gian, gần như chỉ trong nháy mắt đã đến phía trước Cửu Vương Điện.

Grào!

Cửu Vương Điện gầm lên, ma khí cuộn trào biến thành vô số cánh cửa ma khí phía trước hắn.

Uỳnh uỳnh uỳnh Thế nhưng tầng phong ngự đó đứng trước tia hắc quang kia dễ dàng bị phá vỡ, chỉ nháy mặt ma khí đã tiêu tan, nhưng Cửu Vương Điện không kịp phản ứng thì mũi hắc tiễn đã cắm vào người hắn.

Keng!

Dường như có âm thanh lanh lảnh vang lên, Ma Hoàng Giáp vỡ ra thành nhiều vết rạn, hắc tiễn không chút nương tình phá vỡ Ma Hoàng Giáp và xuyên qua thân thể Cửu Vương Điện.

Bùm!

Cửu Vương Điện bay ngược ra sau vạn trượng, Ma Hoàng Giáp trên người không ngừng vỡ vụn, tiếng kêu thảm thiết đầy sự khó tin vang ra từ miệng hắn.

Cuối cùng Cửu Vương Điện rơi xuống điện, toàn thân đầy máu đen, cúi đầu nhìn Ma Hoàng Giáp vỡ tan, gương mặt vẫn đầy sự không thể tin nổi.

Năm đó Hắc Đồng lão nhân dùng toàn lực cũng không thể, vậy mà Lâm Động đã một tiễn phá vỡ Ma Hoàng Giáp!

Ma Hoàng Giáp được Hoàng chí cao vô thượng ban cho lại bị phá vỡ?

- Sao có thể như vậy?

Cửu Vương Điện lầm bầm, ánh mắt hắn bỗng trở nên hung hăng, nhưng thân thể vừa khẽ động thì gầm lên đau đớn, chỉ thấy từ trong cơ thể bắn ra vô số tia sáng.

Bùm bùm bùm!

Cùng lúc đó trong cơ thể hắn có tiếng sấm nổ, sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, khí tức nhanh chóng bị tiêu giảm.

Bùm!

Sau tiếng nổ cuối cùng, thân thể Cửu Vương Điện phát nổ, ma huyết bắn tứ tung khiến mặt đất đen ngòm.

Ma huyết thấm trên mặt đất, thấp thoáng có một đạo ma quang định chui xuống đất.

- Ta đã nói hôm nay nhất định phải giết ngươi!

Lâm Động lạnh lùng nói. Chỉ thấy hắn vung tay, bạch quang bắn ra biến thành một quầng sáng chụp lấy hắc quang.

Phụt phụt!

Bị bạch quang bao phủ, hắc quang lập tức bốc khói trắng, theo đó là những tiếng kêu thảm thiết.

Bạch quang dần thu về, chỉ thấy bên trong có một ma ảnh to cỡ bàn tay, gương mặt sợ hãi kia chính là Cửu Vương Điện, chỉ có điều hắn lúc này đã không còn uy phong và hung hăng như trước.

Lâm Động nhìn Cửu Vương Điện không khỏi cảm thán sinh mệnh lực của đám dị ma này. Dù bị công kích khủng bố như vậy mà vẫn sống sót. Đừng thấy Cửu Vương Điện lúc này đã bị trọng thương, thậm chí ma thể cũng bị hủy nhưng nếu hắn trốn thoát, e là trăm năm sau sẽ lại hồi phục.

Chẳng trách mà dù Bát Chủ Viễn Cổ năm xưa đối đầu với chúng cũng không thấy giết được bao nhiêu cao tầng của Ma Ngục, kẻ nào cũng sống dai như đỉa. Lúc này Cửu Vương Điện cuối cùng cũng rơi vào tay hắn, dù rằng là hắn dựa vào ý chí còn lại của vô số cường giả tiền bối Đại Hoang Tông.

- Giải quyết ngươi rồi chắc hẳn sau này cũng bớt được chút gánh nặng.

Lâm Động cười nhạt, rồi hắn đưa tay ra, trong lòng bàn tay hiện ra Lôi Đình Tổ Phù và Thôn Phệ Tổ Phù.

Hai đạo tổ phù, một trái một phải kẹp Cửu Vương Điện ở giữa.

- Dường như vẫn chưa đủ.

Lâm Động nghĩ rồi lại lấy ra Đại Hoang Vu Bi đặt phía trên, rồi Huyền Thiên Điện ở phía dưới.

- Ngươi…ngươi!

Cửu Vương Điện thấy thế sắc mặt kịch biến, bốn đại thần vật đều có tính khắc chế rất lớn với dị ma. Dù sinh mệnh lực có ngoan cường thế nào thì lúc này cũng thấy cực kỳ nguy hiểm.

Lâm Động không để tâm, tay nắm lại, Tổ Thạch cũng hiện ra rồi chui vào bạch quang.

Năm đại siêu cấp thần vật phát ra bạch quang nhàn nhạt rồi dần liên kết với nhau, bạch quang dần thu nhỏ lại.

- Á, không!!!

Bạch quang ngày một nhỏ lại, Cửu Vương Điện bên trong cũng nhỏ dần, tiếng kêu thảm thiết của hắn vọng ra, đối mặt với sức mạnh tịnh hóa của năm đại thần vật, dù thực lực của hắn có mạnh thế nào thì cũng chắc chắn chết!

Bạch quang dần nhỏ lại còn bằng hạt gạo, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Một luồng năng lượng khó lòng hình dùng lan tỏa, mặt đất phía dưới nổi lên con sống đất vạn trượng, cả không gian đổ nát đến cực điểm.

Lâm Động mở mắt, nhìn bạch quang đã tan đi, vẻ mặt tái nhợt cũng có chút thở phào. Cửu Vương Điện cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt rồi.

- Thật không dễ dàng gì.

Lâm Động vung tay thu năm đại thần vật về, cao tầng của Ma Ngục đúng là rất khủng bố, dù trong trạng thái đó, muốn giết chúng cũng mất nhiều sức như vậy… - Tiền bối, ma đã bị tiêu diệt, tâm nguyện của mọi người có lẽ cũng đã xong.

Lâm Động ngẩng lên nhìn những quang ảnh kia rồi nhìn Hắc Đồng lão nhân khẽ nói.

Trên bầu trời, tất cả ma ảnh đều cúi mình với Lâm Động, gương mặt Hắc Đồng lão nhân dường như hiện vẻ vui mừng.

- Đa tạ tiểu hữu, đại ân không thể báo đám, chỉ có thể biểu thị tâm ý.

Thân thể Hắc Đồng lão nhân và những người khác dần tan đi, rồi bỗng có vô số điểm sáng kỳ lạ hình thành sau đó bay về phía Lâm Động.

Lâm Động đưa tay ra chạm vào chúng, thân thể hơi run lên, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng:

- Đây là Luân Hồi cảm ngộ?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1255

Thiếu Một Chút

Những điểm sáng hoa lệ phiêu đãng trong không trung, cả không gian dường như trở nên mộng ảo hơn, một thứ năng lượng luân hồi khiến ánh mắt người ta cũng mơ màng.

Lâm Động ngồi tĩnh tại trên không trung, nhìn những điểm sáng đầy trời, trong đôi mắt hiện lên sự kích động. Hắn hiện tại đã chạm tới Luân Hồi, nhưng vẫn còn khoảng cách khá lớn để đột phá Luân Hồi Cảnh. Cơ ngộ này có thể bù đắp khoảng cách ấy.

Những cảm ngộ Luân Hồi này được vô số tiền bối Đại Hoang Tông để lại, dù họ đã chết nhưng vẫn đang bảo vệ tông phái. Nay hung thủ hủy diệt tông phái của họ đã bị giết, họ cũng triệt để từ bỏ chấp niệm. Ý niệm bắt đầu tiêu tan.

- Khương Tuyết cô ngương, đây cũng là cơ ngộ với cô nương, đừng bỏ qua.

Lâm Động nhìn Khương Tuyết mỉm cười.

Khương Tuyết khẽ gật, xoa xoa đầu Nhân Nhân rồi ngồi xuống, đương nhiên nàng hiểu rõ tầm quan trọng của những cảm ngộ Luân Hồi này.

Chỉ Nhân Nhân là ngồi trên tảng đá, tay chống má, hai chân đung đưa có vẻ rất nhàm chán. Năng lượng Luân Hồi bay qua trước mặt nhưng không hề khiến cô bé động lòng. Chỉ có điều dường như sâu trong đôi mắt kia có ánh sáng kỳ lạ đang dâng lên.

Lâm Động ngồi trên không trung, thân thể giống như hình thành hắc động, không ngừng hút những điểm sáng kia vào người.

Một cảm giác huyền diệu dần tràn ngập trong tim hắn. Thần trí tỉnh táo dần trở nên mơ hồ, dường như hắn đang rơi vào một không gian không thể nói rõ thành lời, nhưng vẫn không hoàn toàn vào đó được.

Thế là hắn chỉ có thể thể ngộ trong cảm giác đó.

Đây là một không gian hắc ám, không có bất cứ thứ ánh sáng nào. Trong bóng tối là sự lưu động của năng lượng tà ác, thứ tà ác đó không thuộc về thế giới này.

Giữa bóng tối có một ngọn đèn màu đỏ tươi, ngọn đèn tỏa ra thứ ma khí vô tận.

Đột nhiên ngọn đàn khẽ động, ngọn lửa dần nhỏ lại rồi biến mất hoàn toàn.

Uỳnh!

Ngọn đèn tắt, từ sâu trong bóng tối bỗng có một số luồng dao động tỏa ra, ma hồ có thể thấy một số hắc ảnh xuất hiện trong bóng tối.

- Lão cửu…bị giết rồi.

Một giọng nói khàn đặc vang lên.

- Chết rồi? Hà, tên xui xẻo…Năm đó nói đi đối phó với người nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù trước đây, kết quả mất tin tức, nhưng ngọn đèn của hắn vẫn còn, chắc chỉ bị phong ấn, sao giờ đột nhiên lại bị giết?

Một giọng nói khác vang lên.

- CÓ lẽ là gặp phải đối thủ lợi hại rồi. Lão cửu cũng có Ma Hoàng Giáp, người bình thường không thể giết hắn được.

- Mấy năm nay chúng ta đều tìm vị trí của hắn, nhưng chẳng có phản ứng gì, xem ra kẻ nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù cũng có bản lĩnh.

- Chưa biết chừng là bọn Bát Chủ Viễn Cổ ra tay. Ta cảm ứng được sự tồn tại của Không Gian Chủ ở Yêu Vực. Nhưng chỉ giao thủ qua rồi hai bên rút lui, ta thấy thực lực của hắn cũng đã hồi phục hoàn toàn.

- Các ngươi hành sự cẩn thận một chút, trước đây không lâu chúng ta suýt nữa bị Lôi Chủ phát giác.

- Lôi Chủ? Sợ gì hắn chứ? Nếu hắn dám đến thì giải quyết hắn trước!

- Nếu Lôi Chủ gặp nạn thì những kẻ khác sẽ phải hiện thân, chúng ta chuẩn bị chưa chu toàn, giao đấy e là sẽ cùng kết quả như năm xưa.

- Vậy giờ phải làm sao?

- Nhưng thời gian cũng tương đối rồi, chúng ta cũng nên khởi động kế hoạch thôi.

- Hề hề, sắp động thủ rồi hả? Nhẫn nhịn bao năm nay, đúng là có phần trông chờ… - Ừm, chuẩn bị đi, đại chiến lần này chúng sẽ không có hy vọng nữa đâu… Thứ khí tà ác trong bóng tối dần nhạt đi, những thân ảnh mơ hồ kia dần tiêu tan, đằng sau sự yên tĩnh này dường như có một cơn bão bao trùm đất trời đang cuộn trào.

Khi Lâm Động ra khỏi trạng thái huyền diệu kia thì đã là mười ngày sau, hắn mở mắt nhìn không gian quen thuộc.

Phù.

Hắn trầm mặc một lúc, hít sâu một hơi, ánh mắt bắt đầu hồi phục sự tỉnh táo, bàn tay đưa ra, nguyên lực ngưng tụ, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh luân hồi trong đó.

Sức mạnh này cường hãn hơn trước rất nhiều, nhưng mức độ vẫn chưa đạt đến Luân Hồi Cảnh.

- Vẫn thiếu một chút!

Lâm Động lẩm nhẩm, hắn có thể cảm nhận được lúc này hắn là đỉnh phong của Chuyển Luân Cảnh, dường như chỉ còn cách Luân Hồi nữa bước nữa thôi, chỉ cần bước qua được là sẽ trở thành cường giả Luân Hồi Cảnh thật sự!

Chỉ có điều, bước này muốn vượt qua không hề dễ dàng gì.

Lâm Động cười, cũng không thấy thất vọng, tuy hắn rất có cơ duyên nhưng nếu Luân Hồi Cảnh mà dễ bước vào như thế thì không đến nỗi có những người cả đời không chạm tới được.

Hắn có cảm giác có lẽ không lâu sau sẽ bước qua được.

- Ngươi tỉnh rồi à?

Cách đó không xa có giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Lâm Động ngẩng đầu thì thấy Khương Tuyết đang cười nhìn mình. Ánh mắt nàng cũng có phần thâm sâu hơn không ít, rõ ràng cũng có được không ít lợi ích.

Lâm Động khẽ gật đầu, nhìn lên đỉnh núi, người bảo vệ vẫn ngồi đó, ánh mắt không ngừng hiện lên sự mơ màng, nhiều hơn là cảm giác giải thoát khi đại thù được báo.

- Sau này tu luyện dần dần thì linh trí của hắn cũng sẽ trở lại. Tính ra còn phải cảm ơn những gì ngươi làm cho Đại Hoang Tông. Ta đã kế thừa truyền thừa của Đại Hoang Tông, ta thay mặt họ cảm tạ ngươi.

Khương Tuyết khẽ nói.

Lâm Động lắc đầu:

- Đại Hoang Tông có ân tình với ta, việc này là nên làm mà. Hơn nữa nếu để Cửu Vương Điện thoát thì sau này sẽ là phiền phức lớn của ta. Thế nên không cần cảm tạ.

Khương Tuyết cười đưa bàn tay ra, chỉ thấy trên đó là bộ giáp rách tỏa ra thứ khí tà ác.

Lâm Động nhìn thì ánh mắt ngưng đọng, đó chính là Ma Hoàng Giáp.

- Ngươi giết được Cửu Vương Điện thì đây nên là chiến lợi phẩm của ngươi, hơn nữa ta nghĩ người khác cũng không có phúc hưởng.

Khương Tuyết nói. Ma khí trên Ma Hoàng Giáp quá nặng, là thần vật với dị ma nhưng với họ thì chẳng có tác dụng gì.

- Hề, đây là thứ tốt, tuy ma khí rất nặng nhưng cho vào Huyền Thiên Điện luyện hóa, ta nghĩa năng lượng của Đại Hoang Vu Bi sẽ hồi phục hoàn toàn.

Nham mừng rỡ lên tiếng.

Lâm Động nhướn mày, hồi phục Đại Hoang Vu Bi hoàn toàn? Nghĩ sau khi Hắc Ám Thánh Liềm hồi phục hoàn toàn là sánh ngang với cường giả vượt qua một lần Luân Hồi Kiếp, thế Đại Hoang Vu Bi xếp thứ ba trong bảng thần vật sẽ mạnh đến mức nào? Có lẽ sánh được cường giả vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp nhỉ?

Nghĩ đến đây trong lòng Lâm Động lại rạo rực, cũng không khách khí nhận lấy Ma Hoàng Giáp, ném vào Huyền Thiên Điện để luyện hóa.

- Chúng ta cũng ra ngoài thôi.

Vấn đề của Đại Hoang Bi đã được giải quyết, Lâm Động nhìn quanh rồi nói.

Khương Tuyết gật đầu, vẫy tay gọi Nhân Nhân, cô bé vui vẻ chạy lại. Cô bé vào đây là để trấn áp ma khí, nay được ra ngoài đương nhiên tiểu nha đầu này sẽ rất phấn khích.

Lâm Động cười, vẫy tay một cái, không gian biến dạng, khi ba người tỉnh lại thì đã ở bên ngoài Đại Hoang Bi.

Bên ngoài mấy người Khương Lôi vẫn đang đợi, thấy ba người Lâm Động ra, lại thấy Khương Tuyết cười tươi, tất cả đều thở phào, rõ ràng vấn đề khiến họ đau đầu bao lâu đã được giải quyết.

- Khương Lôi đại thúc, vấn đề đã được giải quyết, ta cũng về Đế Đô. Nếu có việc gì cần giúp thì cứ tìm ta.

Lâm Động cười, hắn vốn nghĩ sẽ giải quyết được vấn đề sớm, không ngờ lại kéo dài mất mười ngày, lúc này việc đã xong nên cũng không ở lại nữa.

Khương Lôi thấy hắn muốn rời đi thì khựng lại rồi nhìn Khương Tuyết.

- Lần này phiền ngươi rồi.

Khương Tuyết mỉm cười nhìn Lâm Động.

Lâm Động cười, xoa đầu Nhân Nhân:

- Sau này nếu Nhân Nhân có gì thay đổi thì hãy tìm ta, ta sẽ cố gắng tương trợ.

- Đại ca ca.

Nhân Nhân có chút không nỡ túm lấy áo hắn.

Lâm Động cười hiền với cô bé, nói chuyện một chút rồi bay đi.

Khương Tuyết nhìn thân ảnh biến mất phía xa, nụ cười dần tắt, cuối cùng thở dài.

- Nếu thích sao không giữ hắn lại?

Khương Lôi bất lực nói. Nha đầu này cũng thật cố chấp, từ đầu chí cuối không hề thể hiện tâm ý của mình.

- Con thích chàng, cảm giác đó để mình con biết được rồi. Hơn nữa cũng

không phải sau này không thể gặp mặt… Khương Tuyết mỉm cười, khoát tay quay người đi đầy phóng khoáng.

Khương Lôi thấy thế cũng chỉ biết cười khổ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1256

Hồi Tông

Mọi việc đã giải quyết xong rồi sao?

Trong phòng khách của Lâm thị, Lâm Tiêu nhìn Lâm Động cười hỏi.

Lâm Động gật đầu, rồi kể lại việc xảy ra trong Đại Hoang Bi.

Lâm Tiêu nghe trong Đại Hoang Bi lại có dị ma cường đại như vậy thì sắc mặt thay đổi, rồi gật đầu thầm cảm thán, nếu không phải có Lâm Động thì chắc sẽ có một kiếp nạn xảy ra rồi.

- Cha, con ra ngoài cũng một thời gian rồi, có lẽ mai phải về Đạo Tông.

Lâm Động đưa cho Lâm Tiêu một mảnh ngọc bài, nói:

- Nếu có vấn đề gì thì cha bóp nát nó, con sẽ về ngay.

Ra ngoài lâu như vậy hắn cũng phải về Đạo Tông rồi. Hơn nữa hắn cảm nhận được nguyên lực của Châu Thông trong Tổ Thạch dần phục hồi, hắn là khi tỉnh lại sẽ muốn nhìn thấy Đạo Tông.

Lâm Tiêu nhận lấy ngọc bài, gật đầu rồi cười:

- Đúng rồi, con cũng đi thăm Thanh Trúc cô nương đi. Đưa người ra về nhà mà mất tích cả chục ngày trời, không lịch sự lắm thì phải.

Lâm Động nhìn nụ cười thích thú của Lâm Tiêu cũng lắc đầu bất lực, hắn vốn tưởng sẽ giải quyết nhanh, ai ngờ lại lâu như thế.

Ra khòi phòng khách Lâm Động đi thẳng ra hậu viện, thấy Lăng Thanh Trúc đang ngồi nói chuyện với Liễu Nghiên ở sân. Thấy hắn, Lăng Thanh Trúc chỉ lạnh nhạt nhìn qua rồi thu ánh mắt về.

- Ha ha, Động nhi đến đấy à.

Liễu Nghiên thì cười với Lâm Động, tiến lại vỗ vai hắn rồi nháy mắt với Lăng Thanh Trúc sau đó cười rời đi.

Lâm Động cười khổ, tiến lại chỗ Lăng Thanh Trúc.

Lăng Thanh Trúc cụp mắt, khẽ nói:

- Mai ta sẽ về Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Tuy ngữ khí nàng vẫn lạnh lùng như thế nhưng Lâm Động có thể nhận ra hận ý rất mờ nhạt. Bị hắn đưa về nhà vốn đã có chút hốt hoảng, kết quả hắn lại cứ mất tích suốt khiến nàng có chút bối rối và ngượng ngùng. Nhưng tính cách nàng rất tốt, ngày nào nói chuyện với Liễu Nghiên và các trưởng bối cũng tươi cười, nhưng trong lòng không khỏi bực mình vì sự mất tích của Lâm Động.

Đưa nàng về Lâm gia, còn hắn lại mất tích, đó là cái đạo lý gì?

Lâm Động vội kéo tay áo nàng, cười khổ:

- Lần này đúng là ta không đúng. Ta tưởng sẽ giải quyết nhanh nhưng không ngờ lâu thế.

Lâm Động vừa nói vừa quan sát sắc mặt Lăng Thanh Trúc:

- Lần này ra gặp Cửu Vương Điện của Ma Ngục.

- Cửu Vương Điện?

Sắc mặt Lăng Thanh Trúc hơi thay đổi, từng giao đấu với Thất Vương Điện

nên đương nhiên nàng hiểu sự khủng khiếp của những kẻ có tên Vương Điện. Trước đó họ liên thủ cũng không thể giết được Thất Vương Điện, nay Lâm Động lại một mình gặp phải Cửu Vương Điện?

- Ngươi không sao chứ?

Lăng Thanh Trúc nhíu mày, nhìn Lâm Động lo lắng.

- Vẫn tốt, hắn bị phong ấn nên thực lực giảm mạnh, nhưng vẫn khiến ta phải đại chiến mấy ngày mấy đêm… Lâm Động đảo mắt rồi kể lại trận đại chiến với Cửu Vương Điện với sự nguy hiểm tăng lên gấp mấy lần, làm vẻ như vừa trải qua thập tử nhất sinh mới trở về được vậy.

Nhưng dường như khổ nhục kế của hắn không có tác dụng lắm với Lăng Thanh Trúc, gương mặt nàng vẫn bình lặng như mặt hồ.

Lâm Động thấy thế cũng đành ngậm miệng, quả nhiên rất khó đối phó với nữ tử thông minh.

Lăng Thanh Trúc thấy Lâm Động càng nói càng nhỏ thì nhìn hắn, khi thấy vẻ mặt hắn thì khóe miệng hơi nhướn lên, ánh mắt dịu dàng hơn. Tuy Lâm Động nói hơi phóng đại nhưng gặp Cửu Vương Điện thì chắc chắn không thể tránh được đại chiến.

- Lần sau nếu thế này nữa là ta không đến đâu.

Lâm Động nghe thế khựng người, rồi gật đầu cười khan:

- Yên tâm, lần sau có đi cũng đưa nàng theo Trong lòng hắn thở phào, cuối cùng cũng ổn thỏa.

- Mai nàng về à?

Lâm Động chuyển chủ đề.

- Ừm.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật:

- Dù sao ra ngoài cũng lâu rồi. Ta là cung chủ, tuy trong cung có nhiều trưởng lão nhưng không thể cứ như vậy được.

- Vừa hay mai ta định về Đạo Tông. Vậy ta sẽ tiễn nàng về Cửu Thiên Thái Thanh Cung.

Lâm Động gật đầu.

- Ta về cung sẽ bế quan tham ngộ Luân Hồi, có lẽ không thể xuất quan trong thời gian ngắn.

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động:

- Thái Thượng Cảm Ứng Quyết ngươi phải cảm ngộ nhiều hơn, cảm ứng của ngươi dù sao cũng không phải tự thân, nay chỉ coi là mới chạm tới ngưỡng cửa, muốn đạt đến mức của các Chủ Viễn Cổ còn xa lắm.

Lâm Động khựng người, ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Thanh Trúc, quả nhiên nàng biết mục đích học Thái Thượng Cảm Ứng Quyết của hắn.

Lăng Thanh Trúc tránh ánh mắt hắn, rồi đi ra ngoài:

- Ngươi đi nhiều mệt rồi, nghỉ ngơi đi.

Nhưng vừa quay người thì một bàn tay đột nhiên giữ lấy khuỷu tay nàng. Nhiệt độ từ bàn tay khiến thân thế nàng hơi run lên, vội vàng muốn giằng ra nhưng không được. Gương mặt trước nay vẫn lạnh lùng bỗng hơi hoảng:

- Ngươi…ngươi muốn làm gì…á!

Tay đột nhiên bị kéo mạnh, rồi nàng chạm vào khuôn ngực rắn chắc, vòng eo

mềm mại của nàng được một vòng tay ôm lấy.

- Cảm ơn.

Không đợi nàng vùng ra, một giọng nói nhẹ nhàng đầy hối lỗi vang lên. Lăng Thanh Trúc đứng yên má ửng hồng, cũng không biết nên làm gì mới được. Nếu là người khác thì có lẽ một kiếm chém đôi rồi, nhưng với tên trước mặt đây nàng lại không thể ra tay được, chỉ khẽ cắn môi mặc hắn.

Nhưng Lâm Động cũng không có động tác gì tiến xa hơn, chỉ ôm lấy người trong lòng như muốn xin lỗi.

Trong đình viện yên tĩnh, một lúc lâu sau có một thân ảnh mảnh mai xuất hiện ở cửa, nàng lập tức nhìn thấy hai thân ảnh kia, miệng khẽ hừ một tiếng.

Tiếng nàng tuy rất nhỏ nhưng lập tức phá vỡ không gian yên lặng trong sân. Lăng Thanh Trúc sực tỉnh, giận dữ nhìn Lâm Động khiến hắn cũng thấy run run.

Nhưng không đợi hắn nói gì thì Lăng Thanh Trúc đã cuống cuồng đi mất.

Lâm Động ho khan, nhìn Thanh Đàn đang chu miệng ngoài cửa, cười bối rối.

Thanh Đàn tiến lại bên cạnh Lâm Động, nhìn về hướng Lăng Thanh Trúc vừa đi:

- Lâm Động ca, muội nhớ còn một Ứng Hoan Hoan của Đạo Tông nữa phải không? Huynh như thế… Lâm Động nghe vậy, đầu lập tức to ra, nha đầu này đúng là thích chọc ngoáy, hắn gõ một cái lên đầu Thanh Đàn:

- Chuyện người lớn trẻ con đừng có xen vào.

- Muội là điện chủ Hắc Ám Điện, đâu phải trẻ con!

Thanh Đàn bực bội.

Lâm Động cười, búng má Thanh Đàn.

- Lâm Động ca, ngày mai huynh về Đạo Tông à?

Thanh Đàn đột nhiên ôm lấy tay Lâm Động, cười hỏi.

Lâm Động gật đầu, chắc là nha đầu này nghe từ chỗ Lâm Tiêu.

- Muội cũng muốn đi!

- Không được, ở nhà với cha mẹ!

- Cha mẹ đồng ý rồi!

- Không được!

- Vậy thì muội sẽ phát nguyên thần truyền tin cho Hoan Hoan nói lại việc huynh vừa làm.

- Muội muốn đánh hả?

Ngày hôm sau, Lâm Động nhìn Thanh Đàn đang cười hí hửng bên cạnh mình chỉ biết lắc đầu, cuối cùng cũng được lãnh giáo "quấn người đại pháp" của nha đầu này.

Lăng Thanh Trúc đứng bên cạnh hắn, đang nói chuyện với Liễu Nghiên.

- Cha, mẹ, bọn con đi đây.

Lâm Động thấy thời gian cũng không còn sớm, nói với Lâm Tiêu, Liễu Nghiên.

- Ừm, cẩn thận đấy.

Hai người Lâm Tiêu gật đầu. Dù sao Lâm Động cũng không còn là cậu thiếu niên hồi xưa, thành tựu của hắn hiện nay đủ để họ tự hào.

Lâm Động cười, rồi vung tay ba người họ biến thành lưu quang bay đi, chớp mắt đã biến mất nơi chân trời.

Rời khỏi vương triều Đại Viêm, Lâm Động đưa Lăng Thanh Trúc về Cửu Thiên Thái Thanh Cung trước. Sau một thời gian chỉnh đốn lại, Cửu Thiên Thái Thanh Cung đã được hoàn thiện, hai người ở lại một chút rồi cũng cáo từ trở về Đạo Tông.

Chỉ nửa ngày sơn mạch Đạo Tông đã xuất hiện trong tầm mắt Lâm Động. Hắn quét mắt nhìn, thân hình dừng lại một chút, chỉ thấy trên một ngọn núi phía xa có một thân ảnh đang ngồi trên vách núi, mái tóc dài màu lam nhạt buông xõa, một thứ hàn khí tỏ ra khiến mặt đất cũng kết băng.

- Hoan Hoan?

Lâm Động thấy thân ảnh quen thuộc đó hơi khựng người rồi vội vàng tiến lại. Hoan Hoan thấy hắn, ánh mắt cũng có chút dao động.

- Huynh về rồi?

Ứng Hoan Hoan đứng dậy mỉm cười.

- Sao muội lại ở đây?

Lâm Động cười.

- Đợi huynh mà.

Ứng Hoan Hoan gạt một lọn tóc mỉm cười, dường như đang nói một chuyện rất bình thường.

Lâm Động khựng người, hắn nhìn gương mặt mỹ lệ của Ứng Hoan Hoan, đôi mắt màu lam giống như viên bảo thạch trong veo, trong sự băng hàn khiến không gian đông cứng đó cũng có sự dịu dàng.

So với trước đây, nàng đã trầm lặng hơn, hắn cũng mơ hồ thấy không ổn nhưng cũng không nói ra.

- Muội thế này mà vẫn chạy lung tung?

Lâm Động thở dài, đưa tay về phía nàng:

- Chúng ta về đi.

Ứng Hoan Hoan gật đầu mỉm cười, nắm lấy tay Lâm Động, cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay hắn, trái tim lạnh lẽo của nàng gợn sóng, nụ cười càng thêm dịu dàng.

- Tỷ là Hoan Hoan?

Thanh Đàn ở phía sau Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan thay đổi quá nhiều so với trước đây thì kinh ngạc:

- Sao tỷ lại thành thế này?

Lâm Động vỗ đầu Thanh Đàn:

- Không được hỏi linh tinh.

Rồi hắn kéo nàng bay về Đạo Tông. Khi vào trong Đạo Tông, hắn nhìn về một ngọn núi phía sau, khẽ gật đầu cảm ơn.

Viêm Chủ đứng ở đó, nhìn ba người vào trong Đạo Tông, thần sắc có phần phức tạp, khẽ thở dài.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1257

Sư Đồ Đoàn Tụ

Vào trong Đạo Tông, Lâm Động một mình đi phía trước, Thanh Đàn và Ứng Hoan Hoan thì tụm lại đằng sau. Hai người trước kia đã quen biết, còn liên thủ đối phó Nguyên Thương, quan hệ rất tốt, nay gặp lại có cảm giác thật nhớ quá.

Trên đường về cũng thấy không ít đệ tử Đạo Tông, họ thấy Lâm Động trở về ánh mắt đầy mừng rỡ, từ xa còn có tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Lâm Động cười với những đệ tử mới gương mặt còn chút non nớt. Từ ánh mắt họ hắn có thể thấy một sự cuồng nhiệt ngưng tụ từ tín niệm. Có tín niệm này, nếu rất lâu sau này Đạo Tông gặp phải kiếp nạn như Đại Hoang Tông, có lẽ ý chí của họ sẽ luôn bảo vệ Đạo Tông.

Ba người bay lên đỉnh núi chính, phía trước chủ điện, Ứng Huyền Tử và các trưởng lão đã đứng chờ. Họ thấy Lâm Động về cũng nở nụ cười. Tuy Đông Huyền Vực đã được ổn định, nhưng chỉ khi có mặt Lâm Động thì sĩ khí cả Đạo Tông mới được ngưng tụ triệt để.

Lâm Động hành lễ với Ứng Huyền Tử, nói chuyện một lúc rồi hỏi:

- Chưởng giáo, Châu Thông sư huynh có lẽ có thể ra ngoài rồi.

Nghe thế sắc mặt Ứng Huyền Tử trở nên phức tạp, rồi ngài khẽ gật đầu, các trưởng lão cũng nhìn sang. Trước khi Lâm Động xuất hiện, Châu Thông chính là truyền kỳ của Đạo Tông, nếu hắn vẫn bình yên ở Đạo Tông cho đến nay thì có lẽ đã thành chưởng giáo lâu rồi.

Lâm Động khẽ nắm tay lại, bạch quang tỏa ra từ lòng bàn tay, Tổ Thạch hiện

ra, hắn búng tay, một chùm sáng bắn ra.

Ánh sáng ngưng tụ, cuối cùng biến thành Châu Thông.

Châu Thông chầm chậm mở mắt, nhìn thấy bọn Ứng Huyền Tử thì cơ thể hơi cứng lại, thần sắc phức tạp, khóe miệng khẽ động, rồi chầm chậm quỳ xuống, giọng nói khàn đặc vang lên:

- Sư phụ, đệ tử về rồi.

Thân thể Ứng Huyền Tử run lên, gương mặt trước nay vẫn luôn trấn tĩnh lúc này trở nên xúc động khó kìm chế. Ngài tiến lên một bước, xoa đầu Châu Thông, khoang mắt ươn ướt, khẽ nói:

- Về rồi thì tốt, về rồi thì tốt.

Các trưởng lão cũng khẽ thở dài. Họ đều biết sự thống khổ Châu Thông phải chịu bao năm nay. Truyền kỳ năm xưa của Đạo Tông suýt chút nữa bị Nguyên Môn biến thành công cụ giết người đối phó Đạo Tông.

- Năm đó…là đệ tử không hiểu đại cục, hành động theo cảm tính, không nghe sư phụ nên mới gây nên kiếp nạn đó.

Châu Thông nhìn Ứng Huyền Tử, không kìm được nước mắt.

- Ha ha, người trẻ tuổi có ai là không có lúc kích động.

Ứng Huyền Tử cười hiền, trầm mặc một chút rồi nói:

- Chỉ cần ngươi đừng trách ta nhu nhược không báo thù cho ngươi là được.

- Sư phụ thân là chưởng giáo, đương nhiên phải nghĩ cho cả tông phái.

Châu Thông lắc đầu, từ đầu chí cuối hắn đều không trách Ứng Huyền Tử. Cũng giống như Lâm Động, họ đều hiểu Ứng Huyền Tử, vì có lúc, đưa ra quyết

định nhìn có vẻ như nhu nhược lại cần nhiều dũng khí hơn so với việc liều mạng.

Ứng Huyền Tử quệt nước mắt, nhìn Đạo Tông, giọng nói vang khắp không gian:

- Đệ tử của ta, cả Đạo Tông hoan nghênh ngươi trở về!

Giọng nói của ngài truyền đi khắp không gian, vô số đệ tử Đạo Tông đều nhìn về đỉnh núi chính, lập tức mừng rỡ:

- Đó là…Châu Thông sư huynh?

Tuy nhiều đệ tử mới cảm thấy xa lạ với cái tên này, nhưng họ nhìn thấy sự xúc động từ những người đệ tử cũ, rồi tiếng hoan hô kinh thiên động địa vang lên.

- Châu Thông sư huynh, hoan nghênh huynh trở về.

Lâm Động cũng cười với Châu Thông.

Châu Thông đứng dậy, nhìn Đạo Tông trước mặt, cũng cười, ôm quyền với Lâm Động:

- Lâm Động sư đệ, lần này phải đa tạ đệ!

Nếu không phải Lâm Động dùng Tổ Thạch bảo vệ nguyên thần và nuôi dưỡng thì có lẽ hắn đã tan thành mây khói rồi.

Lâm Động lắc đầu cười, bàn tay đưa ra, ngân quang tỏa sáng, Không Gian Tổ Phù hiện ra:

- Châu Thông sư huynh đã hồi phụ, vậy Không Gian Tổ Phù nên trả lại cho chủ rồi.

Châu Thông nhìn Không Gian Tổ Phù, cũng khựng người, hắn nhìn Lâm

Động, nụ cười của Lâm Động hoàn toàn chân thành, không hề có chút luyến tiếc Không Gian Tổ Phù.

Châu Thông trầm mặc một chút rồi đưa tay nhận lấy Không Gian Tổ Phù. Ánh mắt nhìn tổ phù đầy phức tạp, cuối cùng hắn khẽ cười, ngón tay lướt qua, một đạo huyết văn bay ra từ Không Gian Tổ Phù thì bị hắn phá vỡ.

Huyết văn vỡ tan, sắc mặt Châu Thông tái đi, hắn dịu dàng vuốt ve Không Gian Tổ Phù, khẽ nói:

- Xin lỗi, làm liên lụy ngươi phải chịu ma khí xâm thực lâu như vậy. Nhưng ta tin người sau này sẽ tốt hơn ta.

Không Gian Tổ Phù phát ra vòng sáng, dường như có cả âm thanh u u như không nỡ rời xa.

- Châu Thông sư huynh… Lâm Động sững người, thân là người nắm giữ tổ phù đương nhiên hắn biết Châu Thông đang làm gì. Hắn đơn phương cắt đứt quan hệ với Không Gian Tổ Phù, rõ ràng điều đó khiến hắn trọng thương, thậm chí đến nguyên thần cũng yếu đi.

- Lâm Động sư đệ, chắc đệ cũng biết kiếp nạn sắp tới của trời đất này. Ta nghĩ, Không Gian Tổ Phù thích hợp với đệ hơn ta.

Châu Thông mỉm cười với Lâm Động, đưa Không Gian Tổ Phù ra:

- Ta có thể cảm nhận được, nó cũng nghĩ vậy.

Sắc mặt Lâm Động phức tạp, ánh mắt lấp lánh ngân quang nhìn Không Gian Tổ Phù khẽ thở dài.

Khi hắn do dự thì một bàn tay mát lạnh khẽ nắm lấy tay hắn. Ngoành sang thì thấy Ứng Hoan Hoan, nàng khẽ nói:

- Đây là sự lựa chọn chung của Không Gian Tổ Phù và Châu Thông sư

huynh.

Lâm Động cười khổ, cuối cùng gật đầu, đưa tay ra nhận lấy Không Gian Tổ Phù, nói:

- Châu Thông sư huynh, ta sẽ không để nó phủ bụi đâu. Ta sẽ gánh vác trách nhiệm của ngươi nắm giữ tổ phù.

Ánh sáng nhàn nhạt phát ra từ Không Gian Tổ Phù giống như dịch thể chảy vào lòng bàn tay Lâm Động. Lúc này hắn có thể cảm nhận được sức mạnh cổ xưa mà thuần tịnh đang cuộn trào trong cơ thể.

Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù cũng chấn động, phản xạ theo điều kiện chống lại Không Gian Tổ Phù. Nhưng ngay sau đó Tổ Thạch phát ra bạch quang giảm nhẹ sự kháng cự ấy.

Gợn sóng ngân quang tỏa ra từ trong cơ thể Lâm Động, không gian xung quanh như thủy triều dâng.

- Lâm Động sư đệ, Không Gian Tổ Phù đã chấp nhận đệ, hãy nắm bắt đó nhanh nhất có thể.

Châu Thông mỉm cười.

Lâm Động gật đầu, hắn có thể cảm nhận được sau khi Không Gian Tổ Phù vào cơ thể, nguyên lực của hắn tăng nhanh chóng mặt.

Có Không Gian Tổ Phù, cuối cùng hắn đã có thể xung kích Luân Hồi Cảnh.

Lâm Động quay lại bảo Ứng Hoan Hoan trông nom Thanh Đàn rồi bay tới một ngọn núi phía xa.

Hắn lúc này cần luyện hóa Không Gian Tổ Phù.

Ngân quang chói lòa không ngừng phát ra từ cơ thể hắn, một vầng mặt trời

màu bạc thu hút mọi ánh mắt trong Đạo Tông.

Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động tu luyện, khẽ vung tay, hàn khí đóng băng xung quanh ngọn núi bảo vệ hắn bên trong.

- Xem ra hắn muốn xung kích Luân Hồi Cảnh rồi.

Mấy người Ứng Huyền Tử nhìn là nhận ra mục đich của Lâm Động, trong lingf thầm cảm thán, ai ngờ một đệ tử nhỏ bé năm đó nay đã bỏ xa họ như vậy.

- Lâm Động sư đệ có thiên phú hơn cả con. Đạo Tông ta có đệ ấy chỉ thịnh chứ không suy.

Châu Thông gật đầu, thành tựu của Lâm Động hiện nay đến Châu Thông cũng phải khâm phục. Trận chiến bên ngoài Nguyên Môn năm đó cũng khiến hắn công nhận thực lực của Lâm Động.

- Tiếp theo cứ đợi thôi.

Ứng Huyền Tử mỉm cười, nếu Lâm Động bước vào Luân Hồi Cảnh được thì hắn thật sự đã bước vào tầng thứ đỉnh cao trong trời đất. Lúc đó có lẽ số người vượt qua hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Lâm Động ca lại bỏ mặc muội.

Thanh Đàn chu môi.

Ứng Hoan Hoan kéo lại, cười:

- Để ta chăm sóc muội thay huynh ấy nhé.

Thanh Đàn nghe thế cười, đôi mắt to nhìn về đỉnh núi, thật ra có thể nhìn thấy huynh thế này muội đã mãn nguyện rồi.

Trên đỉnh núi phía xa, Viêm Chủ nhìn về ngọn núi có Lâm Động, tay chắp

sau lưng khẽ nói:

- Ba đạo tổ phù sao…Lâm Động, ngươi thật không tầm thường. Có điều… - Ngươi muốn vượt qua tiểu sư muội thì hãy cho bọn ta xem ngươi có tư cách không đã…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1258

Khe Hở Vị Diện

Nguyên lực hùng hồn cuồn cuộn trong cơ thể Lâm Động, lượng nguyên lực đó vẫn đang tăng lên với tốc độ kinh người Trong cơ thể Lâm Động, ba đạo tổ phù tạo thành hình tam giác, giữa chúng cũng có sự kháng cự lẫn nhau, ở vị trí trung tâm là Tổ Thạch, năng lượng dịu nhẹ phát ra từ nó không ngừng hóa giải sự kháng cự giữa các tổ phù.

Giữa ba tổ phù, Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù ôn hòa hơn một chút. Dù sao chúng cũng đã được Lâm Động luyện hóa. Còn Không Gian Tổ Phù mới đến thị kháng cự rõ rệt nhất. Sự kháng cự đó có lẽ không phải ý muốn của nó mà là sự bài xích vốn có giữa các tổ phù. Thứ sức mạnh đó, người thường có được một đã là cơ duyên lớn, muốn có cả ba dường như là chuyện không tưởng.

Từ xưa tới nay, ngoài Phù Tổ ra chưa có ai thành công dung nạp Bát đại tổ phù vào cơ thể. Tuy Lâm Động hiện tại chỉ có ba tổ phù nhưng mức độ khó khăn người thường cũng không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Động không hề cố tình tiêu trừ sự phản kháng kia, hắn chỉ cho tâm thần tĩnh lặng, cảm ngộ sức mạnh kỳ dị của không gian.

Muốn khống chế được Không Gian Tổ Phù phải hiểu rõ sức mạnh của nó.

Nhưng may nhờ có kinh nghiệm đã nắm giữ Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù nên Lâm Động cũng không hoảng loạn, tâm thần hắn chìm đắm trong Không Gian Tổ Phù, hắn mơ hồ cảm nhận được không gian xung quanh đang nhu động. Cảm giác đó dường như ngay không gian thần bí cũng có sinh mệnh lực.

Tâm thần hắn lúc này chầm chậm lan ra ngoài cơ thể dung nhập vào không gian, cuối cùng khuếch tán như sóng nước.

Tâm thần và không gian dung hòa, giống như con mắt vô hình thu vạn vật trong trời đất vào trong tim Lâm Động. Hắn nhìn thấy lớp băng phủ ngoài ngọn núi, rồi thấy vô số đệ tử Đạo Tông đang nhìn về phía này, rồi tâm hắn theo không gian bay đi xa hơn.

Trăm dặm, nghìn dặm, vạn dặm và xa hơn nữa… Tâm thần Lâm Động lúc này như biến thành du hồn, với trạng thái người thường không thể cảm tri bay đi xa. Ban đầu hắn có thể cảm nhận được sự ngăn cản của không gian nhưng dần dần khi tâm thần hắn ngày một bay xa thì sự ngăn cản đó cũng yếu đi rồi biến mất hoàn toàn.

Tâm thần Lâm Động chìm đắm vào sự phiêu đãng không biên giới.

Không biết bao lâu sau, Lâm Động phát hiện tâm thần bắt đầu mơ hồ, lúc này mới sực tỉnh, rồi hắn thất kinh nhận thấy dường như tâm thần hắn đã đồng hóa không gian hư vô, không thể gọi về.

Lúc này hắn mới hiểu kiểu lịch luyện không gian này nguy hiểm đến thế nào. Nếu tâm thần không về được cơ thể thì nhục thể của hắn sẽ như bức tượng, không thể động đậy được nữa.

Một sự hoảng loạn trào dâng trong tim Lâm Động, nhưng rồi hắn gắng lấy lại bình tĩnh, lúc này mà hoảng loạn thì e là thật sự sẽ không về được nữa.

Nếu đây đã là một loại lịch luyện thì sẽ có cách phá giải.

Hắn bình tĩnh lại, rồi không kháng cự nữa mà thuận theo tâm thần dung nhập hoàn toàn vào không gian. Một lúc lâu sau hắn phát hiện dường như tâm thần đang bay lên cao, dần cách xa mặt đất, tiếng gió thổi bên tai, cảnh vật nhanh chóng thu nhỏ.

Mây bay qua, mặt trời bay xa, bóng tối trào dâng giống như hư vô vô tận khiến lòng người sợ hãi. Nơi này dù là cường giả Luân Hồi Cảnh cũng không thể tới được.

Không biết kéo dài bao lâu, tâm thần Lâm Động bỗng rung lên, nhìn về phía sau thì thấy trong bóng tối lan tỏa vô số tia sáng khổng lồ. Chúng giao nhau tạo thành một đạo trận pháp, tỏa ra thứ năng lượng khiến trời đất rung chuyển.

Bên trong trận pháp dường như có một khe nứt màu đen lớn khoảng chục vạn trượng, nó giống như con ma long nhu động. Đằng sau nó không hề có chút ánh sáng nào, toàn là bóng tối vô tận. Nó giống như nơi của ác ma, ma khí tà ác trào ra nhưng bị trận pháp chặn lại.

Lâm Động có phần kinh hãi nhìn khe nứt đó. Đây…lẽ nào là khe hở Vị Diện trong truyền thuyết? Và đằng sau nó chính là nơi có dị ma?

Tâm thần Lâm Động lúc này run lên dữ dội, khe hở đó chỉ nhìn mọt cái cũng khiến suýt nữa thất thủ.

Nếu đây chính là khe hở Vị Diện thì trận pháp khổng lồ trước mắt đây chính là do Phù Tổ đại nhân để lại?

Cũng chỉ có ngài mới tạo được trận pháp như thế này phong ấn cả Vị Diện - Phù Tổ… Lâm Động lẩm nhẩm, tâm thần hắn chăm chú nhìn siêu cấp trận pháp, hắn có thể cảm nhận được chỉ một luồng năng lượng tùy ý trào ra từ trận pháp cũng có thể khiến một cường giả vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp hồn bay phách tán.

Vị ấy quả nhiên không hổ là người cường đại nhất từ cổ chí kim.

Sức mạnh ấy khiến người ta kính sợ.

Khi Lâm Động đang thấy chấn động vì sức mạnh đáng sợ của trận pháp thì đột nhiên nhận thấy tâm thần của mình đang tiến lại gần trận pháp. Hắn toát mồ

hôi lạnh, nơi đó, dù là siêu cấp trận pháp hay khe hở Vị Diện thì cũng không phải thứ hắn có thể kháng cự được.

Thế nhưng dù giãy giụa thếnào hắn cũng không thể thoát được hấp lực, vì thế hắn chỉ có thể giương mắt nhìn tâm thần của mình đang ngày một gần với trận pháp.

Cùng với sự tiếp cận của hắn, áp lực từ trận pháp khiến tâm thần hắn run rẩy, cảm giác dường như tâm thần sắp tiêu tán.

Nhưng dường như trận pháp cũng có cảm tứng, một tia sáng nhàn nhạt bắn ra hình thành một đạo hư ảnh gần như che khuất bầu trời. Không nhìn rõ được hư ảnh đó nhưng nó tỏa ra thứ năng lượng kinh người.

Đó là…Phù Tổ?

Hư ảnh chỉ có một nửa thân người, ngài chậm rãi đưa ra một ngón tay khổng lồ ấn về phía Lâm Động.

Lâm Động không hề có khả năng tránh né, ngón tay ấy đè lên người hắn.

Bùm!

Tâm thần của hắn lập tức nổ tung, rồi hắn thấy bóng tối nhanh chóng bị đẩy lùi, mây trời hiện ra, còn tâm thần hắn cũng nhanh chóng rơi xuống.

Mãi một lúc lâu sau Lâm Động bỗng mở mắt, vẻ mặt vẫn đầy kinh hãi, mồ hôi lạnh túa ra trên trán thấm ướt toàn thân.

- Mình về rồi sao?

Lâm Động run rẩy đưa tay ra nắm nắm, nhìn qua lớp băng có thể thấy cảnh sắc Đạo Tông ở bên ngoài, vô số đệ tử Đạo Tông đang di chuyển qua lại.

Vừa rồi và bây giờ giống như khoảng cách giữa sinh tử.

Lâm Động ngẩng lên, có chút sợ sệt nhìn bầu trời. Tại nơi xa xôi có một siêu cấp trận pháp do Phù Tổ thiêu đốt luân hồi tạo nên, và một khe nứt Vị Diện đáng sợ.

Ở đó, dù là cường giả Luân Hồi Cảnh cũng không thể tới, nhưng hắn đã nhờ vào Không Gian Tổ Phù và thấy nó.

Cảm giác đó thật quá đáng sợ!

Khoảnh khắc vừa rồi Lâm Động gần như có cảm giác hồn bay phách tán. Nếu hư ảnh đó có bất cứ sát tâm nào với hắn thì có lẽ hắn đã bị hủy diệt hoàn toàn rồi.

Lâm Động quệt mồ hôi trán, bàn tay đột nhiên dừng lại, chỉ thấy bàn tay hắn có ánh ngân quang nhàn nhạt.

Hắn khựng người rồi nhìn người mình, thân thể hắn cũng có ánh ngân quang, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng hắn.

Hắn nhắm mắt lại, chỉ cảm giác không gian xung quanh và hắn như dung hợp với nhau, chỉ cần tâm niệm khẽ động là sẽ xuất hiện ở không gian cách đó nghìn dặm.

- Cái này…ta đã nắm bắt được Không Gian Tổ Phù rồi sao?

Cảm giác kỳ lạ đó khiến Lâm Động giật mình, rồi ánh mắt hiện vẻ mừng rỡ, chỉ người nắm bắt được Không Gian Tổ Phù mới có thể dung hòa với không gian một cách hoàn hảo.

Lâm Động nhanh chóng nhắm mắt lại, rồi hắn cảm giác được trong cơ thể, Không Gian Tổ Phù cùng Thôn Phệ Tổ Phù và Lôi Đình Tổ Phù tạo thành hình tam giác, nhưng sự kháng cự trước đó đã biến mất hoàn toàn.

U u!

Khi Lâm Động chăm chú nhìn Không Gian Tổ Phù thì nó đột nhiên chấn động, nguyên lực trong cơ thể hắn đột nhiên trào lên như thủy triều, rồi ngưng tụ với tốc độ kinh người.

Khi ấy, một sự thay đổi kỳ lạ bắt đầu sinh ra trong nguyên lực.

Nguyên lực hùng hồn trào dâng trong cơ thể Lâm Động, dưới đáy biển nguyên lực đó, một dao động kỳ lạ đang dần được thai nghén, một thứ cảm giác huyền diệu khó lòng hình dung lan tỏa.

Đó là sức mạnh luân hồi!

Ánh mắt Lâm Động đầy mừng rỡ, hắn biết mình sắp thực sự vượt qua được trở ngại đã ngăn cản vô số cường giả.

Chỉ một bước nữa, chính là Luân Hồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1259

Bước Vào Luân Hồi

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bất tri bất giác đã hai tháng trôi qua.

Trong hai tháng này lớp băng bao phủ trên đỉnh núi kia không hề tan đi. Tất cả mọi người đều chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh gầy gò bên trong. Thời gian dần trôi đi, đến đệ tử bình thường cũng cảm nhận được dường như có một luồng dao động nguyên lực khủng khiếp đang ngưng tụ bên trong lớp băng.

Trên bầu trời Đạo Tông, tầng mây dày đặc cuồn cuộn, tầng mây ấy chính là được ngưng tụ từ nguyên lực, mức độ đã đạt đến mức đáng sợ.

Thứ áp lực đó ngay cả siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng cảm thấy rét run.

Trên đỉnh núi chính của Đạo Tông, mấy người Ứng Huyền Tử cũng ngẩng lên nhìn trời, ánh mắt đầy vẻ kinh thán. Ngài cũng là cường giả chạm tới Luân Hồi, nhưng bước cuối cùng vẫn chưa thể vượt qua, hơn nữa nguyên lực trong cơ thể cũng không thể ngưng tụ đến mức biến thái này.

Nguyên lực không đủ đương nhiên sẽ không thể thai nghén được thứ Luân Hồi ý kia.

- Nhưng, xem chừng cũng sắp rồi nhỉ?

Ứng Huyền Tử lẩm nhẩm, ngài có thể cảm nhận được nguyên lực ngưng tụ trên bầu trời đang dần đến cực hạn. Nếu tích tụ thêm nữa thì chỉ e cả bầu trời sụp xuống.

Uỳnh!

Khi ngài dứt lời không lâu, bầy trời đột nhiên có âm thanh kỳ dị vang lên, vô số đệ tử kinh dị ngẩng lên, chỉ thấy tầng mây nguyên lực nghìn dặm dần biến dạng.

Rất nhiều chùm sáng kỳ lạ bắn qua tầng mây chiếu xuống. Phàm những người bị thứ ánh sáng đó chiếu lên thần tình đều hoảng hốt, nguyên lực trong cơ thể cũng tăng lên.

- Luân Hồi quang… Viêm Chủ trên đỉnh núi cách đó không xa nhìn những chùm sáng đó, ánh mắt ngưng đọng, nhìn lên đỉnh núi bị băng bao phủ. Cuối cùng Lâm Động cũng bước qua rồi. Bước vào Luân Hồi Cảnh, cũng coi như có tư cách xếp trên tầng thứ đỉnh cấp rồi.

Viêm Chủ lẩm bẩm, lông mày bỗng nhíu lại, tay ôm ngực, ánh mắt tối lại.

- Bọn chúng…cuối cùng cũng động thủ rồi.

Ầm!

Tầng mây nguyên lực trên bầu trời cuồn cuộn ngày một nhanh hơn, một âm thanh lớn vang lên, mọi người kinh hãi nhìn thấy tầng bị đánh tan ra, một dòng nguyên lực khổng lồ đổ xuống.

Dòng nguyên lực giống như ngọn thác từ trên trời đổ xuống với thanh thế kinh thiên động địa, cuối cùng chảy vào lớp băng.

Rắc.

Lớp băng kiên cố lập tức vỡ tan.

Thanh Đàn thấy lớp băng bị phá vỡ, sắc mặt hơi thay đổi, tay nắm lại, hắc quang tỏa ra. Nhưng khi nàng định ra tay thì một bàn tay mát lạnh ngăn lại.

- Đây là việc bắt buộc phải trải qua khi xung kích Luân Hồi Cảnh, người ngoài không giúp được, nếu không chỉ có hại cho huynh ấy thôi.

Ứng Hoan Hoan nói.

Lớp băng bị phá tan, mọi ánh mắt đều nhìn về phía đó. Chỉ thấy thân ảnh ngồi trên đỉnh núi đã đứng dậy. Hắn nhìn dòng thác nguyên lực đổ từ trên trời xuống, gương mặt không hề có chút sợ hãi nào, trong đôi mắt ngược lại còn rất cuồng nhiệt.

Thân thể Lâm Động khẽ rung lên, chỉ thấy một cái hắc động khổng lồ hiện ra trên đỉnh đầu hắn.

Dòng thác nguyên lực đổ vào hắc động, xung kích lực đáng sợ khiến hắc động rung lên dữ dội. Lâm Động lùi về sau một bước, phủ tạng trong cơ thể dường như đều bị chấn động.

Nhưng hắn biết lúc này không thể rút lui!

Hắc động xoay chuyển nhanh hơn, thôn phệ lực vận đến mức cao nhất, thôn phệ thứ nguyên lực cuồng bạo kia rồi truyền vào cơ thể Lâm Động.

Do lượng lớn nguyên lực vào cơ thể, bề mặt da Lâm Động cũng có vô số dòng nguyên lực nhu động như rắn, nhìn rất đáng sợ.

Dòng thác nguyên lực một đầu nối trời, một đầu chảy vào hắc động, giống như một con cự long giữa trời đất, nhìn rất hùng vĩ.

Có điều, muốn thành công bước vào Luân Hồi Cảnh rõ ràng không phải việc dễ dàng gì.

Ngay khi dòng nguyên lực đầu tiên chảy vào không lâu, tầng mây nguyên lực đột nhiên cuộn trào, rồi mọi người kinh hãi nhìn thấy có đến mười đạo nguyên lực từ trên tầng mây lao thẳng về phía Lâm Động.

Nhìn cảnh đó, mấy người Ứng Huyền Tử cũng biến sắc mặt, Thanh Đàn siết chặt tay lại, Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh cũng nhìn chăm chăm về thân ảnh trên đỉnh núi.

Lâm Động cũng nhận ra biến có đó, đồng tử hắn hơi co lại, ánh mắt lóe lên sự quyết tân, nếu ngay cửa ải này cũng không qua được thì nói gì đến vượt qua Bát Chủ Viễn Cổ?

- Thôn Phệ Tổ Phù!

Hắn gầm lên, một đạo hắc quang thuần túy đến cực điểm bắn lên từ đỉnh đầu hắn, hắc quang nhanh chóng ngưng tụ biến thành một đạo phù văn khổng lồ.

Phù văn chầm chậm nhu động, một thứ thôn phệ lực bạo phát, mọi người kinh hãi khi thấy nguyên lực trong cơ thể cũng có dấu hiệu phun trào.

- Đó chính là Thôn Phệ Tổ Phù sao?

Mấy người Ứng Huyền Tử có phần chấn động nhìn đạo phù văn thần bí đó, đó chính là Thôn Phệ Tổ Phù trong truyền thuyết sao?

Thôn Phệ Tổ Phù nhanh chóng nhu động, rồi biến thành một đạo hắc ảnh giống hệt với Lâm Động, chỉ là đôi mắt giống nhưu hắc động, sâu hun hút.

Grào!

Hắc ảnh gầm lên, một luồng thôn phệ lực khủng khiếp bắn ra từ miệng hắn, bầu trời cũng bị thôn phệ đến biến dạng, mười đạo nguyên lực bị thu hút, đem theo thanh thế kinh người đổ vào miệng hắc ảnh.

Cùng với đó, trong cơ thể Lâm Động phát ra tiếng nổ trầm đục, rồi mọi người kinh dị nhìn thấy thân thể hắn nhanh chóng phình to.

Chỉ trong mười mấy giây Lâm Động đã biến thành cự nhân hàng trăm trượng, nguyên lực điên cuồng di chuyển trong cơ thể.

Bùm!

Cánh tay phình to đến cực hạn của Lâm Động nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, đệ tử Đạo Tông kêu lên thất thanh, thất bại sao?

Bao ánh mắt căng thẳng nhìn thì thấy bên dưới cánh tay vừa phát nổ là bộ xương màu ngọc lấp lánh thứ ánh sáng kỳ dị. Bên trong xương dường như có tiếng long ngâm truyền ra.

Sinh khí trào dâng, trên bộ xương đó, máu thịt lại nhanh chóng hình thành, nhưng các nơi trên cơ thể Lâm Động lúc này không ngừng phát nổ, máu thịt lẫn lộn, nhìn vô cùng kinh hãi.

Có điều, dù thân thể bị nguyên lực đánh nát thế nào thì rất nhanh đã mọc lại ngay, chỉ cần còn xương và phủ tạng thì máu thịt sẽ nhanh chóng mọc lại.

Với mức độ lợi hại của long cốt Hồng Hoang, nguyên lực đổ vào tuy khủng khiếp dị thường nhưng vẫn khó lòng phá hủy được xương cốt của hắn.

Bùm bùm bùm!

Mọi người đều thót tim khi nghe tiếng máu thịt nổ, máu tươi lan tràn nhuộm đỏ cả đỉnh núi.

Tiếng nổ kéo dài đến tận khi hoàng hôn xuống, huyết vụ đặc quanh khiến mọi người không thể nhìn qua được. Không ai biết liệu Lâm Động có chịu nội không.

Trên bầu trời, đạo nguyên lực cuối cùng cũng đã bị nuốt vào hắc ảnh biến ra từ Thôn Phệ Tổ Phù, hắc ảnh ấy rung lên dữ dội, cuối cùng biến thành hắc quang chui vào trong huyết vụ.

Grào!

Ngay lúc đó, một tiếng long ngâm trầm đục vọng ra, uy lực tỏa ra từ nó khiến

vô số người phải run rẩy.

Tử kim quang chói lòa rạch tan huyết vụ bắn thẳng lên trời rồi biến thành con tử kim cự long. Cự long há cái mồm lớn của nó nuốt huyết vụ vào trong cơ thể rồi gầm lên một tiếng dài Tiếng long ngâm kinh người vang vọng, tầng mây nguyên lực cũng bay xuống bị cự long nuốt gọn.

Bầu trời lại có ánh nắng ấm áp chiếu rọi, uy lực đáng sợ dần tan đi.

Mọi ánh mắt đều dừng lại trên người con cự long, cường quang bắn ra, nó bắt đầu th nhỏ lại cuối cùng lại biến thành thân ảnh gầy gò.

Thân ảnh đó mặc áo đen, mái tóc đen khẽ tung bay trong gió, gương mặt trẻ tuổi tỏa ánh tử kim quang nhàn nhạt, phát ra một tứ uy nghiêm khó tả thành lời.

Đôi mắt đen sâu thẳm như bầu trời đêm của hắn khiến người ta chìm đắm.

Hắn đứng trên không trung, những ngón tay thon dài nắm lại, rồi bỗng ngửa cổ thét một tiếng, quang trụ nghìn trượng bắn ra từ cơ thể hắn, biến thành một đạo quang bàn khổng lồ.

Quang bàn khẽ chuyển động, không có bắt đầu cũng chẳng có kết thúc, giống như luân hồi.

- Luân Hồi Bàn..

Mấy người Ứng Huyền Tử nhìn quang bàn khổng lồ, ánh mắt bỗng tràn ngập sự vui mừng, khi quang bàn vừa xuất hiện là họ biết Lâm Động đã thực sự bước vào Luân Hồi Cảnh!

Lâm Động cũng nhìn về phía quang bàn, khóe miệng nhếch lên.

- Cuối cùng cũng đạt đến mức này rồi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1260

Bắt Đầu Rối Ren

Trên bầu trời, tầng may tan đi, thứ áp lực đáng sợ bao phủ Đạo Tông hai tháng trời cuối cùng cũng tiêu tan.

Lâm Động lơ lửng trên không trung, cảm nhận nguyên lực hùng hồn, dồi dào vô tận trong cơ thể, khóe môi hắn nhướn lên. Không hổ là Luân Hồi Cảnh, so với lúc trước đúng là một trời một vực, chẳng trách mà dù hắn có rất nhiều thủ đoạn cường đại, cộng với hai đại tổ phù nhưng vẫn bị Thất Vương Điện quần cho tơi tả như vậy.

Có điều, giờ nếu gặp lại hắn thì Lâm Động tự tin sẽ khiến hắn thê thảm!

- Lâm Động ca!

Phía dưới, Thanh Đàn đang bay lại, nàng quan sát Lâm Động, sau khi thấy hắn không sao mới xoa ngực thở phào.

- Không sao chứ?

Ứng Hoan Hoan cũng theo ngay sau, đôi mắt lạnh tràn đầy sự quan tâm.

Lâm Động lắc đầu:

- Lần này ta bế quan bao lâu?

- Hai năm.

Thanh Đàn nói.

Lâm Động giật mình, rồi thấy nụ cười tinh quái của Thanh Đàn, thì nhéo má, nói:

- Không muốn sống nữa hả, huynh mà muội cũng dám trêu đùa!

- Muội sai rồi.

Thanh Đàn ôm mặt đầy vẻ ủy khuất, nhìn Thanh Đàn như thế Lâm Động không khỏi thấy buồn cười, vỗ vỗ má nàng. Hắn biết nha đầu này muốn chọc cho hắn vui, nghĩ nha đầu này giờ là điện chủ hà, nhưng trước mặt hắn vẫn giữ sự nhí nhảnh, trong lòng hắn cũng thấy mừng.

- Huynh bế quan hai tháng.

Ứng Hoan Hoan cũng cười, nói.

- Hai tháng à.

Lâm Động gật gù, hắn ở trong không gian ấy nên mất đi khái niệm thời gian, cũng may là thoát thân được.

- Ha ha, Lâm Động sư đệ, chúc mừng nhé!

Mấy người Ứng Huyền Tử, Châu Thông cũng bay tới, Châu Thông bao quyền với Lâm Động, cười nói.

Lâm Động đáp lễ, nhìn Châu Thông thì thấy nguyên lực của hắn đã ngày một ngưng tụ hơn. Chắc không lâu nữa sẽ có được nhục thân, đến lúc đó hắn sẽ hoàn toàn hồi phục.

- Ta tu luyện nhiều năm như vậy mà vẫn mắc ở Chuyển Luân Cảnh đỉnh phong, tiểu tử ngươi chỉ tu luyện có mười mấy năm mà đã vượt qua ta rồi, thật đúng là… Ứng Huyền Tử cảm thán, thế gian này lúc nào cũng có quái vật cả.

Lâm Động cười, định nói gì đó nhưng thần sắc bỗng thay đổi, chỉ thấy trên

ngọn núi cách đó không xa có dao động bạo phát, đó là Viêm Chủ?

- Sao thế?

Ứng Huyền Tử cũng nhận ra, sắc mặt biến đổi.

Vút!

Từ phía xa, một đạo hồng quang bắn tới rồi xuất hiện trước mặt hội Lâm Động, là Viêm Chủ. Chỉ có điều hắn ta lúc này toàn thân đỏ rực, dường như có dấu hiệu trở nên hư ảo.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Động thấy thế giật mình vội hỏi.

- Loạn Ma Hải có chuyện rồi.

Ánh mắt Viêm Chủ tối lại.

Đồng tử Lâm Động co lại:

- Là dị ma?

- Ừm, chúng bắt đầu có động tĩnh rồi.

Viêm Chủ gật đầu:

- Nay Loạn Ma Hải đã hoàn toàn hỗn loạn, vô số dị ma đã tràn lên từ dưới đáy biển. Có lẽ một thời gian nữa là tin tức sẽ truyền đến Đông Huyền Vực.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, khiến Viêm Chủ thần sắc thành thế kia hắn là động tĩnh không hề nhỏ.

- Dường như chúng phát hiện ra vị trí chân thân của ta.

Viêm Chủ nói.

Sắc mặt Lâm Động thay đổi, hắn từng đến chỗ của Viêm Chủ, ở đó dường như còn phong ấn thứ gì đó đáng sợ:

- Vì thứ bị phong ấn ở đó? Cái ngươi phong ấn cũng là một Chấn Ma Ngục?

Viêm Chủ gật đầu, do dự một chút rồi nói:

- Chấn Ma Ngục ta chấn áp số lượng ít nhất trong ba nơi, nhưng lại có một thứ cực lợi hại.

- Thứ gì?

- Tọa kỵ của Dị Ma Hoàng, Đại Thiên Tà Ma Vương!

Mấy người Ứng Huyền Tử nghe thế lập tức hít vào một hơi khí lạnh, tuy họ chưa nghe thấy Đại Thiên Tà Ma Vương nhưng đã từng nghe đến Dị Ma Hoàng. Đó là kẻ đáng sợ chỉ có Phù Tổ đại nhân thiêu đốt Luân Hồi mới phong ấn được. Đại nhân vật như thế, dù chỉ là tọa kỵ của hắn cũng vô cùng đáng sợ.

- Đại Thiên Tà Ma Vương… Lâm Động chau mày, hôm đó ba người bọn Thiên Nguyên Tử đã cưỡi một con Đại Thiên Tà Ma, thực lực kinh người dị thường. Vậy thì Đại Thiên Tà Ma Vương này chắc chắn không phải tầm thường, nếu không cũng không cần Viêm Chủ phải chấn áp.

- Thực lực của Đại Thiên Tà Ma Vương có lẽ chỉ kém hơn Thiên Vương Điện, kẻ mạnh nhất trong Ma Ngục một chút, nếu để nó thoát ra thì không dễ đối phó đâu.

Vẻ mặt Viêm Chủ ngưng trọng.

Lâm Động gật đầu, một khi Đại Thiên Tà Ma Vương thoát ra, thực lực Ma Ngục sẽ như diều gặp gió, với họ mà nói là áp lực cực lớn.

- Cần ta giúp không?

Lâm Động hỏi.

- Có, nhưng không phải giúp ta.

Viêm Chủ không chút do dự, Lâm Động hiện giờ đã có khả năng giúp đỡ họ.

- Giúp ai?

Lâm Động nghi hoặc.

- Giúp Hồng Hoang Chủ!

Viêm Chủ trầm giọng nói:

- Theo tin ta biết, giờ Ma Ngục cũng đã phát hiện vị trí của Hồng Hoang Chủ, năm đó hắn bị thương rất nặng, giờ đang ở giai đoạn hồi phục quan trọng, ta muốn ngươi đi bảo vệ hắn.

- Ma Ngục cũng biết tình hình hiện tại của Hồng Hoang Chủ, nếu giờ hắn bị thương thì sẽ khiến thực lực của chúng ta giảm mạnh.

Hồng Hoang Chủ thuộc Bát Chủ Viễn Cổ, cũng là một trong những lực lượng nòng cốt của họ, nếu hắn xảy ra chuyện gì thì có thể để lại hậu quả khôn lường.

- Lôi Chủ bọn họ thì sao?

Lâm Động nghi hoặc hỏi, chuyện lớn thế này Lôi Chủ không thể không phát hiện ra.

- Ma Ngục lần này đã có chuẩn bị, trước đó Lôi Chủ đã thăm dò Ma Ngục, lúc này cũng bị giữ chân, mà Không Gian Chủ và Hắc Ám Chủ cũng bị Ma Ngục nhằm vào, tạm thời không thoát thân được. Vì thế ta cần ngươi giúp.

Viêm Chủ nói.

- Còn Sinh Tử Chủ, năm đó bị thương chỉ đứng sau tiểu sư muội, đến giờ có lẽ vẫn trong Luân Hồi… - Sinh Tử Chủ không chết?

Lâm Động kinh ngạc. Sinh Tử Tổ Phù vô cùng đặc biệt, đã hóa thành hình người, đó chính là tiểu nha đầu Mộ Linh San. Theo Bất Tử Thánh Kình tộc nói thì Sinh Tử Chủ là tiên tổ của họ, nhưng khi họ khai khởi lăng mộ thì không thấy hài cốt mà chỉ thấy một quả trứng. Quả trứng đó chính được biến ra từ Sinh Tử Tổ Phù, sau đó nở ra…Mộ Linh San.

- Sinh Tử Chủ nắm giữ Sinh Tử, muội ấy là người khó vong mạng nhất, có lẽ muội ấy còn sồng, chỉ là chưa tỉnh lại thôi.

Viêm Chủ nói.

Lâm Động không kìm được chép miệng, không hỏ là người nắm giữ Sinh Tử Tổ Phù, đến chết cũng khó… - Để toàn lực trấn áp Đại Thiên Tà Ma Vương, phân thân của ta cũng sẽ tan đi, vì thế ngươi phải nhanh đến đó đi.

Viêm Chủ nói, dao động trên người hắn ngày một kịch liệt, rõ ràng là dấu hiệu phân thân sắp tiêu tan.

Lâm Động gật đầu, Loạn Ma Hải xảy ra động loạn, đúng là hắn phải đi xem, nếu Loạn Ma Hải có vấn đề gì thì Cổ gia và Đường Tâm Liên, Mộ Linh San bọn họ cũng khó được bình yên.

Viêm Chủ nói xong thì ánh mắt nhìn về Ứng Hoan Hoan, do dự một chút rồi nói:

- Lần này có lẽ không thể bảo vệ muội được nữa.

Ứng Hoan Hoan khẽ gật đầu, bàn tay mát lạnh nắm lấy tay Lâm Động, khẽ nói:

- Huynh ấy sẽ không để ta xảy ra chuyện gì đâu.

Viêm Chủ thầm thở dài, cũng không nói gì thêm, trên người đột nhiên bùng cháy, khi lửa tan đi thì hắn cũng biến mất.

Lâm Động biết Viêm Chủ đã thu phân thân về, xem ra nguy cơ lần này không nhỏ, nếu không cũng không buộc hắn phải thu hết năng lượng về.

- Chưởng giáo, ta phải đến Loạn Ma Hải ngay. Giờ Ma Ngục đặt trọng tâm ở Loạn Ma Hải, có lẽ Đông Huyền Vực sẽ được an toàn.

Lâm Động quay lại nói với Ứng Huyền Tử.

- Lâm Động ca, muội đi với! Muội chưa đến Loạn Ma Hải bao giờ.

Thất Vương Điện ội nói, sợ Lâm Động bỏ lại mình ở đây.

- Cả muội nữa.

Ứng Hoan Hoan cũng nhìn Lâm Động.

Lâm Động thấy thế bất giác cười khổ, trầm ngâm một chút rồi gật đầu. Thanh Đàn giờ nắm giữ Hắc Ám Tổ Phù, trong tay lạic ó Hắc Ám Thánh Liềm, dù gặp phải Dị Ma Vương cấp Chân Vương cũng có thể chiến đấu. Còn Ứng Hoan Hoan thực lực đến hắn cũng không biết hết, đi theo cũng có chiến lực rất lớn. Đương nhiên quan trọng nhất là hắn không yên tâm để nàng một mình ở lại.

- Vậy ba chúng ta đi.

Thanh Đàn nghe thế thì cười, thậm chí gương mặt cũng trở nên xinh đẹp hơn.

- Nếu vậy thì các ngươi đi đi. Chăm sóc tốt cho nhau là được.

Ứng Huyền Tử gật đầu, với thực lực của ba người có thể đi bất cứ đâu cũng không cần quá lo lắng.

- Chưởng giáo, sau khi bọn ta đi, Đạo Tông tạm thời phong tỏa tông môn đi.

Nếu có vấn đề gì thì thông báo cho ta, giờ ta đã luyện hóa Không Gian Tổ Phù, có thể về rất nhanh.

Lâm Động nói, tuy sức mạnh Ma Ngục đổ về Loạn Ma Hải nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.

- Được.

Ứng Huyền Tử gật đầu.

Lâm Động đưa tay ôm Thanh Đàn và Ứng Hoan Hoan vào lòng, tâm thần khẽ động, ngân quang tỏa ra, không gian xung quanh lập tức biến dạng.

Phụt!

Khi ngân quang biến mất thì ba người cũng đã không thấy nữa, chỉ còn lại dao động không gian.

Mấy người Ứng Huyền Tử thấy thế cũng thở hắt ra một hơi, nhìn Châu Thông, thầm thở dài, cuối cùng trời đất này cũng hỗn loạn rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1261

Trở Lại Loạn Ma Hải

Loạn Ma Hải, Bắc Minh hải vực.

Trên mặt biển rộng lớn là vô số những đám mây trôi bồn bềnh, ánh nắng xuyên qua chiếu xuống mặt biển phản xạ những tia sáng lấp lánh, khung cảnh vô cùng an tĩnh.

Nhưng sự tĩnh lặng đó không kéo dài quá lâu, trên bầu trời đột nhiên biến dạng, ngân quang tỏa sáng, ba đạo thân ảnh hiện ra.

Gió biển thổi tới, Lâm Động ngẩng lên nhìn vùng biển quen thuộc, ánh mắt có chút hoài niệm. Năm đó sau khi chạy khỏi Đông Huyền Vực hắn đã đến đây và dốc hết sức khổ tu để đòi lại mọi thứ.

Khi ấy, hắn đã trải qua vô số nguy hiểm trên vùng biển vô tận không điểm tận cùng này, nhưng may mắn là cuối cùng hắn đã sống sót thoát khỏi đây...

Khi mới đến Loạn Ma Hải hắn bình thường như những viên đá, không đáng một xu, nhưng khi rời khỏi đây danh tiếng của hắn đã truyền khắp Loạn Ma Hải. Còn giờ, khi xuất hiện tại đây lần nữa, hắn không còn phải ngẩng lên nhìn ai nữa.

Người thanh niên năm đó bị truy sát giờ đã thay da đổi thịt, giang rộng đôi cánh trên bầu trời cao.

- Loạn Ma Hải... Lâm Động ta trở lại rồi!

Lâm Động ngẩng lên hô lên một tiếng vang như sấm rền.

Ứng Hoan Hoan nhìn thần sắc Lâm Động có vẻ kích động, mỉm cười nói:

- Năm đó sau khi rời khỏi Đông Huyền Vực huynh đến đây sao?

Lâm Động hít sâu một hơi, gật đầu cười. Ai nghĩ được năm đó khi mới đến đây hắn nhỏ bé thế nào? Nếu không phải hắn nhanh trí thì e là chôn thây ở đây lâu rồi.

- Huynh rất vất vả phải không?

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, khẽ nói:

- Tuy ba năm đó muội vẫn luôn nhớ huynh, nhưng huynh chắc chắn cũng rất vất vả.

Nàng có thể cảm nhận được tình cảm phức tạp của Lâm Động đối với nơi này. Vì thế nàng cũng đoán được hắn đã trải qua muôn trùng sinh tử tại đây. Có lẽ đôi lúc đến hắn cũng không biết rốt cuộc mình có trở lại Đông Huyền Vực được hay không Nghĩ thế, Ứng Hoan Hoan không kìm được cắn môi, có phần tự trách mình khi nổi giận khi mới thấy Lâm Động trở về. Bản thân nàng không thoải mái gì nhưng hắn thì sao? Hắn đã trải qua những gì ai biết được? Có điều hắn vẫn quan che giấu mọi điều sau nụ cười ấy.

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan, trong lòng xúc động, rồi đưa tay khẽ ôm lấy nàng, cười:

- Ai bảo ta là nam nhân, đương nhiên phải gánh vác những điều này.

- Lâm Động ca, hồi đó kẻ nào đắc tội huynh? Chúng ta đi đào cả tổ tông chúng lên!

Lâm Động cũng nói, đôi mắt to trong tràn lên sát ý. Tuy trước mặt Lâm Động nàng vẫn giữ vẻ nhí nhảnh, nhưng dù thế nào nàng vẫn là điện chủ Hắc Ám Điện, đi ra từ Hắc Ám Tài Phán, số máu nhuốm trên đôi tay nhỏ nhắn kia cũng khiến người ta lạnh gáy.

- Ta không cần muội gây chuyện giúp ta.

Lâm Động cười búng trán Thanh Đàn một cái, rồi nhìn xung quanh:

- Không biết chúng ta đang ở hải vực nào trong Loạn Ma Hải.

Tuy họ dùng Không Gian Tổ Phù đến đây trong thời gian ngắn, nhưng dù sao Loạn Ma Hải cũng rất rộng lớn, hắn cũng không biết chính xác vị trí hiện tại.

- Cứ tiến về phía trước xem sao.

Sau một lúc nhận biết không có kết quả gì, Lâm Động lắc đầu kéo hai cô gái bay về phía trước.

Loạn Ma Hải vô cùng rộng lớn, mỗi vùng hải vực đều có diện tích kinh người, dường như hải vực họ đang đứng khá hẻo lánh, ba người bay hơn mười phút mà không thấy bóng người nào.

Lâm Động nhíu mày, rồi Ứng Hoan Hoan bỗng chỉ về hướng tây:

- Đằng kia có người, hơn nữa còn có sức mạnh của dị ma.

Lâm Động nhìn về hướng đó nhưng không nhận ra điều gì, trong lòng giật mình, thực lực của Ứng Hoan Hoan dường như càng ngày càng khiến hắn khó nắm bắt.

- Muội chỉ đặc biệt nhạy cảm với sức mạnh của dị ma mà thôi.

Dường như nhận ra sự ngạc nhiên của Lâm Động, Ứng Hoan Hoan khẽ nắm tay hắn.

Lâm Động gật đầu, lúc này cũng không tiện nói gì nhiều, hắn giữ lấy hai người, ngân quang lóe lên rồi họ xuất hiện ở cách đó trăm dặm, có Không Gian Tổ Phù việc di chuyển dễ dàng hơn nhiều.

Trên đường mấy lần xuyên qua không gian, khoảng mấy phút sau thì Lâm Động dừng lại, nhìn về phía trước. Chỉ thấy trên mặt biển có hơn chục con thuyền lớn, phía sau là hắc vân cuồn cuộn, ma khí tà ác khiến bầu trời tối sầm lại.

Ma vân rất nhanh đã đuổi kịp đoàn thuyền, rồi vô số dị ma xông tới như vũ bão, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhưng rõ ràng sự chống cự của những người kia không có tác dụng bao nhiêu. Chỉ trong chốc lát đã có ba con thuyền bị huyết tẩy, mùi máu tanh nồng bốc lên khắp bầu trời.

Lâm Động từ xa nhìn cảnh đó, chỉ thấy trên những con thuyền đó treo những lá cờ khác nhau, có lẽ là thương thuyền...

Thương thuyền? Không biết có thuyền của Cổ gia không?

Lâm Động hướng mắt nhìn, rồi hắn kinh ngạc khi nhìn thấy phía trước có một con thuyền treo cờ chữ “Cổ”.

- Ở đây có thuyền của Cổ gia sao? Xem ra nơi này cách Thiên Phong hải vực không xa.

Lâm Động nhíu mày, vung tay lên, ngân quang lấp lánh, ba người lại biết mất.

Trên thuyền là vô số đầu người đang sợ hãi nhìn lên đám ma vân đang ập tới, tiếng kêu tuyệt vọng vang lên.

Trên mũi thuyền chiếc thuyền của Cổ gia, mấy chục đệ tử đang túm tụm lại, sắc mặt họ tía trắng, nhưng dù sao họ cũng được huấn luyện hơn những người khác, vẫn nắm chắc vũ khí trong tay, nguyên lực cuồn cuộn quanh cơ thể.

- Vân Thiên đại ca, giờ chúng ta phải làm gì?

Một đệ tử run run hỏi.

Lúc này đệ tử Cổ gia đang nhìn vào giữa, ở đó là một nam tử tuấn lãng, sắc mặt hắn cũng đang rất khó coi.

- Thứ này quá lợi hại, chúng ta không chặn được.

Hắn trầm ngâm, nghiến răng rồi quả đoán nói:

- Nhã nhi, mọi người chia ra thuyền nhỏ đi!

Bên cạnh hắn là một thiếu nữ mặc áo xanh lục nhạt, nàng nghe thế thì cười khổ:

- Vân Thiên đại ca, tốc độ của chúng không phải huynh chưa từng thấy, chúng ta căn bản không chạy được.

Dáng vẻ thiếu nữ này rất quen, nhìn kỹ thì ra chính là người đầu tiên Lâm Động gặp khi đến Loạn Ma Hải, Cổ Nhã. Thế gian này đúng là không thiếu chuyện trùng hợp.

Cổ Nhã hiện nay không còn là thiếu nữ rụt rè năm đó nữa, dung mạo nàng thanh tú, trong những đệ tử ưu tú của Cổ gia nàng cũng có khí chất nổi bật.

Cổ Vân Thiên nghe thế khựng người lại, nhìn những đệ tử thần sắc hốt hoảng, rồi thở dài:

- Chúng ta khó khăn lắm mới thoát khỏi Võ Hội Đảo, không ngờ vẫn không thoát được kiếp nạn này.

Những đệ tử kia lộ sắc mặt đau thương, biến cố trong một tháng qua khiến họ có cảm giác như trong mơ. Có ai ngờ được cả Loạn Ma Hải lại biến thành thế này?

Phía sau có âm thanh xé gió đuổi theo, từ trong đám ma vân là vô số ánh mắt

đỏ kè đang nhìn những người trên thuyền.

- Khặc khặc.

Trong ma vân, một ma ảnh bước ra, hắn nhìn thương thuyền của Cổ gia với vẻ khinh thường, rồi liếm môi. Ma khí cùng với sự tanh nồng của máu lan tỏa.

Mấy người Cổ Vân Thiên thấy thế, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thực lực của ma ảnh kia có lẽ sánh bằng với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh, họ sao có thể chống cự được?

- Lẽ nào chúng ta bỏ mạng ở đây sao?

Cổ Vân Thiên lẩm nhẩm, Cổ Nhã cũng nghiến răng, tay đang nắm kiếm cũng run lên.

Mọi người xung quanh vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

- Cổ Nhã?

Khi họ đang đợi chết thì một giọng nói kinh ngạc vọng lại từ phía sau. Mọi người giật mình quay lại, chỉ thấy trên không trung có ba thân ảnh hiện ra.

Cổ Nhã nhìn thân ảnh trẻ tuổi phía trước, khựng người rồi mừng rỡ:

- Lâm Động đại ca?!

- Lâm Động?

Cổ Vân Thiên giật mình, nhìn lên thì thấy thanh niên kia đang nhìn họ cười, đó không phải Lâm Động thì còn là ai?

- Sao mọi người lại ở đây?

Lâm Động cười, nhìn đám ma vân rồi hỏi.

- Lâm Động đại ca mau đi đi!

Cổ Nhã lúc này sực tỉnh, vội vàng nói:

- Huynh mau đi đu, thực lực đám dị ma này rất mạnh, mau đi đi!

Lâm Động nhìn vẻ cuống cuồng của Cổ Nhã thì cười, đáp xuống mũi thuyền nói:

- Chúng ta thật có duyên, lần đầu tiên đến Loạn Ma Hải ta gặp muội, lần thứ hai cũng như vậ.

Cổ Nhã lắc đầu cười khổ, Lâm Động đại ca trước đây còn nhanh nhạy sao giờ lại ngốc thế này? Không thấy tình cảnh gần như tuyệt vọng này sao?

- Ài, Lâm Động huynh, lâu không gặp... Thôi, giờ có nói gì cũng vô ích, chúng ta có thể chết cùng nhau coi như có duyên rồi.

Cổ Vân Thiên thở dài, ma vân đã ập tới, Lâm Động muốn chạy cũng không kịp nữa.

- Ta không muốn chết.

Lâm Động lắc đầu cười, rồi nhìn lên đám ma vân:

- Mọi người sợ thứ kia?

Lâm Động cười, rồi đưa tay lên nắm lại, bầu trời còn đang trong lành bỗng nhiên ngưng tụ lôi đình, rồi biến thành bàn tay khổng lồ nghìn trượng, đập xuống đám ma vân.

Bùm bùm bùm!

Lôi đình cuộn trào, ma vân lập tức nổ tung, vô số dị ma bên trong bị lôi đình đánh lên người hóa thành tro bụi hết.

Bàn tay tạo nên từ lôi đình quét qua rồi tan đi, tiếng kêu thảm thiết vang khắp trời rồi ngưng bặt, theo đó tiếng kêu gào trên các thương thuyền khác cũng không còn nữa.

Mọi người sững sờ nhìn lên, vô số dị ma đã biến thành tro bụi bay lả tả, chỉ còn lại ma ảnh cường đại nhất đứng như trời trống, dường như chưa tỉnh lại được từ biến cố kia.

Đương nhiên không chỉ hắn, ngay bọn Cổ Vân Thiên, nét mặt cũng đều cứng đờ lại.

Mặt biển vốn vô cùng hỗn loạn lúc này lặng như tờ, nhìn có vẻ như rất hoạt kê.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1262

Vạn Ma Vây Đảo

Mặt biển tĩnh lặng như tờ, gió biển thổi tới dần xua tan đi mùi tanh nồng của máu. Mấy chục con thuyền lớn trên biển, vô số người đều sững sờ nhìn lên bầu trời, rõ ràng là chưa tỉnh lại được sau sự thay đổi nhanh chóng này.

Bọn ma quái hung hăng vừa rồi còn khiến họ thê thảm đã chết hết rồi?

Sao lại như vậy được?

Một số người nhìn nhau đầy khó hiểu.

- Không ngờ vẫn còn một tên Dị Ma Tướng...

Lâm Động không bận tâm sự tĩnh lặng đó, chỉ nhìn lên tên Dị Ma Tướng đang đờ người kia, khẽ cười.

- Lâm... Lâm Động đại ca?

Mấy người Cổ Nhã cuối cùng cũng tỉnh lại, họ chầm chậm ngoảnh lại nhìn Lâm Động, khóe miệng giật giật:

- Huynh vừa làm đó sao?

Không thể trách họ lại chấn kinh như vậy, hồi đó ở Võ Hội Đảo, họ đã biết sự bất phàm của Lâm Động, nhưng chỉ là nổi trội hơn những người cùng lứa mà thôi. Tuy sau đó cũng thể hiện được ở Viêm Thần Điện nhưng rõ ràng còn cách xa Chuyển Luân Cảnh. Nhưng chiêu vừa rồi rõ ràng cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng khó lòng làm được...

Chỉ mới hơn một năm mà hắn đã mạnh như vậy rồi?

- Giải quyết hắn ta đã rồi nói.

Lâm Động cười, nhìn về tên Dị Ma Tướng trên không trung, ánh mắt lóe hàn quang.

Tên Dị Ma Tướng kia cũng sực tỉnh, hắn kinh hãi nhìn về con thuyền của Cổ gia, quát lên:

- Tiểu tử, ngươi dám giết người của Dị Ma tộc ta, muốn chết phải không?

- Ha ha, đến Cửu Vương Điện ta còn dám giết, huống là là lũ lâu la các ngươi?

Lâm Động cười.

- Ngươi nói cái gì?

Đồng tử Dị Ma Tướng co nhỏ lại, hắn nhìn gương mặt tươi cười của Lâm Động mà lòng thấy bất an. Đảo mắt một cái, đột nhiên ma khí cường đại bùng phát, hắn biến thành một đạo hắc quang lùi nhanh về sau.

Hắn lại chọn cách tháo chạy?

Mọi người thấy Dị Ma Tướng chưa đánh đã chạy thì quai hàm như muốn rớt bịch xuống đất. Hắn ta sánh ngang với siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cơ mà, vậy mà giờ lại kém cỏi như vậy?

Đó là vì người kia sao?

Một số người lén nhìn về thân ảnh gầy gò nơi đầu mũi thuyền của Cổ gia. Hắn ta chưa ra tay mà đã khiến đối thủ phải tháo chạy.

Lâm Động lạnh lùng nhìn Dị Ma Tướng tháo chạy, chầm chậm đưa tay ra rồi

khẽ nắm lại.

Uỳnh!

Đúng lúc ấy, tất cả mọi người nhìn thấy, không gian phía xa đột nhiên biến dạng rồi sụp đổ, còn Dị Ma Tướng thì ở chính giữa chỗ đó. Lực đè đáng sợ lập tức khiến hắn nổ tung.

Á!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, một đạo ma khí chui ra từ trong đống đổ nát, nhưng ngay sau đó đã có một cái hắc động hình thành, nhanh chóng nuốt gọn nó.

Không gian trở lại bình thường, hắc động biến mất, Dị Ma Tướng thực lực tương đương siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh cũng biến mất sạch sẽ.

Mặt biển lại tĩnh lặng như tờ.

Lâm Động thu ánh mắt về, bàn tay chầm chậm buông xuống, nhìn mấy người Cổ Nhã cười:

- Sao mọi ngươi lại ở đây?

Cổ Nhã sực tỉnh đầu tiên, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ:

- Bọn muội dọc đường bị đám ma quái đó truy sát rồi chạy đến Bắc Minh hải vực, cũng may gặp được Lâm Động đại ca, nếu không… - Đây là Bắc Minh hải vực sao… Lâm Động gật gù, nếu là Bắc Minh hải vực thì cũng không còn cách Thiên Phong hải vực mấy nữa, chẳng trách mà gặp bọn họ.

- Lâm Động huynh, đa tạ!

Cổ Vân Thiên cũng tỉnh lại, xúc động ôm quyền với Lâm Động, ánh mắt có chút kính sợ, sau khi nhìn cảnh tượng đó hắn đã hiệu Lâm Động không còn như năm xưa nữa.

Lâm Động xua tay cời, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ta muốn đến Võ Hội Đảo, mọi người dẫn đường được không?

Hồng Hoang Tháp ở trên Võ Hội Đảo, vì thế muốn giúp Hồng Hoang Chủ thì hắn bắt buộc phải đến Võ Hội Đảo.

- Võ Hội Đảo?

Nghe thế, sắc mặt bọn Cổ Vân Thiên hơi thay đổi, ánh mắt hiện lên chút sợ hãi.

- Sao vậy?

Lâm Động thấy thế không kìm được hỏi.

- Lâm Động đại ca, Võ Hội Đảo bây giờ gần như vùng đất chết rồi… Cổ Nhã cắn môi:

- Bọn muội vừa trốn khỏi Võ Hội Đảo ra.

Lâm Động chau mày, xem ra Võ Hội Đảo đã bị tấn công rồi, - Lâm Động đạ ca, huynh đi đã lâu nên không biết cục thế hiện nay của Loạn Ma Hải. Hai tháng trước Loạn Ma Hải đột nhiên xuất hiện rất nhiêu đám ma quái như vừa rồi. Thực lực của chúng vô cùng lợi hại, đi đến đâu là không thế lực nào ngăn cản nổi. Hơn nữa thủ đoạn còn tàn nhẫn, ma khí đi qua là không vật gì tồn tại được.

Cổ Nhã nói.

- Thiên Phong hải vực cũng bị ảnh hưởng, ban đầu Tam đại Động Thiên và Ngũ đại gia còn tạo thành liên minh, nhưng chỉ giao đấu một lần với đám ma quái kia là tổn thất nghiêm trọng.

Lâm Động khẽ gật đầu, thực lực Ma Ngục vô cùng khủng bố, chỉ dựa vào những thế lực của Thiên Phong hải vực thì không thể nào chống cự nổi, bị đánh

tan tành cũng không có gì lạ.

- Sau đó bọn muội rút về phòng thủ ở Võ Hội Đảo, vì đám ma quái ngày một tiến gần nên Hồng Hoang Tháp cũng đột nhiên bùng phát tầng phòng ngự bảo vệ cả hòn đảo, như vậy mới ngăn cản được công thế của chúng.

- Tin tức Võ Hội Đảo được bảo vệ truyền đi, thế lực các phương trong Thiên Phong hải vực tràn về chen chúc lên đảo. Nhưng như thế sẽ càng thu hút đám ma quái, giờ hòn đảo gần như bị vây chặt, căn bản không thể ra vào. Bọn muội cũng là nhân lúc rối loạn mà chạy ra.

Cổ Nhã nói đến đây, ánh mắt hơi tối lại:

- Mộng Kỳ tỷ và Cổ Yên tỷ bọn họ vẫn ở trên đảo. Nếu phòng ngự ở đó bị phá vỡ thì e là chẳng ai thoát được.

Đệ tử Cổ gia lộ vẻ bi ai, tất cả người của Cổ gia đều tập trung trên Võ Hội Đảo, nếu đảo bị công phá thì Cổ gia sẽ không còn gì nữa.

Lâm Động gật đầu, có lẽ là Hồng Hoang Chủ đã tạo ra tầng phòng ngự ấy, nhưng giờ đang ở thời kỳ hồi phục quan trọng, chắc chắn không thể dùng toàn lực, mà đám dị ma bao vây chứ không tấn công, e là dang đợi cường giả thực sự đến.

- Ta đến đó một chuyến.

Lâm Động nhìn mấy người Cổ Nhã, cười:

- Nếu mọi người không muốn đi thì vẽ giúp ta một tấm hải đồ là được.

- Lâm Động ca, muội đưa huynh đi!

Cổ Nhã khẽ cắn môi.

- Tiểu Nhã.

Cổ Vân Thiên nghe thế giật mình, Võ Hội Đảo giờ gần như là tử địa, đừng nói là vào, chỉ đến gần thôi cũng chết là chắc.

- Có Lâm Động đại ca, sẽ không có chuyện gì đâu!

Cổ Nhã lắc đầu nhìn Lâm Động, ngữ khí đầy sự tin tưởng.

Lâm Động nghiêng người, Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn đều hồ nghi nhìn Cổ Nhã một cái rồi nhìn Lâm Động.

Lâm Động nhận ra ánh mắt họ, không khỏi ho khan, gật đầu nói:

- Vậy muội theo ta đến Võ Hội Đảo đi. Ta được người khác nhờ đến đó bảo vệ một người.

- Bảo vệ một người?

Mấy người Cổ Nhã khựng người, Võ Hội Đảo coi như là đất của Ngũ đại gia, Lâm Động đến đó bảo vệ ai?

- Một vị tiền bối trong Hồng Hoang Tháp.

Lâm Động cười, cũng không giải thích kỹ.

- Hồng Hoang Tháp?

Mấy người Cổ Nhã giật mình, rồi như hiểu ra, Hồng Hoang Tháp vốn rất thần bí, Ngũ đại gia bọn họ đều chưa thăm dò rõ ràng, nay Hồng Hoang Tháp phát ra tầng phòng ngự, lẽ nào là do vị tiền bối thần bí đó?

- Thời gian không còn nhiều, chúng ta mau đến Võ Hội Đảo đi. Vân Thiên huynh, mọi người tìm chỗ an toàn tránh trước đi, đến khi nguy cơ ở Võ Hội Đảo được giải quyết thì quay lại.

Lâm Động cũng không nói gì nhiều nữa, nhìn về phía Cổ Nhã, nàng gật đầu,

hắn vung tay lên, chri thấy ngân quang tỏa sáng bao phủ lấy ba người bọn họ.

Đến khi ngân quang biến mất thì bốn người họ đã biến mâts.

Bọn Cổ Vân Thiên không khỏi cảm thán, trong lòng dấy lên hy vọng, nay thủ đoạn của Lâm Động thâm sâu khó dò, nhưng nếu hắn thật sự giải quyết được việc ở Võ Hội Đảo thì Cổ gia cũng có đường sống rồi… - Hy vọng các ngươi có khả năng giải quyết… Có Cổ Nhã dẫn đường, bọn Lâm Động đi không hề nghỉ ngơi, thỉnh thoảng gặp một số dị ma hoành hành, nhưng hắn đều giải quyết dễ dàng.

Với tốc độ của hắn hiện giờ chỉ một giờ sau là vào Thiên Phong hải vực.

Lâm Động cũng nhận ra ma khí ở đây cường thịnh hơn nheièu, thậm chí trên mặt biển cũng có âm phong thổi qua.

Bốn người Lâm Động lại xé tan không gian bay đi, mấy phút sau thì dần dừng lại, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía trước.

Tận cùng của mặt biển là ma khí hùng hồn, từng tầng ma vân phủ khắp bầu trời, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, ma khí khủng khiếp khiến mặt biển không ngừng nổi sóng.

Lâm Động nhìn xuyên qua đại quân dị ma, chỉ thấy ở sâu bên trong là một hòn đảo, xung quanh được bao bọc bởi một quầng sáng màu vàng sẫm.

Xuyên qua lớp ánh sáng đó có thể thấy một ngọn thạch tháp cổ xưa như ẩn như hiện.

Đó chính là Hồng Hoang Tháp.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1263

Ngươi Quen

Quầng sáng kia giống như cái bát khổng úp xuống cả hòn đảo.

Quầng sáng có màu vàng thẫm tạo cảm giác dày dạn, chắc chắn, không thể phá hủy.

Trên Võ Hội Đảo lúc này tràn ngập biển người, dù là ở ven bờ biển hay trên đảo thì đều có người, vẻ mặt của ai cũng đầy vẻ kinh hoàng.

Họ sợ hãi nhìn ra bên ngoài, ở đó bầu trời đen kịt, từng tầng mây đen bay lơ lửng, trong đó có thể thấy vô số ma ảnh, tiếng gào thét chói tai vọng ra khiến mặt biển cũng nổi sóng.

Ma khí không ngừng chèn ép lên quầng sáng tạo nên gợn sóng, khiến bao người giật mình thon thót. Nếu quầng sáng bị phá hủy thì họ sẽ hoàn toàn bạo lộ trước đám dị ma, không có cơ hội sống sót nào nữa.

Ở trung tâm đảo lúc này, trong một tòa lầu các, không khí bị đè nén, mỗi thân ảnh ngồi trong đó sắc mặt đều vô cùng tối tăm.

- Quầng sáng năng lượng dường như đang yếu đi.

Trong không khí bức bối đó bỗng nhiên có người lên tiếng, lời nói khiến tất cả khóe mắt cùng giật giật.

- Các vị nói xem giờ chúng ta nên làm gì?

Lần này lên tiếng là một vị lão giả tóc hoa râm. Phía sau là hai nữ tử dung

nhan mỹ lệ, có Cổ Yên và Cổ Mộng Kỳ.

- Còn làm được gì nữa? Ngoài việc trốn trong đảo còn có cách nào khác sao?

Phía đối diện là một lão giả mặc áo xám lạnh lùng nói, phía sau là một nam tử, dáng vẻ không có gì xa lạ, chính là Ngụy Chân của Ngụy gia.

- Vậy thì ngươi ở đây đợi chết đi.

Vị trưởng lão Cổ gia liếc nhìn hắn bình thản nói.

- Cổ Thống, Ngụy gia ta không thoát được lẽ nào Cổ gia ngươi thoát thân được?

Lão giả kia nghe thế giận dữ quát.

Mọi người thấy hai nhà bắt đầu tranh cãi thì lắc đầu bất lực.

- Mọi người yên lặng đi được không? Giờ cãi nhau thì có tác dụng gì?

Ở phía trước có ba thân ảnh ngồi vị trí bắt mắt nhất, họ mặc y phục khác nhau, nhưng lời nói khá có trọng lượng, vì họ chính là chủ của Tam đại Động Thiên trên Thiên Phong hải vực.

Trong ba người này cũng có một người quen, chính là Vô Hiên, động chủ Tà Phong Động Thiên năm đó từng có chút ân oán với Lâm Động, nhưng hắn lúc này sắc mặt cũng tối lại vì cục diện.

- Thực lực đám dị ma bên ngoài kia rất mạnh, đối kháng chính diện với chúng e là chúng ta không phải đối thủ.

Vô Hiên nhìn ra bên ngoài, từ xa mà vẫn nhìn thấy ma khí ngập trời.

- Giờ nếu muốn có thay đổi e là phải dựa vào vị tiền bối trong Hồng Hoang Tháp mà thôi.

Động chủ Thiên Phong Động Thiên thở dài.

Vừa dứt lời, mọi người đều nhìn về Ngũ đại gia tộc, trước đó không ai nhận ra trong Hồng Hoang Tháp lại có một vị khủng khiếp như vậy.

Thấy thế, gia chủ của Ngũ đại gia đều lắc đầu cười, gia chủ Cổ gia cười khổ:

- Nếu là trước đây bọn ta còn có thể vào Hồng Hoang Tháp, nhưng không thể vào được tầng cuối cùng. Còn từ khi xuất hiện quầng sáng kia thì không thể vào được nữa.

- Vị tiền bối đó dường như không muốn chúng ta làm phiền.

Gia chủ Tô gia cũng gật đầu.

- Hay là…mọi người thử lại đi.

Vô Hiên nghĩ một chút, giờ bọn họ coi như đến đường cùng rồi, không thể bỏ qua cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

Gia chủ Ngũ đại gia nghe thế thở dài, cũng đành gật đầu, nhưng họ cũng biết là vô ích mà thôi.

Vô Hiên thấy không khí nặng nề, nhìn hai vị động chủ còn lại, lắc đầu thầm thở dài, lần này lẽ nào thật sự không thoát được đại kiếp sao?

- Không hay rồi!

Đột nhiên có người từ ngoài hốt hoảng chạy vào:

- Bên ngoài Võ Hội Đảo dường như có người đang muốn xông vào đảo.

Mọi người nghe thế sững người, giờ còn có người dám đến Võ Hội Đảo?

Tất cả cùng ra khỏi lầu các, nhìn ra xa chỉ thấy bên ngoài quầng sáng có một vài thân ảnh đứng trên không, ma khí cuồn cuộn, từ phía xa cũng đã có lượng

lớn dị ma bao vây tới.

- Đó là…Tiểu Nhã? Còn cả…Lâm Động?

Cổ Mộng Kỳ và Cổ Yên nhìn những thân ảnh kia khựng người một chút rồi kêu lên kinh ngạc.

- Lâm Động?

Cái tên đó vừa vang lên thì mọi người khựng lại, sắc mặt Ngụy gia có phần khó coi, hiển nhiên là vẫn nhớ kẻ đã khiến Ngụy gia chịu thiệt thòi.

Vô Hiên cũng nhíu mày, hiển nhiên vẫn nhớ cái tên này.

- Gia gia, đó là Lâm Động từng giúp Cổ gia chúng ta. Mau cho hắn vào đi, nếu không dị ma bao vây tới thì phiền phức lắm.

Cổ Mộng Kỳ vội nói.

Vừa dứt lời thì gia chủ Ngụy gia nói ngay:

- Không được, chưa nói tầng năng lượng kia có cho vào hay không, hơn nữa chúng ta cũng chưa biết rõ như thế nào. Bọn dị ma đó giảo hoạt thế nào các ngươi có biết không? Vạn nhất là chúng giả dạng, để chúng vào thì các ngươi có gánh vác được trách nhiệm này không?

Nghe vậy các cường giả đều khẽ gật đầu, hiển nhiên lúc này vẫn nên thận trọng là hơn.

Cổ Mộng Kỳ sắc mặt thay đổi, giận dữ nhìn gia chủ Ngụy gia, đương nhiên nàng biết hắn ta đang cố ý gây rối.

Cổ Thống cũng chỉ đành thở dài, lúc này hiển nhiên là Cổ gia bọn họ không dám làm việc gì trái lại ý kiến của mọi người. Ngụy gia thật đáng ghét!

Cổ Mộng Kỳ thấy thế chỉ đành giậm chân, giọng nói được nguyên lực bao bọc truyền ra ngoài:

- Lâm Động, các ngươi mau đi đi, cẩn thận dị ma!

Bên ngoài, Lâm Động nghe được tiếng của Cổ Mộng Kỳ, quét mắt nhìn thì lập tức hiểu ra, hắn cười, đám người đó vẫn đáng ghét vậy sao.

- Không cần, tự ta vào.

Lâm Động cười.

- Phì!

Bọn Ngụy gia nghe thế không khỏi bật cười, quầng sáng này đến dị ma còn không phá vỡ được thế mà Lâm Động muốn xông vào? Đúng là nằm mơ.

- Lâm Động, còn không mau cút đi!

Ngụy Chân hô lên, ánh mắt hắn đầy sự chế giễu, hắn có thể thấy đám dị ma đang bao vây tới, Lâm Động e là muốn chạy cũng không thoát được.

Vô Hiên chau mày, mơ hồ có cảm giác không đúng.

- Ừm?

Đúng lúc ấy, bên ngoài bỗng có ngân quang lóe sáng, cảm nhận được không gian biến dạng, sắc mặt Vô Hiên thay đổi, ánh mắt trào dâng sự kinh hãi.

Chỉ thấy không gian phía trước méo mó rồi ngân quang chói lòa, bốn thân ảnh đã xuất hiện.

- Đây… Mọi người ở xung quanh nhìn bốn người đột nhiên xuất hiện, đồng tử đều co lại, vẻ mặt đầy sự chấn động. Lâm Động vào được thật sao?

- Ngươi bảo ta cút?

Lâm Động hiện ra nhìn về phía Ngụy Chân sắc mặt lúc này cứng đờ, cười nhạt.

Ngụy Chân bị Lâm Động nhìn không biết vì sao lại thấy sợ hãi, vội vàng lùi ra sau lưng gia chủ Ngụy gia.

- Lâm Động, ngươi muốn gì?

Gia chủ Ngụy gia cũng cảm thấy không hay, nhưng vẫn quát lên.

Lâm Động ánh mắt lạnh băng, cong tay búng một cái, một đạo kình phong bắn ra, gia chủ Ngụy gia bị đánh bật ra sau, máu tươi bắn tung tóe.

Mọi người thấy thế đều hít sâu một hơi khí lạnh, khóe mắt Vô Hiên giật giật, gia chủ Ngụy gia năm ngoái đã là Chuyển Luân Cảnh rồi đấy!

- Ngươi!

Cường giả Ngụy gia thấy gia chủ bị tấn công đều giận dữ nhưng không đợi chúng làm gì thì Lâm Động đã bước chân ra, một luồng khí tức khủng bố cuộn trào bao phủ cả hòn đảo.

Áp lực tạo ra từ luồng khí tức đó khiến những tiếng ồn ào trên đảo lập tức biến mất.

- Luân…Luân Hồi Cảnh?

Lân fnày ngay Vô Hiên cũng không kìm được kinh hãi, kêu lên thất thanh.

- Luân Hồi Cảnh?

Thủ lĩnh thế lực các phương cũng giật mình, ánh mắt kinh hãi nhìn thân ảnh kia, đây…. đây là cường giả Luân Hồi Cảnh?

Cổ Thống sững sờ, ngài đã nghe Cổ Mộng Kỳ bọn họ nói về Lâm Động,

nhưng cũng chỉ coi hắn là một tiểu bối, nhưng ai ngờ được đó lại là một cường giả Luân Hồi Cảnh!

Cổ Mộng Kỳ, Cổ Yên bên cạnh cũng kinh ngạc che miệng, ánh mắt đầy sự chấn kinh.

- Ha ha, thì ra là động chủ Vô Hiên.

Lâm Động nhìn về phía Vô Hiên, khẽ cười.

Vô Hiên bị Lâm Động nhìn cơ thể cứng lại, trán túa mồ hôi, cười khan:

- Thì ra là Lâm Động tiểu ca à..

Hắn không phải kẻ không biết thời thế, nay hắn cũng coi như đã chạm tới Luân Hồi, nhưng hắn hiểu rõ khoảng cách với Luân Hồi Cảnh lớn thế nào. Nếu Lâm Động muốn ra tay thì hắn căn bản không có khả năng phản kháng.

Lâm Động cười, cũng không bận tâm, chỉ nhìn Cổ Mộng Kỳ, Cổ Yên, ôm quyền nói:

- Mộng Kỳ cô nương, Cổ Yên cô nương, lâu rồi không gặp.

Lâm Động bỏ qua hết những vị thủ lĩnh ở đây, chỉ chào hỏi hai người Cổ Mộng Kỳ, hành động này rõ ràng có chút không thỏa đáng, nhưng với thực lực khủng bố của hắn, chẳng ai dám bất mãn gì, mọi người đều cúi đầu đầy kính sợ.

Cổ Mộng Kỳ hai người nhìn nhau, rồi cười với Lâm Động.

Lâm Động chào xong quay sang nhìn lên ngọn tháp ở giữa đảo. Lần này đến hắn cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa và rất cường đại.

Hồng Hoang Chủ sao…

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1264

Hồng Hoang Chủ

Không khí phía trước lầu các vô cùng quỷ dị, thủ lĩnh các thế lực lớn ở Thiên Phong hải vực lúc này đều có vẻ sợ hãi, đặc biệt là cường giả của Ngụy gia thì sắc mặt càng tái nhợt. Ngụy Chân run rẩy nhìn Lâm Động với ánh mắt sợ hãi, hắn không thể ngờ được tiểu tử năm đó hiện nay lại khủng bố đến mức này.

Với thực lực của Lâm Động hiện giờ, lậy tay là có thể hủy diệt Ngụy gia.

Thế nhưng Lâm Động chỉ liếc nhìn hắn một cái, không có ý gây chuyện, khi thực lực đến một mức nào đó, sự thách thức của sâu kiến không còn khiến hắn động nộ được nữa.

- Ha ha, Lâm Động tiểu ca, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Cổ Thống lúc này cũng sực tỉnh, cười với Lâm Động. Ngài thấy Lâm Động chào hai người Cổ Mộng Kỳ thì thấy mừng, chỉ cần Lâm Động hắn không phản cảm với Cổ gia là tốt rồi.

Là gia chủ của Cổ gia ngài biết rõ, một cường giả Luân Hồi Cảnh nghĩa là gì. Tuy cường giả trên Võ Hội Đảo đông như kiến cỏ, gần như tập trung đến tám chín phần cường giả của cả Thiên Phong hải vực, nhưng trong mắt một cường giả Luân Hồi Cảnh thì chẳng là gì cả.

- Đây là gia gia ta, gia chủ Cổ gia, Cổ Thống.

Cổ Mộng Kỳ khẽ nói.

- Bái kiến Cổ gia chủ.

Lâm Động ôm quyền, với Cổ gia hắn cũng coi như có chút cảm tình, dù sao năm đó họ cũng đã giúp hắn, tuy là hắn không biết Cổ Thống.

Cổ Thống vội đáp lễ, ngài nhận ra những ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh, lưng bất giác thẳng hơn, quen biết được với một cường giả Luân Hồi Cảnh, đó là vinh dự lớn của Cổ gia.

- Lâm Động, sao ngươi lại tới đây? Giờ Võ Hội Đảo rất nhiều phiền phức.

Cổ Yên không kìm được hỏi.

- Được người ta nhờ đến bảo vệ vị trong tháp.

Lâm Động cười, chỉ tay về phía Hồng Hoang Tháp.

Mọi người đều khựng người, vị ở trong Hồng Hoang Tháp? Lẽ nào là vị tiền bối đã tạo ra tầng phòng ngự kia?

Hai người Cổ Mộng Kỳ không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ khẽ gật đầu, rồi nhìn sang Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn phía sau Lâm Động. Hai người này đều có dung nhan xuất chúng, một người lạnh lùng, một người đáng yêu, hơn nữa khí chất đều không tầm thường.

- Đây là Ứng Hoan Hoan, tiểu sư muội của Đạo Tông ta, đây là xá muội Thanh Đàn.

Lâm Động thấy ánh mắt họ thì cười giới thiệu.

Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn cùng mỉm cười, rồi Ứng Hoan Hoan liếc nhìn Lâm Động, ánh mắt như muốn nói, đường tu hành của huynh cũng có phúc gớm nhỉ?

Lâm Động cười khan, rồi nhìn về những vị thủ lĩnh kia:

- Chắc các vị cũng biết rõ tình hình của Võ Hội Đảo, muốn giữ mạng thì hãy

nghe lời ta, mọi người có ý kiến gì không?

Bên ngoài Võ Hội Đảo hiện nay có lượng lớn dị ma, Lâm Động muốn giải quyết chu toàn thfi cũng có thể dùng tới sức mạnh của họ. Có họ đối phó với dị ma hạng bình thường cũng tiết kiệm được chút tinh lực.

Hắn nhìn quanh, khí tức tỏa ra khiến mọi người run rẩy, động chủ của Tam đại Động Thiên cũng không dám phản đối.

- Cổ gia chủ, ngài hãy tính số người trên đảo rồi mỗi thế lực dẫn người lập trận pháp, khi quầng sáng kia bị phá vỡ thì toàn lực đón địch.

Lâm Động nhìn về mọi người nói:

- Mọi người không thể đối phó được với dị ma tự ta sẽ dọn dẹp. Nhưng những kẻ bình thường khác thì giao cho mọi người.

- Giờ tất cả đã trên cùng một con thuyền, ta mong mọi người đồng lòng, ai ngầm giở trò thì ta chỉ đành tiêu diệt hắn mà thôi.

Nghe vậy mọi người đều run lên, lúc này mới hiểu kẻ trước mặt đây chẳng phải loại hiền lành gì.

- Lâm Động tiểu ca nói phải, việc này liên quan đến tính mạng, đương nhiên bọn ta phải tận lực.

Động chủ Thiên Phong Động Thiên vội nói.

- Hoan Hoan, Thanh Đàn, hai muội ở lại đây trông coi.

Lâm Động gật đầu rồi nói với hai người Ứng Hoan Hoan. Cổ gia tuy là một trong Ngũ đại gia nhưng dù sao cũng không phải thế lực mạnh nhất Thiên Phong hải vực, nếu không có người giúp thì những người khác cũng không phục họ.

Hai người Ứng Hoan Hoan gật đầu, Thanh Đàn quét mắt nhìn quanh, nàng là

điện chủ Hắc Ám Điện, việc thế này nàng biết quá rõ.

Lâm Động nói xong, ngân quang lóe lên, hắn xuất hiện phía trước Hồng Hoang Tháp rồi tiến vào đỉnh tháp.

Mọi người thấy hắn thuận lợi vào trong tháp, trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không dám nói gì.

- Phiền các vị chỉnh đốn thuộc hạ, rời rạc kiểu này thật sự quá khó coi.

Thanh Đàn thấy Lâm Động vào trong tháp, vẻ mặt dịu dàng nhí nhảnh thu lại, tay nắm chặt, Hắc Ám Thánh Liềm hiện ra, lưỡi liềm lướt qua, mọi người nhìn thấy treen không trung hiện ra một khe nứt lớn. Tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh, không ngờ thiếu nữ đáng yêu này cũng khủng bố như thế.

- Mọi người nhanh lên, tính ta cũng không phải dễ chịu gì đâu. Đến lúc đó không cẩn thận quét bay mọi người khỏi đảo thì Lâm Động ca sẽ trách ta.

Thanh Đàn ôm Hắc Ám Thánh Liềm, uể oải nói.

- Vâng vâng.

Thủ lĩnh các thế lực toát mồ hôi lạnh vội vàng chỉnh đốn quân, sợ không cẩn thận sẽ chọc giận bà cô trở mặt ngay khi Lâm Động rời đi này.

Ứng Hoan Hoan nhìn sự náo động trên đảo, ánh mắt cũng không có dao động gì nhiều, chỉ nhìn lên Hồng Hoang Tháp lẩm nhẩm:

- Hồng Hoang Chủ à… Khi Lâm Động lên đến đỉnh Hồng Hoang Tháp, đập vào mắt là một vùng biển năng lượng màu tử kim, năng lượng cuồng bạo lan tỏa mọi ngóc ngách trong không gian.

Lâm Động mỉm cười, năm đó khi đến đây, chỉ hấp thụ một chút năng lượng rỉ ra từ đây đã khiến hắn nhận được không ít lợi ích, nhưng bây giờ dường như nó không còn sức hấp dẫn mấy nữa.

Lâm Động quét mắt nhìn, thân hình nhanh chóng bay vào trung tâm, ở đó hắn cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa mà cường đại đang ngưng tụ.

Mấy phút sau Lâm Động dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía trước. Ở đó có tử kim quang chói lòa tỏa ra, ở giữa là một thân ảnh khổng lồ hàng nghìn trượng đang ngồi, năng lượng tử kim kia đang thuận theo nhịp thở mà chui vào cơ thể.

Cự nhân đó toàn thân màu tử kim, bề mặt da thô ráp, cường hãn.

Hiển nhiên đây chính là Hồng Hoang Chủ, một trong Bát Chủ Viêm Chủ, cũng là người có nhục thể cường đại nhất thế gian.

- Hồng Hoang Chủ.

Lâm Động bay phía trước Hồng Hoang Chủ, so với ngài hắn chỉ như một con kiến nhỏ bé, hắn có thể cảm nhận được sự cường đại của nhục thể Hồng Hoang Chủ, điều này khiến long cốt Hồng Hoang trong cơ thể hắn không kìm được phát ra tiếng kêu dường như muốn so bì cao thấp.

Tử kim quang hùng hồn đột nhiên cuộn trào, cự nhân chầm chậm mở mắt, hai đạo tử kim quang bao trùm lấy Lâm Động.

Theo đó cũng là một luồng áp lực cường đại ập xuống.

Grào!

Tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang ra từ cơ thể Lâm Động, đối mặt với áp lực đó, cơ thể Lâm Động cũng lóe kim quang rồi biến thành một con cự long khổng lồ.

- Long cốt Hồng Hoang?

Thấy con cự long đó, cự nhân lên tiếng, giọng nói có chút kinh ngạc, vang như sấm khiến không gian rung chuyển.

- Tại hạ Lâm Động bái kiến Hồng Hoang Chủ.

Lâm Động ôm quyền nhìn Hồng Hoang Chủ nói lớn.

- Ngươi chính là Lâm Động? Viêm Chủ đã nói với ta rồi, quả nhiên có chỗ bất phàm.

Hồng Hoang Chủ cười, gương mặt ngài có phần hiền hòa, nhưng trong ánh mắt chốc chốc lại lóe lên sự sắc xảo phá vỡ hoàn toàn cảm giác hiền hòa kia.

Lâm Động khẽ gật, hắn cảm nhận được sự cường hãn của Hồng Hoang Chủ, nhưng khí tức có phần nặng nề, rõ ràng là vì chưa hoàn toàn hồi phục.

- Lần này e là phải làm phiền ngươi rồi. Thương thế của ta đang trong giai đoạn quan trọng, chỉ cần năm ngày nữa là sẽ hồi phục hoàn toàn. Nhưng ta nghĩ Ma Ngục sẽ không để ta dễ dàng hồi phục. Vì thế năm ngày nay ta hy vọng ngươi chấn thủ được hòn đảo này.

Hồng Hoang Chủ cũng ôm quyền, nói.

- Được Viêm Chủ ủy thác đương nhiên tại hạ sẽ dốc toàn lực.

Lâm Động gật đầu.

- Đáng lẽ chúng không phát giác ra ta, nhưng khi thương thế dần hồi phục thì khí tức của ta cũng ngày một mạnh khiến chúng dò ra được.

Hồng Hoang Chủ ngừng một chút rồi hỏi:

- Tiểu sư muội cũng ở đây đúng không? Ta cảm nhận được khí tức của muội ấy.

Lâm Động do dự một chút rồi gật đầu.

Hồng Hoang Chủ cười, nhìn Lâm Động với ánh mắt kỳ lạ, cũng không nói gì

nữa, hiển nhiên là ngài cũng biết chuyện giữa Lâm Động và Ứng Hoan Hoan.

- Lần này chắc chắn có một tên Vương Điện hiện thân, ngươi ứng phó được không?

Lâm Động mỉm cười khẽ gật, với thực lực hiện nay của hắn, chỉ cần không phải Vương Điện vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp thì hắn không sợ.

- Nếu vậy thì đa tạ ngươi!

Hồng Hoang Chủ nhìn Lâm Động đầy thâm ý:

- Ta cũng muốn xem thực lực của người mà tiểu sư muội xem trọng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1265

Đại Chiến Đến Gần

Sau khi nói chuyện với Hồng Hoang Chủ, Lâm Động cũng không ở lại Hồng Hoang Tháp lâu. Ngài đang trong thời kỳ quan trọng cho việc hồi phục, vẫn nên yên tĩnh là tốt hơn.

Lâm Động ra khỏi tháp thì thấy Võ Hội Đảo náo động, ở đâu cũng thấy bóng người lao tới như thiêu thân. Chốc chốc lại có tiếng quát, nhưng cũng nhờ đó mà sự hỗn loạn trước đó của đảo dần đi vào ngăn nắp hơn.

Trên không trung, Thanh Đàn tay cầm Hắc Ám Thánh Liềm uể oải nhìn xuống dưới. Lưỡi liềm của nàng chốc chốc lướt qua rồi một đạo kình phong quét qua, dường như bất cất rơi xuống khu vực cạnh đám người chậm chạp, mặt đất nứt ra, đám người đó sợ toát mồ hôi lạnh, vội vàng động thân, sợ vạn nhất bà cô nhỏ trên trời kia cầm lưỡi liềm tử thần quét qua họ một cái là đầu lìa khỏi cổ mất.

- Nha đầu này...

Lâm Động cười thầm, thủ đoạn của nha đầu này đến nay cũng rất lợi hại, Hắc Ám Điện lớn như vậy cũng được nàng chỉnh lý đâu vào đấy, Võ Hội Đảo tuy hỗn loạn nhưng rõ ràng không thể làm khó nàng được.

- Lâm Động ca!

Thanh Đàn cũng thấy Lâm Động, lập tức nở nụ cười ngọt ngào, nhanh chóng bay tới bên cạnh, lưỡi liềm cũng thu về. Bộ dạng nhí nhảnh này đâu có lạnh lùng như vừa rồi khiến vô số cường giả phải sững sờ.

Lâm Động cười với Thanh Đàn rồi hai người đáp xuống toà lầu các kia. Thủ lĩnh các thế lực thấy vậy vội ra đón.

- Huynh gặp được Hồng Hoang Chủ rồi?

Ứng Hoan Hoan ngồi một cách nho nhã, nhìn Lâm Động, khẽ hỏi.

- Ừm.

Lâm Động gật đầu.

- E là chúng ta phải phòng thủ năm ngày nữa.

- Hồng Hoang Chủ? Lâm Động tiểu ca, chuyện này là sao?

Mọi người nghe thế đều lấy làm lạ, Cổ gia chủ không kìm được hỏi.

- Vị ở trong Hồng Hoang Tháp chính là Hồng Hoang Chủ, một trong Bát Chủ Viễn Cổ. Chỉ cần chúng ta phòng thủ được năm ngày nữa thì ngài sẽ xuất quan, đến lúc đó nguy cơ sẽ được giải quyết.

Lâm Động mỉm cười, Hồng Hoang Chủ sắp xuất hiện, cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

- Bát Chủ Viễn Cổ...

Mọi người nghe thế, một số người vẻ mặt mơ hồ, một số người thì chấn kinh, hiển nhiên là đã nghe về những cường giả đỉnh phong này ở thời Viễn Cổ. Chỉ có điều không ngờ vị cường giả uy danh hiển hách lại ở ngay trong Hồng Hoang Tháp này.

- Chư vị, nay Võ Hội Đảo bị bao vây, trong năm ngày tới chúng ta trên cùng một con thuyền, mong mọi người hãy đồng tâm hiệp lực cùng vượt qua cửa ải này. Nếu không, e là chẳng ai thoát được đâu.

Lâm Động quét mắt nhìn, chậm rãi nói.

- Rõ!

Tất cả cùng đồng thanh đáp lại. Họ bị vây khốn ở đây vốn đã có chút tuyệt vọng, lúc này Lâm Động xuất hiện đã đem lại hy vọng, để nắm được tia hy vọng này đương nhiên họ phải dốc toàn lực.

Lâm Động vẫy ta, mọi người tản đi, trên lầu chỉ còn ba người họ, Lâm Động thở phào, nhưng ánh mắt thì khá nặng nề.

- Sao vậy?

Ứng Hoan Hoan thấy vậy hỏi.

- E là năm ngày này sẽ không dễ dàng.

Lâm Động nói, hắn có dự cảm việc lần này sẽ không thuận lợi, Hồng Hoang Chủ sắp hồi phục thực lực, một khi ngài hồi phục thì đó sẽ là rắc rối lớn đối với Ma Ngục. Chúng đã bỏ biết bao công sức mới giữ chân được Lôi Chủ, Hắc Ám Chủ, cơ hội này chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Binh đến thì chặn, nước đến thì đắp đất, chúng ta cũng không sợ chúng, đúng là chúng giữ chân được Lôi Chru bọn họ nhưng chưa chắc vì thế mà bỏ ra chiến lực mạnh nhất.

Ứng Hoan Hoan nói.

Lâm Động khẽ gật đầu, Lôi Chủ bọn họ đều ở trạng thái tốt nhất, dù thực lực Ma Ngục mạnh thế nào nhưng muốn giữ chân được họ thì bắt buộc phải có cường giả mạnh nhất ra tay mới được. Như thế chúng sẽ không thể phái được nhiều cường giả đến đối phó với Võ Hội Đảo.

Lâm Động ngẩng lên nhìn quầng sáng bao trùm trên hòn đảo rồi thở hắt ra một hơi. Dù thế nào, đã hứa với họ thì đương nhiên phải bảo vệ tốt cho Hồng

Hoang Chủ, nếu việc này cũng làm không xong thì sẽ bị bọn họ coi thường.

Sau khi mấy người Lâm Động đến không khí tuyệt vọng trên đảo giảm đi không ít. Dù thế nào, rất nhiều người vẫn giữ sự kính sợ với cường giả đỉnh phong Luân Hồi Cảnh. Với họ mà nói, có cường giả như vậy trấn thủ, ít nhất thì cũng thêm một phần hy vọng chứ?

Tất cả nhân lực trên đảo đều được điều động, chỉnh hợp một chút hình thành chiến trận, thao luyện một ngày là có thể chiến đấu tốt, ít nhất vẫn hơn sự rời rạc trước đây Khi sĩ khí trên đảo được ngưng tụ, công thế bên ngoài của bọn dị ma cũng ngày một hung mãnh. Ma khí ngập trời oanh kích lên quầng sáng tạo nên những đường gợn sóng khiến không ít người toát mồ hôi hột. Họ biết một khi quầng sáng bị phá vỡ thì một trận chiến tanh nồng mùi máu sẽ diễn ra.

Trong không khí căng thẳng đó, thời gian chậm rãi trôi qua khiến mọi người cảm giác như một ngày như một năm vậy.

Lần đầu tiên họ cảm thấy năm ngày ngắn ngủi lại khó sống đến thế.

Đến ngày thứ tư, không khí trên đào càng thêm căng thẳng, vì quầng sáng bảo vệ họ giờ còn rất mỏng manh.

Trên đỉnh núi ở trung tâm đảo, Lâm Động lặng lẽ ngồi đó nhìn lên trời, rồi nhìn sang trùng trùng ma vân bên ngoài đảo, không biết trong đó có tên Vương Điện nào.

Khi ấy, bên cạnh Lâm Động có một luồng hàn khí đem theo làn hương nhè nhẹ thổi tới. Hắn nghiêng đầu thì thấy Ứng Hoan Hoan đến bên cạnh và ngồi xuống, vòng eo thon gọn kia khiến người ta muốn ôm vào lòng.

- Huynh vẫn lo lắng à?

Ứng Hoan Hoan mỉm cười.

Lâm Động lắc đầu cười, hắn chỉ nhìn chăm chăm Ứng Hoan Hoan khiến

nàng lườm một cái, tay chống cằm hỏi:

- Sao lại nhìn muội?

Lâm Động nghĩ một chút, nói:

- Không biết vì sao, ta thấy... muội giống trước đây rồi.

Không biết từ bao giờ trên gương mặt phủ hàn khí của nàng bắt đầu có ý cười, tuy không được hoạt bát như xưa nhưng cũng có chút nhiệt độ.

- Vậy sao?

Ứng Hoan Hoan cắn môi, nhìn hắn:

- Thế huynh thích muội trước đây hay bây giờ?

- Không được nói là đều thích.

Nàng vội bổ sung.

Lâm Động cười, đưa tay vuốt mái tóc dài màu lam của nàng, cảm giác mát lạnh truyền tới tay, hắn trầm mặc một chút, nói:

- Ta đã trải qua bao sinh tử khổ tu ở Loạn Ma Hải... khi ấy ta nghĩ... phải để muội mãi mãi vui vẻ, tươi cười như trước đây.

Ứng Hoan Hoan sững người nhìn hắn rồi mỉm cười, nàng khẽ tựa vào vai Lâm Động.

Cảm giác nương tựa này giống như hắn là cả thế giới với nàng vậy.

Tách tách.

Khi Lâm Động thầm cảm thán thì đột nhiên có giọt nước nhỏ xuống tay. Hắn vội cúi nhìn thì thấy hai mắt Ứng Hoan Hoan đỏ hoe, nước mắt chảy ra rồi biến

thành giọt nước băng nhỏ xuống.

- Sao vậy?

Lâm Động vội hỏi.

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, khẽ nói:

- Nếu có ngày muội ngang bướng làm một việc gì đó, huynh đừng giận nhé được không?

Lâm Động sững người, không hiểu sao nàng lại nói như vậy.

- Muội đùa đấy!

Nhưng không đợi hắn hỏi gì thì Ứng Hoan Hoan đã mỉm cười, rồi vươn vai để lộ những đường cong hấp dẫn. Nàng nhìn Lâm Động:

- Lâu lắm rồi không đánh đàn cho huynh nghe.

Nói rồi nàng khẽ đưa tay lên, chỉ thấy ánh lam quang hiện ra, cổ cầm làm từ băng ngưng tụ.

Tiếng đàn du dương vang lên trên đỉnh núi rồi bay ra khắp đảo, không khí căng thẳng trên đảo dường như cũng được thả lỏng hơn.

Vô số cường giả nhìn về phía tiếng đàn phát ra, chỉ thấy trên đỉnh núi là một nữ tử xinh đẹp đang khẽ đưa tay, mái tóc dài khẽ bay phấp phới trong gió, cảnh tượng lúc này tuyệt mỹ như tranh khiến người ta muốn đắm chìm.

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan, gương mặt nàng lúc này vô cùng quyến rũ, chỉ là không biết tại sao khiến tim hắn thắt lại.

Phù!

Hắn hít sâu một hơi, hai tay siết chặt, nếu không bảo vệ được thứ cần bảo vệ

thì tu luyện khổ sở như vậy làm gì?

Uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời đột nhiên có âm thanh lạ phá vỡ tiếng đàn, mọi ánh mắt vội quay đi. Rồi tất cả thấy quầng sáng trên bầu trời xuất hiện vết rạn nứt.

Lâm Động đứng dậy, ánh mắt trở nên sắc lạnh, khí tức khủng bố cũng bùng phát Cuối cùng cũng tới rồi...

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1266

Tái Ngộ Thất Vương Điện

Trên quầng sáng màu vàng thẫm, những vết rạn lan rôngj, tiếng răng rắc khiến không khí trên đảo trở nên yên tĩnh, vô số người toát mồ hôi lạnh.

Lâm Động đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên trời, hít một hơi sâu, vung tay lên, chỉ thấy một tia sáng loé lên rồi biến thành Huyền Thiên Điện.

Huyền Thiên Điện vừa xuất hiện là phát ra tiếng kêu, chỉ thấy thần vật bay ra như mưa về phía những cường giả trên đảo. Trên những món thần vật này đều được bọc một lớp bạch quang, là sức mạnh của Tổ Thạch, có khả năng gây sát thương lớn với dị ma.

- Chư vị, nếu vượt qua được ải này thì những món thần vật đây đều thuộc về các vị.

Lâm Động nhìn quanh đảo, cất giọng nói.

Ồ!

Hắn vừa dứt lời thì cả hòn đảo vang lên những tiếng kêu kinh ngạc, các cường giả ánh mắt rực cháy nhanh chóng bay tới bắt lấy thần vật.

Tuy những món thần vật này không là gì với Lâm Động nhưng với bọn họ thì đúng là bảo vật, bình thường có dùng bao nhiêu tâm cơ cũng khó lòng có được, nhưng lúc này lại được Lâm Động rộng rãi ban cho.

- Ta nhất định phải giữ vững Võ Hội Đảo!

Tay cầm thần vật trong tay, dường như nhiều cường giả trở nên mạnh mẽ hơn, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Lâm Động, hô lớn.

Lâm Động thấy sĩ khí của mọi người dâng cao, khẽ gật đầu rồi nhìn sang Ứng Hoan Hoan:

- Lát nếu có cường địch thì ra sẽ chặn trước, muội và Thanh Đàn chặn những cường giả dị ma khác.

Tuy thực lực Ứng Hoan Hoan hiện tại rất mạnh nhưng thứ sức mạnh đó nàng ít dùng tới là hơn.

Ứng Hoan Hoan gật đầu, nàng hiểu suy nghĩ của Lâm Động, đương nhiên không có ý kiến gì.

Trên bầu trời, quầng sáng rung chuyển dữ dội, cũng có vô số cường giả lơ lửng trên không trung, nguyên lực hùng hồn cuộn trào, ánh mắt vốn sợ hãi giờ đã dần được thay thế bởi hung quang. Họ bị đám dị ma kia truy sát chạy trốn đến đây như chó nhà có tang, nộ hoả đã đạt đến đỉnh điểm rồi.

U u… Quầng sáng ngày một rung chuyển mạnh hơn, vết rạn cũng lan nhanh đến cực hạn, một tiếng rắc khẽ vang lên, cuối cùng nổ tung.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, cả trời đất tối sầm lại, ma khí ngập trời ở bên ngoài đảo cũng bộc lộ sự hung ác. Chỉ nghe hàng loạt tiếng gầm thét chói tai vang lên, dị ma từ trong ma vân lao về phía Võ Hội Đảo như đám thiêu thân.

Lâm Động lạnh lùng nhìn công thế đó, tay nắm lại, chỉ thấy lôi vân hội tụ, vô số tia lôi đình hung hăng đánh thẳng vào đám ma vân.

Bùm bùm!

Tiếng sấm trầm đục vang lên, rồi vô số tiếng kêu thảm thiết của dị ma vọng ra, thân thể đen thui cùng với khói đen bốc ngùn ngụt rơi xuống.

- Giết!

Mọi người thấy Lâm Động đại triển thần uy, tinh thần cũng phấn chấn, tất cả hô vang cùng với nguyên lực cuồng bạo lao về phía dị ma.

Uỳnh uỳnh!

Nguyên lực và ma khí từ hai bên cuồn cuộn đan xen nhau.

Không hề có bất cứ sự khởi động nào, hai bên dường như đã trực tiếp lao vào chém giết đỏ mắt, tay chân bị chặt đứt lìa bay tứ tung, dị ma cũng bị nguyên lực xung kích nổ tung thành hư vô.

Nhưng cũng may hòn đảo được phòng thủ khá vững, đến giờ dị ma vẫn bị chặn ở ngoài, chưa vào trong được.

Lâm Động nhìn cục thế thảm liệt đó, hít sâu một hơi rồi nhìn về phía sâu trong đám ma vân. Ở đó bắt đầu có ma khí khủng bố tràn lên.

Ứng Hoan Hoan và Thanh Đàn xuất hiện phía sau Lâm Động, cũng nhìn về phía đó. Những kẻ sắp lộ diện mới thực sự là nhân vật khó nhằn.

Ma vân cuộn trào, không biết từ bao giờ đợt xung kích của dị ma chậm lại, rồi mọi người nhìn thấy ma khí dần ngưng tụ lại thành vòng xoáy bên ngoài đảo khiến không gian như bị xé toạc.

Bên trong vòng xoáy có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân, một vài thân ảnh cuối cùng bước ra khỏi vòng xoáy đó.

Khi chúng xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm thấy nguyên lực trong trời đất như bị kích thích, trở nên sục sôi.

- Hà hà, Lâm Động, ở đâu cũng không thiếu ngươi được nhỉ?

Sáu thân ảnh xuất hiện, kẻ đứng đầu nhìn về phía Lâm Động, cười nhạt nhìn

Lâm Động.

Lâm Động cũng nhìn lên, kẻ kia dáng vẻ rất quen thuộc, không ngờ lại Lâm Động Thất Vương Điện đã từng giao đấu với hắn ở Bách Huyền Vực.

- Chúng ta đúng là oan gia ngõ hẹp.

D ncũng cười nhạt, hôm đó hắn khá thảm hại trong tay Thất Vương Điện, tuy sau đó nhờ Thái Thượng Cảm Ứng Quyết đả thương được hắn nhưng cuối cùng may có Lôi Chủ kịp thời đến mới đuổi được Thất Vương Điện đi. Không ngờ lần này lại là hắn ta đến đối phó với Hồng Hoang Chủ.

Lâm Động nhìn phía sau Thất Vương Điện, năm thân ảnh kia cũng có ma khí ngập trời, trình độ không bằng Thất Vương Điện nhưng cũng sánh ngang vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp.

Năm kẻ này đều là Dị Ma Vương thuộc cấp Chân Vương!

Một Vương Điện, năm Chân Vương!

Trận dung này khiến Lâm Động cũng cảm thấy đau đầu.

Thất Vương Điện cười khảy nhìn Lâm Động, ánh mắt đầy chế giễu:

- Lần trước Lôi Chủ cứu ngươi, lần nay xem ai cứu? E là chẳng Chủ nào mà tới được!

Lâm Động cười:

- Tự cứu!

- Dựa vào ngươi?

Thất Vương Điện châm chọc.

Lâm Động khẽ gật đầu, thần sắc vô cùng nghiêm túc, hắn nhìn Thất Vương

Điện chậm rãi nói:

- Lần này ta sẽ giết ngươi!

Thất Vương Điện liếm môi, vẻ mặt đầy khát máu:

- Ta cũng muốn nói câu đó đấy.

Lâm Động cười, mắt nhìn Thất Vương Điện chăm chăm, nguyên lực dần lan toả dẫn đến tiếng phong lôi nổ vang, thanh thế kinh người.

- Thôn Phệ Thiên Thi có thể đối phó một Chân Vương.

Lâm Động vung tay, Thôn Phệ Thiên Thi xuất hiện, với sức mạnh của nó đối phó với một Chân Vương không khó.

- Muội đối phó một tên.

Thanh Đàn nói, tuy chưa là Luân Hồi Cảnh nhưng có Hắc Ám Tổ Phù và Hắc Ám Thánh Liềm nàng cũng có thể đối phó với một Chân Vương.

- Ba tên còn lại giao cho muội.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười, nàng nhìn Lâm Động:

- Không cần lo lắng, ba tên thôi mà.

Lâm Động mím môi rồi gật đầu, lúc này hắn chỉ có thể chặn được Thất Vương Điện, nếu mặc cho năm kẻ còn lại hoành hành thì e là tầng phóng ngự phía dưới sẽ nhanh chóng bị phá vỡ, đến lúc đó dị ma xông vào đảo thì sẽ ảnh hưởng đến Hồng Hoang Chủ.

- Vậy thì động thủ đi!

Ánh mắt Lâm Động lạnh băng, lần trước hắn chịu thua thiệt trong tay Thất Vương Điện, lần này phải đòi lại bằng hết!

Lâm Động bước chân ra, lôi đình bùng phát từ trong lòng bàn tay rồi biến thành một con lôi long giương nanh múa vuốt lao thẳng về phía Thất Vương Điện.

- Trò trẻ con!

Thất Vương Điện cười lạnh, búng ta một cái, ma khí bắn ra biến thành sợi xích đen khổng lồ quấn lấy lôi long, thít chặt lại khiến lôi long nổ tung.

- Lần này hãy xem bản điện giết ngươi!

Thất Vương Điện lao tới, tay siết chặt, một bàn tay khổng lồ từ trên trời đập xuống Lâm Động.

Lâm Động bay lượn trên không trung, tử kim quang bạo phát, cả không gian bị nhuộm màu tử kim mỹ lệ, hàng vạn con tử kim long quấn quanh người hắn.

Uỳnh!

Lâm Động nắm tay thành đấm, hàng vạn con rồng cùng tiếng long ngâm lao tới, quyền phong xuyên thủng không gian đánh vỡ tan bàn tay khổng lồ kia.

Bùm!

Sóng năng lượng đáng sợ cuộn trào trên không trung khiến không gian trở nên méo mó.

- Chúng ta cũng động thủ đi.

Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động giữ chân được Thất Vương Điện, hàn quang loé lên trong mắt, chỉ thấy hàn khí lan toả biến thành một cái lồng băng khổng lồ chụp xuống ba tên Chân Vương, rồi nàng bay vào trong, hàn khí đáng sợ bùng nổ, trực tiếp triển khai công thế đáng sợ về phía ba kẻ đó.

Thanh Đàn cũng động thủ, Hắc Ám Thánh Liềm vung lên tấn công một tên

Chân Vương như vũ bão. Đối mặt với sự mạnh mẽ của Hắc Ám Thánh Liềm, tên Chân Vương kia cũng rất e dè, hai bên nhất thời rơi vào thế giằng co.

Thôn Phệ Thiên Thi dứt khoát nhất, không biết sợ chết là gì xông thẳng tới, dựa vào nhục thể có tính thôn phệ, hứng chịu được hết công thế hung mãnh của kẻ địch.

Trên Võ Hội Đảo cũng đang diễn ra trận kịch chiến, sự thảm liệt đó xộc thẳng tận trời xanh, dù là hàng nghìn dặm xa cũng cảm nhận được.

Trên nơi cao nhất, Lâm Động và Thất Vương Điện đứng đối diện nhau, ánh mắt cả hai đều đấy sự hung tàn, họ biết dù bên dưới có thảm liệt thế nào thì trận chiến này mới là quyết định. Chỉ cần giải quyết được đối thủ thì sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

Trận chiến này chắc chắn sẽ rất ác liệt!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1267

Huyết Chiến

Nguyên lực hùng hồn vô tận cuộn trào trên không trung.

Lâm Động đứng trên không, lôi phong bùng nổ quanh người, ánh mắt sắc lạnh đến kinh người nhìn chăm chăm Thất Vương Điện. Thất Vương Điện lúc này phía sau cũng có ma khí đầy trời trào dâng.

Thất Vương Điện có cảm tri kinh người, vừa nhìn là biết được thực lực của Lâm Động, ánh mắt loé lên chút kinh ngạc, tiểu tử này tu luyện sao có thể nhanh như vậy, chỉ trong mấy tháng đã là Luân Hồi Cảnh.

- Ta đang nghĩ sao ngươi có dũng khí chống đối bản điện, thì ra đã là Luân Hồi Cảnh.

Thất Vương Điện cười khảy.

Lâm Động nghe thế nhếch mép cười, không nói gì, chỉ nắm chặt tay, tử kim quang bùng nổ, thân thể phình to lên.

Grào!

Tiếng long ngâm vang lên, chỉ thấy hàng vạn con tử kim long bay lượn quanh hắn, sức mạnh đáng sợ đó gần như chấn nhiếp được cả trời đất.

Sau khi Lâm Động bước vào Luân Hồi Cảnh, Thanh Thiên Hóa Long Quyết cuối cùng cũng đại thành, mức độ cường đại của nó, dù Thanh Trĩ có mặt ở đây cũng phải cảm thán.

Thân thể Lâm Động chầm chậm to lên, chỉ thấy bề mặt da hắn bắt đầu biến thành màu tử kim, thấp thoáng còn thấy có vảy mọc ra. Nhục thể của hắn hiện tại có vài phần giống với Hồng Hoang Chủ.

Lâm Động giơ tay ra, vạn đạo tử kim quang ngưng tụ lại trong bàn tay biến thành một cây tử kim long thương. Long thương phủ đầy vảy rồng, mũi thương là cái miệng rồng khổng lồ, răng nanh nhọn hoắt chĩa ra, hàn quang sắc lạnh như có thể xé tan không gian.

Lâm Động tay tử kim long thương, cảm nhận sức mạnh gần như vô cùng tận trong cơ thể, không kìm được gầm lên, kinh lôi cuồn cuộn, đây là lần đầu tiên hắn thi triển sức mạnh đến cực hạn sau khi bước vào Luân Hồi Cảnh. Cảm giác dồi dào đó dường như chỉ cần một quyền cũng khiến bầu trời vỡ vụn.

Chiến ý dâng lên trong đôi mắt màu tử kim của Lâm Động, hắn hìn Thất Vương Điện, lúc này hắn rất muốn cuộc chiến đấu đẫm máu!

- Hừ!

Thất Vương Điện hừ lạnh, chỉ thấy hai tay hắn buông xuống, ma khí bùng nổ trong lòng bàn tay, cánh tay dần dài ra, đen sì như thép, móng tay dài đến ba thước giống như lưỡi kiếm sắc nhọn. Móng tay khẽ ma sát phát ra âm thanh chói tai.

- Muốn đấu với bản điện, vượt qua hai lần Luân Hồi Kiếp đã rồi nói!

Hàn quang loé lên trong mắt Thất Vương Điện, thân hình khẽ động rồi xuất hiện phía sau Lâm Động một cách quỷ dị, móng tay nhọn sắc nhanh như điện rạch tan không gian, nhằm lưng Lâm Động đâm tới nhanh như chớp.

Phập!

Móng tay với ma khí kinh người xuyên qua người Lâm Động, nhưng không hề có máu chảy ra, thân ảnh đó ngược lại nhạt dần đi.

Đánh hụt, đồng tử Thất Vương Điện co nhỏ lại, rồi hắn quay phắt lại, đâm móng tay ra.

Keng!

Tử kim long thương cùng với sức mạnh hùng hồn đánh lên bàn vuốt, sóng năng lượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường khiến không gian như biến dạng.

Lâm Động tay cầm long thương, vảy trên người lấp lánh ánh sáng, ánh mắt lạnh băng nhìn Thất Vương Điện, cánh tay rung lên, chỉ thấy long thương đột nhiên toả sáng. Long thương chấn động, biến thành vô số đạo thương ảnh, điên cuồng bắn về phía Thất Vương Điện.

Mỗi đạo thương ảnh đều mang sắc mạnh đáng sợ có thể giết chết một cường giả Luân Hồi Cảnh.

Thất Vương Điện thấy thương ảnh cuồng bạo đó, thân thể bùng phát ma khí, Ma Hoàng Giáp hiện ra.

Keng keng!

Thương ảnh cuồng bạo hung hăng đâm lên Ma Hoàng Giáp, Thất Vương Điện bị đánh bật bay ra sau, trên Ma Hoàng Giáp cũng xuất hiện những vết lỏm nhỏ.

- Sức mạnh đúng là cũng tăng tiến không ít.

Thất Vương Điện nhìn vết lõm trên Ma Hoàng Giáp, trán nhíu lại. Lần trước, Lâm Động dựa vào sát chiêu lớn nhất mới gây chút tổn thương cho Ma Hoàng Giáp, nhưng không ngờ lúc này công thế của Lâm Động lại vượt qua được Ma Hoàng Giáp khiến thân thể hắn bị chấn động, dù rằng thương thế này chẳng là gì.

Xoẹt!

Lâm Động cũng không đáp lại, ngân quang trên cơ thể lấp lánh, rồi xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Thất Vương Điện, long thương trong tay hung hăng đâm xuống đỉnh đầu hắn ta.

Keng!

Cánh tay được phủ bởi Ma Hoàng Giáp giơ lên chặn đứng long thương, nhưng sức mạnh kinh người của nó khiến hắn phải rụt người một chút.

Hừ!

Mắt Thất Vương Điện loé hàn quang, móng tay sắc lạnh vẽ lên một đường cong xoẹt qua ngực Lâm Động.

Chỗ vảy rồng mà móng tay Thất Vương Điện quét qua toé lửa, để lại trên ngực Lâm Động một vệt máu dài, máu tươi rỉ ra theo mép vết thương.

Cảm giác đau đớn từ ngực không hề khiến sắc mặt Lâm Động thay đổi chút nào. Ngược lại, trong mắt hắn lại loé lên hung quang khát máu, hai cánh tay toả ánh sáng kỳ dị, biến thành trạng thái giống như dịch thể.

Trên cánh tay đó dường như có phù văn cổ xưa hiện lên, lan toả một thứ sức mạnh huyền diệu.

Thất Vương Điện thấy đôi cánh tay dịch thể lan toả năng lượng của tổ phù, thân thể khẽ động, biến thành một đạo khói đen lùi về sau. Hắn biết sức mạnh của tổ phù, đương nhiên sẽ không ngu ngốc để Lâm Động đánh trúng.

- Trốn được không?

Lâm Động nhếch môi cười khảy, chỉ thấy ngân quang toả sáng trên cánh tay, hai tay như chui vào không gian, biến mất một cách quỷ dị.

Thất Vương Điện thấy hai tay Lâm Động biến mất thì đồng tử co lại. Nhưng không đợi hắn có phản ứng thì không gian phía trước hắn tách ra, hai bàn tay

dịch thể đánh mạnh lên ngực hắn.

Binh!

Âm thanh trầm đục vang lên, Thất Vương Điện bay ngược ra sao, ma khí trên cơ thể trở nên hỗn loạn, Ma Hoàng Giáp trước ngực hắn xuất hiện hai vết chưởng ẩn sâu.

- Không Gian Tổ Phù?!

Thất Vương Điện bị trúng công kích quỷ dị, sắc mặt thay đổi.

- Chúc mừng ngươi đã đoán đúng!

Hàn quang loé lên trong mắt Lâm Động, hạ thủ không chút lưu tình, chỉ thấy bàn tay hắn lại xuyên qua không gian, rồi thò ra ở không gian quanh Thất Vương Điện, công thế xuất quỷ nhập thần khiến hắn ta không thể đề phòng.

Đối mặt với công thế quỷ dị đó, Thất Vương Điện nhất thời không kịp trở tay, chỉ có thể dựa vào sức phòng ngự của Ma Hoàng Giáp chống lại công thế từ bốn phương tám hướng.

Trên hòn đảo cũng diễn ra trận chiến ác liệt, nhưng không ít người lén nhìn lên trời, vi họ biết đó mới là nơi quyết định thắng bại của cuộc chiến này.

Khi thấy Lâm Động đẩy Thất Vương Điện vào thế hạ phong, cùng với sự mừng rỡ là cảm giác chấn kinh. Đương nhiên họ có thể cảm nhận được thực lực của Thất Vương Điện tuyệt đối hơn xa cường giả Luân Hồi Cảnh bình thường. Nhưng không ngờ Lâm Động vẫn chống cự được… Có ai ngờ được người thanh niên năm đó chỉ xuất chiến đại diện cho Cổ gia, chỉ mấy năm đã biến thái đến mức này.

Binh!

Lại một quyền nữa đánh lên người Thất Vương Điện, sắc mạnh đáng sợ

khiến hắn lùi sau mấy chục bước, chân bước đến đâu không gian rung chuyển đến đấy.

Thất Vương Điện giậm mạnh chân giữ vững lại cơ thể, hắn nhìn chưởng ấn trên Hoàng Ma Giáp, nộ hoả trên mặt dần thu về.

- Không hổ là người có ba tổ phù..

Thất Vương Điện ngẩng lên, hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên lãnh đạm, nhưng Lâm Động lại cảm nhận được một sự bạo ngược trong đó. Hiển nhiên Lâm Động thật sự đã kích nộ Thất Vương Điện rồi.

- Tuy rất ghét ngươi, nhưng giờ ta không có thời gian chơi đuổi bắt với ngươi!

Hắn bước chân ra, ma khí cuồng bạo bùng nổ, cả không gian rung chuyển. Hai tay hắn biến hoá ấn pháp quỷ dị rồi nhổ ra một ngụm máu đen.

Hắc huyết nhu động biến thành một đạo phù ấn đầu lâu phát ra thứ sức mạnh tà ác khiến người ta lạnh gáy. Sự tà ác đó thậm chí còn hơn cả bản thân Thất Vương Điện.

Grào!

Dị ma bên dưới đột nhiên ngửa lên gào thét, một số dị ma còn quỳ xuống triều bái phù ấn.

Lâm Động thấy thế, ánh mắt có chút thay đổ.

Thất Vương Điện nhìn Lâm Động cười hung hăng:

- Vốn định dùng nó đối phó với Hồng Hoang Chủ, nhưng ngươi đã muốn chết như thế thì ta sẽ giải quyết trước.

Hai tay Thất Vương Điện kết ấn, nắm phù ấn đầu lâu trong tay rồi hắn cũng

quỳ xuống, một luồng ma khí đặc quanh trào ra từ cơ thể rồi biến thành một đạo hắc ảnh mơ hồ trên đỉnh đầu.

Sau khi hắc ảnh đó xuất hiện, nguyên lực trong không gian đều tan đi hết.

Ma khí lan toả, giọng nói khàn khàn của Thất Vương Điện vang lên:

- Ma Hoàng, giáng lâm!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1268

Hư Ảnh Ma Hoàng

Trời đất đột nhiên tối sầm lại, thậm chí vầng mặt trời dường như cũng run rẩy, sợ hãi trốn sau những tầng mây.

Ma khí vô tận cuộn trào trên không trung, cả trời đất dường như rung chuyển dưới đạo ma ảnh khổng lồ đó. Trên mặt biển không thấy bóng dáng con cá nào nữa, thậm chí đến gió biển cũng tĩnh lặng.

Trận chiến ác liệt đang diễn ra trên đảo vào khoảnh khắc này cũng đông cứng lại một cách quỷ dị, vô số ánh mắt kinh hãi ngẩng lên nhìn đạo ma ảnh kia. Một cảm giác sợ hãi không thể hình dung trào dâng khiến sắc mặt ai cũng trắng bệch.

Ma ảnh ấy dường như là chúa tể của thế giới khác, nó đến với một tư thái ngang ngược, không một ai trên thế gian này có thể chống lại.

- Dị Ma…Hoàng?

Lâm Động cũng chấn động nhìn ma ảnh ấy, lẽ nào đây là dị ma trong truyền thuyết mà chỉ có Phù Tổ mới đối phó được?

- Đây chỉ là hư ảnh của Dị Ma Hoàng mà thôi, Dị Ma Hoàng năm đó bị chủ nhân của ta đánh ra khỏi khe hở Vị Diện, phong ấn lại cùng với khe hở. Tên Dị Ma Vương này sao triệu hoán được. Bên trong đạo phù ấn đầu lâu kia chỉ có một sợi tóc của Dị Ma Hoàng.

Lúc này, Nham lên tiếng.

- Hư ảnh của Dị Ma Vương?

Lâm Động khựng người, rồi hít vào một hơi khí lạnh, chỉ một sợi tóc đã có khí thế như vậy, nếu là chân thân của Dị Ma Hoàng thì sẽ khủng bố đến mức nào?

- Khặc khặc, Lâm Động, bây giờ là giờ chết của ngươi rồi!

Bên dưới hư ảnh của Dị Ma Hoàng, Thất Vương Điện ánh mắt đầy hung hăng nhìn Lâm Động cười, rồi thủ ấn bỗng thay đổi.

Uỳnh!

Ngay lúc ấy, chỉ thấy đạo hư ảnh Dị Ma Hoàng chầm chậm giơ tay lên rồi khẽ đập xuống Lâm Động.

Ma thủ đánh xuống, không hề có bất cứ dao động kinh người nào, nhưng Lâm Động lại có cảm giác nguy hiểm đến cực điểm. Hắn định tránh đi nhưng kinh hãi nhận ra không gian xung quanh như đã bị cấm cố, không thể động đậy được gì.

- Đáng chết!

Lâm Động thầm chửi, đôi mắt vốn đen thẳm đột nhiên loé ngân sắc. Ngân quang bùng nổ, không gian lực được thi triển đến cực hạn.

Phù!

Ma thủ đánh xuống, đi đến đâu nguyên lực ở đó biến thành hư vô, rồi trước ảnh mắt hung hăng của Thất Vương Điện, ma thủ đánh lên người Lâm Động.

Ma thủ lướt qua, chỗ Lâm Động đứng lúc nàykhông một bóng người, vô số cường giả sắc mặt biến đổi, lẽ nào Lâm Động cũng đã tan thành hư vô?

- Không Gian Tổ Phù sao? Cũng khá phiền phức.

Thất Vương Điện thấy vậy chau mày, rồi nhìn về phía xa. Ở đó không gian

méo mó, Lâm Động hiệnr a, nhưng hắn lúc này trán cũng đổ mồ hôi lạnh, nếu vừa rồi chậm một khắc thôi e là bị đánh trúng rồi.

Tuy bị đánh trúng cũng không đến nỗi mất mạng nhưng tuyệt đối sẽ bị trọng thương.

- Lần này sẽ không cho ngươi thoát đâu.

Thất Vương Điện cười lạnh, thủ ấn biến hoá, chỉ thấy hư ảnh Ma Hoàng lại đưa tay lên, bàn tay hắc ám như che khuất cả bầu trời đánh xuống Lâm Động.

Grào!

Ánh mắt Lâm Động loé hung quang rồi gầm lên, tiếng long ngâm vang vọng, vô số đạo tử kim long cuộn trào. Tử kim long không ngừng ngưng tụ, rõ ràng Lâm Động cũng đã thúc động nguyên lực lên đến mức cao nhất, chớp mắt đã có tới một vạn năm nghìn con tử kim long.

Một vạn năm nghìn con tử kim long quấn quanh người Lâm Động, khí thế vô cùng kinh người.

Uỳnh!

Sắc mặt Lâm Động lạnh băng, tử kim long thương trong tay bay vút đi, một vạn năm nghìn con tử kim long bay theo sau, xông thẳng về phía hư ảnh Ma Hoàng.

- Ha ha, trước mặt Hoàng ngươi vẫn còn dám phản kháng, không biết lượng sức!

Thất Vương Điện thấy thế cười lớn, lúc ấy ma thủ của hư ảnh đã chạm tới hơn một vạn con tử kim long. Nhưng không hề có bất cứ âm thanh lớn nào nổ ra, ma thủ khổng lồ ngừng một chút rồi mọi người nhìn thấy, hàng vạn con tử kim long biến thành hư vô.

Hư ảnh Ma Hoàng khủng bố đến mức đó đấy!

Trên đảo, ở chiến tuyến của Cổ gia, Cổ Mộng Kỳ và Cổ Yên thấy thế gương mặt lộ vẻ kinh hãi, tay nắm chặt lại nhìn về thân ảnh gầy gò kia.

Lâm Động thấy công kích đó cũng không có hiệu quả thì thần sắc trở nên nặng nề, hắn hít sâu một hơi, đưa bàn tay ra, lôi quang lập tức bùng nổ.

Lôi quang cuồn cuộn, cây cung lôi đình đầy sức mạnh hiện ra, Lâm Động kéo một cái, một mũi hắc tiễn dần ngưng tụ.

Thất Vương Điện thấy cuối cùng Lâm Động dùng đến lôi cung hắc tiễn đã từng đả thương hắn, đồng tử co lại, rồi hắn cười khảy, hắn không tin Lâm Động có thể công phá hư ảnh Ma Hoàng!

- Bản điện sẽ cho ngươi biết thế nào là sợ hãi và tuyệt vọng thực sự!

Thất Vương Điện hằm hè nhìn Lâm Động.

Lâm Động không bận tâm đến ánh mắt ấy, cung đã giương lên thành hình mãn nguyệt, mũi hắc tiễn khẽ rung lên rồi ánh sáng hỗn độn trào dâng từ nơi thần bí phủ quanh mũi hắc tiễn.

Nguyên lực hùng hồn quanh người hắn đột nhiên biến mất, hắn lúc này tựa như một người bình thường vậy.

Vẻ ngoài tuy rất bình thường như mọi người trên đảo đều mơ hồ cảm nhận được cơn sóng dữ dội đằng sau sự tĩnh lặng ấy.

Thứ sức mạnh ấy chắc chắn khiến cả trời đất phải rung chuyển.

Tất cả mọi người nắm chặt tay, ai cũng cảm nhận được sự lợi hại của công thế này, nhưng như thế liệu có đối phó được hư ảnh của Ma Hoàng không?

Nếu Lâm Động thất bại thì sĩ khí của vô số cường giả trên đảo sẽ giảm sút,

khó lòng chống cự được công thế của dị ma, và như thế ở đây thực sự sẽ máu chảy thành sông.

Phù!

Lâm Động thở ra một làn hơi trắng, tinh quang chói loà loé lên trong mắt.

Tay đang giữ dây cung bỗng thả ra.

Vút!

Hắc tiễn bay đi, vẫn không hề có chút dao động năng lượng nào nhưng tốc độ nhanh không thể hình dung nổi. Mọi người chỉ thấy một đạo hắc quang lướt qua rồi thấy mũi hắc tiễn đó đã bắn lên ma thủ của hắc ảnh Ma Hoàng.

Không gian dường như đông cứng ngay lúc ấy.

Hắc tiễn và ma thủ gặp nhau, nhưng lần này ma thủ không chiếm ưu thế áp đảo như lần trước nữa, mũi hắc tiễn dường như mang một luồng sức mạnh vô hình chống cự lại sức mạnh của ma thủ.

Không hề có tiếng nổ nào, cũng không có sóng xung kích đáng sợ, nhưng ai cũng cảm nhận được sự khủng bố của sự đối đầu ấy.

Thất Vương Điện cũng nhìn chăm chăm vào cục diện đó, hắn nghiến răng, mắt loé lên sự hung hăng, tay đấm mạnh lên ngực, một ngụm máu đen đặc quánh phun ra, bay vào trong hư ảnh Ma Hoàng.

Sau khi tinh huyết bay vào, chỉ thấy hư ảnh Ma Hoàng dường như trở nên rõ ràng hơn, ánh mắt mơ hồ có hồng quang xuất hiện.

- Phá!

Thất Vương Điện quát lên.

Uỳnh!

Sau tiếng quát đó, ma thủ đột nhiên nắm lại, mũi hắc tiễn xuất hiện vết rạn, cuối cùng nổ tung.

Ngay lúc ấy, sắc mặt của vô số người bên dưới trở nên trắng bệch, lẽ nào vẫn thua sao?

Phụt!

Hắc tiễn tiêu huỷ, Lâm Động phụt máu tươi, thân thể loạng choạng lùi sau mấy chục bước, rõ ràng cũng đã bị thọ thương.

- Ha ha!

Thất Vương Điện cười lớn, mái tóc dài xoã ra nhìn rất đáng sợ. Hắn nhìn Lâm Động, cười hung hăng:

- Công thế mạnh nhất của ngươi cũng thất bại rồi, ngươi làm được gì nữa đây?

Thế nhưng Lâm Động chỉ bình tĩnh quệt máu nơi khoé miệng, ngẩng lên nhìn Thất Vương Điện cười:

- Sức mạnh vậy vẫn chưa đủ sao… Dứt tiếng cươi, hắn lại chầm chậm kéo dây cung, máu tươi chảy ra, cuối cùng hắc quang ngưng tụ, màu của mũi hắc tiễn này tối hơn trước.

- Vẫn chưa nản lòng sao? Xem ra ngươi cũng không còn chiêu nào nữa nhỉ?

Thất Vương Điện thấy Lâm Động lại kéo cung, cười chế giễu.

Lâm Động mặc kệ hắn, hai mắt nhắm lại, tâm thần chìm sâu vào nơi sâu nhất trong trái tim, thứ cảm ứng đó hắn phải cảm nhận rõ hơn… Sức mạnh thần bí đó…vẫn chưa đủ.

- Sức mạnh đó…hãy ra đi!

Dường như trong đầu Lâm Động có một giọng nói trầm thấp vang lên, ý thức của hắn lúc này lặng lẽ phiêu đãng trong không gian.

Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, rốt cuộc là ở đâu… Ý thức phiêu dật, bất tri bất giác ý thức của Lâm Động trở nên mơ hồ, nhưng trong khi ấy, trong tim hắn lại rõ ràng như tấm gương, một thứ cảm ngộ dần lan toả.

Ý thức đột nhiên rơi vào hỗn độn, thứ cảm giác đó giống như thai nhi nằm trong cơ thể mẹ, khiến người ta chìm đắm không muốn tỉnh lại.

Có điều, ước muốn mãnh liệt từ cơ thể lại khiến ý thức thoát khỏi sự chìm đắm đó. Rồi dường như có một giọng nói vọng ra từ trong ý thức của hắn, cuối cùng chui vào hỗn độn.

- Đưa sức mạnh của ngươi cho ta!

Trong sự hỗn độn, dường như có tiếng sấm trầm đục vang lên, ý thức Lâm Động nhanh chóng tan đi… Hai mắt đột nhiên mở ra, từ sâu trong đôi mắt loé lên ánh sáng hỗn độn.

Dường như có chùm sáng hỗn độn vô số người nhìn thấy được bắn lên mũi hắc tiễn, khiến mũi hắc tiễn trở thành hỗn độn tiễn.

Khoé miệng Lâm Động dần nhướn lên, hắn nhìn Thất Vương Điện cười rồi thả tay ra.

Hỗn độn tiễn đem theo sức mạnh thần bí bay qua không gian trước mắt mọi người đang nín thở quan sát.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1269

Hỗn Độn Tiễn

Một đạo hỗn độn quang bay qua bầu trời, tia sáng lúc này giống như khi thế giới vừa được sinh ra, mang vẻ thần bí đến cực điểm.

Khi mũi trường tiễn được hỗn độn quang bọc quanh lao vút ra, đồng tử Thất Vương Điện co nhỏ lại, ngay sau đó ánh mắt cũng tràn lên sự dữ dằn.

- Ngươi đi chêt đi!

Chỉ thấy hắn chắp hai tay lại vẽ ra vô số đạo ấn pháp quỷ dị, quát lên:

- Diệt thế chi thủ!

Trong đôi mắt mơ hồ của ma ảnh, hồng quang dần ngưng tụ, ma thủ của Ma Hoàng dường như trở nên thực chất hơn. Trong bàn tay trào dâng ma khí tà ác đến cực điểm, thứ ma khí đó dù là cường giả Luân Hồi Cảnh chạm phải cũng sẽ mất mạng.

Xoẹt!

Ma Hoàng đưa tay ra, trước vô số ánh mắt căng thẳng đến nín thở, đánh mạnh lên mũi trường tiễn không hề có gì nổi bật kia.

Một âm thanh u u quỷ dị vang lên, gợn sóng nangw lượng không ngừng lan toả, cuối cùng bao phủ cả bầu trời trong phạm vi hàng vạn trượng.

Ở trung tâm, ma thủ và trường tiễn vẫn ở thế giằng co, có điều, mũi trường tiền không hề lay động, thậm chí thân tiễn cũng không hề rung động chút nào.

Grào!

Thất Vương Điện thấy thế, ánh mắt càng thêm hung hăng, gầm lên một tiếng, hung quang loé lên, một cánh tay đột nhiên xuất hiện có vô số đường vân hiện ra, máu tươi đen ngòm không ngừng thấm ra từ đó rồi nhanh chóng lan ra cả cánh tay.

- Khặc khặc, chơi với bản điện không sợ chơi đến chết sao?

Mặt Thất Vương Điện biến dạng, hắn cười nham hiểm, cánh tay đầy đường vân kia đột nhiên nổ tung, máu đen cùng với một số viên kết tinh bay ra cuối cùng chui vào ma thủ.

Sau khi máu tươi chui vào, ma thủ trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí trên bàn tay cũng xuất hiện phù văn quỷ dị.

Vô số cường giả dưới đảo nhìn thấy thế sắc mặt đều tái trắng, Thất Vương Điện vì muốn giết Lâm Động mà tự bảo cả một cánh tay… Lần này, mũi trường tiễn ngưng tụ năng lượng mạnh nhất của Lâm Động lẽ nào lại sẽ bị phá tan?

Mấy người Cổ Mộng Kỳ siết chặt tay, ánh mắt đầy căng thẳng và lo lắng. Nếu Lâm Động thất bại thì sĩ khí sẽ giảm thảm hại.

- Lâm Động, cố lên….

Cố Yên nắm chặt tay, lẩm nhẩm.

Đứng trước ma thủ của Ma Hoàng, Trường tiễn khẽ rung lên.

Thế nhưng sắc mặt của Lâm Động lại dần trở nên bình tĩnh, hắn hít sâu một hơi, khẽ nói:

- Thái thượng, phá ma!

Uỳnh!

Lúc này hỗn độn trường tiễn rung mạnh, hỗn độn quang bùng phát, trước thứ ánh sáng đó, ma thủ đã bị chặn đứng.

Ma thủ bị chặn lại, sắc mặt Thất Vương Điện cũng thay đổi, nhìn mũi hỗn độn tiễn vững như núi, sự bất an bỗng trào dâng.

Mũi trường tiễn này dường như không giống trước.

Trong lúc ấy, mũi trường tiễn đột nhiên phát ra âm thanh trong trẻo rồi hỗn độn quang thu hết về trong mũi tên.

Ầm ầm!

Lúc này mũi tên trở nên lóng lánh, toả ra một thứ nnăg lượng thần bí mà cổ xưa, trái ngược hẳn với năng lượng tà ác của ma thủ.

Đuôi mũi tên không ngừng rung lên, rồi đầu mũi tên dường như hiện lên một tia dị quang rồi bắn đi!

Phập!

Ánh sáng cuộn trào, ma thủ đột nhiên bùng phát ma khí định chặn trường tiễn lại. Nhưng trường tiễn lúc này như được thần linh trợ giúp, hỗn độn quang xé tan ma khí đặc quánh gần như thực chất, trước bao ánh mắt chấn kinh, xuyên qua ma thủ của Ma Hoàng rồi thuận theo cánh tay của hắn, thế như chẻ tre bay vút đi, xuyên tiếp qua trán hắn.

Vút!

Trường tiễn xuyên qua trán Ma Hoàng, cuối cùng bắn lên chín tầng mây, ánh sáng giống như con cự long toả ra thứ ngạo ý không gì sánh được.

Bùm bùm bùm!

Từ bên trong hư ảnh Ma Hoàng vọng ra những tiếng nổ trầm thập, rồi thân

thể khổng lồ củ hắn nổ tung trước bao ánh mắt kinh hãi của dị ma.

Thất Vương Điện sững sờ nhìn hư ảnh Ma Hoàng nổ tung, phù ấn đầu lâu trong tay cũng vỡ tan biến thành cát bụi.

Phụt!

Thất Vương Điện phụt máu, hắn không thể tin nổi, hư ảnh Ma Hoàng đã bị Lâm Động phá huỷ sao?

- Sao có thể như vậy?

Thân thể hắn run lên, ánh mắt có chút kinh hãi nhìn Lâm Động với cây lôi cung trong tay, sắc mặt có phần tái nhợt. Cảnh tượng này rõ ràng đã vượt khỏi dự liệu của hắn.

Vô số cường giả trên đảo thấy vậy đầu tiên sững người rồi hoan hô vang trời. Sau khi hư ảnh Ma Hoàng bị phá huỷ, thứ áp lực đáng sợ cũng biến mất, sĩ khí của mọi người lập tức tăng vọt.

Cổ Mộng Kỳ và Cổ Yên nhìn nhau, đều nhận ra sự vui mừng trong mắt đôi phương.

Lâm Động nghe thấy tiếng hoan hô của mọi người, lôi cung dần tan đi. Cũng may giờ hắn đã là Luân Hồi Cảnh, nếu không sự tiêu hao quá lớn như vậy, dù có Thôn Phệ Tổ Phù cũng khó lòng giúp hắn gắng gượng nổi.

- Giờ ngươi còn thủ đoạn nào không?

Lâm Động nhìn về phía Thất Vương Điện, sắc mặt hắn ta lúc này trắng bệch, ma khí hỗn laonj, rõ ràng đã bị trọng thương, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để đánh chó rơi vào đường cùng.

Thất Vương Điện thấy ánh mắt của Lâm Động, đồng tử co lại, nghiến răng. Tên tiểu tử này mỗi lần gặp là lại thêm phần khó đối phó, vừa rồi nếu không phải

có hư ảnh Ma Hoàng thì có lẽ hắn đã nguy hiểm rồi.

Uỳnh!

Lúc ấy, quanh người Lâm Động lại hiện ra hàng vạn con tử kim long, tiếng long ngâm vang trời, thân hình hắn khẽ động, không gian biến dạng, rồi hắn xuất hiện ngay phía trước Thất Vương Điện, không hề nương tình, quyền ảnh tung ra tới tấp, vô số đạo long quyền mang sức mạnh kinh người đánh lên Thất Vương Điện.

Binh binh binh!

Thất Vương Điện đã bị trọng thương, khí tức bất ổn, phòng ngự tạo ra từ ma khí bị công thế ngang ngược của Lâm Động đánh tan, cuối cùng nắm đấm mạnh mẽ của Lâm Động oanh kích lên người hắn.

Sức mạnh đáng sợ bùng nổ, Thất Vương Điện bị đánh bay ra sau, máu tươi trên cánh tay không ngừng tuôn trào, Ma Hoàng Giáp trên người tối đen không còn ánh sáng nữa, quyền ấn hiện chi chít trên người.

Thất Vương Điện lúc này gần như hoàn toàn không còn khả năng đánh trả.

Thất Vương Điện hộc máu, mặt méo mó nhìn Lâm Động, ánh mắt oán độc như muốn thiêu cháy Lâm Động.

- Đi gặp Cửu Vương Điện đi!

Lâm Động cười, lại xuất hiện phía trước Thất Vương Điện, tay nắm lại, vạn con tử kim long ngưng tụ biến thành cây long thương, không chút nương tình nhằm cổ họng Thất Vương Điện đâm tới.

- Thì ra ngươi đã giết Cửu Vương Điện!

Thất Vương Điện nghe thế sắc mặt lập tức biến đổi.

Lúc này long thương đã đến gần, nhưng khi sắp đâm tới thì Lâm Động lại nhận thấy nụ cười quỷ dị của Thất Vương Điện.

- Tiểu tử ngươi…thật khó đối phó. Nhưng giết được ngươi thì cũng coi như miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Thất Vương Điện cười quỷ dị, rồi hắn giơ cánh tay còn lại ra tóm lấy long thương, sức mạnh đáng sợ đó đâu còn sự hư nhược vừa rồi.

Lâm Động thấy thay đổi quỷ dị đó, đồng tử co lại, sự bất an trào dâng, ngân quang hiện lên định rút lui.

- Muốn chạy sao?

Thất Vương Điện cười, thân thể hắn nhu động, rồi hai cánh tay thò ra, chúng kết thành ấn pháp quỷ dị, ma khí đặc quánh đánh lên ngực Lâm Động.

Binh!

Bầu trời như rung chuyển, rồi mọi người kinh hãi nhìn thấy Lâm Động vừa rồi còn chiếm ưu thế giờ hộc máu bay ra sau, ngực lõm xuống, rõ ràng đã bị trọng thương.

Phụt!

Lâm Động hộc máu, hắn vội lấy lại thăng bằng, ánh mắt lạnh băng nhìn Thất Vương Điện, bên trong thân thể hắn ta dường như ẩn tàng thứ gì đó.

- Ha ha, nhục thể cũng mạnh thật. Chịu đòn của ba bọn ta mà vẫn sống được?

Từ trong cơ thể Thất Vương Điện đột nhiên có tiếng cười, ma khí tràn ra biến thành hai ma ảnh khác đứng bên cạnh.

Một tên thân thể cao lớn, một tên thấp bé hơn, chúng đang cười nhìn Lâm Động đầy sát ý.

- Để ta tự giới thiệu, tại hạ Ma Ngục Bát Vương Điện.

Kẻ cao lớn cười.

- Hình như ta gặp tiểu tử ngươi rồi. Ngươi chính là tên đã có truyền thừa của Thôn Phệ Chủ đúng không?

Ma ảnh kia quét mắt nhìn Lâm Động cười, dáng vẻ hắn rất quen, thi ra là Thập Vương Điện.

Trong cơ thể Thất Vương Điện lại chứa hai Vương Điện khác!

Rõ ràng đây là chiêu dùng để đối phó với Hồng Hoang Chủ nhưng đã bị Lâm Động buộc phải ra mặt.

Tiếng hoan hô lập tức ngừng lại, không ít người thân thể run lên, chỉ một Thất Vương Điện đã khó đối phó như vậy, giờ lại xuất hiện thêm hai tên nữa không hề thua kém hắn sao?

Thế này thì đánh thế nào được?

Lâm Động quệt máu khoé miệng, ánh mắt tối lại, đám dị ma thật giảo hoạt, lần này phiền phức thật rồi.

Với thực lực Lâm Động hiện nay, đối phó với một Thất Vương Điện đã là cực hạn, thêm hai tên nữa thì… - Nhưng dù thế nào, muốn đến Hồng Hoang Tháp thì phải bước qua xác tiểu gia ta đã.

Lâm Động cười, cục diện bây giờ chỉ còn cách liều chết mà thôi.

- Ha ha.

Ba kẻ kia cười, cũng không nói gì, định cùng ra tay trừ bỏ hiểm hoạ là Lâm Động.

Thế nhưng đúng lúc đó không gian đột nhiên lạnh băng, hàn khí lan toả khiến ma khí cũng dần đông cứng.

Lâm Động cũng cảm nhận được luồng hàn khí ấy, sắc mặt biến đổi, vội nhìn xuống. Chỉ thấy lớp băng đột nhiên vỡ tan, một thân ảnh màu lam dần bước ra, phía sau là ba bức tượng băng lấp lánh ánh hàng quang.

Nàng đứng trên luồng hàn khí, ánh mắt lạnh băng không chút cảm xúc nhìn ba tên Vương Điện, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Muốn giết huynh ấy? Ta không đồng ý!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1270

Ứng Hoan Hoan Ra Tay

Hàn khí lan toả bao trùm cả trời đất, trước thứ hàn khí đó, dù là ma khí tà ác hay nguyên lực hùng hồn đều dần đông cứng cả lại.

Biến cố đột ngột này khiến tất cả mọi người đều giật mình, vô số ánh mắt nhìn về nơi hàn khí lan toả. Chỉ thấy Ứng Hoan Hoan chậm rãi bước ra, mỗi bước chân nàng chạm xuống hàn khí đều kết thành một bông băng liên.

Phía sau nàng là ba bức tượng lấp lánh hàn quang, là ba Chân Vương đã vượt qua một lần Niết Bàn Kiếp, hiện giờ chúng đã hoá thành tượng băng cả rồi.

- Đây… Mọi người nhìn cảnh tượng đó, hàn khí lan toả từ cơ thể Ứng Hoan Hoan thậm chí còn vượt qua cả Lâm Động. Điều này khiến cơ mắt họ co giật, lúc này mới nhận ra, thì ta người mạnh nhất không phải Lâm Động mà là nữ tử lạnh lùng vẫn đứng cạnh hắn ta.

- Ngươi… Ba người bọn Thất Vương Điện thấy vậy cũng đại kinh. Chúng nhìn Ứng Hoan Hoan, rồi dường như nghĩ ra điều gì, đồng tử co lại, gương mặt đầy kinh hãi:

- Ngươi là Băng Chủ?

Băng Chủ, ở thời Viễn Cổ chỉ đứng sau Phù Tổ, đã có vô số Dị Ma Vương đã biến thành bụi băng dưới tới nàng, thậm chí Thiên Vương Điện mạnh nhất của Ma Ngục cũng bị trọng thương trong trận chiến cuối cùng năm ấy.

Cái tên này cũng có sức uy hiếp đáng sợ đối với dị ma.

Ứng Hoan Hoan lạnh lùng nhìn ba người bọn Thất Vương Điện, tay khẽ nắm lại, cả ba bức tượng phía sau bùm một tiếng nổ tung thành những mảnh vụn bay tứ tán.

Ba người bọn Thất Vương Điện nhìn mà khoé mặt co giật, không ngờ ba Chân Vương trong tay Ứng Hoan Hoan lại yếu ớt đến vậy.

Cuối cùng Ứng Hoan Hoan đến trước mặt Lâm Động, nàng nhìn gương mặt tái đi của hắn. Nam nhân này cứ thích ôm việc gian nan nhất về mình, đôi khi quá ngông, quá bá đạo, nhưng như vậy luôn khiến trái tim lạnh băng của nàng có chút hơi ấm bao phủ.

- Hoan Hoan?

Lâm Động chay mày nhìn Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười với hắn, bàn tay mát lạnh chạm vào người hắn, vết thương xuất hiện lớp vảy băng, một luồng sức mạnh lạnh lẽo truyền vào cơ thể chỉnh lại phủ tạng bị chấn động cho hắn.

- Cứ giao chúng cho muội.

Ứng Hoan Hoan khẽ vuốt mặt Lâm Động:

- Huynh không thể để muội cứ giương mắt nhìn huynh bị đánh cho thành thế này mà không hành động gì chứ? Nghĩ như vậy là ích kỷ đấy.

Lâm Động khựng người, lầm bầm:

- Ta rất ích kỷ.

- Muội rất thích sự ích kỷ này của huynh.

Ứng Hoan Hoan cười, nhìn Lâm Động nói:

- Nhưng lần này, dù huynh có đánh muội, mắng muội thì muội cũng sẽ không đứng một bên mà nhìn nữa đâu.

Lâm Động cũng nhìn Ứng Hoan Hoan, nụ cười của nàng mang sự kiên định không gì suy chuyển nổi, cuối cùng hắn khẽ thở dài:

- Cẩn thận một chút.

Ứng Hoan Hoan thấy Lâm Động gật đầu thì cười, khẽ gật đầu rồi quay người lại, ánh mắt nhìn bọn Thất Vương Điện dường như khiến không khí cũng đông cứng lại.

Chúng thấy ánh mắt đó của Ứng Hoan Hoan, khoé mặt co giật, bất giác thối lui một bước, dù sao thì tên tuổi của Băng Chủ đã quá vang dội rồi.

- Không cần phải sợ, đó không phải Băng Chủ thật sự, chẳng qua là luân hồi chuyển thế mà thôi, sắc mạnh vẫn chưa hồi phục hoàn toàn!

Thất Vương Điện nghiến răng nói.

Nghe vậy, Bát Vương Điện và Thất Vương Điện gật đầu, ánh mắt tối tăm nhìn Ứng Hoan Hoan:

- Vừa hay, nhân lúc sức mạnh của ả chưa hồi phục giết luôn đi!

- Chỉ sợ ba con chuột các ngươi không làm nổi!

Ứng Hoan Hoan đưa tay ra, hàn khí kết lại trên từng đầu ngón tay thành bông băng liên, nàng lạnh lùng nhìn ba bọn Thất Vương Điện.

- Hừ, vậy cứ thử xem!

Ba người bọn Thất Vương Điện nhìn nhau, hàn ý tràn lên trong mắt, rồi cùng bước chân ra. Ba luồng ma khí cuộn trào, khí tức Thất Vương Điện yếu nhất, rõ ràng là do bị Lâm Động đánh trọng thương.

Nhưng dù vậy, khí tức của cả ba cũng bạp phát cũng rất kinh người. Ma khí như làm làn sóng vạn trượng nổi lên, đứng xa nghìn dặm cũng nhìn thấy rõ ràng.

Grào!

Tiếng gầm thét trầm đục vọng ra từ ba kẻ đó, hung quang loé lên, thủ ấn biến hoá, chỉ thấy ba đạo ma khí hàng vạn trượng bắn ra, nhanh như chớp lao về phía Ứng Hoan Hoan.

Ma khí đặc lại như nước, sức mạnh tà ác khiến người ta dựng tóc gáy.

Đối mặt với công thế liên thủ của ba người, Ứng Hoan Hoan chỉ hơi nhướn mày, đến khi ma khí sắp tới thì khẽ giậm chân.

Bùm!

Hàn khí điên cuồng trào dâng, chớp mắt đã biến thành một tấm lá chắn băng băng khổng lồ phía trước. Ba đạo ma khí xông thẳng tới, sức mạnh còn chưa phát ra thì hàn khí bá đạo đã lan toả.

Rắc!

Ba đạo ma khí đông cứng, lớp băng nhanh chóng lan toả quanh ma khí, chớp mắt đã khiến ma khí biến thành ba đạo băng trụ.

- Đáng chết!

Bọn Thất Vương Điện thấy ma khí bị đóng băng thì sắc mặt vô cùng khó coi, thế nhưng làn này không đợi chúng ra tay, Ứng Hoan Hoan nắm tay lại, cả ba cột băng trụ bắn về phía bọn Thất Vương Điện.

Rầm!

Bọn chúng thấy vậy vội vàng dùng toàn lực đỡ chiêu, nắm đấm đầy ma khí đánh lên băng trụ, hai luồng năng lượng đáng sợ khiến băng trụ vỡ tan tành.

Hự!

Tuy băng trụ vỡ tan nhưng Bát và Thập Vương Điện cùng hự lên một tiếng, còn Thất Vương Điện đã bị trọng thương thì sắc mặt càng tái trắng, máu tươi phun ra.

- Lợi hại thật!

Trên đảo, vô số ánh mắt nhìn về thân ảnh màu lam một mình đánh lại ba nhưng vẫn chiếm ưu thế, không ai là không sững sờ. Biểu hiện của Lâm Động đã khiến họ chấn kinh, nhưng không ai có thể ngờ cô gái luôn ở cạnh hắn lại giấu kĩ như vậy.

Ứng Hoan Hoan lạnh băng nhìn bọn Thất Vương Điện. Bước chân khẽ di chuyển đem theo hàn khí dần tới gần bọn chúng. Trong hàng khí dường như có sát ý dâng tràn.

- Liên thủ!

Thất Vương Điện thấy Ứng Hoan Hoan tiến lại thì không khỏi run rẩy, ở thời Viễn Cổ chúng từng giao đấu với Băng Chủ và suýt chết, lúc này nếu không liên thủ thì e là sẽ chết tại đây thật.

Bát và Thập Vương Điện cùng gật đầu.

Ba bọn chúng cùng biến hoá thủ ấn rồi chạm vào nhau, chỉ thấy thân thể chúng nhu động, từng chiếc gai từ từ mọc ra từ cơ thể chúng. Nhìn chúng lúc này giống như ác ma bò ra từ dưới địa ngục vậy.

Phụt!

Máu tươi đột nhiên bắtn ra, huyết dịch đặc quanh ngưng tụ trên không trung rồi biến thành mọt đạo phù ấn quỷ dị màu đen.

Ma ấn phình to với tốc độ kinh người rồi biến to hàng vạn trượng, xung

quanh ma ấn có vô số cánh tay ma thò ra.

Ứng Hoan Hoan ngẩng lên nhìn cái ma ấn mọc ra vô số cánh tay, hàn quang trào dâng trong mắt.

- Vạn ma hội tụ, A Tì Ma Ấn!

Ba người bọn Thất Vương Điện cùng hô lên.

Uỳnh!

Ma ảnh với hàng vạn cánh tay kia rung chuyển rồi bỗng lao xuống, vạn cánh tay quẫy động như muốn xé tan trời đất.

Mặt biển phía dưới nổi những con sóng khổng lồ, tiếng uỳnh uỳnh kinh thiên động địa vang lên.

Lâm Động nhìn công thế khủng khiếp đó mà ánh mắt đầy sự ngưng trọng. Vương Điện của Ma Ngục quả nhiên lợi hại, công thế này có lẽ giết được cường giả vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp.

- Không biết Ứng Hoan Hoan có chặn được không.

Lâm Động lo lắng nhìn thân ảnh mỏng manh kia, tay nắm lại, nguyên lực trào dâng, định nếu có chuyện gì thì sẽ thi triển Không Gian Tổ Phù cứu nàng.

Ứng Hoan Hoan ngẩng lên, chăm chú nhìn A Tì ma ấn, gương mặt không hề có chút dao động nào. Nàng mặc ho kình phong ập tới, y phục bay phần phật, mái tóc dài cũng tung bay theo gió.

Đôi mắt lam lạnh phản chiếu ma ấn khủng bố rồi nhanh chóng to dần, chỉ mấy giây sau, bóng đen khổng lồ đã ập xuống Ứng Hoan Hoan trước bao ánh mắt kinh hãi.

Ứng Hoan Hoan chầm chậm đưa tay ra, ống tay áo rơi xuống lộ ra cánh tay

trắng như ngọc. Ngón tay mở rộng rồi giơ lên khẽ chạm vào ma ấn.

- Vĩnh hằng…đóng băng!

Giọng nói băng lạnh, nhưng khiến người ta vô cùng dễ chịu vang lên. Ma ấn với sức mạnh khủng bố đột nhiên đông cứng.

Rắc!

Đồng tử của tất cả mọi người đều co lại khi thấy từng lớp băng lan ra từ tay Ứng Hoan Hoan, bọc lấy ma ấn với tốc độ kinh người khiến nó biến thành tảng băng khổng lồ.

Ứng Hoan Hoan khẽ giơ tay lên, ngón tay búng nhẹ lên ma ấn.

Bùm!

Chỉ thấy ma ấn ngưng tụ sức mạnh của ba người bọn Thất Vương Điện lập tức vỡ tan như thuỷ tinh mỏng manh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1271

Không Gian Chủ

Mảnh vụn băng bắn xuống như mưa, đằng sau sự hoa lệ đó ẩn chứa thứ sức mạnh đáng sợ khiến người ta run rẩy.

Có ai ngờ được công thể được liên thủ từ ba người bọn Thất Vương Điện lại dễ dàng bị phá như thế.

- Đó chính là sức mạnh của Băng Chủ sao?

Lâm Động nhìn cảnh đó không kìm được nắm chặt tay lại. Thứ sức mạnh ấy đúng là không gì có thể sánh được, chẳng trách mà nàng là người chỉ đứng sau Phù Tổ.

Phụt!

Bọn Thất Vương Điện cũng sững sờ, rồi không kìm được phụt máu, thân thể run rẩy, ma khí xung quanh giảm mạnh, hiển nhiên là bị trọng thương.

Ứng Hoan Hoan mặt không chút cảm xúc nhìn ba người Thất Vương Điện, thân hình khẽ động và xuất hiện phía trước chúng một cách quỷ dị. Hàn khí kinh người lại trào dâng trong lòng bàn tay.

Bọn Thất Vương Điện thấy Ứng Hoan Hoan không hề cho chúng cơ hội lấy hơi, sắc mặt kịch biến, cả ba cùng tách nhau ra mà rút lui!

Phụt!

Hàn khí ngưng tụ trong mắt Ứng Hoan Hoan, tay nàng nắm lại, một cây băng

thương hiện ra, thân hình nàng khẽ động, phân làm ba thân ảnh đuổi theo ba người bọn Thất Vương Điện. Băng thương xuyên thủng không gian nhằm thẳng bọn chúng mà lao tới.

Uỳnh!

Ánh mắt bọn Thất Vương Điện kịch biến, gầm lên một tiếng, ma khí cuộn trào biến thành tấm lá chắn ma khí chặn lại công thế của Ứng Hoan Hoan.

Thế nhưng hàn khí càng đậm đặc hơn trong mắt Ứng Hoan Hoan, băng thương không chút do dự đâm tới, đâm thẳng vào trong ma khí.

Rắc!

Ma khí đặc quánh gần như ngay tức khắc hoá đá, băng thương thế như chẻ trẻ xuyên qua, cuối cùng đâm thẳng lên người bọn Thất Vương Điện.

Phụt!

Bọn Thất Vương Điện bắn ra sau, máu tươi bắn ra điên cuồng, khàn khí trên người lan toả kết thành lớp băng xung quanh chúng.

Phù.

Lâm Động nhìn ba người bọn Thất Vương Điện chỉ trong nháy mắt đã bị kích bại, khẽ thở ra một hơi. Sức mạnh này thật khủng bố, Ứng Hoan Hoan hiện giờ chưa thức tỉnh hoàn toàn nhưng thực lực đã hơn cả cường giả vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp, thật không biết khi nàng thức tỉnh hoàn toàn thì sức mạnh sẽ đạt đến mức khủng bố thế nào.

Ba người Thất Vương Điện trên lại bị buộc tụ lại với nhau, ma khí không ngừng trào dâng chống lại sự xâm thực của hàn khí. Chúng hiểu rằng, nếu thân thể chúng hoá thành băng thì Ứng Hoan Hoan chỉ cần một ngón tay cũng khiến chúng tan thành tro bụi. Năm đó những cường giả dị ma mạnh hơn chúng cũng đã chết như thế dưới ngón tay trắng trẻo kia.

Ba người bọn chúng nhìn Ứng Hoan Hoan, ánh mắt đều hiện lên sự sợ hãi.

Trong đôi mắt lam lạnh của Ứng Hoan Hoan vẫn không có chút cảm xúc nào, nàng lúc này giống hết như tảng băng thật sự, mọi cảm xúcd đều đông cứng lại dưới lớp băng.

- Các ngươi…đáng chết!

Nàng nhìn bọn Thất Vương Điện lẩm nhẩm, rồi thân hình xuất hiện phía trên chúng, một đạo phù văn cổ xưa hiện ra trong tay rồi biến thành chùm hàn khí bắn thẳng về phía chúng!

Chùm sáng xuyên qua không gian, dường như ngay cả không gian cũng bị thứ hàn khí đó làm cho đông cứng, bọn Thất Vương Điện kinh hãi cảm nhận được không gian quanh mình đã đông cứng, thân thể không động đậy nổi, chỉ biết giương mắt nhìn chùm hàn khí mang theo sức mạnh huỷ diệt bắn tới.

Có điều, khi hàn khí chùm xuống, không gian quanh chúng đột nhiên biến dạng, một hắc ảnh hiện ra.

- Ha ha, Băng Chủ với thân phận của ngươi sao lại ức hiếp tiểu bối như vậy?

Hắc ảnh kia vừa xuất hiện đã cười khẽ, nhưng trong tiếng cười ấy mang sự ngưng trọng và e dè khó che giấu. Hắn đưa tay ra, trong bàn tay là một con mắt tà ác quỷ dị.

Con mắt ấy mở ra, một chùm hắc quang đặc quánh bắn về phía chùm hàn khí.

Hai chùm sáng đều mang tính huỷ diệt đâm vào nhau, gợn sóng đáng sợ lan toả đánh tan từng tầng mây trên trời.

Bầu trời chấn động, thân thể Ứng Hoan Hoan hơi run lên, thối lui mất vài bước, nàng nhìn hắc ảnh ấy:

- Tam Vương Điện? Cuối cùng cũng chịu hiện thân sao?

Chỉ thấy phía trước Thất Vương Điện là một nam tử áo đen đang cười. Bàn tay hắn lúc này cũng có một lớp băng mỏng phong bế con mắt trong bàn tay hắn lại.

- Tam Vương Điện?

Sắc mặt Lâm Động hơi thay đổi, rồi tới phía sau Ứng Hoan Hoan, hắn cảm nhận được một thứ nguy hiểm từ Tam Vương Điện.

Rõ ràng thực lực của hắn ta có thể sánh ngang với cường giả vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp.

Hắn ta dù ở thời Viễn Cổ cũng có chiến lực đứng hàng đầu trong dị ma, không ngờ lần này hắn cũng xuất hiện.

Tam Vương Điện nhìn Lâm Động rồi cười, cánh tay rung lên, lớp băng mỏng bị đánh tan, hắn hơi ngẩng lên. Lúc này Lâm Động mới nhìn thấy bên má phải hắn có vết sẹo rất đáng sợ kéo dài từ miệng đến phía sau tai, nhìn giống như bị kẻ nào đó dứt đầu ra vậy.

- Có ngươi ở đây ta vốn dĩ không muốn lộ diện, dù sao thì vết sẹo này cũng khiến ta hơi sợ.

Tam Vương Điện cười, tay hắn lướt qua vết thương trên mặt, nụ cười lại thêm ôn hoà.

Ứng Hoan Hoan nhìn hắn, hàn khí ngưng tụ trong bàn tay:

- Lần này biến người thành tảng băng là được.

- Ha ha.

Tam Vương Điện khẽ cười:

- Ngươi bây giờ e là chưa làm được.

- Ngươi cứ thử xem.

Hàn khí khủng bố từ trong cơ thể Ứng Hoan Hoan cuộn trào, không gian xung quanh cũng phát ra tiếng răng rắc.

Tam Vương Điện nhìn Ứng Hoan Hoan cười:

- Ha ha, ta thật sự rất muốn giết ngươi, năm đó bị ngươi hành hạ thê thảm như vậy thật khiến ta mất mặt trước Hoàng… Dứt lời, gương mặt ôn hoà của Tam Vương Điện trở nên méo mó, ánh mắt đầy sự oán độc.

- Hôm nay ta sẽ giết ngươi!

Tam Vương Điện bước chân ra, ma khí xung thiên bao trùm cả trời đất, thậm chí cả mặt trời cũng bị ma khí che khuất.

Khí thế khiến cả đất trời rung chuyển.

Lâm Động thấy thế, ánh mắt thay đổi, lôi cung lại ngưng tụ, một bàn tay thì nắm lấy tay Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan bỗng cứng người rồi dần thả lỏng, nhìn sang cười với Lâm Động.

- Hắn không ra tay được đâu.

Lâm Động nghe thế khựng người không hiểu.

- Sẽ có người chặn hắn lại.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười, rồi nhìn về một hướng nào đó:

- Huynh vẫn thích trốn vậy sao?

- Ha ha, tiểu sư muội cảm tri thật nhạy bén.

Nàng vừa dứt lời thì không gian dần ở đó dần biến dạng, một tiếng cười khẽ vang lên, một thân ảnh mặc ngân bào bước ra.

Người đó có mái tóc bạc buông xoã, thân hình khá gầy guộc, nhưng kỳ dị là hai mắt hắn, lấp lánh ánh bạc, phát ra thứ nàng lượng cực kỳ thần bí.

Lâm Động nhìn thấy thế, ánh mắt đầy kinh ngạc, vì đó chínhlà người thần bí mà hắn gặp trong thiên động của Thiên Yêu Điêu tộc.

Đây cũng là một trong Bát Chủ Viễn Cổ sao?

- Vị đây là Lâm Động đúng không?

Nam tử ấy mỉm cười nhìn Lâm Động, rồi liếc xuống bàn tay đang nắm lấy tay Ứng Hoan Hoan, khoé miệng nhướn lên:

- Quả nhiên là vậy.

- Ngài chính là Không Gian Tổ Phù?

Khi nam tử ấy xuất hiện Lâm Động đã cảm nhận được Không Gian Tổ Phù khẽ chấn động.

Nam tử ấy gật đầu:

- Xin lỗi, lúc trước bị ma ngục dùng thủ đoạn giữ chân một thời gian. Nhưng tiểu sư muội, ta không làm biếng đâu, muội thấy không, vừa thoát là ta đến ngay, tốc độ ít ra cũng nhanh hơn Lôi Chủ đúng không?

Ứng Hoan Hoan nhìn hắn lạnh nhạt, Không Gian Tổ Phù lắc đầu bất lực:

- Sao vẫn như thế… Nói rồi hắn quay lại nhìn Tam Vương Điện:

- Ồ, người quen kia. Mấy năm nay ngươi vẫn khoẻ chứ, năm đó ngươi bị tiểu

sư muội xé tan nhỉ? Ủa, lành rồi à?

Lâm Động có chút ngạc nhiên, sao cảm giác Không Gian Tổ Phù nói nhiều thế, khí độ lúc xuất hiện dường như bị phá hỏng cả.

Tam Vương Điện chau mày nhìn Không Gian Tổ Phù, trong lòng thầm thở dài, hắn ta nhanh thật.

- Xem ra hôm nay không giết được ả rồi.

Tam Vương Điện vươn vai, khoé miệng nhếch lên:

- Có điều, mục đích của chúng ta cũng đã đạt được rồi.

Ứng Hoan Hoan và Không Gian Tổ Phù nghe thế ánh mắt đều ngưng đọng.

Cũng đúng lúc đó Lâm Động giật mình, vội quang lại nhìn về phía hải vực phía xa, ở đó hắn cảm nhận được một luồng ma khí cuồng bạo đang xuất hiện.

Ứng Hoan Hoan thở ra một hơi, ánh mắt hoàn toàn lạnh băng.

- Đại Thiên Tà Ma Vương…thoát rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1272

Cường Giả Hội Tụ

Đại Thiên Tà Ma Vương?

Lâm Động sắc mặt kịch biến, hôm đó Viêm Chủ đã nói Chấn Ma Ngục mà hắn coi quản chủ yếu là chấn áp Đại Thiên Tà Ma Vương. Vì biến cố lần này hắn còn đặc biệt thu phân thân về. Không ngờ dù như vậy cũng không thể chấp áp hoàn toàn được Đại Thiên Tà Ma Vương.

Không Gian Chủ cũng dần thu lại nụ cười, đôi mắt chứa hàn quang nhìn ba kẻ kia, lạnh lùng nói:

- Thì ra các ngươi tốn nhiều sức như vậy không phải để đối phó với Hồng Hoang Chủ mà là để cứu Đại Thiên Tà Ma Vương.

- Ha ha, thật ra cũng không hẳn là vậy. Nếu vừa cứu được Đại Thiên Tà Ma Vương vừa giải quyết được Hồng Hoang Chủ đương nhiên là tốt nhất.

Tam Vương Điện cười.

- Nếu vậy thì phải giữ các ngươi lại để bồi thường vậy.

Không Gian Chủ cũng cười, chỉ là nụ cười ấy đầy lạnh lẽo, rồi ngài từ từ thò tay. Cánh tay ngài rất gầy, ở mũi ngón tay lấp lánh ngân quang, sức mạnh ấy Lâm Động rất quen thuộc, là sức mạnh của Không Gian Tổ Phù.

- Vậy sao?

Tam Vương Điện nheo mắt, con mắt quỷ dị trong lòng bàn tay lại hé mở.

- Năm đó ta đã thấy ngươi không thuận mắt rồi, giờ nói gì thì cũng phải cho ngươi hai cái tát mới được!

Không Gian Chủ cười.

- Ha ha.

Tam Vương Điện cũng cười, rồi đồng tử hắn co lại, chỉ thấy bàn tay có con mắt đột nhiên đập về phía sau, ma khí cuộn trào.

Bùm!

Ma chưởng bay ra, không gian đột nhiên biến dạng, một cú đấm mang ngân quang tung ra chặn nó lại, dao động kinh người lan toả, cả không gian vang lên âm thanh đinh tai nhức óc.

- Nhiều năm vậy không gặp mà ngươi vẫn thích dùng thủ đoạn như vậy.

Tam Vương Điện nhìn nhân ảnh có đôi mắt bạc xuất hiện phía sau mình, cười khảy.

Lâm Động thấy thế ánh mắt cũng đầy kinh ngạc, cảnh giác nhìn về hướng của Không Gian Chủ, chỉ thấy "Không Gian Chủ" ở đó đang dần biến mất, rõ ràng khi hắn chưa nhận ra thì Không Gian Chủ đã ra tay rồi.

- Không hổ là Không Gian Chủ.

Lâm Động thầm cảm thán, hắn mới có Không Gian Tổ Phù chưa lâu, luận về sự nắm bắt Không Gian Tổ Phù thì rõ ràng không thể bằng được Không Gian Chủ.

- Ha ha, ngươi cũng không vừa, trốn bao năm như vậy cũng không bị ngu đi.

Không Gian Chủ hàm tiếu, ngân quang trong tay lại loé lên, chỉ thấy không gian bỗng biến dạng, hai đạo ngân quang nhanh nhưu chớp lan về phía Tam

Vương Điện.

Ma khí bùng phát từ trong cơ thể Tam Vương Điện biến thành quang trụ bảo vệ hắn bên trong, chặn đứng ngân quang.

Hai bên ra tay rất nhanh, nhưng Lâm Động vẫn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh đáng sợ ẩn chứa bên trong đó. Đến tầng thứ này, chỉ những hành động đơn giản cũng mang sức mạnh kinh người.

- Thực lực hai bên dường như tương đương nhau.

Lâm Động khẽ nói, cả Không Gian Tổ Phù và Tam Vương Điện đều có nụ cười rất hoà nhã, nhưng khi ra tay thì vô cùng thâm độc. Chỉ có điều thực lực hai bên đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai chiếm được ưu thế.

- Ừm, cả hai đều có thực lực vượt qua Luân Hồi Kiếp tầng ba, nếu chỉ đấu như vậy thì khó lòng phân thắng bại.

Ứng Hoan Hoan khẽ gật, nói:

- Hơn nữa cả hai đều không muốn giết đối phương, trận chiến này không kéo dài lâu đâu.

Lâm Động cũng gật đầu, cả hai đều biến cứ thế này không giết được đối phương, vì thế sát ý khá mờ nhạ. Nhưng Lâm Động biết rồi cũng có ngày họ sẽ thật sự liều chết với nhau. Lúc ấy mới thật sự khủng bố.

Rầm!

Trên không trung, ngân hắc quang đan xen, hai thân ảnh chấn động rồi đều lấy lại thăng bằng.

- Không Gian Chủ, ngươi cũng không giết được ta, hà tất phải lãng phí thời gian? Ngươi đang đợi gì sao?

Tam Vương Điện cười khảy.

- Ngươi cũng đang đợi gì sao?

Không Gian Chủ cười.

Lâm Động nhìn hai bên đều đang cười, lắc đầu bất lực, chuyện này đúng là càng ngày càng rắc rối.

- Cách ly đám dị ma phía dưới ra.

Lâm Động nhìn Võ Hội Đảo vẫn đang hỗn loạn, nhìn sang Ứng Hoan Hoan nói.

- Ừm.

Ứng Hoan Hoan gật đầu, chỉ thấy không gian lập tức đóng băng, bức tường băng nhanh chóng lan toả, trùm lấy toàn bộ Võ Hội Đảo, cách ly đám dị ma bên ngoài đảo, chúng không thể vào được nữa.

Lâm Động thấy nàng ra tay không kìm được gãi gãi mũi, có chút buồn bực.

Ứng Hoan Hoan dường như cảm nhận được điều gì, lật tay nắm lấy bàn tay Lâm Động, gương mặt lạnh lùng nở nụ cười tựa đoá băng liên.

- Ha, tiểu sư muội, muội cười rồi!

Lâm Động còn chưa cảm nhận điều tuyệt vời đó thì Không Gian Chủ đã mở to mắt, chỉ Ứng Hoan Hoan nói lớn.

Lâm Động nhìn Không Gian Chủ khi mới xuất hiện đầy uy phong nhưng giờ cứ nhí nhảnh kiểu này thật dở khóc dở cười. Những Viễn Cổ Chủ khác không trầm ổn thì thâm trầm, còn người này, khi giao đấu với Tam Vương Điện còn khiến người ta khâm phục, nhưng cứ khi mở mồm là thật…khác người!

- Tiểu sư muội, không ngờ muội cười lại xinh thế. Sau này cười nhiều vào nhé. Như thế các sư huynh giết dị ma cũng có hưng phấn hơn.

Không Gian Chủ tiến lại gần cười nói.

- Câm mồm!

Ứng Hoan Hoan nghiến răng lườm Không Gian Chủ.

Không Gian Chủ cười khan, rồi vỗ vai Lâm Động, bật ngón tay cái lên:

- Người anh em, ngươi cừ lắm, cưa đổ cả ngọn núi băng này, ta rất…ài, mới tỉnh lại không lâu, đầu óc chưa thật tỉnh táo, lời ta nói đừng để bụng nhé!

Không Gian Chủ không nói hết, sắc mặt đột nhiên trịnh trọng nhìn Lâm Động nói.

Lâm Động cũng cười khan, hắn đã nhìn thấy cây kiếm từ tay Ứng Hoan Hoan đang đặt ở hông Không Gian Chủ.

Không Gian Chủ quậy một lúc thì sắc mặt nặng nề, khẽ nói:

- Đến rồi.

Lâm Động khẽ gật đầu, hắn cũng cảm nhận được bên dưới biển có một luồng nnăg lượng khủng bố đang đến gần.

Hàn khí dần ngưng tụ trên tay Ứng Hoan Hoan, đôi mắt lạnh băng nhìn về mặt biển.

Bùm!

Không Gian Chủ dứt lời không lâu thì mặt biển xuất hiện một cái xoáy lớn vạn trạng. Chỉ thấy ma khí ngập trời tràn ra, rồi một thân ảnh khổng lồ bắn lên.

Hắc ảnh vừa xuất hiện, trời đất lập tức tối lại, đồng tử Lâm Động co lại, chỉ

thấy hắc ảnh đó lớn đến vạn trượng, toàn thân đen sì phủ đầy sẹo. Nó không có mắt mũi, chỉ có một cái mồm đầy răng sắc nhọn. Cả cơ thể có đến tám cánh tay khổng lồ thò ra.

- Đại Thiên Tà Ma Vương?

Lâm Động nhìn thấy thế liền nhận ra ngay, Đại Thiên Tà Ma mà ba tên cự đầu Nguyên Môn năm đó gọi ra giống hệt thế này. Chỉ có điều, Đại Thiên Tà Ma bình thường chỉ có bốn cánh tay, còn con này có tới tám.

Ngoài ra, khí tức của Đại Thiên Tà Ma Vương cũng đạt đến mức khủng bố, tuy khí tức hiện nay của nó lên xuống bất định, hiển nhiên do trọng thương chưa hồi phục. Nhưng Lâm Động có thể cảm nhận được thực lực thời kỳ đỉnh phong của nó còn mạnh hơn Tam Vương Điện.

Chẳng trách mà hôm đó Viêm Chủ nói thực lực của Đại Thiên Tà Ma Vương chỉ đứng sau Thiên Vương Điên trong Ma Ngục.

Đại Thiên Tà Ma vừa xuất hiện liền quay sang Ứng Hoan Hoan, giọng nói như của dã thú gầm rú:

- Băng Chủ? Quả nhiên ngươi chưa chết!

Rõ ràng Đại Thiên Tà Ma có linh trí rất cao, tuy không có mắt mũi nhưng vẫn nhận ra Ứng Hoan Hoan..

- Không ngờ nghiệt súc ngươi lại thoát được.

Ứng Hoan Hoan lạnh băng nhìn Đại Thiên Tà Ma Vương.

- Ha ha, để cứu hắn, bọn ta phải tốn nhiều sức lắm.

Trên vai Đại Thiên Tà Ma Vương đột nhiên có tiếng cười vọng ra. Hai đạo ma ảnh dần ngưng tụ, rồi chúng hơi cúi người với Ứng Hoan Hoan:

- Băng Chủ, lâu không gặp, vẫn khoẻ chứ?

- Ồ, thì ra là Tứ Vương Điện và Ngũ Vương Điện…Các ngươi đến thật đông đủ.

Không Gian Chủ thấy chúng, ánh mắt ngưng đọng rồi cười nói.

Lâm Động nắm chặt lấy lôi cung, ánh mắt đầy cảnh giác, trận dung trước mắt thật sự quá khủng bố, ba trong năm Vương Điện đứng đầu đã có mặt, cộng với cả Đại Thiên Tà Ma Vương nữa, e là có thể sánh ngang với bốn cường giả vượt qua ba tầng Luân Hồi Cảnh rồi.

- Không còn cách nào, Viêm Chủ khó đối phó mà. Nếu không thì sao cứu Đại Thiên Tà Ma Vương ra được.

Tứ Vương Điện cười.

- Kẻ các ngươi nói đã tới rồi.

Không Gian Chủ cũng cười, vừa dứt lời thì từ chân trời đột nhiên mây bùng cháy, rồi một đạo hoả quang ập tới, chớp mắt đã xuất hiện phía trên Võ Hội Đảo. Hoả quang tan đi, chính là Viêm Chủ.

Nhưng Viêm Chủ lúc này đầu tóc rối bời, sắc mặt cũng không dễ coi lắm, rõ ràng vừa trải qua một trận đại chiến thảm liệt. Hắn hiện thân là nhìn Không Gian Chủ và Lâm Động, rồi nhìn sang Ứng Hoan Hoan, có chút bất lực nói:

- Bị trúng ám chiêu, chúng cứu được Đại Thiên Tà Ma Vương ra.

Ứng Hoan Hoan khẽ gật, cũng không nói gì.

- Ai da da, nhiều năm rồi mới thấy náo nhiệt thế này… Tam Vương Điện vươn vai, cười nhìn mấy người Ứng Hoan Hoan, rồi thò tay ra đếm:

- Hình như bên bọn ta nhiều người hơn, hay là giải quyết các ngươi ở đây

luôn nhỉ?

- Ha ha, nhiều người hơn thì sao? Lúc này sao có thể thiếu ta được.

Nhưng Tam Vương Điện vừa xuất hiện thì đột nhiên có tiếng cười lớn vang lên. Lâm Động quay lại thì thấy trong Hồng Hoang Tháp đột nhiên bắn lên tử kim quang.

- Vui thật..

Lâm Động thấy thế không kìm được thở hắt ra. Hồng Hoang Chủ cũng ra rồi sao? Thế này không phải sẽ nổ ra đại chiến ngay tại đây à?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1273

Cuộc Đối Đầu Đỉnh Cao

Tử kim quang ồ ạt bắn ra từ trong Hồng Hoang Tháp chiếu sáng cả vùng biển nghìn dặm. Ma khí do Đại Thiên Tà Ma Vương đem tới cũng bị ánh sáng đó đẩy lùi.

Bầu trời lại có ánh nắng chiếu xuống.

- Hồng Hoang Chủ!

Bọn Tam Vương Điện lúc này ánh mắt đều ngưng đọng.

Trên đỉnh tháp, trong ánh tử kim quang là một thân ảnh to lớn, thân ảnh đó đang phình to lên với tốc độ kinh người, cuối cùng đạt đến vạn trượng, thể tích không hề thua kém Đại Thiên Tà Ma Vương.

- Ha ha, vừa ra đã gặp chuyện náo nhiệt thế này, xem ra ta thật may mắn.

Cự nhân cười lớn, tiếng cười vang như sấm khiến mặt biển nổi những con sóng lớn, thậm chí còn xuất hiện lốc xoáy.

- Hừ!

Đại Thiên Tà Ma Vương hừ một tiếng, ma khí cuộn trào chống lại tử kim quang.

- Nghiệt súc ngươi sống dai thật, như vậy mà cũng không chết.

Hồng Hoang Chủ nhìn Đại Thiên Tà Ma Vương, không kìm được lắc đầu nói với vẻ tiếc nuối. Năm đó để khiến Đại Thiên Tà Ma Vương trọng thương họ đã

mất không ít sức, như thế mới chấn áp phong ấn được nó. Không ngờ giờ nó lại thoát ra được.

- Năm đó không phải các ngươi giở trò thì chưa biết ai thua đâu.

Đại Thiên Tà Ma Vương trầm giọng nói.

- Không phục thì đánh lại một trận là được.

Hồng Hoang Chủ nhìn Đại Thiên Tà Ma Vương, chiến ý bùng phát.

- Ha ha, đừng vội, rồi cũng sẽ có cơ hội thôi, đến lúc đó bọn ta không định tha cho các ngươi đâu.

Tam Vương Điên cười.

Tuy lúc này chúng chiếm ưu thế về số người nhưng Đại Thiên Tà Ma Vương mới thoát khỏi chấn áp, thực lực chưa hồi phục hoàn toàn, nếu động thủ thì cũng khó phân thắng bại. Vì thế... giờ chưa phải thời cơ tốt để động thủ.

- Đến lúc đó e là các ngươi cũng không có cơ hội tiềm phục lần thứ hai đâu.

Viêm Chủ chậm rãi nói.

- Viêm Chủ, giờ nói thế hơi sớm đấy.

Tứ Vương Điện cười, chỉ là trong mắt hắn tràn ngập sát ý:

- Lần này, có lẽ kẻ thua cuộc sẽ là các ngươi. Hơn nữa, bọn ta cũng không để các ngươi có cơ hội vùng dậy đâu. Vị Diện này cuối cùng sẽ rơi vào tay Dị Ma Tộc thôi.

- Thật muốn thử xem sao.

Không Gian Tổ Phù mỉm cười, ngân quang lấp lánh trong mắt.

Hai luồng khí tức trái ngược nhau cuồn cuộn trong không gian. Hai bên đều là những cường giả đỉnh cao trong trời đất, sinh tử của mọi sinh linh trong Vị Diện này đều nằm trong tay họ.

- Sẽ có cơ hội, nhưng giờ thì cứ đợi đi đã. Các ngươi muốn đợi Băng Chủ thức tỉnh hoàn toàn, bọn ta cũng đợi Thiên Vương Điện hồi phục hoàn toàn. Đến lúc đó ân oán từ thời Viễn Cổ sẽ được giải quyết gọn gàng.

Tam Vương Điện nhìn Ứng Hoan Hoan, khẽ cười:

- Mục đích của bọn ta lần này đã đạt được, cáo từ!

Nói rồi hắn ngừng một chút lại tiếp:

- Ngoài ra, đại chiến lần thứ hai có lẽ sắp bắt đầu, chỉ là kẻ thua sẽ là các ngươi thôi, ha ha...

Dứt lời, Tam Vương Điên vung tay, ma khí cuộn trài biến thành cái xoáy ma khí khổng lồ hút chúng vào trong. Dị ma phía dưới cũng bay vào như thiêu thân.

Xoáy ma khí xoay chuyển rồi nhanh chóng tan đi, sau khi bọn chúng biến mất thì ma khí bao phủ cũng tan biến, ánh nắng ấm áp lại chiếu sáng cả hòn đảo.

Lâm Động nhìn bầu trời trở lại yên bình thì thở phào. Hắn biết đại chiến không thể diễn ra hôm nay. Thiên Vương Điện và Nhị Vương Điện đều chưa hiện thân, Đại Thiên Tà Ma Vương cũng chưa hồi phúc chiến lực, đương nhiên Ma Ngục sẽ không khai chiến vào lúc này. Nhưng hắn dự cảm ngày đó không còn xa nữa.

Hồng Hoang Chủ lúc này đã thu nhỏ lại còn thân hình cai khoảng hai trượng, bề mặt da ngài có màu tử kim quang, toả ra thứ cảm giác cường đại không thể hình dung bằng lời nói, nếu luận về nhục thể thì Hồng Hoang Chủ có lẽ là đệ nhất nhân trong trời đất này rồi.

- Ha ha, lần này đa tạ ngươi!

Hồng Hoang Chủ nhìn Lâm Động, cung tay cười nói.

Lâm Động lắc đầu cười:

- Vãn bối không giúp được nhiều.

Thực lực của hắn hiện nay chỉ có thể đấu lại cường giả Ma Ngục ở mức như Thất Vương Điện, cao hơn một bậc như Tam Vương Điện thì hắn chịu rồi.

Cuộc đối đầu vừa rồi rõ ràng hắn khó lòng nhúng tay vào, trường hợp này khiến hắn thầm thở dài, quả nhiên thực lực vẫn chưa đủ.

Dường như cảm giác được sự nặng nề trong thần sắc của hắn, Ứng Hoan Hoan nắm lấy tay hắn khẽ dùng lực, Lâm Động quay lại cười, dù có gian nan thế nào hắn cũng không thể dễ dàng từ bỏ.

Viêm Chủ, Không Gian Chủ, Hồng Hoang Chủ ở bên cạnh thấy thế nhìn nhau, thần sắc có phần kỳ lạ, không biết đang nghĩ gi.

- Lát nữa Lôi Chủ và Hắc Ám Chủ cũng sẽ tới.

Viêm Chủ nhìn Ứng Hoan Hoan, nói.

Lâm Động giật mình, nếu cả Lôi Chủ và Hắc Ám chủ đều đến thì ngoài Thôn Phệ Chủ và Sinh Tử Chủ ra, những người còn lại trong Bát Chủ Viễn Cổ đều có mặt đủ.

- Lên đảo trước đã.

Lâm Động nói.

Mấy người Viêm Chủ đều nhìn Ứng Hoan Hoan, nàng khẽ gật đầu rồi kéo Lâm Động đi.

Ba người Viêm Chủ nhìn phía sau họ, ánh mắt đều loé sáng.

- Viêm Chủ, tình hình gì đây?

Không Gian Chủ do dự một chút rồi hỏi, nhìn Ứng Hoan Hoan như thế xem ra tình cảm với Lâm Động không phải bình thường.

Viêm Chủ lắc đầu bất lực, ánh mắt có phần phức tạp:

-Tự muội ấy hiểu.

Nói rồi hắn cũng không nói gì thêm, liền động thân. Không Gian Chủ và Hồng Hoang Chủ nhìn nhau cười khổ rồi nhanh chóng theo sau.

Trên đảo, vì trận đại chiến vừa rồi mà thành một đống hỗn loạn. Mấy người Lâm Động vào thẳng lầu, Thanh Đàn và các vị thủ lĩnh khác ra đón. Chỉ có điều, ngoài Thanh Đàn ra thì những người khác đều nhìn với ánh mắt kính sợ không dám lại gần.

Rõ ràng họ cũng đã thấy sự xuất thế của Hồng Hoang Chủ và khí độ của mấy vị kia không hề thua kém Hồng Hoang Chủ. Như vậy họ cũng đoán ra được phần nào, trong lòng lập tức cuộn trào cảm xúc, dù sao đó cũng đều là cường giả đỉnh phong uy danh thời Viễn Cổ mà...

Mấy người ngồi trong lầu các, những người khác không dám đến gần, Lâm Động chỉ dặn Lâm Động đưa trà lên cho mọi người, trong tháp trở nên yên tĩnh.

Ứng Hoan Hoan ngồi bên cạnh Lâm Động, mái tóc lam buông xoã đến lưng, mắt nhìn xuống đất, tay nghịch một lọn tóc, cũng không nói gì.

Ba người Viêm Chủ không biết đang nghĩ gì, chỉ ngồi yên lặng. Lâm Động thấy thế chỉ biết cười khổ.

Sự yên tĩnh này kéo dài đúng một giờ, Ứng Hoan Hoan lúc này ngẩng lên nhìn về phía xa:

- Đến rồi!

Từ phía xa có tiếng sấm vang lên, một đạo lôi quang bắn tới, xuất hiện trong lầu các, chính là Lôi Chủ.

Lôi Chủ xuất hiện không lâu thì bầu trời vốn sáng trong bỗng nhiên tối sầm lại, Thanh Đàn không kìm được khẽ ủa lên một tiếng..

Bóng tối chỉ kéo dài trong một giây, rồi mấy người Lâm Động nhìn sang một chỗ ngồi trống trong phòng. Ở đó không biết từ bao giờ có một thân ảnh mảnh mai mặc giáp mềm đang ngồi. Nàng ngẩng lên nhìn quanh, rồi dừng lại ở Ứng Hoan Hoan, cười:

- Tiểu sư muội, lâu rồi không gặp, có nhớ sư tỷ không?

Ứng Hoan Hoan nhnf Hắc Ám chủ, đôi mắt gợn sóng:

- Sư tỷ không sao là tốt rồi.

- Ta đâu phải lũ ngu ngốc như chúng, không có việc gì đâu.

Hắc Ám chủ cười, rồi nhìn sang Lâm Động, ánh mắt có chút kinh ngạc:

- Tiểu tử không tồi, là Luân Hồi Cảnh rồi. Nhưng vẫn kém tiểu sư muội nhiều lắm. Hồi ấy ngươi đã hùng hồn nói..

- Sư tỷ!

Ứng Hoan Hoan nhíu mày, giọng nói cao hơn một chút.

- Được rồi, ta không nói nữa.

Hắc Ám chủ nhún vai, rồi nhìn Viêm Chủ:

- Đại Thiên Tà Ma được cứu ra rồi?

Viêm Chủ gật đầu.

- Chúng ta đi sai một nước cờ.

Không Gian Tổ Phù nói.

- Bọn chúng vẫm xảo trá như vậy, ta vốn định thăm dò vị trí của chúng nhưng ngược lại bị chúng lợi dụng, cầm chân ta, như thế mới có sơ hở, cứu được Đại Thiên Tà Ma Vương.

Lôi Chủ nghiến răng.

- Huynh lúc nào cũng làm bừa, không xảy ra chuyện mới lạ.

Hắc Ám chủ trợn mắt, nói.

Lôi Chủ bối rối cười.

- Giờ chúng đã cứu Đại Thiên Tà Ma Vương ra, tiếp theo sẽ trợ giúp Thiên Ma Vương hồi phục thực lực hoàn toàn.

Viêm Chủ nói.

- Nếu Thiên Vương điện hồi phú thì ta nghĩ có lẽ đó là lúc trận đại chiến lần thứ hai sẽ nổ ra.

Nghe thấy cái tên Thiên Vương Điện, mọi người đều lặng đi, ánh mắt có phần e dè, rồi tất cả cùng nhìn sang Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan tay cầm tách trà, nhìn chính mình trong nước trà, khẽ thở dài rồi nói.

- Khai khởi Tổ Cung Khuyết đi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1274

Tổ Cung Khuyết

Tổ Cung Khuyết?

Khi ba chữ đó vang lên, thần sắc mấy người Hắc Ám Chủ đều ngưng đọng, mắt nhìn Ứng Hoan Hoan, do dự một chút rồi nói:

- Muội khẳng định chứ?

Ứng Hoan Hoan gật đầu.

- Tổ Cung Khuyết là gì vậy?

Lâm Động thấy sắc mặt họ như vậy không khỏi thấy bất an, hỏi.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, mỉm cười:

- Là một toà cung điện do sư phụ để lại. Tinh thần lực của huynh hiện nay là Đại Phù Tông rồi dúng không? Vẫn chưa ngưng tụ Thần Cung nhỉ?

Lâm Động gật đầu, tinh thần lực đạt đến trình độ này nếu tăng thêm một bước nữa là có thể tu luyện Nê Hoàn Cung thành Thần Cung. Thường thì cảnh giới đó cũng coi như là tầng thứ cao nhất của tinh thần lực, có tên là Thần Cung Cảnh. Nhưng tự cổ chí kim số người tu luyện tinh thần lực đến mức đó chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Tuy thiên phú về tinh thần lực của Lâm Động rất ưu tú, nhưng vẫn chưa tu luyện Nê Hoàn Cung thành Thần Cung được. Hắn cũng biết bước này không dễ gì mà vượt qua.

- Muội muốn cho hắn vào Tổ Cung Khuyết ngưng tụ Thần Cung?

Hắc Ám Chủ nhìn Lâm Động, nói:

- Bước này không dễ đâu, trong số chúng ta cũng chỉ có muội mới tu luyện được Thần Cung, còn bọn ta tinh thần lực cùng lắm cũng chỉ là bán bộ Thần Cung Cảnh.

- Có lẽ huynh ấy sẽ làm được.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Thế Tổ Cung Khuyết có tác dụng gì?

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan, hắn cảm giác dường như nàng đang tránh né điều gì đó.

- Tổ Cung Khuyết có thần hiệu trợ giúp tu luyện, đến khi thời cơ chín muối chúng ta sẽ mở nó cho cường giả Chuyển Luân Cảnh trong trời đất vào trong. Thường sẽ có ba phần khả năng khiến họ đột phá thành công.

Ứng Hoan Hoan nói.

Lâm Động nhíu mày nhìn Ứng Hoan Hoan, nàng cũng nhìn vào mắt hắn. Không biết vì sao không khí giữa hai người lại có phần căng thẳng.

- Khụ.

Hai người Hắc Ám Chủ thấy thế khẽ hắng giọng, nhìn Lâm Động đầy thâm ý, nói:

- Lâm Động, có những thứ chỉ khi ngươi có đủ thực lực thì mới thay đổi ngươi của hiện tại được. Chưa có khả năng thay đổi thì vào Tổ Cung Khuyết sẽ khiến người có tư cách ấy.

- Thật vậy?

Lâm Động cũng không nhìn Hắc Ám Chủ, chỉ nhìn Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan gật đầu:

- Huynh tin muội đi, được không? Vào Tổ Cung Khuyết sẽ rất có ích cho huynh.

Lâm Động thu ánh mắt về, lúc này hắn còn có thể nói gì được đây?

- Nham, ngươi cũng đừng cứ trốn như thế. Nhiều bạn cũ ở đây thế này còn không ra gặp?

Không Gian Tổ Phù nhìn Lâm Động, đột nhiên nói.

Vừa dứt lời thì từ trong cơ thể Lâm Động có bạch quang lan toả, Nham hiện ra, nhìn những gương mặt quen thuộc kia cũng lắc đầu cảm thán.

- Nham, việc khai khởi Tổ Cung Khuyết có lẽ còn phải nhờ đến ngươi.

Ứng Hoan Hoan nhìn Nham nói.

Nham nhìn Ứng Hoan Hoan, khoé miệng khẽ động nhưng cuối cùng vẫn cười khổ, khẽ gật đầu.

Viêm Chủ thấy vậy cũng khẽ hắng giọng:

- Ngoài ra, khi Đại Thiên Tà Ma Vương thoát ra con có không ít dị ma bị trấn áp cũng thoát được. Loạn Ma Hải hiện giờ rất hỗn loạn, Ma Ngục cũng không bị trói buộc gì nữa, xem ra đúng như chúng nói, đại chiến thiên địa đến lúc này coi như mở màn rồi.

- Chúng muốn dùng sự hỗn loạn đó giữ chân chúng ta.

Không Gian Tổ Phù xoa cằm, ánh mắt trầm tư:

- Ta cứ cảm thấy chúng đang có mưu đồ gì đó.

Mấy người Viêm Chủ cũng gật đầu, số lượng dị ma rất lớn, thực lực rất mạnh, trong Loạn Ma Hải căn bản không thể có một thế lực nào đơn độc chống lại được. Nếu cứ để chúng hoành hành thì Loạn Ma Hải e là sẽ thương vong vô số.

- Hãy lập ra liên minh Loạn Ma Hải đi.

Lâm Động nghĩ rồi nói. Lúc này nếu Loạn Ma Hải không tập hợp các thế lực lại thì e là sẽ bị dị ma thôn phệ sạch sẽ.

- Liên minh à, cũng được... Nhưng thực hiện rất rắc rối.

Hồng Hoang Chủ gật đầu. Muốn tổ chức liên minh chắc chắn tiêu tốn không ít tinh lực, hiển nhiên là họ không đủ.

- Không cần chúng ta đích thân xây dựng, trong Loạn Ma Hải có một thế lực đỉnh cấp là Viêm Thần Điện. Điện chủ chính là người nắm giữ Hoả Diệm Tổ Phù, hơn nữa Viêm Thần Điện cũng rất có sức hiệu triệu ở Loạn Ma Hải. Cộng với nay dị ma đã thành đại hoạ, chỉ cần hướng dẫn một chút, muốn lập liên minh không khó.

Lâm Động nói.

Còn về những việc phức tạp cần làm sau khi thành lập liên minh, với bản lĩnh của Đường Tâm Lăng của Viêm Thần Điện chắc sẽ làm tốt.

- Đương nhiên, cũng cần mấy vị ra mặt, dù sao trong Loạn Ma Hải cũng có một số thế lực và chủng tộc có lịch sử lâu đời.

Trong Loạn Ma Hải mạnh nhất không phải thế lực của con người mà là Hải Yêu tộc, muốn họ gia nhập liên minh không phải dễ.

- Hải Yêu tộc sao... ta đi một chuyến là được. Ta cũng coi như có chút quan

hệ sâu xa với tiên tổ của những đại tộc Hải Yêu.

Hồng Hoang Chủ nói.

- Hồng Hoang Chủ vốn là Hải Cự Nhân tộc thuộc Hải Yêu tộc, nếu ngài ra mặt hẳn là sẽ không khó khiến Hải Yêu tộc gia nhập liên minh.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói.

Lâm Động nhìn nàng, cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

- Nếu vậy thì mai chúng ta đến Viêm Thần Điện. Một hai tháng nay dị ma hoành hành chắc các thế lực trong Loạn Ma Hải phải chịu thiệt thòi không ít. Giờ ra lời hiệu triệu chắc sẽ có hiệu quả lớn.

Lâm Động nói.

Mọi người cũng không có ý kiến gì khác, họ nhìn Ứng Hoan Hoan và Lâm Động rồi cùng đi ra. Thanh Đàn thấy vậy, do dự một chút rồi cũng ra theo.

Chớp mắt trong lầu chỉ còn hai người, Lâm Động thấy Ứng Hoan Hoan cúi gằm đầu không nói gì cũng lắc đầu bất lực, rồi bỗng đứng phắt dậy dường như định rời đi.

Ứng Hoan Hoan khẽ cắn môi, tay siết chặt, trong lòng trào dâng một cảm giác khó chịu.

Nhưng Lâm Động không đi mà đến trước mặt Ứng Hoan Hoan, đưa tay nắm lấy bàn tay mát lạnh của nàng, dùng lực kép nàng vào lòng, hai tay vòng quanh chiếc eo thon, vùi đầu vào mái tóc dài của nàng.

- Có phải ký ức của nàng hồi phục rồi không?

Lâm Động khẽ hỏi, biểu hiện của nàng hôm nay hiển nhiên là không giống thường ngày.

- Có một chút... vì thế muội biết họ, cũng nhớ được một số chuyện.

Ứng Hoan Hoan do dự nói.

Lâm Động gật đầu, chẳng trách mà nàng lại biết rõ chuyện thời Viễn Cổ như vậy.

- Huynh yên tâm, giờ muội vẫn là Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười, rõ ràng nàng biết Lâm Động đang lo điều gì.

- Dù thế nào đi nữa cũng không được gạt ta, được không?

Lâm Động gật đầu, hắn ngửi mùi hương phảng phất, tay ôm chặt lấy Ứng Hoan Hoan, giọng nói có phần khàn khàn.

Ứng Hoan Hoan khẽ dựa vào vai Lâm Động, hơi thở phả vào cổ hắn, khẽ ừm một tiếng rồi lại nói với giọng chỉ mình nghe thấy:

- Muội cũng không muốn gạt huynh.

Mãi lúc lâu Lâm Động mới rời đi, Ứng Hoan Hoan ra trước toà lầu nhìn về mặt biển tối tăm, gió thổi tung mái tóc nàng.

- Muội thật sự muốn hắn vào Tổ Cung Khuyết?

Đột nhiên từ phía sau có tiếng nói, Ứng Hoan Hoan quay lại thì thấy Hắc Ám Chủ đang tựa cột, tay khoanh trước ngực nhìn nàng.

- Huynh ấy cần ngưng tụ Thần Cung.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Muốn khai khởi Tổ Cung Khuyết ít nhất phải có sáu Viễn Cổ Chủ mới được. Vì thế muội bắt buộc phải dùng đến thứ sức mạnh vẫn bị muội áp chế. Nhưng khi đã dùng tới muốn áp chế lại không phải dễ dàng đâu.

Hắc Ám Chủ nói.

- Sức mạnh trước đây của muội đúng là rất đáng sợ, nhưng nó đóng băng mọi cảm xúc của muội. Muội chắc chắn khi sức mạnh ấy thức tỉnh muội vẫn sẽ đối xử với hắn như bây giờ chứ?

Ứng Hoan Hoan ngồi xuống trường kỷ, co hai chân lại, mái tóc buông xoã khiến nàng thật mỏng manh yếu đuối:

- Muội biết hết... Nhưng thế gian này làm gì có việc gì vẹn cả đôi đường. Rõ ràng Ma Ngục đang âm mưu gì đó, muội có thể cảm nhận được Thiên Vương Điện sắp hồi phục hoàn toàn rồi...

Hắc Ám Chủ đến bên nàng, khẽ thở dài, ôm lấy thân thể lành lạnh của nàng, trong lòng có chút xót xa. Từ thời Viễn Cổ đã vậy, gánh nặng họ không thể đảm đương nổi rơi xuống đôi vai yếu đuối của nàng. Hắc Ám Chủ dường như vẫn nhớ rất nhiều năm trước, lần đầu tiên gặp, nàng ấy vẫn là tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu. Như sau đó, nụ cười của nàng ngày một ít dần đi, đặc biệt là khi sư phụ nói người sẽ mất đi, và toàn bộ sinh linh trong trời đất sẽ do nàng bảo vệ. Họ có thể cảm nhận được cảm xúc của nàng dần bị đông cứng, chỉ vì để nắm bắt được sức mạnh ấy...

- Thật ra, chúng ta cũng rất cảm ơn tiểu tử đó. Ít nhất thì hắn cũng có thể khiến muội vui, khiến muội buồn...

Hắc Ám Chủ nói.

- Việc này đừng nói cho huynh ấy biết.

Ứng Hoan Hoan nói:

- Nếu không huynh ấy chắc chắn sẽ không vào Tổ Cung Khuyết..

- Đến lúc này rồi còn nghĩ cho hắn.

Hắc Ám Chủ bất lực nói.

Ứng Hoan Hoan dựa vào lòng Hắc Ám chủ:

- Thật ra, muội biết huynh ấy vẫn luôn muốn vượt qua muội, vì như thế có thể đường hoàng bắt muội ở phía sau.

- Nằm mơ à.

Hắc Ám chủ cười. Nếu tiểu sư muội dễ vượt qua như vậy thì sư phụ sẽ giao trọng trách cho không?

Ứng Hoan Hoan cũng khẽ cười, thấp giọng nói:

- Muội tin huynh ấy.

Hắc Ám chủ khựng người, cúi xuống nhìn, Ứng Hoan Hoan lúc này dường như nhướn môi cười, đôi mắt sáng kỳ lạ.

- Huynh ấy sẽ làm được.

Giọng nói của nàng khẽ khàng như có sự kiên định không thể nghi ngờ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1275

Liên Minh

Sáng sớm hôm sau, mấy người Lâm Động chuẩn bị xuất phát. Khi ra khỏi toà lầu thì thấy thủ lĩnh các thế lực ở Thiên Phong hải vực đều đợi sẵn bên ngoài, thấy họ ra là tiến lại đón.

- Lâm Động tiểu ca, hiện nay Loạn Ma Hải rất hỗn loạn, nghe nói một số hải vực đã bị huyết tẩy, mọi người đi như vậy Thiên Phong hải vực phải làm thế nào?

Cổ Thống hiển nhiên là bị đẩy ra đại diện. Đối mắt với những người cường giả đỉnh cấp kia, rõ ràng họ cũng thấy vô cùng áp lực, vì thế đều không dám nói thẳng với họ mà chỉ nói với Lâm Động.

Lâm Động thấy thế không kìm được cười, xem ra những người này bị dị ma doạ cho sợ chết khiếp rồi, như vậy cũng tốt, cảm xúc này lan toả cũng có ích với việc thành lập liên minh.

- Cổ gia chủ yên tâm, hải vực này dị ma không dám tới nữa đâu. Ngoài ra lần này bọn ta đến Viêm Thần Điện để thành lập liên minh Loạn Ma Hải, khi liên minh được thành lập thì không phải sợ dị ma nữa.

Lâm Động nói.

- Liên minh?

Mọi người nghe vậy đều sáng mắt lên, Thiên Phong hải vực lúc này cực kỳ nguy hiểm, hiển nhiên họ không còn khả năng tự bảo vệ nữa, nếu liên minh được thì rất có lợi.

- Khi tin tức liên minh có, mọi người phái người đến Viêm Thần Điện, các hại vực sẽ xây dựng trận pháp dịch chuyển, một khí có nạn là có người tới cứu.

Lâm Động nhìn mọi người cười, rồi phía sau có ngân quang hiện lên bọc lấy mấy người hắn lại.

- Vì thế chư vị cứ đợi tin tức đi.

Ngân quang lan toả, sau khi câu nói cuối cùng của Lâm Động dứt thì bọn họ cũng biến mất, để lại những thủ lĩnh kia với con mắt ngơ ngẩn.

Viêm Thần Điện.

Trong một toà đại điện, một thân ảnh đỏ rực ngồi ở trên ghế đầu. Trong đại điện lúc này chật cứng người, không ngừng có người ra ra vào vào, tin tình bào liên tục được báo lên.

Đường Tâm Lăng lúc này ngồi một cách nho nhã, vì lúc này không phải dẫn binh nên chỉ mặc chiếc váy dài đỏ, nhìn vô cùng mềm mại chứ không oai phong như trên chiến trường.

Nghe tin tình báo, nàng chau mày, Loạn Ma Hải gần đầy rất hỗn loạn, cũng đã ảnh hưởng tới Viêm Thần Điện rồi. Ở hải vực của Viêm Thần Điện cũng bị lượng lớn dị ma tấn công, nhưng hiện nay Thanh Trĩ có mặt ở Viêm Thần Điện nên cũng thu hút không ít cường giả tới. Điều này cũng tăng thêm thực lực cho Viêm Thần Điện, cộng với khả năng thống soái của nàng, đám dị ma tập kích chỉ tạo được một số hỗn loạn nhỏ rồi bị chặn hết bên ngoài hải vực.

Đương nhiên, tuy chặn được nhưng việc quân sự phức tạp cũng khiến Đường Tâm Lăng bận rộn nhiều.

Trong đại điện, Đường Tâm Lăng không ngừng hạ lệnh, rồi một số trưởng lão nhận lệnh đi, người vào người ra nhưng không hề rối loạn.

- Lăng trưởng lão, Bắc Hải Thành có dị ma xuất hiện, theo tin tình báo thì số

lượng có lẽ khoảng năm trăm tên do một tên Dị Ma Tướng dẫn đầu. Ngươi dẫn một nghìn Viêm Thần Vệ đi gaiỉ quyết, hộ vệ Bắc Hải Thành tuỳ ý ngươi điều khiển.

Mệnh lệnh cuối cùng thốt ra từ Đường Tâm Lăng, một tấm lệnh bài đỏ rực rơi vào tay một lão giả mặc thanh y. Người ấy nhận rồi lập tức đi ngay.

Phù!

Sau khi làm hết nhiều việc như vậy, Đường Tâm Lăng thở phào.

- Hề hề, Tiểu Đường Đường đúng là lợi hại. Giao Viêm Thần Điện cho con sư phụ cũng thật yên tâm.

Trên ghế thái sư bên phải đại điện, Ma La cầm tách trà cười nhìn Đường Tâm Lăng.

Bên cạnh, Thanh Trĩ cũng lắc đầu cười, may mà hắn tìm được một đệ tử xuất sắc thế này, nếu không e là Viêm Thần Điện sẽ bị hắn phá nát rồi.

Đường Tâm Lăng liếc nhìn Ma La một cái rồi không để ý nữa.

- Khụ, thôi, Lão Thanh, chúng ta đi đánh cờ đi.

Thấy bị lườm, Ma La cười bối rối rồi gọi Thanh Trĩ.

- Sư phụ, lão nhân gia người quá nhàn rỗi rồi thì phải? Nếu người thấy không có việc gì làm thì con có thể giao cho!

Đường Tâm Lăng lạnh lùng nói.

- Không phải nói là có đại sư mới bảo ta ra mặt sao?

Ma La cười khan.

Đường Tâm Lăng hừ một tiếng, sau khi Viêm Thần Điện được mở rộng thì

Ma La càng ngày càng trốn việc.

Ma La thấy Đường Tâm Lăng oán khí ngập rời cũng không dám chọc vào nàng, nháy mắt với Thanh Trĩ, định chuồn là trên hết.

Thanh Trĩ thấy thế cười, vừa đứng dậy thì thần sắc đột nhiên thay đổi, cười:

- Thôi, hôm nay Viêm Thần Điện có khách quý đến, ngươi ngoan ngoãn tiếp khách đi.

- Khách quý?

Nghe thế Ma La và Đường Tâm Lăng khựng người.

Khi Thanh Trĩ vừa dứt lời thì bên trong Viêm Thần Điện đột nhiên không gian biến dạng, ngân quang lan toả, đến khi tan đi thì một vài thân ảnh xuất hiện. Người thanh niên nhìn Ma La cười.

- Ngươi…Lâm… Ma La sững người, còn chưa nói xong thì Đường Tâm Lăng đã mừng rỡ lên tiếng.

- Lâm Động?!

- Thanh Trĩ tiền bối, Ma La tiền bối, Tâm Lăng cô nương, lâu rồi không gặp.

Lâm Động nhìn ba người, ôm quyền cười nói.

Thanh Trĩ và Ma La cười rồi ánh mắt có phần ngưng trọng nhìn về mấy người Viêm Chủ.

- Nếu ta không nhầm thì mấy vị đây là Viễn Cổ Chủ trong truyền thuyết?

Thanh Trĩ cười, tuy ở thời Viễn Cổ ngài căn bản không có tư cách nói chuyện với mấy người Viêm Chủ nhưng rõ ràng cũng có chút quen thuộc. Khí tức này ngoài mấy vị ấy ra thì chẳng còn ai nữa.

- Viễn Cổ Chủ?

Ma La giật mình, ngài hiện nay cũng coi như bước vào Luân Hồi Cảnh nhưng vẫn không cảm giác được thực lực của mấy người đó. Ngài chẹp miệng, không hổ là đệ tử chân truyền của Phù Tổ đại nhân.

Mấy người Viêm Chủ cười với hai người Thanh Trĩ, thái độ rất hoà nhã, không kiểu khinh khỉnh bề trên.

- Tiểu tử ngươi cũng Luân Hồi Cảnh rồi?

Ma La đột nhiên chú ý tới Lâm Động, sắc mặt thay đổi, ngạc nhiên kêu lên.

- Mới đột phá cách đây không lâu.

Lâm Động mỉm cười.

- Chẹp chẹp, vẫn biến thái như thế… Ma La chép miệng, ngài tu luyện nhiều năm như vậy mới lên Luân Hồi Cảnh, không ngờ Lâm Động hồi đó rời đi mới là Tử Huyền Cảnh mà giờ đã đạt đến mức này.

- Ngươi đừng so sánh với hắn sẽ tự ti đấy.

Thanh Trĩ cười, ngài nhìn Lâm Động rồi gật gù:

- Xem ra ngươi đã có được long cốt Hồng Hoang rồi.

- Cũng nhờ Thanh Trĩ tiền bối giới thiệu.

Lâm Động cười. Nếu không phải Thanh Trĩ bảo hắn đến Long tộc thì khó lòng có được.

- Đó đều là bản lĩnh của ngươi, long cốt Hồng Hoang ta cũng nhắm lâu rồi nhưng đáng tiếc không thành công.

Thanh Trĩ lắc đầu.

Lâm Động cười, giờ hắn có thể cảm giác được thực lực của Thanh Trĩ, có lẽ là Luân Hồi Cảnh vượt qua hai lần Luân Hồi Kiếp, cường hãn hơn lần mới gặp nhiều, xem ra thời gian ua Thanh Trĩ cũng tiến bộ không ít.

- Lâm Động ngươi thật sự là Luân Hồi Cảnh rồi à?

Đường Tâm Lăng xuống khỏi ghế, đến trước mặt Lâm Động nhìn hắn trên dưới với vẻ mặt ngạc nhiên.

Ứng Hoan Hoan ở bên cạnh nhìn Đường Tâm Lăng, rồi nửa cười nửa không nhìn Lâm Động.

Lâm Động nhận ra ánh mắt ấy, không kìm được cười khan, gật đầu với Đường Tâm Lăng rồi giới thiệu mọi người.

- Ha ha, không biết chư vị đại giá Viêm Thần Điện có việc gì?

Ma La tò mò hỏi.

- Có lẽ là vì việc dị ma náo loạn Loạn Ma Hải gần đây.

Đường Tâm Lăng cười, nàng nhìn Lâm Động:

- Nếu ta không nhầm thì chắc mọi người định bảo Viêm Thần Điện hiệu triệu các thế lực trong Loạn Ma Hải liên hợp lại đối phó dị ma đúng không?

- Thông minh!

Lâm Động bật ngón tay cái.

- Đám dị ma đó quá lợi hại, một thế lực căn bản không thể ngăn chặn. Nếu cứ để chúng hoành hành thì sẽ khiến Loạn Ma Hải tổn thất nghiêm trọng. Vì thế bọn ta muốn Viêm Thần Điện hiệu triệu liên minh chặn đứng dị ma.

- Liên minh?

Ma La khựng người, rồi xoa cằm nói:

- Viêm Thần Điện tuy có sức hiệu triệu nhưng cũng không phải ai cũng phục. Ở Loạn Ma Hải không ít thế lực ngang ngược khác.

- Ha ha, những thế lực ấy sẽ có họ giúp thuyết phục.

Lâm Động chỉ mấy người Viêm Chủ.

Ma La do dự một chút rồi nhìn Đường Tâm Lăng:

- Ngươi hỏi nha đầu này đi, giờ nó là điện chủ Viêm Thần Điện.

Lâm Động không nói được gì, công lực đẩy việc của người này càng ngày càng lợi hại, ngay vị trí điện chủ cũng giao luôn cho Đường Tâm Lăng rồi.

Lâm Động nhìn Đường Tâm Lăng, nàng cũng đang nhìn hắn, ánh mắt của nàng khiến hắn chột dạ, rồi cười nói:

- Tâm Lăng cô nương thấy sao?

- Nếu liên minh thì đúng là sẽ ngăn được sự động loạn trong Loạn Ma Hải, nhưng dường như Viêm Thần Điện ta không có lợi ích gì cả. Giờ bọn ta vẫn phòng thủ được.

Đường Tâm Lăng chống cằm mỉm cười nói.

Lâm Động ngạc nhiên, lúc này vẫn nghĩ chuyện cho nhà mình dường như không thoả đáng lắm. Với sự nhanh nhạy của Đường Tâm Lăng không thể nào lại không biết cứ để dị ma hoành hành thì sẽ tạo nên tai hoạ lớn chứ?

- Đường cô nương nói đùa với huynh thôi.

Ứng Hoan Hoan nói.

Lâm Động nghe thế mới nhận ra sự đùa cợt của Đường Tâm Lăng, không

khỏi lắc đầu bất lực.

- Muội hiểu ta vậy sao?

Đường Tâm Lăng nhìn Lâm Động rồi chuyển sang Ứng Hoan Hoan, đưa tay ra, dường như rất tuỳ ý cười nói:

- Muội là Ứng Hoan Hoan đúng không? Nghe Lâm Động nhắc đến muội lâu rồi. Có một lần ta còn hỏi ta và muội ai xinh hơn.

Lâm Động lập tức cứng đờ người, sững sờ nhìn Đường Tâm Lăng lúc này có phần gian xảo.

- Ồ?

Ứng Hoan Hoan cũng cười:

- Vậy huynh ấy nói thế nào?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1276

Đại Hội

Trong đại diện, hai thiếu nữ xinh đẹp mỉm cười nhìn nhau. Cảnh tượng vốn sẽ khiến người ta thấy thoải mái trong lòng, nhưng Lâm Động thì trán toát mồ hôi lạnh, rõ ràng là không hiểu cục thế lúc này là thế nào.

Mọi người thấy vậy, trước tiên hơi sững người rồi thấy thích thú, đặc biệt là mấy người Hắc Ám chủ thì ánh mắt càng đặc biệt nhìn Ứng Hoan Hoan. Hắn là đang hứng thú với phản ứng của nàng.

- Khụ.

Lâm Động hắng giọng, lúc này phải thể hiện chút uy nghiêm của nam nhân mới được. Hắn đứng vào giữa hai người rồi nhìn Đường Tâm Lăng bất lực nói:

- Ta nhớ là chưa bao giờ nói câu đó cả.

- Vậy sao?

Đường Tâm Lăng chớp mắt, môi khẽ nhướn lên vẻ không quan tâm:

- Vậy chắc muội nhớ nhầm.

Lâm Động không nói được gì, nữ nhân ấy mà thật đáng sợ đi!

Đường Tâm Lăng cười, nhìn Ứng Hoan Hoan:

- Muội không để bụng chứ?

Ứng Hoan Hoan khẽ lắc đầu cười, đồng thời cũng phóng tới Lâm Động ánh

mắt đầy hàn ý. Nàng cũng coi như đã lĩnh giáo được cái phúc của Lâm Động khi lịch luyện ở Loạn Ma Hải rồi.

- Được rồi, được rồi, nói chính sự đi.

Lâm Động bất lực, rồi đành nghiêm mặt nói.

Lúc này hai cô gái thu nụ cười về.

- Hiện tại đúng là chỉ còn cách liên minh.

Đường Tâm Lăng gật đầu:

- Theo thông tin bọn ta nhận được, hiện nay trong Loạn Ma Hải đã có một vài hải vực bị dị ma huyết tẩy, không ít thế lực yếu đã bắt đầu rút về những hải vực lớn.

- Nếu lúc này chúng ta hiệu triệu liên minh kháng ma thì hiệu quả sẽ khá tốt. Nhưng đến lúc đó, lượng lớn người đến đây, sẽ khiến quy mô liên minh rất lớn, liệu có hoạt động được không cũng là việc khó nắm bắt, chứ chưa nói tới chống lại dị ma.

Lâm Động cũng gật đầu, không biết lúc nào cũng nhiều người là tốt. Tình hình này, vạn nhất tất cả dồn về, khống chế không tốt sẽ càng chết dở hơn.

Tuy hắn đã lập nên Tứ Tượng Cung ở Yêu Vực, nhưng hắn cũng biết so với liên minh chỉnh thể ở Loạn Ma Hải thì chỉ quá nhỏ bé. Hơn nữa chỉ Tứ Tượng Cung cũng khiến hắn kiệt sức, nếu bắt hắn tạo nên liên minh Loạn Ma Hải nữa thì có giết chết hắn cũng không xong nổi.

- Tuy rất rắc rối nhưng với năng lực của Tâm Lăng cô nương hắn là không khó?

Lâm Động cười, hắn cũng không phải thằng ngốc, việc rõ ràng không làm được đương nhiên sẽ không vơ vào người, mà ở đây lại có ứng cử viên hoàn hảo

rồi.

- Ta đã rất bận rồi, ngươi đừng nhét thêm việc cho ta nữa có được không?

Đường Tâm Lăng trợn mắt, thấy vẻ mặt của Lâm Động rồi lại thở dài bất lực:

- Vừa tới đã đem đến phiền phức lớn cho ta.

- Liên minh này còn cần một số đại thế lực thực sự ở Loạn Ma Hải gia nhập để tạo thanh thế. Thế lực con người không thể thiếu được Vạn Hải Thiên Cung, họ là thế lực lâu đời trong Loạn Ma Hải, thanh danh rất lớn. Còn Hải Yêu tộc thì không thể thiếu Bất Tử Thánh Kình tộc, mọi người có lôi kéo được hai thế lực này không?

Đường Tâm Lăng nhìn mấy người Lâm Động.

- Vạn Hải Thiên Cung à? Người sáng lập có phải Vạn Hải lão nhân? Giờ còn sống không?

Viêm Chủ nghĩ rồi hỏi.

- Ừm, nhưng Vạn Hải lão nhân nhiều năm trước đã vì không vượt qua được Luân Hồi Kiếp tầng hai mà qua đời. Chưởng giáo hiện nay là tôn tử của ngài, thực lực có lẽ là Luân Hồi Kiếp một tầng, cũng là một trong cường giả đỉnh cao trong Loạn Ma Hải.

- Có lẽ không vấn đề gì, Vạn Hải lão nhân từng nhận chỉ điểm của ta.

Viêm Chủ cười, vừa dứt lời thì Lâm Động cũng sững người, rồi lắc đầu bất lực, mấy lão đồ cổ này đúng là không thể coi thường được.

- Bất Tử Thánh Kình tộc thì để ta.

Hồng Hoang Chủ cười, trong Hải Yêu tộc ngài cũng coi như nhân vật truyền kỳ, vì bản thân ngài cũng là một thành viên trong Hải Yêu tộc, muốn thuyết phục

cũng không khó.

- Nếu vậy, ngày mai chúng ta sẽ phát bố tin về liên minh. Ta nghĩ có lẽ rất nhanh các thế llực sẽ phái người đến thôi.

Đường Tâm Lăng gật đầu.

- Được.

Mọi người cùng gật đầu, đại sự chấn động cả Loạn Ma Hải đã được quyết định.

Sau đó cả Viêm Thần Điện trở bên bận rộn, vô số người bay đi bắt đầu truyền bá tin tức, với tốc độ này có lẽ hai ba ngày sau là Viêm Thần Điện sẽ trở thành nơi tấp nập nhất.

Tuy có chuẩn bị nhưng chấn động mà liên minh này tạo ra cũng ngoài dự đoán của Lâm Động, chỉ trong hai ngày là phản hồi về Viêm Thần Điện. Tiếp đó, Viêm Thần Điện bắt đầu bị vô số cường giả từ khắp các nơi nhấn chìm. Trận thế này còn ác liệt hơn cả lần tỉ thí tranh giành Lôi Đình Tổ Phù.

Trên một toà lầu, Lâm Động nhìn những nhân ảnh như thiêu thân lao vào thành cũng không kìm được thở dài.

- Không hổ là Loạn Ma Hải.

Diện tích Loạn Ma Hải tính ra vượt qua cả Yêu Vực và Tứ đại Huyền Vực, các thế lực lớn nhỏ ở đây cũng khó lòng kể hết được. Bình thường có lẽ không cảm thấy gì, nhưng gặp tình huống đặc biệt thì số lượng khủng bố này sẽ được thể hiện.

Cục thế Loạn Ma Hải hiện nay rất nguy hiểm, dù sao sự cạnh tranh ở đây vốn rất kịch liệt, nếu không phải nằm trong hoàn cảnh hết sự lựa chọn chỉ có lẽ chẳng ai muốn liên minh - Chúng ta cũng đi thôi.

Ở phía sau, Ứng Hoan Hoan nói. Viêm Thần Điện tuy cũng là thế lực đỉnh cao của Loạn Ma Hải nhưng dù sao cũng không thể khiến tất cả thần phục, muốn hoàn thành lien minh vẫn cần họ toạ trấn, chấn nhiếp.

Lâm Động gật đầu, rồi vung tay lên, ngân quang bọc lấy hai người, khi xuất hiện lại thì đã ở trước một khu quảng trưởng khổng lồ. Trong đó có thể thấy biển người mênh mông. Khí tức của ai cũng khá kinh người, rõ ràng phần lớn người đến đây đều là đại biểu có thực lực của thế lực các phương.

- Đúng là long trọng thật.

Lâm Động mỉm cười, định đi vào thì đột nhiên có giọng nói trong trẻo từ phía sau vọng lại.

- Lâm Động đại ca!

Lâm Động khựng người, quay lại thì thấy một thân ảnh màu trắng từ xa chạy tới cuối cùng lao vào lòng hắn khiến thân thể hắn rung lên.

Lâm Động vội vàng đỡ lấy người đó, nhìn xuống thì gặp gương mặt đáng yêu:

- Linh San?

Lâm Động ngạc nhiên nhìn thiếu nữ trong lòng, đó là Mộ Linh San mà hắn gặp ở Loạn Ma Hải hồi đó. Chỉ có điều hồi đó cô bé còn có hai cái bím tóc, giờ đã thành túm tóc đuôi ngựa rồi. Dáng vẻ cũng nhanh nhẹn hoạt bát, không còn sự non nớt trước kia.

- Hi hi, Lâm Động đại ca, quả nhiên là huynh!

Mộ Linh San cười kéo kéo Lâm Động.

- Sao muội lại ở đây?

Lâm Động cũng mừng khi gặp cô bé, hắn vuốt đuôi tóc cô bé, trong lòng cảm thán, cô bé năm đó đã lớn rồi.

- Muội đến cùng gia gia bọn họ.

Mộ Linh San chỉ về phía sau, chỉ thấy ở đó có hai người, một người cao ráo anh tuấn, là gia gia của Mộ Linh San, Mộ Lam.

- Mộ Lam tiền bối.

Lâm Động ôm quyền, cười nói. Năm đó Mộ Lam từng giúp hắn không ít, trong lòng hắn vẫn luôn biết ơn.

- Ha ha, Lâm Động, thực lực của ngươi bây giờ đến ta cũng không bằng. Tiếng tiền bối này ta không nhận được đâu.

Mộ Lam cười bước tiến lại, ánh mắt nhìn Lâm Động có phần chấn động. Lần đó khi chia tay, Lâm Động mới chỉ là Tử Huyền Cảnh, vậy mà giờ đến ngài cũng thấy áp lực.

- Đây là đại ca ta, Mộ Thiên.

- Bái kiến Mộ Thiên tiền bối.

Lâm Động ôm quyền. Hắn vị lão nhân này chính là đại gia gia của Mộ Linh San, sức mạnh toả ra từ người đó khiến Lâm Động kinh ngạc, xem ra lão nhân này cũng là cường giả vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp.

- Hà hà, ngươi chính là Lâm Động tiểu hữu à. Nha đầu nhà ta về thường xuyên nhắc đến ngươi, tai lão phu đóng kén cả rồi.

Mộ Thiên cười.

Lâm Động vỗ đầu Mộ Linh San:

- Mộ Thiên tiền bối cũng tham gia đại hội liên minh?

- Ừm, Hồng Hoang tiền bối đích thân tới nói, Bất Tử Thánh Kình tộc đâu dám không nể mặt.

Mộ Thiên gật đầu cười.

- Nếu vậy, mời vào bên trong đã.

Thấy chỗ này cũng không phải nơi nói chuyện, Lâm Động cười dẫn mọi người vào trong. Vào tới trong, hắn quét mắt nhìn, chỉ thấy vô số cường giả tụ tập đông ngút tầm mắt, khí tức ngưng tụ trên bầu trời thậm chí đánh bật hết cả tầng mây.

- Mộ Thiên tiền bối, mời ngồi.

Rất nhanh có người của Viêm Thần Điện đến chỉ dẫn cho họ, ba người Mộ Thiên ngồi ở vị trí đầu tiên trong quảng trường. Ở đây thực lực là nhất, ngồi ở hàng đầu đều là những cường giả đỉnh cao của Loạn Ma Hải, uy danh hiển hách.

Phía trước nữa chỉ có một vài ghế ngồi, lúc này là mấy người Viêm Chủ đang nhắm mắt ngồi đó. Những ánh mắt nhìn về phía họ đều đầy sự cuồng nhiệt.

- Đi thôi.

Ứng Hoan Hoan tiến về vị trí trung tâm gây chú ý nhất, tay còn kéo Lâm Động.

- Khụ, ta đi bên cạnh được rồi.

Lâm Động ho một tiếng rồi nói.

Thế nhưng Ứng Hoan Hoan mặc kệ, cứ thế kéo Lâm Động tới vị trí đó rồi ép hắn ngồi xuống.

Hàng ghế đầu tiên coi như là nơi đáng chú ý nhất hội trường, thậm chí những người như Mộ Thiên còn không có tư cách ngồi vào. Vậy mà gương mặt lạ hoắc là Lâm Động lại ngồi, thật sự đã thu hút vô số ánh mắt, rồi tiếng xì xầm bắt đầu vang lên.

- Tiểu tử đó là ai? Bát Chủ Viễn Cổ có người này à?

- Nhìn có chút quen mắt.

- Ặc, hình như là tên từng đấu ở Viêm Thần Điện, tên Lâm Động thì phải.

- Là tên tiểu bối đó à? Thật không ra thể thống gì, sao dám ngồi chỗ đó?

Viêm Chủ bọn họ cũng mở mắt, ánh mắt mang ý cười nhìn Lâm Động, hắn là đang muốn xem hắn làm thế nào.

Lâm Động cảm nhận được những ánh mắt ấy, rồi nghe tiếng xì xầm, nhưng cũng không tức giận, chỉ mỉm cười, tay khẽ vỗ lên mặt bàn, rồi một luồng khí tức khủng khiếp toả ra bao trùm cả hội trường.

Tất cả tiếng xì xầm lập tức ngưng bặt, thậm chí những cường giả như Mộ Thiên ánh mắt cũng đầy chấn kinh.

- Người thanh niên này, không đơn giản!

Họ nhìn nhau, đều nhận ra ý tứ đó trong mắt đối phương, sự nghi ngờ trong lòng cũng thu dần về.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1277

Đại Hội

Hội trường chật ních những cường giả đỉnh cao của Loạn Ma Hải sau khi Lâm Động bạo phát khí tức thì lập tức trở nên yên lặng. Không ít người ánh mắt trở nên ngưng trọng, ánh mắt nhìn Lâm Động không còn nghi ngờ gì nữa.

Những người đến được đây phần lớn đều có danh tiếng, thực lực đương nhiên cũng không vừa, vì thế qua luồng khí tức ấy cũng đoán được thực lực Lâm Động, mức độ đó chắc chắn đã bước vào Luân Hồi Cảnh.

Đương nhiên, về sự mạnh yếu thì chỉ những cường giả đỉnh cao mới nhận ra. Họ cũng là người đã vượt qua Luân Hồi Kiếp một lần, nhưng vẫn cảm thấy có sự nguy hiểm từ luồng khí tức của Lâm Động. Điều đó cho họ hiểu rằng, người thanh niên kia tuy nhìn chỉ là Luân Hồi Cảnh bình thường nhưng nếu thật sự động thủ thì họ căn bản không phải đối thủ của hắn!

- Lâm Động tiểu hữu lợi hại thật!

Mộ Thiên vuốt râu, nói với Mộ Lam ở bên cạnh.

- Rất khủng bố.

Mộ Lam gật đầu cảm thán. Ngài thực sự không thể liên hệ được người thanh niên yếu ớt năm đó và người đứng trước rất nhiều cường giả Loạn Ma Hải mà khí độ vẫn trầm ổn này.

- Đương nhiên rồi, Lâm Động đại ca chắc chắn còn lợi hại hơn đại gia gia.

Mộ Linh San tự hào nói.

Mộ Thiên thấy Mộ Linh San như vậy cũng chỉ lắc đầu cười, rồi quay sang cười với một lão nhân mặc lam bào ở cách đó không xa.

Đó là cung chủ của Vạn Hải Thiên Cung, Vạn Huyền, không ngờ ngài cũng đến.

- Quy mô của đại hội này thật khủng bố.

Mộ Thiên nhìn quanh rồi nhận ra có đến bảy tám phần cường giả đỉnh cao của Loạn Ma Hải đều có mặt. Tình huống này dường như là lần đầu thấy ở Loạn Ma Hải nghìn năm nay.

- Cục thế Loạn Ma Hải hiện nay rất rối ren, dị ma hoành hành, Bất Tử Thánh Kình tộc chúng ta tạm thời tránh né được nhưng cũng không phải kế lâu dài.

Mộ Lam nói.

- Đúng vậy.

Mộ Thiên gật gù rồi nhìn về vô số cường giả trong hội trường, ngay ngài trong lòng cũng trào dâng hào tình, nếu thành lập được liên minh thì việc gì phải sợ đám dị ma kia nữa?

Vầng mặt trời nóng rực treo trên cao, một tiếng chuông vang lên trong hội trường, không khí bắt đầu yên lặng, mọi ánh mắt nhìn vào trong, một thân ảnh mặc y phục đỏ kiều diễm đang đứng đó, chính là Đường Tâm Lăng của Viêm Thần Điện.

- Chư vị, hẳn là mọi người đều đã biết lý do Viêm Thần Điện triệu tập đại hội nay. Nay dị ma đang hoành hành, trận đại chiến Viễn Cổ đã manh nha, sức mạnh của dị ma có lẽ không ít người đã được lĩnh giáo.

Đường Tâm Lăng nhìn quanh, giọng nói trong trẻo vang khắp hội trường.

- Theo tin tình báo Viêm Thần Điện có được, Loạn Ma Hải hiện đã có tám

hải vực bị dị ma huyết tẩy, trong đó có một trăm hai mươi thế lực bị tiêu diệt. Những nơi chúng đi qua, xác chất đầy đường, máu chảy thành sông. Ta nghĩ, căn bản không có một thế lực đơn lẻ nào có thể chống lại chúng.

Mọi người không ai nói câu nào, sắc mặt ai cũng nặng nề, rõ ràng họ cũng đã phải trả giá không nhỏ khi bị dị ma tấn công.

- Không biết Đường cô nương nghĩ sao?

Một lão nhân mặc lam bào trầm ngâm nói.

- Nói khó cũng không khó, đơn giản mà nói, chẳng qua là chúng ta hãy liên minh để chiến đấu.

Đường Tâm Lăng cười, rồi nói tiếp:

- Viêm Thần Điện nhận được uỷ thác của năm vị Viễn Cổ Chủ, mời chư vị lập liên minh cùng chống lại dị ma!

Trong hội trường phát ra những tiếng ồn ào, không ít người khi đến đã đoán được chút gì đó, nhưng khi tận tai nghe thấy vẫn có chút bất ngờ. Kiểu siêu cấp liên minh bao gồm cả Loạn Ma Hải thế này đúng là trước giờ chưa từng có.

Một số người đã có ý nhưng tạm thời không nói gì. Tuy giờ đang bị dị ma chèn ép thê thảm, nhưng thế lực hiện nay cũng là khó khăn vất vả lắm mới gây dựng nên được, nếu thành lập liên minh thì không phải sẽ mất quyền kiểm soát sao?

- Chư vị, liên minh ở đây chỉ là về việc chống lại dị ma, khi liên minh hình thành sẽ cùng tiến thủ, để phòng tránh chuyên quyền chúng ta có thể tiến cử một số thế lực có danh tiếng lập thành quyết nghị đoàn. Đại sự của liên minh đều phải thông qua quyết nghị đoàn. Ngoài ra có vị trí nguyên lão do năm vị Viễn Cổ Chủ và Lâm Động đảm nhiệm, chịu trách nhiệm theo dõi, đốc thúc.

- Đến lúc đó, thế lực các phương phái tinh nhuệ lập nên đội quân trừ ma,

Không Gian Tổ Phù cũng sẽ ra tay, thiết lập các trận pháp dịch chuyển ở mỗi hải vực lớn, chỉ cần bất cứ hải vực nào bị công kích thì trừ ma quân sẽ lập tức đến!

Đường Tâm Lăng đứng hiên ngang, giọng nói trong trẻo vang lên, việc vận hành liên minh vốn rất phức tạp giờ trong tay nàng không hề rối loạn, quyền lợi cũng được phân hoá, cắt đứt suy nghĩ nghi ngờ Viêm Thần Điện muốn nắm toàn quyền.

Toàn hội trường lặng như tờ, trong lòng không ít người đã dao động, nếu liên minh như vậy không phải là không được.

Cũng không ai phản đối năm Viễn Cổ ngồi vào vị trí nguyên lão, chỉ là ánh mắt họ nhìn Lâm Động có phần kỳ lạ. Dù sao thì những cường giả như Mộ Thiên còn không có tư cách làm nguyên lão, vậy mà Lâm Động với độ tuổi như thế lại vào được, thật khiến người ta kinh ngạc.

Lâm Động nghe Đường Tâm Lăng nói cũng gật gù, mấy người Viêm Chủ ánh mắt cũng có phần tán thưởng. Khả năng thống soái của Đường Tâm Lăng quả nhiên lợi hại. Hắn là khi liên minh được hình thành, với năng lực của nàng Loạn Ma Hải sẽ có sức mạnh vô cùng khủng bố.

- Chư vị, bọn ta đều tán thành, mọi người nghĩ sao?

Viêm Chủ lên tiếng, giọng nói trầm thấp của ngài khiến hội trường yên tĩnh lại.

- Trước kia bọn ta đã từng giao đấu với dị ma, có lẽ sự rối ren hiện nay ở Loạn Ma Hải chỉ là đợt sóng đầu tiên, dị ma rất nhanh thôi sẽ tràn ngập cả trời đất. Đến lúc đó đại chiến thiên địa lần thứ hai sẽ chính thức mở màn. Tổ mà lật thì trứng bên trong liệu có còn nguyên vẹn? Lúc này mà không liên minh thì chắc chắn vô số sinh linh trong trời đất này sẽ bị tiêu diệt.

Nghe Viêm Chủ nói vô số người đều thót tim lại, một cảm giác bất an trào dâng, nếu thật sự đại chiến thiên địa nổ ra thì chẳng ai thoát được.

- Ngoài ra, để nâng cao khả năng phòng ngự với dị ma, bọn ta sẽ khai khởi Tổ Cung Khuyết ma sư phụ để lại để những cường giả Chuyển Luân Cảnh vào đó. Nếu có cơ duyên thì sẽ đột phá Luân Hồi Cảnh.

Câu nói này của Viêm Chủ lập tức khiến cả hội trường bùng nổ. Rất nhiều cường giả đang dừng ở Chuyển Luân Cảnh đứng phắt dậy, ánh mắt đầy cuồng nhiệt nhìn Viêm Chủ.

Không khí trong hội trường đã lên đến đỉnh điểm, điều này quả nhiên có sức dụ hoặc quá lớn với họ.

- Viêm Chủ đại nhân nói không sai. Vạn Hải Thiên Cung bọn ta đồng ý liên minh.

Lão nhân mặc lam bào thấy thời cơ đã tới, đứng dậy trước tiên, ôm quyền nói.

- Bất Tử Thánh Kinh tộc ta cũng đồng ý liên minh, cùng chống lại dị ma!

Mộ Thiên cũng đứng dậy, trầm giọng nói.

- Thiên Hải Nhai đồng ý liên minh!

Lại một cường giả đỉnh cấp của Loạn Ma Hải đứng dậy.

- Hải Kiếm Các đồng ý… - Bọn ta cũng đồng ý liên minh!

Lần lượt vô số người đứng dậy, tiếng nói dồn dập vang lên, cuối cùng hội tụ lại tạo nên một luồng chiến ý lẫm liệt.

Lâm Động thấy thế bất giác thở ra một hơi. Việc liên minh này có mấy người Viêm Chủ bọn họ toạ trấn, cộng với áp lực từ dị ma đúng là cũng không tốn mấy sức đã thành công. Nhưng muốn phát huy tốt nhất sức mạnh của liên minh thì phải xem Đường Tâm Lăng rồi… Liên minh đã được thành lập, tiếp theo là những chuyện phức tạp khác, nhưng hiển nhiên may mắn là không cần Lâm

Động bận tâm.

Những việc này rơi lên vai Đường Tâm Lăng, nàng cũng thể hiện được năng lực đáng kinh ngạc, chỉ trong năm ngày liên minh đã sơ bộ đi vào hoạt động.

Trong mấy ngày này Lâm Động và mấy người Không Gian Chủ cùng ra tay đến các hải vực lớn thiết lập trận pháp chuyển dịch, nối liền các nơi với nhau. Chỉ cần đại quân trừ ma được triệu tập xong là cs thể thật sự chống được sự ngang ngược của dị ma.

Công việc cường độ cao thế này khiến Lâm Động dù đã là Luân Hồi Cảnh nhưng vẫn rất mệt, đến khi về Viêm Thần Điện thì sắc mặt đã hơi tái.

Trong đại điện, Đường Tâm Lăng đang bận rộn việc liên minh, thấy Lâm Động thì cười đích thân mang trà đến:

- Ngươi vất vả rồi.

- Đem đến cho cô nương phiền phức lớn như vậy, vất vả chút này có là gì đâu.

Lâm Động nhận lấy tách trà, lắc đầu nói.

- Đây không coi là phiền phức, việc này không phải của mình ngươi. Loạn ma hoành hành ở Loạn Ma Hải, sớm muộn gì cũng sẽ động tới Viêm Thần Điện.

Đường Tâm Lăng cười:

- Chỉ là ngươi, không phải Viễn Cổ Chủ mà lo những việc này.

- Ta không có được đại nghĩa như họ, Lâm Động cười khổ.

- Đúng là họ khiến người ta kính phục, nhưng ngươi cũng không kém.

Đường Tâm Lăng cười, nàng lúc này không có khí chất hào hùng như bình

thường mà trở nên dịu dàng hơn nhiều.

- Đúng rồi, Tâm Thanh thế nào rồi? Ngươi không bắt nạt muội ấy chứ?

Đường Tâm Lăng đột nhiên nhớ ra Tâm Thanh cùng Lâm Động đến Yêu Vực.

Lâm Động lắc đầu bất lực, rồi kể lại đầu đuôi câu chuyện.

- Không ngờ nha đầu này có được cơ ngộ như thế, đến khi nó xuất quan chắc rất cừ.

Đường Tâm Lăng ngạc nhiên nói.

Lâm Động gật đầu cười, định nói thì không gian đại điện có dao động, rồi Không Gian Chủ, Viêm Chủ và Ứng Hoan Hoan xuất hiện.

- Trận pháp dịch chuyển cơ bản đã xong.

Không Gian Chủ nhìn hai người cười, nói.

- Làm phiền các vị rồi.

Đường Tâm Lăng nói.

Ứng Hoan Hoan nho nhã ngồi xuống ghế, cầm tách trà lên, trầm mặc một chút rồi nhìn Lâm Động nói:

- Ngày mai chúng ta sẽ khai khởi Tổ Cung Khuyết.

Lâm Động cảm thấy không khí trong đại điện đột nhiên lặng xuống, lại nhìn Ứng Hoan Hoan đang khẽ cười, trong lòng thấy gợn gợn nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1278

Khai Khởi Tổ Cung Khuyết

Ngày hôm sai, trên không trung Viêm Thần Điện có một vài thân ảnh, xung quanh có vô số cường giả đang nhìn từ xa. Ánh mắt họ tràn ngập sự kích động, rõ ràng thông qua một vài cách mà họ đã biết hôm nay sáu vị Viễn Cổ Chủ này sẽ liên thủ khai khởi Tổ Cung Khuyết trong truyền thuyết mà Phù Tổ đại nhân để lại.

Nghe nói tu luyện trong Tổ Cung Khuyết này sẽ có tỷ lệ rất lớn đột phá, đặc biệt là cường giả Chuyển Luân Cảnh có thể tiến lên một bước quan trọng, tiến vào Luân Hồi Cảnh.

Bản lĩnh gần như khủng bố đó đủ khiến vô số người đỏ mắt, e là cũng chỉ có nhân vật trong truyền thuyết như Phù Tổ mới để lại được thứ thần kỳ như thế.

Trên không trung, mấy người Ứng Hoan Hoan lặng lẽ đứng đó, tuy không có thanh thế kinh người nhưng ai cũng nhận ra cơn sóng ngầm đằng sau sự tĩnh lặng này.

Lâm Động đứng cách đó không xa, phía sau là Thanh Trĩ, Thanh Đàn, Ma La, Đường Tâm Lăng cũng nhìn về phía này.

- Bắt đầu đi.

Ứng Hoan Hoan nhìn năm người kia, khẽ nói.

Năm người Hắc Ám Chủ cùng nhìn nhau, ánh mắt có chút phức tạp, rồi khẽ gật đầu.

- Nham.

Ứng Hoan Hoan vẫy tay, một đạo bạch quang bay ra từ người Lâm Động, cuối cùng biến thành Tổ Thạch, bên ngoài là thân hình Nham.

- Ngươi thật sự muốn khai khởi Tổ Cung Khuyết sao?

Nham nhìn Ứng Hoan Hoan, do dự hỏi.

- Lúc nào rồi mà còn giả được sao?

Ứng Hoan Hoan bình thản nói.

Nham cười khổ, bất lực gật đầu, thân hình chui vào trong Tổ Thạch rồi rơi vào tay Ứng Hoan Hoan.

Ứng Hoan Hoan cầm Tổ Thạch trong tay, ánh mắt hơi loé sáng rồi quay sang Lâm Động mỉm cười.

Lâm Động thấy nụ cười của nàng không chỉ không vui mà trong lòng càng thấy bất an. Hắn đột nhiên bay tới bên cạnh Ứng Hoan Hoan, giữ tay nàng lại:

- Giờ dừng lại được không? Ta có thể tự tu luyện được.

Ứng Hoan Hoan cụp mắt:

- Tổ Cung Khuyết là bảo bối sư phụ để lại trợ giúp chúng ta đối phó dị ma. Nó có thể nâng cao chiến đấu lực của chúng ta, vì thế đây không phải khai khởi vì mình huynh, còn để chúng ta chiến thắng trận đại chiến thiên địa lần thứ hai.

Lâm Động hơi nghiến răng.

- Yên tâm, muội sẽ không sao đâu.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười, nàng giang tay khẽ ôm Lâm Động một chút rồi giơ tay lên, Tổ Thạch bắn ra.

- Bắt đầu.

Trên Tổ Thạch bỗng bạo phát ánh sáng mạnh mẽ đan xen nhau trên không trung thấp thoáng biến thành một đạo trận pháp khổng lồ.

- Đến lượt mọi người.

Tiếng nói của Nham vọng ra.

- Hoả Diệm!

Viêm Chủ gật đầu trước tiến, sắc mặt ngài ngưng trọng, chân giậm xuống, chỉ thấy hoả diệm bùng phát từ trong cơ thể. Hoả diệm như biến ra từ nguyên lực nhưng cực kỳ nóng, trong đó là sức mạnh cả Hoả Diệm Tổ Phù.

Ngài vung tay, chỉ thấy hoả diệm khủng bố bay thẳng vào trận pháp khiến nó trở nên thực chất hơn một chút.

- Không Gian!

Ngân quang bắn ra.

- Hắc Ám!

- Hồng Hoang!

- Lôi Đình!

Lại ba luồng năng lượng khủng bố không kém đan xen nhau, sức mạnh này khiến trời đất rung chuyển.

Năm luồng năng lượng bắn vào quang trận, chỉ thấy cường quang chói loà bùng phát, bên trong có thể thấy thấp thoáng một toà cung điện cổ xưa.

Năm người Viêm Chủ ra tay xong nhìn về phía Ứng Hoan Hoan, nàng nghiến răng, đạo phù văn lạnh lẽo hiện ra trong tay, ánh mắt nàng càng trở nên băng hàn

hơn.

- Hàn Băng!

Giọng nói lạnh lùng có thể khiến không gian đông cứng vang lên, nàng giơ tay, hàn khí trắng toát lan toả biến thành một con phượng hoàng băng khổng lồ bay vào trận pháp.

Năm đạo năng lượng trong trận pháp bị con phượng hoàng băng đẩy lui một chút, nhưng rồi rất nhanh sáu luồng năng lượng được sáu người khống chế, hoà vào nhau và nhập vào trận pháp.

Uỳnh!

Chỉ thấy trận pháp khổng lồ rung lên dữ dội, ánh sáng bắn ra tứ phía, toà cung điện cổ xưa kia cũng càng ngày càng rõ.

Sáu người Ứng Hoan Hoan duy trì nguồn năng lượng đó khiến nguyên lực trong không gian cũng sục sôi.

- Ngưng!

Đột nhiên sáu người ánh mắt ngưng đọng, tay kết ấn pháp, một luồng năng lượng kỳ lạ lan ra.

Uỳnh uỳnh!

Chỉ thấy trận pháp rung chuyển, ánh sáng dần tan đi, khói trắng bốc lên, toà cung điện cổ xưa kia hiện ra bên trên trận pháp.

Cung điện khá đơn giản, không có gì hào hoa, sa sỉ, xung quanh phủ đầy những phù văn huyền ảo thần bí. Một thứ dao động kỳ dị không thể hình dung lan toả mơ hồ như ở nơi tiên cảnh.

- Đây chính là Tổ Cung Khuyết sao?

Vô số ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về toà cung điện trong trận pháp, đó chính là thứ Phù Tổ đại nhân để lại sao?

Bên ngoài cung điện, quang trận bao phủ hình thành một lớp ngăn cách, hiển nhiên không phải ai cũng vào trong được.

- Tổ Cung Khuyết.

Lâm Động cũng nhìn, rồi quay sang Ứng Hoan Hoan, tiến lại lo lắng hỏi:

- Muội không sao chứ?

Gương mặt Ứng Hoan Hoan có chút tái trắng, nàng lắc đầu cười với Lâm Động, tay thu vào trong ống tay áo:

- Huynh theo muội vào đi.

Nói rồi nàng bay về phía cung điện, Lâm Động do dự một chút rồi cũng bay theo.

Ứng Hoan Hoan đến gần cung điện, phù văn băng hàn trong tay loé sáng, chỉ thấy màn sáng của trận pháp dần mở ra, Ứng Hoan Hoan bay vào trong.

Lâm Động theo sát phía sau, khi vừa đặt chân vào cung điện thì hắn đã cảm thấy thân thể như nặng nề hơn. Hắn kinh ngạc ngẩng lên nhìn thì mới phát hiện trong cung điện có mưa. Những giọt nước mưa này không hề chạm đất, hắn đưa tay chạm vào một giọt thì tim run lên, hắn cảm nhận được trong giọt mưa này ẩn chứ sức mạnh Luân Hồi.

- Đáng sợ thật!

Lâm Động chấn động, chẳng trách mà tu luyện trong Tổ Cung Khuyết này có thể tăng tỷ lệ thành công đột phá Luân Hồi Cảnh.

- Đây chỉ là ngoại vi của Tổ Cung Khuyết.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói, chân vẫn không dừng bước, cứ đi vào sâu bên trong, Lâm Động cũng theo sát phía sau.

Hai người đi rất lâu mới vào bên trong cung điện. Nơi đây là một khu quảng trưởng đá vụn, xung quanh đầy cây rậm rạp. Từ những ngọn cây ấy cũng phát ra năng lượng Luân Hồi hùng hồn, điều này khiến hắn không ngừng chấn kinh.

Lâm Động quét mắt nhìn xung quanh, dừng lại ở vị trí trung tâm quảng trường. Ở đó có một bức tượng đá tay cầm thạch trượng, nhưng không biết vì sao ld không thể nhìn rõ được hình dạng người đó. Chỉ cảm thấy trên gương mặt người đó có ánh sáng huyền ảo ngăn cản sự thăm dò của bất cứ ai.

Khi Lâm Động đang chăm chú nhìn bức tượng đá thần bí thì ba đạo tổ phù trong cơ thể đột nhiên phát ra tiếng động. Đó là âm thanh của sự tôn sùng điều này khiến hắn càng thêm chấn kinh. Khiến tổ phù có cảm xúc như vậy, ngoài vị đó ra còn có thể là ai - Đây là Phù Tổ đại nhân?

Lâm Động thận trọng hỏi.

Ứng Hoan Hoan gật đầu rồi nàng tới trước bức tượng quỳ xuống, Lâm Động thấy vậy cũng quỳ ở bên cạnh. Không nhắc đến thực lực của Phù Tổ, chí với tâm niệm bảo vệ trời đất này của ngài cũng đủ khiến Lâm Động quỳ bái thành kính.

- Sư phụ!

Ứng Hoan Hoan nhìn bức tượng, ánh mắt đầy đau đớn và hoài niệm, một lúc lâu sau nàng mới dập đầu ba cái rồi đứng dậy.

- Bên trong bức tượng có một nơi tu luyện sư phụ tạo ra. Lát muội sẽ đưa huynh vào, trừ phi ngưng tụ thành công Thần Cung, nếu không huynh sẽ không thể ra được.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Hả?

Lâm Động sưng người, cười khổ:

- Thế có ác quá không?

Thần Cung đâu phải dễ gì mà ngưng tụ, nếu không thì không đến nỗi trong Bát Chủ Viễn Cổ chỉ có Băng Chủ là thành công.

- Huynh không có lòng tin sao?

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động.

Lâm Động hít sâu một hơi rồi khẽ gật đầu, kéo Ứng Hoan Hoan vào lòng, khẽ nói:

- Yên tâm, ta nói rồi, nhất định sẽ vượt qua bà ấy.

Ứng Hoan Hoan dựa vào vai Lâm Động:

- Trong không gian tu luyện, thời gian sẽ gấp mười lần bên ngoài, thực lực trước đây của huynh tăng tiến quá nhnah, giờ có thể củng cố thêm.

Lâm Động gật đầu, Phù Tổ đại nhân quả thực thủ đoạn thông thiên, đến việc thay đổi thời gian cũng làm được.

- Vào đi.

Ứng Hoan Hoan giơ tay, chỉ thấy bức tượng đột nhiên nhu động, một vòng sáng hiện ra, bên trong là vùng hư không vô tận.

Lâm Động thấy vậy gật đầu, cũng không do dự nữa, quay người bước vào vòng sáng.

Vòng sáng biến mất, Ứng Hoan Hoan lúc này thở hắt ra một hơi, bàn tay phải thò ra khỏi áo, ánh mắt đầy phức tạp nhìn cánh tay đã thay đổi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1279

Con Đường Tu Luyện

Ứng Hoan Hoan cúi nhìn bàn tay phải, đôi tay vốn trắng trẻo của nàng giờ đã trở nên lấp lánh giống như làm bằng băng lạnh vậy. Trên tay còn khắc rất nhiều đạo băng văn, bàn tay nắm lại, cảm nhận sức mạnh đáng sợ, ánh mắt nàng càng thêm phần phức tạp.

Đúng là sức mạnh quen thuộc.

- Ài.

Một tiếng thở dài vang lên phía sau, Ứng Hoan Hoan ngoảnh lại thì thấy Hắc Ám Chủ phía sau. Nàng nhìn bàn tay của Ứng Hoan Hoan, cười khổ, không biết nên vui hay buồn đây.

- Vẫn may, chỉ một cánh tay thay đổi một chút thôi.

Ứng Hoan Hoan cười với Hắc Ám Chủ.

Hắc Ám Chủ tiến lại, khẽ nắm lấy bàn tay đó của Ứng Hoan Hoan, cảm giác lạnh lẽo truyền tới, với thực lực của nàng cũng cảm thấy đau.

- Sức mạnh này một khi không áp chế nữa sẽ dần lan ra toàn thân, đến lúc đó muội sẽ như trước đây.

Hắc Ám Chủ lẩm nhẩm.

Ứng Hoan Hoan trầm mặc một chút, nói:

- Cũng không cần lo, chưa biết chừng du phục hồi sức mạnh nhưng muội vẫn

giữ được tính cách.

Hắc Ám Chủ cười, nàng từng thấy hậu quả sau khi Ứng Hoan Hoan dùng tới sức mạnh ấy, cảm xúc của nàng hoàn toàn bị đóng băng, lạnh lùng khiến người ta nhìn cũng thấy run.

- Sau khi hắn ra, thấy muội thế này… Hắc Ám Chủ nhìn bức tượng, thở dài.

Ứng Hoan Hoan cũng nhìn về phía đó, cười:

- Tên ngốc đó cứ muốn vượt qua muội…Nhưng muội dễ vượt qua thế sao?

Đến cuối cùng, nụ cười của nàng không biết là xót xa hay gì nữa, thì ra, đôi khi quá xuất sắc lại khiến người ta bất lực thế này.

Hắc Ám Chủ cũng gật đầu đồng cảm, vượt qua tiểu sư muội? Thật sự rất khó. Trong tám người bọn họ, Băng Chủ là đệ tử Phù Tổ thu nạp muội nhất nhưng lại có thành tựu lớn nhất, cũng là người duy nhất mà Phù Tổ nói có thể đạt đến trình độ của ngài.

- Nhưng mong là hắn ngưng tụ được Thần Cung, nếu không thì chẳng có chút cơ hội nào.

Hắc Ám Chủ nói.

- Huynh ấy sẽ làm được.

Ứng Hoan Hoan cười, rồi nàng lấy ra một cái găng tay trắng giấu bàn tay vào trong. Ngón tay lướt qua, một đạo phù văn rơi xuống găng tay và ẩn vào trong.

Theo đó hàn khí khủng khiếp trên tay nàng thu về.

Hắc Ám Chủ thấy vậy chỉ lắc đầu không nói gì.

- Tiếp theo làm gì?

Một giọng nói hùng hồn vang lên, chỉ thấy mấy người Viêm Chủ cũng vào tới đây, nhìn Ứng Hoan Hoan hỏi.

- Liên minh đã được hình thành, dựa vào sức mạnh của họ đối kháng dị ma không thành vấn đề. Chúng ta…đi tìm bọn chúng đi.

Ứng Hoan Hoan vấn mái tóc lên, ánh mắt loé hàng ý.

- Muội cảm thấy chúng đang âm mưu gì đó vì thế nên tìm ra chúng thì hơn. Chúng thả dị ma hoành hành khắp nơi chẳng qua để làm rối loạn tầm nhìn của chúng ta để chúng tiện bề hành sự mà thôi.

Mấy người Viêm Chủ nghe vậy cũng gật đầu.

- Ngoài ra, cũng chọn một số cường giả Chuyển Luân Cảnh có tiềm lực vào Tổ Cung Khuyết này đi. Nếu đại chiến thiên địa nổ ra, chúng ta cũng cần hết sức tăng thực lực chỉnh thể.

Ứng Hoan Hoan nghĩ một chút rồi ngoảnh sang nói:

- Cho Thanh Đàn vào tu luyện.

Tổ Cung Khuyết cũng là nơi khá quan trọng, tuy không bằng nơi tu luyện nghịch chuyển thời gian như trong bức tượng, nhưng cũng hơn nhiều so với những nơi khác. Thanh Đàn và Lâm Động là huynh muội, đương nhiên nàng cũng phải chiếu cố.

- Đi nào, chúng ta cũng nên động thân thôi.

Nói xong Ứng Hoan Hoan bước đi trước, nhưng khi quay người rồi nàng lại quay lại, nhìn bức tượng kia, bàn tay trong găng tay khẽ nắm lại.

- Lâm Động, huynh nhất định phải thành công, muội đợi huynh.

Khi Lâm Động bước vào bức tượng, hắn có thể cảm thấy rõ ràng trời đất đảo

lộn, cảm giác choáng váng dâng lên, khi hắn tỉnh lại thì phía trước mặt đã thay đổi.

Phía trước là một tế đàn cổ xưa, xung quanh có bậc thang đá cao vút, phía trên dường như có một tấm nệm phủ cũ kỹ.

Xung quanh tế đàn là hư không vô tận, nhìn chỉ thấy bóng tối, bên trong dường như có thiêu thân đang bay lượn, rất thần bí.

Lâm Động đi lên trên, tấm đệm phủ cũ kỹ kia dường như được kết từ cỏ, không có gì nổi bật cả, nhưng la dường như cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ còn lại ở đó.

- Đó là của Phù Tổ để lại!

Sắc mặt Lâm Động trịnh trọng, từ cổ chí kim, có được khí tức này, ngoài Phù Tổ đại nhân ra có lẽ không có người nào nữa.

Đây có lẽ là nơi tu luyện trước đây của Phù Tổ đại nhân.

- Ở đây tu luyện Thần Cung sao… Lâm Động gãi đầu, cảm thấy chút áp lực. Tuy tinh thần lực của hắn hiện nay là Đại Phù Tông nhưng hắn vẫn hiểu, cảnh giới này và ngưng tụ Thần Cung vẫn còn xa lắm.

- Có điều…khó khăn thế nào đi nữa cũng phải hoàn thành.

Lâm Động bặm môi. Từ sau khi Ứng Hoan Hoan khai khởi Tổ Cung Khuyết, hắn mơ hồ cảm nhận được chút gì đó không đúng. Nếu hắn không nhầm thì việc này chắc chắn sẽ gây tổn thương gì đó cho nàng, chỉ là nàng cố tình giấu thôi.

- Ta biết vượt qua nàng rất khó, nhưng…cứ từ bỏ như vậy không phải tính cách của ta.

Lâm Động cười, rồi hắn ngồi xuống tấm đệm kia, hai mắt nhắm lại, tâm thần dần chìm vào Nê Hoàn Cung. Việc ngưng tụ Thần Cung nói đơn giản chính là

cải tạo Nê Hoàn Cung thành Thần Cung. Chỉ là bước này nhìn từ góc độ nào đó căn bản là không thể.

Nê Hoàn Cung là vốn có từ khi sinh ra, hơn nữa cũng rất đặc biệt, nó không như đan điền dễ chạm tới, Nê Hoàn Cung thông thường ở trạng thái phiêu đãng, có khi nó chỉ là một điểm sáng rất nhỏ, nhưng bên trong lại ẩn chứa tinh khí thần của một người.

Đan điền bị phá có lẽ còn sống được, nhưng tinh thần lực bị huỷ thì sẽ trở thành người thực vật mất hết ý thức. Khi ngưng tụ Thần Cung rất có thể sẽ tổn thương tới Nê Hoàn Cung, mà tổn thương đến tinh khí thần thì Thần Cung chưa ngưng tụ bản thân đã thành người thực vật rồi.

Từ cổ chí kim có không ít trường hợp như vậy. Đó cũng là lý do rất nhiều cường giả đã là Đại Phù Tông nhưng không dám làm việc này, vì thường là thập tử nhất sinh.

Nhưng nỗi sợ hãi đó không thể làm lay chuyển quyết tâm của Lâm Động, sức mạnh luôn đi cùng với rủi ro, nếu không có dũng khí thử thách thì không thể tiến xa được trên con đường tu luyện. Huống hồ hắn muốn vượt qua Băng Chủ… Lâm Động ngồi tĩnh lặng, tâm thần đi vào một thế giới khác, ở đó lôi đình ngưng tụ, cuồng phong thổi ào ạt, băng tuyết đổ như mưa, giống như môi trường thuở hồng hoang vậy.

Đây chính là Nê Hoàn Cung của Lâm Động.

Tâm thần của hắn lơ lửng trong Nê Hoàn Cung, tinh thần lực ngưng tụ biến thành một đạo tinh thần thể giống hệt hắn.

Tinh thần thể của Lâm Động quan sát Nê Hoàn Cung rồi cười, hắn có thể cảm nhận được tinh thần lực hùng hồn ở đây, muốn ngưng tụ Thần Cung rõ ràng là số tinh thần lực này vẫn thiếu một chút.

Trước đây hắn chú trọng nguyên lực, hơi buông lỏng tu luyện tinh thần lực,

giờ muốn ngưng tụ Thần Công đương nhiên phải bổ sung.

Việc này cần thời gian không ngắn, nhưng may mắn là giờ hắn cũng khá dồi dào, thời gian trong này chậm hơn mười lần so với bên ngoài, mười năm ở đây chỉ bằng một năm bên ngoài. Vì thế hắn có thể dùng khoảng thời gian này tu luyện Phù!

Tinh thần thể của Lâm Động thở ra một làn khói trắng, rồi cũng ngồi xuống, lôi đình, cuồng phong không ngừng ập tới nhưng không hề chạm vào hắn.

Trong Nê Hoàn Cung, tinh thần lực hùng hồn đột nhiên ngưng tụ thành từng sợi, rồi giống như bạch long chui vào mũi Lâm Động, một lúc lại chui ra. Nhưng khi ra ngoài, tinh thần lực đã ngưng thực hơn trước, còn có ánh sáng toả ra.

Cùng với sự thôn phệ đó, tinh thần lực tràn tới ngày một nhiều, cuối cùng giống như một đám khói trắng bọc lấy Lâm Động.

Lâm Động ngồi yên lặng vững như bàn thạch.

Muốn tôi luyện hết tinh thần lực, rõ ràng cần thời gian rất dài, Lâm Động cũng biết điều đó. Hắn loại bỏ hết sự lo lắng trong lòng, tâm cảnh trong suốt, có lúc hắn còn quên vị trí hiện tại, chỉ thôn phệ tinh thần lực theo quán tính rồi tôi luyện… Bên trong Nê Hoàn Cung cuồng bạo, thời gian dần trôi đi, thân ảnh kia vẫn không động đậy gì, quanh người hắn phủ đầy bụi, chớp mắt đã một năm trôi qua.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1280

Rối Ren

Trong Nê Hoàn Cung, khi Lâm Động mở mắt ra, trời đất cuồng bạo dường như tĩnh lặng lại.

Lôi đình đầy trời không biết từ bao giờ đã biến thành vô số đạo lôi hà chảy ngang bầu trời, gió lốc cũng dịu đi, hoa tuyết rơi động lòng ngươi.

Cả Nê Hoàn Cung giống như tâm cảnh thanh tịnh của Lâm Động lúc này, yên tĩnh khiến người ta dễ chịu.

Lâm Động chăm chú nhìn Nê Hoàn Cung rồi mỉm cười, bụi phủ trên người cũng rơi xuống biến thành hư vô.

Đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm hơn, có cảm giác khiến người ta chìm đắm trong đó.

Hắn chầm chậm giơ tay ra, ngón tay khẽ vẽ lên không trung, một đạo lôi hà hình thành từ tinh thần lực chảy xuống uốn quanh người hắn. Trong dòng lôi hà thậm chí thấy có rất nhiều cá đang bơi lội.

Những con cá này đều được hoá ra từ tinh thần lực, nhưng sống động như thật.

Hoa tuyết rơi xuống trước mặt Lâm Động thành hình một thân ảnh giống hệt hắn. Người tuyết Lâm Động rung người rồi cười với Lâm Động, đưa bàn tay về phía hắn.

Lâm Động cũng đưa tay ra nắm lấy tay hắn, rồi người tuyết tan đi, để lại cảm

giác mát lạnh ở tay.

Lâm Động cười, lần này hắn bất chi bất giác đã tu luyện gần một năm và thu được lợi ích rất lớn.

Tinh thần lực trong Nê Hoàn Cung hiện giờ không còn cuồng bạo như trước đây nữa mà thay đổi theo tâm niệm của Lâm Động.

Hơn nữa tinh thần lực trong Nê Hoàn Cung cũng đã ngưng luyện được hơn trước nhiều. Nếu Đại Phù Tông cũng phân chia cảnh giới thì Lâm Động hiện nay có lẽ thuộc tầng thứ cao nhất rồi.

Chỉ là dù như thế Lâm Động vẫn không thật sự tự tin tu luyện được Thần Cung.

Đương nhiên, dù có khó khăn thế nào hắn cũng phải có dũng khí để thử.

Phù!

Lâm Động khẽ thở ra một làn khói trắng, bên trong đó dường như có lôi quang. Rồi mặt đất đột nhiên rung chuyển, nơi hắn ngồi bỗng cao lên, giống như cây cột chống trời phá đất chồi lên vậy, cuối cùng cao chạm tới tầng mây.

Vậy là Lâm Động ngồi ở vị trí cao nhất Nê Hoàn Cung, cúi nhìn lôi hà, hoa tuyết và mặt đất, hắn không ra tay ngay mà chỉ lặng lẽ nhìn.

Cứ nhìn như vậy hết gần một tháng.

Hắn yên lặng nhìn dòng lôi hà chảy, hoa tuyết rơi, gió nhẹ thổi vi vu, giống như người ngoài cuộc đang nhìn Nê Hoàn Cung của hắn. Đây chính là nơi tinh thần lực của hắn được sinh ra.

Khi một tháng trôi qua, đôi mắt đen sâu thẳm của hắn khẽ dao động rồi nhắm lại, tâm thần dung nhập vào Nê Hoàn Cung.

Uỳnh!

Nê Hoàn Cung đang tĩnh lặng đột nhiên trở nên bạo động, chỉ thấy dòng lôi hà bỗng nhiên gào thét phẫn nộ, gió lốc, bão tuyết lại hình thành.

Còn Lâm Động thì tĩnh lặng ngồi bên trong, mãi lâu sau tâm thần vận chuyển, chỉ thấy lôi long, gió lốc, băng tuyết bị hắn ép lại với nhau.

Uỳnh uỳnh!

Tinh thần lực cuồng bạo lan toả, tinh thần lực hùng hồn tụ lại không ngừng biến đổi hình dạng, thấp thoáng dường như có một toà cung điện đang hình thành.

Bùm!

Nhưng khi hình dáng toà điện vừa hiện ra thì tinh thần lực nổ tung, Thần Cung cũng tan theo mây khói.

Thân thể Lâm Động cũng rung lên, nhưng hắn không hề do dự, tâm thần vận chuyển rồi thúc đẩy tinh thần lực ngưng tụ lại.

Bùm!

Tinh thần lực lại nổ tung.

Tiếp tục.

Bùm!

Thất bại!

Bùm!

Bùm! Bùm! Bùm!

Bên trong Nê Hoàn Cung, Lâm Động dường như không mệt mỏi thúc động tinh thần lực, không ngừng thử nhưng tất cả đều thất bại. Rõ ràng độ khó khăn để ngưng tụ Thần Cung vượt xa những gì hắn nghĩ.

Nhưng vô số lần thất bại đó đã kích thích sự cố chấp của Lâm Động, hắn tìm nguyên nhân qua những lần thất bại rồi cố gắng sửa đổi, thỉnh thoảng sẽ bị đình trệ nhưng dường như hoàn thiện hơn lần trước một chút.

Tìm sai sót trong thất bại như vậy tuy có thể coi là một cách ngốc nghếch, nhưng trong trường hợp Lâm Động không biết làm thế nào để ngưng tụ Thần Cung thì cũng được.

Chỉ có điều, việc này mất rất nhiều thời gian.

Mà hắn không phải lo lắng về điều này, chỉ cần toàn tâm toàn ý ngưng tụ Thần Cung là được, thời gian ở đây đủ cho hắn.

Trong Nê Hoàn Cung, tiếng nổ của tinh thần lực kéo dài mãi không biết bao giờ mới kết thúc. Thân ảnh ngồi trên cao kia ngồi chìm đắm trong tinh thần lực, không biết đến thời gian.

Thời gian ở thế giới so với trong nơi tu luyện thời gian rõ ràng chậm hơn, nhưng trong sự chậm rãi đó không khí bắt đầu có chútrối rên.

Liên minh Loạn Ma Hải đã thành lập, bọn dị ma cũng bắt đầu bị ngăn chặn, đại quân trừ ma được lập nên từ những cường giả đỉnh cao của vô số thế lực coi như đã trở thành sức mạnh khủng bố nhất trong Loạn Ma Hải.

Sức mạnh ấy trong tay Đường Tâm Lăng được phát huy với uy lực không gì sánh được. Sự hoành hành của dị ma không thể thế như chẻ tre giống trước đây nữa. Hai bên dần đi vào thế giằng co, không ai chiếm được ưu thế tuyệt đối cả.

Mấy người Ứng Hoan Hoan thấy cục thế Loạn Ma Hải được duy trì bởi liên minh cũng bắt đầu động thân. Mục tiêu của họ chính là cao tầng của Ma Ngục,

chỉ khi giải quyết được chúng thì mới tránh hoặc kết thúc hoàn toàn trận đại chiến thiên địa lần thứ hai.

Nhưng điều khiến họ thấy lạ là, sau lần lộ diện ở Loạn Ma Hải, cao tầng Ma Ngục đã biến mất hoàn toàn. Mặc cho họ điều tra thế nào cũng chẳng tìm thấy dấu vết.

Sự yên tĩnh này không hề khiến Ứng Hoan Hoan bọn họ thoải mái chút nào. Họ đã giao đấu rất nhiều với dị ma, biết rõ chúng gian xảo, hung tàn đến mức nào. Chúng không lộ diện chắc chắn đang âm mưu gì đó.

Điều này thật sự khiến người ta bất an..

Đông Huyền Vực, Ứng Hoan Hoan đứng trên đỉnh một ngọn núi đôi mắt màu lam nhìn về phía xa, trong sơn mạch ấy là một tông phái khổng lồ, thấp thoáng có thể thấy vô số thân ảnh.

Đó là Đạo Tông.

Từ sau khi rời khỏi Loạn Ma Hải, nàng vẫn cùng Viêm Chủ bọn tìm kiếm tông tích của dị ma, thời gian trở về Đạo Tông ít đi rất nhiều. Nàng cũng vì thế mà cảm thấy áy náy, thỉnh thoảng nàng lại nhớ lại nhiều năm trước khi Lâm Động vẫn ở Đạo Tông, đó là quãng thời gian nàng thấy vui vẻ nhất.

Chỉ có điều, dường như hiện nay mọi thứ đã thay đổi.

Ầm!

Khi nàng đang nhìn về Đạo Tông thì không gian phía sau đột nhiên loé ngân quang, Không Gian Chủ hiện ra, nhìn Ứng Hoan Hoan, trầm giọng nói:

- Có chuyện rồi?

- Chuyện gì?

Ứng Hoan Hoan quay lại.

- Yêu Vực cũng xuất hiện lượng lớn dị ma và ma thi bị chúng khống chế. Giờ cả Yêu Vực đã bị ảnh hưởng.

Không Gian Chủ nói.

Ứng Hoan Hoan chau mày:

- Chúng định không ngừng tạo phiền phức để quấy rối chúng ta.

- Ừm.

Không Gian Chủ gật đầu, bất lực nói:

- Nhưng chúng ta lại không thể cứ ngồi yên không làm gì.

- Lúc này Yêu Vực đành phải làm theo Loạn Ma Hải, tự lập liên minh chống lại dị ma...

Ứng Hoan Hoan trầm ngâm nói.

- Ừm... có điều số lượng dị ma dường như lớn hơn một chút, bao năm nay chúng cũng ẩn náu lợi hại vậy sao?

Không Gian Chủ do dự nói.

Ứng Hoan Hoan hơi khựng lại, rồi như nghĩ đến điều gì, sắc mặt hơi thay đổi.

- Sao vậy?

Không Gian Chủ thấy thế vội hỏi.

Ứng Hoan Hoan ánh mắt lạnh băng, chậm rãi nói:

- Muội nghĩ... có lẽ chúng tìm thấy Trấn Ma Ngục thứ ba rồi.

- Trấn Ma Ngục thứ ba?

Không Gian Chủ sắc mặt cũng thay đổi, năm xưa nó được Sinh Tử Chủ trấn áp, nhưng rồi Sinh Tử Chủ bước vào Luân Hồi khiến địa điểm phong ấn mất đi, đến bọn họ cũng không biết. Lẽ nào bị Ma Ngục tìm thấy rồi?

- Vậy giờ phải làm thế nào?

Không Gian Chủ chau mày, trong Trấn Ma Ngục thứ ba tuy không có nhân vật lợi hại như Đại Thiên Tà Ma Vương nhưng số lượng dị ma là lớn nhất. Nếu Ma Ngục khống chế được thì đó là phiền phức rất lớn.

- Giờ chưa có tin tức gì của Sinh Tử Chủ, tốt nhất là để tỷ ấy tự tỉnh lại, nếu cưỡng ép thì khó tránh gây tổn thương cho tỷ ấy.

Ứng Hoan Hoan khẽ lắc đầu:

- Giải quyết phiền phức ở Yêu Vực trước rồi chúng ta liên thủ khai khởi thiên nhãn, thăm dò thiên địa.

Nghe đến khai khởi thiên nhãn, Không Gian Chủ sắc mặt ngưng đọng rồi gật đầu.

- Vậy chúng ta đến Yêu Vực.

- Đợi chút đã.

Ứng Hoan Hoan do dự, nhìn về hướng bắc, đó là hướng của vương triều Đại Viêm.

- Muội đến Đại Viêm một chuyến... Cái đó, mọi người đi theo muội.

Nàng chần chừ rồi đỏ mặt nói.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1281

Ngưng Tụ Thần Cung

Tế đàn cổ xưa đứng lặng lẽ trên hư không, trên đỉnh cao nhất của tế đàn là một thân ảnh gầy gò đang ngồi tĩnh như bàn thạch. Thân thể hắn hơi lành lạnh, thậm chí hơi thở cũng nhẹ gần như không thấy. Nếu không phải thấp thoáng cảm nhận được chút sinh cơ thì e là ai cũng cho rằng hắn chỉ là một cái xác.

Khu vực kỳ lạ này không có bất cứ âm thanh nào, tĩnh lặng không một ai biết, không ai đến được.

Trên tế đàn, thân ảnh kia đột nhiên khẽ rung lên, đôi mắt chầm chậm mở ra, con mắt đen sâu thẳm như bầu trời đêm, hắn hơi nhíu mày khó hiểu.

- Vẫn thất bại.

Lâm Động lẩm nhẩm, đây có lẽ là năm thứ tư hắn tu luyện ở đây rồi. Trong thời gian này, ngoài năm đầu tiên bắt đầu tôi luyện tinh thần lực ra, ba năm còn lại hắn đều thử ngưng tụ Thần Cung nhưng tất cả đều thất bại.

Tuy hắn không ngừng tìm nguyên nhân, thậm chí việc đó đến nay cũng coi như khá hoàn mỹ, nhưng không biết vì sao Thần Cung hắn ngưng tụ được luôn hư ảo, không khiến Lâm Động có cảm giác đặc biệt đã bước vào tầng thứ nào đó.

- Tại sao lại thất bại... Tinh thần lực của ta đã ngưng luyện, tại sao không thể ngưng tụ Thần Cung trong Nê Hoàn Cung?

Lâm Động cau mày, ánh mắt đầy sự mơ hồ, khó hiểu. Sau khi suy nghĩ mãi không được đầu mối gì hắn chỉ đành thở dài, nhắm mắt chuẩn bị thử lại.

- Hửm?

Nhưng ngay khi ấy hắn đột nhiên sững lại, nhìn về phía tấm đá trước mặt. Ở đó có một số dấu vết đan xen nhau, dường như có ai đó tiện tay vẽ lên.

Những đường nét ấy rất thô sơn, đơn giản, chỉ có một dấu chấm tròn và vài đường rãnh sâu cắt ngang qua.

Lâm Động nhìn lắc đầu thất vọng, rồi nhắm mắt lại. Nhưng một lúc sau hắn bỗng mở mắt, lại nhìn về những dấu vết kia, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Dấu tròn kia nhìn có phần giống Nê Hoàn Cung, những vết rạch ngang qua kia phá vỡ nó, lẽ nào ý nói Thần Cung không phải được cải tạo từ Nê Hoàn Cung mà phải phá huỷ hoàn toàn rồi làm lại từ đầu?

Tim Lâm Động bỗng đập thình thịch, phá huỷ Nê Hoàn Cung trước? Đùa gì vậy, Nê Hoàn Cung có từ khi sinh ra, khi phá nó rồi sẽ khiến tinh khí thần thoát đi mất, hậu quả đó hắn không gánh nổi.

Vạn nhất khi Nê Hoàn Cung bị phá rồi hắn lại không ngưng tụ được Thần Cung, không chỉ tu vi tinh thần lực không còn gì mà còn tổn hại đến thần trí, hắn trở thành một kẻ ngơ ngẩn cũng không phải không thể.

Cái giá đó khiến Lâm Động cũng phải chần chừ. Nhưng mơ hồ hắn cũng cảm thấy đây đúng là con đường chân chính để tới Thần Cung.

Phá hay không?

Trong lòng hắn có chút giằng xé, một lúc lâu sau hắn khẽ hít vào một hơi, tay nắm chặt lại, đôi mắt loé lên vẻ kiên định.

Nếu không có nghị lực sao có thể có năng lực, càng không thể vượt qua Băng Chủ được!

Hạ xong quyết tâm Lâm Động không do dự nữa, mắt nhắm lại, tâm thần đi

đến trước Nê Hoàn Cung. Nê Hoàn Cung lúc này giống như một chấm sáng nhỏ nhẹ nhàng phiêu đãng, toả ra tinh thần lực hùng hồn.

Lâm Động chăm chú nhìn chấm sáng ấy, tâm thần khẽ động, tinh thần lực trong Nê Hoàn Cung nhanh chóng thu lại, nháy mắt tất cả tinh thần lực đã ở trong Nê Hoàn Cung.

Quả cầu tinh thần lực to cỡ đầu người, bề mặt sánbg óng như gương, sức mạnh toả ra từ nó khiến cường giả vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp cũng run rẩy.

Khi thu nhỏ đến cực hạn, quả cầu tinh thần lực đột nhiên rung lên dữ dội, bề mặt bắt đầu rạn nứt, vô số tia sáng mang tính huỷ diệt bắn ra.

Khi ánh sáng mạnh đến cực điểm, nó giống như vầng mặt trời bay lên từ Nê Hoàn Cung. Sức mạnh huỷ diệt bùng nổ, Nê Hoàn Cung nổ tung.

Bùm!

Thân thể Lâm Động cũng rung lên dữ đội, Nê Hoàn Cung phát nổ, tinh thần lực bên trong trào ra như thuỷ triều.

Lâm Động cố gắng chịu đựng cơn đau trong não, vội vàng thu lại lượng tinh thần lực đã mất đi sự ràng buộc của Nê Hoàn Cung mà trở nên vô cùng cuồng bạo. Lúc này nếu cứ để lượng tinh thần lực khủng bố đó hoành hành trong cơ thể thì dù hắn có long cốt Hồng Hoang bảo vệ thì e là cũng bị tan thành từng mảnh.

Tử kim quang cuộn trào, long cốt Hồng Hoang trong cơ thể Lâm Động cũng cảm nhận được nguy hiểm, phát ra tiếng long ngâm trầm thápp, tử kim quang biến thành vô số con tử kim cự long bao vây lấy hết số tinh thần lực kia.

Lúc này ba đạo tổ phù cũng xuất hiện, vây chặt lấy tinh thần lực không để lọt ra ngoài chút nào, coi như đã khống chế được chúng.

Lâm Động chăm chú quan sát Thần Cung đã thành hình, trong lòng không

khỏi mừng rỡ, tâm thần khẽ động, tinh thần lực hùng hồn tràn vào Thần Cung.

Thế nhưng ngay sau khi tinh thần lực tràn vào, thì hắn phát hiện tinh thần lực trong Tứ Tượng Cung không hề có dấu hiệu đi vào ổn định.

Trong Nê Hoàn Cung trước đây, chỉ cần tinh thần lực vào bên trong là như chim về tổ, tự sẽ có cảm giác yên bình, thế nhưng cảm giác đó hiện giờ không hề có.

Rõ ràng Thần Cung chưa thể thay thế tác dụng của Nê Hoàn Cung.

Như vậy Lâm Động bắt buộc phải gắng sức kiềm chế chỗ tinh thần lực này thể chúng không tan biến. Nhưng nếu vậy hắn sẽ không bao giờ có khả năng phân tâm làm việc khác, cũng có nghĩa là hắn bị tinh thần lực của chính mình trói chân.

Lâm Động toát mồ hôi lạnh nhìn Thần Cung, rốt cuộc Thần Cung còn thiếu điều gì?

Tại sao Thần Cung ngưng tụ ra không thể thay thế Nê Hoàn Cung?

Lâm Động nghĩ, hắn cảm thấy Thần Cung dường như thiếu thứ gì đó, nhưng không thể biết được rốt cuộc nó là gì… Thời gian dần trôi đi, Lâm Động vẫn không có chút manh mối nào, tâm trạng không khỏi xuống dốc, cục diện này lẽ không thể phá vỡ sao?

Trên tế đàn, Lâm Động nhắm chặt mắt, toàn thân là mồ hôi lạnh, mồ hôi nhỏ xuống tấm nệm cũ kỹ, thấp thoáng như có ánh sáng loé lên.

Vào khoảnh khắc ấy, trong tim Lâm Động dường như vang lên một giọng nói cổ xưa:

- Thái thượng!

Toàn thân Lâm Động đột nhiên cứng lại, nhưng hắn không kịp suy nghĩ thì

một đạo linh quang loé qua não:

- Thái Thượng Cảm Ứng Quyết?!

- Thiếu thứ sức mạnh ấy sao?

Lâm Động không chút do dự, nhanh chóng chìm vào Thái Thượng Cảm Ứng, ý thức phiêu đãng một lúc lâu, những tia sáng hỗn độn bắn ra.

Ánh sáng hỗn đọn bắn vào Thần Cung phát ra âm thanh trong trẻo, vào khoảnh khắc ấy, Thần Cung như một thứ đồ vật bỗng nhiên có sinh mệnh, bề mặt toả sáng, lan toả một thứ sức sống kỳ lạ.

Uỳnh uỳnh!

Tinh thần lực hùng hồn trào dâng trong Thần Cung, thấp thoáng như dần hình thành sự tuần hoàn sơ bộ, hơn nữa Lâm Động có thể cảm nhận khi Thần Cung thành hình nó cũng thiết lập một mối quan hệ huyền diệu với Thái Thượng thần bí, vô số tia sáng hỗn độn không ngừng trào lên.

Tinh thần lực cuồn cuộn, ánh sáng hỗn độn bắt đầu xâm nhập vào tinh thần lực, rồi Lâm Động cảm nhận được tinh thần lực có sự thay đổi đáng kể.

Đó là sự thay da đổi thịt thật sự.

Lâm Động đã có cảm ngộ, tâm thần dần bình tĩnh, hắn lặng lẽ giữ vững Thần Cung, mặc cho tinh thần lực cuộn trào bên trong. Hắn có thể cảm nhận được, đến khi tinh thần lực hoàn toàn lột xác thì có lẽ Thần Cung sẽ thực sự thay thế được Nê Hoàn Cung.

Chỉ có điều, dường như cần thời gian rất dài. Nhưng cũng may hiện tại hắn không thiếu thời gian.

Hắn chỉ cần chờ đợi ngày niết bàn mà thôi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1282

Tam Đại Liên Minh

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bất tri bất giác thế giới bên ngoài khu tu luyện đã một năm đi qua. Trong một năm này có quá nhiều đại sự đã diễn ra, đầu tên là sự rối loạn ở Loạn Ma Hải, đến khi liên minh được hình thành thì từ Yêu Vực cũng có tin bị dị ma tấn công. Ban đầu, một vài thế lực muốn tự mình giải quyết dị ma, nhưng đáng tiếc những nơi chúng đi qua, xác chất thành núi, máu chảy thành sông, bất cứ ai ngăn cản đều bị chúng tiêu diệt.

Máu tươi dường như nhuốm đỏ cả bầu trời Yêu Vực.

Khi mọi thế lực ở khu vực phía tây bắc của Yêu Vực bị tiêu diệt thì Yêu Vực bắt đầu run rẩy, các chủng tộc và thế lực lớn bắt đầu hiểu ra đối thủ họ phải đối mặt khủng bố đến mức nào.

Sự sợ hãi lan tràn khắp nơi, họ bắt đầu hiểu rằng trên thế giang không có bất cứ thế lực đơn độc nào có thể chống lại Ma Ngục, dù là những bá tộc của Yêu Vực.

Nhưng cũng may, Viễn Cổ Chủ đã đến kịp thời và tứ đại bá tộc, bát đại vương tộc dưới ảnh hưởng của các Viễn Cổ Chủ đã lập nên liên minh Yêu Vực.

Liên minh Yêu Vực vừa hình thành thì vô số thế lực trong Yêu Vực tới, lúc này nếu không đoàn kết thì chỉ còn đường chết.

Liên minh Yêu Vực do tứ đại ba tộc liên thủ điều hành, với danh tiếng của họ ở Yêu Vực, chẳng có ai bất mãn cả. Nhưng trong liên minh Yêu Vực rõ ràng không có người có khả năng thống soái hoàn hảo như Đường Tâm Lăng. Tứ đại bá tộc đều tâm cao khí ngạo, không muốn chịu thua trước đối phương nên trong

liên minh có sự tranh chấp quyền lợi. Đó cũng là nguyên nhân khiến tháng đầu tiên sau khi hình thành, liên minh vẫn bị dị ma đẩy lùi.

Tình hình này khiến các Viễn Cổ Chủ rất giận dữ, gọi tứ đại bá tộc đến và quát mắng kèm chấn áp. Tứ đại bá tộc buộc phải chọn ra người có thể chỉ huy liên minh, chọn đi chọn lại cuối cùng là Thiên Yêu Điêu tộc.

Mà tộc trưởng Thiên Yêu Điêu lại để trọng trách này cho Tiểu Điêu, điều lạ lùng là các Viễn Cổ chủ không hề dị nghị gì với lựa chọn này. Vậy là Tiểu Viêm đã trở thành minh chủ của liên minh Yêu Vực.

Tranh chấp trong nội bộ liên minh đã được dẹp bỏ, cuối cùng cũng dùng được toàn bộ sức mạnh của liên minh. Tiểu Điêu cũng thể hiên khả năng, tuy không thể nhanh chóng chặn đứng bước đi của dị ma như Đường Tâm Lăng chỉ huy liên minh Loạn Ma Hải, nhưng ít nhất Yêu Vực đã ở thế ngang ngửa với dị ma.

Sự giằng co đó kéo dài khoảng nửa năm, cuối cùng vì một số chuyện bất ngờ khiến thực lực Yêu Vực tăng mạnh. Một là một số siêu cấp cường giả vào Tổ Cung Khuyết tu luyện đã đột phá Luân Hồi Cảnh thành công. Thứ hai chính là Yêu Vực đột nhiên xuất hiện bá tộc thứ năm.

Bá tộc này là Cửu Vĩ tộc, từng là một trong các bá tộc nhưng sau đó dần lụi tàn. Nhưng không ai ngờ, Cửu Vĩ tộc đã mất tích nhiều năm trước lại xuất hiện trở lại. Hơn nữa họ cũng thể hiện thực lực khiến cả Yêu Vực chấn kinh.

Tộc trưởng Cửu Vĩ tộc là một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng thực lực của nàng lại khủng khiếp đến mức cường giả Luân Hồi Cảnh cũng phải thấy sợ. Vì thiếu nữ ấy không chỉ bước vào Luân Hồi Cảnh mà còn vượt qua một tầng Luân Hồi Kiếp.

Ngoài ra, thực lực chỉnh thể của Cửu Vĩ tộc so với các bá tộc khác cũng không yếu hơn bao nhiêu, như thế sao có thể không khiến các thế lực khác chấn kinh.

Sau khi Cửu Vĩ tộc xuất thế, liên minh Yêu Vực nhanh chóng liên hệ với họ, thống soái trừ ma của liên minh Yêu Vực là Lâm Viêm ra mặt không bao lâu, Cửu Vĩ tộc đã đồng ý gia nhập liên minh. Hơn nữa họ cũng không có ý tranh giành quyền lợi, cũng không phản đối Tiểu Điêu thống soái.

Việc này đã tăng mạnh thực lực cho liên minh Yêu Vực, cuối cùng liên minh cũng chiếm được một chút ưu thế so với đội quân dị ma đang hoành hành.

Có điều, hiển nhiên là cao tầng của Ma Ngục không muốn thế gian này yên bình, cục thế Yêu Vực bình ổn thì tứ đại Huyền Vực bắt đầu bị dị ma ngó tới.

Có hai lần kinh nghiệm trước, lần này Ma Ngục ra tay nhanh hơn hẳn, thậm chí không đợi mọi người sực tỉnh thì Tây Huyền Vực đã bị huyết tẩy gần nửa.

Tình hình thê thảm đó nhanh chóng lan truyền, Viễn Cổ Chủ tới và chặn đứng bước đi của dị ma, rồi nhanh chóng lệnh cho tứ đại Huyền Vực thành lập liên minh. Liên minh lần này được hoàn thành rất nhanh chóng. Công sức của Hắc Ám Điện là lớn nhất, do đó không nghi ngờ gì minh chủ liên minh tứ đại Huyền Vực là Thanh Đàn.

Sau khi ra khỏi Tổ Cung Khuyết, Thanh Đàn cũng đã chính thức trở thành Luân Hồi Cảnh, dựa vào Hắc Ám Tổ Phù và Hắc Ám Thánh Liêm là nàng có thể chiến đấu với cường giả vượt qua hai lần Luân Hồi Kiếp. Trong tứ đại Huyền Vự không một ai có thể tranh vị trí này với nàng. Điều này cũng giúp tứ đại Huyền Vực có thêm thời gian thành lập đại quân liên minh, cuối cùng sau vài tháng huyết đấu, tuy phải từ bỏ cả Tây Huyền Vực nhưng ít nhất đã bảo vệ được ba Huyền Vực còn lại.

Đến lúc này đã có ba đại liên minh chính thức hình thành chấn thủ Loạn Ma Hải, Yêu Vực và Tứ Huyền Vực. Trước áp lực tàn khốc từ Ma Ngục, vô số thế lực, tông phái, chủng tộc đã hội tụ lại, sức mạnh chỉnh thế cuối cùng cũng ngưng tụ. Họ biết rằng, nếu không trừ bỏ Ma Ngục thì vô số sinh linh trên thế gian này sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp.

Ba đại liên minh hình thành, cuối cùng đã dần dần ổn định được cục thế, sự hoành hành của Ma Ngục cũng bị chặn đứng, Ứng Hoan Hoan và những Viễn Cổ Chủ khác cuối cùng cũng dứt ra được.

Đông Huyền Vực.

Ứng Hoan Hoan, Viêm Chủ và Hắc Ám Chủ bọn họ xuất hiện trên bầu trời bên ngoài Đạo Tông.

Ứng Hoan Hoan nhìn xung quanh rồi nói:

- Muội định mở thiên nhãn một lần nữa.

Giọng nói của nàng vang lên cũng khiến không khí như muốn kết thành băng. Dường như nhận ra điều đó, nàng nhíu mày, cúi xuống. Chỉ thấy hai cánh tay nàng đều đã đeo găng. Từ trong găng tay toả ra thứ hàn khí kinh người.

Năm người Hắc Ám Chủ nghe thế khựng một chút rồi nói:

- Không phải chúng ta từng mở một lần rồi sao?

Một tháng trước họ đã mở thiên nhãn để tìm cao tầng của Ma Ngục nhưng cuối cùng thất bại. Rõ ràng chúng đã có chuẩn bị.

- Lần này không cần mọi người ra tay.

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, rồi nhìn lên đỉnh núi phía xa. Ở đó là một thân ảnh mảnh khảnh, mặc bộ y phục trắng, dung nhan tuyệt mỹ, khí chất lạnh lùng, chính là Lăng Thanh Trúc.

Nàng nhận thấy ánh mắt của Ứng Hoan Hoan, thân hình khẽ động rồi bay tới.

- Đó là ai?

Mấy người Không Gian Chủ ngạc nhiên nhìn Lăng Thanh Trúc. Thực lực của

nàng dường như không đặc biệt mạnh, nhưng không hiểu sao họ lại có cảm giác quen thuộc từ nàng.

- Tình địch của tiểu sư muội.

Hắc Ám Chủ ngoảnh sang hạ giọng nói.

Nghe thế, sắc mặt của mấy người Không Gian Chủ trở nên cổ quái.

- Tỷ ấy đã cảm ứng được Thái Thượng, hơn nữa mức độ có lẽ hơn mọi người. Muội liên thủ với tỷ ấy chắc sẽ tìm được chúng.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Cái gì?

Sắc mặt mấy người biến đổi, ánh mắt chấn kinh nhìn về Lăng Thanh Trúc. Ngoài họ ra còn có người khác cảm ứng được Thái Thượng sao?

- Chúng ta cùng ra tay thôi.

Ứng Hoan Hoan tiến lại gần Lăng Thanh Trúc, giọng nói lạnh lùng khiến Lăng Thanh Trúc khựng người:

- Muội thay đổi nhiều quá.

Trực giác của nữ nhân luôn nhạy bén đến đáng sợ.

Thân thể Ứng Hoan Hoan hơi cứng lại.

- Hắn có biết không?

Lăng Thanh Trúc lại nói.

Ứng Hoan Hoan lắc đầu.

Lăng Thanh Trúc trầm mặc.

- Động thủ đi. Chúng ta phải tìm được Thiên Vương Điện trước khi hắn hồi phục hoàn toàn. Như vậy mới ngăn chặn được kiếp nạn.

Ứng Hoan Hoan thở dài.

Lăng Thanh Trúc gật đầu, rồi hai người ngồi trên không, nhắm mắt lại, sức mạnh quanh người thu về, thậm chí đến gió cũng ngừng thổi.

Hai người ngồi thế khoảng nửa giờ thì mấy người Viêm Chủ cảm nhận được sắc trời tối lại, ánh sáng hỗn độn xuất hiện từ nơi thần bí và ngưng tụ phía trên hai người.

Một luồng áp lực kỳ lạ an toả khiến ánh mắt mấy người Viêm Chủ ngưng trọng, áp lực đó đến từ Thái Thượng thần bí.

Ánh sáng hỗn độn cuối cùng biến thành một con mắt lớn một trượng, bên trong nó phản ánh cảnh sắc của trời đất này.

Con mắt hỗn độn vừa xuất hiện thì bắt đầu chuyển hướng như đang thăm dò trời đất này.

Cảnh sắc trong con mắt lướt qua nhanh chóng, mấy người Viêm Chủ cứ lặng lẽ chờ đợi.

Khoảng nửa ngày trôi qua, khi mấy người Viêm Chủ cảm thấy lần này lại thất bại thì con mắt bỗng toả ra thứ ánh sáng mãnh liệt, ánh sáng tụ lại trên không trung thành một tấm kính.

Trong đó là một vùng hắc ám có dòng chảy màu đen, ở giữa dòng chảy là một cỗ quan tài màu đen.

Cảnh tượng chuyển đến phía trên quan tài, xuyên qua ma khí, rồi một thân ảnh xuất hiện.

Thân ảnh đó mặc hắc bào, viền áo là những đường hoa văn màu kim. Bộ dạng kẻ đó rất anh tuấn, lúc này hắn nhắm chặt mắt nhưng vẫn có một thứ khí tà ác không thể hình dung lưu chuyển trên gương mặt hắn.

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan lập tức lạnh băng, tay siết chặt.

- Thiên Vương Điện, cuối cùng cũng tìm được ngươi!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1283

Thiên Vương Điện

Ánh sáng lan toả từ trong con mắt để lộ ra nhân ảnh bên trong quan tài đen. Tuy hắn nhắm mắt nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự sắc bén đến cực điểm.

- Thiên Vương Điện!

Mấy người Viêm Chủ sắc mặt đều hiện sát ý, cuối cùng cũng tìm được hắn rồi!

Ứng Hoan Hoan nhìn nam tử mặc hắc y, ánh mắt ngưng đọng, dường như đôi mắt hắn ta hơi run lên, rồi sau đó chầm chậm mở ra.

Uỳnh!

Ngay vào khoảnh khắc ấy, dường như có một thứ tà ác kinh người bùng nổ, nếu người tâm trí không kiên định khi nhìn vào e là sẽ bị đánh mất lý trí.

Mấy người Ứng Hoan Hoan lạnh băng nhìn Thiên Vương Điện, hắn ra cũng nhìn về phía họ, dường như hắn cảm nhận được từ xa có người nhìn vậy.

- Ha ha, là Băng Chủ sao?

Thiên Vương Điện trong quan tài ngồi dậy, hắn cười, thần sắc uể oải:

- Đúng là có chút thủ đoạn, như vậy mà cũng bị các ngươi tìm ra.

Không ai đáp lời hắn, vì có trả lời cũng không nghe được. Thiên nhãn tìm được Thiên Vương Điện nhưng không thể kết nối hai bên. Thiên Vương Điện

lúc này cũng chỉ nói chuyện với hư không, chỉ có điều hắn biết chắc mấy người Ứng Hoan Hoan nhìn thấy.

- Đã tìm được vị trí của ta thì ta đợi các ngươi. Các ngươi đến rồi ân oán giữa chúng ta cũng nên kết thúc thôi.

Thiên Vương Điện cười.

- Có điều… Khoé môi hắn nhếch lên, tay đưa về phía mấy người Ứng Hoan Hoan, ánh mắt loé dị quang:

- Lần này chắc chắn các ngươi sẽ thua.

Hình ảnh rung lên rồi bắt đầu mờ dần, cuối cùng thiên nhãn tan đi biến thành hư vô.

Ứng Hoan Hoan đứng dậy, ánh mắt đầy băng hàn:

- Có lẽ Thiên Vương Điện đã hồi phục gần hết rồi.

- Giờ phải làm gì?

Viêm Chủ trầm giọng nói. Thiên Vương Điện hồi phụ thì chiến đấu lực của Ma Ngục sẽ lên đến đỉnh điểm, đây rõ ràng không phải tin tốt với họ.

- Vị trí của chúng có lẽ ở Tây Huyền Vực, đó chính là đại bản doanh của chúng.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Thông báo cho ba liên minh, giải quyết cục diện giằng co với dị ma càng nhanh càng tốt rồi điều động lực lượng sang Tây Huyền Vực. Lần này chúng ta phải giải quyết sạch sẽ bọn chúng!

Đám dị ma này quá khó đối phó, nếu chỉ như lần trước thì chỉ buộc chúng

tiềm phục, e là không thể giải quyết triệt để. Nhưng may mắn lần này họ có một ưu thế rất lớn, đó là họ là chủ nhà, còn dị mà coi như bị giam cầm ở đây, không hề có cứu viện, rồi chúng cũng sẽ thất bại mà thôi!

- Ừm.

Sắc mặt mấy người Viêm Chủ ngưng trọng, gật đầu. Xem ra trận đại chiến này quả nhiên lại bắt đầu rồi, nhưng lần này không thể cho chúng bất cứ cơ hội nào nữa!

- Chúng ta chuẩn bị chiêu dẫn tế, đến khi đại quân của ba liên mình tề tựu sẽ chiêu hoán đại sư tỷ.

Ứng Hoan Hoan nghĩ rồi nói.

- Cưỡng ép chiêu hoán sinh tử sao?

Mấy người Viêm Chủ nhìn Ứng Hoan Hoan.

- Muội có thể thấp thoáng cảm nhận được sức mạnh của đại sư tỷ, có lẽ tỷ ấy sắp thức tỉnh rồi, chiêu hoán cũng không có gì đáng ngại.

Ứng Hoan Hoan nói.

Mấy người Viêm Chủ gật gù, do dự một chút rồi nói:

- Nhưng nếu muội thật sự phải giao đấu với Thiên Vương Điện thì e là phải dùng đến toàn bộ sức mạnh.

Ứng Hoan Hoan trầm mặc, bàn tay siết chặt lại, nàng ngẩng lên nhìn về phía Loạn Ma Hải, một lúc lâu sau mới nói:

- Muội biết, mọi người yên tâm. Cứ giao Thiên Vương Điện cho muội là được, lần này hắn sẽ không có cơ hội thoát đâu.

Vừa hay lúc này huynh ấy không ở đây, nhân thời gian này tự tiện hoàn thành những việc này vậy. Nếu không, dưới ánh nhìn của huynh ấy liệu mình có hạ quyết tâm được không?

Mấy người Viêm Chủ nhìn nhau rồi thở dài gật đầu, khi sức mạnh ấy hoàn toàn thức tỉnh thì có lẽ muội ấy sẽ trở lại như thời Viễn Cổ?

- Chuẩn bị đi.

Ứng Hoan Hoan mệt mỏi khoát aty, mấy người Viêm Chủ cũng không nói nhiều, bắt đầu đi thông báo cho ba liên minh.

Sau khi họ đi rồi, Ứng Hoan Hoan không kìm được cắn môi, ánh mắt chăm chăm về phía Loạn Ma Hải.

- Tại sao không đợi hắn xuất quan? Chúng ta chắc vẫn còn thời gian chứ?

Lăng Thanh Trúc nhìn Ứng Hoan Hoan hỏi.

- Ta sợ đến lúc đó không hạ quyết tâm được.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười.

- Trước mặt huynh ấy ta không thể giữ được tâm cảnh lạnh như băng, mà trách nhiệm này cũng phải có người gánh vác, huynh ấy rất xuất sắc, nhưng vẫn còn chưa đủ. Trách nhiệm này quá lớn, bắt huynh ấy gánh vác ta cũng thấy đau lòng, vì thế vẫn nên để tự ta đi.

Lăng Thanh Trúc nhìn Ứng Hoan Hoan:

- Nhưng sợ là hắn không chấp nhận được kết quả đó. Muội làm vậy e là một sự trốn tránh.

- Nhưng thế gian này đâu có nhiều sự lựa chọn.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Hơn nữa huynh ấy cứ như người ngốc kiên trì cố chấp mãi, huynh ấy cứ nghĩ rồi có ngày sẽ gánh vác được.

Ứng Hoan Hoan cười chua xót:

- Nhưng thực ra.. sao có thể chứ?

Lăng Thanh Trúc định nói gì thì Ứng Hoan Hoan đã tiến lại gần, mỉm cười:

- Nếu sau này có biến cố gì hãy chăm sóc huynh ấy giúp ta, được không?

Lăng Thanh Trúc nhìn gương mặt thiếu nữ phủ chút băng hàn kia, khẽ nói:

- Ta có thể nhận ra nếu muội đánh thức thứ sức mạnh kia thì sẽ thay đổi… Nhưng tin ta đi, dù muội như thế, khi đối diện với hắn vẫn có sự khác biệt. Có thứ tình cảm không thể đóng băng được bằng sức mạnh thuần tuý đâu.

Ứng Hoan Hoan khựng người, lẩm bẩm:

- Ta…cũng hy vọng thật sự là vậy.

Chỉ có điều, đến bản thân muội còn ghét, huynh…liệu có còn thích không?

Trên dòng chảy hắc ám, nam tử trong quan tài đứng dậy, khẽ lắc lắc đầu để đẩy hết cảm giác chóng váng đi. Hắn ngẩng lên nhìn chỗ hư không vừa theo dõi mình:

- Băng Chủ sao? Đúng là oan gia, không ngờ ngươi lại luân hồi chuyển thế thành công!

Uỳnh!

Dòng chảy hắc ám đột nhiên có tiếng nổ, một thân ảnh hàng vạn trượng bước ra, tám cánh tay ma khổng lồ thò ra, không gian cũng như biến dạng kịch liệt.

- Thiên Vương Điện, cuối cùng ngươi cũng hồi phục hoàn toàn rồi?

Giọng nói ồm ồm của Đại Thiên Tà Ma Vương vang lên, dòng chảy hắc ám nổi sóng công.

Xung quanh, những cột nước đen bắn lên, rồi tám thân ảnh hiện ra trên đỉnh cột nước, nhìn kỹ thì ra là Tam Vương Điện và hai kẻ nắm giữa Ma Ngục khác.

- Có lẽ chúng ta bị phát hiện rồi.

Trên cột nước ở tận cùng bên phải, một thiếu niên gầy gò khẽ nói. Bộ dạng tên này thanh tú, nhìn rất non nớt, nhưng trong mắt hắn là sự nham hiểm khiến người ta lạnh gáy.

- Đúng vậy, đúng là đã coi thường Băng Chủ rồi, vốn nghĩ còn thời gian chuẩn bị thêm.

Thiên Vương Điện cười nhạt.

- Giờ phải làm gì? Khai chiến chính diện với chúng?

Tam Vương Điện lên tiếng.

- Yên tâm, chắc chắn chúng sẽ đối phó với dị ma ở bên ngoài trước. Hạ lệnh liều mạng tấn công, chỉ cần liên quân của ba liên mình chưa hội tụ đủ, hắn là Băng Chủ bọn chúng sẽ không dám một mình tới đây.

Tam Vương Điện chau mày.

- Như vậy thì chết hết nhỉ.

Thiên Vương Điện cười, để lộ hàm răng trắng bệch:

- Đó là vinh hạnh của chúng.

Tuy cười nhưng ánh mắt hắn tràn ngập sự vô tình, dường như vô số dị ma bị

hắn vứt bỏ không hề khiến hắn động lòng chút nào.

- Lần này, sẽ không kẻ nào có thể cản bước chúng ta nữa. Vị Diện này rồi sẽ về tay Dị Ma tộc chúng ta. Năm đó Hoàng không hoàn thành được đại nghiệp thì giờ ta sẽ hoàn thành!

Thiên Vương Điện cười điên cuồng.

- Băng Chủ…ngươi cứ đợi đấy. Lần này bọn ta sẽ không thất bại đâu. Thật mong chờ để thấy vẻ mặt tuyệt vọng của các ngươi, ha ha ha… Tiếng cười trầm thấp vọng lên trong bóng tối, dòng chảy hắc ám cuồn cuộn, thấp thoáng như có vô số con mắt tà ác mở ra trong đêm tối.

Mặc cho bên ngoài vì sự hoành hành của dị ma mà trở nên rối loạn thế nào, bên trong khu tu luyện vẫn tĩnh lặng không chút âm thanh.

Trên đỉnh tế đàn, thân ảnh đó đã tĩnh toạ mười năm. Mười năm khiến y phục của hắn dần bị thời gian xâm thực trở nên tơi tả. Nhưng dung mạo hắn không hề thay đổi, chỉ là sự kiên nghị trên gương mặt như thêm rõ ràng.

Trong cơ thể hắn không toả ra bất cứ chút nguyên lực hay tinh thần lực nào. Hắn giống như một người rất bình thường trong những người bình thường, dường như bé nhỏ đến mức bất cứ ai cũng có thể coi thường.

Chỉ những người cảm tri nhạy bén mới cảm nhận được đằng sau sự đơn giản, bình thường kia đang hoài thai sự sắc lạnh đến mức nào.

Sự yên tĩnh đó không biết kéo dài bao lâu, thân ảnh tĩnh tu mười năm đó đột nhiên khẽ rung lên, y phục trên người tan thành vụn bay đi.

Ngay lúc ấy, hai mắt chầm chậm mở ra.

Đôi mắt thâm sâu như bầu trời đêm, không hề có chút dao động nào, nhưng có cảm giác mọi thứ đứng trước ánh mắt ấy đều run rẩy.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1284

Chớp Mắt Mười Năm

Trên tế đàn, Lâm Động mở mắt, đôi mắt như bao quát toàn thế gian, huyền diệu đến mức khiến người ta chìm đắm trong đó.

Tỉnh lại sau quá trình tu luyện dài lâu, hắn mơ màng một chút rồi ánh mắt dần lấy lại sự nhanh nhạy. Hắn cúi xuống nhìn hai bàn tay, khoé miệng nhướn lên cười.

- Đây chính là…Thần Cung Cảnh sao?

Lâm Động lẩm nhẩm, hắn có thể cảm thấy mình lúc này đã bước vào cảnh giới khá khủng khiếp, cảnh giới trước đây hắn chưa từng chạm tới.

Hắn cảm thấy, nếu giờ gặp lại thì hắn lật tay cũng có thể khiến Thất Vương Điện trọng thương, thậm chí hắn không hề cảm thấy sợ e dè trước Vương Điện vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp.

Đây chính là sức mạnh mà Thần Cung đem lại.

Lâm Động nhắm mắt, tâm thần khẽ động, rồi trên trán hắn hiện ra toà Thần Cung chói loà. Bên trong là tinh thần lực vô cùng vô tận, tinh thần lực hiện nay đã có ánh hỗn độn, đó là vì nó dung hợp với sức mạnh Thái Thượng thần bí, chính sự thay đổi nhỏ bé này đã khiến tinh thần lực như lột xác.

Lâm Động chậm rãi đứng dậy, ánh sáng toả ra quanh người biến thành một bộ hắc y. Lâm Động khẽ nắm tay lại, trong mười năm phần lớn thời gian hắn đặt tâm trí vào việc ngưng tụ Thần Cung nhưng nguyên lực cũng có tăng tiến rõ rệt. Chỉ có điều đến tầng thứ này không còn nghĩ đến việc làm thế nào đột phá nữa

mà làm cách để vượt qua Luân Hồi Kiếp đáng sợ.

- Mười năm, bên ngoài cũng qua một năm rồi nhỉ? Không biết tình hình thế nào rồi.

Lâm Động tự nhủ, sau khi ra khỏi trạng thái tu luyện, trong lòng hắn bỗng lo lắng, dù sao trước khi hắn bế quan tình hình bên ngoài cũng không lạc quan, không biết giờ thế nào.

- Ra ngoài trước đã vậy.

Lâm Động nghĩ vậy, không chần chừ nữa, quay người lại cúi mình trước tấm nệm cũ kỹ trên tế đàn. Lần này ngưng tụ thành công Thần Cung là nhờ vào sự nhắc nhở âm thầm kia. Nếu không thì không thể ngờ được ngưng tụ Thần Cung lại cần đến sức mạnh thần bí Thái Thượng. Cũng là nhờ hắn tu luyện thành công Thái Thượng Cảm Ứng Quyết từ Lăng Thanh Trúc, nếu không thì e là cả đời hắn không vượt qua được bước này.

Đương nhiên, muốn trở thành Thần Cung Cảnh không chỉ cần có sức mạnh thần bí, trong mấy năm ngưng tụ Thần Cung, Lâm Động đã nhiều lần thất bại khiến Thần Cung nổ tung. May mắn cuối cùng hắn đã cứu vạn được, nếu không có lẽ giờ đã thất bại rồi.

U u…!

Ngay khi Lâm Động cúi mình thì tấm nệm kia phát ra âm thành rất nhỏ, một luồng ánh sáng kỳ dị hiện ra.

Phụt!

Ánh sáng tụ lại trên tấm nệm, mơ hồ biến thành một đạo quang trận huyền ảo cỡ nhỏ. Lâm Động nhìn thấy quang trận thì sững người. Quang trận này giống hệt với Càn Khôn Cổ Trận trong cơ thể hắn!

Đúng lúc quang trận kia xuất hiện thì Càn Khôn Cổ Trận trong cơ thể hắn

chấn động, rồi không chịu sự khống chế của Lâm Động nữa, bay ra và dung hợp làm một với quang trận kia.

Lập tức sự huyền ảo càng thêm mãnh liệt, sức mạnh cổ xưa kia đậm đặc hơn nhiều.

- Đây mới là trận linh của Càn Khôn Cổ Trận sao?

Lâm Động thấy thế cũng hiểu ra, Càn Khôn Cổ Trận hắn có được trước nay vẫn thiếu một thứ gì đó, từ bọn ở Ma Ngục hắn cũng biết Càn Khôn Cổ Trận là do Phù Tổ tạo ra, thời Viễn Cổ không biết có bao nhiêu dị ma đã bị nó tiêu diệt. Chỉ có điều Càn Khôn Cổ Trận trong tay hắn chưa hoàn hảo.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lâm Động hiểu ra, thứ Càn Khôn Cổ Trận thiếu ẩn tàng trong tấm nệm kia.

Quang trận dần thu về, ánh sáng trở lại trong tấm nệm, rồi bắt đầu tan ra, hoả diệm bùng lên, một quầng dị quang dần bay lên.

Đó dường như là một cái thạch bàn màu đen trắng to cỡ bàn tay, thạch bàn mang đầy mùi vị hồng hoang, trên đó khắc rất nhiều hoa văn thần dị.

Lâm Động đưa tay ra, thạch bàn liền rơi vào tay hắn. Chạm vào tay là cảm giác mát lạnh, hắn nhìn nó đầy tò mò, rồi tâm thần khẽ động, thạch bàn biến thành một đạo dị quang chui vào cơ thể hắn.

Đến lúc này, Càn Khôn Cổ Trận do Phù Tổ đại nhân tạo ra đã hoàn chỉnh!

Có được Càn Khôn Cổ Trận hoàn chỉnh, ánh mắt Lâm Động loé lên sự mừng rỡ, không ngờ ở đây lại có được cơ duyên thế này.

- Đa tạ Phù Tổ!

Lâm Động ôm quyền nói với hư không. Tuy giờ Phù Tổ không còn nữa nhưng vẫn không ngăn cản ý muốn cảm tạ của hắn.

Lâm Động hành lễ xong, tâm thần khẽ động, phía trước tế đàn xuất hiện một quầng sáng, hắn bước vào và biến mất. Không gian lại trở nên tĩnh mịch, chỉ tấm nệm kia lấp lánh ánh sáng như tiễn Lâm Động vậy.

Viêm Thần Điện.

Hiện giờ đây là đại bản doanh của liên minh Loạn Ma Hải. Trên bầu trời là vô số quang ảnh bay qua lại, cả không gian vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên, khu vực khiến mọi người quan tâm nhất vẫn là Tổ Cung Khuyết ở trên không trung. Ở cánh cổng lớn Tổ Cung Khuyết có vô số thân ảnh đứng đó, khí tức toả ra điều là siêu cấp cường giả Chuyển Luân Cảnh.

Phía dưới là vô số ánh mắt ngưỡng mộ nhìn lên những cường giả thông qua sát hạch và được vào Tổ Cung Khuyết. Một năm nay đã có không ít cường giả Chuyển Luân Cảnh đột phá trong đó và bước vào Luân Hồi Cảnh. Cũng chính vì thế thực lực liên minh mới ngày một mạnh, chế ngự được dị ma.

Lúc này, tại nơi sâu nhất Tổ Cung Khuyết, trên quảng trưởng đá, bức tượng đá toả sáng, rồi một thân ảnh gầy gò mặc hắc ý chậm rãi bước ra.

Lâm Động bước ra khỏi bức tượng, nhìn không gian quen thuộc trước mắt. Trong ánh mắt có phần cô tịch do mười năm khổ tu cuối cùng cũng có vẻ thân thuộc.

Hắn hít sâu một hơi rồi mỉm cười bước ra. Trên đường ra khỏi Tổ Cung Khuyết, thỉnh thoảng hắn gặp một số cường giả khổ tu. Thực lực rất không tồi, khi thấy Lâm Động thì họ sững sờ, thậm chí khi hắn đi qua rồi mới sực tỉnh.

- Đó là…Lâm Động nguyên lão?

Trong liên minh Loạn Ma Hải Lâm Động là nguyên lão ngang hàng với mấy người Ứng Hoan Hoan. Địa vị đó đương nhiên rất cao quý, chẳng trách mà khi nhìn thấy hắn mọi người lại chấn kinh như vậy.

- Thì ra Lâm Động nguyên lão cũng vào Tổ Cung Khuyết tu luyện.

Mọi người xì xầm, trong lòng có chút chấn động. Vừa rồi khi Lâm Động lướt qua, thậm chí họ không nhận ra bắt cứ dao động nguyên lực hay tinh thần lực nào. Đây rõ ràng không phải vì thực lực của hắn đã mất hết, nếu vậy thì Lâm Động hiện giờ đã đạt đến mức họ không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Động không để tâm, cứ đi thẳng ra cửa, định đi ra thì bị một người ngăn lại:

- Vị huynh đệ đây, ngươi vừa hoàn thành tu luyện à? Vậy đăng ký một chút, ngươi từ liên minh nào?

Lâm Động ngạc nhiên nhìn trung niên nam từ cầm ngọc bàn hỏi mìn, gãi đầu định nói thì bỗng có người kéo người kia sang một bên, vẻ mặt tươi cười:

- Lâm Động nguyên lão, hắn mới đến không biết lão nhân gia ngài, đắc tội rồi!

- Lâm Động nguyên lão?

Người vừa rồi nghe thế cơ mặt co giật, rồi nhìn Lâm Động đầy mừng rỡ.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Động dở khóc dở cười.

- Ha ha, từ khi các Viễn Cổ Chủ khai khởi Tổ Cung Khuyết một năm trước đã chọn rất nhiều cường giả Chuyển Luân Cảnh vào trong tu luyện. Đồng thời cũng tăng cường cường giả cho tam đại liên minh.

Chàng trai to lớn cung kính nói.

- Tam đại liên minh?

Lâm Động khựng người.

Người kia biết một năm rồi Lâm Động bế quan nên không biết cũng là chuyện bình thường, rồi kể lại hết sự việc trong một năm qua cho hắn nghe.

- Không ngờ Yêu Vực và tứ Huyền Vực đều bị ảnh hưởng… Lâm Động nghe xong trong lòng chấn động, không ngờ cục thế lại phát triển đến mức này. Xem ra Ma Ngục thật sự muốn gây nên đại chiến thứ hai rồi.

- Trước đây không lâu các Viễn Cổ Chủ hạ lệnh cho các liên minh toàn lực tiêu diệt dị ma rồi tập hợp sức mạnh tấn công Tây Huyền Vữ, thanh trừ hoàn toàn Ma Ngục.

- Đại quân của liên minh Loạn Ma Hải chúng ta dưới sự soái lĩnh của minh chủ Đường Tâm Lăng đã triển khai quyết chiến, nhưng tình hình có vẻ căng thẳng, giằng co.

Người kia nói.

Lâm Động gật đầu, cũng không hỏi vị trí của chiến trường ấy, tâm thần khẽ động là cảm ứng được sát khí xung thiên từ phía xa.

- Ta đi một chuyến.

Lâm Động nói.

- Có Lâm Động nguyên lão ra tay, chắc chắn quân dị ma sẽ tan tành!

Người kia mừng rỡ.

Lâm Động cười, khoát tay một cái, rồi trước sự chăm chú của hai người kia, Lâm Động dần trở nên hư ảo rồi biến mất.

Chứng kiến thủ đoạn gần như dung nhập với trời đất của Lâm Động, ánh mắt hai người kia đều vô cùng chấn kinh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1285

Thanh Trĩ Quyết Chiến Dị Ma

Loạn Ma Hải, Bắc Huyền Vực.

Vùng hải vực rộng lớn này trong một năm nay gần như đã trở thành chiến vực tiền tuyến của dị ma và liên minh Loạn Ma Hải. Hai bên đã khai chiến ở nơi đây mấy chục trận, lần nào cũng kinh thiên động địa, máu nhuốm đỏ cả mặt biển, ma khí tràn ngập không gian.

Hiện nay hải vực này vẫn là nơi tanh mùi máu nhất ở Loạn Ma Hải.

Vì lần này hai bên đã triển khai quyết chiến.

Liên minh Loạn Ma Hải để có thể rút được lực lượng ra đã liên hợp với hai liên minh còn lại phản công toàn lực, định sẽ dập tắc chiến tranh ở Loạn Ma Hải. Còn bên Ma Ngục cũng đã hạ mệnh lệnh tàn khốc nhất, bằng mọi giá chặn đứng liên minh Loạn Ma Hải.

Uỳnh uỳnh!

Ma khí cuồn cuộn, vô số đạo nguyên lực mạnh mẽ bùng nổ, chỉ thấy những quang ảnh không thấy điểm tận cùng đem theo sát khí đậm đặc xông về phía đội quân Ma Ngục.

Hai làn sóng khổng lồ ập về phía sau, tiếng gào thét chém giết vang khắp trời đất, mặt biển nổi những ngọn sóng khổng lồ, âm thanh uỳnh uỳnh đó không át nổi tiếng gào thét của đám người.

Phía sau đại quân của liên minh, Đường Tâm Lăng đứng trên không, nàng

mặc chiếc áo giáp mềm sát người màu đỏ, tôn lên những đường cong quyến rũ. Ánh mắt nàng đang nhìn chăm chăm về chiến trường, tiếng hô lạnh lùng trong trẻo không ngừng được nguyên lực bao bọc truyền đi chỉ huy đại quân.

- Minh chủ, đám dị ma lần này như phát điên vậy, tình hình giằng co quá lâu rồi.

Bên cạnh Đường Tâm Lăng, một lão giả sắc mặt nặng nề nói.

Hàn quang loé lên trong mắt Đường Tâm Lăng:

- Hạ lệnh, lần này bắt buộc phải giải quyết đội quân Ma Ngục ở Loạn Ma Hải. Đại bản doanh của Ma Ngục đã lộ, đội quân này đột nhiên thề chết phản kháng, chắc chắn là nhận được lệnh tư đại bản doanh. Chúng muốn hy sinh đội quân này để giữ chân đại quân của liên minh chúng ta. Trả cái giá lớn như vậy để làm việc này, chắc chắn Ma Ngục đang chuẩn bị âm mưu gì đó, chúng ta bắt buộc phải nhanh nhất có thể!

Lão giả kia nghe vậy vội nhận lệnh, tuy lão cũng là cường giả đỉnh cấp ở Loạn Ma Hải, luận vai vế có khi còn cao hơn Ma La, nhưng một năm nay kể từ khi Đường Tâm Lăng quản lý liên minh Loạn Ma Hải, cục thế dần nghịch chuyển. Năng lực đó đã được tất cả mọi người công nhận, cả Loạn Ma Hải không một ai là không nghe theo lệnh của nàng.

Vô số mệnh lệnh nhanh như chớp truyền khắp đại quân, vô số cường giả ánh mắt đỏ ngầu, một năm nay đã có quá nhiều người chết trong tay Ma Ngục, mối thù này không thể gột bỏ được, đã vậu thì phải giết sạch sẽ chúng đi!

- Giết!

Tiếng gầm thét kinh thiên động địa vang lên, vô số cường giả xông tới như sóng biển, nguyên lực hùng hồn đánh tan đám dị ma phía trước.

Cả trời đất tràn ngập mùi tanh nồng.

Ánh mắt sắc bén của Đường Tâm Lăng quan sát chiến trường, rồi nàng nhìn lên trời, nơi diễn ra trận chiến cấp cao của hai bên. Tuy số lượng người không nhiều nhưng sẽ gây ảnh hưởng cực lớn với kết quả trận chiến.

Trên đó ai cũng là cường giả Luân Hồi Cảnh, đối thủ của họ cũng điều là dị ma cấp Dị Ma Tướng, trong đó thậm chí còn có cấp Chân Vương. Nhưng cũng may những kẻ đó đều đã bị cường giả đỉnh cấp của liên minh chặn đứng.

- Không biết chỗ Thanh Trĩ tiền bối có chặn được không.

Đường Tâm Lăng siết tay nhìn về phía trên cùng. Ở đó toả ra năng lượng khủng khiếp, trong tầng mây là một thân ảnh mặc thanh y, đối diện là một dị ma khổng lồ to cỡ vạn trượng. Bộ dạng con dị ma này vô cùng hung hãn, trên thân thể khổng lồ có tới mười mấy con mắt, toả ra sự hung tàn đến cực điểm.

Con dị ma xấu xí này được dung hợp từ mười Chân Vương. Kiểu dung hợp này khiến dị ma mới được sinh ra có thực lực cực kỳ khủng khiếp, thậm chí có thể sánh ngang cường giả vượt qua hai tầng Luân Hồi Kiếp. Đối tượng này trong liên minh Loạn Ma Hải cũng chỉ có Thanh Trĩ là ngăn chặn được.

Grào!

Sắc mặt Thanh Trĩ vô cùng ngưng trọng, trong cơ thể có thanh quang trào ra rồi thân thể nhanh chóng phình to lên.

Y phục rách tan, chỉ mấy giây Thanh Trĩ đã biến thành một long nhân khổng lồ to nghìn trượng. Toàn thân phủ đầy lớp vảy xanh toả ra thứ ánh sáng sắc lạnh. Trên cánh tay nhô lên những sợi gân xanh, hàng vạn con thanh long uốn lượn quanh người.

Thanh Thiên Hóa Long Quyết là do Thanh Trĩ tạo ra, võ học này được ngài thi triển ra, mức độ mạnh mẽ của nó khiến bất cứ ai cũng phải kinh thán.

Grào!

Thanh Trĩ đứng trên không, không gian vỡ vụn, ngài biến thành một đạo thanh quang xông thẳng tới con cự ma kia. Long quyền tung ra, mấy vạn đạo long văn ập tới, nhanh như chớp rơi lên người cự ma.

Binh binh binh!

Đối mặt với công thế hung tàn đó của Thanh Trĩ, cự ma gầm lên, ma chưởng sắc lạnh tung thẳng về phía Thanh Trĩ.

Hai đại vật khổng lồ quấn lấy nhau trên không trung, chiêu thức không thật tinh diệu, có chăng chỉ là sức mạnh khủng bố đủ để khiến không gian nổ tung. Tiếng quyền đấm lên cơ thể trầm đục thậm chí át hết âm thanh sát phạt.

Phập!

Long trảo sắc bén của Thanh Trĩ rạch lên người cự ma, một mảng thịt đen bị kéo ra, hắc quang bắn ra, cự ma gầm lên, một quyền đánh lên người Thanh Trĩ. Sức mạnh ấy thậm chí khiến vảy trên người Thanh Trĩ cũng vỡ tan, bản thân ngài bị đánh bật ra sau mấy nghìn trượng.

Phụt!

Tia máu tràn lên trong mắt Thanh Trĩ, lưng rung lên, đôi cánh thanh long khổng lồ giang rộng. Long dực vỗ mạnh, Thanh Trĩ lao tới như vút về phía cự ma.

Đường Tâm Lăng nhìn trận chiến ác liệt đó ánh mắt ngưng đọng, hô vang:

- Đội ba động thủ!

Chỉ thấy từ xa phía sau đột nhiên bùng lên sát ý linh thiên, vô vàn những nhân ảnh tràn lên tách đôi đội quân dị ma.

Đội quân bất ngờ này khiến tinh thần của đại quân liên minh lên cao hẳn, nhất thời dần chiếm được ưu thế.

Grào!

Đội quân dị ma dường như cũng cảm nhận được có chút không ổn, đột nhiên tiếng gầm thét linh thiên động địa điên cuồng vang lên.

Vút vút vút!

Tiếng gầm thét lan toả, chỉ thấy đám dị ma kia đột nhiên nổ tung rồi biến thành vô số đạo huyết quang màu đen chui vào cơ thể cự ma đang giằng co với Thanh Trĩ.

Grào!

Đột nhiên nhận được sức mạnh khủng khiếp đó, thân thể cự ma lại phình to lên, bề mặt nhục thể xuất hiện vô số vệt máu, rõ ràng là có chút không chịu nổi sức mạnh này.

Binh!

Cự ma gầm lên, tung một quyền hung hăng đánh lên người Thanh Trĩ khiến ngài bay đi, lớp vảy trên người vỡ tan, máu tươi tuôn ra.

Rõ ràng đội quân dị ma bắt đầu phát điên, dung hợp ra nhiều cự ma như vậy, thực lực đã gần như bằng cường giả vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp. Nhưng đó cũng đã là cực hạn, nếu dung hợp thêm nữa thì e là cự ma không chịu nổi mà phát nổ.

Hơn nữa, chúng có vượt qua được trận chiến này thì cũng không thể sống được nữa, chúng hoàn toàn đã dùng tính mạng để chặn bước đại quân Loạn Ma Hải.

Grào!

Thanh Trĩ thấy thế, sát ý trào dâng trong mắt, miệng gầm lên, thanh quang trào dâng, mấy chục vạn đạo long văn biến thành một con thanh long vạn

trượng, xông thẳng tới cự ma.

Lúc này căn bản không thể rút lui được nữa. Một khi rút lui, cự ma sẽ xông vào đại quân liên minh, tỷ lệ tử thương sẽ càng thê thảm hơn.

Grào!

Cự ma cũng gào lên, nó nhìn Thanh Trĩ, chỉ thấy có vô số máu tươi màu đen hội tụ, bùm một tiếng biến thành một đạo ánh sáng, rồi nhanh như chớp oanh kích lên người Thanh Trĩ.

Bùm!

Lớp vảy vơ tan, thân thể Thanh Trĩ bay ngược ra sau trước bao ánh mắt kinh hãi của đội quân liên minh. Nơi vai ngài xuất hiện một cái lỗ máu khổng lồ.

- Đi chết đi!

Tiếng gào thét vọng ra từ miệng cự ma, ma chưởng sắc bén hung hăng đánh xuống Thanh Trĩ, dường nhưu muốn giết Thanh Trĩ vậy.

- Trợ giúp!

Cường giả đỉnh cấp trong liên minh cũng cùng gầm lên, nguyên lực hùng hồn đánh ra định để chặn cự ma. Nhưng cự ma làm như không biết, mặc cho những công thế kia rơi lên người khiến hắn không ngừng run rẩy.

Phù!

Ma chưởng đánh xuống, cuối cùng rơi lên người Thanh Trĩ, moi người mở to mắt nhìn Thanh Trĩ sắp bị trọng thương thì đột nhiên trên trời có một âm thanh trầm thấp vang lên, ma chưởng đột nhiên đông cứng.

- Đó là?

Mọi người sững sờ, vội nhìn lên phía trên Thanh Trĩ, chỉ thấy ở đó là một thân ảnh đứng trên không, hắn đưa tay phải ra chặn ma chưởng của cự ma.

Thể tích hai bên hoàn toàn trái ngược, thế nhưng dưới bàn tay mỏng manh của hắn, cự ma lại không thể tiến được nửa bước.

Đường Tâm Lăng nhìn thân ảnh quen thuộc đó, khựng người một chút rồi vẻ mặt tràn đầy vui mừng:

- Lâm Động?!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1286

Bình Định Loạn Ma Hải

Bên dưới ma chưởng khổng lồ là một thân ảnh dường như rất mỏng manh nhưng chống lại được cả cái ma chưởng mang sức mạnh khủng khiếp kia.

- Đó là…Lâm Động nguyên lão?

Đại quân liên minh Loạn Ma Hải bùng nổ tiếng hô vang trời, từ một năm trước khi liên minh được thành lập Lâm Động đã biến mất tăm, nghe nói là bế quan tu luyện, không ngờ lại xuất hiện đúng lúc quan trọng!

- Cuối cùng hắn cũng đến kịp thời!

Đường Tâm Lăng vui mừng, nay ở đâu cũng là chiến trường, nhưng nhìn chung ở cả ba chiến trường chính hai bên đều không có cường giả mạnh nhất, vì những kẻ lợi hại nhất Ma Ngục đều bị Viễn Cổ Chru bọn họ giữ chân ở Tây Huyền Vực. Nhưng cũng vì thế bọn họ không thể trợ giúp được gì cho những nơi khác. Lúc này sự xuất hiện của Lâm Động đúng là có tác dụng cực quan trọng.

- Thanh Trĩ tiền bối không sao chứ?

Lâm Động quay lại nhìn Thanh Trĩ phía sau, hỏi.

Thanh quang trên người Thanh Trĩ toả sáng rồi thân hình dần trở lại hình người, ngài quệt máu nơi khoé miệng đi, nhìn Lâm Động cười khổ:

- Xuất quan rồi đấy à?

Lâm Động gật đầu, cười:

- Cứ giao tên to xác này cho vãn bối.

Thanh Trĩ cũng không có ý kiến gì, Lâm Động hiện này cơ hồ không có bất cứ sức mạnh nào toả ra, nhưng ngài thấp thoáng có thể cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm. Rõ ràng trong một năm bế quan thực lực Lâm Động đã đạt đến mức khiến ngài cũng không thấu.

Sự thay đổi này khiến ngài có phần cảm thán, nhớ năm xưa khi lần đầu gặp Lâm Động, hắn ta mới chỉ là một thiếu niên nổi bật lên từ Bách Triều Đại Chiến nhỏ bé. Hồi đó ngài thấy hắn có chút thiên phú mới dạy Thanh Thiên Hóa Long Quyết cho. Không ngờ nhiều năm sau thiếu niên ấy đã vượt qua ngài rồi.

- Cẩn thận đấy, tên cự ma này dung hợp hơn mười Chân Vương, tuy không sống được lâu nữa nhưng chúng đang rất điên cuồng.

Thanh Trĩ nhắc nhở rồi đáp xuống dưới, rất nhiều cường giả của liên minh bảo vệ ở bên trong.

- Dung hợp dị ma sao?

Lâm Động cũng không bất ngờ, đây cũng giống như phương thức của ba tên cự đầu Nguyên Môn đã dùng. Nhưng rõ ràng những kẻ này hung tàn hơn nhiều, nhưng có lẽ đây là cực hạn của chúng rồi, nếu thêm nữa chắc sẽ phát nổ.

Grào!

Cự ma thu ma chưởng về, ánh mắt hung tàn nhìn Lâm Động, gầm lên một tiếng, chỉ thấy rên cơ thể hắn bắn ra huyết dịch màu đen. Huyết dịch như động, toả ra thứ năng lượng tà ác đến cực điểm.

- Ma huyết chi giới!

Cự ma gầm lên, huyết dịch khuếch tán thành một quầng sáng chụp xuống

Lâm Động, rồi nhanh chóng thu nhỏ lại. Cùng với đó, một thứ năng lượng đáng sợ khó lòng hình dung nhanh chóng ngưng tụ.

Vút!

Chớp mắt huyết cầu chỉ còn vài trượng, Lâm Động bên trong đã bị che khuất, ma chưởng của cự ma nắm lại định bóp nát huyết cầu.

Phụt!

Nhưng ngay lúc ấy, một bàn tay xuyên thủng huyết cầu thò ra, rồi dễ dàng như xé một tờ giấy, xé huyết cầu ngưng tụ sức mạnh khủng khiếp kia thành hai nửa.

Lâm Động mỉm cười, lật tay một cái, huyết cầu bị hắn hút vào bàn tay hắn, biến thành một viên ngọc đen to cỡ nắm đấm.

- Đi!

Lâm Động cong tay búng một cái, bề mặt viên ngọc đen dường như loé anh sáng hỗn độn rồi biến thành một đạo hắc quang, bay qua bầy trời, bắn thẳng lên ngực cự ma.

Phụt phụt!

Hắc quang dường như không hề mang sức mạnh gì lớn, nhưng khi bắn lên cơ thể cự ma thì thân thể có thể chống lại cả công kích toàn lực của Thanh Trĩ lúc này bị viên ngọc nhỏ bé xuyên qua găm thẳng vào cơ thể hắn.

- Đồ ngu! Dùng ma khí giết bọn ta sao!

Viên ngọc ma kia chui vào cơ thể cự ma, hắn ta cười điên cuồng, viên ngọc ma đó vào cơ thể không chỉ không tạo ra bất cứ tổn thương nào mà còn khiến ma khí trong người chúng tăng thêm.

Lâm Động cũng cười, tay nắm lại:

- Vậy sao?

Bùm!

Vào khoảnh khắc ấy, tiếng cười của cự ma tắt ngấm, thân thể hắn rung lên dữ dội, chỉ thấy trong cơ thể bắn ra ánh sáng hỗn độn.

Á!!

Ma khí vô cùng tận trong cơ thể cự ma nhanh chóng hoá thành hư vô trước ánh sáng hỗn độn. Thân thể cự ma phân tách, cuối cùng biến thành mười đạo ma ảnh bắn ra máu đen văng tung toé.

Cự ma đã bị Lâm Động tách những Chân Vương dung hợp kia ra.

Chân Vương bị đánh bật ra sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Lâm Động đầy sợ hãi, nhưng chúng không kịp có hành động gì thì Lâm Động đã lạnh lùng ra tay.

Uỳnh uỳnh!

Một con lôi long bay ngang qua bầu trời, lôi long sinh động như vật sống, thân thể to lớn lấp lánh lôi quang, so với lôi long trước đây, lần này đã như rồng thật, khí thế cực kỳ kinh người.

Vút!

Lôi long lao xuống, đi đến đâu, những dị ma cấp Chân Vương thét lên thảm thiết và nổ tung đến đấy. Lôi đình lực lan toả tiêu trừ hết ma khí.

Đám Chân Vương kia thấy Lâm Động hung hãn như vậy, sợ hãi vội vàng trốn chạy.

Lâm Động vung tay, chỉ thấy phía sau đám Chân Vương xuất hiện vô số những cái hắc động nghìn trượng. Hắc động xoay chuyển, giống như cái mồm khổng lồ hút chúng vào.

Chỉ trong mười mấy giây, gần mười Dị Ma Vương cấp Chân Vương đã bị Lâm Động diệt trừ sạch sẽ.

Cảnh tượng đó khiến vô số người phía dưới đều há hốc mồm sững sờ.

Lâm Động giải quyết xong đám Chân Vương, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống chiến trướng phía dưới. Đây là lần đầu tiên hắn thấy một trận chiến lớn như vậy. Chiến trường gần như bao phủ toàn bộ Bắc Huyền Vực, toàn bộ không gian là sự đối đầu giữa ma khí và nguyên lực.

Số lượng dị ma e là lên tới hàng mấy trăm vặn, nhưng số người trong đại quân liên minh cũng không thua kém, hơn nữa đại quân này không phải quân đội bình thường, mỗi người trong đó đều có thực lực không tồi.

Lâm Động tâm thần khẽ động, bầu trời ngưng tụ lôi vân, tiếng sầm rền vang át hết mọi tiếng chém giết.

- Đây không phải nơi các ngươi nên đến!

Lôi đình cuộn trào, Lâm Động đứng trên không trung, lạnh lùng nhìn đám dị ma, ánh mắt loé hàn quang:

- Vì thế, tịnh hoá đi, có lẽ hồn còn về được nơi các ngươi nên ở.

Uỳnh!

Trời đất rung chuyển, chỉ thấy lôi vân phình to, vô số đạo lôi đình mang sức mạnh khủng khiếp điên cuống đánh xuống. Lôi đình đến đâu, đám dị ma thậm chí còn không kịp kêu lên tiếng nào đã bốc hơi hoàn toàn.

Đột ngột bị công kích, dị ma đang khí thế đầy hung hãn cũng khựng lại, cuối

cùng ánh mắt chúng cũng có chút sợ hãi, mất đi sự thống lĩnh của Chân Vương, hiển nhiên chúng không còn uy phong như trước nữa.

- Giết!

Mắt Đường Tâm Lăng loé hàn quang, lập tức nắm bắt thời cơ, hô lên một tiếng. Đại quân liên minh bùng nổ sát khí, nguyên lực ồ ạt trào dâng xung kích quân dị ma khiến chúng tan tác.

Nhưng quả thật dị ma rất hung hãn, trong cục diện này chúng vẫn kháng cự ác liệt, gây nên thương vong không ít cho đại quân liên minh, máu tươi nhuốm đỏ cả mặt biển.

Nhưng sự kháng cự ấy rõ ràng cũng không có tác dụng là bao, cuối cùng quân dị ma ngày một yếu dần.

Grào!

Dường như biết được thất bại là điều hiển nhiên, từ trong đội quân dị ma đột nhiên có tiếng gầm thét, vô số dị ma lao xuống biển, rõ ràng là định tạm rút xuống đáy biển.

Dị ma sức sống rất ngoan cường, chỉ cần chúng thoát được thì vẫn là rắc rối lớn.

Đường Tâm Lăng chỉ cười khảy, hô:

- Hải Yêu quân, không tha cho bất cứ tên dị ma nào!

Uỳnh!

Mặt biển đột nhiên nổi sóng, chỉ thấy mặt biển như tách ra, đội quân Hải Yêu cưỡi đủ loại hải thú từ dưới đáy biển lao lên. Dường như có một trận pháp hình thành ở phía dưới đáy biển phong toả mọi lối thoát.

Lâm Động ở trên không nhìn xuống đám dị ma bị vây khốn bốn phía, tay thả lỏng, giơ ngón cái về phía Đường Tâm Lăng. Nàng vẫn lợi hại như vậy, tất cả đều đã được sắp xếp kỹ càng, không cho dị ma bất cứ đường thoát nào.

Trong vô vàn người Đường Tâm Lăng vẫn nhìn thấy động tác đó của Lâm Động, đôi môi hồn khẽ nhướn lên cười tự hào. Nàng không hề tránh né nhìn thẳng vào mắt Lâm Động đến khi hắn phải chuyển ánh mắt sang chỗ khác nàng mới cười.

Lâm Động khẽ thở hắt ra một hơi, chỉ cần hoàn thành việc này là Loạn Ma Hải sẽ được yên bình. Sau đó bình định Yêu Vực và Tây Huyền Vực nữa rồi có lẽ đến trận quyết chiến cuối cùng với Ma Ngục.

- Bọn họ đang trông chừng cao tầng của Ma Ngục sao… Lâm Động nhìn về phía Tứ Huyền Vực, lẩm bẩm.

Lúc này, tại nơi giáp ranh giữa Đông và Tây Huyền Vực, trên đỉnh một ngọn núi, thân ảnh mỏng manh lạnh lùng đột nhiên mở mắt, nàng nhìn về hướng Loạn Ma Hải, tay khẽ nắm lại.

Huynh ấy…xuất quan rồi sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1287

Liên Minh Tứ Huyền Vực

Trong cuộc chiến ở Loạn Ma Hải, cuối cùng đại quân của liên minh đã giành thắng lợi, đương nhiên trong đó có nhờ sự tham chiến của Lâm Động, nhưng nhiều hơn đó là vì quân Ma Ngục không có bất cứ sự viện trợ nào. Đối mặt với một Loạn Ma Hải đã đoàn kết chặt chẽ, đương nhiên chúng không có nhiều khả năng thắng.

Nhưng dù vậy, sau trận chiến, liên minh Loạn Ma Hải đã mất năm ngày trời để hoàn toàn thanh trừ dị ma ở Loạn Ma Hải.

Chiến tranh kết thúc, những hải vực Ma Ngục chiếm đóng lúc trước đều thê thảm không nỡ nhìn. Ma khí thậm chí thẩm thấu cả xuống biến khiến bao sinh linh trong đó chết thảm, đủ mọi loại thi thể nổi lên chất thành đồng, mùi xú uế lan toả khắp không gian.

Nhìn thảm kích đó, đội quân liên minh ai cũng đỏ hoe mắt, đám dị ma đó quả thực quá tàn bạo, nếu không tiêu diệt chúng hoàn toàn e là thế gian này không bao giờ yên bình được.

Nhưng rõ ràng là hiện giờ không có nhiều thời gian để làm sạch những hải vực bị nhiễm ma khí, chiến trânh Loạn Ma Hải vừa kết thúc thì đội quân liên minh đã được Đường Tâm Lăng chia làm hai, một nửa chi viện cho liên minh Tứ Huyền Vực, một nửa chi viện liên minh Yêu Vực. Hiện nay, chỉ khi nhanh chóng dẹp bỏ dị ma ở ba khu vực này thì họ mới yên tâm quyết chiến trận cuối cùng với Ma Ngục.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lâm Động dẫn một nửa số quân liên minh đến Tứ

Huyền Vực. Ở đó dù sao cũng gần Tây Huyền Vực, tuy Ứng Hoan Hoan bọn họ vẫn luôn luôn trông chừng Ma Ngục nhưng hắn vẫn phải càng nhanh càng tốt, tránh xảy ra bất trắc.

Còn Yêu Vực, Đường Tâm Lăng dẫn một nửa đội quân còn lại chắc sẽ nghịch chuyển được cục diện, giải quyết sự hỗn loạn ở đó.

Đường Tâm Lăng vô cùng tán thành sự sắp xếp của Lâm Động, vì thế sau khi cục diện Loạn Ma Hải được ổn định, hai người cùng dẫn quân đến đi.

Đông Huyền Vực, bình nguyên Lạc Nhật.

Đây là nơi tiếp giáp giữa Đông Huyền Vực và Nam Huyền Vực, cũng là nơi đóng quân của liên minh Tứ Huyền Vực. Ở trăm dặm phía đối diện bình nguyên chính là đội quân Ma Ngục đang hoành hành ở Tứ Huyền Vực.

Trên bình nguyên lúc này là quân đội liên minh Tứ Huyền Vực đang thao luyện, tiếng hô vang vọng cả không gian. Trên đài cao ở phía trước đội quân có một vài thân ảnh, đứng hàng đầu là một nữ tử mặc váy đen, dáng người nàng mảnh khảnh nhưng gương mặt tinh tế kia lại đầy sát ý. Đôi mặt đen sâu thẳm chậm rãi quét nhìn bình nguyên rộng lớn.

Thanh Đàn hiện nay không chỉ là điện chủ Hắc Ám Điện mà còn là minh chủ liên minh Tứ Huyền Vực. Có lẽ về tuổi tác nàng còn rất nhỏ, nhưng qua một năm huyến chiến với Ma Ngục, nàng đã dùng khả năng của mình chứng minh địa vị thống trị của mình. Vì thế, ánh mắt của mọi người trên bình nguyên nhìn nàng đầy kính sợ.

Phía sau Thanh Đàn, Lăng Thanh Trúc vẫn mặt bộ bạch y, khí chất lạnh lùng, gương mặt hoàn hảo không tỳ vết. Không biết vì sao nàng trở nên có linh khí hơn trước đây, hơn nữa mơ hồ còn có một thứ mùi vị thần bí, khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy kính sợ.

- Hửm?

Lăng Thanh Trúc chăm chú nhìn bình nguyên, thần sắc đột nhiên thay đổi, ngoảnh lại nhìn chân trời phía xa. Ở đó đột nhiên có một luồng dao động không gian mạnh mẽ truyền tới, rồi hàng loạt thân ảnh lao tới như thiêu thân, khí tức khiến cả không gian như chấn động.

Ngay khi biến cố xuất hiện, trong liên minh lập tức phát ra âm thanh cảnh báo, vô số thân ảnh lập tức bay lên, nguyên lực bùng nổ.

- Không cần hoảng hốt, là người từ liên minh Loạn Ma Hải.

Lăng Thanh Trúc lên tiếng mới làm dịu lại không khí căng thẳng.

- Là liên quân của Loạn Ma Hải sao? Lẽ nào họ giải quyết được dị ma ở Loạn Ma Hải rồi? Thật lợi hại.

- Có họ tới thì chúng ta không sợ đám dị ma kia nữa. Lần này chắc chắn thanh trừ được chúng.

- Đúng thế!

Đại quân Tứ Huyền Vực lập tức bùng nổ tiếng hoan hô, vô số người còn kích động vẫy tay về phía đại quân đang tới.

- Ủa…đó là…Lâm Động ca!

Khi biết là đó là liên quân, tuy vẻ nghiêm trọng trên gương mặt tan bớt nhưng vẫn giữ khí thế của minh chủ liên minh. Nhưng khi liên quân tới gần, nàng nhìn thấy thân ảnh đi đầu, vẻ mặt mừng rỡ khiến cao tầng của liên minh Tứ Huyền Vực kinh ngạc, đến khi nghe thấy tên Lâm Động họ mới chợt hiểu.

Lăng Thanh Trúc ở bên cạnh cũng khẽ gật đầu nhìn về hướng đó. Tuy gương mặt nàng vẫn lạnh lùng nhưng mọi người có thể nhận ra sự dịu dàng trong ánh mắt. Điều này khiến họ không khỏi lắc đầu cảm thán. Hai cô gái ở trong liên minh Tứ Huyền Vực không biết có bao nhiêu nhân tài tuấn kiệt áo mộ. Nhưng nay xem ra họ chẳng có hy vọng gì rồi, có một đối thủ yêu nghiệt thế kia thì còn

ai có dũng khí cạnh tranh nữa?

Liên quân nhanh chóng bay tới, cuối cùng đáp xuống bình nguyên, Lâm Động xuất hiện ngay trên đài cao.

- Lâm Động ca!

Thanh Đàn vui mừng lên tiếng, nàng như chim yến lao tới, Lâm Động vội vàng đưa tay đón, vòng tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ, rồi cưng chiều xoa đầu Thanh Đàn, cười:

- Là minh chủ liên minh Tứ Huyền Vực rồi mà cứ như trẻ con ấy!

Thanh Đàn hi hi cười, dáng vẻ ngây thơ này đâu có giống sự lạnh lùng trong liên minh. Nhưng chỉ những người đã được chứng kiến thủ đoạn của nàng mới biết, đằng sau vẻ ngoài đó là một con người khiến người ta kính sợ.

Lâm Động cười đùa với Thanh Đàn một lúc rồi nhìn Lăng Thanh Trúc cười dịu dàng. Nàng thấy nụ cười ấy của hắn thì mặt hơi đỏ lên ngoảnh sang chỗ khác.

- Tình hình bên này thế nào rồi?

Lâm Động hỏi.

- Liên minh Tứ Huyền Vực bọn muội vẫn đang giằng co với quân đội của Ma Ngục. Nhưng huynh cũng biết, luận về thực lực, có lẽ liên minh Tứ Huyền Vực là yếu nhất trong tam đại liên minh. Vì thế vẫn chưa có được ưu thế gì mấy.

Thanh Đàn nói.

Lâm Động cũng không thấy bất ngờ, trong Tứ Huyền Vực, Tây Huyền Vực đã hoàn toàn rơi vào tay Ma Ngục, thực lực này so với liên quân Loạn Ma Hải và Yêu Vực đúng là kém hơn một chút. Thanh Đàn bọn họ vẫn giữ ngang ngửa được như vậy là rất tốt rồi.

- Không sao, lần này ta đưa một nửa lực lượng của liên quân Loạn Ma Hải đến, có lẽ trừ bỏ được đội quân này của Ma Ngục.

Lâm Động cười.

Thanh Đàn gật đầu, có thêm sức mạnh này thì cục diện sau này chắc chắn sẽ đảo ngược.

Lâm Động kéo Thanh Đàn tới gần Lăng Thanh Trúc, hắn nhìn nàng đột nhiên khựng người, rõ ràng cảm nhận được Lăng Thanh Trúc có chút kỳ lạ. Điều khiến hắn ngạc nhiên nhất là hắn không biết rốt cuộc Lăng Thanh Trúc thuộc tầng thứ nào.

- Không cần cảm ứng nữa, ta cho nguyên lực tản đi hết rồi.

Cảm nhận được ánh mắt Lâm Động, Lăng Thanh Trúc mỉm cười.

- Tản đi?

Lâm Động giật mình, kinh hãi nói:

- Sao nàng làm được? Vậy giờ nàng… Nói đến đây hắn ngừng lại, tuy hắn không cảm nhận được nguyên lực trên người Lăng Thanh Trúc nhưng mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

Lăng Thanh Trúc đưa tay ra, chỉ thấy trên bàn tay nàng có ánh sáng hỗn độn ngưng tụ, một thứ sức mạnh thần bí mà mạnh mẽ toả ra.

- Đây là…Thái Thượng chi lực?

Lâm Động chấn kinh, đây lại là sức mạnh có được khi cảm ứng Thái Thượng.

- Ừm. Ta đã đổi đường khác, không tu luyện nguyên lực nữa, tĩnh tâm cảm ngộ Thái Thượng, thu thứ năng lượng ấy vào cơ thể.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu.

- Giờ ta không rõ mình thuộc tầng thứ nào nữa, nhưng dường như mạnh hơn trước nhiều rồi.

Lúc này Lâm Động cũng không kìm được hít vào một hơi khí lạnh. Thế nào gọi là đổi đường khác, trên thế gian này ngoài tu luyện nguyên lực và tinh thần lực ra vẫn còn đường khác sao?

Hắn biết con đường Lăng Thanh Trúc nói có lẽ là thu nạp Thái Thượng lực. Nhưng trên thế gian có được mấy người cảm ứng được Thái Thượng? Hơn nữa dù có cảm ứng được cũng sao có thể hấp nạp Thái Thượng lực vào cơ thể? Điều này có lẽ Lâm Động cũng không thể.

Hơn nữa Lăng Thanh Trúc cũng quá liều lĩnh, lượng lớn nguyên lực khó khăn tu luyện được nói cho tản đi là tản, đúng là còn dứt khoát hơn cả hắn phá huỷ Nê Hoàn Cung.

- Không có sức mạnh khác mới giữ được trái tim cảm ứng thuần tịnh. Như vậy cũng rất tốt.

Lăng Thanh Trúc khẽ nói, gương mặt tuyệt mỹ của nàng lúc này dường như có vẻ của tiên nữ, khí chất của nàng vốn lạnh lùng, cộng với cảm giác kia giống như tiên nữ hạ phàm vậy.

Lâm Động gãi mũi, hắn tưởng mình đã rất biến thái rồi, không ngờ Lăng Thanh Trúc còn biến thái hơn. Việc này hắn chưa từng nghĩ đến, xem ra về phương diện Thái Thượng hiển nhiên là Lăng Thanh Trúc có thiên phú hơn hắn.

- Đội quân liên minh Loạn Ma Hải cứ giao cho ta và Thanh Đàn đi. Bọn ta sẽ giải quyết đội quân dị ma. Giờ ta kiến nghị ngươi đi thăm muội ấy.

Lăng Thanh Trúc khẽ chạm vào một lọn tóc, nhìn Lâm Động nói.

- Muội ấy?

Lâm Động khựng người rồi chợt hiểu:

- Hoan Hoan? Nàng ấy sao rồi?

- Ngươi cứ đi thăm đi, có lẽ ngươi cảm ứng được vị trí của họ.

Lăng Thanh Trúc khẽ lắc đầu.

Lâm Động thấy thế, trong lòng dâng lên sự bất an, hắn gật đầu, không nói gì thêm, ngân quang toả ra rồi biến mất.

Lăng Thanh Trúc nhìn hắn biến mất cũng khẽ thở dài.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1288

Cãi Vã

Nơi giáp ranh giữa Đông Huyền Vực và Tây Huyền Vực, đây là chiến tuyến hàng đầu của Tây Huyền Vực, chỉ cần tiến lên nghìn dặm nữa sẽ đến biên giới Tây Huyền Vực. Đó chính là đại bản doanh của Ma Ngục.

Trên đỉnh một ngọn núi nguy nga tại nơi giáp ranh là một vài thân ảnh đang ngồi tĩnh lặng. Thân hình họ có vẻ nhỏ bé trước sự nguy nga của ngọn núi, nhưng lại tạo ra cảm giác uy nghiêm khiến người ta kính sợ.

Những người Phù Tổ từ thời Viễn Cổ đã được vô số sinh linh tôn kính, đây không chỉ vì thực lực đỉnh cao mà còn vì tấm lòng xả thân vì nghĩa của họ.

Năm đó, để bảo vệ vô số sinh linh, Phù Tổ đã thiêu đốt luân hồi, phong ấn Dị Ma Hoàng và khe hở Vị Diện thì mới tránh được kết cục thê thảm. Tám vị đệ tử của ngài cũng vì thế gian này mà hy sinh mọi thứ. Tất cả cường giả khi nhắc đến họ không ai là khâm phục từ tận đáy lòng. Đó cũng là lý do vì sao khi Ứng Hoan Hoan bọn họ lộ diện đã dễ dàng thúc đẩy sự hình thành tam đại liên minh. Đó không phải sự áp chế thực lực đơn thuận mà là những gì họ từng hy sinh cho thế gian này.

Phía trước là Ứng Hoan Hoan, lúc này nàng không nhắm mắt tu luyện, bàn tay đeo găng trắng lơ đãng vẽ vòng tròn trên đá. Dáng vẻ này cực kỳ ít thấy ở nnagf.

Viêm Chủ bọn họ nhìn nhau cùng lắc đầu cười khổ. Từ sau khi cảm ứng được Lâm Động xutá quân là nàng như vậy rồi…Nhưng ít nhất cũng tốt hơn bộ dạng lạnh băng băng trước đó.

- Loạn Ma Hải giờ đã được bình định, nghe nói Đường Tâm Lăng đã dẫn một nữa liên quân Loạn Ma Hải đến Yêu Vực trợ giúp. Còn Lâm Động thì dẫn một nửa đến Tứ Huyền Vực.

Viêm Chủ đột nhiên nói.

Nghe thấy cái tên ấy, tay Ứng Hoan Hoan đang vẽ vòng bỗng dừng lại.

- Đến khi giải quyết được dị ma ở Yêu Vực và Tứ Huyền Vực thì chúng ta có thể tấm công Tây Huyền Vực rồi.

Hắc Ám Chủ hơi nhíu mày nhìn về Tây Huyền Vực phía xa. Dù khoảng cách rất xa nhưng họ vẫn cảm nhận được luồng ma khí khủng bố tràn ra từ đó.

- Không biết rốt cuộc Ma Ngục đang làm gì, chúng…quá yên tĩnh.

Mấy người Lôi Chủ cũng gật dầu, thời gian này Ma Ngục gần như không có bất cứ hành động gì mà mặc cho họ tiêu diệt ba đội quân Ma Ngục kia. Rõ ràng, với bản tính giảo hoạt, chúng tuyệt đối không làm việc ngu xuẩn hy sinh vô ích như vậy.

Nói vậy thì chắc chắn chúng đang có mục đích gì đó mà chưa ai biết.

Nhắc đến chính sự, ánh mắt Ứng Hoan Hoan ngưng đọng, tay nắm lại trầm ngâm một chút, nói:

- Chúng ta có thể chuẩn bị chiêu hồn dẫn rồi.

Mấy người Viêm Chủ khựng người rồi gật đầu, đúng là cũng đến lúc rồi.

- Vậy chuẩn bị thôi.

Hắc Ám Chủ đứng dậy, vừa dứt lời thì sắc mặt đột nhiên cổ quái, ngoảnh nhìn bầu trời phía xa, rồi đến bên Ứng Hoan Hoan hạ giọng nói:

- Hình như vẫn chưa được.

Mấy người Viêm Chủ cũng phát hiện ra, nhìn về hướng đó, chỉ thấy không gian ở phía xa biến dạng, một đạo quang ảnh đang bay tới với tốc độ kinh người.

Ứng Hoan Hoan cũng nhận ra luồng khí tức thân quen ấy, đôi mắt lạnh lùng lập tức hiện vẻ căng thẳng, đôi tay không kìm được siết chặt lại.

- Hà hà, chư vị đều ở đây à?

Một thân ảnh xuất hiện trên đỉnh núi, Lâm Động cung tay với mấy người Viêm Chủ, cười nói.

Họ cũng nhìn Lâm Động rồi tất cả cùng kinh ngạc:

- Ngươi ngưng tụ được Thần Cung rồi?

Giọng nói của họ mang sự chấn động không thể che giấu. Họ hiểu rất rõ mức độ khó khăn để ngưng tụ Thần Cung, dù là họ hiện tại cũng không thể nói đã có Thần Cung, vậy mà Lâm Động đã làm được rồi.

- May mắn thôi.

Lâm Động đáp xuống, lắc đầu cười rồi nhìn về Ứng Hoan Hoan. Nàng mặc chiếc váy đài trắng, mái tóc màu lam buông xoã bay theo gió, ánh mắt trong veo khi thấy hắn nhìn thì tránh né.

- Hai người nói chuyện đi.

Hắc Ám Chủ thấy thế vẫy tay với mấy người Viêm Chủ rồi quay người định đi.

- Sư tỷ!

Ứng Hoan Hoan thấy họ sắp đi thì trong lòng có chút hoảng loạn, vội vàng

định giữ lại nhưng mấy người kia đã biến mất.

Lâm Động thấy mấy người Hắc Ám Chủ đi rồi, nhìn sang Ứng Hoan Hoan sải bước tới gần. Ứng Hoan Hoan thấy thế bất giác lùi một bước.

- Muội sao thế? Ta xuất quan rồi không vui sao?

Lâm Động đứng trước mặt Ứng Hoan Hoan, cười.

- Không có.

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, ánh mắt tránh nhìn vào hắn.

- Thế muội nhìn ta đi.

Lâm Động cũng nhận ra ngay sự né tránh của nàng, không kìm được thấy thích thú, đưa tay khẽ nâng cằm Ứng Hoan Hoan lên, bốn mắt nhìn nhau.

Ứng Hoan Hoan cũng khựng người vì hành động này, nàng nhìn gương mặt trẻ tuổi ngày một kiên nghị trước mắt. Ánh mắt hắn mang ý cười ấm áp khiến con tim nàng nóng lên.

- Chúc mừng huynh đã ngưng tụ được Thần Cung.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói.

Lâm Động cười, rồi hắn nhìn đôi tay nàng đang đeo găng. Dường như Ứng Hoan Hoan nhận ra ánh mắt hắn, bất giác thu tay về.

Lâm Động không đợi cho nàng giấu tay đi, đưa tay nắm lấy, một luồng hàn khí toả ra từ trong găng.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Động chau mày.

- Không có gì.

Ứng Hoan Hoan muốn giằng tay ra nhưng tay Lâm Động cứng như gọn kềm, mắt nhìn nàng chăm chăm rồi rút găng khỏi tay nàng.

Ứng Hoan Hoan thấy thế trong lòng thở dài, đành mặc huynh ấy vậy.

Găng tay được kéo ra để lộ cánh tay óng ánh như bằng, cảm giác như cánh tay ấy được tạc từ băng lạnh vậy Lâm Động chấn kinh nhìn cánh tay gần như biến thành băng đó, hắn nắm lấy, một luồng hàn khí toả ra khiến hắn cũng thấy đau.

Hàn khí ngưng tụ trên bàn tay Lâm Động, rất nhanh cánh tay hắn cũng đóng một lớp băng mỏng trên bề mặt. Hắn có thể cảm thấy nguyên lực trong cơ thể cũng trì trệ hơn.

- Thế này là thế nào?

Lđ nhìn Ứng Hoan Hoan giận dữ nói.

Ứng Hoan Hoan cắn môi không nói.

- Đây là hậu quả khi muội khai khởi Tổ Cung Khuyết?

Lâm Động rất nhanh nhớ lại những hành động kỳ lạ của Ứng Hoan Hoan lúc đó.

- Tại sao không cho ta biết?

- Cho huynh biết thì huynh có vào không?

Ứng Hoan Hoan cũng nhìn Lâm Động nói.

- Vào hay không là việc của ta. Ta đã nói với muội rồi, không được gạt ta!

Lâm Động tức giận.

- Dù không phải vì huynh thì muội cũng sẽ khai khởi Tổ Cung Khuyết. Nếu không có Tổ Cung Khuyết thì Loạn Ma Hải, Yêu Vực, Tứ Huyền Vực sẽ có bao nhiêu người chết không?

Ứng Hoan Hoan rõ ràng cũng là lần đầu tiên thấy Lâm Động nổi giận với mình như vậy, không khỏi thấy ấm ức, nhưng vẫn nghiến răng nói.

- Muội thích làm chúa cứu thế vậy sao?

Lâm Động bừng bừng lửa giận, hắn liều mạng tu luyện như thế, còn nàng thì hay rồi, cũng liều mạng hành hạ bản thân.

- Không thì sao? Mặc cho Ma Ngục hoành hành rồi tất cả cùng chết à?

Ứng Hoan Hoan siết chặt tay.

- Được, được, muội đã thích thì muội đi mà làm. Ta mặc kệ, thế được chưa?

Lâm Động trợn mắt.

Thân thể Ứng Hoan Hoan run lên, nàng nhìn Lâm Động chăm chăm, rồi quay mặt đi, hai mắt đỏ hoa, nước mắt trào ra.

- Vậy thì huynh kệ đi! Muội có chết cũng không cần huynh quan tâm!

Ứng Hoan Hoan hất tay Lâm Động ra, nghẹn ngào nói.

Lâm Động nhìn thân thể run rẩy của nàng, rõ ràng lúc này nàng vô cùng yếu đuối, không còn khí thế lạnh lùng nữa. Điều này khiến hắn đau lòng, đưa tay ra nhưng lại bị Ứng Hoan Hoan tránh né.

Hắn cũng mặc, cương quyết nắm lấy tay nàng kéo mạnh vào lòng, hai tay vòng qua chiếc eo mang chút hơi lạnh nhưng đem lại xúc cảm tuyệt với.

Ứng Hoan Hoan khẽ vùng vẫy, nhưng dường như nàng quên mất thực lực của

nàng còn mạnh hơn Lâm Động. Nếu thật sự động thủ thì e là Lâm Động không ngăn nổi.

- Không được động đậy!

Lâm Động giận dữ quát.

Ứng Hoan Hoan cắn môi:

- Ai cần huynh quan tâm.

Lâm Động nghiêm mặt, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi hồng kia. Vào khoảnh khắc tiếp xúc, cả hai như cứng người lại.

Ứng Hoan Hoan rõ ràng bị hành động này của hắn khiến cho sững sờ, đôi mắt mở to nhìn gương mặt ngay sát, không dám động đậy chút nào, má ửng đỏ.

Hai người ôm nhau như vậy mãi một lúc lâu mới tách ra.

- Huynh… Cuối cùng Ứng Hoan Hoan cũng sực tỉnh, mắt hơi đỏ trừng lên nhìn Lâm Động.

- Huynh cái gì mà huynh?

Lâm Động liếm môi, rồi ôm chặt lấy cô gái trong lòng mình, ghé miệng sát tai nàng khẽ nói:

- Vừa rồi muội rất giống trước đây… Giống cô thiếu nữa hoạt bát tinh nghịch, thỉnh thoảng ương bướng, thỉnh thoảng ngang tàng, nhưng khiến người ta chỉ muốn giữ chặt trong tay mình.

Ứng Hoan Hoan khẽ tựa vào ngực Lâm Động, cảm nhận thân nhiệt ấm áp của hắn. Nước mắt lại dâng lên, nàng khẽ nói:

- Muội…muội không muốn gạt huynh, nhưng…nhưng muội thật sự không

còn sự lựa chọn nào khác.

Nghe giọng nói nghèn nghẹt ấy, Lâm Động ôm chặt lấy nàng, nói chắc chắn:

- Ta sẽ bảo vệ muội.

Ứng Hoan Hoan nhắm mắt lại, má khẽ cọ vào ngực Lâm Động, miệng nhướn lên cười chua xót.

Có câu nói này của huynh, dù kết cục thế nào đi nữa muội cũng mãn nguyện rồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1289

Sinh Tử Chủ

Hai người ôm nhau một lúc rất lâu, cuối cùng Ứng Hoan Hoan đẩy Lâm Động ra, nàng mím môi, vừa ngượng vừa giận nhìn Lâm Động:

- Tất cả là tại huynh, chắc chắn họ nhìn thấy rồi.

- Nhìn thì cứ nhìn thôi.

Lâm Động cười, rồi nhìn Ứng Hoan Hoan:

- Sao giờ ta thấy muội giống trước đây thế nhỉ?

- Có thể là sự bừng sáng trước khi chết.

Ứng Hoan Hoan nói vẻ bất cần, nhưng khi nhìn bản mặt nghiêm lại của hắn thì cười cười.

- Bọn muội chuẩn bị tiến hành chiêu hồn dẫn.

- Chiêu hồn dẫn?

Lâm Động khựng người.

- Đại sư tỷ vẫn không thấy động tĩnh gì, nhưng muội cảm nhận được dường như tỷ ấy đã luân hồi thành công. Đến khi bình định được ba địa vực thì chúng ta sẽ quyết chiến với Ma Ngục, vì thế phải gọi tỷ ấy thôi.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Đại sư tỷ?

Lâm Động chau mày, nghĩ một chút rồi nói:

- Là Sinh Tử Chủ? Bà ấy vẫn sống?

- Đại sư tỷ nắm giữ sinh tử lực, trong mấy người bọn muội, tỷ ấy chính là người khó chết nhất đấy.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Gọi cưỡng ép như vậy có hại gì không?

Lâm Động hỏi.

- Tỷ ấy đã luân hồi thành công, chắc không vấn đề gì đâu.

Ứng Hoan Hoan đáp.

Lâm Động gật đầu, Sinh Tử Chủ cũng là một trong Bát Chủ Viễn Cổ, nếu đại chiến nổ ra, có sự giúp đỡ của bà ấy hẳn là có nhiều cơ hội thắng hơn.

- Khi bọn muội bố trí chiêu hồn dẫn, phiền huynh chấn thủ giúp.

- Ừm, cứ giao cho ta.

Hai người nói xong, Ứng Hoan Hoan vẫy tay, trên đỉnh núi ánh sáng toả ra, mấy người Viêm Chủ hiện thân. Họ đều nhìn hai người với ánh mắt cổ quái.

- Khụ.

Lâm Động bất giác ho khan, Ứng Hoan Hoan thì đỏ mặt rồi nói:

- Chúng ta bắt đầu thôi.

Mấy người Viêm Chủ gật đầu, rồi họ bay lên không trung, nguyên lực hùng

hồn bùng nổ.

Nguyên lực khuếch tán biến thành vô số tia sáng đan xen nhau hoá thành một đạo trận pháp phức tạp. Còn sáu người Ứng Hoan Hoan ở sáu góc trận pháp.

Một quầng sáng cuối cùng chụp xuống họ. Ứng Hoan Hoan nhìn Hắc Ám Chủ, Hắc Ám Chủ gật đàu, cong tay búng một cái, một đạo hắc bạch quang bắn vào trung tâm trận pháp.

Đó là một quầng sáng nhỏ chứ một lọn tóc đen bên trong.

Sáu người ngồi trên không trung, hai mắt nhắm lại, lọn tóc tự bốc cháy, toả ra một luồng năng lượng huyền diệu rồi biến mất.

Sáu người cũng tĩnh lặng không một tiếng động.

Lâm Động nhìn một lúc lâu không thấy có gì khác thường mới gật đầu ngồi xuống. Hắn biết tiếp theo chỉ cần đợi thôi, có lẽ thân ảnh tiếp theo xuất hiện nơi chân trời chính là Sinh Tử Chủ… Lâm Động cũng rất tò mò với vị Viễn Cổ Chủ chưa từng gặp mặt này.

Lâm Động ngồi chờ như vậy là mất mười ngày.

Trong mười ngày này mấy người Ứng Hoan Hoan không hề ngơi nghỉ, vô số luồng dao động kỳ lạ như ẩn như hiện toara. Còn Sinh Tử Chủ thì Lâm Động không thấy xuất hiện, xem ra việc này không phải đơn giản.

Trong thời gian này Yêu Vực và Tứ Huyền Vực cũng vô cùng chấn động. Có sự gia nhập của liên quân Loạn Ma Hải, thực lực của hai liên minh kia cũng tăng mạnh, từ đó trực tiếp ra tay với quân Ma Ngục.

Hai bên đánh nhau ác liệt cả mười ngày trời, động tĩnh của cuộc chiến truyền khắp Yêu Vực và Tây Huyền Vực. Máu tươi nhuốm đỏ cả mặt đất, bầu trời bị vô số nhân ảnh che khuất.

Chỉ có thể hình dung bằng từ đáng sợ!

Tuy đội quân Ma Ngục rất cường hãn nhưng dù sao cũng không có chi viện, hơn nữa tam đại liên minh lại liên thủ, sĩ khí cao vời vợi, chỉ trong mười ngày hai đội quân của Ma Ngục bên ngoài Tây Huyền Vực đã bị tiêu diệt.

Cục thế đến lúc này thì ba đại địa vực coi như đã được bình định, đến khi họ thu dọn chiến trường, chỉnh đốn một chút thì liên quân của ba đại liên minh bắt đầu tập hợp ở Tứ Đại Huyền Vực.

Thanh thế này thực sự rất lớn, khi người ở Tứ Huyền Vực nhìn thấy trên trời là đội quân hừng hực khí thế đang tới, ai cũng chấn kinh, so với cuộc chiến lần này, trận chiến với Nguyên Môn lần trước đúng là quá nhỏ bé.

Tam đại liên quân cùng tề tự ở Tứ Huyền Vực, sau khi chỉnh đốn bắt đầu tiến gần tới Tây Huyền Vực, khí thế đó hình thành một thứ áp lực khiến cả bầu trời cũng như tối lại.

Chiến ý của vô số người tụ lại khiến trời đất như rung chuyển.

Khi liên quan ba đại liên minh tiến lại gần Tây Huyền Vực, Lâm Động ở trên một ngọn núi gần Tây Huyền Vực cũng cảm nhận được, hắn mở mắt, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía xa.

- Trận quyết chiến sắp bắt đầu rồi sao?

Lâm Động lẩm nhẩm, sự yên tĩnh trước cơn phong ba khiến hắn cũng không thở nổi. Lần này họ không có chỗ dựa như Phù Tổ, muốn bảo vệ trời đất này chỉ có thể dựa vào chính họ mà thôi.

Lâm Động hít sâu một hơi, rồi nhìn về quang trận trên không trung. Đã mười lăm ngày rồi nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì. Nếu không phải Ứng Hoan Hoan chắc chắn như thế thì Lâm Động cũng nghi ngờ, liệu có phải Sinh Tử Chủ luân hồi thất bại không… Nếu thật sự như vậy, với họ quả thực là một sự đả kích

rất lớn.

Hắn chau mày, nhưng khi hắn bất an thì quang trận trên trời rung chuyển, một chùm sáng chói loà bắn thẳng lên trời.

Chùm sáng này vô cùng kỳ diệu, tuy thanh thế rất lớn nhưng dường như người thường không thể cảm nhận được. Ngay Lâm Động khi đã là Thần Cung Cảnh rồi mới cảm nhận được.

Sáu người Ứng Hoan Hoan mở mắt, ánh mắt có chút căng thẳng, nếu đến chiêu hồn quang cũng không gọi được Sinh Tử Chủ thì nghĩa là họ thất bại rồi.

- Giờ chỉ có thể đợi hồi âm thôi… Họ nhìn nhau, họ đã làm hết những việc có thể eoòi.

Khi chùm sáng bắn lên trời, ở Đại Hoang Quận, vương triều Đại Viêm ở Đông Huyền Vực, xuất hiện chút thay đổi.

Trong toà thành trung tâm Đại Hoang Quận, một thân ảnh nhỏ bé ngồi trên lầu các, đôi chân nhỏ khẽ lắc lư, miệng không ngừng ngân nga.

Tiếng hát đột nhiên dừng lại, cô bé ngẩng lên mơ hồ nhìn về phía xa. Trong đôi mắt to trong sáng của cô bé nhìn thấy chùm sáng từ phía xa.

- Đó là… Cô gái nhỏ dừng lại động tác chân, đôi mắt lúc này thay đổi rất nhiều màu sắc, rồi gương mặt đày vẻ đau đớn, dường như trong não có thứ gì đó thức tỉnh.

Ầm!

Một luồng khí tức khủng bố đột nhiên bùng phát, trên bầu trời là những đám mây cuồn cuộn, biến thành một chùm mây đen trắng. Đám mây nhu động biến thành hình tròn với hai màu đen trắng.

Một quang ảnh bay ra từ trong thành rồi xuất hiện trên lầu. Nàng nhìn cô gái

nhỏ, sắc mặt kinh hoàng:

- Nhân Nhân, muội sao thế?

Cô bé tên Nhân Nhân ngẩng lên nhìn nữ tử xinh đẹp và thân thiết, mỉm cười, chỉ là nụ cười ấy không còn trong sáng ngây thơ như trước nữa.

Khương Tuyết sắc mặt tái nhợt nhìn Nhân Nhân, nước mắt chảy ra:

- Muội…thức tỉnh rồi sao?

Nhân Nhân bước ra khỏi lầu các, đứng trên không rồi tới trước mặt Khương Tuyết, khẽ chui vào lòng nàng, giọng nói vẫn non nớt như thế:

- Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ.

Khương Tuyết run run nhìn cô bé trong lòng mình, mắt đỏ hoe:

- Muội còn là muội muội của ta không?

- Thức tỉnh không có nghĩa là mất hết ký ức. Tuy muội thay đổi nhưng muội vẫn là Sinh Tử Chủ, cũng là Nhân Nhân.

Nhân Nhân khẽ cười.

- Sinh Tử Chủ?

Khương Tuyết run lên, nàng chỉ biết Nhân Nhân là luân hồi giả nhưng không ngờ kiếp trước lại là Sinh Tử Chủ, một trong Bát Chủ Viễn Cổ.

- Giờ…giờ muội rời khỏi bọn ta sao?

Khương Tuyết nói.

- Không, muội đi giúp họ, việc về Ma Ngục tỷ cũng biết. Không giải quyết chúng thì chúng ta không được yên bình.

Nhân Nhân lắc đầu, cười với Khương Tuyết:

- Tỷ tỷ yên tâm, sau khi giải quyết xong muội sẽ về.

Khương Tuyết chỉ đanh gật đầu, ôm chặt lấy cô bé như sợ mất đi vậy.

Nhân Nhân cũng ôm lấy cổ Khương Tuyết, khẽ hôn lên cổ nàng rồi thân thể cô bé nhạt dần rồi biến mất.

- Nhất định phải về nhé!

Khương Tuyết nhìn khoảng trống trong lòng, nước mắt không kìm được trào ra.

Trên đỉnh núi, Lâm Động nhìn chùm sáng trên không trung, rồi tâm thần đột nhiên rung động, nhìn về phía xa, ở đó ánh sáng loé lên. Sau một vài giây, một thân ảnh nhỏ bé xuất hiện trước ánh mắt căng thẳng của họ.

Ánh sáng tan đi, cô bé hiện thân, rồi mấy người Lâm Động sững sờ - Muội… Lâm Động nhìn cô bé thân quen đó, ánh mắt đầy vẻ khó tin:

- Muội…muội là Nhân Nhân.

- Đại ca ca.

Nhân Nhân cười với Lâm Động, rồi trước ánh mắt kinh ngạc của mấy người Ứng Hoan Hoan, lao vào lòng Lâm Động. Lâm Động nhìn đôi mắt to tròn đen láy của cô bé, màu sắc của sự trong sáng đã xuất hiện chút sâu thẳm.

Thân thể hắn hơi cứng lại, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, không thể ngờ Sinh Tử Chủ mà họ tìm bấy lâu nay lại chính là Nhân Nhân!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1290

Đại Quân Tề Tựu

Trên đỉnh núi, Lâm Động nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, tựa như vẫn chưa tỉnh lại được sau cơn chấn động. Một lúc lâu sau hắn mới hít sâu mộ hơi, cúi nhìn Nhân Nhân, chỉ thấy đôi mắt to đen láy của cô bé đang nhìn mình, chỉ có điều ánh mắt ấy không có sự ngây thơ của trước kia.

- Thật không ngờ, người mà ta gặp nhiều năm trước lại là Sinh Tử Chủ đại danh hiển hách.

Lâm Động thở dài, trong lòng cảm thấy phức tạp. Nhân Nhân hiện giờ còn là cô bé trong sáng trước kia không? Hắn không tìm thấy sự ngây thơ trong mắt cô bé nữa, có lẽ ký ức của Nhân Nhân vẫn còn, nhưng có lẽ giờ cô bé vẫn là Sinh Tử Chủ nhiều hơn.

- Vẻ mặt có cần nghiêm trọng thế không? Luân hồi chuyển thế không phải hồi sinh, hai loại ký ức hoà lẫn chứ không phải loại bỏ một cái. Khi đứng trước tỷ tỷ, muội vẫn là Nhân Nhân.

Nhân Nhân dường như nhìn ra suy nghĩ của Lâm Động, hi hi cười.

Lâm Động gãi đầu rồi nhìn mấy người Ứng Hoan Hoan, nhún vai:

- Đại sư tỷ của mọi người về rồi.

- Xin chào các vị, nhớ ta không?

Nhân Nhân vẫy vẫy tay với mấy người Ứng Hoan Hoan, nụ cười có vẻ rất ngây thơ.

- Đại sư tỷ, dáng vẻ này thật rất hợp với tỷ.

Không Gian Chủ híp mắt cười tiến lại, đưa tay vuốt tóc Nhân Nhân, nhưng cô bé đã nhảy lên tát cho hắn một cái:

- Tiểu Không, phải tôn kính đại sư tỷ một chút, đệ có hiểu lễ phép là gì không hả? Nói bao nhiêu lần rồi?!

Mấy người Viêm Chủ thấy thế thì cười khổ, không ngờ tuy thay đổi hình dạng nhưng tính cách nóng nảy bạo lực đó vẫn không thay đổi.

Sinh Tử Chủ giáo huấn Không Gian Chủ một trận rồi mới đập đập tay nhìn về hướng Tây Huyền Vực, ánh mắt hơi tối lại:

- Xem ra Trấn Ma Ngục mà chúng ta chấn áp bị chúng tìm ra rồi.

Ứng Hoan Hoan gật đầu:

- Nay tam đại liên quan đã tới, đợi khi đại quân tề tựu chúng ta sẽ tấn công Tây Huyền Vực, tiêu diệt Ma Ngục.

- Không ngờ…lại có đại chiến. Chỉ có điều, lần này chúng ta không có sư phụ gánh vác giúp mà phải dựa hoàn toàn vào bản thân.

Sinh Tử Chủ thở dài, giọng nói non nớt mang chút nặng nề khiến người ta thấy áp lực.

Mấy người Viêm Chủ nghe vậy thần sắc cũng nặng nề hơn.

- Đại sư tỷ cũng đừng bi quan, sư phụ không còn nhưng Ma Ngục cũng không có Dị Ma Hoàng. Chúng bị giam trong trời đất này như tội đồ, cuối cùng sẽ bị tiêu diệt thôi.

Ứng Hoan Hoan nói.

- Ha ha, đúng, tuy sư phụ không còn nhưng Dị Ma Hoàng đáng sợ nhất cũng không còn.

Sinh Tử Chủ gật đầu cười, ánh mắt loé hàn quang:

- Vậy lần này diệt cỏ phải diệt tận gốc.

- Có lẽ hai ngày nữa liên quân sẽ tới.

Viêm Chủ nói.

- Ừm.

Sinh Tử Chủ híp mắt cười:

- Vậy đợi hai ngày nữa, đến lúc đó chúng ta sẽ diệt sạch đám dị ma!

Tuy cười rất ngây thơ, nhưng sáy ý trong câu nói khiến nhiệt độ xung quanh như hạ xuống.

- Đại ca ca.

Sinh Tử Chủ đột nhiên nghiêng đầu nhìn Lâm Động.

- Muội đừng gọi ta như vậy nữa được không?

Lâm Động không khỏi rùng mình.

Sinh Tử Chủ bật cười rồi uể oải nói:

- Nhưng huynh cũng thật lợi hại, đến tiểu sư muội như băng sơn của bọn ta cũng cưa đổ được. Nói xem huynh dùng thủ đoạn gì thế?

- Đại sư tỷ!

Ứng Hoan Hoan kêu lên.

- Ha ha, được, không nói cái này nữa. Nhưng tiểu tử này đúng là có bản lĩnh, mới từng đấy thời gian đã tu luyện được Thần Cung, đúng là không hề thu kém tiểu sư muội năm đó.

Sinh Tử Chủ cười, tuy tu vi nguyên lực Luân Hồi Cảnh của hắn không là gì, nhưng sức mạnh phát ra từ Thần Cung khiến Sinh Tử Chủ cũng thấy kinh ngạc.

Mấy người Viêm Chủ đều nhìn Lâm Động nhún vai như đã quen với việc này rồi.

- Mọi người nói chuyện đi, ta có chuyện muốn nói với tiểu sư muội.

Sinh Tử Chủ kéo Ứng Hoan Hoan ra đi, dừng bước bên cạnh vách núi, nụ cười mới nhạt dần:

- Muội áp chế sức mạnh trong cơ thể đúng không?

- Ừm.

Ứng Hoan Hoan nhìn về phía xa khẽ gật đầu.

Sinh Tử Chủ ngồi xuống:

- Trạng thái này của muội không đánh lại được Thiên Vương Điện đâu.

- Đại sư tỷ yên tâm, muội biết chừng mực.

Ứng Hoan Hoan mỉm cười.

Sinh Tử Chủ thở dài:

- Luân hồi lần này thay đổi lớn thật.. Nhưng muội cứ suy nghĩ đi, trong chúng ta cũng chỉ có muội đánh bại được Thiên Vương Điện.

Ứng Hoan Hoan cũng ngồi xuống, hai tay ôm gối, khẽ nói:

- Nếu không có bọn dị ma này thì tốt biết bao… Như thế thì nàng không phải đánh thức sức mạnh, cũng không cần đóng băng mọi cảm xúc chịu đựng sự lạnh lẽo cô đơn vô tận này.

Sinh Tử Chủ vẻ mặt phức tạp:

- Vất vả cho muội rồi. Trách nhiệm này lại đè nặng lên vai muội.

Ứng Hoan Hoan lắc đầu, nàng vùi đầu vào giữa hai gối, hạ giọng nói:

- Tỷ yên tâm, lần này chúng ta nhất định sẽ thắng.

Sau khi gọi được Sinh Tử Chủ, hai ngày sau yên bình rất nhiều, thỉnh thoảng họ lại nhìn về hướng bắc. Họ có thể cảm nhận ở phía xa có một luồng chiến ý khủng bố đang tràn tới.

Chiến ý ấy kinh thiên động địa, đến họ cũng cảm thấy ngưng trọng. Tất cả cường giả trong trời đất này hội tụ, khí thế đó không một cá thế nào có thể ngăn chặn được.

Sự tĩnh lặng trước cơn bão đó đến ngày thứ ba cũng bị phá vỡ. Mấy người Lâm Động ngẩng lên, chỉ thấy ở phía chân trời xa, vô số thân ảnh đang lao tới như vũ bào. Âm thanh xé gió cách xa cả nghìn dặm cũng vẫn nghe thấy rõ ràng.

Từng đội quân cường giả từ xa tới, rồi đáp xuống trước đỉnh núi. Cả không gian bị bao phủ bởi đại quân liên minh, biển người mênh mông không nhìn thấy điểm tận cùng.

Tám người Lâm Động đứng trên đỉnh núi, đại quân cũng nhận ra họ, đồng thanh cung kính chào:

- Bái kiến chư vị nguyên lão!

Từ trong đại quân có quang ảnh bay ra, nhanh chóng tiếp cận đỉnh núi của họ.

- Đại ca!

Một giọng nói hùng hồn vang lên, rồi thân ảnh to lớn bay về phía Lâm Động, khi đáp xuống khiến cả ngọn núi rung chuyển.

- Tiểu Viêm?

Lâm Động mừng rỡ, Tiểu Viêm hiện này đã tráng kiện hơn trước đây, chỉ có điều bề mặt da hắn có phần thô ráp, thấp thoáng có ánh tử kim.

- Sức mạnh này… Lâm Động cảm nhận được sức mạnh của tổ phù từ Tiểu Viêm.

- Là Hồng Hoang Tổ Phù.

Hồng Hoang Chủ cười, quan sát Tiểu Viêm rồi gật gù, cũng hài lòng về sự chủ nhân mới mà Hồng Hoang Tổ Phù chọn.

Tiểu Viêm gãi đầu, cười:

- Một năm trước đột nhiên phát hiện rồi thử xem, không ngờ lại được Hồng Hoang Tổ Phù chấp nhận.

Lâm Động gật đầu cười, cảm thấy mừng cho cơ ngộ của Tiểu Viêm. Hắn có thể nhận ra Tiểu Viêm hiện nay đã là Luân Hồi Cảnh, cộng với Hồng Hoang Tổ Phù, dù đối mặt với dị ma cấp Chân Vương cũng không phải dè chừng.

Lâm Động cười rồi nhìn sang bên cạnh Tiểu Viêm, người thanh niên tuấn mỹ mặc hắc ý đứng đó, bộ dạng ấy ngoài Tiểu Điêu còn có thể là ai. Chỉ có điều, hắn lúc này có lẽ vì phải quản lý liên minh Yêu Vực mà gương mặt có thêm phần nghiêm nghị.

Tiểu Điêu cũng nhìn Lâm Động, vẻ mặt đầy sự ấm áp, hai người nhìn nhau cười, giữa huynh đệ cũng không cần nhiều lời.

- Đúng rồi, có người rất muốn gặp ngươi.

Tiểu Điêu đột nhiên vẫy tay về phía liên quân Yêu Vực, rồi một đạo hồng quang bay tới, khi ánh sáng tan đi, một thiếu nữ mảnh mai xuất hiện trước Lâm Động.

Thiếu nữ đó dáng người mảnh mai, mái tóc buộc tuỳ ý, làn da trắng nhưu tuyết, lông mày lá liễu, sống mũi cao, đôi môi hồng gợi cảm khẽ mím lại. Nụ cười mang sự yêu mị khiến người ta rung động.

- Muội…muội là Tâm Thanh?

Lâm Động ngạc nhiên.

- Tâm Thanh bái kiến Lâm Động đại nhân.

Thiếu nữ cười, nụ cười có chút dụ hoặc, đôi mắt long lanh không giấu được sự mừng rỡ, can đảm mà nồng nhiệt nhìn Lâm Động.

Thiếu nữ này chính là Tâm Thanh hồi đó đã cùng Lâm Động đến Yêu Vực, nhưng cuối cùng được truyền thừa của Cửu Vĩ Linh Hồ và phong bế cả trại tử.

Chỉ có điều, trong mấy năm qua, thiếu nữ này đã thay đổi rất nhiều, không còn sự rụt rè xưa nữa, đôi mắt long lanh ấy nhìn Lâm Động cũng khiến hắn nhột nhạt.

Sự mỵ hoặc của Cửu Vĩ Linh Hồ rất lợi hại, chẳng trách mà đến Thôn Phệ Chủ năm đó dù có lão bà rồi vẫn dây dưa với Cửu Vĩ Linh Hồ… - Trại của mọi người vẫn tốt chứ?

Lâm Động cười hỏi.

Tâm Thanh gật đầu:

- Cửu Vĩ tộc nay đã là một trong các bá tộc của Yêu Vực. Đây là nhờ Lâm

Động đại nhân năm đó đã tương trợ, đại ân đại đức đó, Tâm Thanh khắc ghi trong lòng.

Lâm Động cười, trong lòng cũng mừng cho sự thay đổi của Cửu Vĩ trại.

Từ phía xa lại có thêm nhiều người nữa đến. Thanh Đàn, tt, Đường Tâm Lăng, Thanh Trĩ, những cao tầng của liên quân đều đến.

Ứng Hoan Hoan thấy đại quân đã tề tựu, hít sâu một hơi nói:

- Mọi người đã đến đủ, vậy tam đại liên quân sẽ do Tâm Lăng cô nương chỉ huy đại cục, những người còn lại tận lực tương trợ.

- Trận chiến này nếu thua thì mọi sinh linh trong trời đất này sẽ rơi vào tay dị ma!

- Rõ!

Mọi người nghe thế đều trịnh trọng ôm quyền, hiển nhiên họ biết rõ tầm quan trọng của trận quyết chiến này.

- Nếu vậy… Ứng Hoan Hoan và Sinh Tử Chủ nhìn nhau, ánh mắt đều loé lên sự sắc lạnh.

- Đại quân lên đường, tấn công Tây Huyền Vực!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1291

Tấn Công Tây Huyền Vực

Tây Huyền Vực từng là một trong Tứ đại Huyền Vực, nhưng địa vực rộng lớn này nay đã khác hẳn trước đây. Mặt đất và bầu trời đều là một màu đen kịt, ma khí đặc quánh trong không gian, khi ma khí hội tụ đến một mức độ nhất định sẽ biến thành ma vân, rồi những trận mưa ma đổ xuống mặt đất.

Tận sâu trong khu vực bị ma khí tràn ngập, dường như có những tiếng gào thét đầy hung tàn và ác độc.

Không khí tĩnh mịch của một sơn mạch ở Tây Huyền Vực đã hoàn toàn bị phá vỡ. Vô số yêu thú trong sơn mạch chạy tán loạn, thấp thoáng có thể thấy không ít nhân ảnh ẩn nấp trong núi sâu. Lúc này họ tụ lại với nhau, ánh mắt nhìn về phía sau đầy sợ hãi.

Phụt phụt.

Phía sau họ, ma khí cuồn cuộn trào tới, trong ma khí là vô số những con mắt đỏ ngầu tà ác, chúng nhanh như quỷ mị, phát ra những tiếng cười chói tai. Ma khí lao tới, xuyên qua vô số yêu thú và con người, mùi máu tanh nồng lan toả cùng với những tiếng kêu thảm thiết.

Giống như một cuộc đi săn vậy.

Chỉ có điều những con người này lại trở thành con mồi, còn dị mà trở thành những kẻ thợ săn vô tình.

Tuy Tây Huyền Vực bị Ma Ngục chiếm cứ rất lâu rồi nhưng dù sao nơi đây cũng vô cùng rộng lớn, rất nhiều con người và những sinh linh khác đều không

kịp chạy thoát và bị phong toả. Đối mặt với đám dị ma cường đại này, họ chỉ còn cách lẩn trốn như chuột, một khi bị phát hiện thì kết cục tàn khốc đang đợi họ.

Nơi đây đã rất gần với biên giới Tây Huyền Vực, chỉ cần thoát ra ngoài là sẽ tới nơi an toàn, ở đó so với nơi này giống như thiên đường với địa ngục vậy.

Tất cả đều ôm hy vọng, liều mạng kìm chế sự sợ hãi trong lòng, nhưng khi thấy vô số dị ma đang ngày một tới gần, trong lòng vẫn không kìm được trào lên cảm giác bất lực, nói cho cùng vẫn không thoát được sao… Huyết vụ bay tới từ phía sau, nhuộm đỏ gương mặt của không ít người. Họ quệt đi vết máu, nhưng khi ánh mắt họ lên tới đỉnh điểm của sự tuyệt vọng thì đột nhiên có người dừng lại sững sờ nhìn lên bầu trời phía xa.

Ở đó đột nhiên có vô số âm thanh xé gió, rồi từng đám mây đen bay tới. Khi tới gần mọi người mới nhận ra đó là một đội quân tập hợp từ vô số cường giả.

Vô số cường giả che khuất cả bầu trời đang bay tới, chiến ý đáng sợ chấn nhiếp và không ngừng đẩy lùi đám ma khí lan tràn trong trời đất.

- Đó là… Tất cả mọi người đang trốn trong sơn mạch đều dừng lại, họ nhìn lên đội quân kia, ánh mắt đột nhiên dâng tràn sự cuồng nhiệt.

- A a a!

Họ điên cuồng vẫy tay rồi kêu gào, thứ hy vọng xuất hiện trong lúc tuyệt vọng khiến họ gần như muốn bật khóc.

Đội quân dị ma truy sát phía sau cũng dừng lại, ánh mắt đỏ ngầu nhìn lên đại quân liên minh vừa xuất hiện. Tất cả cùng kêu lên chói tai, ma khí nhanh chóng rút lui.

- Giết!

Nhưng khi chúng rút lui thì một tiếng hét chỉnh tề vang lên khiến cả đất trời rung chuyển. Nguyên lực bùng nổ, vô số luồng năng lượng ập tới đội quân dị

ma.

Uỳnh uỳnh!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, quân đội dị ma vốn rất hung hãn, lúc này trước sự công kích ồ ạt kia đã nổ tung, thậm chí ma khí cũng bị đẩy lùi.

- Tam đại liên quan nghe lệnh, kết chiến trận, toàn quân tiến lên, gặp dị ma lập tức ra tay, giết không cần hỏi!

Trên không trung, một giọng nói dễ nghe được nguyên lực bao bọc cùng với sự uy nghiêm vang lên trong không trung.

- Rõ!

Tất cả cùng đồng thanh đáp, âm thanh của nghìn quân vạn mã khiến không khí cũng rung chuyển.

Trong lúc di chuyển hiển nhiên đội quân cũng hình thành trận pháp, một khi gặp bất cứ sự tập kích nào cũng ứng phó được.

Những người được ứng cứu kịp thời trong sơn mạch sững sờ nhìn lên đội quân trên trời, chiến ý kinh người đó cũng khiến thân thể họ nóng rực.

- Mọi người mau chóng rời khỏi Tây Huyền Vực ngay!

Từ trên trời có người bay ra vẫy tay với những người này, hét lớn rồi lập tức trở về đội.

- Đó là quân của tam đại liên minh! Họ muốn quyết chiến với Ma Ngục giành lại Tây Huyền Vực!

Rõ ràng những người này cũng biết không ít việc, có người kêu lên.

- Chúng ta.. cũng chạy thôi nhỉ?

Có người đột nhiên mắt trào dâng thù hận, họ nghiến chặt răng, nhìn Tây Huyền Vực bị ma khí bao phủ, bỗng quay lại thét lên rồi lao ra cùng đại quân.

- Sư huynh đệ của chúng ta đã bị dị ma giết chết, còn đi đâu được nữa? Tây Huyền Vực là nhà của chúng ta, có chết cũng phải chết ở đây!

Không biết ai đã hét lên, rồi tất cả mọi người cùng đỏ mắt lên, ngay sau đó, những người vừa rồi còn sợ hãi chạy trốn thì giờ dường như đã có lại dũng khí, cùng quay lại chạy theo đại quân liên minh.

- Đội trưởng?

Trên không trung, một tiểu đội nhìn xuống thấy động tĩnh đó thì nhìn về đội trưởng của họ.

- Cứ để họ theo đi. Họ cũng cần báo thú, có minh chủ chỉ huy đại cục và các nguyên lão toạ trấn sẽ không có chuyện gì đâu. Chúng ta chỉ cần giết sạch dị ma là được.

Người đội trưởng lắc đầu, hắn có thể cảm nhận được thứ thù hận của họ, vì gia tộc của hắn cũng chỉ còn lại một mình hắn - Rõ!

Đội quân liên minh giống như làn sóng lớn tràn vào từ biên giới Tây Huyền Vực rồi từng bước tiến sâu vào trong với thanh thế kinh người, đi đến đâu dị ma bị tiêu diệt sạch đến đấy.

Nhưng đối mặt với sự áp chế đó của đội quân liên minh, Ma Ngục vẫn không có bất cứ động tĩnh nào, sự yên tĩnh này khiến người ta có chút bất an.

- Theo tin chúng ta nhận được, sức mạnh thật sự của Ma Ngục đều tập trung ở Tây Huyền Vực. Đây vốn là tổng bộ của Tây Huyền Tông, nhưng nay Tây Huyền Tông đã bị huỷ diệt rồi.

Trong lúc đội quân tiến vê fphía trước, ở giữa đội, Đường Tâm Lăng nhìn về phía xa, gương mặt đầy vẻ nghiêm nghị.

- Thời gian này Ma Ngục không hề có động tĩnh gì, chắc chắn chúng được âm mưu thì đó, mong chư vị cảnh giác.

Ứng Hoan Hoan và Lâm Động bọn họ cũng gật đầu. Với tính cách của ma ngục tuyệt đối chúng sẽ không ngồi chờ chết. Trận đại chiến Viễn Cổ năm đó hai bên không biết đã đánh trong bao nhiêu năm, cũng không thấy chúng có hành động tương tự.

- Chúng không dám chủ động ra tay có lẽ còn dè chừng điều gì. Dù sao giờ cũng không phải như năm xưa, khe nứt Vị Diện bị phong ấn, chúng không còn quân chi viện nữa, càng không có Dị Ma Hoàng. So với chúng ta đúng là chúng có yếu thế hơn.

Viêm Chủ nói.

- Dù thế nào vẫn phải cẩn thận một chút.

Gương mặt non nớt của Sinh Tử Chủ hiện vẻ thâm trầm, lắc đầu nói:

- Sư phụ thiêu đốt luân hồi mới khiến chúng ta chiếm ưu thế, vì thế dù thế nào chúng ta cũng không thể thua trận này được.

Mọi người cũng gật đầu, ở đây tập hợp tất cả sức mạnh của trời đất này, nếu họ thất bại nữa thì e sẽ chẳng ai ngăn được bước tiến của Ma Ngục. Lúc ấy, trời đất này sẽ như Tây Huyền Vực, mọi sinh linh đều là con mồi cho Ma Ngục.

- Với tốc độ tiến quân của chúng ta, hai ngày nữa sẽ đến đại sa mạc Tây Huyền.

Đường Tâm Lăng hít sâu một hơi, ngực phập phồng lên xuống:

- Chúng ta không còn đường lùi nữa, vì thế, vì mọi sinh linh trong trời đất này, cũng vì nhưng người chúng ta yêu quý. Chúng ta hãy quyết chiến một trận!

Đại sa mạc Tây Huyền.

Đây là địa vực rộng nhất trong Tây Huyền Vực, trước đây sa mạc có màu vàng trải rộng vô cùng tận. Nhưng nay nó đã biến thành một màu đen tối tăm.

Ma khí tà ác bốc lên, vùng đại sa mạc rộng lớn này đã bị ô nhiễm.

Ở trung tâm đại sa mạc có một toà thành nguy nga nhưng đơn độc, đây từng là nơi phồn hoa nhất Tây Huyền Vực, thế nhưng giờ không nhìn thấy chút nhân khí nào, ma khí đặc quánh bao phủ, thấp thoáng còn nhìn thấy những ánh mắt hung tàn, đỏ ngầu hiện ra trong ma vụ.

Ở giữa toà thành có một ngọn tháp đen, cao khoảng mấy nghìn trượng, có thể nhìn xuống khắp toà thành. Nhưng nay trên đỉnh tháp lúc này có một vài hắc ảnh đứng nhìn về phương bắc Chúng có thể cảm nhận được một luồng áp lực kinh người đang dần tiếp cận.

- Cuối cùng cũng tới rồi sao?

Đứng đầu là Thiên Vương Điện, khẽ cười, gương mặt hắn trắng bệch, chỉ có điều, nụ cười thậm chí có vẻ ôn hoà, chỉ là trong đôi mắt thì không tìm được bất cứ cảm xúc gì.

- Nhiều năm như vật rồi, cuối cùng cũng không cần tiền phục nữa, đúng là nôn nóng muốn giết chúng quá.

Một thiếu niên gầy gộc bên cạnh Thiên Vương Điện, thè cái lưỡi đỏ lòm liếm môi, cười nói.

- Chuẩn bị xong hết chưa?

Thiên Vương Điện cười, nói.

- Ừm.

Những kẻ đứng sau đều gật đầu cười, tiếng cười mang đầy sự hung tàn.

- Vậy thì tốt!

Thiên Vương Điện vươn vai, khoé miện cười càng thêm hiền hoa. Hắn nhìn về phương bắc, sâu trong đáy mắt là sự sắc bén của vũ khí, lẩm nhẩm:

- Đúng là rất mong chờ!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1292

Đại Sa Mạc Tây Huyền

Sa mạc đầy cát vàng, vầng mặt trời treo trên cao, vốn dĩ là cảnh tượng khá hùng vĩ, nhưng nay tất cả đã bị ma khí che khuất, chốc chốc còn nghe thấy những tiếng kêu chói tai vọng ra khiến cảnh tượng thêm bi thương.

Uỳnh!

Đột nhiên trời đất rung chuyển, ma khí lan tràn trên sa mạc bị ảnh hưởng nên rung lên. Chỉ thấy ở tận cuối chân trời đột nhiên có một đường hắc tuyến hiện ra, nó nhanh chóng khuếch đại lên chỉ trong mấy phút đã biến thành một biển người không thấy điểm tận cùng đang ập tới bao vây đại sa mạc.

Vút vút vút!

Vô số tiếng xé gió vang lên không ngớt, chiến ý ngưng tụ từ thiên quân vạn mã khiến bất cứ ai cũng phải sợ hãi.

Ma khí lan tràn trong sa mạc nhanh chóng bị đẩy lùi.

- Dừng!

Trong chủ trận, Đường Tâm Lăng nhìn đại sa mạc, ánh mắt loé hàn quang, hô một tiếng.

- Tam quân kết trận, quét sạch ma khí!

- Rõ!

Vô số tiếng hô đồng thanh vang lên, chỉ thấy nguyên lực hùng hồn bùng phát

xông thẳng vào đại sa mạc. Nguyên lực đi đến đâu, đại sa mạc vốn bị nhuộm đen nhanh chóng lấy lại màu sắc vốn có, bầu trời cũng sáng tỏ hơn.

Đại quân liên minh kết thành trận pháp chậm rãi tiếp cận đại sa mạc Tây Huyền, cuối cùng đã thâm nhập vào bên trong tiêu trừ ma khí, bằng những bước đi khiến trời long đất lở, trực tiếp nhắm vào vị trí trung tâm của đại sa mạc.

Cả vùng sa mạc rung chuyển, bầu trời lẫn mặt đất đều có nhân ảnh chiếm cứ. Nơi đây đang tập trung tất cả cường giả trên thế gian.

Liên quân tiến dần từng bước, nhưng kỳ lạ là dọc đường không hề gặp bất cứ trở ngại nào. Vì thế chỉ nửa giờ sau liên minh dần dừng lại, ánh mắt đỏ quạch đầy thù hận nhìn về phía trước.

Trung tâm đại sa mặc là một toà thành khổng lồ, giống như con ác thú địa ngục đang nằm, toả ra một thứ khí thế khiến người ta phải run sợ.

Trước khí thế ấy, chiến ý của liên quân cũng như sững lại, đây chính là đại bản doanh của Ma Ngục sao?

Liên quân dừng lại cách toà thành trăm dặm, hai bên đều tĩnh lặng không tiếng động, không khí gần như đặc quánh lại. Ai cũng hiểu, một khi không khí này bị phá vỡ thì sẽ nổ ra trận chiến khủng khiếp nhất vạn năm nay.

- Ha ha, cuối cùng chư vị cũng đến. Ma Ngục bọn ta đợi ở đây lâu rồi.

Không khí đông cứng trong một khoảng thời gian, đột nhiên trên thành có ma khí hội tụ, một hắc ảnh xuất hiện, hắn nhìn liên quân mỉm cười, giọng nói ôn hoà vang lên khắp sa mạc.

Từ trong liên quân, mấy người Ứng Hoan Hoan bay ra phía trước, ánh mắt lạnh băng nhìn hắc ảnh quen thuộc đó, lạnh nhạt nói:

- Thiên Vương Điện, thật là lâu rồi không gặp.

- Ha ha, đúng vậy, vạn năm không gặp, không ngờ Băng Chủ vẫn tuyệt sắc như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Phía trên tường thành, Thiên Vương Điện nhìn Ứng Hoan Hoan cười.

- Chúng ta đấu đã nhiều năm như vậy, thật ra ta cũng mệt rồi. Chi bằng lần này chúng ta bắt tay làm hoà, thế nào?

Thiên Vương Điện khẽ cười.

- Cái thứ bẩn thỉu, các ngươi cút khỏi đây đi. Các ngươi không thuộc về nơi đây.

Sinh Tử Chủ ngước lên uể oải nói.

Thiên Vương Điện cười, hắn ngẩng lên nhìn về phía chân trời:

- Trở về? Bọn ta cũng rất muốn ấy chứ. Hay là các ngươi mở phong ấn Vị Diện ra để bọn ta về đi?

- Đợi bọn ta tịnh hoá thì có lẽ các ngươi sẽ hồn về trốn cũ được thôi.

Viêm Chủ nói.

- Ai ya ya, bọn người các ngươi cứ không khách khí như vậy. Bao nhiêu năm chẳng thay đổi gì cả.

Bên cạnh Thiên Vương Điện, một tiếng cười vọng lại, hắc vụ trào dâng, một vài thân ảnh hiện ra, Nhị Vương Điện có dáng vẻ như thiếu niên nhìn Viêm Chủ lắc đầu cười.

- Thứ như các ngươi sống cũng dai thật.

Không Gian Chủ không khỏi cười khảy.

- Quá khen quá khen!

Ứng Hoan Hoan ánh mắt lạnh lùng không chút dao động. Nàng nhìn Thiên Vương Điện, chậm rãi nói:

- Yên tâm, lần này có lẽ cuộc chiến kéo dài nghìn năm này sẽ kết thục được thôi. Các ngươi sẽ không có cơ hội thứ ba đâu.

- Nói chắc chắn như vậy không tốt lắm đâu.

Thiên Vương Điện lắc đầu cười, rồi hắn khẽ phẩy tay:

- Tất cả ra đi kẻo người ta xem thường chúng ta.

Uỳnh uỳnh!

Sa mạc đột nhiên rung chuyển dữ dội, rồi mọi người nhìn thấy mặt đất bắt đầu tách ra, ma khí đặc quánh như dịch thể tràn lên. Vô số dị ma giống như từ địa ngục bò lên, rất nhanh đã lấp đầy một bên sa mạc.

Số lượng dị ma nhiều không đếm xuể, tận cuối tầm mắt vẫn có thể thấy ma ảnh, rõ ràng tất cả lực lượng của ma ngục đã hội tụ ở đây.

Trận thế này xem ra không hề thua kém tam đại liên quân.

Rầm!

Mặt đất rung chuyển, một thứ to lớn đứng dậy trong toà thành, tám cánh tay ma thò ra, chính là Đại Thiên Tà Ma Vương.

- Tất cả đến hết rồi.

Sinh Tử Chủ nhìn Đại Thiên Tà Ma Vương, gương mặt lạnh băng, nói.

- Bọn Thiên Vương Điện do bọn ta chặn lại, cường giả ma ngục khác giao cho mọi người.

Ứng Hoan Hoan ngoảnh sang nói với Đường Tâm Lăng, Tiểu Điêu, Lăng

Thanh Trúc, Thanh Đàn, Thanh Trĩ.

- Ừm.

Mọi người gật đầu, lúc này rõ ràng là bắt đầu quyết chiến rồi nhỉ?

- Tam quân nghe lệnh, đây là trận chiến cuối cùng của chúng ta. Nếu thắng sẽ xoá bỏ mọi hậu hoạ. Nếu bại, thảm kịch ở Tây Huyền Vực sẽ xảy ra với cả trời đất này!

Đường Tâm Lăng nắm chặt trường kiếm, rồi vung xuống:

- Muốn bảo vệ những người các ngươi yêu thương, hãy chiến đấu đi!

- Chiến!

Vô số người mắt đỏ ngầu gầm thét, âm thanh kinh thiên động địa như cuồng phong tràn tới, cát bụi cuộn tung cả trời đất.

- Uỳnh!

Tam đại liên quân bắt đầu rung chuyển, nguyên lực cuồn cuộn trào dâng hình thành trận pháp, tất cả cùng xông thẳng vào đội quân Ma Ngục.

- Ha ha, Ma Ngục nghe lệnh, để hoàn thành ý nguyện của Hoàng, hãy giết hết chúng đi!

Thiên Vương Điện cười lớn.

- Giết!

Tiếng thét chói tau cũng vang lên từ đại quân Ma Ngục, ma khí cuộn trào, vô số ma ảnh xông về phía liên quân Rầm!

Hai đội quân lao vào nhau, cả sa mạc rung chuyển dữ dội, nguyên lực và ma khí trong trời đất đan xen xung kích lẫn nhau.

Máu tươi gần như ngay lập tức nhuốm đỏ mặt đất, mùi tanh nồng và những tiếng gầm thét lan tràn khắp không gian khiến vầng mặt trời cũng như run rẩy trốn sau tầng mây.

- Chúng ta cũng động thủ thôi!

Ứng Hoan Hoan bay ra, mấy người bọn Thiên Vương Điện cũng biến mất, khi xuất hiện lại đã ở phía trước mấy người Ứng Hoan Hoan.

Thiên Vương Điện mỉm cười nhìn bọn Ứng Hoan Hoan, rồi ánh mắt dừng lại trên người nàng:

- Băng Chủ, trạng thái này của ngươi không phải đối thủ của ta.

Ứng Hoan Hoan trầm mặc một chút, đột nhiên quay lại đến trước mặt Lâm Động, trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng nhướn người chạm làn môi lạnh của mình lên môi Lâm Động.

Mọi người xung quanh thấy thế ánh mắt đều có vẻ phức tạp. Vì họ nhìn thấy thân thể Ứng Hoan Hoan bắt dầu hiện lên những đường băng vân kỳ dị, hàn khí toả ra ngày càng khủng khiếp.

Lâm Động cũng nhìn thấy mái tóc và đôi mắt vốn màu lam của nàng đã trở nên óng ánh.

Một thứ băng hàn đáng sợ và xa lạ như đang thức tỉnh, dần toả ra từ trong người Ứng Hoan Hoan khiến môi hắn cảm thấy đau nhói.

- Xin lỗi!

Ánh mắt Ứng Hoan Hoan hiện vẻ hối lối, nàng chậm rãi lùi về sau, rồi quay phắt người đi, tháo găng tay để lộ đôi tay bóng láng với hình hoa văn kỳ dị.

- Đại chiến lần này kết ở đây đi. Ta không có kiên nhẫn chơi tiếp với các ngươi nữa!

Ứng Hoan Hoan nhìn Thiên Vương Điện, giọng nói của nàng lúc này trống rỗng hơn trước rất nhiều, dường như chẳng có mấy cảm xúc.

Mái tóc óng ánh của nàng bay trong gió, nàng lúc băng lạnh không gì xâm phạm được, thậm chí mang mùi vị như thần thánh.

Chỉ có điều, nó quá xa lạ!

Lâm Động nhìn thân ảnh lạnh lẽo mà xa lạ đó, tay siết lại, thân thể run lên, hắn biết Băng Chủ đã thức tỉnh hoàn toàn rồi… - Tại sao?

Hắn cúi đầu, thân thể khẽ run rẩy, cuối cùng giọng nói khàn đặc mang theo nộ hoạ vô tận vang lên.

Nghe thấy lời nói ấy, hàn khí dường như có thể đóng băng thời gian đang tràn ra từ trong thân thể Ứng Hoan Hoan cũng như đông cứng lại.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1293

Thiên Địa Đại Chiến

Hàn khí phảng phất như ngay cả thời gian cũng có thể đông cứng, thanh âm hơi khàn ẩn chứa một tia nộ khí hơi chậm lại, đám người Viêm Chủ nhìn qua Lâm Động, ánh mắt có chút phức tạp.

Lâm Động chầm chậm ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm đạo thân ảnh xinh đẹp phía trước, người đó hiển nhiên cũng đã nhìn thấy ánh mắt tràn đầy lửa giận kia, bàn tay trắng như ngọc siết chặt lại.

Tình huống bên phía bọn họ đột nhiên trở nên phức tạp, Thiên Vương Điện ngược lại mỉm cười, hắn nhìn thoáng qua Lâm Động, nói:

- Tại sao không? Đáp án này ta có thể nói cho ngươi biết.

Thiên Vương Điện nhẹ nhàng bước tới, gương mặt vốn ôn hòa lúc này trở nên âm lệ, một cổ ma khí khủng bố không thể nào hình dung từ trong cơ thể hắn nhộn nhạo thoát ra, loại ma khí này đã đạt đến mức kinh khủng, ngay cả hàn khí trong cơ thể Ứng Hoan Hoan cũng bị cản lại.

Thiên Địa, đều run rẩy dưới cổ ma khí này.

Đó là một loại lực lượng có thể thực sự hủy thiên diệt địa.

Đám người Viêm Chủ cảm nhận được cổ ma khí đáng sợ này, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng, Thiên Vương Điện này quả thật đã hoàn toàn khôi phục rồi.

- Bởi vì nàng không nói như vậy, cho nên các ngươi đều phải chết!

Thiên Vương Điện cười dữ tợn, hắn lúc này được luồng ma khí cuồn cuộn kia hỗ trợ, bộ dạng giống y hệt một Ma Thần, cực kỳ đáng sợ.

- Ta quả thật muốn thử một phen!

Lửa giận trong lòng Lâm Động bắt đầu bùng lên, Thần Cung trong mi tâm phát ra tiếng ong ong, hắn nhìn chằm chằm Thiên Vương Điện, thân hình khẽ động, mạnh liệt phóng đến, chỉ có điều này lúc thân hình hắn vừa động thì một bàn tay ngọc lạnh như băng đã nắm lấy cánh tay hắn.

- Ngươi bây giờ còn chưa phải là đối thủ của hắn.

Âm thanh trong trẻo nhưng đặc biệt lạnh lùng này chợt vang bên tai Lâm Động.

Lâm Động mặt trầm như nước, cánh tay chấn động một cái, thoát khỏi bàn tay ngọc lạnh như băng kia, sau đó trên thân lấp lánh ngân quang, vừa lóe một cái liền trực tiếp xuất hiện trên khoảng không của Thiên Vương Điện, ánh sáng tử kim rực rỡ bộc phát gần mười vạn đạo Tử Kim Long Văn, phát ra một tiếng thét dài.

- Bình… Lâm Động đánh ra một quyền, gần mười vạn đạo Tử Kim Long Văn lập tức hóa thành một Tử Kim Cự Long dài mấy vạn trượng, gầm thét xé rách không gian, mạnh bạo phóng về phía Thiên Vương Điện.

- Quả có chút năng lực, chỉ có điều như vậy thì vẫn chưa đủ.

Thiên Vương Điện nhìn qua thế công của Lâm Động, cười nhạt một tiếng, hai tay trắng nõn của hắn vung lên, chỉ thấy hai đạo hắc quang thâm trầm đến cùng cực thoáng hiện, trực tiếp đem Tử Kim Cự Long xé rách.

- Phanh… Lúc Thiên Vương Điện xé rách Tử Kim Cự long, trong mắt chợt lóe lên một tia tàn nhẫn, hắn có thể cảm nhận được thực lực Lâm Động không tầm thường, loại đối thủ như vậy đã có thể tạo thành uy hiếp đối với Ma ngục

bọn họ, tốt nhất vẫn nên nhanh chóng giải quyết ổn thỏa.

Trong lòng Thiên Vương Điện vừa lóe lên ý niệm, chợt xuất hiện trước mặt Lâm Động, hai ngón tay gập lại, hai ngón tay được ma tinh hắc sắc bao trùm, một chỉ này biến hóa như vậy là bởi ma khí đã ngưng tụ đến mức tận cùng, đủ để xuyên thủng Thiên Địa.

Lâm Động nhìn qua thế công của Thiên Vương Điện, trong mắt chợt lóe, ba đạo quang mang bất đồng trong cơ thể bộc phát, cánh tay lập tức hóa thành chất lỏng, lúc này, ba đạo Tổ Phù chi lực cuồn cuộn xuất ra.

Phành… Ma chỉ của Thiên Vương Điện cùng Tổ Phù hóa dịch của Lâm Động vừa tiếp xúc, một âm thanh trầm muộn vang vọng phát ra, không gian xung quanh đều nứt toác, thân thể Lâm Động cũng run rẩy, nhanh chóng thối lui mấy chục bước, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng.

Mặc dù thực lực của hắn tiến bộ với tốc độ kinh người, chỉ có điều Thiên Vương Điện dù sao cũng là cường giả đỉnh cao thời Viễn Cổ, ít nhiều cũng có chênh lệch.

Thiên Vương Điện nhìn thấy một chỉ đánh lui Lâm Động, nhưng không thể khiến đối phương trọng thương, dường như cũng cảm thấy không hài lòng, thân hình quỷ mị lướt tới, lại lần nữa xuất hiện trước mặt Lâm Động, muốn tiếp tục công kích.

Chỉ có điều, ngay lúc hắn muốn tiếp tục ra tay nữa thì một đạo thân ảnh băng lam đã xuất hiện trước mặt Lâm Động, một ngón tay ngọc thon nhỏ ẩn chứa tức giận lăng không điểm ra, cùng với Thiên Vương Điện chính diện chọi cứng.

Rắc rắc… Ma khí và hàn khí cuốn ra, khiến không gian chấn động không thôi.

Hai người giao thủ, thân thể chấn động, đều tự lui về sau mấy bước, Thiên Vương Điện cười nhạt một tiếng, nói:

- Băng chủ làm gì mà tức giận, ta hảo tâm thấy hắn không nhìn ra ngươi lấy đại cục làm trọng, vì vậy mới muốn ra tay giúp ngươi khiến hắn hiểu chuyện mà thôi.

- Ngươi không có tư cách này.

Đôi mắt sáng long lanh của Ứng Hoan Hoan hiện ra một tia hàn ý sắc bén, nhìn chăm chăm Thiên Vương Điện, sâu trong ánh mắt có một tia sát ý sâu đậm tràn ra.

- Ha ha, tức giận nữa à, thật sự hiếm thấy a.

Thiên Vương Điện cười trêu tức, chỉ là trong mắt lại không có chút vui vẻ, nếu có thì chỉ là sự vô tình thuần túy.

- Không được làm loạn nữa, đợi sau khi mọi chuyện hoàn tất, ta sẽ trả lại công bằng cho ngươi.

Ứng Hoan Hoan hơi nghiêng đầu, mái tóc dài óng ánh tung bay phất phới, nàng nhìn đạo thân ảnh hơi gầy sau lưng, nhẹ nhàng nói.

Lâm Động nhìn chăm chú đạo thân ảnh ưu mỹ kia, một lúc sau mới chán nản khoát tay, mệt mỏi nói:

- Tùy ngươi vậy, ngươi muốn thế nào thì làm thế đó.

Dứt lời, hắn liền lui ra sau, Ứng Hoan Hoan thấy vậy, bàn tay ngọc không khỏi siết chặt, lúc nghe thấy lời này, cho dù tâm cảnh như băng phong hiện nay của nàng cũng không khỏi cảm thấy đau khổ.

- Phù… Chỉ có điều về sau sẽ không còn chuyện gì nữa rồi, nàng hít sâu một hơi, đè nén tâm tình chấn động, sau đó đôi mắt đẹp nhìn về phía Thiên Vương Điện, tranh đấu nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên nàng có sát ý cường thịnh với đối phương như vậy, suýt chút nữa là không thể áp chế nổi.

Hàn khí khủng bố tràn ngập, bàn tay ngọc của nàng hơi nắm chặt, một thanh trường thương băng hàn chậm rãi vươn ra, trong đôi mắt đẹp dâng tràn sát ý, cuối cùng cũng không nhẫn nhịn nữa, thân hình mềm mại lướt đi, trên không trung băng tuyết tung bay, hàn khí lăng lệ ác liệt đến mức khiến thời gian và không gian đông cứng lại, xông tới Thiên Vương Điện phía đối diện.

- Ha ha, không nhịn được nữa sao?

Thiên Vương Điện thấy vậy cũng ngửa mặt lên trời cười lớn, ma khí bạo xuất, trên không trung liền xuất hiện một vòng xoáy chấn động cực kỳ khủng bố.

- Động thủ đi!

Sinh Tử chi chủ nhìn thấy hai người khai chiến, trong mắt cũng hiện lên hàn quang, thân hình khẽ động, xông thẳng đến Nhị Vương Điện của Ma Ngục, quát:

- Tên này giao cho ta!

- Tên lớn này, giao cho ta!

Hồng Hoang chi chủ nhìn về phía Đại Thiên Tà Ma Vương, trên người của hắn, ánh sáng tử kim bắt đầu dâng tràn, thân thể nhanh chóng bành trướng, rất nhanh đã hóa thành cự nhân cao vạn trượng, chân đạp đại địa, lao thẳng đến Đại Thiên Tà Ma Vương.

- Các ngươi đã bắt đầu chọn lựa đối thủ, ta cũng tham gia thôi.

Ma Ngục Tam Vương Điện cười nhạt một tiếng, ánh mắt quét về phía Lâm Động, nói:

- Thoạt nhìn ngươi là dễ xử lý nhất, không bằng trước hết giải quyết ngươi vậy?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1294

Kịch Đấu Tam Vương Điện

Lâm Động mặt không biểu tình, từng bước đạp không đi ra, giữa mi tâm đột nhiên có thần quang vạn trượng bộc phát, mơ hồ hiện ra một tòa Thần Cung.

- Thần Cung Cảnh?

Tam Vương Điện nhìn thấy tòa Thần Cung kia, ánh mắt ngưng tụ lại, bây giờ mới hiểu tại sao Lâm Động có thể có tư cách đứng cùng một chỗ với chư vị Viễn Cổ chi chủ.

- Hắn giao cho ta đi!

Ánh mắt Lâm Động có chút hung tợn nhìn chăm chú Tam Vương Điện, sau khi nói một tiếng với đám người Viêm Chủ liền không do dự nữa, chỉ thấy tại mi tâm của hắn đột nhiên bắt ra một đạo thần quang sáng chói, phóng thẳng đến Tam Vương Điện.

Đám người Viêm Chủ thấy thế cũng khẽ gật đầu, với thực lực của Lâm Động hiện nay so với bọn hắn cũng không yếu hơn bao nhiêu, dựa vào uy lực của Thần Cung, có lẽ đối kháng với Tam Vương Điện cũng không phải là chuyện không thể.

Ngược lại trên mặt Tam Vương Điện vẫn vui vẻ như cũ, hắn lật tay một cái, Tà Ác chi nhãn trong lòng bàn tay bắt ra một đạo ma quang, đem thần quang của Thần Cung trong mi tâm của Lâm Động chế ngự xuống.

Thân hình Lâm Động khẽ động, xuất hiện trước mặt Tam Vương Điện, mà đám người Viêm Chủ cũng đồng loạt xuất thủ, đem đám cao tầng khác của Ma

Ngục cản lại.

Bầu trời mặt đất lúc này gần như bị chiến trường phân cách, năng lượng chấn động khủng bố tràn ngập, ảnh hưởng đến toàn bộ Tây Huyền Vực, thậm chí ngay cả người của ba Huyền Vực khác cũng có thể cảm nhận được, lúc này trong thiên địa đã có thêm vô số ánh mắt khẩn trương nhìn về phía cực kỳ xa xôi kia.

- Ngươi thật có chút không đơn giản, chỉ mới một năm không gặp, không ngờ ngay cả Thần Cung cũng luyện thành.

Tam Vương Điện nhìn Lâm Động đứng chắn trước mặt, cười nhạt nói.

Lâm Động hờ hững nhìn hắn một cái, hiển nhiên không có tâm tình nói nhảm với đối phương, thân hình hơi run lên, hai tay nhanh chóng hóa dịch, ba đại Tổ Phù chi lực đều bộc phát ra.

Theo việc tấn nhập Thần Cung Cảnh, Lâm Động đối với việc khống chế Tổ Phù hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

- Phành… Thân hình Lâm Động khẽ động, phảng phất như thuấn gian di động, xuất hiện trên đỉnh đầu Tam Vương Điện, một chưởng mang theo Tổ Phù chi lực ẩn chứa nguyên lực mênh mông hung hăng ập xuống đỉnh đầu đối phương.

- Oành… Chỉ có điều mặc dù hiện nay thực lực Lâm Động tăng vọt, nhưng Tam Vương Điện hiển nhiên cũng không phải là đèn cạn dầu, thân thể chấn động, ma khí đặc sệt trên người hắn ngưng tụ lại, trực tiếp hóa thành một kiện Ma Hoàng giáp đen đặc dữ tợn, sau đó vung quyền nghênh đón, nặng nề tiếp xúc cùng Lâm Động.

Quyền chưởng nộ chấn, không gian xung quanh lập tức sụp đổ, dấu vết bị nghiền nát giống như thủy tinh, thoạt nhìn mà giật mình.

Một quyền đánh ra, Tam Vương Điện hạ thủ không lưu tình chút nào, kiện Ma Hoàng giáp dữ tợn kia mọc ra những gai nhọn sắc bén vô cùng, sau đó thân hình hắn chuyển động, giống hệt một cơn gió cuốn đến Lâm Động, khí phong sắc bén đến mức ngay cả không gian cũng bị cắt nát.

Lâm Động thấy vậy, cũng không thối lui, trên người hắn, ánh sáng ba đạo Tổ Phù điên cuồng lóe lên, sau đó cả thân người của hắn cũng dần hóa dịch, tiếp đó trong nháy mắt, Tổ Phù chi lực hóa dịch đột nhiên cứng lại, ngưng tụ thành một chiến giáp trên người hắn, có đủ ba màu hắc, lôi, ngân.

Phành… Chiến giáp do ba đại Tổ Phù hình thành bao bọc lấy toàn thân Lâm Động, song quyền hắn nện ra, chỉ thấy vô số hắc động, lôi đình, ngân quang dưới quyền của hắn mà ngưng tụ thành hình, sau đó hung hăng nện lên trên vòng lốc xoáy sắc bén vô cùng kia.

- Đinh đinh đinh… Hai bên ngạnh kháng, tia lửa bạo tóe, chấn động đến mức ngay cả thiên địa cũng run rẩy.

Hai người giống như phát điên xông vào nhau, từng quyền nện ra, hai bên đều áp dụng kiểu đấu giáp lá cà, lực lượng ẩn chứa trong mỗi một quyền đủ để giết chết một cường giả Luân Hồi Cảnh đỉnh cao, chỉ có điều bọn họ lại dựa vào chiến giáp cường đại trên người mà chống đỡ.

Mà trong lúc Lâm Động và Tam Vương Điện điên cuồng giao thủ, vòng chiến khác trên bầu trời cũng nhanh chóng đến hồi gay cấn, song phương tranh đấu vô số năm, cũng tinh tường thủ đoạn của đối phương, một khi đã động thủ quyết chiến thì đều không lưu tình chút nào.

Không gian xé rách, bầu trời bị rạch nát, trận chiến này gần như đem cả thiên địa hủy diệt vậy.

Trận chiến này có thể nói là thảm khốc đến cực điểm.

Trong thiên địa, ma khí mãnh liệt, nguyên lực cuộn trào, mọi chiến trường ác

liệt đều diễn ra trong thiên địa này, loại chiến đấu kinh thế hãi tục như vậy cũng là lần đầu nhìn thấy trong ngàn năm qua.

Tổng thể mà nói, trong thiên địa hiên nay phân chia thành hai đại chiến vực, mặt đất và tầng trời trời thấp là nơi mà liên quân và Ma Ngục chém giết, còn những cường giả đỉnh cao thì dây dưa lẫn nhau, mà trên không trung, đại khái là nơi Lâm Động cùng Viễn Cổ chi chủ chiến đấu với cao tầng của Ma Ngục.

Song phương đánh từ viễn cổ đến nay, đối với thực lực của đối phương đều hiểu rất rõ, loại tình huống chiến đấu như vậy tất nhiên kịch liệt dị thường, hạ thủ đều không chút lưu tình.

- Bình bình… Lâm Động lúc này đang cùng với Tam Vương Điện chiến thành một đoàn, theo việc hắn thành công tiến vào Thần Cung Cảnh, thực lực so với đối phương cũng không yếu hơn bao nhiêu, bởi vậy Tam Vương Điện muốn giống một ngàn năm trước dễ dàng đánh bại Lâm Động, hiển nhiên là chuyện không thể nào.

- Viu… Hai người biến thành quang cầu giao thoa nhau, các tầng mây không ngừng lướt qua thân hai người mà chìm xuống, bọn họ lúc này đã ở trên không trung vạn trượng, cúi đầu nhìn lại mơ hồ có thể thấy hai dòng nước lũ điên cuồng va vào nhau.

Sát khí cùng huyết tinh xông thẳng lên trời.

Trên người Lâm Động, chiến giáp do Tổ Phù tạo ra lúc này giống như một cỗ máy giết chóc hình người, không chút kiêng kỵ Ma Hoàng giáp của Tam Vương Điện, mỗi một quyền đánh ra đều có vô số hắc động, lôi đình, ngân quang tạo thành, lực lượng của ba đại Tổ Phù dung hợp lại, cuồng bạo đến mức cho dù là Tam Vương Điện cũng không thể không cẩn thận ứng phó.

- Đùng… Ánh mắt hai người trở nên hung tợn, đồng thời nện ra một quyền. Quyền đầu ẩn chứa toàn lực chọi cứng với nhau, không gian bị nghiền nát, hai người bay ngược ra sau mấy ngàn trượng, sau đó bàn chân đạp mạnh vào hư

không, lại lẫn nữa phóng vào nhau.

Gần mười vạn đạoTử Kim Long Văn bay lên, Thanh Thiên Hóa Long Quyết mà Lâm Động hiện đang thi triển hiển nhiên uy lực còn cường đại hơn cả Thanh Trĩ, nhưng dù vậy cũng khó có thể chiếm được thượng phong, Tam Vương Điện cũng không phải là đèn cạn dầu, ma hải đặc sệt bắt đầu dâng trào, trực tiếp đem thế công cuồng bạo đến từ Lâm Động tiếp lấy.

- Vèo vèo… Lâm Động lượt tới, bàn tay siết chặt, lực lượng ba đại Tổ Phù tràn ra, trực tiếp hóa thành một quyền trượng ba màu, trên đỉnh quyền trượng, lôi đình lấp lánh, giữa thân thì ngân quang dày đặc, đuôi trượng đen kịt giống hết hắc động đang xoay tròn.

- Phành phành...

Cánh tay Lâm Động rung lên, quyền trượng Tổ Phù hóa thành bóng trượng sắc bén che trời lấp đất, bao phủ lấy Tam Vương Điện.

- Hắc Ma chi môn!

Tam Vương Điện thấy vậy, trong mắt lóe lên hung quang, ma chưởng trùng trùng điệp diệp nện xuống hư không trước mặt, ma khí sền sệt tràn ra, trực tiếp hóa thành một cánh cửa Hắc Ám cao ngàn trượng dựng ngay trên đầu. Phảng phất như một huyễn ảnh dữ tợn cùng cực.

- Rầm rầm rầm… Bóng trượng ẩn chứa lực lượng ba đạo Tổ Phù hung hăng nện xuống, lập tức đem Hắc Ma chi môn đánh ra vô số vết rạn, thân hình Lâm Động như điện, cùng dung hợp với quyền trượng Tổ Phù, mạnh bạo phóng tới, trực tiếp xuyên thủng cánh cửa khổng lồ trước mặt.

- Viu… Tổ Phù quyền trượng xuyên thủng cánh cửa lớn, ngân quang đột nhiên lóe lên, chỉ thấy quyền trượng một đầu còn nằm trong tay Lâm Động, mà đỉnh quyền trượng thì lại quỷ dị xuất hiện sau lưng Tam Vương Điện, không chút khách khí nện mạnh lên lưng hắn.

- Đinh… Tia lửa bắn tung tóe, thân hình Tam Vương Điện lập tức chật vật, phía sau Ma Hoàng giáp xuất hiện một vết lõm thật sâu, chỉ có điều còn không đợi hắn tức giận thì đã cảm thấy không gian quanh người chấn động, vô số lôi đình hiện ra từ bóng trượng, quỷ dị xuyên thủng không gian, sau đó bao phủ khắp chỗ hiểm toàn thân hắn.

- Đinh đinh đinh… Chỉ trong ngắn ngủi mười nhịp hô hấp, bóng trượng ẩn chứa lực lượng đáng sợ đều rơi xuống người Tam Vương Điện, Ma Hoàng giáp dữ tợn lập tức xuất hiện từng đạo vết nứt thật sâu, nhìn qua có chút chật vật.

- Grào… Bị Lâm Động đánh dồn dập, con mắt Tam Vương Điện đột nhiên đỏ bừng, trong cổ họng bộc phát ra một tiếng rống lớn, mạnh mẽ đánh ra một quyền, chỉ thấy ma khí khủng bố ngưng tụ trên quyền của hắn, hóa thành một đạo tinh quang hắc sắc, cuối cùng hung hăng nện xuống, bên trong tinh quang áp súc ma khí cực kỳ nồng đập, trực tiếp đánh nát không gian, nổ tung trên người Lâm Động.

- Phành… Thân thể Lâm Động cũng bị chấn bay ngược đi, chiến giáp Tổ Phù trên người cũng hiện tầng tầng vết rạn, khóe miệng bắt đầu rướm máu, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn.

Tam Vương Điện quả thật không hổ là tồn tại đỉnh cao trong Ma Ngục, chiến lực như vậy, cho dù Lâm Động nhiều năm qua giao chiến không biết bao nhiêu người, nhưng không thể không công nhận trận chiến hôm nay là gian nan nhất.

Đẩy lui Lâm Động, Tam Vương Điện cúi đầu nhìn thoáng qua vết nứt vết lõm gần như nghiền nát Ma Hoàng giáp, hung quang trong mắt càng thịnh, hắn liếm môi, âm hiểm nhìn Lâm Động, không nghĩ rằng trái hồng thoạt nhìn có vẻ mềm lại khó dây vào như vậy.

- Mặc dù hôm nay chuyện trọng yếu không phải là chiến đấu với các ngươi, chỉ có điều bị ngươi đánh thành như vậy, vẫn rất không thoải mái đó, Tam Vương Điện nhìn về phía Lâm Động, khóe miệng khẽ nhếch, cười nói.

Hai mắt Lâm Động nheo lại, lẩm bẩm:

- Không phải chiến đấu?

Tam Vương Điện cười nhạt một tiếng, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua trận chiến không thấy điểm cuối, chỉ có điều hắn vẫn có thể cảm nhận được tốc độ huyết tinh và hung lệ chi khí dâng lên.

- Trước đây rất lâu, ta đã nghe thấy ba tên phế vật của Nguyên Môn nhắc đến ngươi, vốn ta cho rằng chỉ là một con sâu cái kiến nhỏ nhoi mà thôi, không ngờ rằng, ta bây giờ lại bị một kẻ mà ta xem là con sâu cái kiến bức thành ra như vậy.

Tam Vương Điện chậm rãi nâng cánh tay phải lên, trong lòng bàn tay hắn, Tà Ác chi nhãn nhẹ nhàng mấp máy nhìn Lâm Động, khiến người ta sởn hết gai ốc.

- Chỉ có điều, ta nghĩ, nếu lúc trước đem ngươi giải quyết thì ta sẽ càng thư thái hơn một chút, ha ha, cũng không phải tiếc nuối rồi, ngươi nói đúng không?

Lâm Động nhìn Tam Vương Điện nói nhảm, không hiểu tại sao trong lòng lại xẹt qua một tia bất an nhàn nhạt.

- Con mắt này tên là Ngục Ma Nhãn, là do Ngô Hoàng ban cho ta đấy, năm đó ta từng dùng nó đánh lén Tổ Phù, ta nghĩ, ngươi nếu như có thể chết trong tay nó cũng có thể cảm thấy mỹ mãn rồi, đúng không?

Bàn tay Tam Vương Điện nhẹ nhàng khép lại, khóe miệng lộ ra nụ cười đặc biệt dữ tợn.

Lâm Động hờ hững nhìn hắn, nhưng cũng không định trả lời.

- Thật sự không có chút hứng thú nào ư?

Tam Vương Điện nhìn khuôn mặt Lâm Động không đổi sắc, không khỏi nhếch miệng, chợt trong cơ thể của hắn, ma khí khủng bố bắt đầu tràn ra, những ma khí này đặc sệt cực kỳ, thậm chí còn có thể nhìn thấy vô số mảnh vụn tinh

thể trong đó, đó là khi đem ma khí ngưng tụ đến một mức nhất định thì mới xuất hiện biến hóa.

- Ong ong… Ma khí ngập trời theo cánh tay Tam Vương Điện quán chú vào. Bàn tay của hắn cũng trở nên đen như mực, Tà Ác chi nhãn trong lòng bàn tay cũng phát ra tiếng rít chói tai.

Loại chấn động tà ác này lập tức tăng vọt lên vô số lần.

Tam Vương Điện nhìn về phía Lâm Động cười dữ tợn, sau đó Lâm Động liền nhìn thấy cánh tay của gã bắt đầu héo rũ với tốc độ kinh người, chỉ trong mấy nhịp hô hấp, phảng phất như huyết dịch trong đó đều biến mất. Chỉ có điều Tà Ác chi nhãn lại càng thêm dữ tợn đáng sợ.

- Phành… Cánh tay của Tam Vương Điện vỡ tan, con mắt kia cũng thoát ly khỏi lòng bàn tay của hắn, sau đó chìm ngập trong ma khí, bắt đầu nhanh chóng bành trường, chỉ sau vài nhịp hô hấp, con mắt đã lớn chừng mấy ngàn trượng.

Tà Ác chi nhãn lơ lửng trên khoảng không vạn trượng, Tà Ác ma khí ngập trời tràn ra. Một loại chấn động cực kỳ khủng bố yên lặng tản ra.

Lâm Động nhìn Tà Ác chi nhãn cực lớn đó, cảm nhận được chấn động kinh người đang diễn ra, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng hơn nhiều, hắn liền hít sâu một hơi, lòng bàn tay siết chặt, một đạo quang trận cổ xưa từ lòng bàn tay của hắn lao ra. Sau đó đón gió mà bành trướng, hóa thành kích thước mấy ngàn trượng.

Trận pháp cổ xưa chậm rãi vận chuyển, một luồng lực lượng thuần khiết mà cổ xưa tràn ra.

Đó là Càn Khôn cổ trận chân chính!

- Càn Khôn cổ trận sao?

Tam Vương Điện khẽ chau mày, chợt hắn nhìn chằm chằm Lâm Động, mà Tà

Ác chi nhãn cực lớn cũng chậm chậm nhắm lại.

Ầm ầm… Càn Khôn cổ trận vận chuyển, quang mang kỳ dị trút xuống, ma khí đầy trời có dấu hiệu biến mất, chỉ có Tà Ác chi nhãn là vẫn như cũ, không chút suy suyễn, nhưng Lâm Động mơ hồ có thể cảm giác được một loại lực lượng hủy diệt đang nhanh chóng ngưng tụ.

Loại lực lượng này vô cùng khiến người khác bất an.

- Phù… Lâm Động hít sâu một hơi, hàn quang trong mắt bùng nổ, hai tay đột nhiên kết ấn, nguyên lực mênh mông cuồn cuộn tràn ra, quát:

- Càn Khôn chi thủ!

Trên không trung, Càn Khôn cổ trận kịch liệt chấn động, chỉ thấy quang mang kỳ dị tràn ngập khắp thiên địa hóa thành một bàn tay khổng lồ dài mấy ngàn trượng, bên trên bàn tay khổng lồ là quang vân cổ xưa tràn ngập.

Bàn tay khổng lồ vươn ra, trực tiếp xuyên qua không gian, bắt lấy Tà Ác chi nhãn.

- Ha ha… Tam Vương Điện cười nhạt một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt hắn phảng phất như có huyết dịch chảy ra, mà theo hai mắt hắn nhắm lại, Tà Ác chi nhãn đột nhiên mở ra.

Trong khoảnh khắc con mắt đó mở ra, thiên địa phảng phất như tối sầm, tất cả mọi người có thể nhìn thấy một chùm tia sáng phảng phất như tà ác nhất thế gian từ trong con mắt bạo xạ ra, cuối cùng hung hăng va chạm với Càn Khôn chi thủ khổng lồ.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1295

Ma Hoàng Chi Tượng

Xèo… Hai bên chạm nhau, không có bất kỳ chấn động khủng bố nào phát ra, ngay sau đó, Càn Khôn chi thủ kịch liệt run rẩy, vết nứt hiển hiện, "phanh" một tiếng, triệt để bị chùm sáng nghiền nát.

Mà trong lúc Càn Khôn đại thủ bạo liệt, đột nhiên phía sau lóe lên thần quang vạn trượng, một tòa Thần Cung vô cùng khổng lồ lăng không thoáng hiện, Thần Cung nguy nga, giống như thần linh, to lớn mà uy nghiêm.

- Phành… Chùm sáng tà ác xuyên qua Càn Khôn chi thủ, xẹt qua phía chân trời, sau đó hung hăng nện vào trong Thần Cung nguy nga.

Ầm ầm… Tiếng ong ong cực lớn vang vọng khắp thiên địa.

Cả tòa Thần Cung đều run rẩy kịch liệt, mà lúc này, trong Thần Cung, một đạo thân ảnh cao gầy đang đứng, trong tay hắn đang kéo một cây cung thành hình trăng tròn, trên mũi tên ẩn hiện ba loại màu sắc, hơn nữa Tinh Thần lực mênh mông vô tận trong Thần Cung cuồn cuộn tràn đến.

Ong… Mũi tên rung lên, bộc phát ra thần mang cuồn cuộn, loại hào quang như vậy ngay cả tà ác chi khí ngập trời cũng bị áp chế đi.

Cánh tay Lâm Động run rẩy, máu tươi từ trong hai tay nhanh chóng chảy ra, sau đó, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt, ngón tay kéo dây cung chậm rãi buông ra.

Ong ong… Ngay khoảnh khắc Lâm Động buông dây cung, cả tòa Thần Cung phảng phất như đều bộc phát tiếng kêu thanh thúy, vạn đạo thần quang sáng chói phảng phất cũng hợp thành ba loại màu sắc phía trên mũi tên.

Mũi tên nay đã ngưng tụ tất cả lực lượng trong thể nội của Lâm Động.

- Păng… Một đạo hồng quang từ trong Thần Cung bắn ra, chỉ trong chốc lát tách vầng hào quang ra, tà ác chi khí tràn ngập khắp thiên địa đều bị bốc hơi.

Vô số đạo ánh mắt có chút chấn động nhìn lại, đạo hồng quang lướt qua, sau đó hung hăng va vào chùm sáng hắc sắc tà ác vô cùng.

- Đùng… Thanh âm kinh thiên vang vọng, dưới hào quang phát ra, vô số ma khí tan thành mây khói.

- Phá… Bên trong Thần Cung, phảng phất như có một đạo âm thanh khàn khàn chậm rãi truyền ra, sau đó mọi người liền nhìn thấy, chùm tia sáng tà ác đến mức ngay cả một cường giả cao thủ vượt qua ba lần Luân Hồi Kiếp cũng phải tránh lui phát ra từng đạo vết rạn rất nhỏ.

Rắc rắc rắc….

Chùm sáng tà ác cuối cùng bị hồng quang xuyên qua, hồng quang tán đi, mũi tên mang theo ba màu sắc thế không giảm, xé rách hư không, nhanh như thiểm điện cắm thẳng lên Tà Ác chi nhãn khổng lồ.

- A….

Một tiếng hét vô cùng thảm thiết đột nhiên phát ra từ miệng Tam Vương Điện, chỉ thấy thanh âm phát ra từ chỗ hai mắt hắn nhắm nghiền, hai mắt nhanh chóng lõm xuống, huyết dịch màu đen điên cuồng chảy ra, thoạt nhìn cực kỳ khiến người ta sợ hãi.

Tà Ác chi nhãn lúc này cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đạo hắc quang ảm đạm, bay trở về trong tay Tam Vương Điện, nhưng hắn vẫn như trước bụm lấy hai mắt, tiếng gào thét hung tợn từ trong cổ họng truyền ra.

Thần Cung chậm rãi tán đi, cuối cùng thu vào trong mi tâm của Lâm Động,

hắn hiện thân ra, bàn tay run rẩy xóa đi vết máu trên khóe miệng, Tam Vương Điện này quả là tâm ngoan thủ lạt, lần này nếu không phải thực lực hắn đại tăng, trước đó mượn Càn Khôn cổ trận tiêu hao, sau đó lại thúc dục Thần Cung, đem ba đại Tổ Phù dung nhập vào trong mũi tên thì chỉ e người bây giờ phải hét thảm đã là hắn rồi.

Tiếng hét thảm từ trên không trung truyền ra, nhưng quỷ dị nhất là theo tiếng hét thảm của hắn, đội quân Ma Ngục bên dưới cũng phát ra tiếng hét thảm như hắn, dần dần, vòng chiến trên không bắt đầu có dấu hiệu đình chiến, chỉ có điều, đây dường như chỉ là bên phía Ma Ngục.

Lâm Động chú ý thấy một màn kỳ quái này, lập tức sững sờ, hắn nhìn Tam Vương Điện gào thét cực kỳ không cam lòng, trong lòng có chút nghi hoặc, Tam Vương Điện mặc dù bị hắn đánh trọng thương, nhưng hiển nhiên vẫn còn lực tái chiến, tại sao bây giờ lại giống như phải chết không thể nghi ngờ vậy?

Tại tầng cao nhất trên bầu trời, Thiên Vương Điện lướt người ra sau, quần áo của hắn đã có chút bị nghiền nát, hiển nhiên là tạo thành trong lúc giao thủ với Ứng Hoan Hoan, ánh mắt hắn lúc này cũng hướng về phía Tam Vương Điện đang kêu gào thảm thiết, sau đó nhìn thoáng qua huyết tinh lệ khí trong thiên địa, đột nhiên hướng về phía Ứng Hoan Hoan toàn thân tràn ngập hàn khí khủng bố mà mỉm cười.

- Lão Tam, không ngờ kẻ bị thương trước tiên lại là ngươi a.

Thiên Vương Điện quay đầu, nhìn về phía Tam Vương Điện, cười nói.

Tiếng gào rú của Tam Vương Điện dần ngưng lại, huyết dịch màu đen phủ đầy trên mặt hắn, thoạt nhìn đặc biệt khủng bố.

Những Ma Ngục cao tầng khác cũng nhìn chằm chằm Tam Vương Điện, thần sắc có chút quỷ dị và cuồng nhiệt.

- Khặc khặc, đúng vậy… Tam Vương Điện bị máu đen phủ đầy mặt lại phát

ra tiếng cười có chút quỷ dị, hắn nhìn về phía Lâm Động, nói:

- Ngươi quả thật lợi hại, vốn còn cho rằng ít nhất có thể đấu thêm một lúc, không ngờ… nhanh như vậy đã bị ngươi đả thương rồi.

Lâm Động chau mày, hắn nhìn đám người Tam Vương Điện có chút quỷ dị, trong lòng xẹt qua một tia bất án, ánh mắt chuyển một vòng, liếc nhìn đám người Viêm Chủ, nhưng chỉ thấy lông mày bọn họ cũng nhíu chặt lại.

- Chiến đấu vẫn chưa xong, bây giờ kêu khóc, chỉ e còn chưa phải lúc đâu.

Lôi Chủ cười lạnh nói.

- Ha ha, chúng ta đấu nhiều năm như vậy, thủ đoạn của nhau còn không rõ ràng sao? Chúng ta có lẽ không làm gì được các ngươi, nhưng các ngươi muốn triệt để trừ tận gốc chúng ta, há dễ vậy sao?

Thiên Vương Điện cười khẽ một tiếng, nói.

- Băng Chủ nói đúng, loại dây dưa như thế này, chúng ta cũng không thích. Cho nên, lần này, chúng ta thật sự rất muốn giết sạch các ngươi a.

- Các ngươi có thể sao?

Sinh Tử chi chủ trào phúng nói.

- Ngươi nói xem?

Trên mặt Thiên Vương Điện lại lần nữa hiện ra vẻ quỷ dị, chợt cười với Tam Vương Điện, nói:

- Lão Tam, ngươi đã thua rồi, vậy sẽ bắt đầu mở ra từ ngươi vậy.

Tam Vương Điện nghe vậy, lập tức cười quỷ dị rồi gật đầu, sau đó hắn trực tiếp dưới vô số ánh mắt soi mói, lăng không xếp bằng, một tay kết ấn, mơ hồ

huyết dịch hắc sắc trên mặt chảy xuống càng đậm.

Một loại mùi vị cực kỳ bất an tràn ra.

Lâm Động nhìn thấy hành động quỷ dị như vậy, con ngươi màu đen chợt xẹt qua một tia hàn mang, ngân quang trên người lóe lên, nhanh như quỷ mị xuất hiện trước mặt Tam Vương Điện, quyền trượng Tổ Phù trong tay đánh ra, như thiểm điện nhằm đến cổ họng Tam Vương Điện.

- Phụt… Tổ Phù quyền trượng không chút trở ngại xuyên thủng phòng ngự Tam Vương Điện, dưới những đạo ánh mắt khó tin, từ trong cổ họng Tam Vương Điện xuyên ra, huyết dịch hắc sắc điên cuồng chảy.

Tam Vương Điện, bị giết rồi?

Trong đại quân liên minh bộc phát ra thanh âm xôn xao, nhưng kỳ lạ là không có người nào hoan hô, bởi vì người nào cũng có thể cảm nhận được bầu không khí có chút không đúng.

Tầng cao nhất của Ma Ngục đã từng khiến tám vị Viễn Cổ chi chủ ngủ say và luân hồi, như thế nào lại dễ dàng bị đánh chết như vậy?

- Ha ha… Tam Vương Điện ngẩng đầu, máu tươi phủ kín gương mặt, nhìn về phía Lâm Động nở nụ cười dữ tợn, thân thể của hắn chợt điên cuồng bành trướng.

- Không hay.

Lâm Động thấy vậy, trong lòng chấn động, ngân quang quanh người lấp lánh, thân hình lóe một cái liền biến mất.

- Bình… Ngay lúc thân hình Lâm Động biến mất, thân thể Tam Vương Điện đột nhiên nổ tung, ma khí hắc sắc đặc sệt mang theo máu tươi vỡ ra, toàn bộ bầu trời đều bị che phủ.

Tà ác ma khí giống như chất lỏng, xen lẫn máu tươi đặc sệt, che trời lấp đất phủ xuống bên dưới đại địa.

Phía xa xa, thân hình Lâm Động dần hiện ra, cổ họng hắn tràn lên chút vị ngòn ngọt, mặc dù lúc trước thoát nhanh, nhưng vẫn như cũ bị chấn động khi tự bạo của Tam Vương Điện đả thương.

- Tên này… không ngờ lại tự bạo?

Lâm Động có chút mơ hồ nhìn ma khí tà ác tràn ngập, như thế nào cũng không ngờ được Tam Vương Điện lại chọn tự bạo, những kẻ này đến cùng muốn làm gì?

- Ha ha ha….

Thiên Vương Điện nhìn một màn này, nhếch miệng cười, sau đó hướng về phía đám người Lâm Động cười nói:

- Tiếp theo, xin mời các ngươi nhìn kiệt tác ngàn năm của chúng ta.

- Ta sớm đã nói rồi, Thiên Địa đại chiến lần này, các ngươi thua rồi.

Ầm ầm… Ngay lúc lời Thiên Vương Điện vừa dứt, đại địa bên dưới kịch liệt run rẩy, chỉ thấy mặt đất nứt ra, ma khí tràn ngập sâu trong đại địa giống như một đạo ma ảnh khổng lồ nhìn không thấy điểm cuối chậm rãi đứng lên.

Đạo ma ảnh đó từ dưới vô tận vực sâu trèo lên, đỉnh đầu chạm trời, chân đạp đại địa, ma khí tràn ngập, giống như là Ma trung chi Đế Hoàng.

- Đây là… Đồng tử Lâm Động gấp rút co lại, nhìn đạo ma ảnh mang theo uy áp kinh người kia, ma ảnh đó giống như có vô số cánh tay cực lớn, mà trong mỗi cánh tay đều nắm một cái Tà Ác chi nhãn đang đóng chặt, Tà Ác chi nhãn này so với Tà Ác chi nhãn của Tam Vương Điện còn muốn đáng sợ hơn.

- Ma Hoàng chi tượng?

Ứng Hoan Hoan nhìn ma ảnh khủng bố đến cực điểm này, trong đôi mắt đẹp bắn ra hàn khí dữ dội, thốt ra một câu.

- Chư vị, thịnh yến bắt đầu, cảm ơn đã phối hợp.

Thiên Vương Điện cười nhẹ, hắn trên bầu trời hơi khom người với liên quân.

- Bùm bùm bùm… Ngay lúc thanh âm hắn vừa dứt, trong đại quân Ma Ngục phát ra vô số âm thanh tự bạo mãnh liệt, liên quân gồm vô số cường giả nhìn thấy đều kinh hãi, không ngờ đội quân Ma Ngục này lại đều nổ tung.

Ma khí nồng đậm xen lẫn huyết nhục vỡ tung tóe, cuối cùng đều thu vào bên trong Ma Hoàng, mà theo vô số ma khí và huyết nhục quán chú vào đó, chỉ thấy Tà Ác chi nhãn trên cánh tay Ma Hoàng không ngờ bắt đầu chậm rãi mở ra.

Mà theo mỗi một cái Tà Ác chi nhãn mở ra, thiên địa lại ảm đạm thêm một phần.

- Bình bình… Tiếng nổ vẫn tiếp tục như cũ, khắp sa mạc phảng phất như đều biến thành biển huyết dịch hắc sắc, đại quân liên minh vội vàng bay lên không trung, ánh mắt kinh hoảng nhìn một màn này.

Ma khí ngập trời cùng với huyết tinh lệ khí lúc trước chém giết đều không ngừng tràn vào trong Ma Hoàng, đem từng cái Tà Ác chi nhãn mở ra.

Chỉ có điều muốn đem tất cả Tà Ác chi nhãn của Ma Hoàng chi tượng mở ra cũng không phải là chuyện đơn giản, lúc toàn bộ đại quân Ma Ngục sắp tự bạo hết, mà Tà Ác chi nhãn trên tay Ma Hoàng chi tượng vẫn chưa mở hết một nửa.

- Đến các ngươi rồi.

Thiên Vương Điện nhìn về phía những cao tầng của Ma Ngục khác, cười nhạt nói.

Đám người Nhị Vương Điện nghe vậy, trên gương mặt cũng hiện lên nụ cười

quỷ dị, trong nụ cười còn có phần cuồng nhiệt, tất cả bọn hắn đều lăng không ngồi xếp bằng, cuối cùng trước ánh mắt chấn động của đám người Sinh Tử chi chủ đều tự bạo.

- Bình bình… Ma khí khủng bố che trời ngập đất cuốn ra, vẻ mặt đám người Sinh Tử chi chủ đều âm trầm, bọn họ dây dưa với đám người này hơn ngàn lần đều không thể loại trừ bọn chúng, mà bây giờ, chỉ mới chốc lát mà bọn chúng đã lựa chọn tự bạo.

Những tên này đến cùng muốn làm gì?

Ma khí và huyết nhục ngập trời đều bị thu vào trong Ma Hoàng chi tượng, lại có không ít Tà Ác chi nhãn mở ra.

Thiên Vương Điện đứng thẳng một mình trên trời, mỉm cười nhìn Ứng Hoan Hoan, trên mặt hiện lên vẻ quỷ dị khiến người khác không rét mà run.

- Mở ra Ma Hoàng chi tượng, quả thật có thể khiến các ngươi đạt được lực lượng tiếp cận Dị Ma Hoàng, nhưng cũng không có nghĩa là loại lực lượng này có thể trường tồn, cho dù các ngươi thật sự có thể mở ra, nhưng không có huyết nhục của Dị Ma Hoàng làm dẫn, các ngươi cũng không có khả năng thành công.

Đôi mắt đẹp lấp lánh của Ứng Hoan Hoan nhìn chằm chằm Thiên Vương Điện, chậm rãi nói.

- Chỉ cần quét sạch tất cả các ngươi khỏi thiên địa này, cho dù tất cả chúng ta đều vẫn lạc tại đây, nhưng ít nhất từ nay về sau, mảnh thiên địa này sẽ không bị Dị Ma nào tàn sát nữa.

- Nói vậy, chúng ta xem như thắng!

Thiên Vương Điện cười nhẹ rồi nói:

- Thật là đại nghĩa, chỉ có điều… Chỉ e kẻ thua là các ngươi mà thôi.

Thiên Vương Điện nghiêng đầu, nhìn về phía Đông xa xôi, khẽ cười nói:

- Băng Chủ, ngươi còn nhớ năm đó, lúc Phù Tổ phong ấn Ngô Hoàng, từng chặt đứt một cánh tay của Ngô Hoàng.

Ứng Hoan Hoan nghe thấy lời này, ánh mắt cuối cùng cũng kịch biến.

- Ha ha, ngươi đoán không sai, cánh tay Ngô Hoàng, thật ra vẫn ở trong mảnh thiên địa này của các ngươi, từ khoảnh khắc Phù Tổ thiêu đốt Luân Hồi phong ấn Ngô Hoàng, các ngươi đã thua rồi… - Phù Tổ của các ngươi, cuối cùng vẫn kém hơn Ngô Hoàng.

Thiên Vương Điện nhìn về phía Đông, cung kính quỳ lạy.

- Ngô Hoàng chi thủ, xin trở về vị trí cũ.

Ngay lúc âm thanh của hắn vang vọng trong không trung, tại Đông Huyền Vực xa xôi, trong Dị Ma Vực, đại địa bắt đầu run rẩy điên cuồng, sau đó mặt đất vỡ nát, ma khí cuồn cuộn từ bên trong cuốn ra, một đạo ma quang trực tiếp xuyên thủng phong ấn nơi trận pháp cổ xưa, sau đó xé rách không trung, nhằm hướng Tây Huyền Vực lướt đi.

Ở giữa hắc quang dường như có một cánh tay khổng lồ tái nhợt, như ẩn như hiện, một loại tà ác không thể nói nên lời bao phủ cả mảnh thiên địa.

Ma khí cuồn cuộn, gần như che lấp toàn bộ không trung của sa mạc, thậm chí ngay cả Tây Huyền Vực cũng bị ảnh hưởng, dưới ma khí vô tận, dạo Ma Tượng kia giống như kẻ hủy diệt đến từ Dị Vực, loại chấn động tà ác đến cực điểm này khiến cho đại quân liên minh cũng phải thất sắc.

Nhìn một màn này, vẻ mặt đám người Lâm Động đều trở nên khó coi, chợt đột nhiên quay đầu, nhìn về phía bầu trời phía xa, không gian nơi đó đột nhiên vỡ ra, một loại ma khí khiến da đầu người khác run lên tràn ra, bên trong ma khí kia, một cánh tay tái nhợt cực lớn như ẩn như hiện.

- Ma Hoàng chi thủ?

Ứng Hoan Hoan và đám người Sinh Tử chi chủ nhìn thấy cánh tay tái nhợt cực lớn kia, đồng tử lập tức co rút lại.

Bàn tay lớn kia tái nhợt dị thường, thoạt nhìn thậm chí còn có chút nhu nhược, nhưng dưới loại nhu nhược quỷ dị này, ngược lại lộ ra một mùi vị khiến người khác rung động.

Đây chính là cánh tay của ma trung hoàng giả đã từng đem Phù Tổ thiêu đốt trong Luân Hồi.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1296

Ma Hoàng Chi Thủ

Năm đó, tại thời khắc cuối cùng bị phong ấn, cánh tay của Dị Ma Hoàng này chỉ e không chỉ bị sư phó chặt đứt, mà càng e rằng đây là chiêu thức mà hắn âm thầm lưu lại.

Bàn tay Ứng Hoan Hoan siết chặt, chậm rãi nói.

Đồng tử đám người Sinh Tử chi thủ co rút lại nhanh chóng, mơ hồ có chút hoảng sợ, thật không hổ là ma trung chi hoàng, tại thời điểm lúc đó mà còn có thể lưu lại ám chiêu, đợi ba ngàn sau mới lật ngược tình thế.

Ánh mắt Thiên Vương Điện trở nên cuồng nhiệt, nhìn qua Ma Hoàng chi thủ đang phá không mà đến, cung kính khom người xuống, chợt ấn pháp của hắn biến đổi, chỉ thấy Ma Hoàng chi thủ bay đến, cuối cùng kết nối với Ma Hoàng chi tượng.

- Ong… Lúc Ma Hoàng chi thủ và Ma Hoàng chi tượng kết nối, Ma Hoàng chi tượng khổng lồ chợt phát ra tiếng ong ong chói tai, ma khí ngập trời tràn ra, mơ hồ có một loại chấn động khủng bố không thể hình dung chậm rãi sinh ra.

Loại chấn động này, có mùi vị của Dị Ma Hoàng.

Từng cái Tà Ác chi nhãn đóng chặt của Ma Hoàng chi tượng lúc này đều nhanh chóng mở ra, bên trong tràn ngập sự bạo lệ giống như muốn đem thiên địa này hủy diệt.

- Ha ha.

Thiên Vương Điện ngửa mặt lên trời cười lớn, trong tiếng cười tràn đầy vẻ đắc ý:

- Đợi Ma Hoàng chi tượng hình thành, các ngươi sẽ giống như con sâu cái kiến vậy, ha ha, mảnh thiên địa này cuối cùng cũng rơi vào tay chúng ta, năm đó chuyện Ngô Hoàng chưa hoàn thành được, lại bị ta làm được!

- Ngươi cao hứng còn quá sớm rồi.

Hàn khí đáng sợ lúc này chợt bộc phát, chỉ thấy trên không trung, một tầng sóng băng với tốc độ kinh người nhanh chóng tràn ra, ma khí ngập trời cũng bị đóng băng.

Ứng Hoan Hoan cầm Hàn băng trường thương trong tay, trong đôi mắt đẹp hào quang bạo tuôn, thân hình nàng lướt ra, phóng đến Thiên Vương Điện, hàn khí ngưng tụ tại mũi thương phảng phất như có thể đóng băng cả thời gian.

- Ha ha, Băng Chủ, bây giờ làm những chuyện này cũng vô dụng rồi.

Thiên Vương Điện cười lớn, hắn không hề có ý giao thủ với Ứng Hoan Hoan, thân hình khẽ động, ma khí trên thân bộc phát tràn ra, chui vào trong Ma Hoàng chi tượng khổng lồ, sau đó quỷ dị dung hợp lại với nhau.

- Ầm ầm… Theo Thiên Vương Điện dung nhập vào bên trong, Ma Hoàng chi tượng dữ tợn lại bành trướng thêm một tầng, tầng mây đều bị nó chọc thủng, vô số cánh tay ma vung vẩy, phảng phất như muốn xé rách cả bầu trời.

- Ha ha, bây giờ ta đã có lực lượng tiếp cận với Ngô Hoàng, bằng vào các ngươi thì làm sao đấu cùng ta?

Ma Hoàng chi tượng ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười như sấm, đem thiên địa chấn nhiếp đến run rẩy.

- Cửu Trọng Băng Sơn Ngục!

Cánh tay ngọc của Ứng Hoan Hoan kết ấn, quát lạnh một tiếng, chỉ thấy trên không trung, hàn khí điên cuồng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành chín tòa băng sơn chi ngục nhìn không thấy điểm cuối, sau đó hung hăng trấn áp Ma Hoàng chi tượng.

- Ha ha… Nhưng đối với công kích toàn lực của Ứng Hoan Hoan, Ma Hoàng chi tượng lại khinh thường cười lớn, một cánh tay ma nện mạnh ra, mang theo ma khí cuồn cuộn, trực tiếp ngạnh kháng băng sơn chi ngục.

Phành… Bầu trời run rẩy, ma khí dâng trào, chỉ thấy tòa băng sơn không có điểm cuối trực tiếp bị một quyền đánh tan.

Trên không trung, thân thể mềm mại của Ứng Hoan Hoan hơi chấn động, sau đó nhanh chóng thối lui, chân mày cau lại, nhìn Ma Hoàng chi tượng cự nhân, đối phương quả thật đã có lực lượng tiếp cận với Dị ma Hoàng.

- Làm sao bây giờ?

Đám người Sinh Tử chi thủ cũng cùng xông lên, trầm giọng hỏi, cục diện phát triển như thế nào, hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

- Muốn có đủ lực lượng của Dị Ma Hoàng, không phải dựa vào những thủ đoạn này là có thể đạt được.

Ứng Hoan Hoan nhìn chằm chằm Ma Hoàng chi tượng, nói.

Nếu như chỉ dựa vào loại dung hợp này mà có thể có được lực lượng sánh ngang với Dị Ma Hoàng, như vậy không khỏi quá coi thường vị ma trung hoàng giả này rồi.

- Thủ đoạn mà bọn hắn thi triển, quả thật lấy được lực lượng cực kỳ cường đại, nhưng lại không ổn định, hơn nữa, loại lực lượng như vậy, Thiên Vương Điện căn bản không thể nào khống chế, chỉ cần chúng ta dây dưa với hắn, chỉ e không bau lâu nữa thì Ma Hoàng chi tượng sẽ tự động sụp đổ.

Ứng Hoan Hoan nói.

Đám người Sinh Tử chi chủ nghe vậy cũng gật đầu, nhưng lại nhíu mày, lực lượng của Ma Hoàng chi tượng ngay cả Ứng Hoan Hoan cũng không ngăn được, e rằng cho dù bọn hắn liên thủ lại, nhưng có ngăn cản được hay không lại là chuyện khác.

- Bây giờ cũng không có biện pháp khác, nếu như có thể đem Ma Hoàng chi tượng giải quyết, mảnh thiên địa này cũng sẽ triệt để yên bình, đây có thể xem như là thắng lợi thực sự đối với chúng ta.

Ứng Hoan Hoan nói khẽ, chợt nàng nhìn thoáng qua Lâm Động vẫn một mực đứng phía sau không nói chuyện, đôi tay ngọc lạnh như băng nhịn không được thoáng siết chặt.

- Thời gian không còn nhiều nữa, thừa dịp Thiên Vương Điện còn chưa quen thuộc với lực lượng Ma Hoàng chi tượng, các ngươi hãy sử dụng tất cả lực lượng, tiến hành công kích hắn!

Ứng Hoan Hoan đem sự phân tâm trong lòng áp chế xuống, sau đó cũng không nói thêm, dưới chân, hàn khí bắt đầu dâng tràn, hóa thành một tòa băng liên, còn nàng thì ngồi xuống.

Nhiệt độ trong thiên địa lúc này đột nhiên giảm xuống, thậm chí ngay cả thiên địa nguyên lực cũng trở nên đông cứng.

- Liên Sinh chi giới.

Đầu ngón tay thon dài của Ứng Hoan Hoan điểm nhẹ, máu tươi đỏ thẫm hóa thành quang điểm bắn ra, rơi xuống đất, sau đó chỉ thấy đại địa lập tức bị đóng băng, vô số băng liên cực lớn mọc lên, mà trong băng liên lại có dây leo giống như cự long vươn lên, cuối cùng quấn quanh lấy Ma Hoàng chi tượng.

- Grào… Ma Hoàng chi tượng giãy dụa, dây leo giống như cự long liền bị

chấn đoạn, chỉ có điều ngay sau đó lại càng có nhiều dây leo vọt ra, loại hàn khí khủng bố này xâm nhập vào trong Ma Hoàng chi tượng, khiến tốc độ của nó chậm lại.

Đám người Sinh Tử chi chủ nhìn thấy một màn này cũng không dám lãnh đạm nữa, ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Lâm Động, trầm giọng nói:

- Lâm Động, triệu hoán Càn Khôn cổ trận, để cho tất cả cường giả của liên quân đồng loạt xuất thủ, đem nguyên lực quán chú vào trong cổ trận, cùng chúng ta phát động thế công.

Lâm Động cũng vô cùng rõ tình huống trước mắt khẩn cấp, lúc này cũng không nói nhảm nữa, tâm thần khẽ động, Càn Khôn cổ trận nghênh phong bạo trướng, bao phủ cả thiên địa.

- Tất cả liên quân nghe lệnh, lập tức đem nguyên lực rót vào trong Càn Khôn cổ trận, cường giả Luân Hồi Cảnh cùng chúng ta xuất thủ, thắng thua lần này chỉ dựa vào một lần hành động!

Thanh âm non nớt của Sinh Tử chi chủ tràn đầy ngưng trọng, nhưng lại rất vang vọng, vô số cường giả liên quân nghe thấy vậy đều siết chặt hai nắm tay, đồng thanh hét lên.

- Vù vù vù… Từng đạo thân ảnh bay lên, cuối cùng xuất hiện sau lưng Lâm Động, những người này toàn bộ đều là cường giả Luân Hồi Cảnh, chỉ có điều thực lực đỉnh phong của bọn họ lúc này trước mặt Ma Hoàng chi tượng khổng lồ lại có chút nhỏ bé.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1297

Tự Mình Thủ Hộ

Ở bên dưới, trong liên quân, vô số người ngồi xếp bằng xuống, nguyên lực giống như biển tràn ra, cuối cùng hóa thành từng đạo năng lượng quán nhập vào Càn Khôn cổ trận trên không trung.

- Động thủ đi!

Sinh Tử chi chủ thấy thế, cũng quát khẽ một tiếng, chợt hai mắt nàng nhắm nghiền, sinh tử chi lực hắc bạch sắc quanh người gào thét.

Viêm Chủ, Lôi Chủ, Hắc Ám chi chủ cũng đồng loạt nhắm mắt, lực lượng trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn.

- Đại ca.

Mấy người Tiểu Viêm đến bên cạnh Lâm Động, bọn hắn nhìn Ma Hoàng chi tượng, trong mắt cũng xẹt qua một tia lo lắng.

- Không cần lo lắng, bất luận kết quả như thế nào, ít nhất phải cùng bọn chúng liều mạng một phen.

Lâm Động phóng tới trước mặt bọn hắn, mỉm cười nói.

- Ngươi không sao chứ?

Lăng Thanh Trúc nhẹ nhàng bước đến, đôi mắt đẹp thanh tịnh im lặng nhìn chằm chằm Lâm Động, những chuyện phát sinh lúc trước nàng đều nhìn thấy, mặc dù biểu hiện Lâm Động lúc này như không có gì, nhưng chỉ e trong lòng

hắn lại không bình tĩnh như vậy.

- Không sao.

Cảm nhận được một tia ân cần trong ánh mắt nhu hòa của Lăng Thanh Trúc, trong lòng Lâm Động có chút ấm áp, chợt nhìn về phía Tiểu Viêm, Thanh Đàn, Tiểu Điêu, nói:

- Chúng ta cũng động thủ thôi, lần này, nếu như thất bại thì chỉ e thiên địa này cũng xong rồi… - Ừm.

Mọi người nặng nề gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia kiên định, đã đến mức này, bọn hắn căn bản không còn đường lui nữa.

Trong cổ họng Tiểu Viêm phát ra tiếng gầm nhẹ, hào quang tử kim bộc phát, thân thể nhanh chóng bành trướng, rất nhanh hóa thành cự nhân vạn trượng, chỉ có điều so với Ma Hoàng chi tượng thì vẫn yếu hơn một bậc.

- Liều mạng đi, cái mạng ta năm đó là do ngươi giúp nhặt về, bây giờ có thể sống thêm nhiều năm như vậy cũng xem như đủ vốn rồi.

Tiểu Điêu vỗ lên vai Lâm Động, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười nhu hòa hiếm thấy, hắn nhìn Lâm Động, nhiều năm trước, thiếu niên non nớt mang theo một yêu linh tùy thời đều có thể tan thành mây khói cùng một con hổ ngốc, một người một linh một thú bắt đầu cuộc rèn luyện lịch lãm dài đằng đẵng, sinh sinh tử tử, ai có thể ngờ đến cuối cùng bọn hắn lại đạt đến trình độ ngày hôm nay.

- Yên tâm đi, ta sẽ không để các ngươi chết dễ như vậy đâu.

Lâm Động nói khẽ.

- Ta tin ngươi.

Tiểu Điêu mỉm cười, hung hăng ôm Lâm Động một cái, thấp giọng nói:

- Lão đại.

Hào quang tử hắc từ trong cơ thể Tiểu Điêu cuốn ra, cánh dơi vạn trượng mở rộng, hắn cũng bay lên không trung, lực lượng trong cơ thể bị thôi động đến mức tận cùng.

- Phù… Lâm Động nhìn thoáng qua thân ảnh của Tiểu Điêu, cười nhạt một tiếng, chợt lăng không ngồi xuống, hai tay kết ấn, một luồng chấn động kỳ lạ nhanh chóng tràn ra, mà dưới sự chấn động lan tràn này, dưới đại địa mấy mươi vạn dặm đều bắt đầu trở nên hoang vu.

Đại Hoang Vu Kinh, lúc này, bắt đầu hiện ra chỗ đáng sợ của nó.

Tốc độ hoang vu cực nhanh lan tràn trong sa mạc, sau đó đại địa vốn màu hắc ám bắt đầu hiện ra vẻ khô héo.

Hiện nay Lâm Động thi triển Đại Hoang Vu Kinh, hiển nhiên không chỉ đơn giản là hấp thu năng lượng bên ngoài đại địa, mà là xâm nhập vào sâu trong đại địa, đem những năng lượng trong đó hấp thu.

Mùi vị hoang vu từ sâu trong lòng đất phát ra, cuối cùng, trong phương viên mười vạn dặm, nếu từ trên cao nhìn xuống, cả tòa đại sa mạc đều bị bao quát trong đó.

Đại địa chấn động, một luồng năng lượng trùng phát ra, ngưng tụ về phía Lâm Động, tất cả đều nhập vào, có thể thấy được sự đáng sợ trong đó.

Phù… Lâm Động nhìn một màn này, thở nhẹ ra một hơi, ngược lại bình tĩnh như nước, hắn chợt cười nhẹ, dù là vậy nhưng vẫn chưa đủ.

Mặc dù phạm vi hấp thu này gần như đạt đến cực hạn, nhưng chỗ đáng sợ của Đại Hoang Vu Kinh cũng không chỉ có vậy.

Cái gọi là hoang vụ, thực sự không phải là đem tất cả sinh cơ lực lượng cường hoàng cướp đoạt, bên trong hoang vu có lưu lại sinh cơ, đợi đến lúc thì

những sinh cơ được ẩn giấu đó sẽ bộc phát ra sức sống càng mạnh hơn.

Hoang vu, còn có thể tái sinh.

Minh ngộ mơ hồ này, dòng chảy trong lòng Lâm Động cứ vậy mà mở ra, đám cường giả cũng cảm nhận được năng lượng cuồng bạo bên dưới đại địa bắt đầu trở nên ôn hòa, mà lúc bọn hắn nhìn thấy đại địa khô héo, đột nhiên hiện ra một chút màu xanh, sau đó chồi non với tốc độ kinh thế hãi tục lớn lên, cuối cùng hóa thành cỏ xanh bao trùm.

Chỉ trong mười nhịp hô hấp ngắn ngủi, phiến đại sa mạc này liền biến thành thảo nguyên mênh mông, một loại sinh cơ dạt dạo chầm chậm mở ra.

- Hãy dùng lực lượng của các ngươi, cho ta mượn.

Lâm Động cúi đầu nhìn đại thảo nguyên không thấy bờ bến bên dưới, nhẹ giọng nói, sau đó chỉ thấy thảo nguyên lại lần nữa bắt đầu trở nên hoang vu, lực lượng đáng sợ, cùng chỗ năng lượng mà Lâm Động lúc trước hấp thu, bắt đầu hội tụ.

Ầm ầm… Đại địa bên dưới vị trí Lâm Động chừng vạn trượng bắt đầu sụp đổ, vô số chất lỏng phát ra hào quang, từ dưới đại phía phá đất mà lên.

Những chấp lỏng kia chính là do năng lượng áp súc đến mức tận cùng ngưng tụ thành, mức độ to lớn bên trong, cho dù là cường giả Luân Hồi Cảnh đỉnh cao cũng phải âm thầm kinh hãi.

Rầm rầm… Theo tốc độ những dịch thể kia lao đến càng lúc càng nhanh, càng về sau gần như biến thành một cột nước màu bích lục cao vạn trượng, mà đỉnh của cột nước đó chính là thân ảnh Lâm Động.

Lâm Động vẻ mặt ngưng trọng, hai cánh tay của hắn lúc này cũng bắt đầu hóa dịch thể, sau đó hai tay hợp lại, một đạo cự cung lại lần nữa chậm rãi ngưng hiện trong tay hắn.

Chỉ có điều cự cung lần này lại hiện ra một loại phong cách cực kỳ cổ xưa, không hề có chút hào quang nào, có thể cảm nhận được một loại chấn động khủng bố đã bị nội liễm đến cực điểm.

Bàn tay đã hóa thành dịch thể chậm rãi kéo dây cung, một âm thanh vang vọng phát ra, cột nước cao vạn trượng giống như thủy long nhanh chóng xông lên, cuối cùng hóa thành một mũi tên bích lục.

Ba đạo Tổ Phù cổ xưa từ lòng bàn tay Lâm Động bay lên, xen kẽ lẫn nhau, lập tức hóa thành màu sắc mũi tên, mũi tên cũng bắt đầu trở nên rực rỡ.

- Ong ong… Tại mi tâm của Lâm Động, thần quang lóe lên, toàn bộ Tinh Thần lực trong Thần Cung cũng nhập vào trong mũi trường tiễn.

Grào… Mấy chục vạn đạo tử kim long văn gào thét mà ra.

Bạch quang ôn hòa, bạo phát mà ra, hóa thành một phù sư cổ xưa, tổ thạch lay động thành từng mảnh năng lượng ôn hòa tinh khiết, cũng rót lên mũi trường tiễn.

Đại Hoang Vu Bi, Huyền Yêu Điện theo sát phía sau, toàn bộ năng lượng quán nhập vào trong mũi trường tiễn.

Rắc rắc… Không gian quanh người Lâm Động lúc này bắt đầu vỡ nát, bàn tay nắm dây cung không ngừng bạo liệt, nếu như không phải lúc này hai tay hắn đã hóa thành Tổ Phù chi thủ thì chỉ e đã bị năng lượng khủng bố đến cực điểm này mạnh mẽ chấn bạo.

Mũi tên này hội tụ tất cả năng lượng cực hạn mà Lâm Động có thể điều động, cảm nhận loại chấn động này, thậm chí ngay cả khóe mắt đám người Sinh Tử chi cũng đều hơi run rẩy chốc lát.

Cách Lâm Động không xa, Lăng Thanh Trúc lăng không ngồi xếp bằng, quanh người nàng không có bất kỳ nguyên lực chấn động nào, chỉ có cấp bậc

cường giả như Lâm Động mới có thể mơ hồ cảm giác được, nhưng trong lòng nàng lại có cảm ứng, một luồng lực lượng đang hàng lâm đến.

Ong… Bàn tay ngọc của Lăng Thanh Trúc khẽ nâng lên, nhẹ nhàng siết lại, không gian trước mặt nàng bắt đầu vỡ ra, Thanh Phong trường kiếm ước chừng trăm trượng bắt đầu ngưng tụ ra.

Phía trên trường kiếm tràn ngập loại lực lượng đến từ Thái Thượng thần bí này, khiến người nảy sinh kinh sợ.

Cùng lúc đó, Sinh Tử chi chủ, Viêm Chủ cũng đem lực lượng thúc dục đến tận cùng, lập tức từng đạo lực lượng khủng bố phân biệt ngưng tụ, thế công trình độ như vậy, chỉ e không có bất kỳ kẻ nào dám nói có thể cản được.

Đây chính là công kích ngưng tụ từ một kích tối cường của tất cả cường giả.

Cho dù hiện tại nơi này đã không còn siêu cấp tồn tại như Phù Tổ, nhưng ít nhất lúc này, lực lượng ngưng tụ cũng không thể khinh thường.

Rầm rầm… Ma Hoàng chi tượng phảng phất như cảm nhận được thế công khủng bố ngưng tụ, bắt đầu giãy dụa liệt, đem tất cả những dây leo hàn băng giống như Cự Long quấn quanh người đánh gãy.

Ứng Hoan Hoan nghiến chặt răng, tinh quang trong mắt không ngừng lưu chuyển, lực lượng trong cơ thể cũng thúc dục đến tận cùng, thời điểm này, tuyệt đối không thể để Ma Hoàng chi tượng giãy dụa thoát ra.

Chỉ có điều, lực lượng của Ma Hoàng chi tượng hiện nay hiển nhiên đã vượt qua Ứng Hoan Hoan, bởi vậy cho dù nàng kiệt lực ngăn cản, theo thời gian trôi qua, cũng bắt đầu có chút lực bất tòng tâm.

- Sẽ không để ngươi thoát.

Ứng Hoan Hoan nhìn chằm chằm Ma Hoàng chi tượng không ngừng giãy dụa đến mức không gian cũng bị nghiền nát, trong thanh âm lộ ra vẻ kiên định

không thể nghi ngờ, sau đó nàng khẽ cắn đầu lưỡi, một đạo tinh huyết đỏ thẫm lập tức phun ra, trong hàn khí tràn ngập lập tức hóa thành một Băng Long huyết hồng, sau đó Băng Long quấn quanh Ma Hoàng chi tượng, gắt gao trói chặt hai chân nó.

Chiêu thức này vừa thi triển ra, gương mặt của Ứng Hoan Hoan cũng trắng hơn một phần, hiển nhiên tiêu hao cũng không nhỏ.

Chỉ có điều may mắn chính là, sự kéo dài của nàng vào lúc này cũng đem đến hiệu quả rất trọng yếu, lúc Băng Long huyết hồng bị Ma Hoàng chi tượng chấn vỡ thì tại phía sau, vô số thế công đã đợi sẵn sàng.

Ứng Hoan Hoan nhìn thoáng qua đám cường giả lăng không mà đứng, vẻ mặt bọn hắn lúc này có chút cuồng nhiệt, mặc dù không biết thế cục hung hiểm đến mức nào, nhưng vào lúc này chính là dùng lực lượng của mình để bảo vệ thứ mình muốn bảo vệ, ngược lại khiến cho ý chí bọn họ càng trở nên kiên định.

- Lần này, đã không còn sư phó, chỉ có thể để bọn họ tự mình bảo vệ thôi.

Ứng Hoan Hoan đứng lên từ băng liên, sau đó nàng hơi nghiêng đầu, đôi mắt đẹp nhìn về phía đạo thân ảnh gầy yếu đứng đầu, một loại chấn động rất nhiều năm trước chưa từng xuất hiện chợt dâng lên trong lòng nàng.

Trước kia, thủ hộ đối với ta mà nói chính là một nhiệm vụ không thể không đu hoàn thành mà thôi, nhưng bây giờ ta lại muốn cam tâm tình nguyện thủ hộ, cho nên, thiên địa này không thể cứ như vậy, để hủy trong tay các ngươi được.

Khóe môi lạnh như băng khẽ nhếch lên một đường cong cực nhỏ, cánh tay ngọc của Ứng Hoan Hoan nâng lên, chỉ thấy tại đầu ngón tay nàng ngưng tụ, cuối cùng nhanh chóng bành trướng, chỉ trong mấy giây đã hóa thành một đạo băng liên vô cùng khổng lồ, bên trong băng liên mơ hồ tràn ngập tơ máu, còn có tiếng tim đập kỳ dị truyền ra từ trong băng liên.

- Đi thôi.

Thanh âm nhu hòa từ trong miệng Ứng Hoan Hoan phát ra, sau đó băng liên dẫn đầu phóng đi.

Ầm… Lúc đạo âm thanh này vừa dứt, mảnh thiên địa phảng phất như bắt đầu sụp đổ, một công kích do vô số cường lực ngưng tụ xẹt qua không trung, mang theo âm thanh ầm ầm, cuối cùng nện lên Ma Hoàng chi tượng.

Ngón tay của Lăng Thanh Trúc cũng nhẹ nhàng điểm ra, cự kiếm do Thái Thượng chi lực thần bị ngưng tụ thành như thiểm điện xuyên thủng Ma Hoàng chi tượng.

Grào… Tiểu Viêm phát ra tiếng nộ hống, một đạo tử kim quang quyền vung ra, giống như một đầu mãnh hổ phệ thiên nhanh chóng lao đi.

Một vòng loan nguyệt vạn trượng từ trong tay Tiểu Điêu bắn ra.

Sinh Tử chi chủ, Viêm Chủ cũng hét lớn một tiếng, công kích đã được chuẩn bị đến cực hạn cũng ầm ầm phóng ra.

- Giết!

Trên ko trung, bên trong Càn Khôn cổ trận vang vọng âm thanh cổ xưa, cổ trận điên cuồng xoay tròn, một bàn tay khổng lồ gần như bao phủ toàn bộ đại sa mạc, từ bên trong thò ra, đánh nát hư không, hung hăng nện về phía Ma Hoàng chi tượng.

Ong… Nghe thấy tiếng chém giết vang vọng, trái tim vốn nhảy lên đến họng của Lâm Động cũng dần bình tĩnh trở lại, hắn nhìn Ma Hoàng chi tượng tràn đầy năng lượng hủy diệt, cánh tay nắm chặt dây cung cũng chậm rãi buông ra.

Bành… Giống như hòn đá ném xuống đầm nước, một tầng rung động nhộn nhạo lan ra, hai tay hóa dịch của Lâm Động đột nhiên nổ tung, mũi trường tiễn cổ xưa run rẩy phóng ra ngoài.

Không có tốc độ kinh thế hãi tục, không có lực lượng kinh thế hãi tục, thậm

chí còn là run rẩy mà bay, khiến người khác nghi ngờ liệu nó có thể đánh trúng mục tiêu hay không, mũi trường tiễn bình thường trong từng đạo thế công khủng bố dày đặc trong thiên địa là dễ bắt mắt nhất.

Mũi trường tiễn lướt qua, tất cả thế công đều lặng lẽ nhằm tránh đường để nó phóng thẳng đến Ma Hoàng chi tượng.

Viu… Mũi trường tiễn đuổi theo đóa băng liên dẫn đầu, sau đó phía sau truyền đến tiếng kiếm rít, một cây cự kiếm Thanh Phong chừng trăm trượng đuổi theo, cuối cùng tất cả thế công che trời lấp đất đều rơi trên người Ma Hoàng chi tượng.

Lúc này, thiên địa đều biến sắc.

Thế công do vô số đạo ánh sáng giống như thiên thạch xẹt qua phía chân trời, cuối cùng rơi xuống Ma Hoàng chi tượng, chỉ trong chốc lát trời đất sụp đổ.

- Đùng đùng… Từng đợt chấn động năng lượng đáng sợ đến cực điểm, điên cuồng tràn ra, không gian trong phương viên mấy chục vạn trượng gần như chỉ trong khoảnh khắc bị cày nát, sa mạc bên dưới cuồn cuộn tầng tầng sóng cát cao vạn trượng khuếch tán ra, cả tòa sa mạc chết lúc này giống như bị chuyển dời vị trí.

Liên minh đại quân bên dưới cũng chật vật không chịu nổi, vô số cường giả bị chấn bay đi, chiến trận vốn cũng không còn sót lại chút gì, chỉ có điều lúc này cũng không có ai để ý đến, lực lượng mạnh đến trình độ như Ma Hoàng chi tượng, đã không phải là tồn tại có thể dùng số lượng để bù đắp.

Trên không trung, đám người Ứng Hoan Hoan, Lâm Động cũng bị năng lượng cực kỳ cuồng bạo chấn lui mấy trăm trượng, một vài cường giả cao thủ Luân Hồi Cảnh cũng nhịn không được thổ ra một ngụm máu tươi, một màn vừa rồi quả thật có chút hoành tráng.

Nhưng lúc này, bọn họ đều bất chất tất cả, ánh mắt nhìn chăm chú về khu vực

trung tâm chịu tai ương của đại sa mạc, năng lượng cuồng bạo nơi đó khiến không gian vặn vẹo, không ai có thể nhìn rõ tình huống trong đó.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1298

Khe Nứt Vị Diện

Loại không gian vặn vẹo này giằng co mất chừng mười phút, sau đó bụi đất ngập trời mới dần dần rút đi, vô số ánh mắt lập tức quăng về phía bên đó.

Không gian dần hồi phục, một đạo Ma ảnh khổng lồ không nhìn thấy điểm cuối chậm rãi xuất hiện, sau đó trở nên rõ ràng.

Ma Hoàng chi tượng đứng sừng sững trong thiên địa, giống như kẻ hủy diệt đến từ Dị Vực.

- Như thế nào lại không có chuyện gì?

Khi ánh mắt nhìn thấy rõ ràng, trong thiên địa chợt bộc phát ra vô số tiếng hô kinh hãi, những cường giả bên trong liên quân hoảng sợ nhìn Ma Hoàng chi tượng gần như lông tóc không hao tổn gì, vẻ mặt đều trắng bệch.

Công kích vừa rồi là ngưng tụ lực lượng tối cường của bọn họ, vậy mà lại không tạo thành tổn thương đối với Ma Hoàng chi tượng?

- Làm sao có thể?

Tiêu Viêm cũng hô lên, Ma Hoàng chi tượng mặc dù khủng bố, nhưng tuyệt đối không có khả năng không tổn thương trước công kích của bọn hắn a?

Lâm Động nheo mắt lại, chăm chú nhìn Ma Hoàng chi tượng, chợt khẽ lắc đầu:

- Những công kích đó, hoàn toàn bị nó mạnh mẽ hấp thu, nhưng như vậy

cũng không có nghĩa không tạo thành tổn thương cho nó.

Răng rắc… Ngay lúc thanh âm của Lâm Động vừa dứt, đột nhiên một tiếng nứt nhỏ vang vọng trong thiên địa, sau đó mọi người liền nhìn thấy thân thể cao lớn của Ma Hoàng chi tượng không ngờ lại xuất hiện một vết rạn nho nhỏ.

Rắc rắc rắc… Đạo vết rạn này vừa xuất hiện liền dẫn đến phản ứng dây chuyền, vài vết rạn tương tự cũng xuất hiện trên thân Ma Hoàng chi tượng, cuối cùng trải rộng gần nửa người nó.

Vù… Quang tuyến cuồng bạo tựa như hủy diệt từ bên trong vết rạn lóe ra, mọi người đều có thể cảm thấy năng lượng đáng sợ hội tụ bên trong thân hình của Ma Hoàng chi tượng.

Chỉ có điều, loại năng lượng này hiển nhiên là Ma Hoàng chi tượng đã không thể nào chịu nổi.

- Thắng rồi?

Vô số cường giả trong liên quân kinh ngạc nhìn một màn này, ánh mắt thoáng có chút mờ mịt, loại tình huống này, bọn hắn có thể được xem là thắng hay không? Ma Hoàng chi tượng lúc này giống như một viên tạc đạn, cuối cùng không cách nào triển khai thế công.

Lâm Động khẽ nhíu mày nhìn một màn này, Ma Hoàng chi tượng giống như cố ý cường hành đem tất cả công kích của bọn hắn hấp thu vào trong cơ thể, như vậy có thể khiến năng lượng trong cơ thể nó bành trướng đến một mức độ khủng bố nào đó, bởi vậy, cho dù là Thiên Vương Điện cũng không thể nào khống chế, loại hành vi này hiển nhiên không khác gì tự tìm đường chết.

Chỉ có điều, Thiên Vương Điện là loại ngu xuẩn vậy sao?

- Hắn muốn cùng chúng ta đồng quy vu tận?

Lăng Thanh Trúc đi đến bên cạnh Lâm Động, nói khẽ, loại năng lượng đạt

đến mức này, một khi nổ tung, chỉ e là một nửa Tây Huyền Vực sẽ bị hủy diệt, mà bọn hắn chỉ e cũng không có mấy người thoát được.

Lâm Động nghe vậy, mục quang chợt lóe, trong lòng cũng ngưng trọng hơn một phần, nếu thật sự là vậy, bọn họ nhất định sẽ tử thương thảm trọng.

- Lâm Động, ta và ngươi tùy thời chuẩn bị vận chuyển không gian chi lực.

Ánh mắt Không Gian chi chủ quét đến, trầm giọng nói, hắn hiển nhiên cũng nghĩ đến tình huống đó, mọi người lúc này, muốn chạy trốn thì đã không kịp, chỉ có hai người bọn hắn khống chế không gian chi lực thì mới có thể bảo vệ một vài người thoát thân.

Chỉ có điều, như vậy dù sao cũng có hạn, cho dù là hai người bọn hắn liên thủ thì cũng không có khả năng đem tất cả mọi người thuấn di ra khỏi Tây Huyền vực, nếu là lúc trước thì sẽ xuất hiện tổn thất cực kỳ nặng nề, nhưng bây giờ dường như đã không còn phương pháp nào nữa rồi.

Lâm Động khẽ gật đầu, trong lòng than nhẹ một tiếng, hắn cũng chỉ có thể cố hết sức thôi.

Ứng Hoan Hoan đứng ở vị trí trước nhất, đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn chằm chằm vết rạn nứt phủ kín Ma Hoàng chi tượng, giống như một trái tạc đạn kinh khủng hủy diệt thế gian, lông mày loan nguyệt hơi nhíu lại, một loại cảm giác bất an trỗi dậy.

- Thiên Vương Điện, đây là thủ đoạn cuối cùng của ngươi sao? Ta lúc trước đã từng nói, chỉ cần có thể thanh trừ các ngươi khỏi thế gian này, khiến thiên địa trở nên thanh bình, cho dù chúng ta phải trả một cái giá đắt thì cũng đáng.

- Ngươi như vậy, cuối cùng vẫn là thua.

- Ha ha… Lúc âm thanh của Ứng Hoan Hoan vừa dứt, bên trong Ma Hoàng chi tượng cũng phát ra một đạo tiếng cười trầm thấp, bên trong tiếng cười có

chút điên cuồng, còn có chút cuồng nhiệt như chờ đợi đã lâu.

Tại vị trí mi tâm của Ma Tượng, hào quang lấp lánh, chỉ thấy thân thể Thiên Vương Điện chậm rãi chui ra, nửa thân thể chui ra ngoài của hắn tóc tai bù xù, nhìn đám người Ứng Hoan Hoan, trên mặt treo nụ cười cực kỳ quỷ dị:

- Băng Chủ, ngươi thật sự cho rằng các ngươi thắng rồi sao?

- Vậy ngươi còn có thể làm gì? Ngươi bây giờ, còn có thể làm gì đáng sợ hơn? Tự bạo sao?

Ứng Hoan Hoan thản nhiên nói.

- Ha ha, đúng vậy, ta quả thực không thể làm gì.

Thiên Vương Điện cười:

- Bởi vì năm xưa Phù Tổ phong ấn khe nứt vị diện cho nên những Dị Ma chúng ta bị lưu lại tại mảnh thiên địa này giống như trở thành kẻ tù tội, kể từ đó ta đã biết, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, chúng ta cuối cùng sẽ thua, dù sao thì đây cũng là chủ chiến trường của các ngươi.

- Cho nên, muốn nghịch chuyển loại cục diện này, chỉ có một biện pháp.

Ứng Hoan Hoan, đồng tử đám người Lâm Động đều hơi co rút lại, sự bất an trong lòng càng dày đặc hơn.

- Biện pháp đó là… Thần sắc trên mặt Thiên Vương Điện lúc này đã trở nên cuồng nhiệt đến cực hạn, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt phảng phất như xuyên thấu thương khung:

- Phá hư phong ấn khe nứt vị diện, để tộc ta chính thức tiến vào mảnh thiên địa này!

- Khe nứt vị diện chính là do sư phó thiêu đốt Luân Hồi biến thành, đừng nói

là ngươi, cho dù là Dị Ma Hoàng cũng không thể phá hư, ngươi muốn phá hư nó, thật đúng là chuyện hoang đường viễn vông.

Sinh Tử chi chủ cười lạnh nói.

- Nói không sai, chỉ dựa vào chúng ta mà muốn làm rung chuyển phong ấn vị diện thì quả thật không có khả năng, cho nên… ta mới muốn mượn lực lượng của các ngươi a.

Thiên Vương Điện cười khùng khục một cách quái dị, chỉ vào vết nứt phủ kín Ma Hoàng chi tượng, lực lượng hủy diệt trong đó khiến da đầu mọi người đều run rẩy.

- Hiện nay Ma Hoàng chi tượng không chỉ ngưng tụ tất cả lực lượng của Ma Ngục chúng ta, mà còn có tất cả lực lượng của các ngươi.

- Ta nghĩ, như vậy hẳn là đủ rồi.

Tiếng cười của Thiên Vương Điện trở nên điên cuồng, nói:

- Ha ha, hết thảy phải cảm tạ các ngươi, nếu như không có các ngươi thì kế hoạch này cũng không thể nào thi triển!

Sắc mặt vô số người lúc này đều trở nên trắng bệch, bọn hắn cuối cùng đã hiểu, thì ra Thiên Vương Điện ngay từ lúc bắt đầu đã không muốn quyết chiến với bọn họ, bọn hắn vẫn luôn ôm thái độ muốn chết là vì muốn mượn lực lượng của bọn họ, đem phong ấn vị diện phá hỏng.

Mà một khi phong ấn bị phá, Dị Ma tộc sẽ chân chính ập đến, đến lúc đó, trận Thiên Địa đại chiến Viễn Cổ sẽ lại lần nữa hàng lâm, trước kia, bọn hắn có Phù Tổ cản cơn sóng dữ, bây giờ đã không còn Phù Tổ, bọn họ căn bản không thể bảo vệ được thiên địa này dưới sự tiến công của Dị Ma.

Nghĩ đến một màn đó, cho dù là Lâm Động, Sinh Tử chi chủ cũng không khỏi giật mình, trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ.

- Bây giờ, chúng ta hãy xem một màn hoành tráng nhất mấy ngàn năm qua.

Thiên Vương Điện cuồng tiếu, tất cả mọi người có thể nhìn thấy ánh sáng bên trên thân hình khổng lồ của Ma Hoàng chi tượng càng trở nên cuồng bạo, hiển nhiên Ma Hoàng chi tượng đã không thể nào chịu nổi nữa.

Ứng Hoan Hoan thấy vậy, bàn tay ngọc siết chặt, hàn khí kinh người từ trong thể nội nàng tràn ra, thân thể mềm mại phóng ra, trong đôi mắt nàng bùng lên một tia xích hồng, sau đó, huyết vụ đột nhiên từ trong thể nội tràn ngập khắp thiên địa.

- Băng chi đại thế giới!

Hàn khí tràn ngập huyết vụ nhanh chóng tràn ra, cuối cùng đem Ma Hoàng chi tượng bao phủ, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc vang lên không ngừng, một đạo hàn băng tù lao huyết hồng hơn mười vạn trượng lăng không ngưng kết thành, đem Ma Hoàng chi tượng bao phủ.

Lao tù thành hình, từng đạo phù văn cổ xưa hiện lên, đem phong ấn chi lực mở ra đến mức tận cùng, lúc này chỉ cần đem Ma Hoàng chi tượng vây khốn, như vậy thì loại lực lượng hủy diệt này sẽ bộc phát, cho dù phải trả cái giá là Tây Huyền Vực bị hủy diệt, nhưng so với kết quả phong ấn vị diện bị hủy thì còn tốt hơn vô số lần.

- Ha ha, bây giờ ngươi còn muốn ngăn ta sao? Băng Chủ, ngươi thật quá ngây thơ rồi!

Đối mặt với ngăn trở cuối cùng của Ứng Hoan Hoan, Thiên Vương Điện phát ra tiếng cuồng tiếu, tiếng cười từ bên trong xuyên ra ngoài, sau đó băng lao chấn động, vô số đạo ma quyền nện mạnh lên, trực tiếp đem băng lao biến thành băng vụn đầy trời.

Phụt phut… Vẻ mặt Ứng Hoan Hoan trắng bệch, phun ra một ngụm máu

tươi, thân thể lảo đảo thối lui vài chục bước, thân thể mềm mại lộ ra vẻ yếu nhược cực kỳ.

- Ha ha… Thiên Vương Điện cười lớn, sau đó thủ ấn của hắn biến đổi, mọi người liền cảm thấy một cỗ lực lượng hủy diệt dâng lên, vết nứt bên trên Ma Hoàng chi tượng càng thêm rõ ràng, cuối cùng, dưới vô số đạo ánh mắt hoảng sợ, bộc phát triệt để.

Ầm… Một màn này phảng phất như thiên địa vỡ nát, ánh sáng mãnh liệt bao trùm toàn bộ Tây Huyền Vực, thậm chí ba đại huyền vực khác cũng có thể trông thấy ánh sáng cường liệt bay lên không trung Tây Huyền Vực.

- Viu… Chỉ có điều ngoài ý muốn chính là lực lượng hủy diệt như vậy lại không phóng thích vào Tây Huyền Vực, mà trực tiếp hóa thành một đạo cột sáng khổng lồ không nhìn thấy điểm cuối, xuyên thẳng mây xanh, xuyên qua thương khung, thẳng đến vị trí phong ấn vị diện xa xôi.

- Ha ha, đúng rồi, quên nói cho các ngươi biết một chuyện cuối cùng, Ngô Hoàng đã thoát khỏi phong ấn của Phù Tổ, chỉ cần phong ấn vị diện bị phá vỡ, Ngô Hoàng sẽ lại lần nữa hàng lâm đến mảnh thế gian này!

- Đến lúc đó, sinh linh của mảnh thế giới này sẽ làm nô cho tộc ta!

- Ha ha ha ha ha!

Cột sáng hủy diệt xuyên qua thương khung, nhưng tiếng cuồng tiếu của Thiên Vương Điện lại vang vọng khắp bốn huyền vực, Loạn Ma Hải và Yêu Vực… Vô số người ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn cột sáng hủy diệt kia, một loại tuyệt vọng lan khắp trái tim.

Dị Ma Hoàng lại lần nữa hiện thế sao?

Thời kỳ viễn cổ còn có Phù Tổ cùng hắn tranh phong, nhưng bây giờ đã không còn Phù Tổ, mảnh thiên địa này làm sao có thể ngăn cản tồn tại khủng bố

như vậy?

Cột sáng hủy diệt phá vỡ thương khung, toàn bộ thiên địa vang vọng tiếng ầm ầm, phảng phất như là âm thanh của Thiên Vương Điện trước khi chết, tràn đầy cuồng nhiệt và tàn nhẫn.

Thời Viễn Cổ, để thành được trận Thiên Địa đại chiến đó, mảnh Thiên Địa này đã bỏ ra một cái giá cực lớn, vô số cường giả vẫn lạc, thậm chí ngay cả Phù Tổ đại nhân cũng phải thiêu đốt Luân Hồi mới có thể tạo thành một dấu chấm hết cho trận Thiên Địa đại chiến đó, chỉ có điều bây giờ, một màn lúc trước sẽ diễn ra sao?

Trong sa mạc rộng lớn, vô số người vẻ mặt trắng bệch nhìn bầu trời, mặc dù bọn hắn không nhìn thấy bên ngoài thương khung, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy loại mùi vị tuyệt vọng này, bọn hắn lúc này mới biết được, nếu như thật sự khiến Dị Ma Hoàng hàng lâm thế gian, mảnh thiên địa này, chỉ e không có ai có thể cản được hắn.

Chẳng lẽ, vô số sinh linh trên mảnh thiên địa này sẽ rơi vào thảm cảnh trở thành nô bộc của Dị Ma Tộc sao?

- Dị Ma Hoàng… không ngờ đã thoát khỏi phong ấn… Ánh mắt đám người Sinh Tử chi chủ cũng mờ mịt nhìn thương khung, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, nếu như đối mặt với đám Ma Ngục lúc trước, bọn họ còn có lòng tin diệt sạch bọn chúng, nhưng bây giờ, tất cả chiến ý của bọn họ đã bị dập tắt rồi.

Đây tất cả đều chỉ vì ba chữ Dị Ma Hoàng đó, bọn họ sau khi trải qua trận Thiên Địa đại chiến Viễn Cổ, hiển nhiên vô cùng hiểu rõ sự khủng bố của ma trung hoàng giả.

Lâm Động nhìn vô số người bên dưới, song chưởng cũng không nhịn được mà bóp chặt, đáng cười là bọn hắn vẫn một mực làm đối thủ của đám người Thiên Vương Điện, cũng không ngờ được kế hoạch của bọn chúng, chỉ e kế hoạch đó một khi thành công, bọn chúng sẽ tất thắng không thể nghi ngờ.

Bởi vì trong thiên địa này, không còn ai có thể ngăn được bước chân của Dị Ma Hoàng.

- Mọi người không cần quá mức lo lắng, dù bọn chúng có liều mạng, nhưng phong ấn vị diện chính là do sư phó dốc sức tạo ra, bọn chúng muốn phá hư cũng không dễ vậy đâu.

Lúc mọi người đang sa sút, một đạo âm thanh lạnh như băng đột nhiên vang lên, sau đó mọi người liền nhìn thấy Ứng Hoan Hoan xóa đi vết máu trên khóe miệng, đôi mắt đẹp nhìn về phía thương khung.

Bàn tay ngọc của Ứng Hoan Hoan kết ấn hàn khí, đột nhiên ngưng tụ thành một băng kính cực lớn trên không trung, bên trong mặt kính phảng phất như hiện lên điểm hắc ám tận cùng, phảng phất như một mảnh hư vô hắc ám.

Mà bên trong mảnh hư vô hắc ám đó, mọi người dần trông thấy một trận pháp cổ xưa không thấy điểm cuối hiển hiện, trận pháp tối nghĩa này khiến cho người nhìn cảm thấy nguyên lực sôi trào, có dấu hiệu không thể khống chế.

Từng đạo ánh sáng đem mọi thứ phía sau trận pháp che lấp, chỉ có điều mọi người vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy phía sau trận pháp đó chính là một đạo khe nứt khổng lồ, khe nứt giống như miệng ác ma, bên trong tràn ra vô tận tà ác, nhưng bị trận pháp cổ xưa kia một mực ngăn cản, căn bản không thể xâm nhập chút nào.

- Đó chính là… phong ấn vị diện mà Phù Tổ đại nhân lưu lại sao?

Mọi người nhìn trận pháp mênh mông bên trong hắc ám hư vô, thì thào tự nói.

Ầm… Hình ảnh quang kính phản hồi về hiển nhiên là một màn vừa rồi, bởi vậy mọi người cũng có thể nhìn thấy một đạo cột sáng hủy diệt xẹt qua hắc ám hư vô, cuối cùng giống như vạn khối thiên thạch hung hăng nện lên trận pháp cổ xưa.

Ùng… Mặc dù khoảng cách cực xa, nhưng trong khoảnh khắc va chạm đó, tất cả mọi người đều có thể cảm giác được mảnh thiên địa này phảng phất như có chút run rẩy, thiên địa nguyên lực đều nhao nhao tán loạn.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1299

Hậu Thủ

Ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn trận pháp cổ xưa đó, trái tim nhảy lên đến tận cổ, bọn hắn bây giờ chỉ có thể ký thác vào phong ấn mà Phù Tổ lưu lại, nếu như phong ấn này thật sự bị phá hư, vậy mảnh thiên địa này chắc chắn sẽ gặp phải tràng diện sinh linh đồ thán.

Tất cả mọi người đều có thể thấy, theo đạo cột sáng hủy diệt kia trùng kích, một đạo năng lượng chấn động mấy chục vạn trượng giống như phong bạo quét đi tất cả mọi thứ bên trên phong ấn.

Mà bên trên phong ấn cũng bộc phát ra hào quang cổ xưa, hào quang ẩn hiện đó giống như hóa thành một đạo quang ảnh già nua không thấy điểm cuối, bàn tay khổng lồ của quang ảnh quét qua, đem chấn động hủy diệt kia lặng yên hóa giải.

- Sư phó… Đám người Sinh Tử chi chủ nhìn đạo quang ảnh già nua kia, thần sắc ngưng trệ, lẩm bẩm.

Từng đạo chấn động hủy diệt không ngừng trùng kích, lại không ngừng bị quang ảnh ngăn cản, cả hai phảng phất như tạo thành một loại giằng co.

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn loại giằng co này, bất tri bất giác trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Lâm Động cũng nhìn không nháy mắt cảnh tượng mà băng kính phản hồi về, đối với nơi đó, hắn cũng không xa lạ gì, lúc trước hắn luyện hóa Không Gian Tổ Phù đã từng đến đó, tự mình thể nghiệm sự đáng sợ của trận pháp phong ấn này.

Mặc dù Ma Hoàng chi tượng tự bạo cực kỳ khủng bố, nhưng muốn đột phá phong ấn cũng không phải là chuyện đơn giản a.

Loại giằng co này kéo dài không ngừng, sau đó mọi người liền nhìn thấy cột sáng hủy diệt bắt đầu dần yếu bớt, hiển nhiên là loại lực lượng này đã bắt đầu bị tiêu hao gần như không còn.

Trên đại sa mạc lập tức phát ra âm thanh hoan hô kinh thiên động địa, quả nhiên, mặc dù Thiên Vương Điện xuất đủ thủ đoạn, nhưng muốn phá phong ấn Tổ Phù há đơn giản vậy sao?

Bất luận thế nào, Thiên Vương Điện cũng không thể so được với Tổ Phù.

Lâm Động nghe thấy tiếng hoan hô rung trời, nhưng thần sắc lại không dám có chút buông lỏng, hắn nhìn chăm chú vào băng kính, nhìn quang ảnh cổ xưa bên trên phong ấn, trong lòng ngược lại dâng lên một cảm giác bất an.

Loại bất an này đến cùng là sao?

Lâm Động ngẩng đầu nhìn về phía Ứng Hoan Hoan, chỉ thấy bàn tay ngọc của nàng cũng bóp chặt, trên gương mặt lạnh như băng tràn đầy ngưng trọng.

- Ầm… Lúc nội tâm Lâm Động cực kỳ bấn an thi bên trong phong ấn vị diện kia đột nhiên thoáng run rẩy kịch liệt một cái, đằng sau phong ấn phảng phất như xuất hiện một hình bóng tà ác đến cực điểm.

- Viu… Phong ấn run rẩy càng ngày càng kịch liệt, chợt một đạo tia sáng hắc sắc cực nhỏ, mãnh liệt từ phía sau phong ấn bắn ra, cuối cùng trực tiếp xuyên qua mi tâm của quang ảnh Tổ Phù.

Tiếng hoan hô đầy trời đột nhiên ngưng lại.

Vô số đạo ánh mắt ngơ ngác nhìn công kích không chút thu hút đó, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt, đạo công kích đó là từ đâu đến? Như thế nào lại có thể xuyên qua phong ấn vị diện?

- Dị Ma Hoàng!

Ứng Hoan Hoan nghiến răng, hàn khí lạnh như băng từ trong thể nội cuồn cuộn tràn ra.

Vẻ mặt đám người Sinh Tử chi chủ cũng tái nhợt, trong đạo công kích lúc trước, bọn hắn đã nhận ra một loại chấn động cực kỳ quen thuộc, nó thuộc về Dị Ma Hoàng.

Ánh mắt Lâm Động cũng lộ ra vẻ chấn động nhìn một màn này, mượn khe hở mà đám người Thiên Vương Điện tạo thành, đột nhiên xuất thủ, trong ngoài giáp công, dùng để phá hư phong ấn vị diện sao?

Thiên Vương Điện kia chỉ e là từ lúc bắt đầu đã biết đám người bọn hắn không thể nào phá hư phong ấn vị diện, muốn làm được điều đó, bọn hắn phải có lực lượng của Dị Ma Hoàng.

Tác dụng của bọn hắn kỳ thực ra là tạo thành một khe hở, khiến cho phong ấn xuất hiện rung động, sau đó Dị Ma Hoàng kiếm được sơ hở mà ra tay.

Nhưng loại thời cơ này làm thế nào nắm bắt được hoàn mỹ như vậy?

Lâm Động nghĩ đến đây, thân thể run lên mãnh liệt, là cảm ứng của Ma Hoàng chi thủ? Chẳng lẽ, Dị Ma Hoàng, lúc bị phong ấn ngàn năm trước đã nghĩ đến tình huống ngày hôm nay? Cho nên lúc đó mới tự đoạn cánh tay, dùng nó làm nội ứng, đợi đến lúc này thì tiến hành phản công?

Tâm cơ như vậy đúng là cực sâu. Ngay cả tình huống cả ngàn năm sau cũng đoán được.

Thân thể Lâm Động khẽ run, địch nhân cuối cùng là kinh khủng đến mức nào?

- Dị Ma… Hoàng?

Vô số cường giả của liên quân vẻ mặt trắng bệch nhìn bên trong băng kính, trong đó, đạo quang ảnh cổ xưa bắt đầu nhạt dần, hiển nhiên vừa rồi bị tia hắc quang nhỏ nhoi đó xuyên thủng, phong ấn cũng đã bị đánh nát sự cân đối hoàn mỹ.

- Phù Tổ đại nhân!

Vô số cường giả nhìn đạo quang ảnh cổ xưa dần mờ nhạt, nhìn không được mà quỳ xuống, tiếng gào thét vang vọng đại địa, nếu như đạo phòng hộ cuối cùng này bị phá hủy, mảnh thiên địa này sẽ triệt để lộ ra trước sự ngấp nghé của Dị Ma.

Lâm Động nghe thấy tiếng gào thét đầy trời, trong đó tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi, đó chính là một loại cảm giác Thiên Địa tương vong.

Trên không trung, bàn tay ngọc của Ứng Hoan Hoan cũng bóp chặt, hàm răng ngà cắn lên cặp môi đỏ mọng, thậm chí còn chảy ra một tia máu tươi.

Vẻ mặt đám người Sinh Tử chi chủ cũng trở nên tái nhợt.

Quang ảnh cổ xưa càng ngày càng yếu, mà lúc nó sắp tiêu tán, trong đôi mắt trống rỗng của quang ảnh phảng phất như xuất hiện một tia tình cảm, hắn nhìn về phía băng kính, trên gương mặt già nua hiện lên vẻ tươi cười.

- Không cần tuyệt vọng.

Thanh âm già nua đó giống như thiên ngoại truyền đến, vang vọng khắp thiên địa, lập tức khiến thân thể vô số người chấn động, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về phía băng kính.

- Sư phó!

Đám người Sinh Tử chi chủ cũng lộ vẻ khiếp sợ, bọn hắn nhìn đạo thân ảnh cổ xưa sắp bị tiêu tán trong băng kính, mãnh liệt quỳ xuống.

Ứng Hoan Hoan cũng ngẩng mặt, kinh ngạc nhìn đạo quang ảnh kia.

- Các đệ tử của ta, Dị Ma Hoàng có lưu hậu thủ, ta cũng có chuẩn bị hậu thủ, đó chính là các ngươi… Trận Thiên Địa đại chiến lần này, ta tin các ngươi có thể bảo hộ thứ mình muốn bảo hộ.

Ánh mắt quang ảnh phảng phất như xuyên thấu thời không, ngưng tụ trên người Ứng Hoan Hoan.

- Băng nhi, lúc ngươi thực sự muốn thủ hộ, ngươi sẽ có được lực lượng chân chính, năm đó lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, ta liền biết ngươi có lực lượng đó.

- Ha ha, lần này, đành nhờ vào các ngươi thôi, đừng trách vi sư để lại trọng trách nặng nề này.

Quang ảnh cổ xưa cười hiền hòa, quang ảnh cuối cùng cũng tiêu tán hoàn toàn, chỉ có phong ấn vị diện không hoàn chỉnh vẫn ngoan cố tồn tại.

Ứng Hoan Hoan nhìn quang ảnh từ từ tiêu tán, trên gương mặt đẹp chảy xuống hàng nước mắt trong suốt, nàng nhẹ nhàng lau đi, sau đó giống như tự mỉm cười đối với bản thân.

- Sư phó, ngài yên tâm, đệ tử biết phải làm thế nào rồi.

Nàng lăng không mà đứng, mái tóc dài óng ánh theo gió tung bay, trong khoảnh khắc đó, vẻ nhu nhược của nàng không khỏi khiến người khác đau lòng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1300

Lựa Chọn

Trong sa mạc rộng lớn, cuồng phong gào thét, cát vàng tràn ngập, vô số gương mặt tái nhợt trong liên quân cường giả nhìn lên băng kính cực lớn trên bầu trời, bên trong băng kính mặc dù phong ấn vẫn tồn tại như trước, chỉ có điều đạo quang ảnh cổ xưa đã biến mất không còn, hiển nhiên, trận pháp cũng theo quang ảnh tiêu tán mà trở nên suy yếu.

Mà loại phong ấn đã bị hủy đi trung tâm, còn có thể ngăn cản được Dị Ma Hoàng đã thoát khỏi phong ấn sao?

Nếu như đến lúc phong ấn vị diện bị phá, Dị Ma Hoàng lại lần nữa hàng lâm, còn ai có thể ngăn được hắn?

Sắc mặt vô số người tái nhợt, trong mắt tràn ngập bi thương, đây chẳng lẽ là kết quả mà bọn hắn cố gắng thực hiện sao?

Trên không trung, đám người Sinh Tử chi chủ nhìn thoáng qua một màn này cũng thầm than một tiếng, sau đó bọn hắn lại ngẩng đầu, ánh mắt nhìn đạo thân ảnh nhỏ nhắn trên bầu trời, nàng lăng không mà đứng, tóc dài óng ánh bay phấp phới, loại cục diện này nếu như còn có thể thay đổi, chỉ e cũng chỉ có nàng làm được mà thôi.

Có lẽ nhận thấy ánh mắt của đám người Sinh Tử chi chủ, vô số cường giả trong liên quân cũng bắt đầu dời ánh mắt đi, cuối cùng tập trung lên người Ứng Hoan Hoan, trong lời nói trước khi Phù Tổ tiêu tán lưu lại, có thể thay đổi cục diện cuối cùng này, chỉ có Băng Chủ trong truyền thuyết mà thôi.

Sinh linh trong thiên địa có thể không chịu sự chà đạp của Dị ma, có lẽ, cũng

chỉ có nàng mới có năng lực nghịch chuyển.

Lâm Động nhìn thoáng qua vô số đạo ánh mắt trong thiên địa tập trung vào Ứng Hoan Hoan, trong những ánh mắt đó tràn đầy chờ mong, tuyệt vọng, và một vài tia sáng.

Chỉ có điều, loại chờ mong cuối cùng ngưng tụ cùng một chỗ, phảng phất như tạo thành một loại áp bách vô hình, những áp bách này giống như một tòa núi lớn đặt lên đôi vai nhu nhược kia.

Lâm Động nhìn đạo thân ảnh lăng không mà đứng, trong lòng xẹt qua một tia đau lòng, chợt cắn răng quay đầu đi.

Trên không trung, dưới sự chăm chú của vô số ánh mắt chờ mong, Ứng Hoan Hoan cuối cùng chậm rãi cúi đầu, nàng cũng không nhìn về phía những người xem nàng như chúa cứu thế, chỉ đưa mắt nhìn về phía thân ảnh Lâm Động.

Lâm Động nhìn về phía phương xa, phảng phất như không phát hiện ra.

Ánh mắt của nàng cũng không có dấu hiệu chuyển đi, vì vậy vô số đạo ánh mắt trong thiên địa cũng có chút kinh ngạc nhìn về phía Lâm Động, không hiểu giữa bọn họ có quan hệ gì.

Hai người cứ như vậy giằng co thật lâu, cuối cùng Lâm Động nhếch miệng, quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng Ứng Hoan Hoan, đôi mắt lấp lánh tinh quang của nàng lẳng lặng nhìn hắn, trong đóp hảng phất như chứa một loại tình cảm cực kỳ phức tạp.

Thế nhưng, khi Lâm Động nhìn thấy ánh mắt này của nàng, trong lòng lại xẹt qua một tia bất an.

- Dị Ma Hoàng quả thật đã phá vỡ phong ấn, lúc này đang ở bên ngoài khe nứt vị diện như hổ đói rình mồi, chỉ có điều có phong ấn sư phó lưu lại, cho dù là Dị Ma Hoàng muốn chân chính phá hư cũng phải mất một năm nữa.

Thanh âm của Ứng Hoan Hoan từ trên trời truyền ra, khiến người ta có chút kinh hỉ, lại có chút ưu sầu.

Hỉ là vì bọn hắn vẫn còn một năm, lo là sau khi sống qua một năm này sẽ như thế nào?

- Bây giờ liên quân đã không còn bao nhiên tác dụng, muốn chân chính thoát được trận đồ sát một năm sau, chúng ta chỉ có một biện pháp.

Đôi mắt đẹp của Ứng Hoan Hoan rũ xuống, nói khẽ:

- Đó chính là khiến một vị Phù Tổ khác ra đời.

Vô số cường giả á khẩu không nói nên lời, ai cũng biết nếu như có vị Phù Tổ thứ hai, kiếp nạn sẽ tránh được, nhưng, cảnh giới Phù Tổ, há có thể nói đạt là đạt được sao?

Lâm Động nhìn chăm chú Ứng Hoan Hoan, bất an trong lòng ngày càng dày đặc.

- Sau đây, ta sẽ điều động tất cả lực lượng trong thiên địa này, liên hợp với Viễn Cổ chi chủ, tám đại Tổ Phù, chín đại thần vật… Bàn tay ngọc của Ứng Hoan Hoan đột nhiên bóp chặt, bên trong âm thanh lạnh như băng có một tia lăng lệ.

- Giúp ta thành Tổ!

Xôn xao… xôn xao… Trong liên quân, lập tức bộc phát tiếng xôn xao kinh thiên, mỗi đạo ánh mắt đều tràn đầy khiếp sợ nồng đậm, nhưng sau đó, vẻ mặt bắt đầu trở nên cuồng hỉ, nếu như Ứng Hoan Hoan thật sự có thể tiến vào cảnh giới Tổ trong truyền thuyết, vậy bọn họ há chẳng phải có được vị Phù Tổ thứ hai sao?

Đám người Sinh Tử chi chủ cũng có chút chấn động nhìn Ứng Hoan Hoan, nàng, rốt cuộc muốn dùng loại lực lượng này để trùng kích Tổ cảnh sao?

- Trùng kích Tổ cảnh… Lâm Động cũng bị lời nói của Ứng Hoan Hoan khiến cho chấn động, nội tâm dậy sóng, một hồi sau mới dần bình tĩnh trở lại, hắn cắn răng nói:

- Ngươi trùng kích Tổ cảnh, có bao nhiêu nắm chắc thành công? Nếu như thất bại, ngươi sẽ thế nào?

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, nói:

- Ba thành nắm chắc, nếu như thất bại… Luân Hồi phá toái, triệt để vẫn lạc.

Trong sa mạc rộng lớn, sự cuồng hỉ nhất thời trì trệ, ba thành nắm chắc? Thấp như vậy sao? Vô số cường giả hai mặt nhìn nhau, chợt cười khổ một tiếng, như vậy thì hi vọng quá xa vời rồi, Tổ cảnh không phải dễ dàng tiến vào, cho dù mạnh như Băng Chủ cũng chỉ có xác xuất thành công thấp như vậy… Hơn nữa, hậu quả thất bại cũng thật đáng sợ a… Lâm Động nhìn chằm chằm Ứng Hoan Hoan, kết quả này xem như nằm trong dự liệu của hắn, chỉ có điều hắn vẫn cảm thấy có chút không đúng, bởi vậy do dự một chút, lại hỏi:

- Nếu thành công thì sao?

Cặp đồng tử của Ứng Hoan Hoan thoáng co rụt, nói:

- Thành công là thành công thôi, còn có câu hỏi nào tốt hơn không?

- Sinh Tử chi chủ, xin hỏi lời nàng nói có thật không?

Lâm Động nhìn về phía đám người Sinh Tử chi chủ, đám người có chút do dự, thầm thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu sư muội, lúc này cũng không cần dấu diếm hắn nữa, ngươi muốn trùng kích Tổ cảnh, nếu như thất bại, tự nhiên Luân Hồi phá toái, ngược lại thành công, chỉ e ngươi cũng sẽ triệt để đóng băng tất cả tình cảm, sư phó lúc trước từng nói, ngươi sẽ không giống như người thường nữa.

- Quả nhiên.

Lâm Động không nhịn được bóp chặt hai tay, trong mắt xẹt qua một tia lửa giận, ánh mắt nhìn chằm chằm Ứng Hoan Hoan, cười lạnh nói:

- Thật đúng là xả thân đại nghĩa a.

Nói như vậy, bất luận là thành công hay thất bại thì cũng không có kết quả tốt gì, nữ nhân này, đến cùng là muốn thế nào?

Ứng Hoan Hoan nhìn ánh mắt tràn đầy lửa giận của Lâm Động, không hề lùi bước chút nào, nhìn thẳng hắn, trong mắt có một tia kiên định không thể thay đổi.

Nhìn nhau chốc lát, thần sắc Lâm Động đột nhiên trở nên hòa hoãn một chút, hắn có thể nhìn thấy ẩn tàng đằng sau sự kiên định chính là sự bất đắc dĩ và bàng hoàng, cho nên mới nói khẽ:

- Có thể đổi người không?

- Còn có nhân tuyển tốt hơn ta?

Đôi lông mày loan nguyệt của Ứng Hoan Hoan nhướng lên, kiêu ngạo nói.

- Ta bây giờ có lẽ cũng không kém chút nào a?

Lâm Động cắn răng nói.

Đích xác, hắn hiện nay cũng đã bước chân vào Thần Cung cảnh, thực lực có lẽ so với Ứng Hoan Hoan thì yếu hơn một chút, nhưng tuyệt đối không yếu hơn các Viễn Cổ chi chủ khác.

- Không được!

Ứng Hoan Hoan không chút do dự từ chối.

- Ngươi!

Lâm Động giận dữ quát:

- Ngươi cứ như vậy muốn làm chúa cứu thế?

- Đây là sứ mạng của ta.

Ứng Hoan Hoan khẽ nói.

Lâm Động siệt chặt hai nắm quyền, thân thể run nhẹ, nhìn chằm chằm Ứng Hoan Hoan, sau đó đột nhiên hít sâu một hơi, thần sắc trở nên cô đơn, thanh âm có chút khàn khàn nói:

- Đây chính là lựa chọn của ngươi sao?

Rõ ràng ta bây giờ đã có tư cách đó, tại sao ngươi vẫn khư khư cố chấp?

Ứng Hoan Hoan nhìn vẻ cô đơn của Lâm Động, bàn tay ngọc cũng không nhịn được mà bóp chặt, chợt cắn răng, chậm rãi gật đầu.

Lâm Động cười nhạt một tiếng, trong nụ cười không dấu được sự mỏi mệt, thần sắc cũng trở nên hờ hững, nói:

- Vậy thì chúc ngươi thành công.

Dứt lời, hắn liền quay người muốn rời đi.

- Đợi chút, trùng kích cuối cùng còn cần lực lượng của Tổ Phù và Tổ Thạch, ta hi vọng ngươi có thể khống chế bọn chúng giúp ta.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động quay người đi, trái tim băng lạnh có chút chua xót, chỉ có điều vẫn bị nàng mạnh mẽ áp chế, chỉ nghe nàng mở miệng nói.

Thân thể Lâm Động hơi khựng lại, hắn xoay người lại, mệt mỏi nhìn Ứng Hoan Hoan, nhìn ánh mắt của hắn, cho dù là Ứng Hoan Hoan lúc này cũng có

chút không dám nhìn thẳng, đôi mắt chợt nóng lên.

- Có thể hỏi ngươi một chuyện cuối cùng không?

- Hỏi đi.

Lâm Động siết chặt tay, nhìn chằm chằm Ứng Hoan Hoan, thốt ra từng chữ một:

- Ngươi bây giờ, đến cùng là Băng Chủ hay là Ứng Hoan Hoan?

Ứng Hoan Hoan liền trầm mặc.

Vô số cường giả trong liên quân nhìn hai người, hiển nhiên cũng phát hiện quan hệ phức tạp giữa hai người, hai mặt nhìn nhau, cũng không biết phải nói gì.

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan trầm mặc không nói, dường như đã hiểu ra, cười nhạt một tiếng, nói:

- Cũng được, để nàng trong lòng ta vậy, đa tạ.

Nói xong, bàn tay hắn nhấc lên, ba đạo phù văn cổ xưa từ trong thể nội bắn ra, sau đó bay về phía Ứng Hoan Hoan, đầu ngón tay Lâm Động xẹt qua một vết máu, cách không vung lên.

Vết máu xẹt qua, ba đạo phù văn cổ xưa đột nhiên run lên kịch liệt, mơ hồ phát ra tiếng vù vù, một loại tình cảm không bỏ tràn ngập xuất ra.

Khục… Lâm Động che miệng ho khan một tiếng, khóe miệng hiện lên một tia huyết tích, sắc mặt cũng tái nhợt rất nhiều, hắn đã trực tiếp đơn phương gián đoạn sự liên hệ giữa bản thân và ba đạo Tổ Phù.

- Lâm Động!

- Lâm Động ca!

- Đại ca!

Lăng Thanh Trúc, Thanh Đàn, đám người Tiểu Viêm thấy vậy, vẻ mặt lập tức biến đổi.

Lâm Động khoát tay áo, lại lần nữa vung tay lên, Tổ Thạch, Đại Hoang Vu Bi, Huyền Thiên Điện đều bay ra, hắn thản nhiên nói:

- Các ngươi đi giúp nàng đi.

- Lâm Động, ngươi… Nham dần hiện ra, hắn nhìn qua Lâm Động, vội nói.

Lâm Động cười nói:

- Ta tiếp theo cũng có chuyện, chỉ e không phân thân được, chỉ có thể làm như vậy.

- Ngươi muốn làm gì?

Nham vội hỏi.

- Độ Luân Hồi Kiếp.

Lâm Động khẽ nói.

Nham sững sờ, hắn nhìn qua vẻ mặt của Lâm Động, đột nhiên bất an nói:

- Độ Luân Hồi Kiếp đệ nhất trọng?

Lâm Động lắc đầu cười, nói:

- Tam trọng.

Vẻ mặt Nham ngưng trệ, Ứng Hoan Hoan trên không trung đang ngơ ngác nhìn ba đạo Tổ Phù trước mặt, thân thể cũng run rẩy mãnh liệt.

- Băng Chủ đại nhân, chúc ngươi thành công, tiếp theo có lẽ không còn chuyện của ta nữa, cáo từ.

Lâm Động ôm quyền nói với Ứng Hoan Hoan, sau đó không hề dừng lại, thân hình khẽ động, hóa thành một đạo hồng quang, nhằm hướng bên ngoài Tây Huyền Vực mà lướt đi.

Lưỡng nữ Thanh Đàn, Lăng Thanh Trúc và Tiểu Viêm cùng Tiểu Điêu thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo.

Vô số người nhìn biến hóa như vậy đều không nói nên lời, hiển nhiên không hiểu tại sao lại biến thành như vậy.

Ứng Hoan Hoan duỗi bàn tay ngọc thon dài mà lạnh lẽo ra, tiếp lấy ba đạo Tổ Phù cùng với Tổ Thạch, đôi mắt đẹp lấp lánh có chút thất thần nhìn đạo thân ảnh phía xa, sâu trong nội tâm đột nhiên xuất hiện cảm giác khó chịu, nàng cắn chặt môi, một tia máu tươi đỏ thẫm tràn ra.

Nàng dưới vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú, ngẩng mặt lên, dùng thanh âm chỉ có nàng nghe thấy, thì thào nói:

- Vẫn luôn lừa ngươi… thực xin lỗi… thật sự, đáng bị chán ghét… Vốn là trận quyết chiến cuối cùng với Ma Ngục, lại vì hành động điên cuồng của Thiên Vương Điện mà kết thúc, bất quá nguy cơ cũng không có vì Thiên Vương Điện biến mất mà được giải trừ, ngược lại càng khiến người khác cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì phong ấn vị diện đã mất đi sự cân đối, hơn nữa, khiến người khác sợ hãi nhất chính là Dị Ma Hoàng đã từng bị Phù Tổ thiêu đốt Luân Hồi triệt để phong ấn lại thoát khỏi phong ấn, hiện đang đứng ở bên ngoài phong ấn vị diện như hổ đói rình rồi, tùy thời chuẩn bị hàng lâm mảnh thiên địa này.

Mà khi đó, chắc chắn sẽ là một hồi hạo kiếp chân chính.

Ba đại liên quân từ Tây Huyền Vực triệt để thối lui, ngoại trừ cường giả đỉnh cao ra, liên quân còn lại đều tự lui về chỗ của bọn hắn, lúc này, liên quân đã

không còn ý nghĩa nữa, nếu như Dị Ma Hoàng lại lần nữa đặt chân đến thế gian này, bọn hắn lại không có xuất hiện vị Phù Tổ thứ hai, vậy thì cho dù liên quân có nhiều hơn cũng vô dụng, loại tồn tại này cũng không phải đựa vào số lượng đơn thuần là có thể bù đắp được.

Mà theo ba đại liên quân rút lui, chuyện xảy ra tại Tây Huyền Vực cũng trong thời gian cực ngắn lan ra ngoài, lập tức vô số người ngẩng đầu nhìn thương khung, phảng phất như mơ hồ nhìn thấy tại hư vô cực kỳ xa xôi có một đạo thân ảnh hủy diệt đang ngày càng đến gần.

Một loại cảm giác áp bách không thể nào hình dung, bao phủ mảnh thiên địa này.

Vô số người chấn động, chỉ có điều bọn hắn cũng không hoàn toàn tuyệt vọng, bởi vì bọn hắn biết, Băng Chủ đại nhân trong truyền thuyết, hôm nay sẽ dốc toàn lực trùng kích Tổ cảnh, nếu như nàng cuối cùng có thể thành công, như vậy thì thiên địa này sẽ lại lần nữa được cứu rồi.

Đó chính là hi vọng duy nhất mà sinh linh thiên địa có thể tìm được.

Lâm Động sau khi rời khỏi Tây Huyền Vực, trực tiếp trở về Đại Viêm vương triều, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mệt mỏi như vậy trong nhiều năm qua, loại mệt mỏi này khiến hắn không muốn đến Lâm thị tông tộc, cũng không muốn trở về Đạo Tông.

Đứng trên không trung của Đại Viêm vương triều, Lâm Động nghĩ một chút, sau đó liền phóng về phía Tây của Đại Viêm vương triều, xẹt qua từng dãy núi trùng trùng điệp điệp, cuối cùng, một tòa thị trấn nhỏ phồn hoa xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Thị trấn nhỏ này cũng không tính là quá lớn, mơ hồ còn có chút cảm giác quen thuộc, loại cảm giác này khiến nội tâm mệt mỏi của Lâm Động dấy lên một loại tình cảm đặc thù.

Đó chính là Thanh Dương trấn, nơi hắn sinh ra và lớn lên.

Tâm thần Lâm Động khẽ động, đã xuất hiện trong tiểu trấn, theo âm thanh hối hả từ trong dòng người truyền ra, Lâm Động chậm rãi tiến vào dòng người, dòng ngược mặc dù đông đúc, nhưng lại không tạo thành trở ngại chút nào đối với hắn.

Thị trấn nhỏ nhiều năm qua đã thay đổi không ít, nhưng lờ mờ vẫn có thể dựa theo trí nhớ tìm được một vài nơi quen thuộc, Lâm Động mang theo một tia mơ hồ mà đi trên đường, sau đó hắn cảm thấy một mùi thơm hiển hiện bên cạnh, quay đầu lại chỉ thấy Lăng Thanh Trúc một thân bạch y, khí chất thoát tục như tiên đang đứng bên cạnh hắn, thấy hắn nhìn sang, gương mặt tuyệt mỹ thoáng hiện một nụ cười yếu ớt.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1301

Thanh Dương Trấn

Có ổn không?

Lăng Thanh Trúc khẽ nói, thanh âm mềm mại trước nay chưa từng có, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lâm Động lộ vẻ mệt mỏi như vậy, người này vẫn luôn khí thế lăng lệ, mặc kệ phía trước là núi đao hay biển lửa vẫn một mực xông lên, cho dù có bị người khác đánh ngã, hắn vẫn có thể lau đi máu tươi mà đứng lên, vô số người đều chỉ nhìn thấy thành tựu khủng khiếp của hắn, nhưng đã quên đi việc hắn phải trả giá như thế nào để có được những thành tựu đấy.

Hắn lần lượt gặp cường địch, nhưng hắn thủy chung vẫn là người đứng vững cuối cùng.

Lâm Động khẽ gật đầu, chỉ là cảm xúc không tốt, Lăng Thanh Trúc thấy vậy, hàm răng ngà khẽ cắn môi, sau đó duỗi ra cánh tay ngọc thon dài, nắm lấy bàn tay của Lâm Động, mười ngón tay khép lại, giữ chặt lấy hắn.

Lâm Động nao nao, hắn có thể cảm nhận được thân thể mềm mại của Lăng Thanh Trúc thoáng cứng ngắc, nàng là một tiên tử thanh ngạo, vẫn luôn đem cảm xúc ẩn dấu trong lòng, yên lặng chịu đựng khổ cực và vui sướng, cũng không nói với người ngoài, loại chủ động như vậy quả thực cực kỳ hiếm.

Lâm Động khẽ thở dài một tiếng, Lăng Thanh Trúc vốn luôn giữ vẻ thanh ngạo cố hữu lại làm hành động như vậy khiến hắn cảm thấy có chút ôn hòa, hắn nhìn nàng chằm chằm, khẽ nói:

- Xin lỗi.

Từ trên người người khác chịu áp chế, nhưng nàng vẫn chiếu cố hắn, như vậy đối với nàng mà nói hiển nhiên có chút không công bằng, nhưng nàng vẫn luôn như vậy, yên lặng chịu đựng, kiên cường đến mức khiến người khác đau lòng.

- Không cần xin lỗi.

Lăng Thanh Trúc khẽ lắc đầu.

- Đi thôi, ta mang nàng trở về Lâm gia.

Lâm Động cười, kéo Lăng Thanh Trúc đến Lâm gia trong ký ức, nơi đó không phải là Lâm thị tông tộc, mà là Lâm gia, một phần gia nho nhỏ, nhưng lại là nơi sâu nặng nhất trong lòng hắn.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, cười khẽ, bách hoa thất sắc.

Hai người đi đến đầu đường, sau đó Lâm Động dừng bước, ánh mắt có phần kinh ngạc nhìn về phía trước, đó là một con đường giao nhau, chỉ là bây giờ có chút hỗn loạn, nhìn tình huống này, dường như có hai nhóm nhân mã đang kéo bè kéo lũ đánh nhau, thanh âm từng quyền nện vào thịt vang lên, còn kèm theo cả tiếng kêu thảm thiết.

Ánh mắt Lâm Động nhìn về phía đám nhân mã phía trước, nơi đó có một thanh niên vẻ mặt hung hãn dùng một cây mộc côn đánh bay đám người đối diện, vẻ mặt hung tợn, khiến người khác sợ đến mức không dám cản đường.

Lâm Động nhìn thanh niên kia mơ hồ có chút quen thuộc, cảm thấy mơ hồ, chợt từ trong trí nhớ tìm ra hắn.

Cuồng Đao võ quán, Ngô Vân.

Thanh niên kia thực lực bên ngoài không kém, vừa vào đã giải quyết phần lớn đối thủ, sau đó hắn đắc ý phủi tay, cầm mộc côn trong tay vất đi, cười nói:

- Dám ở Thanh Dương trấn trêu vào Cuồng Đao võ quán chúng ta, có phải là

không muốn lăn lộn nữa không?

- Phi, ngươi cho rằng Cuồng Đao võ quán các ngươi tại Thanh Dương trấn là rất trâu sao?

- Ngươi có ý kiến?

Ngô Vân trừng mắt quát.

- Ngươi chẳng lẽ quên Lâm gia chúng ta tại Thanh Dương trấn sao?

Tên kia hừ lạnh nói.

Ngô Vân thoáng cái cứng họng, thẹn quá hóa giận nói:

- Ngươi thì biết cái gì, lão tử cùng Lâm Động đã từng cùng liên thủ đối phó hai nhà Tạ, Lôi, con mẹ nó, lúc đó tên ranh con ngươi còn không biết đang trốn ở góc nào đâu!

Thanh âm hắn vừa dứt, cách đó không xa chợt vang lên một tiếng cười khẽ, Ngô Vân lửa giận đầy mặt quay lại, chuẩn bị tìm tên tiểu tử dám cười nhạo hắn gây phiền toái.

Chỉ có điều, ngay lúc hắn quay người lại, liền nhìn thấy một thanh niên áo đen đứng bên cạnh một nữ hài tuyệt mỹ đến mức khiến tất cả hô hấp đều bị trì trệ.

- Ngươi… Ngô Vân cũng thoáng thất thần trước dung nhan của Lăng Thanh Trúc, chỉ có điều hắn rất nhanh đã phục hồi tinh thần, hai mắt đột nhiên trợn trừng nhìn thanh niên áo đen, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, lắp bắp nói:

- Lâm… Lâm Động?

Con đường vốn huyên náo lập tức lặng ngắt như tờ, từng đạo ánh mắt khó tin tập trung về phía thanh niên áo đen, vị này chính là Lâm Động, người trong

truyền thuyết của Lâm gia?

Phần lớn ánh mắt tập trung, vẻ khó tin bắt đầu thay đổi, một số còn có chút cuồng nhiệt, hiện nay cả Đại Viêm vương triều, không ai không biết danh tiếng của Lâm Động, hơn nữa, nhân vật truyền thuyết này không ngờ lại đến Thanh Dương trấn bọn hắn.

Phát hiện ánh mắt cuồng nhiệt của bọn hắn, Lâm Động nhìn về phía Ngô Vân đằng xa, chắp tay cười, sau đó kéo Lăng Thanh Trúc đi một con đường khác.

Nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, nhưng lại không ai dám đuổi theo, thậm chí ngay cả Ngô Vân cũng sờ đầu, hưng phấn đánh lên ngực một tên bên cạnh, nói:

- Ngươi thấy chưa? Lâm Động chào hỏi ta đấy, mẹ nó, lão tử bình thường nói các ngươi còn không tin, bây giờ hắn đã trở về Thanh Dương trấn rồi, đợi lát nữa nhất định phải đi gặp hắn.

- Ai da, lão đại, nhẹ một chút.

- ….

Bên ngoài Lâm gia đại môn so với các nơi khác, con đường ở đây vắng vẻ hơn rất nhiều, Lâm gia về sau phần lớn đều dời đến Lâm thị tông tộc, cho nên khu nhà tổ tiên để lại tại Thanh Dương trấn này ngược lại cũng không có quá nhiều người đến.

Chỉ có điều, khi Lâm Động xuất hiện trước đại môn, một tên hạ nhân quét dọn đình viện lập tức phát hiện, sững sờ trong giây lát, sau đó vội vàng chạy đi, tiếng hét vang truyền khắp toàn bộ Lâm gia.

- Lâm Động thiếu gia đã về rồi!

Lâm gia vốn u tĩnh lập tức sôi trào lên, không ít người tràn ra, ánh mắt kích động và cuồng hỉ nhìn thanh niên đứng ở trước đại môn.

- Động nhi!

Đám người đột nhiên tách ra, một trung niên nam tử có vài sợi tóc trắng vẻ mặt kích động bước nhanh ra.

- Đại bá.

Lâm Động nhìn thấy trung niên nam tử cũng vội vàng tới đỡ, người này chính là đại bá Lâm Khẳng của hắn, những năm gần đây ông ta vẫn một mực ở lại Thanh Dương trấn, trông coi khu nhà tổ tiên để lại.

- Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng trở về rồi, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên nơi này nữa.

Lâm Khẳng so với năm xưa thì già đi rất nhiều, nhưng ánh mắt của ông ta khi nhìn Lâm Động lại tràn đầy vẻ mừng rỡ, mặc dù ông ta ở Thanh Dương trấn, nhưng theo thanh danh Lâm Động càng ngày càng lên cao, Lâm Động đã trở thành sự kiêu hãnh của toàn bộ Lâm gia.

Trong lòng Lâm Động tràn đầy cảm xúc, nhìn qua Lăng Thanh Trúc, quay đầu lại nói:

- Đây chính là đại bá của ta, nàng cũng gọi vậy đi.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Lăng Thanh Trúc dấy lên một rặng mây hồng, nàng nhẹ nhàng thi lễ với Lâm Khẳng:

- Bái kiến đại bá.

- Ha ha, ngươi là Thanh Trúc sao? Không tệ, Lâm Khiếu đã kể với ta rồi, ha ha, tiểu tử Động nhi này quả thật tinh mắt.

Lâm Khẳng mỉm cười tủm tỉm gật đầu, ánh mắt thoáng đánh giá Lăng Thanh Trúc, trong mắt tràn đầy vẻ thỏa mãn, với dung nhan khí chất của Lăng Thanh Trúc, tìm khắp Đông Huyền Vực cũng không có bao nhiêu nữ tử có thể so sánh

được với nàng, tại Thanh Dương trấn này lại càng không thể nhìn thấy, điều này có thể nhìn ra được từ trong ánh mắt nóng bỏng của không ít người trẻ tuổi xung quanh.

- Trở về là tốt rồi, gian phòng của ngươi vẫn luôn có người quét dòn, cần ta cho người dẫn ngươi đến không?

Lâm Động lắc đầu, cùng Lâm Khẳng hàn huyên một hồi, sau đó mang theo Lăng Thanh Trúc đi về phía hậu sơn, hậu sơn của bọn hắn đã lâu không có người đến, cỏ dại mọc đầy, gió nhẹ thổi tới, cỏ xanh hoa dại khắp đồi bay phấp phới.

Bên trong hậu sơn có vài gian phòng ốc, mặc dù phòng hết sức đơn sơ, nhưng lại cực kỳ sạch sẽ, Lâm Động đi đến trước phòng, sau đó inh ngạc nhìn qua những cọc gỗ cắm sâu trên mặt đất, mơ hồ có thể nhìn thấy càng vết chưởng ấn khắc trên đó.

Lâm Động đứng trước một vài cọc gỗ, có chút thất thần, vẫn còn nhớ rõ, nhiều năm về trước, một thiếu niên thân hình đơn bạc đứng tại nơi này vung quyền, mồ hôi như mưa, không ngừng khổ tu võ học, hắn lúc đó chỉ muốn trở nên mạnh mẽ, sau đó giúp phụ thân đòi lại công đạo của mình mà thôi.

Có lẽ thiếu niên đơn thuần lúc đó cũng không nghĩ rằng sẽ có ngày hắn trở thành một trong những cường giả đỉnh cao trong thiên địa.

Chỉ có điều, như vậy thì sao?

Lâm Động chậm rãi nhắm hai mắt, trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Những ngày tiếp theo, Lâm Động vẫn một mực ở lại Thanh Dương trấn, cũng không có dấu hiệu muốn rời đi, mỗi ngày hắn trôi qua đều vô cùng yên bình, chỉ ở sau hậu sơn u tĩnh chậm rãi bước đi, Lăng Thanh Trúc vẫn im lặng theo sau hắn.

Lâm Khẳng dường như cũng nhận ra cảm xúc của Lâm Động, bởi vậy những

loại bái phỏng đều bị từ chối, không có bất kỳ người nào đến quấy rầy bọn hắn.

Mà ngày thứ ba sau khi Lâm Động đến Thanh Dương trấn, Tiểu Điêu và Thanh Đàn cũng đến, hơn nữa bọn họ còn đến Đô hành đem Lâm Khiếu và Liễu Nghiên theo.

Liễu Nghiên vừa thấy Lâm Động, liền vội chạy đến ôm con vào lòng, cặp mắt đỏ hồng, từ lúc Tiểu Điêu đem hết mọi chuyện kể cho bà, bà cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhi tử vốn luôn mạnh mẽ, gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không nhận thua có thần sắc mệt mỏi như vậy, điều này khiến trái tim bà như muốn tan nát.

- Động nhi, trên thế gian này có rất nhiều chuyện không thể nào viên mãn, sự cố gắng của con cũng không uổng phí, con là niềm kiêu hãnh trong lòng chúng ta.

Liễu Nghiên ôm Lâm Động, chảy nước mắt nói:

- Nếu như con mệt mỏi, còn có cha mẹ đây, chuyện cứu vớt vô số sinh linh quá xa vời, mặc kệ Dị Ma Hoàng mà các ngươi nói đáng sợ như thế nào, chỉ cần có mẹ bên cạnh, sẽ không để cho con phải chết trước mẹ.

Giờ khắc này, tâm tính cứng cỏi mà Lâm Động tu luyện bao nhiêu năm qua cũng không nhịn được mà ôm chặt lấy Liễu Nghiên, nước mắt chảy xuống, lộ ra một mặt yếu ớt nhất của hắn mà nhiều năm qua không để lộ.

Lâm Khiếu ở một bên cũng đỏ hồng mắt, ông vỗ vai Lâm Động, nói:

- Con đã làm rất khá rồi, cha tự hào về con, thời gian sau này, chúng ta đều ở lại Thanh Dương trấn, ta sẽ gọi Lâm hà và Lâm Hồng trở về, ở cùng con.

Lâm Động chùi đi nước mắt, gật đầu cười.

Lâm Khiếu cuối cùng cũng kéo Liễu Nghiên hai mắt đỏ hồng rời đi, Tiểu Điêu ở một bên nhìn Lâm Động, sau đó lại nhìn về phía sâu trong hậu sơn, cười

nói:

- Ta nhớ ngươi có được Tổ Thạch từ đó, lúc ấy ta cũng cảm ứng được ngươi.

- Nếu như sớm biết bên trong có một yêu linh, chỉ e ta đã trực tiếp ném nó đi.

Lâm Động nói, sau đó liếc nhìn Tiểu Điêu, đều bật cười, trong tiếng cười chứa chan tình nghĩa.

- Tiểu Viêm vôn sống chết cũng muốn theo tới đây, hắn còn muốn đem Hồng Hoang Tổ Phù trả lại cho đám người kia, chỉ có điều lại bị ta cản lại.

Tiểu Điêu nói.

Lâm Động gật đầu, Thanh Đàn cũng đem Hắc Ám Tổ Phù trả cho Hắc Ám chi chủ, không cần phải vì hắn bên này mà giảm xuống lực lượng bên kia, bây giờ nơi đó có lẽ rất cần loại lực lượng này.

- Sau này, chúng ta sẽ theo ngươi, dù sao thì bây giờ chúng ta cũng không có chuyện gì, nếu như bọn hắn thành công, thiên địa sẽ được cứu giúp, nếu như thất bại cũng không cần giãy dụa nữa, mọi người cùng nhau chết là được rồi.

Tiểu Điêu cười nói.

Lâm Động cười, gật đầu, chỉ có điều nụ cười có chút miễn cưỡng.

Lại một ngày trôi qua, Lâm gia lại lần nữa náo nhiệt, Lâm Hồng, Lâm Hà bị gọi trở về, thậm chí ngay cả một vài đệ tử trẻ tuổi của Lâm thị tông tộc cũng mặt dày theo đám người bọn hắn chạy đến Thanh Dương trấn, nhất thời, Lâm gia vốn quạnh quẽ trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Lâm Động phảng phất cũng bỏ xuống rất nhiều chuyện, ngẫu nhiên cười với bọn họ, ngẫm lại một vài chuyện lúc còn bé, cũng nhịn không được mà bật cười.

Cứ như vậy, nhoáng cái đã trôi qua nửa tháng.

Phía sau núi, Lâm Động ngồi xếp bằng trên vách núi, ánh mắt kinh ngạc nhìn thoáng qua mây mù và núi non trùng điệp, nửa tháng này, hắn gần như không hề tu luyện, ba đạo Tổ Phù, Tổ thạch, Đại Hoang Vu Bi, và một ít thần vật vốn tồn tại trong cơ thể, lúc này đều bị hắn đơn phương cắt đứt liên hệ, loại cảm giác này giống như đã đoạn tuyệt hết tất cả nhân duyên.

Sau lưng có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Lâm Động hơi nghiêng đầu, sau đó nhìn thấy Thanh Đàn nhẹ nhàng tiến đến, nàng bây giờ đã thay ra bộ y phục hắc sắc thường mặc tại Hắc Ám chi điện, đổi thành một bộ y phục bích lục vô cùng đơn giản, mơ hồ còn có chút trẻ trung của tiểu nữ hài năm đó.

Thanh Đàn đi đến bên cạnh Lâm Động, sau đó ngồi xuống, đôi mắt to thanh tịnh nhìn Lâm Động, khẽ nói:

- Lâm Động ca, người vẫn không vui à?

- Không có.

Lâm Động mỉm cười vuốt đầu nàng, nói:

- Chỉ có điều cảm thấy tu luyện nhiều năm như vậy, dường như đều uổng phí.

- Không có a, Lâm Động ca, ca vẫn là người lợi hại nhất trong lòng ta, năm xưa Lâm Lang Thiên trong mắt chúng ta là lợi hại như thế nào, mặc dù chúng ta đều rất cừu hận hắn, nhưng lại không dám làm gì, chỉ có người là cố gắng tu luyện, cuối cùng chân chính thành công, người biết không, lúc tin tức người giết Lâm Lang Thiên truyền về, cha đã bật khóc đấy.

Thanh Đàn nghiêng đầu, nhõng nhẽo nói.

- Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nhưng trong lòng chúng ta, người là lợi hại nhất, trọng yếu nhất.

Lâm Động nhìn gương mặt thiếu nữ tràn đầy vẻ thành thật, có chút thất thần, tình cảm ấm áp trong cơ thể trỗi dậy.

- Vù… Một tiếng xé gió truyền đến, thân hình Tiểu Điêu đột nhiên xuất hiện trên vách núi, hắn nhìn Lâm Động, muốn nói lại thôi.

- Làm sao vậy?

Lâm Động nhìn về phía hắn, hỏi.

- Theo tin tức truyền đến, bọn hắn bố trí một trận pháp tại Loạn Ma Hải, chuẩn bị động thủ rồi.

Thần sắc Lâm Động thoáng ngưng trệ, chợt cúi đầu trầm mặc, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, dùng sức hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng cười.

- Ta cũng bắt đầu thôi.

Vì người trong lòng ta, ta sẽ dùng tất cả mọi biện pháp của mình để bảo vệ.

Loạn Ma Hải, trên không trung.

So với Thanh Dương trấn nho nhỏ, nơi này gần như đã trở thành nơi được chú ý nhất trong thiên địa, bởi vì Băng Chủ trong Viễn Cổ Bát Chủ muốn dùng nơi này để trùng kích Tổ cảnh.

Mảnh thiên địa này sẽ trở thành hi vọng cuối cùng của vô số sinh linh.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1302

Một Năm

Trên vùng biển này đông nghịt người, gần như đem cả vùng biển phía xa lấp kín, mà lúc này, tất cả mọi người đều đem ánh mắt khẩn trương nhìn lên trời, trên không trung, từng đạo thân ảnh đứng sừng sững, khí tức cường đại khuếch tán ra, bao phủ cả thiên địa.

Những người đó, gần như tất cả đều đã tấn nhập Luân Hồi cảnh, hiển nhiên đã trở thành lực lượng chiến đấu đỉnh cao trong thiên địa này rồi.

Mà mấy đạo nhân ảnh đứng lẳng lặng trên không trung đó lại thoáng lộ không khí trầm mặc.

Ứng Hoan Hoan nhìn lên trời, đôi mắt đẹp lóng lánh tràn đầy hàn quang, phảng phất như muốn nhìn xuyên khoảng không, nhìn đến phong ấn vị diện trong hư vô.

Phong ấn ở nơi đó đang dần bị suy yếu.

- Chúng ta chuẩn bị bắt đầu đi.

Ứng Hoan Hoan thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đám người Sinh Tử chi chủ. Thanh âm của nàng lúc này băng hàn tận xương tủy, trong đó dường như không có chút cảm xúc gì, khiến nàng thoạt nhìn giống như một khối huyền băng vạn năm, đóng băng tình cảm.

Đám người Sinh Tử chi chủ nhìn thấy trạng thái của Ứng Hoan Hoan như vậy cũng không nhịn được mà cười khổ một tiếng, sau khi từ Tây Huyền Vực trở về, nàng liền biến thành như vậy.

- Cũng không biết Lâm Động tiểu tử kia có phải đã độ tam trọng Luân Hồi Kiếp hay không, đây cũng là một tên điên a.

Không Gian chi chủ thầm nói.

Đôi mắt đẹp của Ứng Hoan Hoan rũ xuống, phảng phất như không nghe thấy, chỉ là hàn khí trong thiên địa đột nhiên băng hàn hơn vài phần, cũng lộ ra một chút rung động trong lòng nàng.

Trước mặt cái tên đó, nàng hiển nhiên vẫn không thể bảo trì băng phong tâm cảnh chân chính được.

- Ta nói ngươi tại sao không gọi Lâm Động đến xem? Hắn bây giờ đã đủ tư cách này rồi, hắn liều mạng tu luyện như vậy, không phải là vì muốn ngăn trở một màn này xuất hiện hay sao? Tại sao lúc trước lại bác bỏ hắn?

Viêm Chủ cuối cùng vẫn thở dài một hơi mà nói.

- Ngươi bớt tranh cãi đi.

Sinh Tử chi chủ nhíu mày, nàng nhìn qua Ứng Hoan Hoan giống như một khối băng, trong lòng cũng thầm than một tiếng, Lâm Động mặc dù khó chịu, nhưng nàng làm sao có thể vui được?

Chỉ có điều, vào lúc này, nàng có thể làm gì?

- Chuẩn bị đi.

Ứng Hoan Hoan nhìn xuống biển người, nhàn nhạt nói, sau đó cuối cùng cũng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Đông Huyền Vực, cánh tay ngọc nắm chặt, móng tay đâm vào cả lòng bàn tay, máu tươi đỏ thẫm từ đầu ngón tay mảnh khảnh chảy xuống, sau đó hóa thành băng châu đỏ thẫm, cuối cùng biến thành bột phấn. Nàng lăng không ngồi xuống, nhìn thấy cử động này của nàng, mảnh thiên địa thoáng cái đột nhiên trở nên an tĩnh lại, sáu người Sinh Tử chi chủ cũng lăng không ngồi xếp bằng, vây tròn xung quanh, giống như tạo thành một cái

trận pháp khổng lồ.

- Bát Đại Tổ Phù.

Đôi môi hồng của Ứng Hoan Hoan hé mở, âm thanh lạnh như băng truyền ra.

Viu viu viu… Tiếng xé gió vang lên từng hồi, từng đạo ánh sáng lơ lửng trên bầu trời tản đi, hóa thành từng đạo phù văn cổ xưa.

Cách đó không xa, Mộ Linh San cũng khẽ cắn môi, thân thể mềm mại khẽ động, hào quang từ trong cơ thể nàng tán phát ra, hóa thành một đạo phù văn cổ xưa hắc bạch giao hòa, bắn ra ngoài.

Tám đạo Tổ Phù, xoay tròn trên bầu trời, tán phát lực lượng mênh mông vô cùng.

- Chín đại thần vật.

Từng món thần vật cường đại, thanh danh hiển hách Viễn Cổ như Tổ Thạch, Đại Hoang Vu Bi, Hắc Ám Thánh Liêm, Diệt Vương Thiên Bàn, Hồng Hoang Thạch Phủ, … cũng hiện ra, cuối cùng hình thành một quang quyển tại bên ngoài Bát Đại Tổ Phù.

Hào quang Tổ Phù cùng thần vật bắt đầu tản ra, cuối cùng phảng phất tạo thành một trận pháp cực kỳ khổng lồ, mà vị trí trung tâm trận pháp đó chính là chỗ mà Ứng Hoan Hoan đang ngồi.

- Trận pháp khởi động!

Nghe thấy âm thanh băng lạnh này, tất cả cường giả đỉnh cao đã tiến vào Luân Hồi cảnh hét lên một tiếng, sau đó tâm thần khẽ động, nguyên lực mênh mông tràn ra, lập tức hải vực trở nên điên cuồng, sóng lớn vạn trượng cuồn cuộn dâng lên, nguyên lực đặc sệt cũng cuồn cuộn quán nhập vào trong trận pháp.

Ùng… ùng… Một quang quyển khổng lồ có phương viên mười vạn trượng

chậm rãi khuếch tán ra, đồ sộ cực kỳ.

Mà nguyên lực vô cùng vô tận đó theo trận pháp vận chuyển, cuối cùng hóa thành từng đạo cột sáng, sáp nhập vào trong thân thể Ứng Hoan Hoan đang ở trung tâm trận pháp.

Sáu người Sinh Tử chi chủ thấy vậy, hai tay liền kết ấn, bảy đạo tia sáng đặc sệt từ trong lòng bàn tay bọn hắn bắn ra, cuối cùng dung nhập vào trong thân thể Ứng Hoan Hoan.

Rắc rắc… Theo năng lượng khủng bố quán chú vào, bên ngoài cơ thể Ứng Hoan Hoan bắt đầu hiện lên một tầng băng lam sắc cứng rắn, cuối cùng bao phủ cả người nàng.

Trước mắt dần trở nên mơ hồ, Ứng Hoan Hoan cố vực dậy chút tinh thần cuối cùng, đôi mắt đẹp nhìn về phía Đông xa xôi, trong mắt tràn đầy lưu luyến, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười.

Băng cứng cuối cùng bao trùm lấy thân thể nàng, một bức băng điêu sống động xuất hiện trên không trung, nhưng không ai dừng lại, đại trận vẫn như cũ toàn lực vân chuyện.

Vô số đạo ánh mắt chờ mong nhìn băng điêu, đây chính là hi vọng cuối cùng của bọn họ.

Tại hậu sơn Thanh Dương trấn, trên một tòa cô sơn, Lâm Động ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, hắn nhìn mây mù bao phủ xung quanh núi non trùng điệp, tâm tình cũng dần tĩnh lặng, quay đầu nhìn về phía đám người Lăng Thanh Trúc trên vách núi phía xa, khẽ mỉm cười, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Luân Hồi Kiếp sinh ra từ bên trong, cũng không hề có bất kỳ thanh thế kinh thiên động địa nào, nhưng lại chính là thứ mà cường giả Luân Hồi cảnh đỉnh phong sợ nhất, bởi vì một khi hãm nhập vào trong Luân Hồi, không thể nào thoát thân, vĩnh viễn quên mất chính mình, cho đến khi thân thể hủ hóa, triệt để vẫn

lạc.

Mà cùng lúc độ tam trọng Luân Hồi kiếp, việc này không ai dám tưởng tượng nổi, từ xưa đến nay, ngoại trừ Băng Chủ ra, dường như không còn người nào có thể thành Tổ.

Theo hai mắt hắn đóng lại, nguyên lực chấn động quanh người bắt đầu tán thành vô hình, thậm chí ngay cả khí tức của hắn lúc này cũng triệt để tiêu tán.

Chợt có mây mù bay đến, bao phủ lấy thân hình của hắn, giờ khắc này, hắn giống như biến mất khỏi thiên địa này, không còn chút cảm giác nào.

Bên vách núi, mọi người nhìn thấy khí tức Lâm Động biến mất, cũng biết hắn đã bắt đầu độ Luân Hồi Kiếp, lúc này Tiểu Điêu vung tay áo lên, một đạo hào quang chói mắt đem cả ngọn cô phong kia ngăn cách hoàn toàn.

- Tiếp theo phải dựa vào chính bản thân hắn rồi.

Tiểu Điêu nhìn về phía đám người Lăng Thanh Trúc, nói.

- Lâm Động ca nhất định sẽ thành công!

Thanh Đàn vô cùng khẳng định nói, đối với Lâm Động, nàng thủy chung vẫn luôn có một loại tin tưởng mù quáng.

Lăng Thanh Trúc cũng mỉm cười, nói khẽ:

- Lần này chỉ e sẽ mất không ít thời gian, ta cũng nhân cơ hội này tu luyện một phen.

Nàng thoáng nhìn qua thân ảnh như hiện trên đỉnh cô phong, lần nào cũng là một mình ngươi, lần này, hãy để ta giúp đỡ ngươi.

Thân hình nàng khẽ động, cũng xuất hiện trên một tòa tiểu sơn khác, ngồi xếp bằng xuống, đôi mắt đẹp khép hờ, một loại chấn động huyền ảo lẳng lặng

lan tràn.

- Chúng ta hãy yên tĩnh theo dõi thôi.

Tiểu Điêu thấy vậy than nhẹ một tiếng, bây giờ điều mà bọn hắn có thể làm đó chính là chờ đợi mà thôi.

Thời gian trôi qua như thoi đưa.

Thời gian lẳng lặng trôi qua trong thiên địa, mà theo thời gian trôi qua, loại cảm giác áp bách trong thiên địa ngày càng đậm, bởi vì càng ngày càng có nhiều người cảm giác được đạo thân ảnh hủy diệt trong hư vô kia đến gần.

Đối diện với thân ảnh hủy diệt đó, vô số người trong thiên địa đều một lòng hoảng sợ, nếu không phải tại Loạn Ma Hải vẫn còn một tia hi vọng, chỉ e thiên địa hiện nay đã triệt để đại loạn rồi.

Càng ngày càng có nhiều cường giả bắt đầu chạy đến Loạn Ma Hải, bọn họ rất muốn biết, Băng Chủ đến cùng có thể thành công tiến vào Tổ cảnh hay không.

Loạn Ma Hải cũng vì vậy mà trở nên náo nhiệt chưa từng có, đặc biệt là vùng biển chứa đại trận, gần như mỗi một hòn đảo gần đó đều đông nghịt người, từng đạo ánh mắt khẩng trương và lo lắng không ngừng nhìn lên không trung.

Tại trung tâm đại trận khổng lồ, tòa băng điêu kia vẫn như trước, không có bất kỳ chấn động nào, nàng giống như một cái động không đày, không ngừng quán chú năng lượng kinh khủng, thế nhưng lại không hề có dấu hiệu thức tỉnh.

Loại tình huống này, không phải nghi ngờ khiến người khác có chút bất an, nhưng lúc này, bọn hắn ngoại trừ chờ đợi ra, không còn biện pháp nào khác.

Thời gian nhoáng cái đã trôi qua nửa năm.

Lúc này Loạn Ma Hải đã có chút bất an, hậu sơn yên tĩnh tại Thanh Dương

trấn laij không có gợn sóng nào quá lớn, đạo thân ảnh trên đỉnh cô phong bất tri bất giác đã phủ đầy bụi.

Đám người Tiểu Điêu đứng trên vách núi chờ đợi, nửa năm này, thân thể Lâm Động xuất hiện biến hóa không nhỏ, lúc ban đầu, thân thể của hắn dùng một loại tốc độ kinh người trở nên già yếu, tóc đen cũng trở nên xám trắng, một lại tử khí nồng đậm tản mát ra.

Trái tim bọn hắn như nhảy đến tận cổ, chỉ có điều cũng may là lúc loại lão hóa này đạt đến tận cùng thì bắt đầu có dấu hiệu khôi phục trở lại, chỉ có điều loại khôi phục này lại khiến cho gương mặt thành thục kiên nghị trở nên trẻ trung non nớt, bộ dạng lúc này không khác gì Lâm Động còn trẻ năm xưa.

Về sau, thân thể Lâm Động không ngừng lão hóa và trẻ lại trở thành một loại chuyển biến kỳ diệu cực đoan, mà đám người Tiểu Điêu cũng mơ hồ cảm nhận được bên trong biến hóa bên ngoài này, cơ thể Lâm Động đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mà nguyên nhân của loại biến hóa này, tất nhiên là vì tôi luyện một hồi trong Luân Hồi.

Loại tôi luyện này, không nhìn thấy cũng không sờ được, nhưng lại hung hiểm đến mức bất kỳ kẻ nào cũng phải sinh lòng sợ hãi.

Thời gian trôi qua như nước, băng điêu ở Loạn Ma Hải và đạo thân ảnh không ngừng lão hóa cùng trẻ lại ở Thanh Dương trấn vẫn không hề có dấu hiệu thức tỉnh.

Mà một nhoáng thời gian này đã là năm tháng.

Không khí trong thiên địa trở nên cực kỳ khẩn trương, một loại không khí không thể hình dung, vô số người thậm chí dừng tất cả mọi chuyện, Loạn Ma Hải bắt đầu trở nên rối loạn.

Vô số đạo ánh mắt chờ mong và cuồng nhiệt nhìn lên băng điêu trên bầu trời, thậm chí còn có người bắt đầu quỳ lạy, khẩn cầu kỳ tích xuất hiện.

Thời gian càng ngày càng ít, bởi vì chẳng biết từ lúc nào, trong hư vô xa xôi kia, phảng phất như có một vết nứt cực kỳ khổng lồ đang bị chậm rãi xé rách.

Đằng sau khe hở đó, ma khí bắt đầu cuồn cuộn, giống như một con mắt tà ác, hờ hững nhìn mảnh thiên địa mà hắn từng đặt chân qua.

Trong Loạn Ma Hải, biển người tràn lên, nơi đây lúc này rõ ràng đã trở thành nơi thu hút sự chú ý nhất cả trời đất.

Vô số người đến đây mang theo hy vọng và những lời nguyện cầu, ngẩng lên nhìn trận pháp khổng lồ trên không trung. Trung tâm trận pháp là một bức tượng băng sống động như thật đang ngồi, khoảng không xung quanh cũng như bị đóng băng cả.

Bất cứ ai cũng nhận thấy bên trong bức tượng vẫn còn khí tức.

Họ cũng không dám tới kiểm tra, một năm nay, nỗi tuyệt vọng lan toả khắp không gian, chính bức tượng băng này đã duy trì sự yên bình cho cả thế gian này.

Họ không thể tưởng tượng được nếu bên trong bức tượng băng kia không còn khí tức nữa thì mọi người sẽ tuyệt vọng đến mức nào.

Nhưng cách nghĩ này dù sao cũng có chút “bịt tai trộm chuông”, dù là thành công hay thất bại thì cuối cùng vẫn sẽ có kết quả, vì nguy cơ đó đã sắp đến gần.

Trên mặt biển rộng lớn, biển người đen kịt kéo dài đến tận cuối tầm mắt. Lúc này họ không nhìn lên bức tượng mà mang sự sợ hãi nhìn về phía bầu trời xa.

Bầu trời xanh lam lúc này đã tối sầm lại, thậm chí có người còn nhìn thấy dường như có một vết nứt đang lan ra.

Phong ấn Vị Diện bên ngoài khe nét đó cũng ngày một ảm đạm.

Vị trí của phong ấn Vị Diện vốn dĩ cách nơi đây rất xa, cường giả đỉnh phong Luân Hồi Cảnh cũng không thể tới, nhưng lúc này họ đã thật sự nhìn thấy khe nứt Vị Diện, rõ ràng đó là do phong ấn đang yếu đi, ma khí đang dần thẩm thấu ra ngoài. Cuối cùng, kẻ huỷ diệt đã sắp tới.

Trời đất tối sầm, vô số người vẻ mặt đầy bi thương, lẽ nào kiếp nạn này thật sự không tránh được sao?

Một số người nhìn vào trong trận pháp, bức tượng băng vẫn không hề động đậy, đã một năm rồi…tiêu hao sức mạnh của bao nhiêu cường giả nhưng không hề xuất hiện kỳ tích như họ nghĩ, lẽ nào thật sự thất bại?

Không khí bi thương và tuyệt vọng bao trùm cả trời đất.

- Á? Đó là gì vậy?

Đột nhiên có người kêu lên thất kinh, mọi người ngâng lên nhìn thì vẻ mặt đầy kinh hãi.

Vì ở khe nứt lúc này đã có ma khí tà ác đến cực điểm đang chui ra khỏi phong ấn.

Ma khí vừa xuất hiện đã khiến mặt trời tối lại, rồi phong ấn Vị Diện xuất hiện một vết rạn.

Vết rạn ấy vừa xuất hiện, vô số người chết lặng, vì họ nhìn thấy phía sau khe nứt dường như có một con mắt khổng lồ không chút cảm xúc nhìn về phía họ.

Con mắt khổng lồ tà ác đó khẽ chuyển động là mọi người đều thấy hàn ý lướt qua. Nguyên lực trong cơ thể họ cũng như đông đặc lại.

Vô số người run lẩy bẩy, sắc mặt tái nhợt, kẻ có thực lực khủng bố như vậy, ngoài Dị ma Hoàng đã bị Phù Tổ đại nhân phong ấn thì còn là ai?

Con mắt ấy lạnh lùng quét khắp không gian, rồi nhanh chóng dừng lại ở bức tượng băng ở trung tâm trận pháp.

Khi nhìn thấy bức tượng ấy, con mắt tà ác khổng lồ kia cuối cùng cũng dao động, rõ ràng hắn cảm nhận được sự quen thuộc từ đó.

Uỳnh uỳnh!

Bên ngoài bầu trời dường như có tiếng sấm sét, mọi người đều cảm nhận được ánh mắt đó đang dừng lại ở bức tượng băng, điều này khiến da đầu họ tê dại.

- Hắn muốn làm gì?

Có người kêu lên thất thanh, chỉ thấy chỗ phong ấn có ma khí cuộn trào, biến thành một cái ma chưởng trắng nhợt.

Bàn tay đó to lớn vô cùng, ma khí tà ác uốn lượn xung quanh tạo gây cho người ta cảm giác về sự huỷ diệt.

Bàn tay trắng nhợt đó thò ra khỏi phong ấn, nhằm thẳng đại trận mà đánh xuống.

Hắn muốn huỷ diệt Băng Chủ đang xung kích Tổ Cảnh!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1303

Thành Công Hay Không

Rõ ràng hắn đã cảm nhận được mục đích Băng Chủ muốn xung kích Tổ Cảnh để chống lại hắn.

Tình huống này hắn không thể để xảy ra lần thứ hai!

- Hắn muốn định ra tay với Băng Chủ!

Mọi người kêu lên, ánh mắt đỏ ngầu, Băng Chủ xung kích Tổ Cảnh đã là niềm hy vọng cuối cùng của họ, nếu bị gián đoạn thì họ hoàn toàn không còn cơ hội nào nữa.

- Chặn hắn lại!

Vô số cường giả gầm lên, tuy trong lòng sợ hãi nhưng trước sự tuyệt vọng họ lại trở nên điên cuồng. Chỉ thấy vô số tiếng xé gió vang lên, vô vàn quang ảnh lao tới, nguyên lực chói loà bùng nổ đánh về phía bàn tay khổng lồ kia.

Rầm rầm rầm!

Hàng nghìn vạn đòn công kích oanh kích lên bàn tay trắng nhợt, thế nhưng không khiến nó dao động chút nào. Bàn tay ấy không hề để tâm những đòn công kích nhẹ hều kia, xông thẳng tới đại trận.

Uỳnh!

Hải vực bên dưới tách ra, một vong xoáy vạn trượng xuất hiện, nước biển trong vòng mấy chục vạn trượng đều bị đẩy ra.

Tốc độ của bàn tay kia cực nhanh, xuyên qua trùng trùng trở ngại, cuối cùng đánh lên trận pháp trước vô số ánh mắt tuyệt vọng.

Rắc!

Trận pháp căn bản không tạo ra được trở ngại gì, quầng sáng cuối cùng lập tức nổ tung, tất cả cường giả Luân Hồi Cảnh đều hộc máu, bay ngược ra đầy thê thảm rồi rơi xuống biển.

- Chặn hắn lại!

Sáu người Sinh Tử Chủ đột nhiên mở mắt, một tiếng hô vang lên, thủ ấn biến hoá rồi chạm vào nhau, một luồng năng lượng khủng bố cuộn trào.

- Tổ chi thủ hộ!

Ánh sáng hùng hồn lan toả khắp cơ thể họ, biến thành một đạo quang ảnh bọc quanh họ.

Bàn tay tái trắng kia rơi lên quang ảnh, cuối cùng rung lên, quang ảnh kia chỉ kiên trì được trong chốc lát là bắt đầu rạn nứt.

Mũi mấy người Sinh Tử Chủ đều chảy máu, chỉ một bàn tay thò ra từ phong ấn Vị Diện cũng đã khủng bố như vậy, thật không hổ là kẻ khiến sư phụ phải thiêu đốt Luân Hồi mới đối phó được.

Rầm!

Máu chảy ra ngày một nhiều, cảm nhận được quang ảnh sắp vỡ tan, mấy người Sinh Tử Chủ đều hiện vẻ bất lực, họ đã gắng hết sức rồi.

Rắc!

Quang ảnh ngay sau đó đã nỏ tung, cả sáu người Sinh Tử Chủ đều có máu chảy ra từ thất khiếu, rồi họ như những chú chim gãy cánh rơi thẳng từ trên trời

xuống.

Khi rơi xuống họ đã thấy bàn tay to lớn kia cuối cùng đã đánh lên bức tượng băng.

Mọi thứ vậy là hết sao?

Trong đầu họ loé lên suy nghĩ đó, một cảm giác tuyệt vọng và bất lực trào dâng!

- Hết rồi sao?

Mọi cường giả nhìn thấy thế lòng lạnh toát, ánh mắt dường như mất đi mọi thần thái, trong lòng dường như có âm thanh giòn tan của tiếng hy vọng vỡ vụn.

Tất cả đều sững sờ chết lặng, dường như sắp gục ngã.

Rắc!

Vào khoảnh khắc không gian tĩnh lặng, bỗng có âm thanh giòn tan vang lên, dường như là tiếng băng vỡ… Một số ánh mắt sững sờ nhìn sang, toàn thân họ run rẩy, chỉ thấy bên dưới bàn tay khổng lồ kia là những mảnh vụn băng rơi xyống. Một thân ảnh đóng băng một năm nay hiện thân mái tóc dài tung bay theo gió.

Uỳnh!

Ánh sáng mà lam lạnh cuồn cuộn chống lại bàn tay của Ma Hoàng, rồi băng tuyết trào dâng, bàn tay của Ma Hoàng bị đẩy lùi.

- Băng Chủ!

- Băng Chủ tỉnh lại rồi!

- Thành công rồi?

Vô số người chấn kinh nhìn cảnh tượng đó, công kích của Ma Hoàng cuối cùng đã bị chặn đứng và đẩy lùi. Cả Loạn Ma Hải lập tức bùng nổ tiếng hoan hô vang như sấm dậy, mặt biển nổi sóng cuồn cuộn.

Trước những ánh mắt kích động gần như run rẩy kia, thân ảnh băng lạnh kia bay lên trời, hàn khí khủng khiếp lan toả khắp trời đất.

Rắc!

Mặt biển phía dưới lập tức đóng băng trong phạm vi mấy chục vạn trượng, thứ sức mạnh khủng bố khó lòng hình dung đó khiến ánh mắt mọi người đều ngập tràn niềm vui.

Vút!

Thân ảnh kia bay tới, rồi nàng tung một chưởng đánh thẳng lên bàn tay của Ma Hoàng.

Rầm!

Trời đất cũng như sụp đổ trước sự đối đầu này, bàn tay Ma Hoàng lại bị đẩy lùi, từng tầng băng kiên cố lan toả trên bàn tay tái nhợt đó, cuối cùng đóng băng nó hoàn toàn.

Bàn tay Ma Hoàng rung lên kịch liệt rồi bắt đầu thu về, rất nhanh đã rút vào trong phong ấn, hàn khí theo sát phía sau bịt chặt khe hở phong ấn lại.

- Là sức mạnh của Tổ… - Nhưng vẫn chưa bằng Tổ Phù. Sau bao nhiêu năm, Vị Diện này của các ngươi, ngươi là mạnh nhất sao?

- Một tháng sau chân thân của bản hoàng sẽ giáng lâm. Đó sẽ là ngày tận thế của các ngươi!

Khi khe hở bị đóng băng lại, một giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc vọng ra vang khắp không gian.

Vô số người vì giọng nói ấy mà trào dâng sự sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy thân ảnh trên không trung thì ánh mắt lại sáng bừng lên, chỉ cần có Băng Chủ bảo vệ, chắc sẽ chặn được Dị Ma Hoàng phải không?

Vô số ánh mắt cuồng nhiệt và đầy hy vọng nhìn về thân ảnh ấy, một số người thậm chí còn quỳ xuống. Lúc này nàng như trở thành thần linh trong mắt họ.

Trên không trung, Ứng Hoan Hoan nhìn phong ấn đã tàn tạ, sắc mặt có chút nhợt nhạt, thân hình khẽ run lên, một ngụm máu chảy ra từ miệng, nhưng nó lại có màu lam.

Thân thể Ứng Hoan Hoan lảo đảo như muốn ngã, rồi trước bao ánh mắt kinh hãi, bay ngược ra sau, huyết vụ không ngừng phát nổ trên cơ thể.

Hậu sơn của Thanh Dương Trấn ở nơi xa xôi, thân ảnh phủ đầy bụi trần trên đỉnh một ngọn núi đột nhiên mở mắt, ngân quang quanh người đột nhiên biến mất.

Phía trên bầu trời Loạn Ma Hải, thân thể Ứng Hoan Hoan rơi xuống, nàng nhắm mắt, không hề có ý nghĩ khống chế cơ thể, rồi nàng cảm giác mình rơi vào một vòng tay đầy thân thuộc.

Nàng mở mắt thì thấy gương mặt đã in sâu trong linh hồn nàng.

- Huynh đến rồi.

Nàng nhìn hắn, giọng nói vô cùng dịu dàng.

- Muội…thất bại rồi sao?

Lâm Động ôm lấy nàng, nhìn vệt máu nơi khoé miệng, tim không kìm được nhói lên. Hắn có thể cảm nhận được, dù thực lực Ứng Hoan Hoan đã đạt đến mức khủng bố nhưng rõ ràng vẫn chưa bước vào Tổ Cảnh, nếu không thì nàng đã không bị Dị Ma Hoàng đả thương thế này.

Lúc này Ứng Hoan Hoan cuộn mình như chú mèo con trong lòng Lâm Động, gương mặt mát lạnh áp vào khuôn nực ấm áp của hắn, khoé miệng nhướn lên cười, đôi tay khẽ vòng quanh cổ Lâm Động, khẽ vươn cổ lên, đôi môi mềm mại áp lên môi Lâm Động, nước mắt thuận theo má chảy xuống.

- Không…muội thành công rồi!

- Thành công rồi?

Cảm nhận sự dịu dàng và lành lạnh từ đôi môi kia, Lâm Động khựng người rồi thấy gương mặt nở nụ cười nhưng hai hàng nước mắt chảy dài, trong lòng run lên.

- Nàng có ý gì?

Ứng Hoan Hoan rời khỏi vòng tay Lâm Động, khẽ vuốt má hắn:

- Huynh vượt qua tầng Luân Hồi Kiếp thứ ba rồi sao…xin lỗi, muội không ở bên huynh.

Nàng lùi hai bước, nhìn xuống biển người đang nhìn mình đầy mong chờ:

- Hiện giờ ta chưa thật sự đạt đến Tổ Cảnh, nhiều nhất chỉ là Bán Tổ Cảnh, vẫn còn cách Tổ Cảnh rất xa.

Loạn Ma Hải dần yên tĩnh, mọi người nghe vậy mà thất thần, Bán Tổ? Là sao?

- Với thực lực hiện tại ta vẫn không phải đối thủ của Dị Ma Hoàng. Một tháng sau, khi chân thân của hắn giáng lâm, ta không còn khả năng ngăn bước chân hắn nữa.

Vô số người sắc mặt tái nhợt, chút hy vọng le lói trong mắt họ đang dần tắt, lẽ nào hy vọng cuối cùng của họ chấm dứt tại đây?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1304

Cầu Nguyện

Băng Chủ không bước vào Tổ Cảnh như kỳ vọng mà chỉ là Bán Tổ Cảnh, chỉ khác nhau một chữ thôi nhưng khoảng cách một trời một vực.

- Thật sự là…đến ngày tận thế rồi sao?

Vô số người lẩm nhẩm, trong tim trào dâng sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Sinh Tử Chủ bọn họ nhìn lên trời lòng đầy cảm thám.

- Không đạt tới Tổ Cảnh cũng không sao. Chúng ta liên thủ cùng với sức mạnh của họ chưa chắc đã không thể đấu một trận với Dị Ma Hoàng!

Lâm Động nhìn thân thể khẽ run lên của Ứng Hoan Hoan, bao kỳ vọng của mọi người như ngọn núi nặng nề đè lên đôi vai mỏng manh của nàng, áp lực và trách nhiệm đó đủ để người ta không thở nổi.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, khẽ cười:

- Thật ra muội đã sớm biết có kết quả này, dù tập hợp những sức mạnh này cũng căn bản không thể khiến bất cứ ai bước vào Tổ Cảnh, hơn nữa cưỡng ép sẽ có hậu quả nghiêm trọng. Giờ muội không thể bước vào Tổ Cảnh được nữa. Muốn đạt được Tổ Cảnh thật sự đâu có dễ. Nhưng đó cũng là trong dự liệu, vì thế thật sự muội vẫn thành công.

Lâm Động sừng sờ nhìn Ứng Hoan Hoan.

- Vì muội biết kết quả này nên muội mới không đồng ý việc huynh thay thế

muội. Xin lỗi, không phải muội muốn phủ nhận nỗ lực của huynh, những gì huynh làm, muội đều biết hết… Ứng Hoan Hoan che miệng, giọng nói có phần nghèn nghẹt, nước mắt chảy ra nhìn Lâm Động với ánh mắt đầy nhu tình.

Mọi người sững người nhìn thân ảnh ấy, nàng lúc này dường như không phải chúa cứu thế mà họ kỳ vọng mà là một cô gái bình thường yếu đuối mà đáng thương.

- Rốt cuộc muội muốn làm gì?

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan nói.

Ứng Hoan Hoan lau nước mắt, nhìn Lâm Động, nở nụ cười:

- Muội muốn huynh trở thành Phù Tổ thứ hai.

Lâm Động giật mình, vô số cường giả phía dưới cũng kinh ngạc, nói vậy là ý gì?

- Cho ta một chút thời gian, ta sẽ làm được!

Lâm Động nhìn Ứng Hoan Hoan, trong lòng thấy bất an.

- Nhưng…chúng ta không còn thời gian nữa rồi.

Ứng Hoan Hoan ngẩng lên, phong ấn Vị Diện đang nhanh chóng tối lại, tầng băng trên đó cũng đang tan chảy, rõ ràng Dị Ma Hoàng đang toàn lực công phá phong ấn.

- Xin lỗi vì muội vẫn gạt huynh. Muội bảo huynh vào Tổ Cung Khuyết ngưng tụ Thần Cung, còn ép huynh vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp…Muội thật sự đáng ghét… NỤ cười của Ứng Hoan Hoan đầy thê lương, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, những giọt máu màu lam lạnh như những viên ngọc băng nhỏ xuống.

- Sức mạnh của muội mà sư phụ nói không phải là muội có khả năng đạt tới Tổ Cảnh mà là có thể giúp người khác đạt đến mức đó. Thật ra thế gian này còn cứu được, đương nhiên, tiền đề là muội phải đạt đến Bán Tổ Cảnh.

Lâm Động nghiến răng nhìn Ứng Hoan Hoan chăm chăm.

- Ta không muốn làm Tổ Phù thứ hai, ta rất ích kỷ, vì thế ta cũng không muốn cứu trời đất này, ta chỉ muốn ở bên người ta thương, dù có cùng diệt vong cũng không hối hận.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động, dường như nhìn xuyên được tim hắn, nàng khẽ căn môi, nghẹn ngào nói:

- Nhưng…muội chỉ muốn huynh sống.

Muội chỉ muốn huynh sống.

Lâm Động như bị lôi kích, vẫn là câu nói quen thuộc đó, nhiều năm trước ở Dị Ma Vực, trong tuyệt cảnh, thiếu nữ ấy cũng nói với hắn như vậy. Một câu nói đơn giản nhưng khiến trái tim Lâm Động như vỡ tan thành từng mảnh.

- Rốt cuộc muội muốn làm gì?!

Lâm Động run lên, lặp lại câu nói vừa rồi, hắn nhìn Ứng Hoan Hoan:

- Muội không thể nghe ta một lần sao?

- Muội thật sự không muốn vậy…Nhưng thật sự còn có cách khác sao? Thật ra, ngay từ đầu mọi thứ đã được quyết định, muội căn bản không thể thay đổi được điều gì… Mắt Ứng Hoan Hoan đỏ hoe, khoang mặt ầng ậc nước.

- Xin lỗi…muội chỉ cần huynh sống cho tốt.

Ứng Hoan Hoan chầm chậm bước lùi ra sau, trong lúc ấy, mái tóc nàng dần trở nên đen tuyền, đôi mắt lam cũng trở lại màu đen nháy trước kia. Khoảnh

khắc này dường như cô thiếu nữ nhí nhảnh hoạt bát năm xưa lại xuất hiện.

Sinh Tử Chủ mấy người phía dưới thấy Ứng Hoan Hoan như vậy, sắc mặt đều kịch biến.

Lâm Động cũng cảm nhận được bất ổn, thân hình lao về phía Ứng Hoan Hoan.

Phụt!

Nhưng khi hắn vừa xông tới thì không gian xung quanh lập tức đông cứng, hàn băng biến thành dây leo quấn quanh người Lâm Động rồi băng tuyết ngưng tụ phía dưới chân hắn biến thành đoá băng liên khổng lồ.

Dù Lâm Động đã ngưng tụ Thần Cung, vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp cũng khó lòng kháng cự sức mạnh nay. Dù tốc độ tu luyện của hắn có thể xếp thứ ba từ cổ chí kim nhưng dù sao thời gian tu luyện cũng quá ngắn, đó là nhược điểm cua rhắn. Nếu cho hắn thêm thời gian chắc chắn hắn sẽ chạm tới Tổ Cảnh!

Nhưng hắn không còn thời gian nữa!

- Ứng Hoan Hoan, muội mà làm bừa ta sẽ không tha cho muội đâu!

Lâm Động mắt đỏ quạch gầm lên.

Ứng Hoan Hoan khẽ cười, rồi nhắm mắt lại.

Từ rất xa xua.

Một lão nhân bế ra một bé gái mới sinh từ trong băng sơn vạn năm.

Bé gái ấy lớn dần, trở thành cô bé cột tóc đuôi ngựa.

- Băng nhi, con có sức mạnh rất lớn, có lẽ rất lâu sau này, khi sư phụ không còn nữa thì con phải bảo vệ thế gian này.

Lão nhân dịu dàng nhìn bé gái, cười nói.

- Tại sao sư phụ lại không còn?

Giọng nói non nớt của cô bé vang lên, ánh mắt đầy ngây thơ.

Lão nhân cười:

- Chỉ có điều sức mạnh này cần con hoàn toàn cam tâm tình nguyện để thích phóng. Hơn nữa con sẽ phải trả giá rất lớn, nó có thể là cả tính mạng con. Nếu lúc ấy con tìm được người khiến mình cam tâm tình nguyện hy sinh thì hãy cứu sinh linh trên trời đất này.

Cô bé chớp chớp mắt:

- Nếu không tìm được thì sao ạ? Sao phải hy sinh tính mạng cho người khác chứ, con không thích!

- Nếu không tìm thấy thì đó là kiếp nạn của thế gian này. Lời hứa của sư phụ với con cũng không thực hiện được rồi.

- Ồ.

Cô bé ôm miếng băng cắn một miếng, đuôi tóc lắc lư, tại sao lại phải hy sinh cho người khác? Tuy còn nhỏ nhưng sự lạnh lùng trong nội tâm khiến cô bé cho rằng việc đó có lẽ sẽ không xảy ra.

- Sư phụ…cuối cùng, con tìm được người con cam tâm tình nguyện hy sinh tất cả rồi…Băng nhi rất vui… Ký ức xa xôi hiện về, Ứng Hoan Hoan lẩm nhẩm trong lòng, nụ cười của nàng dần ấm áp, hai tay nàng áp vào nhau tạo nên ấn pháp.

- Ta lấy linh hồn ta cầu nguyện..

- Dùng thân thể ta… - Dùng linh hồn ta… - Dùng máu của ta… Giọng nói ấy

dường như khúc ca dao cổ xưa vang vọng tới mọi ngóc ngách trong trời đất. Tứ đại Huyền Vực, Loạn Ma Hải, Yêu Vực, vô số người ngẩng lên, dường như có cảm ứng gì đó nhìn về hướng đó.

- Hạo thiên địa chi linh, thần hoá, Tổ chi lộ!

Khi chữ cuối cùng vang lên, thân thể Ứng Hoan Hoan rung lên dữ dội, trời đất bắt đầu rung chuyển, bầu trời sáng loà, dường như có vô số đạo linh quang bắn ra hoá thành một tấm màn ánh sáng khổng lồ phía trên bầu trời Loạn Ma Hải.

Linh quang cuối cùng chảy vào đoá băng liên dưới chân Lâm Động, băng liên bắt đầu sáng rực lên… Thế nhưng Lâm Động không hề để tâm, hắn kinh hãi nhìn Ứng Hoan Hoan, vì trên người nàng bắt đầu cháy lên ngọn lửa màu lam.

Cuối cùng hắn cũng biết Ứng Hoan Hoan muốn làm gì. Nàng đang thiêu đốt bản thân, dùng sức mạnh lớn nhất của mình để trợ giúp hắn thành Tổ, chỉ có điều, cái giá rõ ràng là tính mạng của nàng.

Hắn giờ đã hiểu tại sao ở Tây Huyền Vực nàng lại lạnh lùng cự tuyệt hắn… Vì căn bản không phải trận pháp xung kích Tổ Cảnh gì đó, mà là kế hoạch để nàng có thể dùng đến sức mạnh này!

Ngay từ đầu nàng đã nghĩ đến lúc này!

- Dừng lại!

- Nàng dừng ngay lại cho ta!

- Ứng Hoan Hoan!

Mắt Lâm Động đỏ quạch, hắn điên cuồng giãy giụa, gầm thét đầy phẫn nộ, tiếng thét như dã thú vang khắp không gian.

Mấy người Viêm Chủ thấy thế sắc mặt kịch biến, định lao tới nhưng Sinh Tử

Chủ đã ngăn lại:

- Đây là lựa chọn của muội ấy, đừng làm phiền.

- Tại sao lại như vậy?

Sắc mặt Viêm Chủ trắng bệch, lẩm nhẩm.

- Vậy chúng ta…còn cách nào khác sao? Tổ Cảnh không phải dễ dàng mà đạt được. Ngay tiểu sư muội cùng phải dùng cách này mới khiến Lâm Động bước vào Tổ Cảnh. Chỉ như vậy mới tránh được kiếp nạn lần này.

Sinh Tử Chủ quệt nước mắt.

Viêm Chủ bọn họ trầm mặc không nói, nhìn lên bầu trời với đôi mắt đỏ hoe.

Ngọn lửa màu lam rừng rực cháy, Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động đang điên cuồng giãy giụa, nước mặt trào ra khỏi khoé mắt.

- Xin lỗi huynh…. Muội không muốn bảo vệ trời đất gì cả, cũng không muốn làm chúa cứu thế, nhưng…muội muốn huynh sống… - Lâm Động, cảm ơn huynh đã khiến muội thích huynh từ trước khi muội thức tỉnh…cũng cảm ơn huynh đã cho muội nhiều điều tốt đẹp như vậy. Huynh đã cho muội biết, trái tim dù có lạnh lùng mức nào rồi cũng sẽ có lúc nở hoa.

- Huynh từng hỏi muội là Băng Chủ hay Ứng Hoan Hoan… - Giờ muội cho huynh biết…Đồ ngốc, làm gì có Băng Chủ nào. Muội vẫn luôn là Ứng Hoan Hoan.

Ngọn lửa bọc quanh toàn thân Ứng Hoan Hoan, giọng nói nghẹn ngào của nàng vọng ra.

- A! A! A!

Lâm Động thét lên, tiếng kêu mang đầy sự đau đớn, bất lực, khiến mọi người

ai cũng đỏ hoe mắt.

Vút!

Đoá băng liên lúc này bắn ra ánh sáng vạn trượng rồi những cánh hoa bắt đầu gập vào, tầm mắt Lâm Động dần trở nên mơ hồ, ý thức bắt đầu chìm vào bóng tối.

Khi tầm mắt sắp hoàn toàn tối lại thì dường như có một thân ảnh hiện ra.

Nàng chắp tay sau lưng, đuôi tóc đen lắc lư đầy hoạt bát. Trên gương mặt là nụ cười gian xảo, tinh quái, giống như lần đầu gặp ở Đạo Tông nhiều năm trước.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1305

Luân Hồi

Cùng với cơn đau xé gan xé phổi, bóng tối nhấn chìm thần trí của Lâm Động, ý thức của hắn rơi vào bóng tối vô tận, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng gầm thét của dã thú vọng ra.

Không biết những âm thanh đó kéo dài trong bao lâu rồi cuối cùng yếu đi, dường như chủ nhân của tiếng gầm đó đã mệt nhoài.

Ánh sáng chói loà bỗng bắn ra từ trong bóng tối bao bọc lấy ý thức trầm luân trong đó. Ánh sáng giống như vô số cảnh tượng loé lên rồi biến mất, mỗi cảnh tượng dường như đều là một vòng luân hồi.

Ý thức của Lâm Động bị những vòng xoáy luân hồi kéo vào, rồi hắn mất hoàn toàn ý thức, cảm giác đó còn đáng sợ hơn cả khi hắn vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp.

Luân hồi chuyển động, ý thức cuối cũng vẫn không thể thoát ra được. Ý thức của hắn như bị chiếm đoạt, một thứ ký ức mới xâm chiếm hắn.

Luân hồi lần đầu, hắn vẫn là Lâm Động của Thanh Dương Trấn, hắn vẫn đang nỗ lực tu luyện để lấy lại công đạo cho phụ thân. Nhưng lần này hắn không có Tổ Thạch mà chỉ là một thiếu niên cố chấp bình thường của Lâm gia.

Hắn nỗ lực tu luyện, muốn báo thù với thiên tài của Lâm thị tông tộc.

Nhưng lần này hắn không có sự nhẫn nhịn từng có, tuy bằng nỗ lực của mình hắn đã khiến Lâm gia trở hanh gia tộc mạnh nhất trong Thanh Dương Trấn, nhưng cuối cùng vì tiết lộ thù hận với Lâm Lang Thiên mà dẫn đến sát cơ.

Máu lửa lan tràn khắp Lâm gia.

Những kẻ mặc phục sức của Lâm thị tông tộc sắc mặt lạnh lùng đâm trường kiếm vào người Liễu Nghiên, máu tươi chảy ra nhưng bà vẫn cố kêu lên với cậu thanh niên ở phía xa đang sững sờ nhìn cảnh tượng đó:

- Động nhi, mau chạy đi!

Trong lòng hắn trào dâng sự sợ hãi, rồi hắn nhìn thấy một nam tử gương mặt tuấn dật bước tới, trên thanh trường kiếm của hắn vẫn còn dính máu người thân của cậu.

- Ngươi chính là Lâm Động muốn báo thù ta?

Nam tử tuấn dật đó đứng trước mặt Lục Phong, cười chế giễu, ánh mắt như nhìn một con kiến nhỏ bé.

- Ta phải giết ngươi!

Mắt Lâm Động đỏ quạch, thù hận từ tận xương tuỷ trào dân, hắn gầm lên xông tới Lâm Lang Thiên, nhưng chỉ thấy nụ cười đầy chế giễu của Lâm Thang Thiên.

- Một kẻ trong phân gia ti tiện, đến cấp bậc cao thấp cũng không phân biệt được. Ở lại thế gian này chỉ sỉ nhục thanh dang của Lâm thị tông tộc mà thôi.

Tiếng chế giễu vang lên bên tai Lâm Động, rồi mũi kiếm sắc lạnh không chút do dự xuyên qua cổ hắn, máu tươi phun ra, hắn ngã gục ra đất, trong bể máu hắn nhìn thấy Lâm Tiêu, Lâm Chấn Thiên, tất cả đều ngã ở cách đó không xa, rồi lưỡi đao chém xuống cổ.

Từng cái đầu rơi xuống, trong đôi mắt mở trừng trừng là sự tuyệt vọng không cam tâm.

Tầm nhìn của hắn dần tối lại, cuối cùng đem theo sự hối hận vô tận biến mất.

Có một kiếp không có thù hận với Lâm Lang Thiên, hắn thiên phú hơn người, cuối cùng nhờ vào nỗ lực của bản thân đã đưa Lâm gia trở về tông tộc, cuối cùng hắn cũng trở thành người nổi bật nhất trong tông tộc.

Sau đó dưới sự quản lý của hắn, Lâm thị trở thành gia tộc cường đại nhất vương triều Đại Viêm. Còn hắn cũng là đệ nhất trường giả vương triều Đại Viêm.

Chỉ là, kiếp này không có Ứng Hoan Hoan, cũng không có Lăng Thanh Trúc.

Cuối cùng, khi tuổi thọ đến cực hạn, trước bao ánh mắt bi thương mà kính sợ của tộc nhân Lâm thị, hắn nằm trong quan tai, chỉ là vào khoảnh khắc tầm nhìn chìm vào bóng tối, hắn mơ hồ cảm nhận được dường như mình đã mất đi thứ gì vô cùng quan trọng.

Luân hồi hết kiếp này đến kiếp khác, giống như kéo dài mãi không có điểm dừng. Ý thức của Lâm Động rơi vào luân hồi, không tìm lại được bản thân thực sự nữa.

Hắn từng quang vinh, từng thấp kém, từng được người khác kính sợ, cũng từng bị chế nhạo, nhân sinh muôn hình vạn trạng, chịu đựng tất cả.

Hắn như cái xác không hồn đi qua hết kiếp này đến kiếp khác, chỉ đến lúc sinh mệnh đến tận cùng hắn mới cảm thấy dường như hắn vẫn chưa tìm thấy điều gì đó, cũng như vậy, hắn chưa tìm được chính mình.

Lại một kiếp nữa, hắn gặp Lăng Thanh Trúc, nhưng chỉ là một cái nhìn thoáng qua, giữa hai người không xảy ra việc hoang đường trong thạch mộ đó. Lăng Thanh Trúc vẫn là tiên nữ cao cao tại thượng, còn hắn chỉ là một trong vô số người ngưỡng vọng nàng.

Kiếp này hắn vô cùng bình thường, chết mà không gây dựng được thành tựu gì.

Luân hồi lại xoay chuyển, không biết đã trải qua bao nhiêu kiếp luân hồi, nhưng ý thức ngày một vẩn đục, dường như sẽ mãi mãi trầm luân trong luân hồi.

Hết kiếp này đến kiếp khác.

Kiếp này hắn lại thành đệ tử Đạo Tông, rồi hắn gặp một thiếu nữ hoạt bát với mái tóc đuôi ngựa đen nhánh.

Nàng vẫn là tiểu công chúa của Đạo Tông, còn hắn thì bình thường, chỉ là trong cả đám người, hai người nhìn nhau dường như đều sững người lại, một cảm giác khó hiểu tràn ngập trong tim họ.

Hắn thích nàng rồi.

Vậy là hắn cố gắng tu luyện, hắn bắt đầu thoát khỏi sự tầm thường, nổi trội lên giữa đệ tử Đạo Tông, khi danh tiếng hắn ngày một cao dần trong Đạo Tông thì ánh mắt vẫn lặng lẽ quan sát hắn ngày một sáng hơn.

Cuối cùng hai người họ trở thành hai người khiến người khác ngưỡng mộ nhất ở Đạo Tông.

Họ cùng tu luyện, cùng thực hiện nhiệm vụ, tình ý dần nồng đậm trong sinh tử.

Hậu sơn Đạo Tông, hoa tươi ngập tràn, gió khẽ thổi là không gian phảng phất hương hoa.

Lâm Động ngồi giữa biển hoa nhìn về phía trước, ở đó là một thiếu nữ mảnh mai, thướt tha đang múa. Những bông hoa cũng như lay động theo từng động tác của nàng, tiếng cười lanh lảnh của nàng là thứ âm thanh dễ nghe nhất thế gian này.

Hắn dịu dàng ngắm nhìn thiếu nữ, vào lúc này sâu trong tận tâm hồn hắn dường như có thứ cảm xúc đến bản thân hắn cũng không thể phân biệt nổi. Sâu trong tận cùng cảm xúc ấy dường như có một thứ đau đớn đến thấu tim gan.

Bất giác, mắt hắn đỏ lên.

- Này, huynh sao thế?

Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ vang lên, nàng nhìn hắn khó hiểu, chiếc đuôi ngựa dưới ánh sáng trở nên đen nhánh.

Hắn nhìn gương mặt ấy, đột nhiên đưa tay giữ lấy nàng, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói:

- Lấy ta nhé!

Khi nói ra câu ấy, hắn có thể cảm giác được một thứ tình cảm đặc biệt xuyên qua rất nhiều tầng luân hồi xung kích lên trái tim hắn.

Phải đem lại hạnh phúc cho nàng ấy.

Thứ tình cảm ấy dường như đang nói như vậy.

Thiếu nữ cũng giật mình vì câu nói đó của hắn, rồi gương mặt nàng ửng đỏ, đôi mắt đầy vẻ ngượng ngùng rồi nàng khẽ gật đầu.

Cả Đạo Tông tràn ngập trong niềm vui.

Là đệ tử ưu tú nhất Đạo Tông, hắn kết hợp với con gái của chưởng giáo, rõ ràng là việc mà mọi người đều mong đợi.

Trong gian phòng đầy nến hồng, hắn khẽ gỡ tấm mạng che mặt của nàng ra. Hắn nhìn gương mặt ngượng ngùng ấy, đôi mắt không kìm được mà đỏ lên.

Rồi trước ánh mắt nghi hoặc và ngượng ngùng của tân nương, hắn cúi xuống ngậm lấy đôi môi mềm mại kia.

Đêm ấy ngập tràn xuân quang, trong tiếng rên rỉ có chút đau đớn lại bao hàm niềm hạnh phúc vô bờ.

Sau đại hôn, hai người dính với nhau không rời, tình cảm không nỡ rời xa ấy khiến không ít người ngưỡng mộ. Có thể tìm được người mình yêu thương đúng là việc khiến người ta hạnh phúc không muốn tỉnh lại nữa.

Chỉ có điều, Ứng Hoan Hoan lại cảm thấy sau đại hôn dường như Lâm Động trở nên trầm mặc hơn. Hắn ngồi ngẩn ra trên vách núi nhìn đệ tử Đạo Tông tu luyện, ánh mắt có chút mơ hồ.

Nhưng ánh mắt ấy mỗi khi dừng lại ở Ứng Hoan Hoan lại trở nên dịu dàng. Chỉ là thẳm sâu trong đó dường như ẩn chứa thứ gì đó khó nói thành lời.

- Có phải chàng đang giấu thiếp điều gì không?

Cuối cùng nàng không nhịn được hỏi.

Lâm Động chỉ mỉm cười, khẽ ôm nàng vào lòng, sự mềm mại ấy khiến trái tim hắn tan chảy, không còn nhớ lý do bị chất vấn nữa.

- Ta sẽ khiến nàng mãi mãi vui vẻ.

Lâm Động vùi mặt vào mái tóc đen nhánh của nàng, trong lòng dường như nói.

Thời gian lại trôi qua hết năm này đến năm khác, bất tri bất giác đã ba năm sau đại hôn.

Trên vách núi, đôi chân Ứng Hoan Hoan khẽ đung đưa bên ngoài vách núi, nàng hơi nghiêng đầu nhìn thân ảnh bên trong Đạo Tông. Nàng mím môi cười, có phong thái yêu mị của một thiếu phụ.

- Gia gia nói, với tiến độ tu luyện của chàng, có lẽ hai năm nữa là có thể kế thừa vị trí của gia gia rồi... Đến lúc đó không phải thiếp cũng phải gọi chàng là Lâm đại chưởng giáo sao?

Nàng tinh nghịch cười.

- Vậy thì nàng là Lâm đại phu nhân.

Lâm Động cười, đưa tay búng khẽ lên trán nàng.

Ứng Hoan Hoan cười nhìn hắn, rồi đột nhiên khẽ thở dài:

- Có phải chàng có gì muốn nói với thiếp?

- Hửm?

- Chàng không thấy từ sau đại hôn dường như mình thay đổi sao? Không phải nói là chàng trở nên không tốt mà là quá tốt với thiếp. Hơn nữa kiểu tốt ấy thiếp cứ có cảm giác như chàng đang bù đắp cái gì đấy.

Ứng Hoan Hoan có chút hụt hẫng nói.

- Thiếp chỉ muốn chàng biết, chàng không nợ thiếp bất cứ điều gì. Thiếp yêu chàng... yêu hơn cả bản thân mình.

Nụ cười của Lâm Động dường như đông cứng lại, hắn khẽ vuốt má Ứng Hoan Hoan, nói:

- Tại sao nàng cứ ngốc như vậy chứ...

- Thế chàng có cho thiếp biết không?

Ứng Hoan Hoan nói.

Lâm Động trầm mặc nhìn về phía xa, đôi mắt đen sâu thẳm dường như đang có một thứ xúc cảm phức tạp trào dâng, một lúc lâu sau hắn mới khẽ nói:

- Nàng có muốn nghe ta kể một câu chuyện không?

- Ừm.

Ứng Hoan Hoan khẽ gật đầu.

Lâm Động cười, rồi hắn bắt đầu kể. Trong câu chuyện đó có người tên là Lâm Động, cũng có người tên Ứng Hoan Hoan. Hơn nữa cô gái ấy còn có thân phận là Băng Chủ, một trong Bát Chủ Viễn Cổ, còn có đám dị ma đáng sợ...

Ở đó họ chia tách nhiều hơn đoàn tụ, nhưng thứ tình cảm đó rất chân thành, hơn nữa cuối cùng họ không được kết thành phu thê như ở đây.

Giọng kể của hắn có phần trầm thấp, dường như rất bi thương.

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động lúc này mắt bất giác đỏ hoe, đặc biệt là khi nghe thấy Ứng Hoan Hoan kia cuối cùng thiêu đốt chính mình để đưa hắn vào Tổ Cảnh, nước mắt trào ra hai khoé mắt.

- Cô ấy lúc nào cũng không nghe lời chàng như vậy, chắc chàng giận lắm?

Ứng Hoan Hoan nói.

- Đúng thế... nếu có thể cùng chết, kỳ thực đó cũng là một kiểu hạnh phúc, vẫn tốt hơn là để lại sự đau thương đó cho một người chịu đựng. Như thế... thật sự rất khó chịu, rất đau khổ.

Lâm Động khẽ nói.

- Nhưng có những thứ cuối cùng vẫn không thể tránh được. Chàng phải chịu sự đau khổ ấy nhưng cô ấy cũng phải chịu đau đớn khi gạt người mình yêu.

- Đúng thế, ta không có tư cách giận nàng ấy...

Lâm Động đột nhiên khựng lại, cười:

- Đó chỉ là một câu chuyện thôi.

Ứng Hoan Hoan không đáp, đôi mắt to nhìn hắn, nước mắt không kìm được chảy ra:

- Thật ra... chúng ta đang trên con đường luân hồi đúng không? Đây... đều là giả đúng không?

Lâm Động nhìn nàng, kéo tay nàng đặt lên tim mình:

- Thật hay giả, lẽ nào nàng không cảm nhận được? Có những thứ dù trải qua nghìn lần luân hồi thì vẫn không thay đổi. Hơn nữa, nếu đây thật sự là luân hồi thì ta thà cứ chìm đắm trong này. Giờ ta chỉ muốn ở bên nàng, được không?

Ứng Hoan Hoan quệt nước mắt, vừa khóc vừa cười nói:

- Thiếp đột nhiên rất ghen tỵ với thiếp kia, làm sao đây? Thiếp biết chàng muốn bù đắp cho thiếp. Nhưng đây không phải điều thiếp muốn. Tuy thiếp biết tình cảm của chàng với thiếp là chân thực.

Ứng Hoan Hoan khẽ cười:

- Vì thiếp cũng là cô ấy, không như những gì chàng nghĩ, mọi thứ sẽ không xảy ra. Hơn nữa cô ấy có thể vì chàng mà thiêu đốt luân hồi. Chàng cho rằng thiếp sẽ để chàng chìm đắm trong luân hồi này sao?

Lâm Động nhìn nàng không nói được gì, dù ở trong luân hồi thì tính cách cảu nàng ấy vẫn không hề thay đổi.

- Thiếp đánh đàn cho chàng nghe nhé? Việc cô ấy không làm được, thiếp sẽ làm thay cô ấy.

Ứng Hoan Hoan buông tay Lâm Động ra, tay khẽ đưa lên, một cây cổ cầm hiện ra. Nàng cười với Lâm Động, trên má là hai hàng nước mắt.

Bàn tay nhỏ nhắn chạm vào đàn, những ngón tay thon gọn lướt trên dây đàn, tiếng đàn bi thương vang lên.

Giống như lần đầu tiên gặp vào nhiều năm trước, chiếc đuôi ngựa lay động, tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông, nụ cười dịu dàng cuối cùng khi thiêu đốt

luân hồi...

Mắt Lâm Động đỏ lên, niềm chua xót khiến tầm nhìn của hắn mơ hồ, thân thể khẽ run lên, sâu trong não, vô số lần luân hồi nổ tung, ý thức trầm luân bắt đầu thức tỉnh.

Đôi mắt đen mơ hồ trở nên sâu thẳm rồi dừng lại ở cô gái kia, nước mắt bỗng chảy ra.

Giống như trước lần luân hồi đó, trong mà lửa cháy rừng rực là cảnh tượng có nước mắt nhưng cũng có nụ cười ấm áp/

- Á!!

Lâm Động kêu lên như xé phổi, âm thanh mang sự bi thương truyền khắp không gian khiến đất trời cũng như tối lại.

- Á!!

- Á!

- Tại sao? Tại sao nàng cứ không nghe lời ta?!!

Nước mắt trào dâng, hắn điên cuồng lao tới ôm chặt lấy Ứng Hoan Hoan, không thể kìm chế được cảm xúc nữa, hắn khóc như một đứa trẻ.

Ứng Hoan Hoan ôm lấy đầu hắn, đặt cằm lên đầu hắn, nước mắt nhỏ ra, nghẹn ngào nói:

- Thiếp phải trả cái giá đắt như vậy, sao chàng có thể trầm luân ở đây. Thứ bù đắp đó, không phải cái chúng ta muốn thấy.

Ánh mắt Lâm Động mơ hồ, lẩm bẩm:

- Ta cùng nàng vượt qua luân hồi kiếp này nhé.

- Nếu thế chàng sẽ lại rơi vào luân hồi vô tận nữa mà thôi.

Ứng Hoan Hoan khẽ chạm vào nơi tim hắn:

- Thật ra, mọi thứ đều chân thực, vì nó xảy ra ở nơi sâu nhất trong tim chàng. Nếu không phải chàng nghĩ tới thì nó sẽ không xuất hiện... Thiếp cũng vẫn luôn ở đây.

- Mọi thứ, vậy là đủ rồi.

- Vì thế...

Ứng Hoan Hoan nhìn Lâm Động rồi cúi xuống hôn lên môi hắn, nước mắt thuận theo má chảy xuống.

- Lâm Động, tỉnh lại đi Lâm Động ôm chặt lấy người trong lòng mình, sức mạnh như muốn kéo nàng vào cơ thể mình, rồi hắn cúi xuống hôn thật mạnh.

Trên vách núi, một nam một nữ ôm nhay, gió thổi qua đem theo tiếng đàn du dương, cùng rung động theo hoa cỏ.

Ánh sáng đột nhiên bắn ra từ trong cơ thể Lâm Động, trời đất dần trở nên mơ hồ, người trong lòng cũng nhạt dần, tuy Lâm Động đã ôm chặt lấy nàng như vẫn không thể ngăn cản việc nàng đang dần biến mất.

- Cảm ơn chàng, kiếp này thiếp rất vui. Có lẽ cô ấy sẽ cảm nhận được.

Nàng cười hạnh phúc, cuối cùng tan biến đi.

Trời đất lại tối đen, trở về với hỗn độn.

Lâm Động thì quỳ trong bóng tối một lúc lâu, cuối cùng ngẩng lên, đôi mắt đen đã có lại sự tinh anh. Rồi hắn đứng phắt dậy, một sự kiên nghị không thể lay động trào dâng.

Ta phải đi hết luân hồi, chỉ để gặp lại nàng.

Dù thế nào, dù có phải trả giá ra sao, cho dù phải xuống hoàng tuyền ta cũng phải đưa nàng về.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1306

Phá Vỡ Phong Ấn

Bầu trời Loạn Ma Hải phủ đầy những đốm sáng nhiều màu sắc, cảnh tượng này đã diễn ra cả tháng nay rồi.

Trước những đốm sáng ấy đến vầng nhật nguyệt cũng tối lại, ánh sáng lưu chuyển, có một thứ dao động thần kỳ nào đó đang ngầm cuộn trào.

Trong Loạn Ma Hải vẫn là biển người, tất cả gần như đều nhìn lên bầu trời, ở đó là một đoá băng liên khổng lồ đầy tú lệ đang khép chặt. Hàng vạn tia sáng chói loà phát ra từ ấy, mỹ lệ đến cực điểm.

Mọi ánh mắt đều căng thẳng nhìn đoá băng liên, một tháng trước, sau khi Băng Chủ thiêu đốt luân hồi, dốc hết sức mạnh trợ giúp Lâm Động trở thành Chủ, hắn đã trở thành niềm hy vọng cuối cùng của vô số sinh linh trong trời đất này.

Khi họ căng thẳng nhìn lên đoá băng liên kia thì trên bầu trời phía xa, bóng tối dường như đè xuống, một khe nứt khổng lồ hàng chục vạn trượng đang tách ra, thứ khí tà ác đến cực điểm không ngừng trào ra.

Phía trước khe nứt là một đạo trận pháp cổ xưa, chỉ có điều đến nay trận pháp ấy đã tối đi nhiều, đang trong nguy cơ có thể vỡ tan bất cứ lúc nào. Thậm chí một số cường giả đỉnh cao có thể cảm nhận được, thân ảnh mang tính huỷ diệt kia sắp giáng lâm.

Vô số người nhìn nhau, ánh mắt đều không che giấu nổi sự sợ hãi.

- Dị Ma Hoàng sắp tới rồi.

Sinh Tử Chủ ngẩng lên, vẻ mặt ngưng trọng nhìn dị biến ở hư không, nói.

- Nhưng Lâm Động vẫn chưa ra… Viêm Chủ nhìn đoá băng liên đang khép chặt. Trong một tháng này đoá băng liên không có dị động gì khác ngoài việc phát ra những tia sáng chói loà. Thậm chí họ còn không cảm nhận được khí tức của Lâm Động.

- Tiểu sư muội phải thiêu đốt luân hồi mới tạo ra được cơ hội này, chúng ta tuyệt đối không thể để muội ấy phí công được!

Ánh mắt Sinh Tử Chủ loé lên, quả đoán nói:

- Khi Dị Ma Hoàng ra, chúng ta sẽ toàn lực ra tay ngăn được chút nào hay chút ấy.

Mấy người Viêm Chủ sắc mặt ngưng trọng gật đầu, dù thế nào họ bắt buộc phải toàn lực kéo dài thời gian cho Lâm Động… Uỳnh!

Phía xa dường như có tiếng sấm trầm thấp vọng lại, khi ấy, thứ năng lượng tà ác bắt đầu thực sự xâm nhập không gian này.

Mọi ánh mắt chăm chăm nhìn lên bầu trời rồi họ bắt đầu run rẩy khi nhìn thấy khe nứt Vị Diện bắt đầu bốc cháy.

Ngọn hoả diệm màu đen dính lên khiến phong ấn phát ra âm thanh chói tai, tầng bảo vệ cuối cùng của Vị Diện cuối cùng đã làm hết sứ mệnh của mình.

Rắc rắc!

Phong ấn vỡ ra, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Sau khi phong ấn tiêu tan, chỉ thấy khe hở Vị Diện hàng chục vạn trượng chầm chậm nhu động, giống như cái mồm khổng lồ của ác ma đang ngốn lấy trời đất này.

Ma khí cuồn cuộn đặc quánh như thực chất tràn ra từ khe hở Vị Diện, thiên địa nhật nguyệt ngay lập tức biến mất mọi màu sắc.

Uỳnh!

Ma khí lan tràn trong không gian, dường như có một con mắt tà ác đến cực điểm đang lạnh lùng nhìn trời đất này, hắn dường như đang tìm thân ảnh một tháng trước từng khiến hắn phải rút lui.

Kết quả khiến hắn khá kinh ngạc, vì hắn phát hiện khí tức ấy dường như biến mất hoàn toàn khỏi thế gian, đến hắn cũng không tra ra được.

Quét mắt nhìn một lượt đột nhiên hắn nhìn về hướng Loạn Ma Hải, trên bầu trời ở trung tâm biển người, ánh sáng lan toả chói loá, thứ ánh sáng quen thuộc đó lập tức khiến mắt hắn nheo lại.

Đó là cảm giác nguy hiểm mà quen thuộc!

- Hừ!

Trong đám ma khí dường như có tiếng hừ lạnh phát ra, rồi vô số cường giả kinh hãi nhìn thấy một cột ma khí đặc quánh bắn ra từ bên ngoài hư vô, rạch tan hư không và bắn thẳng lên đoá băng liên.

- Động thủ!

Sáu người Sinh Tử Chủ thấy vậy sắc mặt kịch biến, hô lên một tiếng rồi sau người cùng bay tới chỗ băng liên.

Phụt phụt!

Họ đập mạnh lên ngực mình, một ngụm tinh huyết bắn ra, sắc mặt trắng bệch, chỉ thấy tinh huyết của sau người hoà vào nhau, ánh sáng chói loà cùng với thứ năng lượng khủng bố bùng phát.

Ánh sáng lan toả biến thành một cái chuông khổng lồ và chụp lên họ cùng với đoá băng liên.

Ding!

Ma quang đánh thẳng lên chiếc chuông, âm thanh trong trẻo vang lên, một vòng sóng dao động lan toả đánh bật hết cường giả ở xung quanh.

Rắc rắc!

Chiếc chuông khổng lồ ngưng tụ sức mạnh của sáu Viễn Cổ Chủ không có được tác dụng đáng kể vết rạn bắt đầu lan rộng, cuối cùng bùm một tiếng nổ tung.

Phụt!

Sáu người bắn ra sau, máu tươi phun ra, sắc mặt vốn tái càng trở nên trắng nhợt, khí tức cũng yếu đi hẳn. Tuy họ cũng là cường giả đỉnh cao trong thế gian này nhưng so với Dị Ma Hoàng thì vẫn còn khoảng cách quá lớn.

Dù bị trọng thương nhưng cuối cùng họ vẫn chặn được công kích của Dị Ma Hoàng. Con mắt tà ác trong hư không dường như loé hàn quang, ma khí lại cuộn trào.

Ma khí cuồn cuộn ập tới, tất cả mọi người có thể cảm nhận được thân ảnh trong khe hở Vị Diện kia đang tiến gần với tốc độ chóng mặt.

Vút!

Một đạo ma khí lại bắn tới, biến thành một cái ngón tay ma xuyên qua hư không ấn uống đoá băng liên. Ở đầu ngón tay còn hiện lên đường hoa văn tà ác.

- Chúng ta cùng ra tay!

Trong Loạn Ma Hải, vô số cường giả thấy Dị Ma Hoàng lại tấn công, cực điểm của sự sợ hãi là cơn phẫn nộ trào dâng. Lâm Động bên trong đoá băng liên kia là niềm hy vọng cuối cùng, nếu bị Dị Ma Hoàng phá hoạt thì họ sẽ không còn khả năng phản kháng nữa.

Việc đó tuyệt đối không được xảy ra!

Tất cả cường giả mắt đỏ ngầu, rồi họ gầm lên, chỉ thấy hàng nghìn vạn đạo nguyên lực bùng nổ khiến cả Loạn Ma Hải rung chuyển dữ dội.

Rầm rầm rầm!

Vô số đạo công kích đánh lên ngón tay ma kia, nó rung chuyển nhưng Dị Ma Hoàng ở phía xa cũng nhận ra tình huống này, hắn hừ lạnh một tiếng, hoa văn tà ác trên ngón tay kia bùng phát chặn hết công thế, khí thế không hề suy giảm lao thẳng tới đoá băng liên.

- Thiêu đốt luân hồi, chặn hắn lại!

Sinh Tử Chủ thấy thế hét lên, hai tay kết ấn, định trực tiếp thiêu đốt luân hồi.

Lúc này họ đã bị ép tới đường cùng rồi.

Vút!

Thế nhưng ngay khi họ chuẩn bị liều chết thì không gian phía trên đoá băng liên đột nhiên biến dạng, một thân ảnh màu trắng hiện ra.

Thân ảnh ấy khí chất thanh lạnh, dung nhan tuyệt mỹ nhưng gương mặt phủ đầy hàn khí. Nàng nhìn ngón tay ma đang lao tới, tay khẽ nắm lại, một thanh trường kiếm dài ba thước hiện ra.

Nàng cầm kiếm chém mạnh xuống!

Đường kiếm này không hề có bất cứ dao động nguyên lực nào, dường như không mang chút năng lượng nào vậy.

Rắc!

Thế nhưng, khi lưỡi kiếm ấy chém xuống ngón tay ma, mọi người đã kinh hãi

khi nhìn thấy ngón tay ấy bị chặt làm đôi.

Cả Loạn Ma Hải bạo động, mọi người sững sờ nhìn nữ tử tuyệt mỹ như thần tiên kia, hiển nhiên là rõ ràng không biết cô gái đột nhiên xuất hiện, dường như còn mạnh hơn Viễn Cổ Chủ này là thần thánh phương nào?

- Lăng Thanh Trúc?

Mấy người Sinh Tử Chủ chấn kinh kêu lên.

- Sao sức mạnh của nàng ta lại mạnh như vậy?

Không Gian Chủ chấn kinh, hắn có thể cảm thấy bên trong cơ thể Lăng Thanh Trúc dường như không có sự tồn tại của nguyên lực, nhưng hắn lại nhận ra thứ dao động quen thuộc mà cổ xưa.

- Là sức mạnh của Thái Thượng!

Sinh Tử Chủ sắc mặt ngưng trọng, nhìn Lăng Thanh Trúc nói:

- Nàng ta vận dụng được sức mạnh của Thái Thượng tới mức này sao? Thật đáng sợ! Nếu chỉ nói về sự hiểu biết và nắm bắt sức mạnh Thái Thượng, có lẽ tiểu sư muội cũng không bằng… - Nàng ta tử bỏ mọi sức mạnh chuyên tâm theo đuổi Thái Thượng, nghị lực đó đúng là chúng ta không bằng.

Viêm Chủ gật đầu nói.

- Tiểu tử Lâm Động thật lợi hại, cả Lăng Thanh Trúc và tiểu sư muội, có ai không phải người đáng kinh ngạc? Vậy mà cả hai đều thích hắn, lợi hại thật!

Không Gian Chủ chẹp miệng, ngữ khí đầy khâm ohục, chỉ có điều lời ngài nói chỉ đổi lại được những cái trợn mắt.

- Nhưng Lăng Thanh Trúc có lẽ cũng không chặn được Dị Ma Hoàng. Giờ hắn đã vượt qua khe hở Vị Diện, rất nhanh sẽ tới đây. Đến lúc đó thực lực khủng

bố của hắn mới được thể hiện hết.

Sinh Tử Chủ lo lắng nói.

Viêm Chủ bọn họ thở dài rồi nhìn đoá băng liên, giờ chỉ còn cách mong chờ trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại Lâm Động có thể ra ngoài, bước vào Tổ Cảnh. Nếu không thế gian này sẽ hoàn toàn rơi vào tay Dị Ma Hoàng.

Ánh mắt tà ác của Dị Ma Hoàng đột nhiên bắn ra ánh sáng kinh người. Hắn dường như xuyên qua không gian nhìn thấy thân ảnh tuyệt mỹ kia, giọng nói vốn không chút cảm xúc lúc này có chút chấn động và…vui mừng?

- Thứ sức mạnh này…cuối cùng đã lại xuất hiện sao?

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1307

Tiến Vào Tổ Cảnh

Trên Loạn Ma Hải, một thân ảnh tuyệt sắc với bộ váy trắng đứng trên không, tay nàng cầm thanh kiếm dài ba thước, mái tóc dài buông đến hông, gương mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết mang vẻ lạnh lùng và mạnh mẽ, nàng nhìn chăm chăm về hư không phía xa, ở phía đó có một luồng áp lực đáng sợ đang áp sát.

Dị Ma Hoàng đang tới!

Lăng Thanh Trúc nắm chặt thanh kiếm, môi mím lại, nàng cúi xuống nhìn vô vàn ánh mắt kinh hoàng, rồi quay sang đoá băng liên, ánh mắt lạnh lùng ánh lên sự dịu dàng.

- Trước đây cứ để chàng phải đuổi theo ta, giờ hãy để ta bảo vệ chàng!

Bàn tay cầm kiếm siết chặt hơn, gân xanh nổi lên làn da trắng ngần, gương mặt tuyệt mỹ của Lăng Thanh Trúc đầy vẻ cương quyết.

Mọi ánh mắt đều nhìn lên thân ảnh ấy, gió nhẹ làm lay động mái tóc khiến tạo nên khí chất thoát tục như thần tiến làm cho mọi người như chìm đắm trong vẻ đẹp ấy.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sấm rền ngày một tới gần, chỉ thấy trên bầu trời, ma khí giống như hắc vân ập tới, lan ra toàn bộ bầu trời Loạn Ma Hải trước vô số ánh mắt sợ hãi.

Sâu trong ma khí dường như có con mắt lạnh lùng mà tàn độc đang nhìn ra

trời đất này, rồi dừng lại ở Lăng Thanh Trúc.

- Sức mạnh thật quen thuộc… Trong đám ma vân vọng ra một giọng nói lạnh lùng giống như ma thần nơi cửu u, không có chút cảm xúc nào nhưng lại khiến cả đất trời rung chuyển vì thứ sức mạnh khủng khiếp.

- Dị Ma Hoàng… Sắc mặt Sinh Tử Chủ bọn họ trắng bệch nhìn ma vân đang bao trùm toàn bộ không gian, thấp thoáng có thể thấy một cái vương toạ với một thân ảnh bên trên, chỉ có điều không ai nhìn rõ được dung mạo của hắn.

-Nơi này thật khiến người ta hoài niệm. Nhưng Phù Tổ hình như không còn nữa nhỉ, thật đáng tiếc.

Giọng nói ấy mang chút ý cười rồi đầy vẻ châm chọc nói:

- Hắn ta rõ ràng cùng mục đích với ta nhưng kết quả lại đi theo cái gọi là đại nghĩa…Thôi…nói chung là ta vẫn thắng.

Hắn khẽ cười rồi chuyển ánh mắt từ Lăng Thanh Trúc sang đoá băng liên, nheo mắt lại:

- Xung kích Tổ Cảnh sao? Đúng là không thể coi thường các ngươi được, nhưng ta e sẽ không cho các ngươi cơ hội ấy đâu… Uỳnh!

Ngay khi hắn dứt lời, chỉ thấy ma khí đặc quánh tụ lại biến thành một ngọn lửa khổng lồ.

Vút!

Ngọn lửa đen dường như biến thành một cái mặt quỷ hung hãn, ma hoả ập thẳng tới đoá băng liên.

Soạt!

Lăng Thanh Trúc bay vút tới phía trước băng liên, gương mặt đầy băng hàn,

ánh sáng hỗn độn bỗng lan toả quanh người.

Cả trời đất như cộng hưởng cùng với ánh sáng hỗn độn kia, thiên địa chi lực vô cùng vô tận điên cuồng hội tụ.

- Thái Thượng, trảm ma!

Lăng Thanh Trúc nắm chắc thanh kiếm chém xuống, trong đó không có bất cứ chiêu thức tinh diệu nào, khi lưỡi kiếm chém xuống, cả Loạn Ma Hải bị tách ra một khe nứt sâu hàng vạn trượng.

Một đường kiếm quang hỗn độn chém xuống ngọn ma hoả mặt quỷ kia. Nó phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị kiếm quang mạnh mẽ chặn lại nhưng ma hoả cũng không ngừng xâm thực ánh sáng hỗn độn.

- Ngươi vận dụng được sức mạnh này đến mức đó sao…Quả nhiên người thuộc thế giới này vẫn có ưu thế hơn… Thân ảnh như ma thần trong ma vân thấy vậy dường như cảm thán.

- Có điều, vẫn còn chưa đủ đâu… Dứt lời, chỉ tháy gương mặt quỷ kia phát ra âm thanh chói tai, ma hoả bùng nố như vũ bão, kiếm quang bị đẩy lùi từng chút một, ánh sáng hỗn độn cũng ngày một tối dần.

Lăng Thanh Trúc cắn chặt môi, mồ hôi lấm tấm trên vầng trán, gương mặt cũng tái đi, tuy nàng có được sức mạnh đặc biệt nhưng đối mặt với Dị Ma Hoàng rõ ràng vẫn chưa đủ sức.

Gương mặt quỷ kia há cái mồm khổng lồ nuốt kiếm quang hỗn độn, thân thể Lăng Thanh Trúc run lên, máu chảy ra khỏi khoé miệng nhưng nàng vẫn cố kìm nén.

Mấy người Sinh Tử Chủ ở phía dưới thấy vậy sắc mặt đều biến đổi, quả nhiên vẫn không ngăn hắn được.

- Ngươi có chút tác dụng với ta, bắt ngươi lại cũng tốt.

Trong ma vân, thân ảnh kia cười nhạt rồi hắn thò tay ra, chỉ thấy một bàn tay trắng nhởn khổng lồ vươn ra khỏi ma vân tóm về phía Lăng Thanh Trúc.

Không gian xung quanh Lăng Thanh Trúc dường như bị đóng băng khiến nàng không thể động đậy được gì. Nhưng dù trong hoàn cảnh này, ánh mắt nàng vẫn không hề hoảng loạn, nàng hít sâu một hơi, cnàg thêm quyết tâm hơn.

Hai tay khẽ chạm vào nhau rồi biến thành một đạo ấn pháp, mọi người đều cảm thấy cả trời đất đang phát ra những tiếng động kinh hồn.

Vút vút!

Vô số tia hỗn độn quang bắn ra từ khắp các nơi trong trời đất cuối cùng bao phủ lên người Lăng Thanh Trúc. Bề mặt da nnagf xuất hiện rất vô số đường hoa văn cổ xưa.

Bắt đầu có hỗn độn quang tràn ra từ cơ thể Lăng Thanh Trúc, không gian xung quanh dần thả lỏng, cánh tay đang muốn bắt nàng bị hỗn độn quang chặn lại.

Có điều hiển nhiên chỉ ngăn được trong chốc lát, những đường ma gân nhu động, rồi bắt đầu đẩy lùi hỗn độn quang.

Hai luồng sức mạnh khủng bố giằng co trên không trung, nhưng ai cũng biết hỗn độn quang đã là ngọn đèn hết dầu.

Mấy người Sinh Tử Chủ nắm chặt tay sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào, nhưng họ cũng biết một khi ra tay thì chắc chắn họ phải thiêu đốt luân hồi.

Uỳnh!

Hỗn độn quang ngày một yếu dần, đã bị đẩy lùi tới phạm vị mười trượng quanh Lăng Thanh Trúc. Nàng thở dài, rồi không chút do dự, hoa văn trên cơ thể bắt đầu tạo ra những cơn đau kịch liệt lan toả khắ cơ thể.

Vút!

Hốn độn quang đang bị áp chế lúc này nhanh chóng phản kháng, đẩy lùi được bàn tay kia một chút. Ánh sáng hỗn độn quanh cơ thể Lăng Thanh Trúc ngày một đậm đặc, rồi cả đất trời như chấn động dữ dội.

- Nàng ta muốn… Mấy người Sinh Tử Chủ thấy thế giật mình, rõ ràng đã biết Lăng Thanh Trúc đang thi triển thủ đoạn tương tự thiêu đốt luân hồi để chống lại Dị Ma Hoàng.

- Thật sự phải hy sinh từng người một sao?

Họ nhìn nhau, cảm giác bất lực dâng tràn.

Lăng Thanh Trúc nhắm mắt lại, nàng có thể cảm nhận được thân thể mình đang dung hợp với trời đất, chỉ cần một bước nữa là có thể điều động sứcmạnh lớn nhất chặn Dị Ma Hoàng lại, kéo dài thời gian cho Lâm Động.

- Lâm Động, tạm biệt!

Một giọng nói vang lên trong tim Lăng Thanh Trúc, ấn pháp đột nhiên thay đổi, nhưng khi nàng chuẩn bị thích phóng toàn bộ sức mạnh trong cơ thể thì đột nhiên trời đất toả sáng.

Dưới sự chiếu rọi của thứ ánh sáng ấy nàng bỗng cảm thấy trạng thái dung hoà vào trời đất của mình bị một thứ sức mạnh khủng bố khác đẩy ra.

Ngay khi nàng bị đẩy ra khỏi trạng thái ấy, một hương vị quen thuộc ập tới, một cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo nàng.

- Đừng làm vậy nữa, cảm giác đau khổ đó đừng để ta phải nếm trải lần thứ hai được không?

Hắn ôm nàng trong lòng nói.

Hương vị quen thuộc, giọng nói quen thuộc, tim Lăng Thanh Trúc run lên, nàng ngẩng lên nhìn gương mặt ấy. Chỉ một tháng, đôi mắt đen kia đã sâu thẳm hơn nhiều, dường như hắn đã trải qua nghìn lần luân hồi rồi vậy.

- Tiếp theo cứ giao cho ta.

Phía sau Lâm Động là ánh sáng hoa lệ lan toả, hắn nhìn Lăng Thanh Trúc mỉm cười.

- Ừm.

Thân thể căng cứng của Lăng Thanh Trúc dần thả lỏng, nàng khẽ gật đầu.

Loạn Ma Hải lập tức bạo động, mọi người thấy Lâm Động xuất hiện tất cả đều mừng rỡ, cuối cùng họ cũng đợi được rồi sao?

- Hắn thành công rồi?

Mấy người Sinh Tử Chủ thấy Lâm Động lúc này ánh mắt chấn động nhìn nhau, trong lòng ngoài sự kinh hãi là niềm vui mừng lớn lao. Họ có thể cảm nhận được sức mạnh của Lâm Động lúc này chính là của Phù Tổ!

Hắn thật sự đã tiến vào Tổ Cảnh!

Cuối cùng thế gian này được cứu rồi!

Lâm Động buông Lăng Thanh Trúc ra rồi ngẩng lên nhìn ma vân, cười nhạt:

- Đường đường Dị Ma Hoàng đại giá quang lâm, Lâm Động xin thay mặt vô số sinh linh trong trời đất này nói một câu, để ngài đợi lâu rồi!

Ma khí dường như bị ánh sáng chói loà áp chế trở nên yên tĩnh một chút, rồi ma quang bắn xuống, một hắc ảnh xuất hiện, ánh sáng tan đi để lộ ra một nhân ảnh.

Hắn mặc hắc bào, thân thể cao ráo, vẻ mặt tuấn dật, chỉ có điều khi Lâm Động nhìn thấy hắn, hai mắt nheo lại.

Vì dáng vẻ kẻ đó không hề xa lạ, thậm chí có thể nói là vô cùng quen thuộc, vì đó chính là Lâm Lang Thiên!

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1308

Trận Chiến Cuối Cùng

Lâm Lang Thiên?!

Lăng Thanh Trúc, Tiểu Viêm và những người từng biết Lâm Lang Thiên thấy thế đều giật thót, ánh mắt đầy vẻ không tin nổi.

Lâm Lang Thiên sao lại là Dị Ma Hoàng? Sao lại như vậy?

- Hắn không phải Lâm Lang Thiên… Ánh mắt Lâm Động nhìn thân ảnh quen thuộc đó không có nhiều dao động, hắn có thể cảm nhận được Lâm Lang Thiên trước mặt chẳng qua chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

- Hà hà, dường như phản ứng của ngươi với người này rất mạnh… Dị Ma Hoàng cười, hắn nhìn lại bản thân:

- Xem ra bộ dạng này tạo cho các ngươi đả kích rất lớn.

- Bộ dạng này đúng là khiến ta kích động muốn giết ngươi lần hai.

Lâm Động thản nhiên nói, tuy năm đó Lâm Lang Thiên đã chết trong tay hắn nhưng hắn không ngại sẽ giết "hắn ta" một lần nữa.

Nhưng…như vậy cũng tốt, con đường tu luyện của ta bắt đầu từ Lâm Lang Thiên, giờ khi ta đã đạt đến đỉnh cao, lại giải quyết mọi ân oán với ngươi, dù rằng "Lâm Lang Thiên" này không phải thực sự là ngươi.

Lâm Lang Thiên cười, hắn quan sát Lâm Động, cuối cùng thở dài:

- Không ngờ lại có người đạt tới Tổ Cảnh thật, ta thất sách rồi, xem ra Phù Tổ

hắn ta cũng để lại đường lùi.

- Thế gian này không thuộc về các ngươi. Đến từ đâu thì về đấy đi!

Lâm Động cụp mắt lạnh lùng nói.

- Ta có thể cảm nhận được oán hận của ngươi với ta. Xem ra để đạt đến Tổ Cảnh ngươi cũng phải trả giá rất lớn. Như vậy mà bảo ta quay về, ngươi cam tâm sao?

Lâm Lang Thiên cười.

- Đúng là có chút không cam tâm… Lâm Động ngẩng lên hít một hơi sâu, nhìn lên bầu trời, dường như ở đó có hình ảnh một thiếu nữ với mái tóc đuôi ngựa hiện ra rồi dần tan biến.

Để đạt được mức này hắn đã mất cả nàng…Nếu không giết chết tên khốn nhà ngươi, thì thật không thoải mái chút nào!

Ánh mắt Lâm Động dần trở nên lạnh băng, mọi người đều cảm nhận được trời đất bắt đầu rung chuyển, ánh sáng chói loà trào dâng rồi hội tụ lại phía sau Lâm Động.

- Nếu vây thì ngươi cứ ở lại đi!

Lâm Động siết tay lại, tám tia sáng bắn tới vây quanh hắn, là Bát đại tổ phù.

Vút vút!

Ngay sau đó có vô số tia sáng khác nữa, là Cửu đại thần vật, Tổ Thạch, Đại Hoang Vu Bi… - Cuối cùng ngươi cũng thành công rồi… Ánh sáng hiện lên trên Tổ Thạch, Nham nhìn Lâm Động, uy lực từ hắn giống hệt với Phù Tổ năm ấy, điều này khiến Nham mừng rỡ.

Có ai ngờ được thiếu niên yếu ớt ở Thanh Dương Trấn năm đó lại đứng trên

đỉnh cao nhất của trời đất, vị trí từ trước tới nay chỉ có Tổ Phù mới sánh được với hắn.

- Tạm thời thay đổi các ngươi một chút.

Lâm Động nhìn Nham cười, chỉ là nụ cười có chút tang thương, hắn nắm tay lại, cửu đại thần vật nối liền với nhau dường như biến thành một cây đại thương bảy màu, toả ra thứ sức mạnh khủng khiếp.

Lâm Động hiện nay đã thực sự ở trên đỉnh cao nhất, thực lực không hề thua kém Phù Tổ, tuy cửu đại thần vật lợi hại nhưng vẫn nghe theo sự điều khiển của hắn.

Lâm Động tay cầm trường thương bảy màu, bát đại tổ phù bay quanh người, phát ra một thứ uy lực đứng trên mọi thứ trong trời đất khiến cường giả phía dưới kích động đến run rẩy.

Đây mới là hy vọng thật sự!

Chỉ có thực lực chí cao vô thượng mới ngăn chặn được Dị Ma Hoàng!

- Giết ta? Phù Tổ còn không làm được. Ngươi đã là Tổ Cảnh, vậy thì sao nào?

Lâm Lang Thiên nhìn Lâm Động, cười nhạt.

Uỳnh!

Lâm Động không đáp, bàn tay đưa về phía Lâm Lang Thiên nắm lại, khoảng không gian vạn trượng xung quanh lập tức sụp xuống, thứ uy lực có thể nghiền nát một cường giả vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp đè xuống.

Lâm Lang Thiên chập tay lại, hoả diệm đen bùng nổ từ trong cơ thể hắn chặn lại áp lực đang đè xuống.

- Ha ha, vậy hãy để bản hoàng lĩnh giáo xem vị Tổ mới xuất hiện lợi hại đến mức nào!

Lâm Lang Thiên cười lớn, ma khí cuộn trào quanh người hắn biến thành vô số dòng chảy ma khí đặc quánh, uốn lượn trên bầu trời.

Rầm rầm!

Nhưng nơi dòng ma khí đi qua, mọi người kinh hãi khi thấy không gian đều vỡ vụn, vô số khe nứt đen lan rộng trên bầu trời.

Lâm Động khẽ giậm chân, ánh sáng chói loà cuộn trào như vũ bão. Trong thứ ánh sáng đó không chỉ có nguyên lực vô tận mà còn có tinh thần lực dồi dào, thậm chí bao hàm sức mạnh của cả trời đất này.

Ánh sáng bảy màu biến thành một cái quang bàn lớn hàng mấy chục trượng, chầm chậm xoay chuyển mặc cho ma khí lao tới, cuối cùng đánh thẳng lên nó.

Rầm rầm!

Trời đất rung chuyển dữ dội, chỉ sức mạnh toả ra đã khiến cường giả Luân Hồi Cảnh cũng tái mặt, họ biết rằng, với thực lực của họ chỉ cần chạm vào một chút cũng hồn bay phách lạc.

Mấy người Sinh Tử Chủ vẻ mặt đầy ngưng trọng nhìn trận giao đấu trên trời, thực lực của Dị Ma Hoàng có lẽ tương đương Tổ Cảnh, tính ra Lâm Động và hắn thuộc cùng một tầng thứ, giao đấu có thể nói là kinh thiên động địa.

- Có điều…Sư phụ năm đó cũng liều mình với Dị Ma Hoàng nhưn vì khoảng cách không lớn nên muốn thắng hắn là rất khó khăn..

Sinh Tử Chủ do dự một chút, nói:

- Trận đại chiến thiên địa đó kéo dài nhiều năm như vậy, cuối cùng sư phụ bất đắc dĩ phải thiêu đốt luan hồi để phong ấn Dị Ma Hoàng và khe hở Vị Diện lại…

Mấy người Viêm Chủ nghe vậy chau mày, năm đó như vậy, lẽ nào giờ Lâm Động cũng phải thiêu đốt luân hồi phong ấn Dị Ma Hoàng? Nếu vậy không phải sẽ rơi vào vòng luẩn quẩn sao?

- Cũng chưa chắc…Muốn giết Dị Ma Hoàng hoàn toàn cũng không phải không có cách.

Sinh Tử Chủ trầm ngâm nói.

- Ý tỷ nói là…đệ nhất thần vật?

Mấy người Viêm Chủ giật mình, rồi nhíu mày:

- Rốt cuộc đệ nhất thần vật là gì?

Đến họ cũng không biết nhiều vệ đệ nhất thần vật, điều duy nhất họ biết đó là, đến sư phụ cũng không thể điều khiển nó, nếu không đại chiến năm đó đã kết thúc thắng lợi lâu rồi.

Họ nhìn nhau, ánh mắt mơ hồ, thực sự đệ nhất thần vật quá thần bí.

- Đệ nhất thần vật có lẽ chính là ngọn nguộn của Thái Thượng lực.

Một giọng nói khẽ vang lên, Sinh Tử Chủ ngoảnh lại thì thấy Lăng Thanh Trúc tiến lại.

- Ngọn nguồn của tinh thần lực?

Mấy người Sinh Tử Chủ khựng người, họ cũng biết về Thái Thượng lực, nắm đó Phù Tổ cũng từng cho họ cảm ứng nhưng ngoài Băng Chủ ra những người khác đều không thành công.

- Ừm.

Lăng Thanh Trúc khẽ gật đầu, dường như nàng ngưng thần nhìn không gian

này, nói:

- Ta chỉ có thể cảm ứng được đến mức này, còn muốn nắm bắt là không thể. Bước này có lẽ chỉ Tổ Cảnh mới làm được.

- Vậy Lâm Động có làm được không?

Sinh Tử Chủ vội hỏi.

- Chàng cũng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Quyết, hơn nữa cảm ứng được Thái Thượng rồi. Ta nghĩ có lẽ chàng cũng đoán được phần nào. Còn về việc có nắm bắt được không thì ta không rõ. Dù sao năm đó đến Phù Tổ còn thất bại… Mấy người Sinh Tử Chủ gật đầu, giờ họ chẳng giúp được gì, chỉ có thể trông chờ Lâm Động sẽ thực sự điều khiển được đệ nhất thần vật… Rầm rầm!

Trên không trung, hai quang ảnh đầy uy lực đâm sầm vào nhau, cùng lúc đó, không gian nhanh chóng vỡ vụn.

Cuồng phong cuộn trào, trời đất rung chuyển dữ dội, tựa như đến ngày tận thế.

Lâm Động tiến lên Tổ Cảnh có thể khống chế sức mạnh trong trời đất, Dị Ma Hoàng cũng có ma khí vô tận, hai bên giao đấu không biết mệt mỏi.

Keng!

Trường thương bảy màu với ánh sáng chói loà đánh lên ma thương, cả hai ánh mắt đều lạnh băng. Xung quanh hai người là ánh sáng rực rỡ và ma khí bùng nổ.

Grào!

Ánh sáng ngưng tụ biến thành con cự long bảy màu hàng mấy chục vạn trượng, cự long uốn lượng, tiếng long ngâm vang vọng mọi ngóc ngách trên thế gian.

Grừ!

Phía sau Dị Ma Hoàng cũng có một ma ảnh xuất hiện, ma ảnh đó không hề nhỏ hơn cự long bảy màu, xung quanh là vô số cánh tay, trên mỗi bàn tay đều có một con mắt khổng lồ ánh lên sự hung tnà.

Rầm!

Cự long bảy màu và ma ảnh lao thẳng vào nhau, sóng năng lượng bùng nổ khiến Loạn Ma Hải phái dưới nổi những con sóng hàng vạn trượng.

Cả hai đều bị chấn động bật ra sau mấy trăm trượng, với mỗi bước chân giậm xuống là không gian như vỡ vụn.

Trận đấu kinh thiên động địa của hai bên vẫn chưa phân thắng bại.

- Ta đã nói rồi, dù là cường giả Tổ Cảnh cũng chỉ ngang ngửa với ta mà thôi. Phù Tổ năm đó còn không làm gì được bản hoàng, huống hồ là ngươi?

Dị Ma Hoàng tay cầm ma thương khẽ rung lên, không gian vỡ vụn, hắn cười.

- Đại quân của Dị Ma tộc rất nhanh sẽ tràn vào thế gian này từ khe hở Vị Diện, đến lúc đó các ngươi chống lại thế nào?

Cường giả phía dưới nghe thế mặt đều biến sắc, vội nhìn về phía khe hở Vị Diện. Quả nhiên ở đó bắt đầu có ma khí tràn ra, dường như trong đó còn có vô số ma ảnh.

Mấy người Sinh Tử Chủ sắc mặt nặng nề, một khi Dị Ma tộc xâm nhập thì đó sẽ là đại chiến thiên địa thực sự. Đến lúc đó chắc chắn họ sẽ trả một cái giá cực lớn.

Lâm Động cũng ngẩng lên nhìn khe hở Vị Diện, rồi nhìn sang Dị Ma Hoàng trong hình dạng của Lâm Lang Thiên, chậm rãi nói:

- Phù Tổ thất bại không có nghĩa là ta cũng thất bại. Vì đây là thế giới của bọn ta!

Ánh mắt Dị Ma Hoàng loé dị quang.

- Ngươi có thể cho ta biết mục đích các ngươi đến Vị Diện này không? Không chỉ đơn thuần là chém giết và chiếm cứ đúng không?

Lâm Động nói.

Dị Ma Hoàng nắm chặt ma thương, ánh mắt loé hàn quang, không định nói gì với Lâm Động, ma khí khủng bố cuộn trào.

- Xem ra ngươi không muốn nói. Nhưng dù ngươi không nói thì ta cũng biết.

Lâm Động cười.

- Chắc hẳn các ngươi đến vì thứ gì đó?

- Thứ các ngươi cần, ở chỗ bọn ta, có lẽ được gọi là đệ nhất thần vật đúng không?

Dị Ma Hoàng nhìn Lâm Động, cuối cùng cười:

- Xem ra ngươi biết cũng không ít…Nếu đã vậy thì ngươi có biết lai lịch của vị Phù Tổ đại nhân mà các ngươi kính ngưỡng không?

Lâm Động nheo mắt.

- Phù Tổ đại nhân đó cũng không phải người của thế giới các ngươi. Hắn đến từ cùng một nơi với ta, hơn nữa, mục đích cũng giống ta.

Dị Ma Hoàng cười khảy:

- Có phải rất nực cười không? Vị chúa cứu thế của các ngươi thật ra cũng có dụng tâm khác, chỉ có điều con đường hắn chọn khác với ta mà thôi.

Sắc mặt mấy người Sinh Tử Chủ tái nhợt, thân thể run lên dữ dội.

- Điều này khi ta tiến vào Tổ Cảnh là cảm giác được rồi.

Ở đây chỉ còn Lâm Động là bình tĩnh, hắn nhìn Dị Ma Hoàng bình thản nói:

- Đừng so sánh ngươi với Phù Tổ, tuy ngài không phải người của thế giới này, dù mục đích của ngài là gì, nhưng ít nhất bọn ta biết ngài đã từng cứu vô số sinh linh ở đây. Chỉ vậy là đủ.

Sự chấn động trong Loạn Ma Hải dần dịu lại, mọi người đều gật đầu, dù Phù Tổ có mục đích gì đi nữa, nhưng dù thế nào nếu không có Phù Tổ thì thế gian này đã bị huỷ diệt.

Dị Ma Hoàng cười khảy, cũng không nói gì thêm, hắn nhìn Lâm Động:

- Bây giờ ngươi là hy vọng cuối cùng nhỉ? Chỉ cần giết được ngươi là thế gian này sẽ tuyệt vọng đúng không?

- Ngươi và ta cùng một tấng thứ, đúng là không dễ dàng gì để giết ngươi, nhưng thật ra trong thời gian bị phong ấn ta cũng đã nghĩ tới cục diện xấu nhất.

- Năm đó không nỡ dùng cái giá lớn nhất đối phó Phù Tổ, kết quả bị hắn lật ngược ván cờ. Sai lầm đó ta sẽ không để xảy ra lần thứ hai đâu.

- Chỉ cần chấn áp được ngươi nghìn năm là bản hoàng thắng rồi!

Vẻ mặt Dị Ma Hoàng trở nên quỷ dị, thân thể hắn bắt đầu phình to, trước bao ánh mắt kinh hãi biến thành một đạo ma ảnh có vạn cánh tay, trên những cánh tay kinh khủng kia là vô số con mắt tà ác, khi mở ra là phát ra thứ ánh sáng huỷ diệt.

Bùm bùm bùm!

Nhưng khi chân thần ma thần hiện ra, vô số cánh tay trên người hắn lại đột

nhiên nổ tung, ma huyết bắn tung toé.

Vút vút vút!

Khi cánh tay phát nổ, vô vàn con mắt tà ác trong lòng bàn tay bắn ra lơ lửng phía trên Dị Ma Hoàng. Những con mắt ấy chớp chớp khiến mọi người da đầu tê dại.

- Vô Thuỷ Ma Bi!

Những con mắt kí bắt đầu dung hợp, dường như đang biến thành một tấm ma bi khổng lồ, trên đó khảm vô số ma nhãn, mỗi lần những con mắt ấy chớp, mọi người lại cảm thấy năng lượng trong trời đất như bị ô nhiễm.

Uỳnh uỳnh!

Khi ma bi hình thành, phía sau khe hở Vị Diện đột nhiên vọng ra âm thanh chói tai, rồi ma ảnh tràn ra như vũ bão.

Đó là đội quân của Dị Ma tộc.

Quy mô hơn Ma Ngục không biết bao nhiêu lần.

- Chúng…dốc toàn bộ quân đội đến rồi.

Sinh Tử Chủ thấy vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, quy mô này còn lợi hại hơn địa chiến thời Viễn Cổ. Rõ ràng lần này Dị Ma tộc đã dùng đến sức mạnh của toàn tộc!

Lần này thật sự nguy rồi!

Mấy người Sinh Tử Chủ siết chặt tay, dù có thừa nhận hay không thì họ cũng biết thực sự thực lực của Dị Ma tộc hơn hẳn họ.

- Tế bi!

Giọng nói lạnh lùng và tàn độc của Dị Ma Hoàng vang lên.

Bùm bùm bùm!

Ngay sau đó, chỉ thấy vô số dị ma gầm lên và nổ tung, máu thịt đen đặc quánh không ngừng bắn lên ma bi phủ đầy ma nhãn.

Uỳnh!

Chỉ trong chốc lát đã có không biết bao nhiêu dị ma phát nổ. Chỉ thấy máu thịt dính trên ma bi không ngừng nhu động, cộng với những con mắt kia nhìn rất đáng sợ.

Một thứ năng lượng khiến trời đất rung chuyển dần lan toả.

Thứ năng lượng ấy khiến Sinh Tử Chủ, Lăng Thanh Trúc cũng cảm thấy run rẩy, cảm giác bất an trào dâng.

Khi thấy ma bi kia xuất hiện, ánh mắt Lâm Động cũng thay đổi, tâm thần khẽ động, bát đại tổ phù bay tới, hoả diệm, băng hàn, lôi đình hình thành. Một cái hắc động hàng vạn trượng xuất hiện phía trên Dị Ma Hoàng, sức mạnh của bát đại tổ phù đã được đẩy lên mức cao nhất.

Uỳnh uỳnh!

Đối diện với sự vây chặt của bát đại tổ phù, vô số con mắt trên ma bi bắn ra ma khí đánh bật bát đại tổ phù, ma khí quấn quanh khiến tổ phù cũng tối đi.

Mấy người Sinh Tử Chủ gật đầu, giờ họ chẳng giúp được gì, chỉ có thể trông chờ Lâm Động sẽ thực sự điều khiển được đệ nhất thần vật… Rầm rầm!

Trên không trung, hai quang ảnh đầy uy lực đâm sầm vào nhau, cùng lúc đó, không gian nhanh chóng vỡ vụn.

Cuồng phong cuộn trào, trời đất rung chuyển dữ dội, tựa như đến ngày tận

thế.

Lâm Động tiến lên Tổ Cảnh có thể khống chế sức mạnh trong trời đất, Dị Ma Hoàng cũng có ma khí vô tận, hai bên giao đấu không biết mệt mỏi.

Keng!

Trường thương bảy màu với ánh sáng chói loà đánh lên ma thương, cả hai ánh mắt đều lạnh băng. Xung quanh hai người là ánh sáng rực rỡ và ma khí bùng nổ.

Grào!

Ánh sáng ngưng tụ biến thành con cự long bảy màu hàng mấy chục vạn trượng, cự long uốn lượng, tiếng long ngâm vang vọng mọi ngóc ngách trên thế gian.

Grừ!

Phía sau Dị Ma Hoàng cũng có một ma ảnh xuất hiện, ma ảnh đó không hề nhỏ hơn cự long bảy màu, xung quanh là vô số cánh tay, trên mỗi bàn tay đều có một con mắt khổng lồ ánh lên sự hung tnà.

Rầm!

Cự long bảy màu và ma ảnh lao thẳng vào nhau, sóng năng lượng bùng nổ khiến Loạn Ma Hải phái dưới nổi những con sóng hàng vạn trượng.

Cả hai đều bị chấn động bật ra sau mấy trăm trượng, với mỗi bước chân giậm xuống là không gian như vỡ vụn.

Trận đấu kinh thiên động địa của hai bên vẫn chưa phân thắng bại.

- Ta đã nói rồi, dù là cường giả Tổ Cảnh cũng chỉ ngang ngửa với ta mà thôi. Phù Tổ năm đó còn không làm gì được bản hoàng, huống hồ là ngươi?

Dị Ma Hoàng tay cầm ma thương khẽ rung lên, không gian vỡ vụn, hắn cười.

- Đại quân của Dị Ma tộc rất nhanh sẽ tràn vào thế gian này từ khe hở Vị Diện, đến lúc đó các ngươi chống lại thế nào?

Cường giả phía dưới nghe thế mặt đều biến sắc, vội nhìn về phía khe hở Vị Diện. Quả nhiên ở đó bắt đầu có ma khí tràn ra, dường như trong đó còn có vô số ma ảnh.

Mấy người Sinh Tử Chủ sắc mặt nặng nề, một khi Dị Ma tộc xâm nhập thì đó sẽ là đại chiến thiên địa thực sự. Đến lúc đó chắc chắn họ sẽ trả một cái giá cực lớn.

Lâm Động cũng ngẩng lên nhìn khe hở Vị Diện, rồi nhìn sang Dị Ma Hoàng trong hình dạng của Lâm Lang Thiên, chậm rãi nói:

- Phù Tổ thất bại không có nghĩa là ta cũng thất bại. Vì đây là thế giới của bọn ta!

Ánh mắt Dị Ma Hoàng loé dị quang.

- Ngươi có thể cho ta biết mục đích các ngươi đến Vị Diện này không? Không chỉ đơn thuần là chém giết và chiếm cứ đúng không?

Lâm Động nói.

Dị Ma Hoàng nắm chặt ma thương, ánh mắt loé hàn quang, không định nói gì với Lâm Động, ma khí khủng bố cuộn trào.

- Xem ra ngươi không muốn nói. Nhưng dù ngươi không nói thì ta cũng biết.

Lâm Động cười.

- Chắc hẳn các ngươi đến vì thứ gì đó?

- Thứ các ngươi cần, ở chỗ bọn ta, có lẽ được gọi là đệ nhất thần vật đúng không?

Dị Ma Hoàng nhìn Lâm Động, cuối cùng cười:

- Xem ra ngươi biết cũng không ít…Nếu đã vậy thì ngươi có biết lai lịch của vị Phù Tổ đại nhân mà các ngươi kính ngưỡng không?

Lâm Động nheo mắt.

- Phù Tổ đại nhân đó cũng không phải người của thế giới các ngươi. Hắn đến từ cùng một nơi với ta, hơn nữa, mục đích cũng giống ta.

Dị Ma Hoàng cười khảy:

- Có phải rất nực cười không? Vị chúa cứu thế của các ngươi thật ra cũng có dụng tâm khác, chỉ có điều con đường hắn chọn khác với ta mà thôi.

Sắc mặt mấy người Sinh Tử Chủ tái nhợt, thân thể run lên dữ dội.

- Điều này khi ta tiến vào Tổ Cảnh là cảm giác được rồi.

Ở đây chỉ còn Lâm Động là bình tĩnh, hắn nhìn Dị Ma Hoàng bình thản nói:

- Đừng so sánh ngươi với Phù Tổ, tuy ngài không phải người của thế giới này, dù mục đích của ngài là gì, nhưng ít nhất bọn ta biết ngài đã từng cứu vô số sinh linh ở đây. Chỉ vậy là đủ.

Sự chấn động trong Loạn Ma Hải dần dịu lại, mọi người đều gật đầu, dù Phù Tổ có mục đích gì đi nữa, nhưng dù thế nào nếu không có Phù Tổ thì thế gian này đã bị huỷ diệt.

Dị Ma Hoàng cười khảy, cũng không nói gì thêm, hắn nhìn Lâm Động:

- Bây giờ ngươi là hy vọng cuối cùng nhỉ? Chỉ cần giết được ngươi là thế

gian này sẽ tuyệt vọng đúng không?

- Ngươi và ta cùng một tấng thứ, đúng là không dễ dàng gì để giết ngươi, nhưng thật ra trong thời gian bị phong ấn ta cũng đã nghĩ tới cục diện xấu nhất.

- Năm đó không nỡ dùng cái giá lớn nhất đối phó Phù Tổ, kết quả bị hắn lật ngược ván cờ. Sai lầm đó ta sẽ không để xảy ra lần thứ hai đâu.

- Chỉ cần chấn áp được ngươi nghìn năm là bản hoàng thắng rồi!

Vẻ mặt Dị Ma Hoàng trở nên quỷ dị, thân thể hắn bắt đầu phình to, trước bao ánh mắt kinh hãi biến thành một đạo ma ảnh có vạn cánh tay, trên những cánh tay kinh khủng kia là vô số con mắt tà ác, khi mở ra là phát ra thứ ánh sáng huỷ diệt.

Bùm bùm bùm!

Nhưng khi chân thần ma thần hiện ra, vô số cánh tay trên người hắn lại đột nhiên nổ tung, ma huyết bắn tung toé.

Vút vút vút!

Khi cánh tay phát nổ, vô vàn con mắt tà ác trong lòng bàn tay bắn ra lơ lửng phía trên Dị Ma Hoàng. Những con mắt ấy chớp chớp khiến mọi người da đầu tê dại.

- Vô Thuỷ Ma Bi!

Những con mắt kí bắt đầu dung hợp, dường như đang biến thành một tấm ma bi khổng lồ, trên đó khảm vô số ma nhãn, mỗi lần những con mắt ấy chớp, mọi người lại cảm thấy năng lượng trong trời đất như bị ô nhiễm.

Uỳnh uỳnh!

Khi ma bi hình thành, phía sau khe hở Vị Diện đột nhiên vọng ra âm thanh

chói tai, rồi ma ảnh tràn ra như vũ bão.

Đó là đội quân của Dị Ma tộc.

Quy mô hơn Ma Ngục không biết bao nhiêu lần.

- Chúng…dốc toàn bộ quân đội đến rồi.

Sinh Tử Chủ thấy vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, quy mô này còn lợi hại hơn địa chiến thời Viễn Cổ. Rõ ràng lần này Dị Ma tộc đã dùng đến sức mạnh của toàn tộc!

Lần này thật sự nguy rồi!

Mấy người Sinh Tử Chủ siết chặt tay, dù có thừa nhận hay không thì họ cũng biết thực sự thực lực của Dị Ma tộc hơn hẳn họ.

- Tế bi!

Giọng nói lạnh lùng và tàn độc của Dị Ma Hoàng vang lên.

Bùm bùm bùm!

Ngay sau đó, chỉ thấy vô số dị ma gầm lên và nổ tung, máu thịt đen đặc quánh không ngừng bắn lên ma bi phủ đầy ma nhãn.

Uỳnh!

Chỉ trong chốc lát đã có không biết bao nhiêu dị ma phát nổ. Chỉ thấy máu thịt dính trên ma bi không ngừng nhu động, cộng với những con mắt kia nhìn rất đáng sợ.

Một thứ năng lượng khiến trời đất rung chuyển dần lan toả.

- Bản hoàng trả giá bằng chân thân, tiêu hao hết sức mạnh của nửa tộc, hôm nay sẽ chấn áp được ngươi!

Chân thân mà Dị Ma Hoàng biến ra chỉ còn lại hai cánh tay, để hồi phục hắn phải mất đến vạn năm, nhưng giải quyết được Lâm Động thì mục đích của hắn đã đạt được rồi.

Chỉ cần có được nó thì hắn sẽ cường đại hơn!

- Vô Thuỷ Ma Bi, vạn ma chi ấn!

Tấm ma bi trăm vạn trượng kia lướt tới phía trên Lâm Động, vô số ma quang lan toả cấm cố không gian, một đạo ma ấn hình thành phía dưới đáy tấm ma bi rồi đè xuống Lâm Động.

Loạn Ma Hải phía dưới, vùng hải vực hàng trăm vặn dặm lúc này bị tách ra, đất trời vỡ vụn, phát ra nhưng tiếng kêu ai oán.

Sắc mặt Lâm Động ngưng trọng, trường thương bảy màu trong tay bay đi, bát đại tổ phù theo sát phía sau lao thẳng vào ma bi.

Bùm bùm!

Thế nhưng khi chạm vào ma bi trường thương tối lại, bị đánh vỡ, hoá thành cửu đại thần vật.

Bát đại tổ phù cũng bị tổn hại nặng nề, phù văn trên đó bắt đầu xuất hiện rạn nứt.

- Lâm Động, cẩn thận, Dị Ma Hoàng muốn trấn áp ngươi!

Sắc mặt Nham tái trắng hiện ra, hắn kêu lên, Dị Ma Hoàng hiển nhiên là muốn hạ thủ trước, thứ sức mạnh của cả nửa chủng tộc này thật đáng sợ.

Trong Loạn Ma Hải, tất cả cường giả đều nhìn thấy cảnh đó, thân thể đều run lên, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, nếu Lâm Động cũng thất bại thì thế gian này còn ai ngăn chặn được Dị Ma Hoàng?

Mấy người Sinh Tử Chủ nắm chặt tay, Dị Ma Hoàng hiện nay càng đáng sợ và điên cuồng hơn năm đó.

Không gian quanh người Lâm Động bị đông cứng lại, ma ấn lao tới, sức mạnh từ nó khiến Lâm Động cũng cảm thấy nguy hiểm.

Dị Ma Hoàng đã quyết trả giá lớn để giết được hắn, như vậy, dù hắn có bị trọng thương thì thế gian này cũng không còn ai ngăn cản được hắn nữa.

- Công kích này Lâm Động căn bản không ngăn được, trừ phi thiêu đốt luân hồi… Sinh Tử Chủ bọn họ nhìn lên cục thế trên không trung, trong lòng trĩu nặng.

Lâm Động thấy ma ấn đè xuống thì nhắm mắt lại, hắn biết rằng muốn trừ bỏ sự uy hiếp của Dị Ma tộc thì bắt buộc phải giết Dị Ma Hoàng chứ không phải chỉ phong ấn hắn.

Nhưng muốn giết Dị Ma Hoàng, dù hắn là Tổ Cảnh rồi cũng rất khó làm được, trừ phi…có đệ nhất thần vật!

Tuy Lâm Động không biết nhiều về đệ nhất thần vật, nhưng nay hắn cũng là Tổ Cảnh, mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, cảm giác đó như từng quen biết.

Là…Thái Thượng.

Thế nào là Thái Thượng?

Ý thức của Lâm Động dường như hoà vào trời đất, ý niệm đi tới bất cứ nơi nào trong trời đất, vô số sông núi, bình nguyên lướt qua ý thức của hắn cuối cùng lại trở về hư vô.

Thái Thượng la gì?

- Mọi người bảo vệ cho ta, ta đi trợ giúp hắn!

Lăng Thanh Trúc dường như nhận ra điều gì, đột nhiên nói với mấy người Sinh Tử Chủ, rồi nhắm mắt lại, ý thức nhanh chóng dung nhập trời đất.

Ý thức Lâm Động đang tìm kiếm thì bỗng cảm nhận một luồng ý thức dịu dàng xuất hiện, tiếp cận hắn và mang đầy tình cảm.

Đó là ý thức của Lăng Thanh Trúc.

- Ta đưa chàng đi tìm Thái Thượng… Một giọng nói dịu dàng pha chút ngại ngùng vang lên, rồi Lâm Động cảm thấy ý thức ấy dung hợp với hắn.

Hai luồng ý thức hoà vào nhau dường như cả hai đều run lên, đó là sự dung hợp tinh thần, trong ta có ngươi, trong ngươi có ta.

Hai người dường như đều hoảng hốt một chút rồi ý thức bắt đầu trôi dạt, cả trời đất như phản chiếu trong ý thức của họ.

Ý thức nhìn xuống cả không gian, trong hư không ánh sáng hỗn độn xuất hiện, chính là nơi từng cảm ứng Thái Thượng.

Ý thức của hai người vào trong vùng hỗn độn, lần này, những cơn đau và sự bài xích không còn nữa, ý thức Lâm Động bắt đầu ngưng tụ biến thành hình người.

Bên cạnh là Lăng Thanh Trúc, gương mặt nàng lúc này hơi ửng đỏ.

- Đây chính là Thái Thượng…chàng có cảm ứng được không?

Lăng Thanh Trúc khẽ hỏi.

Lâm Động nhắm mắt, ý thức dường như dung nhập vào hỗn độn, ở đó hắn cảm nhận được một luồng ý niệm rất non nớt như của thai nhi chưa có suy nghĩ gì.

Là Vị Diện Thai.

Trong lòng Lâm Động bỗng nhận ra, Thái Thượng chính là linh hồn Vị Diện, cũng là sự tồn tại chí cao vô thượng.

Chỉ có điều, nó không có bất cứ tu tưởng gì, nhưng lại là sinh linh cường đại nhất trong trời đất này.

Thái Thượng lực chính là đến từ nó.

Dị Ma Hoàng và Phù Tổ trước kia cũng vì nó mà tới. Vì chỉ cần có được nó thì họ sẽ trở thành chủ của Vị Diện này, có sức mạnh của cả Vị Diện.

Có điều, dù sao hai người đó cũng không phải người của thế giới này, chắc chắn có khoảng cách với Vị Diện Thai.

Phù Tổ từng cảm nhận được nó, nhưng khi tiếp xúc đã không thể nắm bắn được nó… - Quả nhiên không hổ là đệ nhất thần vật.

Ý thức Lâm Động chậm rãi tiếp cận Vị Diện Thai, nó dường như cảm nhận được điều đó, ánh sáng hỗn độn loé lên rồi biến mất.

Lâm Động dừng lại, hắn ngẩng lên nhìn vùng đất hỗn độn, hai tay giang ra, giọng nói trầm thấp mà hùng hồn vang lên:

- Đi theo ta, ta sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, từ giờ về sau ta sẽ bảo vệ Vị Diện này!

- Bảo vệ Vị Diện!

- Bảo vệ!

Giọng nói trầm thấp vang vọng khắp vùng hỗn độn.

Lâm Động nhìn vào sâu bên trong, hắn không chủ động lại gần nữa, chỉ là ánh mắt kiên quyết nhìn chăm chăm vào trong.

Nhưng bên trong đó không có bất cứ động tĩnh gì. Mãi lâu sau Lăng Thanh Trúc khẽ thở dài, rồi đột nhiên bên trong có ánh sáng chói loà trào ra, cả không gian rung chuyển dữ dội.

Ánh sáng hỗn độn ngưng tụ phía trước Lâm Động biến thành một đạo linh thai to cỡ bàn tay, linh thai dần tiến lại gần, cuối cùng rơi vào tay hắn.

Khi chạm vào linh thai, một cảm giác kỳ lạ trào dâng trong tim Lâm Động, cảm giác này giống như hắn trở thành chủ Vị Diện vậy!

Đó là sự nắm giữ tuyệt đối với cả trời đất này!

Vị Diện Chủ!

Trên bầu trời Loạn Ma Hải, trước bao ánh mắt kinh hãi, ma bị cuối cùng đè lên cơ thể Lâm Động, còn Dị Ma Hoàng thì nở nụ cười dữ dằn.

Vị Diện này thuộc về hắn rồi!

Uỳnh!

Nhưng ngay khi ấy, chỉ thấy bên dưới ma bi đột nhiên có ánh sáng hỗn độn bắn ra, ma bi dừng khựng lại.

- Đây là thế giới thuộc về bọn ta, không đến lượt các ngươi đến hoành hành, Dị Ma Hoàng… Giọng nói khàn đặc vọng ra từ bên dưới ma bi, một thân ảnh ngẩng lên nhìn ma bi gần ngay trước mắt, chầm chậm đưa tay chạm vào nó.

- Vì thế vỡ đi!

Một âm thanh giống như tiếng đập của trái tim vang lên trong mọi ngóc ngách, nhịp tim ấy như hội tụ từ mọi sinh linh trong trời đất này vậy.

Bùm bùm bùm!

Vô số ma nhãn trên ma bi thi nhau phát nổ, tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ ma bi.

Tất cả mọi người đều chấn kinh nhìn biến cố bất ngờ đó.

Bùm!

Ma bi xuất hiện vết rạn, cuối cùng nổ tung, thân thể Dị Ma Hoàng cũng run lên, hắn nhìn cảnh tượng đó đầy kinh hãi.

- Vị Diện lực? Ngươi đã nắm giữ Vị Diện Thai?

Dị Ma Hoàng giận dữ gầm lên, nhưng ai cũng nhận ra bên trong đó mang một chút kinh hãi.

Chỉ thấy trong ánh sáng hỗn độn có một thân ảnh chậm rãi bước ra, mỗi bước chân của hắn dường như cả đất trời đều cộng hưởng.

Từ người hắn toả ra thứ uy lực không thể nói nên lời.

Trước uy lực đó, phía dưới vô số người quỳ xuống, ánh mắt họ nhìn thân ảnh đó cảm giác như thần tử nhìn thấy đế vương vậy.

- Võ Tổ… Không biết ai đang nói, nhưng tiếng nói ấy nhanh chóng lan toả, rồi vô số người hô lên:

- Võ Tổ hãy cứu chúng sinh!

Cũng với thân ảnh kia bước ra, chỉ thấy ma khí tà ác dần bị đẩy lùi, giống như cả Vị Diện này đang bài xích chúng vậy.

Chân thân của Dị Ma Hoàng cũng thoái lui, khí thế bị đè nén đến thảm hại.

- Vị Diện này cuối cùng cũng xuất hiện Vị Diện Chủ sao… Dị Ma Hoàng nghiến răng, sự bạo nộ và không cam tâm muốn che lấp lý trí, hắn đã hy sinh lớn

như vậy, thậm chí còn bị Phù Tổ phong ấn bao năm, ai ngờ cuối cùng lại bị Lâm Động ngư ông đắc lợi, trở thành Vị Diện Chủ!

Vẻ mặt Lâm Động đầy uy nghiêm nhìn Dị Ma Hoàng, rồi hắn quay sang khe hở Vị Diện, tay vung lên, chỉ thấy ánh sáng hỗn độn cuộn trào, rồi Dị Ma Hoàng kinh hãi khi thấy khe hở Vị Diện đang dần khép lại.

Sức mạnh sửa chữa Vị Diện chỉ có Vị Diện Chủ mới có.

- Rút lui!

Sắc mặt Dị Ma Hoàng không ngừng thay đổi, cuối cùng hắn gầm lên, đại quân dị ma lập tức thi nhau tháo chạy.

- Ta đã nói, đến rồi thì cứ ở lại đây đi. Phù Tổ không giết được ngươi, vậy ta sẽ giúp ngài.

Lâm Động bình thản nói, giọng nói chứa đầy sự uy nghiêm, rồi hắn đưa tay ra, chỉ thấy ánh sáng hỗn độn cuộn trào, cuối cùng hoá thành một đạo quang thai khổng lồ bên trên Dị Ma Hoàng.

Quang thai như đang khẽ đập, mỗi lần đập, tim của vô số sinh linh cũng như đập theo nó.

- Vị Diện Thai sao?

Dị Ma Hoàng nhìn lên quang thai, ánh mắt đầy tham lam và kinh hãi. Hắn nghiến rắng, vẻ mặt đầy sự không cam tâm, nhưng hắn cũng quyết đoán, Lâm Động đã trở thành Vị Diện Chủ, hắn căn bản không phải đối thủ.

Dị Ma Hoàng lao vút đi, định thoát khỏi đây trước khi khe hở kia khép hắn lại.

Vút!

Nhưng ngay khi động thân, hắn kinh hãi nhận ra, không gian chỗ hắn đang bị chuyển dời, đến khi tỉnh lại thì hắn đã ở trong Vị Diện Thai rồi.

- Lâm Động, thả ta ra, ta thề từ nay về sau không xâm nhập Vị Diện của các ngươi nữa!

Dị Ma Hoàng cuống cuồng kêu lên, lúc này hắn thật sự cảm thấy nguy hiểm, sự nguy hiểm này ngay Phù Tổ hồi đó cũng không tạo ra cho hắn được.

Lâm Động ánh mắt lạnh băng nhìn hắn, đối phó với ngươi ta đã phải mất một người quan trọng, cái giá đó, chỉ đuổi ngươi đi là không thể bù đắp được!

- Vị Diện tịnh hoá, quy vu hư vô!

Giọng nói trầm thấp như tiếng sấm vang lên, trong Vị Diện Thai bắn ra vô số tia sáng chiếu lên người Dị Ma Hoàng, hắn kêu lên thảm thiết, thân thể nhanh chóng biến nhỏ lại, ma khí cũng tiêu tan nhanh chóng.

- Những gì ngươi gây ra cho Vị Diện này sẽ phải lấy tính mạng ngươi để bồi thường.

Lâm Động nắm tay lại, Vị Diện Thai bắt đầu thu nhỏ, cuối cùng còn cỡ bàn tay, rơi vào tay Lâm Động. Bên trong quang thai vẫn nhìn được một đạo hắc ảnh nhỏ bé. Sinh mạng của bọn dị ma rất ngoan cường, dù dùng Vị Diện Thai tịnh hoá thì cũng phải mất trăm năm mới hoàn thành, Lâm Động đợi được. Từ nay về sau hắn sẽ không có ngày ngóc đầu lên được nữa.

Đại hoạ dị ma mấy nghìn năm nay cuối cùng đã được loại bỏ!

Mọi người kích động đến mức toàn thân run rẩy, thân ảnh từng khiến họ cảm thấy tuyệt vọng đến nay đã hoàn toàn bị chế phục!

Mấy người Sinh Tử Chủ cũng khó kìm chế được sự vui sướng, ngày này họ đã chờ quá lâu rồi… - Võ Tổ cứu thế chi ân, chúng sinh không dám quên!

Sống lại trong sự tuyệt vọng, mọi người xúc động, nước mắt trào dâng, vô số người run rẩy quỳ xuống, giọng nói chân thành mà xúc động vang lên chấn động khắp đất trời..

Lâm Động nhìn đại địa, nghe lời nói ấy thì ngẩng lên, hắn nhìn khe hở Vị Diện, ở đó dường như có một thân ảnh xinh đẹp đang tiêu biến dần.

Hắn siết chặt ta, ánh mắt mang sự kiên định không gì lay chuyển nổi:

- Điều hứa của nàng với Phù Tổ ta đã hoàn thành gúp, tiếp theo đến việc hoàn thành lời hứa của ta với nàng.

Dù có phải xuống Hoàng Tuyền, ta cũng phải đưa nàng trở về!

Đại chiến thiên địa lần thứ hai đã kết thúc sau cái chết của Dị Ma Hoàng.

Kết quả này khiến cả đất trời hân hoan, niềm hy vọng sau sự tuyệt vọng thật khiến người ta khó lòng kìm nén được kích động.

Vốn tưởng rằng thế gian này sẽ rơi vào tay Dị Ma Hoàng, nhưng ai ngờ cuối cùng mọi thứ rẽ sang một hướng khác, cục diện không chỉ nghịch chuyển mà còn hoàn toàn trừ bỏ được nguy cơ từ đám dị ma.

Thế gian này cuối cùng cũng được bình yên.

Trong một tháng sau trận đại chiến, tam đại liên minh bắt đầu giải tán, mọi thứ trở về quỹ đạo bình thường, có lẽ sự cạnh tranh tàn khốc vẫn còn nhưng từ đó xuất hiện không ít những cường giả được tôi rèn. Có lẽ rất lâu sau này sẽ lại có thiên tài yêu nghiệt xuất thế, bước vào Tổ Cảnh trong truyền thuyết.

Thế gian vẫn luôn không ngừng tiến bộ.

Nhưng mọi người đều biết rằng, dù có người lại bước vào Tổ Cảnh đi nữa thì cũng khó lòng vượt qua được người đã cứu tất cả bọn họ khỏi sự tuyệt vọng.

Võ Tổ, Lâm Động.

Có lẽ cường giả chí cao của Tổ Cảnh sẽ xuất hiện nhiều, nhưng một thân phận khác của hắn là độc nhất vô nhị, không ai có thể vượt qua. Đó chính là Vị Diện Chủ!

Người nắm giữ cả Vị Diện này!

Phù Tổ và Dị Ma Hoàng năm đó đến đây cũng là để nắm giữ hai Vị Diện, trở thành Vị Diện Chủ và có được sức mạnh cường đại.

Chỉ có điều cuối cùng họ thất bại, còn Lâm Động thì thành công.

Trong Đạo Tông, trên đỉnh một ngọn núi nguy nga, Lâm Động đứng bên mép vực, cúi nhìn quang cảnh Đạo Tông được mây mù che phủ. Phía sau hắn. Lăng Thanh Trúc, Thanh Đàn, Tiểu Điêu, Thần Cung và mấy người Sinh Tử Chủ đều nhìn bóng lưng hắn, thân ảnh ấy gầy gò nhưng uy nghiêm khó tả.

- Ta chuẩn bị động thủ, tuy nàng ấy đã thiêu đốt luân hồi, nhưng dù sao thời gian cũng chưa lâu, chắc sẽ có mảnh vỡ luân hồi rơi tản mạn đâu đó. Nếu tìm được chúng ta sẽ đưa vào luân hồi đồng thời giữ cho ký ức của nàng không mất đi.

Lâm Động ngưng thần nhìn Đạo Tông, một lúc lâu sau đột nhiên nói.

- Ngươi có bao nhiêu phần chắc chắn?

Mấy người Viêm Chủ nghe thế đều mừng rỡ, nhưng rồi có chút lo lắng hỏi. Tuy thực lực Lâm Động hiện nay rất thần thông nhưng với họ mà nói thiêu đốt luân hồi tương đương với bị huỷ diệt hoàn toàn. Muốn cứu sống đâu có dễ?

- Có lẽ là năm phần.

Lâm Động lẩm nhẩm, không biết vì sao trong lòng có chút sợ hãi, bàn tay không kìm được siết chặt lại. Tuy hắn có sức mạnh lớn nhất trong trời đất này

nhưng đến người yêu thương cũng không tìm lại được thì sức mạnh này còn có ý nghĩa gì nữa?

Mục đích tu luyện của hắn chính là bảo vệ những người hắn thương yêu, nhưng giờ hắn nhận ra mình căn bản không thể… Một bàn tay mềm mại khẽ nắm lấy tay hắn, cảm giác ấm áp truyền tới từ đó khiến Lâm Động bình tĩnh lại. Hắn ngoảnh sang nhìn Lăng Thanh Trúc, đôi mắt xinh đẹp của nàng cũng đang nhìn hắn dịu dàng.

VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Thiên Tằm Thổ Đậu

Chương 1309

Ta Sẽ Đưa Nàng Trở Về! (Hết)

Cảm ơn.

Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc, trái tim như có một dòng suối ấm chảy qua, hắn lật tay nắm lấy tay nàng.

Nàng lúc nào cũng vậy, chỉ lặng lẽ che giấu cảm xúc trong tim. Vì hắn nàng đã từ bỏ sự cao ngạp, trở nên dịu dàng đến an ủi hắn. Khi trái tim hắn trở nên yếu đuối nàng sẽ luôn yên lặng đứng bên cạnh, dù không nói gì nhưng khiến Lâm Động thấy rất ấm áp. Chỉ là, sự kiên cường đó của nàng đôi khi khiến người ta đau lòng.

- Trước đây chỉ đứng từ xa nhìn chàng, vì thế bây giờ phải bù đắp gấp nhiều lần đó.

Lăng Thanh Trúc mỉm cười nói.

Lâm Động nghe vậy cũng cười, với những người có tính cách như Lăng Thanh Trúc, chỉ khi thật sự bước vào được vào nội tâm của nàng thì mới phá vỡ được lớp băng hàn lạnh lẽo, tận hưởng sự dịu dàng nồng nhiệt chỉ dành cho một người. Rõ ràng Lâm Động ban đầu không đạt được mức đó nên hồi ấy Lăng Thanh Trúc không có trách nhiệm với hắn, nói là bù đắp thì không hẳn.

- Nếu là bù đắp thì khi nàng dạy ta Thái Thượng Cảm Ứng Quyết đã làm rồi… Lăng Thanh Trúc khựng người, rồi má ửng đó, nàng cắn môi, nhìn Lâm Động ngượng ngùng:

- Chàng…chàng biết hết rồi?

- Ngay từ đầu ta đã biết rồi… Lâm Động nhìn Lăng Thanh Trúc, ánh mắt đầy vẻ yêu chiều.

Lăng Thanh Trúc cắn môi, vừa ngượng vừa giận đấm lên cánh tay Lâm Động. Nàng vốn tưởng việc đó nàng làm rất bí mật, không ngờ hắn ta vẫn luôn giả vờ.

- Mau bắt đầu đi.

Lâm Động gật đầu cười, rồi không nói nữa, ngồi xuống nhắm mắt lại.

Mấy người Lăng Thanh Trúc ở bên cảnh đều có thể cảm nhận được, sau khi Lâm Động nhắm mắt, dường như có một thứ sức mạnh kỳ diệu toả ra, chớp mắt đã bao phủ khắp trời đất, rồi bắt đầu tìm kiếm từng tấc đất những mảnh vỡ luân hồi.

Ý niệm của Lâm Động phát tán trong không gian, hắn thúc đẩy Vị Diện lực tìm sự quen thuộc sâu trong trái tim… Sự tìm kiếm này kéo dài đến cả một tháng.

Thế nhưng thời gian trôi đi, sắc mặt Lâm Động dần tái nhợt, vì hắn nhận ra không thể thấy bất cứ một mảnh vỡ luân hồi quen thuộc nào.

Điều này khiến tâm cảnh tĩnh như mặt hồ của hắn gợn lên nỗi hoang mang.

Kết quả này hắn thật sự khó lòng chấp nhận, hắn nghiến răng, thúc động Vị Diện lực tìm lại một lần nữa ở bất cứ nơi nào nàng từng đến, Đạo Tông, Dị Ma Thành, và cả nơi từng tranh đoạt Tiên Nguyên Cổ Thụ… Theo lẽ thường, mảnh vỡ luân hồi sẽ dừng lại ở nơi người đó lưu luyến nhất khi còn sống. Nếu mảnh vỡ luân hồi của Ứng Hoan Hoan còn thì nhất định ở những nơi này.

Chỉ là..

Lâm Động tiếp tục mở rộng tìm kiếm, nhưng kết quả cuối cùng tàn khốc đến mức khiến hắn không dám tin.

Sau hai tháng, Lâm Động mở mắt ra, ánh mắt hắn trở nên trống rỗng, thậm chí có cả tia máu. Thân thể hắn khẽ run lên, lầm bầm nói:

- Sao lại không thấy…sao lại như vậy… Đáng nhẽ phải được chứ? Nàng ấy mới thiêu đốt luân hồi không lâu, không thể nào đã mất rồi được!

- Sao lại như vậy?

Hắn đau khổ ôm lấy đầu, trái tim như thủng một lỗ, cảm giác khó chịu trong lòng khiến mắt hắn đỏ quạch lên.

- Lâm Động, sao thế?

Lăng Thanh Trúc cuống cuồng đến bên cạnh Lâm Động, nàng nhìn dáng vẻ tàn tạ của hắn, sống mũi bất giác cay cay, vội quỳ xuống bên cạnh hắn.

Lâm Động ngẩng lên, nhìn Lăng Thanh Trúc, mắt đỏ lên như đứa trẻ không có chỗ dựa:

- Ta…ta không tìm được nàng ấy…không tìm thấy… Nhìn dáng vẻ yếu đuối hiếm thấy này của hắn, Lăng Thanh Trúc mắt đỏ hoe. Đến nay mọi người trên thế gian đều đang đắm chìm trong niềm hân hoan sau kiếp nạn, nhưng có ai biết được nam nhân đã cứu cả thế giới này đang đau khổ đến mức nào.

- Đừng vội, chúng ta từ từ tìm. Lần đầu không được thì lần sau, nhất định sẽ tìm thấy.

Nàng giang tay ôm hắn vào lòng, giọng nói dịu dàng như dỗ một đứa trẻ.

Lâm Động cũng ôm chặt lấy Lăng Thanh Trúc, một lúc lâu sau hắn nghiến răng:

- Ta nhất định sẽ tìm được nàng ấy!

Hắn lại nhắm mắt, đưa ý thức chìm vào đất trời, chỉ lần này hắn có chút sợ hãi, hắn sợ nếu thật sự không tìm được thì hắn sẽ đau đớn đến mức nào.

Lăng Thanh Trúc nhìn gương mặt kiên nghị có chút mệt mỏi của Lâm Động, khoang mắt đỏ lên, nàng biết tính cách cố chấp của hắn. Năm đó theo đuổi nàng ánh mắt hắn cũng như vậy, có lẽ chính sự cố chấp này đã khiến nàng rung động… Trên một ngọn núi cách đó không xa, Sinh Tử Chủ nhìn hai người trên đỉnh núi, khẽ thở dài, ánh mắt có chút phức tạp.

Khi Lâm Động mở mắt ra thì đã hai tháng nữa trôi qua. Lần này ánh mắt hắn có phần ảm đạm, thân thể hắn khẽ run rẩy, không còn uy nghiêm của mộ Vị Diện Chủ nữa.

Đến người mình thương yêu cũng không tìm lại được thì có sức mạnh lớn lao này làm gì?

Lăng Thanh Trúc thấy Lâm Động ánh mắt ngày càng trống rỗng, lòng càng thêm nhói đau. Nhưng những gì nàng làm được chỉ là yên lặng ngồi cạnh hắn.

Hy vọng chỉ còn rất ít, nhưng Lâm Động vẫn không muốn từ bỏ.

Thời gian trôi đi.

Lâm Động hết lần này đến lần khác mở mắt ra, nhưng thần thái ngày một yếu dần, bóng tối bao phủ trong mắt, cây cối vốn dĩ xanh um tùm trên núi dường như cũng thay đổi theo tâm cảnh hắn mà trở nên héo khô.

Hy vọng dần vuột mất.

Nửa năm, Tiểu Điêu, Thanh Đàn, mấy người Sinh Tử Chủ cũng đến nhưng thấy Lâm Động như vậy họ không nói gì, chỉ lặng lẽ rời đi.

Chỉ là, bên cạnh hắn vẫn luôn có một thân ảnh chờ đợi và chăm sóc hắn ở bên cạnh.

Lần cuối cùng Lâm Động mở mắt, thần thái trong mắt đã biến mất hoàn toàn, hoa tuyết rơi xuống khiến trời đất thêm thê lương.

Lăng Thanh Trúc nhìn ánh mắt vô thần của Lâm Động, mũi cay cay, cuối cùng không kìm được quay mặt đi, nước mắt rơi xuống, cuối cùng bắn lên mặt Lâm Động.

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn gương mặt ấy:

- Xin lỗi… - Ta biết rồi.

Lăng Thanh Trúc khẽ nói, nàng biết nếu là nàng hắn cũng sẽ làm vậy.

- Chỉ là, có lẽ muội ấy sẽ không muốn thấy chàng hành hạ bản thân thế này đâu.

Hai tay Lâm Động run lên, hắn cúi đầu, giọng khàn đặc:

- Để có sức mạnh này ta đã mất nàng ấy. Nhưng ta không thể dùng nó để cứu nàng ấy..

- Tại sao?!

- Tại sao chứ?!

Hắn gầm lên đầy đau đớn, mưa lớn đổ xuống táp vào mặt hắn, không thể phân biệt được đâu là nước mưa đâu là nước mắt nữa.

- A! A! A!!!

Hắn đấm mạnh xuống đất, tiếng gầm thét đầy đau đớn và bi ai.

Hắn đã đem lại hy vọng cho thế gian này, nhưng nó lại đem đến cho hắn sự tuyệt vọng.

Vô số đệ tử Đạo Tông nhìn lên đỉnh núi cao nhất, cảm nhận được sự đau đớn

trong tiếng thét ấy, mắt họ cũng ươn ướt.

Phía trước đại điện, Ứng Tiếu Tiếu nhìn lên thân ảnh như ẩn như hiện trên đỉnh núi, sự tuyệt vọng trong tiếng gào thét ấy khiến nàng hiểu, cô gái đáng yêu kia không quay về nữa rồi.

Nàng bụm chặt miệng, phát ra tiếng nghẹn ngào, Ứng Huyền Tử ở bên cạnh mắt đỏ lên, ngoảnh mặt đi chỗ khác, bất giác như già đi nhiều. Châu Thông, Ngộ Đạo ở phía sau cũng trầm mặc.

Cả Đạo Tông bị bao trùm trong không khí bi thương.

- Thất bại rồi sao… Tiểu Điêu, Thanh Đàn nhìn thấy vậy cũng lẩm nhẩm nói, mấy người Viêm Chủ thì mệt mỏi ngồi xuống đất, năm đó họ mất đi sư phụ và Thôn Phệ Chủ, giờ…đến Băng Chủ cũng mất sao.

Sinh Tử Chủ nhìn mọi người khẽ thở dài rồi trầm mặc rời đi.

Trên đỉnh núi, Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động gần như đang phát điên không kìm được ôm chặt lấy hắn.

- A!!

Lâm Động ôm chặt lấy Lăng Thanh Trúc gào khóc như một đứa trẻ:

- Ta không tìm được nàng ấy, không tìm được, không tìm được!!!

- Chàng đã gắng hết sức rồi, mọi người đều biết mà.

- Ta đã hứa sẽ tìm nàng ấy về!

Nước mắt không ngừng tuôn trào, giọng hắn lạc hắn đi.

Lăng Thanh Trúc ôm chặt lấy hắn, nàng có thể cảm nhận được nỗi đau tận cùng của hắn.

Hắn đã cứu cả thế giới, nhưng lại không cứu được người mình yêu.

Một thân ảnh nhỏ nhắn từ xa tiến lại rồi ngồi xuống bên mép vực. Sinh Tử Chủ nhìn Lâm Động, đây là lần đầu Sinh Tử Chủ thấy hắn bi thương như vậy.

- Sao phải tham lam như vậy…Bên cạnh ngươi đã có một người đáng để yêu rồi. Quên nàng ta đi, như thế không phải tốt hơn sao?

Lâm Động lắc đầu:

- Ta sẽ tìm nàng ấy về!

Dù tuyệt vọng nhưng ta sẽ không từ bỏ.

Sinh Tử Chủ nhìn gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn đầy cố chấp của hắn, cười khổ:

- Đúng là hết cách với ngươi…Xem ra ta không thể thực hiện thỉnh cầu cuối cùng của tiểu sư muội rồi.

Lâm Động bỗng sững người, ngẩng lên nhìn Sinh Tử Chủ chăm chăm.

- Ngươi không tìm thấy mảnh vỡ luân hồi của muội ấy đúng không?

Sinh Tử Chủ ngẩng lên nhìn phía xa, trầm mặc một lúc lâu mới nói:

- Thông thường, nếu chưa lâu thì dù thiêu đốt luân hồi thì với sức mạnh của ngươi hiện nay chắc chắn sẽ tìm được, nhưng ở đây cũng có giới hạn, đó chính là quy tắc này chỉ hữu dụng với người sinh ra ở Vị Diện này… Lâm Động sững người nhìn Sinh Tử Chủ, miệng khô đi:

- Ý là… - Ừm, tiểu sư muội không phải người của Vị Diện chúng ta…Vì thế ngươi không tìm được mảnh vỡ luân hồi của muội ấy.

Sinh Tử Chủ cười khổ, trong đầu hiện lên cảnh tượng trước đêm Ứng Hoan

Hoan tập trung sức mạnh xung kích Tổ Cảnh… Trên đảo, nụ cười của cô gái ấy có phần bi thương.

- Đại sư tỷ, muội muốn nhờ tỷ một việc.

Gió biển khẽ thổi bay mái tóc, nàng khẽ nói.

- Việc gì?

- Nếu muội xảy ra chuyện gì, tỷ hãy giữ giúp muội một thứ. Thứ này muội mong tỷ đừng bao giờ đưa cho Lâm Động.

Nàng nhìn về hướng đông hạ giọng nói.

- Tại sao?

Cô gái trầm mặc, một lúc lâu sau đôi vai nàng khẽ run lên, nàng co hai chân lại, vùi đầu vào trong, nghẹn ngào nói:

- Vì muội không muốn chàng vì muội mà tổn thương. Thế gian này có người chàng yêu, chỉ cần chàng quên được muội thì chàng sẽ vui vẻ. Con đường ấy có thể sẽ gian nan, muội chỉ muốn thấy chàng cười, không muốn chàng bị thương, như thế muội sẽ đau lòng.

Sinh Tử Chủ khựng người nhìn thân ảnh không ngừng run lên trong bóng tối, khoang mắt không kìm được cũng ươn ướt.

Sinh Tử Chủ cười khổ:

- Muội ấy hiểu ngươi thật, nhưng người trong cuộc thì khó hiểu rõ sự tình, muội ấy không biết, quên một người khó khăn đến mức nào, đặc biệt là với người như ngươi.

Nói rồi Sinh Tử Chủ đưa tay ra, chỉ thấy trong tay là viên băng châu trắng như tuyết. Bên trong toả ra hàn khí với mùi vị quen thuộc khiến tim Lâm Động

run lên.

- Đây là những gì còn lại khi muội ấy thiêu đốt luân hồi. Đi theo nó sẽ tìm được tiểu sư muội. Nhưng ngươi phải đến thế giới thần bí kia, con đường ấy rất khó khăn, ngươi có chắc chắn không?

Sinh Tử Chủ nhìn Lâm Động hỏi.

Lâm Động nhìn viên băng châu, bàn tay run rẩy nhận lấy, hàn khí toả ra trên viên ngọc, dường như hắn có thể nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt loé lên sự kiên nghị và nụ cười quen thuộc.

- Yên tâm, dù thế nào ta cũng sẽ đưa nàng ấy về.

- Ta đi cùng chàng!

Lăng Thanh Trúc nắm lấy tay Lâm Động mỉm cười. Nụ cười ấm áp ấy chiếu vào tim Lâm Động:

- Nếu không có ta theo cùng không biết tên ngốc chàng sẽ làm những chuyện gì nữa.

Lâm Động nắm lấy tay Lăng Thanh Trúc, cười lớn:

- Đương nhiên nàng phải theo ta rồi, dù không đồng ý thì ta cũng sẽ trói nàng bên người.

Cảm giác mất mát hắn không muốn phải chịu đựng lần thứ hai!

- Vừa hay ta rất tò mò về thế giới mà Phù Tổ bọn họ đến, nhân cơ hội này đi xem sao. Lâm Động ta đã muốn đi thì không ai có thể ngăn cản.

Lăng Thanh Trúc nhìn Lâm Động lúc này đã hoàn toàn trút bỏ bộ dạng mệt mỏi, mỉm cười, Lâm Động quen thuộc đã trở lại rồi.

- Nhưng mà… Lâm Động như nhớ ra điều gì, nhăn trán nói:

- Muốn đến thế giới đó, chúng ta không có toạ độ của Vị Diện, trừ phi tìm một người thuộc thế giới đó mới lấy đó làm mồi dẫn, xuyên qua Vị Diện để tới đó.

- Người ở thế giới đó?

Lăng Thanh Trúc nghĩ rồi nói:

- Dị Ma Hoàng?

- Không được, hắn đã bị ta tịnh hoá, giờ e là không còn công năng ấy nữa.

Lâm Động lắc đầu rồi nghiến răng:

- Không sao, ta dùng Vị Diện Nhãn tìm một lượt xem. Nếu Hoan Hoan đã lưu lạc ở thế giới này thì chưa biết chừng cũng có người thứ hai.

Dứt lời, Lâm Động dùng Vị Diện lực, chỉ thấy hỗn độn quang hiện lên trên trán hắn, biến thành hỗn độn nhãn, ánh sáng quét đi mọi ngóc ngách của thế gian.

Nhưng tìm người thuộc thế giới khác không hề dễ dàng, thời gian dần trôi đi, trán Lâm Động càng nhăn tít.

Khi Lâm Động tìm kiếm thì phía sau, Tiểu Điêu, Thanh Đàn và mấy người Viêm Chủ hiện ra, họ thấy Lâm Động đột nhiên tràn đầy sức sống như vậy thì rất ngạc nhiên.

- Lâm Động ca, huynh không sao rồi?

Thanh Đàn mừng rỡ.

- Ừm, ta không sao.

Lâm Động quay lại cười với Thanh Đàn, rồi vỗ nhẹ lên đầu cô bé. Sau đó lại tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng khi hắn vừa chuyển ánh mắt đi thì thân thể cứng đờ lại, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên kỳ dị, hắn chầm chậm quay lại, ánh sáng hỗn độn của Vị Diện Nhãn bao phủ lấy Thanh Đàn.

Trước ánh sáng ấy, thân thể Thanh Đàn dường như hiện ra thứ dao động thần dị, nó khác hắn với bất cứ thứ năng lượng nào trên thế gian này.

- Lâm Động ca sao vậy?

Thanh Đàn thấy Lâm Động như vậy cũng khựng người, cúi nhìn mình rồi hỏi.

Lâm Động sững người nhìn cô bé, Lăng Thanh Trúc dường như nhận ra, nhìn Thanh Đàn với vẻ khó tin.

- Lẽ nào Thanh Đàn?

Lâm Động nuốt một ngụm nước bọt, chầm chậm gật đầu.

Thanh Đàn là người đến từ thế giới khác…thế gian này thật kỳ diệu khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nửa năm sau ở hậu sơn Thanh Dương Trấn.

Lâm Động đứng trên không, bên vách núi, Lâm Tiêu, Liễu Nghiên và Tiểu Điêu đều có mặt. Họ nhìn lên trên không, chỉ thấy không gian ở đó dần tách ra, khe hở đó giống hết với khe hở Vị Diện.

- Thanh Trúc, Thanh Đàn.

Lâm Động vẫy tay, hai thân ảnh cùng bay tới đứng hai bên hắn.

- Đại ca, đến khi bọn ta vượt qua ba tầng Luân Hồi Kiếp cũng phải đưa bọn ta đi nhé!

Tiểu Viêm vẫy tay nói lớn.

- Ha ha, được, đợi ta đi đánh tiền trạm trước đã!

Lâm Động cười, rồi hắn vung tay, tám đạo ánh sáng bay ra biến thành tám đạo tổ phù, một trong số đó biến thành Mộ Linh San.

- Linh San, đây là Sinh Tử Tổ Phù mới có, muội để cô ấy ở trong cơ thể, một trăm năm sau sẽ lại sinh ra được một đạo Sinh Tử Tổ Phù. Đến lúc đó muội có thể thoát khỏi hạn chế, hoàn toàn trở thành con người.

Lâm Động búng tay, một đạo hắc bạch quang bắn vào cơ thể Mộ Linh San.

- Lâm Động ca, huynh phải thường xuyên trở về nhé!

Mộ Linh San vẫy tay cười.

Lâm Động gật đầu cười, hắn đã là Vị Diện Chủ, muốn quay lại cũng rất đơn giản.

- Cha, mẹ, con đi đây.

Lâm Động nhìn về Lâm Tiêu, Liễu Nghiên.

- Tiểu tử, nếu không đem về được hai cô con dâu thì đừng về nữa!

Lâm Tiêu vẫy tay cười nói, Liễu Nghiên ở bên cạnh trừng mắt.

Lâm Động cười, nhìn khe hở Vị Diện dần khép lại, tay nắm chặt.

- Lần này nhất định ta sẽ đưa muội về!

Tâm thần khẽ động, Lâm Động kéo Lăng Thanh Trúc và Thanh Đàn bay ra,

Vị Diện lực bao quanh ba người, cuối cùng chui vào trong khe hở Vị Diện.

Mọi người nhìn khe hở dần khép lại thì thở dài, rốt cuộc thế giới kia là thế nào?

Loạn Ma Hải, Viêm Thần Điện.

Trên toà lầu các, Đường Tâm Lăng nhìn về phía Đông Huyền Vực, ánh mắt mang thần thái phức tạp.

- Lâm Động chắc rời khỏi Vị Diện này rồi. Đúng là ngưỡng mộ quá, ta cũng muốn đến đó xem sao… Phía sau đột nhiên có tiếng cười, Đường Tâm Lăng quay lại thì thấy Ma La, nàng không đáp.

- Ài, đáng thương cho đệ tử của ta, yêu đơn phương khổ lắm.

Ma La thở dài.

- Sư phụ đang nói linh tinh gì đấy?

Đường Tâm Lăng đỏ mặt, vừa ngượng vừa giận nói.

Ma La cười, rồi nói:

- Thích ngươi ta sao không nói chứ?

- Thích cũng không nhất định phải ở bên cạnh người ta.

Đường Tâm Lăng cười, uể oải vươn vai một cái, nàng cười:

- Hơn nữa thế gian này nhiều nam nhân như vậy, cùng lắm là con thích một người khác là được.

- Nam nhân đúng là có rất nhiều, nhưng có ai xuất sắc hơn tiểu tử đó không?

Ma La nghĩ, nghiêm túc nói:

- Hơn nữa con thích được người khác sao?

- Chưa chắc mà.

Đường Tâm Lăng cười:

- Nam nhân thích con xếp hàng dài từ Loạn Ma Hải đến Yêu Vực kia kìa. Con là người rất đa tình, không theo ai cả đời đâu.

Ma La cười:

- Vậy chúng ta hãy đánh cược, nếu trước khi hắn quay về con chưa thích ai khác thì hãy nói cho hắn biết.

Mặt Đường Tâm Lăng đỏ mặt trừng mắt nhìn Ma La rồi cắn môi, cười.

- Được ạ.

Trong đường truyền Vị Diện.

Một tia sáng lướt qua, bên trong là ba người như ẩn như hiện. Lâm Động giữ lấy Thanh Đàn cảm ứng thứ dao động từ thế giới thần bí, rồi điều chỉnh phương hướng.

Họ đã di chuyển một tháng rồi.

- Lâm Động ca, chúng ta chưa đến sao?

Thanh Đàn nhìn xung quanh, chán nản hỏi.

- Chắc sắp rồi.

Lâm Động cười, thần sắc đột nhiên thay đổi, tốc độ giảm dần, hắn nhìn về phía xa, Vị Diện Nhãn hiện ra trên trán.

Ánh mắt nhìn xuyên qua mê vụ, đột nhiên phía xa có ba thân ảnh, cũng là

một nam hai nữ, họ giống như tình lữ, nam tử ở giữa mặc hắc bào, phía sau là một cây hắc xích khổng lồ. Lâm Động cảm nhận được năng lượng rất nóng bỏng từ hắn ta.

Khi Lâm Động nhìn thấy nam tử đó thì hắn dường như cũng nhận ra, ngẩng lên nhìn về hướng này, rồi gương mặt nở nụ cười thân thiện, cung tay vè phía này.

Lâm Động cũng cung tay cười, rồi vung tay lên đưa hai người Lăng Thanh Trúc tiến tới, thế giới thần bí đã gần ngay trước mắt rồi.

Khi ấy, ở phía xa, hai nữ tử ở bên cạnh nam tử kia thấy hành động của hắn, một người mỉm cười:

- Tiêu Viêm ca ca, sao vậy?

- Không sao, gặp một người rất lợi hại, không biết tại sao thấy rất hợp với hắn, hy vọng sau này có thể gặp hắn. Chúng ta đi thôi.

Nam tử ấy cười, rồi vung tay, ba người biến thành một dòng lưu quang biến mất, hướng họ đi cũng là thế giới thần bí kia.

Ở đó sẽ là nơi rất thú vị.